

TUYỆT PHẨM THIÊN Y

Tuyệt Phẩm Thiên Y

Tác giả: Diệp Thiên Nam

Thể loại: Vô Địch Lưu, Y Học, Đô Thị, yy

Nguồn: truyenyy.pro

DTV-EBOOK.COM.VN

TUYỆT PHẨM THIÊN Y

.

☆ Mục Lục ☆

———— o O o ————

Chương 1: Đã trở về

Chương 2: Láng giềng

Chương 3: Cấp cứu, cứu mạng (1)

Chương 4: Cấp cứu, cứu mạng (2)

Chương 5: Cấp cứu, cứu mạng (3)

Chương 06: Lên núi

Chương 07: Năng lượng dị chủng

Chương 08: Tổ sư gia phát uy

Chương 09: Thu hoạch

Chương 10: Bốn mươi năm

Chương 11: Nấu thuốc

Chương 12: Lý Tiểu Vũ quay về trường

Chương 13: Dạ ảm

Chương 14: Bộ phương thuốc khởi động

Chương 15: Phòng khám bệnh Khánh Nguyên

Chương 16: Cầm máu khẩn cấp

Chương 17: Để tôi tới thực hiện thủ thuật

Chương 18: Thất mạch máu siêu nhanh

Chương 19: Hai mươi tám giây

Chương 20: Ông Hồ kiểm tra

Chương 21: Tam Áo Thang

Chương 22: Cô gái

Chương 23: Nan đề về mạch học

Chương 24: Tuyên Tử Nguyệt

Chương 25: Tưởng mình là siêu cấp thần đồng?

Chương 26: Đánh người

Chương 27: So tài một chút, ai mạnh hơn ai

Chương 28: Khám bệnh tại nhà

Chương 29: Mát xa

Chương 30: Tôn sư trọng đạo

Chương 31: Sáu loại biểu hiện của mạch Phù (1)

Chương 32: Sáu loại biểu hiện của mạch Phù (2)

Chương 33: Gặp lại (1)

Chương 34: Gặp lại (2)

Chương 35: Hành động kỳ lạ của Hồ lão (1)

Chương 36: Hành động kỳ lạ của Hồ lão (2)

Chương 37: Giảng dạy Trung y (1)

Chương 38: Giảng dạy Trung y (1)

Chương 39: Giảng dạy Trung y (1)

Chương 40: Giảng dạy Trung y (2)

Chương 41: Giảng dạy Trung y (2)

Chương 42: Giang Lão sư lên sân khấu (1)

Chương 43: Bộ mạch học hoàn thành (1)

Chương 44: Bộ mạch học hoàn thành (2)

Chương 45: Chủ nhiệm Lý đến (1)

Chương 46: Chủ nhiệm Lý đến (2)

Chương 47: Xung đột (1)

Chương 48: Xung đột (2)

Chương 49: Mày dám đánh tao? (1)

Chương 50: Mày dám đánh tao? (2)

Chương 41: Trương Nhạc vô dụng

Chương 42: Tiểu Vũ sốt cao

Chương 43: Giang Nguyên đáng tin

Chương 44: Kính mắt không đáng tin cậy

Chương 45: Lão sư mơ hồ

- À, phía sau tiêu đề chương 1 có ghi thêm một Tâm Bào. Cho nên tôi sẽ dựa theo sách để giảng cho mọi người. Mọi người không cần khách sáo, cứ vui vẻ nhận là được.

Chương 46: Quyền kê đơn thuốc

Chương 47: Lo lắng về tiết học tăng cường

Chương 48: Từ Thanh Linh

Chương 49: Thật không muốn gặp

Chương 50: Tính toán tỉ mỉ

Chương 51: Đây cái gì kia cái gì

Chương 52: Tiểu đường

Chương 53: Bác sĩ khó làm

Chương 54: Vô lại

Chương 55: Một ngày

Chương 56: Nửa tiếng đồng hồ

Chương 57: Cả mặt cả đầu đầy châm có khói

Chương 58: Châm một lần hiệu quả tức thời

Chương 59: Mộ danh mà đến

Chương 60: Có khách đến cửa

Chương 61: Cố ý gây thương tích

Chương 62: Uy hiếp

Chương 63: Xệt xệt

Chương 64: Lãnh đạo tới nhà

Chương 65: Ý kiến tỉnh trưởng

Chương 66: Không lễ phép, gọi thầy

Chương 67: Nhảy cao nhìn được xa

Chương 68: Bắt cóc

Chương 69: Đâm mày hay đâm cô ấy

Chương 70: Ngoan, nhắm mắt lại

Chương 71: Thầy Giang uy vũ

Chương 72: Khả năng tự lành siêu mạnh

Chương 73: Quà và tiền thưởng

Chương 74: Xâm nhập

Chương 75: Trộm

Chương 76: Tuyên Tử Nguyệt chặt vật

Chương 77: Cường địch xâm lấn

Chương 78: Công kích, công kích

Chương 79: So với cục gạch còn đáng sợ hơn

Chương 80: Cao thủ cũng sợ dao xắt

Chương 81: Năng lượng tiêu hao quá độ

Chương 82: Hành động kỳ quái của Hồ lão

Chương 83: Giang Nguyên bị làm khó

Chương 84: Đệ tử Quan môn

Chương 85: Đều là lão yêu quái nhiều năm

Chương 86: Cặp thầy trò khó lường

Chương 87: Đừng ai chọc bác sĩ Tiểu Giang

Chương 88: Ai thắng ai bị hãm hại

Chương 89: Bác sĩ Trương, xin chỉ giáo

Chương 90: Đạt giả vi sư

Chương 91: Hảo tuyệt chiêu

Chương 92: Tiểu Vũ đến tìm

Chương 93: Hàng hiệu đến tìm

Chương 94: Nội công và ngoại công

Chương 95: Phối hợp hoàn mỹ

Chương 96: Điện thoại của Tuyên Tử Nguyệt

Chương 97: Dạ tập

Chương 98: Thuận tay cứu được một cô gái

Chương 99: Ngũ Cầm Vận Khí Pháp

Chương 100: Vất vả cho bạn học Giang

Chương 101: Cô ấy tên là Phan Hiểu Hiểu

Chương 102: Nội khí Ngũ Cầm

Chương 103: Tỉnh phủ

Chương 104: Chứng bệnh mới của lãnh đạo

Chương 105: Nội khí công hiệu mạnh mẽ

Chương 106: Công năng cường dương gặp trở ngại

Chương 107: Bỏ thời kỳ trước hôn mê

Chương 108: Mạo hiểm thử một lần

Chương 109: Ba mạch máu bị đứt

Chương 110: Một bữa bốn bát

Chương 111: Chứng minh kinh mạch tồn tại

Chương 112: Quan hệ thầy trò phức tạp

Chương 113: Tiêu hao năng lượng

Chương 114: Tự tập sinh nhật

Chương 115: Đánh nhau

Chương 116: Trả một nhân tình

Chương 117: Cơ chế đông máu gặp trở ngại

Chương 118: Tôi có cách

Chương 119: Chúng ta đánh cược đi

Chương 120: Nhân sâm cứu mạng

Chương 121: Thuộc tốt và thuộc độc

Chương 122: Nhanh chóng chuyển biến tốt đẹp

Chương 123: Đừng nói chuyện nguyên tắc với tôi

Chương 124: Kỹ lục kinh khủng

Chương 125: Trợ lý số 1 đáng sợ

Chương 126: Cường hóa nhãn thức

Chương 127: Bướm nhỏ xuyên hoa

Chương 128: Tuyên phú bà

Chương 129: Chó cắn người

Chương 130: Thói quen rất không tốt

Chương 131: Sư phụ thật tốt

Chương 132: Đến nhà anh

Chương 133: Rốt cuộc cô nàng này muốn chơi trò gì

Chương 134: Về đến nhà rồi

Chương 135: Lên núi

Chương 136: Thị giác quét hình

Chương 137: Tuyên Tử Nguyệt chân thực

Chương 138: Bí mật nhỏ của Giang Nguyên bị phát hiện

Chương 139: Đã bảo cô đừng động đây

Chương 140: Đều đang tìm

Chương 141: Heo giáp sắt

Chương 142: Một đòn mất mạng

Chương 143: Tác dụng kỳ diệu của Lão sơn sâm

Chương 144: Hiệp cảnh đến nhà

Chương 145: Lý Diệc Dương

Chương 146: Tiền không ít

Chương 147: Ban đêm tập kích Cục trưởng Triệu

Chương 148: Cục trưởng Triệu xong đời

Chương 149: Gậy chọc trời

Chương 150: Năng lượng đuôi 1 sắp đầy

Chương 151: Bệnh viện số 1 cầu cứu

Chương 152: Nhóm lão đồng chí

Chương 153: Thừa giáo sư, cử để đó cho tôi

Chương 154: Thực lực đại diện cho hết thầy

Chương 155: Keo trong bio-gelatin

Chương 156: Để lại chút mặt mũi cho bệnh viện số 1

Chương 157: Bất Tỉnh trưởng La chờ

Chương 158: Cơ hội mới

Chương 159: Thiên phú đầu tiên

Chương 160: Năng lực thiên phú kích hoạt

Chương 161: Chứng đau nửa đầu của Tỉnh trưởng phu nhân

Chương 162: Thăng hễ nhảy nhót

Chương 163: Tìm được đường khác

Chương 164: Căn tin

Chương 165: Chiêng trống âm vang, cờ bay phấp phới

Chương 166: Đừng nên xem thường thanh niên nghèo

Chương 167: Nhóm mỹ nữ

Chương 168: Lời nói bất hạnh

Chương 169: Tinh Không (Thượng)

Chương 170: Tinh Không (Hạ)

Chương 171: Bí ẩn

Chương 172: Cát thiếu

Chương 173: Thanh Linh xảy ra chuyện

Chương 174: Mê hoặc thất bại

Chương 175: Đạp thành con tôm

Chương 176: Có muốn làm ăn hay không?

Chương 177: Nước lớn trôi miếu Long Vương

Chương 178: Hy vọng ông ấy có thể sinh được một đứa con nữa

Chương 179: Tôi không thể cứ như vậy mà bỏ qua

Chương 180: Phó tỉnh trưởng Dương tức giận

Chương 181: Tin tức năm đó

Chương 182: Tổng tiền lãnh đạo

Chương 183: Sự việc kết thúc

Chương 184: Đại hội thi đấu trung y

Chương 185: Thứ hấp dẫn Giang Nguyên

Chương 186: Huyết mạch thiên phú

Chương 187: Yêu nghiệt

Chương 188: Làm sao có thể?

Chương 189: Gặp nhau tại cảng tin

Chương 190: Top 10

Chương 191: Địch ý

Chương 192: Tôi không phục

Chương 193: Anh có thể làm được không?

Chương 194: Quần áo

Chương 195: Đến rồi

Chương 196: Cảm giác đau lòng

Chương 197: Vừa đau lại vừa chua

Chương 198: Đến thủ đô

Chương 199: Người quen cũ

Chương 200: Cơm chùa

Chương 201: Quét mặt

Chương 202: Tham mưu trưởng

Chương 203: Cục bảo vệ

Chương 204: Ngoài ý muốn

Chương 205: Không lên được bẩm sinh

Chương 206: Kiểm tra bệnh qua kinh mạch

Chương 207: Quen mắt quen mắt

Chương 208: Cha con Tề gia

Chương 209: Thiên phú thứ hai

Chương 210: Chuyển nhà

Chương 211: Đặc vệ

Chương 212: Phá chướng

Chương 213: Sở thích xấu xa

Chương 214: Ai thật ai giả?

Chương 215.1: Chàng trai khiêm tốn

Chương 215.2: Ủy ban giám sát

Chương 216: Thật chứ không giả

Chương 217: Sự kinh khủng của Ủy ban

Chương 218: Tin tức

Chương 219: Giúp đỡ

Chương 220: Phan Nghị

Chương 221: Đây không phải khoa học

Chương 222: Cô nàng này dũng mãnh quá

Chương 223: Đi thì đi

Chương 224: Chỉ mày một cái

Chương 225: Bị theo dõi

Chương 226: Cao thủ

Chương 227: Âm mưu

Chương 228: Đăng Tâm Trà

Chương 229: Tra rõ

Chương 230: Đánh cờ

Chương 231: Kết luận

Chương 232: Một người gây sốc

Chương 233: Còn dám tới?

Chương 234: Gã nhà quê không đơn giản

Chương 235: Bi tình tỷ đệ

Chương 236: Thầy thuốc từ Thiên Y viện?

Chương 237: Bác Phan chất vấn

Chương 238: Rời kinh

Chương 239: Bắt không chuẩn

Chương 240: Quái bệnh

Chương 241: Trùng chứng

Chương 242: Chứng chỉ hành nghề và lựa chọn

Chương 243: Giáo tập

Chương 244: Người nào gian trá hơn

Chương 245: Không trêu nổi phụ nữ

Chương 246: Cô bé Tuyên Tử hay thay đổi

Chương 247: Lấp lánh đèn

Chương 248: Phóng viên Thần Báo

Chương 249: Phó viện trưởng Tần

Chương 250: Thật là phiền toái mà

Chương 251: Mê hoặc

Chương 252: Cha và con

Chương 253: Mời

Chương 254: Gia, tại sao lại không ôm?

Chương 255: Đừng nhúc nhích

Chương 256: Tôi muốn nói chuyện với anh

Chương 257: Từng người một đến nói

Chương 258: Phiền phức đến nhà

Chương 259: Quần chúng xúc động

Chương 260: Lãnh đạo đáng thương

Chương 261: Cứu mạng, cứu mạng

Chương 262: Hồ đội đập bể điện thoại

Chương 263: Lưu Bách Căn trả thù

Chương 264: Không cho phép chạy. Ai chạy, đánh chết người đó

Chương 265: Gặp lại Tề Nhạc Minh

Chương 266: Mãnh chiến

Chương 267: Người nào bị thương cũng nặng

Chương 268: Chữa trị chủ thể

Chương 269: Thiếu chút nữa sặc chết Giang đại cao thủ

Chương 270: Chuẩn bị kiểm tra

Chương 271: Phát hiện khác thường

Chương 272: Cận vệ Dư Liên

Chương 273: Tiêu Mệnh Độc

Chương 274: Mộc Long Căn

Chương 275: Dương Vân Dương kéo dây tơ hồng

Chương 276: Viên Nhất Chương

Chương 277: Người nào chạy trốn chết?

Chương 278: Nhà quê

Chương 279: Đánh cược

Chương 280: Mất mặt

Chương 281: Gọn gàng mà linh hoạt

Chương 282: Tái ước

Chương 283: Ba trận

Chương 284: Thị lực kinh khủng

Chương 285: Miệt thị

Chương 286: Nôn

Chương 287: Tư liệu của các huynh đệ

Chương 288: Người hái thuốc và con chó

Chương 289: Khăng khăng lên núi

Chương 290: Ai mới là cao thủ?

Chương 291: Hai trăm năm

Chương 292: Hai trăm năm

Chương 293: Tế thần

Chương 294: Trực thăng

Chương 295: Mua chuộc lòng dân

Chương 296: Quen thuộc

Chương 297: Giấc mộng

Chương 298: Tìm được Mộc Long Căn

Chương 299: Thoải mái tìm kiếm thảo dược

Chương 300: Cát thiếu xuất hiện

Chương 301: Trục thăng bị người ta thích rồi

Chương 302: Đã lâu không gặp

Chương 303: Dương đại thiếu gia diễn xiếc khỉ

Chương 304: Ôi chao ôi chao

Chương 305: Lão Cố giấu diếm quá sâu

Chương 306: Không nhịn nổi cười

Chương 307: Quyết định của nhà họ Dương

Chương 308: Thuận lợi chạy tới

Chương 309: Cậu sẽ chết

Chương 310: Hắc sẽ không chết thật chứ?

Chương 311: Sự kiện lớn

Chương 312: Đi nhờ chuyên cơ

Chương 313: Tôi nhất định nhảy dù từ trên cao xuống

Chương 314: Tôi là đặc vụ ở nước ngoài

Chương 315: Ánh rạng đông hy vọng

Chương 316: Chị dâu

Chương 317: Vợ khéo không gạo cũng không thể thổi cơm

Chương 318: Tôi là bác sĩ, để tôi

Chương 319: Còn có thể cứu

Chương 320: Tiếp xương gãy.

Chương 321: Máu bản thân tự truyền

Chương 322: Hán tử

Chương 323: Ta là ba con

Chương 324: Cường hóa thánh giác

Chương 325: Không đủ quyền hạn

Chương 326: Quan tài nam, quan tài nữ

Chương 327: Đây là chặt chân giò sao?

Chương 328: Lo lắng tốt hoặc xấu

Chương 329: Trạng thái không minh

Chương 330: Phúc tinh của Tề La

Chương 331: Một tệ một mạng người

Chương 332: Hai thầy thuốc mới đến

Chương 333: Lần đầu xung đột

Chương 334: Thầy thuốc Giang đáng tin cậy

Chương 335: Giang đại nhà quê

Chương 336: Y sĩ kiến tập

Chương 337: Xảy ra chuyện ngoài ý muốn

Chương 338: Vẫn là anh tốt với tôi

Chương 339: Xin hỏi anh đang đếm kiến à?

Chương 340: Chị dâu, xin đừng ôm chặt thế

Chương 341: Nào, hãy học tôi

Chương 342: Cứu viện và tang lễ

Chương 343: Tôi chỉ muốn phát tay áo

Chương 344: Không phải hai em thì là ai làm?

Chương 345: Phục kích

Chương 346: Lại vào không minh

Chương 347: Lần cuối cùng

Chương 348: Anh từng gặp cảnh tượng mấy trăm cánh tay chưa

Chương 349: Sau đó

Chương 350: Hình như có gốc rễ

Chương 351: Tin tức đến bất ngờ

Chương 352: Vạn gia sinh phật

Chương 353: Đội cứu viện Thames

Chương 354: Sóng gió trên máy bay

Chương 355: Mở băng khẩn cấp

Chương 356: Tạm thời cháu chưa đi được

Chương 357: Chuyện phiền phức

Chương 358: Bệnh viện đa khoa ba quân chủng

Chương 359: Quân hàm hỗn loạn

Chương 360: Phó chủ nhiệm nhậm chức

Chương 361: Viện trưởng Triều Tiểu Thụ

Chương 362: Chiếm hố phân của người khác làm người ta ghét

Chương 363: Hai lão hồ ly

Chương 364: Mày chết chắc rồi

Chương 365: Giang Nguyên choáng váng

Chương 366: Phó thủ tướng Vương

Chương 367: Là la hay là ngựa ra ngoài đi dạo

Chương 368: Chủ nhiệm Giang kiểm tra phòng (1)

Chương 369: Chủ nhiệm Giang kiểm tra phòng (2)

Chương 370: Chủ nhiệm Giang đi kiểm tra phòng (3)

Chương 371: Âm mưu đến

Chương 372: Binh đến tướng cản

Chương 373: Lạc đường

Chương 374: Oan gia ngõ hẹp

Chương 375: Lừa gạt lẫn nhau

Chương 376: Mưa gió sắp đến

Chương 377: Phiền phức lớn

Chương 378: Hiến Binh đến

Chương 379: Địa bàn của tôi, do tôi làm chủ

Chương 380: Nhốt

Chương 381: Chiến đấu

Chương 382: Nghiệt súc

Chương 383: Phát hiện

Chương 384: Giám sát

Chương 385: Tôi và anh

Chương 386: Tin vui

Chương 387: Tấn công bác sĩ

Chương 388: Tấn công bác sĩ (2)

Chương 389: Lý do tập kích hoang đường

Chương 390: Tiếp nhận người bệnh

Chương 391: Phụ nữ đấu tranh

Chương 392: Dùng ngòi bút làm vũ khí

Chương 393: Anh ấy nói anh ấy bao tôi

Chương 394: Công bố video

Chương 395: Chuyện quốc gia, chuyện thiên hạ

Chương 396: Đào hôn

Chương 397: Không muốn lấy chồng thì không lấy chồng

Chương 398: Có khách tới

Chương 399: Rầu rĩ về việc tấn chức

Chương 400: Là đàn ông, xông lên được thì cứ xông

Chương 401: Chuẩn bị về nhà

Chương 402: Trở lại thôn nhỏ

Chương 403: Cảm giác của mọi người

Chương 404: Đánh bất ngờ (1)

Chương 405: Tập kích bất ngờ (2)

Chương 406: Tấn công bất ngờ (3)

Chương 407: Trở lại Bắc Kinh

Chương 408: Tuyên Năng nôn nóng

Chương 409: Chỉ một chữ tình

Chương 410: Bại lộ

Chương 411: Không phải oan gia không gặp mặt

Chương 412: Tu La khát máu (1)

Chương 413: Tu La khát máu (2)

Chương 414: Đoán được phần đầu không đoán được phần cuối

Chương 415: Tìm được đường sống trong chỗ chết

Chương 416: Con gái và cha

Chương 417: Lên đường

Chương 418: Viện y tế hoặc Thiên Y Viện?

Chương 419: Chỗ tốt của Thiên Y Viện

Chương 420: Vương Mịch mời ăn cơm

Chương 421: Cái đích cho mọi người chỉ trích

Chương 422: Đánh cuộc quả Hồng Vân

Chương 423: Đập nồi dìm thuyền

Chương 424: Chuyện ngoài ý muốn

Chương 425: Thời gian khai niên

Chương 426: Bắt đầu thẩm hạch

Chương 427: Vinh quang không biết

Chương 428: Phản ứng của mọi người

Chương 429: Bắt đầu khảo hạch

Chương 430: Lâm y sư đặc ý (1)

Chương 431: Lâm y sư đặc ý (2)

Chương 432: Lâm y sư không đặc ý nổi

Chương 433: Heo là dê

Chương 434: Viêm ruột thừa lặn

Chương 435: Vượt qua thuận lợi

Chương 436: Nghi thức nhận chức long trọng

Chương 437: Đại Y Tinh thành

Chương 438: Ngôn tùy pháp hành

Chương 439: Hồng Vân Đan

Chương 440: Hệ thống điểm

Chương 441: Cửu Vĩ hiện hình

Chương 442: Nữ trợ thủ

Chương 443: Cướp người?

Chương 444: Văn phòng đại diện Vân tỉnh

Chương 445: Hôm nay là ngày tốt

Chương 446: Tôi phản đối

Chương 447: Cướp người (1)

Chương 448: Cướp người (2)

Chương 449: Cướp người (3)

Chương 450: Mẹ Tuyên dũng mãnh

Chương 451: Một lần nữa phá hỏng

Chương 452: Trường Đào trận

Chương 453: Đội hạng hai

Chương 454: Đại chiến bắt đầu

Chương 455: Nội khí thâm thấu

Chương 456: Xông trận

Chương 457: Sát

Chương 458: Giết! Giết! Giết

Chương 459: Trảm thủ đẳng

Chương 460: Nổi điên

Chương 461: Thiên Y triệu lệnh

Chương 462: Một bước giết một người

Chương 463: Thiên Y chiếu lệnh

Chương 464: Thỏa hiệp

Chương 465: Điều kiện

Chương 466: Ác nhân cáo trạng trước

Chương 467: Quyết định xử phạt

Chương 468: Bà nương này không tệ

Chương 469: Phòng sám hối khủng bố

Chương 470: Lý phán quan không cam lòng

Chương 471: Đánh cược và chôn sống

Chương 472: Nguy hiểm và khổng chế

Chương 473: Thêm một chiêu nữa

Chương 474: Mã Tiểu Duệ đặt cược

Chương 475: Quỷ kế

Chương 476: Sức đề kháng vĩnh viễn

Chương 477: Thuốc cuồng bạo

Chương 478: Cuối cùng không chống đỡ nổi

Chương 479: Sắp mất khổng chế

Chương 480: Được vật biến dị

Chương 481: Phá cửa mà ra

Chương 482: Mất khống chế

Chương 483: Mã Tiểu Duệ

Chương 484: Viên tiên sinh

Chương 485: Ba giây ngã chết một con lừa

Chương 486: Viện trưởng nói phun tiếp

Chương 487: Cuối cùng cũng ngã xuống

Chương 488: Lưu Mộc Dương phẫn nộ

Chương 489: Điều tra

Chương 490: Nồng độ thuốc trong máu

Chương 491: Đi sai bước

Chương 492: Nước miếng của Mã Tiểu Duệ

Chương 493: Lửa giận của Chu Thế Dương (1)

Chương 494: Lửa giận của Chu Thế Dương (2)

Chương 495: Lửa giận của Chu Thế Dương (3)

Chương 496: Vụ mua bán có lời

Chương 497: Chồn chúc tết gà

Chương 498: Đập cửa mà đi

Chương 499: Nguyên tắc của Liêu Long Căn

Chương 500: Danh tiếng đại chấn

Chương 501: Nhiều phiền phức hơn

Chương 502: Tiểu Bảo bị bệnh

Chương 503: Y sư đấu pháp (1)

Chương 504: Y sư đấu pháp (2)

Chương 505: Cách ly khẩn cấp

Chương 506: Chạy đến Bắc Kinh

Chương 507: Nghiêm cấm thăm hỏi

Chương 508: Ông im miệng cho tôi

Chương 509: Trang phục bảo hộ kín hoàn toàn

Chương 510: Thuốc quy tức

Chương 511: Giả Tử Được Tề

Chương 512: Tùy tiện cởi quần áo

Chương 513: Tam Lăng Châm

Chương 514: Lấy máu

Chương 515: Dừng việc công báo thù riêng

Chương 516: Tiểu Bảo hạ sốt

Chương 517: Quyền nơi tay

Chương 518: Phó tổ trưởng thường vụ

Chương 519: Hai cái tát

Chương 520: Giơ chân đi, Phó tổ trưởng Nghiêm

Chương 521: Đường y sư tam phẩm

Chương 522: Bao vây nhà trẻ

Chương 523: Chuyện hay thay đổi

Chương 524: Tổ trưởng Giang hạ lệnh

Chương 525: Miêu đại sư

Chương 526: Miêu đại sư (2)

Chương 527: Chuyện khác thường khó hiểu

Chương 528: Thuốc ức chế virus

Chương 529: Đường y sư quay về Kim Lăng

Chương 530: Phó trưởng phòng Nghiêm ra lệnh

Chương 531: Lập tức bay ngược trở lại

Chương 532: Chất vấn và trả giá

Chương 533: Tình hình khẩn cấp

Chương 534: Miêu đại sư đặc ý

Chương 535: Thuốc ức chế bệnh độc không hiệu quả

Chương 536: Người trong Cổ môn

Chương 537: Bộ trưởng Đào phần nộ

Chương 538: Tung tích của Miêu đại sư

Chương 539: Đợi tôi giết người quay về

Chương 540: Mọi người không cần đi

Chương 541: Bắt đầu hành động

Chương 542: Loạn đấu

Chương 543: Tại sao lại đụng đến con tôi?

Chương 544: Tổ trợ giúp đến

Chương 545: Danh hiệu Quý Cổ Tử

Chương 546: Đường y sư nhà quê

Chương 547: Dị biến của Giang Nguyên

Chương 548: Giang Nguyên dị biến (2)

Chương 549: Giang Nguyên dị biến (3)

Chương 549-2: Giang Nguyên dị biến (4)

Chương 550: Trạng thái chết giả

Chương 551: Lửa giận của Phó thủ tướng Tề

Chương 552: Thân phận của các Phó tổ trưởng

Chương 553: Không ai để ý đến

Chương 554: Phó thủ tướng Tề ngu người

Chương 555: Thuốc điều trị hoàn thành

Chương 556: Hội nghị khẩn cấp

Chương 557: Ai sẽ ra mặt?

Chương 558: Cậu đẩy tôi cản

Chương 559: Có hiệu quả

Chương 560: Bắt đầu họp báo

Chương 561: Sự kinh ngạc của các ký giả

Chương 562: Nghi hoặc của các bộ trưởng

Chương 563: Nữ phóng viên không mời mà tới

Chương 564: Isomura Hatoyama

Chương 565: Nghi ngờ

Chương 566: Phản ứng khắp nơi

Chương 567: Phó thủ tướng Trương phê chỉ thị

Chương 568: Bộ ngựa bắt ve

Chương 569: Michiko và Yukiko

Chương 570: Lý lịch bị làm giả

Chương 571: Lộ ra mảnh khoe ban đầu

Chương 572: Núi Kilimanjaro

Chương 573: Háo sắc

Chương 574: Anh có Trương Lương kế

Chương 575: Mua một tặng một

Chương 576: Tôi chỉ là phòng vệ chính đáng

Chương 577: Rất không chuyên nghiệp

Chương 578: Còn kinh khủng hơn

Chương 579: Trưởng phòng Hà nổi nóng

Chương 580: Cuộc họp báo mới

Chương 581: Cô gái tóc vàng

Chương 582: Tiếp tục điều tra

Chương 583: Mâu thuẫn trong phòng chờ sân bay (thượng)

Chương 584: Mâu thuẫn trong phòng chờ sân bay (trung)

Chương 585: Mâu thuẫn trong phòng chờ sân bay (hạ)

Chương 586: Nhiệt tình muốn chết

Chương 587: Một chậu nước lạnh

Chương 588: La y sư bất đắc dĩ

Chương 589: Mã Tiểu Duệ vừa phiên toái lại thông minh

Chương 590: Ngoài ý muốn (thượng)

Chương 591: Ngoài ý muốn (hạ)

Chương 592: Một lần nữa lên vào

Chương 593: Cường chế dẫn đi

Chương 594: Giang Nguyệt Minh

Chương 595: Rất phiền phức

Chương 596: Thuốc điều phối

Chương 597: Tái tập kích và phòng bị

Chương 598: Đời người là phải mạo hiểm

Chương 599: Kẻ đầu tiên

Chương 600: Sẽ không đơn độc

Chương 601: Kịch chiến

Chương 602: Bỏ chạy

Chương 603: Đau đớn

Chương 604: Ưỡng ngạnh

Chương 605: Có con tin trong tay, chẳng khác nào có thiên hạ trong tay

Chương 606: Phản tác dụng

Chương 607: Một chén rượu

Chương 608: Cống hiến đặc biệt cấp C

Chương 609: Hộp kín

Chương 610: Phụ nữ nổi điên

Chương 611: Rốt cuộc đây là nơi nào?

Chương 612: Đơn vị tuyệt mật

Chương 613: Một người cũng không thoát

Chương 614: Kế hoạch Cô Lang bị đưa ra ánh sáng

Chương 615: Danh tự

Chương 616: Đồ ngốc

Chương 617: Mơ mộng

Chương 618: Tàng Phong

Chương 619: Ngô tiên sinh nhân họa đắc phúc

Chương 620: Phiên toái lớn

Chương 621: Cuộc họp khẩn cấp của Hội đồng Thiên Y viện

Chương 622: Quyết định xử phạt cuối cùng

Chương 623: Tiểu nhân lật trời

Chương 624: Tôi còn đánh anh thật đấy

Chương 625: Đưa đi thực tập

Chương 626: Y sĩ thực tập loại khác

Chương 627: Sợ hãi

Chương 628: Yamachou đáng sợ

Chương 629: Vân Tuyền Đan

Chương 630: Kẻ đáng ghét

Chương 631: Angela

Chương 632: Khách không mời mà đến

Chương 633: Biến ra ngoài

Chương 634: Yêu cầu

Chương 635: Thỉnh giáo

Chương 636: Trà lâu Vân Thanh

Chương 637: Còn nhớ Miêu Thiên Nhất không?

Chương 638: Hạ độc một lần nữa

Chương 639: Tình báo trợ giúp

Chương 640: Ai đi ngang cũng đừng nên bỏ qua

Chương 641: Phát hiện dị thường

Chương 642: Đang đói bụng, đừng có mà chọc tôi

Chương 643: Có gan cầm súng chỉ vào tôi không có mấy người...
còn sống

Chương 644: Có bắt không?

Chương 645: Không phải người bình thường

Chương 646: Lại mò ra cái gì nữa sao?

Chương 647: Tìm trợ giúp khác

Chương 648: Bắt đầu phong tỏa

Chương 649: Giành giật từng giây

Chương 650: Gan to

Chương 651: Thời gian

Chương 652: Trùng hợp

Chương 653: Ai tìm tôi

Chương 654: Đánh gãy ba chân của mày

Chương 655: Thời gian gấp gáp

Chương 656: Thanh Ôn Tán

Chương 657: Vô cùng khó hiểu

Chương 658: Giúp hóa phiền đến rồi

Chương 659: Mau lòi lão già này ra cho tôi

Chương 660: Hậu quả rất nghiêm trọng

Chương 661: Điên cuồng dày vò

Chương 662: Nội ứng

Chương 663: Kỳ hạn cuối cùng

Chương 664: Nữ ma đầu đến nhà

Chương 665: Vuốt móng ngựa

Chương 666: Không thềm mặc áo cách ly

Chương 667: Bước cuối cùng

Chương 668: Bức cung

Chương 669: Anh hùng mặt lộ

Chương 670: Kỳ Sơn Dưỡng Sinh Đường

Chương 671: Tội chết có thể miễn, nhưng tội sống khó tha

Chương 672: Lão tử không phát uy

Chương 673: Em đồng ý

Chương 674: Đánh cuộc

Chương 675: Không dễ dàng như vậy đâu

Chương 676: Bộc phát xung đột

Chương 677: Lão đồng chí

Chương 678: Tôi muốn nói chuyện với bọn họ

Chương 679: Dương lão cảm thán

Chương 680: Lời mời của Phan Hiểu Hiểu

Chương 681: Phan gia kinh ngạc

Chương 682: Thương thảo

Chương 683: Nghi hoặc

Chương 684: Kim Lăng Các

Chương 685: Trương Nguyên cổ quái

Chương 686: Mọi người phản ứng

Chương 687: Chú ý

Chương 688: Cò kè mặc cả

Chương 689: Mong muốn của Tỉnh trưởng Bạch

Chương 690: Định rồi

Chương 691: Khương gia

Chương 692: Duyên thọ

Chương 693: Dùng như vậy được rồi

Chương 694: Đám đại thiếu trù tính

Chương 695: Đòi tiền không có

Chương 696: Vô sỉ

Chương 697: Tôn Diệu Nguyệt thông báo

Chương 698: Trao đổi

Chương 699: Mưu đồ của Nguyên thiếu

Chương 700: Ultraman

Chương 701: Phòng trà

Chương 702: Anh đã gặp phải tôi

Chương 703: Cố ý khiêu khích

Chương 704: Kế hoạch của Trương Nguyên

Chương 705: Đường Lang Bộ Thiên

Chương 706: Anh hiểu

Chương 707: Mất hết mặt mũi

Chương 708: Đại thiếu thỏa hiệp

Chương 709: Tiến triển

Chương 710: Bắt đầu thư sát

Chương 711: Lộn người

Chương 712: Bất ngờ

Chương 713: Nguyên rửa

Chương 714: Uống máu

Chương 715: Anh Ngô

Chương 716: Điều chỉnh ghen

Chương 717: Khác thường và khác biệt

Chương 718: Bá tước đến

Chương 719: Sự khác thường của hình xăm

Chương 720: Chuẩn bị đánh úp

Chương 721: Ưu thương luôn đến rất đột ngột

Chương 722: Mạnh mẽ chống cự

Chương 723: Kết cục bi thảm

Chương 724: Bổ sung máu tái sinh

Chương 725: Tế Thế đỉnh

Chương 726: Gặp lại kẻ địch

Chương 727: Mặt dày vô sỉ

Chương 728: Hành động

Chương 729: Hội nghị Viện ủy

Chương 730: Câu hỏi của môn chủ

Chương 731: Thái Sơn

Chương 732: Trưởng lão viện

Chương 733: Tranh chấp trong hội nghị Viện ủy

Chương 734: Cường hóa

Chương 735: Tân cao thủ

Chương 736: Va chạm

Chương 737: Cậu cho rằng cậu là ai?

Chương 738: Khiêu khích

Chương 739: Mẹ có sữa thì con được nhờ (1)

Chương 740: Mẹ có sữa thì con được nhờ (2)

CHƯƠNG 741: Tao nhường mày một chiêu

Chương 742: Nguyên Phong đan

Chương 743: Tôi có Ô Kê Bạch Phượng Hoàn

Chương 744: Chuyển ngược tình thế

Chương 745: Nộ phong tỏa long

Chương 746: Tao có Thái Sơn

Chương 747: Cấu kết với nhau làm việc xấu

Chương 748: Tiểu Lang vẫn còn

Chương 749: Dám tắm cũng đánh gãy chân

Chương 750: Mày đoán tao đoán mọi người đoán

Chương 751: Hồ Quang Dương dạy con

Chương 752: Người sáng thì ta cũng sáng

Chương 753: Dị biến

Chương 754: Thành thật khai báo

Chương 755: Giao phong ngẫm (Thượng)

Chương 756: Giao phong ngẫm (hạ)

Chương 757: Hội nghị chất vấn bắt đầu

Chương 758: Có lẽ có

Chương 759: Tôi biết luyện đan thuật

Chương 760: Đánh cuộc

Chương 761: Im lặng

Chương 762: Bắt đầu luyện chế

Chương 763: Uống bảy thuốc là không được (thượng)

Chương 764: Uống bậy thuốc là không được (hạ)

Chương 765: Khai lò thành đan

Chương 766: Ăn không ngon

Chương 767: Bởi vì tôi là đỉnh chủ

Chương 768: Phong ba nắp đỉnh

Chương 769: Tiêu điểm chú ý

Chương 770: Phong Thiên Cao

Chương 771: Tao muốn quyết chiến sinh tử với mày một trận

Chương 772: Đan khí ngưng kết

Chương 773: Phá long

Chương 774: Yêu cầu

Chương 775: Bắt đầu luyện chế

Chương 776: Cuộc họp của ban Ngũ Kim

Chương 777: Bát Quái Phong Linh

Chương 778: Rời viện

Chương 779: Quê hương Đại Hùng

Chương 780: Dập đầu

Chương 781: Tiếp cận

Chương 782: Nhưng vẫn còn có tôi

Chương 783: Tôi là anh của cậu ấy

Chương 784: Chặt đứt hai tay hai chân của anh

Chương 785: Hấn là Giang Nguyên

Chương 786: Trấn an mẹ con Dư gia

Chương 787: Giao phong

Chương 788: Tập sát

Chương 789: Chạy trốn chết

Chương 790: Bị bắt

Chương 791: Ngô tiên sinh quở dị

Chương 792: Nuốt Phá Thiên đan

Chương 793: Được lực bộc phát

Chương 794: Sinh cơ đoạn tuyệt

Chương 795: La Thiên Minh nổi giận

Chương 796: Mộ phần mọc cỏ

Chương 797: Mưu đồ của Chu Thế Dương

Chương 798: Đau lòng

Chương 799: Giang Nguyên hồi phục

Chương 800: Phong đỉnh thất bại

Chương 801: Cường ép Ngũ Hành Nghịch Chuyển

Chương 802: Các người muốn ngăn cản tôi?

Chương 803: Hình ảnh quá đẹp

Chương 804: Tôi nhỏ

Chương 805: 10 loại đan dược

Chương 806: Cha con Tề gia đặc ý

Chương 807: Thất bại cả một ngày

Chương 808: Phản ứng các phe

Chương 809: Khác biệt rõ ràng

Chương 810: Cố ý luyện hồng

Chương 811: Được liệu xảy ra vấn đề

Chương 812: Có phải là cậu hay không

Chương 813: Không ai tin tưởng

Chương 814: Tôi muốn bay cao hơn

Chương 815: Giận đánh Chu Thế Dương

Chương 816: Thực lực đại diện cho hết thảy

Chương 817: Công tử gia

Chương 818: Trộm đàn

Chương 819: Gia chủ Đường gia

Chương 820: Chia của

Chương 821: Bị buộc bán thuốc

Chương 822: Bóng người trên bờ biển

Chương 823: Ngả Ny

Chương 824: Tổ tình báo

Chương 825: Nghi ngờ của Ngả Ny

Chương 826: Giang Nguyên quả nhiên rất lợi hại

Chương 827: Công tử ra lệnh

Chương 828: Trạng thái trăm phần trăm

Chương 829: Nghị luận

Chương 830: Dễ như trở bàn tay

Chương 831: Luyện Hình đan

Chương 832: Cầu viện khẩn cấp

Chương 833: Máy bay chiến đấu đến cứu viện

Chương 834: Thất bại trong gang tấc

Chương 835: Tranh luận trong cuộc họp Hội đồng viện

Chương 836: Ứng cứu lần nữa

Chương 837: Thất bại bất ngờ

Chương 838: Tự đi

Chương 839: Các phe tụ tập

Chương 840: Kế hoạch tác chiến

Chương 841: Toàn bộ đến đông đủ

Chương 842: Chuẩn bị đánh bất ngờ

Chương 843: Bắt đầu hành động

Chương 844: Oai Thiên giai

Chương 845: Cái này cũng có thể?

Chương 846: Không phải chơi như vậy

Chương 847: Đổi chác sau cùng

Chương 848: Bàn tay Tử thần

Chương 849: Hỏa tiễn

Chương 850: Trước sau hỗn chiến

Chương 851: Một mình quyết đấu

Chương 852: Nghi ngờ của Bá tước Phoenix

Chương 853: Chém chết

Chương 854: Nguyên nhân

Chương 855: Không nên ăn nói lung tung

Chương 856: Rốt cuộc là ai càn rỡ?

Chương 857: Viện trưởng lệnh

Chương 858: Đào Cường choáng váng

Chương 859-1: Âm bộ Thiên Y Viện

Chương 859-2: Âm bộ Thiên Y Viện

Chương 860: Bắt đầu luyện chế đan dược siêu phẩm

Chương 861: Ngưng hương thất bại

Chương 862: Mệt mỏi và thất bại

Chương 863: Phiền phức ở đâu

Chương 864: Nguy cơ các phía

Chương 865: Vấn đề Huyết tộc

Chương 866: Ban Luyện đan (thượng)

Chương 867: Ban Luyện đan (hạ)

Chương 868: Ban Luyện đan dũng mãnh

Chương 869: Âm mưu của Huyết tộc

Chương 870: Quyết định của Thiên Y viện

Chương 871: Điều kiện mới của Huyết tộc

Chương 872: Tôn Diệu Nguyệt

Chương 873: Giày

Chương 874: Nội gian

Chương 875: Phương pháp luyện đan mới

Chương 876: Dĩ huyết tự đỉnh

Chương 877: Hai lò

Chương 878: Hộp

Chương 879: Phản ứng của Huyết tộc

Chương 880: Tần Hoài gặp người

Chương 881: Gặp Giang Nguyệt Minh

Chương 882: Đan dược

Chương 883: Thất bại

Chương 884: Trở lại Kim Lăng

Chương 885: Năm đó

Chương 886: Bắt cóc

Chương 887: Đại án tiểu án

Chương 888: Họ Ngô, ông chơi tôi phải không?

Chương 889: Thật sự là áy náy

Chương 890: Đến rồi còn muốn chạy sao?

Chương 891: Muốn chạy không dễ vậy đâu

Chương 892: Chém đầu

Chương 893: Thực lực Hầu tước

Chương 894: Robert trọng thưởng

Chương 895: Huyết chiến

Chương 896: Tử chiến không lùi

Chương 897: Ông đây liều mạng với mày

Chương 898: Tiếp viện tới

Chương 899: Đạp thẳng em của mày

Chương 900: Quyền lợi của tù binh

Chương 901: Hội Viện ủy tranh luận

Chương 902: Đề nghị của Giang Nguyên

Chương 903: Nghị luận

Chương 904: Lão gia

Chương 905: Cha của Giang Nguyệt Minh

Chương 906: Đối Luyện Cốt Đan

Chương 907: Bể quan

Chương 908: Đàm phán

Chương 909: Trọng Ngục

Chương 910: Tay sẽ bị phế mất

Chương 911: Người so với người tức chết người

Chương 912: Chuẩn bị ổn thỏa

Chương 913: Hội nghị sinh biến

Chương 914: Xảy ra chuyện ngoài ý muốn

Chương 915: Dị biến xuất hiện

Chương 916: Bay thẳng đến Birmingham

Chương 917: Giang Nguyên đầu hàng địch?

Chương 918: Một mình hành động

Chương 919: Bắt đầu hành động

Chương 920: Đắc thủ, chạy trốn

Chương 921: Kênh Brindleyplace

Chương 922: Các phe kinh ngạc

Chương 923: Đối đầu giành thắng lợi

Chương 924: Tâm tư của Bá tước Eve

Chương 925: Chặn lại

Chương 926: Vượt ải

Chương 927: Cuộc họp thảo luận

Chương 928: La lão y sư bị đánh lừa

Chương 929: Đại chiến chống tàu ngầm bắt đầu

Chương 930: Lộ hành tung

Chương 931: Bom nổ dưới nước

Chương 932: Bỗng nhiên mất tích

Chương 933: Sự hoang mang của Eva

Chương 934: Lần nữa chuyển kiếp

Chương 935: Gặp Pyramy ở biên giới

Chương 936: Sự bất ngờ của Eva

Chương 937: Tin tức của Giang Nguyên

Chương 938: Quyết định

Chương 939: Sóng bắt đầu gợn

Chương 940: Bùng nổ

Chương 941: Thuyết phục

Chương 942: Nhóm tiếp viện đầu tiên

Chương 943-1: Đại pháp sư câu lạc bộ phù thủy

Chương 943-2: Đại pháp sư câu lạc bộ phù thủy

Chương 944: Măng chiến truyền thống

Chương 945: Tổ linh phụ thể

Chương 946: Cửu Vĩ phát uy

Chương 947: Tổ linh không sao

Chương 948: Triển khai toàn diện

Chương 949: Chủ quản y tế

Chương 950-1: Thần thú chi linh

Chương 950-2: Thần thú chi linh

Chương 951: Nghi thức hoán linh

Chương 952: Giang y sĩ

Chương 953: Chất vấn

Chương 954: Người của chúng tôi

Chương 955: Ẩn nấp

Chương 956: Người Mỹ tới

Chương 957: Hành tung bại lộ (1)

Chương 957: Hành tung bại lộ (2)

Chương 958: Trung Tây kiêm tu?

Chương 959: Châu Phi có thuốc bắc

Chương 960: Cố ý mưu đoạt Tề Thế Đỉnh

Chương 961: Cưỡng ép đưa Tề Thế Đỉnh về nước

Chương 962: Tối hậu thư

Chương 963: Tổ Linh điện, thần thú chi linh

Chương 964: Đàm phán

Chương 965: Hai phe chống đỡ

Chương 966: Chúng ta nhiều người, người đến cản ta đi

Chương 967-1: Ánh mắt kinh người

Chương 967-2: Ánh mắt kinh người

Chương 968: Thần thú hoàn thể

Chương 969: Tin tức của cha

Chương 970: Tranh luận

Chương 971: Giễu cợt

Chương 972-1: Đồ kỵ của đàn bà

Chương 972-2: Đồ kỵ của đàn bà

Chương 973: Tiệc rượu kinh biến

Chương 974: Chí bảo truyền thừa

Chương 975: Các phe hội tụ

Chương 976: Cười nhạo

Chương 977: Dò xét

Chương 978: Cường long không áp nổi địa đầu xà

Chương 979: Thất bại tan tác trở về

Chương 980: Hiệu quả không tệ

Chương 981: Chén phát uy

Chương 982: Cha con gặp nhau

Chương 983: Đoạt bảo

Chương 984: Xua đuổi

Chương 985: Triệu hồi

Chương 986: Một mình rời đi

Chương 987: Chuẩn bị khai chiến

Chương 988: Thần bát phát uy

Chương 989: Sứ giả Thần thú

Chương 990: Tôi làm chủ

Chương 991: Hội nghị

Chương 992: Ngửa bài

Chương 993: Phương án

Chương 994: Ý tưởng của Đại vu sư

Chương 995: Cửu Vĩ ngậy ngô

Chương 996: Các phe dự định

Chương 997: Chúc mừng

Chương 998: Kho được liệu

Chương 999: Hai cha con gây gỗ

Chương 1000: Lấy cớ mà thôi

Chương 1001: Chuẩn bị gặp mặt

Chương 1002: Ai tin cậu là em anh ấy?

Chương 1003: Quả nhiên lợi hại

Chương 1004: Anh em

Chương 1005: Tiến độ của Y Phù

Chương 1006: Công tác bắt đầu

Chương 1007: Tương lai khó đoán

Chương 1008: Long Sơn Phong Động

Chương 1009: Tôi và bọn họ

Chương 1010: Không phải Hoắc Tâm Trà

Chương 1011: Chuyện liên quan tới trưởng lão viện

Chương 1012: Cấu trúc trưởng lão viện

Chương 1013: Chuyện của ông võ lữ rồi

Chương 1014: Khả năng mới

Chương 1015: Một mảnh lạnh lẽo

Chương 1016: Dòng chảy ngầm nổi lên

Chương 1017: Đột phá

Chương 1018: Phiên toái

Chương 1019: Cửu Vĩ trào phúng

Chương 1020: Chuẩn bị chuyển nhà

Chương 1021: Tác dụng của Khai Tuệ Đan

Chương 1022: Điều tra

Chương 1023: Phản kích

Chương 1024: Điều tra

Chương 1025: Tề gia bi hỉ lục

Chương 1026: Xin môn chủ đại nhân nể mặt một chút

Chương 1027: Đến nhà

Chương 1028: Tiếp nhận điều tra

Chương 1029: Tiến triển

Chương 1030: An thần táo thang

Chương 1031: Sự bố trí của Tuyên Tử Nguyệt

Chương 1032: Thư ký đáng thương

Chương 1033: Phản kích

Chương 1034: Xúi dục

Chương 1035: Huynh đệ phản bội

Chương 1036: Lệnh hợp tác điều tra chính thức

Chương 1038: Thư ký trung thành

Chương 1039: Ứng đối

Chương 1040: Phản ứng của Tuyên Lâm

Chương 1041: Biệt khuất Tuyên tam gia

Chương 1042: Mọi người đều rất mong đợi

Chương 1043: Chu Thế Dương gây khó khăn

Chương 1044-1: Cả nhà đi du lịch

Chương 1044-2: Cả nhà đi du lịch

Chương 1045-1: Lại đến tìm thuốc

Chương 1045-2: Lại đến tìm thuốc

Chương 1046: Ngay cả thuốc cũng không nhận ra

Chương 1047: Bích Thảo Hoa

Chương 1048: Bay lượn ở Cửu trại

Chương 1049: Người xa lạ

Chương 1050: Lưu Phong và dị biến của Thiên Y viện

Chương 1051: Một mình đến viện

Chương 1052: Giết vào trong viện

Chương 1053: Vây công không thành

Chương 1054: Phản ứng của Ban giám sát

Chương 1055: Tề Thế Đỉnh động

Chương 1056: Bất chấp Ban giám sát

Chương 1057: Xin lỗi, chúng tôi không tin

Chương 1058: Bắt tên nghịch tặc này

Chương 1059: Khẩu chiến

Chương 1060: Không phải lần đầu tiên tôi đánh ông

Chương 1061: Thủ lĩnh ngoại viện

Chương 1062: Hội nghị Hội Đồng Viện khẩn cấp

Chương 1063: Đây chính là quy củ

Chương 1064-1: Đại tác toàn viện

Chương 1064-2: Đại tác toàn viện

Chương 1065-1: Kỹ năng của Đại vu sư

Chương 1065-2: Kỹ năng của Đại vu sư

Chương 1066: Thiên phú phát uy

Chương 1067: Phát hiện ba người

Chương 1068: Hội đồng xử lý nguy cơ

Chương 1069: Nguy cơ tứ phía

Chương 1070: Thảo luận xong

Chương 1071: Hẳn dựa vào cái gì?

Chương 1072: Thẩm vấn

Chương 1073: Hoàn thành

Chương 1074: Hình thức nghiêm nghị

Chương 1075: Tiến vào mỏ Kinh Sơn

Chương 1076: Kế hoạch

Chương 1077: Cường công (1)

Chương 1078: Cường công (2)

Chương 1079: Không thừa dịp này thì còn đợi đến lúc nào?

Chương 1080: Cứu viện thành công

Chương 1081: Trở về viện

Chương 1082: Sám hối 3 ngày

Chương 1083: Than thở của sư phụ (thượng)

Chương 1084: Môn chủ tức giận

Chương 1085: Lo lắng của mọi người

Chương 1086: Lo lắng của lão Chu

Chương 1087: Tra hỏi xong

Chương 1088: Giải tán Hội đồng xử lý nguy cơ

Chương 1089: Bắt đầu thảo luận công việc khắc phục hậu quả

Chương 1090: Tranh luận điểm thưởng

Chương 1091: Bắt đầu cạnh tranh

Chương 1092: Chuẩn bị ăn tết

Chương 1093: Ngày mai đi gặp ông nội

Chương 1094: Phần thưởng phong phú cuối năm

Chương 1095: Về nhà

Chương 1096: Trở lại

Chương 1097: Tiểu Bảo ngoan

Chương 1098: Nhóm con dâu

Chương 1099: Con trai bảo bối

Chương 1100: Y sư Nguyên Bản là giáo đồ

Chương 1101: Sự kiện đấu súng

Chương 1102: Giả bộ?

Chương 1103: Tôi xem ai dám đi?

Chương 1104: Nguyên thiếu tha mạng

Chương 1105: Đây mới là mẫu chốt

Chương 1106-1: Y sư Chu bất đắc dĩ

Chương 1106-2: Y sư Chu bất đắc dĩ

Chương 1107: Nguy cơ của Giang Nguyên

Chương 1108: Hội Đồng Viện giao phong

Chương 1109: Lui bước và yêu cầu

Chương 1100: Tạm thời ôm chân Phật

Chương 1111: Haha... Hahaha...

Chương 1112: Khảo hạch, ăn cơm, ngủ

Chương 1113: Khảo hạch

Chương 1114: Chọt ngang một cú

Chương 1115: Mau, mau để tao tát vào mặt đ

Chương 1116: Nhặt được là kiếm được

Chương 1117: Chu y sử thiếu phong độ quá rồi

Chương 1118: Một bước chân

Chương 1119: Đề này không thể giải

Chương 1120: Toàn thắng

Chương 1121: Các khách nhân kỳ quái (1)

Chương 1122: Các khách nhân kỳ quái (2)

Chương 1123: Các khách nhân kỳ quái (3)

Chương 1124: Có người vui có người buồn

Chương 1125: Một bàn mười người

Chương 1126: Mâu thuẫn bộc phát

Chương 1127: Lý Nguyên Bân

Chương 1128: Chi tuyến và chủ tuyến

Chương 1129: Tề gia phản bội

Chương 1130: Chuyện phiền phức

Chương 1131: Quyết định của Eve

Chương 1132: Không liên quan đến tôi

Chương 1133: Phản ứng của bộ lạc Vu sư

Chương 1134: Bữa cơm của đại thổ hào

Chương 1135: Sự kiện đấu súng kết thúc

Chương 1136: Hội nghị Hội Đồng Viện mở rộng

Chương 1137: Lĩnh vực phân công quản lý

Chương 1138: Lời mời của y sĩ Nguyên Bân

Chương 1139: Thổ hào không thiếu tiền

Chương 1140: Đảo Thiên Minh

Chương 1141: Thế giới Phong động

Chương 1142: Quái thai

Chương 1143: Chúng ta đi vòng quanh thế giới

Chương 1144: Tề Lăng bị vạch tội

Chương 1145: Đến Paris

Chương 1146: Johnny lại xuất hiện

Chương 1147: Người cha bất đắc dĩ

Chương 1148: Áo tưởng của nữ tiếp viên hàng không

Chương 1149: Ẩn nấp

Chương 1150: Bắt đầu tập kích

Chương 1151: Johnny, tôi rất nhớ anh

Chương 1152: Tâm nguyện cuối cùng

Chương 1153: Hai Đại Vu sư đáng thương

Chương 1154: Cuộc di chuyển quy mô lớn của ngựa chiến

Chương 1155: Thúc đẩy kế hoạch động Long Sơn Phong

Chương 1156: Kế hoạch trở về của Lý Nguyên Bản

Chương 1157: Đấu cá mập

Chương 1158: Đặc công Hoa Hạ

Chương 1159: Gợn sóng thay nhau nổi lên

Chương 1160: Đại chiến bờ biển Aegean

Chương 1161: Giằng co

Chương 1162: Kháng nghị và giao thiệp

Chương 1163: Hoa Hạ nổi điên

Chương 1164: Ai có thể tùy hứng như thế?

Chương 1165: Về nước

Chương 1166: Từ Khải Liễu giao phó

Chương 1167: Lý Nguyên Bân trở về

Chương 1168: Hội đàm

Chương 1169: Cảm giác cấp bách

Chương 1170: Sơn Trường Đại Nhân chọn con rể (thượng)

Chương 1171: Sơn trường đại nhân chọn rể (trung)

Chương 1172: Sơn Trường đại nhân chọn rể (hạ)

Chương 1173: Tin dữ tỉnh Nam

Chương 1174: Cấp dưới giá lâm

Chương 1175: Cá lớn và tôm tép

Chương 1176: Ủy viên thường vụ Giang phát uy

Chương 1177: Hồi Xuân dịch cực kỳ đắt tiền

Chương 1178: Tình cảnh Thiên Y viện

Chương 1179: Cao giá thật đấy

Chương 1180: Hóa ra là như vậy

Chương 1181: Thảo luận hậu phẫu

Chương 1182: Không thiếu tiền

Chương 1183: Trực tiếp giải quyết đi

Chương 1184: Hoàng đại thiếu bị dọa

Chương 1185: Thay đổi của Lý Nguyên Bản

Chương 1186: Tín đồ trung thành

Chương 1187: Sư đồ bất lương

Chương 1188: Khôi hài

Chương 1189: Khiếp sợ

Chương 1190: Cám dỗ

Chương 1191: Thảo luận

Chương 1192-1: Chuẩn bị

Chương 1192-2: Chuẩn bị

Chương 1193: Tin tức Long Sơn Phong

Chương 1194: Chuẩn bị tiến vào

Chương 1195: Yêu cầu đặc biệt

Chương 1196: Niềm vui ngoài ý muốn

Chương 1197: Hội họp động Long Sơn Phong

Chương 1198: Người canh giữ Long Sơn

Chương 1199: Tiến vào thế giới phong động

Chương 1200: Lần đầu gặp linh dược

Chương 1201: Bầy ma lang

Chương 1202: Eve ra tay

Chương 1203: Triệu hoán Cửu Vĩ

Chương 1204: Ý kiến của Lý Nguyên Bản

Chương 1205: Dò xét

Chương 1206: Bạo kích súng

Chương 1207: Phát hiện đầu mối

Chương 1208: Các đại vụ sư như cá gặp nước

Chương 1209: Thế giới phong động thật sự

Chương 1210: Biển hoa cổ quái

Chương 1211: Cực kỳ nguy hiểm

Chương 1212: Không tìm ra cách giải

Chương 1213: Đây chỉ là tác dụng phụ?

Chương 1214: Lý Nguyên Bản ảo não

Chương 1215: Bóng người cổ quái

Chương 1216: Yêu quái

Chương 1127: Lần thứ nhất

Chương 1218: Người đã trở lại?

Chương 1219: Bọn họ chẳng qua chỉ là tạp huyết mà thôi

Chương 1220: Căn ở phía sau

Chương 1221: Bùng nổ

Chương 1222: Vệ đội đến

Chương 1223: Vệ đội thú vương

Chương 1124: Ngoan ngoan đầu hàng

Chương 1225: Sư Mang thất bại

Chương 1226: Truy binh lại đến

Chương 1227: Lại một cái bẫy nữa

Chương 1228: Người đuổi ta đuổi

Chương 1229: Năng lượng bùng nổ

Chương 1230: Cửu Vĩ giải phong

Chương 1231: Cửu Vĩ giải phong ấn (trung)

Chương 1232: Cửu Vĩ giải phong ấn (hạ)

Chương 1233: Linh Tinh miện hạ

Chương 1234: Thần sứ đại nhân

Chương 1235: Kế hoạch Thần quang

Chương 1236: Thú vương cung

Chương 1237: Hồ Mục thăm dò

Chương 1238: Thần khí thành lũy

Chương 1239: Độc thần (thượng)

Chương 1240: Độc thần (hạ)

Chương 1241: Chạy trốn

Chương 1242: Chạm một cái liền bùng nổ

Chương 1243: Lẻn vào

Chương 1244: Thần miếu

Chương 1245: Liều mạng chạy trốn

Chương 1246: Dò xét

Chương 1247: Phá vòng vây

Chương 1248: Giết khỏi trùng vây

Chương 1249: Tồn tại nguy cơ

Chương 1250: Chuẩn bị phòng ngự

Chương 1251: Nói chuyện

Chương 1252: Sư đồ

Chương 1253: Chiến đấu thử dò xét phòng ngự

Chương 1254: Chính thức bắt đầu

Chương 1255: Vũ khí nóng vô hiệu

Chương 1256: Tác dụng của Bích Lũy

Chương 1257: Đột biến

Chương 1258: Thúy Tâm Liên

Chương 1259: Tác dụng đặc thù của Thú Thần Bát

Chương 1260: Mua chịu linh dược

Chương 1261: Đào không được kho

Chương 1262: Chủ nhiệm Lâm bị dọa

Chương 1263: Lại bị dọa rồi

Chương 1264: Quét sạch cứ điểm

Chương 1265: Hành động lớn

Chương 1266: Oanh tạc

Chương 1267: Yêu tộc thử dò xét

Chương 1268: Phòng tuyến tương hội

Chương 1269: Hoài nghi của Giang Nguyên

Chương 1270: Thật sự không sao chứ?

Chương 1271: Hư ảnh Cửu Vĩ lại hiện ra.

Chương 1272: Sách lược mới của yêu tộc

Chương 1273: Được khổ hết thuốc.

Chương 1274: Hết thuốc thì phải làm sao bây giờ

Chương 1275: Thế nào cũng phải nghĩ ra biện pháp khác

Chương 1276: Tôi có một điều kiện

Chương 1277: Chặt vật như vậy.

Chương 1278: Kinh hải

Chương 1279: Phản kích

Chương 1280: Quyết sách mới của yêu tộc

Chương 1281: Yêu tộc xuất thế

Chương 1282: Phong tỏa thất bại

Chương 1283: Tiến triển

Chương 1284: Yêu cầu của sơn trưởng đại nhân

Chương 1285: Bội tình bạc nghĩa không tốt lắm đâu

Chương 1286: Huyết mạch của người không tồi

Chương 1287: Thuốc đến rồi

Chương 1288: Chính thức hợp tác

Chương 1289: Phòng ngự phá

Chương 1290: Bắt đầu lui lại

Chương 1291: Thế cục nghịch chuyển

Chương 1292: Đệ nhất vương yêu tộc

Chương 1293: Công kích bao trùm

Chương 1294: Cuối cùng

—— o O o ——

Chương 1: Đã trở về

- Xoẹt xoẹt dùng...

Một tia chớp trắng như tuyết, giống như thiên thần vung nhanh chiến đao trên bầu trời đen kịt, bộ một luồng sáng chói rồi biến mất trong thế giới đen tối.

- Ầm ầm ầm...

Sau khi tia chớp này hiện lên, mưa lớn như hạt đậu ào ào rơi xuống cùng tiếng sấm đì đùng, trút xuống tới tấp trên mặt đất. Hơi nước mông lung bao phủ cả thôn nhỏ miền núi trong cơn mưa gió bão bùng.

Ở góc Đông Bắc thôn có một gian nhà nho nhỏ dựa vào núi lớn. Xuyên qua cánh cửa, có thể nhìn thấy một ngọn đèn vàng vọt.

- Tổ sư gia ở trên, đệ tử Giang Thanh Minh lễ bái...

Một ông lão tóc hoa râm, mặt già nua gầy gò cầm một bó hương, cung kính lễ bái ba lần, sau đó mới ngẩng đầu lên nhìn ban thờ, khổ sở nói:

- Tổ sư gia, cháu trai của đệ tử mất tích đã hơn ba năm rồi, vẫn không có tin tức, không biết sống chết thế nào...

- Mười mấy năm qua đệ tử tuân theo tổ huấn, hành y tế thế, cứu sống vô số người. Mà ba năm nay đệ tử càng chữa bệnh tặng thuốc, chưa từng nhận chút tiền của người bệnh... Chỉ mong Tổ sư gia phù hộ cho cháu trai đệ tử được bình yên vô sự...

Dứt lời, ông lão gầy gò cầm hương cung kính vái lạy tượng thần phía trước, sau đó cắm hương lên trên bát hương.

Lúc này lại một tia chớp lóe lên bên ngoài, sau đó chiếc đèn nhỏ trên đỉnh đầu lóe lên rồi yên ắng đập tắt, chỉ còn lại đầu bó hương trong bát hương là lóe lên ánh sáng đỏ yếu ớt.

- Điện lại quá tải rồi...

Nhìn căn phòng đột nhiên tối om, ông lão khẽ thở dài, sau đó xoay người, chậm rãi đi về phía phòng bên.

Ngay sau khi tia sét kia hiện lên, trong phòng đột nhiên sáng ngời. Một tia sét tiếp theo lóe lên, có thể thấy mờ mờ trên ban thờ là một bức tượng ông lão mặc quần áo thời xưa, trông cực kỳ cổ kính.

Ông lão đi trở về phòng mình, ngồi trên giường, vẻ mặt đau buồn, lại tới gần cửa sổ, nhìn xuyên qua màn mưa, nường theo tia chớp thỉnh thoảng lóe lên, ngóng về gian phòng nhỏ đối diện, lẩm bẩm:

- Tiểu Nguyên... Tiểu Nguyên của ông, rốt cục cháu đi đâu hả... Sao cháu lại có thể bỏ ông lại một mình chứ... Lúc đầu ông không nên cho cháu đi du lịch, không nên để cháu đi...

Ông lão dựa nhẹ vào khung cửa sổ, giọt lệ lăn trên khóe mắt. Nước mắt đục ngầu chậm rãi nhỏ xuống trên mép cửa sổ, hòa với nước mưa lạnh như băng, sau đó biến mất.

Đang lúc đôi mắt ông lão nhắm lại, đột nhiên một tia sét lại xẹt qua bầu trời, mang theo tiếng sấm ầm ầm, liên miên không dứt trên khoảng không.

Cảm thụ được uy thế của trời đất, thân thể ông lão run lên, sau đó hai tay run rẩy đóng cánh cửa sổ lại. Đột nhiên khuôn mặt ông sống lại, nhìn về phía căn phòng nhỏ của cháu trai mình phía đối diện, mặt lộ vẻ kinh ngạc.

Đột nhiên đôi tay ông lão run rẩy, sau đó xoay người bước nhanh về hướng cửa phòng.

Ông lão bước nhanh xuyên qua hành lang, sau đó tới căn phòng nhỏ bên trái, nhìn vào cửa căn phòng tối om, đôi mắt tròn tròn.

Bởi ông chứng kiến bên trong cánh cửa phòng lúc này lại hiện lên từng luồng ánh sáng màu trắng nhạt, hoàn toàn giống với ánh sáng trắng mà ông nhìn thấy lúc còn ở trong phòng đối diện, chẳng qua giờ đứng ở đây nhìn rõ ràng hơn nhiều mà thôi.

- Tiểu... Tiểu Nguyên? Tiểu Nguyên... Là cháu sao?

Giọng ông lão run rẩy, hỏi vọng vào trong phòng.

- Tiểu Nguyên... Tiểu Nguyên, cháu ở bên trong sao?

Thấy bên trong phòng vẫn lặng yên không chút tiếng động, ngoài ánh sáng trắng lơ mờ lộ ra từ cửa phòng, dường như trong phòng không có ai cả vậy.

Trái tim ông lão hơi hồi hộp. Ông đã sống tới sáu bảy mươi năm rồi, có chuyện gì là chưa gặp qua. Nhưng ông nghĩ mãi cũng không hiểu là chuyện gì xảy ra trước mắt.

Nhớ tới cháu trai bảo bố kia của mình, ông lão cẩn thận nhìn về phía cửa phòng, đang định đẩy ra thì lại thấy ánh sáng trắng vốn đang lóe lên yếu ớt đã biến mất hoàn toàn.

Lập tức, trong lòng ông cảm thấy căng thẳng.

Không biết đã xảy ra biến cố gì, ông đưa tay đẩy mạnh cửa phòng, nín thở ngó đầu nhìn vào bên trong.

Nường theo tia chớp bên ngoài, liếc mắt vào nhìn một cái, hai mắt ông lại tròn tròn lần nữa. Chỉ thấy trên chiếc giường đã ba năm không có người nằm giờ giường như lại có thêm một người.

- Tiểu Nguyên? Tiểu Nguyên!

Lại một tia chớp hiện lên ngoài cửa sổ. Nường theo ánh sáng trong nháy mắt đó, ông lão mở to hai mắt, nhìn bóng người trên giường, sau khi sửng sốt liền run giọng đi tới.

Nhào tới bên giường, ông lão rưng rưng kích động nhìn thân hình xa lạ mà hết sức quen thuộc đang nằm trên giường kia, đúng là đứa bé trong ấn tượng của mình, rõ ràng trông đã trưởng thành hơn không ít. Rốt cục ông không nhịn nổi ghen ngào nữa.

Thiếu niên lẳng lặng nằm trên giường, lúc này dường như không nghe được tiếng gọi của ông, chỉ nằm yên như vậy. Nếu không phải không xác nhận hô hấp của hắn vẫn còn thì đã bị dọa chết khiếp rồi...

Ông lão hơi lo lắng lau nước mắt nơi khóe mắt, sau đó đưa tay bắt

mạch cho thiếu niên. Sau khi xác nhận hần hần chỉ đang ngủ say, lúc này ông mới yên tâm hơn, run rẩy lấy một tấm chăn lên đắp cho hần, lại vô cùng cẩn thận lấy một bộ quần áo sạch sẽ vẫn cất cẩn thận trong tủ ra, đặt nhẹ lên đầu giường hần.

- Tiểu Nguyên... Ông vẫn giữ nguyên quần áo của cháu... Chờ cháu về mặc đây... Đợi cháu tỉnh dậy thì tự mặc vào nhé...

Đặt quần áo xuống xong, ông lão liền chạy ngay tới trước tượng thờ tổ sư của mình, nước mắt lưng tròng, vái lạy thành kính mấy cái:

- Tạ ơn tổ sư gia thương xót... Tạ ơn tổ sư gia...

Vái lạy xong, ông lão lại chạy về phòng, mang cái ghế sang ngồi ngóng nhìn cháu trai đang ngủ say cả mình, sợ đột nhiên cháu mình lại biến mất không thấy đâu nữa.

Hai tròng mắt thiếu niên đang ngủ say không ngừng rung động. Có vài hình ảnh đang lặp đi lặp lại trong đầu hần...

- Giang Nguyên... Chạy... Chạy mau, mau nó đi... Chúng tôi cản phía sau...

- Đội trưởng... Không, tôi không thể đi ... Tôi không thể đi một mình...

- Khốn nạn... Chạy mau... Chẳng lẽ cậu đã quên rồi. Cậu còn phải về nhà. Cậu còn phải về gặp ông nội... Cậu đã cố gắng rất nhiều vì chúng tôi rồi. Lúc đầu... Lúc đầu đáng lẽ tôi không nên lôi kéo cậu làm bác sĩ quân y cho chúng ta. Hiện tại tôi ra lệnh cho cậu, mang nó trở về. Đừng có chết chung với chúng tôi!

- Nhớ kỹ... Sau khi mang nó trở về, không được nhắc tới điều gì, cũng không được điều tra gì hết... Chúng tôi vào sinh ra tử, lần này cũng chỉ bởi thứ này mà thua trong tay người ta. Nhất định nó rất quan trọng, tuyệt đối không được để nó rơi vào tay những người này...

- Cậu nhất định phải trở về...

- Đoàn đoàn...

Thiếu niên lật đật chạy trốn về một hướng, sau đó tiện tay bắn về phía sau hai phát súng, ôm vết thương ở bụng đang không ngừng chảy máu, lao thẳng vào bên trong một đám bụi gai rậm rạp...

- Xin lỗi... Đội trưởng... Tôi không thể mang nó rời đi...

Nghe thấy tiếng bước chân càng ngày càng dày đặc tới gần, thiếu niên một mình đã tránh né quân địch mười mấy giờ thở hổn hển, cười khổ, tiện tay vứt khẩu súng lục đã hết đạn, sau đó nhìn cái hộp hợp kim nhỏ trong tay mình, trong ánh mắt tuyệt vọng lại lộ ra một tia tò mò.

Sau đó hắn bấm khế mật mã mà đội trưởng đã nói với mình trước đó. Chỉ nghe một tiếng tạch vang lên, chiếc hộp nhỏ dẫn tới cuộc chiến giữa mười bảy mười tám đội quân tinh nhuệ và lính đánh thuê trong ba năm được mở ra.

Nhìn món đồ bên trong hộp, trong nháy mắt thiếu niên mở to hai mắt, ánh mắt lộ vẻ kinh ngạc và quái dị. Bởi lẽ hắn thấy bên trong hộp là một cái bình thủy tinh bịt kín chừng ba mươi cm. Trong bình đó chứa một thứ trông như là một con mèo nhỏ màu đỏ đang ngủ say.

Nhìn con mèo, thiếu niên ngẩn ra, chẳng qua sau hai giây ngắn ngủi liền khôi phục tinh thần, sau đó khẽ cười khổ một tiếng. Hắn không thể nào ngờ nổi nhiều người tranh đoạt lâu như vậy lại vì một con mèo nhỏ quái lạ thế này.

Thiếu niên lắc đầu chậm rãi, tay cầm lấy quả lựu đạn cuối cùng trên thắt lưng, kéo nhẹ một cái, sau đó bắt đầu giơ cao lựu đạn, đặt vào bên trong cái hộp, quay đầu nhìn về phía Đông, lầm bầm:

- Ông nội... Cháu xin lỗi... Cháu bất hiếu...

- Ầm....

Trong nháy mắt khi cả thế giới chỉ còn là ánh sáng mạnh, đôi mi thiếu niên dường như chậm rãi động đậy, sau đó từ từ mở ra....

- Đây là đâu?

Nhìn nóc phòng dường như vô cùng quen thuộc, trong mắt thiếu

niên hiện lên một tia ngơ ngác, sau đó chậm rãi quay đầu nhìn xung quanh.

Từ từ, cảnh vật trong căn phòng hơi tối hiện ra trước mắt. Những hình ảnh quen thuộc từ sâu trong trí nhớ bỗng ùa về.

- Tôi... Về nhà rồi? Minh... Về nhà rồi?

Thiếu niên run rẩy suy nghĩ, rốt cục con người lúc này mới chú ý tới ông lão đang nằm bên giường mình. Mặc dù mái tóc hoa râm kia đã hoàn toàn khác với mái tóc đen trong ấn tượng của mình nhưng hắn vẫn nhận ra đây chính là ông nội mà mình luôn mong nhớ.

- Ông nội...

Trong lòng thiếu niên rung động, mắt ướm lệ. Hắn hiểu rõ, mấy năm gần gũi, ông lão này biến thành tóc hoa râm tất nhiên là bởi vì mình.

Hơi nhắm mắt lại, hít sâu hai hơi, mặc dù hắn không hiểu tại sao rõ ràng mình đã bị lưu đạn nổ chết lại đột nhiên vượt qua ngàn cây số, trở về trong ngôi nhà mình ngày nhớ đêm mong nhưng cho dù là thế nào, đây cũng là chuyện khiến hắn cực kỳ hưng phấn.

Cẩn thận bỏ chăn ra, thiếu niên mới phát hiện ra không ngờ mình không mặc quần áo, lập tức sửng sốt, lại phát hiện ra vết thương do súng bắn ở bụng và bắp đùi phải của mình đã không còn. Mà hai vết thương cũ trên ngực phải và vai trái cũng hoàn toàn biến mất. Thậm chí nhìn kỹ còn thấy da thịt trơn nhẵn mịn màng hẳn, giống như chưa từng bị thương bao giờ vậy.

Kinh ngạc rồi cẩn thận kiểm tra toàn thân một hồi, lúc này thiếu niên mới xác nhận, rất nhiều vết sẹo đại biểu cho chiến tích lưu lại mấy năm lưu lạc bên ngoài kia giờ đã không còn cái nào. Ngay cả vết sẹo tiêm phòng thủy đậu trên cánh tay ngày bé giờ cũng biến mất không thấy đâu nữa.

Đang lúc hắn nghi hoặc, lại phát hiện ra vị trí vốn là sẹo thủy đậu giờ phút này có một hình xăm màu đỏ lớn bằng quả trứng gà đang ẩn hiện trong bóng tối. Mà hình dáng của hình xăm này lại giống

như một con mèo nhỏ cuộn mình, chẳng qua cái đuôi kia có vẻ...
Hơi to...

- Đây là cái gì?

Thiếu niên đưa tay sờ tới, cảm giác da thịt chỗ hình xăm vẫn bóng loáng nhẵn nhụi, không có cảm giác vướng tay chút nào. Nhưng hình xăm nọ lại như khắc vào trong da tay, vẫn tồn tại như thế.

Nhìn hình xăm màu đỏ kia, thiếu niên càng thấy quen mắt. Đột nhiên trước mắt hắn sáng ngời, nhớ tới cái hộp nhỏ bằng kim loại mà đám người mình cướp đoạt nhiều năm kia. Khi cuối cùng mình mở hộp ra, bên trong là một con mèo nhỏ màu đỏ quái dị, không phải giống hệt hình xăm trên cánh tay mình hay sao?

- Chẳng lẽ là có liên quan tới con mèo nhỏ kia sao...

Nhớ tới lúc đó mình ôm chiếc hộp nổ tung, nhưng sau vụ nổ mạnh, đột nhiên lại trở về trong nhà, thiếu niên nhẹ nhàng vuốt ve hình xăm trên cánh tay trái của mình, lẩm bầm...

Ngồi ở đầu giường sững sờ cả nửa ngày, giống như nghĩ thông suốt một ít vấn đề, thiếu niên cười khổ lắc đầu, lại nhìn bộ áo phông trắng, quần jean quen thuộc đầu giường, đôi giày vải giặt trắng tinh như mới kia, mắt thấy cay cay. Không làm ảnh hưởng tới giấc ngủ của ông lão, hắn cẩn thận mặc quần áo đã hơi ngắn kia, đi giày, chậm rãi bước tới cửa phòng.

Mưa to sớm đã tạnh. Cây hoa quế già trong sân kia vẫn đứng như ba năm trước, chỉ rơi xuống ít cánh hoa nhỏ giữa cơn mưa to gió lớn đêm qua. Mà giờ lại càng có nhiều bông hoa nhỏ đang chậm rãi nở rộ trong đám lá.

Ngửi mùi hương thơm nhẹ nhàng của hoa quế, lại nhìn chiếc giếng nước có chút xanh xỉn mà quen thuộc gần đó, còn cả cái sân bùn đất ẩm ướt một bên, thiếu niên nhắm mắt, ngửa đầu thở dài một hơi, cảm thấy không khí mang theo hơi nước này thật nhẹ nhàng khoan khoái, mặt lộ vẻ tươi cười...

- Cho dù thế nào... Tôi ... Cuối cùng cũng đã trở về nhà rồi!

Nhìn cảnh tượng quen thuộc trong khu nhà, bàn đá nhỏ, giếng

nước, còn thanh xà làm bằng trúc xanh to kia, thiếu niên cười vu vơ, sau đó theo thói quen cởi áo phong, chậm rãi đi tới giữa sân, bắt đầu vận động..

- Phù... Hống... Phù... Phù...

Hai chân hai tay thiếu niên chống đất, thân thể vận chuyển tới lui rất có quy luật. Đồng thời khi nhún xuống, cơ ngực bụng phát ra tiếng hít. Mà sau khi đẩy lên, ngực bụng lại co rút rất nhanh, ngực bụng lại phát ra tiếng thở mạnh như xé gió, thoạt nhìn có vẻ rất tự nhiên, thật giống như một con mãnh hổ đang đứng trên núi đá, giữa đầu găm thét với trời cao...

Lặp đi lặp lại như vậy, hai tay thiếu niên nhanh chóng di chuyển về phía trước, đồng thời hai chân lại di về phía sau, dùng lực đuổi mạnh thắt lưng, ngẩng đầu nhìn trời, sau đó cúi đầu nhìn thẳng, giống như một con hổ đuổi thắt lưng. Các đốt sống và các đốt ngón tay phát ra tiếng răng rắc giống như sao đậu vậy...

Ông lão nằm ngủ trên mép giường đã bị tiếp xé gió nặng nề này làm bừng tỉnh từ bao giờ, đứng ở cửa sổ nhìn thiếu niên bên ngoài, thấy động tác lưu loát nhàn nhã của hắn, rốt cục lại lộ ra vẻ kích động và vui mừng.

- Là Tiểu Nguyên... Thật sự là Tiểu Nguyên nhà ta rồi...

Đêm qua cháu trai mình xuất hiện quỷ dị như vậy khiến ông lão vừa kích động lại vừa nghi hoặc. Nhưng hôm nay... Thấy từng chiêu từng thức của thiếu niên càng thoải mái hơn so với ba năm trước, hơn nữa hô hấp và động tác hoàn toàn không kém so với Cổ Cầm Ngũ Hí bí truyền của nhà mình chút nào, rốt cục xác nhận thiếu niên trước mắt đúng là cháu nội mình chứ không phải ai khác nữa.

Lúc này Giang Nguyên bắt đầu thay đổi động tác, giống như một con mãnh hổ lững thững di chuyển, tay chân lần lượt thay đổi, chạy như bay trong sân. Sau khi chạy một vòng như thế, động tác của thiếu niên chậm dần, như động như tĩnh, đứng yên trên mặt đất, bắt đầu hít thở chậm rãi, cổ ngoảnh sang trái, hai mắt nhìn kỹ, ngọe trái tới cực điểm mới dừng. Hắn hơi thở ra, đầu cổ xoay chuyển, vừa xoay lại vừa hít thở, cũng tiếp tục xoay sang phải,

giống như hươu nai tập thở vậy.

Đột nhiên, Giang Nguyên nâng chân trái duỗi về phía sau, ngừng lại nâng chân phải, cổ gồng nâng đùi phải lên....

Nhìn động tác của Giang Nguyên, ông lão vui mừng gật đầu liên tiếp. Cháu nội mình dù mất tích ba năm nhưng Ngũ Cầm Hí luyện tập từ nhỏ đã tiến bộ rất nhanh. Nhớ lúc đầu Giang Nguyên năm tuổi, bởi thể chất trời sinh yếu ớt, mình liền dạy hắc Ngũ Cầm Hí tổ truyền này, để hắc kiên trì luyện tập mới có thể giúp hắc trưởng thành mạnh khỏe thuận lợi, tuy thoạt nhìn vẫn hơi gầy yếu như trước.

Nhưng hôm nay có thể nhìn thấy rõ ràng, thể chất của Giang Nguyên cường tráng hơn trước kia rất nhiều, không còn cảm giác gầy yếu nữa. Mà bộ Ngũ Cầm Hí này đã luyện tập lưu loát nhàn nhã, xem ra ba năm mất tích này hắc đã trải qua rèn luyện rất nhiều.

Nhớ tới cảnh tượng đột ngột mà hơi quý dị khi cháu nội mình trở về, ông lão lại hơi nhíu mày. Ông không hiểu lắm, rốt cục cháu nội mình mấy năm nay đi đâu... Tại sao trở về lại đột ngột và quái dị như vậy...

Lúc này Giang Nguyên lại thay đổi động tác, bắt đầu xoay người ngã xuống đất, giống như một con gấu ngốc, lăn lộn quay cuồng trên mặt đất. Chỉ là trong lúc quay cuồng này, động tác vừa nặng nề lại vừa nhanh nhẹn. Trong mỗi lần quay cuồng, thỉnh thoảng đầu vai hắc lại điểm xuống mặt đất, sau đó bấu mình về hướng khác...

Cứ như vậy, thỉnh thoảng Giang Nguyên lại giống như một con vượn, xoay người vọt lên trên cây xà trúc xanh kia, lúc bám tay, lúc lại ngoắc chân lên, nhanh nhẹn đến cực điểm...

Sau đó hắc lại xoay người rơi xuống đất, đứng một chân như hạc, giương cánh ưỡn ngực...

Một già một trẻ một người thực hiện chăm chút lưu loát, một người nhìn vui mừng nhập thần...

Nhưng không ai chú ý tới, khi Giang Nguyên thực hiện những động tác này, một tia mồ hôi rất nhỏ toát ra thuận theo cánh tay trái, chảy trên cái hình xăm mờ mờ hằn như không thể nhận ra kia. Một tia ánh sáng đỏ mắt thường không thể nhận ra, từ từ di chuyển trên các đường nét của hình xăm, khiến hình xăm mờ mờ như rõ ràng hơn so với ban đầu một chút.

Khoảng nửa giờ sau, hoàn thành mấy bộ động tác này, rốt cục Giang Nguyên chậm rãi thở hắt ra, thu công, sau đó tới giếng múc nước, ngửa đầu trút từ đầu xuống.

Lắc đầu mạnh vài cái, hắt nước trên đầu đi xong, Giang Nguyên đang định vào nhà cầm một chiếc khăn lông thì cánh cửa sân bỗng kêu cạch một tiếng, bị người ta mở ra.

Một cô gái chừng mười tám mười chín tuổi, xinh đẹp tuyệt trần vô cùng cẩn thận mang một hộp cơm giữ nhiệt tới, sau đó ngó đầu định nói vọng vào phòng, đột nhiên thấy trước mặt là Giang Nguyên nửa người cởi trần, trên người ướt đẫm đang đứng trong sân.

Đôi mắt cô gái mở to ngạc nhiên nhìn Giang Nguyên trước mắt, rõ ràng ngẩn ra, giống như không hiểu tại sao trong nhà lại đột nhiên xuất hiện một người xa lạ, hơn nữa...

Cô gái xinh xắn này há đôi môi nhỏ nhắn màu hồng phấn, di chuyển ánh mắt chậm rãi trên nửa người để trần của Giang Nguyên, trợn mắt há hốc mồm nhìn thân thể cao lớn rắn chắc kia. Từng giọt mồ hôi trong suốt chảy trên cơ ngực rắn rỏi, sau đó là cơ bụng rõ ràng... Cái miệng nhỏ nhắn đáng yêu của cô gian nan run rẩy...

Chương 2: Láng giếng

- Tiểu Vũ... Cháu tới rồi à...

Đúng lúc Giang Nguyên đang tò mò nhìn cô gái xinh xắn trước mặt, mà cô gái cũng trợn mắt há mồm nhìn Giang Nguyên, một giọng nói già cả truyền tới từ bên cạnh.

Hai người đồng thời quay đầu nhìn lại, thấy một ông lão đang cầm một chiếc khăn lông từ trong phòng đi ra, cười ha hả nói:

- Tiểu Vũ... Không nhận ra à? Đây là anh Tiểu Nguyên của cháu, hôm qua mới vừa trở về đấy...

- Á... Ối... Anh ... Anh là anh Tiểu Nguyên à....

Nghe thấy lời này của Phách Lôi chí tôn, cô gái xinh xắn sửng sốt, sau đó lại ngẩng đầu nhìn Giang Nguyên một hồi, vừa mới bình tĩnh lại, khuôn mặt đỏ bừng trong nháy mắt, nhú nhú mày vô cùng đáng yêu, gọi Giang Nguyên một tiếng xong liền nhìn xuống, giống như có vẻ hơi xấu hổ.

Phách Lôi chí tôn đi tới mỉm cười nhìn Giang Nguyên, trong mắt đầy vẻ yêu thương, đưa chiếc khăn lông cho hắn, nói:

- Tiểu Nguyên... Mau lau đi, đừng để bị cảm...

Nhìn thấy chiếc khăn lông nọ, lại nghe giọng nói quen thuộc này, toàn thân Giang Nguyên chấn động một chút, sau đó nhìn ông lão đang mỉm cười này, hai mắt cay cay, cất giọng nói:

- Ông nội....

Nghe thấy tiếng gọi quen thuộc này, tay ông lão rơi run lên, sau đó cất tiếng nói:

- Ngoan... May lau nước đi... Đừng để ốm...

- Vâng..

Giang Nguyên gật mạnh đầu, sau đó nhận chiếc khăn lông ông nội đưa cho, úp mặt vào lau mạnh...

- Tiểu Vũ à... Cháu lại mang há cỏ cho ông đấy à...

Ông lão nhìn hộp cơm giữ ấm trong tay cô gái xinh xắn, cười ha hả nói:

- Cả nhà cháu luôn quan tâm tới ông lão này... Lần sau cứ giữ ăn nhé, chẳng lẽ ông lão tôi đã già tới mức không thể tự nấu ăn cho

mình hay sao?

- Ông ơi... Ông đừng nói thế...

Tiểu Vũ hơi ngẩn ra, trên khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần lộ một tia không tức giận, sau đó cẩn thận nhìn thoáng qua Giang Nguyên đang lau mặt, mặt vẫn hơi hồng, tiếng nói giòn giã:

- Ông ơi, rốt cục anh Tiểu Nguyên đã về rồi... Cuối cùng ông không phải lo lắng thêm nữa...

Nói xong Tiểu Vũ đưa hộp cơm vào trong tay ông lão, cười khẽ nói:

- Cháu không biết anh Tiểu Nguyên đã về, hiện giờ cháu lại mang một chén há cảo nữa cho anh Tiểu Nguyên, thuận tiện nói cho cha mẹ cháu biết. Nhất định hai người sẽ rất vui mừng!

- Ồi... Không cần không cần...

Lúc này Giang Nguyên vội nói không cần, lại thấy Tiểu Nguyên đã nhanh chóng chạy ra khỏi cửa.

- Con bé này...

Ông lão họ Giang cười lắc đầu, sau đó nhìn Giang Nguyên nói:

- Tiểu Nguyên... Cháu mau vào thay đồ đi rồi ăn há cảo. Mẹ cô bé Tiểu Vũ này nấu ăn rất ngon đấy...

- Không cần... Không cần... Ông nội ăn đi...

Giang Nguyên lại lắc đầu, sau đó nhanh chóng đi vào phòng thay quần áo.

Đi vào phòng, mở chiếc tủ quần áo đã hơi cũ như không hề có chút bụi bặm, nhìn quần áo được xếp ngăn nắp bên trong, lại thấy mùi quần áo còn mới mẻ, rõ ràng là có người thường xuyên lấy ra giặt giũ phơi nắng. Thấy vậy, hai mắt Giang Nguyên lại hồng lên.

Nhìn Giang Nguyên thay một bộ quần áo mới đi ra, ông lão ngẫm nghĩ hẳn một hồi, cảm thán gật gật đầu nói:

- Tiểu Nguyên, cháu cao lớn rồi đấy...

Chỉ hơi giơ tay là đã khiến tay áo bó lại, ngẩng đầu nhìn mái tóc hoa râm chói mắt của ông nội, trong lòng Giang Nguyên vẫn cảm thấy chua xót. Ngẫm lại nếu như mình không thể trở về, vậy thì ông nội không biết...

Nhìn cháu nội bảo bối đang ngồi đối diện mình, mái tóc đen gọn gàng, khuôn mặt vốn thư sinh mang chút nhu nhược giờ đã trở nên khỏe khoắn kiên cường hơn rất nhiều, ông lão cũng cảm thấy thật sự vui mừng. Chẳng qua ông vẫn không hỏi những chuyện cháu mình trải qua ba năm nay, không hỏi tại sao đột nhiên hẳn lại xuất hiện trong nhà. Bởi chuyện này thật sự cũng hơi quái dị. Ông sợ một khi hỏi không ổn thì lại phản tác dụng. Hơn nữa nếu cháu trai ông muốn nói thì hiển nhiên hẳn sẽ nói ra.

Ông lão cười đưa một đôi đũa cho Giang Nguyên rồi chỉ vào hộp giữ nhiệt trên bàn:

- Tiểu Nguyên, đói rồi phải không. Mau tới ăn thử đi... Mẹ cô bé Tiểu Vũ làm há cảo ăn ngon lắm đấy...

- Thôi thôi... Ông nội ăn đi...

Lúc này làm sao Giang Nguyên lại ăn trước, lập tức lắc đầu liên tục.

Thấy Giang Nguyên không gấp, ông lão cũng cười, buông đũa, sau đó cười nói:

- Vừa rồi là cô bé Tiểu Vũ nhà bên. Hai năm trước bọn họ mới chuyển từ bên ngoài tới đây... Người nhà này không tồi. Sau khi ông chữa bệnh cho bố cô bé, bọn họ lại càng gần gũi hơn, thường thường trong nhà có gì ngon cũng đều bưng sang đây một chút!

Nói tới đây, ông lão cảm thán:

- Hai năm nay cháu không có nhà... Cũng còn may mắn là có đứa bé này thường tới thăm ông...

Giang Nguyên áy náy gật đầu, nói nhỏ:

- Vâng... Ông nội, cháu không nên đi du lịch mới đúng..

- Cháu à... Trở về là tốt rồi. Những năm nay... Cháu ở bên ngoài... Cũng coi như không phí công rồi. Ít nhất... Giờ trông cao lớn hẳn, cũng trầm ổn hơn nhiều rồi. Ông nội rất vui...

Hai ông cháu đang ngồi nói chuyện trong nhà, ở cửa sân lại truyền tới một giọng nói sang sảng trầm trầm:

- Ông Giang... Chúc mừng nhé. Nghe nói là Tiểu Nguyên trở về rồi...

Nghe thấy những lời này, ông lão Giang quay đầu nhìn ra cửa, thấy một người trung niên cao cao gầy gầy, cười nói:

- Nhờ phúc nhờ phúc...

- Tiểu Nguyên à.... Đây là chú Lý... Hai năm nay ông nội cháu may mắn được cả nhà chú Lý chăm lo cho đấy!

Nhìn người đàn ông trung niên mặt hơi vàng vọt nhưng vẫn khiến người ta cảm thấy gần gũi, Tiểu Nguyên cười đứng lên, sau đó gật đầu chào hỏi:

- Chú Lý... Cám ơn chú đã chăm sóc cho ông nội cháu. Nào... Mời tới ngồi đây!

- Ôi ôi... Không cần đâu... Nói những lời này thì thành người ngoài rồi. Chúng ta là hàng xóm, láng giềng, không cần khách sáo... Khụ khụ...

Chú Lý cười nhìn Giang Nguyên, lại sang sảng nói:

- Quả nhiên là mặt mũi khôi ngô, tuấn tú lịch sự... Thảo nào hai năm nay ông Giang mỗi khi nhắc tới cậu đều nói từ nhỏ cậu đã thông minh hiểu biết. Hôm nay gặp mặt, xem ra những lời ông Giang nói vẫn chưa hết được... Khụ khụ...

Nghe thấy thỉnh thoảng người trung niên lại ho khan nặng nề, sắc mặt ông lão Giang hơi thay đổi, nói:

- Lão Lý... Hai ngày vừa rồi lại làm gì nặng à? Tôi đã dặn cậu phải

chú ý rồi. Vết thương cũ của cậu phải điều dưỡng từ từ một năm, nếu không để nặng thêm là khó chữa đấy!

- À... Không sao đâu, không sao đâu...

Lão Lý cười khan:

- Tôi chỉ vác mấy cái hòm lên lâu thôi, cũng dùng sức một chút... Nghỉ ngơi hai ngày là không sao rồi, khụ khụ...

Nhìn lão Lý ho liên hồi như vậy, sắc mặt cũng hơi hồng lên, ông lão họ Giang thở dài một hơi, sau đó quay đầu nói với Giang Nguyên:

- Tiểu Nguyên... Sau này cháu lên núi xem một chút xem có nhân sâm hay tam thất không... Ông kê một đơn thuốc bổ cho chú Lý uống. Hiện tại thuốc mua trong quầy thuốc không tốt lắm, khó đạt được hiệu quả!

- Ôi... Tốt quá, ông nội... Để cháu lên núi xem một chút...

Giang Nguyên gật đầu đồng ý. Hắn cũng nhận ra chú Lý trước mặt này sợ rằng trước đó bị thương không nhẹ, hại đến phế phủ, còn chưa khỏi hẳn, cần những loại thuốc đại bổ như nhân sâm hay tam thất hoạt huyết hóa ứ, vội vàng gật đầu nghe lời.

Thấy Giang Nguyên gật đầu, ông lão Giang cũng vui mừng cười với lão Lý:

- Lão Lý, tuổi tôi lớn rồi, không thể lên núi tìm thuốc tốt cho cậu được. Hiện giờ Tiểu Nguyên trở về rồi. Từ nhỏ nó đã leo núi cùng tôi, rất quen thuộc hoàn cảnh nơi này. Chỉ cần tìm được hai cây nhân sâm lâu năm và tam thất hoang, vết thương của cậu chỉ cần điều dưỡng ba năm tháng là khỏi hẳn rồi...

- Ôi... Ông Giang, thế thì phiền quá. Lên núi hái thuốc cũng không dễ dàng gì... Tôi đến hiệu thuốc mua thuốc cũng được... Dù được tính hơi kém một chút nhưng uống nhiều là được!

Nghe thấy những lời này của ông lão Giang, đầu tiên lão Lý vui vẻ, nhưng lập tức nghĩ tới điều gì, vội vã nói.

Thấy dáng vẻ của chú Lý, Giang Nguyên liền hiểu ra chỗ nghi ngại của ông, là lo lắng cho sự an toàn của mình, lập tức cười nói:

- Chú Lý yên tâm. Từ nhỏ cháu đã đi hái thuốc với ông nội rồi, không có vấn đề gì đâu...

Lão Lý đang định nói thêm nhưng Tiểu Vũ đã bưng một cái bát lớn từ bên ngoài vào, bên trong đúng là há cảo còn đang nóng bốc khói.

Thấy con gái mang một phần há cảo tới rồi, lão Lý vội cười ha hả nói:

- Ông Giang... Tiểu Nguyên... Nào nào... Hai người tới ăn đi... Để nguội ăn mất ngon...

Lúc này hai ông cháu còn chưa ăn uống gì, ngửi mùi há cảo thơm phức, đều cảm thấy hơi đói, cũng không khách sáo nữa. Ông lão bảo Giang Nguyên một tiếng, bắt đầu ngồi xuống ăn.

Giang Nguyên gấp một miếng há cảo, cắn khế một miếng, chỉ cảm thấy một mùi hương thơm khiến người khác thèm thuồng tràn vào miệng, ngon tới khiến người ta khó hình dung nổi.

Giang Nguyên đáng thương mấy năm nay toàn chạy khắp nước ngoài, ăn đủ các loại lương khô các nước, làm gì có dịp ăn thức ăn Hoa Hạ chính tông thế này. Đặc biệt là tay nghề làm há cảo của mẹ Tiểu Vũ đúng là vượt bậc, càng khiến Giang Nguyên ăn ngon tới muốn nuốt luôn đầu lưỡi.

Hai cha con nhà họ Lý ngồi nhìn Giang Nguyên ăn ngon lành, cũng không nén nổi khế cười. Đặc biệt là Tiểu Vũ, thấy Giang Nguyên ăn từng miếng há cảo như vậy, đôi mắt xinh đẹp thỉnh thoảng lại toát lên ý cười như tơ.

Nghe nói Giang Nguyên nhà thầy thuốc họ Giang mất tích ba năm trở về, những nhà hàng xóm xung quanh đều rối rít tới chúc mừng. Ông lão những năm nay đều cứu chữa người bệnh xung quanh, được bà con quý mến. Đặc biệt Giang Nguyên mất tích ba năm, ông lại càng không thu một chút tiền chữa bệnh, danh tiếng ở địa phương cực cao, rất được mọi người tôn kính.

Hai ông cháu nhà này vẫn luôn sống gắn bó, giờ tìm lại được cháu trai, tất nhiên là chuyện vui nhất đời. Những người nhận ơn của ông lão xung quanh, thỉnh thoảng lại có người tới tặng một con gà mái, tặng một túi trứng gà, lại tặng nắm khô...

Những người sống ở thôn quê dưới núi này rất chất phác. Anh khiến họ mang ơn một chút, bọn họ sẽ luôn nhớ kỹ...

Chẳng qua cũng có một đám nhóc con trong thôn thấy đông vui lại chạy tới cửa nhà họ Giang, tò mò nhìn quanh nhà.

- Hồ Tử... Giang Nguyên kia ở bên ngoài mấy năm, thật sự bị biến thành mặt trắng rồi...

Một tên nhãi mặt hơi tròn, nhìn chăm chú Giang Nguyên trong nhà, hừ lạnh một tiếng.

Người tên Hồ Tử kia nhìn hai lần, cũng cười lạnh một tiếng nói:

- Mặt trắng đúng là mặt trắng, có thể thay cơm ăn sao? Cậu nhìn hẩn mặc quần áo kìa, rõ là quần áo trước kia. Ở bên ngoài không mua nổi chút quần áo, xem ra chẳng làm nên trò trống gì, không biết bò về từ nơi nào!

- Ấy... Đúng là Hồ Tử lợi hại, vừa nhìn là biết. Hừ... Tôi còn cho tưởng hẩn có gì hay ho mới về cơ...

Tên nhãi mặt tròn hừ khế một tiếng, sau đó cười hắc hắc nói:

- Đi thôi... Chúng ta tới nhà bên nhìn một chút. Vài này trước Tiểu Vũ đã về rồi đấy. Chúng ta tới nói chuyện với cô ấy đi!

- Hừ... Bảo Tử, tầm mắt Tiểu Vũ cao lắm, không ngó tới cậu đâu.

Hồ Tử nghiêng mặt nhìn thẳng nhóc mặt tròn, cười nhạo.

Bảo Tử chạy nước miểng, cười nói:

- Đi thôi... Kệ cô ấy đi. Chúng ta tới ngó một chút là được rồi...

- Được rồi... Đi, đi nhìn một chút... Xem cô bé kia càng lớn càng xinh...

Chương 3: Cấp cứu, cứu mạng (1)

Náo nhiệt mãi đến trưa, nhà họ Giang mới yên tĩnh lại được. Ông lão đun một nồi nước nóng, làm thịt con gà mái ghẹ kia, thêm chút sơn dược, hoàng kỳ, rễ sâm, hầm một nồi canh bồi bổ cho Giang Nguyên.

Chẳng qua khi vừa mang gà tới bên cạnh giếng liền bị Giang Nguyên tới giành lấy, cười nói:

- Ông nội... Ông nghỉ ngơi đi, để cháu...

Thấy cháu trai chưa từng giết gà giờ lại nhanh nhẹn dùng một dao cắt nửa cái cổ gà, sau đó nghiêng cổ gà vào bát hứng tiết, tiết gà chảy vào bát không rơi một giọt nào, lông mày ông lão nhăn hằn lên...

Giang Nguyên ba năm trước đây chẳng dám giết cả cá, nhưng hiện giờ... Lúc vung tay lại vô cùng bình tĩnh dứt khoát. Mà tiết từ cổ gà rơi ra lại chẳng hề lãng phí một giọt nào.

- Sợ là cháu trai bảo bối nhà mình mấy năm nay ở ngoài phải chịu khổ rồi... Kể cả giết gà cũng có vẻ như giết không ít rồi...

Ông lão đau lòng thở dài, sau đó lắc lắc đầu tiến vào nhà bếp.

Giang Nguyên lại không chú ý nhiều, thuận tay cho con gà vào trong chậu nước, sau đó thanh thoi đợi một hồi. Một lúc sau, hân mới lôi ra, đưa tay chà xát. Lông gà ngâm nước nóng còn bốc hơi liền rơi ra sạch.

Lại vung dao lên mổ gà, rửa sạch nội tạng bên trong, để những món có thể ăn được vào một cái chén khác, những món không ăn được vứt vào thùng rác, sau đó hân lại vung dao cắt con gà mái ghẹ thành từng miếng nhỏ, chẳng rơi ra đất một chút nào, rửa sạch để ráo cả con gà.

Đối với những việc này, Giang Nguyên vẫn quen thuộc cực kỳ. Những năm theo đội trưởng bốn ba tử xứ, tìm kiếm vị trí của cái hộp kia, rất nhiều khi đều ăn uống nghỉ ngơi ngoài trời, sẵn bần

chút thú hoang nhỏ cho no bụng. Mà trong đội hần nhỏ tuổi nhất, sẽ chỉ phải làm những việc không vất vả như canh phòng, nấu nướng. Cho nên việc làm thịt mấy con vật này Giang Nguyên lại tương đối thành thạo.

Đội tới khi Giang Nguyên xử lý xong con gà mái ghẹ, mang vào trong bếp, ông lão vẫn đang rửa nồi. Thấy Giang Nguyên bưng hai cái bát vào, trong mắt ông không nén nổi một tia kinh ngạc, nói:

- Đã thịt xong rồi à...

- Vâng vâng... Chuẩn bị xong rồi ông...

Giang Nguyên tiện tay đặt bát lên cạnh bếp, cười cười đi tới nói:

- Ông nội... Tiếp đây ông làm thôi. Mấy năm nay cháu chẳng nấu canh bao giờ, sợ là tay nghề không ổn...

- Ôi chao... Được rồi, cháu để đó, nghỉ ngơi một chút, chờ đến giờ ăn là được...

Ông lão cười cười nhận thùng nước trong tay Giang Nguyên, nhìn con gà mái đã làm thịt ngon lành bên cạnh, cười gật đầu nói.

Rất lâu chưa ăn đồ ông nội nấu rồi, giữa trưa Giang Nguyên ăn mấy bát cơm lớn, còn uống non nửa nồi canh gà. Thấy vậy ông lão cười tới không khép nổi miệng. Thằng nhóc này trước kia ở nhà mỗi ngày chỉ ăn một chén cơm nhỏ, bụng quá nhỏ, khiến ông lão cực kỳ đau đầu, nghĩ muốn hần ăn thêm một chén cũng không xong. Hiện giờ hần có thể ăn mấy bát to, cơ thể rõ ràng đã tốt hơn nhiều rồi.

Ăn cơm trưa xong, Giang Nguyên liền định lên núi hái thuốc cho chú Lý. Ông lão vô cùng cẩn thận lấy từ trong tủ ra một gói nilon được gói rất cẩn thận, có vẻ hơi yêu thương mở ra, bên trong lộ ra một thứ trông như khẩu súng cũ.

Nhìn khẩu súng cổ được lau chùi thường xuyên này, Giang Nguyên không nén nổi cười khở. Tất nhiên là hần nhận ra thứ này. Trước kia hần vẫn theo ông nội lên núi hái thuốc, ông nội đều đeo khẩu súng này theo. Mà hần thì công gùi thuốc trên lưng, hí ha hí hửng đi sát phía sau. Năm đó khẩu súng này đã lập không ít công lao rồi.

Ít nhất phần lớn thịt Giang Nguyên ăn lúc đó đều dựa vào khẩu súng này cả.

Ông lão vuốt ve khẩu súng này một hồi, sau đó lại lấy một chai thuốc súng chống nước trên nóc tủ xuống, cẩn thận đưa cho Giang Nguyên, nói:

- Tiểu Nguyên... Hiện giờ ông nội không leo núi nổi nữa rồi. Nếu cháu lên núi thì mang theo nó đi... Mặc dù hiện giờ thú hoang trên núi không nhiều lắm, nhưng nếu chẳng may gặp thú lớn, đeo thứ này vẫn an toàn hơn một chút!

Nhìn ông lão thận trọng đưa khẩu súng cổ kia lại, đáy lòng Giang Nguyên âm thầm cười khổ nhưng vẫn cẩn thận nhận lấy, đeo khẩu súng này lên lưng, cười nói:

- Ông nội yên tâm... Chỉ lên núi hái thuốc, sẽ không có vấn đề gì đâu!

- Ừ ừ...

Ông lão vừa gật đầu, vừa lo lắng dặn:

- Còn nhớ rõ lên núi thế nào không? Chẳng may gặp lợn rừng lớn thì chạy trốn là được. Loại đó bắn không chết, rất phiền hà đấy...

- Cháu biết rồi, ông nội đừng lo lắng, yên tâm ở nhà đợi. Không chừng hôm nay lại còn được đổi món đấy...

Giang Nguyên cười hì hì đeo chai thuốc súng vào thắt lưng, lưng vác súng định đi ra cửa.

Nhìn cháu trai lưng đeo súng, dáng vẻ anh dũng, ông lão Giang lại vui mừng. Rốt cục cháu trai của mình đã trưởng thành rồi.

Lúc này Giang Nguyên đeo súng đi hai bước, bên ngoài sân đột nhiên có một đám người kêu gào tiến vào. Trong đó có nam có nữ, khênh một chiếc cang vọt vào trong sân.

- Thầy thuốc Giang... Thầy thuốc Giang... Ngài mau tới xem một chút... Mau cứu vợ tôi. Rốt cục cô ấy bị sao vậy...

Chạy phía trước là một người đàn ông đầy đầu tóc trắng, mặt đầy mồ hôi, nhìn thấy ông lão Giang đứng dưới mái hiên, hoảng sợ kêu to.

Ông lão bình tĩnh nhìn lại, nhận ra người đàn ông này là Trương Đại Pháo ở cuối thôn, lập tức cảm thấy trái tim hơi thất lại. Vợ của Trương Đại Pháo này đã có mang lâu rồi, nghe nói mấy hôm nữa sẽ sinh. Chẳng lẽ là tai biến sản khoa?

Lập tức tới khám, quả nhiên không có gì bất ngờ. Chỉ thấy bà đỡ trong thôn đi theo một bên, tay chân luỳnh quỳnh nhìn bà bầu nằm trên cáng, sắc mặt kinh hoảng sợ hãi.

Thấy quả nhiên là vậy, sắc mặt ông lão cũng thay đổi, chỉ kém mắng thăm một câu:

- Má nó... Lão phu là thầy thuốc ngoại khoa tổ truyền, còn kiêm chữa nội khoa thương hàn, có học sản khoa phụ khoa bao giờ đâu. Phụ khoa thì tổ sư có truyền lại ít nhiều, nhưng sản khoa thì chẳng truyền, giờ biết phải làm sao?

Những người nhà đã đưa tới cửa, trái tim thầy thuốc như cha mẹ, dù ông lão không nắm chắc nhưng vẫn vội vã tiến tới, một bên bắt mạch, một bên hỏi nguyên nhân.

Có ông lão họ Giang tiến tới, bà đỡ cũng thở phào một hơi, vội vã nói to nguyên do cho ông lão nghe.

Giang Nguyên đứng một bên thấy tình huống như vậy cũng hơi nhúu mày. Từ nhỏ hấn lớn lên với ông nội, hiển nhiên hiểu rõ ông nội ít tiếp xúc với sản khoa, sợ là lần này khó chữa được.

Lúc này hấn cũng vội buông khẩu súng trên lưng xuống, đi tới nhìn xem.

Giang Nguyên đưa mắt nhìn lại, thấy trên cáng có chằn bông đầy, trong chằn là một người phụ nữ. Bụng người phụ nữ này đã vòng to, sắc mặt tái xanh, thân thể run rẩy, hai mắt trợn trắng, hô hấp cực kỳ dồn dập, tử chi đã co quắp, trông như sắp tắt thở tới nơi.

Thấy cảnh này, trái tim Giang Nguyên cũng trầm xuống. Nhìn bề ngoài, việc này cực kỳ nghiêm trọng rồi.

Lúc này ông lão đang bắt mạch, vừa nghe bà đỡ kinh hoàng thuật lại tình hình, lông mày càng nhíu chặt.

Vốn hai ngày tới vợ Trương Đại Pháo tới kỳ sinh nở, trước đó cũng lên bệnh viện trên trấn kiểm tra qua rồi, mọi thứ đều bình thường, cho nên định sinh ở nhà. Hôm nay từ sáng sớm đã thấy bụng đau, Trương Đại Pháo thầm nghĩ sợ là tới ngày vỡ ế rồi, vội vã mời bà đỡ tới.

Khi bà đỡ tới, mọi việc hoàn toàn bình thường. Nhưng khi bắt đầu vỡ ối, bỗng bà bầu đau quá thể, giống như có vấn đề. Vợ nhà Trương Đại Pháo đột nhiên kêu to nói không thở nổi, hơn nữa càng ngày càng nghiêm trọng, tim đập càng lúc càng nhanh, có vẻ thiếu dưỡng khí hít thở không thông.

Bà đỡ này trước giờ cũng chưa gặp tình huống như vậy, nhận định rằng sợ nhất là sản phụ gặp Tiền sản giật rồi, lập tức bảo Trương Đại Pháo chuẩn bị đưa tới bệnh viện trên trấn. Nhưng gọi điện cho bệnh viện, cả hai xe cấp cứu đều đã đi ra ngoài rồi, bảo bọn họ tìm cách khác chuyển người tới viện.

Lúc này Trương Đại Pháo chỉ còn biết hoảng loạn chạy ra ngoài tìm xe, nhưng mà hai chiếc xe trong thôn lại cũng không có mặt. Từ đây tới bệnh viện những ba bốn mươi cây số, khiêng người bệnh đi không kịp nổi. Thấy sắp không cứu nổi người nữa, lúc này Trương Đại Pháo đành phải cho khiêng tới phòng khám gần đó, nhưng vị thầy thuốc vừa liếc cái đã vội vã lắc đầu bảo ông đi đi, nói rằng không cứu nổi.

Vừa không có xe, lại chẳng còn cách nào, Trương Đại Pháo đành ôm tia hy vọng cuối cùng, dẫn người chạy một cây số đường núi, vào cầu xin thầy lang già đức cao vọng trọng họ Giang, xem có còn hy vọng gì không.

Bắt mạch một hồi, lại nghe bà đỡ kể xong, sắc mặt ông lão giờ càng khó coi cực kỳ. Hiện giờ mạch của sản phụ rất nhanh lại yếu, giống như sắp đứt hơi tới nơi rồi. Hơn nữa đó là với kinh nghiệm trị bệnh lâu dài của ông, nếu là người khác thì đã không bắt nổi mạch nữa.

Nhìn thấy tình hình này, ông lão chậm chậm lắc đầu. Ông hành

nghe Trung Y, giỏi nhất là ngoại khoa và nội khoa. "Tiền sản giật" như bà đỡ nói ông cũng thoáng hiểu, nhưng nó lại liên quan tới phạm trù tây y, ông cũng không rõ ràng lắm. Cho nên hiện giờ nhìn tình huống thì chỉ đoán tám chín phần mười mà thôi, cũng không dám khẳng định.

Nếu quả thật là động thai thể này thì sợ là mang lên bệnh viện cũng khó cứu, đừng nói là Trung Y.

Vừa thấy thầy thuốc già họ Giang cũng lắc đầu, Trương Đại Pháo đã hoàn toàn bủn rủn tay chân. Thầy thuốc Giang là cây cổ cứu mạng cuối cùng của ông. Ông ấy lắc đầu, Trương Đại Pháo đỏ bừng cả hai mắt, quỳ phịch xuống trước mặt ông lão Giang, ôm chân ông lão khóc ròng nói:

- Ông Giang... Nhất định ngài phải nghĩ cách cứu vợ tôi... Nếu chẳng may có chuyện gì thì một xác hai mạng rồi... Ngài phát lòng từ bi....

- Ôi chao... Đại Pháo ông đứng lên đi. Mau đứng lên đi... Không phải tôi không giúp, chẳng qua bệnh sản khoa tôi cũng chưa từng gặp phải bao giờ!

Nhìn người trung niên khóc thành thế này, trong lòng ông lão họ Giang cũng thấy chua xót. Chẳng qua đúng là ông cũng mới gặp bệnh sản khoa thế này, chưa biết phải chữa thế nào.

Cả đám người đứng bên thấy dáng vẻ Trương Đại Pháo như vậy đều âm thầm than thở. Vốn ba mươi tuổi mới lấy vợ, thấy vợ mang thai mười tháng, sắp sửa được ôm vợ con, sống cuộc sống gia đình, giờ lại xảy ra chuyện thế này.

Mọi người ở bên vừa thương tiếc vừa đồng tình, Giang Nguyên lại nhìn kỹ sản phụ trước mặt, hơi ngạc nhiên kêu lên, sau đó vội vã về phòng, lục lọi trong phòng thuốc một hồi, lấy đo huyết áp và tai nghe ra, sau đó chạy ra ngoài.

Ông lão họ Giang thấy hành động của Giang Nguyên thì sửng sốt. Đo huyết áp và tai nghe này ông vẫn để đó nhưng tác dụng chẳng qua cũng chỉ để kiểm tra huyết áp thôi, trên cơ bản ông khám bệnh chẳng dùng đến thứ này.

Mà tuy giờ Giang Nguyên khi theo mình chữa bệnh cũng có không ít kinh nghiệm nhưng giờ hẳn cầm đo huyết áp làm gì? Chẳng lẽ hẳn cũng học tây y?

Chương 4: Cấp cứu, cứu mạng (2)

Thấy vẻ ngạc nhiên trên mặt ông lão họ Giang, người ngoài cũng chú ý tới động tác của Giang Nguyên. Khi thấy khuôn mặt hẳn nghiêm túc vén ống tay sản phụ lên, bắt đầu đo huyết áp, mọi người đều lộ vẻ tò mò.

Phần lớn mọi người ở đây cũng đều đã nghe tin cháu trai bảo bối mất tích đã lâu của ông lão họ Giang trở về rồi. Hơn nữa Giang Nguyên dù hơi khác so với ba năm trước, nhưng người trong thôn này vừa nhìn đều nhận ra hẳn là ai.

Thấy ông lão họ Giang không nói gì, bọn họ cũng nhìn theo, thầm nghĩ chẳng lẽ Giang Nguyên mất tích ba năm là ra bên ngoài học được một thân y thuật giỏi về sao?

Trương Đại Pháo cũng phát hiện ra động tác của Giang Nguyên, vốn đã tuyệt vọng, giờ cũng ngừng gào khóc, đôi mắt trông mong nhìn lại. Mặc dù thật ra ông cũng không ôm hy vọng gì với một thanh niên trẻ tuổi như vậy nhưng cuối cùng cũng coi như bắt được một cây cỏ cứu mạng.

Giang Nguyên đo huyết áp xong, lại nghe tim một hồi, hai mắt sáng ngời lên. Chứng thực được suy đoán của hẳn, mặc dù những năm nay hẳn không gặp người bệnh như vậy chính thức nhưng vẫn nhớ kỹ chuẩn đoán với chứng bệnh này trong sách y. Trước kiểm tra sản phụ bình thường, hơn nữa huyết áp cũng không cao, chỉ 75/59 mmHg. Nhưng đến lúc sắp sinh lại như nghẹn thở, có vẻ như không giống tiêu chuẩn chuẩn đoán tiền sản giật.

Hơn nữa dường như tiền sản giật cũng không có biểu hiện hô hấp dồn dập. Căn cứ vào tình hình bà đỡ vừa nói, đầu tiên sản phụ lo lắng và thấy hô hấp khó khăn, như vậy có khả năng là...

Nghe thấy trống ngực sản phụ càng ngày càng yếu ớt, Giang Nguyên cũng không nghĩ nhiều nữa, vút tai nghe sang một bên, bắt

đầu nhìn tứ phía.

Lúc này ông lão họ Giang đã bình tĩnh lại, vội vàng đi tới cạnh Giang Nguyên nói nhỏ:

- Giang Nguyên... Mạng người to như trời, nhưng... Không thể làm loạn đâu...

Lúc này Giang Nguyên mới thấy ở trong nhà chai đựng thuốc súng, mắt liền sáng ngời, cũng không trả lời ông nội mà vội vàng lấy chai thuốc súng tới, mở ra, đổ thuốc súng ra rồi nói với ông nội:

- Ông nội... Ông mau châm vào huyết Nội Quan, Tam Âm Giao. Cháu thử một biện pháp, xem còn có thể cứu hay không!

- Ồi... Chuyện liên quan tới mạng người, không thể coi thường. Tiểu Nguyên... Rốt cục cháu có chắc không?

Nghe thấy lời của Giang Nguyên, hai mắt ông lão họ Giang cũng sáng ngời. Nhưng người hành nghề y vốn cẩn thận, ông vẫn lo lắng hỏi.

Giang Nguyên còn chưa trả lời, Trương Đại Pháo đã như túm được cây cỏ cứu mạng, sớm đã tới mức có bệnh vái tứ phương rồi:

- Thầy thuốc Tiểu Giang... Nhất định ngài phải thử đi. Vợ tôi cũng đã tới nước này rồi, cho dù... Coi như không cứu nổi thì cũng tuyệt đối không trách ngài...

Ông lão họ Giang đứng cạnh nghe thấy, nhìn Giang Nguyên cũng không định chần chừ, bất đắc dĩ đành vội vã về phòng lấy châm bạc.

Giang Nguyên cầm chai chứa thuốc súng kia, đổ thuốc súng ra rồi liền chạy ra giếng nước, thuận tay cầm dao chặt củi một bên, đặt chai nước kia lên cọc gỗ, vung đao chặt mạnh.

Dao chặt gỗ chặt chuẩn lên đầu chai, để lại một vết cắt rất sắc.

Giang Nguyên nhìn vết cắt sắc bén kia, thấy cái chai còn lại chừng mười bảy, mười tám cm, hài lòng gật gật đầu, vội vàng cho chai vào thùng nước rửa sạch, sau đó vội vàng chạy về.

Trong ánh mắt nghi hoặc của mọi người, hắt lại áp cái đoạn chai kín kia lên miệng mũi sản phụ, bao phủ toàn bộ miệng mũi.

Người bên ngoài nhìn thấy động tác của Giang Nguyên thì đều sửng sốt, ngạc nhiên thầm nghĩ:

- Làm gì vậy? Bịt cả miệng mũi lại như vậy, vốn bà bầu này đã sắp thở không ra hơi, hiện giờ không phải sẽ ngạt chết sao?

Nhưng lúc này sản phụ sắp không cứu nổi rồi, Trương Đại Pháo cũng hoàn toàn đặt hy vọng vào Giang Nguyên, đúng là lấy ngựa chết làm người sống, hiển nhiên không ai dám nói gì.

Ông lão họ Giang bước nhanh vào phòng cầm châm bạc ra, thấy động tác của Giang Nguyên, sắc mặt cũng cứng đờ. Chẳng qua ông hiểu cháu nội mình không phải loại người làm liều, lập tức nhẫn nại không nói, chỉ làm theo yêu cầu của Giang Nguyên, tới cạnh sản phụ, kéo ống tay áo vào cẳng chân lên, bắt đầu châm cứu vào hai huyệt Tam Âm Giao và Nội Quan.

Hai huyệt vị này đều có tác dụng trấn an tinh thần, vẫn có hiệu quả nhất định đối với biểu hiện co quắp của sản phụ. Cho nên ông lão họ Giang cũng cảm thấy không phải cháu mình không biết làm bừa.

Mọi người đều nhìn chăm chăm vào Giang Nguyên, xem tiếp theo hắt làm gì. Ai ngờ Giang Nguyên đợi ông lão họ Giang châm cứu xong, chỉ cầm đoạn bình nước kia đặt lên mũi miệng sản phụ, trừ thỉnh thoảng nhắc lên cho hít vào một hơi thì cũng không làm gì khác.

Nhìn tình huống này, mọi người đều quay ra nhìn nhau, nhưng không ai nói gì cả. Dù sao chuyện cứu người như vậy, trừ ông lão họ Giang ở đây thì ai nấy đều là dân thường. Ông lão họ Giang đã không nói gì, mọi người cũng đều chỉ nhìn.

Ông lão họ Giang cũng hơi lo lắng. Ông không hiểu Giang Nguyên rốt cục làm gì, nhưng ông hành nghề y đã nhiều năm, cho tới bây giờ chưa thấy chuyện bịt mũi miệng người ta mà có thể trị được bệnh.

Cho nên ông cũng lo lắng định hỏi Giang Nguyên một câu, chẳng qua giờ nhiều người vây quanh, đột nhiên lại nghe thấy tiếng xôn xao.

- Ô... Hình như vợ Đại Pháo có chuyển biến rồi... Nhìn đi, sắc mặt cũng đỡ hơn, hai mắt không trợn trừng nữa...

-Ồ... Hình như cũng không thở gấp nữa, ông nhìn kìa....

- Đúng đúng....

Mọi người kinh ngạc mừng rỡ, tiếng nói càng to. Trương Đại Pháo ngồi cạnh lo lắng giờ vốn không dám tin, nhìn chằm chằm vợ mình một hồi, quả nhiên phát hiện đúng như mọi người nói, đúng là chuyển biến tốt thật, lập tức mặt lộ vẻ mừng như điên, nhìn Giang Nguyên muốn nói một câu cảm tạ nhưng lại thấy Giang Nguyên vẫn đang chăm chú quan sát tình hình sản phụ, đành muốn nói lại thôi.

Thấy tình hình người bệnh bắt đầu chuyển biến tốt, Giang Nguyên cũng thở phào một hơi. Hắn cũng không nắm chắc một trăm phần trăm với sản phụ, chỉ là phân tích theo tình hình, cùng với kinh nghiệm một bệnh nhân bị thương dọa phát khiếp trước kia hắn gặp. Tình hình sản phụ lần này cực giống, cho nên hắn mới suy tính đến việc lo lắng quá độ mà hô hấp dồn dập.

Tình trạng này chủ yếu do người bệnh lo lắng quá độ, hô hấp quá dồn dập, hơn nữa có mang nên khả năng hô hấp cũng kém hơn, khiến lượng dưỡng khí hít vào quá ít, quá mức còn dẫn tới cạn khí, từ từ làm giảm ô xi, khiến biểu hiện ra là người bệnh hít thở không thông, trống ngực tăng, hạ huyết áp, sau đó la co quắp như động kinh.

Cho nên Giang Nguyên chỉ có thể thử một lần, hiện tại xem ra quả nhiên sản phụ này đúng như hắn đoán. Nhờ giảm nhịp thở, tăng hô hấp tuần hoàn tự thân sản phụ vào than nhi, hơn nữa châm cứu vào hai huyệt Tam Âm Giao và Nội Quan có tác dụng trấn tĩnh, cuối cùng giảm triệu chứng bệnh thuận lợi.

Chẳng qua Giang Nguyên cũng không buông lỏng hoàn toàn, lấy giấy bút trong túi ra, viết nhanh một hàng chữ, sau đó đưa Trương

Đại Pháo đang đầy vẻ hân hoan hưng phấn bên cạnh, trầm giọng nói:

- Đừng vui mừng vội. Còn chưa hết nguy hiểm. Mau đi mua những loại thuốc này về đây, còn cả dịch truyền nữa...

Lúc này Trương Đại Pháo cũng không dám chậm trễ, nghe thấy Giang Nguyên nói vợ mình còn chưa hết nguy hiểm, vội vàng nhận giấy trong tay Giang Nguyên, sao đó mượn chiếc xe máy của bà con, phóng vù vù ra ngoài.

Nếu so với bà đỡ và ông lão họ Giang vừa thở phào một hơi, lúc này sắc mặt Giang Nguyên vẫn nghiêm túc như cũ. Tuy nói hiện giờ tình hình sản phụ đã được cải thiện rõ ràng nhưng lại có một vấn đề càng nghiêm trọng hơn...

Đứa trẻ đáng lẽ đã phải sinh rồi lại ở trong bụng mẹ hơn một giờ, đồng thời mẹ gặp sợ hãi quá lớn, hít thở không thông, thiếu khí, tình trạng co quắp nghiêm trọng, tạo thành uy hiếp cực lớn với thai nhi.

Mà đồng thời đứa bé đáng lý đã được sinh ra lúc này dù ra sao, nếu không mau chóng sinh ra, cũng sẽ gây nguy hiểm cực lớn cho cả mẹ và con. Phải nhanh chóng đưa đứa bé ra ngoài, nếu không hậu quả vẫn nghiêm trọng như cũ.

Ông lão họ Giang vốn thở phào một hơi, nhìn khuôn mặt nghiêm túc của cháu mình, trong lòng lại lo lắng. Chẳng lẽ sản phụ chưa hết nguy hiểm?

- Bà mau thúc sản phụ sinh thôi...

Đột nhiên Giang Nguyên nói với bà đỡ.

Bà đỡ này đang vui vẻ nhìn sản phụ, đột nhiên thấy Giang Nguyên yêu cầu, lập tức bị dọa giật mình.

Chẳng qua lập tức bà hiểu ra ý trong lời Giang Nguyên, sắc mặt cũng trắng bệch. Lúc này bà đỡ mới nghĩ ra vấn đề.

- Đúng... Đúng rồi...

Bà đỡ sờ sờ hòm thuốc bên người, môi run rẩy nhìn Giang Nguyên, e dè nói:

- Hay... Hay mau đưa tới bệnh viện đi...

Thấy dáng vẻ lo lắng sợ hãi của bà đỡ, lòng mày Giang Nguyên nhúu lại, lạnh giọng nói:

- Đưa tới viện?! Tới kịp không... Hiện tại không sinh, nhất định đứa bé sẽ chết. Hơn nữa nói không chừng ... Còn là một người hai mạng đấy...

Bị Giang Nguyên tức giận nói, mọi người bên cạnh mới nhớ ra trong bụng sản phụ còn đứa bé. Sản phụ bị như vậy, không biết đứa bé có cứu nổi không? Lúc này, mọi người vừa thở phào một hơi, lại lập tức lo lắng. Dù sao nếu không sinh được đứa bé ra thì đúng như thầy thuốc Tiểu Giang nói, một người hai mạng rồi.

Giang Nguyên lại cầm ống nghe, sau đó cởi bớt quần áo sản phụ, đặt ống nghe vào bụng dưới, nghe thấy tiếng đập thành thịch rất nhẹ, lại như không đủ nhanh. Lúc này lòng mày hấn lại nhúu chặt.

- Tìm thai rất yếu, có thể cứu đứa bé nhưng phải nhanh....

Chuyện liên quan tới hai mạng người nhà, Trương Đại Pháo rất nhanh, mới mấy phút đã mang thuốc và dụng cụ Giang Nguyên cần tới.

- Đi... Khiêng vào trong phòng... Chuẩn bị sinh...

Thấy Trương Đại Pháo về kịp, Giang Nguyên nhanh chóng dứt cho sản phụ mấy miếng đường nho để đề phòng hạ huyết áp, sau đó trầm giọng nói.

Chương 5: Cấp cứu, cứu mạng (3)

Lúc này cái gọi là nhiều người sức lớn thể hiện ra rất rõ. Nghe thấy lệnh của Giang Nguyên, mấy người đàn ông nhẹ nhàng khiêng sản phụ bắt đầu khôi phục ý thức vào trong phòng bệnh. Mấy người phụ nữ cạnh đó cũng rồi rít chạy về nhà mang phích

nước sôi tới.

Tiểu Vũ đứng cạnh xem, lúc này cũng nghe cha nhắc, vội vã chạy vào nhà bếp, bắt đầu giúp đun nước.

Trong phòng bệnh, bà đỡ vô cùng cẩn thận đặt dụng cụ hộ sinh lên bàn, quay đầu nhìn Trương Đại Pháo đang nhẹ nhàng an ủi vợ mình vừa tỉnh lại, cẩn thận hỏi Giang Nguyên đang đứng một bên:

- Thầy thuốc Tiểu Giang... Cậu... Biết đỡ đẻ không?

- Hả?

Thấy bà đỡ rõ ràng đã bị dọa sợ, Giang Nguyên hừ một tiếng nói:

- Bà nói xem?

Thấy dáng vẻ Giang Nguyên như vậy, bà đỡ không khỏi sửng sốt... Thầy thuốc Tiểu Giang này mới bao nhiêu tuổi? Với người khác sợ còn chưa học xong đại học, hiện tại chẳng những hắc có y thuật rất cao rồi, nếu còn biết đỡ đẻ? Chỉ sợ là chỉ có thần tiên mới toàn tài như vậy thôi.

Nói đúng ra thì Giang Nguyên cũng chẳng biết đỡ đẻ. Hai năm nay loại ngoại thương gì hắc cũng từng thấy, tuyệt đại đa số sách y đều xem qua nhưng nói tới đỡ đẻ thì đúng là mới gặp lần đầu. Chẳng qua còn may bà đỡ dù vừa bị dọa tới mất mật nhưng cuối cùng vẫn đầy kinh nghiệm.

Sau khi bị Giang Nguyên bức bách, hơn nữa có thầy thuốc già họ Giang ngồi bên trấn định, châm thêm hai châm trợ sản, cuối cùng cũng khiến sản phụ tiếp tục sinh nở bình thường.

Chỉ hơn nửa giờ sau, đứa bé rốt cục được sinh ra thuận lợi, nhưng đã không thấy hơi thở nữa. Trương Đại Pháo vừa nhận đứa bé, cầm chân vỗ chạn chát mà cũng không có chút phản ứng nào, chẳng biết làm gì ngoài luống cuống tay chân, kin hể kêu lên:

- Đứa... Đứa bé... Có phải là không xong rồi không?

Mọi người vẫn tụ tập chờ đợi bên ngoài ngóng tin, nghe thấy Trương Đại Pháo kêu to kinh hãi trong phòng, trái tim đều lạnh

ngắt. Vừa rồi còn nghe rõ tiếng hô vui vẻ của bà đỡ là sinh xong rồi, nhưng lại chẳng nghe thấy tiếng trẻ con khóc. Thầy thuốc Tiểu Giang cố gắng nhiều như vậy, cứu được vợ Trương Đại Pháo nhưng lại không cứu nổi đứa bé trong bụng sao?

Giang Nguyên trong phòng thấy mặt Trương Đại Pháo đưa đám cùng ánh mắt nhìn cầu cứu của bà đỡ thì cũng choáng váng. Vừa rồi cứu được sản phụ là may mắn trước đó hẳn đã gặp người bệnh tương tự, hơn nữa đọc nhiều sách y học nên có chút ấn tượng. Nhưng đứa bé trước mắt này hẳn còn chưa thấy cứu kiểu gì được.

Thấy dường như Giang Nguyên cũng không có ý định đi ra cứu chữa, Trương Đại Pháo vốn đã coi hẳn như thần tiên tái thế lại quỳ phịch xuống trước mặt hẳn, ôm bắp đùi Giang Nguyên kêu khóc:

- Thầy thuốc Tiểu Giang... Cậu là người tốt thì làm tới cùng, nhất định phải cứu cho con trai tôi đi... Ngài cũng đừng buông tay mặc kệ... Tôi thay mặt cả nhà vái lạy cậu....

Giang Nguyên buồn bực nhìn Trương Đại Pháo ôm bắp đùi mình, không ngờ một người đàn ông như Trương Đại Pháo lại thích đi ôm bắp đùi người khác như vậy?

Thấy khuôn mặt bà đỡ bên kia đang cầu cứu nhìn mình, lại thấy khuôn mặt tái nhợt đầy nước mắt của vợ Trương Đại Pháo đang nằm trên bàn đẻ, đột nhiên Giang Nguyên cảm thấy mình giống hệt Phật tổ cắt thịt nuôi chim ưng? Mặc kệ không quản tới hay nhúng tay vào đây?

Lại nói, hai năm nay mình đọc đủ loại sách y, đều là do đám người đội trưởng chuẩn bị cho hẳn, nhồi nhét cho mình đọc như nhồi vịt, nhưng ngoài việc đi theo đội tham chiến ra, xử lý đủ loại ngoại thương do chiến đấu là thành thạo nhất, hẳn lại rất ít khi tiếp xúc với các bệnh nội khoa, càng khó gặp chuyện cứu mạng trẻ sơ sinh thế này.

Sách y học lâm sàng nhi khoa năm ấy chỉ đọc cơ bản... cũng chỉ đọc lướt qua, hơn nữa dường như có đọc lại từ một năm rưỡi trước. Đọc sách trong thời gian truy kích tác chiến, làm sao nhớ rõ...

- Chà?!

Nghĩ tới đây, đột nhiên Giang Nguyên sửng sốt. Bởi... Hắn vừa nhớ tới mấy chữ, cấp cứu hô hấp cho trẻ sơ sinh, đột nhiên sâu trong não, một loạt hình ảnh liên xuất hiện.

Hình ảnh này rất chi tiết, đúng là chương sách cấp cứu hô hấp cho trẻ sơ sinh mà hắn xem sách y học lâm sàng lần trước. Câu chữ và hình vẽ hiện lên vô cùng rõ ràng trong đầu hắn, giống như hắn vừa chăm chú ghi nhớ những chương sách này ngày hôm qua vậy, giờ nhớ cái ra ngay.

Giang Nguyên đứng ngẩn ra, không hiểu chuyện gì đã xảy ra. Không có khả năng nhớ rõ được tới mức này, hơn nữa dù ấn tượng với năm đó có sâu sắc nhưng khi ấy hắn cũng chỉ đọc qua hai lần mà thôi, làm sao vừa nhớ là hiện ra mồn một như vậy, kể cả dùng thuốc gì cũng nhớ rõ ràng?

Giang Nguyên ngơ ngác sơ đầu mình, đột nhiên nghĩ tới lần này tự nổ, đột nhiên được đưa về nhà một cách kỳ quặc. Trong khi về tới nhà, sợ rằng trên người mình đã xảy ra chuyện gì đó rất kỳ diệu rồi, nếu không làm sao lại quỷ dị như vậy được?

- Tiểu Nguyên... Cháu nghĩ thử biện pháp xem có cách nào cứu được không?

Lúc này ông lão họ Giang nhìn cảnh này cũng không đành lòng nói. Đột nhiên ông lão họ Giang cảm thấy không hiểu thấu đứa cháu trai mình, chỉ cảm thấy cháu mình hiện giờ không gì làm khó được vậy.

Lời này của ông lão họ Giang vừa thốt lên, lập tức khiến Giang Nguyên tỉnh táo lại.

Nhìn đứa trẻ sơ sinh im lìm trong tay bà đỡ, trái tim Giang Nguyên mềm nhũn ra, không do dự nữa, đưa tay đón lấy đứa bé, sau đó đặt lên tấm chăn đã chuẩn bị từ trước đó, cầm ống nghe nghe một hồi, trái tim hơi lo lắng. Quả nhiên... Đứa bé ở trong bụng mẹ quá lâu, đã hoàn toàn hít thở không thông rồi, cơ bản không có trống ngực nữa.

Giang Nguyên không dám chậm trễ chút nào, trong óc nhanh chóng hiện lên hình ảnh sơ cứu, vươn một ngón tay đưa vào miệng đứa bé, rửa sạch nước ối trong miệng, lại áp hai bàn tay vào ngực bé, ngón cái đặt lên vị trí trái tim, sau đó bắt đầu chậm rãi xoa bóp tim, đồng thời quay đầu nói với bà đỡ:

- Mau... 0.1 mạch mg Adrenaline...

Vốn cấp cứu trẻ sơ sinh trong sách còn yêu cầu các loại thuốc như naloxone, dopamine, nhưng Giang Nguyên hiểu rõ là không thể đi mua ngoài những thuốc này được. Hơn nữa khu vực mình và bà đỡ này ở cũng không có khả năng có loại thuốc kia. Tất nhiên bà đỡ ở đây chỉ có loại thuốc cấp cứu thường thấy là Adrenaline.

Quả nhiên nghe thấy lời Giang Nguyên, bà đỡ vội vàng lấy một hộp hóc môn thượng thận từ trong hộp thuốc ra, mở ra bơm 0.1 mg đưa cho Giang Nguyên.

Giang Nguyên cũng không khách sáo, đưa tay nhận lấy, dùng rượu sát trùng rồi tiêm lên cánh tay đứa bé, sau đó tiếp tục xoa bóp tim cho bé...

Giang Nguyên vừa xoa bóp tim, thỉnh thoảng lại đưa ống nghe nghe một lần, đang ấn ấn đột nhiên cảm thấy đầu ngón tay hơi rung động một cái.

-Ồ...

Giang Nguyên sửng sốt. Mặc dù vừa rồi rất nhẹ nhưng hẳn biết mình cảm nhận đúng. Khi hẳn đang nghi hoặc, đầu ngón tay lại rung lên một lần nữa, mạnh hơn vừa rồi không ít. Giang Nguyên lại sửng sốt, thầm nghĩ:

- Chẳng lẽ thành công rồi.

Mặc dù ngạc nhiên nhưng mặt Giang Nguyên vẫn lộ vẻ vui mừng, vội vã cầm ống nghe tới, đặt lên trên trái tim đứa bé. Quả nhiên không ngoài dự đoán, hẳn nghe thấy tiếng tim đập thành thịch.

- Tốt quá rồi... Có rồi!

Giang Nguyên rèn luyện ba năm nay tới mức núi Thái Sơn sập

xuống cũng không đổi sắc mặt giờ khi cảm nhận được một tính mạng được cứu, vẫn không nén nổi vung mạnh tay, hoan hô một tiếng.

Không thể không nói số phận cả nhà Trương Đại Pháo thực sự quá tốt, dưới tình huống cấp cứu trẻ sơ sinh sơ sài như vậy, không ngờ cũng có thể khôi phục tim đập. Điều này khiến Giang Nguyên cũng phải thầm ăn mừng một hồi. Hắn vừa rồi mới chỉ thực hiện một phần ba quy trình cấp cứu hô hấp cho trẻ sơ sinh, những nhịp tim của đứa bé đã khôi phục thần kỳ rồi, thậm chí còn bắt đầu mở miệng khóc ot.

Mà lúc này, cuối cùng xe cấp cứu trên trần cũng đã vội vàng chạy tới. Trong ánh mắt vui mừng của mọi người, Trương Đại Pháo lộ vẻ biết ơn vô cùng, tạ ơn Giang Nguyên rồi rít, sau đó mới tiễn vợ và con lên xe cấp cứu, chuẩn bị lên bệnh viện điều trị khôi phục.

Vị bác sĩ trẻ tuổi tới đón bệnh nhân từ bệnh viện trên trần, sắc mặt vốn lộ vẻ kiêu ngạo và thiếu kiên nhẫn, hỏi Giang Nguyên một số vấn đề bệnh tình. Kết quả sau khi Giang Nguyên nói lại đơn giản một hồi, khuôn mặt gã không còn chút kiêu ngạo nào, chẳng qua nhìn Giang Nguyên rất khó tin. Nếu không phải Trương Đại Pháo đứng một bên thỉnh thoảng gật đầu bổ sung hai câu, chỉ sợ gã đã nghĩ rằng thằng nhãi trước mặt này đang khoác loác.

Tình huống nghiêm trọng như vậy, thằng ranh này lại có thể cứu được cả mẹ lẫn con?

Nghe hết mọi chuyện xong, bác sĩ trẻ kia cũng không dám chậm trễ, vội vàng bắt tay Giang Nguyên, sau đó lên xe cấp cứu, cho hai mẹ con kia thở ô xy, bảo lái xe nhanh chóng trở về bệnh viện.

Xe cấp cứu đi rồi, mọi người vây quanh mới bắt đầu lục tục tản đi. Chẳng qua trước khi đi, ánh mắt bọn họ nhìn Giang Nguyên giống như có phần kính trọng như nhìn ông lão họ Giang.

Mà cha con Tiểu Vũ bên cạnh nhìn Giang Nguyên càng lộ vẻ hiếu kỳ. Chú Lý tất nhiên cũng là người có kiến thức, hiểu Giang Nguyên có thể cứu chữa liên tục cho hai mẹ con kia, tuyệt đối không phải là chuyện ngẫu nhiên. Nhưng Giang Nguyên giờ mới bao nhiêu tuổi? Cho dù trước khi mất tích thì cũng chỉ là học sinh

tốt nghiệp cấp ba. Rốt cục trong ba năm nay, Giang Nguyên đã trải qua huyện gì bên ngoài, không ngờ có thể chữa khỏi được những bệnh tình nghiêm trọng tới vậy?

Nhưng Tiểu Vũ lại ngây thơ hơn, chỉ mở to đôi mắt xinh đẹp, thỉnh thoảng tò mò nhìn chăm chú, giống như muốn tìm ra chút dấu hiệu trên mặt anh Nguyên này. Vốn cô tưởng rằng anh Tiểu Nguyên ở bên ngoài nhiều năm, không sống nổi nữa mới trở về, nhưng không ngờ được hóa ra anh Tiểu Nguyên lại giỏi chữa bệnh tới vậy.

Chương 06: Lên núi

Trải qua một phen náo loạn, đến 2h chiều, Giang Nguyên nhìn thời gian, sau đó vẫn quyết định lên núi một chuyến.

Hỏa dược đựng trong bình nước khoáng đã bị đổ ra, hơn nữa còn bị dính nước, lần này xem như không dùng được rồi.

Hỏa dược không dùng được nữa, Giang lão gia tử lo lắng nói:

- Tiểu Nguyên, bây giờ cũng muộn rồi. Nếu không thì ngày mai con hãy lên núi.

Giang Nguyên sờ lên thanh sài đao đeo bên hông, cười nói:

- Gia gia, người đừng lo lắng quá. Bây giờ thời gian cũng không còn sớm, con lên núi cũng chẳng đi được bao xa. Chi bằng con đi vòng quanh rừng, chắc không đụng phải con thú nào đâu. Con nhất định sẽ trở về trước năm giờ rưỡi.

Thấy Giang Nguyên vẫn cứ kiên trì, hơn nữa chỉ cần không tiến vào ngọn núi quá sâu, chắc cũng không gặp phải mấy con thú hoang dã nguy hiểm, Giang lão gia tử cũng cảm thấy yên tâm hơn. Sau khi dặn dò thêm vài câu nữa, lúc này mới chịu để Giang Nguyên đi.

Không mang theo hỏa dược, Giang Nguyên thuận tay đeo cái sọt lên trên lưng, sau đó bỏ sài đao vào trong cái sọt, bắt đầu lên núi.

Nhà của Giang gia vốn xây theo kiểu dựa lưng vào núi, phía sau chính là một khu rừng bạt ngàn. Giang Nguyên đi theo một lối nhỏ bên cạnh, đi thẳng lên núi. Rất lâu rồi không có lên núi, trên đường đi nghe tiếng chim hót bên tai, thỉnh thoảng còn có gió núi thổi qua, Giang Nguyên chỉ cảm thấy toàn thân thoải mái vô cùng.

Hắn ở ngoài mấy năm qua, lúc nào cũng phải cẩn thận, sợ xảy ra sơ sót mà mất toi cái mạng nhỏ, rất lâu rồi chưa từng được thả lỏng như lúc này.

Mấy năm ở bên ngoài, lúc nào cũng chạy theo tiểu đội trốn trốn tìm tìm. Bất cứ khi nào cũng phải đề phòng có địch tập kích. Nhất là sau khi cướp được cái thùng nhỏ, bị mười mấy người truy sát, tinh thần lại càng căng thẳng đến cực điểm, nào được thư thái như bây giờ.

Chỉ là khi nghĩ đến những chiến hữu đã chết trong tiểu đội, cùng với Đại đội trưởng vì yểm hộ hắn chạy thoát mà chết, tâm trạng của Giang Nguyên lại chìm xuống.

- Đội trưởng, tôi sẽ không để cho mọi người chết oan uổng đâu. Tôi nhất định sẽ điều tra rõ chân tướng, báo thù cho mọi người.

Nhìn thâm sơn trước mặt, Giang Nguyên lấy thanh sài đao trong sọt ra, sau đó nghiêng răng chém vào cây trúc bên đường.

Hắn chặt cây trúc to bằng cánh tay trẻ em, tước bỏ hết lá, rồi chặt thành từng đoạn khoảng một mét, vuốt nhọn đầu, sau đó bỏ hết vào cái sọt rồi tiếp tục lên núi.

Hái thuốc là một công việc đòi hỏi sự tỉ mỉ và cẩn thận, nhất định phải quan sát cho thật kỹ bốn phía, từ trong đám cỏ hoặc đằng sau những cây cổ thụ loại thuốc mà mình muốn tìm.

Một người có kinh nghiệm hái thuốc, nhất định sẽ biết được loại thuốc mà mình muốn hái sẽ sinh trưởng tại khu vực nào. Cho nên, bọn họ chỉ cần liếc mắt một cái là có thể xác định được ở nơi đó có loại thuốc mà mình cần hay không.

Vì thế, những người có kinh nghiệm hái thuốc, thường lên núi một ngày nhưng thu hoạch sẽ còn nhiều hơn so với những người chưa

có kinh nghiệm.

Từ nhỏ, Giang Nguyên thỉnh thoảng cũng theo Giang lão gia tử lên núi hái thuốc, cũng xem như có chút kinh nghiệm. Nhưng khi đó thể chất của hắn còn yếu, phần lớn chỉ có thể quanh quẩn bên ngoài mà không thể đi sâu vào trong. Sau khi hắn lớn lên một chút, có vài lần cũng được đi theo lão gia tử đi sâu vào trong làm quen với hoàn cảnh.

Đặc biệt, bây giờ hắn đã nhiều năm không lên núi. Cho nên, Giang Nguyên đối với việc mình có hái đủ năm loại thuốc đó hay không cũng không nắm chắc. Nhưng hắn tin rằng, chỉ cần hắn làm quen với hoàn cảnh, nhất định có thể tìm được loại thuốc mình muốn tìm. Chỉ là tốn chút thời gian mà thôi.

Cũng giống như mấy năm hắn ở nước ngoài, mặc dù hoàn cảnh và thực vật đều khác biệt rất lớn so với trong nước, nhưng hắn cũng có thể tìm được bên trong rất nhiều loại thuốc có tác dụng, khi khẩn cấp còn có thể trị được vết thương cho đồng đội.

Cho nên, đó chính là nguyên nhân đã 2h chiều rồi mà Giang Nguyên vẫn quyết định lên núi, chính là để làm quen với hoàn cảnh một chút, thuận tiện tìm mấy loại thuốc. Nếu không tìm được, ngày mai hắn sẽ lên núi lần nữa, xem như cũng có sự chuẩn bị.

Giang Nguyên cũng không thực hiện đúng như lời đã nói với Giang lão gia tử, không đi xung quanh khu rừng mà tiến hẳn vào sâu bên trong. Bây giờ đến lúc xế chiều còn không bao nhiêu thời gian, cho nên hắn cũng không có ý định lãng phí thời gian bên ngoài khu rừng.

Mấy năm qua, ngoại trừ những thợ săn điều luyện, chính phủ trên cơ bản đã cấm không cho vào rừng. Cho nên, động vật hoang dã bên trong rừng cũng nhiều hơn trước. Giang Nguyên cũng muốn nhờ vận khí, xem có thể tìm được thứ gì không, tăng thêm thức ăn cho bữa cơm gia đình vào buổi tối. Chính vì vậy hắn mới chuẩn bị mấy thanh trúc vót nhọn kia.

Mấy thanh trúc vót nhọn đó còn có tác dụng hơn hỏa dược rất nhiều. Chỉ cần không gặp phải mấy con động vật hoang dã da dày,

mấy thanh trúc đó vẫn đủ để ứng phó.

Giang Nguyên đi theo con đường trong trí nhớ đi thẳng vào trong rừng. Đồng thời dùng nhánh trúc quất vào bụi cỏ hai bên. Bây giờ mới vào thu, một số loài rắn vẫn chưa tiến vào trạng thái ngủ đông. Tuy hắn mặc quần bò dày, ống quần buộc chặt, nhưng ai có thể đảm bảo không gặp xui xẻo chứ.

Nếu bị rắn cắn, tuy nói không sợ nhưng đó cũng là một phiền toái lớn.

Muốn phòng ngừa chuyện như vậy phát sinh, đả thảo kinh xà là biện pháp tốt nhất. Mấy nhánh trúc này đủ để dọa mấy con rắn chạy đi.

Sau khi tiến sâu vào khu rừng, Giang Nguyên bắt đầu đi đến sườn núi râm mát. Nhân sâm thích sinh trưởng tại những nơi có khí hậu ôn hòa, mát mẻ. Nó hay mọc tại những sườn núi râm mát cách mặt nước biển từ năm trăm đến một ngàn một trăm mét. Mà ở dạng sườn núi này, khả năng tồn tại của nó là rất cao.

Nhưng muốn tìm được Nhân sâm lâu năm thì phải dựa vào vận khí rồi.

Nhưng vận khí hôm nay cũng không tính là tốt. Hắn tìm hai ba chỗ giống nhau, nhưng chỉ tìm được có hai gốc Nhân sâm loại nhỏ.

Trên đường đi gặp mấy con suối nhỏ, Giang Nguyên cũng cẩn thận tìm kiếm. Nhân sâm rất có khả năng sinh trưởng tại nơi này. Hơn nữa, Tam Thất mà hắn muốn tìm, đa phần cũng sinh trưởng trong hoàn cảnh ẩm thấp như vậy.

Giang Nguyên tìm kiếm kỹ lưỡng hai bên đường, phân biệt từng gốc cây một, muốn từ trong đồng cây đó tìm ra Nhân sâm và Tam Thất, nhưng đây cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Nhưng dù sao cũng còn tốt hơn một chút. Nhân sâm và Tam Thất nhìn tương tự nhau, nếu tìm kỹ trong đồng cây cỏ, khả năng sẽ tìm được một loại trong số chúng.

Tam Thất cũng dễ tìm hơn Nhân sâm. Sau khi đi dọc bên bờ một con suối nhỏ, Giang Nguyên rất cuộc cũng phát hiện được bốn năm

nhánh cỏ có lá hình bầu dục giống với hình dáng của Tam Thất trong trí nhớ.

Thấy như vậy, Giang Nguyên không khỏi cảm thấy vui vẻ. Có đến bốn năm nhánh, vậy có thể tìm được hai ba củ Tam Thất rồi.

Hắn lấy cây trúc đã được vuốt nhọn từ trong sọt ra, cẩn thận dùng mũi nhọn đào lên. Để không tổn hại đến củ Tam Thất nằm trong đất, Giang Nguyên cực kỳ cẩn thận. Mất hết mười lăm phút, hắn mới đào được ba củ Tam Thất từ dưới lớp bùn lên.

Nhìn củ Tam Thất nguyên vẹn, Giang Nguyên rất vui. Mặc dù số lượng không nhiều lắm, nhưng xem như chuyến đi này không phải là công cốc. Bỏ mấy củ Tam Thất vào trong sọt, ngẩng đầu nhìn ánh sáng mặt trời xuyên qua khu rừng, đã sắp ngả về tây, hắn liền chuẩn bị xuống núi. Chưa đầy một giờ nữa là bầu trời sẽ tối đen.

Đã có chút thu hoạch, Giang Nguyên cũng không chần chừ, xoay người bước ra khỏi khu rừng.

Từ lúc đào được mấy củ Tam Thất, vận khí của Giang Nguyên dường như tốt hơn. Vừa mới ra khỏi khu rừng, Giang Nguyên liền nghe được thanh âm “rào rào” phát ra từ bụi cỏ cách đó mười thước.

Nghe được thanh âm này, Giang Nguyên liền mỉm cười, bước chân nhẹ nhàng đi tới. Cẩn thận nhìn lại, quả nhiên nhìn thấy bên trong bụi cỏ, một đôi tai đen sẫm đang dựng lên.

Giang Nguyên cười hắc hắc, nhẹ nhàng lấy hai cây trúc trong sọt ra, ước định trọng lượng rồi vung mạnh một cây vào trong bụi cỏ.

Phụt. Cây trúc cắm vào trong bụi cỏ, đuôi của cây trúc không ngừng rung rung, đủ để thấy lực đạo của Giang Nguyên không yếu.

Lúc này, trong bụi cỏ còn truyền đến thanh âm giãy dụa. Giang Nguyên đặc ý bước đến, vạch đám cỏ ra, sau đó mỉm cười hài lòng. Mặc dù trên người vẫn còn đây vết thương, nhưng lực đạo luyện tập hai năm qua vẫn còn, thậm chí còn có chút tiến triển.

Giang Nguyên đặc ý cũng phải. Khoảng cách hơn mười thước,

thanh âm con thỏ ăn cỏ mà hần cũng nghe được, chẳng những lực đạo tăng lên mà ngay cả phương diện thính lực cũng mạnh hơn trước một chút.

Về đến nhà, lão gia tử đã sớm đứng ngoài cổng ngóng nhìn. Nhìn thấy cháu trai bảo bối an toàn trở về, lão gia tử mới thả lỏng tâm trạng.

Nhìn trên vai cháu trai còn vác theo một con thỏ hoang mập ú, lão gia tử không khỏi mỉm cười. Cháu trai bảo bối ba năm không gặp, đúng là đã thật sự trưởng thành, có thể dùng trúc đâm bị thương con thỏ, so với lão già như ông đã mạnh hơn rất nhiều.

Buổi tối, lão gia tử lột da, cẩn thận làm một bát thịt thỏ thật ngon, cộng thêm hai món đồ nhắm, mang thêm một bình rượu, dẫn Giang Nguyên mang ba đĩa thức ăn đến trước bàn thờ tổ tiên.

Chương 07: Năng lượng dị chủng

Giang lão gia tử cẩn thận đặt ba chung rượu lên trên bàn, nhìn cháu trai bảo bối quỳ một bên, không khỏi lệ nóng quanh tròng. Chỉ là sợ cháu trai nhìn thấy, liền vội vã dùng tay áo lau khôé mắt, sau đó đốt ba cây nhang, nói:

- Đệ tử đời thứ ba mươi lăm Giang Thanh Minh cùng với Đại đệ tử đời thứ ba mươi bảy Giang Nguyên, cảm ơn tổ sư gia đã phù hộ, để tiểu tôn Giang Nguyên bình yên trở về nhà, ông cháu có thể đoàn tụ. Hôm nay, Đại đệ tử đời thứ ba mươi bảy Giang Nguyên tìm được dược liệu quý, đặc biệt cúng bái tổ sư, cảm tạ chi ân của tổ sư.

Nói xong, tay cắm ba cây nhang vào trong lư hương, sau đó quỳ lạy dưới đất.

Đối với việc quỳ lạy tổ sư gia, Giang Nguyên vẫn cực kỳ thành tâm. Dù sao Giang gia lưu truyền mấy trăm năm cũng là y thuật của tổ sư gia lưu lại. Thậm chí bây giờ, khoa học kỹ thuật phát triển, Giang Nguyên vẫn sử dụng phương pháp y thuật nối xương, trị thương mà lão gia tử đã dạy, tích góp kinh nghiệm tạo nên danh tiếng cho mình, được vô số người tôn sùng, có thể nói là

truyền kỳ đương thời.

Đối với kỹ thuật tinh xảo mà tổ sư gia lưu lại, Giang Nguyên lại càng kính nể vô cùng. Cho nên, hẳn thật sự thành tâm cúi đầu tạ ơn trước tượng thờ tổ sư gia.

Trong lúc Giang Nguyên đang thành tâm gập đầu, hình xăm bên cánh tay trái của Giang Nguyên đột nhiên sáng lên. Một luồng tin tức được phát ra:

- Phát hiện một nguồn năng lượng tinh thần dị chủng, ẩn chứa rất nhiều tin tức, có lợi cho khôi phục, hãy thử hấp thu.

Khi luồng tin tức này truyền ra, hình xăm trên cánh tay trái của Giang Nguyên lại lóe lên. Còn Giang Nguyên trong nháy mắt liền cảm thấy đầu óc choáng lên, thiếu chút nữa đã ngã xuống đất, nhưng cũng may là cảm giác choáng váng này chỉ diễn ra trong ít giây rồi biến mất. Sau đó một luồng khí tức dừng mãnh tiến vào trong mi tâm, cả người có cảm giác bay bổng.

- Chẳng lẽ lúc dập đầu ảnh hưởng đến động mạch cổ dẫn đến thiếu máu não, khiến cho đầu óc choáng váng?

Giang Nguyên cau mày lắc lắc đầu, cảm thấy khó hiểu vô cùng. Lão gia tử bên cạnh đang dập đầu lần thứ hai. Lần này, Giang Nguyên cẩn thận hơn nhiều, tuy vẫn còn có chút lo ngại. Nhưng lần cúi đầu này, cảm giác choáng váng vừa nãy không có xuất hiện, ngay cả cảm giác lâng lâng cũng biến mất.

Sau ba lần dập đầu, một chút lạ thường cũng không có. Giang Nguyên và lão gia tử liền đứng lên. Lần này, hẳn cùng với lão gia tử đốt chút tiền giấy, rồi đem ba chén rượu đổ vào vạc lửa, sau đó bưng ba đĩa thức ăn đến bàn cơm, bắt đầu dùng cơm.

Đã lâu rồi không ăn thịt thỏ, hơn nữa còn có rau xanh ngon miệng và tô canh gà, Giang Nguyên ăn gần hết nồi cơm mới vỗ bụng thỏa mãn.

Sau khi giúp lão gia tử dọn rửa chén bát xong, xem tin tức qua chiếc tivi đen trắng một chút, Giang Nguyên cảm thấy có chút mệt mỏi nên sớm trở về phòng.

Chỉ là vừa mới nằm lên giường nhắm mắt lại, Giang Nguyên cảm thấy cả người dần dần nặng xuống, sau đó mơ màng chìm vào bóng tối.

- Phân tích năng lượng tinh thần dị chủng bắt đầu.

- Phân tích năng lượng tinh thần bao gồm được vật, đơn thuốc, mạch học, hấp thu năng lượng tinh thần. Được vật khởi động.

Giang Nguyên mơ màng nghe được câu nói này, sau đó cảm thấy mũi ngứa ngứa, mắt bắt đầu mở ra. Một cảnh tượng lướt qua trước mắt.

Một cụ già mặc đồ cổ trang, tay cầm một thanh cước đào thuốc nhỏ đi lại trong khu rừng, thỉnh thoảng nhìn chung quanh, mũi hít hít rồi nhún vai. Đột nhiên ông phát hiện được thứ gì đó, sau đó quay đầu bước đến. Khi tiến lên được mấy chục bước, liền cẩn thận vạch một bụi cỏ nhỏ, lộ ra một gốc cây cao chừng một thước, lá đối xứng nhau.

Bên tai Giang Nguyên liền vang lên một giọng nói già nua:

- Long Đằm Thảo có tên là Lăng Du, thích sinh trưởng tại những nơi có khí hậu mát mẻ, vị đắng, tính hàn, quy kinh lạc gan và mật, gồm hai công hiệu chữa trị chủ yếu: Một là thanh nhiệt thẩm thấp, thích hợp điều trị các chứng hoàng đằm, sưng và ngứa bộ phận sinh dục, bạch đới phụ nữ, ban sởi dẫn đến ngứa ngứa. Hai là hạ hỏa gan và mật, thích hợp điều trị chứng đau đầu, mắt đỏ, tai điếc, đau sườn, mồm đắng do gan hỏa gây nên, chứng co giật bởi trúng phong v.v. Các trường hợp này thường dùng chung với Sài Hồ, Hoàng Cầm và Chi Tử.

Sau đó lão giả cẩn thận bỏ cây Long Đằm Thảo vào trong giỏ thuốc, tiếp tục tiến về phía trước. Khi đi đến một khu vực, đường như phát hiện được cái gì đó, ông cụ liền bước đến một gốc cây phía trước, trên cây có kết mấy quả kỳ lạ màu vàng nhạt.

- Sơn Chi Tử, biệt danh Mộc Ban, Tiên Chi, Chi Tử, Việt Đào...thường mọc ở nơi ẩm ướt, ven bờ suối hoặc chân đồi giáp với ruộng nước. Được liệu có vị đắng có tác dụng giải độc, lợi tiểu, tiểu không thông, nước tiểu có màu đỏ, cầm máu, kháng

khuẩn, an thần, giảm huyết áp, chảy máu cam, lở miệng...

Cứ như thế, cụ già đi qua đi lại, hái thuốc, đồng thời đọc tên thuốc và công hiệu của nó. Giang Nguyên nghe xong cũng cảm thấy hoa mắt chóng mặt. Những hình dạng, công dụng và những tư liệu có liên quan đến dược vật này đều được ông cụ nhìn qua, ngửi qua, đọc qua một lần, tất cả đều được hắc ghi nhớ một cách kỹ càng. Trong đầu hắc bấy giờ toàn là những dược vật biết hoặc không biết, nhận ra hoặc không nhận ra.

Lúc này, trong màn đêm, hình xăm bên vai trái Giang Nguyên không ngừng lóe lên. Hơn nữa, vốn hình xăm ban đầu nhìn không rõ, bây giờ lại càng lúc càng rõ ràng.

5h30 sáng hôm sau, Giang Nguyên vẫn còn đang bị thanh âm của ông cụ mặc đồ cổ trang giày vò, mơ mơ màng màng nghe được một câu:

- Chủ thể sẽ thức dậy sau ba mươi phút nữa. Phân tích hấp thu năng lượng tinh thần tạm dừng. Trước mắt tổng cộng hấp thu được 383 loại dược vật. Phân tích năng lượng còn lại sẽ tiếp tục trong lần ngủ tiếp theo.

Giang Nguyên có thói quen dậy sớm. Dưới tác dụng của đồng hồ sinh học, 6h đúng, hắc có chút choáng váng mà tỉnh dậy. Hắc nhớ đêm qua mình nằm mơ suốt cả đêm, đầu có có chút mơ hồ, nhưng lại không nhớ được đêm qua mình nằm mơ thấy cái gì. Chỉ nhớ trong mơ có một ông cụ hái thuốc, thỉnh thoảng còn nhắc đến hình dáng và công dụng của bảy tám loại dược vật nào đó.

Sờ trán, Giang Nguyên cho rằng là do mình cứ nhớ đến chuyện hái thuốc ngày hôm qua, lúc này mới nằm mộng, lập tức mặc quần áo rời khỏi giường, ra sân luyện Ngũ Cầm Hí một lần mới cảm thấy tỉnh táo trở lại.

Lão gia tử cũng đã thức dậy, mặc một bộ quần áo ngắn, mỉm cười nhìn Giang Nguyên. Thấy hắc luyện tập, cũng đồng dạng luyện tập theo. Mặc dù lão gia tử làm vài bộ động tác, không mạnh mẽ như Giang Nguyên nhưng trầm ổn, khí thế mấy phần, động tác lại lưu loát như nước chảy mây trôi, khiến Giang Nguyên ở bên cạnh không khỏi hâm mộ không thôi.

Nhìn biểu hiện như vậy của cháu trai bảo bối, lão gia tử đánh hết một vòng, sau khi thu công liền cười nói:

- Thăng ranh con này, gấp cái gì chứ? Với tư thế đã có mấy phần hỏa hầu của con, chờ con luyện thêm mười năm nữa là có thể đạt đến trình độ như ta rồi. Cái gọi là dục tốc bất đạt, con phải nhớ kỹ.

- Hắc hắc...

Giang Nguyên mỉm cười gãi đầu. Đối với hỏa hầu mà lão gia tử đạt được khi thi triển Ngũ Cầm Hí, hẳn hoàn toàn có chút hâm mộ. Trước kia, hẳn không hề để ý đến Ngũ Cầm Hí, cho rằng cứ lần qua lần lại trên mặt đất thật là khó coi. Nếu không phải lão gia tử ép luyện, hẳn cũng chẳng dư hơi mà luyện.

Nhưng sau khi gia nhập tiểu đội tên Cô Lang kia, hẳn mới ý thức được bộ cổ pháp kiện thân mà lão gia tử bắt hẳn luyện từ nhỏ hữu dụng đến cỡ nào.

Vừa mới tiến vào đội ngũ, ngày nào cũng phải leo núi lội sông, dốc hết toàn lực, nhiều lúc phải nhờ người khác trợ giúp mới miễn cưỡng theo kịp đội ngũ. Hơn nữa sáng hôm sau tỉnh dậy, toàn thân đau nhức, không thể động đậy nổi.

Nhưng đột nhiên nhớ đến khi còn bé, có lần theo lão gia tử vào rừng bò cả ngày, sáng hôm sau thức dậy cũng xuất hiện tình trạng tương tự, nhưng khi đó hẳn bị lão gia tử bức dậy khỏi giường, ra ngoài luyện tập Ngũ Cầm Hí, cảm giác đau nhức hoàn toàn tan biến, lại còn khỏe mạnh hơn trước.

Cho nên, để không ảnh hưởng đến đội ngũ, Giang Nguyên ráng ngồi dậy, ra ngoài doanh trại luyện nửa tiếng Ngũ Cầm Hí. Kết quả, cảm giác đau nhức toàn thân giảm đi rất nhiều, sau đó miễn cưỡng theo kịp đội ngũ mà không kéo chân như lúc trước nữa. Điều này làm cho người được Đại đội trưởng an bài công hẳn cũng phải kinh ngạc.

Cứ thế về sau, cường độ vận động mỗi ngày một cao, hẳn vẫn cứ lặp đi lặp lại luyện tập Ngũ Cầm Hí, sau đó một mình hẳn ăn sạch thức ăn tiếp tế cho đội. Chưa đến ba tháng ngắn ngủi, trên cơ bản

hắn đã theo kịp tiêu chuẩn của người trong đội ngũ.

Dần dần, hắn từ một nhân viên y tế bình thường rất nhanh trưởng thành, cuối cùng trở thành một thành viên được mọi người thừa nhận, một thành viên không thể thiếu được.

Lúc này, hắn phát hiện mình luyện tập Ngũ Cầm Hí cũng thuần thục hơn. Cái lợi mà cơ thể nhận được cũng nhiều hơn trước rất nhiều.

Cho nên, Giang Nguyên rất hâm mộ hỏa hầu của lão gia tử khi luyện Ngũ Cầm Hí. Mấy năm qua, lão gia tử rất siêng năng luyện tập. Ba năm trước, khi hắn rời khỏi, lão gia tử đã gần bảy mươi, nhưng dáng người vẫn giống như người mới bốn năm chục tuổi. Ba năm qua, nếu không phải vì chịu đựng nỗi đau hắn mất tích, cũng không đến nỗi mới hơn ngàn ngày mà người đã già thêm mười tuổi.

Nhưng Giang Nguyên tin rằng, chỉ cần lão gia tử kiên trì luyện tập, duy trì tinh thần thoải mái, tất sẽ khôi phục lại trạng thái năm đó.

Trong lúc hai ông cháu đang luyện Ngũ Cầm Hí, ngoài cổng có tiếng gõ. Giang Nguyên liền bước ra mở cổng, liền nhìn thấy Tiểu Vũ đang cầm hai cái bát đứng ngoài cổng.

Chương 08: Tổ sư gia phát uy

- Hơ!

Ngẩng đầu nhìn một chàng trai lỏa thể nửa thân trên, toàn thân đổ đầy mồ hôi đứng trước mặt mình, sắc mặt Lý Tiểu Vũ đỏ lên. Nhớ đến lần đầu tiên gặp Tiểu Nguyên ca ca trong bộ dạng đó, mặt của cô vẫn còn nóng, không nghĩ đến lần này lại gặp phải.

Tuy nói có chút xấu hổ, nhưng...

Lý Tiểu Vũ đột nhiên cảm giác cổ họng của mình có chút khô khốc, mặt đỏ bừng đưa hai cái bát cho Giang Nguyên, thấp giọng nói:

- Tiểu Nguyên ca ca, mẹ em bảo em mang sủi cảo đến đây...

Nói xong, giống như con nai con bị kinh hãi, lập tức xoay người bỏ chạy.

Giang Nguyên ngẩn ra nhìn hai cái bát, còn có Lý Tiểu Vũ giống như con nai con đang bỏ trốn, cảm thấy có chút khó hiểu.

- Hôm nay cô nàng làm sao vậy? Tự dừng để lại hai cái bát rồi bỏ chạy?

Giang Nguyên bưng hai cái bát đặt lên trên bàn trong sân.

- Tiểu Vũ lại mang sủi cảo đến à?

Giang lão gia tử liếc nhìn ra ngoài cổng, nói:

- Hôm nay con bé giống như bị ma đuổi, ngay cả bước vào cũng không bước?

Hai ông cháu lau mồ hôi, sau đó ngồi xuống bàn bắt đầu ăn.

- Tiểu Nguyên, hôm qua con tìm được ba miếng Tam Thất cũng không tệ, nhưng chỉ mới được một loại. Hơn nữa còn phải tìm Nhân sâm lâu năm. Nếu không sẽ không có hiệu quả.

Vừa ăn sủi cảo, Giang lão gia tử vừa nói.

Giang Nguyên gật đầu, sau đó nói:

- Ba miếng Tam Thất này cũng dễ tìm, nhưng Nhân sâm lâu năm sợ rằng có chút khó khăn. Hôm qua cháu tìm thấy có hai gốc Nhân sâm mới có sáu bảy năm, cảm thấy nhỏ lên thì tiếc nên không nhỏ.

- Ừm, mấy loại đó phải để thật lâu. Bây giờ mà nhỏ, được hiệu so với mấy loại thuốc thông thường cũng chẳng hơn gì. Về phần Nhân sâm lâu năm, vậy phải xem vận khí thôi. Còn không thì dùng mấy loại thông thường cũng được.

Lão gia tử gật đầu.

Đã nhìn thấy kết quả của Giang Nguyên lần trước, lần này Giang lão gia tử không miễn cưỡng hẳn mang hỏa dược lên núi, chỉ bỏ vài quả trứng gà vào trong sọt, sau đó nhìn theo Giang Nguyên

lưng đeo sọt mang theo sài đao bước nhanh lên núi, ánh mắt hiện lên sự phức tạp.

- Tiểu Nguyên rất giỏi, nhưng bây giờ đáng lý nó phải được học ở trường.

- Mỹ lệ đích hà biên, hữu trữ lưỡng khỏa tiểu bạch hoa... Ngã môn đoan trữ phục đặc gia, hoan khoái đích tại diêu bãi.

Giang Nguyên vừa đi vừa hát một bài hát, nhanh chóng lên núi. Đến khu rừng trúc ngày hôm qua, hấn lại tiện tay chặt sáu bảy thanh trúc bỏ vào trong sọt thuốc. Hôm nay hấn có ý định ở trên núi cả ngày, cho nên đã chuẩn bị nhiều hơn mấy cây trúc vót nhọn. Nếu gặp phải loại động vật hoang dã nào, nhất định phải bắt mang về cho gia gia bồi bổ cơ thể.

Leo lên núi chừng nửa tiếng, Giang Nguyên đã đứng trên đỉnh một ngọn núi nhỏ, đưa mắt nhìn ra khắp khu rừng, còn có thôn trang dưới chân núi và thị trấn nhỏ như ẩn như hiện, cảm nhận gió núi nhàn nhạt thổi qua, cảm giác thoải mái vô cùng, sau đó giang rộng hai tay, nhắm chặt đôi mắt hưởng thụ gió núi thổi tới.

- Ừm, có mùi của cây rừng, có mùi tươi mát của khe suối, bên trong lá rụng không hề ẩn chứa sát cơ, cũng không có bất kỳ tử vong. Thật là thoải mái!

Thoáng buông lỏng một chút, Giang Nguyên tiếp tục đi vào nơi sâu nhất. Chỉ có nơi đó mới có những loại thảo dược tốt tồn tại, mới gặp được Tam Thất và Nhân sâm lâu năm.

Giang Nguyên vừa dùng cây trúc quạt hai bên vừa cẩn thận quan sát xung quanh.

Đang đi, đột nhiên hấn ngửi được một mùi thơm cộng thêm mùi chan chát truyền đến, cảm giác có chút quen thuộc. Giang Nguyên liền quay đầu đi theo hướng gió núi thổi tới, trong đầu đột nhiên xuất hiện một ý niệm:

- Sơn Chi Tử. Bên trong phạm vi một trăm mét bên trái theo hướng 10h.

Ý niệm này xuất hiện, khiến Giang Nguyên sửng sốt. Tại sao hấn

biết đây là Sơn Chi Tử? Hơn nữa còn phán định đúng phương hướng và nắm chắc cự ly như vậy?

Mặc dù rất hoài nghi, nhưng Giang Nguyên vẫn không nhịn được mà bước về bên trái theo hướng 10h.

Rất nhanh, Giang Nguyên liền nhìn thấy một cành cây dong đưa theo gió trên một sườn núi tràn ngập ánh nắng mặt trời. Trên nhánh cây là mấy chục quả có hình dáng kỳ lạ màu vàng đang lay động.

- Mẹ nó, sao chuẩn như vậy chứ?

Giang Nguyên nhìn mấy quả Sơn Chi Tử dong đưa đằng trước, rồi quay lại nhìn theo hướng mình vừa đến. Khoảng cách vừa rồi đến chỗ này đúng là tám chín chục mét.

Giang Nguyên sờ mũi, sau đó xoay người bước về phía trước. Bởi vì Sơn Chi Tử là một loại thuốc rất bình thường, cũng không phải mục tiêu của hắn, cho nên không cần lãng phí thời gian.

Nhưng lần đi này hắn đặc biệt chú ý hơn, mũi thỉnh thoảng lại ngửi ngửi gió núi thổi qua, muốn kiểm nghiệm xem cái mũi của mình có phải lợi hại như vậy không hay chỉ là trùng hợp. Dù sao hắn đã gặp qua Sơn Chi Tử không ít, coi như cũng quen thuộc với mùi của nó. Vừa rồi ngửi ra được cũng là có khả năng.

Hai mắt của hắn không ngừng quan sát đằng sau những cây cổ thụ. Bỗng nhiên hắn cảm nhận được một mùi đặc biệt.

- Hoàng Bách, bên trong phạm vi năm mươi mét theo hướng 12h.

Trong lúc hắn còn chưa kịp phản ứng, trong đầu đã xuất hiện một ý niệm. Hắn nhớ lại suy nghĩ vừa rồi, sắc mặt cổ quái bước về phía trước, sau đó quả nhiên tìm được một loại cây cao chừng bốn năm thước cách đó mười thước.

Nhìn gốc cây này, vẻ cổ quái trên gương mặt Giang Nguyên càng đậm. Mặc dù hắn từ nhỏ đã theo lão gia tử lên núi hái thuốc nhưng bởi vì thể chất của hắn không tốt, số lần có thể đi sâu vào rừng cũng chỉ đếm được trên đầu ngón tay. Mặc dù vẫn nhận ra được một số loại thảo dược, nhưng cũng không tính là quen thuộc.

Hoàng Bách này là một trong số đó. Từ nhỏ hẳn đã được lão gia tử cho xem qua những dược thư có liên quan đến loại thuốc này, hơn nữa trong nhà cũng có một số miếng Hoàng Bách, nhưng hẳn chưa từng nhìn qua cây Hoàng Bách thật sự. Cho nên hẳn khẳng định, đây là lần đầu tiên hẳn nhìn thấy.

Nhưng nếu đã chưa từng nhìn thấy qua, tại sao lại có thể trong phạm vi mười thước người được mùi của nó, lại còn xác định được cây thuốc trước mắt là Hoàng Bách? Nên biết, dược liệu Hoàng Bách trong tử thuốc Trung y đều là vỏ cây đã được chế biến cẩn thận. Nếu chỉ dựa vào hình dáng vỏ cây để đoán được hình dạng của cây là không thể nào.

Giang Nguyên có chút hồ đồ gãi đầu. Lần đầu có thể được xem là trùng hợp, nhưng đây đã là lần thứ hai. Không thể chỉ căn cứ vào một chút mùi vị trong gió mà có thể phán đoán chuẩn xác dược vật, hơn nữa còn kèm theo vị trí của nó.

Chuyện gì xảy ra vậy?

Giang Nguyên ngồi xuống bên cạnh cây Hoàng Bách, lẳng lặng nhìn gốc cây.

Đột nhiên hai mắt hẳn sáng lên. Đêm qua hẳn nằm mộng, toàn bộ giấc mộng đều là hái thuốc. Trong mộng còn có ông cụ mặc đồ cổ trang, không ngừng nhắc đến đây là loại thuốc gì, có tính chất gì, có tác dụng chữa bệnh ra sao.

Mặc dù không nhớ kỹ cho lắm, nhưng vẫn còn có chút ấn tượng. Đường như trong mộng đêm qua cũng có nhắc đến Hoàng Bách.

- Vị hàn, công năng giải nhiệt, chủ trị đau bụng, tiêu chảy, viêm dạ dày, viêm ruột, nhiễm trùng đường tiểu, bệnh đau mắt hột, đổ mồ hôi hột, di tinh....

Trong đầu liên tiếp xuất hiện những tư liệu về Hoàng Bách một lần nữa.

Năm đó, trong một quyển dược thư cổ đúng là có ghi chép về loại thuốc này, nhưng không được tỉ mỉ cho lắm, chỉ khoảng mười hai chữ.

Chẳng lẽ những thứ này đều là học được trong mộng ngày hôm qua?

Nghĩ đến đây, sắc mặt Giang Nguyên hiện lên sự kinh ngạc. Hắn đã từ trong sách xưa biết được Trình Giảo Kim cũng được tiên nhân truyền thụ phủ pháp trong mơ, nhưng không nghĩ đến bản thân hắn cũng gặp chuyện cổ quái như vậy.

Trên đời này có thần tiên thật hay sao? Vậy ông cụ trong mộng tối hôm qua là ai? Cho dù là thần tiên, tại sao ông ấy lại coi trọng hắn? Hơn nữa, nghĩ kỹ lại, quần áo mà ông cụ mặc có chút quen thuộc.

Đầu Giang Nguyên chợt lóe lên một suy nghĩ, nhớ đến hình dạng của tượng thần tổ sư gia vẫn được thờ cúng trong nhà.

- Không phải...không phải chứ...

Giang Nguyên chỉ cảm thấy hai mắt của mình có chút hoa lên. Không phải ngày hôm qua khi đập đầu bái tổ sư gia, hắn đột nhiên cảm thấy choáng váng, giống như có cái gì đó đập vào đầu mình. Chẳng lẽ là...

Giang Nguyên đã triệt để choáng váng rồi, chỉ cảm thấy khái niệm mấy năm qua của mình đã hoàn toàn bị phá vỡ. Đợi lát nữa về nhà, đập đầu trước tổ sư gia thêm vài cái xem sao.

- Mà mấy năm qua, mình đập đầu trước tổ sư gia cũng không phải một hai lần, tại sao lần này tổ sư gia lại coi trọng mình?

Cảm thấy sự việc có chút không rõ, Giang Nguyên gãi đầu, lẩm bẩm:

- Chẳng lẽ ngày hôm qua tổ sư gia ăn con thỏ do mình săn được, cảm thấy mình thật có tiền đồ nên đối xử tốt với mình?

- Mà thôi, không nghĩ chuyện này nữa.

Giang Nguyên quyết định không suy nghĩ nữa. Mặc kệ chuyện này là chuyện gì xảy ra, cúng cho tổ sư gia nhiều thức ăn ngon cũng chẳng phải chuyện xấu. Vì cuối cùng cũng lọt vào bụng hai ông cháu hắn mà thôi.

Chương 09: Thu hoạch

Giang Nguyên cũng không chú ý đến gốc Hoàng Bách trước mắt nữa. Tuy nói Hoàng Bách cũng có chút hiếm thấy trên ngọn núi này, nhưng không phải là dược vật trân quý. Tử thuốc trong nhà vẫn còn non nửa ngăn, trị giá khoảng mười, mười hai đồng, không đáng để Tiểu Giang y sư đỉnh đỉnh đại danh cả thôn phải lãng phí thời gian.

Giống như đứa bé phát hiện được món đồ chơi mới, đồng chí Tiểu Giang y sư hưng phấn nhún vai, hất cái mũi cao ngất giống như bộ dạng của mấy lão thợ săn đang truy tìm con mồi, muốn dựa vào công năng đặc dị có vẻ cường đại này để tìm kiếm mục tiêu hôm nay.

Nhưng cả quá trình này của hắn, nhờ công năng đặc dị mới “khai quật” được của cái mũi, hắn tìm được hai ba loại thảo dược mới, nhưng không phải là Nhân sâm hay Tam Thất mà hắn muốn.

Giang Nguyên có chút nghi hoặc nhìn đoạn đường mình đi. Hắn đã đi một đoạn đường rất xa, lại vượt qua một ngọn núi, nhưng tại sao xung quanh lại không có Nhân sâm hoặc Tam Thất? Hay là cái mũi của hắn không đánh hơi ra được hai loại này?

Phải biết là, mặc dù Nhân sâm và Tam Thất đều là dùng rễ cây làm thuốc, nhưng Nhân sâm và Tam Thất đều có mùi đặc biệt, không thể nào mũi không đánh hơi được?

Giang Nguyên hoài nghi xoa cằm của mình, cảm thấy hắn hoàn toàn không thể dựa vào thứ đồ chơi này. Ai biết rốt cuộc nó lại không đáng tin cậy như vậy? Dù sao chạy xa như thế cũng chỉ phát hiện được bốn năm loại dược vật, vẫn nên dựa vào bản thân tìm kỹ thì hơn.

Dựa theo kinh nghiệm, cứ mỗi lần đi ngang qua sườn núi râm mát, Giang Nguyên lại cẩn thận tìm kiếm trong bụi cỏ hoặc cỏ thụ lùn. Bởi vì những nơi đó đều có Nhân sâm sinh trưởng.

Cứ như vậy mà liên tiếp tìm hai ba chỗ, Giang Nguyên rốt cuộc phát hiện được một gốc Nhân sâm trên một sườn núi. Như hắn sở

liệu, khi hẳn tìm được gốc Nhân sâm này, mũi của hẳn chẳng ngửi được gì cả.

Điều này làm cho Giang Nguyên buồn bã không thôi. Nếu mũi của hẳn có thể tìm được một ít loại thảo dược, như vậy công năng đặc hiệu sẽ suy giảm rất nhiều.

Những điều này cũng không làm cho hẳn phiền muộn quá lâu, rất nhanh đã nghĩ thông suốt. Dù sao cái mũi đột nhiên có được công năng như vậy, giúp cho hẳn tìm được một số thảo dược đã là tốt lắm rồi. Làm người thì không thể tham lam được.

Một biến cố sau đó đã xuất hiện. Khi hẳn đang cúi đầu tìm kiếm trong bụi cỏ, liền nhìn thấy một gốc Nhân sâm nữa. Sau khi tiến tới ngửi mùi vị, trong đầu liền xuất hiện một loạt tư liệu.

- Nhân sâm. Vị ngọt, hơi lạnh; Công hiệu: tăng lực, tăng trí nhớ, bảo vệ cơ thể chống stress, bảo vệ và tác động lên hệ miễn dịch giúp chống viêm, bảo vệ tế bào chống lão hóa, tăng sức đề kháng cho cơ thể. Chủ trị: thiếu máu, huyết áp thấp và các bệnh về tim, xơ cứng động mạch, đau dạ dày, ung thư, tiểu đường, khí hư phụ nữ....

Tư liệu cứ như nước thủy triều về Nhân sâm tuôn ra trong đầu Giang Nguyên. Hẳn thở ra một hơi. Bây giờ, hẳn đã bắt đầu có thói quen xem đầu của mình giống như một trung tâm lưu trữ tư liệu về thuốc, mỗi khi nhìn thấy loại thuốc nào đều nhảy ra tư liệu có liên quan đến loại thuốc đó.

Lần này vận khí xem như không tệ. Gốc Nhân sâm mà hẳn tìm được, căn cứ vào hình dáng của nó, khẳng định phải có đến hai mươi năm. Có thể tìm được gốc thảo dược này đã làm không tệ, miễn cưỡng có thể kết hợp dùng với thứ khác. Cho nên, mang theo tâm trạng thỏa mãn, Giang Nguyên cẩn thận lấy thanh trúc từ trong sọt thuốc ra, chuẩn bị đào.

Nhưng khi hai bàn tay của hẳn chạm vào rễ Nhân sâm, liền đánh giá một chút. Lúc này dị biến lại xuất hiện. Một loạt tư liệu lại hiện ra trong đầu.

- Phán định, một gốc Nhân sâm hai mươi hai năm. Chủ thể đầy đủ,

rễ hơi bị hư hao một chút, thuộc hàng trung thượng phẩm.

Từ liệu xông ra, Giang Nguyên liền mở to mắt nhìn gốc Nhân sâm. Sừng sốt cả nửa ngày, hắn mới vui mừng nói một câu:

- Chuyện này là chuyện gì vậy nhỉ?

Giang Nguyên ngẩn ra, thật sự không hiểu là chuyện gì xảy ra. Nhưng sau một thoáng kinh ngạc, hắn cũng cảm thấy chẳng có gì kỳ quái. Sau khi hắn tự bạo, đột nhiên xuyên qua vạn lý trở về nhà của mình một cách kỳ lạ, dường như trong cơ thể đã phát sinh những câu chuyện lạ, nhưng cũng may đều là chuyện tốt.

Hơn nữa, ngoại trừ làn da từ đen biến thành trắng, các vết sẹo biến mất một cách thần kỳ giống như được làm phẫu thuật thẩm mỹ, còn lại thì cũng chẳng có cái gì khác. Hoạt động thậm chí còn hữu lực hơn so với lúc trước. Cứ mỗi sáng sớm, hiện tượng sinh lý “nhất trụ kinh thiên” cũng vẫn tương tự như lúc trước.

Cho nên, Giang Nguyên cũng làm biếng lo lắng. Dù sao, cái mạng này lấy về được là tốt rồi. Mặc dù có chút quái lạ, nhưng vẫn còn nằm trong phạm vi tiếp nhận được.

Suy nghĩ như vậy, tâm trạng của Tiểu Giang y sư cũng trở nên tốt hơn. Hắn dùng lá cây bọc gốc Nhân sâm lại cẩn thận, bỏ vào trong giỏ thuốc, sau đó tiếp tục đi về phía trước, đánh giá mọi thứ hai bên. Nếu có thể tìm được một gốc Nhân sâm hai mươi năm ở đây, nói không chừng xung quanh vẫn còn thì sao.

Còn đang suy nghĩ, mũi của hắn lại ngửi được một mùi cực kỳ thơm, sau đó trong đầu lại xuất hiện những hàng chữ:

- Nhân sâm, cách mười thước theo hướng 3h.

Đọc được hàng chữ, cơ thể Giang Nguyên cứng đờ, không nói một lời. Một lúc sau, hai mắt nóng lên, nói:

- Ừm, không tệ. Xem ra lúc này vẫn có lời. Đợi sau này tìm loại thuốc đặc biệt thử chút.

Lần này Giang Nguyên kiểm lời thật. Mặc dù hắn tìm được một gốc Nhân sâm không đủ năm, nhưng sau khi tìm kỹ dòng suối nhỏ,

hắn rốt cuộc tìm được hai gốc Tam Thất.

Trong lúc đang quan sát hình dạng gốc Tam Thất, trong đầu lại xuất hiện tư liệu. Hắn từ dòng suối nhỏ đi thêm trăm thước, rốt cuộc ngửi được mùi Tam Thất gay mũi, sau đó nhận được vài lời nhắc nhở.

Tìm kiếm theo hướng trong lời nhắc nhở, Giang Nguyên cuối cùng đã thuận lợi tìm được mấy gốc Tam Thất. Cộng thêm hai gốc tìm được ban đầu, tổng cộng đã có đủ mười gốc Tam Thất, có thể đưa cho Lý thúc phối hợp thang thuốc.

Có mười gốc Tam Thất cộng một gốc Nhân sâm hai mươi năm, mục tiêu hôm nay xem như hoàn thành hơn phân nửa. Bụng Giang Nguyên bắt đầu có chút rột rột. Ngẩng đầu nhìn trời, ánh mặt trời đã từ đỉnh ngọn cây chiếu xuống, xem ra đã là giữa trưa. Hắn còn một buổi chiều nữa để tìm đầy đủ dược liệu.

Thuận tay bỏ vài miếng mấy quả trứng mà Giang lão gia tử đã chuẩn bị sẵn, uống thêm hai vốc nước bên khe suối, Giang Nguyên hài lòng vỗ vỗ bụng rồi tiếp tục đi tìm thảo dược. Từ tình huống hôm nay mà xem, dược liệu mà Lý thúc cần hẳn không thành vấn đề.

Có cái mũi thần kỳ, có thể xác định được phạm vi thảo dược, muốn tìm cũng đơn giản hơn nhiều, cũng không cần dựa vào vận khí và kinh nghiệm.

Khi mặt trời chiều ngã về Tây, nhờ công năng cái mũi, Giang Nguyên đã thu hoạch được một gốc Nhân sâm hai mươi năm cộng thêm mười lăm mười sáu gốc Tam Thất.

Trên đường đi, hắn còn gặp phải mấy con thỏ rừng, gà rừng. Đối với loại “thức ăn” này, Giang Nguyên thà giết nhầm còn hơn bỏ sót, toàn bộ đâm cho một cây.

Khi hắn xuống núi, trên lưng mang theo một giỏ thuốc, cộng thêm trên vai vác theo thỏ hoang, gà rừng có đến ba mươi cân.

Chỉ trong một ngày có thể tìm được ba gốc Nhân sâm cộng với rất nhiều gốc Tam Thất cùng mấy con vật hoang dã, tâm trạng Giang

Nguyên cực kỳ vui sướng. Ít nhất dựa theo tình huống này, nhà của hắn cũng đỡ cực hơn mà còn có thuốc đưa cho Lý thúc.

Giang Nguyên hát một tiểu khúc, lưng đeo giỏ thuốc, bước nhanh xuống núi. Nhớ đến bữa trưa ăn có mấy quả trứng, quả thật có chút đói. Hắn phải sớm xuống núi, làm thịt mấy con vật một phen. Bữa cơm chiều sẽ có thêm bát thịt.

Trong lúc Giang Nguyên đang đi, một luồng gió đập vào mặt, bước chân đột nhiên dừng lại.

Bởi vì hắn ngửi được một mùi thơm mát, trong đầu liền xuất hiện dòng chữ “Nhân sâm, phạm vi hai mươi thước theo hướng 11h”.

- Sao?

Giang Nguyên cau mày, không nghĩ đến khi xuống núi rồi mà còn gặp được Nhân sâm.

Giang Nguyên do dự một chút nhưng vẫn buông đám thú trên vai xuống, bắt đầu bước theo hướng 11h. Tuy hôm nay thu hoạch đã ngoài ý muốn, nhưng cũng còn chưa đủ năm. Giang Nguyên nhận không được muốn thử thời vận một chút.

Theo hướng 11h, cự ly hai mươi thước, hắn không phí quá nhiều thời gian. Cho nên Giang Nguyên nhận biết phương hướng xong liền cẩn thận bước qua đó.

Tuy nhiên, hắn tìm thế nào cũng không tìm được gốc Nhân sâm, trong lòng không khỏi có chút nghi hoặc.

Chỉ là Giang Nguyên cực kỳ tín nhiệm lời chỉ dẫn trong đầu mình. Nếu đã nói trong vòng hai mươi thước, nhất định sẽ phải có. Cho nên, điều này càng kích thích sự hiếu kỳ của hắn, không biết gốc Nhân sâm này rốt cuộc ở chỗ nào?

Giang Nguyên tìm kiếm cẩn thận một phen, hơn nữa cái mũi không ngừng hít hít. Rốt cuộc hắn đã ngửi được mùi thơm phát ra đằng sau một tảng đá bên cạnh bờ sông.

Sau khi hắn di chuyển đến tảng đá, cẩn thận tìm kiếm, cuối cùng cũng từ trong khe hở của tảng đá nhìn thấy một chiếc lá.

Chương 10: Bốn mươi năm

Nhìn màu sắc và độ dai của gốc Nhân sâm, Giang Nguyên không khỏi mừng rỡ. Hẳn có thể khẳng định, gốc Nhân sâm này nhất định phải hơn hai mươi năm, chỉ sợ còn nhiều hơn nữa.

Cẩn thận dùng thanh trúc vót nhọn đào một khe hở xung quanh gốc Nhân sâm, tư liệu trong đầu nhanh chóng hiện lên:

- Gốc Nhân sâm: Bốn mươi năm. Chủ thể: đầy đủ, rễ không bị hư hại, trung thượng phẩm.

- Bốn mươi năm...

Giang Nguyên vô cùng mừng rỡ. Nhân sâm bốn mươi năm cực kỳ hiếm gặp. Lần này xem như hắc vận may rồi. Nếu không phải gốc Nhân sâm này sinh trưởng trong khe đá, tuyệt đối không đến phiên hái. Lần này kiếm bộn rồi. Dược hiệu của gốc Nhân sâm này phải gấp ba bốn lần gốc hai mươi năm. Hơn nữa, dược hiệu càng mạnh, đối với tác dụng khôi phục bệnh tình cho lão Lý lại càng tốt.

Giang Nguyên hái hai chiếc lá khoai sọ, rửa sạch rồi cẩn thận bọc gốc Nhân sâm vào trong, sau đó mới hứng phần xuống núi.

Khi về đến nhà, Giang lão gia tử đang trò chuyện với Lý Tiểu Vũ trong sân. Nhìn Giang Nguyên đeo mấy con vật trên vai, hai người không khỏi sửng sốt.

- Tiểu Nguyên, rốt cuộc là con lên núi hái thuốc hay là săn bắn vậy?

Lão gia tử mỉm cười tiến lên, đỡ lấy mấy con vật rồi mang đến bên giếng.

Lý Tiểu Vũ nhìn thấy mấy con vật cũng không khỏi mở to mắt. Tuy cô biết khu rừng sau thôn có không ít động vật, cũng thường nhìn thấy thợ săn trong thôn sau khi lên núi cũng mang hai ba con về. Nhưng Tiểu Nguyên ca ca đang bị thương mà, tại sao lại bắt được nhiều con vật như thế?

Giang Nguyên cười nói:

- Tình cờ gặp thôi.

Lão gia tử vừa làm sạch mấy con vật bên giếng, vừa nói:

- Vật thì bắt không ít nhưng còn thuốc thì sao? Có hái được gốc Nhân sâm lâu năm nào không? Mấy ngày nay Lý thúc của con họ rất nhiều. Nếu không có, chỉ có thể dùng Bạch Tham dùng đỡ mà thôi.

Nghe lão gia tử hỏi như vậy, Lý Tiểu Vũ ở bên cạnh cũng nhìn Giang Nguyên bằng ánh mắt mong chờ. Cô biết, Tiểu Nguyên ca ca đã lên núi hái thuốc từ sớm. Minh gia gia có nói, chỉ cần dùng đúng thuốc, bệnh tình của cha sẽ có chuyển biến tốt.

Nhìn ánh mắt của Lý Tiểu Vũ bên cạnh, Giang Nguyên tháo cái giỏ thuốc trên lưng xuống, cười nói:

- Thuốc thì hái được rồi. Ít nhất cũng có được năm sáu gốc.

- Thật sao? Nguyên ca ca, anh thật là lợi hại.

Nghe xong, trạng thái căng thẳng của Lý Tiểu Vũ liền biến mất, cặp mắt xinh đẹp cười như ánh trăng, thoạt nhìn rất khả ái.

- Thật sao?

Lão gia tử bên cạnh cũng nghe được Giang Nguyên nói, cảm thấy kinh ngạc vô cùng. Lần này Giang Nguyên hái được năm sáu gốc? Vận khí cũng không tệ đấy. Phải biết rằng, Tam Thất thì còn có thể dễ tìm, nhưng Nhân sâm lâu năm thì không dễ. Dù sao nơi này cũng không phải Trường Bạch Sơn bên kia. Mấy năm qua, giá cả Nhân sâm ngày càng cao. Người lên núi hái thuốc cũng càng lúc càng nhiều, khiến cho Nhân sâm lâu năm lại càng ngày càng hiếm.

Bây giờ người lên núi hái thuốc, tìm được một hai gốc Nhân sâm đã là may mắn lắm rồi. Lên núi bảy tám lần mà không tìm được một gốc cũng là chuyện bình thường. Nếu có hái được một hai gốc, cũng đem giấu đi như giấu bảo bối hoặc bán lại với giá không hề rẻ. Điều này cũng là lý do bệnh tình hai năm qua của lão Lý có thể chậm rãi được điều dưỡng, chính là vì tìm được nhiều Nhân

sâm làm chủ được.

- Để ông xem một chút. Số năm có đủ không?

Lão gia tử tin tưởng cháu trai của mình sẽ không nói dối, nhưng chỉ sợ là hái mấy gốc Nhân sâm không đủ năm mà thôi. Phải biết rằng, bây giờ Nhân sâm cũng không dễ tìm.

Nhưng Lý Tiểu Vũ thì hoàn toàn không hoài nghi Giang Nguyên. Mặc dù Tiểu Nguyên ca ca chỉ lớn hơn cô có hai tuổi, nhưng càng lớn lại càng đẹp trai và có tinh thần trách nhiệm. Nhìn thấy hẳn cứu người ngày đó, khí thế thật là mạnh mẽ.

Lật đồng lá cây Giang Nguyên dùng để che giấu thuốc lại, lộ ra bên trong là một đồng Tam Thất, còn có bốn gói lá cây được gói rất chặt.

Lão gia tử hoàn toàn không để ý đến mấy gốc Tam Thất. Mấy thứ này, chỉ cần tốn chút thời gian là có thể tìm được. Giang Nguyên tuyệt đối cũng không đến mức nhìn nhầm. Nhưng còn bốn gói lá cây này, lão gia tử cảm thấy giật mình. Không phải là có đến bốn gốc Nhân sâm được tìm chứ?

Cẩn thận mở ra, lộ ra bên trong là một gốc Nhân sâm rễ bạc trắng. Lão gia tử cẩn thận đánh giá lớp da, rễ cây, xác định phải đến hai mươi năm.

Lão gia tử cố gắng ức chế sự hưng phấn trong lòng, lại tiếp tục gỡ thêm hai gói lá cây khác, lúc này lại càng vui vẻ. Đặc biệt đến gói cuối cùng, ông sờ sờ một chút là có thể đánh giá được gốc Nhân sâm này là đến bốn mươi năm, lập tức vỗ đùi cái đét:

- Được rồi, đã có Nhân sâm bốn mươi năm, chỉ cần thêm chút Nhân sâm hai mươi năm nữa, lão Lý tịnh dưỡng nhiều nhất hai tháng là có thể khôi phục lại như ban đầu.

- Thật sao? Minh gia gia, bệnh tình của ba con thật sự có thể chữa hết sao?

Lý Tiểu Vũ vẫn luôn im lặng, nghe lão gia tử nói như vậy, thiếu chút nữa không nhảy cẫng lên.

Nhìn Lý Tiểu Vũ hưng phấn như thế, lão gia tử bật cười gật đầu:

- Vận khí của ba con xem như không tệ. Ừm, có Nhân sâm bốn mươi năm kết hợp với hai mươi năm, đủ cho ông ấy dùng trong nửa tháng. Ngày mai để Tiểu Nguyên ca ca lên núi tìm tiếp. Chỉ cần tìm được như ngày hôm nay, uống hai tháng là ba của con hoàn toàn có thể khôi phục.

Nói xong, lão gia tử bỏ thuốc vào trong giỏ, đứng lên nói:

- Được rồi, Tiểu Nguyên, con đi làm mấy con vật kia đi, rồi đưa cho Tiểu Vũ hai con. Để ông đi xử lý mấy gốc Nhân sâm này, để lâu mất dược tính hết.

- Dạ vâng, gia gia cứ đi làm việc của người. Mấy con này giao cho con.

Nhìn lão gia tử và Lý Tiểu Vũ hưng phấn như vậy, Giang Nguyên cảm thấy chuyến đi này của mình thật đáng giá, liền vội vàng đáp ứng. Xử lý mấy con thú hoang này còn đơn giản hơn so với việc điều chế mấy gốc Nhân sâm.

Lý Tiểu Vũ vốn đang định chạy về nhà nói lại tin tức tốt này cho ba cô biết, nhưng nhìn thấy một mình Tiểu Nguyên ca ca phải xử lý mấy con thú hoang, sắc mặt tốt cuộc đỏ lên, nói:

- Nguyên ca ca, em giúp anh nấu nước nhé?

- Hả, à, nhớ cẩn thận kẻo bỏng đấy.

Có người giúp tất nhiên là tốt rồi. Hơn nữa người ta cũng có nói, nam nữ mà làm việc chung sẽ không mệt. Có Lý Tiểu Vũ khả ái, xinh đẹp bên cạnh, Giang Nguyên cũng cảm thấy đỡ bận rộn hơn nhiều.

Lý Tiểu Vũ đi vào bên trong nấu nước, còn Giang Nguyên bắt đầu lột da con thỏ. Lần này hẳn bắt được ba con thỏ hoang, hai con gà rừng. Ngoại trừ hai con gà là cần nước sôi để nhổ lông, ba con thỏ hoang thì không cần.

Cho nên, hẳn dùng dao lưu loát mổ bụng, lột da ba con thỏ. Chờ Lý Tiểu Vũ bưng một nồi nước sôi từ trong bếp ra, Giang Nguyên

tiếp tục làm sạch ba con thỏ này.

Nhìn Lý Tiểu Vũ quen thuộc bùng nổi nước từ trong bếp, ánh mắt Giang Nguyên hiện lên một chút ấm áp. Xem ra, hai năm qua, Lý Tiểu Vũ đã đến chỗ này không ít, kể cả nhà bếp cũng quen thuộc như vậy.

Lập tức bước nhanh đến, đỡ lấy nồi nước sôi trong tay cô, cười nói:

- Nào nào, để cho tôi. Nóng lắm đấy.

Giang Nguyên mang cái nồi đến bên giếng, thuận tay nhúng hai con gà vào nồi, sau đó nhìn Lý Tiểu Vũ xinh đẹp bên cạnh, đột nhiên trong lòng trầm xuống, trước mắt hiện lên một hình ảnh quen thuộc. Hình ảnh đó mấy năm qua thỉnh thoảng lại hiện lên trong giấc mộng của hắn. Đến bây giờ, hắn vẫn nhớ kỹ gương mặt xinh đẹp đó hiện lên nét khiếp sợ mỗi khi hắn lao ra cứu người như thế nào.

Những chuyện như thế chỉ xẹt qua trong lòng một chút, hắn nhìn Lý Tiểu Vũ, cười nói:

- Tiểu Vũ, bây giờ em đang học đại học à?

- Dạ, em đang học năm nhất trường đại học Đông Nguyên.

Ánh mắt Lý Tiểu Vũ có chút sụp xuống, xấu hổ đáp.

- Đại học Đông Nguyên?

Cái tên này làm cho Giang Nguyên có chút thất thần, cười nói:

- Đại học Đông Nguyên cũng không tồi. Y học lâm sàng, xây dựng và quảng bá nghệ thuật đều đứng đầu trên toàn quốc.

Nghe Giang Nguyên nói lời này, Lý Tiểu Vũ có chút kinh ngạc, sau đó ngẩng đầu nhìn Giang Nguyên, hai mắt sáng lên:

- Nguyên ca ca, anh biết về đại học Đông Nguyên nhiều như vậy sao?

- Tôi đương nhiên biết rồi.

Trong lòng Giang Nguyên dâng lên một chút chua chát, sau đó cười nói:

- Đại học Đông Nguyên là đại học nổi tiếng nhất Sở Nam chúng ta, tôi đương nhiên biết rõ. Tiểu Vũ, em học ngành nào?

- Đương nhiên là Y rồi.

Lý Tiểu Vũ chu môi nói:

- Kể từ khi ba em bị thương vẫn không chữa được, lúc nào cũng phải chịu đau đớn. Nếu không nhờ có Minh gia gia, bây giờ cũng còn chưa chắc xuống giường được. Cho nên, kể từ lúc đó, em đã quyết định học đại học Y, để sau này trở thành một y sư tốt như Minh gia gia.

Nhìn gương mặt có chút thần thánh của Lý Tiểu Vũ, Giang Nguyên gật đầu nói:

- Được, cố gắng lên, tôi tin rằng em nhất định sẽ là một y sư giỏi.

Nói được mấy câu, Giang Nguyên thấy hai con gà cũng được rồi, liền nhắc lên, bắt đầu nhổ lông.

Lý Tiểu Vũ bên cạnh thấy không còn cái gì có thể giúp được, bây giờ nên trở về báo cho ba tin tức tốt, liền nói:

- Nguyên ca ca, em về trước nhé. Ba em biết anh hái được thuốc, nhất định sẽ rất vui.

- Tiểu Vũ, mang cái này về đi.

Giang Nguyên lột sạch lông, làm sạch nội tạng bên trong con gà, cộng với một con thỏ để khô bên cạnh đưa cho Lý Tiểu Vũ:

- Mang về hầm canh cho chú Lý ăn.

Chương 11: Nấu thuốc

- A, không cần đâu.

Sắc mặt Lý Tiểu Vũ đỏ bừng, lắc đầu nói:

- Tiểu Nguyên ca ca, nhà em có nuôi gà mà, mấy con này anh để dành ăn với Minh gia gia đi.

- Khách sáo gì chứ, tôi cũng đâu có cho em, mà là cho chú Lý bồi bổ cơ thể. Chú ấy huyết khí thiếu hụt, cần phải bồi bổ thật nhiều. Gà rừng này có giá trị dinh dưỡng cao hơn gà nhà nuôi rất nhiều.

Giang Nguyên cười nói, khiến Lý Tiểu Vũ không cách nào từ chối, liền mang hai con vật về nhà.

Vừa ra cửa, lão gia tử đã thò đầu khỏi phòng, cười nói:

- Tiểu Vũ, bảo ba con tối nay trước 9h đến đây nhé. Để ông làm cho ba con trước một phần. Uống một chén thuốc trước khi ngủ, hiệu quả mới tốt.

- Vâng, cảm ơn Minh gia gia.

Lý Tiểu Vũ vui vẻ gật đầu.

Trước bữa cơm chiều, Giang Nguyên liền bưng một chén thịt thỏ đến cảm tạ tổ sư gia phù hộ. Lão gia tử cực kỳ tán đồng. Cháu trai của ông đã bình an trở về, hơn nữa lên núi hái thuốc lại có nhiều thu hoạch, điều này chỉ có thể nói là do tổ sư gia phù hộ. Cháu trai có tấm lòng tôn sư trọng đạo như vậy tất nhiên là rất tốt.

Giang Nguyên nhìn tượng thần tổ gia sư trước mặt. Bộ quần áo hoàn toàn giống như trang phục của người trong giấc mơ.

Những hấn cũng không quy hết mọi cái đều là do tổ sư gia chỉ điểm. Dù sao những chuyện mà hấn trải qua mấy năm qua cũng rất nhiều. Đối với những chuyện như vậy cũng không hoàn toàn tin tưởng. Bây giờ điều hấn nghi ngờ nhất chính là vết xăm hình con mèo trên vai trái của hấn.

8h30 tối, gia đình Lý gia kéo nhau đến. Lý thúc vô cùng cảm kích Giang Nguyên. Kỳ thật, hai năm qua, ông vẫn biết Giang lão y sư chuẩn bị cho ông thuốc đã tốt lắm rồi, nhưng lại thiếu mất hai vị

Nhân sâm và Tam Thất làm chủ được. Ông nghe ngóng nhiều nơi mới tìm được có một ít Nhân sâm mà thôi.

Nhưng giá mua lại rất kinh người. Một gốc Nhân sâm mười năm, giá đã hơn một ngàn. Nhân sâm hai mươi năm mà ông cần, giá lại đến bốn năm ngàn.

Liều thuốc này phải uống đến hai ba tháng. Một gốc Nhân sâm chỉ có thể làm thành ba bốn đơn, cũng chỉ uống trong ba bốn ngày. Tính toán lại, tiền để mua Nhân sâm cũng phải mất đến mười vạn, căn bản không đủ sức. Cho nên ông vẫn dùng những loại thuốc bình thường để điều dưỡng, mong muốn giảm bớt chút tiền.

Những lần này, nghe Tiểu Vũ nói, Giang Nguyên lên núi hái cho ông đến năm gốc Nhân sâm. Hơn nữa trong đó còn có một gốc đến bốn mươi năm, vợ chồng Lý thúc vô cùng kích động. Với thương thế của ông, mỗi ngày cũng chỉ hoạt động được một chút. Dùng sức hơi nhiều là toàn thân đau nhức, thậm chí ho đến kinh khủng. Hàng ngày đều chỉ quanh quẩn ở nhà. Có thể được sinh hoạt như người bình thường là chuyện mà ông mong muốn đã lâu.

Lão gia tử cẩn thận đổ thuốc vào trong một cái bình, bếp lò cũng đã được đốt lên. Nước bên trong đã bắt đầu phát ra thanh âm lục cục.

Sau khi bỏ thuốc vào trong bình, lão gia tử liền lấy ra một thớt gỗ, đặt hai miếng Tam Thất lên trên thớt, cẩn thận cắt thành từng lát, sau đó bỏ hết vào trong một cái chén nhỏ.

Cuối cùng mới lấy ra hai gốc Nhân sâm mà Giang Nguyên đã hái được vào ban ngày, cẩn thận cắt khoảng một phần năm gốc Nhân sâm nhỏ hơn một chút thành từng miếng. Nhìn nước bên trong bình đã chuyển màu, liền bỏ mấy miếng Nhân sâm vào.

Tiếp theo, ông lại cắt khoảng 1/10 gốc Nhân sâm to hơn. Vợ chồng Lý thúc ở bên cạnh nhìn thấy, liền biết được gốc Nhân sâm lớn hơn này chỉ sợ là gốc bốn mươi năm rất trân quý.

Dần dần, nước thuốc sôi lên, khói bắt đầu bốc ra mang theo mùi thơm của thuốc bắc. Lão gia tử nhìn vào, gật đầu cười nói:

- Cũng được rồi. Bây giờ cho thành phần Nhân sâm này vào, cộng thêm chút dược liệu khác là ổn. Khi đó mùi thuốc lại càng thơm hơn đấy.

Đội nước trong bình rút xuống còn hai phần, lão gia tử nhanh chóng bưng bình thuốc đổ vào trong cái chén đã đựng sẵn Tam Thất. Nước trong chén nguội hơn một chút, lão gia tử liền bưng đến đưa trước mặt vợ chồng Lý thúc:

- Lão Lý, mau uống cho nóng đi. Uống xong về nhà nằm ngủ, ổn định khí huyết. Ngày mai tôi sẽ nấu lại một lần, phối hợp với một gốc Tam Thất, nhiều nhất hai tháng, anh có thể bay nhảy được rồi.

Nghe giọng điệu của lão gia tử, vợ chồng Lý thúc có chút kích động. Bị thương hai năm qua vẫn không khỏi, đột nhiên nghe được một tia hy vọng, không khỏi hưng phấn vô cùng, bưng cái chén uống cạn một hơi.

Cảm nhận nước thuốc vẫn còn nóng trong bụng, Lý phụ hưng phấn sờ bụng, sau đó lấy ra một phong thư đưa cho lão gia tử:

- Giang lão, ở đây có một vụn. Mặc dù không đủ, nhưng chờ qua năm mới, tôi sẽ trả đủ số còn lại.

Nhìn phong thư Lý thúc đưa qua, lão gia tử sững sốt một chút, sắc mặt thay đổi, trầm giọng nói với Lý thúc:

- Lão Lý, anh làm cái gì vậy? Mau cất đi. Nếu anh không cất, ngày mai tự mình đi tìm thuốc.

Nhìn lão gia tử nổi giận, Lý thúc ngượng ngùng mỉm cười. Ông biết rõ tính tình của lão gia tử, cũng không nói gì nữa, đem phong thư cất vào trong túi.

Giang Nguyên ở bên cạnh đột nhiên cảm thấy mệt mỏi, liền ngáp một cái rồi đứng dậy chào lão gia tử và Lý thúc, sau đó đi tắm rửa, chuẩn bị lên giường đi ngủ.

Mặc dù thời gian vẫn còn sớm, nhưng mọi người cũng không cảm thấy lạ. Ngắm lại Giang Nguyên leo núi cả một ngày, chạy qua không biết bao nhiêu đỉnh núi, không mệt mới là lạ.

Lý Tiểu Vũ ngồi bên cạnh nghe được tiếng nước rào rào từ trong nhà tắm vọng đến, sắc mặt không hiểu tại sao lại đỏ bừng lên.

Cảm giác sắc mặt của mình có chút khá nóng, Lý Tiểu Vũ liền nhấc cái ghế ra đằng sau, nhờ chút gió thổi vào mới cảm thấy bình tĩnh được một chút. Chỉ là tiếng nước rào rào khiến cô nhớ đến hình ảnh ngày đó.

Nhớ đến đám sinh viên nam vẫn để nửa thân trần chơi bóng ở trường, cô không khỏi thở dài một hơi:

- So sánh với Tiểu Nguyên ca ca, thân hình còi xương của các người đúng là không biết xấu hổ.

Bên trong nhà tắm, Giang Nguyên hoàn toàn không biết đang có một cô gái đáng yêu bên ngoài có chủ ý với mình. Bây giờ hẳn chỉ cảm thấy đầu óc mơ hồ, buồn ngủ vô cùng. Cho dù nước lạnh đổ vào cũng không xua tan được cảm giác này.

Cho nên, hẳn vội vàng xoa xà bông, sau đó đổ thêm hai lần nước rồi mặc lại quần áo trở về phòng. Hẳn không phát hiện, vết xăm trên vai trái hẳn vẫn không ngừng ẩn hiện.

- Mẹ nó, chuyện gì vậy? Chẳng lẽ là bị trúng thuốc mê?

Trở lại phòng, Giang Nguyên cảm thấy đầu của mình choáng váng hơn nhiều, vội vàng nằm xuống, sau đó hai mắt tối sầm, ngủ ngay lập tức.

- Sinh vật chủ đã tiến vào trạng thái hôn mê. Phân tích năng lượng tinh thần một lần nữa khởi động.

Vừa mới ngủ, những hình ảnh khó hiểu lại xuất hiện trong đầu Giang Nguyên, vẫn là ông cụ đó, lưng đeo giỏ thuốc, bắt đầu đào móc được vật.

- Kim ngân hoa, vị ngọt...

- Hoàng kỳ...

Giang Nguyên nửa tỉnh nửa mê mà nằm mộng như vậy, lẳng lặng đứng nhìn ông cụ hái thuốc. Sau khi nhìn thấy rõ hình dáng của

cây thuốc, lại bắt đầu nghe ông cụ giới thiệu, cảm giác giống như gặp phải ác mộng.

Chỉ là lúc này hắn không có ý thức nhiều lắm, chỉ có thể bị động tiếp nhận tư liệu. Những tư liệu này tự động thẩm thấu vào một nơi nào đó trong đầu.

Hình xăm cứ lóe lên, càng lúc càng rõ.

Đảo mắt, Giang Nguyên đã về nhà được mấy ngày. Suốt mấy ngày qua, hắn gần như ngày nào cũng lên núi, tìm Nhân sâm và Tam Thất cho Lý thúc.

Nhưng hắn chạy đông chạy tây, mặc dù có cái mũi trợ giúp, nhưng phải mất bốn ngày mới tìm được đủ Nhân sâm và Tam Thất đủ dùng cho Lý thúc.

Việc nằm mộng của Giang Nguyên cũng thay đổi đôi chút. Trước khi tỉnh dậy, một hàng chữ xuất hiện: Phân tích năng lượng tinh thần, được vật đã hoàn thành. Tổng cộng có 1892 loại. Đợi lần ngủ đến, sẽ bắt đầu phân tích và hấp thu phương thuốc.

Vỗ cái đầu có chút đau, mặc dù đã sớm có thói quen tỉnh lại trong trạng thái giống như say rượu, nhưng Giang Nguyên vẫn cau mày. Mặc dù công năng cái mũi không tệ, nhưng cứ đến 9h tối lại buồn ngủ, hơn nữa cứ nghe ông cụ đọc thuốc cứ như niệm Kim cô trong đầu, thật muốn giết người ta mà.

Mấy ngày qua, Giang Nguyên cũng không cúng tổ sư gia nữa. Nhưng xem ra tổ sư gia cũng không có ý định bỏ qua cho hắn. Đương nhiên Giang Nguyên biết, chỉ sợ đây không phải là ý nguyện của tổ sư gia. Sở hình xăm con mèo bên cánh tay trái, Giang Nguyên bắt đầu dĩ nói:

- Mèo ơi mèo, rốt cuộc là mày muốn làm loạn đến lúc nào nữa?

Chương 12: Lý Tiểu Vũ quay về trường

Hôm qua đã hái đủ thuốc cho Lý thúc, Giang Nguyên cũng không cần lên núi nữa. Nhưng hôm nay có một việc cần hẳn làm. Ngày nghỉ quốc khánh của Lý Tiểu Vũ đã kết thúc, cho nên lão gia tử liền phân công nhiệm vụ cho Giang Nguyên đưa Lý Tiểu Vũ đến thị trấn.

Thôn Giang Nguyên sinh sống là bên cạnh dòng suối, hoàn cảnh u tĩnh, không khí tươi mát, là chỗ thích hợp để dưỡng bệnh. Nhưng muốn ra ngoài thì đúng là không tiện. Mặc dù cũng có một con đường bằng phẳng, nhưng cách trung tâm thị trấn có đến ba bốn chục km. Người trong thôn muốn đến thị trấn, ngoại trừ hai chiếc Bì Tạt ở trong thôn thì là đi bằng xe máy hoặc xe đạp.

Sức khỏe Lý thúc không tốt nên không thể ngồi xe. Lần nào đưa Lý Tiểu Vũ đến thị trấn cũng toàn nhờ người khác. Tuy trong thôn cũng có mấy tiểu tử mong chờ chuyện này, nhưng có Giang Nguyên ở đây, nhiệm vụ liền được giao cho Tiểu Giang y sư.

So sánh với Tiểu Giang y sư, mấy tên tiểu tử trong thôn đều cảm thấy xấu hổ. Lúc trước, Giang Nguyên trong mắt bọn họ là một đứa bé yếu ớt, leo núi, chơi bóng thì cũng không bằng người khác. Chỉ có dáng vẻ bề ngoài là thuận mắt một chút và học hành giỏi một chút mà thôi. Nhưng trong thôn này, hai ưu điểm đó chẳng tính là gì. Một tên tiểu bạch kiểm ở nông thôn thì có thể làm được gì chứ. Có thể chặt cây không? Có thể đốn củi không? Có thể lên núi bắt thỏ không?

Nhưng ai ngờ tên tiểu tử kia mất tích ba năm, khi trở về đã biến thành một người khác. Không chỉ y thuật chấn kinh cả thôn, mà nghe nói mấy ngày trước còn lên núi hái thuốc cho Lý thúc. Mỗi ngày đều nhìn thấy hắn tay không lên núi, khi về trên vai vác bốn năm con thỏ hoang, gà rừng. Thậm chí còn nghe nói, ngay cả số lượng Nhân sâm mà Lý thúc cần cũng mang về đủ.

Người trong thôn vừa đỏ mắt vừa tắc lưỡi. Không nói đến mấy con thú hoang, chỉ nói đến mấy gốc Nhân sâm, giá một gốc ít nhất

cũng phải đến mấy ngàn đồng. Đối mặt với một người đáng ngưỡng mộ như vậy, mấy tên tiểu tử trong thôn chỉ có thể âm thầm đổ kỵ, nhìn Giang Nguyên chạy xe máy đến nhà Lý thúc.

Nhưng có mấy tên vốn muốn đưa Tiểu Vũ đi cảm thấy không phục, đậu xe ngoài cổng thôn, thỉnh thoảng nhìn chung quanh.

Nhìn Giang Nguyên đậu xe trước cổng, mặt Lý Tiểu Vũ đỏ bừng mang balo ra ngoài.

Giang Nguyên nhìn một cô gái xuất hiện trong nắng sớm, gương mặt xinh đẹp mang theo chút xấu hổ bước ra, trong lòng không khỏi chấn động một chút. Nếu thêm hai năm nữa, Lý Tiểu Vũ tuyệt đối là một mỹ nhân khiến người ta bại hoại.

Nhưng Giang Nguyên cảm thấy bây giờ, Lý Tiểu Vũ đã đủ để cho tuyệt đại đa số đàn ông phải rung động. Chỉ ít đối với hắn mà nói, bởi vì bóng dáng của người nào đó, khiến cho hắn đối với hình tượng tiểu mỹ nữ thanh thuần khó có thể chống cự.

- Nguyên ca ca, làm phiền anh quá.

Mặc dù đã rất quen thân với Giang Nguyên, nhưng Lý Tiểu Vũ trước mặt Giang Nguyên vẫn giống như một cô gái nhỏ, cẩn thận đặt cái túi xách lên xe.

Cảm nhận phía sau nặng xuống, mũi truyền đến mùi hương thơm mát, Giang Nguyên nhin không được mà hít hít thêm hai cái nữa. Bây giờ mũi của hắn rất thính, hít một cái liền có thể nhận ra mùi thơm này không phải là xuất phát từ mùi xà bông hoặc dầu thơm, mà là mùi thơm phát ra từ trên người Lý Tiểu Vũ.

“Nghiêm trọng rồi, nghiêm trọng rồi”. Giang Nguyên âm thầm cảm thán, ngoài miệng nói:

- Phiền cái gì mà phiền chứ? Em nhìn kia, bên kia có một đám đang đỏ bừng mắt nhìn xem, ước gì có thể đá tôi ra mà chở em. Tôi còn quay về được là tốt lắm rồi đấy.

Lời Giang Nguyên vừa nói ra, sắc mặt Lý Tiểu Vũ ở phía sau lại càng đỏ, sáng giọng nói:

- Nguyên ca ca, tại sao anh lại giống như bọn họ chứ, miệng lưỡi như bôi mỡ?

- Haha, được rồi, được rồi, ngồi ổn chưa, chúng ta xuất phát.

Giang Nguyên nhả ga, chiếc xe máy phát ra tiếng nổ, sau đó chạy ra khỏi thôn, chỉ để lại đám thanh niên trong thôn nhìn theo bóng lưng xinh đẹp biến mất, không khỏi oán hận đá một cái.

Nhưng đã có hai chiếc xe máy chờ sẵn dưới gốc cây cổ thụ. Nhìn thấy Giang Nguyên lái xe máy chạy qua, đều tăng tốc đuổi theo.

Chiếc xe Giang Nguyên chạy như bay trên con đường xi măng. Gió núi thổi tới làm cho Giang Nguyên cảm thấy thoải mái, tay không khỏi tăng tốc thêm vài phần.

Khi tốc độ của chiếc xe máy từ từ tăng lên, Lý Tiểu Vũ vốn đang đoan chính ngồi đằng sau Giang Nguyên bắt đầu nắm lấy vạt áo của hắn. Khi Giang Nguyên bắt đầu tăng tốc, Lý Tiểu Vũ có chút ngồi không ổn, sắc mặt đỏ bừng, rốt cuộc nhịn không được mà ôm lấy thắt lưng của Giang Nguyên.

Cảm thấy thắt lưng có thêm một đôi bàn tay nhỏ bé, Giang Nguyên mới phát hiện mình đã lái quá nhanh. Đi trên đường núi như vậy, xác thật khiến người ta phải sợ hãi, lập tức giảm tốc độ xe máy xuống.

Mặc dù tốc độ đã giảm xuống nhiều, nhưng Lý Tiểu Vũ vẫn không có ý định thả tay ra, vẫn ôm lấy thắt lưng Giang Nguyên. Như vậy cảm giác sẽ an toàn hơn rất nhiều.

- Nguyên ca ca, em nghe Minh gia gia nói, sau khi anh tốt nghiệp cao trung thì cùng với bạn học đến Tây Tạng và Nepal du lịch rồi mất tích. Vậy ba năm nay anh đi đâu? Anh vẫn ở Nepal à? Ở Nepal kiếm được rất nhiều tiền?

Khi chiếc xe máy giảm tốc độ, Lý Tiểu Vũ yên tâm hơn một chút, sau đó ghé sát tai Giang Nguyên hỏi một câu.

Nghe Lý Tiểu Vũ hỏi, Giang Nguyên thoáng trầm mặc một chút rồi cười nói:

- Đi qua rất nhiều chỗ, nhưng ở Nepal là tiện nhất. Chỉ cần có hộ chiếu là được, từ Tây Tạng đi thẳng qua Nepal, tiết kiệm được mấy ngàn đồng.

- Rất nhiều mà là nơi nào? Tại sao anh lại không về nhà?

Lý Tiểu Vũ dường như rất hiếu kỳ, không khỏi lên tiếng hỏi.

Đối mặt với sự hiếu kỳ của Lý Tiểu Vũ, Giang Nguyên có chút buồn cười:

- Tôi nói cho em biết, nhưng em không được nói cho người khác biết. Ngay cả gia gia của tôi cũng không biết. Nếu em đồng ý giữ bí mật, tôi sẽ nói cho em biết.

Nghe người khác có thể chia sẻ bí mật của mình, Lý Tiểu Vũ đương nhiên là vui vẻ, vội vàng nói:

- Vâng, em tuyệt đối không nói cho người khác biết đâu.

- Ừm, năm đó, khi tôi và bạn học từ Tây Tạng đến Nepal liền gặp chuyện ngoài ý muốn. Sau đó tôi bị tách ra với bạn học, nhưng kết giao với một nhóm bạn khác, đi theo nhóm bạn này đến Ấn Độ, Italy, rồi đến Châu Phi...

Vừa kể, Giang Nguyên vừa nhớ lại, giọng nói có chút trầm thấp, giống như nhớ lại những ngày tháng tràn ngập mưa bom bão đạn và máu tanh trước kia.

-Ồ, anh đi nhiều nước như vậy sao? Lại còn đến cả Italy. Nguyên ca ca, anh không lừa em chứ?

Giang Nguyên cười:

- Tôi lừa em làm gì?

Nghe giọng nói nhàn nhạt của Giang Nguyên, Lý Tiểu Vũ thật sự tin tưởng, hưng phấn nói:

- Mọi người làm gì vậy? Vậy anh có đến Milan không? Nơi đó được gọi là kinh đô thời trang đấy.

Lý Tiểu Vũ dường như không phát giác được giọng nói trầm thấp của Giang Nguyên, chỉ là cảm thấy hết sức hứng thú với hành trình của hắn.

- Milan? Đã từng đi qua.

Giang Nguyên cười khổ. Hắn đâu chỉ đi qua, mà còn đi qua rất nhiều lần.

Lý Tiểu Vũ thật sự bị đề tài này hấp dẫn, vẫn hỏi Giang Nguyên những vấn đề về Milan. Đối với Milan, Giang Nguyên cực kỳ quen thuộc. Thấy Lý Tiểu Vũ quên mất việc hỏi mình ở đó làm gì, Giang Nguyên cũng thở phào một hơi. Hắn thật sự không muốn dùng chuyện xưa lừa gạt Lý Tiểu Vũ. Cho nên đã đem một số tình huống ở Milan nói lại cho Lý Tiểu Vũ nghe.

Đối với Lý Tiểu Vũ trước giờ chỉ biết có mỗi đại học Đông Nguyên, thành phố Vân Giang tỉnh Sở Nam mà nói, hết thảy những gì Lý Tiểu Vũ nói đều làm cô cảm thấy cực kỳ hứng thú.

Hai người chậm rãi vừa đi vừa nói. Lúc này, phía sau có hai chiếc xe gắn máy chạy đến, thả khói lướt qua.

Nhìn khói bụi đằng trước, Giang Nguyên có chút cau mày, sau đó giảm tốc độ lại. Chờ làn khói tan đi mới tiếp tục tăng tốc.

Nhưng chạy được một đoạn, lại nhìn thấy hai chiếc xe máy đằng trước đang đi chậm, không khói nẹt pô thả khói, hơn nữa còn nhìn thấy hai người cưỡi xe không ngừng quay lại đằng sau cười nhạo.

Giang Nguyên neho mắt liền nhận ra hai người lái xe máy này là Lý Hồ và La Bảo Cường trong thôn, ánh mắt không khỏi lạnh lại, hiểu ra hai thằng ranh này nhất định là cố ý, liền nhấn ga tăng tốc lần nữa.

Quả nhiên không ngoài dự liệu, khi Giang Nguyên tăng tốc vượt qua hai người, Lý Hồ và La Bảo Cường lại đuổi theo. Lần này lại càng trắng trợn hơn, lắc lắc hai vòng, để lại một đồng bụi trước xe Giang Nguyên. Sau đó, Lý Hồ giảm tốc độ, chạy song song với Giang Nguyên, vừa cười vừa nhìn Lý Tiểu Vũ ngồi đằng sau:

- Tiểu Vũ, để anh chở em nha. Nó không thắng được tụi anh đâu.

Em ở đằng sau sẽ hít khói đấy.

Lý Tiểu Vũ lạnh lùng liếc mắt nhìn Lý Hổ, cũng thẳng thềm ngó đến. Cô ghét nhất chính là cái loại thanh niên bất lương như thế này.

Cho nên, khi nhìn thấy Giang Nguyên trở về, ngoại trừ có chút tán thưởng vì sự thay đổi ngoại hình của Giang Nguyên, còn lại thì cũng không có cảm giác gì khác. Cho đến khi Giang Nguyên biểu hiện một chút tài năng, khi đó cô mới có cảm tình hơn, cảm thấy Giang ca ca không tệ, hoàn toàn không giống mấy người lẩn lộn từ bên ngoài về.

Thấy Lý Tiểu Vũ không để ý đến đối phương, Giang Nguyên thầm cười trong lòng, liếc mắt nhìn hai thằng ranh. Hẳn thật sự chẳng có tâm tư dây dưa với bọn họ, sau đó quay đầu lại nói với Lý Tiểu Vũ:

- Ôm chặt.

Chương 13: Dạ ảm

- A?

Nghe Giang Nguyên nói, Lý Tiểu Vũ sửng sốt một chút, lập tức hiểu ý của Giang Nguyên, hai mắt sáng lên, nhưng rồi lại có chút lo lắng, thấp giọng nói:

- Nguyên ca ca, hai người kia ngày nào cũng đi trên con đường này. Cho đến bây giờ cũng không ai qua được bọn họ.

Khóe miệng Giang Nguyên có chút nhếch lên:

- Ôm chặt đi.

Thấy giọng điệu không hề chịu thua của Giang Nguyên, Lý Tiểu Vũ thoáng chần chừ một chút, sắc mặt đỏ bừng, sau đó ôm chặt lấy thắt lưng Giang Nguyên.

Lúc này, Lý Hổ ở một bên nghe hai người nói chuyện, lập tức đắc

ý:

- Hắc hắc, muốn đua với tôi à? Chắc, cậu đúng là không biết tự lượng sức mình. Tôi nói cho cậu biết, nếu cậu thắng tôi trên con đường này, về sau tôi gọi cậu bằng gia gia.

Nghe lời khiêu khích của Lý Hồ, Giang Nguyên cũng không thèm để ý đến, chỉ cảm nhận một mùi thơm truyền đến mũi, một cơ thể mềm mại dán sát người, một đôi bàn tay nhỏ bé ôm chặt lấy thắt lưng, trong lòng không khỏi có chút lơ đãng.

Nhưng sau đó hắn liền tỉnh táo lại, sau khi xác nhận thắt lưng của mình đã được ôm chặt, bàn tay tăng ga, chiếc xe phóng nhanh đi.

- Cha cha, tên tiểu tử này đúng là dám chơi. Đây chính là mày muốn chết, mới dám chơi với tao. Đừng tưởng rằng lên núi bắt được mấy con hổ thì lên mặt.

Nhìn thấy Giang Nguyên đột nhiên tăng tốc, Lý Hồ cười lạnh, ánh mắt hiện lên hàn ý, tay cũng bắt đầu gia tốc đuổi theo.

La Bảo Cường ở bên cạnh cũng phát hiện Giang Nguyên tăng tốc, còn Lý Hồ đang đuổi theo đằng sau, khóe miệng nhếch lên, tay xiết chặt ga, tăng tốc chuẩn bị ngăn Giang Nguyên lại.

Con đường cũng không phải là rộng, miễn cưỡng qua được một chiếc xe Bì Tạt mà thôi. Nhìn La Bảo Cường đang xoay một vòng tạo bụi ngăn cản đường đi của Giang Nguyên đằng trước, Lý Hồ đằng sau cũng tăng tốc.

Nhìn đám bụi cát vàng đằng trước, Giang Nguyên thật muốn phát hỏa, tăng mạnh tay ga, sau đó vọt mạnh qua. Hắn đã làm tốt sự chuẩn bị. Nếu tên tiểu tử kia có dũng khí cản đường hắn, vậy đừng trách hắn sao tàn nhẫn.

La Bảo Cường đang cưỡi xe đằng trước ngáng đường, đột nhiên nghe được tiếng xe máy vọt đến, sau đó là một trận gió va vào bên tay trái. La Bảo Cường căn bản không nghĩ đến Giang Nguyên dám đột phá vòng vây như vậy, trong lòng liền chấn kinh. Trong lúc hoảng loạn định quay đầu xe, liền nghe một tiếng rầm. Đầu xe của gã đã đụng vào một gốc cây.

Giang Nguyên trong nháy mắt đã lao ra khỏi đám bụi, quay lại nhìn La Bảo Cường ngã xuống đất, cũng không có vấn đề gì đáng ngại, liền tăng tốc vọt về phía trước.

Lý Hồ chạy đằng sau nhìn thấy La Bảo Cường ngã xuống, ánh mắt lại càng giận dữ hơn. Vốn gã và La Bảo Cường định làm cho Giang Nguyên mất thể diện, nhưng không nghĩ đến ngược lại lại làm cho La Bảo Cường mất mặt trước.

Trên con đường núi, Giang Nguyên điều khiển xe máy, thỉnh thoảng lách đầu xe băng qua eo núi. Còn Lý Hồ phía sau thì đuổi theo không bỏ.

Nhưng nhìn thấy Giang Nguyên chở theo một người, còn có thể đi một cách lưu loát trên con đường như vậy, sắc mặt Lý Hồ có chút thay đổi. Gã chưa từng nghĩ đến, một người quen thuộc với con đường này như y lại bị Giang Nguyên bỏ đằng sau như thế.

Giang Nguyên nhìn vào kính chiếu hậu, thấy trong đám bụi đường là Lý Hồ, khóe miệng có chút nhếch lên. Hắn không có ý định dây dưa với đối phương, liền quay đầu nói với Lý Tiểu Vũ:

- Có sợ hay không?

- Không sợ.

Lý Tiểu Vũ sớm đã bị kỹ thuật lái xe của Giang Nguyên làm cho rung động, thật lâu sau vẫn ôm lấy thắt lưng Giang Nguyên. Quay đầu lại nhìn thấy Lý Hồ vẫn hít khói, sắc mặt không khỏi hưng phấn, lớn tiếng kêu lên.

- Được rồi, ngồi cho vững nhé.

Giang Nguyên nhấn ga, chỉ nghe thấy tiếng xe máy phát ra càng lúc càng lợi hại. Kim đồng hồ quay lên số 70, 80, 90, 95.

Lý Hồ đi đằng sau nhìn theo bóng hai người càng lúc càng xa, nghiêng rằng một cái tăng tốc độ. Nhưng chỉ theo được một đoạn, sau vài lần quẹo eo núi, xui xẻo đụng vào một gốc cây ven đường, sợ đến mức tim như muốn nhảy ra ngoài.

- Điên rồi, điên rồi. Dám đi 100km/h trên con đường này.

Bình tĩnh một chút, sắc mặt trắng bệch của Lý Hồ mới dịu lại. Nhìn bóng người biến mất đằng trước, Lý Hồ oán hận đá vào chiếc xe của mình.

Lúc này Lý Hồ mới ý thức được, tên phế vật trong trí nhớ của bọn họ bây giờ bọn họ đã không thể so được trên mọi phương diện.

Chiếc xe chạy rất nhanh, qua ba bốn mươi dặm đường núi, đảo mắt đã đến thị trấn. Nhưng khi Giang Nguyên chở Lý Tiểu Vũ đến đầu đường, lại không thấy xe đâu.

Không thấy xe, Lý Tiểu Vũ có chút bất đắc dĩ, đành nói:

- Nguyên ca ca, để em ở đây chờ cũng được. Chắc lát nữa là có xe đến.

Giang Nguyên biết điều này. Xe vào thị trấn sợ rằng rất đông khách. Bây giờ muốn đi, đành phải chờ xe sau.

Suy nghĩ một chút, Giang Nguyên cười nói:

- Thôi thì cũng đã đi rồi. Để tôi chở em vào trong thị trấn luôn. Vừa lúc tôi muốn mua ít quần áo. Quần áo bây giờ hơi chật.

- A, dạ được, chỉ sợ phiền Nguyên ca ca thôi.

Lý Tiểu Vũ đỏ mặt thả tay khỏi thắt lưng Giang Nguyên, chần chừ một chút rồi gật đầu. Sau đó lại nhẹ nhàng ôm lấy thắt lưng Giang Nguyên lần nữa.

Đường vào thị trấn đúng là không tệ. Hắn chạy xe với tốc độ không vượt quá một trăm. Nhớ năm đó, vì đuổi theo một người, hắn chạy một chiếc việt dã, tốc độ vượt quá 130km/h. Bây giờ chở Lý Tiểu Vũ, hắn không dám chạy quá nhanh.

Nhưng với tốc độ hiện tại cũng đủ để cho Lý Tiểu Vũ ôm chặt thắt lưng của hắn. Cảm giác phía sau có một cơ thể mềm mại áp sát sau lưng, Giang Nguyên không nhịn được có chút suy nghĩ khác thường:

- Khó trách đám Lý Hồ lại thích chở con gái đằng sau như vậy.

Đường đến thị trấn cũng không xa, không quá bốn mươi dặm. Cho nên với tốc độ gần 100, chưa đến bao lâu Giang Nguyên đã vào đến thị trấn.

Đưa Lý Tiểu Vũ đến bến xe, nhìn cô lên một chiếc xe đến tỉnh, lúc này Giang Nguyên mới đến phố đi bộ.

Nhớ năm đó, phố đi bộ này là nơi hần đến rất nhiều lần. Đảo mắt đã ba năm trôi qua, nhưng cũng không có quá nhiều thay đổi. Điểm thay đổi duy nhất chính là xuất hiện thêm mấy chỗ bán đồ nam.

Vốn Giang Nguyên định vào trong một cửa hàng bán đồ nam xem qua một cái, sau khi sờ túi liền thở dài. Thiếu chút nữa hần đã quên, hần không phải là Thượng đế trong tay có đến mấy tấm thẻ vàng, mà chỉ là một tên tiểu tử từ nông thôn ra với một ngàn đồng trong túi.

Hần bước vào một cửa hàng bán đồ bình thường bên cạnh. Mười phút sau liền xách một túi giấy có chiếc áo thun và quần bò bên trong ra. Sau đó hần bước sang một tiệm bán giày, chọn qua chọn lại mới mua được một đôi giày vừa chân. Vỗ vỗ hai trăm còn lại trong túi, hần thỏa mãn lái xe về nhà.

Ở nhà đến trưa, giúp lão gia tử làm mấy con vật mang về hôm qua, rồi ngồi dưới mái hiên hóng mát.

Bữa cơm chiều khá thịnh soạn. Những con vật mà Giang Nguyên mang về, lão gia tử làm sạch rồi treo dưới mái hiên.

Hôm nay lão gia tử mang ra một bình rượu. Giang Nguyên liếc mắt một cái, liền nhận ra là một lọ Mao Đài lâu năm. Thấy lão gia tử có ý định uống hết, Giang Nguyên không lên tiếng mặc dù bình rượu này giá cao hơn so với loại rượu bên ngoài. Một lọ cũng đủ cho người bình thường uống trong vòng hai năm. Nhưng rượu chính là để uống. Rượu có giá cao hơn Giang Nguyên đã từng uống qua không ít, tất nhiên là không để ý đến một lọ Mao Đài.

Nếu lão gia tử biết được giá của bình rượu này, chắc đánh chết cũng không uống. Giang Nguyên không muốn làm hỏng hừng phần của ông.

Lão gia tử vắn nắp bình, rót cho mình một ly, sau đó nhìn Giang Nguyên cười nói:

- Uống không?

Giang Nguyên mỉm cười gật đầu.

Thấy Giang Nguyên gật đầu, lão gia tử bật cười, rót ra một cái chén khác, cảm thán:

- Ông nghĩ con cũng cần phải biết uống rượu.

- Nào, hai ông cháu chúng ta uống một chén.

Lão gia tử bưng chén rượu, ra hiệu với Giang Nguyên.

Giang Nguyên hai tay bưng chén rượu, nhẹ nhàng cùng với lão gia tử một cái, chỉ là trong lòng có chút nghi hoặc.

Nhìn lão gia tử đặt chén rượu xuống, Giang Nguyên cầm bình rượu rót cho lão gia tử một chén đầy, sau đó lại rót cho mình một chén.

Lão gia tử gấp thức ăn bỏ vào miệng, nhai nhai một chút rồi nhìn Giang Nguyên:

- Giang Nguyên, năm nay con đã hơn 20 rồi phải không?

- Vâng, gia gia.

Biết lão gia tử hôm nay có điều muốn nói, Giang Nguyên liền gật đầu.

Lão gia tử gật đầu không nói tiếp, chỉ bưng chén rượu lên.

Giang Nguyên cũng vội bưng chén rượu của mình chạm vào chén rượu của lão gia tử, sau đó ngửa đầu uống cạn.

Nhìn Giang Nguyên lưu loát uống hai chén, một chút cũng không miễn cưỡng, lão gia tử vui mừng nói:

- Tiểu Nguyên, nếu năm đó không phải con khẳng khẳng muốn đến Tây Tạng, bây giờ hẳn đã học năm thứ tư đại học Đông Nguyên rồi.

Giang Nguyên yên lặng gật đầu, sau đó cầm bình rượu rót cho mình và lão gia tử.

Chương 14: Bộ phương thuốc khởi động

- Bây giờ con đã trở về. Mặc dù ông không biết mấy năm qua con làm gì, nhưng ông thấy con đã lớn lên, cũng học được rất nhiều bản lãnh.

Lão gia tử nhìn Giang Nguyên, cảm thán:

- Nhưng gia gia vẫn hy vọng con giống như những đứa trẻ bình thường, đi học, sau đó ở thành phố tìm một công việc. Dù sao tuổi của con vẫn còn trẻ, không thể giống như ông, gây ngốc trong ngọn núi này.

Tay Giang Nguyên rót rượu có chút run lên, sau đó gật đầu.

Thấy Giang Nguyên gật đầu tán thành suy nghĩ của mình, lão gia tử cười nói:

- Cho nên, ông muốn biết suy nghĩ của con. Nếu con muốn học đại học, sang năm chúng ta sẽ thi lại. Nếu con không muốn, gia gia cũng không muốn con lãng phí thời gian ở chỗ này với ông.

- Gia gia, người nói cái gì vậy chứ?

Giang Nguyên buông bình rượu trong tay, cười khổ nhìn lão gia tử:

- Con vừa mới về được vài ngày, người lại muốn đuổi con đi sao?

- Không phải, chỉ là gia gia cảm thấy Tiểu Nguyên của chúng ta không nên lãng phí thời gian trong thôn nhỏ này mà thôi. Trong sơn thôn này, có bản lãnh lớn đi nữa cũng không phát huy được.

Lão gia tử cười nói:

- Gia gia muốn Tiểu Nguyên qua hai năm nữa lấy một cô gái xinh đẹp, sinh cho gia gia hai đứa chắc bảo bối.

- Trong thôn chúng ta tìm không được người con gái tốt đâu.

Những đứa giống như Tiểu Vũ, tương lai tất sẽ không trở về. Cho nên, nếu như con vẫn ngây ngốc trong này, sợ là sẽ không dễ dàng tìm được một cô gái vừa đẹp vừa giỏi. Gia gia không muốn con ở đây, chỉ muốn con ra đường lăn lộn một chút.

Nghe những lời này của lão gia tử, Giang Nguyên không khỏi cười khổ. Lão gia tử bận tâm cái gì chứ?

- Cho nên, Tiểu Nguyên, ông muốn biết suy nghĩ của con. Nếu con muốn đi học lại, ngày mai con hãy đến thị trấn xin học bổ túc, sang năm chúng ta thi lại. Nếu con không muốn học, vậy đến tỉnh đi. Gia gia có bạn tốt ở đó, có một phòng khám trung y khá nổi tiếng, bản thân ông ấy còn có tên trong danh sách trung y của tỉnh. Con đi theo ông ấy một khoảng thời gian, cũng học được chút ít. Sau này có thể kế thừa danh tiếng, tham gia khảo thí y sư. Đến lúc đó, chỉ cần có được giấy chứng nhận y sư, cho dù con không học đại học cũng có thể hành nghề.

Giang Nguyên mở to mắt nhìn gương mặt nghiêm túc của lão gia tử, không khỏi cảm thấy bất đắc dĩ:

- Gia gia, người thật muốn đuổi con đi sao?

- Cái gì mà nói rằng muốn đuổi con đi? Con ngẫm lại đi, con cũng hơn hai mươi rồi, gia gia phải tính chuyện sau này cho con chứ. Dù sao, từ nhỏ con đã theo ông, ít nhất cũng học được thủ pháp ngoại thương chân truyền. Bây giờ, phương diện tây y của con cũng có chút kiến thức, như vậy sẽ không làm cho con lãng phí tài năng.

Lão gia tử uống hai chén rượu, ăn một miếng thịt, trừng mắt nhìn Giang Nguyên:

- Dù sao tiểu tử con cũng phải chọn lựa, một là ngày mai lên thị trấn học, còn không đi tỉnh.

- Vâng.

Giang Nguyên bĩu môi, trong lòng tràn đầy phiền muộn. Hắn đã hơn hai mươi tuổi, bắt hắn học lại trung học, không phải để người ta cười chết sao?

Lập tức Giang Nguyên cầm bình rượu rót cho mình những mấy chén.

Thấy Giang Nguyên không lên tiếng, uống liên tiếp mấy chén rượu, biết hẳn đã bị khuất phục, lão gia tử không nhịn được cười ha hả, bưng cái chén mình lên nói:

- Giải, bây giờ mới đúng là cháu của ông. Nào, hai ông cháu ta cạn một ly.

Lão gia tử uống thêm một chén, tâm trạng thoải mái, nên lên giường ngủ sớm. Giang Nguyên rửa xong chén bát, thấy đã đến 9h, giống như đã dưỡng thành thói quen, vội vàng đến nhà tắm tắm rửa rồi đi ngủ.

Quả nhiên không ngoài dự liệu, khi vừa nằm lên giường, cơn buồn ngủ đã ập đến.

- Chủ thể đã tiến vào trạng thái hôn mê. Phân tích năng lượng tinh thần một lần nữa khởi động. Bộ thuốc đã hoàn thành, bộ phương thuốc khởi động.

Lại nhìn thấy ông cụ đào thuốc lúc trước xuất hiện, chỉ là lần này không lên núi hái thuốc nữa, hơn nữa còn mặc một bộ trường sam, chấp tay sau đít, bộ dạng ngầu bức, đi qua đi lại nói:

- Ma Hoàng thang: Ma Hoàng, Quế Chi, Hạnh Nhân, Chích Thảo bốn vị. Chủ trị: Ngoại cảm phong hàn, phát sốt không mồ hôi, ghét lạnh, đau đầu, đau mình, đau lưng, đau mình, đau các khớp xương, đầu gối cứng đau.

- Đậu xanh rau má.

Mặc dù không có ý thức, nhưng nghe tên bài thuốc, Giang Nguyên vẫn thầm mắng một tiếng. Ma Hoàng thang này là một bài thuốc cơ bản nhất trong trung y. Từ nhỏ hẳn đã bị lão gia tử bắt học thuộc lòng. Lúc này nghe ông cụ đọc lại, hơn nữa còn là bộ dạng tự đắc, khiến Giang Nguyên nhịn không được thầm mắng một tiếng.

Đương nhiên, Giang Nguyên mắng thì mắng, ông cụ vẫn không chút ảnh hưởng, tiếp tục đọc:

- Trong đó Ma hoàng là chủ dược có tác dụng phát hãn, giải biểu, tán phong hàn, tuyên phế, định suyễn. Quế chi phát hãn giải cơ, ôn thông kinh lạc làm tăng thêm tác dụng phát hãn của Ma hoàng và chữa đau nhức mình mẩy. Hạnh nhân tuyên phế, giáng khí giúp Ma hoàng tăng thêm tác dụng định suyễn. Chích thảo tác dụng điều hòa các vị thuốc làm giảm tính cay táo của Quế chi và làm giảm tác dụng phát tán của Ma hoàng

Đọc xong, ông cụ lại lắc đầu:

- Quế Chi thang: Quế chi, Thược dược, Cam thảo, Sinh khương, Trích thảo, Đại táo, có tác dụng trị phong thương vệ khí, có mồ hôi, chủ trị thái dương bệnh, đau đầu phát sốt...

- Mẹ nó, lại nữa.

Mơ mơ màng màng, Giang Nguyên lại tiếp tục chịu sự dày vò, nhưng không thể kháng cự. Trải qua thời gian rất lâu, rốt cuộc đã nghe được một tin tức:

- Chủ thể sẽ tỉnh lại sau ba mươi phút nữa, phân tích hấp thu năng lượng tinh thần tạm dừng. Trước mắt đã tổng cộng hấp thu 443 phương thuốc. Phân tích còn lại sẽ tiếp tục cho lần chủ thể hôn mê tiếp theo.

6h, Giang Nguyên đúng giờ tỉnh lại, cảm giác giống như trải qua một đêm không ngủ, liền thở dài một hơi. Bây giờ hẳn phát giác, mỗi ngày hẳn học được bảy tám phần trung y. Nhưng những thứ đó, lão gia tử đã từng dạy cho hẳn trước kia. Bây giờ chỉ là học lại tỉ mỉ từ đầu một lần nữa.

Hơn nữa, mặc dù sáng sớm thức dậy sẽ không nhớ rõ những gì đã học đêm hôm qua, nhưng Giang Nguyên có thể khẳng định, bây giờ thì không nhớ nhưng khi hẳn cần, lập tức sẽ nhảy ra trong đầu, rõ ràng vô cùng.

Lắc lắc đầu, cảm giác choáng váng giảm đi một chút. Hẳn rời khỏi giường, mặc chiếc quần ngắn đơn giản rồi bước ra ngoài, nhìn những đồ vật quen thuộc trong sân, liền thở dài. Dựa theo lời lão gia tử đã nói, hẳn ở nhà chắc không được mấy ngày nữa rồi.

Vừa về nhà một vài ngày lại phải rời khỏi, Giang Nguyên thật sự không nỡ.

Nhưng Giang Nguyên cũng không muốn suy nghĩ nhiều. Dù sao đến Vân Giang, cách thôn cũng chỉ có một trăm km, cũng không tính là xa, thích về nhà lúc nào thì về.

Sau khi hoạt động chân tay một chút, hắc cúi xuống, bắt đầu luyện tập Ngũ Cầm Hí.

Mấy ngày qua, sáng nào hắc cũng luyện tập Ngũ Cầm Hí. Hắc cảm thấy, sau khi trở về, các cơ quan trong cơ thể dường như khỏe hơn không ít. Lên núi hái thuốc hoặc luyện tập Ngũ Cầm Hí là có thể biết được rõ ràng.

Mấy ngày liên tiếp trèo đèo lội suối không biết mệt, hơn nữa còn luyện tập Ngũ Cầm Hí, bản thân hắc có thể cảm nhận được, cơ bụng cơ ngực đều linh hoạt hơn lúc trước. Các động tác đánh ra càng thêm đúng chỗ.

Điều này nhận được sự tán thưởng của lão gia tử. Với lứa tuổi của hắc, có được công lực như vậy khi luyện Ngũ Cầm Hí đã là khó có được. Người bình thường, cho dù luyện tập mười năm cũng chưa chắc có được trình độ như vậy.

Giang Nguyên biết, trước khi hắc trở về, mỗi ngày tập luyện đều có cảm giác này. Lần này vượt qua vạn lý, khởi tử hồi sinh, đúng thật là chuyện tốt. Mà sợ rằng chuyện này không thoát khỏi liên quan đến hình xăm con mèo trên tay hắc.

Sau khi làm vài động tác, Giang Nguyên không nhin được mà liếc mắt nhìn cánh tay trái của mình, rốt cuộc phát hiện, hình xăm dường như rõ hơn, hơn nữa nhìn kỹ lại, lại có ánh sáng màu đỏ cực kỳ khó phát hiện lóe ra, không ngừng chảy xung quanh hình xăm.

Phát hiện ra điều này, Giang Nguyên dừng động tác, bắt đầu quan sát kỹ lưỡng hơn. Nhưng khi hắc dừng tập, ánh sáng màu đỏ đó lại biến mất. Đồng thời hình xăm cũng ảm đảm xuống, nhìn không rõ nữa.

Giang Nguyên nhìn chăm chú cánh tay một hồi, phát hiện hình xăm này không còn phản ứng gì nữa, rốt cuộc cũng không suy nghĩ nhiều, bắt đầu luyện tập.

Nhưng luyện tập được một lúc, Giang Nguyên lại nhin không được liếc mắt nhìn xuống cánh tay trái. Hình xăm trên cánh tay trái lại rõ hơn, hơn nữa bằng mắt thường có thể thấy được ánh sáng màu đỏ một lần nữa xuất hiện, không ngừng chạy quanh hình xăm.

Giang Nguyên xoa đầu, đột nhiên cảm thấy khi luyện Ngũ Cầm Hí thì đầu óc thanh tỉnh, nhưng bây giờ lại choáng váng. Hẳn thật sự nghĩ không ra, hình xăm con mèo này có liên quan gì đến Ngũ Cầm Hí tổ truyền của mình.

Nghĩ tới nghĩ lui, Giang Nguyên như thế nào cũng nghĩ không ra, đành phải ném việc này sang một bên, tiếp tục luyện Ngũ Cầm Hí.

Rất nhanh lão gia tử cũng đã thức dậy, cùng hẳn luyện Ngũ Cầm Hí, sau đó ăn vội bữa sáng rồi ra ngoài. Nhìn bộ dạng vội vã của ông, Giang Nguyên không khỏi thở dài, biết được lão gia tử ra ngoài làm cái gì.

Lão gia tử làm việc luôn nhanh nhẹn quyết đoán, hơn nữa nhận thấy cháu trai đã ở bên ngoài mất ba năm, thời gian mỗi ngày đều rất quý. Đêm qua Giang Nguyên đã đồng ý đến tỉnh. Ông ăn vội bữa sáng rồi ra ngoài, hiển nhiên là đi an bài chuyện này.

Chương 15: Phòng khám bệnh Khánh Nguyên

Trong nhà không có điện thoại, Giang Nguyên hiển nhiên biết lão gia tử đến quầy bán quà vật trong thôn gọi điện thoại cho người bạn.

Không ngoài dự liệu, sau khi lão gia tử trở về liền cười hì hì bảo Giang Nguyên chuẩn bị hành lý, ngày mai lên đường.

Nhìn lão gia tử vội vàng cứ như muốn đuổi hẳn đi gấp, Giang Nguyên cảm thấy bất đắc dĩ. Hẳn vừa mới về nhà được vài ngày,

tại sao lão gia tử ngại hấn phiền, đuổi hấn như đuổi vịt vậy?

Nhưng nghiêm lệnh của lão gia tử, Giang Nguyên cũng không có biện pháp. Cũng may mà hấn cũng không có hành lý gì nhiều cần chuẩn bị, chỉ có hai bộ quần áo mới, một đôi giày, cộng thêm hai ngàn lão gia tử đưa cho.

Lại tiếp tục bị dày vò cả một đêm, sáng sớm hôm sau, Giang Nguyên mơ màng tỉnh lại.

Có chút lưu luyến nhìn cảnh vật quen thuộc trong sân, sau đó lại khẩn trương luyện tập Ngũ Cầm Hí, vừa tập vừa liếc nhìn hình xăm bên trái. Lúc này, hấn hoàn toàn có thể xác định, hình xăm trên cánh tay thật sự có liên quan đến Ngũ Cầm Hí.

Khi hấn luyện tập, hình xăm liền trở nên rõ ràng. Hơn nữa Giang Nguyên cũng chú ý đến một điểm, lần đầu tiên hấn nhìn thấy hình xăm và hình xăm lúc này dường như rõ ràng hơn một chút. Hơn nữa, hình dáng con mèo cũng có chút quái dị.

Một điểm rõ ràng nhất bây giờ chính là có thể nhìn thấy miệng con mèo khá nhọn, cái đuôi cũng to hơn mèo bình thường một chút. Ừ thì chỉ một chút, ít nhất Giang Nguyên tự cho là như vậy.

Ăn xong bữa sáng, dưới sự thúc giục của lão gia tử, hấn có chút không nỡ, từ biệt lão gia tử chuẩn bị lên đường.

- Này này, bảo bối của ông, Vân Giang cũng không xa mà. Nếu con nhớ gia gia, có thể về thăm gia gia một tháng một lần. Nếu gia gia không có việc, cũng có thể đến thăm con. Đi đi, đi đi. Nhớ, đừng làm gia gia mất mặt nhé.

Lão gia tử dặn dò hai câu, rồi giơ tay quơ quơ như muốn đuổi Giang Nguyên, sau đó nhanh chóng xoay người vào nhà.

Nhìn thân ảnh cố gắng đứng thẳng của lão gia tử biến mất trong nhà, trong lòng Giang Nguyên có chút ê ẩm. Mặc dù lão gia tử đuổi hấn như đuổi tà, nhưng hấn biết, lão gia tử không chừng đang nước mắt như mưa nhưng không muốn để hấn nhìn thấy.

Hít sâu một hơi, cố gắng áp chế tâm trạng trong lòng, hấn hô to vào nhà một tiếng:

- Con đi đây. Nếu nhớ con, hãy gọi điện thoại cho con nhé.

Nói xong, Giang Nguyên lưng đeo balo bước nhanh ra ngoài.

Nghe được lời nói này, lão gia tử từ trong nhà bước ra. Sau khi nhìn thấy bóng lưng Giang Nguyên biến mất ngoài cổng, môi của ông liền run rẩy, sau đó quay người trở về phòng, chỉ là tấm lưng không còn thẳng nữa.

Thành phố Vân Giang tỉnh Sở Nam, Giang Nguyên cũng đi qua một vài lần. Ấn tượng duy nhất chính là ba năm trước đây, hắn ngồi xe lửa từ Vân Giang đi Tây Tạng. Còn lại trước đó thì hắn chẳng nhớ được điều gì.

Đối với việc đi Vân Giang, kỳ thật Giang Nguyên cũng không từ chối. Bởi vì hắn biết, cuối cùng thì hắn cũng phải rời cái thôn nhỏ đó mà thôi. Mỗi lần hắn tỉnh lại, trước mắt đều là vẻ mặt của Đội trưởng. Hắn biết Đội trưởng yêu mảnh đất này đến bao nhiêu. Cho dù bọn họ phiêu bạt bên ngoài, bốn ba chiến đấu không mệt mỏi. Thậm chí còn có thể mất đi tính mạng, nhưng trong lòng bọn họ vẫn còn chấp niệm với mảnh đất này. Vì yêu nó, bọn họ cam nguyện làm hết thủy.

Thậm chí lần này cấp trên giao xuống một nhiệm vụ, lại không có bất cứ trợ giúp nào, một mình truy đuổi cái rương nhỏ đó ba năm, băng qua mấy lục địa, trên đường đi tổn thất không biết bao nhiêu nhân thủ, cho đến cuối cùng chỉ còn lại bốn người, nhưng cả đội đều không hối hận.

Cuối cùng, trải qua thiên tân vạn khổ hoàn thành nhiệm vụ, lại chết trong tay người một nhà.

Nhớ lại lời nói cuối cùng của đội trưởng, cùng với sự thống khổ và tuyệt vọng khi niềm tin bị sụp đổ, Giang Nguyên biết, mình không thể quên đi hết thủy, quên đi những gương mặt chảy máu nhưng không rơi lệ, đối mặt với khốn cảnh cũng không bỏ cuộc.

Mặc dù cuối cùng hắn vẫn chưa là thành viên chính thức, nhưng hắn biết mình phải có trách nhiệm lấy lại công đạo cho tất cả thành viên trong đội, không thể để cho tín niệm này của bọn họ bị sụp đổ, không thể để cho linh hồn của bọn họ tuyệt vọng phiêu

lãng nơi đất khách quê người, vĩnh viễn không được siêu sinh.

Hắn muốn một lời giải thích, một lời thừa nhận, còn có một chút máu để tế các chiến sĩ huynh đệ đã hy sinh.

Mặc dù làm chuyện này rất khó khăn, Giang Nguyên cũng không xác nhận được lực lượng mà hắn phải đối mặt khổng lồ đến cỡ nào. Thậm chí không biết mất bao nhiêu thời gian cùng trả giá ra sao, và kết quả sẽ là cái gì, nhưng Giang Nguyên biết, hắn phải làm. Nếu không, cả đời này hắn không thể thoát ra khỏi sự trói buộc của tâm linh.

Rời khỏi thôn nhỏ đến Vân Giang chính là bước đầu tiên của hắn. Chỉ có như vậy hắn mới có chút hy vọng tiến đến mục tiêu.

Trên đường di chuyển mất vài lần, tốn hết mấy tiếng, rốt cuộc giữa trưa Giang Nguyên đã đến Vân Giang.

Vân Giang trong ấn tượng của Giang Nguyên chỉ là một thành thị nửa mới nửa cũ, còn có một nhà ga tồi tàn rách nát.

Sau khi xuống bến xe, dựa theo địa chỉ mà lão gia tử đưa, Giang Nguyên gọi một chiếc xe đến chỗ cần đến. Dọc trên đường đi, Giang Nguyên mới phát hiện thành phố Vân Giang dường như không tẻ, ít nhất hiện đại hơn so với thành phố Vân Giang cổ xưa trong trí nhớ của hắn ba năm trước.

Tuy không phồn hoa bằng đô thị quốc tế như Milan, nhưng cũng coi như ra dáng. Đường sá được quy hoạch không tẻ. Hai bên đường trồng một hàng cây thẳng lối, khiến cho tâm trạng người nhìn cũng thoải mái hơn. Khi đi ngang qua nhà ga, Giang Nguyên cũng nhìn thấy nhà ga cũ nát xưa kia đã sớm thay đổi diện mạo rất nhiều.

Không thể không nói bến xe cách phòng khám của Hồ lão danh y khá xa. Đi hơn nửa giờ, xuyên qua gần hết thành phố mới tiến vào Hà Tây.

Nhìn cây cầu Vân Giang, Giang Nguyên có chút ngạc nhiên. Không phải đường Vân Các ở bên Hà Tây này chứ?

Giang Nguyên thở ra một hơi, sau đó dựa lưng vào ghế, trong lòng

cười khở một tiếng. Hấn không nghĩ đến, phòng khám bệnh của Hồ lão y sư lại nằm ở Hà Tây. Mà Hà Tây có một địa danh rất nổi tiếng, ngọn Kỳ Sơn, còn có thư viện Kỳ Sơn. Đường nhiên, quan trọng hơn, đại học Vân Giang nằm ở chỗ này.

Năm đó, Giang Nguyên và người nào đó cùng nhau báo danh, thuận lợi đậu vào trường đại học Đông Nguyên.

Hấn sờ mũi, cảm thấy nên hỏi một tiếng thì tốt hơn.

Cho nên liền quay sang hỏi lái xe:

- Xin hỏi phòng khám Khánh Nguyên cách trường đại học Đông Nguyên bao xa vậy?

Nghe câu hỏi này của Giang Nguyên, người lái xe lộ vẻ kinh ngạc, liếc mắt nhìn Giang Nguyên một cái, sau đó nói:

- Anh bạn chưa từng đến phòng khám Đông Nguyên sao?

- Vâng.

Nhìn nét quái dị trên gương mặt tài xế, Giang Nguyên đột nhiên cảm thấy xấu hổ, đáp bừa một câu.

Nghe được câu trả lời của Giang Nguyên, người tài xế giống như hiểu ra, cười nói:

- Đường Vân Các nằm ngay đằng sau đại học Đông Nguyên, mà phòng khám Khánh Nguyên nằm đối diện cửa sau trường đại học Đông Nguyên, thế cậu nói có xa không?

- Nơi đó có rất nhiều mỹ nữ đấy. Nếu cậu đến đường Khánh Nguyên, sẽ có phúc được nhìn thấy. Trên đường Vân Các có rất nhiều cửa hàng, bên cạnh lại có những con hẻm nhỏ, trên cơ bản là đường tắt mà mấy cô mỹ nữ thích đi dạo nhất.

Người tài xế vừa nói vừa cười, liếc mắt nhìn qua kính chiếu hậu, muốn nhìn xem bộ dạng hưng phấn của tiểu soái ca.

Nhưng khi gã liếc mắt nhìn lại, chỉ nhìn thấy gương mặt vốn bình tĩnh của tiểu soái ca, giờ lại trở nên u ám, hoàn toàn chẳng hưng

phần như đã nghỉ.

Nhìn bộ dạng của Giang Nguyên, trong lòng người tài xế có chút ngạc nhiên. Mấy đám thanh niên, tuy cũng tỏ ra bình tĩnh khi nghe mấy lời này, nhưng ánh mắt hưng phấn là không chạy đâu được. Tại sao chàng thanh niên trước mắt nghe thấy trường đại học Đông Nguyên giống như biến thành trường nam sinh vậy?

Hà Tây cũng không tính là lớn. Chưa được vài phút, Giang Nguyên cầm túi xách bước xuống xe. Nhìn bảng hiệu ghi phòng khám Khánh Nguyên trước mặt, rồi quay lại nhìn sang phía đối diện, thấy cổng trường đại học Đông Nguyên, sau đó liền cười khổ.

- Đúng là sợ cái gì sẽ gặp cái đó.

Giang Nguyên thở dài, sau đó quay đầu nhìn phòng khám Khánh Nguyên mà hần sắp gần bó.

Phòng khám Khánh Nguyên thật sự không nhỏ, chiếm bốn mặt phố. Phòng khám nằm ở mặt tiền thứ ba. Hai cửa bên cạnh đều được lắp kính thủy tinh dày, bên trên có ghi: Nội khoa, Ngoại khoa, Phụ khoa, Nhi khoa... Trung y, phòng thuốc, truyền dịch...

Bên trong sắp xếp một loạt giường truyền dịch và ghế ngồi. Có ba bốn y tá đang đi tới đi lui.

Mặt tiền chính dán hai chữ Được phòng.

- Hồ lão danh y xem ra lẫn lộn tốt hơn lão gia tử của mình nhiều. Một căn bốn mặt tiền đúng là không ít tiền.

Giang Nguyên sửa lại ba lô trên lưng, đang định bước vào, đột nhiên phía sau vọt đến bốn năm người, có nam có nữ. Trong đó có một người đang công trên lưng một người khác, vội vàng chạy vào bên trong.

- Hồ giáo sư, Hồ giáo sư, mau cứu người, mau...

Đám người hoảng loạn kêu to, sau đó liền nghe được bên trong có tiếng bước chân hỗn loạn.

Mũi người được mùi máu tươi nhàn nhạt, Giang Nguyên nheo mắt

nhìn xuống mặt đất. Trên mặt đất vẫn còn để lại vết máu.

Vết máu này kéo dài từ cổng trường đại học Đông Nguyên đến tận phòng khám.

- Đại học Đông Nguyên quả nhiên danh bất hư truyền.

Nhớ đến những người vừa nãy, dường như toàn là thanh thiếu niên, Giang Nguyên không khỏi cảm thán một tiếng. Đại học Đông Nguyên là trường đại học hàng đầu của Sở Nam, cũng thuộc top đầu trong toàn quốc, không biết đã bồi dưỡng ra biết bao nhân tài, chính là nơi mà học sinh tập nập ghi danh.

Nhưng xem tình huống vừa rồi, Đại học Đông Nguyên không chỉ chú trọng học thuật, mà hành động cũng rất bừa bấn. Người bị thương trên mặt xanh tím, chân không ngừng chảy máu, chứng tỏ là đã đánh nhau, hơn nữa còn là người ra tay trước.

- Chỉ là tình hình không được tốt lắm.

Nhìn lượng máu nhỏ xuống không ít trên đường, còn có không khí ồn ào khẩn trương bên trong, Giang Nguyên thở ra một hơi.

Mặc dù Giang Nguyên không định bước vào trong, nhưng đứng bên ngoài phớt nể cũng không phải là chuyện tốt. Tuy vừa qua khỏi Trung thu, nhưng ánh mặt trời vẫn còn chói chang lắm.

Bước vào phòng khám bệnh, lúc này ngoài cửa đã không còn ai, chỉ có hai người đang bận rộn, những người khác đều đã bị kéo vào bên trong.

Một giọng nói già nua từ bên trong vọng ra:

- Lý y sư đâu rồi?

- Hồ lão, Lý y sư đã ra ngoài mua thuốc rồi.

Một giọng nữ trẻ tuổi đáp lại.

- Đúng là không hút thuốc thì sẽ chết sao?

Thanh âm của ông cụ đó lại vang lên, sau đó im lặng, một hai giây

sau mới lên tiếng:

- Gọi điện thoại bảo anh ta về, cầm theo băng vải và sa bố cầm máu, sau đó gọi điện thoại đến bệnh viện cho xe cứu thương đến cứu người.

Nghe giọng nói bên trong truyền ra, Giang Nguyên cau mày, sau đó bước đến.

Lúc này, năm sáu người đang đứng ngoài cửa, khẩn trương nhìn chung quanh. Một cô gái có vóc người rất đẹp, nghe được tiếng bước chân sau lưng, liền vui mừng quay lại, nhưng khi nhìn thấy người bước đến chỉ là một nam sinh tuổi tác không cách biệt mình lắm, gương mặt xinh đẹp lộ ra vẻ thất vọng, sau đó quay đầu lại, khẩn trương nhìn vào trong phòng khám.

Nhìn thấy vẻ thất vọng trên gương mặt cô gái, Giang Nguyên cười khổ một tiếng. Hắn biết mình đã gây sự hiểu lầm cho cô gái, làm cho đối phương nghĩ rằng hắn là Lý y sư, nhưng Giang Nguyên cũng không dừng bước, đi thẳng đến cửa mới ngừng lại.

Lúc này, nữ sinh kia lại quay đầu lại nhìn Giang Nguyên, nhưng ánh mắt không có gì tốt, mà có chút khó chịu vì Giang Nguyên đến gần.

- Anh đây không phải đến xem não nhiệt.

Nhìn gương mặt khó chịu của cô gái, Giang Nguyên thầm nói một câu, sau đó nghiêng đầu nhìn qua khe hở nhìn vào bên trong phòng khám và chữa bệnh.

Giang Nguyên liền nhìn thấy một lão y sư mái tóc hoa râm, một bác sĩ trẻ tuổi và một y tá đang bận rộn bên trong.

Còn người bị thương thì sắc mặt trắng bệch nằm trên giường, máu trên đùi không ngừng chảy ra.

Chương 16: Cầm máu khẩn cấp

Bác sĩ già họ Hồ vội vàng lấy băng vải trói chặt bắp đùi người

thanh niên kia lại, đồng thời dặn bác sĩ trẻ dùng một miếng vải gạc dày đè lên vết thương. Nhưng miệng vết thương kia vẫn có máu chảy ra cuồn cuộn không ngừng. Miếng vải gạc dày trong tay người bác sĩ trẻ kia chỉ trong chốc lát đã bị thấm đẫm máu tươi rồi.

- Sao cái tên Lý Chí Viễn này còn chưa trở về!

Sắc mặt bác sĩ Hồ tái mét nhìn về phía cửa, còn chưa thấy bóng người mình muốn thấy, trong lòng không nén nổi nóng như lửa đốt, mắng thầm.

Rõ ràng học sinh này đã bị thương ở động mạch, dùng băng vải buộc cũng không buộc nổi, chẳng biết phải làm thế nào cho phải. Nếu cứ để xuất huyết tiếp như thế này thì chỉ sợ không tới hai phút nữa, học sinh này sẽ sốc, hơn nữa còn mất mạng ngay thôi.

- Trương Nhạc, đổi vải gạc dày hơn, đè mạnh hơn đi...

Thầy thuốc già họ Hồ nhìn miệng vết thương kia, lại thấy bác sĩ trẻ chỉ biết ấn tẩm vải gạc, tay chân như thừa thãi, không nén nổi tức giận, mắng to.

- Á.... Vâng...

Bác sĩ trẻ kia như người mới học nghề, vội vã nhận lấy một tấm vải gạc dày hơn, ấn mạnh xuống.

Đột nhiên, lúc này có giọng nói truyền tới:

- Nào... Đưa tôi!

- Bác sĩ Lý?

Nghe thấy giọng nói này, bác sĩ trẻ kia thầm vui mừng, ngẩng đầu nhìn lại, thấy phía trước lại là một thanh niên mình không quen.

Đang ngây ra, gã phát hiện miếng gạc trên tay mình đã bị đối phương đưa tay lấy mất, sau đó bị đối phương thuận tay đẩy ra một bên.

Lúc này bác sĩ già họ Hồ đang toát mồ hôi hột buộc chặt băng vải,

nhưng ông lại phát hiện ra dù mình có cố gắng buộc thế nào, miệng vết thương vẫn chảy máu không ngừng.

Đúng lúc ông đã cảm thấy bất đắc dĩ, một bàn tay đã đặt lên đùi bệnh nhân, năm ngón tay vươn ra túm lấy bắp đùi. Mà ngón cái lại ấn mạnh lên một vị trí trên bắp đùi.

Nhìn cánh tay trắng trẻo xa lạ kia, vươn ra giống như những ngón tay dài của Thượng Đế, đè xuống ổn định ở nơi đó. Mà miệng vết thương vừa rồi còn không ngừng chảy máu, trong nháy mắt đã chậm hẳn lại, sau đó từ từ ngừng chảy, chỉ còn có máu ứ thấm vào băng gạc, bác sĩ già họ Hồ thở phào một hơi, sau đó lau mồ hôi, ngẩng đầu nhìn vào chủ nhân của bàn tay kia.

Chẳng qua khi ông nhìn thấy nét mặt trẻ trung nọ, ông không khỏi sửng sốt.

- Ông Hồ.... Chào ông, cháu là Giang Nguyên... Hôm qua ông nội đã gọi điện cho ông!

Giang Nguyên mỉm cười gật đầu chào hỏi bác sĩ Hồ.

Bác sĩ Hồ sửng sốt, sau đó mặt lộ vẻ hiểu ra và hơi kinh ngạc, thoáng tươi cười nói:

- Hóa ra cháu là Giang Nguyên à...

Lúc này, một bác sĩ trung niên vội vã như cứu hỏa chạy vọt vào, vừa mặc áo blu vừa hô to kinh hãi:

- Tình hình sao rồi?

- Lý Chí Viễn... Sao giờ cậu mới trở về!

Nhìn bác sĩ vừa vội vã chạy vào, bác sĩ Hồ không nén nổi tức giận.

Đối mặt với sự bức tức của bác sĩ Hồ, bác sĩ Lý tái mặt, cũng không dám nói gì, chạy vội tới gần, nhìn Giang Nguyên đang đưa tay cầm gạc đè lên vết thương kia, lông mày nhíu lại, lại đưa tay nhận miếng gạc trong tay Giang Nguyên, trầm giọng nói:

- Người nhà đứng sang một bên nhé...

Giang Nguyên sững sốt nhưng lại cười, hiểu rằng Lý Chí Viễn này cho rằng mình là người nhà bệnh nhân, nhưng cũng không lên tiếng.

Thấy Giang Nguyên không nói gì, sắc mặt Lý Chí Viễn sầm xuống, đẩy đẩy cánh tay Giang Nguyên, nói:

- Cậu ra ngoài trước đi...

Giang Nguyên nhún nhún vai, sau đó cười nói:

- Được, bác sĩ Lý.... Ông đến ấn vào chỗ này...

Theo lời Giang Nguyên, lúc này bác sĩ Lý mới phát hiện ra Giang Nguyên đang bóp bóp lên đùi bệnh nhân, dường như đặt đúng trên một mạch máu.

- Há?

Lập tức sắc mặt bác sĩ Lý thay đổi hẳn, kêu khẽ một tiếng, vội vã cẩn thận đưa tay tới chỗ ngón tay Giang Nguyên, cũng giống Giang Nguyên, đặt ngón cái lên ấn mạnh.

- Tốt lắm... Cậu đi ra ngoài trước đi...

Lúc này giọng bác sĩ Lý cũng nặng nề hơn vài phần, sau đó nói với bác sĩ trẻ bên cạnh:

- Bị thương ở động mạch lớn rồi, cậu Trương Nhạc mau gọi xe cấp cứu đi!

- Gọi rồi... Nhưng phải một lúc nữa mới tới!

Vị bác sĩ trẻ kia vội đáp.

Nghe thấy xe cấp cứu sắp đến, bác sĩ Lý mới thở phào một hơi. Chỉ cần ngừng chảy máu, không khiến bệnh nhân gặp không may thì đợi xe cấp cứu tới, giao cho bệnh viện là già cũng không sao rồi.

Chẳng qua khi già thấy Giang Nguyên vẫn còn chưa buông tay ra, lúc này lông mày không khỏi nhíu lại:

- Cậu sang chờ một bên đi!

Bác sĩ HỒ thấy Giang Nguyên mặc một bộ áo phông, vai còn đang đeo ba lô, cũng không phải đang mặc áo blu, lập tức nhìn Giang Nguyên cười nói:

- Được rồi Tiểu Giang... Cháu vất vả rồi. Cháu ra ngoài ngồi trước đi!

Nghe thấy bác sĩ HỒ nói vậy, lúc này Giang Nguyên mới nhìn vị trí bác sĩ Lý ấn ngón tay, hơi nhú mày, nhưng cũng không nói gì, sau đó cười gật đầu với bác sĩ HỒ:

- Ông HỒ, vậy cháu đi ra trước...

Nói xong hẩn thả ngón tay ra, đi ra phía bên ngoài. Ở cửa vẫn có mấy người đang đứng chờ, lúc này thấy Giang Nguyên liền đều lộ vẻ cảm kích, biết rằng vừa rồi nếu không có hẩn thì sợ rằng vẫn chưa cầm máu được.

Trong đó có một người thanh niên nhìn chừng ba mươi tuổi, cảm kích cười nói với Giang Nguyên:

- Cảm ơn!

Mà nữ sinh vốn ban đầu không coi Giang Nguyên vào đâu, lúc này cũng tươi cười lộ vẻ cảm ơn với Giang Nguyên.

- Không cần khách sáo...

Giang Nguyên cười gật gật đầu, sau đó đi sang một bên, kiểm ghế đợi ngồi xuống. Chặng qua nhìn phòng khám trước mặt, trong mắt hẩn vẫn lộ một tia lo lắng.

Vị trí mà bác sĩ Lý vừa rồi ấn lên mạch máu mặc dù ở phía dưới ngón tay mình nhưng vẫn có điểm lệch, hơn nữa mạch máu này lại tương đối sâu, nếu không có kỹ thuật và sức ấn tương ứng, căn bản sẽ không ấn được. Nếu ấn không nổi, thì sợ rằng...

Giang Nguyên còn đang lo lắng, quả nhiên trong phòng bệnh lại truyền tới tiếng kêu kinh hãi của bác sĩ HỒ:

- Này... Lý Chí Viễn, sau bên này lại bắt đầu chảy máu rồi!

Lại nghe thấy bên trong có tiếng động loạn xạ, sau đó sắc mặt bác sĩ Hồ phát xanh thò đầu từ bên trong ra, nhìn Giang Nguyên đang ngồi đối diện, vội vã nói:

- Tiểu Giang... Cháu lại vào đây một chút!

Giang Nguyên đứng dậy bước vào. Lúc này bác sĩ Lý đang dùng hai ngón tay cái ấn mạnh xuống trên mạch máu, nhưng chỗ miệng vết thương vẫn có máu chậm rãi chảy ra. Thấy Giang Nguyên tiến lại, vị bác sĩ Lý này đầu đầy mồ hôi, trên mặt còn lộ vẻ hơi ngượng ngùng, không nói gì, ánh mắt chỉ nhìn Giang Nguyên có vẻ cầu khẩn.

Giang Nguyên cũng cười thầm, không nói gì mà chỉ đi tới, đưa tay ấn nhẹ phía trên ngón tay bác sĩ Lý một cái, sau đó liền thấy miệng vết thương vốn có máu chảy ra không ngừng giờ nhanh chóng chậm lại rồi ngừng hẳn.

Thấy máu lại ngừng chảy, lúc này mọi người mới đồng thời thở phào một hơi. Bác sĩ Lý đưa tay lau mồ hôi trên trán, lúc này nhìn Giang Nguyên, sắc mặt hơi phức tạp, hạ giọng nói:

- Cám ơn!

Giang Nguyên cười cười, vẫn không nói gì, chỉ nói với y tá bên cạnh:

- Bệnh nhân mất máu nghiêm trọng, mau chuẩn bị dịch truyền...

Y tá kia ngẩng đầu nhìn bác sĩ Hồ, sau đó vội vã gật đầu, lấy thuốc trong tủ cấp cứu ra, bắt đầu truyền dịch cho người bị thương...

Chẳng qua khi cô lấy ven truyền dịch cho người bệnh, làm thế nào cũng không lấy được ven, lo tới mồ hôi đầy đầu. Bác sĩ Hồ cũng nhướn mày, hiển nhiên hiểu là bởi người bệnh mất máu nhiều quá nên mạch yếu, tất nhiên khó lấy ven. Chẳng qua y tá này đã là người có chuyên môn tốt nhất tại đây rồi, ông cũng cảm thấy hơi bất đắc dĩ.

Thấy cảnh này, Giang Nguyên ở một bên cũng nhú mày. Người

bệnh sắp bị sốc tới nơi rồi, còn không bù dịch thì cuối cùng cũng sẽ rất nguy hiểm.

Lập tức, Giang Nguyên không chần chừ nữa, nói với bác sĩ Lý bên cạnh:

- Bác sĩ Lý, ông tới ấn một chút!

Bác sĩ Lý sửng sốt, trái tim hơi hoảng hốt, sợ rằng lại không cầm máu được.

Thấy bác sĩ Lý hơi do dự, Giang Nguyên cười cười, đưa tay kéo tay bác sĩ Lý, đặt ngón trỏ của ông lên vị trí mạch máu, sau đó nói:

- Ông dùng hai ngón cái ấn mạnh!

Có Giang Nguyên ở cạnh chỉ bảo, lần này bác sĩ Lý cũng yên tâm hơn, làm theo lời hắc, ấn hai ngón cái xuống. Sau đó, quả nhiên miệng vết thương cũng không thấy máu chảy nữa.

Giang Nguyên rảnh tay, mỉm cười nói với y tá đầu đầy mồ hôi kia:

- Nào... Để tôi!

Với tình huống này, rất nhiên Giang Nguyên rất có kinh nghiệm. Trước kia xử lý bệnh nhân có vết thương lớn trong chiến đấu, hắc đã làm không biết bao nhiêu lần rồi. Một khi không có y tá giúp, cái gì mà truyền dịch truyền máu đều do hắc làm cả, hiển nhiên lấy ven thành thạo không cần phải nghĩ nữa.

Nắm cánh tay bệnh nhân, vỗ vỗ chỗ ven trên cẳng tay người bệnh, vuốt nhẹ một chút, sau đó hắc liền châm kim vào.

Nhìn Giang Nguyên lấy ven thành công rất nhanh chóng, y tá và bác sĩ Hồ bên cạnh đều thở phào một hơi, ai nhìn Giang Nguyên cũng đều lộ vẻ kinh ngạc. Có bao giờ nhìn thấy bác sĩ lấy ven còn giỏi hơn cả y tá đâu?

Truyền dịch rồi, máu cũng ngừng chảy, bác sĩ Hồ mới tạm yên tâm. Hiện tại chỉ cần chờ xe cấp cứu tới thôi.

Nhìn Giang Nguyên ngồi nghỉ một bên, bác sĩ Hồ lấy ra một bộ

quần áo công tác của bệnh viện, cười nói:

- Nào... Giang Nguyên bỏ ba lô xuống đi, mặc bộ này vào!

Nhìn bộ blu mới tinh, Giang Nguyên thoáng sửng sốt, sau đó cười, hiểu là hiện giờ coi như mình đã được bác sĩ Hồ nhận chính thức rồi.

Sau vài phút, trong sự chờ đợi của mọi người, rốt cục xe cứu thương cũng tới. Chiếc xe cấp cứu này vốn liên kết với phòng khám của đại học Đông Nguyên, nhưng khi bác sĩ đi theo xe cấp cứu xuống, hiểu rõ tình hình thì mặt lại lộ vẻ hơi khó xử.

Vị bác sĩ này vừa nhìn tình hình xuất huyết liền biết là vị trí động mạch lớn đã bị cắt đứt, hiện tại miễn cưỡng ấn xuống để cầm máu thôi. Nếu di động, tám chín phần mười sẽ lại lập tức chảy máu. Trên xe cứu thương cũng rất khó ấn đúng vị trí, căn bản không đi được.

Chương 17: Để tôi tới thực hiện thủ thuật

- Ông Hồ, chỉ có thể tìm động mạch bị vỡ ở đây trước, tiến hành thắt nút động mạch, sau đó mới lên xe được...

Thoáng suy nghĩ một chút, bác sĩ này liền đưa ra quyết định như vậy, trầm giọng nói với bác sĩ Hồ đang đứng một bên:

- Hiện tại tôi cho người lấy mẫu máu mang tới bệnh viện xét nghiệm, để khoa huyết học chuẩn bị... Chờ chúng ta tới bệnh viện sẽ tiến hành truyền máu cứu chữa!

- Ôi... La Cường, vậy thắt mạch máu nhanh thôi...

Bác sĩ Hồ hiểu rõ tình hình hơn vị bác sĩ kia, lập tức thúc giục.

Bác sĩ nọ cười khổ một tiếng, nói:

- Thủ thuật kia khó như vậy, tôi cũng không thực hiện được, phải mời trưởng khoa của chúng ta tới ... Ông Hồ chờ nhé!

Bác sĩ La lấy di động ra bấm số, nói mấy câu xong, lúc này sắc mặt sầm xuống tắt điện thoại, sau đó bắt đầu nói:

- Trưởng khoa của chúng ta giờ đang cấp cứu bệnh nhân, chắc phải hai mươi phút sau mới có thể tới được. Mời bác sĩ chuyên khoa khác tới cũng phải mất hơn hai mươi phút. Hiện giờ chúng ta chỉ có thể chờ đợi...

- Phải đợi sao?

Sắc mặt bác sĩ Lý bên cạnh cũng sầm hẳn xuống. Tình hình trước mắt, người bệnh đã sắp bị sốc tới nơi, không ngờ còn không được đưa tới bệnh viện. Cái gọi là cứu người như cứu hỏa, hiện giờ dù người bệnh miễn cưỡng ngừng chảy máu nhưng không cầm cự được bao lâu. Ai biết đợi được bao lâu chứ.

Lúc này những bạn học của người bị thương đứng bên ngoài cũng đã hiểu rõ chuyện gì xảy ra, lúc này đều cũng trở nên nóng nảy. Giờ rõ ràng bạn học mình đã bị thương không chịu nổi rồi, giờ còn chưa được đưa tới bệnh viện, chỉ sợ sẽ xảy ra chuyện mất.

Lúc này, vị sinh viên khóa trên lúc đầu kia rút ruột đi tới gần, cầu khẩn bác sĩ La kia:

- Bác sĩ, bạn học học khoa cháu, cháu phụ trách phụ đạo cho cậu ấy. Bác sĩ xem có còn cách nào không?

- Tôi cũng muốn lắm chứ... Nhưng thật sự chúng ta không có cách nào cả!

Lúc này bác sĩ La cũng bắt đầu lắc đầu nói:

- Thủ thuật thắt động mạch này yêu cầu rất cao, tôi không thực hiện được...

Nhìn dáng vẻ bất đắc dĩ của bác sĩ La, vị phụ đạo viên kia mặt trắng bệch, thầm nghĩ giờ chắc chỉ còn có thể nghe theo mệnh trời thôi.

Đúng lúc mọi người đều đang nhìn người bị thương đầy bất đắc dĩ, Giang Nguyên lại lên tiếng:

- Thôi đi, để tôi... Bác sĩ La, ông trợ giúp tôi một chút!

Nghe thấy giọng nói vang vang này, mọi người đều sửng sốt, đặc biệt là bác sĩ La, mặt lại càng tràn ngập kinh ngạc nhìn về hướng giọng nói vang lên.

Thấy không ngờ người nói chuyện lại chỉ là một thanh niên chừng hai mươi tuổi, bác sĩ La không nén nổi nhú mày, thầm nghĩ:

- Chẳng lẽ thằng ranh này uống nhầm thuốc rồi? Thắt động mạch lớn ở sâu như vậy là chuyện dễ sao? Tôi không làm được, tên nhãi miêng còn hỏi sửa như cậu có thể làm sao?

Nghĩ tới đây, bác sĩ La quay đầu nhìn về phía bác sĩ già họ Hồ, cho rằng lúc này tất nhiên bác sĩ Hồ luôn nghiêm nghị sẽ quát lớn mắng thẳng ranh không biết trời cao đất rộng này.

Mà Giang Nguyên lại đã tới gần bàn cấp cứu, nhìn người bị thương mặt càng ngày càng trắng, lông mày nhíu chặt, quay đầu nhìn về phía bác sĩ La đứng một bên, trầm giọng nói:

- Tình hình người bệnh càng lúc càng không ổn rồi, không trụ được bao lâu nữa. Bác sĩ La... Chúng ta bắt đầu đi!

- Ơ...

Bác sĩ La ngạc nhiên nhìn người thanh niên trước mắt, thấy vẻ đàng hoàng đĩnh đạc của hắn, lại không nhịn nổi nhìn thoáng qua bác sĩ Hồ đứng một bên.

Lúc này gã phát hiện ra mặt bác sĩ Hồ có vẻ hơi lạ, không cất tiếng quát lớn mắng thẳng nhãi này giống như gã từng nghĩ.

Chuyện này khiến bác sĩ La ngây ra, cảm thấy máu chưa kịp lên não, không biết cuối cùng bác sĩ Hồ có ý định gì.

Thấy bác sĩ La do dự, lúc này Giang Nguyên không chần chừ nữa, nói với y tá đứng một bên:

- Chuẩn bị màn cách ly...chuẩn bị làm thủ thuật...

Thấy vẻ mặt quái lạ của bác sĩ Hồ, rốt cục bác sĩ La không nhịn

nổi nữa, lại thấy Giang Nguyên đã đeo găng tay vô khuẩn, kính hải nói:

- Thằng... Thằng nhóc, cậu... Cậu cũng đừng làm loạn. Đây là chuyện liên quan tới mạng người đấy. Nếu khiến vết thương mở rộng hoặc tổn thương tới mạch máu, xảy ra vấn đề, cậu không gánh nổi trách nhiệm đâu!

Nghe thấy những lời này, lông mày Giang Nguyên hơi nhíu lại, lạnh lùng nhìn bác sĩ La một cái, trầm giọng nói:

- Nếu hiện giờ không làm thì y tuyệt đối không chịu nổi thêm một giờ đâu. Cho dù trưởng khoa của ông có tới kịp thì y cũng chết chắc rồi...

Những lời này của Giang Nguyên vừa thốt lên, sắc mặt bác sĩ La cũng tái đi, nhìn kỹ gương mặt trắng bệch của người bệnh trên giường, không nén nổi chần chờ. Bác sĩ La cũng đã đi làm cấp cứu mấy năm rồi, hiển nhiên nhận ra người bệnh giờ đã tới thời kỳ cực kỳ nguy hiểm rồi. Ông không dám ra tay đúng là bởi ông ta không thể làm được thật, thứ hai là không đảm đương nổi trách nhiệm. Cho nên ông ta hy vọng trưởng khoa có thể nhanh chóng tới kịp.

Thấy lúc này bác sĩ La vẫn còn đang do dự, lông mày Giang Nguyên nhíu lại, nhìn về phía vị phụ đạo viên kia, trầm giọng nói:

- Anh là giáo viên của người bị thương phải không, anh tới quyết định đi... Nếu anh đồng ý thực hiện thì tôi có thể thắt nút mạch máu cho y, đợi tới bệnh viện lại tiến hành thủ thuật nối mạch máu... Nếu không làm thì trong nửa giờ nữa, chắc chắn y sẽ chết!

Nghe thấy những lời này của Giang Nguyên, trái tim bác sĩ La bên cạnh cũng chấn động, liếc nhìn Giang Nguyên một cái, đưa một mẫu thông báo ra, nói tiếp:

- Đúng vậy... Nhưng các người cũng phải biết rằng, thủ thuật thắt nút mạch máu kia cũng có nguy hiểm, có thể khiến người bệnh càng xuất huyết nhiều hơn, nguy tới tính mạng. Mà nếu anh đồng ý thì ký vào đơn này. Như vậy thì tôi và vị... Vị bác sĩ dưới quyền bác sĩ HỒ này có thể dùng tới thực hiện thủ thuật!

Thấy những lời này của bác sĩ La, Giang Nguyên thầm thở dài trong lòng, biết rằng bác sĩ La này đúng là quá sợ nguy hiểm rồi. Nếu không phải cần một vị bác sĩ ngoại khoa chuyên nghiệp hỗ trợ, mình mới nắm chắc mười phần thành công thì mình cũng chẳng cần lãng phí thời gian đợi vị bác sĩ La này làm gì.

Hắn cũng lập tức trầm giọng thúc giục:

- Cần ký thì ký nhanh thôi. Cứ một phút trôi qua là y lại ít đi một tia hy vọng rồi!

Vị phụ đạo viên kia giờ rõ ràng cũng hơi do dự. Chuyện này liên quan tới sinh tử của học viên, mà gã chỉ là phụ đạo viên, tất nhiên cũng do dự rồi.

Chẳng qua đúng lúc gã đang do dự, cô gái bên cạnh gã đột nhiên cất giọng nói:

- Thầy Ngô, nếu cần ký thì... Mọi người chúng ta cùng ký!

- Hả...

Vị thầy giáo họ Ngô này sửng sốt, quay đầu nhìn nữ sinh bên cạnh nọ, thấy gương mặt xinh xắn mà đầy vẻ kiên định, không tự chủ được mà gật đầu.

- Đúng... Đúng vậy, thầy Ngô không cần lo lắng. Chúng ta cùng nhau ký!

Mấy nam sinh bên cạnh thấy cô gái kia nói mọi người cùng ký thì cũng vội vã gật đầu.

Lúc này Giang Nguyên mới thật sự chú ý tới nữ sinh này. Chỉ thấy nữ sinh này có khuôn mặt xinh xắn, vóc người cao gầy, mái tóc dài đen mượt có buộc một dải lụa hồng nhạt, để xoa xuống vai, rất cuốn hút người khác. Nhưng trên khuôn mặt kia lại lộ vẻ kiên định, thoạt nhìn còn bình tĩnh hơn vị phụ đạo viên kia nhiều.

Hơn nữa nhìn đám nam sinh đứng quanh và vị phụ đạo viên kia dường như cực kỳ tin phục nữ sinh nọ, còn cả việc vào lúc này nữ sinh nọ có thể phán đoán tình thế và quyết định ngay lập tức, đứng ra nơi đầu sóng ngọn gió, chịu trách nhiệm, Giang Nguyên

cũng tương đối bội phục. Hắn từng gặp một vị nữ đội trưởng như vậy, khiến hắn kinh ngạc không thôi.

Nhưng thật không ngờ là hôm nay hắn lại cũng gặp được một nữ sinh có khí chất cũng loại. Về cuốn hút kết hợp với kiên quyết lại càng quyến rũ tới cực hạn, thảo nào đám nam sinh lại vây quanh như vậy, có cảm giác như sao trời vây quanh trăng.

Thấy vị phụ đạo viên kia nhận tờ đơn, sau đó ký tên xuống dưới, nữ sinh nọ và mấy nam sinh cũng ký tên một bên, bác sĩ La kia mới vội vã đeo bao tay vào.

- Để tôi làm...

Có người ký tên xác nhận rồi, lúc này vị bác sĩ La kia cũng to gan hơn, nhìn Giang Nguyên một cái, trầm giọng nói.

Nói xong bác sĩ La cũng nhìn Giang Nguyên, chờ Giang Nguyên nói. Gã đã quyết định rồi, nếu đã có đơn ký, như vậy mình tới làm mới tốt. Làm sao có thể để một tên nhãi ranh sợ rằng chưa có cả giấy phép hành nghề ra làm thủ thuật khó khăn như vậy được.

Ai ngờ Giang Nguyên lại chẳng thềm ngẩng đầu, thuận tay lau vết thương, sau đó đưa tay nói với y tá bên cạnh:

- Lidocaine!*

*: Thuốc gây tê tại chỗ

Nghe thấy những lời này, vị y tá kia sửng sốt, sau đó liếc bác sĩ La giờ sắc mặt đã cực kỳ khó coi một cái, vội vã đưa ống tiêm đã chuẩn bị sẵn tới.

Nhận bơm kim tiêm, Giang Nguyên lưu loát tiêm vào khu vực tăng cơ xung quanh vết thương, sau đó tiến hành gây tê.

Lúc này sắc mặt bác sĩ La đỏ bừng, sửng ra tại chỗ, nhìn Giang Nguyên dĩ nhiên không để ý tới mình, sắc mặt liên lúc đỏ lúc trắng, rất khó chịu nổi.

Bác sĩ Hồ ở một bên vẫn im lặng nhìn Giang Nguyên, không nói gì, chỉ đến lúc này mới cất lời, từ tốn nói với bác sĩ La:

- La Cường... Kỹ thuật của Giang Nguyên cũng không tồi đâu. Hay nhờ cậu chịu khó một chút, giúp hần xử lý đi!

Nghe thấy những lời này của bác sĩ Hồ, lúc này bác sĩ La cũng thăm xấu hổ, thăm nghĩ tại sao bác sĩ Hồ lại nói như vậy đây? Chẳng lẽ ông ấy yên tâm với đồ đệ này của mình sao?

Chẳng qua trong lòng mặc dù cực kỳ bức tức nhưng cuối cùng gã vẫn hiểu rõ bản thân mình. Chẳng qua gã vẫn không lộ vẻ cao ngạo, nói với bác sĩ Hồ một bên:

- Ông Hồ... Ông xem đồ đệ này của ông đó, chuyện liên quan tới mạng người mà hần lại cậy mạnh như vậy. Tôi nói để tôi tới thực hiện, đó là thái độ phụ trách với người bệnh của tôi. Ông xem hần... Thế là thế nào!

Đối mặt với sự tức tối của bác sĩ La, bác sĩ Hồ cũng không tiện nói nhiều. Vừa rồi ông không cất lời ngăn cản Giang Nguyên bởi vì dù ông không giỏi ngoại khoa nhưng cũng nhận rõ được tình hình nguy cấp của bệnh nhân.

Mà năng lực Giang Nguyên đã biểu lộ ra từ đầu, còn cả vẻ tự tin, lạnh nhạt trên mặt hần khiến bác sĩ Hồ cảm thấy tin tưởng hần một cách khó hiểu. Nếu thật sự Giang Nguyên có thể thắt nút động mạch kia, gửi đến bệnh viện cứu chữa thì tất nhiên là tốt nhất.

Cho nên hiện tại bác sĩ La trách cứ, bác sĩ Hồ cũng không tiện nói nhiều. Dù sao đây cũng là lần đầu ông gặp Giang Nguyên, mặc dù có sự tin tưởng vô cớ với hần, nhưng có thể không ngăn cản hần đã là tín nhiệm cực đại rồi.

Hiện tại cũng không tiện trả lời với bác sĩ La thế nào được.

Chương 18: Thắt mạch máu siêu nhanh

Khi bác sĩ La đang biểu lộ vẻ mặt tức tối của mình thì Giang Nguyên đã sớm chẳng ngó ngang tới gã nữa, lúc này tay chân bận rộn không ngừng. Nếu có bác sĩ La hỗ trợ một bên thì hần có thể nói nắm chắc một trăm phần trăm. Nhưng trước kia khi hần làm thủ thuật này cũng đều như vậy, phần lớn đều hoàn thành một

mình. Tuy rằng cũng phiền hà hơn một chút nhưng Giang Nguyên vẫn có tự tin

Cho dù xác suất thành công hạ xuống tới tám phần mười nhưng không phải ít nhất cũng có tám phần sao? Chẳng lẽ không có ông La giết lợn thì chúng ta không được ăn thịt lợn à?

Trong thời gian ngắn ngủi chưa tới một phút, Giang Nguyên đã dùng kim cầm máu mở miệng vết thương, đồng thời thỉnh thoảng dùng băng gạc rửa sạch máu tụ trong vết thương, sau đó nhanh chóng nhờ kinh nghiệm của mình, tìm được động mạch đang chảy máu ở phía sâu dưới lớp cơ.

Thấy mạch máu bị đứt trông không to hơn hạt đỗ bao nhiêu, vẻ mặt Giang Nguyên vui mừng, trầm giọng nói:

- Chuẩn bị kim ... Chỉ... Kim cắt tới đây...

Y tá đứng một bên vẫn đang lo lắng nhìn hẩn chăm chú chờ lệnh, lúc này lập tức đưa kim cắt tới, muốn xem vị bác sĩ Giang tuổi trẻ mà thần kỳ này làm thủ thuật này cho tốt.

Lúc này bác sĩ La đang đứng cạnh bác sĩ Hồ phát tiết sự bất mãn của mình cũng nghe được câu này của Giang Nguyên, lập tức sắc mặt tái mét, quay phắt đầu nhìn lại khu phẫu thuật, mặt đầy vẻ kinh hãi.

Hiển nhiên bác sĩ La biết lúc này cần kim và chỉ có nghĩ là gì, có nghĩa là Giang Nguyên đã tìm được mạch máu bị đứt kia, bắt đầu chuẩn bị thắt nút.

- Sao lại có thể như vậy? Mới bao lâu? Một mình hẩn làm sao tìm được...

Bác sĩ La kinh hãi nhìn Giang Nguyên dưới tình huống không có bất cứ ai hỗ trợ, chỉ dựa vào hai tay, tay phải cầm kẹp máu đặt vào giữa khu cơ đầy máu, tay trái cầm nhíp vạch tầng cơ ra, sau đó nhẹ nhàng kẹp vào sâu trong khu máu tích tụ một cái, sau đó liền nối kẹp máu ra...

Tay phải hẩn lại lấy kim và chỉ từ tay y tá, xoay chuyển trong khu máu tụ một cái, sau đó vút kẹp trong tay trái ra, hai tay buộc đuôi

sợi chỉ thật lưu loát, sau đó liền bỏ hẳn kẹp máu ra, nhận lấy cái kéo từ tay y tá, cắt nhẹ một nhát.

Sau khi cắt đứt đầu chỉ, Giang Nguyên thở nhẹ một hơi, đặt vào khay bên cạnh, ngẩng đầu trầm giọng nói với bác sĩ La một bên:

- Ổn rồi... Đã buộc tốt rồi. Mau chóng xuất phát....

- Hả... Sao... Sao có thể chứ?

Bác sĩ La cứng họng nhìn miệng vết thương, đột nhiên lắc đầu nói:

- Chuyện này... Chuyện này không có khả năng...

Thấy bác sĩ La vẫn ngần ra, Giang Nguyên nhú mày, thuận tay cầm một miếng gạc khô, lau nhẹ ở miệng vết thương. Sau khi lau máu đọng đi, chỉ thấy bên trong miệng vết thương khô ráo, không có chút máu nào trào ra nữa.

- Đi mau...

Giang Nguyên bỏ găng tay dính máu vào thùng rác, hừ lạnh một tiếng, trừng mắt nhìn bác sĩ La vẫn lộ vẻ không thể tin, nói:

- Hiện giờ đang phải giằng co từng phút một, đừng bỏ lỡ thời gian!

- A...

Bị Giang Nguyên trừng mắt một cái, bác sĩ La mới tỉnh táo lại, quay đầu gọi ra bên ngoài:

- Người nhà... Mau chóng tới giúp nâng bệnh nhân... Lên xe!

Mấy bạn học cùng phụ đạo viên đang lo lắng bên ngoài nghe thấy lời này, lúc này cũng hiểu ra, thở phào một hơi, sau đó vội vã chạy tới, nâng bạn học của mình lên xe cứu thương dưới sự chỉ dẫn của bác sĩ La.

Mà cô gái đi cuối cùng đột nhiên quay đầu cười cười cảm kích với Giang Nguyên, mặt cười khiến đôi mắt cong cong tuyệt đẹp như trăng lưỡi liềm, nói:

- Cám ơn anh... Bác sĩ Giang!

- Ấy... Không cần khách sáo!

Đột nhiên Giang Nguyên bị nụ cười cực kỳ xinh đẹp của nữ sinh nọ làm cho ngẩn ngơ, sau đó mới mỉm cười gật gật đầu.

Nhìn dáng vẻ xinh đẹp tuyệt trần của nữ sinh kia biến mất ngoài cửa, Giang Nguyên mới âm thầm cảm thán:

- Xem ra mình bỏ qua đại học Đông Nguyên đúng là đáng tiếc mà...

- Giang Nguyên... Cậu vất vả rồi...

Giang Nguyên đang cảm thán, đột nhiên bị giọng nói của bác sĩ Hồ ở bên cạnh làm giật mình, phát hiện ra không ngờ mình vẫn đang ngẩn ra, vội vàng quay đầu gật đầu cười với bác sĩ Hồ:

- Ông Hồ... Ông đừng khách sáo!

- Nào nào... Tới phòng làm việc của tôi ngồi đã...

Ông bác sĩ Hồ mỉm cười gật đầu, sau đó nói.

Phòng làm việc của bác sĩ Hồ dù không lớn nhưng bố trí cũng rất tao nhã, cổ kính đẹp đẽ. Giang Nguyên ngồi vào chỗ rồi, bác sĩ Hồ rót cho hắn một ly trà rồi nói:

- Giang Nguyên... Ông nội cháu dạo này thế nào?

- Cám ơn ông Hồ quan tâm...

Giang Nguyên hơi nhồm dậm, tỏ vẻ cảm tạ rồi cười nói:

- Sức khỏe ông nội cháu vẫn không tồi, gần đây tinh thần cũng tốt lắm!

Bác sĩ Hồ vui mừng gật đầu, sau đó nhìn Giang Nguyên, trầm giọng nói:

- Thăng nhóc cháu mất tích ba năm, ba năm nay cũng không biết làm sao ông nội cháu vượt qua được. Lần này cháu vừa về mới vài ngày, ông nội cháu đã đẩy cháu tới chỗ tôi, thật thương cho sự khổ

tâm của ông ấy!

Giang Nguyên im lặng gật đầu. Tất nhiên là hẳn hiểu chuyện này.

Thấy dáng vẻ của Giang Nguyên, bác sĩ Hồ hài lòng gật đầu, sau đó thận trọng nói với hẳn:

- Giang Nguyên... Ý của ông nội cháu là muốn cho cháu theo tôi học tập nội khoa. Nhưng vừa rồi tôi thấy khả năng ngoại khoa của cháu cực kỳ cao, cháu xác định muốn học nội khoa sao?

Giang Nguyên cười khỏ một tiếng:

- Ông Hồ... Ý của ông nội cháu là muốn cháu làm đồ đệ của ngài, học một hai năm, sau đó đi thi lấy chứng chỉ hành nghề.

Bác sĩ Hồ từ từ gật đầu, tỏ vẻ đã rõ, sau đó thở dài:

- Vậy thì được đi... Dù sao thì sau này cháu cũng hành nghề Trung y, coi như kiêm cả ngoại khoa cũng được... Hiện tại chúng ta vẫn cần có chứng chỉ mới được hành nghề y, nhưng chủ yếu vẫn coi trọng năng lực bản thân. Chuyện sau này để sau này nói đi...

Nói xong ông nhìn Giang Nguyên cười nói:

- Vậy sau này cháu theo tôi... Giúp việc trong phòng khám đi. Hơn nữa về phương diện ngoại khoa... Cháu cũng có thể cùng hỗ trợ bác sĩ Lý...

Giang Nguyên mỉm cười gật đầu nói:

- Cám ơn ông Hồ... Thế là tốt rồi!

Thấy Giang Nguyên đồng ý, bác sĩ Hồ vuốt râu cười mừng rỡ, nói:

- Tốt... Có cháu ở đây, sau này không lo lắng về phương diện ngoại khoa thiếu bác sĩ Lý nữa, tôi cũng yên tâm hơn nhiều!

- Như vậy đi... Giang Nguyên... Vốn một học việc chờ chứng chỉ sẽ được bao ăn bảo ở, tiền lương một tháng một ngàn đồng. Của cháu là... Bao ăn ở, một tháng hai ngàn, không tính tiền thưởng, tạm thời giống như Trương Nhạc nhé?

Nghe thấy được hai ngàn, Giang Nguyên cười, sau đó nói:

- Vâng... Cứ làm theo lời ông Hồ đi...

Dựa theo sắp xếp của bác sĩ Hồ, Giang Nguyên sẽ ở trong một phòng trống trên tầng hai phòng khám. Vốn những người làm ở đây đều là người địa phương Vân Giang, kể cả Trương Nhạc vừa được bác sĩ Hồ nhắc tới cũng là người địa phương, trên cơ bản đều hết giờ về nhà. Cho nên sau chín giờ tối, nơi này không có ai nữa.

Chẳng qua hiện giờ có Giang Nguyên tới, vừa vặn buổi tối Giang Nguyên ở lại trông phòng khám.

Bác sĩ Hồ gọi Trương Nhạc tới, bảo gã dẫn Giang Nguyên lên phòng nghỉ một lúc.

Đi phía sau Trương Nhạc, Giang Nguyên lên lầu, tới trước cửa một gian phòng. Trương Nhạc cười với Giang Nguyên, nói:

- Giang Nguyên... Đây là phòng của cậu!

Giang Nguyên nhìn thoáng qua Trương Nhạc, thấy trong nụ cười của đối phương lại có một tia e ngại... Dường như còn có thể tồn tại một tia ghen ghét...

Ánh mắt hơi lóe lên, Giang Nguyên liền hiểu rõ vì sao đối phương lại có vẻ mặt như vậy. Vốn chỉ có một mình Trương Nhạc theo học bác sĩ Hồ, hiện giờ có thêm mình, như vậy coi như bị mình phân một nửa sở học. Nếu đối phương mà còn hoan nghênh mình, như vậy đúng là có vấn đề rồi.

Hắn lập tức cũng mỉm cười, tỏ vẻ cảm ơn Trương Nhạc, sau đó từ từ bước vào phòng.

Nhìn hoàn cảnh trong phòng, Giang Nguyên cũng rất hài lòng. Tầng hai vốn có bốn phòng lớn, chẳng qua ba gian trong đó đã đổi thành nhà kho hoặc phòng bệnh.

Còn lại một căn phòng lớn là phòng của Giang Nguyên hiện giờ, trong phòng có cả nhà tắm, bố trí cũng không tồi, có giường có tủ, thậm chí cả chăn đệm đầy đủ, giống như một căn phòng mới vậy.

Đặt ba lô lên trên ghế, lấy quần áo mới trong tủ ra mặc, sau đó Giang Nguyên liền đi ra siêu thị gần đó mua chút đồ dùng cá nhân.

Vác túi đi trở về phòng khám, nhìn đám sinh viên mặt ngây thơ không chút âu lo thảnh thơi đi trên đường, Giang Nguyên chỉ cảm thấy trái tim đã chai sạn từ rất lâu của mình dường như cũng bắt đầu được nói lỏng.

Hơi ngẩng đầu, nhắm hai mắt hưởng thụ ánh nắng ấm áp trên đỉnh đầu, Giang Nguyên thở phào một hơi, sau đó buông lỏng toàn thân, nói nhỏ:

- Chỗ này không phải như tiền tuyến nữa...

Thả bước từ tốn, mặt còn hơi mỉm cười, cơ mặt đã hơi co cứng từ lâu giờ cũng bắt đầu giãn ra...

Đột nhiên, bước chân Giang Nguyên càng chậm rồi ngừng lại, từ từ giang hai tay ra, ngửa đầu cảm nhận ánh mặt trời đã hơi nóng nực, hít sâu một hơi, sau đó mặt bắt đầu lộ nụ cười nhẹ, hơn nữa càng ngày càng rõ ràng. Cơ thể Giang Nguyên vốn những năm gần đây đều trong tình trạng căng thẳng cũng từ từ được buông lỏng...

Đám thanh niên nam nữ đi qua cũng tò mò nhìn thẳng nhai đang đứng cười như thần kinh bên đường, mặt lộ ý cười tò mò. Không ít nữ sinh còn che miệng cười trộm hắc...

- Cười trông cũng đẹp giai... Đáng tiếc là bị ngớ ngẩn....

- Ủ ừ... Cũng giống. Nhưng tôi thấy hắc có vẻ giống như bị thất tình nghiêm trọng, sau đó mãi cũng nghĩ thông, giờ có vẻ được giải thoát...

- Ồ... Sao tôi cảm thấy cậu càng ngày càng tinh mắt vậy? Đúng là giống hệt...

- Nhưng cậu có cảm thấy không? Anh chàng thất tình này, nhìn... Đáng người đẹp dễ, vóc người cũng không tồi đâu... Đúng là người đẹp mà tim cũng đẹp, không biết là mẫu người yêu thế nào...

- Mê giai... Có phải thích rồi không? Có cần tôi đến hỏi người ta giúp cậu xem địa chỉ, điện thoại thế nào không? Thuận tiện bảo

người ta gọi điện cho cậu luôn?

- Hử... Đợi tôi chụp một cái selfie xong liền đi...

Giang Nguyên cũng không chú ý tới những chuyện này. Người bên cạnh đi lui tới không ngừng, hấn lại như đang đắm chìm trong hoàn cảnh ấm áp mà buông lỏng kia.

Lúc này, hình xăm màu đỏ trên vai trái hấn lại bắt đầu lóe sáng từ tốn. Một loạt tin tức hiện ra:

- Tinh thần cơ thể tiến vào trạng thái không minh, tế bào não ở trạng thái tích cực cực độ. Năng lượng tinh thần khác loại tăng tốc hấp thu... Đuôi đầu trong cữu vĩ tăng tốc khôi phục...

Chương 19: Hai mươi tám giây

Vẻ tươi cười trên mặt Giang Nguyên vô cùng tự nhiên thoải mái, hai tay giang ra đứng một bên đường. Ánh mặt trời rơi xuống khuôn mặt tuần tú, đúng là một khuôn mặt vô cùng sáng lạn.

Hấn cứ đắm chìm trong đó, yên lặng cảm nhận sự ấm áp buông lỏng này, không hề đề phòng, cơ thể không phải co cứng khẩn trương, thả lỏng hoàn toàn.

Dòng người không ngừng vội vã tới lui bên cạnh, thỉnh thoảng có người dừng chân nhìn nam sinh có vẻ tươi cười dưới ánh mặt trời đến sáng lạn, còn hơi ngớ ngẩn này, rút di động ra chụp tách một cái, sau đó che miệng cười trộm rồi đi.

Không bao lâu sau, một chiếc xe phóng vèo qua gần bên cạnh Giang Nguyên, khiến vẻ tươi cười trên khuôn mặt Giang Nguyên giảm đi, rốt cục cũng bị đánh thức lại dưới ánh nắng.

Giang Nguyên mở hai mắt, hơi nghi hoặc nhìn bốn phía một hồi, sau đó mới nhớ ra vừa rồi mình cảm thấy rất thoải mái, giống như đuổi hấn cột sống, cảm thấy như người cũng dài ra vậy...

Lúc Giang Nguyên đi vào phòng khám, lúc đó tình cờ gặp bác sĩ Hồ ló mặt ra. Thấy Giang Nguyên mang theo đồ về, bác sĩ Hồ cười nói:

- Giang Nguyên... Mang đồ về phòng để rồi xuống ăn cơm tối nhé...

- Vâng... cháu biết rồi, ông Hồ...

Giang Nguyên cười đáp một tiếng, sau đó vội vàng trở về phòng cất đồ.

Nhìn bóng lưng Giang Nguyên, trong mắt bác sĩ Hồ đột nhiên lóe lên vẻ nghi hoặc, đột nhiên cảm thấy hiện giờ Giang Nguyên dường như hơi khác so với Giang Nguyên mình mới tiếp xúc.

Giang Nguyên đầu tiên lễ phép lạnh nhạt, bên trong mang theo một tia hơi thở lạnh lẽo âm trầm mà người ta khó phát hiện ra. Hơi thở như vậy rất hiếm khi xuất hiện ở người tuổi như hắn. Nhưng giờ chưa tới bao lâu, tia hơi thở âm u ẩn sâu trên người Giang Nguyên lại giống như đã hoàn toàn biến mất trong nháy mắt, khiến cho Giang Nguyên trước mặt có dáng vẻ đầy sáng sủa của người tuổi trẻ.

Chẳng qua bác sĩ Hồ cũng không muốn nghĩ ngợi nhiều, cười cười rồi đi ra cửa.

Lúc ăn tối, rốt cục Giang Nguyên cũng gặp được toàn bộ nhân viên của phòng khám.

Nhìn đầy người ngồi ở bàn ăn, Giang Nguyên mới thực sự xác nhận, phòng khám của bác sĩ Hồ này giống hệt một bệnh viện nhỏ.

Chị Ngô, anh Hoàng phòng dược, chị Trương, chị Lưu, Tiểu Tình, Tiểu Lệ, Tiểu Mỹ là y tá; ngoại khoa có bác sĩ Lý, phụ khoa có bác sĩ Lưu. Dì La bảo mẫu, công cả bác sĩ Hồ và Trương Nhạc, tổng cộng là mười một người. Hiện giờ có thêm Giang Nguyên là thành đủ một tá.

- Mọi người lại làm quen một chút... Vị này là Giang Nguyên, từ hôm nay trở đi sẽ trở thành một thành viên của phòng khám chúng ta rồi...

Một số đồng nghiệp ngồi ở đây, không ít người lúc chiều đã gặp Giang Nguyên, đương nhiên dù chưa gặp thì cũng biết tên hắn, biết chiều nay hắn thực hiện thủ thuật kia rồi...

- Hai mươi tám giây... Bỏ qua thời gian gây tê, thời gian thực hiện thắt mạch máu chính thức chỉ có hai mươi tám giây....

Chị Trương y tá lúc đó giúp đỡ tiến hành thủ thuật nhớ rất rõ, hơn nữa từ chiều tối giờ thỉnh thoảng vẫn than thở nói với những đồng nghiệp chuyện này. Thủ thuật kể cả bác sĩ La đứng đầu khoa cấp cứu của không dám làm, vị bác sĩ trẻ họ Giang này lại chỉ mất có hai mươi tám giây đã thành công. Lúc ấy cô nhắm tính được rất rõ ràng.

Cho nên những đồng nghiệp chưa gặp Giang Nguyên cũng đều dùng ánh mắt tò mò, rồi rít nhìn về phía hắt, quan sát người thanh niên nhìn có vẻ còn rất ít tuổi này.

- Chào mọi người, tôi là Giang Nguyên... Sau này mong mọi người giúp đỡ nhiều hơn...

Mặt Giang Nguyên đầy nụ cười, gật đầu chào hỏi.

- Ôi chào.. Hoan nghênh hoan nghênh... Bác sĩ Giang, sau này mọi người cùng nhau giúp đỡ nhau... Ha ha...

Bác sĩ Lý cười ha hả, đáp lời cực kỳ nhiệt tình.

- Đúng đúng... Bác sĩ Giang đừng khách sáo...sau này mọi người đều là đồng nghiệp...

Những người còn lại cũng rít rít đáp.

Trong bữa cơm tối, Giang Nguyên liên dần dần trở nên thân quen với mọi người. Ăn xong, hắt đi dạo quanh một vòng phòng khám coi như làm quen một chút.

Chẳng qua Giang Nguyên cũng phát hiện ra việc kinh doanh của phòng khám cũng không tồi, dù là buổi tối, thỉnh thoảng vẫn có người tới khám bệnh.

Đối với nội khoa mà sắp tới mình sẽ dành phần lớn thời gian, Giang Nguyên dần dần cũng trở nên quen thuộc. Trương Nhạc theo danh nghĩa là theo học bác sĩ Hồ, thực tế gã đã có quyền khám bệnh độc lập, hơn nữa còn phụ trách giúp bác sĩ Hồ tiến hành điều trị thuốc tây y với bác sĩ Hồ, đồng thời tiến hành chẩn trị sơ bộ về

phương diện Trung y.

Mà chủ yếu bác sĩ HỒ tiến hành chữa bệnh theo Trung y, khi Trương Nhạc dùng thuốc tây thì chỉ nhìn đại khái một chút, sau đó vẫn muốn để Trương Nhạc sử dụng Trung y cho nghiêm chỉnh hơn.

Chuyện này khiến Giang Nguyên cảm thấy hơi kỳ quái. Một bác sĩ đã có chứng chỉ hành nghề tới học Trung y của bác sĩ HỒ thì đúng là cũng hơi quái lạ.

Chẳng qua đây là chuyện riêng của người ta, Giang Nguyên cũng không suy nghĩ nhiều. Hắn chỉ mặc đồng phục, sau đó nghe bác sĩ HỒ hỏi bệnh, khám bệnh, cũng xem mạch của bệnh nhân một chút, cuối cùng xem phương thuốc bác sĩ HỒ và Trương Nhạc kê.

Cơ sở Trung y của Giang Nguyên cũng không tồi, mặc dù hắn chưa học Trung y chính thức nhưng từ nhỏ đã được ông nội dạy dỗ về phương diện này. Đồng thời nhiều lần xem bệnh, ông cũng để Giang Nguyên ở bên cạnh theo dõi, vừa giảng giải một số bệnh cho hắn nghe. Cho nên khi xem bệnh và thuốc bác sĩ HỒ kê, đại đa số Giang Nguyên vẫn hiểu được.

Về phần tay y thì lúc này Giang Nguyên đúng là rối rắm. Từ bé ông nội chẳng dạy gì, đến lúc lớn thì đi theo đội trưởng ba năm, bị bọn họ ép phải đọc một bụng sách, trừ lý luận ra, nội khoa, ngoại khoa các thứ rối tinh rối mù, kể cả tim gan phèo phổi cũng miễn cưỡng nghe được ai hô hấp nặng, ai hô hấp yếu, có rì rào phế nang hay không, nhưng căn bản là không hiểu nhiều.

Như vậy Giang Nguyên đột nhiên có thể kết luận, xem ra đánh trận trên giấy, đại đa số thời điểm đều không ăn thua...

Nhưng bác sĩ HỒ cũng khá hài lòng với Giang Nguyên. Ít nhất thỉnh thoảng khi hỏi hai ba câu về vấn đề Trung y, Giang Nguyên đều có thể đáp hết sức ổn thỏa.

Người bệnh tối đến cũng không nhiều, vốn phần lớn bác sĩ và y tá đều về nhà từ sáu giờ tối nhưng hôm nay bởi Giang Nguyên đến nên bọn họ ở lại cùng ăn tối, sau đó ngồi thêm hai giờ nữa mới đồng loạt tan sở.

Lúc này khoảng tám giờ bác sĩ HỒ cũng rời khỏi phòng khám, còn lại Trương Nhạc và một y tá Tiểu Mỹ và anh Hoàng có trách nhiệm trực ở phòng được.

Lúc này Giang Nguyên cũng đã biết chín giờ rưỡi phòng khám sẽ đóng cửa, chẳng qua khi hắn thấy mới chín giờ mà mắt đã díp lại buồn ngủ.

Cũng chẳng còn cách nào, Giang Nguyên đành phải tự biết mình, không thể tự tiện đóng cửa phòng khám, ngồi gà gật đợi hết giờ

Còn may tới chín giờ, cơ bản không có bệnh nhân nữa, thỉnh thoảng chỉ có người tới mua thuốc nên Giang Nguyên cứ ngồi đó gà gật, cuối cùng cũng không ngủ hẳn.

Nhưng vẫn còn Trương Nhạc ngồi đối diện, nhìn Giang Nguyên với vẻ quái dị. Lúc này còn sớm thế mà thẳng ranh đối diện đã gà gật rồi à? Ngồi thế mà lưng vẫn thẳng tắp, nhưng hai mi mắt lại sắp dính vào nhau rồi.

- Chà... Giang Nguyên. Nếu cậu mệt thì đi ngủ đi... Để khi tôi đi sẽ khóa cửa lớn cho...

- À... Không sao đâu. Không sao đâu...

Giang Nguyên cố tỉnh táo đáp Trương Nhạc một câu, nhưng vẫn không đứng dậy. Hắn cảm thấy giờ mình không thể như ở nhà được, nhất định phải gượng tỉnh táo, sửa thói quen mới chín giờ đã mệt rồi này. Hắn bác sĩ HỒ tối nào cũng chín rưỡi mới đóng cửa phòng khám, nếu đi ngủ sớm thì thật xấu hổ.

May mà ba năm nay ý chí lực của hắn được rèn luyện không tồi, sau khi uống một chén trà đặc xong, vẫn có thể cố tỉnh thêm nửa giờ, mặc dù hơi mơ hồ nhưng vẫn không ngủ gật hẳn.

Đang lúc mơ hồ, đột nhiên trong não lóe lên tin tức:

- Cơ thể mạnh mẽ kháng cự hôn mê... Thời gian hôn mê đẩy lùi một giờ...

Sau khi tiếng nói này vang lên, đột nhiên tinh thần Giang Nguyên rung động, mở to hai mắt, phát hiện ra mình chẳng còn buồn ngủ

chút nào nữa, đầy tỉnh táo như vừa ngủ dậy vậy.

Trương Nhạc lúc này đang ngồi đối diện đọc sách, thỉnh thoảng buồn cười nhìn Giang Nguyên, chờ xem Giang Nguyên có thể cố tới lúc nào mới gục xuống bàn, lúc này lại bị Giang Nguyên mở bừng mắt ra dọa giật mình.

Thấy hai mắt vẫn còn hơi mơ hồ của hắn, trong nháy mắt liền trở nên tỉnh táo, Trương Nhạc thật sự bị làm cho mặt đầy nghi ngờ. Rốt cục thằng ranh này chơi trò gì vậy...

Mà lúc này Giang Nguyên cũng xoa xoa đầu nghi hoặc, không biết rốt cục mình bị làm sao, sao gà gât thế mà giờ lại tỉnh như sáo.

Chín rưỡi, phòng khám đóng cửa. Đợi tới sau khi mọi người đi cả rồi, Giang Nguyên mới đóng chặt cửa lớn, sau đó liền trở về phòng. Chỉ là hắn vừa tắm rửa vừa nghĩ ngợi, không hiểu cuối cùng là có chuyện gì.

Không còn thấy buồn ngủ, Giang Nguyên tắm rửa xong liền hơi hưng phấn ngồi lên giường, mở TV ra, định xem. Phải biết là từ sau khi hắn trở về, cứ chín giờ là mệt rã rời nên còn chưa thức khuya xem phim bao giờ.... Chẳng qua mới vừa xem vài phút, đột nhiên cơn buồn ngủ lại kéo đến.

- Mẹ nó... Sao lại đến rồi...

Thấy không ổn, Giang Nguyên mắng thầm một tiếng, lập tức bấm điều khiển tắt TV, sau đó đưa tay tắt đèn, lăn quay ra giường.

Quả nhiên khi Giang Nguyên không cố gắng chống cự, lúc này vừa nằm lên giường lên mê man đi...

Sau đó có những tin tức xuất hiện:

- Cơ thể tiến vào trạng thái hôn mê.... Bắt đầu phân tích năng lượng tinh thần lạ...

Theo những tin tức này xuất hiện, trước mắt Giang Nguyên sáng ngời, sau đó vị tổ sư gia của hắn lại xuất hiện, bắt đầu lắc lư giảng giảng cách chế thuốc mới...

- Sâm Tô Ấm dùng thêm Trần Bì, Chỉ Xác, Tiền Hồ và Bán Hạ, Can Cát Mộc Hương, cho thêm nước quýt, dùng thích hợp nhất khi bị ngoại cảm. Sâm Tô Ấm: Ích khí giải biểu, lý khí hóa đàm; chủ trị: Người yếu gặp phong hàn, bên trong có đờm...

Tư duy của Giang Nguyên lại rơi vào hoàn cảnh mơ hồ kỳ dị kia, không còn chút cảm giác nào với thế giới bên ngoài. Vốn bác sĩ Hồ còn vui mừng vì rốt cục tối đến phòng khám này có người gác đêm, nếu biết hiện giờ Giang Nguyên ngủ say như chết, coi như phòng khám có bị người ta khuân đi hết Giang Nguyên cũng không tỉnh lại, không biết có tức mà ngắt đi hay không.

Giang Nguyên nằm im lặng như thế, không biết ở đại học Đông Nguyên đối diện cửa sổ của hắn, một số tin tức về hai người đã khiến một số người chú ý.

Chương 20: Ông Hồ kiểm tra

Trong phòng ngủ ký túc xá nữ, nhà năm phòng 306, Lý Tiểu Vũ đang nằm đọc điện thoại, đột nhiên thấy một bạn học đang status, hơn nữa còn gửi một tấm ảnh đề là "trên đường gặp một chàng thất tình ngây ngẩn...".

Lý Tiểu Vũ tò mò nhìn thoáng qua, sau đó đôi mắt xinh đẹp trong nháy mắt liền mở tròn ngạc nhiên.

- Anh Tiểu Nguyên?!

Tiểu Vũ kinh ngạc nhìn ảnh trên điện thoại, xoa xoa mắt mình, rốt cục xác nhận người trong ảnh đúng là anh Tiểu Nguyên không nên xuất hiện ở nơi này...

- Sao anh Tiểu Nguyên lại chạy tới Văn Giang rồi? Còn ở đường Văn Các?

Nhìn ảnh chụp, Tiểu Vũ tò mò lắm lắm.

Trong phòng ngủ 602 đối diện ký túc xá của Tiểu Vũ cũng có một nữ sinh mặc áo ngủ hồng nhạt đang xem máy tính, vừa dùng máy sấy sấy mái tóc dài, thỉnh thoảng rung tay, lộ khuôn mặt cực kỳ

xinh đẹp.

Sau khi sấy tóc khô xong, nữ sinh đặt máy sấy xuống, thuận tay cầm lược chải mái tóc dài của mình, sau đó tiện tay di chuột lướt mạng.

Trên mạng có mấy chữ to cực kỳ bắt mắt:

- Dẫn đàn đại học Đông Nguyên...

Sau khi lướt một loạt bài post, nữ sinh đang định tắt máy tính thì đột nhiên thấy một người post bài có ID là Tử Nguyệt Miêu Miêu đăng một bài:

- Gặp dịp chụp một soái ca đang "đứt dây"... Ô chao, muốn đến hôn một cái...

- Đồ mê giai này...

Nhìn bài đăng, khóe miệng nữ sinh hơi nhếch lên, lộ nụ cười khe rất hấp dẫn, sau đó tiện tay bấm vào bài post.

Tấm ảnh trong bài post từ từ mở ra, nữ sinh liếc qua tùy ý một cái, đột nhiên nụ cười trên mặt cứng lại...

- Cơ thể sắp thức tỉnh, tạm dừng hấp thu năng lượng tinh thần khác lạ... Bởi tinh thần cơ thể tiến vào trạng thái không minh, trạng thái tinh thần được thanh lọc, tế bào não tích cực, tăng tốc hấp thu phân tích năng lượng tinh thần, hiệu suất đề cao 93%. Lần này đã hấp thu tin tức của một 1035 phương thuốc. Năng lượng tinh thần còn thừa sẽ được hấp thu phân tích trong lần hôn mê kế tiếp...

Năm rưỡi sáng, một loạt tin tức hiện lên. Cũng bởi thời gian Giang Nguyên tiến vào hôn mê bị lùi lại một giờ, nên thời gian hẳn tỉnh lại cũng chậm một giờ. Gần sáu giờ sáng, Giang Nguyên chuẩn bị tỉnh lại.

Xoa xoa đầu vẫn đau nhức như mọi khi, Giang Nguyên mặc một bộ quần áo ngủ, rửa mặt một chút rồi đi ra cửa lớn của phòng khám. Chẳng qua nhìn người qua lại trên đường lúc sáng sớm, Giang Nguyên thở dài một hơi. Thành phố lớn không thể giống như sân

nhà mình, muốn tìm một nơi có thể luyện công cũng không dễ gì.

Giang Nguyên nhìn quanh bốn phía một chút, phát hiện ra nếu muốn tìm một địa phương thì chắc chỉ có một. Nhìn tám biển đại học Đông Nguyên kia, hắc cười khổ một tiếng, sau đó liền đi về phía cửa.

Tiến vào trong cửa đại học Đông Nguyên, nhìn những con đường nhỏ trong rừng, còn cả không khí tươi mát kia, tinh thần hơi mệt mỏi của Giang Nguyên bỗng rung lên, sau đó liền liếc xung quanh rất nhanh, tìm một nơi cây cối khá dày mà chạy tới.

Lúc này trời còn sớm, mặc dù thỉnh thoảng có sinh viên dậy tập thể dục nhưng Giang Nguyên đi một vòng xong liền vẫn tìm được một địa phương yên tĩnh.

Khu vực này là một khu rừng nhỏ, có một con đường nhỏ chạy xuyên qua rừng. Mà ở trong khu rừng này còn có một sân xi măng nhỏ, bên cạnh có mấy cái ghế đá dài, có vẻ như là nơi nam nữ hẹn hò.

Chẳng qua giờ là lúc sáng sớm, tất nhiên chẳng có ai ra hò hẹn giờ này, hơn nữa người tập thể dục cũng không có khả năng chạy tới tận đây. Sân xi măng rất khô ráo, hơn nữa bên cạnh cũng có cây lớn cành to, khiến Giang Nguyên cực kỳ hài lòng. Xem ra không phải dừng luyện công rồi.

Thả chậm bước chân, Giang Nguyên chậm rãi nằm sấp xuống, bắt đầu luyện thức đầu trong ngũ cầm hí: Hồ hí...

- Hô... Rống... Hô... Rống...

Hai đùi và hai tay Giang Nguyên chống đất, cơ thể tiến lùi rất có tiết tấu, đồng thời ngực bụng cũng phát ra những tiếng hà hà. Lúc lui về, ngực bụng hắt lại co rút rất nhanh, vang lên tiếng trầm trầm như xay gió...

Sau đó hai tay hắt tiến về phía trước, đồng thời hai chân lại lui về phía sau, dùng hết sức kéo duỗi thắt lưng, ngẩng đầu nhìn mặt trời, cúi đầu nhìn ngang, giống như hổ lười duỗi lưng vậy. Những đốt sống lưng của hắt phát ra những tiếng lạo xạo như răng đậu...

Cứ như thế, hổ, lộc, gấu, vượn, hạc... Tập luyện liên hoàn ngũ hí, khi thì như mãnh hổ thét núi, lúc lại như mẫu lộc nhàn bước, khi như gấu mập lăn vòng, lúc lại như vượn tung người, bạch hạc giang cánh...

Luyện mấy lượt, toàn thân Giang Nguyên đã đầy mồ hôi rồi...

Mà lúc này Giang Nguyên cũng không tránh nổi để ý tới khối hình xăm trên vai trái, giờ ánh đỏ vẫn lóe lên ẩn hiện như cũ.

Luyện hơn nửa giờ, rốt cục Giang Nguyên dừng lại, đưa tay lau mồ hôi. Lúc này hắn nhìn lại khối hình xăm bên vai, thấy rõ là lúc này khi mình dừng tập ngũ cầm hí, hình xăm này cũng không lóe sáng nữa. Nhưng hiện tại mặc dù ở trạng thái ảm đạm, nó cũng rõ ràng hơn lúc trước nhiều, giờ chỉ cần nhìn thoáng qua cũng thấy rõ thân thể nó rồi.

Giang Nguyên hơi nhú mày, đưa tay lau mạnh vai trái những hình xăm kia chẳng suy suyển chút nào. Giang Nguyên bắt đầu dĩ thử dài một hơi, sau đó liền không chú ý tới nó nữa, vỗ vỗ bụi trên người, sau đó quay về phòng khám.

Trở lại phòng khám, tắm giặt sạch sẽ, đổi một bộ quần áo mới xong, vừa vận bảy rưỡi. Hắn xuống lầu mở cửa phòng khám, rất nhanh thấy đồng nghiệp lục tục đi làm. Mà Giang Nguyên cũng bắt đầu ngày làm việc chính thức đầu tiên.

Phòng khám của bác sĩ Hồ không nhỏ, bàn khám bệnh cũng rất lớn. Trương Nhạc ngồi đối diện với bác sĩ Hồ, mà hiển nhiên Giang Nguyên đang ngồi bên cạnh bác sĩ Hồ rồi.

Buổi sáng vừa mở cửa, người tới khám bệnh cũng không ít. Đường nhiên mới sáng sớm, người tới là một số người già cả, sau khi tiến vào liền chia ra rất nhanh. Dùng thuốc tây đơn thuần thì ngồi ngay về phía Trương Nhạc. Mà một số người muốn kê thuốc Đông y thì ngồi phía bên bác sĩ Hồ.

Người bệnh của bác sĩ Hồ cũng không ít, chẳng qua tốc độ khám bệnh lại chẳng chậm, vừa bắt mạch vừa hỏi bệnh, đầy đủ cả vọng văn vấn thiết.

Giang Nguyên ngồi bên cạnh học hỏi, đồng thời nghe người bệnh thuật lại bệnh tình với bác sĩ HỒ, sau đó bác sĩ HỒ hỏi lại một vài câu cho rõ tình hình.

Nhìn bác sĩ HỒ vấn chẩn, Giang Nguyên âm thầm gật đầu, phát hiện những câu hỏi của ông cực kỳ chính xác, thông qua câu hỏi và câu trả lời. Thậm chí Giang Nguyên không cần xem mạch cũng xác nhận được đại khái bệnh tình của bệnh nhân rồi.

Bác sĩ HỒ hỏi bệnh xong liền thu tay bắt mạch, ra hiệu cho Giang Nguyên.

Giang Nguyên gật gật đầu, cũng vươn ba ngón tay ra, đặt nhẹ lên cổ tay người bệnh, bắt mạch im lặng cảm thụ mạch tượng của bệnh nhân.

Nhìn động tác của Giang Nguyên, bác sĩ HỒ cũng âm thầm gật đầu. Mặc dù Giang Nguyên ra ngoài mất mấy năm, cũng không học đại học, chưa học Trung y chính thức nhưng cơ sở lại còn không tồi. Ít nhất phương diện động tác vẫn cực kỳ thành thạo. Xem ra ông bạn già của mình kia cũng đã bỏ không ít công sức vào hần.

Cảm nhận mạch cổ tay đang nhảy lên dưới ngón tay, Giang Nguyên thở ra một hơi, mắt lóe lên một tia khác thường. Bởi vì lúc này hần cảm nhận thấy mạch tượng nảy lên vô cùng tinh tế, cảm giác tương đối rõ ràng, giống như xúc giác ở đầu ngón tay đã nhạy cảm hơn không ít vậy.

Nhưng Giang Nguyên cũng không để ý lắm. Dù sao sau khi trở về lần này, dường như toàn thân đều xảy ra biến hóa, mũi cũng thính hơn tới đáng sợ. Thế nên điểm này hần cũng không quá kinh ngạc.

Sau khoảng mười mấy giây bắt mạch, hần liền ra hiệu cho người bệnh đổi tay.

Nhìn Giang Nguyên chỉ bắt mạch chừng mười mấy giây, sau đó liền đổi tay, lông mày bác sĩ HỒ hơi nhíu lại. Mà Trương Nhạc ngồi đối diện vẫn quan sát, nhìn tình hình này, trong mắt cũng lóe lên một tia cười lạnh.

Chẳng qua Giang Nguyên cũng không chú ý tới việc này. Tâm thần

của hần đều tập trung cảm thụ mạch tượng của bệnh nhân. Lần này lại thoáng sau mười mấy giây, Giang Nguyên thả tay, gật gật đầu với bệnh nhân, tỏ vẻ được rồi.

- Giang Nguyên... Vừa rồi cháu thấy mạch tượng ra sao?

Bác sĩ Hồ có vẻ hỏi Giang Nguyên tùy ý.

Nhìn quả nhiên bác sĩ Hồ bắt đầu hỏi Giang Nguyên, ý cười trong mắt Trương Nhạc càng đậm hơn một phần. Gã đã theo bác sĩ Hồ hơn nửa năm, hiển nhiên hiểu bác sĩ Hồ làm gì cũng cực kỳ cẩn thận, đặc biệt là đối với phương diện học sinh lại càng nghiêm khắc. Vừa rồi Giang Nguyên tỏ vẻ cầu thả như vậy, hiện giờ khẳng định khiến bác sĩ Hồ bộ tộc không vui rồi.

Bắt mạch trong Trung y là một môn học vấn cực kỳ phức tạp. Rất nhiều bác sĩ Trung y nghiên cứu cả đời cũng chỉ coi như biết được da lông thô thiển. Mà ngoài bác sĩ Hồ là người xem mạch kinh nghiệm nhiều năm như vậy, ai có thể bắt mạch trong mười mấy giây đã phán định được tình huống mạch tượng? Thế này không phải Giang Nguyên tự tìm phiền toái sao?

Cho nên Trương Nhạc cũng vừa kê đơn cho người bệnh, vừa đóng hai tai, cười trộm nhìn tình huống đối diện, muốn xem Giang Nguyên gặp trò.

Giang Nguyên gật đầu nói:

- Mạch tượng phù mà nhanh... Kết hợp với đài lưỡi trắng bạc, biểu hiện ho khan, đầu đau, sợ lạnh, ứng với chứng bệnh phong hàn!

Đối với tình huống của bệnh nhân trước mắt, Giang Nguyên cũng khá quen thuộc. Năm ấy theo ông nội khám bệnh hần cũng gặp nhiều nhất, hơn nữa đối với mạch tượng cũng rất quen thuộc. Mà lúc hần đọc sách đã có không ít ấn tượng, cho nên hần thuận miệng có thể báo hết bệnh tình ra.

Nghe thấy những lời này của Giang Nguyên, bác sĩ Hồ mỉm cười gật đầu, thầm nghĩ chẳng trách hôm trước ông bạn già gọi điện cho mình, trong giọng nói tràn ngập tự tin. Chẳng nhai Giang Nguyên này quả nhiên có một phần bản lĩnh, chẳng những ngoại

khoa rất cao mà không ngờ kể cả Trung y cũng không kém. Mạch phù và nhanh, mặc dù bắt mạch là phân biệt được nhưng có thể phán đoán trong mười mấy giây thì xác thực không tồi.

Trương Nhạc ngồi vẫn đồng tai nghe, thấy bác sĩ Hồ không nói gì, không nhin được ngẩng đầu nhìn liếc một cái, thấy hành động vượt râu mồm cười của bác sĩ Hồ, trong lòng mát lạnh, lại rất không cam lòng nói:

- Thăng ranh vận số cắt chó này không ngờ lại lừa được qua một kiếp rồi...

Chương 21: Tam Ảo Thang

- Ủm, không tệ.

Hồ lão y sư gật đầu khen một tiếng, sau đó trầm giọng nói:

- Biện chứng chính xác, nhưng Giang Nguyên cậu cần phải chú ý nhiều hơn một chút. Mạch này phải rất cẩn thận mới có thể bắt đúng được.

- Hồ lão dạy rất phải, cháu sẽ chú ý hơn.

Nghe Hồ lão y sư dạy, Giang Nguyên biết vừa rồi mình chỉ sử dụng có mười mấy giây, quả thật hơi nhanh một chút, liền vội vàng gật đầu.

Đối mặt với sự khiêm tốn của Giang Nguyên, Hồ lão y sư có chút hài lòng, ngược lại còn có thể kiểm tra tâm tư của Giang Nguyên, liền cười nói:

- Biện chứng đã xong, vậy khai phương thuốc đi.

Nghe Hồ lão bảo Giang Nguyên khai phương thuốc, khóe miệng Trương Nhạc liền nhếch lên. Mở phương thuốc cũng không phải là chuyện dễ dàng. Dù sao, phương thuốc Trung y có đến hơn một ngàn, nếu không phải là người tinh tường, tìm một phương thuốc chính xác tuyệt không phải là chuyện dễ.

Cái này không những phải vững về kiến thức mà còn phải biết vận dụng một cách linh hoạt. Cho dù đã tìm ra, nhưng phải căn cứ vào bệnh tình để tiến hành điều chỉnh loại thuốc cho chính xác. Cho nên, Trương Nhạc rất chờ mong không biết Giang Nguyên có thể mở ra được phương thuốc gì, đồng thời cũng rất muốn nhìn thấy sau khi Hồ lão đọc xong phương thuốc sẽ tiện tay xé toang như thế nào.

Đối mặt với yêu cầu mang ý tứ khảo cứu, Giang Nguyên cũng không thêm để ý. Trước kia thì có lẽ hẳn còn lo lắng nhưng bây giờ...

- Bệnh nhân có biểu hiện đau đầu và ho khan, mạch tượng hơi nhanh, là triệu chứng của phổi bị phong hàn.

Tổng hợp lại tình huống một chút, Giang Nguyên liền cau mày, bắt đầu phân tích bệnh tình, sau đó nhớ lại căn bệnh này nên sử dụng phương thuốc nào.

Đương nhiên, đây là chuyện rất đơn giản, Giang Nguyên vừa mới suy nghĩ, trong đầu đã nảy ra một phương thuốc.

- Tam ảo thang. Chủ trị cảm mạo phong tà: Mũi tắc, mình nặng, nói không ra tiếng, hoặc thương phong thương lãnh, đầu nhức, mắt mờ, tứ chi co quắp, ho nhiều đờm, ngực đầy, đoản hơi.

- Đúng là chuyện đơn giản.

Đối với phương thuốc tự động toát ra trong đầu như vậy, hoàn toàn không cần phải cố sức suy nghĩ, Giang Nguyên sờ sờ mũi, sau đó thở hắt ra.

Đã có được phương thuốc thích hợp, chuyện tiếp theo sẽ đơn giản hơn. Gần đây hẳn bị Tổ sư gia “thao luyện”, được tính của các loại dược vật đều hiện lên trong đầu.

Cho nên, Giang Nguyên tay cầm bút, tỏ ra trầm ngâm một lát rồi bắt đầu khai bút.

Người bệnh có biểu hiện ho khan, đau đầu, dùng Tam Ảo Thang để chữa là cực kỳ thích hợp. Nhưng ngực của người bệnh không thoải mái, tuổi lại cao, Ma Hoàng lại nóng, tác dụng khá mạnh,

dường như không thích hợp cho lắm.

Trong đầu nhanh chóng lược bỏ một lần, mày Giang Nguyên bắt đầu giãn ra, tìm được hai loại thuốc thích hợp.

Dược vật giải hàn có Kinh Giới, Tử Tô, dược tính lại tương đối ôn hòa, dùng để tán hàn là tốt nhất, vừa vặn để thay thế cho Ma Hoàng.

Lúc này Trương Nhạc đã khai xong phương thuốc cho người bệnh, tùy ý nhìn sang bên này, thấy Giang Nguyên thỉnh thoảng cau mày, trong lòng không khỏi cười lạnh.

Đối với lai lịch của Giang Nguyên, y từ miệng Hồ lão biết được một chút. Vừa rồi Giang Nguyên chỉ là đoán mò mà thôi. Y không tin một người ở nông thôn, ngay cả học đại học cũng chưa từng học, lại có thể đưa ra một phương thuốc thích hợp được.

Nếu không, hẳn giỏi như vậy, tại sao lại còn cần đến đây học để làm gì?

Trong lúc Trương Nhạc còn đang suy nghĩ, bên này Giang Nguyên đã rất nhanh viết xuống phương thuốc, sau đó cầm đến đưa cho Hồ lão y sư.

Hồ lão y sư tiếp nhận phương thuốc, biểu hiện nghiêm túc lần hiếu kỳ xem qua một lần. Ông cảm thấy khá tò mò về Giang Nguyên, cho nên khi Giang Nguyên đưa đến phương thuốc, ông cũng rất chờ mong tiểu tử này có mấy phần năng khiếu về phương diện Trung y.

Nếu có thể mở ra một phương thuốc có thể dùng được, như vậy tiểu tử này đáng cho ông phải bồi dưỡng. Nói không chừng, truyền nhân chính thức của ông sẽ là hắn.

Hồ lão y sư nhìn những dược vật được kê trong đơn thuốc, vẻ kinh ngạc trong mắt càng đậm. Phương thuốc mà Giang Nguyên khai, chẳng những là dùng Tam Áo Thang hợp ý ông nhất mà còn dùng Kinh Giới, Tử Tô, hai vị thuốc có dược tính ôn hòa để thay thế chủ dược là Ma Hoàng. Tuy không quá đặc biệt, nhưng lại phù hợp với bệnh tình của bệnh nhân.

Nghĩ đến đây, Hồ lão y sư không nhin được mà kinh ngạc liếc mắt nhìn Giang Nguyên một cái. Ông biết Giang Nguyên trước kia chưa từng chính thức học qua trung y, cũng không có kinh nghiệm lâm sàng, tại sao lại có thể mở một phương thuốc thành thực như vậy?

Ông cho rằng, có thể mở một phương thuốc như vậy, người đó phải là một thầy thuốc hợp tư cách, hơn nữa kiến thức phải còn rất vững chắc.

Nghĩ như vậy, trong lòng Hồ lão y sư lại càng thêm kinh ngạc. Giang Nguyên khi còn bé đã đi theo người bạn của ông học tập, hơn nữa mấy năm qua lẫn lộn bên ngoài, nhưng tuổi thì cũng chỉ mới hai mươi, tại sao xem bệnh, khai thuốc lại không hoàn toàn hợp với tuổi như vậy?

Vốn ông tưởng rằng phải tốn mất hai ba năm mới có thể yên tâm để Giang Nguyên xem bệnh khai thuốc, nhưng bây giờ ngược lại là nhặt cái có sẵn.

Hồ lão y sư vừa cảm thán, vừa tiện tay đề tên của mình lên phương thuốc, rồi đưa cho người bệnh nói:

- Uống ba thang sau khi ăn là ổn.
- Vậy à? Vâng, vâng, cảm ơn Hồ y sư.

Người bệnh vốn tưởng rằng khi để cho đệ tử trẻ tuổi khai thuốc, Hồ lão y sư sẽ điều chỉnh lại một chút. Ai biết được đã trực tiếp ký tên rồi đưa cho mình. Ban đầu thì ông còn chút nghi ngờ, nhưng nghe xong câu “là ổn” của Hồ lão y sư, tâm trạng căng thẳng của người bệnh cũng được thả lỏng, vui mừng cảm phương thuốc đi hết.

Trương Nhạc vẫn đang len lén nhìn bên này, đầu có liên choáng váng. Y theo Hồ lão y sư một năm, cứ mỗi lần y khai thuốc, Hồ lão y sư đều gia giảm được vật. Nhưng tại sao đến phiên Giang Nguyên thì đã trực tiếp ký tên rồi đưa phương thuốc cho người bệnh?

Thấy đơn thuốc của mình được Hồ lão y sư trực tiếp ký tên, ánh mắt Giang Nguyên cũng hiện lên sự vui mừng. Mặc dù hần rất tự

tin với phương thuốc của mình, nhưng không nghĩ đến Hồ lão y sư một chút cũng không tăng thành phần thuốc đã đưa thẳng cho người bệnh.

Lão gia tử đã từng nói với hần, Hồ lão y sư yêu cầu cực kỳ nghiêm khắc, lại càng coi trọng danh dự, bảo Giang Nguyên phải dụng tâm, đừng để Hồ lão y sư khó xử. Bây giờ Hồ lão y sư đã trực tiếp ký tên, điều này nói rõ ông cực kỳ hài lòng với phương thuốc mà hần kê. Nếu không, hần đã phải gia giảm một hai dược vật rồi.

Chương 22: Cô gái

Trong tình huống như vậy, Giang Nguyên lại càng tin tưởng vào bản thân hơn, càng cảm thấy mỗi đêm bị người ta giày vò trong giấc mộng cũng có chút ý nghĩa.

Giang Nguyên biết rõ, nếu không phải đêm nào cũng phải tiếp nhận kiến thức rót vào trong đầu như vậy, chỉ dựa vào chút kiến thức đã học khi còn bé, tuyệt đối không có khả năng làm cho Hồ lão tán thành như thế. Cho nên, đây là lần đầu tiên hần cảm nhận được chỗ tốt mà hình xăm trên vai trái mang đến cho hần.

Tâm trạng của Hồ lão rất tốt. Vì lời nhờ cậy của bạn bè, ông còn tưởng rằng phải hao phí chút tâm lực, khổ cực dạy cho Giang Nguyên, nhưng bây giờ đã không cần lo lắng nữa. Chỉ cần mang theo tiểu tử này đi xem bệnh nhiều một chút, để cho hần tích lũy được nhiều kinh nghiệm. Từ đó bồi dưỡng một y sư Trung y ưu tú chỉ là chuyện nước chảy thành sông mà thôi.

Hơn nữa, có Giang Nguyên ở đây, sau này xem ra ông cũng được nhàn tản hơn.

Cho nên, để tiến thêm một bước kiểm tra năng lực của Giang Nguyên, cũng để tìm một lý do ổn thỏa, Hồ lão y sư bắt đầu đưa người bệnh cho Giang Nguyên kê đơn thuốc.

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, hai mắt Trương Nhạc bắn ra ngọn lửa đỏ ky. Dù sao thì y cũng cố gắng lâu như vậy, nhưng cũng không được đãi ngộ như thế. Nhưng tên tiểu tử kia, ngày đầu tiên đã có được đãi ngộ như vậy, bảo y không buồn bực là không thể

nào.

Rất nhanh, một ngày đã trôi qua. Hồ lão vô cùng hài lòng, còn Giang Nguyên, mặc dù có chút khổ cực nhưng vẫn rất cao hứng.

Chỉ có Trương Nhạc là tâm trạng không được tốt lắm. Vốn y theo Hồ lão học trung y, nhưng cả ngày trên cơ bản cũng không đến phiên y. Hồ lão chỉ lo mang theo Giang Nguyên đi xem bệnh mà không ngó ngang đến y.

Ăn cơm xong, các thầy thuốc trong phòng khám cũng tan tằm, chỉ còn lại Hồ lão, Giang Nguyên và một y tá trực ban.

Buổi tối người bệnh ít, Giang Nguyên ăn cơm xong, cùng với Hồ lão xem bệnh cho hai người, trên cơ bản cũng chẳng có việc gì lớn, sau đó xuống lầu tham quan một chút, thuận tiện hàn huyên với y tá Tiểu Mỹ đang trực bên dưới.

Tiểu Mỹ tốt nghiệp trường đại học Y Vân Giang. Sau khi tốt nghiệp đến phòng khám này làm việc cũng đã hơn một năm. Tuổi tác tương đương với Giang Nguyên, nên trò chuyện cũng có chút hợp ý.

Từ trong miệng Tiểu Mỹ, Giang Nguyên hiểu thêm chút thông tin về phòng khám. Nhân viên của phòng khám ngoại trừ ba y tá trẻ tuổi như Tiểu Mỹ thì còn có Trương Nhạc, trên cơ bản cũng chỉ là những bác sĩ lớn tuổi. Ba y tá đều làm ở phòng khám này một đến hai năm, còn Trương Nhạc thì vào sau Tiểu Mỹ.

Trương Nhạc nghe nói là tốt nghiệp đại học Đông Nguyên, vốn học Tây y, cũng đã có được giấy chứng nhận hành nghề bác sĩ, nhưng không hiểu tại sao lại chạy đến đây học trung y với Hồ lão.

Về phần các thầy thuốc khoa Ngoại, bọn họ làm việc ở đây cũng đã ba bốn năm. Đãi ngộ của phòng khám lại không thua kém bệnh viện, cho nên mọi người cũng cực kỳ dụng tâm, làm cho việc kinh doanh của phòng khám cứ như mặt trời ban trưa.

- Bác sĩ Giang, tôi thấy ngoại khoa của anh cũng thật lợi hại, nhưng tại sao lại chạy đến Hồ lão học trung y vậy?

Tiểu Mỹ chớp mắt, tò mò hỏi Giang Nguyên.

Giang Nguyên mỉm cười, cũng không giấu diếm:

- Tôi không có học y chính thức nên không có giấy chứng nhận. Đi theo Hồ lão học thì có tư cách khảo chứng.

-Ồ, như vậy sao? Vậy tại sao anh lại không đi học? Bây giờ thi vào đại học y cũng không khó mà. Có một số trường y chuyên nghiệp thậm chí còn không thu tiền học phí. Tôi thấy anh không lớn hơn tôi bao nhiêu, hoàn toàn có thể đi học mà.

Tiểu Mỹ tò mò hỏi.

- Tôi ở bên ngoài lăn lộn mấy năm, sớm đã không còn tâm tư đi học nữa.

Giang Nguyên bất đắc dĩ nhún vai, cười nói. Nói đến đây, ánh mắt Giang Nguyên vô tình chạm phải cánh cổng đại học Đông Nguyên phía đối diện, hiện lên chút ngơ ngẩn.

Lúc này, trường đại học Đông Nguyên đã chìm vào bóng tối, chỉ có hai ngọn đèn ngoài cổng phát sáng mà thôi, khiến cho người ta mơ hồ có thể nhìn thấy một con đường nối thẳng vào sâu bên trong với hai hàng đèn đường hai bên.

Ở sâu bên trong là căn tin thứ hai của trường đại học. Lúc này vẫn còn đang rất náo nhiệt. Không ít sinh viên đang vui đùa vào đồng thức ăn, vừa ăn vừa tán dóc.

Tại một vị trí cạnh cửa sổ, một cô gái tóc dài đang chậm rãi ăn một phần cơm, thỉnh thoảng dùng ngón tay gạt đi những sợi tóc không nghe lời quăn quanh gương mặt.

Đối diện là một chàng thanh niên, mỉm cười nhìn cô gái phía đối diện, ánh mắt hiện lên sự say mê.

- Thanh Linh, hôm nay dường như em có tâm sự? Chẳng lẽ gặp phải chuyện không vui sao?

Chàng trai quan tâm hỏi.

Cô gái dừng lại một chút, sau đó ngẩng đầu, nhìn thoáng qua chàng trai đối diện, lắc đầu mỉm cười nói:

- Không có gì. Chắc tại tối qua ngủ không ngon.

Nhìn ánh mắt cô gái quả thật có chút mệt mỏi, chàng thanh niên gật đầu nói:

- Ừm, hôm nay chuyện trong khoa hơi nhiều, em về nghỉ ngơi sớm một chút đi, chuyện còn lại để mai anh làm cho.

- Không sao đâu. Em về ngủ sớm một chút, ngày mai cứ sắp xếp cho em tham gia. Nếu không sẽ gây phiền phức cho những người khác.

Cô gái nhẹ nhàng lắc đầu, sau đó buông cái muống xuống, nhìn chàng trai nói:

- Em ăn no rồi, đi thôi.

- Được rồi, về nghỉ ngơi sớm đi.

Chàng thanh niên đứng dậy.

Hai người sóng vai nhau bước ra khỏi căn tin, đi dạo trên con đường đến ký túc xá. Lơ đãng, chàng thanh niên nhẹ nhàng nắm lấy tay cô gái. Thân hình cô gái có chút cứng lại, sau đó nhẹ nhàng rút khỏi tay chàng trai.

Cảm giác cô gái có chút xa cách, sắc mặt chàng trai hơi thay đổi, ánh mắt hiện lên chút bất đắc dĩ, nhẹ nhàng thở ra một cái, cũng không nói gì thêm.

Đến trước ký túc xá, chàng trai cười nói:

- Được rồi, Thanh Linh, em về nghỉ ngơi sớm. Ngày mai còn nhiều việc để làm.

- Vâng, Du Chánh, anh cũng về nghỉ ngơi sớm đi.

Cô gái gật đầu mỉm cười với chàng trai, sau đó xoay người bước vào ký túc xá. Khi thân ảnh cô gái biến mất khỏi cánh cửa, ánh mắt chàng thanh niên tên Du Chánh tối sầm lại, sau đó xoay người rời đi.

Cô gái trở lại phòng ngủ, vào nhà vệ sinh rửa mặt rồi ngồi xuống trước máy vi tính. Vừa mới mở máy lên, liền nhìn thấy tấm ảnh mà hôm qua cô tiện tay lưu lại trên màn hình.

Chần chừ một chút, cô mở tấm ảnh lên, nhìn chăm chú một chút rồi lấy ra điện thoại di động, gọi một dãy số.

Chương 23: Nan đề về mạch học

- Chị Thanh Linh, tìm em có chuyện gì sao?

Đầu dây bên kia truyền đến một giọng nói vui vẻ.

Cô gái do dự một chút, sau đó nói:

- Miêu Miêu, chị có đọc được bài post của em ngày hôm qua. Tấm hình đó em chụp ở đâu vậy?

- A, chị đang nhắc đến anh chàng soái ca kia hả? Hahah, quá đẹp trai. Đúng là thú vị gì đâu!

Miêu Miêu dường như không chú ý đến sự do dự trong giọng nói của cô gái, cứ hi hi ha ha nói một tràng dài:

- Em chụp ngay trên đường Văn Các, lạ mặt lắm, dường như không phải học trong trường chúng ta.

Nói xong, Miêu Miêu im lặng một chút rồi nói:

- Chị Thanh Linh, chẳng lẽ chị coi trọng anh chàng soái ca này sao?

- Đường Văn Các?

Cô gái đang lẩm bẩm, đột nhiên nghe đối phương hỏi, gương mặt không khỏi cứng đờ, nửa ngày sau mới nói:

- Đừng đùa giỡn nữa Miêu Miêu. Chị chỉ cảm thấy anh ta có chút giống với người bạn học trung học của chị. Em...em còn tấm ảnh nào khác của anh ta không?

- Không có, lúc đó em chỉ chụp có mỗi tấm này thôi.

Miêu Miêu cười hì hì:

- Chị Thanh Linh, là bạn học trung học với chị sao? Nếu không thì giới thiệu cho em đi. Em thích lắm.

Ánh mắt Thanh Linh hiện lên chút khác thường, sau đó cười nói:

- Nhiều năm rồi chị cũng không gặp anh ta, cũng chẳng có liên lạc, chỉ là nhìn thấy tấm ảnh của em, dường như có chút giống mà thôi.

- Haha, chị Thanh Linh...

Giọng nói của Miêu Miêu đột nhiên kỳ lạ hẳn lên:

- Anh ta không phải là mối tình đầu của chị chứ? Chị nói cho em biết đi, em không nói cho Du Chánh biết đâu.

- Miêu Miêu...

Thanh Linh cắt ngang:

- Không được ăn nói lung tung. Chị và Du Chánh không có gì.

- Sao lại không có gì? Ngày nào hai người cũng đi chung với nhau. Mọi người đều cho rằng hai người là trời sinh một cặp, hâm mộ vô cùng.

Miêu Miêu cười hì hì:

- Chủ tịch học sinh trường chúng ta là nhân vật chạm tay có thể bỏng. Vừa đẹp trai lại có gia cảnh, năng lực không tẻ, cũng không biết có bao nhiêu cô gái đang chờ mong phía sau. Chị Thanh Linh, nếu chị nói chị và Chủ tịch không có gì, không biết có bao nhiêu cô gái sẽ nhảy vào đấy.

- Được rồi, được rồi, đừng nói lung tung nữa. Chị đi tắm đây, có gì nói chuyện sau.

Cúp điện thoại một lúc, Thanh Linh nhìn chăm chăm vào tấm ảnh trước mắt, sau đó khẽ thở dài, tiện tay ném tấm ảnh vào trong thùng rác.

Đối với những chuyện này, Giang Nguyên hoàn toàn không biết. Hắn trò chuyện với Tiểu Mỹ, rất nhanh đã đến 9h30, đến giờ phòng khám đóng cửa.

Khi đám người Hồ lão bước ra ngoài, Giang Nguyên vội vàng đóng cửa tắt đèn. Mắt thấy sắp đến 10h, nếu không đóng cửa, đợi lát nữa quá buồn ngủ, như vậy sẽ rất phiền phức.

Vội vã tắm rửa, Giang Nguyên nằm thẳng lên giường. Quả nhiên không ngoài dự liệu, đầu óc của hắn trở nên mơ hồ, rất nhanh tiến vào giấc mộng.

- Chủ thể đã hôn mê. Phân tích hấp thu năng lượng dị chủng bắt đầu, tiếp tục khởi động bộ Phương thuốc.

Một thanh âm vang lên, trước mắt Giang Nguyên liền sáng ngời, sau đó ông cụ lại xuất hiện lần nữa.

6h sáng, Giang Nguyên thức dậy, luyện Ngũ Cầm Hí một tiếng, lúc này phòng khám bắt đầu mở cửa kinh doanh.

Giang Nguyên vẫn ngồi bên cạnh Hồ lão trong ánh mắt ghen ghét của Trương Nhạc.

Hồ lão hoàn toàn hài lòng với biểu hiện của Giang Nguyên, dường như đã xem Giang Nguyên là người nối nghiệp mà tiến hành bồi dưỡng. Ông bắt đầu từng bước tìm hiểu Giang Nguyên. Nếu muốn bồi dưỡng ra một đệ tử tốt, tất phải hiểu rõ đệ tử này như thế nào.

Mặc dù Hồ lão rất hài lòng với Giang Nguyên, nhưng ông cảm giác vẫn còn có thể đào móc được một ít tiềm lực từ người đệ tử này.

Người bệnh đầu tiên là người mắc chứng đau ngực nghiêm trọng. Sau khi Hồ lão kiểm tra sơ bộ, mảy có chút cau lại, nhìn thoáng qua Giang Nguyên, liền ra hiệu bảo Giang Nguyên bắt mạch.

Thấy người bệnh nghiêm trọng như thế mà Hồ lão cũng cố ý chiêu cố Giang Nguyên, sự ghen tỵ trong mắt Trương Nhạc càng lúc càng đậm, nhấn mạnh ngòi bút trong tay, chỉ nghe vang lên tiếng ken két trên tờ giấy.

Giang Nguyên nghe Hồ lão hỏi triệu chứng của người bệnh, trong lòng đã có chút sáng tỏ, biết rõ người bệnh này cũng không phải là cảm mạo phong hàn gì mà là bị bệnh mãn tính. Căn cứ vào kiến thức mà hần xem qua trong sách Tây y, biểu hiện của bệnh này chính là có vấn đề ở động mạch vành.

Chỉ là lúc này Giang Nguyên có chút căng thẳng. Trước đây, mặc dù hần cũng đã từng đi theo lão gia tử xem bệnh, nhưng cũng chưa từng gặp qua loại bệnh này. Đa phần thời gian của hần đều ở trường học, ngẫu nhiên về nhà mới đi theo lão gia tử xem bệnh.

Cho nên, căn bệnh này đối với hần mà nói chính là một sự khiêu chiến. Hần biết Hồ lão đang kiểm tra hần. Nếu hần có thể xử lý tốt, ấn tượng trong mắt Hồ lão sẽ tốt hơn vài phần. Muốn có thể dễ dàng sinh sống ở chỗ này, hần nhất định phải biểu hiện cho Hồ lão hài lòng mới được.

Cho nên Giang Nguyên cũng không dám khinh thường, bắt đầu cẩn thận bắt mạch.

Những mạch tượng của người bệnh có chút quái dị, lúc nhanh lúc chậm khiến cho Giang Nguyên không khỏi trợn tròn mắt. Căn cứ theo trí nhớ, khi còn bé hần có đọc qua một quyển sách về Mạch học, đã từng ghi một đoạn như vậy.

Kết vi ngưng kết, hoãn thì nhất chỉ; từ hành nhi đãi, pha đặc kỳ chỉ. Kết chúc âm hàn, diệp do ngưng tích. Tả thốn tâm hàn, đông thống khả quyết; hữu thốn phế hư, khí hàn ngưng kết. Tả quan kết kiến, sán phích tất hiện; hữu quan kết hình, đàm trệ thực đình. Tả xích kết hề, tích chi a; hữu xích kết hề, âm hàn vi sở (“Hiện tượng”) “kết” ở cơ thể, đó là sự ngưng kết (ngưng tụ lại của khí huyết, của các bộ phận trong cơ thể), sự ngưng tụ này diễn ra trong thời gian dài và đôi khi ngưng lại; (Khí huyết) lưu thông một cách chậm chạp và uể oải, người bệnh ăn không biết ngon. Kết là do âm hàn, cũng do sự ngưng trệ lâu ngày tích tụ lại. Mạch (cổ tay) trái không ổn định, tim lạnh lẽo (hồi hộp, khó chịu) nhất định rất đau đớn; mạch cổ tay phải không ổn định, phổi yếu, khí lạnh tích tụ. Bắt mạch ở cổ tay trái (tả quan) phát hiện có sự ngưng trệ, cho thấy có thể bị “sán phích” (“sán” ở đây là hiện tượng một tạng nào đó trong ngũ tạng bị phình to lên do tổ chức xung quanh bị yếu đi và sa xuống, như sa ruột chẳng hạn, “phích” là hiện tượng

sản sinh khối u trong bụng), bắt mạch ở cổ tay phải (hữu quan) phát hiện có ngưng kết, đàm bị ứ đọng lại, khiến người bệnh không muốn ăn. Tả xích có ngưng kết, liệt hai chân, hữu xích ngưng kết, khí âm hàn gây đau đốn.)

Ngoài ra còn có một đoạn nữa: Đại vi thiên đại, chỉ hữu thường số; bất năng tự hoàn, lương cứu phục động. Đại chủ tạng suy, nguy ác chi hậu ((Cơ thể) xảy ra sự thay đổi (đại), đây là sự thay đổi từ bên trong (thiên), sự kết thúc là theo một hằng số nhất định (?); (quá trình này) không thể tự khôi phục về trạng thái cũ (hoàn), cần thời gian rất lâu mới có thể bắt đầu sự khôi phục)

Mặc dù học thì học, nhưng tuổi còn nhỏ, cũng không tiếp xúc qua mạch tượng, nên không biết hàm nghĩa trong đó. Bây giờ nghĩ lại, mạch tượng này chính là như thế, nhưng cũng không xác định được.

Thấy Giang Nguyên cau mày bắt mạch cho người bệnh, Trương Nhạc đối diện trong lòng lại cảm thấy vui sướng.

Bây giờ là ai cũng có thể nhìn ra, Giang Nguyên đã gặp phải nan đề rồi.

Hồ lão bên cạnh vẫn bình tĩnh nhìn Giang Nguyên. Ông muốn nhìn xem chàng thanh niên vốn khiến ông nhiều lần kinh ngạc sẽ có biểu hiện như thế nào trước chứng bệnh khó này.

Thời gian Giang Nguyên bắt mạch lần này khá lâu. Thấy ngay cả người bệnh cũng cau mày, ý cười trong mắt Trương Nhạc hoàn toàn lộ ra ngoài.

Chương 24: Tuyên Tử Nguyệt

Đối mặt với ánh mắt không kiên nhẫn của người bệnh, Giang Nguyên rút cuộc buông tay ra, khẽ cau mày nói:

- Người bệnh có triệu chứng tức ngực khó thở, lưỡi hơi tái.

Nói đến đây, Giang Nguyên hơi chần chừ một chút, sau đó trầm giọng nói:

- Phù hợp với triệu chứng đau tức ngực do huyết ứ khí trệ.

Khi Giang Nguyên nói ra những lời này, ánh mắt của tất cả mọi người đều quay sang nhìn Hồ lão. Dù sao ai cũng cho rằng tiểu thầy thuốc hơi có chút năng lực này cũng không thể xác định được trăm phần trăm.

Hồ lão nghe Giang Nguyên nói xong, gương mặt cũng không biểu hiện gì, chỉ chăm chú nhìn vào mắt Giang Nguyên, đột nhiên trầm giọng nói:

- Nếu cậu đã cho rằng là triệu chứng của đau tức ngực do huyết ứ khí trệ, vậy hãy kê một đơn thuốc đi.

Hồ lão nói xong, tất cả mọi người đều sửng sốt, còn Trương Nhạc thì há to miệng. Người khác không rõ tính cách của Hồ lão, nhưng y lại vô cùng rõ. Nếu ông đã bảo Giang Nguyên khai đơn thuốc, như vậy Giang Nguyên đã chẩn đoán đúng.

Giang Nguyên vốn cũng có chút không rõ, nhưng hẳn rất nhanh hồi phục lại tinh thần, biết được chẩn đoán của mình không sai, lập tức thở phào nhẹ nhõm. Nếu đã vậy, khi khai đơn sẽ đơn giản hơn nhiều.

Rất nhanh, bút trong tay Giang Nguyên cứ như hành vân nước chảy, viết xuống bảy tám vị thuốc.

Trong đầu thoáng đánh giá một chút, sau đó viết ra một phương thuốc.

Dùng Đường qui, Đào nhân, Hồng hoa hoạt huyết hóa ứ là chủ được.

Xuyên khung, Xích thược hoạt huyết hóa ứ.

Sinh địa phối hợp Đường qui dưỡng huyết hòa âm.

Ngưu tất hoạt huyết thông mạch hoạt lạc.

Cam thảo điều hòa các vị thuốc.

Giang Nguyên căn cứ vào bệnh tình mà tăng giảm một hai vị thuốc. Sau khi xác nhận không có việc gì, liền đưa phương thuốc đến trước mặt Hồ lão.

Lần này Hồ lão cũng không trực tiếp ký tên, sau khi cầm lấy, xem qua xem lại hai lần, bỏ thêm một số vị thuốc rồi đưa cho người bệnh. Lúc này mới mỉm cười nhìn Giang Nguyên:

- Phương thuốc này tạm ổn, nhưng bệnh của bệnh nhân khá nặng, có thể tăng thêm liều lượng Tam Thất, có thể làm cho được hiệu mạnh hơn ba phần.

Giang Nguyên thoáng trầm tư một chút, sau đó gật đầu. Hồ lão y sư dù sao cũng có rất nhiều kinh nghiệm. Mặc dù hần rất quen thuộc đối với các loại được tính, nhưng nói về kinh nghiệm lâm sàng, vẫn còn kém xa những lão trung y như ông.

Hơn nữa, vừa rồi hần xác định mạch yếu, đập không đều cũng chỉ là phán định đại khái mà thôi. Nếu không có Hồ lão ở đây, hần sẽ không dám tùy ý khai được.

Cho nên, Giang Nguyên biết rất rõ, hần còn cần phải học rất nhiều. Trung y, không chỉ dựa vào lượng kiến thức phong phú mà còn phải có nền tảng vững chắc nữa.

Trương Nhạc phía đối diện lại càng há to miệng. Y thật sự không rõ, tên tiểu tử này rốt cuộc là nhảy từ đâu ra. Chuyện này cũng quá kỳ lạ đi. Sau này làm sao mà lẫn lộn được nữa?

Rất nhanh mấy ngày đã trôi qua. Giang Nguyên cũng chậm rãi quen thuộc với cuộc sống ở phòng khám.

Sau khi phòng khám đóng cửa vào buổi tối, Giang Nguyên nhìn không được mà thở phào nhẹ nhõm. Mấy ngày qua, hần lúc nào cũng ở trong trạng thái khẩn trương, đầu óc không ngừng chuyển động, phân tích tình huống của người bệnh còn phải khai phương thuốc. Đối với người vừa mới tiếp xúc với bệnh nhân như Giang Nguyên mà nói, đây quả thật rất khổ cực.

Nhưng dần dần hần cũng đã bắt đầu quen thuộc. Hơn nữa, nhờ có năng lực trí nhớ rất mạnh cộng thêm năng lực phân tích, mọi chuyện đối với hần cũng dễ dàng hơn.

Đối với Giang Nguyên mà nói, chỉ cần phương diện chẩn đoán không xảy ra vấn đề, phương diện dùng thuốc sẽ có thể không chế tốt.

Sau khi tắm rửa xong, 10h đúng, Giang Nguyên bắt đầu ngủ say. Tổ sư lão nhân gia lại nhảy ra, bắt đầu hành hạ Giang Nguyên.

Sáng sớm, Giang Nguyên mặc một bộ quần áo thể thao chạy vào đại học Đông Nguyên, đến khu rừng cây nhỏ, bắt đầu luyện tập Ngũ Cầm Hí.

Luyện qua luyện lại, mình mẩy đổ đầy mồ hôi, Giang Nguyên tiện tay cởi áo khoác đặt lên trên một chiếc ghế dài, sau đó tiếp tục luyện.

Hai tay Giang Nguyên chống đất, bốn chi nhanh chóng chuyển động. Khi thì tới, khi thì lui, tiến thoái có độ. So sánh với khi ở nhà dường như có vài phần khí thế hơn.

Lúc làm giống con hổ, lúc làm giống con hươu, rồi lại trở về giống hổ.

Giang Nguyên lặn qua lặn lại trên mặt đất, hai tay hai chân thỉnh thoảng giơ lên cao, nhìn qua rất ngây ngô.

Phụt.

Trong lúc hần đang tập trung luyện tập, đột nhiên bên tai truyền đến tiếng cười như chuông bạc, nhưng chỉ cười một chút liền ngừng lại, giống như chỉ là tiếng cười bật ra rồi vì xấu hổ mà dừng lại.

- Tại sao lại có người đến trường sớm như vậy?

Giang Nguyên cau mày, từ dưới đất đứng lên, nhìn theo hướng tiếng cười.

- Bác sĩ Giang, chào anh.

Là cô gái xinh đẹp tuyệt trần ngày đó, chỉ là vẻ kiên nghị đã sớm biến mất, thay vào đó là nụ cười ấm áp.

- Chào cô.

Giang Nguyên sửng sốt một chút, liền nhớ ra cô gái là ai, mỉm cười chào một câu.

Cô gái nhìn vóc người rắn chắc của Giang Nguyên, sắc mặt có chút đỏ lên, vội vàng dời tầm mắt, nói:

- Bác sĩ Giang, lần trước chuyện của bạn học tôi, thật sự là nhờ có anh.

- Đừng khách sáo.

Lúc này Giang Nguyên cũng có chút xấu hổ, tay cầm chiếc áo thun che lại, cười nói:

- Bạn học của cô như thế nào rồi?

- Bây giờ đã tốt lắm rồi. Hôm đó kịp thời đưa đến bệnh viện khâu lại, máu không chảy nữa, huyết áp ổn định. Bác sĩ nói mấy ngày nữa là có thể xuất viện.

Cô gái cảm kích nhìn thoáng qua Giang Nguyên, nói:

- Nếu hôm đó không nhờ có anh, bạn học của tôi chỉ sợ sẽ gặp nguy hiểm rồi.

- Đừng khách sáo quá, đây là chuyện phải làm mà.

Giang Nguyên mỉm cười, nhìn cô gái xinh đẹp, vóc người thon dài trước mắt, trong lòng thầm than một câu, ngoài miệng cười nói:

- Được rồi, đừng gọi tôi là bác sĩ Giang nữa, gọi tôi là Giang

Nguyên đi.

- À, thật ngại quá, tôi cũng quên giới thiệu tên mình mất.

Cô gái mỉm cười, vươn tay với Giang Nguyên:

- Giang Nguyên chào anh, tôi tên Tuyên Tử Nguyệt, học khoa Truyền thanh Nghệ thuật.

- Tuyên Tử Nguyệt.

Nắm lấy bàn tay nhỏ bé, Giang Nguyên cười nói:

- Tên rất hay, nhưng họ Tuyên đúng là họ hiếm.

- Đúng vậy, ít nhất là từ khi tôi đến trường này học, chưa gặp một người họ Tuyên nào khác.

Tuyên Tử Nguyệt buông tay ra, tò mò nhìn Giang Nguyên:

- Giang Nguyên, anh vừa mới luyện công phu gì vậy?

Nghe Tuyên Tử Nguyệt hỏi, Giang Nguyên có chút sửng sốt, thật không nghĩ đến một cô gái học nghệ thuật, liếc mắt một cái liền biết hắn đang luyện công phu gì.

Chương 25: Tưởng mình là siêu cấp thần đồng?

Ngũ Cầm Hí trong mắt người bình thường chỉ giống như một đứa trẻ nhỏ đang chơi trò chơi. Cho dù là năm đó, khi các thành viên trong đội ngũ nhìn thấy lần đầu tiên, có không ít người cười đến thắt lưng không thẳng nổi.

Đây cũng chính là nguyên nhân vừa rồi Tuyên Tử Nguyệt không nhận được pháp lên cưỡi. Nhưng Giang Nguyên thật không ngờ Tuyên Tử Nguyệt lại nhận ra đây là một môn công phu.

- Đây là công phu luyện tập hình thể tổ truyền của nhà tôi, gọi là Ngũ Cầm Hí.

Giang Nguyên cười nói:

- Thường xuyên luyện tập sẽ có tác dụng tăng cường cơ thể.
- Ngũ Cầm Hí?

Nghe Giang Nguyên nói, Tuyên Tử Nguyệt có chút sửng sốt, sau đó che miệng cười trộm:

- Ngũ Cầm Hí là phải làm như vậy sao?
- Ạch...

Nhìn bộ dạng có chút ngạc nhiên của Tuyên Tử Nguyệt, Giang Nguyên cũng sửng sốt một chút rồi giải thích:

- Ngũ Cầm Hí hiện đại cũng không giống với thời xưa, tác dụng cũng không đồng nhất.
- Cho nên mới nói, Ngũ Cầm Hí này có chút khác biệt so với Ngũ Cầm Hí lưu hành ở khu vực Hào Châu mà tôi đã nhìn thấy.

Tuyên Tử Nguyệt dường như nhớ đến một người nào đó.

Giang Nguyên mỉm cười, sau đó ngẩng đầu nhìn bầu trời, nói:

- Nói chuyện với cô rất vui, nhưng bây giờ cũng 8h rồi, tôi phải về phòng khám.
- Ok, anh cứ đi làm việc của mình đi. Tôi cũng phải quay về ký túc xá.

Tuyên Tử Nguyệt cười, phất tay với Giang Nguyên.

Giang Nguyên gật đầu, vẫy tay với Tuyên Tử Nguyệt, sau đó nói:

- Có cơ hội gặp lại.

Dứt lời, Giang Nguyên liền chạy ra ngoài cổng.

Nhưng vừa chạy vài bước, phía sau truyền đến giọng nói của Tuyên Tử Nguyệt:

- Giang Nguyên, số điện thoại di động của anh bao nhiêu vậy?

- Hả? À, tôi không có điện thoại di động. Nhưng nếu có việc gì, cứ đến phòng khám tìm tôi.

Giang Nguyên quay đầu lại nói với Tuyên Tử Nguyệt, sau đó tiếp tục chạy ra ngoài cổng.

- Không có điện thoại di động?

Nhìn theo bóng lưng Giang Nguyên biến mất khỏi rừng cây, gương mặt xinh đẹp của Tuyên Tử Nguyệt hiện lên thần sắc khác lạ, thấp giọng lầm bầm:

- Ngũ Cầm Hí? Không nghe qua loại công phu này, cũng không thấy anh ta có nội khí. Có lẽ chỉ là công pháp luyện công bình thường.

Trở lại phòng khám mở cửa, nhìn thấy các bác sĩ bắt đầu đi làm, Giang Nguyên cũng thở hắt ra, một ngày mới lại bắt đầu.

Hôm nay người bệnh không nhiều. Sau khi khám cho hai người bệnh, cũng chỉ còn lại hai người khám tây y mà thôi.

Đối với người bệnh khai thuốc tây y, Giang Nguyên gặp qua không nhiều. Nhưng nếu không có việc gì, Giang Nguyên cũng qua xem thử một chút.

Đối với ngành y Hoa Hạ mà nói, chỉ một phương diện Trung y không là không đủ. Thời đại bây giờ, Tây y vẫn là chủ yếu. Đối với đại đa số bệnh tật mà nói, rất nhiều người thích lựa chọn trị liệu Tây y.

Đối với Giang Nguyên mà nói, học Trung y bất quá chỉ là tuân theo ý nguyện của lão gia tử, đồng thời có thể thông qua trung y để có được tư cách hành nghề hợp pháp. Dù sao, trong một quốc gia, không có tư cách hành nghề chính thức, rất dễ khiến cho người ta bắt được nhược điểm.

Sau khi có được tư cách chính thức, Giang Nguyên mới có thể xem nó là nghề, thậm chí là tấm chắn cho mình.

Phương diện Tây y là do bác sĩ Trương Nhạc phụ trách. Đương nhiên, khi Hồ lão rảnh rồi, Hồ lão sẽ xem bệnh.

Đối với Tây y, Giang Nguyên cũng có được kiến thức nhất định. Đương nhiên chỉ có thể nói là kiến thức nhất định. Hắn đã đọc qua rất nhiều sách về Tây y, nhưng ngoại trừ cấp cứu, xử lý ngoại thương cùng với tiêu sưng giảm viêm là có kinh nghiệm, còn lại đều là lý thuyết suông.

Bây giờ Trương Nhạc đang khám cho một bệnh nhân lớn tuổi, hơn nữa ho rất nhiều, có triệu chứng khó thở và nóng sốt.

Trương Nhạc dùng dụng cụ nghe phổi, cẩn thận lắng nghe hơi thở, sau đó cau mày, nói với người bệnh:

- Là bị viêm phổi, khá nghiêm trọng, cần phải truyền nước quan sát mấy ngày.

Người bệnh vốn là đến truyền nước, nghe Trương Nhạc nói như vậy, liền tục gật đầu.

Thấy người bệnh đồng ý, Trương Nhạc bắt đầu khai đơn thuốc.

Giang Nguyên vừa lúc bên phía Hồ lão không có người bệnh, liền cầm lấy ống nghe, ý bảo người bệnh ngồi vào bên này.

Người bệnh nhìn Hồ lão một chút, sau đó mỉm cười bước qua, vén áo lên để Giang Nguyên khám.

Trương Nhạc thấy Giang Nguyên lại gọi người bệnh của mình sang bên đó, ánh mắt lạnh lại, thầm nghĩ:

- Mẹ kiếp, cơ hội học trung y đã bị mày đoạt. Bây giờ ngay cả khai thuốc Tây y cho người bệnh cũng không tha. Chẳng lẽ một đứa chưa từng học đại học y như mày lại có thể khám được? Nếu vậy thì gia bối phục mày lắm đấy.

Trước đây, đúng là Giang Nguyên ít khi nghe qua tim phổi, nhưng nghe nhiều hay ít thì cũng đã nghe qua. Thoáng dụng tâm nghe một chút, sau đó cau mày, rất nhanh hắn nghe được phổi bệnh nhân dường như có tạp âm khác thường.

Bởi vì hần tập trung tinh thần, thính lực nhạy cảm hơn người bình thường, rất nhanh nghe rõ những thanh âm khác thường.

Hồ lão thấy Giang Nguyên không khỏi mỉm cười, đối với khả năng học hỏi của Giang Nguyên cực kỳ hài lòng, sau đó tiếp nhận dụng cụ nghe tim phổi trong tay Giang Nguyên, hỏi:

- Vừa nghe ra được cái gì?

- Hình như phổi bên phải có chút tạp âm, hần là la âm.

Giang Nguyên nói với Hồ lão.

Hồ lão mỉm cười gật đầu, sau đó nói:

- La âm có Can la âm và Thấp la âm, cậu cho rằng đó là loại nào?

Giang Nguyên trầm tư một lát. Tư liệu về La âm của phổi bật ra trong đầu.

Kết hợp với tư liệu này, còn có tình huống mới nghe được, cần thận suy nghĩ một chút, Giang Nguyên mới nắm chắc, sau đó cười nói với Hồ lão y sư:

- Hần là Thấp la âm.

- Haha...

Nghe đáp án của Giang Nguyên, Hồ lão vui mừng ngửa đầu phá lên cười.

Xế chiều người bệnh bắt đầu nhiều hơn. Giang Nguyên và Hồ lão bận rộn nhiều hơn, cuối cùng chỉ còn lại một người.

Bệnh nhân này bị trướng bụng thời gian dài. Sau khi Giang Nguyên bắt mạch một chút, liền có chút chần chừ, vì mạch tượng của người bệnh khá lạ, hần có chút không nắm chính xác.

Do dự khá lâu, dưới ánh mắt chờ mong của Hồ lão y sư, Giang Nguyên thành thật nói:

- Mạch tượng dường như là mạch Huyền (Mạch Huyền hình dạng

giống dây cung, ấn vào thấy căng thẳng như ấn vào dây cung, đè mạnh tay vào không thay đổi, thỉnh thoảng thấy Sác) nhưng có chút không bắt chính xác.

Nghe được lời này của Giang Nguyên, ánh mắt Hồ lão hiện lên chút thất vọng, nhưng đây cũng là chuyện nằm trong dự liệu. Mạch tượng học vốn rất khó, phải cực kỳ có kinh nghiệm. Lúc này Giang Nguyên mới hơn hai mươi tuổi, làm sao có thể tinh thông mọi thứ được?

Lập tức nói với Giang Nguyên:

- Mạch tượng này quả thật không phải bình thường. Cùng là mạch Huyền, nhưng là do Can chủ sơ tiết, điều dưỡng khí cơ. Nếu tà khí uất kết ở Can, làm mất chức năng sơ tiết, khí uất không thông lợi, sẽ sinh ra mạch Huyền

Giang Nguyên gật đầu nói:

- Vâng.

Nhìn thấy ánh mắt kinh ngạc của Giang Nguyên, Trương Nhạc vốn đang âm ỉ cười trộm cười thầm:

- Hắc, tính chơi nổi à? Rốt cuộc đã biết mình là ai chưa? Tưởng mình sinh ra đã là thần đồng à?

Chương 26: Đánh người

Lại nói tiếp, vận khí hai ngày qua của Giang Nguyên dường như không được tốt lắm. Sáng hôm sau, người bệnh đầu tiên là một ca khó, khiến Giang Nguyên phải mặt mày nhăn nhó khi bắt mạch.

Cảm nhận mạch đập dưới tay rất nhẹ nhàng, Giang Nguyên đã cẩn thận kiểm tra lại lần nữa nhưng rốt cuộc vẫn không thể xác nhận được mạch tượng rốt cuộc là loại nào. Bởi vì trước kia hắn chưa từng gặp qua. Căn cứ khẩu quyết mạch tượng trong trí nhớ, hắn miễn cưỡng có thể xác định mạch tượng của người bệnh này thuộc về một trong ba mạch tượng trung.

Nhưng trong ba loại mạch tượng trưng, Giang Nguyên không thể biết được nó thuộc loại mạch nào.

Cho nên, hẩn thành thật nói với Hồ lão:

- Mạch tượng lần này có chút không chính xác, có thể thuộc về mạch Nhu hoặc....

Đối với thái độ thực sự cầu thị của Giang Nguyên, Hồ lão cực kỳ hài lòng. Người xem bệnh, chỉ sợ không biết mà giả bộ biết. Liên quan đến nhân mạng, một chút cũng không thể lơ là.

- Ủm, từ từ sẽ biết. Mạch học không phải là môn học đơn giản.

Hồ lão nói.

- Hồ lão nói rất đúng. Giang Nguyên, cậu cũng không thể khinh thường. Biện chứng mạch có liên quan đến vấn đề dùng thuốc, tuyệt đối phải cẩn thận. Nên xem nhiều sách, nóng lòng là không được đâu. Cứ ăn từ từ, không cần phải ăn hết một miếng to.

Trương Nhạc rốt cuộc cũng không nhận được sự vui sướng trong lòng, nhưng ngoài miệng lại như tiến hành chỉ bảo đồng chí Tiểu Giang.

Giang Nguyên mỉm cười. Hẩn như thế nào lại không nghe ra ý châm chọc bên trong lời nói của Trương Nhạc, nhưng cũng không lên tiếng phản bác.

Hồ lão vừa khai dược vừa cẩn thận giảng giải mạch tượng và tình huống căn bệnh cho Giang Nguyên nghe. Lời lẽ dễ hiểu khiến Giang Nguyên kiếm lợi không nhỏ.

Khi Hồ lão vừa mới đưa đơn thuốc cho người bệnh, lúc này cách đó không xa, tiếng kinh hô của một người phụ nữ truyền đến.

Thính lực Giang Nguyên rất tốt, vừa nghe là biết giọng của y tá Tiểu Lệ. Không biết là chuyện gì xảy ra?

Còn đang nghi hoặc, đột nhiên nghe được một tiếng bóp, sau đó là tiếng kêu sợ hãi.

Bên ngoài là một giọng nói:

- Này, tại sao anh lại đánh người?

- Chị Lưu?

Nghe giọng của người phụ nữ này, Giang Nguyên cau mày, sau đó nghi hoặc nhìn Hồ lão và Trương Nhạc:

- Bên ngoài dường như xảy ra chuyện, để cháu ra ngoài xem sao.

Nói xong, Giang Nguyên liền vội vàng đứng dậy bước ra ngoài.

Hồ lão nhìn sắc mặt âm trầm của Giang Nguyên, có chút sửng sốt, sau đó cũng đứng dậy, dặn dò người bệnh rồi vội vàng ra theo.

- Anh...tại sao anh lại đánh người?

Chị Lưu y tá vẻ mặt phẫn nộ, che chắn cho Tiểu Lệ đằng sau, trừng mắt nhìn người đàn ông thô kệch trước mắt.

- Con mẹ nó, lại còn mạnh miệng. Lão tử đập tụi bay chết hết bây giờ.

Người đàn ông kia giơ tay lên, chuẩn bị đánh xuống chị Lưu.

- A.

Thấy người nọ giơ tay lên, chị Lưu giống như bị hù, liền kêu lên sợ hãi.

Những cái tát còn chưa đến gần, bên cạnh đột nhiên xuất hiện một cánh tay duỗi ra, vững vàng nắm chặt cổ tay người nọ.

- Có chuyện gì thì từ từ nói.

Nhìn thấy cổ tay của mình bị giữ chặt, bên cạnh vang lên tiếng nói, gã đàn ông sửng sốt một chút, sau đó trừng mắt nhìn chủ nhân phát ra thanh âm.

- Thăng ranh, mày muốn chết.

Thấy gương mặt Giang Nguyên có chút trẻ con, hung quang trong

mắt gã đàn ông lại càng đậm, tay phải dùng sức muốn giãy ra.

Nhưng gã càng dẩy, cảm giác cổ tay của mình càng bị nắm chặt. Có cố gắng đến cỡ nào cũng không nhúc nhích được.

Mơ hồ cảm nhận được cơn đau truyền đến từ cổ tay, gương mặt gã đàn ông lại càng tức tối, tay trái huy quyền định đập Giang Nguyên.

Thấy người này không biết tiến thoái, Giang Nguyên cau mày, tay phải duỗi ra. Quyền trái của gã đàn ông còn chưa đến mặt Giang Nguyên, đã đột nhiên vang lên tiếng kêu thảm thiết, sau đó là cuộn mình lại, kêu thảm không thôi.

- Giang Nguyên, dừng tay.

Lúc này Hồ lão cũng đã chạy đến, thấy thế, vội trầm giọng nói.

Nghe tiếng của Hồ lão, Giang Nguyên nhẹ nhàng đẩy người này ra, sau đó buông tay.

Tay trái người này cầm lấy cổ tay phải. Bị Giang Nguyên đẩy ra, liền cuống quýt lui về sau mấy bước, hít thở vài cái mới ổn định lại được.

Hồ lão thấy gương mặt của y tá Tiểu Lệ vẫn còn dấu bị tát đỏ tươi, nước mắt nước mũi giàn dụa, ánh mắt cũng hiện lên sự tức giận. Nhưng khi quay đầu sang nhìn gã đàn ông, Hồ lão vẫn nhẹ nhàng hỏi:

- Vị đồng chí này, có chuyện gì thì nói với nhau, không nên đánh người.

- Không nên đánh người? Hôm nay, lão tử như thế nào cũng phải giết chết các người.

Hai mắt gã đàn ông tràn ngập vẻ hung ác, thở hỗn hển nhìn cổ tay bầm đỏ của mình, sau đó cầm một cái ghế inox đánh tới Giang Nguyên.

Thấy người này hung tàn như vậy, sắc mặt Giang Nguyên phát lạnh, một tay cản lại chiếc ghế đánh tới, một chân đá lên, đập vào

bụng gã đàn ông một cái, khiến gã phải ôm bụng ngã nhào xuống đất.

Gương mặt gã đàn ông đỏ bừng, ôm bụng quỳ rạp dưới đất, đau đến không dậy nổi. Một người phụ nữ ôm một đứa bé chạy đến, nhìn gã đàn ông kêu lên:

- Ông xã, ông xã, anh sao rồi?

Hồ lão há hốc miệng nhìn Giang Nguyên hạ cái ghế trên đỉnh đầu xuống, lại nhìn thấy người đàn ông đang quỳ rạp dưới đất, hồi lâu vẫn chưa khôi phục được tinh thần.

Ông không nghĩ đến Giang Nguyên có thể một tay cản được cái ghế đối phương đập tới.

- Chuyện gì xảy ra vậy?

Thấy gã đàn ông tạm thời không có lực hoàn thủ, Giang Nguyên quay sang nhìn chị Lưu vẫn còn đang khiếp sợ, trầm giọng nói.

- A, Giang Nguyên, là như thế này...

Nghe Giang Nguyên hỏi, chị Lưu mới hồi phục lại tinh thần, giống như tìm được chỗ dựa, liền hướng mặt về phía người phụ nữ ôm đứa bé, nói:

- Vừa rồi Tiểu Lệ chuẩn bị tiêm thuốc cho đứa bé. Đứa bé này đã tiêm mấy ngày rồi, nên ven cũng không còn rõ. Tiêm lần đầu không được, khi Tiểu Lệ chuẩn bị tiêm lần thứ hai, thì bị người đàn ông này nắm cổ áo đẩy xuống đất, sau đó còn bị tát một cái. Anh ta đúng là không biết nói đạo lý mà.

Lúc này, có mấy người bệnh đang được tiêm bên cạnh cũng lên tiếng:

- Đúng rồi, tiêm thuốc cho trẻ nhỏ, ai có thể cam đoan lấy ven một lần là chính xác. Tự dưng đánh người ta như vậy, đúng là quá đáng mà.

Chương 27: So tài một chút, ai mạnh hơn

Nghe chị Lưu nói, Hồ lão, Trương Nhạc và một đám bác sĩ đều tức giận.

Y tá tiêm thuốc cho một đứa bé mới bảy tám tháng tuổi, ai có thể cam đoan một lần là lấy trúng mạch máu. Một tiêm không trúng đã động thủ đánh người ta, sau này còn ai dám làm y tá chứ?

- Thằng ranh, mày cứ chờ đó, tao sẽ đánh chết hết tụi mày. Nếu không, tao sẽ không tên là Ma Tứ Dao.

Gã đàn ông quỳ rạp dưới đất cả nửa ngày mới đứng dậy nổi, hai mắt tràn ngập vẻ oán độc, chỉ thẳng vào Giang Nguyên, sau đó lại chỉ vào Tiểu Lệ đang trốn đằng sau Giang Nguyên, tàn nhẫn nói:

- Còn mày nữa, con nhỏ kia, lão tử sẽ không bỏ qua cho tụi mày. Mấy ngày nay, tụi mày nên cẩn thận.

Nghe xong những lời này, sắc mặt mọi người đều phát lạnh. Gã đàn ông kia đúng là không có ý định bỏ qua.

Đặc biệt là Tiểu Lệ đang đứng đằng sau Giang Nguyên, bị người nọ chỉ thẳng mặt, trong lòng hoảng hốt, sắc mặt trắng bệch.

Gương mặt Giang Nguyên cũng trầm xuống. Vốn hắn không có ý định so đo với người này, liền bước thẳng đến, một tay bóp vào cổ gã đàn ông, lạnh giọng nói:

- Anh nói cái gì? Nói lại thêm lần nữa đi.

Thấy ánh mắt Giang Nguyên phát lạnh, lại còn bị bóp cổ, khí thế của gã đàn ông xui xuống vài phần.

Tay Giang Nguyên mấy năm qua dính không ít máu. Ngoại trừ súng ống, con dao trong tay Giang Nguyên cũng đã uống máu của không biết bao nhiêu binh lính của các nước. Sát khí trên người Giang Nguyên hoàn toàn không phải là giả.

Mọi người phía sau chỉ cảm thấy Giang Nguyên đột nhiên thay đổi

khí thể. Vốn đang ôn hòa, thoáng chốc đã như hàn khí xâm người, khiến cho người ta nhìn thôi cũng phát lạnh.

Gã đàn ông bị sát khí của Giang Nguyên làm cho hoảng hốt, cổ co rụt lại. Chỉ là người này hung hãn đã quen, cổ bị Giang Nguyên chế trụ, sau khi phản ứng lại liền đưa tay chộp lấy tay Giang Nguyên, sắc mặt đỏ lên, tròng mắt quất:

- Thăng ranh, mày muốn chết.

Hai tay bắt được cổ tay Giang Nguyên, muốn vặn gãy.

Nhưng Giang Nguyên đã chế trụ cổ của gã, mặc dù không dùng sức quá nhiều, nhưng nào để cho gã dấy dựa dễ dàng chứ.

Thấy người này cứ hờ nói ra là giết chóc, Giang Nguyên đã thật sự nổi giận, tay phải căng lên, dùng sức một chút nâng người này lên.

- A, a...

Gã đàn ông bị Giang Nguyên dùng sức bóp cổ giơ lên, mặt đỏ bừng, hay tay cầm lấy tay phải Giang Nguyên muốn giãy dụa, đôi chân không ngừng lắc lư giữa không trung.

Những người bên cạnh đã thật sự choáng váng. Nhìn Giang Nguyên có chút gầy gò nhưng một tay lại có thể nâng một người sáu bảy chục cân lên một cách nhẹ nhàng, cầm của mọi người không khỏi muốn rớt xuống đất.

Giang Nguyên lạnh lùng nhìn gã đàn ông mặt mày đỏ bừng giãy dụa không thôi, lãnh đạm nói:

- Ma Tứ Dao phải không?

- Tôi nhớ kỹ anh rồi đấy.

- Nếu như bất kỳ người nào trong phòng khám chúng tôi xảy ra chuyện gì.

Giang Nguyên kê sát mặt của mình vào gã đàn ông, lạnh giọng nói:

- Mặc kệ là vấn đề gì, tôi sẽ tính hết lên đầu anh.

Nhìn sát khí quá mạnh của Giang Nguyên, gã đàn ông cũng quên dấy dụa, về mặt kính hải nhìn thẳng vào mắt Giang Nguyên.

- Hôm nay còn có con anh ở đây, tôi chẳng thềm so đo với anh. Nếu còn có lần sau, tôi sẽ cho anh biết thế nào gọi là sống không bằng chết.

Giang Nguyên nói. Thấy hiệu quả đã không sai biệt lắm, biết đối phương không dám tái phạm, liền tiện tay ném gã đàn ông xuống đất.

- Khụ khụ,,

Sau khi bị ném xuống đất, gã đàn ông ho khan vài tiếng, sắc mặt đỏ bừng dần dần khôi phục lại bình thường.

Gã ngẩng đầu hoảng sợ nhìn Giang Nguyên, sau đó mới kéo vợ con chạy vội ra ngoài.

Nhìn gia đình gã đàn ông bỏ đi, những người trong phòng khám mới khôi phục lại tinh thần, ánh mắt nhìn Giang Nguyên có chút khác lạ.

Một số người bệnh ra sức vỗ tay, hưng phấn nói:

- Tiểu thầy thuốc thật là có bản lĩnh. Tên Ma Tứ Dao này cuối cùng cũng bị dạy cho một bài học.

Trương Nhạc đứng đằng sau không dám nói gì, nhìn Giang Nguyên rồi lại nhìn mình, rồi lại há to miệng. Vóc người Giang Nguyên không khác gì vóc người của y, nhưng tại sao Giang Nguyên có thể một tay bóp cổ người ta nâng lên khỏi mặt đất được?

Trương Nhạc không nhin được nhìn xuống cổ tay của mình, cảm giác cổ tay Giang Nguyên cũng đâu có hơn gì, nhưng tại sao tiểu tử này lại lợi hại như vậy? Nhớ đến lúc nãy gã đàn ông cầm cái ghế phang tới, có thể tránh được đã là may mắn lắm rồi, làm sao có chuyện giờ tay ra tiếp được?

Nghĩ đến đây, trong lòng Trương Nhạc có chút phát lạnh, nhìn theo bóng lưng Giang Nguyên, rốt cuộc có chút sợ hãi.

- Bác sĩ Giang, nghĩ không ra cậu lại lợi hại như vậy.

Chị Lưu cũng đã bình tĩnh lại, nhìn Giang Nguyên hưng phấn nói:

- Sau này có bác sĩ Giang ở đây, chúng ta cũng an tâm hơn, không sợ mấy tên côn đồ quấy rối nữa.

Hồ lão cũng có chút tán dương gật đầu nhìn Giang Nguyên. Hai năm qua, phòng khám có không ít lần bị những người bệnh côn đồ như thế này làm loạn. Lần nào cũng báo cảnh sát, cảnh sát đến cũng chỉ giảng hòa, khiến cho việc kinh doanh của phòng khám cũng bị giảm bớt. Ngay cả Hồ lão cũng đã từng bị đánh. Thật không nghĩ đến Giang Nguyên ngoại trừ cực kỳ hiểu biết về Trung y, lại còn có sức mạnh như vậy. Nếu thế, sau này phòng khám sẽ yên ổn hơn nhiều.

Giang Nguyên nhìn Tiểu Lệ vẫn kinh hoảng, cười nói:

- Đừng lo lắng nữa. Không có việc gì đâu. Sau này anh ta không dám làm gì cô đâu.

- Thật sao? Bác sĩ Giang, anh ta sẽ không tìm tôi gây phiền toái chứ?

Tiểu Lệ vẫn căng thẳng không thôi. Nghe thấy lời này của Giang Nguyên, sắc mặt mới hòa hoãn một chút.

Giang Nguyên mỉm cười gật đầu:

- Yên tâm đi, cứ tin tưởng tôi.

- Vâng, vâng, cảm ơn bác sĩ Giang, cảm ơn.

Thấy Giang Nguyên khẳng định như vậy, Tiểu Lệ mới thở phào nhẹ nhõm, vừa lau nước mắt vừa cười.

Nhìn bộ dạng của Tiểu Lệ, Hồ lão cũng âm thầm thở dài. Vừa rồi Tiểu Lệ bị hù không nhẹ, cũng may là có Giang Nguyên ở đây. Nếu không sẽ không biết việc này còn như thế nào nữa.

- Được rồi, Tiểu Lệ, đi rửa mặt rồi nghỉ ngơi một chút. Ngày mai cho cô nghỉ phép một ngày.

Hồ lão mỉm cười an ủi Tiểu Lệ, sau đó quay sang nói với mọi người:

- Được rồi, được rồi, không còn việc gì nữa. Tất cả mọi người trở về vị trí, đừng để người bệnh đợi lâu.

- A, vâng.

Tất cả các bác sĩ đều lên tiếng. Trước kia đựng chuyện như vậy nào được giải quyết dễ dàng như thế, lập tức cũng có chút hãnh diện.

Chương 28: Khám bệnh tại nhà

Thoáng một cái, mấy ngày đã trôi qua. Dưới ý định bồi dưỡng của Hồ lão, Giang Nguyên đối với việc phân biệt các chứng bệnh ngày càng thuần thục. Chỉ là mạch tượng vẫn còn chưa được chắc chắn do còn thiếu kinh nghiệm.

Đối mặt với tình huống như vậy, Giang Nguyên cũng có chút sốt ruột, nhưng hẳn biết rõ, chuyện này không thể nôn nóng. Phải tiếp xúc một thời gian rất dài với rất nhiều người bệnh, hẳn mới có thể phân biệt được mạch tượng một cách chính xác.

Hôm đó, sau khi ăn cơm trưa xong, một chiếc xe Audi dừng lại trước cửa phòng khám. Một người đàn ông trung niên khí độ thần nhàn mỉm cười bước xuống xe.

- Chủ nhiệm Lý.

- Xin chào Chủ nhiệm Lý.

Trên đường bước vào, anh Hoàng của phòng dược, chị Lưu y tá đều nhiệt tình chào hỏi, thậm chí còn có chút lấy lòng người này.

Chủ nhiệm Lý mỉm cười gật đầu với đám người anh Hoàng, chị Lưu, sau đó trực tiếp đi thẳng vào phòng khám bệnh của Hồ lão.

- Hồ lão...

Sau khi bước vào phòng khám bệnh, Chủ nhiệm Lý nhìn thấy Hồ lão, liền cung kính chào một tiếng.

Nghe tiếng chào Hồ lão, Trương Nhạc phía đối diện ngẩng đầu nhìn thoáng qua, sắc mặt có chút cả kinh, vội vàng đứng dậy, mỉm cười khách khí gật đầu chào:

- Chủ nhiệm Lý đã đến.

- À, chào bác sĩ Trương.

Nghe câu chào hỏi ân cần của Trương Nhạc, Chủ nhiệm Lý liền gật đầu.

Nhìn người đàn ông trung niên trước mặt, Giang Nguyên chỉ mỉm cười, cũng không lên tiếng.

- Chủ nhiệm đến rồi à? Ngồi đi, để tôi khám hết số bệnh nhân này đã.

Hồ lão ngẩng đầu nhìn Chủ nhiệm Lý, khách khí nói.

- Không sai, ngài bận việc mà.

Chủ nhiệm Lý vội vàng lắc đầu, sau đó ngồi xuống một bên, tầm mắt lơ đãng nhìn thoáng qua Giang Nguyên ở bên cạnh Hồ lão, ánh mắt hiện lên sự kinh ngạc, nhưng sau đó lại cầm tờ báo lên xem.

Hồ lão vừa kê thuốc cho người bệnh vừa nói:

- Giang Nguyên, chuẩn bị hòm thuốc để khám bệnh tại nhà.

Nghe xong, Giang Nguyên biết vị Chủ nhiệm Lý này đến đây chính là mời Hồ lão đến khám bệnh tại nhà.

Sau khi lên tiếng đáp lại, Giang Nguyên vội vàng đứng dậy, bước sang một bên chuẩn bị hòm thuốc.

Là một lão trung y cực kỳ nổi tiếng của tỉnh, Hồ lão thường không ra ngoài khám bệnh. Giang Nguyên ở đây vài ngày, duy nhất nhìn thấy có một người bệnh mấy chục năm đi không được, Hồ lão mới đến tận nhà để khám. Còn người bình thường muốn mời Hồ lão thì

không có khả năng.

Nhưng vị Chủ nhiệm Lý này rõ ràng vẫn hay thường xuyên đến đây. Ngay cả Trương Nhạc cũng quen thuộc như vậy, hơn nữa Hồ lão có vẻ cũng khách khí. Xem ra, người đứng đằng sau ông ta mặt mũi không nhỏ.

Kiểm tra bên trong hòm thuốc xem còn bỏ quên cái gì không, Giang Nguyên nhớ rất rõ, lần trước sau khi Hồ lão trở về, hắn đã thay Hồ lão dọn dẹp một lần, căn bản không còn thiếu cái gì.

Nhưng Hồ lão yêu cầu, Giang Nguyên tất nhiên phải kiểm tra cẩn thận lại một lần.

Hồ lão rất nhanh đã khám xong cho người bệnh, sau đó đứng dậy cởi áo blouse ra, nhìn Giang Nguyên bên cạnh, đột nhiên nói:

- Giang Nguyên, cậu mang cái rương theo tôi đi khám bệnh.

- Vâng.

Nghe xong những lời này, Giang Nguyên sửng sốt một chút, sau đó liền gật đầu, cởi áo khoác ra rồi đeo cái rương lên.

Nghe thấy Hồ lão gọi Giang Nguyên đi khám bệnh chung, Trương Nhạc liền biến sắc, ánh mắt hiện lên sự ghen ghét.

Chủ nhiệm Lý cũng cảm thấy ngạc nhiên. Trước nay, khi Hồ lão đến khám bệnh đều đi một mình. Tại sao lần này lại mang theo một đệ tử?

Về phần Trương Nhạc, hắn là rất ghen ghét. Hồ lão rất ít khi ra ngoài khám bệnh. Hơn nữa khi đi khám, hầu như chưa từng mang y theo. Không mang y theo cũng không sao, nhưng lần này đến chỗ đó, Hồ lão lại mang theo Giang Nguyên, thật sự làm cho Trương Nhạc đổ kỵ không thôi.

Phải biết rằng, vị cần khám bệnh kia là một nhân vật lớn. Hơn nữa còn là chủ quản hệ thống Y tế. Trương Nhạc nằm mơ cũng muốn nịnh nọt một chút. Nhưng khi Hồ lão đi khám bệnh, đều bắt y phải ở nhà, chưa từng có cơ hội được đi theo ông. Giang Nguyên đến đây chưa được bao lâu, lại có thể đi theo Hồ lão đến nơi đó khám

bệnh, như thế nào làm cho Trương Nhạc không ghen ghét chứ?

Giang Nguyên thật ra không chú ý nhiều như vậy. Nếu Hồ lão gọi hắn đi theo khám bệnh thì hắn đi theo thôi. Dù sao cũng cần phải có một người mang rương.

Chủ nhiệm Lý tùy ý liếc mắt nhìn Giang Nguyên, sau đó khách khí lui qua một bên, cùng Hồ lão đi ra cửa.

Nhìn chiếc Audi đậu ngoài cửa, mặc dù Giang Nguyên không nhìn thấy biển số, nhưng trong lòng cũng có chút giật mình, biết được lai lịch của Chủ nhiệm Lý bất phàm.

Sau khi Hồ lão lên xe, bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần. Chủ nhiệm Lý ngồi đằng trước cũng không lên tiếng, Giang Nguyên đành ôm cái rương ngồi bên cạnh Hồ lão, cúi đầu yên lặng, chỉ là trong lòng thầm nói, rốt cuộc lần này Hồ lão ra ngoài khám bệnh cho ai vậy.

Đương nhiên, Giang Nguyên lần này suy nghĩ tổn công rồi. Vân Giang là thành phố trực thuộc tỉnh, đại nhân vật rất nhiều. Hắn có thể đoán được là ai, đó mới là có vấn đề. Cho nên, sau khi suy nghĩ một chút, cũng không uống phí khí lực suy nghĩ nữa, bắt đầu học theo Hồ lão nhắm mắt dưỡng thần.

Chiếc xe Audi chạy trên con đường bằng phẳng. Nhưng đường sá ở Vân Giang cũng không phải lúc nào cũng thông suốt. Chiếc xe đi mất nửa tiếng mới xuất hiện trước cổng một viện tử cực kỳ u tĩnh.

Giang Nguyên nhìn thoáng qua ngoài cửa, nhìn thấy trước cổng còn có cảnh vệ đứng gác, mày hơi cau lại. Xem ra lai lịch của vị Chủ nhiệm Lý này vượt qua sự tưởng tượng của hắn.

Chiếc Audi đi sâu vào viện tử, dừng lại trước cổng một biệt thự xây theo kiểu phương Tây. Chủ nhiệm Lý bước xuống xe, sau khi mời Hồ lão xuống xe, liền khách khí nói:

- Hồ lão, mời vào. Tỉnh trưởng La đang chờ ngài ở thư phòng.

- Tỉnh trưởng La.

Hai mắt Giang Nguyên khẽ chớp, cũng không biết vị Tỉnh trưởng La là ai. Dù sao hắn cũng mới trở về không lâu, cũng không xem

tin tức thời sự của tỉnh nên cũng không rõ lắm.

Cho nên, Giang Nguyên chỉ mang theo cái rương, hạ thấp tư thái theo sát Hồ lão và Chủ nhiệm Lý đi vào trong.

Chủ nhiệm Lý rất nhanh dẫn hai người đến trước cửa thư phòng, nhẹ nhàng gõ một cái, cung kính nói:

- Tỉnh trưởng La, Hồ lão đến rồi.

- Lão Hồ đến rồi à? Hahah, mời vào.

Lúc này, trong phòng truyền ra tiếng cười sang sảng, mơ hồ có chút uy nghiêm.

Chương 29: Mát xa

Giang Nguyên mang theo cái rương đi theo Hồ lão vào trong thư phòng. Lúc này, đằng sau cái bàn bên trong thư phòng là một người đàn ông trung niên khoảng năm sáu chục tuổi.

- Lão Hồ, ngồi đi, ngồi đi. Lần này lại làm phiền anh rồi.

Người đàn ông đứng dậy, bước đến ghế salon, ra hiệu mời Hồ lão ngồi.

Sau khi người đàn ông ngồi xuống, mới chú ý đến Giang Nguyên đang đeo rương đứng phía sau Hồ lão, lập tức mỉm cười với Giang Nguyên:

- Hồ lão, anh đến tôi chắc cũng nhiều lần rồi. Nhưng đây là lần đầu tiên nhìn thấy anh mang theo đệ tử. Xem ra tiểu đồ đệ này không tệ nhỉ?

Hồ lão cười ha hả, nói với Giang Nguyên:

- Giang Nguyên, đây là Tỉnh trưởng La.

Giang Nguyên mỉm cười, có chút khom người nói với Tỉnh trưởng La:

- Xin chào Tỉnh trưởng La.

- Được rồi, được rồi, ngồi đi, ngồi đi.

Tỉnh trưởng La gật đầu, nở nụ cười ôn hòa.

Hồ lão bảo Giang Nguyên ngồi xuống một bên, sau đó có người giúp việc mang vào hai tách trà.

Hồ lão bưng tách trà nhấp một ngụm, sau đó nói với Tỉnh trưởng La:

- Tỉnh trưởng La gần đây cảm giác thế nào?

- Lão Hồ, lần trước uống thuốc của anh, thắt lưng đã bớt đau không ít. Nhưng gần đây không biết là bị phong hàn hay sao, lại bắt đầu cảm thấy đau.

Nói đến đây, mày của Chủ tịch La có chút cau lại, nhìn Hồ lão, nói:

- Cho nên lần này phiền lão Hồ anh kê giùm tôi vài loại thuốc uống thử xem sao.

- Được, Tỉnh trưởng La, để tôi bắt mạch cho anh trước.

Hồ lão mỉm cười gật đầu.

Giang Nguyên đã sớm lấy chiếc gối dùng để bắt mạch ra để sẵn chính giữa hai người.

Nhìn thấy chiếc gối chần mạch mới tinh, Tỉnh trưởng La vô cùng hài lòng, đặt cổ tay mình lên gối.

Tay Hồ lão đặt lên mạch cổ tay Tỉnh trưởng La, sau đó nhắm mắt, tập trung tinh thần bắt mạch.

Qua hai phút, lại đổi tay. Một lát sau, Hồ lão thu tay, mỉm cười nói:

- Tỉnh trưởng La hẳn là bị cảm phong hàn, huyết mạch trì trệ, khiến cho huyết mạch tại vết thương cũ vận hành không thông, nên mới bị tái phát.

-Ồ, đúng vậy. Vậy làm phiền Hồ lão kê cho tôi một vài vị thuốc. Tôi thật sự không muốn uống thuốc Tây. Chỉ tổ càng lúc càng đau thêm chứ chẳng có tác dụng nào khác.

Nghe Hồ lão nói, Tỉnh trưởng La thở phào nhẹ nhõm.

Hồ lão gật đầu, sau đó cầm lấy tờ giấy và cây bút Giang Nguyên đưa sang, vừa ghi vừa nói:

- Giang Nguyên, công phu mát xa của cậu có mấy phần hỏa hầu?

- Sao ạ?

Giang Nguyên sửng sốt, sau đó cười nói:

- Lão gia tử nhà cháu nói, hẳn là bảy phần hỏa hầu.

- Bảy phần?

Cây bút trong tay Hồ lão nhẹ nhàng dừng một chút, sau đó ngẩng đầu nhìn Giang Nguyên. Thấy Giang Nguyên mỉm cười, liền nhẹ nhàng gật đầu, tiếp tục viết đơn thuốc.

Lúc này, Giang Nguyên đã biết tại sao Hồ lão lại dẫn hắc đi khám bệnh. Vừa rồi Hồ lão hỏi hắc có mấy phần hỏa hầu, Giang Nguyên bảo lão gia tử nói có bảy phần. Kỳ thật từ lúc trở về, hắc vẫn chưa có cơ hội sử dụng công phu mát xa. Nhưng hắc vẫn rất tự tin vào năng lực của mình. Ba năm qua, số người mà hắc mát xa không hơn một ngàn cũng có tám trăm.

Hơn nữa, năng lực khác thì hắc không dám nói, nhưng thủ pháp mát xa, hắc tự nhận mình chỉ thua kém lão gia tử, còn lại tám chín phần là vẫn phải có.

Nhưng vì không để cho Hồ lão cảm thấy hắc quá khoa trương, cho nên Giang Nguyên chỉ báo ra con số bảy.

Chỉ là bảy phần cũng đủ làm cho Hồ lão phải giật mình. Bạn của ông am hiểu nhất chính là về xương cốt. Thuật nối xương mát xa tổ truyền có thể nói là vô cùng kỳ diệu. Cho nên, trước khi ông đi khám bệnh, mới nhớ đến đệ tử mới của ông có lẽ sẽ mang đến cho ông một sự ngạc nhiên mới. Vì thế mới mang theo Giang Nguyên.

Nếu không, đến khám bệnh cho Tỉnh trưởng La, không mang theo người là tốt nhất.

Vừa rồi ông chỉ tùy ý hỏi một câu, chính là muốn xác nhận xem đệ tử này của ông rốt cuộc học được từ gia gia của hắn mấy phần bản lãnh. Nếu có thể đạt được năm phần hỏa hậu, tác dụng sẽ không sai.

Ai ngờ Giang Nguyên lại nói bảy phần, khiến cho Hồ lão nhin không được mà giật mình. Tuy biết kiến thức về Trung y của Giang Nguyên không tệ, nhưng mấy năm qua Giang Nguyên lăn lộn bên ngoài, không ở bên cạnh ông bạn già, hỏa hầu mát xa đến mức nào còn chưa xác định được. Thật không ngờ Giang Nguyên dám nói ra đến bảy phần.

Nếu không phải mấy ngày vừa qua ông đã thăm dò được đại khái tâm tính chừng chặc của Giang Nguyên, Hồ lão còn tưởng rằng Giang Nguyên đang ăn nói ba hoa.

Cho nên, ông liếc mắt nhìn Giang Nguyên, nhìn ra được sự bình tĩnh trên gương mặt hắn, trong lòng cũng ổn định lại.

Sau khi viết xong đơn thuốc, Hồ lão giao cho Chủ nhiệm Lý, sau đó mỉm cười nói với Tỉnh trưởng La:

- Tỉnh trưởng, đồ đệ này của tôi là cháu của một ông bạn. Mà ông bạn đó lại là chuyên gia về xương cốt. Mặc dù đã sớm ẩn cư, nhưng thủ pháp mát xa, nối xương ít ai bì kịp. Với vết thương của ngài, hiệu quả của mát xa sẽ rất tốt. Tiểu tử này từ nhỏ đã theo ông bạn của tôi học tập, thủ pháp hắn không tệ. Để tôi bảo nó mát xa cho anh?

- Ồ?

Nghe Hồ lão nói, Tỉnh trưởng La có chút do dự nhìn Giang Nguyên. Thấy tuổi Giang Nguyên còn quá trẻ, thật ra cũng có chút không yên tâm. Nhưng nhìn thấy nụ cười tự tin của hắn, trong lòng cũng ổn định hơn. Hơn nữa có Hồ lão giới thiệu, ông liền thoáng suy nghĩ một chút. Dù sao cũng nên thử qua một lần, liền gật đầu với Giang Nguyên:

- Được, vậy làm phiền Tiểu Giang rồi.

Giang Nguyên đã có sự chuẩn bị, thấy Tỉnh trưởng La đồng ý, liền cười nói:

- Xin Tỉnh trưởng La cứ yên tâm, phương pháp tổ truyền của gia đình tôi rất linh nghiệm.

Thấy biểu hiện tự tin của Giang Nguyên, ý cười trên gương mặt Chủ tịch La càng đậm:

- Được, vậy thì cứ thử xem.

- Tiểu Giang, muốn mát xa trên giường hay là ngồi?

Giang Nguyên đáp:

- Trước tiên không vội, để tôi giúp Tỉnh trưởng La kiểm tra qua một chút.

Giang Nguyên giúp Tỉnh trưởng La vén áo lên, tay nhẹ nhàng xoa bóp vài cái, hỏi thăm một vài tình huống rồi nói:

- Tỉnh trưởng La, ngài tìm một chỗ có thể nằm là được.

- Được, trong phòng khách có cái ghế salon dài, có được không?

Tỉnh trưởng La hỏi.

Giang Nguyên gật đầu nói:

- Có thể.

Lập tức mọi người liền theo Tỉnh trưởng La vào phòng khách.

Tỉnh trưởng La mặc một chiếc áo rộng thùng thình, nằm xuống chiếc ghế salon.

Chương 30: Tôn sư trọng đạo

- Bác sĩ Tiểu Giang, động tác cẩn thận chút.

Thấy Giang Nguyên chuẩn bị mát xa, Chủ nhiệm Lý tiến lên, cẩn thận dặn dò vài câu.

Giang Nguyên nghiêm túc gật đầu:

- Chủ nhiệm Lý cứ yên tâm, tôi tự biết có chừng mực.

Thấy Giang Nguyên lắng nghe sự nhắc nhở của mình, chủ nhiệm Lý mới lui ra đằng sau.

Nghe Giang Nguyên trao đổi với Chủ nhiệm lý, gương mặt của Tỉnh trưởng La đang nằm trên ghế hiện lên sự hài lòng.

Thấy vậy, Giang Nguyên không khỏi mỉm cười. Thư ký đúng là tri kỷ của lãnh đạo mà. Những ý mà lãnh đạo không thể biểu đạt, thư ký lại làm rất cẩn thận.

Giang Nguyên rửa tay sạch sẽ, lau vào khăn bông, sau đó mới vén áo Tỉnh trưởng La lên.

Bàn tay xác nhận vị trí vết thương cũ trên lưng, hẩn nhẹ nhàng ấn xuống. Thấy Tỉnh trưởng La cau mày, năm ngón tay của Giang Nguyên bắt đầu giãn ra, chậm rãi hoạt động trên thắt lưng Tỉnh trưởng La.

Mấy năm qua, Giang Nguyên xử lý những vết thương cũ như thế này rất trơn tru. Chỉ thấy năm ngón tay của hẩn nhẹ nhàng đẩy từng tầng lớp da, khi thì đẩy, khi thì kéo, động tác cực kỳ lưu loát, nhìn qua cũng vui mắt.

Ban đầu Tỉnh trưởng La còn cau mày, nhưng chưa được bao lâu, chân mày đã giãn ra, gương mặt tuy vẫn thống khổ nhưng ánh mắt lại rất thoải mái.

Chủ nhiệm Lý thấy Tỉnh trưởng La cau mày, trong lòng đánh thót, nhưng sau lại nhìn thấy bộ dạng thoải mái của Tỉnh trưởng La, không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Khi y xoa bóp cho Tỉnh trưởng La, ông cũng không có vẻ mặt vừa đau nhưng vừa thoải mái như thế này. Đây phải gọi là hưởng thụ mới đúng.

Một bên, Hồ lão y sư cũng âm thầm thở ra một hơi, cảm thán nói:

- Ông bạn già của tôi ơi, ông đúng là đã đưa cho tôi một bảo bối đấy.

Thấy Tỉnh trưởng La bắt đầu thích ứng với động tác của mình, lúc này Giang Nguyên mới dần tăng thêm lực đạo, mỉm cười nói:

- Tỉnh trưởng La, bây giờ tôi tăng thêm chút lực. Nếu ngài không chịu nổi thì lên tiếng nhé.

- Ừm, ừm.

Tỉnh trưởng La chỉ ừm ừm vài tiếng. Lúc này ông cảm thấy vô cùng thư thái.

Giang Nguyên âm thầm dùng lực, chỉ nghe Tỉnh trưởng La hít vào một hơi, chân mày lại cau lại, gương mặt lộ ra vẻ khó chịu, nhưng vẻ mặt vẫn vừa thống khổ vừa hưởng thụ, khiến cho Chủ nhiệm Lý bên cạnh không khỏi căng thẳng trong lòng.

Y lo lắng là phải. Dù sao Giang Nguyên nhìn qua vẫn còn quá trẻ, chỉ sợ đối phương không cẩn thận làm gãy thắt lưng của Tỉnh trưởng thì làm sao bây giờ.

- Ừm, ừm, ui, ui..

Tỉnh trưởng La rốt cuộc không nhịn được, bắt đầu phát ra tiếng kêu, đồng thời hít vào hơi thật sâu.

Nhưng lần này Chủ nhiệm Lý không còn căng thẳng nữa. Nhìn biểu hiện này, Tỉnh trưởng La dường như rất sảng khoái. Nếu ông không lên tiếng ngăn cản, vậy là sẽ không có việc gì.

Rất nhanh, Giang Nguyên mát xa đã được một lúc, trên trán cũng đã bắt đầu đổ mồ hôi. Dù sao, mát xa yêu cầu lực ngón tay rất cao. Vừa phải đạt được hiệu quả lại phải khống chế được lực đạo của ngón tay. Hơn nữa, Tỉnh trưởng La là lần đầu tiên mát xa, lực khống chế lại càng không dễ.

Tiếng rên rĩ của Tỉnh trưởng La càng lúc càng lớn, mồ hôi trên trán Giang Nguyên cũng càng lúc càng nhiều. Rốt cuộc khi Tỉnh trưởng

La chịu không nổi bảo Giang Nguyên dừng tay, Giang Nguyên liền chậm rãi rút tay khỏi thắt lưng, tiếp nhận khăn lông của người giúp việc đưa đến, lau mồ hôi trên trán, cười nói:

- Được rồi, Tỉnh trưởng La, ngài có thể đứng dậy.

Nghe Giang Nguyên nói, Tỉnh trưởng La mới chậm rãi ngồi dậy, ánh mắt mang theo chút kinh ngạc, sau đó chậm rãi lay chuyển vùng thắt lưng của mình.

Ban đầu ông chỉ dám hoạt động một chút, nhưng sau khi hoạt động lại không thấy đau, bắt đầu uốn éo nhiều hơn.

- Ồ, không đau nữa? Có thể hoạt động rồi.

Hai tay Tỉnh trưởng La bóp phần eo, chậm rãi lắc qua lắc lại, cảm thấy không còn cảm giác đau nhức nào nữa, trong lòng mừng rỡ, nhìn Giang Nguyên đang lau mồ hôi, vui mừng nói:

- Bác sĩ Tiểu Giang, thủ pháp không tệ, rất hiệu quả.

Cảm nhận được hiệu quả thần kỳ, Tỉnh trưởng La đã không gọi Giang Nguyên là Tiểu Giang không, mà đã thêm hai chữ bác sĩ đằng trước, rõ ràng đã bắt đầu coi trọng Giang Nguyên.

Nhìn Tỉnh trưởng La hưng phấn xoay qua xoay lại trước mặt mình, Giang Nguyên mỉm cười, bước đến phía sau Tỉnh trưởng La, nói:

- Nào, Tỉnh trưởng La, đừng nhúc nhích. Để tôi nới lỏng gân cốt cho ngài, sau này sẽ còn thoải mái hơn.

Nói xong, Giang Nguyên quay lưng về phía Tỉnh trưởng La, dựa sát vào lưng của ông, hai tay nắm lấy hai tay của Tỉnh trưởng La nâng lên một chút, sau đó bảo Tỉnh trưởng La thả lỏng, rồi khom lưng công Tỉnh trưởng La lên, hình thành kiểu dáng cây cung ngược, tiếp theo bắt đầu dụng lực.

Nghe tiếng Tỉnh trưởng La kinh hô, mọi người chỉ nghe bên hông của Tỉnh trưởng La phát ra tiếng rắc rắc. Một lúc sau, Giang Nguyên liền buông Tỉnh trưởng La xuống, cười nói:

- Được rồi, Tỉnh trưởng La, bây giờ ngài có thể thử lại.

- Ồ, ồ, linh hoạt hơn rồi.

Mọi người nhìn thấy Tỉnh trưởng La vận vẹo hai cái, cũng không còn chậm rãi như ban đầu, mà bắt đầu lắc lư, một chút cũng không còn cảm giác cứng ngắc.

Tỉnh trưởng La lắc lư một hồi, cảm thấy thất lưỡng nhẹ nhàng khoan khoái. Mười mấy năm qua cũng chưa từng được nhẹ nhàng như vậy, nét hưng phấn trên gương mặt càng nhiều.

Ông nhìn Giang Nguyên, vui vẻ nói:

- Bác sĩ Tiểu Giang, cậu làm thế nào vậy? Tôi cảm thấy mười mấy năm qua, thất lưỡng chưa từng linh hoạt như lúc này.

Giang Nguyên mỉm cười, đáp:

- Tỉnh trưởng La, đây là vết thương cũ của ngài, tôi chỉ dùng thủ pháp mát xa tạm thời giảm bớt cơn đau. Căn bệnh này phải kết hợp với uống thuốc lẫn mát xa thì mới chậm rãi khôi phục được.

- Có thể khôi phục được sao?

Nghe Giang Nguyên nói, ánh mắt Tỉnh trưởng La sáng ngời.

Giang Nguyên cười nói:

- Có khả năng, nhưng chủ yếu phải dựa vào thuốc của sư phụ tôi kê đơn, phối hợp với mát xa. Cho dù không hoàn toàn khôi phục 100%, nhưng 70,80% là không thành vấn đề.

- Thật sao?

Nghe Giang Nguyên nói xong, Tỉnh trưởng La mừng rỡ quay sang Hồ lão:

- Lão Hồ, anh cảm thấy thế nào?

Hồ lão đang cảm thấy vui mừng vì hành động tôn sư trọng đạo của Giang Nguyên, không nhận bất cứ công lao nào về mình, mà chuyển hết sang người ông, nghe Tỉnh trưởng La hỏi, liền cười nói:

- Xin Tỉnh trưởng cứ yên tâm, lần này tôi cố ý dẫn Giang Nguyên đến đây chính là vì nguyên nhân này. Nếu thủ pháp mát xa của Giang Nguyên có tác dụng, kết hợp với trung dược của tôi, tất nhiên sẽ có hy vọng khôi phục.

Chương 31: Sáu loại biểu hiện của mạch Phù (1)

Khi trở về, Chủ nhiệm Lý không đưa mà là để cho tài xế đưa Giang Nguyên và Hồ lão về lại phòng khám.

- Giang Nguyên, cậu cảm thấy tỷ lệ được bao nhiêu?

Đang nhắm mắt dưỡng thần, Hồ lão đột nhiên hỏi.

Giang Nguyên hiển nhiên biết rõ Hồ lão có ý gì, lập tức mỉm cười đáp:

- Sẽ không vượt quá năm thành.

- Năm thành.

Ánh mắt Hồ lão sáng lên. Bốn năm thành là đủ rồi. Cho dù không hồi phục hoàn toàn, nhưng hồi phục phân nửa tuyệt đối không thành vấn đề. Ông đã nghĩ hết cách nhưng không cách nào trị được tận gốc chứng bệnh của Tỉnh trưởng La. Sau khi Giang Nguyên thử kết hợp với thủ pháp mát xa của hắn, không nghĩ đến lại có hy vọng.

Hồ lão quay sang liếc mắt nhìn Giang Nguyên, hưng phấn nói:

- Để ta điều chỉnh lại đơn thuốc, còn về phương diện mát xa, cậu phải dụng tâm rồi.

- Vâng ạ.

Giang Nguyên gật đầu.

Đối với vị Tỉnh trưởng La này, Giang Nguyên rất coi trọng. Ít nhất người này sẽ là một cơ hội cho hắn. Hắn còn có lực lượng về

phương diện khác, nhưng căn bản không dám vận dụng.

Mặc dù cả tiểu đội đã bị diệt hoàn toàn, ngay cả hãn cũng tự bạo, nhưng Giang Nguyên vẫn không dám xác định còn có người chú ý hay không.

Cho nên, bây giờ Giang Nguyên chỉ có thể tận lực áp chế sức mạnh của mình, để cho mình ổn định, kết nối quan hệ với một số cao tầng, từng bước một có thể chạm đến tầng lực lượng kia, tìm ra chân tướng tại sao toàn quân lại bị diệt.

Tuy nói vị Tỉnh trưởng La này chỉ là người đứng đầu giới chính trị một tỉnh, nhưng quan hệ quan lại bên trong Hoa Hạ rất phức tạp. Cho dù có thể không dựa vào được, nhưng ít nhất vẫn có hy vọng thông qua ông ta chạm đến tầng cao hơn. Tuy hy vọng không lớn, nhưng tổng thể vẫn còn có hy vọng, Giang Nguyên sẽ không bao giờ bỏ qua.

Trở lại phòng khám, Giang Nguyên và Hồ lão cũng không nhắc đến việc khám bệnh. Còn Trương Nhạc thì muốn từ biểu hiện của Giang Nguyên tìm kiếm chút gì, nhưng y rất nhanh thất vọng rồi.

Trước khi trời tối, thừa dịp Trương Nhạc đã rời khỏi phòng khám, Hồ lão đột nhiên từ trong ngăn kéo lấy ra một quyển sách viết tay đưa cho Giang Nguyên:

- Giang Nguyên, hãy dụng tâm xem quyển sách này đi.

Giang Nguyên tiếp nhận quyển sách, liếc qua tiêu đề: Vân Giang cư sĩ mạch chứng bút lục.

Nhìn thấy mấy chữ Vân Giang cư sĩ, Giang Nguyên sửng sốt, liền biết được ai là tác giả của quyển sách này. Hãn đã từng nghe lão gia tử nói, Vân Giang cư sĩ là lão trung y nổi tiếng nhất trong nước. Một người bạn của ông đã từng có may mắn được làm môn hạ của Vân Giang cư sĩ.

Xem ra, đây tựa hồ là bút ký mạch tượng mà sư phụ của Hồ lão năm đó lưu lại. Điều này lại càng khiến cho Giang Nguyên cảm kích Hồ lão nhiều hơn. Đây vốn là bí truyền, nhưng Hồ lão lại nguyện ý lấy ra cho hãn học, chứng tỏ ông đã xem hãn như người

nhà.

- Cảm ơn Hồ lão, xin Hồ lão yên tâm, cháu nhất định sẽ học tập thật chăm.

Giang Nguyên cảm kích gật đầu với Hồ lão.

Chương 32: Sáu loại biểu hiện của mạch Phù (2)

Sau khi Trương Nhạc trở về, cũng không chú ý đến sự tồn tại của quyển sách, chỉ thỉnh thoảng liếc nhìn Giang Nguyên, trong lòng vẫn cứ ghen ghét. Một cơ hội đến gần lãnh đạo như vậy, y chờ đợi đã rất lâu, nhưng người được lợi lại là Giang Nguyên.

Rốt cuộc cũng đợi được đến 9h, hai người sắp tan làm, Trương Nhạc nhin không được nữa, liền tò mò hỏi Giang Nguyên:

- Giang Nguyên, hôm nay đến nhà Tỉnh trưởng La, tình huống của Tỉnh trưởng như thế nào?

Đang nghiên cứu quyển mạch học, Giang Nguyên liền ngẩng đầu nhìn Trương Nhạc, thấy trong ánh mắt của y là sự tò mò không chịu nổi, liền cười nói:

- Không có gì, chỉ là thắt lưng đau do vết thương cũ tái phát. Hồ lão đã kê đơn thuốc rồi.

- Hả? Ờ...

Trương Nhạc vừa chờ mong nhưng lại vừa thất vọng. Tình huống như vậy, y vẫn có thể đoán được.

Giang Nguyên trả lời xong liền vùi đầu vào đọc sách, khiến cho Trương Nhạc buồn bực không thôi.

10h tối, khi Giang Nguyên chuẩn bị tiến vào giấc ngủ, hình xăm bên vai trái liền lóe lên. Đồng chí tổ sư gia lao ra, bắt đầu giảng giải các phương thuốc.

Thời gian dần trôi, đến khoảng 3h sáng, sau khi Tổ sư gia giảng xong một phương thuốc, đột nhiên hình xăm lóe lên. Một giọng nói vang lên trong nửa đêm:

- Phân tích hấp thu năng lực tinh thần, bộ Phương thuốc hoàn thành, tổng cộng hấp thu được một vạn một ngàn không trăm chín mươi sáu phương thuốc. Năng lượng Cửu Vĩ tăng một bão hòa 53%. Bắt đầu khởi động bộ Động mạch học.

Thanh âm biến mất, vị tổ sư gia rốt cuộc không còn lúc ẩn lúc hiện trước mặt Giang Nguyên nữa mà là xuất hiện trong một gian thạch thất.

Bên trong thạch thất có một cái bàn xem bệnh hình dáng cổ xưa, trên bàn có gối chẩn mạch, giấy và bút mực.

Quan trọng là, bên cạnh bàn xem bệnh có một vị lão giả mặc đồ cổ trang, gương mặt sần khở. Còn tổ sư gia thì đang nhắm mắt bắt mạch.

Nhưng lúc này, bên tai Giang Nguyên đột nhiên vang lên tiếng ca:

- Mạch lý hê, dụng tâm tế, tam pháp tứ trung yếu thực ký. Nhân mạch nan, nhu cần lý, sát hình biện tượng phi dung dịch, phù trầm trì sở lực vi trung, khoách sung các mạch chân tiêu tức, thử lý nhu minh vị chẩn tiền, miễn chi tân y, cật mạch ký, kinh vi nhất quán dụng tâm ky, chỉ hạ hồi thanh chẩn diệu ký. (Khi bắt mạch, cần phải kỹ càng và tỉ mỉ, luôn nhớ kỹ tam pháp (*). Bắt mạch rất khó, cần tập trung, vì việc quan sát hiện tượng và phân biệt chúng không hề dễ dàng, từ 4 loại mạch tượng phù, trầm, trì, sở, mà mở rộng ra các thông tin chính xác về mạch, việc này cần xác định rõ ràng trước khi chẩn bệnh, tránh dùng Tây y, “cật mạch ký” trước sau như một phải luôn vận dụng suy nghĩ và suy luận, dựa vào âm thanh phát ra (sau khi gõ vào người bệnh nhân) để chẩn bệnh)

Nghe được tiếng ca này, Giang Nguyên chỉ cảm thấy trong lòng sáng rực. Mấy ngày qua, hẳn cảm thấy cảm thụ mạch tượng rất khó khăn, bây giờ dường như được bài ca này khai sáng.

Hơn nữa, bài ca này giống như là tổng quyết về mạch học, trong đó có vài câu khiến cho Giang Nguyên dường như cảm ngộ ra.

- Khi nói đến Biểu là phải quy về mạch Phù, nhiệt là Sác, Lý là Trầm, Hàn là Trì, mạch Huyền, Cường là Thực, Tể, Vi là Hư.

Giang Nguyên đối với hai câu này giống như khẩu quyết. Trong lúc mơ mơ màng màng cảm thán, đột nhiên có tiếng ghé vào tai hắn, sau đó giống như hắn đang tự bắt mạch, cảm nhận được đầu ngón tay có xúc cảm của mạch nhảy lên truyền đến.

Tiếng ca lại vang lên:

- Mạch Phù là mạch dương, là mạch đi ở trên thịt, nhấc tay lên thì có dư, ấn tay xuống thì không đủ, đè xuống thì hơi giảm nhưng không rỗng, nhấc lên thì nổi phù lên mà đi lưu lại. Mạch Phù đi nổi ở ngoài mặt da, ấn nhẹ thấy ứng ngay ở ngón tay.... Lúc đặt áp lực rất nhẹ (phù thủ) thì thấy đường cong động mạch nổi lên nhiều, càng đặt thêm áp lực (trung và trầm thủ) thấy hình sóng mạch càng nhỏ đi. Mạch Phù có bảy biểu hiện: Hồng, Hư, Tán, Hống, Cách, Nhu.

Nghe tiếng ca này, Giang Nguyên mơ mơ màng màng cảm nhận từ đầu ngón tay có cảm giác nhảy lên rất nhỏ, đây rõ ràng là sáu biểu hiện của mạch Phù.

Mặc dù Giang Nguyên đã hiểu rõ tình huống của sáu biểu hiện này, nhưng đầu ngón tay vẫn cứ nhảy lên, còn có tiếng nhịp nhàng của huyết mạch bên tai, dường như không để cho Giang Nguyên học thuộc thì không được.

Chương 33: Gặp lại (1)

Trong lúc Giang Nguyên đang mơ màng, đột nhiên cảm giác Phù mạch lực tượng như chuyển đổi. Tiếng ca già nua đều đem mỗi chứng bệnh của mạch tượng giảng giải qua một lần, khiến cho Giang Nguyên có cảm giác da gà nổi hết cả lên.

Nhưng cũng may, bài ca này không duy trì quá lâu, sau đó lại chuyển qua một bài ca khác.

- Mạch Hồng: Mạch Hồng là dương trong dương, mạch tới cuộn cuộn như sóng vỗ dưới ngón tay, khi đến mạch lớn, lúc đi mạch

kém dần. Mạch Hồng to mà thực, nhấc tay lên hoặc ấn xuống đều có lực.

Ngay sau đó, thanh âm huyết mạch nhịp nhàng vang lên bên tai Giang Nguyên cùng với đầu ngón tay truyền đến cảm giác thay đổi rất nhỏ, từ nhịp nhàng biến thành rộng lớn.

Cứ như vậy, từng bài hát vang lên trong đầu Giang Nguyên, lặp đi lặp lại khiến Giang Nguyên giống như rơi vào một cảnh giới vô cùng kỳ lạ, tăng cường học tập các loại mạch tượng và các chứng bệnh đại diện cho mạch tượng đó.

Sáng sớm hôm sau, khi Giang Nguyên tỉnh lại, dường như có chút ấn tượng về những gì trong đầu tối hôm qua. Dường như là học về mạch tượng, không khỏi cảm thấy vui mừng. Hắn đang sầu khổ về mạch tượng, tưởng rằng không mất một hai năm, rất khó mà phân tích hết. Nhưng nhờ có tổ sư gia, mọi việc cũng đơn giản hơn.

Nghĩ đến đây, Giang Nguyên liếc mắt nhìn hình xăm trên cánh tay trái, phát hiện hình xăm rõ hơn vài phân. Bây giờ đã không còn giống như trước, không còn như ẩn như hiện nữa, mà hoàn toàn nổi lên, chỉ là vẫn chưa có gì đặc biệt.

- Không tệ.

Giang Nguyên bây giờ đã ngày càng quen với sự tồn tại của hình xăm này. Hơn nữa, hình xăm dường như đã mang đến cho hắn sự vui mừng lẫn sợ hãi.

Mặc dù nó đã biểu hiện một chút hiệu ứng về phương diện trung y, nhưng công năng thần kỳ của nó khiến cho Giang Nguyên có chút chờ mong. Dù sao, sau khi về nhà, sức khỏe của hắn cũng có sự tiến bộ không ít. Hắn tin rằng, sau này sẽ có nhiều năng lực đặc biệt sẽ được hắn khai quật ra.

Sau khi đứng dậy mặc quần áo, rửa mặt xong, Giang Nguyên lại xuống lầu, chạy vào con đường nhỏ của trường Đại học Đông Nguyên.

Phù phù phù....

Đối với Ngũ Cầm Hí, Giang Nguyên chỉ cảm thấy hắn tập càng

ngày càng lưu loát. Từ sau khi trở về nhà, động tác Ngũ Cầm Hí cũng càng lúc càng nhanh. Bây giờ luyện một tuần lễ, cảm giác so với bằng cả một tháng.

Tứ chi lần lượt thay đổi, Giang Nguyên đứng giữa vũng nước đi tới đi lui, thỉnh thoảng giống như hổ duỗi thắt lưng, làm cho các đốt cột sống phát ra thanh âm rắc rắc.

Sau đó lại đánh ra động tác ưu nhã, chậm rãi hành tẩu.

Chỉ là Giang Nguyên không chú ý đến, một cô gái đang cầm một quyển sách, vừa đi vừa đọc. Ngẩng đầu nhìn thấy Giang Nguyên ở đằng trước, liền chậm rãi dừng bước, sau đó yên tĩnh nhìn động tác của hắn, ánh mắt hiện lên sự tò mò.

- Tiếng xé gió như rồng, hình giống như hổ, tiến bộ thật nhanh. Công phu luyện thể này quả nhiên là hảo công phu, chỉ là còn thiếu chút gì đó.

Một lúc lâu sau, cô gái thở hắt ra, nhìn Giang Nguyên đang lăn lộn như một con gấu dưới đất, mỉm cười rồi xoay người rời đi.

Giang Nguyên luyện xong một hồi, toàn thân đổ đầy mồ hôi. Hắn mặc lại chiếc áo thun, chậm rãi đi theo đoạn đường cũ trở lại phòng khám.

Chỉ là trong lúc Giang Nguyên đang đi, chợt nghe bên tai truyền đến giọng nói có chút quen thuộc:

- Tiểu Nguyên ca ca?

Nghe giọng nói có chút không xác định, Giang Nguyên dừng bước, sau đó mỉm cười quay đầu nhìn thoáng qua cô gái xinh đẹp:

- Tiểu Vũ.

- A, Nguyên ca, thật là anh sao?

Thấy thật sự là Giang Nguyên, gương mặt Tiểu Vũ hiện lên nụ cười, tò mò hỏi:

- Nguyên ca ca, tại sao anh lại đến trường học của tụi em? Chẳng

lẽ anh định đi học lại?

Giang Nguyên cười lắc đầu:

- Không, bây giờ tôi làm việc cho phòng khám đối diện trường. Sáng nào cũng sang đây tập thể dục thôi.

Chương 34: Gặp lại (2)

Nghe Giang Nguyên nói, Tiểu Vũ sửng sốt một chút rồi hưng phấn hỏi:

- Phòng khám Khánh Nguyên? Là cái phòng khám nằm gần cửa sau của trường phải không?

- Đúng vậy.

Giang Nguyên cười gật đầu:

- Thời gian vừa qua anh vẫn ở bên đó.

- Vậy thì tốt quá. Em thật không ngờ Nguyên ca ca lại rời thôn như vậy. Tại sao Minh gia gia lại cho anh đi?

Tiểu Vũ tò mò hỏi Giang Nguyên.

Thấy Tiểu Vũ hỏi, Giang Nguyên bất đắc dĩ cười nói:

- Cũng chẳng còn cách nào khác. Lão gia tử đuổi tôi đi, nói không cho tôi lãng phí thời gian ở nhà, mà nên ra ngoài học chút gì đó.

Trong lúc Tiểu Vũ và Giang Nguyên trò chuyện, một cô gái đi bên cạnh Tiểu Vũ tò mò nhìn Giang Nguyên, sau đó thấp giọng hỏi Tiểu Vũ:

- Tiểu Vũ, đây là ca ca của cậu hả?

- Hả? Không phải, Linh Linh, đây là ca ca nhà hàng xóm.

Nghe bạn hỏi, sắc mặt Tiểu Vũ có chút đỏ lên.

- Ô, đẹp trai như vậy sao?

Nhìn sắc mặt ửng đỏ của Tiểu Vũ, Linh Linh cười trộm nói.

- Cậu nói cái gì đấy?

Thấy vẻ mặt của bạn mình, Tiểu Vũ xấu hổ nói.

Nhìn hai cô gái thì thầm cái gì đấy, Giang Nguyên thấy thời gian cũng không còn sớm, liền nói:

- Được rồi, Tiểu Vũ, tôi đến giờ làm rồi. Tôi xin phép đi trước. Có chuyện gì cứ đến phòng khám tìm tôi.

- Vâng, Nguyên ca ca, anh có việc cứ đi trước.

Tiểu Vũ đang bị bạn chọc ghẹo, xấu hổ không thôi, thấy Giang Nguyên nói phải đi trước liền vội vã gật đầu.

Giang Nguyên gật đầu, sau đó mỉm cười với Linh Linh một cái, lúc này mới chạy về phía cổng.

Nhìn theo bóng lưng Giang Nguyên, Linh Linh hưng phấn nói:

- Tiểu Vũ, anh hàng xóm của cậu đúng là không tệ.

- Hừ, đương nhiên rồi, dáng người của anh ấy rất tuyệt, rất gợi cảm.

Giang Nguyên vừa đi, lại nghe bạn thân tán dương, nhớ đến những chuyện trước kia, Tiểu Vũ bất giác có chút kiêu ngạo.

Bạn của mình từ trước đến nay chưa bao giờ có vẻ mặt mê trai như vậy, Linh Linh há to miệng, kinh ngạc nói:

- Tiểu Vũ, bây giờ mình mới phát hiện cậu một chút cũng không rụt rè. Ngày thường cũng có nhiều nam sinh vây quanh cậu, nhưng cậu chẳng thèm để ý đến. Thì ra tất cả đều là giả bộ. Cậu có biết bây giờ cậu rất mê trai không?

- A, đùa bạn xấu xa này, dám chọc mình hả?

Giật mình, sắc mặt Tiểu Vũ lại đỏ lên, sau đó hai người bắt đầu

đuổi đánh nhau.

Chương 35: Hành động kỳ lạ của Hồ lão (1)

Sáng sớm, còn có thể gặp gỡ Tiểu Vũ, Giang Nguyên quả thật có chút ngoài ý muốn. Nhưng hắn cũng không để ý đến. Dù sao đại học Đông Nguyên ở bên cạnh, sớm muộn gì cũng có lúc gặp. Đối với cô bé hàng xóm đáng yêu này, Giang Nguyên vẫn có một sự quan tâm đặc biệt hơn.

Mang theo tâm trạng không tệ, Giang Nguyên trở lại phòng khám. Tắm rửa xong, hắn định tìm một bộ quần áo để thay, chỉ là khi mở tủ quần áo, Giang Nguyên mới phát hiện trong tủ không còn quần áo nào để thay cả.

Bất đắc dĩ, hắn đành bước ra ban công lấy quần áo mới giặt hôm qua xuống. Cảm giác quần áo vẫn còn ướt ướt, hắn khẽ thở dài. Xem ra phải mua thêm mấy bộ nữa mới được.

Khi xem lại số tiền mình đang có, Giang Nguyên bất đắc dĩ cười khổ. Hai ngàn đồng lão gia tử đưa cho hắn trước khi đi, mua mấy món đồ lặt vặt, bây giờ cũng chỉ còn lại hơn một ngàn. Vốn định mua một cái điện thoại di động, nhưng số tiền này đúng là không đủ rồi.

Hắn nghe Tiểu Lệ nói phòng khám phát lương vào ngày 5 hàng tháng. Bây giờ mới hơn 20, phải còn đến mười ngày nữa, đúng là khiến cho hắn rối rắm mà.

Giang Nguyên cân nhắc một chút, quyết định đi mua hai bộ quần áo trước. Mỗi ngày hắn cần phải thay đồ. Còn về phần điện thoại, thật ra bây giờ cũng không cần thiết lắm. Dù sao cũng không có quá nhiều người liên lạc, khi lão gia tử có việc sẽ gọi điện thoại đến phòng khám.

Bận rộn cả một buổi sáng, thừa dịp ăn cơm trưa xong không có bệnh nhân, Giang Nguyên liền nói với Hồ lão muốn ra ngoài mua quần áo. Đối với quần áo, Giang Nguyên thật ra cũng không quá

nhiều lựa chọn. Với thói quen mấy năm qua của hắn, quần áo khiến cho hắn dễ mất rất ít. Cho nên, bây giờ hắn mua quần áo cũng chỉ mặc vừa người là được.

Trên con đường Vân Các còn có một số con đường nhỏ ở hai bên, có rất nhiều cửa hàng bán quần áo. Tuy nói thời trang nữ chiếm đa số, nhưng thời trang nam cũng không ít.

Giang Nguyên đi dạo xung quanh, thấy mọi người rộn ràng dạo phố mua sắm, không khỏi cảm thán. Đại học thành phố rất cuộc cũng là đại học thành phố. Số lượng mỹ nữ thật nhiều. Ít nhất Giang Nguyên nhìn thấy trên đoạn đường này, trong tiết trời mùa thu còn lạnh, các cô vẫn mặc váy ngắn kèm quần tất hoặc váy dài, khoe cặp chân dài miên man.

Nhưng cũng may Giang Nguyên chỉ tùy ý xem một chút, cũng không bị ngoại hình các cô làm cho hoa mắt, tùy ý bước vào bên trong một cửa hàng, nhìn trúng một chiếc quần jean và hai chiếc áo sơ mi tay dài. Trả ba trăm đồng xong, hắn cầm quần áo rời đi.

Chỉ thấy trong túi chỉ còn lại mấy trăm, Giang Nguyên bất đắc dĩ nhún vai. Đợi tháng lương sau, tiền sẽ khá khẩm hơn.

Trở lại phòng khám, Giang Nguyên phát hiện Hồ lão không có trong phòng khám bệnh, chỉ có Trương Nhạc tâm trạng đang khó chịu xem bệnh cho người ta.

Giang Nguyên cũng không hỏi Hồ lão đi đâu, ngồi xuống bàn xem bệnh, nhìn Trương Nhạc khám bệnh, sau đó cầm một ống nghe, bước đến phía sau Trương Nhạc tiến hành kiểm tra cho người bệnh.

Tuy nói Trương Nhạc cực kỳ không thích Giang Nguyên nhúng tay vào, nhưng đây rõ ràng là cảm giác đang hướng dẫn Giang Nguyên học tập, cho nên, mặc dù Trương Nhạc không thích nhưng cũng không phản đối cách làm của Giang Nguyên.

Giang Nguyên nghĩ rất đơn giản. Hắn biết mình yếu ở chỗ nào. Mặc dù kỹ thuật ngoại khoa của hắn không tệ, nhưng về phương diện nội khoa, quả thật vẫn còn rất yếu. Ngoại trừ một số bệnh tật đơn giản, những căn bệnh khác thì không thể.

Chương 36: Hành động kỳ lạ của Hồ lão (2)

Nhưng Giang Nguyên phát hiện bây giờ hẳn học gì cũng nhanh. Xem qua một hai lần là hiểu. Cho dù Trương Nhạc không giảng giải cho hẳn bất cứ bệnh tình gì, nhưng Giang Nguyên vẫn có thể từ trong trí nhớ nhớ lại, rồi đối chiếu với biểu hiện của người bệnh, từ đó phân tích và tiến hành biện giải.

Có được năng lực và cơ hội như vậy trước mặt, hẳn giống như một người đói bụng, điên cuồng hấp thu hết tất cả mọi thứ.

Nhìn Trương Nhạc khám bệnh cho người bệnh, kết hợp với tư liệu trong trí nhớ, phân tích từng cái, sau đó lại nhìn Trương Nhạc kê toa, trong lòng không khỏi cảm thán. Lý luận suông đúng là chẳng được tích sự gì. Ít nhất sau khi nhìn thấy người bệnh, mới chính thức hiểu được những gì trong sách vở viết. Nhưng thực tế và lý thuyết vẫn còn sự khác biệt rất nhiều.

Đặc biệt khi dùng thuốc, sách vốn chỉ viết những loại thuốc đại khái, thuốc này phối hợp với thuốc kia, nhưng thực tế thì phải dựa vào biểu hiện của chính bệnh nhân mới có thể kê đơn được.

Không bao lâu sau, Hồ lão trở lại phòng khám, bắt đầu mang theo Giang Nguyên khám bệnh cho người bệnh.

Buổi tối, sau khi khám hết bệnh nhân, Hồ lão đột nhiên hăng hái hỏi Giang Nguyên nhiều vấn đề.

Giang Nguyên có chút nghi hoặc. Vấn đề mà Hồ lão hỏi cũng chẳng phải cao thâm gì cho lắm, chỉ là kiến thức trung y cơ bản, nhưng nó lại bao quát rất rộng như đơn thuốc, nội khoa, thậm chí còn liên quan đến kiến thức y học xưa nổi tiếng là Hoàng Đế Nội Kinh, Thương Hàn Luận...

Mặc dù cảm thấy rất kỳ lạ, nhưng Giang Nguyên vẫn nhất nhất trả lời. Đối với những kiến thức chưa rõ lắm như Hoàng Đế Nội Kinh, Giang Nguyên có thể từ trong những quyển sách y cổ đọc từ nhỏ tìm ra đáp án có liên quan.

Hồ lão giống như chỉ tùy ý hỏi, nhưng càng về sau lại càng hăng hái. Những câu hỏi cũng trở nên thâm ảo hơn, khiến cho Giang Nguyên có chút đau đầu khi trả lời.

Nhưng cũng may, mấy vấn đề này, Giang Nguyên có thể từ trong trí nhớ tìm ra được đáp án. Mặc dù có chút chậm nhưng không phải là không trả lời được.

Cuối cùng, ánh mắt Hồ lão sáng lên nhìn Giang Nguyên, miệng cảm thán:

- Kỳ tài, kỳ tài. Ông bạn già của tôi ơi, rốt cuộc là ông đã bồi dưỡng ra được một đứa cháu bảo bối này như thế nào?

Nghe Hồ lão tán thưởng, Giang Nguyên có chút xấu hổ, sờ sờ mũi. Đúng là không thể hiểu nổi tại sao Hồ lão lại có hành động kỳ quặc như vậy.

Sau bữa cơm chiều, Hồ lão ở lại trực cùng với Giang Nguyên. Ông lấy một quyển sách trung y lâm sàng trên giá sách đưa cho Giang Nguyên:

- Giang Nguyên, hai ngày này xem qua quyển sách này đi nhé.

Nhìn quyển sách, Giang Nguyên có chút nghi hoặc. Hồ lão rốt cuộc làm sao vậy? Tại sao lại đưa quyển sách trung y cơ sở cho hắn xem? Vậy chẳng khác nào bảo một học sinh trung học học lại toán cấp một?

Chương 37: Giảng dạy Trung y (1)

CCho dù Giang Nguyên cảm thấy nghi hoặc khi Hồ lão đưa cho hắn quyển sách đó, nhưng nếu Hồ lão đã dặn dò, Giang Nguyên cũng coi như thay đổi khẩu vị, xem qua quyển sách một chút.

Đương nhiên, xem thì xem, chứ hắn hoàn toàn hiểu rõ kiến thức bên trong. Điều duy nhất mà Giang Nguyên có thể làm, chính là làm quen với nội dung bên trong.

Trong lúc hắn xem sách, trong lòng cũng cảm thấy nghi hoặc.

Chẳng lẽ Hồ lão định cho hắn đi học đại học, lấy được cái bằng?

Cái này chắc không phải. Đối với cách làm người của Hồ lão, tuyệt đối không nhìn trúng một người chỉ vì cái bằng của họ. Trong mắt lão trung y, văn bằng chẳng khác nào một tờ giấy trắng. Một bác sĩ Trung y không đủ kinh nghiệm, có cầm cái học vị tiến sĩ cũng chỉ là rác rưởi, là một người chỉ biết lý luận suông mà thôi.

Nghi hoặc của Giang Nguyên cũng không duy trì quá lâu. Xế chiều hai ngày sau đó, sau khi Hồ lão khám xong cho hai người bệnh, đột nhiên thay quần áo, nói với Trương Nhạc:

- Trương Nhạc, chiều này làm phiền cậu rồi.

- Vâng, Hồ lão, ngài cứ yên tâm. Ở đây đã có tôi rồi.

Trương Nhạc mỉm cười gật đầu, giống như biết được Hồ lão muốn đi làm cái gì.

Hồ lão mỉm cười hài lòng, sau đó quay sang nhìn Giang Nguyên còn đang nghi hoặc, nói:

- Giang Nguyên, theo ta ra ngoài một chuyến.

- Vâng.

Giang Nguyên sững sốt, không nghĩ đến Hồ lão bảo hắn ra ngoài, chắc là đi khám bệnh.

Mặc dù nghi hoặc nhưng hắn cũng cởi áo khoác blouse, trong lúc đang định chuẩn bị hòm thuốc, đã thấy Hồ lão mỉm cười lắc đầu, sau đó chỉ vào quyển sách trung y cơ sở mà Giang Nguyên đặt trên bàn, nói:

- Mang theo cái này là được.

- Vâng?

Lần này Giang Nguyên thật sự ngây người. Đi ra ngoài mang theo quyển sách này làm gì?

Trương Nhạc nhìn thấy cảnh tượng đó, cũng ngẩn cả người, sau

đó nhìn chăm chăm Giang Nguyên, ánh mắt hiện lên sự đố kỵ.

- Mẹ nó, tại sao chuyện tốt cứ đến phiên thằng nhãi này? Mặc dù kiến thức của nó không tệ, nhưng mình đến đây trước nó hơn một năm, tại sao chuyện tốt cứ không đến phiên mình?

Trong lòng Trương Nhạc cứ quặn lên vì ganh tỵ, hai mắt đen thui nhìn Giang Nguyên, chỉ thiếu không ngửa mặt lên trời mà gào thét:

- Có rất nhiều tiểu sư muội, tiểu mỹ nữ thanh thuần đến sư tử xinh đẹp ở đó. Mẹ kiếp, vì sao không phải là anh đây đi? Hả hả...

Giang Nguyên nhìn vẻ mặt đố kỵ của Trương Nhạc phía đối diện, trong lòng cũng bình tĩnh lại:

- Chắc có lẽ là chuyện tốt. Được rồi, mang thì mang.

Giang Nguyên tiện tay cầm quyển trung y cơ sở, sau đó đi theo Hồ lão ra ngoài.

Bước ra cửa, Hồ lão đột nhiên dừng lại, sau đó xoay người cần thận đánh giá Giang Nguyên vài lần. Thấy vậy, Giang Nguyên không khỏi có chút sợ hãi. Tại sao hôm nay Hồ lão lại quái lạ như thế, nhìn hắn cứ như thể hôm nay mang hắn đi xem mắt.

Giang Nguyên nhìn xuống bản thân. Hôm nay hắn mặc chiếc áo sơ mi mới mua, còn có quần jean và giày da, có cái gì không ổn sao?

Trong lúc Giang Nguyên đang cảm thấy quái lạ, Hồ lão đánh giá Giang Nguyên xong, sau đó gật đầu, đột nhiên móc ra một cái kính đen đưa cho hắn:

- Đeo lên thử xem.

- Ờ?

Chương 38: Giảng dạy Trung y (1)

Giang Nguyên ngạc nhiên nhìn cái kính đen mà Hồ lão đưa cho.

- Đeo đi. Đây là ta cố ý mua cho cậu, mang vào hắn không tệ.

Nhìn biểu hiện kinh ngạc của Giang Nguyên, Hồ lão mỉm cười, nhét cặp mắt kính vào tay hắn.

Giang Nguyên thầm nói trong lòng: Mắt của mình vẫn tốt, mang kính mắt làm gì?

Tuy nhiên, mặc dù cặp mắt kính màu đen, nhưng nhìn qua cũng giống như mấy loại kính đen mà mấy nhân viên văn phòng hay mang đi làm, cũng không phải dành cho mấy ông già. Trước kia khi chấp hành nhiệm vụ ở nước ngoài, Giang Nguyên cũng đã từng mang qua mấy loại mắt kính như thế này.

Lập tức thở phào một hơi, hắn đeo cặp mắt kính lên, muốn xem Hồ lão hôm nay rốt cuộc muốn làm cái gì.

Nhìn vẻ mặt không tình nguyện của Giang Nguyên, Hồ lão nói:

- Được rồi, đi thôi.

Giang Nguyên tràn ngập nghi hoặc đi theo phía sau Hồ lão.

Sau khi đi theo Hồ lão bước vào trường đại học Đông Nguyên phía đối diện, Giang Nguyên đã hoàn toàn choáng váng.

- A, Hồ lão, thật là ngại quá. Gần đây tiết học nhiều quá. Lão Trương lại bận, chỉ có thể làm phiền ngài thôi.

Giang Nguyên ngơ ngác đi theo Hồ lão bước vào phòng làm việc của Chủ nhiệm khoa Trung y của trường đại học Đông Nguyên. Bên trong, một người đàn ông trung niên khoảng năm mươi tuổi, vẻ mặt nhiệt tình bước ra khỏi bàn làm việc, từ xa đã vươn tay, vẻ mặt xin lỗi nói với Hồ lão.

- Tây Nguyên, cậu khách sáo quá rồi đấy. Bây giờ tôi còn treo cái danh giáo sư Đông Đại, nếu trường học có việc, tôi tất nhiên là phải hỗ trợ rồi.

Hồ lão dường như rất quen thuộc với vị Chủ nhiệm này. Bắt tay một cái liền mỉm cười giới thiệu:

- Giang Nguyên, đây là Chủ nhiệm Vương của khoa Trung y trường đại học Đông Nguyên.

- Tây Nguyên, đây là đồ đệ của tôi, Giang Nguyên, là cháu của anh Thanh Minh huyện Lưu Hà.

Giang Nguyên mỉm cười bắt tay với Chủ nhiệm Vương:

- Xin chào Chủ nhiệm Vương.

Chủ nhiệm Vương sống sót một chút, liền nhiệt tình bắt tay với Giang Nguyên, nói:

- Thì ra là cháu của Giang lão. Trở về khi nào vậy? Sức khỏe của Giang lão có tốt không?

- Cảm ơn Chủ nhiệm Vương đã quan tâm. Sức khỏe của lão gia tử rất khỏe.

Thấy đối phương cũng có quen biết với lão gia tử nhà mình, Giang Nguyên không dám chậm trễ, lễ phép trả lời.

Chủ nhiệm Vương gật đầu, sau đó nói:

- Sức khỏe Giang lão vẫn còn khỏe là tốt rồi. Nhiều năm không gặp, nhớ thay tôi gửi lời vãn an Giang lão.

Thấy hai người đã làm quen với nhau xong, Hồ lão liền cười hỏi:

- Chương trình học an bài như thế nào?

- Nào, nào. Hồ lão và Tiểu Giang ngồi trước đi nhé. Tạm thời là như thế này...

Chủ nhiệm Vương mời hai người ngồi xuống, sau đó lấy ra một tờ khóa biểu:

- Ngài xem qua một chút. Đây là lịch học trong tuần này của trường. Khoa Y năm hai, mỗi buổi chiều sẽ có hai tiết y học lâm sàng. Phiên nhất chính là năm Tư. Gần đây, theo tinh thần cấp trên đưa xuống, trường học sẽ tăng thêm hoạt động học tập trung y, muốn tăng thêm một tiết Trung y cho các sinh viên năm Tư, giảng giải phương diện Trung y lâm sàng, gia tăng kiến thức Trung y cho các sinh viên ngành Y.

- Năm Tư cũng phải tăng tiết sao?

Hồ lão sững sốt, sau đó ngạc nhiên nói:

- Gia tăng giảng giải? Tăng thêm một tiết một tuần thì có thể học thêm được bao nhiêu đâu. Đây chẳng phải là làm loạn sao?

Chương 39: Giảng lão sư (1)

- Ngoài mặt thì cho rằng quan tâm đến Trung y, nhưng thật ra chỉ biết làm loạn mà thôi. Nếu thật sự quan tâm đến Trung y, tại sao không tăng thêm tiết Trung Tây y kết hợp đi? Trường dạy Trung y, bệnh viện Trung y không nhiều. Sinh viên học Trung y ra lại không tìm được bệnh viện để làm.

Hồ lão không nhịn được, tức giận nói.

Thấy biểu hiện giận dữ của Hồ lão, Chủ nhiệm Vương chỉ biết mỉm cười. Ông cụ chính là tính tình như vậy. Mắt thấy Trung y ngày càng xuống dốc, trong lòng giống như cất giữ một mối lửa.

Chỉ là những người học Trung y, tâm lý cũng không được thoải mái. Nhưng thật sự, Trung y đang dần suy thoái. Cấp trên có tinh thần như vậy đã là tốt lắm rồi.

Khẽ thở dài, Chủ nhiệm Vương cười khổ:

- Hồ lão, cũng chẳng còn cách nào khác. Ngài cũng biết, đây là tinh thần cấp trên đưa xuống, chúng ta nhất định phải lĩnh hội và sắp xếp. Nếu không, không chỉ một Chủ nhiệm khoa như tôi phải chịu trách nhiệm, mà ngay cả lãnh đạo của trường cũng bị phê bình. Hơn nữa, đây cũng là chuyện tốt mà, ít nhất cũng khiến cho những sinh viên học Tây y thêm hiểu biết về y học truyền thống của đất nước ta.

- Hơn nữa lần này cũng coi như không tệ. Tiết học này của năm Tư xem như là tiết học bắt buộc. Có còn hơn không mà.

- Được rồi, được rồi.

Hồ lão thở dài. Tuy tăng tiết chỉ là hình thức ứng phó, nhưng theo như lời Chủ nhiệm Vương đã nói, có còn hơn không, chung quy vẫn còn cái tốt.

Chủ nhiệm Vương nhìn đồng hồ, sau đó nói:

- Hồ lão, còn hai chục phút nữa là đến giờ học. Tiết học của năm Hai sẽ diễn ra ở phòng học lầu ba. Ngài xem...

- Được rồi, tôi cũng nên đi thôi. Hôm nay học học thuyết Âm Dương đi.

Hồ lão nói với Chủ nhiệm Vương.

- À, lão Trương bảo đã dạy xong hết Chương đầu Học thuyết Âm Dương rồi.

Chủ nhiệm Vương nói.

Hồ lão nói tiếp:

- Vậy, tôi sẽ bắt đầu nói đến học thuyết Ngũ Hành.

Giang Nguyên giúp Hồ lão rót đầy một tách trà, sau đó mang sách đi theo phía sau Hồ lão chậm rãi xuyên qua trường học, ngẫu nhiên đưa tay lên đẩy đẩy cặp mắt kính tùy thời có thể rơi xuống.

Đến trước phòng học lầu ba, chỉ thấy được có không ít sinh viên đang đi đến. Nam có nữ có, thỉnh thoảng cũng thấy được có những cặp đôi trò chuyện thân mật bước vào phòng học.

Nhìn những sinh viên tràn đầy năng lượng này, ánh mắt Giang Nguyên hiện lên sự tiếc nuối. Nếu năm đó đừng xảy ra chuyện, hẳn cũng có thể có mặt trong những sinh viên đó, giống như bọn họ ngồi một chỗ trong căn phòng học kia.

Hồ lão đi đằng trước dường như cảm nhận được tâm trạng của Giang Nguyên, đột nhiên quay lại nói:

- Giang Nguyên, hãy cố gắng lên. Chỉ cần cậu cố gắng, tiền đồ trong tương lai của cậu còn sáng lạn hơn cả bọn họ.

- Dạ, cảm ơn sư phụ.

Giang Nguyên gật đầu. Lần đầu tiên hắn không gọi là Hồ lão mà gọi là sư phụ.

Chương 40: Giang lão sư (2)

Hồ lão vui mừng gật đầu, sau đó bước vào trong phòng học.

Lúc này đã gần đến giờ vào lớp. Khi Giang Nguyên theo Hồ lão bước vào, chỉ cảm thấy không khí vốn đang náo nhiệt thoáng cái yên tĩnh lại, sau đó có vô số ánh mắt tập trung vào hai người.

Giang Nguyên cau mày, cảm thấy có chút không quen. Trước kia, bọn họ chỉ quen hành tẩu trong bóng đêm. Tuy thường giả dạng đủ loại người khác nhau để truy tìm mục tiêu, làm ra vô số chuyện khiến người ta kinh động, nhưng chưa bao giờ rơi vào tình huống như lúc này.

Mấy năm qua, đây là lần đầu tiên hắn có cảm giác được người khác chú ý.

Nhưng cũng may, tình huống này chỉ thoáng qua mà thôi, rất nhanh ánh mắt đã dời đi chỗ khác, chỉ là không khí trong phòng học yên tĩnh hơn rất nhiều. Trước khi giờ học chính thức bắt đầu, các sinh viên vẫn thấp giọng trò chuyện với nhau.

Giang Nguyên và Hồ lão ngồi xuống một bên. Hồ lão tiếp nhận quyển sách trong tay Giang Nguyên, tùy ý lật vài tờ. Tuy nói mấy năm qua ông không tham gia giảng dạy, nhưng nhắc đến mấy kiến thức cơ sở, nhắm mắt cũng có thể nói được, cho nên cũng không cần chuẩn bị nhiều lắm.

Giang Nguyên ở một bên, trong lòng vẫn cảm thấy kỳ quái, lại còn có chút không rõ. Tại sao Hồ lão đi dạy lại còn mang hắn đi theo? Theo lý, hắn ở lại phòng khám, tác dụng còn nhiều hơn. Ở đây chỉ hỗ trợ bưng trà rót nước mà thôi, mà Hồ lão không phải là người sĩ diện như thế.

Reng reng reng. Tiếng chuông vào học vang lên. Phòng học vốn

đang có chút ồn ào rất nhanh yên tĩnh lại. Hồ lão chậm rãi bước đến bàn học, nhìn hơn hai trăm học sinh bên dưới, ho khan một tiếng rồi nói:

- Các em, bởi vì giáo sư Trương không được khỏe, từ hôm nay trở đi sẽ do tôi và Giang lão sư cùng nhau giảng dạy môn Trung y cơ sở cho các em.

- Giang lão sư...

Ngồi ở một góc, Giang Nguyên nghe được ba chữ này, không khỏi ngạc nhiên nhìn Hồ lão. Hẳn nhiên nhất cũng chỉ có thể đóng vai một người hầu, tại sao đột nhiên lại được treo cái danh lão sư?

Thấy vẻ mặt kinh ngạc của đồ đệ, Hồ lão làm như không thấy, nghiêm túc nói tiếp:

- Có một số bạn học có thể nhận ra tôi. Nhưng đại đa số các bạn ở đây có thể không nhận ra. Tôi xin tự giới thiệu một chút, tôi tên Hồ Khánh Nguyên. Sau này các bạn có thể gọi tôi là Hồ giáo sư hoặc Hồ lão sư.

- Hơn nữa, yêu cầu đi học của tôi khá nghiêm khắc. Mọi người đừng cho rằng Trung y cơ sở sau này sẽ chẳng có tác dụng lớn đối với các bạn mà đi học cho có lệ. Tôi chỉ nói một câu, nếu như các bạn muốn qua được học phần này, vậy thì hãy chăm chỉ học tập, lấy được thành tích cao. Ngoài ra, chính là biểu hiện trong lớp học. Hãy để cho tôi nhìn thấy sự chăm học của các bạn.

Nói đến đây, gương mặt nghiêm khắc của Hồ lão thoáng giãn ra, mỉm cười nói tiếp:

- Được rồi, các bạn hãy giở sách, chúng ta tiếp tục học bài kế tiếp.

Nhìn Hồ lão cầm bút bắt đầu bài giảng, Giang Nguyên lúc này mới hồi phục lại tinh thần. Nhớ đến Hồ lão đột nhiên hỏi hẩn đủ loại vấn đề về Trung y cơ sở, còn mua cho hẩn cặp mắt kính đen, thì ra là để chuẩn bị cho ngày hôm nay.

Giang Nguyên sờ mũi. Vốn tưởng rằng Hồ lão nhiều nhất cũng chỉ cho hẩn hổ trợ lau bảng, rót nước gì gì đó. Nhưng bây giờ sợ rằng không phải đơn giản như vậy. Hồ lão không phải để hẩn giảng bài

chứ? Trường học sẽ không cho phép đâu.

Người nào đó cho đến bây giờ chưa từng học đại học đã bắt đầu rối rắm với thân phận lão sư rồi.

Chương 41: Giảng Lão sư lên sân khấu (1)

- Học thuyết Ngũ Hành là học thuyết âm dương, liên hệ cụ thể hơn trong việc quan sát, quy nạp và sự liên quan của các sự vật trong thiên nhiên. Trong y học, học thuyết Ngũ Hành được ứng dụng để quan sát quy nạp và nêu lên sự tương quan trong hoạt động sinh lý, bệnh lý các tạng phủ. Người xưa thấy có 5 loại vật chất chính: kim, mộc, thủy, hỏa, thổ và đem các hiện tượng trong thiên nhiên vào trong cơ thể con người và xếp theo 5 loại vật chất trên gọi là Ngũ Hành. Ngũ Hành còn có ý nghĩa nữa là sự vận động, chuyển hóa các vật chất trong thiên nhiên và của tạng phủ trong cơ thể.

Ngũ hành và ngũ tạng có liên quan mật thiết với nhau, chế ước lẫn nhau.

Mà Trung y của chúng ta chính là đem học thuyết Ngũ Hành vận dụng vào trong việc chẩn đoán bệnh tật; tìm tính năng và tác dụng của thuốc; tiến hành công tác bào chế thuốc men.

Hồ lão đứng sau bàn, chấp tay giảng giải. Sau đó nhìn những sinh viên bên dưới, nói:

- Những lý luận này đều đã được viết rõ ràng trong sách, tôi cũng không cần phải ghi lên bảng nữa. Nhưng mọi người nhất định phải nhớ kỹ. Ngay cả đạo lý cơ bản như vậy cũng không hiểu, vậy thì không xứng nói mình đã học qua Trung y cơ sở.

Hơn nữa những lý luận này đều được dùng làm căn cứ khi vận dụng Trung y. Nói cách khác, thoát ly những căn cứ này, muốn dựa vào Trung y cứu người chỉ là chuyện viển vông.

Giang Nguyên ngồi bên cạnh, thấy Hồ lão thuận miệng giảng dạy, trong lòng thầm phục:

- Sư phụ đúng là giảng bài không sai. Ít nhất nhìn biểu hiện của

những sinh viên, nhất định bọn họ sẽ cố gắng.

- Nhất viết Thủy, nhị viết Hỏa, tam viết Mộc, tứ viết Thạch (Thổ), ngũ viết Cam (Kim), nắm tính chất đặc biệt của Ngũ Hành.

Dưới sự giảng dạy của Hồ lão, rất nhanh tiết học đã gần chấm dứt. Hồ lão nhìn đồng hồ, thấy còn cách giờ tan học khoảng mười lăm phút, liền ngừng bài giảng, cười nói:

- Được rồi, thời gian còn lại, nếu bạn học nào có gì không rõ, hoặc nghe không hiểu thì có thể hỏi lại.

Không thể không nói, sự nghiêm túc của Hồ lão có thể trấn trụ tràng diện, nhưng trong những trường hợp tùy ý, thật ra cũng khiến người ta có cảm giác thân thiết.

Nghe Hồ lão nói xong, trong phòng thoáng yên tĩnh lại, nhưng rất nhanh có người giơ tay.

Mặc kệ nói như thế nào, vừa này Hồ giáo sư đã nói, muốn qua được học phần này, ngoại trừ thành tích thì còn phải xem biểu hiện trong lớp. Giờ tay hỏi bài không phải là biểu hiện trong lớp sao? Muốn có vấn đề thì sẽ có vấn đề. Cho nên, một số học sinh thông minh đã giơ tay.

- Giáo sư, vừa rồi thầy nói đến lý thuyết “Bổ mẫu tả tử”. Em thật sự không hiểu lắm.

Một nam sinh đứng lên hỏi.

- Ừm, không sai. Vấn đề này đối với các bạn vừa mới tiếp xúc với học thuyết Ngũ Hành quả thật có chút khó hiểu.

Hồ lão mỉm cười tán thưởng một câu, khiến cho vị nam sinh kia cảm thấy vui mừng.

Giang Nguyên đang ngồi buồn ngủ bên cạnh, đột nhiên nghe Hồ lão gọi:

- Giang Nguyên, cậu lên trả lời vấn đề này của học sinh đi.

- Vâng.

Cơ thể Giang Nguyên cứng lại, sau đó ngẩng đầu nhìn Hồ lão. Thấy Hồ lão nhìn mình, Giang Nguyên có chút tỉnh táo lại, vội đứng lên bước đến.

- Nguyên tắc “Bổ mẫu tả tử”?

Nhìn ánh mắt tò mò của hơn hai trăm sinh viên, Giang Nguyên có chút khẩn trương, vất vả lắm mới nhớ lại được vấn đề của bạn nam sinh kia hỏi, liền dùng tay che miệng ho một tiếng, bình tĩnh lại rồi mỉm cười đáp:

- Bổ mẫu tả tử nói chính xác chính là Hư bổ mẫu, Thực tả tử. Tất cả mọi người đều biết Ngũ Hành tương sinh tương khắc. Mộc sinh Hỏa, vậy Mộc chính là Mẫu; Thổ sinh Kim, vậy Thổ chính là Mẫu...

- Ngũ tạng ứng đối với Ngũ hành là Gan tương ứng với Mộc; Tim tương ứng với Hỏa; Lá lách tương ứng với Thổ; Thận tương ứng với Thủy; Phổi tương ứng với Kim.

Chương 42: Giang Lão sư lên sân khấu (1)

Đối với những lý luận này, Giang Nguyên càng nói càng lưu loát, không còn khẩn trương như ban đầu.

Các sinh viên xung quanh cũng dụng tâm mà nghe vị giáo sư thoát nhìn không lớn tuổi cho lắm, nhưng lại thân thiết hơn vị Hồ giáo sư lớn tuổi kia nhiều.

Hồ lão ở bên cạnh cũng âm thầm gật đầu, gương mặt lộ vẻ hài lòng.

- Bổ mẫu chính là dựa vào quan hệ mẫu tử mà trị liệu. Tôi xin đưa ra một ví dụ. Người bệnh lao phổi lâu ngày (Phế hư lao). Trên nguyên tắc, bệnh ở Phế, Phế suy, sẽ được điều trị ở Phế, tức là bổ Phế. Tuy nhiên vì bệnh lâu ngày, Phế kém chức năng, không đủ sức tự phục hồi, do đó, cần áp dụng nguyên tắc: "Hư bổ mẫu". Tỳ Thổ sinh Phế Kim, do đó phải bổ Tỳ Thổ. Thực tế lâm sàng cho thấy, trong việc điều trị lao phổi, ngoài việc dùng thuốc diệt trùng, ăn uống bồi dưỡng tốt sẽ giúp việc điều trị lao phổi phục hồi

nhanh hơn. Đây là ý nghĩa mà người xưa thường đề cập đến: "Dĩ Thổ sinh Kim"

Giang Nguyên mỉm cười nhìn vị nam sinh kia, hỏi:

- Bạn học đã hiểu chưa?

Giang Nguyên giảng giải rất rõ ràng, vị nam sinh đó đã hiểu được ý nghĩa của vấn đề mình đã hỏi, liên tục gật đầu:

- Cảm ơn Giang lão sư, em hiểu rồi ạ.

Giang Nguyên gật đầu đáp lại, quay sang nhìn Hồ lão. Thấy Hồ lão mỉm cười nhìn hắn, hắn liền quay xuống hỏi mọi người:

- Còn có vị bạn học nào đặt câu hỏi nữa không?

Có người dẫn đầu, hiện tại trên bục giảng lại là một vị lão sư đẹp trai, khiến cho người ta không cảm thấy căng thẳng như vị lão sư già, đám sinh viên tất nhiên là háng hái, trong khoảng thời gian ngắn ba bốn cánh tay cùng giơ lên.

Giang Nguyên nhìn lướt qua, sau đó nói:

- Vị bạn học mang mắt kính ngồi hàng thứ tư.

Thấy Giang Nguyên gọi mình, vị nam sinh kia lộ ra vẻ mặt khiêm cung, nói:

- Giang lão sư, vừa rồi thầy nói trong Ngũ Hành có quan hệ tương thừa và tương vũ. Vậy hai cái này có cái gì khác với tương sinh tương khắc?

Giang Nguyên mỉm cười gật đầu, sau đó nói:

- Vấn đề này hỏi rất hay. Tương thừa tương vũ có quan hệ rất lớn với tương khắc, nhưng lại không có vấn đề gì với tương sinh.

- Bởi vì tương thừa là trường hợp hành này khắc hành kia quá mạnh. Ví dụ: Dùi dao lớn (Kim) để cắt cây nhỏ (Mộc).

Mà tương vũ lại là trường hợp hành này không thể khắc được

hành kia. Ví dụ: Dùng dao nhỏ (Kim) để chặt cây to (Mộc)

Giang Nguyên giải thích, không chỉ khiến vị nam sinh kia liên tục gật đầu, mà các sinh viên khác cũng tỏ vẻ thấu hiểu. Dù sao vừa rồi Hồ giáo sư giải thích cũng không rõ ràng như vậy.

Thấy các sinh viên đều gật đầu, Giang Nguyên hài lòng mỉm cười, sau đó nói:

- Được rồi, đến phiên bạn nữ sinh mặc áo đỏ. Bạn có vấn đề gì không?

Sắc mặt bạn nữ sinh ửng đỏ, có chút ngượng ngùng liếc mắt nhìn Giang Nguyên, sau đó nhỏ nhẹ nói:

- Giang lão sư, vừa rồi em nghe giáo sư nói đến “mộc úc thổ hu” nhưng không hiểu lắm.

- À, vậy để tôi giảng lại cho bạn một chút.

Giang Nguyên thần nhiên cười nói.

Chương 43: Bộ mạch học hoàn thành (1)

Bưng theo tách trà, cặp theo quyển sách, Giang Nguyên và Hồ lão chậm rãi đi trong khuôn viên trường đại học Đông Nguyên.

- Biểu hiện hôm nay không tệ. Mặc dù ban đầu có chút khẩn trương nhưng trả lời lưu loát, dần dần đi vào trọng tâm. Sau này duy trì trạng thái này là được.

Hồ lão hài lòng nói, vừa đi vừa cười:

- Chỉ là sau này cậu giảng bài, nên nghiêm túc một chút.

- Ơ, cháu giảng bài?

Gương mặt Giang Nguyên cứng đờ, nhớ lại bộ dạng nghiêm túc của Hồ lão lúc đó, không khỏi cảm thấy choáng váng.

Nhìn gương mặt cứng ngắc của tiểu đồ đệ, Hồ lão bật cười:

- Đương nhiên là muốn cậu giảng bài rồi, nếu không, ta mang cậu đến đây làm gì? Chẳng lẽ muốn cậu bưng trà rót nước cho ta? Hay là mang sách? Phòng khám nhiều việc như vậy, bảo ta trong một tuần mất ba buổi sáng hoặc ba buổi chiều đến giảng dạy, non nửa thời gian ở trong trường, cậu cho rằng ta có nhiều thời gian như vậy sao?

- Nhưng...

Giang Nguyên đang định nói chỉ sợ trường học không cho phép, nhưng nghĩ lại, nếu Hồ lão đã an bài như thế, tất nhiên là có nắm chắc, lập tức thở dài nói:

- Sư phụ, trước đây cháu chưa từng học qua bài bản, hơn nữa đại học cũng chưa từng học. Làm sao mà có thể giảng bài cho sinh viên chứ? Cháu còn phải theo sư phụ học tập nữa.

- Sợ gì chứ? Tri thức lý luận của cậu bây giờ không kém gì một lão sư Trung y cơ bản. Hơn nữa, ngoại trừ mạch chứng còn chưa quen thuộc, cậu so với cái đám giáo sư chỉ biết nói lý thuyết suông đó mạnh hơn rất nhiều. Vả lại, chúng ta làm Trung y, từ khi nào nói qua bằng cấp chứ? Sư phụ của cậu là tôi có học qua trường lớp đâu, thế mà cũng làm giáo sư, mà còn là giáo sư chân chính đấy nhé.

Hồ lão sư gõ đầu Giang Nguyên một cái, hận rèn sắt không thể thành thép:

- Tiểu tử cậu đừng có mà giả bộ. Hãy lo mà học cho đành hoàng. Cơ hội ta dẫn cậu ra ngoài khám bệnh vẫn còn nhiều, cũng không để cậu ngây ngốc trong trường mỗi ngày, cũng chỉ ba buổi mà thôi, cộng lại mất chỉ ngày rưỡi, có tốn bao nhiêu thời gian chứ.

Nói đến đây, gương mặt Hồ lão đột nhiên thay đổi, nhìn Giang Nguyên cười nói:

- Hơn nữa, đây là ta cố ý cho cậu cơ hội. Trong trường học có rất nhiều sư muội, cơ hội tốt như vậy cậu còn không biết nắm chắc? Đến lúc đó gia gia của cậu đến nhéo cái lỗ tai cậu, đừng trách ta không nhắc nhở nhé.

- Sao cơ?

Nhìn thấy Hồ lão luôn luôn nghiêm túc, bây giờ lại nói ra mấy lời này, đầu óc Giang Nguyên như muốn choáng váng. Nào có sư phụ nào mà bảo đệ tử của mình xuống tay với sư muội chứ?

Nhìn bộ dạng hồ đồ của Giang Nguyên, Hồ lão nhin không được lại gõ cho Giang Nguyên một cái:

- Tiểu tử cậu đừng để ngay cả cái này mà cũng bắt sư phụ phải dạy. Nếu không, để ta bảo Trương Nhạc đến. Thằng ranh đó lúc nào mà chẳng mong. Nếu không phải kiến thức Trung y của nó không bằng cậu, đã chẳng đến phiên cậu rồi.

Nghe xong lời này, Giang Nguyên không khỏi thầm nói trong lòng:

- Sư phụ gọi Trương Nhạc đi đi. Để cháu xem người thiếu anh ta sẽ bận rộn đến cỡ nào.

Chương 44: Bộ mạch học hoàn thành (2)

Đương nhiên, lời này Giang Nguyên chỉ có thể nói cho mình nghe, không dám nói cho Hồ lão nghe.

Khi hai người về đến phòng khám, trong phòng đã có mấy người bệnh lớn tuổi đang chờ Hồ lão. Trong ánh mắt buồn bực của Trương Nhạc, hai thầy trò vội vàng mặc áo khoác, một lần nữa bắt đầu công việc.

10h đúng, Giang Nguyên lên giường. Hình xăm bên vai trái chậm rãi lóe lên, sau đó bắt đầu thời gian bị tổ sư gia chà đạp.

- Mạch Khâu: hình tượng Phù, Đại mà trong rỗng giống như đèn lên cọng hành, ấn nhẹ, ấn nặng và ấn 2 bên đều có, nhưng ấn vừa vừa thì trống rỗng. Mạch Khâu là khí có thừa mà huyết không đủ, huyết không nhiếp được khí, vì vậy mạch khí hư mà Đại, giống như cọng hành. Do mất máu quá nhiều hoặc do âm huyết hư bên trong, dương khí không được phù trợ mà tán ra ngoài, vì vậy thấy có mạch Khâu

Tiếng ca về mạch tượng lại vang lên. Bên tai Giang Nguyên xuất hiện tiếng nhịp nhàng của huyết mạch, đầu ngón tay cũng bắt đầu có cảm giác mạch nhẩy lên.

Không biết qua bao lâu, một giọng nói vang lên:

- Chủ thể sẽ thức dậy sau ba mươi phút nữa. Phân tích tinh thần năng lượng tạm dừng. Trước mắt đã hấp thu được tổng cộng hai mươi bốn mạch tượng, hoàn thành bộ Mạch học. Năng lượng bảo hòa cửa vĩ đạt 71%. Bộ mát xa, châm cứu sẽ tiếp tục trong lần ngủ sau.

Hình xăm vai trái của Giang Nguyên bắt đầu ảm đạm, sau đó Giang Nguyên từ trong giấc ngủ tỉnh lại.

Đầu óc vẫn choáng váng như thường ngày, Giang Nguyên thở hắt ra:

- Khi nào thì kết thúc đây?

Cảm thán thì cảm thán, Giang Nguyên biết mỗi ngày thức dậy rất khó chịu, nhưng dù sao cũng có được chỗ tốt. Cân nhắc đến chỗ tốt nhận được, chút khổ cực ấy cũng không tính là gì.

Rời khỏi giường, vội vã rửa mặt, Giang Nguyên lại thay quần áo chạy về phía trường đại học Đông Nguyên.

Vừa mới tiến vào cổng trường không xa, lại nhìn thấy phía trước có hình ảnh quen thuộc, Giang Nguyên không khỏi sửng sốt. Hình như là nữ sinh hỏi vấn đề kia ngày hôm qua.

Cô gái mặc bộ quần áo màu vàng nhìn Giang Nguyên, dường như cũng có chút sửng sốt. Trong lòng Giang Nguyên thầm than một tiếng. Cũng may, nữ sinh kia nhìn chằm chằm hẳn vài lần rồi bước qua.

- Cũng may hôm qua đeo mắt kính. Xem ra là cũng có chút tác dụng.

Giang Nguyên lau mồ hôi, nhưng rồi lại cho rằng tại sao hẳn lại khẩn trương chứ?

Bởi vì chiều nay Hồ lão đi dạy, cho nên người bệnh đến tìm Hồ lão khám bệnh khá nhiều. Ngoại trừ Trương Nhạc, Giang Nguyên và Hồ lão cũng bận rộn không ngừng.

Trương Nhạc phía đối diện cũng đã khám xong bệnh nhân, liền gọi hai bệnh nhân bên phía Hồ lão sang. Dù sao cũng phải đưa Hồ lão ký đơn thuốc. Làm như vậy sẽ nhanh hơn rất nhiều. Hơn nữa, sau khi Giang Nguyên đến, cơ hội học Trung y của Trương Nhạc cũng giảm đi rất nhiều. Bây giờ vừa lúc hỗ trợ công việc, đồng thời gia tăng kinh nghiệm lâm sàng luôn.

Nhờ có Trương Nhạc hỗ trợ, tốc độ tăng lên không ít, Hồ lão cũng cảm thấy cao hứng. Bệnh nhân đã được Trương Nhạc và Giang Nguyên khám qua một lần, Hồ lão chỉ bắt mạch lại lần nữa, hỏi thêm vài câu. Nếu không thành vấn đề sẽ ký tên, thuận tiện chỉ điểm thêm cho hai đệ tử.

Chỉ là một lát sau, sự đối lập đã hiện ra.

Mặc dù Giang Nguyên đi theo Hồ lão không lâu, nhưng thời gian hẳn khám bệnh hai người bằng Trương Nhạc khám một người.

Trương Nhạc cũng đành chịu, nhưng y biết việc này là không gấp được. Khám bệnh thì tuyệt đối không được để xảy ra sai lầm. Cho nên, trong lòng thầm cười lạnh. Giang Nguyên cậu nhanh thì cứ nhanh đi. Không phải lần trước Hồ lão đã từng nói qua một lần sao? Bây giờ tiểu tử cậu bắt mạch cho người ta chỉ mất có mười mấy hai mươi giây. Hắc hắc...

Chương 45: Chủ nhiệm Lý đến (1)

Đồng chí bác sĩ Trương Nhạc càng ngày càng nhìn Giang Nguyên không vừa mắt. Chuyện tốt gì cũng bị Giang Nguyên chiếm. Đi khám bệnh chung với Hồ lão cũng không được, ngay cả đi giảng bài ở trường học có nhiều tiểu sư muội đáng yêu cũng không đến phiên y.

Đây vốn là chuyện tốt đẹp đến cỡ nào, nhưng bây giờ lại làm cho Trương Nhạc nhức hết cả trứng.

Cho nên, bây giờ y chỉ muốn chờ xem Giang Nguyên xấu mặt.

Biện chứng mạch tượng rất khó. Trương Nhạc đi theo Hồ lão hơn một năm, biết rõ độ khó trong đó. Cho nên y rất cẩn thận phân biệt mạch tượng của bệnh nhân, từ đó mới dám cam đoan không xảy ra sai lầm.

Nhưng bây giờ, người nào đó được đồng chí Trương Nhạc xem là cái gai trong mắt, cái đinh trong xương đang dùng xu thế sét đánh không kịp bưng tai, từng bước từng bước lấy hết bệnh nhân của y.

Đương nhiên, xu thế sét đánh không kịp bưng tai cũng chỉ là Trương Nhạc nghĩ mà thôi, chứ bản thân Giang Nguyên lại cảm thấy chẳng nhanh bao nhiêu. Hắn xem khí sắc của người bệnh, hỏi thêm những triệu chứng, rồi kê thuốc, mất khoảng năm sáu phút, so với Hồ lão cũng chẳng sai biệt lắm.

Chỉ là so với đồng chí Trương Nhạc là khác biệt. Giang Nguyên khám bệnh nhanh là vì hắn hỏi bệnh tình của bệnh nhân trước rồi mới bắt mạch, cũng không giống như lúc trước gặp khó khăn trong việc xác nhận mạch tượng, đồng thời phải mất thời gian dài để phân biệt, thậm chí còn phân biệt không ra.

Bây giờ hắn bắt mạch, cảm nhận mạch tượng của người bệnh nhiều nhất cũng chỉ tốn mười mấy hai mươi giây. Thậm chí chỉ mất bảy tám giây là có thể xác định được mạch chứng. Đồng thời, tư liệu về bệnh tình đại diện cho mạch chứng này trong nháy mắt toát ra từ trong đầu Giang Nguyên, phản ứng đương nhiên là nhanh rồi.

Mạch tượng đã biết, bệnh tình đã biết, sau đó sẽ rất nhanh tìm ra được phương thuốc thích hợp. Sau khi điều chỉnh lại liều lượng cho phù hợp là tiện tay viết xuống thôi. Nếu tốc độ vẫn còn chậm như trước thì thật sự xin lỗi người quá.

Hơn nữa người bệnh khá nhiều, Giang Nguyên cũng muốn xử lý cho hết, hiển nhiên cũng không suy nghĩ nhiều lắm, trực tiếp xem hết người bệnh cho Hồ lão.

Đầu tiên Hồ lão không chú ý đến điều này, nhưng sau khi ông xem qua đơn thuốc, phát hiện bốn đơn thì đã có ba đơn là của Giang

Nguyên.

Lập tức không khỏi sửng sốt. Lúc này vừa mới được bao lâu, tại sao tốc độ của Giang Nguyên lại nhanh như vậy?

Nhớ lại những người bệnh mà ông vừa kiểm tra khi nãy, trong đó có hai người có mạch tượng không đơn giản. Theo lý Giang Nguyên có thể nhận ra, nhưng không thể nào nhận ra nhanh như vậy.

Tuy nói có nhiều lúc, đại đa số thầy thuốc không dựa vào mạch tượng mà dựa vào kinh nghiệm cũng có thể đưa ra đơn thuốc phù hợp, nhưng Giang Nguyên thì lại khác. Nếu là vài ngày trước, tốc độ Giang Nguyên có thể nói chậm gấp đôi lúc này.

Hơn nữa, mấy ngày qua Hồ lão cũng xem như hiểu rõ tính tình tiểu đồ đệ của mình. Tuy nói hẳn còn trẻ, nhưng cách làm việc ổn thỏa. Đặc biệt là trong chuyện xem bệnh, tiểu tử này luôn cẩn thận. Nếu không khẳng định, tuyệt đối sẽ không tùy ý dựa vào vận khí.

Ba đơn thuốc mà Giang Nguyên ghi, Hồ lão cảm thấy kê không sai, rất phù hợp với yêu cầu của bệnh nhân. Hai đơn mà ông vừa xem cũng không xê xích quá nhiều, cũng không cần gia giảm số lượng, chỉ cần tăng thêm một loại thuốc là ổn.

Nghĩ đến đây, Hồ lão sờ mũi, trầm nghĩ:

- Mạch quyết sự phụ lưu lại cho mình, chẳng lẽ tiểu tử này đã đọc hết trong vòng chỉ mấy ngày? Không thể nào! Nếu không có thời gian kiểm nghiệm thực tế, nó cũng chỉ là lý thuyết suông.

Hồ lão nghĩ mãi cũng không hiểu được.

Những người bệnh lại rất nhanh bước đến, khiến cho ông phải thu hồi suy nghĩ, tiếp tục xem bệnh. Chỉ là chú ý Giang Nguyên không chỉ có Hồ lão mà còn có đồng chí Trương Nhạc đang có chút mất hồn.

Chương 46: Chủ nhiệm Lý đến (2)

Vừa rồi y nhìn thấy Hồ lão chỉ thay đổi một chút trên một đơn thuốc mà Giang Nguyên kê.

Cho nên, Trương Nhạc không hiểu được, chẳng lẽ chưa được bao lâu, Giang Nguyên đã thành nhân vật cùng cấp bậc với Hồ lão? Hay là Hồ lão còn có bí quyết nào đó mà không chỉ cho y?

Suy nghĩ miên man, nhìn thấy đỉnh đầu người bệnh, Trương Nhạc đành phải thu lại sự ganh tỵ trong lòng, sau đó tập trung xem bệnh. Nếu để xảy ra sai lầm, bị Hồ lão phê bình, như vậy cái được không bù nổi cái mất.

Bận rộn hết cả buổi trưa, buổi chiều không có tiết, Giang Nguyên vốn định nghỉ ngơi một chút, ai ngờ mới qua 2h, chiếc xe Audi của Chủ nhiệm Lý đã đậu trước cửa.

Trong thanh âm “chào Chủ nhiệm Lý”, Chủ nhiệm Lý mỉm cười bước vào phòng khám bệnh của Hồ lão.

Trương Nhạc đã sớm nghe được thanh âm bên ngoài, nhìn thấy Chủ nhiệm Lý tiến vào, vội vã đứng dậy, cung kính nói:

- Xin chào Chủ nhiệm Lý.

- Xin chào, xin chào.

Chủ nhiệm Lý gật đầu mỉm cười với Trương Nhạc, sau đó nhìn Hồ lão đang khám bệnh, khách khí nói:

- Hồ lão, lại làm phiền ngài và bác sĩ Giang rồi.

- Chủ nhiệm Lý khách sáo quá rồi. Mời ngồi, mời ngồi. Xin chờ cho một lát.

Hồ lão gật đầu đáp.

Giang Nguyên cũng đã khám xong cho một người bệnh, sau khi đưa phương thuốc cho Hồ lão, liền ngẩng đầu nhìn Chủ nhiệm Lý:

- Xin chào Chủ nhiệm Lý.

- Chào bác sĩ Giang, chào bác sĩ Giang. Hôm nay lại làm phiền cậu

rồi.

Chủ nhiệm Lý cũng khá khách khí nói chuyện với Giang Nguyên:

- Mấy ngày nay Tỉnh trưởng La cảm thấy rất tốt, cho nên bảo tôi đến mời cậu và Hồ lão qua đó.

- Vâng, tôi và sư phụ tôi sắp xong rồi. Xin Chủ nhiệm Lý ngồi chờ một chút.

Lúc này Trương Nhạc đã mở to hai mắt. Nhìn Chủ nhiệm Lý cực kỳ khách khí với Giang Nguyên, thậm chí còn nhắc đến là Tỉnh trưởng đích thân điểm danh mời Giang Nguyên và Hồ lão cùng nhau sang đó, một hồi lâu hồn vẫn chưa trở về.

Trương Nhạc biết rõ phân lượng của Chủ nhiệm Lý. Tuy nói chỉ là thư ký của Tỉnh trưởng La, nhưng lại kiêm thêm chức Phó chủ nhiệm văn phòng chính phủ tỉnh. Hơn nữa, thân là người thân cận nhất bên cạnh Tỉnh trưởng La, có đôi khi y sẽ đại diện cho Tỉnh trưởng La. Những người cùng cấp bậc đều phải cung kính trước mặt Chủ nhiệm Lý.

Cho nên, vị Chủ nhiệm Lý này ngày thường cũng khá kiêu ngạo. Chỉ có Hồ lão mới đủ khiến cho y kính trọng. Mà Trương Nhạc là đệ tử của Hồ lão, Chủ nhiệm Lý nhiều nhất cũng chỉ là nể mặt Hồ lão đáp lại câu chào của y mà thôi.

Nhưng đối mặt với Giang Nguyên, Chủ nhiệm Lý rõ ràng lại rất khách sáo. Nụ cười tỏ vẻ thân cận đó không phải là giả, nói rõ Tỉnh trưởng La thật sự điểm danh Giang Nguyên qua đó.

Hai mắt Trương Nhạc đỏ như sung huyết. Đãi ngộ tốt như vậy hẳn phải là của y. Tại sao lại thuộc về Giang Nguyên? Y đến nơi này chính là coi trọng nhân mạch và y thuật của Hồ lão, muốn trải thảm hoa cho con đường tương lai của mình.

Chương 47: Xung đột (1)

Bỏ lại Trương Nhạc với sắc mặt có chút hổ thẹn, hai người Giang Nguyên một lần nữa đến nhà Tỉnh trưởng La.

Tỉnh trưởng La đã sớm chờ ở nhà, thấy thầy trò Giang Nguyên tiến vào, gương mặt rõ ràng nhiệt tình hơn vài phần.

- Nào, nào, Hồ lão, bác sĩ Tiểu Giang, mời ngồi, mời ngồi.

Tỉnh trưởng La khách sáo mời hai người ngồi, rồi quay sang một bên nói:

- Chị Vương, mau rót trà đi, dùng loại hồng bào mà tôi cất kỹ đấy nhé.

Đợi mọi người ổn định, Tỉnh trưởng La mới cười sang sảng:

- Hồ lão, thật sự là nhờ anh và bác sĩ Tiểu Giang, mấy năm qua tôi chưa từng có cảm giác thư thái như vậy.

- Haha, Tỉnh trưởng khách khí rồi. Cũng may là lần này nhờ có thủ pháp mát xa của Giang Nguyên, nếu không, chỉ dựa vào thuốc thì không đạt được hiệu quả như vậy.

Hồ lão mỉm cười gật đầu nói:

- Nhưng đây cũng chỉ là tạm thời. Tỉnh trưởng La cần phải uống thuốc và mát xa đầy đủ mới được.

- Đương nhiên, đương nhiên rồi.

Tỉnh trưởng La liên tục gật đầu:

- Điều này tôi biết. Tôi cũng cảm thấy nhờ có mát xa mà mấy ngày qua mới đỡ hẳn. Nhưng hai ngày qua, thất lưỡng bắt đầu căng lên. Thuốc mà Hồ lão cho đã uống gần hết, chỉ còn lại một liều. Cho nên mới mời hai người đến.

Hồ lão cười, gật đầu nói:

- Tỉnh trưởng La không nên nôn nóng. Vết thương cũ như thế này chỉ có thể trị từ từ. Vừa dùng thuốc bên trong, vừa lưu thông máu bên ngoài, tất nhiên sẽ chậm rãi hồi phục.

- Hồ lão nói đúng. Vậy tôi xin nhờ hai vị vất vả hơn rồi.

Tỉnh trưởng La vui vẻ nói.

- Được, Tỉnh trưởng La đưa tay ra để tôi bắt mạch trước.

Sau khi Hồ lão kê đơn thuốc, Giang Nguyên bắt đầu mát xa cho Tỉnh trưởng La. Hẹn cho lần tái khám sau, hai người mới quay về phòng khám.

Ăn cơm tối xong, các bác sĩ khác cũng tan làm, phòng khám chỉ còn lại Trương Nhạc, Giang Nguyên, một y tá và chị Ngô chịu trách nhiệm phòng thuốc ở lại.

Sắc mặt Trương Nhạc hôm nay không được tốt. Hồ lão đi rồi, chỉ còn lại y và Giang Nguyên, sắc mặt lại càng khó coi hơn.

Giang Nguyên nào không rõ suy nghĩ của Trương Nhạc chứ, chỉ cười trong lòng, cũng không để ý đến.

Người bệnh đến phòng khám buổi tối ít hơn ban ngày rất nhiều, nhưng nội khoa là vẫn phải có, rất nhanh đã có người bệnh đến.

Đây là một người có triệu chứng bệnh ho khan, người nóng sốt. Giang Nguyên nghe Trương Nhạc hỏi triệu chứng của người bệnh, đo nhiệt độ lên đến 39 độ, liền đoán là bị viêm phế quản.

Sau khi Trương Nhạc nghe phổi người bệnh xong, Giang Nguyên cũng cầm ống nghe, giơ tay định vén áo người bệnh lên, chợt thấy Trương Nhạc cản lại, lạnh lùng nói:

- Không thấy người bệnh đang rét lạnh sao? Bây giờ cậu còn định gây loạn gì đấy? Không sợ mọi chuyện chưa đủ loạn sao?

Nghe giọng nói lạnh lùng của Trương Nhạc, sắc mặt Giang Nguyên cũng đỏ, ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn Trương Nhạc, liền nhìn thấy vẻ mặt âm lãnh của Trương Nhạc đang nhìn hằm.

Chương 48: Xung đột (2)

Giang Nguyên sững sốt, không nghĩ đến Trương Nhạc lại có biểu hiện như vậy, cố ý làm hấn khó xử trước mặt người bệnh.

Lập tức mày cau lại, ánh mắt hiện lên sự tức giận. Đã lâu rồi không có ai khiêu khích hấn như thế.

Nhưng nhẹ nhàng thở hắt ra một hơi, Giang Nguyên chỉ cười mà không nói gì, sau đó rút tay về.

Mấy năm qua, Giang Nguyên vì tuổi còn nhỏ, ở bên ngoài chịu khiêu khích cũng không ít, nhưng sau khi chịu thiệt hai ba lần, cũng học được cách khống chế lửa giận, còn biết phán đoán được tình thế.

Giang Nguyên biết, nếu lúc này làm ầm ĩ hoặc phát sinh xung đột với Trương Nhạc, có lẽ hấn có thể xả giận nhưng ngược lại cũng không nhận được chỗ tốt gì, bởi vì nó sẽ ảnh hưởng đến danh dự của Hồ lão, của phòng khám, khiến người ta kéo đến xem náo nhiệt đông hơn.

Cho nên Giang Nguyên đành nén sự tức giận trong lòng, cũng không trả lời sự khiêu khích của Trương Nhạc, mỉm cười lạnh nhạt, tạm thời coi như bị chó cắn, thuận tay cầm quyển sách đang xem dở lên xem tiếp.

Nhìn Giang Nguyên không đáp lại, trong lòng Trương Nhạc không khỏi cười lạnh. Vốn y muốn để Giang Nguyên xấu mặt trước mặt bệnh nhân. Không có bác sĩ khác, y là lớn nhất. Một bác sĩ không có giấy phép hành nghề trước mặt một bác sĩ có giấy phép hành nghề chỉ được xem là hạ cấp.

Cho nên, bao nhiêu đồ kỵ tích tụ với Giang Nguyên từ trước đến nay, hôm nay đã thật sự lên đến đỉnh điểm, mới có thể trong thời điểm này phát tiết ra, cố ý quất lớn Giang Nguyên để xả giận. Nếu Giang Nguyên có dũng khí đáp lại, như vậy y sẽ bày ra cái giá bác sĩ thượng cấp mà hung hăng dạy cho Giang Nguyên một bài học.

Thấy Giang Nguyên không dám nói, trong lòng Trương Nhạc cảm thấy rốt cuộc cũng xả được cơn giận, bắt đầu kê đơn cho người bệnh.

Trương Nhạc đang kê đơn thuốc cho người bệnh, bên ngoài bước vào hai người. Một người đàn ông trung niên cõng một người phụ nữ vào.

Sau khi giao đơn thuốc cho người bệnh, Trương Nhạc tâm trạng rất tốt ngoắc tay bảo hai người kia đến.

Người đàn ông trung niên đặt người phụ nữ lên ghế, người phụ nữ ngồi trên ghế vẫn nhắm chặt hai mắt, cắn chặt hàm răng, chỉ là thân hình có chút cứng ngắc, không ngừng run rẩy.

- Là vợ chồng hai người sao? Dì Lý bị gì vậy?

Trương Nhạc nhìn thấy hai người, nhận ra là người quen, liền mỉm cười hỏi.

Người phụ nữ không đáp, người đàn ông trung niên bên cạnh thì thở dài, nói với Trương Nhạc:

- Bác sĩ Trương, bà xã của tôi cãi nhau với tôi vài câu rồi bỏ về phòng. Khi tôi vào phòng thì thấy bà ấy nằm trên giường phát run, gọi cũng không trả lời. Tôi nghĩ có phải là tức giận quá đến mức động kinh luôn hay không?

Nói đến đây, người đàn ông cười khổ:

- Cậu cũng biết, lúc trước bà ấy đã từng bị như vậy, nhưng bây giờ tôi lại cảm thấy lo lắng, nên mang bà ấy đến đây khám qua một chút.

- Ồ, là vậy sao? Nào, để tôi xem qua cho dì ấy.

Trương Nhạc gật đầu, sau đó cầm ống nghe, hỏi người phụ nữ:

- Dì Lý, dì có chỗ nào không thoải mái không?

Nhưng dì Lý giống như không nghe thấy Trương Nhạc hỏi, cứ ngồi một chỗ không nói, chỉ là hơi thở có chút thô, giống như vẫn còn

đang tức giận.

Nhìn thấy bộ dạng này, Trương Nhạc mỉm cười, sau đó cầm ống nghe đưa đến trước ngực dì Lý.

Nửa phút sau, Trương Nhạc gỡ ống nghe xuống, nói với người đàn ông:

- Chú Lý, tôi đã nghe qua, nhịp tim là sáu mươi lần, hơi thở có chút thô nhưng cũng coi như bình thường. Như vậy đi, chú mang dì Lý về nghỉ ngơi. Nếu có gì không ổn, chú mang dì ấy trở lại đây.

Thấy Trương Nhạc nói không có gì, người đàn ông liền thở phào nhẹ nhõm, sau đó cười nói:

- Được rồi, cảm ơn cậu. Bác sĩ Trương, vậy tôi xin phép đưa bà ấy về.

Dứt lời, trong lúc chú Lý chuẩn bị đưa người phụ nữ về nhà.

Lúc này Giang Nguyên đang xem sách, cũng không chú ý. Nhưng khi chú Lý công người phụ nữ lên lưng, Giang Nguyên đột nhiên cau mày, mũi nhẹ nhàng giật giật, liền ngẩng đầu nhìn người phụ nữ một cái.

Chương 49: Mày dám đánh tao? (1)

Giang Nguyên ngẩng đầu liếc mắt nhìn người phụ nữ kia, cái mũi hít hít. Hắn ngửi được một mùi rất quen thuộc trong trí nhớ của hắn. Khi còn bé, ở trong thôn, mỗi lần lúa chín, khắp đồng ruộng sẽ tràn ngập cái mùi này.

Lập tức Giang Nguyên biến sắc, trầm giọng nói:

- Khoan đã.

Giang Nguyên vừa dứt lời, người đàn ông trung niên và Trương Nhạc đều ngạc nhiên.

Thấy gương mặt nghiêm trọng của Giang Nguyên nhìn dì Lý, sắc

mặt Trương Nhạc thay đổi, tưởng rằng Giang Nguyên hẳn nại không được tính kiểm chuyện với y.

Liên khiến trách:

- Giang Nguyên, cậu định làm cái gì?

Nhìn bộ dạng nhốn nhác của Trương Nhạc, Giang Nguyên cũng không thêm để ý, đứng dậy bước đến gần người đàn ông trung niên và người phụ nữ, hít hít cái mũi, giống như đang ngửi cái gì đó.

Một lát sau, sắc mặt Giang Nguyên càng thêm ngưng trọng, đột nhiên đưa tay sờ trán người phụ nữ rồi nhìn lòng bàn tay đang đỏ mồ hôi.

Sau đó rất nhanh cầm ống nghe trên bàn, bắt đầu nghe lồng ngực của dì Lý, một đoạn tư liệu nhảy lên trong đầu.

- Cậu làm gì vậy?

Sắc mặt của Trương Nhạc đã sớm thay đổi. Làm thầy thuốc, kiêng kỵ nhất chính là bị một thầy thuốc khác nhúng tay vào người bệnh của mình. Đương nhiên là ngoại trừ thầy thuốc thượng cấp.

Nhưng Giang Nguyên là người mà ngay cả bằng cấp hành nghề cũng không có. Trương Nhạc cho rằng Giang Nguyên đang cố ý làm khó y, liền quát lớn một tiếng rồi đẩy Giang Nguyên một cái.

Ai ngờ khi y đẩy Giang Nguyên, Giang Nguyên đang nghe lồng ngực của người bệnh, cánh tay không hề nhúc nhích.

Trương Nhạc đẩy không được, lại càng cảm thấy nổi giận, hai mắt đỏ lên đánh tới Giang Nguyên.

Lúc này Giang Nguyên đã nghe xong, thấy Trương Nhạc cứ như đàn bà đánh tới, trong lòng đang khẩn trương cũng cảm thấy tức giận, hất tay một cái đẩy Trương Nhạc ngã xuống đất.

Người đàn ông trung niên thấy hai vị bác sĩ đột nhiên đánh nhau, vội buông vợ ra, khuyên can hai người:

- Nào, nào, hai bác sĩ, có gì thì từ từ nói chuyện với nhau.

Người đàn ông trung niên còn chưa nói hết, liền nghe một tiếng tru lên như dã thú bị thương:

- Giang Nguyên, mày dám đánh tao? Tao liều mạng với mày.

- Trương Nhạc, anh đừng nổi điên.

Giang Nguyên đang sốt ruột, thấy Trương Nhạc hai mắt đỏ bừng đánh tới, rõ ràng là đã mất lý trí, rốt cuộc cũng không nhịn được, hừ lạnh một tiếng rồi tát cho một cái.

- Bốp.

Lần này Giang Nguyên cũng không lưu thủ nữa, đánh cho Trương Nhạc đang liều mạng, thân hình quay vòng hai ba cái rồi ngã cái bịch xuống đất.

Tát xong, Giang Nguyên vội vàng cầm cái đèn pin trên bàn khám bệnh bước đến bên cạnh người phụ nữ, tiến hành kiểm tra đồng tử của bà.

- Ai ôi, ai ôi...Bác sĩ Trương, bác sĩ Trương, mau đứng dậy, mau đứng dậy.

Chương 50: Mày dám đánh tao? (2)

Chú Lý thấy Trương Nhạc bị Giang Nguyên tát cho một cái ngã xuống đất, vội vàng bước đến nâng dậy, vất vả lắm mới đỡ được đầu Trương Nhạc lên.

Trương Nhạc dùng tay sờ lên mặt, chỉ cảm thấy da thịt tê tê.

- Mày dám đánh tao?

Trương Nhạc run rẩy môi, hai mắt đỏ bừng đẩy chú Lý ra, rít lên một tiếng rồi cầm cái ghế đánh tới Giang Nguyên.

Cảm giác có một luồng gió bổ tới, Giang Nguyên vừa mới kiểm tra đồng tử cho dì Lý xong, liền hất tay bắt được cái ghế.

Trương Nhạc muốn giật cái ghế khỏi tay Giang Nguyên, nhưng mặc kệ y kéo thế nào cũng không chút sút mẻ. Chú Lý ở một bên nhìn thấy cảnh tượng này, sớm đã trợn mắt há mồm. Vốn ông tưởng rằng nếu ông ngăn cản không kịp, Trương Nhạc bỏ cái ghế xuống vị bác sĩ trẻ tuổi kia, cậu ấy sẽ bị thương không nhẹ. Ai ngờ cậu ta lại bắt được một cách dễ dàng.

Y tá Tiểu Lệ nghe được phòng khám bên cạnh có tiếng ồn ào, vội vàng chạy đến. Khi chạy đến cửa, rốt cuộc nhìn thấy cảnh tượng này, cũng trợn mắt há mồm.

Trương Nhạc kéo mấy lần cũng không được, liền bỏ lại cái ghế, quơ nắm đấm định sắp lá cà với Giang Nguyên.

Bốp! Lần này còn chưa đến gần, lại bị Giang Nguyên tát cho một cái ngã lăn quay.

Sắc mặt Giang Nguyên âm trầm, vứt cái ghế trong tay xuống, sau đó nhìn Trương Nhạc, tức giận quát:

- Anh đúng là đồ ngu. Người bệnh uống thuốc trừ sâu Giáp Ấn Lâm mà anh còn bảo người bệnh không có gì.

Rống hết một câu, Giang Nguyên tiện tay ném cái ghế xuống bên cạnh Trương Nhạc, sau đó nói với Tiểu Lệ đang hốt hoảng ngoài cửa:

- Mau đẩy xe thuốc đến đây, bảo chị Ngô gọi điện thoại đến bệnh viện.

- Thế, vị bác sĩ kia...không thể nào? Bà xã của tôi làm sao lại như vậy?

Chú Lý vừa run rẩy vừa nhìn vợ bên cạnh, rồi lại khấn trương nhìn Giang Nguyên.

Giang Nguyên gật đầu, sau đó nhìn Trương Nhạc đang sửng sờ, trầm giọng quát:

- Mau đứng dậy hỗ trợ đi.

Trương Nhạc bị lời nói của Giang Nguyên làm cho hoảng hốt, khi

nghe Giang Nguyên quát, vội lão đảo đứng dậy:

- Sao có thể như vậy chứ? Tôi kiểm tra qua, mọi thứ rất tốt mà. Hơn nữa cũng không ngửi được mùi Giáp Ấn Lân?

- Dì ấy ngậm chặt miệng, anh đương nhiên là không ngửi thấy rồi.

Giang Nguyên cầm thùng rác phóng đến bên cạnh người phụ nữ, gấp giọng nói:

- Nhịp tim của dì ấy đã xuống dưới sáu mươi rồi, bắt đầu xuất mồ hôi, sắc mặt đỏ ửng, đồng tử đã thu nhỏ.

Nghe Giang Nguyên nói, Trương Nhạc chỉ cảm thấy trống ngực nháy lên, biến sắc. Nếu Giang Nguyên nói không sai, đây là phản ứng lúc đầu sau khi trúng độc Giáp Ấn Lân.

Giang Nguyên một tay kéo dì Lý lên, sau đó dùng tay phải dùng sức đánh vào bụng của bà.

Chỉ nghe dì Lý vẫn ngậm chặt miệng bỗng nhiên ủa một tiếng rồi phun ra.

Thoáng chốc, cả phòng khám tràn ngập một mùi thuốc trừ sâu.

Nghe mùi thuốc này, người Trương Nhạc như nhũn ra, sắc mặt trắng bệch, cơ thể đồ mồ hôi lạnh.

Đầu tiên y còn mong Giang Nguyên chẩn đoán sai, nhưng bây giờ, người bệnh nôn ra toàn mùi thuốc trừ sâu nồng nặc, chính là mùi của Giáp Ấn Lân.

Chương 41: Trương Nhạc vô dụng

Giáp Ấn Lân chính là một loại thuốc trừ sâu cực độc, mấy năm gần đây đã bị cấm sản xuất nhưng không biết vì sao dì Lý còn lại được một lọ, hơn nữa còn uống không ít.

Trương Nhạc đứng một chỗ, cơ thể có chút run rẩy, nhìn Giang Nguyên không ngừng dấm vào bụng để dì Lý nôn ra, trong lòng bất

giác sợ hãi.

Nếu vừa rồi để dì Lý trở về, như vậy phiền toái sẽ không nhỏ. Chỉ cần trì hoãn thêm hai chục phút nữa thì sẽ khó mà cứu được dì Lý.

Trương Nhạc đã chẩn đoán qua một lần, khó tránh khỏi sẽ phải chịu trách nhiệm. Mặc dù không bị tước giấy phép hành nghề, nhưng y sẽ phải tiếp nhận điều tra, còn có thể mang đến ảnh hưởng tiêu cực cho phòng khám, lại còn bắt phòng khám phải trả một khoản tiền bồi thường khổng lồ.

Từ đó về sau, tiền đồ của y sẽ trở nên u ám. Ít nhất trong vòng bốn năm năm sẽ không còn cơ hội xoay người.

Nhưng bây giờ, Trương Nhạc lo lắng nhất chính là, mặc dù đã tiến hành cứu giúp bệnh nhân, nhưng đã tồn tại sự thật y chẩn đoán sai lầm, nhất định sẽ lưu lại ấn tượng xấu trong lòng Hồ lão.

Nghĩ như vậy, sắc mặt Trương Nhạc lại càng trắng bệch. Y đến đây làm việc, không phải là vì muốn mượn danh tiếng của Hồ lão và nhân mạch của ông để tạo ra một tiền đồ tốt cho mình sao?

Lúc này, Tiểu Lệ đã đẩy xe thuốc đến, Giang Nguyên trầm giọng nói:

- Nước muối sinh lý.

Tiểu Lệ vội vàng lấy ra một chai nước muối sinh lý, khui sẵn nắp đưa cho Giang Nguyên.

Giang Nguyên tiếp nhận cái chai, sau đó nhẹ nhàng bóp miệng dì Lý, rồi nhẹ nhàng đổ nước muối sinh lý vào.

Ban đầu dì Lý giãy dụa, nhưng bà bị Giang Nguyên giữ chặt, muốn giãy dụa cũng không dễ, chỉ có thể ừng ực nuốt nước muối sinh lý Giang Nguyên đổ vào.

Lúc này, chú Lý bên cạnh cũng đã xác định vợ uống thuốc trừ sâu, nước mắt nước mũi phụ Giang Nguyên giữ hai tay của vợ lại, khóc lóc khuyên nhủ:

- Bà xã ơi bà xã, nghe lời đừng nhúc nhích. Bác sĩ đang cứu bà đấy.

Vợ chồng chúng ta ầm ĩ hai ba câu, tại sao bà lại nghĩ quẩn như vậy?

Giang Nguyên vừa đổ nước muối vừa hỏi:

- Đã gọi điện thoại đến bệnh viện chưa?

- Gọi rồi, chị Ngô vừa mới gọi xong.

Tiểu Lệ vội vã đáp.

Giang Nguyên gật đầu, nhìn Trương Nhạc đang sưng sờ bên cạnh, trong lòng không khỏi phát hỏa.

- Trương Nhạc, anh còn đứng sưng ra đó làm gì, mà giúp sức đi chứ, bảo Tiểu Lệ nên lấy thuốc gì.

- Hả, à, được, được.

Bị Giang Nguyên rống lên, Trương Nhạc đang ngẩn người lập tức bừng tỉnh, liên tục gật đầu nói.

Chỉ là y đứng một hồi mới lên tiếng:

- Tiểu...Tiểu Lệ, Atropine 0.5mg tiêm bắp.

Nghe Trương Nhạc nói xong, Tiểu Lệ vội vàng rút 0.5mg Atropine chậm rãi tiêm cho người bệnh.

Trương Nhạc nói xong, cũng không nói gì khác.

Giang Nguyên ở một bên thấy Trương Nhạc dặn y tá tiêm thuốc xong thì im lặng, không khỏi nhú mày.

Trong trí nhớ của hắn, mấy năm qua đọc sách y học, bên trong có ghi cách cấp cứu khi bị ngộ độc thuốc trừ sâu, đặc biệt là phải dùng thuốc Atropine liều cao, khiến người bệnh đạt đến tình trạng "Atropine hóa", mới có thể giải được độc.

Nhưng Trương Nhạc lại bảo chỉ tiêm có 0.5mg, chẳng khác nào chưa tiêm? Tên tiểu tử này không ngu đến mức cứ như vậy chờ xe cứu thương đến sao?

Nghĩ đến đây, Giang Nguyên nhìn Trương Nhạc, trầm giọng nói:

- Trương Nhạc, trước đây anh chưa từng cấp cứu bệnh nhân ngộ độc thuốc trừ sâu hả?

- Hả, đương nhiên...là có.

Nhìn vẻ mặt hoảng hốt của Trương Nhạc, Giang Nguyên thở hắt ra, biết lúc này là không thể nhờ được rồi.

Giang Nguyên không khỏi thầm mắng một tiếng. Hắn quen thuộc cũng chỉ là Trung y, Tây y cũng chỉ biết qua loa mà thôi.

Nhưng lúc này Giang Nguyên cũng không còn cách nào khác. Trương Nhạc đã không nhờ được rồi, vậy thì chỉ có thể dựa vào chính mình, lập tức nhớ đến những tư liệu về cách cấp cứu ngộ độc thuốc trừ sâu. Hắn vớt cái bình nước muối đã hết trong tay sang một bên, sau đó nói với Tiểu Lệ:

- Lấy thêm một chai nữa đến đây.

Trong lúc chờ Tiểu Lệ mở chai nước muối mới, Giang Nguyên suy nghĩ cẩn thận trình tự cấp cứu ngộ độc thuốc trừ sâu lại một lần. Khi tiếp nhận chai nước muối trong tay Tiểu Lệ, vừa rót vào miệng dì Lý, vừa nói với Tiểu Lệ:

- Truyền 50ml glucose cộng với 10mg atropine, duy trì trong vòng mười phút.

- Vâng.

Vốn Tiểu Lệ đang chờ Trương Nhạc ra lệnh, thấy Trương Nhạc lại không nói gì, cô cũng cảm thấy khẩn trương. Lúc này có Giang Nguyên đứng ra chủ trì, trong lòng không khỏi bình tĩnh trở lại, nhanh tay tiêm thuốc.

Trương Nhạc xấu hổ đứng bên cạnh, không biết mình nên làm cái gì, thấy Tiểu Lệ không thể tiêm được, liền vội vã bước đến hỗ trợ dì Lý xuống.

Giang Nguyên đổ hết chai nước trong tay, sau đó kéo dì Lý lên phía trước, tay phải nhẹ nhàng ấn vào trong bụng.

Dì Lý vừa mới uống một bụng nước muối, bị Giang Nguyên đè xuống như vậy, bật người nôn ra tiếp.

Nhìn dì Lý nôn ra hết 1000ml nước muối sinh lý, Giang Nguyên nói với Tiểu Lệ:

- Thêm 2% nước than hoạt tính.

Tiểu Lệ đang đẩy ống tiêm, lúc này có chút không biết làm sao.

Trương Nhạc vội vã nói:

- Nào, để tôi tiêm cho, Tiểu Lệ cô đi lấy thuốc đi.

- Vậy làm phiền anh, bác sĩ Trương.

Tiểu Lệ cẩn thận đưa ống tiêm cho Trương Nhạc:

- Còn sáu phút nữa.

- Được rồi, cô đi đi.

Trương Nhạc không ngừng gật đầu.

Tiếp nhận hai cái bình chứa dung dịch nước than hoạt tính, Giang Nguyên bắt đầu rót vào miệng dì Lý.

Trong quá trình sơ cứu bệnh nhân ngộ độc thuốc trừ sâu, quan trọng nhất chính là rửa dạ dày. Chỉ có rửa sạch dạ dày thì mới cam đoan có được hiệu quả cứu chữa tốt nhất.

Cho nên, bây giờ điều mà Giang Nguyên làm chính là không ngừng dùng nước để rửa dạ dày thật sạch.

Qua mấy phút đồng hồ, Trương Nhạc rốt cuộc cũng tiêm xong thuốc, mà ngoài cửa phòng khám cũng vang lên tiếng xe cứu thương.

Hai y tá và hai bác sĩ nâng cáng cứu thương chạy vào.

- Sắc mặt người bệnh ửng đỏ, không xuất mồ hôi, đồng tử bắt đầu giãn ra, nhịp tim 106 lần/phút, tinh thần hơi chấn động, đạt đến tình trạng Atropine hóa.

Bác sĩ khẩn trương kiểm tra cho người bệnh, rút cuộc thở phào một hơi, gật đầu hài lòng, sau đó dùng tay viết xuống tình huống, rồi bắt tay cảm ơn Giang Nguyên:

- Phương pháp cấp cứu của mọi người rất kịp thời, hiệu quả cũng vô cùng tốt. Kế tiếp sẽ do chúng tôi chịu trách nhiệm. Vất vả rồi.

Giang Nguyên mỉm cười gật đầu, sau đó đưa bệnh nhân và bác sĩ ra cửa. Chú Lý quay lại, cuống quýt nắm tay Giang Nguyên, kích động nói:

- Bác sĩ Giang, cảm ơn cậu, cảm ơn.

Chương 42: Tiểu Vũ sốt cao

Giang Nguyên đưa người bệnh lên xe, còn Trương Nhạc thì trốn trong toilet tầng hai, sắc mặt âm trầm dùng một miếng nước đá chườm mặt, vừa nhìn tình huống bên dưới.

Khi chị Ngô bước vào phòng khám bệnh, ánh mắt liền quái dị nhìn hai vết bầm đỏ trên má của y, lúc đó y thật sự muốn tự sát cho rồi, nhưng nhìn chú Lý nắm tay Giang Nguyên, biểu hiện cảm kích và cuống quýt vô cùng, khiến cho gương mặt Trương Nhạc thoáng xanh mét.

Trương Nhạc đã không còn tâm tư đi làm. Cho nên phòng khám hôm nay đóng cửa sớm.

Khi các bác sĩ đã về hết, Giang Nguyên quét dọn phòng khám, một cô gái bước vào.

- Xin hỏi...làm ơn cho hỏi...Tại sao?

Nghe giọng nói có chút quen thuộc, đang quét dọn vệ sinh, Giang Nguyên sững sốt ngẩng đầu lên, nhìn Tiểu Vũ mặt đỏ bừng, lung lay như sắp ngã.

- Tiểu Vũ, em làm sao vậy?

Nhìn gương mặt xinh đẹp đỏ bừng của Tiểu Vũ, Giang Nguyên cả

kinh, vội vàng chạy đến đỡ lấy.

Khi tay đỡ lấy Tiểu Vũ, Giang Nguyên mới phát hiện làn da của cô rất nóng.

- Sốt cao rồi.

Giang Nguyên giật mình, vội vàng đỡ Tiểu Vũ vào phòng khám bệnh.

- Tiểu Vũ, sao em lại sốt cao như vậy? Có chỗ nào không thoải mái không?

Giang Nguyên hỏi vài câu, đã thấy Tiểu Vũ mơ mơ màng màng, thì thào cái gì đó.

Giang Nguyên thở hắt ra, dùng tay sờ trán Tiểu Vũ, cảm giác nóng rất truyền đến khiến Giang Nguyên phải cau mày, vội vàng cầm ống nghe đến.

Chỉ là khi nhìn thấy đường cong dưới lớp áo của Tiểu Vũ, Giang Nguyên không khỏi cứng đờ. Hẳn khám cho người ta cũng không ít, nhưng không biết tại sao lần này lại khẩn trương.

Nhìn xung quanh một cái, hẳn phát hiện đã không còn ai ngoài hẳn.

- Phù, chỉ là xem bệnh thôi mà, cũng chẳng có ý gì khác.

Giang Nguyên tự an ủi, nhưng lại cảm thấy chột dạ, liền xoay người đi đóng cửa.

Sau đó mới quay lại phòng bệnh, chậm rãi cởi áo khoác trên người Tiểu Vũ xuống, luồn ống nghe vào bên dưới nội y của cô.

Mặc dù Giang Nguyên đã hết sức cẩn thận nhưng vẫn không tự chủ được mà đụng đến làn da thịt đang tản ra lửa nóng.

Cảm giác chạm phải da thịt nóng bỏng, hơn nữa chóp mũi thỉnh thoảng truyền đến mùi thơm, Giang Nguyên chỉ cảm thấy trống ngực đập thình thịch, tay dường như cũng có chút run rẩy.

Lúc này Giang Nguyên mới phát hiện, hẳn phải cởi nội y ra thì mới nghe tim được.

Giang Nguyên lau mồ hôi trên trán, cảm giác trong lòng căng thẳng hơn, miệng lưỡi khô khốc.

Giang Nguyên không nhịn được hít vào một hơi, thấp giọng nói:

- Mẹ kiếp, bây giờ là đang khám bệnh mà chứ có đi móc túi người ta đâu.

Giang Nguyên chỉ cảm thấy mình thật xấu xa. Lần đầu tiên cầm dao giết người, hẳn cũng chưa từng khẩn trương như vậy.

Sau khi hít một hơi thật sâu, Giang Nguyên đưa tay cởi áo lót của Tiểu Vũ ra, sau đó trấn định một chút rồi luồn ống nghe vào, chỉ là tay không nhịn được vẫn có chút run rẩy.

Giang Nguyên nuốt nước miếng một cái, sau đó lại hít vào một hơi, lấy lại bình tĩnh.

- Nhịp tim hơi nhanh nhưng vẫn nằm trong mức bình thường.

Giang Nguyên thở hắt ra, sau đó cầm nhiệt kế đo nhiệt độ.

- 40 độ? Khó trách người lại mơ màng như vậy. Tại sao lại không cần thận như vậy chứ?

Khẽ cau mày, nhìn Tiểu Vũ đã mê man, Giang Nguyên lau mồ hôi, sau đó cởi áo khoác cho cô rồi đi lấy thuốc.

Đối với mấy loại tình huống sốt cao như thế này, Giang Nguyên vẫn tương đối lành nghề. Sau khi truyền dịch cho Tiểu Vũ xong, lại bắt đầu tiêm thuốc cho cô.

Cởi thắt lưng kéo cái quần xuống, Giang Nguyên nghiêng rằng, sau đó kéo tiếp cái quần nhỏ, hít một hơi thật sâu, khống chế trái tim đang nhảy lên bình bịch của mình, tìm một vị trí trên cái mông đất nhỏ.

Tiêm thuốc, thật ra hẳn lại không run tay.

Đây là tố chất hần rèn luyện được từ mấy năm qua. Khi giao chiến hoặc trong làn đạn, hần đều phải tiến hành xử lý cho đồng đội bị thương. Cho nên, lần này tiêm thuốc rất dứt khoát. Tiểu Vũ dường như cũng không cảm nhận được gì.

Sau khi tiêm thuốc xong, Giang Nguyên mới thở ra, nhẹ nhàng kéo quần Tiểu Vũ lên, sau đó ở một bên trông coi.

Chỉ là đến 10h, cơn buồn ngủ kéo đến, Giang Nguyên mạnh mẽ chống đỡ, không để cho mình buồn ngủ. Hần còn phải thay thuốc, ít nhất trước khi Tiểu Vũ hạ được cơn sốt, hần không thể ngủ.

- Nếu ngày đó có thể vượt qua được, hần hôm nay cũng có thể.

Giang Nguyên uống một ly trà đậm, cố gắng để cho mình không rơi vào cơn buồn ngủ.

Không biết qua bao lâu, rốt cuộc một thanh âm vang lên:

- Bởi vì chủ thể kháng cự hôn mê, hôm nay thời gian trì hoãn hôn mê một giờ.

Khi thanh âm này vang lên, tinh thần Giang Nguyên rung lên, cơn buồn ngủ chợt biến mất.

Nhưng sau một tiếng, mắt thấy còn một chai thuốc nữa, cơn buồn ngủ lại kéo đến, vẻ mặt Giang Nguyên đau khổ vì cố kiên trì.

Như thế Giang Nguyên lại kéo thêm được một hai tiếng nữa. Trong lúc mơ màng sắp ngủ, một thanh âm vang lên:

- Bởi vì chủ thể mãnh liệt kháng cự, thời gian hôn mê hôm nay không tính.

Phù. Cảm giác cơn buồn ngủ kéo đi, Giang Nguyên thở phào một hơi, thay lọ nước thuốc cuối cùng cho Tiểu Vũ.

Hơn một tiếng sau, Giang Nguyên cầm nhiệt kế đo lại nhiệt độ cho Tiểu Vũ lần nữa. Xác nhận không còn gì bất ổn, hần dùng ống nghe kiểm tra thêm một lần. Lắng nghe hô hấp đều đặn của Tiểu Vũ, sắc mặt khôi phục lại bình thường, Giang Nguyên mới thở phào nhẹ nhõm.

- Hần chỉ là bị cảm.

Giang Nguyên cầm lấy cái chăn đắp lên người Tiểu Vũ, sau đó nằm xuống ghế salon, phủ mền chìm vào giấc ngủ.

Chương 43: Giang Nguyên đáng tin

- Chủ thể đã tiến vào trạng thái hôn mê, hấp thu phân tích năng lượng tinh thần bắt đầu. Bộ châm cứu, mát xa khởi động.

Bắt đầu từ lúc Giang Nguyên thiếp đi, thanh âm kia một lần nữa vang lên. Đồng chí tổ sư gia xuất hiện trước mặt đồng chí Giang Nguyên.

Lần này, vẫn bên trong phòng khám bệnh cũ, chỉ là đồng chí tổ sư gia không ca nữa, chỉ hờ hững chỉ tay vào một người đồng. Người đồng cao ba thước, trên thân chấm đầy những lỗ nhỏ. Giữa những lỗ nhỏ có mạch nối lại với nhau.

Mỗi lần chỉ vào một chỗ liền nói:

- Bách Hội, Bách" có nghĩa là một trăm, ý nói nhiều về số lượng; "hội" có nghĩa là nơi tụ hội của tất cả các kinh dương, của ngũ tạng, lục phủ... dùng để chữa các chứng bệnh như đau đầu, ngạt mũi, sa trực tràng, sa tử cung, trúng phong, điên cuồng, hay quên, ù tai, hoa mắt, mất ngủ, tim đập hồi hộp

- Ngọc Châm: Huyệt ở ngang với xương chẩm vì vậy gọi là Ngọc Châm, một trong nhóm huyệt 'Đầu Thượng Ngũ Hàng.

- Thái Dương...

Hai mắt Giang Nguyên chậm rãi chuyển động đến từng vị trí và công dụng của từng huyệt vị, cùng với những gì mà Giang Nguyên đã học trước kia hòa làm một thể.

Ngay sau đó, từng loại kinh mạch theo hướng chỉ của tổ sư gia chậm rãi chuyển động trong đầu Tiêu Dương.

Không biết qua bao lâu, đến 6h, khi Giang Nguyên tỉnh lại đã thấy

Tiểu Vũ thức dậy trước đó, ngồi ôm mền trên ghế salon tò mò nhìn hẳn.

Thấy Giang Nguyên mở mắt, gương mặt xinh đẹp có chút đỏ ửng.

- Tỉnh rồi à? Cảm thấy đỡ nhiều chưa?

Nhìn Tiểu Vũ tinh thần sáng láng, không còn bộ dạng mơ mơ màng màng như ngày hôm qua, Giang Nguyên thoáng cái thả lỏng tinh thần, mỉm cười hỏi.

- Cảm ơn Nguyên ca ca. Bây giờ đã không còn việc gì nữa, thoải mái hơn nhiều, chỉ là còn hơi mệt một chút thôi.

Tiểu Vũ xốc cái chăn lên, mang lại giày bước xuống đất, sau đó ngượng ngùng nhìn Giang Nguyên cười nói:

- Bắt Nguyên ca ca vất vả suốt một đêm, thật ngại quá.

Giang Nguyên cũng xốc chăn lên, vừa mang lại giày vừa cười hỏi:

- Cô bé ngốc, sao lại khách sáo với tôi như vậy?

Nói đến đây, Giang Nguyên đột nhiên hỏi:

- Tại sao em lại không cẩn thận như thế? Sốt cao cũng không đến khám sớm hơn? Cũng chẳng gọi người đi cùng. Em vừa mới vào, thiếu chút nữa đã ngất đi đấy.

Thấy Giang Nguyên hỏi mình, Tiểu Vũ xấu hổ nói:

- Ban ngày bị cảm, em có uống chút thuốc, sau đó ngủ một giấc. Khi tỉnh lại thì thấy không ổn. Em cũng muốn tìm người đi cùng nhưng chị em trong phòng đã ra ngoài hết. Em đành phải đi một mình.

Giang Nguyên không biết nói gì, đành phải nói:

- Lần sau có việc thì nhớ gọi phòng khám. Tôi lúc nào cũng ở đây mà.

- Vâng.

Tiểu Vũ cúi đầu, sau đó ngẩng đầu lên hỏi Giang Nguyên:

- Nguyên ca ca, số điện thoại di động của anh là số mấy?

- Hả? À, tôi không có điện thoại di động.

Giang Nguyên cười khỏ, đưa tay gãi đầu, sau đó nói:

- Để tôi cho em số phòng khám. Có việc gì thì em cứ gọi đến đây là được.

- Không có điện thoại di động?

Tiểu Vũ mở to mắt. Trong thôn không có tín hiệu, không cần điện thoại di động cũng là chuyện bình thường. Nhưng ở đây là Vân Giang, một thanh niên hai mươi tuổi không có điện thoại di động đúng là chuyện lạ.

Giang Nguyên kiểm tra lại cho Tiểu Vũ thêm một lần nữa, xác định Tiểu Vũ chỉ hơi mệt, mới thở phào nhẹ nhõm. Sốt đến bốn mươi độ đúng là dọa người.

Hắn sang bên phòng thuốc lấy thêm thuốc cho Tiểu Vũ uống, dặn dò cô vài câu rồi để Tiểu Vũ trở lại trường học.

Khi Tiểu Vũ về trường cũng đã là 7h30, Giang Nguyên đành ngừng luyện tập Ngũ Cầm Hí một bữa.

Hôm nay Hồ lão đến sớm một chút. Sau khi vào trong, ánh mắt nhìn Giang Nguyên hiện lên sự tán thưởng:

- Giang Nguyên làm tốt lắm. Vất vả cho cậu rồi.

Giang Nguyên hiểu ra Hồ lão đã biết chuyện hôm qua, lập tức cười nói:

- Đây là chuyện cháu phải làm mà.

Trương Nhạc cũng đến sớm, ít nhất là sớm hơn so với những người khác, chỉ là trên gương mặt vẫn đỏ như cũ. Sau khi nhìn thấy Giang Nguyên, ánh mắt hiện lên sự phức tạp, gật đầu một cái rồi tiến vào phòng làm việc của Hồ lão.

Sau khi tiến vào, mãi một lúc lâu cũng không thấy Hồ lão và Trương Nhạc đi ra. Đợi tất cả mọi người đi làm, bệnh nhân cũng đã đến rất nhiều, Giang Nguyên bước vào phòng Hồ lão hỏi vài câu rồi bước ra bàn xem bệnh, bắt đầu buổi khám ngày hôm nay.

Những bệnh nhân này có không ít người là đến tái khám, đối với Giang Nguyên cũng xem như quen thuộc. Biết đây là đệ tử mới của Hồ lão, kỹ thuật cũng không tệ, hơn nữa Hồ lão còn phải xem qua một lần, cho nên mọi người cũng không nôn nóng, từng bước bước đến bàn khám bệnh của Giang Nguyên.

Trong phòng làm việc của Hồ lão, Trương Nhạc cúi đầu, xấu hổ không nói.

Hồ lão lặng lẽ nhìn hai vết đỏ bầm trên mặt Trương Nhạc, sau đó nhẹ nhàng thở dài.

Nghe tiếng thở dài này, cơ thể Trương Nhạc cứng đờ, trong lòng căng thẳng, ngẩng đầu nhìn Hồ lão, nói:

- Sư phụ, con biết con sai rồi. Con nhất định sẽ cố gắng.

Nhìn bộ dạng của Trương Nhạc, Hồ lão lại thở dài thêm một cái, nói:

- Trương Nhạc, cậu theo tôi cũng một năm rồi. Trước kia tính tình của cậu kiên định lắm mà, tại sao lại trở nên nóng nảy như vậy?

Về mặt Trương Nhạc hiện lên sự xấu hổ, chậm rãi cúi đầu, chỉ là trong lòng âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Xem ra Hồ lão không có ý định đuổi việc y.

- Ta biết từ khi Giang Nguyên đến, toàn bộ tâm tư của ta đều đặt hết lên người Giang Nguyên, khiến cho cậu có chút suy nghĩ khác.

Hồ lão nhìn Trương Nhạc, nói:

- Nhưng cậu không rõ, bởi vì ta cảm giác cậu đã có thể tự mình đảm đương một phía. Còn Giang Nguyên, mặc dù thiên phú của nó rất tốt, nhưng còn thiếu kinh nghiệm. Cho nên ta mới đặc biệt dẫn dắt nó tiếp xúc với người bệnh nhiều hơn. Vì thế, cậu không cần phải suy nghĩ quá nhiều về chuyện này.

- Sư phụ, con biết rồi. Gần đây tâm trạng của con đúng là không tốt. Con nhất định sẽ điều chỉnh lại.

Trương Nhạc vội vàng đáp.

Hồ lão nhìn hai vết bầm trên hai má Trương Nhạc, bất đắc dĩ thở dài:

- Được rồi, cậu hãy nghỉ ban ngày. Xế chiều quay lại làm việc.

- Vâng, cảm ơn sư phụ.

Nghe thấy Hồ lão bảo mình xế chiều đi làm, gánh nặng trong lòng Trương Nhạc như rút xuống.

Nhìn theo bóng lưng của Trương Nhạc, khóe miệng Hồ lão hiện lên nụ cười khổ. Ông làm sao mà không hiểu tâm trạng của đệ tử mình. Nếu không phải tính tình của Trương Nhạc đã dịu lại, hơn nữa nhìn bộ dạng xem ra đã bị Giang Nguyên giáo huấn thâm, vả lại phòng khám tạm thời cũng không thể thiếu y. Nếu không, với tính tình nghiêm khắc của Hồ lão, nào có chuyện dễ dàng cho qua như vậy.

- Vẫn là Giang Nguyên đáng tin cậy hơn.

Nhớ đến Giang Nguyên có thể cứu giúp cho bệnh nhân trúng độc thuốc trừ sâu, trong lòng Hồ lão thầm khen một tiếng, sau đó đứng dậy bước ra khỏi phòng khám. Hiện tại trong phòng chỉ có một mình Giang Nguyên, sợ rằng sẽ rất bận.

Chương 44: Kính mắt không đáng tin cậy

Bước vào phòng bệnh, nhìn người bệnh đầy cả phòng, trong lòng Hồ lão vừa cao hứng vừa buồn bực. Cao hứng chính là người bệnh nhiều thì kinh doanh tốt, nhưng buồn bực chính là quá bận.

Nhưng khi ông bắt đầu xem bệnh, khi xem qua những đơn thuốc mà Giang Nguyên đã kê, gương mặt hiện lên sự kinh ngạc. Bởi vì Giang Nguyên khám cho bốn người, bốn đơn thuốc đều cực kỳ hợp tâm ý của ông, trên cơ bản không cần đổi gì cả.

Tuy nói bốn người này thì có ba người đến tái khám, nhưng tình huống như vậy vẫn khiến cho Hồ lão phải giật mình.

Tuy nhiên Hồ lão vẫn không biểu hiện gì, vừa khám bệnh vừa nhìn Giang Nguyên.

Càng nhìn càng cảm thấy kinh ngạc. Bây giờ ông mới chú ý đến tốc độ xem bệnh của Giang Nguyên. Điều khiến ông kinh hãi chính là thời gian Giang Nguyên bắt mạch, không hề vượt quá hai mươi giây.

Điều này khiến cho Hồ lão vừa kinh ngạc lẫn chờ mong. Trước đó Giang Nguyên bắt mạch còn chưa quen, tại sao bây giờ lại...

Đội Giang Nguyên mang theo đơn thuốc và người bệnh đến chỗ của mình, Hồ lão không thể chờ đợi được mà muốn xem tình huống người bệnh.

Đây là một người bệnh mới. Hơn nữa tình huống còn có chút nghiêm trọng. Cho nên, Hồ lão biết đáp án của mình sẽ được giải trên người người này.

Thông qua người bệnh, Hồ có thể biết được rốt cuộc tốc độ Giang Nguyên tăng lên là do hần tiến bộ hay là do chủ quan.

Vì thế, Hồ lão hỏi rất kỹ chi tiết tình huống của người bệnh, đồng thời cẩn thận bắt mạch. Mặc dù trên mặt vẫn bình tĩnh, nhưng trong lòng đang có hàng vạn con sóng dâng lên.

Triệu chứng của người bệnh là huyết hư không thường thấy, mạch tượng cũng thuộc loại khó nắm bắt, nhưng cách biện chứng và dùng thuốc của Giang Nguyên lại khá chuẩn. Mặc dù đơn thuốc chưa hoàn toàn phù hợp với tâm ý của ông nhưng cũng chỉ gia giảm thêm một loại thuốc là được.

Tình huống này nói rõ, Giang Nguyên biện chứng mạch tượng hết sức rõ ràng. Nếu như nói hần còn khuyết điểm, chỉ có thể là kinh nghiệm chưa đủ mà thôi.

Đương nhiên, đối với Hồ lão mà nói, khả năng của Giang Nguyên đã ngang ngửa với một bác sĩ trung y hai mươi năm hành nghề y rồi.

- Chẳng lẽ Giang Nguyên lại nhanh chóng nắm giữ được mạch quyết như vậy sao? Cũng chỉ mới được vài ngày thôi mà?

Mặc dù Hồ lão kinh hãi trong lòng, nhưng nhìn thoáng qua Giang Nguyên đang khám cho người bệnh tiếp theo, ông cũng không nói gì.

Sau khi xem hết bệnh nhân, Hồ lão cũng không hỏi Giang Nguyên tình huống này. Bởi vì đây không phải là lời giải thích bình thường có thể giải thích được.

Bởi vì tốc độ Giang Nguyên ngang bằng với Hồ lão, cho nên đến giờ trưa đã khám xong hết tất cả các bệnh nhân.

Ăn cơm trưa xong, Trương Nhạc đã đến làm việc. Vết bầm trên gương mặt cũng đã tan đi rất nhiều. Chỉ là khi chạm mặt đồng nghiệp, nét mặt vẫn hiện lên sự xấu hổ.

Tuy Giang Nguyên không nói gì, nhưng các đồng nghiệp trong phòng khám đều biết chuyện hôm qua, chỉ là nể mặt Trương Nhạc, cũng coi như không biết. Tuy nhiên trong lòng lại âm thầm bội phục Giang Nguyên. Tên tiểu tử này quả thật là phúc tinh của phòng khám, chuyện gì cũng có thể đỡ được.

Sau lần này, ánh mắt các bác sĩ và y tá khác nhìn Giang Nguyên cũng tôn trọng hơn. Vốn tưởng rằng Giang Nguyên chỉ giỏi trung y và ngoại khoa, nhưng bởi vì Giang Nguyên không có giấy phép hành nghề bác sĩ, người xem trọng Giang Nguyên không có mấy ai. Nhưng thật không ngờ Giang Nguyên lại ưu tú hết trên mọi phương diện.

Đối với người như vậy, bằng cấp hành nghề trong mắt mọi người đã không còn quan trọng. Một người giỏi như vậy, còn sợ rằng sau này không kiếm nổi tờ giấy phép hành nghề sao?

Lơ đãng nhìn thoáng qua, ánh mắt của mấy cô y tá nhìn Trương Nhạc cũng có sự thay đổi. Vốn trong mắt các cô, Trương Nhạc vừa đẹp trai lại tốt nghiệp đại học Đông Nguyên, lại còn có giấy phép hành nghề bác sĩ, đối với Trương Nhạc cũng có hảo cảm hơn.

Mà Giang Nguyên đẹp trai thì có đẹp trai, nhưng lại học trung y,

hơn nữa cũng chưa từng học đại học, trước kia thật chẳng mấy ai để ý đến hắn.

Nhưng sau khi Tiểu Lệ nhìn thấy hành động của Trương Nhạc, trong lúc chị em tâm sự với nhau, các cô y tá tất nhiên là giảm hảo cảm với Trương Nhạc, tăng hảo cảm với Giang Nguyên. Lần trước Giang Nguyên bảo vệ Tiểu Lệ, xả giận giùm Tiểu Lệ, khiến cho các cô bắt đầu thích Giang Nguyên. Lúc này, các cô nhìn Giang Nguyên như thế nào cũng cảm thấy thuận mắt.

Giang Nguyên tất nhiên là không để ý đến ánh mắt nóng bỏng của các chị em y tá. Bởi vì chiều nay hắn phải theo Hồ lão đến trường dạy học.

Vẫn là năm hai như cũ. Chỉ là lần lên lớp thứ hai này, Giang Nguyên cảm thấy Hồ lão sẽ không đơn giản buông tha cho hắn.

“Giảng bài”! Nhớ đến hai chữ này, Giang Nguyên chỉ cảm thấy đầu đau vô cùng. Đã hơn ba năm không đi học, một người chỉ mới tốt nghiệp trung học như hắn, làm sao có thể dạy cho sinh viên đại học chứ? Đúng là đủ hãm hại mà.

Nhưng Hồ lão lại không nghĩ nhiều như vậy. Ông mang Giang Nguyên theo chính là muốn nhanh chóng bồi dưỡng Giang Nguyên, để hắn có thể thay ông đi dạy, để ông có nhiều thời gian ở phòng khám hơn.

Đương nhiên, Hồ lão cũng không phải là loại người qua loa cho xong việc. Đối với việc dạy học, ông vẫn rất cẩn thận. Chỉ là ông tin tưởng Giang Nguyên, cảm giác hắn đủ năng lực để dạy đám sinh viên này.

Không phải là ông sẽ để cho Giang Nguyên dạy học hoàn toàn, mà chỉ để Giang Nguyên giúp ông khoảng nửa tiết, hoặc là khi ông không thể thoát thân được thì đến dạy giùm ông một buổi.

Lần này, Giang Nguyên cũng đeo cặp mắt kính, mang theo quyển sách, rất ra dáng sư phạm theo sát Hồ lão bước vào phòng học.

Sau khi vào phòng học, Giang Nguyên cảm thấy có một ánh mắt đang nhìn hắn có chút đặc biệt.

Tùy ý nhìn thoáng qua, trong lòng liền cả kinh. Người mà đang nhìn hẳn chính là cô gái mặc bộ quần áo màu vàng lúc trước. Cô gái này dường như rất hứng thú đối với hắn. Sau khi nhìn chăm chăm một hồi, ánh mắt dường như hiểu ra.

Giang Nguyên biết lần đó cô gái đã sớm nhận ra hắn, chỉ là không dám khẳng định mà thôi. Nhưng lần này thì có thể rồi.

Nghĩ đến đây, Giang Nguyên không khỏi cười khổ đẩy mắt kính lên, giống như muốn che giấu mình kỹ hơn. Hắn biết, nếu hắn không có cặp mắt kính này, nhìn hẳn sẽ tương đồng với đám sinh viên bên dưới. Uy nghiêm của lão sư thì không thể khinh thường được.

Chương 45: Lão sư mơ hồ

- Ngũ Tạng Biệt Luận” sách Tố Vấn chép:“ Ngũ tạng giả, tàng tinh khí nhi bất tả dã, cố mẫn nhi bất năng thực”(ngũ tạng tàng tinh khí không cho ra ngoài, nên “đủ” mà không “đầy”).

- Mẫn chỉ về trạng thái tinh khí đầy đủ; Thực, chỉ về thủy cốc đầy đủ, sung thực. Mẫn nhi bất năng thực ý nói ngũ tạng chỉ tàng chứa tinh khí mà không tàng chứa ngũ cốc và các chất cặn bã khác.

Hồ lão sư chậm rãi nói, Giang Nguyên ngồi bên dưới mơ màng buồn ngủ.

Những lý thuyết này đối với đám sinh viên có lẽ còn có chút thú vị, nhưng đối với Giang Nguyên thì thật sự chán chết.

- Tiểu tử này...

Đứng trên bục giảng nhìn xuống thấy Giang Nguyên đang ngủ gật, ánh mắt Hồ lão hiện lên ý cười.

Lại nói thêm một đoạn, Hồ lão đột nhiên lên tiếng:

- Giang lão sư...

Giang Nguyên đang ngủ gật, thiếu chút nữa chảy nước miếng

xuống, đột nhiên nghe Hồ lão gọi, cơ thể cứng đờ, ngắc đầu ngạc nhiên nhìn Hồ lão. Vừa rồi người gọi con?

Nhìn bộ dạng mơ màng của Giang Nguyên, Hồ lão muốn phì cười.

Nhưng nhớ đến mình đang giảng bài, nếu cười to lên, thật sự là mất thể thống, tổn hại đến uy nghiêm, lập tức ho khan một tiếng, trầm giọng nói:

- Giang lão sư, lão già tôi phải đứng trên này nói lâu như vậy, cậu là thanh niên ngồi bên dưới không biết xấu hổ mà ngủ gật? Nào, lên đây giảng cho các bạn sinh viên hai đoạn, để các bạn ấy thay đổi khẩu vị.

- Hả? Dạ vâng.

Giang Nguyên mở to mắt, thoáng một cái đã tỉnh táo lại.

Khi hần bước lên đài, nhìn lướt qua các bạn sinh viên bên dưới, nghi hoặc nhìn Hồ lão đã bước xuống, hỏi:

- Sư phụ, người vừa mới nói đến đoạn nào rồi?

- Ấc.

Hồ lão vuốt mặt, đột nhiên cảm thấy hôm nay ông mất thể diện quá. Tại sao lại dạy ra một đệ tử mơ hồ như vậy?

Đám sinh viên xung quanh nhìn thấy vẻ mặt mơ hồ của Giang Nguyên, cũng không nhận được mà che miệng bật cười. Vị lão sư này đúng là rất mơ hồ.

Nhưng khi các nữ sinh nhìn thấy Giang Nguyên gãi đầu, biểu hiện mơ hồ, chỉ cảm thấy sao mà tiểu lão sư đeo mắt kính đen này lại giống anh trai bên nhà hơn.

Nhìn đồ đệ như vậy, Hồ lão sư bất đắc dĩ, đành phải nói:

- Vừa mới nói xong Tàng Tượng, bây giờ cậu giảng tiếp Ngũ Tạng đi.

Dạ, mới đến Ngũ Tạng ạ?

Nhìn đám sinh viên đang há to miệng nhìn mình bên dưới, Giang Nguyên lắc đầu thật mạnh, giở quyển sách trong tay ra, nhìn qua tiêu đề của bài, lúc này mới thật sự tỉnh táo lại.

Có kinh nghiệm lần trước, lần này Giang Nguyên cũng không còn bối rối nữa, nhìn xung quanh một cái, hắng giọng một tiếng rồi đẩy mắt kính lên, nói:

- Được rồi, các bạn sinh viên, tiết này tôi sẽ giảng cho các bạn nghe về Ngũ Tạng.

- Mọi người hẳn cũng biết Ngũ Tạng chính là Tâm Can Tỳ Phế Thận, cộng thêm Tâm Bào, nên được gọi là Lục Tạng.

- Bây giờ tôi xin nói đến tạng thứ nhất. Tâm.

Nói đến đây, Giang Nguyên nhìn sách, không khỏi sờ mũi rồi cười nói:

- À, phía sau tiêu đề chương 1 có ghi thêm một Tâm Bào. Cho nên tôi sẽ dựa theo sách để giảng cho mọi người. Mọi người không cần khách sáo, cứ vui vẻ nhận là được.

- Haha.

Mọi người bên dưới khẽ cười, nhìn vị lão sư trên bục giảng, đột nhiên cảm thấy rối rắm. Lão sư đẹp trai thì có đẹp đấy, nhưng thoát nhìn tuổi còn quá trẻ, rốt cuộc có thể giảng bài được hay không?

Giang Nguyên mỉm cười, sau đó nói:

- Tất cả mọi người đều đang học năm thứ hai, hẳn là đã học về giải phẫu học. Cho nên, vị trí của trái tim chắc tất cả mọi người đều biết, chúng ta không tốn nhiều thời gian để nói cái này.

- Mọi người nên biết Trung y và Tây y có sự khác nhau. Học thuyết Tàng Vương của Trung y phân tâm thành hai loại, có nhục huyết chi tâm và thần minh chi tâm. Nhục huyết chi tâm thực chất chính là tâm bào, còn thần minh chi tâm chỉ chính là công năng hoạt động của não bộ chúng ta.

Những lý luận này trên cơ bản Giang Nguyên đã học từ nhỏ. Tuy nói là học không có hệ thống, nhưng mấy ngày qua hẳn đã xem qua quyển sách Trung y cơ bản một lần. Với năng lực trí nhớ của hẳn bây giờ, chỉ cần tìm được cảm giác mở đầu, sau đó sẽ là thuận miệng nói đến.

Kết hợp với một vài tư liệu khác trong trí nhớ cùng kinh nghiệm của hẳn, tiết dạy này của Giang Nguyên hoàn toàn không thua kém Hồ lão. Hơn nữa, tuổi của hẳn cũng tương tự với đám sinh viên, khi giảng bài cũng sinh động hơn Hồ lão vài phần.

Đám sinh viên dường như cũng hưng phấn hơn, chỉ cảm thấy mặc dù vị lão sư này không viết một chữ trên bảng, nhưng giảng giải lại khiến người ta dễ hiểu hơn.

Hơn nữa, lão sư đẹp trai như vậy, nhìn cũng vui mắt hơn. Khi giờ tay nhắc chân cũng có chút hấp dẫn người khác, ít nhất cũng giúp người ta tập trung hơn.

Nói được nửa tiết, lúc này Giang Nguyên mới cảm giác được giảng bài cũng không phải là chuyện khó. Ít nhất hẳn cảm thấy có những thứ giảng chưa được hết, nhưng lại không còn cách nào khác. Giờ học có hạn, năng lực giải thích của các sinh viên học Tây y cũng có hạn, không thể nào nói quá sâu được. Cho nên Giang Nguyên chỉ có thể lướt qua những kiến thức trong sách, mở rộng thêm một chút chứ không đi sâu.

Xong chương thứ nhất, nhìn thấy thời gian đã hơn phân nửa, Giang Nguyên cho mọi người nghỉ giải lao một chút.

- Thế nào? Ta đã bảo cậu có thể mà. Ta thấy cậu giảng bài còn tốt hơn ta nữa đấy.

Hồ lão đặc ý nhìn Giang Nguyên, cười nói.

- Nào có ạ. Sư phụ giảng hay hơn con nhiều. Nói không chừng các bạn sinh viên đang nói con giảng không tốt đấy.

Biết không thể thoát khỏi, Giang Nguyên cũng không khỏi buồn bực mà giải thích.

Hồ lão mỉm cười:

- Thế cậu bảo đám sinh viên này thích nghe một lão già mặt mày nghiêm khắc như ta giảng bài hay là thích nghe cậu giảng bài?

Trong lúc hai thầy trò đang thối phồng nhau, đột nhiên bên cạnh vang lên một giọng nói ngượng ngùng:

- Giang lão sư, vừa rồi có một vấn đề em nghe không hiểu, có thể hỏi lại thầy không?

Hai thầy trò sững sốt một chút, sau đó Hồ lão đắc ý cười, đẩy đẩy Giang Nguyên:

- Nào, đối với những bạn sinh viên chăm chỉ như vậy, cậu nhất định phải giảng cho tốt đấy.

Giang Nguyên bất đắc dĩ nhìn sư phụ vô lương của mình, sau đó vui vẻ mỉm cười nhìn bạn nữ sinh viên đáng yêu đang đỏ mặt bên cạnh, khẽ cười nói:

- Bạn học này, đương nhiên là có thể rồi.

Chương 46: Quyền kê đơn thuốc

Giang Nguyên rất kiên nhẫn mà giảng giải cho bạn nữ sinh viên một lần. Sau khi bạn nữ hiểu ra được vấn đề, liền vui vẻ trở về. Nhưng Giang Nguyên không nghĩ đến bạn nữ sinh viên này đến không phải là hỏi bài học thật.

- Đúng thật rồi Trương Viện.

Bạn nữ này trở về chỗ ngồi, hưng phấn nói với bạn nữ mặc áo vàng ngồi bên cạnh:

- Cậu nói không sai, mình nhìn kỹ rồi. Nếu Giang lão sư lấy mắt kính ra, nhất định sẽ rất tuần tú. Lông mi rất dài, mũi lại thẳng, khuôn miệng lại đẹp. Hơn nữa, làn da đặc biệt tốt, cũng không ngửi thấy mùi dung dịch dưỡng da hay gì cả.

- Nhưng anh ấy đeo mắt kính cũng rất đẹp.

Cô gái mặc áo vàng tên Trương Viện cũng rất hưng phấn:

- Sáng hôm qua mình gặp anh ấy ở cổng sau của trường, chỉ là anh ấy không đeo mắt kính. Mình cảm thấy tư thế chạy bộ của anh ấy rất đẹp. Cho nên nhìn rất lâu, sau đó liền cảm thấy quen mặt.

- Hôm nay gặp lại, quả nhiên là Giang lão sư. Khi Giang lão sư không mang mắt kính, có vẻ tuổi còn khá trẻ, chắc cũng không lớn hơn chúng ta bao nhiêu.

Trương Viện thấp giọng cười:

- Không nghĩ ra Giang lão sư giảng bài lại lợi hại như vậy, không cần nhìn sách. Đúng là nhìn không ra.

- Đúng vậy, bây giờ càng nhìn càng cảm thấy đẹp trai.

Bạn nữ đi hỏi nhìn theo bóng lưng Giang Nguyên, hai mắt lóng lánh:

- Nếu mình có được làn da giống anh ấy thì tốt rồi.

Giang Nguyên không biết có người lại đổ kị làn da của hắn như vậy. Lúc trước, hắn luôn kiêu ngạo vì làn da màu đồng của mình. Nhưng sau khi trở về, toàn thân trên dưới đều trắng trẻo, thậm chí các vết sẹo đều biến mất, ngay cả da tay cũng thay đổi. Nếu hắn nghe được câu chuyện của hai nữ sinh, chắc chắn sẽ buồn bực không thể tả.

Chỉ sợ sau này mỗi ngày không có việc gì đều chạy ra ngoài phơi nắng cho đen.

Sau khi tiết dạy kết thúc, Giang Nguyên và Hồ lão sư quay lại phòng khám.

Trong phòng khám có người bệnh đang chờ, Giang Nguyên và Hồ lão sư vội vã bắt đầu công việc.

Tốc độ của Giang Nguyên vẫn nhanh như trước. Sau khi xem qua phương thuốc mà Giang Nguyên kê, xác nhận không có vấn đề gì, Hồ lão cũng dần dần quen với tốc độ của hắn, xem như tiếp nhận chuyện Giang Nguyên giống như quái thai.

Trương Nhạc phía đối diện cũng im lặng hơn nhiều, vùi đầu vào công việc của mình, không dám có bất kỳ biểu hiện gì với Giang Nguyên.

Buổi tối, Hồ lão và Giang Nguyên trực. Hơn 7h, một cô gái xuất hiện trong phòng khám.

Nhìn Tiểu Vũ bước vào cửa, Giang Nguyên mỉm cười nói:

- Tiểu Vũ đến rồi à? Mau ngồi đi. Hôm nay sao rồi?

- Nguyên ca ca, cảm giác tốt hơn hôm qua rất nhiều.

Tiểu Vũ xấu hổ nhìn Hồ lão sư, sau đó gật đầu ngồi xuống bên cạnh Giang Nguyên.

- Vậy là tốt rồi. Nào, đưa tay ra tôi bắt mạch cho.

Hồ lão sư nhìn hai người, có chút mỉm cười, nhưng đồng thời cũng tò mò với cô gái xinh đẹp, thầm nghĩ đồ đệ nhà mình thật đúng là có bản lĩnh, ngay cả một cô gái xinh đẹp như vậy cũng có thể hốt được, lại còn gọi Nguyên ca ca thân mật như thế.

Giang Nguyên hiển nhiên là nhìn thấy nụ cười quái lạ của sư phụ nhà mình, lập tức giới thiệu:

- Tiểu Vũ, đây là sư phụ của tôi, Hồ giáo sư.

- Xin chào Hồ giáo sư.

Nghe Giang Nguyên giới thiệu, Tiểu Vũ có chút xấu hổ gật đầu với Hồ giáo sư.

- Tiểu Vũ phải không? Chào cháu.

Nhìn bộ dạng nhu thuận của Tiểu Vũ, Hồ lão mỉm cười gật đầu, thăm nghĩ:

- Tiểu tử Giang Nguyên này xem như có nhãn lực. Đứa nhỏ này nhìn qua là biết loại con gái nhu thuận hiểu chuyện.

- Sư phụ, Tiểu Vũ là hàng xóm cạnh nhà con. Tối hôm qua bị sốt cao, đến đây thì cũng đã hết giờ làm. Mấy chị y tá đều ra về hết, con không biết làm sao nên mới tiêm thuốc, truyền dịch giúp cô ấy hạ sốt.

Vừa nói, Giang Nguyên vừa giao hai đơn thuốc cho Hồ lão:

- Sư phụ, người ký tên vào giùm con, để con mang qua chỗ chị Ngô. Với lại tính tiền thuốc tối hôm qua cho con luôn.

- Ừm.

Nghe Giang Nguyên nói, lúc này Hồ lão mới hiểu ra, thì ra Tiểu Vũ là người quen của Giang Nguyên:

- Sang bên phòng thuốc nói với mấy y tá, vụn nhất có việc cần, lại không ai ký tên thì cứ lấy thuốc trước. Ta ký sau cũng được.

- Dạ vâng, cảm ơn sư phụ.

Giang Nguyên nghe Hồ lão nói như vậy, trong lòng vừa vui vừa ngạc nhiên. Hắn không có giấy phép hành nghề, căn bản không có quyền kê đơn. Hồ lão cho phép làm như vậy, chẳng khác nào thừa nhận quyền và năng lực của Giang Nguyên trong vấn đề này, tất nhiên là làm cho Giang Nguyên mừng rỡ không thôi.

Nhưng nếu để Giang Nguyên làm như vậy, chẳng phải Hồ lão và phòng khám của ông sẽ phải gánh chịu mạo hiểm sao. Một khi xảy ra vấn đề, hoặc Sở Y tế phát hiện ra chuyện như vậy, phòng khám sẽ bị xử phạt. Cho nên, sau khi Giang Nguyên do dự một chút liền cung kính cảm ơn Hồ lão.

Đương nhiên, Giang Nguyên cũng thầm quyết định, không đến vụn bất đắc dĩ thì không vận dụng quyền hạn này.

Tiểu Vũ nghe hai người nói chuyện với nhau, đương nhiên là

không biết hàm nghĩa trong đó. Cô chỉ biết y thuật của Nguyên ca ca rất cao siêu. Tình trạng của cô hôm nay so với hôm qua khác nhau rất nhiều.

- Ừm, không còn nóng nữa.

Giang Nguyên cẩn thận hỏi lại tình huống của Tiểu Vũ, sau đó kiểm tra lại một lần, đo nhiệt độ cơ thể lần nữa, xác nhận không có vấn đề gì mới dẫn Tiểu Vũ ra ngoài lấy thuốc.

Tiểu Vũ đi theo đằng sau Giang Nguyên, nhìn bóng lưng cao ngất của hắn, gương mặt chột đỏ lên.

Hôm nay khi cô trở về, cũng không đi học, ở lại phòng ngủ nghỉ ngơi. Chỉ là khi tắm rửa mới phát hiện trên mông có vết bầm nhỏ, hơi đau, nhìn kỹ mới xác định được đó là vết kim tiêm.

Đầu tiên cô cũng không để ý đến, nhưng vừa rồi nghe Giang Nguyên nói tối hôm qua phòng khám cũng chỉ có một mình hắn, cô liền mơ hồ nhớ lại, khi cô đến phòng khám, bên trong phòng khám đã tắt đèn gần hết, dường như cũng chỉ còn một mình Nguyên ca ca.

- Thì ra là Nguyên ca ca tiêm cho mình.

Tiểu Vũ không tự chủ được mà đưa tay sờ vết kim tiêm, chỉ cảm thấy chỗ này vẫn còn đau, nhưng gương mặt lại càng lúc càng đỏ.

Chương 47: Lo lắng về tiết học tăng cường

Tiểu Vũ đã khỏe, cho nên Giang Nguyên cho Tiểu Vũ thêm hai ngày thuốc nữa, còn dặn cô nếu có gì không ổn thì phải trở lại ngay.

Tiểu Vũ vốn muốn trả tiền nhưng lại bị Giang Nguyên trả lại.

Nhìn gương mặt của Giang Nguyên, Tiểu Vũ rốt cuộc cũng từ bỏ việc trả tiền thuốc. Lý gia cô nợ Giang Nguyên không ít, chút tiền này có là gì chứ.

Nhìn Tiểu Vũ đi xa, Giang Nguyên mới thở phào một hơi. Nghĩ đến tình huống hôm qua, hẳn thật sợ. Tiểu Vũ sốt đến mức sắp ngất đi. Cũng may mà đến phòng khám mới ngất. Nếu ngất giữa đường thì không biết sẽ như thế nào.

Cho nên Giang Nguyên cảm thấy, khi nào có tiền hẳn sẽ đi mua một cái điện thoại. Dù sao bây giờ có điện thoại cũng tiện. Mua một cái mấy trăm đồng, nghe gọi nhắn tin là đủ.

Lại bị tổ sư gia hành thêm một đêm, sáng sớm Giang Nguyên choáng váng tỉnh lại. Bởi vì chuyện của Tiểu Vũ hôm qua nên đã nghỉ luyện Ngũ Cầm Hí một ngày. Hôm nay không thể nghỉ nữa. Cho nên sau khi rửa mặt xong, Giang Nguyên liền chạy về phía trường đại học Đông Nguyên.

- Xin chào Giang lão sư.

- Xin chào Giang lão sư.

- Hả, chào buổi sáng, chào buổi sáng.

Trong lòng Giang Nguyên phát khổ, nhưng ngoài mặt vẫn phải mỉm cười với hai bạn nữ sinh, sau đó chạy vào đường rẽ nhỏ, để lại hai bạn nữ đang cúi đầu thảo luận với nhau:

- Quả nhiên không đeo mắt kính đẹp trai hơn nhiều. Thoạt nhìn tuổi tác không lớn hơn chúng ta bao nhiêu.

Trong rừng, Giang Nguyên tập luyện Ngũ Cầm Hí gần một tiếng rồi trở lại phòng khám mở cửa.

Mọi người lục tục đi làm. Hồ lão cố ý đến phòng thuốc dạo dò các y tá, bảo về sau phòng khám có chuyện khẩn cấp thì Giang Nguyên tạm thời có quyền được kê đơn và lấy thuốc.

Đối với chuyện này, mọi người tất nhiên là không có dị nghị. Dù sao chuyện ngày hôm qua đã nói rõ một số tình huống. Nếu y tá Tiểu Lệ chỉ vì Giang Nguyên không có bằng cấp hành nghề mà không chấp hành yêu cầu của Giang Nguyên, như vậy người bị ngộ độc thuốc trừ sâu sẽ không cứu được.

Bây giờ Giang Nguyên đã có cái quyền này, sau này làm việc cũng

tiện hơn, ít nhất cũng không lo lắng sẽ xảy ra chuyện như lần trước.

Khi Trương Nhạc nghe được tin tức này, ánh mắt hiện lên sự tức giận, nhưng vẫn cúi đầu nhẫn nhịn, không dám có dũng khí biểu lộ.

Giang Nguyên phối hợp với Hồ lão càng lúc càng thuần thực, Trương Nhạc cảm thấy mình giống như người ngoài. Về phương diện Trung y, trên cơ bản không cần y ra tay. Bởi vì y khám cho một người bằng Giang Nguyên khám cho ít nhất hai ba người.

Cho nên, Trương Nhạc dần dần bắt đầu phụ trách chuyên môn của mình. Y am hiểu nhất là Tây y, còn về phần Trung y, chỉ khi nào Hồ lão và Giang Nguyên bận quá thì mới giúp.

Mục đích chính của y đến đây chỉ là muốn mượn danh tiếng và nhân mạch của Hồ lão tạo con đường sự nghiệp cho mình. Về phần Trung y chỉ là học thêm mà thôi. Dù sao, trải qua hơn một năm, y cũng đã có được cơ sở nhất định, chỉ còn thiếu mỗi kinh nghiệm, mà cái này thì sẽ từ từ bổ sung.

Cho nên, Trương Nhạc tự an ủi mình. Bây giờ cần phải hạ thấp mình, ngàn vạn lần phải nhẫn nại.

Khám xong cho hai ba chục bệnh nhân đến trưa. Buổi chiều, Giang Nguyên và Hồ lão lại phải đi dạy. Tiết dạy này không phải là Trung y cơ sở dành cho năm hai nữa mà là tiết tăng thêm của sinh viên năm tư.

Đối với tiết tăng thêm này, Hồ lão thật sự có chút rối rắm. Mỗi tuần cũng chỉ có một tiết, muốn giảng giải Trung y cơ sở thì được, nhưng muốn đi sâu vào Trung y thì thật không đủ.

Phải biết rằng, sinh viên Trung y chuyên nghiệp phải mất ba bốn năm mới có thể xem như là hiểu biết. Nhưng những sinh viên này chỉ học mới một năm, thậm chí chỉ là một học kỳ, hơn nữa một tuần một buổi thì phải làm thế nào cho tốt?

Là một giáo sư nghiêm cẩn và chuyên nghiệp, Hồ lão vô cùng rối rắm về chuyện này. Ông chậm rãi đi bên trong khuôn viên trường

đại học, nghiêm túc nhìn Giang Nguyên:

- Giang Nguyên, cậu nói buổi học này phải làm như thế nào? Ta đã suy nghĩ mấy ngày nhưng cũng không đưa ra được một chương trình phù hợp.

- Chắc chỉ là nội dung sâu sắc và dễ hiểu thôi.

Giang Nguyên gãi đầu, cau mày nói:

- Một buổi học thì không thể nào nói quá nhiều, trên cơ bản cũng chỉ học qua lý luận cơ bản của Trung y, sau đó nhắc đến các chứng bệnh và thuốc phục dụng, để bọn họ còn có cái để hiểu, không đến mức nhìn đơn thuốc cũng không biết tác dụng của nó. Con nghĩ như vậy cũng là tốt lắm rồi.

- Ừm, có lý.

Hồ lão liên tục gật đầu, cho rằng Giang Nguyên đã nói đúng. Ông đã suy nghĩ quá nhiều rồi.

Tiết học Trung y này là dành cho các bạn sinh viên năm tư, và là một tiết học bắt buộc.

Cho nên, khi Giang Nguyên và Hồ lão bước vào phòng học, cả phòng đã đông nghịt người. Người nào cũng không muốn để lại ấn tượng quá xấu cho giáo sư.

Giang Nguyên đi theo đằng sau Hồ lão, sau đó trực tiếp ngồi xuống một góc bên cạnh cánh cửa, cách xa sự chú ý của mọi người. Tất cả ánh mắt sinh viên đều tập trung trên người Hồ lão.

- Là Hồ giáo sư.

Không ít người nhận ra ông. Dù sao là sinh viên năm tư, ngây ngốc trong trường cũng bốn năm, trên cơ bản cũng có chút quen thuộc với phòng khám đối diện cổng sau của trường. Hơn nữa, năm thứ hai của bọn họ, Hồ lão cũng đã dạy qua tiết Trung y cơ bản. Những bạn có trí nhớ tốt đều nhớ kỹ vị Hồ lão sư nghiêm cẩn này.

- Ôi, là Hồ giáo sư sao? Xem ra lần này chúng ta phỉn toái rồi.

Một nam sinh mặc tây trang ngồi bên cạnh một cô gái tóc dài xinh đẹp, thấp giọng nói:

- Thanh Linh, để anh thông báo hoãn hoạt động chiều nay lại.

Ánh mắt nữ sinh kia hiện lên sự bất đắc dĩ, sau đó gật đầu:

- Cũng chỉ có thể như vậy.

Tiếng chuông reo vào học vang lên, Hồ lão sư đứng trên bục giảng, hắng giọng một tiếng, sau đó dựa theo trình tự mà tự giới thiệu:

- Các vị bạn học, thật vui khi được cùng các bạn tìm hiểu Trung y. Tôi nghĩ rằng ở đây chắc hẳn còn có rất nhiều bạn còn nhớ tôi. Cho nên hy vọng mọi người có thể phối hợp với tôi và Giang lão sư cùng nhau hoàn thành khóa học này.

- Đối với khóa học này, tôi thật không biết nói như thế nào. Bởi vì Trung y bác đại tinh thâm mà trường học lại sắp xếp số giờ quá ít, cho nên chỉ có thể nói sơ lược mà thôi, để mọi người hiểu được đại khái về cách chữa bệnh Trung y, tránh cho sau khi tốt nghiệp mà mất đi sự hiểu biết đối với y học truyền thống của chúng ta.

Chương 48: Từ Thanh Linh

- Giang lão sư?

Không ít bạn học có chút ngạc nhiên, sau đó mới nhớ đến, dường như khi Hồ giáo sư vào lớp, phía sau có đi theo một người. Nhưng bởi vì tất cả mọi người đều nhìn chăm chăm Hồ giáo sư, thật ra không chú ý đến hắn. Xem ra có thể là nghiên cứu sinh mà Hồ lão mang theo để hỗ trợ cho ông.

Lập tức mọi người cũng không chú ý nữa, cẩn thận nhìn Hồ lão sư, sợ bỏ lỡ một cái gì đó.

Nói qua một lần về những gì đã nói với năm hai, Hồ lão bắt đầu giảng bài.

- Các vị bạn học, mọi người đã tiếp xúc qua trung y cơ sở vào năm

hai, tôi nghĩ tất cả mọi người cũng đã quên hết. Cho nên bây giờ tôi xin nói lại những kiến thức về Trung y cơ sở, để mọi người củng cố lại một chút. Bây giờ mọi người nghe tôi giảng, cố gắng ghi nhớ. Nên biết rằng, cơ bản nhất của Trung y chính là những lý luận này. Nếu ngay cả những thứ này cũng không hiểu, ra ngoài nói đã học Trung y thì quả thật quá chê cười.

- Được rồi, bây giờ tôi sẽ nói đến thuyết Âm Dương Ngũ Hành.

Giang Nguyên ngồi im trong góc, nhìn Hồ lão sư thao thao bất tuyệt nhắc đến thuyết Âm Dương Ngũ Hành.

Chỉ là hẩn lảng nghe xong, dần dần hiện lên nụ cười khổ. Đồng chí Hồ giáo sư giảng bài lại mắc bệnh nói dông dài như cũ rồi.

Haiz! Giang Nguyên khẽ thở dài, sau đó bắt đầu ngủ.

- Được rồi, bây giờ mọi người nghỉ ngơi mười phút.

Không biết qua bao lâu, nghe tiếng nói của Hồ lão trên bục giảng, Giang Nguyên mới mơ màng tỉnh lại, sau đó nhìn Hồ lão sư đang uống nước bên cạnh mình, chần chừ cả nửa ngày, muốn nói rồi lại thôi.

Hồ lão uống nước xong, trừng mắt nhìn hẩn, nói:

- Cậu muốn nói cái gì?

- Vâng.

Giang Nguyên mỉm cười, nói:

- Sư phụ, người nói đến chỗ nào rồi?

- Mới vừa nói xong thuyết Âm Dương, như thế nào?

Hồ lão cau mày hỏi.

Giang Nguyên cười hắc hắc:

- Sư phụ, với tốc độ của người, chỉ sợ chúng ta học xong học kỳ này, người cũng chỉ mới giảng xong phần trung y cơ sở.

Hồ lão sững sốt, sau đó lắc đầu cười khổ, thở dài nói:

- Cái này đã thành thói quen rồi, cũng không còn cách nào khác. Xem ra không dễ dàng thay đổi.

- Cứ mỗi lần như vậy là ta lại quên mất.

Nói đến đây, Hồ lão thở dài:

- Kỳ thật bọn chúng trên cơ bản cũng không học mấy thứ như vậy.

Giang Nguyên nhún vai, cười nói:

- Có thể cho bọn họ biết một chút về Trung y cũng tốt, chung quy vẫn còn tốt hơn là không có.

- Ừm, đúng vậy, chung quy vẫn còn tốt hơn là không có.

Hồ lão lắc đầu cười khổ, sau đó im lặng một chút rồi quay sang Giang Nguyên:

- Giang Nguyên, tiếp theo đến phiên cậu. Cậu giảng dù sao cũng tốt hơn tôi một chút.

- Hả, lại con nữa hả?

Giang Nguyên ngây người, mở to mắt nhìn Hồ lão, ngạc nhiên nói:

- Sư phụ, không phải chứ? Người đầu phải là người qua loa. Người bảo một đứa ngay cả năm nhất còn chưa học như con, không bằng không cấp đi giảng bài cho sinh viên năm tư?

Nói đến đây, nhìn Hồ lão sư không chút biểu tình, cắn răng uy hiếp:

- Người ta biết sẽ nói người dạy hư học sinh.

Hồ lão sư khẽ hừ một tiếng, liếc mắt nhìn Giang Nguyên, sau đó nhìn lên trên bục giảng, nói:

- Đừng tìm cớ nữa, mau thay ta đi.

Giang Nguyên không biết nói cái gì.

Nhìn vẻ mặt lạnh lùng không thể thương lượng của Hồ lão, Giang Nguyên đành phải hé miệng, nói:

- Vậy thì tới thôi. Ai sợ ai chứ?

Nói xong liền đứng dậy bước lên đài.

Giang Nguyên bước lên bục giảng, ban đầu mọi người còn chưa chú ý, đang bận rộn nói chuyện với nhau, Giang Nguyên đành phải hắng giọng một tiếng.

Nghe tiếng hắng giọng của Giang Nguyên, đám sinh viên xung quanh mới chú ý đến.

Thấy các sinh viên đã nhìn mình, Giang Nguyên mỉm cười nói:

- Các vị bạn học, mời các bạn yên lặng, tôi là Giang lão sư. Sau đây tôi sẽ thay Hồ giáo sư tiếp tục giảng bài cho mọi người.

Giang Nguyên đứng trên bục giảng, các sinh viên đều sửng sốt. Thì ra đây là Giang lão sư, tuổi còn rất trẻ, hơn nữa còn rất đẹp trai.

Đại đa số sinh viên đều sửng sốt. Nhưng nếu Giang lão sư đã lên tiếng, tất cả đều trật tự lắng nghe. Chỉ có vị nữ sinh ngồi chính giữa, hai mắt nhìn thẳng Giang Nguyên, bàn tay run lên, bên tai không ngừng vang lên câu nói kia:

- Tôi là Giang lão sư.

Nhìn cặp mắt có chút quen thuộc đằng sau cặp mắt kính, cùng với giọng nói và hàng lông mày kiên nghị, trái tim của Từ Thanh Linh run lên.

- Là anh ấy? Là anh ấy sao? Anh ấy vẫn còn sống?

Mặc dù ba năm không gặp, người nọ đã cao hơn rất nhiều, hình dáng cũng thay đổi, thậm chí còn đeo thêm cặp mắt kính, khí chất thành thực mê người, hoàn toàn như hai người khác nhau với người lúc trước, nhưng sau khi Từ Thanh Linh nghe được giọng nói của hắn, cô vẫn có thể phân biệt được người trước mắt và người kia là một.

Từ Thanh Linh nhìn người trước mắt, có chút không tin vào hai mắt của mình. Hắn mất tích lâu như vậy, tại sao lại còn sống? Mấy năm qua hắn đi đâu?

- Mọi người hẳn còn nhớ rõ thuyết Ngũ Hành, chính là Mộc Hỏa Thổ Kim Thủy. Trình tự mà tôi nói chính là trình tự Ngũ Hành tương sinh.

Giang Nguyên đứng trên bục giảng, nhìn các bạn sinh viên chung quanh, mỉm cười nói:

- Về phần Ngũ Hành, mọi người phải nhớ kỹ vài điều.

Nói đến đây, Giang Nguyên đột nhiên dừng lại. Các sinh viên và Hồ lão đang lắng nghe đều ngạc nhiên.

Hồ lão có chút nghi hoặc. Giang Nguyên đã hai lần giảng bài đều rất thuận miệng, chưa từng xuất hiện tình huống nói được nửa câu liền ngừng lại. Tình huống như vậy chỉ xảy ra với những giáo viên mới vào nghề. Với năng lực của Giang Nguyên thì không thể nào.

Mà đám sinh viên kinh ngạc chính là vị lão sư còn trẻ như vậy, khi giảng không hề nhìn vào sách. Vừa mới lên trận đã bị đánh bại rồi sao?

Mọi người tò mò nhìn Giang Nguyên, mới phát hiện vị Giang lão sư này nhìn vào chỗ nào đó đến gần cả người, liền theo ánh mắt của hắn nhìn lại, muốn tìm hiểu xem cái gì đã làm cho Giang lão sư đẹp trai khí chất ngời ngời như vậy phải thất thố.

- Cô ấy...là cô ấy.

Nhưng Giang Nguyên bây giờ không phải là Giang Nguyên trước kia, chỉ sống sót vài giây, bị ánh mắt tò mò của mọi người nhìn lại, liền ý thức được mình đã thất thố, tùy ý dời ánh mắt của mình đi, mỉm cười nói:

- Mọi người phải nhớ kỹ vài điểm.

- Là anh ấy.

Từ lúc hai người đối mắt với nhau, nhìn thấy một giáy ánh mắt đối phương như đông cứng lại, Từ Thanh Linh đã xác định được 100%, vị Giang lão sư đang nói trên bục giảng chính là anh ấy.

Chương 49: Thật không muốn gặp

Các sinh viên nhìn chung quanh vài lần cũng không phát hiện ra được thứ làm cho Giang lão sư thất thố, nhưng Trương Du Chánh ngồi bên cạnh Từ Thanh Linh lại chú ý đến sự khác thường của cô. Hơn nữa, tầm mắt của vị Giang lão sư vừa rồi hình như cũng nhìn sang bên này.

Trương Du Chánh hoài nghi nhìn Giang Nguyên rồi cẩn thận hỏi Từ Thanh Linh:

- Thanh Linh, làm sao vậy?
- Không có việc gì, không có việc gì.

Nghe Trương Du Chánh hỏi, Từ Thanh Linh giật mình, sau đó định thần lại, lắc đầu nói.

- Ừm.

Trương Du Chánh cũng gật đầu, nhẹ nhàng liếc mắt nhìn Giang Nguyên, thu lại sự tò mò của mình. Y tin rằng, nếu có chuyện gì, y rất nhanh sẽ phát hiện ra.

- Tại sao mình lại quên cô ấy học y năm thứ tư nhỉ?

Giang Nguyên vừa giảng bài vừa cười khổ trong lòng. Sớm biết sẽ gặp chuyện lúc này, đánh chết hắn cũng không đến giảng bài cho sinh viên năm tư.

Nhưng nếu đã bị cô ấy nhận ra, Giang Nguyên cũng không còn cách nào khác. Cảm thấy ánh mắt của Từ Thanh Linh không ngừng nhìn mình, trong lòng vô cùng hỗn loạn.

Giang Nguyên cố gắng trấn định, loại bỏ tạp niệm trong lòng, bắt đầu tập trung nói về bài học.

- Mọi người phải ghi nhớ bốn loại quan hệ tương sinh tương khắc tương thừa tương vũ của Ngũ Hành cho kỹ. Điều này rất quan trọng cho việc học nâng cao sau này. Được rồi, chúng ta bắt đầu ôn tập Tàng Tướng. Mọi người cũng biết Tàng Tướng chính là tạng phủ, là tâm can tỳ phế thận và tâm bào...

Từ Thanh Linh chỉ cảm thấy người đang nói trên bục giảng và người nằm đó hoàn toàn khác nhau. Hắn chỉ thất thố trong một giây ngắn ngủi, lập tức khôi phục lại bình thường, không hề bị ảnh hưởng, miệng lưỡi lưu loát, thần thái bay lên, trong lòng cảm thấy quận đau nhưng rồi lại thả lỏng.

- Đúng vậy, qua lâu rồi, có gặp lại cũng chẳng còn ý nghĩa. Nhưng nhìn thấy anh bình an, em thật cao hứng.

Khỏe miệng Từ Thanh Linh nhếch lên, chăm chú nghe Giang Nguyên giảng bài, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy nghi hoặc:

- Nhưng ba năm qua anh ấy đã làm gì? Tại sao lại trở thành lão sư? Đường như anh ấy cùng tuổi với mình mà?

Tiếng chuông thông báo kết thúc giờ học vang lên. Lần này Giang Nguyên không có chừa thời gian trả lời câu hỏi. Hắn chỉ là ôn tập lại những kiến thức Trung y cơ bản, không cần mọi người đặt câu hỏi, tổ lãng phí thời gian.

Nghe được tiếng chuông tan học vang lên, Giang Nguyên mỉm cười nói:

- Được rồi, hôm nay nói đến đây thôi. Mọi người trở về, cố gắng ôn tập lại những gì đã học. Những gì mà tôi nói đều là cơ sở của Trung y, trong các kỳ thi sau này đều chiếm tỷ lệ có mặt không nhỏ. Bây giờ các bạn có thể tan học.

Nghe Giang Nguyên nói tan học, phòng học thoáng cái ồn ào hẳn lên. Tất cả sinh viên đều thu dọn sách vở, đứng dậy chuẩn bị rời khỏi. Giang Nguyên cũng chậm rãi bước xuống, hoàn toàn không nhìn Từ Thanh Linh. Bên cạnh cô ấy đang có một nam sinh viên rất đẹp trai, quan hệ lại khá thân mật. Cho nên hắn không muốn mang lại bất cứ ảnh hưởng xấu nào cho cô.

- Không sai. So với sư phụ nói thì tốt hơn nhiều. Cứ như vậy, phỏng chừng chúng ta có thể qua được học kỳ này.

Hồ lão đứng lên, gật đầu với Giang Nguyên, mỉm cười nói, nhưng cũng mang theo sự tiếc nuối và bất đắc dĩ.

Giang Nguyên hiển nhiên là hiểu ý của Hồ lão, mỉm cười gật đầu:

- Chúng ta sẽ tận lực tập trung vào những điều cơ bản nhất.

Sau đó cùng với Hồ lão bước ra khỏi phòng học.

Nhìn dáng người cao ngất bước ra khỏi phòng, ánh mắt của Từ Thanh Linh hiện lên chút hụt hẫng.

- Đi Thanh Linh, những người khác đang đợi chúng ta.

Giọng nói của Trương Du Chánh nhẹ nhàng vang lên.

- Ừm, đi thôi.

Từ Thanh Linh mỉm cười gật đầu.

Giang Nguyên lảng lạng nằm trên giường, trước mặt hiện lên gương mặt thanh tú, sau đó cười khổ. Hẳn như thế nào cũng không nghĩ đến sẽ gặp nhau trong tình huống như thế này.

Ba năm là thời gian không ngắn, đặc biệt hẳn không còn là hẳn của trước kia. Giang Nguyên không muốn gặp cô trong tình huống này.

Nhưng thật không ngờ, vận mệnh lại kỳ diệu, hẳn dùng thân phận giáo viên xuất hiện trong lớp của cô.

Mơ màng, bên tai Giang Nguyên vang lên thanh âm:

- Chủ thể tiến vào trạng thái hôn mê, hấp thu phân tích năng lượng tinh thần bắt đầu. Tiếp tục bộ châm cứu, mát xa.

- Kinh thủ thái âm Phế, một trong mười hai kinh, chủ trị tức ngực, ho, suyễn, khó thở, khát, đái rắt, đái vàng, ngực bồng chồn, gan tay nóng, nếu cảm phong hàn có sốt, gai rét, có hoặc không có mồ

hôi...

- Huyệt thứ nhất, Trung Phủ: ở dưới huyệt Vân môn 1,6 tấc, từ giữa ngực đi ra hai bên đều 6 tấc, trong chỗ lõm sờ thấy mạch đập. Chủ trị: Ho suyễn, đầy tức ngực, đau ngực, đau bả vai. Cách châm cứu: Châm thẳng sâu 0,3-0,5 tấc. Cứu 10-20 phút. Không được châm sâu và lệch vào trong quá, để tránh châm vào phổi có thể gây tràn khí phế mạc

Tổ sư gia không nhanh không chậm chỉ tay vào người đồng tử trên xuống dưới, chỉ điểm từng vị trí kinh mạch, huyệt vị, chủ trị, công hiệu và cách châm.

Dưới sự nhồi nhét như nhét vịt của tổ sư gia, các huyệt vị trên người cứ quanh quẩn trong đầu Giang Nguyên, khiến Giang Nguyên choáng váng cả đầu óc.

Hơn nữa, nhờ tổ sư gia chỉ điểm, hình xăm trên vai trái của tổ sư gia rất nhanh lóe lên.

Quanh thân Giang Nguyên, từng kinh mạch, từng huyệt vị giống như thức tỉnh. Khí tức xuất hiện từ trên các huyệt vị, sau đó dừng tốc độ không thể nhận ra chậm rãi lưu động theo các kinh mạch, do dự thăm dò bốn phía.

- Chủ thể sắp thức tỉnh. Hấp thu phân tích năng lượng tinh thần tạm dừng. Đã hấp thu được tin tức của bốn kinh mạch, sáu mươi tám huyệt vị. Số còn thừa lại sẽ tiếp tục cho lần hôn mê sau.

6h sáng, Giang Nguyên tỉnh lại, lắc lắc cái đầu đang choáng váng, ngồi dậy từ trên giường, cảm giác cơ thể mình có chút khác thường, nhưng cũng không biết là khác thường chỗ nào. Hắn cử động tay chân một lát rồi vội vàng đi rửa mặt.

Sau đó thay quần áo thể dục, chậm rãi chạy vào trường đại học Đông Nguyên.

Chương 50: Tính toán tỉ mỉ

Phù phù phù! Nơi lồng ngực Giang Nguyên phát ra từng tiếng nặng

nề.

Sau đó, hắn giống như một con mãnh hổ chạy nhanh trong khu rừng.

Giang Nguyên vừa luyện tập vừa cảm thấy kinh ngạc. Cảm giác luyện tập hôm nay và ngày xưa có chút không giống nhau. Tứ chi càng lúc càng linh hoạt, hữu lực. Chỉ là cảm giác này rất không rõ ràng.

Thoảng chút nghi hoặc, nhưng Giang Nguyên cũng không để ý quá mức. Gần đây tình huống quỷ dị xuất hiện nhiều lắm. Chút dị thường này cũng không đáng chú ý.

Rất nhanh mấy ngày trôi qua. Mấy ngày nay, cuộc sống Giang Nguyên rất bình lặng. Khi còn đang trong phòng khám thì nhận được điện thoại của lão gia tử, nói là trong nhà hết thầy khỏe mạnh, bảo hắn cứ yên tâm ở lại phòng khám học tập.

Nghe được giọng nói sang sảng của lão gia tử, Giang Nguyên cũng yên tâm hơn rất nhiều. Trên đời này hắn chỉ còn một mình lão gia tử là người thân. Chỉ cần lão gia tử khỏe mạnh, hắn sẽ không còn lo lắng gì nữa.

Sau khi cúp điện thoại, thấy cũng đến ngày gần phát lương, tâm trạng của Giang Nguyên cũng tốt hơn nhiều. Khi nào nhận lương, hắn sẽ mua một cái điện thoại di động, đến lúc đó lão gia tử có nhớ hắn thì có thể gọi cho hắn bất cứ lúc nào, không cần phải gọi đến phòng khám nhờ chị Ngô gọi hắn đến nghe.

Tốt nhất là sắm trong nhà một chiếc điện thoại, như vậy hắn cũng có thể thường xuyên gọi điện thoại về nhà, cũng có thể yên tâm hơn nhiều.

Giang Nguyên biết lão gia tử mấy năm qua sống cũng không dư dả. Tuy nói có tích góp chút tiền, nhưng ông đều lấy ra để khám bệnh miễn phí cho bà con trong thôn. Nếu không, lão gia tử ngay cả điện thoại cũng không lắp. Cho nên, Giang Nguyên cảm thấy mình nên có nhiệm vụ làm ra tiền mới được.

- Chỉ là không biết mình sẽ được phát bao nhiêu tiền lương? Mình

cống hiến cho phòng khám không ít, một ngàn đồng chắc phải có.

Giang Nguyên bấm ngón tay tính toán, đột nhiên trong lòng cảm thấy thê lương, hai mắt bắt đầu đỏ lên.

Hai năm trước, khi tất cả mọi người vẫn còn sống, mặc dù khổ cực nhưng chưa hề lo lắng đến vấn đề tiền bạc. Mặc dù không có cấp trên trợ cấp, cũng chẳng có tiếp tế, nhưng dưới sự chỉ huy của Đại đội trưởng, toàn bộ đội ngũ vừa truy lùng mục tiêu vừa làm nhiệm vụ lính đánh thuê. Dựa vào thực lực không tầm thường, còn có vận khí, bọn họ chẳng những giải quyết được vấn đề tiền nong mà còn để dành được một số tiền rất lớn.

Đặc biệt, khi Đại đội trưởng giao vấn đề tài chính cho một nhân viên quản lý, tất cả đội viên mỗi tháng đều được trợ cấp một số tiền khá lớn để chi tiêu. Khi đội ngũ không có việc gì để làm, tất cả đều đi hưởng thụ những dịch vụ tốt nhất trên thế giới.

Khi đó, Cô Lang có tiếng là tiểu đội có đãi ngộ tốt nhất trong giới lính đánh thuê, khiến cho không biết bao nhiêu người phải đỏ mắt.

Nhưng bây giờ, đám người Đại đội trưởng đã chết, còn hản thì đang ngồi tính toán chi tiêu trong số tiền hai ba ngàn đồng.

- Đội trưởng, xin lỗi, tôi thật sự làm mất thể diện của mọi người quá.

Không biết là đang khinh thường mình hay là nhớ đến đám người Đại đội trưởng, hai mắt Giang Nguyên có chút đỏ lên, thấp giọng lầm bầm:

- Johnny, hy vọng anh không thâm hụt tiền của chúng tôi quá nhiều. Tôi sẽ tìm anh, bởi vì tôi còn phải nuôi gia đình của mình mà còn phải nuôi rất nhiều gia đình khác nữa.

Giang Nguyên mang theo tách trà, chậm rãi đi theo bên cạnh Hồ lão. Nhìn tóc bạc hai bên của Hồ lão, Giang Nguyên nhẹ nhàng thở ra. Nhân sinh thoáng cái trôi qua trăm năm, cũng giống như Hồ lão, được coi là có danh tiếng ở tỉnh, nhưng theo thời gian dần trôi, ông cũng bắt đầu già đi, bắt đầu tìm người nối nghiệp cho mình, lưu lại cho đời một chút gì đó của mình.

Nghĩ đến đây, Giang Nguyên thầm mỉm cười. Hắn còn trẻ, còn đủ thời gian, không nên vội vàng, cứ chậm rãi lưu lại thứ gì đó cho mình. Chỉ là, đại đội trưởng, mọi người đợi tôi lâu thêm một chút nha.

- Xin chào giáo sư.

- Xin chào Giang lão sư.

Mấy giọng nói vang lên cắt đứt suy nghĩ của Giang Nguyên. Nhìn mấy bạn nữ sinh viên xinh đẹp mỉm cười chào hắn, Giang Nguyên cũng mỉm cười lại:

- Chào mọi người, mọi người đi nhanh lên nhé, sắp đến giờ học rồi.

- Vâng.

Mấy cô gái vui mừng đáp lại, sau đó chạy vào trong phòng học của mình.

Hồ lão mỉm cười nhìn thoáng qua mấy cô sinh viên:

- Xem ra là tôi già thật rồi.

- Không có đâu. Sư phụ nào có chỗ nào già chứ? Người càng già càng dẻo dai, đám thanh niên tụi con còn kém xa người.

Giang Nguyên đứng đằng sau vuốt mõng ngựa.

- Haha, đồ nịnh bợ.

Nhìn vẻ mặt nịnh nọt của người nào đó bên cạnh, Hồ lão đột nhiên cảm thấy tâm trạng tốt hơn, phá lên cười thật to.

Hồ lão giảng bài một hồi, nghỉ ngơi một lát thì đến phiên Giang Nguyên. Đối với kiến thức cơ sở Trung y dành cho năm hai, Hồ lão một chút cũng không lo lắng cho Giang Nguyên. Ít nhất ông tin rằng hiệu quả giảng bài của Giang Nguyên sẽ không thua kém ông. Chỉ là lớp mới học được có hai buổi, ông không tiện buông tay. Ông dự định thêm hai buổi nữa sẽ trực tiếp giao hẳn cho Giang Nguyên, còn ông thì ở nhà.

Nhưng Hồ lão ngồi chưa được bao lâu thì điện thoại reo. Hồ lão liền gật đầu với Giang Nguyên một cái rồi bước ra ngoài.

Khi Hồ giáo sư nghiêm khắc đã đi, không khí trong lớp học rõ ràng dễ thở hơn rất nhiều. Sinh viên năm hai cũng biết được tính cách của vị Hồ lão sư. Tính tình của Hồ lão rất nghiêm khắc, một chút cũng không được phép xằng bậy.

Nhưng Giang lão sư thì dễ chịu hơn nữa. Chẳng những đẹp trai khí chất, hơn nữa giảng bài còn rất khôi hài, dễ hiểu. Ngẫu nhiên chen vào vài câu nói đùa khiến người ta giảm bớt áp lực không ít. Nhưng bởi vì có Hồ lão ngồi bên, cho nên không khí cũng không được sôi nổi. Vì thế, khi chỉ còn một mình Giang Nguyên, không khí trong lớp liền sôi trào lên.

- Thượng tiêu như vụ, trung tiêu như ẩu, hạ tiêu như độc. Ba định nghĩa này, mọi người không nhất định phải nhớ kỹ, nhưng nhất định phải hiểu ý nghĩa của nó cho rõ ràng.

(Thượng tiêu chủ về "khí", ví như mây mù bao phủ ở trên.

•Trung tiêu chủ về "ẩm thực" ví như vũng nước nấu chín ở giữa.

•Hạ tiêu chủ về "đại tiểu tiện" ví như ngòi rạch chảy ra)

Dứt lời, Giang Nguyên nhìn đồng hồ, sau đó cười nói:

- Được rồi, buổi học hôm nay nói đến đây thôi. Thời gian còn lại, nếu mọi người có cái gì không hiểu thì có thể đặt câu hỏi.

Nghe Giang Nguyên nói xong, có ba bốn cánh tay giơ lên, toàn bộ đều là bạn nữ.

Nhìn cảnh tượng này, Giang Nguyên cười khỏ, sau đó gật đầu nói:

- Được rồi, bạn mặc áo trắng ngồi hàng thứ sáu.

- Giang lão sư, Thượng tiêu như vụ thì em hiểu. Nhưng Thượng tiêu là chủ nạp thì em không hiểu cho lắm.

Bạn nữ mỉm cười đặt câu hỏi với Giang Nguyên.

Chương 51: Đây cái gì kia cái gì

Trong ánh mắt phức tạp của các bạn nam sinh, Giang Nguyên trả lời mấy câu hỏi của những bạn nữ sinh, cuối cùng bất đắc dĩ cười hỏi:

- Sao toàn là các bạn nữ vậy, lần này có bạn nam nào không? Chẳng lẽ các bạn nam không có vấn đề gì cả sao?

Giờ thì các học sinh đều đã hiểu rất rõ, hình như giáo sư Hồ rất yên tâm về thầy Giang này, sau này e là hầu hết đều do thầy Giang này đến giảng bài, và sau này chấm điểm gì đó, rất có khả năng là ý kiến của thầy Giang này tương đối quan trọng, cho nên không ai muốn để lại ấn tượng xấu với thầy Giang này. Giờ nhìn thấy bộ dạng chẳng có gì lo lắng này của thầy Giang, lập tức có hai ba nam sinh giơ tay lên.

Thấy cuối cùng cũng có nam sinh giơ tay lên, lúc này Giang Nguyên mới thỏa mãn gật đầu. Hắn không muốn tiết học của mình trở thành mặt trận riêng của nữ sinh. Như vậy không những ảnh hưởng đến không khí của lớp học, mà e là còn khiến các sinh viên khác cho rằng nhân phẩm của mình có vấn đề, chỉ quan tâm đến nữ sinh, như vậy cũng chẳng có gì tốt.

Cho nên, hắn phải xoay chuyển không khí này, tránh đem đến phiền phức cho việc dạy học sau này.

Sau khi giải đáp cẩn thận câu hỏi của những nam sinh thì tiếng chuông hết giờ cũng vang lên. Giang Nguyên gật đầu, nói:

- Được rồi, hôm nay đến đây thôi, tan học...

Có điều Giang Nguyên đã xuống lớp, nhưng vẫn có hai nữ sinh vây lại, lôi kéo Giang Nguyên, nói vẫn còn hai câu muốn hỏi.

Giang Nguyên bất đắc dĩ, đành phải kiên nhẫn đứng lại, trả lời câu hỏi của hai người.

- Cách trở lên là thượng tiêu, hoành cách trở xuống cho tới mô là trung tiêu, tề trở xuống đến nhị âm là hạ tiêu... Còn chuyện bao gồm tạng phủ nào, các bạn đã từng học trong giải phẫu học rồi. Tôi sẽ không nhắc lại nữa!

Giang Nguyên kiên nhẫn giải thích xong, sau đó cười nói:

- Còn có chuyện gì không?

Hai nữ sinh này nhìn nhau, sau đó một trong hai nữ sinh cuối cùng mới ngượng ngùng nhìn Giang Nguyên cười cười, nói:

- Thầy Giang... chúng em vẫn còn một câu muốn... muốn thỉnh giáo ạ!

Thấy vẻ mặt hai nữ sinh hơi lạ, Giang Nguyên đột nhiên cảm thấy e là đây chẳng phải vấn đề gì hay ho, lập tức bất đắc dĩ nói:

- Còn có vấn đề gì không?

- Thầy Giang... sao da của thầy đẹp vậy, bọn em muốn hỏi bình thường thầy dùng sản phẩm dưỡng da gì, có bí quyết gì không ạ?

Vẻ mặt của hai nữ sinh tràn đầy mong chờ nhìn Giang Nguyên, tò mò thỉnh giáo.

- À...

Trán Giang Nguyên đầy vạch đen, da hắc đẹp, hắc cũng muốn biết vì sao, lúc đầu người ta cũng có màu da màu đồng, lúa mạch đấy...

- Cái đó... da ấy à... khụ... cái này là trời sinh...

Đối diện với ánh mắt mong chờ của hai nữ sinh kia, Giang Nguyên ho khan nói rồi bỏ đi như trốn.

Vất vả lắm mới chạy về đến phòng khám, Giang Nguyên đau đầu xoa trán mình, màu da này rốt cuộc đến khi nào mới khôi phục lại, chẳng lẽ thật sự phải ngày ngày chạy dưới mặt trời để phơi nắng sao? Nhưng làm gì có thời gian chứ...

Ngày hôm sau, lại là tiết Trung y chuyên sâu năm tư...

Giang Nguyên tương đối kháng cự chuyện lên lớp cho năm tư, nhưng đối mặt với vẻ thối râu trũng mép của Hồ lão y sư, Giang Nguyên đành phải nhượng bộ.

- Dạy thì dạy... ai sợ ai...

Giang Nguyên tự cổ vũ bản thân, đời này có gái nào mà chưa từng gặp? Hai năm nay còn ít cô gái tiếp cận hẳn sao? Eo nhỏ, chân dài, ngực bự... ta đã từng sợ ai. Lẽ nào lại phải sợ gặp nhóc con cô?

Giang Nguyên ngẩng đầu ưỡn ngực theo sát sau lưng Hồ lão uy, vô cùng khí thế...

- Con làm cái gì đấy? Có phải bắt con ra chiến trường đâu...

Nghe thấy tiếng bước chân bên cạnh mình quá nặng nề, cuối cùng Hồ lão y sư không nhịn được nữa, quay đầu lại, mặt mũi cổ quái nhìn Giang Nguyên. Thằng đệ tử này của mình trước nay Thái Sơn có sập ngay trước mắt mặt cũng không biến sắc, sao lần này lại kỳ lạ thế?

Mặt Giang Nguyên đỏ bừng, vội cười khan nói:

- Không có gì... không có gì... trưa nay ăn hơn nhiều, hơi tức bụng... hi hi... hơi tức bụng ạ...

Đi sau Hồ lão y sư, Giang Nguyên nhẹ nhàng thở hắt ra, trái tim đang căng cứng cuối cùng cũng dần dần bình tĩnh lại. Nói thật thì hẳn cũng thấy hơi khó hiểu, không biết tại sao.. cũng đã hơn ba năm rồi. Năm đó vốn cũng không có gì, giờ càng không có gì nữa rồi, sao mình phải căng thẳng chứ?

Giang Nguyên âm thầm cười khở lấy lại bình tĩnh, sau đó theo Hồ lão y sư đi vào phòng học.

Lần này không ít người chú ý đến hẳn, dù sao thì thầy Giang trẻ tuổi này vẫn hấp dẫn nhiều người hơn lão đồng chí đi trước hẳn.

Sau khi bước vào phòng học, Giang Nguyên không nhìn lung tung, chỉ tự ngồi vào góc kia, thấy vậy vẻ mặt Hồ lão y sư rất bất đắc dĩ, thằng nhóc này...

- Các bạn sinh viên... hôm nay chúng ta tiếp tục học về... nước bọt, khí huyết, căn bản trong Trung y...

Từ Thanh Linh vẫn ngồi ở vị trí cũ, rất chăm chú nghe giảng, đầu thỉnh thoảng cúi xuống ghi chép, chỉ trong phút ngẫu nhiên lơ đãng, tầm mắt cô mới không tìm được liếc một cái, nhìn bóng dáng ở trong góc kia.

Có câu tò mò chính là tội lớn nhất của con người...

Cũng có câu, sự tò mò hại chết con mèo...

Sự tò mò của phụ nữ càng như vậy... Đặc biệt là đối với đàn ông, sự tò mò của phụ nữ càng lớn.

Vốn giống như Giang Nguyên nghĩ, chẳng có gì cả... Có gì chứ... bạn học cũ gặp mặt, tuy rằng thế... nhưng thế thì sao? Chẳng có chút gì cả...

Từ Thanh Linh này cũng nghĩ vậy, nhưng sao ba năm mà Giang Nguyên thay đổi lớn đến vậy, năm đó ở Nepal, rốt cuộc là hắn đã đi đâu? Sao lại có thay đổi lớn đến vậy? sao trong ba năm ngắn ngủi, lại khiến một nam sinh gầy yếu năm đó, biến thành như bây giờ... bây giờ hình như... hình như thành thực... thậm chí là có mị lực khác thường...

Lòng hiếu kỳ nguồn gốc của tội lỗi này thỉnh thoảng lại quấy nhiễu trái tim cô...

Lúc này đã Giang Nguyên rất bình tĩnh, cảm xúc đã ổn định lại, ngồi xuống bên này, ngồi thẳng tắp, như đang rất chăm chú lắng nghe Hồ lão y sư giảng bài, nhưng Hồ lão y sư đứng trên bục giảng ở đối diện thì nhìn rất rõ... thẳng nhai này lại ngủ thiếp đi rồi...

Cánh tay vô thức đưa ra sờ một viên phấn, định ném đi, nhưng đột nhiên nhớ ra, thẳng nhóc này đâu phải sinh viên, là mình kéo nó đến để giảng bài, hơn nữa chút nữa còn muốn kéo hắn lên bục giảng giảng bài nữa kìa.

Lúc này ông mới bực bội vứt viên phấn xuống, tiếp tục nói:

- Khí được chia làm nguyên khí, tông khí, doanh khí, vệ khí...

Sau khi giảng xong tiết này, Hồ lão y sư nhìn đồng hồ. Ông cảm thấy giảng bài cho sinh viên năm tư đúng là một sự khiêu chiến đối với ông. Vốn theo kế hoạch thì một tiếng đồng hồ này phải giảng xong ba tiết về nước bọt và khí huyết, nhưng vừa giảng vừa nhìn đồng hồ mới phát hiện chỉ giảng về khí mà mình đã tiêu tốn cả một giờ đồng hồ.

Mỗi lần ông giảng này giảng kia, giảng quá sướng miệng thì sẽ tiếp tục đi sâu vào mớ lý luận này, giảng trôi chảy lưu loát, nhưng luôn quên mất, vì liên quan đến thời lượng tiết học, những thứ này cần phải giảng sơ đi một chút...

Hồ lão y sư thật sự rối rắm, đành phải nói:

- Được rồi, các em nghỉ ngơi một chút đi...

Xuống bục giảng, Hồ lão y sư đưa tay lay tỉnh Giang Nguyên, vẻ mặt thất bại nói:

- Dậy đi... lát nữa con giảng tiếp máu và nước bọt đi...

Giang Nguyên mơ mơ màng màng nhìn lại giờ, đột nhiên bừng tỉnh lại, ngạc nhiên nhìn Hồ lão y sư một đổi, vẻ mặt đau khổ nói:

- Không phải chứ... thầy... một tiếng đồng hồ người mới giảng có tiết đầu à?

Nghe Giang Nguyên nói vậy, Hồ lão y sư mặt đỏ lên, nổi giận nói:

- Sao? Không hài lòng à... Sau này, tất cả các tiết con giảng hết đi...

TUYỆT PHẨM THIÊN Y

Chương 52: Tiểu đường

Mặt mày Giang Nguyên mếu máo, thở dài, sau đó chậm rãi đi lên bục giảng.

Nhìn thấy Giang Nguyên bước lên bục giảng, các sinh viên đang

ngồi đây đều không thấy bất ngờ. Lần trước Giang Nguyên đã giảng nửa giờ học, cho nên hôm nay Giang Nguyên lên bục giảng bài là chuyện rất bình thường. Thậm chí trong lòng vài sinh viên còn thấy vui mừng, ít nhất thầy Giang này vẫn khiến người ta thích hơn giáo sư Hồ nghiêm túc kia.

Từ Thanh Linh nhìn bóng dáng cao ngất đang chậm rãi bước lên bục giảng kia, đôi mắt trong suốt hơi sáng lên, nếu như giọng nói của người trước mặt này không có gì thay đổi lắm, nếu không phải cặp lông mày tuấn tú kia, còn cả đôi mắt quen thuộc kia, Từ Thanh Linh thật sự không dám chắc mình có thể nhận ra hẳn không.

Thật sự là thay đổi quá lớn. Hẳn năm đó hơi gầy yếu, vậy mà trong ba năm ngắn ngủi, đã cao thêm nửa cái đầu, hơn nữa khí chất cũng hoàn toàn thay đổi.

- Giáo sư Hồ muốn bồi dưỡng học sinh, cũng không thể như thế này chứ... Ông ấy giảng một nửa, học sinh giảng một nửa...

Trương Du Chính thấp giọng nói:

- Thầy Giang này giảng bài nhanh quá, rất nhiều nội dung đều lướt qua, so với giáo sư Hồ kém xa quá, đúng là...

Từ Thanh Linh trừng mắt, chậm rãi nói:

- Cậu thấy có bao nhiêu giáo sư chịu đến dạy sinh viên chúng ta? Giáo sư Hồ bằng lòng đến giảng đã hiếm thấy rồi, để học sinh của ông ấy giảng bài cũng là chuyện rất bình thường... Hơn nữa đây chỉ là những bài lặp lại của năm hai, không thể nào giảng quá chi tiết, nếu không chúng ta đã không chỉ có ba mươi tiết như vậy... Với tốc độ của giáo sư Hồ, sợ là đợi hết tiết học rồi, chúng ta mới chỉ học lại được căn bản của Trung y...

Trương Du Chính trầm mặc một lúc, sau đó gật đầu.

Ánh mắt Giang Nguyên nhẹ nhàng lướt qua, sau đó mỉm cười nói:

- Được rồi, các bạn, xin yên lặng... giờ chúng ta chuẩn bị vào tiết học...

Giọng Giang Nguyên vang lên, lớp học cũng dần yên tĩnh lại.

- Vừa rồi giáo sư Hồ đã giảng xong tiết đầu tiên, khí... Giờ chúng ta sẽ học lại hai bài máu và nước bọt...

Giang Nguyên nhẹ nhàng đưa tay đẩy mắt kính, nhìn các sinh viên ngồi đây giảng đường, luôn cảm thấy chính giữa đó có đôi mắt rất sáng.

Sau khi nhẹ nhàng thở hắt ra, hần mỉm cười, lãnh đạm nói:

- Máu là chất lỏng màu đỏ có chứa nhiều dinh dưỡng vận hành trong mạch quản, là một trong những vật chất cơ bản cấu thành cơ thể người và duy trì sự sống của con người... có hai cách để sản sinh ra nó...

Giang Nguyên ở trên chậm rãi nói, sau khi Hồ lão y sư ngồi một lát thì đứng dậy rời đi.

Giang Nguyên liếc mắt nhìn sư phụ vô lương tâm lại bỏ cửa chạy lấy người, khóe miệng hơi nhếch lên...

Có điều hần vừa lơ đãng làm động tác này liền nghe thấy một tiếng cười “khì khì” vang lên giữa chỗ ngồi yên lặng kia.

Tiếng cười phát ra đột ngột này cực kỳ hấp dẫn sự chú ý của mọi người. Tất cả mọi người đều tò mò nhìn về phía phát ra tiếng cười, đều rất hiếu kỳ, ai dám làm càn trong giờ học như vậy.

Giang Nguyên đang đứng đối diện là phản ứng nhanh nhất, với cảm giác của hần, hần lập tức khóa chặt người đối diện, nhìn người nào đó đang khẽ che miệng, khuôn mặt xinh xắn ửng hồng. Giang Nguyên bắt đầu dĩ cười khỏ một tiếng, biết động tác nhỏ ban nãy của mình đã bị cô nàng nhìn thấy rồi.

Người khác không biết động tác này của Giang Nguyên có hàm ý gì, nhưng Từ Thanh Linh thì rất rõ. Khi thẳng nhãi này bày tỏ sự bất mãn hoặc khinh bỉ thường sẽ có động tác này. Nhìn thấy hần có động tác này với giáo sư Hồ, Từ Thanh Linh nhất thời không không nhận được...

Thấy người đối diện đang nhìn mình, trên khuôn mặt tuần tú kia dường như rất bức bối lộ ra nụ cười như có như không, mặt Từ Thanh Linh càng đỏ hơn. Nhưng cô lại không chú ý thấy xung

quanh có ít nhất mười cặp mắt cũng đang nhìn cô...

Trương Du Chính khó hiểu nhìn Từ Thanh Linh bên cạnh, không hiểu rốt cuộc cô ấy nghĩ đến chuyện gì buồn cười mà lại bật cười trong giờ học như vậy.

Nhìn thấy hai má ửng hồng của Từ Thanh Linh, Giang Nguyên hokhan một tiếng, hấp dẫn ánh mắt của các sinh viên về phía mình, sau đó hơi mỉm cười nói tiếp:

- Nước bọt có bốn tác dụng... thứ nhất là tác dụng tưới nhuần và thấm ướt...

Tiếng chuông hết giờ nhanh chóng vang lên, Giang Nguyên bưng ly trà chậm rãi đi xuống bậc giảng, sau đó bước ra khỏi phòng học.

Nhưng, vẫn có một sinh viên nhanh chóng theo sau, dịu dàng nói:

- Thầy Giang.

Nghe thấy tiếng “thầy Giang” này, trong lòng Giang Nguyên giật mình, giờ hấn sợ nhất là sau khi hết giờ các nữ sinh còn gọi thầy Giang. Câu hỏi của hai nữ sinh năm hai hôm qua đã khiến hấn bực bội nửa ngày rồi.

Nhưng hấn vẫn mỉm cười dừng chân.

- Thầy Giang... em muốn thỉnh giáo thầy một vấn đề...

Nữ sinh này hơi thấp bé, nhưng khuôn mặt vẫn có thể coi là xinh xắn, khuôn mặt tươi cười.

- Ờ... vấn đề gì?

Tim Giang Nguyên treo lơ lửng, thầm nghĩ: “Cô bé này trông xương cốt mảnh mai... ờ... không đúng, da trắng như tuyết, hai má hồng hào, theo lý sẽ không hỏi những vấn đề lung tung mới đúng.”

- Thầy Giang... theo mối quan hệ giữa máu và nước bọt mà em biết, có... đoạt huyết giả vô hấn... em muốn hỏi nghĩa là gì ạ?

Nữ sinh khuôn mặt đầy ngưỡng mộ hỏi.

- Đoạt huyết giả vô hãn?

Giang Nguyên khẽ thở phào nhẹ nhõm, nhưng rồi lại hơi nhúu mày. Hắn không ngờ nữ sinh này lại hỏi hắn vấn đề này, vấn đề này chẳng phải là vấn đề y học lâm sàng mà họ buộc phải nắm chắc rồi sao, nhưng hắn vẫn cười đáp:

- Câu này xuất phát từ “Linh Xu• Doanh vệ sinh hội.

- Nghĩa là đoạt, là bị mất. Máu và mồ hôi có cùng một nguồn, cùng thuộc âm tân, nếu máu âm đã bị tổn hao, không thể để ra mồ hôi; đã ra mồ hôi, thì không thể để mất máu. Vừa toát mồ hôi lại mất máu, mất máu lại toát mồ hôi, máu và mồ hôi đều tổn thương, âm tân suy kiệt, bệnh sẽ càng thêm trầm trọng. Đây chính là phương pháp điều trị sai lầm, là đại kỵ trong trị liệu...

Nói tới đây, Giang Nguyên mỉm cười nói:

- Thế nào, hiểu chưa?

- Cảm ơn thầy Giang... em hiểu rồi ạ...

Mặt nữ sinh ửng đỏ, nụ cười trên mặt dường như càng thêm ngọt ngào, nói:

- Thầy Giang... em rất có hứng thú với Trung y, nhưng có nhiều chỗ không tự hiểu được, không biết thầy có thể cho em xin cách liên lạc với thầy không?

- Hả...

Giang Nguyên sửng sốt, thật sự không ngờ gan của nữ sinh bây giờ lớn vậy, trực tiếp hỏi số điện thoại của thầy, lập tức cười khổ lắc đầu nói:

- Bạn học à, ngại quá, tôi không có di động...

- Không có di động?

Nữ sinh biến sắc, nhìn bộ dạng hơi bất lực của Giang Nguyên, hai mắt lập tức lưng tròn.

Nhìn đôi mắt lưng tròng này, Giang Nguyên lập tức nhận ra ý tứ trong mắt cô... Anh không muốn cho số cũng đừng dùng cái cố đả kích người khác như vậy chứ...

Giang Nguyên cười khở, xòe hai tay, nói:

- Em xem... túi nào của tôi để di động không? Tôi không có thật mà...

Nữ sinh này ngạc nhiên nhìn từ trên xuống dưới, sau đó đành thất vọng...

Toàn thân thầy giáo này chỉ có một chiếc áo sơ mi và một quần jean, đúng là chẳng thấy chỗ túi nào trông có vẻ như đang cất di động.

- Thầy Giang? Anh còn là thầy giáo...

Đúng lúc nữ sinh này đang trợn to đôi mắt lưng tròng nước, vẻ mặt kinh ngạc lẫn thất vọng, một giọng nói như hoàng oanh truyền đến.

TUYỆT PHẨM THIÊN Y

Chương 53: Bác sĩ khó làm

Nghe thấy giọng nói này, Giang Nguyên quay lại liền nhìn thấy một nữ sinh xinh đẹp mặc quần dài màu trắng, trên khuôn mặt mang ý cười nhàn nhạt tò mò nhìn mình.

Nhìn thấy người này Giang Nguyên sửng sốt, sau đó cười, nói:

- Tuyên Tử Nguyệt, chào cô!

Lúc này nữ sinh kia cũng quay đầu lại nhìn, nhìn thấy Tuyên Tử Nguyệt cũng sửng sốt, sau đó hơi hoảng sợ gật đầu hỏi thăm:

- Hội phó Tuyên, chào chị!

- Chào cô...

Tuyên Tử Nguyệt lãnh đạm cười với nữ sinh kia, nữ sinh kia lại cười cười, vội vàng xoay người rời đi.

- Hội phó Tuyên? Cô là Hội phó à?

Giang Nguyên nhìn Tuyên Tử Nguyệt, mỉm cười nói.

- Khi khi...

Cuối cùng Tuyên Tử Nguyệt không kìm được nữa, khuôn mặt mang chút lạnh lùng ban đầu lập tức tan thành mây khói.

Nhìn Tuyên Tử Nguyệt cười, Giang Nguyên cũng cười, hẳn cảm thấy tuy Tuyên Tử Nguyệt trước mặt có lúc rất khách khí, nhưng vẫn mơ hồ lộ ra chút lạnh nhạt không dễ tiếp cận. Giờ cô mỉm cười, mới khiến người ta cảm thấy thoải mái.

- Tôi cứ nghĩ anh chỉ là bác sĩ, không ngờ anh còn là thầy giáo...

Tuyên Tử Nguyệt nhìn Giang Nguyên, cười nói:

- Sao tôi không biết trong trường còn có thầy giáo như anh?

- Chuyện này có gì kỳ lạ đâu...

Giang Nguyên mỉm cười nói:

- Tôi theo giáo sư Hồ đến...

Nghe thấy câu này của Giang Nguyên, trên mặt Tuyên Tử Nguyệt lộ ra vẻ đã hiểu, sau đó nở nụ cười:

- Chả trách... lâu lắm rồi không thấy giáo sư Hồ lên lớp, nhờ anh giúp tôi hỏi thăm giáo sư Hồ!

- Được...

Lúc này Từ Thanh Linh và Trương Du Chính đi ra từ cửa sau, dường như lơ đãng nhìn về phía cửa trước, cô đã nhìn thấy cô nàng Vương Ngọc Linh trong khoa đuổi theo tên nhãi kia ra ngoài, không biết tên nhãi kia có bị tiểu hồ ly tinh quyến rũ không?

- Oa... là Tuyên Tử Nguyệt...

Nghe thấy tiếng cười dễ nghe truyền đến, Trương Du Chính hiểu kỳ nhìn sang, trên mặt lộ tia kinh ngạc, vị chủ tịch Tuyên này rất ít khi có biểu cảm gì với người khác, sao lại có thể cười vui vẻ như vậy.

- Tuyên Tử Nguyệt?

Từ Thanh Linh yên lặng nhìn bóng dáng cao gầy xinh đẹp đang nhiệt tình nói chuyện với ai kia, hơi nhúu mày nói.

- Đúng... Thanh Linh, cậu từng gặp rồi, Hội phó Hội sinh viên...

Đôi mắt Trương Du Chính lóe lên tia nóng bỏng, vị Hội phó Tuyên ít khi lộ mặt này cũng chính là hoa khôi của khoa sân khấu điện ảnh, truyền hình... Trương Du Chính và vị Hội phó Tuyên này cũng có nói chuyện vài câu, ấn tượng tương đối sâu sắc.

Vị Hội phó Tuyên này ngoại trừ người quen và lãnh đạo, luôn lạnh như băng với người ngoài, sao... lại có vẻ thân thiết với thầy Giang này.

- Ờ... chính là cái người trước giờ chẳng bao giờ tham gia các hoạt động nhưng vẫn được treo cái chức Hội phó ấy...

Từ Thanh Linh hơi sửng sốt, nhìn vẻ mặt mỉm cười của Giang Nguyên, hàng lông mày thanh tú khẽ nhúu lại, tên này rốt cuộc đã đến trường này mới được bao lâu chứ? Sao mà quen thuộc đến thế? Ngay cả Tuyên Tử Nguyệt cũng quen luôn!

- Đúng... chúng ta có cần đến chào hỏi một tiếng không?

Trương Du Chính hơi hưng phấn nói. Tuy cậu ta là Hội trưởng Hội sinh viên khoa y học lâm sàng kiêm Hội phó hội sinh viên Học viện y, những tính ra thì vẫn kém Hội phó Hội học sinh trường hai cấp, hơn nữa vị Hội phó này còn là một người đẹp vô cùng xuất chúng.

Đôi mắt Từ Thanh Linh lóe lên, sau đó lắc đầu, nói:

- Thôi đi... Họ còn đợi chúng ta đến tập, hay là cậu qua đó đi!

- Ờ... vậy thì thôi...

Trên mặt Trương Du Chính lóe lên tia thất vọng. Sau đó, cậu ta nhìn Từ Thanh Linh, cười nói:

- Đi thôi, đừng để bọn họ đợi lâu!

Tuyên Tử Nguyệt nhìn Giang Nguyên, lãnh đạm cười nói:

- Lần trước anh nói không có di động, tôi còn tưởng anh nói dối...

Giang Nguyên cười cười, nhún vai nói:

- Không còn cách nào khác... Tôi vừa từ Vân Giang tới, lần trước cô cũng thấy đấy. Hơn nữa, ở bên chỗ giáo sư HỒ cũng chỉ coi là vừa học vừa làm, cho nên trong tay chẳng có tiền, không mua nổi di động...

Nhìn Giang Nguyên mỉm cười nói mình không có tiền mua điện thoại di động, trong mắt chứa đầy vẻ tự nhiên, cuối cùng Tuyên Tử Nguyệt đã hơi động lòng. Lần đầu tiên cô thấy có một người đàn ông đứng trước mặt cô nói không có tiền mà lại tự nhiên đến như vậy.

Những người đàn ông khác đứng trước mặt cô không khoa trương rằng mình có rất nhiều tiền thì cũng kín đáo thể hiện sự giàu có. Trước nay chưa từng có ai chủ động nói mình không có tiền.

Bác sĩ Giang trước mặt này thật sự hơi đặc biệt...

- Bây giờ di động cũng đâu có mắc... lẽ nào anh không cảm thấy không có di động rất bất tiện à?

Nhìn đôi mắt thuần khiết của Giang Nguyên, Tuyên Tử Nguyệt mỉm cười hỏi.

Giang Nguyên lãnh đạm cười, sau đó gật đầu nói:

- Đương nhiên... Cho nên tôi định tháng này chờ phát lương, việc đầu tiên là mua di động... haha...

Dứt lời, Giang Nguyên nhìn trời, sau đó nhìn Tuyên Tử Nguyệt cười nói:

- Được rồi... Tôi phải trở về phòng khám rồi, có thời gian lại nói chuyện tiếp nhé!

- Được... Tạm biệt...

Tuyên Tử Nguyệt cũng cười gật đầu, cảm thấy hơi bất ngờ. Trước nay toàn mình nói tạm biệt với người khác trước, không ngờ giờ Giang Nguyên lại là người nói trước.

Giang Nguyên gật đầu, sau đó liền xoay người rời đi, có điều vừa đi được hai bước, hắn quay đầu lại, cười nói:

- Đúng rồi, váy của cô đẹp lắm. Lần đầu tiên tôi nhìn thấy con gái mặc kiểu váy này đẹp đến thế... Thật sự rất đẹp!

Nghe Giang Nguyên nói vậy, Tuyên Tử Nguyệt cười thản nhiên, gật đầu nói:

- Cám ơn!

Giang Nguyên chậm rãi quay về phòng khám. Có điều, hắn vừa đến cửa phòng khám đã nhìn thấy trong phòng khám vây đầy người, vô cùng ồn ào.

Nhìn thấy cảnh này, trong lòng Giang Nguyên căng thẳng. Chẳng lẽ phòng khám xảy ra chuyện rồi sao? Hắn lập tức bước nhanh vào trong phòng khám.

- Chuyện gì vậy? Phòng khám này của các người... Hôm qua ba tôi còn đang yên đang lành, vừa mới châm cứu một hôm ở chỗ các người, hôm nay miệng đã méo xệch, nói chuyện cũng thều thào... Nói cho các người biết, nếu ba tôi mà bị trúng gió, tôi sẽ không để yên cho các người đâu!

Giang Nguyên vừa vào phòng khám đã nghe thấy âm thanh thô bạo đang tức giận hỏi này.

Sau đó là giọng nói an ủi của Hồ lão y sư:

- Đồng chí này... đừng nóng đừng nóng... Anh cứ ngồi xuống, uống miếng nước cái đã. Để tôi kiểm tra cho ông cụ một chút, xem thử vì nguyên nhân gì...

- Hừ... còn kiểm tra cái gì, các người chữa cho người ta thành thể này, chắc chắn là đã dùng sai thuốc. Ban nãy tôi đã đưa ba tôi đến bệnh viện kiểm tra, nói là phải nằm viện quan sát. Chúng tôi đã phải nộp trước hai vạn tệ tiền viện phí rồi. Đợi ba tôi ở viện quan sát xem tình hình như thế nào, tôi lại tính sổ với các người!

Lúc này người nọ rõ ràng là không nhịn được nữa, tức giận mắng:

- Mọi người thử nói xem, hôm qua ba tôi còn ở đây chăm cứu ở đây yên lành, hôm nay đã thành ra thể này. Miệng của ông ấy cũng méo xệch, họ còn trốn tránh trách nhiệm, đúng là một lũ lang băm!

- Haizz, haizz... Miệng lão Trương sao lại lệch thật rồi, hôm qua vẫn còn bình thường mà...

Lúc này bên cạnh có người ngạc nhiên nói.

Giang Nguyên nhú mày, vội vàng đi vào trong phòng khám. Sau đó, hắn lại nghe thấy Hồ lão y sư nhần nại giải thích:

- Đồng chí này, chuyện này vẫn chưa rõ ràng, cậu sao có thể nói là do chúng tôi dùng sai thuốc được... Chuyện này chúng ta phải làm rõ trước rồi mới... a...

Hồ lão y sư còn chưa nói hết câu đã hét lên một tiếng kinh hãi. Sau đó Giang Nguyên mơ hồ nghe thấy những tiếng kêu hoảng sợ bên trong. Còn có cả giọng nói sợ hãi của Trương Nhạc:

- Ối... anh... sao anh lại đánh người!

- Cái lão già này... xảy ra chuyện rồi, các ông còn thoái thác trách nhiệm, tôi không đánh ông mới lạ...

TUYỆT PHẨM THIÊN Y

Chương 54: Vô lại

Giang Nguyên xông nhanh vào phòng khám. Hắn thấy Hồ lão y sư một tay che mặt, tay kia chỉ vào người đối diện, tức giận đến mức run rẩy.

Giang Nguyên nhìn giữa những kẻ tay của sư phụ, thấy trên mặt ông có lờ mờ vết dấu tay. Hai mắt Giang Nguyên đỏ lên.

- Lão già kia... nếu hôm nay ông không có một câu trả lời... ông đây chắc chắn sẽ gọi...

Người nọ vẫn chưa chịu dừng lại, đưa tay tức giận chỉ vào Hồ lão y sư, mặt mũi hung năng, nước bọt phun vèo vèo, đe dọa.

Có điều gã còn chưa nói hết câu đã cảm thấy trước mắt hoa lên.

- Bốp!

Một tiếng giòn giã vang lên, người này đã bị Giang Nguyên hung hăng tát cho một bạt tay, khiến khuôn mặt lệch sang một bên.

Người này vừa hoàn hồn lại, mơ hồ nhìn Giang Nguyên đang đứng trước mặt. Hai mắt gã mở to, đang định mắng lớn, không hề phòng bị trước ngực, lại một tiếng “bốp” vang lên, lại một cước hung hăng đá ra, sau đó gã liền ngã lăn xuống đất với tư thế chó gặm bùn.

- Ai yo... ai yo... bác sĩ Giang... bác sĩ Giang, đừng động thủ, đừng động thủ... coi chừng đánh ra chuyện bây giờ...

Lúc này có vài bệnh nhân đứng bên đã phản ứng lại, nhìn thấy con trai lão Trương bị đánh như thế, vội vàng quỳ xuống đỡ đầu gã lên. Họ thấy mặt mũi gã chảy đầy máu, vội vàng chạy lên ngăn cản.

Người nói, người ôm thắt lưng, người kéo tay, sợ bác sĩ Giang nhất thời nóng nảy, đánh chết con trai lão Trương.

Hồ lão y sư đứng sau thấy không ổn, cũng vội vàng kéo tay Giang Nguyên từ phía sau, không để hắn tiến lên trước nữa, vội vàng nói.

- Giang Nguyên... Giang Nguyên đừng động thủ, đừng động thủ... vì sư không sao, vẫn ổn... đừng động thủ...

Ba bốn người ôm eo, kéo chân, còn Giang Nguyên lại tức giận xông về phía trước hai bước, sau khi hắn hung hăng đá người kia thêm một đá mọi người coi như mới kéo được Giang Nguyên lại.

Lúc này người nọ quỳ rạp trên mặt đất, tay vốn đang kinh hãi vuốt máu mũi thì lại bị Giang Nguyên đang được ba bốn người kéo lại kia xông lên hung hăng đá thêm một đá. Gã sợ đến mức vừa té lộn nhào vừa bò trốn vào trong góc tường, toàn thân run rẩy, không dám lên tiếng.

Nhìn người nọ tay đầy máu, trốn trong góc tường run rẩy, lúc này Giang Nguyên mới thở hồng hộc hai tiếng, rồi không tiếp tục xông lên trước nữa.

Thấy hàn khí nhiếp người trên người bác sĩ Tiểu Giang hơi tiêu tan, không còn ý định động thủ nữa, mọi người mới thả lỏng hai tay. Ai nấy đều hơi sợ hãi nhìn con trai ông Trương, thầm nghĩ: “Thằng nhãi này đúng là tự hại lấy thân. Có chuyện gì từ từ nói chuyện, lại đòi đánh Hồ lão y sư. Đúng là chán sống. Nếu không phải nể mặt cha mày, chả ai thèm kéo lại, cứ để cho bác sĩ Tiểu Giang bẻ gãy một tay mày đi cho chừa!”

Có điều lúc này cơn tức của Giang Nguyên vẫn chưa tiêu tan hết. Hắn vừa quay đầu nhìn thấy dấu tay trên mặt Hồ lão y sư, mắt lại đỏ lên, quay đầu tức giận nhìn Trương Nhạc đang đứng bên cạnh. Nghiến răng mắng lớn:

- Trương Nhạc... cái tên chết tiệt này. Anh đứng ở đây làm quái gì, người ta đánh thầy, anh không can được mà cũng chẳng biết đường can lại... cần anh ở đây làm tha gì nữa!

Bị Giang Nguyên mắng cho một trận, khuôn mặt tuần tú của Trương Nhạc đỏ bừng. Anh ta chỉ cúi đầu, chẳng dám hó hé một tiếng.

Nhìn gương mặt trắng nõn thanh tú của Giang Nguyên tức giận đến mức đỏ bừng, ngực như muốn nổ tung vì giận, Hồ lão y sư đứng sau vừa cảm động vừa đau lòng. Ông vội an ủi nói:

- Giang Nguyên, được rồi, được rồi... chúng ta từ từ nói chuyện, từ từ nói chuyện... chút ủy khuất này của thầy đã là gì chứ...

Giang Nguyên được Hồ lão y sư trấn an một lúc, thấy thầy không có vấn đề gì, lại nhìn người nọ đang rụt cổ bò dậy từ góc tường, lúc này hắn mới bình tĩnh lại một chút.

Người nọ thấy Giang Nguyên có vẻ không định động thủ nữa, lúc này gã mới run rẩy quơ bàn tay dính đầy máu mũi, kinh hãi nói:

- Mày... mày là bác sĩ mà đánh người... tao phải... tao phải kiện mày...

- Mày... tên súc sinh này... đã nói là không liên quan gì đến Hồ y sư... mày làm loạn cái gì hả... Đi... chúng ta về...

Lúc này một giọng nói hàm hồ không rõ ràng từ một phía vang lên.

Giang Nguyên thuận mắt nhìn sang liền thấy một ông lão miệng méo xệch, vừa lắp bắp nói vừa bước đến, cuống quýt chắp tay với Hồ lão y sư:

- Hồ... Hồ y sư... Xin lỗi... Dạy... dạy con không nghiêm... Thằng súc sinh này đúng là không dạy được mà. Ngày... đừng... đừng trách...

Hồ lão y sư vội vàng đưa tay ra đỡ, nói:

- Lão Trương... Lão Trương đừng vội, đừng vội... Để tôi kiểm tra lại cho ông. Ít nhất chúng ta cũng phải làm rõ ràng xem có chuyện gì đúng không nào... Nếu thật sự là vấn đề của phòng khám chúng tôi, chắc chắn chúng tôi sẽ chịu trách nhiệm...

Nhìn thấy cha mình cũng đến, con trai lão Trương vội vàng vẩy máu trên tay, kéo cha mình nói:

- Ba... sao ba có thể đi như vậy được, đã làm ba thành ra như thế này rồi, dù sao cũng phải nói cho ra lẽ chứ. Hơn nữa họ... bọn họ còn đánh con thành ra thế này, dù thế nào cũng phải trả lại công bằng chứ!

Có điều gã vừa nói vừa nhìn Giang Nguyên, sợ sát thần này lại động thủ.

Dứt lời, người này nhìn Giang Nguyên, trong mắt gã mang theo khiếp sợ. Nhưng, gã thấy xung quanh có nhiều người, nghĩ là Giang Nguyên không dám đánh mình nữa, liền ngang ngạnh hơn, mạnh miệng nói:

- Thăng ranh... tao nói cho mày biết, đồn công an này tao có người quan, mày đừng có lộn xộn... Hôm nay mày đánh tao, đợi lát nữa tao đi kiểm tra thương tích... không làm ra ngô ra khoai chuyện này không được...

Gã càng nói càng tức giận, vừa nhìn những người đang vây xem kia, vừa nói:

- Mọi người nói thử xem, phòng khám của họ chữa cho ba tôi thành ra thế này, tôi tìm họ đòi công bằng, kết quả còn đánh tôi thế này... Làm gì có chuyện vô lý thế này được, đây còn là nơi chữa bệnh cứu người đấy à?

Người này nói xong, liền vuốt máu mũi đầy mặt mũi nhìn mọi người, muốn tranh thủ chút đồng tình.

Có điều lần này chẳng có ai ủng hộ gã. Những người đứng bên đều nhìn rõ, là do thăng nhải này đánh Hồ lão y sư trước. Hồ lão y sư người ta lớn tuổi như vậy còn bị đánh, đồ đệ của ông ấy ra mặt cũng là chuyện dĩ nhiên. Tuy hấn ra tay hơi hung dữ một chút, nhưng đồ đệ này tính tình thật thà, hiếu thuận, nhìn thấy thầy bị đánh liền đỏ mắt ra tay hơi tàn nhẫn. Điều đó cũng chẳng có gì lạ...

Người này thấy chẳng ai ủng hộ gã, khí thế liền yếu đi nhiều, chỉ chỉ vào Hồ lão y sư nói:

- Ông... bất kể thế nào các ông cũng phải có một câu trả lời, nếu không chúng ta gặp nhau ở Sở y tế...

Hồ lão y sư hừ lạnh một tiếng, lạnh lùng nói:

- Anh vội cái gì. Nếu thật sự là trách nhiệm của phòng khám chúng tôi, chắc chắn chúng tôi sẽ không trốn tránh. Để tôi kiểm tra cho cha anh trước rồi sẽ cho anh câu trả lời!

- Còn... còn mặt tôi... Bụng tôi bị đồ đệ ông đánh giờ còn đau, không biết có bị sao không... Các người cũng phải chịu trách nhiệm kiểm tra cho tôi...

Người này đúng là một tên vô lại, lập tức giả bộ ôm bụng đau đớn. Có điều mọi người xung quanh vừa nhìn đều cười... Dấu giày rõ

ràng in trên ngực, tên mất mặt này còn ôm bụng kêu đau...

Người này thấy nụ cười nhạo báng của những người xung quanh vội vàng nhìn lại, khuôn mặt già nua cũng đỏ bừng, không còn dám ôm bụng nữa...

TUYỆT PHẨM THIÊN Y

Chương 55: Một ngày

Giang Nguyên lạnh lùng liếc nhìn người nọ, không lên tiếng, chỉ đứng bên Hồ lão y sư, nhìn Hồ lão y sư kiểm tra cho ông lão kia.

Nói thật trong lòng hắn cũng hơi lo lắng. Chiều hôm qua qua hắn và Hồ lão y sư đều có tiết ở đại học Đông Nguyên. Nếu đây là bệnh nhân Trương Nhạc khám, Giang Nguyên thật sự không dám đảm bảo.

Nghĩ tới đây, Giang Nguyên không khỏi liếc mắt nhìn Trương Nhạc đang đứng bên cạnh. Trương Nhạc bị Giang Nguyên liếc lập tức không dám ngẩng đầu lên. Thấy vậy, Giang Nguyên giật thót, thầm nghĩ không ổn. E đây thật sự là bệnh nhân Trương Nhạc khám. Hắn lập tức âm thầm thở hắt ra, nhìn Hồ lão y sư, xem ông kiểm tra tình hình. Hắn chỉ hy vọng thật sự không phải do dùng thuốc sai sót.

Hồ lão y sư cẩn thận kiểm tra một lúc, lại hỏi tình hình của ông lão này, sắc mặt không được dễ coi cho lắm. Giang Nguyên đứng bên nghe, vẻ mặt cũng hơi khó coi.

Hôm qua ông lão này cảm thấy phần mặt hơi tê nên đến khám. Lúc đó Trương Nhạc đã kê mấy đơn thuốc uống và thuốc truyền dịch, bảo ông lão mỗi ngày đến truyền dịch một lần.

Hôm qua sau khi ông lão truyền dịch xong về nhà, lại uống chút thuốc, ăn tối xong thì đi ngủ sớm. Ai ngờ sáng sớm vừa tỉnh dậy phát hiện miệng mình bị lệch, không những nói năng lộn gió, ngay cả uống canh cũng chảy nước.

Ông lão lập tức gọi điện thoại cho con trai sống ở Hà Đông. Sau

khi cậu con trai này chạy đến, liền đưa ông lão đến bệnh viện kiểm tra trước. sau khi kiểm tra xong, bệnh viện lo “liệt mặt”, yêu cầu nộp hai vạn tệ tiền viện phí để ở lại viện quan sát trước.

Nghe nói phải nộp hai vạn tệ, người con trai này lập tức đưa ông lão chạy đến phòng khám, không nói hai lời, khí thế hung hăng tìm đến cửa, muốn phòng khám chịu hoàn toàn trách nhiệm, bồi thường hai vạn tệ trước, rồi sau này lại đến thương thảo chuyện bồi thường.

Hồ lão y sư này chưa hiểu rõ tình hình, dĩ nhiên là không thể đồng ý, nên đã yêu cầu để ông kiểm tra, rồi xem tài liệu của bệnh viện, làm rõ tình hình trước đã. Người này lại không chịu, khí thế hung hăng muốn phòng khám lập tức bồi thường tiền, sau đó mới tạo ra cục diện như thế này.

Hồ lão y sư hỏi xong tình hình, trong đáy lòng đã nắm được đại khái. Người bệnh này thực sự bị liệt mặt. Hơn nữa, hôm qua lúc mới đến khám có lẽ đã bắt đầu ở thời kỳ tiến triển rồi. Trong tình huống bình thường, cho dù dùng thuốc cũng rất khó khống chế được sự phát triển của loại bệnh này. Cái này chỉ có thể nói là xui xẻo thôi.

Hồ lão y sư nhìn đơn thuốc Trương Nhạc kê. Thuốc này không có vấn đề, nhưng vấn đề là hôm qua Trương Nhạc không nói rõ với bệnh nhân là loại bệnh này rất có thể sẽ phát triển rất nhanh, dù dùng thuốc cũng chưa chắc có thể khống chế được hoàn toàn. Cho nên, điều này trong mắt người ngoài nghề là, hôm qua vẫn còn bình thường, hôm nay đã bị méo miệng. Điều này chứng tỏ phòng khám đã dùng sai thuốc.

Có điều cũng không thể trách được Trương Nhạc. Thông thường chẳng ai nghĩ xui xẻo như vậy sẽ rơi phải vào mình, nên nói không chừng cũng chẳng chú ý đến điều này.

Cho nên lúc này Hồ lão y sư thật sự thâm thở dài. Mặc dù chuyện này có kiện lên Sở y tế, tòa án xem xét gì đó, thì phòng khám cũng chẳng sợ gì. Nhưng trong quá trình dùng thuốc bệnh của người bệnh này đã trầm trọng rõ hơn, điều này cũng ảnh hưởng đến danh tiếng.

Người khác sẽ nói là phòng khám Khánh Nguyên chữa sai bệnh cho bệnh nhân. Hơn nữa nếu thật sự phân định rồi, nói không có liên quan gì đến phòng khám, đảm bảo người trước mặt cũng chẳng chịu để yên. Hơn nữa e là gã sẽ dám lớn tiếng tuyên bố là Sở y tế cấu kết với phòng khám, bao che cho nhau gì đó.

Nghĩ tới đây, Hồ lão y sư khẽ thở dài, sau đó nói với ông lão.

- Lão Trương... tình hình là thế này... Hôm qua bác sĩ Trương đã không nói rõ với ông, căn bệnh này đang trong thời kỳ tiến triển... Cho dù là tiêm cũng có khả năng xuất hiện tình trạng bệnh tình tiếp tục phát triển... Thuốc này chắc chắn không dùng sai... Hay là như vậy đi, ông cứ ở chỗ tôi tiêm thêm vài ngày, có lẽ từ từ sẽ khá hơn thôi!

Ông còn chưa nói hết, tên con trai kia đã khinh thường lạnh giọng cười nói:

- Tôi nói các người chỉ tìm lý do để trốn tránh trách nhiệm mà. Rốt cuộc dùng sai thuốc hay không phải chỉ do các người tự nói sao... Các người còn không biết, còn còn muốn để ba tôi tiêm chỗ các người, như thế chẳng phải để các người chữa cho chết luôn sao!

- Cậu...

Nhìn thấy bộ dạng châm chọc của người nọ, Hồ lão y sư không nén được cơn giận.

Nhìn thấy vẻ không có từ gì để bào biện được của Hồ lão y sư, người này đắc ý lạnh giọng cười nói:

- Hừ... Tôi nói các người mau bồi thường tiền đi, để ba tôi đi bệnh viện chữa bệnh sớm một chút, đừng kéo dài thời gian nữa. Bệnh này chữa sớm chút nào, nói không chừng các người đỡ tốn tiền chường ấy đấy...

Giang Nguyên đứng cạnh, nhìn vẻ tức giận của Hồ lão y sư, nhưng chỉ đành bất đắc dĩ. Trong lòng hắn cũng vô cùng căm tức. Dĩ nhiên hắn hiểu được chỗ khó của Hồ lão y sư hiện nay. Bồi thường tiền chỉ là chuyện nhỏ, nhưng danh tiếng mấy chục năm nay của thầy e là bị mất sạch.

Hồ lão y sư hành nghề y mấy chục năm, coi trọng nhất là danh tiếng. Lần này bắt ông bồi thường tiền oan ức để dàn xếp sự việc, còn mất sạch danh tiếng, thật đúng là không bằng bắt ông cùng đi hầu tòa với người ta.

Giang Nguyên nhúu chặt mày, cuối cùng hần cần răng, trừng mắt nhìn người nọ, lạnh giọng nói:

- Lần này anh quyết tâm muốn bịp tiền đúng không?

Bị Giang Nguyên trừng như vậy, người này bất giác rụt đầu. Nhưng hần nghĩ bác sĩ Giang này không thể lại đánh mình trước mặt nhiều người như vậy, lá gan liền lớn thêm một chút. Gã nhìn Giang Nguyên cười lạnh nói:

- Mày nói chuyện đừng khó nghe vậy chứ. Tao chỉ nghĩ cho ba tao thôi. Ông ấy bị bọn mày chữa thành thế này, lẽ nào mày còn muốn tao để ông ấy ở đây cho bọn mày chữa trị nữa sao? Ai biết lần này bọn mày có chữa ba tao thành bán thân bất toại hay không?

- Cậu...

Hồ lão y sư nghe thấy lời này, sắc mặt xanh mét. Ông hành nghề y mấy chục năm, đúng là chưa từng bị người ta sỉ nhục như vậy.

Giang Nguyên vẫn không phát cáu, hít sâu một hơi, sau đó lạnh lùng nói.

- Nếu như anh không có ý định bịp tiền. Vậy thì thế này. Anh để ba anh ở chỗ chúng tôi chữa trị ba ngày. Nếu chữa không được, chúng tôi sẽ đưa ba anh đến bệnh viện. Tất cả chi phí thuốc thang chúng tôi sẽ chịu hết...

Hồ lão y sư nghe Giang Nguyên nói vậy cũng sửng sốt. Nhưng ông nhanh chóng nghĩ lại, cảm thấy trước mắt đây là biện pháp duy nhất. Ông lập tức lên tiếng nói.

- Đúng... Chữa trị ba ngày. Nếu thất không tốt, tất cả chi phí thuốc thang của ông cụ sẽ do chúng tôi chịu!

Thấy vẻ kiên trì của hai thầy trò, người này liền tính toán trong

lòng, sau đó lạnh giọng cười nói:

- Không được... Ba ngày, ai biết qua ba ngày này bệnh của ba tôi có nặng hơn không? Nếu như lại bị các người dùng sai thuốc thì sao? Tôi không dám đem tính mạng của ba mình ra cược được!

Thấy người này quả nhiên không đồng ý, trong lòng Hồ lão y sư buồn bã. Nếu như có được ba ngày, làm thế nào cũng sẽ nghĩ được cách để bệnh tình của lão Trương khá hơn phân nửa. Như thế thì dễ nói chuyện. Nhưng bây giờ thì không còn cách nào khác. Lẽ nào danh tiếng cả đời của mình lại bị hủy hoại vì chuyện này?

Ai ngờ Giang Nguyên bên cạnh, lúc này hình như vẫn không chịu từ bỏ. Hắn thoáng trầm ngâm, sau đó nhìn chằm chằm người này, lạnh giọng nói:

- Được... Một ngày. Nếu trong một ngày ông cụ vẫn chưa có chuyển biến tốt, phòng khám chúng tôi sẽ chịu hoàn toàn chi phí thuốc men!

Giang Nguyên vừa nói ra lời này, tất cả mọi người đều sửng sờ. Bộ dạng của lão Trương thế này một ngày có thể chữa được sao?

Ngay cả Hồ lão y sư đứng bên cũng kinh ngạc nhìn Giang Nguyên.

TUYỆT PHẨM THIÊN Y

Chương 56: Nửa tiếng đồng hồ

- Một ngày?

Nhìn vẻ bình tĩnh của Giang Nguyên, mọi người ngẩn người, liền nhìn về phía con của lão Trương, thầm nghĩ: “Bác sĩ Tiểu Giang này nói một ngày, chắc chắn cậu ta sẽ đồng ý. Một ngày thì có thể làm được gì chứ!”

Con trai ông Trương nghe vậy cũng sửng sốt. Sau đó hắn ngạc nhiên nhìn Giang Nguyên, muốn nhìn thấy được gì đó từ trên mặt hắn.

Chiếc tiếc con trai lão Trương nhìn Giang Nguyên mấy lần, thấy Giang Nguyên vẫn vô cùng bình tĩnh. Trong lòng gã tính toán, lạnh lùng nói:

- Không được. Tôi không tin các người. Ba tôi giờ đã thành thế này, nếu lại rơi vào tay các người, ai biết sẽ như thế nào!

Nhìn thấy đối phương đã quyết tâm bịp tiền của phòng khám, Hồ lão y sư đỏ mắt, tức giận nói:

- Tôi lấy danh tiếng mấy chục năm nay của Hồ Khánh Nguyên tôi ra bảo đảm, nếu trong một ngày này lão Trương xảy ra bất cứ vấn đề gì ở chỗ chúng tôi, tôi sẽ chịu trách nhiệm!

Con trai lão Trương lúc này cắn chặt không buông, hừ giọng nói.

- Hừ... Không được. Ông đây không tin các người. Nếu các người có thể chữa khỏi thì giờ chữa khỏi ngay đi. Nếu không thì ngoan ngoãn đền tiền... Bằng không tôi sẽ phá nát danh tiếng của các người. Xem sau này còn ai dám đến phòng khám của các người nữa không!

Thấy bộ dạng này, mọi người xung quanh đều nhận ra, rõ ràng con trai ông Trương quyết tâm muốn bịp tiền. Lúc này ông Trương không kìm được, run rẩy nói:

- Tôi... tôi ở đây chữa thêm một ngày...

- Không được... Ba, chúng ta không thể chữa ở đây. Tuyệt đối không thể tin tưởng bọn họ...

Lúc này con trai ông Trương quyết cắn chặt. Gã nhìn Hồ lão y sư cười lạnh, nói:

- Nói cho các người biết, hoặc là bây giờ các người chữa khỏi cho ba tôi, ông đây sẽ không làm phiền các người nữa. Nếu không thì các người ngoan ngoãn đền tiền đi!

- Cậu...

Thấy người này ngoan cố như vậy, Hồ lão y sư tức đến mức lông mày dựng đứng, nhưng lại chẳng còn cách nào khác.

Đúng lúc Hồ lão y sư bất lực thở dài, âm thầm tự trách mình xui xẻo, nghĩ hay là cứ bỏ tiền ra đuổi thẳng nhau này đi, đừng tiếp tục làm hỏng danh tiếng phòng khám nữa thì Giang Nguyên đã tức giận lên tiếng:

- Khốn... giờ tao trị khỏi thì sao?

- A... Tiểu đồ đệ này của nhà mình chắc hôm nay tức đến mức ầm đầu rồi. Ngày thường thì nho nhã lịch sự, vậy mà hôm nay cũng chửi bậy như vậy...

Con trai ông Trương bị Giang Nguyên quát vừa xấu hổ vừa giận, nghênh cổ lên quát:

- Nếu giờ mày chữa khỏi, chắc chắn ông đây sẽ không gây phiền phức cho bọn mày nữa!

- Nếu chữa khỏi rồi, mày còn mặt mũi gây phiền phức nữa sao?

Giang Nguyên cười lạnh một tiếng, nói:

- Nếu giờ tao chữa khỏi, mẹ mày, mày phải quỳ xuống xin lỗi thầy tao!

Nhìn thấy vẻ mặt hung dữ của Giang Nguyên, đáy lòng tên này âm

thầm cười lạnh. Bệnh viện đã nói rồi, ít nhất cũng phải nằm viện quan sát một tuần lễ. Hơn nữa miệng của ba mình cũng đã lệch thế này. Giờ thằng này nói trị khỏi ngay, vậy chẳng phải hấn là thần tiên sao. Người chứ có phải nằm bần, muốn nặn sao thì nặn chứ.

Thế là gã nở nụ cười lạnh, nói:

- Được... Trước mặt đông hàng xóm láng giềng như vậy, nếu giờ bọn mày chữa khỏi mặt cho ba tao, chẳng những tao không gây phiền phức cho bọn mày mà còn đập đầu nhận lỗi với bọn mày!

Nói đến đây, gã ngoảnh đầu lại, hừ giọng nói:

- Nhưng... nếu bọn mày không chữa được, phải đưa tiền ngay...

- Được!

Giang Nguyên cười lạnh một tiếng, gật đầu. Lúc này hấn giả vờ kích động nổi giận, là muốn kích cho tên này đồng ý.

Thấy Giang Nguyên gật đầu, những người xung quanh đều sửng sốt. Họ đang đánh cược cái gì thế này? Ngay cả Hồ lão y sư cũng choáng váng, nhìn Giang Nguyên vẻ mặt cổ quái.

Miệng lão Trương đã lệch ra như vậy, chẳng lẽ con có thể dùng tay trực tiếp nắn thẳng lại sao? Đây đâu phải xây tường, chỗ này xây lệch một chút thì cứ dùng bay gỗ vài cái là được chứ.

Con trai của lão Trương thấy Giang Nguyên đã gật đầu đồng ý cũng ngẩn người ra. Một lúc sau gã mới lạnh giọng cười nói:

- Được, tất cả mọi người thấy rồi đấy. Chính thằng nhãi này nói nhé... Tao cho mày nửa tiếng, nếu mày chữa khỏi cho ba tao, chúng tao sẽ lập tức quay đầu rời đi, không đòi một đồng nào!

Hồ lão y sư ngạc nhiên nhìn Giang Nguyên. Ông không lo lắng chuyện đền tiền. Vấn đề là Giang Nguyên cược với thằng nhãi này là có ý gì? Thế này chẳng phải rõ ràng nhận thua rồi sao? Bệnh nhân liệt mặt này, không mất ba bốn, bảy tám ngày làm sao khỏi được? Nhưng tiểu đồ đệ nhà mình là người có tính tình cực kỳ trầm ổn, đáng lẽ không thể làm ra những chuyện vô bổ như vậy

mới đúng.

Những người bệnh khác đang đứng vây xem lúc này cũng vô cùng kinh ngạc nhìn Giang Nguyên. Họ không biết rốt cuộc bác sĩ tiểu Giang này muốn làm gì. Nửa tiếng... dù muốn chữa cảm cúm cũng không thể chữa khỏi...

- Giang Nguyên... Thế này...

Hồ lão y sư đi tới bên cạnh Giang Nguyên, thấp giọng hỏi.

- Thầy... để con thử... nếu thật sự không được, vậy thì không còn cách nào khác...

Giang Nguyên bất đắc dĩ cười cười, nói.

- Thử...

Nghe thấy câu này, nếu như là trước đây, e là Hồ lão y sư đã lập tức nổi bão rồi. Chuyện của bệnh nhân, sao có thể thử xem được chứ?

Những lần này, hai mắt ông lại sáng ngời. Tiểu đồ đệ nhà mình luôn trầm ổn, nói chuyện chắc chắn sẽ chữa lại ba phân đường lùi. Thử xem này chắc chắn cũng... nắm chắc được năm sáu mươi phần trăm rồi...

- Phải làm như thế nào?

Hồ lão y sư trước nay chỉ có dạy người ta, đã ít nhất hơn mấy chục năm chưa từng hỏi người khác phải cứu chữa người bệnh như thế nào, lần này vô cùng hưng phấn hỏi.

Giang Nguyên hít một hơi thật sâu, trầm giọng nói:

- Dem ngân châm đến đây...

Trương Nhạc đã không còn để ý đến chuyện Giang Nguyên vừa mắng anh ta một trận đang đứng bên cạnh vểnh tai mắt đầy mong chờ lập tức đáp lời. Sau đó anh ta chạy nhanh như trốn vào trong phòng khám, lấy một hộp ngân châm trị liệu cùng với rượu cồn khử độc đến.

Trương Nhạc tự biết gần đây mình rất xui xẻo, gặp đủ mọi vấn đề. Đặc biệt là lần này, lại do anh ta khám bệnh, không những liên lụy Hồ lão y sư chịu một cái tát, mà nói không chừng còn ảnh hưởng đến danh dự phòng khám, rồi còn phải đền tiền. Lòng anh ta sớm đã chết như tro tàn, âm thầm nghĩ về tiền đồ đen tối của mình. Anh ta nghĩ có lẽ lần này Hồ lão y sư sẽ đuổi việc mình rồi.

Giờ anh ta thấy Giang Nguyên ra tay, giống như lại nhìn thấy hi vọng, cho nên dĩ nhiên anh ta phải vội vàng làm chân chạy việc, thở hồng hộc đem đồ tới.

Giang Nguyên nhận ngân châm, lại nhìn bình rượu còn, sau đó suy nghĩ một chút, liền nói:

- Lấy thêm một cảnh ngải...

Nghe vậy, Trương Nhạc vội vàng chạy đi lần nữa.

Mọi người thấy Trương Nhạc làm thật, ai nấy mặt đầy hưng phấn mong chờ. Chẳng lẽ bác sĩ Tiểu Giang thật sự có bản lĩnh này? Trong vòng nửa giờ có thể chữa khỏi bệnh liệt mặt của lão Trương?

Chỉ có con trai ông Trương đứng bên đang vô cùng lo lắng...

Lúc này, Hồ lão y sư nhìn ngân châm trong tay Giang Nguyên, lòng hơi thấp thỏm. Châm cứu ông cũng biết, cách châm để chữa liệt mặt ông cũng biết, nhưng ông chưa từng nghe nói trong vòng nửa tiếng có thể chữa khỏi một khuôn mặt bị liệt. Chứng này buộc phải kết hợp giữa châm cứu và uống thuốc, ít nhất phải ba bốn ngày mới được...

TUYỆT PHẨM THIÊN Y

Chương 57: Cả mặt cả đầu đầy châm có khó

Giang Nguyên hít mắt hít sâu một hơi, trong đầu, là bức ảnh người đồng hiện ra, sau đó là vô số những huyệt vị cùng kinh lạc

dày đặc bên trên.

Sau đó, một đoạn ký ức lại hiện ra. Giọng nói gì nua của Tổ sư gia kia lại vang lên: Người bị liệt mặt, là thái dương, tứ bạch... phong hàn hoặc tăng nghênh hương, địa thương... phong thấp hoặc tăng ấn đường... phòng đàm tăng ấn đường, dương bạch.

Mấy ngày nay Giang Nguyên học mấy thứ này. Ban nãy trong lúc hần gấp gáp, nghĩ phải làm thế nào để chữa khỏi cho người này thì đoạn ký ức này liền hiện ra.

Căn cứ theo trí chớ, đồng chí Tổ sư gia đã từng chữa vài chục người có chứng bệnh này, có không ít người vừa châm cứu đã khỏi.

Đương nhiên, vừa châm cứu đã khỏi này không phải châm một cây kim, mà là châm cứu một lần thì khỏi.

Lúc này Giang Nguyên có đoạn ký ức này, vậy thì chỉ có thể coi ngựa chết như ngựa sống cứu chữa một lần. Hắn quyết không thể nhìn thẳng nhai hung hăng này đến bịp phòng khám, phá hỏng danh dự của phòng khám.

Giang Nguyên vừa nhớ lại vị trí huyết vị, vừa nhìn ông lão bên cạnh. Hắn nhìn từ trán đến hai gò má của ông ta, rồi lại cẩn thận nhìn cằm một lần nữa.

Tuy lúc bé hắn đã theo ông nội học chút bản lĩnh châm cứu, nhưng cùng lắm chỉ được tính là ở trình độ vô cùng thấp. Dù sao thứ đồ chơi năm đó Tổ sư gia lưu truyền lại không nhiều, thuật châm cứu của ông nội không thể nào sánh được với tay nghề xoa bóp, chỉ có thể coi là miễn cưỡng chấp nhận được.

Theo những gì Giang Nguyên thấy, hình vẽ trong trí nhớ đã bắt đầu trùng khớp với khuôn mặt của ông lão này, sau đó vị trí từng huyết vị trên mặt ông lão này cũng bắt đầu hiện ra.

Giang Nguyên thở ra một hơi, đưa tay sờ một cây châm trong hộp ra, đưa tay nói:

- Bông sát trùng!

Trương Nhạc ở bên hầu hạ cực kỳ chu đáo. Anh ta lập tức cẩn thận đưa bông sát trùng qua. Đồng thời, anh ta nhìn chăm chăm tay Giang Nguyên, xem Giang Nguyên định châm ở huyệt vị nào. Nếu thật sự lần này có thể châm cứu chữa khỏi, vậy đây chẳng phải giống như một bí quyết sao? Giờ còn không học thì còn chờ đến khi nào?

Những người bên cạnh lúc này cũng không tìm được ngốc nghếch cổ sang, muốn xem thử rốt cuộc bác sĩ Tiểu Giang này châm cứu như thế nào? Lễ nào hẳn còn lợi hại hơn cả thầy hẳn? Hồ lão y sư ban nãy đã bó tay rồi, nếu bác sĩ Tiểu Giang này thật sự châm cứu khỏi, vậy chẳng phải lại có thêm một vị thần y sao?

Nhưng, lúc này bên cạnh vẫn có kẻ lộ vẻ trào phúng, chuẩn bị xem kịch hay. Bác sĩ Tiểu Giang này mới bao nhiêu tuổi chứ? Hồ lão y sư này hành nghề y mấy chục năm, số lần qua cầu còn nhiều hơn cơm cậu nhóc này ăn. Ông ấy đã chữa không được, cậu còn dám nổ sao?

Lúc này những bác sĩ khác cũng đều chạy đến, xem Giang Nguyên động thủ. Về mặt ai nấy đều đầy mong chờ, hy vọng Giang Nguyên có thể một lần nữa thể hiện tài năng!

Mặc kệ mọi người nghĩ thế nào, dù sao lần này Giang Nguyên cũng đã động thủ rồi.

Giang Nguyên đưa tay dùng tám bông xoa lên lông mày bên trái của ông lão, khử trùng xong, cây châm được đâm thẳng vào da. Sau đó, hẳn lại dùng thủ pháp này cho lông mày bên phải.

Trương Nhạc đứng bên nhìn đến mơ hồ. Anh ta vốn không học trung y, chỉ miễn cưỡng hiểu một chút về huyệt vị kinh mạch. Lần này nhìn chỗ Giang Nguyên vừa châm, không thể hiểu được Giang Nguyên đang châm vào huyệt vị gì.

Nhưng, Hồ lão y sư đứng bên thì thấy rõ, đây là huyệt dương bạch.

Châm vào huyệt dương bạch có tác dụng chữa sưng đau mắt, hoa mắt, mắt rủ xuống. Đa phần nó chỉ có tác dụng chữa trị bệnh về mắt, nhưng chưa từng nghe nói có thể chữa liệt mặt.

Nghĩ đến đây, trong lòng Hồ lão y sư cả kinh. Ông bạn già nhà mình am hiểu nhất là ngoại khoa xoa bóp. Kỹ thuật châm cứu không giỏi lắm, tiểu đồ đệ này nhà mình dùng châm, là dựa vào đâu?

Nhìn châm này đâm xuống, vẻ mặt Hồ lão y sư ở bên trầm xuống. Con trai lão Trương trong lòng càng bình tĩnh, âm thầm nở nụ cười lạnh, giống như đang thấy một xấp chi phiếu lớn đang ngoắc tay gọi mình.

Sau khi Giang Nguyên châm vào huyết dương bạch, lại châm hai ngân châm vào vị trí huyết thái dương hai bên.

Nhìn thủ pháp của Giang Nguyên càng lúc càng nhanh, trong lòng Hồ lão y sư càng lúc càng lo lắng. Huyết thái dương chủ yếu chữa đau đầu đau răng, có liên quan gì đến liệt mặt chứ?

Những người bên cạnh lúc này cũng dần nhìn thấy vẻ mặt khó coi của Hồ lão y sư, vốn trong lòng họ còn chút mong chờ, giờ ai nấy đều than thầm: “Nhìn bộ dạng của Hồ lão y sư, xem ra bác sĩ Tiểu Giang này thật sự tuổi trẻ nông nổi, cần răng ra trận rồi...”

Lúc này Giang Nguyên đang tập trung toàn bộ tinh thần để châm cứu, chẳng có tâm tư đâu để ý suy nghĩ của những người bên cạnh. Hắn chỉ dựa theo phán đoán của bản thân, liên tục hạ xuống bảy tám cây ngân châm.

Nhìn cây ngân châm dài sáu bảy tấc đâm vào mặt, những người bên cạnh nhìn mà thót cả tim. Ngân châm dài như vậy, sẽ không xảy ra vấn đề gì chứ?

Nhưng ông lão ngồi kia thì tương đối bình tĩnh. Giang Nguyên đâm kim xuống, ngoài trừ chút cảm giác đau đớn thì chẳng có cảm giác gì quá lớn. Lúc này ông hy vọng bác sĩ Tiểu Giang có bản lĩnh, có thể chữa khỏi chứng bệnh này của mình thì tốt quá.

Sau khi Giang Nguyên châm cứu xong bảy tám cây ngân châm liền thở hắt ra, sau đó đưa tay lau mồ hôi trên trán.

Mấy cây ngân châm này đã tiêu tốn không ít sức lực của hắn. Dù sao phương pháp châm cứu này không đơn giản, vị trí châm vào

còn có độ sâu, vài phân vài ly đều có sự khác biệt riêng mới có thể đem lại hiệu quả tốt nhất.

- Ngải cứu...

Giang Nguyên đưa tay ra.

Trương Nhạc ở bên vò vàng đưa ngải cứu vào tay Giang Nguyên.

Giang Nguyên đưa tay ra nhẹ nhàng bẻ một đoạn nhỏ khoảng một ly châm lửa rồi nhẹ nhàng đặt trên đuôi ngân châm huyết thái dương bên trái.

Sau đó lại đặt một đoạn trên ngân châm bên phải...

Mọi người anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, rồi lại nhìn lão Trương đầu và mặt đầy ngân châm như nhím, còn có cả khói xanh, ai nấy nhìn nhau.

Lúc này về mặt Giang Nguyên vô cùng nghiêm túc, đưa ngón tay ra búng nhẹ vào mấy cây ngân châm còn lại, khiến cho đuôi ngân châm đang cắm trên mặt lão Trương bắt đầu chấn động nhanh chóng.

Con trai lão Trương đứng bên nhìn đồng hồ, cười lạnh nói:

- Đã hai mươi phút rồi...Hồ lão y sư... tốt nhất là ông chuẩn bị tiền đi!

- Cậu vò cái gì... Đến giờ rồi vẫn không được, dĩ nhiên chúng tôi sẽ không thiếu tiền cậu!

Lúc này Hồ lão y sư đã thông suốt. Cho dù kết quả cuối cùng như thế nào, nếu Giang Nguyên thật sự có thể chữa khỏi cho lão Trương thì đó là niềm vui bất ngờ. Còn nếu, hẳn không chữa được thì dù sao cũng đã thử một lần, về mặt khí thế không thể thua kém được.

Lúc này Giang Nguyên im lặng không nói. Lần này hẳn thật sự chỉ thử, chứ không nắm chắc 100%. Nếu như cho hẳn một ngày, hẳn có thể nắm chắc, nhưng châm cứu có một lần thì thật sự quá nguy hiểm.

Cách châm cứu gốc không dùng ngải cứu, nhưng Giang Nguyên muốn tốc độ hồi phục nhanh hơn, nên cũng chỉ cố gắng nghĩ ra cách này. Dựa vào nhiệt lượng tỏa ra khi đốt của ngải cứu để gia tăng tốc độ thông suốt các kinh mạch trên mặt, đồng thời đẩy khí lạnh ra...

Cái này chỉ có hiệu quả tức thời, cho dù không thể chữa khỏi hoàn toàn, nhưng cũng có thể có chút tác dụng...

TUYỆT PHẨM THIÊN Y

Chương 58: Châm một lần hiệu quả tức thời

Nhìn đuôi ngân châm khẽ rung lên tạo ra những tia sáng bạc, Giang Nguyên thở hắt ra.

Mình đã cố gắng hết sức, lần này thành hay không, đều phải chờ mười phút tiếp theo.

Con trai lão Trương đứng bên cười lạnh, không biết là vì nhìn thấy mặt cha mình bị châm như con nhím hay cười ngân châm đầy mặt kia, nhưng dù thế nào thì nụ cười này cũng khiến những người bên cạnh lạnh lòng.

Chuyện này có gì mà há hê chứ? Đây là cha mà đấy. mà hy vọng bệnh của cha mà không chữa được à?

Đương nhiên, lúc này cũng không ai lên tiếng. Dù sao bây giờ người ta cũng đã tập thành thói quen chỉ quét tuyết cửa nhà mình, không thèm để ý sương nhà người khác rồi. Những chuyện không liên quan đến mình thế này, dĩ nhiên chẳng ai lên tiếng.

- Hừ... Hồ y sư... lấy tiền đi, chỉ còn hai ba phút nữa...

Con trai ông Trương về mặt cười lạnh nói:

- Cho các người thử lâu như vậy rồi, tôi còn vội đưa ba tôi đến bệnh viện. Nếu còn trì hoãn, các người không gánh nổi trách nhiệm đâu!

Lúc này vẻ mặt Hồ lão y sư buồn bã, nhìn lão Trương, thấy miệng của ông ta vẫn lệch, không hề có chút động tĩnh gì. Ông khẽ thở dài, giống như đột nhiên già nua đi vài tuổi. Sau đó, ông đưa tay lấy ra một thẻ ngân hàng, đưa cho Trương Nhạc đứng bên cạnh, bảo anh ta đi rút hai vạn tệ.

Nhìn thấy hành động của Hồ lão y sư, con trai lão Trương đứng bên lộ vẻ đắc ý. Cuối cùng thì lão già này cũng chịu thua rồi, hê hê... Lần này đợi cha vào viện, tứ tử tứ đến đòi tiền, không sợ lão già này không đưa.

Lúc này Trương Nhạc cũng mặt mày u ám, nhìn tấm thẻ trong tay, cuối cùng vẫn trả lại, khò khò nói:

- Thầy... Lần này là do con không cẩn thận, không nói rõ với bệnh nhân... Khoản tiền này để con bỏ...

Dứt lời, anh ta xoay người định đi rút tiền.

- Đứng lại...

Anh ta vừa xoay người, một tiếng quát nhẹ vang lên.

Trương Nhạc nghe thấy giọng nói quen thuộc này liền giật thót tim, căng thẳng quay đầu lại, khuôn mặt tràn đầy hy vọng nhìn về phía Giang Nguyên. Anh ta thấy Giang Nguyên đứng trước mặt lão Trương, khuôn mặt mỉm cười nhìn lão Trương.

- A a... miệng lão Trương... thật sự đang dần khá hơn kìa... xem kìa...

Những người bên cạnh sớm đã chỉ vào mặt lão Trương, kinh ngạc kêu lên.

Cả đám người vội vàng duỗi dài cổ sang nhìn, lập tức nhìn thấy cái miệng vốn méo xệch của lão Trương lúc này dường như đã thật sự không méo lắm nữa. Hơn nữa, nếu mọi người nhìn kỹ, thậm chí còn có thể thấy, cái miệng đang dần hồi phục với tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy được.

- A... thầy, khỏi rồi, thật sự khỏi rồi...

Trương Nhạc bối rối đi sát về phía trước, nhìn thật cẩn thận. Cuối cùng anh ta không tìm được quay đầu vui mừng gọi Hồ lão y sư.

Mây đen trên mặt các bác sĩ khác đang vây xung quanh cũng tan đi, ai nấy đều lộ nụ cười vui mừng.

Con trai của lão Trương nhìn thấy miệng của cha mình thật sự bắt đầu khởi, vẻ mặt vô cùng âm trầm. Ban nãy gã còn nhìn thấy những tờ chi phiếu trắng bóng rơi vào tay, sau này ít nhất gã còn có thể kiếm được từ Hồ lão y sư này vài vạn tệ, giờ thì tan thành bột bóng mất rồi.

Người này vẻ mặt âm trầm nhìn mọi chuyện, sắc mặt khi xanh khi đen, cuối cùng nhìn thấy miệng cha mình đang dần hồi phục. Sau một lúc, chỉ còn một chút nữa vẫn chưa thể trở lại như cũ thì cuối cùng quá trình này cũng dừng lại.

Tên này lập tức lộ vẻ vui mừng, đi đến đưa tay ra nói:

- Nhìn đi... đã hơn nửa tiếng đồng hồ rồi, miệng của ba tôi vẫn còn méo... mau bồi thường đi!

Nhìn thấy con trai lão Trương da mặt dày như vậy, những người đứng cạnh đều sững sốt. Thằng này bịp tiền, đúng là đến mức không còn biết xấu hổ là gì nữa rồi.

- Trương Chí... được rồi... ba đã đỡ nhiều lắm rồi...

Lúc này lão Trương ngồi đó, vui mừng sờ miệng mình, cảm thấy đã tốt hơn nhiều. Ông vừa nghe thấy con trai nói vậy, cổ liền rụt lại, nhưng vẫn cẩn thận nói.

- Đỡ nhiều cái gì, rõ ràng là vẫn chưa khỏi...

Sắc mặt Trương Chí này biến đổi, hung hăng trừng mắt với cha mình, lạnh giọng nói:

- Bản thân ba không nhìn thấy được thì đừng nói lung tung. Chẳng phải con đều vì ba sao. Còn nhiều lời, ông đây đâm chết cả ông bây giờ!

- Sao mà có thể nói chuyện với cha mà như vậy!

Cuối cùng Giang Nguyên đã không nhịn được nữa. Hắn ghét nhất là thứ bất hiểu, liền tức giận quát:

- Mày có biết hiểu thảo là gì không? Có biết liêm sỉ là gì không?

- Tao mặc kệ mày nói gì, dù sao chúng ta cũng đã thỏa thuận cả rồi. Trong nửa tiếng bọn mày không chữa khỏi cho ba tao, mẹ nó, bọn mày đền tiền đi!

Người này trừng mắt, chỉ vào miệng cha mình, lạnh giọng nói:

- Chẳng lẽ mày không thấy miệng vẫn còn méo à!

- Được...

Giang Nguyên giận dữ cười, sau đó nói:

- Được, tao chữa khỏi cho ông ấy, xem mày còn gì để nói!

Giang Nguyên đưa tay ra lại cầm một cây ngân châm lên, nhưng đã bị Trương Chí cản lại. Trương Chí trừng mắt nói với Giang Nguyên:

- Mày nói nửa tiếng, giờ hết nửa tiếng rồi, không thể chữa nữa... mau đưa tiền đây!

- Mày... mày là thằng súc sinh, bác sĩ Tiểu Giang chữa cho ba mày, mày còn cản lại... Lễ nào hai vạn tệ này còn quan trọng hơn bệnh của ba mày?

Một bệnh nhân bên cạnh thấy vậy hai mắt bốc hỏa. Ông chưa từng thấy người con trai nào ham tiền đến không biết xấu hổ như vậy, thậm chí còn bất chấp bệnh của cha mình. Cuối cùng ông không nhịn được nữa bước ra chỉ mặt Trương Chí, mắng.

- Lão già ông... liên quan quái gì đến ông...

Trương Chí bị người này chỉ mặt mắng, không nén được xấu hổ mắng, và một cái tát đã đánh đến, dĩ nhiên cái tát này là vào mặt của ông cụ đứng ra mắng gã kia.

- Cái tên súc sinh mất tính người này...

Cuối cùng Giang Nguyên không nhịn được nữa, đập một đập. Lần này cú đập trúng thẳng bụng gã, đập cho gã đung vào tường rồi mới lặn xuống.

Nhìn thấy Giang Nguyên đập cho Trương Chí lặn lộn trên mặt đất, lúc này lão Trương đang ngồi trên ghế mắt đầy lệ đứng dậy vỗ tay, hét lớn:

- Đánh hay lắm...

- Tao nuôi mày lớn, không ngờ lại nuôi ra một đứa chỉ biết có tiền trong mắt như mày... sớm biết như vậy thì tao vứt mày trong hố phân cho chết đuối là được rồi...

Lão Trương mặt đầy ngân châm tức giận mắng. Những người bên cạnh nhìn thấy mà run lên.

Giang Nguyên cũng thấy khuôn mặt đầy mồ hôi, lại có cả ngân châm đang run rẩy đúng là hơi... hơi dạo người. Hắn vội vã chạy lên trước, cẩn thận trấn an:

- Ông cụ Trương đừng giận, đừng giận... Cứ ngồi xuống đã, đừng tức giận ảnh hưởng sức khỏe...

Đợi đến khi tim lão Trương bình ổn lại, Giang Nguyên mới cẩn thận rút ngân châm trên mặt lão Trương. Sau đó hắn cẩn thận nhìn cái miệng còn hơi méo của lão Trương, vẫy tay với Trương Nhạc, nói:

- Đem tam lăng châm đến đây!

Trương Nhạc nhìn thấy Trương Chí cả một lúc lâu vẫn chưa thể bò dậy được lập tức cảm thấy như trút được giận, tâm tình thoải mái. Anh ta vừa nghe thấy vậy, vội vã cẩn thận đưa một cây Tam lăng châm sang.

Những người bên cạnh lúc này đều cẩn thận nhìn Giang Nguyên, xem Giang Nguyên chữa khỏi cho lão Trương như thế nào.

Giang Nguyên hơi mỉm cười, trong ánh mắt chờ đợi của lão Trương, cây Tam lăng châm trong tay nhẹ nhàng đâm xuống huyết nhân trung của lão Trương.

- Ai...

Lão Trương thấp giọng kêu lên một tiếng đau đớn, đưa tay xoa một cái, đã thấy lần này bị Giang Nguyên châm ra máu. Nhưng những người bên cạnh vừa nhìn, đã cười lớn, nói:

- Lão Trương... khỏi rồi. Giờ đã không bị méo nữa...

TUYỆT PHẨM THIÊN Y

Chương 59: Mộ danh mà đến

Trong tay thần y Tiểu Giang, cái miệng méo xệch của lão Trương chỉ trong nửa tiếng ngắn ngủi đã được chữa khỏi. Các bệnh nhân và bác sĩ đứng vây xem bên cạnh ai nấy đều vui mừng cuống quýt vỗ tay.

Các bác sĩ vui mừng là vì cuối cùng phòng khám cũng thoát được một kiếp nạn, cứu vãn được danh dự. Các bệnh nhân vui mừng là vì đã có thêm một tiểu thần y. Sau này nếu lỡ như sức khỏe có vấn đề gì, họ lại có thêm một hy vọng được cứu chữa.

Nhìn thấy cha mình đang đứng ở giữa vui mừng sờ miệng, còn được những người khác bên cạnh vỗ tay, sắc mặt Trương Chí xanh mét. Gã đưa tay lau vết máu khóe miệng, oán hận nhìn Giang Nguyên một cái rồi lén lút rời đi.

Đứng ở cửa, Trương Chí quay đầu lại nhìn Giang Nguyên một cái, tàn nhẫn nói thầm:

- Ông đây sẽ không tha cho mày đâu!

Giang Nguyên đứng đó, dường như cảm nhận được ánh mắt uy hiếp kia của Trương Chí liền quay đầu lại nhìn theo bóng lưng Trương Chí, nhẹ nhàng nở nụ cười lạnh.

- Trương Nhạc, điều kiện chữa trị hiện tại cực tệ, lần sau gặp phải bệnh nhân như vậy nhất định phải chú ý, phải tỉ mỉ kiên nhẫn, nói rõ tất cả các khả năng cho bệnh nhân. May là lần này có Giang Nguyên nên mọi chuyện không có vấn đề gì lớn, cho nên ta cũng

không xử phạt con nữa...

Hồ lão y sư trước nay luôn công bằng, hơn nữa hiện tại phòng khám cũng không thể thiếu được Trương Nhạc nên cũng chẳng xử phạt gì... Chuyện này kể ra thì cũng chỉ có thể trách Trương Nhạc không may. Gần đây thằng nhãi này xui xẻo quá, may là không liên lụy đến phòng khám. Hơn nữa, nhờ có Giang Nguyên, danh tiếng của phòng khám được vực dậy, tâm tình của Hồ lão y sư cũng tốt hơn nên không truy cứu chuyện đó nữa.

Nghe Hồ lão y sư nói vậy, Trương Nhạc cũng thở phào nhẹ nhõm. Anh ta nhìn Giang Nguyên đang đứng cạnh, trong mắt chứa thêm vài phần cảm kích.

Phòng khám nhanh chóng khôi phục sự yên tĩnh, Giang Nguyên cũng thở phào nhẹ nhõm, âm thầm cảm thấy may mắn. Tổ sư gia này cũng khá thú vị. Nếu không phải mấy ngày nay lão dạy cái trò này, thì chuyện lần này mình cũng chẳng có cách nào giải quyết.

Đêm yên tĩnh trôi qua, Giang Nguyên nằm trên giường, vết xăm chỗ vai trái thỉnh thoảng vẫn lóe lên, đôi mắt của Giang Nguyên vẫn bất giác rung động. Hắn đang bị động tiếp thu những phân tích và hấp thụ đối với năng lượng tinh thần. Từng bức ảnh kèm theo giọng nói của Tổ sư gia đang tiến vào trong đầu hắn.

- Cơ thể sắp tỉnh rồi, tạm dừng phân tích hấp thụ năng lượng tinh thần. Trước mắt con đã hấp thụ được sáu tin tức về kinh mạch, 102 tin tức về huyết vị, phần còn lại đợi khi cơ thể rơi vào giấc ngủ sẽ lại hấp thụ tiếp.

Nửa giờ sau, Giang Nguyên tỉnh lại từ trong giấc ngủ, nhẹ nhàng lắc đầu, cảm thấy đầu nặng như chì. Giang Nguyên cũng chẳng than thở gì, dù sao bây giờ hắn cũng đã cảm nhận được sâu sắc lợi ích của những giấc mộng mơ hồ hàng ngày rồi.

Nếu không có những mộng cảnh như có như không hàng ngày này, những chuyện như hôm qua mình không thể nào xử lý tốt được như vậy.

Đã có hiệu quả như vậy, vậy thì may mơ màng thêm một hai năm cũng có sao đâu. Giang Nguyên sờ sờ đầu rồi vội vàng rời khỏi

giường. Sau khi hẩn rửa mặt liền vội vàng thay quần áo, chạy bước nhỏ về phía sân trường Đại học Đông Nguyên.

- Học, học, học...

Sau khi tập một đoạn Ngũ Cầm Hí, toàn thân Giang Nguyên liền toát mồ hôi. Hẩn cảm thấy toàn thân thoải mái, tay chân tứ chi cảm thấy vô cùng linh hoạt, tinh thần cũng tăng lên gấp bội.

“Hình như trước đây không thoải mái được như vậy...” Giang Nguyên hơi nghi hoặc lau mồ hôi trên trán, sau đó mặc T-shirt vào, chậm rãi đi trên con đường ban nãy đến đây.

Hẩn vừa đi vừa nghi hoặc. Hẩn luyện Ngũ Cầm Hí đã mười mấy năm rồi, tuy có tiến bộ, hơn nữa sau khi luyện xong, cảm giác toàn thân rất thoải mái, tương đối không tệ. Nhưng, hẩn chưa từng có cảm giác mãnh liệt như thế này.

Sau khi suy nghĩ một lát Giang Nguyên vẫn chưa thể nghĩ thông suốt được, cho nên Giang Nguyên lắc đầu không suy nghĩ nhiều nữa mà đi thẳng về phía cổng trường.

Lúc này đã sắp bảy giờ ba mươi rồi, sinh viên trên đường cũng dần đông hơn. Giờ tắm rửa, thay quần áo, ăn bữa sáng cần có chút thời gian, cho nên Giang Nguyên bước nhanh về phía phòng khám.

Có điều chưa đi đến cổng, hẩn đã nhìn thấy một bóng dáng xinh đẹp dường như đang cúi đầu, lòng đầy tâm sự đi đến trước mặt mình.

Giang Nguyên mỉm cười, sau đó kêu lên:

- Tiểu Vũ!

Nghe thấy giọng Giang Nguyên, sau khi sửng sốt một lúc, Tiểu Vũ ngẩng đầu lên, nhìn Giang Nguyên, sau đó trên mặt lộ ra nụ cười mỉm, nói:

- Anh Nguyên... Sao anh lại ở đây?

- Ủ... anh vừa mới vào chạy bộ... ăn sáng chưa?

Giang Nguyên mỉm cười hỏi.

- Ăn rồi ạ!

Nhìn trán Giang Nguyên còn sót lại chút mồ hôi, Tiểu Vũ ngưỡng ngừng cười cười.

- Hình như thấy em không vui, có chuyện gì à?

Giang Nguyên nhìn thấy tâm tình Tiểu Vũ dường như không vui liền tò mò hỏi thăm.

- A... Không có việc gì không có việc gì.

Nghe Giang Nguyên hỏi vậy, Tiểu Vũ vội vàng cười lắc đầu nói:

- Có thể do tối qua em ngủ không ngon nên giờ chẳng tỉnh táo nổi!

- Ừm... nhớ là tối đừng thức khuya quá...

Giang Nguyên cười gật đầu, nhìn thời gian thấy không còn sớm nữa, liền nói:

- Được rồi, anh phải về mở cửa phòng khám. Em nhớ có chuyện gì thì tới phòng khám tìm anh nhé!

- Biết rồi ạ, cảm ơn anh Nguyên, anh mau đi đi...

Tiểu Vũ cười gật đầu nói.

Giang Nguyên vẫy tay với Tiểu Vũ, sau đó đi về phía phòng khám.

Vì hiện nay rất nhiều bệnh nhân già đều biết buổi chiều Hồ lão y sư và bác sĩ Tiểu Giang thường phải đi dạy ở Đại học Đông Nguyên, cho nên hầu hết bệnh nhân già đều chọn đến khám vào buổi sáng.

- Thầy... cái này xong rồi...

Giang Nguyên đưa đơn thuốc đã kê xong đặt bên tay Hồ lão y sư, sau đó ra hiệu bảo bệnh nhân ngồi bên chỗ Hồ lão y sư, rồi mỉm cười nhắc bệnh nhân tiếp theo:

- Người kế tiếp!

- Tốt quá... cuối cùng cũng đến phiên tôi...

Một bệnh nhân vui mừng bước đến, ngồi xuống bên cạnh Giang Nguyên, vội vàng đưa tay đặt lên gối bắt mạch, khách khí mỉm cười nói với Giang Nguyên:

- Bác sĩ Giang, phải làm phiền cậu rồi!

Giang Nguyên mỉm cười gật đầu nói:

- Cụ có chỗ nào không thoải mái ạ...

- A... chủ yếu là chỗ thắt lưng này đau lắm, bệnh cũ mấy năm rồi. Tôi nghe nói bác sĩ Giang châm cứu rất giỏi, muốn đến kê chút thuốc, tiện thể nhờ cậu châm cứu cho tôi xem thử!

- A... được, được...

Giang Nguyên sững sốt, không ngờ chuyện hôm qua lại truyền đi rộng rãi như vậy. Lần này đã có người cố ý đến tìm mình châm cứu. Hắn liền cười gật đầu, nói:

- Được... để cháu xem thử đã...

Hồ lão y sư bên cạnh nghe thấy ông cụ nói vậy, cũng mỉm cười gật đầu. Ông không ngờ việc này lại truyền đi nhanh như vậy. Vốn bệnh nhân tìm đến gây chuyện, giờ đã đem lại lợi ích cho phòng khám, đem về cho phòng khám bệnh nhân mới.

Mặc dù người ta đến tìm Giang Nguyên, nhưng dù sao cũng đem lại khách hàng mới cho phòng khám. Hơn nữa, Giang Nguyên là đồ đệ của mình, đồ đệ nổi tiếng khiến Hồ lão y sư cực kỳ vui vẻ.

TUYỆT PHẨM THIÊN Y

Chương 60: Có khách đến cửa

Giang Nguyên cẩn thận bắt mạch cho ông cụ này, nhìn ông cụ thỉnh thoảng đưa tay dấm lưng, động tác lộ vẻ đau đớn. Sau khi

hắn kiểm tra xong, thoáng trầm tư. Trong lòng hắn đã có vài suy đoán. Chứng đau lưng của ông cụ này rất đơn giản, chỉ là do mệt mỏi cơ thắt lưng tích tụ nhiều năm, cũng không khó chữa trị, chỉ cần kết hợp xoa bóp và châm cứu, hơn nữa phải chữa trong một khoảng thời gian.

Hắn liền cười nhạt nói:

- Cụ ơi, cơ thắt lưng của cụ bị lao lực. Muốn nó không đau thì dễ, nhưng muốn sau này không tái phát nữa thì hơi khó.

- Ồ... có thể khiến nó không đau à? Có thể đảm bảo bao lâu không tái phát?

Nghe thấy những lời này, đồng chí già sáng ngời hai mắt, vội vàng hỏi.

Giang Nguyên cười cười, sau đó nói:

- Bệnh này của cụ phải uống thuốc trong năm ngày liên tục, sau đó phải liên tục xoa bóp châm cứu trong năm ngày, ít nhất có thể đảm bảo ba tháng không tái phát. Đương nhiên nếu như bảo vệ tốt, không để chịu gió lạnh, không làm việc gì phải dùng sức lực quá độ, vậy thì một hai năm không tái phát cũng là bình thường!

- Thật sao?

Nghe Giang Nguyên nói vậy, đôi mắt lão đồng chí này sáng ngời, vui mừng nói:

- Bác sĩ Giang, cậu chắc chắn chứ? Thắt lưng này của tôi trước giờ phải uống thuốc không ngừng mới đỡ. Hơn nữa, chỉ cần một ngày tôi không uống thuốc là không được. Nếu như theo cậu nói chữa trị trong năm ngày ít nhất có thể đảm bảo trong ba tháng sao? Thậm chí còn có thể một năm không tái phát à?

Giang Nguyên mỉm cười, gật đầu nói:

- Đương nhiên...Chỉ cần tự chú ý, bình thường giữ gìn thật tốt, muốn một hai năm không tái phát không khó!

- Vậy thì tốt quá rồi...

Đồng chí già hưng phấn nói:

- Vậy thì phiền bác sĩ Giang rồi. Chỉ cần có thể đảm bảo lưng tôi không đau, đừng nói năm ngày, dù mười lăm ngày cũng được. Cái chứng đau lưng này của tôi, vốn chỉ cần một ngày uống thuốc một lần thuốc giảm đau là được. Giờ mỗi ngày tôi phải uống ba lần thuốc mới giảm. Hiệu quả thuốc càng lúc càng kém. Tôi thật sự sợ sau này thuốc giảm đau cũng không có tác dụng nữa!

Nhìn thấy vẻ hưng phấn của đồng chí già, Giang Nguyên rất hiểu. Chứng bệnh cũ dây dưa nhiều năm khiến người ta đau khổ có hy vọng, ai cũng vui mừng cả.

Nghĩ vậy, Giang Nguyên âm thầm hạ quyết tâm. Sau này nếu có thêm nhiều cơ hội học thêm nhiều thứ, chắc chắn mình sẽ nắm cho thật chắc. Chỉ người đủ năng lực mới có thể giúp đỡ cho nhiều người hơn, mới có thể có đủ năng lực làm chuyện mình muốn làm.

Những bệnh nhân khác bên cạnh đang chờ khám nhìn thấy vẻ vui mừng của ông cụ, ai nấy đều vô cùng đồng cảm. Họ đều đến khám bệnh, dĩ nhiên đều hiểu những kiểu bệnh già tích tụ nhiều năm này, một khi có hy vọng sẽ khiến người ta vui mừng nhường nào.

Lúc này mọi người cũng đều vui mừng. Bác sĩ Tiểu Giang này giỏi như vậy, Hồ lão y sư là thầy dĩ nhiên càng tài giỏi hơn nữa. Cho dù thầy trò họ ai giỏi hơn ai thì chung quy lại đến phòng khám Khánh Nguyên này không hề sai lầm.

Có điều trong lòng họ còn chút nghi ngờ. Bác sĩ Tiểu Giang này nói tự tin như vậy, những hiệu quả thật sự linh nghiệm như vậy sao?

Giang Nguyên lập tức cầm bút kê đơn thuốc, đưa cho Hồ lão y sư, sau đó mới cười với ông cụ:

- Ông qua bên kia để thầy cháu xem lại nhé!

Ai ngờ Hồ lão y sư bên cạnh liền tiện tay ký tên lên rồi đưa trở lại, cười nói:

- Không cần, Giang Nguyên... Con đưa ông ấy sang phòng chữa bệnh bên cạnh châm cứu đi...

- A...

Giang Nguyên thấy Hồ lão y sư không thèm nhìn đã ký tên không khỏi sửng sốt. Hắn thấy khuôn mặt mỉm cười của Hồ lão y sư, trong lòng tuôn ra tia ấm áp. Hắn biết giờ Hồ lão y sư đã coi hắn là một bác sĩ thật sự có tư ách khám chữa bệnh độc lập chứ không còn là học trò nữa. Hắn lập tức chậm rãi gật đầu nói:

- Vâng...

Giang Nguyên nhận đơn thuốc rồi cười đưa cho ông cụ, sau đó cười nói:

- Cụ đi theo cháu ạ...

- Ai... được..

Về mặt đồng chí già đây mong chờ, tay chống thắt lưng đứng dậy. Sau khi ông trò chuyện với Hồ lão y sư vài câu thì liền đi theo sau Giang Nguyên, hai tay đỡ thắt lưng, còng người xuống, chậm rãi đi về phía phòng trị liệu.

Dĩ nhiên là Giang Nguyên rành xoa bóp nhất. Tuy hiện tại mỗi đêm Tổ sư gia đều dạy về châm cứu các huyệt vị kinh mạch trong đầu, căn bản vẫn chưa tiếp xúc tới xoa bóp, nhưng đối với Giang Nguyên mà nói, việc này giống như bản lĩnh ăn cơm của hắn, không cần phải dạy hắn cũng đã đủ dùng.

Giang Nguyên bảo đồng chí già này nằm trên giường trị liệu, hắn bảo y tá cầm một chai dầu đến. Giang Nguyên nhìn nhãn hiệu của chai dầu, gật đầu hài lòng. Chai dầu nhãn hiệu này của HongKong sản xuất mấy năm nay hắn dùng nhiều nhất, hiệu quả rất tốt.

Hắn xoa hai tay vào nhau cho nóng trước, sau đó đổ dầu vào lòng bàn tay, nhẹ nhàng chà xát một lát rồi đặt hai tay lên phần eo của đồng chí già, bắt đầu nhẹ nhàng xoa bóp thuận theo cơ thắt lưng.

Đồng chí già này liền kêu lên “Ai ui, ối...”. Trong tiếng kêu này, Giang Nguyên xoa bóp hai ba phút rồi thì nhẹ tay bớt. Với những đồng chí già tuổi tác đã cao như thế này, Giang Nguyên không dám mạnh tay như với Tỉnh trưởng La kia. Hơn nữa, chứng bệnh của họ cũng không giống, cứ xoa bóp chầm chậm vẫn hơn.

Sau đó, hắn cầm ngân châm bên cạnh lên khử trùng rồi đâm xuống bốn huyết vị thận du, ủy trung, khí hải du, đại tràng du. Tốc độ châm kim của hắn vô cùng nhanh chóng. Sau đó, hắn lại dùng ngón cứu hơ nóng đặt lên.

Sau khi châm ngân châm, Giang Nguyên mỉm cười, gật đầu nói:

- Ông đừng nhúc nhích nhé, mười phút nữa là được rồi ạ!

Dứt lời, Giang Nguyên đứng bên quan sát một lát, thấy đồng chí già này không có gì bất thường, chỉ có khuôn mặt rất thoải mái, hắn mới thở phào. Dù sao người già cũng không thể so được với thanh niên, kiểu kích thích hơi mạnh một chút thể này rất dễ dẫn đến những phản ứng khác thường.

Sau khi mười phút kết thúc, hắn bèn đưa tay nhỏ từng cây ngân châm ra, đỡ đồng chí già dậy, sau đó cười nói:

- Giờ cảm thấy thế nào ạ?

Đồng chí già này cẩn thận đứng dậy, trên mặt dần lộ vẻ vui mừng, đợi sau khi ông chậm rãi xoay lưng một chút, cuối cùng trên mặt đã lộ tia mừng rỡ, vui sướng nói:

- Hình như không đau nữa!

Dứt lời, ông lại xoay thêm lần nữa, cảm thấy phần lưng không hề có cảm giác đau đốn gì. Thế là ông vừa xoay lưng vừa hưng phấn nhìn Giang Nguyên nói:

- Đúng là không đau một chút nào!

- Ôi ôi... ông ơi, ông ơi, từ từ từ từ...

Giang Nguyên nhìn thấy đồng chí già này càng xoay càng hưng phấn, hưng phấn đến mức suýt chút nữa xoay điệu ương ca liên cười khổ. Đồng chí già này lưng vừa đỡ đã thật sự coi mình như thanh niên mất rồi, hắn vội vã ngăn lại:

- Ông ơi đừng xoay nữa, đừng xoay nữa... ông mà xoay nữa là lưng lại trở về như cũ đấy...

- A... đúng, đúng, quên mất quên mất...

Ông cụ nhìn thấy vẻ căng thẳng của Giang Nguyên mới cả kinh, vội vàng ngừng lại, xác định lưng mình không sao mới mặt mày hối lỗi nói với Giang Nguyên:

- À à... vui quá nên suýt quên mất!

Những bệnh nhân đang chờ khám nhìn thấy đồng chí già này lúc ra khỏi cửa còn phải đỡ lưng, giờ quay lại thì mặt mày nhẹ nhõm bước từng bước thoải mái, mắt ai nấy đều tròn tròn!

Giang Nguyên vừa mới khách sáo tiễn ông cụ này ra khỏi cửa phòng khám, ngoài cửa có hai cảnh sát tiến vào...

TUYỆT PHẨM THIÊN Y

Chương 61: Cố ý gây thương tích

Hai cảnh sát quan sát Giang Nguyên, một trong hai người khách khí hỏi:

- Anh là Giang Nguyên?

- Đúng... Tôi là Giang Nguyên...

Giang Nguyên lạnh nhạt cười gật đầu nói.

Thấy Giang Nguyên gật đầu, hai cảnh sát liếc nhau, sau đó một trong hai người gật đầu, nói:

- Được... có người tố cáo anh cố ý gây thương tích. Xin mời anh đi theo chúng tôi...

Một cảnh sát khác đưa còng tay ra định còng tay Giang Nguyên lại.

Giang Nguyên nhướng mày, tay phải nhẹ nhàng vùng, đẩy chiếc còng tay kia ra, lãnh đạm nói:

- Xin hỏi các anh đang bắt giữ người sao?

- Hi... Thăng nhãi, mày còn dám phản kháng à?

Cảnh sát nọ thấy tay mình bị Giang Nguyên tiện tay hất đi, hai mắt trừng lớn, sắp nổi bão.

Hai mắt Giang Nguyên lạnh lùng, nhìn hai người, trầm giọng quát:

- Tôi hỏi các anh, muốn bắt giữ người sao?

Hai cảnh sát nghe thấy Giang Nguyên trầm giọng liền cảm thấy trong lòng phát lạnh, đặc biệt là viên cảnh sát cầm còng tay đã bị sát khí trong mắt Giang Nguyên dọa cho bước thụt lùi.

Lúc này, Hồ lão y sư bên trong cũng phát hiện có chuyện bất thường liền đứng dậy đi nhanh tới. Ông nhìn hai viên cảnh sát, biến sắc, trầm giọng nói:

- Các anh định làm gì?

Lúc này viên cảnh sát kia mới hoàn hồn, nhìn khuôn mặt lạnh lẽo bức người của Giang Nguyên, lại nhìn Hồ lão y sư, ho khan một tiếng, sau đó mới tươi cười nhìn Hồ lão y sư nói:

- Hồ y sư... có người tố cáo Giang Nguyên cố ý gây thương tích. Chúng tôi chỉ tuân lệnh đến đưa Giang Nguyên về đồn để tiếp nhận điều tra!

- Ồ?

Hồ lão y sư nhướng mày, sau đó lập tức hiểu ra, trầm giọng nói:

- Là tên họ Trương kia? Trương Chí?

- Chuyện này chúng tôi cũng không rõ lắm... Giang Nguyên, đi theo chúng tôi một chuyến!

Lúc này viên cảnh sát này đã khách sáo hơn. Viên cảnh sát cầm còng tay đứng cạnh cũng hừ khế một tiếng, nhưng không dám còng Giang Nguyên nữa.

- Các anh bảo tôi hợp tác điều tra thì được... Nhưng nếu không có lệnh bắt người, thì xin đừng đem thứ đồ chơi kia ra dọa người!

Giang Nguyên lãnh đạm hừ khế.

Sau đó hắn quay đầu cười nhạt, nói với Hồ lão y sư:

- Thầy... con đi với họ một chuyến!

Lúc này vẻ mặt Hồ lão y sư vô cùng phần nộ. Ông nghe Giang Nguyên nói vậy liền hít sâu một hơi:

- Được. Giang Nguyên con đi chung với họ đi... Yên tâm, ta chắc chắn sẽ không để con xảy ra chuyện gì đâu!

Giang Nguyên cười cười, sau đó liền cởi trang phục làm việc, treo ở sau cửa.

Ông cụ kia đang đứng bên cạnh lúc này vẻ mặt phần nộ nhìn mấy viên cảnh sát, nói:

- Các cậu làm gì vậy? Bác sĩ Giang tốt như vậy, tại sao lại bắt cậu ấy?

- Đúng đúng... Sao các anh lại bắt bác sĩ Giang? Hôm qua chúng tôi đều có mặt, đều nhìn thấy rõ. Tên họ Trương kia đánh Hồ y sư trước... hơn nữa còn đánh cả người khác, cho nên bác sĩ Giang mới ra tay. Chúng tôi có thể làm chứng!

Ở đây có hai bệnh nhân hôm qua cũng có mặt lúc này đều lần lượt đứng dậy, phần nộ nói.

- Chúng tôi chỉ làm theo lệnh cấp trên đưa xuống, tình hình cụ thể phải về đồn mới biết được...

Lúc này viên cảnh sát kia nói chuyện đã nhẹ nhàng hơn nhiều. Giờ y đã phát hiện Giang Nguyên này không phải quả hồng mềm. Giờ chỉ có đưa đối phương trở về đồn trước thì mới không cần phải lo lắng.

Lúc này Giang Nguyên đã treo xong y phục làm việc, liền cười cười nói:

- Được rồi... Đi thôi, tôi đi cùng các anh một chuyến...

Nhìn Giang Nguyên đi theo hai viên cảnh sát ra ngoài, Hồ lão y sư đi theo sau. Những bác sĩ và y tá khác của phòng khám đều đuối the, nhìn Giang Nguyên lên xe. Tất cả mọi người đều biết chắc chắn chỉ có chuyện hôm qua mới khiến Giang Nguyên rơi vào hoàn cảnh hiện nay.

Cả đám ai nấy đều lo lắng nhìn theo, sau đó quay sang nhìn Hồ lão y sư. Hồ lão y sư đứng ở cửa, xanh mặt, đột nhiên trầm giọng nói:

- Giang Nguyên... Ta sẽ nhanh chóng nghĩ cách đưa con ra, chắc chắn sẽ không sao đâu!

Giang Nguyên cười gật đầu. Hắn không chút nghi ngờ lời của Hồ lão y sư, sau đó quay người lên xe.

Hai cảnh sát nhìn thấy Giang Nguyên lên xe liền đóng “bịch” cửa xe lại, không dám dừng lấy một khắc nhanh chóng lái xe đi.

Hai người nhìn Giang Nguyên qua gương chiếu hậu, sau đó liếc nhìn nhau rồi nở nụ cười lạnh. Ở ngoài mọi người sẽ chú ý đến mày, nhưng mày đã lên xe rồi, đợi đến đồn rồi, xem thằng nhãi mày còn có thể ngang ngược nữa không? Đến lúc đó chẳng phải để bọn tao mặc sức chà đạp sao?

Lúc này một cảnh sát lái xe, còn người kia thì bắt đầu gọi điện thoại:

- Đồn trưởng Vương, chúng tôi đã bắt được rồi, vâng... sẽ lập tức trở về đồn!

Sau khi ngắt điện thoại, viên cảnh sát này cười âm hiểm nhìn Giang Nguyên đang ngồi sau, sau đó không hề e dè nói với viên cảnh sát đang lái xe:

- Đồn trưởng Vương nói dẫn thẳng đến phòng thẩm vấn!

Giang Nguyên ngồi ở phía sau, nhìn bộ dạng của hai viên cảnh sát, lập tức thầm cười lạnh. Hắn biết lần này đối phương hạ quyết tâm muốn ra tay đối phó mình, nhưng hắn cũng không lo lắng lắm. Hắn dám đảm bảo, sẽ nhanh chóng có người đến cứu mình thôi. Hơn nữa, lần này tên Đồn trưởng Vương kia sợ là xui xẻo rồi.

Xe cảnh sát lặn bánh tến thẳng vào đồn cảnh sát. Sau đó, hai viên cảnh sát liền đưa Giang Nguyên vào một tòa lầu, rồi đẩy hẳn vào trong phòng thẩm vấn.

- Vào đi!

Viên cảnh sát lúc đầu cầm còng tay kia cười âm hiểm với Giang Nguyên.

Giang Nguyên mỉm cười, nhìn tấm biển trên cửa phòng thẩm vấn. Sau đó, hẳn lại nhìn viên cảnh sát kia, cười nói:

- Các người nghĩ cho kỹ đi, tôi vào đó rồi, đến lúc muốn mời tôi ra e là không dễ đâu đấy!

- Phì... Thằng ranh, tới đây rồi mà mày còn dám mạnh miệng!

Viên cảnh sát này đẩy mạnh Giang Nguyên vào trong.

Giang Nguyên nhẹ nhàng vung tay lên, chụp lấy cổ tay viên cảnh sát, nhẹ nhàng đẩy rồi gấp lại. Ngay lập tức viên cảnh sát kêu lên một tiếng bi thảm, rồi quỳ rạp xuống đất.

- Mày làm gì vậy... tấn công cảnh sát à?

Viên cảnh sát bên cạnh biến sắc, đưa tay rút súng ra, chỉ về phía Giang Nguyên hét lên:

- Buông tay!

Giang Nguyên mỉm cười, neho mắt nhìn khẩu súng trong tay viên cảnh sát, lãnh đạm nói:

- Chưa mở chốt an toàn kìa!

Viên cảnh sát này lại biến sắc, nhìn khẩu súng trong tay, sau đó lại nhìn Giang Nguyên đang cười lãnh đạm, khó khăn nuốt nước miếng, sau đó run run nói:

- Giờ mày chỉ có tội cố ý gây thương tích. Nếu như mày còn không buông tay, tức là tấn công cảnh sát... Mày nghĩ cho kỹ đi, đây là đồn cảnh sát... không thể làm bậy đâu!

Giang Nguyên cười khẽ một tiếng, sau đó lại nhìn viên cảnh sát đang bị mình bẻ cổ tay quỳ trên mặt đất không ngừng kêu rên thảm thiết. Hắn chậm rãi nói:

- Lần sau còn dám đưa tay về phía tôi, tôi không đảm bảo cánh tay này của anh còn có thể dùng được nữa không đâu!

Sau đó hắn nhẹ nhàng buông cổ tay viên cảnh sát này ra.

Lúc này viên cảnh sát này mới ôm cổ tay, hít một hơi lạnh, lảo lộn bò dậy từ trên mặt đất.

Viên cảnh sát này nhìn khuôn mặt đầy ý cười nhàn nhạt, cả những lời lẽ chứa sát khí của Giang Nguyên ban nãy trong lòng lạnh run. Mặc dù y không cảm thấy người thanh niên nho nhã này có chỗ nào đáng sợ, nhưng y vẫn cảm thấy đôi mắt của đối phương như thanh kiếm sắc bén, vừa nhìn đã khiến y lạnh run trong lòng, làm y không dám nghi ngờ những lời đối phương nói ban nãy là giả...

TUYỆT PHẨM THIÊN Y

Chương 62: Uy hiếp

Giang Nguyên nhìn thấy vẻ mặt khó coi của hai viên cảnh sát liền cười khẽ.

- Được... tôi vào trong đợi... bảo người của các anh nhanh lên một chút, các anh không có nhiều thời gian đâu...

Giang Nguyên lãnh đạm cười cười, sau đó chậm rãi bước vào trong phòng thẩm vấn.

Hai cảnh sát thấy Giang Nguyên tự tiến vào lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, sau khi liếc mắt nhìn nhau, khóa cánh cửa lại mới gọi điện thoại nói:

- Đồn trưởng Vương, người đã nhốt trong phòng thẩm vấn rồi...

- Được ạ, vậy chúng tôi đi trước ạ. Ngài đến phòng...

Sau khi cúp máy, hai người thở phào nhẹ nhõm, sau đó vội vàng xoay người rời đi. Đồng chí cảnh sát ban này suýt chút nữa bị Giang Nguyên bẻ gãy cổ tay chẳng còn tâm tình đâu mà truy cứu chuyện này, chỉ mong nhanh chóng thoát thân.

Kể ra thì hai cảnh sát này bình thường làm không ít việc thế này, nhưng những người bị đưa vào trong đó mà còn dám kiêu ngạo đến mức độ này thật sự không nhiều.

Lần này họ đã thật sự bị Giang Nguyên dọa. Đặc biệt là bộ dạng đáng sợ kia của Giang Nguyên, còn cả câu nói kia nữa khiến cho hai người run rẩy trong lòng.

Vốn theo thông lệ trước nay, sau khi đưa Giang Nguyên vào trong phòng thẩm vấn còn phải bắt Giang Nguyên ngồi lên ghế thẩm vấn mới được. Nhưng cả hai người đã không còn suy nghĩ này. Dù sao thì cũng đã bắt người về rồi phải mau chóng rời đi thôi. Vị bác sĩ Giang ở trong đó không phải nhân vật dễ chọc vào, có thể bớt dính vào việc này thì đừng có dính. Dù sao những gì lãnh đạo phân phó cũng đều đã làm rồi.

Đứng trong phòng thẩm vấn, Giang Nguyên tùy tiện nhìn khó xung quanh rồi nở nụ cười...

Phòng thẩm vấn của đồn công an trong nước đúng là đơn sơ. Bên trong chỉ có một cái ghế có khóa và một cái bàn thẩm vấn có hai chiếc ghế.

Loại phòng thẩm vấn như thế này, Giang Nguyên thấy không ít. Ít nhất là mấy năm nay hắn đã từng bị người ta thẩm vấn, và cũng thẩm vấn người khác. Đối với một nhân vật đảm nhiệm vị trí bác sĩ của tiểu đội Cô Lang như Giang Nguyên mà nói, học cách thẩm vấn cũng rất quan trọng.

Vì những bác sĩ theo đội có sở trường đặc biệt, hầu như đều phụ trách nhiệm vụ này. Cho nên, Giang Nguyên cũng đã từng bị đội trưởng ép học. Tuy lúc đó tâm hồn nhỏ bé của hắn đã phải chịu dày vò, thậm chí còn nhìn thấy những cảnh mà giờ nghĩ lại phải nôn vài lần. Nhưng, nôn mãi cũng thành quen.

Đương nhiên, với cấp độ của bọn Giang Nguyên thì không phải

dùng tra tấn bức cung là có thể khái quát được...

Nhìn phòng thẩm vấn đơn sơ u ám, Giang Nguyên thật sự chẳng chút hứng thú gì. Hắn khẽ thở dài, sau đó ngồi xuống ghế thẩm vấn, bắt hai chân lên, chờ người đến.

Chờ một lúc sau, cửa phòng thẩm vấn được mở ra. Sau khi hai người từ bên ngoài bước vào, cánh cửa lại bị đóng lại.

Giang Nguyên không hề động đậy, vẫn bắt hai chân lên, không ngờ bắt chân lên như vậy đúng là rất thoải mái.

- Ai ui... Đây không phải là bác sĩ Giang sao... Bác sĩ Giang anh hôm qua đúng là oai phong ghê...

Nghe thấy giọng nói quen thuộc khiến người ta thấy ghê tởm này, Giang Nguyên khẽ cười lạnh. Quả nhiên là người này. Nhưng hắn không ngờ, gã này đúng là có chút bản lĩnh, còn nhờ vả được Đồn trưởng ra tay đối phó mình.

Trương Chí đặc ý bước đến, nhìn Giang Nguyên, lại nhìn hai chân đang bắt lên của Giang Nguyên, sắc mặt biến đổi, hừ giọng nói:

- Mày cũng khá nhàn nhã đấy nhỉ...

Lập tức, ánh mắt gã hung ác, sau đó đập một đập về phía Giang Nguyên.

Giang Nguyên nhú mày, khóe miệng nở nụ cười nhạt. Sau đó, chân phải của hắn nhẹ nhàng nhấc lên, ngay lập tức vang lên tiếng kêu thảm thiết của Trương Chí. Gã lại ôm chân nhảy lò cò ở vị trí cũ, không ngừng kêu rên.

Nhìn thấy bộ dạng này của Trương Chí, Giang Nguyên khẽ cười. Hắn chỉ mới khẽ đưa chân lên, sau đó đợi chân Trương Chí đá sang, mũi chân mình vừa hay đụng lên thần kinh tê trên mặt sau đầu gối của Trương Chí.

Rất nhiều người đã từng trải qua chuyện này. Đặc biệt là ở chỗ khuỷu tay, không cần thận đụng phải vật cứng, nếu vừa vận đúng trúng chỗ này, ngay lập tức cả cánh tay sẽ vừa tê vừa căng, đây gọi là đau thấu ông trời... Giờ Trương Chí đang rơi vào trạng thái

như vậy.

- Khi... Đã vào đây rồi còn dám kiêu ngạo à?

Người kia đi vào sau Trương Chí, nhìn thấy Trương Chí đang ôm chân, vừa nhún vừa nhảy, sắc mặt biến đổi, bước qua cầm một cây côn cảnh sát đánh về phía Giang Nguyên.

Nhìn thấy người nọ mặc cảnh phục, Giang Nguyên nhướng mày. Hắn đưa tay giữ cây côn cảnh sát của đối phương lại, sau đó khẽ dùng sức đoạt cây côn trong tay đối phương.

- Hai thằng Hồ Bưu làm ăn thế nào vậy?

Người nọ thấy Giang Nguyên không bị còng lại, hơn nữa còn cướp côn cảnh sát của mình, lập tức biến sắc. Y vội vàng lui ra sau hai bước, đưa tay rút súng ra, chỉ về phía Giang Nguyên, cười lạnh nói:

- Thằng ranh... ngoan ngoãn thả thứ đó xuống, nếu không sẽ tăng thêm một tội, tội tấn công cảnh sát không dễ gánh đâu!

Giang Nguyên cười khẽ tiện tay vứt côn cảnh sát đi, sau đó lại từ từ tựa lên ghế, tay chống cằm, nhìn tên cảnh sát, lại nhìn tên Trương Chí đang dần khôi phục bình tĩnh, khẽ cười nói:

- Trương Chí, mày tổ cáo tào cớ ý gây thương tích, cùng lắm chỉ là thương tích nhẹ thôi... Anh là đồn trưởng Vương đúng không. Chuyện nhỏ thế này, đồn trưởng Vương lại trực tiếp đưa tôi về đây thẩm vấn, hơn nữa nhìn bộ dạng thì còn định lạm dụng tư hình, vậy thì muốn tăng tội danh gì các người cứ tăng đi... tôi chẳng quan tâm!

- Mày còn dám kiêu ngạo ở đây?

Trương Chí đã hoàn hồn, nhìn bộ dạng của Giang Nguyên liền nhặt cây côn trên mặt đất lên, định đánh Giang Nguyên.

Nhưng, vừa tới gần gã đột nhiên nhớ ra sự lợi hại của Giang Nguyên, lúc này lại mắng lên:

- Tên họ Giang kia... tao nói cho mày biết, trong tay anh Vương

đang cầm súng. Thằng nhãi mày đừng tự tìm phiền phức nữa. Cái tội danh tấn công cảnh sát có nổ súng bắn mày, mày chết cũng chỉ chết uống thôi... Ngoan ngoan để ông đây xả giận, hôm nay sẽ bỏ qua cho mày...

Nhìn bộ dạng hung hăng của Trương Chí, Giang Nguyên không khỏi cười thất thanh, chậm rãi đứng dậy, cười giễu cợt nói:

- Động tác của Trương Chí mày cũng nhanh đấy, báo cáo nghiệm thương vừa cầm đến tay đã nhanh chóng lập án, bắt tao đến đây điều tra... Thế này tức là đã chuẩn bị xong, định bắt tao vào tù. Giờ nếu tao còn để mày đánh một trận, vậy chẳng phải lỗ nặng quá sao?

- Mày...

Trương Chí nghe thấy Giang Nguyên nói vậy liền biến sắc, sau đó cười lớn:

- Đúng... Mày hiểu rất rõ, không sai, thằng nhãi... Hôm qua mày gây thương tích cho ông đây không nhẹ, còn cản đường phát tài của ông đây, ông đây không cho mày ngồi tù một năm rưỡi sao có thể trút hết cơn giận này chứ?

Giang Nguyên lắc đầu cười cười, sau đó nhìn về phía đồn trưởng Vương, lãnh đạm cười nói:

- Đồn trưởng Vương, xem ra bình thường các người cũng hay làm những chuyện thế này nhỉ!

- Hừ... thằng nhãi, ngoan ngoan ngồi xuống, để ông em Trương xả giận, việc này tao sẽ không nhúng tay vào. Nếu không tức là mày tự kiếm lấy tội danh tấn công cảnh sát, tao cũng chẳng còn cách nào khác...

Vị đồn trưởng Vương này rất bình tĩnh, y là một kẻ đã trải qua chút mưa gió. Lần này trước khi cử người đi bắt, y đã điều tra rõ gốc gác Giang Nguyên rồi. Giờ y thấy Giang Nguyên đã vút cơn cảnh sát xuống nên cũng bỏ súng xuống, đối mặt với Giang Nguyên nói những lời mang ý uy hiếp mà chẳng thèm kiêu nề gì:

- Cho dù là ai, đã vào đến đây rồi, mày có là rồng thì cũng cuộn lại

cho ông, có là hổ cũng phải nằm xuống cho ông...

TUYỆT PHẨM THIÊN Y

Chương 63: Xẹt xẹt

- Xem ra Đồn trưởng Vương khá tự tin với một mẫu ba phân đất này của mình nhỉ...

Nhìn bộ dạng hống hách của Đồn trưởng Vương, khoe miệng Giang Nguyên nhếch lên, chậm rãi cười nói.

Đồn trưởng Vương lạnh giọng cười nói:

- Nếu đã vào đây, có một số việc không do mày quyết định... cho nên thành thật chút đi!

Giang Nguyên cười ha hả, gật đầu nói:

- Tôi vốn luôn thành thật, có điều người không phạm tôi tôi sẽ không phạm người...

- Cái gì? Bác sĩ Giang bị đồn cảnh sát dẫn đi? Vừa ban nãy?

Chủ nhiệm Lý như ngày thường đến phòng khám đón người vừa nghe thấy lời Hồ lão y sư nói liền trầm mặt, bất mãn hừ khê một tiếng.

Sau khi tóm tắt rõ tình hình trong hai ba phút ngắn ngủi, chủ nhiệm Lý nhìn vẻ mặt khổ sở vì Giang Nguyên phải chịu đả ngộ bất công, lại nhớ đến Tỉnh trưởng đang chờ ở nhà, ông lập tức giận dữ:

- Cái đám sâu bọ này, quốc gia cho bọn chúng quyền lực để chúng dùng vào việc riêng thế này đây... Lão Hồ yên tâm, tôi sẽ đến đồn cảnh sát, xem ai còn dám làm bậy...

Chủ nhiệm Lý lên xe liền đi thẳng đến đồn cảnh sát. Đồng thời, ông rút di động ra bắt đầu gọi điện, nhưng ông không gọi cho Tỉnh trưởng La, mà gọi cho người phụ trách ngành cảnh sát.

Chút việc nhỏ này dĩ nhiên không cần làm phiền đến Tỉnh trưởng La. Với khả năng của chủ nhiệm Lý, ông thừa sức ứng phó những chuyện nhỏ như thế này. Hơn nữa, chủ nhiệm Lý cũng muốn làm rõ tình hình rồi mới báo cáo với Tỉnh trưởng La. Nếu không chút chuyện nhỏ này mà cũng không làm rõ đã ăn nói linh tinh với Tỉnh trưởng La, vậy thì một thư ký như Chủ nhiệm Lý quá không đạt yêu cầu rồi.

Nhìn vẻ mặt lạnh nhạt của Giang Nguyên đang đứng đối diện, sắc mặt Đồn trưởng Vương âm trầm. Y làm cảnh sát nhiều năm như vậy, cảm giác hung ác gì cũng từng gặp qua. Nhưng, trước nay gã chưa từng gặp tình cảnh này, dường như quyền cước của đối phương rất lợi hại.

Đe dọa như vậy, đối phương cũng không sợ. Bộ dạng không sợ hãi đó khiến cho Đồn trưởng Vương cảm thấy hơi khó nuốt.

Vụ hôm nay là ông em Trương nhờ vả y. Vụ này chỉ cần lập án thì nhiều chuyện dĩ nhiên rất dễ làm. Y lập tức cho hai cấp dưới đi bắt người về, dẫn thẳng đến phòng thẩm vấn khóa lại, sau đó mình dẫn Trương Chí vào, để Trương Chí trút giận. Sau đó xem thử thằng ranh này có chịu thua hay không, nếu chịu thua hiểu chuyện, ký vào thỏa thuận đền vài vạn thì thôi.

Còn nếu hắn không hiểu chuyện, vậy thì lập cái tội cố ý gây thương tích cho hắn vào tù ngồi một năm rưỡi cũng được.

Đồn trưởng Vương này không ngờ lần này lại đụng phải một nhân vật khó giải quyết đến như vậy.

Đây vốn là một chuyện nhỏ, cho nên y chỉ giao phó cho cấp dưới đưa người vào phòng thẩm vấn, sau đó dẫn Trương Chí vào trút giận. Nhưng bây giờ đối phương đứng đó mà y lại cảm thấy bó tay bó chân.

Ban nãy y đã nhìn thấy được sự lợi hại của tên thanh niên trước mặt. Ít nhất y có thể xác định được chắc chắn, tên thanh niên trước mặt trông có vẻ nho nhã, lịch sự, nhưng chắc chắn là khó đối phó hơn bất kỳ ai.

- Hồ Bưu đáng chết... có chút chuyện cũng làm không xong...

Nghĩ tới đây, Đồn trưởng Vương không khỏi dâng lên cơn giận. Lúc đầu nếu hai tên Hồ Bưu này khóa người lại, sao có thể khiến mình khó khăn thế này được?

Nhìn bộ dạng vừa sốt ruột vừa giận của Trương Chí ở bên, Đồn trưởng Vương nhướn mày, sắc mặt trầm xuống, sau đó cầm điện thoại trên bàn thẩm vấn lên, trầm giọng nói:

- Trương Thiên Bảo dẫn hai người vào đây!

Trương Chí thấy Đồn trưởng Vương gọi người liền lộ vẻ vui mừng. Thăng nhai ranh họ Giang này có chút bản lĩnh, nhưng mà có bản lĩnh đi nữa thì cũng địch lại nhiều người sao?

Giang Nguyên thì vẫn giữ nguyên vẻ mặt cũ. Hắn đã tính rất rõ ràng. Ở chỗ này, nếu chưa đến lúc vạn bất đắc dĩ, lại không có chuyện gì lớn xảy ra, Đồn trưởng Vương này chắc chắn không dám nổ súng, cùng lắm là chỉ gọi thêm người mà thôi.

Cho nên hắn vẫn thanh thoi đứng đó, nhìn hai người đợi người tiến vào.

Đồn trưởng Vương thấy bộ dạng lạnh nhạt của Giang Nguyên, trong lòng giật thót. Thăng nhai này trông bình tĩnh như vậy, chẳng lẽ thêm vài người vẫn không thu thập được hắn sao? Tuy nhiên, y lại lập tức cười lạnh. Mà chỉ có một mình, cho dù có lợi hại chừng nào, e là cũng không thể đối phó được.

Lúc này cánh cửa mở ra, có ba người bước vào.

Nhìn ba người tiến vào, Đồn trưởng Vương hừ lạnh một tiếng, nói:

- Dem gậy điện ra đây... hành hạ thăng nhai này một trận cho tôi!

Ba người này sửng sốt, đưa mắt nhìn Giang Nguyên, thầm nghĩ: “Đối phó với một thăng nhai mà phải dùng gậy điện sao?”

Tuy nhiên nếu Đồn trưởng Vương đã nói rồi, ba người họ chỉ gậy đầu. Người dẫn đầu đi đến bên tủ vách tường lấy một cây chích điện ra, sau đó ba người cười lạnh vây Giang Nguyên ở giữa.

Nếu đã dùng gậy chích điện để hành vậy, vậy dĩ nhiên là không

cần mọi người cùng lên. Tên cảnh sát cầm đầu cười lạnh một tiếng định trực tiếp chích điện vào thẳng nhai mặt trắng trước mặt.

- Cần thận một chút... thẳng nhai này khó giải quyết đấy!

Đồn trưởng Vương ở phía sau lên tiếng dặn dò.

Nghe vậy, tên cảnh sát dẫn đầu hơi cẩn thận hơn. Nếu Đồn trưởng Vương đã gọi đám mình đến, vậy thì thẳng nhai trước mặt e là không dễ đối phó như vẻ bề ngoài. Gã lập tức nhìn hai người bên dưới, đợi hai người bao vây Giang Nguyên từ hai phía. Khi Giang Nguyên cười lạnh nhìn hai người hai bên, chiếc gậy chích điện im lặng không tiếng động đang dơ, đến.

Tên kia thấy thẳng nhai ranh đang còn chú ý hai người bên cạnh, căn bản không phản ứng với bên này trên mặt lộ nụ cười lạnh. Chiêu này quả nhiên bách chiến bách thắng...

Có điều gã còn chưa cười xong thì đột nhiên nhìn thấy đối phương động thủ, trong tích tắc đã chụp lấy cổ tay mình. Trong khi gã còn chưa kịp phản ứng đã cảm thấy tay mình tê rần. Sau đó, gã bị đối phương nhẹ nhàng đẩy một cái kéo một cái, lập tức đụng vào đồng nghiệp ở phía bên trái.

- Xẹt...

Trong giây lát, người bên cạnh chưa kịp nhìn rõ tình hình đã nhìn thấy viên cảnh sát đứng bên trái Giang Nguyên đột nhiên toàn thân run rẩy, sau đó là một tiếng xẹt vang lên, tên đó cứng ngắc hoàn toàn, ngã xuống đất rồi lại liên tục co giật hai lần, về mặt rất kích thích.

Trong lúc mọi người trợn mắt há hốc mồm nhìn, tên cảnh sát vừa mới chích điện đồng nghiệp kia sững sờ nhìn đồng nghiệp đang trợn mắt nằm trên mặt đất rồi nghiêng rằng xoay người đâm tiếp một gậy về phía Giang Nguyên.

Thấy đối phương một không sợ chết, hai không sợ khổ như vậy Giang Nguyên liền mỉm cười, lại duỗi tay nhẹ nhàng phất, sau đó lại đẩy nhẹ một cái.

- Xẹt...

Đồng chí cảnh sát còn đang sững sờ ở bên phải kia cũng nổi bước đồng nghiệp, một lần nữa trúng chiêu...

Đồng chí đứng giữa cầm gậy kia nhìn hai đồng nghiệp đang trợn mắt nằm trên mặt đất, toàn thân còn đang run lên, lần này đúng là khó chơi thật.

Gã ngạc nhiên cầm gậy chích điện đưa đến trước mặt mình xem thử. Gã không thể nào ngờ mình có thể chích điện hai đồng nghiệp.

Nhưng, khi gã bất giác đưa gậy chích điện đến trước mặt mình nhìn thử, còn chưa kịp phản ứng lại thì đã cảm thấy tay mình lại tê lên, sau đó gã thấy giống như lại bị người ta đẩy một cái, cây gậy chích điện kia đã đâm thẳng vào cầm mình...

- Xệt xệt...

TUYỆT PHẨM THIÊN Y

Chương 64: Lãnh đạo tới nhà

Đồn trưởng Vương nhìn ba người lần lượt ngã xuống đất liền trợn mắt há hốc mồm nhìn Giang Nguyên vẫn đang nhàn nhã đứng đó. Đợi sau khi y hồi thần, sắc mặt biến đổi, đưa tay rút súng ra, chỉ vào Giang Nguyên, lạnh giọng nói:

- Thăng ranh, thành thật ngồi xuống đi, nếu không đừng trách tao không khách khí!

Giang Nguyên cười cười, lỗ tai khẽ giật giật. Sau khi đến đây, thính lực của hắn dường như mạnh hơn người bình thường nên đã khiến hắn lơ mơ nghe thấy cách ngoài cửa không xa đã có vài người đang bước về phía này. Hơn nữa, trong số đó có một người khiến hắn cảm thấy quen thuộc.

Nghe thấy tiếng bước chân khiến hắn đợi đã lâu, Giang Nguyên liền mỉm cười. Sau đó, hắn ngồi xuống ghé thăm vắn trong ánh mắt nghi hoặc của Đồn trưởng Vương và Trương Chí. Hắn hơi dựa ra sau, mỉm cười nhìn khẩu súng trong tay Đồn trưởng Vương, cả

cây còn cảnh sát trong tay Trương Chí, trong mắt hắn còn lóe lên ý cười châm chọc.

- Đồn trưởng Vương... ông có phiền phức rồi đấy... tự ý dẫn người khác vào phòng thẩm vấn, còn lạm dụng tư hình... mới nghĩ thôi cũng thấy đau đầu rồi...

Giang Nguyên mỉm cười nói.

- Mày thành thật một chút cho tao... Trương Chí, cậu ra khóa nó lại, mẹ nó còn dám động đây, ông đây sẽ bắn cho nó một phát...

Đồn trưởng Vương nhìn thấy ba cấp dưới ngã xuống đất, lại nghe mấy lời trào phúng này của Giang Nguyên về mặt tức giận, đưa tay lấy súng ra, “rắc” một tiếng mở chốt an toàn, nâng súng trong tay lên, nhắm vào Giang Nguyên, tức giận nói.

Lần này Đồn trưởng Vương thực sự tức giận. Y đã tung hoành trong ngành cảnh sát mười mấy năm, uy danh hiển hách. Trên con đường Văn Các này không ai không biết đại danh Vương Khải Sấm y. Dưới tay y không biết đã thu thập bao kẻ cứng đầu. Lần này vì chút chuyện nhỏ mà khiến y lật thuyền nơi cống ngầm, thực sự khiến y không thể nhẫn nại được nữa...

Lần này nếu thằng nhãi này còn dám không biết sống chết nữa, y sẽ dùng mọi cách để gán cho hắn cái tội danh tấn công cảnh sát cướp súng để khiến hắn sống không bằng chết. Mặc dù ra tay sẽ gặp chút phiền phức, nhưng hành chết một thằng nhãi ranh nhà quê cũng chẳng phải phiền phức lớn gì.

Trương Chí hơi chần chờ, nhưng thấy vẻ mặt thiếu chút nữa thì bốc khói của Đồn trưởng Vương, đã vậy còn mở chốt an toàn của súng thì gã biết anh Vương của mình đã thật sự giận dữ. Ngay lập tức sắc mặt Trương Chí trở nên vui vẻ. Thằng nhãi này quyền cước lợi hại thì đã sao chứ? Đứng trước họng súng, chẳng phải mày đang tìm chết sao?

Trương Chí siết chặt cây còn cảnh sát trong tay chỉ vào Giang Nguyên cười lạnh mắng:

- Thằng ranh... đừng lộn xộn nữa. Súng trong tay anh Vương không

ăn chay đâu, thành thật chút đi. Coi chừng côn của ông đây quất chết mày đây...

Trương Chí giơ cây côn cảnh sát lên, cẩn thận đi về phía Giang Nguyên. Đột nhiên, cánh cửa phòng thẩm vấn bị người ta mở ra.

- Ai...

Đồn trưởng Vương đang tức giận liền quay đầu về phía cửa quát lên.

Có điều, ánh mặt trời bên ngoài rất sáng, sau khi cánh cửa phòng thẩm vấn mở ra, Đồn trưởng Vương phải híp hai mắt một lúc mới có thể nhìn rõ bộ dạng của hai người vừa đến trước mặt.

- Cục trưởng Lý...

Đội sau khi y nhìn thấy một trong hai người, sắc mặt liền trắng bệch...

- Vương Khải Sấm... anh đang làm gì vậy, còn không bỏ súng xuống...

Giờ cục trưởng Lý đã nhìn rõ tình hình trong phòng thẩm vấn sớm đã xanh mặt, tức giận quát.

Nhìn thấy sắc mặt Cục trưởng Lý xanh mét, còn cả tia phẫn nộ lóe lên trong đôi mắt người trung niên mà Cục trưởng Lý cẩn thận đi cùng kia, trong lòng Đồn trưởng Vương lạnh lẽo. Y biết lần này mình đã phải tẩm sắt cứng rồi. Y vội vàng luống cuống tay chân cất súng trở lại.

- Người này là ai?

Cục trưởng Lý nhú mày, lại nhìn về phía Trương Chí đang cầm côn về mặt ngạc nhiên hỏi.

- Đây là... đây là...

Đồn trưởng Vương đứng bên ấp úng nửa ngày vẫn không dám nói ra một chữ.

Cục trưởng Lý nhìn bộ dạng này của Đồn trưởng Vương, sao ông không nhìn ra được mọi chuyện. Lửa giận trong lòng ông liền bốc lên. Bình thường ông ta thấy Vương Khải Sấm làm việc đáng tin nên mới để y ngồi lên vị trí này. Lần này lại gây ra chuyện như vậy thật sự quá nghiêm trọng.

- Bắt hẩn lại cho tôi...

Cục trưởng Lý nhìn Chủ nhiệm Lý không chút biểu cảm đứng cạnh, trong lòng trầm xuống, lập tức chỉ Trương Chí nói.

Hai cảnh sát đi theo sau Cục trưởng Lý liền xông lên, đoạt cây côn cảnh sát trong tay Trương Chí rồi bẻ hai tay gã ra sau lưng lại.

- A... Anh Vương... anh Vương cứu em với... cứu em với...

Trương Chí sợ đến mức tè cả ra quần, kêu la với Đồn trưởng Vương. Đồn trưởng Vương nghe vậy hai mắt tối đen, thầm mắng thằng nhãi này sao không có mắt vậy? Lúc này y chỉ hận không thể đâm chết Trương Chí.

Sau khi Trương Chí bị mang ra ngoài, Cục trưởng Lý nhìn ba viên cảnh sát nằm trên mặt đất, trong tay một cảnh sát còn cầm gậy chích điện, sắc mặt không khỏi trầm xuống.

Sao ông lại không hiểu thủ đoạn của đám cấp dưới này. Lần này may mà chúng chưa thật sự làm gì được bác sĩ Tiểu Giang kia. Ông lại mắng thầm: “Đám vô dụng, ba người cầm côn điện mà lại bị đối phương đánh ngược, đúng là làm mất sạch mặt mũi ông đây!”

- Chủ nhiệm Lý... làm phiền chú tới đây!

Giang Nguyên lúc này cũng mỉm cười đứng dậy từ trên ghế thăm vắn, khách khí mỉm cười gật đầu với Chủ nhiệm Lý.

- A... bác sĩ Giang không sao chứ, tôi đến phòng khám, nghe lão Hồ nói cậu bị dẫn đi nên lập tức chạy đến...

Lúc này chủ nhiệm Lý vui mừng, nhìn Giang Nguyên cười nói:

- Nếu cậu xảy ra chuyện gì, tôi thật sự chẳng biết ăn nói sao với Tỉnh trưởng!

- Tỉnh trưởng...

Lúc này Đồn trưởng Vương cảm thấy hai chân như nhũn ra. Rõ ràng mình đã điều tra rồi, thằng này là một thằng ranh nghèo mới từ nông thôn đến, sao lại có quan hệ với Tỉnh trưởng? Lẽ nào là con riêng của vị Tỉnh trưởng nào?

Lúc này Đồn trưởng Vương không dám suy nghĩ quá nhiều. Y chỉ biết, lần này mình gặp phiền phức lớn rồi. Lần này e là vị trí của mình...

Lúc này, chủ nhiệm Lý mới giới thiệu với Giang Nguyên:

- Bác sĩ Giang, đây là Cục trưởng Lý phân cục Hà Tây...

- Xin lỗi... bác sĩ Giang, đã làm anh sợ hãi rồi...

Cục trưởng Lý này cũng rất có mắt, biết rõ người có thể khiến chủ nhiệm Lý đích thân đến bảo vệ chắc chắn là người được Tỉnh trưởng La vô cùng coi trọng. Ông lập tức khách khí bắt tay Giang Nguyên, nói:

- Tôi đại diện phân cục Hà Tây xin lỗi bác sĩ Giang... Chuyện lần này, chúng tôi nhất định sẽ điều tra rõ ràng, cho ngày một câu trả lời!

Giang Nguyên đưa tay bắt tay với Cục trưởng Lý, cười nói:

- Cục trưởng Lý khách sáo quá... Lần này chỉ do người bên dưới làm bậy, sao phải bắt Cục trưởng Lý xin lỗi được... Như thế là khách khí quá rồi!

Thấy Giang Nguyên không hề kiêu ngạo, hết sức thông tình đạt lý, lúc này Cục trưởng Lý mới thở phào nhẹ nhõm, sau đó cười nói:

- Đâu đó, đâu có... nên thế, nên thế...

Sau khi bắt tay với Giang Nguyên, Cục trưởng Lý nhìn về phía Đồn trưởng Vương, sắc mặt lạnh lẽo, trầm giọng nói:

- Vương Khải Sấm, bắt đầu từ bây giờ anh chính thức bị cách chức... đợi sau khi điều tra rõ tình hình xong, sẽ tùy theo tình hình

để phân xử...

Nghe thấy những lời này, sắc mặt Đồn trưởng Vương lập tức trắng bệch. Y vốn nghĩ chỉ bị cách chức tạm thời, nhưng không ngờ mình lại trực tiếp bị cách chức như vậy. Hơn nữa, nhìn tình hình này e rằng hậu quả không chỉ dừng lại ở đây...

“Trương Chí, mày là thằng khốn... ông đây phải giết mày...” Trong lòng Đồn trưởng Vương như tro tàn, lúc này trong đầu chỉ có suy nghĩ này.

TUYỆT PHẨM THIÊN Y

Chương 65: Ý kiến tỉnh trưởng

Có Cục trưởng Lý đích thân đến, hơn nữa Trương Chí kẻ chủ mưu cũng đã bị bắt lại, vậy thì tội cố ý gây thương tích của đồng chí Giang Nguyên dĩ nhiên cũng lập tức bị hủy bỏ.

Chỉ đáng thương cho Trương Chí, bị ăn đòn một trận, còn bị tạm giam... Còn chuyện sau này như thế nào, dĩ nhiên Giang Nguyên cũng chẳng cần để ý. Nếu Chủ nhiệm Lý đã ra tay, vậy phần hậu sự dĩ nhiên hẳn cũng chẳng cần lo lắng. Chuyện trên đời này đen đen trắng trắng, ai có thể nói rõ ràng được...

Hắn vội vàng cùng Chủ nhiệm Lý trở về phòng khám

Trên đường, Chủ nhiệm Lý nhìn nhìn chàng thanh niên tuấn tú bên cạnh này, trên mặt nở nụ cười hiếm có. Ông hiểu rất rõ, ban này bác sĩ Tiểu Giang này không bất ngờ khi mình tới. Xem ra hắn đã sớm tính toán được là mình sẽ đến tìm hắn.

Ông không ngờ bác sĩ Tiểu Giang này không những y thuật không đơn giản mà tâm cơ cũng rất kín kẽ.

Hơn nữa, bác sĩ Tiểu Giang này tuy hiện nay rất trẻ, chỉ là một học trò không bằng cấp, nhưng lại được Tỉnh trưởng yêu thích. Tương lai của hắn chắc chắn sẽ rộng mở.

Trong mắt Chủ nhiệm Lý người như vậy, tiền đồ vô lượng như

vậy, lại còn có năng lực mà những bác sĩ khác không thể so sánh được, có thể nhân cơ hội này kết giao chắc chắn là chuyện rất tốt.

Ông lập tức cười nói:

- Bác sĩ Giang... Hôm nay cậu cũng đường đột quá... Lần sau nếu gặp những chuyện như thế này cứ gọi điện cho tôi trước, nếu không lỡ xảy ra nguy hiểm thì sao. Nếu tôi đến chậm một bước, không chừng đã xảy ra phiền phức rồi!

- Chủ nhiệm Lý nói rất đúng... Lần này là cháu lỗi mắng... cháu chắc chắn sẽ nhớ lời dạy của Chủ nhiệm Lý!

Giang Nguyên mỉm cười gật đầu đáp.

Nhìn thấy Giang Nguyên không cãi lại, trong lòng Chủ nhiệm Lý thầm gật đầu, cười nói:

- Thế này đi... cậu lưu lại số điện thoại của tôi, nếu có chuyện gì cứ gọi điện cho tôi. Tôi cũng lưu lại số cậu, nếu Tỉnh trưởng muốn xoa bóp lúc nào, tôi cũng tiện tìm thẳng cậu!

- A...

Nghe thấy những lời này, Giang Nguyên cười khổ nói:

- Chủ nhiệm Lý... cháu không có điện thoại di động!

Nghe thấy lời này, Chủ nhiệm Lý hơi ngẩn ngời. Ở Vân Giang làm gì có thanh niên nào không có di động?

Nhưng ông ngẫm lại, nhìn nụ cười khổ của Giang Nguyên, lại nhớ mỗi lần gặp Giang Nguyên đều mặc những chiếc áo sơ mi cực kỳ bình thường bán ở ven đường cũng hiểu đại khái ngọn nguồn. Ông lập tức cười nhạt nói:

- Vậy cũng không sao... lần sau lưu nhé!

Đám Hồ lão y sư lúc này đang đứng trước phòng khám chờ, vừa nhìn thấy Giang Nguyên bình yên bước xuống xe, mọi người đồng loạt thở phào nhẹ nhõm, lộ ramột tia hân hoan tươi cười. Dù sao phòng khám này cũng là một chính thể, có thể gọi là có phúc cùng

hưởng, có họa cùng chia. Hơn nữa Giang Nguyên bị người ta đưa đi là vì phòng khám, giờ Giang Nguyên trở về, dĩ nhiên mọi người vô cùng vui mừng, lập tức vây quanh Giang Nguyên ân cần hỏi thăm.

- Được rồi... Bác sĩ Giang đã trở về rồi, lão Hồ... ông và bác sĩ Giang mau lên xe, đừng để Tỉnh trưởng đợi lâu...

Chủ nhiệm Lý nhìn các bác sĩ y tá của phòng khám đang vui mừng, trên mặt cũng lộ ý cười.

- Ai ai... được được, đi đi, lên xe...

Hồ lão y sư khuôn mặt tươi cười, cười đến mức cả khuôn mặt nhăn lại, cầm theo hòm thuốc, nhanh nhẹn bước lên xe. Giang Nguyên cũng vẫy tay với mọi người rồi bước theo lên xe.

Vấn đề thất bại của Tỉnh trưởng La, sau khi mình bị tổ sư ngày ngày tập luyện, giờ Giang Nguyên đã càng nắm chắc. Tuy hiện tại ông chỉ xoa bóp và trung dược cũng đã nắm chắc bốn năm phần, nếu cộng thêm châm cứu thì chắc chắn cũng được bảy tám phần.

Nhưng, Giang Nguyên không định dùng châm cứu ngay bây giờ. Dù sao thì cũng chữa trị chưa được bao lâu. Lần trước hẳn mới nói chỉ cần dùng xoa bóp và trung dược, giờ nếu tùy tiện thêm châm cứu vào có thể sẽ khiến Tỉnh trưởng La cho rằng Giang Nguyên cố ý giấu nghề, chờ lần này Chủ nhiệm Lý ra tay giúp đỡ rồi mới đem ra. Như vậy rất dễ để lại ấn tượng không tốt với Tỉnh trưởng La.

Giang Nguyên rất rõ, những người càng ở vị trí cao, lòng nghi ngờ càng lớn. Những chuyện thế này tốt nhất cứ để thuận theo tự nhiên. Nếu đến cuối cùng vẫn chưa thể chữa khỏi cho Tỉnh trưởng La thì thêm cách châm cứu cũng không muộn.

- Hai ngày nay Tỉnh trưởng cảm thấy như thế nào?

Hồ lão y sư sáng khoái uống một ngụm trà ngon bảo mẫu đem lên, thở hắt sau. Làm lãnh đạo sướng như vậy đây, luôn được hưởng thụ những thứ tốt mà người thường không thể hưởng thụ được.

Tỉnh trưởng La cười sang sảng nói:

- Nhờ phúc của lão Hồ và bác sĩ Tiểu Giang, hai ngày nay cảm thấy thất lưỡng đã tốt hơn trước rất nhiều. Lần trước sau khi bác sĩ Tiểu Giang xoa bóp cho tôi thì được khoảng bốn năm ngày là lại bắt đầu cảm thấy lưỡng hơi cứng cứng. Nhưng lần này đã đến ngày thứ bảy nhưng tôi vẫn chưa có cảm giác gì rõ ràng.

- Ừ... như vậy là tốt, như vậy là tốt!

Nghe Tỉnh trưởng La nói vậy, Hồ lão y sư vui mừng vuốt râu, cười nói:

- Tỉnh trưởng... như vậy chứng tỏ đã có chuyển biến tốt rồi, không cần vội, cứ từ từ, chắc chắn sẽ càng ngày càng đỡ thôi!

- Haha.... như vậy thì tốt, như vậy thì tốt...

Lần này Tỉnh trưởng La tự cảm thấy tốt nên lập tức cao giọng cười lớn.

Sau khi kê cho Tỉnh trưởng La một đơn thuốc trung y, Giang Nguyên lại xoa bóp cho Tỉnh trưởng La một lần, hai người trở về phòng khám, chỉ còn Chủ nhiệm Lý vẫn ở bên cạnh cẩn thận hầu hạ Tỉnh trưởng La.

- Hôm nay sao đi lâu vậy?

Tỉnh trưởng La nhận ly trà Chủ nhiệm Lý đưa, tùy tiện hỏi.

- Hôm nay bác sĩ Tiểu Giang xảy ra chút chuyện...

Chủ nhiệm Lý mỉm cười kể lại một lượt chuyện xảy ra hôm nay.

Nghe Chủ nhiệm Lý nói, hai mắt Tỉnh trưởng La sáng lên, cười nói:

- Bác sĩ Tiểu Giang này lợi hại vậy à?

- Đúng... Tỉnh trưởng, lúc tôi bước vào đã thấy ba cảnh sát ngã trên mặt đất, hơn nữa trông bộ dạng là bị gây chính điện của mình gạt ngất. Sau đó còn có người cầm súng ép bác sĩ Tiểu Giang, bác sĩ Tiểu Giang mặt không biến sắc... quả là có công phu rất khò!

Nói đến chỗ này, Chủ nhiệm Lý cũng không kìm được nét mặt hớn

hở, nói:

- Nếu đổi lại là người khác, chờ khi tôi đến e cũng đã phải chịu khổ không ít rồi!

Tỉnh trưởng La khẽ gật đầu, nói:

- Hồ lão y sư từng nói, Giang gia này có ngành chẩn thương chính hình Tổ truyền nên biết chút công phu cũng là chuyện bình thường... Hôm nay cậu làm rất khá... Sau này nếu bên họ có chuyện gì, làm được thì cố mà làm..

- Cảm ơn Tỉnh trưởng... Tôi hiểu rồi!

Chủ nhiệm Lý ở bên cạnh hơi khom người, trên mặt lộ vẻ vui mừng, không quá nhiều cũng không quá ít.

Có điều Chủ nhiệm Lý như nhớ ra chuyện gì đó, sau đó lại chậm rãi lên tiếng:

- Tỉnh trưởng... hình như bác sĩ Tiểu Giang...

- Ồ? Được... vậy thì cậu đi làm chuyện này đi...

Tỉnh trưởng La nhẹ nhàng, tuy những chuyện nho nhỏ này căn bản không cần xin chỉ thị của ông, nhưng Tỉnh trưởng La vẫn rất hài lòng với thái độ làm việc như vậy của Chủ nhiệm Lý.

TUYỆT PHẨM THIÊN Y

Chương 66: Không lễ phép, gọi thầy

Giang Nguyên đã dần dần chấp nhận thậm chí là bắt đầu thích vai trò thầy giáo của mình. Tuy thỉnh thoảng dạy năm tư khiến hắn cảm thấy không thoải mái lắm, nhưng dần dần hắn cũng quen rồi.

- Hệ thống kinh lạc được chia thành kinh mạch, lạc mạch, mười hai kinh cân, mười hai bì bộ... Còn kinh mạch lại được chia thành thập nhị kinh mạch, kỳ kinh bát mạch, thập nhị kinh biệt...

Giang Nguyên đứng trên bục giảng nghiêm túc nói, đồng thời trong

lòng đang bày tỏ sự phẫn nộ vì Hồ lão y sư bỏ đi trước.

Vị trí đối diện với bức giảng, khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần đến tinh tế đang nhìn người nào đó đeo kính gọng đen trên mặt, nhìn vô cùng nhập thần.

“Tên này lẽ nào thật sự cận thị rồi sao? Không biết lấy cái kính cận kia xuống trông sẽ như thế nào? Chắc chắn là sẽ không thuận mắt như thế này rồi... Người ta nói con gái mười tám thay đổi, con trai cũng thế. Chắc chắn là do bộ dạng xấu xí hơn trước nên mới phải đeo kính để đỡ hơn chứ gì?”

Trong lòng Từ Thanh Linh đột nhiên toát ra những suy nghĩ khiến người ta hơi khó tiếp nhận, rồi lại hung hăng nguyên rửa thầy giáo nho nhã đối diện. Mỗi cái giơ tay nhắc chân của hắn không biết hấp dẫn ánh mắt bao nhiêu nữ sinh. Từ Thanh Linh gần như hận không thể lập tức biến anh thầy này thành Trư Bát Giới.

Còn đồng chí thầy Giang hình như cũng đang chú ý đến ánh mắt có chút nguyên rửa của bạn nữ sinh xinh đẹp này. Hắn đột nhiên cảm thấy mình đang bị cặp mắt đó nhìn chăm chăm từ rất lâu, lâu đến mức khiến hắn hơi mất tự nhiên. Hắn lập tức khẽ nhú mày, ho khan một tiếng, nhìn đôi mắt to xinh đẹp kia. Trong khi đôi mắt to tròn kia còn chưa kịp hoàn hồn, hắn đã lãnh đạm nói:

- Được rồi, các bạn sinh viên, tôi sẽ đưa ra một câu hỏi, mời bạn nữ mặc áo xanh lá ngồi chính giữa hàng thứ sau, bạn hãy trả lời giúp tôi, thủ tam âm kinh bao gồm ba kinh mạch nào?

- Á...

Mặc dù cảm nhận được từ ánh mắt đối phương là hắn đang gọi mình, nhưng Từ Thanh Linh vẫn ngơ ngác nhìn xung quanh, thậm chí còn đếm lại số hàng ghế mà mình đang ngồi. Sau đó cô nhìn những bạn học xung quanh đang nhìn mình chăm chăm với ánh mắt quái dị, cuối cùng Từ Thanh Linh mới xác nhận: “Á... không sai, tên đó thật sự gọi mình...”

- Thanh Linh...

Trương Du Chính nhìn thấy hành động nhìn ngó xung quanh quái

dị của Từ Thanh Linh, cuối cùng không thể để yên được nữa, lén lút kéo góc áo Từ Thanh Linh, ý bảo thầy Giang trên bục giảng thật sự gọi cô trả lời câu hỏi.

Từ Thanh Linh cảm nhận thấy càng lúc càng nhiều ánh mắt đem theo vẻ kỳ dị nhìn mình, mặt cô ngượng ngùng, chần chừ một lúc lâu nhưng vẫn không thể nhớ nổi ba kinh mạch đó là ba kinh mạch nào? Trong lòng cô lập tức tràn đầy oán trách. Bọn tôi học y học lâm sàng cơ mà, đã hai năm không tiếp xúc mấy thứ này, ai mà nhớ cho được chứ?

Trương Du Chính chính bên cạnh lật sách, đang định nhỏ tiếng nhắc bài, đột nhiên cảm thấy có một ánh mắt sắc bén như hai thanh kiếm đột nhiên đâm lên mặt mình. Cậu ta không tìm được rứt cổ không dám lên tiếng.

Từ Thanh Linh đứng đó, mặt đỏ bừng a a một lúc, nhìn cặp mắt đang nhìn vào mặt mình trên bục giảng, cuối cùng không nhịn được, ngắc phắt đầu, giận dữ nùng nịu nói:

- Giang Nguyên... anh... anh cố ý!

- Á...

Những người xung quanh đều lo lắng nhìn cô, nhìn cô hoa khôi của khoa vô cùng đoan trang xinh đẹp này đột nhiên lại như xấu hổ như nhõng nhẽo như giận dữ thốt lên câu này giữa giảng đường. Điều này khiến không ít người rơi mắt kính.

- Đúng... tôi cố ý...

Nhìn thấy gương mặt xinh đẹp đầy thẹn thùng, đáy lòng Giang Nguyên bất giác không thoải mái. Hắn không ngờ chỉ mấy năm không gặp, cô nhóc tính cách xấu xí ngày nào lại biến thành thế này. Hắn lập tức cười thất thanh, gật đầu nói:

- Được rồi, ngồi xuống đi, lần sau đừng tâm hồn treo ngược cành cây trong giờ của tôi nữa nhé...

- Anh...

Khuôn mặt xinh xắn của Từ Thanh Linh đỏ bừng, nhìn người nào

đó trên bục giảng. Lúc này cô hận đến mức nghiêng rằng, tuy nhiên nhìn thấy ánh mắt của các bạn khác đều kỳ dị nhìn mình, cô chỉ đành hung hăng giậm, chân, dẫu cái miệng nhỏ nhắn lên rồi ngồi xuống.

Trương Du Chính ngồi bên cạnh vẻ mặt tối tăm nhìn Từ Thanh Linh đang nghiêng rằng nghiêng lợi trợn tròn mắt hận không thể ăn tươi nuốt sống anh thầy đang giảng bài trên bục giảng. Đáy lòng cậu ta dâng lên vị chua xót. Rốt cuộc hai người này có quan hệ gì... Thế này được coi là gì? Là liếc mắt đưa tình sao?

- Công năng của kinh lạc bao gồm liên hệ toàn thân, kết nối với khí quản phủ tạng, lưu thông khí huyết...

Giang Nguyên nói suốt cả tiết học liền cầm ly nước lên nhấp ngụm nước. Sau đó, hắn mỉm cười gật đầu nói với mọi người:

- Được rồi, hôm nay học đến đây thôi. Tiết sau chúng ta bắt đầu ôn tập nguyên nhân gây bệnh trong trung y. Các bạn sinh viên có thời gian thì tự ôn tập trước một lượt đi, như vậy mới đạt hiệu quả ôn tập tốt nhất... Tan học!

Giang Nguyên cầm ly nước thanh thơi đi xuống bục giảng, chậm rãi bước ra khỏi phòng học. Hắn nhìn thấy bên ngoài chẳng biết đổ cơn mưa nhỏ từ bao giờ, khẽ nhướn mày:

- Ban nãy mới lên lớp thời tiết còn tốt lắm mà, sao đột nhiên lại đổ mưa vậy?

Cùng với một cơn gió thổi tới, Giang Nguyên bất giác kéo chặt quần áo, lại phải tốn tiền mua quần áo rồi, haizz... gió thu mưa thu đúng là buồn từng khúc ruột ấy...

Chậm rãi thở dài, Giang Nguyên bưng ly nước chậm rãi đi học theo hành lang, hy vọng đợi chút nữa cơn mưa sẽ nhỏ bớt, không cần phải đợi mưa trở về.

- Giang Nguyên... anh đứng lại cho tôi!

Nghe thấy đằng sau truyền đến âm thanh thanh thúy mà tức giận, Giang Nguyên sững sốt, sau đó hắn nụ cười khổ. Đã mấy năm không gặp, thật sự quên mất tính khí của cô nàng này. Bình

thường trông cô nàng dịu dàng ít nói khiến người ta yêu thích, nhưng nếu thật sự chọc giận cô nàng rồi, chỉ cần cô phát hỏa là cũng như một con báo cái xinh đẹp giương nanh múa vuốt.

Hắn chậm rãi quay người lại, nhìn cô nàng với đôi mày thanh tú nhíu lại, mệnh dẩu lên, đôi mắt to tròn đầy lửa giận đang bước nhanh đến. Giang Nguyên thoáng cười. Tuy đã ba năm không gặp, thay đổi rất nhiều, nhưng bộ dạng này vẫn khiến người ta cảm thấy quen thuộc.

- Giang Nguyên... anh cố ý nhằm vào tôi có đúng không!

Hai mắt Từ Thanh Linh lóe lên lửa giận, nhìn chăm chăm tên đeo kính đáng ghét trước mặt.

- Không lẽ phép... gọi thầy Giang!

Giang Nguyên nhìn thấy bộ dạng tức giận này vẫn đáng yêu như trước, trong mắt hắn lóe lên tia hoài niệm. Sau đó, hắn nghiêm mặt, trầm giọng nói.

- Anh... anh...

Từ Thanh Linh nhìn khuôn mặt trong trí nhớ luôn nở nụ cười ấm áp, trước giờ chưa từng tuần tú như vậy. Trong khoảnh khắc cô không thể thích ứng kịp, chỉ có thể tròn tròn đôi mắt đáng yêu, hung hăng trừng mắt nhìn Giang Nguyên. Cô nàng đáng yêu này vẫn chưa thể nào phản ứng lại được.

Nhìn bộ dạng xinh xắn đáng yêu đó, cuối cùng Giang Nguyên cũng không nhịn được cười, lắc đầu thở dài nói:

- Ba năm không gặp, không ngờ tính xấu này của em vẫn không thay đổi chút nào...

TUYỆT PHẨM THIÊN Y

Chương 67: Nhảy cao nhìn được xa

- Ba năm nay... đi đâu vậy?

Từ Thanh Linh nhìn thấy trên mặt Giang Nguyên nở nụ cười quen thuộc, cô hung hăng xì một cái. Tính tình tên này đúng là thay đổi không ít, Giang Nguyên thành thật trước kia sao biết chơi chiêu này?

Mặc dù đã ba năm không gặp, nhưng sau pha vật lộn ban nãy, hai người mặt đối mặt cũng không có gì ngại ngùng. Từ Thanh Linh nhìn Giang Nguyên, nhẹ nhàng thở hắt ra, hàng lông mày đang nhíu lại vì tức giận cũng giãn ra, chậm rãi hỏi thăm:

- Ngay cả một cú điện thoại cũng không có...

- Không cách nào gọi được...

Giang Nguyên cười khổ. Năm đó không phải hắn chưa từng nghĩ đến chuyện gọi điện thoại, nhưng đội trưởng cản hắn, nói trước khi chưa về nước xác định hết mọi việc tốt nhất đừng gọi điện thoại.

- Không cách nào gọi được?

Trong mắt Từ Thanh Linh lóe lên tia khác thường, sau đó lại nhíu mày nói:

- Chẳng lẽ thư cũng không biết viết sao?

- Không thể nào viết được...

Giang Nguyên nhún vai, sau đó xoay người lại, nhìn Từ Thanh Linh, giọng nói lãnh đạm cười khổ nói:

- Tin anh quay về, cũng mong em đừng nói cho người khác.

Từ Thanh Linh nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Giang Nguyên, cô lại nhớ đến năm đó, hình ảnh Giang Nguyên kéo người quân nhân đang bị thương biến mất trong rừng cây trong làn mưa đạn...

Nghĩ tới đây, Từ Thanh Linh như nhớ ra gì đó, sắc mặt hơi thay đổi, trong mắt lóe lên tia tinh sợ, sau đó thận trọng gật đầu nói:

- Được rồi, em sẽ không nói với bất kỳ ai...

- Sau này anh còn phải đi nữa không?

Vẻ mặt Từ Thanh Linh đột nhiên có chút lo lắng.

- Có lẽ không...

Giang Nguyên mỉm cười lắc đầu nói:

- Giờ anh sẽ yên tâm ở Vân Giang học tập, kiếm tiền...

- Ừm...

Từ Thanh Linh nghe thấy Giang Nguyên nói vậy mới thở phào nhẹ nhõm, sau đó mới có tâm tư ngắm thật kỹ cái tên ba năm không gặp này. Đến gần nhìn rồi Từ Thanh Linh mới phát hiện tên nhãi này ba năm không gặp không những không xấu đi mà còn cuốn hút hơn trước rất nhiều.

Đôi mắt đen như mực của hắn dường như đã có thêm vài phần tự tin và lạnh nhạt, trên gương mặt cũng bớt đi vài phần ngây ngô của năm đó mà thêm vào đó là sự cương nghị và cổ lỗ. Duy chỉ có hàng lông mày mỏng dài của hắn là chưa từng thay đổi nổi bật sự tuấn tú trên làn da trắng nõn.

Hơn nữa bây giờ từ trên khuôn mặt hắn không thể nhận ra là hắn đã lẫn lộn ở bên ngoài lâu như vậy, chỉ nhìn làn da kia... có thể đi làm người mẫu đại diện cho taobao, và ảnh chụp ra chẳng cần phải dùng PS gì cả...

Còn chiếc kính gọng đen mà hắn mang, hoàn toàn không cảm nhận được bao nhiêu độ. E là hắn chỉ dùng kính để che dấu sự non nớt trên khuôn mặt...

Giang Nguyên cười cười, sau đó ra hiệu phía sau Từ Thanh Linh, nói:

- Bạn học kia đang đợi em kìa!

Từ Thanh Linh quay đầu nhìn thoáng qua, sau đó gật đầu, nhìn Giang Nguyên, cười nói:

- Hội trưởng hội sinh viên của khoa đấy, em với cậu ấy đang phụ

trách biểu diễn tiết mục ngày kỷ niệm thành lập trường của khoa...

- Ủ... vậy thì mau đi đi, đừng để người ta đợi lâu...

Giang Nguyên mỉm cười, hắn cảm thấy ánh mắt của vị hội trưởng hội sinh viên kia nhìn qua bên này có chút tối tăm.

- Được... em đi trước đây...

Từ Thanh Linh thoáng nhìn Giang Nguyên, lần này cô mới phát hiện, trước kia Giang Nguyên chỉ cao hơn mình một chút, giờ đã cao hơn mình nửa cái đầu rồi.

Lúc này mưa đã nhỏ dần, chỉ còn lại vào hạt mưa bay múa giữa bầu trời, Giang Nguyên lại siết chặt quần áo, ngẩng đầu nhìn bầu trời, trong lòng thầm than: “Cũng may là ngày mai đã phát lương rồi, nếu không chẳng có tiền mà mua quần áo nữa...”

- Điện thoại, áo khoác, quần... toàn phải tiêu tiền. Khoản tiền này vừa đến tay lại lập tức trở thành kẻ nghèo rồi...

Giang Nguyên buồn bực thở dài, sau đó hắn lại chậm rãi đi ra ngoài.

Giang Nguyên bưng ly bất chấp cơn mưa phùn, chậm rãi đi về phía trước. Đột nhiên bên tai hắn dường như nghe thấy một tiếng hét kinh hãi khe khẽ.

Giang Nguyên nghe thấy tiếng hét kinh hãi này khẽ nhú mày, dường như cảm thấy tiếng hét này rất quen. Nhưng, hắn nhìn xung quanh một lượt cũng không tìm thấy được nơi phát ra tiếng hét.

Giang Nguyên nhú mày, hắn cứ cảm thấy tiếng hét ban nãy rất quen.

Hắn cúi đầu suy nghĩ, đột nhiên tim thắt lại... Tiếng hét ban nãy... có lẽ là Lý Tiểu Vũ...

Giang Nguyên lập tức căng thẳng. Hắn nhanh chóng ý thức được chỗ phiền toái khi không có di động. Nếu có di động, có số điện

thoại của Lý Tiểu Vũ thì chỉ cần gọi điện hỏi thăm trực tiếp là được, nhưng bây giờ...

Nghĩ tới đây, Giang Nguyên nhú mày tìm kiếm xung quanh, muốn tìm nơi phát ra tiếng hét. Có điều sau khi nhìn xung quanh một lượt, âm thanh kia không hề vang lên nữa. Trong lúc Giang Nguyên đang hết cách thì lại nghe thấy tiếng người ồn ào mơ hồ truyền đến.

- Cậu quen với thầy Giang này à?

Trương Du Chính vừa nhìn Giang Nguyên đang ngó đông ngó tây phía trước, vừa làm như lơ đãng hỏi Từ Thanh Linh.

- Ủ... bọn tớ ở...

Từ Thanh Linh lãnh đạm nói.

- Ủ... xem ra hai người rất thân... ở trong giờ học mà còn đùa được!

Trương Du Chính mỉm cười nói.

Từ Thanh Linh lãnh đạm cười gật đầu nói:

- Đúng... rất thân...

Dứt lời, Từ Thanh Linh cũng nhìn Giang Nguyên đang đứng cách đó không xa, dường như phát hiện ra có vẻ Giang Nguyên đang tìm kiếm gì đó. Trong lúc đang hiếu kỳ, đột nhiên nhìn thấy Giang Nguyên bỏ chạy, sau đó xông đến bên bờ tường trước mặt, ở bên mép bức tường tung người bung lên giữa không trung. Một tiếng “thịch” vang lên một chân đã đặt lên trên bờ tường, cả người như đang bay tiếp tục lao đi, cứ thế liên tục hai chân, sau đó thì đã đứng phía trên bức tường cao ba mét.

Từ Thanh Linh há hốc miệng, nhìn chằm chằm Giang Nguyên đang đứng trên tường, không hiểu được, cao như thế mà sao hắn có thể nhảy lên được.

Còn Trương Du Chính bên cạnh đang định tiếp tục thăm dò về thầy Giang này liền nhìn thấy vẻ kinh ngạc của Từ Thanh Linh,

cậu cũng không tìm được sợi dây, sau đó mới thuận theo ánh mắt của cô nhìn sang.

Sau khi liếc mắt nhìn sang cậu ta cũng ngẩn cả người. Giang Nguyên ban nãy còn đang đứng ở hành lang trước mặt nhưng giờ đã xuất hiện ở bức tường cao bên cạnh hành lang. Cậu ta ngạc nhiên nói:

- Sao thầy ấy có thể lên đó được?

Có điều cậu ta còn chưa nói hết câu đã thấy Giang Nguyên vứt cái ly trong tay, sau đó cả người nhảy về phía trước rồi biến mất sau bức tường trong nháy mắt...

- Hả... thầy ấy điên rồi... Bên... bên đó... cao bảy tám mét đấy... thầy ấy... nhảy xuống rồi à?

Trương Du Chính đang nhìn đến mức há hốc mồm, cậu ta không biết ban nãy Giang Nguyên làm sao leo lên, nhưng bức tường kia cách mặt đất ít nhất bảy tám mét, thầy Giang này có chuyện gì không nghĩ thông suốt được sao?

Từ Thanh Linh hơi bình tĩnh hơn một chút. Ban nãy cô thấy Giang Nguyên giống như mấy cao thủ thiếu lâm trong TV, “hấp” một cái đã leo lên bức tường cao mấy mét nên cũng biết lần này Giang Nguyên nhảy xuống có lẽ sẽ không có vấn đề gì lớn. Nhưng khuôn mặt cô vẫn hơi thiếu bình tĩnh, sắc mặt hơi trắng bệch chạy về phía bức tường bên kia.

Trương Du Chính cũng vội vã đuổi theo sau. Cậu ta cũng muốn xem xem, rốt cuộc giờ thầy Giang trông như thế nào.

Giang Nguyên sau khi nhảy xuống đất thì lộn trên mặt đất một vòng, thuận lợi làm giảm đi phân nửa lực va chạm. Sau đó hắn lại bật dậy từ trên mặt đất, chạy về phía đám đông ở trước.

TUYỆT PHẨM THIÊN Y

Chương 68: Bắt cóc

- Em nói em có bạn trai à, em gọi ra đi... anh muốn xem thử, đó rốt cuộc là ai? Em gọi ra đi... không có ai thích em hơn anh được đâu. Em mà lừa anh, anh sẽ không bỏ qua cho em đâu...

Giang Nguyên vừa mới chạy tới gần liền nghe thấy từ trong đám đông truyền đến giọng cười điên cuồng.

- Ngất... không phải chứ... trò cũ này mà cũng dùng nữa à?

Giang Nguyên vừa rẽ đám đông tiến vào, khuôn mặt vừa nở nụ cười khổ.

- Con bé Tiểu Vũ này xảy ra chuyện gì? Sao lại chọc vào cái thứ điên này...

Giang Nguyên khó khăn lắm mới chen vào trong đám người, nhìn thấy cảnh bên trong, khuôn mặt vốn u ám liền tái xanh. Sau đó hắn không kìm được sờ trán, thế này cũng cầu huyết quá...

Ban nãy hắn ở phía xa nhìn thấy có người định bắt cóc Tiểu Vũ, cứ tưởng là cường đạo gì, kết quả lại là chuyện này. Thực sự khiến hắn vừa thổ phào vừa thấy bất đắc dĩ.

Con nhóc này đúng là khá xinh đẹp, nhưng sao lại có thứ si tình, lại còn điên cuồng đến mức này chứ.

- Em gọi điện kêu hắn ra đây... Nếu em không gọi ra được tức là đang lừa anh... Không có ai dám lừa ông đây đâu. Nếu em dám lừa anh, hôm nay ông đây sẽ thu thập em...

Cái tên này tay cầm một con dao sắc bén, một tay giữ chặt cổ Tiểu Vũ, một tay đặt con dao lên cổ Tiểu Vũ, trong lúc lơ đãng có thể thấy hình như trên cổ Tiểu Vũ đã bắt đầu chảy máu.

Đôi mắt to trong suốt của Tiểu Vũ lúc này đang ngẩn lệ, khóc nói:

- Ngô Lập Cường... anh... anh đừng làm vậy. Chuyện này chúng ta không thể miễn cưỡng... Tôi thật sự không thích anh!

- Nhưng ông đây thích em... Em không thể ở cạnh người khác...

Trong đôi mắt tên này hiện những tia máu, hét lên:

- Em có biết không, lần đầu tiên anh nhìn thấy em, cả đời này anh chỉ biết em thôi... Em nói em có bạn trai rồi, vậy em gọi bạn trai em ra đây... Anh muốn xem thử là ai? Xem thử rốt cuộc hẳn có gì hơn anh?

Giang Nguyên đứng trong đám đông cau mày, không khỏi thở dài. Tên này nhuộm nửa đầu màu vàng, tai còn đeo khuyên, thậm chí Giang Nguyên còn nhìn thấy trên tay có vết xăm, trông không giống sinh viên của trường.

Hơn nữa không biết thằng nhãi này có chuẩn bị hay là như thế nào? Nó đưa tay ghì Tiểu Vụ đứng sát vào tường, người xung quanh đứng cách bọn họ ít nhất cũng mười mấy mét. Hơn nữa tên này còn cao hơn Tiểu Vũ hai ba chục phân, nó đứng sau lưng Tiểu Vũ nên được che chắn rất cẩn thận.

Giang Nguyên cau mày nhìn nhìn, khẽ thở dài.

- Bạn học à... bạn học... đừng kích động, đừng kích động... Có chuyện gì chúng ta có thể từ từ nói chuyện. Đừng nên làm tổn thương nữ sinh này...

Mấy bảo vệ bên cạnh đứng một bên, khuôn mặt đau khổ an ủi, sợ tên Ngô Lập Cường này phát điên đâm nữ sinh này, như vậy sẽ tạo nghiệt mất.

- Ai là bạn học? Các người tránh ra, không liên quan đến các người... rút ra xa cho ông đây... lui ra sau cho ông đây... đại ca của ông đây là Chương Bá Vương của Hà Tây, không muốn chết thì rút ra đi!

Tên nhãi đầu vàng hai mắt đỏ rực, trừng mắt mắng mấy bảo vệ.

- Chương Bá Vương?

Nghe thấy cái tên này, mấy bảo vệ trầm sắc mặt, liếc nhìn nhau một cái rồi nở nụ cười khổ. Chương Bá Vương này không dám chọc, nhưng là mày chạy đến trường, còn gây ra chuyện này, chúng tao có thể không quản sao? Có điều hai người nhìn thấy Ngô Lập Cường ngang ngạnh như vậy cũng bất đắc dĩ, chỉ có thể lui ra sau một chút.

- Sao? Khi nào thì cảnh sát đến?

- Đã báo cảnh sát rồi, chắc nhanh thôi... Ban quản giáo và ban sinh viên cũng đã thông báo, có lẽ sẽ nhanh chóng có người đến...

- Được... chúng ta cứ bình tĩnh đã, không thể để xảy ra chuyện, đợi người của cảnh sát và ban quản giáo đến rồi tính sau...

Mấy bảo vệ nói thầm, sau đó lui sang một bên, sợ kích thích tên côn đồ đang mất lý trí này.

Nhìn bộ dạng đáng thương của Lý Tiểu Vũ, trên cổ còn có cả vết máu, Giang Nguyên cảm thấy trong lòng đau đớn. Tên khốn này... dám bắt cóc Tiểu Vũ, cả mày và tên Chương Bá Vương gì đó đều xui xẻo rồi...

- Gọi điện cho bạn trai đi... bảo hắn ra đây... Nếu hắn ra, ông đây tha cho em...

Tên tóc vàng ghì chặt cổ Tiểu Vũ, lớn tiếng hét bên tai Tiểu Vũ:

- Đánh à... em đánh à...

Giang Nguyên thấy mặt Tiểu Vũ đỏ lên, rõ ràng là bị ghì vào khí quản nên liên tục ho khan. Giang Nguyên chỉ cảm thấy trong lòng đau nhói. Tuy nhiên, hắn quay đầu nhìn qua nhìn lại, tạm thời chưa nghĩ ra được cách tốt nhất để cứu Tiểu Vũ.

Đám đông đang vây xem cách vị trí hai người gần nhất cũng chục mét. Còn con dao của tên điên kia thì đang ấn chặt dưới cổ Tiểu Vũ. Nếu muốn đảm bảo cho Tiểu Vũ không bị thương, cứu cô từ con dao kia không phải chuyện dễ dàng gì.

Lúc này Từ Thanh Linh và Trương Du Chính cũng vừa chạy tới, cũng nhìn thấy tình hình bên trong. Sắc mặt hai người đều biến đổi, hai người đều biết Lý Tiểu Vũ, đó là học muội năm nhất của khoa y học lâm sàng.

Hai người biết cô là vì tiểu học muội này tướng mạo xinh đẹp, thuần khiết hay được những kẻ nhiều chuyện nhắc đến. Hơn nữa cô còn đứng đầu trong bảng xếp hạng tân hoa khôi Đại học Đông Nguyên trên diễn đàn Đại học Đông Nguyên, cả Đại học Đông

Nguyên không ai là không biết đến. Hơn nữa cả một khoa y học lâm sàng chỉ có một người vào được bảng xếp hạng này, còn hai vị đây lại là Hội phó hội sinh viên khoa y học lâm sàng nên dĩ nhiên đều biết cô bé.

Hai người không thể ngờ, sức ảnh hưởng của tiểu học muội này lớn đến như vậy, còn có thể khiến cho có người vì cô làm những chuyện điên cuồng đến thế.

Hai người nhìn khuôn mặt như lê hoa đái vũ của tiểu học muội trong tay kẻ bắt cóc, trong lòng vô cùng lo lắng. Lúc này cuối cùng bên ngoài đã loáng thoáng truyền đến tiếng còi xe cảnh sát “ò ề ồ...”

- Tốt quá, cảnh sát tới...

Nghe thấy âm thanh này, hai người lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Có điều, Giang Nguyên đang đứng trong đám đông liên tục nhướng mày. Hắn hiểu rất rõ, những chuyện thế này, cảnh sát thường xử lý rất cẩn thận, vì sợ vạn nhất, nên kết quả dễ để lỡ thời cơ tốt.

Còn nếu mình nhúng tay vào, thì chỉ có thể ra tay trước khi cảnh sát đến. Nếu không, cảnh sát vừa đến, những người vây xem này đều bị đuổi ra xa, đến lúc đó muốn cứu Tiểu Vũ sẽ càng khó hơn. Nghĩ vậy Giang Nguyên bèn nhiều mày, cũng chỉ còn cách thử xem.

Lúc này tên đầu vàng đối diện cũng nghe thấy tiếng còi xe cảnh sát. Nó càng điên cuồng hơn, dùng sức ghì cổ Tiểu Vũ, điên cuồng hét lên:

- Gọi điện thoại à... em gọi điện thoại à...

- Thăng ranh... mày chết chắc rồi...

Giang Nguyên thấy Tiểu Vũ bị ghì đến mức mặt mũi đỏ bừng trong mắt liền lóe lên lửa giận, sắc mặt trầm xuống, đưa tay tách đám đông bước nhanh đến, lạnh giọng quát:

- Buông tay!

Nghe thấy tiếng buông tay của Giang Nguyên, tất cả mọi người đều sửng sốt, sau đó đưa mắt nhìn sang. Tên đầu vàng kia tay cũng cứng đờ, nhìn về phía Giang Nguyên.

Lúc này Tiểu Vũ vô cùng bất lực cũng nghe được giọng nói quen thuộc, hai mắt nhắm lại cũng nhìn thấy bóng dáng quen thuộc bước nhanh đến gần. Cô không khỏi vui mừng, khóc lóc kêu lên:

- Anh Nguyên...

TUYỆT PHẨM THIÊN Y

Chương 69: Đâm mày hay đâm cô ấy

- Anh Nguyên?

Lúc này Từ Thanh Linh và Trương Du Chính đứng trong đám đông cũng nhìn thấy mục tiêu ban nãy hai người đuổi theo, nhìn bóng dáng quen thuộc của Giang Nguyên xuất hiện trước đám đông.

- Giang Nguyên là bạn trai của Lý Tiểu Vũ à?

Trương Du Chính nhìn Giang Nguyên, vẻ mặt kinh ngạc.

- Trâu già gặm cỏ non? Tên xấu xa này lén lút đụng đến tiểu học muội của chúng ta?

Đôi mắt Từ Thanh Linh bắt đầu lóe lên lửa giận, có điều cô đột nhiên nhớ ra gì đó:

- Không đúng! Nhà Lý Tiểu Vũ hình như cùng thôn với tên này, ban nãy còn gọi anh... Đúng rồi, chắc chắn là như vậy...

Từ Thanh Linh không hề phát hiện ra mình đã bắt giắc thở phào nhẹ nhõm. Cô nhìn Giang Nguyên đang đứng trước đám đông, trong lòng thầm tức tối: “Cái tên này là tên ngốc lúc nào cũng khinh suất, chuyện nguy hiểm gì cũng chẳng thèm suy nghĩ, đều đâm nhúng tay vào!”

Giang Nguyên nhìn thấy tên đầu vàng sửng sốt, thoáng buông lỏng

tay rồi lại siết chặt. Hắn nhúu mày, trầm giọng nói:

- Tao tới rồi. có chuyện gì mày cứ tìm tao. Là đàn ông thì thả cô ấy ra đi...

Tên đầu vàng trừng mắt, đánh giá Giang Nguyên một lượt, đột nhiên cánh tay lại siết chặt khiến Tiểu Vũ kêu lên một tiếng sợ hãi. Nó cười lạnh giễu cợt:

- Hóa ra em thích loại mặt trắng như thế này à...

- Mặt trắng như vậy ngoại trừ có thể ăn cơm nhão ra thì có tác dụng gì chứ? Tao nhỡ...

Giang Nguyên nhìn thấy cổ Tiểu Vũ lại bị tên đầu vàng ghì chặt, trong mắt hắn lóe lên hàn quang, lạnh giọng nói:

- Nếu mày là đàn ông, có bản lĩnh thì lao về phía tao đây này, chứ bắt phụ nữ... cái thứ đó còn chẳng bằng rác rưởi!

- Mày... mẹ nó mày mới là rác rưởi... ông đây cũng được coi là nhân vật đứng đầu ở đường Văn Các này, đã từng vào đồn công an, cũng từng thấy máu...

Nghe Giang Nguyên nói vậy, tên đầu vàng hai mắt lại đỏ lên, khuôn mặt hung dữ, trừng mắt nhìn Giang Nguyên quát mắng:

- Cái tên mặt trắng ngoài ăn cơm nhão ra mày còn biết làm gì hả? Trừ cái mặt trắng một chút, biết đồ ngọt con gái ra, mày làm được gì!

- Mày là đồ con rùa, chỉ biết ra tay với phụ nữ... tao biết làm gì mày không xứng để hỏi. Có bản lĩnh thì mày thả Tiểu Vũ ra, đấu riêng với tao này... ông đây chỉ cần một tay cũng có thể thu thập được mày!

Hai mắt Giang Nguyên khế lạnh, dùng lời lẽ không nặng không nhẹ khiêu khích tên đầu vàng đối diện. Chỉ cần tên đầu vàng này thả Tiểu Vũ ra, loại côn đồ như nó hắn chỉ đá một đá cũng có thể đá chết nó.

- Đi... một tên mặt trắng như mày mà dám nổi trước mặt tao à...

Tên đầu vàng còn chưa nói xong, lúc này ngoài đám đông, lại có người lách vào:

- Tất cả các bạn học hãy lui ra sa, đừng vây xem nữa... lui ra phía sau lui ra phía sau...

Giang Nguyên nghe thấy phía sau truyền đến những lời này lông mày nhướn lên, hẳn biết cuối cùng cảnh sát đã đến. Đám cảnh sát này đến thì sẽ phiền phức rồi đây.

Quả nhiên, khí thế hung hăng của tên đầu vàng vốn đã bắt đầu giảm, nhưng cảnh sát vừa xuất hiện, tên đầu vàng này liền biến sắc, tay lại siết chặt, lớn tiếng hét lên:

- Con mẹ nó, các người dám báo cảnh sát... nói cho các người biết chuyện này chưa xong đâu, chưa xong đâu...

Giang Nguyên buồn bực đưa tay sờ trán. Đám cảnh sát này sớm không đến muộn không đến, lại đến đúng lúc này. Mắt nhìn thấy chuyện đã sắp giải quyết, giờ thì hay rồi, mọi thứ đã rối tung lên.

- Là đàn ông thì một chọi một với tao... đến đây... đến đây...

Giang Nguyên tiếp tục nâng cao giọng, tiếp tục khiêu khích tên đầu vàng nọ, hy vọng tên đầu vàng này có thể tiếp tục đi theo sự điều khiển của mình.

Có điều lúc này tên đầu vàng thấy cảnh sát tới, sao còn để ý đến sự khiêu khích của Giang Nguyên, nó hét lớn lên:

- Đám cảnh sát lui ra ngoài hết cho tao, nếu đến gần nữa, tao sẽ không khách khí đâu!

Cùng với đó là tiếng hét của Lý Tiểu Vũ. Đám cảnh sát vừa mới tới vội vàng lui về phía sau, sợ chọc giận tên đầu vàng này, làm tổn thương con tin.

Nhìn cổ Lý Tiểu Vũ dần chảy máu, mắt Giang Nguyên phát lạnh. Suy nghĩ trong đầu lại một lần nữa xoay chuyển thật nhanh. Nếu giờ không tìm được cách gì khác vậy thì chỉ có thể mạo hiểm đánh bất ngờ thôi.

- Bạn học à... cậu cũng lui ra sau đi, để chúng tôi...

Một cảnh sát nhìn thấy Giang Nguyên đứng đó, trông có vẻ đang đàm phán với cường đạo vội vàng nói. Giờ đã có một sinh viên bị tên cường đạo này trói rồi, nếu lại có thêm một sinh viên bị thương hoặc làm sao đó thì phiền phức lắm.

Giang Nguyên nhú mày. Lần này nếu thật sự để cảnh sát tiếp nhận thì chẳng biết sẽ có chuyện gì xảy ra nữa.

Hắn lập tức hơi trầm ngâm, sau đó quay đầu trầm giọng hỏi cảnh sát:

- Khi nào Cục trưởng Lý đến?

Nghe thấy câu này, viên cảnh sát sửng sốt, sau đó nhìn Giang Nguyên một chút. Người thanh niên đeo kính gọng đen, khí độ trầm ổn lại mang theo chút khí thế không thể kháng cự này e không phải là sinh viên, hơn nữa nghe ngữ khí thì có vẻ quen biết với Cục trưởng Lý.

Anh ta vội vàng đáp:

- Cục trưởng Lý hiện đang trên đường tới, có lẽ chỉ vài phút nữa là tới đây!

Giang Nguyên gật đầu, sau đó trầm giọng nói:

- Hiện tại cô bé bị bắt giữ là em họ tôi, tôi sẽ ứng phó với tên đàn ông kia trước, còn các người cứ nghĩ cách đi...

- A... Nhưng... Chuyện này tốt nhất để chúng tôi tiếp nhận, lỡ như....

Viên cảnh sát này vẫn không yên tâm, tuy nói đối phương quen Cục trưởng Lý, nhưng nếu thật sự xảy ra chuyện...

Giang Nguyên nhú mày nói:

- Cục trưởng Lý tới, tôi sẽ nói chuyện với anh ấy.

- Vậy được... hãy chú ý an toàn!

Viên cảnh sát này thấy Giang Nguyên kiên trì cũng chỉ đành gật đầu đồng ý, không yêu cầu Giang Nguyên lui ra sau nữa. Còn anh ta thì cẩn thận đứng cạnh trông chừng.

- Cảnh sát đi hết đi... nếu không tao không khách sáo đâu...

Lúc này tên đầu vàng cũng hơi căng thẳng, siết chặt cổ Tiểu Vũ, tức giận chửi.

Nhìn thấy Tiểu Vũ bị tên đó siết đến mức không thở được, Giang Nguyên thở hắt ra. Sau đó, hắn quay đầu lại nói:

- Các anh lui trước đi, để những người mặc thường phục lại, để thằng nhãi này phát điên lên thì không dễ xử lý đâu!

- A... được!

Nghe thấy Giang Nguyên biết bên mình còn có cả cảnh sát mặc thường phục, lại nhìn thấy bộ dạng la hét điên cuồng của tên đầu vàng, sau khi sửng sốt một lát, viên cảnh sát này liền gật đầu lui ra.

Giang Nguyên nhìn xung quanh vài lần, nhanh chóng xác định có hai cảnh sát mặc thường phục nấp trong đám đông. Hắn nhìn bộ dạng căng thẳng của hai cảnh sát mặc thường phục này, bất đắc dĩ thầm thở dài một tiếng, dựa vào họ làm sao mà cứu được Tiểu Vũ, ngược lại e mọi việc còn xấu hơn.

Mình nhất định phải tốc chiến tốc thắng mới được

- Tôi nói rồi... cảnh sát đều rời đi hết rồi. Rốt cuộc anh muốn thế nào? Nếu anh là đàn ông thì một đấu một với tôi, làm khó Tiểu Vũ thì có gì hay chứ!

Giang Nguyên tàn nhẫn nói.

- Hừ... thằng ranh, sao tao biết mày có thật sự là bạn trai của cô ấy không...

Tên đầu vàng này cười lạnh một tiếng, chớp mắt, đột nhiên nó lại nở nụ cười điên cuồng, thả tay trái ra, đưa tay lấy từ thắt lưng ra một con dao.

Sau đó, nó run rẩy vứt sang, cười hung tợn nói:

- Thằng ranh... nếu mày thật sự là bạn trai của Tiểu Vũ, mày tự đâm mình một dao cho tao xem. Nếu như mày bằng lòng đâm mình một dao vì cô ấy, tao mới tin mày là bạn trai của cô ấy.

- A...

Tên đầu vàng vừa nói xong, tất cả mọi người đều kêu lên. Tên đầu vàng chết tiệt này cố ý làm khó dễ. Sao có thể làm thế được...

TUYỆT PHẨM THIÊN Y

Chương 70: Ngoan, nhắm mắt lại

- Tình hình thế nào?

Cục trưởng Lý mặc thường phục, vẻ mặt âm trầm bước nhanh vào trong đám đông.

- Tình hình rất xấu. Kẻ bắt cóc kia hình như là côn đồ, đã từng bị bắt vài lần vì tội trộm cắp và đánh người gây thương tích. Lần này xem ra hắn đã phát điên... hơn nữa vị trí không tốt, chúng ta căn bản không thể đảm bảo an toàn cho con tin khi áp sát!

Viên cảnh sát đi cùng cũng thay thường phục, trầm giọng báo cáo.

Nghe vậy, sắc mặt Cục trưởng Lý càng âm trầm. Đại học Đông Nguyên này là trường được chú ý nhất tỉnh, hơn nữa cũng là một trong những trường đại học nổi tiếng nhất cả nước. Nếu trong Đại học Đông Nguyên xảy ra vụ bắt cóc ảnh hưởng tính mạng, lần này chắc chắn cục trưởng như ông ta sẽ gặp rắc rối lớn.

- Xin Cục công an thành phố điều súng bắn tỉa đến...

Cục trưởng Lý thoáng hơi trầm ngâm, rồi lạnh giọng nói.

- Vâng!

Viên cảnh sát này sững sốt, sau đó lập tức trầm giọng đáp.

Cục trưởng Lý nhìn đám đông vây xem phía trước, hơi nhú mào nói.

- Giờ ai đang đàm phán?

- Là... là một thanh niên, hình như đang tranh giành tình cảm... Có điều, Cục trưởng, hình như người thanh niên đó quen ngài!

Một cảnh sát khác ở bên cạnh cẩn thận nói.

- Quen tôi?

Cục trưởng Lý nhú mào, sau đó đi nhanh vào trong đám đông.

Trong ánh mắt kinh hãi của mọi người, Giang Nguyên cúi người nhặt con dao lên.

- Thầy Giang... thầy Giang...

Lúc này trong đám đông vây xem đã có không ít sinh viên nhận ra Giang Nguyên, ai nấy bắt đầu kêu lên.

- Giang Nguyên...

Từ Thanh Linh bật chặt miệng nhìn vẻ mặt lạnh nhạt của Giang Nguyên, cả con dao trong tay hẫng. Trong mắt cô bắt đầu ngấn lệ.

- Bác sĩ Giang?

Cục trưởng Lý lặng lẽ đi đến bên cạnh, nhìn bóng dáng đang đứng chính giữa, vô cùng sửng sốt.

- Cục trưởng... làm sao bây giờ?

Viên cảnh sát bên cạnh thấy Giang Nguyên nhặt con dao lên, trong lòng hơi sốt ruột. Người thanh niên này đã tự đồng ý đứng bên trong thương lượng, lần này người còn chưa cứu về được đã tự làm bị thương mình...

Lúc này hai mắt Cục trưởng Lý hơi híp lại, nhớ đến tình cảnh lần đầu tiên mình nhìn thấy bác sĩ Tiểu Giang này, trong lòng hơi bình tĩnh, chậm rãi lên tiếng:

- Không cần gấp gáp, cứ xem thử cái đã...

- Vâng, cục trưởng!

Viên cảnh sát này thấy vẻ bình tĩnh của Cục trưởng Lý nên cũng trấn tĩnh hơn. Anh ta biết chắc chắn Cục trưởng quen chàng thanh niên trước mặt.

Giang Nguyên nhìn tên đầu vàng đang cười hung ác trước mặt, còn cả Lý Tiểu Vũ với đôi mắt ngập nước đầy bất lực. Hắn trầm giọng nói:

- Nếu tôi đồng ý, anh sẽ thả Tiểu Vũ?

- Hề hề... nếu như mày đồng ý tao có thể suy nghĩ...

Tên đầu vàng cười thâm hiểm, trong đôi mắt tràn ngập oán hận. Nói xong, tay nó lại siết chặt con dao, khiến Lý Tiểu Vũ kêu lên đau đớn, rồi nói tiếp:

- Nhanh... ông đây không nhẫn nại đâu!

Ánh mắt Giang Nguyên hơi lạnh, nhìn một nửa cái đầu của tên đầu vàng trốn sau lưng Lý Tiểu Vũ. Hắn nhẹ nhàng hít một hơi thật sâu, nếu không được như trong suy nghĩ...

- Đừng... đừng...

Lý Tiểu Vũ bị ghì chặt cổ nhìn con dao trong tay Giang Nguyên, ra sức lắc đầu, khóc lóc nói:

- Anh Nguyên, đừng...

- Khóc cái gì? Em đau lòng đến thế sao?

Tên đầu vàng siết mạnh cánh tay, hung hăng ghì Lý Tiểu Vũ đang khóc lóc, tức giận quát mắng.

- Dừng tay!

Giang Nguyên nhú mày, lạnh giọng nói.

- Mày dám đi... mày dám đi... mày dám thì tao dừng tay!

Nhìn vẻ tức tối của Giang Nguyên, tên đầu vàng đặc ý cười ha hả nói.

Giang Nguyên hơi nhú mày, giơ tay hạ dao xuống...

- Phập...

Một tiếng cực nhỏ nhưng khiến người ta run rẩy vang lên, con dao đã cắm trên đùi Giang Nguyên.

Nhìn con dao cắm trên đùi Giang Nguyên, tất cả mọi người lần lượt hít một hơi lạnh. Có rất nhiều nữ sinh suýt chút nữa là hôn mê bất tỉnh.

- Tàn nhẫn đấy...

Cục trưởng Lý đứng bên mặt không đổi sắc nhìn Giang Nguyên, trong lòng cũng lạnh run, gật đầu thầm khen.

Chỉ có Từ Thanh Linh lúc này bịt chặt miệng, trong mắt đã mờ hơi nước.

Hai mắt Tiểu Vũ nước mắt đã chảy như mưa, nhìn Giang Nguyên khóc không thành tiếng.

Tên đầu vàng sau khi cứng đờ mặt liền ngẩng đầu cười đặc ý.

- Được rồi, anh có thể thả cô ấy ra...

Giang Nguyên thở hắt ra. Mặc dù ban nãy hắn đã tránh né mạch máu lớn gì đó, nhưng loại đau đớn này vẫn khiến hắn phải nhú mày.

- Haha...

Tên đầu vàng nhìn thấy Lý Tiểu Vũ bị ghì chặt trong tay còn khóc như lê hoa đại vũ vì Giang Nguyên, vẻ mặt nó oán độc, cười lạnh nói:

- Một dao sao đủ được? Ít nhất phải hai dao... hai dao, tao sẽ thả cô ấy! Haha...

Giang Nguyên nghe thấy giọng cười đắc ý độc ác của tên đầu vàng, đôi mắt dần lạnh đi, đưa tay ra giữ chặt con dao trên đùi. Hắn nhìn Lý Tiểu Vũ khóc đến mức hai mắt đỏ ửng, mỉm cười nói:

- Đừng khóc... ngoan... giờ nhắm mắt lại nhé...

- Anh Nguyên...

Lý Tiểu Vũ khóc đến mức thở dốc.

- Ngoan... nghe lời... nhắm mắt lại, cho dù có chuyện gì xảy ra, anh không bảo em mở mắt, em không được mở mắt, hiểu không?

Giang Nguyên cười nhạt, nhìn Lý Tiểu Vũ.

- Ừm ừm...

Lý Tiểu Vũ nhìn thấy nụ cười ảm áp của Giang Nguyên, cô vừa khóc vừa cuống quýt gật đầu, sau đó ngoan ngoãn nhắm hai mắt.

Nhìn thấy cảnh này, không ít nữ sinh xung quanh cũng bắt đầu che miệng, đôi mắt ngẩn ngơ vào lòng bạn trai ghen ngào. Còn một vài nam sinh lúc này hai mắt cũng ửng đỏ. Họ không ngờ thầy Giang trẻ tuổi này lại là một người có trách nhiệm như vậy.

- Tay súng bắn tỉa khi nào đến?

Nhìn thấy cảnh này, sắc mặt Cục trưởng Lý hơi tái, quay đầu nhìn viên cảnh sát bên cạnh hỏi.

- Cục cảnh sát thành phố đã phê chuẩn, có lẽ khoảng mười phút nữa tới...

Viên cảnh sát này vội đáp.

- Mười phút?

Cục trưởng Lý nhìn vào trong, nhìn Giang Nguyên, lại nhìn tên đầu vàng đang dí chặt dao trên cổ Lý Tiểu Vũ, khuôn mặt hơi khó coi. Mặc dù tên đầu vàng này rõ ràng đã phát điên, nhưng vẫn rất cẩn thận, rất có tấn công. Nhưng ông cũng không thể trơ mắt nhìn bác sĩ Tiểu Giang lại đâm thêm một dao lên mình. Nếu cứ như vậy, có

lẽ cái mũ của mình chẳng cần đội tiếp nữa.

Lập tức, ông thoáng trầm ngâm, sau đó trầm giọng nói:

- Bảo người của chúng ta chuẩn bị đi, tiếp theo người của chúng ta sẽ lên đàm phán, không thể tiếp tục để cậu ấy ở đây nữa...

- Vâng, cục trưởng...

Cảnh sát bên cạnh gật đầu, sau đó lập tức đi chuẩn bị.

Cục trưởng Lý nhìn cấp dưới rồi đi rồi mới nhìn về phía Giang Nguyên ở bên trong. Ông nhìn vẻ mặt lạnh nhạt của Giang Nguyên, trong mắt lóe lên tia phức tạp. Bác sĩ Tiểu Giang này thật sự quá tàn nhẫn, mình nhìn mà toàn thân còn lạnh run.

- Đâm đi... đâm đi... Nếu không đâm ông đây sẽ không khách sao đâu...

Tên đầu vàng điên cuồng rống lên.

Giang Nguyên nhẹ nhàng cầm con dao đang cắm trên đùi, lãnh đạm nhìn tên đầu vàng, hàn quang trong mắt lóe lên, lập tức bùng máu tung bay, như gió như sương như bụi nước, lại như dao...

TUYỆT PHẨM THIÊN Y

Chương 71: Thầy Giang uy vũ

- Trúng rồi!

Bàn tay phải trống rỗng của Giang Nguyên khẽ run rẩy, sau đó nhìn Lý Tiểu Vũ vẫn đang bình yên đứng đó. Trái tim luôn căng lên của hắn cuối cùng cũng được thả lỏng. Sau đó, hắn chậm rãi nhắm mắt, nhẹ nhàng thở hắt ra. Chiêu này không phải sở trường của hắn nhưng dường như phát huy khá tốt!

Cả sân yên tĩnh, không có một âm thanh nào, dường như ngay cả tiếng hít thở cũng không có.

Lý Tiểu Vũ nhắm chặt mắt, lẳng lặng thút thít. Dần dần cô phát hiện xung quanh đột nhiên yên tĩnh, không có lấy một tiếng động. Nhưng, cô vẫn nhớ kỹ lời của Giang Nguyên nên không mở mắt.

Thậm chí khi cô cảm thấy cánh tay luôn ghì chặt cổ mình đột nhiên dần thả lỏng, cô cũng không mở mắt.

Cho đến khi một đôi cánh tay rắn chắc ôm lấy mình vào lòng, cô mới nghe thấy giọng nói ấm áp quen thuộc vang lên bên tai:

- Được rồi.. không sao rồi... chúng ta đi thôi!

- Ừm...

Lý Tiểu Vũ chôn đầu trong ngực Giang Nguyên, cảm nhận lồng ngực ấm áp và cả tiếng tim đập “thình thịch” trầm ổn khiến người ta có cảm giác an toàn. Những sợ hãi và đau đớn vốn có đột nhiên bay biến mất, cô đi theo Giang Nguyên, chậm rãi tiến về phía trước.

Ngay cả tiếng kêu chói tai đột nhiên vang lên bên cạnh và cả những tiếng kêu kinh ngạc kia, dưới sự che chở của Giang Nguyên, đều không ảnh hưởng đến Lý Tiểu Vũ. Còn về tên đầu vàng ngã trên mặt đất càng không để Lý Tiểu Vũ nhìn thấy...

Trong đôi mắt các sinh viên tràn đầy kinh hãi cùng kính sợ và

hưng phấn. Chân phải Giang Nguyên mang theo vết máu lớn đi về phía Cục trưởng Lý đang mang về mặt quái dị, mỉm cười gật đầu nói:

- Cục trưởng Lý... chuyện tiếp theo phải làm phiền ông rồi. Tôi đưa cô ấy về phòng khám xử lý miệng vết thương một chút!

- A... được, được, đi đi... Đợi chút nữa tôi đến phòng khám tìm cậu!

Cục trưởng Lý nhìn chiếc quần jean bị máu nhuộm đỏ của Giang Nguyên, quan tâm hỏi:

- Có cần dùng cáng không...

- Cảm ơn Cục trưởng Lý, không cần...

Giang Nguyên mỉm cười lắc đầu.

Thấy Giang Nguyên vẫn mỉm cười như không chút đau đớn, Cục trưởng Lý nhẹ hít vào một hơi, vẫy tay với xe cảnh sát bên cạnh, nói:

- Lái xe qua đây, đưa bác sĩ Giang về phòng khám!

Nơi này cách phòng khám hai ba trăm mét, cho nên Giang Nguyên cũng không từ chối mà bước lên xe cảnh sát.

- Thầy Giang muôn năm...

- Thầy Giang uy vũ...

Trong tiếng hét điên cuồng bộc phát của các sinh viên, xe cảnh sát chậm rãi biến mất khỏi tầm mắt mọi người.

Từ Thanh Linh không hét to như những nữ sinh khác, chỉ lẳng lặng nhìn con dao đang cắm trên trán của tên đầu vàng chết mà vẫn mở to mắt đang nằm trên mặt đất, kinh ngạc sửng sờ.

Trong đầu cô dường như lại hiện lên cảnh tượng kinh khủng ba năm về trước, mùi khói súng ngập tràn không khí, tiếng súng không ngừng vang lên liên miên, còn cả xác chết trên mặt đất. Sau

đó người kia một mình rời khỏi đội ngũ, bò đến chỗ chiến sĩ kia.

- Một dao lấy mạng... chính giữa trán, một dao lấy mạng...

Trương Du Chính đứng bên vệ mặt kính hải và hưng phấn nhìn tên đầu vàng trên mặt đất đang bị cảnh sát vây lại chụp hình. Trong lòng cậu ta không thể át chế được kinh ngạc, liên tục lẩm bẩm. Trong mắt cậu dường như vẫn còn hiện lên hành động của Giang Nguyên ban nãy.

Trong khoảnh khắc hần đưa tay rút dao ra, con dao mang theo hoa máu được phóng đi, sau đó chỉ thấy một cầu vòng máu đỏ tươi chọt lóe rồi biến mất, vượt qua liều khoảng cách gần mười thước, ở giữa mi tâm...

Vô số người ở hiện trường đều đang hồi tưởng lại mấy giây ngắn ngủi ban nãy, khoảnh khắc đó khiến họ chấn động.

Lúc này một cô gái tóc dài mặc quần dài màu trắng bước ra từ trong đám đông, nhìn theo hướng chiếc xe cảnh sát rời đi, ánh mắt lộ ra tia cười cợt.

- Giang Nguyên... không đơn giản nhỉ...

- Cục trưởng... Bác sĩ Giang thật không đơn giản... Chính giữa mi tâm, con dao kia cắm sâu mười phân...

Một cảnh sát chạy đến, nhìn Cục trưởng Lý, vẻ mặt hưng phấn và cảm thán nói:

- Sở tỉnh trúng ta e là cũng không có được nhân tài như vậy!

- Đúng vậy...

Cục trưởng Lý cảm thán gật đầu, sau đó nói:

- Pháp y đã đến chưa?

- Đang trên đường đến ạ...

Viên cảnh sát này vội vàng gật đầu nói.

- Ừ... Viết báo cáo cho hay, rồi giao qua, viết hay một chút...

Cục trưởng Lý nhìn cảnh sát này, trầm giọng dặn dò.

Viên cảnh sát dò xét nhìn Cục trưởng Lý, sau đó gật đầu nói:

- Cục trưởng yên tâm... sẽ không có vấn đề gì!

- Ừ...

Cục trưởng Lý mỉm cười, hài lòng gật đầu. Việc này cũng coi như đã giải quyết trọn vẹn, chỉ cần viết báo cáo hay một chút sẽ tốt cho bác sĩ Tiểu Giang, mà cũng tốt cho mình.

Nhìn thấy Giang Nguyên đi cùng cảnh sát, còn cả Lý Tiểu Vũ trong lòng hẫng, mọi người trong phòng khám hoảng sợ. Lần trước cảnh sát kéo đến đã để lại bóng đen không nhỏ trong lòng họ.

- Bác sĩ Giang... sao vậy? Làm sao vậy?

Chị y tá Lưu là người đầu tiên chạy đến, nhìn thấy hơn nửa đùi Giang Nguyên toàn là dấu máu đỏ, vẻ mặt căng thẳng nói.

Giang Nguyên mỉm cười lắc đầu nói:

- Không có chuyện gì. Chị Lưu mở giúp cửa phòng chữa trị nhé, nhờ bác sĩ Lý may giúp em hai mũi...

- Ờ ờ... được được... để chị đỡ cậu...

Trong lúc mọi người luống cuống tay chân, Giang Nguyên và Lý Tiểu Vũ đều được đưa vào phòng chữa trị.

Lý Tiểu Vũ cũng không có vấn đề gì lớn, trên cổ chỉ bị rách chút da, Giang Nguyên khử trùng cho cô sau đó dùng gạc vô trùng băng cho cô là được. Còn Giang Nguyên thì hơi phiền phức một chút. Mặc dù Giang Nguyên đã tương đối cẩn thận tránh những mạch máu lớn và khớp xương, nhưng miệng vết thương vẫn dài ba bốn mili, khiến bác sĩ Lý phải tốn khá nhiều sức mới xử lý tốt miệng vết thương.

- Ai ui... làm sao thế này?

Hồ lão y sư khuôn mặt căng thẳng đứng cạnh nhìn. Ông nghe nói Giang Nguyên bị thương, thế là chẳng còn tâm trí đâu mà khám bệnh, vội vàng chạy đến phòng chữa trị túc trực cho đến khi vết thương trên đùi Giang Nguyên may xong.

Rõ ràng ban nãy Giang Nguyên còn dạy ở Đại học Đông Nguyên, sao giờ lại bị thương như thế này rồi?

- Không có việc gì... Thầy, đã may xong rồi, vài hôm là khỏi thôi, thầy đừng lo lắng như vậy...

Giang Nguyên nhìn thấy khuôn mặt căng thẳng của Hồ lão y sư, trong lòng hẩn vô cùng ấm áp, vội vàng an ủi nói.

Chờ đến khi Giang Nguyên ra khỏi phòng chữa trị, Cục trưởng Lý đã ngồi ở phòng khám được một lúc, bảo Giang Nguyên tìm một nơi yên tĩnh hàn huyên vài câu. Sau khi Cục trưởng Lý lại bảo Lý Tiểu Vũ và Giang Nguyên ký hai chữ, ông mới mỉm cười bắt tay Giang Nguyên nói:

- Được rồi, bác sĩ Giang, làm phiền cậu rồi...

- Cục trưởng Lý khách khí rồi... Là thêm phiền phức cho anh rồi mới đúng!

Dĩ nhiên Giang Nguyên biết một dao kia của mình kết liễu tên đầu vàng phiền toái đến mức nào. Tuy hẩn không sợ, nhưng nếu đổi lại là người khác, e rằng đợt này sẽ không được bình yên.

Nhưng đã có Cục trưởng Lý, sự việc coi như kết thúc, sẽ không có bất cứ phiền phức gì nữa.

- Haha... Bác sĩ Giang khách sáo rồi. Chúng ta cũng là chỗ quen biết, còn khách sáo cái gì. Sau này có chuyện gì cứ đến tìm tôi...

Dứt lời ông đưa cho Giang Nguyên một tờ giấy viết một dãy số mỉm cười bắt tay chào tạm biệt Hồ lão y sư.

Giang Nguyên nhìn tờ giấy, cẩn thận cất lại. Hẩn biết Cục trưởng Lý làm thế này là đang nể mặt hẩn. Bằng không chuyện này đâu có đơn giản như vậy. Tuy nhiên, Giang Nguyên cũng biết, khiến Cục trưởng Lý dĩ nhiên là nể mặt Tỉnh trưởng La, nếu không sao ông ta

có thể gánh chuyện mạo hiểm này.

Hắn lập tức mỉm cười, người này đúng thật là có tâm...

Có điều trong lòng Giang Nguyên thầm xin lỗi. Chuyện này tôi vẫn chưa để yên đâu...

TUYỆT PHẨM THIÊN Y

Chương 72: Khả năng tự lành siêu mạnh

Mặc dù Lý Tiểu Vũ bị kinh hãi, nhưng được Giang Nguyên đặc biệt che chở không nhìn thấy bộ dạng cuối cùng của tên đầu vàng cho nên cũng không tạo ra ảnh hưởng gì không tốt. Sau khi được Giang Nguyên an ủi, cô đã khôi phục bình thường rất nhanh.

Có điều mấy y tá nhìn thấy Giang Nguyên cẩn thận an ủi Lý Tiểu Vũ như vậy, ai nấy âm thầm ghen tỵ. Giang Nguyên là viên ngọc của phòng khám, đặc biệt là trong mắt của mấy cô nàng y tá trẻ, hắn càng giống như miếng thịt Đường Tăng hấp dẫn, cô nàng nào cũng muốn cướp được bác sĩ Giang về tay. Giờ các cô lại nhìn thấy Giang Nguyên cẩn thận che chở cho một cô gái đẹp hơn các cô rất nhiều, làm sao các cô vui vẻ cho được.

Đương nhiên, ba cô y tá này cũng cẩn thận che dấu tâm tư, không ai để lộ ra ngoài. Có điều, co nào cũng thầm nghĩ, sau này phải cố gắng hơn nữa mới được.

Sau khi Lý Tiểu Vũ ở lại phòng khám với Giang Nguyên một lúc, nhìn thấy sắc trời dần tối, cô mới cùng cô bạn thân Tiểu Linh quay về trường.

- Tiểu Vũ... thầy Giang đẹp trai thật... Thầy ấy đối xử với cậu tốt thật ấy. Vì cậu mà đâm một dao không chớp mắt. Nếu thầy ấy mà là bạn trai của tớ thì tốt quá... đúng là đẹp trai chết đi mất...

Dọc đường, trong mắt Tiểu Linh tràn đầy mơ mộng, hưng phấn nói.

- Cậu nói nhầm gì vậy!

Mặt Lý Tiểu Vũ ửng đỏ, sau đó hơi ngạc nhiên nói:

- Thầy Giang cái gì.. Đúng rồi, hình như tớ nghe rất nhiều người gọi anh ấy là thầy Giang, có chuyện gì vậy?

- Cậu không biết thật à... Ừ mà tớ cũng vừa mới nghe nói thôi. Giờ hình như thầy ấy đang là trợ giảng trung y của khoa y học lâm sàng chúng ta đây... Chủ yếu là dạy môn trung y căn bản năm hai với môn trung y chuyên sâu năm tư...

Tiểu Linh hưng phấn nói:

- Đáng tiếc năm nhất chúng ta không có môn trung y, nếu không nói không chừng thầy ấy sẽ dạy chúng ta. Đúng là quá đẹp trai!

- A... Anh ấy dạy trung y ở Đại học Đông Nguyên à?

Lúc này Lý Tiểu Vũ hơi ngẩn ra. Anh Nguyên này lớn hơn mình bao nhiêu tuổi? Anh ấy mới học hết trung học, sao có thể...

Nhưng Lý Tiểu Vũ cũng không nói ra những nghi hoặc trong lòng. Cô nghĩ để lần sau gặp anh Nguyên phải hỏi lại thử...

Ban đêm, sau khi Giang Nguyên khóa cửa phòng khám liền quay về phòng. Hắn vốn định thoải mái tắm rửa một lát, nhưng vừa cởi quần áo, nhìn thấy băng gạc trên đùi, đành cười khổ thở dài. Sau đó hắn lấy xô hứng chút nước nóng, dùng khăn lông lau qua. Lúc này, cơn buồn ngủ kéo đến, hắn vội vàng lên giường nằm.

- Cơ thể đã rơi vào trạng thái hôn mê, phân tích hấp thụ năng lượng tinh thần bắt đầu...

- Ồ... phát hiện cơ thể có thương tổn dị thường... Vị trí ở mé trong đùi phải xin mở hình dạng vết thương... Tạm thời dừng phân tích hấp thụ năng lượng tinh thần, triệu tập năng lượng tiến hành chữa trị ...

- Năng lượng triệu tập xong ... chữa trị bắt đầu ...

Cùng với những âm thanh chỉ thị này vang lên, trong lúc Giang Nguyên còn đang mơ màng chỉ cảm thấy miệng vết thương ngứa ngứa. Có điều nếu như lúc này hắn có thể nhìn thấy miệng vết

thương thì sẽ có thể nhìn thấy rõ. Chỗ miệng vết thương kia đang bắt đầu chậm rãi kéo da non, sau đó bắt đầu sinh trưởng với tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy được khép kín miệng vết thương.

Còn những đường chỉ may trên miệng vết thương đã khép lại kia lúc này cũng bị chèn dưới tổ chức da non, từ động bị đẩy ra khỏi miệng vết thương.

Chỉ sau vài phút ngắn ngủi, âm thanh chỉ thị lại vang lên:

- Vết thương đã chữa trị xong, vật thể lạ ở miệng vết thương cũng đã được đẩy ra ngoài, tiêu hao năng lượng 30%... phân tích hấp thụ năng lượng tinh thần bắt đầu, khởi động phân châm cứu xoa bóp...

- Hoàng đế nội kinh có nói: Kinh lạc không thông tất sinh bệnh, dùng xoa bóp để chữa...

- Xoa bóp chia thành ấn, vuốt, đẩy, nắm, vân, niết, rung, đánh tám cách...

Giọng nói già nua của Tổ sư gia vang lên, một bức ảnh lại hiện ra trong đầu Giang Nguyên. Trong tỉnh thất cổ xưa, có một cái tháp nhỏ, có người đang thoải mái nằm trên tháp nhỏ. Cơ thể Tổ sư gia thấp còng, tay áo xắn lên cổ tay, đưa tay lên phần lưng bụng, lúc ấn lúc vân vê, lúc đẩy lúc nắm... ngửa ngón tay bàn tay khi thì móc, khi thì gõ, khi thì vân vê đề xuống...

Sáu giờ sáng, Giang Nguyên chuẩn bị tỉnh dậy, sờ thấy đầu nặng nề, lúc hần vừa ngồi dậy trên giường định đi đánh răng rửa mặt, sau đó đi tập Ngũ Cầm Hí, đột nhiên nhớ ra vết thương trên đùi mình không thể vận động kịch liệt, lập tức đành phải thở dài.

Nhưng dù sao cũng đã dậy rồi, Giang Nguyên cũng cẩn thận rời khỏi giường, hần cũng không có thói quen nằm ườn trên giường.

Vì lo cho miệng vết thương, Giang Nguyên cẩn thận đi đứng, đánh răng rửa mặt dường như cũng chẳng phát hiện có gì khác thường. Cho đến lúc đi vệ sinh, Giang Nguyên mới phát hiện hình như có gì đó không đúng.

Mình ngồi xổm thế này mà bắt đùi chẳng hề có chút cảm giác đau

đón nào.

Giang Nguyên mang theo kinh ngạc đi vệ sinh xong, sau đó hắn cẩn thận ấn lên miệng vết thương của mình, phát hiện không hề đau đớn gì.

Ngay lập tức, vẻ mặt Giang Nguyên cứng đờ, sao miệng vết thương không có cảm giác gì hết?

Với tình huống này, Giang Nguyên đã gặp qua rất nhiều. Thông thường khi miệng vết thương bị nhiễm trùng nghiêm trọng hoặc bị trúng độc mới xảy ra tình huống khác thường thế này, chẳng lẽ...

- Không phải đâu? Sao có thể như thế được?

Giang Nguyên bị dọa đến mức mặt mày trắng bệch, bước nhanh xuống lầu, chạy vào phòng chữa trị, bật đèn lên, cẩn thận cởi quần ra, sau đó trong lòng căng thẳng tháo băng gạc đang băng miệng vết thương ra.

Lúc Giang Nguyên tháo băng gạc, trong lòng vô cùng lo lắng nhìn xuống, vừa nhìn, liền sửng sờ...

Trên đùi mình làm gì có vết thương? Ngay cả một chút dấu vết thương tích cũng chẳng có...

- Chẳng lẽ nhầm chân?

Giang Nguyên bắt giắc sờ chân trái, sau đó hắn mới hoàn hồn, sao có thể được? Hôm qua mình đã nhìn rõ ràng, bác sĩ Lý còn đích thân may cho mình rồi băng bó vết thương. Chuyện này sao có thể nhầm được?

Giang Nguyên đã hoàn toàn choáng váng, bắt giắc đưa tay sờ lên chỗ miệng vết thương hôm qua. Giờ hắn rất xác định vị trí miệng vết thương của mình. Vì hôm qua hắn đã cố ý tìm đúng vị trí này để xuống tay. Tuy giờ không thấy miệng vết thương, nhưng muốn tìm ra vị trí cũng không khó.

Giang Nguyên không chỉ vuốt mà còn ấn xuống chỗ đó, muốn tìm chút dấu vết bị thương nào đó, nhưng hắn thất vọng...

Bởi vì mặc hần ấn vuốt thế nào, đều không thể tìm ra được bất cứ điều gì khác thường. Chỗ này giống như hoàn toàn chưa hề bị thương.

Giang Nguyên ngồi sững trên giường phòng chữa trị, sững sốt hồi lâu mới chấp nhận sự thật vết thương này của mình đã khỏi trong một đêm qua. Sau khi hần trở về đến giờ đã gặp không ít chuyện kỳ quái, nhưng chưa chuyện nào có thể khiến hần sững sốt như chuyện này.

Dù sao những thứ kia chỉ có thể cảm nhận được chứ không thể nhìn thấy thứ gì. Còn vết thương trước mặt lại tự lành trong một đêm, đây là một sự thật. Lúc này Giang Nguyên không biết mình nên vui mừng hay căng thẳng.

Có điều, sự thật là như vậy. Sau khi Giang Nguyên ngưng một lúc thì cũng lười nghĩ nhiều. Dù sau chuyện này mình cũng chẳng thể khống chế được. Ít nhất trước mắt vẫn có thể xem là một chuyện tốt.

Năng lực tự lành mạnh mẽ như vậy, cho dù có phải ra chiến trường lần nữa, chỉ cần không chết ngay tại chỗ thì năng lực sinh tồn của mình sẽ tăng lên mấy chục lần. Dựa theo tốc độ khôi phục như thế này, cho dù có trọng thương thế nào thì mình cũng không thể chết được.

Giang Nguyên cười thầm. Nếu mình đã tự hồi phục, vậy thì có những chuyện dễ làm hơn nhiều rồi.

TUYỆT PHẨM THIÊN Y

Chương 73: Quà và tiền thưởng

Giang Nguyên tập Ngũ Cầm Hí ở Đại học Đông Nguyên nửa tiếng rồi tiện thể mua bữa sáng dọc đường. Về tới nơi hần phát hiện y tá Tiểu Lệ đã đến sớm hơn bình thường nửa tiếng, đang chờ trước cửa phòng khám.

- Tiểu Lệ, sao hôm nay cô đến sớm vậy?

Giang Nguyên đi đến, vừa mở cửa vừa cười nói.

- Bác sĩ Giang... Hôm qua nhà tôi hầm canh gà, tôi nhớ hôm qua anh bị thương, chảy rất nhiều máu, nên tôi đem tới cho anh tắm bổ...

Tiểu Lệ có chút ngượng ngùng đưa cái bình giữ nhiệt trong tay lên, nói.

Nghe thấy những lời này, vẻ mặt Giang Nguyên hơi cứng lại, nhìn bộ đồ thể thao mình đang mặc, lập tức vội vàng mở cửa, sau đó nhận bình giữ nhiệt trong tay Tiểu Lệ, bước chân chậm lại, cười khan nói:

- Cảm ơn Tiểu Lệ, cô thật có lòng... Xem ra hôm nay tôi có lộc ăn rồi!

- Bác sĩ Giang đừng khách sáo với tôi...

Vẻ mặt Tiểu Lệ đỏ bừng đi vào phòng khám, vui mừng nói:

- Bác sĩ Giang uống nhanh đi... Để lạnh không ngon đâu!

- Được được... Vậy tôi lên trên ăn, Tiểu Lệ trông chừng giúp tôi nhé...

Giang Nguyên vội vàng gật đầu, sau đó giả vờ cẩn thận lên lầu, thầm nghĩ:

- Nguy hiểm thật, Tiểu Lệ không để ý người mình toàn là mồ hôi, phải mau tắm rửa thay đồ thôi!

Giang Nguyên nhanh tay nhanh chân đi tắm rửa. Có điều, lúc thay quần áo Giang Nguyên hơi rối rắm. Hắn chỉ có hai cái quần, kết quả hôm qua đã bị rách một cái. Xem ra có thời gian hắn phải đi mua thêm quần mới được. Hắn cầm chiếc quần cuối cùng mặc vào, tiện thể uống hết canh gà trong ly giữ nhiệt rồi vội vàng lau miêng rửa ly giữ nhiệt đem xuống.

- Tiểu Lệ, ngon quá... cảm ơn nhé...

Giang Nguyên mỉm cười trả ly giữ nhiệt cho Tiểu Lệ.

Tiểu Lệ nhìn ly giữ nhiệt trống trơn, vui mừng cười nói:

- Đừng khách sáo... Nếu ngon, ngày mai tôi lại đem cho anh...

- Á.. không cần không cần... Tôi là đàn ông, thể chất rất tốt, khôi phục rất nhanh, không cần phiền toái như vậy... không cần phiền toái như vậy...

Vẻ mặt Giang Nguyên cứng đờ, vội vàng lắc đầu khiến Tiểu Lệ thất vọng.

Rất nhanh, người trong phòng khám lục tục đến làm. Giang Nguyên cũng bị Hồ lão y sư gọi vào phòng làm việc.

Giang Nguyên hơi nghi hoặc đi theo sau Hồ lão y sư vào phòng làm việc.

Hồ lão y sư cười nhìn Giang Nguyên nói:

- Vết thương đỡ nhiều chưa?

- Đỡ nhiều rồi ạ, bác sĩ Lý may rất tốt, trên cơ bản là không còn đau nữa...

Giang Nguyên vội vàng cười nói.

- Uh...Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi. Bản thân con cũng phải cẩn thận một chút, đừng làm rách miệng vết thương...

Hồ lão y sư cẩn thận dặn dò, sau đó mỉm cười lấy từ trong ngăn kéo một cái hộp, đưa sang nói:

- Chiều hôm qua Chủ nhiệm Lý đưa đến, bảo ta chuyển cho con. Ta vốn định đợi con xuống tiết trở về sẽ đưa cho con, cuối cùng lại quên mất...

- Chủ nhiệm Lý?

Giang Nguyên nhú mày, tò mò nhận cái hộp. Lúc hẩn mở ra mới phát hiện bên trong là một chiếc điện thoại di động, hơn nữa còn là mẫu đang hot hiện nay.

- Cho con?

Giang Nguyên hơi ngạc nhiên nhìn Hồ lão y sư nói.

- Đúng... Chủ nhiệm Lý nói con không có di động, đôi lúc không tiện liên lạc, cho nên ông ấy đưa cho ta bảo ta chuyển cho con. Ông ấy còn nói sim đều đã làm sẵn cả rồi...

Hồ lão y sư nhìn Giang Nguyên cười vui mừng. Hắn có thể nhận được món quà này của Chủ nhiệm Lý, chứng tỏ đồ đệ của ông có vị trí tương đối cao trong lòng Tỉnh trưởng. Sau này hắn muốn tìm một công việc tốt một chút cũng là chuyện rất đơn giản.

- A... thầy, như vậy không hay lắm... Sao con có thể nhận đồ của người ta...

Giang Nguyên sửng sốt nói.

Hồ lão y sư vuốt râu ha ha cười nói:

- Không sao, là đồ Chủ nhiệm Lý tặng, con có thể nhận. Dù sao con cũng không có di động, người ta muốn liên lạc với con thì cũng chẳng có gì để liên lạc... Cứ nhận đi!

- Ờ.. vâng, cảm ơn thầy.

Giang Nguyên cười gật đầu. Hắn thật sự không ngờ Chủ nhiệm Lý lại tặng cho mình một chiếc di động. Như vậy cũng tốt, mình lại tiết kiệm được không ít tiền, có thể dùng để mua quần mới và áo khoác.

Giang Nguyên lấy điện thoại di động ra, nhìn một chút, máy màu đen tương đối đẹp. Hắn tìm nút nguồn, sau khi mở nguồn, pin cũng đã được sạc đầy. Sau khi bấm vào danh sách số gọi đi, bên trong có một dãy số đã lưu cả tên.

- Lý Thiện Trường... Cái tên của Chủ nhiệm Lý thật có ý nghĩa, là danh nhân đời Minh...

Giang Nguyên cười nhạt.

Cục cảnh sát Hà Tây, lúc này Cục trưởng Lý vừa mới đi làm.

- Cục trưởng... tên đầu vàng hôm qua đi theo Chương Bá Vương, có cần phải cảnh cáo một chút...

Một cảnh sát đưa tư liệu của tên đầu vàng đặt lên bàn làm việc của Cục trưởng Lý, thuận miệng nói.

Cục trưởng Lý thoáng trầm ngâm một chút, sau đó nói:

- Cũng được, cậu đi cảnh cáo một chút, để hấn thu liễm một chút, nếu còn xảy ra vấn đề gì, cho hấn biết hậu quả!

- Vâng, cục trưởng...

Cảnh sát gật đầu rồi đi ra ngoài.

Cục trưởng Lý gỡ tư liệu của tên đầu vàng, trong mắt hiện ra một dao của Giang Nguyên hôm qua.

Một dao đó anh ta nhìn thấy rất rõ ràng, ra tay chỉ trong một hơi thở. Mỗi lần nghĩ tới chuyện này, Cục trưởng Lý vô cùng bội phục. nên biết khi Giang Nguyên rút dao ra khỏi đùi mình rồi lại phóng dao, chẳng lẽ rút dao ra khỏi thịt mình mà không đau?

Những tay của bác sĩ Giang này không hề run rẩy, có thể phóng dao đâm thẳng mi tâm tên đầu vàng khi nó vừa phân tâm.

Năng lực cùng tố chất mạnh mẽ như vậy, Cục trưởng Lý thầm nghĩ, rốt cuộc Giang Nguyên có lai lịch gì. Năng lực đáng sợ như vậy e là chỉ có những đội đặc chủng trải qua vô số khảo nghiệm nghiêm khắc mới có thể làm được.

Những ngấm lại ngay cả Tỉnh trưởng La cũng coi trọng bác sĩ Giang này, dĩ nhiên là hấn phải có chỗ đặc biệt. Lần này coi như mình đã nể mặt bác sĩ Giang, sau này coi như có chút giao tình. Với những người như vậy, có thể kết giao dĩ nhiên là tốt nhất.

Nghĩ tới đây, Cục trưởng Lý thở hắt ra, sau đó ký tên lên tư liệu của tên đầu vàng rồi tiện tay đặt sang một bên, không để ý thêm nữa.

Bận rộn cả một ngày, đến lúc ăn tối, Hồ lão y sư cười lấy từ trong ví ra một xấp phong bì, sau đó dựa theo tên bên trên trao tận tay

từng người.

Mọi người nhìn thấy phong bì kia, tâm thần rung động. Ai nấy đều cười tủm tỉm nhận lấy, sau đó cất vào túi.

Giang Nguyên cũng có một cái, hơn nữa không hề mỏng... Chỉ ít Giang Nguyên vừa liếc nhìn qua, nụ cười liền rạng rỡ hơn nhiều. Hắn có thể khẳng định phong bì của mình còn dày hơn Trương Nhạc một chút.

Buổi tối, đợi mọi người tan ca, Giang Nguyên quét dọn vệ sinh đóng cửa xong, hắn mới lấy phong bì kia ra cẩn thận mở, lấy một xấp tiền dày từ bên trong.

Đếm, tổng cộng bốn mươi tờ.

Nhìn bốn ngàn tệ này, Giang Nguyên nở nụ cười hài lòng. Lương cơ bản hai ngàn tệ, tiền thưởng cũng hai ngàn tệ... Đãi ngộ này cũng khá tốt.

Tiền tay cất tiền lại, Giang Nguyên không quay về phòng trên lầu mà vào trong phòng làm việc của Hồ lão y sư, nhẹ nhàng mở máy tính. Hắn biết, chiếc máy tính này có kết nối internet.

TUYỆT PHẨM THIÊN Y

Chương 74: Xâm nhập

Máy tính khởi động phải tốn chút thời gian, Giang Nguyên ước chừng tốn ít nhất hơn một phút. Điều này khiến Giang Nguyên hơi dở khóc dở cười.

Sau khi hắn kiểm tra sơ qua máy tính, Giang Nguyên thở dài. Máy tính của Hồ lão y sư không tệ, nhưng có quá nhiều rác, hơn nữa còn có đủ các plugin, nói không chừng đã dính virus.

Nhìn thấy vậy Giang Nguyên cười khổ cười. Máy tính của mấy cụ già nếu dùng nhiều thì đa số đều như vậy, vì họ không biết cách refresh, thậm chí cũng chẳng biết cách diệt virus.

Không còn cách nào khác... Để mình tiện sử dụng, Giang Nguyên đành phải làm sạch hộ Hồ lão y sư.

Hiện tại trong nước có rất nhiều phần mềm diệt virus đơn giản lại miễn phí, trong tình huống bình thường có thể xử lý khá tốt cho nên Giang Nguyên cũng lười tốn sức, mở trình duyệt IE lên, dùng google tìm vài phần mềm có liên qua.

Hắn nhanh chóng tải về hai phần mềm làm sạch và diệt virus.

Cũng may là tuy máy tính của Hồ lão y sư chậm nhưng tốc độ mạng không tệ, tải hai phần mềm chỉ cần tốn vài phút.

Sau khi cài đặt xong, Giang Nguyên mở hai phần mềm ra bắt đầu làm sạch, bằng không với tốc độ của cái máy tính này, hắn rất muốn chết đi cho rồi.

Với tốc độ xử lý ở trạng thái nhanh của phần mềm, khi Giang Nguyên sắp ngủ gục, cuối cùng hai phần mềm đó cũng thực hiện hết chức trách làm sạch toàn bộ máy tính. Tổng cộng làm sạch 1.3G rác, 19 plugin vô dụng, hơn chục virus.

Giang Nguyên sờ trán. Nếu không phải hắn biết Hồ lão y sư không phải loại người như vậy thì chắc chắn hắn đã nghi ngờ không biết có phải Hồ lão y sư thường xuyên lên những web đen hay không, nếu không sao bên trong lại xuất hiện nhiều thứ rác như vậy.

Miễn cưỡng chống lại cơn buồn ngủ đang kéo đến, Giang Nguyên mở trình duyệt lên, sau đó nhập vào một trang web, rồi lại dùng một server ảo, tiến hành liên kết với một địa chỉ khác.

Lúc này đã mười giờ hơn, cơn buồn ngủ kia càng lúc càng nặng nề. Giang Nguyên đã có kinh nghiệm nên miễn cưỡng chống đỡ. Hắn biết chỉ cần mình cố thêm chút nữa là có thể đủ một giờ đồng hồ.

Có điều lúc này tốc độ chuyển đổi liên kết làm hắn hơi rối rắm... Nghĩ tới đây, Giang Nguyên không nén được cảm giác muốn mắng người. Nếu ở nước ngoài hắn đã vào được lâu rồi, nhưng ở trong nước vì một vài nguyên nhân phong tỏa, cho nên mình phải thông qua vài cách đặc biệt mới có thể vào được. Hơn nữa, tốc độ tương đối chậm.

Đợi một lúc lâu hẳn mới có thể vào được địa chỉ này.

- Bởi vì cơ thể kháng cự kịch liệt hôn mê, tạm dừng hôn mê một giờ.

Giang Nguyên cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm với thông tin vừa xuất hiện trong đầu này. Cuối cùng hẳn cũng đã thuận lợi vượt qua thời kỳ thối miên này. Giờ hẳn có thêm một tiếng đồng hồ nữa.

Hẳn lại tốn hơn nửa tiếng đồng hồ mới có thể tải được một file nén chỉ mười mấy mb từ trong địa chỉ này.

Sau khi giải nén, Giang Nguyên tìm hai phần mềm nhỏ bên trong, sau đó nhập mật mã cài đặt, cuối cùng bắt đầu mục đích của hẳn.

Ngón tay Giang Nguyên nhanh chóng gõ trên bàn phím, cuối cùng gõ mạnh xuống phím carriage return. Sau khi nhìn thấy hai phần mềm nhanh chóng vận hành, Giang Nguyên mới thở phào nhẹ nhõm.

Thấy mình phải tốn bảy tám phút mới làm được cái dữ liệu nền công kích này, trước mắt Giang Nguyên hiện lên một khuôn mặt gầy gò, còn cả hai ngón tay thon dài vẫn đang nhảy nhót trên bàn phím như cánh bướm.

- Anh Tích Nghiêm...

Mũi Giang Nguyên cay cay. Giờ này năm ngoái anh Tích Nghiêm còn đang dạy hẳn xâm nhập như thế nào, phân tích số liệu tìm kiếm sơ hở như thế nào, nhưng... Cuối cùng, sau khi Đại Hùng tử trận, cơ thể cao gầy của anh Tích Nghiêm đã nhảy lên hòng M134, che cho mấy người cuối cùng của cả tiểu đội rút lui...

Dưới sự thúc giục của đội trưởng, mỗi lần rút lui hẳn đều phải chạy đầu tiên. Mỗi lần hẳn quay đầu lại đều nhìn thấy sau lưng mình có hai bóng người, Đại Hùng, Tích Nghiêm...

- Anh Tích Nghiêm... Em không quên, mọi người đợi em...

Giang Nguyên siết chặt sống mũi đang cay cay, sau đó nhìn chăm chăm vào thanh tiến độ trên màn hình, vẫn còn vài số liệu đang

nhấp nháy nhanh chóng.

Có điều chưa được bao lâu, lại một cơn buồn ngủ nữa ập đến. Giang Nguyên nhìn đồng hồ, quả nhiên đã sắp mười một giờ. Xem ra thời gian trì hoãn hôn mê một tiếng đồng hồ này đã gần hết rồi.

- Sao nhanh vậy chứ? Cái tốc độ chết tiệt này...

Giang Nguyên lại thở dài, đành phải cắn răng chống đỡ.

Giang Nguyên dùng ý chí mạnh mẽ chống đỡ, da mắt vẫn chùng xuống. Nhưng Giang Nguyên đã có kinh nghiệm biết quá trình này sẽ không quá dài, cho nên hần tiếp tục nghiến răng miễn cưỡng chống đỡ năm phút. Trong đầu hần lại lóe lên dòng thông tin kia. Giang Nguyên lập tức tỉnh táo trở lại.

Cảm giác buồn ngủ biến mất, Giang Nguyên xốc lại tinh thần, thở hắt ra, sau đó dùng tay vuốt mắt.

Chống đỡ được lần thứ hai thì thời gian hôn mê chỉ định coi như kết thúc. Chỉ cần hần không buồn ngủ thì có thể không đi ngủ.

Sau khi xốc lại tinh thần Giang Nguyên lại liếc mắt nhìn màn hình mờ mờ. Lúc này hần chỉ nhìn thấy một màn hình màu xanh đang nhanh chóng nhấp nháy.

- Vào rồi...

Giang Nguyên xốc lại tinh thần, sau đó nhanh chóng gõ bàn phím.

Kho số liệu này tuy cũng khá nghiêm mật, nhưng trước mặt Giang Nguyên đã từng cùng Tích Nghiệm thử những hệ thống kia, đây chẳng qua chỉ là đứa trẻ con, chỉ cần dùng hai công cụ nhỏ Giang Nguyên đã nhanh chóng xâm nhập vào trong. Sau đó hần nhanh chóng tìm được tin tức mà mình muốn tìm.

- Chương Lập Quân, biệt danh Chương Bá Vương... sinh năm 1973... Quê quán thành phố Vân Giang tỉnh Nam... Đã từng vào tù vào lần vì tội cố ý gây thương tích, lừa đảo, hiếp dâm... Địa chỉ thường trú: 1. Số 16 đường Thiên Mã, Hà Tây, thành phố Vân Giang... 2. Căn 1208 tòa nhà số hai khu dân cư Đại Hà Nhã 1 đường Đại Hà, Hà Tây, thành phố Vân Giang... 3. Đường Lâm

Giang, quận Vân Viên, thành phố Vân Giang...

Giang Nguyên nhanh chóng copy lại những tư liệu này, cẩn thận thoát khỏi kho số liệu, sau đó cẩn thận xóa sạch những dấu vết tấn công của mình.

Sau khi dọn dẹp sạch sẽ, Giang Nguyên đang định thoát ra khỏi hai phần mềm, bàn tay đột nhiên khựng lại, trong mắt lóe lên tia bùng tỉnh.

Sau khi hẩn chần chờ một lúc, hẩn lại bắt đầu gõ nhanh trên bàn phím.

Lần này không cần tốn quá nhiều thời gian hẩn đã nhanh chóng tiến vào một kho tư liệu khác, nhìn ô tìm kiếm trong khi tư liệu, Giang Nguyên trầm mặc một chút, gõ:

- Thị trấn Lư Đầu, thành phố Thương Châu, tỉnh Bắc Hà...
Trương...

Sau khi gõ vào, ngón tay Giang Nguyên nhẹ nhàng ấn lên phím carriage return một lúc lâu, vẻ mặt thảnh thỏ lại thay đổi, nhưng vẫn không ấn xuống...

Quê của đội trưởng, người nhà của anh ấy...

Còn có rất nhiều chiến hữu, người nhà của họ có còn không... có khỏe không...

Học kỳ sau Tiểu Bảo có tiền đóng học phí không?

Vợ của anh Tích Nghiêm, còn có tiền mua thuốc không?

- Đội trưởng... Xin lỗi, em thật sự vô dụng...

Sau một lúc chần chừ, Giang Nguyên đột nhiên gấp người, cúi đầu, đưa tay bưng kín mặt, một dòng chất lỏng nóng bỏng từ lòng bàn tay chảy xuống.

TUYỆT PHẨM THIÊN Y

Chương 75: Trộm

Không biết qua bao lâu, Giang Nguyên chậm rãi đứng thẳng dậy, hít một hơi thật sâu, đưa tay xóa hàng chữ kia đi, sau đó thoát ra khỏi kho dữ liệu. Hắn lại cẩn thận xóa sạch tất cả dấu vết một lần nữa rồi mới cẩn thận xóa hai phần mềm xâm nhập và phần mềm dọn dẹp đi. Cuối cùng, sau khi hắn suy nghĩ một chút mới thêm mật mã cho file nén tương đối kỹ kia rồi cất nó trong một file trong số những file hỗn độn của máy tính.

- Chờ thêm đã... chờ thêm đã... Đội trưởng nói đúng. Con người phải học cách nhẫn nại... Lúc này vẫn chưa an toàn, mình vẫn chưa thể tiếp xúc những tư liệu này... Ít nhất phải thêm một thời gian nữa... Mình là hy vọng cuối cùng của đội, mình nhất định phải sống... Sau này mình còn phải nuôi dưỡng các cha các mẹ đến cuối đời...

- Johnny, hy vọng cậu đừng xài hết tiền của chúng ta. Món tiền này tôi còn phải nuôi rất nhiều người, nếu không đến lúc đó tôi dùng mạng của cậu để bù vào đấy.

Giang Nguyên dựa vào ghế, nhìn trần nhà, ánh mắt cứng ngắc, lăm lăm.

Giang Nguyên đi tới cạnh toilet, vặn vòi nước, đưa tay vốc một vốc nước lạnh lên khuôn mặt hơi nóng bỏng.

Hắn rửa mặt, quay trở lại trước máy tính, cẩn thận xem lại số tư liệu copy kia một lượt, sau khi ghi nhớ bộ dạng và ảnh của Chương Bá Vương, Giang Nguyên mới xóa sạch mớ tài liệu đó đi. Hắn mệt mỏi thở dài một hơi. Đột nhiên hắn hơi do dự, rốt cuộc có nên làm chuyện này hay không.

Mấy ngày nay hắn trở về, chuyện duy nhất khiến hắn hơi lo lắng là bại lộ thân phận của mình. Nhưng, ngoài chiến hữu, không ai biết tồn tại và thân phận của hắn. Hơn nữa, hiện tại có thể cũng chẳng có ai có thể liên hệ hắn với tiểu đội Cô Lang.

Bởi vì mấy năm nay Cô Lang là một đội độc lập bên ngoài, không hề có bất cứ chi viện gì, chỉ dựa vào bản thân để độc lập tác chiến. Khi đó từ lúc nhận được mệnh lệnh của cấp trên truyền đạt xuống bằng một cách đặc biệt liền bị cấp trên lấy lý do giữ bí mật, một

lần nữa cắt đứt tất cả liên lạc. Ngay lúc đó tất cả những hành động, tình hình thành viên của Cô Lang đều chẳng có ai biết rõ.

Thậm chí lúc ấy, sau vài năm không nhận được bất kỳ tin tức gì, cấp trên cũng đã nghĩ đội ngũ chấp hành nhiệm vụ này đã thất bại.

Cho tới cuối cùng, tiểu đội Cô Lang bất ngờ hoàn thành nhiệm vụ, khi đội trưởng liên lạc với cấp trên, cấp trên mới mừng rỡ như diên hện địa điểm liên hệ.

Nếu nói sơ hở duy nhất thì chỉ có trận đấu súng Nepal năm đó, lúc ấy hẳn trùng hợp đi ngang qua và mất tích trong cuộc đấu súng.

Tuy nhiên số người vô tội chết và mất tích hôm đó ít nhất có hơn mười người. Cho dù họ cũng tiến vào quân đội của Nepal, thì ít nhất cũng có vài người chết và mất tích trong hỗn loạn.

Hơn nữa theo lời đội trưởng nói, khi xung đột năm đó bộc phát có hơn mười đội ngũ tham chiến, lúc đó đều đánh thành một đám hỗn loạn, ngay cả kẻ địch là ai, mọi người đều không rõ. Thậm chí không có ai biết lúc đó Cô Lang cũng có mặt trong đó, cho nên có lẽ sẽ không có ai có thể liên hệ mình với Cô Lang được.

Vào ngày mình trở về nhà, mấy người đó có lẽ cũng lập tức nhận được tin Cô Lang bị tiêu diệt toàn quân. Cho dù lỡ như tư liệu của mình bị bọn họ nhìn thấy, có lẽ cũng không thể liên hệ với Cô Lang.

Với cấp bậc của những người đó, chỉ cần mình không tiếp xúc và truy cứu điều tra những tư liệu kia thì sẽ không thể khiến người ta chú ý đến mình.

Nghĩ tới đây, lúc này Giang Nguyên mới nhẹ nhàng thở dài. Ban nãy hẳn không tra mấy tư liệu kia là chính xác... Đúng, hiện tại mình chỉ là một thằng ranh con đến từ nông thôn có vận khí tốt mà thôi. Trong phạm vi ngoài ngàn vạn dặm sẽ không ai chú ý đến mình.

Giang Nguyên định thần lại, cuối cùng nhìn máy tính của Hồ lão y sư, nở nụ cười khổ. Mình đã dọn dẹp sạch mấy thứ linh tinh, Hồ lão y sư sẽ không phát hiện ra chứ?

Giang Nguyên tiện tay xóa hai phần mềm diệt virus và dọn dẹp kia, thầm nói:

- Với kiến thức máy tính của HỒ lão y sư, cùng lắm là chỉ cảm thấy tốc độ của máy tính đột nhiên nhanh hơn, hẳn sẽ không nhận ra được điều gì khác đâu nhỉ...

Nhìn thấy trời đã gần sáng, đã trì hoãn hơn hai tiếng rồi, cũng nên nghỉ ngơi thôi.

Mặc dù lẩn lộn bên ngoài đã nhiều năm, nhưng thói quen ưa sạch sẽ của Giang Nguyên từ nhỏ vẫn chưa thể cải thiện. Bất kể thời tiết như thế nào, trên cơ bản mỗi ngày hẳn đều phải tắm rửa, trừ phi ra ngoài chấp hành nhiệm vụ không còn cách nào khác.

Chỉ cần có điều kiện thì hẳn nhất định phải tắm rửa. Giờ hẳn sống ở phòng khám, điều kiện cũng không tệ lắm. Trong phòng còn có nhà vệ sinh và máy nước nóng. Đây chính là điều khiến Giang Nguyên hài lòng nhất.

Sau khi thoải mái tắm nước nóng, tẩy sạch uế oải của cơ thể, Giang Nguyên nằm trên giường một lúc lâu vẫn chưa thể ngủ được. Vào lúc hẳn đang mơ màng, đột nhiên dưới lầu vang lên tiếng “két” khe khẽ.

Mày Giang Nguyên nhẹ nhàng nhướn lên, chậm rãi mở to hai mắt.

Thính lực của Giang Nguyên hiện nay rất tốt, đương nhiên... tốt này chỉ là tốt hơn một chút so với người bình thường thôi. Nhưng tốt hơn một chút cũng đủ để giúp hẳn nghe thấy rõ âm thanh khe khẽ này.

Hẳn nhận ra rất rõ, âm thanh ban nãy là âm thanh chai thuốc tiêm thủy tinh nhỏ bị giẫm vỡ, và động tĩnh này có lẽ không phải do chuột gây ra.

“Đến trộm sao?” Giang Nguyên nhíu mày, thật sự không nghĩ ra tên trộm nào lại tìm đến phòng khám? Trong phòng khám này trừ thuốc và vài dụng cụ ra thì chẳng có thứ gì đáng tiền cả. Mất mũi tên trộm này thế nào vậy? Sao lại nhắm vào phòng khám?

- Chẳng lẽ nghe nói chân ông nội đây bị thương không tiện cho nên

mới cố ý đến bắt nạt ông đây?

Giang Nguyên sờ mũi, cũng không thể loại trừ khả năng này. Giờ trộm tìm đến cửa, một người bị thương như mình muốn đuổi theo cũng không đuổi kịp.

Giang Nguyên cười nhạt. Hôm nay tâm trạng của hắn hơi bức bối. Giờ tên nào lại tự tìm đến cửa cho hắn trút giận đúng là số hẻo quá.

Hắn lập tức cẩn thận rời giường, sờ soạng mặc quần vào, sau đó mở cửa phòng, nhẹ nhàng đi xuống lầu.

Giang Nguyên cẩn thận xuất hiện ở cầu thang, sau đó híp mắt nhìn xung quanh. Hắn nhanh chóng tìm được mục tiêu.

Quả thật, có một bóng người đang ở trong phòng thuốc, hình như đang tìm kiếm gì đó.

- Xin chào... xin hỏi có cần giúp đỡ gì không?

Giang Nguyên lặng lẽ không một tiếng động bước đến, nhẹ nhàng mở đèn, mỉm cười nói.

Bóng người đang tìm kiếm gì đó kia dường như bị ánh đèn đột nhiên bật lên làm cho sửng sốt, cả người cứng đờ, sau đó chậm rãi xoay người lại.

Nhìn người đó, vẻ mặt bình tĩnh mỉm cười của Giang Nguyên thoáng chốc cũng sửng lại.

- Cô... cô... thế này là sao? Sao...

Tuy thần kinh của Giang Nguyên rất vững nhưng nhìn thấy người trước mặt, còn trong bộ dạng thế này, hắn bất giác mở to hai mắt, há to miệng, ngạc nhiên hỏi.

(QUAN Y) TUYỆT PHẨM THIÊN Y

Chương 76: Tuyên Tử Nguyệt chạt vật

Chiếc váy màu trắng bị xé thành mảnh nhỏ, lộ ra da thịt và nội y bên trong. Phần chân váy thì rách từ đầu gối trở xuống, bắp chân trắng như ngọc ẩn hiện. Quanh thân còn dính đầy vết máu.

Trong tình huống này, nhìn vào, người ta sẽ nghĩ rằng cô gái này vừa mới bị cưỡng bạo xong.

Đương nhiên, đây không phải là điều khiến Giang Nguyên giật mình nhất. Cái khiến hắn giật mình chính là người trước mắt.

Mặc dù cảm thấy quái dị, nhưng Giang Nguyên rất nhanh phán đoán được người trước mắt bị thương không nhẹ, nhưng không phải là vì bị cưỡng bạo, mà hình như vừa mới đánh một trận với người ta xong. Hơn nữa không phải dùng vũ khí mà là sử dụng quyền cước với nhau.

Vì thế, Giang Nguyên kinh nghi nhìn gương mặt xinh đẹp nhưng tái nhợt trước mắt, hỏi:

- Tuyên Tử Nguyệt, cô...

Nhìn Giang Nguyên, sắc mặt Tuyên Tử Nguyệt thoáng tốt hơn vài phần, thở ra một hơi, cố gắng dựa vào cái ghế bên cạnh, dùng tay lau đi vết máu nơi khóe miệng, yếu ớt hỏi:

- Giang...Giang Nguyên, giúp tôi lấy ít Bạch Dược Vân Nam.

- Được, cô chờ chút.

Giang Nguyên bay nhanh đến quầy thuốc, lấy ra chai Bạch Dược Vân Nam đưa đến trước mặt Tuyên Tử Nguyệt, sau đó đi rót một ly nước. Bây giờ hắn mới phát giác, Tuyên Tử Nguyệt này thoạt nhìn không đơn giản như vậy.

Tuyên Tử Nguyệt cố sức mở nắp chai Bạch Dược Vân Nam, lấy ra hai viên thuốc màu đỏ bỏ vào trong miệng rồi uống một ngụm nước.

Sau đó, cô lại tiếp tục đổ ra non nửa bình bột thuốc vào miệng rồi dùng nước uống xuống.

Nhìn động tác của Tuyên Tử Nguyệt, Giang Nguyên đứng bên cạnh

cau mày, sau đó nói:

- Cô bị thương rất nặng. Đừng lộn xộn, để tôi đỡ cô đi nằm trước.

Nếu là ngày xưa, nghe được người khác muốn ôm mình, Tuyên Tử Nguyệt tất nhiên sẽ hung hăng cho người đó một bạt tai. Nhưng khi cô ngẩng đầu nhìn Giang Nguyên, thấy vẻ mặt nghiêm túc của hắn, biết Giang Nguyên cũng không có ý xấu, mà cô bây giờ quả thật đang bị thương nghiêm trọng, căn bản không thích hợp có bất kỳ cử động nào. Bởi vì dùng sức quá nhiều, vết thương sẽ càng nặng hơn.

- Được, làm phiền anh rồi.

Tuyên Tử Nguyệt thoáng im lặng, sau đó miễn cưỡng cười nói với Giang Nguyên.

Giang Nguyên gật đầu, sau đó bước qua, thắt lưng hơi khom xuống, tay phải nâng cặp đùi trắng như ngọc, tay trái ôm eo, sau đó nhìn Tuyên Tử Nguyệt đang đổ bưng mặt, nói:

- Ôm cổ tôi.

Tuyên Tử Nguyệt nhìn cơ thể để trần bên trên của Giang Nguyên, lại càng đổ mặt, sau đó cánh tay nhẹ nhàng ôm lấy cổ Giang Nguyên. Cô biết, đây chính là biện pháp tốt nhất giúp cô đỡ phải hoạt động cơ thể.

Vừa vàng ôm lấy Tuyên Tử Nguyệt, Giang Nguyên bước vào phòng khám bệnh bên trong.

Mặc dù ôm mỹ nữ trong lòng, nhưng hiện tại Giang Nguyên cũng chẳng còn tâm trạng hưởng thụ, ngược lại còn cảm thấy mệt hơn. Hắn ở trần thân trên, trong ngực ôm một mỹ nữ, lại được mỹ nữ vòng tay ôm cổ, bên mũi lở mồm ngửi được một mùi thơm, còn có cảm giác nhả nhụi truyền đến từ lòng bàn tay, trống ngực của hắn đột nhiên gia tốc.

Tuyên Tử Nguyệt đang mệt mỏi, cũng không nhận ra điểm bất thường đó của Giang Nguyên, chỉ là cảm thấy Giang Nguyên ôm rất cẩn thận, cả người yên ổn hơn không ít. So với vừa rồi cổ nén đau, dồn hết khí lực nhảy qua cửa sổ thì thoải mái hơn nhiều.

Cẩn thận đặt Tuyên Tử Nguyệt lên ghế salon, Giang Nguyên thở hắt ra, nói:

- Đừng nhúc nhích, tôi đi lấy chút nước thuốc truyền dịch cho cô.

Nghe xong, Tuyên Tử Nguyệt thoáng chút chần chừ, sau đó gật đầu. Mặc dù cô không biết y thuật, nhưng cô tin tưởng Giang Nguyên. Bởi vì Giang Nguyên không chỉ lợi hại về ngoại khoa, mà còn có những công phu khác không tẻ.

Cho nên, mặc dù chưa từng truyền dịch, nhưng tôn trọng ý kiến của người trong nghề, cô cũng không phản đối. Ít nhất cô biết rõ bản thân mình đang bị thương rất nặng. Hơn nữa ngoại trừ dùng một số thuốc trị thương bên ngoài thì cũng không còn kinh nghiệm trị liệu nào khác.

Giang Nguyên rất nhanh mang thuốc đặt lên bàn, bên trong có hai chai nước thuốc và dụng cụ tiêm.

Cẩn thận cầm lấy tay Tuyên Tử Nguyệt, hẩn nhẹ nhàng vỗ lên mu bàn tay để tìm mạch, sau đó bắt đầu ghim tiêm vào.

Khi Giang Nguyên châm kim vào, trán Tuyên Tử Nguyệt hơi cau lại, nhẹ nhàng kêu lên một tiếng nhỏ.

Nhìn sắc mặt không tính là quá kém của Tuyên Tử Nguyệt, Giang Nguyên mỉm cười, dùng băng dán cố định mũi tiêm, nói:

- Tôi sẽ cho cô uống một ít thuốc cầm máu. Nhưng với tình hình này của cô, tốt nhất là nên đến bệnh viện.

Tuyên Tử Nguyệt lắc đầu:

- Tôi không muốn đến bệnh viện. Uống thuốc, truyền dịch xong, hẳn là không còn vấn đề gì.

Thấy Tuyên Tử Nguyệt không chịu đi, Giang Nguyên cũng không cảm thấy ngoài ý muốn. Nếu Tuyên Tử Nguyệt muốn đến bệnh viện thì đã sớm đến rồi, nào có chuyện chạy đến đây.

Nhìn Tuyên Tử Nguyệt, Giang Nguyên có cảm giác có chút khó khăn. Bởi vì hẩn nhìn ra được ngực của Tuyên Tử Nguyệt bị đánh

nên mới học máu. Nhưng cụ thể là tình huống nào dẫn đến thì khó nói. Hơn nữa còn chỗ bị thương nào khác hay không thì cũng khó mà biết.

Nhưng Tuyên Tử Nguyệt là nữ, Giang Nguyên thật sự không tiện kiểm tra.

Thoáng suy nghĩ một chút, Giang Nguyên đến phòng trị liệu cầm dụng cụ đo huyết áp, tiến hành đo huyết áp cho Tuyên Tử Nguyệt.

Đo xong huyết áp, Giang Nguyên thoáng thả lỏng tinh thần. Mặc dù huyết áp hơi thấp, nhưng cũng xem như trong phạm vi chấp nhận được. Trước mắt xem ra, cơ thể Tuyên Tử Nguyệt cũng không xuất huyết quá nhiều. Chỉ cần không mất máu, cũng sẽ không xảy ra vấn đề gì quá lớn. Như vậy, Tuyên Tử Nguyệt cũng không bị nguy hiểm đến tính mạng.

Nhưng là một bác sĩ cẩn thận, Giang Nguyên nhìn Tuyên Tử Nguyệt một lúc liền cười khổ:

- Tốt nhất nên để tôi kiểm tra lại cho cô một chút.

- Kiểm tra? Muốn kiểm tra như thế nào?

Nhìn vẻ mặt bất đắc dĩ của Giang Nguyên, sắc mặt Tuyên Tử Nguyệt có chút đỏ lên, hỏi.

- Ngực của cô hẳn đã bị tác động nghiêm trọng. Tốt nhất là nên để tôi kiểm tra lại tình huống xương sườn cho cô. Còn nữa, còn phải nghe phổi nữa, để tránh còn có vấn đề nghiêm trọng khác mà chưa phát hiện được. Với lại, còn phải xem xem có bộ phận nào bị thương nữa không.

Giang Nguyên giải thích.

Tuyên Tử Nguyệt cười khổ:

- Xương sườn có thể bị gãy hai cái. Nhưng vấn đề không lớn. Chủ yếu là bị chấn thương phổi, còn lại thì không có vấn đề gì, uống thuốc là được.

Giang Nguyên cau mày, nói:

- Nhưng...

Giang Nguyên còn chưa nói xong, mày liền cau lại, sau đó nhìn ra ngoài cửa phòng khám.

Thấy Giang Nguyên đột nhiên cau mày, sắc mặt Tuyên Tử Nguyệt cũng biến đổi, theo tầm mắt của Giang Nguyên nhìn ra ngoài.

Chỉ là sau khi nhìn thấy, sắc mặt của Tuyên Tử Nguyệt vốn đã ổn hơn một chút liền trắng bệch.

(QUAN Y) TUYỆT PHẨM THIÊN Y

Chương 77: Cường địch xâm lấn

Nhìn người thanh niên trẻ tuổi bước vào trong phòng khám bệnh, quần áo cũng có chút lộn xộn nhưng cước bộ vẫn trầm ổn, cùng với hơi thở rét lạnh, hai mắt Giang Nguyên nheo lại, cảm giác có luồng hàn khí dâng lên trong lòng.

Hai năm qua hắn gặp không ít cao thủ, giết qua cũng không ít. Nhưng khi nhìn thấy người trước mắt, trống ngực của hắn đập nhanh hơn mấy lần. Tại sao đối phương xuất hiện ở đây, Giang Nguyên cũng không cần suy nghĩ cũng biết.

Cho nên, hắn chậm rãi ngồi thẳng dậy, cơ thể căng ra, lặng yên hít vào một hơi, chậm rãi điều chỉnh cơ thể đến trạng thái tốt nhất, sau đó mới đứng dậy, đứng chắn trước mặt Tuyên Tử Nguyệt, lãnh đạm nói:

- Đêm hôm xâm nhập nhà người dân, không gian thì cũng là đạo tặc. Bây giờ anh rời đi, tôi sẽ không truy cứu.

Nhìn vẻ mặt lạnh nhạt của Giang Nguyên, còn có lời hắn nói ra miệng, người thanh niên mặc áo ngắn, mái tóc hơi dài vốn đang không nhìn Giang Nguyên liền cảm giác có chút quái dị, quay sang nhìn hắn, đột nhiên nở nụ cười.

- Cũng có chút thú vị.

Người thanh niên vén mái tóc lòa xòa trước trán nhìn Giang Nguyên. Cái nhìn này khiến Giang Nguyên phát lạnh:

- Bây giờ anh rời đi, tôi cũng sẽ không giết anh.

Nghe được lời này, Giang Nguyên bắt đầu dĩ lắc đầu:

- Đây là nơi của tôi mà.

Nhìn Giang Nguyên lắc đầu, người thanh niên thu lại nụ cười, nói:

- Rất nhanh sẽ không còn đúng nữa.

- Tiền Lập Nguyên, tôi chỉ đến đây trị thương, không liên quan gì đến anh ấy.

Tuyên Tử Nguyệt ở đằng sau đột nhiên lên tiếng:

- Giang Nguyên, anh hãy rời đi trước đi. Rất nhanh chúng tôi sẽ đi ngay.

Giang Nguyên quay đầu lại nhìn Tuyên Tử Nguyệt, nhẹ nhàng kéo tay Tuyên Tử Nguyệt đang định tháo kim tiêm ra, cười nói:

- Mấy năm qua, bất luận trong hoàn cảnh khó khăn như thế nào, tôi cũng chưa từng vứt bỏ người bệnh của mình. Khi tôi còn ở đây, người bệnh của tôi cũng không vì tình huống bên ngoài mà chết. Bây giờ cô là người bệnh của tôi. Cho nên tôi sẽ không rời đi. Hơn nữa, trước khi tôi chết, cô cũng không có chết.

Nhìn nụ cười kiên định của Giang Nguyên, môi Tuyên Tử Nguyệt mấp má, ánh mắt hiện lên chút hối hận, trầm giọng nói:

- Anh có biết anh ta có thể giết anh không?

- Tôi không biết, nhưng tôi có nguyên tắc của tôi. Bây giờ tôi đang còn ở đây, không ai có thể động đến bệnh nhân của tôi.

Giang Nguyên buông tay ra, chậm rãi đứng thẳng người, nhìn Tiền Lập Nguyên phía đối diện, thở hắt ra:

- Bây giờ, chúng ta có thể quyết định xem nơi này có phải thuộc về

tôi hay không.

- Haha, không sai.

Tiền Lập Nguyên cười rộ lên, nói:

- Vừa rồi tôi đã cho anh cơ hội, nhưng anh lại không biết quý trọng. Cho nên, nơi này sẽ không còn là của anh nữa. Hơn nữa anh có biết không, tôi ghét nhất là người khác giả nai trước mặt tôi. Cho nên tôi quyết định nhất định sẽ giết chết anh, nhưng mà sau khi tôi giết cô ta trước.

- Chúng ta có thể thử xem.

Giang Nguyên ngẩng đầu nhìn trần nhà, cười khổ. Hắn biết người trước mắt còn đáng sợ hơn bất cứ người nào hắn gặp trước kia, nhưng hắn không thể lùi bước. Bất luận là lời thề năm đó hay là tính cách của hắn, hắn nhất định phải ngạnh kháng hết thủy. Hắn không thể để cho Tuyên Tử Nguyệt bị giết chết trước mặt mình được.

Hơn nữa, mặc dù đối phương cường đại, nhưng cũng không phải là không có cơ hội.

Giang Nguyên đột nhiên bắn lên, một cước đá thẳng vào Tiền Lập Nguyên còn đang đứng ngoài cửa.

Đối mặt với dấu hiệu tập kích của Giang Nguyên, ánh mắt Tiền Lập Nguyên có chút co rút lại, giơ tay phải lên chặn trước người.

Bịch. Khi cánh tay chạm vào chân của Giang Nguyên, Tiền Lập Nguyên chấn động cả người, lui về sau hai bước, vừa vặn rời khỏi vị trí cửa vào phòng khám bệnh.

Lúc này, Giang Nguyên khó khăn rơi xuống đất, nhìn Tiền Lập Nguyên bị đánh lùi hai bước, cũng không có chút vui mừng. Bởi vì sau khi đá ra một cước này, hắn cảm nhận được đối phương thật đáng sợ. Khi hắn đánh bất ngờ, đối phương giơ cánh tay để ngăn cản, cũng chỉ lui về sau có hai bước.

Thậm chí, đối phương dùng cánh tay để ngăn cản một cước của hắn, rốt cuộc y mạnh bao nhiêu? Nhưng thân hình đối phương khá

gầy yếu, một chút cũng nhìn không ra y lại có được sức mạnh như vậy. Thực lực này còn đáng sợ hơn Đại đội trưởng năm đó. Hơn nữa còn là thực lực sau khi bị thương.

Nhưng Giang Nguyên vẫn không lùi bước, lại tiếp tục bổ ra một cước.

Tiền Lập Nguyên đã có sự phòng bị, ánh mắt hiện lên sự trào phúng, tay phải khẽ nhấc, nhẹ nhàng chụp lấy cổ chân Giang Nguyên, sau đó vặn một cái.

Cảm giác được cổ chân của mình bị căng ra, giữa không trung Giang Nguyên liền biến sắc. Hắn vội vàng quay người, chân trái thuận thế đá vào cằm đối phương.

Tiền Lập Nguyên thấy như vậy, chỉ có thể buông tay, sau đó lui về sau một bước mới tránh được một cước này của Giang Nguyên.

- Giỏi, một tên ngay cả hỏa hầu cũng không có được mấy phần lại có thể bức lui được tôi ba bước. Không tệ, không tệ.

Tiền Lập Nguyên kinh ngạc, sắc mặt không khỏi âm trầm vài phần.

Hai mắt Giang Nguyên liền sáng lên. Hắn nhận ra tay trái của Tiền Lập Nguyên có chút không ổn. Hai chiêu vừa rồi, đối phương quả nhiên không có vận dụng cánh tay trái, hẳn là đã bị thương. Hơn nữa còn bị thương không nhẹ. Tiền Lập Nguyên đã động thủ với Tuyên Tử Nguyệt trước đó, mặc dù đã đả thương Tuyên Tử Nguyệt, nhưng bản thân cũng phải nỗ lực rất nhiều.

Chỉ cần đối phương quả thật bị thương, như vậy hắn sẽ có vài phần chiến thắng. Nếu không, Giang Nguyên đã sớm lo nghĩ làm thế nào mang theo Tuyên Tử Nguyệt chạy trốn.

Không chút do dự, hai mắt Giang Nguyên nheo lại, thân ảnh bay lên, một quyền đập vào mặt đối phương. Hắn biết rõ, tuyệt đối không cho đối phương cơ hội tấn công. Nếu không, với thực lực của đối phương, hắn không thể ngăn cản được bao lâu. Cho nên, hắn không hề có ý định dừng lại.

Đội trưởng đã từng dạy, đối diện với địch nhân cường đại. Nếu như muốn ngạnh kháng, biện pháp duy nhất để thắng đối phương

chính là cướp đoạt tiên cơ. Nếu không, một khi bị đối phương chiếm cứ ưu thế, như vậy nhất định...

Quả nhiên, khi Tiền Lập Nguyên định ra tay, liền nhìn thấy Giang Nguyên một lần nữa đánh tới, không dám khinh thường, liền nhẹ nhàng tránh sang một bên, sau đó khẽ hừ một tiếng rồi nhắc chân quét ngang.

(QUAN Y) TUYỆT PHẨM THIÊN Y

Chương 78: Công kích, công kích

Nhìn đối phương đá tới một cước, Giang Nguyên không dám khinh thường. Cảm nhận được một trận cuồng phong quét tới cách bụng 10cm, liền quát lên một tiếng, xoay người quét chân qua một bên.

Rắc một tiếng, liền nhìn thấy chiếc ghế bên trong đại sảnh bị Tiền Lập Nguyên đá nát bấy.

Mà một cước của Giang Nguyên, khi Tiền Lập Nguyên mượn xu thế vừa rồi lẫn không xoay tròn, liền đá vào khoảng không.

Nhìn đối phương trong tình huống này còn có thể dứt khoát làm ra động tác có độ khó cao như vậy, Giang Nguyên âm thầm kêu khổ. Thực lực của hắn thật sự còn kém rất nhiều. Nếu đối ngược là hắn, trên cơ bản chưa chắc có thể làm ra động tác nhanh như thế.

Nhưng lúc này Giang Nguyên cũng không tự hỏi quá nhiều. Đợi đến khi đối phương hoàn toàn rơi xuống đất, Giang Nguyên một lần nữa huy quyền đánh về phía trước. Khi đối phương giơ tay ngăn cản, liền dốc sức vào đầu gối nện thẳng vào bụng Tiền Lập Nguyên.

Nhưng thực lực của Tiền Lập Nguyên cao hơn hắn, như thế nào lại chịu thiệt chứ? Ban đầu còn chưa kịp phục hồi lại tinh thần nên mới bị Giang Nguyên đánh lui, còn bây giờ, khi giơ tay đỡ lấy cánh tay Giang Nguyên, cổ tay lộn lại, nắm lấy nắm tay Giang Nguyên, sau đó nghiêng người.

Sau khi Giang Nguyên lên gối Tiền Lập Nguyên, cả người bị Tiền

Lập Nguyên quăng đi giống như quăng bao cát vào phòng thuốc.

Giang Nguyên đập mạnh vào tủ thuốc. Tủ thuốc liền lay động, sau đó mười mấy chai thuốc rơi xuống người hắn.

Khụ khụ! Mang theo một đầu bụi, Giang Nguyên lồm cồm bò dậy, che miệng ho khan, sau đó lại tiếp tục lao đến Tiền Lập Nguyên.

Nắm đấm của hắn vẫn sắc bén như cũ, cước pháp vẫn thuần thục. Thậm chí Giang Nguyên còn cảm thấy trạng thái của mình hôm nay thật tốt. Bị đối phương cưỡng chế lâu như vậy mà không đổ mồ hôi. Nhưng thực lực chênh lệch vẫn là chênh lệch.

Đối phương chỉ dùng một tay để chiến đấu, vẫn có thể đánh cho hắn mặt mũi bầm dập.

Nếu hắn phản ứng không nhanh, kinh nghiệm chiến đấu đủ phong phú, kết quả sớm không phải là mặt mũi bầm dập không đâu.

Đứng dậy, mặt Giang Nguyên đã sớm bầm tím, ngay cả mũi cũng bị chảy máu.

Không nhờ hắn một tay chống giữ, sợ rằng cổ tay đã bị bẻ gãy.

Giang Nguyên hít một hơi thật sâu, nhìn Tiền Lập Nguyên phía đối diện. Đánh một hồi rồi, hô hấp của Tiền Lập Nguyên cũng có chút rối loạn.

Giang Nguyên nhắm mắt, quát thầm một tiếng, sau đó vọt đến trước mặt Tiền Lập Nguyên.

Tuyền Tử Nguyệt đang nằm trong phòng khám bệnh, nhờ tác dụng của thuốc, gương mặt cũng đã có chút huyết sắc, nhưng vẻ khẩn trương lại càng lúc càng nhiều.

Cô nằm trên giường, xuyên qua cánh cửa vẫn có thể nhìn thấy hai người đánh nhau. Trước kia cô cũng có chú ý đến Giang Nguyên, biết hắn luyện ngoại công không tệ. Nhưng làm sao có thể sánh bằng Tiền Lập Nguyên?

Lúc này, cho dù Tiền Lập Nguyên bị thương không nhẹ, nhưng muốn thu thập Giang Nguyên cũng không phải là việc khó.

Nghe được tiếng đánh nhau, đồng thời nghe được tiếng rên, Tuyên Tử Nguyệt càng lúc càng lo lắng.

Tuy nói Giang Nguyên có thể kiên trì lâu như vậy đủ làm cho cô phải kinh ngạc, nhưng nghe được tiếng kêu thảm thiết kia, tâm Tuyên Tử Nguyệt lại chùng xuống.

Cô hoàn toàn không lo lắng cho sinh tử của mình. Điều cô lo lắng nhất chính là cô đến đây tìm thuốc, nhưng thật không ngờ lại liên lụy đến Giang Nguyên.

Nhìn mặt mũi đối phương bầm dập, lại bị thổ huyết, một lần nữa vọt về phía mình, Tiên Lập Nguyên đã có chút uể oải liền hiện lên sự hưng phấn và tàn nhẫn. Y thật không ngờ một con kiến hôi chỉ tu luyện chút ngoại công lại có thể kiên trì đến như vậy.

Mặc dù mạng của hắn giống như mạng của một con gián, rất chán ghét, nhưng lúc này có thể đánh đối phương thê thảm, y cảm nhận được một tia hưng phấn. Y rất hưởng thụ cảm giác ngược đãi đối phương, sau đó nắm giữ sinh tử đối phương trong tay.

Hơn nữa, y cũng muốn làm cho Tuyên Tử Nguyệt nhìn thấy tên kia bị y hành hạ sống không bằng chết.

- Công kích. Chỉ có công kích mới có hy vọng chiến thắng.

Trong đầu hồi tưởng lại lời Đại đội trưởng hay nói mỗi khi huấn luyện hắn. Mặc dù năng lực cận chiến của Giang Nguyên không tốt, nhưng Giang Nguyên chưa từng nghĩ đến có ngày mình bị đánh đến thê thảm như vậy.

Nhưng Giang Nguyên vẫn nắm chặt nắm tay, huy quyền đánh về phía Tiên Lập Nguyên. Bây giờ đối phương cũng đã mệt mỏi, chỉ cần có thể kiên trì thì chung quy vẫn còn cơ hội.

Cũng chẳng có điều gì bất ngờ xảy ra, Giang Nguyên sau khi đánh ra hai quyền lại bị Tiên Lập Nguyên đánh một cái vào ngực, sau đó bay ngược ra ngoài.

Hung hăng đập vào tường một cái, sau đó phun ra một ngụm máu vào Giang Nguyên, ngã phịch xuống đất, cố sức lắm mới bò lên được.

Khụ khụ. Cảm giác đau nhức ở bụng và ngứa ngứa ở cổ truyền đến, ho khan một tiếng liền phun ra một ngụm máu, Giang Nguyên đau đớn ôm lấy ngực. Nhìn máu tươi dưới đất, hắn biết mình đã bị thương nặng.

- Giang Nguyên, anh đi đi.

Tuyên Tử Nguyệt dùng sức chuyển động cơ thể, nhìn Giang Nguyên đang cố gắng đứng thẳng người, còn có từng tiếng ho khan ra máu, rốt cuộc nhịn không được mà kêu lên.

Chỉ là tiếng kêu quá yếu, mới kêu được hai tiếng, liền thở hồng hộc. Ánh mắt bắt đầu nhạt nhòa.

Để cho một người chỉ mới vừa quen biết vì cô mà trả giá cả tính mạng, điều này khiến cô không thể nào tiếp nhận được. Nhưng bây giờ, Tuyên Tử Nguyệt ngay cả khí lực di chuyển cũng không nổi, căn bản không có cách nào trợ giúp cho người bạn này của mình.

- Haha, Tuyên Tử Nguyệt, cô khóc sao?

Tiền Lập Nguyên cúi đầu khẽ cười, che miệng ho khan hai tiếng, vẻ mặt hưng phấn nói:

- Nghĩ không ra Tuyên Tử Nguyệt cô lại có ngày sẽ khóc. Cô không phải là đứa con gái đặc ý nhất của nhà họ Tuyên sao? Còn được xưng là một nữ thẳng mười nam, vậy mà cô cũng biết khóc. Haha, lần này đến thật có giá trị.

Mặc dù Tiền Lập Nguyên đã đè thấp âm thanh, nhưng tiếng cười đặc ý, người nào cũng nghe ra được.

Giang Nguyên chậm rãi điều chỉnh lại hô hấp, giúp cho mình có thể chống đỡ càng lâu càng tốt. Nhưng hắn biết bây giờ mình đã bị thương nặng, chỉ sợ không thể kiên trì được bao lâu.

Giang Nguyên có chút tuyệt vọng và vô lực ngẩng đầu, đột nhiên trong đầu hiện lên một tin tức.

- Chủ thể bị thương nặng, năng lượng tập trung, bắt đầu chữa trị.

Chương 79: So với cục gạch còn đáng sợ hơn

Khụ khụ! Phần ngực đột nhiên truyền đến cảm giác ngứa khó có thể ức chế, khiến cho Giang Nguyên không nhịn được cúi đầu ho khan lần nữa.

Tiền Lập Nguyên đang đặc ý bên cạnh, thấy Giang Nguyên ho ra máu, liền cười hắc hắc nhìn Tuyên Tử Nguyệt:

- Tuyên Tử Nguyệt, yên tâm đi, tôi nhất định sẽ lưu lại một hơi cho hãn. Sau khi cô chết rồi, tôi mới để cho hãn chết.
- Tiền Lập Nguyên, anh là tên tiểu nhân hèn hạ. Anh ngoại trừ biết đánh lén thì còn biết gì nữa chứ?

Tuyên Tử Nguyệt thở hổn hển, gương mặt tái nhợt ửng đỏ, phần nộ nói.

- Tôi không biết làm gì, nhưng tôi biết giết cô.

Tiền Lập Nguyên chẳng có chút cảm giác hổ thẹn, cười nói:

- Tôi thừa nhận, mặt đối mặt tôi đánh không lại cô, nhưng có thể giết được cô, tôi rất vui. Hơn nữa còn rất đặc ý.

- Anh...

Tuyên Tử Nguyệt thở hổn hển, sau đó nằm xuống ôm ngực ho khan.

Nhìn bộ dạng tức giận không chỗ trút của Tuyên Tử Nguyệt, Tiền Lập Nguyên lại càng đặc ý, sau đó nhìn Giang Nguyên vẫn không ngừng ho khan, lạnh giọng cười nói:

- Được rồi, nghỉ ngơi cũng đủ rồi. Nào, đến đây để cho gia đánh mày một trận.

Khụ khụ. Giang Nguyên che miệng ho lên hai tiếng, không nói hai lời liền lao thẳng đến chỗ Tiền Lập Nguyên.

Hắn không dám kéo dài thời gian để Tiền Lập Nguyên tấn công hắn. Nếu Tiền Lập Nguyên chủ động tấn công, hắn ngăn cản sẽ không được mấy chiêu. Hơn nữa hắn chạy trốn cũng không chạy được. Nếu hắn chạy, Tuyên Tử Nguyệt nhất định phải chết.

Đã có được vài phần khí lực, như vậy cũng chỉ có công kích mới có thể mài mòn khí lực Tiền Lập Nguyên vài phần.

Trái một quyền, phải một quyền, giơ chân đá, sau đó lên gối.

Giang Nguyên đem những gì về cận chiến mà Đại đội trưởng năm đó dạy cho hắn vận dụng một lần. Lúc này, hắn bắt chắp vết thương ở ngực chưa lành. Đối mặt với cao thủ như Tiền Lập Nguyên, nếu còn cố kỵ, chính là muốn chết.

Chỉ có toàn lực đánh một trận, có lẽ còn có hy vọng.

Giang Nguyên đã phát hiện Tiền Lập Nguyên mạnh hơn hắn từ lâu. Đối phương chẳng những khí lực dẻo dai, sức mạnh kinh khủng mà còn rất nhanh nhẹn. Mỗi một chiêu của y đều có thể đưa người ta vào chỗ chết. Nếu hắn có được phần khí lực và nhanh nhẹn này của Tiền Lập Nguyên, hắn đã sớm giải quyết Tiền Lập Nguyên chỉ còn lại bảy phần sức lực trong vòng mấy phút đồng hồ.

Giang Nguyên không dám so sánh với Tiền Lập Nguyên. Đối phương đánh lâu như vậy, trong người lại trọng thương, nhưng hơi thở chỉ rối loạn một chút. Người như vậy thật đáng sợ.

- A aa...

Lúc này Giang Nguyên đã không còn cố kỵ nhiều như vậy.

Không thể không nói, kinh nghiệm cận chiến của Giang Nguyên khá đầy đủ. Lúc này đây đánh rất tốt. Tổng cộng đã đánh ra hai cước bốn quyền, trong đó có một cước phong hiểm đá thẳng vào chính giữa của Tiền Lập Nguyên.

Trước mặt thực lực tuyệt đối, mọi âm mưu quỷ kế gì cũng đều là phí công. Giang lão sư xem như đã bị đánh bại trước câu châm

ngôn cổ này. Giang Nguyên đã bị Tiền Lập Nguyên nắm được cơ hội, nắm chặt lấy cánh tay của hắn, sau đó rầm một tiếng bị ném vào trong phòng thuốc lần nữa.

Leng keng. Giang Nguyên lại rơi cùng với đám chai lọ. Một hồi lâu cũng không bò dậy được.

Khụ khụ. Giang Nguyên nằm trên mặt đất, chỉ cảm thấy ngực có cái gì đó dâng lên. Hắn ho khan một tiếng, lại phun ra mấy ngụm máu tươi.

Giang Nguyên thở hổn hển, quay đầu nhìn Tiền Lập Nguyên bên ngoài, ánh mắt hiện lên chút bất đắc dĩ. Thương thể vừa rồi của hắn đã tốt hơn, nhưng tốc độ thật sự quá chậm. Nếu hắn ngồi bất động từ nãy đến giờ, có lẽ thương thể của hắn đã hoàn toàn lành hẳn.

Nhưng thời gian không dành cho hắn. Nếu Tuyên Tử Nguyệt có thể đánh một trận, để hắn nghỉ ngơi một chút, có lẽ sẽ có cơ hội mài Tiền Lập Nguyên đến chết. Đáng tiếc Tuyên Tử Nguyệt lại không có năng lực tự khỏi bệnh.

Tiền Lập Nguyên nghiêng đầu thở hổn hển vài hơi, nhìn Giang Nguyên nằm trên mặt đất không ngừng ho ra máu, rốt cuộc cũng mỉm cười.

- Được rồi, giữ lại cho mày một hơi. Gia đi giải quyết Tuyên Tử Nguyệt trước. Để cô ta chết trước mặt mày, sau đó sẽ đến phiên mày.

Nhìn Tiền Lập Nguyên nở nụ cười tàn nhẫn, khi chuẩn bị xoay người, Giang Nguyên hít một hơi thật sâu, hai tay chống đất đứng dậy. Nhưng khi vừa nuốt một ngụm máu xuống bụng, hắn lại ho khan một trận đến nước mắt trào ra.

Nhìn bộ dạng chật vật của Giang Nguyên, trong lòng Tiền Lập Nguyên sung sướng vô cùng, ngửa đầu cười ha hả, sau đó xoay người bước vào phòng khám bệnh.

Giang Nguyên mắt mũi mơ hồ nhìn thấy trước mặt là đồng bột phấn màu trắng.

- Hoạt thạch phần?

Giang Nguyên sững sốt, sau đó liền nhìn thấy cái thớt gỗ xắt thuốc trên bàn cũng rơi xuống đất, bên cạnh có một vật rất quen thuộc.

Giang Nguyên giãy giụa bò lên, hít một hơi thật sâu, dốc hết khí lực toàn thân, nhảy dựng lên, một chân đạp lên tủ thuốc nhỏ đằng trước, liều chút sức lực cuối cùng, dùng xu thế sét đánh không kịp bưng tai đánh thẳng đến Tiền Lập Nguyên đang ở đằng trước.

Tiền Lập Nguyên thật không nghĩ đến một con gián hôi chỉ còn chút khí lực nằm trên mặt đất lại có thể liều chết như vậy. Nghe một tiếng hét lớn đằng sau, liền phần nộ xoay người lại, nắm chặt nắm đấm, ý định nghiền nát con gián hôi này.

Nhưng khi nắm đấm vừa mới giơ lên được một nửa, liền nhìn thấy con gián hôi vung tay lên, một đồng bột màu trắng bay đến.

- Mẹ nó, Hoạt thạch phần?

Từ nhỏ Tiền Lập Nguyên đã được bồi dưỡng trở thành một đại cao thủ, bình sinh hận nhất là mấy thủ đoạn dê hèn như vậy, vội vàng dùng tay che mũi thối lui, đồng thời đá mạnh đến Giang Nguyên.

Y tính toán rất kỹ càng. Một cước này sẽ khiến đối phương tiêu đời.

Nhưng trong đồng bụi trắng, y không nhìn thấy rõ. Khi chân của y chạm vào cơ thể Giang Nguyên, cổ tay Giang Nguyên liền đảo, cầm con dao xắt thuốc đã phòng bị sẵn, sau đó chém ra.

Dưới một cú liều mạng của Giang lão sư, con dao đó sượt qua cổ của đối phương theo hình vòng cung, sau đó cùng với chủ nhân của nó bay ngược ra ngoài, hung hăng đụng vào tủ thuốc lần nữa. Leng keng, Giang lão sư và con dao của hắn ngã xuống đất lần thứ ba.

(QUAN Y) TUYỆT PHẨM THIÊN Y

Chương 80: Cao thủ cũng sợ dao xắt

Giang lão sư đáng thương cực kỳ chật vật quỳ trên mặt đất, ngay cả khí lực đứng lên cũng không có. Chỉ là hấn vắn cổ chuyển động cái đầu, nóng lòng tìm kiếm con dao mà đám người Hoàng ca hay dùng để xắt thuốc.

Cũng may con dao cách đó cũng không xa.

Giang lão sư nheo mắt nhìn con dao xắt thuốc, trên con dao còn dính máu, lập tức thở phào nhẹ nhõm. Sau đó quay đầu sang một bên, như thể nào cũng không nhúc nhích được nữa.

Nghe bên ngoài không còn tiếng động, Tuyên Tử Nguyệt rốt cuộc nhịn không được liền ngẩng đầu, trong lòng tràn đầy lo lắng nhìn ra ngoài cửa, liền nhìn thấy Tiền Lập Nguyên bên ngoài, dường như có chút kỳ lạ.

Tiền Lập Nguyên đưa lưng về phía cô, tay phải bưng cổ bên trái, miệng phát ra tiếng ồ ồ.

Tuyên Tử Nguyệt ngạc nhiên nhìn Tiền Lập Nguyên, không biết cái tên điên này đang làm cái gì, chỉ là cô nghe được tiếng cạch cạch.

Là thanh âm hai hàm răng va vào nhau.

- Tên điên này rốt cuộc đang làm gì vậy?

Trong lúc Tuyên Tử Nguyệt tràn đầy kinh ngạc nhìn Tiền Lập Nguyên, liền nhìn thấy Tiền Lập Nguyên đột nhiên quỳ rạp xuống đất, sau đó té xuống.

Tuyên Tử Nguyệt rốt cuộc cũng hiểu ra được vấn đề. Tay phải Tiền Lập Nguyên ôm cổ bên trái, từ khe hở của ngón tay, máu không ngừng chảy ra.

Được một lúc, máu không còn chảy nữa mà là phun.

Tuyên Tử Nguyệt lẳng lặng nhìn Tiền Lập Nguyên trên mặt đất, còn có vết máu càng ngày càng lan rộng, sưng sốt một lúc lâu, rốt cuộc thổ huyết ra, sau đó ngã xuống giường lần nữa.

Chỉ là khi cô vừa mới ngã xuống giường, đột nhiên giống như bị kim châm, ngẩng đầu lên lần nữa nhìn ra ngoài cửa.

- Giang Nguyên đâu? Giang Nguyên đâu?

Nhìn xung quanh nhưng không nhìn thấy Giang Nguyên, ngoại trừ thanh âm phèo phèo bên ngoài thì hoàn toàn yên tĩnh.

Tuyên Tử Nguyệt có chút luống cuống, tinh thần vừa mới thả lỏng lập tức biến mất, vội kêu lên:

- Giang Nguyên, anh ở đâu?

- Giang Nguyên, khụ khụ...

Tuyên Tử Nguyệt cố sức ngồi dậy, thấp giọng kêu lên.

Chỉ là thanh âm này của cô thật sự quá nhỏ, so với tiếng con mèo kêu cũng chẳng lớn hơn được bao nhiêu.

Giang Nguyên đang nằm, mơ hồ nghe được tiếng Tuyên Tử Nguyệt gọi, muốn lên tiếng đáp lại nhưng thật sự là không còn khí lực. Nhưng khi nghe Tuyên Tử Nguyệt càng gọi càng lo lắng, đành phải ngẩng đầu lên:

- Tôi đây, hãy để cho tôi nghỉ ngơi một chút.

- Vâng.

Nghe được tiếng trả lời của Giang Nguyên, Tuyên Tử Nguyệt cũng thoáng thả lỏng tinh thần, nhưng sau đó lại khẩn trương nói:

- Anh có muốn gọi xe cứu hộ không?

- Không cần. Cô để cho tôi nghỉ ngơi một chút. Khụ khụ...

Giang Nguyên trả lời, nói xong lại bất động. Bây giờ ngực của hắn rất ngứa, nói rõ việc chữa trị vẫn còn đang tiếp tục. Hắn cần khoảng mười phút là có thể nói chuyện bình thường.

Nhưng bây giờ, hắn thật sự không thể nhúc nhích.

- Vâng.

Nghe xong lời này, Tuyên Tử Nguyệt mới yên tâm được một chút. Dù sao Giang Nguyên cũng là thầy thuốc, biết mình nên làm cái gì.

Nhưng Tuyên Tử Nguyệt lại cảm thấy lo lắng. Giang Nguyên nói chuyện cũng không còn khí lực, hẳn sẽ không có việc gì chứ?

Cô thật sự rất lo lắng nhưng lại không dám quấy rầy hẳn, chỉ có thể để trong lòng. Giang Nguyên hẳn không có việc gì chứ? Nghỉ ngơi một chút sẽ tốt sao? Hai ngày trước hẳn vừa mới bị thương mà?

Nhớ đến việc này, Tuyên Tử Nguyệt lại ngẩn cả người. Ngày hôm trước, cô còn nhớ Giang Nguyên tự đâm vào bắp đùi của mình một dao. Máu chảy ra không ít. Hôm nay mới được có hai ngày, nhưng cước bộ của hẳn rất linh hoạt. Đánh với Tiên Lập Nguyên lâu như vậy, một chút thương thế trước đó cũng không có.

Hai mắt Tuyên Tử Nguyệt lóe lên, nằm trên giường mà không biết chuyện gì đã xảy ra.

Giang Nguyên nằm trên mặt đất, rốt cuộc cũng cảm giác khỏe hơn một chút, sau đó cố sức bò dậy, thở hổn hển, rồi lại tiếp tục đứng lên, nhìn Tiên Lập Nguyên không nhúc nhích trên mặt đất, Giang Nguyên nhún vai, lắc đầu thở dài:

- Tôi đã nói rồi mà, nơi này là của tôi, vậy mà anh cứ nói là không phải. Anh nhìn thấy chưa, tự mình làm khổ mình.

Nghe Giang Nguyên lầm bầm, Tuyên Tử Nguyệt ngẩng đầu lên. Mặc dù gương mặt Giang Nguyên đầy máu, nhưng tinh thần cũng ổn định hơn.

- Anh đừng để ý đến anh ta nữa. Chai nước của tôi sắp hết rồi.

- À, để tôi thay.

Giang Nguyên lên tiếng, sau đó ôm ngực bước từng bước một vào trong phòng khám bệnh, cầm khăn lông lau tay, sau đó cẩn thận thay chai nước thuốc khác cho Tuyên Tử Nguyệt.

Làm hết thấy, hẳn ngồi xuống giường rồi cẩn thận nằm xuống, ho khan hai tiếng:

- Bây giờ đừng nói gì nữa. Tôi cần nghỉ ngơi một chút.

- Ừm.

Tuyên Tử Nguyệt lên tiếng, sau đó không nói gì nữa.

Hai người cứ lẳng lẳng mà nằm như vậy. Qua hơn mười phút, Giang Nguyên cảm thấy cảm giác ngứa ở ngực đã giảm đi không ít, lúc này mới nghi hoặc hỏi:

- Chúng ta đánh nhau ầm ĩ như vậy, tại sao không ai đến? Ít nhất cũng phải có cảnh sát chứ?

- Bây giờ là 2h khuya. Trời lạnh như vậy, ai lại đi dạo bên ngoài làm chi? Hơn nữa, anh đóng cửa chặt như vậy, bên trong còn có một lớp kính thủy tinh, anh tưởng người bên ngoài có thể nghe thấy sao?

Tuyên Tử Nguyệt suy nghĩ thật ra thấu triệt hơn, nhẹ giọng nói.

- Đúng vậy, chúng ta chỉ đánh nhau, cũng không bắn súng ném lựu đạn.

Giang Nguyên cũng tán đồng.

Tuyên Tử Nguyệt quay lại nhìn gương mặt đầy máu của Giang Nguyên, nói:

- Anh được phát tiền lương chưa?

- Sao?

Giang Nguyên có chút khó hiểu nhìn Tuyên Tử Nguyệt:

- Phát rồi, mà có chuyện gì?

- Vậy anh có mua điện thoại di động không?

Tuyên Tử Nguyệt hỏi.

- Mua rồi thì sao? Cô coi trọng tôi à? Tại sao nóng lòng muốn có số điện thoại của tôi như vậy?

Giang Nguyên bật cười, nhưng nhớ lại vết thương chưa khỏi, vội vàng dừng lại, không khỏi ho khan hai tiếng.

Thấy Giang Nguyên trêu chọc mình, Tuyên Tử Nguyệt mỉm cười:

- Cho tôi mượn một chút, tôi gọi một cuộc điện thoại bảo người ta giải quyết công việc. Nếu không anh sẽ gặp phiền phức.

Giang Nguyên ngẩng đầu nhìn thi thể Tiền Lập Nguyên ngoài cửa, sau đó gật đầu, móc điện thoại từ trong túi quần ra:

- Gia bị thương thành như vậy, tên gia hỏa này một chút cũng không có.

(QUAN Y) TUYỆT PHẨM THIÊN Y

Chương 81: Năng lượng tiêu hao quá độ

Tuyên Tử Nguyệt dùng điện thoại di động của Giang Nguyên gọi ra ngoài, đơn giản nói qua tình huống một chút, sau đó nói địa chỉ của phòng khám rồi trả điện thoại cho Giang Nguyên.

Nghe Tuyên Tử Nguyệt nói chuyện, Giang Nguyên một chút cũng không cảm thấy kỳ lạ. Nếu Tuyên Tử Nguyệt có thể là Hội phó hội sinh viên, hơn nữa bản thân lại mạnh như vậy, cộng thêm những gì mà Tiền Lập Nguyên nói về cô khi nãy, Giang Nguyên hiển nhiên là không có ý kiến khi để cho Tuyên Tử Nguyệt xử lý.

Bằng không ngày hôm trước hắn giết một người, ngày hôm sau lại giết chết một người, sẽ làm cho Cục trưởng Lý đau đầu.

Bây giờ Giang Nguyên nghĩ đến là, không biết khi nào người của Tuyên Tử Nguyệt mới chạy đến. Dù sao phòng khám cũng bị đánh tan tành. Muốn dọn dẹp cũng phải hao tâm tổn sức.

- Tiền lương của anh cũng cao nhỉ? Có thể mua được loại điện thoại đó.

Tuyên Tử Nguyệt nhìn Giang Nguyên, giọng nói có chút quái dị:

- Đãi ngộ phòng khám của anh tốt như vậy sao?

Giang Nguyên gãi đầu cười nói:

- Không có. Tiền lương cộng thưởng của tôi không mua nổi chiếc điện thoại này. Kỳ thật đây là do người ta tặng.

- Tặng? Người nào tốt như vậy mà tặng điện thoại cho anh? Con gái à?

Tuyên Tử Nguyệt tò mò hỏi, sau đó nhìn chằm chằm bộ ngực lộ ra ngoài cái chăn của Giang Nguyên, thầm nghĩ tên tiểu tử này rất đẹp trai, đáng người lại không tệ, hẳn rất được con gái thích.

Giang Nguyên cười khổ lắc đầu.

Thấy biểu hiện của Giang Nguyên, lại nhớ đến cái điện thoại sang trọng, Tuyên Tử Nguyệt đột nhiên hiện lên thần sắc cổ quái, nhìn Giang Nguyên nói:

- Chẳng lẽ anh được phú bà bao nuôi?

Nghe Tuyên Tử Nguyệt nói, Giang Nguyên ngẩng đầu nhìn lên gương mặt tò mò của Tuyên Tử Nguyệt, buồn bực đáp lại:

- Chẳng lẽ cô cho rằng tôi nghèo đến mức phải bán thân sao? Một tháng ít nhiều tôi cũng thu được ba bốn ngàn đồng mà.

- Haha, nói đùa thôi, nói đùa thôi.

Nhìn vẻ mặt buồn bực của Giang Nguyên, Tuyên Tử Nguyệt mỉm cười nói.

Nhìn Tuyên Tử Nguyệt cười, Giang Nguyên ngẩn cả người, nhưng rất nhanh khôi phục lại:

- Vừa rồi cô cười rất đẹp, không mang đến cho người ta cảm giác lạnh lùng như bình thường.

Nghe Giang Nguyên nói, Tuyên Tử Nguyệt sửng sốt, sau đó lại bật cười.

Trời càng lúc càng về khuya. Mới vừa trải qua một trận đánh, nhưng hai người lại không buồn ngủ, tùy ý nói chuyện với nhau.

Khi Tuyên Tử Nguyệt hỏi Giang Nguyên vết thương hôm trước,

Giang Nguyên chỉ trả lời qua loa là vết thương không sâu, tiêm thuốc cộng uống thuốc là vết thương khép lại. Cho nên mới cảm thấy không đau.

Tuyên Tử Nguyệt cũng không hỏi nhiều. Chờ trong đầu vang lên thanh âm đã chữa trị xong cho chủ thể, tiêu hao 50% năng lượng, điện thoại Giang Nguyên liền vang lên.

Nhìn số điện thoại hiện lên trên màn hình, xác nhận không phải là của Chủ nhiệm Lý, hần liền đưa cho Tuyên Tử Nguyệt.

Tiếp nhận điện thoại, nói hai câu, Tuyên Tử Nguyệt nói với Giang Nguyên:

- Bọn họ đến rồi. Anh còn sức để mở cửa không?

Giang Nguyên nhún vai. Bây giờ trên cơ bản hần đã khỏi hần, lập tức bước ra mở cửa.

Ngoài cửa đậu một chiếc xe tương đối lớn, còn có thêm một chiếc xe cứu thương. Sáu cô gái cùng với hai người phụ nữ trung niên đang đứng ngoài cửa, thấy Giang Nguyên mở cửa, một người phụ nữ cung kính gật đầu với Giang Nguyên:

- Xin chào, bác sĩ Giang, vất vả cho cậu rồi.

Giang Nguyên mỉm cười tránh sang một bên:

- Không cần khách sáo.

Mọi người bước vào. Hai người phụ nữ trung niên cùng với hai cô gái nâng cáng cứu thương đi theo đằng sau Giang Nguyên bước vào phòng khám bệnh. Bốn cô gái còn lại cầm máy ảnh chụp Tiền Lập Nguyên nằm trên mặt đất, sau đó đưa thi thể của Tiền Lập Nguyên ra ngoài.

Người phụ nữ trung niên còn lại cẩn thận kiểm tra cho Tuyên Tử Nguyệt một chút, sau đó mới thở phào nhẹ nhõm, cùng với một cô gái khác nâng Tuyên Tử Nguyệt lên cáng cứu thương.

Nằm trên cáng, Tuyên Tử Nguyệt mỉm cười nói với Giang Nguyên:

- Giang Nguyên, hôm nay thật sự làm phiền anh quá. Lần sau gặp mặt sẽ cảm ơn anh sau.

Giang Nguyên nhún vai, sau đó cười nói:

- Không thành vấn đề. Nhớ kỹ, sau khi trở về phải kiểm tra lại một chút.

Mặc dù biết người phụ nữ trung niên kia cũng là người trong nghề, nhưng Giang Nguyên vẫn phải dặn dò một câu.

- Được.

Tuyên Tử Nguyệt gật đầu, sau đó nhìn Giang Nguyên lần nữa, thấy tinh thần của hắn vẫn rất tốt, ánh mắt không khỏi hiện lên sự ngạc nhiên. Ban đầu cô thấy toàn thân Giang Nguyên đầy máu, nói chuyện cũng không còn sức. Bây giờ mới qua được hai ba tiếng, ngoại trừ vết máu là vẫn như cũ, trên người hoàn toàn không còn vết thương nào cả.

Liếc mắt nhìn Giang Nguyên một cái, Tuyên Tử Nguyệt cũng không hỏi gì thêm, cười nói:

- Vất vả cho anh rồi. Anh cũng nên nghỉ ngơi sớm đi. Yên tâm đi, trước khi trời sáng, bọn họ sẽ tận lực dọn dẹp lại chỗ này như cũ.

Tiến Tuyên Tử Nguyệt ra cửa, nhìn cô được đưa lên xe cứu thương. Sau khi rời đi, hắn mới để ý đến sáu cô gái đang bận rộn bên trong đại sảnh.

Hai người trong đó dùng một loại bột phấn màu trắng rảy lên vết máu. Chỉ vài giây sau, bột phấn biến thành màu đen, rồi nhẹ nhàng dùng chổi đảo qua một lần, mặt đất liền trở nên sạch sẽ, một chút mùi máu tươi cũng không có.

Bốn người còn lại sắp xếp lại các lọ thuốc như cũ, động tác vô cùng lưu loát.

Giang Nguyên cảm thấy hơi mệt, liền nói với bốn người:

- Vất vả cho bốn vị rồi.

Nghe Giang Nguyên nói, một người trong đó lên tiếng:

- Nào có chứ. Chúng tôi thật sự đã mang đến phiền toái cho bác sĩ Giang. Anh hãy nghỉ ngơi trước đi. Chúng tôi sẽ cố gắng làm cho chỗ này như cũ.

- Vâng, vất vả cho mọi người rồi.

Nhìn động tác của bốn người, hẳn biết cả bốn đều là chuyên gia trong việc tẩy rửa dấu vết, nên cũng không quấy rầy, lên lầu tắm rửa rồi lên giường nghỉ ngơi.

Giang Nguyên nằm lên giường, rất nhanh ngủ say.

- Chủ thể đã bắt đầu hôn mê, phân tích năng lượng tinh thần bắt đầu. Bởi vì năng lượng tiêu hao vượt quá 50%, tạm dừng phân tích năng lượng tinh thần, triệu tập những hình ảnh có liên quan phát ra.

Từ khi tin tức này truyền đến, trước mắt Giang Nguyên chột sáng lên, sau đó xuất hiện bên trong căn phòng khám bệnh quen thuộc, nhưng không có giọng nói của tổ sư gia, chỉ có cảnh tượng tổ sư gia đang chẩn bệnh cho người khác. Giang Nguyên có thể nghe được cũng như cảm giác được tổ sư gia đang hỏi thăm tình huống bệnh nhân, còn có hành động bắt mạch.

Sau đó, tổ sư gia bắt đầu kê đơn. Nhưng hẳn bây giờ khác với lúc trước. Lúc trước hẳn luôn có cảm giác mơ mơ màng màng, nhưng bây giờ thì lại rất thanh tỉnh, nhìn rất rõ cảnh tượng trước mặt. Mặc dù có chút không quen, nhưng Giang Nguyên lại cảm thấy chẳng có gì là không được.

- Nhân sâm, bạch thuật, phục linh, cam thảo.

Giang Nguyên kinh ngạc nhìn tổ sư gia kê đơn thuốc cho người ta, dùng những loại thuốc đơn giản vô cùng. Người bệnh bị khí hư vô lực nhưng ông lại chỉ kê có bốn vị thuốc, phân lượng cũng không nhiều, sau đó đưa cho người bệnh đi hốt.

Thời buổi bây giờ có bác sĩ Trung y nào chỉ kê có bốn vị thuốc trong đơn thuốc của mình? Họ chỉ hận không thể kê bảy tám loại, thậm chí mười mấy loại, trị phần ngọn trị luôn phần gốc, đem tất

cả bệnh tình của bệnh nhân trị trong một lần.

(QUAN Y) TUYỆT PHẨM THIÊN Y

Chương 82: Hành động kỳ quái của Hồ lão

Nhìn bốn loại thuốc của tổ sư gia, Giang Nguyên có chút nghi hoặc. Người bệnh vừa rồi suy nhược vô cùng, không còn chút sức lực nào, lại không thể ăn uống, hoàn toàn có thể thêm vào loại thuốc kiện tỳ ích khí, tại sao tổ sư gia lại chỉ kê có bốn loại?

Nhưng Giang Nguyên xem như bó tay rồi. Lần này khác với lần trước, hắn chỉ có thể ngồi nhìn mà không thể nghe tổ sư gia giảng giải.

Tuy nhiên, Giang Nguyên cũng biết được những thứ mà tổ sư gia giảng dạy không cái nào là không tinh túy. Ít nhất hắn lấy ra dùng, trên cơ bản không có điều gì bất lợi. Tổ sư gia kê đơn, tất nhiên không thể xảy ra sai lầm được. Cho nên, hắn chỉ cần học theo kinh nghiệm của tổ sư gia là ổn.

Cứ như vậy, Giang Nguyên ngồi xem cả đêm. Đa phần trong đó hắn đều hiểu, nhưng cũng có một số loại thuốc mà tổ sư gia dùng hắn không biết. Nhưng hắn cũng ghi nhớ lại, để dành nghiên cứu sau này. Dù sao kinh nghiệm dùng thuốc của tổ sư gia, tuyệt đối không phải một hậu bối như hắn có thể so đo.

Đương nhiên, Giang Nguyên cũng không xem quá lâu. Bởi vì ngũ muộn, gần 5h30, một giọng nói vang lên:

- Chủ thể sắp thức tỉnh. Tạm dừng hấp thu năng lượng tinh thần.

Nửa tiếng sau, Giang Nguyên tỉnh lại.

Lần tỉnh lại này, Giang Nguyên cảm thấy có chút kỳ quái. Bởi vì sau khi hắn tỉnh lại, đầu óc sáng láng, không còn cảm giác choáng váng như ngày xưa. Nghĩ lại một hồi hắn liền hiểu ra. Đại khái đêm hôm qua hắn không tiến hành hấp thu phân tích năng lượng

tinh thần, chỉ là hấp thu tinh thần, nên không tiêu hao quá nhiều não lực. Vì thế sáng nay mới không có cảm giác hoa mắt chóng mặt.

Mặc dù trạng thái tinh thần hôm nay rất tốt, nhưng Giang Nguyên cũng không có ý định bỏ luyện tập Ngũ Cầm Hí. Thứ này một ngày không tập giống như thiếu cái gì đó. Cho nên Giang Nguyên vẫn rời khỏi giường đúng giờ, đánh răng rửa mặt, sau đó vội vã chạy xuống dưới lầu xem mấy người kia dọn dẹp sao rồi. Nếu còn thứ nào không ổn thì còn có thể dọn kịp.

Khi Giang Nguyên đi xuống lầu, nhìn đông rồi hết nhìn tây, hoàn toàn ngẩn cả người. Đại sảnh này đêm hôm qua vốn một mảnh hỗn độn. Nhưng bây giờ nhìn không ra nơi này đã từng xảy ra hỗn chiến. Thậm chí trong không khí còn có chút mùi thơm thoang thoảng. Mũi Giang Nguyên thính vô cùng nhưng cũng không nghe ra được chút dị thường nào.

Các thùng thuốc đều được đặt về chỗ cũ, mặt đất vô cùng sạch sẽ. Ngay cả cái ghế bị gãy cũng được họ sửa lại. Nếu không nhìn kỹ, căn bản sẽ nhìn không thấy trên ghế có hai dấu vết gấn lại cực kỳ không hợp mắt.

- Quả nhiên là cố ý đến kết thúc công việc. Lợi hại.

Giang Nguyên thở phào nhẹ nhõm, đồng thời thầm khen một tiếng, sau đó mở cửa phòng khám chạy vào trường đại học Đông Nguyên.

Phù phù.

Hai tay Giang Nguyên chống đẩy, cơ thể lên xuống, xoay tròn có vận luật. Phần ngực và bụng rất nhanh co rút lại, bắt đầu vang lên tiếng vù vù như máy xay gió.

Lặp đi lặp lại mấy lần, sau đó chuyển tư thế như hổ lười vươn vai, duỗi thẳng thắt lưng. Các đốt ngón tay không ngừng phát ra tiếng răng rắc.

Giang Nguyên vừa tập vừa cảm giác được toàn thân mình phát ra sự biến hóa, trong lòng không khỏi âm thầm cảm thán. Hôm qua hẳn bị trọng thương khá nặng, nhưng bây giờ lại giống như không

có chuyện gì xảy ra. Các động tác đều rất linh hoạt, không hề xảy ra chuyện gì khác thường.

Hắn biết Ngũ Cầm Hí là để rèn luyện các bộ vị trong cơ thể. Khi rèn luyện, các bộ vị trong cơ thể đều được vận dụng đến cực hạn, giúp cơ thể cường tráng. Nếu bộ vị xảy ra vấn đề gì, tuyệt đối sẽ phát hiện ra được trong lúc vận động.

Nhưng luyện tập một hồi, toàn thân đổ đầy mồ hôi, thoải mái đến cực điểm, hoàn toàn không có điều gì bất thường.

Sau khi luyện tập xong, Giang Nguyên đứng giữa sân, ngửa đầu nhắm mắt thở hắt ra, phun ra chút khí cuối cùng trong phổi.

Bây giờ hắn biết rõ mình có năng lực tự khỏi bệnh kinh khủng như thế nào. Ngày hôm qua bị trọng thương, chỉ trong hai giờ ngắn ngủi, liền trở lại bình thường. Điều này đại diện cho việc sau này, chỉ cần hắn còn một hơi thì không dễ dàng chết được.

Nhưng dường như tiêu hao năng lượng cũng sẽ rất nhiều. Thậm chí cũng vì tiêu hao năng lượng quá nhiều mà không thể tiến hành phân tích năng lượng tinh thần. Đêm qua chỉ bổ sung được có 20%. Xem ra năng lượng tích trữ cực kỳ quan trọng.

Nhưng năng lượng tích trữ này ngoại trừ hấp thu năng lượng tinh thần thì không còn cách bổ sung nào khác? Giang Nguyên cũng không rõ năng lượng này rốt cuộc là có tác dụng gì. Nhưng hắn biết nhất định là rất quan trọng. Thậm chí có liên quan đến vấn đề hắn có thể học được nữa hay không.

Giang Nguyên suy nghĩ một hồi, đầu đầu nhức óc cũng nghĩ không ra. Bởi vì cơ thể của hắn gần đây phát sinh dị thường, hắn một chút cũng không hiểu được nguyên nhân. Không có tư liệu, căn bản không có biện pháp phân tích.

Cho nên, Giang Nguyên đành tạm thời bỏ qua, không suy nghĩ nữa.

Trở lại phòng khám tắm rửa một chút, ăn sáng xong, Giang Nguyên mở cửa phòng khám chờ những người khác đi làm.

Nhưng khi hắn vừa mới mở cửa đã nhìn thấy Hồ lão bước vào.

Thấy Hồ lão là người đầu tiên đi làm, Giang Nguyên vô cùng sửng sốt. Trước giờ, lúc nào Hồ lão cũng đến gần 8h, tại sao hôm nay lại đến sớm như vậy?

Ai ngờ sau khi Hồ lão vào cửa, nhìn chung quanh phòng khám, kiểm tra quầy thuốc rồi nhìn mặt đất, thậm chí ngay cả trần nhà cũng nhìn vài lần. Thấy vậy, Giang Nguyên thầm nghĩ:

- Chẳng lẽ sư phụ biết đêm hôm qua mình đánh nhau ở đây nên cố ý sáng sớm đến kiểm tra?

(QUAN Y) TUYỆT PHẨM THIÊN Y

Chương 83: Giang Nguyên bị làm khó

Nhìn hành động quái lạ của Hồ lão, trong lòng Giang Nguyên cảm thấy lo sợ. Nhưng Hồ lão lại nhìn Giang Nguyên, hài lòng gật đầu:

- Giang Nguyên, tối hôm qua quét dọn rất sạch nhỉ?

- Vâng.

Giang Nguyên đổ đầy mồ hôi, vội gật đầu.

- Không tệ. Khi chị La đến, bảo chị ấy vào phòng khám quét dọn sạch sẽ một chút. Hôm nay ta có một số người bạn trong giới đến, tuyệt đối không thể chậm trễ.

Hồ lão vuốt râu, nói.

Nghe xong, Giang Nguyên thở phào một hơi, thì ra Hồ lão đến sớm không phải vì chuyện đêm hôm qua.

Giang Nguyên vội vã đáp lời:

- Sư phụ yên tâm, khi chị La đến, con sẽ bảo chị ấy làm ngay lập tức.

- Ừm

Hồ lão gật đầu, sau đó bước vào phòng làm việc.

Nghe giọng điệu của Hồ lão, Giang Nguyên không dám chậm trễ. Sư phụ hôm nay phá lệ đến sớm, đặc biệt còn dặn dò chị La làm vệ sinh cho sạch, sợ rằng mấy đồng nghiệp của ông không phải là đèn cạ dầu. Nếu không, một người không thân thiết sẽ không khiến cho Hồ lão để tâm như vậy.

Hắn bước vào phòng khám bệnh, rửa tay thật sạch, sau đó cầm tấm vải nhúng nước, rồi đi lau bàn lau ghế trong phòng một lần.

Chưa được bao lâu sau, Trương Nhạc cũng đến. Thấy Giang Nguyên sáng sớm đã làm vệ sinh, tuy rằng không biết tại sao, nhưng nhãn lực của y cũng không tệ lắm, vội vàng cầm khăn đi lau chùi phòng khám bệnh.

Chị La tạp vụ rất nhanh đã đến, thấy Giang Nguyên và Trương Nhạc cùng nhau làm vệ sinh, vội nói:

- Nào nào, bác sĩ Giang, bác sĩ Trương, hai người làm gì vậy? Để cho chị làm, để cho chị làm. Tại sao hai người lại có thể làm được chứ?

Giang Nguyên mỉm cười nói:

- Chị La, hôm nay sư phụ có khách. Đại sảnh và phòng khám, tụi em đã dọn sạch rồi. Chị hãy đi dọn phòng tiêm, thuận tiện dọn luôn các phòng khác.

- Được rồi, được rồi, cứ để đó cho chị.

Nghe Giang Nguyên nói xong, chị La cũng không dám chậm trễ. Để hai vị bác sĩ cùng nhau dọn vệ sinh, hiển nhiên vị khách đến ngày hôm nay rất quan trọng, vội vàng chạy đi lấy đồ dùng lau chùi.

Lúc này, Trương Nhạc mới hiểu được tại sao Giang Nguyên lại dọn vệ sinh, lập tức ánh mắt hiện lên sự lo lắng. Y đi theo Hồ lão một năm, trong một năm qua cũng chỉ có hai đồng nghiệp của Hồ lão đến tham quan. Một người trong đó hoàn toàn rất khó hầu hạ.

Hồ lão bước vào phòng khám, thấy Giang Nguyên và Trương Nhạc quét dọn vệ sinh, không khỏi cảm thấy yên tâm, biết đồ đệ này làm việc rất đáng tin cậy.

Đội Trưởng Nhạc và Giang Nguyên làm xong công việc, Hồ lão khẽ cười nói:

- Hôm nay đồng nghiệp của thầy đến tham quan, hai đứa làm việc phải ổn thỏa một chút nhé.

- Xin sư phụ cứ yên tâm.

Hai người vội vàng gật đầu.

Hơn 8h, người đến khám bệnh đã lục tục đến. Nhìn phòng khám đầy ắp người bệnh, trong lòng Hồ lão cũng cảm thấy yên tâm. Trận thế này cũng không tệ lắm, có thể khiến ông mở mày mở mặt.

Ba thầy trò bắt đầu xem bệnh. Khi Giang Nguyên khám được cho hai người, rất nhanh phát hiện Hồ lão hôm nay đặc biệt cẩn thận. Mỗi lần kê đơn đều tốn đến mấy phút, hỏi han người bệnh, sau đó lại dùng mấy phút nữa bắt mạch, rồi lại thêm hai phút đánh giá lại đơn thuốc, sau đó mới ký tên.

Trong lòng Giang Nguyên thoáng nghi hoặc, nhưng rất nhanh bình thường trở lại. Tốc độ xem bệnh cũng chậm lại, không còn nhanh chóng như ngày xưa.

Tốc độ của Trưởng Nhạc vẫn như trước, không ngại việc Giang Nguyên khám cho ba bốn người còn mình thì chỉ có hai người.

Nhìn đơn thuốc Giang Nguyên đưa tới dần dần chậm hơn, Hồ lão liếc mắt nhìn hẩn một cái, ánh mắt hiện lên sự hài lòng.

Giang Nguyên mỉm cười. Hẩn tất nhiên hiểu được, tuy y thuật của sư phụ nhà mình cực kỳ cao siêu, nhưng cũng giống như những cao nhân khác, hoàn toàn không thoát khỏi hai chữ “hảo danh”.

Có đồng nghiệp từ nơi khác đến, Hồ lão cũng phải có chút hành động nào đó, để khi các đồng nghiệp đến, nhìn thấy phòng khám chật ních người bệnh, tất sẽ phải nể mặt một chút. Không muốn ảnh hưởng đến toàn cục, Giang Nguyên tất nhiên là phụ họa cùng sư phụ.

Về phần người bệnh, lại càng không có ý kiến. Tuy phải xếp hàng

lâu một chút, nhưng hôm nay hai vị bác sĩ dụng tâm, cẩn thận xem bệnh cho mình như vậy, tất nhiên lại càng vui mừng.

Nếu không cần nhanh, Giang Nguyên tất nhàn nhã hơn nhiều, chậm rãi khám cho từng người bệnh.

Người bệnh của hắn bây giờ là một người khoảng năm chục tuổi, một hai năm gần đây xuất hiện tình trạng váng đầu. Bây giờ tình huống lại càng nặng hơn. Đã uống mấy đơn thuốc của phòng khám nhưng vẫn không khỏi. Lần này là đến tái khám lại.

Nhìn đơn thuốc lần trước, là do Trương Nhạc kê, Hồ lão ký tên bên dưới. Thời gian cách đây khoảng một tuần.

Giang Nguyên hỏi bệnh trạng của người bệnh, chủ yếu là chóng mặt, ý thức không được tỉnh táo, toàn thân không còn chút sức lực nào, tâm trạng không yên thì có chút đỡ hơn.

Giang Nguyên cẩn thận hỏi lại vài câu rồi lại nhìn người bệnh, chỉ thấy thân hình người này cao to, vẻ mặt hồng hào, đầu lưỡi đỏ, bựa lưỡi màu vàng, biểu hiện của tâm hỏa.

Trương Nhạc kê đơn là Tả Tâm Thang. Tuy có gia giảm trong đó nhưng cũng trị đúng bệnh. Cho nên, Hồ lão cũng đã ký tên vào đơn thuốc. Tuy nhiên, người bệnh nói ngoại trừ tâm trạng không yên có chút chuyển biến tốt thì những cái còn lại vẫn như cũ.

Nghe vậy, Giang Nguyên có chút tò mò. Bởi vì đơn thuốc này khá đúng bệnh, nhưng vì sao lại không có hiệu quả.

Vì không vội, Giang Nguyên lại cẩn thận hỏi lại một lần nữa bệnh tình của bệnh nhân. Nhưng người bệnh cũng không mắc bệnh trạng nào khác. Một bữa có thể ăn ba bốn chén cơm, lại là trung niên cường tráng, chỉ có thể nói là tâm hỏa vi thịnh mà thôi.

Giang Nguyên thật sự rối rắm. Nếu không có đơn thuốc của Trương Nhạc trước đó, hắn cũng sẽ kê đơn thuốc này. Nhưng người bệnh uống đã năm thang, hiệu quả lại không lớn. Nếu trị đúng bệnh, năm thang là đã có hiệu quả rồi. Bây giờ lại không có, tất nhiên là bên trong đã có sai sót gì.

Lập tức Giang Nguyên cau mày.

Lúc này, Hồ lão sư vừa mới ký xong một đơn thuốc, thấy Giang Nguyên phía đối diện nhìn một đơn thuốc mà cau mày, liền mỉm cười. Đã lâu rồi ông không nhìn thấy bộ dạng này của đệ tử.

Mặc dù tò mò không biết người bệnh mà Giang Nguyên khám mắc bệnh gì, nhưng ông cũng không lên tiếng hỏi. Bây giờ không phải là lúc hỗ trợ, phải để cho đệ tử của mình tự mình phân tích. Đợi khi hẳn nghĩ không ra đến nhờ ông chỉ dạy, khi đó ông mới ra mặt được. Đây chính là phương pháp tốt nhất để cao năng lực của bọn họ.

Đột nhiên điện thoại di động của Hồ lão vang lên. Hồ lão nghe xong, liền mỉm cười nói với Trương Nhạc:

- Trương Nhạc, theo ta ra ngoài đón các vị đồng nghiệp tiền bối.

(QUAN Y) TUYỆT PHẨM THIÊN Y

Chương 84: Đệ tử Quan môn

Đám người Hồ lão bước ra ngoài nghênh đón các vị tiền bối đồng nghiệp đến thăm, còn Giang Nguyên thì vẫn còn đang phân tích chứng bệnh của người bệnh.

Khi hai người kia ra ngoài, tất cả những người bệnh còn lại đều chăm chú nhìn bác sĩ Tiểu Giang. Đối với những bệnh nhân cũ, bọn họ đều biết bác sĩ Tiểu Giang là một người có tay nghề khá cao, nhưng còn bệnh nhân mới thì không biết.

Nhìn thấy vị bác sĩ chỉ mới hơn hai mươi tuổi, không khỏi có chút bàn tán.

- Tại sao Hồ lão lại ra ngoài? Chỉ còn đệ tử ở lại, chúng ta làm sao bây giờ?

- Anh xem, bắt mạch mà cũng lâu như vậy, lại còn chưa kê đơn thuốc, chẳng lẽ là không biết khám?

Người đàn ông trung niên đang chờ Giang Nguyên bắt mạch nghe được tiếng bàn tán rất nhỏ, trong lòng cũng có chút lo lắng. Bác sĩ

lần trước khám cho ông thoát nhìn cũng không tệ, sau đó Hồ lão lại xem qua một lần rồi mới đi lấy thuốc. Còn lần này là một vị bác sĩ trẻ măng, nhìn qua nhìn lại cũng không kê được đơn thuốc. Bây giờ hai người kia đều ra ngoài, vị bác sĩ trẻ tuổi này sẽ không tự ý kê loạn đơn thuốc cho mình chứ?

Nghĩ vậy, người đàn ông trung niên lại càng khẩn trương, hơi thở cũng nặng nề hơn.

Giang Nguyên cũng không chú ý những tiếng nghị luận của bệnh nhân xung quanh, tập trung toàn bộ tinh thần phân tích tình huống của người bệnh. Nhưng trong lúc hẩn đang cau mày suy nghĩ, đột nhiên ngửi được một mùi hôi thối.

- Ừm?

Sau khi ngửi được mùi thối này, Giang Nguyên có chút sửng sốt. Cái mũi của hẩn cực kỳ thính, hơn nữa trong trí nhớ của hẩn, cái mũi dường như đã được cường hóa. Mặc dù hẩn không dám khẳng định phán đoán của mình, nhưng cái mũi của hẩn cực kỳ linh mẫn là thật.

Cho nên, Giang Nguyên ngẩng đầu, hít hít cái mũi, rất nhanh phát hiện được nơi có mùi thối phát ra. Quả nhiên là từ hơi thở của người bệnh truyền đến.

Sắc mặt của hẩn nhẹ nhàng thay đổi. Nếu không phải mũi của hẩn đủ thính, người bình thường tuyệt đối không ngửi được cái mùi đặc biệt khó nắm bắt này.

Từ hơi thở của người bệnh có thể trợ giúp phán đoán bệnh tình có liên quan đến người bệnh. Cũng giống như lần trước, hẩn ngửi được mùi thuốc trừ sâu trên người bệnh nhân, mới đoán ra bệnh nhân đã uống thuốc Giáp Ấn Lân.

Cho nên lần này, sau khi Giang Nguyên ngửi được mùi hôi trong hơi thở, lập tức cẩn thận hơn. Bởi vì khi phát hiện được điểm này là có thể phán định được bệnh tình của người bệnh. Trong Trung y, quan trọng nhất chính là “Vọng, Văn, Vấn, Thiết”. Bình thường thầy thuốc Trung y rất ít khi dùng Văn. Bác sĩ Trung y hiện đại lại càng không.

Nhưng Giang Nguyên đã phát hiện được chút đặc điểm đó, tất nhiên sẽ không bỏ qua.

Lập tức hít hít cái mũi thêm hai cái, Giang Nguyên liền nhận ra mùi thối này rất giống với mùi của một quả táo bị rửa nát.

- Rất giống với mùi của một quả táo hư.

Giang Nguyên nhận ra cái mùi, trong đầu liền nảy ra tư liệu có liên quan.

Sau khi đọc qua đoạn tư liệu này, ánh mắt Giang Nguyên sáng lên. Tục ngữ có câu “Phía Đông không sáng, phía Tây sáng”.

Nhưng bây giờ lại biến thành “Trung y không sáng, Tây y sáng”.

Đoạn tư liệu này nằm trong quyển Nội khoa lâm sàng mà hắn đã từng đọc qua cách đây hai năm. Kết hợp với tình huống trước mắt, bệnh tình của bệnh nhân đã nổi lên mặt nước.

Trong lúc Giang Nguyên có chút hưng phấn, Hồ lão và một số lão đồng chí cùng tuổi bước vào phòng khám.

Trương Nhạc và một số thanh niên bước theo sau.

Cũng may phòng làm việc của Hồ lão đủ lớn, bước vào thêm bảy tám người, chỉ cần không ngồi là không có vấn đề gì lớn.

- Ôi chao, lão Hồ, bệnh nhân không ít nhỉ?

Một lão đồng chí mặc đồ Tôn Trung Sơn bước vào, nhìn người bệnh ngồi đầy phòng, hai mắt sáng lên, làm bộ than thở.

- Nào có, nào có. Nào so được với lão Hà anh chứ? Lần trước chúng tôi đến chỗ của anh, có đến một hai chục người bệnh đang xếp hàng.

Hồ lão mỉm cười vuốt râu.

Nghe Hồ lão nói, hai mắt của lão đồng chí không khỏi nhấp nháy. Phòng khám của ông lần đó đúng là có hai ba chục người bệnh, nhưng người nào sáng suốt cũng nhìn ra được, người xếp hàng chờ

khám bệnh ở đây có đến hơn ba chục người.

- Nghe cái giọng là biết khoe khoang.

Lão đồng chí mắng thầm một câu, nhưng ngoài mặt vẫn bất động thanh sắc, mỉm cười nhìn tình huống bên trong phòng khám bệnh của Hồ lão.

Một vị lão đồng chí khác cười nói:

- Lão Hồ, lần trước tôi đến, chỉ thấy anh mang theo Tiểu Trương, tại sao lần này lại thu thêm đồ đệ mới? Không phải anh nói tạm thời không nhận thêm đồ đệ nữa sao?

Hồ lão thấy người đó hỏi, ánh mắt hiện lên sự đặc ý:

- Trí nhớ của lão Vương anh đúng là không sai. Ban đầu tôi cũng không định thu thêm đồ đệ, nhưng đồ đệ lần này là cháu của Thanh Minh huynh huyện Lưu Hà. Thanh Minh huynh đích thân gọi điện đến nhờ tôi chỉ dạy giúp cho cháu của anh ấy. Cho nên tôi nhận thêm một đệ tử Quan môn.

-Ồ, là cháu của Thanh Minh huynh? Đệ tử Quan môn?

Nghe được lời này, ánh mắt của mấy vị lão đồng chí sáng lên, cùng nhau nhìn về phía Giang Nguyên đang bắt mạch cho bệnh nhân. Bọn họ đều biết Thanh Minh huynh mà Hồ lão nhắc đến là ai.

Mặc dù những người quen biết với Hồ lão đều là nhân vật nổi danh Trung y nội khoa, nhưng Giang Thanh Minh nổi danh trong giới xương cốt Trung y cũng vô cùng quen thuộc. Dù sao bọn họ đều là nhân vật đồng bối phận. Mặc dù mấy năm nay không biết vì sao vị Thanh Minh huynh này lại ẩn cư ở huyện Lưu Hà, nhưng đối với thánh thủ trong ngành cốt thương trung y, tất cả mọi người vẫn rất kính trọng.

Đương nhiên, điều này không phải là điều khiến mọi người chú ý nhất, mà là đệ tử Quan môn Hồ lão nói.

Đệ tử Quan môn đại diện cho vị đệ tử cuối cùng nhận trong đời. Đồ đệ này tuyệt đại đa số đều rất nổi tiếng, là đồ đệ mà sau khi được sư phụ thu nhận đều cảm thấy mỹ mãn.

Mọi người đều biết, mấy chục năm qua Hồ lão cũng đã thu nhận không ít đệ tử, nhưng người có thể chính thức tiếp nhận y bát của ông thì không nhiều. Nhìn bộ dạng kiêu ngạo của ông, tất cả mọi người đều cho rằng tư chất của người đệ tử kia không tệ, mới có thể khiến cho ông xem hắn là đệ tử Quan môn.

Trong lúc tất cả mọi người đều chú ý đến Giang Nguyên, vị Trưởng lão sư mặc đồ Tôn Trung Sơn lại nhìn sang người bệnh của Giang Nguyên. Nhìn người bệnh, ánh mắt Trưởng lão có chút ngưng trọng, không khỏi ồ một tiếng.

(QUAN Y) TUYỆT PHẨM THIÊN Y

Chương 85: Đều là lão yêu quái nhiều năm

Giang Nguyên biết Hồ lão đang dẫn các vị tiền bối trong giới y học bước vào, nhưng vì hắn đang khám bệnh, hơn nữa vừa mới tìm ra triệu chứng của căn bệnh, tất sẽ không đứng dậy.

Trong mắt của hắn, hắn luôn ghi nhớ lời dạy của tổ phụ, “Vạn sự dĩ bệnh gia vi trọng”. Năm đó, khi đối mặt với nguy cơ, đội trưởng muốn hắn rút lui trước, nhưng hắn đã từ chối, kiên trì đến một khắc cuối cùng cũng là vì câu nói này.

Lúc này, người bệnh đã hoàn toàn mất hết kiên nhẫn. Nếu Giang Nguyên đứng dậy bỏ đi, lại càng khiến người bệnh không tín nhiệm.

Cho nên, Giang Nguyên cũng không để ý sự phụ và các vị tiền bối phía sau, mỉm cười nói:

- Một hai năm gần đây bác có thay đổi về khẩu vị ăn uống hay không?

Mặc dù người bệnh có chút không kiên nhẫn, nhưng thái độ của vị bác sĩ trước mắt lại vô cùng tốt. Thấy người ta hỏi mình cẩn thận như vậy, lập tức không dám chậm trễ, suy nghĩ một chút rồi nói:

- Có thể do một năm gần đây công việc tương đối nhiều, sức ăn tăng lên một chút.

Giang Nguyên cau mày, sau đó hỏi:

- Thế còn việc uống nước?

- Đường như cũng nhiều hơn.

Người bệnh thoáng trầm ngâm, sau đó trả lời.

Nghe hai câu trả lời, trong lòng Giang Nguyên đã có vài phần nắm chắc, thoáng lộ ra biểu hiện hài lòng.

Lúc này, một số lão tiền bối cũng nghe được câu nói của Trương lão, từ ánh mắt của ông cũng chú ý đến người bệnh.

Hồ lão nhìn thoáng qua Trương lão trong nháy mắt khôi phục lại sự bình thường, trong lòng liền hiểu ra. Lão Trương nhất định là biết người bệnh trước mắt, hẳn là đã từng khám qua cho người bệnh này.

Lập tức cười thầm trong bụng. Lão gia hỏa này lúc nào cũng kiêu ngạo, lần này xem như đã mất hết mặt mũi rồi.

Nhưng Hồ lão vẫn không biểu hiện gì bên ngoài, chỉ nói:

- Giang Nguyên, đến chào các vị tiền bối đi.

- Vâng.

Giang Nguyên đã biết rõ tình huống của người bệnh, tâm trạng cũng thoáng thả lỏng hơn, liền nói câu xin lỗi với bệnh nhân rồi đứng lên bước đến bên cạnh Hồ lão.

Hồ lão mỉm cười giới thiệu Giang Nguyên với ba lão tiền bối:

- Giang Nguyên, vị này là Trương Nguyệt Chánh sư phụ, vị này là Vương Nhạc Văn sư phụ, còn vị này là Ngô Tử Gian sư phụ.

- Xin chào Trương lão sư, Vương lão sư, Ngô lão sư...

Giang Nguyên khiêm nhường chào hỏi tất cả ba người.

- Ừm, không tệ, không tệ.

Nhìn thấy chàng thanh niên bộ dạng tuấn tú, lại còn lễ phép, các vị tiền bối đều cực kỳ thích, hài lòng gật đầu.

Bạn học Giang Nguyên hiểu biết rất rõ vấn đề lịch sự. Để tránh cho bản thân gặp phiền toái, hắn luôn hài hòa trước mặt tất cả mọi người. Người nào cũng không biết hắn kỳ thật là một con cộp khoác lớp da gấu mèo.

- Giang Nguyên, ta thấy con xem bệnh người này rất lâu, có nghi vấn gì sao?

Mặc dù Hồ lão không biểu hiện ra, nhưng xuất một chiêu là tàn nhẫn ngay. Ngoài mặt thì quan tâm đệ tử nhà mình, nhưng lại hung hăng uy hiếp Trương lão.

Quả nhiên, nghe Hồ lão hỏi, sắc mặt Trương lão có chút thay đổi.

Giang Nguyên cũng không chú ý đến điểm này, chỉ gật đầu nói:

- Vừa rồi con cũng có chút nghi hoặc, nhưng bây giờ đã rõ ràng rồi.

Nghe xong, sắc mặt Hồ lão vui vẻ hẳn lên. Ông biết tính tình của đồ đệ nhà mình. Nếu Giang Nguyên khám cho bệnh nhân lâu như vậy, bây giờ nói là đã biết rõ, tất nhiên là không sai. Nếu không nắm chắc, hắn sẽ không nói những lời này.

Còn Trương lão bên cạnh thì lộ ra vẻ quái dị.

Hồ lão nhìn biểu hiện của Trương lão, hoàn toàn xác định trong lòng. Trương lão trước đây đã từng xem bệnh cho bệnh nhân này. Hơn nữa còn chữa không hết. Cho nên mới có biểu hiện thất thố khi nhìn thấy người bệnh kia.

Mặc dù bọn họ đều là lão trung y có tiếng của tỉnh Sở Nam. Ngoài mặt thì lúc nào cũng hòa hợp êm thấm, nhưng trong bụng thì không ai phục ai. Người nào cũng muốn đè đầu đối phương. Năm đó Hồ lão đã bị Trương lão cho ăn thiệt một lần. Hôm nay có được cơ hội lấy lại thể diện, tất nhiên là sẽ không bỏ qua.

Bệnh nhân mà ông chẩn không ra bệnh, đồ đệ của tôi chẩn ra bệnh, ông còn mặt mũi nào hò hét trước mặt tôi? Vạn nhất Giang Nguyên chẩn không ra, vậy thì còn có lão sư phụ tôi đây.

Lúc này, người bệnh kia cũng ngồi không yên. Vừa rồi ông cũng nhìn thấy Trương lão. Quả thật là ông đã từng đến chỗ Trương lão khám bệnh. Nhưng uống hai đơn thuốc cũng chẳng thấy hiệu quả. Khi đến tái khám lần hai, Trương lão có nói, uống xong đơn thuốc này và một đơn nữa là sẽ khỏi. Nhưng uống hai đơn rồi mà không có hiệu quả, ông cũng không còn tin tưởng Trương lão.

Bởi vì công việc đến Vân Giang một khoảng thời gian, nghe bạn bè giới thiệu Vân Giang có một lão trung y cực kỳ nổi tiếng, nên mới đến đây khám bệnh.

Sau khi uống xong một đơn, thấy cũng không hiệu quả, trong lòng có chút thất vọng, nhưng cho rằng Trung y hiệu quả chậm, ít nhất phải uống hai đơn mới được, lúc này mới tái khám lần hai, ai ngờ gặp được Trương lão, tất nhiên là có chút xấu hổ.

Nhưng nếu đã gặp, người đàn ông trung niên này vội đứng lên, nói:

- Chào bác sĩ Trương. Vốn lần trước muốn đến tái khám chỗ anh, nhưng bị công ty điều đến Vân Giang, cho nên không đến được. Thật ngại quá.

Nghe người đàn ông trung niên nói, sắc mặt Trương lão mới tốt hơn một chút, mỉm cười gật đầu:

- Hèn chi lâu rồi không thấy anh. Như thế nào, bệnh vầng đầu của anh vẫn chưa bớt à?

Người đàn ông vội cười nói:

- Đúng vậy, nó cứ lặp đi lặp lại, cũng không còn biện pháp, đành phải đi khám lại.

Các lão đồng chí bên cạnh cũng nghe ra sự khác thường, nghe hai người này nói chuyện với nhau, trong lòng cười thầm, chỉ là không biểu hiện ra mặt. Dù sao đây là chuyện liên quan đến mặt mũi, ai cũng không tiện nói.

Lúc này, mặc dù trong lòng Trương lão thấy không vui, nhưng cũng là lão hồ ly lâu năm, cũng muốn lấy lại mặt mũi cho mình, lập tức mỉm cười, bày ra biểu hiện của tiền bối, hỏi Giang Nguyên:

- Tiểu Giang phải không? Đây là bệnh nhân cũ của tôi, vừa nãy cậu khám, cảm thấy tình huống như thế nào?

- Vô sỉ!

Nghe Trương lão hỏi, Hồ lão và những vị tiền bối khác đều sửng sốt, sau đó thầm mắng một tiếng. Đặc biệt là Hồ lão, trong lòng lại càng khó chịu, thầm nghĩ:

- Lão gia hỏa ông đúng là không biết liêm sỉ, lại còn làm bộ với đồ đệ tôi. Tôi khinh.

(QUAN Y) TUYỆT PHẨM THIÊN Y

Chương 86: Cặp thầy trò khó lường

Mấy năm qua, kinh nghiệm ngoài đời của Giang Nguyên cũng không ít. Mặc dù ban đầu có chút không hiểu tình huống, nhưng nghe được người bệnh và Trương lão nói chuyện với nhau, lại nhìn sắc mặt của Hồ lão, trong lòng đã hiểu được vấn đề.

Nghe Trương lão hỏi, Giang Nguyên mỉm cười đáp:

- Thừa Trương lão sư, vừa rồi cháu đã khám qua, biết được nguyên nhân gây ra căn bệnh, đang định kê đơn thuốc.

-Ồ, cũng chẩn ra bệnh rồi sao?

Ánh mắt Trương lão chợt lóe, sau đó mỉm cười hỏi tiếp.

Nhìn vẻ mặt ôn nhu của Trương lão, khóe miệng Giang Nguyên có chút nhếch lên. Đối mặt với lão hồ ly này, nếu đổi thành người khác, có lẽ sẽ bị ông ta hăm hại. Nhưng bây giờ hẳn đã có tám phần nắm chắc, nếu còn bị ông hăm hại thì thật có lỗi với bản thân quá.

Hồ lão nhìn biểu hiện của Trương lão, cũng biết được chủ ý của lão gia hỏa này, nhưng cũng không khỏi lo lắng cho Giang Nguyên. Tuy nói Giang Nguyên tuổi còn nhỏ, vạn nhất xảy ra sai sót gì, cũng không ảnh hưởng đến quan hệ giữa sư phụ mình và các vị tiền bối.

Nhưng trên phương diện y học, tốt nhất là không nên để xảy ra sai lầm. Hơn nữa còn có nhiều bệnh nhân ở đây, nếu để Giang Nguyên mất hết thể diện, ông cũng không cảm thấy yên tâm. Hơn nữa còn ảnh hưởng đến việc làm ăn của phòng khám.

Nhưng nhìn khóe miệng vênh lên của Giang Nguyên, trong lòng Hồ lão cũng thoáng thả lỏng, vượt râu mỉm cười. Mặc dù Giang Nguyên chỉ mới đến đây có một tháng, nhưng Hồ lão xem như đã biết được tính cách của hắn.

Mặc dù biểu hiện của hắn luôn luôn đơn thuần, không hại ai, hơn

nửa ngày thường làm việc cũng rất siêng năng, nhưng thực chất hẳn là một tiểu hồ ly, ai cũng đừng hòng chiếm tiện nghi của hắn. Một khi cái đuôi của hắn vểnh lên, tất có người phải gặp xui xẻo.

Nếu tiểu đồ đệ của ông có năng lực khiến lão Trương ăn thiệt, Hồ lão đương nhiên là nguyện ý rồi.

- Đúng vậy, cháu đã có phán đoán đại khái về căn bệnh rồi.

Giang Nguyên mỉm cười nói.

- Ừm, không tệ, không tệ. Căn bệnh này có chút khó giải quyết. Lần trước tôi cũng phải khám rất lâu mới nắm được đại khái một chút.

Trương lão sư vui mừng gật đầu, sau đó cười nói:

- Câu kê đơn thuốc cho tôi xem thử.

Nghe Trương lão nói, Giang Nguyên liếc mắt nhìn sư phụ của mình, dường như nhận được sự cho phép của ông, mới cười nói:

- Vâng.

Nhìn biểu hiện thoải mái của Giang Nguyên, hai vị lão đồng chí khác đều âm thầm gật đầu:

- Tiểu Giang này quả thật không tệ. Không nói đến tư chất của hắn ra sao, nhưng chỉ dựa vào điểm tôn sư trọng đạo là đã xứng làm đệ tử Quan môn rồi. Khó trách Hồ lão lại đặc ý như vậy.

Nhìn vẻ mặt của hai đồng nghiệp bên cạnh, Hồ lão lại càng đắc ý hơn. Mặc dù tiểu đồ đệ của mình luôn mỉm cười, nhưng trước mặt người ngoài, biểu hiện này thật sự là quá tốt.

Thấy Giang Nguyên cầm bút lên, Trương lão nói với đám người Hồ lão:

- Tiểu Giang đúng là đủ dũng khí. Chứng bệnh này, lão phu cũng phải nhiều lần khảo cứu mới bắt đúng bệnh. Đáng tiếc là anh ta lại bị điều đến Vân Giang. Nếu không, chỉ cần uống thêm một đơn thuốc nữa là ổn.

- Này này lão Trương, anh cũng đừng vội kết luận như vậy, cứ để Giang Nguyên kê đơn đi.

Lúc này Hồ lão đã có niềm tin mười phần, vội vàng lên tiếng ngăn cản Trương lão tiếp tục đắc ý.

Hai vị lão đồng chí bên cạnh liên tục gật đầu. Nói thẳng ra, da mặt của lão Trương Nguyệt Chánh này quá dày. Nếu anh trị hết bệnh cho người ta, người ta còn chạy đến chỗ của Hồ lão?

Bị Hồ lão nói như vậy, lại thấy hai đồng nghiệp khác liên tục gật đầu, gương mặt Trương lão không khỏi đỏ lên, biết được vừa rồi ông đã khoe khoang quá mức.

Nhưng mặc kệ thế nào, bệnh nhân của ông chạy đến chỗ lão Hồ, thể diện của ông xem như đã mất hết. Dù sao cũng phải lấy lại danh dự, liền ho khan một tiếng, sau đó nói với chàng thanh niên đằng sau:

- Kỳ Bân, lần trước con đã khám qua cho Triệu sư phụ. Bây giờ con hãy bắt mạch lại thử xem, xem bệnh tình có biến hóa gì không, rồi bình phẩm đơn thuốc của Tiểu Giang như thế nào.

Nghe Trương lão nói xong, sắc mặt Hồ lão hơi thay đổi, ánh mắt nheo lại. Ngay cả Trương Nhạc bên cạnh cũng cảm thấy ngạc nhiên.

Ngô lão và Vương lão thì cau mày, trầm nghĩ:

- Trương Nguyệt Chánh cũng hơi quá đáng rồi. Mặc dù Tiểu Giang còn nhỏ tuổi, nhưng cũng ngang hàng với đồ đệ ông. Mặc dù đồ đệ ông có kinh nghiệm hơn, tuổi tác lớn hơn, nhưng y có tư cách này sao? Đây không phải là thông qua đệ tử đánh vào mặt người ta à?

Giang Nguyên vừa mới ngừng bút, nghe được lời này, gương mặt vẫn lạnh nhạt, dường như không quan tâm, cũng không nổi giận, đứng dậy cung kính mang đơn thuốc đưa cho Hồ lão:

- Sư phụ, đã kê xong rồi.

Nhìn nụ cười khiêm cung của đệ tử, lửa giận đang dâng lên trong lòng Hồ lão lập tức xẹp xuống. Mặc dù tuổi đệ tử ông còn nhỏ,

nhưng lại rất chững chạc, bắt mạch chữa bệnh đều rất cẩn thận. Ngay cả khi bị người ta xem thường cũng không tức giận, cực kỳ trầm ổn, so với người làm sư phụ như ông còn mạnh hơn vài phần.

Lập tức nhìn Giang Nguyên, ánh mắt hiện lên sự tán thưởng, trầm giọng nói:

- Được.

Sau khi tiếp nhận đơn thuốc, ngay cả xem cũng không thèm xem, liền đưa bút lưu loát ký vào trong đơn thuốc.

Nhìn biểu hiện và hành động của hai thầy trò, Ngô lão và Vương lão đều biến sắc, trong lòng giật mình. Mặc dù Tiểu Giang còn trẻ, nhưng sùng nhục không sợ, làm việc trầm ổn. Đối mặt với sự khinh thường của người khác làm như không thấy, ngạo mà không kiêu, trong mắt chỉ có sư phụ. Khí độ này thật sự là cấp đủ mặt mũi cho Hồ lão.

Lão Trương vừa rồi khinh thường đệ tử nhà người ta, còn bảo đệ tử của mình đến tranh mặt mũi, còn Tiểu Giang thì không nói không rằng, nhưng lại giữ mặt mũi cho Hồ lão tốt vô cùng. Sự chênh lệch này, ai cũng có thể nhìn ra.

Động tác của Hồ lão lại càng kinh người. Mặc dù ông tin tưởng đồ đệ mười phần, nhưng khi đồ đệ đưa đơn thuốc, ông cũng không cần xem qua đã ký tên.

Không liếc mắt cũng ký tên, điều này đại diện cho cái gì? Chính là bao che.

Lá gan đủ lớn, xuống tay cũng đủ tàn nhẫn.

Cặp thầy trò này đúng là khó lường.

(QUAN Y) TUYỆT PHẨM THIÊN Y

Chương 87: Đừng ai chọc bác sĩ Tiểu Giang

Trương lão nhìn thấy cảnh tượng này, sắc mặt trầm xuống, nhìn vẻ mặt lạnh nhạt của Hồ lão, thiếu chút nữa đã hộc máu vì tức.

Người nào cũng biết, bất luận bệnh viện hay phòng khám nào, khi sư phụ ký tên vào đơn thuốc, chính là đại diện cho việc đơn thuốc này chẳng khác nào là ông kê cho người bệnh.

Đương nhiên, đây cũng không phải là vấn đề quan trọng. Quan trọng là Trương lão muốn đệ tử của ông bình phẩm đơn thuốc của Giang Nguyên, nhưng Hồ lão đã trực tiếp ký tên vào.

Ông đã ký tên, đệ tử của Trương lão làm sao có tư cách bình phẩm? Nếu Trương lão muốn lấy lại mặt mũi, nhất định phải tự mình bình phẩm.

Ngô lão và Vương lão ở bên cạnh cảm thán. Chiêu này của lão Hồ thật đủ tàn nhẫn. Nếu lão Trương muốn lấy lại thể diện, nhất định phải thông qua đồ đệ của người ta đánh vào mặt người ta. Nhưng Hồ lão ngay cả xem cũng không thèm xem, lá gan của ông cũng đủ dọa người, đồng thời cũng quá tin tưởng vào đồ đệ.

Phải biết rằng, vạn nhất đơn thuốc kê không thích hợp, như vậy không chỉ là vấn đề của Tiểu Giang không mà còn là thể diện của Hồ lão.

Nhưng đệ tử của Trương lão thì lại không để ý đến điều này. Y vừa bắt mạch cho Triệu sư phụ, vừa ân cần hỏi thăm tình huống gần đây của ông.

Triệu sư phụ thật ra cũng rất phối hợp. Tuy nói gặp lại Trương lão y sư khiến cho ông cảm thấy có chút xấu hổ, nhưng mấy bác sĩ cùng nhau xem bệnh cho ông, ông tất nhiên là cầu còn không được. Nếu các bác sĩ hợp nhau lại mà trị không hết, vậy thì có thể nói ông không có vận may mà thôi.

Bạch Kỳ Bân năm nay ba mươi tuổi, tốt nghiệp đại học khoa Trung y tỉnh Sở Nam, đi theo Trương lão đã ba bốn năm, sớm đã có chứng chỉ hành nghề trong tay. Đây là một trong hai đệ tử Trương lão đặc ý nhất.

Hàng năm tỉnh đều tổ chức một cuộc họp mặt các lão trung y danh

tiếng trên toàn tỉnh. Theo lệ, tất cả đều mang theo một đệ tử để học hỏi, thuận tiện làm quen với nhau. Đương nhiên, đệ tử mang theo đều phải xuất chúng, không thể để mất mặt được. Cho nên lần này Trương lão mới dẫn theo Bạch Kỳ Bân.

Bạch Kỳ Bân đi theo Trương lão mấy năm, ngày thường cũng hay khám bệnh cho bệnh nhân, kinh nghiệm có thể nói là phong phú. Lần trước cũng là y khám bệnh cho Triệu sư phụ, đối với tình huống của Triệu sư phụ cũng xem như hiểu rõ. Sau khi cẩn thận bắt mạch và hỏi thăm tình huống, lúc này mới đứng dậy, đến bên cạnh Trương lão, thấp giọng nói:

- So với tình huống lúc trước cũng không thay đổi quá nhiều.

Sắc mặt Trương lão không thay đổi, chậm rãi gật đầu, trong đầu nhanh chóng chuyển động. Bệnh nhân này uống một đơn thuốc đầu không thấy hiệu nghiệm, sang đơn thứ hai ông đã dụng tâm nhiều hơn, kiểm tra kỹ hơn nhưng cũng không có trăm phần trăm nắm chắc.

Lúc đó ông cho rằng có hai khả năng, liền bắt đặc dĩ chọn một trong hai để kê đơn thuốc. Khi đưa cho Triệu sư phụ đi hết thuốc, đã cố ý dặn dò rằng, nhất định phải đến tái khám lần ba. Lúc đó ông nghĩ là, nếu đơn thuốc lần này không có công hiệu, lần sau sẽ dùng đơn thuốc kia để chữa. Lần này, chứng bệnh của người bệnh vẫn không khác gì trước kia, chứng tỏ uống đơn thuốc đó không có công dụng. Như vậy thì ông sẽ cho Triệu sư phụ uống đơn thuốc còn lại.

Trong lúc Trương lão sư đang suy nghĩ, Bạch Kỳ Bân lại nhớ đến ý tứ của sư phụ mình vừa rồi. Nhiệm vụ của y là làm sư đệ Tiểu Giang mất hết mặt mũi, cho nên liền lạnh lùng nói với Giang Nguyên:

- Giang Nguyên sư đệ, có thể cho sư huynh tôi mượn đơn thuốc để tham tường hay không?

Bạch Kỳ Bân vừa nói xong, Ngô lão và Vương lão đều thay đổi sắc mặt, trầm nghĩ:

- Thôi rồi, tên tiểu tử này sợ là vừa rồi không nhìn thấy Hồ lão ký

tên. Đơn thuốc mà Hồ lão ký tên, một văn bối như cậu làm sao có tư cách tham tường?

Hai người vội vàng nhìn Hồ lão, quả nhiên sắc mặt của Hồ lão đã phát lạnh.

Nhìn đối phương vươn tay đến, lúc này Giang Nguyên chỉ mỉm cười, sau đó cầm đơn thuốc trong tay đưa sang.

Thấy Giang Nguyên làm như vậy, mọi người đều sửng sốt, ngay cả Trương lão vừa mới phản ứng kịp cũng cảm thấy ngây ngời.

Tại sao tiểu tử này lại làm như vậy? Nếu tôn sư trọng đạo, điều phải làm là cự tuyệt, hoặc đem đơn thuốc giao cho sư phụ, để sư phụ định đoạt. Như thế nào lại trực tiếp đưa cho người ta?

Ngay cả Hồ lão cũng sửng sốt, nhưng nghĩ lại, liền biết tiểu tử này đang tính làm chuyện xấu, định cho đối phương một vố đay mà.

Hồ lão cười khở. Tính cách tên tiểu tử này đã bại lộ ra rồi, một chút thiệt cũng không chịu ăn. Đối phương dám khinh thường hần, hần sẽ khiến đối phương té một cái thật đau, đồng thời kéo luôn cả sư phụ người đó xuống nước.

Đúng là không chơi thì thôi, chơi thì phải cho lớn.

Bạch Kỳ Bân lại không chú ý đến ánh mắt sư phụ của mình, thấy Giang Nguyên thành thật đưa tới, liền đưa tay tiếp nhận.

Trương lão là người hay bao che khuyết điểm. Thấy đệ tử của mình đã nói ra miệng, hơn nữa còn tiếp nhận đơn thuốc, lập tức cau mày nhưng cũng không nói gì. Dù sao cũng không phải trực tiếp cầm từ trong tay Hồ lão, cũng không phải đích thân Hồ lão kê đơn. Xem một chút cũng không sao. Đã đến nước này rồi, chung quy cũng không thể lùi bước.

Dù sao cũng đã mất hết mặt mũi, nếu lão Hồ ông đã quá tin tưởng đệ tử này, như vậy cũng đừng trách lão Trương tôi không nể mặt.

Những người bên cạnh thấy Trương lão không lên tiếng giáo huấn đồ đệ mình một câu, tất cả đều âm thầm lắc đầu. Lão Trương này thật đúng là ngạo mạn, xem ra đã muốn náo lên với lão Hồ rồi.

Sắc mặt Hồ lão lúc này rất lạnh. Làm trò trước mặt nhiều bệnh nhân như vậy, ông ta cũng không thể răn dạy đệ tử người khác. Nếu không, đó chính là trực tiếp xé rách da mặt.

Cho nên, ông quay sang nhìn Giang Nguyên, thấy khóe miệng của hắn lại vênh lên, liền nhin cơn tức lại, giống như Bạch Kỳ Bân cầm không phải là đơn thuốc mà ông đã ký tên, nhưng trong lòng vẫn không nguôi cơn giận, thầm nghĩ:

- Trương Nguyệt Chánh, ông muốn khi dễ đến cùng phải không? Được, hôm nay tôi muốn xem bản lãnh của ông một chút.

Bạch Kỳ Bân cầm đơn thuốc của Giang Nguyên, không hề nhìn thấy một tia cười lạnh lóe lên trong mắt hắn.

Bạch Kỳ Bân nhìn từ đầu đến cuối, ánh mắt hiện lên nụ cười kỳ quái, lắc đầu cười khế:

- Chắc chắn, Giang Nguyên sư đệ, đơn thuốc của đệ kê thật không sai. Đối với bệnh tình của Triệu sư phụ, một chút cũng không... ồi...

Bên này Bạch Kỳ Bân lắc đầu, ngữ điệu trào phúng, không hề chú ý đến sắc mặt sư phụ bên cạnh, còn có Ngô lão, Vương lão đang càng lúc càng khó coi.

(QUAN Y) TUYỆT PHẨM THIÊN Y

Chương 88: Ai thắng ai bị hãm hại

- Làm càn, quả thật làm càn. Trương Nguyệt Chánh dạy đồ đệ như thế nào nhỉ? Chẳng lẽ hai mắt bị mù không thấy lão Hồ ký tên lên sao? Ngay cả đơn thuốc của trưởng bối cũng có thể tùy ý đánh giá? Muốn đánh giá cũng không đến phiên một hậu sinh như cậu ta đánh giá?

Ngô lão và Vương lão liếc mắt nhìn nhau, sau đó lạnh lùng nhìn Trương Nguyệt Chánh đang có chút ngạc nhiên ở bên cạnh.

Chỉ có Giang Nguyên nhìn thấy cảnh tượng này, ánh mắt hiện lên

ý cười.

- Câm miệng.

Sắc mặt Trương Nguyệt Chánh đã thay đổi, không biết đồ đệ của mình bình thường đầu óc rất linh hoạt, tại sao hôm nay lại giống như bị mờ che lấp não, lại ăn nói lung tung như vậy? Có muốn nói cũng phải nói theo ông chứ?

Trong mắt các lão đồng chí giới Trung y truyền thống, quan trọng nhất chính là bồi dưỡng truyền thừa, tôn sư trọng đạo. Đơn thuốc đã có chữ ký của lão tiền bối, cho dù nó có mở không hợp thói thường, cũng không đến phiên một hậu sinh văn bối châm chọc, đánh giá.

Lời nói lọt vào tai người khác, đó chính là không có giáo dục, không biết tôn sư trọng đạo. Hơn nữa còn làm cho sư phụ của mình mất hết mặt mũi.

Lập tức, cho dù Trương Nguyệt Chánh có bao che khuyết điểm đến cỡ nào cũng chỉ có thể xanh mặt lên tiếng ngắt lời.

Đang đắc ý phê bình Giang Nguyên, Bạch Kỳ Bân nghe được tiếng trách mắng quen thuộc, không khỏi sửng sốt, quay sang ngạc nhiên nhìn sư phụ, thấy vẻ mặt của sư phụ tức đến tái xanh, hận không thể cho y một bạt tai.

Bạch Kỳ Bân ngăn cả người. Sư phụ biết mình đang dả kích Tiểu Giang sư đệ, cũng không phải đang ăn nói ba hoa, tại sao sư phụ lại tức đến như vậy?

- Chẳng lẽ có chỗ nào không đúng?

Bạch Kỳ Bân ngạc nhiên nhìn đơn thuốc trong tay, đột nhiên nhìn thấy chữ ký tên dường như đã bị ngón tay của y trong lúc cầm không cẩn thận mà che mất, không chú ý đến chữ ký của Hồ lão tiền bối.

Nghĩ đến đây, Bạch Kỳ Bân thoáng giật mình, thầm nghĩ không ổn. Chẳng lẽ...

- Nguyệt Chánh huynh, đồ đệ của anh thật không tệ. Tuổi còn trẻ

mà còn mạnh hơn so với lão già chúng tôi đến mấy phần.

Sắc mặt của Hồ lão lại rất bình tĩnh, lời nói thì giống như thuận miệng tán dương, nhưng bên trong lại như đánh vào mặt người nào đó.

Nghe xong, Trương Nguyệt Chánh cực kỳ hổ thẹn, vội vàng ôm quyền, giải thích cho đệ tử:

- Khánh Nguyên huynh, xin lỗi, xin lỗi. Kỳ Bân có thể là do không thấy được chữ ký của anh, nên mới ăn nói lung tung. Xin Khánh Nguyên huynh thứ lỗi.

Dứt lời, lại hung hăng trừng mắt với Bạch Kỳ Bân đang tái mặt bên cạnh:

- Kỳ Bân, còn không mau xin lỗi Hồ lão?

- Vâng, Hồ lão sư, cháu xin lỗi. Vừa rồi cháu thật sự không nhìn thấy, xin người thứ lỗi cho cháu.

Hiển nhiên Bạch Kỳ Bân biết được lời nói của mình vừa rồi mang đến bao nhiêu nghiêm trọng trong mắt các lão đồng chí, vội vàng đoan chính, cúi đầu nhận lỗi thật sâu trước mặt Hồ lão.

Hồ lão tất nhiên hiểu được lần hăm hại này là do tiểu đồ đệ của mình mang đến. Nếu không, đối phương nào có chuyện tự nhận sai lầm chứ. Thậm chí ngay cả Trương Nguyệt Chánh lỗ mũi lúc nào cũng hếch lên trời cũng phải hạ mình xin lỗi. Thành công đã kích sự kiêu ngạo của Trương Nguyệt Chánh xem như đủ rồi, ông cũng nên khoan dung độ lượng mà tha thứ cho Bạch Kỳ Bân.

Phong ba qua đi, nhưng sắc mặt của Trương Nguyệt Chánh lại vô cùng khó coi. Bị ép làm trò trước mặt nhiều người như vậy, lại còn phải xin lỗi Hồ lão. Điều này khiến cho ông có cảm giác ăn không tiêu.

Ông hoàn toàn tin tưởng vào năng lực của Bạch Kỳ Bân. Hai thầy trò ông đã sớm biết được triệu chứng bệnh tình của Triệu sư phụ rõ hơn. Đồ đệ của ông cho rằng đơn thuốc của đối phương bất hợp lý, tất có chỗ để dựa vào, tuyệt không ăn nói lung tung.

Lập tức cười nói:

- Triệu sư phụ xem như là bệnh nhân cũ của tôi. Nếu Tiểu Giang đã kê đơn thuốc, vậy tôi cũng muốn xem qua một chút. Tiếp thu ý kiến quần chúng thì mới chữa tốt cho bệnh nhân được.

Trương lão vừa nói xong, hai mắt Hồ lão có chút nướng lên, còn Ngô lão và Vương lão thì âm thầm thở dài trong lòng. Ai cũng biết tính tình của Trương lão rất kiêu ngạo, mặt mũi mất hết tất phải tìm về. Hôm nay quả nhiên là muốn liều mạng với Hồ lão.

Giang Nguyên ở bên cạnh, nhìn gương mặt lổm đổm đòi hỏi của Trương Nguyệt Chánh, đột nhiên cảm giác có chút chán ghét. Hắn là người luôn tôn trọng người già, yêu quý trẻ nhỏ. Đặc biệt là chịu ảnh hưởng của lão gia tử và Hồ lão, cảm thấy các lão đồng chí này đều rất thân thiết. Cho nên, khi bị hai thầy trò Trương lão khinh thị, hắn cũng chỉ làm cho Bạch Kỳ Bân vốn kiêu ngạo giống sư phụ y phải ăn chút đau khổ mà thôi.

Nhưng lúc này, nhìn thấy biểu hiện không chịu buông tha của Trương lão, hắn không khỏi cau mày. Cũng khó trách sư phụ của hắn không thích Trương lão. Thì ra lão gia hỏa này đủ chán ghét. Bản thân trị không hết bệnh cho người ta, người bệnh sang bên này, vì chút mặt mũi mà muốn chặn tay ngang, đoạt lại mặt mũi của mình.

Lão gia hỏa này ích kỷ đến cực điểm. Nơi này là địa bàn của Hồ lão, nếu họ Trương thua, nhiều nhất cũng chỉ xấu hổ một chút. Nhưng nếu Hồ lão thua, làm trò trước mặt nhiều người bệnh như vậy, hoàn toàn mất hết thể diện. Thậm chí còn ảnh hưởng đến danh dự của phòng khám. Thật sự là quá vô sỉ.

Thấy Hồ lão quay sang nhìn mình, ánh mắt có chút lo lắng, Giang Nguyên hiển nhiên hiểu được. Lần này đúng là một đao trí mạng. Lão gia hỏa cố tình gây phiền toái, không phân cao thấp là không chịu dừng.

Giang Nguyên mỉm cười, gật đầu với Hồ lão, sau đó hai tay đưa đơn thuốc đến trước mặt Trương lão, nói:

- Vâng, xin Trương lão cũng đánh giá.

Ngô lão và Vương lão bên cạnh, nghe Giang Nguyên cố tình nhấn mạnh chữ “cũng”, trong lòng cười khở. Mặc dù tuổi còn trẻ, nhưng tiểu tử này quả nhiên cũng không đơn giản, nói móc hai thầy trò lão Trương nhưng không ai bắt được cái đuôi của hắn.

Trương lão nghe xong, trong lòng cũng khó chịu, nhưng ngoài mặt vẫn mỉm cười nhìn Giang Nguyên. Ông không thể bắt bẻ được đối phương, cũng không biết đối phương cố ý hay vô ý, cũng đành phải nuốt giận vào bụng, giả bộ bày ra khí độ của trưởng bối, tiếp nhận đơn thuốc của đối phương.

Lúc này, mặc dù người bệnh bị trì hoãn thời gian xem bệnh, nhưng cũng bị việc này hấp dẫn. Xem ra, hai vị lão tiền bối muốn đánh lôi đài với nhau. Sự việc khó có được, ai cũng cố đuổi cổ ra mà xem.

Thậm chí ngay cả người bệnh đang xếp hàng bên ngoài cũng vây ngoài cửa, vẻ mặt hưng phấn nhìn vào trong.

Thấy nhiều người bệnh xem như vậy, Hồ lão cau mày, nhưng cũng không nói gì. Đây là phòng khám của ông, nếu ông yếu thế, vậy thì còn mặt mũi nào nữa. Cho nên liền bảo Trương Nhạc mang vài cái ghế đến, ôm quyền nói với người bệnh xung quanh:

- Xin lỗi các vị, xin mọi người chờ cho một chút, đợi xử lý xong đơn thuốc của Triệu sư phụ, sẽ khám hết cho tất cả mọi người. Mong mọi người thông cảm.

Người đến xem bệnh đều sống xung quanh đây. Xa nhất cũng chỉ bên Hà Đông, đều là người địa phương. Thấy Hồ lão khách sáo như vậy, vội vàng đứng lên nói:

- Hồ y sư khách sáo rồi, chúng tôi cũng không vội, không vội.

Nghe xong, Hồ lão quay sang mỉm cười nói với đệ tử của các vị lão y sư:

- Nào nào, mọi người cùng ngồi uống tách trà đi.

Đã đến nước này rồi, hai vị lão y sư kia cũng không nóng vội, lập tức an vị, chậm rãi uống trà. Dù sao bọn họ chỉ là gia nhập cho vui, vạn nhất không ổn thì đứng ra giảng hòa.

Đợi mọi người ngồi xuống xong, chị La ở bên ngoài mang trà vào, Hồ lão cười nói:

- Nguyệt Chánh huynh, không cần gấp gáp, xin mời dùng trà.

- A, được được.

Trương lão mỉm cười gật đầu, đưa tay tiếp nhận chén trà.

Lời nói ẩn chứa đao gươm, nhưng tất cả đều là người trọng thể diện, khách khí là phải có. Ít nhất không thể xé rách da mặt với nhau, chỉ có thể dựa vào bản lĩnh học thuật mà ganh đua cao thấp.

Sau này, mặc kệ ai thắng ai thua, bữa cơm trưa này phải ăn. Lần sau gặp lại, mặc kệ có ghét nhau như thế nào, cũng phải nắm tay nhau thân thiết.

Trương lão cầm đơn thuốc của Giang Nguyên xem qua một lần. Sau khi xem xong, trong lòng liền bình tĩnh lại. Đơn thuốc này quả nhiên như lời đệ tử bình phẩm, hoàn toàn không đúng bệnh. Đơn thuốc dùng Hoàng Liên, Thiên Hoa Phấn, Sinh địa, mật ong bảy tám loại thuốc, nhưng rõ ràng lại có tác dụng thanh nhiệt mát phổi, nào có liên quan đến bệnh đau đầu chóng mặt.

Hơn nữa, nó cũng không hợp với đơn thuốc mà ông đã cân nhắc trước đó.

Nghĩ vậy, trong lòng liền thoải mái, thanh thoi nâng tách trà lên, nhàn nhã uống trà, chuẩn bị nghỉ ngơi, sau đó hung hăng đánh vào mặt Hồ Khánh Nguyên một cái.

Nhìn thấy bộ dạng của Trương Nguyệt Chánh, Ngô lão và Vương lão đều giật mình, thâm nghĩ:

- Chẳng lẽ đơn thuốc của Tiểu Giang không đáng tin cậy? Lần này xem như Hồ lão mất mặt rồi.

(QUAN Y) TUYỆT PHẨM THIÊN Y

Chương 89: Bác sĩ Trương, xin chỉ giáo

Lúc này trong lòng Hồ lão đã cảm thấy không yên. Ông biết Trương Nguyệt Chánh tâm địa nhỏ nhen, nhưng y thuật tuyệt không thua kém ông. Nhìn bộ dạng bình tĩnh của Trương lão như vậy, chẳng lẽ đơn thuốc của Giang Nguyên không ổn? Theo lý thì không thể như vậy. Đồ đệ của ông không phải là người tùy tiện kê đơn.

Nghĩ đến đây, Hồ lão không nhịn được lại liếc mắt nhìn Giang Nguyên một cái. Nhìn thấy cái liếc này, Giang Nguyên mỉm cười bưng tách trà mà uống, nhìn không ra vẻ khẩn trương trên gương mặt của hắn.

Phù! Nhìn biểu hiện của Giang Nguyên, Hồ lão cũng nhẹ nhàng thở ra, thầm nghĩ:

- Thôi không lo nữa. Việc này cũng không thể lo quá nhiều. Bình đến thì tướng chặn. Thua thì thua, cũng không phải lão phu chưa từng thua ông. Nhưng nếu thắng, Trương Nguyệt Chánh ông tự thân xuất mã lại thua trong tay đồ đệ của tôi, để xem sau này ông còn mặt mũi gặp người khác hay không.

Người bệnh chung quanh cũng cảm thấy không khí có chút quỷ dị, liền vô cùng hưng phấn. Đối mặt với không khí náo nhiệt như vậy, ai nấy cũng đều ngẩn cổ chờ.

Ánh mắt của đệ tử hai vị y sư còn lại cũng tràn đầy hưng phấn. Bọn họ thật không nghĩ đến, lần này theo sư phụ ra ngoài cũng có thể nhìn thấy cảnh tượng đặc sắc như vậy.

Trương Nguyệt Chánh chậm rãi nhấp hai ngụm trà, sau đó hài lòng buông tách trà xuống, thở dài khen:

- Trà ngon.

Trương Nhạc đứng ở một bên, tin tưởng Giang Nguyên còn hơn cả Hồ lão. Gần đây y chịu thiệt trong tay Giang Nguyên khá nhiều. Mặc dù vẻ mặt vô hại, nhưng hại người tuyệt đối là một hảo thủ. Hơn nữa còn bắt người ta thua đến tâm phục khẩu phục.

Nhìn Giang Nguyên bình tĩnh như vậy, chín phần là nắm chắc. Lúc này, Trương lão đụng phải cái đuôi hồ ly của sư đệ, tuyệt đối là ăn

thiệt rồi.

Thăm nghĩ:

- Lão gia hỏa này lại còn giả bộ. Để xem ông chết bi thảm đến cỡ nào.

Hồ lão cũng nhìn thấy sự khinh thường trên nét mặt của đại đệ tử, có chút sững sốt nhưng sau đó lại mỉm cười, thăm nghĩ mình là sư phụ, nhưng lại không bình tĩnh bằng hai đồ đệ của mình.

Trương Nguyệt Chánh ngẩng đầu nhìn Hồ lão, muốn nhìn thấy bộ dạng khản trương của đối phương, nhưng khi giương mắt nhìn, lại nhìn thấy Hồ lão bưng tách trà, vẻ mặt lạnh nhạt, chậm rãi uống trà, dường như còn chưa nhận biết mình đã thất bại.

- Được, lão gia hỏa ông còn ở đó mà giả bộ. Để tôi xem ông còn cười được như thế nào nữa.

Trương Nguyệt Chánh âm thầm hừ lạnh, sau đó cầm đơn thuốc, ho khan một tiếng, cười nói:

- Khánh Nguyên huynh, đơn thuốc của Tiểu Giang đúng là kê không tệ.

Đơn thuốc không tệ? Những người bệnh xem nào nhiệt không khỏi ngạc nhiên. Vị lão y sư này rõ ràng đến hại người ta, lại sao lại khen ngợi người ta như vậy.

Những các lão y sư khác, còn có đệ tử của họ đều rất bình tĩnh. Bọn họ hiển nhiên nghe ra được ý tứ trong lời nói của Trương Nguyệt Chánh. Sau đó hẳn còn có trò hay để xem.

Quả nhiên, Trương Nguyệt Chánh khen một câu, gương mặt liền hiện lên sự tiếc nuối, lắc đầu cười nói:

- Chỉ là mặc dù đơn thuốc rất tốt, nhưng lại không đúng bệnh. Nếu không đúng bệnh thì còn có tác dụng gì? Chỉ tổ làm trò cười.

Trương Nguyệt Chánh vừa nói xong, mặc dù Hồ lão đã có sự chuẩn bị nhưng nghe câu nói khó nghe đến như vậy, sắc mặt vẫn phải trầm xuống.

Sắc mặt của hai lão y sư còn lại cũng ngưng trọng, sau đó nhìn Hồ lão. Lời của Trương Nguyệt Chánh chính là phủ định hoàn toàn đơn thuốc của Tiểu Giang, đánh thẳng vào mặt của Hồ lão, không chừa đường sống. Hai bên còn chưa phân thắng bại, việc này chưa xong, có giảng hòa cũng vô dụng.

Hồ lão bên này cũng không nhịn. Nếu không phản pháo lại, tất sẽ phải chịu thiệt.

- Ồ, tại sao Trương lão sư lại nói như vậy?

Nghe Trương Nguyệt Chánh nói xong, mọi người liền thấy bác sĩ Tiểu Giang vẫn luôn ôn nhuận đứng dậy ôm quyền, trầm giọng nói:

- Xin chỉ giáo cho cháu được biết.

- Được.

Nhìn thấy nụ cười ôn hòa của Tiểu Giang, khí thế xung quanh đột nhiên thay đổi, quả quyết đứng dậy phản kích, khiến Ngô lão và Vương lão cũng phải thán khen một tiếng.

Thua người không thua trận. Sư phụ có việc, đệ tử phải cực khổ. Tiểu Giang là người biết trái phải rõ ràng, trước mặt tiền bối quả quyết chống đỡ, bảo vệ mặt mũi cho sư phụ. Nếu lão Hồ ra mặt, khí thế sẽ yếu đi vài phần.

- Được, vậy hôm nay để tôi chỉ điểm cho cậu vài phần.

Thấy Giang Nguyên ra mặt, lão Hồ ở đằng sau chỉ Lã Vọng buông cần, còn mình thì lại giảng co với đệ tử người ta, Trương Nguyệt Chánh cảm thấy khuất nhục, sắc mặt vô cùng hổ thẹn.

Tuy lão Hồ đã ký tên lên đơn thuốc nhưng dù sao cũng là đệ tử kê, lão Hồ một chữ cũng không sửa. Đệ tử đối phương lên tiếng gọi mình là thầy, lại xin chỉ giáo, ông ta không thể không đáp lại.

Nghĩ đến đây, Trương Nguyệt Chánh hít một hơi thật sâu, nhìn Hồ lão nhàn nhã uống trà, hừ nhẹ một tiếng. Nếu đệ tử đối phương đã lên tiếng thỉnh giáo, vậy thì cũng đừng trách lão phu không để lại thể diện, lập tức trầm giọng nói:

- Trung y chúng ta lấy biện chứng làm trọng. Biện chứng đúng thì mới đưa ra đơn thuốc đúng. Biện chứng sai, cho dù đơn thuốc có tốt, cũng chẳng có tác dụng gì, chỉ khiến cho bệnh tình của bệnh nhân tăng thêm. Lão phu dạy cho cậu biết điều này.

- Cháu biện chứng sai sao?

Giang Nguyên ngẩng đầu, ôm quyền nói:

- Vậy xin hỏi Trương lão y sư cho rằng căn bệnh này là gì? Xin mời chỉ giáo.

- Cậu dùng Hoàng Liên, Thiên Hoa Phấn, Sinh Địa, mật ong...tổng cộng tám vị thuốc, rõ ràng là có tác dụng thanh nhiệt bổ phổi. Nhưng nó có liên quan gì đến bệnh tình của người bệnh đâu? Người bệnh bị đau đầu, choáng váng, dễ cáu, ven lưỡi màu hồng, rêu trắng, mạch hồng sác, là triệu chứng của Can dương thượng cang, có thể dùng Thiên Ma Câu Đằng Âm để phục dụng.

Nói đến đây, Trương Nguyệt Chánh vuốt râu cười lạnh:

- Đơn thuốc này cậu kê quả thật rất hào phóng, nhưng thực chất lại làm trò hề cho thiên hạ, làm mất hết thể diện của lão HỒ. Biện chứng so với chứng bệnh thật sự cách xa nhau mười tám vạn dặm. Nếu cậu là đệ tử của tôi, hừ hừ...

Nghe được lời này, sắc mặt mọi người đều trầm xuống. Lời của Trương Nguyệt Chánh quả thật đủ tàn nhẫn, mang cả sự phũ phẫn đệ tử vào giáo huấn.

Sắc mặt HỒ lão phát lạnh, đang định lên tiếng, đột nhiên nghe Giang Nguyên hỏi:

- Lời của Trương y sư sai rồi.

Giang Nguyên nói ra, mọi người đều kinh ngạc nhìn hắn, không biết lời này của hắn là có ý gì. Chẳng lẽ hắn cho rằng Trương lão y sư sai mà hắn không sai?

Chỉ thấy sắc mặt Giang Nguyên lạnh nhạt, nhưng ánh mắt lại nghiêm túc, kiên định nhìn Trương lão, lại hiện lên nụ cười cổ quái, vừa trào phúng lại có tiếc hận.

Nhìn thấy biểu hiện này của Giang Nguyên, mọi người liền phản ứng lại. Giang Nguyên đầu tiên gọi Trương lão là Trương lão sư, nhưng vừa rồi đã sửa thành Trương y sư, không còn là lão sư nữa. Nó đại diện cho cái gì? Là gia tăng sự khinh thường đấy.

- Cậu...cậu...đúng là con nít ranh.

Trương lão cũng nhận ra được sự khinh thường của đối phương, không khỏi thẹn quá hóa giận, lớn tiếng trách mắng.

Đối mặt với sự khiển trách của Trương lão, Giang Nguyên chỉ lãnh đạm nói:

- Bệnh nhân bị choáng váng, tâm phiền nhưng Trương y sư có biết, ngoại trừ hai triệu chứng này, người bệnh còn khát nước nhiều hơn, ăn nhiều hơn không?

Nghe Giang Nguyên nói, hai mắt của ba lão y sư phát sáng, dường như hiểu ra được điều gì.

Nói đến đây, Giang Nguyên lạnh lùng cười, trầm giọng nói tiếp:

- Bệnh nhân có mạch hồng sắc, ven lưỡi màu hồng, khát nước nhiều, ăn nhiều, là triệu chứng của bệnh tiêu khát Thể thượng tiêu (phế) (Khát, uống nhiều, mồm khô họng khô, lưỡi khô, đái nhiều lần lượng nước đái nhiều, đầu lưỡi, rìa lưỡi hồng rêu lưỡi mỏng vàng, mạch hồng sắc). Chứng vãng đầu là hậu quả của tiêu khát.

- Vì thế cháu mới dùng Tiêu khát phương với Hoàng liên, Thiên hoa phấn, sinh địa, mật ong... để thanh nhiệt ở phế vị. Nhiệt hết, phiền nhiệt sẽ tự lui. Mà phiền nhiệt tự lui, chứng vãng đầu tất sẽ khỏi, có cái gì sai chứ? Dùng Thiên Ma Câu Đằng Ấm của Trương y sư mới là sai một ly đi một ngàn dặm.

Giang Nguyên nói xong, mọi người đều giật mình. Hồ lão run lên, nhin không được lên tiếng:

- Giải.

Trương lão nghe được giọng điệu trào phúng của Giang Nguyên, trợn mắt há mồm, một lúc sau mới tức giận, chỉ thẳng vào Giang Nguyên, quát lớn:

- Lờ của mấy đứa nít ranh. Đừng có mà ăn nói bừa bãi, người bệnh làm gì có chuyện ăn nhiều, uống nhiều chứ?

- Có hay không thì người tự hỏi.

Giang Nguyên lạnh lùng nói. Vốn hấn định giữ lại vài phần mặt mũi cho Trương lão, ai ngờ lão gia hỏa này lại chẳng biết xấu hổ, cậy già lên mặt, tùy ý răn dạy hấn, ngay cả sư phụ hấn cũng lôi vào. Anh bất nhân thì tôi cũng bất nghĩa. Lời nói cũng chẳng lưu tình, lột sạch da mặt của Trương lão.

- Triệu sư phụ, anh có uống nhiều, ăn nhiều hơn không?

Trương lão biết, một khi không tìm hiểu rõ ràng, danh dự nhiều năm chắc chắn sẽ bị hủy, lập tức trừng mắt hỏi Triệu sư phụ.

Triệu sư phụ nhìn gương mặt tái xanh của Trương lão, có chút không đành lòng, nhưng việc này liên quan đến bệnh tình của ông, tất nhiên không dám giấu diếm, thành thật gật đầu:

- Gần đây quả thật miệng hay khô, uống nước rất nhiều. Mỗi bữa cũng ăn thêm hai bát cơm.

Nghe xong, gương mặt Trương Nguyệt Chánh đỏ bừng lên, mắt trợn to như muốn nứt ra, tay liên tục chỉ vào Triệu sư phụ, tức giận nói:

- Khi tôi khám bệnh cho anh, anh lại giấu điều này?

- Tôi đâu có giấu, chỉ là anh không hỏi thôi. Hai lần xem bệnh anh đâu có hỏi. Việc này cũng đâu thể trách tôi được.

Nhìn Trương lão trừng mắt với mình, Triệu sư phụ rụt cổ, nhỏ giọng đáp.

- Lão phu...lão phu...

Trong đầu Trương lão nổ vang, chỉ cảm thấy trước mắt biến thành màu đen, thầm nhủ:

- Thanh danh một đời của lão phu đã bị hủy rồi...đã bị hủy rồi.

Chương 90: Đạt giả vi sư

Bạch Kỳ Bân bên cạnh thấy sắc mặt sư phụ tái xanh, cứng lưỡi không nói lại được điều gì, vội vã đứng dậy dìu sư phụ, chỉ thẳng vào Giang Nguyên, quát:

- Đừng có nói càn. Khát nước uống nhiều thì như thế nào? Can dương thượng can cũng có thể khát nước vậy. Tại sao cậu lại đề cập đến chi chứng Tiêu khát?

Bạch Kỳ Bân nói xong, Trương lão cũng bừng tỉnh lại. Đúng rồi, Can dương thượng can, mặc dù tính chất không lớn, nhưng cũng là tình huống này. Vừa rồi ông quá bối rối, như nào lại không nghĩ đến, thiếu chút nữa bị thẳng ranh miệng còn hỏi sửa này hồ lộng.

- Đúng, Can dương thượng can cũng có triệu chứng này. Lão phu hành nghề y hơn mười năm, chẳng lẽ không bằng một tên miệng còn hỏi sửa như cậu?

Trương lão không cần đồ đệ đỡ, tức giận quát:

- Cậu học y được bao lâu mà dám chỉ trích lung tung lão phu?

Thấy lão gia hỏa cậy già lên mặt mắng đồ đệ của mình, sắc mặt Hồ lão phát lạnh, đứng dậy định bảo vệ Giang Nguyên, ai ngờ Giang Nguyên mỉm cười nói với ông:

- Sư phụ đừng tức giận. Chúng ta không thể lớn tiếng ở đây được. Người cứ ngồi xuống, để con lý luận với ngài ấy.

Nhìn Giang Nguyên dưới sự cưỡng ép của thầy trò Trương lão mà vẫn giữ được sự bình tĩnh, tự tin, lại còn lên tiếng trấn an sư phụ, Hồ lão cảm thấy mặt mũi của mình được bảo toàn vô cùng. Trước mặt biết bao nhiêu đồng nghiệp mấy chục năm qua, đây là lần đầu tiên có đồ đệ trấn an ông như vậy. Đúng là hảo đồ đệ. Đời này có được đồ đệ như thế còn tiếc nuôi gì nữa.

Ngô lão và Vương lão bên cạnh cũng tràn đầy hâm mộ. Có một

đưa đệ tử hiểu chuyện như vậy, lại còn cãi cho Trương Nguyệt Chánh thiếu chút nữa á khẩu không trả lời được. Mặc kệ lần này thắng hay bại, cũng không tính là mất thể diện. Khó trách lão Hồ lại tin tưởng đồ đệ mình như vậy.

Hơn nữa, hai người còn gánh nhiệm vụ giảng hòa. Nếu lão Hồ đứng dậy gia nhập cuộc chiến quất mắng đối phương, vậy thì trực tiếp xé rách da mặt, lập tức nói:

- Đúng đúng, lão Hồ, anh ngồi xuống đi, ngồi xuống. Chúng ta xem Tiểu Giang trả lời như thế nào.

- Được, lão phu nề mặt đồ đệ của mình, hôm nay tôi chỉ ngồi uống trà. Hahah...

Hồ lão cười ha hả ngồi xuống.

Sau khi mời sư phụ ngồi xuống xong, Giang Nguyên nghiêm mặt, chấp tay nói với Trương lão:

- Cháu chỉ mới đi theo sư phụ được hơn một tháng thôi.

Phụt. Trương lão sư thiếu chút nữa là phun máu rồi. Vừa rồi ông lại bị một tên tiểu tử mới học y được một tháng làm mất hết mặt mũi, lại càng giận dữ hơn, chỉ thẳng vào mũi Giang Nguyên, quát:

- Cậu mới học một tháng, lại dám trào phúng lão phu?

Giang Nguyên chấp tay nói tiếp:

- Học vô tiên hậu, đạt giả vi sư (Học không có trước sau, người thông đạt là thầy). Tất cả đều phải lấy bệnh nhân làm trọng. Cho nên, không thể tùy ý chẩn bệnh lầm được. Xin Trương y sư thứ lỗi, đơn thuốc của cháu là dựa trên biện chứng đúng. Cho nên, cháu nhất định phải kiên trì, không để cho bệnh nhân vì một nguyên nhân nào đó mà chậm chữa trị.

- Nói hay lắm, nói hay lắm. Bác sĩ Giang, tôi ủng hộ cậu.

Giang Nguyên vừa dứt lời, bên ngoài có người đột nhiên la lớn.

Mọi người theo tiếng nhìn lại, liền nhìn thấy một ông cụ đứng

ngoài cửa phòng khám, lớn tiếng nói:

- Bác sĩ Trương, ông không thể cậy già lên mặt mà khi dễ mấy bác sĩ trẻ được. Năm ngoái tôi cũng cố ý đến chỗ của ông để trị chứng đau thắt lưng. Nhưng uống nửa tháng thuốc, cũng chẳng có hiệu quả. Sau đó tôi đến chỗ này, bác sĩ Giang cho tôi uống thuốc, rồi châm cứu, đến bây giờ hơn một tuần rồi cũng không thấy đau lại. Nếu ngài đổi lại là tôi, ngài nên tin tưởng vào ngài hay là tin bác sĩ Trương?

Nhìn ông cụ, sắc mặt Trương lão đỏ bừng, không thể nói nên lời. Ông cũng có chút ấn tượng với ông cụ này. Bởi vì nghe nói ông cụ từ Vân Giang, đón xe đến 200km để đến chỗ ông khám bệnh. Lúc đó quả thật hiệu quả không tốt.

Một số bệnh nhân lớn tuổi trong phòng khám cũng lên tiếng:

- Đúng vậy, mấy hôm trước chúng tôi nhìn thấy lão Trương chủ sạp hàng dầu chiên gần đây miệng bị méo sang một bên. Bệnh viện nói phải ở lại một tuần mới khỏi. Khi đó, bác sĩ Giang đã châm cứu cho Trương lão đau, chưa đến nửa giờ đã hoàn toàn bình phục. Bác sĩ Giang còn giỏi hơn những thầy thuốc khác nhiều.

- Đúng vậy, lúc đó tôi cũng có mặt. Tay của bác sĩ Giang đúng là thần tiên, chỉ cần nửa tiếng là ổn.

Nghe được lời nói này, hai thầy trò Trương lão đều biến sắc. Bạch Kỳ Bân vội nói sang chuyện khác, không dây dưa chuyện Giang Nguyên vừa mới đi theo Hồ lão học y một tháng:

- Giang sư đệ, chứng bệnh này tuyệt đối không phải là Tiêu khát. Nó nhất định là Can dương thượng cang. Với kinh nghiệm của tôi và sự phụ tôi, cũng đã dùng qua được hai đơn thuốc, lần này tất sẽ không sai.

Giang Nguyên cười lạnh:

- Không, Bạch sư huynh lầm rồi. Đây chính là Tiêu khát Thể thượng tiêu (phế). Triệu sư phụ chỉ cần uống ba thang thuốc mà tôi kê, tất sẽ hữu hiệu.

Lúc này, Bạch Kỳ Bân hiển nhiên là không nhận thua. Đây là vấn

đề liên quan đến mặt mũi của hai thầy trò, liền bình tĩnh nói:

- Không thể nào. Nếu Triệu sư phụ dùng Thiên Ma Câu Đằng Ấm, chừng ba thang là sẽ thấy hiệu quả. Đơn thuốc của cậu ngược lại sẽ khiến cho bệnh tình của bệnh nhân tăng thêm.

Thấy hai người cứ kiên trì, sắc mặt Trương lão vô cùng khó coi, đột nhiên bước đến bên cạnh bàn khám bệnh, cầm bút viết lên tờ giấy, sau đó cầm đơn thuốc đưa cho Triệu sư phụ:

- Lão Triệu, trở về uống ba thang thuốc này, bao khỏi.

Sắc mặt Giang Nguyên trầm xuống. Hắn chưa từng thấy người nào lại không biểu xấu hổ như vậy, lập tức hừ nhẹ, nói:

- Trương y sư, khoan đã, nếu người cứ kiên trì là Can dương thượng cang, vậy chúng ta hãy nghiệm chứng một chút.

- Nghiệm chứng như thế nào? Tôi bảo anh ta về uống ba thang là sẽ khỏi. Tôi cần chi phải tranh cãi với đứa nít ranh như cậu.

Trương lão lạnh lùng nói.

Giang Nguyên mỉm cười đáp:

- Cháu và ngài đều biết, Tiêu khát cũng giống như Tiểu đường của Tây y. Vậy chúng ta hãy đo đường huyết đi. Nếu đường huyết cao, đó là Tiêu khát. Nếu đường huyết bình thường, vậy thì là Can dương thượng cang như ngài đã nói. Lão y sư ngài cần gì phải bắt bệnh nhân mạo hiểm như vậy chứ?

Giang Nguyên nói xong, sắc mặt hai thầy trò Trương lão đều biến đổi. Còn ánh mắt của Ngô lão và Vương lão đều sáng lên. Đúng vậy, tại sao mọi người lại không nghĩ ra Tiêu khát chính là tiểu đường. Tuy nói không phải trăm phần trăm, nhưng cũng là chín phần chuẩn xác. Nghiệm chứng này là phương pháp tốt nhất.

Đương nhiên, hai người không nói ra những lời này. Dù sao, mặc kệ thắng hay thua, cũng dễ đắc tội với người. Vì thế nên để cho bọn họ tự quyết định. Nhưng nhìn thần sắc của Giang Nguyên, lại chủ động nói ra, tất nhiên tin tưởng mười phần. Còn Trương Nguyệt Chánh thì sợ là....

Hai vị đồ đệ đi theo hai lão sư, lúc này nhìn Giang Nguyên vô cùng bội phục. Tuy nói hai người cũng là nhân vật khá có tiếng, nhưng so với Giang Nguyên chỉ mới đi theo Hồ lão được một tháng, lại một mình tranh cãi với thầy trò Trương lão y sư không một chút đuối lý, lại còn chiếm thế thượng phong, thật sự khiến hai người phải bội phục.

Sắc mặt hai thầy trò Trương lão phát lạnh, cũng giống như hai vị lão y sư kia đoán, hai thầy trò Trương lão quả thật lo lắng trong lòng, thật không nghĩ đến đây có thể là triệu chứng của Tiêu khát.

Vừa rồi nói Can dương thượng cang cũng có biểu hiện như vậy cũng chỉ là ngạnh kháng. Hai người rất rõ, tỷ lệ chứng bệnh là Can dương thượng cang thấp hơn Tiêu khát của Giang Nguyên rất nhiều.

Nhưng lúc này, hai người đã cuỗi lên lưng hổ, khó mà leo xuống. Hồ lão từ nãy đến giờ không lên tiếng, vẻ mặt lạnh lùng nhìn hai người. Hai người biết được, bọn họ đã quậy tướng lên như vậy, một khi không phân ra thắng thua, vị lão đồng chí này tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Trương lão nhìn Ngô lão và Vương lão đi cùng, thấy hai người cúi đầu cụp mắt, liền biết được hai lão hồ ly này quyết định không nhúng tay vào, cũng không nghĩ đến việc nhờ hai người giảng hòa nữa.

Dưới ánh mắt của nhiều người như vậy, Trương lão biết nếu không thông qua biện pháp kiểm chứng đường huyết mà Giang Nguyên nói, không xác định được hai thắng ai thua, việc này sẽ không chấm dứt được. Làm trò trước mặt nhiều người như vậy, nếu còn không đồng ý, ngược lại sẽ bị người khác nhạo báng.

Thấy Bạch Kỳ Bân nhìn mình, chờ mình quyết định, Trương lão không biết làm gì hơn là cắn răng, nói:

- Cũng được, sợ chi một đũa nít ranh như cậu. Mau đem dụng cụ đo đường huyết đến đây.

Trương Nhạc rất nhanh ra ngoài phòng khám, lấy dụng cụ đo đường huyết đã được sát trùng đến.

Thấy sau khi đo đường huyết xong là có thể xác định được bệnh tình của mình, Triệu sư phụ cũng mừng ra mặt.

Nhưng Trương Nhạc lại rất cẩn thận. Tuy nói y rất ghét Giang Nguyên, nhưng vì sự việc liên quan đến mặt mũi của sư phụ và phòng khám, tất nhiên là kiên định đứng về phía Giang Nguyên, cẩn thận hỏi qua Triệu sư phụ sáng nay đã ăn cái gì, ăn vào lúc nào. Những yếu tố này đều ảnh hưởng đến đường huyết, nhất định phải cẩn thận. Nếu không, hai thầy trò Trương lão lại cố tình tìm lý do nữa.

Sau khi biết được Triệu sư phụ chỉ ăn hai cái bánh bao vào lúc 7h sáng, Trương Nhạc nhìn đồng hồ, thấy hơn 10h, cũng không ảnh hưởng lắm, liền bắt đầu rút một giọt máu nhỏ vào dụng cụ thử đường huyết.

Bạch Kỳ Bân cũng đến sát bên cạnh, sợ Trương Nhạc giở trò quỷ.

Còn Trương lão, ngoài mặt thì tỏ ra tự tin, nhưng Hồ lão nhìn nắm tay thật chặt của Trương lão, liền biết được lão gia hỏa này đang khẩn trương còn hơn cả ông, lập tức cười lạnh, chờ kết quả xuất hiện.

(QUAN Y) TUYỆT PHẨM THIÊN Y

Chương 91: Hảo tuyệt chiêu

Tất cả mọi người đều nhìn chăm chú vào dụng cụ thử đường huyết, chờ kết quả xuất hiện, xem là bác sĩ Tiểu Giang hay là Trương lão y sư thắng.

Sắc mặt Bạch Kỳ Bân đột nhiên trầm xuống, còn Trương Nhạc thì ngẩng đầu, hưng phấn nói:

- Chỉ số đường huyết: 198mg/dl, là Tiêu khát.

- 198mg?

Nghe xong, Hồ lão cũng sửng sốt, sau đó thở phào nhẹ nhõm. Ông biết con số này đại diện cho điều gì, lập tức vui mừng trong lòng,

cười lạnh nhìn Trương Nguyệt Chánh phía đối diện. Hôm nay ông nhìn không ít lần rồi, bây giờ ông muốn xem lão gia hỏa này còn có cái gì có thể nói.

Mọi người nhìn về mặt của Hồ lão thì biết, bác sĩ Tiểu Giang đã thắng, tất cả đều nở nụ cười hân hoan, sau đó dùng ánh mắt hèn mọn nhìn Trương lão y sư cứ thích cậy già lên mặt, ý thế hiếp người kia.

Sắc mặt của Trương lão sớm đã trắng bệch, miệng giật giật, sau đó hai mắt nhắm lại, té ra đằng sau.

- Trương lão y sư?

Giang Nguyên đứng ở bên cạnh, thấy tình thế không ổn, liền bật người vọt đến, dùng tay đỡ lấy Trương lão.

- Ai ui, lão Trương, lão Trương, ông bị làm sao vậy?

Hồ lão cũng biến sắc, vội vàng chạy đến.

Tất cả mọi người vây quanh, vội vàng đỡ Trương lão mặt đã tái xanh vào trong phòng khám bệnh bên cạnh.

Những người bệnh còn lại, tôi nhìn anh, anh nhìn tôi, cũng thật bất ngờ. Vừa rồi còn hò hét bức người, bây giờ không chịu nổi đã kích mà ngất đi. Nhìn bộ dạng đáng thương của ông, cười không được mà chê cũng không được, đành âm thầm thấp giọng cười trộm.

Còn Triệu sư phụ, ông xông đến cửa phòng bệnh, nhìn trái nhìn phải, thấy không ai để ý, vội vàng cầm đơn thuốc mà Giang Nguyên kê lên lên đến phòng lấy thuốc.

Không phải bác sĩ Tiểu Giang nói uống ba thang sẽ có công dụng sao? Mặc kệ, cứ uống trước đã. Hắc hắc...

Những người khác thì không biết tình huống như thế nào, nhưng Giang Nguyên và Hồ lão thì bất đắc dĩ:

- Trương Nguyệt Chánh, đúng là hảo chiêu.

Trương lão thật ra chẳng có việc gì. Sau khi được cứu tỉnh, như thế nào cũng không chịu mở mắt, có cảm giác không còn mặt mũi gặp người.

Cũng không còn cách nào khác. Chuyện náo đến như vậy, trong tỉnh ắt sẽ biết. Trương lão chỉ sợ cũng không còn ý định tham gia nữa. Hồ lão là chủ, không thể làm gì hơn là sắp xếp một chiếc xe cho hai thầy trò trở về.

Xử lý xong chuyện của Trương lão, Giang Nguyên, Hồ lão và Trương Nhạc vội vàng bước ra khỏi phòng khám bệnh. Dù sao cũng còn người bệnh chờ bên ngoài.

Mặc dù phải chờ đợi lâu, nhưng tất cả bệnh nhân cũ đều chờ Giang Nguyên khám. Còn Trương Nhạc thì ngoại trừ mấy người đến tái khám, còn lại thì không có một ai, khiến cho Trương Nhạc có chút xấu hổ.

Nhờ việc này, tốc độ xem bệnh của Giang Nguyên cũng nhanh hơn. Chỉ cần vài phút là có thể khám xong cho một người. Ba thầy trò rốt cuộc cũng giải quyết xong số lượng người bệnh trước giờ cơm trưa.

Trương lão không còn mặt mũi nào ở lại Vân Giang, mang theo đồ đệ xám xịt trở về, nhưng Ngô lão và Vương lão thì vẫn còn ở lại. Cho nên bữa cơm trưa được an bài tại một nhà hàng gần đó.

- Tiểu Giang đúng là không tệ. Cậu mới theo lão Hồ được một tháng thôi sao?

Wương lão tò mò hỏi Giang Nguyên.

Giang Nguyên mỉm cười gật đầu:

- Vâng ạ. Cháu mới đến Vân Giang, theo sư phụ còn chưa được một tháng.

- Còn chưa được một tháng?

Ngô lão ngạc nhiên nhìn Giang Nguyên, sau đó hỏi:

- Thế năm nay cậu bao nhiêu tuổi?

- Dạ?

Giang Nguyên sững sốt, sau đó kịp phản ứng, cười đáp:

- Năm nay cháu hai mươi mốt tuổi.

- Hai mươi mốt?

Đến phiên Vương lão giật mình, lắc đầu thở dài:

- Hậu sinh khả úy. Đúng là hậu sinh khả úy.

Ngô lão quay sang nói với đệ tử của mình:

- Bây giờ đã biết nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên chưa? Các con là sư huynh, nhưng cũng cần phải theo Tiểu Giang sư đệ học tập. Sau này đừng làm mất thể diện của sư phụ.

- Chúng con hiểu rồi.

Hai đồ đệ của Ngô lão và Vương lão đều gật đầu, nhưng không phải là gật đầu cho có lệ. Hôm nay bọn họ thật sự đã bị Giang Nguyên chinh phục.

Bọn họ học y nhiều năm như vậy, lại được sư phụ dụng tâm chỉ dạy, cũng biết được tuổi tác và kinh nghiệm có liên quan đến nhau. Cho nên chưa từng nghĩ qua sẽ tranh cao thấp với trưởng bối, trước mặt trưởng bối chỉ có thể tiếp thu dạy bảo.

Nhưng bây giờ, bọn họ biết rằng, vẫn có những lúc có thể vượt qua giới hạn. Giống như Tiểu Giang sư đệ. Mặc cho bọn họ kiêu ngạo đến cỡ nào, tự nhận không thua bất cứ một ai trong thế hệ đồng lứa, nhưng trước mặt Tiểu Giang sư đệ, bọn họ chỉ có thể ngưỡng mộ.

Ai có thể nghĩ đến, một người mới hơn hai mươi, bằng thực tài bản thân đã làm cho hai thầy trò Trương lão cộng lại cũng có đến bốn mươi năm kinh nghiệm phải ngã xuống mà không có lực xoay người.

- Nào, nào. Giang sư đệ, tôi mời cậu một ly.

Đồ đệ của Ngô lão là Dương Thiên Hà nâng ly rượu, về mặt kính nể nói với Giang Nguyên:

- Hôm nay vì huynh mới biết được cái gì gọi là thiên tài. Giang sư đệ xem như đã cảnh tỉnh sư huynh đệ chúng tôi.

- Đúng đúng, Giang sư đệ, tôi cũng mời cậu một ly. Hôm nay nhìn thấy cậu, vì huynh thật sự xấu hổ đến cực điểm.

Đồ đệ của Vương lão cũng nâng ly rượu nói với Giang Nguyên.

Thấy hai vị sư huynh kính rượu, Giang Nguyên cũng đành bưng ly rượu lên, cười nói:

- Hai vị sư huynh quá khen rồi, tiểu đệ cũng chỉ là may mắn quen thuộc với chứng bệnh này mà thôi. Chỉ là may mắn, may mắn.

Hồ lão cười tủm tỉm nhìn ba người nâng ly, sau đó nói với Trương Nhạc bên cạnh:

- Trương Nhạc, kính rượu hai vị lão sư đi.

- Vâng.

Trương Nhạc đang bị lạnh nhạt, trong lòng cảm thấy không vui, nghe sư phụ nói, liền vội vàng nâng ly kính hai vị lão sư.

Buổi trưa, Giang Nguyên uống cũng không nhiều, sau khi uống được hai ly thì bị Hồ lão chặn lại.

- Chiều nay Giang Nguyên còn phải đến trường Đông Nguyên dạy, uống tạm hai ly thôi. Chờ có cơ hội, sẽ bảo nó kính hai vị lão sư mấy ly.

Nghe Hồ lão nói, hai vị lão sư vừa kinh hãi lẫn ngạc nhiên:

- Tiểu Giang còn dạy ở trường Đông Đại sao?

- Đúng vậy.

Hồ lão mỉm cười vuốt râu:

- Giáo viên của trường Đông Nguyên có chút thiếu hụt, cho nên đã

mời tôi đến dạy. Nhưng tôi nào có nhiều thời gian như thế. Vừa lúc Trung y của Giang Nguyên cũng vắng, hơn nữa còn trẻ tuổi thì suy nghĩ thông thoáng hơn, giảng bài còn tốt hơn so với tôi. Vì thế đại đa số thời gian đều do nó giảng.

Nghe giọng nói có chút kiêu ngạo của Hồ lão, hai vị lão y sư cũng chỉ có thể cảm thán:

- Hậu sinh khả úy, hậu sinh khả úy.

Xế chiều, bởi vì Ngô Vương hai lão còn chưa đi, Hồ lão tất nhiên là không thể rời đi được. Cho nên chỉ có một mình Giang Nguyên đi dạy.

Nhưng Giang Nguyên lại cảm thấy quen. Không có Hồ lão nói trước đó, hẳn giảng bài tự nhiên cũng thuận lợi hơn nhiều.

Nhưng khi Giang Nguyên vừa mới bước vào cổng trường, liền cảm thấy có chút không thích hợp, thấy ánh mắt một số sinh viên nhìn mình có chút quái lạ.

Một cô bạn nữ sinh béo tròn mở to cặp mắt, không hề xấu hổ mà nhìn hắn thật lâu.

Một bạn nam dáng người gầy ốm cũng cố mở to hai mắt, nhìn chăm chăm Giang Nguyên.

Một bạn nữ tướng mạo xinh đẹp lại càng ngạc nhiên, sau khi nhìn hắn vài lần, đột nhiên lấy ra điện thoại di động, nhìn thoáng qua điện thoại rồi lại nhìn hắn.

Thấy vậy, Giang Nguyên chỉ cảm thấy tóc gáy của mình dựng lên.

- Bọn họ làm gì vậy?

Giang Nguyên xác nhận bạn nam sinh này không phải là sinh viên đang học y, rốt cuộc nhìn không được, thầm nghĩ:

- Bạn học này, bạn nữ nhìn một chút thì cũng thôi đi, cậu nhìn chăm chăm tôi để làm gì chứ?

- Giang lão sư, thầy chính là Giang lão sư.

Rốt cuộc cô gái cầm điện thoại di động hưng phấn gọi tên Giang Nguyên.

Giang Nguyên đưa tay đẩy cặp mắt kính, nhìn cô bạn nữ sinh đang hưng phấn, có chút kinh ngạc:

- Xin chào, xin hỏi có chuyện gì không?

Nghe Giang Nguyên đáp lại, cô bạn có chút xấu hổ, chạy đến gần cao điện thoại, nói:

- Giang lão sư, thầy có thể chụp với em một tấm ảnh không?

- Chụp ảnh?

Giang Nguyên nhìn điện thoại của cô bạn, rồi lại nhìn vẻ mặt thẹn thùng của cô, thật sự là không hiểu chuyện gì xảy ra. Nhưng cũng không đành lòng từ chối, đành gật đầu:

- Đương nhiên là có thể.

- Vâng.

Cô bạn vội vàng chạy lên, vẻ thẹn thùng đã sớm không còn, chỉ còn sự đỏ bừng do hưng phấn.

Trong lúc Giang Nguyên đang rối rắm không biết nên nhờ ai hỗ trợ chụp, bạn nữ kia đã tiến sát bên cạnh hắn, sau đó kiễng chân, mặt sát mặt Giang Nguyên, tay phải đưa điện thoại lên cao, cách một tiếng, bóng đèn flash lóe lên, xuất hiện gương mặt đang mơ màng của Giang Nguyên.

- Cảm ơn Giang lão sư.

Cô bạn nhìn vào tấm ảnh, gương mặt thanh tú lại ửng đỏ, sau đó vẫy tay Giang Nguyên rồi vui mừng chạy đi, để lại Giang Nguyên đang sững sờ, tay sờ lên mặt. Cảm giác trơn mịn trơn lắn mùi thơm vẫn còn.

- Chẳng lẽ đây chính là “tự sướng” trong truyền thuyết.

- Giang lão sư, em cũng muốn chụp ảnh với thầy.

Bạn nữ sinh béo tròn thấy vậy, liền hưng phấn kêu to, cầm điện thoại di động vọt đến.

Nhìn hai má phúng phính đang chạy đến mình, sắc mặt Giang Nguyên cứng đờ, vội vàng ôm lấy bạn nam sinh ốm như khỉ đối kia nói:

- Bạn học này ời, mau giải quyết giùm tôi với.

(QUAN Y) TUYỆT PHẨM THIÊN Y

Chương 92: Tiểu Vũ đến tìm

Nụ cười Giang Nguyên trở nên cứng nhắc. Mới đến cầu thang lầu ba, trên đường đi đã có không biết bao nhiêu bạn học gật đầu chào hỏi. Lúc này Giang Nguyên cũng dần dần hiểu ra sự việc. Tuy nói sự kiện bắt cóc hôm trước bị cục trưởng Lý đề xuống, cũng không tuyên dương ra ngoài, nhưng nó vẫn được lan truyền khá rộng trong trường.

Mặc dù Giang Nguyên không biết tin tức này lan truyền được bao nhiêu, nhưng nhìn đám sinh viên không chào hỏi thì cũng nhìn hẩn chằm chằm, sợ là không chỉ có một vài người biết.

Đương nhiên, Giang Nguyên đau đầu nhất chính là lá gan của các bạn nữ sinh khá lớn, nhiệt tình bắt chuyện với hẩn, tùm năm tùm ba chỉ chỉ trở trở về phía hẩn, giống như hẩn là một con tinh tinh bị nhốt trong lồng sắt, khiến cho hẩn nhịn không được mà cảm thấy buồn bực.

- Xin chào Giang lão sư, hihi, haha...

Một số nữ sinh năm hai học y, sau khi nhiệt tình chào hỏi Giang Nguyên, liền lướt qua người hẩn tiến vào phòng học như một cơn gió. Giang Nguyên đi đằng sau, ngửi được mùi thơm lẫn trong gió, nhìn các nữ sinh đang xấu hổ quay đầu lại, không thể làm gì hơn đành gật đầu:

- Xin chào, xin chào.

Khi bước vào phòng học, Giang Nguyên mới phát hiện hắc quả thật đang rất được chú ý. Vô số ánh mắt đều phóng về phía hắn.

Cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng, tập trung còn hơn cả khi nghe giảng, Giang Nguyên vội vàng ngồi xuống một góc, lật giở quyển sách ra xem.

Nhưng hắc trốn cũng không thoát. Hôm nay Hồ lão không đến, liền có hai bạn nữ sinh chạy đến hỏi một số vấn đề.

Một cô dáng người cao gầy, một cô gương mặt kiều mỹ. Giang Nguyên cũng nhớ được tên hai người này. Cô cao hơn tên Hoàng Liễu Thanh, cô thấp hơn tên Hồ Du. Khi đi học cũng tích cực đặt câu hỏi. Lúc này, nếu sinh viên đến hỏi vấn đề gì, Giang Nguyên tất nhiên là phải trả lời.

-Ồ, là như vậy sao?

Hoàng Liễu Thanh và Hồ Du nghe Giang Nguyên giảng bài, gật đầu ra vẻ hiểu biết. Nhưng Giang Nguyên thì lại cười khổ. Câu hỏi mà hai cô bạn này hỏi thật ra cũng không khó. Ai biết được hai người cố ý đến hỏi hay là đến nói chuyện phiếm.

Mỗi lần có bạn nữ đến hỏi, Giang Nguyên lại có chút bất đắc dĩ nhớ lại hình xăm quái dị của mình. Lần này hắc trở về, vết thương trên người đã được chữa khỏi hoàn toàn. Hơn nữa, di chứng lớn nhất chính là làn da màu đồng của hắc biến thành màu trắng như hiện tại, khiến cho hắc giống như một tiểu bạch kiếm hơn.

Tuy nói tuổi tác của hắc cũng không lớn hơn mấy cô bạn nữ sinh này bao nhiêu, hơn nữa nhìn các cô cũng rất vui mắt. Nhưng Giang Nguyên biết thân phận của mình. Có những sai lầm vạn lần không thể phạm. Vạn nhất phạm phải, chính là mang đến đại phiền toái cho sư phụ.

Sư phụ hay bảo hắc tìm một sư muội mà quen, nhưng Giang Nguyên biết, bây giờ hắc không có suy nghĩ đó. Còn có nhiều chuyện cần hắc làm. Chuyện tương lai còn phải dựa vào duyên phận.

Sau khi giảng giải xong vấn đề, Giang Nguyên nghĩ rằng hai cô gái

này sẽ quay về chỗ ngồi. Ai ngờ ánh mắt Hoàng Liễu Thanh sáng lên, đột nhiên cười nói:

- Giang lão sư, hôm đó thầy rất là đẹp trai.

- Hả?

Giang Nguyên sững người, sau đó hiểu ra:

- Không có đâu.

- Làm gì mà không có? Thầy nguyện ý vì bạn gái như vậy, tui em hâm mộ Lý Tiểu Vũ muốn chết.

Ánh mắt Hoàng Liễu Thanh tràn đầy hưng phấn.

- O?

Giang Nguyên cứng người, sau đó lắc đầu cười nói:

- Các bạn hiểu lầm rồi. Tiểu Vũ là hàng xóm của tôi, không phải là bạn gái.

- Hả, không phải? Thật sự là không phải? Giang lão sư không được gạt người ta đấy.

Hồ Du mở to mắt, kinh ngạc nói.

Giang Nguyên nhún vai:

- Tiểu Vũ mới học năm nhất, còn tôi là lão sư. Điều này sao có thể? Hơn nữa, chuyện này cũng không cần phải gạt mọi người. Nếu không tin, các bạn có thể đi hỏi cô ấy.

Giang Nguyên bên này đang ra sức giải thích quan hệ giữa hắn và Tiểu Vũ, không hề hay biết đằng sau hắn đang có không ít ánh mắt đổ kỵ hoặc hâm mộ nhìn sang. Dù sao, Hoàng Liễu Thanh và Hồ Du cũng được xem là mỹ nữ của khoa. Nam sinh theo đuổi cũng không ít. Thấy hai người vây quanh Giang Nguyên chuyện trò thân thiết, khó tránh khỏi khiến cho đám nam sinh vừa hâm mộ vừa ghen ghét.

Hiển nhiên cũng có người chửi thề. Lão sư này đúng là bắt cá nhiều tay. Đã có được học muội Tiểu Vũ tuyệt sắc giai nhân rồi, tại sao còn đi chiếm đoạt tài nguyên của khoa chúng tôi? Đúng là không biết đạo lý mà.

Tiếng chuông vào học vang lên, Giang Nguyên mỉm cười thúc giục:

- Được rồi, vào học thôi. Các bạn trở về chỗ ngồi đi.

- Phủ Kỳ Hằng bao gồm não, tuỷ, xương, mạch, đởm, nữ tử bào. Công năng cũng giống như nội tạng, chủ tàng âm tinh.

Giang Nguyên đứng trên bục giảng, bắt đầu giảng bài.

- Tổ Văn có nói: Đầu giả, minh tinh chi phủ...

Giang Nguyên vừa mới nói đến đây đã có người giơ tay phía dưới.

Giang Nguyên đưa mắt nhìn lại, liền nhìn thấy là một bạn nam sinh vóc dáng khá cao, khi giơ tay cũng khá bắt mắt. Nhìn nét mặt nghi hoặc của cậu, Giang Nguyên gật đầu hỏi:

- Bạn học này, có vấn đề gì không?

- Lão sư, xin hỏi nữ tử bào là gì vậy?

Về mặt bạn nam vô cùng tò mò.

Nghe vấn đề của bạn nam sinh, Giang Nguyên mỉm cười, sau đó nói:

- Bạn nam này, bạn có thể tưởng tượng một chút, nếu đã tên là nữ tử bào, tất nhiên là nam không thể có. Các bạn đã học về giải phẫu học, có cơ quan nội tạng nào mà bạn nữ có mà bạn nam không có không?

Nói đến đây, Giang Nguyên dừng một chút rồi nói tiếp:

- Nếu như bạn không đoán ra, vậy tôi đề nghị bạn nên học lại môn giải phẫu học.

Giang Nguyên vừa nói xong, trong lớp liền tràn ngập tiếng cười.

Nghe Giang Nguyên nhắc nhở như vậy, rất nhiều người đã đoán ra được đây là cái gì. Bạn nam sinh kia gãi gãi đầu, lộ ra vẻ xấu hổ, cười nói:

- Cảm ơn Giang lão sư, em hiểu rồi ạ.

- Được, vậy thì bạn ngồi xuống đi, chúng ta tiếp tục bài học.

Sau khi nói xong về Kỳ Hằng Phủ, Giang Nguyên cho mọi người giải lao một chút rồi bắt đầu học tiếp.

Mọi người dần dần cũng biết được tính cách của Giang Nguyên, biết được tuổi tác của Giang lão sư không lớn, tính tình lại dễ thân cận. Khi Giang Nguyên vừa mới ngồi xuống, đã có hai nam sinh vây quanh lại.

Nghe được tiếng bước chân, Giang Nguyên cười khổ trong lòng. Nhưng khi ngẩng đầu nhìn thấy là hai nam sinh, lúc này hắn mới thở phào nhẹ nhõm.

- Giang lão sư, hôm đó thầy đúng là lợi hại. Có phải trước kia thầy từng luyện võ không?

Nhìn hai mắt nóng rực của hai bạn nam, Giang Nguyên đột nhiên cảm thấy bất lực.

Vất vả lắm mới hết giờ, Giang Nguyên thở phào một hơi, mang theo quyển sách và tách trà bước ra khỏi phòng học. Lúc này hắn nhìn thấy Tiểu Vũ đang ngồi bên ngoài, vẻ mặt nhàm chán nhìn chung quanh. Thấy Giang Nguyên bước ra, gương mặt xinh đẹp liền hiện lên sự vui mừng:

- Nguyên ca ca...

- Tiểu Vũ, sao em lại đến đây?

Giang Nguyên có chút ngạc nhiên.

Nghe Giang Nguyên gọi mình, rồi lại nhìn các bạn nữ năm hai bước ra nhìn cô bằng ánh mắt chứa ý cười như có như không, Tiểu Vũ đột nhiên ngượng ngùng:

- Em không biết chiều nay anh có giờ dạy ở đây. Em mới sang phòng khám, Hồ giáo sư nói anh sang đây dạy học rồi. Cho nên em mới đến đây.

Giang Nguyên cười nói:

- Em nhìn này, tôi vẫn đi đứng bình thường, không có việc gì đâu.

- Vậy là tốt rồi. Em chỉ sợ vết thương không ổn.

Thấy Giang Nguyên quả nhiên không có việc gì, Tiểu Vũ mới thở phào nhẹ nhõm.

Hai người đang nói chuyện, điện thoại di động đột nhiên vang lên.

Giang Nguyên cũng không chú ý, nhưng Tiểu Vũ thì sửng sốt, sau đó nhìn vào trong túi quần Giang Nguyên, cười nói:

- Nguyên ca ca, anh mới mua điện thoại à?

- Hả?

Giang Nguyên sửng sốt, sau đó mới cảm thấy trong túi quần của mình có thứ gì đó rung lên, không khỏi bật cười:

- À, vừa mới mua, thật ra còn chưa quen lắm.

Lập tức lấy điện thoại ra nhìn, là Hồ lão gọi.

Giang Nguyên liền tiếp điện thoại:

- Sư phụ.

- Giang Nguyên, Tiểu Vũ có đến tìm con không?

Hồ lão hỏi.

- Dạ có.

Giang Nguyên đáp.

- Ồ, phòng khám cũng không có việc gì gấp. Tối con hãy trở về.

Nghe xong, Giang Nguyên sững người, sau đó liền nghe bên kia cúp điện thoại.

Nhìn điện thoại trong tay, Giang Nguyên mới phản ứng lại, bất đắc dĩ cười khổ. Sự phụ này cũng quá nhiều chuyện đi.

- Nguyên ca ca, tiền lương phòng khám của anh cao như vậy sao?

Thấy Giang Nguyên cầm điện thoại mẫu mới nhất, Tiểu Vũ cũng cảm thấy ngạc nhiên.

- Nào có, là do người ta tặng.

Giang Nguyên lắc đầu, sau đó nói:

- Nào, đưa cho tôi số điện thoại của em. Lần sau có việc gì thì cứ gọi trực tiếp cho tôi.

- Vâng.

Nghe Giang Nguyên hỏi số điện thoại của mình, Tiểu Vũ vui mừng lấy ra điện thoại, đọc một dãy số:

- Anh gọi sang đi.

Sau khi lưu số nhau xong, Tiểu Vũ nhìn đồng hồ, sắc mặt đỏ lên:

- Nguyên ca ca, em mời anh ăn cơm.

- Ồ?

Giang Nguyên cũng nhìn đồng hồ, thấy thời gian vẫn còn sớm, nhưng sự phụ đã cố ý gọi bảo hẳn không cần về sớm, lập tức suy nghĩ một chút rồi cười nói:

- Được, nhưng em đi dạo với tôi nhé. Tôi muốn mua hai bộ quần áo.

- Dạ được, được.

Con gái bất luận là tuổi lớn hay nhỏ, nói đi dạo phố là hai mắt đều sáng lên.

Chương 93: Hàng hiệu đến tìm

Giang Nguyên nghe nói, đi dạo phố cùng phụ nữ là một trong những đau khổ nhất của đàn ông.

Nhưng hắn cũng không cảm nhận được sự đau khổ này, ngược lại tâm trạng còn rất khoái trá.

Hơn nữa cùng một cô gái đi mua quần áo, cảm giác thật không sai, ít nhất còn biết nhìn xem quần áo nào đẹp, đầu óc linh hoạt hơn so với mình nhiều.

Không thể phủ nhận, ánh mắt của Tiểu Vũ không tệ, giúp Giang Nguyên chọn được mấy cái áo thành thực nhưng lại không quá già, hơn nữa giá cả lại không cao, làm cho Giang Nguyên cảm thấy rất hài lòng. Tuy nói tuổi của hắn chỉ lớn hơn Tiểu Vũ vài tuổi, nhưng yêu cầu về phươg diện ăn mặc lại khác nhau hoàn toàn.

Bất luận là làm bác sĩ hay là đi dạy, Giang Nguyên tất nhiên phải ăn mặc thành thực một chút.

Đi gần một tiếng, thuận lợi mua được mấy món đồ, Giang Nguyên cảm thấy mỹ mãn cầm hai cái túi, cười nói với Tiểu Vũ:

- Hôm nay vất vả cho em rồi. Nếu không có em, chắc tôi không chọn được đẹp như vậy đâu. Để cảm ơn, tôi mời em ăn cơm.

- Không được, không được. Là em mời anh mới đúng.

Nghe Giang Nguyên nói, Tiểu Vũ vội vàng lắc đầu.

- Được, tôi nói là được. Gần đây tôi nhận được tiền lương không ít. Lần đầu tiên nhận lương, nhất định phải mời em ăn cơm.

Nói đến đây, Giang Nguyên nhìn Tiểu Vũ, cười nói:

- Tiểu Vũ, không phải ngay cả chút mặt mũi này mà em cũng không nể?

Nghe Giang Nguyên khẳng khẳng như vậy, Tiểu Vũ gật đầu đồng ý. Cô biết rất rõ, Giang ca ca không muốn cô tổn tiền.

Quán cơm tây gần trường đại học cũng khá nhiều. Giang Nguyên liền dẫn Tiểu Vũ tùy ý tìm một quán cơm tây ăn một bữa. Sau đó tạm biệt nhau trước cổng trường.

Vừa mới trở lại phòng ngủ, Tiểu Vũ đã bị Linh Linh hưng phấn hỏi:

- Tiểu Vũ, cậu lừa tôi. Cậu nói với tôi Giang lão sư là hàng xóm nhà cậu. Nếu không phải vừa rồi có người nói nhìn thấy cậu và Giang lão sư đi dạo phố, tôi đã bị cậu lừa rồi.

Nghe được lời này, mặt Tiểu Vũ đỏ lên:

- Nào có! Vốn hôm nay định mời anh ấy ăn cơm, cảm ơn anh ấy chuyện hôm đó. Nhưng anh ấy nói muốn đi mua mấy bộ quần áo, bảo tôi đi cùng, cũng không phải đi dạo phố mà.

- Haha, như vậy mà còn chưa tính là đi dạo phố? Chắc chắc...

La Linh Linh nhìn gương mặt đỏ bừng của Lý Tiểu Vũ, biết được da mặt của bạn mình mỏng, cũng không chọc nữa, nói:

- Được rồi, không chọc nữa. Dù sao tôi cũng cảm thấy Giang lão sư không tệ, lại đẹp trai. Nếu cậu không nắm chắc, nói không chừng sẽ bị người ta đoạt mất.

- Được rồi, bà tám.

Giang Nguyên mang hai túi đồ trở lại phòng khám. Vừa lúc có một mình Hồ lão đang trực, thấy Giang Nguyên trở về, liền cười hỏi:

- Hôm nay thế nào?

- Sư phụ, con phát hiện người càng ngày càng giống bà mối rồi. Tiểu Vũ mới học năm nhất thôi đấy.

Nhìn vẻ mặt nhiều chuyện của sư phụ, nào còn bộ dạng nghiêm túc ngày xưa, Giang Nguyên không khỏi đau đầu đầu nói.

Nghe Giang Nguyên nói, Hồ lão cười nói:

- Giang Nguyên, Tiểu Vũ là cô gái không tệ. Mặc dù ta cũng chỉ mới gặp qua có hai lần, nhưng đứa bé này rất hiểu chuyện, lại thiện lương. Nếu con thích nó, ta ủng hộ con. Ở trường nhiều đứa giỏi lắm, đừng để người khác cướp đi. Dù sao chờ con bé tốt nghiệp cũng được mà.

- Sư phụ...

Giang Nguyên đau đầu:

- Sư phụ, con biết, nhưng thầy thì không thể yêu trò.

- Thầy yêu trò thì thế nào? Hơn nữa, con cũng chỉ thay ta dạy có một khóa, cũng không phải lão sư chân chính. Chỉ cần con đừng loạn, ai có thể nói gì được con.

Hồ lão sư thật sự rất thích Lý Tiểu Vũ, nhưng nhìn đồ đệ của mình ra sức từ chối, không khỏi tức giận:

- Sư phụ mặc kệ, ngoại trừ Tiểu Vũ, nếu con ở trường dám xằng bậy với đứa khác, làm bại hoại danh tiếng của ta, ta sẽ không tha cho con đâu.

Nhìn bộ dạng tức giận của Hồ lão, Giang Nguyên che mặt bất đắc dĩ. Nào có chuyện sư phụ bảo đệ tử đi gieo tai họa cho con gái người ta chứ?

Buổi tối, đợi mọi người tan làm, Giang Nguyên quét dọn vệ sinh xong liền đóng cửa lại. Suy nghĩ một chút, hần bước vào phòng làm việc của Hồ lão, đang định mở máy tính ra, đột nhiên cau mày, rồi quay lại phòng ngủ.

Hần nhớ đến đêm hôm trước, bởi vì năng lượng không đủ nên mới không tiến hành phân tích năng lượng tinh thần. Hần đang lo nghĩ, không biết năng lượng này có liên quan đến việc hần đi theo tổ sư gia học tập sau này không nữa. Việc này so với việc Phách Vương quan trọng hơn.

Hơn nữa, chuyện Phách Vương không phải một sớm một chiều có thể đối phó. Cho nên Giang Nguyên vội vàng tắm rửa rồi lên

giường.

Hình xăm trên vai trái lóe lên, một thanh âm xuất hiện:

- Chủ thể đã tiến vào hôn mê, phân tích năng lượng tinh thần khởi động. Năng lượng Cửu Vĩ đạt 1%, bộ Châm cứu khởi động.

Mơ mơ màng màng, Giang Nguyên nghe được thanh âm này, liền thở phào nhẹ nhõm. Xem ra năng lượng tiêu hao vẫn có thể khôi phục lại được.

Trong tình huống như vậy, thời gian trôi qua rất nhanh. Sau khi được tổ sư gia dạy dỗ, một thanh âm vang lên:

- Chủ thể sắp tỉnh, hấp thu phân tích năng lượng tạm dừng. Tích trữ năng lượng Cửu Vĩ tăng một đạt 23%. Bộ châm cứu hoàn thành. Lần sau khởi động Ngũ Cầm Vận Khí Pháp.

Cảm nhận được cảm giác choáng váng quen thuộc khi tỉnh lại, nhưng tâm trạng Giang Nguyên lại rất vui sướng. Bởi vì hắn có thể tiến vào không gian hư ảo đó, đi theo tổ sư gia học tập. Nếu không, chỉ vì vấn đề năng lượng mà không thể học tập được nữa, chết tâm là phải có.

Sau khi đánh răng rửa mặt xong, Giang Nguyên thay quần áo rồi chạy vào trường. Hôm nay tâm trạng của hắn rất tốt. Bây giờ trong túi đã có ít tiền, cũng đã mua thêm quần áo, cũng không còn lo lắng sau này tập thể dục trở về lại không có quần áo để thay.

Hắn vừa chạy vừa suy nghĩ, chẳng mấy chốc đã đến khoảng sân tập luyện lúc trước.

Cởi áo khoác, hắn bắt đầu luyện tập.

Phù phù phù! Theo động tác của Giang Nguyên, tiếng hít thở phát ra từ lồng ngực. Một luồng không khí được hít vào phổi, sau đó chậm rãi phun ra. Cứ như vậy mà đem hết phế khí còn sót lại bên trong phổi ra.

Theo hô hấp, các đốt xương xung quanh cột sống kêu lên răng rắc.

Đồng thời, hình xăm trên vai trái Giang Nguyên chợt ẩn chợt hiện.

Chỉ là dưới nắng sớm nhìn không rõ ràng mà thôi.

Sau khi luyện Ngũ Cầm Hí xong, động tác của Giang Nguyên chậm lại, bắt đầu giống như con hươu, trở nên ưu nhã hơn.

Khi thì ngẩng đầu, khi thì đá chân lên cao, kéo dài các đốt xương, chậm rãi điều chỉnh đến trạng thái tốt nhất.

Trán Giang Nguyên đã lấm tấm mồ hôi, khép hờ hai mắt hưởng thụ cảm giác này.

Đang hưởng thụ, đột nhiên có thanh âm truyền đến.

- Không tệ. Mặc dù công phu luyện thể này có chút khó coi, nhưng hiệu quả kiện thân không tệ chút nào.

Giang Nguyên cau mày, sau đó ngừng động tác, chậm rãi mở mắt, đứng dậy nhìn về phía phát ra thanh âm.

Một người đàn ông trẻ tuổi mặc bộ tây trang, đứng cách đó hơn mười thước, thấy Giang Nguyên dừng lại, liền chậm rãi đi về phía bên này.

Nhìn thấy là một người đàn ông trẻ tuổi, mắt Giang Nguyên nheo lại, trong lòng cảnh giác.

Bước chân của người này rất ổn định, khi đi vai thẳng, cơ thể không hề dao động. Khoảng cách giữa các bước chân hoàn toàn giống nhau, nặng nhưng không hề có sự hỗn tạp, mang đến cảm giác tương tự giống Tiên Lập Nguyên ngày đó.

Hơn nữa, gương mặt ẩn chứa ngạo sắc, thậm chí còn nhiều hơn Tiên Lập Nguyên vài phần.

Khi người này đến gần, Giang Nguyên nhìn rõ quần áo người này được làm từ chất liệu rất tinh tế, sang trọng mà không lòe loẹt. Phối với nhau rất hợp mắt, lại càng gia tăng ngạo khí bất phàm của người này.

Dưới chân mà một đôi giày da sang trọng, giá tiền có lẽ là không nhỏ. Logo thương hiệu ẩn hiện dưới bước chân.

Giang Nguyên thở ra một hơi. Trong nước có lẽ không có mấy ai có được bộ tây trang của người đàn ông trẻ tuổi này, nhưng hẳn lại là một trong số những người còn lại. Bởi vì năm ngoái hẳn cũng có được một bộ.

Đó là khi hắn tham gia một nhiệm vụ tại một bữa tiệc ở Millan, đội trưởng đã dẫn hắn đến một cửa hàng may quần áo khá cũ. Lúc đó loại quần áo chiêu bài của cửa hàng là Tây Bì Thụy.

Lúc đó hắn không rõ lắm tại sao lại đến cửa hàng may quần áo. Nhưng sau khi nhìn thấy đội trưởng đưa ra chi phiếu, hắn mới hiểu được.

Để có thể phù hợp với thân phận thành viên của một gia đình quý tộc thần bí phương Đông, đội trưởng đã lợi dụng rất nhiều quan hệ mới có được tư cách tạm thời. Hơn nữa còn phải trả 100 ngàn usd, yêu cầu trong vòng ba ngày may ra cho được bộ quần áo đó.

Còn huy hiệu của đôi giày kia, hắn cũng rất quen thuộc. Lúc đó đội trưởng có đưa cho hắn những tư liệu có liên quan, cộng thêm hắn tham gia bữa tiệc ba lần, nhìn thấy có sáu vị khách thường xuyên mang loại giày này, trong đó có một vương tử đến từ một tiểu quốc Ả rập.

Một người nhìn rất bình thường, nhưng lại mặc bộ quần áo hàng hiệu, lại còn xuất hiện bên trong trường đại học Đông Nguyên, hơn nữa còn cố ý đến tìm hắn.

Mặc dù Giang Nguyên biết bây giờ hắn ngoài chút đồ kị thì nhiều hơn chính là cảnh giác.

(QUAN Y) TUYỆT PHẨM THIÊN Y

Chương 94: Nội công và ngoại công

- Nghe nói cậu đã giết Tiền Lập Nguyên?

Người đàn ông trẻ tuổi lạnh lùng nhìn Giang Nguyên, khinh thường hỏi.

Nghe xong lời này, Giang Nguyên thở phào một hơi. Xem ra người này không thuộc phe của Tiền Lập Nguyên. Nếu là người của Tiền Lập Nguyên, hẳn nhất định sẽ gặp phiền toái.

Thấy Giang Nguyên không trả lời, ánh mắt y phát lạnh, trầm giọng hỏi:

- Tôi đang hỏi cậu đấy.

Giang Nguyên mỉm cười nói:

- Là tôi. Tuyên Tử Nguyệt nói cho anh biết?

- Hừ, dựa vào cậu mà cũng giết chết được Tiền Lập Nguyên?

Ánh mắt y hiện lên sự khinh thường:

- Một người như cậu, một tay Tiền Lập Nguyên có thể giết chết được hai ba người.

- Tùy anh thôi. Anh nói không phải thì không phải.

Giang Nguyên nhún vai, cười nói:

- Tôi còn có việc, tôi đi trước đây.

Thấy Giang Nguyên không để ý đến mình, người đàn ông trẻ tuổi đột nhiên cau mày, nói:

- Sau này không được đến gần Tử Nguyệt.

- Sao?

Giang Nguyên quay đầu lại, liếc mắt nhìn người thanh niên. Người này chỉ sợ có quan hệ không cạn với Tuyên Tử Nguyệt, lập tức lãnh đạm nói:

- Tôi không biết anh là ai, nhưng tôi nói cho anh biết, tôi và cô ấy chỉ là bạn bình thường.

- Bạn bình thường?

Người thanh niên cười lạnh:

- Bạn bình thường mà cậu có thể vì cô ấy mà giết Tiền Lập Nguyên?

- Chuyện này anh có thể đi hỏi Tuyên Tử Nguyệt.

Giang Nguyên bất đắc dĩ cười khổ. Hắn thật chẳng muốn dính vào mấy chuyện phiền toái như thế này. Hắn biết, một người có thể mặc trên người một bộ quần áo trên trăm vạn chạy loạn khắp nơi tuyệt đối là một người rất phiền toái. Một khi gặp phải người như vậy, hắn sẽ chẳng yên ổn.

Đặc biệt trong tình huống đối phương mạnh hơn hắn, hắn lại càng không muốn dây dưa.

- Tiểu tử, nghe nói hôm đó cậu không mặc quần áo?

Ánh mắt gã thanh niên đột nhiên lạnh lại, xuất ra một câu nghe phát lạnh.

- Cái gì?

Giang Nguyên sửng sốt, sau đó mới suy ra được ý nghĩa trong câu nói đó. Hôm đó hắn không mặc áo, nhưng có mặc quần.

Bất đắc dĩ thật sự. Tại sao lại đụng phải một tên cực phẩm như thế này? Giang Nguyên thở dài:

- Anh là gì của cô ấy? Bạn trai sao?

- Bạn trai? Hừ, tôi là vị hôn phu của cô ấy.

Gã thanh niên lạnh lùng nói.

Giang Nguyên đưa tay lên xoa mặt, nói:

- Tôi một chút cũng chẳng có quan hệ với Tuyên Tử Nguyệt, gặp mặt cũng không đến hai ba lần. Hôm đó là cô ấy đến chỗ tôi tìm thuốc thôi.

- Tôi hỏi cậu, có phải lúc đó cậu không mặc quần áo hay không?

Hai mắt gã thanh niên càng lúc càng lạnh, nhìn chằm chằm Giang

Nguyên, tức giận nói.

Nhìn biểu hiện của y, Giang Nguyên rốt cuộc phát hỏa. Mặc dù hắn không muốn dính phiền phức, nhưng tuyệt đối không sợ phiền phức. Hắn cứu Tuyên Tử Nguyệt, ngược lại còn bị hôn phu người ta đánh đến nhà, chuyện gì xảy ra vậy?

Ánh mắt lập tức lạnh lại, nhướn mày nói:

- Không mặc thì làm sao? Nửa đêm có người đến phòng khám, tôi còn phải mặc quần áo tử tế mới xuống bắt trộm?

- Được, được, quả nhiên là như vậy. Tôi nào biết các người có cái gì hay không?

Gã thanh niên đột nhiên nổi giận, âm trầm chỉ vào Giang Nguyên, lạnh giọng nói:

- Người đàn bà của tôi chưa từng có người nào dám chạm vào. Cậu chỉ là một tiểu tử từ nông thôn ra, quả thật là tìm chết.

Nhìn gã thanh niên đầu óc có vấn đề trước mặt, cơn tức của Giang Nguyên đã bốc lên tận não. Hắn chưa từng thấy người đàn ông nào lòng dạ hẹp hòi như vậy.

- Anh đừng có mà lảm lẩn. Tôi cứu Tuyên Tử Nguyệt, anh không cảm ơn tôi thì thôi, lại còn tìm tôi gây phiền toái?

- Ai cần cậu cứu? Mười cậu cũng không đánh lại Tuyên Tử Nguyệt, còn có thể cứu cô ấy?

Gã thanh niên gào lên, bàn tay nắm lấy áo Giang Nguyên.

Giang Nguyên nhướn mày, cũng không biết tại sao Tuyên Tử Nguyệt lại có một vị hôn phu như vậy, chẳng khác nào lưu manh bên ngoài.

Giọng nói lạnh lại:

- Xin hãy tự trọng.

- Tự trọng?

Ánh mắt gã thanh niên phát lạnh, một quyền đánh vào Giang Nguyên.

Giang Nguyên thật không ngờ, gã thanh niên này nói đánh là đánh, đầu vội tránh sang một bên, chỉ cảm thấy có một luồng gió mạnh thổi qua mặt.

Giang Nguyên căng thẳng trong lòng. Quả nhiên là cao thủ.

Đúng là không ngoài dự liệu. Tay gã thanh niên vừa chuyển, khuỷa tay đánh thẳng vào ngực Giang Nguyên. Giang Nguyên vừa lúc tránh ra, đồng thời giơ tay ngăn cản.

Thình thịch. Một thanh âm vang lên. Giang Nguyên bị chấn lui về sau hai bước.

- Châu chấu đá xe.

Thấy Giang Nguyên bị đẩy lui, gã thanh niên cười lạnh, giơ chân đá tới.

Lúc này, Giang Nguyên tất nhiên là không dám ngăn cản. Nhưng hẳn cũng không phải là người gặp mạnh mà lui. Tuy biết không phải là đối thủ của gã thanh niên, nhưng Giang Nguyên cũng không sợ, lập tức nhảy lên, tránh sang một bên, sau đó lắc mình đá lại một cước.

Nhưng lần này Giang Nguyên lại bị đẩy lui đến năm sáu bước mới miễn cưỡng dừng lại được. Hai cánh tay ngăn cản một cước của đối phương trở nên tê rần.

Cảm nhận được sức mạnh của đối phương, Giang Nguyên hơi sợ trong lòng. Người này quả nhiên cũng giống như Tiền Lập Nguyên, mặc dù hình thể không to cao, nhưng sức mạnh lại cường đại đến đáng sợ. Hơn nữa năng lực phản ứng cũng không giống như nhau.

- Đám người này rốt cuộc là chui từ đâu ra?

Giang Nguyên cố nén sự kinh hãi trong lòng. Đợi đến khi cảm giác đau nhức biến mất, mới hít một hơi thật sâu, quát lớn một tiếng, đánh về phía đối phương.

Thực lực của gã thanh niên này hoàn toàn không thấp hơn Tiền Lập Nguyên. Cho nên Giang Nguyên cũng không chiếm được chỗ tốt, miễn cưỡng đánh ra hai quyền, liền bị đối phương đá thẳng một cái, bay ra ba bốn thước mới rơi xuống mặt đất.

Giang Nguyên cắn răng bò dậy, tay ôm lấy ngực đau như muốn nứt ra, sau đó cảm thấy miệng ngòn ngọt, rồi phun ra một ngụm máu tươi.

Thấy Giang Nguyên phun ra một ngụm máu, ý hung ác trong mắt gã thanh niên mới giảm xuống, lạnh giọng nói:

- Thực lực như vậy mà cũng muốn ra tay trước mặt tôi. Nhớ kỹ lời tôi nói, nếu còn dám đến gần Tử Nguyệt, lần sau không chỉ phun máu đơn giản như vậy đâu.

Dứt lời, gã thanh niên hừ lạnh một tiếng rồi xoay người rời đi.

Thấy gã thanh niên rời đi, Giang Nguyên nheo mắt lại, lộ ra hàn ý, nhưng cũng không đuổi theo, đặt mông ngồi xuống đất, chậm rãi hít hai hơi thật sâu, gương mặt tái nhợt mới hồng hơn một chút.

Lúc này, một giọng nói vang lên trong đầu:

- Phát hiện chủ thể bị hao tổn, triệu tập năng lực, bắt đầu chữa trị.

Tiếng nói vừa dứt, một cảm giác ngứa ngáy khó có thể ức chế chậm rãi dâng lên trong ngực.

Phụt. Nghe được thanh âm này, Giang Nguyên thở phào nhẹ nhõm, sau đó phun ra một bãi nước bọt có dính máu, nói:

- Mẹ kiếp, lại lãng phí năng lượng của mình.

Ngẩng đầu nhìn bóng lưng của gã thanh niên biến mất phía cuối con đường, hàn ý của Giang Nguyên mới thoáng thu lại. Chỉ là hẳn cũng không quá tức giận. Hẳn nhớ kỹ người này, đem sự sỉ nhục ghi tạc trong đầu, sau đó kích lệ bản thân.

Bởi vì năm đó hắn kỹ không bằng người, chẳng trách người khác được. Trong binh có thiết luật, nếu không muốn bị người khác khi dễ, không bị người khác áp chế, vậy thì anh phải có thực lực, có

bản lãnh. Khi đó anh mới có thể rửa nhục được.

Nhưng có nhiều người, rõ ràng thực lực ở trong thế hạ phong, nhưng lại mất đi lý trí, tự rước lấy nhục, thậm chí chịu chết.

- Các người đã có được thực lực như vậy, tôi nhất định cũng sẽ có. Tôi nhất định sẽ tìm ra được phương pháp gia tăng thực lực của mình. Đến lúc đó, tôi sẽ tìm anh.

Giang Nguyên nhẹ nhàng thở ra, ngẩng đầu nhìn bầu trời trong xanh, thì thầm nói.

Giang Nguyên biết, đối phương có được sức mạnh cường đại và năng lực phản ứng như vậy, tuyệt đối không phải là ngẫu nhiên. Hơn nữa, ngay cả Tuyên Tử Nguyệt cũng có được thực lực rất mạnh. Bọn họ tất nhiên là có phương pháp của mình. Giang Nguyên tin rằng hẳn sẽ tìm được nguyên nhân. Một ngày nào đó, hẳn cũng sẽ siêu việt giống đối phương.

Cho nên, Giang Nguyên đợi đến khi cảm giác ngứa ngứa ở ngực biến mất, cơn đau cũng không còn, lúc này mới đứng lên vỗ bụi trên người, sau đó chậm rãi bước về phía phòng khám.

Vừa đi Giang Nguyên vừa nghĩ, không biết đối phương đã thông qua phương pháp gì mà có thể đem sức mạnh và năng lực phản ứng cường hóa đến tình trạng như vậy. Hơn nữa, rõ ràng là bọn họ không hề thông qua thuốc uống. Bởi vì Giang Nguyên biết, người dùng thuốc để bồi dưỡng cũng không phải là không có, nhưng nhiều lắm là sức mạnh tăng lên, chứ năng lực phản ứng không mạnh như thế được.

Hơn nữa, hẳn gặp Tuyên Tử Nguyệt mấy lần, cũng đủ xác nhận Tuyên Tử Nguyệt là một cô gái bình thường, không hề có dấu hiệu dùng thuốc.

Nhưng tại sao bọn họ lại có được sức mạnh cường đại cộng năng lực phản ứng mạnh như thế?

Giang Nguyên hít một hơi thật sâu, sau đó cẩn thận phân tích những gì trong đó.

Đột nhiên, hai mắt của hắn sáng lên. Bởi vì hắn nhớ đến câu nói

của Tiên Lập Nguyên đêm đó.

- Một người ngay cả ngoại công cũng không có mấy phần hỏa hầu lại có thể bức lui tôi ba bước.

Còn vị hôn phu của Tuyên Tử Nguyệt cũng có nói một câu.

- Không sai, mặc dù công phu luyện thể này có chút khó coi, nhưng hiệu quả cường thân lại không tệ.

Nghĩ đến đây, Giang Nguyên hít một hơi thật sâu.

- Ngoại công...công phu luyện thể.

Giang Nguyên biết Ngũ Cầm Hí có tác dụng như thế nào, nó rất hữu hiệu trong việc rèn luyện và điều chỉnh cơ thể đến mức tốt nhất. Đây chính là ngoại công và công phu luyện thể mà bọn họ nói.

Tiên Lập Nguyên dường như rất khinh thường ngoại công, nói mình ngay cả ngoại công cũng không có mấy phần hỏa hầu. Chẳng lẽ còn có nội công không được?

- Nội công là cái gì? Tại sao nó lại có hiệu quả như thế?

Giang Nguyên nghi hoặc vô cùng, nhưng hắn tìm không ra lời giải thích khác. Tuổi tác của hắn không chênh lệch với đối phương, nhưng đối phương lại có được thực lực cường đại. Nếu không phải có một tồn tại nào đó, tại sao bọn họ lại mạnh hơn hắn rất nhiều. Thậm chí còn mạnh hơn bất cứ một cao thủ nào mà hắn từng giao chiến.

(QUAN Y) TUYỆT PHẨM THIÊN Y

Chương 95: Phối hợp hoàn mỹ

- Tuyên Tử Nguyệt...

Giang Nguyên thầm đọc lại cái tên này, rồi nhẹ nhàng thở ra một hơi. Kỳ thật Tuyên Tử Nguyệt không xấu. Đây cũng là một trong

những nguyên nhân hẳn nguyện ý giúp cô. Nhưng tại sao cô lại có một vị hôn phu không biết nói đạo lý như vậy? Đúng thật là uổng mà.

Nghĩ đến đây, Giang Nguyên cảm thấy có chút đáng tiếc cho Tuyên Tử Nguyệt. Nhưng việc này không liên quan đến hẳn. Có liên quan cũng chỉ là cái tên đã đắc tội với hẳn. Sau này, nếu có cơ hội, hẳn sẽ rửa mối nhục này. Hẳn cho rằng, đến lúc đó mà không đánh lại, chẳng phải là lỗ lớn sao?

Giang Nguyên đột nhiên nhớ lại một chuyện khác. Chủ thể bị thương tổn, nhất định phải tiêu hao năng lượng để chữa trị. Lần trước còn chưa bổ sung lại hết. Lần này lại tiêu hao nữa. Có thể hôm nay không học với tổ sư gia được rồi.

Nghĩ như vậy, hẳn lại càng buồn bực.

Mặc dù quá trình chữa trị làm cho Giang Nguyên có chút đau lòng, nhưng lại cực kỳ hài lòng về hiệu quả chữa trị của nó.

Khi đến cửa phòng khám, hẳn nhận được tin tức việc chữa trị đã hoàn thành. Hơn nữa ngực cũng không cảm nhận được điều gì khác thường. Ngoại trừ trong miệng vẫn còn lờ mờ mùi máu tươi, còn lại thì không có chút gì khác thường.

- Tốt rồi, về sau tỷ lệ chết sẽ ít hơn.

Giang Nguyên tự an ủi mình.

Tiện thể mua mấy cái bánh bao hấp bên cạnh phòng khám, Giang Nguyên vội vàng đi tắm rửa. Hôm nay trì hoãn một khoảng thời gian. Bây giờ đã đến lúc phòng khám mở cửa rồi.

Vội vã tắm qua, nhét vội mấy cái bánh bao vào trong miệng, Giang Nguyên vội vàng đi mở cửa.

Hôm nay Hồ lão cùng với mấy lão trung y có tiếng đi tham gia đại hội Trung y. Cho nên phụ trách khám bệnh sẽ do Giang Nguyên và Trương Nhạc phụ trách. Vốn Hồ lão định mang Giang Nguyên đi, nhưng nhớ đến trong phòng khám chỉ có một mình Trương Nhạc, cảm thấy có chút lo lắng, vì thế ông đành đi một mình.

Giang Nguyên biết, tinh thần của Hồ lão khi đi tham dự đại hội rất tốt. Tuy nói ông không mang đệ tử đi theo, nhưng cảnh tượng thầy trò Trương lão làm náo loạn phòng phám của ông, tất nhiên là đã truyền khắp trong giới. Nếu không, Trương lão làm sao có chuyện xám xịt mà trở về chứ?

Tuy nói Hồ lão không có ở đây, nhưng người bệnh đến phòng khám cũng không ít. Bởi vì danh tiếng của Giang Nguyên mấy ngày qua rất lớn. Ngày xưa chỉ là truyền miệng, nhưng sau chuyện của Trương lão, danh tiếng của Giang Nguyên lại càng được truyền mạnh hơn.

Người bệnh đến đây, bất luận là bệnh nhân mới hay là tái khám, thấy Hồ lão không có mặt, một chút cũng không để ý, đến bên bàn Giang Nguyên xếp hàng chờ khám.

Trương Nhạc ngồi đối diện cũng cảm thấy bất đắc dĩ. Bên phía y cũng chỉ lèo tèo hai ba người, đều là đến tái khám. Những người còn lại đều sang hết bên chỗ Giang Nguyên.

Nhưng bây giờ Trương Nhạc cũng đã cảm thấy quen, cũng không còn tâm tư so đo với Giang Nguyên nữa. Dù sao có Giang Nguyên ở đây, y cũng đỡ phải làm nhiều việc hơn. Cho nên, y nhìn thấy Giang Nguyên vừa mới kê xong đơn thuốc, liền chủ động cười nói:

- Giang Nguyên, để tôi ký tên cho, tránh xảy ra sai sót.

- Dạ, vậy làm phiền anh rồi.

Thấy Trương Nhạc chủ động ký tên, Giang Nguyên tất nhiên là đồng ý. Tuy nói Hồ lão cho hắn đặc quyền kê đơn thuốc không cần chữ ký của ông, nhưng dù sao cũng không hợp pháp. Trong phòng lúc này cũng chỉ có Trương Nhạc là có giấy phép hành nghề, tất nhiên là thích hợp nhất.

Nhưng như vậy, Trương Nhạc sẽ thay Giang Nguyên gánh mạo hiểm.

Nhưng Trương Nhạc biết, Giang Nguyên về phương diện trung y lợi hại hơn y rất nhiều. Ít nhất ở đây lâu như vậy, Trương Nhạc chưa từng nhìn thấy Hồ lão sửa đơn thuốc của Giang Nguyên.

Nhiều nhất cũng chỉ gia giảm một hai vị thuốc, trên cơ bản cũng không có vấn đề gì quá lớn.

Về phương diện Tây y, cho dù Giang Nguyên có kê đơn, cũng còn có y ở đây. Ít nhất sẽ không quá mạo hiểm.

Nếu Trương Nhạc đã nói như vậy, Giang Nguyên cũng không keo kiệt. Sau khi hẩn kê đơn thuốc trung y, người bệnh yêu cầu kê tây y, Giang Nguyên ngẩng đầu thấy Trương Nhạc đã khám xong, liền nói với người bệnh:

- Được, nhưng thuốc Tây thì anh có thể sang bên kia nhờ bác sĩ Trương kê đơn cho. Tây y của anh ấy lợi hại hơn tôi nhiều.

Nếu Giang Nguyên đã nói như vậy, người bệnh tất nhiên là không có ý kiến, lập tức cầm đơn thuốc bước qua chỗ Trương Nhạc.

Nghe Giang Nguyên nói như vậy, ánh mắt Trương Nhạc nhìn Giang Nguyên cũng hiện lên sự cảm kích. Vốn y đã chuẩn bị ký tên cho Giang Nguyên, nhưng Giang Nguyên an bài như vậy, chính là giữ thể diện cho y, hoàn toàn không làm cho y phải xấu hổ.

Cứ như vậy, hai người phối hợp với nhau rất ăn ý. Người bệnh khám bên Giang Nguyên trước. Sau khi Giang Nguyên khám xong, người bệnh liền cầm sang chỗ Trương Nhạc. Muốn kê thêm thuốc tây thì kê, không thì chỉ ký tên.

Bận rộn mất mấy tiếng, hai người đã khám xong hết số lượng người bệnh, so với Hồ lão ngày xưa thì nhanh hơn không ít. Nhìn phòng bệnh trống rỗng, hai người mỉm cười nhìn nhau.

Đương nhiên, đây cũng chỉ là tạm thời, rất nhanh ngoài cửa xuất hiện một bệnh nhân. Nhìn thấy trong phòng khám chỉ có hai bác sĩ trẻ tuổi, cũng không biết ngồi bên nào, đành cười hỏi:

- Hôm nay Hồ lão y sư không có ở đây sao?

- Vâng, nếu anh đến xem bệnh, vậy để bác sĩ Giang khám trước.

Trương Nhạc cười nói.

- Vâng.

Người bệnh vội vàng gật đầu, sau đó ngồi xuống chỗ Giang Nguyên.

Khám xong cho người bệnh này, Trương Nhạc liền cầm quyển trung y lâm sàng lên xem, còn Giang Nguyên thì tiện tay rút quyển nội khoa ra nhìn.

Mới lật được vài tờ, Giang Nguyên bắt đầu thất thần.

Trước mắt hiện lên hình ảnh tự bạo lúc trước.

- Đó là một con mèo, một con mèo béo múp, màu đỏ.

- Nhưng đó là mèo sống hay mèo chết? Bị nhốt trong bình thủy tinh lâu như vậy, lại đặt trong một cái rương chống đạn có khóa mật mã, ngay cả đội trưởng cũng không mở ra được. Chẳng lẽ lại không chết ngạt sao?

- Khi đó, con mèo giống như là đang ngủ, cuộn đầu vào cái đuôi của mình, không giống như đã chết.

- Uy lực của quả bom kia cũng không yếu. Đội trưởng để lại cho mình tự bạo, ít nhất có thể diệt sạch mọi người trong phạm vi mười thước. Đám người kia vừa lúc chạy đến, ít nhất cũng phải chết mười mấy người. Con mèo này, ặc, được rồi, xem như may phụ thể vào tao, bám vào cánh tay tao mà sống.

- Nhưng con mèo này cũng khá kỳ lạ. Mình nhận được không ít chỗ tốt từ nó. Mình có thể an toàn trở về, lông tóc không hề bị tổn thương. Vết sẹo do chiến đấu mấy năm qua cũng mất sạch. Thị lực, thính lực so với trước kia mạnh hơn rất nhiều. Cảm giác cũng linh mẫn hơn. Mà thay đổi nhiều nhất chính là cái mũi của mình.

Nghĩ đến đây, trong lòng Giang Nguyên hơi động. Mũi của hắn đã được cường hóa, nghe được mùi thảo dược trên núi khi còn ở quê, lại còn có thể nhận biết được vị trí của thảo dược. Năng lực này thật quá cường đại.

Hơn nữa, bản thân hắn bây giờ đối với mùi cũng rất mẫn cảm. Có mấy lần nhờ ngửi thấy mùi mới chẩn đoán bệnh tình chính xác. Cũng không biết là sau này nó có lợi hại hơn hay không nữa.

Suy nghĩ cẩn thận một số điều, Giang Nguyên không khỏi âm thầm hưng phấn. Xem ra sau này tận lực ít bị thương hơn. Nếu không, năng lượng bị tiêu hao quá nhiều, không biết đến lúc nào mới có thể cường hóa lại.

Đương nhiên, nhờ có sự tồn tại của nó, sau này hẳn làm nhiệm vụ cũng thuận lợi hơn nhiều.

Giang Nguyên nhẹ nhàng buông quyển sách xuống, nhẹ gật đầu với Trương Nhạc một cái rồi bước vào nhà vệ sinh. Đột nhiên hẳn muốn nhìn xem hình xăm của mình một chút. Thời gian qua, hẳn chỉ lo theo tổ sư gia học hỏi, cũng không chú ý quá nhiều đến hình xăm trên vai trái, không biết bây giờ nó có thay đổi gì không.

Bước vào nhà vệ sinh, Giang Nguyên đóng cửa lại, cởi áo khoác ngoài, sau đó vén tay áo lên nhìn xuống cánh tay trái.

Nhìn xong lại có chút cau mày. Mặc dù đã lâu rồi không chú ý đến hình xăm này, nhưng hẳn vẫn còn ấn tượng với nó. Hình xăm có chút ảm đạm hơn. Mặc dù Giang Nguyên không thể trăm phần trăm khẳng định, nhưng hẳn có thể khẳng định, hình xăm này lúc trước đã rõ ràng hơn mà, nhưng bây giờ so với ban đầu còn ảm đạm hơn. Tại sao lại có chuyện như vậy?

Nghĩ đến đây, gương mặt Giang Nguyên hiện lên sự lo lắng. Hẳn biết được hết thấy bây giờ của hẳn đều có liên quan đến hình xăm. Nếu hình xăm xảy ra vấn đề, như vậy sẽ khiến người ta thương tâm chết mất.

Nhưng nếu nghĩ không ra, Giang Nguyên cũng không suy nghĩ nữa, chậm rãi xem tình huống thôi.

Buổi tối, Hồ lão trở về, gương mặt khá đỏ. Rõ ràng là đã có uống mấy ly. Xem ra tâm trạng rất tốt.

- Haha, Giang Nguyên, con không biết đâu. Khi nghe nói một mình con đối phó với thầy trò Trương Nguyệt Chánh, còn làm cho Trương Nguyệt Chánh tức giận đến ngất đi, đám người kia không tin. Kết quả lão Vương và lão Ngô làm chứng, con có biết bọn họ có vẻ mặt gì không? Hahah, có thể nói là rất đặc sắc.

Hồ lão hưng phấn nhìn Giang Nguyên:

- Tiểu tử, mấy chục năm qua, hôm nay là vui nhất. Mấy lão già đó lúc nào cũng hò hét, hôm nay nói chuyện với ta không khỏi cong thắt lưng lại. Nhưng bọn họ vẫn không phục. Lần sau con phải giúp ta, để bọn họ hoàn toàn tâm phục khẩu phục.

Giang Nguyên ngẩn người, vẻ mặt hưng phấn nói với Hồ lão:

- Sư phụ, con còn phải như thế nào mới khiến sư phụ cảm thấy không thua kém? Chẳng lẽ mấy người không phục sẽ chạy đến đây đập quán sao?

Dứt lời, ngay cả Giang Nguyên cũng cảm thấy buồn cười. Nếu thật có người dám chạy đến đập quán, lần trước là do vận khí của hắn may mắn, còn lần sau thì không nhất định sẽ được như vậy.

(QUAN Y) TUYỆT PHẨM THIÊN Y

Chương 96: Điện thoại của Tuyên Tử Nguyệt

Thấy Giang Nguyên mỉm cười, Hồ lão cũng không nhịn được mà phá lên cười.

Lập tức giải thích:

- Không phải. Nào có ai da mặt dày như Trương Nguyệt Chánh chứ? Sau khi nghe nói con làm ra chuyện đó, đám gia hỏa kia không chịu nổi tịch mịch, ồn ào muốn tổ chức thi đấu truyền thừa Trung y Sở Nam. Giám đốc sở Y tế tỉnh Bạch cơ bản đã đồng ý chuyện này, đồng thời bắt tay vào chuẩn bị. Ta nghĩ khoảng một hai tháng nữa sẽ chính thức tổ chức. Đến lúc đó, con không được làm ta mất mặt, nhất định phải trấn áp bọn họ một phen. Hiểu chưa?

Nghe Hồ lão giải thích, Giang Nguyên cũng thở phào nhẹ nhõm. Thì ra là như vậy. Cũng may!

Buổi tối, sau khi Giang Nguyên đóng cửa phòng khám, hắn cũng

không lên lầu mà bước đến phòng làm việc của Hồ lão, mở máy tính ra xem.

Hắn hạ quyết tâm đi tìm Chương Phách Vương. Lần trước hắn nghĩ rằng Phách Vương vì chuyện của Hoàng Mao mà đến tìm Tiểu Vũ. Nhưng cũng may mấy ngày nay sóng êm biển lặng, cũng không thấy Chương Phách Vương có hành động gì. Tuy nhiên Giang Nguyên cũng có chút lo lắng, chuẩn bị giải quyết Chương Phách Vương một lần cho xong.

Muốn tìm Chương Phách Vương, đối với Giang Nguyên mà nói cũng không phải là chuyện khó. Bây giờ hắn đã có những tư liệu có liên quan đến Chương Phách Vương, nhưng muốn tìm vị trí cụ thể của y thật đúng là có chút phiền toái.

Đương nhiên, điều này cũng không làm khó được Giang Nguyên. Với khoa học kỹ thuật hiện tại, muốn tìm một người nào đó, chuyện tình cũng thật đơn giản. Đối với Giang Nguyên mà nói, hiển nhiên cũng không thành vấn đề.

Sau khi mở máy tính, Giang Nguyên mở một phần mềm được che giấu khá kỹ. Sau đó nhấp vào một loạt ký tự. Phần mềm bắt đầu vận hành. Một lát sau, Giang Nguyên mở ra một trang web, bắt đầu khởi động phần mềm đó tiếp, xâm nhập vào một kho số liệu.

Nhìn số liệu nhảy lên, Giang Nguyên thỉnh thoảng lại gõ xuống mấy cái, điều chỉnh phương thức xâm nhập. Sau đó lắng lặng chờ đợi.

Xâm nhập vào kho số liệu này cũng không phải là khó. Ít nhất so với những hệ thống lúc trước Giang Nguyên xâm nhập vào đơn giản hơn rất nhiều. Qua vài phút, trên màn hình xuất hiện một con trỏ màu xanh.

- Thành công rồi.

Giang Nguyên rất nhanh gõ xuống một hàng chữ, sau đó cập nhật số điện thoại của Chương Phách Vương vào.

Từ lúc Giang Nguyên đưa số điện thoại vào, hệ thống rất nhanh kiểm tra. Một bản đồ hiện ra trên màn hình. Giang Nguyên nhìn

vào, thấy bên trên có một điểm đỏ đang nhẹ nhàng lóe lên.

Nhìn điểm đỏ này, Giang Nguyên cau mày. Là đường Đồng Tử ở Hà Đông. Lại nhìn thời gian một chút, là khoảng 10 phút trước.

- Đang ăn khuya?

Hiện tại Giang Nguyên đang xâm nhập vào kho dữ liệu thông tin, thông qua số điện thoại di động mà định vị vị trí của Chương Phách Vương.

Trên màn hình hiển thị địa điểm mà Chương Phách Vương gọi điện thoại cách đây mười phút, là con phố Đồng Tử nổi tiếng về các món ăn khuya ở Vân Giang.

Giang Nguyên nhẹ nhàng nhấp vào thời gian và địa điểm trò chuyện lần trước. Kết quả hiển thị, địa điểm trò chuyện cũng là một vị trí trên phố Đồng Tử, hơn nữa khoảng cách thời gian cũng chỉ có hơn nhau mười mấy giây.

Xem đến đây, Giang Nguyên rốt cuộc xác định. Chương Phách Vương đích thật là gọi người đến phố Đồng Tử để ăn khuya. Việc này có chút đau đầu rồi đây. Các quán ăn khuya ở Sở Nam đều buôn bán đến hai ba giờ sáng. Người Sở Nam ăn khuya từ 10h đến một hai giờ sáng vẫn là chuyện bình thường.

Cho nên hẳn mới cảm thấy rối rắm, nhưng rất nhanh quyết định. Tìm Chương Phách Vương gây phiền toái không nhất định phải là hôm nay.

Thấy bây giờ đã là 9h50, sắp ngủ gà ngủ gật, Giang Nguyên vội vàng đóng cửa tắt máy tính, sau đó lên lầu, vừa đi vừa cởi quần áo. Khi hắn chạy vào phòng thì đã cởi ra hết, vội vàng cầm quần áo trên giường chui vào phòng tắm ngay.

Tắm rửa xong, Giang Nguyên nằm vật ra giường, cơn buồn ngủ liền ập tới.

- Hy vọng có thể tiến vào.

Giang Nguyên có chút chờ mong, sau đó nhắm mắt lại.

- Chủ thể đã tiến vào trạng thái hôn mê. Hấp thu phân tích năng lượng khởi động. Bởi vì năng lượng tích trữ chưa đến 15%, tạm dừng phân tích năng lượng tinh thần. Điều động hình ảnh có liên quan truyền qua.

Giang Nguyên nghe được thanh âm này, trong lòng khóc không ra nước mắt. Quả nhiên, quả nhiên...

Nhưng cũng không còn cách nào khác. Bây giờ còn chưa tỉnh lại, Giang Nguyên cũng đành nhìn tổ sư gia chữa bệnh cho người ta. Đường nhiên, học tập như vậy cũng rất có ích. Nhưng khuyết điểm duy nhất là Giang Nguyên xem không hiểu, bởi vì không có ai giải thích, chỉ đành dựa vào phỏng đoán mà thôi.

Mà hắn cũng không muốn lãng phí cơ hội như vậy. Có thể nhìn thấy tổ sư gia chữa bệnh cho người ta, điều này đối với hắn cũng rất hữu hiệu.

Ít nhất đa phần đơn thuốc mà tổ sư gia khai, hắn cũng có thể giải thích được vì sao. Ban đầu có thể không hiểu, sau khi suy nghĩ cẩn thận, cơ bản cũng có thể hiểu ra, giống như tích lũy cho hắn kinh nghiệm lâm sàng phong phú. Hiệu quả còn cao hơn các thực tập sinh ở bệnh viện rất nhiều.

- Người bệnh bị chứng đau đầu, sợ lạnh, có thể dùng Ma hoàng, Quế chi, Hạnh nhân, Cam thảo sắc thành Ma Hoàng Thang, lấy Ma hoàng làm chủ dược, có công dụng phát hãn, giải biểu, tán phong hàn, tuyên phế, định suyễn; Quế chi phát hãn giải cơ, ôn thông kinh lạc làm tăng thêm tác dụng phát hãn của Ma hoàng và chứng đau nhức mình mẩy; Hạnh nhân tuyên phế, giáng khí giúp Ma hoàng tăng thêm tác dụng định suyễn; cam thảo tác dụng điều hòa các vị thuốc làm giảm tính cay táo của Quế chi và làm giảm tác dụng phát tán của Ma hoàng. Không cần thêm bất cứ loại dược nào cũng có thể đạt được hiệu quả vô cùng tốt. Quả nhiên tổ sư gia dùng thuốc rất tốt. Dùng nhiều phản ứng ngược lại sẽ không tốt.

Giang Nguyên nhìn tổ sư gia khám bệnh, chỉ dùng bốn loại thảo dược đơn giản. Người bệnh chỉ cần uống hai thang đã hoàn toàn khỏi hẳn, trong lòng không khỏi bội phục. Đi theo tổ sư gia xem bệnh, tất nhiên lại càng dụng tâm thêm vài phần.

Sáng hôm sau, khi Giang Nguyên mở cửa phòng khám, chờ các bác sĩ và y tá đến làm việc, đột nhiên điện thoại vang lên.

Đầu tiên Giang Nguyên còn tưởng là Lý Tiểu Vũ gọi, kết quả là một dãy số lạ.

Có chút cau mày nhưng Giang Nguyên vẫn nghe điện thoại.

- Xin hỏi ai vậy?

Bên kia rất nhanh vang lên một giọng nói dễ nghe:

- Giang Nguyên, là tôi, Tuyên Tử Nguyệt.

- Tuyên Tử Nguyệt?

Giang Nguyên sửng sốt.

- Giang Nguyên, hai ngày qua có ai đến tìm anh không?

Tuyên Tử Nguyệt do dự một chút rồi cẩn thận hỏi.

Nghe giọng nói lo lắng của Tuyên Tử Nguyệt, Giang Nguyên cười khổ, sau đó nói:

- Hôm qua vị hôn phu của cô đến tìm tôi.

- Cái gì? Tề Nhạc Minh đến tìm anh?

Giọng nói của Tuyên Tử Nguyệt cao hơn vài phần, trong giọng nói ẩn chứa sự tức giận, rất nhanh hỏi tiếp:

- Thế tên vương bát đản đó có làm gì anh không?

- Vương bát đản?

Giang Nguyên hơi ngẩn ra, rồi bật cười. Hẳn là lần đầu tiên nghe người ta gọi vị hôn phu của mình là vương bát đản, lại còn xuất phát từ miệng của Tuyên Tử Nguyệt. Tuyên Tử Nguyệt nhìn như thế nào cũng không phải là người hay nói mấy lời thô tục. Nhưng Giang Nguyên biết, Tuyên Tử Nguyệt sợ rằng không có bao nhiêu hảo cảm với vị hôn phu của mình. Nếu không, cũng không gọi... hắc hắc.

Lập tức cười nói:

- Đánh với tôi một trận.
- Cái gì?

Nghe Giang Nguyên nói, Tuyên Tử Nguyệt kinh hô:

- Anh không sao chứ?

Đối với chuyện này, Giang Nguyên cũng không muốn giấu diếm. Vốn thực lực của hắn cũng không bằng người ta mà:

- Chỉ học máu thôi, nhưng hiện tại không có việc gì rồi.

Nghe Giang Nguyên nói, bên kia thoáng trầm mặc một chút, sau đó vang lên giọng nói của Tuyên Tử Nguyệt:

- Xin lỗi, Giang Nguyên, việc này tôi nhất định sẽ cho anh một công đạo.

Giang Nguyên lãnh đạm cười:

- Tôi đã bớt rồi. Vả lại từ trước đến nay tôi chưa bao giờ nhờ người khác lấy lại công đạo cho mình, đặc biệt là phụ nữ.

Tuyên Tử Nguyệt lại im lặng, một lúc sau mới nói:

- Giang Nguyên, tôi cam đoan Tề Nhạc Minh sẽ không tìm anh nữa. Nhưng chuyện này, tốt nhất anh đừng để trong lòng. Có một số việc anh không rõ đầu. Tôi...thành thật xin lỗi.

Nghe ngữ điệu cẩn thận của Tuyên Tử Nguyệt, Giang Nguyên mỉm cười nói:

- Tôi hiểu ý của cô. Một người mặc một bộ tây trang nhãn hiệu Tây Da Thụy và mang giày hiệu Branda, lại còn có một thân công phu. Quả thật là người mà chúng tôi không thể trêu vào. Cô yên tâm đi, tôi không phải là người không biết tự lượng sức.
- Anh...

Tuyên Tử Nguyệt sửng sốt, dường như không biết tại sao Giang

Nguyên lại biết hai thương hiệu này. Cô biết rất rõ, toàn bộ Sở Nam, thậm chí là trên cả nước cũng không có mấy ai có thể nhận ra hai nhãn hiệu sản xuất hàng thủ công cho các gia tộc ở Millan, thậm chí ở Budapest nữa.

Nhưng Giang Nguyên lại có thể nhận ra, khiến cho Tuyên Tử Nguyệt không khỏi sợ hãi. Mặc dù thương hiệu Branda hiếm thấy, nhưng thỉnh thoảng có thể nghe qua. Từ trên logo thật nhỏ của nó cũng có thể nhận ra.

Những Tây Da Thụy là một nhãn hiệu may mặc được may bằng tay, chất liệu đặc biệt, thủ pháp tinh xảo, chỉ được truyền lưu trong giới thượng lưu cao cấp nhất. Người bình thường căn bản chưa hề nghe nói qua.

Hơn nữa, cho dù có người biết thương hiệu này, cũng không nhất định có thể nhìn ra. Bên trong lớp lót chỉ có một dấu hiệu nho nhỏ, ngoài ra không tìm được một logo hay dấu hiệu nào khác. Nếu không phải là người thường xuyên mặc nhãn hiệu này, hoặc đã từng nhìn qua người mặc nó thì tuyệt đối sẽ nhận không ra.

Tuyên Tử Nguyệt thoáng sửng sốt, sau đó liền nhớ đến Ngũ Cầm Hí mà Giang Nguyên hay luyện, còn có Phi Hồng nhất đao, cô thật sự đang đặt một dấu chấm hỏi thật lớn.

Nhưng sau đó lại thở dài:

- Anh hiểu rõ là tốt rồi, nhưng anh không cần lo lắng.

Nghe giọng nói bất đắc dĩ của Tuyên Tử Nguyệt, Giang Nguyên cười nói:

- Cô không cần có cảm giác áy náy với tôi. Thật sự không sao đâu mà.

Nói đến đây, Giang Nguyên chần chừ một chút rồi nói tiếp:

- Tôi muốn hỏi cô một vấn đề.

(QUAN Y) TUYỆT PHẨM THIÊN Y

Chương 97: Dạ tập

- Anh muốn biết gì?

Nghe Giang Nguyên hỏi, Tuyên Tử Nguyệt thoáng chần chừ một chút rồi hỏi.

Giang Nguyên hít vào một hơi, sau đó nói:

- Không phải các người đang luyện một công phu đặc biệt chứ?
- Công phu đặc biệt?

Tuyên Tử Nguyệt ngần ngừ, sau đó đáp:

- Vâng, chúng tôi có được một bộ công phu đặc biệt.

Nghe Tuyên Tử Nguyệt thừa nhận, tim Giang Nguyên đập mạnh, nói:

- Nội công?
- Vâng, chính là nội công.

Tuyên Tử Nguyệt lên tiếng:

- Kỳ thật thì thực lực của anh không tệ. Chỉ là anh không tu luyện nội khí. Không có nội khí, chỉ dựa vào sức mạnh đơn thuần, cho nên anh mới không đánh lại bọn họ.
- Nội khí.

Giang Nguyên dùng sức cắn môi, trong lòng không cam, nhưng hắn cũng biết, loại nội công này tuyệt đối rất khó học. Ít nhất mấy năm qua hắn gặp không ít cao thủ. Đối mặt với những cao thủ này, hắn chưa từng có cảm giác sợ hãi.

Nhưng lần này, gặp Tiền Lập Nguyên, còn có Tề Nhạc Minh, khi Giang Nguyên đối mặt với họ, chưa chiến đã nghĩ đến việc không thể chiến thắng. Đương nhiên, Tiền Lập Nguyên là do đã bị thương trước đó. Nếu không, cho dù bị Giang Nguyên đánh lén, tuyệt đối

cũng không có biện pháp giết chết được Tiền Lập Nguyên.

Nhiều cao thủ như vậy, nhưng hần chỉ mới gặp có ba cao thủ luyện nội khí, bao gồm cả Tuyên Tử Nguyệt. Điều này khiến Giang Nguyên không khỏi nản lòng thoái chí.

Bên kia, Tuyên Tử Nguyệt dường như cảm nhận được sự không cam lòng của Giang Nguyên, khẽ thở dài:

- Giang Nguyên, anh đã rất không tệ rồi. Hơn nữa, trong tình hình chung, anh sẽ không gặp phải những loại người như vậy. Người như chúng tôi rất ít, cho nên anh đừng nghĩ ngợi lung tung.

Giang Nguyên cười khổ. Đúng vậy, rất ít, và bây giờ tôi cũng chỉ mới gặp có ba người.

- Ừm, không có việc gì, tôi chỉ là hiếu kỳ mà thôi.

Giang Nguyên cười nói:

- Còn việc gì nữa không? Bây giờ tôi phải làm việc.

- Không có việc gì. Anh không sao là tốt rồi.

Tuyên Tử Nguyệt cười nói:

- Lần trước cảm ơn anh rất nhiều. Chờ tôi trở về trường, tôi sẽ mời anh ăn cơm.

- Được.

Cúp điện thoại, Giang Nguyên ngẩng đầu nhìn trần nhà, ánh mắt hiện lên sự đả đốn. Hần vốn tưởng rằng sau khi biết rõ tình huống, chung quy hần sẽ nghĩ biện pháp. Nhưng sau khi nghe Tuyên Tử Nguyệt nói, hần cảm giác loại khả năng này rất nhỏ.

Lúc này, Tuyên Tử Nguyệt cũng cầm điện thoại di động, trầm mặc. Mặc dù tiếp xúc với Giang Nguyên không nhiều lắm, nhưng cô có thể hiểu được Giang Nguyên là người có bao nhiêu kiêu ngạo.

Nếu không, với tính cách của Giang Nguyên, tuyệt đối sẽ không hỏi cô vấn đề kia.

Nhưng hết thầy sẽ không có khả năng, ngoại trừ giống như nhà cô, nhận được truyền thừa. Người ngoài chưa từng có ai học được công pháp này.

Còn cô thì không có khả năng trợ giúp hẳn.

- Anh ấy nhất định sẽ rất khó chịu.

Nghĩ đến gương mặt lúc nào cũng mỉm cười tự tin của Giang Nguyên, Tuyên Tử Nguyệt khẽ thở dài.

Chỉ là, Giang Nguyên không có giống như Tuyên Tử Nguyệt đã tưởng tượng. Mặc dù hẳn có chút thất vọng, nhưng không có nghĩa là hẳn tuyệt vọng, tổng vẫn còn phương pháp khác. Anh có nội khí, nhưng anh vẫn còn chưa luyện đến kim cương bất hoại.

Gia năm đó cầm súng trong tay, một mình chiến đấu không sợ người nào. Cho dù tốc độ của anh có nhanh đi chăng nữa, phản ứng có linh hoạt đi chăng nữa, chung quy vẫn không thoát khỏi súng.

Nghĩ đến đây, Giang Nguyên thở hắt ra, sau đó bước vào phòng khám bệnh.

Ban đêm, Giang Nguyên lại ngồi xuống trước máy tính, khởi động phần mềm xâm nhập dữ liệu.

Sau khi định vị được vị trí của Chương Phách Vương, hai mắt Giang Nguyên có chút sáng lên. Vị trí lần này là trên đường Thiên Mã Hà Tây, một trong ba trụ sở của Chương Phách Vương.

Nhìn thời gian, cách đây vài phút, Chương Phách Vương đã nhận được một cuộc điện thoại.

Hắn nhìn đồng hồ, bây giờ là 9h45, còn cách thời gian hẳn ngủ mê mười lăm phút đồng hồ. Giang Nguyên thoáng chân chừ một chút, quyết định chống chọi qua hai mươi phút trước. Nếu không, nửa đường ngủ gà ngủ gật thì phiền phức lắm.

Suy nghĩ một chút, Giang Nguyên mở cửa bước vào phòng trị liệu, sau đó cầm ba con dao giải phẫu, sau đó tìm mấy lưỡi dao bén, dùng dây cột vào cổ tay. Đây là vũ khí mà hắn chuẩn bị. Tuy nói

đeo dao giải phẫu như vậy rất phiền toái, nhưng lại dùng rất tốt. Đây là kinh nghiệm mấy năm qua của hẳn.

Trọng lượng của dao giải phẫu khá thích hợp, khi đeo vào tay cũng không có cảm giác vướng víu. Hơn nữa lưỡi dao lại sắc bén, dùng xong có thể đổi, lại dễ dàng che giấu. Bất luận dùng để cận chiến hay là phi đao đều cực kỳ thích hợp.

Sau khi chuẩn bị xong dao giải phẫu, Giang Nguyên duỗi tay lấy một đôi bao tay bỏ vào trong túi. Cái này là phòng ngừa vạn nhất, tránh cho việc lưu lại dấu vân tay.

Chuẩn bị xong hết thảy, Giang Nguyên lại ngồi xuống máy tính, vừa chờ vừa kiểm tra số liệu gần đây. Kết quả hiển thị khoảng thời gian vừa qua, Chương Phách Vương không có gọi điện thoại. Tâm trạng Giang Nguyên thoáng thả lỏng một chút. Bây giờ gần 10h, Chương Phách Vương hẳn sẽ không chạy loạn, trừ phi lại đi ăn khuya.

Thời gian rất nhanh đã đến 10h. Giang Nguyên rất có kinh nghiệm, kiên trì được năm phút, một tin tức hiện lên, cơn buồn ngủ trong nháy mắt biến mất.

Giang Nguyên đứng dậy, sau đó tắt đèn, từ cửa sổ lầu hai nhảy ra ngoài.

Đường Thiên Mã cách đường Văn Các không xa. Giang Nguyên bước rất nhanh, sau đó tìm được ngôi nhà số 16 đường Thiên Mã. Đường Thiên Mã là đường một chiều. Hai bên đều là nhà ở cũ kỹ. Căn nhà số 16 là một tiểu viện cũ kỹ không có gì đặc biệt.

Giang Nguyên nhìn xung quanh, thấy tương đối yên tĩnh, không chút chần chừ liền bước đến trước cửa, đánh giá xung quanh lại lần nữa, lắng nghe bên trong không có gì lạ thường, liền rút đôi bao tay ra, cẩn thận đeo vào, sau đó nhẹ nhàng nhảy qua tường vào bên trong.

Giang Nguyên vừa mới rơi xuống đất, đã nghe được góc tường có tiếng đứng bật dậy..

- Thật xui xẻo.

Giang Nguyên cau mày, không ngờ trong viện này lại nuôi một con chó, cổ tay khê đảo, một con dao giải phẫu xuất hiện trong lòng bàn tay phải.

Tuy nói hần không sợ con chó nhưng chỗ này khá tối, Giang Nguyên lo lắng hần không thể một dao giết chết con chó, làm cho nó la hoảng lên, như vậy sẽ rất phiền toái.

Nhưng Giang Nguyên biết mình đã không còn đường lui. Chỉ cần hần động đây, con chó sẽ bật người kêu loạn lên.

Ngón cái và ngón giữa xiết chặt chuôi dao, ngón trỏ đặt lên lưng dao. Đây là tư thế hay dùng khi cầm dao giải phẫu, rất tốt để phát lực. Đặc biệt khi mở vết thương, nắm giữ lực khống chế rất tốt.

Giang Nguyên đã phát huy kỹ thuật này đến cực hạn. Khi dùng để chiến đấu hoàn toàn không bất lợi. Lúc trước không biết có bao nhiêu người đã thua dưới con dao giải phẫu của Giang Nguyên.

Con chó màu nâu kêu lên ư ử, nhe hàm răng trắng nõn, nước miếng nhều liên tục, ánh mắt lóe lên chậm rãi bước về phía bên này.

Giang Nguyên thấy con chó dần dần lộ ra cơ thể, con dao giải phẫu trong tay giơ lên, chuẩn bị ra tay.

Ai ngờ con chó chỉ nhìn thoáng qua Giang Nguyên, lông lưng dựng thẳng lên, cúi đầu kêu lên một tiếng hoảng sợ rồi cụp đuôi bỏ chạy, khiến cho Giang Nguyên đã làm tốt công tác chuẩn bị phải ngạc nhiên.

Nhưng hần không chú ý đến, hình xăm trên vai trái của hần khi con chó đến gần, đột nhiên chớp động hai cái.

Con chó dường như cảm nhận được có cái gì đó khiến cho nó sợ hãi, liền cụp đuôi mà chạy mất.

Mặc dù trong lòng Giang Nguyên rất nghi hoặc, nhưng cũng không dám chần chừ. Nếu con chó đã chạy mất, vậy thì chẳng cần lo lắng gì nữa, nên nắm chặt thời gian. Hần còn nửa tiếng nữa sẽ tiến vào hôn mê lần thứ hai, nhất định phải tốc chiến tốc thắng. Cứ kéo dài thời gian, phiền toái sẽ đến ngay.

Giang Nguyên không thể tưởng tượng được, vừa buồn ngủ vừa đuổi theo đánh người sẽ là bộ dạng như thế nào.

Cẩn thận đánh giá khoảng sân trước mặt, Giang Nguyên mới phát hiện khoảng sân này không nhỏ, hơn nữa bên trong còn có một căn lầu nhỏ. Chỗ ở của Chương Phách Vương thật đúng là bí mật.

Giang Nguyên lặng yên bước về phía trước, vừa đi vừa cẩn thận lắng nghe thanh âm bốn phía. Mặc dù có thể xác nhận Chương Phách Vương đang ở trong viện, nhưng không biết cụ thể là vị trí nào.

Cẩn thận xuyên qua con đường, Giang Nguyên nhìn thấy một căn nhà nhỏ xuất hiện. Căn nhà nhỏ này có hai phòng, tất cả đều sáng đèn.

Giang Nguyên bước lại, nghe được trong một căn phòng có thanh âm hỗn độn truyền ra.

Ghé sát mặt vào cửa sổ, Giang Nguyên nhìn thấy bên trong có ba người đàn ông trẻ tuổi đang ngồi với nhau, vừa uống rượu vừa đánh bài.

Giang Nguyên khẽ cau mày, nhìn kỹ lại một chút, nhưng không ai trong ba người giống như trong tấm ảnh.

Thấy căn phòng này không có, Giang Nguyên cẩn thận bước đến một căn phòng khác cũng đang sáng đèn.

Cửa sổ này có treo một tấm rèm, bên trong truyền ra tiếng động quái lạ. Giang Nguyên hơi nhướng mày, bởi vì với thính lực cường đại của hắn, hắn nghe ra được nơi này đang có một nam một nữ đang tiến hành hoạt động sinh lý kịch liệt.

(QUAN Y) TUYỆT PHẨM THIÊN Y

Chương 98: Thuận tay cứu được một cô gái

Loáng thoáng nghe được từng tiếng rên rỉ truyền ra, Giang Nguyên chỉ cảm thấy một luồng khí nóng dâng lên.

Phù. Giang Nguyên thở ra một hơi.

Nhưng cũng không còn cách nào khác. Giang Nguyên cũng chỉ có thể nhắm mắt, từ khe hở cửa sổ nhìn vào bên trong.

Chỉ nhìn thấy hai thân ảnh đang dây dưa với nhau. Cô gái ngồi trên người đàn ông, không ngừng lắc lư thân hình, miệng phát ra những tiếng y y a a.

Giang Nguyên lại thở ra, cẩn thận nhìn thoáng qua người đàn ông đang nằm trên giường. Cũng may thị lực của hắn tốt hơn người bình thường. Sau khi nhìn kỹ lại, liền cau mày. Người này không phải là Chương Phách Vương.

Giang Nguyên bước nhẹ đến một góc âm u, sau đó bắt đầu quan sát chung quanh. Căn lầu này có hai gian phòng, nhưng bên trong không có đèn, cũng không có bất cứ thanh âm gì truyền đến. Chẳng lẽ hắn tìm nhầm chỗ? Hay là Chương Phách Vương đã rời đi?

- Không cần phải xui như vậy chứ?

Giang Nguyên trầm nghĩ.

Giang Nguyên thở dài, sau đó nhìn chung quanh. Nếu quả thật không có ở đây thì xem như xui xẻo.

Trong lúc Giang Nguyên đang định ra ngoài tìm, mới đi được hai bước liền mơ hồ nghe được tiếng thét chói tai của người phụ nữ truyền đến từ đằng sau.

Giang Nguyên quay đầu lại nhìn phía sau. Hắn cẩn thận gióng tai nghe lần nữa, liền nghe được tiếng thét của phụ nữ, chỉ là lần này nhỏ hơn. Nếu thính lực Giang Nguyên không tốt, chỉ sợ sẽ nghe

không ra.

Giang Nguyên cau mày bước vòng lại. Căn lầu này chỉ có hai phòng. Vòng vo một hồi, rốt cuộc cũng tìm được một cánh cửa ở gara.

Nhìn cánh cửa được giấu sau bức tranh, Giang Nguyên không khỏi âm thầm lắc đầu. Khó trách Chương Phách Vương lại hoành hành nhiều năm như vậy, thì ra hang ổ lại nằm ở một nơi rất bí mật.

Lập tức Giang Nguyên lấy ra một cây sắt nhỏ, sau đó cắm vào ổ khóa, nhẹ nhàng vặn hai cái, sau đó dùng con dao giải phẫu cắm vào, nhẹ nhàng xoay lần nữa, ổ khóa liền bị bật ra.

Lặng yên không một tiếng động mở cửa, Giang Nguyên phát hiện có một cầu thang đi xuống.

- Thì ra là một tầng hầm.

Giang Nguyên sờ mũi. Lúc này, tiếng phụ nữ thét lên càng thêm rõ ràng.

Giang Nguyên tiện tay đóng cửa lại, sau đó bước nhanh xuống phía dưới. Vòng vo một lúc lại nhìn thấy một cánh cửa.

Lúc này, Giang Nguyên đã có thể nghe được rõ ràng tiếng thét của người phụ nữ, liền không chút chần chừ. Nếu bên trong là Chương Phách Vương, như vậy cũng không cần suy nghĩ quá nhiều.

Hắn lấy cái mũ lưỡi trai từ trong túi ra, sau đó đeo một cái khẩu trang vào, rồi đập mạnh một cái.

Rầm một tiếng. Cánh cửa gỗ bị đập bay về phía sau.

Giang Nguyên đã sớm lẩn mình vào bên trong, sau đó đập người đàn ông trung niên mặc quần đùi đang ngồi trên giường xuống đất.

Phản ứng của người đàn ông cũng cực kỳ nhanh. Vừa mới ngã xuống liền bật người ngồi dậy, tay cầm một cái ghế đánh về phía Giang Nguyên.

Giang Nguyên nhẹ nhàng tránh qua một bên, sau đó bước nhanh

lên, một cước đá trúng cằm của người đàn ông trung niên. Chỉ nghe bộp một tiếng, mấy cái răng bay ra, còn người đàn ông thì ngã xuống đất.

Hai ngày qua Giang Nguyên cũng nhịn đủ rồi, thừa dịp này phát tiết ra ngoài, một chút cũng không lưu thủ. Chỉ là một cước lần này người đàn ông không kịp phản ứng, bị đánh nằm bất tỉnh nhân sự dưới đất.

Giang Nguyên tiến lên nhìn thoáng qua người đàn ông miệng đầy máu, cùng với tấm ảnh chụp của Chương Phách Vương giống nhau như đúc, lập tức thở phào nhẹ nhõm. Chỉ cần tìm được chính chủ là tốt rồi.

- Anh...anh cứu tôi sao?

Một giọng nói run rẩy vang lên bên cạnh.

- A!

Lúc này Giang Nguyên mới nhớ đến bên cạnh còn có một người. Đây cũng được xem là hành vi anh hùng cứu mỹ nhân.

Quay đầu nhìn lại, liền nhìn thấy một cô gái chân dài, trên người chỉ mặc một chiếc quần lót và chiếc áo thun màu trắng ôm trọn hai con thỏ nhỏ. Hai tay cô gái ôm trước ngực, dán sát vào đầu giường, gương mặt thanh thuần còn in hai hàng nước mắt, mở to con mắt xinh đẹp nhìn hẳn.

Mới vừa nhìn thấy cảnh tượng tươi mát lúc nãy, Giang Nguyên đột nhiên cảm thấy miệng lưỡi khô khốc, khó khăn nuốt nước bọt một cái, âm thầm cảm thán. Người ta nói hồng nhan họa thủy. Bây giờ Giang Nguyên mới chân chính hiểu được ý nghĩa này.

Hắn hỏi:

- Tại sao cô lại đến đây?

- Tôi không biết. Tôi đến Sở Nam thăm bạn, vừa mới xuống xe, đang định tìm người hỏi đường, sau đó có người dùng đồ vật bịt kín miệng tôi lại, sau đó tôi cái gì cũng không biết nữa.

Cô gái ra vẻ đáng thương nhìn cứu tinh trước mặt, run giọng nói.

- Đến Sở Nam? Cô không phải người Sở Nam? Cô đến từ đâu?

Lúc này Giang Nguyên cảm thấy có chút khó giải quyết. Vốn hắn muốn đánh cho Chương Phách Vương bán thân bất toại nhưng bây giờ lại xuất hiện thêm một cô gái, thật khiến cho hắn phải rối rắm.

- Tôi từ Yên Kinh đến.

Cô gái nhìn Giang Nguyên đội mũ lưỡi trai, còn đeo khẩu trang, trong lòng có chút run sợ. Nhưng cô phát hiện giọng nói của đối phương có thể làm cho người ta có cảm giác an toàn. Hơn nữa chắc tuổi cũng còn trẻ, lập tức lá gan không khỏi lớn hơn, vội vàng nói.

- Yên Kinh...

Giang Nguyên thở hắt ra, lập tức nói:

- Nhanh mặc quần áo lại đi, tôi mang cô đi.

- Vâng.

Cô gái vội vàng đứng dậy, sau đó cầm lấy cái quần jean mặc vào, rồi cúi đầu tìm chiếc áo khoác.

Giang Nguyên ở bên cạnh nhìn thấy, chỉ cảm thấy thân dưới của mình nóng vô cùng.

Ban đầu hắn chỉ cảm thấy chân cô bé này rất xinh đẹp, bây giờ cô mặc quần áo, Giang Nguyên mới phát hiện đâu chỉ là đẹp. Nó vừa dài vừa thon, hơn nữa khi cúi xuống lấy áo khoác, vừa lúc cổ áo thun lộ ra trước mặt Giang Nguyên. Bộ ngực trắng nõn bên trong lớp áo chỉ sợ còn muốn to hơn mấy cô gái ngoại quốc mà Giang Nguyên từng gặp.

- Mẹ kiếp, khó trách Chương Phách Vương cho dù cưỡng ép bắt người cũng muốn bắt cô bé này về. Thật sự là rất câu người.

Giang Nguyên hít một hơi thật sâu, cẩn thận nghiêng người sang một bên, tránh đi cái quần bò của hắn đang đội lên một chút.

Cũng may mà động tác của cô gái rất nhanh, sau đó thuận tay cầm cái ba lô trên mặt đất lên. Khi đến bên cạnh Chương Phách Vương, liền hung hăng đập cho ông ta một cái.

- Không nghĩ đến cô gái này lại mạnh mẽ như vậy.

Giang Nguyên mở to mắt, thầm khen một câu.

- Chúng ta có cần báo cảnh sát không?

Sau khi đập cho Chương Phách Vương một cái, cô gái mới ngẩng đầu lên nhìn Giang Nguyên.

- Thế cô nghĩ sao?

Nhìn cô gái rất nhanh đã khôi phục lại sự trấn định, Giang Nguyên cũng âm thầm bội phục. Sau đó cố ý chỉ vào khẩu trang và mũi của mình, cười nói:

- Chúng ta thoát ra khỏi chỗ này rồi nói.

- Cứ như vậy mà bỏ qua tên vương bát đản đó sao?

Cô gái chân dài có chút bất mãn.

Giang Nguyên cười khổ một tiếng. Bà cô của tôi ơi, tâm địa của cô nhỏ nhen quá đấy. đành phải nói:

- Đi thôi, cổ của ông ta đã bị gãy, cho dù không chết thì cũng bị liệt.

- Được rồi, đi thôi.

Cô gái ôm lấy cánh tay Giang Nguyên, xoay người rời đi.

Giang Nguyên bất ngờ trước cử chỉ của cô gái. Lá gan của cô cũng khá lớn, khó trách lại có dũng khí một mình đến đây tìm bạn học.

- Đây nhỏ giọng thôi, bên ngoài còn có người.

Giang Nguyên cẩn thận đẩy cửa nhìn ra ngoài, thoáng thở phào nhẹ nhõm. Xem ra cách âm của căn hầm này không tệ. Nếu không, hẳn muốn mang theo cô gái này đúng là không tiện.

Bước đến trước cửa căn lầu, Giang Nguyên nhìn một chút. Bên trong vẫn còn đánh bài, còn căn phòng bên cạnh “trận chiến” vẫn chưa xong.

Giang Nguyên vẫy tay với cô gái. Hai người lén lút chạy ra.

Sau khi cẩn thận mở cánh cửa sân, hai người bước ra, Giang Nguyên cẩn thận đóng cánh cửa lại rồi hai người chạy vù đi.

- Chúng ta đi đâu đây? Không đón xe sao?

Cô gái kéo cánh tay Giang Nguyên, nghi hoặc hỏi.

- Đón xe cái đầu đấy? Ở chỗ này mà đón xe sao? Nếu cảnh sát tra ra được, hai người chúng ta chẳng ai chạy thoát đâu.

Giang Nguyên hừ lạnh nói.

- Được rồi, được rồi.

Thấy Giang Nguyên lớn giọng nói, cô gái vội vàng sửa chữa lại.

Dẫn cô gái đi được một đoạn, Giang Nguyên mới đưa tay tháo bao tay và khẩu trang xuống, tiện tay ném vào con sông bên cạnh rồi kéo cái mũ sụp xuống che khuất gương mặt. Sau khi xác nhận cô gái không nhìn thấy rõ dung mạo của mình, hắn nói:

- Được rồi, cô muốn đi đâu? Ở chỗ này có thể đón được xe, nhưng tốt nhất là nên quay về Yên Kinh. Nếu còn ở lại, không biết sự việc sẽ còn náo đến cỡ nào.

- Muốn về cũng phải ngày mai cơ. Bây giờ làm gì còn chuyến bay.

Cô gái chu cái miệng, bất mãn nói.

Giang Nguyên nhún vai:

- Vậy cô tìm khách sạn ở tạm đi. Sáng mai nhanh chóng quay về.

- Không được, đến đây không có người quen. Anh lại vừa cứu tôi, vậy hãy tìm giúp tôi một chỗ.

Cô gái lắc đầu nói.

- Không phải cô đến đây thăm bạn sao?

Nhìn cô gái, Giang Nguyên bất đắc dĩ nói.

- Tôi biết tìm bạn của mình ở chỗ nào? Tôi muốn tạo bất ngờ cho cô ấy nên không nói cho cô ấy biết tôi đến. Hơn nữa, ngày mai tôi phải trở về sớm, không phải là không nên báo cho cô ấy biết sao? Nếu không, khẳng định cô ấy sẽ cảm thấy rất kỳ quái.

Cô gái ôm lấy cánh tay Giang Nguyên, nói:

- Nếu anh đã cứu tôi rồi thì hãy cứu cho trót.

Cảm nhận được sự mềm mại truyền đến cánh tay, Giang Nguyên bất đắc dĩ, đành phải gật đầu:

- Được rồi, để tôi tìm cho cô một khách sạn, sáng mai cô hãy rời đi nhé.

Sau đó hắn đón một chiếc xe, nói với tài xế:

- Đến Hoa Thiên.

Giang Nguyên vừa mới ngồi vào trong xe, chỉ cảm thấy đầu như muốn ngất đi. Cơ buồn ngủ trong nháy mắt kéo đến.

(QUAN Y) TUYỆT PHẨM THIÊN Y

Chương 99: Ngũ Cầm Vận Khí Pháp

- Toi rồi, toi rồi. Mình bị cô gái này dây dưa, nên quên mất thời gian.

Cảm nhận cơn buồn ngủ kéo đến, Giang Nguyên cả kinh, bất đắc dĩ nói.

Cũng không còn cách nào khác, Giang Nguyên đành phải ngồi trong xe, mạnh mẽ chống lại cơn buồn ngủ, hy vọng có thể qua được vài giây.

Nhưng cô gái bên cạnh dường như không buông tha cho hắn, vừa

ôm chặt cánh tay của hắn, vừa hưng phấn nói:

- Vừa rồi anh thật là lợi hại.

Giang Nguyên đang bận chống cự lại cơn buồn ngủ, nào có tâm trạng trả lời, chỉ ừ một tiếng.

Cô gái phát hiện Giang Nguyên có chút không ổn, thấy hắn thỉnh thoảng cứ gục đầu xuống, không khỏi ngạc nhiên:

- Anh làm sao vậy? Không phải chứ? Giờ này mà ngủ?

- Ừm.

Giang Nguyên đang mơ màng, chỉ biết gật đầu đáp lại, nào có thể trả lời, chỉ hy vọng cô nàng này nói chuyện với hắn nhiều hơn, để cho hắn có thể kiên trì được năm phút. Nếu không, cứ như vậy mà ngủ thiếp đi thì biết làm thế nào cho phải.

Nhưng cô gái hiển nhiên là không biết suy nghĩ trong đầu Giang Nguyên, cứ nắm tay hắn thật chặt. Thấy Giang Nguyên buồn ngủ thật sự, cũng hảo tâm nói:

- Thôi anh cứ dựa vào tôi mà ngủ. Đến khách sạn tôi gọi anh dậy.

Giang Nguyên cảm thấy đầu mình dựa vào vai cô gái, mũi ngửi được mùi thơm thoang thoang, còn có hoàn cảnh yên tĩnh xung quanh, đầu óc nhất thời chìm vào giấc ngủ.

- Chủ thể tiến vào trạng thái hôn mê. Hấp thu phân tích năng lượng tinh thần khởi động, Ngũ Cầm Vận Khí Pháp bắt đầu.

Trong lúc mơ màng, Giang Nguyên nghe được câu nói này, sau đó hoàn toàn mất đi tri giác.

- Âm Dương giả, thiên địa chi đạo dã, vạn vật chi kỷ cương, biến hóa chi phụ mẫu, Sinh sát chi bản thủy, Thần minh chi phủ dã, Trị bệnh tất cầu kỳ bản (Âm Dương là quy luật của trời đất, cương kỷ của vạn vật, nguồn gốc của mọi biến hóa, Căn cội của sự sinh trưởng và hủy diệt, là kho tàng chứa đựng thần minh, trị bệnh phải tìm rõ căn bản của bệnh)

Một thanh âm già nua vang lên trong đầu Giang Nguyên. Vị trí tam tặc dưới rốn, bên trong huyết Khí Hải, một luồng nhiệt khí bốc lên.

Kinh mạch toàn thân cũng xuất hiện một làn khói mờ mờ.

Khí tức bắt đầu chậm lại, tràn ngập toàn thân, chậm rãi sinh sôi, dần dần dung nhập vào trong kinh mạch.

Khi luồng khí tức này dung nhập quanh thân, khí tức trong các huyết vị kinh mạch cũng bắt đầu vận hành.

Lúc này, hình xăm trên vai Giang Nguyên lại một lần nữa chớp động, giống như nhanh hơn.

Cô gái được Giang Nguyên dựa vào, chỉ cảm thấy toàn thân Giang Nguyên rất ấm, cảm giác rất thoải mái, không khỏi kéo Giang Nguyên xích lại thêm vài phần.

Khách sạn Hoa Thiên ở khu Hà Đông. Chiếc xe đi nửa tiếng mới đến cửa khách sạn. Nhân viên phục vụ rất ân cần mở cửa xe cho cô gái.

Sau khi trả tiền taxi, thấy Giang Nguyên vẫn còn gục vào vai mình không nhúc nhích, cô gái nhẹ nhàng gọi hai tiếng, thấy không có phản ứng gì, liền gọi nhân viên phục vụ:

- Anh có thể giúp tôi một chút không?

Nhân viên phục vụ dìu Giang Nguyên đi đằng sau cô gái, vừa đi vừa nhìn cặp đôi thon dài, trong lòng tràn đầy đổ hận:

- Mình thấy đàn ông mang phụ nữ bị hôn mê đi thuê phòng không ít. Nhưng đây là lần đầu tiên thấy phụ nữ mang đàn ông bị hôn mê đi thuê phòng. Tên tiểu tử này sao mà diễm phúc như vậy chứ?

- Được rồi, làm phiền anh thêm chút nữa, phiền anh đưa anh ấy lên lầu giúp tôi.

Nghe giọng nói nhẹ nhàng của cô gái, nhân viên phục vụ không khỏi rung động trong lòng, không ngừng gật đầu:

- Vâng, không thành vấn đề.

Cô gái làm thủ tục thuê phòng xong, sau đó nhìn nhân viên phục vụ đặt Giang Nguyên lên ghế salon, vẫy tay gọi.

Vốn nhân viên phục vụ còn chút tức giận, nhưng nhìn thấy gương mặt tươi cười của cô gái, chỉ cảm thấy toàn thân như có khí lực, dùng sức đưa Giang Nguyên về phía thang máy.

- Anh bạn, sao anh nặng quá vậy?

Nhân viên phục vụ thở hồng hộc theo sát cô gái vào trong phòng. Nhìn chiếc giường rộng rãi, trong lòng thật sự hâm mộ, thầm nghĩ:

- Người này cũng thật là, bây giờ ngủ thì cũng thôi đi. Lát nữa thời gian đáng giá ngàn vàng mà còn ngủ quên nữa, đúng thật là lãng phí. Tại sao chuyện tốt như vậy lại không đến lượt mình hả?

Mặc dù trong lòng rất ganh tỵ, nhưng nhân viên phục vụ vẫn cẩn thận đặt Giang Nguyên lên giường, sau đó lau mồ hôi nói với cô gái:

- Xin quý khách nghỉ ngơi cho khỏe. Tôi xin phép đi xuống.

- Vâng, vất vả cho anh rồi.

Cô gái móc một tờ tiền từ trong túi ra, mỉm cười nói.

- Cảm ơn quý khách, cảm ơn quý khách.

Nhân viên phục vụ vui mừng tiếp nhận, khom lưng cảm ơn xong mới lui ra cửa.

Phù. Đóng cửa lại, cô gái mới thở phào nhẹ nhõm ném balo xuống ghế, rồi nhìn Giang Nguyên đang ngủ say như con lợn chết trên giường, ánh mắt hiện lên sự tò mò. Anh chàng này bảo cô đi thuê phòng khách sạn, chỉ sợ bây giờ anh ta đang cố ý giả bộ ngủ.

Nếu không nào có chuyện trước khi lên xe thì tỉnh như ruồi, còn sau khi lên xe thì ngủ thiếp đi. Thật sự là khiến người ta hoài nghi người này có chủ ý gì đó.

Nhưng khi cô gái tiến đến gần, nghe tiếng hít thở đều đặn của Giang Nguyên, liền xác định hẳn thật sự đã ngủ.

Sau khi khẳng định đối phương đã ngủ say như chết, cô gái mới thở phào nột hơi, lấy quần áo từ trong balo ra bước vào nhà tắm. Vừa rồi bị cái tên vương bát đần kia sờ soạng trên người vài cái, thật sự khiến người ta cảm thấy ghê tởm. Nhưng lúc đó cô đã bị hù dọa rất nhiều.

Tắm xong, thay quần áo, sấy tóc cho khô, cô mặc chiếc áo thun và chiếc quần đùi từ trong nhà tắm bước ra, nhìn Giang Nguyên vẫn đang ngáy đều đều trên giường, ánh mắt hiện lên ý cười.

Lần đầu tiên cô nhìn thấy người như vậy. Tuy không nhìn rõ bộ dạng, nhưng lại mang đến cho người ta cảm giác an toàn. Đặc biệt khi dựa vào hắn, chỉ cảm thấy đối phương rất ấm, khiến mình cũng cảm thấy thoải mái, không muốn buông tay.

- Nếu không phải như vậy thì đã sớm ném anh sang phòng khác rồi.

Chỉ là không biết người này bộ dạng như thế nào nữa? Lập tức, cô gái hé miệng cười, cẩn thận bước đến kéo chiếc mũ lưỡi trai lên, nghiêng đầu nói:

- Xem nào, miệng và mũi rất đẹp, không có râu mép, hẳn tuổi không lớn. Tiếc là da trắng quá.

Cô gái vươn ngón tay thon dài sờ lên miệng của mình, ánh mắt hiện lên sự hưng phấn, tiếp tục kéo mũ lên cao hơn.

- Chà, lông mi thật dài, giống như được ghép mi vậy.

Cô gái thoáng lui về sau một bước, nghiêng đầu đánh giá lại một chút, gương mặt hiện lên sự hài lòng, gật đầu nói:

- Rất đẹp trai, da thịt lại mềm. Đàn ông mà có làn da đẹp như vậy, bọn con gái như mình làm sao sống đây? Nhưng cũng không tệ lắm. Tóm lại, anh ấy rất đẹp trai, rất men.

Cô gái nhìn người nào đó đang ngủ như lợn chết, bất đắc dĩ thở dài cúi người xuống, cố sức cởi giày của hắn, sau đó nhìn lại giường, thấy vẫn còn đủ cho mình nằm.

Tắt đèn, ánh mắt cô gái cứ mở to, trở mình hai lần, rồi cuộc phát

hiện cảm giác ấm áp bên cạnh rất hấp dẫn.

- Dù sao anh ấy cũng ngủ say rồi.

Rốt cuộc không nhìn được, cô gái liền vươn tay sờ lên ngực của người nào đó, hài lòng gật đầu:

- Thật là thoải mái.

Người nào đó tất nhiên là không biết mình đang bị chiếm tiện nghi. Đầu óc của hắn đang mơ màng lắng nghe thanh âm của tổ sư gia giảng giải Ngũ Cầm Vận Khí Pháp.

Lúc này tổ sư gia mặc một chiếc áo cộc tay, lúc thì giống như lột, như vươn mà diễn luyện Ngũ Cầm Hí. Khí tức trên cơ thể Giang Nguyên giống như tìm được phương hướng, bắt đầu có vận luận mà quán thấu vào cơ thể, sau đó tiến vào huyết Khí Hải.

Huyết Khí Hải tràn ngập luồng khí tức này, bắt đầu ngưng luyện. Ban đầu chỉ là một làn khói mỏng, dần dần trở thành một làn khói có màu trắng, sau đó chậm rãi bốc hơi.

Chỉ là tốc độ bốc hơi này rất chậm. Nhưng khi tổ sư gia thi triển Ngũ Cầm Hí được một khoảng thời gian, tốc độ của làn khói này càng lúc càng nhanh.

Quanh thân Giang Nguyên mang đến cho người ta cảm giác ấm áp, càng lúc càng nhiều.

Cô gái đặt tay lên ngực Giang Nguyên, mơ mơ màng màng ngáp một cái, sau đó dán sát vào người hắn, chậm rãi ngủ say.

(QUAN Y) TUYỆT PHẨM THIÊN Y

Chương 100: Vất vả cho bạn học Giang

Giang Nguyên nhắm hai mắt, ánh mắt có chút mấp máy, trong đầu hiện ra hình ảnh của tổ sư gia đang mặc quần cộc nhảy qua nhảy lại trên mặt đất.

Khí vụ trong cơ thể Giang Nguyên vẫn không ngừng bốc hơi, chảy vào huyết Khí Hải, sau đó từ huyết Khí Hải chậm rãi lan tràn, xuống hạ quản, trung quản, thượng quản.

Hình xăm trên vai trái lúc ẩn lúc hiện, dường như một khắc cũng không dừng lại.

Không biết qua bao lâu, một tin tức truyền ra:

- Chủ thể sắp thức tỉnh, hấp thu phân tích năng lượng tinh thần tạm dừng. Ngũ Cầm Vận Khí Pháp hoàn thành 13%, lần sau tiếp tục.

6h, Giang Nguyên mở mắt, nhìn thẳng trần nhà, đột nhiên cảm thấy hôm nay tỉnh lại có chút đặc biệt.

Toàn thân ấm hơn, ý thức cũng tỉnh táo hơn, không có cảm giác choáng váng như lúc trước, Thậm chí lỗ mũi còn lơ mơ ngửi được mùi thơm.

- Chuyện gì xảy ra vậy? Chẳng lẽ đêm qua mình bị cải tạo cái gì đó, khiến cho toàn thân tỏa mùi thơm?

Giang Nguyên mở to mắt, muốn nhớ lại tối qua rốt cuộc hắn đã học được gì từ tổ sư gia, nhưng chỉ có thể nhớ rằng hắn đã học Ngũ Cầm Pháp gì đó. Sau đó tổ sư gia đã diễn luyện rất nhiều động tác của Ngũ Cầm Hí.

- Thôi, dù sao cũng là chuyện tốt.

Giang Nguyên chớp mắt, cảm giác dường như hơi đói bụng, sau đó vội vàng rời giường, đi luyện Ngũ Cầm Hí rồi ăn một bữa sáng thật ngon.

Nhưng khi Giang Nguyên định đứng dậy, mới phát hiện mình bị cái gì đó chặn lại.

Nhìn chung quanh, Giang Nguyên không khỏi sửng sờ. Bên cạnh là một cô gái với mái tóc dài đang ôm hắn ngủ ngon lành.

Lúc này Giang Nguyên mới hồi phục lại tinh thần, nhớ lại chuyện xảy ra trước khi hắn mê man.

- Nơi này là nơi nào? Sẽ không bị cô bé này lừa bán chứ?

Giang Nguyên ngạc nhiên nhìn chung quanh, sau đó mới xác định được hắn đang ở trong khách sạn.

Xấu hổ bưng kín mặt, cẩn thận suy nghĩ lại chuyện tối qua. Lúc đó dường như hắn có bảo xe chạy đến khách sạn Hoa Thiên. Vậy nơi này hẳn là khách sạn Hoa Thiên.

- Không biết đêm hôm qua cô ta có lừa cơ hội làm gì mình không nữa?

Sau khi hiểu rõ tiền căn hậu quả, Giang Nguyên vội vàng xốc chân lên. Khi đã nhìn kỹ liền thở phào. Quần áo của hắn vẫn còn. Ngoại trừ cô gái kia duỗi tay vào trong quần áo của hắn thì dường như không làm gì cả.

Giang Nguyên nhìn bốn phía, liền nhìn thấy điện thoại di động của mình ở trên giường, vội vàng cầm lấy nhìn thời gian. Bây giờ đã là 6h03, nếu hắn đón xe từ khách sạn Hoa Thiên trở về thì phải mất nửa tiếng mới về đến phòng khám. Nghĩ đến đây, Giang Nguyên đành phải nhẹ nhàng đẩy bàn tay nhỏ bé đang chiếm tiện nghi của mình ra.

Nhưng vừa mới đẩy được phân nửa, cô gái đã bất mãn dùng sức quơ quơ, gạt tay Giang Nguyên ra, lại tiếp tục cho tay vào, ôm hắn thật chặt, mãi không chịu buông.

Phù! Cảm giác ngực và phần bụng được vuốt ve, sau khi cánh tay tìm được vị trí thích hợp thì ôm chặt, hơn nữa bộ phận mềm mại nào đó đang dính vào cánh tay trái của hắn, khiến hắn không khỏi hít một hơi khí lạnh.

- Đồ con gái háo sắc! Nếu làm cho đứa nào đó ngóc đầu dậy, chỉ sợ sẽ không thu thập được.

Cảm giác nơi nào đó của mình bắt đầu khác thường, Giang Nguyên cố gắng ức chế sự khó chịu trong lòng, không khỏi nói:

- Cổ nhân có câu, trời càng lên cao, dương khí càng thịnh. Đó chính là lúc nguy hiểm nhất, đừng có mà trêu chọc anh.

Lập tức hít một hơi thật sâu, lại duỗi tay kéo bàn tay kia ra, đang định đứng dậy, mới phát hiện cô gái kia đã gác luôn chân lên người hắn, lập tức đưa tay định đẩy chân của đối phương ra.

Giang Nguyên chỉ cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, thầm nghĩ:

- Cô gái này không có mặc quần? Hay là cố ý muốn câu dẫn anh đây?

Hắn cố nén không để cảm giác kích thích bản thân, hít một hơi thật sâu, đẩy mạnh cái chân ra, đang định đứng lên lần nữa, ai ngờ cô nàng này nghiêng người, tay và chân cùng lúc, tay thì duỗi vào trong áo, còn chân thì...

- Khốn kiếp.

Giang Nguyên quả thật như muốn khóc. Sau khi bắt đùi của cô gái đè lên, lại đè ngay cái bụng nhỏ của hắn, hung hăng cọ xát mấy lần, dường như muốn làm chỗ đó đẹp lép lép thì phải.

Lần này Giang Nguyên đã tức giận thật sự, xoay người quát lớn:

- Đừng nhúc nhích nữa, muốn anh đây nổi bão hả?

- Ừm, không nhúc nhích.

Ai ngờ cô gái này vẫn còn mơ ngủ. Khi Giang Nguyên ngồi bật dậy, cô gái vẫn nhắm mắt, mơ màng nói một câu, hai tay kéo mạnh, kéo Giang Nguyên bật ngược lại, một chân dùng lực đè lên, muốn ôm cho thoải mái một chút.

Hai mắt Giang Nguyên đỏ lên, chỉ cảm thấy mình lại càng kích thích, phía dưới của hắn giống như sắp nổ tung.

Cả người bấy giờ như sắp ngắt, một luồng khí nóng từ dưới vọt thẳng lên đỉnh đầu, theo bản năng mà nghiêng người, đặt cô gái nằm bên dưới,

TUYỆT PHẨM THIÊN Y

Chương 101: Cô ấy tên là Phan Hiếu Hiếu

Giang Nguyên tiện tay vứt khăn lên ghế salon, sau đó đi đến đầu giường, cầm di động lên, sau đó lại nhìn cô gái với khuôn mặt ủy khuất kia, bất đắc dĩ nói:

- Được rồi, anh phải về đi làm rồi... Em cũng ra sân bay sớm một chút đi... Lần sau tự cẩn thận một chút!

Nhìn tóc Giang Nguyên còn ướt sũng, cả chiếc mũi thẳng tắp và đôi môi hình thoi trên gương mặt anh tuần kia, cô gái dẫu cái miệng nhỏ xinh xắn nghĩ thầm: Lần này cũng không lỗ, ít nhất đối tượng của nụ hôn đầu coi như không sai lầm.

Cô lập tức hơi chần chừ nói:

- Mới có sáu rưỡi... đã đi làm, anh không ăn sáng à?

Giang Nguyên nhú mày chần chừ một lúc, lắc đầu nói:

- Không được... Anh quay về cũng mất nửa tiếng rồi...

- Thế thì cũng mới bảy giờ...

Cô nàng cười hì hì chạy tới, ôm cánh tay Giang Nguyên, nói:

- Đi thôi đi thôi... Chúng ta cùng đi ăn sáng, sau đó em ra sân bay, anh quay về đi làm...

Giang Nguyên nhìn cô nàng đu cánh tay mình không chịu buông đành bó tay. Dù sao bữa sáng của khách sạn cũng miễn phí, mình cũng tiết kiệm được vài tệ, đành nói:

- Được rồi... đi đi...

- A... được...

Cô nàng thấy Giang Nguyên đồng ý liền buông tay ra, vui mừng xách ba lô, lại khoác tay Giang Nguyên bước ra ngoài.

Giang Nguyên nhìn cánh tay của mình bị cô nàng khoác lên không khỏi có chút buồn bực, nói:

- Sao em cứ khoác tay anh làm gì vậy... Anh có phải bạn trai em

đâu...

- Hừ... Hẹp hòi... Em hôn anh rồi, anh làm bạn trai tạm thời của em thì có làm sao chứ...

Cô nàng bắt mắt dẫu môi, hừ một tiếng nói:

- Chẳng phải người ta cảm thấy khoác tay anh có cảm giác an toàn sao... Anh có biết ở Yên Kinh này có bao nhiêu người muốn chuyển tốt này mà không được không hả!

Giang Nguyên nhìn bộ dạng này của cô nàng không khỏi bật cười, nói:

- Em không sợ bạn trai em thấy à.

- Người ta chưa có bạn trai... Đám ranh con kia, chẳng có ai đứng đắn, không phải là đến vì ba em thì cũng toàn đám nhị thể tổ phá phách khắp nơi. Em chẳng thèm thích bọn họ...

Về mặt cô nàng rất khinh thường, sau đó quay đầu nhìn Giang Nguyên. Đôi mắt của cô lóe lên, đột nhiên cười nói:

- Thực ra em chưa từng thấy ai thuận mắt như anh...

- Khụ khụ...

Giang Nguyên không khỏi che miệng ho khan một tiếng, nói:

- Anh biết mình khá đẹp trai. Nhưng cũng đâu đến mức đó.

- Hừ... anh kiêu vừa thôi, người đẹp trai hơn anh em gặp nhiều rồi... Đáng tiếc toàn là một đám tiểu bạch kiểm... Anh vẫn đáng tin hơn, bề ngoài cũng tạm, thân thủ cũng không tệ, tương đối thú vị...

Về mặt cô nàng đầy đắc ý, cười nói:

- Lần này trở về em có thể khoác lác với các chị em của mình rồi.

Hai người vừa trò chuyện vừa đi đến phòng ăn. Bữa sáng ở Hoa Thiên rất phong phú. Đồ ăn kiểu Trung Tây đều có. Giang Nguyên

sống bên ngoài nhiều năm, đã quen ăn bữa sáng kiểu Tây, vì bữa sáng kiểu Tây calo tương đối cao, đối với những người thường xuyên hoạt động cường độ nặng như họ tương đối thích hợp!

Từ khi quay về đến nay, ngày nào cũng ăn sủi cảo, mì, cả bánh bao, thật sự nhớ nhung những bữa sáng kiểu Tây,

Giang Nguyên lập tức lấy đĩa gấp xúc xích, thịt nguội và bánh ngọt, hẳn còn gấp thêm hai quả trứng gà cùng với các loại hoa quả, còn lấy một ly sữa.

Đội Giang Nguyên ngồi xuống, cô nàng cũng bưng đĩa đến, có điều bên trong chỉ có nửa trái bắp, một chút hoa quả, một trái trứng gà và một ly sữa.

Nhìn cái đĩa trong tay Giang Nguyên, cô nàng không khỏi tròn mắt. Cô nhìn Giang Nguyên nói:

- Anh có thể ăn nhiều vậy à?

- Đương nhiên.

Giang Nguyên nhìn cái đĩa của cô, cười khẽ, nói:

- Em cho rằng anh giống bọn em à, chỉ chút đồ ăn này sao có thể chống đỡ được!

Lúc này Giang Nguyên cầm nĩa lên bắt đầu ăn.

Hắn đã đói bụng từ lâu. Hôm nay hơi kỳ quái. Kỳ thật ngày xưa sau khi luyện Ngũ Cầm Hí xong mới cảm thấy đói, nhưng giờ vừa rời giường đã cảm thấy đói, đúng là kỳ quái.

Dù sao thì cũng bắt đầu ăn rồi, dĩ nhiên Giang Nguyên nhanh chóng nhét đồ ăn vào miệng, dự định lấp đầy bụng thật nhanh.

Có điều sau khi hắn lấp một đĩa đầy đồ ăn và bánh ngọt, lại thêm hai quả trứng và trái cây vào bụng, hắn lại phát hiện hình như bụng mình vẫn chưa no.

Hắn lập tức chần chờ một chút, rồi lại quyết định nên ăn thêm chút nữa.

Hắn đứng dậy đi gấp thêm một nửa đĩa thức ăn lớn, tiện tay cầm thêm hai trái bắp quay lại. Sau khi hắn ngồi xuống mới nhìn thấy cô nàng đang ngạc nhiên nhìn chiếc đĩa mình vừa đặt xuống.

- Nhìn cái gì mà nhìn... ăn mau đi...

Giang Nguyên nhìn cô nàng chỉ mới ăn xong hai trái cà chua nhỏ và nửa trái bắp trong đĩa, hừ giọng nói.

- Anh đúng là ăn nhiều thật...

Cô nàng nhìn Giang Nguyên, đột nhiên thở dài, nói:

- Anh ăn còn nhiều hơn heo, ngủ như heo chết... Vóc dáng lại đẹp như vậy... Đúng là rất không công bằng.

Đối diện với những lời tào lao của cô nàng, Giang Nguyên chỉ nhún vai rồi tiếp tục ăn đồ ăn của mình.

Sau khi Giang Nguyên giải quyết hết mớ đồ ăn lần nữa, hắn đột nhiên cảm thấy hơi chột dạ, vì hắn còn muốn ăn nữa...

Giang Nguyên đưa tay sờ cái bụng dường như nhiều nhất mới no được tám phần, ho khan một tiếng, sau đó bưng ly sữa lên uống cạn. Cuối cùng hắn quyết định không ăn tiếp nữa, nếu không chắc chắn không những sẽ dọa người khác, hơn nữa còn dọa chính mình. Kể ra năm đó mỗi ngày mình phải chạy hàng trăm cây số, chấp hành nhiệm vụ chiến đấu, nhiều nhất cũng chỉ ăn nhiều như bây giờ. Nhưng lần này có chuyện gì xảy ra, sao mình vẫn đói.

Lúc chờ cô nàng kia ăn từng chút như chim ăn, Giang Nguyên nhìn đồng hồ, nói:

- Đi thôi đi thôi... Nếu không đi, anh không quay về kịp...

Sau khi Giang Nguyên đưa cô nàng lên taxi, chiếc xe bắt đầu khởi động rồi hắn mới thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng tiến được cô nàng ôn thần này đi.

Nhưng ai ngờ xe vừa chạy được hai mét, cô bé nọ đột nhiên vướn đầu ra, nhìn Giang Nguyên cười nói:

- Giang Nguyên... Khi nào đến Yên Kinh thì gọi điện cho em, em mời anh ăn Toàn Tụ Đức...

- Á... Con bé này sao biết tên mình? Sao mình có số của con bé được?

Giang Nguyên nhìn cô bé đặc ý rứt đầu vào, thoáng hơi trầm ngâm, vội vàng móc di động ra, vừa nhìn...

Quả nhiên, trong điện thoại có một cuộc điện thoại gọi đi lúc sáu rưỡi, sau đó còn lưu một cái tên: Phan Hiểu Hiểu.

- Á... Cô bé này... còn lục chứng minh của mình...

Giang Nguyên đau khổ bưng mặt. Hẳn thật sự không muốn gặp lại cô nàng này. Lần này suýt chút nữa đã làm mình mất mạng rồi, nếu thêm lần sau...

Giang Nguyên vội vàng bắt xe về phòng khám, vẫn may là mới hơn bảy giờ rưỡi một chút. Hẳn không trì hoãn thêm nữa, sau khi lên lầu thay quần áo liền xuống lầu mở cửa.

Hôm nay người đến sớm nhất là bác sĩ Lưu phụ khoa. Sau khi bác sĩ Lưu vào, nhìn thấy Giang Nguyên liền khách sáo chào hỏi, sau đó anh ta đột nhiên nhìn Giang Nguyên cười cười, nhưng không lên tiếng.

Giang Nguyên cảm thấy hơi kỳ lạ. Bác sĩ Lý khoa ngoại cũng đến, sau khi ngẩng đầu thấy Giang Nguyên cũng mỉm cười chào hỏi thì cũng sửng sốt, nhưng cũng chẳng nói gì, chỉ đưa tay vỗ vai Giang Nguyên, cười hì hì rồi đi vào phòng khám của mình.

Vào lúc Giang Nguyên đang cảm thấy khó hiểu, chị y tá Lưu đến, nhìn Giang Nguyên, cũng đột nhiên nở nụ cười, chỉ vào miệng Giang Nguyên nói:

- Giang Nguyên... miệng của cậu sao vậy? Bị ai cắn à?

- Hả?!

Nghe thấy lời này về mặt Giang Nguyên cứng đờ, đưa tay sờ. Quả nhiên, hình như trên môi mình có thứ gì đó. Hẳn vội vàng che

miệng, cười khan hai tiếng rồi vào nhà vệ sinh xem thử.

Quả nhiên, trên môi mình còn in một hàng dấu răng, hơn nữa còn ngấn vết máu, mặc dù không quá lộ rõ. Nhưng giữa ban ngày ban mặt như thế này thì rất bắt mắt.

Sau khi Giang Nguyên sững sốt một lúc rồi cuộc mới nhớ ra sáng nay lúc mình còn đang mê loạn dường như đã bị cô nàng kia hung hăng cắn một cái. Sau đó thì hẳn vẫn chưa kịp phản ứng lại đã bị cô bé này... A đúng rồi... Phan Hiểu Hiểu, bị Phan Hiểu Hiểu đụng trúng chỗ hiểm, kết quả quên mất chuyện này.

- Em...

Về mặt Giang Nguyên muốn khóc. Lần này thì hay rồi, bị chị Lưu miệng rộng nhìn thấy, lần này mình mất mặt rồi.

Hắn lập tức vội vàng dùng nước lau sạch dấu vết kia, sau đó lại hung hăng ấn nắn một hồi, rồi nhìn lại trong gương, thấy dấu vết trên miệng mình không nhìn ra được nữa, lúc này hẳn mới buồn bực ra ngoài.

Có điều lần này khi hắn bước ra, tất cả mọi người đều nhìn vào miệng hắn, đặc biệt là y tá Tiểu Lệ và Tiểu Mỹ, trong mắt ai cũng đầy tia u oán.

Mặt Giang Nguyên hơi ửng hồng, chỉ đành che mặt buồn bực đi nhanh về phòng khám.

Ai ngờ hắn vừa đến phòng khám, Hồ lão y sư cũng nhìn hắn với vẻ mặt quái dị, có điều nhìn hai lần vẫn không nhìn thấy dấu vết rõ ràng nào, chỉ thấy miệng Giang Nguyên hơi hồng một chút. Ông liền nở nụ cười, nói:

- Giang Nguyên, nghe nói con bị cắn... Ai vậy? Có phải Tiểu Vũ không?

- Haizz... Chàng thanh niên à, phải học cách trầm tĩnh một chút, đừng có vội vàng như vậy... Con gái người ta da mặt mỏng, phải từ từ có biết không hả...

Hồ lão y sư nhìn khuôn mặt Giang Nguyên đang đỏ lên, vẻ mặt

hận không rèn sắt khi còn nóng, cảm thán nói.

Trương Nhạc lúc này đang đứng cạnh cũng nở nụ cười kỳ lạ, nhìn Giang Nguyên đang không thể nói gì.

Tuy nhiên hắn biết, giờ giải thích cũng chẳng bao biện được gì. Với tình huống trước mắt, càng giải thích thì càng bị nghi ngờ thôi... Đây gọi là giải thích là che giấu, che giấu là... Là đó. Mọi người đều rõ...

Giang Nguyên ở trong phòng khám một ngày, trong lòng hơi không yên, đang nghĩ không biết Chương Bá Vương kia như thế nào...

Nhưng hắn ngồi cả một ngày cũng không nghe được tin tức gì, tất cả đều gió êm sóng lặng. Điều này khiến hắn hơi nghi hoặc.

Ngồi cả ngày trời, buổi tối cuối cùng Giang Nguyên cũng không chịu được nữa. Đợi mọi người tan làm, sau khi hắn dọn dẹp vệ sinh xong liền đi vào phòng làm việc của Hồ lão y sư, mở máy tính ra, còn cả phần mềm kia. Sau khi tốn nửa giờ, lướt vài vòng các trang web, thiết kế đủ các cửa ải và cạm bẫy xong, hắn mới bắt đầu xâm nhập vào kho số liệu.

Đợi đến khi hắn tìm được tư liệu của Chương Bá Vương...

Trên tư liệu có thêm một dòng chữ màu đen ở trên cùng. Tư liệu ghi rõ Chương Lập Quân, vào ngày... tháng... năm..., vì ngã gãy xương sống cổ thứ tư, năm, sáu, được đưa đến khoa cấp cứu bệnh viện Nhân dân thành phố Vân Giang cứu chữa. Hai giờ sáng, do không thể cứu chữa nên đã tử vong...

TUYỆT PHẨM THIÊN Y

Chương 102: Nội khí Ngũ Cầm

Đối với cái chết của Chương Lập Quân, Giang Nguyên không quá áy náy, chỉ ung dung mỉm cười, vì loại người này, nên chết từ sớm rồi. Có điều hắn không ngờ Chương Lập Quân lại chết không minh bạch như vậy.

Trong mắt hắn, một lão đại hoành hành ở Hà Tây hơn mười năm dù sao cũng phải chết một cách oanh liệt, cho dù là có cảnh sát nhúng tay vào điều tra thì cũng là kẻ nào đó cố ý giết người; hoặc là bị người của bang nào đó ở Hà Tây giết, mọi người phải chú ý đến để phòng ngừa thời gian tới sẽ xảy ra hỗn loạn gì đó.

Nhưng những thuộc hạ dưới tay y, sẽ xuất hiện một Chương Trình Lai, kẻ đó điều tra ra lão đại bị ai đó giết liền thay lão đại báo thù, kẻ đó kế thừa vị trí lão đại.

Sau đó vì chuyện này, giang hồ lại dấy lên một trận gió tanh mưa máu.

Còn không nữa thì trong tài liệu này cũng phải ghi rằng, Chương Lập Quân giang hồ Hà Tây Vân Giang, vì tê liệt gì đó, bị người ta ám sát trong phòng tối, nghi ngờ đó là bị phụ nữ làm tê liệt, có khả năng là sát thủ của ai cử đến...

Kết quả, y lại chết vô thanh vô tức như vậy. Trong tài liệu cũng chỉ có vài chữ đơn giản, Chương Bá Vương bản thân không may ngã chết... khiến cho Giang Nguyên vô cùng thất vọng.

Tuy nhiên Giang Nguyên cũng thầm cười trộm. Như vậy cũng tốt, mình cũng đỡ phiền phức, có thể an tâm quảng chuyện này đi.

Giang Nguyên yên lòng, tắt máy tính, quay trở về phòng, tắm rửa, sau đó lại nằm lên giường, trong mơ hồ, giọng chỉ thị kia lại vang lên:

- Cơ thể đã rơi vào trạng thái hôn mê, phân tích hấp thu năng lượng bắt đầu... Vận khí pháp Ngũ Cầm khởi động...

Vận khí pháp Ngũ Cầm, lúc này Giang Nguyên vẫn đang mơ màng. Sau khi hắn bị động học xong, thậm chí chẳng có cách nào để suy nghĩ, chỉ có thể học như vậy. sau đó hắn lại nhìn thấy vị Tổ sư gia kia mặc áo may ô chạy ra, nhảy tung tung trên mặt đất, lúc thì làm cọt kêu, lúc thì học con nai đực giả vờ nhả nhặn. Rồi ông lại học theo gấu chó lăn lộn dưới đất, đến cuối cùng, ông học theo khỉ lắc lư trên cây chưa đủ, lại còn học theo chim bay.

Đương nhiên, không thể bay được, Tổ sư gia chỉ học động tác bay

về phía trước thôi. Chân ông duỗi ra, nhắc chân, còn giang hai cánh tay ra như chim giang cánh.

Đây chính là Ngũ Cầm Hí mà thường ngày Giang Nguyên vẫn tu luyện.

Giang Nguyên mơ màng nhìn, dường như chẳng có gì đặc biệt. Nhưng cùng với từng động tác Ngũ Cầm Hí mà Tổ sư gia đánh ra, tinh tú thật sự ở trong cơ thể Giang Nguyên. Cổ khí tức ấm áp luôn ẩn nấp trong huyết Khí Hải trong cơ thể Giang Nguyên cùng với từng động tác của Tổ sư gia cũng bắt đầu căng lên, thậm chí còn khiến cho tất cả các vị trí trên toàn cơ thể tản ra khí tức nhàn nhạt. Sau đó, chúng dung nhập vào trong kinh mạch của hắn, lấp đầy huyết khí giải tương đối trống rỗng kia.

Giang Nguyên không hề biết rõ những chuyện này. Có điều sáu giờ sáng sau khi thức dậy, hắn vẫn giống như hôm qua. Có điều hắn không còn cảm thấy đầu choáng váng như trước đây nữa, mà chỉ cảm thấy tinh thần tương đối sảng khoái giống như sau khi tập Ngũ Cầm Hí vậy.

Mặc dù Giang Nguyên vẫn cảm thấy nghi hoặc, nhưng tình hình thế này cũng tốt. Nên biết mỗi khi thức dậy, nhìn mặt trời đã lên cao nhưng bản thân vẫn cảm thấy chưa ngủ đủ giấc mệt mỏi như thế nào.

Lập tức, Giang Nguyên tinh thần phấn chấn rời khỏi giường. Sau khi hắn đánh răng rửa mặt xong, liền đến Đại học Đông Nguyên tập Ngũ Cầm Hí như thường lệ.

Sân xi măng ẩn trong rừng cây nhỏ kia vẫn thanh tịnh như những ngày trước. Đám chim dậy sớm đang nhẹ nhàng chuyển cảnh, khẽ cất tiếng hót trong làn sương sớm.

- Xem ra thời tiết hôm nay khá đẹp...

Giang Nguyên nhẹ nhàng ngửa đầu hít một hơi không khí trong lành. Sau đó, hắn cởi áo ngoài, nhẹ nhàng khởi động chân tay, gập người xuống, chậm rãi kéo duỗi cơ thể, bắt đầu luyện tập Hồ hí.

Ngũ Cầm Hí này Giang Nguyên đã tập luyện từ nhỏ, có thể nói là

đã thuộc đến mức không thể thuộc hơn được nữa. Bao nhiêu năm nay, hần đã luyện thành thói quen cho dù còn mơ màng cũng có thể tập được.

Có điều hôm nay... hần cảm thấy hơi kỳ lạ, giống như cảm giác đột nhiên tỉnh táo sáng nay thức dậy, vô cùng kỳ lạ.

Hần khó khăn lắm mới làm được hai động tác kéo duỗi, ngay cả tiếng hổ gầm ở khoang ngực vẫn còn chưa bắt đầu, Giang Nguyên đã cảm thấy quanh thân có một cơn nóng ủa ra.

- Chuyện gì xảy ra?

Giang Nguyên vừa nghi hoặc, nhưng vẫn vừa nhanh chóng tiếp tục động tác nên làm. Có điều hần cảm thấy cùng với động tác kéo duỗi, cùng với hoạt động tứ chi, còn có sự thoải mái giữa cột sống và xương cổ, một cảm giác cực kỳ dễ chịu kỳ lạ cũng kéo đến.

Sau đó cổ ả áp kia cũng theo đó sinh ra, tràn ngập khắp tứ chi của cơ thể, hơn nữa cùng với hoạt động của mình, cùng với những động tác của mình, cổ ả áp lờ mờ này bắt đầu chậm rãi lưu động, từ đầu ngón tay đến tứ chi, rồi đến cơ thể, cuối cùng chậm rãi ngừng tụ ở bụng dưới của mình.

Mặc dù hần cảm thấy kinh ngạc, nhưng cảm giác ả áp thoải mái trước nay chưa từng có khiến Giang Nguyên hoàn toàn không muốn dừng lại. Hần không ngừng dựa theo cảm giác trước nay thực hiện từng động tác, lưu loát và phù hợp, không có bất kỳ trục trặc và trì trệ gì.

Lúc này, hình xăm màu đỏ ở vai trái của hần cũng bắt đầu lóe lên nhanh chóng, cùng với từng động tác, cổ khí tức ả áp kia cũng di chuyển tương đối có quy luật.

Sau khi luyện Hổ hí xong, toàn thân Giang Nguyên toát một lớp mồ hôi mỏng. Có điều lớp mồ hôi này hình như dính nhớp hơn trước đây, thậm chí hình như không còn trong suốt nữa mà có mang theo chút u ám.

Đương nhiên, Giang Nguyên cũng không để ý, hần chỉ cảm thấy lần này luyện Hổ Hí có cảm giác vô cùng thoải mái, làm cho hần

cảm thấy sung sướng chưa từng thấy.

Hơn nữa hẳn cảm thấy hôm nay luyện Hổ hí dường như cũng hơi mệt hơn bình thường, khiến hơi thở của hẳn hơi gấp.

Nhưng đến Lộc hí tiếp theo, những động tác chậm rãi và nhàn tĩnh đã khiến hơi thở hơi gấp của hẳn bắt đầu chậm rãi trở lại. Thậm chí ngay cả cảm giác nhức mỏi của tứ chi dường như cũng bắt đầu được thả lỏng dưới những động tác yên tĩnh này.

Sau khi cổ ấm áp kia tuôn ra nhanh chóng, nhưng cùng với những động tác chậm rãi của Giang Nguyên, nó cũng dần trở nên chậm rãi hơn, bắt đầu thông thả vận thành theo quỹ đạo tương ứng, không có bất kỳ cảm giác hỗn loạn nào xuất hiện.

Trải qua khoảng lắng đọng của Lộc hí khiến cho cổ khí tức ấm áp kia trở nên vững chắc và ổn định. Tiếp theo hẳn lại bắt đầu Hùng hí, cùng với những động tác lăn lộn trên mặt đất của Giang Nguyên, làm ra những động tác nặng nề kỳ diệu nhưng trầm dày, cổ khí ấm áp đang vận hành trong cơ thể kia cũng trở nên trầm dày và dần ngưng kết lại.

Sau đó cùng với Vượn Hí khiến nó trở nên mất động và kỳ dị... Cuối cùng cổ khí ấm áp mất động kia lại trở về sự ưu nhã và trầm tĩnh của Hạc hí.

Tập xong một lượt Ngũ Cầm Hí, mồ hôi trên người Giang Nguyên khô rồi ướt, ướt rồi lại khô... trên người có cảm giác dính dính khó chịu.

Cảm giác mồ hôi dính dính toàn thân này dĩ nhiên khiến cho Giang Nguyên tương đối không thoải mái, nhưng Giang Nguyên cũng cảm thấy toàn thân sảng khoái chưa từng có. Cảm giác ấm áp kia khiến hẳn cảm thấy mình vẫn chưa dùng hết sức.

Đúng lúc Giang Nguyên đang cảm thấy hết sức nghi hoặc vì cảm giác đặc biệt của ngày hôm nay, đột nhiên trong đầu lóe lên một dòng tin tức: “Nhận được năng lượng sinh vật đặc biệt. Hấp thụ năng lượng đã xong, mức độ tích lũy năng lượng đệ nhất vĩ của Cửu vĩ là 31%...”

- Á...

Nghe thấy âm thanh chỉ thị này đột nhiên vang lên, Giang Nguyên lập tức sửng sốt. Từ lúc nào lại có việc kiểm năng sinh vật gì đây... Chẳng phải mình luôn dựa vào năng lượng tinh thần ăn cơm gì đó sao? Năng lượng sinh vật là cái quái gì? Như vậy cũng có thể bổ sung năng lượng này sao?

Giang Nguyên sửng sốt mất một lúc. Giờ hẳn mới thoát khỏi mò ra được chút manh mối. Lễ nào luồng khí lưu ấm áp toàn thân khi mình luyện Ngũ Cầm Hí ban này chính là năng lượng sinh vật này sao?

Giang Nguyên nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ có thể là khả năng này thôi. Thứ đồ chơi này rốt cuộc từ đâu đến? Trước đây đâu có, sao hôm nay lại đột nhiên xuất hiện vậy.

Cũng may Giang Nguyên chẳng phải là tên đầu óc không linh hoạt. Hẳn nhanh chóng nhớ ra hai ngày trước, trong lúc ngủ, hẳn đã cùng Tổ sư gia học Ngũ Cầm Hí gì đó.

Nghĩ nát óc, cuối cùng Giang Nguyên mới lục lọi trong trí nhớ mơ hồ nhớ ra hai chữ “Vận khí”. Hình như là hai chữ này.

- Khí pháp Ngũ Cầm Hí?

Giang Nguyên vừa đi về phía phòng khám vừa suy nghĩ. Đây rốt cuộc là gì?

Đợi đến khi hẳn trở về phòng khám, cuối cùng cũng nghĩ thông. Đường như thứ này là phương pháp đặc biệt phụ trợ Ngũ Cầm Hí của mình. Trước đây mình chỉ dùng những động tác trong Ngũ Cầm Hí để rèn luyện xương cốt.

Những giờ dòng khí lưu ấm áp lưu động cùng với những động tác của mình đã giúp cơ bắp và cơ thể của mình tràn đầy năng lượng đặc biệt. Thậm chí Giang Nguyên có thể tin rằng, nếu giờ mình gặp lại Tiền Lập Nguyên kia, hoặc là Tề Lạc Minh, mình tin rằng sẽ đủ sức đấu với đối phương. Cho dù có thể sẽ thua, nhưng chắc chắn sẽ không giống như lần trước, không hề có chút sức phản kháng.

- Chẳng lẽ...

Nghĩ tới đây, trong lòng Giang Nguyên vui mừng như điên. Ngũ Cầm vận khí pháp này chẳng lẽ chính là một phương pháp luyện nội công? Dòng khí lưu âm áp khiến người ta cảm thấy toàn thân tràn đầy năng lượng chính là nội khí?

Giang Nguyên hưng phấn, cuối cùng không nhịn được, đứng trước cửa phòng khám vùng mạnh nắm đấm, hoan hô âm lên khiến ông lão bán đồ ăn sáng bên cạnh liếc mắt sang nhìn. Sau đó ông nở nụ cười để lộ hàm răng bị thiếu mất vài cái, nói với Giang Nguyên:

- Bác sĩ Tiểu Giang... Hôm nay vui vậy, chẳng lẽ không ăn sáng sao?

- A... ăn, đương nhiên ăn chứ ạ... cho cháu một lồng bánh bao nhỏ ạ...

Giang Nguyên cười ha ha. Lúc hắn vuốt bụng mới phát hiện hình như bụng mình đang rất đói. Hắn đột nhiên nhớ đến chuyện sáng qua, vội vàng nói:

- Cho cháu hai lồng...

- Hai lồng?

Ông cụ sững sốt, nhìn chằm chằm Giang Nguyên, sau đó gật đầu, cười ha hả nói:

- Được... Cậu vui vẻ thì phải ăn nhiều một chút. Thanh niên không thể giống ông già như tôi, mỗi bữa chỉ ăn được một chút, phải cố gắng ăn nhiều một chút mới được.

Dứt lời, ông dùng túi đựng hai lồng bánh bao nhỏ đưa cho Giang Nguyên, cười nói:

- Được rồi, hai lồng đây.

TUYỆT PHẨM THIÊN Y

Chương 103: Tỉnh phủ

Trả tiền xong, Giang Nguyên mở cửa, vừa bước lên lầu, vừa bỏ bánh bao vào miệng. Hắn vừa đi lên lầu trên thì đã ăn sạch một lồng bánh bao.

Nhưng một lồng bánh bao này chui vào bụng dường như càng khiến Giang Nguyên cảm thấy đói hơn nữa. Giang Nguyên chẳng thèm tắm rửa gì đó, vội vàng nhét nốt lồng bánh bao đang cầm trong tay vào bụng.

Kết quả hắn nhìn những cái bánh bao nhỏ như đầu ngón tay vơi đi từng cái một, nhưng bụng chỉ miễn cưỡng lấp được một nửa. Lúc này, Giang Nguyên đã hoàn toàn choáng váng.

Ngày hôm qua mình ăn nhiều như vậy mới coi như no được tám mươi phần trăm. Hôm nay ăn hai lồng bánh bao, cũng chỉ no được một nửa sao?!

Giang Nguyên sờ cái đầu đang hơi đau, đứng sững không thể nghĩ thông được. Trước kia buổi sáng mình ăn một lồng bánh bao là đã no rồi, sao hai ngày nay lại ăn tốt như vậy. Giờ mình đã ăn hai lồng bánh bao mà cũng chỉ no được một nửa?

Nhưng lúc này Giang Nguyên cũng chẳng nghĩ nhiều như vậy, thời gian không còn sớm nữa. Hơn nữa người hắn cũng đang dính dấp, phải mau chóng tắm rửa.

Giang Nguyên vừa tắm, vừa cảm thấy khá buồn bực. Hình như mồ hôi hôm nay vô cùng dính dấp. Ngày xưa hắn chỉ cần dùng xà bông xoa một chút rồi kỳ cọ là được rồi. Hôm nay hắn phải dùng xà bông chà hai lượt rồi mới thấy sạch sẽ.

Sau khi tắm rửa xong, Giang Nguyên chỉ cảm thấy bụng mình vẫn còn trống rỗng. Không còn cách nào khác, hắn đành mặc quần áo xuống lầu. Sau khi hắn mở cửa, lại đến chỗ ông cụ mua thêm một lồng bánh bao.

Ông cụ nhìn Giang Nguyên mua đến lồng thứ ba, ánh mắt của ông có chút kỳ lạ nhìn Giang Nguyên, rồi lại nhìn phòng khám, đột nhiên nở nụ cười.

Gần đây Giang Nguyên rất quen với nụ cười đặc biệt này. Nhìn nụ

cười của ông cụ, hẳn đành phải bất đắc dĩ thở dài, cũng thật sự không có tâm tư giải thích. Những chuyện thế này chẳng thể giải thích rõ ràng được. Cho dù là ai cũng không thể tin, người bình thường chỉ có thể ăn một lồng bánh bao là no, hôm nay đột nhiên muốn ăn ba lồng.

Bệnh nhân khám buổi sáng vẫn rất đông. Nhưng cả ba người đều có mặt nên khoảng hơn mười một giờ, bệnh nhân đã được xử lý kha khá. Ba thầy trò thấy bệnh nhân không vào nữa liền chuẩn bị đi ăn trưa.

Lúc này Hồ lão y sư cũng cầm mấy tờ báo mới được giao sáng nay lên xem. Giang Nguyên nhàn rỗi không có việc gì, cũng tiện tay cầm một tờ giở ra xem.

Tờ báo này là Nhật báo Sở Nam. Trên cơ bản đều là những bài viết sáo rỗng. Giang Nguyên lật đến trang thứ hai thì cảm thấy thật sự không có gì thú vị. Hẳn đang định đổi tờ khác thì đột nhiên thấy bên trên có một bài viết liên quan đến quân đội. Bên trên có viết hôm nay quân đội lại thăng một đợt thiếu tướng mới, do lãnh đạo nào đó thụ huân cho những thiếu tướng này, ở phía sau có liệt kê tên của đợt thiếu tướng mới.

- Bạch Ngạn Bân...

Thấy cái tên này, hai mắt Giang Nguyên khẽ giật giật. Hẳn cảm thấy hình như cái tên này quen quen, như đã nghe ở đâu rồi.

Giang Nguyên nhớ lại, một đoạn kí ức hiện lên trong đầu. Sau khi nhìn đoạn kí ức này, trước mắt Giang Nguyên hơi sáng lên. Đúng rồi... mình đã từng nghe đội trưởng nói tới cái tên này. Hơn nữa họ Bạch này tương đối hiếm, cho nên sau khi mình nhìn thấy mới cảm thấy hơi quen quen.

Tết năm ngoái, khi toàn đội tụ tập, đội trưởng đã uống khá nhiều rượu. Đúng lúc ấy vừa hay cũng truy đuổi được tin tức của mục tiêu, nên rất vui vẻ nói. Nếu lần này chúng ta có thể thành công thì sẽ nhanh chóng báo lên với lãnh đạo, coi như cũng không phụ sự chỉ dạy của giáo quan Bạch Ngạn Bân năm đó, lập công cho tổ quốc!

Lúc ấy Giang Nguyên cũng uống khá nhiều rượu nên không chú ý đến cái tên này. Nhưng giờ sau khi hắn nhìn thấy cái tên này, trí nhớ khủng bố kia lập tức lật cái tên này ra từ sâu trong trí nhớ.

Nghĩ tới đây, Giang Nguyên cẩn thận đọc lại đoạn tin tức kia thêm một lần nữa, nhưng trong đó không có thêm tin tức gì khác. Trong đó chỉ có vài tin tức nhắc đến chuyện Bạch Ngạn Bân thăng chức thiếu tướng, không có tư liệu hay giới thiệu nào khác.

Giang Nguyên thở hắt ra, dĩ nhiên cũng biết đây là bình thường. Những tin tức liên quan đến nhân sự của bên quân đội, đặc biệt là của những đơn vị tương đối bí mật, sẽ không có bất cứ tờ báo nào nhắc tới. Lần này do họ được lãnh đạo đích thân thụ phong nên mới được báo chí liệt kê danh sách tướng lĩnh được thăng chức.

Sau khi hắn ghi nhớ kỹ cái tên này, Giang Nguyên nhẹ nhàng đặt tờ báo xuống, rồi hắn lại cầm một tờ báo khác lên tùy tiện lật ra.

Ăn cơm xong, Hồ lão y sư đột nhiên hỏi Giang Nguyên:

- Giang Nguyên... Năm hai con giảng đến bài nào rồi?

Giang Nguyên sửng sốt, sau đó cười cười nói:

- Con vừa giảng xong kỳ hằng chi phủ...

-Ồ... tốc độ khá nhanh đấy nhỉ!

Hồ lão y sư gật đầu, sau đó cười nói:

- Tiết chiều này để thầy giảng cho.

Nghe thấy Hồ lão y sư nói vậy, Giang Nguyên khá tò mò. Sao hôm nay Hồ lão y sư hăng hái vậy, còn đích thân đi giảng bài nữa.

Hồ lão y sư thấy vẻ ngạc nhiên của Giang Nguyên liền cười nói:

- Chiều nay Chủ nhiệm Lý sẽ đến... Con đi cùng Chủ nhiệm Lý một chuyến đi, tiết buổi chiều để thầy dạy!

Thấy Hồ lão y sư nói vậy, Giang Nguyên mới hiểu ra, nhú mày nói:

- Thầy, thầy không đi à?

- Chẳng còn cách nào khác, hôm nay lại trùng hợp như vậy. Dù sao cũng cần có một người đi dạy. Mà bên chỗ Tỉnh trưởng La con buộc phải đi. Thầy đã nói với Chủ nhiệm Lý rồi. Con đến bắt mạch cho Tỉnh trưởng La, nếu như không có gì khác thì cứ uống theo đơn thuốc lần trước là được!

Hồ lão y sư cũng có chút bất đắc dĩ. Bên chỗ Tỉnh trưởng La lần nào cũng phải tiến hành xoa bóp, Giang Nguyên không đi không được. Nếu Giang Nguyên phải đi, vậy thì mình không thể đi.

Còn về chuyện đơn thuốc, Hồ lão y sư cũng biết, thực ra thuốc của mình chỉ có tác dụng bổ trợ. Bằng không nếu thật sự chỉ cần dựa vào thuốc có thể chữa khỏi thì chứng đau lưng của Tỉnh trưởng La đã được mình chữa khỏi từ lâu rồi. Lần này có thể giúp chứng đau lưng của Tỉnh trưởng La chuyển biến tốt đẹp, chủ yếu là nhờ vào xoa bóp của Giang Nguyên. Nếu không có Giang Nguyên xoa bóp, chắc chắn hiệu quả sẽ không rõ rệt được như vậy.

Cho nên Hồ lão y sư đã cân nhắc, nếu hai người chỉ một người đi được, dĩ nhiên Giang Nguyên sẽ đi. Dù sao chuyện đơn thuốc Giang Nguyên cũng khá rành. Cho nên, ông đi hay không không quan trọng. Hơn nữa mấy năm nay ông tạo dựng được mối quan hệ tốt với Tỉnh trưởng La. Có thể nói hai bên rất thân cận, đây là điều không phải chỉ dựa vào một hai lần đến nhà là có thể lôi kéo được.

Giang Nguyên không có ý kiến gì về chuyện này. Dù sao đây cũng không phải là lần đầu tiên. Hắn đã khá quen thuộc với Tỉnh trưởng La rồi. Cho nên thầy có đi hay không đều thế cả.

Nghe thấy hai thầy trò nói chuyện với nhau, Trương Nhạc ngồi đối diện vô cùng hâm mộ. Tuy nhiên anh ta biết, đã không có mũi khoan thì đừng ham ôm nghề làm gổm. Chuyện này anh ta có mong chờ thì cũng không thể nào rơi lên đầu anh ta được.

Xế chiều, Hồ lão y sư đến Đại học Đông Nguyên giảng bài. Hơn hai giờ Chủ nhiệm Lý cũng đến phòng khám đón Giang Nguyên.

Sau khi Giang Nguyên khám xong cho hai bệnh nhân đầu tiên liền

nói với Trương Nhạc rồi bước lên xe của Chủ nhiệm Lý trong ánh mắt hâm mộ của Trương Nhạc.

- Chủ nhiệm Lý.. thật sự cảm ơn chú. Cháu đúng là vô công vẫn nhận lộc.

Giang Nguyên mỉm cười cảm ơn Chủ nhiệm Lý ngồi cạnh.

Dĩ nhiên Chủ nhiệm Lý hiểu Giang Nguyên đang nói gì, lập tức cười cười nói:

- Bác sĩ Tiểu Giang khách sáo rồi, cậu có thể chữa được bệnh cho Tỉnh trưởng, đó đã là công lao lớn rồi. Một chiếc điện thoại nhỏ này, chẳng qua chỉ để tiện liên lạc thôi. Chỉ cần cậu chữa khỏi bệnh cho Tỉnh trưởng, đến lúc đó cậu muốn gì cũng được!

Giang Nguyên mỉm cười, dĩ nhiên hẳn hiểu ý nghĩa câu cuối cùng của Chủ nhiệm Lý. Đó đơn thuần chỉ là khách sáo. Có thể chữa bệnh cho Tỉnh trưởng, dù chỉ là một Phó tỉnh trưởng... nhưng người ta đã để mắt đến cậu, cậu thật sự còn muốn ý thế, dám đưa ra yêu cầu lung tung, như thế là đang tự tìm rắc rối.

Ngồi ở trên xe, Giang Nguyên nhìn cảnh vật bên ngoài, trong lòng cảm thấy nghi hoặc, vì con đường này không phải con đường trước kia.

Tuy nhiên Giang Nguyên cũng không lên tiếng. Rốt cuộc chiếc xe này đi đến đâu không phải chuyện hần nên hỏi, hần chỉ lo việc xoa bóp cho Tỉnh trưởng La thôi.

Xe chạy về phía trước chưa được bao lâu đã dừng lại trước một tòa kiến trúc khổng lồ. Giang Nguyên nhìn hai lượt liền ngây ngẩn cả người, vì trước cổng ra vào có treo vài cái biển cực lớn. Một trong số đó là tấm biển Ủy ban nhân dân tỉnh.

Trực tiếp dẫn mình đến Ủy ban nhân dân tỉnh... Giang Nguyên cười khổ. Hẳn thật sự không ngờ Tỉnh trưởng La này lại sốt ruột như vậy, đang trong giờ làm việc lại vội vàng gọi mình đến đây.

Nhưng dĩ nhiên Giang Nguyên cũng không nói gì, chỉ ngoan ngoan theo Chủ nhiệm Lý đi vào trong tòa nhà làm việc lớn.

Cả đoạn đường này họ cũng gặp khá nhiều người. Tuy Chủ nhiệm Lý chỉ là thư ký của Phó tỉnh trưởng, nhưng những người gặp đều thân cận mang theo chút cung kính chào hỏi Chủ nhiệm Lý. Chủ nhiệm Lý cũng chỉ mỉm cười gật đầu đáp lễ, vô cùng có phong thái của nhà lãnh đạo.

Người trên đường sau khi chào hỏi Chủ nhiệm Lý đều lơ đãng dồn ánh mắt lên người Giang Nguyên, có điều sau khi nhìn Giang Nguyên rồi đều thoáng lộ vẻ kinh ngạc.

Dù sao những người có thể lẫn lộn ở Ủy ban tỉnh, trên cơ bản đều có cặp mắt rất độc. Mặc dù Giang Nguyên đi sau Chủ nhiệm Lý giữ thần thái bình tĩnh tự nhiên, nhưng mọi người liếc mắt thấy chàng thanh niên trước mặt tương đối trẻ, không biết vì sao lại theo Chủ nhiệm Lý xuất hiện ở Ủy ban tỉnh.

Đương nhiên, những người này cũng chỉ hiếu kỳ, không ai nói lung tung, nhưng cũng khiến Giang Nguyên thầm cảm thấy cực kỳ bất đắc dĩ.

Giang Nguyên nhanh chóng cùng Chủ nhiệm Lý đến trước cửa một phòng làm việc, sau đó ông dẫn Giang Nguyên bước vào.

Bên trong là một sảnh nhỏ, có một thanh niên đang ngồi trước bàn làm việc đọc văn kiện gì đó. Sau khi người này thấy Chủ nhiệm Lý và Giang Nguyên bước vào, vội vàng đứng dậy, cười nói:

- Chủ nhiệm Lý đã về ạ

- Ủ... Tiểu Trương, ban nãy không có gì chứ?

Chủ nhiệm Lý mỉm cười với chàng thanh niên này, gật đầu nói.

- Ban nãy Sở trưởng Bạch có đến, giờ đang ở trong...

Tiểu Trương vội vàng đáp.

- Ồ... Sở trưởng Bạch đang ở trong...

Chủ nhiệm Lý gật đầu, sau đó cười nói với Giang Nguyên:

- Bác sĩ Tiểu Giang, đến bên này ngồi một lát đã, Sở trưởng Bạch

Minh Nghĩa của Sở y tế đang ở trong báo cáo công việc với Tỉnh trưởng La ...

- Được!

Giang Nguyên vội vàng gật đầu, sau đó liền ngồi xuống ghế salon bên cạnh. Dĩ nhiên hẳn hiểu ban này Chủ nhiệm Lý cố tình nói cho hẳn biết rõ người đó là ai.

Đây chính là lão đại của hệ thống y tế toàn tỉnh. Nói cách khác là lão đại quản lý đám Giang Nguyên, chứ không giống như các tỉnh trưởng, sở trưởng nào đó...

TUYỆT PHẨM THIÊN Y

Chương 104: Chứng bệnh mới của lãnh đạo

Nghe thấy Chủ nhiệm Lý cố ý nhắc nhở, Giang Nguyên cũng rõ. Lão đại của hệ thống y tế đang ở trong báo cáo công việc với lãnh đạo. Một tên lâu la nhỏ bé như hẳn dù tới chữa bệnh cho lãnh đạo, nhưng dù sao cũng nằm trong quản hạt của người ta. Đợi lát nữa nếu thấy đối phương ra ngoài, tiểu lâu la hẳn đây dù thể nào cũng phải tỏ thái độ tương đối khiêm nhường. Đây cũng chính là lý do Chủ nhiệm Lý cố ý chỉ điểm cho hẳn ai ở bên trong.

Dĩ nhiên Chủ nhiệm Lý có ý tốt. Tuy Giang Nguyên không lăn lộn chốn quan trường, nhưng lão đại chủ quản trước mặt, cho dù đối phương không nhận ra cậu, cũng chưa chắc sẽ không chú ý đến cậu, cậu vẫn nên tỏ vẻ thân cận một chút, tiện thể cũng lộ mặt ra.

Lúc này Tiểu Trương đứng bên cạnh rất tinh ý bưng đến cho Giang Nguyên một ly trà. Người này được Chủ nhiệm Lý chiếu cố như vậy, dĩ nhiên không phải người bình thường.

Họ không phải đợi lâu lắm, có người nhanh chóng đẩy cửa bước ra. Chủ nhiệm Lý liền đứng dậy cười bước đến, bắt tay với Sở trưởng Bạch.

- A... Chủ nhiệm Lý, ban này tới không thấy anh... Tôi còn nói lão Bạch tới tới mà anh chẳng chịu lộ diện đây...

Sở trưởng Bạch khoảng năm mươi tuổi, là một quan lớn cấp sở có thực quyền. Nhưng ông gặp Chủ nhiệm Lý vẫn rất khách khí.

Lúc này Chủ nhiệm Lý cũng nhiệt tình nói:

- Xin lỗi Sở trưởng Bạch, ban này ra ngoài có chút việc, không thể đích thân tiếp đãi, thật sự xin lỗi.

Lúc này dĩ nhiên Giang Nguyên không thể cứ ngồi ở đó nữa mà đã sớm đứng dậy, mỉm cười đứng cạnh. Cho dù Chủ nhiệm Lý có giới thiệu hay không, hắn vẫn phải làm như vậy, nếu không hắn sẽ thật sự để lại ấn tượng không tốt với lão đại chủ quản này. Hắn thì không sao, nhưng sợ sẽ đem đến ảnh hưởng không tốt cho Hồ lão.

Sở trưởng Bạch kia dĩ nhiên cũng chú ý đến Giang Nguyên đứng sau lưng Chủ nhiệm Lý. Ông nhìn hai lần thì thấy là một thằng nhóc cực kỳ trẻ tuổi nên cũng chú ý nhiều hơn một chút. Dù sao nhìn bộ dạng cũng biết là do Chủ nhiệm Lý dẫn đến. Tên nhóc này có thể khiến Chủ nhiệm Lý đích thân dẫn đến gặp Tỉnh trưởng La, dĩ nhiên cũng không phải nhân vật đơn giản.

- Sở trưởng Bạch... Để tôi giới thiệu một chút. Vị này là nhân tài ưu tú mới nổi trong hệ thống các anh đây...

Lúc này dĩ nhiên Chủ nhiệm Lý cũng vui vẻ tặng cho Giang Nguyên một nhân tình, thể hiện một chút với Giang Nguyên.

Lúc này Giang Nguyên cũng bất đắc dĩ, hắn thật sự không có chút ý định muốn chào hỏi vị lão đại chủ quản này. Nhưng Chủ nhiệm Lý người ta đã nhiệt tình giới thiệu. Dĩ nhiên hắn cũng phải vội vàng bước đến.

Nghe Chủ nhiệm Lý giới thiệu, hai mắt Sở trưởng Bạch lóe lên, thật không ngờ người này là cấp dưới của mình.

- Vị này là Giang Nguyên đệ tử của y sư Hồ Khánh Nguyên... Là một thanh niên rất có tiền đồ. Lần này thất lưng bị đau của Tỉnh trưởng đã có chuyển biến rất tốt, hơn một nửa công lao là của

Giang Nguyên đấy...

Lời đánh giá này của Chủ nhiệm Lý cũng không quá, Sở trưởng Bạch cũng nghe được ý tứ trong đó. Ông lập tức nở nụ cười thưởng thức. Hơn nữa ông cũng từng nghe nói đến tên Giang Nguyên. Lần này trong tỉnh mở một hội thảo nghiên cứu Trung y, tên tuổi của thằng nhóc này cũng khá nổi.

Lúc này dĩ nhiên Giang Nguyên cũng phải nể mặt người ta, liền hơi cúi người đưa tay sang, mỉm cười nói:

- Chào Sở trưởng ạ!

- Xin chào xin chào... thằng nhóc không tệ nhỉ, theo Hồ lão có tiền đồ lắm đấy...

Sở trưởng Bạch bắt tay Giang Nguyên, mỉm cười nói:

- Tiểu Giang hả. Lần này cậu nổi tiếng trong giới Trung y chúng ta rồi đấy, cố gắng nhé... Tôi mong chờ biểu hiện của cậu trong Thi đấu truyền thừa Trung y đấy!

- Cảm ơn lãnh đạo quan tâm, chắc chắn tôi sẽ không phụ sự kỳ vọng của lãnh đạo...

Gặp người nói tiếng người, gặp ma nói tiếng ma, mấy năm nay nhân vật gì Giang Nguyên cũng đã gặp, dĩ nhiên ứng đối rất tốt.

Lúc này Chủ nhiệm Lý đứng bên nhìn Giang Nguyên, cũng âm thầm gật đầu. Bác sĩ Tiểu Giang này tuy tuổi còn trẻ, nhưng đối nhân xử thế lão luyện, đối mặt với lãnh đạo không kiêu ngạo không tự ti, lời nói tự nhiên, quả nhiên là tiền đồ vô lượng.

Sau khi tiễn Sở trưởng Bạch đi, Chủ nhiệm Lý mới dẫn Giang Nguyên đến phòng làm việc của Tỉnh trưởng La.

- A... Tiểu Giang tới rồi đấy hả, ngồi ngồi... đợi tôi xem xong văn kiện này nhé...

Đối diện Giang Nguyên, Tỉnh trưởng La chẳng hề ra vẻ. Sau khi ông cười với Giang Nguyên liền ra hiệu bảo Giang Nguyên ngồi xuống, sau đó tiếp tục xem văn kiện của mình.

Dĩ nhiên Giang Nguyên không gấp. Hắn ngồi xuống sofa bên cạnh, tùy tiện nhìn phòng làm việc của Tỉnh trưởng.

Hắn không phải chờ quá lâu, Tỉnh trưởng La đã mỉm cười đi đến, ngồi xuống bên cạnh Giang Nguyên, cười nói:

- Bác sĩ Tiểu Giang đợi lâu không...

- Đâu có, Tỉnh trưởng một ngày xử lý trăm công nghìn việc, cháu chờ một chút có là gì...

Giang Nguyên khẽ mỉm cười nói.

- Được, hôm nay Hồ lão có việc, nếu vậy đành phải phiền bác sĩ Tiểu Giang rồi...

Khi ở phòng làm việc của Tỉnh trưởng La, dĩ nhiên không thể trì hoãn quá nhiều thời gian nên ông cũng không nói quá nhiều lời khách sáo, lập tức đưa tay ra.

Giang Nguyên mỉm cười, sau đó lấy túi nhỏ tùy thân ra, đặt chiếc gối chẩn mạch lên giữa chiếc bàn nhỏ, sau đó bắt mạch cho Tỉnh trưởng La.

Trước đây đều do thầy bắt mạch cho Tỉnh trưởng La, đây là lần đầu tiên Giang Nguyên bắt mạch cho nên không dám chậm trễ. Sau khi hắn bình tâm tĩnh khí cẩn thận điều chỉnh lại hơi thở của mình liền bắt mạch cho Tỉnh trưởng La.

Có điều hắn vừa bắt mạch được nửa phút thì phát hiện mạch tượng của Tỉnh trưởng La không đều. Hắn lập tức chau mày, sau đó mỉm cười nói với Tỉnh trưởng La:

- Tỉnh trưởng cho cháu xem thử đầu lưỡi ạ!

Tỉnh trưởng La thấy Giang Nguyên hơi nhúu mày tâm tình vốn thoải mái hơi căng thẳng lại. Tuy Giang Nguyên chỉ là học trò của Hồ lão y sư, nhưng dĩ nhiên Tỉnh trưởng La biết bản lĩnh của học trò này gần như không kém thầy, cho nên ông lập tức lè đầu lưỡi ra.

- Bựa lưỡi ửng đỏ, đầu lưỡi đỏ... Mạch không đều, đây là hiện

tượng tâm hỏa bị viêm...

Giang Nguyên nhìn thoáng qua liền gật đầu, sau đó cười nói:

- Có thể do gần đây công việc Tỉnh trưởng bận rộn, sự vụ nhiều, buổi tối cũng không ngủ ngon giấc!

- A... đúng, bác sĩ Tiểu Giang có thể nhìn ra được chuyện này sao?

Sau khi nghe Giang Nguyên nói xong, Tỉnh trưởng La sững sốt, trong mắt lóe lên tia kinh ngạc, vội vã cười nói:

- Cậu xem thử xem còn vấn đề gì khác không?

Giang Nguyên mỉm cười, nói:

- Chủ yếu có thể là trong lòng Tỉnh trưởng có nhiều chuyện phiền muộn, dẫn đến tâm hỏa vị viêm, đêm phiền nhiễu khó ngủ... Vết thương cũ ở lưng đã tốt hơn nhiều... Đợi chút nữa cháu tăng thêm chút thuốc điều trị, chứng mất ngủ sẽ được cải thiện nhiều. Nhưng còn về mặt cảm xúc thì phải do Tỉnh trưởng chú tâm điều chỉnh thôi.

- Được được... Không ngờ bác sĩ Tiểu Giang chữa trị ngoại thương giỏi, khoa nội cũng được chân truyền của Hồ lão.

Trong lòng Tỉnh trưởng La thật sự rất tán dương, cậu nhóc này chỉ dựa vào bắt mạch có thể nhận ra gần đây cảm xúc của mình không tốt, thậm chí là mất ngủ. Đúng là không đơn giản.

Giang Nguyên cũng không kéo dài thời gian, liền cầm bút giấy xẹt xẹt viết ra đơn thuốc. Chưa đến nửa phút sau, đơn thuốc đã được kê xong, giao cho Chủ nhiệm Lý ngồi bên cạnh sau đó cười nói với Tỉnh trưởng La:

- Đơn thuốc này có hiệu quả thông kinh hoạt lạc chữa trị đau lưng, cũng có tác dụng giảm phiền não trong lòng. Tỉnh trưởng La uống ba thang, chứng mất ngủ chắc chắn sẽ được cải thiện nhiều, đến lúc đó cháu sẽ khám lại cho Tỉnh trưởng!

- Được được, làm phiền bác sĩ Tiểu Giang rồi...

Tỉnh trưởng La đã đặt Giang Nguyên và Hồ lão y sư ngang hàng rồi. Một thanh niên có thể chữa được vết thương cũ của ông, hơn nữa nội khoa cũng lợi hại. Trước bản lĩnh như vậy, tuổi tác thực sự chẳng là gì cả.

- Ở đây có chỗ nào yên tĩnh không ạ? Cháu xoa bóp cho Tỉnh trưởng thêm lần nữa nhé?

Giang Nguyên mỉm cười nói.

- Có... đến phòng nghỉ của tôi nhé...

Tỉnh trưởng La mỉm cười đứng dậy. Vốn hôm nay ông muốn Giang Nguyên đến là để tiếp tục xoa bóp cho ông, cho nên dĩ nhiên đã có sắp xếp trước.

Giang Nguyên đi theo Tỉnh trưởng La vào phòng nghỉ. Hẳn biết những lão đại cấp bậc thế này trong phòng làm việc đều sẽ có nơi như thế. Nhưng hẳn không ngờ nơi này lại xa hoa đến vậy.

Bên trong cũng có một gian phòng, bên ngoài giống như một phòng khách nhỏ, chỉ có thêm một cái ghế xoa bóp tương đối cao cấp. Bên trong là một căn phòng rất lớn, ngoại trừ những thiết bị thường dùng như TV, còn có một phòng vệ sinh với thiết bị xa hoa.

Tỉnh trưởng La ở phòng trong thay một bộ quần áo rộng, sau đó mới mời Giang Nguyên vào. Ông nằm lên giường, nhìn Giang Nguyên cười nói:

- Như vậy thế nào?

Giang Nguyên cười cười gật đầu nói:

- Được rồi ạ...

Giang Nguyên lập tức đến phòng vệ sinh rửa sạch tay rồi bắt đầu xoa bóp cho Tỉnh trưởng La.

Giờ Giang Nguyên đã nắm rất rõ tình hình của Tỉnh trưởng La nên không cần phải kiểm tra thêm nữa. Hắn trực tiếp đưa tay ấn lên chỗ vết thương cũ kia rồi bắt đầu nhẹ nhàng xoa bóp.

Cùng với những ngón tay linh hoạt của Giang Nguyên bắt đầu kích thích những cơ thịt chỗ sống lưng Tỉnh trưởng La. Về mặt Tỉnh trưởng La cũng bắt đầu lộ nét sáng khoái. Hiện tại Tỉnh trưởng La tương đối mong chờ lần xoa bóp mỗi tuần một lần này. Giang Nguyên xoa bóp không chỉ giúp thả lỏng ông bớt đau nhức, mà khi xoa bóp còn cực kỳ sáng khoái. Hơn nữa sau mỗi lần xoa bóp xong ông cảm thấy tinh thần vô cùng phấn chấn.

Nếu không phải Giang Nguyên nói mỗi tuần xoa bóp một lần là được, thậm chí ông muốn mỗi tuần nên xoa bóp vài lần.

Lần này, dưới thủ pháp của Giang Nguyên, Tỉnh trưởng La bắt đầu rên hừ hừ. Chủ nhiệm Lý ngồi bên nở nụ cười mỉm. Giờ ông đã quen với biểu cảm này của ông chủ luôn luôn nghiêm túc của mình.

Ông biết bây giờ ông chủ đang sáng khoái muốn chết. Đây là cảm giác vừa đau đớn vừa sung sướng.

Lúc này những ngón tay của Giang Nguyên dần cảm thấy hơi tổn sức khiến hắn không khỏi khẽ nhíu mày. Sau đó hắn bắt đầu dùng thêm sức.

Có điều khi hắn bắt đầu dùng sức liền cảm thấy chỗ khí hải ở bụng dưới có một cỗ nhiệt lờ mờ dâng lên. Dòng khí ấm áp lờ mờ từ bụng dưới nhanh chóng dâng lên, sau đó thuận theo thái âm phế kinh của hai cánh tay nổi thẳng đến ngón tay Giang Nguyên.

Trong lòng Giang Nguyên hơi khựng lại, cảm nhận dòng nhiệt lưu khiến người ta cực kỳ dễ chịu này nhưng tay vẫn không hề dừng lại. Sau đó hắn nhanh chóng cảm thấy, ngón tay vốn hơi mỏi của mình lúc này dưới dòng nhiệt lưu, cảm giác nhức mỏi nhanh chóng biến mất, hơn nữa còn trở nên vô cùng nhẹ nhàng.

Thậm chí ngay cả những cơ thịt hơi cứng ngắc của Tỉnh trưởng La dưới tay Giang Nguyên, giờ dưới sức mạnh của ngón tay dường như cũng không quá khó kích thích.

Giang Nguyên chậm rãi thở hắt ra, thật không ngờ luồng nội khí này của mình lại có tác dụng như vậy. Khuôn mặt hắn cũng lập tức dần thả lỏng.

Có điều, khi về mặt Giang Nguyên bắt đầu dần thả lỏng, trên khuôn mặt của Tỉnh trưởng La lại bắt đầu lộ ra vẻ quái dị.

TUYỆT PHẨM THIÊN Y

Chương 105: Nội khí công hiệu mạnh mẽ

- Học học học...

Giang Nguyên cứ chậm chậm ấn rồi ấn, đột nhiên nghe thấy hơi thở của Tỉnh trưởng La đột nhiên trở nên hỗn hển.

Lúc đầu Giang Nguyên cũng không để ý, chỉ cảm thấy hơi kỳ quái. Mình chưa dùng quá nhiều sức, sao Tỉnh trưởng La đã không chịu nổi rồi? Theo lý thuyết đã qua hai ba lần xoa bóp rồi, giờ đáng lẽ có thể chịu được lực lớn hơn mới phải.

Có điều tay Giang Nguyên vẫn không dừng lại, ngón tay và bàn tay vẫn tiếp tục xoa bóp chỗ vết thương cũ ở thắt lưng.

Cùng với thủ pháp của Giang Nguyên, tiếng thở hỗn hển của Tỉnh trưởng La càng lúc càng thô, thậm chí đôi lúc còn bắt đầu hít hơi lạnh.

Lúc này Chủ nhiệm Lý ở bên cũng phát hiện có gì đó không bình thường, bởi vì ông luôn chú ý đến vẻ mặt của ông chủ nhà mình. Lúc này vẻ mặt của ông chủ tương đối quái dị, giống như đang vô cùng đau đớn, nhưng hết lần này đến lần khác ông ấy không hề lên tiếng, chỉ miễn cưỡng chịu đựng, thỉnh thoảng còn thở gấp, lúc thì hít hơi lạnh. Đường như trước kia không thấy ông chủ đau đớn như vậy.

Chủ nhiệm Lý nhìn một lúc liền thấy chắc chắn không đúng, lập tức nhỏ giọng nói:

- Bác sĩ Tiểu Giang, có phải thủ pháp nên nhẹ hơn một chút không...

Lúc này Giang Nguyên cũng cảm thấy hơi quái dị. Hắn cảm thấy độ đàn hồi cơ thịt phần lưng của Tỉnh trưởng La quá nghiêm

trọng. Thông thường chỉ người quá căng thẳng mới như vậy. Có điều thủ pháp của mình hiện tại mới chỉ dùng một nửa sức của trước đây, sao lại có phản ứng mãnh liệt như vậy?

Đang lúc hần định giảm bớt lực độ, Tỉnh trưởng La hít sâu một hơi lạnh, nói:

- Sịt... sịt... Bác... bác sĩ... Giang, đừng dừng lại... rất tốt... rất... tốt... tôi chịu được!

Nghe Tỉnh trưởng La nói vậy, mặc dù Giang Nguyên thấy hơi quái lạ, nhưng vẫn tiếp tục.

Đợi sau khi hần giúp các cơ lưng cứng ngắc của Tỉnh trưởng La thả lỏng hoàn toàn thì mới dừng tay. Hoàn thành xong bài xoa bóp hôm nay, những cảm giác quái lạ trong lòng Giang Nguyên vẫn dày đặc, bởi vì hần thấy hình như hôm nay hần chỉ dùng một nửa sức lực trước đây để thả lỏng cơ lưng của Tỉnh trưởng La. Hơn nữa thời gian hình như cũng ngắn hơn trước đây 1/3.

Lúc này Tỉnh trưởng La vẻ mặt vô cùng sáng khoái ngồi dậy, nhận chiếc khăn Chủ nhiệm Lý đưa sang. Sau khi ông lau mặt xong liền nhìn Giang Nguyên thở hổn hển cười nói:

- Bác sĩ Tiểu Giang... thủ pháp này của cậu đúng là càng ngày càng giỏi. Hôm nay tôi được cậu xoa bóp thoải mái lắm. Cảm giác nơi nào được cậu xoa bóp đều nóng hừng hực. Thắt lưng của tôi cảm thấy khỏi hẳn luôn rồi, còn thoải mái hơn mấy lần trước sau khi cậu làm thả lỏng xương cốt.

- Á...

Nghe Tỉnh trưởng La nói vậy, Giang Nguyên cũng sửng sốt. Thủ pháp của mình vẫn là thủ pháp trước kia mà. Thả lỏng xương cốt là bước cuối cùng. Chỉ khi thả lỏng xương cốt xong giúp đốt sống lưng được kéo lỏng, mới có thể hoàn toàn giảm bớt đau đớn của xương cốt và thần kinh. Sao giờ đã cảm thấy tốt đến vậy chứ?

Tuy trong lòng Giang Nguyên thấy kỳ lạ nhưng cũng không thể hiện ra ngoài. Hần chỉ khẽ cười nói:

- Nào... Tỉnh trưởng, xương cốt vẫn phải thả lỏng, để cháu giúp

chú xoa một chút.

- Được...

Nghe vậy, Tỉnh trưởng La phấn chấn tinh thần, nhảy từ trên giường xuống, khiến Chủ nhiệm Lý đứng bên vội vàng kêu lên:

- Ối ối... Tỉnh trưởng, chậm một chút, chậm một chút...

- Haha... Cái lưng này của tôi sau khi được bác sĩ Tiểu Giang xoa bóp, cảm thấy rất có lực...

Tỉnh trưởng La cảm thấy rất kinh ngạc vì bây giờ mình đã có thể lập tức nhảy từ trên giường xuống. Ban nãy ông chỉ cảm thấy lưng của mình hình như có cảm giác rất đặc biệt, giống như lúc mình còn thanh niên vậy, cho nên ông vô cùng hăng hái, tùy tiện nhảy một cái. Ai ngờ, sau khi nhảy xuống chẳng hề có việc gì, ngay cả bản thân ông cũng giật nảy mình.

Giang Nguyên cũng bị động tác của Tỉnh trưởng La làm cho giật mình. Lưng của Tỉnh trưởng La sao có thể nhảy như vậy được, đừng để chút nữa lại bị vẹo lưng đấy.

Nhưng Giang Nguyên thấy động tác của Tỉnh trưởng La lúc này vẫn rất lưu loát. Về mặt của hắn vô cùng quái dị, sau đó cười đứng dậy, đứng sau lưng Tỉnh trưởng La, đưa tay dùng lực sờ phần lưng của Tỉnh trưởng La.

Hắn vừa sờ một cái mới phát hiện, ban nãy sau khi Tỉnh trưởng La nhảy một cái, cơ phần lưng này đã được kéo giãn hơn nhiều, hoàn toàn không giống với cơ thắt lưng có vết thương cũ.

- Ồ...

Trong lòng Giang Nguyên thầm kêu lên. Ban nãy trước khi mình động thủ xoa bóp, cơ thắt lưng này hơn phân nửa vẫn bị cứng nhắc sao giờ đột nhiên co giãn tốt như vậy.

Nhưng Giang Nguyên cũng không thể hiện ra ngoài, lại đưa tay sờ cột sống lưng. Hắn phát hiện cột sống lưng vẫn chưa được tiến thành thả lỏng xương cốt nhưng đã tự thả lỏng được một ít, tuy không nhiều nhưng vẫn có thể cảm nhận thấy được.

Giang Nguyên thầm thở hắt ra, đột nhiên nhớ ra ban nãy Tỉnh trưởng La nói những nơi mình xoa bóp đều nóng hừng hực, trước kia không hề có cảm giác như vậy, lẽ nào là do nội khí kia của mình?

Suy nghĩ này vừa thoáng qua, trong lòng Giang Nguyên mừng thầm, chuyện này chỉ có thể giải thích như vậy. Hắn không thể ngờ nội khí Ngũ Cầm vận khí pháp mình vừa luyện ra lại có hiệu quả như vậy.

Giang Nguyên cũng không lên tiếng, chỉ cười nói:

- Xem ra tốc độ hồi phục của Tỉnh trưởng bây giờ càng ngày càng tốt. Cứ thế này, chỉ vài lần nữa là có thể khỏi hẳn rồi...

- Thật sao?

Đây là lần đầu tiên Tỉnh trưởng La nghe thấy Giang Nguyên xác định lượng của mình có thể chữa khỏi hẳn. Ông lập tức vui mừng nói.

Giang Nguyên gật đầu nói:

- Đúng ạ... kết hợp với thuốc của thầy cháu, nhiều nhất thêm ba bốn lần nữa là có thể khỏi hẳn.

- Được được được... vậy thì tốt quá rồi!

Tỉnh trưởng La mặt mày hừng phấn, chứng bệnh mấy chục năm nay cuối cùng cũng có thể khỏi hoàn toàn, thật sự đáng vui mừng.

- Chúc mừng tỉnh trưởng...

Nhìn thấy vẻ vui mừng của ông chủ nhà mình, Chủ nhiệm Lý đứng bên vôi vàng chúc mừng.

- Đúng là nhờ có bác sĩ Tiểu Giang... Đúng rồi, cả Hồ lão nữa, hai người đúng là cực khổ rồi...

Lúc này Tỉnh trưởng La nhìn Giang Nguyên, thật lòng nói lời cảm ơn.

Giang Nguyên cười cười nói:

- Tỉnh trưởng không cần phải gấp gáp... nào, để cháu thả lỏng xương cốt cho Tỉnh trưởng...

- Được, được...

Lúc này Tỉnh trưởng La rất tin tưởng Giang Nguyên, vội vàng tự động quay lưng mình lại để Giang Nguyên thả lỏng xương cốt cho ông.

Giang Nguyên đi lên trước, lật cánh tay Tỉnh trưởng La ra sau, bảo Tỉnh trưởng La quay ngược lưng lại, dùng sức giật hai cái, nghe thấy chỗ lưng Tỉnh trưởng La vang lên hai tiếng “rắc rắc”, hẳn liền mỉm cười, thả tay Tỉnh trưởng La ra, nhận khăn lông Chủ nhiệm Lý đưa qua lau tay, cười nói:

- Được rồi... Hôm nay cũng tạm được rồi. Tỉnh trưởng cứ yên tâm uống thuốc là được!

Tỉnh trưởng La vận lưng, vui mừng gật đầu nói:

- Được, chắc chắn tôi sẽ tuân theo lời dặn của bác sĩ Tiểu Giang, uống thuốc đúng giờ... Haha!

Nói tới đây, Tỉnh trưởng La liền nhìn Chủ nhiệm Lý:

- Thiện Trường... Cậu mời bác sĩ Tiểu Giang qua văn phòng ngồi một chút, tôi thay đồ rồi ra ngay!

Giang Nguyên vội vàng cười nói:

- Tỉnh trưởng, không cần ạ... Không có việc gì thì cháu về trước, không quấy rầy công việc của chú!

Tỉnh trưởng La mỉm cười nói với Giang Nguyên:

- Bác sĩ Tiểu Giang, đừng vội, tôi vẫn còn chút chuyện muốn nói với cậu.

Nghe Tỉnh trưởng La nói vậy Giang Nguyên có chút sửng sốt, sau đó liền gật đầu cười nói:

- Được rồi, cháu ở ngoài đợi Tỉnh trưởng...

Giang Nguyên cùng Chủ nhiệm Lý ngồi lên ghế sofa bên ngoài. Chủ nhiệm Lý đích thân rót trà cho Giang Nguyên, sau đó cùng Giang Nguyên trò chuyện, có điều thái độ của ông đã thân cận hơn nhiều.

Không lâu sau, Tỉnh trưởng La thay quần áo xong bước ra, tinh thần vô cùng sảng khoái ngồi xuống bên cạnh Giang Nguyên. Ông nhận ly trà Chủ nhiệm Lý đưa sang, hài long uống hai ngụm xong, mới cười nói với Giang Nguyên:

- Bác sĩ Tiểu Giang... Thủ pháp này của cậu thật sự vô cùng kỳ diệu. Đặc biệt là hôm nay, cảm thấy rất tốt. Chỉ trong một tháng ngắn ngủi đã có thể chữa khỏi vết thương cũ này củ tôi, đúng là thần y!

Giang Nguyên nhìn vẻ mặt vừa cảm thán lại vô cùng tán thưởng của Tỉnh trưởng La, mỉm cười nói:

- Tỉnh trưởng có thể khỏe mạnh chủ yếu cũng là nhờ nền tảng thể lực tốt. Nếu nền tảng không tốt, bác sĩ chúng cháu có bản lĩnh lớn đến mấy cũng chẳng làm được gì!

- Haha... bác sĩ Tiểu Giang đúng là biết nói chuyện. Sức khỏe của tôi tôi tự biết, nếu không cũng không đến nỗi khám nhiều bác sĩ đến thế rồi vẫn không khỏe. Nếu không gặp được bác sĩ Tiểu Giang, làm sao có thể sống những ngày thoải mái như bây giờ!

Tỉnh trưởng La vừa nói vừa cảm thán.

- Tỉnh trưởng quá khen, quá khen...

Mặc dù Giang Nguyên có chút đắc ý vì những lời tán dương của một lão đại cấp Phó tỉnh này, nhưng Giang Nguyên vẫn không chế cực tốt, trên mặt không có quá nhiều vẻ tự đắc, vẫn chỉ mỉm cười như trước.

Tỉnh trưởng La nhìn thấy vẻ mặt mỉm cười không kiêu ngạo không siểm nịnh của Giang Nguyên, âm thầm gật đầu, trong lòng hoàn toàn yên lòng. Sau đó ông lại nhấp hai ngụm trà, ánh mắt nghiêm túc, nhìn Giang Nguyên nói:

- Bác sĩ Tiểu Giang, có một chuyện tôi muốn thỉnh giáo cậu!

Giang Nguyên thấy Tỉnh trưởng La đột nhiên nghiêm túc, ánh mắt cũng nghiêm túc. Hắn biết Tỉnh trưởng La thật sự có chuyện muốn thỉnh giáo mình, lập tức gật đầu nói:

- Thỉnh giáo thì không dám, Tỉnh trưởng có chuyện gì cứ nói ạ, nếu Giang Nguyên có thể giải đáp chắc chắn sẽ không giấu diếm!

Tỉnh trưởng La hài lòng gật đầu trước thái độ của Giang Nguyên. Chàng thanh niên này không hề ỷ công kiêu ngạo, đúng là không tệ.

- Vấn đề này tôi đã từng hỏi vài bác sĩ già.

Nói tới đây, Tỉnh trưởng La liếc nhìn Giang Nguyên một cái:

- Trong đó có cả Hồ lão!

- Ồ?!

Giang Nguyên hơi nhú mào, nhìn Tỉnh trưởng La nói:

- Không biết là vấn đề gì à?

- Là như thế này... Tôi có một người bạn già, nhỏ hơn tôi vài tuổi, nhưng có một căn bệnh cũ, cũng từng khám nhiều bác sĩ, cũng khám rất nhiều bác sĩ trung y già, còn cả những giáo sư chuyên gia tây y, nhưng vẫn không hiệu quả...

Nói tới đây, Tỉnh trưởng La hơi dừng lại, nhìn Giang Nguyên nói:

- Sở dĩ tôi thấy bác sĩ Tiểu Giang không giống những bác sĩ bình thường, dường như có những phương pháp đặc biệt, cho nên muốn thỉnh giáo cậu, xem cậu có cách gì không!

Giang Nguyên thấy Tỉnh trưởng La cẩn thận như vậy cũng hơi nhú mào, sau đó nói:

- Tỉnh trưởng cứ nói ạ.

- Năm nay cậu ta năm mươi ba tuổi, cũng bị bệnh về thắt lưng...

Nhưng lưng đau không phải vấn đề chính...

Tỉnh trưởng La nói đến đây, giọng nói thấp đi nhiều.

Chủ nhiệm Lý ngồi bên cũng đang lắng nghe, nhưng nghe đến đây, sắc mặt khê biến. Sau đó ông hơi quay đầu nhìn ra cửa, giống như vấn đề của Tỉnh trưởng La không thể để người khác nghe thấy vậy.

TUYỆT PHẨM THIÊN Y

Chương 106: Công năng cường dương gặp trở ngại

- Công năng cường dương gặp trở ngại?

Giang Nguyên nghe thấy Tỉnh trưởng La nhỏ giọng giải thích xong, hần hơi nhú mày, trầm giọng nói. Hơn nữa đồng thời những tư liệu liên quan liền xuất hiện trong đầu hắn. Tên chứng bệnh Giang Nguyên vừa nói chính là tên bệnh Tây y, còn trong trung y chứng bệnh này được gọi là “bệnh liệt dương”. Đây thực sự là một vấn đề nan giải trong Trung y.

- A... đúng, vị giáo sư đó nói là bệnh này!

Tỉnh trưởng La dường như không quen với cái tên này lắm, nhưng vừa nghe Giang Nguyên nói ra liền vỗ mạnh đùi, hưng phấn nói.

- Tình trạng đó xảy ra khoảng bao lâu rồi? Là hoàn toàn không thể cương được? Hay cương không đủ cứng?

Giang Nguyên hơi trầm ngâm, sau đó liên tiếp hỏi.

- Cái này... có lẽ là hoàn toàn không thể cương cứng...

Tỉnh trưởng La thoáng chần chờ, sau đó liền nói.

Giang Nguyên nhìn Tỉnh trưởng La, lúc này trong lòng cũng khá hiểu kỳ. Đây hẳn không phải bản thân Tỉnh trưởng La, nhưng khi ông nhắc đến lại kiêng kỵ như vậy, ngay cả Chủ nhiệm Lý ngồi

cạnh cũng căng thẳng cẩn thận. Trong lòng Giang Nguyên nghi ngờ, rốt cuộc người này là ai mà khiến họ phải cẩn thận như vậy.

Có điều đây cũng là chuyện bình thường. Chuyện như vậy, chẳng người đàn ông nào muốn người khác biết. Tuy là đang hỏi giúp người ta thì cũng phải cẩn thận để ý. Nhưng nói thế này thì làm sao có thể làm rõ tình hình được?

Giang Nguyên khẽ thở dài, sau đó nói:

- Giờ chẳng phải có Viagra sao? Thứ này có lẽ có công dụng với chứng trở ngại công năng cương dương...

- Cái đó thì cũng không rõ lắm, nhưng dù sao thì vẫn không được...

Tỉnh trưởng La vô cùng chắc chắn nói.

Nói tới đây, Giang Nguyên cười khỏ. Hắn bất đắc dĩ nói:

- Tỉnh trưởng, cái này hơi phiền phức... Nếu không gặp được người bệnh, cháu không thể nào xác định được tình hình như thế nào!

Tỉnh trưởng La nhìn thấy vẻ mặt đầy tự tin nhưng có chút bất đắc dĩ của Giang Nguyên sắc mặt cũng cứng lại. Sau đó ông cũng bất đắc dĩ nở nụ cười khỏ. Dĩ nhiên ông cũng biết thế. Lúc đầu ông cũng từng thỉnh giáo rất nhiều bác sĩ Trung y già, nhưng trên căn bản bác sĩ nào cũng có câu trả lời như nhau. Có lẽ, điểm khác biệt duy nhất là, trên mặt Giang Nguyên ngoài vẻ bất đắc dĩ còn có chút tự tin hờ hững.

Nhìn ra điều này, trong lòng Tỉnh trưởng La cũng lóe lên chút hy vọng, hỏi lần nữa:

- Nếu bác sĩ Tiểu Giang có thể gặp bệnh nhân, có thể nắm chắc được bao nhiêu phần trăm?

- Bao nhiêu phần trăm?

Giang Nguyên nhú mày, nhìn sâu vào mắt Tỉnh trưởng La, nhận ra tia mong chờ trong mắt ông. Giang Nguyên nhẹ thở hắt ra, nói:

- Nếu Tỉnh trưởng đã hỏi như vậy, cháu cũng hỏi thêm một câu. Xin hỏi vị kia trước đây có cương được không?

- Đương nhiên... cậu ta có một đứa con...

Tỉnh trưởng La vội vàng cười nói.

Giang Nguyên nghe vậy liền gật đầu, sau đó khẽ cười nói:

- Chỉ cần trước kia từng cương được và không hề chịu ngoại thương gì, tuy không rõ tình hình cụ thể, nhưng cháu có thể đảm bảo năm chắc năm mươi phần trăm trở lên!

- Năm mươi phần trăm?!

Mắt Tỉnh trưởng La sáng ngời, nhưng lại lập tức ảm đạm trở lại. Thế thì đồng nghĩa chỉ năm chắc được một nửa, vậy thì cũng quá mơ hồ.

Sau khi thoáng trầm ngâm một lát, Tỉnh trưởng La liền bắt đầu cười nói:

- Được, vậy thì cảm ơn bác sĩ Tiểu Giang!

Giang Nguyên nhìn vẻ mặt của Tỉnh trưởng La, khóe miệng hơi nhếch lên. Hắn gật đầu cười cười, cũng không nói gì thêm, chỉ đứng dậy nói:

- Vậy cháu về trước, ba ngày sau cháu lại đến tái khám cho Tỉnh trưởng!

- Được, được... cực cho bác sĩ Tiểu Giang rồi!

Lần này Tỉnh trưởng La hơi khách sáo, nhiệt tình tiễn Giang Nguyên ra cửa.

Lúc này Chủ nhiệm Lý cũng cực kỳ khách khí tiễn Giang Nguyên xuống lầu. Khi Giang Nguyên bước đến cạnh xe, ông bèn thấp giọng nói:

- Bác sĩ Tiểu Giang, vấn đề ban nãy Tỉnh trưởng hỏi, xin cậu hãy giữ bí mật, đừng để người khác biết!

- Đường nhiên ạ, xin Chủ nhiệm Lý và Tỉnh trưởng La cứ yên tâm...

Giang Nguyên khẽ gật đầu cười nói.

Chủ nhiệm Lý nhìn xe chậm rãi biến mất ở ngã rẽ mới khẽ thở dài, quay đầu đi về phía phòng làm việc.

- Thiện Trường à... xem ra bước đi này của chúng ta không được rồi...

Tỉnh trưởng La ngồi sau bàn làm việc, nhìn Chủ nhiệm Lý vừa trở về, bất đắc dĩ cười khổ nói.

Lúc này Chủ nhiệm Lý cũng ngồi xuống ghế, thoáng trầm mặc một lát, sau đó nói:

- Tỉnh trưởng... nắm chắc năm mươi phần trăm bác sĩ Tiểu Giang nói, chỉ sợ không giống nắm chắc năm mươi phần trăm người khác nói...

- Ồ?

Tỉnh trưởng La sửng sốt, nghi hoặc hỏi:

- Thiện Trường, sao lại nói vậy?

- Tỉnh trưởng... vậy tôi mạo muội nói ra suy nghĩ của mình...

Chủ nhiệm Lý trầm giọng nói:

- Tôi tiếp xúc với bác sĩ Tiểu Giang khá nhiều, cảm thấy cậu ấy là một thanh niên thành thật, làm việc tương đối kiên định, hơn nữa sống khá khiêm tốn...

Nói tới đây, Chủ nhiệm Lý dừng một chút, nhìn Tỉnh trưởng La nói:

- Anh còn nhớ không? Lúc cậu ấy vừa chữa bệnh cho anh, cũng chỉ nói nắm chắc năm mươi phần trăm, nhưng anh đã thấy hiệu quả ngay lập tức. Hơn nữa anh cũng chỉ mới chữa trị hai ba lần, hiệu quả tốt rồi, bác sĩ Tiểu Giang mới xác định là vài lần nữa có thể

chữa khỏi hẳn!

Nghe Chủ nhiệm Lý nói vậy, hai mắt Tỉnh trưởng La sáng lên, gật đầu.

Chủ nhiệm Lý lại nói tiếp:

- Bác sĩ khác nói năm chắc năm mươi phần trăm trước mặt anh, tức là có khả năng chữa khỏi, cũng có khả năng không thể...
- Nhưng bác sĩ Tiểu Giang này nói năm chắc năm mươi phần trăm, tôi nghĩ... có lẽ cậu ta đã nắm tương đối chắc rồi đấy...
- Ừm... Thiện Trường cậu nói có lý!

Cuối cùng trên mặt Tỉnh trưởng La cũng lộ ra tia vui mừng, liên tục gật đầu nói:

- Đúng vậy, tôi thấy bác sĩ Tiểu Giang này ban nãy tuy nói năm chắc năm mươi phần trăm, nhưng hình như tương đối tự tin. Có điều lúc này tôi không nghĩ theo hướng này. Nếu không nhờ Thiện Trường cậu nhắc nhở, tôi đúng là đã hồ đồ mất rồi!

Nói tới đây, vẻ mặt Tỉnh trưởng La hơi buồn bã, sau đó nói:

- Tuy nhiên chuyện này vô cùng quan trọng, hơn nữa bác sĩ Tiểu Giang này tuổi tác lại... Chúng ta vẫn phải nên thận trọng cân nhắc!
- Vâng... Tỉnh trưởng nói phải... Chúng ta có thể quan sát trước đã, nếu lỡ như...

Chủ nhiệm Lý nói tới đây liền dừng lại.

Tỉnh trưởng La cũng chậm rãi gật đầu.

Lúc này Giang Nguyên ngồi trên xe, trên mặt cũng lộ nụ cười nhạt. Ban nãy những gì nên nói hẳn đều đã nói rồi. Nhưng hẳn có thể nhận ra, nhân vật trong lời nói của Tỉnh trưởng La chắc chắn không phải người đơn giản. Nếu không sao Tỉnh trưởng La cần phải thận trọng và cẩn thận hỏi mình như vậy. Thậm chí cuối cùng Chủ nhiệm Lý còn dằn dò mình chuyện này không thể để lộ

cho người khác biết.

Cho nên, đối với những chuyện thế này, tuy Giang Nguyên có nắm chắc, nhưng chưa gặp được người bệnh thật sự cũng không thể nào xác định được.

Và hắn cũng rất không muốn tham gia vào việc này. Dù sao những bệnh thế này, đối với đàn ông mà nói là một chuyện vô cùng xấu hổ. Nếu lỡ như hắn không chữa được, ngược lại sẽ dễ gây ra vấn đề. Dù sao càng là những người có thân phận cao, càng coi trọng thể diện. Nói không chừng sẽ đắc tội người ta.

Hơn nữa nói không chừng còn dễ đem đến ảnh hưởng xấu cho Tỉnh trưởng La. Cho nên Giang Nguyên rất tùy tiện, sau khi nói đại khái tình hình xong, dĩ nhiên bản thân sẽ không chủ động nhúng tay vào chuyện này.

Sau khi Giang Nguyên trở lại phòng khám không lâu, Hồ lão y sư cũng đi dạy về. Ông nhìn thấy Giang Nguyên liền cười hỏi:

- Tình hình Tỉnh trưởng La thế nào rồi?

Giang Nguyên mỉm cười gật đầu nói:

- Tình hình Tỉnh trưởng đã tốt hơn rất nhiều, có lẽ hai ba tuần nữa là có thể khỏi hẳn đấy ạ.

Hồ lão y sư nghe Giang Nguyên nói vậy tinh thần vô cùng chấn động. Giang Nguyên đã nói hắn chỉ nắm chắc năm mươi phần trăm, nhưng hôm nay có thể bình tĩnh xác nhận có thể khỏi hẳn, như vậy chắc chắn là có thể khỏi hẳn.

Ông lập tức vui mừng cười nói:

- Xem ra tình hình Tỉnh trưởng thật sự đã tốt hơn rất nhiều...

Giang Nguyên cười nói:

- Đúng vậy... Hôm nay con thấy tình hình hồi phục của cơ thắt lưng và xương sống lưng rất tốt. Khỏi hẳn không phải vấn đề gì ạ. Có điều gần đây ông ấy nhiều việc, hay mất ngủ, cho nên con đã hơi điều chỉnh lại đơn thuốc, định ba ngày sau tái khám cho ông

ấy!

- Ừ... được... Ba ngày sau chúng ta lại đi xem thử tình hình!

Hồ lão y sư rất yên tâm về việc Giang Nguyên điều chỉnh đơn thuốc. Bản lĩnh kê đơn thuốc của đồ đệ này của mình cũng không hề yếu kém.

Trương Nhạc đứng bên cạnh nhìn hai người mặt mày hớn hởi nói chuyện, trong lòng anh ta vô cùng hâm mộ, thầm nghĩ: “Xem ra mình thật sự phải cố gắng...”

Buổi tối, Giang Nguyên ngồi trước máy tính, nhập ba chữ “Bạch Ngạn Bân” vào google, nhẹ nhàng bấm enter.

Kết quả trừ cái tên được xuất hiện trong dòng tin tức hôm nay, không còn chút thông tin liên quan nào khác.

Giang Nguyên cũng không hề bất ngờ trước kết quả này. Hắn nhẹ nhàng mở tệp ẩn, sau đó mở hai phần mềm trong đó. Hai phần mềm này rất hữu dụng, chứa rất nhiều chức năng nhỏ, xâm nhập tường lửa là một trong những công năng nho nhỏ đó.

Sau khi thuận lợi vượt qua tường lửa, Giang Nguyên mở từ điển bách khoa vạn năng, đánh ba chữ Bạch Ngạn Bân, sau đó nhẹ nhàng bấm enter.

Đáng tiếc, trong từ điển bách khoa cũng không tìm được bất kỳ tin tức nào liên quan đến Bạch Ngạn Bân.

Giang Nguyên nhẹ nhàng đóng máy tính ngồi trên ghế, khẽ thở dài. Quả nhiên, đơn vị của vị tướng quân mới tấn này có cấp độ bảo mật tương đối cao, thậm chí mức độ bảo mật của bản thân anh ta cũng cực kỳ cao. Dùng cách thông thường này e không thể nào tìm được tin tức của vị này.

Giang Nguyên thoáng trầm mặc một lúc. Không phải hắn không có cách khác để điều tra thân phận vị này. Nhưng giờ hắn không dám mạo hiểm, vì như vậy rất dễ lộ thân phận của hắn.

Nhưng, mặc dù Cô Lang không còn, nhưng vẫn còn có rất nhiều kênh tình báo Giang Nguyên có thể tìm đến, có thể thông qua đó

để tìm được những tin tức liên quan. Việc này sẽ không làm bại lộ thân phận của hắn, nhưng việc này cần tiền... rất nhiều tiền...

Tuy nói một tin tức như thế này chỉ cần vài ngàn đô la Mỹ là có thể dễ dàng có được. Nhưng giờ đối với Giang Nguyên đây cũng là một con số rất cao. Hơn nữa cho dù Giang Nguyên có được vài ngàn đô la Mỹ, nhưng giờ Giang Nguyên tra được thân phận của đối phương thì sao chứ, làm sao để tiến thêm bước nữa, Giang Nguyên cũng hoàn toàn không có được manh mối gì.

Cho nên, sau khi Giang Nguyên thở dài cũng không nghĩ nhiều nữa. Hắn chỉ đứng dậy chậm rãi đi lên lầu. Còn hai mươi phút nữa là đến mười giờ...

Sau khi tắm rửa, Giang Nguyên lẳng lặng nằm ở trên giường, chờ buồn ngủ kéo tới. Hắn vừa nằm vừa suy nghĩ, nhưng hắn nằm được một lúc lâu, vẫn chưa có cơn buồn ngủ nào kéo đến.

TUYỆT PHẨM THIÊN Y

Chương 107: Bỏ thời kỳ trước hôn mê

Giang Nguyên nằm trên giường, sửng sờ nhìn trần nhà, sau đó lại vội vàng rút điện thoại ra xem. Hắn nhìn thấy đồng hồ trên điện thoại liền ngẩn ngời, vì giờ đã mười giờ mười phút, vậy mà mình vẫn chưa cảm thấy buồn ngủ.

“Chuyện gì xảy ra vậy?” Giang Nguyên ngồi bật dậy khỏi giường. Giờ hắn có thể xác định giờ trên điện thoại mình không hề sai. Vì ban này khi hắn xuống lầu cũng có nhìn đồng hồ ở đại sảnh. Lúc đó chỉ còn cách mười giờ chưa đến hai mươi phút. Mình tắm rửa nằm trên giường có lẽ cũng đã nửa tiếng đồng hồ rồi.

Theo lý thuyết thì vào giờ này trước đây, mình đã đi vào mộng đẹp từ lâu, rồi sau đó sẽ nghe thấy âm thanh chỉ thị bắt đầu cái gì cái gì đó. Nhưng bây giờ hắn cảm thấy vô cùng tỉnh táo nằm trên giường, trợn tròn mắt, nhìn trần nhà.

“Thế này rốt cuộc là thế nào?”

Hắn rất lo lắng, sợ lại xảy ra chuyện gì. Mặc dù hắn không cần phải ngủ sớm nữa, không phải bị cơn buồn ngủ quấy rối, chuyện này đối với Giang Nguyên mà nói đều là những chuyện tốt. Nhưng hắn vẫn lo có phải sắp xảy ra chuyện gì không.

Cho nên Giang Nguyên vội vàng nằm trở lại giường, trong lòng vô cùng lo lắng, cố gắng giúp mình nhanh chóng đi ngủ. Nếu sau khi ngủ, mình vẫn có thể bước vào trong đó, tiếp tục học mấy thứ của Tổ sư gia, như vậy hắn mới yên tâm.

Giang Nguyên nằm trở lại giường một lúc lâu lật qua lật lại, nhưng vẫn không thể nào ngủ được. Cuối cùng, Giang Nguyên đưa tay nhìn di động, nhìn thấy bên trên hiện 11h đêm, hắn không khỏi cảm thấy bất đắc dĩ, sau đó nở nụ cười khổ.

Giang Nguyên hiểu rất rõ lý do vì sao. Mình càng sốt ruột thì sẽ càng khó ngủ. Rất nhiều người đều từng có trải nghiệm như vậy. ngược lại nếu như bạn không suy nghĩ quá nhiều bạn sẽ có thể nhanh chóng ngủ thiếp đi.

Cho nên bạn học Giang Nguyên chẳng biết phải làm sao, chỉ đành thở dài, sau đó không cưỡng ép mình ngủ nữa mà tùy tiện suy nghĩ vài chuyện linh tinh.

“Ừm... giờ trong tay mình cũng có vài ngàn tệ, để xem hi nào rảnh phải về nhà một chuyến, lắp cho ông nội một cái điện thoại. Nếu mình mà không về, chắc hẳn ông nội sẽ không chịu lắp... Mình vẫn nên quay về thì hơn!”

“Ngoài ra... Nếu Tỉnh trưởng La tìm đến, muốn mình chữa trị cho người kia, vậy thì cũng phải đi thử. Nếu thật sự có thể tạo mối quan hệ với người như vậy, nói không chừng sẽ giúp mình tìm được đầu mối liên quan sau này...”

Trong lúc mơ màng, Giang Nguyên lại một lần nữa cảm nhận được một dòng tin tức lóe lên: “Cơ thể đã vào trạng thái hôn mê... Khởi động phân tích năng lượng tinh thần dị chủng, khởi động Ngũ Cầm vận khí pháp...”

Sau khi tin tức này lóe lên, Tổ sư gia mặc áo may ô lại một lần nữa lao ra, tiếp tục biểu diễn Ngũ Cầm Hí. Còn Giang Nguyên đứng bên

cạnh xem hí, dưới bụng ba tấc, cổ khí lưu ấm áp trong huyết Khí hải kia bắt đầu dâng lên. Tứ chi và cơ thể dần dần dâng lên cảm giác ấm áp nhàn nhạt, sau đó dung nhập vào huyết vị gần đó. Dòng khí lưu trong huyết vị cũng bắt đầu chảy vào các mạch nhỏ xung quanh, cuối cùng lại tụ hợp với những kinh mạch chính.

Dòng khí ấm áp vận hành trong các kinh mạch chính xong, cuối cùng lại tụ hợp ở Khí hải, ngưng tụ các dòng khí ấm toàn thân ở Khí hải, sau đó bắt đầu tuần hoàn trong hai mạch nhâm đốc, chậm rãi cuộn lên.

Hôm qua, dòng khí lưu này dần dần đi đến vị trí quản huyết trên. Hôm nay dòng khí ấm áp này tiếp tục kéo lên trên, đi đến huyết cự quyết.

Được khí tức toàn thân ngưng tụ và cung cấp, dòng khí trong Khí hải của Giang Nguyên chậm rãi bò lên càng lúc càng cao, dần dần xuyên qua huyết Cự quyết, sau đó tiếp tục đi lên...

Không biết qua bao lâu, lúc này cuối cùng cổ khí lưu kia cuối cùng thông qua vị trí huyết đàn trung ở ngực... Lúc này, giọng nói kia lại vang lên:

- Cơ thể sắp tỉnh dậy, phân tích hấp thụ năng lượng tinh thần dị chủng tạm dừng, Ngũ Cầm vận khí pháp tạm dừng... Độ tích lũy năng lượng Cửu Vĩ đệ nhất vĩ được 38%...

Đúng sáu giờ sáng, Giang Nguyên lại một lần nữa chậm rãi mở mắt, cảm nhận cảm giác sáng khoái tinh thần toàn thân, cả đầu óc tỉnh táo, trên mặt cuối cùng cũng nở nụ cười mỉm.

Xem ra, lần này mình thật sự đã gặp được chuyện tốt rồi. Sau khi học Ngũ Cầm vận khí pháp này, mỗi ngày luyện Ngũ Cầm Hí cũng có thể tích lũy năng lượng. Ban ngày sau khi tích lũy được năng lượng dường như mình cũng không bị ép ngủ đúng giờ vào buổi tối để bổ sung năng lượng nữa.

Nghĩ tới đây, trong lòng Giang Nguyên không khỏi vui mừng. Như vậy thì tốt quá, đỡ sau này buổi tối có việc mà xui xẻo gặp phải thời kỳ trước khi hôn mê kia. Khoảng thời gian đó thực sự đau khổ.

Giờ buổi tối mình muốn làm chút việc gì cũng hoàn toàn tự do rồi, không cần phải chịu hạn chế này nữa.

Sau khi tranh thủ thời gian đến Đại học Đông Nguyên luyện vài lượt Ngũ Cầm Hí, Giang Nguyên lại cảm nhận được dòng tin tức kia lóe lên trong đầu: “Nhận năng lượng sinh vật đặc biệt, độ tích lũy năng lượng Cửu Vi độ nhất vĩ được 42%...”

Giang Nguyên sờ cái bụng cảm thấy đang đói sôi ùng ục, lúc này trong lòng cảm thấy tò mò, Cửu Vi này rốt cuộc là thứ gì? Nghe có vẻ chỉ chín đuôi... nhưng mình làm gì có cái đuôi nào? Đừng nói gì đến chín đuôi.

Giang Nguyên cau mày suy nghĩ một lúc, thật sự không hiểu được, đành lắc đầu, không nghĩ nữa, hắt vôi vàng trở về để lấp đầy bụng trước.

Giang Nguyên lại mua bốn lồng bánh bao ở chỗ ông cụ bán đồ ăn sáng đầu ngõ. Mới sáng sớm, nếu không ăn no, sao làm việc cho được?

Ông cụ nhìn Giang Nguyên cầm hai cái túi đựng bốn lồng bánh bao đi vào trong mà không khỏi choáng váng, thầm nghĩ: “Rốt cuộc có phải bác sĩ Tiểu Giang này nuôi vợ trong đó không? Chẳng lẽ vợ cậu ấy cũng một lần ăn được hai lồng bánh bao?”

Trong lòng ông cụ này không khỏi nghi hoặc, đột nhiên sắc mặt thay đổi, thầm nghĩ: “Không đúng... phụ nữ nào mà một lần ăn được hai lồng bánh bao? Bác sĩ Tiểu Giang này trông trắng trẻo, nghe nói thanh niên bây giờ thịnh hành gay gì đó, đặc biệt là mấy chàng thanh niên đáng dấp dễ coi rất được hoan nghênh... Chẳng lẽ bác sĩ Tiểu Giang này cũng vậy à?”

Nghĩ tới đây, ông cụ rung mình, ngạc nhiên nói: “Không phải đâu... Người tốt như vậy, sao có thể học Thỏ tướng công... có lẽ không phải, có lẽ không phải...”

Ông cụ vôi vàng lắc đầu, vứt những suy nghĩ hỗn loạn này ra ngoài. Bác sĩ Tiểu Giang là người tốt như vậy mà, sao có thể làm chuyện như vậy được, không đâu...

Lúc này dĩ nhiên Giang Nguyên không hề nghĩ đến ông cụ càng nghĩ càng thái quá này. Hắn đang cố gắng nhét bánh bao vào miệng. Mỗi buổi sáng sau khi thức dậy hắn đều cảm thấy bụng rất đói, sau khi tập Ngũ Cầm Hí xong, hắn càng đói hơn nữa, luôn có cảm giác có thể ăn hết một con trâu.

Chỉ cần chưa tới năm phút, Giang Nguyên đã nhét hết bốn lồng bánh bao vào bụng. Sau khi hắn ăn xong lồng bánh bao cuối cùng, hắn mới thỏa mãn vỗ bụng, coi như no được chín mươi phần trăm, cũng không tệ.

Sau khi Giang Nguyên tắm rửa mở cửa ra, các y tá bác sĩ cũng lục tục kéo đến.

Hôm nay bệnh nhân cũng rất nhiều, chưa đến chín giờ, cả phòng khám đã ngồi đầy bệnh nhân.

Hồ lão y sư nhìn thấy cảnh này trong lòng rất vui. Đối với ông mà nói, kiếm tiền thực ra chỉ là thứ yếu, bệnh nhân đông mới là điều ông quan tâm nhất. Đương nhiên ông cũng hiểu, mấy ngày nay bệnh nhân đột nhiên đông hơn trước rất nhiều, rất nhiều người đều tìm đến vì Giang Nguyên.

Đương nhiên, bất kể tìm đến vì ai, dù sao Giang Nguyên cũng là đồ đệ của mình, đây đều là bệnh nhân của mình, thể diện của mình. Mỗi lần nghĩ đến đây, trong lòng Hồ lão y sư vô cùng sung sướng.

Tuy bệnh nhân đông, nhưng có Giang Nguyên và Trương Nhạc, bệnh nhân có đông thêm nữa cũng không thành vấn đề.

Bệnh nhân nườm nượp không ngừng qua tay Giang Nguyên và Trương Nhạc. đương nhiên dãy người xếp hàng bên phía Giang Nguyên đông hơn nhiều. Những điều này cũng chẳng là gì, vì tốc độ khám bệnh của Trương Nhạc chậm hơn Giang Nguyên rất nhiều. Cho nên so ra thì hai bên cũng gần như nhau.

Có điều không ai có thể ngờ ba người bận rộn hơn tiếng đồng hồ, bệnh nhân xếp hàng bên ngoài vẫn không thấy giảm bớt. Lúc này ba người mới cảm thấy hơi áp lực. Xem ra hôm nay không làm đến mười hai giờ không thể khám hết số bệnh nhân này.

Mọi người lại bận rộn một lúc nữa. Lúc này đột nhiên vang lên tiếng kêu khóc của một người phụ nữ, dường như được truyền đến từ khoa ngoại bên cạnh.

Giang Nguyên khẽ cau mày, nhẹ nhàng lắng nghe. Hắn nghe thấy người phụ nữ kia khóc nói:

- Bác sĩ Lý, cầu xin anh, anh có lòng tốt hãy chữa cho cháu tôi. Tôi biết tôi không đủ tiền, nhưng nó mà cứ thế này thì sẽ chết mất...

Sau đó là giọng nói bất đắc dĩ của bác sĩ Lý:

- Bà ơi, không phải tôi không muốn giúp... Tiền nhiều hay ít không phải vấn đề, vấn đề là nó bị đâm sâu thế này, tôi không làm được, lỡ chảy nhiều máu sẽ phiền phức đấy... Bà mau đưa nó đi bệnh viện, nếu không càng kéo dài nó sẽ càng phiền phức đấy!

- Bác sĩ Lý, tôi biết kỹ thuật của anh tốt lắm, anh giúp tôi đi... Tôi mượn được 300 tệ thôi, đi bệnh viện làm sao đủ... Cầu xin anh đại từ đại bi... hu hu...

Người phụ nữ này khóc rất thương tâm, khiến người nghe cảm thấy đau lòng.

Bác sĩ Lý lại bất đắc dĩ nói:

- Bà ơi, tôi nói rồi, không phải vấn đề tiền. Nếu tôi có thể làm, cho dù bà chỉ có 100 tệ tôi cũng sẽ làm cho con trai bà. Nhưng tôi thật sự không chắc chắn...Lỡ như chảy quá nhiều máu, chắc chắn sẽ chết người đấy!

- Nhưng... huhu... bác sĩ Lý, nếu như anh không chữa cho cháu tôi, tôi biết làm... làm thế nào... Tôi không thể đưa nó đi đâu được nữa...

Nghe đến đây, lại nghe thấy tiếng nấc nghẹn của bà cụ. Giang Nguyên nhíu mày. Lúc này hắn ngẩng đầu nhìn Hồ lão y sư cũng đang dừng bút. Giang Nguyên liền nhìn Hồ lão y sư trầm giọng nói:

- Thầy, để con đi xem thử nhé?

- Được!

Hồ lão y sư vô cùng yên tâm về Giang Nguyên, giờ để Giang Nguyên đi xem thử tình hình cũng tốt, xem rốt cuộc có chuyện gì, nếu không cứ để bệnh nhân khóc lóc ở đây, thật sự gây ảnh hưởng không tốt.

Giang Nguyên liền kê xong đơn thuốc trong tay đưa cho Hồ lão y sư. Sau khi hẩn xin lỗi các bệnh nhân đang chờ hẩn khám bệnh thì đứng dậy đi ra bên ngoài.

TUYẾT PHẨM THIÊN Y

Chương 108: Mạo hiểm thử một lần

- Bác sĩ Lý, sao vậy?

Giang Nguyên bước vào phòng khám ngoại khoa, nhìn thấy một cậu bé mười một mười hai tuổi đang nằm trên giường chữa trị, còn có một bà cụ ăn mặc rách rưới đang kéo tay bác sĩ Lý. Giang Nguyên trong lòng thở dài, sau đó mỉm cười nhìn bác sĩ Lý hỏi.

- Ờ... bác sĩ Giang à...

Bác sĩ Lý thấy Giang Nguyên bước vào vội vã cười bất đắc dĩ nói:

- Trên đùi của đứa bé này bị một mảnh thủy tinh đâm vào, đâm sâu lắm. Nếu miếng thủy tinh này rút ra không cẩn thận, sợ sẽ chảy nhiều máu, cho nên tôi bảo họ đi bệnh viện, chỗ chúng ta không thể làm được chuyện này.

- Ờ...

Giang Nguyên đi đến trước giường chữa trị, cẩn thận nhìn vào ống quần đã bị xé, nhúu mào. Bác sĩ Lý nói không sai, mảnh thủy tinh này rộng ba bốn centimet, dài cũng khoảng mười centimet, chỉ còn lộ ra một đoạn nhỏ ở bên ngoài, hơn nữa vị trí cắm phải cũng không ổn, nó nằm giữa hai mạch máu, hơn nữa còn đâm rất sâu. Cái này nếu nhổ ra, sợ là sẽ gây xuất huyết nhiều.

Lúc này, một bệnh nhân bên cạnh vẽ mặt đồng tình lên tiếng nói:

- Nếu bác sĩ Lý có cách thì cố gắng giúp bà Tiền đi. Bà ấy đi nhặt ve chai nuôi cháu cũng chẳng dễ dàng gì, nếu bắt bà ấy đi bệnh viện, ở đó phải tốn biết bao nhiêu tiền chứ, haizz...

Giang Nguyên nhìn đứa nhỏ, lại nhìn bà Tiền vẫn đang kéo chặt tay bác sĩ Lý, hần bất đắc dĩ thở dài. Dĩ nhiên hần biết, bị thương nặng thế này, lại là trẻ con, nếu đi bệnh viện phẫu thuật, thậm chí có thể phải gây tê toàn thân, đó không phải là một cuộc phẫu thuật nhỏ. Hơn nữa, chi phí cũng phải ba bốn ngàn tệ.

Ca phẫu thuật này nếu để hần làm, cũng không chắc chắn lắm. Bởi vì chủ yếu là sợ khi rút mảnh thủy tinh ra sẽ gây ra xuất huyết nhiều. Hơn nữa khi làm phẫu thuật trẻ con sẽ giãy dụa, rất dễ khiến miệng vết thương và mạch máu tổn thương thêm, dẫn đến xuất huyết nghiêm trọng hơn. Nếu lỡ như xuất huyết quá nhiều, đứa trẻ sẽ gặp nguy hiểm.

Đương nhiên, nếu như làm ở bệnh viện thì sẽ dễ giải quyết hơn rất nhiều. Ở đó chỉ cần gây tê toàn thân, để đứa trẻ hôn mê, sau đó kiểm tra nhóm máu của đứa trẻ, chuẩn bị vài đơn vị máu dự trữ, một khi xảy ra xuất huyết lập tức truyền máu dĩ nhiên sẽ không xảy ra vấn đề gì lớn.

Chỉ cần đảm bảo hai điều kiện này thì dĩ nhiên đứa trẻ cũng không vấn đề gì. Nhưng những ca thế này phải tốn ít nhất ba bốn nghìn tệ trở lên. Hơn nữa, nếu phải truyền máu, thì càng phải tốn nhiều tiền hơn nữa. Bà Tiền này giờ ngay cả hai trăm tệ cũng phải đi mượn, sao có thể đến bệnh viện được!

Nhưng nếu làm ở đây thì thực sự quá nguy hiểm.

Nghĩ tới đây, Giang Nguyên hơi trầm mặc. hần đang nghĩ, nếu có thể giải quyết được vấn đề không động dấy của đứa bé, còn phải đảm bảo được sẽ không xảy ra xuất huyết quá nhiều thì làm ở đây cũng sẽ không vấn đề gì.

Có điều, điều này trên cơ bản là không thể... Ít nhất hần làm việc trong quân y mấy năm, căn bản chẳng có biện pháp tốt như vậy. Nếu không chỉ có thể dùng dây thừng buộc cả bắp đùi, đề phòng

đột ngột xuất huyết. Nhưng nếu làm như vậy rất đau đớn, chỉ có thể dùng cho người lớn, trẻ con chắc chắn sẽ độc hết sức gây dựa, sẽ gây ra phản tác dụng.

Đang lúc hết cách, đột nhiên một đoạn ký ức và tư liệu hiện ra trong đầu Giang Nguyên.

Nhìn đoạn ký ức và tư liệu, mắt Giang Nguyên sáng lên. Cái này hình như là một phần trong xoa bóp châm cứu mà Tổ sư gia đã dạy cho hắn trong lúc hắn đang ngủ. Lúc ấy Tổ sư gia đã dùng ngón châm đâm lên mấy huyết vị, bệnh nhân lập tức rơi vào mê man, hơn nữa cũng có thể giúp dòng máu toàn thân con người chảy chậm lại, tim đập chậm lại, rơi vào một loại trạng thái chết giả. Lúc này Tổ sư gia sẽ tiến hành phẫu thuật cắt cho bệnh nhân.

Hơn nữa còn có những huyết vị khác có tác dụng liên quan cũng hiện lên trong đầu Giang Nguyên.

Nếu có thể như vậy, vậy thì phẫu thuật này có thể làm thử.

Mặc dù Giang Nguyên chưa từng thử thủ pháp này, nhưng hắn luôn rất tự tin với những gì học được từ Tổ sư gia trong lúc ngủ mơ. Ít nhất hắn đã thông qua những thử học được này, áp dụng thực tế vài lần đều rất có hiệu quả.

Cho nên, Giang Nguyên hơi trầm ngâm, sau đó liền quay đầu trầm giọng nói với bác sĩ Lý:

- Bác sĩ Lý... Hay là thế này, để tôi làm, anh làm trợ thủ cho tôi nhé!

- A...

Bác sĩ Lý nghe Giang Nguyên nói vậy cũng sửng sốt, sau đó sửng sờ nhìn Giang Nguyên, nói:

- Bác sĩ Giang... Đây không phải ca phẫu thuật nhỏ đâu, đây còn là trẻ con, lỡ xuất huyết quá nhiều...

Giang Nguyên gật đầu, nói:

- Không sao đâu, chúng ta cứ chuẩn bị thật tốt, có lẽ sẽ không xảy

ra chuyện gì lớn!

- Hừ...

Bác sĩ Lý thấy vẻ bình tĩnh của Giang Nguyên đành nhẹ nhàng thở dài. Tuy anh ta biết Giang Nguyên rất có năng lực, nhưng phẫu thuật như thế này, đây lại là trẻ con, nếu như không gây mê toàn thân, làm sao có thể làm dễ như vậy.

Bà Tiền nghe Giang Nguyên nói vậy, vô cùng vui mừng ngẩng đầu lên, nhìn Giang Nguyên, rồi lại nhìn bác sĩ Lý, cầu khẩn nói:

- Bác sĩ Lý, bác sĩ Lý... Cầu xin anh hãy đồng ý, anh đồng ý đi!

Bác sĩ Lý nhìn thấy bộ dạng này của bà Tiền đành phải thở dài, sau đó nhìn Giang Nguyên nói:

- Bác sĩ Giang, cậu thử hỏi Hồ lão, nếu ông ấy đồng ý làm, vậy thì tôi cũng sẽ làm cùng cậu.

Giang Nguyên gật đầu, sau đó nói:

- Được... Vậy bác sĩ Lý đưa người vào phòng chữa trị, chuẩn bị sẵn sàng, tôi lập tức tới ngay!

- Được!

Bác sĩ Lý thấy Giang Nguyên như thế thì cũng ra ngoài. Dĩ nhiên anh ta biết Hồ lão y sư sẽ nghe theo đề nghị của Giang Nguyên. Dù sao chỉ cần Hồ lão y sư đồng ý, ca phẫu thuật này buộc phải làm.

- Cảm ơn bác sĩ Giang, cảm ơn bác sĩ Giang...

Bà Tiền đứng cạnh vôi vàng vừa lau nước mắt, vừa cảm ơn Giang Nguyên.

- Xảy ra chuyện gì vậy?

Hồ lão y sư thấy Giang Nguyên bước vào, vôi vàng hỏi.

Giang Nguyên cười khổ, nói:

- Có một đứa trẻ bị thương khá rắc rối, phẫu thuật rất khó làm,

hơi nguy hiểm. Nhưng trong nhà chỉ có hai bà cháu nương tựa lẫn nhau, lại chỉ có hai trăm tệ, cho nên không muốn đi bệnh viện...

- Rất khó làm? Có nguy hiểm?

Hồ lão y sư nghe Giang Nguyên nói như vậy cũng nhú mào. Với những tình hình như thế này, Hồ lão y sư vốn tuân theo quy tắc, tiền không phải vấn đề, nhưng có thể chữa được hay không mới là vấn đề.

Giang Nguyên trầm giọng nói:

- Thầy, con muốn bác sĩ Lý làm trợ thủ cho con, con sẽ làm...

- Con làm?

Dĩ nhiên Hồ lão y sư biết năng lực của Giang Nguyên. Nhưng Giang Nguyên đã nói rất rắc rối, có nguy hiểm thì dĩ nhiên lúc làm sẽ có nguy hiểm nhất định. Ông lập tức trầm giọng nói:

- Có nắm chắc không?

Giang Nguyên trầm mặc một chút, sau đó gật đầu, nói:

- Bảy mươi phần trăm ạ!

Hồ lão y sư nghe Giang Nguyên nói bảy mươi phần trăm liền hít sâu một hơi, nói:

- Được... Cho dù thế nào, nhất định phải đảm bảo đứa bé không xảy ra chuyện, tiền không thành vấn đề!

- Chuyện này không thành vấn đề.

Giang Nguyên gật đầu rồi xoay người đi ra ngoài.

Các bệnh nhân khác đứng bên cạnh đang chờ Giang Nguyên khám bệnh cũng ngăn người. Họ không ngờ bác sĩ Giang vốn chỉ đi xem thử một chút, sao giờ lại biến thành bác sĩ mổ chính ngoại khoa rồi?

- Hồ y sư, chẳng lẽ bác sĩ Tiểu Giang biết cả ngoại khoa à?

Rốt cục có người không nhìn được nghi hoặc, nghiêm túc hỏi Hồ lão y sư.

Hồ lão y sư nghe bệnh nhân hỏi vậy, cười cười, hơi kiêu ngạo gật đầu:

- Đúng... Trình độ ngoại khoa của Giang Nguyên cũng khá tốt, nói ra cũng được coi là một dao mổ của khoa ngoại phòng khám chúng tôi...

- A... bác sĩ Tiểu Giang này lợi hại quá. Cậu ấy mới bao nhiêu tuổi mà cả khoa nội khoa ngoại đều lợi hại như vậy chứ...

- Đúng vậy... Đúng là thần y...

Những bệnh nhân này nghe thấy Hồ lão y sư nói vậy liền xôn xao bàn luận và cảm thán. Lần đầu họ gặp một bác sĩ giỏi đến như vậy.

Giang Nguyên đi vào phòng chữa trị, lúc này chị y tá Lưu và bác sĩ Lý đã đến. Giang Nguyên thấy bác sĩ Lý cố ý gọi y tá Lưu có kinh nghiệm vào hỗ trợ, hơn nữa cũng đã truyền dịch cho đứa trẻ, hẳn hơi yên lòng. Nếu giờ có xuất huyết quá nhiều, có y tá này chắc chắn có thể ổn định được, bằng không sẽ nguy hiểm thêm một chút.

- Được rồi... Bắt đầu thôi...

Giang Nguyên vừa nói xong, bác sĩ Lý vội vàng bắt tay xử lý tiền kỳ. Anh ta cắt quần của cậu bé này ra, chị Lưu đứng bên cạnh thì trấn an đứa bé đang không ngừng la khóc.

Giang Nguyên nhìn thấy bác sĩ Lý nhanh nhẹn cắt quần cậu bé, sau đó bắt đầu dùng nước muối sinh lý rửa xung quanh miệng vết thương liền gật đầu. Sau đó hẳn đưa tay sang cái hộp bên cạnh lấy ngân châm ra, rồi lại lấy vài cây tăm sát trùng, đi đến trước giường chữa trị trong ánh mắt nghi hoặc của chị Lưu. Hẳn đưa tay sờ chỗ cổ đứa trẻ, giống như đang định vị, sau đó dùng tăm bông sát trùng xoa lên cổ cậu bé rồi lấy một cây châm dài ra. Nhân lúc cậu bé chưa kịp phản ứng, hẳn dùng một cây châm nhẹ nhàng đâm xuống.

Chị Lưu thấy Giang Nguyên cắm cây châm dài vào sâu một nửa thì càng thêm hoảng sợ. Nhưng đứa trẻ này đột nhiên không khóc nữa, điều này khiến chị Lưu giật mình.

- Giang Nguyên... không sao đấy chứ!

Chị Lưu nhìn thấy đứa trẻ đột nhiên bất động, vội nói.

Giang Nguyên cười lắc đầu nói:

- Không sao... Em chỉ cho cậu bé ngủ thôi... Nếu không tí nữa em không thể phẫu thuật được!

- Ờ,... chỉ ngủ thôi, vậy thì tốt, vậy thì tốt!

Chị Lưu nghe Giang Nguyên nói vậy cũng thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này bác sĩ Lý đã làm sạch xong miệng vết thương, đang bắt đầu dùng bông khử trùng.

Có điều, lúc này Giang Nguyên cũng không nhàn rỗi. Hắn lại dùng tăm bông khử trùng để khử trùng đùi cậu bé, lại đâm xuống bốn ngân châm.

Bác sĩ Lý nhìn động tác của Giang Nguyên, không khỏi tò mò nói:

- Bác sĩ Giang, cậu đang gây mê à?

Giang Nguyên cười cười nói:

- Bốn kim này có tác dụng gây mê, nhưng chủ yếu vẫn là cầm máu, có thể làm chậm tốc độ chảy máu ở bắp đùi...

Đương nhiên, Giang Nguyên cũng không nói rõ ràng lắm. Thực sự thì một kim ngay cổ mới thật sự có tác dụng gây mê toàn thân.

Lúc này Giang Nguyên mới đưa tay đeo bao tay vô khuẩn vào, sau đó đứng sang bên cạnh, đợi bác sĩ Lý khử trùng xong. Sau khi anh ta phủ khăn lên lập tức tiến hành phẫu thuật.

Lúc này bác sĩ Lý khá căng thẳng. Tuy lúc anh ta học bồi dưỡng ở bệnh viện cũng từng làm những phẫu thuật như thế này, nhưng

khi đó bên cạnh anh ta có một giáo sư chỉ dẫn. Hơn nữa, bệnh nhân là người lớn, đồng thời còn có không ít máu ở bên cạnh, lỡ như có xảy ra vấn đề thì bất cứ lúc nào cũng có thể truyền máu.

Còn bây giờ, tuy Giang Nguyên là tay mổ chính, nhưng trong lòng anh ta vẫn lo lắng. Chỉ cần thật sự xảy ra vấn đề, tuy phòng khám sẽ chịu trách nhiệm, nhưng Giang Nguyên vẫn chưa có giấy phép hành nghề, còn anh ta là bác sĩ ngoại khoa, chắc chắn sẽ không thoát khỏi liên quan.

TUYỆT PHẨM THIÊN Y

Chương 109: Ba mạch máu bị đứt

So với bác sĩ Lý vô cùng căng thẳng, Giang Nguyên bình tĩnh hơn rất nhiều. Hắn thấy bác sĩ Lý đã khử trùng xong liền thuận tay trái giúp khấn phẫu thuật vô khuẩn lên.

- Được rồi... bác sĩ Lý, bắt đầu đi...

Giang Nguyên gật đầu nói với bác sĩ Lý:

- Anh nhỏ mảnh thủy tinh ra, tôi bọc hậu!

- Được!

Bác sĩ Lý gật đầu. Dĩ nhiên anh ta biết, rút mảnh thủy tinh không phải việc gì khó, chỉ cần nắm thật chắc rồi rút thẳng lên, khi rút phải đảm bảo đủ lực độ là được.

Quan trọng vẫn là công tác sau khi rút mảnh thủy tinh ra, xử lý nếu xảy ra xuất huyết quá nhiều.

Khi thật sự gặp phải tình huống như vậy, đây chính là lúc khảo nghiệm thực lực của Giang Nguyên.

Đương nhiên, cũng có thể sẽ không xảy ra tình huống như vậy, nhưng bác sĩ Lý tin, ở vị trí này, mảnh thủy tinh rộng đến vài centimet, nếu như đụng phải một mạch máu, vậy thì chỉ có thể nói vận khí của đứa trẻ này thật sự quá tốt, phải nói là rất rất tốt, tốt đến mức không thể có khả năng đó.

Cho nên bác sĩ Lý nhận kiếm chì Lưu đưa sang, nhìn Giang Nguyên một tay đã cầm xấp bằng gạc dày, tay kia đã cầm một kiếm cầm máu, lập tức hít nhẹ một hơi, đưa tay dùng kèm kẹp mảnh thủy tinh kia ra.

Sau khi anh ta cảm thấy đã kẹp chắc liền ngẩng đầu nhìn Giang Nguyên.

Giang Nguyên nhẹ nhàng gật đầu với bác sĩ Lý, những lúc như thế

này không cần nhiều lời. Bác sĩ Lý thấy Giang Nguyên gật đầu liên hít sâu một hơi, sau đó nhẹ nhàng rút ra.

Cùng với động tác của bác sĩ Lý, hai mắt Giang Nguyên sớm đã híp lại, nhìn thấy mảnh thủy tinh kia vừa rút ra quả nhiên có một dòng máu tươi ào ra.

Chị Lưu đứng bên kêu lên, Giang Nguyên sớm đã chờ một bên, băng gạc ở tay trái đè mạnh xuống rồi lập tức lấy ra, nhanh chóng lấy băng gạc đã được hút máu ra, khi dòng máu mới nhanh chóng chảy ra từ trong mạch máu, hẳn cần thận nhìn vào miệng vết thương.

Dòng máu cũ lau đi dòng máu mới chảy ra chẳng qua chỉ trong nửa giây ngắn ngủi. Giang Nguyên liếc mắt nhìn một cái, sắc mặt biến đổi.

Bởi vì trong miệng vết thương của cậu bé, đồng thời nhìn thấy ít nhất năm sáu điểm chảy máu. Nói cách khác, cũng có nghĩa là có ít nhất ba mạch máu bị mảnh thủy tinh cắt đứt. Đương nhiên Giang Nguyên cũng không thể khẳng định mình đã nhìn rõ hết toàn bộ.

Lúc này bác sĩ Lý cũng chú ý nhìn, thấy có ít nhất ba mạch máu bị đứt. Lúc này anh ta cũng choáng váng, một sợi bị đứt còn đỡ, hai sợi là phiền phức lớn, còn ba sợi...

Tuy nhiên chỉ trong hai giây ngắn ngủi, miệng vết thương kia lại bị máu tươi thấm ướt, hơn nữa máu tiếp tục phun ra.

Giang Nguyên không dám chậm trễ, hẳn rất rõ, kỹ thuật của mình không phải rất tốt, không dám xuống tay quá mạnh, cho nên chỉ làm đứa trẻ hôn mê. Còn bốn ngàn châm trên đùi kia tuy có tác dụng nhất định, nhưng cùng lắm chỉ có thể giúp tốc độ chảy của máu giảm đi một nửa mà thôi.

Vốn hẳn không ngờ sẽ có ba mạch máu bị đứt, cho nên lúc này thật sự đã gặp phải chút phiền phức.

Bác sĩ Lý và chị Lưu đứng cạnh vẻ mặt căng thẳng nhìn Giang Nguyên, đang xem thử Giang Nguyên có thể cầm máu được không, nếu không được thì chắc chắn sẽ phiền phức lớn.

Lúc này bác sĩ Lý cũng vội vàng nhận hai cây móc nhỏ chị Lưu đưa qua đưa vào trong miệng vết thương, kéo miệng vết thương ra để Giang Nguyên dễ tìm và may lại mạch máu bị đứt bên trong.

Lúc này mặt Giang Nguyên không có vẻ gì căng thẳng, tình hình này đối với hắn mà nói thật sự đã gặp quá nhiều rồi, những nguy hiểm máu tanh gấp thế này hằng trăm lần hắn cũng đã từng chứng kiến.

Có điều miệng vết thương hiện tại rất sâu, hơn nữa tầm nhìn cũng không tốt, muốn tìm được ba mạch máu bị đứt để tiến hành cầm máu nổi lại không phải là chuyện rất dễ, đặc biệt là trong lúc miệng vết thương ngập máu, phải phân biệt được sáu miệng hở vết đứt, ba mối sát tim nào chảy máu.

Sau đó nhanh chóng gút ba mối này lại mới có thể khống chế được tình trạng chảy máu thể này, nếu gút sai, không những lãng phí thời gian, mà còn vì trì hoãn thời gian gây mất rất nhiều máu.

Giang Nguyên hít sâu một hơi. Việc hắn phải làm hiện giờ là cố gắng tìm ra được mối sát tim của ba mạch máu, sau đó gút lại. Hắn lại một lần nữa dùng băng gạt ấn xuống miệng vết thương, sau đó nhanh chóng nhấc lên, tranh thủ sau khi băng gạt hút đi máu trên miệng vết thương, kiểm tra mạch máu trong tay nhanh chóng đưa vào trong miệng vết thương.

- Kịch...

Cùng với tiếng kẹt lại của kiểm cầm máu, Giang Nguyên thả kiểm cầm máu trong tay, đưa tay vào.

Chị Lưu ở bên cạnh đã chuẩn bị trước, lập tức đưa cây kiểm cầm máu thứ hai vào tay Giang Nguyên.

Giang Nguyên lại một lần nữa dùng băng gạt đè nhẹ xuống miệng vết thương, trong khoảnh khắc nhấc lên, mắt lại một lần nữa quét qua miệng vết thương, sau đó kiểm cầm máu bên tay phải nhanh chóng đưa vào trong.

- Kịch...

Tiếng kèm cầm máu kẹt lại vang lên thanh thúy, giống như vang

lên trong tim chị Lưu và bác sĩ Lý. Hai người đều nhìn sửng động tác của Giang Nguyên, nhìn động tác không chút do dự của Giang Nguyên, tim đập mạnh. Trong lúc tầm nhìn không tốt thế này, Giang Nguyên vẫn có thể kẹp chuẩn xác vậy sao?

Rốt cuộc có kẹp chuẩn xác hay không? Kẹp này có kẹp được miệng đứt của ba đoạn sát tim không?

Hai người này nhìn động tác của Giang Nguyên trong lòng không hề nắm chắc. Họ gần như không thể nào nhìn rõ, Giang Nguyên kẹp một kẹp này, rồi lại kẹp tiếp kẹp nữa, như thế thực sự quá... quá khiến người ta không thể nào tin được.

Cho dù như thế nào, chức trách của hai người bọn họ chính là đứng bên cạnh hỗ trợ.

Giang Nguyên lại một lần nữa đưa tay ra, chị Lưu vội vàng đưa cây kiềm cầm máu thứ ba vào tay Giang Nguyên. Lúc này Giang Nguyên cũng đã rút băng gạc đầy máu tươi trong tay trái đi, sau đó đưa tay vào.

Chị Lưu thấy Giang Nguyên lại đưa tay ra cũng tự động phản ứng lấy một xấp băng gạc đưa sang, phản ứng vô cùng nhanh nhẹn.

Giang Nguyên cũng không thèm nhìn, đưa tay lấy băng gạc đè xuống miệng vết thương. Hắn không hề nghi ngờ tổ chức cùng phản ứng của y tá. Dù sao đối phương đã đưa sang thì dùng, không thể vì chuyện này làm chậm trễ thời gian.

Lần này Giang Nguyên lại đưa tay ấn băng gạc xuống, bác sĩ Lý và chị Lưu đều căng thẳng. Nếu Giang Nguyên thành công, vậy thì lần thứ ba này cũng là lần cuối cùng.

Lúc này Giang Nguyên cũng hít sâu một hơi. Hắn vừa dùng kiềm cầm máu kẹp chính xác hai miệng đứt mạch máu của hai đầu sát tim. Đây là lần cuối cùng.

Nhưng lần này lại có chút phiền phức, vì trong sáu miệng vết đứt của mạch máu, muốn phân biệt miệng vết đứt nào là đầu sát tim, chỉ có một phương pháp duy nhất là phân biệt tốc độ và độ lớn nhỏ của nơi chảy máu.

Vì ba mạch máu có lớn có nhỏ, độ lớn nhỏ và tốc độ chảy máu này dĩ nhiên cũng khác nhau, sáu miệng vết đứt này rất dễ lẫn lộn với nhau.

Đầu tiên, Giang Nguyên đã nhanh chóng tìm được hai nơi chảy nhiều máu nhất, như thế dĩ nhiên là rất giỏi rồi. Nhưng mạch cuối cùng này hơi khó khăn.

Bởi vì trong bốn miệng vết đứt mạch máu còn lại, lưu lượng và độ lớn nhỏ của máu chảy gần như giống nhau, muốn tìm miệng vết đứt của đầu sát tim cuối cùng rất không dễ dàng.

Giang Nguyên ngẩng đầu nhìn trần nhà, hít sâu một hơi nói:

- Được rồi... bác sĩ Lý, anh thả móc ra đi...

Bác sĩ Lý nghe Giang Nguyên nói vậy thì sửng sốt, nếu thả móc ra, miệng vết thương sẽ đè lên nhau, sao cậu tìm ra được?

Những anh ta nhìn thấy vẻ mặt vô cùng bình tĩnh của Giang Nguyên nên đành cắn răng gật đầu, nói:

- Được... Tôi chuẩn bị lấy móc ra đây!

Giang Nguyên cầm băng gạc, nhìn bác sĩ Lý nhanh chóng lấy hai cái móc ra khỏi miệng vết thương. Hắn thấy máu tươi bên trong một lần nữa tuôn ra. Hắn không hề do dự đè băng gạc xuống, hút hết máu, sau đó híp hai mắt lại, nhấc mạnh tay lên.

Giang Nguyên vừa nhấc băng gạc lên, trong miệng vết thương lập tức trở nên sạch sẽ. Khi máu trong những miệng vết đứt này chưa chảy ào ra, hai mắt Giang Nguyên hơi híp lại, nhìn thật rõ ràng tình hình trong miệng vết thương. Không có móc kéo ra, hai bên miệng vết thương bắt đầu khép lại với nhau.

Giang Nguyên chờ cơ hội này, khi miệng vết thương khép lại, sáu miệng vết đứt của ba mạch máu kia bắt đầu đến gần nhau, Giang Nguyên sẽ thông qua lúc này để phán đoán, nhìn xem rốt cuộc mảnh đứt cuối cùng chưa được kẹp lại là chỗ nào.

Sau một nháy mắt, Giang Nguyên nhìn thấy sáu miệng vết đứt kia nối với nhau, có hai miệng vết đứt chưa được kẹp lại đang dần

dần nổi với nhau.

- Là nó!

Giang Nguyên đưa kiềm cầm máu trong tay đưa vào trong, sau đó đưa tay kẹp một trong hai miệng vết đứt đang chảy khá nhiều máu.

Sau khi kẹp được miệng vết đứt này, Giang Nguyên nhẹ nhàng thở hắt ra, sau đó thả kiềm cầm máu trong tay ra, lấy băng gạc trong tay nhẹ nhàng đè xuống miệng vết thương.

Chị Lưu đứng bên thấy bộ dạng thở phào của Giang Nguyên biết có lẽ Giang Nguyên đã thành công nên cũng âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Chị cầm hai miếng băng gạc nhẹ nhàng lau trán giúp Giang Nguyên.

Nhìn động tác của chị Lưu Giang Nguyên mới phát hiện trán mình không biết đã chảy đầy mồ hôi từ lúc nào.

- Đã ngừng chảy cả rồi à?

Bác sĩ Lý hơi căng thẳng hỏi Giang Nguyên.

Giang Nguyên gật đầu, sau đó lại cầm băng gạc lên, ba người đều quay đầu sang nhìn. Quả nhiên trong miệng vết thương lúc này tốc độ chảy máu đã giảm đi một nửa. Hơn nữa trong ba miệng vết đứt của mạch má còn lại, tốc độ và số lượng máu chảy ra đều nhanh chóng giảm đi.

Chắc chắn sau hai mươi mấy giây nữa, sau khi máu tồn trong ba mạch máu này chảy ra sạch thì sẽ không còn xuất huyết nữa.

Ba người nhìn thấy tình hình này đều thở phào nhẹ nhõm. Chỉ cần ba đầu sát tim của mạch máu bị đứt được kẹp lại, vậy thì công tác khâu và thắt tiếp theo dĩ nhiên sẽ không phải chuyện khó khăn nữa.

Giang Nguyên cẩn thận nhận kẹp chị Lưu đưa sang, dưới sự giúp đỡ của bác sĩ Lý, từng bước từng bước thắt ba miệng vết đứt được kiềm cầm máu kẹp chặt lại.

Sau khi thất xong, Giang Nguyên mới cẩn thận lấy ba kiềm cầm máu ra, cẩn thận quan sát một lượt, ba chỗ gút đều không rỉ máu, Giang Nguyên mới hoàn toàn thở phào nhẹ nhõm.

Công việc may tiếp theo dĩ nhiên không phải việc khó khăn gì, nhưng Giang Nguyên vẫn cẩn thận may lớp cơ thịt để xảy ra vấn đề nhất một lượt rồi mới giao công việc kết thúc cuối cùng cho bác sĩ Lý. Vì hắn đã tổn mất nửa tiếng đồng hồ rồi, người bên khoa nội vẫn rất nhiều. Chắc muốn khám xong hết những bệnh nhân này, có lẽ phải sau mười hai giờ rưỡi mới có thể xong được.

TUYỆT PHẨM THIÊN Y

Chương 110: Một bữa bốn bát

Giang Nguyên bước ra khỏi phòng chữa trị, à Tiền vẫn lòng đầy căng thẳng đứng trước cửa, hai tay chấp lại, thỉnh thoảng còn nhắm mắt lầm bầm gì đó. Khuôn mặt nhăn nhoe vì năm tháng của bà đã chan đầy nước mắt.

Giang Nguyên nhìn bộ dạng tiều tụy và căng thẳng của bà Tiền, trong lòng hơi đau xót. Vốn bà Tiền không cần phải căng thẳng như thế.

Nếu họ có tiền, sao bà Tiền phải căng thẳng như vậy. Họ chỉ cần vào bệnh viện 99% là sẽ không có vấn đề gì. Nhưng vì họ không có tiền, cho nên chỉ có thể mạo hiểm. Tiền tuy không phải vạn năng, nhưng không có tiền, quả thật là chuyện không thể...

Nhưng may là bà may mắn, có thể gặp được mình. Bác sĩ bình thường ai dám làm ca phẫu thuật này cho cháu bà chứ?

Nghĩ tới đây, Giang Nguyên âm thầm thở dài, sau đó mỉm cười kêu lên:

- Bà Tiền... Bà đừng lo lắng nữa, không sao rồi.

Bà Tiền hai mắt đang nhắm, tay chấp lại miệng lầm bầm gì đó nghe thấy Giang Nguyên nói vậy rõ ràng vẫn chưa phản ứng lại kịp, chỉ ngạc nhiên mở to mắt, đứng lên căng thẳng nhìn Giang

Nguyên nói:

- Bác sĩ Giang... ban nãy cậu nói gì?

Giang Nguyên cười cười, nói:

- Bà Tiền, không sao rồi, chút nữa Tiểu Bảo có thể ra được rồi...

- A... Thật sao? Bác sĩ Giang, thật sự không sao chứ?

Bà Tiền nghe thấy Giang Nguyên nói như vậy đôi mắt đục ngầu kia lập tức lóe sáng, kéo tay Giang Nguyên vui mừng hỏi.

Giang Nguyên gật mạnh đầu nói:

- Thật, không sao nữa rồi...

- Thật...

Bà Tiền gật mạnh đầu. Nước mắt của bà lăn xuống. Bà cầm tay Giang Nguyên, sau đó đột nhiên quỳ mạnh xuống, đập đầu với Giang Nguyên:

- Bác sĩ Giang... cảm ơn, cảm ơn...

Giang Nguyên vội vàng đưa tay ra đỡ bà Tiền đứng dậy, nói:

- Bà Tiền, không được không được... sao làm thế này được...

- Bác sĩ Giang, cậu đúng là Bồ Tát sống... là ân nhân cứu mạng của bà già này...

Bà Tiền được Giang Nguyên đỡ cố gắng bò dậy, vừa lau nước mắt vừa nói cảm ơn.

- Không có gì. Không có gì... Đây là chuyện bọn cháu nên làm, bà ngồi đi, ngồi đi...

Giang Nguyên dìu bà Tiền ngồi lên ghế rồi mới cười nói:

- Giờ bác sĩ Lý đang băng bó cho Tiểu Bảo bên trong, bà ngồi đây đợi một lát. Lát nữa cậu ấy sẽ ra. Vẫn còn bệnh nhân đang đợi cháu, cháu đi trước!

Sau khi Giang Nguyên trấn an xong bà Tiền liền định quay về phòng khám, đột nhiên hần nhớ ra một chuyện. Sau đó hần đi vào phòng thuốc, cười nói với anh Hoàng phòng thuốc:

- Anh Hoàng... Lát nữa bà Tiền có trả tiền thuốc, anh nói bà ấy chỉ cần trả một trăm chín thôi nhé, số còn lại cứ ghi cho em!

Anh Hoàng nghe Giang Nguyên nói vậy, cười nói:

- Bác sĩ Giang... tiền này sao để cậu bỏ được. Như thế không hay đâu!

Giang Nguyên cười lắc đầu nói:

- Không sao... Giờ em cũng chẳng có việc gì dùng tiền. Ngày nào cũng ăn ngủ ở phòng khám, giữ tiền cũng chẳng có tác dụng gì nhiều, cứ coi như làm chút việc tốt đi!

- Được... Thế thì được, đợi lát nữa tôi sẽ sắp xếp tốt.

Sau khi dặn dò anh Hoàng xong, Giang Nguyên vội vàng quay về phòng khám.

Hồ lão y sư thấy Giang Nguyên tiến vào vội vàng dừng bút, nhìn Giang Nguyên trầm giọng hỏi:

- Giang Nguyên, tình hình đứa trẻ sao rồi?

Giang Nguyên cười gật đầu nói:

- Phẫu thuật xong rồi, không sao rồi ạ. Chỉ cần tiêm vài ngày nữa, thay thuốc hai lần có lẽ sẽ khỏi ạ!

- Ừ... Vậy thì tốt, vậy thì tốt!

Hồ lão y sư nghe Giang Nguyên nói vậy trong lòng cũng yên tâm. Những bệnh nhân bên này lúc này cũng thở phào nhẹ nhõm, nhìn Giang Nguyên với ánh mắt thán phục. Bác sĩ biết cả nội ngoại khoa, hơn nữa còn giỏi như vậy thật sự không nhiều.

Đặc biệt là còn chịu mạo hiểm cứu người khi bệnh nhân không có tiền, điều này càng khiến họ thán phục hơn.

Trong lòng Hồ lão y sư vui mừng, đột nhiên nhớ ra chuyện gì đó, vội vàng nói:

- Đúng rồi, Giang Nguyên... Con đi dọn dò bên phòng thuốc, chỉ thu của họ hai trăm tệ thôi, sau này tiêm hay đổi thuốc gì đó, đều ghi vào sổ của phòng khám.

- A...

Giang Nguyên nghe thấy những lời này liền bất đắc dĩ cười.

Hồ lão y sư thấy Giang Nguyên đứng yên bất động liền thúc giục nói:

- Đi nhanh đi, còn lè mề gì nữa!

Giang Nguyên bất đắc dĩ cười khổ nói:

- Thầy, con đã dọn dò anh Hoàng, số tiền còn lại ghi cho con...

- A...

Hồ lão y sư nghe thấy cũng sửng sốt, sau đó cười, lắc đầu thở dài nói:

- Cái thằng nhóc con, mỗi tháng mới kiếm được có chút tiền, không để giành lấy vợ, xài tiền cũng hào phóng đấy nhỉ...

- Được rồi, mau đến làm việc đi. Tí nữa thầy bảo lão Hoàng chuyển sang sổ của phòng khám... Con làm việc tốt rồi, sao còn bắt con chịu khoản tiền này được...

Hồ lão y sư vội vàng cười ngoắc tay nói.

Giang Nguyên nghe Hồ lão y sư nói vậy cũng đành gật đầu đồng ý, vội vàng quay lại khám bệnh cho bệnh nhân.

- Hai thầy trò đều là người tốt... nhân nghĩa...

Mọi người nghe thấy đoạn đối đáp của hai người đều lần lượt cảm thán. Chuyện vừa chữa bệnh cứu người, vừa trả lại tiền thuốc cho bệnh nhân bây giờ thật sự rất hiếm thấy.

Đúng như Giang Nguyên đã dự liệu, ba thầy trò bận rộn đến mười hai giờ rưỡi mới khám xong cho tất cả bệnh nhân. Đến giờ ăn trưa, Giang Nguyên đã rất đói bụng.

Có điều sau khi hẩn ngồi lên bàn ăn ăn hết hai chén, sắc mặt hẩn lại trở nên cổ quái. Bình thường hẩn ăn cơm một bữa hai bát đã tàm tạm rồi, nhưng hôm nay... giống như bữa sáng, hai bát cơm này cùng lắm chỉ no được bốn năm mươi phần trăm.

Không có cách nào khác, Giang Nguyên đành phải đi bới thêm chén nữa. Chị Lưu thấy Giang Nguyên bới thêm chén nữa liền cười nói:

- Hôm nay bác sĩ Giang mệt quá, ngay cả cơm cũng ăn nhiều thêm bát nữa!

Nghe vậy, tất cả mọi người đều cười ha hả.

Về mặt Giang Nguyên bất đắc dĩ, sau đó cười nói:

- Hôm nay sợ là phải ăn nhiều thêm hai bát mới đủ ạ.

- Ôi... Ca phẫu thuật bác sĩ Giang làm hôm nay, đừng nói hai bát, bốn bát cũng được!

Bác sĩ Lý ngồi cạnh cười ha hả nói.

Kết quả đến lúc Giang Nguyên thật sự bưng bát đi xúc bát cơm thứ tư, cạo sạch đáy nồi, mọi người mới hơi choáng váng...

Hôm nay bác sĩ Giang sao ăn khỏe thế. Bát của phòng khám không hề nhỏ, bình thường các nữ y tá bác sĩ ăn một bát là đã đủ no. Các bác sĩ nam thường cũng chỉ ăn hai bát. Một bữa ăn bốn bát thật sự hiếm thấy trong lịch sử của phòng khám.

Nhưng mọi người chỉ hơi nhìn sững chứ không nói gì. Chỉ có Hồ lão y sư vỗ vai Giang Nguyên nói:

- Không sai... đàn ông phải ăn nhiều một chút mới có sức khỏe chứ!

Vừa nói xong, còn quay sang dặn dò di La giúp việc bên cạnh:

- Chị La... Tối chị nấu thêm nửa lon gạo nữa nhé. Đừng để Tiểu Giang của chúng ta bị đói!

- A... được ạ!

Dì La đứng bên cười tủm tỉm đồng ý, nói:

- Trong Tiểu Giang của chúng ta trắng trẻo quá. Con trai gầy yếu quá không được. Đàn ông nông thôn chúng ta phải ăn cho khỏe mới làm được việc!

Dì La đáng thương còn nói là Giang Nguyên gầy yếu, câu này nếu để cho những vong hồn uống mạng dưới đao của Giang Nguyên mấy năm nay nghe được chắc sẽ đau đớn khóc rống lên mất.

Giang Nguyên chỉ vừa cười cười gật đầu vừa ăn uống, không để ý đến mấy lời này... Mình cứ lấp đầy bụng mình trước rồi nói sau. Chiều nay nấu thêm nửa lon gạo nữa thì tối mình không phải cạo sạch đáy nồi nữa rồi.

Giữa trưa nghỉ ngơi một lát, gần hai giờ, Giang Nguyên lại bưng ly nước của mình, kẹp theo quyển sách đến Đại học Đông Nguyên giảng bài.

Hôm nay lại có tiết Trung y chuyên sâu của năm tư, giờ Hồ lão y sư đã yên tâm giao hết cho hẳn, ngay cả đến lộ mặt một chút cũng lười. Hồ lão y sư biết, đám sinh viên này đều thích nghe Giang Nguyên giảng. Giang Nguyên giảng bài cũng nhanh hơn ông, ông cũng lười đi ganh đua với hẳn.

Mỗi tuần năm tư chỉ có một tiết, đây là tiết đầu tiên Giang Nguyên giảng bài cho năm tư sau đợt bị thương ở đùi lần trước.

Giang Nguyên vừa bước vào giảng đường đã thấy vô số ánh mắt nhìn về phía mình. Giang Nguyên nhìn nhìn, vẫn là mấy sinh viên trông tương đối quen mặt, trong đó dĩ nhiên có cả Từ Thanh Linh và Trương Du Chính.

Giang Nguyên thấy hai người này ngồi cạnh nhau trong lòng đột nhiên cảm thấy khó chịu. Tuy nhiên cảm giác khó chịu này nhanh chóng biến mất sau khi hẳn nở nụ cười mỉm, sau đó hẳn quay sang gật đầu với hai người.

Mặc dù trong lòng Trương Du Chính cũng không thích Giang Nguyên nhưng cũng vội vàng cười gật đầu. Chỉ có Từ Thanh Linh là nhìn Giang Nguyên với ánh mắt hơi kỳ quái, dường như có thêm chút u oán. Sau khi cô nhìn thấy Giang Nguyên bước đi không có gì khác lạ, ánh mắt mới thoáng bình thường hơn một chút.

- Thầy Giang... thầy không sao chứ?

Giang Nguyên đi đến trước hàng ghế đầu, có rất nhiều sinh viên vây quanh Giang Nguyên ân cần hỏi thăm.

Giang Nguyên nhìn một chút, đây đều là những sinh viên tương đối hoạt bát trong các tiết học trước. Còn có cả Vương Ngọc Linh lần trước xin mình số điện thoại, rồi cả vài sinh viên tương đối quen.

Hắn lập tức cười cười nói:

- Cảm ơn mọi người đã quan tâm... Chân tôi khỏi rồi!

- Ồ... khỏi nhanh thế ạ!

Nghe thấy Giang Nguyên nói vậy, trên mặt các sinh viên thoáng lộ vẻ ngạc nhiên.

- Thầy Giang... Dao đó của thầy hôm ấy siêu quá, em thấy thầy chẳng thêm ngứa, một dao bay thẳng qua chính giữa mi tâm luôn.... Đúng là quá đẹp trai!

Một sinh viên tương đối đẹp trai vui vẻ nói.

Chàng nam sinh này Giang Nguyên cũng biết, tên Triệu Vân Cường, hắn liền mỉm cười giải thích:

- Khi còn bé tôi khá ham chơi, thường vào trong núi bắn chim với người lớn, từng dùng súng bắn thỏ, heo rừng, sau đó thấy súng dùng phiền phức nên đã thử luyện dao... Dần dần kỹ thuật cũng khá chuẩn!

- A... Thầy Giang còn đi săn nữa à...

Triệu Vân Cường kinh ngạc nói:

- Thầy Giang, thầy là người ở đâu vậy?

- Tôi ở huyện Lưu Hà...

Giang Nguyên không giấu diếm những chuyện này, mỉm cười nói.

- Ờ... Chả trách. Em nhớ xung quanh huyện Lưu Hà chúng ta có mấy rừng núi sâu, những nơi khác không nhiều thú săn lắm...

Triệu Vân Cường vội gật đầu nói.

TUYỆT PHẨM THIÊN Y

Chương 111: Chứng minh kinh mạch tồn tại

Những sinh viên này vây quanh Giang Nguyên tò mò hỏi chuyện. Lúc này Từ Thanh Linh ngồi cách đó không xa hình như đang đọc sách, nhưng đôi tai trắng nõn tinh xảo dường như đang tập trung lắng nghe bên này nói chuyện.

Sau khi nghe thấy Giang Nguyên giải thích, cái miệng nhỏ nhắn đáng yêu của Từ Thanh Linh dẩu lên, thầm hừ giọng nói:

- Lừa đảo... Đúng là tên đại lừa đảo. Giờ có thể nói dối mà không biết đỏ mặt như vậy... Hồi nhỏ đi săn thỏ cái gì chứ... Cách đây ba năm, chẳng qua chỉ là một thằng nhóc xe đạp cũng đi chẳng bằng mình... Lừa đảo... Hừ...

Giang Nguyên đang tùy hứng khoa khoang lịch sử sáng chói khi còn nhỏ của mình với các sinh viên hiếu kỳ, hẳn không ngờ, người nào đó đằng sau đang mỉa mai mình là tên lừa đảo. Nếu không e là hẳn đã chẳng mặt mũi nào bịa chuyện bừa bãi rồi.

- Reng...

Lúc này, tiếng chuông vào tiết vang lên.

Mọi người lục đục quay về chỗ của mình. Giang Nguyên cũng cầm sách lên, bưng ly nước lên bực giảng.

- Thủ thái âm phế kinh bắt nguồn từ trung tiêu... thuộc đại tràng phế lạc, dừng lại ở đoạn xương ngón cái...

Giang Nguyên đứng trên bục giảng, gần như không cần lật sách, chậm rãi nói, thỉnh thoảng lại ghi vài dòng chữ trong sách lên bảng.

Các sinh viên bên dưới lắng nghe chăm chú. Tuy đây chỉ là ông tập, hầu hết mọi người vẫn còn chút ấn tượng, chỉ thỉnh thoảng mới lật sách, nhắm lại vài định nghĩa mà thôi.

- Kinh lạc có bốn chức năng lớn... Một là trong giao tiếp, liên lạc với các cơ quan phủ tạng. Hai là lưu thông máu, nuôi dưỡng tổ chức phủ tạng...

Hắn vừa nói thì có người giơ tay lên.

Giang Nguyên hết sức hoan nghênh mọi người có câu hỏi trong tiết học. Bởi vì có vấn đề, hỏi ngay trên lớp mới có thể giúp cho mọi người nắm chắc kiến thức hơn.

Giang Nguyên nhìn thoáng qua, là một sinh viên nam. Hình như tên Trương Nghị Vĩ. Giang Nguyên liền gật đầu. Cười nói:

- Trương Nghị Vĩ, bạn có vấn đề gì?

Trương Nghị Vĩ thấy Giang Nguyên có thể gọi được tên mình có hơi kinh ngạc. Sau đó cậu ta vội vàng gật đầu, trầm giọng hỏi:

- Thầy Giang... Em muốn hỏi một vấn đề, những thứ kinh mạch này có thật sự tồn tại không? Theo như trong sách, chắc chắn là có kinh mạch, nhưng tại sao chúng ta không cảm nhận được, chúng ta chỉ có thể nhìn thấy mạch máu và các cơ thịt...

Nghe thấy câu hỏi này, Giang Nguyên chỉ cười. Chàng trai này to gan đấy. Nếu Hồ lão y sư giảng tiết này chắc chắn Trương Nghị Vĩ sẽ không dám hỏi câu này. Còn mình thì đã tùy tiện với họ thành quen rồi nên cậu chàng mới dám hỏi như vậy. Nếu không hỏi như vậy đồng nghĩa với việc nghi ngờ lý luận căn bản trong Trung y. Không ai dám tùy ý hỏi những câu như vậy ngay giữa lớp.

- Có một câu tôi tin chắc mọi người đều đã nghe qua, thứ không

nhìn thấy không có nghĩa là không tồn tại...

Giang Nguyên mỉm cười nói:

- Nhưng tôi muốn nói với mọi người là, tuy chúng ta không nhìn thấy, thậm chí cũng không cảm nhận được, nhưng kinh mạch thật sự tồn tại... Mười hai chín kinh, kỳ kinh bát mạch, mỗi kinh mạch đều được phát hiện trong cơ thể chúng ta.

- Nó đi khắp toàn thân... Mỗi kinh mạch đều thật sự tồn tại...

Trương Nghị Vĩ dường như vẫn hơi không hài lòng với câu trả lời của Giang Nguyên, lại nói:

- Thầy Giang, thầy nói nó tồn tại, vậy sao chúng ta không cảm giác được? Lẽ nào thầy đã cảm giác được? Hoặc thầy đã gặp ai đã từng thật sự cảm giác được?

Trong lòng Giang Nguyên thầm cười với thái độ hỏi đến cùng của Trương Nghị Vĩ. Hắn lập tức gật đầu nói:

- Đương nhiên đã có người cảm giác được, điều này tôi rất chắc chắn.

Thấy thái độ bình tĩnh của Giang Nguyên không những Trương Nghị Vĩ mà những sinh viên khác cũng tò mò. Trương Nghị Vĩ nhìn Giang Nguyên, đột nhiên cười nói:

- Theo như lời thầy Giang nói, vậy những thứ trong tiểu thuyết kiếm hiệp nói, lấy kinh mạch làm nền tảng để tu luyện nội công, chẳng hạn Hàng Long Thập Bát Chưởng, Lục Mạch Thần Kiếm gì đó đều có thật sao?

Giang Nguyên thấy Trương Nghị Vĩ chất vấn như vậy cũng cười, nói:

- Bạn học Trương Nghị Vĩ, tiểu thuyết võ hiệp thì chỉ là tiểu thuyết võ hiệp. Chẳng hạn trong Thiên Long Bát Bộ, Lục Mạch Thần Kiếm Đoàn Dự... mọi người đều biết, nó chia làm Thiếu Trùng, Trung Trùng, Thiếu Thương...

- Nhưng những thứ này đều tồn tại trong lý luận kinh mạch Trung

y chúng ta... Những thứ này Tra lão tiên sinh đều tham khảo học thuyết kinh mạch trong Trung y chúng ta để phát huy trí tưởng tượng hư cấu hóa... Dĩ nhiên trong hiện thực chúng không thể tồn tại...

Nói đến đây, Giang Nguyên lập tức nhớ ra thực lực mạnh mẽ của đám Tiền Lập Nguyên, lại còn cả nội khí mấy ngày nay mình cảm nhận được liền cười nói:

- Nhưng Trung Quốc cổ đại chúng ta thực sự có tồn tại cao thủ võ lâm, hơn nữa họ cũng thực sự dùng kinh mạch để tu luyện nội khí, cho nên mọi người không cần nghi ngờ tính chân thực của lý luận kinh mạch!

Giang Nguyên nói đến vậy, nhưng Trương Nghị Vĩ vẫn lắc đầu cười nói:

- Thầy Giang, tuy thầy nói từng gặp người như vậy, nhưng nói thật, em vẫn không thể nào tin được những lý luận kinh mạch này... Trừ phi thầy khiến em thật sự cảm thấy sự tồn tại của kinh mạch... Nếu không em vẫn cảm thấy rất khó tin!

Giang Nguyên nhìn thấy Trương Nghị Vĩ vẫn đứng đấy phản bác vô cùng tự tin. Trong lòng hắn thầm thở dài, cảm thấy bất đắc dĩ.

Những học thuyết kinh mạch, ngũ hành, phủ tạng... trong Trung y, đều là những nền tảng cơ sở của Trung y. Tuy Trương Nghị Vĩ học khoa lâm sàng của Tây y, nhưng suy nghĩ và cách nhìn của cậu ta như vậy, không phải chỉ những người học Tây y mới có. Thậm chí có rất nhiều người học Trung y đều nghi ngờ lý luận kinh mạch này rốt cuộc có tồn tại thật không.

Cho dù là ngũ hành hay kinh mạch, đều là những thứ họ không thể tự cảm nhận được, thậm chí là không thể nào xác thực qua thực tiễn, chỉ có những nhân tài đặc biệt mới có thể...

Nghĩ tới đây, Giang Nguyên nhẹ nhàng lắc đầu cười khổ. Hắn biết, nếu như hôm nay không phải hắn đứng trên bục giảng, chắc chắn Trương Nghị Vĩ sẽ không dám to gan bày tỏ suy nghĩ của cậu ta. Những sinh viên khác cũng giống như Trương Nghị Vĩ, chỉ đem theo tâm lý ứng phó với kỳ thi sắp tới để học những thứ này chứ

chắc chắn sẽ không to gan đi kháng cự những điều này.

Mà lúc này, những sinh viên khác cũng như cậu ta, đều có suy nghĩ này. Nếu mình không thể khiến họ phục, e là sau này mình giảng bài sẽ không ai tin tưởng nữa.

Giang Nguyên thoáng trầm ngâm rồi cười gật đầu nói:

- Được... Bạn học Trương Nghị Vĩ, nếu bạn nói không tin vào tồn tại của kinh mạch... Tôi nghĩ cũng có rất nhiều bạn khác cũng có suy nghĩ giống bạn...

- Thế này đi... Cậu lên bục giảng, tôi sẽ cho cậu cảm nhận thử sự tồn tại của kinh mạch, có được không?

Các sinh viên xung quanh nhìn Giang Nguyên đứng trên bục giảng cười tùm tùm nói những lời này đều sửng sốt. Sau đó, trên mặt họ đều lộ ra vẻ vô cùng hứng thú.

- Trương Nghị Vĩ... Đi đi...

Triệu Vân Cường ngồi cách đó không xa hưng phấn giật giây nói với Trương Nghị Vĩ.

- Đúng đúng... Trương Nghị Vĩ... Đi đi... Chúng tớ cũng muốn biết rốt cuộc kinh mạch nó như thế nào...

Vương Ngọc Linh lúc này cũng hưng phấn lên tiếng.

Cả hai người này đều là những người cực kỳ bội phục Giang Nguyên. Nếu như Giang Nguyên có thể khiến cho Trương Nghị Vĩ cảm nhận được sự tồn tại của kinh mạch, bọn họ cũng vô cùng hứng thú.

Trương Nghị Vĩ bị mọi người giật giây nên bước nhanh đi, sau khi đến trước bục giảng, cậu ta chờ Giang Nguyên dạy cậu ta cảm nhận kinh mạch của bản thân.

Giang Nguyên thấy Trương Nghị Vĩ đi đến liền cười gật đầu, sau đó nói với mọi người:

- Tốt... Nếu Trương Nghị Vĩ đã đặt câu hỏi này rồi, vậy tôi sẽ giúp

cậu ấy cảm nhận được sự tồn tại thật sự của kinh mạch. Như thế về sau có lẽ mọi người sẽ không còn nghi ngờ những lý luận y học truyền thống nước ta nữa!

- Đúng đúng... Thầy Giang, thầy mau bắt đầu đi... Bọn em cũng muốn xem thử như thế nào...

Đám sinh viên xung quanh lúc này nghe thấy Giang Nguyên bình tĩnh như vậy đều hưng phấn nói.

Chỉ có Trương Du Chính khẽ cau mày ghé sát tai Từ Thanh Linh, cười lạnh nói:

- Sao có chuyện này chứ? Chỉ sợ chút nữa thầy Giang sẽ dùng một mớ lý luận linh tinh để qua được cửa này!

Lúc này Từ Thanh Linh mở to mắt nhìn Giang Nguyên trước mặt. Trong mắt cô tuy có chút nghi ngờ nhưng dường như vẫn tin tưởng Giang Nguyên. Cô tương đối hiểu tính cách Giang Nguyên. Mặc dù ba năm nay Giang Nguyên đã thay đổi không ít, nhưng Từ Thanh Linh tin, Giang Nguyên làm việc luôn rất bình ổn, nếu không phải chuyện nắm chắc, chắc chắn sẽ không nói lung tung.

Nếu Giang Nguyên dám nói ra như vậy, chắc chắn sẽ không nói năng lung tung. Cho nên trong mắt cô hiện lên chút khinh thường đối với những lời của Trương Du Chính ngồi bên cạnh. Tuy cô không ghét Trương Du Chính, nhưng cô tương đối không thích Trương Du Chính công kích Giang Nguyên. Cô lập tức lãnh đạm nói:

- Cứ nhìn đã... Lát nữa sẽ biết thôi!

Trương Du Chính nghe thấy Từ Thanh Linh không mặn không nhạt nói vậy trong mắt thoáng hiện tia thất vọng. Cậu ta vốn đã cảm thấy quan hệ của Giang Nguyên và Từ Thanh Linh không giống bình thường. Cho nên cậu ta mới nghĩ đủ mọi cách để đả kích hình tượng Giang Nguyên trong lòng Từ Thanh Linh. Giờ có cơ hội này dĩ nhiên cậu ta sẽ không bỏ qua.

Ai ngờ Từ Thanh Linh lại nói vậy với cậu ta không chút động lòng. Cậu ta lập tức buồn bực, nhìn chằm chằm Giang Nguyên, cảm tức

nói:

- Được, xem thử anh có thể làm được tích sự gì...

- Trương Nghị Vĩ, cậu đưa tay phải ra đi.

Giang Nguyên mỉm cười nhìn Trương Nghị Vĩ nói.

Trương Nghị Vĩ nghe Giang Nguyên nói vậy thì cũng làm theo yêu cầu của Giang Nguyên, đưa tay phải ra, chờ xem thầy Giang làm cách nào để cậu ta có thể cảm giác được sự tồn tại của kinh mạch.

Giang Nguyên thấy Trương Nghị Vĩ đưa tay ra, liền cười nói với mọi người:

- Ban nãy tôi đã ôn tập cho mọi người về kinh mạch, trong đó bao gồm thủ tam dương kinh và thủ tam âm kinh...

- Vậy... Tôi sẽ dùng thủ quyết âm tâm bao kinh của thủ tam âm kinh để chứng minh cho mọi người thấy kinh mạch có thật sự tồn tại không!

Đám sinh viên thấy thầy Giang tự tin như vậy, thậm chí còn đề cập cụ thể sẽ dùng kinh mạch nào liền thêm hưng phấn, cũng càng thêm mong chờ.

- Được... Bạn học Trương Nghị Vĩ, cậu hãy giơ ngón tay giữa ra...

Giang Nguyên nhìn Trương Nghị Vĩ mỉm cười nói.

Lúc này Trương Nghị Vĩ cũng không dám chậm trễ, vội vàng duỗi ngón tay giữa tay phải ra, sau đó nhìn Giang Nguyên, xem hẳn định chứng minh sự tồn tại của thủ quyết âm tâm bao kinh này như thế nào.

TUYỆT PHẨM THIÊN Y

Chương 112: Quan hệ thầy trò phức tạp

Giang Nguyên nhẹ nhàng dùng ngón cái và ngón trỏ của mình đè xuống hai bên đốt cuối ngón giữa của Trương Nghị Vĩ, sau đó nói

với mọi người:

- Mọi người đều biết, chỗ tôi đang đề chính là “Trung trùng huyết” đốt cuối của thủ quyết âm tâm bao kinh, cũng chính là nơi bắt nguồn của Trung trùng kiếm trong Lục Mạch Thần Kiếm...

- Giờ, tôi sẽ khiến bạn học Trương Nghị Vĩ cảm nhận được sự tồn tại của thủ quyết âm tâm bao kinh...

Nói tới đây, Giang Nguyên nhìn Trương Nghị Vĩ khẽ cười nói:

- Được rồi, bạn học Trương Nghị Vĩ, cậu đứng đối mặt với mọi người, lát nữa cậu nói cho mọi người biết cảm nhận của cậu...

Sau khi Giang Nguyên thấy Trương Nghị Vĩ gật đầu liên nhẹ nhàng hít sâu một hơi, sau đó dồn lực chú ý của mình và nơi cách bụng dưới ba thốn. Hắn biết chỗ này chính là “Khí Hải” lần trước khi mình xoa bóp cho Tỉnh trưởng La, nội khí cũng bắt đầu cuộn lên ở đây.

Quả nhiên, khi lực chú ý của hắn dồn ở Khí Hải, một cổ ấm áp cũng chậm rãi theo suy nghĩ của hắn dần dần tràn lên kinh mạch ở cánh tay hắn.

Rất nhanh nó đi xuyên qua chỗ ngón trở và ngón cái lao thẳng vào Trung trùng huyết của Trương Nghị Vĩ.

Vốn Trương Nghị Vĩ đang đứng đó, khuôn mặt rất bình thường. Đột nhiên, cậu ta cảm nhận được một luồng khí ấm áp nhẹ nhàng từ ngón tay trở của mình xông thẳng vào, sắc mặt không khỏi biến đổi mạnh.

Giang Nguyên đứng đó, khẽ cười nói:

- Được rồi, bạn học Trương Nghị Vĩ, cậu hãy dùng ngón trở tay trái của cậu, từ từ di chuyển theo cảm giác của cậu, xem có phải nó đi theo tuyến đường của thủ quyết âm tâm bao kinh mà ban nãy tôi ôn tập cho mọi người không.

Trương Nghị Vĩ nghe Giang Nguyên nói vậy trên mặt vừa hưng phấn vừa căng thẳng. Vốn cậu ta không thật sự tin vào sự tồn tại của thứ này, nhưng bây giờ, cậu ta cảm nhận được luồng khí ấm

áp nhẹ nhẹ kia từ ngón tay thầy Giang truyền đến, dọc theo ngón tay, cánh tay mình, giống như một con giun đang dần dần tràn lên.

Lúc này cậu chỉ nghe thấy lời nói của Giang Nguyên, sau đó cậu chậm rãi duỗi ngón tay trở tay trái của mình ra, dần dần thuận theo cảm nhận được lộ tuyến vận hành của con giun nhỏ kia đang di chuyển đến ngón tay mình.

Lúc này Giang Nguyên vừa mỉm cười, vừa thăm thò:

- Lộ tuyến nghịch hành của thủ quyết âm tâm bao kinh từ trong đốt cuối ngón tay dần dần đi lên, theo dịch trung tuyến của chi trên tiếp tục đi lên, sau đó chậm rãi giao nhau ở thiên trì trong ngực, cũng chính là mép ngoài ngực phải...

Những sinh viên xung quanh chỉ thấy dường như lúc này Trương Nghị Vĩ vô cùng hưởng thụ nhắm chặt mắt lại, sau đó chỉ dùng ngón trở tay trái của mình dần dần di chuyển ngón tay của mình, dĩ nhiên là không khác gì lắm lời thầy Giang nói.

Giang Nguyên thấy ngón tay của Trương Nghị Vĩ đã chỉ vào vị trí huyệt thiên trì liên buông tay ra, nói với Trương Nghị Vĩ:

- Sao, cảm thấy thế nào?

Trương Nghị Vĩ nghe thấy Giang Nguyên hỏi vậy mới mở to mắt ra với vẻ khó tin. Mặc dù ban nãy cậu ta nhắm mắt nhưng dĩ nhiên cậu ta biết rõ, ban nãy khí tức ấm áp kia hoàn toàn đi thuận theo lộ tuyến thủ quyết âm tâm bao kinh mà mình đã học. Cậu ta lập tức nhìn Giang Nguyên, vô cùng khiếp sợ nói:

- Thầy... Thầy Giang, sao thầy có thể làm được!

Giang Nguyên mỉm cười nhún vai nói:

- Đây chính là lý thuyết kinh mạch kia... Tôi chỉ kích thích thủ quyết âm tâm bao kinh của cậu một chút, để nó có chút phản ứng, sau đó để cậu cảm nhận được nó thôi...

- Nhưng...

Trương Nghị Vĩ nghe thấy Giang Nguyên giải thích như vậy hơi

kinh ngạc nói:

- Sao thầy có thể làm được, chúng em có thể làm được không?

Giang Nguyên nhìn Trương Nghị Vĩ đã hoàn toàn bị mình cảm phục, khẽ cười lắc đầu nói:

- Cái này mọi người không làm được, muốn làm được điều này phải cực kỳ hiểu và nghiên cứu về kinh mạch... Tôi cũng chỉ thông qua cái này để chứng thực cho mọi người thấy, để mọi người biết những lý luận y học truyền thống Tổ quốc chúng ta đều thật sự tồn tại!

Trương Nghị Vĩ thấy Giang Nguyên nói như vậy trên mặt không kìm được thất vọng. Có điều sau khi cậu ta tiếc nuối xong thì lại hưng phấn duỗi tay trái của mình ra nói:

- Thầy Giang... Vậy thầy có thể dùng tay trái của em biểu diễn thêm lần nữa không?

Giang Nguyên nhìn thấy bộ dạng Trương Nghị Vĩ hưng phấn như vậy không khỏi nở nụ cười, nói:

- Thăng nhóc cậu... ban nãy tay phải thoải mái lắm đúng không... Giờ muốn thử tay trái đúng không? Làm gì có chuyện tốt như vậy chứ, mau quay về chỗ ngồi cho tôi...

Trương Nghị Vĩ bị Giang Nguyên khiển trách như vậy liền đỏ mặt, vội vàng cười khan trốn về chỗ ngồi.

Lúc này, mọi người nhìn thấy bộ dạng đó của Trương Nghị Vĩ ai nấy đều cực kỳ tò mò. Có vài sinh viên to gan, lần lượt giơ tay lên nói:

- Thầy Giang... Em cũng muốn cảm nhận thử!

- Đúng... Thầy Giang, em cũng muốn cảm nhận thử!

Giang Nguyên thấy trong nháy mắt đã có mười mấy cánh tay giơ lên liền cười hắc hắc, nói:

- Mọi người chỉ cần biết rõ kinh mạch thật sự tồn tại là được. Ban

nãy bạn học Trương Nghị Vĩ đã đại diện chứng minh điều này, cho nên giờ mọi người mau yên lặng, chúng ta tiếp tục bài giảng... Nếu không bài hôm nay sẽ không giảng hết được đâu...

Mọi người thấy Giang Nguyên không để ý đến thỉnh cầu của họ, ai nấy đều thất vọng, đành phải thôi, tò mò nhìn sang Trương Nghị Vĩ được thử lần đầu còn muốn thử thêm lần thứ hai, muốn đợi chút nữa hết tiết chắc chắn phải hỏi xem cậu ta cảm thấy như thế nào, sao lúc đó lại có vẻ mặt dâm đãng như vậy, hơn nữa còn muốn thử cảm thụ lần thứ hai.

Sau khi Giang Nguyên giảng xong bài kinh mạch, tiếng chuông hết giờ cũng vang lên đúng giờ.

Sau khi tan học, Giang Nguyên bưng ly nước, mang theo sách chậm rãi ra khỏi giảng đường, chỉ để lại một nhóm người đang vây quanh Trương Nghị Vĩ, tò mò hỏi về vẻ mặt dâm đãng ban nãy.

Giang Nguyên vừa ra khỏi phòng học, đằng sau liền vang lên một giọng nói đầy sức sống:

- Giang Nguyên...

Nghe thấy giọng nói này, Giang Nguyên bất đắc dĩ cười khổ một tiếng, sau đó hần dưng bước, xoay người lại, nhìn cô bé xinh đẹp với gương mặt tò mò, trầm giọng nói:

- Bạn học Từ Thanh Linh đúng là không lễ phép. Tôi đã dạy bạn bao nhiêu lần rồi, phải gọi là thầy Giang...

- Hừ... Giang Nguyên Giang Nguyên Giang Nguyên... Tôi cứ gọi anh là Giang Nguyên đấy... Sao nào...

Từ Thanh Linh hơi nhăn chiếc mũi nhỏ xinh xắn, đôi mắt xinh đẹp như hai vầng trăng lưỡi liềm nhìn Giang Nguyên hừ giọng nói.

Giang Nguyên nhìn thấy động tác quen thuộc này trong lòng lóe lên tia ấm áp, sau đó bất đắc dĩ cười nói:

- Mấy năm rồi, sao tính cách không thay đổi gì vậy, vẫn là bộ dạng này! Em không sợ người ta cười à!

- Hừ... Ai bảo anh bắt nạt tôi...

Từ Thanh Linh vô thức định chống nạnh, đột nhiên nhớ ra. Bây giờ đã không còn như trước kia, nếu để người khác nhìn thấy cảnh này thì không hay lắm.

Khuôn mặt cô lập tức đỏ lên, nhìn Giang Nguyên hừ giọng nói:

- Anh giỏi nhỉ, mới đến trường này được vài ngày đã dụ được tiểu học muội của chúng tôi... Chậc chậc, đúng là không thể nào nhìn ra được, giờ anh còn biết dụ những cô gái trẻ nữa!

- Đâu có...

Giang Nguyên nhìn thấy chút khác thường nhàn nhạt trong mắt Từ Thanh Linh, trong lòng nghi hoặc, nhưng chỉ bất đắc dĩ nhún vai nói:

- Tiểu Vũ là hàng xóm của anh, có lẽ em cũng biết mà... Cô ấy cũng ở huyện Lưu Hà chúng ta. Hơn nữa nhà cô ấy thật sự ở sát vách nhà anh!

- Hàng xóm... Hàng xóm mà anh nguyện đâm một dao vì người ta... Còn chảy nhiều máu đến vậy...

Từ Thanh Linh càng nói trong lòng càng giận, hận hung hăng không thể néo tai người này cho hả giận. Sao có người gốc thế không biết.

Giang Nguyên nhìn thấy vẻ tức giận của Từ Thanh Linh, trong mắt lóe lên tia ầm áp, cười lắc đầu nói:

- Bây giờ chẳng phải không sao rồi à? Em nhìn đi... Anh bước đi vẫn bình thường mà, chẳng có chút vấn đề nào đâu!

Vừa dứt lời, hắn còn cố ý bước đi cho Từ Thanh Linh xem.

- Anh ngốc à... Sau này không được như vậy nữa, nếu thật sự làm bị thương mạch máu lớn thì làm sao...

Từ Thanh Linh nhìn thấy chân của Giang Nguyên thật sự không có vấn đề gì mới hoàn toàn yên lòng, thấp giọng nói.

Giang Nguyên nhìn thấy bộ dạng Từ Thanh Linh như vậy trong lòng âm thầm thở dài, bất giác đưa tay ra xoa mái tóc dài thân quen, nhẹ nhàng vuốt vuốt nói:

- Được rồi được rồi... không sao...

Từ Thanh Linh cảm nhận được động tác quen thuộc này, hơn nữa trong hai mắt còn có sự dịu dàng và cưng chiều quen thuộc, cuối cùng hai mắt cô cũng dừng đổ lên. Đột nhiên, cô nhào vào lòng Giang Nguyên, đánh vào ngực Giang Nguyên, vô cùng oan ức khóc lớn:

- Anh đi đâu? Mấy năm nay rốt cuộc anh đi đâu? Em còn tưởng anh đã chết rồi...

Giang Nguyên nhìn cô gái trong lòng tay chậm rãi nhấc lên nhẹ nhàng ôm chặt cô, sau đó cả người đột nhiên cứng đờ, chậm rãi thả cô ra. Hắn chỉ ngẩng đầu nhìn trần nhà, yên lặng không nói gì.

Lúc này, vô số sinh viên từ trong giảng đường bước ra cũng ngạc nhiên nhìn cảnh trước mắt. Họ thật sự không hiểu, Từ Thanh Linh năm tư chúng ta vì sao lại ôm thầy Giang?

Chẳng phải thầy Giang là bạn trai của Lý Tiểu Vũ sao?

Hơn nữa... Nghĩ đến đây, tất cả các sinh viên đều đồng tình và ngạc nhiên nhìn Trương Du Chính bên cạnh. Họ chỉ thấy sắc mặt của Trương Du Chính xanh mét, lẳng lặng nhìn cảnh này nhưng không hề có bất kỳ thái độ gì.

- Chẳng lẽ Từ Thanh Linh không phải bạn gái của Trương Du Chính? Nếu không với tính cách của Hội trưởng Trương, sao cậu ta có thể nhận được?

Tất cả sinh viên đều rối rắm. Quan hệ này... thật sự phức tạp quá...

Rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra?

Từ Thanh Linh gục trong lòng Giang Nguyên khóc lóc, chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn khuôn mặt đẹp trai quen thuộc trong mắt đang tràn đầy dịu dàng và xin lỗi trước mặt, nhẹ nhàng cắn môi, đưa

tay lau nước mắt, sau đó bình tĩnh nhìn Giang Nguyên nói:

- Tại sao?

Giang Nguyên nhìn khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần khóc như hoa lê đài vũ, trong mắt lóe lên tia cười khổ và bất đắc dĩ, nhẹ nhàng lắc đầu. Sau đó, hẩn lấy trong túi ra một chiếc khăn tay, nhẹ nhàng lau mặt giúp cô, lắc đầu cười cười, nói:

- Xin lỗi...

Từ Thanh Linh bình tĩnh nhìn Giang Nguyên. Sau khi cô nhìn một lúc lâu, đột nhiên mỉm cười, giống như ánh mặt trời sau khi mây đen tản đi, lộ ra nụ cười sáng lạn, gật đầu nói:

- Ủ... Em biết...

TUYẾT PHẨM THIÊN Y

Chương 113: Tiêu hao năng lượng

- Cho dù xảy ra chuyện gì, cho dù như thế nào, nhưng em không muốn anh lại đột nhiên biến mất nữa.

Câu nói này nhẹ nhàng vang lên trong đầu Giang Nguyên, khiến trong lòng Giang Nguyên cực kỳ chấn động. Hồ lão y sư luôn ngồi bên cạnh cũng phát hiện hôm nay tiểu đồ đệ này của mình hình như có gì đó không bình thường, cho đến khi chị La ở nhà bếp bắt đầu kêu đã đến lúc dọn cơm, Giang Nguyên mới chậm rãi hoàn hồn lại.

Lúc chị La thấy Giang Nguyên đến nhà ăn mặt mày vui mừng nói:

- Bác sĩ Giang, hôm nay chị nấu thêm nhiều gạo lắm, còn làm thêm một món ăn, cậu có thể ăn thỏa sức nhé.

- A a... Tốt quá, tốt quá!

Mặc dù trong lòng Giang Nguyên còn buồn bã nhưng nó không hề ảnh hưởng chút nào đến khả năng ăn uống của Giang Nguyên.

Dưới con mắt của mọi người, Giang Nguyên lại một lần nữa chén hết bốn bát cơm lớn.

Có điều lúc này Hồ lão y sư nhìn Giang Nguyên đột nhiên cảm thấy hơi lo lắng. Thường ngày Giang Nguyên chỉ có thể ăn được hai bát, giờ đột nhiên sức ăn tăng gấp đôi, hình như cũng không phải chuyện gì tốt. Đột nhiên thèm ăn quá nhiều cũng có nguyên nhân rất không tốt.

Nghĩ tới đây, Hồ lão y sư sờ cằm mình, trong lòng thầm nghĩ: “Có cần phải bảo Giang Nguyên đi lấy máu kiểm tra không, nếu lỡ như tuyền giáp trạng có vấn đề gì thì phiền phức.”

Giang Nguyên không biết trong lòng Hồ lão y sư đang lo lắng nảy ra suy nghĩ cổ quái này. Giờ hẳn chỉ cố sức ăn để lấp đầy cái bụng trống không của mình.

Giờ hẳn có thể cảm nhận được, những thứ hẳn ăn vào bụng dường như được tiêu hóa rất nhanh chóng, sau đó lại được cơ thể hấp thu từng chút từng chút một. Vì giờ Giang Nguyên không hề cảm thấy bụng mình căng lên. Bốn bát cơm này ăn vào chỉ đủ để hẳn thấy hơi no mà thôi.

Dĩ nhiên, Giang Nguyên cố gắng ăn là vì hẳn nghĩ, có lẽ những thức ăn mình ăn cũng là ngọn nguồn quan trọng của năng lượng, nếu không vì sao ngày nào mình cũng thấy đói? Sau khi ăn xong bữa tối, chỉ còn Hồ lão y sư và Giang Nguyên trực ban. Rốt cuộc Hồ lão y sư không kìm được nữa, nói:

- Giang Nguyên đưa hai tay của con cho thầy xem thử!

- A? Làm gì à?

Giang Nguyên ngạc nhiên nhìn thầy nhà mình, đang định đưa tay ra, nhưng đột nhiên ý thức được có gì đó không đúng. Động tác này sao mà quen thuộc vậy, có lẽ đây chính là một thử nghiệm xem có bị chứng cường tuyền giáp trạng hay không.

Giang Nguyên nhìn thầy nhà mình đang lo lắng như vậy đành bất đắc dĩ lắc đầu nở nụ cười khổ, nói:

- Thầy, gần đây con ăn được nhiều không có liên quan gì đến bệnh

tật đầu ạ, càng không liên quan gì với chứng cường tuyến giáp trạng cả!

- Con chắc chắn?

Hồ lão y sư nhìn về tự tin của Giang Nguyên như vậy, rốt cuộc trong lòng cũng thả lỏng, sau đó xác định nói.

Giang Nguyên gật mạnh đầu, sau đó nói:

- Con chắc chắn!

- Được rồi... Tự con xác định không có vấn đề là được, có thể ăn nhiều hơn chỉ cần không vấn đề gì thì cứ ăn!

Hồ lão y sư rất chắc chắn gật đầu nói.

Giang Nguyên thấy bộ dạng thầy như vậy liên tục gật đầu. Ăn đương nhiên phải ăn rồi, chắc sau này mình không thể ăn ít hơn mỗi bữa bốn bát cơm rồi.

Cảm xúc của Trương Du Chính rất không vui. Tất cả những người đụng vào Trương Du Chính đều biết, về mặt Hội trưởng Trương đang rất khó coi. Trương Du Chính luôn nở nụ cười sáng lạn, tự tin gần đây đang gặp phải đả kích lớn.

Từ Thanh Linh năm tư, nữ thần trong mắt vô số học trưởng học đệ, hình như đã từng có quan hệ gì đó với thầy Trương trợ giảng Trung y. Dĩ nhiên, quan hệ này khiến rất nhiều đồng chí ghen tỵ.

Tuy trong lòng Trương Du Chính cũng vô cùng đố kỵ nhưng trước mặt Từ Thanh Linh cậu ta vẫn duy trì phong độ nên có. Có điều cậu ta vẫn không tìm được muốn hỏi ra lẽ những nghi vấn trong lòng mình. Cho nên, cậu ta nhìn cô gái đang dùng muỗng ăn từng miếng cơm nhỏ đối diện mình, như tùy tiện hỏi:

- Thanh Linh, cậu và thầy Giang?

- Trước kia anh ấy cũng được coi là bạn trai tớ.

Từ Thanh Linh dường như hiểu rất rõ Trương Du Chính muốn hỏi gì, vừa tiếp tục ăn vừa tùy tiện nói:

- Có điều sau đó xảy ra chút chuyện bất ngờ, anh ấy mất tích. Cho nên khi gặp anh ấy ở trường tớ rất kinh ngạc.

- Trước kia lẽ nào là lúc cậu đang học trung học?

Suy nghĩ của Trương Du Chính xoay chuyển rất nhanh, nhanh chóng phân tích ra điều gì đó. Cậu ta phát hiện hình như Từ Thanh Linh không định giấu giếm mình nên vội vàng hỏi.

- Đúng.

Từ Thanh Linh ăn xong miếng cuối cùng, sau đó đặt muống xuống, lấy một tờ khăn giấy nhẹ nhàng lau miệng, sau đó lại bưng nước lên uống một miếng, mới nói:

- Trước khi tớ vào đại học, trong một lần bất ngờ, anh ấy mất tích.

- À...

Trương Du Chính ngược mắt nhìn Từ Thanh Linh thấy trong đôi mắt của Từ Thanh Linh dường như không lộ ra vẻ gì không vui hay muốn giấu giếm, cậu ta lại tiếp tục cẩn thận nói:

- Vậy rốt cuộc thầy Giang đó bao nhiêu tuổi? Sao lại quen cậu?

Từ Thanh Linh nghe Trương Du Chính hỏi vậy khẽ mỉm cười.

Ai mà ngờ Giang Nguyên này là bạn học của mình, ai mà ngờ thầy Giang đứng trên bục giảng giảng bài cho mọi người thật sự chỉ cùng tuổi với họ, hơn nữa mới chỉ tốt nghiệp trung học. Đương nhiên, Từ Thanh Linh không định nói cho người khác biết, vì đây là bí mật của Giang Nguyên.

Nhưng trong trường không phải chỉ mình cô biết bí mật này của Giang Nguyên, chắc Lý Tiểu Vũ năm nhất cũng biết.

Mỗi lần nhìn thấy tiểu học muội này, Từ Thanh Linh đều cảm thấy tiểu học muội này giống mình lúc vừa tốt nghiệp trung học. Chẳng qua tính cách tiểu học muội này dịu dàng hơn mình, ít nhất thì không giống với mình, năm đó bắt nạt Giang Nguyên dở sống dở chết...

Có điều, Từ Thanh Linh nghi ngờ không biết có phải Giang Nguyên thật sự không có hứng thú gì với tiểu học muối này không. Nếu đây chỉ là hàng xóm bình thường, sao Giang Nguyên lại làm vậy? Mỗi lần Từ Thanh Linh nghĩ tới điều này, trong lòng sẽ hơi có chút ghen tuông.

Dĩ nhiên, nếu là mình, Từ Thanh Linh tin chắc chắn Giang Nguyên cũng sẽ vì mình làm vậy.

Nghĩ tới đây, Từ Thanh Linh lãnh đạm nói:

- Đi thôi... Hôm nay phải tranh thủ tập, không còn nhiều thời gian nữa đâu!

- Ừ, được, đi thôi...

Trương Du Chính thấy Từ Thanh Linh không muốn trả lời mình câu hỏi của mình thì cũng không dám hỏi nhiều, vội vàng đứng lên, gật đầu nói.

Ban đêm, Giang Nguyên lại một lần nữa tiến vào mộng đẹp. Sau đó, tín hiệu thông báo kia xuất hiện, Giang Nguyên lại nhìn thấy Tổ sư gia bắt đầu nháy nhót, lúc thì Hổ hí, lúc thì Lộc hí...

Ở trong hoàn cảnh thế này, Giang Nguyên cũng có thể cảm nhận được những cảm giác của Tổ sư gia khi tập Ngũ Cầm Hí.

Có điều cùng với cảm giác này của hắn, khí tức ấm áp nhàn nhạt kia lại một lần nữa xuất hiện. Trong khí hải, cỗ ấm áp kia cũng bắt đầu chậm rãi cuộn lên.

Cổ khí lưu ấm áp kia bắt đầu từ trong huyết khí hải cách bụng dưới ba tấc leo dần lên. Tứ chi toàn thân cũng dần cuộn lên cảm giác ấm áp, sau đó dung nhập vào huyết vị xung quanh. Cổ khí lưu kia trong huyết vị cũng bắt đầu chảy vào những mạch nhỏ xung quanh, cuối cùng tụ lại trong kinh mạch chính. Sau khi dòng ấm áp chảy qua các kinh mạch chính, cuối cùng lại tụ tập ở khí hải, ngừng tụ cỗ ấm áp toàn thân ở khí hải, sau đó lại bắt đầu men theo nhâm đốc nhị mạch, chậm rãi bò lên...

Hôm qua, dần dần khí lưu này đến vị trí huyết thiện trung, hôm nay khí lưu này tiếp tục leo lên, đi đến thước kiều...

Cùng với sự ngưng tụ và cung cấp của cổ khí tức nhân nhật khắp toàn thân kia, cổ khí lưu trong khí hải của Giang Nguyên dần dần cũng càng bò càng cao, dần dần xuyên qua thước kiều sau đó tiếp tục đi lên...

Không biết qua bao lâu, lúc này rốt cuộc khí lưu kia cũng đi qua vị trí huyết nhân trung dưới mũi. Âm thanh thông báo lại vang lên:

- Cơ thể sắp tỉnh lại, tạm ngừng phân tích hấp thu năng lượng tinh thần dị chủng, Ngũ Cầm vận khí pháp tạm thời dừng lại. Độ tích lũy năng lượng Cửu vĩ đệ nhất vĩ đạt được bốn mươi bảy phần trăm.

Nửa tiếng sau, Giang Nguyên lại một lần nữa tỉnh dậy. Hắn cảm nhận được cảm giác ấm áp nhẹ nhàng toàn thân. Hắn lại đưa tay sờ sờ dưới chóp mũi. Hắn vẫn mang máng nhớ tình hình hai ngày nay, lần nào cũng tập Ngũ Cầm vận khí pháp này ở trong mơ. Ngày hôm trước hình như cổ ấm áp đã đến vị trí huyết đàn trung, nhưng hôm nay hình như đã đến vị trí huyết nhân trung.

Giang Nguyên tương đối hiểu rõ vận hành kinh mạch đã nắm được con đường vận hành của nội khí.

“Theo những gì bây giờ có lẽ sẽ từ khí hải đi thẳng lên, có lẽ đi đến nhâm mạch, hơn nữa lộ tuyến của nó rất rõ ràng. Sau khi từ nhâm mạch lên đến đỉnh đầu, có lẽ phải giao với đốc mạch mới được, rồi sẽ từ đốc mạch xuống, qua hội âm, sau đó sẽ quay trở về khí đống.”

Toàn bộ là vòng tuần hoàn của hai mạch nhâm đốc. tuy nhiên hình như giờ mình mới chỉ tới vị trí huyết Nhân trung, cùng lắm mới được một phần ba. Xem ra cách mạng vẫn chưa thành công, đồng chí cần phải cố gắng hơn nữa. Giang Nguyên vừa mặc quần áo vừa lầm bầm. Xem ra Ngũ Cầm vận khí pháp này dù thế nào cũng phải xây dựng xong vòng tuần hoàn hai mạch nhâm đốc mới có thể hoàn thành.

Ngay sau đó, Giang đại hiệp súc miệng rửa mặt đi vệ sinh, rồi lại chạy đến Đại học Đông Nguyên, bắt đầu thói quen hàng ngày của hắn.

Sau khi hẩn tập xong Ngũ Cầm Hí, trong đầu lại hiện lên lời thông báo đã tích lũy được chút năng lượng. Giờ Giang Nguyên mới phát hiện bụng mình hình như không còn đói như trước đây.

Giang Nguyên suy nghĩ một chút, đại khái đã hiểu rõ. Hôm qua mình đã ăn hai bữa khá no chứ không phải rất no. Đồ ăn ăn vào cũng nhiều, chắc cũng miễn cưỡng đủ tiêu hao, cho nên hôm nay mới không cảm thấy đói.

Tuy nhiên, vì hẩn cố gắng bổ sung năng lượng, nên vẫn lấp đầy bụng. Giang Nguyên lại mua bốn lồng bánh bao của ông cụ trước cửa.

Ông cụ bán đồ ăn sáng đã không còn cảm thấy kỳ lạ vì sức ăn của bác sĩ Tiểu Giang này nữa. Dì La nấu ăn cũng không cảm thấy kỳ lạ. Dù sao bác sĩ Tiểu Giang cũng làm rất được việc, cơm cũng ăn rất được, vậy thì kể ra cũng chẳng có gì không bình thường cả.

TUYỆT PHẨM THIÊN Y

Chương 114: Tự tập sinh nhật

Buổi tối, Giang Nguyên và Trương Nhạc trực ban. Buổi tối cũng chẳng có bệnh nhân gì. Lúc này hai người đang nhàn chán đọc sách hoặc đọc báo.

- Ting ting ting...

Đột nhiên tiếng chuông di động vang lên.

Nghe thấy âm thanh này, cả hai đều sửng ra một lúc, sau đó Giang Nguyên mới phản ứng lại, là di động của mình.

Giang Nguyên đã có di động được mấy ngày nhưng hẩn thật sự rất ít dùng. Vì cũng chỉ có vài người biết số điện thoại của hẩn. Mà những người này bình thường nếu chẳng có việc gì thì cũng không gọi điện. Cho nên thậm chí ngay cả bản thân Giang Nguyên cũng có thể đếm được rõ ràng mấy ngày nay mình nhận được bao nhiêu cú điện thoại.

Giang Nguyên móc điện thoại ra, nhìn một chút, cảm thấy không quá bất ngờ. Giờ này gọi đến thường chỉ có Tiểu Vũ.

Hắn lập tức ra ngoài nghe điện thoại, cười nói:

- Tiểu Vũ, chuyện gì vậy?

Đầu dây bên kia nhanh chóng truyền đến âm thanh ồn ào, sau đó là vài giọng nữ xa lạ đang cười hét:

- Nói đi... mau nói đi...

Dưới sự thúc giục của mấy nữ sinh này, Lý Tiểu Vũ đầu bên kia nhanh chóng hạ quyết tâm, ngượng ngùng nói:

- Anh Nguyên... Hôm nay là sinh nhật em, các bạn học nói cùng đi KTV, anh có thời gian đến không?

- Tiểu Vũ, hôm nay sinh nhật em à... Sinh nhật vui vẻ nhé...

Nghe thấy vậy, Giang Nguyên cười, nghĩ nghĩ, sau đó nói:

- Khi nào bọn em đi?

- Giờ chúng em đang đi... Anh đến à?

Tiểu Vũ nghe thấy Giang Nguyên không từ chối, không khỏi vui mừng nói.

- Được... Các em cứ đi trước đi, một lát nữa anh sẽ đến...

Giang Nguyên mỉm cười nói:

- Ở đâu?

Thấy Giang Nguyên đồng ý, Tiểu Vũ vội vàng vui mừng nói:

- KTV Thiên Ngu phòng 306 phố Hoa Mai... Anh Nguyên đến mau một chút nhé!

- Biết rồi... Các em đi trước đi, một lát nữa anh sẽ đến...

Giang Nguyên cười gật đầu nói.

Sau khi tắt máy, Giang Nguyên quay trở lại phòng khám. Trương Nhạc nhìn thấy Giang Nguyên bước vào, nhìn di động trong tay Giang Nguyên cười nói:

- Giang Nguyên... Không ngờ cậu cũng giàu thế... Mua được thứ này, còn là kiểu mới nhất nữa!

Giang Nguyên cười cười nói:

- Không phải tôi mua, người khác tặng...

- Người khác tặng? Chà... Khoản này không nhỏ đâu...

Trong mắt Trương Nhạc lóe lên tia hâm mộ. Tuy một tháng lương anh ta cũng bốn năm nghìn tệ, nhưng mức lương này ở Vân Giang chỉ có thể tính là trung bình. Anh ta không nỡ mua.

Giang Nguyên cười cười, không nói gì, nhìn đồng hồ, giờ đã hơn tám giờ. Hắn liền cười nói với Trương Nhạc:

- lát nữa tôi có chút việc, có thể chín giờ phải ra ngoài một chút. Tí nữa anh tan ca nhớ đóng cửa!

- Được... Hẹn với gái à...

Trương Nhạc rất biết ý cười cười. Giờ anh ta vừa kính lại vừa sợ Giang Nguyên. Cho nên anh ta rất cố thân cận với Giang Nguyên. Anh ta lập tức gật đầu nói:

- Cậu yên tâm đi, ở đây có tôi rồi!

Buổi tối chỉ có hai bệnh nhân, sau khi Giang Nguyên khám xong, thấy đã gần chín giờ. Hắn gật đầu với Trương Nhạc, đeo kính lên đi ra ngoài.

Phố Hoa Mai dĩ nhiên Giang Nguyên biết. Đây là một con phố nhỏ bên cạnh đường Văn Các, trong đó có rất nhiều quán net, KTV, quán biliards, phòng game, sân trượt băng, rạp chiếu phim. Do trong đó có mấy trường đại học cho nên kinh doanh khá tốt, có thể coi là một con phố chuyên vui chơi của làng đại học.

Tuy nhiên Giang Nguyên cũng không quen thuộc lắm, ít nhất là

hắn chưa từng tới bao giờ. Cho nên suốt con đường hắn đi qua hắn đều ngoảnh đầu lại để tìm quán KTV kia.

Hôm nay là thứ bảy, là lúc phố Hoa Mai náo nhiệt nhất. Giang Nguyên vừa tiến vào phố Hoa Mai đã thấy dòng người như thủy triều. Vô số nam nữ sinh đang chen vai nhau lui tới...

Giang Nguyên nhếch miệng. Đúng là lâu lắm rồi hắn chưa ở trong hoàn cảnh thế này. Dọc đường đi, hắn thấy quán net, quán biliards, phòng game san sát hai bên đường, từng chiếc đèn ne ông dựng thẳng hai bên.

- KTV Mỹ Ny... KTV Chí Tôn... Đại Địa Phi Ca...

Giang Nguyên vừa đi vừa tìm kiếm.

Giang Nguyên đang định đi tới, đột nhiên hắn dừng bước. Hôm nay là sinh nhật Tiểu Vũ, vậy mà mình lại mặt dày đến tay không.

Hắn lập tức nhìn xung quanh, chợt nhớ ban nãy mình có đi qua một tiệm búp bê. Giang Nguyên liền đi vòng trở lại, vào trong tiệm chọn một con gấu bông cao cả mét, sau đó tiện tay mua một bó hoa bách hợp ở tiệm hoa bên cạnh rồi mới bước vào KTV Thiên Ngu.

Từ trong cầu thang không tính là quá rộng, Giang Nguyên đã nghe thấy tiếng nhạc đinh tai nhức óc truyền đến.

Hắn đi vào trong sảnh, hỏi một sinh viên đang làm nhân viên phục vụ. Giang Nguyên được nhân viên phục vụ này dẫn đi mới tìm được phòng 306.

Giang Nguyên đẩy cửa ra, liền thấy trong căn phòng bao riêng không lớn ngồi đầy người. Còn Tiểu Vũ đang cầm micro đứng ở chính giữa hát bài “Ấm áp” của Lương Tĩnh Như.

Mọi người thấy có người bước vào đều thuận mắt nhìn sang. Ai ngờ chỉ nhìn thấy trước mặt là một con gấu bông lớn, sau đó trong tay nó còn cầm một bó bách hợp rất đẹp.

Tuy nhiên hầu hết mọi người đều đoán được ai đến nên ai nấy đều đứng dậy hoan hô.

Còn Tiểu Vũ thì nghiêng đầu, cuối cùng cũng tìm được Giang Nguyên đứng sau gấu bông. Cô nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của Giang Nguyên, cuối cùng cũng nở nụ cười sáng lạn. Sau đó, cô đặt micro xuống, vui mừng chạy tới, nói:

- Anh Nguyên, anh đến rồi...

- Tiểu Vũ, sinh nhật vui vẻ...

Giang Nguyên cười đưa gấu bông và bánh hộp ra tặng, nói.

- Cảm ơn...

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lý Tiểu Vũ ửng đỏ, nhận búp bê và hoa Giang Nguyên tặng.

Lúc này Linh Linh bên cạnh đã cười chạy đến, giúp Lý Tiểu Vũ nhận gấu bông trong tay, nói:

- Tiểu Vũ... cậu và Giang... thầy Giang ngồi đây đi!

Giang Nguyên cười cười, nói:

- Cứ gọi tôi là Giang Nguyên đi... Tôi không lớn hơn các bạn bao nhiêu đâu!

- A... Tiểu Vũ gọi anh là anh Nguyên, vậy chúng em cũng gọi anh là anh Nguyên nhé...

Bộ não trái dừa của Tiểu Linh xoay chuyển rất nhanh, cười ha ha nói.

- Được...

Giang Nguyên gật đầu, sau đó ngồi xuống bên cạnh Lý Tiểu Vũ.

Căn phòng bao riêng này vốn không lớn, các nam nữ sinh đã ngồi đầy rồi. Giờ mọi người thấy Giang Nguyên đến liền nhích ra, nhường ra hai vị trí.

Kể ra những sinh viên vừa bước vào đại học đều tương đối kính sợ thầy giáo. Giang Nguyên thấy mình vừa vào, không khí hơi lạnh đi.

Dĩ nhiên mọi người đều hơi câu nệ. Hẳn lập tức nhìn lên bàn, bưng một ly bia lên, cười ha ha với mọi người, nói:

- Nào... Mọi người uống bia, chúc Tiểu Vũ sinh nhật vui vẻ nào...

Có Giang Nguyên dẫn đầu, mọi người đều hoan hô nâng ly lên. Tiểu Vũ cũng vui vẻ bưng một ly bia, cùng cụng ly với mọi người.

Uống xong ly bia này, mọi người cũng không câu nệ nữa, từng người lần lượt nâng ly bia lên không ngừng gọi “anh Nguyên, anh Nguyên”.

Giang Nguyên cũng không từ chối ai. Tuy nói uống bia hơi căng bụng, nhưng ở đây dùng ly bia nhỏ, uống một hơi năm sáu ly mà vẫn chưa có chút phản ứng gì.

Sau một vòng bia, mọi người lại bắt đầu tranh micro, chen nhau hát.

Giang Nguyên nhìn bộ dạng náo nhiệt của đám thanh niên này, trước mắt hẳn lại hiện ra cảnh tượng tương tự... Đại Hùng và Tích Nghiêm ở trên giành micro. Đội trưởng và Cơ Đầu ở dưới cụng bia... Năm đó, họ cũng điên cuồng như vậy...

- Anh Nguyên... Anh hát bài gì, em chọn cho anh...

Lúc này Tiểu Linh lại đến hỏi.

Giang Nguyên thoáng trầm mặc một chút, sau đó liền cười nói:

- Được... Vậy thì hát Bầu trời sao đi...

- Bầu trời sao của Ngũ Nguyệt Thiên ạ? Tốt quá... Bài em thích nhất!

Tiểu Linh hưng phấn lên tiếng, sau đó liền chạy đi, tách các nam sinh đang tranh nhau chọn bài hát ra, lớn tiếng nói:

- Tránh ra tránh ra... Tớ chọn Bầu trời sao cho anh Nguyên...

Nghe giọng Tiểu Linh, nam sinh đang đứng trên bục chọn bài hát vội vàng nói:

- Được... Để đẩy cho tới!

Giang Nguyên nhìn thấy bộ dạng này của đám trẻ, liền mỉm cười. Lúc này Tiểu Vũ cũng bưng ly bia sang, hơi đỏ mặt, nói với Giang Nguyên:

- Anh Nguyên... Nào, em kính anh một ly...

Giang Nguyên nhìn khuôn mặt hơi đỏ của Tiểu Vũ, cười giơ ly lên nói:

- Được rồi... Nhưng hôm nay em là thợ tinh, anh kính em...

Sau đó hần nhẹ nhàng cụng ly với Tiểu Vũ rồi cười nói:

- Được rồi, anh cạn ly... em tùy ý...

Dứt lời, Giang Nguyên mỉm cười gật đầu với Tiểu Vũ, sau đó ực ực uống cạn ly bia.

Lúc này Tiểu Vũ cũng biết mình không thể uống thêm nữa, cô cũng biết Giang Nguyên sẽ không bắt mình uống nhiều nên chỉ uống gần nửa ly.

Rất nhanh, tiết tấu của bài Bầu trời sao chậm rãi vang lên...

Một nam sinh hưng phấn đưa micro sang.

Giang Nguyên cười gật đầu, sau đó liền đứng dậy, bắt đầu chậm rãi hát.

- Màu sắc không thể chạm tới phải chăng gọi là cầu vồng? Những gì không nắm bắt được phải chăng gọi là gió thoảng?

Bài hát này, năm đó khi Giang Nguyên ra nước ngoài làm nhiệm vụ, buổi tối khi nghỉ ngơi, hần thường ngồi trên tầng đá, mắt nhìn chăm chăm bầu trời sao, dùng laptop xem bộ phim “Sao trời” liền thích ca khúc này...

Mặc dù bộ phim này cũng không phải rất hay, nhưng đã khiến Giang Nguyên lúc đó đang ở nơi đất khách xem vô cùng chăm chú. Sau đó hần đã tải ca khúc này về, rồi dần dần tập. Mỗi lần cả đội

được nghỉ tụ tập đi hát uống rượu, ca khúc này sẽ là bài hát Giang Nguyên chắc chắn sẽ chọn.

Giang Nguyên hát bài hát này như lại quay về bên cạnh các đồng đội... như nhìn thấy đội trưởng đang bưng ly bia đang càn quét bia với Quán Tích Nghiêm, Đại Hùng và Cơ Đầu đang lắc xí ngầu uống bia...

Sau khi hát xong bài hát, tiếng vỗ tay ầm ầm vang lên Giang Nguyên mới bừng tỉnh. Hắn mỉm cười đặt micro xuống, đưa tay nâng ly bia lên, gật đầu nói với mọi người:

- Cảm ơn mọi người, nào, uống...

- Anh Nguyên... anh hát hay quá...

- Nào, uống bia... Anh Nguyên, anh hát còn hay hơn cả Ngũ Nguyệt Thiên...

Sau khi uống hết ly bia, mọi người lại la hét đòi Giang Nguyên và Lý Tiểu Vũ song ca một bài.

Giang Nguyên thì không sao, Lý Tiểu Vũ thì xấu hổ đỏ mặt, nhưng dĩ nhiên cả hai đều không từ chối. hai người song ca bài “Thần thoại đẹp đẽ”.

Bài hát này đối với Giang Nguyên thì quá có tính khiêu chiến, nhưng Lý Tiểu Vũ hát giọng nữ tương đối tốt nên được mọi người nhiệt liệt vỗ tay.

TUYỆT PHẨM THIÊN Y

Chương 115: Đánh nhau

Những người trẻ tuổi kia cũng rất náo nhiệt. Tuy nhiên vẫn may có vài nữ sinh không uống nhiều bia lắm, tới hơn mười giờ liền bảo Lý Tiểu Vũ cắt bánh kem. Giang Nguyên dĩ nhiên cũng bị hò hét làm nhân vật nam chính giúp đỡ cắt bánh kem.

Hơn mười một giờ, mọi người hát thêm vài bài nữa rồi đi về. Mấy

nam sinh này còn la hét muốn đi ăn khuya.

Giang Nguyên được coi là nam chính, cũng đã lâu chưa thoải mái như vậy, liền cười nói:

- Được... Đi, tôi mời mọi người đi ăn khuya!

Nghe thấy Giang Nguyên nói vậy, dĩ nhiên mọi người vỗ tay đồng ý. Chỉ có Lý Tiểu Vũ mặt đỏ lên, cúi đầu xấu hổ không nói gì.

Chuyện ăn khuya này dĩ nhiên Giang Nguyên không quen. Hắn đến Vân Giang lâu như vậy, trên căn bản trừ trường hợp đặc biệt, buổi tối hắn chưa từng ra ngoài.

Tuy nhiên những nam sinh khác lại không thuộc cấp bậc trạch nam như thầy Giang này, nhanh chóng có người đề nghị đi La Ký ăn thịt nướng.

Vừa nhắc đến thịt nướng La Ký, mọi người đều đồng ý.

Giang Nguyên thấy mọi người đều hào hứng, liền cười gật đầu nói:

- Được... Vậy thì đi La Ký...

Cả đám lập tức đi vào sâu trong phố Hoa Mai.

Phố Hoa Mai này ở ngay cạnh đoạn có nhiều khu vui chơi và cửa hàng tinh phẩm của đường Văn Các. Đi vào bên trong chính là phố ăn khuya. Cả phố Hoa Mai này tập hợp đủ ăn uống vui chơi khiến Giang Nguyên chưa từng đến đây được đại khai nhãn giới.

Hắn chỉ thấy trước mắt đều là những gian hàng nhỏ, sau cánh cửa đều là những tấm lều bạt lớn, bên trong sắp xếp bàn lớn nhỏ, tương đối náo nhiệt.

Đám Giang Nguyên có tám chín người, bước đến trước thịt nướng La Ký, thấy bên trong đã ngồi đầy người. Ông chủ thấy có khách đến vội vàng chạy ra, lại xếp một chiếc bàn lớn bảo mọi người ngồi xuống.

Sau khi Giang Nguyên ngồi xuống, Lý Tiểu Vũ vốn vẫn còn ngại

ngồi xuống bên cạnh Giang Nguyên lại bị Tiểu Linh cười cười đẩy cô ngồi xuống cạnh Giang Nguyên.

Giang Nguyên nhìn bộ dạng mỉm cười của mọi người liền bất đắc dĩ thầm cười khổ. Lúc này hẳn đúng là không tiện giải thích.

- Được... mọi người chọn đi... tôi không quen...

Sau khi mọi người ngồi xuống, Giang Nguyên nói với mọi người.

Chuyện thể này, dĩ nhiên không cần nhà tài trợ chính Giang Nguyên ra tay, rất nhanh đã có người đi gọi món. Còn những người khác thì cùng ha hả cười đùa với nhau.

Giang Nguyên nhìn khung cảnh náo nhiệt xung quanh, vô số các nam nữ sinh đều vui vẻ ngồi với nhau, ăn thịt uống bia vô tư lự, trong mắt lóe lên tia hâm mộ.

Vốn, hẳn cũng có thể là một trong số họ, hàng ngày đều vô tư lự đi học, tán gái, ăn đêm, uống rượu, chơi bóng. Nhưng giờ hẳn chỉ có thể ngụy trang thành một trong số họ, mang theo nụ cười bất đắc dĩ, dung nhập với họ.

Thịt nướng nhanh chóng được bưng lên, mọi người vừa ăn vừa uống bia khá vui vẻ.

Tuy nhiên, niềm vui này kéo dài không lâu. Cách đó không xa đột nhiên truyền đến những âm thanh hỗn loạn, sau đó là tiếng đánh nhau.

Các nam sinh đều hưng phấn, vừa gắp đùi gà, xiên thịt dê trong tay, vừa nhìn sang bên đó không hề có chút căng thẳng.

Giang Nguyên nhìn thấy cảnh này cũng bật cười. Xem ra những chuyện thể này rất thường thấy ở đây.

Nhưng cũng đúng thôi, mấy người trẻ tuổi đều tụ tập ở đây, hát vài bài, uống chút hơi men vào, chỉ cần vài câu không hợp là đánh nhau cũng là chuyện thường xảy ra.

Chả trách lại có cảnh hỗn loạn như vậy. Giang Nguyên cũng cười lắc đầu, cầm một chai bia đứng dậy nhìn sang.

Có điều vừa nhìn sang, sắc mặt hơi biến đổi, đám nam sinh này ra tay cũng hơi ác quá.

Họ dùng cả ghế gấp, đập chai bia... rồi còn cả dao nữa...

Thấy Giang Nguyên biến sắc, các nam sinh bên cạnh cũng giật mình. Xưa nay đánh nhau ở phố Hoa Mai là chuyện bình thường, nhưng họ chưa từng thấy kịch liệt như vậy.

Giang Nguyên nhìn thấy bên trong bắt đầu có máu chảy, đám người xung quanh bắt đầu kinh hoảng bỏ chạy thì cuối cùng cũng không đứng yên được nữa. Nếu cứ thế này bên đó sẽ có người chết. Mấy tên nhóc này, ba mẹ chúng chẳng dễ dàng gì mới nuôi được lớn như vậy, cho đi học hành, sao làm thế được... Bây giờ phần lớn đều sinh con một, nếu ở đây có một hai người chết, vậy chẳng phải...

Lúc này, có một nam sinh bên cạnh đột nhiên kêu lên:

- Đó là Triệu Vân Cường sinh viên năm tư khoa chúng ta...

Nghe thấy câu này, Giang Nguyên vốn đang dẫn vật trong lòng liền trầm mặt xuống, trầm giọng nói với mọi người:

- Mọi người dừng sang... Để tôi đi xem thử...

Mọi người thấy Giang Nguyên muốn đi xem, định đi cùng, nhưng lại bị Giang Nguyên chau mày cản lại.

Giang Nguyên đi được hai ba bước thì vừa vặn nhìn thấy Triệu Vân Cường bị người ta đánh cho đầu đầy máu bò trên mặt đất. Đằng sau có một nam sinh nâng chiếc ghế xếp lên định đập lên đầu Triệu Vân Cường.

Giang Nguyên biến sắc, lần này mà đánh xuống, dù không chết thì não cũng chảy máu. Chân hắn lập tức dùng sức, đập mạnh xuống, mượn lực đập mạnh chiếc bàn trước mặt, lướt qua khoảng cách hai ba mét, một chân đá chiếc ghế xếp kia.

“Bịch” một tiếng vang lên, chiếc ghế xếp liền bị Giang Nguyên một bước đá vụn. Nam sinh kia cũng bị một cước này của Giang Nguyên đá cho lui ra sau hai ba bước.

Sau khi Giang Nguyên đáp xuống đất, không dám chần chừ, hần lại tung một cước khiến nam sinh đang sửng sờ kia ngã trên mặt đất, sau đó lại chạy sang một hướng khác.

Bên đó còn ác liệt hơn, một nam sinh tay cầm dao đuổi theo sau một nam sinh khác, hung hăng đâm từng dao xuống, khiến cho vai và lưng của nam sinh bỏ trốn phía trước đầm đìa máu tươi.

Giang Nguyên nhảy lên trước hai ba bước, một bước đá nam sinh kia lăn xuống đất, sau đó đưa tay cầm chai bia, thuận tay quăng đi.

Phía bên kia có một người khác trong tay đang giơ chai bia bị đập bể lên, đang đâm xuống một nam sinh nằm trên mặt đất.

Tuy nhiên may là chân tay Giang Nguyên nhanh nhẹn, chai bia kia ném đi, sau khi một tiếng “á” thảm thiết vang lên, chai bia trong tay người kia rơi xuống, sau đó gã đưa tay tự ôm lấy cổ tay của mình, kinh ngạc quay sang bên này.

- Dừng tay... dừng tay hết cho tôi...

Giang Nguyên trợn mắt lớn tiếng quát:

- Ai dám động thủ lần nữa, ông đây chém!

Mọi người nghe thấy Giang Nguyên hét lớn liền bị Giang Nguyên trấn trụ, cả đám liền dừng tay, nhìn về phía Giang Nguyên.

Chỉ có nam sinh lúc đầu cầm ghế xếp kia lúc này vừa vặn đang mặt đầy lửa giận bò dậy, nhìn Giang Nguyên chỉ có một mình, trên mặt lộ vẻ hung ác, lật tay, móc từ trong áo khoác một thứ màu đen, chỉ vào Giang Nguyên tức giận nói:

- Mày là cái thá gì.. dám đánh tao... quỳ xuống cho ông đây mau!

TUYỆT PHẨM THIÊN Y

Chương 116: Trả một nhân tình

Giang Nguyên nhìn thấy đối phương móc súng ra, sắc mặt trầm

xuống. Không phải hấn căng thẳng hay sợ hãi, mà hấn không ngờ đối phương lại có súng.

Dĩ nhiên Giang Nguyên liếc mắt cũng nhận ra thứ đồ chơi trong tay đối phương. Tên này chắc chắn không dọa người, từ độ bóng cộng thêm cảm giác cầm súng của đối phương, Giang Nguyên biết đây là súng QSZ 92 thật.

QSZ 92 đa dụng trang bị cho bộ đội, nhưng giờ có rất nhiều đội cảnh sát cũng được trang bị súng QSZ 92 uy lực lớn này. Giang Nguyên nhìn thấy súng thì hơi nhú mày, đầu óc nhanh chóng phán đoán tình huống trước mặt.

Người thanh niên trước mặt theo lý có lẽ là sinh viên, nhưng vì sao trên người gã lại có súng. Hơn nữa còn là loại súng ngoài cảnh sát và bộ đội ra cực kỳ hiếm thấy

Giang Nguyên cau mày suy nghĩ về thân phận đối phương. Những người vây xem bên cạnh thấy có người rút súng ra, đều là sợ hãi kêu lên rồi lần lượt lui về phía sau vài bước, không dám đến gần nữa.

- Thằng khốn... Quỳ xuống, khụ khụ... Có nghe không... Lý thiếu bảo mày quỳ xuống...

Lúc này tên thanh niên cầm dao kia vừa mới bò dậy khỏi mặt đất, vừa vuốt ngực ho khan vừa chỉ dao về phía Giang Nguyên hét to tức giận.

- Lý thiếu?

Giang Nguyên hơi nhú mày, nhìn người thanh niên đang cầm súng đột nhiên cảm thấy người thanh niên này giống một người.

Sau khi trước mắt hấn hiện lên hình ảnh người nọ, Giang Nguyên âm thầm nở nụ cười khổ. Giờ hấn đã có thể khẳng định người trước mặt e là con trai của vị kia. Ngày đó thấy anh ta làm việc cũng rất đáng tin cậy, sao con trai lại dạy ra thế này? Lần này anh ta phiền phức to rồi.

Giang Nguyên nhìn đám đông đang vây xem, lại nhớ ra mình vẫn nợ người kia một nhân tình. Giang Nguyên khẽ nhú mày suy nghĩ

một chút, đột nhiên nảy ra một ý định. Sắc mặt hắn lập tức trầm xuống, đột nhiên xoay người lao về phía tên thanh niên cầm dao kia.

Tên thanh niên cầm dao đang tức giận la hét Giang Nguyên, thấy dưới nòng súng của Lý thiếu mà Giang Nguyên vẫn dám động thủ, đầu lưỡi y lập tức cứng đờ, đứng sững ra.

Trong lúc y còn sững sốt, con dao trong tay y đã bị Giang Nguyên cướp đi, sau đó đưa tay cầm cổ tay đối phương quẳng qua vai.

“Thịch” một tiếng, tên thanh niên cầm dao bị Giang Nguyên quẳng ngã trên mặt đất rên hừ hừ một lúc lâu sau vẫn chưa thể bò dậy.

Lúc này Giang Nguyên không hề chần chừ. Hắn lại xoay người lao về phía một người khác, đây là người đang cầm chai bia bị Giang Nguyên làm bị thương cổ tay. Đôi mắt gã vừa lóe lên hung quang nhìn Giang Nguyên, vốn gã nghĩ rằng Lý thiếu đã rút súng ra, người nọ chắc chắn không dám động thủ nữa. Gã đang chờ để lấy lại những gì mình đã chịu.

Ai ngờ tên này bất chấp tất cả quật ngã huynh đệ của mình, sau đó còn xông về phía mình.

Tên thanh niên cầm chai bia há to miệng, vất vả lắm mới phản ứng lại. Gã rống lớn một tiếng, quơ nắm tay, đang định liều mạng với Giang Nguyên. Ai ngờ nắm đấm của gã còn chưa đánh qua đã bị một đấm của Giang Nguyên đấm vào mặt, gã lập tức cảm thấy trước mắt là cả một bầu trời sao, sau đó ngã ngửa xuống.

- Mày... Mày... Đừng qua đây... Đừng qua đây... Còn qua đây, tao sẽ nổ súng... Tôi nổ súng đấy...

Lý thiếu vốn định cầm súng ra hù dọa người ta. Gã tưởng sau khi đối phương nhìn thấy súng của mình chắc chắn sẽ không dám động thủ nữa.

Nhưng giờ gã thấy hai người của mình đều bị đối phương đánh ngã, gã lập tức hoảng hốt. Gã thật sự không ngờ đối phương không hề sợ khẩu súng trong tay mình.

Hai mắt Giang Nguyên hơi híp lại, nhẹ nhàng mà cười lạnh một

tiếng. Sau đó hần lại lao về phía Lý thiếu.

Giang Nguyên thấy người khác cầm súng còn dám xông lên, những người bên cạnh bị dọa đến mức kêu lên. Lý thiếu nọ cũng bị hù dọa, thấy hai mắt Giang Nguyên lạnh lẽo lao đến liền vô thức cướp cò súng.

Có điều gã vừa mới cướp cò, Giang Nguyên đã đến trước mặt gã, đưa tay ra một túm một vắn đã gấp được cổ tay Lý thiếu, đồng thời đưa tay cướp khẩu súng trong tay gã, sau đó đè Lý thiếu trên mặt đất.

- Thả tao ra, thả tao ra, mày có biết tao...

Lý thiếu bị Giang Nguyên đè ngã xuống đất liền liều mạng giãy dụa, tức giận kêu lên.

Giang Nguyên nghe thấy thằng nhãi này còn như vậy trong lòng không kìm được lửa giận, dùng sức vắn cánh tay Lý thiếu khiến gã đau đến mức ngậm mồm kêu oai oái. Lúc này Giang Nguyên mới tiến đến bên tai Lý thiếu, lạnh giọng nói:

- Không muốn hại chết Cục trưởng Lý thì câm miệng lại cho tôi... Sao Cục trưởng Lý lại có đứa con ngu như cậu chứ.

Mặc dù Lý thiếu đã uống khá nhiều rượu như người này coi như vẫn còn tỉnh táo. Gã nghe thấy Giang Nguyên biết cha mình, còn nói như vậy, trong lòng không khỏi có chút sửng sốt, há miệng định nói nhưng lại bị Giang Nguyên tát cho một cái.

Một tiếng “chát” giòn tan vang lên, Lý thiếu đau đến mức suýt chảy nước mắt. Nhưng gã thấy bộ dạng hung ác kia của Giang Nguyên rốt cuộc cũng không còn dám nói lung tung.

Giang Nguyên dùng đầu gối đè tay Lý thiếu, vừa đưa tay vào trong túi lấy di động, vừa bí mật bỏ khẩu súng vào trong túi, sau đó cao giọng quát mắng:

- Đem súng đồ chơi ra mà cũng dám dọa người ta à.

Sau khi nói xong, Giang Nguyên khẽ nhú mày suy nghĩ. Trong trí nhớ khung bố của hần bắt đầu hiện lên một dãy số, sau đó hần

nhANH chóng bắM dắY sỐ kIA.

- Tít... tít... tít...

Sau vài tiếng chuông, đầu bên kia truyền đến một giọng trầm thấp:

- Xin chào, tôi là Lý Diệc Dương.

- Cục trưởng Lý... Tôi là Giang Nguyên!

Sau khi Giang Nguyên báo tên của mình, hẳn không đợi Cục trưởng Lý lên tiếng, liền thấp giọng nói:

- Cục trưởng Lý, con trai anh xảy ra chuyện ở phố Hoa Mai đường Văn Các. Cậu ta uống rượu dẫn người chém bị thương vài sinh viên, hơn nửa còn nổ súng. Tôi đã khống chế người... súng tôi cũng cướp lại và nói với người khác là súng giả, không cho cậu ta nói lung tung... Có lẽ cảnh sát sắp đến rồi, anh mau chóng sắp xếp đi, sau đó cho người đến chỗ tôi lấy súng!

Giang Nguyên vừa nói xong những lời đó thì nghe thấy đầu bên kia có tiếng động lực tìm đồ, sau đó hẳn nhanh chóng nghe thấy giọng nói có chút căng thẳng của Cục trưởng Lý:

- Được, được... Giang Nguyên, cảm ơn cậu, cậu giúp tôi trấn thủ một chút, tôi lập tức gọi điện thoại sắp xếp...

Sau khi dứt lời, Cục trưởng Lý trầm giọng nói cảm ơn lần nữa rồi mới gác máy.

Giang Nguyên cúp điện thoại, ở phía xa đã mơ hồ truyền đến tiếng còi xe cảnh sát. Hẳn vội vàng thấp giọng nói với Lý thiếu đang đau đớn dưới chân:

- Thăng ngu, chốt an toàn của súng còn chưa mở mà dám cầm đi dọa người. Tôi mà có thằng con như cậu đã tát chết từ lâu rồi. Nhớ kỹ đừng có mà nói lung tung, nếu không chẳng những cậu xong đời, Cục trưởng Lý cũng sẽ xong đời, biết không hả?

Lúc này Lý thiếu đã bắt đầu tỉnh táo lại, cũng đã nghe thấy cuộc điện thoại kia của Giang Nguyên. Gã lập tức giật mình, sau đó liền toát mồ hôi lạnh.

Ngày thường gã ý vào thân phận của cha mình nên mấy tên côn đồ xung quanh đều rất cung kính gã. Chúng thường mời gã đi uống rượu ăn chơi, kết giao với đám bạn xôi thịt. Hôm nay ở nhà, gã nhận được điện thoại của hai tên bạn này mời gã đi uống rượu, đúng lúc hôm nay cha gã ở nhà ngủ sớm, gã liền thuận tay cầm súng của cha mình đi, định đùa giỡn thị uy trước mặt đám bạn.

Nhưng gã quên mất, thứ này chỉ có thể lén cho người ta xem. Ban này gã uống nhiều, vài câu không hợp đã đánh nhau với người ta. Gã đánh hăng máu cho nên mới rút súng ra thị uy. Chuyện này mà truyền ra ngoài... Gã biết rõ hậu quả sẽ như thế nào!

- Đừng nhúc nhích...

Giang Nguyên thấy Lý thiếu đã tỉnh táo liền trầm giọng dặn dò. Hắn vội vàng đứng dậy kéo hai tên vừa mới bò dậy khỏi mặt đất lại với nhau, tiện tay bứt một đoạn dây thừng của lều bạt bên cạnh buộc hai tên lại để ngăn hai tên này thừa cơ bỏ chạy.

Giang Nguyên hiểu rõ tình hình hôm nay rất có thể sẽ gây phiền phức lớn cho Cục trưởng Lý. Ở đây có rất nhiều người chứng kiến việc này, việc con trai anh ta đánh người trọng thương là chuyện không thể trốn được. Nhưng nếu còn thêm chuyện gã nổ súng thì tính chất lại hoàn toàn khác. Giờ khắc nơi đây đang chính đồn tác phong cán bộ, giờ lộ ra chuyện này Cục trưởng Lý sẽ bị dính tội chắc rồi.

Mấy ngày nay Giang Nguyên cũng có nghe vài tin tức của Cục trưởng Lý này. Danh tiếng của anh ta ở Hà Tây khá tốt, cộng thêm hắn nợ Cục trưởng Lý này một nhân tình, cho nên Giang Nguyên không muốn Cục trưởng Lý này bị ngã.

Cho nên, Giang Nguyên mới hành động như vậy. Hắn nói đem súng đồ chơi đi dọa người, lại cột hai tên côn đồ này lại. Chỉ cần ba tên trước mặt không nói lung tung, Cục trưởng Lý này không mất bình tĩnh, sắp xếp tốt mọi chuyện thì việc này cũng không phải không có cách cứu vãn.

Như thế là hắn đã trả lại Cục trưởng Lý một nhân tình. Hơn nữa sau này Cục trưởng Lý còn phải nhớ đến nhân tình lớn này của Giang Nguyên, cho nên Giang Nguyên phải dốc hết sức.

Sau khi cột ba người này lại, Giang Nguyên bước nhanh đến trước mặt Triệu Vân Cường đầu đầy máu tươi.

- Thầy Giang...

Lúc này Triệu Vân Cường đã hoàn toàn tỉnh táo, nhìn thấy Giang Nguyên bước tới. Trên mặt cậu lộ ra một tia xấu hổ, cúi đầu nói.

Giang Nguyên khẽ cau mày nhìn vết thương trên đầu Triệu Vân Cường. Vết thương này không lớn lắm, vị trí trên đỉnh đầu, có lẽ là bị rách da. Nhưng da đầu là nơi có rất nhiều mạch máu cho nên mới dẫn đến chảy máu nhiều như vậy. Hắn lập tức trầm giọng hỏi:

- Đầu có bị vật gì đập vào không?

- Không ạ... Ban nãy chỉ bị chai bia quẹt qua...

Triệu Vân Cường vội vàng đáp.

- Ừ...

Nghe thấy vậy, Giang Nguyên thầm thở phào nhẹ nhõm, sau đó hắn lại vội vàng đi xem hai người bị thương khác. Vừa nhìn thấy hai người, Giang Nguyên cũng biết là sinh viên năm tư khoa lâm sàng như không nhớ tên.

Sinh viên bị dao đâm bị thương khá nghiêm trọng, trên lưng bị thương ba bốn chỗ, tuy nhiên may là không bị thương đến mạch máu lớn nào. Chỉ có sinh viên ngã trên đất kia, trên bụng bị đập hai đập, bị thương phần bụng. Lúc này sắc mặt cậu ta hơi tái nhợt, không biết có bị thương gì đến tỳ tạng không. Nếu bị thương đến tỳ tạng thì sẽ phiền phức.

Tuy nhiên lúc này trong tay Giang Nguyên cũng chẳng có thuốc gì, chỉ có thể bảo hai người nằm im đừng cử động, chờ xe cứu thương sắp đến.

TUYỆT PHẨM THIÊN Y

Chương 117: Cơ chế đông máu gặp trở

ngại

Rất nhanh, xe cảnh sát đã đến đầu phố Hoa Mai. Mấy cảnh sát sắc mặt không được tốt cho lắm bước vào trong, vừa nhìn thấy hai người bị cột, còn cả Lý thiếu đang bò trên mặt đất, ba người trong số đó lập tức móc còng tay ra, còng ba người lại, sau đó họ nhanh chóng dẫn lên xe cảnh sát.

Một cảnh sát rõ ràng là dẫn đầu đội sau khi nhìn thấy Giang Nguyên liền bước đến, cẩn thận nhìn ba sinh viên bị thương, mắt giật giật. Lúc này anh ta mới bước đến bên cạnh Giang Nguyên, mỉm cười đưa tay bắt tay Giang Nguyên, nói:

- Chào anh, bác sĩ Giang. Tôi là Trương Dư Minh, là Phó đồn trưởng của đồn công an đường Văn Các. lát nữa chúng tôi vẫn cần bác sĩ Giang phối hợp điều tra với chúng tôi một chút!

Sau khi nói xong, anh ta lại thấp giọng nói:

- Cục trưởng Lý đã gọi điện thoại, tôi sẽ sắp xếp!

Giang Nguyên gật đầu, sau đó nói:

- Khi nào xe cứu thương sẽ tới?

- Lúc chúng tôi xuất phát bên đó cũng xuất phát, có lẽ sắp rồi...

Trương Dư Minh vội vàng nói:

- Yên tâm, các sinh viên bị thương, chúng tôi sẽ dẫn đi bệnh viện cố gắng chữa trị!

- Được...

Lúc này Giang Nguyên đã lơ mơ nghe thấy tiếng xe cứu thương, liền gật đầu, nói:

- Tôi đi dẫn đi mấy sinh viên kia xong sẽ đến!

Dứt lời, Giang Nguyên liền đi đến trước đám Lý Tiểu Vũ đang lo lắng, đưa mấy trăm tệ cho một nam sinh viên đi tính tiền. Sau đó

hắn cười nói với đám Lý Tiểu Vũ đang lo lắng:

- Không sao... Mọi người về trước đi. Tôi còn phải sắp xếp cho đám Triệu Vân Cường...

- Được...

Lý Tiểu Vũ thấy viên cảnh sát kia rất khách sáo với Giang Nguyên trong lòng cũng đỡ lo, sau đó cô cùng đám sinh viên rời đi trước.

- Đến đây... cẩn thận một chút. Trên bụng cậu ta bị đánh mạnh, có thể bị thương đến nội tạng...

Lúc này xe cứu thương cũng đến, Giang Nguyên cẩn thận chỉ huy các bác sĩ và y tá nâng cáng.

Vốn bác sĩ kia nghe thấy có người ở bên cạnh hoa chân múa tay thì rất không vui. Nhưng khi gã ngẩng đầu lên nhìn thì cảm thấy người đeo kính này hình như rất quen. Gã cau mày vài lần, sau đó cười, gật đầu nói:

- A... là bác sĩ Giang à? Sao cậu lại ở đây?

Giang Nguyên vừa nhìn cũng cười. Hóa ra là người quen. Lần đầu tiên mình đến Phòng khám Khánh Nguyên đã gặp vị bác sĩ này ra khỏi phòng khám. Hắn lập tức cười nói:

- Là bác sĩ La à... Đây là sinh viên của tôi, tôi vừa vận gặp họ!

- Sinh viên của cậu?

Bác sĩ La lập tức tò mò hỏi.

Giang Nguyên cười cười nói:

- Hồ lão không có thời gian đứng lớp ở Đại học Đông Nguyên cho nên thường để tôi dạy thay thầy ấy!

Bác sĩ La nghe Giang Nguyên nói vậy mới hiểu ra rồi gật đầu, trong mắt cũng lộ tia khâm phục. Tên này có thể khiến Hồ lão yên tâm để cho hắn lên lớp thì cũng không đơn giản đâu.

- Được... Vậy chúng tôi đi trước. Tôi sẽ cố gắng nhanh chóng sắp xếp kiểm tra. Số điện thoại của tôi là 139 xxxxxxxx... Cậu nhá máy cho tôi đi, lát nữa tôi sẽ báo lại tình hình cho cậu!

Sau khi bác sĩ La chào hỏi Giang Nguyên vài câu liên quan đến các sinh viên bị thương ở bụng kia lên xe cứu thương. Còn Triệu Văn Cường bị thương nhẹ và nam sinh bị dao chém cũng được diu lên xe, đi như bay về Đại học Đông Nguyên.

Lúc này cảnh sát đã chạy tới, xe cứu thương cũng đã tới, người vây xem cũng bắt đầu từ từ tản đi.

Lúc này Giang Nguyên mới đi về phía Đồn trưởng Trương kia.

Lúc này ba người Lý thiếu đã được một chiếc xe cảnh sát khác đưa đi, còn một mình Đồn trưởng Trương lái một chiếc xe chở Giang Nguyên.

Sau khi lên xe, Đồn trưởng Trương gọi một cuộc điện thoại, sau khi nói hai câu, anh ta lại cẩn thận đưa di động cho Giang Nguyên.

- Bác sĩ Giang... Cảm ơn cậu. Đồn trưởng Trương là người nhà, nhờ cậu giao đồ cho cậu ấy!

Trong điện thoại Cục trưởng Lý biết cuối cùng tình hình cũng đã tạm thời được khống chế, giọng nói rõ ràng đã bình tĩnh hơn nhiều.

- Được...

Giang Nguyên gật đầu nói:

- Ba người bị thương kia đều là sinh viên của tôi, trong đó có thể có một người bị thương khá nặng, xin nhờ Cục trưởng Lý thông báo với phía nhà trường một chút...

- Bác sĩ Giang yên tâm. Vừa rồi tôi đã liên lạc với Hiệu phó Ngô. Anh ấy sẽ nhanh chóng sắp xếp người đến bệnh viện. Lát nữa vợ tôi cũng sẽ đến...

Lúc này trong giọng nói của Cục trưởng Lý hơi uể oải. Dĩ nhiên anh ta cũng đã cân nhắc rồi. Anh ta biết chắc nhiều sinh viên Đại

học Đông Nguyên vậy xem như vậy, chắc chắn có người nhận ra con trai mình, muốn giấu tiệt chuyện này đi chắc chắn là không được. Nhưng lúc đó Giang Nguyên đã giúp anh ta xử lý khá tốt, cho nên giờ chỉ cần trấn an bên phía nhà trường và người bị thương. Phía người bị thương không xảy ra chuyện gì lớn thì có lẽ chuyện này cũng không lớn lắm.

- Được...

Giang Nguyên tương đối hài lòng vì chỉ trong mười phút ngắn ngủi mà Cục trưởng Lý có thể sắp xếp lý trí như vậy. Có điều hẳn vẫn trầm giọng cảnh cáo nói:

- Nhưng Cục trưởng Lý, chuyện lần này chắc chắn phải có một câu trả lời... Nếu không, rất dễ xảy ra vấn đề!

Nghe thấy Giang Nguyên nói vậy, đầu bên kia điện thoại trầm mặc.

Đồn trưởng Trương ngồi bên lúc này cũng kinh ngạc liếc mắt nhìn Giang Nguyên, trên mặt lộ ra một tia ngạc nhiên... Lá gan của bác sĩ Giang này cũng lớn thật, chẳng biết là có lai lịch gì mà dám nói chuyện với Cục trưởng với giọng điệu như vậy.

Dĩ nhiên Giang Nguyên biết Cục trưởng Lý đang suy nghĩ gì, sau đó hẳn lại nhắc nhở:

- Chuyện gì cũng không thể mười phân vẹn mười, phòng ngự nào cũng có thể xuyên thủng, đặc biệt là một trường học có mấy chục ngàn sinh viên như Đại học Đông Nguyên, chỉ cần trên mạng nói vu vơ vài câu... Gần đây hướng gió cũng không tốt, có vài người chỉ vì một chút vấn đề nhỏ đã xảy ra chuyện. Cục trưởng Lý nên biết điều này... đôi lúc, để núi xanh còn...

Nói tới đây, Giang Nguyên không nói thêm nữa. Hẳn biết Cục trưởng Lý chỉ vì tình thân che mắt. Mình nhắc nhở anh ta nhiều như vậy, có lẽ anh ta sẽ suy nghĩ cẩn thận. Nếu anh ta còn không thể hiểu ra, vậy thì coi như mình đã tận tình tận nghĩa rồi.

Dù sao đã làm sai thì phải bị trừng phạt. Vị Lý thiếu kia, dĩ nhiên Giang Nguyên không định giúp gã qua được ải này để rồi sau đó có

thể sẽ lại kéo cha gã xuống nước.

Bên kia trầm mặc một lúc, một hồi sau, giọng nói của Cục trưởng Lý dường như già đi chục tuổi, trầm thấp thổ dài nói:

- Bác sĩ Giang, cảm ơn cậu đã nhắc nhở tôi... Suy nghĩ của tôi ban nãy thiển cận quá...

- Được rồi, tôi cũng chỉ nhắc nhở một chút... Cụ thể vẫn mong Cục trưởng Lý tự mình cân nhắc...

Sau khi gác máy, Giang Nguyên rút khẩu súng trong áo khoác mình ra đưa cho Đồn trưởng Trương, nói:

- Đồn trưởng Trương, chút nữa kiểm giúp tôi một khẩu súng đồ chơi...

- A...

Đồn trưởng Trương nghe Giang Nguyên nói vậy thì sửng sốt, ngạc nhiên nhìn Giang Nguyên. Anh ta nhìn thấy vẻ mặt âm trầm của Giang Nguyên, một lúc sau mới chậm rãi gật đầu, nói:

- Được, tôi biết rồi...

Sau khi đến Đồn công an đường Văn Các, Giang Nguyên theo lệ tốn nửa tiếng đồng hồ để lấy khẩu cung. Ký tên xong, Đồn trưởng Trương này lại khách khí cho người tiễn hẵn về phòng khám.

Có điều đi được nửa đường, điện thoại Giang Nguyên đột nhiên đổ chuông.

Giang Nguyên còn tưởng là Cục trưởng Lý, nhưng thấy ra nhìn lại thấy số của bác sĩ La vừa mới lưu.

- Alo... bác sĩ La, tình hình như thế nào?

Giang Nguyên cười hỏi bác sĩ La. Hẳn cũng không lo lắng lắm. Họ đã tới bệnh viện rồi, cho dù xảy ra tình huống xấu có lẽ cũng không phải vấn đề lớn lắm.

Nhưng, rất nhanh, sắc mặt Giang Nguyên trầm đi...

- Lá lách bị rách, số lượng tiểu cầu không đủ, chức năng đông máu cực kém...

Giang Nguyên thấp giọng lặp lại hai lần, cuối cùng hít sâu một hơi, chấp nhận sự thật này. Sau đó hần trầm giọng hỏi:

- Vậy giờ phải làm sao?

- Tôi nghe nói ý kiến của bên trên là tạm thời chỉ có thể truyền tiểu cầu, dùng thuốc cầm máu liều lớn, truyền thêm máu... Sau đó phải xem số cậ ta thế nào...

Đầu bên kia giọng bác sĩ La trầm thấp bất đắc dĩ nói.

- Vậy chẳng phải chờ chết sao?

Sắc mặt Giang Nguyên lập tức thay đổi, trầm giọng nói:

- Sao không mổ bụng, may hoặc cắt lá lách trước...

- Bác sĩ Giang... Anh cũng hiểu, làm thế rất nguy hiểm. Cấp trên không muốn làm những ca phẫu thuật vô ích. Người nhà cũng không ở đây, bên phía nhà trường cũng không thể đưa ra lựa chọn mạo hiểm như vậy...

Bác sĩ La bất đắc dĩ nói:

- Tôi cũng cho rằng lựa chọn trước mắt của cấp trên là chính xác. Nếu lại phẫu thuật lần nữa dẫn đến mất máu chi bằng xem tình hình hồi phục đông máu của cậ ta, nếu không không nên mạo hiểm như vậy!

Nghe được lời này, Giang Nguyên trầm mặc. Trước kia hần tiếp xúc với ngoại khoa nhiều nhất. Mặc dù hần chưa từng đụng đến ca nào thế này, nhưng dĩ nhiên hần biết rõ mạo hiểm bên trong. Lựa chọn của bệnh viện chính xác, nhưng cứ thế này, cho dù truyền một lượng lớn máu và tiểu cầu, chờ hồi phục chức năng đông máu, nhưng vì đủ các nhân tố, tỷ lệ sống của sinh viên kia không quá 40%...

- Được, bác sĩ La, cảm ơn anh!

Sau khi gác máy, Giang Nguyên thoáng trầm ngâm, sau đó nói với cảnh sát lái xe:

- Anh cảnh sát, nhờ anh đưa tôi đến bệnh viện số 1!

- Được!

Dĩ nhiên cảnh sát lái xe sẽ không từ chối bác sĩ Giang khách quý của Đồn trưởng này. Anh ta lập tức lái xe quay về phía bệnh viện số 1.

Giang Nguyên đến khoa cấp cứu, nhanh chóng tìm được bác sĩ La ở phòng làm việc.

Bác sĩ La thấy Giang Nguyên đến vô cùng sửng sốt, sau đó cười nói:

- Bác sĩ Giang, sao cậu lại đến đây?

- Tôi muốn xem thử tình hình sinh viên kia của tôi...

Giang Nguyên trực tiếp nói.

- Ừ... được...

Bác sĩ La cũng không khách khí, lấy một bản bệnh án trên bàn làm việc đưa cho Giang Nguyên nói:

- Những kiểm tra liên quan đều ở đây, hiện tại bệnh nhân đang được nằm trong phòng hồi sức cấp cứu để quan sát...

- Còn nữa, Viện trưởng Vương của viện y học và vợ của Cục trưởng Lý đều ở phòng làm việc của chúng tôi...

Bác sĩ La

nhắc nhở nói.

Giang Nguyên gật đầu, sau đó đứng một bên xem bệnh án...

- Trương Đồng...

Giang Nguyên nhìn cái tên trên bệnh án khẽ thở dài, sau đó hẳn

nhANH chóng lật bệnh án ra, xem kết quả những kiểm tra liên quan xong, sắc mặt Giang Nguyên càng thêm âm trầm.

Theo tình hình trên đó, Giang Nguyên đã thoảng tính toán được, với tình hình này, trừ phi trong sáu giờ đồng hồ công năng đông máu của Trương Đồng phục hồi đến mức thấp nhất để làm phẫu thuật, nếu không cho dù bây giờ có truyền máu và tiểu cầu để chống đỡ, tỷ lệ sống của Trương Đồng cũng không quá 30%...

Sao có thể như vậy? Căn cứ theo những tư liệu phân tích Giang Nguyên thấy, khả năng này tương đối thấp.

Nhìn những tư liệu này, Giang Nguyên trầm mặc. Mặc dù hắn không quen thân Trương Đồng, thậm chí trong giờ học Trương Đồng cũng không tích cực lắm, nhưng lúc này Giang Nguyên vẫn cảm thấy khó chịu.

TUYỆT PHẨM THIÊN Y

Chương 118: Tôi có cách

Mặc dù Giang Nguyên mới giảng cho năm tư ba tiết, nhưng Giang Nguyên đã thật sự coi những thanh niên này là sinh viên của mình. Hắn thấy sinh viên của mình, thấy một thanh niên bông bột coi nhẹ tính mạng bị đập tắt như vậy, hắn cảm thấy mình phải làm chút gì đó.

Lúc này, ngoài cửa đã vang lên một giọng nói trầm thấp:

- Thầy Giang...

Giang Nguyên đưa mắt nhìn sang, thấy đầu Triệu Vân Cường đã được băng băng trắng, cậu ta đang cúi đầu ánh mắt tràn đầy áy náy và cẩn thận nhìn mình.

- Đến đây... ngồi đi...

Giang Nguyên nhìn thấy bộ dạng đó của Triệu Vân Cường thì biết Triệu Vân Cường không có vấn đề gì lớn, gật đầu nói.

- Dạ...

Triệu Vân Cường nhỏ giọng đáp, sau đó ngồi xuống một bên.

- Cậu không sao chứ?

Giang Nguyên khẽ thở dài, chậm rãi hỏi thăm.

Triệu Vân Cường lắc đầu nói:

- May vài mũi... bác sĩ nói không sao, nhưng vẫn bắt em ở lại bệnh viện quan sát một chút!

- Ừ... không sao thì tốt rồi!

Giang Nguyên gật đầu, sau đó nói:

- Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

- Thầy Giang, đều tại em...

Lúc này hai tròng mắt Triệu Vân Cường hơi ửng đỏ, rõ ràng là cậu ta đã biết tình hình Trương Đồng.

- Lúc em đi vệ sinh không cẩn thận đụng phải Lý Dương. Lý Dương chửi em một câu, còn đẩy em một cái. Em không nhịn được cũng đẩy hắn một cái... Sau đó thì đánh nhau...

Nói tới đây, Triệu Vân Cường cúi đầu lau hai tròng mắt, nước mắt nói:

- Thầy... rốt cuộc Trương Đồng...

Nhìn thấy vẻ mặt khổ sở của Triệu Vân Cường, Giang Nguyên khẽ thở dài, đưa tay sờ đầu cậu ta nói:

- Được rồi, được rồi... Không sao, chuyện này không thể trách cậu...

Giang Nguyên đứng dậy, đang định trả bệnh án lại cho bác sĩ La, sau đó thảo luận về bệnh tình của bệnh nhân với bác sĩ La, đột nhiên ngoài cửa truyền đến một giọng nói nghiêm khắc:

- Triệu Vân Cường, em không ở phòng bệnh mà chạy đến đây làm gì?

- Viện trưởng Vương...

Nghe thấy lời này, Triệu Vân Cường vội vàng đứng lên, nhỏ giọng đáp:

- Em thấy thầy Giang đến, cho nên...

- Thầy Giang?

Giọng nói kia hơi nghi hoặc.

Giang Nguyên đặt tờ bệnh án xuống, sau đó quay đầu nhìn về phía cửa. Hắn lập tức nhìn thấy một người đàn ông trung niên đang đứng trước cửa, sau lưng còn một phụ nữ trung niên khí chất không tầm thường mang vẻ mặt lo lắng.

Giang Nguyên mỉm cười, sau đó đi qua. Hắn đưa tay về phía người đàn ông trung niên:

- Xin chào Viện trưởng Trương... Tôi là Giang Nguyên đệ tử của giáo sư Hồ Khánh Nguyên!

Viện trưởng Trương thấy Giang Nguyên đưa tay đến thì thoáng sửng sốt. Tuy Giang Nguyên cùng lắm chỉ là một trợ giảng, thân phận cách ông một trời một vực, nhưng ông vẫn bắt tay Giang Nguyên, cảm thán nói:

-Ồ, thầy Giang... chào cậu. Hôm nay đúng là may mà có cậu, nếu không, haizz...

Giang Nguyên mỉm cười nói:

- Viện trưởng Vương khách khí rồi, tôi cũng đúng lúc gặp phải thôi....

Lúc này, người phụ nữ trung niên đứng bên chỗ Viện trưởng Vương nghe thấy hai người trò chuyện, trên mặt cũng lộ nụ cười cảm kích. Chị ta đi vào phòng khám, đưa tay về phía Giang Nguyên, vô cùng khách sáo cười nói:

- Bác sĩ Giang... Hôm nay thật sự cảm ơn cậu, tôi là vợ của Lý Diệc Dương!

- Ồ... Chào Lý phu nhân...

Giang Nguyên cũng vội vàng bắt tay phu nhân Cục trưởng Lý.

- Bác sĩ Giang... Hôm nay may mà có cậu, nếu không nhà tôi...

Nói tới đây, Lý phu nhân bắt tay Giang Nguyên, trên mặt tràn đầy cảm kích. Lý phu nhân đã hỏi rõ tình hình khi đó. Nếu khi đó con trai mình đánh chiếc ghế xuống e là sẽ phiền phức lớn.

Giang Nguyên cười cười, nói:

- Lý phu nhân khách khí quá... chỉ tiện tay thôi...

Sau khi hàn huyên một lúc, cả ba người lại nói đến bệnh tình của Trương Đồng. Sau khi Giang Nguyên bảo Triệu Vân Cường về phòng trước, liền nói:

- Viện trưởng Vương... Giờ thật sự chỉ có cách tạm thời quan sát trước sao? Cứ vậy... chỉ e...

Viện trưởng Vương khẽ thở dài nói:

- Chúng tôi vừa ra khỏi phòng làm việc của Chủ nhiệm Tôn. Chủ nhiệm Tôn nói sau khi mấy chủ nhiệm bọn họ hội chẩn cũng cảm thấy chỉ có thể tạm thời quan sát, không cách nào tiến hành phẫu thuật... Nếu miễn cưỡng tiến hành phẫu thuật, chỉ sợ không thể cầm máu, ngược lại còn khiến Trương Đồng mất máu nghiêm trọng.

Nói tới đây, Viện trưởng Vương khẽ thở dài. Hiện giờ ông ta cũng rất đau đầu. Tuy nhà trường đã thông báo cho phụ huynh sinh viên, nhưng ngày mai họ mới có thể tới được... Hơn nữa cho dù như thế nào, một viện trưởng như ông, học sinh của học viện mình xảy ra chuyện, tuy ông không cần phải chịu trách nhiệm gì nhưng trong lòng ông cũng thấy khó chịu.

Còn về phần Lý phu nhân lúc này vẻ mặt lo lắng. Cho dù như thế nào, tuy lúc đó người ra tay đánh sinh viên này không phải con trai

chị ta, nhưng chị ta hiểu rất rõ, nếu Trương Đồng này

Giang Nguyên nhẹ nhàng nhún mày, sau đó nói:

- Tôi có thể nói chuyện với Chủ nhiệm Tôn bọn họ không?

- Ồ?!

Viện trưởng Vương nghe Giang Nguyên nói vậy thì nghi hoặc nhìn Giang Nguyên. Ông không hiểu lúc này Giang Nguyên định gặp Chủ nhiệm Tôn bọn họ để làm gì. Tình hình không phải ban nãy mình đã nói rõ ràng rồi sao?

Giang Nguyên nhìn Viện trưởng Vương và Lý phu nhân trước mắt, hẳn hiểu nếu mình muốn làm như những gì đang nghĩ, tốt nhất là phải thuyết phục được hai vị trước mặt trước. Nếu không chỉ nói với nhóm Chủ nhiệm Tôn cũng vô ích.

Lập tức, Giang Nguyên cười nhạt nói:

- Tôi cũng khá am hiểu ngoại khoa, có lẽ tôi có cách giải quyết vấn đề xuất huyết không ngừng trong lúc phẫu thuật... Tôi đã tính rồi, nếu như trong vòng sáu giờ đồng hồ mà không phẫu thuật cho Trương Đồng, tỷ lệ sống của cậu ta không quá 30%. Cho nên tôi muốn nói chuyện với nhóm Chủ nhiệm Tôn...

Lý phu nhân và Viện trưởng Vương nghe Giang Nguyên nói vậy đều sửng sốt, đặc biệt là Viện trưởng Vương, lúc này ông đang nhìn Giang Nguyên với ánh mắt vô cùng kinh ngạc.

Mặc dù Viện trưởng Vương am hiểu nội khoa, hơn nữa đã lâu chưa tiếp xúc với lâm sàng, nhưng dĩ nhiên ông biết để tính toán ra kết quả chuyên nghiệp như thế này cần phải có kinh nghiệm phong phú chừng nào. Hơn nữa ban nãy Giang Nguyên nói sáu tiếng sau, tỷ lệ sống của Trương Đồng không quá 30%. Nhóm Chủ nhiệm Tôn ban nãy cũng đã nói với họ, nhưng nhóm Chủ nhiệm Tôn đưa ra kết quả lạc quan hơn một chút. Họ nói sáu giờ sau, tỷ lệ sống của bệnh nhân thấp hơn 50%.

Viện trưởng Vương thì sửng sốt, Lý phu nhân đứng bên lại vui mừng. Chị ta là người ngoài nghề. Ban nãy chị ta cũng có nghe nhóm Chủ nhiệm Tôn giải thích tình hình, biết có một sinh viên

không thể làm phẫu thuật. Vì trong quá trình phẫu thuật có thể không thể cầm máu, làm cho mất máu nhanh hơn. Nếu như có thể làm tăng lượng tiểu cầu gì đó, thì có thể phẫu thuật.

Cho nên Lý phu nhân nghe thấy Giang Nguyên nói có thể giải quyết vấn đề này dĩ nhiên vô cùng hưng phấn, cuống quýt vui mừng nói:

- Bác sĩ Giang... Thật sao? Vậy thì tốt quá!

Viện trưởng Vương hiển nhiên khá hơn Lý phu nhân nhiều. Ông cau mày nhìn Giang Nguyên, nói:

- Thầy Giang... Tôi nhớ Hồ lão chuyên về Trung y mà? Sao cậu lại biết ngoại khoa?

- Đúng... Ngoại khoa của tôi rất khá... Đương nhiên, Trung y cũng không tệ lắm.

Giang Nguyên luôn khiêm nhường những lần này hiếm khi khoa trương như vậy, khuôn mặt đầy tự tin.

- Á...

Viện trưởng Vương nhìn khuôn mặt tự tin của Giang Nguyên. Khuôn mặt này quá trẻ. Tuy ban nãy Giang Nguyên có thể nói chuẩn xác tình hình của Trương Đồng, nhưng Viện trưởng Vương vẫn khó có thể tin được. Thầy Giang này có lẽ còn rất trẻ, hơn nữa Hồ lão lại chuyên về Trung y, thậm chí còn để hẳn làm trợ giảng. Giờ hẳn nói mình khá ngoại khoa Tây y, thậm chí còn khá hơn đám Chủ nhiệm Tôn, ông thật sự cảm thấy khó tin!

Lúc này, bác sĩ La ở sau vừa nghe thấy Giang Nguyên nói vậy, anh ta cũng cảm thấy tò mò, cho nên cũng thuận miệng chen vào:

- Ngoại khoa của bác sĩ Giang giỏi lắm. Lần trước có một bệnh nhân tôi không chữa được, cũng là nhờ bác sĩ Giang ra tay. Hơn nữa tốc độ của cậu ấy vừa nhanh vừa giỏi, lợi hại lắm...

- Ồ?! Thật sao?

Viện trưởng Vương vốn không tin. Nhưng bác sĩ La cũng nói vậy,

giờ hai mắt cũng hơi sáng lên. Nếu như thầy tiểu Giang này thật sự có bản lĩnh có thể giải quyết được vấn đề xuất huyết khi phẫu thuật, vậy thì sinh viên này được cứu rồi. Ông đưa hắn đi gặp đám Chủ nhiệm Tôn một chút thì đã sao chứ?

Lập tức Viện trưởng Vương hít một hơi thật sâu nói:

- Được rồi... Giang... bác sĩ Giang, nếu như cậu chắc chắn cậu có cách, vậy thì tôi đưa cậu đi gặp đám Chủ nhiệm Tôn!

Lúc này Viện trưởng Vương cũng không còn gọi Giang Nguyên là thầy Giang nữa, mà bắt đầu gọi là bác sĩ Giang.

Nghe thấy giọng nói thoải mái của Viện trưởng Vương, Giang Nguyên gật đầu nói:

- Viện trưởng Vương yên tâm... Tuy Trương Đồng là sinh viên của tôi, nhưng nếu không chắc chắn, tôi sẽ không gánh phiền phức này!

- Được!

Viện trưởng Vương thấy Giang Nguyên bình tĩnh như vậy, hơn nữa cũng đúng như Giang Nguyên đã nói. Một sinh viên thế này, cũng chẳng liên quan gì lắm với Giang Nguyên. Quả thực Giang Nguyên không cần phải tự tìm rắc rối. Viện trưởng Vương lập tức liền gật đầu nói:

- Chúng tôi cùng cậu đi tìm Chủ nhiệm Tôn!

Lý phu nhân cũng lập tức vui vẻ gật đầu, sau đó cùng Giang Nguyên và Viện trưởng Vương đi gặp Chủ nhiệm Tôn. Mặc dù cấp bậc hành chính của Cục trưởng Lý không phải rất cao, thậm chí còn thấp hơn Viện trưởng Vương trước mặt một bậc, nhưng sức ảnh hưởng thực tế lại cao hơn Viện trưởng Vương không biết bao nhiêu lần. Cho nên lời của bà cũng có sức mạnh không kém vị Viện trưởng Vương này.

Đội lát nữa cả hai đều có thể đứng về phía Giang Nguyên, thuyết phục giúp Chủ nhiệm Tôn kia.

Lý phu nhân lúc này cực kỳ tin tưởng Giang Nguyên. Dù sao bà

cũng nghe chồng nói bác sĩ Giang này làm việc cực kỳ chu toàn ổn thỏa, có thể giúp đỡ rất nhiều. Hơn nữa hiện tại hắc còn có hy vọng cứu được sinh viên kia, dĩ nhiên chị ta sẽ toàn lực ủng hộ Giang Nguyên.

Hai người lập tức cùng Giang Nguyên đi về phía phòng làm việc của Chủ nhiệm Tôn.

Chủ nhiệm Tôn đang cùng một vị phó chủ nhiệm khác nghiên cứu bệnh án, thấy Viện trưởng Vương và Lý phu nhân bước vào thì hơi sửng sốt. Nhưng ông cũng vội vàng đứng lên cười nói:

- Viện trưởng Vương Lý phu nhân sao còn chưa nghỉ ngơi?

- Chủ nhiệm Tôn... Ban nãy chúng tôi gặp... Ờ... bác sĩ Giang... Cậu ấy nói có cách giải quyết vấn đề xuất huyết khi phẫu thuật, cho nên chúng tôi mới đưa cậu ấy đến nói chuyện với các anh...

Viện trưởng Vương vẫn chưa đủ tin tưởng Giang Nguyên, khi nói ra những lời này, trên mặt vẫn thoáng hiện chút ngại ngùng.

- Bác sĩ Giang? Bác sĩ Giang nào?

Chủ nhiệm Tôn vô cùng tò mò, ánh mắt lóe sáng nhìn Viện trưởng Vương nói. Ông ta quen biết Viện trưởng Vương đã lâu, nhìn thấy biểu hiện của Viện trưởng Vương lúc này cũng cảm thấy khá kỳ quái.

- Ờ... Đây là bác sĩ Giang, học trò của giáo sư Hồ Khánh Nguyên...

Viện trưởng Vương thoáng dịch sang bên bên, đẩy Giang Nguyên ra, cười khan giới thiệu với Chủ nhiệm Tôn.

Giang Nguyên cười cười, đưa tay ra nói:

- Chào Chủ nhiệm Tôn, tôi là Giang Nguyên!

TUYỆT PHẨM THIÊN Y

Chương 119: Chúng ta đánh cược đi

Chủ nhiệm Tôn hơi nghi ngờ nhìn Giang Nguyên trước mặt. Sau đó ông đưa tay ra, nhẹ nhàng bắt tay với Giang Nguyên. Trên mặt ông đột nhiên lộ ra vẻ đã hiểu:

-Ồ... Cậu là bác sĩ Giang ở phòng khám Khánh Nguyên...

-Ồi trời... Không ngờ cậu còn trẻ như vậy...

Chủ nhiệm Tôn cười lắc tay Giang Nguyên nói.

Nhìn thấy bộ dạng này của Chủ nhiệm Tôn, đến lượt Viện trưởng Vương kinh ngạc, tò mò hỏi:

- Chủ nhiệm Tôn, anh quen bác sĩ Giang à?

- A a... Không quen. Có điều lần trước có một bệnh nhân ở phòng khám Khánh Nguyên, bác sĩ La của chúng tôi xuống tiếp nhận mà không chữa được. Lúc đó bác sĩ La có gọi điện về cho tôi, đúng lúc tôi đang có một ca phẫu thuật... Sau đó, bác sĩ La nói là đã được bác sĩ Giang một thanh niên của phòng khám Khánh Nguyên chữa trị. Tôi thật sự không ngờ hôm nay gặp được bác sĩ Giang, hóa ra cậu ấy còn trẻ như vậy... Đúng là khiến người ta bất ngờ!

Chủ nhiệm Tôn cười ha ha nói.

-Ồ... Hóa ra là vậy...

Viện trưởng Vương và Lý phu nhân đứng bên cạnh nghe Chủ nhiệm Tôn nói vậy trên mặt thoáng lộ vẻ vui mừng. Hóa ra Chủ nhiệm Tôn cũng biết chuyện này, vậy thì không cần hai người phải nói giúp Giang Nguyên nữa rồi.

- Lại đây, lại đây... Mời ngồi mời ngồi... Ba vị mời ngồi...

Chủ nhiệm Tôn mỉm cười mời ba người ngồi xuống.

Đợi ba người ngồi xuống rồi, Chủ nhiệm Tôn nhìn Giang Nguyên khẽ cười nói:

- Ban nãy Viện trưởng Vương nói bác sĩ Giang có cách khổng chế vấn đề xuất huyết khi phẫu thuật?

Giang Nguyên gật đầu nói:

- Đúng... Tôi có một cách có thể thử xem...

Chủ nhiệm Tôn nhìn thấy vẻ tự tin của Giang Nguyên thì nhú mày. Thực sự ông không thể nào tin chuyện này, nhưng vì có Viện trưởng Vương và Lý phu nhân đến cùng, hơn nữa bác sĩ La cấp dưới của ông từng nói với ông về bác sĩ Giang, cho nên ông mới hỏi câu hỏi kia. Nhưng khi ông nghe Giang Nguyên nói có thể thử thì càng chứng thực sự nghi hoặc trong lòng ông.

Bởi vì ông tin, với kinh nghiệm lâm sàng mấy chục năm của ông, còn cả quá trình không ngừng tìm tòi, nghiên cứu những tập san y học mới nhất hàng ngày của mình mà cũng chưa từng nghe nói đến có cách nào giải quyết vấn đề này. Bác sĩ tiểu Giang trẻ vậy, cho dù có chút thực lực, có lẽ cũng không thể có được năng lực như vậy.

Ngay cả vị Phó chủ nhiệm bên cạnh trong mắt cũng lóe lên ý cười, thầm nói bác sĩ Tiểu Giang này đúng là ghé mới sinh không sợ hổ, cái gì cũng dám nói.

Tuy nhiên Chủ nhiệm Tôn không nói thẳng ra suy nghĩ của mình, chỉ cười hỏi:

- Không biết bác sĩ Giang có biện pháp đặc biệt nào có thể giải quyết vấn đề này?

Giang Nguyên mỉm cười nói:

- Chủ nhiệm Tôn, mặc dù tôi rất am hiểu cấp cứu ngoại khoa, nhưng Trung y của tôi cũng rất khá...

- Trung y?

Chủ nhiệm Tôn nghe thấy Giang Nguyên nói vậy thì sửng sốt. Ca phẫu thuật này liên quan gì đến Trung y?

Giang Nguyên không thêm để ý đến vẻ mặt kinh ngạc của Chủ nhiệm Tôn. Hắn nói tiếp:

- Tôi có cách, thông qua châm cứu và cả trung dược để làm chậm

sự xuất huyết của bệnh nhân trong lúc phẫu thuật...

- Cái gì?

Chủ nhiệm Tôn và vị Phó chủ nhiệm kia nghe Giang Nguyên nói vậy thì này hai mặt nhìn nhau, cùng kêu lên kinh ngạc. Bọn họ đã nghĩ tới vô số loại khả năng, nhưng không ngờ Giang Nguyên lại nói ra một đề nghị như vậy.

Cả phòng làm việc rơi vào yên tĩnh. Lúc này ngay cả sắc mặt của Viện trưởng Vương cũng vô cùng hổ thẹn. Bác sĩ Giang này đang nói đùa đấy à? Từ lúc nào mà Trung y còn có thể dùng trong giải phẫu Tây y vậy?

Về mặt Chủ nhiệm Tôn cổ quái nhìn Giang Nguyên, cười khan nói:

- Bác sĩ Giang... cậu đang nói đùa đúng không?

Giang Nguyên sớm đã dự liệu được phản ứng của Chủ nhiệm Tôn, hần vẫn tiếp tục mỉm cười nói:

- Đương nhiên không phải... Nếu như tôi không chắc chắn, tôi sẽ không đến quấy rầy Chủ nhiệm Tôn rồi!

Chủ nhiệm Tôn thấy Giang Nguyên không có vẻ đang đùa, ông liền nói:

- Bác sĩ Tiểu Giang... Chuyện này khó tin quá... Tuy tôi hiểu Trung y có những điểm đặc biệt không giống với lâm sàng Tây y chúng tôi, nhưng điều cậu đang nói thật sự quá... Xin thứ cho tôi mạo muội, điều này thực sự quá viển vông!

Chủ nhiệm Tôn này nói chuyện cũng khá uyển chuyển, nhưng vị Phó chủ nhiệm bên cạnh ông lúc này cười nói:

- Vị này... bác sĩ Tiểu Giang đúng không... Nói thật, tôi cảm thấy hiện giờ cậu hoàn toàn là đang lãng phí thời gian của chúng tôi.

Giang Nguyên không hề ngạc nhiên trước phản ứng của hai người. Phản ứng này đã sớm nằm trong dự liệu. Dù sao nếu như không phải mình đã nghiệm chứng vô số thứ học được từ Tổ sư gia, tất cả đều rất đáng tin thì mình cũng rất khó có thể tin được chuyện

này.

Lập tức Giang Nguyên liền cười nói:

- Tôi biết hai vị sẽ không tin, nhưng tôi nghĩ đây là cơ hội cuối cùng... Tôi tin, có lẽ mọi người cũng không có chút tự tin trong vòng sáu giờ đồng hồ, chức năng đông máu của người bệnh có thể khôi phục đến trình độ có thể phẫu thuật được!

- Hơn nữa, tôi cảm thấy những đánh giá của mọi người về bệnh tình hơi lạc quan. Theo tôi tính toán, với lượng tiểu cầu hiện tại, thêm cả độ rộng miệng vết rách của lá lách, lượng máu bị chảy của Trương Đồng có lẽ nhiều hơn mọi người đã tính nhiều... Hơn nữa, với tình trạng hiện tại của cậu ta, chỉ cần qua sáu tiếng đồng hồ, cho dù làm phẫu thuật, tỷ lệ sống của cậu ấy sẽ giảm xuống dưới 30% chứ không phải khoảng 50% như mọi người đã đoán.

Cùng những lời Giang Nguyên nói ra, ý cười trên mặt hai vị chủ nhiệm dần nhạt đi. Bọn họ hiểu rõ ý của Giang Nguyên. Thực ra hai người bọn họ vừa rồi đã phân tích lần nữa tình hình bệnh nhân. Cuối cùng cả hai đã thống nhất ý kiến, cảm thấy thực sự căn cứ miệng vết rách của lá lách, cộng thêm phân tích tình hình hiện tại, lượng máu đã mất có thể không phải như dự đoán đầu tiên.

Nhưng giờ những điều này bị Giang Nguyên nói ra, lúc này hai người không kìm được thâm coi trọng Giang Nguyên thêm rất nhiều. Nhưng cho dù là thế, hai người vẫn không thể tin vào châm cứu và trung dược gì đó mà Giang Nguyên đã nói.

Trong mắt mọi người, Trung dược là một thứ có tác dụng cực kỳ chậm. Nếu không uống thuốc trong hai ba ngày thì căn bản không thể nào thấy được hiệu quả.

Hơn nữa châm cứu càng là một thứ kỳ diệu, tuy ai cũng biết trong Trung y có thứ này, nhưng hiếm khi thấy có thể dựa vào châm cứu để đạt đến chữa trị hữu hiệu chứ đừng nói là dùng châm cứu để cầm máu.

Lúc này vị Phó chủ nhiệm kia đã bót khinh thường Giang Nguyên đi một chút, nhưng vẫn cười lạnh nói:

- Bác sĩ Giang... Tuy tôi rất khâm phục vì cậu còn trẻ như vậy mà có những kiến thức không tầm thường đối với ngoại khoa... Nhưng thứ cho tôi nói thẳng, cái thứ trung được với châm cứu mà cậu vừa nói, chắc chắn không thể dùng trong trường hợp hiện tại...

- Thứ nhất, châm cứu... Tôi biết hiện giờ có người đang nghiên cứu châm cứu gây mê, bọn họ đã công bố có thể dùng châm cứu gây mê để đạt hiệu quả gây mê, có thể dùng trong một vài phẫu thuật... Nhưng đây cũng chỉ là lời của một phía, trước nay chưa thật sự nghe nói có bệnh viện nào dùng kỹ thuật này, cũng chưa có ai nghiệm chứng...

Nói tới đây, vị Phó chủ nhiệm này lại nở nụ cười, nói:

- Cậu còn nói châm cứu có thể cầm máu... Cái này càng buồn cười hơn, đến nghe tôi còn chưa nghe qua. Ca phẫu thuật chúng tôi phải tiến hành không phải ca phẫu thuật nhỏ, không phải là những tiểu phẫu chỉ cần rạch vài nhát dao... đây là giải phẫu ổ bụng. Vết mổ ít nhất cũng mười hai mươi phân, thậm chí còn dài hơn, rồi còn phải cắt, may lá lách. Ngân châm của cậu làm sao cầm máu được đây?

- Còn nữa... Cậu nói dùng trung được, nó càng buồn cười. Bệnh nhân muốn phẫu thuật, trước khi làm phẫu thuật vốn cấm ăn uống, cái này chẳng lẽ bác sĩ Giang không biết...

Vị Phó chủ nhiệm nhìn Giang Nguyên châm chọc cười nói:

- Chẳng lẽ chúng tôi còn đợi cậu bón một chén trung được lớn, đợi sau khi tiêu hóa hấp thu xong mới bắt đầu phẫu thuật? Đợi nó tiêu hóa hấp thụ hết ít nhất cũng ba bốn giờ đồng hồ... Đến lúc đó cũng qua mất sáu giờ đồng hồ rồi, chúng ta làm sao đây?

- Hơn nữa loại Trung được này của cậu còn có thể khống chế xuất huyết trong phẫu thuật ổ bụng, chuyện này thật sự quá khó tin...

Vị Phó chủ nhiệm này vừa trào phúng vừa phản bác khiến Lý phu nhân vốn đang vui mừng, còn cả Viện trưởng Vương đứng bên cạnh sắc mặt đều trầm đi.

Đặc biệt là Viện trưởng Vương. Dù sao ông cũng được xem là một nửa người trong ngành. Ông dẫn Giang Nguyên đến đây, giờ lại bị người ta phản bác như vậy thật sự khiến ông mất sạch thể diện.

Tuy nhiên lúc ông dùng ánh mắt mang theo chút căm tức nhìn Giang Nguyên đang đứng bên cạnh, ông nghĩ có lẽ hẳn sẽ mất mặt hơn cả ông. Nào ngờ trên mặt hẳn vẫn nở nụ cười mỉm, giống như ban nãy những lời phản bác của vị Phó chủ nhiệm này hoàn toàn không phải nhằm vào hẳn vậy.

Đang lúc tất cả mọi người đều nhìn Giang Nguyên thì cuối cùng hẳn đã lên tiếng. Hẳn nhìn vị phó chủ nhiệm cười nói:

- Hôm qua lúc tôi giảng bài cho các sinh viên của mình...

Vị Chủ nhiệm Tôn và Phó chủ nhiệm nghe thấy những lời này, vẻ mặt vô cùng ngạc nhiên.

Giang Nguyên cười cười, giải thích nói:

- Hiện tại tôi đang dạy Trung y cho khoa Lâm Sàng năm hai và năm tư... Đúng rồi, chính là lớp Trương Đồng...

- Hôm qua khi tôi dạy tiết Trung y chuyên sâu cho năm tư, có sinh viên hỏi một vấn đề, đó là kinh mạch của trung y chúng ta có thật sự tồn tại không, hay chỉ là những lý luận cho các vị tiền bối trước kia tưởng tượng ra...

Nói tới đây, Giang Nguyên mỉm cười nói:

- Lúc đó tôi đã giải thích với họ thế này, những thứ chưa từng nghe đến chưa từng thấy qua, nhưng không có nghĩa là chúng không tồn tại...

Nghe thấy Giang Nguyên nói vậy, trên mặt Phó chủ nhiệm này lộ vẻ tức giận. Ông nhìn Giang Nguyên, trầm giọng nói:

- Bác sĩ Giang... Cậu nói vậy là có ý gì? Cậu đang châm chọc tôi sao?

Giang Nguyên cười lắc đầu, nói:

- Vị Chủ nhiệm này... Tôi không có ý đó... Tôi chỉ đang kể chuyện thôi... Vì lúc đó tôi đã dùng hành động chứng minh cho họ thấy, kinh mạch tồn tại, hơn nữa họ cũng đã chấp nhận chứng minh của tôi, từ đó trong lòng cũng chắc chắn rằng, lý luận Trung y chúng ta không phải là hư cấu...

- Cho nên... Tôi biết, hai vị chủ nhiệm đều không tin lời tôi nói, nhưng vì sinh viên của tôi, vì cứu mạng cậu ấy, tôi bằng lòng chứng minh cho mọi người thấy...

- Chứng minh? Cậu định chứng minh như thế nào?

Vị phó chủ nhiệm nhìn Giang Nguyên, thất thanh cười lạnh nói.

Giang Nguyên mỉm cười, sau đó đứng lên nói:

- Được rồi, chúng ta đánh cược đi. Nếu như tôi có thể chứng minh, như vậy mọi người sẽ đồng ý sử dụng phương pháp này của tôi, đồng thời cho phép tôi vào phòng phẫu thuật, đảm nhiệm vị trí trợ thủ một, tiến hành phẫu thuật cho Trương Đồng!

Nghe thấy yêu cầu này của Giang Nguyên, sau khi vị Phó chủ nhiệm này sững sốt liền lắc đầu cười lạnh, giống như ông nghe thấy câu chuyện gì cực kỳ buồn cười vậy.

TUYỆT PHẨM THIÊN Y

Chương 120: Nhân sâm cứu mạng

Chủ nhiệm Tôn đứng bên mồm cười nhìn Giang Nguyên, thấy giờ Giang Nguyên vẫn vô cùng bình tĩnh. Mặc dù hẳn phải đối mặt với lời châm biếm của Phó chủ nhiệm nhưng mặt vẫn không hề biến sắc, trong mắt ông cũng lóe lên tia kinh ngạc, mồm cười giả hòa:

- Nếu bác sĩ Giang đã tự tin như vậy thì chúng ta cứ tạm tin đi, nhưng nếu bác sĩ Giang thua thì sao?

- Đúng... Nếu cậu không chứng minh được thì sao?

Phó chủ nhiệm thấy vẻ thản nhiên của Giang Nguyên cũng cười lạnh nói.

Giang Nguyên đứng lên mồm cười, trầm giọng cười nói:

- Nếu tôi thua... Trước mặt mọi người tôi sẽ cúi đầu tạ lỗi vị chủ nhiệm này!

Nghe Giang Nguyên nói vậy, vị Phó chủ nhiệm này biến sắc. Giang Nguyên đã nói đến nước này, dĩ nhiên ông cũng chẳng còn gì để nói. Dù thế nào, ông cũng phải để Giang Nguyên thử một lần.

Cho nên Chủ nhiệm Tôn nghiêm mặt nhìn Giang Nguyên nói:

- Vậy bác sĩ Giang định chứng minh như thế nào?

Giang Nguyên lãnh đạm cười nói:

- Nếu hai vị đồng ý, như vậy bây giờ tôi sẽ quay về phòng khám chuẩn bị. Trong vòng một tiếng rưỡi, tôi sẽ đem những vật dụng cần thiết đến. Đương nhiên, tôi cũng mong hai vị chủ nhiệm chuẩn bị để phẫu thuật, đến lúc đó tôi hy vọng có thể tiến hành phẫu thuật trong vòng ba tiếng.

Hai vị chủ nhiệm nhìn Giang Nguyên tự tin như vậy, lúc này cũng hơi sửng sốt. Chủ nhiệm Tôn đành phải cười khổ nói:

- Được... Vậy tôi và Chủ nhiệm Từ ở đây chờ cậu...

- Được... Chúng tôi cũng ở đây chờ cậu...

Viện trưởng Vương thấy Giang Nguyên bình tĩnh như vậy thì cũng đột nhiên tin tưởng Giang Nguyên. Dù sao giờ cũng đã muộn rồi, nếu thật sự có thể phẫu thuật, lãnh đạo phía nhà trường ông đây cũng phải ký tên nên ông lập tức gật đầu nói.

Còn về Lý phu nhân, vì chuyện con trai mình nên đã quyết định phải túc trực ở đây rồi. Ước gì thấy Giang Nguyên nói phải quay về chuẩn bị đồ, chị ta lập tức vội vàng nói:

- Bác sĩ Giang... Cậu có lái xe không? Tôi bảo tài xế đưa cậu về!

- Vậy được... Làm phiền Lý phu nhân rồi!

Lúc này dĩ nhiên Giang Nguyên sẽ không khách khí.

Chiếc xe Lý phu nhân ngồi rõ ràng là chiếc Audi Cục trưởng Lý tạm thời điều từ Cục cảnh sát đến. Giang Nguyên cũng không khách khí, sau khi ngồi lên xe liền bảo tài xế đưa hắn đến phòng khám.

Bệnh viện số 1 cách phòng khám không xa, tối nay đường xá cũng thông thoáng nên tốc độ càng nhanh hơn. Khoảng bảy tám phút Giang Nguyên đã về đến cửa phòng khám.

Tài xế hết sức khách khí nói với Giang Nguyên:

- Bác sĩ Giang, tôi ở trong xe chờ anh. Anh ra thì gõ vào cửa sổ xe tôi.

- Được... Anh cũng có thể nghỉ ngơi một lát, chắc phải nửa tiếng sau tôi mới ra được...

Giang Nguyên cực kỳ hiểu đồng chí cảnh sát nửa đêm bị lôi dậy như thế này. Làm việc dưới quyền người ta đều chẳng dễ dàng gì.

Sau khi dặn dò xong, Giang Nguyên vội vàng mở cửa phòng khám bước vào, giờ đã hai giờ sáng rồi. Giang Nguyên đoán hai vị Chủ nhiệm kia đã bị mình thuyết phục, ít nhất cũng phải năm giờ sáng mới có thể phẫu thuật, cho nên hắn phải cố gắng càng nhanh càng tốt...

Sau khi đi vào phòng khám, Giang Nguyên lập tức chạy đến phòng thuốc, sau khi lục vài ngăn kéo nhỏ, cuối cùng cũng tìm được một ngăn kéo nhỏ khá bí mật. Hắn kéo ra một cái hộp, nhìn cái hộp này, mắt Giang Nguyên sáng lên, sau đó nhẹ nhàng mở ra nhìn. Hắn nhìn củ nhân sâm bên trong cuối cùng mới nở một nụ cười hài lòng.

Sau khi lấy được thứ mình cần, Giang Nguyên liền đi nhanh vào trong bếp.

Cái hộp này đựng một củ sâm núi được Hồ lão y sư cất kỹ. Có lần Giang Nguyên nghe thấy Hồ lão y sư rất đặc ý khoe đây là bảo vật trấn tiệm, nói đây là củ nhân sâm hiếm có có ít nhất 35 năm tuổi trở lên.

Tuy nhiên, lúc đó Giang Nguyên cũng chẳng để ý. Dù sao đối với một người đã tự tay đào được nhân sâm bốn mươi tuổi trở lên như Giang Nguyên mà nói, thứ này thật sự chẳng đáng là gì.

Có điều hôm nay gặp phải tình huống như thế này, chắc chắn không dùng đến nhân sâm già này không được. Cho nên, vì cứu người, Giang Nguyên bất chấp đây có phải máu thịt gì đó của Hồ lão y sư không, chỉ có thể dùng trước rồi tính sau. Dù sao đến lúc mình về nhà lại đi kiếm một củ tựa tựa thế này trả lại cho Hồ lão y sư là được rồi.

Giang Nguyên cũng biết Hồ lão y sư cất giấu củ sâm núi này chẳng qua cũng để dùng khi cứu người. Tuy mình dùng ông cũng sẽ đau lòng đấy, nhưng chắc chắn sẽ không nói gì. Cho nên hắn cũng không ngại ngần lắm. Hơn nữa giờ cũng đã nửa đêm, hắn chẳng muốn gọi điện làm phiền giấc ngủ của người già.

Đi tới phòng bếp, Giang Nguyên tìm một vại sành nhỏ, dùng nước rửa sạch một lần rồi mới đặt lên bếp ga, nhẹ nhàng bật lửa, sau đó lấy từ trong tủ lạnh một cái bình thủy tinh lớn.

Cái bình thủy tinh này chưa nước suối thực sự được người ta đưa từ ngọn núi lân cận đến mỗi ngày mà Hồ lão y sư phải tốn rất nhiều tiền mới mua được. Bình thường phòng khám sắc thuốc đều dùng nước suối này.

Đối với thứ này, Hồ lão y sư cực kỳ chú trọng. Ông cho rằng nước tinh khiết hoặc nước tự nhiên bây giờ đều không đáng tin cậy. Chỉ có nước suối núi tự nhiên thuần túy này mới thực sự phát huy được tác dụng của thuốc.

Giang Nguyên cũng cảm thấy như vậy. Đó là lý do vì sao những cây thuốc thiên nhiên luôn có hiệu quả hơn cây thuốc trồng, đó là vì những loại thuốc này không thực sự tắm rửa trong mưa móc tự nhiên, cũng không được hưởng thụ chất dinh dưỡng tự nhiên giữa núi rừng, cho nên không thể đạt đủ hiệu quả.

Nếu đã dùng đến nhân sâm cực tốt, thì dĩ nhiên cũng phải dùng nước suối thể này phối hợp, mới có thể phát huy được tác dụng thật sự.

Sau khi cẩn thận rót vào vại sành một chén nước, Giang Nguyên dùng nắp đậy vại sành lại, nấu bằng lửa nhỏ.

Sau đó hắn lại tìm một cái thớt sạch, rồi một con dao, lúc này hắn mới đem nhân sâm ra.

Vừa cầm nhân sâm trong tay, trong đầu hắn nhanh chóng hiện ra một loạt tư liệu.

- Phán đoán: Nhân sâm núi ba mươi sáu năm tuổi, chủ thể hoàn chỉnh, rễ bị mất chút ít, là hàng trung thượng phẩm...

- Quả nhiên tuổi cũng kha khá!

Giang Nguyên cảm nhận được công năng thần kỳ đã lâu chưa cảm thụ liền thỏa mãn thở dài, sau đó hạ dao không chần chừ cắt nhân sâm ra làm đôi. Hắn cầm một nửa bắt đầu thái mỏng ra.

Tổn mất vài phút, Giang Nguyên mới cắt nhỏ được khúc sâm núi này. Tuy nhiên Giang Nguyên thoáng chần chừ một lúc, sau đó cũng không bỏ qua cho khúc còn lại, hắn cầm lấy nó, lại bắt đầu cắt nhỏ. Không lâu sau, cả củ nhân sâm đã bị cắt nhỏ hết.

Giang Nguyên cẩn thận dùng dao thuốc xức đồng nhỏ này, bỏ từng chút một vào vại sành đã bắt đầu sôi sùng sục kia, sau đó cẩn thận đậy nắp lại.

Sau khi làm xong tất cả những chuyện này, Giang Nguyên mới nhìn vại sành nhỏ trước mặt thở phào nhẹ nhõm.

Vốn hẳn muốn để lại một chút cho Hồ lão y sư, nhưng sau ngẫm lại, dù sao cũng đã lấy ra rồi thì không để lại làm gì nữa. Sau này tìm lại cho Hồ lão y sư một củ khác là được.

Hơn nữa hiệu lực thuốc của một chút nhân sâm núi này Giang Nguyên đánh giá cũng chẳng lớn, cho nên đã dùng rồi thì không tiếc nữa, cứ dùng hết đi.

Giang Nguyên nhìn vại nước thuốc đang dần sôi trào, ngoài ra còn có một mùi thơm nhẹ nhàng từ trong vại truyền ra, hẳn nhẹ nhàng hít một hơi, cảm thấy tinh thần chấn động. Củ sâm núi này đúng là đồ tốt.

Có điều Giang Nguyên cũng thầm đau lòng. Củ sâm này chắc phải trên vạn tệ, vậy mà chỉ nấu ra được một vại thuốc nhỏ trước mắt.

Tuy nhiên lúc này Giang Nguyên cũng không để ý nhiều, nhẹ nhàng chỉnh lửa lớn một chút. Hẳn chỉ có nhiều nhất một giờ đồng hồ, muốn sắc cho vại thuốc này sắc lại không dễ dàng gì.

Sau khi chỉnh lửa lớn hơn, Giang Nguyên lại bước vào phòng thuốc, nhẹ nhàng lấy ra hai thìa đường đỏ, sau khi dùng giấy gói lại xong, lại bước vào nhà bếp, đổ hai thìa đường đỏ này vào trong vại sứ. Sau khi đập nắp lại, Giang Nguyên mới thở phào. Giờ thuốc đã đủ rồi, chỉ chờ sắc xong nữa thôi.

Không biết đợi bao lâu, mùi nhân sâm thơm mát từ trong vại tản ra càng lúc càng đậm. Lúc này Giang Nguyên vội vàng xoay người lấy một bình thủy tinh nhỏ trong ngăn tủ ra, sau khi rửa sạch chuẩn bị dùng để đựng thuốc.

Chóp mũi hẳn ngửi thấy mùi thơm càng lúc càng đậm, Giang Nguyên mới cẩn thận mở nắp ra nhìn nước thuốc trong vại, sau đó lại đập nắp nấu tiếp.

Nhân sâm núi cứu mạng này chỉ có một củ, nếu thật sự nấu cạn rồi, Giang Nguyên có khóc cũng không kịp.

Cứ thế, Giang Nguyên mở ra xem hai lần, cuối cùng, sau khi nhìn

thấy chỉ còn một tầng ở đáy vại, hắt mới vội vàng tắt lửa, bưng vại sành nhỏ này lên, sau đó cẩn thận đổ nước nhân sâm tản ra mùi thơm nồng vào trong lọ thủy tinh nhỏ.

Sau khi nhìn chút nước nhân sâm trong vại sành đều được đổ vào lọ, Giang Nguyên không kìm được dùng sức lắc lắc, để hai giọt cuối cùng trong vại rót hết vào trong lọ thủy tinh, sau đó mới dùng một miếng cao su nhét lên miệng lọ.

Lọ thủy tinh này là lọ 100ml, nhưng nước sâm trong bình chưa đến một phần năm chai, nói cách khác, cùng lắm chỉ có 20ml nước sâm.

Giang Nguyên cầm cái lọ nhỏ này nhìn dưới ánh đèn, chỉ thấy bên trong là dung dịch màu đỏ sẫm còn có cả những hạt trôi nổi, xem ra trên cơ bản được hiệu đều ở bên trong rồi.

Giang Nguyên hài lòng gật đầu. Có điều khi hắt nhìn cái vại sành còn tỏa ra mùi sâm thơm mát nhàn nhạt, trong mắt lóe lên một tia tiếc nuối. Một củ sâm như vậy mà chỉ nấu được chút nước, làm thế này đương nhiên hơi lãng phí. Giang Nguyên lập tức chần chừ. Sau đó hắt lấy nửa chén nước ấm đổ vào vại lắc nhẹ, tự mình uống.

- Ừc ừc ừc...

Sau khi uống hai ngụm, Giang Nguyên cảm thấy tinh thần chấn động. Một mùi hương thơm ngát tỏa ra trong mũi miệng mình. Giang Nguyên không khỏi thở dài:

- Quả nhiên là đồ tốt... Chỉ một chút cạn mà cũng mạnh mẽ đến thế, nếu còn không cứu được cái mạng nhỏ của Trương Đồng cậu... Vậy thì tôi cũng hết cách rồi!

Giang Nguyên không dám chần chừ nữa, hắt cầm bình giữ nhiệt đổ chút nước nóng vào, sau đó để lọ thủy tinh vào trong. Lúc này hắt mới cẩn thận đóng nắp lại, cầm bình giữ nhiệt đi vào phòng chữa trị lấy ngân châm rồi ra khỏi phòng khám.

Tài xế chờ bên ngoài bị tiếng đóng cửa của Giang Nguyên làm tỉnh giấc, vội vàng mở cửa xe cho Giang Nguyên rồi đưa Giang Nguyên

đến bệnh viện số 1.

Giang Nguyên lấy di động ra nhìn, giờ đã hơn một tiếng đồng hồ, còn hai mươi phút nữa mới đến một tiếng rưỡi đồng hồ đã hẹn. Lúc này hẳn mới thở phào nhẹ nhõm.

TUYỆT PHẨM THIÊN Y

Chương 121: Thuốc tốt và thuốc độc

Ngồi ở trên xe, nhìn đèn đường hai bên không ngừng lướt qua bên ngoài cửa sổ, lúc này Giang Nguyên cũng âm thầm cầu khẩn canh thuốc này có thể có hiệu quả như hắn dự đoán.

Chỉ dùng một cây nhân sâm nên canh sâm hầm ra được gọi là canh độc sâm... Có tác dụng bổ khí, cổ đại thường dùng để cứu những bệnh nhân nguy hiểm đến tính mạng. Người xưa thường nói dùng lão sâm giữ mạng, nhưng dù như vậy đa phần cũng chỉ cắt một lát sâm, đặt dưới lưỡi bệnh nhân, không ai dám dùng cả cây lão sâm trực tiếp hầm thành canh như Giang Nguyên...

Mà cả cây lão sơn sâm cộng thêm hai thìa đường đỏ của Giang Nguyên lại có tác dụng bổ khí dưỡng máu cực mạnh. Sách cổ có ghi: Khí có thể dưỡng máu... Đây cũng chính là một trong những nguyên lý cơ bản của trung y.

Có cả cây lão sơn sâm như vậy, cộng thêm đường đỏ có tác dụng lợi khí dưỡng máu tạo máu, nếu người bình thường uống vào e là sẽ lập tức hôn mê vì hiệu quả của thuốc quá mạnh. Nhưng Giang Nguyên dựa vào một số kinh nghiệm của Tổ sư gia, hiểu rõ trong tình trạng hiện tại của Trương Đồng, thuốc như vậy mới có hiệu quả đặc biệt.

Tình trạng hiện tại của Trương Đồng vừa mất nhiều máu, chức năng đông máu lại có vấn đề, tác dụng đặc biệt cường đại của cả cây nhân sâm trực tiếp bổ khí dưỡng máu giúp máu không chảy ra ngoài, có tác dụng cầm máu và tăng cường máu đông. Còn đường đỏ lợi khí dưỡng máu tạo máu, dưới sự thúc đẩy của tác dụng bổ khí cực mạnh của lão sâm, cũng có thể nhanh chóng có tác dụng tạo máu và đông máu.

Đương nhiên, muốn đạt được hiệu quả này thì phải dùng loại được liệu cường hãn như vậy, nếu không làm gì có chuyện chỉ có chút canh sâm mà trị giá đến hàng vạn tệ. Chỉ là loại thuốc như vậy nếu đối với người bình thường thì chẳng khác nào thuốc độc, ai uống thì người đó xui xẻo...

Mà Giang Nguyên còn dùng bình giữ nhiệt thêm nước nóng để giữ ấm vì canh bổ máu này phải uống khi còn ấm, mà muốn nhanh chóng được cơ thể người hấp thu thì phải uống khi còn nóng. Vậy nên Giang Nguyên mới nghĩ ra cách này để hiệu quả của thuốc phát huy nhanh hơn.

Giang Nguyên ôm bình giữ nhiệt này như ôm bảo bối, bước vào trong phòng bệnh. Bọn Chủ nhiệm Tôn, Chủ nhiệm Từ và Viện trưởng Vương đều đang đợi ở văn phòng, thấy Giang Nguyên ôm một bình giữ nhiệt như ôm bảo bối đi vào, mấy người đều sửng sốt.

Viện trưởng Vương nhìn bình giữ nhiệt trong tay Giang Nguyên bằng vẻ mặt quái dị, nghi hoặc nói:

- Thầy thuốc Giang... Cậu về để cầm cái này sao?

Giang Nguyên gật đầu, sau đó khẽ thở hắt ra, nói với mấy người:

- Đi thôi... Không còn nhiều thời gian nữa, chúng ta phải tranh thủ thời gian...

- Được... Đi!

Chủ nhiệm Từ cũng này cũng là một người tính hấp tấp, ông ta nhin rất lâu rồi, cuối cùng cũng đợi được Giang Nguyên lộ diện. Lúc này thấy Giang Nguyên giục đi nên đương nhiên cũng vội vàng đứng dậy.

Thấy Chủ nhiệm Từ cũng đứng dậy rồi nên những người còn lại cũng đều không nén được tò mò trong lòng, đi theo về phía phòng hồi sức tích cực.

Sau khi thay đồng phục làm việc, đeo khẩu trang, mũ, mọi người mới đi vào trong phòng hồi sức, mà lúc này Trương Đồng đang nằm trong một phòng bệnh hồi sức.

Bước vào phòng hồi sức xong, nhìn Trương Đồng nằm trên giường, nhắm nghiền hai mắt, sắc mặt trắng bệch, khuỷu tay hai bên đều cắm ống truyền dịch và truyền máu, Giang Nguyên khẽ thở dài. Sau đó hẩn đặt bình giữ nhiệt trong tay xuống đầu giường, hởi y tá ở bên cạnh:

- Cậu ta vẫn luôn ngủ sao?

- Đúng vậy... từ sau khi vào đây đã ngủ gần một tiếng rồi!

Y tá ở bên cạnh tò mò nhìn vị thầy thuốc trẻ xa lạ trước mặt, còn cả Chủ nhiệm Tôn và Chủ nhiệm Từ đằng sau hẩn nữa. Viện trưởng Vương và Lý phu nhân thì đứng ở bên ngoài phòng hồi sức, nhìn vào bên trong qua cửa sổ thủy tinh.

Giang Nguyên gật đầu, sau đó hướng về phía Trương Đồng khẽ kêu:

- Trương Đồng... Trương Đồng... Tỉnh lại đi, tỉnh lại đi...

Trong tiếng kêu của Giang Nguyên, Trương Đồng chậm rãi mở mắt ra, đôi con người có chút mê mang. Một lúc sau cậu ta mới chậm rãi tập trung ánh mắt trên mặt Giang Nguyên. Nhìn Giang Nguyên đeo khẩu trang và mũ, lúc sau trong mắt Trương Đồng mới lướt qua một tia kích động, có chút gian nan nói:

- Thầy... thầy Giang...

Giang Nguyên dùng sức gật đầu, giơ tay sờ sờ đầu cậu ta, mỉm cười nói:

- Cảm giác thế nào rồi?

- Thầy Giang... Có phải em... Sắp chết rồi không...

Đôi mắt vô thần của Trương Đồng nhìn Giang Nguyên, đôi môi tái nhợt run run, cố gắng hỏi.

Giang Nguyên cười cười, hẩn tin rằng ý cười trong mắt mình có thể sưởi ấm trái tim một thiếu niên bất lực, sau đó chậm rãi nói:

- Em sẽ không chết đâu... Thầy đặc biệt mang thuốc đến cho em,

uống thuốc xong, đợi một lát là có thể phẫu thuật cho em. Phẫu thuật xong là em có thể dần dần khôi phục!

- Thật à?

Nhìn ý cười ấm áp trong mắt Giang Nguyên, còn cả những lời đủ để khiến người ta tin tưởng của hắn, tinh thần của Trương Đồng lập tức phần chấn hẳn. Con người khi sắp chết cảm giác luôn vô cùng miễn cảm nên Trương Đồng có thể cảm nhận rõ sự tự tin trong mắt Giang Nguyên và cả sự chắc chắn trong lời nói của hắn.

Giang Nguyên cười gật đầu, sau đó vươn tay mở bình giữ nhiệt ra, từ hơi nóng tỏa ra từ đó, lấy bình thủy tinh ra.

Chủ nhiệm Tôn và Chủ nhiệm Từ ở bên cạnh tò mò nhìn chất lỏng màu nâu đỏ trong bình thủy tinh đó, không biết loại thuốc bảo bối của Giang Nguyên là thuốc gì.

Chất lỏng màu nâu đỏ này không giống thuốc Đông y mà giống hỗn hợp thuốc Tây y hơn. Nhưng hỗn hợp thuốc Tây y phải cần bình giữ nhiệt giữ ấm sao?

Hơn nữa có loại thuốc gì mà có thể khôi phục chức năng đông máu của bệnh nhân đến mức có thể phẫu thuật chỉ trong hai tiếng ngắn ngủi đây?

Không những Chủ nhiệm Từ cười lạnh mà ngay cả Chủ nhiệm Tôn cũng tràn ngập ý cười bất đắc dĩ, hai người đều không tin có loại thuốc này. Nếu nói đến loại thuốc cấp cứu khiến tim bệnh nhân đã ngừng đập đột nhiên hồi phục gì đó thì còn có khả năng. Nhưng nếu muốn một bệnh nhân chức năng đông máu có vấn đề chỉ trong hai tiếng ngắn ngủi đã hồi phục đến mức có thể phẫu thuật thì tuyệt đối không thể nào.

Trên đời này còn có loại thuốc như vậy sao...

Vậy nên Chủ nhiệm Từ cười lạnh nhìn bình thuốc trong tay Giang Nguyên, đột nhiên lại lạnh giọng nhắc nhở:

- Thầy thuốc Giang... Nếu muốn làm phẫu thuật cho cậu ta thì 6 tiếng trước khi phẫu thuật đều phải để bụng rỗng!

Giang Nguyên quay đầu lãnh đạm cười một tiếng nói:

- Chủ nhiệm Từ... Chúng ta đều không phải người ngoài ngành, 6 tiếng trước khi phẫu thuật để bụng rỗng chỉ là để tránh vật có trong dạ dày bệnh nhân trào ngược dẫn đến hít thở không thông mà thôi...

- Bình thủy tinh trong tay tôi có bao nhiêu chất lỏng chứ? Còn chưa đến 20ml, chẳng lẽ ông cho rằng trong hơn một tiếng mà Trương Đồng vẫn chưa thể hấp thu xong chút chất lỏng này sao? Hay là chút chất lỏng này sẽ làm hít thở không thông?

Giang Nguyên vừa nói xong, khuôn mặt già nua của Chủ nhiệm Từ đỏ lên, trên mặt lộ ra vẻ nổi giận nhưng ông ta lại không thể phản bác vì Giang Nguyên nói không sai. Điều kiện trước khi phẫu thuật mà ông ta nói vừa nãy cũng chỉ là một biện pháp đảm bảo người bệnh phẫu thuật không xảy ra điều gì ngoài ý muốn mà thôi. Mà trên thực tế, lời Giang Nguyên nói cũng có lý, ai là thầy thuốc phẫu thuật cũng đều rõ điểm này.

Cái gọi là trước mặt chân nhân không nói láo, trong tình huống mọi người đều biết rõ, Chủ nhiệm Từ đương nhiên không thể phản bác nữa. Ông ta đành nổi giận nhìn Giang Nguyên, nếu Giang Nguyên còn làm chuyện gì vi phạm quy định thì chắc chắn ông ta sẽ nắm lấy không tha.

Giang Nguyên cẩn thận mở nắp bình ra, muột mùi thơm ngát bay ra khiến Chủ nhiệm Tôn và Chủ nhiệm Từ cùng với cô y tá kia cách một lớp khẩu trang cũng không nhận được hít một hơi thật sâu. Mấy người đều cực kỳ tò mò nhìn chiếc bình thủy tinh nhỏ trong tay Giang Nguyên, không biết rốt cuộc trong bình này là thuốc gì.

Chỉ ngửi chút hương thơm đã cảm thấy cả người phấn chấn tinh thần, hơn nữa trong mùi thơm ngát này còn mang theo cả mùi ngòn ngọt, hơi giống nước xi rô nhưng chưa bao giờ thấy có loại xi rô nào có mùi thơm đặc biệt như vậy.

- Hay là để tôi đút cho cậu ta cho...

Y tá ở bên cạnh thấy Giang Nguyên cầm chiếc bình định đút thuốc

cho Trương Đồng, vội nói.

Giang Nguyên cười lắc đầu, nói:

- Không sao... Để tôi làm cho...

- Nào... Trương Đồng, há miệng ra...

Giang Nguyên mỉm cười nhìn Trương Đồng ngửi mùi thơm này, rõ ràng tinh thần phấn chấn hơn vài phần.

- Vâng...

Lúc này có vẻ tinh thần của Trương Đồng đã tốt hơn vài phần, sau khi đáp lại một tiếng liền chậm rãi há miệng.

Giang Nguyên cẩn thận đặt miệng bình sát vào bên trên miệng Trương Đồng, sau đó chậm rãi dốc miệng bình. Nhìn canh thuốc màu nâu đỏ chậm rãi chảy vào miệng Trương Đồng, đợi khi canh thuốc trong bình đổ được một nửa, hắn mới thu lại chiếc bình, sau khi đóng nắp xong liền đặt vào trong nước nóng trong bình giữ nhiệt.

- Được rồi, số thuốc còn lại... Lát nữa uống tiếp!

Giang Nguyên nhìn Trương Đồng nuốt ngụm canh thuốc xuống, sau đó còn liếm liếm môi chưa đã thèm, không nhịn được cười nói:

- Ngon không?

- Vâng... Rất thơm, ngửi rất thoải mái, còn ấm ấm ngọt ngọt, ngon lắm ạ...

Trương Đồng uống thuốc này vào, tinh thần tốt hơn hẳn, không nhịn được lại nhìn nhìn bình giữ nhiệt ở đầu giường, vẻ thèm thường đó ai cũng nhìn ra.

Nhìn dáng vẻ của Trương Đồng, Giang Nguyên mỉm cười nói:

- Được rồi, em nhắm mắt lại một chút, nghỉ ngơi một lát... Chỗ còn lại cũng đều là của em, không ai tranh với em đâu!

Thấy tinh thần Trương Đồng tốt hơn hẳn vài phần, còn cả vẻ thèm muốn trong mắt cậu ta nữa, lúc này Chủ nhiệm Tôn và Chủ nhiệm Từ đều lộ ra vẻ mặt cực kỳ quái dị. Bọn họ đều biết rõ bệnh nhân mất máu nghiêm trọng như vậy không thể nào thèm ăn gì cả.

Mặc dù vừa nãy bọn họ đều nghĩ thấy mùi thơm cực kỳ hấp dẫn, cũng đều theo bản năng muốn biết thuốc này có mùi gì nhưng cũng tuyệt đối không đến nỗi thật sự muốn uống, có điều biểu hiện của bệnh nhân bây giờ đúng là ngoài dự liệu của bọn họ.

Dựa theo kinh nghiệm của bọn họ, trước đây chưa bao giờ thấy chuyện nào như thế này.

Giang Nguyên quay đầu nhìn về mặt hai người, đương nhiên biết bọn họ đang nghĩ gì. Có điều hẳn không có tâm tư giải thích với hai người này vì thứ này giải thích ra có chút khó hiểu, với cách suy nghĩ của hai người xuất thân là chủ nhiệm khoa này chỉ sợ không thể chấp nhận cách giải thích như vậy.

TUYỆT PHẨM THIÊN Y

Chương 122: Nhanh chóng chuyển biến tốt đẹp

Mỗi một sinh vật đều là một sự tồn tại thần kỳ, khi cơ thể chúng gặp phải nguy hiểm, nếu tiếp xúc hoặc phát hiện thứ nào đó có thể cứu chúng thì chúng đều sẽ biểu hiện ra sự khát vọng và thèm muốn thứ đó, vì thứ đó đại diện khả năng tiếp tục sinh tồn.

Loại đặc tính này không phải nhân tính, cũng không phải tư duy của con người có thể quyết định được, nó chỉ đơn thuần là bản năng của cơ thể.

Mà vừa nãy Trương Đồng thể hiện ra khát vọng với thuốc như vậy là vì bản thân loại canh thuốc này quả thực rất thơm ngọt và ấm áp, là thức ăn bây giờ người mất một lượng máu lớn, bắt đầu cảm thấy cả người rét lạnh như Trương Đồng cần nhất.

Thứ hai là canh thuốc này có chứa công hiệu rất lớn, trong nháy

mắt liền có tác dụng, mà trong tình huống này rất nhanh liền được cơ thể Trương Đồng nhận ra. Cơ thể cậu ta nhận ra loại canh thuốc này có thể cải thiện một cách cực kỳ hiệu quả khốn cảnh mà nó đang lâm vào do thiếu máu...

Vì thế dưới khát vọng cực độ của thân thể, Trương Đồng theo bản năng bày ra khát vọng cực độ đối với loại thuốc này, cảm thấy nó cực kỳ ngon ngọt, thơm mát, rất muốn uống...

Có điều Giang Nguyên cũng không cho Trương Đồng uống hết trong một lần vì hiệu quả của cả cây lão sơn sâm quá mạnh, đợi thân thể Trương Đồng hấp thu và thích ứng một thời gian rồi Giang Nguyên mới cho Trương Đồng uống nữa còn lại, như vậy mới có hiệu quả tốt nhất. Hơn nữa hắn làm như vậy cũng sẽ kéo dài hiệu quả của thuốc...

Vì hiệu quả của thuốc có tốt đến đâu đi nữa nhưng cũng sẽ có lúc biến mất, trừ khi có thể tiếp tục cung cấp loại thuốc như vậy.

Đương nhiên đây là chuyện không thể nào. Đây là cây nhân sâm hơn ba mươi năm duy nhất mà Hồ lão cất kỹ, sau khi thuốc này hết hiệu lực thì chẳng còn thuốc dự phòng nào cả.

Vậy nên Giang Nguyên chỉ có thể tận dụng tối đa loại thuốc này. Theo phỏng đoán của hắn thì hiệu quả của cây lão sơn sâm này chắc duy trì được tám đến mười tiếng mới chậm rãi yếu đi. Nhưng đến lúc đó, dưới sự kích thích của Lão sơn sâm và đường đỏ, hắn là lượng tiểu cầu sẽ tăng lên nhanh chóng. Cộng thêm phía bệnh viện luôn có tiểu cầu bổ sung trực tiếp, còn cả thuốc cải thiện chức năng đông máu, chắc là có thể giúp chức năng đông máu của Trương Đồng khôi phục về mức bình thường trong phòng mười tiếng.

Đến lúc đó chức năng đông máu của bản thân Trương Đồng đã hồi phục thì đương nhiên không cần loại thuốc có hiệu quả mạnh như Lão sơn sâm duy trì rồi.

Chủ nhiệm Tôn và Chủ nhiệm Từ đương nhiên không biết những điều này. Lúc này Chủ nhiệm Từ vẫn cười đầy trào phúng, mặc dù vừa nãy biểu hiện của Trương Đồng có chút bất thường nhưng như vậy cũng chẳng đại diện cho điều gì cả. Rất nhiều loại thuốc

có tác dụng gây hưng phấn, có thể nhanh chóng có chút hiệu quả.

Nhưng điều này không có nghĩa là có thể nhanh chóng nâng cao chức năng đông máu, ít nhất thì Chủ nhiệm Từ tuyệt đối không tin có loại thuốc như vậy.

Còn Chủ nhiệm Tôn lúc này lại như có điều suy nghĩ nhìn Trương Đồng đang nhắm mắt nghỉ ngơi trên giường. Vì ông ta luôn cảm nhận được sự tự tin mà Giang Nguyên thể hiện ra không phải giả vờ mà là phát ra từ sâu trong lòng nên bây giờ Chủ nhiệm Tôn rất dụng tâm chú ý tình hình của Trương Đồng. Ông ta cũng rất hy vọng xảy ra kỳ tích, dù sao thì cũng chẳng có thầy thuốc nào không muốn bệnh nhân của mình có thể còn sống.

- Thầy thuốc Giang... Vốn dĩ bệnh nhân ở chỗ chúng tôi tuyệt đối không được dùng bất cứ loại thuốc nào bên ngoài mang vào, đặc biệt là loại thuốc hoàn toàn không biết có tác dụng gì như của cậu.

Lúc này Chủ nhiệm Từ vẫn không hề tin Giang Nguyên có khả năng này, đặc biệt là khi nhìn thấy dáng vẻ bỗng nhiên tinh thần phấn chấn thêm vài phần của Trương Đồng lúc này. Ông ta sợ Giang Nguyên thật sự dùng loại thuốc hưng phấn gì đó, ngược lại lại phản tác dụng nên vẫn lạnh giọng nói:

- Có điều hôm nay chúng tôi cũng nể mặt cậu là đệ tử của Hồ lão, cho phép cậu mang thứ này vào... Nhưng lát nữa nếu xảy ra vấn đề gì thì cậu phải chịu mọi trách nhiệm!

Giang Nguyên trước giờ tính cách tương đối nội liêm lúc này đối mặt với một Chủ nhiệm Từ luôn châm chọc khiêu khích mình, cuối cùng cũng bắt đầu có chút tức giận, hắt lạnh giọng nói:

- Đệ tử của tôi, nếu xảy ra vấn đề đương nhiên tôi sẽ chịu trách nhiệm... Nhưng Chủ nhiệm Từ, hãy nhớ là chúng ta đã đánh cược. Nếu tôi thắng thì tôi phải được làm trợ lý số 1 lên bàn phẫu thuật!

- Hừ... Lời Lão Từ tôi nói trước giờ đều giữ lời, cậu không cần lo lắng...

Thấy lúc này thái độ của Giang Nguyên cũng bắt đầu cứng rắn, Chủ nhiệm Từ mặt lộ vẻ khinh thường. Ông ta thật không ngờ đến

lúc này rồi mà Giang Nguyên còn nhớ đến chuyện này, lập tức lạnh giọng đáp.

Khi hai người đang đấu võ mồm thì Chủ nhiệm Tôn ở bên cạnh vẫn luôn chú ý đến tình hình của Trương Đồng. Ông ta phát hiện Trương Đồng mới uống loại thuốc đó chưa đến hai phút, sắc mặt và đôi môi vốn tái nhợt lúc này đã bắt đầu lờ mờ có chút huyết sắc.

Hơn nữa loại huyết sắc này dần dần càng ngày càng rõ...

- Ấy?

Nhìn đến đây, Chủ nhiệm Tôn là chủ nhiệm khoa cấp cứu, không khỏi khẽ kêu lên một tiếng. Đương nhiên ông ta nhìn ra huyết sắc lờ mờ đỏ này không phải là màu đỏ ửng kích thích trong thời gian ngắn, mà là màu thật sự đến từ phản ứng của cơ thể bệnh nhân.

Như vậy có nghĩa là tình hình trong cơ thể bệnh nhân đang nhanh chóng cải thiện theo hướng tốt hơn...

Nghe thấy thanh âm kinh ngạc của Chủ nhiệm Tôn, Chủ nhiệm Từ không khỏi tò mò quay đầu nhìn lại. Thuận theo tầm mắt của Chủ nhiệm Tôn, ông ta cũng nhìn thấy khuôn mặt rõ ràng hồng nhuận hơn nhiều của Trương Đồng ở trên giường.

- Ấy?

Chủ nhiệm Từ nhìn thấy vậy cũng không khỏi sửng sốt. Đương nhiên ông ta cũng nhìn ra tình hình của Trương Đồng hình như đã nhanh chóng được cải thiện chỉ trong vài phút ngắn ngủi.

Nhìn đến đây, Chủ nhiệm Từ không còn hơi đâu mà châm chọc Giang Nguyên nữa, ông ta bắt đầu tập trung tất cả sự chú ý lên mặt Trương Đồng.

Còn Giang Nguyên lúc này lại mỉm cười, biết tác dụng mạnh mẽ của Lão sơn sâm và đường đỏ bắt đầu có hiệu quả rồi, không cần bao lâu nữa chức năng đông máu của Trương Đồng sẽ được cải thiện rất nhanh.

Vậy nên Giang Nguyên không nhanh không chậm ngồi xuống chiếc

ghế ở bên cạnh, đợi thời gian chậm rãi trôi qua, đợi chức năng đông máu của Trương Đồng được cải thiện.

Viện trưởng Trương và Lý phu nhân ở bên ngoài đang về mặt căng thẳng, thấy Chủ nhiệm Từ và Chủ nhiệm Tôn đột nhiên lộ ra vẻ mặt khác thường, hai người cũng đều cả kinh theo, tưởng xảy ra vấn đề gì. Dù sao thì hai người cũng không thể nào tin chút thuốc của Giang Nguyên vừa đổ xuống mà tình hình của Trương Đồng đã lập tức tốt lên.

Nhưng lại nhìn Giang Nguyên về mặt nhàn nhã ngồi xuống, sau khi sửng sốt một lát, trong lòng hai người lại thấy vui vẻ, chẳng lẽ vừa nãy mình nghĩ sai rồi?

Mặc kệ bọn họ nghĩ thế nào, Giang Nguyên khẽ thở hắt ra, sau đó dựa vào ghế nhắm mắt dưỡng thần. Hắn đã lâu rồi không thức đêm như vậy, đặc biệt là đêm nay, tâm trạng căng thẳng bận nọ bận kia... Hơn nữa hắn còn uống không ít rượu, thật sự không dễ dàng gì.

Vậy nên Giang Nguyên định nhân cơ hội nhắm mắt dưỡng thần một chút, đợi hơn mười phút hai mươi phút nữa cho Trương Đồng uống thuốc lần hai. Sau đó hắn sẽ hoàn toàn biểu diễn cho hai đồng chí chủ nhiệm cái gì gọi là xoay chuyển Càn Khôn rồi bảo bọn họ mau chuẩn bị phẫu thuật.

Hai vị chủ nhiệm chen chúc trước giường bệnh của Trương Đồng, nhìn Trương Đồng sắc mặt dần dần hồng nhuận, hơn nữa ngay cả hô hấp cũng mạnh hơn vài phần, lập tức có chút choáng váng...

Hai người một lúc sau mới phản ứng lại được, về mặt kinh ngạc liếc mắt nhìn nhau, lại cùng nhìn về phía máy giám sát ở bên cạnh.

Chỉ thấy Trương Đồng vốn dĩ vì mất máu mà nhịp tim tăng nhanh, vượt qua 100 lần, lúc này nhịp tim cũng đang dần giảm đi, huyết áp hình như cũng đang dần tăng lên.

Hai người yên lặng nhìn chằm chằm vào máy giám sát, lặng lẽ nhìn, rất lâu sau, trong mắt Chủ nhiệm Tôn lóe lên vẻ hưng phấn, lặng lẽ quay đầu về phía Chủ nhiệm Từ nói:

- Nhịp tim đã là 80 rồi...

Chủ nhiệm Từ hít một hơi thật sâu, sau đó vẫn cố kiên trì nói:

- Mặc dù nhịp tim bắt đầu chuyển biến tốt đẹp nhưng điều này không có nghĩa là chức năng đông máu của bệnh nhân đã được cải thiện. Tôi không tin có bất cứ loại thuốc nào có thể cải thiện chức năng đông máu chỉ trong vòng mấy phút mười mấy phút ngắn ngủi như vậy... Chỉ cần chức năng đông máu không khôi phục thì phẫu thuật này vẫn không thể tiến hành!

Nghe thấy lời nói của Chủ nhiệm Từ, Chủ nhiệm Tôn cũng âm thầm gật đầu. Ông ta biết rõ lời của Chủ nhiệm Từ không sai, mặc dù thuốc của Giang Nguyên có thể tạm thời khống chế được tình hình của Trương Đồng đang chậm rãi đi về phía cái chết nhưng chức năng đông máu không thể nào khôi phục nhanh như vậy.

Nếu chức năng đông máu này không khôi phục được thì cho dù có tác dụng lớn hơn nữa cũng không có quá nhiều ích lợi, trừ khi thuốc mà Giang Nguyên vừa cho bệnh nhân uống có thể giúp bệnh nhân giữ được trạng thái hiện tại trong 24 tiếng, đợi đến khi chức năng đông máu từ từ phục hồi thì mới có thể giữ được tính mạng của Trương Đồng.

Nghĩ đến đây, Chủ nhiệm Tôn quay đầu nhìn Giang Nguyên, muốn xem hắn có suy nghĩ gì nhưng không ngờ Giang Nguyên lại đang nhắm mắt, dường như đang cố gắng ngủ bù.

Lúc này trong lòng Chủ nhiệm Tôn cũng một trận cười khở, ông ta không ngờ Giang Nguyên lại tự tin đến mức này, lại có thể yên tâm ngủ trong tình hình này. Có điều ông ta đương nhiên cũng không tiện nói gì, đành đợi thêm một thời gian. Nếu Giang Nguyên không tỉnh lại thì ông ta đành để y tá đi lấy máu kiểm tra lại chức năng đông máu xem có phải thật sự xuất hiện kỳ tích không.

Dù sao thì dù chỉ có một tia hy vọng thì Chủ nhiệm Tôn cũng không muốn từ bỏ...

- Viện trưởng Vương... Rốt cuộc phải đợi bao lâu mới có kết quả? Chẳng phải thầy thuốc Giang nói hy vọng có thể tiến hành giải phẫu trong vòng ba tiếng đồng hồ sao? Bây giờ cũng gần hai tiếng

rồi... Sao cậu ta lại ngủ thiếp đi thế?

Lý phu nhân nhìn cảnh tượng bên trong, cuối cùng không nhịn được hỏi.

Viện trưởng Vương ở bên cạnh nhìn tình hình bên trong, mặt cũng tràn đầy vẻ nghi hoặc, nghe thấy câu hỏi của Lý phu nhân, cũng đành lắc đầu thở dài nói:

- Tôi cũng không hiểu, theo lý mà nói... theo lý mà nói chắc là không thể... Nhưng tôi thấy hình như thầy thuốc Giang rất tự tin...

Nói đến đây, Viện trưởng Vương lại thở dài một hơi, lắc đầu cười khổ nói:

- Không hiểu... Thật sự không hiểu...

- Oh...

Thấy Viện trưởng Vương cũng có dáng vẻ như vậy, Lý phu nhân đành bất đắc dĩ gật đầu, nhưng trong lòng lại hận không thể xông vào lay tỉnh Giang Nguyên hỏi rõ ngọn ngành.

TUYỆT PHẨM THIÊN Y

Chương 123: Đừng nói chuyện nguyên tắc với tôi

Trong lòng Viện trưởng Vương và Lý phu nhân như có lửa đốt, hận không thể xông vào phòng bệnh gọi Giang Nguyên dậy. Có điều bọn họ cũng không phải đợi thêm bao lâu nữa, thời gian từng phút từng phút trôi qua, chỉ khoảng mười lăm phút sau, mắt Giang Nguyên chậm rãi mở ra, sau đó hắn đứng dậy, bước đến bên giường, xem tình hình hiện tại của Trương Đồng. Giang Nguyên nhìn khuôn mặt hồng nhuận của Trương Đồng, sau đó hài lòng gật đầu.

Hắn lại lấy ra bình thuốc trong bình giữ nhiệt kia ra, cười gọi Trương Đồng:

- Trương Đồng... Uống thuốc nào...

Nghe thấy lời của Giang Nguyên, mắt Trương Đồng cũng chậm rãi mở ra, có điều lúc này trong mắt cậu ta thần thái sáng láng, hoàn toàn khác với vẻ hơi thở mong manh vừa nãy. Dường như chỉ trong 20 phút ngắn ngủi, tinh thần của cậu ta đã hoàn toàn khôi phục lại bình thường vậy. Chủ nhiệm Tôn và chủ nhiệm Từ ở bên cạnh nhìn mà vẻ mặt ngạc nhiên.

- Đây tuyệt đối không phải là tác dụng của loại thuốc hưng phấn gì đó...

Nhìn Giang Nguyên cẩn thận đổ một nửa số thuốc còn lại vào miệng Trương Đồng, Chủ nhiệm Tôn ở bên cạnh thấp giọng nói.

Sắc mặt của Chủ nhiệm Từ cũng có chút quái dị, gật gật đầu nói:

- Không biết đây là loại thuốc gì... Mà lại có công hiệu lớn như vậy, rốt cuộc là nguyên lý gì thế?

Chủ nhiệm Tôn chậm rãi lắc đầu, sau đó nói:

- Tôi cũng không rõ...

Hai người đều tò mò nhìn chất lỏng màu nâu đỏ càng ngày càng ít trong tay Giang Nguyên, đều muốn biết chút nước thuốc này của Giang Nguyên rốt cuộc là thuốc gì. Thậm chí lúc này Chủ nhiệm Từ đang đỏ mắt nhìn chăm chăm vào cái bình thủy tinh nhỏ trong tay Giang Nguyên, đang âm thầm đánh chủ ý, về sau phải dọn dò y tá cất cái bình nhỏ này đi, mang đi kiểm nghiệm xem rốt cuộc là thứ gì.

Chủ nhiệm Tôn ở bên cạnh cũng đang có ý định này, ông ta cũng nhìn chăm chăm vào cái bình trong tay Giang Nguyên, chỉ mong Giang Nguyên dừng cho Trương Đồng uống hết, ít nhiều cũng để lại một hai giọt...

Ai ngờ Giang Nguyên lại không làm như bọn họ mong muốn, hẳn đổ hết nước thuốc trong bình thuốc đó xong lại còn lắc lắc mấy cái. Hai vị chủ nhiệm buồn bực, vẻ mặt đen sì, đành trông mong nhìn lớp màu nâu đỏ nhàn nhạt trên thành bình, thầm nói: “Có một chút này không biết có kiểm nghiệm được không...”

Khi hai người đều đang đôi mắt trông mong nhìn, hy vọng Giang Nguyên đừng tùy tiện vứt cái bình này vào thùng phế thải thì ai ngờ sau khi cầm chiếc bình nhìn nhìn, hắn lại bắt đầu nhìn xung quanh.

Chủ nhiệm Tôn đang định hỏi Giang Nguyên đang tìm gì thì Giang Nguyên nhìn thấy một chiếc máy nước uống ở góc tường, mắt sáng lên, sau đó sải bước đi qua đó. Giang Nguyên dùng chiếc bình này lấy non nửa bình nước, trong lúc hai vị chủ nhiệm trợn mắt há hốc mồm, hắn lắc lắc chiếc bình, sau đó ngửa đầu “ực ực” uống hết.

- Này này này...

Chủ nhiệm Từ trợn mắt há hốc mồm nhìn Giang Nguyên, một hồi lâu cũng không nói nên lời.

Chủ nhiệm Tôn cũng tràn ngập thất vọng, vẻ mặt quái dị nhìn Giang Nguyên một hồi lâu mới nói:

- Thầy thuốc Giang... Thuốc này cậu cũng uống được à?

- Đương nhiên... đại bổ...

Cảm giác mùi thơm mát đó đi thẳng vào đầu, khiến tinh thần cả người phấn chấn. Vốn dĩ Giang Nguyên có chút buồn ngủ nhưng bây giờ đã hoàn toàn biến mất, hắn khẽ thở hắt ra, lắc đầu cười nói:

- Lần này xuất hết cả vốn ra rồi... Chút thuốc này cũng mất hàng vạn, không thể lãng phí...

- Hàng vạn? Chỉ chút thuốc đó? Đây là thuốc gì vậy?

Chủ nhiệm Tôn chớp chớp mắt, không phải không có loại thuốc giá hàng vạn nhưng đa phần là chế phẩm sinh vật cực kỳ ít dùng, ông ta thật sự chưa bao giờ thấy chỉ hơn chục ml xi rô mà bán được hàng vạn. Có điều câu cuối cùng nghe có vẻ tùy ý nhưng thật ra là ông ta cố ý hỏi.

Giang Nguyên cười cười, lắc đầu nói:

- Cái này khó nói lắm... Dù sao thì Chủ nhiệm Tôn cũng đừng đánh chủ ý này, thuốc này tình trạng như Trương Đồng có thể uống, người khác đa phần uống vào là đều... không chết cũng mất nửa cái mạng...

- Á...

Giang Nguyên vừa nói xong lời này, hai vị chủ nhiệm đều choáng váng, nhìn Giang Nguyên không biết nói gì. Loại thuốc người bình thường còn không thể uống mà cậu còn dám cho người sắp không thở nổi này uống.

Giang Nguyên cười hì hì ném bình thuốc vào thùng phế thải, sau đó lại xoay người nhìn dáng vẻ của Trương Đồng. Hắn thấy Trương Đồng tinh thần cực tốt nên quay đầu nói với Chủ nhiệm Tôn và Chủ nhiệm Từ:

- Bây giờ có thể làm phẫu thuật rồi, mời hai vị chủ nhiệm nhanh chóng sắp xếp!

Nghe thấy lời nói của Giang Nguyên, hai người liếc nhìn nhau một cái, lúc này Chủ nhiệm Từ lạnh giọng nói:

- Thầy thuốc Giang, mặc dù bây giờ trạng thái tinh thần của bệnh nhân đã tốt lên nhưng cậu có thể chắc chắn chức năng đông máu của bệnh nhân đã khôi phục không?

- Cho dù cậu muốn làm phẫu thuật thì cũng phải đợi kết quả lấy máu kiểm tra lại... Không thể tùy tiện cho bệnh nhân lên bàn phẫu thuật, nếu không xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì không ai gánh được đâu!

Nghe thấy lời này của Chủ nhiệm Từ, Giang Nguyên nhàn nhạt nói:

- Không cần phiền phức như vậy, nếu đợi kết quả xét nghiệm thì phải đến lúc nào, đợi khi có kết quả xét nghiệm của ông thì muộn rồi!

- Không xét nghiệm thì cậu xác định bằng cách nào?

Thấy Giang Nguyên không muốn lấy máu xét nghiệm, Chủ nhiệm

Từ ở bên cạnh không khỏi cười lạnh một tiếng, tướng Giang Nguyên cố ý từ chối.

Đương nhiên đúng là Giang Nguyên cố ý từ chối, mặc dù Lão sơn sâm cộng thêm đường đỏ đúng là có hiệu quả rất mạnh trong việc tạo máu cầm máu nhưng nếu nói nhanh như vậy đã có thể giúp chức năng đông máu của Trương Đồng khôi phục đến mức thấp nhất thì Giang Nguyên cũng biết là không thể nào. Có điều hẳn cũng có cách khác có thể khống chế loại chảy máu này, đương nhiên không thể nào đi kiểm nghiệm chức năng đông máu được.

Giang Nguyên lập tức mỉm cười nói:

- Đương nhiên tôi có biện pháp, biện pháp trực quan nhất mới là biện pháp thật sự nhất, vừa nhanh vừa ổn thỏa!

Dứt lời, Giang Nguyên quay đầu nhìn về phía Trương Đồng, mỉm cười nói:

- Trương Đồng... bây giờ tôi muốn chứng minh chức năng đông máu của em đã khôi phục cho hai vị chủ nhiệm xem, em nhắm mắt lại đừng sợ hãi!

- Vâng... thầy Giang, em không sợ!

Trương Đồng nhìn Giang Nguyên, trong mắt tràn đầy tín nhiệm, sau đó nhắm hai mắt lại.

Giang Nguyên hài lòng cười cười, sau đó nói với y tá ở bên cạnh:

- Xin hãy cho tôi vài cây bông sát trùng.

Y tá liếc mắt nhìn Giang Nguyên một cái sau đó vội mang đến mấy cây.

Giang Nguyên cầm trong tay, sau đó lấy ra hai cây, khẽ tiêu độc trên cổ Trương Đồng, sau đó lấy từ trong túi ra một ống kim bạc, thò tay lấy ra một chiếc kim bạc. Dưới ánh mắt kinh ngạc của Chủ nhiệm Vương và Chủ nhiệm Từ, tay hắn run lên, cắm vào phần cổ bên trái của Trương Đồng.

Nhìn Giang Nguyên lấy một chiếc kim bạc dài đến bảy tám cm cứ

thế cắm vào cổ Trương Đồng, mà vị trí đó... Làm hai vị chủ nhiệm nhìn mà trong lòng một trận đổ mồ hôi. Nếu nơi đó cắm lệch một chút thì sẽ xảy ra vấn đề lớn, đặc biệt là Chủ nhiệm Tôn, lúc này ông ta thầm nói: “Nếu biết Giang Nguyên cắm sâu như vậy thì mình đã lập tức ngăn lại rồi...”

Cắm xong chiếc ngân châm này, Giang Nguyên quay đầu lại, nhìn hai người xanh cả mặt, nhàn nhạt cười nói:

- Được rồi... Bây giờ tôi biểu diễn cho hai vị chủ nhiệm xem sự thần kỳ của y học truyền thống của chúng ta...

Dứt lời, Giang Nguyên giơ tay khẽ vén chăn trên người Trương Đồng, sau đó lại cẩn thận vén quần áo trên người cậu ta.

Lúc này Chủ nhiệm Tôn mặc kệ động tác tiếp theo của Giang Nguyên, chỉ bước đến gần giường, căng thẳng nhìn Trương Đồng đang nhắm mắt hỏi:

- Trương Đồng... cậu có chỗ nào không thoải mái không?

Nghe thấy câu hỏi của Chủ nhiệm Tôn, Trương Đồng mở mắt cười nói:

- Không, tôi rất ổn...

- Oh...

Thấy Trương Đồng không có biểu hiện gì kỳ lạ, Chủ nhiệm Tôn mới thở phào nhẹ nhõm, gật đầu nói:

- Được rồi, không có việc gì nữa rồi!

Sau khi nghe xong, Trương Đồng vội nhắm mắt lại, thầy Giang nói rồi, bảo cậu ta nhắm mắt lại.

Nhìn hành động của Chủ nhiệm Tôn, Giang Nguyên cười cười nhưng không nói gì, chỉ tỏ ý với hai người:

- Được rồi... Tôi biết hai vị rất khó tin tưởng lời nói của tôi, vậy bây giờ tôi sẽ biểu diễn cho hai vị thấy... Châm cứu mà Chủ nhiệm Từ từng nhắc đến đối với việc tôi có thể khống chế tình hình đông

máu của bệnh nhân có thể...

- Châm cứu?

Nghe thấy lời nói của Giang Nguyên, sắc mặt Chủ nhiệm Từ cứng đờ. Ông ta thật không ngờ quan điểm lúc đầu mình dùng để phản bác Giang Nguyên lại bị hấn lấy ra.

Những dù thế nào đi nữa, lúc này lòng hiếu kỳ của hai người đều bị khơi gợi, đều đến trước giường bệnh, chuẩn bị nhìn Giang Nguyên biểu diễn mọi thứ như thế nào.

Đối với việc châm cứu, hai vị chủ nhiệm đều có suy nghĩ như nhau, trong mắt họ lúc này tuyệt đối không thể.

Về phần nước thuốc mà vừa nãy Giang Nguyên đút cho Trương Đồng rốt cuộc có tác dụng gì thì bọn họ cũng không rõ. Có điều nếu muốn nâng cao chức năng đông máu trong thời gian ngắn thì bọn họ cũng không tin, vậy nên bọn họ muốn xem xem rốt cuộc Giang Nguyên chứng minh như thế nào.

Giang Nguyên nhìn hai vị chủ nhiệm vẻ mặt hồ nghi, cười cười sau đó lại lấy từ trong ống kim ra một con dao bạc nhỏ.

Nhìn Giang Nguyên dùng bông sát trùng dưới người, khẽ quệt vào đường giữa bụng của Trương Đồng, sắc mặt hai người đều hơi thay đổi. Sau khi hai người liếc mắt nhìn nhau một cái, cuối cùng Chủ nhiệm Tôn cũng nói:

- Giang Nguyên... cậu định làm cái gì!

Giang Nguyên khẽ nhún vai, sau đó nói:

- Dù sao thì ở đây lát nữa cũng phải tạo một vết cắt, tôi tạo một vết cắt nhỏ trước, chứng minh với hai người chức năng đông máu bây giờ của Trương Đồng thế nào!

- Cái gì?

Lúc này sắc mặt của Chủ nhiệm Tôn và Chủ nhiệm Từ đều biến đổi, thật không ngờ Giang Nguyên lại làm như vậy.

Đặc biệt là Chủ nhiệm Từ, sắc mặt ông ta khế biến, lạnh giọng ngăn cản nói:

- Thầy thuốc Giang... Trong tình huống này không được phép như vậy. Nếu chức năng đông máu của bệnh nhân vẫn chưa khôi phục thì vết thương này sẽ làm bệnh nhân mất máu nghiêm trọng hơn, đến lúc đó cậu không chịu trách nhiệm nổi đâu! Hơn nữa bọn tôi cũng kiên quyết phản đối cậu tiến hành thí nghiệm không có bất cứ căn cứ nào này trên người bệnh nhân, đây là nguyên tắc của chúng tôi!

- Một vết thương nhỏ mà thôi... Có thể chảy bao nhiêu máu chứ? Tôi nói rồi, bây giờ tôi đã cải thiện được chức năng đông máu của Trương Đồng, vết thương nhỏ này sẽ lập tức được cầm máu... Hơn nữa chuyện này liên quan đến sự sống chết của một thanh niên trẻ, chẳng lẽ các vị còn định kiên trì cái gọi là nguyên tắc để ngăn cản hy vọng cuối cùng sao?

Thấy đến lúc này mà Chủ nhiệm Từ vẫn còn ôm cái nguyên tắc cứng nhắc đó ngăn cản mình, Giang Nguyên cũng không nhịn được nổi giận. Hắn quay đầu nhìn Chủ nhiệm Từ, tức giận nói:

- Cậu ấy là đệ tử của tôi, tôi nhất định sẽ cứu cậu ấy. Có tôi ở đây, tôi tuyệt đối sẽ không để cậu ấy chết. Lúc này đừng có nói gì đến nguyên tắc chết tiệt gì của các ông...

TUYẾT PHẨM THIÊN Y

Chương 124: Kỷ lục kinh khủng

- Cậu... cậu...

Chủ nhiệm Từ bị Giang Nguyên khiến trách như vậy, tức đến mức nét mặt già nua đỏ lên.

Mà Viện trưởng Vương và Lý phu nhân ở ngoài cửa sổ thấy hai người bắt đầu cãi nhau, cũng không khỏi hai mặt nhìn nhau, lòng tràn đầy kinh ngạc, không tiện nói gì.

Chủ nhiệm Tôn ở bên cạnh thấy hai người bắt đầu làm căng, vội

giảng hòa nói:

- Bớt giận, bớt giận đi... Lão Từ... Thầy thuốc Giang quan tâm đến đệ tử của mình, chúng ta cũng đều vì muốn tốt cho bệnh nhân... Anh bớt giận đi...

- Giang Nguyên... Tôi rất hiểu tâm trạng của cậu, nhưng đây là nguyên tắc của bệnh viện... Cậu cũng cần phải hiểu!

Lúc này Chủ nhiệm Tôn ở bên cạnh cũng vội giải thích với Giang Nguyên.

- Tôi tin thầy Giang... Tôi muốn thầy Giang chữa bệnh cho tôi...

Đang lúc Chủ nhiệm Tôn đang thương lượng với hai bên thì bỗng nhiên Trương Đồng đang ở trên giường lên tiếng:

- Tôi không sợ, tôi tin thầy Giang muốn tốt cho tôi!

Trương Đồng vừa nói xong, mọi người đều sửng sốt, ngay cả Chủ nhiệm Từ cũng lộ ra vẻ bất đắc dĩ.

- Được rồi... Thầy thuốc Giang... Nếu Trương Đồng cũng đồng ý thì cậu hãy chứng minh cho chúng tôi thấy, nếu chức năng đông máu thật sự khôi phục được thì tôi sẽ lập tức sắp xếp phẫu thuật!

Chủ nhiệm Tôn trầm giọng nói.

- Được...

Giang Nguyên gật đầu, sau đó lại lần nữa dùng bông tiêu độc vùng bụng của Trương Đồng.

- Thầy Giang... Không sao đâu ạ, em không sợ đau!

Nghe thấy Giang Nguyên định rạch một vết nhỏ trên bụng mình, lúc này mặc dù hơi căng thẳng nhưng Trương Đồng lại mở miệng an ủi Giang Nguyên.

Giang Nguyên ngẩng đầu nhìn Trương Đồng, cười rồi lắc đầu nói:

- Yên tâm, tôi có chườm mực, đảm bảo em sẽ không đau...

Nhìn ý cười tự tin của Giang Nguyên, Trương Đồng cũng thở phào nhẹ nhõm rồi gật gật đầu.

Giang Nguyên cầm con dao nhỏ, thuận theo đường giữa bụng trên bụng Trương Đồng, khẽ rạch xuống.

Chỉ thấy con dao nhỏ của Giang Nguyên dịch chuyển, máu cũng theo đó chảy ra.

Nhưng Giang Nguyên cũng không rạch bao nhiêu, chỉ khoảng bốn năm cm liền dừng, thu tay lại.

Chỉ là lúc này hai người Chủ nhiệm Tôn và Chủ nhiệm Từ đều không nhìn vết thương đó mà nhìn Trương Đồng bằng vẻ mặt cổ quái.

Bởi vì trên mặt Trương Đồng không hề có vẻ đau đớn nào, dường như vết thương trên bụng không nằm trên người cậu ta vậy.

- Châm cứu?

Chủ nhiệm Từ ngạc nhiên nhìn Trương Đồng hỏi:

- Trương Đồng, cậu không đau à?

- Không đau... Thầy Giang bảo không đau đâu. Chẳng lẽ bắt đầu rồi sao?

Nghe thấy câu hỏi của Chủ nhiệm Từ, Trương Đồng cũng kinh ngạc nhìn Chủ nhiệm Từ nói.

Ánh mắt Chủ nhiệm Từ lộ ra vẻ không thể tin được, rõ ràng đã rạch một vết trên bụng, hơn nữa còn không nông nhưng sao Trương Đồng lại không thấy đau chút nào vậy. Bây giờ ông ta không hề nghi ngờ Trương Đồng giả vờ vì khi Giang Nguyên vừa bắt đầu cầm dao ông ta đã luôn quan sát vẻ mặt của Trương Đồng, thật sự không có chút phản ứng nào.

Chủ nhiệm Tôn ở bên cạnh hít sâu một hơi, sau đó bắt đầu quan sát vết thương ở vùng bụng của Trương Đồng. Còn Chủ nhiệm Từ cũng rất nhanh liền phản ứng lại, vội chuyển tầm mắt sang vùng bụng của Trương Đồng.

Bây giờ tác dụng châm cứu của kim bạc của Giang Nguyên đã không thể nghi ngờ, nhưng bây giờ điều quan trọng nhất là chức năng đông máu của Trương Đồng có như châm cứu, đã khôi phục rồi không?

Hai người nhìn chăm chăm vào miệng vết thương. Ngoài một hàng máu chảy ra lúc đầu, trong thời gian lâu như vậy mà không có giọt máu nào mới chảy ra nữa...

Chủ nhiệm Từ mở to hai mắt, cuối cùng không nhịn được tiến sát lại xem, lúc này ông ta đã có thể nhìn thấy rõ độ sâu của vết thương này chắc chắn trên 0.5cm, vậy mà chỉ chảy một chút máu như vậy, điều này có nghĩa là chức năng đông máu của Trương Đồng đã giống người bình thường rồi.

Nghĩ đến đây, Chủ nhiệm Từ có chút không muốn tin, quay đầu nhìn Chủ nhiệm Vương cũng đang cúi người xuống một cái.

Trong mắt Chủ nhiệm Vương cũng tràn đầy vẻ không thể tin được, nhưng ông ta cũng chậm rãi gật đầu. Vào lúc này, ông ta không thể nào nghi ngờ chức năng đông máu của người bệnh được.

- Được rồi... Bây giờ tôi đi thông báo với phòng phẫu thuật, chuẩn bị phẫu thuật cấp cứu...

Lúc này Chủ nhiệm Từ biết mình hoàn toàn thua rồi. Mặc dù ông ta cũng vui mừng vì tính mạng của người trẻ tuổi này có hy vọng rồi nhưng cũng chẳng còn mặt mũi nào đứng ở đây nữa. Chủ nhiệm Từ về mặt lúc đỏ lúc tím nói xong câu này liền xoay người đi ra ngoài...

Nhìn bóng lưng người trợ giúp cho mình, Chủ nhiệm Vương thầm thở dài, người này có năng lực không kém gì ông ta nhưng tính không tốt, đây cũng là lý do tại sao ông ta là chủ nhiệm chính còn người kia là phó chủ nhiệm.

- Thầy thuốc Giang... Thật sự quá thần kỳ...

Chủ nhiệm Vương bội phục nhìn Giang Nguyên nói:

- Đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy chức năng đông máu có thể khôi phục nhanh như vậy!

Giang Nguyên cười cười nói:

- Chuyện này rất bình thường, vì Chủ nhiệm Vương học Tây y, Trung y có rất nhiều điểm thần kỳ, chỉ là bây giờ đa phần đều đã thất truyền mà thôi!

Chủ nhiệm Vương gật đầu công nhận, đúng là vậy... Bây giờ ông ta bắt đầu cảm thấy mình tầm mắt quá hạn hẹp, quá tự tin, trời đất rộng lớn như vậy, quả nhiên còn rất nhiều thứ không thể phỏng đoán theo lẽ thường.

- Cô chuẩn bị phẫu thuật đi... Lát nữa sẽ vào phòng phẫu thuật...

Chủ nhiệm Vương cũng không nghĩ nhiều, lấy băng gạc vô khuẩn cho Trương Đồng, đợi sau khi băng bó vết thương xong, ông ta liền dẫn y tá ở bên cạnh.

- Vâng thưa chủ nhiệm...

Lúc này y tá cũng vội hành động, bắt đầu chuẩn bị tất cả để lát nữa Trương Đồng rời khỏi đây đi làm phẫu thuật.

Nửa giờ sau, Trương Đồng nằm trên bàn phẫu thuật, để ổn thỏa hơn, Chủ nhiệm Vương vẫn yêu cầu gây tê toàn thân, đương nhiên Giang Nguyên sẽ không phản đối tiểu tiết như vậy.

Bây giờ hẳn cũng vào phòng phẫu thuật, chuẩn bị lên bàn phẫu thuật, lập ra kỷ lục duy nhất của bệnh viện Số 1, một bác sĩ không phải của bệnh viện lên bàn mổ.

Vốn dĩ Chủ nhiệm Vương tuyệt đối sẽ không đồng ý chuyện vi phạm kỷ luật nghiêm trọng như vậy nhưng vì Chủ nhiệm Từ và Giang Nguyên đã đánh cược trước đó, hơn nữa Chủ nhiệm Vương còn sợ trong khi phẫu thuật xảy ra tình trạng mất máu nhiều, vì ngoài mặt vết thương đã không sao nhưng nhờ trong khi phẫu thuật nội tạng xảy ra tình trạng bất thường thì khó xử lý.

Mà Giang Nguyên vừa nãy đã thuận lợi thể hiện khả năng, cũng đã giải thích cho ông ta rồi, sự cải thiện chức năng đông máu không chỉ dựa vào chút nước thuốc đó mà châm cứu cũng có tác dụng tương đối lớn, Chủ nhiệm Vương đành đồng ý để Giang Nguyên lên bàn phẫu thuật, phòng tình huống khẩn cấp.

Ông ta không nghi ngờ khả năng ngoại khoa của Giang Nguyên, dù sao thì lúc đầu thầy thuốc La cũng đã nói qua về tốc độ và năng lực của Giang Nguyên nên ông ta rất tò mò xem Giang Nguyên có thật sự lợi hại như vậy không. Dù sao thì Giang Nguyên cũng chỉ trợ giúp, mọi thứ chủ yếu vẫn là do ông ta phụ trách.

Sau khi vào phòng phẫu thuật, Giang Nguyên biểu hiện rất tuân thủ quy tắc, dù là rửa tay, tiêu độc hay là mặc quần áo phẫu thuật... Mặc dù Chủ nhiệm Vương cảm thấy Giang Nguyên hơi cứng nhắc nhưng cũng không moi được tật xấu gì.

Bản thân Giang Nguyên cũng rất bất đắc dĩ, trước đây hẳn đều đóng vai trò là quân y theo đội, thường thì đều làm phẫu thuật ở trong phòng phẫu thuật đơn sơ hoặc tạm thời, cùng lắm thì vào phòng phẫu thuật chính thức một hai lần. Vậy nên Giang Nguyên luôn cẩn thận tránh để vi phạm quy định trong phòng phẫu thuật.

Có điều cũng may là hẳn một đường thuận lợi vượt qua kiểm tra, đứng trước bàn phẫu thuật.

Mà lúc này Trương Đồng sớm đã bị gây tê, công việc chuẩn bị cho phẫu thuật đã hoàn tất, ngay cả trải khăn tiêu độc gì đó cũng đã được trợ lý số 2 làm xong trước rồi.

- Chuẩn bị bắt đầu phẫu thuật... Bệnh nhân: Trương Đồng, nam... Phẫu thuật tu bổ tỳ tạng... Mổ chính: Vương Kỳ Hoàng, trợ lý số 1: Giang Nguyên!

Y tá ở bên cạnh đang đọc phẫu thuật bắt đầu ngạc nhiên nhìn cái tên lạ lẫm ở bên trên, sau đó ngẩng đầu kinh ngạc nhìn bóng lưng xa lạ đứng trước bàn phẫu thuật, tiếp đó lại nhìn Chủ nhiệm Vương ở phía đối diện...

Chủ nhiệm Vương khẽ gật đầu.

- Trợ lý số 2: Lâm Kỳ Bân... Dụng cụ...

Giọng nói thanh thúy của y tá lại vang lên.

Các tổ định vị đèn không ảnh, thuốc tê, dụng cụ, lưu động... đều nêu tên, chuẩn bị hoàn tất.

Chủ nhiệm Vương ngẩng đầu nhìn Giang Nguyên, trong mắt lộ ra ý hỏi. Giang Nguyên gật gật đầu, phẫu thuật bắt đầu giai đoạn mổ bụng. Về nguyên tắc có thể do người mổ chính hoặc do người trợ lý số 1 bắt đầu động thủ, chuyện này xem ý của người mổ chính rồi...

Vậy nên Chủ nhiệm Vương làm người mổ chính, ông ta muốn xem xem Giang Nguyên có muốn động thủ không, nếu người khác là trợ lý số 1 của ông ta thì đương nhiên không cần ông ta động thủ rồi.

Giang Nguyên giơ tay sang bên cạnh, y tá dụng cụ lập tức đặt dao điện vào tay hắn.

Giang Nguyên không hề do dự rạch một nhát vào vết dao đã đặt màng lên. Từng lớp từng lớp da và thịt bị hằn rạch ra, năm giây sau Giang Nguyên liền đặt dao điện trong tay xuống, lại lần nữa giơ tay ra.

Y tá ở bên cạnh nhìn tình hình trên bàn phẫu thuật, tròn tròn mắt, nhanh chóng đưa qua mấy chiếc móc.

Về phần người mổ chính là Chủ nhiệm Vương ở phía đối diện lúc này cũng nhìn mà choáng váng. Lần đầu tiên ông ta nhìn thấy có người dùng dao như vậy... Giang Nguyên gần như là không cần nhìn, cứ thế trực tiếp rạch xuống, liên tiếp ba dao, không lệch chút nào liền nhìn thấy khoang bụng...

Bây giờ Chủ nhiệm Vương mới coi như hiểu lời miêu tả lúc trước của thầy thuốc La, tốc độ... thật đúng là tốc độ...

Nếu trợ lý khác dám động thủ như vậy thì Chủ nhiệm Vương sớm đã quát lớn rồi, vì như vậy rất dễ xảy ra vấn đề, gần như ông ta chưa bao giờ thấy ai dám làm vậy.

Nhưng đối mặt với Giang Nguyên, ông ta lại nói không nên lời. Chủ nhiệm Vương biết rõ dù mới tiếp xúc mấy tiếng đồng hồ nhưng ông ta đã xác định Giang Nguyên không phải loại người lỗ mãng. Người trẻ tuổi này mỗi lần làm một việc không thể tưởng tượng nổi đều cực kỳ tự tin vào bản thân, mà loại tự tin này trong mấy tiếng vừa qua đã thuận lợi chứng minh sự tự tin của đối phương quả nhiên được dựa trên thực lực.

Bây giờ Giang Nguyên không chút do dự rạch từng dao xuống, gần như không hề lo lắng sẽ làm bị thương đến nơi nào khác vậy, đây đương nhiên cũng là biểu hiện của sự tự tin. Mà thực tế cũng chứng minh ba dao năm giây, phá bất cứ kỷ lục nào mà Chủ nhiệm Vương từng gặp.

TUYỆT PHẨM THIÊN Y

Chương 125: Trợ lý số 1 đáng sợ

Cùng với sự giúp đỡ của trợ lý số 2, khoang bụng được mở ra một cách thuận lợi, phẫu thuật tiếp sau đó rất bình thường, ít nhất thì tình trạng mất máu nhiều mà Chủ nhiệm Tôn lo lắng đã không xảy ra.

Lúc này, Giang Nguyên đột nhiên ngẩng đầu nhìn Chủ nhiệm Tôn nói:

- Để tôi làm nhé?

Chủ nhiệm Tôn nhìn nhìn người trẻ tuổi đối diện, đột nhiên cảm thấy lông mi của đối phương rất đẹp, đôi mắt cũng chói mắt như một ngôi sao. Đương nhiên thứ chói mắt nhất vẫn là sự tự tin lấp lánh trong đôi mắt ấy.

- Để cậu làm?

Chủ nhiệm Tôn mỉm cười.

- Đúng... để tôi làm!

Thấy ý hỏi trong mắt đối phương, Giang Nguyên nghiêm túc gật đầu, sau đó giơ tay ra...

Trong thời gian tiếp theo, không khí trong phòng phẫu thuật rất cổ quái, từ người trợ lý số 2 đến người phụ trách dụng cụ bên cạnh, đến người lưu động ở bên cạnh... Về mặt trong mắt tất cả mọi người đều rất cổ quái.

Vì không lâu sau trợ lý số 2 đã luống cuống tay chân, anh ta không

theo kịp tốc độ của trợ lý số 1, mồ hôi rịn ra trên trán khiến y tá lưu động lau hết lần này đến lần khác.

Sau đó Chủ nhiệm Tôn vốn nên là người mổ chính nhìn không nổi nữa, nhận lấy trách nhiệm của trợ lý số 2, bắt đầu trợ giúp trợ lý số 1 tiến hành phẫu thuật.

Mà ngay sau đó hơi thở của hai y tá phụ trách dụng cụ rõ ràng hơi nặng nề, vì các dụng cụ trên bàn dụng cụ trước người bệnh họ bắt đầu phải không ngừng đưa qua, thu lại, đưa qua... Tốc độ của bệnh họ đạt mức nhanh nhất khi họ nghiêm túc làm việc.

Nhưng cũng may hai người đều là thành viên tinh nhuệ nhất của phòng giải phẫu nên cùng phối hợp, không xảy ra bất cứ vấn đề và sai lầm gì, dụng cụ mỗi lần đưa qua đều phù hợp với yêu cầu của trợ lý số 1. Mặc dù thỉnh thoảng phản ứng hơi chậm một chút nhưng từ đầu đến cuối trợ lý số 1 đều kiên nhẫn chờ. Sau đó trợ lý số 1 đều báo trước dụng cụ mà hắn cần dùng để hai người chuẩn bị trước.

- Kiểm cầm máu...

- Kim kẹp kim...

- Băng gạc...

Trong phòng giải phẫu là một mảnh yên tĩnh nhưng tràn ngập hơi thở căng thẳng, chỉ có giọng nói của trợ lý số 1 vẫn bình tĩnh mà trầm ổn.

Y tá lưu động cẩn thận lau mồ hôi trên trán Chủ nhiệm Tôn, sau đó lại nhìn cái trán trơn bóng của trợ lý số 1. Cô ta khẽ mím môi nhưng không dám phát ra bất cứ thanh âm gì.

- Đóng bụng...

Không biết bao lâu sau, cùng với tiếng “keng” phát ra do trợ lý số 1 ném kéo trong tay về đĩa, sau đó phun ra hai chữ này, ngoài trợ lý số 2 ra tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Trợ lý số 2 nhanh chóng tiến lên nhận lấy kim kẹp kim và nhíp mà y tá lưu động đưa cho. Còn trợ lý số 1 và người mổ chính chậm rãi

lui lại một bước, nhường lại bàn phẫu thuật. Trợ lý số 3 nhanh chóng tiến lên thay một vị trí trong đó, trợ giúp trợ lý số 2 đóng bụng...

Giang Nguyên khẽ giơ hai tay, lui về phía sau, sau đó đứng ở phía sau.

Lúc này Chủ nhiệm Tôn cũng giơ hai tay, lùi lại, thở hổn hển ngồi xuống một chiếc ghế, để mặc y tá lưu động lau mồ hôi trên trán mình, sau đó lắng lắng nhìn người trẻ tuổi ở đối diện.

“Tốc độ... tốc độ...”

Lúc này trong đầu ông ta lại lần nữa xuất hiện lời của thầy thuốc La lúc đó, sau đó khẽ thở hắt ra.

Đúng vậy, tốc độ... Tốc độ của người trẻ tuổi trước mặt này đã đạt đến mức độ không thể tưởng tượng nổi, vậy nên mới xuất hiện cảnh tượng căng thẳng như ngày hôm nay.

Lúc này Chủ nhiệm Tôn đã bắt đầu nhớ lại, bệnh viện Số 1 đã bao lâu rồi không xuất hiện cảnh tượng căng thẳng như thế này rồi... Trước đây mặc dù rất nhiều cuộc phẫu thuật bầu không khí đều rất căng thẳng nhưng không phải loại căng thẳng này vì tất cả đều ngay ngắn có trật tự, không hề xuất hiện tình trạng luống cuống tay chân như thế này.

Nhưng lần này lại dưới ảnh hưởng của trợ lý số 1 này, cả phòng phẫu thuật căng thẳng đến mức có thể đứt dây đàn bất cứ lúc nào.

Chủ nhiệm Tôn tin rằng nếu người trẻ tuổi này còn đứng trên bàn phẫu thuật thêm một khắc nữa thì ông ta cũng sẽ yêu cầu trợ lý số 2 tiếp nhận lại lần nữa. Mà y tá dụng cụ cũng sẽ đổi người mới có thể tiếp tục theo kịp tốc độ của người trẻ tuổi này...

“Đương nhiên, người trẻ tuổi này không hề vì sự căng thẳng của mọi người mà giảm tốc độ... Vì tính đặc thù của cuộc phẫu thuật này, vì phòng ngừa bất cứ tình trạng mất nhiều máu nào xuất hiện trong khi phẫu thuật, phải nhanh, nhanh hơn nữa... Vậy nên động tác của cậu ta không hề thong thả trừ lúc đợi dụng cụ ra, nhưng cậu ta cũng không tỏ ra sốt ruột hay không kiên nhẫn gì cả.”

“Cậu ta không hề có vẻ nóng lòng gì, chỉ có động tác nhanh, nhanh hơn nữa... Nhưng lại không hề lộn xộn hay hoảng loạn...”

Lúc này Chủ nhiệm Tôn bắt đầu phỏng đoán rốt cuộc một nơi như thế nào mà có thể bồi dưỡng được người trẻ tuổi như vậy...

“Bệnh viện Yến Kinh? Không thể... Ở đó người tốc độ nhanh nhất là Lão Lý cũng chỉ nhanh hơn mình một chút...”

“Tổng viện Tam Kinh? Không thể... Ông Dương cũng không nhanh tay như người trẻ tuổi này...”

Cuối cùng Chủ nhiệm Tôn thở dài, ông ta thật sự không nghĩ ra có bệnh viện nào có thể bồi dưỡng được người trẻ tuổi như thế này. Mấy bệnh viện ông ta nghĩ đến muốn bồi dưỡng ra người thầy thuốc có kỹ thuật như người trẻ tuổi trước mặt này không phải quá khó nhưng không viện nào có thể bồi dưỡng được tốc độ của người trẻ tuổi này...

Loại tốc độ này quả thật không phải bất cứ bệnh viện nào bồi dưỡng ra được...

Lúc này hơi thở của Giang Nguyên cũng có chút gấp gáp, hôm nay thực lực của hắn cũng coi như phát huy đến cực điểm rồi, hơn nữa hắn cũng cảm thấy cực kỳ thoải mái.

Trước kia khi làm phẫu thuật ở bên ngoài, đa phần đều rất vội, vội cứu mạng người hoặc vội làm xong để rút lui...

Vậy nên tốc độ làm phẫu thuật của hắn dưới tình hình cấp bách trường kỳ như vậy càng luyện càng nhanh, càng ngày càng nhanh. Nhưng rất nhiều lúc hắn đều bị hạn chế vì khi đó làm phẫu thuật dù có người giúp nhưng nhiều nhất cũng chỉ có một hai người, không thể có nhiều.

Nhưng ở đây tất cả nhân viên đều là tinh anh phẫu thuật của cả tỉnh Sở Nam, hơn nữa phối hợp nhuần nhuyễn, dù là dụng cụ hay trợ thủ đều có thực lực khá mạnh. Vậy nên vì tranh thủ thời gian, hắn càng làm càng nhanh, thậm chí còn nhanh đến cực hạn, nhưng những tinh anh phẫu thuật này đều kiên trì được.

Lúc này Giang Nguyên nhìn các y tá này, còn cả trợ lý số 2 và số 3

đều tràn ngập cảm khái... Năm đó nếu hắn có thể được những người này và những thiết bị này giúp đỡ thì chắc số người chết trong tay hắn sẽ ít đi rất nhiều.

Sau khi đợi được mười phút, cuối cùng phẫu thuật cũng hoàn thành, trợ lý số 2 và số 3 thuận lợi đóng bụng lại...

Lúc này Giang Nguyên cũng thở phào nhẹ nhõm, cởi găng tay ra, sau đó dưới sự giúp đỡ của y tá, cởi quần áo phẫu thuật, cùng Chủ nhiệm Tôn và xe phẫu thuật của Trưởng Đồng bước ra phòng phẫu thuật. Trong phòng phẫu thuật còn lại một đám người đều người nào người nấy nhìn bàn phẫu thuật mà耿耿 người.

- Thật kinh khủng...

Y tá trưởng của phòng phẫu thuật, cũng chính là y tá dụng cụ lúc này cởi khẩu trang ra, hít sâu một hơi, trên mặt vẫn chưa hết sợ.

Một y tá dụng cụ khác lúc này đặt móng ngồi xuống ghế, lắc đầu thở dài nói:

- Mong là sau này không phải gặp lại cậu ta nữa...

Lúc này người gây tê cười khổ lắc đầu nói:

- Chắc không đâu, cậu ta không phải người của bệnh viện chúng ta...

- Thật sao?

Tất cả mọi người hưng phấn mà hoan hô một tiếng, dường như đã quên sự xuất hiện của người trẻ tuổi này đã hoàn toàn vi phạm quy định của bệnh viện vậy.

TUYẾT PHẨM THIÊN Y

Chương 126: Cường hóa nhãn thức

Giang Nguyên và Chủ nhiệm Vương cùng đẩy xe phẫu thuật ra khỏi phòng phẫu thuật. Ngoài cửa Viện trưởng Vương và Lý phu

nhân đang vô cùng sốt ruột chờ đợi.

Thấy xe đi ra, về mặt Lý phu nhân căng thẳng hỏi Giang Nguyên:

- Bác sĩ Giang, sao rồi?

Giang Nguyên cười gật đầu:

- Không sao rồi... Chỉ cần ở viện chữa trị một thời gian là không vấn đề gì nữa!

- Thật tốt quá, như vậy thật tốt quá...

Nghe thấy vậy, Viện trưởng Vương và Lý phu nhân đều thở phào nhẹ nhõm. Giờ chỉ cần không liên quan đến tính mạng thì chuyện gì cũng dễ nói.

Xong hết mọi chuyện cũng đã bốn năm giờ sáng, mọi người đều vội tản đi. Lý phu nhân tiện đường tiễn Giang Nguyên về phòng khám sau đó vội vàng về nhà. Lúc chị ta về đến nhà Cục trưởng Lý vẫn chưa ngủ, đôi mắt anh ta đầy tơ máu.

Chuyện này, giống như Giang Nguyên đã nói, cũng không phải chuyện đơn giản. Trước ánh mắt của bao nhiêu người, lại đang lúc nước sôi lửa bỏng thế này, muốn giấu nhẹm mọi chuyện thì chỉ tự tìm đường chết thôi. Như thế chẳng bằng tàn nhẫn một chút, quyết định cho sớm, nắm quyền chủ động trong tay mới là cách tốt nhất.

Cho nên sau khi Cục trưởng Lý kết thúc cuộc điện thoại với Giang Nguyên đã cân nhắc lợi hại, rất nhanh chóng đưa ra những chỉ thị đúng đắn, dĩ nhiên, súng đồ chơi cũng đã được chuẩn bị...

Lý phu nhân về đến nhà, nghe thấy còn bắt con trai mình chịu trách nhiệm hình sự, chị ta liền biến sắc nhìn chồng mình, môi run rẩy nói:

- Diệt Dương, vì sao... không chết người, vì sao vẫn không bảo vệ được con mình!

- Lúc đầu anh cũng nghĩ thế, nhưng Giang Nguyên đã nhắc nhở anh... Nếu anh làm thế, không những không bảo vệ được thằng súc

sinh này, mà anh cũng xong đời...

Cục trưởng Lý hít sâu một hơi, nhìn Lý phu nhân, bất đắc dĩ hừ giọng nói:

- Em có biết bây giờ có bao nhiêu người đang nhìn chằm chằm vị trí này của anh không? Giờ nếu anh bảo vệ con, ngày mai trên mạng sẽ truyền ra tin tức con trai Cục trưởng cục cảnh sát Hà Tây cầm súng khiến người ta trọng thương, được cha một tay che trời...

- Giờ đang ở đầu sóng ngọn gió thế này, anh phải làm như vậy. Tú Anh, em nên nghĩ đến hậu quả... Giờ đã không còn cách nào khác. Em biết chỉ cần anh còn đang tại vị, nhiều nhất nó chỉ vào tù một năm thì có thể bảo vệ nó bình an đi ra, còn nếu anh rút rồi...

Nói tới đây, Lý cục trưởng bất đắc dĩ thở dài.

Dĩ nhiên Lý phu nhân hiểu rõ, có điều lúc này hai mắt vẫn phiếm hồng. Chị ta đã túc trực ở bệnh viện một đêm, cuối cùng cũng thấy mấy sinh viên kia đều không có chuyện gì. Nhưng chị ta không ngờ vẫn không bảo vệ được con trai mình.

- Được rồi, được rồi... Tú Anh... Chỉ cho con trai vào đó đợi một năm thôi mà... Một năm sau sẽ không có chuyện gì nữa...

Cục trưởng Lý đưa tay ôm vợ mình, chậm rãi an ủi:

- Thăng súc sinh này nếu không để nó được dạy dỗ một chút, không biết tương lai còn gây ra chuyện gì nữa.

Hai vợ chồng này thảo luận suốt cả đêm. Lúc này Giang Nguyên đã tắm rửa xong nằm lên giường, tiến vào mộng đẹp.

Sau đó là tin tức nhắc nhở kia lóe lên. Giang Nguyên lại một lần nữa nhìn thấy vị Tổ sư gia kia, thấy ông lão vẫn đang không ngại vất vả tập Ngũ Cầm Hí.

Theo từng động tác của Tổ sư gia, hổ hí, lộc hí được thực hiện. Toàn thân Giang Nguyên lại một lần nữa cuộn lên một khí tức ấm áp nhẹ nhàng. Có điều hôm nay khí tức nhàn nhạt đó xuất hiện từ khắp người hắn dày đặc hơn bình thường rất nhiều. Những khí

tức ẩm áp này tập trung ở các huyết vị quanh cơ thể hần, sau đó theo kinh mạch tàn thân Giang Nguyên, nhanh chóng lao vào huyết Khí hải.

Dòng khí lưu ẩm áp trong huyết Khí hải dưới sự kích thích của những khí tức này cũng bắt đầu bốc hơi lên, theo hai mạch nhâm đốc chạy nhanh lên trên.

Trong cổ khí tức khổng lồ cuộn trào này, khí lưu ẩm áp nhanh chóng thông qua thiên trung, nhân trung, lao thẳng lên ấn đường.

Sau khi khí lưu ẩm áp này xông lên huyết ấn đường giữa hai hàng lông mày thì có đột biến xảy ra...

Sau khi một quang mang nhàn nhạt lóe lên trong huyết ấn đường, cổ khí lưu ẩm áp này đột nhiên phân thành hai cổ ở ấn đường chạy qua hai bên mắt. Sau khi chúng chảy vào hai mắt của Giang Nguyên dường như hoàn toàn bị hai mắt của Giang Nguyên hấp thụ, một lần nữa biến mất không tiếng động.

Những dòng khí lưu ẩm áp bên dưới tiếp tục lao vào chỗ ấn đường rồi cũng không ngừng chia thành hai, tiếp tục chảy vào hai mắt của Giang Nguyên.

Cứ như thế, những khí tức toàn thân Giang Nguyên không ngừng tập trung vào khí hải, sau đó từng cổ khí từ khí hải lại không ngừng chạy lên trên cho tới khi tất cả khí tức được phân tán đến hai mắt thì mới dừng lại.

Không biết qua bao lâu, đột nhiên một tin tức lóe lên.

- Đã hoàn thành cường hóa Nhãn thức cấp một, tiêu hao 31% năng lượng... Cơ thể sắp tỉnh dậy, tạm dừng Ngũ Cầm vận khí pháp... Tích lũy năng lượng Cửu Vĩ Đệ nhất vĩ 20%...

Giang Nguyên xoa cái đầu hơi đau nhức một lần nữa tỉnh lại, đến khi hần chậm rãi mở mắt ra, mơ màng nhìn trần nhà, hai hàng lông mày đột nhiên nhíu lại.

Hần cứ nghĩ là mình chưa tỉnh ngủ, sau đó lại dùng sức híp mắt, Giang Nguyên bật tỉnh, kinh ngạc nhìn trần nhà, sau đó lại nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mắt lộ vẻ khó tin.

Bởi vì rên của sổ cửa hắt đang bị kéo chặt, nhưng trong tầm nhìn của hắt, căn phòng vốn tối đen lại được hắt nhìn thấy cực kỳ rõ ràng, ngay cả những hoa văn nhỏ xíu trên bóng đèn áp trần cũng được hắt nhìn thấy rõ rõ ràng ràng.

- Xảy ra chuyện gì vậy?

Giang Nguyên trừng mắt, sau khi một lần nữa xác định xem có phải mình nằm mơ không thì đành bất đắc dĩ nở nụ cười. Mình thường đột nhiên có vài năng lực mới, xem ra tối qua chắc chắn lại xảy ra chuyện gì rồi.

Hắt ngồi dậy, nhìn ngó xung quanh, dần dần bắt đầu quen với tầm nhìn hiện tại, nó giống như tầm nhìn của kính hiển vi vậy.

Giang Nguyên mở cửa sổ ra, nhìn sang phía đối diện. Lúc này bầu trời hơi sáng, mượn ánh sáng chiếu từ phía chân trời, hai mắt hắt hơi hiếp lại, hai đồng tử khẽ co rút, sau đó hắt có thể nhìn rõ chữ trên tờ báo cũ của cửa sổ nhà đối diện.

- Ồ...

Giang Nguyên đưa tay gãi đầu, nhớ lại chuyện tối qua. Một lúc lâu sau, cuối cùng hắt đã nhớ ra hình như có cường hóa nhãn thức gì đó.

- Mũi cường hóa rồi, mắt cũng cường hóa rồi...

Giang Nguyên vừa bất đắc dĩ vừa hưng phấn cười. Không biết lần sau mình sẽ cường hóa gì nữa đây? Tai sao? Hay là lưỡi...

- Hộc... hộc... hộc... hộc...

Hai tay hai chân Giang Nguyên chống xuống đất, cơ thể gập về trước lui ra sau theo quy luật, đồng thời, khi đẩy về trước cơ bụng thỉnh thoảng phát ra âm thanh, khi lui ra sau, giữa ngực và bụng nhanh chóng co rút lại, bắt đầu vang lên âm thanh nặng nề như máy xay gió, trông giống như một con mãnh hổ đang đứng trên mỏm núi đá không ngừng ngửa đầu lên trên gầm rú.

Sau vài lần lặp đi lặp lại như vậy, Giang Nguyên tiện đà hai tay liên tục di chuyển từ trái ra sau, sang phải rồi ra trước, hai chân

đồng thời lui ra sau, dùng hết sức kéo duỗi thắt lưng; đầu ngẩng lên trời, rồi lại cúi nhìn ngang phía trước, giống như một con hổ lười đang duỗi lưng, giữa các khớp của sống lưng không ngừng vang lên tiếng “rắc rắc”.

Hình xăm ở vai trái Giang Nguyên vẫn lúc sáng lúc tối như trước. Quanh người Giang Nguyên, cùng với vận động của hắn, khí tức giữa các cơ thịt cũng lơ mờ toát ra, sau đó cùng với vận động của hắn, giữa các cơ và khớp các chi chậm rãi di chuyển, như bắt đầu chậm rãi xảy ra chút biến hóa.

Có điều Giang Nguyên không chú ý đến những điều này. Mỗi động tác được thực hiện hắn đều cảm thấy giữa các cơ và khớp càng ngày càng lưu loát tự nhiên. Mồ hôi chảy ra trên trán, trên lưng cũng khiến hắn cảm thấy vô cùng thoải mái.

- Ê... Giang Nguyên...

Giang Nguyên nghe thấy một tiếng gọi thanh thúy như hoàng oanh truyền đến bên tai. Hắn chậm rãi dừng động tác lại, quay đầu nhìn về phía truyền đến tiếng gọi. Phía cuối con đường nhỏ, có một bóng dáng xinh đẹp đang chậm rãi đi về phía này, hơn nữa vừa đi còn vừa nhẹ nhàng vẫy tay với Giang Nguyên. Trên mặt cô ấy còn nở nụ cười tinh khiết như ánh trăng.

Hai mắt Giang Nguyên khẽ híp lại, càng nhìn rõ được nụ cười thuần khiết trên gương mặt xinh đẹp vẫn còn cách một khoảng khá xa kia.

Sau đó, Giang Nguyên cũng cười, đưa tay lấy quần áo mặc vào, trong đầu truyền đến tin tức:

- Nhận được năng lượng sinh vật đặc biệt. Độ tích lũy năng lượng Cửu Vĩ đệ nhất vĩ là 25%.

- 25%?

Giang Nguyên nghe thấy tin tức này thì khuôn mặt liền cứng đờ. Sao chỉ còn lại 25%? Hôm qua chẳng phải vẫn còn 50% sao?

- Sao? Nhìn thấy tôi nên anh không vui à?

Tuyên Tử Nguyệt đến gần thấy rõ biểu cảm trên gương mặt Giang Nguyên khẽ nhăn mày, hai hàng lông mày ngập tràn anh khí nhăn lên, nhìn Giang Nguyên không vui nói.

Khóe miệng Giang Nguyên nhẹ nhàng nhếch lên, lộ ra nụ cười sáng khoái:

- Làm gì có...

- Vậy ban nãy vừa nhìn thấy tôi hình như anh có vẻ không vui, giống như rất không muốn gặp tôi vậy...

Tuyên Tử Nguyệt hơi chu môi, sau đó trong mắt lóe lên tia đã hiểu, sau đó nói:

- Chẳng lẽ anh bị Tề Nhạc Minh dọa rồi?

Giang Nguyên hơi nhún vai, sau đó cười:

- Cô cảm thấy sao...

- Tôi cảm thấy không giống...

Lúc này Tuyên Tử Nguyệt cũng cười, một tên có thể hạ được cả Tiền Lập Nguyên, sao có thể bị Tề Nhạc Minh dọa được.

Giang Nguyên vừa mặc áo khoác, vừa đánh giá Tuyên Tử Nguyệt từ trên xuống dưới, trong mắt đột nhiên lóe lên một tia tiếu nuối.

Tuyên Tử Nguyệt tò mò nhìn lại mình, sau đó nhìn Giang Nguyên, hiểu kỳ nói:

- Anh làm gì vậy?

- Tôi đột nhiên cảm thấy cô mặc váy dài không đẹp...

Giang Nguyên khẽ chu miệng, cau mày nói.

TUYỆT PHẨM THIÊN Y

Chương 127: Bướm nhỏ xuyên hoa

- Ồ? Sao vậy?

Tuyên Tử Nguyệt nghe Giang Nguyên nói vậy, trên mặt càng lộ vẻ hiểu kỳ. Sao thẳng nhãi này đột nhiên lại có gu thời trang vậy.

Cô lập tức nhướn đôi mày thanh tú, nói:

- Không phải lần trước anh nói tôi mặc chiếc váy này rất đẹp sao? Sao đột nhiên lại thấy không đẹp rồi!

- Lần trước là lần trước...

Giang Nguyên cười ha hả, lắc đầu cười nói:

- Giờ tôi cảm thấy cô mặc váy ngắn càng đẹp hơn...

- Tốt nhất là cái loại vừa trên đầu gối một chút...

Vừa nói Giang Nguyên vừa múa may minh họa.

- A?!

Tuyên Tử Nguyệt nhìn thấy Giang Nguyên liên tục múa may như hên không thể xé rách chiếc váy của mình thì mặt mũi cứng đờ. Đường như cô chợt nhớ ra gì đó, mặt đột nhiên đỏ bừng, đưa chân lên đạp Giang Nguyên, hừ giọng nói:

- Tôi đạp chết tên háo sắc anh.

- Đúng rồi... Tối nay tôi mời anh ăn cơm, cảm ơn ơn cứu mạng của anh.

Tuyên Tử Nguyệt cười nhìn Giang Nguyên nói:

- Không đến nổi không nề mặt chứ!

- Cơm tối?

Giang Nguyên suy nghĩ một chút, sau đó liền gật đầu cười:

- Đương nhiên không thành vấn đề!

- Được rồi... Vậy chúng ta hẹn vậy nhé... Về tôi sẽ gọi điện cho

anh!

Chủ nhật này không phải là một ngày nghỉ ngơi, ít nhất có rất nhiều người chẳng có tâm trạng để nghỉ ngơi.

Sáng sớm nay, chuyện con trai Cục trưởng cục cảnh sát Hà Tây đánh người bị thương đã được đăng lên weibo của các sinh viên Đại học Đông Nguyên vậy xem.

Dưới sự tổ chức của Hội trưởng Hội sinh viên Trương Du Chính khoa Y học lâm sàng, một nhóm sinh viên đã đại diện đến Bệnh viện số 1 thăm Trương Đồng và Triệu Văn Cường đang được chữa trị; đồng thời cũng bày tỏ sự tức giận và khiển trách đối với Lý thiếu.

Đồng thời họ còn bày tỏ, để ngăn ngừa Cục trưởng cục cảnh sát bao che cho con mình, Hội trưởng Trương sẽ tạo nên một con sóng lớn trên diễn đàn Đại học Đông Nguyên, thề phải đòi lại công bằng cho những bạn học bị trọng thương.

Giới cảnh sát Đông Giang cũng nhận được tin này từ vô số người. Những kẻ có tư cách dòm ngó vị trí lão đại giới cảnh sát phân cục Hà Tây cũng hưng phấn bắt đầu âm thầm chuẩn bị để bỏ đá xuống giếng. Họ chỉ chờ Lý Diệc Dương vừa hành động là kéo anh ta xuống ngay.

Thậm chí còn có không ít người, cũng đã thám thính rõ rang, hình như tối qua bạn học Lý đại thiếu còn rút cả súng ra, có điều lúc đó đã được người ta chứng thực là súng giả.

Kết quả những người biết được tin này không ai không không dám ngực dậm chân, súng giả gì chứ... Mấy cái này chỉ có thể gạt được đám sinh viên thôi. Đường đường Lý đại công tử sao có thể cầm súng giả đi dọa người? Có dùng não heo để nghĩ cũng không thể có khả năng này.

Giờ chỉ cần chụp được khẩu súng này, chỉ cần có thể xác định được khẩu súng kia là thật, vậy thì cho dù Lý Diệc Dương xử lý chuyện này như thế nào, vị trí Cục trưởng phân cục cảnh sát Hà Tây của anh ta cũng không thể giữ được nữa.

Có điều, giờ họ chỉ cần nghĩ cũng biết. Lúc ấy tất nhiên là có người che dấu việc này, hơn nữa che dấu tương đối tốt, nếu không trước mắt bao nhiêu người như vậy, sao có thể dễ dàng gạt được nhiều người thế.

Lúc này mọi người cũng chỉ có thể than thầm vận khí Lý Diệc Dương này tốt quá, nếu không...

Hiện giờ mọi người chỉ có thể chờ đợi. Đợi khi Lý Diệc Dương này hồ đồ. Dù sao chuyện này rơi xuống đầu ai thì người đó cũng nghĩ cứ chùi sạch mép trước rồi tính sau. Dù sao những năm gần đây, mấy đại công tử không phải toàn làm vậy sao? Bị thương vài người có là gì, chỉ cần không chết người, chuyện gì cũng dễ nói.

Cho dù có chết người, uy hiếp cộng thêm đem lợi ích ra dụ chẳng phải đều dễ giải quyết sao. Đối phó với những việc như thế này, chỉ cần ta hào phóng bơm chút tiền, cộng thêm uy hiếp vào, chuyện gì cũng xong.

Cho nên, tất cả mọi người đều yên lặng chờ đợi, dù sao một phân cục lớn như Hà Tây vô cùng béo bở. Ở cả Vân Giang này, địa bàn phân cục Hà Tây là lớn nhất. Tầm quan trọng của Cục trưởng phân cục này chỉ kém Cục trưởng Cục công an thành phố Vân Giang. Mọi người đều nói vị trí này của Lý Diệc Dương, cho dù có đổi vị trí Phó cục trưởng Cục công an thành phố cũng không đổi. Từ đó có thể thấy có bao nhiêu người trông ngóng vị trí này.

Tuy nói Lý Diệc Dương có quan hệ khá tốt trên Sở tỉnh nên mới có thể lên ngôi vị trí này, nhưng vào thời khắc mấu chốt, chỉ cần phạm sai lầm như vậy, cho dù lãnh đạo Sở tỉnh cũng không dám bảo vệ anh ta.

Lúc này mọi người đều mừng thầm, không ai lên tiếng, đều âm hiểm chờ đợi... Tuy nhiên rất nhanh, có một tin tức truyền ra, vẻ mặt hắc hê của mọi người lập tức biến mất, chỉ còn lại một tiếng thở dài.

Lý thiếu lần hai tên côn đồ đều bị tạm giam ở đồn công an đường Văn Các, đợi sau khi có kết quả nghiệm thương của ba người bị thương sẽ tiến hành khởi tố.

Lúc này, ai cũng chẳng còn mong đợi nữa, họ biết đã hết hy vọng rồi... Tuy nói là trọng thương, nhưng việc này ai cũng biết, chỉ cần không có người chết, không bị tàn phế gì đó thì bị thương nặng một chút đã làm sao. Chỉ cần bồi thường nhiều một chút, Lý Diệc Dương vẫn tại vị, ai dám hành hạ Lý đại thiếu chủ? Mọi người chỉ muốn bỏ đá xuống giếng cha gã, cha gã chưa xuống nước, ai còn có tâm trạng đùa với tên nhóc này.

Cho nên chuyện này trên cơ bản đã định như vậy. sau khi tích cực bồi thường, Lý thiếu có hai đồng bọn chia bớt trách nhiệm hình sự, hơn nữa gã cũng không phải người xuống tay mạnh nhất, cho nên cùng lắm là bị phán án một năm tù.

Còn về Cục trưởng Lý Diệc Dương, anh ta cùng lắm là chỉ mang cái tiếng dạy con không nghiêm, hơn nữa còn phán tội bất luận thân sơ, ngay cả con trai mình cũng bắt bỏ tù không chút do dự, không chút bao che, chắc là hành động này còn để lại cho cấp trên ấn tượng tốt nữa.

Đương nhiên, điều này vẫn không khiến những kẻ mong chờ vị trí này nản lòng, bắt đầu lén lút điều tra tình hình hôm đó, định tìm ra người giúp đỡ che giấu kia. Chỉ cần người này chứng minh khẩu súng kia là thật, vậy thì vị trí của Lý Diệc Dương cũng không thể ngồi vững được nữa.

Dĩ nhiên Giang Nguyên chẳng hề để ý đến những chuyện này. Dù sao những gì cần nhắc Cục trưởng Lý hẳn đều đã nhắc rồi, còn làm thế nào là chuyện của Cục trưởng Lý. Nếu đường đường Cục trưởng cục cảnh sát phân cục Hà Tây mà ngay cả chút chuyện này cũng không làm cho sạch sẽ được thì Giang Nguyên cũng chẳng còn cách nào khác.

Hôm nay phòng khám cũng tương đối bận, không những buổi sáng, ngay cả buổi chiều cũng có hai ba chục bệnh nhân xếp hàng.

Việc của Giang Nguyên vẫn nhiều nhất. Hắn vừa khám bệnh, còn châm cứu cho bệnh nhân, xoa bóp, nói chung là không dễ dàng gì.

Cả ngày một mình hắn chạy từ phòng khám nội khoa sang phòng chữa trị, từ phòng chữa trị đến phòng khám nội khoa, giống như một con bướm nhỏ xuyên hoa, các bệnh nhân y tá chỉ thấy hắn

chạy vào chỗ này rồi lại chạy ra chỗ kia; ai nấy đều cảm thấy hẫng vô cùng cực khổ.

Chỉ có Hồ lão y sư là mỉm cười, nói từ khi mình đánh bóng tên tuổi của Giang Nguyên, chuyện làm ăn của phòng khám càng lúc càng phát đạt. Bệnh nhân nhiều hơn trước ít nhất một phần tư.

Hồ lão y sư vừa vuốt râu vừa mỉm cười tính toán trong lòng xem tháng này nên phát cho Giang Nguyên bao nhiêu tiền thưởng. Dù sao mắng châm cứu và xoa bóp chỉ có một mình Giang Nguyên phụ trách. Mảng này mỗi ngày phòng khám đều thu vào năm sáu trăm tệ, không thể để Giang Nguyên chịu thiệt được.

Giang Nguyên bận rộn đến hơn năm giờ, bệnh nhân vẫn chưa khám hết. Lúc hẫng đang bắt mạch cho một bệnh nhân trong phòng khám, đột nhiên di động vang lên.

Trong lúc Giang Nguyên khám bệnh bốc thuốc, hẫng không bao giờ nghe điện thoại, cho nên hẫng cũng không chú ý lắm. Sau khi tiện tay chỉnh điện thoại sang chế độ rung, hẫng lại tiếp tục bắt mạch cho bệnh nhân. Sau đó, hẫng lại hỏi tình hình bệnh, rồi bắt đầu kê đơn thuốc cho bệnh nhân.

Lúc này, bên ngoài phòng khám có một cô gái xinh đẹp mặc váy dài màu trắng chậm rãi bước vào. Cô gái có khí chất thoát tục, dung mạo xinh đẹp tuyệt trần vừa tiến vào phòng khám, liền hấp dẫn ánh mắt của không ít người.

Ngay cả anh Hoàng của phòng thuốc đang cắt thuốc cũng phải liếc mắt sang nhìn cô gái này, suýt chút nữa là cắt trúng tay.

- Xin hỏi có Giang Nguyên ở đây không?

Bạn học Tuyên Tử Nguyệt rất khách khí mỉm cười hỏi anh Hoàng.

- A... Giang... Có có.... Đang ở phòng khám...

Anh Hoàng sờ sờ ngón tay. Anh ta không ngờ cô gái xinh đẹp này lại nói chuyện với mình, lập tức sửng sốt một lát mới cười khan nói.

- Phòng khám? Phòng khám nào?

Tuyên Tử Nguyệt nhìn dãy phòng khám, chỉ đành hỏi thêm câu nữa.

- A... Nội khoa, nội khoa... Là phòng đầu tiên bên này...

Anh Hoàng nhìn cô gái xinh đẹp này khẽ nhíu mày, vội vàng chỉ nói.

- Ồ... được rồi, cảm ơn anh!

Sau khi Tuyên Tử Nguyệt cảm ơn xong, cô quay người đi về phía phòng khám nội khoa. Lúc này trong lòng cô đang rất bức bối. Sáng nay rõ ràng hai người đã hẹn rồi. Giờ thằng nhỏ này còn không chịu nghe điện thoại của mình.

Lúc cô bước đến trước phòng khám nội khoa, nhìn và trong, quả nhiên... Thằng nhãi này đang ngồi trên một chiếc ghế bắt mạch cho bệnh nhân.

Tuyên Tử Nguyệt thấy bộ dạng này của Giang Nguyên thì cũng hơi tò mò. Lần đầu tiên cô nhìn thấy Giang Nguyên nghiêm túc đến như vậy.

Cô không lên tiếng ngay mà đứng ở cửa nhìn Giang Nguyên nghiêm túc bắt mạch cho bệnh nhân, sau đó hỏi thăm rồi cầm bút kê đơn. Bệnh nhân ngồi bên cạnh có vẻ khá cung kính với thằng nhóc này.

- Hi hi... Lúc anh ta nghiêm túc, trông cũng thú vị đấy chứ...

Lúc này Tuyên Tử Nguyệt nhìn ai đó, trong lòng thầm nói.

Trong lúc cô đang nói thầm, Giang Nguyên đã khám xong cho bệnh nhân này, sau đó đưa tay vào túi móc di động ra xem.

Lúc nhìn di động xong sắc mặt hắn hơi thay đổi. Hắn quay sang cười nói với Hồ lão y sư:

- Thầy... Con ra ngoài gọi điện một chút!

- À... Con đi đi...

Hồ lão y sư ngẩng đầu, gật đầu nói.

Giang Nguyên vội vàng đứng lên, sau đó vừa bấm số vừa bước ra cửa.

Kết quả lúc hần ngẩng đầu lên đã thấy Tuyên Tử Nguyệt dáng như ngọc, vẻ mặt xinh đẹp mang ý cười đang đứng trước cửa.

Giang Nguyên sửng sốt một chút rồi cười nói:

- Ngại quá, ban nãy đang khám bệnh nên không chú ý cô gọi đến...
- Chậc chậc... bác sĩ Giang bận rộn quá. Cuộc hẹn đi ăn với tôi xem ra khó thực hiện được rồi...

Tuyên Tử Nguyệt không để ý, chỉ nhẹ nhàng cười nói.

- Cái này... Thực sự ngại quá... Hội trưởng Tuyên phải đợi tôi một lát rồi, sắp xong rồi đây...

Giang Nguyên quay đầu nhìn một lượt bệnh nhân trong phòng khám nội khoa rồi nói.

- Giang Nguyên... Con có việc thì đi đi, để con gái người ta đợi không hay đâu..

Lúc này Hồ lão y sư ngẩng đầu lên nhìn thấy Tuyên Tử Nguyệt đứng trước cửa. Mặc dù ông cảm thấy kỳ lạ không biết đồ đệ mình lừa đâu được một cô gái còn xinh đẹp hơn cả Lý Tiểu Vũ. Nhưng Hồ lão y sư trước nay luôn thích ghép đôi người khác, đặc biệt là với tiểu đồ đệ này.

- A... Ồ... Vậy thầy, con đi trước nhé...

Hồ lão y sư đã nói vậy, dĩ nhiên Giang Nguyên sẽ không để Tuyên Tử Nguyệt phải đợi nữa. Hần lập tức thay đồ làm việc, cùng Tuyên Tử Nguyệt đi ra ngoài trong ánh mắt hâm mộ của Trương Nhạc.

TUYỆT PHẨM THIÊN Y

Chương 128: Tuyên phú bà

Giang Nguyên và Tuyên Tử Nguyệt đi ra khỏi phòng khám trong ánh mắt hâm mộ của anh Hoàng. Sau đó hần tùy tiện hỏi.

- Chúng ta đi ăn ở đâu?

Tuyên Tử Nguyệt cười cười, sau đó móc ra một chiếc chìa khóa ấn một cái.

Giang Nguyên nhìn sang bên đường thấy một Maserati màu đỏ chói mắt đang dừng, Tuyên Tử Nguyệt ấn chìa khóa, một tiếng tí vang lên. Hần không kìm được khẽ huýt sáo, lắc đầu cảm thán:

- Đẹp quá...

- Được rồi... đi... lên xe. Nếu đã đền đáp ơn cứu mạng của anh, dĩ nhiên phải tìm một nơi thật OK chứ...

Tuyên Tử Nguyệt mở cửa xe, cười ngồi xuống.

Giang Nguyên cũng không khách khí, đi sang phía bên kia. Sau khi hần ngồi xuống, cảm giác dễ chịu khiến hần giật mình. Sau đó hần điều chỉnh cho mình càng thoải mái hơn rồi mới lắc đầu cảm thán:

- Không ngờ cô lại thích màu đỏ...

- Sao? Vì sao tôi không thể thích màu đỏ?

Tuyên Tử Nguyệt vừa khởi động xe, vừa nhìn Giang Nguyên cười nói.

- Chuyện này tôi thì thấy bình thường... Có điều người khác sẽ cảm thấy với tính cách của cô, thực sự quá đối nghịch với chiếc xe này...

Giang Nguyên cười cười, sau đó nhân tiện nói:

- Nhưng mà xem ra nhà cô thật sự rất có tiền đấy!

- Nhà tôi đương nhiên rất có tiền...

Khi nói tới đây, Tuyên Tử Nguyệt khẽ cười cười nhưng trong mắt lóe lên một tia đau khổ, có điều tia đau khổ này chỉ lóe lên rồi lập

tức biến mất. Sau đó cô nhìn Giang Nguyên đối đề tài:

- Muốn ăn đồ Trung Quốc hay ăn đồ Tây?

- Muốn ăn đồ Trung Quốc... Chúng ta đến Cẩm Đình lâu, ở đó có mấy món khá ngon... Đồ Tây... Chúng ta có thể đến Angela... ốc sên hấp, gan ngỗng ở đó rất chính thống...

- Ốc sên hấp... Gan ngỗng...

Nghe Tuyên Tử Nguyệt nói, Giang Nguyên đột nhiên cảm thấy miệng mình chảy đầy nước miếng. Đã gần một năm hần chưa được ăn đồ Pháp chính thống, giờ đột nhiên hơi thèm. Hần lập tức nhìn Tuyên Tử Nguyệt mong chờ nói:

- Nhà hàng Pháp chính thống?

- Đương nhiên... Là nhà hàng chính thống duy nhất ở Vân Giang!

Tuyên Tử Nguyệt nghe thấy Giang Nguyên đột nhiên hỏi vậy liền nhiu mày, gật đầu nói.

- Tốt... Chắc chắn hôm nay cô mời đấy chứ?

Giang Nguyên lại hỏi thêm lần nữa.

Tuyên Tử Nguyệt quay đầu lại sững sờ nhìn Giang Nguyên, trên mặt bắt đầu lộ vẻ cổ quái, gật đầu nói với Giang Nguyên:

- Đương nhiên là tôi mời rồi...

- Tốt... Vậy thì đi Angela đi...

Giang Nguyên nhìn vẻ mặt cổ quái của Tuyên Tử Nguyệt, cười nói:

- Tôi rất ít khi để phụ nữ mời. Hơn nữa đôi lúc phụ nữ mời, cuối cùng tôi cũng tính tiền... Cho nên, tôi muốn xác định lại một chút, vì lần này có thể tôi thanh toán không nổi!

Tuyên Tử Nguyệt nghe thấy Giang Nguyên giải thích như vậy, rốt cuộc cũng cười bất đắc dĩ, sau đó nói:

- Tôi thật sự không nhận ra anh là người thành thật đến vậy!

- Đương nhiên... Lần này thì cô nhìn thấy rồi đấy!

Giang Nguyên mỉm cười nói.

- Đúng... Thấy rồi... Yên tâm đi, mạng của tôi đáng giá lắm... Hôm nay anh muốn ăn gì cũng đừng khách sáo với tôi...

Tuyên Tử Nguyệt mỉm cười nói:

- Anh cứ an tâm ăn là được!

Nghe thấy câu này, tâm tình của Giang Nguyên đột nhiên tốt lên nhiều...

Chiếc xe phóng đi như bay, chỉ để lại mấy sinh viên Đại học Đông Nguyên nhìn theo chiếc Maserati với vẻ mặt hâm mộ.

- Tao nói rồi mà... Là xe của Tuyên Tử Nguyệt...

Một nam sinh cao cao mặt đầy mụn đặc ý nói với vài bạn học bên cạnh.

- Haizz... Đúng là Tuyên Tử Nguyệt, nhà cô ấy có tiền thật đấy... Chiếc Maserati này... ít nhất cũng vài triệu tệ đấy...

Một nam sinh khác cảm thán, nói:

- Không biết cái thằng kia là ai... Nếu đổi lại là tao, chắc đêm nay ngủ tao cũng cười mất!

- Họ bước ra từ Phòng khám Khánh Nguyên... Tao thấy hình như là Giang Nguyên... Cũng là trợ giảng khoa y học lâm sàng đó... Có lẽ bọn mày biết mà!

Một sinh viên khác cũng mang vẻ mặt hâm mộ nói:

- Có điều, tao nhớ hẳn là bạn trai của Lý Tiểu Vũ năm nhất. Sao giờ lại đi chung với Tuyên Tử Nguyệt?

- Haizz... Ai mà biết được. Đổi lại là mày, mày chọn Lý Tiểu Vũ hay Tuyên Tử Nguyệt? Dù sao nếu là tao, chắc chắn tao sẽ chọn Tuyên Tử Nguyệt... Nếu có thể lấy được cô vợ như thế, cả đời này

chẳng còn gì phải buồn nữa...

Nam sinh mặt đầy mụn vẻ mặt vừa hâm mộ vừa đổ ky.

Hai người khác nghe thấy lời này cũng đều gật đầu.

Chiếc xe chậm rãi dừng trước cửa Angela. Sau khi đậu xong xe dưới sự chỉ dẫn của nhân viên giữ cửa, hai người mới đi vào trong đại sảnh.

- Xin hỏi hai vị đã đặt trước chưa?

Bồi bàn rất khách khí hỏi thăm.

- Chưa!

Tuyên Tử Nguyệt mỉm cười lắc đầu nói.

- Ồ... Vâng, mời hai vị đi theo tôi...

Bồi bàn rất khách khí dẫn hai người tới trước một chiếc bàn, sau đó nhẹ nhàng đưa tay kéo ghế cho Tuyên Tử Nguyệt.

Giang Nguyên không khách khí ngồi xuống đối diện, nhìn xung quanh, sau đó âm thầm gật đầu. Không khí của cả nhà hàng này khá được, trang trí cũng khá giống nhà hàng Pháp ở nước ngoài, môi trường tương đối tốt, có điều không biết món ăn có chính thống hay không.

Tuy nhiên sau khi Giang Nguyên nhìn sang bàn bên cạnh, có hai vị khách nước ngoài đang dùng tiếng Pháp chọn món, bồi bàn đứng bên cạnh cũng trả lời bằng tiếng Pháp lưu loát hẳn liền cảm thấy yên tâm. Nhà hàng có thể đạt đến trình độ này thì có lẽ món ăn cũng không tệ.

Bồi bàn nhanh chóng đưa hai quyển menu đến trước mặt hai người.

Giang Nguyên tùy tiện mở ra xem, menu song ngữ Trung Pháp, cũng khá chu đáo đấy.

- Cho tôi một salad gà xông khói, một súp hành tây Pháp, gan

ngỗng nướng, thêm một bánh gato hạnh nhân...

Tuyên Tử Nguyệt rõ ràng là khách quen của nhà hàng này, cô nhanh chóng chọn xong món ăn của mình.

Lúc này Giang Nguyên cũng tiện tay lật một lượt menu, sau đó nhìn bồi bàn nói:

- Cho tôi một ốc sên nướng nấm đông cô, súp bơ nấm, cá nheo nướng lát, à... gan ngỗng nướng cũng lấy một phần đi, cuối cùng là bánh gato quả phỉ...

- Vâng...

Bồi bàn mỉm cười gật đầu, thu menu lại, hỏi thêm lần nữa:

- Xin hỏi cần dùng rượu gì không ạ...

Giang Nguyên nhú mào, sau đó nhìn về phía Tuyên Tử Nguyệt cười nói:

- Vậy tôi không tiết kiệm giúp cô nữa...

- Được... Muốn uống rượu gì cứ chọn đi... Tôi đã nói là mạng tôi đáng giá lắm mà...

Tuyên Tử Nguyệt cảm thấy thái độ của Giang Nguyên rất tự nhiên. Không giống những nam sinh khác thích làm bộ trước mặt cô.

- Được... có Latour 93 không?

Giang Nguyên cười nói với bồi bàn:

- Nói thật nhé!

- Ồ... Có, xin ngài chờ một chút!

Bồi bàn nhìn Giang Nguyên với ánh mắt kinh ngạc, rồi lại vội vàng gật đầu cười nói.

Ban nãy Tuyên Tử Nguyệt cũng chú ý đến tia kinh ngạc lóe lên trong mắt bồi bàn. Sau khi bồi bàn rời đi, cô mới tò mò hỏi Giang Nguyên:

- Latour 93 đặc biệt lắm à?

- Đương nhiên... Mỗi năm rượu Latour sản xuất không nhiều lắm, nhưng khẩu cảm tương đối tốt, hơn nữa cũng không đắt lắm... Tính ra chỉ là một loại rượu ngon giá tương đối cao...

Nhắc đến rượu này, trong mắt Giang Nguyên hiện lên tia cảm khái. Thực ra hẳn cũng chỉ vậy thôi. Lâu lắm rồi không được ăn một bữa lớn như vậy, nếu như không được uống một chai rượu hợp khẩu vị thì đáng tiếc quá.

Kỳ thực hẳn cũng chẳng ôm hy vọng quá lớn, nào ngờ bồi bàn lại nói có, xem ra hẳn cũng khá may mắn đấy chứ.

- Ồ... Thế xem ra hôm nay tôi mời anh đến đây là đến đúng chỗ rồi. Trước kia tôi đến những bồi bàn chưa bao giờ giới thiệu loại rượu này!

Tuyên Tử Nguyệt hơi bĩu môi, khẽ cười nói.

Trước mắt Tuyên Tử Nguyệt, Giang Nguyên cũng cảm thấy tương đối tự nhiên, chẳng có gì phải ngại ngùng. Nếu chuyện gì mình cũng phải cẩn thận, vậy thì sống trên đời còn ý nghĩa gì nữa. Hẳn lập tức cười cười nói:

- Tôi nói là sản lượng của loại rượu này không nhiều lắm, cho nên có vài nhà hàng cho dù có cũng không dễ gì giới thiệu. Chỉ có vài khách đặc biệt cố ý chọn loại rượu này mới có. Cho nên tôi mới bảo anh ta nói thật, nhưng không ngờ lại có thật!

Tuyên Tử Nguyệt nhìn thấy tia vui mừng trong mắt Giang Nguyên, cô đột nhiên cảm thấy hôm nay tâm tình của mình thật sự rất tốt. Chàng trai trước mắt này thật sự đặc biệt, tiếp xúc lâu như vậy rồi, đây thật sự là lần đầu tiên mình nhìn thấy tia vui mừng thật sự lộ ra trong mắt hẳn.

Rất nhanh, bồi bàn đem đến một chai rượu. Sau khi anh ta cẩn thận dùng khăn bao lại mới đưa đến trước mặt Giang Nguyên, nói:

- Tiên sinh...

Giang Nguyên tiện tay cầm xem thử, sau đó hài lòng gật đầu.

- Cám ơn, tiên sinh!

Bồi bàn cung kính nhận chai rượu Giang Nguyên đưa, sau đó nhẹ nhàng mở ra. Anh ta rót cho Giang Nguyên một chút, sau đó thu lại.

Giang Nguyên cầm ly lên nhìn, nhẹ nhàng đưa sát lên mũi ngửi, sau đó khẽ nhú mày, hắt lại đưa đến bên mép, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, sau khi hồi vị trong miệng một chút, liền đặt ly xuống, quay đầu nhìn về phía bồi bàn nói:

- Vị hơi chua... Đổi chai khác đi!

Khuôn mặt bồi bàn hơi cứng đờ, sau đó liền cười gật đầu nói:

- Được, tiên sinh xin mời ngài chờ một chút!

Tuyên Tử Nguyệt nhìn bồi bàn cầm chai rượu đi khẽ cười. Đây thật sự là lần đầu tiên cô thấy có người uống rượu kén chọn như vậy. Ít nhất đám anh em họ của cô, tuy trước nay chỉ chọn rượu ngon để uống, nhưng chỉ cần là rượu ngon họ sẽ uống, trước nay chưa từng có kiểu thử vị không đúng liền trả lại.

Bồi bàn này không nói gì, lúc này bên cạnh có người như đang châm chọc nói một câu:

- Angela trước nay chưa từng bán rượu dở... Miệng của vị này đúng là điều quái...

Giang Nguyên sững sốt, nhưng lại mỉm cười, sau đó thuận mắt nhìn sang. Hắn thấy bên trái có một thanh niên mặc vest cách tân khinh thường nhìn mình, hơn nữa đuôi mắt không kìm được đang nhìn Tuyên Tử Nguyệt đối diện.

Giang Nguyên nhìn bộ dạng thanh niên này rồi mỉm cười, không nói gì. Hắn chỉ nhìn Tuyên Tử Nguyệt bất đắc dĩ cười khổ:

- Ra ngoài đi ăn với cô... Xem ra áp lực lớn thật đấy!

Tuyên Tử Nguyệt nhìn vẻ bất đắc dĩ của Giang Nguyên đột nhiên nở nụ cười sung sướng. Cô quen Giang Nguyên lâu như vậy, đây là lần đầu tiên thấy bộ dạng này của hắn. Đúng là khiến người ta vui

về mà.

Tên kia thấy đối phương hoàn toàn không thèm nhìn mình, hơn nữa ngay cả người đẹp cực kỳ hiếm thấy kia cũng làm như không thấy mình thì sắc mặt đột nhiên trở nên khó coi.

- Dĩ Kỳ... được rồi, đừng để ý đến họ. Bọn nhà quê ấy mà, làm gì biết uống rượu vang. Chắc là đến nhà hàng Pháp cho biết ấy mà!

Lúc này cô gái đối diện gã mới nũng nịu nói.

TUYỆT PHẨM THIÊN Y

Chương 129: Chó cắn người

Nghe được lời này, Giang Nguyên nhìn về phía nhún vai, vẻ mặt bất đắc dĩ ý cười.

Tất nhiên hẳn cũng chẳng thèm tranh cãi gì với người ta. Chó cắn người, lẽ nào bạn phải cắn ngược trở lại nó mới chịu được à?

Cho nên, Giang Nguyên rất là bình tĩnh, nhìn Tuyên Tử Nguyệt bất đắc dĩ cười khổ, khiến cho Tuyên Tử Nguyệt vui đến mức cười toe toét.

Có điều đôi câu nam nữ kia thấy Giang Nguyên và Tuyên Tử Nguyệt không thèm để ý đến mình thì cũng chẳng thể nói thêm gì nữa. Đặc biệt là tên thanh niên kia, thấy Tuyên Tử Nguyệt không thèm nhìn gã lấy một cái, trong lòng buồn bực. Có điều gã cũng chẳng còn cách nào khác nên chỉ đành buồn bực chứ không lên tiếng nữa.

Dù sao đây cũng là nhà hàng Pháp, mọi người nói chuyện đều rất nhỏ tiếng, đều là những người có thể diện nên phải chú ý đến phong độ. Có điều tên thanh niên này và bạn gái gã thỉnh thoảng vẫn quảng cho ai kia cái nhìn khinh thường.

Bồi bàn kia cầm rượu xuống, không lâu sau, anh ta lại quay lại, có điều lần này lại là một người nước ngoài tóc vàng mắt xanh.

- Tiên sinh, vị này là ông chủ của tôi... Ông ấy nghe nói ngài không hài lòng với rượu này nên đặc biệt đến tạ lỗi và giải thích với ngài...

Lúc này ánh mắt anh bồi bàn này nhìn Giang Nguyên đã có thêm vài phần cung kính.

Giang Nguyên không ngờ ông chủ này lại khách khí như vậy. Hắn lập tức nhìn ông chủ trẻ tuổi trước mặt, sau đó cười gật đầu.

- Étais désolé beaucoup que.....

Ông chủ này thấy Giang Nguyên gật đầu liền cười xin lỗi, e a cả một chuỗi dài.

- Ông chủ chúng tôi nói rất xin lỗi, đây là sai sót của chúng tôi. Chai rượu này đặt bị chênh, cho nên mới xảy ra khẩu cảm khác thường, đã đem đến phiền phức cho ngài. Giờ, tôi xin chân thành tạ lỗi với ngài...

Bồi bàn cẩn thận phiên dịch nói.

Giang Nguyên cười cười, đột nhiên nói:

- Ne s'est pas relié.....

Mọi người nghe thấy Giang Nguyên cũng ê a một câu, liền sửng sờ.

Nhưng ông chủ kia nghe thấy Giang Nguyên nói vậy rất vui mừng, dùng tiếng Trung không được lưu loát nói:

- Anh biết tiếng Pháp, thật sự tốt quá... mời... mời ngài thử chai này....

Dứt lời anh ta nhận chai rượu mới từ tay bồi bàn, cẩn thận mở ra. Sau đó anh ta tự mình rót cho Giang Nguyên một ít rồi đưa tay nói:

- Xin mời...

Giang Nguyên nghe thấy ông chủ này trọ trọ nói tiếng Trung liền cười gật đầu, sau đó hắn cầm ly rượu lên, khẽ lắc nhẹ. Sau đó hắn lại ngửi ngửi, rồi đưa lên mép nhẹ nhàng nhấp một cái, ngậm

trong miệng một lát, lại chậm rãi nuốt xuống. Giờ hẳn mới mỉm cười hài lòng gật đầu nói:

- Cảm ơn... Chai này rất ngon!

- Oh yeah...

Ông chủ nghe thấy Giang Nguyên nói vậy rất vui mừng, đưa ngón tay cái lên nói:

- Ngài đúng là một người thực sự hiểu rượu...

Dứt lời, anh ta lại cẩn thận rót cho Tuyên Tử Nguyệt một chút mới nói:

- Được rồi, mời hai vị từ từ dùng... Chúc hai người dùng bữa vui vẻ!

Giang Nguyên thấy đối phương rời đi mới cười gật đầu nói:

- Ông chủ này không tệ...

- Sao? Khách khí với anh là anh nói người ta không tệ à?

Lúc này Tuyên Tử Nguyệt bưng ly rượu lên, nhẹ nhàng nhấp một ngụm rồi cười nói.

Giang Nguyên khẽ mà cười cười, nói:

- Ông chủ này có thể chạy đến Vân Giang mở một nhà hàng là rất giỏi rồi, nên đương nhiên anh ta cũng rất hiểu rượu... Chai rượu được đưa đến là vừa khéo. Đợi thêm nửa tiếng nữa, mùi vị sẽ càng tuyệt hơn!

- Nói vậy xem ra anh rất hiểu về rượu vang...

Lúc này Tuyên Tử Nguyệt khá tò mò. Tuy cô sớm đã biết Giang Nguyên không phải người bình thường, nhưng hôm nay hẳn vẫn khiến cô hơi ngạc nhiên.

- Cũng tạm... Chỉ thường xuyên uống rượu với một nhóm người, bọn họ thích uống mạnh rượu. Tôi thì thích rượu vang ôn hòa hơn

một chút. Uống nhiều nên cũng hiểu đôi chút, hơn nữa càng lúc khẩu vị càng kén chọn...

Giang Nguyên lại bưng ly rượu lên, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, sau đó nhún vai nói:

- Đây là một thói quen không tốt...

- Ừ... khá không tốt... Nuôi cái miệng kén chọn quá, sau này muốn nuôi tiếp cũng khó!

Tuyên Tử Nguyệt nhìn Giang Nguyên nhẹ nhàng nhấp rượu vang, trong mắt tràn đầy cảm giác thỏa mãn liền mỉm cười nói.

Bàn bên trái, lúc này vẻ mặt gã thanh niên kia xanh mét. Gã luôn chú ý bên này. Ban nãy sau khi gã nghe thấy Giang Nguyên đối đáp với ông chủ kia mới biết lần này mình đã mất sạch thể diện rồi.

Vốn gã chỉ muốn hấp dẫn sự chú ý của người đẹp bên kia, không ngờ lại khiến mình xấu mặt. Tuy người đẹp kia không thèm liếc mắt nhìn gã lấy một cái, nhưng vẫn khiến gã cảm thấy mất sạch mặt mũi. Gương mặt gã xanh mét đến mức ngay cả cô gái đối diện lúc này cũng vội vã cúi đầu dùng bữa, không dám lên tiếng nữa.

Dĩ nhiên Giang Nguyên sẽ không để ý đến những người này. Hắn vừa uống rượu nói chuyện với Tuyên Tử Nguyệt vừa chờ đồ ăn.

Ăn đồ ăn Pháp tương đối tốn thời gian cho nên hắn cũng không vội, cứ tùy tiện trò chuyện với Tuyên Tử Nguyệt, thỉnh thoảng cũng vô tình hỏi vài vấn đề.

Tuy Tuyên Tử Nguyệt không nói rõ ràng nhưng Giang Nguyên cũng biết đại khái về cô. Hình như gia đình cô khá lớn, cha có vài anh em, cô có rất nhiều anh em họ, hơn nữa hình như cô thuộc dòng trưởng nhất.

Giang Nguyên nghe thấy Tuyên Tử Nguyệt nói chuyện không kìm được cảm thán. Gia đình như vậy xuất hiện nhiều trước thời Dân quốc. Trung Quốc hiện tại thật sự rất hiếm thấy. Quả là một gia tộc gốc gác lâu đời, nếu không không thể nào có được công pháp như vậy, hơn nữa còn khiến Tuyên Tử Nguyệt còn trẻ như vậy mà có thể lái được Maserati.

Nghĩ tới đây, Giang Nguyên cũng không kìm được cảm thán. Đây quả là thời đại con ông cháu cha.

- Mùi vị cũng khá!

Lúc này Tuyên Tử Nguyệt cũng nâng ly rượu lên, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, sau đó cũng nhẹ nhàng than một câu.

Lúc này, gã thanh niên bên cạnh cuối cùng không kìm được nữa, ngoắc bồi bàn đến nói:

- Cho tôi một chai Latour như vậy!

- À...

Bồi bàn này quay đầu thoáng nhìn sang bàn Giang Nguyên, đột nhiên xin lỗi cười nói:

- Xin lỗi... Latour 93 đã hết rồi, 95 có được không ạ?

- Hết? Sao họ uống thì có, còn tôi uống thì hết? Thế này là thế nào?

Gã thanh niên này vốn đang cảm thấy mất mặt, lúc này rốt cuộc cũng bạo phát, tức giận nói với bồi bàn.

- Rất xin lỗi... Chúng tôi thật sự đã hết Latour 93. Xin ngài nhỏ tiếng một chút... Đừng làm phiền những vị khách khác!

Bồi bàn thấy gã thanh niên này đột nhiên lớn tiếng nổi giận vội vàng nhỏ giọng giải thích nói.

- Anh có ý gì? Người khác uống thì có, hơn nữa còn có cả hai chai, nói đổi là đổi, sao đến tôi lại không có... Hôm nay các người phải giải thích với tôi cho rõ ràng. Nhà hàng này của các người có còn muốn mở cửa nữa không..

Lúc này vẻ mặt gã thanh niên âm trầm, chỉ vào bồi bàn tức giận nói:

- Gọi ông chủ của anh ra đây cho tôi...

Thấy bộ dạng quyết không chịu buông này của gã thanh niên, bồi bàn không còn cách nào khác. Anh ta thấy các vị khách xung quanh bắt đầu chú ý sang bên này, đành phải gật đầu nói:

- Được... Mời ngài ngồi xuống trước... Giờ tôi lập tức đi mời anh ấy đến...

Nhìn bộ dạng này, Giang Nguyên thấy hơi dễ khóc dễ cười, nhìn Tuyên Tử Nguyệt nói:

- Mọi người đều nói hồng nhan họa thủy... Xem kìa... Cô không những gây họa cho tôi mà còn gây họa cho ông chủ nhà hàng rồi.

- Đi... Không muốn ăn thì đi nhanh... Chưa từng thấy anh ăn nói như vậy đấy!

Tuyên Tử Nguyệt lộ chút giận dữ, nũng nịu nói.

- Haha... Tôi cứ không đi đấy. Có cơ hội tốt như vậy, không ăn thì phí lắm...

Giang Nguyên nhìn bộ dạng giận dữ của Tuyên Tử Nguyệt thì bật cười. Cô nhóc này cười nhiều như vậy, lần này coi như mình lấy lại được chút vốn rồi.

Gã thanh niên bên cạnh đang ghen một bụng tức, mặt xanh mét. Gã nghe thấy bên này cười thì cuối cùng liền bộc phát, đứng dậy, chỉ vào Giang Nguyên quát mắng:

- Anh cười cái gì, có gì hay ho chứ... Anh có biết tôi là ai không?

- Ờ?!

Giang Nguyên nhìn thấy có người chỉ mũi mắng mình, cuối cùng vẻ mặt cứng đờ. Tuyên Tử Nguyệt ngồi đối diện nhìn thấy bộ dạng này của Giang Nguyên, không nhịn được che miệng cười khúc khích, nói:

- Xem anh đặc ý kìa... giờ thì còn cười nổi không?

- Cô cô...

Gã thanh niên này thấy người đẹp trước mặt còn cười được thì tức đến mức suýt hộc máu. Gã chưa từng thấy người nào như vậy!

Lúc này, rốt cuộc thì ông chủ kia cũng đến kịp thời. Anh ta nhìn gã thanh niên kia, trên mặt lộ vẻ tươi cười, dùng tiếng Trung bập bẹ nói:

- Xin lỗi... Xin hỏi chỗ chúng tôi có chỗ nào phục vụ không chu đáo ạ?

- Tôi muốn một chai Latour, vì sao họ có, tôi không có?

Gã thanh niên này chưa trút hết cơn giận nên chỉ đành phát tiết với ông chủ này.

- A... Xin lỗi, xin ngài nhỏ tiếng một chút, đừng để ảnh hưởng những vị khách khác...

Ông chủ này tiếng Trung bập bẹ, lắp bắp nói:

- Latour chúng tôi có, nhưng chỉ còn lại hai chai 93, ban nãy ngài cũng thấy rồi đấy, giờ đã hết rồi... Cho nên, ngài có thể đổi sang rượu khác không ạ!

- Anh đùa tôi đấy đúng không? Chỉ còn hai chai rượu? Vừa vặn tôi cần thì không có? Anh có biết tôi là ai không?

Gã thanh niên này lúc này vô cần giận dữ, cảm thấy hôm nay mình mất mặt như vậy đều vì ông chủ này, gã lập tức tức giận nói:

- Nếu anh không lấy một chai Latour 93 cho tôi, nhà hàng các anh đừng mở cửa nữa!

Giọng nói khá to của gã thanh niên này đã thu hút ánh mắt của không ít vị khách khác.

Giang Nguyên bị tiếng ồn ào này phá hủy tâm tình, lúc này trong lòng có chút tức giận. Tuy nói là chó cắn người, mình không thể cắn lại, nhưng chung quy không thể để chó cắn người lung tung như vậy.

Hắn lập tức nhíu chặt mày, nhìn gã thanh niên đang la hét này vô

cùng hiếu kỳ. Kể đám la hét ở tỉnh phủ Vân Giang này không nhiều, xem ra, gã thanh niên này e là có chút lai lịch.

Giang Nguyên vừa nghĩ vậy, đột nhiên sâu trong ký ức liền hiện ra một hình ảnh. Trong một căn phòng nào đó, có một bức ảnh lóe lên, mà người thanh niên trong bức ảnh đó cực kỳ giống với gã trước mặt.

- Ồ... Là con trai của ông ấy. Thú vị thật!

TUYỆT PHẨM THIÊN Y

Chương 130: Thói quen rất không tốt

- Rất xin lỗi... Thật sự hết rồi... Mong ngài lượng thứ...

Ông chủ tóc vàng đẹp trai lúc này vẻ mặt vô cùng bất đắc dĩ xin lỗi gã thanh niên.

- Hết rồi? Anh đừng nói với tôi là anh không cố ý đấy? Nhà hàng này của anh không muốn mở cửa nữa rồi đúng không?

Gã thanh niên không có ý định dừng lại, gã lạnh giọng cười nói:

- Đây là địa bàn của tôi... Anh có tin tôi sẽ khiến anh không thể mở cửa nữa không?

Giang Nguyên thấy mọi người đều nhìn về phía bên này liền nhúu chặt mày lại. Hắn khó khăn lắm mới được ăn một bữa lớn, vậy mà còn gặp mấy chuyện phiền phức thế này.

Điều này làm cho Giang Nguyên rất bức bối, bởi vì hắn có một thói quen rất không tốt. Mỗi lần đụng đến mỹ thực, tâm tình hắn nhất định phải thật tốt. Nếu trong trường hợp tâm tình không tốt, hắn ăn đồ ăn có ngon đến mấy cũng sẽ cảm thấy kém đi một chút. Điều này khiến cho người ta rất tiếc nuối.

Tuyên Tử Nguyệt đối diện mỉm cười nhìn Giang Nguyên trước mặt dường như cảm nhận được tâm tình Giang Nguyên hiện tại hơi buồn bực, cho nên giờ trong lòng cô đang rất hiếu kỳ. Tiếp theo

Giang Nguyên sẽ làm như thế nào, sẽ đá tên kia ra ngoài hay là...

Tuyên Tử Nguyệt rất chờ mong nhìn Giang Nguyên, cô biết Giang Nguyên là kẻ chẳng biết sợ là gì.

Có điều, cô rất bất ngờ khi nhìn thấy Giang Nguyên rút di động ra.

- Alo... Chủ nhiệm Lý... Chào anh... Tôi đang đi ăn thì gặp La thiếu, đúng... Anh có nghe thấy giọng anh ấy không! Đúng... Vâng, giờ anh ấy đang gây rối vô lý ở nhà hàng, ở trước mặt rất nhiều người đòi đóng cửa nhà hàng này...

Giang Nguyên lãnh đạm tường thuật lại một lượt, giống như tất cả những chuyện này không liên quan gì đến hắn vậy.

- Ồ... vâng!

Sau khi nói xong, Giang Nguyên gác máy, nhìn Tuyên Tử Nguyệt đang ngạc nhiên nhìn mình, hắn nâng ly hướng về phía cô, cười nói:

- Sao? Chẳng lẽ cô nghĩ tôi sẽ ra tay vứt anh ta ra ngoài à? Đây là nhà hàng Pháp, nếu mà tôi ra tay thì sẽ không còn tâm tình tốt để hưởng thụ mỹ thực... Chúng ta là những người nhả nhặn, làm việc đương nhiên cũng phải nhả nhặn!

- Anh là người nhả nhặn? Sao tôi chẳng thấy giống chút nào... Món chính anh chọn tới hai món... Người nhả nhặn chẳng giống anh đâu. Phàm ăn tục uống!

Tuyên Tử Nguyệt che miệng khẽ cười nói.

- ...

Giang Nguyên nhún vai, sau đó cười nói:

- Cô nghĩ sao chứ? Tôi là một đại nam nhân, ăn nhiều một chút là chuyện rất bình thường.

Lúc này, điện thoại gã thanh niên đang toàn lực phun nước miếng với ông chủ tóc vàng kia đột nhiên vang lên.

Gã thanh niên này hít sâu một hơi, hừ lạnh với ông chủ tóc vàng một tiếng mới móc điện thoại ra xem thử. Sau khi gã nhìn thấy cái tên hiện trên di động, vẻ mặt hơi khó coi. Có điều gã vẫn không dám không nghe, xoay người sang chỗ khác nghe điện thoại.

- Alo... anh Lý...

Gã thanh niên khách khí nói.

- Dĩ Kỳ... Giờ đang là thời khắc mấu chốt, đừng có ra ngoài làm bậy, gây ảnh hưởng không tốt cho tỉnh trưởng. Đừng làm loạn nữa, mau đi đi... Nếu không để cho tỉnh trưởng biết sẽ phiền phức đấy...

Đầu bên kia Chủ nhiệm Lý trầm giọng nói.

La Dĩ Kỳ nghe thấy Chủ nhiệm Lý nói vậy trong điện thoại khuôn mặt lập tức đỏ lên, nhìn xung quanh một lượt cũng không thấy người đang gọi cho mình đâu. Gã liền nổi giận nói:

- Anh Lý... Tôi không biết anh đang nói gì cả!

- Dĩ Kỳ... Nghe lời, đừng làm loạn nữa... Đừng gây thêm phiền phức cho Tỉnh trưởng, nếu không tôi nói với tỉnh trưởng đấy!

Dường Chủ nhiệm Lý chẳng thèm nghe La Dĩ Kỳ nói, chỉ tiếp tục trầm giọng nói.

La Dĩ Kỳ tức giận nhìn xung quanh một chút, cuối cùng gã chú ý đến bàn Giang Nguyên bên cạnh. Gã đột nhiên nhớ ra, ban nãy tên đàn ông này rút điện thoại ra gọi, hơn nữa dường như gã còn lơ mờ nghe hẳn gọi Chủ nhiệm Lý, có điều lúc đó mình không chú ý lắm thôi.

La Dĩ Kỳ lập tức bừng tỉnh liếc mắt nhìn Giang Nguyên, sau đó bắt đầu lên tiếng nói:

- Anh Lý... Tôi biết rồi!

Sau khi gã cúp máy liền buông tha cho ông chủ tóc vàng, lao thẳng đến trước mặt Giang Nguyên, đưa tay túm cổ áo Giang Nguyên.

Giang Nguyên không chớp mắt nhẹ nhàng đưa tay lên chụp, thuận tay đẩy một cái, sau đó La Dĩ Kỳ bị đẩy lui lên tục ba bốn bước, sau khi đụng nhẹ chiếc ghế bên kia mới đứng vững lại.

- La Dĩ Kỳ... Đừng chọc tôi... Ban nãy tôi gọi điện cho Chủ nhiệm Lý là đã nể mặt anh lắm rồi...

Giang Nguyên nhẹ nhàng nâng ly rượu lên nhấp một ngụm, cảm nhận chất lỏng thơm mát chậm rãi chảy trong miệng, sau khi nhẹ nhàng nuốt xuống, hắn mới xoay đầu sang nhìn gã, nói:

- Đi đi... Giờ đừng gây thêm phiền phức cho cha anh...

La Dĩ Kỳ sao có thể nuốt trôi cơn tức lớn như vậy, lập tức tức giận lao về phía Giang Nguyên. Ai ngờ gã còn chưa lao đến trước bàn đã bị Giang Nguyên một tay giữ lấy cổ.

- Tôi ghét nhất là người khác quấy rầy lúc tôi đang chờ dùng bữa...

Ánh mắt Giang Nguyên lạnh đi, thiếu kiên nhẫn ép sát đến, nhìn La Dĩ Kỳ nói:

- Đừng tưởng rằng tôi không dám đánh anh, nếu không nể mặt cha anh, mười La Dĩ Kỳ tôi cũng đánh cho rụng răng...

La Dĩ Kỳ đưa tay chụp lấy cổ tay Giang Nguyên, đỏ mặt muốn giãy dụa nhưng làm thế nào cũng không thể thoát khỏi cổ tay cứng như xích sắt này.

- Mau đi đi... Nếu không tôi gọi điện cho cha anh, đến lúc đó đừng trách tôi không nể mặt anh...

Giang Nguyên nhìn chằm chằm La Dĩ Kỳ lạnh giọng nói, dứt lời, hắn thả lỏng tay ra, đẩy La Dĩ Kỳ ngồi trở về ghế.

La Dĩ Kỳ cố gắng bò dậy từ trên ghế, vẻ mặt lúc xanh lúc đỏ. Tuy nhiên gã không phải thằng ngốc, nhanh chóng nghĩ ra có lẽ tên nhà quê trước mặt thật sự quen với cha mình, hơn nữa có lẽ quan hệ cũng khá tốt. Nếu không sao hắn dám gọi cho Lý Thiện Trường nói chuyện của mình?

Gã nhớ lại gần đây cha mình tính khí hơi nóng nảy, La Dĩ Kỳ hơi

rút cổ, sau đó rất sáng suốt nhìn cô gái đang sợ đến xanh cả mặt kia, không nói một lời quay đầu bước đi. Cô gái kia cũng vội vàng cầm túi xách lên, đi theo phía sau.

Ông chủ tóc vàng nhìn gã thanh niên đó bỏ đi cũng thở phào nhẹ nhõm, xoay người vui mừng cười nói với Giang Nguyên:

- Cảm ơn...

- Đừng khách sáo...

Giang Nguyên mỉm cười gật đầu.

- Để cảm ơn anh... Sau này anh và vị tiểu thư này đến chỗ chúng tôi dùng bữa, tất cả đều giảm 20%...

Ông chủ tóc vàng đẹp trai nở nụ cười sáng lạn, sau đó gật đầu nói

- Hôm nay tôi sẽ đích thân xuống bếp làm những món còn lại cho hai vị... Chúc hai vị dùng bữa vui vẻ!

Giang Nguyên nhìn ông chủ tóc vàng đi vào trong cũng nở nụ cười sáng lạn, mỉm cười nói:

- Hôm nay chúng ta đúng là có khẩu phúc...

- Ồ?

Tuyên Tử Nguyệt tò mò liếc mắt nhìn Giang Nguyên.

- Tôi đột nhiên nhớ ra tên của ông chủ này...

Giang Nguyên cảm thán cười nói:

- Không ngờ anh ta lại đến Trung Quốc, hơn nữa còn mở nhà hàng ở đây...

- Ồ?! Anh biết anh ta?

Tuyên Tử Nguyệt có chút kinh ngạc nói.

Giang Nguyên gật đầu, hoài niệm nói:

- Bastit Tui người đoạt giải trong Giải đấu đầu bếp toàn nước Pháp năm đó... Cũng là một người thích đua xe... Tài nghệ của anh ta rất khá...

Tuyên Tử Nguyệt liếc mắt nhìn sâu Giang Nguyên, sau đó không hỏi nữa, cười cười nói:

- Xem ra hôm nay nhờ phúc của anh rồi!

- Không có gì... Tôi chỉ ghét nhất bị người khác quấy rầy lúc tôi chờ dùng bữa... Nếu không tôi cũng chẳng tự đi tìm chuyện...

Giang Nguyên mỉm cười nhún vai nói:

- Hôm nay La Dĩ Kỳ khá xui xẻo, vì tôi là một tên ăn hàng chính thống, hơn nữa còn là một người tương đối theo chủ nghĩa hoàn mỹ...

Món khai vị nhanh chóng được bưng lên, vừa ngửi thấy mùi ốc sên nướng nhàn nhạt, Giang Nguyên thỏa mãn hít sâu một hơi, sau đó cuối cùng cũng bắt đầu động đũa.

Tuyên Tử Nguyệt nói không sai, ốc sên nướng nắm đông cô này dù không phải do Bastit Tui nấu, nhưng độ lửa vẫn khá đủ...

Tiếp theo là món cá nướng lát và gan ngỗng nướng, Giang Nguyên ăn với gương mặt thỏa mãn. Rất rõ ràng có lẽ món này do Bastit Tui đích thân nấu, mùi vị hoàn toàn giống với mùi vị hắn nhớ mãi không quên năm ngoái trong ký ức của hắn.

- Xong đời rồi... Xem ra tôi càng phải nỗ lực kiếm tiền rồi...

Miếng bánh ngọt hạt phỉ cuối cùng được Giang Nguyên cho vào miệng, sau đó lại nhẹ nhàng nâng ly rượu vang lên nhấp cho trơn cổ, Giang Nguyên nhẹ thở hắt ra nói.

- Giờ cuối cùng tôi cũng đã hiểu vì sao anh tự nói mình là kẻ ăn hàng rồi...

Tuyên Tử Nguyệt nhìn chén đĩa không dư một chút nào trước mặt Giang Nguyên khẽ lắc đầu mỉm cười:

- Trước khi anh chưa kiếm được đủ tiền, nếu anh muốn... Tôi có thể mời anh, mạng tôi đáng giá rất nhiều bữa ăn.

- Ồ... Không... ăn một bữa là đủ rồi...

Giang Nguyên mỉm cười nói:

- Tôi cảm thấy để cô mời một bữa này là tôi đã ngại lắm rồi. Nếu để cô mời nữa, chắc là tôi không thể nào yên tâm ăn được...

Tuyên Tử Nguyệt nhìn Giang Nguyên bình tĩnh mỉm cười nói vậy liền gật đầu. Cô biết không phải Giang Nguyên đang nói lời khách sáo.

Được Bastit Tui đích thân tiễn, hai người ra khỏi nhà hàng, sau đó mới bắt đầu quay về Đại học Đông Nguyên.

- Ủ...Cũng không tệ, rốt cuộc mạng tôi cũng đáng giá chút tiền...

Tuyên Tử Nguyệt vừa lái xe vừa khẽ cười nói:

- Tuy nhiên tôi cảm thấy mình lời quá, được ăn đồ ăn do đích thân ông chủ nấu!

- Ừm... Cô lời rồi đấy, chưa đến bốn ngàn tệ mà có thể ăn được bữa cơm hôm nay cộng với chai rượu kia, thực sự quá lời...

Giang Nguyên khẽ cười nói:

- Cho dù ở Pháp giá cả cũng không khác gì cái giá này mấy...

- Được rồi... Vậy sau này anh muốn ăn đồ Pháp nhớ gọi tôi đi cùng, dính chút vinh quang của anh mới có thể khiến ông chủ đích thân xuống bếp cho chúng ta...

Giang Nguyên nhún vai, cười, nói:

- Lần sau chưa chắc Bastit Tui sẽ nể mặt như vậy...

Bữa cơm này ăn khá lâu. Lúc Giang Nguyên trở về phòng khám đã là chín giờ tối. Lúc hắn đi vào phòng khám, Trương Nhạc đang đọc sách...

Trương Nhạc thấy Giang Nguyên trở về liền hâm mộ nói:

- Giang Nguyên... Lần sau giới thiệu cho tôi một người đẹp nhé, cậu đúng là có phúc quá...

- Haha... Được, khi nào có cơ hội tôi sẽ giới thiệu... Nhưng tạm thời tôi cũng chỉ quen có vài người đó thôi...

Giang Nguyên cười cười, đưa tay mặc đồng phục làm việc lên. Sau đó hắn tiện tay cầm quyển nội khoa lâm sàng lên lật.

Một đêm bình yên, có điều bữa cơm tối nay Giang Nguyên chỉ no bảy mươi phần trăm. Điều này lắm hẳn hơi không thoải mái.

Trước khi đi ngủ hắn không nhịn được lại ăn thêm vài cái bánh quy. Giang Nguyên hiểu rất rõ... nếu như giờ mình ăn thêm một chút, có lẽ sáng mai sẽ không đói bụng đến mức khó chịu nữa...

TUYỆT PHẨM THIÊN Y

Chương 131: Sư phụ thật tốt

Ban đêm mộng cảnh vẫn đang tiếp tục, Ngũ Cầm Hí của Tổ sư gia cũng vẫn đang tiếp tục...

Những hơi thở ẩn chứa quanh người Giang Nguyên vẫn chậm rãi bốc hơi theo động tác Ngũ Cầm Hí của Tổ sư gia. Chỉ là những hơi thở ấm áp toát ra từ quanh người hắn hôm nay không dày đặc như hôm qua mà khôi phục lại mức độ của mấy ngày trước.

Giang Nguyên không cảm giác được điều này, hắn đang mơ mơ màng màng, chỉ cảm thấy xung quanh mình vẫn ấm áp...

Hôm nay những khí lưu bốc hơi từ Khí Hải vẫn đang nhanh chóng bốc lên trên, lan tràn qua huyết Thiện Trung, đi qua cả người hắn, lại qua ấn đường, bắt đầu xông thẳng về phía huyết Bách Hội trên đỉnh đầu...

Chỉ là rõ ràng khi xông thẳng về phía huyết Bách Hội trên đỉnh đầu, tốc độ vận hành của chúng dần dần chậm lại.

Tốc độ đang chậm lại trong từng giây từng phút...

Có điều tốc độ đó qua rất lâu mới bò lên đến tận đỉnh đầu, nhưng vẫn cách huyết Bách Hội ở chính giữa một chút.

Mà lúc này trong đầu Giang Nguyên lại có một đạo tin tức hiện lên “Cơ thể sắp thức tỉnh, tạm dừng phân tích và hấp thu năng lượng tinh thần dị chủng, phương pháp vận khí Ngũ Cầm tạm dừng... Hiện tại tích lũy năng lượng của Cửu Vĩ đuôi 1 đạt 35%...”

Đánh răng rửa mặt xong, Giang Nguyên thay quần áo chạy về phía Đại học Đông Bắc. Nhìn cổng trường Đại học Đông Bắc, Giang Nguyên nhớ ra bọn Trương Đồng và Triệu Vân Cường vẫn đang ở gần đây, ngày hôm nay qua rồi, không biết tình hình thế nào...

Nhưng chắc là không sao mới phải. Nếu có chuyện gì thì chắc thầy thuốc La sớm đã gọi điện nói với hắn rồi.

Sau khi hơi thả lỏng trái tim, Giang Nguyên đột nhiên vỗ mạnh đầu mình. Hắn lại quên chuyện mình cầm Lão sơn sâm kia, quên nói cho Hồ lão y sư. Hôm qua hắn cũng không nghe thấy bọn Hoàng ca nhắc đến, xem ra mọi người đều không để ý đến Lão sơn sâm được coi là bảo vật cất giấu kỹ càng đã không thấy đâu.

Nghĩ đến đây, Giang Nguyên cười khổ vỗ trán mình, thầm nghĩ về sau phải nói một tiếng với Hồ lão y sư, nếu không nhớ bị bọn Hoàng ca phát hiện Lão sơn sâm bị mất thì e là lại có một trận sóng gió nữa.

“Hít hà hít hà ...”

Giang Nguyên tiếp tục luyện tập Ngũ Cầm Hí, hai chân hai tay chống đất. Thân thể cực có tiết tấu toàn lực nghiêng về phía trước và lùi về phía sau. Trong lúc nghiêng về phía trước, phần ngực bụng yết hầu không ngừng phát ra tiếng “hà”, còn khi lùi về phía sau, phần giữa ngực bụng yết hầu nhanh chóng co lại, bắt đầu “hít” một tiếng như tiếng máy xay gió, như một con mãnh hổ đứng trên núi đá, không ngừng ngửa mặt lên trời gầm...

Sau khi cứ lặp lại như vậy mấy lần, Giang Nguyên tiện đà hai tay trái trước phải sau dịch chuyển về phía trước, đồng thời hai chân lùi về phía sau, cực lực kéo duỗi thắt lưng. Hắn ngẩng mặt hướng lên trời, rồi lại cúi đầu nhìn ngang về phía trước như con hổ vươn người, các khớp xương giữa cột sống và thắt lưng không ngừng phát ra tiếng “khục khục”...

Mà hình xăm trên vai trái của Giang Nguyên vẫn đang lúc sáng lúc tối, lúc ẩn lúc hiện. Xung quanh người Giang Nguyên, cùng với động tác của hắn, hơi thở lờ mờ giữa các cơ bắp cũng toát ra như trước, sau đó cùng với động tác của hắn, chậm rãi chạy giữa các cơ bắp khớp xương. Mà những sợi cơ đó vẫn ở giữa những hơi thở này như hôm qua nên dần dần cường hóa với tốc độ cực chậm.

Giang Nguyên cũng không để ý đến điều này, hắn chỉ thực hiện từng động tác một, cảm thấy giữa cơ bắp khớp xương càng ngày càng lưu loát tự nhiên. Còn việc mồ hôi dày đặc trên lưng trên trán, hắn chỉ cảm thấy vô cùng thoải mái...

Mà đám hơi thở ấm áp trong Khí Hải trong cơ thể cũng nhanh

chóng vận chuyển, dần dần càng ngày càng ngưng tụ lại, càng ngày càng đậm đặc...

- Sư phụ... con có chuyện này muốn nói với người...

Nhìn Hồ lão y sư vừa tới phòng khám, đang mặc đồng phục làm việc, Giang Nguyên cười khan nói.

Nghe thấy câu này của Giang Nguyên, Hồ lão y sư có nghi hoặc nhìn hẩn một cái, cảm thấy tiểu đồ đệ nà của mình hôm nay nói chuyện có chút ấp úng, lập tức không nhin được tiến sát lại gần thận nhìn tiểu đồ đệ của mình thêm vài cái, sau đó thử dò xét hỏi:

- Hết tiền à?

- Hả?

Giang Nguyên sửng sốt, sau đó chớp chớp mắt, nhìn sư phụ của mình, không hiểu tại sao sư phụ lại đột nhiên nói câu này.

- Haiz... Người trẻ tuổi đều vậy, vừa thấy con gái xinh là tiêu tiền không kiểm soát...

Hồ lão y sư thở dài, nhìn tiểu đồ đệ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói:

- Thật ra ta cảm thấy Tiểu Vũ rất tốt, nó sẽ không khiến con một đêm tiêu nhiều tiền như vậy... Được rồi... Lát nữa con đi tìm Hoàng ca, bảo nó cho con hai nghìn trước...

Giang Nguyên sửng sốt một hồi lâu, lúc này mới hiểu sức tưởng tượng ngựa thần lướt gió tung mây này của sư phụ nhà mình thật quá kinh khủng, còn lợi hại hơn những người viết tiểu thuyết trên mạng kia. Hẩn vừa bảo muốn nói chuyện này với ông ấy, ông ấy liền nghĩ xa như vậy.

Hẩn đành cười khổ lắc đầu nói:

- Sư phụ... điều con muốn nói không phải chuyện này!

- Không phải chuyện này? Vậy là chuyện gì?

Lúc này Hồ lão y sư sống người lại, không biết rốt cuộc tiểu đồ đệ của mình lại phạm phải chuyện gì.

- Ừm... chuyện đó... chuyện này vốn dĩ con nên nói với người từ hôm qua nhưng con quên mất...

Giang Nguyên gãi gãi sau gáy, sau đó cười nói:

- Chuyện đó... sư phụ, con dùng mất cây Lão sơn sâm kia rồi!

- Lão sơn sâm? Dùng thì dùng chứ sao, thứ đó vốn dĩ là để dùng, dùng cho người bệnh nào mà lại dùng thứ tốt thế?

Hồ lão y sư cười nói:

- Bảo Hoàng ca ngày mai kê khai đi nhập hàng là được...

- Á... sư phụ, đó là trấn điểm chi bảo của người...

Thấy Hồ lão y sư vẫn chưa hiểu rõ, Giang Nguyên đành nhắc lại lần nữa.

- Hửm? Ừm!

Hồ lão y sư ngây ngẩn nhìn Giang Nguyên một lúc, lúc này mới hiểu ý Giang Nguyên nói là gì, là cây Lão nhân sâm ba mươi lăm năm của mình, không phải Lão nhân sâm bình thường...

- Con nói con dùng trấn điểm chi bảo của ta rồi? Dùng vào đâu rồi?

Lúc này Hồ lão y sư khẽ chau mày, rõ ràng có chút đau lòng, nhìn Giang Nguyên nghi hoặc nói.

- Một đệ tử của con... A... một đệ tử của chúng ta, năm bốn ạ... Rạng sáng hôm qua xảy ra chuyện, cần thứ này cứu mạng... nên con dùng rồi...

Giang Nguyên hắc hắc cười khan nói.

- Hả? Vậy thế nào rồi? Cứu được không?

Nghe thấy lời này của Giang Nguyên, Hồ lão y sư vội hỏi.

Thấy Hồ lão y sư vừa mở miệng liền hỏi điều này, không nhắc đến chuyện Lão sơn sâm, Giang Nguyên thở phào một hơi, sau đó vội cười nói:

- Cứu được rồi ạ... Bây giờ đang ở bệnh viện Số 1... Chắc phải ở mấy ngày nữa...

- Ờ... vậy thì tốt, vậy thì tốt... Thứ này dự phòng để cứu người, lúc nào nên dùng thì dùng, không có gì...

Dù vẫn có chút đau lòng nhưng Hồ lão y sư rất thẳng thắn, cười gật đầu nói.

Giang Nguyên gãi gãi đầu, sau đó nói:

- Nhưng... người ta không biết con dùng cái này, con cũng ngại đòi tiền họ, vậy nên... sư phụ ngày mai con xin nghỉ về nhà một chuyến, tìm một cây về cho người...

- Hửm? Trước khi dùng con không nói với người ta một tiếng à?

Hồ lão y sư ngạc nhiên nhìn Giang Nguyên, thứ hai vạ tề mà Giang Nguyên không nói gì với người ta đã dùng rồi?

Giang Nguyên cười khổ gật đầu nói:

- Con làm xong thì mang đến bệnh viện cho người ta... Vừa là một đệ tử, lại không có phụ huynh ở đó nên con không nói chuyện này... Nhưng không sao, người yên tâm, con về một chuyến, nhiều nhất vài ngày sẽ lấy một cây về cho người!

- Con ấy à... cũng là một tên bại gia... Sư phụ bỏ ra hơn hai vạn mua về mà con lại dùng như thế, cũng không biết để lại nửa cây cho sư phụ... Tên bại gia...

Hồ lão y sư vẻ mặt buồn bực mà nhìn tên đồ đệ bại gia của mình, sau đó lắc đầu nói:

- Bỏ đi bỏ đi... dùng rồi thì dùng rồi... cứu được một mạng người là tốt...

- Không cần về tìm nữa, Lão sơn sâm như vậy đâu có dễ tìm... Chỗ

các con mấy năm nay không có Lão sâm trên ba mươi năm rồi... Để sau này ta bảo Hoàng ca để ý trên thị trường xem có cây nào thích hợp thì chúng ta mua một cây là được...

Hồ lão y sư nâng cốc trà lên bước đến bên cạnh máy uống nước lấy một cốc nước, nhìn Giang Nguyên vẻ mặt xấu hổ cười nói:

- Được rồi, con cũng đừng bận tâm chuyện này nữa, thuốc giữ lại là để dùng, chỉ cần dùng đúng chỗ... Thì thuốc cũng không bị coi là uống phí... Người ta nuôi con ăn học cũng không dễ dàng, chuyện này đừng nhắc đến nữa... Phòng khám chúng ta cũng không đến nỗi không thể bù lại chút tiền đó!

- Không sao... sư phụ, ngày mai con vẫn định về quê một chuyến... Con đến Vân Giang đã một tháng rồi, cũng hơi nhớ ông nội, con định về lắp điện thoại cho ông...

Giang Nguyên cười nói.

Hồ lão y sư uống một ngụm nước, nhìn Giang Nguyên một cái sau đó gật đầu nói:

- Được... về thăm Thanh Minh huynh cũng là điều nên làm... Con có đủ tiền không, không đủ thì đến chỗ Hoàng ca lấy thêm...

- Đủ rồi đủ rồi ạ... Con còn gần ba nghìn tệ cơ... Đủ rồi ạ...

Giang Nguyên vội cười nói.

- Còn ba nghìn?

Hồ lão y sư hồ nghi nhìn Giang Nguyên nói:

- Hôm qua con mời con gái nhà người ta đi ăn cơm, ăn ở đâu thế? Sao con còn có ba nghìn tệ?

- Á...

Giang Nguyên sờ sờ mũi, cười khan nói:

- Sư phụ... Hôm qua người có nghe thấy không ạ, là cô ấy mời con ăn cơm, không phải con mời cô ấy...

- Hả...

Nhìn dáng vẻ đôn hậu kia của đồ đệ nhà mình, Hồ lão y sư không khỏi đập một cái vào trán mình, sau đó nhìn Giang Nguyên tức giận nói:

- Sao ta lại dạy ra một đồ đệ như con chứ, thật là mất mặt lão phu quá...

Nhìn dáng vẻ nổi giận đến muốn chết của sư phụ mình, Giang Nguyên nói bằng vẻ mặt ngạc nhiên:

- Sư phụ? Lại sao vậy ạ?

- Con... con... sau này đi ra ngoài đừng nói là đệ tử của lão phu... Đúng là mất hết thể diện của lão phu rồi...

Hồ lão y sư hận không thể rèn sắt thành thép nhìn đồ đệ bình thường nhìn có vẻ đầu óc cũng linh hoạt của nhà mình, tức giận chỉ vào mũi Giang Nguyên, khiển trách:

- Lát nữa đi đến chỗ Hoàng ca... lấy năm nghìn tệ cất vào túi... Lần sau đi ăn cơm với con gái nhà người ta mà còn để người ta thanh toán... lão phu... lão phu... đừng quay về gặp lão phu nữa...

- Ôi... đúng là tức chết lão phu rồi... Một đứa trẻ tốt như vậy mà sao lại không thông về chuyện này chứ... Haiz...

Hồ lão y sư lắc đầu thở dài, vẻ mặt xấu hổ.

TUYỆT PHẨM THIÊN Y

Chương 132: Đến nhà anh

Xế chiều, Chủ nhiệm Lý đúng giờ đến phòng khám, lúc này Giang Nguyên mới nhớ ra hình như hôm nay đã là ngày thứ ba rồi, lúc đó hắn đồng ý nói ba ngày sau khám lại cho La tỉnh trưởng, xem ra hôm nay lại phải đi rồi.

Nhìn Giang Nguyên, Chủ nhiệm Lý tương đối khách sáo, thấy Hồ

lão y sư vẫn đang khám bệnh, Chủ nhiệm Lý liền cười nói với Giang Nguyên:

- Thầy thuốc Giang... Hôm qua Dĩ Kỳ không gây phiền phức gì cho anh chứ!

Giang Nguyên cười cười nói:

- Không sao... La thiếu rất chú ý đến chừng mực...

Nghe thấy lời nói tùy ý của Giang Nguyên, Chủ nhiệm Lý mới yên tâm, nghe nói La Dĩ Kỳ chẳng phải là người thoải mái gì, ngoài việc anh ta mượn danh ba gã ta trấn áp được gã ta vài phần ra, những người khác nếu chọc vào gã ta thì đều không phải chuyện dễ dàng gì.

Anh ta không muốn Giang Nguyên và La Dĩ Kỳ có chuyện gì, càng không muốn Giang Nguyên vì chuyện này mà có ý kiến gì với La tỉnh trưởng thì càng không ổn.

Đợi Hồ lão y sư khám bệnh xong, ba người lại đi về phía đại viện của tỉnh...

- Ha ha... Hồ lão, thầy thuốc Giang đến rồi à... Nào nào, mời ngồi, mời ngồi...

Hôm nay là thứ bảy, La tỉnh trưởng ở nhà, thấy Hồ lão y sư và Giang Nguyên tiến vào, nhiệt tình khách sáo đứng dậy, cười nói.

- Tinh thần của chủ tịch tỉnh không tồi mà, xem gia phươg thuốc Giang Nguyên kê cho ngài rất có hiệu quả...

Hồ lão y sư vui vẻ vuốt râu cười nói.

- Ha ha... đúng vậy, may có thầy thuốc Giang cho tôi thêm chút thuốc an thần, thuốc ngủ... Hai ngày nay buổi tối đều ngủ rất ngon... Ban ngày tinh thần đương nhiên tốt hơn vài phần!

La tỉnh trưởng vui mừng gật đầu nói.

- Ừ ừ... Ngủ ngon thì tinh thần mới tốt...

Hồ lão y sư ha ha cười nói:

- Nào... Tỉnh trưởng, tôi bắt mạch cho ngài xem...

Có Hồ lão y sư ở đây nên hiển nhiên Giang Nguyên không cần mất công nữa, tùy ý bưng cốc trà uống mấy ngụm.

Hồ lão y sư ở đây bắt mạch, mà lúc này trên lầu bổng có một người “quẹt quẹt” đi xuống.

Giang Nguyên bưng cốc trà, tùy ý ngẩng đầu nhìn lên, thấy người đi từ trên lầu xuống khẽ sửng sốt, sau đó cười một cách tùy ý.

Chủ nhiệm Lý ở bên cạnh nhìn La Dĩ Kỳ đang đứng ở cầu thang, trong lòng cười khở một tiếng, sau đó cười nói:

- Dĩ Kỳ à... Cậu định ra ngoài à!

- A... Đúng vậy, anh Lý... em định ra ngoài một chuyến...

La Dĩ Kỳ vẻ mặt có chút khó coi cười cười nói.

- Lại định chạy đi đâu thế?

Lúc này La tỉnh trưởng vẻ mặt lạnh lẽo, trầm giọng nói:

- Suốt ngày chỉ biết chạy khắp nơi, chẳng thấy làm chuyện có ích bao giờ...

Bị mắng trước mặt người ngoài như vậy, La Dĩ Kỳ có chút mất mặt nhưng gã ta sợ nhất là ông bà nhà mình, lập tức đành phải nói:

- Hôm nay dì Trương bảo con đến nhà dì ấy ăn cơm...

- Dì Trương?

Lúc này Hồ lão y sư đã bắt mạch xong cho Chủ tịch tỉnh La, đang kê thuốc. La tỉnh trưởng đứng dậy nhìn La Dĩ Kỳ một cái, sau đó nói:

- Vậy con đi đi... Nhớ đi sớm về sớm, đừng ở ngoài làm loạn cùng đám người kia!

- Con biết rồi...

Nghe thấy câu này, cuối cùng La Dĩ Kỳ cũng thở phào nhẹ nhõm, sau đó xoay người đi ra bên ngoài.

Lúc này La tỉnh trưởng lại nhìn về phía Giang Nguyên cười nói:

- Thầy thuốc Giang... Eo tôi ổn hơn nhiều rồi, hôm nay phiền anh mát xa giúp tôi một lát!

- Được... nhìn tình hình của tỉnh trưởng thì chắc mát xa thêm vài lần là khỏi...

Giang Nguyên cười đáp.

Mà lúc này, La Dĩ Kỳ vừa đi ra ngoài cửa, nghe thấy lời nói khách sáo như vậy của ông bà nhà mình, chân chợt ngừng bước. Trong lòng gã bỗng thấy tức giận và bất đắc dĩ nhưng cũng cảm thấy may mắn vì sự sáng suốt của mình hôm qua.

Ông bà nhà gã rất ít thân cận với người khác như vậy, nhưng lại khách sáo với tên thầy thuốc còn trẻ này, xem ra hôm qua tiểu tử này không phải phô trương thanh thế gì.

Nghĩ đến đây, La Dĩ Kỳ lại có chút buồn bực, lần này thật đúng là bị đánh rơi răng nuốt cả vào bụng. Tiểu tử này thật sự thân với ông bà nhà gã như vậy, cơn giận này gã thật không thể phát tiết rồi.

La Dĩ Kỳ quay đầu nhìn phòng khách, thấy ông bà nhà mình vẻ mặt tươi cười cùng tên thầy thuốc trẻ tuổi họ Giang đi vào bên trong, đành thở dài, tạm thời chèn ép ý niệm trong đầu xuống.

Sau khi Giang Nguyên lại mát xa cho La tỉnh trưởng xong, Hồ lão y sư sớm đã kê xong đơn thuốc, giao cho Chủ nhiệm Lý, dưới sự đưa tiễn của La tỉnh trưởng, hai người lại ngồi lên xe quay về phòng khám.

Chủ nhiệm Lý đứng phía sau, nhớ đến vẻ mặt tối tăm của La Dĩ Kỳ khi nhìn thấy Giang Nguyên, trong lòng lại thầm thở dài. Có điều anh ta không nói chuyện này với La tỉnh trưởng, dù sao thì bây giờ chuyện nhỏ như vậy chỉ cần La Dĩ Kỳ không thật sự nổi điên thì

chắc sẽ không cố ý đi gây phiền phức cho Giang Nguyên.

Đương nhiên La Dĩ Kỳ không gây phiền phức cho Giang Nguyên nhưng lại có người khác bắt đầu chuẩn bị nhằm vào Giang Nguyên.

Ban đêm, Giang Nguyên vẫn bước vào mộng cảnh đó, sau khi thông tin nhắc nhở lướt qua, Giang Nguyên nhanh chóng lại lần nữa nhìn thấy Tổ sư gia tu luyện Ngũ Cầm Hí, sau đó cùng với động tác của Tổ sư gia, hơi thở ấm áp lơ mờ quanh người Giang Nguyên cũng bắt đầu tỏa ra.

Những hơi thở ấm áp này sau khi tụ tập ở huyệt vị gần đó liền thuận theo kinh mạch chậm rãi chảy vào Khí Hải.

Mà dòng khí lưu trong Khí Hải lúc này cũng bắt đầu chậm rãi bốc hơi, sau đó thuận theo hai mạch Nhâm Đốc, leo lên trên như trước đây...

Đương nhiên con đường trước đây đã đi qua rồi nên tốc độ của khí lưu ấm này tương đối nhanh, chỉ mất thời gian không quá dài đã đạt đến vị trí của huyệt Ấn Đường, sau đó tốc độ bay lên nhanh chóng giảm bớt, bắt đầu chậm rãi bay lên bằng tốc độ ốc sên.

Leo lên trên từng mm một, không biết qua bao lâu, cuối cùng khí lưu ấm đó cũng leo qua chỗ huyệt Bách Hội trên đỉnh đầu, thuận theo sau gáy kéo dài xuống dưới bằng tốc độ tương đối nhanh...

Cùng với sự tăng tốc của khí lưu, hơi thở lơ mờ tỏa ra giữa các cơ bắp xung quanh người Giang Nguyên cũng toát ra nhanh hơn, bắt đầu nhanh chóng chảy vào kinh mạch, tràn vào huyệt Khí Hải.

Trong lúc Giang Nguyên mơ mơ màng màng, chỉ cảm thấy tim mình đập rất nhanh, dường như toàn thân hần đều bị cái gì đó hút đi vậy.

Khi trong lòng hần đang thấy sợ hãi, cảm giác được loại nguy cơ này, đang định cưỡng ép tỉnh lại thì đột nhiên cảm thấy toàn thân thoải mái, dường như xung quanh người có một tầng gì đó bị lực hút này hút đi hết vậy.

Mà hần cũng đồng thời cảm nhận được bên ngoài cơ thể quanh

người hần dường như có một số thứ như có như không, như bị hút vào cơ thể theo lực hút này vậy, mà thứ này rất nhẹ nhưng có vẻ lại mang theo cảm giác mát lạnh...

Cảm giác mát lạnh này không hề khiến người ta thấy rét lạnh, ngược lại khiến người ta cảm thấy cả người từng đợt nhẹ nhàng khoan khoái...

Cùng với sự xuất hiện của loại cảm giác này, tốc độ lóe của hình xăm trên vai trái của Giang Nguyên đột nhiên tăng nhanh “Phát hiện năng lượng không gian... đang hấp thu...”

Trong lúc mơ mơ màng màng, trên mặt Giang Nguyên lộ ra nụ cười nhàn nhạt, cho đến khi tỉnh lại.

“Cơ thể sắp tỉnh lại... tạm dừng phân tích và hấp thu năng lượng tinh thần dị chủng, tạm dừng hấp thu năng lượng không gian, Ngũ Cầm vận khí pháp bộ tạm dừng... Hiện tại tích lũy năng lượng của Cửu Vĩ đuôi 1 đạt 68%...”

Giang Nguyên tỉnh lại, cũng không có ấn tượng gì đối với những điều này, chỉ cảm thấy hôm nay cảm giác cơ thể hình như hơi khác trước đây, cảm thấy đặc biệt nhẹ nhàng khoan khoái và thoải mái.

Có điều Giang Nguyên cũng không để ý, sau khi rửa mặt xong, hần liền đến Đại học Đông Bắc luyện tập Ngũ Cầm Hí.

Đợt khi bắt đầu vận động, Giang Nguyên mới phát hiện sự bất thường ngày hôm nay. Hần chỉ cảm thấy cùng với động tác của mình, xung quanh người hần có một số thứ mát lạnh, hoặc là cảm giác gì đó, bắt đầu chậm rãi bị hút từ bên ngoài vào bên trong cơ thể hần. Sau đó dần dần cảm giác mát lạnh này biến thành hơi thở ấm áp lơ mờ.

Mà hơi thở ấm áp lơ mờ này khiến cả người Giang Nguyên đều có cảm giác tê dại rất nhỏ mà lại cực kỳ sáng khoái, tựa hồ khắp mọi nơi trên người đều lặng yên trong cảm giác này.

Nhưng sau cảm giác tê dại này, hần liền cảm thấy cả người như tràn ngập tinh lực vô hạn. Ngay sau đó những hơi thở lơ mờ này

bắt đầu chạy khắp người hắn, cuối cùng tụ tập vào Khí Hải ở bụng dưới.

“Đây là cái gì vậy?”

Giang Nguyên vừa cảm nhận cảm giác kỳ diệu này, vừa không ngừng tiếp tục thực hiện Ngũ Cầm Hí, mồ hôi dày đặc trên người chảy ra từ lỗ chân lông, khiến Giang Nguyên càng cảm thấy cả người cực kỳ thoải mái.

Khi Giang Nguyên đang ngạc nhiên nghi ngờ, đột nhiên quay đầu nhìn thì bỗng phát hiện lúc này hình xăm trên vai trái của mình có thể thấy rõ ràng, cực kỳ sáng rõ...

“Hô...”

Giang Nguyên thở hắt ra, không biết mình lại có thay đổi gì, nhưng hắn biết rõ hình như lần này vẫn không phải chuyện gì xấu, ít nhất thì hắn có thể cảm nhận được dường như thân thể mình lại thay đổi theo hướng tốt.

Buổi sáng hắn tắm, ăn sáng xong đợi bọn Hồ lão y sư đi làm, sau khi tạm biệt Hồ lão y sư mới đeo túi đi đến phía đối diện phòng khám, chờ xe buýt, chuẩn bị về nhà.

Nhưng khi Giang Nguyên đang cầm điện thoại bắt đầu lướt xem ở trước đầu xe thì đột nhiên một chiếc xe “kít” một cái dừng trước mặt hắn.

Giang Nguyên ngạc nhiên ngẩng đầu lên nhìn, sau đó cười nói:

- Tuyên phú bà... Sao hôm nay lại sớm vậy?

- Tuyên phú bà?

Đôi mắt to của Tuyên Tử Nguyệt tròn tròn lên, trừng mắt nhìn Giang Nguyên nói:

- Cậu lặp lại lần nữa xem? Chị già vậy sao? Có tin chị sẽ đánh cho cậu biến thành gấu mèo không?

- Á... Cô sinh năm nào thế?

Nhìn đôi mắt tròn tròn của Tuyên Tử Nguyệt, Giang Nguyên cười, đột nhiên hỏi.

- Hửm?

Nghe thấy lời này, Tuyên Tử Nguyệt sửng sốt, nháy nháy mắt, đột nhiên thử thăm dò thấp giọng nói:

- Để làm gì? Chẳng lẽ nhìn tôi thật sự rất già sao?

Giang Nguyên sờ sờ cằm, đột nhiên nở nụ cười, nói:

- Nếu cô lớn tuổi hơn tôi, cô có thể tự xưng là chị, nếu cô nhỏ tuổi hơn tôi... hắc hắc... cô phải gọi tôi là anh xưng em...

- Đi... ai thèm để ý đến anh!

Trước mặt Giang Nguyên, Tuyên Tử Nguyệt cảm thấy mình đúng là không thể bày ra chút sắc mặt nào, thở dài nói:

- Anh đi đâu? Tôi đưa anh đi...

- Đưa tôi đi? Cô không có việc gì à?

Giang Nguyên cũng không khách sáo, mở cửa tiện tay ném túi vào ghế sau, sau đó lên xe nói:

- Tôi đến nhà ga...

- Nhà ga? Anh về Lưu Hà à?

Tuyên Tử Nguyệt tò mò nói.

- Đúng vậy...

Giang Nguyên nhún vai, thuận miệng cười nói:

- Cô cũng biết Lưu Hà à? Hay là đến nhà tôi chơi?

- Được... Dù sao mấy ngày này tôi cũng buồn bức chết đi được, đến nhà anh chơi...

Tuyên Tử Nguyệt dứt khoát gật đầu nói.

- Hả...

TUYỆT PHẨM THIÊN Y

Chương 133: Rốt cuộc cô nàng này muốn chơi trò gì

- Bà cô của tôi ơi... Không phải cô đang đùa đấy chứ?

Thấy Tuyên Tử Nguyệt hơi chần chừ rồi gật đầu đồng ý, Giang Nguyên vẻ mặt ngạc nhiên, quay đầu nhìn Tuyên Tử Nguyệt nói.

Tuyên Tử Nguyệt hơi nhún vai nói:

- Đương nhiên không phải... Anh thấy tôi đùa khi nào chưa?

- ...

Giang Nguyên đuổi đuổi cổ, tiến sát đến trước mặt Tuyên Tử Nguyệt, kinh ngạc nghi ngờ đánh giá Tuyên Tử Nguyệt. Hắn phát hiện ánh mắt cô nàng rất trấn tĩnh, tựa hồ không phải đột nhiên hứng lên, bất đắc dĩ cười khổ nói:

- Chị... bây giờ tôi thừa nhận cô là chị của tôi rồi...

- Vậy à... Ngoan... Sau này gọi tôi là chị... Tôi dẫn theo cậu em trai là cậu thì ở trường cũng coi như có chút mặt mũi...

Lúc này Tuyên Tử Nguyệt giơ tay chạm mấy cái vào màn hình phía trước, điều chỉnh ra màn hình chỉ đường, đang tiến hành định vị.

Nhìn người chị của Đại học Đông Bắc này ném bỏ dáng vẻ lạnh băng ở trước mặt người khác trước đây đi, đôi mắt trông mong đi theo mình về nhà, trong lòng Giang Nguyên bất ổn một lúc mới lắp bắp nói:

- Tuyên... Cái đó Tử Nguyệt... Xe của cô không đi được...

- Không đi được?

Tuyên Tử Nguyệt quay đầu nhìn Giang Nguyên nói:

- Tại sao?

- Nhà tôi ở nông thôn... Có đoạn đường rất dài đều là đường đất vàng, nếu xe của cô đi thì chắc gầm xe không giữ được...

Nhìn Tuyên Tử Nguyệt khẽ cau mày, đôi mắt to xinh đẹp, trong mắt tràn ngập hồ nghi nhìn mình, Giang Nguyên vội vàng nói.

- Ở nông thôn?

Tuyên Tử Nguyệt nhướn mày, nhìn Giang Nguyên nói:

- Kiểu khắp nơi là núi ấy à?

- Ừ ừ...

Giang Nguyên vội gật đầu. Hắn phải mau bỏ đi ý niệm trong đầu của vị đại tỷ này mới được. Nếu không hắn vừa mới đến Vân Giang một tháng đã đưa một cô nàng về nhà, người trong thôn sẽ nghị luận thành thể nào đây?

- Vậy... Hôm nay cũng không kịp về à?

Tuyên Tử Nguyệt lại cau mày, nhìn Giang Nguyên truy hỏi.

- A... Đương nhiên, tôi ít nhất phải ở nhà mấy ngày cơ, đâu có nhanh như vậy...

Giang Nguyên vội gật đầu không ngừng, trong lòng từng đợt cười khổ, thầm nói phải mau xóa bỏ suy nghĩ trong đầu cô nàng này mới được.

- Được được... Tốt quá... Tôi đang muốn đến chỗ nào thả lỏng mấy ngày, có nơi như vậy là tốt nhất...

Ai ngờ Giang Nguyên còn chưa vui mừng xong thì đã nghe thấy Tuyên Tử Nguyệt hưng phấn khởi động xe, nhấn ga một cái quay đầu liền đi.

Giang Nguyên cứng lưỡi nhìn Tuyên Tử Nguyệt vẻ mặt hưng phấn,

lúc lâu sau vẫn chưa phục hồi tinh thần, mãi mới kinh ngạc nói:

- Cô... cô đi đâu vậy?

- Đổi xe chứ sao... Tiện thể lấy quần áo...

Nghe thấy câu này, Giang Nguyên choáng váng... sửng sốt... ngây dại... ngây ngốc...

Xe rất nhanh liền đi vào một tiểu khu bên cạnh Đại học Đông Bắc, sau khi đi vào ga ra ngầm, Tuyên Tử Nguyệt lưu loát dừng xe. Sau khi xuống xe, cô ta thuận tay mở cửa chiếc xe SUV màu xám bạc bên cạnh, nói:

- Ngồi bên này...

Nhìn chiếc xe Mercedes-Benz SUV màu xám bạc này, Giang Nguyên gian nan nuốt nước miếng, biết mình lần này thông minh bị thông minh hại rồi...

Nhưng nếu lúc này nói không cần Tuyên Tử Nguyệt đi thì hình như đã muộn rồi. Giang Nguyên sờ sờ mũi, đành phải giơ tay cầm túi ở phía sau, sau đó ngồi sang bên kia, nhìn Tuyên Tử Nguyệt bắt đầu đi nói:

- Cô nương... Rốt cuộc cô muốn chơi trò gì? Cô nói thật với tôi được không?

- Hì... không có gì, chỉ là ở đây mãi chán rồi, đột nhiên tôi muốn đến nông thôn ở vài ngày...

Tuyên Tử Nguyệt vẽ mặt đắc ý cười, sau đó nhún vai nói:

- Chờ tôi một lát nhé... Tôi đi lấy quần áo...

Nhìn Tuyên Tử Nguyệt đi về phía thang máy, Giang Nguyên ôm tia hy vọng cuối cùng, kêu lên:

- Điều kiện nhà tôi không tốt đâu, không có cả chỗ tắm rửa... Còn toàn là đất xi măng...

Nhe thấy tiếng kêu như giã giữa lúc sắp chết của Giang Nguyên,

Tuyên Tử Nguyệt dừng bước chân, sau đó quay đầu lại nhìn Giang Nguyên cười đến sáng lạn, khiến Giang Nguyên cảm thấy lời vừa nãy của mình như là nói dóc vạy...

- Anh cảm thấy thế nào? Tôi là cô nàng không chịu được khổ sao?

Bỏ lại câu này xong, Tuyên Tử Nguyệt ổng quần tung bay đi vào thang máy...

Giang Nguyên bất đắc dĩ tựa vào chiếc ghế bằng da thật mềm mại kia, sau đó mở loa trên xe. Hắn bật một ca khúc nông thôn của Mỹ sau đó thở dài.

“Rốt cuộc cô nàng này muốn giở trò gì đây? Đột nhiên mặt dày không e lệ nói muốn cùng mình về quê, nhất định có vấn đề...”

Giang Nguyên trầm nghĩ như vậy.

Nhưng Giang Nguyên không thể không nói Tuyên đại chủ nghĩa của cô nàng Tuyên này tốt hơn nhiều những cô gái khác vì hắn không phải đợi bao lâu đã thấy Tuyên Tử Nguyệt xách một cái túi đi xuống, tiện tay ném vào ghế sau, sau đó khởi động xe xuất phát.

- Tuyên Tử Nguyệt... Cô không cần đi học à?

Giang Nguyên ngã xuống ghế, vẫn không từ bỏ ý định nói.

- Không cần... Môn cần học tôi đã học hết rồi...

- Tuyên Tử Nguyệt... Cô đến nhà tôi là có lì xì cầm đấy...

Giang Nguyên chớp chớp mắt, hữu khí vô lực tiếp tục nói.

- Được... Tôi cầm xong chúng ta mỗi người một nửa...

...

Nhìn chiếc xe theo máy định vị thuận lợi đi ra khỏi thành phố, sau đó rẽ vào đường cao tốc Vân Lưu...

Cuối cùng Giang Nguyên cũng không nói gì nữa, biến thành... mang vợ về cho ông cụ xem xem, cũng tránh để ông ấy bận lòng...

ôi...

Nhìn Giang Nguyên ngã xuống ghế, nhắm mắt, dáng vẻ hữu khí vô lực, trong mắt Tuyên Tử Nguyệt lướt qua ý cười đắc ý, sau đó nói:

- Anh sao vậy? Tôi đường xá xa xôi không ngại cực khổ đưa anh về, sao anh lại có dáng vẻ chịu thiệt thòi lớn như vậy?

- Cô nói xem... Bỗng nhiên tôi đưa một cô gái về nhà, còn là cô gái có tiền như vậy... Người ta còn tưởng tôi biến thành kẻ bám váy đàn bà rồi...

Giang Nguyên hữu khí vô lực nói.

- Ừm... có lý...

Tuyên Tử Nguyệt mỉm cười gật đầu nói:

- Không sao...bám váy thì bám váy... Dù sao anh cũng có tố chất này...

- Hửm?

Giang Nguyên nghiêng đầu híp mắt nhìn Tuyên Tử Nguyệt một cái, sau đó nói:

- Ý cô là cô thấy tôi nhìn rất đẹp trai đúng không!

Nghe thấy lời nói mặt dày này, Tuyên Tử Nguyệt liếc nhìn Giang Nguyên một cái, nói:

- Tôi phát hiện da mặt anh rất dày...

- Đương nhiên...

Giang Nguyên cười hì hì, sau đó ngồi dậy, nhìn Tuyên Tử Nguyệt không ấm không nóng cầm vô lăng, định tốc độ 100 mã thì bỗng cảm thấy hơi ngứa tay.

- Nào... để tôi thử xem, lâu lắm rồi tôi không lái xe...

Giang Nguyên chờ mong nhìn Tuyên Tử Nguyệt nói.

- Được...

Tuyên Tử Nguyệt không có chút ý kiến nào, đây vốn cũng là... Một người đàn ông cao lớn ngồi ngay bên cạnh còn để con gái người ta lái xe thì đúng là...

Tuyên Tử Nguyệt dừng xe ở bên đường, sau đó đổi lại là Giang Nguyên lái xe. Nhìn dáng vẻ khởi động xe thuần thục của Giang Nguyên, sau đó chân hần đạp mạnh chân ga một cái, xe lao đi, Tuyên Tử Nguyệt vội thắt dây an toàn, hừ một tiếng nói:

- Nhìn anh bình thường lịch sự là vậy mà lái xe cũng thật dã man... Ấy... chậm chút, một trăm ba mươi rồi, vượt quá tốc độ rồi...

- Oh? Có sao?

Giang Nguyên nhún vai, hừ một tiếng nói:

- Mới như vậy đã vượt quá tốc độ rồi sao?

- Khi thi bằng lái anh không học à? Tốc độ lái tối đa ở đường cao tốc là một trăm hai mươi... đương nhiên vượt quá tốc độ rồi...

Tuyên Tử Nguyệt không còn gì để nói nói.

- Bằng lái?

Giang Nguyên chớp chớp mắt, quay đầu nhìn Tuyên Tử Nguyệt một cái, sau đó hồ nghi nói:

- Thứ này phải thi sao?

- Hả? Anh chưa thi à? Không phải anh không có giấy tờ đấy chứ?

Nghe thấy giọng nói kinh ngạc nghi ngờ của Tuyên Tử Nguyệt, Giang Nguyên nhíu mày suy nghĩ một lúc, sau đó nói:

- Trước đây tôi từng lấy bằng lái, nhưng đó là người ta trực tiếp đưa cho tôi... À... Đúng rồi, bây giờ không có nữa!

- ...

Nghe thấy câu này, Tuyên Tử Nguyệt vội thắt chặt dây an toàn, sau đó bất đắc dĩ nhìn Giang Nguyên nói:

- Được rồi... được rồi... Anh lái đi... Tôi ngủ một lát trước... Đến nơi thì gọi tôi...

Giang Nguyên quay đầu liếc nhìn, không ngờ Tuyên Tử Nguyệt nhắm mắt ngủ thật, Giang Nguyên không khỏi nhún vai. Cô nàng này biết hẳn không có bằng lái mà còn dám ngủ, đúng là không biết sợ là gì...

Hai người trực tiếp lái xe đi, hơn nữa tốc độ lái xe của Giang Nguyên lại nhanh nên chỉ hơn một tiếng sau đã xuống đường cao tốc, xuyên qua huyện Lưu Hà, đi về phía thôn Lâm Đàm...

Không lâu sau, xe lái vào thôn Lâm Đàm, xe của Giang Nguyên chậm rãi dừng trước điểm đại lý điện thoại của thôn Lâm Đàm.

Xe dừng lại, Tuyên Tử Nguyệt chậm rãi mở mắt ra, nhìn xung quanh sau đó nghi hoặc nhìn Giang Nguyên nói:

- Sao vậy? Đến rồi à?

Giang Nguyên cười lắc đầu nói:

- Chưa... Tôi vào đây làm thủ tục... lắp điện thoại cho ở nhà!

- Hửm? Chẳng lẽ nhà anh không dùng điện thoại di động à? Còn lắp điện thoại làm gì?

Tuyên Tử Nguyệt tò mò nói.

- Chỗ chúng tôi không có tín hiệu...

Giang Nguyên khẽ cười nói.

- Chờ tôi một lát, xong ngay thôi!

- Không có tín hiệu?

Tuyên Tử Nguyệt ngây ngẩn lẩm bẩm, sau đó bật cười:

- Không có tín hiệu là tốt nhất!

Giang Nguyên nộp đa phần số tiền trên người mới coi như làm xong thủ tục, nhân viên của điểm đại lý đồng ý ngày mai phái người vào thôn lắp điện thoại.

Nhận được câu trả lời chắc chắn xong, Giang Nguyên tiện thể lưu số điện thoại vào điện thoại di động rồi mới hài lòng lên xe, sau đó lái xe chuyển qua đầu cầu, đi về phía thôn.

Xe đi về phía trước được một đoạn, sau khi Giang Nguyên rẽ vào một con đường nhỏ giữa núi, Tuyên Tử Nguyệt nhìn cây cối và sườn núi hai bên, trên mặt bắt đầu lộ ra một tia hưng phấn.

- Nơi này tuyệt quá... Không khí trong lành...

Tuyên Tử Nguyệt mở cửa sổ, hít một hơi thật sâu, sáng khoái nói.

- Đợi lát nữa đi vào thôn cô mới biết như thế nào mới gọi là không khí trong lành...

Nhìn dáng vẻ say mê của Tuyên Tử Nguyệt, Giang Nguyên khẽ cười gật đầu nói:

- Thôn chúng tôi có thể nói là bồng lai tiên cảnh, hoàn toàn khác với trong thành phố...

- Như thế liệu có không thuận tiện không?

Tuyên Tử Nguyệt có chút tò mò nhìn Giang Nguyên nói.

- Có một chút nhưng người trong thôn ngoài một số người trẻ tuổi ra thì không ai muốn chuyển ra ngoài cả... Cô đi rồi sẽ biết...

Nhắc đến thôn nhà mình, lúc này trong mắt Giang Nguyên cũng lướt qua một tia hoài niệm. Từ khi hắn còn bé, kể từ lúc bắt đầu nhớ được thì hắn đã luôn ở trong thôn, làm bạn với dòng nước bên cầu, làm bạn với núi non xanh biếc, làm bạn với những ruộng bậc thang tầng tầng lớp lớp như mênh mông vô tận...

Cùng với sự hoài niệm của Giang Nguyên, xe chậm rãi đi vào cổng thôn, đi qua cây đại thụ ở cổng...

TUYỆT PHẨM THIÊN Y

Chương 134: Về đến nhà rồi

Dưới cây đại thụ ở cổng thôn, hai chiếc xe máy dừng ở đó, Lý Hồ nằm ngửa trên xe máy, vắt hai chân lên đầu xe, không có việc gì ngâm một nhánh cỏ, nhìn lá cây sum suê nhưng đang dần ngả màu vàng trên đỉnh đầu, không biết đang nghĩ gì.

La Bảo Cường ở bên cạnh hai tay gối dưới đầu, dựa vào tay nắm của xe máy, hai chân vắt chéo ở đuôi xe. Hai người một trước một sau nằm ở đây, ngửa đầu nhìn lá vàng thỉnh thoảng lại rơi xuống, thật vô cùng nhàn nhã.

- Hồ Tử... Nhìn thấy không... Hình như là Giang Nguyên...

Trong thôn một năm không có mấy xe ra vào nhưng tính năng tốt đẹp của SUV khiến sau khi chiếc xe đến gần hai người mới chú ý đến. Hai người đột nhiên bật dậy khỏi xe máy, nhìn chiếc xe SUV màu xám bạc chậm rãi đi vào cổng thôn, từ từ đi vào bên trong thôn.

- Ừm... Hình như là Giang Nguyên...

Lý Hồ gắt gao nhìn chằm chằm vào chiếc SUV màu xám bạc này, nhìn dấu hiệu phía sau mà gian nan nuốt nước miếng.

- Mercedes-Benz... Đẹp quá...

La Bảo Cường nhìn chiếc xe chậm rãi đi vào trong thôn, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc hâm mộ, nói:

- Tiểu tử này ra ngoài chưa bao lâu đã lái Mercedes-Benz về rồi... Tiểu tử này thật cuộc làm gì bên ngoài mà kiếm được nhiều tiền thế!

- Hừ... Xe này ít nhất cũng phải mấy trăm ngàn tệ, đâu dễ kiếm thế, chỉ e là mượn xe người ta thôi...

Lý Hồ nhìn chiếc xe đẹp mắt đó bằng ánh mắt nóng cháy, chỉ thấy hai chiếc xe máy dưới móng mình so với xe của người ta thật đúng là phân chó cũng không bằng.

- Thế thì cũng phải có người cho mượn chứ... Chiếc xe vừa đẹp vừa đắt như vậy, ai... Đi xem xem đi...

La Bảo Cường hưng phấn khởi động xe, sau đó âm âm đuổi theo hướng nhà Giang Nguyên.

Lý Hồ ở phía sau hơi do dự nhưng vẫn không chống lại được sức hấp dẫn của chiếc xe đó, khởi động xe máy, đi phía sau La Bảo Cường.

Tại cửa nhà, Giang Nguyên chậm rãi dừng xe lại, sau đó cười nói với Tuyên Tử Nguyệt ở bên cạnh:

- Được rồi... đến nơi rồi, cô xuống xe đi!

Tuyên Tử Nguyệt đang tò mò nhìn xung quanh nghe thấy lời này liền giơ tay xách túi, sau đó nhảy xuống xe nhìn tiểu viện trước mắt. Cô nàng lộ ra ý cười hưng phấn, nói:

- Đây chính là nhà anh sao?

- Đúng thế... Nhà tôi...

Giang Nguyên cười cười, cầm túi của mình, vẫy vẫy tay với Tuyên Tử Nguyệt nói:

- Vào đi... đi vào đi!

- Ôi... xinh quá...

La Bảo Cường ở phía sau nhìn Tuyên Tử Nguyệt đi theo sau Giang Nguyên bước vào viện tử, mắt tròn tròn nhìn. Gã quay đầu nhìn Lý Hồ vừa dừng xe máy ở bên cạnh nói:

- Nhìn thấy chưa... Cô nàng xinh đẹp quá, còn xinh hơn cả Tiểu Vũ!

Lý Hồ bĩu môi, hừ giọng nói:

- Chỉ là biết trang điểm ăn mặc thôi, đâu xinh bằng Tiểu Vũ... Nếu Tiểu Vũ trang điểm ăn mặc hằn hoi thì chắc chắn xinh hơn cô ta...

- Ừm... Cũng đúng... Nhưng đáng người của cô nàng này thật đẹp...

La Bảo Cường về mặt hâm mộ, thờ dài nói:

- Ôi... Hồ Tử, xem ra chúng ta cũng đừng ngày ngày chui ở nhà nữa, cũng nên ra ngoài lăn lộn rồi... Chưa biết chừng ngày nào đó cũng có thể tán được một cô nàng như vậy về...

Nghe thấy câu này, Lý Hồ hít một hơi thật sâu nhưng không nói gì, quay đầu xe, đạp mạnh chân ga rời đi...

- Ấy... Hồ Tử, đi đâu thế, đợi tôi với...

Sau ngày này, thỉnh thoảng Giang Nguyên có quay về thôn nhưng không còn gặp hai người cùng tuổi này nữa. Hắn chỉ ngẫu nhiên nghe người ta nói hai tiểu tử cả ngày ở trong thôn sống được chẳng hay chớ ngày nào đó bỗng thông suốt, không còn chơi bời lê lững nữa, đeo túi lên đi ra ngoài lăn lộn rồi... Trưởng bối hai nhà cả đêm bái tế trời đất, cảm ơn tổ tông, cảm tạ tổ tông khơi thông cho hai tiểu tử này.

Giang Nguyên dẫn Tuyên Tử Nguyệt đi vào trong tiểu viện, nhìn chiếc sân quen thuộc, nghe thấy trong phòng truyền đến tiếng ma sát, Giang Nguyên cất cao giọng kêu:

- Ông nội... con về rồi!

Ông cụ về mặt vừa vui mừng bước ra từ nhà chính, nhìn Giang Nguyên sững sốt, sau đó vui vẻ cười nói:

- Sao hôm nay con lại về...

Dứt lời, ông cụ lại nhìn cô gái đứng bên cạnh cháu mình, hơi sững sốt một lúc rồi cười ha ha nói:

- Còn dẫn cả khách về à... Nào nào, cháu vào trong ngồi đi...

- Cháu chào ông Giang ạ...

Lúc này Tuyên Tử Nguyệt không nhìn ra chút đáng vẻ lạnh băng trước mặt người khác, vừa khách sáo vừa gần gũi gọi ông Giang.

- Ừ ừ... qua đây ngồi...

Nghe thấy tiếng gọi này, khuôn mặt già nua của ông Giang lập tức tươi rói.

Ông cụ vội đặt thảo dược trong tay xuống, sau đó đi vào phòng bếp, rót hai cốc trà ra, đưa cho Tuyên Tử Nguyệt một cốc cười nói:

- Nào... cô bé uống trà đi!

- Cháu cảm ơn ông Giang ạ...

Tuyên Tử Nguyệt hơi đứng dậy nhận cốc trà, cười ngọt ngào, khiến Giang Nguyên ở bên cạnh nhìn mà thấy buồn bực.

Rốt cuộc cô nàng này muốn làm gì vậy... Đừng coi mình là nàng dâu nhỏ thật chứ? Nhà hắt không cưới nổi cô vợ như vậy đâu...

Nhớ tới tên Tề Nhạc Minh kia, Giang Nguyên bỗng thấy đau răng. Nếu tên Tề Nhạc Minh này biết Tuyên Tử Nguyệt chạy đến nhà hắt thì chắc chắn sẽ nổi điên cho mà xem...

- Ông ơi... Đây là Tuyên Tử Nguyệt... Cái đó... Cái đó... Đệ tử của con...

Giang Nguyên này nghĩ tới nghĩ lui, thật sự không biết giải thích thế nào với ông cụ. Sợ ông cụ hiểu lầm nên hắt cắn răng nói câu này, dù sao thì Tuyên Tử Nguyệt cũng là học sinh của Đại học Đông Bắc, hắt lại là thầy giáo của Đại học Đông Bắc, hình như nói như vậy cũng không sai.

- Đệ tử?

Ông cụ ngậy ngấn cả người, nhìn nhìn Tuyên Tử Nguyệt, lại nhìn nhìn Giang Nguyên, sau đó ngạc nhiên nói:

- Tiểu tử... Không phải ta bảo con đi Vân Giang học Lão Hồ sao... Đệ tử này của con ở đâu ra...

Tuyên Tử Nguyệt ở bên cạnh bất đắc dĩ lườm Giang Nguyên một cái, sau đó cười nói:

- Ông Giang... bây giờ Giang Nguyên đang làm trợ giáo cho Hồ giáo sư, dạy môn Trung y cho học viện của Đại học Đông Bắc bọn cháu, ông vẫn chưa biết đúng không ạ!

- Hửm?

Nghe thấy lời giải thích của Tuyên Tử Nguyệt, ông Giang ngạc nhiên liếc nhìn Giang Nguyên một cái, sau đó trong mắt dần lộ ra một tia mừng rỡ. Đương nhiên ông ta biết người bạn cũ Hồ Khánh Nguyên của mình là người thế nào, nếu không phải được ông ấy công nhận thì tuyệt đối sẽ không để Giang Nguyên làm chuyện như vậy. Ông Giang lập tức nhìn Giang Nguyên cười nói:

- Tiểu tử con còn có thể dạy người khác?

- Ông... Ánh mắt của ông là thế nào vậy, như là cháu ông không thể dạy học vậy. Cháu ông biết giảng bài hơn thầy Hồ nhiều, bây giờ thầy ấy đều không đến trường, tất cả đều giao cho đứa cháu cực khổ này của ông đấy... Haiz...

Giang Nguyên bĩu bĩu môi, bất mãn nói.

- Ha ha... cháu ta có năng lực nên đương nhiên Lão Hồ sẽ giao cho con đi làm rồi... Chẳng trách bây giờ con còn đeo kính mắt như vậy, hóa ra là sợ người ta nhìn ra con tuổi còn nhỏ... Hì hì...

Ông Giang cười vui vẻ, sau đó đứng dậy nói:

- Được rồi... Tuyên tiểu thư, cô ngồi một lát nhé... Tôi đi nấu cơm cho hai người!

Nghe thấy ông cụ nhắc đến cái kính của mình, Giang Nguyên lại có chút bất đắc dĩ. Bây giờ hắn đã quen đeo cái kính gọng đen này, ngay cả về nhà cũng quên không tháo bỏ, chẳng trách ông cụ lại có vẻ mặt quái dị như vậy.

Những lúc này nghe thấy có ăn, Giang Nguyên cũng không còn tâm tư nghĩ nhiều như vậy nữa, vội nói:

- Ông nội... Ông làm hai phần thịt thỏ và thịt gà con lấy được nhé, con thèm lắm...

- Ta biết rồi... Đồ thèm ăn... Ông nội đều giữ lại cho con hết đấy...

Ông Giang cười ha ha đi vào phòng bếp.

Nhìn hai ông cháu này, trên mặt Tuyên Tử Nguyệt cũng lộ ra tia cảm thán và ý cười. Nếu là ở nhà cô ta thì tuyệt đối không thể xuất hiện cảnh tượng ầm áp như vậy, dù là đối mặt với đứa cháu gái bảo bối của mình thì ông nội cô nàng cũng hiếm khi cười chứ từng nói là như trước mặt...

Tuyên Tử Nguyệt vừa cảm thán vừa nâng cốc trà lên uống một ngụm, cảm giác có một mùi thơm ngát và vị giòn ngọt bắt đầu từ đầu lưỡi cho đến khi ngập cả khoang miệng. Về mặt Tuyên Tử Nguyệt hiện lên chút kinh ngạc, sau đó nhìn Giang Nguyên nói:

- Đây là lá trà gì thế? Thơm vậy?

Nhìn vẻ mặt kinh ngạc của Tuyên Tử Nguyệt, Giang Nguyên đắc ý cười, sau đó nói:

- Đây là thanh trà ông nội tôi tận tay hái và sao chế... Thế nào, ngon đúng không... Hơn nhiều mấy loại trà Long Tĩnh, Mao Tiêm gì đó trên thị trường...

- Nhìn dáng vẻ đắc ý của anh kia... Đó là vì anh chưa từng thử loại trà Long Tĩnh và Mao Tiêm cao cấp thật sự... Những loại trà đó cũng không tồi... Đương nhiên, thỉnh thoảng đổi khẩu vị, uống thanh trà như thế này cũng không tệ chút nào!

Tuyên Tử Nguyệt lại nâng cốc trà lên, khẽ uống một ngụm, quay đầu nhìn lá vàng bay xuống trong sân, trong mắt hiện lên sự vui vẻ, nhàn nhạt nói:

- Tôi cảm thấy đến đây cùng với anh là lựa chọn không sai!

- Đúng là vừa được ăn vừa được nói...

Nhìn dáng vẻ đắc ý của Tuyên Tử Nguyệt, Giang Nguyên bắt đầu dĩ thử dài, sau đó cũng nâng cốc trà lên khẽ uống một ngụm, đã lâu không được uống thanh trà này rồi.

Cơm trưa ông cụ rang một đĩa gà, hấp một bát thịt thỏ, xòa một

đĩa rau, một đĩa dưa chuột, ngoài ra còn lấy rau tươi trong vườn cộng thêm nấm và trứng gà làm một bát canh Tam tiên...

- Nào nào... Tuyên tiểu thư mời ngồi... Ở nông thôn không có gì ngon, ăn uống hơi đơn giản, cô đừng chê nhé...

Ông cụ cười sang sảng nói.

- Ông Giang... Ông gọi cháu là Tử Nguyệt đi ạ, gọi Tuyên tiểu thư khách khí quá...

Tuyên Tử Nguyệt nhu thuận nói.

Ông cụ cười ha ha gật đầu nói:

- Ôi... được được, thì gọi Tử Nguyệt... Nào nào, ăn đi...

- Tử Nguyệt...

Giang Nguyên thăm hừ hừ, mặc dù cô nàng này bề ngoài lạnh băng nhưng khi miệng lưỡi ngọt ngào cũng thật đáng sợ...

Dù chỉ có ba món một canh nhưng nấu rất ngon miệng, khiến Tuyên Tử Nguyệt ăn đến sáng mắt, còn Giang Nguyên càng không chịu thua, lâu lắm không được ăn đồ ông nội nấu, hẳn ăn liền bốn bát cơm.

Nhìn dáng vẻ này của cháu mình, ông cụ cười ha ha nói:

- Con ăn nhanh thế làm gì, đâu có ai cướp của con...

- Dạ dạ... ăn ngon...

Lúc này Giang Nguyên không để ý đến việc ăn cơm, hẳn ở Vân Giang ăn được ba bát to, giờ gặp đồ ăn ông nội làm, đương nhiên là ăn ngấu ăn nghiêng rồi.

Cuối cùng cũng ăn no, sau khi buông bát xuống, Giang Nguyên nói:

- Ông nội... Lát nữa con lên núi một chuyến...

TUYỆT PHẨM THIÊN Y

Chương 135: Lên núi

- Lên núi? Để làm gì?

Ông cụ vừa thu dọn bát đĩa vừa nhìn Giang Nguyên nói.

Giang Nguyên bất đắc dĩ cười nói:

- Con ở phòng khám dùng mất Lão sâm hơn ba mươi năm của sư phụ, cũng không tiện bảo người ta đưa tiền nên con định đi tìm một cây cho sư phụ...

- Sâm hơn ba mươi năm?

Ông cụ nhíu nhíu mày, sau đó nói:

- Chuyện này không dễ đâu, trừ cây sâm bốn mươi năm lần trước con tìm được ra, thôn chúng ta mấy năm rồi chưa từng thấy cây sâm nào trên ba mươi năm!

- Không sao ạ... Con cứ tìm mấy ngày xem sao, nếu không tìm được thì thôi ạ...

Giang Nguyên cười nói:

- Ông nội, ông cũng phải tin vào bản lĩnh của con mới được!

- Được... Ông nội tin con là được chứ gì!

- Vậy Tử Nguyệt cũng không đi chứ...

Ông cụ đột nhiên nhìn Tuyên Tử Nguyệt, mỉm cười nói.

- Đúng ạ... Ông Giang, cháu đặc biệt cùng Giang Nguyên đến đây để thả lỏng bản thân... Cháu ở trường mãi chán rồi, cũng muốn ở đây quấy rầy vài ngày...

Tuyên Tử Nguyệt cười ngọt ngào nói.

- Ừ... Thế thì tốt, ta dọn dẹp phòng cho cháu, thay gối mới... Đảm bảo cháu sẽ ngủ rất thoải mái...

Ông cụ rất tinh mắt, vừa nhìn là biết vị Tuyên tiểu thư trước mặt này hình như có quan hệ không tồi với cháu nhà mình nhưng vẫn chưa đến mức độ đó.

Vậy nên dù ông cụ cảm thấy hơi quái dị nhưng vẫn cười sắp xếp ổn thỏa mọi chuyện, bạn của cháu mình, hơn nữa còn là lần đầu tiên đưa một cô gái xinh đẹp về, cũng phải để lại ấn tượng tốt cho người ta.

- Cháu cảm ơn ông Giang...

Tuyên Tử Nguyệt luôn bày tỏ sự cảm tạ và gần gũi của mình rất đúng mực, khiến Giang Nguyên hận đến ngứa cả răng. Khi ở trước mặt hắn, chưa bao giờ thấy cô nàng này đối xử với người khác tốt như vậy.

- Lát nữa tôi lên núi... Cô đi cùng tôi hay ở đây...

Giang Nguyên đứng dậy vươn vai, nhìn Tuyên Tử Nguyệt nói.

Tuyên Tử Nguyệt nghĩ một lát rồi cười nói:

- Đương nhiên là cùng anh lên núi rồi...

- Được... Nhưng cô phải thay quần áo đi...

Giang Nguyên nhìn nhìn chiếc váy dài của Tuyên Tử Nguyệt, sau đó lại nhìn nhìn đôi giày, ừm, là một đôi giày vải màu trắng, bẩn mất thì hơi tiếc...

- Được... Tôi cố ý mang theo rồi...

Tuyên Tử Nguyệt cười nói.

- Đi... Dẫn tôi đi thay quần áo!

Giang Nguyên nhún vai, sau đó cười nói:

- Đi thôi, nhưng phòng của cô ông cụ nhà tôi còn đang dọn dẹp. Cô đến phòng của tôi trước đi!

Đợi Tuyên Tử Nguyệt thay quần áo đi ra.

Nhìn Tuyên Tử Nguyệt mặc một chiếc quần bò, cộng thêm một chiếc áo khoác mỏng và đôi giày chơi bóng, lúc này Giang Nguyên cũng phục rồi, cô nàng này mang đầy đủ thật đấy.

- Giang Nguyên... Con đưa Tử Nguyệt lên núi phải cẩn thận đấy, con gái nhà người ta không thể so được với con...

Ông cụ ở phía sau đuổi phía sau dặn dò.

- Con biết rồi, ông nội...

Giang Nguyên vừa đáp lời, vừa bất đắc dĩ thầm nghĩ:

- Cô nàng cường hãn như Tuyên Tử Nguyệt còn cần mình chăm sóc sao? Ôi... ông nội ông nhìn nhầm rồi!

Tuyên Tử Nguyệt cả đường đi theo Giang Nguyên lên núi từ phía sau, cô nàng vừa đi vừa có vẻ rất tùy ý hỏi:

- Giang Nguyên, tôi nhìn thấy trong nhà chính nhà anh có thờ thần phật, hình như không phải là tượng bình thường.

- À... Đây là thờ Tổ sư gia nhà tôi...

Giang Nguyên tùy ý cười nói:

- Nhà tôi là trung y tổ truyền, không biết đã truyền bao nhiêu đời rồi, dù sao thì ông cụ nhà tôi cũng không nói chi tiết với tôi...

- Tổ sư gia? Truyền rất nhiều đời rồi?

Tuyên Tử Nguyệt sáng mắt lên, sau đó nói:

- Nhà các anh... thật sự ngoài y thuật và Ngũ Cầm Hí đó ra thì không truyền lại thứ gì khác sao?

Giang Nguyên đi phía trước, ánh mắt hơi sững lại, sau đó cười nói:

- Đúng vậy... Chỉ truyền lại Ngũ Cầm Hí giúp thân thể khỏe mạnh, còn cả y thuật thất truyền hơn nửa... Rất đáng tiếc đúng không!

- Ừ...

Tuyên Tử Nguyệt đi phía sau khẽ gật đầu nói:

- Tôi vừa mới để ý, tượng trên bàn thờ nhà anh hình như cũng đã lâu rồi, chắc ít nhất cũng phải hai ba trăm năm... Hơn nữa Ngũ Cầm Hí của các anh cũng rất đặc sắc nhưng thiếu một thứ... thật đáng tiếc. Nếu không tôi nghĩ trước đây chắc các anh có một bộ đồ hoàn thiện kết hợp với Ngũ Cầm Hí!

Nghe thấy Tuyên Tử Nguyệt nhắc đến điều này, Giang Nguyên khẽ cười, đúng vậy... Đương nhiên có một bộ, chỉ là tôi cũng vừa mới tìm thấy mà thôi.

Nhưng Giang Nguyên cũng không nói gì, chỉ cười đi về phía chỗ khóm trúc bương quen thuộc kia, sau đó lấy một con dao từ gói ra, nhẹ nhàng chặt mấy thân trúc to bằng ngón tay cái, lột bỏ cành lá, lại dùng dao tước thành hai đoạn sắc nhọn rồi bỏ vào trong gói.

- Anh chuẩn bị cái này làm gì?

Tuyên Tử Nguyệt nhìn những thanh trúc dài khoảng một mét mà Giang Nguyên làm ra, có chút tò mò hỏi.

Giang Nguyên cười cười nói:

- Lát nữa cô sẽ biết...

Dứt lời, hắt lại vẩy vẩy tay với Tuyên Tử Nguyệt, nói:

- Đi thôi... Chúng ta tranh thủ thời gian, nếu không lát nữa không vào được núi đâu...

Tuyên Tử Nguyệt không hổ là người từng luyện qua, đi theo phía sau Giang Nguyên, cả đường leo lên núi không hề bị bỏ lại phía sau. Hai người khó khăn lắm mới leo lên đến một bãi đất bằng phẳng ở giữa sườn núi. Tuyên Tử Nguyệt đứng trên một hòn đá lớn, nhìn thôn làng đã trở nên nhỏ bé dưới chân núi, hít sâu một hơi, sau đó duỗi hai tay ngửa đầu hít thở. Cô nàng để mặc gió núi khẽ thổi qua hai má, thổi mái tóc dài của mình khẽ bay bay.

Giang Nguyên đứng phía sau, nhìn đôi chân dài thẳng tắp trước người mình, còn cả vòng eo mảnh khảnh bên trên, hẳn không nhận được khe hít một hơi, lắc đầu thăm than: “Đúng là một yêu nghiệt

cấp họa thủy...”

- Được rồi được rồi... Nghỉ một lát rồi đi, nếu không hôm nay chúng ta chẳng làm được gì đâu...

Giang Nguyên bất đắc dĩ thúc giục nói.

- Được rồi... Anh để người ta nghỉ thêm một lát mà... Chúng ta đi lâu như vậy rồi...

Tuyên Tử Nguyệt quay đầu nhìn núi cao dày đặc phía sau, bất đắc dĩ nói:

- Lần đầu tiên người ta đến, anh cũng phải để tôi thuận tiện ngắm cảnh chứ...

- Đợi đến lúc xuống núi cô tha hồ xem...

Giang Nguyên bất đắc dĩ nhìn vị đại tiểu thư này một cái, sau đó quay đầu liền đi.

Nhìn dáng vẻ này của Giang Nguyên, Tuyên đại tiểu thư đành quệt miệng, sau đó vội cất đôi chân dài đi theo phía sau Giang Nguyên.

Cô nàng cũng biết trước mặt Giang Nguyên mình có giả vờ đáng thương cũng vô dụng. Hơn nữa cô nàng cũng tự nhận chưa từng thua bất cứ người đàn ông nào, lúc này đương nhiên là không chịu thua trước mặt Giang Nguyên.

Chỉ là sau khi lại đi theo một đoạn, Tuyên Tử Nguyệt mới cảm thấy hai chân mình hơi mỏi, xem ra leo núi sâu rừng già thật sự phải người quen như Giang Nguyên mới được.

Những lúc này Tuyên Tử Nguyệt nhìn bóng dáng cao ngất phía trước có chút tò mò, Giang Nguyên trước mắt nhìn rất sạch sẽ, không hề giống người thường xuyên đi ở núi sâu rừng già. Hơn nữa Giang Nguyên nói tiếng Pháp rất lưu loát, hình như còn từng đi Pháp rồi nhưng nhà hắn lại ở thôn quê hẻo lánh như vậy, nhìn hắn tuổi cũng không lớn. Lúc này Tuyên Tử Nguyệt thật sự có chút nghi hoặc, không biết đâu mới là khuôn mặt thật của Giang Nguyên.

“Hơn nữa hình như kính của tên này cũng dùng để ngụy trang, lần trước mình cũng không để ý hẳn không đeo kính nhìn như thế nào... Lát nữa có cơ hội nhất định phải xem xem...”

Tuyên đại tiểu thư nghĩ vậy.

Giang Nguyên đi một đường, không ngừng nhìn quanh, dù mới bước vào rừng già, tỷ lệ tìm được Lão sơn sâm không cao nhưng chưa biết chừng lại may mắn gặp được.

Tuyên Tử Nguyệt thấy Giang Nguyên hết nhìn đông lại nhìn tây, tò mò nói:

- Anh tìm cái gì thế!
- Tìm sơn sâm chứ sao...

Giang Nguyên đẩy đẩy kính mắt, sau đó nói:

- Không phải tôi đã nói rồi à, đi tìm Lão sơn sâm!
- Chỗ các anh cũng có Lão sơn sâm sao?

Nghe thấy Lão sơn sâm, Tuyên Tử Nguyệt sáng mắt lên, sau đó tò mò nói.

- Đúng... Có... Nhưng không nhiều, đặc biệt là mấy năm nay, người vào núi hái sâm nhiều lên, Lão sơn sâm càng ít đi...

Giang Nguyên hơi ngẩng đầu lên, híp mắt hít thở, hy vọng có thể thu được chút gợi ý nhưng hẳn chẳng có cảm giác gì cả, xem ra xung quanh đây không có Lão sơn sâm gì hết. Hẳn lập tức sải đôi chân dài đi sâu vào bên trong rừng.

Lúc này Tuyên Tử Nguyệt cũng theo sát phía sau Giang Nguyên, cô ta biết trong núi sâu rừng già này không được để bị lạc người, nếu lạc người thì đến lúc đó muốn ra ngoài cũng không phải chuyện dễ dàng.

Cô ta đi theo phía sau Giang Nguyên, nhìn Giang Nguyên cứ nhìn xung quanh như vậy rồi lại mặc kệ không để ý tiếp tục đi về phía trước, có chút tò mò hỏi:

- Anh như thế này là tìm được Lão sơn sâm sao?

- Tìm được... Chúng tôi thường xuyên đi hái thuốc, đương nhiên có thể phán đoán đại khái nơi nào có sâm, nếu không nếu không nếu phải đi lật tìm từng nơi một thì mấy này chưa chắc đã tìm được một cây dùng được...

Lúc này Giang Nguyên đồng dặc chém gió.

- Thật sao?

Tuyên Tử Nguyệt có chút cau mày nghi hoặc nói:

- Sao tôi nghe người hái thuốc bên phía Trường Bạch nói còn phải cẩn thận mới có thể tìm được thuốc tốt, chẳng lẽ bên các anh không giống sao?

- Hả...

Giang Nguyên thật không ngờ Tuyên Tử Nguyệt lại còn từng tiếp xúc với người hái thuốc, lập tức không dám chém bừa nữa, cười khan hai tiếng nói:

- Thật ra cũng gần như nhau, có điều chúng tôi quen với núi này rồi nên không cần mất nhiều công sức như vậy!

- Oh...

Tuyên Tử Nguyệt ở phía sau lúc này mới cái hiểu cái không gật đầu.

Lại đi qua hai đồi nhỏ, lúc này Tuyên Tử Nguyệt ở phía sau đã thở hổn hển, giơ tay cởi áo khoác trên người, kêu lên:

- Giang Nguyên... cho áo của tôi vào trong gùi của anh đi... Tôi nóng chết đi được...

Giang Nguyên quay đầu lại, giơ tay nhận lấy áo khoác của Tuyên Tử Nguyệt, ngửi mùi nước hoa thoang thoảng trên áo, lại hít hít rồi mới cười mặt quỷ đặt vào gùi, nói:

- Thơm thật đấy...

- Sắc lang...

Nhìn thẳng nhãi này bỗng nhiên bày ra dáng vẻ say đắm, Tuyên Tử Nguyệt không nhịn được trợn mắt nói.

- Ha ha... Tôi chính là sắc lang đấy, sao nào? Ở đây không có ai, cẩn thận tôi... Hì hì...

Giang Nguyên vừa đi vừa cười hì hì nói.

- Xi... Tiểu sắc lang như anh, hừ hừ...

Tuyên Tử Nguyệt khinh thường hừ lạnh hai tiếng.

TUYỆT PHẨM THIÊN Y

Chương 136: Thị giác quét hình

Một đường bước đi, Giang Nguyên thỉnh thoảng lại ngẩng đầu nhìn xung quanh, lúc này khi trong mắt hắn xẹt qua một khóm cây mây thì đột nhiên hắn cảm thấy trong tầm mắt chỗ khóm cây đó hơi sáng lên, mấy lá mây hình trái tim hiện ra rõ ràng. Sau đó trong đầu Giang Nguyên lướt qua một đoạn thông tin: “Củ mài, cách khoảng 36m...”

- Hả?

Giang Nguyên đang đi nhanh về phía trước nhận được tin này không khỏi đột ngột dừng chân lại, ngạc nhiên quay đầu nhìn về phía khóm cây mây đó.

Mà Tuyên Tử Nguyệt đi theo phía sau lúc này đang tò mò nhìn đồng nhìn tây xem cảnh vật hai bên, không ngờ Giang Nguyên bỗng dừng bước chân, suýt nữa thì va vào gùi thuốc của Giang Nguyên.

- Anh làm gì thế?

Tuyên Tử Nguyệt giơ tay đỡ gùi thuốc của Giang Nguyên, buồn bực nói:

- Sao đột nhiên lại ngừng lại?

- Không có gì... Tôi nhìn thấy một loại dược liệu thôi...

Giang Nguyên cười cười, sau đó đi về phía khóm cây mây kia.

Sau khi đến gần khóm cây mây đó, Giang Nguyên mới nhìn thấy trong khóm cây mây này quả nhiên có hai lá mây như lá cây củ mài, lập tức trong lòng vui vẻ, thầm nghĩ:

“Chuyện gì vậy, không chỉ mũi mình có thể ngửi được thuốc, ngay cả mắt mình bây giờ cũng có thể phát hiện được thuốc rồi?”

Giang Nguyên cũng không do dự, tiện tay lấy một thanh trúc từ trong gùi ra, đào rễ cây bên dưới lá mây.

Tuyên Tử Nguyệt ở bên cạnh lúc này cũng tò mò bước đến, nhìn Giang Nguyên đào ra hai cái rễ cây rất dài từ dưới đất lên, không khỏi tò mò nói:

- Đây là cái gì?

Giang Nguyên cười cười, sau đó giơ tay vật hai lá cây to ở bên cạnh bọc rễ cây này lại, sau đó đặt vào trong gùi nói:

- Thứ ăn được... Lát nữa nếu cô leo một thì có thể ăn thứ này, cũng không tệ!

- Thứ này ăn được sao?

Tuyên Tử Nguyệt nhìn lá cây to đó mấy lần, quả thật không nghĩ ra đây là gì. Nếu nói là khoai lang thì cũng không giống khoai lang, nói là khoai môn thì đầu to quá.

- Đi thôi... Chúng ta đi về phía trước xem sao...

Lúc này phát hiện ra chức năng mới nên Giang Nguyên cũng không nhịn được có chút hưng phấn, không thể chờ đợi được muốn thử thêm một lần, thúc giục Tuyên Tử Nguyệt đi về phía trước.

Hết cách, dù lúc này Tuyên đại tiểu thư cảm thấy hai chân hơi mỏi nhưng trước giờ cô nàng đều tự nhận không yếu hơn Giang

Nguyên nên cũng đành cắn răng đi theo phía sau.

Lúc này mặc dù Giang Nguyên hưng phấn nhưng cũng nhìn ra một tia uể oải trên khuôn mặt kiêu diễm của Tuyên Tử Nguyệt, bèn cười nói:

- Kiên trì thêm chút nữa, phía trước có một dòng suối nhỏ, chúng ta đến đó nghỉ một lát!

- A... Được!

Nghe thấy có thể nghỉ ngơi, Tuyên Tử Nguyệt trở nên hưng phấn, sau đó tinh thần phấn chấn, lại đi theo phía sau Giang Nguyên tiến về phía trước.

Lúc này Giang Nguyên vẫn không ngừng nhìn xung quanh, cùng với việc hai người càng đi vào sâu trong núi, dần dần Giang Nguyên cũng phát hiện càng nhiều thuốc hơn.

- Dạ giao đằng... cách khoảng 28m...

Tầm mắt Giang Nguyên xẹt qua mấy khóm cây cách đó không xa, bỗng phát hiện trong đó cũng có lá mầm hơi sáng lên, mấy cành lá đặc biệt sáng rõ trong tầm mắt hắn, sau đó trong đầu hắn liền lướt qua thông tin này...

Đôi mắt Giang Nguyên sáng lên, vội sải bước qua đó, nhìn một nhánh cây mây trong đó, hắn giơ tay khẽ cầm lá cây nhìn nhìn, sau đó trong đầu xuất hiện thông tin có liên quan: “Dạ giao đằng, tên gọi khác: Thủ ô đằng, hà thủ ô đằng, dạ giao truân... Công hiệu: dưỡng tâm, an thần, thông mạch, điều dưỡng. Chủ trị: Trị chứng mất ngủ, lao lực quá độ, nhiều mồ hôi, hư huyết người đau nhức, ung thư, tràng nhạc, ghẻ.

“Phù..”

Giang Nguyên khẽ thở hắt ra, cuối cùng cũng chắc chắn hình như mắt mình sau khi được cái gì đó cường hóa cũng có chức năng như mũi, cho dù không ngửi thấy mùi, chỉ cần quét mắt qua đó là có thể tự động phân biệt ra thuốc.

Buông lá cây trong tay ra, Giang Nguyên đứng dậy lại đi về phía

trước.

- Sao thế? Đây không phải được liệu à?

Tuyên Tử Nguyệt ở bên cạnh nhìn hồi lâu, thấy Giang Nguyên không hái nên đi phía sau tò mò hỏi.

Giang Nguyên cười lắc đầu nói:

- Tôi lên núi để tìm Lão sơn sâm, được liệu bình thường này không cần lãng phí thời gian...

- Oh...

Tuyên Tử Nguyệt gật đầu, lại vội đi sát phía sau.

Lúc này phía trước đã mờ hồ truyền đến tiếng nước suối chảy tí tách, khiến Tuyên Tử Nguyệt đi phía sau tinh thần phấn chấn, cuối cùng cũng có thể nghỉ ngơi một lát rồi.

Nhưng một trận gió núi rất nhẹ thổi tới, bước chân Giang Nguyên bỗng ngừng lại, ngẩng đầu khẽ hít một hơi, ngửi thấy mùi thơm ngát mà hơi đằm nhàn nhạt theo gió bay tới. Mắt hắn sáng lên, sau đó trong đầu xuất hiện một đoạn thông tin: “Nhân sâm, cách khoảng 39m hướng 11h...”

Cảm nhận được thông tin này xong, Giang Nguyên sắc mặt vui vẻ, kinh ngạc vui mừng vội bước về phía hướng 11h ở phía trước.

Thấy Giang Nguyên đột nhiên bước nhanh về phía trước, Tuyên Tử Nguyệt đi theo phía sau cũng vội đi theo, không biết tên này lại nhìn thấy cái gì nữa.

Giang Nguyên bước nhanh về phía trước, nhắm chuẩn hướng 11h, nhắm tính mình đi được khoảng ba mươi bước thì cẩn thận nhìn xung quanh.

Quả nhiên, sau khi ánh mắt hắn quét xung quanh thì thấy trong tầm nhìn bên trên một mầm xanh chột lóe sáng, sau đó trong đầu hắn nhanh chóng hiện lên một đoạn thông tin: “Nhân sâm, cách khoảng 3.5m...”

Mang theo một tia hưng phấn, Giang Nguyên bước qua đó, vén mấy khóm cây lên, nhìn mầm nhỏ bên trong, trong mắt lướt qua vẻ vui mừng, dù cây sơn sâm này không đủ ba mươi năm nhưng chắc cũng phải được hai mươi năm...

Hắn lập tức giơ tay lấy thanh trúc trên gùi thuốc trên lưng xuống, bắt đầu cẩn thận đào.

Tuyên Tử Nguyệt ở bên cạnh thấy dáng vẻ thận trọng của Giang Nguyên, lúc này cũng vội tiến sát lại, nhìn mầm nhỏ đó, tò mò hỏi:

- Đây là cái gì vậy?

Người thấy hương thơm nhàn nhạt đột nhiên đến bên cạnh mình, Giang Nguyên không nỡ hít sâu một hơi, sau đó cười nói:

- Đây là Lão sơn sâm!

- Hả... Đây chính là Lão sơn sâm? Bé thế này à... Tiểu sơn sâm à? Mới thế này đã đào thì tiếc quá...

Tuyên Tử Nguyệt nhìn nhìn lá mầm cao chưa đến một thước nói.

Nghe Tuyên Tử Nguyệt nói vậy, Giang Nguyên cười rồi lắc đầu nói:

- Lão sơn sâm sao có thể đánh giá bằng lá mầm được, nếu nó có thể mọc được lá mầm cao hơn hai thước thì còn được gọi là Lão sơn sâm sao?

Nói tới đây, Giang Nguyên đã rửa sạch hết bùn đất bên dưới Lão sơn sâm, sau đó cẩn thận rửa sạch cả cây Lão sơn sâm, sợ tổn thương đến rễ sâm trong đó.

Vừa có được Lão sâm này, trong đầu Giang Nguyên lại lướt qua thông tin: “Phán đoán: Sơn sâm hai tư năm, chủ thể hoàn chỉnh, rễ bị thương tổn ít, là trung thượng phẩm...”

- Hì hì... không tồi...

Giang Nguyên nhìn nhìn xung quanh, sau đó lại vặt hai chiếc lá to ở cây bên cạnh, đang định gói Lão sơn sâm lại, ai ngờ lại bị Tuyên

Tử Nguyệt vươn tay lấy đi, để sát lại gần xem.

- Này này... Cẩn thận chút, đừng để tổn thương đến rễ...

Thấy dáng vẻ động tay động chân của Tuyên Tử Nguyệt, Giang Nguyên vội dãn dò.

- Nhìn không ra lá cây này nhỏ thế mà sâm cũng to thật đấy...

Tuyên Tử Nguyệt ngạc nhiên nói.

Giang Nguyên cẩn thận lấy sâm từ trong tay Tuyên Tử Nguyệt về, sau đó lấy lá bọc lại, đặt vào trong gói thuốc, cười hì hì nói:

- Đương nhiên, đây là sơn sâm đã hai tư năm rồi, cũng được coi là Lão sơn sâm rồi...

- Anh có thể nhìn ra chính xác vậy sao? Có thể nhìn ra được là sâm hai tư năm à?

Lúc này sự tò mò trong mắt Tuyên Tử Nguyệt càng tăng thêm vài phần.

Giang Nguyên nhún vai, sau đó cười nói:

- Đương nhiên... Từ nhỏ tôi đã lớn lên ở đây...

Dứt lời, Giang Nguyên chỉ chỉ vào dòng suối nhỏ phía trước, cười nói:

- Đi... chúng ta qua bên đó nghỉ một lát!

Tuyên Tử Nguyệt leo lâu như vậy rồi, dù thể lực cô ta tốt hơn nhiều người bình thường nhưng đúng là cũng hơi mệt rồi, lập tức đi theo Giang Nguyên tìm một hòn đá bên cạnh suối ngồi xuống.

Dù nói đây là dòng suối nhỏ nhưng cũng không nhỏ, rộng hai mét, uốn lượn từ trên núi xuống, nước rất trong.

Lúc này cả người Tuyên Tử Nguyệt đã đầy mồ hôi, không nhịn được cúi người xuống vốc một vốc nước khế vổ vào mặt, để nước suối mát lạnh cuốn trôi mồ hôi trên mặt.

Mà lúc này Giang Nguyên sớm đã lấy hai củ mài từ trong gùi thuốc ra, sau khi rửa sạch dưới suối, hẳn lại lấy dao gọt bỏ vỏ rồi đưa cho Tuyên Tử Nguyệt ở bên cạnh.

Lúc này Tuyên Tử Nguyệt đang cúi người vốc nước dưới suối, Giang Nguyên ở bên cạnh đưa củ mài qua, thuận mắt nhìn lại liền thấy đôi gò bồng đảo trắng ngần cao ngất của cô nàng lộ ra ngoài cổ áo.

Giang Nguyên nhìn mà miệng khô lưỡi khô, vội cười nói:

- Này... Cô ăn thử xem...

Tuyên Tử Nguyệt ngẩng đầu, nhìn củ mài Giang Nguyên đưa cho, sau đó lộ ra ý cười ngọt ngào, nhận lấy củ mài nhìn nhìn nhưng hơi nhú mày, trên củ mài này toàn là dịch trong suốt, dù không khó coi nhưng quả thật có chút cổ quái.

Nhìn dáng vẻ này của Tuyên Tử Nguyệt, Giang Nguyên không khỏi cười cười nói:

- Cô ăn đi... Ngon lắm...

Nói xong hẳn cũng cầm củ của mình đưa đến bên miệng cắn một cái.

Vừa vào miệng liền thấy giòn ngọt, khiến Giang Nguyên cảm thấy mình không nhận được sáng khoái thở một hơi.

Nhìn dáng vẻ này của Giang Nguyên, lúc này cuối cùng Tuyên Tử Nguyệt cũng không nhận được khổ cắn một miếng, cảm giác một miếng này nuốt vào đúng là rất giòn ngọt, dù có chút dịch hơi cổ quái nhưng khá ngon.

Cô ta cũng không kiêng kị gì nữa, lại cắn một miếng nữa.

- Thế nào... ăn ngon đúng không...

Giang Nguyên lại cắn một miếng to, cười ha ha nói.

Nhìn Giang Nguyên ở bên cạnh miệng cắn một miếng to, vừa nhai vừa nói, lộ ra nụ cười sang sảng, trên mặt Tuyên Tử Nguyệt cuối

cùng cũng lộ ra ý cười thật sự tùy ý, sau đó cũng bắt đầu cắn miếng to ăn.

Thấy cuối cùng Tuyên Tử Nguyệt cũng thật sự buông xuống một số thứ, hiện ra ý cười đơn thuần, Giang Nguyên cũng mỉm cười, sau đó gặm hết củ mài trong tay mình, vươn tay xuống suối, rửa sạch dịch dính dính trong tay.

TUYỆT PHẨM THIÊN Y

Chương 137: Tuyên Tử Nguyệt chân thực

Đợi Tuyên Tử Nguyệt ăn xong, Giang Nguyên đứng dậy cười nói:

- Được rồi... Cũng đến lúc rồi, chúng ta tiếp tục đi thôi...

- Được...

Nghỉ ngơi một lát, lại ăn một củ mài bổ sung thể lực nên về cơ bản Tuyên Tử Nguyệt đã lấy lại sức lực. Tuyên Tử Nguyệt cũng rửa tay dưới suối rồi rửa mặt, đứng dậy đi theo phía sau Giang Nguyên, tiếp tục đi vào bên trong núi.

Bây giờ đã sắp lập đông nên Giang Nguyên không lo có rắn rết gì đó, chỉ vừa đi vừa nhìn xung quanh.

Dưới lá cây, trong bụi cỏ, trong tầm mắt Giang Nguyên thỉnh thoảng lại có ánh sáng nhạt hiện lên, đủ loại cành lá tĩnh thoảng lại hiện trước mắt hẳn...

Mà mùi gió núi thổi đến cũng khiến trong đầu Giang Nguyên thỉnh thoảng lại xuất hiện tên của những loại thuốc này và vị trí của nó...

- Hoàng cầm... Cầu kỷ... Câu đằng... Tam thất...

Nhưng lúc này Giang Nguyên không hứng thú với những loại thuốc này, bây giờ hẳn chỉ tìm Lão sơn sâm, sẽ không vì những thứ này mà lỡ mất thời gian.

Giang Nguyên cảm thấy vận may ngày hôm nay của hắn cực kỳ tốt, đương nhiên... hắn cũng biết rõ thật ra đây chẳng phải chuyện vận may gì cả mà là bây giờ mắt và mũi hắn kết hợp với nhau, như đang quét qua khắp mọi nơi xung quanh hắn vậy. Mùi thuốc cộng thêm cành lá, hai loại, chỉ cần có một loại hắn cảm giác được thì đều có thể tìm được vị trí.

Vì thế, mặc dù chỉ mới hai ba tiếng nhưng Giang Nguyên đã tìm được bảy tám nơi có Lão sơn sâm mọc.

Mà lúc này Tuyên Tử Nguyệt cũng bị Giang Nguyên khơi dậy tinh thần, mỗi lần thấy Giang Nguyên có mục tiêu bước qua liền cười chạy qua đó tìm trước. Bây giờ cô nàng đã nhận ra mầm nhân sâm nhìn thế nào rồi, vậy nên chỉ cần là hướng Giang Nguyên nhìn trúng, đa phần cô nàng đều có thể tìm ra được.

Thấy đáng vẻ vui mừng của Tuyên Tử Nguyệt, Giang Nguyên cũng để mặc cho cô nàng vui sướng. Sau khi tìm được vị trí, hắn liền không nhanh không chậm đi đến, để Tuyên Tử Nguyệt chạy đi trước tìm, sau đó nhìn cô nàng như trẻ con lao đến trước mầm nhân sâm đó, đoạt lấy một chiếc súng trúc cẩn thận đào. Đến cuối cùng sau khi lấy ra cả cây Lão sơn sâm hoàn chỉnh, đáng vẻ vui mừng hưng phấn của Tuyên Tử Nguyệt khiến Giang Nguyên cũng thấy rất vui vẻ.

Mặc dù Giang Nguyên và Tuyên Tử Nguyệt không tiếp xúc nhiều nhưng hắn có thể cảm nhận được mặc dù Tuyên Tử Nguyệt này cao ngạo hơn nhiều người bình thường nhưng hình như cũng không vui vẻ như hắn tưởng tượng. Vậy nên trước mặt người bình thường cô nàng mới bày ra vẻ lạnh băng, cách xa người khác ngàn dặm, mà cho dù là trước mặt người được coi là bạn như hắn cũng có đáng vẻ không được thoải mái lắm.

Cho đến hiện tại Giang Nguyên mới thật sự nhìn thấy tâm hồn hoàn toàn cởi mở và nụ cười thực sự thả lỏng của Tuyên Tử Nguyệt.

- Ấy ấy... Cây này không được đào, cây này không được đào...

Đến lần thứ hai, khi nhìn thấy mầm sâm, Giang Nguyên vội ngăn cản hành động cầm súng trúc định đào của Tuyên Tử Nguyệt.

- Sao thế... Sao cây này không được đào?

Tuyên Tử Nguyệt chu miệng bất mãn nhìn Giang Nguyên nói.

Giang Nguyên cười cười, lắc đầu nói:

- Cây này chưa đủ số năm, đào lên tiếc lắm, để nó mọc thêm đi...

- Không đủ số năm?

Tuyên Tử Nguyệt nhìn lá mầm dưới tay mình, tò mò nói:

- Nhìn cũng tương tự cây đầu tiên mà!

- Đương nhiên không giống rồi... Cây này cùng lắm chỉ được hơn chục năm, đợi mấy năm nữa thì có thể đào rồi...

Nhìn dáng vẻ bất mãn của Tuyên Tử Nguyệt, Giang Nguyên vội giải thích.

- Oh... Vậy tôi đợi mấy năm nữa rồi đến đào...

Nghe thấy lời này của Giang Nguyên, Tuyên Tử Nguyệt vội giơ tay ra gầy gầy nhánh cỏ xung quanh, cười ha ha nói.

- Được... Chờ mấy năm nữa cho cô đến đào...

Giang Nguyên cũng cười nói, nếu vận may tốt, người khác chưa đào mất thì đến lúc đó thật sự có thể lại đến đào.

Nhưng Giang Nguyên tìm bảy tám chỗ mà chỉ có ba cây được trên hai mươi năm. Đương nhiên như vậy cũng là không tệ rồi, dù sao thì bọn họ cũng chưa thật sự đi vào sâu trong rừng, mới ở bên ngoài.

Giang Nguyên cẩn thận bọc ba cây Lão sơn sâm lại, cho vào gói. Thấy trời không còn sớm, hẳn liền cười nói:

- Được rồi... Chúng ta nên xuống núi thôi, nếu không không kịp về nhà trước khi trời tối đâu...

- Hả? Đã đi rồi à...

Tuyên Tử Nguyệt có chút lưu luyến, lần đầu tiên cô nàng cùng người khác đi hái thuốc chơi đùa ở trong núi sâu rừng già, thật có chút khôngỡ đi.

- Đúng vậy... Đi thôi, lát nữa chúng ta còn có trò vui đây...

Nhìn dáng vẻ bĩu môi, khôngỡ của Tuyên Tử Nguyệt, Giang Nguyên cũng cười, vội an ủi.

- Còn có trò vui sao?

Nghe được câu này, Tuyên Tử Nguyệt lại hoan hô như trẻ con.

Nhìn dáng vẻ vui mừng của Tuyên Tử Nguyệt, Giang Nguyên cũng vui vẻ cười, vẫy vẫy tay với cô nàng, sau đó theo đường cũ quay về.

Tuyên Tử Nguyệt vội đuổi theo phía sau Giang Nguyên, sợ bỏ lỡ thứ gì vui.

Những hai người đi rất lâu, sắp xuống núi rồi mà bước chân Giang Nguyên vẫn không ngừng lại, lúc này Tuyên Tử Nguyệt bĩu môi bất mãn hỏi:

- Giang Nguyên... Không phải anh lừa tôi đấy chứ, sắp xuống núi rồi...

- Gấp gì chứ... Ở ngay phía trước rồi...

Nghe thấy giọng nói bất mãn của Tuyên Tử Nguyệt, Giang Nguyên cười vẫy vẫy tay.

- Oh... Ở ngay phía trước sao?

Tuyên Tử Nguyệt lấy lại tinh thần, vội chạy theo.

Lúc này đôi mắt Giang Nguyên quét xung quanh, mũi cũng nhẹ nhàng ngửi ngửi, hít mấy hơi, rất nhanh liền ngửi thấy một mùi cổ quái thoang thoảng.

- Đúng rồi, chắc ở gần đây...

Giang Nguyên khẽ cười, sau đó dựng thẳng ngón tay để bên môi với Tuyên Tử Nguyệt ở phía sau, ý bảo cô nàng yên lặng.

Thấy động tác này của Giang Nguyên, hai tròng mắt Tuyên Tử Nguyệt lập tức trợn tròn, sau đó trong mắt lộ ra một tia hưng phấn, vội rón rén bước qua.

Giang Nguyên cẩn thận đi về phía sườn núi bên cạnh, sau đó vạch cỏ tranh ở trước mặt ra, thấy cách đó không xa quả nhiên có một con gà rừng đang nhảy tới nhảy lui kiếm ăn trong bụi cỏ.

Sau khi quay đầu tỏ ý yên lặng với Tuyên Tử Nguyệt về mặt hưng phấn ở bên cạnh, Giang Nguyên liền lấy từ trong túi ra một chiếc súng trúc.

Thấy Giang Nguyên lấy súng trúc ra, Tuyên Tử Nguyệt sáng mắt lên. Cô nàng không biết lúc trước Giang Nguyên chặt mấy thanh trúc này để làm gì, hóa ra là có ý định này.

Tuyên Tử Nguyệt lập tức không lên tiếng, nhìn Giang Nguyên đánh con gà rừng bằng chiếc súng trúc này như thế nào.

Trước kia không phải cô nàng chưa từng đi săn nhưng lúc đó mang súng săn lên núi, chưa từng dùng súng trúc như thế này. Bây giờ cô nàng có chút hoài nghi không biết súng trúc này có bắt được con gà rừng kia không nữa.

Lúc này Giang Nguyên lén lút lại gần hai bước nữa, còn gà rừng kia cũng rất cảnh giác, vừa tìm thức ăn vừa nhìn bốn phía, như đang nghe tiếng gì vậy.

Lúc này Giang Nguyên cũng không dám chần chừ, mắt thấy khoảng cách cũng không còn xa liền dừng bước chân, khẽ hít vào một hơi, chậm rãi vung tay, sau đó ném về phía con gà rừng.

“Phập” một tiếng khẽ vang lên, hai người đã thấy con gà rừng kia ngã xuống đất, bị súng trúc của Giang Nguyên găm dưới đất.

- Ôi... trúng rồi trúng rồi...

Tuyên Tử Nguyệt như trẻ con vọt qua, giơ tay rút chiếc súng trúc kia ra, nhìn con gà rừng bị ghim ở bên trên, còn đang không ngừng

run run cười ha ha.

Giang Nguyên cười đi đến, sau đó lấy con gà rừng kia xuống, vẫy tay với Tuyên Tử Nguyệt nói:

- Đi... Chúng ta đi tìm thêm, bắt hai con nữa là hôm nay được thêm đồ ăn rồi...

- Ôi... được được được...

Lúc này Tuyên Tử Nguyệt đã ngứa ngáy lắm rồi, vội đi theo phía sau Giang Nguyên, tiếp tục đi xuống phía bên dưới.

Giang Nguyên nhìn xung quanh, cũng thỉnh thoảng nhăn mũi ngửi không khí... Mũi hần bây giờ rất thính, hơi thở của động vật ở trong núi này chỉ cần không quá xa thì hần đều ngửi được. Mặc dù không thể định vị nhưng từ nhỏ đã lớn lên ở núi rừng, mùi này là mùi gà rừng hay thỏ hoang thì hần đều phân biệt rõ được.

Mặc dù có lẽ không lợi hại được như mũi chó săn nhưng Giang Nguyên tin vào năng lực của mũi mình, cũng tuyệt đối mạnh gấp nhiều lần người khác.

- Xuyt...

Sau khi nhìn xung quanh nơi này, đột nhiên mắt Giang Nguyên sáng lên, sau đó tạo thủ thế với Tuyên Tử Nguyệt ở phía sau.

Thấy Giang Nguyên lại có phát hiện, tinh thần của Tuyên Tử Nguyệt cũng trở nên phấn chấn, sau đó vội cẩn thận bước tới.

- Nhìn... chỗ kia...

Giang Nguyên chỉ vào một bãi cỏ nhỏ phía trước, mỉm cười nói.

- Chỗ nào?

Tuyên Tử Nguyệt vội lại gần, dán sát bên tai Giang Nguyên, thuận theo tầm mắt và ngón tay Giang Nguyên nhìn qua.

- Ở đây... cô thấy chưa...

Thấy Tuyên Tử Nguyệt chưa nhìn thấy, Giang Nguyên cũng có chút sốt ruột, cũng vội tiến sát hơn, chỉ tay nói.

- Oh... Tôi thấy rồi thấy rồi...

Nhìn một đôi tai nhọn nhọn đang lúc ẩn lúc hiện trong bụi cỏ phía trước, Tuyên Tử Nguyệt vội hưng phấn mà quay đầu nói.

Những ai ngờ Giang Nguyên vừa tiến lại gần một chút, cô nàng quay đầu lại vừa lúc dán môi vào mặt Giang Nguyên.

Cảm giác ấm nóng như giật điện đánh đến, hai người đều sửng sốt một lát rồi cứng đờ người...

Tuyên Tử Nguyệt lập tức mặt đỏ bừng, kinh hoàng quay đầu đi, lúc này Giang Nguyên cũng cười ngậy ngốc đứng đó, ôm má cười khan.

- Á... Mau mau... Sắp chạy rồi, chạy rồi...

Thấy dáng vẻ đỏ bừng mặt của Tuyên Tử Nguyệt, Giang Nguyên vội nói.

Nghe thấy câu này của Giang Nguyên, Tuyên Tử Nguyệt cũng lập tức lấy lại thần trí, vội nhìn qua.

Tuyên Tử Nguyệt thấy đôi tai nhọn nhọn đó vẫn lắc lư tại chỗ, không hề chạy đi.

Có điều cô nàng khẽ cắn môi, biết Giang Nguyên sợ mình xấu hổ nên then thùng lườm Giang Nguyên một cái, giơ tay ra dịu dàng nói:

- Nào... đưa tôi súng trúc, tôi thử xem...

- Được... Vậy xem tài bắn súng của Tuyên đại chủ tịch...

Giang Nguyên cười giơ tay lấy một cây súng trúc từ trong gùi ra đưa cho Tuyên Tử Nguyệt, sau đó cũng tự lấy một cây cầm trong tay, cười nói:

- Cô cẩn thận chút, thứ này nếu chưa từng dùng thì chưa chắc đã

chuẩn lắm... Tôi làm người dự phòng cho cô...

- Được...

Tuyên Tử Nguyệt nhận lấy cây súng trúc, lúc này khuôn mặt xinh xắn đỏ hồng, không biết là do hưng phấn hay do vừa nãy xấu hổ. Cô nàng cầm súng trúc, sau khi ước lượng sức nặng liền chậm rãi giơ lên, nhắm về phía con thỏ hoang kia.

TUYỆT PHẨM THIÊN Y

Chương 138: Bí mật nhỏ của Giang Nguyên bị phát hiện

Giang Nguyên ở bên cạnh sớm đã nhìn rõ động tác của Tuyên Tử Nguyệt, Tuyên Tử Nguyệt vừa ném súng trúc ra, tay Giang Nguyên đã vung lên, đây không phải là thứ người bình thường có thể tùy ý chơi đùa. Cho dù anh có năng lực cường hãn đến đâu đi nữa nhưng nếu chưa từng luyện qua thì về cơ bản đều không ném chuẩn được.

Vậy nên hẳn cũng không ôm quá nhiều hy vọng vào Tuyên Tử Nguyệt, quả nhiên Tuyên Tử Nguyệt vừa ném súng trúc ra, Giang Nguyên liền chú ý thấy hình như điểm rơi có chút không đúng. Khi súng trúc của Tuyên Tử Nguyệt rơi xuống đất, súng trúc trong tay Giang Nguyên cũng bắn đi.

“Phập, phập...” Cùng với hai tiếng cắm vào đất, Tuyên Tử Nguyệt sững người nhìn súng trúc của mình lệch hơn một mét, sau đó lại nhìn nhìn cây súng trúc căn trúng mục tiêu của Giang Nguyên, cuối cùng buồn bực dậm dậm chân.

Nhìn dáng vẻ buồn bực của Tuyên Tử Nguyệt, Giang Nguyên bắt đầu dĩ cười cười nói:

- Cái này phải học từ từ... Thử mấy lần nữa là được...

- Được... Lần sau cứ để tôi ném trước...

Tuyên Tử Nguyệt lúc này không cam lòng nói.

Mặc kệ năng lực của Tuyên đại tiểu thư thế nào, khi hai người về nhà lúc trời tối đen, trên vai Giang Nguyên đã có thêm mấy con mồi, trong đó có ba con gà rừng, hai con thỏ hoang...

- Ha ha... Xem ra hôm nay có thêm thức ăn rồi...

Ông cụ sớm đã nấu cơm xong, đợi bọn Giang Nguyên quay về là chuẩn bị nấu thức ăn. Có điều ông cụ cũng biết khi Giang Nguyên xuống núi tất sẽ mang con mồi về nên cũng đã nấu một nồi nước sôi từ lâu, chờ hẵn về.

- Được rồi... Chúng ta đi làm gà rừng trước...

Giang Nguyên đặt con mồi lên bệ giếng, sau đó nhận lấy thùng nước sôi ông cụ đưa qua, ném con gà rừng vào trong thùng.

Lúc này Tuyên Tử Nguyệt ở bên cạnh cũng thấy hứng thú. Cô nàng vừa xắn tay áo vừa nói:

- Nào... tôi cũng giúp một tay...

Giang Nguyên vội vã ngăn cản, cười nói:

- Bỏ đi bỏ đi... Cái này cô ở bên cạnh nhìn đi, nếu không mùi đó sẽ khiến hôm nay cô không ngủ được đấy.

Sau khi ngăn Tuyên Tử Nguyệt lại, Giang Nguyên liền nhanh chóng vớt con gà rừng đã nhúng nước sôi xong, vật hết lông gà đi. Còn ông cụ ở bên cạnh cũng vui vẻ giúp đỡ, một lát sau liền vật sạch lông của cả ba con gà rừng.

Giang Nguyên thành thạo vung dao chặt một con đưa cho ông cụ, để ông cụ đi nấu chín trước, còn lại thì từ từ chặt từng con một.

Nhìn cảnh tượng hiện tại, Tuyên đại tiểu thư mới hiểu tại sao Giang Nguyên không để mình giúp đỡ. Chuyện này đúng là khiến cô có chút khó có thể chấp nhận, không nói đến mùi khó ngửi sau khi con gà kia bị nhúng vào nước sôi. Hơn nữa nội tạng gì đó của gà rừng đều vừa buồn nôn vừa khó ngửi, nếu thật sự để cô nàng động vào thì e là thật sự tối không ngủ ngon được.

Tốc độ của Giang Nguyên rất nhanh, đợi khi ông cụ gọi đi ăn cơm,

hắn đã xử lý xong số gà rừng và thỏ hoang còn lại rồi...

Tuyên Tử Nguyệt ở bên cạnh nhìn bằng vẻ mặt bội phục, động tác của Giang Nguyên quả thật quá dứt khoát lưu loát...

Sau khi ăn cơm xong, Giang Nguyên liền sắp xếp cho Tuyên Tử Nguyệt đi tắm trước. Giang gia đương nhiên không có bồn tắm nhưng ông cụ Giang rất cẩn thận, chuẩn bị hai cái thùng mới, có cả khăn lông mới. Còn Tuyên Tử Nguyệt cũng mang đầy đủ, khăn lông gì đó cũng tự mình mang đi hết.

Sau khi thoải mái tắm xong, Giang Nguyên cũng cùng Tuyên Tử Nguyệt đi dạo trong thôn...

Vì đã vào cuối thu, người trong thôn đa phần đều ở nhà xem ti vi nên trong thôn cực kỳ yên tĩnh.

- Thật yên tĩnh...

Bước đi ven sông, Tuyên Tử Nguyệt ngẩng đầu nhẹ nhàng nhìn trăng tròn trên bầu trời, còn cả ánh sáng bạc lờ mờ tỏa ra từ đó. Cô nàng lại quay đầu nhìn nhìn thôn nhỏ yên tĩnh, bỗng nhiên khẽ thở hắt ra, nói:

- Lâu lắm rồi tôi không cảm thấy mình được thả lỏng như vậy!

- Đúng thế...

Giang Nguyên đáp lại một tiếng. Hắn chỉ ngẩng đầu nhìn ánh trăng vắng lặng, trong mắt cũng lộ ra cảm giác cảm thương nhàn nhạt. Ở bên ngoài lâu như vậy rồi, nếu lúc đó hắn không quay lại đây thì e là khó mà khôi phục tâm tính của mình về lại bình thường trong thời gian ngắn.

- Lần này tôi đột nhiên chạy đến đây với anh, tôi nghĩ bây giờ chắc anh đang thấy rất khó hiểu đúng không...

Nhìn huôn mặt nghiêng như được điêu khắc dưới ánh trăng của Giang Nguyên, Tuyên Tử Nguyệt đột nhiên chậm rãi nói.

Giang Nguyên quay đầu nhìn Tuyên Tử Nguyệt một cái, mỉm cười nhún vai, nói:

- Đương nhiên... Có điều nếu cô không tiện nói thì không cần nói đâu...

- Cha tôi và cha Tề Nhạc Minh ngày mai sẽ đến Vân Giang tham gia một hội nghị, đến lúc đó Tề Nhạc Minh cũng đến, chắc chắn cha tôi sẽ gọi tôi qua. Tôi phiền nhất là phải nhìn thấy người của nhà bọn Tề Nhạc Minh nên nhân cơ hội tránh đi. Dù sao thì ở đây điện thoại cũng không có tín hiệu, bọn họ muốn liên lạc với tôi cũng không được...

Tuyên Tử Nguyệt giơ tay khẽ vén sợi tóc ở bên tai qua sau vai, cười nhạt nói:

- Vậy nên tôi mới cứ cùng anh chạy đến đây nghỉ ngơi mấy ngày, liệu anh có cảm thấy tôi rất vô sỉ không?

- Ừm... Cũng không đến nỗi, không phải rất vô sỉ... Hơn nữa tôi cũng đi nhờ được xe, không cần đổi xe qua đổi xe lại... cũng không thiệt...

Nói đến đây, Giang Nguyên cười vươn tay ra nói với Tuyên Tử Nguyệt:

- Chính thức hoan nghênh cô đến nhà tôi làm khách...

Nhìn Giang Nguyên mỉm cười giơ tay ra, trên mặt Tuyên Tử Nguyệt cũng lộ ra ý cười, bắt tay với Giang Nguyên nói:

- Cảm ơn anh!

- Nhưng... Ông Giang sẽ không cho rằng chúng ta là...

Tuyên Tử Nguyệt nhìn Giang Nguyên, xin lỗi nói:

- Liệu có gây phiền phức gì cho anh không?

- Đương nhiên sẽ không...

Giang Nguyên cười lắc đầu, ý bảo Tuyên Tử Nguyệt yên tâm, nói:

- Ông nội tôi là người rất tinh... tuyệt đối sẽ không nghĩ vớ vẩn gì đâu...

- Đúng rồi... Cô không thích Tề Nhạc Minh như vậy mà sao lúc đầu còn đồng ý đính hôn với anh ta?

Lúc này Giang Nguyên có chút tò mò hỏi.

Tuyên Tử Nguyệt cười khỏ, nhìn Giang Nguyên một cái thật sâu rồi cười lắc đầu nói:

- Trao đổi lợi ích... Những đứa trẻ xuất thân trong gia đình như chúng tôi thì về cơ bản rất khó có lựa chọn trong hôn nhân... Có lẽ anh thấy rất khó hiểu nhưng hiện thực tôi phải đối mặt chính là vậy. Tôi gả cho Tề Nhạc Minh, sau đó quan hệ giữa hai nhà sẽ tiến thêm một bước... Điều này rất quan trọng đối với cả nhà bọn họ và nhà chúng tôi nên tôi không còn lựa chọn nào khác...

- Thật ra tôi rất hâm mộ anh, mặc dù điều kiện nhà tôi tốt hơn nhiều nhà anh nhưng nếu có thể lựa chọn thì tôi thà sinh ra trong gia đình như nhà anh còn hơn...

Nghe thấy lời này của Tuyên Tử Nguyệt, Giang Nguyên cũng cười khỏ gật đầu nói:

- Nói như vậy... tôi thật sự có chút đồng tình với cô rồi!

- Đúng đúng không... Mặc dù rất nhiều người hâm mộ tôi nhưng có ai biết nỗi khổ của tôi đâu...

Tuyên Tử Nguyệt khẽ thở dài nói.

Giang Nguyên công nhận, gật đầu nói:

- Đúng là... mỗi người có nỗi khổ riêng...

Hai người chậm rãi đi dọc theo con sông nhỏ, đến gần 10h thì về nhà.

Phòng của Giang gia không lớn, cũng chỉ có một phòng khách ở giữa và sương phòng ở hai bên, sương phòng mỗi bên đều có hai phòng...

Ông cụ Giang ở sương phòng bên trái, còn Giang Nguyên ở sương phòng bên phải nên ông cụ Giang cũng sắp xếp phòng của Tuyên

Tử Nguyệt ở sương phòng bên phải.

- Được rồi... Đi ngủ sớm đi, ông nội tôi thay ga giường và chăn mới cho cô rồi, mong là cô ngủ ngon... Chúc ngủ ngon!

Giang Nguyên cười vẫy vẫy tay với Tuyên Tử Nguyệt.

- Cảm ơn anh... Ngủ ngon...

Tuyên Tử Nguyệt cười vẫy vẫy tay với Giang Nguyên nói:

- Hôm nay nói chuyện với anh tôi rất vui, tôi nghĩ là tôi sẽ ngủ ngon, xung quanh yên tĩnh thế này, hiếm có lắm!

- Ừ...

Giang Nguyên cười gật đầu.

Sáng sớm, Tuyên Tử Nguyệt chậm rãi mở mắt ra, ngoài cửa sổ truyền đến tiếng kêu líu ríu của những chú chim nhỏ, ánh nắng sớm nhàn nhạt chiếu qua cửa sổ, chậm rãi chiếu vào phòng, vô cùng nhẹ nhàng khoan khoái.

Lúc này, ngoài cửa sổ cũng mơ hồ có tiếng quát vang lên, Tuyên Tử Nguyệt đành bỏ dậy, mặc quần áo. Cô nàng mở cửa sổ liền nhìn thấy trong sân ngoài cửa sổ có hai ông cháu đang mặc quần áo luyện công, đang thực hiện đủ loại động tác mặc dù quái dị nhưng nhìn lại cực kỳ lưu loát.

Tuyên Tử Nguyệt mỉm cười, nhìn động tác của hai người nhưng dần dần trong mắt lại bắt đầu hiện ra vẻ kinh ngạc, nghi hoặc.

Bởi vì cô đã nhìn ra động tác của Giang Nguyên và ông cụ Giang ở bên cạnh độc nhất vô nhị, nhưng giữa động tác của Giang Nguyên lại mơ hồ mang lại cảm giác đặc biệt khác thường cho cô.

Vì trong lúc chân tay Giang Nguyên hoạt động, cô mơ hồ cảm giác được một hơi thở đang chậm rãi tản ra theo động tác toàn thân của hắn.

- Nội khí?

Tuyên Tử Nguyệt kinh ngạc thấp giọng nói một tiếng, vẻ nghi hoặc trong mắt càng nhiều thêm vài phần. Một thời gian trước cô còn chưa cảm nhận được trên người Giang Nguyên có nội khí gì khi luyện Ngũ Cầm Hí, nhưng giờ mới được bao lâu chứ? Trên người Giang Nguyên lại có nội khí rồi?

Tuyên Tử Nguyệt thật sự khó mà tin được, lúc này cô lại cẩn thận nhìn một hồi, cuối cùng lại lần nữa xác nhận bây giờ trên người Giang Nguyên đúng là có nội khí...

- Rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Tuyên Tử Nguyệt cố áp chế sự kinh hãi trong lòng, sau đó lại nhìn về phía ông Giang ở bên cạnh. Sau khi cẩn thận quan sát một hồi, cô cuối cùng cũng chắc chắn mặc dù ông cụ này động tác thuần thục hơn Giang Nguyên nhưng rất rõ ràng, trên người ông ấy không có hơi thở nội khí.

Cái đầu nhỏ của Tuyên Tử Nguyệt rất nhanh liền phân tích một hồi, cuối cùng đưa ra kết luận Giang Nguyên không hề lừa mình, nhà bọn hắn thật sự không có truyền thừa nội khí, nếu không trên người ông cụ Giang cũng phải có nội khí rồi.

Nhưng nghi hoặc duy nhất của Tuyên Tử Nguyệt là mấy ngày trước Giang Nguyên còn đang hỏi thăm cô chuyện nội khí, chứng tỏ hắn chưa bao giờ tiếp xúc với cái này. Nhưng tại sao chỉ trong mấy ngày mà Giang Nguyên lại đột nhiên có nội khí, chẳng lẽ chỉ trong mấy ngày hắn đã có được phương pháp tu luyện nội khí?

Nhưng Tuyên Tử Nguyệt biết rõ phương pháp tu luyện từ bên trong rất khó có được, vô cùng quý báu, ngoài một số môn phái võ thuật từ xa xưa có thể có truyền thừa này ra, người bình thường không thể tiếp xúc được.

Tuyên Tử Nguyệt có khó hiểu, nhưng người thông minh như cô quyết định lát nữa hỏi Giang Nguyên xem sao, tiểu tử này giấu kỹ quá...

TUYỆT PHẨM THIÊN Y

Chương 139: Đã bảo cô đừng động đây

Bữa sáng rất thanh đạm, một tô cháo gà và mỗi người một bát mì gà tam tiên.

Đương nhiên thức ăn chính vẫn là một phần mì Tam tiên ai cũng phải ăn hết, ăn xong nếu vẫn chưa no thì có thể ăn thêm cháo gà.

Giang Nguyên chính là người ăn cháo gà...

Một bát mì có chút dầu thanh trà do chính nhà hắc làm ra, kết hợp với thịt gà, rau và nấm quả thực rất thơm, ít nhất thì Tuyên Tử Nguyệt cảm thấy vậy. Trước đây như là Tuyên Tử Nguyệt chưa từng ăn bát mì nào ngon như vậy, rất nhanh liền ăn sạch cả bát mì, nếu không phải còn bận tâm đến phong độ thực nữ thì suýt chút nữa cô đã uống hết cả nước mì rồi.

Nhưng bát mì này về cơ bản cũng giúp cô no bụng rồi, vậy nên nhìn Giang Nguyên ôm bát cháo ở đó húp sùm sụp, Tuyên Tử Nguyệt cũng chỉ chẹp chẹp lưỡi. Sau đó nhìn dáng vẻ ăn đến tươi như hoa của Giang Nguyên, cô cũng chỉ mím môi cười, Giang Nguyên nhìn gầy gầy mà không ngờ lại ăn được nhiều thế.

Giang Nguyên một mình húp sùm sụp hết cả tô cháo, khiến ông cụ Giang thu dọn bát đĩa nhìn mà sửng sờ, không hiểu tại sao đột nhiên cháu mình lại ăn được nhiều như vậy.

Có điều ông cụ Giang cũng không để ý, cháu mình có thể ăn nhiều đương nhiên là chuyện tốt, ăn được nhiều có nghĩa là sức khỏe tốt. Trước đây khi còn nhỏ mỗi bữa hắc chỉ ăn được một bát, kết quả người nhìn như miếng đậu phụ khô, nhìn bây giờ tốt biết bao...

Ăn cháo xong, Giang Nguyên nhìn Tuyên Tử Nguyệt đang nhìn mình bằng khuôn mặt quỷ dị, cười hỏi:

- Sao vậy? Cô chưa từng thấy ai ăn nhiều à?

Nghe thấy lời này của Giang Nguyên, đôi mắt to như thu thủy của Tuyên Tử Nguyệt cười đến mức cong cong như vầng trăng trên trời, nói:

- Thấy rồi, nhưng chưa thấy ai ăn được nhiều như anh...

- Được rồi... Tôi nhận thua... Haiz...

Đối diện với Tuyên Tử Nguyệt, bạn học Giang Nguyên thất bại lui về, sau đó nói:

- Hôm nay cô đi dạo trong thôn hay cùng tôi lên núi?

- Đường nhiên là lên núi rồi... Cơ hội đi du ngoạn trên cao tốt như vậy sao tôi bỏ qua được...

Tuyên Tử Nguyệt cười ha ha nói.

- Vậy được... Vậy thì cô đi cùng tôi...

Giang Nguyên không hề thấy bất ngờ, sau đó cười nói với ông cụ Giang:

- Ông nội... Lát nữa sẽ có người đến lắp điện thoại. Lát nữa con và Tuyên Tử Nguyệt sẽ lên núi ạ...

- Hả... Lắp điện thoại, lãng phí tiền thế làm gì?

Ông cụ Giang sửng sốt rồi bất đắc dĩ nhìn Giang Nguyên nói:

- Bình thường ta cũng đâu cần gọi điện thoại gì...

Giang Nguyên cười ha ha nói:

- Một mình ông ở nhà, lắp một cái điện thoại ở nhà cũng tiện, con ở bên ngoài cũng đỡ phải lo cho ông, nếu nhớ ông thì cũng tiện gọi cho ông bất cứ lúc nào...

- Ai... Được được được... Lắp thì lắp... Ta ở nhà chờ, con và Tử Nguyệt lên núi phải cẩn thận chút, mang nhiều đồ ăn đi nhé...

Ông cụ cười lắc đầu nói:

- Giờ ta đi luộc mấy quả trứng gà cho các con...

- Ông nội... Ông không cần luộc thêm đâu, đến lúc đó con lên núi tìm chút đồ ăn ạ...

Giang Nguyên vội nói. Nếu ăn nhiều trứng gà cũng không tốt, lát

nữa nhờ ông cụ thật sự luộc tám mươi quả thì tôi đòi.

Nhưng điều Giang Nguyên lo lắng rõ ràng là dư thừa, ông cụ chỉ luộc sáu quả, chia đều người mỗi người cũng chỉ ba quả, thế nào cũng không lãng phí...

Giang Nguyên mang trứng ông cụ chuẩn bị cho đi, còn cả gùi thuốc và dao, tiện thể còn mang cả một bình nước. Giang Nguyên nhìn Tuyên Tử Nguyệt đã chuẩn bị xong chờ phân phó, vậy tay cười nói:

- Đi thôi...

- Được... xuất phát!

Hôm qua Tuyên Tử Nguyệt lên núi một chuyến, hôm nay đã có chút thích thú rồi. Thấy lại được lên núi chơi, cô nàng cực kỳ vui vẻ.

Hôm nay thời tiết cũng không tệ lắm, ánh nắng mùa thu nhàn nhạt chiếu lên người rất ấm áp. Tuyên Tử Nguyệt tinh thần phấn chấn theo sát phía sau Giang Nguyên, động tác tương đối nhanh nhẹn, có điều hai mắt thỉnh thoảng lại nhìn Giang Nguyên ở phía trước, đáng vẻ muốn nói lại thôi.

Lúc này Giang Nguyên sớm đã chú ý đến vẻ mặt quái dị của Tuyên Tử Nguyệt, có điều hắn không hỏi cô nàng mà đợi cô nàng nói với mình. Giang Nguyên cứ sải bước về phía trước, mặc cho cô nàng này tự xoắn xuýt.

Có điều rõ ràng Tuyên Tử Nguyệt không phải kiểu người có thể giữ trong lòng. Khi leo đến sườn núi dừng lại nghỉ ngơi, Tuyên Tử Nguyệt không nhận được ngồi xuống một hòn đá to ở sườn núi, nhân lúc nghỉ ngơi chớp chớp đôi mắt xinh đẹp nhìn Giang Nguyên nói:

- À... Giang Nguyên, tôi hỏi anh một chuyện!

Thấy cuối cùng cô nàng cũng không nén được, Giang Nguyên cũng không nhận được cười, lần này hắn cũng đợi được cô nàng này nói trước rồi.

Nhìn dáng vẻ đặc ý của Giang Nguyên, Tuyên Tử Nguyệt mới biết Giang Nguyên sớm đã phát hiện mình muốn hỏi hẩn nhưng hẩn không lên tiếng mà thôi. Cô nàng lập tức vẻ mặt buồn bực, đang định đánh cho Giang Nguyên một trận thì nghĩ đến vấn đề mình muốn hỏi nên đành nhịn xuống...

- À... Giang Nguyên... Gần đây có phải anh gặp chuyện gì tốt không?

Tuyên đại chủ tịch mạnh mẽ kiềm chế buồn bực trong lòng, hai mắt nhìn chăm chăm Giang Nguyên, tò mò hỏi.

- Hửm? Chuyện tốt gì?

Nghe thấy câu hỏi của Tuyên Tử Nguyệt, lúc này Giang Nguyên cũng có chút ngạc nhiên, hẩn lại gặp chuyện tốt gì à? Sao hẩn không biết?

Thấy Giang Nguyên không nói, còn bày ra vẻ mặt quái dị, buồn bực trong lòng Tuyên Tử Nguyệt lại tăng thêm mấy phần. Cô nàng không nhịn được nữa, cô nàng đã nhịn cả đoạn đường đi rồi, lập tức bật dậy khỏi tầng đá, nhào về phía Giang Nguyên, nhìn dáng vẻ giả vờ giả vịt của tên này, cô nàng không đánh cho hẩn một trận thì khó mà tiêu tan cơn giận trong lòng.

- Á...

Nhìn Tuyên Tử Nguyệt giương nanh múa vuốt mà đánh tới, Giang Nguyên cực kỳ sửng sốt, rốt cục cô nàng này muốn làm gì? Sao lại nói trở mặt là trở mặt vậy?

Nhưng hẩn cũng không dám chậm trễ, cô nàng này không phải cô nàng bình thường, nếu đánh nhau thì chỉ e hẩn không để ý cái là bị cô ta xé rách mặt.

Giang Nguyên vừa chạy vừa ngạc nhiên nói:

- Tuyên Tử Nguyệt... Cô muốn làm gì? Đừng làm bừa...

Tuyên Tử Nguyệt đang tức giận, làm gì có chuyện không làm bừa? Cô nàng đuổi phía sau Giang Nguyên, không buông tha một khắc nào.

Thật ra Giang Nguyên không ngờ cô nàng này lại làm thật, hẳn còn đang chạy vòng vòng trốn đi, kết quả lại bị cô nàng này lao về phía trước, túm lấy vạt áo sơ mi.

- Á?

Cảm giác sau người bị kéo căng, Giang Nguyên sửng sốt, không ngờ cô nàng này lại làm thật.

Nhưng hẳn còn chưa kịp phản ứng lại thì đã bị Tuyên Tử Nguyệt trực tiếp ném xuống đất.

Cảm giác không đúng, Giang Nguyên theo bản năng móc chân một cái liền móc được chân của Tuyên Tử Nguyệt, sau đó dùng lực lật người...

Kết quả...

“Bụp” một tiếng, hai người cùng ngã xuống đất, hơn nữa còn là Tuyên Tử Nguyệt ở bên dưới.

Nhìn Tuyên Tử Nguyệt bị đè dưới thân, Giang Nguyên sửng sốt, lúc này mới phục hồi tinh thần, hẳn khiến cô nàng này ngã rồi...

Nhưng Tuyên Tử Nguyệt đâu phải người chịu chịu thiệt như vậy, cô nàng nhìn Giang Nguyên đang đè trên người mình, ngửi hơi thở nam tính trên người Giang Nguyên, khuôn mặt đỏ lên, cắn răng một cái, giơ tay ôm lấy Giang Nguyên lật người, sau đó lại đè Giang Nguyên ở dưới thân.

Lúc này Giang Nguyên sớm đã phát hiện không đúng, ngửi mùi thơm trên người Tuyên Tử Nguyệt, lại được tiếp xúc với cơ thể mềm mại, hẳn chỉ thấy máu nóng dồn lên não, lật người còn bị Tuyên Tử Nguyệt đè dưới thân. Giang Nguyên không dám trả đòn lại, đành nằm đó bất động, để Tuyên đại chủ tịch đè lên, bất đắc dĩ nói:

- Này... Rốt cuộc cô muốn làm gì?

- Làm gì? Ai bảo tiểu tử anh xấu... giả vờ xấu trước mặt tôi...

Lúc này Tuyên Tử Nguyệt rất hận Giang Nguyên. Tên này thật biết

giả bộ, bây giờ cuối cùng cô cũng lật người làm chủ nhiệm, đương nhiên là phải gắt gao đè Giang Nguyên dưới thân rồi, không để Giang Nguyên có sức xoay người.

Lúc này Giang Nguyên vẻ mặt buồn bực, nha đầu Tuyên Tử Nguyệt thì không để ý chút nào. Bình thường cô nàng nhìn có vẻ lạnh băng, cách xa người khác ngàn dặm mà sao hôm nay lại đè lên người khác như vậy, chẳng lẽ cô nàng không biết nam nữ khác biệt sao?

Cảm nhận thân thể mềm mại đang đè lên người mình, cộng với đôi gò bồng đảo trắng nõn ở chỗ cổ áo lộ ra trước mặt mình, Giang Nguyên chỉ cảm thấy nhắm mắt không được, mở mắt không xong, khiến mặt hắn hiếm khi lại đỏ lên.

Mà lúc này Tuyên Tử Nguyệt lại không hề để ý đến điểm này, cô nàng đang vui vẻ đè Giang Nguyên xuống đất, túm lấy cổ áo của Giang Nguyên, hừ giọng nói:

- Nói... nói thật đi...

- Nói? Nói cái gì?

Giang Nguyên thật sự mơ mơ màng màng, không biết rốt cuộc vị đại tiểu thư này muốn làm gì. Có điều lúc này hắn phát hiện mình không ổn rồi, Tuyên đại tiểu thư cứ thế ngồi lên người hắn, đè chặt hắn xuống nhưng nơi nào đó của hắn lại bắt đầu bị thân thể mềm mại này kích thích góc đầu dậy...

Đang lúc mặt Giang Nguyên đỏ bừng thì Tuyên đại chủ tịch lại chỉ cảm thấy Giang Nguyên bắt đầu giở trò, lập tức dùng lực ngồi xuống, nói:

- Đừng động đây... Nếu còn động đây thì đừng trách tôi đánh anh đấy!

Giang Nguyên chỉ cảm thấy bị Tuyên Tử Nguyệt ngồi như vậy, suýt nữa thì khóc ra nước mắt... Tuyên Tử Nguyệt lại còn cúi thấp đầu, khuôn mặt xinh đẹp trừng mắt nhìn Giang Nguyên làm hắn chỉ thấy máu nóng xông thẳng lên não.

- Tôi bảo rồi anh đừng có động đây... Đừng mong lật người khỏi

tay tôi...

Tuyên Tử Nguyệt chỉ cảm thấy mình đè tay Giang Nguyên ở chỗ đó, hẳn lại không thành thật nên lập tức dùng một tay hung hăng đè chỗ đó của Giang Nguyên.

Nhưng cô ta vừa vươn tay qua, vừa ấn chỗ đó xuống thì bỗng cảm thấy không đúng, vì đó hình như không phải tay của Giang Nguyên nhưng tại sao lại thay đổi được hình dáng?

Trong lúc cô nàng còn đang nghi hoặc thì Giang Nguyên đã phát điên rồi. Hắn lật người, ném Tuyên Tử Nguyệt xuống mặt đất, hung hăng đè lên người cô nàng.

Tuyên Tử Nguyệt trợn tròn mắt, nhìn khuôn mặt đỏ bừng và hơi thở nặng nề của Giang Nguyên, ngây ngẩn cả người... Sau đó bàn tay nắm chặt chỗ đó theo bản năng càng nắm chặt hơn.

- Đứng...

Giang Nguyên đau đớn rên rỉ một tiếng, đột nhiên hình xăm trên vai trái của Giang Nguyên lóe lên, trong mắt hắn bỗng dâng trào huyết sắc, sau đó cúi mạnh người xuống.

- Đứng đứng đứng...

Nhìn khuôn mặt đẹp trai bỗng phóng đại trước mặt, còn cả động tác vừa dịu dàng vừa mang tính chất xâm lược của đôi môi kia, Tuyên Tử Nguyệt lại lần nữa ngây ngẩn cả người...

TUYỆT PHẨM THIÊN Y

Chương 140: Đang tìm

Tuyên Tử Nguyệt ngây ngẩn sững sờ trợn tròn mắt, sau khi nhìn khuôn mặt tuấn tú phiếm hồng trước mặt một lúc lâu mới lấy lại tinh thần, đẩy mạnh người nào đó đang choáng váng ra, sau đó hét lên một tiếng, bật dậy khỏi mặt đất.

Còn Giang Nguyên bị cô nàng đẩy ngã xuống đất lúc này cũng ngây

ngẩn nhìn Tuyên Tử Nguyệt ở cách đó không xa, bỗng nhiên cảm thấy hình như miệng mình hơi đau. Sau khi giơ tay ra lau, hắn mới phát hiện không ngờ còn có vết máu.

- Cô... cô làm gì vậy.

Phát hiện môi mình lại bị cắn chảy máu, Giang Nguyên không khỏi buồn bực kêu lên.

- Tôi làm gì?

Tuyên Tử Nguyệt đứng ở bên đó, khuôn mặt vốn nổi giận lúc này lại biến thành sững sốt, sau đó nhìn Giang Nguyên tức giận nói:

- Anh còn hỏi tôi làm gì!

Nhìn dáng vẻ nổi giận của Tuyên Tử Nguyệt, lúc này Giang Nguyên mới biết không ổn, vừa nãy không biết tại sao hắn lại hồ đồ, lập tức vội nói:

- Tôi đương nhiên hỏi cô rồi. Cô muốn đánh thì đánh, sao lại sờ loạn!

Giang Nguyên lập tức vẻ mặt ảm ức chỉ vào quần mình...

- Á?

Nhìn dáng vẻ bị ức hiếp của Giang Nguyên, lại nhìn nơi hắn chỉ vào, Tuyên Tử Nguyệt lập tức đỏ bừng mặt. Tay trái cô nàng còn đang túm túm như vẫn đang cảm nhận cảm giác vừa nãy có phải là thật không. Cùng với động tác này của tay trái Tuyên Tử Nguyệt, sắc mặt hai người cùng đỏ lên, rất rõ ràng Tuyên Tử Nguyệt đang xác nhận cái gì, còn Giang Nguyên lúc này hình như cũng cảm thấy cả người đều nóng lên...

Hai người cứ thế tôi nhìn anh, anh nhìn tôi.

Cuối cùng vẫn là Giang Nguyên mặt dày hơn, cảm thấy cứ tiếp tục thế này cũng không phải cách. Sau khi ho khan hai tiếng, hắn cười khan nói:

- Cái đó... cái đó... rốt cuộc vừa nãy cô muốn hỏi gì?

- Cái đó à...

Tuyên Tử Nguyệt chớp chớp mắt, vẻ đỏ bừng trên mặt dần biến mất, sau đó mới hắng giọng nói:

- Tôi à, tôi muốn anh cái đó rồi cuộc, cái đó...

Tuyên Tử Nguyệt rối rắm một lúc vẫn không nhớ mình định hỏi gì, đến cuối cùng mới nhớ ra, sau đó đột nhiên ném ra một câu:

- Sao anh lại biết nội khí?

- Nội khí? Sao cô lại biết?

Trong lòng Giang Nguyên giật mình, chớp mắt nhìn nhìn Tuyên Tử Nguyệt, mới chắc chắn cô nàng này không phải đang lừa mình. Sau khi trầm mặc một lát, hắn nói:

- Tôi học được rồi!

- Học được rồi?

Tuyên Tử Nguyệt ngẩn người, sau đó trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc nghi ngờ nói:

- Anh học ai? Mới có vài ngày.

Giang Nguyên nhún vai, lắc đầu cười nói:

- Chuyện này thật khó nói, nhưng tôi có thể trả lời cô là tôi thật sự học được rồi!

- Thật sự học được rồi? Anh học mấy ngày rồi? Sao đã có thể có nội khí rồi?

Tuyên Tử Nguyệt yên lặng nhìn Giang Nguyên tiếp tục nghi ngờ hỏi.

- Chuyện này tôi cũng không biết, hơn nữa cũng không tiện nói...

Giang Nguyên mỉm cười nhìn Tuyên Tử Nguyệt nói:

- Tôi không muốn lừa cô nên không thể trả lời!

Nhìn dáng vẻ mỉm cười của Giang Nguyên, Tuyên Tử Nguyệt ngẩn ngơ, sau đó cũng cười, thở dài nói:

- Được rồi... Anh không nói thì thôi!

- Nhưng anh cũng thật may mắn...

Tuyên Tử Nguyệt yên lặng nhìn Giang Nguyên, trong đôi mắt to như nước mùa thu tràn ngập sự kinh ngạc hâm mộ nói:

- Bây giờ người bình thường muốn học được phương pháp tu luyện nội khí thật sự là chuyện cực kỳ khó. Không ngờ mấy ngày trước anh còn không biết gì về nội khí mà chỉ trong vài ngày ngắn ngủi đã học được cách tu luyện, hơn nữa nhanh như vậy đã có nội khí...

Dứt lời, Tuyên Tử Nguyệt đi tới, nhìn Giang Nguyên cười nói:

- Bây giờ đối mặt với anh tôi có cảm giác người được gọi là thể hệ tinh anh như chúng tôi đều cảm thấy vô cùng xấu hổ...

Nhìn vẻ mặt khó có thể tiếp nhận của Tuyên Tử Nguyệt, Giang Nguyên nhún nhún vai, sau đó nhắc gùi thuốc dưới đất lên, đeo lên lưng, sau đó cười nói:

- Được rồi. Cô muốn xấu hổ thì lát nữa hãy xấu hổ... Chúng ta phải đi thôi, nếu không e là hôm nay lại không hoàn thành nhiệm vụ đâu!

Nhìn Giang Nguyên lưng đeo gùi thuốc, không quay đầu đi về phía trước, Tuyên Tử Nguyệt cũng vội đi theo. Bây giờ cô nàng mới cảm thấy tiểu tử trước mặt này thật sự khiến người ta càng ngày càng nhìn không thấu.

Tuyên Tử Nguyệt Tuyên đại tiểu thư đi theo Giang Nguyên lượn tới lượn lui trong núi, nhưng ở Vân Giang cách đó hơn trăm km, một người trung niên khuôn mặt tuấn lãng lúc này đang ngồi trong một gian phòng của khách sạn lớn Hoa Thiên Vân Giang, bắt đầu nhìn điện thoại di động trong tay. Lúc này trong điện thoại đang truyền đến tiếng nhắc nhở của hệ thống: “Xin lỗi, số điện thoại quý khách gọi tạm thời không thể liên lạc được”.

- Rốt cuộc con bé này chạy đi đâu vậy?

Người trung niên ngẩng đầu cười khỏ nhìn hai cha con ngồi ở ghế sofa đối diện, nói:

- Nhạc Minh, cháu gọi xem thế nào?

- Chú Lăng, cháu đã gọi rất nhiều lần rồi nhưng đều không liên lạc được.

Tề Nhạc Minh vẫn mặc một bộ âu phục bất đắc dĩ nói:

- Cháu cũng hỏi bạn học của cô ấy rồi nhưng họ đều không biết cô ấy đi đâu...

- Oh?

Nghe thấy Tề Nhạc Minh nói vậy, người được gọi là chú Lăng này cau mày nói:

- Nha đầu này rốt cuộc là thế nào vậy, chẳng lẽ không sợ ta lo lắng sao? Rõ ràng đã nói trước với nó là hôm nay ta đến...

- Thôi bỏ đi, bỏ đi... Anh Lăng, chắc Tử nguyệt đi đâu đó chơi rồi... Đợi con bé về thì sẽ tự đến tìm chúng ta!

Một người trung niên gầy gầy khác rất có uy thế ngồi bên cạnh Tề Nhạc Minh lúc này cười nói.

- Uh... cũng đành vậy...

Người trung niên tên Tuyên Lăng này cũng đành cười gật đầu, sau đó nhìn người trung niên gầy gầy kia nói:

- Tề Năng, lần này Tiên gia chịu thiệt như vậy, xem ra tạm thời sẽ không có bất cứ hành động gì nữa!

- Đương nhiên.

Tiên gia lần này vốn đã vô lý, lại còn dám xuống tay với Tử Nguyệt, thật đúng là không biết sống chết... Lần này người khác cũng không còn gì để nói.

Tề Năng lúc này cũng cười nói.

Tuyên Lăng trầm giọng nói:

- Lần này mặc kệ thế nào đi nữa, chúng ta nên bàn bạc thì vẫn phải bàn bạc, bắt Tiền gia y phun ra vài thứ, nếu không Tử Nguyệt nhà tôi chịu thiệt à!

- Đúng đúng, anh Tuyên Lăng yên tâm, dù gì Tử Nguyệt cũng là con dâu tương lai của tôi, chuyện lần này cũng là khiêu khích Tề gia chúng tôi. Tề gia chúng tôi đương nhiên sẽ không đứng ngoài cuộc...

Hia người ở đây bàn bạc, Tề Nhạc Minh ở bên cạnh lại không yên lòng. Trong lòng anh ta biết rõ người nhà đều tưởng quan hệ giữa anh ta và Tuyên Tử Nguyệt không tồi nhưng chỉ có anh ta biết Tuyên Tử Nguyệt ngoài cho anh ta chút mặt mũi trước mặt người nhà ra, bình thường chẳng thêm đoái hoài gì đến anh ta. Lần này không liên hệ được với Tuyên Tử Nguyệt, rõ ràng là cô nàng đang trốn anh ta, chỉ không biết cô nàng lại chạy đi đâu rồi...

Bên này mọi người đều đang tìm tung tích của Tuyên Tử Nguyệt, nhưng cũng có người đang tìm xem Giang Nguyên ở đâu.

- Thế nào? Tìm được chưa, rốt cuộc tên họ Giang này chạy đi đâu rồi?

Một người đàn ông trung niên mặc thường phục, đeo kính mắt ngồi trong một phòng bao của quán trà, trầm giọng hỏi một người trẻ tuổi mặc cảnh phục.

- Cục trưởng Triệu, tôi đã cho người đi hỏi thăm rồi, tên họ Giang này về quê Lưu Hà rồi... Tôi định đợi hần về rồi cho người...

Người trẻ tuổi vẻ mặt tươi cười nói.

- Về quê rồi?

Cục trưởng Triệu này tinh thần phấn chấn hẳn lên, nhìn người trẻ tuổi trầm giọng nói:

- Hần về quê thì chẳng phải đúng lúc sao, mau phái người đến Lưu

Hà, ở Lưu Hà làm cho xong chuyện này đi. Nếu về Vân Giang, ở địa bàn của Hà Tây sợ xảy ra chuyện ngoài ý muốn!

- Vâng, Cục trưởng Triệu nói phải, sao tôi lại không nghĩ ra chứ!

Người trẻ tuổi về mặt hối hận, sau đó vội nói:

- Được, bây giờ tôi sắp xếp người đến Lưu Hà ngay đây!

- Ừm... Động tác lưu loát chút, nhất định phải bắt hẩn viết phần tài liệu này, để hẩn làm chứng cho chúng ta, hiểu không...

Cục trưởng Triệu nâng chén trà lên khẽ nhấp một ngụm, liếc nhìn người cảnh sát trẻ tuổi, trầm giọng nói.

Người cảnh sát trẻ tuổi vội đứng thẳng người giơ tay kính lễ nói:

- Xin Cục trưởng Triệu yên tâm, tôi nhất định sẽ dặn dò bọn họ cẩn thận, sẽ không có vấn đề gì đâu ạ!

- Được rồi, đi đi, Tiểu Lý. Nếu chuyện này thành thì tôi sang bên kia xong lúc nào cũng có thể điều cậu về, cho cậu làm đội trưởng!

Cục trưởng Triệu mỉm cười nói, chiêu thức cây gậy và củ cà rốt được vận dụng rất nhuần nhuyễn.

- Cảm ơn Cục trưởng Triệu, tôi nhất định sẽ không phụ sự bồi dưỡng của cục trưởng!

Nghe thấy lời hứa này của Cục trưởng Triệu, Tiểu Lý quả nhiên phấn chấn tinh thần, hưng phấn đáp.

Nhìn Tiểu Lý lắc người đi ra ngoài, Cục trưởng Triệu cười lạnh, thấp giọng nói:

- Lý Diệc Dương à Lý Diệc Dương, đừng tưởng anh như vậy là có thể qua cửa, hừ hừ... Đợi tôi nắm được nhược điểm của anh xem anh còn chạy đi đâu, ngoan ngoãn nhường vị trí ở Hà Tây ra, tôi sẽ không làm chuyện quá đáng, hắc hắc!

- Hắt xì...

Lúc này Cục trưởng Lý đang ngồi trong văn phòng làm việc, đột nhiên hắt xì một cái. Một cảnh sát nhỏ ở bên cạnh thấy vậy vội mang một chén trà nóng đến nói:

- Cục trưởng hôm qua ngài thức đêm à, ngài uống chén trà nóng nghỉ ngơi một lát đi, đừng để bị cảm!

- A... Cảm ơn Tiểu Phi.

Cục trưởng Lý nhận lấy chén trà, uống một hớp lớn rồi mới khẽ thở hắt ra, giơ tay vuốt vuốt mắt, sau đó lấy điện thoại ra gọi cho một số điện thoại, nói:

- Tú Anh, tình hình thế nào rồi?

- Phía bệnh viện nói đã hoàn toàn thoát khỏi thời kỳ nguy hiểm rồi... Chức năng đông máu cũng hoàn toàn khôi phục, nhiều nhất là khoảng mười ngày nữa có thể xuất viện...

Lý phu nhân ở đầu bên kia điện thoại giọng nói cũng hơi thoải mái nói.

Nghe thấy lời này, Cục trưởng Lý mới khẽ thở phào, chỉ cần người thoát khỏi thời kỳ nguy hiểm thì chuyện con trai y cũng không được coi là lớn nữa. Dù sao thì cũng có hai tên đáng chết, để chúng gánh thêm chút tội, con trai y nhiều nhất cũng chỉ phải ở đó nửa năm một năm, đây đã là kết quả không tồi rồi.

Nghĩ đến đây, trong lòng Cục trưởng Lý lại có chút cảm khái. Hôm đó may mà thằng con không nên thân của y gặp Giang Nguyên, nếu là người khác, để tên tiểu súc sinh này bắn súng thì không chỉ y không giữ được vị trí này mà chưa biết chừng con trai y sẽ bị phán ngồi tù mười lăm năm đến vô thời hạn. Nếu nghiêm trọng hơn nữa, gây ra chuyện lớn thì có khả năng người còn không giữ được.

TUYỆT PHẨM THIÊN Y

Chương 141: Heo giáp sắt

- Diệc Dương, lần này may nhờ có vị thầy thuốc Tiểu Giang kia. Em nghe bọn Chủ nhiệm Vương nói để cứu đệ tử này, hình như thầy thuốc Tiểu Giang còn tự mang loại thuốc gì đó đến, nghe nói phải mất hàng vạn tệ mới đưa đệ tử này vào phòng phẫu thuật, cứu được một mạng... Có điều thầy thuốc Giang làm phẫu thuật xong không nói gì đã đi rồi. Sau đó cũng không thấy cậu ta nói đến chuyện thuốc, anh xem có phải...

Lúc này Lý phu nhân đương nhiên nhớ công lao của Giang Nguyên, vội nhắc nhở nói.

- Oh? Còn có chuyện như vậy sao?

Nghe thấy câu này, Cục trưởng Lý bỗng thấy sửng sốt.

- Đúng vậy, đây cũng là chuyện em tận mắt nhìn thấy. Em bảo lái xe tạm thời đưa thầy thuốc Tiểu Giang về phòng khám lấy thuốc, hơn nữa khi đó đệ tử đó nhìn có vẻ không ổn. Sau khi thầy thuốc Tiểu Giang cho uống bình thuốc đó xong liền lấy lại tinh thần. Về sau bọn Chủ nhiệm Tôn vội nhân cơ hội đưa vào phòng phẫu thuật làm phẫu thuật. Khi ấy thầy thuốc Tiểu Giang vì cho đệ tử kia uống bình thuốc đó còn ầm ĩ một trận với hai vị chủ nhiệm, chịu không ít trách nhiệm...

Lý phu nhân lại nói.

Nghe đến đây, Cục trưởng Lý hít sâu một hơi, sau đó gật đầu nói:

- Tú Anh, em yên tâm, chuyện này anh sẽ nhớ kỹ, đợi xử lý xong việc anh sẽ đích thân đi cảm ơn cậu ta!

- Ủ, anh nhớ là được, lần này chúng ta nợ món nợ nhân tình này không nhỏ chút nào. Ôi...

Sau khi ngắt điện thoại, Cục trưởng Lý nghĩ nghĩ sau đó lấy điện thoại ra, tìm số của Giang Nguyên gọi đi, có điều đầu bên kia cũng truyền đến tiếng nhắc nhở tự động của hệ thống: “Xin lỗi, số điện

thoại quý khách gọi tạm thời không thể liên lạc được”.

Nghe thấy tiếng nhắc nhở này, Cục trưởng Lý sửng sốt, sau đó cười khỏ, tạm thời ngắt điện thoại...

- Thế nào? Đói rồi đúng không...

Gần đến giữa trưa, Giang Nguyên đã thu hoạch được ba cây Lão sơn sâm hơn hai mươi năm. Hẩn ngẩng đầu nhìn mặt trời trên đỉnh đầu, đoán thời gian cũng không chênh lệch nhiều, lại quay đầu nhìn Tuyên Tử Nguyệt ở phía sau mình nói.

- Uh... tôi hơi đói rồi!

Nghe thấy câu này, Tuyên Tử Nguyệt mắt sáng ngời nói:

- Có thể nghỉ ngơi rồi sao?

Giang Nguyên gật đầu, sau đó nhìn trái phải một lúc mới cười nói”

- Chúng ta đi về phía trước xem sao, tôi nhớ là phía trước có một con suối nhỏ...

- Được.

Nghe thấy có nguồn nước, đương nhiên Tuyên Tử Nguyệt đồng ý rồi. Mặc dù bụng cô nàng hơi đói nhưng có chút nước rửa mặt thì càng tốt. Tuyên Tử Nguyệt lập tức lấy lại tinh thần đi sau người Giang Nguyên bước nhanh về phía trước.

Giang Nguyên nói có nguồn nước thì đương nhiên là có nguồn nước. Hai người đi thêm hơn chục phút thì thấy có một con suối nhỏ trong tầm mắt.

Tuyên Tử Nguyệt hoan hô một tiếng rồi dẫn đầu chạy về phía trước.

Nhìn dáng vẻ vui mừng của Tuyên Tử Nguyệt, Giang Nguyên giờ tay sờ sờ đôi môi có chút đau rất mỉm cười.

Giang Nguyên đi đến bên con suối nhỏ, vươn tay vốc nước rửa mặt, sau đó lại lấy chút nước giải khát rồi lôi bình nước trong túi

thuốc ra ném cho Tuyên Tử Nguyệt, cười nói:

- Cô uống nước sôi này đi!

- Tại sao?

Tuyên Tử Nguyệt nghi hoặc nói.

- Sợ cô lạ nước lạ cái... Tôi quen rồi nhưng cô rất ít uống nước lã.

Giang Nguyên mỉm cười nói:

- Nếu tí nữa đau bụng thì phiền lắm!

Nghe thấy Giang Nguyên nói vậy, Tuyên Tử Nguyệt bật cười nhưng cũng không từ chối mở bình nước ra uống mấy ngụm. Giang Nguyên lấy trứng trong gùi thuốc ra đưa cho Tuyên Tử Nguyệt cười nói:

- Cô ăn hai quả trứng trước, tôi đi kiếm thứ gì ngon ngon về!

- Được.

Nghe thấy lời này, ánh mắt Tuyên Tử Nguyệt sáng lên. Nói thật cô nàng chẳng thích uống nước sôi ăn trứng luộc, nếu Giang Nguyên đã nói là đồ ngon thì đương nhiên cô nàng thích rồi.

Giang Nguyên vươn tay lấy hai cây súng trúc, sau đó thuận theo con suối, đi về phía trước.

Hắn vừa đi vừa khẽ nhăn mũi hít hít, đi chưa bao xa thì mắt hắn đã sáng lên.

Sau đó Giang Nguyên cẩn thận vạch mấy bụi cỏ ra, đi về phía bên trong rừng.

Quả nhiên đi chưa được bao xa thì hắn đã nghe thấy bên trong truyền đến tiếng “lộp bộp”.

Giang Nguyên vạch thêm mấy bụi cỏ nữa ra liền nhìn thấy một con gà rừng lông sáng rực ở bên kia. Lúc này con gà rừng này đang đắc ý mổ mổ lông, tiếc là Giang Nguyên không không biết thưởng

thức sự oai hùng của nó, chỉ coi trọng thịt trên người nó.

“Phập...” sau đó máu tươi phụt ra, con gà rừng hơi chấn động cái đuôi, chịu oan ức ra đi.

Giang Nguyên giơ tay rút súng trúc ra, lại nhìn xung quanh, rất nhanh liền tìm được hai củ mài, sau khi đào lên, hẩn liền sải bước quay về con suối nhỏ.

Sau khi nhìn thấy tay Giang Nguyên xách hai củ mài, mắt Tuyên Tử Nguyệt sáng lên, nhưng cô nàng lại nhìn con gà rừng ở tay bên trái của Giang Nguyên, không khỏi tò mò nói:

- Gà này làm sao ăn được ở đây?

Giang Nguyên cười nói:

- Nếu tôi đã mang về thì đương nhiên có thể ăn, chẳng mấy khi cô đến một chuyến, đương nhiên phải làm chút đồ ngon cho cô thử rồi!

Giang Nguyên lập tức ném hai củ mài cho Tuyên Tử Nguyệt, sau đó nói:

- Cô rửa chúng trước đi, khi nào đói thì ăn trước.

Sau đó Giang Nguyên nhắc con gà rừng đi đến ven suối, Tuyên Tử Nguyệt tò mò ở bên cạnh nhìn. Cô nàng thấy Giang Nguyên động tác nhanh nhẹn vặt lông gà, sau đó mổ ngực moi bụng, chỉ hai ba phút đã làm sạch bóng. Sau đó hẩn lại đi vào rừng, lấy một đồng cành cây và củi khô về xếp thành một đồng rồi châm lửa. Giang Nguyên đến bên cạnh bẻ một cành cây, lột bỏ vỏ cây rồi gác con gà lên đồng lửa.

Nhìn động tác của Giang Nguyên, Tuyên Tử Nguyệt hưng phấn nói:

- Nướng chín là ăn được sao?

Giang Nguyên cười cười, sau đó nói với Tuyên Tử Nguyệt:

- Cô trông nhé..., tôi đi lấy thêm chút đồ...

Dứt lời, Giang Nguyên lại chui vào rừng, không lâu sau hắn cầm mấy quả dại ra.

Dưới ánh mắt tò mò của Tuyên Tử Nguyệt, Giang Nguyên nhìn con gà dần bị nướng chín vàng, cười bóp vỡ một quả dại, bôi chất lỏng đó lên trên con gà. Sau đó hắn lại cầm một loại quả dại khác, cũng bóp vỡ rồi cẩn thận bôi một lớp bên trong và bên ngoài con gà rồi đặt con gà về lại bên trên đồng lửa tiếp tục nướng.

Mà lúc này, sau khi con gà được đặt lại lên đồng lửa, dần dần có một mùi thơm mát hấp dẫn người khác bắt đầu dậy lên. Tuyên Tử Nguyệt nuốt nước miếng, sau đó tò mò nhìn Giang Nguyên.

Giang Nguyên cười cười nói:

- Đợi một lát là xong, ngon lắm...

Theo lời nói của Giang Nguyên, Tuyên Tử Nguyệt lại không nhịn được nuốt nước miếng. Bản thân con gà này đã thơm lắm rồi, lại thêm hai chữ ngon lắm thì làm sao cô nàng chịu được?

May mà lần này không phải đợi bao lâu thì Giang Nguyên đã lấy con gà nướng đến vàng rộm trên đồng lửa xuống. Đợi con gà nguội rồi hắn mới cười xé con gà làm đôi, sau đó đưa nửa con cho Tuyên Tử Nguyệt sớm đã không thể chờ được nữa, cười nói:

- Đừng để bị bỏng đấy...

Tuyên đại tiểu thư sớm đã thèm chảy dãi con gà này rồi, sau khi nhận thịt gà, cô nàng thổi thổi vài cái rồi không nhịn được cắn một miếng nhỏ.

Một miếng này cắn vào, trước mắt sáng ngời, cô nàng bất chấp bị bỏng, bắt đầu ăn từng miếng to.

- Cô cẩn thận chút... Đừng để bị bỏng...

Giang Nguyên ở bên cạnh nhìn dáng vẻ này của Tuyên Tử Nguyệt, cuối cùng không nhịn được bật cười...

- Ủ ừ.

Tuyên Tử Nguyệt lúc này chẳng màng đến hình tượng gì đó nữa. Vốn dĩ cô nàng đã đói rồi, chỉ đợi ăn con gà Giang Nguyên nướng, trứng gà cũng không buồn ăn. Cô nàng vừa phát ra tiếng thở phào, vừa cắn miếng to ăn. Ăn hết hơn nửa rồi Tuyên Tử Nguyệt mới chậm lại, cầm bình nước ở bên cạnh lên uống một ngụm, nhìn Giang Nguyên tò mò hỏi:

- Giang Nguyên... Anh dùng quả gì thế, thơm vậy, hơn nữa còn có vị mặn...

Giang Nguyên cười cười nói:

- Hình như hai loại quả này cũng không có tên cụ thể, nói chung là chúng ta gọi là quả thơm và quả mặn. Có điều ngoài một số ít lão thợ săn ra, bình thường không ai dùng thứ này nên không mấy người biết!

- Oh, vậy thì tiếc quá, dùng quả thơm này xong mùi vị gà nướng không biết thơm hơn bao nhiêu...

Tuyên Tử Nguyệt cười nói:

- Nếu sau này mở một cửa hàng gà nướng, chuyên dùng nước của quả này điều chỉnh hương vị thì nhất định sẽ rất đông khách!

Nghe thấy câu này, Giang Nguyên cũng cười gật đầu nói:

- Vậy đợi sau này tôi già rồi, nhờ không kiếm được tiền cơm thì mở cửa hàng này, chắc chắn kiếm được tiền.

Tuyên Tử Nguyệt ăn xong nửa con gà nướng và một củ mài liền no rồi, có điều Giang Nguyên còn ăn thêm ba quả trứng gà mới dừng tay.

- Được rồi, chúng ta cũng lãng phí không ít thời gian rồi, mau đi tìm thôi, hai tiếng nữa là phải rời núi rồi...

Hôm nay hai người đã đi sâu vào rừng, Giang Nguyên không dám trì hoãn ở bên trong nhiều, trước ba rưỡi phải chuẩn bị ra khỏi núi, nếu không nhờ hai người ra muộn hơn thì chắc trước khi ra khỏi núi trời đã tối rồi.

Nhưng cùng với việc hai người dần đi sâu vào, thu hoạch của Giang Nguyên cũng nhiều lên. Một buổi chiều hần tìm được tận bốn cây Lão sơn sâm, trong đó có một cây hơn ba mươi năm tuổi, coi như đã hoàn thành nhiệm vụ.

Nghe thấy Giang Nguyên nói chuẩn bị ra khỏi núi, Tuyên Tử Nguyệt lại nhớ mãi không quên con gà ăn lúc trưa, bảo Giang Nguyên nhất định phải tìm hai loại quả thơm kia, tối nay nướng gà cho cô nàng ăn. Thấy Tuyên Tử Nguyệt thích như vậy, Giang Nguyên đành đồng ý, thấy con suối nghỉ buổi trưa ở ngay trước mặt, hần liền dẫn Tuyên Tử Nguyệt đợi hần ở ven suối, còn hần đi vào rừng tìm hai quả thơm kia.

Mặc dù loại quả thơm này hiếm gặp nhưng nếu Giang Nguyên muốn tìm thì cũng không khó, chẳng bao lâu sau hần đã tìm được hai quả, cẩn thận cất vào trong gùi thuốc rồi sải bước về phía con suối nhỏ. Khi cách con suối mấy chục mét, Giang Nguyên lại thấy Tuyên Tử Nguyệt vẻ mặt trắng bệch chạy đến, vừa chạy vừa kêu:

- Giang Nguyên... cẩn, thận...

Thấy dáng vẻ chật vật của Tuyên Tử Nguyệt, Giang Nguyên trở mắt nhìn phía sau Tuyên Tử Nguyệt. Hần chỉ thấy một con heo rừng rất to đang nhe hai cái răng nanh trắng muốt ra, đang “gầm gừ” đuổi theo phía sau Tuyên Tử Nguyệt.

Con heo rừng này chắc phải trên trăm năm mươi cân, Giang Nguyên cũng biến sắc, loại heo rừng này khó đối phó nhất, da cả người nó kết đầy mỡ và tro bụi thành một lớp vỏ. Nếu không có súng trường, chỉ có súng sắt bình thường thì không thể nào phá được lớp phòng ngự của nó.

TUYẾT PHẨM THIÊN Y

Chương 142: Một đòn mất mạng

Nhìn con heo rừng khí thế hung hăng xông đến ở phía sau Tuyên Tử Nguyệt, Giang Nguyên nhú mày, nhanh chóng lấy gùi thuốc trên lưng xuống, ném sang một bên. Đồng thời hần cũng giơ tay lấy hai cây súng trúc ở trong gùi thuốc ra, cầm trong tay.

- Mau... đi sang bên phía tôi...

Nhìn Tuyên Tử Nguyệt lại định dẫn con heo rừng đi về phía khác, không muốn làm hấn bị liên lụy, Giang Nguyên trong lòng có chút ấm áp, vội vàng kêu lên.

Nhìn Giang Nguyên vẫy tay với mình, Tuyên Tử Nguyệt cắn răng sau đó quay đầu chạy về phía Giang Nguyên. Cô nàng biết mình không thể đối phó được với con heo rừng này nhưng không có nghĩa là người từ nhỏ đã lớn lên ở đây như Giang Nguyên không có cách.

Hơn nữa nhìn dáng vẻ cầm súng trúc của Giang Nguyên, xem ra hấn đã có ý định riêng rồi.

Tuyên Tử Nguyệt lập tức chạy về phía Giang Nguyên. Cô nàng biết rõ dáng vẻ này của mình ở trong rừng không thể chạy khỏi heo rừng được, cô không bị heo rừng ném xuống đất là may rồi.

Thấy Tuyên Tử Nguyệt chạy về phía mình, Giang Nguyên hít sâu một hơi, sau đó lướt qua bên cạnh đường núi, tỏ ý bảo Tuyên Tử Nguyệt chạy qua bên người mình. Giang Nguyên cũng tay cầm hai cây súng trúc, chuẩn bị sẵn tâm lý.

Con heo rừng này rất mạnh, hơn nữa cựa mình có lớp vỏ bọc đao thương bất nhập nên trước giờ đều đầu đá lung tung ở trong rừng, ngay cả báo hay sói gì đó cũng đều không dám chọc vào nó, lần này không biết thế nào mà Tuyên Tử Nguyệt lại dây vào nó.

Nhìn con heo rừng này, Giang Nguyên cũng đau đầu, muốn xử lý nó, chỉ dựa vào hai cây súng trúc trong tay hấn thì nhất định phải một đòn trúng luôn, nếu một đòn không trúng thì ngược lại sẽ kích động tính hung hãn của con heo rừng này, đến lúc đó thì càng khó đối phó...

Đến lúc đó, Giang Nguyên cũng chuẩn bị đưa Tuyên Tử Nguyệt chạy trốn, hấn rất giỏi trong việc chạy trốn. Nếu nhờ không thành thì cùng lắm hấn dẫn dụ cho con heo rừng chạy, đợi Tuyên Tử Nguyệt chạy trước rồi hấn muốn thoát thân thì cũng không khó lắm, chỉ hy vọng Tuyên Tử Nguyệt đừng lạc đường ở đây.

Vậy nên khi thấy Tuyên Tử Nguyệt càng ngày càng tiến đến gần, Giang Nguyên lại hít sâu một hơi, hắn không muốn đang yên lành lại phải chột vật xuống núi.

Tuyên Tử Nguyệt chột vật chạy đến, nhìn Giang Nguyên đứng đó cầm súng trúc, tinh thần tập trung vào phía sau người mình, trong lòng cũng bình tĩnh hơn, sau đó hăng hái chạy sang bên cạnh Giang Nguyên.

Thấy Tuyên Tử Nguyệt càng ngày càng tiến gần, trong lòng Giang Nguyên cũng càng căng thẳng hơn, cánh tay cầm súng trúc dần vung lên.

- Vút...

Tuyên Tử Nguyệt rất tự giác như một trận gió quét qua người Giang Nguyên, làm chuyện mà một con mèo nên làm.

Giang Nguyên nhìn con heo rừng theo sát sau người Tuyên Tử Nguyệt, đôi đồng tử khế co lại. Hắn tập trung tinh thần, đôi mắt con heo rừng mà hắn đang nhìn vào đột nhiên trở nên rõ ràng. Cho dù con heo rừng này có chạy trốn như thế nào trong tầm mắt Giang Nguyên thì hắn vẫn có thể khóa chặt đôi mắt nó.

Bây giờ Giang Nguyên bỗng bất động, chỉ nhìn chăm chăm vào mắt con heo rừng. Hắn biết rõ bây giờ mục tiêu của con heo rừng là Tuyên Tử Nguyệt, còn hắn luôn đứng bất động ở đây không hề thu hút con heo rừng đang điên cuồng chạy đến.

Đây là chuyện cực tốt, cũng là cơ hội duy nhất. Nếu hắn thất thủ, nếu không liều chết đánh lại thì phải nhanh chóng chạy đi.

Vậy nên bây giờ Giang Nguyên đang tập trung toàn bộ tinh thần, cả người như kết dính thành một thể, nâng tinh thần lên cao đến cực điểm.

Mà Tuyên Tử Nguyệt lúc này sớm đã mặc kệ tất cả, chỉ thuận theo con đường nhỏ, chạy như điên về phía trước. Cô nàng đã quyết định nếu Giang Nguyên không gọi cô nàng thì cô nàng sẽ không dừng lại. Nghĩ cũng biết nếu dừng lại thì hậu quả tốt nhất cũng là bị hai hàm răng trắng bóng đó hung hăng đâm thành hai cái lỗ trên

mông, cô nàng không muốn cảm nhận dư vị đó.

“Vút...” Thấy con heo rừng xông đến gần, súng trúc trong tay Giang Nguyên đâm về phía đôi mắt của con heo rừng bằng thế sét đánh không kịp bưng tai.

Tuyên Tử Nguyệt ở phía trước chỉ nghe thấy phía sau “ngao” một tiếng hét thảm thiết, sau đó sự căng thẳng trong lòng mới dần tan đi. Tuyên Tử Nguyệt biết chắc là Giang Nguyên đã làm con heo rừng đó bị thương nặng, nếu không nó sẽ không kêu thê thảm như vậy. Có điều cô nàng chạy thêm hơn chục mét, nghe thấy phía sau không có tiếng động mới dừng bước chân.

Lúc này Giang Nguyên cũng thở phào nhẹ nhõm, góc độ của súng trúc này của hắn cầm rất vừa vặn, cầm đúng vào mắt con heo rừng. Khi đó hắn còn cảm thấy trên đầu có lực cản nhưng cảm giác được súng trúc nhanh chóng xuyên qua nên chắc là đâm thẳng vào não nó rồi.

Quả nhiên là vậy, con heo rừng này cũng chỉ kêu thảm một tiếng rồi “bụp” một tiếng đùng bốn năm mét rồi mới nằm xuống đất bất động, chỉ còn hai cái móng heo vẫn đang run run.

Lúc này Giang Nguyên mới có thời gian nhìn Tuyên Tử Nguyệt hồn phách chưa quay lại ở phía trước, cười nói:

- Cô không sao chứ...

- Không sao không sao...

Tuyên Tử Nguyệt khẽ ôm ngực, vừa thở hổn hển vừa nhìn con heo rừng dưới đất, trong lòng nghĩ lại mà sợ. Không phải Tuyên Tử Nguyệt chưa từng nhìn thấy heo nhưng không ngờ heo bình thường ngốc nghếch là vậy mà con heo rừng này lại lợi hại thế, suýt nữa thì lật thuyền trong mương rồi.

Nhìn Tuyên Tử Nguyệt vẻ mặt vẫn hơi trắng bệch, Giang Nguyên cười khổ lắc đầu nói:

- Cô trêu vào nó làm gì? Nên biết là thợ săn trong núi này nếu không có ba bốn người, không có mấy con chó săn thì chẳng ai muốn chọc vào nó đâu!

Nhìn con heo rừng to lớn cuối cùng cũng không còn cựa quậy gì nữa nằm dưới đất, lúc này Tuyên Tử Nguyệt cũng không nhận được khe thở hắt, vô tội nói:

- Làm sao tôi biết được nó lợi hại thế, tôi dùng toàn lực đá nó một phát mà nó chẳng sao cả. Nếu là hai ba người cường tráng khỏe mạnh bình thường cũng không chịu được một cú đá của tôi đâu.

- Cô còn đá nó một phát?

Giang Nguyên giơ tay che mặt, không biết nên nói gì với vị tiểu thư này. Không phải trong núi không có ai dám đánh loại heo rừng này nhưng người dám chạy qua đá nó một phát thì chắc chắn không có.

- Được rồi... Chúng ta mang nó xuống núi kiểu gì đây...

Nhìn con heo rừng dài đến mét rưỡi dưới đất, Tuyên Tử Nguyệt hững hờ nói.

- Còn mang xuống núi... Bỏ đi... Nó ít nhất phải trăm năm mười cân, hai chúng ta làm sao mang đi được...

Giang Nguyên không còn gì để nói.

- Tôi mặc kệ... Đây là lần đầu tiên tôi đánh được con mồi to như vậy, nhất định phải mang đi...

Lúc này tính tiểu thư của Tuyên Tử Nguyệt phát tác, không chịu từ bỏ.

Giang Nguyên vẻ mặt buồn bực nhìn Tuyên Tử Nguyệt nói:

- Đây là do tôi đánh mà...

- Nhưng tôi cũng có một phần mà, nếu không phải tôi dẫn con heo rừng này chạy điên cuồng, thu hút sự chú ý của nó thì anh đâu dễ xử lý nó như vậy.

Tuyên Tử Nguyệt hừ một tiếng nói.

Đối mặt với những lời này của Tuyên đại tiểu thư, Giang Nguyên

quả thật hết chỗ nói. Hắn giơ tay che miệng, đau khổ một phen rồi mới bắt đầu nói:

- Được rồi được rồi... Vậy thì mang xuống núi, nhưng cô cũng phải giúp đỡ, con này một mình tôi không mang được!

- Được... Giúp thì giúp...

Tuyên đại tiểu thư đồng ý nói.

Thấy Tuyên đại tiểu thư đồng ý một cách dứt khoát như vậy, Giang Nguyên liền biết là hết hy vọng rồi. Cô nàng này nhìn là biết từ nhỏ đã được nuông chiều, luyện võ còn miễn cưỡng được nhưng nếu để cô nàng làm việc nặng như vậy chỉ e là không tin cậy nổi.

Nhưng cũng không có cách nào khác, Giang Nguyên cũng không muốn cử thể mất đi một con heo rừng. Trong thôn này loại động vật lớn như thế này rất hiếm gặp, không mang đi thì người từ nhỏ đã tiết kiệm quen rồi như Giang Nguyên cũng thấy đau lòng.

Giang Nguyên đành chạy vào trong rừng bên cạnh, chặt mấy cành cây to còn có mấy dây mây, đan thành một cái bè kéo đơn giản. Sau đó hắn mất rất nhiều công sức dịch chuyển con heo rừng này lên trên bè kéo, giao gửi thuốc cho Tuyên Tử Nguyệt đeo, bản thân thì kéo chiếc bè kéo này lên đường...

Cũng may là xuống núi, nếu là lên núi hoặc đi ở đất bằng thì Giang Nguyên đánh chết cũng không lôi con heo này đi.

Nhưng dù là xuống núi thì cũng là đường quanh co khúc khuỷu, cũng có những chỗ lên dốc khiến Giang Nguyên thở hổn hển.

Còn Tuyên đại tiểu thư ở phía sau tự vui vẻ một mình, thỉnh thoảng lại chụp ảnh con heo rừng này một cái, chắc là định lưu lại để khoe đây...

Giang Nguyên thở hổn hển kéo con heo rừng khổng lồ đi được một nửa đường, đi đến một đỉnh núi, thật sự cảm thấy không thể chịu nổi nên ném dây mây đi, ngồi lên người con heo rừng này, thở hồng hộc.

Có điều lúc này Tuyên đại tiểu thư lại đột nhiên nhìn trong rừng bên cạnh, kéo Giang Nguyên hưng phấn nói:

- Giang Nguyên... Giang Nguyên... Gà rừng kìa, có gà rừng...

Giang Nguyên vẻ mặt không còn gì để nói, nhìn Tuyên đại tiểu thư đang hưng phấn, bất đắc dĩ nói:

- Cô tự đi đi... Giờ tôi không có chút sức lực nào cả!

- Được rồi được rồi...

Thấy dáng vẻ cực khổ của Giang Nguyên, Tuyên Tử Nguyệt cũng hăng hái ném di động trong tay vào túi, đi cầm súng trúc.

Nhưng cô nàng vừa nhìn màn hình điện thoại một cái, bỗng ngạc nhiên nói:

- Ôi... Ở đây có tín hiệu này!

- Có tín hiệu?

Giang Nguyên nhìn xung quanh, cũng không thấy kỳ lạ. Đỉnh núi này ở gần thôn nhỏ, tương đối trống trải, hơn nữa cũng có độ cao, có thể nhận được chút tín hiệu của thế giới bên ngoài cũng không lạ.

Nhưng lúc này trong lòng Giang Nguyên bỗng giật mình một cái, hưng phấn nói với Tuyên Tử Nguyệt:

- Nào nào... cô đưa điện thoại đây!

- Để làm gì?

Thấy dáng vẻ đột nhiên hưng phấn của Giang Nguyên, Tuyên Tử Nguyệt tò mò nói.

- Đồ ngốc... Gọi điện thoại kêu người đến chứ sao... Cô thật sự muốn để tôi một mình kéo con heo rừng này xuống núi à, thế thì tôi chết chắc rồi...

Giang Nguyên cười hì hì nói.

- Hả... Ừ đúng vậy...

Nghe thấy câu này, Tuyên Tử Nguyệt cũng vội hưng phấn đưa di động cho Giang Nguyên.

Sau khi lấy di động gọi vào số điện thoại bàn mà nhà mới lắp, nói rõ tình hình với ông cụ xong, Giang Nguyên mới thở phào đưa trả di động cho Tuyên Tử Nguyệt, sau đó cười nói:

- Được rồi... Chúng ta ở đây đợi, lát nữa tôi sẽ đi bắt gà rừng cho cô!

- Ôi... được được...

Tuyên Tử Nguyệt biết rõ với chút nhãn lực của mình, muốn dựa vào hai cây súng trúc để bắt gà rừng là chuyện không thể nào, Giang Nguyên đáng tin hơn nhiều.

TUYỆT PHẨM THIÊN Y

Chương 143: Tác dụng kỳ diệu của Lão sơn sâm

Giang Nguyên ra tay đương nhiên là không bao giờ bị tay không, đợi khi hắn bắt được hai ba con gà rừng và thả hoang, ông cụ Giang cũng đưa mấy thôn dân trong thôn theo đường núi tìm được bọn hắn.

Nhìn con heo rừng khổng lồ dưới đất, các thôn dân trong thôn đều khiếp sợ không thôi, đoán chắc con heo rừng này ít nhất cũng phải nặng hơn một trăm năm mươi cân, các thợ săn trong thôn lâu lắm rồi không bắt được con nào to như vậy. Không ngờ thầy thuốc Giang lại một mình bắt được một con heo rừng to thế này, điều này sao có thể?

Mấy thôn dân cẩn thận nhìn nhìn con heo rừng, lật qua lật lại nhìn mấy lần mới coi như xác nhận con heo này chỉ có vết thương ở mắt trái, những nơi khác đều không thấy vết thương nào. Hơn nữa vết thương ở mắt này hình như cũng không phải bị thương do

súng mà như là bị cái gì đó đâm bị thương. Mấy người lập tức nhìn Giang Nguyên, đều lộ ra vẻ hoảng sợ.

Giang Nguyên mang theo một cô gái thành phố xinh đẹp kỳ cục này chạy vào núi chơi mà còn bắt được một con heo rừng to như vậy, có hợp lý không? Quả thật là quá vô lý.

Có thôn dân tương đối quen thuộc với Giang Nguyên cuối cùng cũng không nhận được hỏi hẵn:

- Giang Nguyên... Rốt cuộc cậu làm thế nào mà bắt được nó thế?

Nhìn vẻ tò mò và kinh ngạc của mọi người, Giang Nguyên cũng biết những người cùng thôn này đều là người có kinh nghiệm đi săn, thường thì cũng không nói nhăng nói cuội được, đành có gì nói nấy.

Nghe thấy Giang Nguyên chỉ dùng một cây súng trúc mà đâm chết một con heo rừng to như vậy, mọi người đều hai mắt nhìn nhau, cuối cùng cũng chỉ có thể hoảng sợ không thôi. Đây là lần đầu tiên họ nhìn thấy có người có thể dùng súng trúc một mình xử lý một con heo rừng to thế này.

Sau khi kinh ngạc một hồi, mọi người bắt đầu bắt tay vào việc chuẩn bị đưa con heo này xuống núi, dù sao thì cũng vẫn còn một đoạn đường núi rất dài.

Có điều người lên núi đều là người lão luyện, chặt hai cây sam thích hợp, sau đó lột bỏ cành lá, lấy hai cây dây mây buộc con heo rừng ở giữa xong mọi người liền nhanh chóng nâng nó xuống núi, thoải mái gấp nhiều lần một mình Giang Nguyên kéo đi.

Lúc này Giang Nguyên cũng thở phào nhẹ nhõm, lưng đeo gùi thuốc, cầm mấy con gà rừng thả hoang, đi phía sau chậm rãi xuống núi.

Khi mọi người nâng con heo rừng này xuống núi về đến nhà thì trời đã gần tối. Có điều người đến giúp đỡ đều là người lão luyện, sau khi vào nhà Giang Nguyên, người giúp nấu nước, người giúp mài dao, chỉ trong chưa đến một tiếng ngắn ngủi đã làm sạch sẽ cả con heo rừng.

Mà ông cụ Giang cũng đã làm xong cơm từ sớm, cắt mấy miếng thịt xào lên, xào cả gan heo tim heo nữa, cộng thêm rau xanh và thịt gà thịt thỏ tươi ngon liền có một bàn thức ăn thịnh soạn.

Tuyên Tử Nguyệt lần đầu tiên cảm nhận được bữa tiệc đậm phong cách nông thôn như vậy, cũng cảm thấy rất mới mẻ. Cô nàng nhìn mọi người chỉ một lát đã xử lý sạch sẽ con heo rừng khổng lồ này, sau đó làm ra một bàn thức ăn như vậy cũng cảm thấy cực kỳ hưng phấn.

Giang Nguyên vốn còn lo Tuyên Tử Nguyệt không quen cảnh tượng như vậy nhưng thấy cô nàng ngồi trước bàn thảnh thọa lại khéo léo trả lời những lời nói tò mò của các cô các bác, hẳn mới yên tâm.

Người nông dân đều thật thà, thấy Giang gia có khách ở lại nên cũng không uống nhiều rượu, uống mấy chén, ăn no xong liền rời bàn, mỗi người mang mấy cân thịt ông cụ Giang cố tình nhét cho về nhà.

Ông cụ Giang thu dọn bát đĩa, Giang Nguyên xử lý chỗ thịt thà còn lại.

Con heo rừng hơn trăm năm mươi cân này xử lý xong, chỉ riêng thịt đã được tám chín mươi cân, cộng thêm một số thứ linh tinh khác nữa, khiến Giang Nguyên và ông cụ Giang mất hai tiếng xát muối hoặc treo lên phơi khô mới coi như xử lý xong.

Đương nhiên, Tuyên đại tiểu thư cũng không nhàn rỗi, cô nàng ở bên cạnh giúp đưa muối đưa giấm gì đó, vô cùng bận rộn.

Sau đó hai ông cháu lại bận xử lý mấy cây Lão sơn sâm Giang Nguyên mang về, dù sao thì thứ này nếu để qua đêm là dễ bị biến tính. Nhìn Giang Nguyên lấy từ trong gói thuốc ra hết cây Lão sơn sâm này đến cây Lão sơn sâm khác, ông cụ Giang nhìn mãi quen rồi, đứa cháu nhà ông đi đi về về dường như đã cực kỳ mẫn cảm với các loại thuốc, người ta cả tuần không tìm được một cây, hẳn một ngày đã tìm được năm sáu cây.

Mà số Lão sơn sâm hôm nay Giang Nguyên đào được, tính cả cây sâm hơn ba mươi năm kia gộp lại thì ít nhất cũng phải trị giá hai

ba vạn tề. Nghĩ đến đây, ông cụ Giang vừa vui mừng vừa cảm thán, đứa cháu nhà ông bây giờ không cần ông lo nữa rồi, dù không làm được thầy thuốc thì chỉ dựa vào việc hái thuốc cũng đủ để nuôi sống nó rồi.

Khi mọi người xử lý xong những thứ này đã là mười giờ tối, ông cụ Giang quen ngủ sớm nên chỉ còn lại Giang Nguyên và Tuyên đại tiểu thư tắm xong liền ngồi trên ghế ở sân đếm sao.

Mặc dù đã là cuối thu, sắp sang đông nhưng trong thôn vẫn không quá lạnh, Tuyên Tử Nguyệt ngồi trong sân lại giục Giang Nguyên nướng gà cho cô nàng ăn.

- Muộn thế này rồi còn ăn nữa, cô không sợ béo à...

Bị Tuyên Tử Nguyệt bám lấy không còn cách nào khác, Giang Nguyên đành đi chuẩn bị đồ, bất đắc dĩ nói.

- Hi hi... Tôi chưa từng béo bao giờ... Yên tâm, tôi ăn không béo đâu...

Tuyên Tử Nguyệt có chút đắc ý nói.

Trong sân ở nông thôn chưa bao giờ thiếu các loại củ đốt, Giang Nguyên tìm mấy thanh củi mảnh, đốt một đồng lửa nhỏ trong sân rồi dựng một cái khung nướng đồ, sau đó quét dầu lên con gà rừng ban ngày mang về đã làm sạch rồi để lên nướng.

Tuyên Tử Nguyệt ở bên cạnh chỉ làm vượng vịu hơn, cô nàng xem chỗ này, nhìn chỗ kia, thỉnh thoảng lại dùng que chọc chọc, khiến Giang Nguyên rất bất đắc dĩ. Nhưng Giang Nguyên cũng hết cách, biết cô nàng này bình thường e là chưa bao giờ chơi trò này, cũng đành để mặc cô nàng nghịch.

Sau đó hắt căn lửa, thấy cũng gần được rồi liền bôi chất lỏng của quả thơm lên bề mặt con gà, rắc thêm chút muối, nướng thêm một chút. Cùng với việc mùi hương mê người tỏa ra, Giang Nguyên liền lấy con gà xuống, xé thành hai nửa, đưa một nửa cho Tuyên Tử Nguyệt sớm đã thèm chảy nước miếng, sau đó hắt cũng bắt đầu cắn nửa còn lại.

Nhìn hành động của Giang Nguyên, Tuyên Tử Nguyệt khẽ hừ một

tiếng, nói:

- Còn nói tôi ăn nhiều... Anh thì sao? Chẳng phải cũng ăn bao nhiêu đó thôi...

- Khụ khụ... Bây giờ tôi hết cách mới giúp cô ăn một nửa, đây cũng là vì tốt cho cô thôi. Nếu cô ăn cả con gà thì ngày mai chắc chắn eo cô sẽ thêm hai lạng thịt đấy...

Ông cụ Giang nằm trong phòng nhưng vẫn chưa ngủ, mơ hồ nghe thấy tiếng nói chuyện bên ngoài, trên mặt lộ ra nụ cười nhàn nhạt mà bất đắc dĩ.

Sáng sớm ngày thứ hai, Giang Nguyên dậy từ sớm, cùng ông cụ Giang luyện Ngũ Cầm Hí, còn Tuyên Tử Nguyệt tối qua ngủ hơi muộn nên hôm nay cũng dậy muộn hơn không ít.

Giang Nguyên vừa luyện Ngũ Cầm Hí vừa cảm thấy hơi ồm ồm ở xung quanh người bắt đầu bốc lên, lúc này hẳn lại có vài suy nghĩ.

Ông cụ có nền tảng chắc chắn hơn nhiều hẳn nhưng lại không có phương pháp tu luyện nội khí, nếu hẳn có thể truyền phương pháp vận khí Ngũ Cầm cho ông cụ thì tốt quá.

Nhưng Giang Nguyên cũng biết phương pháp vận khí Ngũ Cầm của hẳn đều được thúc đẩy nhờ vào Tổ sư gia ở trong mộng, thậm chí hẳn còn chưa thật sự hoàn thành cả phương pháp vận khí Ngũ Cầm, đương nhiên không thể dạy ông cụ, đành đợi đến lúc hẳn thật sự học được thì dạy vậy.

Vậy nên Giang Nguyên cũng không sốt ruột, chỉ cùng ông cụ luyện từng chiêu từng thức của Ngũ Cầm Hí, sau đó tiếp tục để hơi ồm ồm quanh người tràn ngập toàn thân, nuôi dưỡng cơ bắp và khung xương cả người mình. Đồng thời cũng để hơi ồm ồm trong Khí Hải của hẳn dày đặc hơn vài phần.

Chờ đến khi hai ông cháu Giang Nguyên luyện xong Ngũ Cầm Hí thì Tuyên Tử Nguyệt cũng dậy rồi. Lúc này ông cụ Giang đã làm xong bữa sáng, đợi hai người ăn cơm.

Sau khi ăn xong bát mì thịt gà Tam tiên, Tuyên Tử Nguyệt nhìn

thấy ông cụ đã đi ra ngoài bèn cười hỏi:

- Lát nữa chúng ta về Vân Giang à?

- Đúng vậy... Tôi đã tìm được Lão sơn sâm cần tìm rồi, về nhà cũng đã gần ba ngày, hôm nay cũng có thể về rồi...

Giang Nguyên mỉm cười nói.

Tuyên Tử Nguyệt cười cười, đột nhiên nói:

- Những cây Lão sơn sâm kia anh định xử lý thế nào? Không định tìm thêm ít nữa à?

- Hử?

Giang Nguyên nghi hoặc nhìn Tuyên Tử Nguyệt một cái, sau đó nói:

- Cô muốn nói gì?

Nhìn thấy một tia nghi hoặc trong mắt Giang Nguyên, Tuyên Tử Nguyệt lúc này lộ ra ý cười quả nhiên, sau đó nói:

- Anh không biết Lão sơn sâm có một số tác dụng đặc biệt đúng không?

Nhìn ánh mắt có chút cổ quái của Tuyên Tử Nguyệt, Giang Nguyên dường như đã ý thức được điều gì đó, trong lòng vừa động, sau đó nhìn về phía Tuyên Tử Nguyệt, nói:

- Tác dụng đặc biệt gì?

Tuyên Tử Nguyệt mỉm cười, sau đó lắc đầu nói:

- Chẳng lẽ người dạy anh luyện nội khí không nói với anh sao?

Giang Nguyên hít một hơi thật sâu, sau đó yên lặng nhìn Tuyên Tử Nguyệt lắc đầu nói:

- Không nói!

- Ha ha...

Tuyên Tử Nguyệt lắc đầu thở dài, sau đó cười khổ nói:

- Lão sơn sâm đại bổ nguyên khí, cũng là một loại thuốc hỗ trợ tu luyện cực tốt đối với người luyện nội khí như chúng ta... Không ngờ anh lại không biết gì cả, thật không biết nội khí của anh tu luyện kiểu gì...

- Hả?

Nghe thấy câu này, mắt Giang Nguyên sáng lên, sau đó nhìn Tuyên Tử Nguyệt nói:

- Ý cô là chúng ta cũng có thể tăng tốc độ tu luyện nội khí bằng Lão sơn sâm sao!

- Đúng...

Tuyên Tử Nguyệt gật đầu nói:

- Từ lúc tôi mười sáu tuổi đã bắt đầu dùng Lão sơn sâm và một số loại thuốc đặc biệt khác để hỗ trợ tu luyện nhưng đến bây giờ tác dụng của các loại thuốc bình thường đã có hạn, phải là một số loại thuốc cực tốt mới được...

Nói tới đây, Tuyên Tử Nguyệt nhìn Giang Nguyên nói:

- Nhưng anh thì khác... Anh mới bắt đầu tu luyện nội khí, chưa từng sử dụng những loại thuốc này. Trong mấy năm này, những cây Lão nhân sâm mười mấy hai mươi năm trở lên đều có tác dụng hỗ trợ cực tốt cho việc tu luyện của anh... Đương nhiên là anh phải chú ý khống chế lượng dùng, ban đầu sử dụng ít thôi...

- Nếu anh sử dụng những loại thuốc đại bổ nguyên khí này thì sẽ giúp ích rất nhiều cho anh đấy!

Tuyên Tử Nguyệt mỉm cười nói.

TUYỆT PHẨM THIÊN Y

Chương 144: Hiệp cảnh đến nhà

Nghe thấy những lời giải thích của Tuyên Tử Nguyệt, lúc này trong mắt Giang Nguyên lộ ra một tia hưng phấn. Bây giờ hắn đang buồn bực vì nội khí tiến triển chậm, nội khí tiến triển chậm sẽ khiến năng lượng tích lũy của hắn không thể nào tăng nhanh được.

Nếu Lão sơn sâm thật sự có tác dụng lớn như vậy thì có lẽ hắn thật sự có thể tận dụng những thứ này để tăng cường nội khí, đương nhiên... Tiền đề là những cây Lão sơn sâm này có thể có tác dụng đủ lớn, nếu không mấy nghìn tề một cây Lão sơn sâm, Giang Nguyên ăn cũng thấy đau lòng.

Nhìn vẻ hưng phấn lộ ra trên mặt Giang Nguyên, Tuyên Tử Nguyệt cũng mỉm cười. Nhìn thấy dáng vẻ hưng phấn của Giang Nguyên, cô nàng cũng rất vui, lại dạn dò lần nữa:

- Anh có thể thử trước xem sao... Nhưng phải chú ý lượng dùng, thường thì Lão nhân sâm hai mươi năm như thế này, anh lấy một phần năm cây trước, xem khả năng hấp thu của mình. Nếu cảm thấy sẽ không lãng phí thì có thể tăng dần lên...

- Ừ được rồi... Vậy để sau này tôi thử xem sao!

Nghe thấy không phải một lần một cây, trong lòng Giang Nguyên liền kiên định hơn nhiều, một lần hơn một nghìn tề còn hơn là một lần bốn năm nghìn tề, khiến hắn cảm thấy dễ hơn một chút. Mặc dù bây giờ nếu hắn tìm thì một ngày ít nhất cũng phải tìm được bốn năm cây nhưng dù sao thì Lão sơn sâm này càng hái càng ít đi. Bây giờ nơi Giang Nguyên đi qua thì những Lão sơn sâm đủ năm tuổi về cơ bản đều không bỏ sót.

Mà cả khu rừng già cũng chỉ có như vậy, dù có nhiều Lão sơn sâm đến đâu đi nữa, bị Giang Nguyên cứ tiếp tục tìm như vậy thì e là chẳng bao lâu nữa sẽ bị hái sạch.

Trong lòng Giang Nguyên lập tức có dự định, vốn dĩ hắn định mang hai cây Lão sơn sâm đi, còn những cây Lão sơn sâm còn lại để cho ông cụ cất đi. Nhưng bây giờ hắn chỉ để lại một cây cho ông cụ cất đi phòng cần dùng đến, còn lại hắn mang đi hỗ trợ tu luyện.

Lúc này ông cụ vừa lúc đi vào, Giang Nguyên liền cười hỏi ông cụ:

- Ông nội... Vết thương của chú Lý khỏi chưa ạ...

- Cũng gần khỏi hẳn rồi... Bây giờ gần như người bình thường rồi, chỉ cần từ từ rèn luyện là thân thể sẽ ổn!

Ông cụ Giang mỉm cười nói.

Nghe thấy lời này, Giang Nguyên yên tâm hơn nhiều, gật đầu cười nói:

- Chú Lý khỏe rồi thì tốt, như vậy Tiểu Vũ cũng có thể yên tâm... Vậy lần này trong số Lão sơn sâm hái được con để lại cho ông một cây nhé, những cây còn lại con mang đi...

- Được... Con mang đi hết đi, cây Lão sơn sâm lần trước con để lại cho chú Lý đến bây giờ vẫn còn hơn nửa cây... Bình thường cũng không dùng đến!

Ông cụ cười gật đầu nói:

- Ta đi sấy cho con, sau đó đóng gói cẩn thận, nhớ sau khi về con vẫn phải phơi nắng đấy...

Nhìn ông cụ đi ra ngoài, Giang Nguyên tính tính, hai ngày nay hẳn đào được chín cây Lão sơn sâm, ngoài cây hơn ba mươi năm đưa cho Hồ lão y sư ra, vẫn còn tám cây, theo cách nói của Tuyên Tử Nguyệt thì chắc đủ cho hẳn dùng hơn tháng, hình như tạm thời không cần lên núi nữa...

Hắn lập tức cười nói với Tuyên Tử Nguyệt:

- Xem ra Lão sơn sâm của tôi tạm thời đủ dùng rồi, nhưng nếu bác trai vẫn còn ở Vân Giang thì chúng ta ở thêm hai ngày, nếu không thì về Vân Giang trước...

Tuyên Tử Nguyệt cười cười nói:

- Được... Vậy chúng ta quay về đi, bọn cha tôi chắc ở Vân Giang nhiều nhất là một ngày, sáng nay chắc quay về rồi...

- Được... Vậy cô thu dọn đồ đi, lát nữa chúng ta xuất phát!

Giang Nguyên cười nói.

Đợi ông cụ sẩy Lão sơn sâm xong đã gần mười giờ rồi, Giang Nguyên tính toán chắc phải sau mười hai giờ hẳn và Tuyên Tử Nguyệt mới về đến Vân Giang.

Lúc này Tuyên Tử Nguyệt sớm đã thu dọn đồ xong, thấy Giang Nguyên cầm Lão sơn sâm, cô nàng ngọt ngào nhìn ông cụ nói:

- Ông Giang, hai ngày nay làm phiền ông rồi, hôm khác cháu lại đến thăm ông nhé!

- Khách sáo với ông Giang làm gì... Tử Nguyệt lần sau có thời gian thì lại đến chơi nhé...

Ông Giang cười gật đầu đáp.

- Ông nội... Vậy con cũng đi đây... Ông nhớ số điện thoại di động của con nhé, có chuyện gì thì gọi cho con!

Giang Nguyên xách ba lô của mình, dặn dò ông cụ rồi định cùng Tuyên Tử Nguyệt đi ra sân.

Có điều lúc này ngoài cửa lại truyền đến tiếng xe hơi, sau khi xe dừng lại, rất nhanh liền có mấy người bước nhanh vào trong.

Nhìn mấy người trước mặt, còn không thèm chào hỏi đã chạy vào sân nhà người khác. Giang Nguyên nhú mày nhìn dáng vẻ của mấy người này, hình như có vẻ chẳng tốt đẹp gì, hẳn trầm giọng nói:

- Các anh đang làm gì thế?

- Cậu là Giang Nguyên...

Người dẫn đầu nghiêng đầu nhìn Giang Nguyên nói.

Nhìn dáng vẻ của người này, Giang Nguyên không khỏi lại nhú mày, có chút không hiểu người này muốn làm gì, nhìn dáng vẻ của gã có vẻ không đơn giản.

Hắn lập tức trầm giọng gật đầu nói:

- Đúng... Tôi là Giang Nguyên... Các anh đến tìm tôi sao?

- Oh... Cậu là Giang Nguyên thì tốt...

Thấy Giang Nguyên gật đầu, người có khuôn mặt khô gầy này liền lộ ra ý cười, nói:

- Chúng tôi là người của Cục cảnh sát thành phố Vân Giang... Có chút việc muốn tìm cậu điều tra một chút!

- Cục cảnh sát thành phố Vân Giang?

Giang Nguyên hơi sửng sốt, chuyện hắn có thể có liên quan đến Cục cảnh sát thành phố Vân Giang cũng chỉ có chuyện mấy ngày trước, chẳng lẽ chuyện Lý Diệc Dương còn xảy ra lần nữa sao? Nghĩ đến đây, Giang Nguyên nhú mày, chẳng lẽ Lý Diệc Dương này không đáng tin vậy sao? Hắn đã nhắc nhở y rồi mà vẫn xảy ra vấn đề à?

Có điều nếu đối phương đã nói là người của Cục cảnh sát thì Giang Nguyên cũng không tiện không để ý đến, chỉ là mấy người trước mặt này thật sự không giống cảnh sát lắm. Sau khi thoáng suy nghĩ một chút, hắn gật đầu nói:

- Được, nếu đã tìm tôi điều tra thì mời đưa giấy tờ ra!

Nghe thấy lời này của Giang Nguyên, sắc mặt người này có chút trầm xuống, sau đó nói:

- Chẳng lẽ cậu còn nghi ngờ thân phận của chúng tôi sao? Thành thật phối hợp thì cậu còn được lợi, đừng có rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt!

Nghe thấy lời này, Giang Nguyên bật cười, mấy người này tự xưng là cảnh sát nhưng không lấy giấy tờ ra, chẳng lẽ chúng tưởng bây giờ vẫn là thời đại mười mấy năm trước, mọi người không hiểu pháp luật sao?

Nhìn dáng vẻ cười lạnh của Giang Nguyên, người đó nhú nhú mày, sau đó thật sự lấy giấy tờ từ trong túi ra, để trước mặt Giang Nguyên, sau đó nói:

- Bây giờ cậu tin rồi chứ!

Nhìn giấy tờ kia, Giang Nguyên thầm cười một tiếng, giấy tờ không sai nhưng chỉ là giấy tờ của người giúp đỡ cảnh sát (hiệp cảnh), không phải cảnh sát thật sự gì.

Nhưng Giang Nguyên cũng không để bụng, muốn xem xem người hiệp cảnh này rốt cuộc tìm mình có chuyện gì, lập tức cười nói:

- Vậy không biết mấy vị tìm tôi có chuyện gì!

- À... Là vì vụ án đả thương người ở phố Mai Hoa, chúng tôi nhận được tin báo nói lúc ấy có người dùng súng nhưng cậu lại làm chứng giả nói đó là súng giả, vậy nên chúng tôi cần cậu giúp đỡ điều tra...

Thấy Giang Nguyên xác nhận thân phận cảnh sát của bọn họ, Tôn Dương này sắc mặt trầm xuống, lạnh giọng nói:

- Đi thôi, cậu đi với chúng tôi một chuyến...

Nghe thấy lời này, Giang Nguyên bật cười, bây giờ hắn đã biết tình hình thế nào rồi. Xem ra có người vẫn không từ bỏ ý định đối với vị trí của Lý Diệc Dương, muốn thông qua hắn hạ bệ Lý Diệc Dương, chủ ý này thật không tồi!

Có điều rất rõ ràng người phía sau muốn động vào Lý Diệc Dương nhưng không nắm chắc, sợ lại chọc giận Lý Diệc Dương nên mới phái hiệp cảnh không thuộc biên chế cảnh sát chính thức đến dọa唬, để hắn lật lại lời khai lúc đầu, từ đó kéo Lý Diệc Dương xuống.

Mà như vậy dù không thành công, thì cũng chỉ có mấy người hiệp cảnh trước mặt xảy ra vấn đề, không liên lụy đến người đó.

- Chuyện đó tôi đã ghi lại khẩu cung ở đồn cảnh sát đường Văn Các, đã chứng minh là súng giả... không phải súng thật nên các anh không cần tìm tôi nữa. Nếu cần điều tra thì mời đến đồn cảnh sát đường Văn Các...

Giang Nguyên lãnh đạm nói.

- Hừ... thẳng ranh, lúc đó mày làm chứng giả, bọn tao có người chắc chắn đó là súng thật, mày hãy thành thật khai đi... Nếu không chuyện làm chứng giả này không phải chuyện nhỏ đâu, nếu mày không thành thật nói ra thì đừng trách bọn tao không khách sáo!

Trên khuôn mặt khô gầy của Tôn Dương lộ ra vẻ hung ác, gã nhìn Giang Nguyên, dường như nếu Giang Nguyên không phối hợp thì sẽ cho hắn biết mặt.

Nhưng Giang Nguyên đâu thể nào bị mấy người này hù dọa được, hắn lập tức cười lạnh nói:

- Nếu các anh có chứng cứ thì cứ điều tra, nhưng tôi nói đó là súng giả thì đó là súng giả, tôi không muốn lặp lại lần thứ hai!

- Hừ... Thẳng ranh này, mày rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt hả...

Thấy Giang Nguyên vẫn bất động, Tôn Dương cũng lập tức lật mặt. Trong mắt gã, tên thầy thuốc yếu ớt này chỉ cần dọa vài cái là thành thật ngay, ai ngờ lại cứng đầu thế, xem ra không cho hắn nếm mùi một chút thì hắn sẽ không ngoan ngoãn nghe lời.

- Nào... Đưa thẳng ranh này về cho tao!

Tôn Dương lạnh lùng cười, vẫy tay nói với mấy người ở phía sau, gã không tin thẳng ranh này còn dám phản kháng.

Có điều đúng là gã nghĩ nhầm rồi, Giang Nguyên đã từng loại bỏ vô số kẻ, chẳng lẽ còn sợ mấy tên hiệp cảnh uy hiếp sao?

Nhìn mấy người này đi lên, chuẩn bị ra tay, Giang Nguyên ánh mắt phát lạnh, lạnh giọng nói:

- Cút đi cho tôi!

- Lên... Bắt nó cho tao!

Thấy Giang Nguyên không sợ mà còn có dáng vẻ này, tên Tôn Dương hừ lạnh một tiếng, lại vung tay lên, chỉ cần đưa thẳng ranh này đến chỗ của gã thì nó không làm được gì rồi, đến lúc đó... hắc hắc...

Nghĩ đến đây, trong lòng Tôn Dương thầm đắc ý, chỉ cần gã làm ổn thỏa chuyện này thì chuyện gã trở thành cảnh sát thật sự là chuyện chắc như đinh đóng cột.

Nhìn mấy người người nào người nấy cười âm hiểm, Giang Nguyên cười lạnh một tiếng, cũng không hạ thủ lưu tình nữa. Nếu những tên này đã dám chạy đến nhà hắn thì không cho chút bài học là không được.

Hắn lập tức một cước đá bay người trước mặt, khi xoay người quyền cước cùng vung, chỉ trong mấy giây đã đánh ngã mấy tên vây quanh, sau đó liền nghe thấy tiếng rên rỉ đau đớn vang khắp mặt đất.

- Mày... mày dám phản kháng...

Tôn Dương ở đối diện trợn mắt há hốc mồm nhìn những gì xảy ra trước mắt, không khỏi choáng váng, một lúc sau mới nhìn Giang Nguyên hoảng sợ la hét.

Nhìn dáng vẻ này của Tôn Dương, Giang Nguyên không khỏi cười lạnh, thật sự nghĩ mình giỏi lắm à...

Còn ông Giang ở phía sau Giang Nguyên vẫn không nói gì nhưng rất căng thẳng, lúc này thấy động tác của Giang Nguyên cũng thở phào nhẹ nhõm.

TUYỆT PHẨM THIÊN Y

Chương 145: Lý Diệc Dương

- Hả... Giang Nguyên, tên vô lại này, anh không để lại một tên cho tôi chơi...

Khi Tôn Dương đang sợ đến mức vẻ mặt thất sắc thì Tuyên Tử Nguyệt ở bên cạnh nhìn Giang Nguyên dứt khoát nhanh gọn xử lý mấy người này, cô nàng đứng một bên dậm chân, oán trách nói.

Thấy dáng vẻ buồn bực của Tuyên Tử Nguyệt, Giang Nguyên cười rồi nhìn về phía Tôn Dương tỏ ý nói:

- Chẳng phải còn một tên sao?

- Tên này? Chắc chẳng chịu được vài cái đâu!

Tuyên Tử Nguyệt nhìn Tôn Dương người gầy đét, khề nhú mày, bất mãn nói.

Giang Nguyên nhún vai, sau đó cười nói:

- Tùy cô... Dù sao thì cũng không được để gã chạy mất, cô không đi thì tôi đi đấy!

Nghe thấy lời này của Giang Nguyên, Tuyên Tử Nguyệt cũng đành dậm chân, sau đó bất đắc dĩ nói:

- Bỏ đi bỏ đi... Có một người cũng được...

Nghe thấy lời hai người nói, Tôn Dương bỗng cảm thấy không ổn, đôi nam nữ trước mặt này lại không hề coi gã ra gì, hơn nữa hình như còn định giữ bọn gã lại.

Tôn Dương trong chớp mắt liền xoay người định chạy, mấy người dưới tay gã đã thất thủ, cũng phải có một người quay về báo tin, nếu không báo tin về thì ngược lại sẽ phiền phức rồi.

- Gã định chạy kìa!

Thấy tên họ Tôn này cũng không ngốc, Giang Nguyên cười với Tuyên Tử Nguyệt, chu miệng nói.

- Hừ... Ở trong tay tôi còn muốn chạy sao? Không có cửa đâu...

Tuyên Tử Nguyệt khề cười một tiếng, xoay người chạy đuổi theo Tôn Dương.

Nhìn Tuyên Tử Nguyệt đuổi theo Tôn Dương ra khỏi cửa, Giang Nguyên cười cười, biết tên này chắc chắn không thoát được.

- Giang Nguyên... rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Lúc này ông cụ Giang ở phía sau sớm đã bị thân thủ của Giang Nguyên làm chấn động. Ông không ngờ cháu mình lại lợi hại như

vậy, hơn nữa chiêu nào cũng đều là chế địch, một chiêu là có hiệu quả. Có điều tình hình trước mắt vẫn khiến ông Giang có chút lo lắng, nhìn Giang Nguyên kinh ngạc hỏi.

Thấy ông cụ lo lắng, Giang Nguyên vội cười nói:

- Ông nội, không sao đâu ạ... Mấy tên không có mắt có ý xấu, con về sẽ giao chúng cho người bạn ở đồn cảnh sát Vân Giang là không sao ạ!

Nghe Giang Nguyên nói vậy, ông cụ Giang mới yên tâm hơn, ông rất tin tưởng cháu mình, nó không phải người hay làm bừa. Nếu cháu ông đã nói vậy thì chắc hẳn là không sao, nếu không nếu đây thật sự là tấn công cảnh sát thì đúng là mối hoạ không nhỏ.

Lúc này chỉ nghe thấy ngoài cửa vang lên hai tiếng kêu thảm thiết, sau đó liền thấy Tuyên Tử Nguyệt vịn ngược tay Tôn Dương bước vào, vừa đi còn vừa bất mãn nói:

- Tên này yếu quá, không chịu được hai cú đánh...

Giang Nguyên cười nhún vai, sau đó cười nói:

- Chỉ để cô chơi đùa thôi mà, cô lại muốn thật à... Mấy người này có ai ngăn được hai cú đánh của Tuyên đại chủ tịch cô chứ?

- Oh... Cũng đúng!

Nghe Giang Nguyên nói vậy, Tuyên Tử Nguyệt cũng đành bất đắc dĩ thở dài. Vốn dĩ cũng đúng, người bình thường chưa trải qua huấn luyện như thế này sao có thể chống đỡ được mấy cú đánh của cô chứ? Cô quên mất cực ít người có thể được như Giang Nguyên.

Mặc dù ngay từ lời nói chuyện giữa hai người lúc đầu ông cụ Giang đã biết thân thủ của Tuyên Tử Nguyệt cũng không tệ nhưng không ngờ cô gái nhìn có vẻ yếu điệu vậy mà chỉ hai cú đánh đã xử lý xong một người đàn ông to khỏe. Trong mắt ông cụ Giang tràn ngập vẻ hoảng sợ, ông thật không ngờ cô gái này lại lợi hại như vậy.

Lúc này Giang Nguyên giơ tay ra lật lật mấy người vẫn còn đang

rên rĩ kêu la thảm thiết ở dưới đất, lôi ra được mấy cái còng tay, còng mấy người lại, sau đó hần cười nói với ông cụ:

- Ông nội... Vậy bọn con đi trước đây ạ, con phải đưa mấy tên này về Vân Giang, giao cho người bạn ở đồn cảnh sát...

- Được rồi, được rồi... Hai đứa đi đường cẩn thận nhé...

Ông cụ gật gật đầu, bây giờ ông không muốn làm chậm trễ chuyện của cháu mình.

Mấy người nọ vội đứng dậy, đi đến ngoài cửa sân, không ngờ mấy người này lại lái một chiếc xe việt dã đến, không gian bên trong rất to. Giang Nguyên lập tức đuổi mấy người đó lên phía sau chiếc xe việt dã, còng mấy người lại thành một đồng, sau đó mới cười nói với Tuyên Tử Nguyệt:

- Được rồi... Chúng ta đi, tôi lái chiếc xe này...

Tuyên Tử Nguyệt cười gật đầu, sau đó nhìn mấy người này, đột nhiên nói:

- Chuyện này anh có cần tôi hỗ trợ không?

Đương nhiên Giang Nguyên biết Tuyên Tử Nguyệt muốn tốt cho hắn, với khả năng của Tuyên Tử Nguyệt, xử lý chuyện này là chuyện nhỏ, nhưng chuyện này hắn có cách giải quyết của mình nên cười lắc đầu nói:

- Không cần đâu, chuyện này tự tôi giải quyết được, đi thôi!

- Được... Vậy đi thôi!

Nghe thấy Giang Nguyên nói có thể tự xử lý được, đương nhiên Tuyên Tử Nguyệt sẽ không nói gì nữa, chỉ cười gật gật đầu. Hai người vẫy vẫy tay với ông cụ rồi lái xe rời đi.

Ông cụ Giang nhìn hai chiếc xe lái đi xa dần, lúc này trong mắt hiện lên vẻ cảm khái, đứa cháu này của ông thật sự lớn rồi, không cần ông lo lắng chuyện gì nữa.

Giang Nguyên và Tuyên Tử Nguyệt đi liên tục không ngừng, tốc độ

lái cũng không chậm, đến trưa xe rất nhanh đã đi vào khu ngoại ô Vân Giang.

Lúc này Giang Nguyên mới gọi điện cho Lý Diệc Dương.

- A... Thầy thuốc Giang... Hôm qua tôi gọi cho cậu mà sao không gọi được thế...

Lý Diệc Dương ở đầu bên kia nhận điện thoại xong rất thân thiết cười nói.

- À... Tôi ở nông thôn, điện thoại không có tín hiệu...

Giang Nguyên cười cười, giải thích một câu rồi nói chuyện mấy người trên xe hẳn.

Đương nhiên Lý Diệc Dương cũng không ngốc, vừa nghe Giang Nguyên nói xong liền biết có người muốn giở trò sau lưng y. Hơn nữa y vừa nghĩ liền biết có những người nào có khả năng, lập tức cười lạnh trong lòng, không ngờ còn có người muốn đánh chủ ý vào y.

Có điều trong lòng Lý Diệc Dương cũng thấy hơi sợ, nếu không phải là Giang Nguyên mà là người khác thì e thật sự có thể sẽ khiến đối phương thành công.

Y lập tức cảm kích, xin lỗi Giang Nguyên:

- Thầy thuốc Giang, xin lỗi cậu, là tôi không sắp xếp ổn thỏa, lại gây phiền phức cho cậu rồi!

- Không sao... Chút việc nhỏ này, Cục trưởng Lý khách sáo rồi...

Giang Nguyên cười cười nói:

- Vậy những người này tôi đưa đến chỗ anh hay thế nào?

Lý Diệc Dương thoáng trầm ngâm một lát rồi nói:

- Cậu đưa đến đồn cảnh sát đường Văn Các đi, bây giờ tôi lập tức qua đó!

- Được... Vậy chúng ta gặp nhau ở đó!

Ngắt điện thoại xong, Giang Nguyên quay đầu nhìn mấy tên lâu la trên mặt đã lộ ra vẻ hoảng sợ, sau đó hắn lộ ra một nụ cười lạnh. Mấy tên này lại dám chạy đến nhà hắn làm ông cụ lo lắng, nếu tra ra người đứng sau chúng là ai, không cho chúng chút bài học thì khó làm tiêu tan lửa giận trong lòng hắn.

Rất nhanh, xe liền tiến vào Hà Tây, lái vào trong đồn cảnh sát đường Văn Các, còn xe của Tuyên Tử Nguyệt cũng đi phía sau Giang Nguyên, lái vào trong.

Đồn trưởng đồn cảnh sát Văn Các sớm đã dẫn người ở bên trong đợi.

TUYỆT PHẨM THIÊN Y

Chương 146: Tiền không ít

Giang Nguyên giao bốn người kia vào tay vị Đồn trưởng Trương kia, Đồn trưởng Trương cũng được coi là người quen của Giang Nguyên, sau khi dặn dò cấp dưới đưa bốn người vào phòng thẩm vấn liền khách sáo cười với Giang Nguyên nói:

- Thầy thuốc Giang, Cục trưởng Lý đang ở văn phòng đợi anh!

Giang Nguyên cười gật đầu, sau đó cười nói với Tuyên Tử Nguyệt vẫn ở trên xe không đi xuống:

- Cô ở đây đợi tôi một lát, tôi lập tức xuống!

Tuyên Tử Nguyệt gật đầu, cười nói:

- Anh đi đi... Không có gì, tôi đợi anh!

Giang Nguyên đi vào phòng làm việc của đồn trưởng, quả nhiên Cục trưởng Lý sớm đã ở bên trong, thấy Giang Nguyên bước vào, Cục trưởng Lý liền cười đứng dậy, nắm tay Giang Nguyên xin lỗi:

- Thầy thuốc Giang, lại thêm phiền phức cho cậu rồi!

- Cục trưởng Lý khách sáo rồi...

Giang Nguyên cười gật gật đầu nói:

- Những chuyện còn lại không có vấn đề gì chứ?

- Không sao nữa rồi, trình tự các phía đều gần như xong hết rồi. Hơn nữa phía bệnh viện tôi cũng đã hỏi Chủ nhiệm Tôn, ông ấy nói hai đệ tử bị thương nhẹ có thể xuất viện bất cứ lúc nào. Còn cậu đệ tử phải làm phẫu thuật kia thì chắc phải mười ngày nữa nhưng đã qua thời kỳ nguy hiểm rồi!

Nói đến đây, Cục trưởng Lý lại nhìn Giang Nguyên cảm kích nói:

- Nói ra thì lại phải cảm ơn thầy thuốc Giang rồi. Tôi nghe vợ tôi nói nếu không phải cậu thì cậu đệ tử kia rất khó cứu được... Khiến cậu vừa phải đích thân làm phẫu thuật cứu người, vừa phải dùng thuốc rất đắt, dùng đến quan hệ lớn, tôi thật không biết cảm ơn cậu thế nào!

- Cục trưởng Lý, nếu anh còn nói những lời như vậy thì khách sáo quá, chủ yếu là đệ tử đó thuộc lớp tôi dạy nên tôi muốn cứu cậu ấy, anh đừng nghĩ quá nhiều...

Giang Nguyên cười cười, sau đó đứng dậy nói:

- Cục trưởng Lý... Anh ở đây điều tra sự tình trước, sau đó nói cho tôi biết kết quả nhé... Tôi còn có một người bạn ở ngoài chờ tôi, tôi đi trước đây!

- Chuyện này cậu yên tâm, tôi nhất định sẽ điều tra rõ, cũng cho cậu một lời giải thích... Ngoài ra thuốc đó rốt cuộc bao nhiêu tiền vậy? Tôi đưa cho cậu!

Thấy Giang Nguyên định đi, Cục trưởng Lý vội cười nói.

Giang Nguyên cười khoát tay áo nói:

- Cục trưởng Lý, chuyện này anh đừng để tâm nữa, tôi lấy ra để cứu đệ tử, đừng nói đến chuyện tiền hay không tiền, tôi có việc đi trước nhé...

Thấy Giang Nguyên không muốn nhắc đến chuyện này, Cục trưởng Lý cũng không nói gì nữa, sau đó gật đầu nói:

- Được, chuyện này tôi sẽ nhanh chóng cho cậu một câu trả lời thuyết phục, đảm bảo sau này sẽ không xảy ra chuyện như vậy nữa!

- Được... Về sau anh nhớ nói tình hình đại khái với tôi nhé...

Giang Nguyên cười cười, sau đó đi ra khỏi văn phòng dưới sự đưa tiễn của Cục trưởng Lý.

Cục trưởng Lý nhìn Giang Nguyên lên xe của Tuyên Tử Nguyệt, sau đó nhìn chiếc xe SUV kia. Lúc này trong mắt y lộ ra vẻ suy ngẫm, đương nhiên y nhận ra chiếc xe này, giá thị trường phải gần hai trăm vạn. Xem ra vị thầy thuốc Giang này quả nhiên không đơn giản, không hề giống một thầy thuốc đến từ nông thôn. Thầy thuốc mới từ nông thôn đến có thể ngồi lên chiếc xe như thế này sao?

- Thế nào? Chuyện này anh giao cho Lý Diệc Dương à?

Tuyên Tử Nguyệt mỉm cười nói.

Giang Nguyên gật đầu, cười nói:

- Cô cũng biết Lý Diệc Dương à... Đương nhiên là giao cho anh ta, chẳng lẽ còn để tự tôi đi điều tra à? Hay là lại phiền cô? Giao cho anh ta là tiện nhất, cũng là tốt nhất, vốn dĩ cũng là chuyện của anh ta!

- Nhưng chắc anh sẽ không cứ thế cho qua chứ?

Tuyên Tử Nguyệt nhìn Giang Nguyên, cảm thấy Giang Nguyên không phải người đơn giản như vậy đã cho qua chuyện, dù sao thì người ta còn làm loạn đến tận nhà hắn rồi!

Giang Nguyên nhún vai, sau đó cười...

- Chuyện này tôi để Lý Diệc Dương đi xử lý trước, nếu anh ta xử lý không tốt thì đương nhiên tôi sẽ đi xử lý.

Giang Nguyên mỉm cười.

Nghe thấy lời nói của Giang Nguyên, Tuyên Tử Nguyệt cũng mỉm cười. Hình như đây mới là tính cách của Giang Nguyên, bình thường anh không chọc vào hấn hoặc chỉ thoáng trêu chọc một chút thì không sao, nhưng nếu thật sự động đến điểm hấn không thể chấp nhận được thì anh phiền phức rồi...

Sau khi đưa Giang Nguyên đến cửa phòng khám, Tuyên Tử Nguyệt cũng đi về. Giang Nguyên nhìn nhìn thời gian, bây giờ đã là một giờ rồi, không biết phòng khám còn cơm ăn không.

- Giang Nguyên... anh về rồi à...

Thấy Giang Nguyên quay về, các y tá đã hai ba ngày không nhìn thấy Giang Nguyên đều vui vẻ chào hỏi hấn.

- Đúng vậy... Tôi về rồi, sao tôi mới đi có hai ngày mà các cô đã nhớ tôi vậy...

Giang Nguyên vừa cười chào hỏi các y tá, vừa đi vào bên trong, kêu lên:

- Chị La... Vẫn chưa có cơm à, tôi đói bụng rồi!

- Ôi... Có có có, mau đến đây, mau đến đây... Tôi hâm nóng cho cậu mấy món...

Người giúp việc chị La ở bên trong cười ha ha đáp lời.

Sau khi ăn vài bát cơm, Giang Nguyên lại lên lầu đặt ba lô xuống rồi mới xuống lầu vào phòng khám bệnh. Hồ lão y sư cũng cảm thấy có chút kỳ lạ khi Giang Nguyên trở lại nhanh như vậy, ông nhìn Giang Nguyên cười nói:

- Khó khăn lắm mới về một chuyến, sao con không ở thêm vài ngày?

Giang Nguyên cười cười, sau đó lấy cây Lão sơn sâm đã được bọc bằng giấy ở trong túi ra đưa cho Hồ lão y sư nói:

- Con tìm được đồ rồi nên quay lại, nếu không sư phụ vừa phải đi

dạy, vừa phải khám bệnh, bận lắm!

- Con tìm được đồ rồi?

Nhìn thứ được bọc kín bằng giấy mà Giang Nguyên đưa cho, trong lòng Hồ lão y sư khẽ động, vội nhận lấy, cẩn thận mở ra.

Nhìn cây Lão sơn sâm hoàn chỉnh, rõ ràng là vừa mới tìm ra ở bên trong, Hồ lão y sư sợ hãi than một tiếng, sau đó kinh ngạc nghi ngờ nhìn Giang Nguyên nói:

- Đây thật sự là sâm con lên núi tìm được sao?

Giang Nguyên cười gật đầu nói:

- Sư phụ, con đã nói là con có thể tìm được mà người còn không tin... Bây giờ người tin rồi chứ!

- Ôi... Hơn ba mươi năm!

Nghe thấy lời này của Giang Nguyên, Hồ lão y sư vẻ mặt cảm thán nhìn Lão sơn sâm trong tay, sau đó nhìn Giang Nguyên. Mặc dù trong lòng ông vẫn tràn ngập sự nghi hoặc nhưng không hỏi Giang Nguyên nữa. Tình hình bên Lưu Hà ông cũng biết, Lão sơn sâm không thể nào dễ tìm như vậy, càng không nói đến cây sâm hơn ba mươi năm này.

- Được, nếu con đã tìm được thì ta nhận, nhưng tiền vẫn tính cho con...

Hồ lão y sư cười nhìn Giang Nguyên nói:

- Con có thể tìm được cái này e là cũng không dễ dàng gì, ngày mai ta đưa tiền cho con!

- Sư phụ... Cây Lão sơn sâm kia là do con dùng, con nói rồi con tìm cây khác đưa cho người, người đừng tính toán rõ ràng với con như vậy...

Nghe thấy Hồ lão y sư định tính tiền đưa cho mình, Giang Nguyên có chút rối rắm.

Nhìn dáng vẻ nghiêm túc của Giang Nguyên, Hồ lão y sư cũng cười gật đầu nói:

- Vậy được, vậy nói sau đi!

Nếu Giang Nguyên đã về rồi thì buổi chiều hẳn lại thay Hồ lão y sư đến Đại học Đông Bắc dạy lớp năm hai khoa Y học lâm sàng.

Các học trò khoa Y học lâm sàng này vì chuyện của mấy đàn anh năm bốn khoa Y học lâm sàng lần này nên càng gần gũi hơn với Giang Nguyên, vậy nên Giang Nguyên giảng bài càng thêm tùy ý và thoải mái hơn vài phần, những học sinh ngồi học cũng chăm chú hơn không ít.

Đội khi Giang Nguyên dạy xong quay về phòng khám, Hồ lão y sư cầm một phong bì dày đưa cho hắn.

Nhìn phong bì Hồ lão y sư đưa cho, Giang Nguyên mở ra nhìn nhìn mà sửng sốt, sau đó vội đưa trả cho Hồ lão y sư, cười nói:

- Sư phụ, con đã bảo là không cần đưa tiền, cây sâm đó là con trả lại cho phòng khám!

Lúc này Hồ lão y sư liên tục khoát tay cười nói:

- Giang Nguyên, cây Lão sơn sâm đó của con ta nhận rồi, nhưng đây không phải tiền ta đưa cho con, là tiền thuốc người khác trả cho con!

- Người khác?

Giang Nguyên nghi hoặc nhìn phong bì trong tay, khó hiểu nhìn Hồ lão y sư nói.

Hồ lão y sư cười cười nói:

- Đúng... Chiều nay phu nhân của Cục trưởng Lý đến một chuyến, hỏi giá thuốc hôm đó con dùng, ta cũng có gì nói nấy nên Lý phu nhân bảo ta đưa tiền thuốc này cho con!

Nói tới đây, Hồ lão y sư cười nói:

- Nếu đã dùng thuốc rồi thì nhận tiền cũng là chuyện nên làm, tiền này con cứ cầm lấy đi... Chẳng lẽ còn muốn lão già ta nhận sao?

Nhìn phong bì dày cộp trong tay, Giang Nguyên cũng đành cười khổ, gật gật đầu, nhận phong bì này. Hắn cũng chẳng phải người có tiền gì, dù sao thì tiền này hắn cũng nên nhận, nếu người ta đã mang đến tận cửa thì không nhận cũng phí. Nếu trong tay không có tiền thì rất nhiều việc không làm được.

Trong tay giữ chút tiền, sau này có thể dùng vào rất nhiều việc, trong lòng cũng yên tâm hơn. Hơn nữa Lý Diệc Dương cũng chẳng phải người nghèo, giúp y việc lớn như vậy, nếu còn mất cả tiền thuốc thì chẳng phải chuyện có lời gì.

Thấy Giang Nguyên gật đầu rồi, Hồ lão y sư mới thấy vui mừng. Đương nhiên ông biết tình hình của tiểu đồ đệ này của mình, mặc dù có bản lĩnh nhưng quả thật chẳng có bao nhiêu tiền, nếu không một người trẻ tuổi đẹp trai thế nào sao có thể chỉ mặc quần áo hàng chợ, hơn nữa lúc đầu còn nghèo đến mức không mua nổi cả di động.

Tiền này đối với hắn mà nói rất có tác dụng, không như những người trẻ tuổi trong thành phố này.

Đến tối, Lý Diệc Dương lại gọi điện thoại đến, Giang Nguyên đã biết rõ tình hình, cười nhận điện thoại nói:

- Cục trưởng Lý, tôi đã nói là không cần đưa tiền rồi, sao anh còn bảo chị dâu mang đến thế!

- Giang Nguyên, lời này của cậu khách sáo quá, nếu tôi không bảo chị dâu cậu đặc biệt đi hỏi Hồ lão y sư thì không biết thuốc của cậu lại đắt như vậy. Cậu giúp tôi việc lớn thế, sao có thể còn làm cậu mất tiền được, như thế trong lòng tôi càng thấy áy náy...

Lúc này Lý Diệc Dương cũng bắt đầu không khách sáo gọi thầy thuốc Giang, thầy thuốc Giang nữa mà gọi thẳng Giang Nguyên, như vậy càng gần gũi hơn. Y nói:

- Chuyện này cậu đừng nhắc đến nữa nhé, tôi gọi điện thoại cho cậu là để báo với cậu chuyện lần này...

- Mấy tên đó đều khai rồi, là một phó đội trưởng ở phía Hà Đông bảo chúng làm. Tôi đã cho người điều tra, chắc là Triệu Bản Quân của phân cục Lâm Phúc, Hà Đông. Nhưng chuyện này cũng không có chứng cứ gì, tạm thời không động vào ông ta được, có điều cậu cứ yên tâm, sau chuyện này ông ta chắc chắn không dám làm phiền cậu nữa đâu... Đợi sau này có cơ hội, tôi nhất định sẽ xử lý ông ta cho cậu xả cơn giận!

Lúc này Lý Diệc Dương ôm đồm rất nhiều việc, y biết rõ chuyện này chắc chắn sẽ khiến Giang Nguyên có chút không vui nên y nói như vậy để Giang Nguyên đừng quá buồn bực, dù sao thì chuyện này cũng là do y mà ra, Giang Nguyên chỉ bị liên lụy.

Nghe Lý Diệc Dương nói vậy, Giang Nguyên cười cười, dường như cũng không có ý kiến gì vậy, nói:

- Không sao, Cục trưởng Lý... Tôi hiểu, chỉ cần sau này không làm phiền tôi nữa là được, anh yên tâm...

Nghe thấy lời này của Giang Nguyên, Lý Diệc Dương mới thoáng thở phào nhẹ nhõm. Y chỉ sợ Giang Nguyên không hài lòng, bây giờ Giang Nguyên bảo không sao thì đương nhiên là tốt nhất. Có điều y vẫn cam đoan lần nữa:

- Giang Nguyên, cậu yên tâm, mặc dù tạm thời không làm gì được tên Triệu Bản Quân này nhưng tôi nhất định sẽ không để ông ta sống yên ổn đâu!

Hàn huyên với Lý Diệc Dương vài câu xong, Giang Nguyên ngắt điện thoại, trên mặt lộ ra hàn ý lơ mờ. Hắn cũng hiểu Lý Diệc Dương, phân cục Lâm Phúc và phân cục Hà Tây đều cùng cấp bậc, Lý Diệc Dương tạm thời không thể tùy tiện làm gì Triệu Bản Quân, có điều cơn giận này Giang Nguyên sẽ không dễ dàng nuốt trôi.

Đối phương chọc đến tận đầu hắn rồi, còn khiến ông cụ lo lắng như vậy, nếu không thu chút lãi thì làm sao hắn thấy thoải mái được?

Nghĩ đến đây, Giang Nguyên mỉm cười, đồng chí Cục trưởng Triệu... Gần đây ông dường có ngủ ngon quá.

Hơn chín giờ, lúc này mọi người đều đã tan làm, Giang Nguyên dọn dẹp vệ sinh xong mới có thời gian lấy phong bì Lý Diệc Dương đưa đến ra đếm. Lý Diệc Dương không hề keo kiệt, đương nhiên Hồ lão y sư cũng nói sự thật, cây Lão sơn sâm ba mươi lăm ba mươi sáu năm này có thể bán được một hai vạn thật.

Vậy nên Giang Nguyên cũng thoải mái nhận hai vạn tệ trong phong bì, dù sao thì đối với Lý Diệc Dương mà nói đó cũng chỉ là chút tiền nhỏ. Sau khi tiện tay nhét phong bì vào túi, Giang Nguyên liền bước vào văn phòng của Hồ lão y sư, mở máy tính lên.

Muốn đối phó với Cục trưởng một phen cục cảnh sát không phải chuyện dễ dàng nhưng cũng không quá khó, phải xem chọn thủ đoạn gì rồi.

Rất nhanh Giang Nguyên liền lợi dụng phần mềm thường dùng, vòng qua mấy trăm vòng và bày ra không ít cạm bẫy, làm tốt công tác phòng hộ an toàn rồi bắt đầu xâm nhập kho dữ liệu.

Kho dữ liệu này không khó lắm, Giang Nguyên nhẹ nhàng gõ bàn phím, khống chế phần mềm từng bước đột nhập. Chỉ chưa đến mười phút hẳn đã tiến vào kho dữ liệu của hệ thống này, sau đó rất nhanh liền lấy ra được tài liệu liên quan đến vị Cục trưởng Triệu ở trong đó.

Triệu Bản Quân, nam... Hiện giữ chức Cục trưởng phân cục Lâm Phúc Cục cảnh sát thành phố Vân Giang tỉnh Sở Nam... Địa chỉ nơi ở: Phòng 1802 đơn nguyên 1, tòa 8 Thiên Nguyên Cảnh Uyển, số 98 đường Khai Phúc khu Lâm Phúc thành phố Vân Giang... Điện thoại:..., di động liên hệ: 139*****, 138*****.

Nhìn những thông tin này, Giang Nguyên nhanh chóng copy chỗ tư liệu này, sau đó lưu lại xong liền xóa dấu vết mình đã xâm nhập, thoát ra khỏi kho dữ liệu.

Nhìn tư liệu về Triệu Bản Quân mà mình đã copy về màn hình, Giang Nguyên vuốt cằm suy nghĩ một lát. Ông ta không thể so với tên Chương Bá Vương kia, đây là nhân vật thực quyền của cơ quan bạo lực chính phủ, nếu muốn động vào ông ta thì không đơn giản như lần trước, đương nhiên... cũng không cần phiền phức như vậy, chỉ cần dạy một bài học là được.

Có điều muốn xác nhận vị trí cụ thể của đối phương thì cũng mất chút công sức, hai số điện thoại đều phải giám sát.

TUYỆT PHẨM THIÊN Y

Chương 147: Ban đêm tập kích Cục trưởng Triệu

Có vài cách đối phó với các quan viên, cách thứ nhất là cách trực tiếp nhất, đương nhiên cũng là cách rủi ro nhất, người bình thường không có gan này. Theo suy nghĩ của Giang Nguyên, nếu đã không định ra tay nặng thì đánh gãy một chân đối phương là cách xả giận tốt nhất, cũng là cách dứt khoát đỡ lằng nhằng nhất.

Cách thứ hai phiền phức hơn nhiều, tìm nhược điểm của đối phương, kéo đối phương xuống ngựa, hoàn toàn diệt trừ hậu hoạn, đây cũng là một cách không tồi. Đương nhiên cách này sẽ không sảng khoái như khi trực tiếp đánh gãy một chân đối phương, phải mất gấp mấy lần thời gian.

Mặc dù với năng lực của Giang Nguyên, muốn làm được điểm này không hề khó, dù sao thì bây giờ quan viên trong nước nếu thật sự điều tra thì về cơ bản chẳng có mấy người không có vấn đề. Nhưng Giang Nguyên vẫn có chút rối rắm, hẳn không muốn vì tên này mà tiêu hao nhiều tinh lực như vậy...

Cách thứ ba... không nói đến nữa, Giang Nguyên cũng không định làm như vậy. Hẳn nghĩ đi nghĩ lại cũng chỉ có thể chọn cách thứ nhất hoặc thứ hai.

Nhưng dù thế nào đi nữa, cách thứ nhất và thứ hai đều có thể thực hiện. Giang Nguyên nhìn nhìn thời gian, mới mười giờ, dù sao cũng đang rảnh, cứ xem xem đã, nếu xả giận càng sớm thì trong lòng càng thoải mái.

Giang Nguyên lập tức nhẹ nhàng gõ bàn phím, bắt đầu xâm nhập vào kho dữ liệu của một công ty truyền thông, sau đó bắt đầu điều chỉnh sử dụng một số dữ liệu bên trong tiến hành định vị.

Rất nhanh, thông qua hai số điện thoại này, Giang Nguyên đã định vị được vị trí của Cục trưởng Triệu. Có điều rõ ràng bây giờ ông ta không ở trong nhà, mà định vị ở một biệt thự xa hoa khác của khu Hà Hoa, Hà Đông.

Nhìn địa chỉ này, Giang Nguyên không hề thấy bất ngờ. Một cục trưởng đại nhân nếu dưới tên mình không có mấy căn nhà, không có mấy chiếc xe thì còn ngại nói mình là cục trưởng ấy chứ, càng không nói đến cục trưởng cục cảnh sát.

Đương nhiên, nếu anh không nuôi một hai người tình thì càng không dám nói.

Giang Nguyên sờ sờ cằm, suy nghĩ một lát, rốt cuộc hắn nên dùng cách số một hay số hai đây...

Sau khi ngẫm nghĩ một lát, Giang Nguyên vẫn quyết định làm theo cách đơn giản. Không nên vì chút chuyện nhỏ nhặt này mà mất nhiều tinh lực như vậy.

Nghĩ đến đây, Giang Nguyên khẽ thở hắt ra, sau đó nhìn thời gian, lúc này ra ngoài cũng được rồi. Hắn lập tức tắt máy tính, sau đó tiện tay cầm mấy thứ đồ đi ra ngoài.

Từ đường Văn Các đến khu Hà Hoa không gần, gọi xe chắc phải mất mấy chục tệ, có điều người nào đó bây giờ trong túi cũng tùy tiện để hai vạn tệ, không như trước đây, đương nhiên sẽ không để ý chút tiền này. Nếu không với tính tiết kiệm trước đây của Giang Nguyên thì đi đi về về mất hàng trăm tệ, hắn thật sự sẽ có chút đau lòng.

Giang Nguyên mất hơn nửa tiếng liền đến gần khu biệt thự ở khu Hà Hoa, có điều hắn vẫn còn cách khu biệt thự này mấy trăm mét đã xuống xe, sau đó giả vờ tùy ý lượn một vòng ở gần đó rồi mới lại gần khu biệt thự này.

Giang Nguyên nhìn tiểu khu xung quanh, lúc này tiểu khu này rất yên tĩnh, xem ra môi trường sống cũng không tệ.

Giang Nguyên hiển nhiên sẽ không đi vào từ cửa chính, hắn tìm một góc, thấy không nằm trong phạm vi giám sát liền dễ dàng lật

người qua.

Rất nhanh Giang Nguyên liền ở trong tiểu khu, tìm được vị trí đó. Lúc này hắn cũng không thể không cảm ơn kỹ thuật hiện đại, định vị vệ tinh tương đối chuẩn xác, nếu không muốn tìm ra là căn biệt thự nào cũng không phải chuyện dễ dàng.

Trước khi đứng ở biệt thự đó, Giang Nguyên tùy ý nhìn một chút, căn biệt thự này thật không nhỏ, ở Vân Giang, giá thị trường chắc ít nhất cũng phải hàng nghìn vạn tệ, xem ra vị cục trưởng này vợ vết không ít.

Giang Nguyên lặng lẽ đứng trong bóng đêm, nhìn căn nhà dưới ánh trăng, quan sát xung quanh. Hắn phát hiện bây giờ mới là mười rưỡi mà bên trong căn biệt thự đã tắt hết đèn, xem ra vị Cục trưởng Triệu này ngủ sớm thật đấy.

Giang Nguyên lấy một chiếc khẩu trang trong túi ra đeo lên, sau đó lại lấy một chiếc mũ lưỡi trai ra đội. Giang Nguyên đeo cả găng tay diệt khuẩn, lại lấy đồ bao giày ra bọc giày mình rồi mới đi về phía cửa lớn.

Nhìn cửa sắt dày cộp kia, Giang Nguyên mỉm cười, lại lấy từ trong túi ra một sợi thép, cả lưỡi dao phẫu thuật, khế chọc sợi dây thép này vào lỗ khóa, chậm rãi xoay vài cái liền mỉm cười cầm lưỡi dao trong tay vào, nhẹ nhàng vặn.

Giang Nguyên chậm rãi đẩy cửa ra, nhìn đại sảnh tối om, đôi đồng tử của hắn nhanh chóng co lại, tầm nhìn tối om rất nhanh liền trở nên rõ ràng.

Nhìn tầm nhìn trở nên sáng như ban ngày, Giang Nguyên mỉm cười, trâu bò quá... Đôi mắt của hắn còn đáng tin hơn cả đeo kính nhìn ban đêm, năm đó nếu có thứ này... Haiz...

Giang Nguyên tùy ý nhìn tình hình bên trong biệt thự, bố trí không tệ, hai gian phòng một phòng khách cộng thêm phòng bếp, phòng vệ sinh gì đó dưới lầu, xem ra vị Cục trưởng Triệu này ở trên lầu.

Vậy nên Giang Nguyên cẩn thận bước lên lầu, nhìn mấy căn phòng trên lầu, hơi nhíu mày, rất nhanh liền tìm ra được vị trí phòng ngủ

chính.

Hắn tiến lại gần, áp tai vào cửa, rất nhanh liền nghe thấy tiếng ngáy mơ hồ truyền ra từ trong phòng, xem ra đúng là chỗ này.

Cửa bị khóa, đương nhiên không ảnh hưởng đến Giang Nguyên. Lúc trước hắn học kỹ thuật mở khóa một thời gian dài, ngay cả khóa cửa chống trộm ngoài cửa hắn còn mở được chứ đừng nói là cửa phòng như thế này.

Giang Nguyên lấy dây thép ra, nhẹ nhàng đâm đâm vào trong, sau đó khẽ vặn một cái, cửa liền lặng yên không tiếng động mở ra.

Giang Nguyên lảng lạng đứng ở cửa, nhìn chiếc giường lớn trong phòng, nhìn một nam một nữ trên giường, lộ ra một tia cười lạnh.

Lúc này cái mũi mẫn cảm của Giang Nguyên vẫn có thể ngửi thấy mùi dịch thể nam tính đặc thù, xem ra hai người này vừa trải qua một trận đại chiến.

Mà nhìn kỹ thì hai người trên giường, nam đầu mập tai to chính là Triệu Bản Quân, còn nữ ở bên cạnh nhìn chỉ khoảng hai mươi tuổi, hai người đang quấn lấy nhau ngủ rất ngon.

Xem ra vị Cục trưởng Triệu này đúng là kim ốc tàng kiều. Giang Nguyên cười cười, chậm rãi bước qua, sau đó giơ tay khẽ ấn lên cổ người phụ nữ kia. Sau khi ấn xong, Giang Nguyên liền bắt đầu quan sát đồ ở bên cạnh.

Một bộ cảnh phục chỉnh tề đặt trên giá treo quần áo, Giang Nguyên nhẹ nhàng mở ngăn kéo ra, sau đó nhìn đồ ở bên trong mỉm cười, cục trưởng đại nhân này thật đúng là lúc nào cũng mang theo súng.

Quay đầu nhìn Triệu Bản Quân vì trận đại chiến mất quá nhiều thể lực, vẫn đang ngủ say bất tỉnh, Giang Nguyên mỉm cười, giơ tay cầm lấy khẩu súng trong ngăn kéo, sau đó lại lôi di động của mình ra, “tách tách tách” chụp mấy bức ảnh cho đôi nam nữ đang quấn lấy nhau nằm ngủ.

Nhưng rõ ràng là Cục trưởng Triệu này đã quá mệt mỏi, bị di động của Giang Nguyên chụp mấy bức ảnh, dù lóe lên mấy lần đèn chớp

nhưng vẫn chưa tỉnh lại.

Giang Nguyên cười khỏ, đành bật đèn trong phòng, sau đó mồm cười ngồi trên ghế trước giường, đợi vị Cục trưởng Triệu này tỉnh.

Trong phòng đột nhiên sáng ánh đèn, sau khi chậm rãi hừ hai tiếng, vị Cục trưởng Triệu này mở mắt ra, mơ mơ màng màng lại ngủ tiếp.

Nhìn vị Cục trưởng Triệu ngủ đến mơ hồ này, sắc mặt Giang Nguyên không khỏi cứng đờ, vốn dĩ hắn định hung hăng hù dọa vị Cục trưởng Triệu này để xả giận, nhưng người ta lại không phối hợp.

Giang Nguyên cũng hết cách, đành bất đắc dĩ nói:

- Cục trưởng Triệu... Cục trưởng Triệu...

Cùng với hai tiếng gọi của Giang Nguyên, vị Cục trưởng Triệu này mới mơ mơ màng màng mở mắt ra, mắt buồn ngủ mông lung mà quay đầu nhìn Giang Nguyên ngồi trước giường một cái, sau khi sững sốt một lát mới đột ngột tỉnh táo:

- Anh là ai? Sao lại ở đây?

Cục trưởng Triệu vẽ mặt kinh hoàng bật ngồi dậy, che chắn, nhìn Giang Nguyên ngồi ở đối diện giường, kinh ngạc hỏi.

Giang Nguyên cười cười rồi gật đầu nói:

- Triệu Bản Quân, Cục trưởng Triệu, chào anh, xin lỗi đã trễ thế này còn làm phiền anh nghỉ ngơi!

- Anh... anh là ai? Anh muốn làm gì?

Triệu Bản Quân xanh mặt nhìn thứ trong tay Giang Nguyên, vẻ sợ hãi trong mắt không khỏi đậm thêm vài phần.

- Cục trưởng Triệu sống không tệ mà...

Lúc này Giang Nguyên cười nhàn nhạt, tiện tay mở chốt an toàn trong tay, cho đạn lên nòng, dọa cho Cục trưởng Triệu này sợ xanh

mặt.

- Đâu có đâu có... Người an hem anh nói đùa, nói đùa...

Lúc này rõ ràng Cục trưởng Triệu bị khẩu súng trong tay Giang Nguyên dọa, chỉ run giọng nhìn Giang Nguyên ở trước mặt, miễn cưỡng nặn ra ý cười, cười khan nói.

Trong lòng Cục trưởng Triệu này đang chột dạ, ông ta làm cảnh sát đã ba mươi năm rồi, nếu nói chưa từng đắc tội ai thì không thể. Nhưng ông ta nghĩ mãi cũng không biết người trước mặt có lai lịch gì, người có thể tìm được tòa biệt thự này của ông ta, còn có thể lặng yên không tiếng động vào phòng ông ta chẳng phải người đơn giản gì.

Nhưng nếu đối phương khiến ông ta tỉnh lại, không tùy tiện ra tay thì chưa biết chừng còn có cơ hội xoay chuyển.

- Nói đùa à...

Giang Nguyên cười nghịch nghịch khẩu súng trong tay, cười nói:

- Cục trưởng Triệu có người đẹp, còn có biệt thự, chẳng lẽ còn không tốt sao?

- Đâu có đâu có... Đều là kiếm miếng cơm ăn, kiếm miếng cơm ăn...

Cục trưởng Triệu cố gắng trấn định nhìn khẩu súng trong tay Giang Nguyên, sau đó lại nhìn găng tay Giang Nguyên đeo, trong lòng lại run lên, đối phương chuẩn bị chu đáo như vậy, tên này không có ý tốt gì mà!

Nhưng Cục trưởng Triệu có thể lên chức cục trưởng cục cảnh sát đương nhiên cũng có chút can đảm, lập tức vội vàng cười nói:

- Người anh em này... Anh nửa đêm đến tìm tôi là có chuyện gì vậy? Hay là gần đây không thuận lợi? Nếu là không thuận lợi... Chỗ tôi còn có chút tích góp có thể trợ giúp cho người anh em một chút...

TUYỆT PHẨM THIÊN Y

Chương 148: Cục trưởng Triệu xong đời

Nghe thấy lời nói có ý dò xét của Cục trưởng Triệu, Giang Nguyên trong lòng cười thầm, xem ra vận may của hắn cũng không tồi, lập tức khẽ gật đầu cười nói:

- Cục trưởng Triệu quả là người sáng khoái... Nếu ngài đã khách sáo như vậy thì đương nhiên là tốt nhất...

- Được được được... Người anh em anh chờ tôi một lát, chờ một lát nhé...

Thấy Giang Nguyên không từ chối, Cục trưởng Triệu vội vươn tay lấy một chiếc quần đùi ở đầu giường, sau đó cẩn thận bỏ dẩy khỏi giường. Ông ta nhìn người phụ nữ vẫn đang ngủ say, trong lòng lại run lên, sau đó vội cười khan nói:

- Người anh em, không biết anh thiếu bao nhiêu, nếu không nhiều qua tôi sẽ lấy cho anh ngay đây!

Vừa nói, ông ta vừa vội lôi chìa khóa ra mở khóa ngăn kéo bàn làm việc ở bên cạnh, lấy mấy xấp tiền mặt ở trong đó ra, cẩn thận đặt lên bàn, nhìn Giang Nguyên cười nói:

- Ở đây có năm vạn, nếu người anh em không chê ít thì mời cầm lấy!

Nhìn mấy xấp tiền mặt dày trên bàn, Giang Nguyên mỉm cười rồi nhàn nhạt nói:

- Cục trưởng Triệu... Ngài không hào phóng chút nào...

Nghe thấy lời này của Giang Nguyên, Cục trưởng Triệu vẻ mặt cứng đờ, đôi mắt lóe lóe rồi vội cười nói:

- A... Người anh em, tiền mặt chỗ tôi chỉ có vậy, nếu anh chê ít thì ngày khác anh lại đến, tôi nhất định sẽ chuẩn bị cho anh mười vạn, thế nào?

- Ha ha... Cục trưởng Triệu nói đùa à, dưới quyền ngài có nhiều

người như vậy, lần sau tôi còn dám đến sao? Nếu lần sau đến thật thì e là không phải mười vạn tệ mà là mười khẩu súng!

Giang Nguyên tiếp tục mỉm cười, tay thỉnh thoảng lại lưu loát kéo chốt an toàn, lên nòng xuống nòng, phát ra tiếng “cạch cạch”, khiến vị Cục trưởng Triệu này nhìn mà giật nảy mình.

Cục trưởng Triệu thấy Giang Nguyên nói vậy, biết hôm nay mình toi rồi. Ông ta đành cắn răng, sau đó ngẩng đầu nhìn Giang Nguyên, trầm giọng nói:

- Người anh em này... Nếu chỉ cần tiền bạc thì tôi sẽ không hẹp hòi...

- Đương nhiên. . . Tôi đương nhiên chỉ cần tiền bạc...

Giang Nguyên mỉm cười nói.

- Ngài nói xem nếu tôi thật sự động vào ngài thì chuyện này không nhỏ đâu, nếu không có việc gì thì tôi cũng không muốn dính vào phiền toái như vậy!

Thấy Giang Nguyên nói vậy có vẻ cũng không phải giả bộ, hơn nữa vốn cũng đúng, một cục trưởng cục cảnh sát như ông ta nếu bị người khác bắn giết thì người này muốn thoát thân cũng không phải chuyện dễ dàng. Lúc này Cục trưởng Triệu cũng tin vài phần, nếu hẳn muốn giết ông ta thật thì sớm đã giết rồi, không cần đợi đến lúc này.

Ông ta cắn răng, cũng chỉ có thể đánh cuộc một lần, tiền tài là vật ngoài thân, chỉ cần giữ được tính mạng thì đâu sẽ có đó. Ông ta lập tức gật đầu nói:

- Được, có câu này của người anh em, tôi sẽ coi như kết giao được một người bạn...

Nghe thấy lời này của Cục trưởng Triệu, Giang Nguyên mỉm cười, sau đó không nói gì nữa. Hẳn biết lần này hẳn thành công rồi, cần biết thự này xa hoa như vậy, quả nhiên không chỉ là nơi Cục trưởng Triệu giấu người đẹp.

- Mời người anh em đi theo tôi...

Lúc này Cục trưởng Triệu cũng hiểu Giang Nguyên tuyệt đối sẽ không để mình ông ta xuống lầu, đành cắn răng rồi lộ ra ý cười nhìn Giang Nguyên nói.

Giang Nguyên cũng đứng dậy, gật gật đầu với Cục trưởng Triệu rồi cùng ông ta xuống lầu. Hắn không hề lo vị Cục trưởng Triệu này sẽ giở trò gì, bây giờ hắn chỉ tò mò rốt cuộc vị Cục trưởng Triệu này giấu ở đây bao nhiêu tiền?

Hắn rất chờ mong. . .

Thời tiết cuối thu vẫn hơi lạnh, vị Cục trưởng Triệu này mặc một chiếc quần đùi, rút cổ lại, dẫn Giang Nguyên đến thư phòng ở dưới lầu.

Sau đó ông ta run rẩy lôi một hàng sách trên giá sách xuống rồi lại lấy một tấm ván gỗ bên trong ra, lộ ra một chiếc két sắt không nhỏ.

Nhìn két sắt này, Giang Nguyên mỉm cười, vị Cục trưởng Triệu này quả nhiên có hàng.

Cục trưởng Triệu cẩn thận ấn mấy mật khẩu, sau đó liền nghe thấy “tạch” một tiếng, cửa két sắt chậm rãi mở ra.

Nhìn Cục trưởng Triệu mở két sắt ra, Giang Nguyên nghiêng đầu nhìn rồi bật cười, vị Cục trưởng Triệu này thật sự có hàng.

Cục trưởng Triệu cười khan quay đầu lại, đang định nói chuyện thì sững người lại vì thấy di động trong tay Giang Nguyên.

“Tách” một tiếng, Cục trưởng Triệu sắc mặt đại biến, kinh hoảng nói:

- Người anh em, anh thế này là...

Có điều Cục trưởng Triệu còn chưa nói hết đã đột nhiên cảm thấy phần đùi bị cái gì đó đập mạnh vào, sau đó một trận đau nhức truyền đến.

Ông ta há mồm định kêu thảm thiết thì trên cổ bỗng thấy đau đớn, sau đó cả người mềm oặt, chậm rãi ngã xuống.

Nhìn Cục trưởng Triệu ngã dưới đất, Giang Nguyên cười lạnh, sau đó nhìn ba bốn trăm xấp tiền lớn và mấy chục thỏi vàng hàng trăm gam một thỏi trong kết sắt, khẽ thở dài.

- Nhiều tiền quá... Thật là nhiều tiền... Thật đáng tiếc...

Giang Nguyên nhẹ thở hắt ra, lắc đầu cười khổ, sau đó giơ di động ra chụp vài tấm rồi nhìn nhìn Cục trưởng Triệu bị đánh gãy một chân, lại bị đánh ngất, cười lãnh đạm nói:

- Lần sau đừng chọc nhăm người nữa...

Nói đến đây, Giang Nguyên lại cười, nhún nhún vai nói:

- À... Đúng rồi, ông đã không còn lần sau rồi...

Sau khi nói xong, Giang Nguyên cũng không nhìn Cục trưởng Triệu nữa mà chậm rãi bước lên trên lầu, cẩn thận đặt súng của ông ta về chỗ cũ, sau đó tìm được một chiếc điện thoại trong túi xách của nữ ở bên cạnh, nhẹ nhàng gọi cho một số điện thoại...

Hai phút sau, Giang Nguyên đi ra khỏi cửa lớn của biệt thự, nhìn xung quanh thấy không có ai, hẩn lại cẩn thận tránh mấy vị trí bị giám sát, sau đó nhanh chóng bò ra ngoài, rồi đi trong bóng đêm.

Không lâu sau, cách đó không xa liên vang lên tiếng còi xe cảnh sát. Sau khi cảnh sát của khu Hà Hoa nhận được thông báo của trung tâm báo cảnh sát, rất nhanh liền có ba bốn chiếc xe cảnh sát đi vào tiểu khu.

Bọn họ nhận được tin nơi này có người cướp bóc giết người...

Xa xa, Giang Nguyên nhìn mấy chiếc xe nhấp nháy đèn cảnh sát đi vào tiểu khu, khẽ mỉm cười. Khu Hà Hoa này không phải khu Lâm Phúc của Cục trưởng Triệu, không thể nào không lộ chút tin tức nào để giữ gìn thể diện cho Cục trưởng Triệu được.

Giang Nguyên bỏ hết ngụy trang xuống, gọi xe, quay về gần phòng khám. Hẩn lại đi mấy trăm mét rồi mới về phòng khám, phân loại rác rồi ném hết vào thùng rác, sau đó mở máy tính.

Bây giờ di động của hẩn có không ít ảnh, không thể lãng phí được.

Lần này mặc kệ là ai muốn bảo vệ vị Cục trưởng Triệu này cũng không bảo vệ được. Cho dù chuyện đêm nay có người đề xuống cho Triệu Bản Quân, nhưng có những bức ảnh này, trong lúc gió bão này đừng hòng thoát được.

TUYỆT PHẨM THIÊN Y

Chương 149: Gậy chọc trời

Theo lệ Giang Nguyên vòng qua vô số vòng, lần này ngay cả mạng botnet cũng xuyên qua hàng nghìn máy, thiết lập vô số cạm bẫy rồi mới đăng nhập mấy trang web. Hắn lấy một số quyền hạn cao nhất đăng những bức ảnh này lên, gửi mười mấy bài post, đồng thời cài đặt post bài theo giờ nhất định xong mới xóa sạch mọi dấu vết, tắt máy tính.

Hắn tin rằng đến chiều mai.... Tin tức về vị Cục trưởng Triệu này sẽ truyền khắp cả Sở Nam, đừng ai mong che dấu được.

Giang Nguyên Giang đại thổ phỉ xả được giận, thoải mái thở ra mấy hơi, sau đó lên lầu tắm rửa. Hắn vừa tắm vừa tự hỏi mình, hắn làm như vậy có xấu xa quá không, chỉ bị tên Cục trưởng Triệu này vô tình trêu chọc một chút mà đã hủy hoại, khiến người ta vào tù như vậy...

Có phải hắn thật sự quá hẹp hòi không...

Nhưng ý niệm này cũng chỉ lướt qua trong đầu vị đại thổ phỉ này rồi lập tức biến mất không thấy bóng dáng...

Bạn học Giang Nguyên đang định đi ngủ thì bỗng nhớ ra một việc, giơ tay lấy một cây Lão sơn sâm ở trong ba lô ra, cho vào miệng, nhẹ nhàng cắn một miếng, đương nhiên hắn chỉ cắn khoảng một phần bảy, một phần tám rồi chậm rãi nhai.

Không bạn học Giang Nguyên keo kiệt, đây quả thực là thứ hắn chưa bao giờ thử, hơn nữa còn đang ngủ nên hắn không biết có thể có tác dụng không. Mà Lão sơn sâm hơn hai mươi năm này mặc dù đại bổ nhưng lần này hắn ăn một phần bảy, một phần tám cây, dù không thể thuận lợi tiêu hóa thì cũng chẳng phải vấn đề gì

to tát, cùng lắm thì khiến hắc sắc mai gây chọc trời, chọc trời thêm vài phần mà thôi, không thể nào chảy máu mũi gì đó.

Sau khi Giang Nguyên cẩn thận nhai kỹ, nuốt vào bụng chút Lão sơn sâm này, dần dần hình xăm màu đỏ bên cánh tay trái của hắn lại bắt đầu chậm rãi lóe lên, sau đó một đoạn tin nhắn nhỏ lướt qua: “Phát hiện năng lượng đặc biệt. Bắt đầu hấp thu...”

Ngay sau đó cơn buồn ngủ kéo đến, Giang Nguyên nặng nề chìm vào giấc ngủ.

Trong lúc ngủ mơ, cùng với động tác của Tổ sư gia, những hơi thở trong cơ thể Giang Nguyên lại bắt đầu chậm rãi bốc lên. Có điều lần này rõ ràng không thể so với lần trước, những hơi thở này dày đặc hơn nhiều, chậm rãi tràn ngập khắp cơ bắp và khớp xương của hắn. Sau khi những hơi thở này chậm rãi cường hóa rất nhỏ những sợi cơ bắp và khớp xương liền bắt đầu tập trung về các huyết vị trên cơ thể hắn.

Sau đó chúng lại hợp vào các kinh mạch, theo sự vận hành của kinh mạch, trực tiếp đi vào trong huyết Khí Hải.

Ngay sau đó hơi thở ấm áp dày đặc trong huyết Khí Hải cũng bắt đầu bốc hơi. Dưới sự hỗ trợ của những hơi thở ở khắp nơi trên cơ thể, hơi thở trong huyết Khí Hải bắt đầu vận hành lên trên theo hai mạch Nhâm Đốc.

Vốn dĩ lần trước hơi thở này của Giang Nguyên đã vận hành đến gần cuối nhưng lần này sau khi vận hành một thời gian chúng lại dần dần lại lần nữa vận hành về phía trước, trực tiếp chảy vào huyết Hội Dương.

Hơi thở này ở huyết Hội Dương của Giang Nguyên nhẹ nhàng xoay vòng chảy xuôi, sau đó thuận theo kinh mạch đặc biệt chảy vào tinh hoàn đặc biệt của nam giới.

Cùng với việc những năng lượng này hợp vào, hai viên tinh hoàn đó bắt đầu sinh ra một số biến đổi kỳ dị. Sau đó gây chọc trời vốn xảy ra vào lúc sáng sớm nay lại bắt đầu chậm rãi ngóc đầu dậy.

Không biết luồng năng lượng này ở lại đây bao lâu mới bắt đầu lại

lần nữa quay về, thuận theo hai mạch Nhâm Đốc, lại lần nữa tập trung về Khí Hải.

Cùng với việc đầu nguồn giao nhau, luồng khí trong Khí Hải bắt đầu hỗn loạn, tất cả hơi thở đều khởi động xung quanh huyệt Khí Hải. Sau đó các khí lưu liên tục chảy vào kinh mạch khắp người lại bắt đầu ngưng tụ...

Đến cuối cùng lại chia thành các nhóm khí nhỏ, thuận theo những kinh mạch này đi ngược lại, bắt đầu mở rộng các kinh mạch vốn nhỏ bé...

Những tình trạng này không thể duy trì được quá lâu, đa số kinh mạch đều mới chỉ mở rộng một chút thì những nhóm khí nhỏ kia đã chậm rãi rơi về Khí Hải, hòa vào luồng khí lớn, sau đó lại lặng yên không một tiếng động.

Mà lúc này nhắc nhở lướt qua đúng lúc...

“Cơ thể sắp thức tỉnh, tạm dừng phân tích và hấp thu năng lượng tinh thần dị chủng, phương pháp vận khí Ngũ Cầm đã hoàn thành...Hiện tại tích lũy năng lượng của Cửu Vĩ đuôi 1 đạt 83%...”

Đúng sáu tiếng đồng hồ sau, Giang Nguyên chậm rãi mở mắt, sau đó khẽ thở hắt ra. Sau khi thở ra, Giang Nguyên chỉ cảm thấy ba tắc dưới rốn có một luồng khí ấm chậm rãi thuận theo lộ tuyến đặc biệt, di tán khắp người hắn. Chỉ trong nháy mắt, hắn cảm thấy khắp nơi trên cơ thể đều như lập tức tỉnh lại vậy, tràn ngập tinh lực vô hạn.

Cảm nhận được niềm vui bất ngờ, Giang Nguyên không hiểu rõ lắm rốt cuộc mọi chuyện là thế nào nhưng hắn biết chút Lão sơn sâm hắn ăn hôm qua đã có tác dụng rồi. Hơn nữa lần này hắn tỉnh lại cảm giác hình như cả người khác hẳn lúc trước.

Giang Nguyên khẽ thở hắt ra, sau đó vươn tay sờ sờ bên dưới của mình, cảm thấy hình như chỗ đó dựng đứng hơn bình thường mấy phần hơn nữa còn tràn ngập thứ gì đó ấm ấm, lập tức trợn tròn mắt... Đây rốt cuộc là cái gì vậy, chẳng lẽ thứ đó thật sự có tác dụng phụ như thế này sao?

Giang Nguyên lại nhìn nhìn hơn nửa cây Lão sơn sâm ở đầu giường, thấy hơi chóng mặt, hắn còn chưa có bạn gái, khí dương cương này không có chỗ phát tiết, ăn thứ này vào chắc không xảy ra vấn đề gì chứ?

Lúc này Giang Nguyên có chút không dám khẳng định, muốn tìm người khác hỏi những nghĩ đi nghĩ lại, nhớ ra người bảo mình yên tâm, trong lòng lại thấy đau khổ. Người bình thường chưa từng thử thứ này, mà người nói với hắn là Tuyên Tử Nguyệt, chẳng lẽ hắn còn đi hỏi cô nàng? Cô nàng là con gái đấy? Không có thứ này...

Hơn nữa chắc các anh em trưởng bối của cô nàng cũng không nói chuyện này với cô nàng.

Nghĩ đến đây, Giang Nguyên thật sự ngây ngốc, hắn nhìn Lão sơn sâm, đầu óc choáng váng.

Giang Nguyên nghĩ một lúc lâu, cảm thấy hình như chỗ đó bắt đầu mềm hơn mới khẽ thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần nó từ từ thu lại là được. Hắn lập tức cắn răng nói:

- Nam tử hán đại trượng phu còn sợ thứ này sao? Muốn chết thì chết đi...

Nhớ đến việc lát nữa mình phải luyện Ngũ Cầm Hí, Giang Nguyên cắn răng, cầm Lão sơn sâm ở đầu giường, “rắc” một tiếng, lại cắn một ít, vừa nhai vừa dẩy...

Hắn không tin nếu thật sự ăn đến mức mình chảy máu mũi thì thôi, nhưng hiện tại xem ra lợi nhiều hơn hại...

Vui vẻ đánh răng rửa mặt xong, Giang Nguyên liền thay quần áo chạy đến Đại học Đông Bắc.

Cùng với việc tứ chi của Giang Nguyên chạm đất, bắt đầu nghiêng về phía trước, lùi về phía sau làm trò con hổ, Giang Nguyên đột nhiên cảm thấy tại Khí Hải có một luồng nhiệt tuôn ra, bắt đầu trực tiếp chậm rãi chảy xuôi theo cột sống, tứ chi và vùng ngực của hắn, Luồng nhiệt này như một tầng nước ấm lờ lờ thỉnh thoảng đi về phía trước, thỉnh thoảng lùi về phía sau theo động tác

của hân, giội vào cột sống, tứ chi và phần tim phổi ngực của hân...

Đồng thời mấy tầng mồ hôi nhỏ mịn dày đặc cũng theo đó chảy ra, khiến Giang Nguyên thoải mái đến mức suýt nữa thì rên rỉ...

TUYỆT PHẨM THIÊN Y

Chương 150: Năng lượng đuôi 1 sắp đầy

Từng đợt cảm giác sáng khoái như tắm nước nóng truyền đến, Giang Nguyên đang vui vẻ tiếp tục tu luyện Ngũ Cầm Hí, mà lúc này... Xung quanh hân, chút hơi thở mát lạnh đó cũng bắt đầu dần dần bị hấp thu vào cơ thể Giang Nguyên theo sự vận hành của luồng khí lưu trong cơ thể hân.

“Phát hiện năng lượng không gian, năng lượng tinh thần dị chủng và năng lượng sinh vật đặc biệt, đồng thời hấp thu...”

Giang Nguyên vừa không dừng động tác, cảm nhận dòng nhiệt giữa cột sống và tứ chi, sau đó lại cảm nhận hơi thở mát lạnh quanh người được hấp thu vào cơ bắp trong cơ thể, ấm mát giao nhau khiến cơ thể hân truyền đến từng đợt cảm giác tê dại.

Cùng với sự giao nhau của cảm giác ấm áp và mát lạnh, Giang Nguyên chỉ cảm thấy hình như cơ bắp của mình đang căng ra, co lại, sau đó lan ra khắp nơi trên cơ thể rồi hòa vào kinh mạch, cuối cùng tập trung ở Khí Hải.

Sau trò hổ lại là trò hươu, sau đó là trò gấu, trò khỉ, trò hạc, sau khi luyện tập cả người, Giang Nguyên lại lặp lại hai lần, mắt thấy thời gian đã không còn sớm, hân mới dừng lại.

Sau khi Giang Nguyên ngừng tu luyện, tiếng nhắc nhở lại vang lên: “Tạm dừng phương pháp vận khí Ngũ Cầm, hiện tại tích lũy năng lượng của Cửu Vĩ đuôi 1 đạt 93%...”

Nghe thấy tiếng nhắc nhở này, tinh thần Giang Nguyên trở nên phấn chấn, Lão sơn sâm này quả nhiên có hiệu quả, năng lượng vĩ một gì đó cuối cùng cũng sắp đầy rồi, không biết vĩ một đầy rồi thì

sẽ xuất hiện tình hình như thế nào.

Giang Nguyên rất chờ mong điều này.

Mặc dù dưới sự tận lực áp chế của một số lãnh đạo, không có nhiều người biết chuyện Triệu Bân Quân Triệu đại cục trưởng gặp phải nhưng buổi sáng khi Lý Diệc Dương đi làm vẫn nhận được tin.

- Hôm qua Triệu Bân Quân bị người khác đánh gãy một chân? Hơn nữa còn tìm được mấy trăm vạn tiền mặt và gần mười kg vàng thỏi ở nơi ông ta ở? Còn nuôi một người phụ nữ?

Lý Diệc Dương kinh ngạc hỏi đầu bên kia điện thoại.

- Tin tức có chính xác không?

- Hắc hắc... Lão Lý, tối qua người anh em tôi trực ban, tận mắt đến hiện trường nhìn... Không sai được!

Người nào đó trong điện thoại có chút đắc ý cười nói:

- Chuyện khu Hà Hoa tôi có thể nói bữa sao?

- Oh... Chuyện này rốt cuộc là thế nào? Rốt cuộc Triệu Bân Quân này đắc tội với người nào vậy?

Lúc này Lý Diệc Dương vẽ mặt kinh ngạc ngờ vực. Chuyện như vậy không phải chuyện nhỏ, đường đường một Cục trưởng cục cảnh sát lại bị người khác đánh gãy một chân ở nơi ở của mình, hơn nữa còn bị phát hiện ra nhiều tiền mặt vàng thỏi như vậy.

- Cụ thể là thế này...

Người bên kia điện thoại rất nhanh liền nói đại khái tình hình sự việc cho Lý Diệc Dương nghe.

Trong lời kể, hình như người này đi tìm Triệu Bân Quân nhưng cũng không làm gì khác, chỉ để đánh gãy một chân ông ta. Hơn nữa đối diện với hàng trăm vạn tiền mặt và vàng thỏi mà lại không lấy gì, hơn nữa bộ phận điều tra hình sự...

Nghĩ đến đây, trước mắt Lý Diệc Dương bỗng đột nhiên xuất hiện khuôn mặt trẻ tuổi tràn ngập ý cười ấm áp, chẳng lẽ...

- Được... Lão Trương, chuyện này chúng ta cứ xem đã... Đừng tham gia vào...

Lý Diệc Dương bình tĩnh nói.

- Đương nhiên... chúng ta xem nào nhiệt thôi. Hắc hắc... Tên họ Triệu này chúng ta sớm đã thấy không vừa mắt rồi, lần này cuối cùng lão cũng toi đời rồi!

Vị Lão Trương ở bên kia điện thoại cười hắc hắc. Lúc này Lý Diệc Dương cũng mỉm cười, thật ra người vui nhất là y, lần này coi như là loại bỏ họa lớn trong lòng rồi.

Sau khi ngắt điện thoại, Lý Diệc Dương lấy di động ra định gọi cho Giang Nguyên xem chuyện này có phải do hắn làm không. Có điều Lý Diệc Dương còn chưa gọi đi thì đã trực tiếp ngắt máy.

Vốn dĩ y còn muốn nói cho Giang Nguyên biết tin này xem phản ứng của Giang Nguyên nhưng y bỗng cảm thấy không cần nói với hắn chuyện này nữa, chuyện này e là có đến bảy tám phần là do hắn làm.

Nếu không hôm qua y vừa mới nói với Giang Nguyên chắc là do Triệu Bản Quân làm, tạm thời không có cách nào gây phiền phức cho Triệu Bản Quân, đến tối Triệu Bản Quân liền xảy ra chuyện, nghĩ cũng biết hiểm nghi của Giang Nguyên không nhỏ.

Với tính cách không sợ chuyện gì của Giang Nguyên, còn cả thân thủ cực mạnh và tư duy cẩn thận của hắn, muốn làm chuyện này không quá khó, chỉ là tốc độ cũng nhanh quá đi.

Hơn nữa y cũng không nghĩ ra ngoài Giang Nguyên ra còn có ai lại mất nhiều công sức như vậy, đối diện với lượng lớn tiền mặt và vàng thỏi mà lại không động lòng, chỉ vì đánh gãy một chân của Triệu Bản Quân. Lý Diệc Dương không nghĩ ra còn ai có thể làm như vậy.

Bưng chén trà trên bàn lên, khẽ nhấp một ngụm, trong mắt Lý Diệc Dương lướt qua vẻ tò mò nồng đậm. Bây giờ bỗng nhiên y cảm

thấy mình càng ngày càng không nhìn thấu vị thầy thuốc Giang này, có điều y biết có thể quen biết Giang Nguyên là may mắn của y.

Có điều chuyện này Lý Diệc Dương lại trầm mặc. Y rất ghét Triệu Bản Quân, trước giờ vẫn vậy, tương tự... Triệu Bản Quân cũng rất ghét y nhưng hai người vẫn luôn không làm gì được người kia.

Mà lần này, Triệu Bản Quân bỏ đá xuống giếng, khiến y cực kỳ tức giận nhưng Triệu Bản Quân làm rất sạch sẽ, không thể nào làm gì được ông ta. Nhưng bỗng nhiên có xuất hiện chuyện như vậy, trong lòng Lý Diệc Dương rất vui, thậm chí chỉ trong thoáng qua, y còn xuất hiện mấy ý niệm, bắt đầu cần nhắc xem làm sao để đổ thêm dầu vào lửa, khiến Triệu Bản Quân hoàn toàn không thể xoay người được nữa.

Nhưng rất nhanh Lý Diệc Dương liền tỉnh lại, đối mặt với chuyện như vậy, y không thể làm gì. Trong chuyện có thể nói là khiến cấp trên cực kỳ tức giận này, y càng không thể để mình dính vào đó.

Dù sao thì Triệu Bản Quân cũng là Cục trưởng phân cục Lâm Phúc Vân Giang, là lãnh đạo giới cảnh sát, nếu bị người khác tố giác gì đó thì để phía cục giám sát điều tra gì đó cũng được.

Nhưng lần này lại do có người ban đêm xông vào nhà, hơn nữa còn xông vào nhà ở của cục trưởng cục cảnh sát, điều này khiến tất cả mọi người không rét mà run. Đây còn là cục trưởng cục cảnh sát đấy, nếu đổi thành lãnh đạo khác thì đối phương chẳng phải sẽ không kiêng nể gì sao?

Trong lúc môi hở răng lạnh như vậy, có lẽ Triệu Bản Quân sẽ không có kết cục tốt đẹp gì nhưng đối với chuyện phạm vào kiêng kỵ như vậy, đối với các “hiệp giả” các thời đại đều kiêng kỵ nhất, lấy võ phạm vào điều cấm kỵ... Chuyện như vậy tuyệt đối sẽ bị nghiêm trị không tha.

Vậy nên Lý Diệc Dương cũng nhắc nhở vị Lão Trương kia đừng đốt lửa thối gió ở bên trong, nếu không nếu bị cấp trên giận cá chém thớt thì xui xẻo rồi.

Có điều lúc này trong lòng Lý Diệc Dương có chút không cam lòng.

Bên trên tên Triệu Bản Quân này cũng không phải không có người, nếu không những năm qua y cũng không đấu ngang sức ngang tài với ông ta. Mà lần này, chuyện của Triệu Bản Quân đến bây giờ vẫn chỉ là Lão Trương tiết lộ cho y, những phía khác đều chẳng có tin tức gì, xem ra chuyện này đã có người tạm thời đè xuống.

Cuối cùng sẽ xử lý thế nào thì còn chưa biết. Mặc dù chắc chắn lần này vị trí của Triệu Bản Quân sẽ không ngồi yên được nữa nhưng rốt cuộc cuối cùng thế nào thì Lý Diệc Dương cũng không chắc chắn.

Vậy nên y thật sự có chút tiếc nuối, nếu vị kia không xằng bậy, trực tiếp thu thập chứng cứ giao cho y thì y hoàn toàn có thể nắm chắc lặng yên không một tiếng động bắt tên Triệu Bản Quân này nhưng bây giờ thì khó nói rồi.

Nhưng hiện tại cũng không có cách nào khác, ít nhất thì lần này sẽ có kết quả không tồi, Triệu Bản Quân chắc chắn sẽ không thể ngang hàng với y nữa.

- Con người không thể có lòng tham không đáy mà... Bình tĩnh, bình tĩnh...

Lý Diệc Dương khẽ thở hắt ra rồi cầm chén trà lên, chậm rãi uống.

Có điều họa lớn trong lòng đã qua, Lý Diệc Dương cũng không nghĩ nhiều nữa, bây giờ đành xem quyết định của cấp trên.

Khi y đang vừa xem văn kiện, vừa tùy ý xử lý công vụ thì đột nhiên điện thoại trên bàn đổ chuông.

- Cục trưởng... Ngài xem diễn đàn Sở Nam đi ạ, xảy ra chuyện rồi...

Đầu bên kia rất nhanh liền truyền đến giọng của trưởng phòng phòng giám sát mạng.

- Diễn đàn Sở Nam?

Lý Diệc Dương ngắt điện thoại, mở diễn đàn này ra, sau đó rất nhanh liền nhìn thấy bài post có tiêu đề màu đỏ ở trên nhất.

“Bí mật của Cục trưởng Triệu Bản Quân của phân cục Lâm Phúc Vân Giang...”

Nhìn bài post này, mắt Lý Diệc Dương sáng lên, trong lòng một trận mừng như điên, thâm nghĩ:

- Chẳng lẽ...

Y lập tức click chuột vào bài post.

Lý Diệc Dương mở bài post ra, một loạt bức ảnh rất nhanh liền xuất hiện trước mắt y.

Nhìn tư thế xấu hổ mà Triệu Bản Quân người phụ nữ trẻ tuổi kia ngủ, còn cả bức ảnh đóng tiền mặt và vàng thỏi chói mắt bên trong két sắt mà ông ta tự mình mở...

Lý Diệc Dương vừa khiếp sợ vừa bật cười... Y biết lần này Triệu Bản Quân toi đời rồi, hoàn toàn toi đời rồi, ít nhất thì cũng phải ngồi tù mười lăm năm, thậm chí vô thời hạn.

Có điều sau khi hưng phấn qua đi, y lại vội f5 diễn đàn, phát hiện bài post này vẫn còn, không bị xóa đi.

Lập tức trong lòng y có chút căng thẳng, sau đó lại gọi điện cho trưởng phòng phòng giám sát mạng, trầm giọng hỏi:

- Chuyện gì vậy, sao bài post vẫn còn?

- Cục trưởng... Phía phòng giám sát mạng cục thành phố đang xử lý nhưng không những diễn đàn Sở Nam có mà mấy diễn đàn khác cũng có. Tất cả đều là bài post bị người ta dùng quyền hạn cao nhất post lên nên quyền hạn bình thường không xóa được. Bây giờ bộ phận kỹ thuật đang xử lý, chắc hơn mười phút nữa là xóa được.

- Hơn mười phút nữa...

Nghe thấy câu này, trên mặt Lý Diệc Dương lộ ra ý cười lơ mờ. Hơn mười phút là đủ rồi, đủ để Triệu Bản Quân chết chắc. Hơn nữa y tin rằng người có thể làm đến mức độ này cũng sẽ không chỉ gửi lên mấy diễn đàn này, các trang web đặc biệt khác chắc cũng

sẽ nhận được ảnh chụp của hân.

Vậy nên sau khi cúp điện thoại, Lý Diệc Dương nhàn nhã tựa vào ghế, vui vẻ ngâm nga mấy câu...

“Tô Tam rời khỏi huyện Hồng Đông, đi đến trước phố lớn...”

Cục trưởng Lý hát rất vui vẻ, họa lớn trong lòng được loại bỏ rồi...

Nhớ đến điều này, trong lòng Cục trưởng Lý lại thêm vài phần cảm kích đối với Giang Nguyên, nếu không có hân thì y có thể vui vẻ, may mắn thế này sao?

TUYỆT PHẨM THIÊN Y

Chương 151: Bệnh viện số 1 cầu cứu

Giang Nguyên cũng không rõ lắm mọi chuyện. Bây giờ hân đang khám bệnh, kê đơn, biểu hiện là một thầy thuốc hòa ái dễ gần.

- Cám ơn bác sĩ Giang.

Người bệnh cầm đơn thuốc Giang Nguyên kê, mỉm cười với hân rồi rời đi.

- Bệnh nhân kế tiếp.

Giang Nguyên vẫy tay với người bệnh đang xếp hàng.

Lúc này, Hồ lão đang cầm phương thuốc do Trương Nhạc kê, ký tên xong liền đưa trở về, nhàn nhã nhìn hai đệ tử, trong lòng tràn đầy vui sướng.

Đột nhiên điện thoại di động vang lên, phá tan sự sung sướng trong lòng ông.

Hồ lão cầm điện thoại ra nhìn, có chút cau mày, thấp giọng nói:

- Chủ nhiệm Tôn gọi cho mình làm gì nhỉ?

Mặc dù nghi hoặc, nhưng Hồ lão vẫn nghe máy, cười nói:

- Chủ nhiệm Tôn, xin chào.
- Ồ, Giang Nguyên?
- Chuyện này tôi cần hỏi ý kiến của nó đã.

Giang Nguyên nghe Hồ lão nhắc đến tên mình, có chút ngạc nhiên, sau đó nghĩ hoặc nhìn Hồ lão.

- Giang Nguyên, Chủ nhiệm Tôn của bệnh viện số 1 gọi điện thoại đến, nói muốn mời con sang đó giúp giải phẫu.

Trong lòng Hồ lão cũng cảm thấy nghi hoặc, ánh mắt nhìn Giang Nguyên cũng tràn đầy khiếp sợ và hiếu kỳ. Không phải là ông không biết đệ tử mình có năng lực, nhưng để cho Chủ nhiệm Tôn của bệnh viện số 1 gọi điện xin hỗ trợ giải phẫu thì có chút làm cho ông không thể tin nổi.

Vốn ông nghĩ rằng, phương diện ngoại khoa của đệ tử ông cũng có chút thực lực nhưng chung quy không thể có kinh nghiệm bằng một Chủ nhiệm khoa ngoại của bệnh viện số 1 được. Nhưng Chủ nhiệm Tôn lại gọi điện thoại đến, nói muốn mời Giang Nguyên hỗ trợ, trong lòng không khỏi kinh nghi. Tiểu đồ đệ của ông đã lợi hại đến tình trạng này rồi sao?

Cho nên, ông nhìn Giang Nguyên, hỏi xem hắn có suy nghĩ gì không.

- Mời con hỗ trợ phẫu thuật?

Giang Nguyên cau mày. Chuyện như vậy, thật ra hắn cảm thấy không có gì quái lạ. Dù sao hắn cũng có chút kỹ thuật, không phải bệnh viện số 1 có thể so sánh. Gặp phải một số người bệnh đặc biệt, chuyện này cũng không có gì kỳ.

Giang Nguyên quay sang nhìn người bệnh đang sắp hàng, cười khổ nói:

- Sư phụ, bên này nhiều người bệnh như vậy, nếu con đi, thế thì...

Nghe Giang Nguyên nói chuyện thoải mái như vậy, chỉ là lo người bệnh bên này quá nhiều, trong lòng Hồ lão cũng chấn động. Trình

độ ngoại khoa của đệ tử ông đã mạnh đến tình trạng nào rồi?

Nhưng Chủ nhiệm Tôn bên kia đang chờ, Hồ lão cũng không tiện trì hoãn quá nhiều. Nếu Chủ nhiệm Tôn đã mời, Giang Nguyên lại không có ý kiến, Hồ lão liền nói:

- Chủ nhiệm Tôn, Giang Nguyên nói có thể.

- Ủm, anh hãy cho xe đến đón nó.

Nói đến đây, Hồ lão cúp điện thoại, quay sang nói với Giang Nguyên:

- Giang Nguyên, bệnh nhân của con giao lại cho ta. Mau đi chuẩn bị một chút. Lát nữa xe của bệnh viện số 1 sẽ đến đón con.

- Vâng, nhưng sư phụ, nơi này vẫn còn rất nhiều người bệnh, hai người có đảm đương nổi không?

Giang Nguyên vẫn chần chừ.

Hồ lão cười nói:

- Không sao, cứu người quan trọng hơn. Con hãy đi chuẩn bị đi.

- Được rồi.

Giang Nguyên vội vàng cởi áo khoác trắng, sau đó bước ra ngoài phòng trị liệu bên ngoài, cầm túi ngân châm bỏ vào trong túi. Xem chừng lần này sẽ cần đến món đồ chơi này.

Trong phòng khám bệnh, bệnh nhân cũng lên tiếng nghị luận với nhau:

- Bác sĩ của bệnh viện số 1 mời bác sĩ Giang đến hỗ trợ phẫu thuật. Bác sĩ Giang còn lợi hại hơn đám giáo sư của bệnh viện số 1 luôn nhỉ?

- Đúng vậy, anh không biết sao? Lần trước có người bị lệch miệng, bệnh viện số 1 bảo phải nhập viện một tuần mới khỏi. Kết quả chạy đến đây gặp bác sĩ Giang, chỉ cần châm cho vài ngân châm là khỏi ngay.

- Đúng vậy, nội ngoại khoa của bác sĩ Giang thật lợi hại. Lần trước tôi thấy cậu ấy làm phẫu thuật cho một đứa bé nhà nghèo, cứu lại một mạng cho nó. Nhưng rốt cuộc cũng chỉ lấy có hai trăm đồng.

Đối với những lời bàn tán này, Giang Nguyên tất nhiên là không có nghe thấy. Hắn chỉ cầm áo khoác của mình ra ngoài, chiếc xe đến đón rất nhanh sẽ có mặt.

Quả nhiên, không đợi bao lâu, một chiếc xe đã dừng trước cửa phòng khám. Bác sĩ La của bệnh viện số 1 bước xuống xe, nhìn thấy Giang Nguyên đứng ngoài cửa, vội vàng nói:

- Bác sĩ Giang, bên này, bên này.

Thấy bác sĩ La ngoắc mình, Giang Nguyên nhanh chóng bước đến.

- Đi nhanh một chút đi.

Bác sĩ La thấy Giang Nguyên đã lên xe, bản thân cũng vội vàng bước lên, sau đó giục tài xế chạy thật nhanh.

Thấy bộ dạng nóng lòng của bác sĩ La, Giang Nguyên cau mày hỏi:

- Bác sĩ La, người bệnh nặng lắm sao?

Bác sĩ La bất đắc dĩ cười khổ:

- Bệnh nhân đang phẫu thuật, đột nhiên xuất huyết rất nhiều. Chúng tôi không tìm thấy điểm xuất huyết. Bây giờ đang truyền máu để kéo dài thời gian. Nhưng nếu cứ như vậy, người bệnh sẽ không ổn.

- Sao có thể như vậy được? Tại sao lại không tìm thấy điểm xuất huyết? Với kinh nghiệm của Chủ nhiệm Tôn, không thể xảy ra chuyện này được.

Giang Nguyên kinh ngạc hỏi.

Bác sĩ La lắc đầu, thở dài nói:

- Tôi cũng không rõ cho lắm. Tôi đang trực, đột nhiên nhận được điện thoại của Chủ nhiệm Tôn, bảo tôi đến đây đón cậu. Ông ấy

giục tôi phải nhanh đưa cậu đến phòng phẫu thuật. Đến đó cậu sẽ biết tình huống cụ thể.

Nói đến đây, bác sĩ La cười khổ nói:

- Dù sao chuyện lần này cũng là chuyện lớn. Cậu xem có thể giúp được thì giúp. Các Chủ nhiệm khoa chỉ sợ cũng đã lên hết rồi.

Nghe giọng điệu của bác sĩ La, sắc mặt Giang Nguyên cũng dần dần ngưng trọng. Tìm đến hần, chỉ sợ cuộc phẫu thuật này không đơn giản, mà người bệnh cũng không đơn giản.

Nhưng Giang Nguyên cũng không lo lắng. Dù sao hần cũng chỉ là hỗ trợ. Cứu được người bệnh thì cứu, còn cứu không được thì chẳng còn cách nào khác.

Nghĩ đến đây, Giang Nguyên thở hắt ra, sau đó dựa lưng vào ghế, nhẹ nhàng nhắm mắt dưỡng thần. Lúc này đang là lúc khẩn cấp, cũng không biết sẽ phẫu thuật đến khi nào.

Sáng sớm đã khám bệnh, bản thân hần có chút mệt mỏi. Nhắm mắt dưỡng thần là chuyện nên làm lúc này.

Bác sĩ La nhìn thấy Giang Nguyên nhắm mắt, cũng không làm phiền hần. Y biết, cuộc phẫu thuật này rất quan trọng. Các chủ nhiệm khoa đều đã có mặt. Lúc này phải cần nghỉ ngơi một chút, để tinh thần đạt đến trạng thái tốt nhất thì mới có thể lên đài.

Lúc này, trong phòng làm việc của Tỉnh trưởng La. Sau khi nghe một cấp dưới báo cáo lại, liền nhẹ nhàng tựa lưng vào ghế, duỗi duỗi thắt lưng, thuận tay tiếp nhận tách trà Chủ nhiệm Lý đưa đến, nhấp một ngụm, thở hắt ra một cái rồi mới cười khổ lắc đầu:

- Thiện Trường, nếu lần này tôi có thể đi lên, một năm rưỡi nữa, tôi sẽ cho cậu xuống làm Chủ tịch khu hoặc Chủ tịch một huyện nào đó. Chỉ sợ hy vọng không lớn.

- Tỉnh trưởng, chúng ta không cần vội. Tôi cảm thấy chúng ta không nên từ bỏ, phải cần tranh thủ một chút.

Nghe giọng điệu của Tỉnh trưởng La, dường như có chút tâm tàn ý lạnh, Chủ nhiệm Lý vội vàng an ủi.

Y biết, chỉ khi nào Tỉnh trưởng La lên chức, ông ta mới có khả năng đưa y xuống dưới huyện làm Chính chức. Nếu không, có đi xuống thì cũng chỉ làm phó. Nếu vậy, làm ở đây còn ngon hơn.

Vận mệnh thư ký lúc nào cũng phải đi chung với lãnh đạo. Nếu lãnh đạo có cơ hội, thư ký cũng mới có cơ hội.

Cho nên, Chủ nhiệm Lý tất nhiên là cố vũ lãnh đạo của mình đi tranh thủ. Nếu lãnh đạo không tranh, một thư ký nho nhoi như y có thể tranh cái gì.

- Thiện Trường, cậu cũng biết tình huống trước mắt. Hiện tại xem ra, tình huống thật sự không dễ dàng gì.

Tỉnh trưởng La khẽ thở dài:

- Cả đời này của tôi, từ một nhân viên quèn đi đến bước này cũng đã thỏa mãn lắm rồi. Nhưng trong lòng lại không cam.

- Tỉnh trưởng, tôi nghĩ không biết có cần mời bác sĩ Giang đến Yên Kinh một chuyến hay không? Nếu thật có tác dụng, được sự ủng hộ của người kia, chức Phó tỉnh trưởng thường vụ hẳn sẽ là của ngài.

Chủ nhiệm Lý cẩn thận nói.

- Ừm.

Tỉnh trưởng La cau mày, sau đó hơi do dự nói:

- Chỉ là, nếu vận nhất không chuẩn bị tốt, ngược lại dễ đắc tội với vị kia.

Tinh quang chợt lóe trong mắt Chủ nhiệm Lý:

- Tỉnh trưởng, ngài đừng nghĩ như vậy. Đây là cơ hội cuối cùng của ngài. Nếu không được, nhiều nhất cũng chỉ ở lại chức vị này. Nhưng nếu thành công, trước mặt chúng ta sẽ là một con đường lớn.

Nói đến đây, Chủ nhiệm Lý lại nói tiếp:

- Tỉnh trưởng Bách cùng lắm chỉ còn hai năm nữa là đến lúc về hưu. Đến lúc đó, chỉ cần ngài bước lên vị trí Phó tỉnh trưởng thường vụ, phía sau lại được người kia ủng hộ. Như vậy...

Tỉnh trưởng La nghe đến đó, tinh thần cũng rung lên. Đúng rồi, nếu không thành, chẳng lẽ đối phương không để ông làm chức Phó tỉnh trưởng này nữa sao? Nhiều nhất cũng chỉ là không lên chức được nữa thôi.

Dù sao bây giờ ông cũng chỉ còn lại một cơ hội cuối cùng.

Nghĩ đến đây, Tỉnh trưởng La nhìn Chủ nhiệm Lý, trầm giọng nói:

- Được, Thiên Trường, gọi điện thoại cho Hồ lão, nhắc ông ấy cùng với Giang Nguyên xế chiều đến trị liệu cho tôi.

- Vâng, tỉnh trưởng.

Thấy ông chủ của mình rốt cuộc đã lấy lại tinh thần, đấu chí bừng bừng, Chủ nhiệm Lý tất nhiên là cũng hưng phấn.

TUYỆT PHẨM THIÊN Y

Chương 152: Nhóm lão đồng chí

- Cái gì? Giang Nguyên không có ở đó?

Tỉnh trưởng La ngạc nhiên nhìn Chủ nhiệm Lý, hỏi:

- Vừa rồi cậu nói Giang Nguyên đi đâu?

Chủ nhiệm Lý có chút hưng phấn cười nói:

- Bệnh viện số 1 gọi Giang Nguyên sang trợ giúp, không biết khi nào mới về.

- Bệnh viện số 1?

Nghe Chủ nhiệm Lý nói, Tỉnh trưởng La có chút sửng sốt, sau đó hỏi tiếp:

- Bệnh viện số 1 mời Giang Nguyên sang đó làm gì?

- Hồ lão nói bệnh viện có một ca phẫu thuật, dường như đã xảy ra vấn đề, cho nên mới mời Giang Nguyên sang đó hỗ trợ.

Ý cười trên mặt Chủ nhiệm Lý càng lúc càng đậm.

- Sao?

Nhìn ý cười trên gương mặt Chủ nhiệm Lý, Tỉnh trưởng La hơi ngẩn ra, sau đó cười nói:

- Bác sĩ Tiểu Giang lợi hại thật, ngay cả bệnh viện số 1 cũng mời cậu ấy đến hỗ trợ. Xem ra đúng là không tệ.

- Đúng vậy, Tỉnh trưởng, tôi thấy kỹ thuật của bác sĩ Tiểu Giang rất tốt, ngay cả bệnh viện số 1 cũng mời cậu ấy đến. Xem ra rất được mọi người tán thành.

Chủ nhiệm Lý cười nói.

Nghe ngữ điệu của Chủ nhiệm Lý, ánh mắt Tỉnh trưởng La cũng hiện lên một tia quyết ý, sau đó trầm giọng nói:

- Như vậy, Thiện Trường, cậu hẹn với Hồ lão, khi nào Giang Nguyên trở về thì mời ông ấy và Giang Nguyên đến đây.

Nhìn nét cương quyết trên gương mặt ông chủ của mình, Chủ nhiệm Lý rất vui, biết rằng lòng tin của Tỉnh trưởng La đối với Giang Nguyên đã tăng thêm vài phần, chuẩn bị mời Giang Nguyên đến Yên Kinh một chuyến.

Mặc kệ thành hay không thành, chỉ cần ông chủ của mình cố gắng một chút, việc này tất có hy vọng. Theo tình huống trước mắt mà xem, nếu ông chủ không có ai ủng hộ, muốn lên chức Phó tỉnh trưởng thường trực tỉnh thì rất khó.

Lập tức, Chủ nhiệm Lý vội vàng liên lạc với Hồ lão, khi nào Giang Nguyên về thì báo một tiếng, y sẽ sắp xếp xe đến đón.

Sau khi gọi điện thoại xong, Tỉnh trưởng La và Chủ nhiệm Lý đều cùng nhau chờ. Dù sao bây giờ cũng còn chưa đến giữa trưa. Giang

Nguyên hần xế chiều mới về.

Nhưng hai người cũng không biết là sẽ chờ bao lâu.

Sau khi xe dừng lại trước cổng bệnh viện số 1, bác sĩ La và Giang Nguyên vội vàng hướng đến khu phẫu thuật. Chủ nhiệm Tôn giục quá gấp, làm cho bước chân của y không khỏi nhanh hơn vài phần.

Cũng may Giang Nguyên làm việc cũng nhanh nhẹn, dứt khoát. Thấy bác sĩ La bước nhanh hơn, tốc độ của hần cũng không chậm.

Sau khi bước vào hành lang khu vực phẫu thuật, phòng làm việc bên cạnh lập tức bước ra một người. Giang Nguyên nhìn lại, là Chủ nhiệm Tôn, chỉ là lúc này Chủ nhiệm Tôn đang cau chặt lông mày, vẻ mặt lo lắng.

- Xin chào Chủ nhiệm Tôn.

Giang Nguyên mỉm cười nói.

Nghe Giang Nguyên chào mình, Chủ nhiệm Tôn ngẩng đầu lên, sau đó vui vẻ kéo tay Giang Nguyên, vừa đi vừa nói:

- Giang Nguyên, cuối cùng thì cậu cũng đã đến rồi. Đi mau một chút, xem có thể nghĩ ra biện pháp nào hỗ trợ hay không.

- Chủ nhiệm Tôn, bệnh nhân bị sao vậy? Ngay cả ngài mà cũng không có biện pháp?

Giang Nguyên đi theo Chủ nhiệm Tôn, hiếu kỳ hỏi.

Hai người bước nhanh về phía phòng phẫu thuật. Từ lúc Chủ nhiệm Tôn bước ra, có mấy người tò mò nhìn theo Giang Nguyên lướt nhanh qua cửa. Nhìn Giang Nguyên tuổi còn quá trẻ, ai nấy đều có chút sửng sốt. Thật không nghĩ đến người mà Chủ nhiệm Tôn nhờ vả lại là một chàng thanh niên mới có hai hai, hai ba tuổi.

Một người đang ngồi trên ghế salon, mái tóc hoa râm, gương mặt uy nghiêm hiện ra chút lo lắng, mang theo chút thất vọng nhìn người trung niên bên cạnh, trầm giọng nói:

- Viện trưởng Chu, chàng thanh niên này có thể dựa vào được sao?

Nghe câu hỏi này, viện trưởng Chu cũng cảm thấy bất đắc dĩ:

- Tỉnh trưởng, nếu là Chủ nhiệm Tôn cố ý mời đến, hẳn là có thể giúp được.

- Ừm, cũng chỉ có thể thử xem mà thôi. Cũng nhờ mọi người cố hết sức.

Sự lo lắng trên gương mặt vị Tỉnh trưởng càng đậm hơn vài phần, sau đó nhẹ nhàng thở dài.

- Xin tỉnh trưởng cứ yên tâm, chúng tôi đã điều động tất cả những giáo sư có kinh nghiệm nhất qua đó, nhất định sẽ nghĩ hết biện pháp cứu tính mạng của lão thái thái.

Thoạt nhìn vị viện trưởng cũng không quá tin tưởng vào viện binh mới được mời đến, nhưng giọng nói cũng không có gì quá lo lắng.

Giang Nguyên hiển nhiên là không biết vừa rồi mình bị nhiều người dòm ngó như vậy. Hắn đang nghe Chủ nhiệm Tôn nói sơ qua tình huống.

Nghe Chủ nhiệm Tôn nói xong, Giang Nguyên cau mày, sau đó hỏi:

- Điều này sao có thể? Tại sao lại xảy ra tình trạng xuất huyết trong phẫu thuật như vậy? Cho dù là tuổi có lớn, cũng không có vấn đề nghiêm trọng chứ?

Chủ nhiệm Tôn lắc đầu cười khổ:

- Tình huống như vậy không phải là không có, chỉ là rất ít khi thấy mà thôi. Trước kia tôi đã từng gặp qua, nhưng lúc đó không cứu được bệnh nhân.

Giang Nguyên lại nói:

- Như vậy tôi cũng đành thử một lần. Tuổi lớn như vậy, cũng không biết có chống đỡ nổi không.

- Thử được thì cứ thử.

Nghe Giang Nguyên nói, Chủ nhiệm Tôn cũng không có chút ngoài

ý muốn. Vốn đã đến nước này, mời Giang Nguyên đến cũng chỉ là thử vận may mà thôi.

Giang Nguyên khẽ cau mày, sau đó bước vào phòng khử trùng, móc ra túi ngân châm đưa cho chủ nhiệm Tôn:

- Chủ nhiệm Tôn, ngài vào trước đi, giúp tôi khử trùng món đồ này trước. Để tôi gọi điện thoại, nhờ phòng dược bên phòng khám mang đến ít thuốc.

- Được, được.

Nghe xong, Chủ nhiệm Tôn có chút sửng sốt, sau đó gật đầu cười khỏ. Ông đương nhiên là nghĩ đến loại nước thuốc có màu nâu đỏ lần trước của Giang Nguyên. Nhưng tình huống lần này lại khác. Lần trước bởi vì khả năng cầm máu của sinh viên kia quá kém, còn lần này là tìm không được điểm xuất huyết.

Nhưng nếu Giang Nguyên đã nói muốn phòng thuốc của phòng khám chuẩn bị thuốc, Chủ nhiệm Tôn tất nhiên là sẽ không cự tuyệt. Dù sao cũng đã đến tình trạng này, ngựa chết cũng xem như ngựa sống. Dù sao đến đến lúc đó dùng được thì dùng, không dùng được cũng không sao. Lập tức Chủ nhiệm Tôn cầm túi ngân châm của Giang Nguyên bước vào phòng khử trùng.

Giang Nguyên gọi điện thoại cho Hồ lão, nhờ ông chuẩn bị thuốc, sau đó gọi cho bác sĩ La, nhờ y đến phòng khám cầm thuốc về. Xong hết mọi việc, hần vội vàng bước vào phòng khử trùng. Dù sao cũng phải làm hết sức. Còn có cứu được người bệnh hay không thì còn chưa biết.

Đợi Giang Nguyên khử trùng xong, thay quần áo bước vào phòng giải phẫu, lúc này mới phát hiện trong phòng giải phẫu đang có rất nhiều người. Vây quanh bàn giải phẫu có đến ba bốn lão đồng chí năm sáu chục tuổi.

Giang Nguyên thở hắt ra, bệnh viện số 1 xem ra đã kéo hết tất cả chủ lực lên đây. Nếu không, một lão đồng chí phụ trách mổ chính cũng đủ rồi, như thế nào lại cần đến hai phụ mổ, thậm chí là ba.

Chủ nhiệm Tôn thấy Giang Nguyên bước vào, liền ra hiệu y tá bên

cạnh bước đến mặc đồng phục phẫu thuật cho Giang Nguyên.

Giang Nguyên mơ hồ nghe được hai y tá thấp giọng nghị luận với nhau:

- Ô, lại thêm một người nữa đến trợ giúp.

- Xong rồi, xong rồi. Lần này chị Lâm Hương và chị Ngô Linh tiêu rồi.

Nghe hai y tá nói chuyện với nhau, Giang Nguyên cười khổ lắc đầu, trong lòng tràn ngập bất đắc dĩ. Hắn thật không nghĩ đến chỉ mới đến phụ mổ một lần, lại để lại danh tiếng xấu đến như vậy.

Nhưng Giang Nguyên cũng không suy nghĩ nhiều. Hắn đến là để giúp người. Hỗ trợ được thì hỗ trợ, không được cũng đành chịu.

Thấy Giang Nguyên mặc xong áo phẫu thuật, Chủ nhiệm Tôn liền chỉ vào bàn phẫu thuật nói:

- Lão Dương, bác sĩ Giang đến rồi, anh đổi vị trí cho cậu ấy đi.

Nghe Chủ nhiệm Tôn nói xong, vị lão đồng chí phụ mổ thứ ba quay sang nhìn thoáng qua Giang Nguyên, sau đó cẩn thận lui ra đằng sau, ánh mắt hiện lên ý cười:

- Cậu chính là bác sĩ Tiểu Giang? Nào, cậu qua đây xem sao.

Nhìn sự tò mò trong mắt của đối phương, Giang Nguyên mỉm cười, cũng không nói nhiều, giơ hai tay bước đến trước bàn phẫu thuật.

Nhìn bệnh nhân đang nhắm mắt, hắn có chút cau mày. Khoang bụng của người bệnh tràn đầy máu, mà bác sĩ phụ mổ thứ hai đang không ngừng hút máu trong khoang bụng, nhưng hiệu quả cũng không nhiều lắm. Sau khi máu được hút xong, máu khác vẫn không ngừng trào ra từ nơi nào đó trong khoang bụng, cần bản tìm không thấy điểm xuất huyết.

Thấy Giang Nguyên bước đến, những bác sĩ khác đang nỗ lực tìm kiếm điểm xuất huyết ngắc đầu nhìn Giang Nguyên, cũng không nói gì, tiếp tục động tác của mình.

Vốn bọn họ đều là những giáo sư có kinh nghiệm mấy chục năm, nổi danh toàn tỉnh, thậm chí là toàn nước. Một bác sĩ quá trẻ đến tham gia, giống như ngựa chết làm ngựa sống, thừa thời vận mà thôi, cho nên bọn họ không quá để ý như Chủ nhiệm Tôn.

Nhưng Giang Nguyên cũng không quan tâm. Nếu đã mời hẳn đến, vậy hẳn sẽ cố hết sức.

Chủ nhiệm Tôn đứng bên cạnh, thấy Giang Nguyên cau mày, liền hỏi:

- Bác sĩ Giang, cậu cảm thấy như thế nào?

Giang Nguyên gật đầu, nói:

- Trước tôi sẽ làm giảm tốc độ xuất huyết, xem có thể tìm được điểm xuất huyết hay không.

- Được, cậu cứ thử xem.

Chủ nhiệm Tôn mời Giang Nguyên đến chính là có chủ ý này. Thấy Giang Nguyên nói có thể thử, lập tức đồng ý.

TUYỆT PHẨM THIÊN Y

Chương 153: Thừa giáo sư, cú đố đố cho tôi

Giang Nguyên bước đến trước bàn giải phẫu, nhìn qua người bệnh đang hôn mê nằm trên bàn, người cầm đầy dây nhợ, nhẹ nhàng thở hắt ra, sau vươn tay về phía y tá.

Hai cô y tá tất nhiên ghi nhớ Giang Nguyên là một trợ thủ rất quan trọng, cũng biết hẩn cần gì, một người trong đó lập tức mang mấy cây ngân châm đã được khử trùng đến.

Giang Nguyên gật đầu, sau đó nói:

- Bông khử trùng.

Cô y tá liền duỗi tay cầm cái kẹp, kẹp một miếng bông khử trùng đưa tới.

Sau khi tiếp nhận, Giang Nguyên liền khử trùng thật sạch cổ của lão thái thái, hít một hơi thật sâu rồi cầm ngân châm, chuẩn bị cắm xuống. Ai ngờ bên cạnh truyền đến một giọng nói nghi ngờ:

- Lão Tôn, cổ có thể đâm loạn sao? Lão thái thái lớn tuổi như vậy, nếu xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì làm sao bây giờ?

Nghe được lời này, Giang Nguyên khẽ cau mày, sau đó quay sang nhìn bác sĩ mổ chính, không đợi Chủ nhiệm Tôn lên tiếng, liền lãnh đạm nói:

- Với tình huống hiện tại, ngài có nắm chắc lão thái thái sẽ ngừng xuất huyết không? Nếu có, tôi sẽ không châm cho bà ấy nữa. Còn nếu ngài không có biện pháp, vậy hãy tin tưởng ở tôi.

- Cậu...

Bác sĩ mổ chính này là một trong những giáo sư khoa ngoại có địa vị nhất ở bệnh viện số 1. Bị mấy câu của Giang Nguyên làm cho cứng họng, trong lòng vô cùng tức giận, nhưng nhìn người bệnh đang nằm trên bàn mổ, liền hừ lạnh một tiếng, cũng không nói gì

nữa.

Vị bác sĩ này biết rõ, đối phương không có nói sai. Nếu ông có đủ khả năng khiến cho bệnh nhân ngừng xuất huyết, sẽ không để cho Chủ nhiệm Tôn mời đối phương đến đây. Chỉ là ông không cam lòng khi để cho một tên miệng còn hôi sữa đến chữa trị cho bệnh nhân của ông. Điều này khiến cho mặt mũi đám giáo sư các ông mất hết, cho nên mới nói một câu như vậy.

Nhưng lúc này cũng không có cách nào khác. Sức khỏe của lão thái thái này quá yếu. Nếu còn chậm trễ, mặc kệ như thế nào ông cũng đều phải chịu trách nhiệm. Cho nên, ông cũng đành nén sự tức giận trong lòng, im lặng không nói câu nào. Bởi nếu nói nữa, ngược lại sẽ làm mất hết mặt mũi còn lại.

Lúc này Giang Nguyên cũng không chần chừ, tay nhanh chóng cầm xuống cổ lão thái thái hai châm, nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Vốn hẳn định thông qua châm cứu đưa lão thái thái vào trạng thái chết giả. Nhưng tuổi của lão thái thái quá lớn, hơn nữa hôn mê quá sâu, hẳn không dám nắm chắc lão thái thái có thể thừa nhận nổi. Cho nên, chỉ cần hai ngân châm là có thể làm cho tốc độ xuất huyết chậm lại một nửa.

Nếu tốc độ xuất huyết chậm lại, như vậy muốn tìm điểm xuất huyết cũng sẽ dễ hơn ít nhất một phần ba. Bây giờ cần phải xem tay nghề của các giáo sư ở đây rồi.

Sau khi đâm châm xong, Giang Nguyên trở lại vị trí phụ mổ thứ ba.

- Như thế nào? Được chưa?

Một giáo sư quay sang hỏi Giang Nguyên.

- Chờ thêm chút nữa.

Giang Nguyên không thêm để ý đến sự khinh thường trong lời nói của vị giáo sư. Cho đến bây giờ, hẳn luôn tin rằng, đối mặt với sự khinh thường của bất cứ kẻ nào, xuất ra thực lực của mình mới là chánh đạo.

Nghe Giang Nguyên nói, vị giáo sư khẽ hừ một chút, sau đó nhìn mấy cây ngân châm. Ông cảm thấy lo lắng, không biết lão thái thái có xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn không.

Nhưng cũng may, ông ta nhìn thấy nhịp tim đã trở lại bình thường, chỉ là huyết áp vẫn còn hơi thấp.

Vị giáo sư cau mày, sau đó quay sang nói với cô y tá:

- Huyết áp vừa này là bao nhiêu? Tại sao tôi vẫn thấy nó thấp như vậy?

Cô y tá đang định lên tiếng, Giang Nguyên đã chen vào:

- Tốc độ xuất huyết đã chậm lại, huyết áp thấp cũng là chuyện bình thường. Chỉ cần không xuống đến mức độ thấp nhất là không có vấn đề gì.

Nghe Giang Nguyên nói xong, sắc mặt vị giáo sư trầm xuống, vô cùng tức giận. Ông làm việc ở bệnh viện này nhiều năm như vậy, người nào gặp ông mà không cung kính hoặc khách khí. Chỉ có tiểu tử này, một chút kính ý đối với ông cũng không có. Nhưng ông lại không tiện phản bác lời nói của Giang Nguyên, lập tức nghiêm mặt không nói lời nào. Nếu ông không tìm được vị trí xuất huyết của lão thái thái, hẳn đã sớm cho người đuổi tên tiểu tử này ra ngoài.

Nhưng vị giáo sư này không nghĩ lại, vốn ông cậy già lên mặt, xem thường người khác, còn muốn người khác tôn kính ông, dưỡng thành thái độ cao cao tại thượng, người bình thường nhìn vào không ưa nổi, có ai tôn kính ông ta chứ?

Lúc này, sau khi Giang Nguyên nói không được bao lâu, máu trong khoang bụng dần dần rút đi, xem ra Giang Nguyên châm cứu là có công dụng.

Chủ nhiệm Tôn duỗi đầu nhìn sang, liền vui mừng lẫn sợ hãi kêu lên:

- Xuất huyết đã giảm, giảm thật rồi.

Hai mắt của vị bác sĩ mổ chính cũng mở to, nhìn máu dần dần rút

đi trong khoang bụng, ánh mắt hiện ra sự khó tin.

Giang Nguyên ở một bên, vẫn vô cùng bình tĩnh. Xuất huyết đã giảm, như vậy sẽ có thể tìm được vị trí xuất huyết. Hy vọng vị giáo sư này có thể tìm được. Nếu không, không có máu đưa vào liên tục, lão thái thái sẽ không chống đỡ được bao lâu.

Mặc dù vị giáo sư cảm thấy kinh ngạc với hiệu quả thần kỳ trong châm cứu của Giang Nguyên, nhưng cũng không lên tiếng tán thưởng, cầm kèm cầm máu và dao mổ, bắt đầu tìm kiếm vị trí xuất huyết.

Mặc dù máu trong khoang bụng đã ít đi, nhưng vị bác sĩ này cũng không tìm được vị trí xuất huyết. Sau hai ba phút, tìm được một chỗ xuất huyết, vị giáo sư liền dùng kèm cầm máu nhanh chóng kẹp lại, sau đó dưới sự trợ giúp của một vị giáo sư khác, nhanh chóng khâu lại điểm xuất huyết này. Nhưng hai người phát hiện, máu vẫn không ngừng chảy ra trong khoang bụng.

Trán của vị bác sĩ mổ chính không ngừng chảy mồ hôi. Vất vả lắm máu mới giảm bớt, cũng đã tìm được một vị trí xuất huyết, nhưng vẫn còn một chỗ khác, không thể không khiến ông ta cảm thấy lo lắng.

Y tá bên cạnh nhanh chóng dùng khăn lau mồ hôi trên trán của vị giáo sư này. Nhưng dường như vẫn không có tác dụng. Vị giáo sư tìm mãi trong khoang bụng vẫn không tìm được chỗ xuất huyết mới. Máu vẫn không ngừng chảy ra, khiến cho trán của vị giáo sư lại tiếp tục rịn mồ hôi.

Giang Nguyên có chút cau mày nhìn hết thấy. Người bên ngoài không thể nhìn thấy, nhưng hắt thì có thể. Đồng tử của hắt rất nhanh co rít, khi thì to như hạt đậu, khi thì nhỏ lại như cây kim.

Hắt có thể nhìn rõ mọi thứ trong khoang bụng của bệnh nhân. Thậm chí khi lượng máu trong khoang bụng rút đi, hắt đã nhìn thấy hai đến ba điểm xuất huyết trong khoang bụng. Đương nhiên, chỉ có một mình hắt nhìn thấy, người bên cạnh không thể.

Giang Nguyên quay sang nhìn vị giáo sư đang lật qua lật lại, trán rịn mồ hôi tìm kiếm, nhưng không tìm được thêm vị trí xuất huyết

nào, liền hít một hơi thật sâu, nhin không được liền nói:

- Thưa giáo sư, ngài nghỉ ngơi một chút đi, để cho tôi thay ngài.

Giang Nguyên nói xong, những người trong phòng mổ đều sững sờ. Vị giáo sư mổ chính này là giáo sư Khâu có kinh nghiệm ngoại khoa phong phú nhất của bệnh viện số 1. Một khi ông ra tay, ai dám nhúng tay loạn chứ?

Những chàng thanh niên phụ mổ này lại lên tiếng nói như vậy, mọi người vội vàng nhìn về phía giáo sư Khâu, sợ ông thẹn quá hóa giận.

Giáo sư Khâu nghe Giang Nguyên nói xong, đang định phát hỏa, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt lạnh nhạt của Giang Nguyên, thậm chí ẩn chứa sự tự tin, giáo sư Khâu có chút sững sốt.

Người ta đã làm cho tốc độ xuất huyết giảm bớt, nhưng ông vẫn không tìm ra điểm xuất huyết. Nếu cứ tiếp tục như vậy, nói không chừng lão thái thái sẽ không chống cự được.

Hơn nữa, để cho hắn tiếp nhận, ông cũng giảm bớt được một chút áp lực. Ông là bác sĩ mổ chính của ca mổ này, nếu lão thái thái xảy ra chuyện không hay, trách nhiệm cũng sẽ thuộc về ông. Nếu thật sự Giang Nguyên có thể tìm ra được, cho dù ông ta có mất chút mặt mũi, dù sao cũng vẫn tốt hơn so với việc phẫu thuật xảy ra vấn đề.

Hơn nữa, ông còn một năm nữa sẽ về hưu, tuyệt đối không được để xảy ra bất cứ tình huống gì.

Nghĩ đến đây, sắc mặt giận dữ của giáo sư Khâu cũng tan đi, hít một hơi thật sâu, sau đó đưa dụng cụ cầm máu cho Giang Nguyên, tránh sang một bên nói:

- Được rồi, mắt của thanh niên thì tốt hơn một chút. Nếu cậu muốn thử, vậy thì cứ thử xem, hy vọng có thể tìm ra được điểm xuất huyết.

Nghe giáo sư Khâu nói như vậy, Giang Nguyên mỉm cười, cũng không nói gì thêm, tay tiếp nhận dụng cụ cầm máu, sau đó bước đến bên cạnh giáo sư Khâu.

Nhưng Giang Nguyên lại ngẩng đầu nhìn hai cô y tá.

Thấy Giang Nguyên nhìn mình, hai cô y tá có chút căng thẳng, liền nhớ đến chuyện lần trước, lập tức lĩnh ngộ được ý tứ của hắn. Hai người nuốt nước bọt, sau đó hít một hơi thật sâu, đứng thẳng thắt lưng, tỏ vẻ đã chuẩn bị xong.

Giang Nguyên gật đầu, sau đó quay đầu nhìn vào khoang bụng người bệnh.

TUYỆT PHẨM THIÊN Y

Chương 154: Thực lực đại diện cho hết thảy

Nhìn khoang bụng vẫn còn đầy máu của bệnh nhân, hai mắt Giang Nguyên có chút nheo lại, đồng tử co rút, tất cả những gì trong khoang bụng lập tức hiện rõ trước mắt hắn.

Sau khi dùng máy hút hút máu trong khoang bụng, đồng thời dùng nước ấm rửa sạch, tốc độ co rút đồng tử Giang Nguyên càng lúc càng nhanh. Một điểm xuất huyết thật nhỏ xuất hiện trước mắt hắn.

Tay Giang Nguyên cầm dụng cụ cầm máu nhanh chóng kẹp lấy, sau đó đưa tay trái ra.

Y tá bên trái đã sớm có chuẩn bị, thấy Giang Nguyên nhanh chóng dùng kẹp cầm máu kẹp lấy điểm xuất huyết, lập tức nhận ra sự kinh khủng của chàng thanh niên này. Hắn tìm ra không những một điểm, mà có thể là hai ba điểm. Mặc dù nghi ngờ, nhưng căn cứ vào tình huống, liền đưa sang một dụng cụ cầm máu khác.

Tay phải Giang Nguyên vừa mới kẹp lại một điểm, tay trái rất nhanh cầm lấy kẹp cầm máu y tá đưa sang.

Giáo sư Khâu và một vị giáo sư khác đều mở to mắt nhìn động tác của Giang Nguyên, sau đó quay sang nhìn nhau.

Nhìn vào mắt đối phương, cả hai đều nhìn thấy vẻ nghi hoặc, sau

đó sự nghi ngờ này còn lớn hơn nữa, mở to mắt nhìn vào khoang bụng, cũng không nhìn thấy chiếc kẹp có kẹp đúng điểm xuất huyết hay không. Tại sao hẳn có thể nhìn rõ? Và tại sao hẳn có thể làm được?

Nghĩ đến đây, cả hai nhìn chăm chăm vào tay của Giang Nguyên. Bọn họ không tin bọn họ lại thua trong tay một tên nứt ranh miệng còn hôi sữa.

Lúc này, Giang Nguyên một lần nữa nhẹ nhàng kẹp một điểm trong khoang bụng.

Đám giáo sư nhìn thấy Giang Nguyên cho kẹp xuống kẹp một điểm đây máu. Cho dù là đã phát hiện được một điểm xuất huyết, nhưng liệu hẳn có kẹp chuẩn hay không?

Trong lúc giáo sư Khâu đang định lên tiếng hỏi, ai ngờ Giang Nguyên lại nói:

- Chỉ may.

Một cô y tá vội vàng đem chỉ may đến.

Giang Nguyên cầm chỉ may, sau đó ngón tay phải nhẹ nhàng kẹp lấy cái kẹp đang cầm máu.

Ba người bên cạnh nhìn động tác của Giang Nguyên, liền biết Giang Nguyên đang cần người cầm cái kẹp này, để hẳn có thể tiến hành may lại.

Ba người liếc mắt nhìn nhau, sau đó bác sĩ phụ mổ thứ 2 liền đưa tay cầm giúp cái kẹp cho Giang Nguyên.

Đã có người giúp đỡ, Giang Nguyên cầm chỉ may, nhanh chóng may lại điểm xuất huyết, sau đó cầm kéo y tá đưa sang cắt đứt sợi chỉ. Thuận tay cầm lấy cái kẹp còn lại.

Mặc dù trong lòng đều rất nghi ngờ, nhưng hiện tại đang trong thời điểm căng thẳng, ai cũng không dám chậm trễ. Mặc kệ là đúng hay không đúng, tất cả đều phải hỗ trợ cho nhau. Không ai có thể từ chối được.

Bác sĩ phụ mổ thứ hai vừa mới gỡ cây kẹp cầm máu thứ nhất, liền vội vàng tiếp nhận kẹp cầm máu thứ hai.

Giang Nguyên lại tiếp tục may lại. Sau khi cắt chỉ, lại một lần nữa cầm lấy kẹp cầm máu thứ ba.

Lúc này, người phụ trách hút máu trong khoang bụng dường như cũng phát hiện máu trong khoang bụng đang giảm bớt.

- Chẳng lẽ những chỗ mà cậu ta may đều là chỗ xuất huyết?

Một bác sĩ phụ mổ liền quay sang nhìn giáo sư Khâu, ý bảo ông nhìn vào khoang bụng.

Giáo sư Khâu vốn đang tức giận nhìn Giang Nguyên, chờ hần khâu hết sẽ chất vấn hần. Sau khi nhìn thấy ánh mắt của vị bác sĩ phụ mổ kia, có chút sửng sốt, liền theo ánh mắt đối phương nhìn lại.

Cẩn thận quan sát, sau đó ngẩn cả người. Ông phát hiện, máu trong khoang bụng người bệnh đã giảm bớt đến một phần ba.

Tình huống như vậy đại diện cho điều gì? Chỉ trong hai phút, máu xuất huyết trong bụng đã giảm bớt, nói rõ những chỗ mà Giang Nguyên kẹp lại đều là điểm xuất huyết.

Nghĩ đến đây, ánh mắt vốn đang tức giận của giáo sư Khâu liền chuyển sang kinh ngạc. Ông quay sang nhìn Giang Nguyên, nhìn thấy sự chuyên chú trên gương mặt lạnh nhạt của hần, còn có hành động dứt khoát, không hề có động tác dư thừa, liền cảm thấy phức tạp.

Ông không muốn thừa nhận chàng thanh niên này có kinh nghiệm hơn những lão đồng chí như ông. Nhưng sự thật chính là như vậy. Ông cũng không cách nào phủ nhận, càng không cách nào chối bỏ.

Nếu như không có Giang Nguyên, ông biết, cho đến cuối cùng, chỉ sợ cũng không còn cách nào khác tìm được điểm xuất huyết.

Lúc này Giang Nguyên cũng không còn tâm trạng bận tâm đến suy nghĩ của giáo sư Khâu. Hần chỉ dùng tốc độ nhanh nhất, chuẩn xác nhất khâu lại những điểm xuất huyết, sau đó vươn tay với y tá bên cạnh.

Y tá đã sớm chuẩn bị xong, rất nhanh đưa đến hai dụng cụ cầm máu.

Giang Nguyên tiếp nhận dụng cụ, lảng lảng nhìn khoang bụng một hồi, sau đó rất nhanh đưa dụng cụ xuống. Mấy giáo sư bên cạnh tròn mắt nhìn kỹ, nhìn Giang Nguyên kẹp lấy một chỗ, rất nhanh đưa tay trái ra, cầm một dụng cụ cầm máu khác, lại tiếp tục đưa xuống kẹp lấy.

Lúc này, bởi vì lượng máu đã giảm bớt, đám giáo sư rốt cuộc cũng nhìn thấy rõ, khi máu đã được hút đi, một điểm xuất huyết liền xuất hiện. Giang Nguyên dùng kẹp, chuẩn xác kẹp lấy điểm xuất huyết này.

Nhìn tốc độ phản ứng cùng độ chuẩn xác của hắn, các giáo sư hoàn toàn bị chấn động. Tốc độ và phản ứng như vậy thật kinh người.

Mọi người cho rằng, nếu đổi lại là mình, cũng không làm nhanh và chuẩn xác như vậy.

Giáo sư Khâu nhìn gương mặt lạnh nhạt và chuyên chú của Giang Nguyên, không khỏi có chút thất thần. Rốt cuộc là chàng thanh niên này từ đâu ra? Tại sao lại có được trình độ như vậy? Ông chưa bao giờ nhìn thấy một thiên tài nào có cùng độ tuổi với hắn.

Lúc này, ông không thể không thừa nhận là mình đã già, hơn nữa còn phải thừa nhận chàng thanh niên trước mắt, ít nhất về phương diện này đã vượt xa bọn họ.

Giang Nguyên rất nhanh tiếp nhận một dụng cụ cầm máu từ tay y tá, sau đó kẹp xuống, rồi dùng chỉ may lại.

Sau khi may lại xong, Giang Nguyên thở hắt ra một hơi. Hắn đã tìm ra được hết điểm xuất huyết, cũng đã may lại an toàn.

Bác sĩ phụ mổ thứ hai thỉnh thoảng lại hút màu và dùng nước rửa sạch khoang bụng. Lúc này, Giang Nguyên liền cau mày. Bên trong vẫn còn một ít máu chảy ra, điều này nói rõ vẫn còn điểm xuất huyết chưa tìm ra được.

Đám giáo sư bên cạnh nhìn thấy tình huống này cũng kinh ngạc.

Bởi vì vốn bọn họ đã không tìm được bất cứ điểm xuất huyết nào, mà Giang Nguyên dường như đang gặp khó khăn trong việc tìm kiếm.

Giang Nguyên hít một hơi thật sâu, sau khi nhìn ra đại khái được một vị trí, liền đuổi tay:

- Kẹp.

Y tá bên cạnh có chút sửng sốt, sau đó vội vàng đưa tới một cái kẹp lớn. Giang Nguyên dùng kẹp cẩn thận vạch các nội tạng bên trong khoang bụng để tìm kiếm.

Nhìn Giang Nguyên tìm kiếm, đám giáo sư cũng bắt đầu khẩn trương. Muốn từ đám cơ quan nội tạng dày đặc tìm lấy vị trí xuất huyết là một chuyện rất khó khăn.

Chủ nhiệm Tôn bên cạnh đuổi cổ sang hỏi:

- Giang Nguyên, có cần tìm phía bên trái không? Tôi thấy điểm xuất huyết dường như chảy ra từ bên đó.

Nghe được lời này, Giang Nguyên cũng không đáp lại, dùng kẹp tìm kiếm phía bên kia, nhưng vẫn tìm không được.

Thấy Giang Nguyên tìm kiếm một hai phút cũng không tìm được, tất cả đều có chút lo lắng. Nếu như điểm xuất huyết cuối cùng này không tìm ra, công sức vừa này xem như đổ sông đổ biển. Cuộc phẫu thuật này không có biện pháp thành công.

Nhưng đám giáo sư không lên tiếng. Dù sao mọi người cũng nhìn ra, phương diện này của Giang Nguyên mạnh hơn bọn họ rất nhiều. Nếu Giang Nguyên không tìm ra, bọn họ tất nhiên cũng không tìm ra.

Giang Nguyên cũng không nôn nóng, tiếp tục cẩn thận tìm kiếm.

Thời gian trôi qua một phút, Giang Nguyên vẫn không ngừng lại. Hẳn có thể xác định vị trí xuất huyết có thể ở thành bụng, nhưng vẫn không tìm được vị trí cụ thể.

Những giáo sư bên cạnh, anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, trong lòng tràn

ngập lo âu. Mắt thấy ca phẫu thuật sắp thành công, nhưng lại vướng ở công đoạn cuối. Vụn nhất tìm không ra, thật sự khiến người ta căm tức, mà người bệnh cũng không duy trì nổi.

Nghĩ như vậy, mọi người không khỏi chuyển ánh mắt về phía Giang Nguyên vẫn đang cẩn thận tìm kiếm.

Nhìn gương mặt bình tĩnh, chuyên chú, không hề sốt ruột của Giang Nguyên, trong lòng các giáo sư nhất thời cảm thán. Người trẻ mà chứng chặc như vậy thật sự quá ít.

TUYỆT PHẨM THIÊN Y

Chương 155: Keo trong bio-gelatin

- Trường giang sóng sau xô sóng trước. Bây giờ giới trẻ thật khó lường.

Trong lòng các giáo sư đều có chung một cảm giác này. Bọn họ trải qua một thời gian gần cộng tác với nhau, liên cảm thấy chàng thanh niên này vô cùng chuyên nghiệp.

Là một bác sĩ ngoại khoa, ngoại trừ kỹ thuật cùng sự tỉ mỉ thì bình tĩnh là điều rất cần thiết. Rất nhiều bác sĩ phẫu thuật cũng khó tránh khỏi có nhiều lúc bối vì có chút khó khăn mà trở nên nôn nóng, từ đó mắc phải sai lầm.

Bọn họ vốn chỉ đứng bên cạnh quan sát nhưng cũng đã bắt đầu nôn nóng. Tuy nhiên, chàng thanh niên trước mặt vẫn duy trì sự bình tĩnh và chuyên chú, đủ để cho bọn họ phải cảm thấy xấu hổ.

Lúc này, Giang Nguyên cũng đã dừng việc tìm kiếm. Các giáo sư tưởng rằng hắn đã mất hết kiên nhẫn, yêu cầu đổi người tìm, nhưng lại nhìn thấy hắn quay sang nhìn Chủ nhiệm Tôn, nói:

- Chủ nhiệm Tôn, phiền ngài gọi điện thoại cho bác sĩ La, bảo anh ấy lấy cho tôi chút thuốc được không?

Nghe được những lời này, ngoại trừ Chủ nhiệm Tôn, tất cả đều sửng sốt:

- Thuốc? Thuốc gì? Lúc này thuốc còn có tác dụng sao? Nếu có thể dùng thuốc, mọi người đã sớm dùng rồi. Bây giờ bác sĩ Giang hỏi đến thuốc, chẳng lẽ còn có loại thuốc có thể dùng được à?

Trong lúc mọi người liên tiếp chất vấn, Chủ nhiệm Tôn gật đầu nói:

- Được, bây giờ tôi gọi điện thoại cho cậu ấy.

Chủ nhiệm Tôn bước lui ra sau, nói với một y tá:

- Tiểu Dư, cô đi gọi điện thoại cho bác sĩ La giùm tôi.

Cô y tá vội vàng gật đầu. Cô tất nhiên biết bác sĩ La đó là ai, liền lấy điện thoại gọi cho bác sĩ La bên ngoài phòng mổ, sau đó cẩn thận đưa điện thoại đến bên tai Chủ nhiệm Tôn.

- Tiểu La, bác sĩ Giang muốn lấy thuốc gì?

Sau khi điện thoại thông, Chủ nhiệm Tôn vội vàng hỏi.

Nghe được câu trả lời của bác sĩ La đầu dây bên kia, chủ nhiệm Tôn vội vàng thúc giục:

- Mau cầm đến đây đi, sẵn tiện khử trùng trước luôn.

Dứt lời, Chủ nhiệm Tôn liền quay sang nói với Giang Nguyên:

- Cậu ấy sẽ mang đến ngay.

Giang Nguyên gật đầu, sau đó đặt kẹp vào chiếc khăn đã được vô trùng, thở hắt ra:

- Được rồi, chúng ta nghỉ ngơi một chút.

Nghe được lời này, các giáo sư bên cạnh không khỏi ngẩn cả người.

- Nghỉ ngơi? Lúc này mà còn có thể nghỉ ngơi sao? Ca phẫu thuật đã tiến hành được mấy tiếng, nếu còn chậm trễ nữa, lão thái thái sẽ thêm một phần nguy hiểm. Nhất định phải tìm cho bằng được điểm xuất huyết.

Các bác sĩ, tôi nhìn anh, anh nhìn tôi. Lúc này, giáo sư Khâu rất cuộc lên tiếng:

- Bác sĩ Giang, bây giờ chúng ta không thể nghỉ ngơi. Nếu kéo dài thêm thời gian, bệnh nhân sẽ càng nguy hiểm.

Giang Nguyên mỉm cười nói:

- Giáo sư Khâu, tôi đã tìm hết những chỗ cần tìm, nhưng vẫn tìm không được. Chờ bác sĩ La mang thuốc lên, sau khi sử dụng, chúng ta tìm kiếm lại. Trì hoãn thêm mười phút nữa, vấn đề hẳn không lớn.

Nghe Giang Nguyên nói, rồi lại nhìn về mặt bình tĩnh của hắn, các giáo sư cũng đành im lặng. Nếu để bọn họ tìm, chỉ sợ cũng tìm không được.

Nghĩ đến đây, các giáo sư lại nhìn thoáng qua nhau, rốt cuộc nhẹ nhàng gật đầu, đồng ý nghỉ ngơi. Dù sao tuổi của bọn họ không nhỏ, đứng liên tục mấy tiếng đồng hồ cũng không phải là việc dễ dàng.

Mọi người chậm rãi lui về sau, giơ hai tay, ngồi xuống một cái ghế dài, thở ra một hơi, bắt đầu nghỉ ngơi.

Chủ nhiệm Tôn và hai bác sĩ trung niên vội vàng đi tới, quan sát tình huống bên trong.

Giáo sư Khâu xem như đã không còn sợ mất mặt, hơn nữa sự tò mò trong lòng thôi thúc, liền hỏi:

- Bác sĩ Giang, thuốc mà cậu dùng là thuốc gì? Có thể mang đến tác dụng ra sao?

Thấy vị giáo sư này đã không còn bày ra thái độ cao cao tại thượng, chỉ quan tâm hỏi mình vấn đề, hắn mỉm cười nói:

- Là một loại thuốc trung y, hẳn sẽ có tác dụng nhất định.

- Thuốc trung y?

Nghe Giang Nguyên trả lời, các giáo sư đều sửng sốt, nói không ra

lời.

Nếu không phải vừa rồi được tận mắt nhìn thấy năng lực của Giang Nguyên, nhận được sự tán thành của bọn họ, bọn họ chắc chắn sẽ cho rằng Giang Nguyên ăn nói ba hoa. Nhưng ai cũng biết, thuốc trung y có tác dụng chậm hơn tây y rất nhiều. Nó sẽ có tác dụng trong một ca phẫu thuật sao? Làm gì có đủ thời gian cho nó phát huy tác dụng?

Hơn nữa, thuốc trung y cũng không thể dùng loạn. Bởi vì nó rất dễ gây ra phản ứng nếu dùng không đúng. Cho nên, bệnh viện số 1 trên cơ bản rất ít khi dùng thuốc trung y.

Nhưng mọi người cũng không tiện đưa ra nghi vấn, không thể làm gì khác là chờ xem, xem rốt cuộc thuốc mà bác sĩ Giang đưa tới là thuốc gì.

Bọn họ cũng không cần chờ quá lâu. Bác sĩ La rất nhanh cầm một cái chai nhỏ xuất hiện trước cửa phòng phẫu thuật.

Tất cả mọi người đều tò mò nhìn cái chai trong tay bác sĩ La. Nó chỉ bằng một chai nước muối sinh lý 100ml bình thường, chứa khoảng mấy ml dung dịch nhớt nhạt, tất cả đều gần cả người.

- Đây là thuốc gì vậy? Nó được xem là thuốc sao? Dùng một cái chai nước muối sinh lý chỉ để chứa có chút thuốc đó thôi à? Rốt cuộc là dùng để tiêm hay là uống?

Vốn tưởng rằng bác sĩ La sẽ cầm đến là thuốc trung y đã được bào chế sẵn, tất cả đều kinh ngạc quay sang nhìn Giang Nguyên.

Giang Nguyên mỉm cười nói với bác sĩ La:

- Bác sĩ La, phiền anh dùng ống hút, hút ra một ít rồi chậm rãi nhỏ vào miệng lão thái thái.

Nghe Giang Nguyên nói xong, bác sĩ La liền gật đầu, cầm lấy một ống hút từ tay y tá, sau đó rút ra một chút, nhỏ từng giọt một vào trong miệng lão thái thái.

Mọi người lặng lặng nhìn động tác của bác sĩ La, ai nấy đều cảm thấy kỳ quái vô cùng. Mọi người chưa bao giờ nhìn thấy tình

huống này.

Lúc này, người bệnh đã hoàn toàn mất đi tri giác. Đầu lưỡi cũng rút vào, nếu đổ thuốc, bệnh nhân khẳng định sẽ không thể nuốt xuống, dễ dàng gây ra tình trạng tắc khí quản.

Nhưng Giang Nguyên đã yêu cầu, hơn nữa cũng chỉ đổ khoảng ba bốn ml, có ở lại trong miệng người bệnh cũng không thể gây ra tình trạng tắc khí hoặc hít thở không thông. Cho nên các bác sĩ cũng không có ý kiến phản đối.

Nhưng chút thuốc đó có thể mang lại tác dụng sao?

Tất cả mọi người đều nghi hoặc trong lòng nhìn động tác của bác sĩ La, chỉ có chủ nhiệm Tôn bên cạnh là mang theo sự hưng phấn và chờ mong. Ông đã từng nhìn thấy tác dụng thần kỳ của loại thuốc này. Nhưng nó sẽ có tác dụng trong tình huống này sao?

Rất nhanh, thuốc được nhỏ một cách chậm rãi vào miệng của lão thái thái, để lại trong miệng, đặc biệt là dưới lưỡi.

Thấy thuốc đã nhỏ hết, Giang Nguyên thở phào một hơi, nói với các giáo sư:

- Chúng ta nghỉ ngơi một chút. Sau mười phút nữa thì bắt đầu.

- Mười phút?

Các giáo sư nhìn nhau, sau đó cười khỏ, rồi tiếp tục chờ đợi.

Mặc dù bọn họ không tin loại thuốc trung y này sẽ mang đến hiệu quả gì sau mười phút, nhưng trước mắt cũng không có biện pháp nào tốt hơn, đành lựa chọn tín nhiệm bác sĩ Giang, hy vọng kỳ tích xuất hiện.

Lúc này, tất cả mọi người đều tập trung lực chú ý lên đồng hồ nơi vách tường, nhìn từng giây phút một trôi qua.

Mười phút rất nhanh đã hết. Dưới ánh mắt trông mong của mọi người, Giang Nguyên ngẩng đầu nhìn đồng hồ, sau đó đứng dậy cười nói:

- Được rồi, chúng ta tiếp tục thôi.

Nghe Giang Nguyên nói, tất cả đều thở phào một hơi, các giáo sư đều đứng dậy, bước đến trước bàn phẫu thuật.

Giang Nguyên cũng bước đến vị trí mổ chính, hít một hơi thật sâu, tiếp tục cầm kẹp tìm kiếm vị trí xuất huyết.

Giang Nguyên tìm kiếm, còn có sự trợ giúp của bác sĩ phụ mổ thứ hai, dùng ống hút hút máu và dịch. Lúc này, vị bác sĩ cũng nhận ra tốc độ chảy máu cũng chậm hơn so với lúc trước rất nhiều.

Tầm nhìn của Giang Nguyên vì vậy mà trở nên rõ ràng hơn vài phần.

- Thật có hiệu quả.

Giáo sư Khâu rốt cuộc không nhịn được kinh hô lên.

Một vị giáo sư khác cũng kêu lên một tiếng:

- Đúng vậy, đúng là có công dụng, xuất huyết đã chậm lại rồi.

Nghe hai vị giáo sư nói chuyện với nhau, gương mặt của những người khác cũng lộ ra sự hưng phấn. Chỉ cần tốc độ xuất huyết chậm lại, như vậy việc tìm ra điểm xuất huyết cũng tăng thêm vài phần.

Ánh mắt Giang Nguyên có chút ngưng lại, thấy ở một nơi nào đó trong khoang bụng tồn tại một sự dị thường.

- Khó trách.

Giang Nguyên cười khổ. Đây cũng không phải là điểm xuất huyết lớn, mà là một điểm xuất huyết rất nhỏ bị máu che lại. Cho nên mới tìm không thấy. Bây giờ máu đã giảm bớt, tầm nhìn rõ ràng hơn rất nhiều, hẳn mới phát hiện ra được.

Nhưng các giáo sư bên cạnh lại không có được nhãn lực như Giang Nguyên. Bọn họ nhìn Giang Nguyên ngừng tay, không khỏi ngăn ra nhìn hắn, không biết tại sao Giang Nguyên lại ngăn người mà không tìm kiếm nữa.

- Nơi này có keo bio-gelatin không?

Thấy mọi người ngẩn ra, Giang Nguyên trầm giọng nói.

TUYỆT PHẨM THIÊN Y

Chương 156: Để lại chút mặt mũi cho bệnh viện số 1

- Keo trong bio- gelatin?

Giang Nguyên vừa thốt lên, mọi người đều ngạc nhiên. Đại đa số người ở đây đều không nghe qua loại keo này nhưng có một số giáo sư sừng sốt nhìn nhau. Với kinh nghiệm của bọn họ, tất nhiên là biết keo trong bio- gelatin là gì. Hơn nữa trước kia cũng đã từng dùng qua.

Bởi vì loại keo này chỉ dùng cho những vết thương bên ngoài, căn bản không có tác dụng trong việc giải phẫu. Lúc này bác sĩ Tiểu Giang cần nó để làm gì?

Thấy mọi người nghi hoặc nhưng không ai trả lời câu hỏi của mình, Giang Nguyên cau mày, trầm giọng nói:

- Nơi này không có?

Nghe Giang Nguyên nghiêm túc hỏi, mọi người liền biết hẳn thật sự cần thứ này, một giáo sư vội vàng nói:

- Khoa ngoại chúng tôi rất ít khi dùng thứ này. Trước kia thì có, không biết bây giờ còn hàng tồn hay không.

- Gọi ra ngoài hỏi thử. Nếu không thì gọi xuống kho.

Lúc này Giang Nguyên không có tâm tư nói nhiều với các giáo sư. Hẳn đã tìm được nguyên nhân, nhất định phải nhanh chóng cầm máu lại. Nếu không có loại keo này thì phải nghĩ biện pháp khác thôi.

Chủ nhiệm Tôn thấy Giang Nguyên cau mày, vội vàng nói:

- Được, được, bác sĩ Giang, tôi lập tức gọi đến phòng thuốc ngay.

Gọi điện thoại xong, sắc mặt Chủ nhiệm Tôn có chút khó coi, sau đó lại gọi một cuộc điện thoại khác.

Nhìn sắc mặt của Chủ nhiệm Tôn, mọi người đều cả kinh. Chẳng lẽ bệnh viện không có loại keo này? Tất cả mọi người đều nhìn chăm chăm Chủ nhiệm Tôn. Bọn họ biết rất rõ, Chủ nhiệm Tôn hẳn là đang liên lạc với kho. Nếu trong kho cũng không còn thì phiền phức rồi.

Cũng may, Chủ nhiệm Tôn nói vài câu với bên kia xong, cúp điện thoại liền cười tươi nói với Giang Nguyên:

- Bác sĩ Giang, dưới kho còn hai chai. Tôi đã bảo bọn họ nhanh chóng mang đến đây rồi.

- Có là tốt rồi.

Nghe nói có keo trong bio- gelatin, Giang Nguyên cũng thở phào nhẹ nhõm. Trước đây hẳn sử dụng loại keo này rất nhiều. Đặc biệt về phương diện cầm máu khi trị liệu đã chiến, thứ keo này mang đến công dụng rất cao. Nhưng đối với các bệnh viện trong nước, bọn họ rất ít khi sử dụng loại keo này.

Cho nên Giang Nguyên sợ rằng không còn hàng tồn.

Keo trong bio-gelatin rất nhanh được mang vào. Cầm hai chai keo trong bio- gelatin, Chủ nhiệm Tôn cẩn thận nhìn Giang Nguyên, nói:

- Bác sĩ Giang, muốn một chai hay là hai chai?

- Một chai là đủ rồi.

Giang Nguyên cũng không muốn lãng phí.

Nghe Giang Nguyên nói chỉ cần một chai, Chủ nhiệm Tôn vội vàng cầm một chai mở ra, sau đó bỏ vào một cái chén, chờ Giang Nguyên xử lý.

- Keo trong, băng gạc.

Giang Nguyên vươn hai tay, tiếp nhận hai thứ y tá đưa sang, trước tiên dùng băng lau qua một chỗ nào đó trong khoang bụng, tay phải dùng keo quệt nhẹ một cái vào trong.

Làm xong hết thấy, Giang Nguyên thở hắt ra, nói:

- Được rồi, súc khoang bụng, chuẩn bị đóng vết mổ.

- Đóng vết mổ?

Mặc dù mọi người cảm thấy nghi ngờ, nhưng nghe Giang Nguyên nói xong, tất cả đều ngây ra như phỗng. Chẳng lẽ phẫu thuật đã hoàn thành?

Giang Nguyên cũng không quan tâm đến vẻ mặt của mọi người. Nói xong, hẩn giơ hai tay, chậm rãi lui về phía sau, sau đó xoay người bước sang một bên, ý bảo y tá giúp hẩn cởi áo phẫu thuật ra.

Các giáo sư nhìn Giang Nguyên, trong lòng tràn đầy nghi hoặc, vội vàng dùng nước ấm rửa sạch khoang bụng. Quả nhiên là không còn thấy xuất huyết nữa, liền thở phào nhẹ nhõm.

Đám bác sĩ tiền bối luôn hò hét trước mặt hậu bối, nay lại bị một tên hậu bối yêu nghiệt đánh thẳng vào mặt.

Hơn nữa bị đánh mà không cách nào phản kháng. Thậm chí ngay cả ý nghĩ nổi giận cũng không luôn.

Thật ra giới y học cũng giống như các ngành sản xuất khác, ngoại trừ tư lịch, cũng tồn tại một quy tắc khác, chính là thực lực đại diện cho hết thấy.

Chủ nhiệm Tôn nhìn vẻ mặt của các giáo sư, liền biết cuộc phẫu thuật này đã hoàn thành.

Nhẹ nhàng thở phào một hơi, vội vàng cởi áo phẫu thuật, chuẩn bị đến phòng làm việc báo cáo tin mừng cho các lãnh đạo.

- Giang Nguyên, lần này vất vả cho cậu rồi. Nếu không có cậu, ca giải phẫu nay chỉ sợ rất khó giải quyết.

Chủ nhiệm Tôn vừa rửa tay, vừa cảm kích nói với Giang Nguyên.

Giang Nguyên mỉm cười:

- Chủ nhiệm Tôn khách khí rồi, cứu người là chuyện phải làm mà.

Nhìn Giang Nguyên mỉm cười, không hề có chút kiêu ngạo, ánh mắt Chủ nhiệm Tôn hiện lên chút cảm thán.

Vẫy tay cho ráo nước, Chủ nhiệm Tôn nói:

- Đi thôi, bác sĩ Giang, chúng ta đến phòng làm việc nghỉ ngơi chút.

Nghe Chủ nhiệm Tôn yêu cầu, Giang Nguyên cũng không từ chối, đi theo phía sau Chủ nhiệm Tôn bước ra khỏi phòng phẫu thuật.

Sau khi bước vào phòng, nhìn trong phòng đang có năm sáu người, Giang Nguyên sửng sốt, mới biết Chủ nhiệm Tôn mời hẳn đến phòng làm việc là có dụng ý khác.

- Tỉnh trưởng Bạch, viện trưởng Chu, ca phẫu thuật đã thành công.

Chủ nhiệm Tôn mỉm cười nói với các vị lãnh đạo.

- Thật sao? Chủ nhiệm Tôn, ca phẫu thuật đã thành công?

Tỉnh trưởng Bạch đứng bật dậy, kích động nhìn Chủ nhiệm Tôn, nói.

- Tỉnh trưởng, dưới sự trợ giúp của bác sĩ Giang, ca phẫu thuật đã thật sự thành công. Bây giờ đang tiến hành giai đoạn cuối cùng, lão thái thái sẽ được chuyển ra ngoài ngay.

Chủ nhiệm Tôn gật đầu thật mạnh, sau đó quay sang nhìn Giang Nguyên, cười nói.

Nghe Chủ nhiệm Tôn nói xong, Tỉnh trưởng Bạch mới nhìn Giang Nguyên bên cạnh, gương mặt hiện lên sự cảm kích, vươn tay ra:

- Bác sĩ Giang, cảm ơn.

Giang Nguyên cười, khom lưng một chút, cầm lấy tay đối phương:

- Không cần khách sáo, đây là chuyện mà tôi cần làm.

- Nào, chủ nhiệm Tôn, bác sĩ Giang, mời ngồi, mời ngồi. Phẫu thuật lâu như vậy, nhất định là rất mệt.

Nghe được ca phẫu thuật đã thành công, Tỉnh trưởng Bạch cũng yên tâm hơn, gương mặt càng tỏ vẻ thân cận.

Sau khi hỏi thăm tình huống kỹ càng hơn, Tỉnh trưởng Bạch một lần nữa nói lời cảm kích với Giang Nguyên:

- Bác sĩ Giang, lần này thật nhờ có cậu. Nếu không, mẹ của tôi sợ là....

- Tỉnh trưởng khách sáo rồi. Lão thái thái cát nhân thiên tướng, chủ yếu cũng là nhờ các giáo sư và Chủ nhiệm Tôn vất vả. Còn tôi chỉ là giúp được một chút thôi.

Giang Nguyên khiêm tốn nói.

Nhìn chàng thanh niên trước mắt, chẳng những y thuật cao thâm mà còn rất khiêm nhường, không hề tranh công, cảm tình trong mắt tỉnh trưởng Bạch nhiều hơn vài phần, rốt cuộc nhin không được mà hỏi thăm:

- Bác sĩ Giang, năm nay cậu được hai lần chưa? Cậu học y chỗ nào ?

Giang Nguyên cười nói:

- Bây giờ tôi đang theo lão y sư Hồ Khánh Nguyên học y.

- Y sư Hồ Khánh Nguyên ?

Tỉnh trưởng Bạch cau mày, ánh mắt hiện lên chút hoài nghi.

Viện trưởng Chu vội vàng lên tiếng:

- Tỉnh trưởng, Hồ lão y sư là một trong những danh lão trung y nổi tiếng nhất tỉnh ta. Ông ấy có một phòng khám Khánh Nguyên ở đường Văn Các. Kinh doanh cũng không tệ.

- Lão trung y?

Tỉnh trưởng Bạch sửng sốt, sau đó nhìn Giang Nguyên:

- Bác sĩ Giang, kỹ thuật giải phẫu của cậu rất tốt, chẳng lẽ còn học thêm trung y?

- Vâng, bây giờ tôi đang theo Hồ lão học trung y.

Giang Nguyên cười đáp:

- Lần này có thể thành công phẫu thuật cho lão thái thái, trung y đóng vai trò rất quan trọng trong đó.

- Ồ?

Tỉnh trưởng Bạch cũng cảm thấy tò mò.

Giang Nguyên vốn không muốn Tỉnh trưởng Bạch hỏi hắc về chuyện hắc có học y chính quy hay không, liền dẫn dắt Tỉnh trưởng Bạch sang chuyện trung y. Thấy Tỉnh trưởng Bạch cảm thấy hứng thú với lời nói của mình, liền cười nói:

- Đầu tiên tôi dùng ngân châm làm giảm tốc độ xuất huyết của lão thái thái, sau đó dùng thuốc trung y ức chế tình trạng xuất huyết lần nữa, khi đó mới xem như hoàn thành.

- Châm cứu? Trung dược?

Tỉnh trưởng Bạch kinh ngạc nói:

- Châm cứu và trung dược thật sự có hiệu quả thần kỳ như vậy sao?

Giang Nguyên cười nói:

- Điều này Chủ nhiệm Tôn có thể làm chứng. Nếu chỉ giải phẫu không, như vậy các chuyên gia của bệnh viện số 1 vẫn có thể làm được. Nhưng bọn họ vẫn còn thiếu một điểm chính là phương pháp cầm máu. Mà tôi thì lại có sở trường về phương diện này. Đây cũng chính là nguyên nhân Chủ nhiệm Tôn mời tôi đến đây.

- Chủ nhiệm Tôn, việc này là sao?

Tỉnh trưởng Bạch tò mò nhìn Chủ nhiệm Tôn.

Chủ nhiệm Tôn liếc mắt liền nhận ra Giang Nguyên đã để lại một thể diện rất lớn cho bệnh viện số 1. Nói về công lao, hẳn cũng chỉ nói là hỗ trợ cầm máu mà thôi.

Lập tức gật đầu:

- Đúng vậy, đây cũng chính là nguyên nhân tôi cố ý mời bác sĩ Giang đến đây. Bởi vì thủ thuật châm cứu và trung dược của cậu ấy mang lại hiệu quả rất tốt.

TUYỆT PHẨM THIÊN Y

Chương 157: Bắt Tỉnh trưởng La chờ

Thấy Chủ nhiệm Tôn cũng nói như vậy, Tỉnh trưởng Bạch liền quay sang nhìn Giang Nguyên, gật đầu cảm khái:

- Quả nhiên là anh hùng xuất thiếu niên. Nghĩ không ra, bác sĩ Giang còn trẻ như vậy lại có thể thông thạo cả Trung Tây y, hơn nữa còn lợi hại như vậy. Hậu sinh khả úy, hậu sinh khả úy.

Nói đến đây, Tỉnh trưởng Bạch quay sang nhìn những người khác, nói:

- Nhớ năm đó tôi bằng tuổi bác sĩ Giang, cũng vừa mới tham gia công việc, cái gì cũng không hiểu. Còn lớp trẻ bây giờ thì không đơn giản.

- Đúng vậy, Tỉnh trưởng, bây giờ nhìn thấy bác sĩ Giang, đột nhiên tôi cảm thấy mình đã già. Haha.

Viện trưởng Chu cũng lên tiếng.

- Trước kia tôi cũng có uống thuốc trung y, nhưng cảm giác không hiệu quả nhanh bằng tây y, chỉ thích hợp cho việc điều dưỡng. Nhưng bây giờ, trung y có thể dùng trong cả giải phẫu.

Tỉnh trưởng Bạch cảm thán nhìn Giang Nguyên, sau đó hỏi:

- Bác sĩ Giang, lần này cậu đã giúp tôi. Mẹ tôi làm phẫu thuật lớn như vậy, hơn nữa cũng mất khá nhiều máu, cậu cảm thấy có thể dùng trung y để điều dưỡng hay không?

- Đường nhiên. Tác dụng điều dưỡng của trung y, tây y hoàn toàn không thể sánh bằng.

Giang Nguyên thản nhiên nói:

- Mặc dù giải phẫu lần này có truyền máu, nhưng thể chất của lão thái thái vẫn bị suy yếu không ít. Cho nên phải cần một thời gian dài điều dưỡng mới có thể làm cho lão thái thái chậm rãi khôi phục. Chất lượng sinh hoạt cộng với tuổi tác quyết định tình huống khô phục của bà.

- Là như vậy sao? Vừa lúc tôi cũng không quen bác sĩ Trung y nào. Mấy ngày nữa, phiền bác sĩ Giang và Hồ lão y sư đến khám và kê đơn giùm cho mẹ của tôi.

Lúc này, Tỉnh trưởng Bạch đã hoàn toàn tin tưởng kỹ thuật của Giang Nguyên, lập tức đưa ra lời yêu cầu.

- Đây là vinh hạnh của chúng tôi.

Đối với yêu cầu của Tỉnh trưởng Bạch, Giang Nguyên tất nhiên là không từ chối, lập tức gật đầu đồng ý.

Sau đó Tỉnh trưởng Bạch lưu lại số điện thoại của Giang Nguyên, tỏ vẻ mấy ngày nữa sẽ mời Giang Nguyên và Hồ lão đến hỗ trợ điều dưỡng.

Sau khi Tỉnh trưởng Bạch lưu lại số điện thoại xong, Giang Nguyên cũng không ở lại phòng làm việc quá lâu, liền đứng dậy cười nói”

- Tỉnh trưởng Bạch, Viện trưởng Chu, Chủ nhiệm Tôn, phòng khám còn có việc, tôi xin phép về trước. Nếu có việc gì thì cứ gọi điện thoại cho tôi.

- Được, bác sĩ Giang vất vả rồi.

Tỉnh trưởng Bạch cũng khách sáo đứng lên, nắm tay Giang Nguyên cười nói:

- Phí hỗ trợ phẫu thuật của bác sĩ Giang, tôi sẽ bảo thư ký mang đến.

- Haha, Tỉnh trưởng khách sáo quá rồi. Tôi chỉ đến góp vui mà thôi, ngài nói như vậy, khiến tôi áy náy quá.

Giang Nguyên vội vàng cười nói, thầm nghĩ trong bụng:

- Ai mà dám nhận tiền của ngài chứ? Ngay cả tiền thuốc tôi cũng miễn phí cho ngài luôn.

Mặc dù không lấy tiền, trong lòng Giang Nguyên có chút tiếc nuối. Tuy nói lần này chỉ dùng có nửa phần Sơn Tham, nhưng cũng là nửa phần Sơn Tham ba chục năm. Sư phụ còn chưa cầm nóng tay đã bị hắt lấy ra ngoài dùng.

Những trí nhớ của Tỉnh trưởng Bạch không tệ, còn nhớ Giang Nguyên mang theo thuốc trung y đến. Hơn nữa nhìn bộ dạng của Chủ nhiệm Tôn, thuốc đó không thể miễn phí được, tất nhiên là không thể tham chút đồ đồ của Giang Nguyên:

- Bác sĩ Giang, cậu dùng thuốc gì vậy? Nếu không có việc gì, xé chiếu tôi bảo thư ký đến phòng khám của cậu tính tiền. Lúc đó cậu cũng đừng cố ý không lấy đấy nhé.

Tỉnh trưởng Bạch lắc đầu nói.

Thấy Tỉnh trưởng Bạch kiên trì như vậy, Giang Nguyên cũng không tiện cự tuyệt. làm đến chức này rồi, danh tiếng là rất quan trọng, cũng không để ý đến chút tiền nhỏ nhoi. Như vậy không nhận là không được, lập tức mỉm cười gật đầu:

- Cảm ơn Tỉnh trưởng, tôi xin được phép nhận.

Thấy Giang Nguyên thẳng thắn như vậy, cũng không tỏ vẻ, Tỉnh trưởng Bạch âm thầm gật đầu.

Sau khi bước ra khỏi phòng làm việc, Giang Nguyên mới thở phào nhẹ nhõm. Hắn tất nhiên biết được vị Tỉnh trưởng Bạch này là lão

đại của tỉnh Sở Nam, không phải là Phó như Tỉnh trưởng La, là một trong bốn mươi vị lãnh đạo trong cả nước.

Đương nhiên, có thể tạo được mối quan hệ với vị lãnh đạo này, Giang Nguyên thật sự rất mong muốn. Chỉ có thể tạo nên những mối quan hệ với cán bộ lãnh đạo cấp cao, hẳn mới có cơ hội từng bước một truy tìm chân tướng.

Mặc dù giới quân sự và chính trị không liên quan với nhau, nhưng Tỉnh trưởng Bạch đã đến địa vị như ngày hôm nay, cơ hội tiếp xúc với giới quân sự cũng rất nhiều. Có lẽ Giang Nguyên sẽ thông qua khả năng này sẽ điều tra dấu vết.

Giang Nguyên ngẩng đầu hít nhẹ một hơi, sau đó nhìn lên bầu trời, cắn chặt môi dưới, thầm nói:

- Đội trưởng, tôi nhất định sẽ cố gắng, tuyệt đối sẽ không để cho mọi người phải thất vọng, sẽ không để mọi người phải hy sinh vô ích.

Trở lại phòng khám thì đã hơn 1h chiều. Thấy Giang Nguyên đã trở về, Hồ lão liền hỏi:

- Ăn cơm chưa? Ta có bảo nhà bếp để lại thức ăn cho con.

- Cảm ơn sư phụ.

Nhìn Hồ lão quan tâm đến mình, Giang Nguyên vô cùng cảm động, sau đó bước vào nhà bếp.

Cũng may Hồ lão để lại thức ăn cho hẳn cũng khá nhiều, bụng đã sớm kêu vang, Giang Nguyên ăn liên tiếp ba bốn chén cơm mới xem như đã ổn.

Lúc này không còn người bệnh, Hồ lão nhìn Giang Nguyên, tò mò hỏi:

- Giang Nguyên, là người bệnh nào vậy? Tại sao lại nhờ con đến hỗ trợ?

Giang Nguyên cười nói:

- Sư phụ, bệnh nhân bị xuất huyết nhiều điểm trong khoang bụng. Bởi vì tốc độ xuất huyết quá nhiều, bọn họ lại tìm không được điểm xuất huyết, nên con đến giúp bọn họ. Hôm nay lại còn lấy đi của sư phụ ít Sơn Tham.

- Có gì đáng tiếc đâu chứ? Thuốc có thể cứu người mới là thuốc tốt. Cắt mà không dùng cũng chẳng có tác dụng.

Hồ lão về phương diện này cũng khá hào phóng, cười nói:

- Được rồi, Tỉnh trưởng La nói chiều nay muốn con và ta đến đó. Bảo khi nào con về thì gọi cho Chủ nhiệm Lý, để anh ta chuẩn bị xe đến đón. Để ta chờ đến 2h rồi hãy gọi.

- Tỉnh trưởng La sao?

Giang Nguyên có chút chần chừ, sau đó hỏi:

- Sư phụ, người đã gọi điện thoại cho bọn họ chưa?

- Đương nhiên là chưa rồi. Làm sao vậy?

Hồ lão tò mò nhìn Giang Nguyên, nói:

- Có chuyện gì à?

Giang Nguyên cười khổ, nói:

- Sư phụ, chiều nay sẽ có người đến tìm chúng ta, sư phụ hãy để đến tối rồi gọi cho Chủ nhiệm Lý.

- Chiều nay có người đến tìm chúng ta?

Hồ lão có chút tò mò nhìn Giang Nguyên.

Giang Nguyên gãi đầu:

- Sáng nay con giúp phẫu thuật cho một bệnh nhân, con của bà ấy nói sẽ phái người đến đưa tiền thuốc và phí phẫu thuật cho chúng ta.

- Vậy à?

Hồ lão thật ra lại không để ý lắm, thoáng trầm ngâm rồi nói:

- Không sao đâu. Để ta nói lão Hoàng bảo cậu ấy ở lại nhận giùm cũng được.

- Sư phụ, lần này không được đâu. Ông ấy đã dặn con không được đi đâu. Nếu mà đi thì sẽ không tốt lắm.

Giang Nguyên cười khổ lắc đầu.

Nhìn biểu hiện kỳ lạ của Giang Nguyên, Hồ lão có chút ngạc nhiên. Có thể làm cho Giang Nguyên phải sợ như vậy, chỉ sợ đối phương không phải người bình thường. Nếu không, Giang Nguyên sẽ không khăng khăng đòi ở nhà chờ.

Lập tức Hồ lão dường như ý thức được điều gì, mỉm cười nói với Giang Nguyên:

- Người nhà của bệnh nhân không phải là lãnh đạo nào chứ? Chẳng lẽ còn quan trọng hơn cả Tỉnh trưởng La?

- Vâng.

Nhìn gương mặt tò mò của sư phụ, Giang Nguyên bất đắc dĩ nói:

- Là Tỉnh trưởng Bạch.

- Cái gì? Tỉnh trưởng Bạch?

Hồ lão sững sờ, còn Trương Nhạc bên cạnh thì kinh hô lên. Y nhìn Giang Nguyên, tròn mắt đỏ lên. Giang Nguyên rốt cuộc là vận khí gì vậy? Chẳng những được Tỉnh trưởng La yêu quý, lần này còn tạo được quan hệ với Tỉnh trưởng Bạch.

Hồ lão kinh nghi nhìn Giang Nguyên:

- Thật là tỉnh trưởng Bạch Nghi Tân sao?

- Vâng, là Tỉnh trưởng Bạch.

Giang Nguyên gật đầu, sau đó cười khổ giải thích cho Hồ lão:

- Bởi vì mẹ của ông ấy phải phẫu thuật, mà các chuyên gia được

triệu tập lại không có biện pháp cầm máu. Cho nên mới mời con đến giúp. Nếu không, vì sao họ dám để cho một đứa không có nổi cái chứng chỉ hành nghề như con giúp bọn họ phẫu thuật chứ?

- Tỉnh trưởng Bạch còn nói, chờ mấy ngày nữa bệnh tình của lão thái thái ổn định một chút sẽ mời người đến khai thuốc điều dưỡng cho bà ấy.

Giang Nguyên cười nói.

Nghe Giang Nguyên giải thích, Hồ lão ngẩn ra một lúc lâu, mới nhìn Giang Nguyên cười nói:

- Tiểu tử này, vận khí của con đúng là không tệ. Người bình thường cả đời cũng chưa chắc gặp được hai đại nhân vật, còn con thì gặp cả hai, lại còn khiến cho hai người bọn họ phải nhận ân tình của con. Ta cũng khó mà nói cái gì.

- Giang Nguyên, cậu đúng là quá lợi hại.

Trương Nhạc bên cạnh cũng cảm thán nhìn Giang Nguyên, hàm mộ nói.

- Đúng rồi, cũng là do con có năng lực. Nếu không, cho dù có cơ hội cũng không có biện pháp làm quen với hai người này.

Hồ lão cũng than thở, sau đó nói:

- Vậy chúng ta sẽ chờ. Con đã đồng ý với người ta sẽ chờ ở phòng khám. Như vậy thì chờ thôi. Chỉ cần Chủ nhiệm Lý không gọi điện thoại đến, tối nay chúng ta gọi lại cũng không thành vấn đề.

Hồ lão hiển nhiên là biết phân biệt nặng nhẹ. Tỉnh trưởng Bạch còn nói muốn mời ông và Giang Nguyên đến kê thuốc điều dưỡng cho lão thái thái, việc này có thể tạo nên cơ hội kết quan hệ với Tỉnh trưởng Bạch, Hồ lão đương nhiên là cũng không muốn buông tha.

Dù sao ông không phải là người cổ hủ. biết rõ trong xã hội bây giờ, quan hệ là rất quan trọng. Có thể tạo được mối quan hệ với Tỉnh trưởng Bạch, để Tỉnh trưởng La chờ một chút cũng không thành vấn đề. Nếu Tỉnh trưởng La biết Tỉnh trưởng Bạch muốn Giang

Nguyên chờ, hẳn cũng không có ý kiến.

TUYỆT PHẨM THIÊN Y

Chương 158: Cơ hội mới

4h chiều, thư ký Triệu Thụ Cường của Tỉnh trưởng Bạch đến phòng khám.

Nhìn nụ cười của thư ký Triệu của Tỉnh trưởng Bạch giống y như đúc với nụ cười của thư ký Lý của Tỉnh trưởng La, Giang Nguyên cảm thán trong lòng. Là người của lãnh đạo, quả nhiên đều có phong thái làm việc giống nhau.

- Bác sĩ Giang, hôm nay cảm ơn cậu rất nhiều. Tình huống của lão thái thái đã ổn định, Tỉnh trưởng muốn tôi thay mặt ông ấy cảm ơn cậu một lần nữa.

Chủ nhiệm Triệu mỉm cười bắt tay Giang Nguyên.

Giang Nguyên mỉm cười đáp lại:

- Tình huống lão thái thái ổn định là tốt rồi. Tỉnh trưởng Bạch khách sáo quá.

- Chủ nhiệm Triệu, vị này là sư phụ của tôi, giáo sư Hồ Khánh Nguyên.

Giang Nguyên giới thiệu Hồ lão với Chủ nhiệm Triệu.

-Ồ, xin chào, xin chào giáo sư Hồ.

Đối với bậc tiền bối như Hồ lão, Chủ nhiệm Triệu lại càng khách sáo hơn, nhiệt tình bắt tay với Hồ lão:

- Giáo sư Hồ, ngưỡng mộ đại danh đã lâu.

- Nào dám, nào dám. Chủ nhiệm Triệu khách sáo quá rồi.

Hồ lão mỉm cười nói.

- Tỉnh trưởng đã dặn dò, chờ tình huống của lão thái thái tốt hơn, sẽ mời giáo sư Hồ và bác sĩ Giang đến kê đơn thuốc trung y điều dưỡng cho bà. Mong giáo sư Hồ sẽ không từ chối.

Chủ nhiệm Triệu nói tiếp.

Hồ lão đã sớm biết việc này, tất nhiên là không từ chối, gật đầu đáp lời. Chuyện như vậy, ai mà dám từ chối chứ?

- Đây là bác sĩ Trương Nhạc.

Giang Nguyên cũng giới thiệu Trương Nhạc một chút. Nhưng Trương Nhạc nào có đãi ngộ tốt như Hồ lão. Chủ nhiệm Triệu chỉ bắt tay một chút, cũng không quá khách sáo.

Chủ nhiệm Triệu cũng không nói nhiều, sau vài câu chào hỏi, liền hỏi Giang Nguyên tiền thuốc. Nghe Giang Nguyên đề xuất ba ngàn đồng phí hỗ trợ phẫu thuật và tiền thuốc, liền trực tiếp để lại một vạn đồng. Giang Nguyên cũng không tiện từ chối, cho rằng chắc chắn Chủ nhiệm Triệu đã hỏi thăm Chủ nhiệm Tôn. Bình thuốc Giang Nguyên mang đến lần trước có giá một vạn đồng, cho nên lần này đã chuẩn bị số tiền nhiều đó.

Giang Nguyên tất nhiên là không lấy số tiền này làm của riêng, mà bỏ vào ngân sách của phòng khám. Dù sao số Sơn Tham lâu năm đó cũng thuộc về phòng khám.

Hồ lão cũng không có ý kiến. Dù sao đến khi phát lương, không bạc đãi Giang Nguyên là được.

Tiến xong Chủ nhiệm Triệu, Hồ lão mới gọi điện thoại cho Chủ nhiệm Lý, nói Giang Nguyên đã về.

Sớm đã chờ đến mức sốt ruột, Chủ nhiệm Lý liền sắp xếp xe đến đón Hồ lão và Giang Nguyên.

Hồ lão ý thức được lần này khác với những lần trước. Chủ nhiệm Lý và Tỉnh trưởng La dường như có chút sốt ruột.

Chiếc xe không chở Hồ lão và Giang Nguyên đến phòng làm việc của Tỉnh ủy, mà trực tiếp đến nhà riêng của Tỉnh trưởng La.

Tỉnh trưởng La còn chưa về nhà, nhưng Chủ nhiệm Lý đã an bài hết thảy. Sau khi mời Hồ lão và Giang Nguyên ngồi ở phòng khách, bảo mẫu đưa trà lên, liền sắp xếp người làm chuẩn bị cơm tối, mời Hồ lão và Giang Nguyên ở lại dùng cơm.

4h30 mới xuất phát, hai người cũng đoán được Tỉnh trưởng La sẽ mời hai người dùng cơm tối, nhưng thật không ngờ lại dùng cơm ở nhà riêng của Tỉnh trưởng La.

Mời ăn cơm tại nhà riêng, tất nhiên là có chuyện cần nói riêng. Đặc biệt đến cấp bậc như Tỉnh trưởng La, dưới tình hình chung đều là mời ăn cơm bên ngoài. Còn nếu an bài ở nhà, như vậy lại là chuyện khác. Nếu không phải là người cực kỳ thân thiết thì sẽ không có khả năng ăn ở nhà.

Nghĩ đến đây, trong lòng Hồ lão cảm thấy có chút vui mừng. Ông khám bệnh cho Tỉnh trưởng La cũng đã mấy năm, Tỉnh trưởng La mời ông đến nhà cũng hơn mười lần nhưng chưa từng có lần nào ở lại dùng cơm. Lần này xem ra bệnh tình Tỉnh trưởng La đã có chuyển biến tốt đẹp, nên mới sắp xếp mời ông và Giang Nguyên đến nhà dùng cơm.

Hai người ngồi được một lúc, Tỉnh trưởng La đã về đến nhà. Thấy bảo mẫu đã chuẩn bị xong bữa cơm chiều, ông rất nhiệt tình mời hai người, khi nói chuyện cũng vô cùng thân mật.

Cảm nhận được thái độ này của Tỉnh trưởng La, Hồ lão có chút cao hứng. Dù sao, tuy trước kia Tỉnh trưởng La vẫn rất khách khí, nhưng bên trong vẫn còn biểu lộ chút kiêu ngạo. Tuy nhiên lần này lại khác.

- Bác sĩ Giang, nghĩ không ra bệnh viện số 1 lại mời cậu đến hỗ trợ phẫu thuật. Xem ra y thuật của bác sĩ Giang càng ngày càng tinh tiến.

Tùy ý hàn huyên vài câu, gương mặt Tỉnh trưởng La lộ ra vẻ tò mò, cười hỏi Giang Nguyên.

Giang Nguyên đáp:

- Tỉnh trưởng quá khen rồi, chỉ là bệnh nhân có chút rắc rối, tây y

không thể giải quyết, mà lúc trước tôi đã từng giúp bọn họ một lần, cho nên mới mời tôi sang đó..

- Haha, bác sĩ Giang quả nhiên là khiêm nhường.

Nghe Giang Nguyên nói, Tỉnh trưởng La phá lên cười:

- Tôi làm sao mà không biết lý do bọn họ mời bác sĩ Giang sang đó hỗ trợ chứ? Nhưng thanh niên mà khiêm tốn như bác sĩ Giang thì không nhiều lắm.

Nói đến đây, Tỉnh trưởng La lại nhìn Hồ lão, nói:

- Hồ lão, ngài dạy rất tốt. Nếu đổi lại là thanh niên khác, gặp chuyện như vậy sớm đã vênh đuôi lên rồi, nào khiêm tốn được như bác sĩ Giang chứ?

- Haha, Tỉnh trưởng quá khen rồi.

Nghe Tỉnh trưởng La khen ngợi đồ đệ của mình, Hồ lão cũng có chút cao hứng, cười nói:

- Đương nhiên, tôi thích nhất cũng là điểm này của Giang Nguyên. Đây cũng là điểm mà người khác khó có được.

- Đúng, đúng.

Sau khi ăn cơm xong, mọi người nghỉ ngơi uống trà tầm nửa tiếng, Tỉnh trưởng La lại nhờ Hồ lão bắt mạch giùm.

Thất lưỡng của Tỉnh trưởng La đã khôi phục rất nhiều, nhưng để cho chứng bệnh hoàn toàn khỏi hẳn, hiển nhiên là phải tiếp tục uống thuốc.

Sau khi Hồ lão bắt mạch giùm cho Tỉnh trưởng La, trong lúc đang kê đơn thuốc, Tỉnh trưởng La quay sang nói với Giang Nguyên:

- Bác sĩ Giang, hôm nay phiền cậu mát xa giùm tôi. Xem ra, sau lần này, hẳn là có thể khôi phục hoàn toàn.

Giang Nguyên mỉm cười gật đầu, nhân tiện nói:

- Vâng, sau lần này, chứng bệnh hần sẽ khỏi hoàn toàn.

Sau khi mát xa xong, Giang Nguyên cũng cảm thấy phần eo đã không còn cứng ngắt như xưa. Xem ra quá trình mát xa của hần đã giúp cho vết thương cũ của Tỉnh trưởng La khôi phục hoàn toàn.

Nhẹ nhàng thở ra, Giang Nguyên thu tay lại, cười nói:

- Được rồi, Tỉnh trưởng, quả thật đã không còn vấn đề gì nữa. Sau này chú ý đừng để cơ thể quá lạnh, thỉnh thoảng dùng thuốc trung y để điều dưỡng, hần sẽ không còn tái phát.

Mặc dù Tỉnh trưởng La đã sớm đoán được chứng bệnh của ông đã khôi phục rất tốt, nhưng nghe Giang Nguyên nói xong, vẫn không nhịn được mà cảm thấy cao hứng:

- Bác sĩ Giang, thời gian vừa qua đã vất vả cho cậu rồi.

- Tỉnh trưởng khách sáo quá rồi.

Giang Nguyên cười nói:

- Nếu sau này Tỉnh trưởng cần, cứ mỗi tháng tôi sẽ đến mát xa cho ngài một lần, phòng tránh thất lưng xuất hiện vấn đề khác.

- Được, được, như vậy còn có gì tốt bằng chứ? Vậy thì sau này phải làm phiền cậu nữa rồi.

Nghe Giang Nguyên nói xong, Tỉnh trưởng La vô cùng vui mừng nói.

- Không sao đâu ạ. Sau này nếu Tỉnh trưởng cần, có thể gọi cho tôi bất cứ khi nào.

Giang Nguyên nói.

Tỉnh trưởng La đã mặc xong quần áo, chần chờ một chút liền nói với Giang Nguyên:

- Bác sĩ Giang, lần này mời cậu đến đây chính là có việc muốn nhờ cậu hỗ trợ.

- Ồ?

Giang Nguyên có chút sững sốt, sau đó trong đầu hiện ra một suy nghĩ, liền mỉm cười, theo Tỉnh trưởng La ngồi xuống ghế.

Sau khi ngồi xuống, Tỉnh trưởng La hơi im lặng, rồi ngẩng đầu nhìn Giang Nguyên, trầm giọng nói:

- Bác sĩ Giang, cậu có còn nhớ chuyện lần trước tôi đề cập với cậu không?

Giang Nguyên gật đầu đáp:

- Còn nhớ, là chuyện của một người bạn của Tỉnh trưởng, đúng không?

- Đúng, tôi muốn làm phiền bác sĩ Giang một chút. Nếu như có thể, tôi muốn nghe ý kiến của bác sĩ Giang, không biết đối với chứng bệnh này, bác sĩ Giang có bao nhiêu phần nắm chắc?

Tỉnh trưởng La hỏi.

Thấy Chủ nhiệm Lý bên cạnh cũng nhìn mình, Giang Nguyên mỉm cười nói:

- Nhất định nắm chắc. Trừ phi thể chất của người đó xảy ra vấn đề nghiêm trọng, nếu không, hẳn là sẽ có hiệu quả nhất định.

Nghe Giang Nguyên nói xong, Tỉnh trưởng La và Chủ nhiệm Lý liếc mắt nhìn nhau, sau đó Tỉnh trưởng La nhìn Giang Nguyên, ánh mắt hiện lên sự cương quyết, nói:

- Như vậy tôi xin nhờ bác sĩ Giang chữa trị giúp. Nếu cậu cần chuẩn bị những thứ gì, xin cứ nói với tôi. Nếu người bạn của tôi đồng ý, tôi xin mời bác sĩ Giang ra tay giúp.

Giang Nguyên gật đầu:

- Tỉnh trưởng yên tâm, chỉ cần thông báo trước một ngày là được.

- Tốt, hết thấy đều nhờ vào cậu.

Tỉnh trưởng La dùng sức nắm tay Giang Nguyên, sau đó nói:

- Việc này rất quan trọng đối với tôi, xin bác sĩ Giang dốc hết toàn lực. Còn nữa, nhất định phải giữ bí mật. Ngay cả Hồ lão cũng đừng tiết lộ.

Nhìn thấy gương mặt nghiêm túc của Tỉnh trưởng La, Giang Nguyên liền thu lại nụ cười, chậm rãi gật đầu.

Ngồi trên xe trở về, trong lòng Giang Nguyên có chút hưng phấn. Thu hoạch hôm nay không hề nhỏ, không chỉ quen biết được với Tỉnh trưởng Bạch, mà còn có cơ hội kết giao với nhân vật tầng cao hơn.

Tuy nói cơ hội này vô cùng mạo hiểm, nhưng chỉ cần có, Giang Nguyên cũng muốn thử một lần.

TUYỆT PHẨM THIÊN Y

Chương 159: Thiên phú đầu tiên

Tuy nói Tỉnh trưởng La bài danh thứ ba ở Sở Nam, Phó tỉnh trưởng thứ tư, nhưng người có thể khiến cho ông ta phải nín thở tuyệt đối là nhân vật có thể quyết định tiền đồ của ông ta.

Giang Nguyên không cần đoán cũng biết nhân vật như vậy là tồn tại ở đâu, và có năng lượng như thế nào.

Nghĩ đến đây, Giang Nguyên nhẹ nhàng thở hắt ra. Hẳn nhất định phải nắm chắc cơ hội lần này. Có lẽ đây chính là bước đầu tiên trên con đường báo thù của hắn.

Buổi tối, sau khi tắm xong, Giang Nguyên cầm một miếng Sơn Tham lâu năm, thuận miệng cắn một miếng, sau đó nhẹ nhàng hớp một hớp nước rồi nằm lên giường.

- Phát hiện năng lực sinh vật đặc biệt, bắt đầu hấp thu.

Không bao lâu sau, một tin tức hiện lên.

- Chủ thể tiến vào hôn mê, phân tích năng lượng dị chủng tinh thần bắt đầu. Bộ phân tích kinh nghiệm khởi động.

Sau khi tin tức này hiện lên, trước mắt Giang Nguyên tối sầm lại, sau đó tiến vào giấc ngủ sâu.

Mơ mơ màng màng, tầm mắt liền sáng lên. Căn phòng khám quen thuộc đã xuất hiện. Tổ sư gia rút cuộc đã ngưng luyện Ngũ Cầm Hí, bắt đầu ngồi trước mặt xem bệnh cho một người.

Đối với cảnh tượng như vậy, Giang Nguyên đã có kinh nghiệm. Chỉ là khi đó hẳn chỉ có thể nhìn tổ sư gia xem bệnh cho người ta, cảm nhận được tất cả nhưng vẫn không rõ hàm nghĩa và thuốc mà tổ sư gia sử dụng.

Lúc này, hẳn có thể cảm nhận được, khi tổ sư gia chẩn bệnh, bất cứ có phát hiện gì, đều có lời giải thích tại sao lại sử dụng loại thuốc đó.

Giang Nguyên nhìn hết thấy, sau đó bị động tiếp nhận kinh nghiệm và tri thức chữa bệnh của tổ sư gia.

Lúc này, hình xăm trên vai trái hẳn vẫn lóe lên. Khí lưu trong cơ thể cũng không vì Tổ sư gia ngưng luyện Ngũ Cầm Hí mà dừng lại.

Khí lưu nồng nặc vẫn vận hành trong huyết Khí Hải. khắp nơi trong cơ thể tràn ngập hơi thở ấm áp. Sau đó tập trung tại một huyết vị gần nhất, cuối cùng tạo thành một luồng khí lưu nhỏ nhỏ chảy vào trong kinh mạch.

Khi đoàn khí lưu từ huyết Khí Hải bắt đầu vận hành theo hai mạch Nhâm Đốc, bên ngoài cơ thể Giang Nguyên bắt đầu tản ra khí tức màu xanh nhạt, chậm rãi rót vào từng tế bào, xương cốt, da thịt, sau đó dung nhập vào trong huyết vị Giang Nguyên, dần dần hòa hợp với khí tức ấm áp bên trong kinh mạch, khiến cho tốc độ vận hành khí lưu trong hai mạch Nhâm Đốc càng lúc càng nhanh.

Thời gian từng phút một trôi qua, khí lưu vận hành trong cơ thể Giang Nguyên càng lúc càng nhanh hơn. Khí tức màu xanh bên ngoài cơ thể phát ra cũng không kém, nhưng lại bị cơ thể Giang Nguyên hút hết vào.

Không biết trải qua bao lâu, một tin tức hiện ra trong đầu Giang Nguyên.

- Năng lượng Cửu Vĩ tăng một đã đầy đủ. Cửu Vĩ hồi phục, bắt đầu hiện hình.

Từ lúc tin tức này phát ra, hình xăm trên cánh tay Giang Nguyên phát ra một đạo quang mang. Con mèo nhỏ đáng yêu lẳng lẳng cuộn mình, sau đó duỗi người ra.

Đó là một con tiểu hồ ly màu đỏ. Nó chậm rãi duỗi thẳng lưng, sau đó ngửa đầu ngáp một cái, cái đuôi chậm rãi dựng thẳng lên. Hai mắt sáng như bảo thạch dần dần mở ra.

Khi cặp mắt được mở ra, từ trong ánh mắt toát ra một luồng ánh sáng màu hồng lơ mờ, sau đó tản ra toàn thân.

Luồng ánh sáng này chậm rãi từ cánh tay trái tràn xuống chân trái, sau đó lại hướng lên trên.

Cứ như vậy mà lan tràn hết toàn thân Giang Nguyên, cuối cùng là đến đầu.

- Hiện hình hoàn thành. Giao cho chủ thể thiên phú đầu tiên. Đầu đọc.

Sau khi tin tức này hiện lên, ánh sáng màu hồng đang tràn ngập toàn thân Giang Nguyên đột nhiên biến mất.

Con tiểu hồ ly màu đỏ như máu trên vai trái Giang Nguyên bắt đầu cuộn mình lại, hai mắt nhắm chặt. Lúc này một tin tức hiện lên.

- Cửu vĩ tăng hai kích hoạt. Năng lượng tích trữ của Cửu Vĩ tăng hai bằng 0.

Phía đuôi hình xăm con hồ ly dường như có cái gì đó hiện lên, giống như đầu đuôi xòe to, chỉ là nhìn không rõ mà thôi.

6h sáng, Giang Nguyên nhẹ nhàng mở mắt, quay đầu nhìn chung quanh, cố gắng nhớ lại chuyện gì đã xảy ra, nhưng cái gì cũng không nhớ được.

Mang theo chút nghi hoặc, Giang Nguyên thở hắt ra, sau đó rời giường đi đánh răng rửa mặt.

Phù phù. Giang Nguyên vừa luyện Ngũ Cầm Hí, vừa cảm nhận được sự sáng khoái trong cơ thể, lúc này cũng dần dần sáng tỏ một việc.

Xem ra, Ngũ Cầm Hí mà tổ thượng lưu truyền cho đến nay mà không truyền Ngũ Cầm Vận Khí Pháp không phải là không có nguyên nhân.

Bởi vì nếu người nào chưa được hỗ trợ tiến hành dẫn đạo, cấu thành một trụ cột năng lượng tuần hoàn, căn bản không có biện pháp tu luyện.

Bởi vì nó không nói cho anh biết luyện khí như thế nào mà chỉ giúp anh hình thành một năng lượng tuần hoàn đặc biệt trong cơ thể của anh, sau đó thông qua hoàn cảnh chung quanh, hấp thu các loại năng lượng, từ đó giúp cho chủ thể cường hóa.

Nếu không có ai giúp anh hoàn thành lần dẫn đạo đầu tiên này, chỉ để anh tùy ý cảm thụ luồng khí lưu thì trên cơ bản sẽ rất khó khăn.

Cho nên, tổ thượng không có khả năng thông qua sách vở để tiến hành truyền thừa.

Đương nhiên, cũng có thể xảy ra một biến cố lớn nào đó, khiến cho Ngũ Hành Vận Khí Pháp không thể truyền thừa xuống, sau đó chỉ có thể thông qua sách vở truyền thừa lại y thuật và Ngũ Cầm Hí.

Sau khi luyện Ngũ Cầm Hí xong, lúc này Giang Nguyên mới chậm rãi dừng lại, cảm nhận được luồng khí ấm áp trong cơ thể, trong lòng cảm thấy vui sướng. Rốt cuộc hẳn đã có được sự tuần hoàn đầy đủ. Chỉ cần hẳn tiếp tục cố gắng, củng cố năng lượng tuần hoàn, đạt đến một trình độ nhất định, sau đó trở về giúp lão gia tử học lấy công pháp này.

Nếu lão gia tử có thể học được môn công pháp này, chỉ cần kiên trì luyện tập, cho dù không đạt được chỗ tốt nào, nhưng có thể kéo

dài tuổi thọ mấy chục năm hẳn là không thành vấn đề.

Nghĩ đến đây, Giang Nguyên cảm thấy trong lòng vô cùng hạnh phúc, sau đó chậm rãi trở về phòng khám.

Ăn vài cái bánh bao xong, Giang Nguyên trở về phòng khám tắm rửa một cái, rồi xuống dưới mở cửa.

- Xin chào bác sĩ Giang.

- Chào buổi sáng, bác sĩ Giang.

Như thường lệ, đến sớm nhất lúc nào cũng là mấy cô y tá. Giang Nguyên mỉm cười chào hỏi, sau đó mặc áo khoác vào, chuẩn bị cho Hồ lão một bình trà, chờ tất cả mọi người đến, bắt đầu một ngày làm việc như bình thường.

Dường như người bệnh đến phòng khám Khánh Nguyên cũng đông hơn trước. Ba thầy trò vừa mới ngồi xuống chỗ của mình, người bệnh xếp hàng bên ngoài đã có hơn mười người, hơn nữa còn không ngừng có người tiến vào.

- Bắt đầu thôi.

Sau khi Hồ lão nhấp một ngụm trà, Giang Nguyên và Trương Nhạc bắt đầu gọi người bệnh vào.

Những người bệnh đầu tiên đa phần là đến tái khám. Cũng chỉ có những người bệnh đến tái khám mới biết phòng khám Khánh Nguyên rất đông bệnh nhân, vì vậy mới đến sớm xếp hàng, tránh phải đợi lâu.

Sau khi khám xong cho hai người bệnh, lúc này mới có người bệnh mới đến.

Tốc độ khám bệnh của Giang Nguyên vẫn cực nhanh, đương nhiên hẳn đã cố ý hạn chế tốc độ của mình, không để quá nhanh, mỗi người khoảng ba bốn phút, không quá nhanh cũng không quá chậm, để người bệnh không cảm thấy quá mức quái dị.

Nhưng tốc độ này của hẳn vẫn nhanh hơn Trương Nhạc.

Giang Nguyên khám ba bốn người, Trương Nhạc bên kia mới đến người bệnh thứ hai.

- Thật mà! Anh phải tin tưởng tôi. Ruột của anh có vấn đề, lại còn phải đo điện tim một lần. Nếu cứ để như vậy, tình hình sẽ càng ngày càng xấu hơn. Dạ dày của anh vì thế mà mới bị đau.

Giang Nguyên đang cầm trong tay đơn thuốc đưa đến chỗ Hồ lão ký tên, chợt nghe được giọng nói có chút bất đắc dĩ của Trương Nhạc vang lên.

- Tôi bị đau dạ dày, tại sao lại liên quan đến tim? Anh có biết khám bệnh hay không?

Một giọng nói tức giận vang lên:

- Tôi đã bị đau dạ dày từ lâu, uống thuốc dạ dày sẽ khỏi. Như vậy không bị đau dạ dày thì là cái gì? Hơn nữa tôi mới ba mươi, sức khỏe còn tốt. Anh không biết xem bệnh thì đừng nói lung tung.

Giang Nguyên đưa mắt nhìn sang, liền nhìn thấy một người đàn ông đang trừng mắt với Trương Nhạc, gương mặt tràn đầy tức giận:

- Người khác nói phòng khám Khánh Nguyên khám bệnh rất giỏi, nên tôi mới đến đây. Sớm biết như vậy, tôi đến bệnh viện thì tốt hơn.

- Này này, Vương lão đệ, những lời tôi nói đều là sự thật. Anh tin tưởng tôi được không? Anh phải đo điện tim chỉ mới biết là có vấn đề hay không.

Trương Nhạc bị mắng, sắc mặt đỏ lên, nhưng vẫn kiên nhẫn giải thích cho bệnh nhân:

- Tình huống này của anh rất dễ bị nhầm với đau dạ dày, nhưng nó rất có khả năng là do tim có vấn đề.

- Mẹ kiếp, đồ thầy thuốc chó má.

Trương Nhạc còn chưa nói xong, người đàn ông đã ném một xấp giấy vào mặt Trương Nhạc.

Chương 160: Năng lực thiên phú kích hoạt

- Anh...anh, tại sao anh lại không biết nói lý như vậy? Tôi đây chỉ là muốn tốt cho anh thôi.

Bị người ta làm nhục như vậy, cho dù Trương Nhạc rất biết kềm chế, nhưng gương mặt vẫn đỏ bừng.

- Đẹp! Không phải các người muốn làm kiểm tra càng nhiều kiểm được càng nhiều sao? Chỉ có người ngu mới bị các người lừa gạt.

Người đàn ông kia khinh thường nói:

- Tôi mới 29 tuổi, sức khỏe rất tốt, làm sao có chuyện tim có vấn đề? Phì. Đồ lang băm.

Dứt lời, người đàn ông xoay người rời đi.

Sắc mặt Hồ lão cũng vô cùng khó coi. Người bệnh không làm kiểm tra cũng không sao, nhưng nếu để y chạy ra ngoài nói lung tung, nói phòng khám kiểm tra loạn, như vậy sẽ phá hỏng danh tiếng của phòng khám.

- Anh bạn này, anh đừng nóng, để tôi khám cho anh được không? Nếu không có vấn đề gì, tôi sẽ bảo bác sĩ Trương xin lỗi anh. Còn nếu có vấn đề, vậy hãy làm kiểm tra. Như vậy mọi chuyện sẽ ổn thỏa thôi.

Hồ lão mỉm cười đứng dậy nói với người đàn ông.

Ai ngờ Hồ lão đã ra mặt, nhưng người đàn ông vẫn không nể mặt ông, lạnh lùng nói:

- Xem lại cái rắm! Một chút bệnh vặt của tôi lại bị các người nói thành bệnh nặng. Tôi mà khám lại thì tôi chính là kẻ ngu.

Lời vừa nói ra, sắc mặt Hồ lão liền cứng đờ. Không sợ nói đạo lý,

chỉ sợ đối phương là người không biết nói đạo lý. Đụng phải loại người như vậy, anh sẽ nói như thế nào với y? Chung quy cũng không thể cưỡng ép kéo y đi kiểm tra.

- Haiz.

Hồ lão bất đắc dĩ thở dài. Đối mặt với người như vậy, thật sự không còn cách nào khác, cũng chỉ có thể quên đi.

Nhưng Giang Nguyên lại cau mày đứng lên:

- Ông anh này, điện tâm đồ cũng chỉ có mười đồng. Nếu bác sĩ Trương cho rằng anh có vấn đề ở tim, kiểm tra một chút cũng có sao đâu. Bác sĩ Trương cũng không thể vì mười đồng mà cố ý dựng chuyện này cho anh.

- Hừ, tiền không phải là vấn đề. Vấn đề là tôi chỉ mới 29, cũng không phải 92, tại sao lại có vấn đề ở tim? Cậu cũng chẳng phải ba của tôi.

Người đàn ông hừ lạnh, nói:

- Phòng khám các người không đáng tin cậy. Lão tử không thèm ở lại đây nữa.

Thấy người đàn ông không biết nói lý, Giang Nguyên cũng cảm thấy đau đầu. Người như vậy, khẳng định sẽ ra ngoài ăn nói lung tung. Người hiểu chuyện thì không sao, người không rõ nhất định sẽ loan truyền lời nói của y.

Nhưng Giang Nguyên vẫn không có ý định từ bỏ. Bởi vì hắn nhìn ra được khí sắc của người này quả thật không tốt, sắc mặt hơi tái. Dựa theo kinh nghiệm trung y mà hắn học được từ tổ sư gia, đây chính là triệu chứng của huyết hàn (huyết mạch bị ngưng trệ), hơn nữa ấn đường có màu xanh đen, chính là tâm hàn ngưng trệ.

Nếu người bệnh này rời đi, vạn nhất xảy ra vấn đề, đối với danh tiếng của phòng khám cũng không tốt.

Lập tức có chút cau mày, liền hạ quyết tâm, nhất định phải nghĩ biện pháp thuyết phục người này. Mặc kệ người này có tin hay không, nhưng từ triệu chứng trước mắt của người này, cộng thêm

Trương Nhạc đã kiểm tra qua cũng nói tim có vấn đề, như vậy là chính xác rồi.

- Ông anh đừng nóng vội.

Lúc này, Giang Nguyên mỉm cười, gọi lại người đàn ông đang định xoay người bỏ đi, đột nhiên trong đầu hiện ra một tin tức.

- Thiên phú thứ nhất, đầu độc kích hoạt.

Giang Nguyên sửng sốt. Người đàn ông bị hắn gọi lại, nhin không được liền quay đầu lại nhìn người đã gọi y. Đột nhiên, ánh mắt vốn đang tức giận không khỏi có chút hòa hoãn lại.

- Cậu muốn nói cái gì?

Người đàn ông cau mày nhìn Giang Nguyên, sự không kiên nhẫn trong mắt cũng biến mất.

Giang Nguyên còn đang sửng sốt vì tin tức hiện lên trong đầu, lúc này nghe người đàn ông nói, mới bừng tỉnh trở lại.

Ước chế sự nghi hoặc trong lòng, cười nói:

- Ông anh này, tôi tin tưởng năng lực của bác sĩ Trương. Nếu anh ấy nói tim của anh có vấn đề, như vậy tất sẽ có vấn đề. Nếu không, để tôi làm điện tâm đồ cho anh. Không có vấn đề gì, phòng khám của tôi sẽ không thu phí của anh. Còn có vấn đề, như vậy anh phải nghe theo ý kiến của phòng khám chúng tôi, như thế nào?

Giang Nguyên nói xong, người đàn ông vốn đã không còn kiên nhẫn, hơn nữa còn cố chấp đến cực điểm đột nhiên thay đổi tính tình, bắt đầu chần chừ.

Thấy thế, Giang Nguyên mỉm cười. Mặc dù hắn vẫn còn đang rất nghi hoặc, nhưng hắn cũng rõ, khi tin tức kia hiện ra trong đầu hắn, chỉ sợ tình huống trước mắt chính là tác dụng của thiên phú này.

- Nào, để tôi kiểm tra cho anh.

Giang Nguyên đứng dậy, không đợi người đàn ông đưa ra lựa chọn, liền đi thẳng đến phòng khám ngoại.

Lời nói của Giang Nguyên giống như có một ma lực. Thấy Giang Nguyên đi ra ngoài, người đàn ông cũng không chần chừ nữa, mà theo sát Giang Nguyên bước ra ngoài luôn.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Trương Nhạc và Hồ lão đều há hốc mồm. Hai người bọn họ không hiểu rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra. Người đàn ông này lật lọng cũng quá nhanh đi.

Hơn nữa, lời nói của Giang Nguyên cũng chẳng có gì đặc biệt. Tuy nói rất có đạo lý, nhưng người này lại không chịu hiểu đạo lý, tại sao Giang Nguyên vừa mới nói thì lại thông?

Không chỉ có Hồ lão và Trương Nhạc nghi hoặc, ngay cả những người bệnh bên cạnh vẻ mặt cũng tràn đầy mơ hồ. Cuối cùng có người cảm thán nói:

- Khí thế của bác sĩ Giang thật là mạnh. Anh ta vừa rồi còn hò hét bức người, ai nói cũng không chịu nghe, vậy mà lại bị hai câu nói của bác sĩ Giang thuyết phục.

Máy đo điện tim của phòng khám Khánh Nguyên rất hiện đại. Ít nhất Hồ lão rất chịu bỏ tiền đầu tư cho phương diện này. Rất nhanh, điện tâm đồ đã được thực hiện xong, cho ra kết quả.

Giang Nguyên tùy ý liếc nhìn kết quả của điện tâm đồ, mày liền nhướng lên, sau đó nhìn vào biểu đồ gợn sóng.

Tuy nói máy tính có thể tự động đưa ra kết quả, nhưng đôi khi cũng có thể đưa ra kết quả sai lầm. Cho nên, các bác sĩ đều phải phân tích lại biểu đồ điện tim một lần nữa rồi mới đưa ra kết quả cuối cùng.

Giang Nguyên cũng giống như vậy. Hắn cẩn thận xem qua vài lần, khe khẽ thở dài. Quả nhiên là không sai.

Người đàn ông họ Trương cũng đã mặc lại áo, ngồi xuống, có chút khấn trương nhìn Giang Nguyên. Dù sao Giang Nguyên cũng đã nói nếu không có vấn đề gì, sẽ không thu tiền khám của y. Nhưng trong lòng y vẫn có chút không yên.

- Bác sĩ...bác sĩ Giang...như thế nào rồi?

Giang Nguyên cười khổ, sau đó đưa tờ giấy điện tim cho y, nói:

- Anh xem đi.

Nhìn sắc mặt không tốt lắm của Giang Nguyên, người đàn ông họ Trương cũng cảm thấy căng thẳng, vội vàng tiếp nhận tờ giấy điện tim.

Mặc dù y xem không hiểu mấy cái gợn sóng này, nhưng phía sau có kết quả chẩn đoán.

Bên trên có viết: Tắc nghẽn cơ tim tâm thất trái.

Mặc dù người đàn ông họ Trương không hiểu nó có ý gì, nhưng y cũng phát hiện được sự không ổn, sắc mặt trắng bệch nhìn Giang Nguyên.

- Cơ tim của anh bị nghẽn.

Giang Nguyên thở hắt ra:

- Anh ngồi ở đây đừng đi đâu. Tôi xe gọi xe cứu thương đưa anh đến bệnh viện. Anh hãy kiểm tra lại một lần ở đó. Nếu như chính xác, vậy hãy mau dùng thuốc. Nếu may mắn, hẳn sẽ không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

- Cái gì?

Nghe Giang Nguyên nói muốn gọi xe cứu thương, sắc mặt người đàn ông hoàn toàn tái xanh:

- Bác sĩ Giang, cậu đừng hù tôi chứ?

Giang Nguyên bất đắc dĩ, cười khổ nói:

- Tôi hù anh làm gì. Anh ở đây đừng nhúc nhích. Nếu hoạt động quá nhiều, lại càng khiến cơ tim tắc nghẽn thêm. Anh hãy mau gọi điện thoại cho người nhà, bảo bọn họ chuẩn bị đến bệnh viện với anh.

- Được được, để tôi gọi, để tôi gọi.

Nếu không phải người đàn ông họ Trương nghe Giang Nguyên nói, chỉ cần vận khí không kém, sẽ không xảy ra chuyện ngoài ý muốn, chỉ sợ lúc này đã bị dọa đến hôn mê rồi, lập tức hai tay run run lấy điện thoại từ trong túi ra, gọi điện thoại về nhà.

Giang Nguyên bước ra ngoài, nói với anh Hoàng ở phòng thuốc:

- Anh Hoàng, nhờ anh gọi giùm một cuộc điện thoại đến bệnh viện số 1, nói có người bị tắc nghẽn cơ tim, muốn bọn họ đến tiếp nhận.

Nghe xong, anh Hoàng vội vàng gật đầu. Đối với những chuyện như vậy, y xử lý rất thuần thục, vội vàng gọi một cuộc điện thoại.

Lúc này, người bên trong phòng khám cũng nghe được lời nói của Giang Nguyên, đợi sau khi Giang Nguyên bước vào phòng khám bệnh, Trương Nhạc nhảy ra, khẩn trương hỏi:

- Giang Nguyên, là tim có vấn đề phải không?

- Vâng, là tắc nghẽn cơ tim.

Giang Nguyên gật đầu nói :

- Tôi đã bảo anh ta thông báo cho người nhà, rồi gọi điện thoại cho bệnh viện số 1 đến đưa người đi cấp cứu.

Nghe Giang Nguyên nói xong, Trương Nhạc cũng thở phào nhẹ nhõm. Nếu không phải tim có vấn đề, thể diện của y sẽ mất hết. Dù sao cũng là y khẳng định tim của người đàn ông họ Trương có vấn đề.

- Cũng may là chúng ta không để cho anh ta đi. Nếu không, lỡ trên đường xảy ra chuyện gì thì...

Hồ lão vui mừng nhìn Giang Nguyên, gật đầu nói:

- Giang Nguyên, bây giờ con hãy theo dõi anh ta một chút, tránh cho sự việc không hay phát sinh.

- Vâng, sư phụ, để con sang bên phòng theo dõi anh ấy chút.

Nhìn Giang Nguyên xoay người bước ra ngoài, một bệnh nhân đến tái khám cảm thán nói:

- Hồ y sư, bác sĩ Tiểu Giang thật sự càng lúc càng lợi hại. Kỹ thuật khám bệnh của phòng khám ông cũng càng lúc càng cao. Hơn nữa còn rất có trách nhiệm với người bệnh. Sau này việc kinh doanh sẽ càng lúc càng tốt.

Hồ lão gật đầu nói:

- Đúng vậy, Trương Nhạc và Giang Nguyên đều là những bác sĩ trẻ tuổi, nhưng thực lực không tệ. Có được đồ đệ như vậy, tôi coi như cảm thấy mỹ mãn rồi.

TUYỆT PHẨM THIÊN Y

Chương 161: Chứng đau nửa đầu của Tỉnh trưởng phu nhân

Xe cấp cứu rất nhanh đến đưa người bệnh đi.

Đương nhiên, trước khi người bệnh đi, liền bảo người nhà trả tiền đo điện tâm đồ, nói nhiều lần lời cảm ơn rồi mới chịu lên xe.

Sau khi đưa người bệnh đi, lúc này Giang Nguyên mới nhớ lại tin tức vừa nãy hiện lên trong đầu.

- Thiên phú thứ nhất, Cổ hoặc.

Giang Nguyên lẩm bẩm lại những chữ này. Ý tứ của nó rất đơn giản, nhưng quan trọng nhất chính là hai chữ đằng sau, Cổ hoặc.

- Cổ hoặc.

Nhớ đến tình huống vừa nãy, Giang Nguyên rất nhanh nắm bắt được ý tứ này. Xem ra hẳn đã có được năng lực đặc biệt rất lớn.

Trong lúc đang hưng phấn, đột nhiên trong đầu lại hiện lên một tin

tức:

- Thiên phú thứ nhất Cổ hoặc dùng lại. Tiêu hao năng lượng 3%.
Năng lượng tích trữ Cửu Vĩ tăng hai còn 5%.

- Ấc.

Nhận được tin tức này, Giang Nguyên cảm thấy buồn bực. Thì ra cũng phải tiêu hao năng lượng.

Những hắc cũng nắm bắt được một từ mấu chốt, Cửu Vĩ tăng hai. Đã không còn là Cửu Vĩ tăng một nữa, bây giờ đã tiến lên tăng hai rồi.

Nghĩ đến đây, trong lòng Giang Nguyên có chút vui vẻ, thầm nghĩ:

- Đúng rồi. Lần trước năng lượng của mình đã đủ. Xem ra là thu hoạch không hề nhỏ.

Cuộc sống sau đó, Giang Nguyên ngoại trừ đi làm, đi dạy thì là tu luyện Ngũ Cầm Hí để tích trữ năng lượng. Năng lượng cũng được tích trữ vào buổi tối khi đang ngủ hoặc vào sáng sớm. Nhưng một điều rất rõ ràng, năng lượng tích trữ vào buổi tối của Giang Nguyên mạnh hơn không ít.

Buổi sáng, hắc ăn một miếng Sơn Tham, sau đó luyện tập Ngũ Cầm Hí một tiếng, nhưng cũng chỉ tích trữ được hai đến ba phần trăm năng lượng mà thôi.

Mấy ngày qua, Giang Nguyên cũng không nhận được tin tức của Tỉnh trưởng La. Dần dần hắc có chút thất vọng. Kỳ thật hắc rất hy vọng vào chuyện này, nhưng hắc cũng biết, Tỉnh trưởng La nguyên ý, nhưng nhà người ta có đồng ý hay không lại là chuyện khác.

Hơn nữa, với tuổi còn quá trẻ của hắc, đối phương cũng chưa chắc đã tin tưởng.

Mặc dù có chút thất vọng, nhưng Giang Nguyên cũng không để trong lòng. Dù sao chuyện như vậy cũng không thể cưỡng cầu, chỉ có thể tùy duyên mà thôi.

Tuy nhiên, hẳn lại nhận được tin tức của Tỉnh trưởng Bạch. Chủ nhiệm Triệu gọi điện thoại đến mời Hồ lão và Giang Nguyên đến bệnh viện một chuyến, khai thuốc cho lão thái thái.

Đối với chuyện này, Giang Nguyên vẫn rất dễ tâm. Bây giờ cơ hội để hắn tiếp xúc với cao tăng không nhiều. Bây giờ cũng có, nhưng muốn đi sâu vào thì hoàn toàn không dễ. Nếu như có thể nhân cơ hội này làm quen với các nhân vật cao tăng, tạo được mối quan hệ tốt đẹp với bọn họ, như vậy hẳn sẽ có được sự trợ giúp rất lớn.

Tỉnh trưởng Bạch cũng rất khách khí, phái Chủ nhiệm Triệu đến đón hai thầy trò.

Cấp bậc của Chủ nhiệm Triệu còn muốn cao hơn Chủ nhiệm Lý, thư ký của Tỉnh trưởng La một chút. Căn cứ vào giọng điệu của Hồ lão, nửa năm nữa Chủ nhiệm Triệu sẽ được cử xuống dưới làm lãnh đạo một phương, không thể so sánh với Chủ nhiệm Lý không biết có tiền đồ hay không.

Mẹ của Tỉnh trưởng Bạch được bố trí một phòng bệnh cao cấp nhất trong bệnh viện số 1, có một phòng khách, hai phòng ngủ, trang thiết bị hiện đại, chẳng khác nào một căn hộ xa hoa.

Khi đến, Tỉnh trưởng Bạch không có mặt, nhưng có vợ của ông.

Tuổi của Tỉnh trưởng phu nhân khoảng sáu mươi, nhưng nhờ bảo dưỡng tốt, ngoại trừ khóe mắt có chút nếp nhăn, quả thật nhìn không ra bà đã sáu mươi.

Chủ nhiệm Triệu nhiệt tình giới thiệu Tỉnh trưởng phu nhân cho hai thầy trò. Nghe nói chàng thanh niên chính là người đã cứu lão thái thái một mạng, Tỉnh trưởng phu nhân cũng cực kỳ nhiệt tình, không chút làm cao, khiến cho hai thầy trò cảm thấy thân thiết không ít.

Hàn huyền vài câu, Tỉnh trưởng phu nhân và hai thầy trò bước vào phòng bệnh của lão thái thái.

Mấy ngày qua, lão thái thái hồi phục rất tốt. Mặc dù tinh thần vẫn còn chưa tỉnh táo, nhưng không còn trong trạng thái hôn mê sâu như ngày trước.

- Mẹ, đây là bác sĩ Giang đã phẫu thuật cho mẹ trước đó. Hôm nay Nghi Tân cố tình mời cậu ấy và sự phụ của cậu ấy đến để khai thuốc trung y điều dưỡng cho mẹ.

Tỉnh trưởng phu nhân cẩn thận giới thiệu hai thầy trò với lão thái thái.

-Ồ, vị này là bác sĩ Tiểu Giang sao? Thật là cảm ơn cậu. Nếu không có cậu, cái mạng già này của tôi sợ là sẽ không còn nữa.

Lão thái thái thoát nhìn rất hiền từ. Mặc dù tinh thần vẫn còn chưa tốt lắm, nhưng đã có thể mỉm cười cảm ơn Giang Nguyên.

Cả đời này của Giang Nguyên chỉ có một mình lão gia tử là người thân, khó thấy được một người già hiền từ như vậy, trong lòng cũng cảm thấy thân thiết hơn, mỉm cười nói:

- Lão thái thái, người tât cát nhân thiên tướng, tất nhiên là không có vấn đề gì. Hôm nay cháu và sự phụ của cháu đến khám lại cho bà, sau đó sẽ kê cho bà ít thuốc trung y để điều trị. Mấy ngày nữa là bà có thể rời khỏi giường, trở lại như bình thường.

- Như vậy thì cảm ơn hai thầy trò rất nhiều.

Nghe mình có thể rời khỏi giường, tinh thần lão thái thái có chút chấn động, vui mừng gật đầu nói.

Hồ lão cũng mỉm cười tiến lên bắt mạch cho lão thái thái, tùy ý hỏi thăm tình huống.

Đối với những người già như lão thái thái, cũng không cần loại thuốc gì đặc biệt, quan trọng là chậm rãi điều trị. Nhưng rốt cuộc có thể khôi phục đến tình trạng nào thì còn phải xem năng lực hồi phục của bà.

Nhưng đối với người quan trọng như lão thái thái, Hồ lão tất nhiên là không dám chậm trễ, dụng tâm bắt mạch thật kỹ, sau đó quay sang bảo Giang Nguyên bắt mạch lại lần nữa.

Đối với bà cụ hiền lành này, Giang Nguyên rất có cảm tình. Cho nên hẳn cũng hết sức dụng tâm. Thương lượng cả một lúc lâu, cả hai thầy trò mới đưa ra được một đơn thuốc. Ngay cả thuốc đại bổ

như Sơn Tham lâu năm cũng dùng đến. Đương nhiên mỗi lần dùng liều lượng rất ít. Được tính của loại thuốc này rất mạnh, lão thái thái sẽ không chịu nổi.

Trong phòng khám của Hồ lão cũng có sẵn loại Sơn Tham lâu năm, cho nên Hồ lão cho uống trước ba thang. Ba ngày nữa sẽ đến tái khám.

Sau khi kê xong đơn thuốc, hai thầy trò định rời khỏi, ai ngờ sắc mặt của Tỉnh trưởng phu nhân đột nhiên thay đổi, hơi tái lại, một tay giữ đầu, mày cau chặt, nói với Chủ nhiệm Triệu:

- Tiểu Triệu, cậu đi xem thuốc tôi có mang đến đây không?

- Sao, cô Tần, chứng đau nửa đầu của cô lại tái phát à?

Vẻ mặt của Chủ nhiệm Triệu khẩn trương nhìn trên bàn, rồi sốt ruột nói:

- Thuốc của cô phỏng chừng để ở nhà rồi. Bây giờ tôi gọi người làm mang đến đây ngay.

- Được rồi, bảo bọn họ nhanh một chút.

Lúc này, sắc mặt của Tỉnh trưởng phu nhân lại càng tái xanh hơn, chậm rãi bước đến một cái ghế ngồi xuống, dường như đau đầu vô cùng.

Hồ lão thấy vậy vội vàng hỏi:

- Bạch phu nhân, nơi này không có thuốc sao?

- Không có. Chứng đau nửa đầu này của tôi đã bị rất nhiều năm rồi. Bây giờ tôi chỉ dùng được một loại của Mỹ, thuốc khác cũng không có tác dụng.

Bạch phu nhân đau đớn nói.

-Ồ, vậy thì bà có dùng thử thuốc trung y lần nào chưa?

Nhìn bộ dạng đau đớn của Bạch phu nhân, Hồ lão cau mày hỏi.

Bạch phu nhân lắc đầu, thở dài nói:

- Đã uống rất nhiều rồi. Lão y sư Triệu Ngọc Tương, lão y sư Tề Lạc Dương ở Yên Kinh, thậm chí cả lão y sư Ngô Tử Giang ở Sở Nam tôi cũng đã khám qua, nhưng cũng không có tác dụng gì.

Nói đến đây, chứng đau nửa đầu của Bạch phu nhân càng lúc càng tăng, tựa lưng vào ghế salon, bắt đầu rên rỉ.

Chủ nhiệm Triệu vừa mới nói chuyện xong, thấy vậy liền gấp như kiến bò trên chảo nóng, đi qua đi lại trong phòng khách, đột nhiên ngẩng đầu nhìn Hồ lão nói:

- Hồ lão, ngài có biện pháp nào giải quyết liền chứng đau đầu này hay không?

Hồ lão lắc đầu cười khổ. Đối với chứng đau nửa đầu nghiêm trọng như vậy, ông nào có phương pháp xử lý nào chứ. Trừ phi trực tiếp châm cứu, nhưng lúc này lại hoàn toàn không cần. Châm cứu giống như loại thuốc mê tạm thời, hoàn toàn không có lợi.

Nhưng Hồ lão cũng chú ý đến thần sắc của Giang Nguyên bên cạnh, thấy hắn dường như đang nghĩ đến điều gì đó, ánh mắt đột nhiên sáng lên, sau đó hỏi:

- Giang Nguyên, con có biện pháp nào không?

Giang Nguyên mỉm cười, sau đó nói:

- Sư phụ, con có thể thử châm cứu cho Bạch phu nhân, hẳn là có công dụng.

-Ồ, châm cứu sẽ có tác dụng sao?

Nghe Giang Nguyên nói, Hồ lão còn chưa lên tiếng, Chủ nhiệm Triệu bên cạnh đã hưng phấn hỏi.

Bây giờ y đang rất gấp. Nên biết rằng từ đại viện của Tỉnh ủy đến đây cũng phải mất nửa tiếng. Bây giờ Bạch phu nhân đang phát bệnh, đợi nửa tiếng nữa cũng không phải là chuyện dễ dàng. Nếu như có biện pháp ngay tức khắc thì tốt quá rồi.

Giang Nguyên gật đầu nói:

- Hẳn là có tác dụng.

Chủ nhiệm Triệu rất tin tưởng Giang Nguyên. Dù sao y cũng đã chứng kiến qua sự lợi hại của hẳn. Hơn nữa nghe đám người Chủ nhiệm Tôn nói qua chuyện của Giang Nguyên, lúc này vội vàng nói:

- Bác sĩ Giang, có mạo hiểm gì hay không?

Giang Nguyên tất nhiên là hiểu ý tứ của Chủ nhiệm Triệu, lập tức cười nói:

- Xin Chủ nhiệm Triệu cứ yên tâm, sẽ không có mạo hiểm gì đâu.

Thấy biểu hiện tự tin của Giang Nguyên như vậy, Chủ nhiệm Triệu cũng thả lỏng tinh thần, sau đó đến bên cạnh Bạch phu nhân, nhỏ giọng nói:

- Cô Tần, bác sĩ Giang nói cậu ấy có thể châm cứu giúp cho cô bớt đau đầu. Nếu không, cô để cho cậu ấy thử xem. Thuốc mang từ nhà đến phòng chừng cũng phải mất nửa tiếng nữa.

Nghe Chủ nhiệm Triệu nói, Bạch phu nhân vốn đang nhắm chặt hai mắt liền mở hé ra, có chút chần chừ nhìn Giang Nguyên. Chứng đau đầu này của bà đã bị rất lâu, cũng đã uống rất nhiều thuốc nhưng không có tác dụng. Thế thì bác sĩ Tiểu Giang châm cứu có được không?

TUYỆT PHẨM THIÊN Y

Chương 162: Thăng hê nháy nhót

Thấy Bạch phu nhân nhìn mình, Giang Nguyên mỉm cười, biểu hiện vô cùng tự tin.

Nhìn thái độ tự tin của Giang Nguyên, Bạch phu nhân cũng có chút dao động. Bây giờ bà quả thật rất đau đầu, đợi thuốc mang đến cũng phải mất nửa tiếng. Nếu không có thuốc, nửa phút thôi cũng

không chịu nổi rồi.

Tuy vẫn không hoàn toàn tin tưởng Giang Nguyên, nhưng bà vẫn gật đầu:

- Bác sĩ Giang, làm phiền cậu rồi.

Thấy Bạch phu nhân gật đầu, Giang Nguyên mỉm cười, nhưng trong lòng thật sự bất đắc dĩ. Hành y, tuổi tác chính là một trở ngại rất lớn. Mặc kệ anh giỏi bao nhiêu, khi khám bệnh chung quy người bệnh phải tìm những bác sĩ lớn tuổi. Với lứa tuổi của hắn, muốn nhận được sự tín nhiệm của người bệnh là hoàn toàn không dễ dàng.

Nhưng chỉ cần có cơ hội, hắn sẽ chứng minh bản thân mình.

Giang Nguyên quyết định sẽ không bỏ qua cơ hội kéo gần quan hệ với Tỉnh trưởng Bạch. Bây giờ hắn giống như một con chuột tham lam, toàn lực nắm chắc những cơ hội gặp được. Chỉ có như vậy, hắn mới có cơ hội tìm được người hắn muốn tìm, biết được rõ ràng chuyện hắn muốn biết.

Trong hòm khám bệnh của Hồ lão luôn có sẵn dụng cụ châm cứu. Mặc dù ông rất ít khi dùng, nhưng là một bác sĩ trung y, nếu như trong hòm khám bệnh không có ngân châm thì quả thật rất kỳ cục.

Cho nên, bên trong hòm khám bệnh của Hồ lão luôn có mặt thứ này.

Giang Nguyên rút ngân châm ra, dùng rượu cồn khử trùng, bước đến bên cạnh Bạch phu nhân, cười nói:

- Bạch phu nhân, bà đau ở đâu? Có thể chỉ cho tôi xem được không?

Mặc dù nhìn cây ngân châm thật dài trong tay Giang Nguyên, Bạch phu nhân cảm thấy có chút căng thẳng, nhưng nhìn nụ cười có thể khiến người ta yên tâm của Giang Nguyên, Bạch phu nhân cũng thoáng thả lỏng lại.

Giang Nguyên nhìn ra được sự khẩn trương của Bạch phu nhân, cười nói:

- Bạch phu nhân, bà nhắm mắt lại đi. Không đau đâu.

Nghe Giang Nguyên nói, Bạch phu nhân liền nhắm mắt lại, lúc này bên ngoài có người vội vã bước vào, nhìn ngán chằm trong tay Giang Nguyên, liền kêu to lên:

- Cậu là ai? Đang định làm gì đấy?

Những người đang có mặt bị thanh âm này làm cho sửng sốt.

Giang Nguyên quay đầu lại nhìn người vừa mới bước vào, ánh mắt hiện lên sự tức giận.

- Ồ, là bác sĩ Chu sao ? Tại sao anh lại đến đây ?

Chủ nhiệm Triệu nhìn thấy người bước vào, có chút sửng sốt, liền cười nói. Gã bác sĩ này dường như hôm nay có ca trực, nhưng thật không ngờ lại nhận được tin tức nhanh như vậy.

Gã bác sĩ Chu mặc áo blouse trắng, vẻ mặt nhã nhặn, đeo cặp mắt kính màu vàng, có thể nói là hào hoa phong nhã, nhưng gương mặt lúc này lại chẳng đẹp chút nào, trừng mắt nhìn Giang Nguyên, sau đó quay sang nhìn Chủ nhiệm Triệu, cười nói:

- Chủ nhiệm Triệu, tôi nghe nói Bạch phu nhân bị chứng đau nửa đầu tái phát, nên cố ý đến đây khám cho Bạch phu nhân.

- Là như vậy sao? Thật là cảm ơn bác sĩ Chu.

Nghe bác sĩ Chu này nói, Chủ nhiệm Triệu cũng không cảm thấy ngoài ý muốn. Bác sĩ trong bệnh viện luôn nhìn chằm chằm vào phòng bệnh này. Khi có chuyện, liền có bác sĩ chạy đến đây ngay. Vị bác sĩ Chu này muốn nhân cơ hội kéo quan hệ với Tỉnh trưởng Bạch cũng là chuyện bình thường.

- Bạch phu nhân, bây giờ để tôi khám cho bà một chút nhé.

Bác sĩ Chu nhìn Bạch phu nhân đang ôm đầu ngồi một bên.

Bạch phu nhân miễn cưỡng cười nói:

- Cảm ơn bác sĩ Chu, tôi đang định mời bác sĩ Giang chằm chằm

giùm tôi.

- Châm cứu? Châm cứu thì có ích lợi gì chứ? Hơn nữa, nếu không khử trùng cẩn thận, rất dễ bị nhiễm trùng.

Gã bác sĩ Chu nhìn cây ngân châm trong tay Giang Nguyên, hừ lạnh một tiếng:

- Bạch phu nhân, bà cũng đừng nên quá tin tưởng người khác. Như vậy rất dễ dàng gây ra tác dụng phụ. Hay là để tôi kê chút thuốc cho bà?

-Ồ, không cần đâu, cảm ơn bác sĩ Chu. Thuốc ở đây dường như không có tác dụng với tôi. Thôi thì cứ để bác sĩ Giang châm cứu cho tôi.

Nghe giọng điệu của bác sĩ Chu, Bạch phu nhân lắc đầu nói.

Nghe Bạch phu nhân nói, bác sĩ Chu vội vàng đáp:

- Không sao. Tôi sẽ kê cho bà một loại thuốc mới, rất có công dụng đối với chứng đau nửa đầu, tên là Ba Nang Ninh. Nếu không, bà cứ thử xem.

- Ba Nang Ninh?

Bạch phu nhân cau mày, sau đó nói:

- Tôi đã uống qua rồi, cũng không có tác dụng.

Nghe xong, sắc mặt bác sĩ Chu liền cứng đờ, sau đó vội vàng nói:

- Vậy thì thử loại Đái Phân thử. Loại này rất có công dụng với những người bị chứng đau nửa đầu.

- Đái Phân cũng đã uống rồi, cũng không có hiệu quả. Cảm ơn cậu, bác sĩ Chu.

Lúc này Bạch phu nhân đã có chút không chịu được, lãnh đạm nói.

- Bạch phu nhân, bà đừng tin vào thủ thuật châm cứu của đám lang băm giang hồ. Bọn họ không được học y đàn ông, rất dễ

dàng để xảy ra vấn đề. Hay là cứ để tôi kê đơn thuốc cho bà.

Gã bác sĩ Chu này căn bản không chú ý đến lời nói của đối phương đã mất kiên nhẫn, vẫn cứ đứng ở đó nói nhảm, muốn đánh động Bạch phu nhân.

Hồ lão và Giang Nguyên nghe gã bác sĩ Chu càng nói càng thấy kỳ cục, sắc mặt có chút giận dữ. Như thế nào lại có chuyện chỉ trích lung tung, nói xấu người khác như vậy chứ?

- Vị bác sĩ này, xin anh chú ý lời nói của mình. Cái gì gọi là lang băm giang hồ chứ?

Ánh mắt Giang Nguyên lạnh lại. Hắn biết rất nhiều bác sĩ ở các bệnh viện lớn đều xem thường bác sĩ tầng dưới, lại càng xem thường bác sĩ trung y. Nhưng không nghĩ đến lại đạt tới tình trạng như gã bác sĩ trước mặt.

- Cậu, tôi nói cho cậu biết, có tôi ở đây, cậu đừng hòng dùng vật này lừa gạt Bạch phu nhân. Cho đến bây giờ, tôi chưa từng nghe nói châm cứu có thể chữa bệnh. Tôi nói cho cậu biết, nơi này là bệnh viện trực thuộc đại học Đông Nguyên, không phải là nơi để cho đám tà đạo các người xằng bậy.

Gã bác sĩ Chu này nói năng vô cùng nghĩa khí. Trước kia y học thực sĩ y khoa, cũng là Phó chủ nhiệm trẻ tuổi nhất của bệnh viện số 1, tự cho mình là rất cao. Hơn nữa, y luôn khinh thường trung y. Giang Nguyên tuổi còn trẻ, vừa nhìn là biết nhiều nhất cũng chỉ hai ba hai bốn tuổi. Cho nên, vừa thấy Giang Nguyên là không ngừng đả kích.

- Cậu nói cái gì ? Cái gì gọi là tà đạo ?

Hồ lão cũng vô cùng tức giận. Ông hành y mấy chục năm nay, cứu sống người vô số, đây là lần đầu tiên có người dám trước mặt ông nói trung y là tà môn.

Lúc này, gã bác sĩ Chu mới chú ý đến một lão đồng chí ngồi bên cạnh, nhìn có chút quen mắt, lập tức sửng sốt.

Nhưng y như thế nào lại không nhớ nổi là đã gặp qua ở chỗ nào, thấy vậy cũng không thèm quan tâm. Bệnh viện số 1 làm sao giống

với những nơi khác được ? Nơi này có quy cũ nghiêm khắc, tuyệt đối không cho phép người khác hành nghề ở đây.

Lạnh giọng nói :

- Tôi mặc kệ các người là ai, nhưng nơi này là bệnh viện số 1, không phải là nơi các người có thể lộng hành. Các người đừng hòng lừa gạt Bạch phu nhân.

Nghe được lời này, Hồ lão càng thêm tức giận, nhìn gã bác sĩ Chu bất quá chỉ mới hơn ba mươi, lạnh giọng nói :

- Được, Hồ Khánh Nguyên tôi hành y mấy chục năm nay, đây là lần đầu tiên có người nói tôi gạt người.

- Hồ Khánh Nguyên ?

Nghe xong tên của Hồ lão, gã bác sĩ Chu liền sửng sốt, lúc này mới nhớ đến vị lão đồng chí này là ai. Hơn nữa y cũng biết vị lão đồng chí này có mối quan hệ khá mật thiết với các lãnh đạo bệnh viện. Vừa rồi chỉ lo kéo quan hệ với Bạch phu nhân, quên mất vị lão đồng chí này là ai.

Trong lòng liền căng thẳng, chỉ thiếu chút nữa cho mình một cái tát. Y quả thật không nghĩ đến, Bạch phu nhân để cho người ta trị liệu chính là vì có Hồ lão y sư ở đây. Nói lung tung như vậy chính là đắc tội với ông.

Mặc dù y luôn khinh thường trung y, nhưng ngấm lại thân phận của đối phương, vội vàng cười nịnh :

- Xin lỗi, xin lỗi, Hồ y sư, tôi không biết có ngài ở đây. Đây hẳn là đệ tử của ngài ? Tôi thấy cậu ta còn trẻ như vậy, tưởng là loại người lừa gạt.

- Hừ, tuổi còn trẻ thì không thể chữa bệnh sao ? Bác sĩ Chu bất quá cũng chỉ mới ba mươi, mặc dù đệ tử của tôi nhỏ hơn cậu một chút, nhưng làm sao cậu biết nó không thể chữa bệnh ?

Lúc này, Hồ lão đã cực kỳ tức giận. Đây là lần đầu tiên ông nghe nói trung y là tà môn ngoại đạo :

- Đừng tưởng rằng cậu học tây y mấy năm là có thể hếch mặt lên trời. Mặc dù đệ tử tôi còn trẻ tuổi, nhưng Chủ nhiệm Tôn, giáo sư Khâu của các người còn phải nhờ đệ tử tôi đến hỗ trợ đấy.

- Nếu không có đệ tử tôi, phẫu thuật của lão thái thái làm sao mà thành công ? Lúc đó cậu làm gì ?

Hồ lão đau lòng cho Giang Nguyên, trong lòng vừa tức vừa giận, mắng gã bác sĩ Chu không nói được gì.

- Ngài...ngài...

Gã bác sĩ Chu bị Hồ lão mắng đến mặt đỏ lên, nhưng vì thân phận của Hồ lão, y không dám lên tiếng nói lại, cứ đứng đó, tức giận đến mức run lên.

Y cũng có nghe qua cuộc phẫu thuật của lão thái thái, cũng có nghe đến chuyện bệnh viện mời một người bên ngoài đến hỗ trợ. Nhưng gã bác sĩ Chu không biết, cũng không tin lời nói của Hồ lão. Làm sao mà có chuyện đám người giáo sư Khâu phải nhờ đến một gã thanh niên còn quá trẻ đến hỗ trợ ? Phẫu thuật, nếu không có mấy chục năm kinh nghiệm và kỹ thuật, ai có thể làm được chứ ?

Trong lúc y đang nổi giận, trong lòng tràn đầy khinh thường, Chủ nhiệm Triệu bên cạnh vội vàng nói:

- Hồ lão, ngài đừng nóng giận, đừng nóng giận.

Dứt lời, Chủ nhiệm Triệu lạnh lùng quay sang gã bác sĩ Chu, tức giận nói:

- Bác sĩ Chu, anh còn không xin lỗi Hồ lão và bác sĩ Giang? Nói cho anh biết, nếu không có bác sĩ Giang, bệnh viện các anh không thoát khỏi trách nhiệm đâu. Anh còn ở chỗ này phỉ báng bác sĩ Giang?

TUYỆT PHẨM THIÊN Y

Chương 163: Tìm được đường khác

Thấy Chủ nhiệm Triệu vẫn luôn khách khí với chàng thanh niên

này, hơn nữa còn nói rất rõ ràng, lão thái thái thật sự là được hẳn cứu sống, lúc này bác sĩ Chu mới biết được y đã tìm sai đối thủ.

Nhìn sắc mặt giận dữ của Chủ nhiệm Triệu, gã bác sĩ Chu lúc nào cũng cho rằng mình cao cao tại thượng liền bắt đầu nói tiếng xin lỗi Hồ lão và Giang Nguyên.

Hồ lão tất nhiên là khinh thường so đo với đối phương, còn Giang Nguyên thì bắt đầu châm cứu cho Bạch phu nhân đang đau đầu.

Thấy không ai để ý đến mình nữa, sắc mặt gã bác sĩ Chu đỏ bừng, nhưng rồi cảm thấy khó mà nói gì, liền xoay người chuẩn bị rời đi. Nhưng khi nhìn thấy cây ngân châm dài mười ly sáng loáng trong tay Giang Nguyên, bắt đầu ghim vào đầu Bạch phu nhân, hai mắt bác sĩ Chu liền mở lớn.

Làm sao có thể châm cây kim dài như thế này vào đầu người chứ? Chẳng lẽ không xảy ra vấn đề gì sao?

Mang theo thần sắc kinh nghi lẫn cổ quái, gã bác sĩ Chu nhìn chằm chằm vào động tác của Giang Nguyên. Y không tin, cây ngân châm dài như vậy khi đâm vào sẽ không gặp phải chuyện gì.

Y tin rất nhanh Chủ nhiệm Triệu và Bạch phu nhân sẽ hiểu vừa rồi lời y nói là sự thật, hiểu được dụng tâm lương khổ của y.

Mang theo chút chờ mong, gã bác sĩ Chu vừa nhìn vừa chuẩn bị, chỉ chờ khi xảy ra vấn đề, sẽ lao đến lập công ngay.

Kết quả, khi y nhìn Giang Nguyên cắm một cây rồi lại một cây vào đầu.

Rốt cuộc cũng phát hiện, Bạch phu nhân không còn vẻ mặt thống khổ hay biểu hiện dị thường nào khác, ngược lại gương mặt còn dần dần giãn ra, thậm chí sau khi Giang Nguyên xuyên qua cây châm cuối cùng, còn thở nhẹ ra một hơi, gương mặt không còn biểu hiện nào khác.

- Chẳng lẽ không đau sao?

Nhìn mấy cây ngân châm cắm vào đầu Bạch phu nhân như lông nhím, gã bác sĩ Chu cảm thấy choáng váng.

Để chừng vài phút, Giang Nguyên bắt đầu tháo ngân châm xuống, nhìn Bạch phu nhân, nói:

- Được rồi, Bạch phu nhân, bà có thể mở mắt rồi.

Bạch phu nhân mở mắt nhìn Giang Nguyên, ánh mắt hiện lên sự vui mừng lẫn sợ hãi, nói một câu khiến cho gã bác sĩ Chu bên cạnh phải trợn mắt há mồm:

- Bác sĩ Giang, tôi cảm thấy không còn đau đầu nữa.

- Không đau là tốt rồi.

Giang Nguyên mỉm cười, một chút cũng không cảm thấy ngoài ý muốn.

Đối mặt với sự bình tĩnh của Giang Nguyên, Bạch phu nhân lại không bình tĩnh. Bà do dự một chút rồi nhìn Giang Nguyên, nói :

- Bác sĩ Giang, trước kia tôi cũng đã từng châm cứu qua, nhưng cũng không có hiệu quả. Tại sao lần này lại có hiệu quả như vậy ? Quả thật còn hiệu quả hơn cả uống thuốc.

Giang Nguyên cười đáp :

- Đây là vấn đề về cách châm cứu thôi. Cách châm cứu của mỗi người đều không giống nhau.

- Ồ, là như vậy sao?

Nghe Giang Nguyên nói, Bạch phu nhân cái hiểu cái không, nhưng trong đầu xuất hiện một suy nghĩ, sau đó nói :

- Bác sĩ Giang, tôi bị chứng đau nửa đầu này cũng rất nhiều năm rồi, thuốc trung tây y đều đã uống qua. Bây giờ chỉ có một loại thuốc của Mỹ mới miễn cưỡng khống chế được. Châm cứu của cậu hữu hiệu như vậy, không biết có thể chữa được chứng bệnh này cho tôi không ?

Chủ nhiệm Triệu bên cạnh cũng hưng phấn nói với Giang Nguyên:

- Bác sĩ Giang, cậu có biện pháp nào chữa chứng bệnh này cho cô

Tần hay không? Nếu có biện pháp, xin hãy giúp đỡ.

Nghe hai người nói, Giang Nguyên liền mỉm cười gật đầu:

- Khẳng định là có, tuy nhiên không thể đảm bảo được 100% vào lúc này.

- Thật sao? Thật có hy vọng sao?

Mặc dù Giang Nguyên nói không thể đảm bảo 100% nhưng cũng đủ làm cho Tỉnh trưởng phu nhân hưng phấn hẳn lên. Mấy năm qua, bà bị chứng bệnh này hành hạ mệt mỏi vô cùng. Tuy đã có thuốc khống chế, nhưng bà cảm nhận được chứng bệnh này dạo gần đây càng lúc càng nặng. Nói không chừng loại thuốc kia cũng sẽ mất hết tác dụng.

Giang Nguyên gật đầu. Hắn không thích nói dối, cho nên lần này hoàn toàn không có nói sai. Thật là có hy vọng, nhưng không thể cam đoan 100%.

- Thật sao?

Thấy Giang Nguyên gật đầu, gương mặt Bạch phu nhân hiện lên sự vui mừng:

- Vậy bác sĩ Gang có thể điều trị cho tôi hay không?

Giang Nguyên mỉm cười. Hắn đương nhiên là nguyện ý, nhưng hắn không quên Hồ lão bên cạnh.

- Bạch phu nhân, căn bệnh này của bà không những phải dựa vào châm cứu để chữa trị mà còn cần phối hợp với thuốc của sư phụ tôi. Phòng chừng một tháng nữa sẽ có chuyển biến tốt đẹp, nhưng có thể khỏi hẳn hay không, tạm thời phải xem hiệu quả của một tháng trị liệu đã.

- Không thành vấn đề, không thành vấn đề. Chỉ cần có chuyển biến tốt đẹp là tốt rồi. Tôi bị căn bệnh này hai chục năm rồi, cũng không hy vọng hoàn toàn trị hết. Chỉ cần có chuyển biến tốt đẹp, không bị đau đầu nữa, không phát tác một cách dày đặc nữa là được rồi.

Bạch phu nhân nghe Giang Nguyên nói một tháng là có chuyển biến tốt đẹp, trong lòng vô cùng cao hứng. Vốn bà đã buông tha cho hy vọng, thăm nghĩ có thể không chế nó là được rồi. Hỏi Giang Nguyên có trị hết hay không cũng chỉ là ôm chút hy vọng mà thôi. Ai ngờ Giang Nguyên lại khẳng định có khả năng chữa hết, hơn nữa còn trong một tháng là có thể thấy được kết quả.

Lập tức nhìn Hồ lão bên cạnh, nói:

- Hồ y sư, xem ra phải phiền ngài và bác sĩ Giang rồi.

Hồ lão vuốt râu mỉm cười, gật đầu nói:

- Bạch phu nhân khách sáo quá rồi. Có thể được phu nhân tín nhiệm, tôi và Giang Nguyên tất nhiên sẽ toàn lực chữa trị cho bà.

Thấy Tỉnh trưởng phu nhân khách khí với hai thầy trò Hồ lão, gã bác sĩ Chu tái xanh cả mặt. Nhìn tình huống hiện tại, y nhất định sẽ gặp họa lớn, lập tức không dám nói gì cả, lén lút rời đi.

Hồ lão tiến hành bắt mạch cho Bạch phu nhân, hỏi thăm tình huống vài câu, sau đó ra hiệu bảo Giang Nguyên bắt mạch cho Bạch phu nhân.

Giang Nguyên tất nhiên là không khách sáo. Sau khi bắt mạch một lúc, liền quay sang nhìn Hồ lão, nói:

- Sư phụ, con sẽ kê một đơn thuốc trước, người xem có được hay không nhé.

Hồ lão cười nói:

- Tiểu tử con cũng đừng lè mề nữa, đừng để Bạch phu nhân đợi lâu.

- Không vội, không vội. Tôi bị căn bệnh này nhiều năm rồi, cũng không vội được.

Bạch phu nhân mỉm cười. Bà cảm nhận được quan hệ giữa hai thầy trò này rất khăng khít. Sư phụ trước mặt đồ đệ, một chút cũng không làm giá. Mặc dù đồ đệ rất tôn trọng sư phụ, nhưng đôi lúc cũng có thể tùy ý.

Giang Nguyên cầm tờ giấy viết xuống một đơn thuốc, sau đó cẩn thận đưa cho Hồ lão.

Thấy đồ đệ đưa đơn thuốc đến, gương mặt Hồ lão hiện lên sự ngưng trọng, bắt đầu dụng tâm xem xét.

Vừa rồi Giang Nguyên nói để hẩn kê đơn thuốc đầu tiên, chứng tỏ hẩn có cái nhìn khác về căn bệnh này. Chỉ là trước mặt người bệnh, hẩn không tiện nói thẳng, cho nên mới nói là để hẩn kê đơn trước.

Vì thế, khi Hồ lão tiếp nhận đơn thuốc, liền cẩn thận xem xét, muốn xem đồ đệ của mình kê đơn thuốc gì.

Sau khi nhìn xem, Hồ lão có chút cau mày. Khó trách Giang Nguyên lại nói muốn để hẩn kê đơn trước. Đơn thuốc dùng được vật an thần làm chủ, sau đó là khơi thông huyết quản.

Nếu dựa theo suy nghĩ của Hồ lão, nhất định sẽ dùng phương thuốc khứ phong thông lạc, tuyệt đối không dùng phương thuốc của Giang Nguyên.

Nhưng Hồ lão rất hiểu Giang Nguyên. Nếu không có nắm chắc, hẩn tuyệt đối sẽ không làm như vậy. Cho nên ông thoáng trầm ngâm một chút, sau đó ngẩng đầu nhìn Bạch phu nhân, cười nói:

- Bạch phu nhân, trước bà uống ba thang. Ba ngày sau, chúng tôi sẽ đến khám cho bà luôn. Có gì sẽ điều chỉnh lại thuốc sau.

- Được, được, vậy làm phiền Hồ lão và bác sĩ Giang rồi.

Bạch phu nhân vui mừng gật đầu.

Ngồi xe trở lại phòng khám, đem hai đơn thuốc đưa cho phòng thuốc, rồi đưa lại cho Chủ nhiệm Triệu mang về, lúc này Hồ lão mới lên nói với Giang Nguyên:

- Tiểu tử, đơn thuốc của con có ý gì vậy?

Giang Nguyên mỉm cười nói:

- Sư phụ, chứng đau nửa đầu của Bạch phu nhân khác với chứng

đau nửa đầu thông thường. Mặc dù thoát nhìn thì là ứ đọng ở kinh mạch, nhưng sư phụ khẳng định là không nghĩ qua, tại sao Bạch phu nhân khám nhiều trung y sư như vậy lại không có hiệu quả?

Nghe Giang Nguyên nói, Hồ lão có chút sững sốt, hơi trầm ngâm một chút rồi hiểu ra:

- Cũng là con linh hoạt. Đám người Ngô Tử Gian tất nhiên là dựa vào loại mạch tượng này để điều trị. Vì thế mới dẫn đến tình trạng dùng thuốc không có hiệu quả. Nhưng con lại từ chỗ đó tìm ra được một con đường khác, thông qua an thần phối hợp với thông kinh hoạt lạc để kê đơn thuốc.

- Đúng vậy, con thấy sư phụ hàng ngày khám bệnh cho nhiều người, đương nhiên cũng đã từng dùng qua loại thuốc này. Cho nên con mới nói để con kê đơn trước.

Giang Nguyên khẽ mỉm cười. Nếu không phải trong đầu hần nhảy ra một bệnh nhân có cùng căn bệnh và tổ sư gia cũng đã chữa khỏi căn bệnh cho bệnh nhân đó, hần sẽ không thể kê được đơn thuốc này.

Lập tức cười nói:

- Hơn nữa, căn cứ vào tình huống của Bạch phu nhân, con nghĩ bà dùng loại thuốc này chắc chắn sẽ có tác dụng. Trong vòng một tháng, chỉ cần không có bất cứ điều gì bất ngờ, tần suất phát tác sẽ giảm, đồng thời đau đầu cũng giảm rõ rệt.

- Ủm, không sai, không sai.

Hồ lão cẩn thận phân tích tình huống của Bạch phu nhân, sau đó ngẩng đầu nhìn Giang Nguyên, cảm thán:

- Tiểu tử con càng lúc càng lợi hại. Xem ra, không cần bao lâu nữa sẽ còn siêu việt hơn cả thầy.

Giang Nguyên cười nói:

- Sư phụ, cũng không phải nhờ có người dạy sao? Người phải nên cao hứng mới đúng chứ?

Nghe Giang Nguyên nói, Hồ lão nhin không được phá lên cười:

- Ừm, có lý. Chờ đến lúc thi đấu, tiểu tử con nhất định phải làm cho thầy về vang mới được.

TUYỆT PHẨM THIÊN Y

Chương 164: Căn tin

Giang Nguyên biết Hồ lão nói đến thi đấu là nói đến chuyện gì, biết lúc này Hồ lão đã chuẩn bị tinh thần đưa hắn đến trước mặt những lão đồng nghiệp của ông ở Sở Nam, tiến hành tranh tài lấy về thể diện cho ông.

Đối với điều này, Giang Nguyên một chút cũng không lo lắng. Đến lúc đó đừng làm mất mặt sư phụ là được.

Hắn nhất định sẽ làm cho những người khác phải mở to mắt nhìn hai thầy trò hắn, để cho trán của bọn họ phải đổ mồ hôi hột.

Giang Nguyên nhìn Hồ lão, cười tủm tỉm.

Nhìn nụ cười của đồ đệ nhà mình, Hồ lão cũng mỉm cười, tay vuốt nhẹ chòm râu, đầu óc bắt đầu lan man suy nghĩ, giống như thấy được cảnh tượng chân của mình giẫm lên mặt toàn bộ đám gia hỏa kia.

Xế chiều, Giang Nguyên sang trường đại học Đông Nguyên để dạy học cho năm tư.

Đang đứng trên bục giảng, nhìn gương mặt xinh đẹp đối diện lẳng lặng mỉm cười nhìn hắn, Giang Nguyên có chút không biết làm thế nào.

- Ho khan, phong hàn, phong nhiệt, cách dùng thuốc hoàn toàn khác nhau...

Giang Nguyên lấy lại bình tĩnh, dạy xong một tiết này, sau đó bước ra khỏi phòng học, thoáng thở phào nhẹ nhõm. Nhưng không ngờ sau lưng lại truyền đến giọng nói quen thuộc.

- Giang Nguyên.

Giang Nguyên cười khỏ quay đầu nhìn Từ Thanh Linh, mỉm cười chờ Từ Thanh Linh bước đến.

- Ngày mốt là ngày kỷ niệm thành lập trường. Khoa Y tụi em cũng có tiết mục tham gia. Anh nhớ đến tham gia bữa tiệc tối nhé.

Từ Thanh Linh nói. Ánh mắt trong suốt như làn thu thủy lóe lên ánh sáng, giống như tùy thời có thể hút người ta vào bên trong.

- Ngày mốt sao?

Giang Nguyên gãi đầu. Hắn đã nghe đám sinh viên năm 2 nói qua, nhưng không nghĩ đến lại nhanh như vậy.

Sau khi suy nghĩ một chút, hắn liền gật đầu, nói:

- Được, đến lúc đó tôi sẽ tham gia.

- Hôm nay anh rảnh không? Có thể đi ăn cơm với em không?

Từ Thanh Linh mỉm cười nhìn Giang Nguyên, lơ đãng hỏi một câu.

Nhìn ánh mắt trông mong của Từ Thanh Linh, Giang Nguyên thở dài trong lòng. Như vậy làm sao hắn có thể từ chối được chứ?

- Có, vậy em muốn ăn ở đâu?

Giang lão sư lúc này dường như nhớ đến “lời dạy” ban đầu của Hồ lão, mỉm cười nhìn Từ Thanh Linh, hỏi.

- Chỗ nào cũng được. Nếu không, chúng ta đến căn tin đi. Cơm ở đó cũng khá ngon.

Từ Thanh Linh vui mừng nói.

- Căn tin?

Giang Nguyên nhún vai. Hắn như thế nào không biết suy nghĩ của Từ Thanh Linh, chính là không muốn để hắn tổn tiền.

Liền cười nói:

- Được, tôi cũng chưa thử thức ăn của trường Đông Nguyên thế nào. Để hôm nay thử xem.

Nhìn theo bóng lưng hai người rời đi, gương mặt Trương Du Chánh ở phía sau trầm xuống.

Bước vào căn tin trường đại học, nhìn khoảng không gian rộng lớn bên trong, còn có không khí huyền ảo, ánh mắt Giang Nguyên hiện lên sự tiếc nuối.

Kỳ thật hắn rất thích không khí như vậy. Nó có thể giúp cho hắn bình tĩnh, mọi chuyện phiền muộn cũng có thể tạm gác qua. Mà sự thật, tuổi tác của hắn cũng ngang tầm với những sinh viên ở đây.

- Muốn ăn gì? Nơi này có rất nhiều món ăn vặt rất ngon.

Nhìn Giang Nguyên đột nhiên dừng bước, Từ Thanh Linh dường như cũng cảm nhận được sự lạ thường của Giang Nguyên, liền mỉm cười hỏi.

- Ăn cơm đi.

Hai mắt Giang Nguyên rất lợi hại. Mặc dù cách rất xa, nhưng nhìn thấy tấm bảng bán cơm, hắn liền cười nói:

- Tôi muốn một phần cơm khoai tây thịt bò.

- Được.

Từ Thanh Linh nhìn xung quanh, sau đó chỉ về phía cửa sổ, nói:

- Anh sang đó ngồi đi, em đi mang cơm lại.

- Được.

Giang Nguyên gật đầu, sau đó bước đến chiếc bàn bên cạnh cửa sổ ngồi xuống, nhìn Từ Thanh Linh đi lấy cơm, sau đó tùy ý nhìn quanh.

Cuộc sống như vậy, sau khi hắn tốt nghiệp trung học đã không còn cảm nhận qua được nữa. Nhìn mọi người nhộn nhịp ra vào, còn có mùi thức ăn tràn ngập cả phòng, Giang Nguyên đột nhiên cảm thấy

mình rất là đói bụng.

- Như thế nào? Đang đợi người sao?

Trong lúc Giang Nguyên đang thất thần, một giọng nói quen thuộc vang lên bên tai Giang Nguyên.

- Sao?

Giang Nguyên quay đầu lại nhìn, liền nhìn thấy một ống quần màu trắng xuất hiện ngay trước mắt của mình.

- Đúng là trùng hợp. Lần đầu tiên tôi đến đây liền gặp được cô.

Ngẩng đầu nhìn người đến, Giang Nguyên cười nói.

- Đúng vậy, tôi cũng nghĩ là trùng hợp, không nghĩ đến lại gặp được anh ở đây.

Mấy ngày không gặp, Tuyên Tử Nguyệt vẫn rất xinh đẹp, chỉ là ánh mắt mang hàm ý khác nhìn Giang Nguyên:

- Đang đợi người nào sao? Lý Tiểu Vũ à?

- Không, không phải.

Giang Nguyên lắc đầu:

- Người khác.

- Người khác?

Tuyên Tử Nguyệt cau mày, ánh mắt nhìn Giang Nguyên có chút ngoài ý muốn:

- Đúng là nhìn không ra anh là loại người háo sắc, lại lừa thêm được một cô gái nữa.

- Tầm bậy! Cô có thể không nói bậy được không?

Nghe Tuyên Tử Nguyệt nói xong, Giang Nguyên không nhin được bật cười.

Lúc này, Từ Thanh Linh mang cơm đến, nhìn thấy một thân ảnh cao gầy đang đứng trước bàn của mình, có chút sửng sốt, sau đó bước đến, cẩn thận đặt hai đĩa cơm lên bàn, cười nói:

- Xin chào Hội trưởng Tuyên.

Tuyên Tử Nguyệt nhìn Từ Thanh Linh, có chút ngoài ý muốn:

- Là cô à, Chủ tịch Từ?

Lúc này, không ít người chung quanh bị thu hút nhìn về phía hai mỹ nữ đang đứng cùng, đặc biệt là trong đó có Tuyên Tử Nguyệt. Trong mắt mọi người, Tuyên Tử Nguyệt là người rất khó thân cận, không dễ dàng nói chuyện được với cô.

Tất cả đều tập trung nhìn chăm chăm Giang Nguyên vẫn không nhúc nhích.

- Ăn cơm chưa? Có muốn ăn cùng không?

Từ Thanh Linh mỉm cười, gật đầu nói với Tuyên Tử Nguyệt.

- Không cần đâu. Tôi thấy Giang Nguyên nên đến chào hỏi thôi.

Tuyên Tử Nguyệt tất nhiên là không muốn làm bóng đèn, sau khi gật đầu chào Từ Thanh Linh, liền quay sang nói với Giang Nguyên:

- Tôi xin phép đi trước.

Dứt lời, liền xoay người rời đi.

Nhìn theo bóng lưng của Tuyên Tử Nguyệt, lúc này Từ Thanh Linh mới đẩy đĩa cơm đến trước mắt Giang Nguyên, lại thêm một lon nước, nói:

- Nào, ăn thôi.

Nhìn lon Pepsi được đưa tới, ánh mắt Giang Nguyên hiện lên chút bất đắc dĩ, nhưng rất nhanh liền nở nụ cười. Cô ấy vẫn cho rằng hẳn vẫn còn thích loại nước uống này.

TUYỆT PHẨM THIÊN Y

Chương 165: Chiêu trống âm vang, cò bay phấp phới

Đông Nguyên là một trường đại học rất có danh tiếng. Sinh viên rất nhiều, hiển nhiên là không thiếu mỹ nữ.

Mỹ nữ nổi danh trong các khoa cũng không ít. Hàng năm đều có một bảng đề danh các hoa hậu giăng đường mới, nhưng người thật sự nổi danh lại không nhiều. Dù sao thì cũng vẫn là do sinh viên quá đông.

Trong các nữ sinh, nếu bàn về vị trí số 1, nhất định phải kể đến Hội phó hội sinh viên, Tuyên Tử Nguyệt.

Mà nữ sinh Từ Thanh Linh dĩ nhiên là không thiếu trong bảng danh sách này. Hơn nữa trong bốn năm qua vẫn không hề có bạn trai, càng khiến cho cô nổi tiếng hơn.

Cho nên, mặc dù ba người chỉ mới đứng với nhau chưa được năm phút, nhưng nữ thần băng giá Tuyên Tử Nguyệt lại đột nhiên nở nụ cười sáng lạng, còn Từ Thanh Linh lại mỉm cười nhu thuận, khiến cho ánh mắt của tất cả đám nam sinh trong căn tin đều phải tập trung lại.

- Giang Nguyên, trợ giảng môn Trung y lâm sàng.

- Ủm, chính là anh ta. Bạn gái của anh ta không phải Lý Tiểu Vũ sao ?

- Chuyện gì xảy ra vậy? Ban đầu tôi tận mắt nhìn thấy anh ta vì cứu Lý Tiểu Vũ mà đâm mình một dao.

- Cũng chẳng có gì kỳ quái. Nếu cho tôi chọn, tôi cũng chọn Tuyên Tử Nguyệt.

- Phì, cậu mà biết cái gì? Lý Tiểu Vũ đáng yêu hơn so với nữ thần băng giá Tuyên Tử Nguyệt nhiều.

- Tôi thì thấy Từ Thanh Linh tốt hơn, vừa xinh đẹp lại ôn nhu, vừa

có sự thuần thực như Tuyên Tử Nguyệt, lại có sự thanh thuần của Lý Tiểu Vũ.

Trong lúc các nam sinh đang bàn luận với nhau, ánh mắt của các nữ sinh bên cạnh đều nhìn chăm chăm Giang Nguyên. Lần đó hẳn đâm mình một dao, máu tươi vẩy ra, khiến cho các cô hâm mộ Lý Tiểu Vũ không thôi. Nhưng trước mắt... Chẳng lẽ sắp tới cặp đôi vốn đang được lưu truyền ở trường Đông Nguyên sẽ tan biến sao?

- Ngay cả Giang Nguyên cũng thay đổi. Trên đời này còn có đàn ông nào có thể dựa vào chứ?

Một nữ sinh tức giận trừng mắt nhìn đám nam sinh xung quanh, giống như những người này đã làm hư Giang Nguyên vậy.

Đám nam sinh đột nhiên cảm nhận được ánh mắt hung ác của những nữ sinh xung quanh, tóc gáy dựng thẳng lên, trong lòng không rõ mấy cô gái này bị chạm dây thần kinh nào rồi, tại sao nhìn bọn họ bằng ánh mắt hung ác như vậy?

Giang Nguyên ngược lại vẫn rất bình tĩnh, dùng muỗng múc cơm, không nhanh không chậm thưởng thức.

- Mùi vị không tệ.

Giang Nguyên ngẩng đầu nhìn Từ Thanh Linh phía đối diện, mỉm cười nói.

Nghe Giang Nguyên nói, Từ Thanh Linh cũng ngừng ăn, thấy Giang Nguyên đã ăn hết nửa đĩa, liền gật đầu cười nói:

- Bây giờ anh ăn có vẻ nhiều hơn trước kia.

Khóe miệng Giang Nguyên có chút nhếch lên, cầm lấy lon Pepsi nhấp một ngụm. Mùi vị quen thuộc, rồi lại nhìn cô gái quen thuộc trước mắt, dường như nhớ lại cảm giác mấy năm trước.

Rất nhanh kỷ niệm chín mươi lăm năm ngày thành lập trường Đông Nguyên đã đến. Không khí hôm nay vô cùng náo nhiệt.

Chiêng trống vang trời, cờ bay phấp phới, người người tấp nập.

Mặc dù đã gần bắt đầu mùa đông, nhưng không khí của ngày hôm đó rất thoáng đãng, mát mẻ. Hơn nữa ngoài sân vận động cũng tránh gió, cho nên mọi người cũng cảm thấy không lạnh chút nào.

Hồ lão là giáo sư thâm niên của trường, cũng nhận được lời mời tham gia nghi thức chúc mừng, còn Giang Nguyên thì lại bị Hồ lão kéo đi xem náo nhiệt.

Nghi thức chúc mừng rất hoành tráng. Là trường đại học trọng điểm trong cả nước, không chỉ Bộ giáo dục phái một Phó bộ trưởng đến tham gia, mà một vị lãnh đạo nào đó cũng đích thân trở về chúc mừng trường cũ của mình.

Bởi vì có vị lãnh đạo này đến, tỉnh Sở Nam cũng an bài Phó tỉnh trưởng thường vụ và Phó tỉnh trưởng được phân công quản lý mảng giáo dục tỉnh cùng đến tham gia. Kết quả, đến cuối cùng, Tỉnh trưởng Bạch Nghi Tân lại thay Phó tỉnh trưởng thường vụ đến tham gia ngày thành lập trường.

Các lãnh đạo an vị trên đài lãnh đạo, sau đó là đến các giáo sư cũ và mới. Giang Nguyên tất nhiên là không có tư cách ngồi ở đây, bắt đầu dĩ đưa mắt nhìn Hồ lão đang ngồi thẳng thoi ở chính giữa, sau đó tự mình tìm một cái ghế nhỏ ngồi xuống, không hứng thú nhìn các lãnh đạo đang đọc bài phát biểu trên đài, rồi lại cùng mọi người vỗ tay hoan hô.

Cũng may, mặt trời hôm nay không quá chói chang, ngồi phơi nắng ngoài sân vận động cũng không đến nỗi tệ cho lắm.

Đương nhiên, mặc dù Giang Nguyên không phải ngồi ở hàng ghế chính giữa, mà ngồi giữa một đám giáo viên của trường, nhưng thoát nhìn hắn vẫn giống như một sinh viên hơn. Những giáo viên bên cạnh không khỏi nhìn hắn bằng ánh mắt hoài nghi, không biết tại sao một sinh viên như hắn lại ngồi ở chỗ này?

Nhìn thấy ánh mắt quái lạ của các giáo viên khác, Giang Nguyên vẫn tỏ ra bình tĩnh, neho mắt miễn cưỡng phơi mặt dưới ánh nắng mặt trời. Khó có được nửa ngày nhàn nhã, không hưởng thụ thì còn làm cái gì nữa.

Trong lúc Giang Nguyên đang mơ màng phơi nắng, hắn bị một

thanh âm huyền não đánh thức. Thì ra là bài phát biểu của các lãnh đạo trên đài đã xong, tiết mục văn nghệ của các sinh viên đã bắt đầu.

Mặc dù tiết mục văn nghệ đặc sắc sẽ dành cho buổi tiệc tối, nhưng các vị lãnh đạo trên đài vẫn tỏ ra rất hứng thú. Giang Nguyên thở dài, sau đó nhắm mắt lại, tiếp tục mơ màng.

- Vị tiểu đồng chí này.

Nghe tiếng gọi, Giang Nguyên liền mở mắt, nhìn sang phía một người mặc tây trang, nhìn qua cũng giống như một văn sĩ thành công, hỏi:

- Có việc gì sao?

- Xin hỏi cậu là giáo viên trường chúng tôi sao?

Vị nhân sĩ thành công này hoài nghi hỏi Giang Nguyên, đánh giá hẳn từ trên xuống dưới, trầm giọng hỏi.

- Cũng được xem là như vậy.

Giang Nguyên suy nghĩ một chút rồi trả lời. Bây giờ hẳn đang giảng dạy tại trường, cũng được xem là giáo viên của trường, lập tức gật đầu nói.

- Cũng được xem? Cậu thuộc cấp nào? Tại sao lại ngồi ở chỗ này?

Sắc mặt của vị nhân sĩ thành công trầm xuống. Tài sản phải hơn trăm triệu thì mới có tư cách ngồi ở chỗ này. Một thằng ranh nghèo kiết xác có tư cách gì mà ngồi đây chứ? Hơn nữa còn ngủ gà ngủ gật. Có chuyện tốt như vậy sao?

Giang Nguyên chớp chớp mắt, nhìn vị nhân sĩ thành công trước mắt, không rõ là hẳn trên chộc người này lúc nào.

- Tôi hỏi cậu thuộc tầng lớp nào?

Vị nhân sĩ thành công thấy Giang Nguyên giả bộ ngu, lập tức lạnh lùng nói:

- Mau quay về ký túc xá của mình đi. Nơi này không phải là nơi mà cậu có thể ngồi.

Giang Nguyên mở to mắt. Tôi thuộc tầng lớp nào? Tôi thuộc tầng lớp nào có liên quan đến anh sao?

Giang Nguyên đang định lên tiếng, bên cạnh liền có một vị giáo viên mái tóc hoa râm, nói với vị nhân sĩ thành công:

- Anh bạn này, sinh viên chúng tôi muốn ngồi ở đây thì có sao không?

Nhìn gương mặt mỉm cười của vị giáo viên, gương mặt Giang Nguyên hiện lên vẻ cảm kích. Vẫn là người nhà tốt.

Nhưng vị nhân sĩ thành công dường như không quan tâm đến lời nói của vị giáo viên trung niên, lạnh giọng nói:

- Những người đang ngồi đây đều là những người thành công trong lĩnh vực giáo dục. Tại sao lại xuất hiện một tên tiểu tử miệt còn hôi sữa ngồi ở chỗ này? Có còn quý củ gì nữa hay không?

Sắc mặt Giang Nguyên rớt cuộc trầm xuống, cảm thấy có chút tức giận. Tôi ngủ thì chạm đến lông mao của anh sao? Tại sao lại lớn giọng mà la lối?

- Xin lỗi, anh bạn này, tôi là giáo viên khoa Y ở đây, không phải là thằng ranh. Cho nên tôi ngồi ở đây cũng không đến phiền anh bình luận. Tôi khó có được lúc rảnh rỗi, vì thế đừng làm phiền tôi phơi nắng và nghỉ ngơi.

Dứt lời, Giang Nguyên liền mặc kệ gã nhân sĩ tự cho mình là cao bên cạnh.

- Cậu...

Thấy Giang Nguyên nói như vậy, cũng không để ý đến mình nữa, tiếp tục nhắm mắt ngủ, gã nhân sĩ thành công liền trừng mắt. Tên tiểu tử này bao nhiêu tuổi rồi mà lại là giáo viên?

Có mấy lão sư nghe được động tĩnh, liền nhìn sang. Gã nhân sĩ

thành công vội im lặng, nhưng vẫn khinh thường nhìn Giang Nguyên đang nhắm mắt bên cạnh. Nếu không phải hiện tại đang có rất nhiều lãnh đạo ở đây, bằng không y sẽ dạy cho tên tiểu tử này một bài học.

Tiết mục văn nghệ diễn ra hơn một tiếng rồi kết thúc. Các lãnh đạo đứng dậy, sau đó bước sang một bên, bắt tay thăm hỏi các giáo viên của trường. Các giáo viên có được cơ hội tốt như vậy, liền vội vàng nhảy lên trước, tranh thủ cơ hội bắt tay cùng với các lãnh đạo.

Gã nhân sĩ thành công kia hưng phấn bước lên. Mấy vị lãnh đạo này, cho dù y có bận đại bác ba ngày ba đêm cũng chưa chắc tạo được quan hệ với họ, nhưng Bạch tỉnh trưởng đang đi đằng trước, liền vội vàng bước đến bắt tay. Đây được xem là cơ hội khó có được. Nếu có thể làm quen được với Tỉnh trưởng, có ngàn vàng cũng chưa chắc đổi được.

Giang Nguyên rốt cuộc bị thanh âm huyền não bên cạnh làm cho tỉnh lại. Nhìn chung quanh không một bóng người, liền đứng lên, mới biết được buổi lễ đã xong rồi, lập tức duỗi thắt lưng, tìm kiếm Hồ lão rồi quay về phòng khám.

Nhưng nhìn mãi vẫn không thấy bóng dáng của Hồ lão đâu. Chắc là bị cuốn vào trong đám người nào rồi. Giang Nguyên nhìn kỹ lại, quả nhiên nhìn thấy sư phụ của mình trong đám người. Lúc này, lão nhân gia đang nắm tay một đồng chí lãnh đạo, có vẻ kích động vô cùng.

Tay Giang Nguyên sờ trán, thở dài, đứng tại chỗ chờ sư phụ chào hỏi xong sẽ quay về phòng khám.

Tỉnh trưởng Bạch và Tỉnh trưởng La đang đi cùng nhau, thỉnh thoảng lại mỉm cười bắt tay những người tiến đến.

Lúc này, Giang Nguyên cũng nhìn thấy được đầu của gã nhân sĩ thành công kia.

Gã đang đứng lẫn trong đám người, vẻ mặt tươi cười duỗi tay, muốn bắt tay với một vị lãnh đạo.

Chương 166: Đừng nên xem thường thanh niên nghèo

Nhìn cảnh tượng náo nhiệt, nhìn gã nhân sĩ thành công ưỡn cao bụng, nhể nhại mồ hôi đứng lẫn trong đám người, Giang Nguyên không khỏi thở dài. Muốn chen vào đám người này thật không dễ dàng, nhưng nhìn bộ dạng của y, khẳng định là phải chen cho bằng được.

Giang Nguyên tùy ý nhìn chung quanh, rồi lại nhìn sư phụ của mình, chỉ thấy một vị lão đồng chí đang nắm tay ông, dường như trò chuyện rất thân mật, khiến cho Giang Nguyên không khỏi sửng sốt. Hắn thật không nghĩ đến sư phụ hắn lại có quan hệ với vị lão đồng chí đó.

Lúc này, Tỉnh trưởng Bạch và Tỉnh trưởng La dưới sự bảo hộ của cảnh vệ, thuận lợi băng qua đám đông, mỉm cười chào tạm biệt các lão sư và lãnh đạo trường, chuẩn bị bước lên xe trở về.

Ánh mắt của Tỉnh trưởng Bạch xẹt qua sân vận động, liền nhìn thấy Giang Nguyên đang đứng gần người trong hàng ghế.

Hai mắt liền sáng lên, nhìn thoáng qua thư ký bên cạnh.

Chủ nhiệm Triệu lĩnh hội được tinh thần, vội vàng phất tay kêu lên:

- Bác sĩ Giang.

- Ồ?

Giang Nguyên đang nhìn trời, nghe được tiếng gọi, lập tức sửng sốt, bắt đầu nhìn chung quanh. Là ai gọi hắn vậy?

Nhìn quanh, phát hiện hắn đang bị vô số ánh mắt nhìn chăm chăm, liền ngây người. Vừa lúc nhìn thấy Tỉnh trưởng Bạch đang đứng bên cạnh xe mỉm cười với hắn. Còn phía sau là Tỉnh trưởng La đang kinh ngạc. Bên cạnh là Chủ nhiệm Triệu đang vẫy tay với

hắn.

- Xem ra là gọi mình.

Giang Nguyên bất đắc dĩ gỡ đầu, sau đó nở một nụ cười thật tươi, bước về phía Tỉnh trưởng Bạch.

Thấy Giang Nguyên bất đắc dĩ bước tới, những người bên cạnh liền hận không thể dùng ánh mắt giết chết hắn, sau đó thay thế vào vị trí của hắn.

Đặc biệt là gã nhân sĩ thành công. Vươn tay rất lâu, nhưng lại không bắt được tay hai vị Tỉnh trưởng, trong lòng đang buồn bực. Kết quả vừa nhìn thấy tên tiểu tử kia được Tỉnh trưởng trực tiếp gọi tên, hơn nữa Tỉnh trưởng còn đích thân đứng chờ, chỉ thiếu dùng hai tay bóp chết mình.

- Ai ui!

Gã nhân sĩ thành công hung hăng dùng tay tát mình một cái. Sớm biết hắn có quan hệ thân thiết với Tỉnh trưởng như vậy, thế nào cũng phải khách khí và làm thân với hắn, xin số điện thoại, mời đi ăn, kết bái huynh đệ mới đúng chứ.

Bây giờ thì tốt rồi, đã đắc tội với người ta. Nghĩ đến đây, gã nhân sĩ thành công dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, lại tát mình thêm hai cái nữa.

- Xin chào Tỉnh trưởng Bạch, xin chào Tỉnh trưởng La.

Giang Nguyên mỉm cười, bước qua hàng ngàn ánh mắt đang nhìn hắn chăm chăm, có chút khom người, nói.

- Bác sĩ Giang, tôi đang định tìm cậu, nhưng không nghĩ đến lại gặp cậu ở đây.

Tỉnh trưởng Bạch mỉm cười nhìn chàng thanh niên trước mặt, trong lòng tràn đầy cảm khái. Nghĩ không ra chàng bác sĩ trẻ tuổi này chẳng những cứu được tính mạng của mẹ ông mà còn giải quyết được chứng đau đầu kinh niên của vợ ông.

Giang Nguyên mỉm cười nói:

- Tỉnh trưởng khách sáo quá rồi. Có chuyện gì ngài cứ gọi một tiếng là được.

- Bác sĩ Giang, bây giờ cậu có bận việc gì không?

Tỉnh trưởng Bạch hỏi.

- Không có việc gì, không có việc gì.

Giang Nguyên lắc đầu đáp, nhưng trong lòng vô cùng buồn bực:

- Lão đại ngài đã hỏi, tôi đương nhiên là có việc cũng phải nói là không có.

- Được, không có việc gì là tốt rồi. Tôi đang định đến bệnh viện một chuyến, cậu đi cùng với tôi.

Tỉnh trưởng Bạch gật đầu nói, sau đó quay sang nói với Tỉnh trưởng La bên cạnh:

- Lão La, nào, để tôi giới thiệu một nhân tài cho anh.

Trong lòng đã sớm tràn đầy kinh ngạc, Tỉnh trưởng La liền bước lên, nói:

- Tỉnh trưởng, không cần giới thiệu đâu. Tôi và bác sĩ Giang cũng là người quen với nhau.

Nghe xong, Tỉnh trưởng Bạch có chút ngẩn người, sau đó hỏi:

- Lão La, anh cũng quen với bác sĩ Giang sao?

- Vâng, tôi quen biết với bác sĩ Giang cũng lâu rồi. Anh thấy tôi bị chứng đau thắt lưng cũng mấy chục năm, cũng là nhờ bác sĩ Giang chữa khỏi giùm tôi.

Tỉnh trưởng La gật đầu nói.

-Ồ, lão La, chứng đau thắt lưng của anh cũng là do bác sĩ Giang chữa khỏi?

Tỉnh trưởng Bạch nghe xong, gương mặt hiện lên sự vui mừng lẫn sợ hãi, nhìn Giang Nguyên, than thở:

- Bác sĩ Giang, thật nhìn không ra, tuổi của cậu còn trẻ nhưng lại có bản lĩnh đến như vậy. Ngay cả chứng bệnh lâu năm của lão La cũng có thể chữa khỏi, quả thật không đơn giản.

- Giang Nguyên, cậu đúng là giấu giếm thật. Ngay cả tin tức mẹ Tỉnh trưởng nằm viện tôi cũng vừa mới biết. Thế mà cậu lại chẳng thém nói tôi tiếng nào.

Tỉnh trưởng La cũng cười nói.

Giang Nguyên bất đắc dĩ giang hai tay nói :

- Tỉnh trưởng La, ngài cũng đừng ghẹo tôi. Tôi làm sao mà dám nói chứ ?

- Haha, tiểu tử này đúng là thành thật.

Nhìn bộ dạng ủy khuất của Giang Nguyên, Tỉnh trưởng Bạch phá lên cười.

- Đi thôi, bác sĩ Giang, mời lên xe.

Nghe Tỉnh trưởng Bạch nói, Chủ nhiệm Triệu vội vàng mở cửa xe, mời hai người lên xe.

Giang Nguyên quay đầu nhìn lại, liền nhìn thấy sư phụ nhà mình đang đứng nói chuyện với lão đồng chí kia, dường như chưa thể đi được, lập tức lên xe, ý định sẽ gọi cho sư phụ sau.

Mọi người thấy Giang Nguyên bước lên xe của Tỉnh trưởng, hai mắt đỏ lên, hận không thể dùng thân thay mặt. Lúc này, vị lão sư mái tóc hoa râm nhìn thấy gã nhân sĩ thành công sắc mặt rối rắm, hận không thể đánh cho mình hai bạt tai, lãnh đạm cười, thở dài nói :

- Trữ khi bách tu công, mặc khi thiếu niên cùng (Thà coi thường ông già tóc bạc chứ không nên xem thường người trẻ tuổi lúc khốn khó bởi vì người thiếu niên có tiền đồ không thể lường trước được)

Giang Nguyên vừa mới lên xe, điện thoại di động liền vang lên. Hắn vội vàng móc điện thoại ra, nhìn qua một chút, là sư phụ gọi

đến, lập tức có chút do dự.

Tỉnh trưởng Bạch bên cạnh nhìn thấy liền cười nói:

- Nghe đi.

Giang Nguyên mỉm cười gật đầu, sau đó nhấn nút nghe.

- Giang Nguyên, con về trước đi, ta ở lại bởi Chủ nhiệm Ngô Nguyên, cùng nhau ăn bữa cơm ở trường.

Hồ lão cười ha hả trong điện thoại, giọng nói hưng phấn lần tự đắc.

Nghe được giọng nói cao chứng của sư phụ, Giang Nguyên liền cười nói:

- Vâng, sư phụ. Bây giờ con đang đi theo Tỉnh trưởng Bạch đến bệnh viện một chuyến. Có gì thì người cứ gọi cho con.

- Ồ, con đang đi cùng Tỉnh trưởng Bạch sao?

Nghe Giang Nguyên nói, Hồ lão cũng có chút sửng sốt, sau đó nói:

- Được rồi, con cứ đi đi, có việc gì thì cứ gọi cho ta.

Cúp điện thoại, Giang Nguyên quay sang nói với Tỉnh trưởng Bạch:

- Là sư phụ của tôi gọi đến.

- Ồ, vừa nãy cũng có mặt Hồ lão sao?

Nghe Giang Nguyên nói, Tỉnh trưởng Bạch liền có chút áy náy:

- Thật là sơ suất khi không gọi ông ấy đi cùng.

- Tỉnh trưởng khách sáo rồi. Sư phụ của tôi đang đi cùng với Chủ nhiệm Ngô, dường như còn định ăn cơm cùng nhau. Cho nên mới gọi điện thoại cho tôi.

Giang Nguyên nói.

- Hồ y sư và Chủ nhiệm Ngô có quen biết nhau sao?

Nghe Giang Nguyên nói xong, Tỉnh trưởng Bạch hơi ngạc nhiên, cười hỏi.

Giang Nguyên lắc đầu đáp:

- Chuyện này tôi cũng không rõ lắm, cũng không nghe sư phụ đề cập qua.

- À!

Chiếc xe rất nhanh đến cổng sau bệnh viện. Viện trưởng Chu và các lãnh đạo đã sớm chờ sẵn.

Nhìn thấy đám người Tỉnh trưởng Bạch xuống xe, tất cả đều vội vàng đến đón.

- Xin chào Tỉnh trưởng Bạch, xin chào Tỉnh trưởng La.

Nhìn thấy hai vị đại lãnh đạo, đám người Viện trưởng Chu rất khách khí. Một người là nhân vật số 1 tỉnh Sở Nam, một người là lãnh đạo chủ quản, làm sao mà dám chậm trễ chứ?

Nhìn thấy Giang Nguyên bước ra từ xe của Tỉnh trưởng Bạch, viện trưởng Chu có chút sửng sốt, sau đó nắm tay Giang Nguyên:

- Xin chào bác sĩ Giang.

- Xin chào viện trưởng Chu.

Giang Nguyên cũng gật đầu đáp lễ.

Mọi người cũng không tốn quá nhiều thời gian chào hỏi, trực tiếp đến khu phòng bệnh cao cấp. Chủ nhiệm Lý, thư ký của Tỉnh trưởng La đã sớm chuẩn bị một bó hoa.

Chủ nhiệm Lý nhìn thấy Giang Nguyên đi bên cạnh Tỉnh trưởng La và Tỉnh trưởng Bạch, trong lòng cảm khái vạn phần. Y như thế nào cũng không nghĩ đến quan hệ giữa Tỉnh trưởng Bạch và Giang Nguyên lại tốt như vậy, thậm chí bây giờ còn có thể tiến trước cả y.

Nghĩ đến đây, trong lòng Chủ nhiệm Lý cảm thấy may mắn. Cũng

may mà y đã sớm kết không ít thiện duyên với Giang Nguyên. Xem ra vị bác sĩ Giang này tiền đồ nhất định là vô hạn.

Chủ nhiệm Lý nhớ đến lời Tỉnh trưởng Bạch đã nói, Giang Nguyên đã cứu được mạng sống cho mẹ của ông. Mẹ của Tỉnh trưởng Bạch làm phẫu thuật tại bệnh viện số 1, Giang Nguyên phải có được bao nhiêu bản lĩnh mới có thể nhúng tay vào ca phẫu thuật này.

- Xem ra phải thúc giục Tỉnh trưởng La việc kia. Tốt nhất là bảo ông ấy đích thân đến Yên Kinh một chuyến, đến nhà bác phòng vị kia mới được. Lần này Giang Nguyên có thể cứu được mẹ của Tỉnh trưởng Bạch, đây chính là chứng cứ đảm bảo cho tài năng của cậu ta.

Chủ nhiệm Lý vừa đi vừa nghĩ thầm.

Tỉnh trưởng La cũng không ở phòng bệnh quá lâu, sau khi ân cần hỏi thăm lão thái thái vài câu, tặng lẵng hoa, tùy ý trò chuyện với vợ chồng Tỉnh trưởng Bạch và Giang Nguyên thì tạm biệt.

Thư ký Lý đi theo đằng sau Tỉnh trưởng La. Sau khi bước ra khỏi phòng bệnh, liền đi sát vào người Tỉnh trưởng La, thấp giọng nói:

- Tỉnh trưởng, chuyện ở Yên Kinh, có lẽ ngài phải đích thân đi một chuyến mới được.

Nghe thư ký Lý nói, bước chân Tỉnh trưởng La có chút dừng lại, sau đó do dự nói:

- Như vậy thì liều lĩnh quá.

- Ngài cũng vừa mới nghe, trong ca phẫu thuật mà các bác sĩ của bệnh viện số 1 phải bó tay thì Giang Nguyên lại làm được, ra tay cứu được mẹ của Tỉnh trưởng Bạch. Hơn nữa, ngay cả chứng bệnh đau nửa đầu nhiều năm của Tỉnh trưởng phu nhân cũng được Giang Nguyên chữa khỏi. Nếu ngài đi, ngài có thể tự mình thuyết phục vị kia.

Thấy Tỉnh trưởng La do dự, thư ký Lý trầm giọng nói.

Nghe xong, Tỉnh trưởng La tiếp tục bước đi, ánh mắt sáng lên.

Đúng vậy!

TUYỆT PHẨM THIÊN Y

Chương 167: Nhóm mỹ nữ

Sau khi Tỉnh trưởng La rời đi, Tỉnh trưởng Bạch liền nhờ Giang Nguyên khám lại cho lão thái thái và vợ của mình một lần. Đợi sau khi Giang Nguyên kiểm tra xong, lúc này mới mời Giang Nguyên ra ngoài phòng khách ngồi, cẩn thận hỏi:

- Bác sĩ Giang, cậu cảm thấy tình huống của mẹ tôi bây giờ thế nào rồi?

Giang Nguyên cười nói:

- Bà phẫu thuật cũng đã được năm ngày, tình huống khôi phục xem như rất tốt. Chỉ cần điều dưỡng thật kỹ, khoảng chừng nửa tháng là có thể xuất viện. Chú ý dinh dưỡng cho bà, đồng thời kiên trì dùng thuốc trung y. Nhiều nhất là nửa năm là khôi phục như bình thường.

- Nửa năm? Sẽ hồi phục như bình thường sao?

Nghe Giang Nguyên nói, Tỉnh trưởng Bạch hưng phấn hẳn lên. Phải biết rằng mẹ của ông đã hơn tám mươi. Một người tuổi lớn như vậy mà làm phẫu thuật, lại còn mất máu trầm trọng, nửa năm là có thể khôi phục như bình thường, thật sự khiến cho ông hài lòng vô cùng.

Giang Nguyên gật đầu nói:

- Chỉ cần không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, hẳn sức khỏe của bà còn tốt hơn so với trước khi phẫu thuật vài phần.

Đây không phải là nói đùa. Có Sơn Tham lâu năm dùng để bồi bổ huyết khí, dù thế nào cũng sẽ hồi phục được sức khỏe.

Nghe giọng điệu tự tin của Giang Nguyên, Tỉnh trưởng Bạch cũng thoáng thả lỏng tinh thần, sau đó lại hỏi:

- Còn chứng đau nửa đầu của vợ tôi, cậu cảm thấy như thế nào?

Đối với chuyện này, Giang Nguyên chần chừ một chút, sau đó nói:

- Để tôi cố hết sức. Sau một tháng, cho dù không thể trị hết, nhưng tỷ lệ phát tác của Bạch phu nhân sẽ giảm, hơn nữa sự đau đớn khi phát tác cũng không còn nhiều như lúc trước.

- Ừm, không tệ, không tệ.

Mặc dù Giang Nguyên không nói là nhất định có thể trị hết, nhưng tỷ lệ tái phát cơn đau sẽ giảm bớt, vậy là đã tốt lắm rồi. Dù sao, bây giờ ngoại trừ loại thuốc của Mỹ kia có thể miễn cưỡng khống chế thì không còn loại thuốc nào khác.

Tỉnh trưởng Bạch mỉm cười nhìn Giang Nguyên, gương mặt hiện lên sự hài lòng, nắm tay Giang Nguyên thật chặt:

- Bác sĩ Giang, một tháng kế tiếp làm phiền cậu rồi.

- Tỉnh trưởng quá khách khí rồi. Giúp người bệnh giảm bớt cơn đau là chức trách của thầy thuốc chúng tôi.

Giang Nguyên mỉm cười.

- Không sai, không sai. Bác sĩ Giang, cậu đúng là không tệ.

Tỉnh trưởng Bạch nhìn Giang Nguyên, có chút thưởng thức.

Sau bữa cơm trưa, Hồ lão đã trở về. Nhìn vẻ mặt tràn đầy ánh sáng của Hồ lão, người trong phòng khám cũng tràn đầy nghi hoặc, không biết Hồ lão đã gặp được chuyện tốt gì.

Chỉ có Giang Nguyên là biết, được dùng cơm chung với Chủ nhiệm Ngô chính là một vinh hạnh khó lường.

Nhìn Hồ lão ngồi trên ghế, vẫn không ức chế được sự hưng phấn trong lòng, Trương Nhạc nhin không được hỏi:

- Hôm nay sự phụ có chuyện gì vui à?

Hồ lão đắc ý vuốt râu cười:

- Không có gì, chỉ là gặp lại người bạn cũ, uống hai chén rượu mà thôi.

- Bạn cũ? Uống hai chén?

Giang Nguyên cũng lên tiếng hỏi :

- Sư phụ, người quen biết Chủ nhiệm Ngô, sao trước kia không nghe người nhắc đến ?

- Chủ nhiệm Ngô? Chính là Chủ nhiệm Ngô Nguyên đến tham gia buổi lễ kỷ niệm ngày thành lập trường của đại học Đông Nguyên?

Nghe Giang Nguyên hỏi, Trương Nhạc chấn động, vẻ mặt kinh ngạc nhìn Hồ lão.

Hồ lão vuốt râu mỉm cười gật đầu.

- Sư phụ, không phải trước kia người từng cứu mạng Chủ nhiệm Ngô đấy chứ?

Giang Nguyên đột nhiên hỏi.

- Đúng vậy.

Hồ lão lại vuốt chòm râu, sau đó cười nói:

- Năm mươi năm trước, ông ấy đã từng làm việc ở đây, đồng thời cũng từng ở nhà chúng ta. Lần gặp cuối cùng đã là mười năm trước. Nhưng khi nghe ta nhắc tới, ông ấy liền nhận ra ta ngay.

Nói đến đây, Hồ lão cảm thán nói:

- Mặc dù rất nhiều năm không gặp, nhưng cũng không có gì là xa lánh cả. Ông ấy còn cố tình để lại phương thức liên lạc, bảo khi nào rảnh rồi sẽ tìm ta tụ họp.

- Ồ, thì ra là như vậy.

Nghe Hồ lão nói, Giang Nguyên âm thầm gật đầu. Nếu không có thân phận người giúp đỡ lãnh đạo, cho dù là lãnh đạo đã về hưu cũng không có khả năng đến gần.

- Sư phụ, cũng là người lợi hại. Ngay cả Chủ nhiệm Ngô cũng quen biết.

Trương Nhạc ở bên cạnh cảm thán. Đối với y mà nói, nhân vật như vậy cũng chỉ có thể nhìn thấy trên tivi. Không có mấy ai có đủ sức nặng để tạo được mối quan hệ với họ.

Giang Nguyên thật ra lại không quan tâm. Đây đơn thuần chỉ là cảnh giới của mỗi người khác nhau mà thôi.

Sau khi ăn tối xong, Giang Nguyên nói với Hồ lão:

- Sư phụ, hôm nay trường Đông Nguyên có bữa tiệc tối, con cũng muốn đi xem.

- Đi đi, đi đi. Hôm nay sẽ rất náo nhiệt, lại còn có rất nhiều tiểu cô nương xinh đẹp.

Hồ lão cười ha hả, sau đó quay sang Trương Nhạc:

- Trương Nhạc, con cũng đi luôn đi.

- Dạ? Vâng, cảm ơn sư phụ.

Trương Nhạc vốn phải ở lại trực tối nay, nghe được lời này, gương mặt không khỏi hiện lên chút hưng phấn.

Thấy đã đến 7h30, hai người liền bước qua trường đại học.

Hôm nay trường Đông Nguyên đặc biệt náo nhiệt. Hơn nữa, đèn màu giăng khắp nơi, đặc biệt là ở sân vận động, chiếu sáng khu vực như ban ngày.

Xung quanh mở nhạc âm ỉ. Mặc dù còn chưa đến giờ tiệc tối bắt đầu, nhưng sân vận động đã tràn ngập con người. Đám nam sinh chạy tán loạn chung quanh, tìm kiếm cơ hội đến gần các học muội.

- Gái đẹp thật là nhiều.

Trương Nhạc nhìn mỹ nữ trong sân, sau đó nhìn Giang Nguyên, hâm mộ nói :

- Giang Nguyên, cứ cách ngày cậu lại được đến đây gặp mặt nhiều mỹ nữ xinh đẹp như thế, rốt cuộc đã của được mấy em rồi ?

Nhìn gương mặt vừa hâm mộ vừa ganh tỵ của Trương Nhạc, Giang Nguyên không nói gì, chỉ nhún vai:

- Chẳng lẽ anh không biết tôi là giáo viên sao? Giáo viên thì làm sao mà xuống tay với học sinh được?

Thấy biểu hiện của Giang Nguyên, Trương Nhạc nắm lấy cánh tay của hắn, nói:

- Đừng có mà làm bộ, tôi không tin cậu gặp nhiều mỹ nữ như vậy lại chẳng động lòng với em nào.

- Thật mà.

Nhìn vẻ mặt đố hện của Trương Nhạc, Giang Nguyên cười khổ:

- Tôi lừa anh làm gì? Thật sự là không có mà.

Thấy vẻ mặt Giang Nguyên không giống như giả bộ, Trương Nhạc liền nói:

- Thật không? Lần trước tôi thấy có một cô bé vòng 1 cỡ lớn đến tìm cậu mà?

- Lần trước đó à? Chỉ là bạn bình thường thôi, anh cũng đã gặp qua rồi mà. Là cô bé trong ngày đầu tiên tôi đến phòng khám đấy.

Giang Nguyên cười nói:

- Chúng tôi chỉ quen biết bình thường thôi.

Nghe Giang Nguyên nói như vậy, Trương Nhạc cũng nhớ đến sự việc ngày hôm đó. Quả thật là cô gái đó có đến một lần, nhưng do y quá bận nên không nhìn kỹ.

Nghĩ đến đây, Trương Nhạc liền buông tay ra. Giang Nguyên bình thường rất ít nói, hắn sẽ không lừa y.

Nhưng y vừa mới buông tay, liền nhìn thấy một đám mỹ đi tới.

Dẫn đầu là một mỹ nữ, nhìn Giang Nguyên cười nói:

- Giang Nguyên, em đang tự hỏi tại sao không thấy anh? Thì ra là anh đang trốn ở đây.

- Người bên kia nhiều quá, nên tôi đứng đây xem một chút.

Nhìn Từ Thanh Linh bước tới, Giang Nguyên cười nói.

- Vâng, tiết mục của tụi em là thứ tám. Anh không được về trước đâu đấy.

Từ Thanh Linh nói.

- Biết rồi, mọi người đi chuẩn bị đi, có gì cứ gọi cho tôi.

Giang Nguyên nói.

- Ừm, chúng ta đi.

Từ Thanh Linh dẫn theo các nữ sinh viên khác, vui vẻ rời đi. Xem ra là mỹ nữ của khoa Y.

Ánh mắt Trương Nhạc nhìn chăm chăm vào bóng lưng của các mỹ nữ, lúc này mới oán hận nhìn Giang Nguyên:

- Còn nói là không có? Nếu cậu nói cậu không có gì với mấy cô này, tôi móc hai mắt của mình ra cho cậu xem.

Sau đó nói:

- Tiểu tử cậu nhất định phải giới thiệu cho tôi vài em đấy nhé.

- Khi nào quen thân rồi, nhất định sẽ giới thiệu cho anh.

Nhìn ánh mắt oán của Trương Nhạc, Giang Nguyên có chút bất đắc dĩ, đành phải gật đầu.

Vừa dứt lời, điện thoại di động của Giang Nguyên vang lên.

Là Lý Tiểu Vũ gọi đến.

- Nguyên ca ca, anh đang ở đâu vậy ?

Nghe giọng nói nhẹ nhàng của Lý Tiểu Vũ, trong lòng Giang Nguyên cảm thấy có chút ấm áp:

- Bây giờ tôi đang ở bên phải của sân vận động.

- Được, tôi ở chỗ này chờ mọi người.

Sau khi Giang Nguyên cúp điện thoại, bên kia lại có mấy tiểu mỹ nhân bước đến. Hai mắt Trương Nhạc mở to, nắm lấy cánh tay của Giang Nguyên:

- Không được, lúc này cậu phải giới thiệu tôi mới được.

Cũng may đi với Lý Tiểu Vũ cũng có đến bốn năm nữ sinh, đều đã gặp qua Giang Nguyên. Hắn liền thuận tiện giới thiệu Trương Nhạc. Nhìn mấy cô bé có chút ngượng ngùng, Trương Nhạc rất cuộc cũng thỏa mãn được tâm nguyện của mình.

- Tên cầm thú này, cô bé đó phỏng chừng chỉ mới mười tám mười chín, không ngờ lại bị cậu mê hoặc thành như vậy.

Nhìn Lý Tiểu Vũ thanh thuần đến cực điểm, Trương Nhạc không nhìn được thì thầm bên tai Giang Nguyên.

- Anh đừng có nói như vậy. Cô ấy là hàng xóm của tôi đấy.

Giang Nguyên khinh thường nói một câu.

- Thế cô kia chắc cũng là hàng xóm của cậu chứ?

Nhìn một tuyệt sắc giai nhân trong bộ quần áo màu trắng bước đến, Trương Nhạc buồn bực nói.

TUYỆT PHẨM THIÊN Y

Chương 168: Lời nói bất hạnh

- Tôi đang tìm anh khắp nơi, nghĩ không ra anh lại trốn chỗ này của mấy tiểu học muội của trường chúng tôi.

Nếu Hội trưởng Tuyên có thể trêu chọc được Giang Nguyên, cho

đến bây giờ cũng chưa từng bỏ qua, cũng không thềm để ý đến hình tượng của mình, vừa cười vừa nhìn đám người Lý Tiểu Vũ bên cạnh Giang Nguyên.

Nhìn cô gái giống với Hội trưởng Tuyên trong truyền thuyết, đám người Lý Tiểu Vũ đều cứng đờ.

Giang Nguyên cười nói:

- Bạn học Tuyên Tử Nguyệt, cái gì mà cua tiểu học muội của các người chứ?

Dứt lời, liền nói với Lý Tiểu Vũ:

- Đây là Tiểu Vũ và bạn học của cô ấy.

- Tiểu Vũ? Lý Tiểu Vũ?

Nghe Giang Nguyên nói, ánh mắt Tuyên Tử Nguyệt hiện lên sự kinh ngạc, sau đó nhìn mấy cô nữ sinh đang ngưỡng chừng bên cạnh:

- Em là Lý Tiểu Vũ hả? Chị có nghe Giang Nguyên nhắc đến em mấy lần.

Lúc này, Lý Tiểu Vũ đã biết cô gái xinh đẹp trước mắt chính là vị học tỷ trong truyền thuyết, nhưng không hề lạnh lùng như mọi người đã nói, ngược lại khiến cho người ta cảm thấy rất gần gũi.

- Xin chào Hội trưởng Tuyên.

Lý Tiểu Vũ có chút ngưỡng chừng gật đầu cười nói.

- Gọi chị là Tử Nguyệt được rồi. Gọi Hội trưởng Tuyên nghe xa cách quá.

Nhìn cô gái thấp hơn mình một cái đầu, nhưng cực kỳ xinh đẹp, Tuyên Tử Nguyệt đột nhiên hiểu ra được lý do tại sao người kia lại chịu đâm mình một dao như vậy.

Gương mặt vẫn xấu hổ như cũ, Lý Tiểu Vũ gật đầu đồng ý. Lúc này, Tuyên Tử Nguyệt nhìn Giang Nguyên, cười nói:

- Được rồi, hôm nay nhân viên y tế của trường không đủ. Dù sao anh cũng nhàn rồi không có việc gì, tạm thời giúp tôi một chút, làm thầy thuốc tại hiện trường. Nếu có việc gì thì ra tay hỗ trợ giùm.

- Sao?

Giang Nguyên mở to mắt, sau đó cười khò:

- Tôi biết là cô tìm tôi cũng chẳng có chuyện gì tốt. Vất vả lắm mới có lúc rảnh rỗi, lại còn bị cô bắt làm việc.

- Tôi cũng không miễn cưỡng, tùy anh thôi. Anh không đồng ý cũng không sao.

Tuyên Tử Nguyệt cười nói.

Nhìn biểu hiện của Tuyên Tử Nguyệt, Giang Nguyên cau mày, đang định lên tiếng, Trương Nhạc bên cạnh không nhịn được liền nói:

- Này này, Giang Nguyên, chúng ta giúp một tay cũng không sao mà.

Nghe Trương Nhạc nói, Tuyên Tử Nguyệt mới chú ý đến y:

- Là bác sĩ Trương sao? Thật ngại quá, ánh sáng không tốt nên không nhìn thấy anh.

- Haha, không sao, tôi và Giang Nguyên không có việc gì nên cố ý đến xem náo nhiệt. Nếu Hội trưởng Tuyên muốn hỗ trợ, vậy chúng tôi không dám từ chối.

Nhìn nụ cười của Tuyên Tử Nguyệt, Trương Nhạc liền lên tiếng đồng ý, khiến cho Giang Nguyên ở bên cạnh buồn bực không thôi.

Nhưng dù sao cũng rảnh rỗi, hơn nữa Hội trưởng Tuyên nói bên kia nhìn rõ, lại có ghế ngồi và nước uống, còn có thể mang theo những cô gái sang đó chơi, Giang Nguyên hiển nhiên là không từ chối.

Đi theo Tuyên Tử Nguyệt, quả nhiên trước sân khấu có mấy cái ô, còn có bàn ghế, nước uống và hòm thuốc.

Tuyên Tử Nguyệt bước vào, nói với một vị bác sĩ. Vị bác sĩ kia liền cười ha hả rồi đi, vẻ mặt như trút được gánh nặng.

Nhìn khu vực thoáng chốc không còn ai, Giang Nguyên thở hắt ra, sau đó quay sang nhìn Trương Nhạc, bất đắc dĩ nói:

- Nếu có việc gì thì anh ra tay đấy, đừng gọi tôi.

- Phì, nội khoa để tôi, ngoại khoa dành cho cậu.

Trương Nhạc cười sung sướng.

- Ờ, nội khoa để cho anh.

Tay Giang Nguyên sờ trán, đột nhiên cảm thấy dạo gần đây hần cứ gặp chuyện ngoài ý muốn. Trong hoạt động tiệc tối này làm gì có sự cố nội khoa chứ, muốn xuất hiện vấn đề cũng là vấn đề ngoại khoa.

Nhưng cũng may, đại khái cũng không có vấn đề gì. Dù sao nơi này cũng có chỗ ngồi, có nước uống. Hơn nữa tâm mắt cũng không tệ lắm. Ở đây xem văn nghệ cũng lý thú. Chung quy vẫn còn tốt hơn đám nam sinh chạy loạn kia.

Bàn ghế bên trong cũng không ít, cho nên đám người Lý Tiểu Vũ cũng theo vào trong ngồi. Hơn nữa còn mang theo không ít đồ ăn vặt và đồ uống.

Điều này làm cho không ít ánh mắt của các nam sinh trông mong nhìn sang bên này. Bọn họ đều phải chen lấn trong đám người nên biết được tư vị như thế nào.

Bữa tiệc rất nhanh bắt đầu. Tiếng nhạc tràn ngập cả khu vực. Lắng nghe tiếng nhạc từ bốn phía truyền đến, vẻ mặt Giang Nguyên tràn đầy cảm thán. Đại học trọng điểm đúng là tốt, có tiền để tổ chức nhiều sự kiện. Nhìn hiệu ứng của dàn âm thanh thì biết.

Không thể không nói, số tiền này tiêu rất đáng. Khu vực sân vận động rất lớn, nhưng cũng nhờ dàn loa lớn hai bên, nên toàn bộ khu vực đều có thể nghe rõ.

Hơn nữa, nhân tài của trường đại học Đông Nguyên cũng không ít.

Ít nhất Giang Nguyên nhìn thấy MC giới thiệu chương trình hoặc những người tham gia văn nghệ đều rất đạt chuẩn.

Mọi người vừa ăn uống vừa xem văn nghệ, không khí có thể nói là nhàn nhã.

- Tiểu Vũ, xem ra sang năm có thể nhìn thấy em trên sân khấu rồi.

Giang Nguyên nhìn mấy cô gái xinh đẹp trên sân khấu, sau đó quay sang nói với Lý Tiểu Vũ.

- Không có đâu. Em không tham gia đâu. Chị Thanh Linh có đến tìm em, nhưng em không muốn đi. Vì thế đã từ chối.

Lý Tiểu Vũ mỉm cười lắc đầu nói:

- Em không thích náo nhiệt.

Khóe miệng Giang Nguyên có chút vênh lên:

- Ừm, không thích thì không đi.

Tuyên Tử Nguyệt không biết đến từ lúc nào, tùy ý ngồi xuống bên cạnh Giang Nguyên, bỏ hai hộp đậu phộng vào miệng, thở dài nói:

- Thế nào? Tôi không tệ với anh chứ?

- Tại sao lại nói như vậy? Tôi là bị cô kéo đến đây làm cu li mà.

Giang Nguyên cầm một miếng thịt bò khô bỏ vào miệng. Kỳ thật hẳn không thích mấy loại nặng mùi này, nhưng không có việc gì thì nhai cho đỡ buồn.

- Cu li?

Tuyên Tử Nguyệt nhìn đám người chen chúc đằng sau, nói:

- Anh xem đám người kia kìa, xem tôi đối xử với anh tốt hay là xấu?

Giang Nguyên nhún vai, cười nói:

- Nhiều em xinh đẹp như vậy, kỳ thật tôi cũng rất muốn chen vào

đấy.

Tuyên Tử Nguyệt nghiêng đầu nhìn Giang Nguyên, gương mặt xinh đẹp hiện lên nụ cười nhạt, sau đó quay đầu đi, bỏ thêm hai hột đậu phộng vào miệng:

- Ok, anh thắng.

- Haha, có thể khiến cho cô chịu thua, thật đúng là không dễ.

Giang Nguyên lại bỏ miếng bò khô vào miệng, sau đó nói:

- Như thế nào? Cô là Hội phó, tại sao lại nhàn nhã như vậy?

- Anh cũng biết mà.

Tuyên Tử Nguyệt cười nói.

- Ừm, cũng đúng.

Giang Nguyên gật đầu. Hội phó cũng là cái danh thôi. Có ai rảnh mà đi bắt cô làm việc chứ.

Giang Nguyên ở bên này tán gẫu với Tuyên Tử Nguyệt, không biết sau lưng đang có rất nhiều ánh mắt nhìn chằm chằm vào, nhìn Hội trưởng Tuyên lúc nào cũng lạnh lùng giờ này đang cười thật tươi.

Lúc này, rốt cuộc cũng đến tiết mục của khoa Y. Nghe tiếng MC giới thiệu, mọi người cũng bắt đầu chú ý.

Tuyên Tử Nguyệt liếc mắt nhìn Giang Nguyên, nói:

- Hình như là Từ Thanh Linh lên sân khấu.

- Nghe nói còn có rất nhiều học muội xinh đẹp nữa.

Giang Nguyên mỉm cười nói.

- Còn có Mộc Lâm, soái ca đẹp trai nhất khoa Y lâm sàng tụi em nữa.

Lý Tiểu Vũ tiếp lời.

- Chương Mộc Lâm? Là ai vậy?

Giang Nguyên tò mò hỏi.

- Chương Mộc Lâm?

Tuyên Tử Nguyệt cũng có chút kinh ngạc, sau đó nói:

- Khó trách. Hot boy, hot girl của khoa Y đều lên sân khấu. Nếu không thì muốn trở thành tiết mục nổi bật trong số nhiều tiết mục như vậy cũng không đơn giản.

- Hot boy?

Giang Nguyên lại hỏi:

- Đẹp trai không? Tại sao tôi chưa từng gặp.

- Chương Mộc Lâm học năm ba, Nguyên ca ca không gặp là đúng rồi.

Lý Tiểu Vũ nhìn gương mặt ganh tỵ của Giang Nguyên, che miệng cười nói:

- Đẹp trai, nhưng không bằng Nguyên ca ca.

- Xem ra là có chút đẹp trai.

Nghe Lý Tiểu Vũ nói, Giang Nguyên hài lòng gật đầu.

Giang Nguyên vừa dứt lời, liền nhìn thấy một nam sinh bước ra, đầu tóc gọn gàng, lỗ tai còn đeo bông tai, mặc chiếc quần jean bó sát người, một chiếc áo jacket, ôm cây đàn ghita, thật ra có vài phần đẹp mắt.

Sau đó xuất hiện mấy cô gái và chàng trai. Từ Thanh Linh mặc một chiếc váy màu trắng. Một đoạn nhạc quen thuộc vang lên, Từ Thanh Linh bắt đầu điệu múa, dẫn dắt những người phía sau.

Chương Mộc Lâm cũng ra sức mà đánh đàn ghita.

- Tinh Không?

Nghe được đoạn nhạc này, Giang Nguyên có chút sửng sốt, thật không nghĩ đến khoa Y lại có tiết mục này.

- Đúng, Tinh Không. Đây chính là đoạn nhạc và vũ đạo của khoa tui em, dùng hai loại phong cách để làm ra tiết mục này.

Lý Tiểu Vũ nhỏ giọng giải thích.

- Giang lão sư hát Tinh Không cũng hay lắm đấy.

Hiếu Linh bên cạnh đột nhiên nhớ đến ngày Giang Nguyên hát bài Tinh Không ở KTV:

- Em nghĩ Chương Mộc Lâm hát không hay bằng Giang lão sư.

Nghe Hiếu Linh nói, Tuyên Tử Nguyệt liền nhìn Giang Nguyên:

- Không nghĩ ra anh cũng còn biết hát.

Giang Nguyên nhún vai, cười khổ:

- Hắc hắc, không phải như vậy đâu.

- Giang lão sư, thầy đừng khiêm tốn nữa. Em đã xem bọn họ tập luyện rồi. Mặc dù Chương Mộc Lâm có thể hát bài này, nhưng so ra vẫn còn kém Giang lão sư một điểm. Tuy nhiên anh ấy lại đàn ghita rất hay.

Tiểu Linh tò mò nhìn Giang Nguyên:

- Giang lão sư, thầy có biết đàn không?

Nghe Tiểu Linh hỏi, tất cả mọi người đều quay sang nhìn Giang Nguyên. Bọn họ đều cảm thấy hiếu kỳ, nếu Giang lão sư có thể đàn được ghi ta, như vậy thì quá đẹp trai rồi. Ngay cả Trương Nhạc cũng tò mò nhìn Giang Nguyên. Y thuật của Giang Nguyên thì không có gì bàn cãi. Nếu còn có thể đàn được ghita, vậy thì kinh khủng quá. Tại sao tên này lại có tinh lực học được nhiều thứ như vậy?

Thấy tất cả mọi người đều nhìn mình, Giang Nguyên cười nói:

- Biết một chút.

- Giang lão sư, thầy đúng là biết đàn ghita sao? Hay quá rồi.

Một cô hưng phấn kêu lên.

- Không phải chứ? Nhìn không ra anh lại là một thanh niên văn nghệ đấy.

Tuyên Tử Nguyệt tò mò nhìn Giang Nguyên, nói.

Giang Nguyên nhún vai, sau đó nhìn Chương Mộc Lâm trên sân khấu, vừa ôm đàn vừa hát, liền cười nói:

- Tôi biết hát, hơn nữa còn đàn hay hơn tiểu tử kia, cô có tin hay không?

- Thật hay giả vậy? Anh chữa bệnh cứu người đã lợi hại như vậy, bây giờ còn biết đàn hát, anh không phải quá yêu nghiệt sao?

Nếu không phải đã biết Giang Nguyên không phải là loại người thích khoác lác, Tuyên Tử Nguyệt chỉ sợ đã hù mũi rồi.

- Cô không tin cũng không sao. Mặc dù tôi đàn không hay, nhưng vẫn hay hơn so với tiểu tử kia.

Giang Nguyên lắc đầu, ánh mắt hiện lên một thân ảnh cao gầy đang ôm đàn.

- Anh Tích Nghiêm, bây giờ tôi mới phát hiện anh là người rất hoàn hảo.

Giang Nguyên hơi nhắm mắt lại rồi lắc đầu, rất nhanh xóa đi hình ảnh kia. Trong đầu hắn bây giờ đều là những gì Tích Nghiêm dạy năm đó như máy tính, tiếng Anh, đàn hát....

Nhưng Giang Nguyên cũng không nhớ mấy thứ này quá nhiều. Chúng tồn tại sâu trong nội tâm của hắn, không cần phải lấy ra, dễ làm nhiễu loạn tâm trạng của hắn.

- Làm sao vậy? Nhìn anh như vậy, có cảm giác Chương Mộc Lâm thật là kém cỏi.

Nhìn vẻ mặt của Giang Nguyên, Tuyên Tử Nguyệt tò mò nói.

Giang Nguyên mỉm cười, khinh thường nói:

- Cô không tin à? Bây giờ mà tôi lên sân khấu, tuyệt đối còn chơi hay hơn cả cậu ta.

- Đừng có mà ba hoa. Bây giờ mà anh có thể lên sân khấu biểu diễn? Trừ phi Chương Mộc Lâm té xuống, tôi sẽ cho anh lên sân khấu.

Tuyên Tử Nguyệt cười nhạo lắc đầu.

Đối với lời nói của Tuyên Tử Nguyệt, tất cả mọi người đều gật đầu, ngoại trừ Lý Tiểu Vũ.

- A!

Trong lúc mọi người đang cười, đột nhiên nghe được tiếng thét kinh hãi truyền đến.

Tất cả kinh ngạc ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy Chương Mộc Lâm đang đàn hát bình thường đột nhiên đập vào khoảng không rồi rơi xuống đất.

- Mẹ nó, không phải chứ?

Tất cả đều nhất tề quay đầu, vẻ mặt cổ quái nhìn Giang Nguyên.

TUYỆT PHẨM THIÊN Y

Chương 169: Tinh Không (Thượng)

- Sững sờ cái gì? Lên đi.

Tuyên Tử Nguyệt nhìn Giang Nguyên đang trợn mắt há mồm, mặt ngu ra, trầm giọng nói.

- Cái gì? Cô thật sự bảo tôi lên sân khấu biểu diễn? Không phải chứ?

Giang Nguyên quay đầu nhìn Tuyên Tử Nguyệt, nói.

- Dẹp đi, tôi bảo anh đi cứu người, anh còn cho rằng mình ngồi ở đây làm đại gia à?

Hội trưởng Tuyên then quá hóa giận, đứng dậy lườm Giang Nguyên rồi bỏ đi.

- Này, chờ tôi một chút, chờ tôi cầm theo rương đã.

Dưới ánh mắt của mọi người, Giang lão sư luống cuống tay chân cầm lấy hòm thuốc Trương Nhạc đưa cho, chạy theo đằng sau Tuyên Tử Nguyệt.

Bạn học Chương Mộc Lâm không tính là xui xẻo, chỉ tính là không được tốt lắm mà thôi.

Trước sân khấu là một khoảng sân trống. Ngoại trừ những thành viên giữ gìn trật tự, những khán giả khác đều bị chặn lại ngoài năm thước. Khi Chương Mộc Lâm té xuống, trực tiếp rơi xuống những chiếc bàn bên dưới, cũng không có người.

Cho nên, khi rớt xuống, cậu ta liền bối rối dùng tay phải chống đỡ.

Thấy Chương Mộc Lâm rơi xuống bàn, đám người Từ Thanh Linh cũng vội vàng từ trên đài chạy xuống, buổi văn nghệ cũng vì vậy mà ngừng lại.

Đối với việc Giang Nguyên đột nhiên trở thành bác sĩ tại hiện trường, Từ Thanh Linh thật ra cũng không cảm thấy ngoài ý muốn. Cho dù Giang Nguyên có biến thành lãnh đạo trường, cô cũng cảm thấy chẳng có gì kinh ngạc quá mức.

- Từ Trạch, cậu ấy sẽ không có việc gì chứ?

Nhìn vẻ mặt đau đớn của Chương Mộc Lâm, Từ Thanh Linh khẩn trương hỏi.

- Hẳn không có vấn đề gì lớn.

Giang Nguyên nhìn thoáng qua hai mắt, khẳng định:

- Người thì không có vấn đề gì lớn, nhưng tay phải đã bị gãy rời.

Nghe Giang Nguyên nói xong, Từ Thanh Linh thở phào nhẹ nhõm, nhưng rồi sắc mặt có chút trắng bệch. Mặc dù Chương Mộc Lâm không bị chấn thương nghiêm trọng, nhưng tiết mục sẽ bị hoãn lại.

Giang Nguyên kiểm tra ba phút, sau đó lại dùng bản kẹp kẹp cánh tay Chương Mộc Lâm lại. Nhưng đối với trường Đông Nguyên mà nói, chuyện này không thể đơn giản như vậy được, cho nên có người vội vàng đưa Chương Mộc Lâm đến bệnh viện kiểm tra.

Xử lý xong hết thấy chuyện này, nhưng khoa Y lại xuất hiện vấn đề. Sau khi thấy Chương Mộc Lâm không có vấn đề gì, Từ Thanh Linh nhìn các bạn bên cạnh, thấy mắt họ ửng đỏ. Bọn họ đã vì tiết mục này mà tập cả nửa tháng trời. Bây giờ chỉ mới biểu diễn chưa đầy hai phút trên sân khấu.

Nhìn hai mắt có chút đỏ của Từ Thanh Linh, còn có những nữ sinh buồn bã bên cạnh, vừa giúp đỡ Giang Nguyên thu dọn đồ đạc, Tuyên Tử Nguyệt cười hỏi:

- Thế nào? Lên không?

- Lên? Lên đâu?

Giang Nguyên có chút nghi hoặc hỏi.

- Đương nhiên là lên đài rồi.

Tuyên Tử Nguyệt chỉ vào Từ Thanh Linh, nhún vai nói:

- Không định giúp cô ấy sao? Hay là anh không được?

Nhìn biểu hiện của Từ Thanh Linh, Giang Nguyên không khỏi gãi đầu.

- Nguyên ca ca, anh lên đi. Dù sao anh cũng chỉ đàn và hát thôi mà. Anh hát xong thì xuống.

Lý Tiểu Vũ không giấu được sự hưng phấn và mong muốn. Cô có suy nghĩ khác với Tuyên Tử Nguyệt. Cô thật sự muốn nhìn thấy

người nào đó vừa ôm đàn vừa hát.

Từ Thanh Linh mang theo chút nghi hoặc quay sang nhìn mọi người. Cô vừa nghe mọi người nhắc đến tiết mục của cô.

Thấy ánh mắt nghi hoặc của Từ Thanh Linh, Tuyên Tử Nguyệt nhìn MC đang ngồi xồm bên cạnh, vẻ mặt sốt ruột, liền nói với Từ Thanh Linh:

- Nếu Giang Nguyên đồng ý lên sân khấu tiếp nhận vị trí của Chương Mộc Lâm, vậy thì mọi người có cơ hội trở lại sân khấu biểu diễn rồi.

- Cái gì? Có thể biểu diễn được sao?

Nghe Tuyên Tử Nguyệt nói, Từ Thanh Linh sửng sốt, sau đó kinh ngạc quay sang nhìn Giang Nguyên, ánh mắt không biết là hứng phấn hay là kinh nghi.

Thấy Từ Thanh Linh nhìn mình, biểu hiện có vẻ mong muốn, Giang Nguyên nhẹ nhàng thở dài, sau đó nhìn cô, nói:

- Sau khi đàn hát xong thì có thể xuống?

- Vâng.

Nghe Giang Nguyên hỏi, Từ Thanh Linh vội vàng gật đầu. Bây giờ cô có chút còn chưa bắt kịp được. Giang Nguyên lên sân khấu, các cô có thể tiếp tục biểu diễn được sao?

- Vậy thì được.

Giang Nguyên nhún vai nói.

- Được.

Tuyên Tử Nguyệt nhìn thoáng qua MC đang chờ cô quyết định, nói:

- Sau hai phút, tiếp tục bài Tình Không.

- Cái gì?

Vị MC nghe Tuyên Tử Nguyệt nói, lập tức sửng sốt, nhưng rất

nhANH ĐỨNG DẬY BƯỚC VỀ PHÍA CÁNH GÀ.

- Được rồi, lên đi.

Tuyên Tử Nguyệt đưa tay lột áo khoác của Giang Nguyên xuống, nheo mắt lại, thuận tay tháo luôn cặp mắt kính đen của Giang Nguyên.

- Này, này, cô làm gì thế ? Hội trưởng Tuyên định phi lễ người khác à ?

Người nào đó còn đang kinh hoàng, liền bị Hội trưởng Tuyên đập cho một cước, rồi nhặt lên cây đàn mà Chương Mộc Lâm làm rơi, dúi vào tay hắn, rồi chỉ vào sân khấu cao thước tám, nói :

- Nhảy lên cho tôi xem đi. Nhớ nhảy cho đẹp đấy.

Dứt lời, liền bỏ lại Giang Nguyên đang sửng sồ, quay sang nói với đám người Từ Thanh Linh đang hưng phấn lẫn khẩn trương:

- Còn đứng đó lo lắng làm gì? Các người còn có một phút thôi đấy.

- Hả? Mau nhanh lên, nhanh lên.

Từ Thanh Linh rốt cuộc cũng phản ứng kịp, liếc mắt nhìn Giang Nguyên, sau đó thúc giục mọi người;

- Mau ra sau cánh gà.

- Kính thưa các bạn, chúng ta hãy nhiệt liệt vỗ tay hoan hô, một lần nữa hoan nghênh các bạn khoa Y không bỏ cuộc.

Trong tiếng vỗ tay, đám người Từ Thanh Linh một lần nữa xuất hiện trên sân khấu, nhưng lần này không có ai hát chính, khiến cho mọi người có chút nghi hoặc.

Ra hiệu với MC chương trình trên sân khấu, Tuyên Tử Nguyệt quay sang nhìn Giang Nguyên đang mặc một chiếc áo sơ mi, quần jean và giày thể thao, cuối cùng từ chối yêu cầu muốn đeo mắt kính của hắn, dùng tay giúp hắn chỉnh lại tai nghe và đàn ghita, sau đó lui về sau hai bước, đánh giá lại hình tượng của người nào đó, rồi gật đầu nói:

- Được rồi, nhớ biểu diễn cho hay lên nhé. Bữa tiệc văn nghệ này sẽ được đài truyền hình Vân Giang quay lại. Đừng làm tôi mất mặt.

Nói xong liền xoay người rời đi. Giang Nguyên mỉm cười, thấp giọng nói:

- Cảm ơn.

Thấy âm nhạc đã vang lên, nhưng lại không thấy Giang Nguyên xuất hiện, đám người Từ Thanh Linh có chút khấn trương, hai mắt nhìn nhau. Từ Thanh Linh cắn môi, bắt đầu điệu múa.

Trong lúc động tác của các cô vừa mới bắt đầu, đột nhiên tiếng đàn ghita vang lên.

Ngón tay Giang Nguyên nhẹ nhàng khảy đàn, đồng thời mỉm cười nhìn sân khấu, nhẹ nhàng lui từng bước một về phía sau.

Trên sân khấu, Từ Thanh Linh vừa múa vừa nhìn sân khấu trống rỗng đằng trước. Khi nghe tiếng đàn ghi ta vang lên, trong lòng cô hơi bình tĩnh lại, cẩn thận nhìn chung quanh, muốn tìm Giang Nguyên đang ở chỗ nào.

Dưới sân khấu, bên cạnh Lý Tiểu Vũ, Trương Nhạc, còn có rất nhiều người nhìn thấy động tác của Giang Nguyên. Mọi người nhìn thấy hắn vừa đàn vừa chậm rãi lui về phía sau, không biết hắn đang định làm gì.

Trong lúc mọi người đang bàn tán, những người ở hàng trước đột nhiên yên tĩnh, dường như phát hiện chuyện gì đó đang xảy ra, sau đó duỗi dài cổ nhìn chung quanh, muốn nhìn thấy rốt cuộc là chuyện gì.

Trên sân khấu, Từ Thanh Linh cũng nhìn thấy Giang Nguyên đang dần lui về phía sau xuất hiện trong tầm mắt của mình. Nhìn gương mặt mỉm cười của hắn, còn có cây đàn ghita, cô liền nở nụ cười.

Mặc kệ anh ấy có đàn hay hát hay hay không, nhưng nhờ có anh ấy, bọn cô mới được lên sân khấu lần nữa.

Từ Thanh Linh mỉm cười, nhẹ nhàng khiêu vũ, giống như một tinh

linh, theo tiếng nhạc mà vũ động.

Giang Nguyên nhẹ nhàng khảy đàn ghita, vừa nhìn lên trên sân khấu, vừa tiếp tục lui về phía sau, rồi cuộc dừng bước.

Tiếng đàn ghita của hắn đột nhiên nhanh lên. Hắn hít sâu một hơi, rất nhanh kích thích dây đàn, sau đó vọt lên phía trước.

Trong ánh mắt kinh hãi của mọi người, trong khoảnh khắc tiếng đàn dừng lại, hắn mạnh mẽ bắn lên.

Đám sinh viên đang đứng đằng sau đột nhiên nhìn thấy giữa không trung xuất hiện một người, tất cả đều sửng sốt, chỉ nhìn thấy trong tay người đó đang cầm một vật gì, một lần nữa bắn lên giữa không trung, sau đó thuận lợi xuất hiện trên sân khấu.

Dưới sân khấu liền vang lên tiếng thét chói tai và tiếng vỗ tay hoan hô. Giang Nguyên vừa nhẹ nhàng đánh đàn ghita, vừa mỉm cười nhìn đám người Từ Thanh Linh, sau đó chậm rãi xoay người sang chỗ khác, nhẹ nhàng khom lưng, tỏ vẻ cảm ơn rồi đưa tay ra ẩn nút nghe đằng sau lưng.

- Màu sờ không thấy phải chăng là ánh hồng; vật ôm không tới phải chăng chính là gió. Nhớ một người, mơ một người có được xem là tịch mịch hay không.

Giang Nguyên vừa đánh đàn vừa cất giọng trầm thấp của mình, được loa truyền về bốn phía.

Từ lúc giọng hát của Giang Nguyên vang lên, dưới sân khấu lại vang lên tiếng thét chói tai.

Lý Tiểu Vũ ngẩng đầu nhìn Giang Nguyên trên sân khấu, xung quanh tràn ngập tiếng ca, gương mặt xinh đẹp liền tràn đầy ánh sáng.

Bị tiếng hát của Giang Nguyên rung động còn có rất nhiều người, không ngừng truyền đến tiếng thét chói tai.

TUYỆT PHẨM THIÊN Y

Chương 170: Tinh Không (Hạ)

Lúc này Trương Nhạc cũng mở to mắt nhìn Giang Nguyên. Y còn chưa hồi phục lại tinh thần. Y thấy rõ ràng, sân khấu cao một thước tám, Giang Nguyên chỉ mượn lực thanh ngang nằm giữa rìa sân khấu để nhảy lên mà thôi.

Tuyên Tử Nguyệt đứng bên cạnh một cây cột đèn, nhìn Giang Nguyên đứng trên sân khấu, nhìn nụ cười sáng lạn của hắn, còn có ngón tay nhẹ nhàng khảy trên dây đàn, cùng với giọng hát được cất lên, gương mặt liền hiện lên một nụ cười.

Mặc dù trong mắt cô, đàn ông chưa bao giờ là người để cô có thể dựa vào, nhưng bây giờ cô không thể phủ nhận, người thanh niên trước mắt này quả thật là có chút năng lực. Hơn nữa còn rất đẹp trai.

- Nếu trộm đi vận mệnh, kết quả sẽ còn ở lại. Nếu trộm đi thời gian, khổ đau sẽ còn ở lại. Người đến người đi, chỉ còn sao trời ở lại.

Giang Nguyên nhẹ nhàng đánh đàn ghita, cất giọng hát trầm thấp của mình, nhìn đám người ở dưới sân khấu, dường như nhớ lại tình cảnh tha hương năm đó của mình.

Vừa hát vừa suy nghĩ về những chuyện xa xưa.

Trong tiếng sấm, hắn kéo Tích Nghiêm chạy về phía một tảng đá lớn. Trong tích tắc quay đầu lại, liền nhìn thấy đồng đội của mình đã nằm trên mặt đất.

Từ đó về sau, không còn gặp lại. Có chăng lâu lâu hắn thường lôi tấm hình Tích Nghiêm chuẩn bị tốt nghiệp trung học ra xem, lặng lẽ tưởng niệm.

- Ngưu Lang, Chức Nữ nghìn năm ánh sáng, giấc mộng thanh xuân cứ len lỏi. Tôi yêu, tôi phiêu lưu trong biển người trầm mặc.

- Hàng năm chúng ta đều nhìn sao trời, tương lai chưa từng nghĩ đến. Vì sự cố mà mất đi mộng đẹp. Mộng đẹp cũng mất đi cầu nối,

còn chúng ta thì mất đi liên lạc.

Khi hát, hẳn cảm thấy hốc mắt của mình bắt đầu có chút mờ dần. Bản thân hẳn cũng không muốn tỉnh dậy trong không khí này.

Nỗi nhớ nhiều năm như vậy, vốn tưởng rằng đã trôi qua. Cho dù gặp lại cũng chỉ thế mà thôi.

Nhưng lúc này, sợ hãi, cô đơn, ủy khuất, tưởng niệm toàn bộ đều được lôi ra ngoài.

Hình xăm trên vai trái Giang Nguyên cũng bởi vì một phút tâm trạng bất thường của hắn mà lóa lên, sau đó càng lúc càng nhanh.

Dường như trong đầu Giang Nguyên đang có cái gì đó hiện lên, sau đó một luồng khí tức như có như không chậm rãi tản ra trên người Giang Nguyên.

Tiếng hát Giang Nguyên càng lúc càng vui. Hơn nữa còn có khí thế, tất cả mọi người dường như cũng bị tiếng hát này lay động.

Dần dần có người hát cùng với Giang Nguyên.

Từ Thanh Linh vừa múa, vừa nhìn chàng thanh niên đứng trước. Nghe tiếng hát bên tai, hai mắt bắt đầu mê ly. Lúc này cô chỉ cảm thấy trong tiếng hát của Giang Nguyên có sự bất đắc dĩ, khổ sở và tưởng niệm.

Từ tiếng hát của hắn, cô cảm nhận được điều gì đó. Nường theo tiếng hát này, vũ đạo của cô cũng càng lúc càng lưu loát.

- Sao trời không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn tôi rơi lệ. Nếu có em ở đó, có thể ôm tôi hay không.

Giọng hát của hắn dường như có lực xuyên thấu. Một luồng khí tức như có như không không ngừng lan tràn bốn phía.

Giang Nguyên dường như lâm vào một trạng thái kỳ lạ. Từng cơn gió nhẹ thổi lên, bắt đầu lay động, sau đó tích tụ xung quanh hắn.

- Sao trời tan vỡ, làm tan biến luôn cuộc đời bọn ba này. Thì ra tất cả những gì mà ta có không bằng sao trời một đêm. Trong không

khí ôn nhu, nhớ lại nụ cười của em, giống như chỉ cần vươn tay là có thể chạm đến.

Không biết từ lúc nào, Giang Nguyên đã hát xong bài hát, lúc này mới nhìn xuống dưới sân khấu, mới phát hiện ra, gương mặt của mình đã tràn ngập nước mắt.

Giang Nguyên cười khẽ một tiếng, khẽ thở dài, nhẹ nhàng dùng tay áo lau qua khuôn mặt, giấu đi nước mắt, rồi nhìn thoáng qua Từ Thanh Linh đứng sau, mỉm cười. Khi bài hát thứ hai vang lên, hắn nhảy lên rồi nhẹ nhàng biến mất trong bóng tối.

Khi Giang Nguyên biến mất trên sân khấu, khán giả bên dưới mới hồi phục lại tinh thần. Tiếng vỗ tay cùng tiếng thét nhiệt liệt vang lên.

Từ Thanh Linh ngơ ngác nhìn Giang Nguyên biến mất, nhẹ hít vào một hơi, sau đó nhẹ nhàng kéo làn váy.

Chiếc váy được kéo nhẹ nhàng, vốn đang là một chiếc váy màu trắng, trong nháy mắt biến thành cái quần. Bên cạnh có người đưa đến cây đàn violin.

Sau khi tiếp nhận cây đàn, Từ Thanh Linh nhẹ nhàng gác nó qua đầu vai, bắt đầu kéo.

Khúc nhạc Lương Chúc chậm rãi vang lên. Điệu múa phía sau Từ Thanh Linh bắt đầu trở nên ừ ừ.

Mặc dù tiết mục biểu diễn của khoa Y ban đầu xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nhưng càng về sau biểu diễn lại càng hay.

Ban đầu là vũ đạo hiện đại, về sau theo đuổi phong cách cổ điển. Phong cách hoàn toàn khác nhau, nhưng lại biểu đạt cùng một chủ đề tình yêu và tưởng niệm. Xem ra cách sắp xếp của người dàn dựng cũng khá là có sáng ý.

Đặc biệt, trong tiết mục đầu tiên có sự góp sức của Giang Nguyên, càng làm cho tiết mục hấp dẫn hơn.

Giang Nguyên mỉm cười cầm cây đàn ghita cùng với tai nghe đưa cho thành viên tổ chức bên dưới, sau đó mỉm cười bước đến chỗ

đám người Lý Tiểu Vũ và Trương Nhạc.

Lý Tiểu Vũ và Trương Nhạc dường như cảm giác được Giang Nguyên có chút lạ thường. Cho nên không ai đếm làm phiền hắn, chỉ để hắn lặng lẽ ngồi một mình.

Giang Nguyên thở hắt ra, tay dùng sức vuốt mặt, cảm giác đầu óc cực kỳ thanh tỉnh.

Hắn đối với năng lực khống chế của mình vô cùng rõ ràng, nhưng vừa rồi hắn đã mất đi khống chế, hoàn toàn đầu nhập vào trong bài hát.

Thậm chí đến cuối cùng, cũng không phát hiện mình vừa hát vừa khóc. Thật sự là dọa người!

Cảm giác bây giờ rất lạ. Hắn nhận thấy sau khi hát xong bài hát này, toàn thân trên dưới đều có cảm giác thoải mái nói không nên lời. Trải qua vài phút, áp lực trên người hoàn toàn biến mất.

- Hát không tệ.

Trong lúc Giang Nguyên đang tràn đầy kinh nghi, phía sau truyền đến tiếng cười khê của Tuyên Tử Nguyệt.

Giang Nguyên mỉm cười quay đầu, nói với Tuyên Tử Nguyệt:

- Chỉ cần cô cảm thấy tôi không làm khó cô là được.

- Không, thật sự không tệ.

Tuyên Tử Nguyệt mỉm cười nói:

- Ít nhất đây là lần đầu tiên tôi cảm thấy dễ nghe nhất.

Nói đến đây, Tuyên Tử Nguyệt nhìn Giang Nguyên, nói:

- Tôi nghĩ nếu sau này anh không làm bác sĩ nữa thì có thể làm ca sĩ, cũng là một lựa chọn không tồi.

- Ca sĩ?

Giang Nguyên cười nói:

- Thôi, tôi cảm thấy tôi làm bác sĩ vẫn hay hơn.

Tuyên Tử Nguyệt gật đầu:

- Cũng đúng, tôi cũng hiểu anh làm bác sĩ thì sẽ rất có tiền đồ.

Buổi văn nghệ chào mừng ngày thành lập trường kết thúc vào lúc 10h, nhưng những tiếng bàn tán về buổi văn nghệ vẫn chưa chấm dứt. Nhất là đề tài ai là người đã thay thế tiết mục của Chương Mộc Lâm lại càng được thảo luận rất náo nhiệt.

Rất nhiều người cho rằng, tiết mục của khoa Y vốn là tiết mục đáng chú ý nhất của buổi văn nghệ, nhưng bây giờ, người tạm thời thay thế đó mới là tâm điểm.

Giọng hát đó còn hay hơn Chương Mộc Lâm không biết bao nhiêu lần. Thậm chí còn có vài phần cuốn hút hơn ca sĩ hát chính bài này là A Tín.

Nhưng thông qua những tấm ảnh chụp lại, không có mấy ai biết được người này là ai. Hơn nữa các sinh viên khoa Y cũng tỏ vẻ chưa từng gặp qua bạn học này.

Mọi người cho rằng đây là thành viên khoa Y tạm thời mượn ở bên ngoài. Nhưng rốt cuộc cũng có người nhận ra đây chính là trợ giảng cho Hồ lão.

Từ lúc tin tức này phát ra, có người đã tìm được tấm ảnh chụp của Giang lão sư trên diễn đàn trước kia. Kết quả mới phát hiện, quả nhiên là cùng một người.

Mặc dù người trong tấm ảnh trên diễn đàn đeo mắt kính, nhưng góc mặt và dáng người, còn có khuôn miệng thì hoàn toàn giống nhau như đúc.

Kết quả vừa ra, tất cả đều bị oanh động. Nghĩ ra không vị lão sư vốn đã nổi danh trong mắt các sinh viên nữa, được đánh giá là bạn trai tốt nhất trong năm, Giang Nguyên lão sư lại hát hay như vậy.

TUYỆT PHẨM THIÊN Y

Chương 171: Bí ẩn

Giang Nguyên là người bí ẩn.

Đúng vậy, lần này là bí ẩn.

Mặc kệ diễn đàn náo nhiệt đến cỡ nào, có bao nhiêu cô gái xinh đẹp nhìn tấm ảnh của hắn mà ôm ngực phập phồng, Giang Nguyên vẫn rất bí ẩn.

Tại sao lần này lại nói hắn bí ẩn? Bởi vì không có ai biết tên của hắn, cho nên chỉ có thể nói là hắn bí ẩn.

Xế chiều ngày hôm sau, đài truyền hình Vân Giang có phát lại buổi văn nghệ chào mừng chín mươi lăm năm ngày thành lập trường đại học Đông Nguyên.

Đại học Đông Nguyên là trường trọng điểm trong cả nước. Buổi văn nghệ của trường, đài truyền hình Vân Giang cũng không dám khinh thị. Mặc dù chỉ là phát lại, nhưng hiệu quả tuyên truyền cũng không nhỏ. Dù sao quy cách của trường khá cao, hơn nữa lại có tiếng mỹ nữ nhiều, đủ để cho mọi người coi trọng.

Tần suất xem đài của truyền hình Vân Giang đứng thứ ba trong cả nước. Đặc biệt mấy ngày qua, tần suất xem đài được xem là dẫn đầu. Cho nên, buổi văn nghệ được phát vào buổi chiều cũng có rất đông người xem.

Tâm điểm của buổi văn nghệ chính là người nào đó đã nhảy lên trên đài, vô cùng bí ẩn.

Không quan tâm đến việc có người tra google để tìm tin tức của hắn hay không, vẫn có người cách xa ngàn dặm nhận ra hắn.

Bạn học cũ.

Lúc này, Phan Hiểu Hiểu đang nằm chán ngời trên ghế sofa xem tivi, sau khi chuyển qua nhiều kênh, rốt cuộc bắt đắ dĩ dừng lại ở đài truyền hình Vân Giang. Lúc này đang phát tiết mục văn nghệ của trường đại học, dường như cũng không tệ.

Nhìn người vừa nhảy lên trên đài, Phan Hiểu Hiểu mở to mắt, cuối cùng cũng xác định được người kia là nhảy lên đài.

- Có chút năng lực, có thể nhảy được cao như vậy.

- Buổi văn nghệ chín mươi lăm năm ngày thành lập trường Đông Nguyên?

Phạm Hiểu Hiểu cầm remote trong tay, sau đó nhìn tiêu đề, bắt đầu có chút hứng thú.

- Ừm, cũng không tệ lắm. Không nghĩ đến trường Đông Nguyên lại có được người như vậy. Đàn ghita không dở, lại còn hát khá hay.

Nghe trong tivi truyền đến tiếng đàn, Phan Hiểu Hiểu chậm rãi gạt đầu, mỉm cười. Xem ra cũng có cái để xem.

Màn hình dần dần kéo gần lại. Ánh mắt Phan Hiểu Hiểu mở to, một gương mặt anh tuấn quen thuộc đập vào mắt, một lúc sau mới hồi phục lại tinh thần.

- Giang Nguyên? Tên đại lừa gạt này học ở trường đại học Đông Nguyên?

Phan Hiểu Hiểu nhìn chằm chằm màn hình tivi, theo bản năng mà sờ môi của mình, nhớ đến cảm giác ấm nóng và mềm mại khi đó.

- Chắc chắn, vừa đàn, vừa hát vừa khóc.

Phan Hiểu Hiểu tức giận lấy điện thoại di động ra, sau đó tìm được một dãy số.

Khi nhận được điện thoại, Giang Nguyên đang bắt mạch cho một người bệnh. Nghe tiếng chuông điện thoại vang lên, hắn liền bước ra khỏi phòng khám, móc điện thoại ra nhìn.

- Phan Hiểu Hiểu?

Giang Nguyên có chút sửng sốt, nhớ lại gương mặt xinh đẹp lúc trước.

Nhìn số điện thoại gọi đến, Giang Nguyên có chút bối rối. Không

biết cô ấy gọi cho hắn làm gì? Chẳng lẽ đòi nợ nần hôn đầu của cô ấy?

- Này.

Giang Nguyên vừa mới bắt máy, liền nghe được giọng nói của Phan Hiểu Hiểu truyền đến:

- Tên đại lừa gạt.

- Cái gì?

Giang Nguyên ngạc nhiên hỏi.

- Tôi nói anh là một tên đại lừa gạt.

Phan Hiểu Hiểu nói.

Giang Nguyên vuốt tóc, cười khổ:

- Này cô gái, tôi lừa cô cái gì chứ?

- Anh nói anh là bác sĩ. Tên lừa gạt.

Phan Hiểu Hiểu hừ lạnh.

- Tôi đúng là bác sĩ mà, tại sao lại bảo là lừa gạt ?

Giang Nguyên gãi đầu, khó hiểu hỏi. Không biết hắn chọc giận cô gái này lúc nào, tại sao cách xa như vậy lại gọi cho hắn ?

Nghe Giang Nguyên cứ khẳng khẳng như vậy, Phan Hiểu Hiểu oán giận:

- Anh đúng là lừa gạt. Tôi vừa mới xem tiết mục văn nghệ của trường đại học Đông Nguyên, nhìn thấy anh biểu diễn trong đó. Anh chính là một tên đại lừa gạt.

- Phát lúc nào vậy?

Nhớ đến bộ dạng vừa hát vừa khóc của mình, Giang Nguyên thật sự cảm thấy quá mất mặt.

- Vừa rồi, như thế nào? Không phải là đã gạt tôi chứ?

Nghe Giang Nguyên thừa nhận, Phan Hiểu Hiểu hận đến nghiến răng nghiến lợi. Thằng nhãi này đã cướp đi nụ hôn đầu của cô, bây giờ lại còn giả bộ. Nếu không phải nể mặt hắn đã cứu cô, cô đã tính sổ với hắn rồi.

Giang Nguyên tràn đầy ủy khuất. Hắn có gạt người bao giờ đâu?

- Tôi không lừa cô. Tôi thật sự là bác sĩ, nhưng tôi còn hỗ trợ giảng dạy cho trường đại học Đông Nguyên. Hôm nay, khoa Y của trường xảy ra vấn đề, tôi tạm thời ra mặt giúp đỡ mà thôi.

Giang Nguyên giải thích, nhưng cảm thấy ngay cả bản thân hắn cũng không tin nổi lời giải thích của hắn.

Nghe giọng nói có chút chột dạ của Giang Nguyên, Phan Hiểu Hiểu hừ lạnh:

- Đại lừa gạt, đừng để tôi nhìn thấy anh ở Yên Kinh?

- Thế nhìn thấy tôi cô sẽ làm gì?

Nghe giọng nói uy hiếp của Phan Hiểu Hiểu, Giang Nguyên cảm thấy thú vị, có chút tò mò hỏi.

- Tôi...tôi...dù sao tôi cũng không muốn nhìn thấy tên lừa gạt như anh.

Dứt lời, Phan Hiểu Hiểu cúp mạnh điện thoại. Bởi vì đối mặt với vấn đề mà Giang Nguyên hỏi, cô dường như không chống đỡ được. Cô nổi giận gọi điện thoại chất vấn Giang Nguyên, chính bản thân cô cũng không hiểu vì sao.

Vì sao?

Giang Nguyên đứng im nghe tiếng tút tút trong điện thoại, trong lòng cũng tràn đầy nghi hoặc. Cô gái này rốt cuộc bị cái gì vậy nhỉ? Gọi điện thoại đến chất vấn hắn chỉ vì hắn đã tham gia một tiết mục văn nghệ của trường Đông Nguyên?

Giang Nguyên không nói gì, chỉ nhún vai, sau đó bỏ điện thoại vào

lại túi quần, trở lại phòng khám, tiếp tục xem bệnh.

Đương nhiên, xem tiết mục văn nghệ của trường Đông Nguyên cũng không phải chỉ có một mình Phan Hiểu Hiểu.

Đối với rất nhiều người mà nói, mặc dù Giang Nguyên đàn hát không tệ, nhưng không hấp dẫn bằng mỹ nữ.

Vũ đạo của Từ Thanh Linh cộng thêm tài kéo đàn violin của cô, khiến cho mọi người đều bị thu hút.

Một người đàn ông đang dùng cơm trong một phòng bao, đột nhiên nhìn thấy Từ Thanh Linh trên màn hình tivi, ánh mắt sáng lên, buông ly rượu trong tay xuống, chỉ vào tivi, hỏi:

- Đây là tiết mục văn nghệ của Đông Nguyên?

Một người bên cạnh vội vàng ngẩng đầu nhìn thoáng qua tivi, sau đó gật đầu cười nói:

- Vâng, là tiết mục văn nghệ của trường Đông Nguyên.

- Cô bé kia đúng là không tệ. Có quen không?

Người đàn ông trẻ tuổi hỏi.

Người bên cạnh vội vàng nhìn kỹ vài lần, sau đó nói:

- Cát thiếu, đương nhiên là quen rồi. Đây là hoa khôi khoa Y của trường Đông Nguyên chúng ta, tên Từ Thanh Linh.

TUYỆT PHẨM THIÊN Y

Chương 172: Cát thiếu

Ngày thứ hai, theo yêu cầu của tỉnh trưởng Bạch, Giang Nguyên và Hồ lão đến bệnh viện số 1 khám lại cho lão thái thái và Bạch phu nhân.

Hai lần trước không có mặt, hôm nay Bạch tỉnh trưởng cố tình ở lại bệnh viện chờ Hồ lão và Giang Nguyên.

Nhưng ông lại không biết, buổi tối bên phòng khám vẫn phải có người trực.

Giang Nguyên tất nhiên là không có vấn đề. Dù sao ngày nào hắc cũng ở phòng khám. Hôm nay Trương Nhạc được nghỉ, nhưng vì cuộc điện thoại của Chủ nhiệm Triệu, Hồ lão không thể làm gì hơn là yêu cầu Trương Nhạc ở lại trực, còn ông và Giang Nguyên thì lên xe Chủ nhiệm Triệu đã chuẩn bị sẵn.

Đương nhiên, Tỉnh trưởng Bạch vì muốn thể hiện sự coi trọng của mình, xe phái đến đón hai thầy trò cũng là xe chuyên dụng của ông.

Đây là lần thứ hai Giang Nguyên ngồi chiếc xe này, nhưng Hồ lão thì là lần đầu tiên. Nên biết rằng, ban đầu Tỉnh trưởng La cho Chủ nhiệm Lý đến đón bọn họ cũng là xe công vụ. Nhưng so với xe số 1 này thì vẫn còn thua kém một chút.

Sau khi đến bệnh viện, thư ký của Tỉnh trưởng Bạch là Chủ nhiệm Triệu vô cùng thân thiết dẫn hai người đến phòng bệnh cao cấp.

Tỉnh trưởng Bạch thấy hai người tiến vào, vội vàng đứng dậy đón chào, bắt tay Hồ lão và Giang Nguyên, đồng thời tỏ vẻ xin lỗi khi làm phiền hai người vào buổi tối.

Hồ lão tất nhiên là không để ý. Sau khi hai bên khách sáo vài câu, Hồ lão và Giang Nguyên cùng đi với Tỉnh trưởng Bạch vào phòng trong khám lại cho lão thái thái.

Mấy ngày qua, nhờ có thuốc của Giang Nguyên và Hồ lão, tinh thần của lão thái thái rõ ràng khỏe hơn trước rất nhiều. Hơn nữa nghe Bạch phu nhân nói, sau khi uống thuốc được hai ngày, lão thái thái ăn cũng nhiều hơn trước.

Có công dụng như vậy, Tỉnh trưởng Bạch lại càng coi trọng hai thầy trò.

Sau khi Hồ lão bắt mạch xong, liền ra hiệu bảo Giang Nguyên lên bắt mạch lại. Bây giờ ông vô cùng bội phục đệ tử của mình, đã xem hắc ngang hàng với ông. Đơn thuốc mà lão thái thái dùng lần trước cũng chính là Giang Nguyên kê.

Hiệu quả không tệ, hiển nhiên đơn thuốc cũng không cần điều chỉnh quá nhiều. Giang Nguyên chỉ điều chỉnh lại hai vị thuốc, sau đó đưa đơn thuốc cho Hồ lão.

Hồ lão cẩn thận nhìn qua, phát hiện kinh nghiệm của Giang Nguyên càng lúc càng nhiều. Thuốc mà hắn kê trên cơ bản rất phù hợp với nguyên tắc dùng thuốc của ông.

Sau khi xem qua xong, ông mỉm cười nói với Tỉnh trưởng Bạch:

- Sức khỏe của lão thái thái vẫn còn yếu, bà uống thêm ba thang thuốc nữa, đến lúc đó chúng tôi sẽ xem tình huống mà điều chỉnh.

- Vậy thì tốt, chỉ mong Hồ y sư và bác sĩ Tiểu Giang quan tâm nhiều hơn.

Đối với sự tận tình của Hồ lão, Tỉnh trưởng Bạch tất nhiên là không chê trách được, cuống quýt cảm ơn.

Sau khi khám xong cho lão thái thái, tiếp theo chính là khám cho Bạch phu nhân.

Lúc này, tại một KTV sang trọng, Từ Thanh Linh cau mày nói với Trương Du Chánh:

- Du Chánh, chúng ta đi thôi.

Nhìn biểu hiện không thích của Từ Thanh Linh, Trương Du Chánh buông ly rượu trong tay, nhìn mọi người đang uống rượu bên cạnh, chần chờ một chút rồi cười nói:

- Cát thiếu, anh Ba, tụi em có việc xin phép đi trước.

- Chưa gì đã đi rồi sao? Bây giờ mới 9h thôi mà. Trương Du Chánh, cậu đây là xem thường anh Ba, hay là không nể mặt Cát thiếu vậy?

Một thanh niên đeo mắt kính nhìn Trương Du Chánh, trầm giọng nói.

- Anh Ba, đương nhiên là không phải rồi. Chỉ là Thanh Linh cô ấy có chút không khỏe, nên tụi em xin phép về trước.

Lời Trương Du Chánh còn chưa nói hết, liền bị đối phương ngắt lời:

- Trương Du Chánh, tôi gọi cậu và Thanh Linh đến uống rượu, chính là muốn giới thiệu các người làm quen với Cát thiếu, cũng là có ý tốt, cũng đừng không biết phân biệt tốt xấu chứ.

Thấy đối phương tức giận, trong lòng Trương Du Chánh có chút sợ hãi, không dám có bất cứ lời nói nào khác. Người thanh niên tóc ngắn đẹp trai bên cạnh vội lên tiếng:

- Du Chánh, không nên gấp. Lúc này cũng chỉ mới hơn 9h, cứ uống thêm vài ly nữa.

Nói đến đây, y quay sang nhìn Từ Thanh Linh, cười nói:

- Thanh Linh tiểu thư, thời gian còn sớm, hãy ngồi thêm một chút, hát vài bài, xem như nể mặt tôi đây.

Thấy người thanh niên này lên tiếng, Trương Du Chánh lại càng không dám nói, đành gật đầu:

- Cát thiếu khách sáo rồi. Vậy chúng tôi xin ngồi thêm một lát nữa.

Đối phương khách sáo như vậy, mặc dù Từ Thanh Linh có chút không muốn nhưng cũng không thể rời đi. Dù sao cô cũng không dám đắc tội với người thanh niên này. Chỉ là trong lòng cô có sự tức giận. Đều tại Trương Du Chánh, cái gì nói là ăn bữa cơm cùng với mấy người bạn học có năng lượng. Kết quả năng lượng thì quả thật có năng lượng, là con trai của Phó tỉnh trưởng thường vụ, nhưng tất cả đều khiến cho cô không thích nổi.

Rõ ràng là nói ăn bữa cơm, nhưng bị ép uống mấy ly rượu vang, lại còn bị kéo đến đây hát.

Những hoạt động như vậy, Từ Thanh Linh cũng đã tham gia vài lần khi còn ở tổ Ngoại giao. Nhưng vì không thích, cho nên cô mới rời khỏi tổ Ngoại giao. Lần này vì Trương Du Chánh hẹn với cô, thành ra mới đến đây. Ai ngờ lại bị biến thành như vậy, muốn đi cũng đi không được.

Từ Thanh Linh miễn cưỡng cười. Cô cũng không phải là mấy cô

gái không có não. Cô biết rõ năng lượng của Cát thiếu bên cạnh. Nhị công tử của tỉnh Sở Nam, ai dám không nể mặt. Cho dù cô cảm thấy không thoải mái thì cũng phải nhịn.

Thấy hai người không phản đối nữa, người tên anh Ba mang mắt kính, cũng là cựu sinh viên trường bọn họ liền rất nhanh phá tan không khí không thoải mái, bưng ly rượu, cười ha hả nói:

- Nào, nào Du Chánh, Thanh Linh, lời anh Ba nói thì không tính, chỉ có Cát thiếu nói mới chịu nghe. Hai người phải xin lỗi tôi, nào phạt rượu, phạt rượu.

Nhìn anh Ba nở nụ cười, Trương Du Chánh cũng đành bưng ly rượu lên, tươi cười nói:

- Vâng, anh Ba, em tự phạt một ly.

- Không được, không được, chẳng lẽ anh Ba tôi có giá trị chỉ bằng một ly thôi sao? Cậu phải tự phạt ba ly.

Anh Ba cười hắc hắc nói.

TUYỆT PHẨM THIÊN Y

Chương 173: Thanh Linh xảy ra chuyện

Thấy biểu hiện của đối phương, gương mặt Trương Du Chánh hiện lên sự bất đắc dĩ. Mặc dù y có ý định kết giao với anh Ba, nhưng trong tình huống này, y như thế nào cũng không bắt buộc Từ Thanh Linh được.

Bây giờ cũng không còn cách nào khác, y chỉ có thể ngửa đầu uống hết ly rượu, sau đó tiếp nhận hai ly đối phương đưa sang, cuống quýt uống cho xong.

- Du Chánh thật là sảng khoái, đúng là anh em tốt.

Anh Ba nhìn về phía Từ Thanh Linh, cười nói:

- Thanh Linh, cái này là dành cho nam, còn em thì uống một ly

thôi.

Từ Thanh Linh vốn đã chuẩn bị xong. Nếu đối phương phạt cô ba ly, cô quyết sẽ không uống. Nhưng anh Ba chỉ bắt cô uống một ly, bất đắc dĩ liền cau mày, cười nói:

- Anh Ba, tửu lượng của tôi không tốt. Tôi có thể chỉ uống một ly này được không?

- Được rồi, Thanh Linh, em cứ uống hết ly này đi, tôi tuyệt không bắt em uống nữa.

Anh Ba mỉm cười, nói.

Nghe đối phương đã đồng ý, Từ Thanh Linh thoáng thả lỏng tinh thần, tiếp nhận ly rượu, nhắm mắt uống xuống, cố nén cái vị khiến cho người ta buồn nôn kia.

- Học muội Thanh Linh quả nhiên cũng hào sảng.

Anh Ba mỉm cười vỗ tay.

- Anh Ba quá khen rồi.

Từ Thanh Linh mỉm cười nói.

Từ Thanh Linh cũng mỉm cười, nhưng đã sớm cảm thấy choáng váng đầu óc. Lúc này Cát thiếu bên cạnh lại bắt đầu nâng ly mời hai người uống rượu.

Cát thiếu kính rượu, mặc dù cảm thấy bất đắc dĩ nhưng Trương Du Chánh cũng đành phải uống. Lại bị uống thêm ba ly nữa.

Sau khi Trương Du Chánh uống cạn ba ly, Cát thiếu liền mỉm cười nói với Từ Thanh Linh:

- Thanh Linh tiểu thư?

Từ Thanh Linh vội vàng thoái thác:

- Cát thiếu, anh Ba vừa rồi đã đồng ý cho tôi không uống rượu nữa.

Anh Ba vội vàng cười nói:

- Thanh Linh, anh Ba không bắt em uống rượu, nhưng Cát thiếu mời em, em cũng nên cân nhắc lại chứ?

Nhìn ý cười trên gương mặt vị anh Ba này, Từ Thanh Linh cười khổ, hiểu ra vừa nãy cô bị người này hăm dọa. Trong tình huống như thế này, cô không còn cách nào khác.

Quay sang nhìn Cát thiếu, nhìn nụ cười của y, Từ Thanh Linh biết nếu cô không uống, chỉ sợ vị Cát thiếu sẽ trở mặt. Cái khác không quan trọng, quan trọng chính là thể diện.

Đành tiếp nhận ly rượu, nói:

- Cát thiếu, tôi chỉ có thể uống được một ly này nữa thôi.

Thấy Từ Thanh Linh cầm ly rượu trong tay nhưng không uống, Cát thiếu cười nói:

- Được, Thanh Linh tiểu tử uống hết ly rượu này, tôi sẽ không mời nữa. Cô sẽ hát cho chúng tôi nghe chứ?

Thấy Cát thiếu đồng ý, Từ Thanh Linh nghiêng rằng uống ly rượu xuống bụng.

Sau khi Từ Thanh Linh uống xong ly rượu, Cát thiếu quả nhiên không mời cô uống nữa, bắt đầu mời cô hát.

Mặc dù cảm thấy có chút choáng váng, nhưng Từ Thanh Linh vẫn cố gắng chống đỡ, cho rằng hát xong bài này, cô có thể về nhà.

Sau khi hát xong một bài “Thần thoại”, Từ Thanh Linh ngồi xuống nhìn Trương Du Chánh một bên. Trương Du Chánh lúc này đã uống khá nhiều, người cũng không còn tỉnh táo. Từ Thanh Linh vội vàng đẩy Trương Du Chánh, muốn Trương Du Chánh đứng dậy ra về.

Cát thiếu thấy Từ Thanh Linh vẫn còn tỉnh táo, khẽ cau mày, quay sang liếc mắt nhìn anh Ba.

Ba thiếu nhìn ánh mắt này, liền lĩnh hội được ý tứ trong đó, sau đó

cầm chai rượu rót cho mỗi người một ly. Khi nhìn sang Trương Du Chánh và Từ Thanh Linh, thấy hai người đã có chút mơ hồ, cũng không chú ý đến, bàn tay liền có chút giật giật.

Lúc này, Trương Du Chánh bị Từ Thanh Linh đẩy, biết mình không thể uống được nữa, liền vội vàng ngồi dậy:

- Cát...Cát thiếu, chúng tôi thật sự không thể uống được nữa.

- Đây, Du Chánh, chúng ta cùng nhau uống thêm một ly nữa, uống xong ly rượu này, lại hát thêm một bài rồi ra về.

Cát thiếu cười nói:

- Thế ly rượu này của tôi, mọi người có muốn uống hay không?

Dựa theo quy củ của Sở Nam, khi sắp tan tiệc, tất cả mọi người đều uống một ly rượu cuối cùng. Trương Du Chánh bất đắc dĩ, đành phải cầm ly rượu lên.

Từ Thanh Linh hiển nhiên cũng biết quy củ này, chỉ là cô thật sự không muốn uống, đang định thoái thác, Cát thiếu liền cười nói:

- Thanh Linh học muội, hôm nay tôi cũng chỉ mời em hai ly rượu, cũng đừng phá hỏng quy củ chứ.

Thấy ánh mắt có chút không hài lòng của Cát thiếu, Từ Thanh Linh cũng đành cắn răng bưng ly rượu lên. Cô nghĩ uống thêm một ly rượu này hẳn cũng không có vấn đề gì, lập tức bưng ly rượu uống cạn.

- Thật sảng khoái.

Sau khi mọi người uống hết rượu, Cát thiếu lại cầm micro hát một bài. Mặc dù Từ Thanh Linh có chút buồn nôn, nhưng cũng đành kiên nhẫn chờ.

Nhưng cô cũng không chờ được Cát thiếu hát xong bài hát, chỉ cảm thấy ánh mắt hoa lên, sau đó cả người chậm rãi ngã xuống ghế salon.

Trương Du Chánh cũng không tỉnh táo lắm, cũng đang dựa vào ghế

salon mơ mơ màng màng, không phát hiện ra Từ Thanh Linh có chút khác thường, chỉ có anh Ba bên cạnh nhìn thấy Từ Thanh Linh đột nhiên ngã xuống ghế salon, không khỏi đắc ý cười.

Đội Cát thiếu hát xong bài hát, hai người liếc mắt nhìn nhau, cùng mỉm cười, rồi nhìn Trương Du Chánh đang dựa lưng vào ghế mơ màng. Hai người bước đến bên cạnh ghế salon, đem Từ Thanh Linh đang mê man xoay người rời đi.

Mơ màng, Trương Du Chánh nhìn đám người rời khỏi phòng bao, lúc này mới cảm giác không ổn, cố sức ngồi dậy, nhưng chỉ cảm thấy toàn thân không có lực, lại ngã xuống ghế salon lần nữa.

Y đồ mờ hồi toàn thân, biết Cát thiếu và anh Ba đã mang Từ Thanh Linh đi. Bình thường y rất ít khi qua lại với Ba ca, hôm nay đột nhiên mời y ăn cơm, lại còn cố ý mời Từ Thanh Linh đi cùng. Nghĩ đến đây, Trương Du Chánh hận không thể cho mình một bạt tai. Chỉ là lúc này ngay cả khí lực đứng lên y cũng không có.

Trương Du Chánh khóc không ra nước mắt, đột nhiên nhớ đến một người, vội vàng móc điện thoại ra, âm thầm cảm thấy may mắn, vì sau buổi văn nghệ y đã lưu lại số điện thoại của hắn. Lúc này chỉ có thể gọi cho hắn thử xem.

Giang Nguyên và Hồ lão đã khám lại cho lão thái thái và Bạch phu nhân xong. Bạch phu nhân được Giang Nguyên châm cứu, uống ba ngày thuốc, tần suất tái phát đã giảm hơn trước rất nhiều.

Đã tin tưởng, bà lại nhờ Giang Nguyên kê thêm thuốc, sau đó để cho Giang Nguyên châm cứu thêm một lần.

Khi Giang Nguyên đang châm cứu, Tỉnh trưởng Bạch nhìn cây ngân châm dài 10cm châm vào đầu vợ mình, trong lòng cũng cảm thấy sợ. Nhưng ông là một Tỉnh trưởng, cho dù có khăn trương, nhưng biết Giang Nguyên lần trước đã châm cứu qua một lần cho vợ của mình, hơn nữa cũng đã nghe thư ký nói qua tình huống, lúc này xem như cũng bình tĩnh hơn.

Quả nhiên, sau khi được Giang Nguyên châm cứu xong, tinh thần của Bạch phu nhân vẫn tỉnh táo như cũ, không hề có bất kỳ điều gì dị thường, cũng thở phào nhẹ nhõm, lập tức tò mò hỏi thủ pháp

thần kỳ này.

Nghe Tỉnh trưởng hỏi, tuy thời gian cũng đã muộn rồi, nhưng hai người vẫn ngồi lại giải thích cho Tỉnh trưởng nghe.

Tỉnh trưởng Bạch rất chăm chú lắng nghe, thỉnh thoảng lại ngắt lời hỏi vài câu. Đang đến đoạn đặc sắc, đột nhiên điện thoại di động của Giang Nguyên vang lên.

Lập tức Giang Nguyên mỉm cười xin lỗi Tỉnh trưởng, sau đó bước sang một bên nghe điện thoại. Chỉ là hắn nhận thấy đây là một dãy số lạ.

Giang Nguyên cau mày, nhưng vẫn nhấn nút nghe.

Khi hắn vừa mới nghe, bên kia truyền đến giọng nói lo lắng, có chút không rõ:

- Là Giang Nguyên phải không?

- Vâng, tôi là Giang Nguyên. Anh là... ?

Giang Nguyên thấp giọng hỏi.

- Tôi là Trương Du Chánh. Giang Nguyên, không ổn rồi, Thanh Linh bị người ta mang đi rồi.

Nghe xong, Giang Nguyên sửng sốt, kinh ngạc nói:

- Cậu nói cái gì? Thanh Linh bị làm sao?

Giang Nguyên lớn tiếng kêu lên khiến cho Hồ lão và Tỉnh trưởng Bạch cũng ngạc nhiên nhìn sang.

Lúc này Giang Nguyên cũng thấy mình thất thố, vội vàng thấp giọng hỏi:

- Cậu nói lại cho rõ, chuyện gì đã xảy ra?

Nghe Trương Du Chánh lắp bắp đem chuyện vừa xảy ra nói qua một lần, sắc mặt Giang Nguyên trầm xuống, nói:

- Được, tôi lập tức đến đó ngay, cậu chờ ở đó.

Mặc dù Hồ lão và Tỉnh trưởng Bạch đang nói chuyện với nhau, nhưng hai người cũng chú ý đến sắc mặt của Giang Nguyên. Hồ lão lâu như vậy mới thấy được đồ đệ lúc nào cũng bình tĩnh của mình lại có biểu hiện như thế, sợ rằng đã có chuyện lớn xảy ra, lập tức hỏi:

- Giang Nguyên, có chuyện gì vậy?

Giang Nguyên hít một hơi thật sâu, nhìn Tỉnh trưởng Bạch một cái, rồi quay sang nói với Hồ lão:

- Sư phụ, một người bạn của con xảy ra chuyện, con có thể đi ngay được không?

- Chuyện nghiêm trọng lắm sao? Nếu vậy thì đi nhanh đi. Có việc gì thì cứ gọi cho ta.

Thấy Giang Nguyên lo âu như vậy, Hồ lão cũng không hỏi nhiều, vội vàng gật đầu.

- Tỉnh trưởng, xin lỗi, tôi có việc xin phép đi trước.

Giang Nguyên cũng vội vàng nói với Tỉnh trưởng Bạch.

Tỉnh trưởng Bạch mỉm cười gật đầu:

- Không sao, nếu bác sĩ Giang có việc thì cứ đi. Có cần Tiểu Triệu đưa cậu đi không?

- Không cần, không cần, tôi tự mình đi là được rồi.

Giang Nguyên mỉm cười, sau đó vội vàng xoay người bước ra khỏi phòng bệnh.

TUYỆT PHẨM THIÊN Y

Chương 174: Mê hoặc thất bại

Tút tut tut...

Giang Nguyên vừa chạy xuống lầu vừa gọi điện thoại cho Từ

Thanh Linh, nhưng điện thoại chỉ vang lên vài tiếng liền bị người ta cắt đứt, chỉ còn lại tiếng tút tút dồn dập.

Nghe được thanh âm này, sắc mặt Giang Nguyên phát lạnh, quả nhiên là đã xảy ra vấn đề.

Điều chỉnh lại suy nghĩ, rất nhanh phân tích tình huống, sau đó Giang Nguyên gọi điện thoại cho Trương Du Chánh.

- Không có điện thoại của đối phương? Chỉ có của anh Ba?

Giang Nguyên cau mày, trầm giọng nói:

- Cũng được, có gì báo lại cho tôi.

Rất nhanh nhớ kỹ số điện thoại Trương Du Chánh báo đến, Giang Nguyên một lần nữa gọi đến.

Reng reng reng

Bên kia vang lên mấy tiếng reo, rốt cuộc truyền đến một giọng nói không được kiên nhẫn cho lắm:

- Là ai vậy?

Giang Nguyên hít vào một hơi, nói:

- Là anh Ba phải không?

- Anh là ai?

Anh Ba bên kia lớn tiếng hỏi.

- Tôi là bạn trai của Thanh Linh. Mặc kệ các người đang ở đâu, hy vọng các người đưa Thanh Linh trở lại trường học.

Giang Nguyên lãnh đạm nói.

Nghe được lời này, bên kia sửng sốt một chút, sau đó truyền đến tiếng cười nhạo, rồi điện thoại bị cắt đứt.

Hai mắt Giang Nguyên có chút nheo lại. Vừa rồi hẳn nói chuyện với đối phương, đại khái có thể phán định đối phương đang ở trên

xe.

Về phần mục đích là có thể nghỉ. Giang Nguyên hít một hơi thật sâu. Hắn có thể biết được tình huống xung quanh vài km gần KTV, chỉ có vài khách sạn ba bốn sao. Với thân phận của đối phương, tất nhiên là khinh thường vào khách sạn cấp thấp như thế này, nhưng đến đâu thì hắn không xác định.

Hơn nữa đối phương có đến khách sạn hay không, hay là đi hướng khác thì hắn không thể xác định.

- Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?

Nghĩ đến đây, Giang Nguyên đứng trước cổng bệnh viện, hai mắt dần dần lạnh lại, yên lặng nhìn dòng xe ngược xuôi trước mặt, đột nhiên cắn chặt môi.

Chần chừ hơn mười giây, hắn thở hắt ra, ánh mắt hiện lên chút dứt khoát, kiên định rút điện thoại gọi cho một người.

- Hải Bác, tôi là Giang đây.

Nghe được đầu dây bên kia thông, Giang Nguyên xỏ ra một tràng tiếng Anh.

- Giang? Cậu là Giang sao? Cậu không chết? Thật tốt quá, thật tốt quá. Giang, cậu có biết không, chúng tôi đều nghĩ rằng cậu đã chết.

Đầu dây bên kia truyền đến giọng nói hưng phấn.

Nhưng Giang Nguyên một chút tâm trạng ôn chuyện với người đó cũng không có, ngắt lời nói:

- Giúp tôi điều tra một người, là người Hoa Hạ, số điện thoại là....Tra ra vị trí của người đó cho tôi biết. Hơn nữa còn có ảnh chụp của anh ta.

- Người Hoa Hạ?

Hải Bác bên kia có chút sửng sốt, cảm giác được Giang Nguyên rất gấp, liền nói:

- Ba phút, tôi sẽ lấy được vị trí cho cậu.

Giang Nguyên dùng tay vẫy một chiếc xe taxi:

- Bắt đầu.

- Ba phút.

Giang Nguyên yên lặng đánh giá tình huống. Đi hết con đường này, phía trước sẽ là một ngã tư. Hy vọng Hải Bắc sẽ không khiến cho hắn thất vọng.

Khi Giang Nguyên thấy phía trước là đèn xanh đèn đỏ, điện thoại của hắn liền rung lên, sau đó nhận được một tin tức.

Giang Nguyên mở ra, trên màn hình hiện lên một bản đồ, vừa lúc có hai chấm đỏ tồn tại trên bản đồ. Đây chính là vị trí hắn trò chuyện với đối phương vài phút vừa nãy. Hơn nữa còn có một tấm ảnh.

Nhìn gương mặt mang mắt kính trên màn hình, hai mắt Giang Nguyên nhẹ nhàng nhắm lại.

Lúc này, tài xế quay đầu nhìn lại, hỏi Giang Nguyên đi hướng nào.

- Quẹo trái.

Giang Nguyên trầm giọng nói. Đi được vài trăm thước sẽ là khách sạn Tử Uyển, một khách sạn năm sao, rất xứng với thân phận của Cát thiếu.

Sau bốn phút, Giang Nguyên đã đứng trước cửa khách sạn Tử Uyển. Lúc này hắn nhận được tin nhắn thứ hai Hải Bắc truyền đến, chứng thực đối phương đang ở trong khách sạn này.

Đứng ở đại sảnh, Giang Nguyên hít một hơi thật sâu rồi bước đến quầy tiếp tân, mỉm cười hỏi nhân viên lễ tân.

- Xin chào tiên sinh, xin hỏi có thể giúp được gì cho anh không?

Nhìn gương mặt cực kỳ có cảm tình đằng trước, nhân viên lễ tân mỉm cười hỏi.

- Chào cô, bạn của tôi Lưu Ba vừa mới đến đây, nhưng tôi gọi điện thoại cho anh ấy, cũng không có ai bắt máy. Không biết là anh ấy ở phòng nào?

Giang Nguyên hỏi.

- Xin lỗi, dựa theo quy định, chúng tôi không được tiết lộ tin tức của khách hàng.

Nghe Giang Nguyên hỏi, gương mặt nhân viên lễ tân hiện lên chút tiếc nuối, xin lỗi nói:

- Nếu không anh gọi lại lần nữa thử xem.

- Tôi gọi cho anh ấy ba lần rồi, cũng không có ai bắt máy.

Giang Nguyên vẫn mỉm cười, sau đó nhìn cô nhân viên lễ tân, nói:

- Hôm nay anh ấy uống không ít rượu, tôi sợ anh ấy xảy ra vấn đề.

- Xin lỗi, tiên sinh, đây là quy định của khách sạn chúng tôi, tôi thật sự không thể tiết lộ cho anh được.

Mặc dù cô nhân viên lễ tân rất có cảm tình với chàng thanh niên trước mặt, nhưng vẫn kiên trì giữ vững quy tắc của khách sạn, mỉm cười xin lỗi.

Nhìn cô nhân viên lễ tân vẫn không chịu thay đổi ý định, Giang Nguyên rốt cuộc cảm giác có chút đau đầu. Hắn quyết định thử lại một lần nữa.

- Như vậy đi, nếu không nhờ cô giúp tôi gọi điện thoại đến phòng anh ấy được không?

Trong đầu Giang Nguyên đột nhiên hiện lên tin tức:

- Năng lực thiên phú thứ nhất, Mê hoặc khởi động.

Nhìn thấy tin tức này, trong lòng Giang Nguyên lập tức vui vẻ.

Quả nhiên, cô nhân viên lễ tân nhìn ý cười trong mắt Giang Nguyên, có chút cau mày:

- Được rồi, để tôi giúp anh kiểm tra.

Nhẹ nhàng gõ trên máy tính, sau đó ngẩng đầu nhìn Giang Nguyên, nói:

- Xin lỗi, tiên sinh, không có tên của bạn anh trong danh sách khách đăng ký.

- Ồ?

Giang Nguyên sửng sốt. Chẳng lẽ là vị Cát thiếu kia đứng tên?

Liền nói:

- Vậy có thể là một người bạn khác của tôi. Anh ấy tên Dương Thiếu Cát.

Nghe Giang Nguyên nói xong, cô nhân viên lễ tân sửng sốt:

- Cát thiếu?

- Vâng, chính là Cát thiếu.

Giang Nguyên linh hoạt cười nói.

Nghe xong, gương mặt cô nhân viên lễ tân hiện lên sự cảnh giác, nhìn Giang Nguyên nói:

- Xin lỗi, tin tức của khách hàng, tôi không thể cung cấp.

- Người đẹp, tôi năn nỉ cô đấy. Bây giờ tôi thật sự muốn tìm anh ấy.

Nghe xong, trong lòng Giang Nguyên trầm xuống, nhưng vẫn thử một lần nữa, hy vọng có thể thành công.

Nhưng lần này dường như cô nhân viên không bị ảnh hưởng, mỉm cười lắc đầu:

- Xin lỗi.

Nghe giọng điệu của nhân viên lễ tân, trong đầu Giang Nguyên hiện lên một tin tức:

- Mục tiêu mê hoặc thất bại. Phải cần cấp hai mới có thể thành công.

TUYỆT PHẨM THIÊN Y

Chương 175: Đạp thành con tôm

- Mê hoặc thất bại?

Thấy năng lực thần kỳ của mình không có tác dụng, Giang Nguyên không khỏi choáng váng. Tại sao lại không có tác dụng trong thời điểm mấu chốt chứ?

Nhìn thời gian, trong lòng Giang Nguyên nóng như lửa đốt. Khách sạn Tử Uyển lớn như vậy, nếu không có sự hỗ trợ của nhân viên lễ tân, muốn tìm người cũng không đơn giản.

Cho dù là Hải Bác cũng không cách nào định vị rõ số phòng trong khách sạn.

Trong lòng Giang Nguyên nóng như lửa đốt, đang lo lắng có cần xâm nhập vào máy tính đối phương hay không, đột nhiên nhìn thấy ánh mắt của cô nhân viên lễ tân sáng lên, nói ra đằng sau Giang Nguyên:

- Tiên sinh.

Giang Nguyên theo tầm mắt đối phương nhìn lại, liền nhìn thấy một người đeo mắt kính màu đen đang bước qua hẻm.

- Lưu Ba.

Mặc dù Giang Nguyên chỉ có tấm ảnh của Lưu Ba, nhưng gương mặt đằng trước có sáu bảy phần tương tự. Hơn nữa, nghe cô nhân viên Lễ tân gọi, hẳn lại càng khẳng định đây chính là Lưu Ba đi với Dương Thiếu Cát.

Lập tức, Giang Nguyên như trút được gánh nặng trong lòng, xoay người bước đi, đồng thời không quên mỉm cười nói lời cảm ơn với cô nhân viên lễ tân.

Nhìn chàng thanh niên mỉm cười, trong lòng cô nhân viên lễ tân cũng cảm thấy vui. Vừa rồi, vì thân phận Cát thiếu nên không thể giúp đỡ đối phương được gì, làm cho cô có chút buồn bực. Bây giờ có thể giúp được, trong lòng cô cảm thấy rất vui.

Nhưng rất nhanh hai mắt của cô lại trợn tròn. Bởi vì cô nhìn thấy chàng thanh niên đẹp trai kia bước đến nói với Lưu Ba vài câu, sau đó tay khoác tay của đối phương, một tay còn lại bịt kín miệng đối phương.

Còn vị khách tên Lưu Ba, gương mặt hiện lên sự thống khổ và phần nộ, nhưng bởi vì động tác khá che giấu nên không ai phát hiện.

Trong lúc cô đang trợn mắt há mồm, đầu óc hỗn loạn, lo lắng có cần gọi bảo vệ hay không, chàng thanh niên kia liền thả lỏng tay Lưu Ba ra, sau đó quay sang mỉm cười với cô, rồi cùng với Lưu Ba đi vào khách sạn.

Nhìn nụ cười thuần khiết của đối phương, cô nhân viên lễ tân chần chừ một chút rồi quyết định xem như không nhìn thấy cái gì.

- Chính là nơi này. Cậu không được xằng bậy. Nếu cậu dám động vào Cát thiếu, Tỉnh trưởng Dương nhất định sẽ không bỏ qua cho cậu.

Sau hai phút, hai người đứng trước một gian phòng, Lưu Ba khẩn trương đe dọa Giang Nguyên.

Giang Nguyên cười lạnh:

- Cát thiếu thì tôi không dám chắc, nhưng tôi nghĩ, nếu tôi động vào anh, Tỉnh trưởng Dương hẳn sẽ không quan tâm. Mau mở cửa.

- Tôi....ba của tôi là Thị trưởng Vân Giang. Nếu cậu động vào tôi, ba của tôi sẽ không bỏ qua cho cậu.

Lưu Ba hoảng sợ nói.

- Mau mở cửa, có nghe thấy không.

Giang Nguyên bẻ ngoặt tay Lưu Ba. Đã mất mấy phút rồi, hẳn

cũng không có kiên nhẫn chờ đợi. Nếu Từ Thanh Linh xảy ra chuyện, cả đời hắn sẽ cảm thấy áy náy.

- Được, tôi gọi, tôi gọi.

Bị Giang Nguyên bẻ tay như vậy, Lưu Ba chỉ cảm thấy cánh tay mình như sắp bị cắt đứt, vội vàng kêu lên.

Tay Giang Nguyên nhấn chuông cửa, sau đó đẩy Lưu Ba đến trước cửa, còn mình đứng bên cạnh, tránh cho Dương Thiếu Cát phát hiện sự bất thường.

Hắn không phải là không có ý định phá cửa xông vào. Nhưng khách sạn Tử Uyển là một khách sạn cao cấp. Giang Nguyên vừa nhìn là đã nhận ra được độ chắc chắn của cánh cửa. Hơn nữa, đây còn là cửa cảm ứng. Nếu không có các thiết bị liên quan, căn bản không có cách nào mở cửa. Trực tiếp phá cửa, tiếng động sẽ rất lớn. Chuyện này quá bạo lực, Giang Nguyên đành phải dùng biện pháp khác.

Nhưng Lưu Ba nhấn chuông vài cái, bên trong cũng không có bất cứ phản ứng gì.

Lưu Ba sợ hãi nhìn Giang Nguyên, vội vàng nhấn thêm hai cái nữa. Bây giờ y đã biết người trước mắt không phải là người lương thiện. Nếu Từ Thanh Linh thật sự bị...Nghĩ đến đây, trán Lưu Ba tràn đầy mồ hôi.

Thấy Lưu Ba nhấn chuông cửa, bên trong vẫn không có phản ứng, Giang Nguyên cau mày, sau đó áp lỗ tai vào vách tường.

Hắn mơ hồ nghe được tiếng nước từ bên trong truyền đến, sau đó nghe được tiếng chuông cửa dồn dập, tiếng nước lúc này mới dừng lại.

Nghe được thanh âm này, Giang Nguyên mới thở phào nhẹ nhõm, xem ra vẫn còn chưa xảy ra vấn đề.

Lập tức Giang Nguyên đưa mắt ra hiệu cho Lưu Ba, bảo y chuẩn bị cho tốt. Bởi vì cánh cửa này không có trang bị mắt mèo.

Rất nhanh, cánh cửa liền được mở ra, bên trong truyền đến giọng

nói bất mãn và nghi hoặc.

- Lưu Ba, cậu quay về làm gì vậy?

Lưu Ba miễn cưỡng cười, sau đó cánh cửa phòng bị đẩy mạnh ra.

Giang Nguyên chậm rãi bước vào trong phòng, tiện tay đóng cửa lại, sau đó nhìn người thanh niên mặc chiếc áo khoác, đang dùng khăn lông lau tóc kinh ngạc đứng trong phòng, một cước đạp tới.

Rầm. Gã thanh niên liền văng ra, đụng phải một cái ghế, sau đó đụng tiếp vào vách tường, giống như con tôm bị đun sôi co người lại, rên rỉ lăn lộn trên mặt đất.

- Thành thật chút đi.

Giang Nguyên lạnh lùng nhìn Lưu Ba sợ đến sắc mặt trắng bệch bên cạnh, lạnh lùng nói.

Dứt lời, Giang Nguyên bước vào bên trong, nhìn Từ Thanh Linh vẫn còn đầy đủ quần áo nằm mê man trên giường, nhẹ nhàng thở ra.

- Mà là thằng méo nào ? Có biết tao là ai hay không ?

Dương Thiệu Cát rốt cuộc cũng tỉnh táo lại, giận dữ nhìn Giang Nguyên, nói.

Nghe được lời này, ánh mắt Giang Nguyên có chút phát lạnh, bước về phía trước, lại đá thêm một cước.

- A!

Vị Cát thiếu vừa mới hung hăng thoáng chốc sắc mặt trắng bệch, một lần nữa ôm bụng ngã xuống đất, chẳng khác nào một con tôm cong bụng, ngã xuống đất.

Lưu Ba đứng một bên tái xanh nhìn Cát thiếu thê thảm trên mặt đất, không khỏi dùng tay ôm bụng của mình, nghĩ đến nếu đối phương cũng đá mình như vậy thì...

Nghĩ đến đây, sắc mặt Lưu Ba lại càng trắng bệch thêm vài phần.

Giang Nguyên lạnh lùng nhìn Cát thiếu đang nằm trên mặt đất, sau đó vội vàng bước đến bên cạnh giường, cảm giác sắc mặt Từ Thanh Linh không đúng lắm.

Hắn cẩn thận vạch mắt của Từ Thanh Linh ra nhìn một chút, dưới ánh đèn, đồng tử Từ Thanh Linh đã rút nhỏ lại, thậm chí còn nhỏ bằng mũi kim, lập tức sắc mặt thay đổi.

Một lát sau mới hồi phục tinh thần, bước đến trước mặt Dương Thiếu Cát, bóp cổ y, lạnh lùng nói:

- Mà đã cho cô ấy uống cái gì?

Bị Giang Nguyên nhìn chằm chằm, Cát thiếu run rẩy. Y bị hai cú đá của Giang Nguyên hù dọa, thấy Giang Nguyên hỏi, y vội vàng chỉ tay vào Lưu Ba đã sớm tái mặt bên cạnh:

- Là cậu ta, là cậu ta. Chuyện này không liên quan đến tôi, không liên quan đến tôi.

Thấy Giang Nguyên nhìn mình, Lưu Ba run giọng nói:

- Cũng chỉ có hạ chút bột K thôi. Thật đấy.

- Bột K? Lục Án Đồng?

Hai mắt Giang Nguyên nheo lại. Hắn ở ngoài nhiều năm như vậy, tất nhiên biết được bột K là cái gì. Lục Án Đồng có tác dụng tạo ảo giác. Nếu chỉ hạ một ít, tuyệt đối không xảy ra tình trạng như hiện tại.

Nghĩ đến đây, Giang Nguyên đứng phắt dậy, một cước đá Lưu Ba xuống đất, sau đó đá thêm hai cước, khiến Lưu Ba ôm đầu quỳ rạp dưới đất, cuống quýt kêu lên.

Sau đó Giang Nguyên bước đến bên cạnh giường, từ trong túi Từ Thanh Linh móc ra điện thoại của cô, thoáng trầm ngâm một chút rồi gọi điện thoại cho Hồ lão.

- Bây giờ mới hơn mười phút, sư phụ hắn vẫn còn ở chỗ Tỉnh trưởng.

Giang Nguyên thở hắt ra, sau đó chờ Hồ lão tiếp điện thoại.

Cũng may không chờ quá lâu, Hồ lão đã tiếp điện thoại.

- Sư phụ, người vẫn còn ở chỗ Tỉnh trưởng?

Giang Nguyên trầm giọng hỏi.

- Ừm, có chuyện gì thế?

Nghe giọng nói khẩn trương của Giang Nguyên, Hồ lão giật mình, vội vàng hỏi.

Nghe giọng điệu của Hồ lão, cộng thêm không khí bên kia khá yên tĩnh, Giang Nguyên thở phào một hơi. Xem ra Hồ lão nhất định còn đang ở cùng Tỉnh trưởng Bạch, lập tức trong lòng trở nên yên tâm hơn, sau đó vội vàng nói:

- Sư phụ, Thanh Linh bị người ta hạ thuốc, bây giờ đang trong tình trạng chuẩn bị phát tác. Người hãy gọi giúp con một chiếc xe cấp cứu đến. Cần phải nhanh một chút.

- Cái gì? Bị hạ thuốc? Được, được. Bây giờ tụi con đang ở đâu, ta gọi điện thoại yêu cầu xe đến ngay.

Sau khi cúp điện thoại, Giang Nguyên thở hắt ra, sau đó cúi xuống, quan sát tình huống của Từ Thanh Linh. Lúc này hô hấp của Từ Thanh Linh đã trở nên nặng nề, xem ra đã bắt đầu phát tác.

Sắc mặt Giang Nguyên trở nên căng thẳng, nhìn xung quanh, phát hiện không tìm được thứ gì thích hợp, liền vội vàng dùng hai ngón tay cái đè xuống hai bên cổ của Từ Thanh Linh. Huyệt vị ở đó có thể giúp làm chậm lại tốc độ chảy máu, hô hấp và nhịp tim, khiến người lâm vào trạng thái chết giả.

Mặc dù không có ngân châm, nhưng thông qua hai ngón tay ép xuống, vẫn có được tác dụng nhất định.

Từ lúc hai ngón tay của Giang Nguyên đè xuống, hô hấp của Từ Thanh Linh quả nhiên chậm lại.

Thấy hô hấp của Từ Thanh Linh đã trở lại bình thường, Giang

Nguyên lại bắt mạch. Sau khi cảm nhận được nhịp tim đã trở nên ổn định, hắn thoáng thở phào một hơi.

TUYỆT PHẨM THIÊN Y

Chương 176: Có muốn làm ăn hay không?

Cảm giác hô hấp của Từ Thanh Linh dần dần khôi phục lại bình thường, Giang Nguyên thoáng thở phào một hơi, sau đó quay lại lạnh lùng nhìn hai người đang ôm bụng, thỉnh thoảng nhìn thoáng ra ngoài cửa.

Nhìn ánh mắt phát lạnh của Giang Nguyên, Lưu Ba sợ run, vội vàng chỉ vào Dương Thiếu Cát bên cạnh, lắp bắp nói:

- Là anh ta, là anh ta. Đều là anh ta sai tôi. Chuyện không liên quan đến tôi.

- Cậu...

Dương Thiếu Cát quay đầu lại, ánh mắt oán độc nhìn Lưu Ba, khiến toàn thân Lưu Ba run lên, lúc này mới nhớ đến bản thân vì quá sợ hãi, chỉ lo trốn tránh trách nhiệm mà quên mất người này không dễ đắc tội.

Giang Nguyên lạnh lùng cười, sau đó dùng tay lấy điện thoại ở đầu giường, sau khi bấm bấm một chút liền bỏ vào trong túi, sau đó bước đến chỗ Lưu Ba.

Trong ánh mắt sợ hãi của Lưu Ba, Giang Nguyên hừ lạnh một tiếng, sau đó đá mạnh sang.

- A!

Gương mặt Lưu Ba trắng bệch, sau đó ôm lấy bắp đùi của mình, kêu lên thảm thiết.

Nhưng hiệu quả cách âm của khách sạn Tử Uyển vô cùng tốt, Giang Nguyên không chút để ý, phất tay một cái, chém thẳng xuống cổ Lưu Ba.

Lưu Ba hét lên một tiếng rồi ngã gục, không một tiếng động.

Làm xong hết thấy, Giang Nguyên quay sang nhìn Dương Thiếu Cát. Bị ánh mắt không chút tình cảm của Giang Nguyên nhìn chằm chằm, trong lòng Dương Thiếu Cát hoảng hốt. Nhìn Lưu Ba đã bị đánh gãy bắp đùi ngất đi, sắc mặt Dương Thiếu Cát trắng bệch, kinh hãi nói:

- Mày không được xằng bậy. Ba của tao là Phó tỉnh trưởng thường vụ Dương Lợi Ích, nếu mày có gan làm gì tao, ba của ta sẽ không bỏ qua cho mày.

Nghe Dương Thiếu Cát nói, Giang Nguyên chậm rãi ngồi xổm xuống, lãnh đạm nói:

- Phó tỉnh trưởng thường vụ? Quan lớn quá nhỉ?

Nhìn Giang Nguyên mặc dù mỉm cười, nhưng ý lạnh ngày càng dày đặc trong mắt, trong lòng Dương Thiếu Cát lại càng hoảng hốt, biết Giang Nguyên không sợ, lập tức nói:

- Tôi biết tôi sai rồi. Cậu tha cho tôi đi. Tôi sẽ bồi thường, bồi thường rất nhiều tiền. Năm vạn. Năm vạn được không?

- Năm vạn không đủ? Vậy thì mười vạn? Mười vạn thế nào?

Dương Thiếu Cát chờ mong nhìn Dương Thiếu Cát, lấy lòng nói.

Chỉ là lời còn chưa nói hết, Dương Thiếu Cát đã cảm thấy mắt hoa lên. Một cái tát hung hăng đánh vào mặt.

- A!

Dương Thiếu Cát kêu lên, sau đó phun ra hai cái răng trong miệng. Nhìn hai cái răng đầy máu, vừa mới kịp phản ứng lại, lại bóp một tiếng, thêm một cái tát xuống má phải. Người nào đó ra tay có vẻ quá nặng.

Dương Thiếu từ nhỏ đến lớn, đây là lần đầu tiên bị người ta đánh đến hôn mê.

Nhìn Dương đại thiếu ngã xuống đất, Giang Nguyên chậm rãi bước

qua, sau đó luồn tay vào chiếc áo khoác, tại một điểm nào đó cách rón vào tắc bấm nhẹ một chút. Một luồng khí lạnh từ tay của hắn truyền vào bên trong.

Sau khi làm xong hết thấy, Giang Nguyên lạnh lùng cười, sau đó đứng dậy ôm Từ Thanh Linh, mở cửa phòng bước ra ngoài.

Trước mặt bao nhiêu người, Giang Nguyên cẩn thận ôm Từ Thanh Linh xuống thang máy, sau đó đi ngang qua đại sảnh.

Cô nhân viên lễ tân ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy Giang Nguyên ôm Từ Thanh Linh bước ra, không khỏi sửng sốt. Nhìn sắc mặt không chút dễ chịu của Giang Nguyên, rồi lại nhìn cô gái mà Giang Nguyên cẩn thận ôm trong lòng, dường như đã hiểu ra được một chút, trong lòng âm thầm cảm thấy may mắn khi lúc đó cô đã không gọi bảo vệ.

Giám đốc đại sảnh bước đến, có chút nghi hoặc nhìn Từ Thanh Linh đang hôn mê, rồi lại nhìn Giang Nguyên, khách sáo hỏi:

- Tiên sinh, có cần hỗ trợ gì không?

Giang Nguyên lắc đầu, sau đó bước nhanh ra cửa.

Giám đốc đại sảnh vội vàng bước đến mở một cánh cửa cho hắn.

Lúc này, xe cứu thương của bệnh viện số 1 cũng vừa trở đến, đậu tại cửa khách sạn. Dưới sắc mặt khó coi của vị giám đốc đại sảnh, Giang Nguyên ôm Từ Thanh Linh bước lên xe cứu thương, sau đó chiếc xe nhanh chóng lao đi.

Vị giám đốc đại sảnh ngạc nhiên nhìn xe cứu thương đi xa, lúc này lại có thêm hai chiếc xe cảnh sát lao đến.

Nhìn xe cảnh sát, sắc mặt vị giám đốc đại sảnh trở nên trắng bệch. Hôm nay làm sao vậy? Đầu tiên là xe cứu thương, sau đó lại là xe cảnh sát. Có để khách sạn của tôi làm ăn hay không?

Một số cảnh sát bước nhanh đến. Dẫn đầu là người mà giám đốc đại sảnh cũng có quen, là Đồn trưởng quản lý khu vực này, có quan hệ cũng không tệ với khách sạn.

Lập tức vui vẻ nói:

- Ôi, đồn trưởng Hoàng, tại sao hôm nay lại có hứng thú đến đây vậy?

Trước đây, vị đồn trưởng Hoàng này cũng rất khách sáo với giám đốc đại sảnh, nhưng hôm nay lại nghiêm mặt nói:

- Giám đốc Hồ, mang tôi đến phòng 1608. Chúng tôi nhận được tin, nói có người hạ thuốc tại nơi này của các người.

- Cái gì?

Nghe Đồn trưởng Hoàng nói, vị giám đốc Hồ sửng sốt.

- 1608? Không phải là phòng của Cát thiếu sao? Chẳng lẽ...

Nhìn chàng thanh niên xa lạ ôm một cô gái hôn mê bước lên xe cứu thương, sắc mặt vị giám đốc Hồ lại càng trắng hơn. Nếu Cát thiếu làm ra chuyện như vậy ở khách sạn, vậy thì tiêu rồi.

Lập tức cũng không dám nói gì, vội vàng quay đầu bước đến thang máy, đồng thời cầm bộ đàm gọi:

- Phục vụ khách VIP, mau đến phòng 1608, nhanh.

Đồn trưởng Hoàng theo sát đằng sau giám đốc Hồ nghe được vị giám đốc Hồ gọi tổ phục vụ khách Vip, sắc mặt cũng khẽ biến. Ban đầu ông ta còn tưởng rằng chỉ là những tên không có mắt trêu chọc người không nên trêu chọc, nhưng lại không nghĩ đến vụ án lại phát sinh tại khu vực khách Vip của khách sạn Tử Uyển.

Nếu có khả năng ở phòng Vip, vậy thì thân phận sẽ không đơn giản. Chỉ hy vọng nhân vật đó không quá cao là được.

Lúc này, Giám đốc Hồ quay sang, ghé thấp giọng thì thầm vào tai Đồn trưởng Hoàng:

- Phòng 1608 là phòng chuyên dụng của Dương Thiếu Cát.

- Cái gì?

Mặc dù đã sớm cảm giác được có chút không ổn, nhưng nghe vị giám đốc Hồ nói xong, Đồn trưởng Hoàng cũng cứng đờ, thoáng chút dừng lại.

TUYỆT PHẨM THIÊN Y

Chương 177: Nước lớn trôi miếu Long Vương

- Dương Thiếu Cát? Cát thiếu...

Nghe được tên này, sắc mặt Đồn trưởng Hoàng cũng biến đổi vài phần. Tuy nói ông ta chỉ là một Phó đồn trưởng, nhưng cũng biết được vị thiếu gia này.

Không nói đến cha của y, chỉ nói đến một mình Cát thiếu. Y cũng là một nhân vật ở Vân Giang, có quan hệ rất lớn với hệ thống cảnh sát Vân Giang, xưng huynh gọi đệ với không biết bao nhiêu nhân vật cấp bậc Đồn trưởng, Cục trưởng. Ngay cả Cục trưởng Lý phân cục Hà Tây nhìn thấy Cát thiếu cũng phải khách sáo, không dám có chút đắc tội.

Còn y chỉ là cấp bậc Phó đồn trưởng, miễn cưỡng lắm mới có tư cách nói vài câu với Cát thiếu.

Nghĩ đến đây, mặc dù Đồn trưởng Hoàng vẫn đi theo đằng sau Giám đốc Hồ bước đến thang máy, nhưng trong lòng đã phát run. Y vội vàng gọi điện thoại cho Cục trưởng Lý xin chỉ thị, xem việc này rốt cuộc nên xử lý như thế nào.

Nhưng khi y và Giám đốc Hồ vừa mới bước ra cửa thang máy, bộ đàm bên hông Giám đốc Hồ vang lên, bên trong truyền đến tiếng kêu to:

- Không ổn rồi, Cát thiếu và một vị khách khác đã bị đánh ngất, bị thương không nhẹ.

- Cái gì?

Nghe được lời này, sắc mặt giám đốc Hồ biến đổi, còn Đồn trưởng

Hoàng bên cạnh cũng giật mình. Mặc dù y nhận lệnh Cục trưởng đến đây, nhưng cũng không biết nhân vật của hai bên là ai. Bây giờ nghe nói Cát thiếu bị đánh không nhẹ, lúc này cũng cố không hơn, vội vàng bước đến xem tình huống của Cát thiếu.

Mọi người nhanh chóng chạy đến phòng 1608, nhìn thấy hai người nằm trên mặt đất, Đồn trưởng Hoàng nói:

- Tất cả mọi người tránh ra, giữ nguyên hiện trường.

Đợi sau khi hai nhân viên phục vụ bị đuổi ra, lúc này y mới dẫn theo một thủ hạ cẩn thận bước vào phòng.

Nhìn Lưu Ba bị thương thê thảm, sắc mặt Đồn trưởng Hoàng cũng biến đổi. Hiển nhiên y cũng nhận ra đây là con của Phó thị trưởng Lưu.

Phó thị trưởng Lưu là nhân vật quan trọng ở Vân Giang, xếp hàng thứ ba, chủ quản tài chính, thuế vụ...

Lập tức cúi xuống xác nhận một chút, thấy vị Lưu thiếu này chỉ bị đánh ngất, hơn nữa bắp đùi bị gãy thì tạm thời không có nguy hiểm gì đến tính mạng.

Thấy Lưu thiếu không gặp nguy hiểm, Đồn trưởng Lưu thoáng thả lỏng, vội vàng chạy đến chỗ vị Cát thiếu đang nằm.

Nhìn Cát thiếu một chút, xác định trên mặt chỉ bị đánh hai cái rớt vài cái răng thì không bị tổn thương chỗ nào cả.

Kiểm tra đến đây, Đồn trưởng Hoàng thở phào một hơi. Mặc dù Lưu thiếu bị thương nặng hơn một chút nhưng Cát thiếu thì không có vấn đề gì lớn.

Nhưng hung thủ là ai?

Nghĩ đến đây, rồi nhìn hai vị thiếu gia bị đánh ngất, liền biết hung thủ là người khác, lập tức lá gan lớn hơn. Bây giờ cũng không phải là lúc suy nghĩ chuyện khác, bắt hung thủ quan trọng hơn.

- Giám đốc Hồ, hung thủ đâu? Hung thủ ở chỗ nào rồi? Các người không nhìn thấy sao?

Đồn trưởng Hoàng quay sang nhìn Giám đốc Hồ bên cạnh, lớn tiếng quát hỏi. Lúc này y bất chấp mặt mũi của người ta. Nếu Cát thiếu và Lưu thiếu bị đánh thành như vậy, khách sạn Tử Uyển cũng không thoát khỏi quan hệ.

Giám đốc Hồ chặn lại nói:

- Đồn trưởng Hoàng, vừa rồi có thể là hung thủ, ôm một cô gái bước lên xe cứu thương rồi đi.

- Xe cứu thương?

Đồn trưởng Hoàng sửng sốt. Khi y vừa mới đến trước cửa khách sạn, quả thật có nhìn thấy một chiếc xe cứu hộ chạy đi, nhưng thật không ngờ lại có liên quan đến chuyện này, lập tức có chút cau mày, lại nghĩ đến phải báo cáo lại với Cục trưởng, liền cau mày hỏi:

- Người đó là ai? Có quen không?

Thấy Đồn trưởng Hoàng hỏi, Giám đốc Hồ hiển nhiên là hiểu rõ ý tứ của y, suy nghĩ một chút liền lắc đầu:

- Đồn trưởng Hoàng, tôi chưa từng gặp qua người đó.

- Không nhận ra?

Đồn trưởng Hoàng có chút hoài nghi. Cục trưởng Lý đã ra mệnh lệnh đến đây điều tra người hạ thuốc. Nhưng chủ mưu của việc này lại có thể là Cát thiếu và Lưu thiếu. Tuy nhiên, chuyện gì đã xảy ra thế? Chẳng lẽ lại điều tra đến chỗ của Cát thiếu hoặc Lưu thiếu?

Mặc dù kinh nghi trong lòng nhưng Đồn trưởng Hoàng cũng vội vàng nói với thuộc hạ:

- Mau gọi xe cứu thương, đưa bọn họ đến bệnh viện.

Đồng thời quay sang nhìn Giám đốc Hồ, nói:

- Giám đốc Hồ, mở camera quan sát của các người lên để biết được là xe cứu thương của bệnh viện nào.

- Là bệnh viện số 1. Tôi đã nhìn rõ rồi, là xe cứu thương của bệnh viện số 1.

Giám đốc Hồ nhớ rất kỹ chuyện này.

- Được, chúng ta đưa Cát thiếu đến bệnh viện số 1.

Sau khi dặn dò hết thấy, đồn trưởng Hoàng vội vàng bước sang một bên gọi điện thoại cho Cục trưởng Lý. Sự việc quá mức kỳ quặc, rõ ràng Cục trưởng gọi điện thoại ra lệnh cho y phải xử lý chuyện này, nhưng tình hình trước mắt phải xử lý làm sao đây?

Nghe Đồn trưởng Hoàng báo cáo, Lý Diệc Dương cũng sửng sốt. Phó tỉnh trưởng Tôn yêu cầu ông phải cho người xử lý, nhưng Phó tỉnh trưởng Dương chủ quản cảnh sát, tư pháp...Làm sao có thể bảo Tỉnh trưởng điều tra con của mình. Nếu muốn tra thì đã sớm tra, làm sao có thể dung túng Cát thiếu nhiều năm như vậy?

- Chẳng lẽ lại là đấu tranh quyền lực cao tầng?

Nghĩ đến đây, trong lòng Lý Diệc Dương liền phát lạnh. Ông không dám tùy tiện tham gia vào mấy cuộc đấu tranh này. Ít nhất phải tìm hiểu tình huống cho rõ ràng trước. Dù sao Tỉnh trưởng Tôn cũng đã phái ông xử lý chuyện này.

Lập tức ông ra lệnh cho Đồn trưởng Hoàng đến bệnh viện trước. Đồng thời tiến hành điều tra liên quan ở bên ngoài, còn mình thì vội vàng gọi điện thoại cho Tỉnh trưởng Tôn.

- Cái gì? Dương Thiếu Cát? Còn có con trai của Lưu Nhất Kỳ? Bị thương khá nặng?

Nghe tiếng kêu kinh hãi của Tỉnh trưởng Tôn, Lý Diệc Dương cũng cảm thấy mơ hồ. xem ra Tỉnh trưởng Tôn cũng không biết tình huống. Nhưng ông rốt cuộc là nhận được chỉ thị từ chỗ nào? Là của vị Tỉnh trưởng nào? Hay là...

Sau khi nghe vài câu dặn dò của Tỉnh trưởng Tôn, Cục trưởng Lý liền cúp điện thoại, hoàn toàn ngây người. Ông biết Tỉnh trưởng Tôn lúc này cũng bắt đầu gọi điện thoại thông báo tình huống cho cấp trên, thậm chí có thể trực tiếp gọi điện thoại cho Tỉnh trưởng Dương.

Tình huống kế tiếp, rốt cuộc như thế nào, Lý Diệc Dương cũng không rõ ràng lắm. Bây giờ ông chỉ biết chính là chờ chỉ thị của Tỉnh trưởng Tôn. Tình huống như vậy không phải ông có thể quyết định.

Giang Nguyên, bác sĩ và y tá đẩy Từ Thanh Linh vào phòng cấp cứu. Lúc này Hồ lão và Chủ nhiệm Triệu cũng đã chờ sẵn.

Thấy Chủ nhiệm Triệu, trong lòng Giang Nguyên âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Hắn biết rõ, vừa rồi hắn xuống tay khá tàn nhẫn. Mặc dù Cát thiếu không có biểu hiện bên ngoài quá nhiều, nhưng vị Lưu Ba kia thì bị thương không nhẹ. Hơn nữa, sự việc liên quan đến Phó tỉnh trưởng thường vụ Vân Giang và Phó thị trưởng Vân Giang. Nếu không có Tỉnh trưởng Bạch, cho dù lần này hắn là người bị hại, sự thật cũng là đổi trắng thay đen.

Tuy nói Giang Nguyên không sợ hãi, nhưng nếu có Tỉnh trưởng Bạch nhúng tay vào, sự việc cũng tương đối dễ dàng hơn. Hắn cũng sẽ không chịu thiệt. Đó cũng chính là một trong những nguyên nhân hắn nhúng tay vào.

- Tình huống như thế nào?

Hồ lão đã gặp Từ Thanh Linh, hiển nhiên cũng biết quan hệ giữa Giang Nguyên và cô gái này không cạn. Nhìn Từ Thanh Linh gương mặt tái nhợt nằm trên giường bệnh, ông vội vàng hỏi Giang Nguyên.

Giang Nguyên trầm giọng nói:

- Tình huống không quá tốt, uống không ít rượu, sau đó bị hạ bột K. Sau khi trải qua sơ cứu trên xe cứu thương, tình huống đã khá hơn, hắn sẽ không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng còn cần quan sát, cũng không loại trừ sẽ để lại di chứng.

- Ừm, không có nguy hiểm đến tính mạng là được.

Hồ lão cũng thở phào nhẹ nhõm, sau đó nói với Giang Nguyên:

- Tỉnh trưởng Bạch rất quan tâm con, đối với chuyện như vậy cũng rất tức giận. Ông vừa rồi đã ra lệnh cho cảnh sát điều tra, còn cố ý bảo Chủ nhiệm Triệu đến xem tình huống.

- Chủ nhiệm Triệu, thật là vất vả cho anh quá, lại còn bắt anh đến đây một chuyến. Xin thay tôi cảm ơn Tỉnh trưởng Bạch.

Giang Nguyên tỏ ra khách khí với Chủ nhiệm Triệu, đồng thời cảm ơn Tỉnh trưởng Bạch.

Chủ nhiệm Triệu cười nói:

- Tỉnh trưởng luôn làm việc vì dân, hơn nữa ghét ác như cừu. Gặp phải chuyện như vậy, tất nhiên là coi trọng. Đặc biệt là có liên quan đến bác sĩ Giang, Tỉnh trưởng lại càng quan tâm hơn.

Nói đến đây, nhìn gương mặt Giang Nguyên hiện lên sự lo lắng, Chủ nhiệm Triệu một lần nữa trấn an:

- Bác sĩ Giang yên tâm đi, việc này cảnh sát nhất định sẽ cho ra một kết quả.

Giang Nguyên cười khổ:

- Chủ nhiệm Triệu, lần này sợ rằng sẽ không đơn giản như vậy.

- Haha, bác sĩ Giang đừng lo lắng.

Nghe giọng điệu của Giang Nguyên, Chủ nhiệm Triệu cười ha hả, đang định lên tiếng thì điện thoại di động vang lên.

- À, là Tỉnh trưởng gọi. Bác sĩ Giang, xem Tỉnh trưởng rất quan tâm đến việc này của cậu đấy.

Chủ nhiệm Triệu nhìn số gọi đến, sau đó mỉm cười nói một câu với Giang Nguyên rồi vội vàng nghe điện thoại.

- Tỉnh trưởng, người đã được cứu về, tạm thời hẳn không có vấn đề gì. Được, được, tôi sẽ bảo cậu ấy lên đó.

Sau khi cúp điện thoại, Chủ nhiệm Triệu có chút kinh ngạc nhìn Giang Nguyên, sau đó nói:

- Bác sĩ Giang, Tỉnh trưởng còn đang trong phòng bệnh. Ông ấy bảo cậu lập tức lên đó.

Giang Nguyên gật đầu, giống như hết thủy đều nằm trong dự đoán của hắn.

- Sư phụ, bây giờ con lên đó. Nơi này phiền sư phụ coi ngó một chút.

Giang Nguyên mỉm cười nói với Hồ lão.

Vừa mới nghe Chủ nhiệm Triệu nói, còn có nét mặt kinh ngạc của Chủ nhiệm Triệu, tâm trạng của Hồ lão cũng nặng nề hơn, biết sự việc đã xảy ra vấn đề, lập tức gật đầu nói:

- Đi thôi, đi thôi, sư phụ tạm thời giúp con trông chừng ở đây. Có vấn đề gì, nhớ gọi ngay cho sư phụ.

- Cảm ơn sư phụ.

Giang Nguyên gật đầu, sau đó nói với Chủ nhiệm Triệu:

- Chủ nhiệm Triệu, chúng ta đi thôi.

TUYỆT PHẨM THIÊN Y

Chương 178: Hy vọng ông ấy có thể sinh được một đứa con nữa

- Xác thật là có chuyện như vậy?

Tỉnh trưởng Bạch nghiêm túc nhìn Giang Nguyên, trong giọng nói có vài phần nghiêm khắc.

Giang Nguyên gật đầu, nói:

- Không dám giấu Tỉnh trưởng, chuyện chính là như thế.

Thấy vẻ mặt Giang Nguyên rất dứt khoát, không hề có chút hối hận, Tỉnh trưởng Bạch rốt cuộc lắc đầu, cảm thán:

- Giang Nguyên ơ là Giang Nguyên, lá gan của cậu đúng là không nhỏ. Đã biết là con trai của Tỉnh trưởng Dương và Thị trưởng Lưu mà còn dám ra tay nặng như vậy. Tuy nói hai thằng ranh đó đáng đánh, nhưng...

Giang Nguyên lạnh lùng nói:

- Chính bởi vì biết thân phận của bọn họ nên tôi mới đánh. Nếu không đánh, sau này bọn họ sẽ chẳng bao giờ rút kinh nghiệm. Nhất định phải cho bọn họ một bài học.

- Để bọn họ nhớ kỹ bài học này, sau này khi bọn họ làm chuyện tương tự sẽ còn rút tay lại.

Tỉnh trưởng Bạch lẳng lẳng nhìn Giang Nguyên một lúc lâu, rồi cuộc nói:

- Giang Nguyên, cậu phải tin tưởng vào chính phủ và quốc gia. Ở bất kỳ quốc gia nào, pháp luật luôn tồn tại.

- Tôi tin rằng có, nhưng có đôi khi pháp luật chỉ có tác dụng đối với những người công dân bình thường.

Giang Nguyên mỉm cười, lãnh đạm nói.

Chủ nhiệm Triệu đứng đằng sau Tỉnh trưởng Bạch, nghe được lời này của Giang Nguyên, hai mắt mở to. Những lời như vậy mà dám nói trước mặt Tỉnh trưởng Bạch?

Tỉnh trưởng Bạch sửng sốt một chút, không khí trong phòng liền trầm xuống, sau đó mới vỗ vai Giang Nguyên, cười khổ:

- Cậu là người đầu tiên dám nói như vậy trước mặt tôi. Được rồi, chuyện này cậu cũng đừng quá lo lắng. Chỉ cần đúng sự thật, cậu cũng không có qua bao nhiêu phiền toái.

Giang Nguyên mỉm cười. Lúc hắn gọi cho Hồ lão, cũng chính là vì điểm này. Nếu Bạch tỉnh trưởng không nhúng tay vào, hắn thật sự sẽ gặp phiền phức không nhỏ. Cho dù là Tỉnh trưởng La, đối mặt với Tỉnh trưởng Dương cũng không có lực phản kháng. Dù sao người ta cũng là Phó tỉnh trưởng thường vụ, cũng không phải loại đèn càn đầu.

Bây giờ có những lời này của Tỉnh trưởng Bạch, Giang Nguyên cũng kiên định hơn. Bây giờ xem ra, chuyện này sẽ không có chuyện có người đổi trắng thay đen. Cuộc sống bình thường của hắn cũng sẽ không bị rối loạn.

Về phần Cát thiếu và Ba thiếu, muốn truy cứu trách nhiệm của họ, trên cơ bản là không thể, trừ phi là tuyên chiến với Phó tỉnh trưởng Dương, nếu không thì đành phải cho qua.

Những điều này sao có thể? Giang Nguyên một chút cũng không nghĩ đến điều này.

Cho dù có náo lên, hắn cũng không sợ. Trong tay hắn đang có một đoạn video, đến lúc đó muốn náo lên, ai một thì biết.

Nghĩ đến đây, trong lòng Giang Nguyên âm thầm trào phúng. Đến lúc vị Cát thiếu đó phát hiện chuyện không ổn, chỉ sợ kinh hãi và thống khổ muốn chết.

Sau khi chào tạm biệt Tỉnh trưởng Bạch tại cổng bệnh viện, lúc này Giang Nguyên mới quay lại phòng cấp cứu.

- Không có chuyện gì chứ?

Thấy Giang Nguyên trở về, Hồ lão vội vàng hỏi.

Giang Nguyên cười lắc đầu, nói:

- Sư phụ, không có việc gì. Vất vả cho người rồi. Người về nghỉ ngơi trước đi, để con ở lại đây trông chừng một chút.

- Không có việc gì là tốt rồi.

Thấy Giang Nguyên không giống như giả bộ, Hồ lão mới thở phào nhẹ nhõm, sau đó nói:

- Bây giờ cô bé kia cũng đã ổn rồi, cũng không có gì đáng ngại, chỉ cần tiếp tục trị liệu vài ngày, hẳn là vấn đề không lớn, tỷ lệ lưu lại đi chữa cũng không cao.

- Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi.

Mặc dù Giang Nguyên đã sớm xác định, sau khi được dùng thuốc, tác dụng của bột K sẽ từ từ được tiêu trừ. Vấn đề của Từ Thanh Linh sẽ không lớn. Nhưng nghe Hồ lão nói xong, Giang Nguyên vẫn thở phào nhẹ nhõm.

Hồ lão nhìn đồng hồ, thấy đã không còn sớm, liền quay sang nói với Giang Nguyên :

- Được rồi, vậy sư phụ về trước, có chuyện gì thì cứ gọi cho ta.

Giang Nguyên gật đầu, sau đó tiễn Hồ lão ra cửa phòng bệnh, rồi quay lại phòng bệnh.

Khoa Cấp cứu của bệnh viện số 1 cũng tương đối nể mặt. Mặc dù bên ngoài hành lang cũng có rất nhiều người bệnh, nhưng vẫn sắp xếp cho Từ Thanh Linh một phòng bệnh riêng.

Giang Nguyên ngồi trước giường, nhìn sắc mặt thoáng hồng nhuận của Từ Thanh Linh, rồi lại nhìn thiết bị theo dõi đầu giường. Nhịp tim và huyết áp đều ổn định, mới nhẹ nhàng thở hắt ra, tay khẽ vuốt mái tóc có chút rối tung của Từ Thanh Linh, âm thầm cảm thấy may mắn.

Cũng may là không có chuyện gì xảy ra. Nếu không, cho dù hẳn

giết chết hai con rùa kia cũng không xả được mỗi giận trong lòng. Nếu không phải hấn không muốn để xảy ra rắc rối quá lớn, hấn tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho hai tên đó. Nhưng thật ra hấn cũng không cảm thấy có gì tiếc nuối.

Đối với gã Lưu Ba, mặc dù bị một cước của hấn đá gãy xương, nhưng ít nhất phải mất một năm rưỡi cũng chưa khôi phục lại hoàn toàn.

Về phần Cát thiếu, mặc dù chỉ bị đánh rớt vài cái răng, nhưng đã bị hấn bầm một huyết vị phía dưới rốn vài tấc, đủ để cho bộ phận nào đó không có biện pháp làm ác. Đối mặt với chuyện như vậy, so với Lưu Ba còn muốn thống khổ vô số lần.

Giang Nguyên nhún vai, trong lòng âm thầm mặc niệm cho Tỉnh trưởng Dương, hy vọng ông ta có hai đứa con trai.

- Giang Nguyên?

Giang Nguyên đang lẳng lặng suy nghĩ, đột nhiên bên tai truyền đến tiếng kinh hô quen thuộc.

Giang Nguyên quay đầu lại, nhìn về mặt kính ngạc của Lý Diệc Dương, sau đó mỉm cười. Hấn không nghĩ đến Lý Diệc Dương cũng đích thân đến.

- Không phải chứ? Là cậu sao?

Nhìn ý cười trên gương mặt của Giang Nguyên, Lý Diệc Dương trợn tròn mắt, ánh mắt tràn đầy kinh ngạc. Việc này có liên quan đến Giang Nguyên, hơn nữa nhìn tình huống, dường như Giang Nguyên là chính chủ.

- Là tôi, như thế nào, rất ngoài ý muốn sao?

Nhìn vẻ mặt quái dị của Lý Diệc Dương, Giang Nguyên cười, lắc đầu nói:

- Lý cục, mời ngồi. Muốn hỏi cung sao?

- Lá gan của cậu rất lớn đấy.

Lý Diệc Dương lắc đầu cười khổ, ý bảo cấp dưới lưu lại bên ngoài, còn mình thì bước vào bên trong, tiện tay đóng cửa lại, sau đó ngồi xuống một bên.

Giang Nguyên nhìn Từ Thanh Linh đang hôn mê trên giường, khẽ thở dài:

- Không còn cách nào khác. Lá gan của tôi còn chưa đủ lớn. Nếu không, hai con rùa kia chỉ sợ không bị nhiều đó thôi đâu.

- Đã đủ lớn rồi.

Lý Diệc Dương cảm thán lắc đầu, sau đó nhìn Giang Nguyên, nhỏ giọng nói:

- Cậu có quan hệ gì với Tỉnh trưởng Bạch? Tôi có chút hiếu kỳ đấy.

- Không có quan hệ gì, chỉ là tôi cứu mẹ của ông ấy, còn giúp chữa bệnh cho vợ ông ấy mà thôi.

Giang Nguyên cười nói.

- Thì ra là vậy.

Lý Diệc Dương nhìn Giang Nguyên, gương mặt hiện lên sự ngạc nhiên. Ông đã điều tra chi tiết về Giang Nguyên, ngoại trừ chuyện Giang Nguyên mất tích mấy năm, trên cơ bản hiểu khá rõ tình huống của hắn. Ông hoàn toàn không tin Giang Nguyên có quan hệ gì với Tỉnh trưởng Bạch.

Thấy Giang Nguyên còn trẻ tuổi nhưng vẫn rất bình tĩnh, liền lắc đầu cười:

- Vận khí của cậu cũng không tệ lắm. Phó tỉnh trưởng Dương sẽ chuyển đến tỉnh công tác trong vòng ba tháng nữa. Nếu không, chỉ sợ Tỉnh trưởng Bạch sẽ không nhúng tay vào. Phải biết rằng Phó tỉnh trưởng Dương bài danh chỉ thấp hơn Tỉnh trưởng Bạch mà thôi.

-Ồ? Thật sao?

Nghe được lời này, Giang Nguyên sửng sốt, không nghĩ đến lại còn

một nguyên nhân như vậy. Vốn hấn kéo Tỉnh trưởng Bạch vào chuyện này, chính là muốn có được một bảo đảm cho mình. Bây giờ xem ra, vận khí của hấn xem ra không tệ lắm, không cần phải kiêng kỵ Phó tỉnh trưởng Dương.

- Ừm.

Lý Diệc Dương lắc đầu nói:

- Cho nên, bây giờ cậu có thể yên tâm rồi. Mặc dù có thể chưa thỏa mãn, nhưng cũng không có khả năng truy cứu trách nhiệm của Dương Thiếu Cát và Lưu Ba. Nhưng bọn họ cũng không tìm cậu gây phiền toái đâu.

Chỉ là Lý Diệc Dương cũng biết tính cách của Giang Nguyên, thấp giọng nói:

- Đương nhiên, nếu cậu không cam lòng, đồng thời Tỉnh trưởng Bạch cũng rất nể mặt cậu, cậu có thể ra tay với Lưu Bam nhưng đừng động đến Dương Thiếu Cát. Cho dù Tỉnh trưởng Dương sắp bị điều đi, nhưng mặt mũi này, người nào cũng phải cho ông ta.

Nói đến đây, Lý Diệc Dương ngừng một chút rồi nói tiếp:

- Nhưng tốt nhất là vẫn không nên. Đã đến nước này rồi, không cần đắc tội với Phó thị trưởng Lưu thì đừng đắc tội. Ông ta rất có khả năng trở thành Thị trưởng của Vân Giang.

Nhìn biểu hiện cẩn thận của Lý Diệc Dương, Giang Nguyên mỉm cười, quay sang nhìn Từ Thanh Linh đang nằm trên giường bệnh:

- Thanh Linh cũng không xảy ra chuyện gì lớn. Hơn nữa việc này cũng xem như chấm dứt rồi, tôi có cái gì mà không cam lòng chứ.

Nghe Giang Nguyên nói, gương mặt Lý Diệc Dương hiện lên vẻ cổ quái. Đây thật sự không giống với phong cách của Giang Nguyên. Phải biết rằng khi Triệu Bân Quân trêu chọc Giang Nguyên, kết quả liền bị Giang Nguyên khiến cho tiền đồ bị hủy, hoàn toàn không có lực xoay người, lại còn bị bỏ tù ít nhất mười năm.

Bây giờ Giang Nguyên sẽ chịu bỏ qua sao?

Nghĩ đến đây, Lý Diệc Dương nhìn Giang Nguyên, thấp giọng nói:

- Tiểu tử cậu sẽ không có ý định tiếp tục....

Giang Nguyên nhún vai, sau đó nhìn Lý Diệc Dương, lãnh đạm nói:

- Không, bây giờ tôi đã hả giận, tạm thời không có ý định này.

- Cậu sẽ không tìm Dương Thiếu Cát gây phiền phức chứ?

Lý Diệc Dương không tin hỏi.

- Dương nhiên là không rồi.

Giang Nguyên lắc đầu cười:

- Chỉ cần Phó tỉnh trưởng Dương không tìm tôi, tôi tất nhiên sẽ không tìm Dương Thiếu Cát.

- Có tỉnh trưởng Bạch ở đây, Tỉnh trưởng Dương tạm thời sẽ không gây phiền phức cho cậu.

Đối với điều này, Lý Diệc Dương cũng rất tin tưởng.

- Được rồi, nếu Tỉnh trưởng Dương không tìm tôi, tôi sẽ không tìm Dương Thiếu Cát.

Nghe Giang Nguyên nói, Lý Diệc Dương hoài nghi nhìn Giang Nguyên, dường như muốn kiểm chứng xem là hắn nói thật hay không.

Thấy Lý Diệc Dương không tin tưởng mình, Giang Nguyên cười hỏi:

- Tỉnh trưởng Dương có mấy đứa con?

- Một. Có chuyện gì không?

Lý Diệc Dương nghi hoặc hỏi.

Ý cười trên mặt Giang Nguyên càng lúc càng đậm, sau đó nhún vai nói:

- Vậy thì tôi mong rằng ông ấy còn có thể sinh được một đứa con nữa.

- Ơ!

TUYỆT PHẨM THIÊN Y

Chương 179: Tôi không thể cứ như vậy mà bỏ qua

- Mong ông ta sinh thêm một đứa con?

Lý Diệc Dương nhìn Giang Nguyên, nghe xong những lời này, cũng không biết rốt cuộc nó có ý nghĩa gì.

Nhưng nghe qua, dường như lần này đồng chí Phó tỉnh trưởng Dương sợ là sẽ chịu thiệt, còn về phần Dương Thiếu Cát, hình như ăn thiệt còn lớn hơn nữa.

Mặc dù không hiểu hàm nghĩa trong lời nói của Giang Nguyên, nhưng trong lòng Lý Diệc Dương cũng phát lạnh. Chuyện như vậy, bản thân ông cũng không biết làm sao cho thỏa đáng.

Chỉ là Giang Nguyên xuống tay quá tàn nhẫn. Nếu trực tiếp xé rách da mặt, chính là cục diện không chết không ngớt. Muốn không chết không thôi với một vị Phó tỉnh trưởng thường vụ? Lý Diệc Dương vội vàng lắc đầu, quăng đi suy nghĩ vừa rồi trong đầu. Việc này ông không biết, mà Giang Nguyên cũng không nói với ông.

Quay sang nhìn Từ Thanh Linh, sau đó bất đắc dĩ nói:

- Được rồi, nào, chúng ta bàn chuyện đại sự đi. Tôi đường đường là một Cục trưởng hỏi cung cậu, cậu cũng quá vinh dự đấy chứ.

- Ừm, cũng không tệ lắm.

Giang Nguyên gật đầu.

Sáng hôm sau, cặp lông mi xinh đẹp nhẹ nhàng động đậy, sau đó chậm rãi mở ra.

- Đây là đâu?

Đập vào mắt là một màu trắng, hai mắt Từ Thanh Linh có chút mơ hồ, sau đó dùng sức day trán, dần dần nhớ lại một việc, dường như sau khi cô uống xong ly rượu cuối cùng thì không còn biết gì nữa.

Nghĩ đến đây, Từ Thanh Linh chợt cả kinh, cố sức nhấc cái chân lên. Nhìn thấy quần áo của mình vẫn còn chỉnh tề, hơn nữa, ngoại trừ đau đầu và toàn thân mềm nhũn ra thì cũng không có gì bất thường, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Cô nhìn xung quanh, cũng không biết là ai đã đưa cô vào bệnh viện. Cô nhớ là Trương Du Chánh uống còn nhiều hơn cả cô, nhưng cô lại không biết tại sao mình lại ngất đi.

- Cô tỉnh rồi à?

Trong lúc Từ Thanh Linh đang nghi hoặc, đột nhiên nghe được một giọng nói quen thuộc truyền đến từ ngoài cửa.

Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Giang Nguyên cầm theo vài thứ, mỉm cười bước vào. Ánh sáng từ ngoài cửa sổ chiếu vào chiếu vào gương mặt ấm áp của hắn.

- Giang Nguyên.

Từ Thanh Linh thấp giọng kêu một tiếng.

- Nào, ngồi lên súc miệng đi. Tôi có mua bữa ăn sáng cho cô này.

Giang Nguyên mỉm cười đưa bình nước sang, Từ Thanh Linh ngồi lên, sau đó mở một cái bình đựng nước súc miệng đưa sang.

- Vâng.

Nhìn Giang Nguyên mỉm cười đưa bình nước sang, Từ Thanh Linh nhẹ nhàng súc miệng rồi nhổ vào thùng rác, sau đó súc lại nước sạch Giang Nguyên đưa tới.

- Thế nào? Có cảm thấy khỏe hơn không?

Nhìn sắc mặt có chút tái nhợt của Từ Thanh Linh, Giang Nguyên mỉm cười nói.

- Chỉ hơi mệt và đau đầu.

Từ Thanh Linh cúi đầu. Mặc dù cảm thấy rất vui, nhưng nhớ đến việc Giang Nguyên đã nhìn thấy bộ dạng chật vật của cô, chung quy vẫn có chút xấu hổ.

- Không có việc gì đâu. Ở lại thêm hai ngày nữa điều dưỡng là tốt rồi.

Giang Nguyên bước đến bồn nước nóng, cầm cái khăn giặt sạch một chút rồi đưa cho Từ Thanh Linh. Đợi sau khi cô lau mặt xong, lúc này mới mỉm cười đưa qua một cái bát:

- Nào, ăn chút cháo cho nóng.

- Hôm qua...

Từ Thanh Linh vừa húp cháo vừa thấp giọng hỏi:

- Ngày hôm qua có phải....

Giang Nguyên mỉm cười, sau đó gật đầu trấn an:

- Hôm qua chỉ xảy ra chút việc nhỏ, nhưng đã giải quyết xong rồi.

- Vậy anh có nói với ba mẹ em không?

Từ Thanh Linh có chút lo lắng.

Giang Nguyên lắc đầu:

- Không, về phía trường học, tôi đã gọi cho Trương Du Chánh, nhờ cậu ấy xin phép cho cô. Cô cứ yên tâm nghỉ ngơi. Hai ngày nữa xuất viện là không có việc gì đâu.

- Vâng.

Nghe Giang Nguyên nói, lúc này Từ Thanh Linh mới hoàn toàn yên tâm. Cô sợ nhất chính là cha mẹ sẽ lo lắng cho cô.

Im lặng một chút, Từ Thanh Linh ngẩng đầu nhìn Giang Nguyên, do dự hỏi:

- Hôm qua có phải là em...em không phải do uống rượu không?

Nghe Từ Thanh Linh hỏi, Giang Nguyên im lặng sau đó cười, lắc đầu nói:

- Không phải. Nhưng đã không còn việc gì rồi. Đừng suy nghĩ nhiều nữa.

Từ Thanh Linh nhẹ nhàng cắn môi. Cô tất nhiên hiểu được, nếu cô không phải uống rượu thì là...

Nghĩ đến thân phận của hai người nọ, Từ Thanh Linh lại nhìn Giang Nguyên. Cô biết ngày hôm qua có thể Giang Nguyên đã chạy đến trước khi cô gặp chuyện không may. Hơn nữa trước mặt hai người kia mang cô đi, sợ rằng sự việc sẽ không đơn giản như vậy.

Nhìn gương mặt lạnh nhạt của Giang Nguyên, trong lòng Từ Thanh Linh cảm thấy ấm áp, vui vẻ nói:

- Cám ơn.

Giang Nguyên lại cười, không nói gì, cầm cái khăn lông đã được làm sạch bước đến, tiếp nhận chén cháo không, rồi đưa khăn lông cho cô:

- Nào, lau mặt lại đi.

Đợi Từ Thanh Linh lau mặt xong, Giang Nguyên đang định đem thau nước đi đổ, lúc này cánh cửa phòng bệnh được đẩy ra.

Giang Nguyên cau mày, xoay người lại, nhìn một số người bước vào, sau đó đặt thau nước xuống, bước đến.

Người đến có hai nam hai nữ. Hai người phụ nữ khoảng chừng bốn năm chục tuổi, vênh váo tự đắc đi đằng trước, còn hai người đằng sau thì giống như người hầu.

Hai người phụ nữ này ăn mặc trang phục rất đắt tiền, khí thế tỏ ra bất phàm.

- Cậu chính là Giang Nguyên?

Người đàn ông khoảng chừng bốn mươi tuổi đeo mắt kính đang sau bước lên, trầm giọng hỏi Giang Nguyên.

Giang Nguyên khẽ cau mày, sau đó gật đầu nói :

- Đúng, tôi chính là Giang Nguyên.

- Cậu chính là Giang Nguyên đã đánh Cát thiếu nhà chúng tôi ?

Giang Nguyên vừa dứt lời, liền nghe người phụ nữ mặc áo da thú lạnh giọng hỏi.

Giang Nguyên nhìn người phụ nữ mặc áo da, khẽ cười :

- Chính là tôi. Không biết Dương phu nhân đại giá quang lâm có chuyện gì không ?

Thấy Giang Nguyên đối mặt với chất vấn của mình cũng không sợ hãi, cũng không thềm để bà trong mắt, Dương phu nhân rất cuộc không hề nén được lửa giận trong lòng, chỉ tay vào Giang Nguyên, quát lớn :

- Cậu hỏi tôi đến làm gì ? Cậu đánh con tôi thành như vậy, còn hỏi tôi đến làm gì ? Cậu cho rằng tôi còn đến thăm một tên lưu manh, vô pháp vô thiên như cậu ?

- Lưu manh ?

Giang Nguyên mỉm cười nhìn người phụ nữ mặc áo da, vẻ mặt núc ních thịch đang tức giận, lạnh lùng nói :

- Dương phu nhân, bà gọi tôi là lưu manh, vậy tôi xin hỏi bà đây là ý thế hiếp người, đối trắng thay đen sao ?

Bị Giang Nguyên hỏi như vậy, Dương phu nhân trợn tròn mắt nhìn hắn, ánh mắt tràn đầy ngạc nhiên. Không biết tên tiểu tử này nói như vậy là có ý gì ?

Người phụ nữ đi đằng sau Dương phu nhân ngăn cả người, vội vàng bước lên, chỉ vào Giang Nguyên quát lớn :

- Cậu không chỉ đánh Cát thiếu thành ra như vậy, mà còn đánh gãy chân Lưu Ba nhà tôi, cậu không phải lưu manh thì là cái gì ?

Giang Nguyên lãnh đạm cười, nhìn thoáng qua Từ Thanh Linh sắc mặt đã có chút trắng bệch, gật đầu ra hiệu trấn an, sau đó quay lại nhìn bốn người đứng trước :

- Được rồi, nơi này còn có người bệnh, tôi không muốn tranh luận với các người về những thứ này. Tôi muốn hỏi ý đồ đến đây của các người là gì ?

- Ý đồ? Cậu còn hỏi ý đồ chúng tôi đến đây?

Mặc dù Dương phu nhân đã đắp lên mặt một lớp trang điểm dày cộm, nhưng vẫn không che giấu được mấy lớp mỡ béo:

- Trước giờ chưa từng có người nào đánh Cát thiếu của tôi, cậu có tư cách gì mà đánh nó? Đừng tưởng rằng đánh xong rồi có thể yên đâu. Tôi nói cho cậu biết, cậu không yên với tôi đâu.

- Không để yên?

Giang Nguyên cau mày:

- Dương phu nhân, xin hỏi đây là ý của bà hay là của Phó tỉnh trưởng dương? Nếu như là của Phó tỉnh trưởng Dương, như vậy tôi sẽ chờ xem các người sẽ làm thế nào.

- Làm thế nào? Cậu tưởng chúng tôi đang đùa với cậu à? Cậu chỉ là một con rùa rút đầu mà thôi.

Dương phu nhân rõ ràng đã bị Giang Nguyên chọc giận, giọng nói bắt đầu tăng thêm âm lượng.

Người đàn ông đeo cặp mắt kính gọng vàng vội vàng bước lên, nhìn Giang Nguyên, trầm giọng nói:

- Giang Nguyên, tôi nói cho cậu biết, Tỉnh trưởng Dương rất tức giận vì chuyện này. Cậu nên biết rằng cậu chính là cố ý đã thương người khác. Chúng tôi hoàn toàn có thể kiện cậu, cậu có biết sẽ gánh phải hậu quả gì hay không?

Nhìn người đàn ông đeo mắt kính, Giang Nguyên cười nói:

- Thư ký Trương, anh không cần hù tôi. Tôi vốn định nể mặt Tỉnh trưởng Dương một lần, bỏ qua chuyện này.

Nói đến đây, ánh mắt Giang Nguyên có chút phát lạnh, sau đó nhìn Dương phu nhân, nói:

- Nhưng bây giờ chúng ta không thể cứ như vậy mà bỏ qua.

- Tên tiểu tử to gan lớn mật kia, cậu định uy hiếp tôi phải không?

Thấy Giang Nguyên nói như vậy, Dương phu nhân không thêm quan tâm đến sự ngăn cản của thư ký Trương, bước đến trước mặt Giang Nguyên, giận dữ nói.

Giang Nguyên lạnh lùng nhìn vị Dương phu nhân, lắc đầu nói:

- Không phải uy hiếp. Tôi chỉ muốn nói, Dương phu nhân, còn có Lưu phu nhân, tiền viện phí điều trị ở bệnh viện số 1, tiền tổn thất tinh thần, xin hai vị trở về mà chuẩn bị. Việc này, chúng tôi sẽ không dễ dàng bỏ qua.

TUYỆT PHẨM THIÊN Y

Chương 180: Phó tỉnh trưởng Dương tức giận

- Cậu chờ mà ngồi tù đi.

Nói xong, hai vị phu nhân tức đến xanh mặt dẫn hai thư ký xô cửa rời đi.

Chỉ còn lại Giang Nguyên mỉm cười đứng tại chỗ.

Ngoài cửa, Chủ nhiệm Tôn và một số lãnh đạo của khoa cấp cứu cùng với Trương Du Chánh đang đứng một bên, nhìn khí thế hung hăng của đám người rời đi, vẻ mặt kinh hãi và rung động.

Đám lãnh đạo tôi nhìn anh anh nhìn tôi, rồi lại nhìn bên trong cánh

cửa, hồi lâu vẫn chưa hồi phục lại tinh thần.

Bác sĩ Tiểu Giang quả nhiên là bừa hăn, chẳng những không sợ đối phương đe dọa, ngược lại còn phản kháng. Đây là do lo lắng hay là...

Đám lãnh đạo cảm thán xoay người rời đi, chỉ còn Trương Du Chánh đứng im tại chỗ, muốn đi vào nhưng lại có chút lo lắng.

Trương Du Chánh đứng im, bởi vì y nghe được thanh âm bên trong. Mặc dù tức giận, nhưng thân phận của những người này khiến cho y sợ hãi. Cho nên y mới đứng ngoài cửa để chờ.

Lúc này, nhìn đám người đến cưỡng chế Giang Nguyên nhưng ngược lại lại bị Giang Nguyên làm cho tức giận đến mức phải bỏ ra ngoài. Y đứng ngoài cửa, thấy vậy liền trợn mắt há mồm.

- Giang Nguyên, làm sao bây giờ? Bọn họ sẽ không...

Nằm trên giường, Từ Thanh Linh vẫn không lên tiếng. Cô đối với Giang Nguyên bây giờ có một sự tin tưởng vô điều kiện, nhưng vẫn bị cảnh tượng như vậy hù dọa.

Đã từng làm ở tổ Ngoại giao, Từ Thanh Linh hiểu rất rõ tình huống này. Không nói đến hai người phụ nữ kia, chỉ nói đến hai người đàn ông mà Giang Nguyên gọi là thư ký Trương và thư ký Dương, đều là nhân vật uy chấn Vân Giang, thậm chí là cả Sở Nam.

Ít nhất Từ Thanh Linh tự nhận những nhân vật mà cô tiếp xúc xưa kia cũng là những người khá có máu mặt, nhưng quyền thế thì không bằng thư ký Trương. Người bình thường khi đối mặt với người như vậy, về mặt lúc nào cũng khách khí và ngưỡng mộ, nào giống như Giang Nguyên, trực tiếp khiển trách và đối kháng với đối phương.

Bây giờ cô mới biết ngày hôm qua rốt cuộc là Giang Nguyên đã vì cô mà làm những gì. Nghĩ như vậy, trong lòng Từ Thanh Linh có chút co thắt lại. Đánh con trai Phó tỉnh trưởng thường vụ, còn có con của Phó thị trưởng bị trọng thương, phải làm gì mới tốt đây?

Giang Nguyên bất quá chỉ là một bác sĩ, nhưng lại có thể trực tiếp xung đột với nhân vật quyền thế như vậy, rốt cuộc là tại sao?

Nhìn biểu hiện khẩn trương của Từ Thanh Linh, Giang Nguyên khẽ mỉm cười, gương mặt tràn đầy tự tin, vừa bưng thau nước đến bên bồn rửa mặt, vừa cười nói:

- Em không cần lo lắng. Bọn họ không dám làm gì tôi đâu. Hơn nữa bọn họ còn phải chịu chi phí điều trị và tổn thất có liên quan nữa.

- Vậy sao?

Mặc dù trong lòng vẫn còn nghi hoặc, nhưng có những lời này của Giang Nguyên, Từ Thanh Linh cảm thấy yên tâm hơn.

Ngoài cửa, Trương Du Chánh chần chờ một lúc, rốt cuộc cũng có được dũng khí mà vào.

Mặc dù vẫn là một thân tây trang, tóc tai chải chuốt gọn gàng, nhưng vẫn không che giấu được sự tiều tụy và khiếp sợ. Khi y bước vào phòng bệnh, gương mặt rung động nhìn bóng lưng Giang Nguyên, sau đó mới quay sang nhìn Từ Thanh Linh, xấu hổ nói:

- Thanh Linh, em khỏe chưa?

Nhìn vẻ mặt tiều tụy của Trương Du Chánh, Từ Thanh Linh thở dài trong lòng, mỉm cười nói:

- Tốt hơn nhiều rồi. Du Chánh, ngày hôm qua cảm ơn anh nhiều.

- Đừng nói nữa, bây giờ trong lòng anh cảm thấy rất khó chịu. Nếu không phải ngày hôm qua hẹn em đi ăn cơm cũng không phát sinh chuyện như vậy.

Thấy Từ Thanh Linh không trách mình, Trương Du Chánh lại càng cảm thấy xấu hổ hơn.

Từ Thanh Linh nói:

- Du Chánh, em biết anh cũng là có ý tốt. Việc này không thể trách anh. Bây giờ tâm trạng của anh đang khó chịu, đừng suy nghĩ nhiều nữa. Em còn phải cảm ơn anh vì đã gọi điện thoại cho Giang Nguyên ngày hôm qua.

- Xin lỗi.

Thấy Từ Thanh Linh an ủi mình, Trương Du Chánh cảm thấy càng xấu hổ hơn.

Lúc này, Giang Nguyên bước từ trong phòng vệ sinh ra, thấy Trương Du Chánh đang cúi đầu đứng trước giường Từ Thanh Linh, mỉm cười cầm đến một cái ghế:

- Nào, Du Chánh, ngồi đi.

Thấy Giang Nguyên đưa cái ghế đến, ánh mắt Trương Du Chánh hiện lên sự cười khổ, biết mình đã thua hoàn toàn. Trước kia còn ôm hy vọng, cho rằng Giang Nguyên và Từ Thanh Linh cũng chỉ là quá khứ. Nhưng bây giờ y rõ ràng đã thất bại hoàn toàn.

Lúc trước, y cho rằng mình có gia thế, lại có năng lực, mạnh hơn đối phương rất nhiều. Bây giờ nhìn lại, cái gì cũng kém.

- Giang Nguyên, hôm qua thật sự nhờ có anh.

Dù sao Trương Du Chánh cũng là học trưởng khoa Y trường Đông Nguyên, cũng có chút năng lực, không phải là người thua không dậy nổi. Sau một phút dao động, giọng nói đã tự nhiên hơn không ít.

Giang Nguyên mỉm cười. Hắn hiển nhiên cũng cảm thấy ngoài ý muốn. Trương Du Chánh cũng bị hãm hại, nhưng vẫn còn có thể gọi cho hắn, hắn ngược lại phải cảm ơn điều này, lập tức cười nói:

- Không sao. Tôi cần phải cảm ơn vì cậu đã gọi điện thoại cho tôi. Nếu không thì...

Nói đến đây, Giang Nguyên cũng không có ý định nhắc lại chuyện ngày hôm qua, chỉ cười hỏi:

- Du Chánh, hôm nay cảnh sát có tìm cậu không?

- Có, sáng nay cảnh sát có đến tìm tôi.

Trương Du Chánh trầm giọng nói:

- Tôi đã nói hết sự thật, nhưng không biết bọn họ sẽ xử lý như thế nào.

- Không sao đâu, cứ việc nói thật là được.

Giang Nguyên cười nói:

- Việc này cậu cũng đừng lo lắng quá. Nó không liên quan đến cậu đâu. Tôi đã xử lý tốt hết thấy.

- Nhưng Giang Nguyên, bọn họ là Phó tỉnh trưởng thường vụ tỉnh và Phó thị trưởng, anh không biết bọn họ có bao nhiêu quyền lực ở tỉnh Sở Nam này đâu. Nếu bọn họ muốn đổi trắng thay đen, đây là một chuyện rất đơn giản. Anh sẽ gặp phiền phức rất lớn.

Trương Du Chánh khẩn trương nói.

Giang Nguyên mỉm cười:

- Không cần lo lắng. Yên tâm đi, việc này sẽ rất nhanh được xử lý.

- Cái gì? Thằng ranh kia đòi tiền thuốc men?

Một người đàn ông trung niên đeo mắt kính, tóc đen, gương mặt chữ quốc kinh hãi nhìn vợ của mình.

Nghe bà xã tường thuật lại, nói cái tên tiểu tử không biết trời cao đất rộng kia đòi tiền thuốc men, Phó tỉnh trưởng Dương giận đến ứa gan. Tên tiểu tử này tưởng rằng có Bạch Nghi Tân chống lưng là có thể ăn nói bừa bãi?

Nghĩ đến đây, Phó tỉnh trưởng Dương cố gắng ức chế lửa giận, quay sang nhìn thư ký của mình.

Thấy Phó tỉnh trưởng Dương nhìn mình, thư ký Trương vội vàng gật đầu:

- Tỉnh trưởng, Giang Nguyên quả thật đã nói như vậy. Hắn nói chuyện này còn chưa xong đâu, nhất định bắt chúng ta phải chịu tiền thuốc men, tiền điều trị và tiền tổn thất tinh thần.

- Được, được, nó cho rằng tôi sợ Bạch Nghi Tân sao? Cũng dám

xảo trá lên đầu tôi?

Phó tỉnh trưởng Dương cười giận dữ. Ông thân là cán bộ cấp tỉnh, chưa từng nghĩ đến có người dám đưa ra điều kiện với ông.

Mặc dù đối với việc nhỏ như vậy, Phó tỉnh trưởng Dương không cần để trong mắt, nhưng đã có Bạch Nghi Tân nhúng tay, ông ta vẫn phải thận trọng.

Uống hai ngụm nước, đè cơn tức trong lòng xuống, lúc này Phó tỉnh trưởng Dương mới ngẩng đầu nhìn thư ký Trương:

- Tiểu Trương, tình huống bên phía cảnh sát như thế nào rồi?

Thấy Tỉnh trưởng Dương hỏi, thư ký Trương tất nhiên hiểu Tỉnh trưởng muốn gì, lập tức nói:

- Tỉnh trưởng, theo tình huống của phân cục Hà Tây, mặc dù trong phiếu xét nghiệm của cô gái kia có thành phần thuốc đặc biệt, nhưng cũng không có chứng cứ gì chứng minh thuốc này nhất định là do Cát thiếu hạ. Hơn nữa, cho dù là Cát thiếu, nhưng người hiềm nghi lớn nhất chính là Lưu Ba.

- Vết thương Giang Nguyên gây ra cho Cát thiếu thì nhẹ, nhưng vết thương của Lưu Ba thì hoàn toàn nghiêm trọng.

Nói đến đây, ngữ điệu của thư ký Trương nhấn mạnh vài phần. Ý tứ này rất rõ ràng.

- Tốt.

Nghe thư ký nói, dường như cũng không có chứng cứ xác thực chứng minh tội trạng của con trai mình, Phó tỉnh trưởng Dương vỗ bàn, trầm giọng nói:

- Cậu qua bên phía sở Công an tỉnh, bảo bọn họ nhanh chóng điều tra việc này.

- Vâng, tỉnh trưởng. Bây giờ tôi đi ngay.

Thấy Tỉnh trưởng tiếp nhận lời đề nghị của mình, thư ký Trương vội vàng lên tiếng, sau đó đi ra ngoài gọi điện thoại. Bây giờ y cũng

rất tức giận. Là thư ký của Tỉnh trưởng Dương, mấy năm qua, có người nào ở Sở Nam mà không dám nể mặt y. Thế mà tên tiểu tử kia lại kiêu ngạo như vậy, hoàn toàn không xem Tỉnh trưởng Dương ra gì, nhất định phải làm cho hắn biết thế nào gọi là trời cao đất rộng.

- Tiểu Trương, gọi điện thoại cho lão Tôn phân cục Hà Tây, nhanh chóng đưa ra kết quả. Tôi chưa từng chịu nhục qua như vậy, nhất định phải làm cho thằng ranh đó đẹp mặt.

Dương phu nhân nghiêng răng nghiêng lợi nói. Sau đó quay sang Phó tỉnh trưởng Dương:

- Lão Dương, ông nhất định cũng phải ra lệnh cho phía viện Kiểm sát, phải nghiêm trị không tha.

Nhìn vợ của mình đang nổi giận, Phó tỉnh trưởng Dương gật đầu nói:

- Bà yên tâm đi, mặc dù tôi sắp được điều đi, nhưng cũng còn mấy tháng nữa. Cho dù có Bạch Nghi Tân nhúng tay vào, có tôi ở đây, viện Kiểm sát cũng không dám không làm. Với tội danh cố ý gây thương tích, thằng ranh đó nhất định phải bị phán mấy năm.

Lúc này, Giang Nguyên vẫn còn ở bệnh viện số 1 với Từ Thanh Linh. Bởi vì Từ Thanh Linh yêu cầu, cho nên không ai trong trường biết chuyện phát sinh ngày hôm qua. Vì thế cũng không có ai đến thăm. Giang Nguyên liền xin nghỉ ở phòng khám hai ngày, ở đây chăm sóc Từ Thanh Linh.

- Nào, ăn một múi quýt đi. Quýt ngọt lắm đấy, ăn nhiều chút, nhiều vitamin.

Giang Nguyên lột hai múi quýt đưa cho Từ Thanh Linh.

- Vâng, cảm ơn.

Từ Thanh Linh tiếp nhận hai múi quýt, mỉm cười đưa vào trong miệng, chỉ cảm thấy hành động này rất giống với những năm trước đây.

TUYỆT PHẨM THIÊN Y

Chương 181: Tin tức năm đó

Cảm giác rất quen thuộc.

Mặc dù đã trôi qua nhiều năm, nhưng dưới ánh mặt trời, gương mặt xinh đẹp, nụ cười vui đến như vậy, Giang Nguyên vẫn cảm thấy rất quen, làm cho hắn không khỏi nhớ đến chuyện năm xưa.

Vì thế, bây giờ hắn đang hưởng thụ lại cảm giác đó.

Reng reng reng! Tiếng chuông điện thoại dồn dập rất nhanh cắt đứt dòng suy nghĩ này.

Giang Nguyên mỉm cười đưa míu quyết cho Từ Thanh Linh, sau đó móc điện thoại, nhìn số gọi đến rồi nhấn nút nghe.

- Giang Nguyên, có phiền phức rồi. Tôi vừa mới nhận được tin tức của Thị trưởng Tôn, nói Phó tỉnh trưởng Dương yêu cầu phải nhanh chóng xử lý chuyện này, đưa ra một kết quả. Đồng thời yêu cầu tiến hành xem xét thương thế của Dương Thiếu Cát và Lưu Ba.

Trong lời nói của Lý Diệc Dương mang theo sự lo lắng và kinh ngạc. Ông cũng không ngờ Phó tỉnh trưởng Dương lại không cố kỵ Tỉnh trưởng Bạch, trực tiếp ra tay xử lý như vậy.

Bây giờ, Phó tỉnh trưởng Dương thật sự không cố kỵ mặt mũi của Tỉnh trưởng Bạch. Nếu ông ta muốn xử lý Giang Nguyên, mà Tỉnh trưởng Bạch lại không muốn trở mặt với Phó tỉnh trưởng Dương, như vậy Giang Nguyên gặp phiền toái lớn rồi.

Đối với Giang Nguyên, ông một chút cũng không muốn Giang Nguyên gặp chuyện không may. Dù sao Giang Nguyên cũng khá thân với ông. Đó cũng là nguyên nhân sau khi ông nhận được tin tức của Thị trưởng Tôn thì khẩn trương như vậy.

Nghe Lý Diệc Dương nói, Giang Nguyên cũng sửng sốt. Hắn thật không ngờ Phó tỉnh trưởng Dương một chút cũng không chịu uy hiếp. Chẳng những nguyện ý đem con mình ra mạo hiểm, mà ngay cả đắc tội với lãnh đạo cũng phải xử lý hắn cho bằng được. Sắc mặt Giang Nguyên có chút ngưng trọng. Hắn không phải là người

thích ăn mềm, thật không ngờ Phó tỉnh trưởng Dương cũng là người như vậy.

Nhưng Giang Nguyên chưa bao giờ làm việc mà không có năm chắc, chỉ cau mày một chút sau đó nói:

- Lý cục, việc này anh muốn làm thế nào thì cứ làm như vậy. Yên tâm đi, sẽ không xảy ra vấn đề gì đâu.

Nghe giọng nói bình tĩnh của Giang Nguyên, Lý Diệc Dương cũng có chút thở phào nhẹ nhõm. Chỉ là ông ta không rõ lắm rốt cuộc là Giang Nguyên dựa vào cái gì mà bình tĩnh như vậy. Chẳng lẽ Tỉnh trưởng Bạch sẽ vì hắn mà xé rách da mặt với Phó tỉnh trưởng Dương?

Phó tỉnh trưởng Dương chuẩn bị được điều đi chỗ khác làm Tỉnh trưởng, Tỉnh trưởng Bạch cần chi phải đắc tội với đối phương?

Nghĩ đến đây, Lý Diệc Dương không nhịn được mà nhắc nhở:

- Giang Nguyên, chắc chắn sẽ không có việc gì chứ? Lúc này Phó tỉnh trưởng Dương được điều đến tỉnh khác làm tỉnh trưởng, Tỉnh trưởng Bạch...

Nghe biểu hiện khẩn trương của Lý Diệc Dương, Giang Nguyên mỉm cười nói:

- Được rồi, Cục trưởng Lý, anh cũng đừng lo lắng về việc này. Yên tâm đi. Phó tỉnh trưởng Dương không dám xằng bậy đâu.

Nghe được tiếng cười sang sảng của Giang Nguyên, Lý Diệc Dương mới thở phào nhẹ nhõm. Với sự hiểu biết của Giang Nguyên, nếu không có vài phần nắm chắc, tất nhiên là sẽ không ăn nói lung tung.

Sau khi cúp điện thoại, Lý Diệc Dương cũng thở phào một hơi, bưng tách trà nhấp một ngụm, nói với Tiểu Lưu bên cạnh:

- Tiểu Lưu, gọi Tiễn Tiêu vào đây, tôi có việc cần dặn dò.

Nhìn thấy vẻ mặt của Cục trưởng lúc này, Tiểu Lưu thở cũng không dám thở. Lúc này thấy Cục trưởng đột nhiên thở phào nhẹ

nhóm, Tiểu Lưu cũng cảm thấy vui mừng, sau đó ra ngoài gọi người.

- Như thế nào? Giang Nguyên, bây giờ phải làm sao? Ông ta là Phó tỉnh trưởng thường vụ đấy.

Từ Thanh Linh cũng cảm thấy lo lắng.

- Không sao đâu, em đừng lo lắng. Tôi không có vấn đề gì đâu.

Giang Nguyên mỉm cười, sau đó lại tách hai múi quýt nhét vào miệng, cười nói:

- Nhất định phải tin tưởng tôi.

Thấy Giang Nguyên tự tin như vậy, Từ Thanh Linh cũng bắt đầu yên tâm hơn.

Giang Nguyên mỉm cười đứng lên, sau đó bước đến bên cạnh giường, lấy điện thoại ra gọi.

- Hải Bác, địa chỉ đã xác định chưa?

Giang Nguyên dùng tiếng Anh để hỏi.

- Ừm, địa chỉ của đối phương đã xác định. Hơn nữa còn lấy được quyền khống chế.

Hải Bác cười nói:

- Mặc dù đối phương có sử dụng bức tường lửa, nhưng trước mặt Hải Bác tôi, không có gì là không phá được.

Nghe Hải Bác xác định, Giang Nguyên khẽ cười nói:

- Đương nhiên, nếu không thì làm sao tôi lại nhờ anh chứ? Bây giờ hãy gửi văn kiện kia đến bàn làm việc của ông ta, thuận tiện gửi cho ông ta một tin nhắn luôn.

- Không thành vấn đề. Bây giờ tôi sẽ gửi đi ngay.

Hải Bác vừa cười vừa nói:

- Giang, tại sao cậu lại về nước? Lâu như vậy không gặp, thật là nhớ cậu quá.

Giang Nguyên cười nói:

- Enie có khỏe không?

- Đường nhiên là khỏe rồi. Chỉ là ngẫu nhiên hay nhắc đến cậu, nhưng không được phép của cậu, tôi không nói tin tức của cậu cho bất luận kẻ nào biết.

Giọng nói của Hải Bắc thoáng đề thấp vài phần:

- Giang, rốt cuộc là tiểu đội Cô Lang của các cậu đã xảy ra chuyện gì? Tôi nhận được tin tức tiểu đội của các cậu bị tiêu diệt hoàn toàn.

Nghe xong, Giang Nguyên cau mày, hỏi:

- Anh nhận được tin tức từ đâu?

- Từ Gấu Bắc Cực. Mấy tháng trước, khi chấp hành nhiệm vụ, Gấu Bắc Cực đã tìm được xác máy bay của tiểu đội mọi người, sau đó bắt đầu điều tra. Về sau gặp được một đội ngũ rất kỳ quái. Nghe nói toàn bộ đội ngũ đó đã bị tiêu diệt nhưng Gấu Bắc Cực cũng phải trả một cái giá rất lớn.

- Đã bị tiêu diệt toàn bộ?

Giang Nguyên sửng sốt, nhưng sau đó liền hưng phấn. Nếu đối phương bị tiêu diệt trong tay Gấu Bắc Cực, như vậy tin tức về tiểu đội Cô Lang sẽ không bị người đứng phía sau chú ý. Hẳn cũng không cần phải cẩn thận nữa. Ngoại trừ Hải Bắc, không còn người nào biết được còn có người của Cô Lang còn sống.

- Sau đó, bọn họ tiến hành tìm kiếm, liền tìm được đa số thi thể của tiểu đội các người. Lúc đó bọn họ nói cậu hẳn là đã tự bạo. Không tìm được thi thể của cậu, chỉ tìm được huy hiệu của cậu tại hiện trường vụ nổ mà thôi. Nghe nói, lúc đó Chekhov vì cho rằng mình không chạy đến cứu cậu sớm hơn, nên đã hung hăng đâm mình một dao.

Nói đến đây, Hải Bắc vui mừng nói:

- Khi tôi nghe được tin tức này, cũng khóc cho cậu, nhưng không nghĩ đến mạng của cậu lại lớn đến vậy, vẫn còn chưa chết. Tôi nghĩ nếu mọi người biết được chuyện này hẳn cũng sẽ rất cao hứng.

TUYỆT PHẨM THIÊN Y

Chương 182: Tổng tiền lãnh đạo

Nghe sự hưng phấn trong lời nói của Hải Bắc, còn có giọng điệu quen thuộc, hình ảnh của những người thân quen lại hiện ra trước mắt Giang Nguyên. Trong lòng Giang Nguyên dâng lên một sự ấm áp, sau đó nói:

- Cảm ơn Hải Bắc, cảm ơn mọi người.

- Giang, cậu khách sáo với tôi làm gì? Năm đó, nếu không nhờ có cậu cứu Enie, tôi đã sớm xấu hổ mà chết rồi.

Nói đến đây, Hải Bắc liền cười:

- Enie cũng khóc vì cậu mấy lần, có cần tôi đem tin tức cậu còn sống nói cho cô ấy biết không?

- Đừng, Hải Bắc. Tiểu đội Cô Lãng của chúng tôi xảy ra chút vấn đề, không được tiết lộ tin tức tôi vẫn còn sống.

Giang Nguyên thấp giọng nói.

- Được rồi.

Hải Bắc cười nói:

- Giang Nguyên, cậu đang ở Hoa Hạ, nếu như tôi có thời gian, tôi sẽ đến Hoa Hạ tìm cậu.

- Được, nhưng nhớ là không được nói cho người khác biết. Nếu sau này có cơ hội, hãy nói cho Enie.

Giang Nguyên gật đầu nói.

- Tôi đã gửi văn kiện đi. Tin nhắn cũng đã gửi luôn rồi. Tôi nghĩ bây giờ hẳn ông ta đã nhận được.

- Cảm ơn, hẹn gặp lại.

Cúp điện thoại, Giang Nguyên xoay người, liền nhìn thấy vẻ mặt sợ hãi của Từ Thanh Linh.

- Có chuyện gì vậy?

Giang Nguyên cười hỏi.

Từ Thanh Linh cười nói:

- Giang Nguyên, em thật có chút không hiểu được anh. Ba năm qua, anh thật sự thay đổi rất nhiều. Tiếng Anh cũng rất tốt. Xem ra mấy năm qua anh đúng thật là lăn lộn ở nước ngoài.

Giang Nguyên cười nói:

- Đúng vậy, tôi cũng nên sớm nói cho em biết.

Ánh mắt Từ Thanh Linh hiện lên chút cảm khái. Bây giờ Giang Nguyên ưu tú như vậy, không nhất định sẽ còn là của cô nữa.

Thư ký Trương vừa lo lắng gọi điện thoại cho phòng quản trị mạng, vừa khẩn trương nhìn đoạn video trước mặt.

Trong đoạn video hiện lên hình ảnh trong phòng 1608 hôm đó. Nhìn tình huống trong phòng, một cô gái nằm mê man trên giường, còn Dương Thiếu Cát và Lưu Thi thì ngồi dưới đất. Lưu Ba còn phần nộ chỉ trích Dương Thiếu Cát.

Mồ hôi trên trán thư ký Trương bắt đầu rịn ra.

Thư ký Trương biết rất rõ, cảnh sát không thể có được đoạn băng này. Rất rõ ràng là do Giang Nguyên quay lại.

Những điều khiến y khẩn trương không phải là đoạn video này, mà là nó xuất hiện trên màn hình máy tính của y. Y có thể khẳng

định, mười phút trước y vẫn không hề thấy nó, nhưng sau khi nhận được một cuộc điện thoại không hề có số gọi đến, y liền nhìn thấy nó chễm chệ trên màn hình máy tính ngay.

Máy tính phòng làm việc của Tỉnh trưởng tỉnh Sở Nam, bức tường lửa có bao nhiêu là chắc chắn, nhưng lại có người lặng yên không một tiếng động xâm nhập vào, truyền đến một đoạn video nặng gần trăm mb. Phương pháp của đối phương có thể nói là khá đáng sợ.

Nhưng đáng sợ cũng không phải là đoạn video này. Theo như lời nói của đối phương, nếu có người không vui, đoạn video sẽ được truyền đến nhiều trang web, đồng thời đưa luôn cả thông tin về những nhân vật, thời điểm và những người có liên quan đến đoạn video.

Đối với thủ đoạn như vậy của đối phương, thư ký Trương có chút khẩn trương. Có thể xâm nhập vào mạng lưới máy tính của chính quyền tỉnh, vậy thì còn có trang web nào không thể vào? Còn có thứ đồ nào không thể phát?

Nghĩ đến đây, trong lòng thư ký Trương đối với tên tiểu tử tên Giang Nguyên có chút sợ hãi. Nếu đối phương không có quan hệ với Tỉnh trưởng Bạch thì mặc kệ có thu được chứng cứ hay không, trực tiếp cho người bắt luôn.

Nhưng bây giờ, đằng sau đối phương có Tỉnh trưởng Bạch chống lưng, phương pháp đó khẳng định không thực hiện được. Trừ phi là có chứng cứ xác thực, nhưng thư ký Trương biết rất rõ, có thể làm được đến bước này, người như vậy tuyệt đối không đơn giản, sẽ không bao giờ lưu lại chứng cứ cho người khác.

Cho nên, thư ký Trương hít một hơi thật sâu, rồi cuộc cho rằng mặc dù sắp tới Phó tỉnh trưởng Dương cũng sẽ được điều đi, nhưng tốt nhất là không nên làm ra bất cứ chuyện có ảnh hưởng nào. Tuy nói không có khả năng lật đổ được tỉnh trưởng nhưng cũng vẫn để lại thương tích.

Nghĩ đến đây, thư ký Trương chần chừ một chút rồi thu lại đoạn video kia, sau đó bước vào phòng làm việc của Tỉnh trưởng Dương.

Cạch.

Sau khi xem xong đoạn video, cộng thêm nghe thư ký Dương giải thích, Phó tỉnh trưởng Dương ném văng cái tách trà làm bằng bạch ngọc xuống đất, sau đó thở hắt ra.

Cả đời Dương Nhị ông lúc nào bị người ta uy hiếp như vậy? Hơn nữa đối phương còn là một tên tiểu tử miệng còn hôi sữa.

- Gọi cái đám phế vật kia, nhất định phải kiểm tra lại độ an toàn của mạng lưới internet một lần nữa.

Qua một lúc lâu, hô hấp của Phó tỉnh trưởng Dương mới dần dần ổn định lại, nói với thư ký Trương:

- Mau chuyển cho tên tiểu tử đó một vạn đồng. Nếu nó còn không hài lòng, cứ lấy trở về.

- Vâng, tỉnh trưởng.

Nhìn gương mặt lạnh lùng của thư ký Trương, còn có một xấp tiền đầy qua, Giang Nguyên nhún vai, sau đó nhìn một vạn đồng, cười nói:

- Phó tỉnh trưởng Dương thật nhỏ mọn.

- Không cần thì trả lại cho tôi.

Thấy biểu hiện lạnh nhạt của đối phương, thư ký Trương chỉ cảm thấy trong lòng ghen ghét. Đường đường là thư ký của Phó tỉnh trưởng thường vụ tỉnh, là cán bộ cao cấp, lại không được tên tiểu tử kia để vào mắt.

- Cần, tại sao lại không cần chứ? Một vạn ít nhất cũng chi trả đủ tiền thuốc. Còn về phần các chi phí khác, phải nhìn vào Phó tỉnh trưởng Dương sắp lên chức sẽ xử lý như thế nào.

Giang Nguyên khẽ cười nói:

- Được rồi, thư ký Trương, tôi không tiển.

- Hừ.

Nghe được lời nói của đối phương, dường như đã biết được chuyện Phó thị trưởng Dương sắp lên chức, vì thế mới dám xảo ngôn. Mặc dù trong lòng thư ký Trương rất tức giận, nhưng không thể không bội phục.

Thấy thư ký Trương phát tay bỏ đi, Từ Thanh Linh bội phục nhìn Giang Nguyên, cảm thấy không hiểu tại sao Giang Nguyên lại có thể đoán chính xác Phó thị trưởng Dương sẽ bồi thường một vạn đồng.

- Nào, cầm đi, chúng ta đã có tiền viện phí rồi đấy.

Giang Nguyên cười tủm tỉm đưa một vạn đồng cho Từ Thanh Linh.

- Giang Nguyên, anh cầm lấy đi. Tiền viện phí này cũng là do anh lấy được mà.

Nhìn Giang Nguyên đưa tới một xấp tiền, Từ Thanh Linh vội vàng đẩy lại.

Giang Nguyên mỉm cười nói:

- Không sao đâu. Em cứ cầm lấy trước, lát nữa sẽ có người đưa thêm tiền cho em.

- Sao? Còn có người mang tiền đến nữa à?

Từ Thanh Linh hoàn toàn bị kinh sợ.

Sự thật chứng minh, lời nói của Giang Nguyên không sai. Thư ký của Phó thị trưởng Lưu cũng đã chạy đến, nhưng thái độ của y thì tốt hơn so với thư ký Trương rất nhiều.

- Bác...bác sĩ Giang, xin chào. Đây là tiền viện phí và tiền bồi dưỡng cho Từ tiểu thư. Xin thông cảm nhiều hơn.

Nhìn vẻ mặt cẩn thận, tất cung tất kính đưa qua một phong bì đo đờ rồi mới lui ra ngoài của thư ký Phó thị trưởng Lưu, đợi Giang Nguyên mở phong bì ra, Từ Thanh Linh há to miệng không khép lại được. Bên trong là một xấp tiền rất dày, ít nhất phải có đến bốn năm vạn.

Giang Nguyên này cũng quá lợi hại đi. Hồi sáng, đối phương còn hò hét muốn bắt Giang Nguyên đi, nhưng chỉ qua mấy tiếng, thái độ liền thay đổi, đành hoàng mang tiền viện phí đến cho Giang Nguyên.

Giang Nguyên mỉm cười, sau đó phe phẩy xấp tiền trong tay, quay sang nhìn Từ Thanh Linh, cười nói:

- Nào, không tệ, đây không chỉ là tiền viện phí mà còn có tiền dưỡng bệnh, tiền tổn thất tinh thần...

- Giang Nguyên, không tốt đâu. Làm sao có thể bắt bọn họ bồi thường nhiều như vậy?

Nhìn xấp tiền dày cộm trong tay Giang Nguyên, Từ Thanh Linh có chút bất an, nói.

Nghe được lời này, Giang Nguyên lắc đầu cười nói:

- Yên tâm đi, Thanh Linh, tiền này đáng được nhận. Hơn nữa, đối với các đồng chí lãnh đạo, đó chỉ là số tiền nhỏ, không tổn thất bao nhiêu đâu. Chúng ta vẫn nên nhận lấy.

- Nhưng mà cũng nhiều quá.

Nghe Giang Nguyên nói, Từ Thanh Linh mới thoáng yên tâm hơn.

- Nào, đưa số thẻ cho tôi, tôi sẽ chuyển vào cho em ngay.

Giang Nguyên nói.

- Giang Nguyên, em không dùng hết đâu. Anh cứ giữ lấy.

Từ Thanh Linh vội vã nói.

Giang Nguyên lắc đầu:

- Ngốc, đây là tiền bọn họ bồi thường cho em. Tôi giữ làm cái gì. Bây giờ em còn đi học, sau này còn cần phải nghiên cứu, thực tập, chi phí cũng không ít. Cầm lấy đi, sau này cũng có thể giúp cho cô chú giảm bớt gánh nặng.

- Nhưng mà...

Không đợi Từ Thanh Linh nói xong, Giang Nguyên đã cắt ngang:

- Không nhưng nhị gì hết, cứ cầm đi.

Xế chiều, lấy được số tài khoản, Giang Nguyên ra ngân hàng chuyển tiền. Nhìn theo bóng lưng của Giang Nguyên, trong lòng Từ Thanh Linh vẫn nghi hoặc không thôi, không biết tại sao cả Phó tỉnh trưởng Dương và thị trưởng Lưu đều phải cúi đầu trước hắn.

Sáng hôm sau, thư ký Triệu mang theo một giỏ hoa quả đến, khách khí nói vài câu bảo rằng chịu sự ủy thác của Tỉnh trưởng Bạch đến thăm cô, sự nghi hoặc trong lòng Từ Thanh Linh mới giảm bớt vài phần.

Cô không rõ Giang Nguyên quan hệ như thế nào với lãnh đạo số một của Sở Nam, ngay cả thư ký của ông cũng đến thăm cô. Nhưng nhờ vậy mà cô yên tâm hơn. Có người đó đằng sau, khó trách Giang Nguyên lại không hề lo lắng.

Chỉ là Từ Thanh Linh vẫn không rõ ràng cho lắm, nguyên nhân khiến Giang Nguyên không hề lo lắng chỉ là nhờ Tỉnh trưởng Bạch hay không.

TUYỆT PHẨM THIÊN Y

Chương 183: Sự việc kết thúc

Phó tỉnh trưởng Dương cũng không biết được rốt cuộc Giang Nguyên dựa vào thủ đoạn gì mà khiến cho một Phó tỉnh trưởng thường vụ như ông lại bị chọc tức đến như vậy. Nếu không phải vì con trai của mình, ông làm sao mà sợ một tên nhãi ranh uy hiếp chứ?

Nhưng Dương đại thiếu thì dường như không biết cảm kích. Sau khi biết được nhà mình phải bồi thường cho Giang Nguyên một vạn, hiện tại đang nổi bão trước mặt mẹ của mình.

- Mẹ, mẹ nhìn con nè, mẹ nhìn con nè. Con bị người ta đánh thành

như vậy, kết quả còn phải bồi thường tiền cho nó. Mẹ bảo con sau này làm sao mà ra ngoài gặp người ta chứ?

Dương Thiếu Cát chỉ vào gương mặt sưng phù mấy ngày không xếp của mình, nổi giận với mẹ của y.

- Ai ui, con của mẹ ời, con đừng tức giận, đừng tức giận. Mẹ nhất định sẽ xả giận cho con.

Nhìn bộ dạng của con trai, lòng Dương phu nhân đau như cắt, vội vàng an ủi.

Nhưng lúc đó cũng vừa lúc Phó tỉnh trưởng Dương về đến nhà, thấy con trai đang la hét, ngọn lửa trong lòng liền phát ra, bước đến tát cho Dương Thiếu Cát một cái.

Dương Thiếu Cát nhất thời không phản ứng kịp, liền ôm mặt mở to mắt nhìn cha, ánh mắt không thể tin nổi.

- Súc sinh.

Phó tỉnh trưởng Dương tức giận mắng một câu, sau đó lại nhìn không được đập cho Dương Thiếu Cát một cái rồi bỏ về thư phòng của mình.

- Ông...ông làm gì vậy? Thiếu Cát bị người ta đánh thành như thế, ông còn không xả giận cho nó, lại còn đánh nó?

Dương phu nhân đuổi theo, gào to lên.

- Còn nói nữa, cũng là do cách bà dạy con. Nếu bà không dạy hư nó như vậy, tại sao tôi lại phải vì tên súc sinh như nó mà bị người khác khi dễ?

Phó tỉnh trưởng Dương tức giận nói:

- Nếu không phải vì nó, ai dám uy hiếp Dương Nhị Lao tôi? Dương Nhị Lao tôi cả đời chưa từng hạ thấp mình trước ai. Hôm nay vì tên súc sinh đó mà bị người ta tống tiền, lại còn là một tên nít ranh. Nếu không phải tôi chỉ có một mình nó là con trai, tôi lại đi quan tâm đến sống chết của nó sao?

Trong lúc nhà của Phó tỉnh trưởng Dương đang bốc hỏa ngút trời thì nhà Phó thị trưởng Lưu lại lặng yên không một tiếng động. Phó thị trưởng Lưu và vợ đang ở khoa chỉnh hình bệnh viện số 1. Phó thị trưởng Lưu vốn muốn giáo huấn con mình vài câu, nhưng thấy chân của con trai bị bó bột trắng toát, chân treo lên cao, trong lòng thở dài, rốt cuộc cũng nhịn xuống.

- Lão Lưu, chúng ta đã đưa tiền, sẽ không xảy ra việc gì chứ?

Lúc này, Lưu phu nhân một chút cũng không nhìn ra được vẻ cao ngạo như hồi sáng, chỉ khẩn trương nhìn ông xã nhà mình. Nửa tiếng trước, bà nghe Dương phu nhân đã đưa cho tên tiểu tử kia một vạn đồng, trong lòng liền chột dạ. Cho đến khi nghe được chồng mình đưa cho người ta đến năm vạn, hơn nữa đối phương đã nhận, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Sắc mặt Phó thị trưởng Lưu trầm xuống, nói:

- Không có việc gì đâu. Tên tiểu tử đó cũng không phải là người có dũng khí xằng bậy. Hôm nay hấn mở miệng đòi tiền thuốc men, bất quá cũng chỉ vì sáng nay bà đi với Dương phu nhân mà thôi. Việc qua rồi đừng nhắc lại nữa. Nếu không phải Dương phu nhân muốn đến chỗ người ta làm loạn thì cũng đâu xảy ra chuyện này. Coi như cửa đi thay người.

Nghe Phó thị trưởng Lưu nói, Lưu phu nhân nhìn con trai của mình, trong lòng cảm thấy nghẹn khuất. Con trai của mình bị đánh thành như vậy, lại phải coi là cửa đi thay người.

Nhìn sắc mặt tối tăm của vợ, trong lòng Phó thị trưởng Lưu cũng cảm thấy bất đắc dĩ. Sau lưng đối phương có Tỉnh trưởng Bạch. Hơn nữa việc này cũng là phía mình đuối lý. Ngay cả Tỉnh trưởng Dương cũng phải bồi thường, ông còn có thể nói cái gì được nữa. Nên biết rằng, bây giờ Tỉnh trưởng Dương sắp được điều chuyển, còn mình thì muốn bò lên cũng phải được Tỉnh trưởng Bạch phê duyệt. Nếu không có việc gì thì không nên đắc tội với thằng ranh đó, tránh cho tỉnh trưởng Bạch ghi nhớ trong lòng.

Ngày thứ ba, Từ Thanh Linh xuất viện. Trương Du Chánh trong lòng cảm thấy áy náy nên cố ý chạy đến giúp đỡ Từ Thanh Linh ra viện. Bước ra khỏi cổng bệnh viện, cảm nhận được ánh mặt trời

chiếu đến, Từ Thanh Linh thở phào nhẹ nhõm.

Trạng thái của Trương Du Chánh vẫn không tốt lắm, nhưng khi nhìn thấy Từ Thanh Linh mỉm cười, trong lòng cũng cảm thấy vui lây.

Nhìn cảnh tượng này, Giang Nguyên mỉm cười. Trải qua chuyện lần này, có lẽ Trương Du Chánh và Từ Thanh Linh sẽ trưởng thành hơn một chút, bắt đầu hiểu được sự tàn khốc của xã hội.

Đây cũng coi như là một chuyện tốt.

- Xin chào bác sĩ Giang.

- Xin chào bác sĩ Giang.

- Xin chào bác sĩ Giang.

Y tá bệnh viện số 1 nhìn chàng thanh niên mặc áo khoác bình thường, vô cùng đẹp trai bước đến, đều mỉm cười chào hỏi.

Ngay cả những bác sĩ gặp gỡ lần đầu cũng khách khí bắt chuyện:

- Xin chào bác sĩ Giang.

Thỉnh thoảng có bệnh nhân hoặc người nhà bệnh nhân đi ngang qua, nhìn vị bác sĩ trẻ tuổi không mặc áo blouse đều không khỏi có chút tò mò. Bệnh viện số 1 từ lúc nào tuyển được vị bác sĩ còn trẻ như vậy? Nhìn qua cũng chỉ dưới ba mươi, chẳng lẽ là bác sĩ thực tập?

Nhưng tại sao lại không mặc áo blouse?

Đối mặt với ánh mắt hồ nghi lẫn tò mò, còn có sự nhiệt tình bắt chuyện của các y tá, Giang Nguyên cũng có chút bất đắc dĩ. Gần đây hẳn đến bệnh viện số 1 hơi nhiều, nhưng cũng không còn cách nào khác. Tinh thần của lão thái thái rất tốt, thường xuyên tìm hẳn tâm sự hay bắt mạch gì đó.

Giang Nguyên cho rằng, mặc dù gương mặt của hẳn cũng khá đẹp trai, ngày thường cũng rất được già trẻ lão ấu yêu thích, nhưng cũng không phải ngay cả bà già tám mươi tuổi cũng thích hẳn luôn

chứ?

Giang Nguyên có chút rối rắm, nhưng cũng may là cô Tần cũng đã giải thích với hẳn, nói con trai của cô và Tỉnh trưởng Bạch đang ở nước ngoài, muốn gặp cũng khó mà gặp được, cho nên mới muốn gặp Giang Nguyên đến như vậy, còn nói cái gì là nhờ Giang Nguyên nếu có thời gian rảnh thì đến thăm lão thái thái.

Hơn nữa, Bạch phu nhân cũng rất thích Giang Nguyên, trực tiếp bảo Giang Nguyên gọi mình là cô Tần, gọi lão thái thái là nãi nãi, chỉ thiếu điều không nhận làm con nuôi thôi.

Đối mặt với yêu cầu của lão thái thái, Giang Nguyên tất nhiên là không có cách nào cự tuyệt, đặc biệt là Tỉnh trưởng Bạch khá chiều cố hẳn. Chuyện lần này, nếu không có Tỉnh trưởng Bạch đứng đằng sau, phiền toái của Giang Nguyên hẳn sẽ rất lớn. Cho nên, Giang Nguyên cũng đành phải dành một ngày một tiếng đến thăm, thuận tiện kiểm tra cho lão thái thái và cô Tần luôn.

Đứng trước cửa phòng bệnh của lão thái thái, Giang Nguyên nhẹ nhàng gõ cửa, sau đó trực tiếp đẩy cửa bước vào. Bạch phu nhân nghe được thanh âm, từ phòng trong bước ra, thấy là Giang Nguyên, liền vui mừng nói:

- Là Tiểu Nguyên à? Mau vào đi. Lão thái thái vừa mới nhắc, tại sao hôm nay không thấy cháu đến.

Giang Nguyên mỉm cười bước vào, liền nhìn thấy lão thái thái đang ngồi dựa lưng vào đầu giường. Thấy Giang Nguyên bước đến, liền mỉm cười nói:

- Tiểu Nguyên đến rồi à? Mau đến đây đi. Bác Dương của cháu hôm nay mang đến cho nãi nãi rất nhiều trái cây ngon, cháu nếm thử đi.

Bạch phu nhân vội vàng cầm một quả táo đưa cho Giang Nguyên:

- Nào, Tiểu Nguyên nếm thử đi. Đây là Triệu Cường vừa mới mang đến, cô đã rửa sạch rồi đấy.

- Vâng, cảm ơn nãi nãi, cảm ơn cô Tần.

Giang Nguyên cũng không khách sáo, tiếp nhận rồi cắn một cái, cảm giác ngọt ngào tan ra trong miệng, liên tục gật đầu:

- Ngon lắm, ngon lắm.

Thấy Giang Nguyên ăn rất ngon, lão thái thái và Bạch phu nhân cũng cảm thấy vui.

Bạch phu nhân hỏi:

- Tiểu Nguyên, Từ tiểu thư xuất viện chưa?

Nghe Bạch phu nhân hỏi, Giang Nguyên gật đầu:

- Cảm ơn cô Tần và Tỉnh trưởng quan tâm, Thanh Linh đã xuất viện rồi.

- Xuất viện là tốt rồi, xuất viện là tốt rồi.

Bạch phu nhân cảm thán nói:

- Con trai của Phó tỉnh trưởng Dương có tiếng là không vâng lời, trong nhà lại nuông chiều. Cháu dạy cho nó bài học như vậy là đúng. Nếu không thì không biết đứa bé đó sẽ còn gây ra chuyện lớn gì nữa.

- Tỉnh trưởng Dương coi như cũng biết điều, nghe nói cũng đã bồi thường tiền thuốc men. Tiểu Nguyên, cháu không cần lo lắng chuyện này nữa. Hai tháng nữa ông ấy sẽ được điều đi, sẽ không còn chuyện gì nữa đâu.

Nghe Bạch phu nhân trấn an, trong lòng Giang Nguyên cũng cảm kích:

- Cảm ơn cô Tần.

Ăn xong quả táo, Giang Nguyên đứng dậy rửa tay, sau đó lại kiểm tra cho lão thái thái một chút, mỉm cười nói:

- Nãi nãi, sức khỏe của bà khôi phục rất nhanh. Sau khi cắt chỉ xong, bà có thể xuống đất đi lại được rồi.

- Thật sao? Vậy thì tốt quá.

Nghe nói sắp được xuống đất, lão thái thái vui mừng vô cùng, cảm thán nói:

- Thật sự là nhờ Tiểu Nguyên và Hồ lão y sư nhiều lắm. Nếu ngày nào bà cũng nằm trên giường, mọi người sẽ mệt chết.

Nói chuyện với lão thái thái thêm một lát nữa, Giang Nguyên lại kiểm tra cho Bạch phu nhân. Hắn đã châm cứu cho bà ba lần, mấy ngày qua bà không uống thuốc, nhưng cũng chỉ tái phát có một lần, cũng không nghiêm trọng lắm. Xem ra hiệu quả thật tốt.

Sau khi kiểm tra hết thấy, nhìn vẻ mặt chờ mong của Bạch phu nhân, hắn mỉm cười nói:

- Cô Tần, tình hình sức khỏe của cô đã ổn. Cô cũng nên tiếp tục uống thuốc. Khi cháu rảnh sẽ châm cứu cho cô. Xem tình hình một tháng sau như thế nào. Nếu như ổn, cô có thể ngưng dùng thuốc tây. Một tháng uống ba bốn thang trung y là được.

Nghe Giang Nguyên nói, trong lòng Bạch phu nhân cũng rất vui:

- Vậy thì tốt. Chỉ cần căn bệnh của cô không tái phát là được rồi. Tiểu Nguyên, thật sự cảm ơn cháu rất nhiều.

Ở trong phòng bệnh gần một tiếng, Giang Nguyên mới trở lại phòng khám.

Thấy Giang Nguyên trở về, Hồ lão cười tủm tỉm:

- Giang Nguyên, sở Y tế gửi thông báo, ba ngày sau sẽ cử hành đại hội truyền thừa trung y. Con cũng nên chuẩn bị đi.

- Sao ạ? Đại hội thi đấu truyền thừa trung y?

Giang Nguyên sững sốt. Hắn sớm đã đem chuyện này quảng ra sau đầu rồi.

TUYỆT PHẨM THIÊN Y

Chương 184: Đại hội thi đấu trung y

Trưởng lão y sư Trương Nguyệt Chánh một thân trang phục màu sậm, hai tay chắp sau hông, sắc mặt hơi trầm xuống, biểu hiện giống như ai nợ tiền của ông, sáng sớm đã chậm rãi bước vào phòng hội nghị của bệnh viện Trung y, trực thuộc đại học Y Dược tỉnh Sở Nam.

Một người đàn ông khoảng ba mươi tuổi đi đằng sau, hai người tìm vị trí hàng trước ngồi xuống.

- Lão Trương, đến sớm nhỉ?

Mặc dù Trương Nguyệt Chánh đã bày ra bộ dạng người lạ chớ gần, người quen cũng chớ gần, nhưng vẫn có người chào hỏi ông.

- Lão Lý, ông đến đến cũng không muộn mà.

Mặc dù Trương Nguyệt Chánh đã cố ý đến sớm, cũng không muốn chào hỏi người khác, nhưng bây giờ không chào thì không được.

Đành phải đứng dậy mỉm cười bắt tay với đối phương, sau đó nói với người đàn ông bên cạnh:

- Trương Dương, đây là Vương Nhạc Văn lão sư.

- Xin chào Vương lão sư.

Người đàn ông tên Trương Dương liền cúi người bắt tay Vương lão.

Rất nhanh, người càng lúc càng nhiều trong phòng hội nghị. Lúc này Giang Nguyên cũng theo Hồ lão chậm rãi bước vào.

So với Trưởng lão, Hồ lão thật ra đến muộn hơn rất nhiều. Dương nhiên, đây không phải là do ông muốn làm cao, chủ yếu là khi ông và Giang Nguyên đến, trong phòng hội nghị đã có không ít người.

Tham dự cuộc họp hôm nay, đa số là người từ tỉnh khác đến. Rất nhiều người được sở Y tế tỉnh an bài nghỉ tại khách sạn một đêm. Cho nên họ đến cũng sớm hơn.

Hồ lão là người địa phương, hiển nhiên không cần đến sớm. Sáng

nay, sau khi khám xong cho vài bệnh nhân, ông mới dẫn theo Giang Nguyên đến đây. Không sớm cũng không muộn.

- Lão Hồ, ông là người địa phương, nhưng xem ra còn muộn hơn cả chúng tôi.

- Haha, lão La, các người rảnh rồi nghỉ ngơi ở khách sạn, còn tôi thì sáng nay phải khám cho mấy người bệnh nữa mới đến được, nào được thoải mái như mọi người chứ.

Hồ lão đáp lại.

La lão đứng nhìn Giang Nguyên đằng sau lưng Hồ lão, ánh mắt hiện lên ý cười:

- Đây là Giang Nguyên?

Nghe La lão hỏi, gương mặt Hồ lão hiện lên sự đặc ý, sau đó quay sang nói với Giang Nguyên:

- Nào, Giang Nguyên, mau đến đây chào La Nghị Nguyên lão sư đi.

- Xin chào La lão sư.

Giang Nguyên mỉm cười gật đầu, khách khí bắt tay đối phương.

- Haha, Tiểu Giang, không tồi đấy. Tôi có nghe về chuyện của cậu. Không tệ, không tệ. Trương Du Chánh lúc nào cũng da trâu hò hét, cậu làm không sai.

Gương mặt La lão tràn đầy tán thưởng. Giang Nguyên nghe qua, liền đoán ra quan hệ giữa La lão và Trương lão không tốt.

Người thanh niên đi đằng sau La lão tò mò nhìn Giang Nguyên, ánh mắt tràn đầy kinh ngạc. Đợi La lão và Hồ lão chào hỏi xong, liền nhiệt tình bắt tay Giang Nguyên:

- Xin chào Giang Nguyên, tôi là Từ Ngang.

- Xin chào anh Từ Ngang.

Giang Nguyên cũng bắt tay đối phương.

- Giang Nguyên, tôi ngưỡng mộ cậu đã lâu, nhưng không nghĩ đến cậu còn trẻ đến như vậy, hẳn là còn nhỏ hơn cả tôi.

Từ Ngang mỉm cười nói với Giang Nguyên.

Giang Nguyên cười nói:

- Năm nay tôi mới 21.

- 21? Nhỏ vậy sao?

Nghe Giang Nguyên trả lời, mặc dù Từ Ngang đã sớm chuẩn bị những vấn đề kinh hãi:

- Còn nhỏ hơn tôi năm tuổi, thật không nhìn ra được. Xem ra tôi không thể so sánh với cậu được rồi.

- Nào có, nào có. Anh Từ khiêm tốn quá rồi.

Thấy đối phương phản ứng như vậy, Giang Nguyên cũng không có cảm giác ngoài ý muốn. Ít nhất hẳn nhìn chung quanh vài lần, phát hiện ở đây người trẻ nhất cũng đã hơn hai mươi, hai mươi tuổi. Thậm chí còn có người ba mươi, ba mươi. Trẻ như hẳn thật đúng là không có mấy người.

Sau khi nói vài câu, hai thầy trò tìm chỗ ngồi xuống. Hồ lão thấp giọng cười:

- La Nghị Nguyên và Trương Nguyệt Chánh không hợp nhau. Sau chuyện lần trước, La Nghị Nguyên cố ý gọi cho ta hỏi việc này. Nghe nói đêm hôm đó, lão gia hỏa này vui quá uống say bí tỉ.

- Khó trách.

Giang Nguyên bình tĩnh. Khó trách La lão lại khách sáo như vậy.

- Lão Hồ, đã lâu không gặp.

Hai thầy trò đang thì thầm, chợt nghe có tiếng chào hỏi bên cạnh.

- Lão Trương, đã lâu không gặp.

Hồ lão vội vàng đứng dậy bắt tay đối phương.

- Lão Hồ, lần này anh vẻ vang rồi, có một đồ đệ thật tốt.
- Nào có, nào có. Đồ đệ tôi chỉ là ứng biến linh hoạt một chút thôi.
- Haha, ông quá khiêm tốn rồi đấy. Nhưng người ta hay nói một lần khiêm tốn bằng bốn lần tự cao.

Trong lúc tất cả mọi người đang trò chuyện, có mấy vị lãnh đạo từ bên ngoài bước vào.

Vừa đi vừa mỉm cười chào mọi người. Giang Nguyên nhận ra người dẫn đầu chính là Giám đốc Sở Y tế tỉnh Bạch Minh Nghĩa.

Nhưng không thấy Tỉnh trưởng La chủ quản y tế giáo dục tỉnh xuất hiện, Giang Nguyên đứng là có chút tò mò. Vốn trong cuộc thi như thế này, Phó tỉnh trưởng La sẽ có mặt, nhưng Phó tỉnh trưởng La lại không đến. Đúng là có chút quái lạ.

- Nào các vị tiền bối, các vị đồng nghiệp, vốn Tỉnh trưởng La hôm nay cũng muốn đến tham gia nghi thức khai mạc đại hội thi đấu lần này. Nhưng Tỉnh trưởng La có việc quan trọng phải đến thủ đô, cho nên ngài ấy cố ý nhắc nhở tôi gửi lời xin lỗi đến các vị lão tiền bối, hy vọng thông qua những cuộc thi như thế này, có thể khai quật được nhiều nhân tài cho chúng ta hơn. Đồng thời cầu chúc cho cuộc thi được thành công viên mãn.

Nghe Giám đốc sở Bạch nói xong, tiếng vỗ tay liên vang lên. Lúc này Giang Nguyên mới hiểu được lý do tại sao Tỉnh trưởng La lại không xuất hiện.

Nghe Tỉnh trưởng La đến thủ đô, Giang Nguyên cũng có chút sửng sốt, sau đó mỉm cười, đại khái đoán được Tỉnh trưởng La đến thủ đô để làm gì. Nếu không có gì bất ngờ, mấy ngày nữa có thể hẳn cũng sẽ đến thủ đô.

Đến Yên Kinh, Giang Nguyên thật ra cũng có chút chờ mong. Dù sao, khi đến Yên Kinh, có lẽ hẳn sẽ biết được chân tướng mà hẳn cần biết.

Hội nghị bắt đầu từ lúc 10h, trên cơ bản cũng không có gì mới lạ, chỉ là các lãnh đạo lên tiếng phát biểu, giới thiệu quy trình cuộc thi, sau đó đại diện các lão trung y, thể hệ trung y trẻ phát biểu.

Lão trung y và thế hệ trẻ đều tốt nghiệp đại học Y Dược. Bọn họ mới chính thức là đại diện cho học thuật trung y của Sở Nam hàng thật giá thật. Đương nhiên thực lực cũng không nói trước được.

Các lãnh đạo phát biểu gần một tiếng, các đại diện phát biểu gần một tiếng nữa cũng đến giữa trưa. Đợi các đại diện phát biểu xong hết, tất cả mới giải tán, chuẩn bị đến khách sạn dùng cơm.

Giám đốc Sở Bạch dưới sự bao vây của các vị lãnh đạo sở Y tế và các lãnh đạo trường đại học Y Dược vừa cười vừa bước ra ngoài.

Hồ lão tất nhiên là không có khả năng đi trước Giám đốc sở Bạch. Thấy Giám đốc sở Bạch bước đến, liền vươn tay, cười nói:

- Lãnh đạo, lần thi đấu này, nhất định ngài phải cực khổ hơn rồi.
- Haha, Hồ lão, anh quá khách sáo rồi.

Thấy Hồ lão, Giám đốc sở Bạch liền bắt tay, cười nói:

- Lão đồng chí hiến dâng cả đời mình cho sự nghiệp trung y, đó mới được xem là khổ cực.

Tất cả nghe được lời này, đều cười ha hả.

Giám đốc sở Bạch và Hồ lão nói chuyện với nhau vài câu, đang muốn cùng nhau rời đi, chợt nhìn thấy Giang Nguyên đằng sau Hồ lão, có chút sững sốt, sau đó cười nói:

- Là bác sĩ Tiểu Giang sao? Đã lâu không gặp.

Thấy Giám đốc sở Bạch đưa tay về phía mình, Giang Nguyên sững sốt, thật không nghĩ đến Giám đốc sở Bạch chỉ gặp hắn có một lần, nhưng vẫn nhớ rõ mặt hắn, còn cố ý bắt tay của hắn.

Nhưng hắn cũng biết, Giám đốc sở Bạch hiển nhiên là đã nghe được chút gì đó, lập tức bắt tay, khom người khiêm tốn nói:

- Giám đốc sở Bạch, đã lâu không gặp, không nghĩ đến ngài còn nhớ tôi.
- Haha, bác sĩ Tiểu Giang tuổi còn rất trẻ, tôi như thế nào lại không

nhớ rõ chứ. Lần này tham gia thi đấu, nhất định phải cố gắng, đừng để xảy ra sơ suất gì. Nếu bị thua, như vậy xấu hổ lắm.

Giám đốc sở Bạch nói.

- Tôi nhất định ghi nhớ lời dạy bảo của Giám đốc Sở, dốc hết toàn lực của mình.

Giang Nguyên gật đầu đáp.

- Được, được, không tệ, không tệ. Tuổi còn trẻ nhưng lại có dũng khí tiến lên như thế.

Giám đốc sở Bạch nắm tay, nhẹ nhàng cười nói.

Dứt lời liền dẫn đầu mọi người rời đi. Giang Nguyên trong ánh mắt tò mò và kinh ngạc của mọi người, đi theo Hồ lão đi đằng sau Giám đốc sở Bạch. Trong đoàn người này, chỉ có hắn là trẻ nhất.

Những người đi đằng sau, nhìn theo bóng lưng của chàng thanh niên trẻ tuổi, đều cảm thán không thôi. Người biết Giang Nguyên đều cảm thấy hắn không đơn giản. Tuổi còn trẻ nhưng đã có quan hệ không cạn với các lãnh đạo. Sau này quả nhiên là tiền đồ vô lượng. Chỉ là không biết rốt cuộc hắn có được bối cảnh như thế nào.

Còn những người không biết thì đều hâm mộ vô cùng.

Chỉ có Trương Nguyệt Chánh và đồ đệ của mình, nhìn Giang Nguyên đi đằng sau Giám đốc sở Bạch, sắc mặt đen thui.

Đồ đệ của ông nhìn theo bóng lưng của Giang Nguyên, cúi đầu khẽ hừ một tiếng, sau đó thấp giọng hỏi:

- Sư phụ, người này là ai?

Trương Nguyệt Chánh cũng hừ lạnh, nói:

- Là Giang Nguyên, đối thủ chính thức của con lần này. Lần này con đừng làm sư phụ mất mặt, nhất định phải lấy lại mặt mũi cho sư phụ.

- Thì ra hần chính là Giang Nguyên. Hừ, sư phụ yên tâm, đến lúc đó con nhất định sẽ thắng được hần.

Người đàn ông hừ lạnh.

TUYỆT PHẨM THIÊN Y

Chương 185: Thử hấp dẫn Giang Nguyên

2h chiều, cuộc thi chính thức bắt đầu.

Dựa theo quy tắc trước đó, buổi chiều sẽ thi viết trước. Ai lọt vào top 10 mới có cơ hội tiến vào vòng thi thứ hai.

Nơi diễn ra cuộc thi viết là phòng hội nghị bệnh viện số 1 trực thuộc đại học Y Dược. Ngoại trừ thành viên ban giám khảo, các lão y sư khác thì ngồi ở một gian phòng nhỏ bên cạnh.

Đãi ngộ của các lão y sư cũng không tệ. Bệnh viện cố ý điều những y tá có phong cách đứng đắn đến bê trà rót nước, để các lão y sư ngồi phòng máy lạnh, uống Bích Loa Xuân tốt nhất, sáng khoái thả rắm, thoải mái vô cùng.

Đương nhiên, tuy nói hoàn cảnh không tệ, y tá không tệ, nhưng trong số các lão y sư cũng không phải ai cũng thoải mái. Ví dụ như Trương Nguyệt Chánh Trương lão sư. Sắc mặt của ông đã không tốt từ cuộc họp buổi sáng rồi.

Đặc biệt là khi ngồi trong phòng nghỉ ngơi, nghe những người khác khoác lác, sắc mặt của ông lại càng thêm trầm xuống.

Nhưng Trương Nguyệt Chánh lại không có thể diện để khoe khoang vào lúc này. Dù sao, trong cái vòng tròn này, chuyện ông và đồ đệ bị mất hết mặt mũi đều đã bị lan truyền trong khắp giới. Một truyền mười, mười truyền trăm, những người ngồi ở đây không ai không biết.

Cho nên, sắc mặt lão đồng chí Trương Nguyệt Chánh mới âm trầm, ngồi một góc uống nước, không nói chuyện nhiều với ai, tùy ý cho đám bạn già kia khoác lác lên tận trời.

Những lão đồng chí bên cạnh thấy biểu hiện của Trương Nguyệt Chánh, hiển nhiên cũng biết lão gia hỏa này không còn thể diện, cũng không có hứng thú nói chuyện phiếm với ông, khiến cho Trương lão đồng chí cảm thấy thừ thả hơn vài phần.

Chỉ là nghe được tiếng bàn tán xung quanh, mặc dù biết rằng không phải nói đến sự việc kia, nhưng Trương Nguyệt Chánh vẫn nghe ra được một cái tên rất chói tai, trong lòng vô cùng căm tức. Sống mấy chục năm trên đời, hôm nay mới hiểu được cái cảm giác ngồi trên bàn chông là gì.

- Đám lão già kia, hôm nay đồ đệ của tôi sẽ cho các người thấy. Đến lúc đó các người sẽ biết năng lực của Trương Nguyệt Chánh tôi.

Trương lão tức giận nghĩ thầm.

Tại phòng hội nghị bên cạnh, những tinh hoa ưu tú nhất của thế hệ trung y trẻ đều đang cầm bút, khẩn trương viết xuống.

Cuộc thi này không chỉ được các lão y sư cực kỳ coi trọng, mà nhóm các bác sĩ trẻ cũng rất coi trọng. Dù sao, phần thưởng mà sở Y tế đưa ra cũng không nhỏ.

Sáu người đạt được vị trí cao nhất đều có tiền thưởng và giấy chứng nhận, trong đó ba vị trí đầu tiên, ngoại trừ tiền thưởng và giấy chứng nhận thì cả ba đều có tư cách làm việc tại một bệnh viện có khoa trung y trực thuộc tỉnh.

Ba người này sẽ vào làm việc tại bệnh viện số 1, bệnh viện số 2 trực thuộc đại học Y dược và viện Trung y tỉnh Sở Nam.

Tiền thưởng thì không cần bàn cãi, nhưng ba danh ngạch này thì cực kỳ mê người. Nên biết rằng, sinh viên tốt nghiệp khoa trung y tìm việc rất khó. Muốn làm tại các bệnh viện lại càng không dễ.

Mà các bác sĩ trẻ hoặc người vẫn còn đang học nghề, muốn tìm việc tại các bệnh viện lại càng thêm khó khăn. Nếu có cũng chỉ là các bệnh viện bình thường cấp huyện mà thôi.

Nhưng lần này sở Y tế đưa ra ba danh ngạch, lại là bệnh viện cấp tỉnh, người bình thường nếu không có quan hệ với lãnh đạo, muốn

vào cũng đừng nghĩ.

Một khi được nhận vào làm, cả đời sẽ được bảo đảm. Một năm cũng kiếm được mấy chục vạn. Theo thời gian kinh nghiệm tăng lên, được thăng lên một chức vụ nhỏ nhỏ nào đó, một năm bảy tám chục vạn tiền lương cũng không phải nói chơi.

Đây quả thật là một sự khác biệt một trời một vực với những phòng khám hoặc bệnh viện nhỏ.

Cho nên, khi nhận được tin tức này, tất cả đều liều chết mà thể hiện. Hơn năm chục người đoạt lấy ba danh ngạch, nói nhiều không nhiều, nói ít không ít, nhưng chung quy vẫn còn tốt hơn những kỳ thi công chức, hơn một ngàn người mà chỉ có mấy danh ngạch.

Đối với phần thưởng như vậy, Giang Nguyên lại không để tâm. Vốn sau khi Hồ lão nhận được thông báo của sở Y tế, liền vui đến cười suốt cả ngày. Với bản lãnh của đồ đệ của mình, muốn lấy được một trong ba danh ngạch đó, hẳn là dễ như trở bàn tay.

Tuy nói có chút không nỗ, nhưng Giang Nguyên có thể làm việc tại bệnh viện tỉnh, tiền đồ sẽ vô cùng tốt, chung quy vẫn còn hơn đi theo ông làm ở phòng khám.

Nhưng Giang Nguyên lại không quá nhiệt tình, ngược lại nghe nói giải nhất sẽ có ba vạn tiền thưởng, hai mắt lại sáng lên.

Hồ lão nhìn biểu hiện của tiểu đồ đệ, ban đầu cho rằng là vì danh ngạch mà hưng phấn. Ai ngờ câu nói tiếp theo của hắn thiếu chút nữa làm cho ông tức đến hộc máu.

- Sư phụ, giải nhất thật có ba vạn tiền thưởng sao?

Nhìn ánh mắt tham tiền của tiểu đồ đệ, gương mặt già nua của Hồ lão liền co quắp, hồi lâu vẫn không nói nên lời, giận rên sắt không thành thép:

- Danh ngạch bệnh viện trung y số 1 tỉnh chẳng lẽ không tốt hơn ba vạn sao?

- Chẳng lẽ không thể so được?

Giang Nguyên thấp giọng nói.

Lời vừa nói ra, đừng nói là Hồ lão, ngay cả Trương Nhạc bên cạnh cũng hận không lấy cái ghế gỗ vào đầu tên tiểu tử này một cái, sau đó chà đạp hấn nghìn vạn lần, đánh cho hắn khóc cha gọi mẹ mới được.

- Con...con...con...

Hồ lão tức giận đến tay phát run, sau đó hít một hơi thật sâu, tức giận nói:

- Nếu trình độ trung y của Trương Nhạc cao hơn con, ta như thế nào cũng sẽ để cho Trương Nhạc đi.

Trương Nhạc bên cạnh cũng tức giận chỉ vào Giang Nguyên:

- Danh ngạch của bệnh viện số 1, biết bao nhiêu người cầu mà không được. Đừng nói ba vạn, ba mươi vạn cũng không đổi được.

Nói đến đây, Trương Nhạc nhìn Hồ lão nói:

- Sư phụ, khi nào thì cuộc thi diễn ra? Có thể mang hai người đi không? Con sẽ về nhà đọc sách, cho dù không ăn không ngủ cũng phải học.

Nhìn hai đồ đệ, một người năng lực không đủ nhưng trong lòng lại rất chờ mong. Còn một người thì có năng lực, nhưng lại không quan tâm đến tiền đồ. Hồ lão không thể không thở dài, quay sang nói với Trương Nhạc:

- Con đừng suy nghĩ nữa. Ba ngày nữa sẽ bắt đầu rồi. Bây giờ con hãy cố gắng mà học đi. Ba năm sau, con sẽ có cơ hội tranh tài.

- Ba ngày nữa?

Trương Nhạc cảm thấy choáng váng. Nếu là ba tháng, y sẽ liều chết mà học, sau đó đi thi thử vận may. Nhưng chỉ có ba ngày, muốn nghỉ cũng đừng hòng nghỉ. Muốn tranh tài với đám người học chuyên nghiệp, tỷ lệ rớt sọt là cao nhất.

Rốt cuộc, Hồ lão phải hung hăng giải thích cho Giang Nguyên

những lợi ích của việc làm trong bệnh viện tỉnh, lúc này Giang Nguyên mới gặt đầu:

- Dạ.

Nhưng nhìn bộ dạng không cho là đúng của Giang Nguyên, Hồ lão chỉ đành thở dài, âm thầm cầu may:

- Thôi kệ, dù sao cũng còn có ba vạn hấp dẫn nó. Nếu không, đối với tên đồ đệ không đáng tin cậy này, thật khiến người ta phải lo lắng.

Lúc này, Giang Nguyên đang ngồi trong phòng thi, một chút khấn trương cũng không có, hoàn toàn không nhớ đến lời sư phụ dặn dò, nhất định phải làm bài cho tốt, ngàn vạn lần không được rớt.

Cầm bài thi, ngửi được mùi mực quen thuộc, quay đầu nhìn những người đang cúi đầu vung bút xung quanh, hẩn liên ngẩn cả người.

Hắn vẫn nhớ rất kỹ cảnh tượng này. Nó đã diễn ra từ rất lâu, trong lòng âm thầm cười khổ. Nghĩ không ra, sau mấy năm, hắn lại giống như những sinh viên trước kia, ngồi đây cầm bút đi thi.

Một lát sau mới khôi phục tinh thần, khẽ thở dài, nhìn những bác sĩ trẻ xung quanh đang cặm cụi làm bài thi, chỉ có hắn là ngồi một chỗ, hết nhìn đông rồi đến nhìn tây, ngay cả hai vị giám khảo cũng phải chú ý đến hắn, lúc này hắn mới vội vàng cầm bút làm bài.

Rất nhanh đánh giá bài thi một lần từ đầu đến cuối, đọc nội dung trong đó, Giang Nguyên không khỏi cau mày.

Nội dung trên đề thi không tính là nhiều nhưng tuyệt đối cũng không ít. Liếc mắt một cái, Giang Nguyên đã âm thầm cảm thấy sợ hãi. Đề tài hoàn toàn không phải là trung y cơ sở, phần lớn đều là biện chứng về những căn bệnh đặc biệt hoặc hiếm thấy.

Những nội dung được tính là cơ sở cũng chỉ là Linh Xu, Tố Vấn, thậm chí là Thiên Kim Dực Phương, Ngoại Thai Bí Yếu...

Mấy nội dung này, nói khó thì cũng không khó, nhưng nếu nền tảng trung y không chắc, tri thức không rộng, chưa chắc có thể biện chứng được. Mặc dù có rất nhiều người lý luận trung y tương

đổi rõ ràng, nhưng không có mấy ai nghiên cứu trung y cổ đại.

Sau khi xem qua, Giang Nguyên không khỏi có chút choáng váng. Biện chứng những căn bệnh trung y đặc biệt, đối với hắn mà nói, hiển nhiên không phải là chuyện khó. Dù sao, gần đây hắn đi theo tổ sư gia học được khá nhiều, xem như cũng am hiểu. Nếu như những thứ này cũng không biết, vậy thì về nhà nằm ngủ thì tốt hơn.

Hơn nữa, trải qua hai tháng thực hành, khi ra đơn thuốc, mặc dù có chút chênh lệch với các lão y sư, nhưng hắn là không quá lớn.

Nhưng đọc đến Linh Xu, Tố Vấn, hắn lại có chút hoa mắt. Đối với Hoàng Đế Nội Kinh, không phải là hắn chưa từng đọc qua khi còn bé, nhưng chỉ xem được vài trang đầu rồi quảng đi.

TUYỆT PHẨM THIÊN Y

Chương 186: Huyết mạch thiên phú

Linh Xu, Tố Vấn, mấy thứ này thật sự khá khó hiểu.

Nên biết rằng, khi Giang Nguyên bị lão gia tử bắt đọc sách cũng chỉ mới hơn mười tuổi, nào có thể hiểu được mấy thứ cổ văn như thế. Cho dù là tổ sư gia cũng không dạy một cách có hệ thống, nhiều nhất cũng chỉ ngẫu nhiên nhắc đến hai ba câu.

Thật ra, Thiên Kim Dực Phương và Ngoại Thai Bí Yếu thì hắn cũng có tiếp xúc qua, nhưng cũng không tính là quá chuyên sâu.

Giang Nguyên tiện tay làm qua những nội dung đơn giản, chỉ còn lại những đề tài về phân tích. Đọc qua đề bài, Giang Nguyên khê thở dài. Đề bài như vậy, chỉ sợ cho dù là giáo sư đại học trung y cũng chưa chắc đã làm được.

Nhưng cũng may, tuy nói ngày thường Giang Nguyên không đọc sách nhiều lắm, nhìn thấy cũng ít, nhưng dù sao cũng có ấn tượng. Tuy tổ sư gia không dạy một cách có hệ thống, nhưng những cái tổ sư gia dạy cho Giang Nguyên, đều lấy lý luận y học cổ đại làm cơ sở. Hơn nữa, trung y hiện đại của hắn trên cơ bản cũng rất chắc

chấn. Hai cái kết hợp lại, cẩn thận cân nhắc, vẫn có thể giải được bài.

“Bát Chính Thần Minh Luận” của Tổ Văn có viết: cố dưỡng thần giả, tất tri kỳ phì sấu, doanh vệ huyết khí chi thịnh suy. Huyết khí giả, nhân chi thần, bất khả bất cẩn dưỡng...(Khí huyết là thần của con người không thể không nuôi dưỡng cẩn thận)

Nhìn đoạn văn tự này, Giang Nguyên muốn ngất đi. Trước kia hắn chưa từng xem qua đoạn này, nhưng dựa vào đầu óc linh hoạt, nhớ lại những lý luận có liên quan mà tổ sư gia đã dạy, đồng thời nhớ lại một số những lý luận tương tự của trung y hiện đại, miễn cưỡng cũng có thể làm được.

Dựa vào chút đầu mối này, Giang Nguyên cau mày, cố gắng phân tích.

Đối với lý luận trung y hiện đại, nền tảng của Giang Nguyên tương đối chắc. Hơn một tháng dạy không công ở trường đại học Đông Nguyên, hắn lại càng thuần thục những lý luận này.

Nhưng muốn đem những lý luận đó liên hệ với trung y cổ đại, quả thật không đơn giản. Chỉ cần có chút mâu thuẫn, chính là sai một ly đi một dặm.

Đối với những thứ không được học một cách đầy đủ, Giang Nguyên phân tích quả thật có chút khó khăn. Có lúc hắn cảm thấy đầu óc của mình sắp nổ tung, đủ loại ý niệm và suy nghĩ thỉnh thoảng xông vào, nhưng lại tìm không ra đầu mối. Tuy vậy, hắn lại không muốn buông tha.

Hắn không phát hiện hình xăm trên cánh tay trái lại chớp động lên.

Hình xăm lóe lên càng lúc càng nhanh, mày của Giang Nguyên càng lúc càng cau chặt, trong đầu hắn đột nhiên xuất hiện một tin tức:

- Thông mạch chi tâm của huyết mạch thiên phú khởi động.
- A, huyết mạch thiên phú? Thông mạch chi tâm?

Khi đọc được tin tức này, Giang Nguyên sửng sốt. Trong lúc đang kinh ngạc, Giang Nguyên cảm thấy cảm giác đau đầu đột nhiên

giảm bớt, sau đó các loại suy nghĩ và ý niệm đang rối tung tùy thời khai mở ra.

Giống như ánh mắt được mở, bắt được một chút linh cảm, bắt được sợi dây liên lạc giữa các khái niệm và lý luận.

Sau đó, Giang Nguyên mừng rỡ vô cùng, vừa dựa vào huyết mạch thiên phú, bắt đầu phân tích những ý niệm và suy nghĩ.

Lần này khác với lần trước, đầu óc linh hoạt hơn nhiều. Rất nhanh những tài liệu và tin tức có liên quan hiện ra trong đầu, đem những phân tích có tương quan liên hệ chung với nhau.

Giang Nguyên mừng như điên, chỉnh sửa lại một chút rồi bắt đầu mở rộng.

Chỉ thấy bút viết xuống rất nhanh.

Sau khi làm xong một bài, Giang Nguyên thở phào một hơi, xem lại bài viết của mình, chỉnh lại hai ba câu, bổ sung thêm hai ba câu, lúc này mới hài lòng gật đầu.

Cho dù không đạt được một trăm điểm, nhưng bảy tám chục điểm là phải có. Trừ phi gặp phải lão đồng chí chấm bài cứng nhắc, cứ phải dựa theo từng câu từng chữ trong đáp án mà chấm bài.

Tuy nhiên, điều này cũng không có khả năng. Lý luận trung y, ngoại trừ một số số liệu cơ bản, căn bản không có khả năng có đáp án tiêu chuẩn. Chỉ cần ý của anh đúng, miêu tả rõ ràng, thì có thể thuận lợi kiếm điểm.

Đề bài cuối cùng chính là thủ thuật châm cứu Tý Ngọ Lưu Chú.

Nhìn thấy đề bài này, Giang Nguyên có chút cười khở. Thủ pháp ít thấy này lại đem ra làm đề bài. Những lão đồng chí ra đề thật biến thái. Nên biết rằng, ngoại trừ những người học trung y mới nhìn ra được đề bài nói đến thủ pháp châm cứu, còn lại thì chẳng ai biết nó là thứ gì.

Còn những người đã từng đọc qua thủ pháp này, sợ rằng cũng rất ít. Có thể là có ấn tượng đối với tên gọi, nhưng mấy ai có thể thi triển được?

Nhưng đối với Giang Nguyên mà nói, mặc kệ là nhớ hay không nhớ rõ, rốt cuộc thì hắn vẫn đã nhìn qua.

Dựa vào năng lực ghi nhớ cực kỳ khủng bố, những tư liệu về thủ pháp này nhanh chóng xuất hiện trong đầu của hắn.

Giang Nguyên cười khổ, lắc đầu viết xuống:

- Tý Ngọ Lưu Chú có hàm nghĩa là khí huyết trong cơ thể con người thịnh suy lưu động tưới rót trong toàn thân theo sự dịch chuyển của thời gian (từng giờ theo ngày, từng tháng, từng mùa theo năm...) và phép Tý Ngọ Lưu Chú là phép châm cứu chọn Huyệt theo giờ thịnh suy (mở, đóng) của khí huyết trong các đường chính kinh (Sử dụng 66 huyệt Ngũ Du của 12 chính kinh)

Viết xong, Giang Nguyên thở ra một hơi. Mặc dù phần lớn đề bài hắn chỉ có ấn tượng một chút, nhưng đáp án đưa ra hắn không quá bất hợp lý. Cẩn thận kiểm tra lại một lần bài thi của mình, xác định không có vấn đề gì, lúc này mới nhìn chung quanh một lần.

Vốn Giang Nguyên cho rằng bởi vì phải suy nghĩ quá lâu để tìm ra đáp án, thời gian sẽ chậm trễ, nhưng bây giờ nhìn chung quanh, thấy vẫn còn rất nhiều người còn đang múa bút. Có người cau mày dựa bàn suy nghĩ, có người thì cắn đầu bút, không ai nhẹ nhõm mà nhìn xung quanh như hắn.

Khi Giang Nguyên nhìn chung quanh, phía trước cách hắn không xa, một người đàn ông cao gầy cũng mới ngừng bút.

Người này nhìn qua đề bài cuối cùng, vốn đang biểu hiện nhẹ nhõm, rốt cuộc bắt đầu ngưng trệ lên.

- Tại sao cái này cũng lấy ra thi? Đề bài này quá đáng quá đi. Tại sao một thủ pháp ít thấy như vậy lại lấy ra làm đề bài?

Ánh mắt người đàn ông cao gầy hiện lên sự nghi hoặc. Y xuất thân trung y thế gia, từ nhỏ đã đọc qua các loại y thư, các loại trung y danh trứ đều đã kiểm nghiệm qua.

Những tư liệu mà ít gặp, chỉ cần y tiếp xúc, nhất định đều nghiêm túc mà phân tích. Nếu không phải tổ phụ đột nhiên qua đời hai năm trước, chưa kịp giúp cho y dùng danh nghĩa lão trung y của tổ

phụ tham gia cuộc thi lấy giấy phép hành nghề, y căn bản không đến làm đệ tử của Trương Nguyệt Chánh.

Nhưng hai năm là đệ tử của Trương Nguyệt Chánh, kinh nghiệm trung y lâm sàng của y càng thêm phong phú không ít. Đồng thời có thể dùng danh nghĩa đệ tử Trương Nguyệt Chánh tham gia cuộc thi lấy giấy phép hành nghề, thuận lợi cầm được tờ giấy phép, rất được Trương Nguyệt Chánh coi trọng.

Đây cũng là lý do khi Trương Nguyệt Chánh đến tham gia đại hội trung y Vân Giang, vẫn yên tâm để y ở lại phòng khám một mình.

Ngay sau đó, người đàn ông cao gầy này xoa xoa huyết thái dương, sau đó cẩn thận nhớ lại.

Y đã từng nhìn qua thủ pháp châm cứu Tỷ Ngộ Lưu Chú, nhưng nội dung trên sách thì không nhớ rõ, làm sao có thể nhớ được khái niệm cụ thể và huyết vị kỹ càng.

Lúc này, động tác nhìn chung quanh của Giang Nguyên lại khiến cho hai vị giám khảo trên đài chú ý.

Hai vị giám khảo này đều do sở Y tế và trường đại học Trung y cất cử đến làm giám khảo và chấm thi, đều là những người chỉ thuần nghiên cứu học thuật.

Hai vị lão đồng chí đọc qua đề thi, liền mỉm cười nhìn nhau. Mấy chục năm kinh nghiệm làm giám khảo, bọn họ liếc mắt một cái là có thể nhìn ra được đề thi này được lấy ra từ đề khảo hạch thăng cấp Phó chủ nhiệm y sư.

Độ khó của đề thi loại này rất cao. Những người tham gia khảo hạch đều là những người trẻ tuổi, trên cơ bản mới hành nghề y. Mà thăng cấp làm Phó chủ nhiệm y sư thì với những người bây giờ, phải mất mười năm nữa mới có tư cách khảo thí. Độ khó của bài thi là có thể nghĩ.

TUYỆT PHẨM THIÊN Y

Chương 187: Yêu nghiệt

- Tiểu tử này rốt cuộc muốn cái gì vậy?

Giáo sư Lý Ngọc Tường kéo cặp mắt kính lão của mình, nhìn tên tiểu tử ngồi chính giữa đang quay đầu nhìn chung quanh, cau mày nói với giáo sư Tần Dương Hiên bên cạnh:

- Lão Tần, tên tiểu tử này không phải muốn làm loạn chứ? Đầu tiên hết nhìn đông rồi nhìn tây, bây giờ lại tiếp tục.

- Cũng có thể. Anh xem, cậu ta nhiều nhất cũng chỉ mới hai hai hai ba tuổi, chỉ sợ ngay cả bằng cấp cũng không có, làm sao có thể làm ra được cái gì chứ? Lão đồng chí bốn năm chục tuổi cũng chưa chắc đã làm được nửa đề thi hướng chi là cậu ta.

Giáo sư Tần cười ha hả:

- Không biết là đồ đệ của ai. Nhìn qua có chút tuấn tú, hoạt bát, sợ là được yêu quý quá nên mới mang đến đây thôi.

Nghe giáo sư Tần nói, giáo sư Lý liên tiếp gật đầu:

- Lão Tần nói mới để ý, đa phần sợ là đến để tiếp cận thôi. Anh xem, cậu ta cứ ngồi không yên, e rằng muốn nộp bài rồi đấy.

Quả nhiên, khi giáo sư Lý vừa dứt lời, Giang Nguyên đã đứng lên cầm bài thi bước đến.

Giáo sư Lý tùy ý tiếp nhận bài làm của Giang Nguyên, có chút gật đầu, ý bảo Giang Nguyên có thể ra ngoài.

Ngoại trừ hai vị giáo sư là còn giữ được bình tĩnh, việc Giang Nguyên là người đầu tiên nộp bài đã khiến cho rất nhiều người chú ý.

Ít nhất là người đàn ông tên Trương Dương, vốn đang cau mày suy nghĩ, nhưng khi ngẩng đầu lên, liền chạm phải ánh mắt của Giang Nguyên, sắc mặt liền biến đổi. Đợi đến khi Giang Nguyên nộp bài, nhìn gương mặt tùy ý và lạnh nhạt của hắn, Trương Dương có chút giật mình, sắc mặt âm trầm thêm vài phần.

Những người khác, sau khi liếc mắt nhìn Giang Nguyên, phần lớn đều nhận ra hắn. Những người biết Giang Nguyên thì đều cảm

thấy chẳng có gì kỳ quái, còn người không biết, khi nhìn thấy Giang Nguyên còn quá trẻ, cũng không có gì đặc biệt, sắc mặt có chút biến đổi.

Mọi người đều biết, đề thi lần này rất khó. Nếu người khác là người đầu tiên nộp bài, có lẽ bọn họ không lấy gì làm lạ. Nhưng nếu là Giang Nguyên, chẳng lẽ hắn còn trẻ như vậy mà lợi hại hơn cả bọn họ sao?

Nghĩ đến đây, mọi người không dám suy nghĩ nhiều, vội vàng tiếp tục làm bài.

Thấy Giang Nguyên thảnh thơi bước ra ngoài, giáo sư Lý nhìn thời gian, thấy còn cách giờ nộp bài đến bốn mươi phút, lập tức mỉm cười lắc đầu. Ông không phải lần đầu tiên làm giám khảo. Những người nộp bài trước ba bốn chục phút trong các cuộc thi, trên cơ bản đều biết mình không thể thông qua.

Nhưng giáo sư Tần đang nhàn rỗi, tùy ý cầm bài thi của Giang Nguyên lên xem, muốn xem thành tích của tên tiểu tử này rốt cuộc như thế nào. Có thể đến được đây, hẳn là không quá kém.

Tuy nhiên, khi ông liếc nhìn qua vài lần, sắc mặt liền thay đổi. Bởi vì ông phát hiện, tất cả các câu hỏi của đề thi đều đã được làm hết. Nói cách khác, không có câu hỏi nào là không làm.

Lập tức, giáo sư Tần liền cẩn thận đọc lại.

Giáo sư Lý cũng nhìn thấy biểu hiện của giáo sư Tần, nhưng cũng không quá để ý.

Nhưng ông dần dần phát hiện, vẻ kỳ quái trên gương mặt giáo sư Tần càng lúc càng nhiều.

- Lão Tần, làm sao vậy?

Giáo sư Lý tò mò hỏi.

Nghe giáo sư Lý hỏi, giáo sư Tần ngẩng đầu, vẻ mặt cảm thán nhìn giáo sư Lý, sau đó đưa bài thi của Giang Nguyên qua, nói:

- Anh xem đi.

- Ồ?

Nhìn vẻ mặt cảm thán của giáo sư Tần, giáo sư Lý cũng có chút sửng sốt, sau đó tiếp nhận bài thi, bắt đầu xem qua. Sau khi xem, sắc mặt cũng dần dần ngưng trọng.

Xem đi xem lại vài lần, lúc này mới kinh nghi nhìn giáo sư Tần ở bên cạnh, do dự một chút rồi nói:

- Lão Tần, anh xác định đây là bài làm của cậu ta?

Giáo sư Tần cười khở, gật đầu nói:

- Không sai.

Giáo sư Lý im lặng một hồi, sau đó lắc đầu nói:

- Lão Tần, mấy năm qua anh đã từng gặp một tên yêu nghiệt như thế này chưa?

- Chưa.

Giáo sư Tần nhìn lại tên thí sinh ghi trên bài thi, thở dài một hơi rồi lắc đầu.

Giang Nguyên bước vào căn phòng nhỏ bên cạnh. Lúc này các lão y sư đang trò chuyện rất hứng khởi, thấy có người bước vào, tất cả đều ngẩng đầu lên nhìn.

Nhìn thấy là Giang Nguyên, ai nấy đều sửng sờ, sau đó quay sang nhìn đồng hồ.

- Còn những bốn mươi phút nữa mà.

Tất cả đều biến sắc. Mặc dù bọn họ không rõ ràng lắm đề thi là gì, nhưng bên ngoài rất im ắng, khi chỉ có một mình Giang Nguyên bước vào, bọn họ có thể nhận thấy độ khó của đề thi.

- Giang Nguyên, làm xong hết rồi sao? Thế nào, có khó không?

Hồ lão vốn đang có chút lo lắng cho Giang Nguyên, nhưng thấy Giang Nguyên là người đầu tiên đi ra, ngược lại lại thở phào một

hơi. Giang Nguyên làm việc luôn có chừng mực. Nếu hẳn không làm được, tuyệt đối không ra ngoài sớm như vậy.

Hắn có thể ra sớm, chứng tỏ hẳn đã có nắm chắc về bài làm của mình.

Nhìn Hồ lão cười tươi như hoa, những người bên cạnh lại căng thẳng. Chẳng lẽ thực lực của Giang Nguyên mạnh như vậy sao? Chuyện lần trước không phải là do vận khí?

Nghĩ đến đây, tất cả đều nhìn Trương Nguyệt Chánh đang ngồi một góc.

Thấy mọi người nhìn mình, sắc mặt Trương Nguyệt Chánh vốn đang âm trầm, lúc này có thể chọc ra nước được rồi.

Nhìn sắc mặt của Trương Nguyệt Chánh, mọi người cũng không hoài nghi nữa, vẻ mặt hâm mộ nhìn Hồ lão.

- Hơi khó.

Giang Nguyên thành thật nói.

- Con đã làm hết bài, nhưng đúng được bao nhiêu cũng không biết chắc.

Nghe Giang Nguyên nói xong, vẻ mặt không giống như giả bộ, những người còn lại đều thở phào nhẹ nhõm. Như vậy cũng đúng, còn không thì hẳn quá yêu nghiệt đi.

Nhưng vẫn có người tò mò hỏi:

- Tiểu Giang, cậu cảm thấy câu hỏi nào là khó nhất?

Giang Nguyên tiếp nhận tách trà một y tá đưa đến, sau khi nói câu cảm ơn liền trả lời;

- Cháu cảm thấy khó nhất chính là câu hỏi Bát Chính Thần Minh Luận của Tổ Văn và Tý Ngọ Lưu Chú châm pháp.

Nghe xong, sắc mặt mọi người đều cứng đờ, lộ vẻ kinh ngạc.

Chương 188: Làm sao có thể?

Bát Chính Thần Minh Luận của Tố Vấn?

Tý Ngộ Lưu Chú châm pháp?

Một số lão y sư nghe được hai câu hỏi này, nhất thời kinh hô lên.

Những người ngồi đây đều là những lão y sư hành nghề mấy chục năm, đối với hai đề mục này, hiển nhiên là biết rõ. Nhưng nội dung cụ thể thì ngay cả bọn họ cũng chưa chắc rõ ràng.

Nhưng đề mục này được lấy ra làm câu hỏi, độ khó của cuộc thi là có thể nghĩ. Nhưng Giang Nguyên chỉ nói là hơi khó, vả lại cũng đã làm hết bài.

Nghĩ đến đây, ánh mắt mọi người nhìn Giang Nguyên lại kinh ngạc hơn vài phần.

Chỉ có Hồ lão là vui vẻ ra mặt, dùng tay vuốt râu, gật đầu tự đắc:

- Ừm, không tệ lắm.

Nhìn biểu hiện của Hồ lão, những lão y sư bên cạnh đều đổ kỵ không thôi. Lão gia hỏa này ngày thường đã chiếm tiện nghi ở tỉnh, quan hệ với các lãnh đạo cũng rất tốt. Khác thì không tính, nhưng ngay cả đệ tử cũng ông cũng xuất sắc đến như vậy.

Rất nhanh, người thứ hai liền bước vào. Sau khi nhìn thấy người vào là ai, sắc mặt đang âm trầm của Trương Nguyệt Chánh rốt cuộc cũng thả lỏng ra vài phần. Nhưng bởi vì Giang Nguyên vào trước, ông tất nhiên là không thể lên tiếng hỏi đệ tử của mình.

Tuy nhiên, vẫn có người quen lên tiếng hỏi:

- Tiểu Trương, cậu cảm thấy đề thi có khó không?

Nghe có người lên tiếng hỏi, những lão y sư còn lại cũng tò mò nhìn sang, muốn Tiểu Trương nói như thế nào, có phải là rất khó

hay không.

Thấy tất cả mọi người đều nhìn mình, còn có vẻ mặt khấn trương của sư phụ, Trương Dương mấp máy môi, sau đó nhìn sang Giang Nguyên đang lạnh nhạt bên cạnh, chần chừ một chút rồi mỉm cười nói:

- Không khó lắm.

- Không khó lắm?

Mọi người sững sờ nhìn Trương Dương rồi lại nhìn Giang Nguyên. Chẳng lẽ Trương Dương lợi hại như vậy sao?

Thấy ánh mắt quái lạ của mọi người, Trương Dương cũng lấy làm lạ. Bọn họ có ý gì vậy? Chẳng lẽ tên tiểu tử kia chỉ là tùy ý nộp bài?

Trương Dương đến bên cạnh Trương Nguyệt Chánh, Trương Nguyệt Chánh liền cẩn thận hỏi vài câu. Nghe Trương Dương nói trên cơ bản cũng đã làm xong bài, tâm lý mới thoáng kiên định được một chút. Giang Nguyên ra sớm, nhưng đệ tử của ông cũng không thua kém.

Càng lúc càng có nhiều người ra ngoài. Có người ủ rũ, có người hớn hởi. Nhưng tóm lại, ủ rũ nhiều hơn hớn hởi.

Sau khi thi viết xong, ngày thi thứ nhất xem như chấm dứt. Buổi tối, các giáo sư của đại học Y Dược sẽ chấm bài. Sáng mai sẽ có danh sách kết quả.

Vốn định ăn xong bữa tối rồi mới ra về, nhưng Hồ lão và Giang Nguyên đã đi cả ngày, tất nhiên là không thể ở lại, liền trực tiếp quay lại phòng khám.

Đối với ngày thi thứ hai, Giang Nguyên một chút cũng không lo lắng. Chỉ là hần nhớ đến cái gì là Thông mẫn chi tâm của huyết mạch thiên phú.

Lần trước hần đạt được thiên phú thứ nhất, Mê hoặc cũng là khi Cửu Vĩ tàng một viên mẫn, tại sao hần lại có được một Huyết mạch thiên phú thông mẫn chi tâm này? Chẳng lẽ là Cửu Vĩ tàng

hai của hắc đã viên mãn? Không thể nào.

Hắc nhớ rất rõ, sau khi hắc luyện Ngũ Cầm Hí vào sáng nay xong, năng lượng cũng chỉ mới đạt được 83%, làm sao có thể viên mãn được?

- Thiên phú mê hoặc, Huyết mạch thiên phú thông suốt chi tâm. Thiên phú Mê hoặc, thiên phú Huyết mạch.

Giang Nguyên ghi nhớ trong lòng, đột nhiên sửng sốt. Đúng rồi, có cái gì khác khác trong đó.

- Huyết mạch...Thiên phú huyết mạch.

Lắm bầm vài chữ, Giang Nguyên dường như nhớ đến điều gì đó. Khi Cửu Vĩ tăng một viên mãn, hắc đã đạt được một thiên phú, có thể là Thiên phú huyết mạch. Nói cách khác, thiên phú này vẫn tồn tại nhưng chưa từng sử dụng qua. Chỉ khi nào nào bộ hoạt động quá mức thì mới xông ra ngoài.

Nghĩ đến đây, trong lòng Giang Nguyên cảm thấy buồn bực. Thiên phú này rất hữu dụng, nhưng lại hao mất năng lượng. Hắc nghe được năng lượng chỉ còn 54%, hơn nữa còn là một kỹ năng bị động. Không đến thời điểm mấu chốt thì sẽ không xuất hiện.

Nhưng hắc lại thích năng lực này. Mặc dù năng lượng tiêu hao khá lớn, nhưng ít nhất trong thời điểm mấu chốt có thể đem ra dùng. Nếu không có thứ này, bài thi vừa rồi của hắc chỉ sợ hết giờ cũng chưa chắc làm xong.

Buổi tối, tắm xong, Giang Nguyên mở tủ đầu giường, lấy ra một cái hộp, bên trong là một ít Sơn Tham lâu năm. Sau khi cắn một miếng, hắc cất miếng Sơn Tham còn lại vào trong hộp.

Nhìn thấy bên trong chỉ còn lại hai miếng Sơn Tham, hắc nhẹ nhàng thở dài. Ở quê hắc có khá nhiều Sơn Tham, hơn nữa nội khí cũng ngày càng thâm hậu, tiến bộ rất nhanh. Nhưng bây giờ chỉ còn lại hai miếng, khó trách Tuyên Tử Nguyệt nói thứ này người bình thường dùng không nổi.

Cũng may mà hắc được tặng. Nếu dùng tiền mua, chắc phải đau lòng đến cỡ nào.

Nhưng bây giờ hắn cũng đã rất đau lòng. Mới trải qua thời gian bao lâu, hắn đã ăn hết mấy vạn đồng rồi.

Đương nhiên, mặc dù rất đau lòng, nhưng Giang Nguyên vẫn tiếp tục ăn. Chờ thêm vài ngày nữa, thế nào cũng phải xin phép sư phụ nghỉ phép về quê một chuyến, thế nào cũng đào được vài củ. Nếu không có Sơn Tham lâu năm hiệp trợ, tốc độ tu luyện sợ rằng còn lâu lắm mới đạt được viên mãn.

Vừa nhai Sơn Tham, Giang Nguyên vừa nằm lên giường, chậm rãi nhắm mắt lại. Hắn thậm chí cảm nhận được một mùi thơm tràn ngập trong miệng, chảy xuống bụng, sau đó chậm rãi chuyển thành một dòng nước ấm chảy tràn toàn thân.

Mặc dù lúc này cách thời gian trước không lâu lắm, nhưng Giang Nguyên biết rõ hắn tiến bộ được bao nhiêu. Khi hắn đối mặt với Tề Nhạc Minh, cơ hội công kích hoặc hoàn thủ đều không có. Thậm chí muốn ngăn cản công kích của đối phương cũng hết sức khó khăn.

Nhưng bây giờ, Giang Nguyên tin rằng, một khi đối mặt với Tề Nhạc Minh, hắn có thể ngăn cản được đối phương đến ba phút trở lên.

Đương nhiên, sau ba phút, vẫn sẽ bị đối phương đánh ngược lại.

Nhưng nhiều đây cũng đủ khiến cho Giang Nguyên tin tưởng, chỉ cần tiếp tục, nội khí tăng cao, muốn đuổi kịp đối phương cũng không phải chuyện khó.

Một đêm trôi qua, cảm giác toàn thân thoải mái, Giang Nguyên rời khỏi giường, rửa mặt rồi chạy sang trường Đông Nguyên.

Cảm thấy động tác giơ chân nhắc tay lưu loát và sức mạnh tràn đầy, ý cười trên gương mặt Giang Nguyên càng nhiều hơn.

- Cô đến rồi sao?

Giang Nguyên chậm rãi thu hai cánh tay đang giang ra như con chim đại bàng, thở phò một hơi, sau đó cúi người cầm lấy chiếc áo thun và chiếc áo khoác trên ghế đá bên cạnh, rồi mỉm cười nói với Tuyên Tử Nguyệt.

- Chắc chắc, đáng người không tệ, làn da lại rất trắng.

Thấy Giang Nguyên lộ ra thắt lưng, ánh mắt Tuyên Tử Nguyệt sáng lên, khẽ cười nói.

Giang Nguyên nhún vai, khoe miệng vênh lên, nhìn Tuyên Tử Nguyệt một thân áo khoác quần jean, cười nói:

- Đáng người của cô cũng không tệ mà.

- Lưu manh.

Nhìn vẻ mặt mê gái của Giang Nguyên, Tuyên Tử Nguyệt nhin không được mà che miệng, khẽ gắp một câu.

Tiểu tử này, khi nghiêm chỉnh thì nghiêm chỉnh đến đáng sợ. Nhưng khi miệng lưỡi trơn tru thì cũng giống như được bôi mỡ.

- Tại sao hôm nay lại dậy sớm như vậy?

Giang Nguyên khoác áo khoác, nhìn gương mặt xinh đẹp của Tuyên Tử Nguyệt, tò mò hỏi.

- Cố ý đến xem anh tiến bộ như thế nào.

Tuyên Tử Nguyệt mỉm cười, chỉ là nhìn thấy ánh mắt Giang Nguyên lợi hại hơn, liền hỏi:

- Gần đây anh tiến bộ rất nhanh?

Giang Nguyên cúi thấp đầu, sau đó mới ngẩng đầu nhìn Tuyên Tử Nguyệt, cười nói:

- Ừm.

- Tốt cuộc là tiến bộ bao nhiêu?

Thấy Giang Nguyên gật đầu, Tuyên Tử Nguyệt cắn môi, tiếp tục nói:

- Tôi có thể cảm nhận được động tác của anh khác biệt so với lúc trước một trời một vực.

Nhìn về mặt kinh ngạc của Tuyên Tử Nguyệt, Giang Nguyên chần chờ một chút, sau đó cười nói:

- Nếu muốn biết chính xác, chúng ta có thể thử xem.

Tuyên Tử Nguyệt gật đầu:

- Được.

Sau năm phút, nhìn Giang Nguyên bị mình đẩy lui bốn năm bước, sự kinh ngạc trong ánh mắt của Tuyên Tử Nguyệt càng lúc càng đậm.

- Anh...Điều này sao có thể?

Mặc dù cô nhớ rất kỹ lần trước Giang Nguyên giết chết Tiền Lập Nguyên như thế nào, nhưng cô cũng biết khi đó Tiền Lập Nguyên đã bị thương không nhẹ, mà Giang Nguyên cũng không ngăn cản được bao nhiêu công kích của Tiền Lập Nguyên. Đến cuối cùng, Giang Nguyên lợi dụng sự khinh thường của đối phương mới có thể giết chết được y.

Còn bây giờ, Giang Nguyên có thể chống đỡ được đến năm phút. Mặc dù cô còn chưa dốc hết toàn lực, nhưng điều này cũng khá đáng sợ. Hiện tại chỉ mới qua bao lâu? Chỉ chưa được hai tháng. Một người bình thường như Giang Nguyên, có thể tiến bộ như vậy là không thể tin nổi.

Giang Nguyên mỉm cười nói:

- Cô bảo tôi ăn Sơn Tham lâu năm, bây giờ ăn gần hết rồi.

- Nhưng cũng không có khả năng...

Tuyên Tử Nguyệt kinh nghi nhìn Giang Nguyên.

- Tuyệt đối không có khả năng. Nếu chỉ dựa vào chút Sơn Tham đó mà mang đến tác dụng như vậy, chúng tôi còn cực khổ tu luyện để làm gì?

Nhìn về mặt của Tuyên Tử Nguyệt, Giang Nguyên bất đắc dĩ nói:

- Tôi cũng không còn giải thích nào khác.

Nhìn vẻ mặt thành thật của Giang Nguyên, còn có nụ cười bất đắc dĩ, Tuyên Tử Nguyệt im lặng một hồi, cuối cùng lắc đầu cười.

TUYỆT PHẨM THIÊN Y

Chương 189: Gặp nhau tại căng tin

- Tôi hy vọng chỉ có một mình cô biết chuyện này.

Giang Nguyên nói.

Nhìn ánh mắt của Giang Nguyên, Tuyên Tử Nguyệt khẽ thở dài. Cô tất nhiên hiểu được tại sao Giang Nguyên lại nói như vậy, liền gật đầu:

- Ngoại trừ tôi thì sẽ không có ai biết.

Thấy Tuyên Tử Nguyệt gật đầu, Giang Nguyên mỉm cười, nhìn đồng hồ rồi nói:

- Được, để cảm ơn cô, tôi mời cô ăn sáng.

- Keo kiệt.

Tuyên Tử Nguyệt bĩu môi, hừ một tiếng nhưng vẫn đi theo Giang Nguyên đến căng tin.

Không lần nào Giang Nguyên thấy Tuyên Tử Nguyệt đi giày cao gót, lần này, nhìn Tuyên Tử Nguyệt không mang giày cao gót đi bên cạnh hắn, thế mà chỉ thấp hơn hắn có bốn, năm cm.

- Hôm nay mới phát hiện thật ra cô khá cao đấy.

Nhìn Tuyên Tử Nguyệt đứng đến tai của mình, nếu cô mang giày cao gót, hắn còn cao hơn cả hắn.

Tuyên Tử Nguyệt liếc nhìn gương mặt tràn đầy cảm thán của Giang Nguyên, khẽ cười một tiếng:

- Cho nên tôi ít khi đi giày cao gót, tránh cho người nào đó tự ti.

- O?

Nhìn gương mặt trêu chọc của Tuyên Tử Nguyệt, Giang Nguyên không khỏi mỉm cười lắc đầu nói:

- Đàn ông chưa bao giờ chỉ vì chiều cao mà cảm thấy tự ti.

Hừ! Tuyên Tử Nguyệt khế hừ một tiếng, tỏ vẻ khinh thường.

Tuy nói đã là 7h30 sáng, nhưng quả thật vẫn còn chút sớm. Tuy nhiên, vì đã gần đến cuối học kỳ, cho nên người thức dậy sớm cũng không ít.

Ở cửa căng tin, Giang Nguyên rửa tay, còn Tuyên Tử Nguyệt thì đứng bên cạnh.

Mặc kệ Phó hội trưởng Tuyên đứng ở đâu thì đều là tiêu điểm ở đó. Hơn nữa, đại đa số thời gian cô đều đi một mình, rất ít khi xảy ra tình huống đi cùng với ai.

Rất nhiều người theo ánh mắt lơ đãng của cô mà nhìn về phía người thanh niên đang rửa tay.

- Là nam?

Tất cả mọi người đều cả kinh. Tuyên Tử Nguyệt đang chờ một người nam?

Sau khi vốc nước rửa mặt xong, Giang Nguyên lắc đầu cho nước khô bớt, lúc này mới quay sang nói với Tuyên Tử Nguyệt:

- Đi thôi.

Sau khi hắn nói xong, mới phát hiện mình vì người nào đó mà trở thành tiêu điểm của rất nhiều người.

Lập tức cười nói:

- Khí chất của Hội trưởng Tuyên quả thật không đùa được. Người bình thường đi cùng với cô, quả thật áp lực rất lớn.

Nghe được câu nói có tính châm biếm này, Tuyên Tử Nguyệt lại không tức giận, khóe miệng có chút vểnh lên:

- Anh là người bình thường?

- Không phải.

Giang Nguyên im lặng một chút rồi lắc đầu. Đúng vậy, Tuyên Tử Nguyệt không phải người bình thường, mà hẳn cũng không tính là người bình thường.

Bữa sáng của căng tin cũng khá phong phú. Nhưng Hội trưởng Tuyên ăn không nhiều lắm, chỉ có một phần đậu tương.

Còn Giang Nguyên chính là điển hình của một tên tham ăn.

Hắn ăn bốn cái bánh bao hấp, bốn cục xiu mại, một chén cháo và một phần đậu tương.

Thấy Giang Nguyên ăn, Tuyên Tử Nguyệt có chút sửng sốt, nhưng cũng không cảm thấy kỳ quái. Người luyện võ bình thường ăn rất nhiều. Mặc dù Giang Nguyên ăn nhiều lắm, nhưng dường như cũng chưa là gì.

Lúc này, có hai người vừa cười vừa nói bước vào, ánh mắt bắt đầu tìm kiếm chung quanh.

- Kìa, ở đó còn chỗ.

Ánh mắt Tiểu Linh sáng lên, thấy phía trước có một cái bàn trống, lập tức kéo tay Lý Tiểu Vũ bước nhanh đi.

Giang Nguyên cầm đũa lua vài cọng bún cuối cùng trong bát bún gạo vào miệng, sau đó ngẩng đầu định lấy xiu mại, đột nhiên nhìn thấy hai người đang vui vẻ bước về phía này, vừa lúc chạm phải ánh mắt của hai người này, liền sửng sốt một chút.

Tiểu Linh thật ra không quan tâm, đặt đĩa thức ăn lên bàn, sau đó kéo Lý Tiểu Vũ ngồi xuống.

- Tiểu Vũ, chào buổi sáng.

- Chào Nguyên ca ca.

Lý Tiểu Vũ khôi phục lại tinh thần, ánh mắt hiện lên sự sợ hãi lẫn vui mừng, nhưng rất nhanh nhìn thấy gương mặt lạnh lùng bên cạnh, đỏ mặt lấp bắp:

- Xin chào Hội trưởng Tuyên.

- Ồ, là Tiểu Vũ à? Đã lâu không gặp.

Tuyên Tử Nguyệt mỉm cười gật đầu.

Tiểu Linh bên cạnh cũng sống người. Bây giờ cô mới hiểu được tại sao nhiều người như vậy, nhưng cái bàn này vẫn để không. Người bình thường, ai dám ngồi chung bàn với Hội trưởng Tuyên chứ?

Lý Tiểu Vũ nhìn Giang Nguyên và Tuyên Tử Nguyệt, ánh mắt hiện lên sự âm trầm, nhưng rất nhanh đã nở nụ cười, ngồi xuống đối diện với Tiểu Linh, nói với Tuyên Tử Nguyệt:

- Hội trưởng Tuyên, chúng tôi sẽ không quấy rầy hai người.

Nhìn gương mặt nhỏ nhắn kia, còn có chút âm trầm chợt lóe lên trong ánh mắt rồi biến mất, sau đó nhìn Giang Nguyên vẫn không có biểu hiện gì, Tuyên Tử Nguyệt lắc đầu cười nói:

- Không sao đâu. Tôi cũng vừa mới gặp Giang Nguyên, chỉ cùng nhau ăn một bữa sáng mà thôi, em không nên hiểu lầm.

- Vậy à?

Nghe Tuyên Tử Nguyệt nói, nụ cười trên gương mặt Lý Tiểu Vũ cũng tươi hơn vài phần, khiến cho Tuyên Tử Nguyệt không khỏi mỉm cười, sau đó quay sang nhìn gương mặt đẹp trai phía đối diện, liền mỉm cười cầm nửa cái bánh bao lên cắn nhẹ, rồi nhìn lại nhìn Lý Tiểu Vũ bên cạnh, không thèm quan tâm đến người nào đó.

Giang Nguyên ngồi đối diện với Tuyên Tử Nguyệt, lúc này có chút không được tự nhiên, đột nhiên đưa đĩa xúp lơ của mình cho Tiểu Linh đang mãi ăn bún gạo:

- Tiểu Linh, có muốn ăn xúp lơ hay không?

- Hả, không cần, không cần. Em ăn một tô bún gạo như vậy là đủ rồi.

Tiểu Linh sửng sốt, vội vàng nói. Nhưng nhìn ánh mắt ôn nhu của Giang Nguyên, gương mặt cũng tự nhiên hơn vài phần.

- Tiểu Vũ, ở đây vẫn còn bánh bao này.

- Không cần đâu, Nguyên ca ca, anh ăn đi. Em cũng ăn một bát bún gạo là được.

Nhìn bữa sáng phong phú trước mặt Giang Nguyên, Lý Tiểu Vũ cũng có chút giật mình, vội vàng lắc đầu.

Mọi người vừa ăn vừa trò chuyện, bên cạnh có không ít người len lén nhìn sang, thấp giọng nghị luận.

- Giang Nguyên này thật đúng là có bản lĩnh. Không những Hội trưởng Tuyên bị anh ta thu hút, ngay cả quan hệ với bạn gái cũ cũng vẫn có thể duy trì tốt.

- Đúng vậy, thật hâm mộ quá đi. Tại sao người ta lại có bản lĩnh như vậy? Phải biết rằng Tuyên Tử Nguyệt chưa bao giờ nể mặt ai cả. Tại sao ông trời lại bất công như thế?

Ăn xong bữa sáng, nhìn thời gian, thấy chỉ còn mười phút nữa là đến 8h, Giang Nguyên liền nói lời tạm biệt mọi người rồi trở về phòng khám.

Lúc này Tuyên Tử Nguyệt cũng đã ăn xong, trực tiếp chào tạm biệt Lý Tiểu Vũ và Tiểu Linh rồi rời đi.

Nhìn theo bóng lưng của hai người, Tiểu Linh mới nhỏ giọng nói:

- Tiểu Vũ, anh Giang Nguyên dường như rất thân với Tuyên Tử Nguyệt đấy.

- Ừm.

Lý Tiểu Vũ gật đầu, cặp mày xinh đẹp cau lại, sau đó nói:

- Tiểu Linh, cậu suy nghĩ nhiều rồi đấy. Bọn họ chỉ là bạn bình thường.

- Ừ.

Tiểu Linh gật đầu, nhưng vẫn có chút lo lắng:

- Nhưng chung quy tớ vẫn cảm thấy có chút kỳ quái. Trước giờ Tuyên Tử Nguyệt chưa từng để ý người nào, chứ đừng nói chi đến nam sinh. Nhưng tại sao lại đi theo anh Giang Nguyên?

- Hơ?

Bị Tiểu Linh hỏi như vậy, sắc mặt Lý Tiểu Vũ cũng tối sầm lại một chút.

Giang Nguyên tắm rửa, sau đó lại cùng với Hồ lão đến trường đại học Y Dược.

Nhìn vẻ mặt tùy ý của Giang Nguyên, Hồ lão cảm thấy vui mừng, nhưng vẫn hỏi:

- Như thế nào? Xem ra rất tự tin với bài làm hôm qua nhỉ?

Giang Nguyên nhún vai, sau đó nói:

- Có gì phải sợ đâu sư phụ. Dù sao tiến vào top 10 là không thành vấn đề. Hơn nữa, vị trí thứ nhất cũng không phải chỉ dựa vào cuộc thi ngày hôm qua, chủ yếu là dựa vào cuộc thi ngày hôm nay.

- Cái gì?

Nghe Giang Nguyên nói, Hồ lão cũng có chút kinh ngạc. Hẳn đang nói gì vậy? Chẳng lẽ hôm qua hắn ghi bừa? Lập tức hỏi:

- Không phải chứ? Mặc dù cuộc thi viết không quyết định tất cả, nhưng khi đưa ra kết quả cuối cùng, nó cũng góp một phần quan trọng. Nếu thành tích thi viết của con kém, con sẽ không lấy được vị trí thứ nhất.

- Không phải chứ?

Giang Nguyên giật mình, không nghĩ đến bài thi viết lại quan trọng như vậy.

- Đương nhiên. Mặc dù thông qua thi lý thuyết này chỉ để xét tư cách vào vòng trong. Nhưng nếu thành tích thi viết không cao, cho dù thành tích hôm nay của con đứng nhất, tổng hợp lại cũng không được.

Hồ lão nhìn chăm chăm Giang Nguyên.

- Dạ.

Lúc này Giang Nguyên mới bình tĩnh gặt đầu, nhưng một chút cũng không để ý.

- Rốt cuộc thì thế nào?

Hồ lão lại không được bình tĩnh như Giang Nguyên. Danh tiếng của đồ đệ ông không nhỏ. Nếu hôm nay Giang Nguyên không lấy được thành tích đứng đầu, vậy mặt mũi của ông để đâu chứ?

Giang Nguyên gãi đầu, nói thật mặc dù hẳn không có bao nhiêu chắc chắn về hai câu hỏi kia, nhưng cho dù không được mười thì cũng được bảy tám.

Nhìn biểu hiện của Giang Nguyên, Hồ lão cũng cảm thấy rối bời. Cho đến khi thi đấu, gương mặt mới miễn cưỡng nở nụ cười.

- Haha, lão Hồ, xem ra hôm nay Tiểu Giang nhất định phải lấy vị trí thứ nhất rồi.

- Đúng vậy, lão Hồ, nghĩ không ra ông lại nhận được một đồ đệ giỏi như vậy.

- Haha, nào có, nào có. Chỉ cần có thể lọt vào top 3 là không mất mặt rồi.

Nghe mọi người nói, Hồ lão mỉm cười đáp lời. Mặc dù có thể Giang Nguyên không lọt vào top 5 cuộc thi viết, nhưng nếu hôm nay đạt được giải nhất, tổng hợp lại, lọt vào top 3 hẳn là không thành vấn đề.

- Haha, lão Hồ, ông khiêm tốn quá rồi đấy.

Ngoài mặt thì cười, nhưng trong lòng Hồ lão thì rối bời.

Cách ông không xa, Trương Nguyệt Chánh nhìn Trương Dương bên cạnh, trầm giọng nói:

- Hôm nay, con nhất định phải lấy cho được giải nhất.

Chương 190: Top 10

Giám đốc sở Y tế Bạch đứng trên đài đọc bài phát biểu, sau đó đến lượt hiệu trưởng Đào của trường đại học Y Dược công bố danh sách phân thi lý thuyết ngày hôm qua.

- Vị trí thứ mười: Dương Nhất Nhạc; vị trí thứ chín: Từ Ngang; thứ tám.....

Mỗi khi hiệu trưởng Đào đọc đến tên người nào, bên dưới liền phát ra những tiếng xôn xao nhỏ. Dù sao cuộc thi này đều tập trung những nhân tài trung y ưu tú nhất trong toàn bộ tỉnh. Trong cái vòng tròn này, anh không phục tôi, tôi cũng không phục anh. Ngoài ra, năm mươi người trẻ tuổi này đều đại diện cho mặt mũi của các lão đồng chí.

Nhiều người tham gia như vậy, muốn lọt vào mười vị trí đầu tiên cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Hơn nữa, đệ tử của mình có thể lọt vào top 10, các lão y sư cũng cảm thấy yên tâm hơn. Mặc kệ cuối cùng có được lọt vào ba vị trí đầu tiên hay không, nhưng ít ra vẫn còn có thể diện.

Có một số lão đồng chí quan hệ với nhau cũng không tệ. Cho nên, mặc dù trong lòng không vui nhưng vẫn chúc mừng cho nhau.

Hiệu trưởng Đào bắt đầu đọc đến những cái tên đầu tiên.

Lúc này, tất cả mọi người đều dựng lỗ tai lên mà nghe. Mặc dù đây không phải là kết quả thi đấu cuối cùng, nhưng nếu đạt được những thứ hạng cao trong phần thi lý thuyết, phần thưởng cũng khá cao. Các lão đồng chí đến cái tuổi này rồi, nếu đệ tử có thể có được vị trí trong top 10, xem như cũng được vẻ vang.

Đặc biệt là những lão y sư còn chưa nghe thấy tên đệ tử mình được đọc lên, lại càng có chút khẩn trương.

- Vị trí thứ ba: Cổ Linh Ích.

Nghe được cái tên này, một lão y sư vốn đang cau chặt mày ngồi ở hàng ghế đầu tiên trong nháy mắt thả lỏng xuống, gương mặt hiện lên nụ cười, tay vỗ lên vai người đệ tử cũng đang căng thẳng bên cạnh.

Một lão y sư hâm mộ, chúc mừng:

- Lão Hà, chúc mừng anh, chúc mừng anh.

- Haha, lão Khổng, lúc này chỉ là trải qua phần thi lý thuyết thôi mà, cũng chưa được tính là gì.

Lão Hà đắc ý cười. Mặc dù đã cố khiêm tốn, nhưng vì cao hứng quá nên không khống chế được.

Hồ lão ngồi bên cạnh, mặc dù gương mặt mỉm cười, nhưng ai cũng thấy được nụ cười của ông vô cùng khấn trương.

Trương Nguyệt Chánh được xếp ngồi ở hàng trước ông cũng như vậy. Nụ cười so với Hồ lão còn muốn cứng hơn vài phần.

Tuy nói hai người này đều tin tưởng đồ đệ của mình sẽ nằm trong top 10, nhưng vẫn không nhìn được mà cảm thấy căng thẳng. Còn lại hai vị trí đầu, vạn nhất không lấy được, vậy thì mặt mũi chẳng biết để đâu.

Đương nhiên, trong lòng hai người đang lăm bằm nhắm tên hai vị đệ tử của mình. Ai thứ nhất, ai thứ nhì, thật khiến người ta phải lo lắng mà.

- Vị trí thứ hai: Trương Dương.

Hiệu trưởng Đào vừa thốt lên, Trương Nguyệt Chánh thở phào một hơi, nhưng rồi lại căng thẳng. Đệ tử của ông đứng thứ hai, vậy thứ nhất chẳng lẽ là tên tiểu tử kia?

Gương mặt Hồ lão lại càng thêm cứng nhắc. Kết quả kế tiếp, có thể là thiên đường, cũng có thể là địa ngục. Tuy nói tám phần là thiên đường, nhưng với tâm lý suy tính hơn thiệt, vẫn phải tính đến chuyện không may.

- Sư phụ, đừng khấn trương. Mọi người nhìn vào kia.

Giang Nguyên lại không để ý đến, nhẹ nhàng đẩy đẩy sự phụ, thấp giọng nói.

- Khẩn trương? Ai khẩn trương?

Hồ lão nổi giận mắng đồ đệ của mình.

Lúc này, bởi vì đang tức giận nên không nghe rõ cái tên cuối cùng. Chờ ông lấy lại tinh thần, Hiệu trưởng Đào đã mỉm cười nói:

- Bây giờ chúng ta hãy nhiệt liệt vỗ tay hoan hô, chúc mừng cho những thanh niên ưu tú nhất.

- Là ai? Là con sao?

Hồ lão kinh nghi nhìn Giang Nguyên.

Vẻ mặt Giang Nguyên cũng đang mơ hồ. Hắn đang nói chuyện với Hồ lão, cũng không chú ý đến.

Hai thầy trò nghi hoặc nhìn nhau.

Cũng may có mấy vị bên cạnh bước đến, vừa vỗ tay vừa hô một tiếng:

- Lão Hồ, chúc mừng, chúc mừng. Tiểu Giang quả nhiên danh bất hư truyền.

- Haha, Tiểu Giang đúng là không tệ, không tệ.

Nghe xong, hai thầy trò đang mơ hồ liền chuyển sang kinh hãi, tảng đá treo trong lòng đột nhiên rớt xuống.

Sắc mặt Trương Nguyệt Chánh và Trương Dương không tốt lắm. Mặc dù đã chuẩn bị tâm lý, nhưng người của Hồ lão chiếm vị trí thứ nhất, quả thật khiến cho Trương Nguyệt Chánh cảm thấy ghen ghét.

Đọc xong hết thầy, Hiệu trưởng Đào liền tuyên bố bắt đầu vòng thi thứ hai.

Trường đại học Y Dược chuẩn bị rất đầy đủ. Khi danh sách được

công bố, rất nhanh trên đài đã có người khiêng bàn khám bệnh ra.

Bình phong, dụng cụ cũng được chuẩn bị đầy đủ.

Mấy người mặc quần áo bệnh nhân được người bên ngoài dìu đến ngồi trước bàn khám bệnh.

Giang Nguyên nhìn thoáng qua, thấy có bốn cái bàn được dùng bình phong tách ra. Xem ra là đã bắt đầu chuẩn bị cuộc thi.

- Được rồi, bây giờ xin mười mười người tham gia thi đấu lên đài bốc thăm.

Hiệu trưởng Đào tuyên bố bắt đầu, mười bác sĩ trẻ tuổi đều đứng dậy bước lên đài.

Giang Nguyên nhìn bốn người bệnh, rất nhanh đoán ra được đại khái tình huống. Hai trong bốn người, sắc mặt hơi vàng, hẳn là bệnh nội khoa. Hai người kia, vẻ mặt tái nhợt và đau đớn, hơn nữa cánh tay của một người có chút dị dạng, người còn lại thì được nâng lên, đứt khoát là bị bệnh về xương cốt.

Đối với cách an bài như vậy, Giang Nguyên thật ra một chút cũng không ngoài ý muốn. Trung y không chỉ bao gồm nội khoa mà chính hình cũng nằm trong những danh mục rất có tiền đồ của trung y. Bác sĩ Trung y am hiểu nội khoa hoặc cốt khoa cũng là chuyện bình thường.

Nội khoa và Cốt khoa của Trung y cũng chính là hai môn có thể thể hiện được sự công bằng.

Nhưng rút thăm không phải là để xem người bệnh nào như Giang Nguyên đã nghĩ mà là rút thăm thứ tự thi đấu trước sau.

Mười người thi đấu chia thành bốn tổ. Mỗi tổ khám cho bốn bệnh nhân, viết ra tên căn bệnh, chẩn đoán và những loại thuốc có liên quan.

Mọi người xếp hàng rút thăm. Giang Nguyên thi lượt thứ hai. Nhưng khi nhìn thấy con số trong tờ giấy, không khỏi choáng váng. 2B?

Giang Nguyên mở to mắt nhìn, vẫn là 2B, không khỏi mẩn thâm:

- Mẹ kiếp, rốt cuộc là ai đã sắp xếp mã số. Tại sao lại có mã số này? Muốn đùa người ta à?

Từ Ngang, đồ đệ của La y sư cũng lọt vào top 10, đang đứng bên cạnh Giang Nguyên, cầm tờ giấy của mình, rồi lại nhìn tờ giấy trong tay Giang Nguyên, hỏi:

- Cậu số mấy?

Sau khi nhìn thấy số 2B trong tờ giấy trong tay Giang Nguyên, y sửng sốt một hồi mới hiểu được tại sao vẻ mặt của Giang Nguyên lại tối tăm như thế, vội vàng che miệng đi sang một bên.

Nhìn thấy vẻ mặt cổ quái, che miệng đi sang một bên của Từ Ngang, Giang Nguyên cúi đầu nhìn tờ giấy của mình, thở dài bất đắc dĩ.

Sau khi rút thăm bốc số xong, mọi người đứng chờ người chủ trì an bài.

- 1A: bàn số 1.

Người chủ trì kêu lên, một bác sĩ bước nhanh đến bàn số 1.

- 1B.....2A...

Những bác sĩ nghe tiếng người chủ trì gọi, sắc mặt Giang Nguyên càng lúc càng tối.

- 2B, bàn bốn.

Nghe tiếng người chủ trì gọi, sắc mặt mọi người cứng đờ, sau đó nhìn lên đài, xem ai là người có vận khí tốt như vậy.

Cho đến khi nhìn thấy gương mặt tối tăm của Giang Nguyên bước đến, một số bác sĩ trẻ rốt cuộc nhin không được liền che miệng cười trộm.

Ai cũng không ngờ người cầm số này lại là Giang Nguyên, ai cũng không nhin được cười.

Nghe tiếng cười dưới đài, Giang Nguyên tỏ ra bình tĩnh, coi như không nghe thấy, bước đến bàn khám bệnh.

Một bác sĩ trung niên đứng bên cạnh bàn khám số 4 nhìn Giang Nguyên bước lại, nghe thấy tiếng cười dưới đài, có chút gật đầu, thầm nghĩ:

- Chàng thanh niên này xem như không tệ.
- Cậu có mười phút kiểm tra và chẩn bệnh. Sau đó có năm phút viết lại chứng bệnh của người đó cùng với phương pháp trị liệu có liên quan. Tổng cộng là mười lăm phút. Đã chuẩn bị xong chưa?

Người đàn ông trung niên nhìn Giang Nguyên.

Giang Nguyên gật đầu, cười nói:

- Tôi có thể bắt đầu rồi.
- Được, vậy thì bắt đầu thôi.

Người đàn ông trung niên bấm đồng hồ tính giờ.

Giang Nguyên đã sớm chú ý đến tình huống của người này. Tay phải người bệnh mềm nhũn, buông lỏng bên cạnh người, không hề có sức.

Sau khi tùy ý hỏi vài câu, lại nhìn tình huống cánh tay phải của người bệnh, trong lòng liền có chủ ý, sau đó quay sang nhìn người đàn ông trung niên:

- Có cần kê đơn thuốc không?

Người đàn ông trung niên giật mình, sau đó lắc đầu:

- Không cần, cậu cứ đem phương pháp xử lý viết ra là được.

Giang Nguyên gật đầu, sau đó cầm lấy giấy ghi bệnh, dưới ánh mắt kinh ngạc của người đàn ông trung niên, bắt đầu huy bút.

TUYỆT PHẨM THIÊN Y

Chương 191: Định ý

Ngoại khoa chính là sở trường của Giang Nguyên, ngay cả Hồ lão cũng không biết rõ.

Hồ lão nhìn bệnh nhân của Giang Nguyên, dường như là bị vấn đề về xương cốt, nhưng cũng không lo lắng lắm. Dù sao ông cũng đã từng nhìn thấy Giang Nguyên xử lý vết thương cho người bệnh, hẳn sẽ không xảy ra vấn đề gì nhiều. Ít nhất ông cho rằng sẽ không xui xẻo hơn so với người khác.

Vị y sư trung niên nhin không được tiến đến gần để nhìn:

- Sai khớp tái phát, cần cố định lại vị trí cũ.

Chữ viết không nhiều, cũng không giống một đáp án, nhưng là một bác sĩ xương khớp lâu năm, vị y sư trung niên nhìn qua là hiểu ngay.

Lập tức quay sang nhìn Giang Nguyên, mỉm cười:

- Được rồi, cậu tạm thời tránh sang một bên, chuẩn bị lượt tiếp theo.

Nghe xong, Giang Nguyên gật đầu rồi bước đến khu chờ bên cạnh.

Còn vị y sư trung niên cũng bắt đầu gọi:

- Tiếp theo, 3A.

Thấy vị y sư trung niên chỉ trong mấy phút ngắn ngủi đã gọi người tiếp theo, mọi người liền tập trung ánh mắt lại.

- Lúc này mới được mấy phút thôi mà? Chẳng lẽ đã khám xong cho một người?

Nhìn Giang Nguyên bước đến khu vực nghỉ ngơi, người dưới đài khiếp sợ không thôi.

Trương Dương vốn lạnh như băng, ánh mắt toát lên sự kiêu ngạo, lúc này nhìn Giang Nguyên đi sang một bên, trong lòng đang tự tin

rốt cuộc xuất hiện một chút bất an.

- Giang Nguyên, tại sao cậu lại khám nhanh như vậy? Còn chưa đến năm phút đồng hồ.

Từ Ngang kinh nghi hỏi. Tuy y tin tưởng thực lực của Giang Nguyên, nhưng Giang Nguyên cũng không thể nhanh như vậy chứ?

Nghe Từ Ngang hỏi, những người bên cạnh cũng cảm thấy tò mò. Ngay cả Trương Dương cũng dựng lỗ tai lên mà nghe.

Giang Nguyên cười nói:

- Không có gì, chỉ là đã khám xong mà thôi.

- Chỉ là khám xong mà thôi?

Mọi người nhìn nhau. Có thật đơn giản như vậy không?

Mang theo nghi hoặc, tất cả đều bắt đầu không yên.

Qua vài phút, rốt cuộc ba bàn kia cũng đã thay đổi người.

- 3C.

Nghe tiếng kêu, Trương Dương hít một hơi thật sâu, liếc sang nhìn Giang Nguyên, ánh mắt hiện lên lãnh ý, sau đó chậm rãi bước đến bàn khám bệnh, trầm nghĩ:

- Mình từ nhỏ đã học y, kiến thức uyên bác, kinh nghiệm lâm sàng cũng cực kỳ phong phú, nhất định sẽ không bị đánh bại bởi Giang Nguyên.

Với cảm giác nhạy cảm của mình, mặc dù không nhìn sang, nhưng Giang Nguyên vẫn cảm nhận được địch ý trong mắt đối phương.

Nhìn lưng Trương Nhạc, Giang Nguyên cau mày hỏi Từ Ngang:

- Người kia là ai?

Từ Ngang theo ánh mắt của Giang Nguyên nhìn lại, sau đó hừ lạnh một tiếng:

- Là Trương Dương, là người rất kiêu ngạo, ai cũng không để vào mắt.

- Trương Dương?

Giang Nguyên cau mày suy nghĩ, nhớ xem mình đã kết oán với y từ lúc nào.

Thấy Giang Nguyên cau mày nghi hoặc, Từ Ngang cười nói:

- Có biết sư phụ anh ta là ai không?

- Là ai?

Giang Nguyên sửng sốt, trong đầu xuất hiện một cái tên, nhưng vẫn hỏi lại một câu.

- Là Trương Nguyệt Chánh.

- Khó trách.

Giang Nguyên cười khổ lắc đầu.

TUYỆT PHẨM THIÊN Y

Chương 192: Tôi không phục

Khi nhóm thứ hai bắt đầu được mấy phút, bên dưới lại truyền đến tiếng kêu kinh hãi. Một lần nữa đã có người khám xong, thu hút không ít ánh mắt của mọi người.

Giang Nguyên ngẩng đầu, sau đó nhìn thấy Trương Dương đang bước đến.

Thấy Giang Nguyên nhìn mình, Trương Dương cười lạnh, đầu lại càng ngẩng cao vài phần.

- Người này cũng thật bư hãn.

Giang Nguyên cười thầm. Hai thầy trò này quả nhiên rất giống nhau. Người nào cũng kiêu ngạo. Xem ra là muốn rửa mối nhục

lần trước.

Nhưng Giang Nguyên không thềm để ý, chỉ mỉm cười, sau đó nhắm mắt dưỡng thần.

Gương mặt Trương Nguyệt Chánh rốt cuộc cũng đã sáng hơn. Đồ đệ của ông ta chỉ tốn vài phút đã khám xong, so với Giang Nguyên không thua kém bao nhiêu.

- Lão Trương, đồ đệ của ông không tệ. Xem ra có thể cạnh tranh với Giang Nguyên rồi.

Có lão y sư nhìn gương mặt sáng láng của Trương Nguyệt Chánh, liền nói.

- Haha, lão Dương, quá khen, quá khen.

Trương Nguyệt Chánh vui vẻ nói.

Đợi thêm vài phút nữa, nhóm thứ hai cũng đã thi xong. Giang Nguyên bắt đầu vòng thi thứ hai.

Vòng thi thứ hai, Giang Nguyên ngồi bàn đầu tiên, bệnh nhân bị nội khoa, khó thở mãn tính.

Vị y sư bên cạnh đưa cho Giang Nguyên tờ giấy ghi câu hỏi. Giang Nguyên nhìn một chút, thấy trên đề bài yêu cầu đưa ra chẩn đoán về trung y lẫn tây y, còn có loại thuốc có liên quan.

- Chẩn đoán và dùng thuốc tây y?

Giang Nguyên sửng sốt, nhưng cũng không cảm thấy điều gì ngoài ý muốn. Dù sao bác sĩ Trung y cũng phải học Tây y. Chỉ cần không gặp phải bệnh quá phức tạp là được.

Nội khoa đối với Giang Nguyên cũng không phải là môn khó. Có tổ sư gia chỉ dạy lâu như vậy, hơn nữa đi theo Hồ lão mấy tháng, một chút vấn đề cũng không có.

Hắn hỏi người bệnh vài câu, sau đó dùng tay bắt mạch, cảm giác mạch đập rồi ngưng, rất nhanh trong đầu xuất hiện một tin tức:

- Mạch Kết.

Giang Nguyên mỉm cười, nhìn sắc mặt tái xanh của người bệnh, sau đó đã có phán đoán đại khái về tình huống của người bệnh.

Tiếp theo, hắn cầm ống nghe nghe nhịp tim và phổi của bệnh nhân, rồi dùng máy đo huyết áp, cuối cùng cầm bút bắt đầu viết.

- Chẩn đoán Trung y: tức ngực do huyết khí ứ trệ. Chẩn đoán Tây y: đau thắt ngực do thiếu máu cơ tim. Có thể dùng ba thang Huyết Phủ Trục Ứ thang để chữa.

Lần này Giang Nguyên theo đúng quy củ mà viết rất rõ ràng, chi tiết. Tuy là hơi phức tạp một chút, nhưng với tốc độ bình thường của hắn, bất quá cũng chỉ tốn có bảy tám phút là đã nộp bài.

Mặc dù đã sớm biết năng lực của Giang Nguyên không kém, nhưng vị y sư phụ trách bàn khám bệnh này cũng không khỏi kinh ngạc nhìn tờ giấy đáp án của Giang Nguyên.

Đọc qua một lần, ánh mắt lại càng ngạc nhiên hơn , sau đó ngẩng đầu nhìn Giang Nguyên:

- Được rồi, nghỉ ngơi một chút đi.

Thấy Giang Nguyên lại tiếp tục xong sớm, Hồ lão mỉm cười, còn sắc mặt Trương Nguyệt Chánh thì âm trầm.

Trương Dương đang nghỉ ngơi trên đài cũng nhìn thấy Giang Nguyên bước về khu chờ, nét mặt cũng có chút biến đổi, nghiêng chặt hàm răng.

Thời gian từng phút một trôi qua. Sau hai tiếng, mười người tham gia thi đấu đã thi xong.

Tất cả mọi người quay trở lại hàng ghế dưới đài, chuẩn bị nghe tuyên bố thành tích cuối cùng.

Nhưng tình hình lần này tương đối rõ ràng. Mọi người đều biết ai là người nộp bài sớm nhất, và cũng chỉ có hai người. Hơn nữa còn là người chiếm hai vị trí đầu tiên trong phần thi lý thuyết.

Rất nhanh, tất cả đáp án đều được chuyển cho các giáo sư của bệnh viện Y Dược số 1 trực thuộc đại học Y Dược chấm.

Nhìn các vị lão giáo sư trên đài, vẻ mặt Trương Dương vô cùng tự đắc. Y đối với cuộc thi vừa rồi tự tin mười phần. Y tin vào đáp án của mình, cho dù không chính xác 100%, nhưng tám chín chục phần trăm là phải có.

- Haha, Tiểu Trương, thế nào? Có tự tin không?

Những lão y sư ngồi bên cạnh Trương Nguyệt Chánh nhìn Trương Dương, ánh mắt tràn đầy tán thưởng.

Trương Dương mỉm cười, gật đầu nói:

- Vấn đề xảy ra không lớn.

- Vậy có lấy được vị trí thứ nhất không?

Một lão y sư hưng phấn hỏi.

Trương Dương mỉm cười, cũng không đáp lại.

Nhìn biểu hiện tự tin của đồ đệ, Trương Nguyệt Chánh cũng thở phào nhẹ nhõm, gương mặt bắt đầu hưng phấn hơn. Ông vô cùng tin tưởng đồ đệ này của mình. Nếu y đã có biểu hiện như vậy, hẳn là sẽ không sai.

- Haha, lão Trương, chúc mừng, chúc mừng.

Một số lão y sư bên cạnh đều đứng dậy chúc mừng Trương Nguyệt Chánh.

- Haha, khách khí rồi, khách khí rồi. Kết quả cuối cùng còn chưa có mà.

Trương Nguyệt Chánh vội vàng lắc đầu cười, nhưng sự đắc ý thì ai cũng nhìn thấy được.

Hồ lão đằng sau thì khần trương nhìn Giang Nguyên:

- Thế nào? Có tự tin không?

Giang Nguyên nhún vai, sau đó cười nói:

- Hẳn là không tệ lắm.

- Vậy là tốt rồi.

Hồ lão nghe xong, cũng thở phào một hơi.

Chấm bài cũng không phải là chuyện hao tổn sức lực nhiều. Hơn mười phút sau, các lão giáo sư đều ký tên lên đáp án, xác định sáu vị trí đầu tiên, đồng thời cũng xác định ba vị trí tiếp đầu.

Rất nhanh, Hiệu trưởng Đào cầm kết quả, dưới ánh mắt của mọi người, bước lên trên đài.

Hiệu trưởng Đào nhẹ nhàng vỗ vào micro, sau đó cười nói:

- Được rồi, bây giờ thì kết quả cuối cùng cũng đã có. Nhìn thành tích của các bác sĩ trẻ, tôi cảm thấy rất vui. Đặc biệt có hai vị trong đó, thành tích tương đối ưu tú, thậm chí có thể nói là hoàn hảo.

- Bây giờ tôi xin tuyên bố sáu người nằm trong sáu vị trí đầu tiên của đại hội thi đấu Trung y truyền thừa.

- Vị trí thứ sáu: Từ Ngang.

Nghe tên của mình, Từ Ngang ngồi cách Giang Nguyên không xa liền cảm thấy vui mừng. Còn La lão sư cũng hài lòng không kém.

Những lão y sư ngồi bên cạnh đều mỉm cười chúc mừng La y sư.

- Vị trí thứ năm:...

- Vị trí thứ ba: Cổ Linh Ích.

Sau khi đọc xong vị trí thứ ba, Hiệu trưởng Đào ngừng một chút rồi nói tiếp:

- Về vị trí thứ nhất và thứ hai, kỳ thật thì thành tích của hai người này có thể nói là khó phân cao thấp. Cuối cùng, trải qua thảo luận, chúng tôi cũng đã đưa ra được kết quả cho hai vị trí này.

- Nhưng cho dù là thế nào, bất luận ai nhất ai nhì, tất cả cũng đều

là nhân tài về trung y của Sở Nam chúng ta.

Nghe Hiệu trưởng Đào nói xong, ánh mắt của mọi người đều hiện lên sự hưng phấn. Tất cả mọi người đều nhìn ra được biểu hiện của Trương Dương và Giang Nguyên vừa rồi, có thể nói là rất kịch liệt.

Giang Nguyên chỉ mất vài phút đã xem xong cho một người bệnh, nhưng Trương Dương cũng không thua kém.

- Bây giờ tôi tuyên bố, vị trí thứ hai là Trương Dương. Còn vị trí đầu tiên, chính là Giang Nguyên.

Nghe Hiệu trưởng Đào tuyên bố, Giang Nguyên và Hồ lão thở phào một hơi, còn hai thầy trò Trương Nguyệt Chánh thì sắc mặt xanh mét.

Những lão y sư khác nhìn hai thầy trò Trương Nguyệt Chánh bằng ánh mắt cổ quái. Ánh mắt này khiến cho sắc mặt Trương Nguyệt Chánh trở nên đỏ bừng, sau đó chuyển sang tái xanh, rốt cuộc nhìn không được mà trừng mắt nhìn Trương Dương.

- Bây giờ chúng ta hãy nhiệt liệt vỗ tay hoan hô bọn họ.

Hiệu trưởng Đào tất nhiên là không chú ý đến cảnh tượng này, đang muốn vỗ tay, nhưng một người từ dưới đài bất ngờ xông lên, tức giận nói:

- Tôi không phục.

Mọi người đang chuẩn bị vỗ tay, đột nhiên bị tiếng kêu này thu hút.

- Tôi không phục. Rõ ràng tôi làm tốt hơn Giang Nguyên, tại sao cậu ta lại được giải nhất?

Trương Dương đứng dưới đài, không cam lòng mà nói lên trên đài.

- O!

Không chỉ Hiệu trưởng Dương trên đài cứng đờ mà ngay cả những người bên dưới cùng với những lão y sư chấm bài cũng biến sắc.

- Trương Dương, ngồi xuống, không được xằng bậy.

Trương Nguyệt Chánh cũng không ngờ Trương Dương lại tự tin vào bản thân mình như vậy, dám làm khó Hiệu trưởng Dương và các lão giáo sư chấm bài.

Nhưng thật sự thì ông cũng cảm thấy hoài nghi. Vừa rồi Trương Nhạc đã nói, y dễ dàng hoàn thành đáp án cho bốn người bệnh, không hề để xảy ra vấn đề.

Hơn nữa, Hiệu trưởng Đào cũng nói thành tích của hai người khó phân cao thấp. Đột nhiên xuất hiện biến cố như vậy, ông hiển nhiên là có sự nghi ngờ. Dù sao quan hệ giữa Giám đốc sở Bạch và Giang Nguyên khá thân. Dám người Hiệu trưởng Đào không phải là không có khả năng thiên vị.

TUYỆT PHẨM THIÊN Y

Chương 193: Anh có thể làm được không?

Nghĩ như vậy, Trương Nguyệt Chánh vốn đang muốn kéo tay Trương Dương đột nhiên rút trở về.

Trương Nguyệt Chánh ông lần trước đã mất mặt rất nhiều, lần này lại thua nữa, đúng là không còn mặt mũi gặp người.

Trương Dương cũng đã đứng dậy, như vậy cứ để nó làm loạn, có khi lấy lại được thể diện.

- Trương Dương, ngồi xuống đi.

Trương Nguyệt Chánh làm bộ quát mắng Trương Dương.

Nhưng Trương Dương đang giận dữ, Trương Nguyệt Chánh có gọi cũng chỉ gọi cho có, hoàn toàn không lôi kéo y trở về. Trương Dương tất nhiên là hiểu được dụng ý của sư phụ, lại càng ngẩng đầu cao hơn.

Sắc mặt Hiệu trưởng Đào trên đài cũng có chút khó coi, nhìn xuống Trương Nguyệt Chánh. Ông thấy Trương Nguyệt Chánh có

gọi đồ đệ của mình, nhưng không hề có động tác kéo y trở về, trong lòng thầm hận, nhưng cũng không còn cách nào khác.

Nếu Trương Dương trước mặt bao nhiêu người nói y không phục, như vậy không thể không để ý đến, đành miễn cưỡng cười:

- Bác sĩ Trương Dương, đây là kết quả do các bác sĩ ban đầu chẩn qua, rồi lại được các lão giáo sư chẩn lại, hoàn toàn không có vấn đề.

- Hiệu trưởng Đào, vừa nãy ngài cũng có nói, thành tích của tôi và Giang Nguyên khó phân cao thấp. Vậy dựa vào cái gì mà quyết Giang Nguyên hạng nhất mà không phải là tôi? Rốt cuộc tôi thua kém Giang Nguyên chỗ nào? Trong lòng tôi không phục, nhất định phải hỏi cho rõ.

Nếu Trương Dương đã đứng ra, sư phụ cũng không ngăn cản, vậy thì phải hỏi cho rõ ràng. Y tin rằng cuộc thi vừa rồi của mình hoàn toàn không xảy ra bất cứ vấn đề gì. Vì thế không có khả năng thua bởi Giang Nguyên.

Y đã nhìn ra được Giang Nguyên có mối quan hệ thân thiết với Giám đốc sở Bạch. Hơn nữa y cũng đã mạnh miệng nói ra ngoài. Nếu không đánh thắng, y và sư phụ sẽ không còn cơ hội lấy lại thể diện. Sự sỉ nhục lần trước của sư phụ cũng không rửa được.

Nhìn Trương Dương ngẩng cao đầu, bộ dạng chất vấn, Hiệu trưởng Đào cũng tức giận, nhìn các lão y sư dưới đài. Xem ra, nếu không nói cho rõ ràng, sau này sẽ rất khó mà ăn nói.

Lập tức quay sang nhìn các lão giáo sư sắc mặt cũng có chút khó coi:

- Các vị giáo sư, nếu bác sĩ Trương đã đưa ra câu hỏi, như vậy cũng đành làm phiền các vị đưa ra hai đáp án, một lần nữa tiến hành đối chiếu.

Các vị lão giáo sư đều là nhân vật đức cao vọng trọng ngày xưa, nào có chuyện bị người ta nghi ngờ, liềm liếc mắt nhìn nhau, sau đó nhất tề gật đầu. Một giáo sư tóc hoa râm lên tiếng:

- Được, đã có người không phục quyết định của chúng tôi, vậy thì,

vì danh dự của những lão già này, cũng chỉ có thể lấy ra đối chiếu lẫn nữa.

Sau đó đứng dậy, trầm giọng nói với Trương Dương bên dưới:

- Thành tích của hai người quả thật không tệ, đặc biệt trong cuộc thi thực tế như thế này lại càng khó phân cao thấp. Nhưng vì Giang Nguyên đã thắng trong cuộc thi lý luận, cho nên chúng tôi mới chọn cậu ấy cho vị trí thứ nhất lần này.

- Thừa giáo sư, tôi cho rằng thành tích thực tế của tôi cao hơn Giang Nguyên rất nhiều. Tôi yêu cầu tiến hành đối chiếu. Nếu thành tích của cậu ấy cao hơn tôi, tôi xin phục.

Trương Dương vẫn tự tin như cũ, ngẩng cao đầu yêu cầu vị lão giáo sư tiến hành so sánh lại.

Thấy Trương Dương vẫn kiên trì như cũ, sắc mặt vị lão giáo sư trầm xuống, sau đó nhìn Hiệu trưởng Đào, gật đầu.

- Được.

Thấy vị lão giáo sư đã đồng ý, sắc mặt Hiệu trưởng Đào hơi chút hòa hoãn, quay đầu nhìn một nhân viên kỹ thuật, nói:

- Mau mang đáp án của hai người ra đây. Sau đó dùng máy chiếu chiếu lên, để mọi người tiến hành so sánh.

Rất nhanh, nhân viên kỹ thuật tiến lên lấy hai đáp án của hai người, đặt vào máy chiếu. Lúc này Trương Dương cũng đã ngồi xuống.

Sắc mặt hai thầy trò đều rất căng thẳng, không ai lên tiếng. Nhưng Trương Dương vẫn rất tự tin như cũ.

Những lão y sư xung quanh đều biết, hai thầy trò này như nỏ đã lên dây, chuẩn bị bắn một phát cuối cùng. Nếu thắng, mặt mũi xem như lấy lại được, lại còn hung hăng đánh vào mặt Hồ lão một cái.

Nhưng nếu thua...

Nghĩ đến đây, trong lòng mọi người đều có chút lo lắng cho hai thầy trò Trương lão. Nếu thua, thể diện chẳng những không còn mà còn đắc tội với Hiệu trưởng Đào và những lão giáo sư.

Không nhận được mà quay sang nhìn hai thầy trò Hồ lão.

Bọn họ thấy, biểu hiện của hai thầy trò Hồ lão thoải mái hơn hai thầy trò Trương lão rất nhiều.

Đặc biệt là Giang Nguyên, sắc mặt vẫn lạnh nhạt, khóe miệng vênh lên, nụ cười như có như không, hoàn toàn không thêm để ý.

Lão Hồ bên cạnh hẳn, mặc dù có chút khó coi, nhưng vẫn bình tĩnh hơn Trương lão.

So sánh với nhau, mọi người không khỏi thở dài. So khí thế, hai thầy trò lão Trương đã thua vài phần.

Rất nhanh, nhân viên kỹ thuật đã chiếu hai đáp án lên màn hình lớn trên đài.

Lúc này, vị lão giáo sư cũng đứng dậy lần nữa, tiếp nhận bút laser trong tay nhân viên kỹ thuật, bắt đầu giảng giải sự đối lập giữa hai đáp án.

Càng nghe, mọi người lại càng cảm thán. Tuy nói cách sử dụng thuốc của hai người có chút khác nhau, nhưng đều có điểm đặc biệt trong đó. Quả thật rất tương xứng.

Khi đến chứng bệnh cuối cùng, hai đáp án mới có chút khác biệt.

Khác biệt chính là, một tờ thì viết rất ít, còn tờ kia thì đến mấy trăm chữ.

- Mặc dù đáp án câu hỏi này của Giang Nguyên đơn giản, nhưng lại chỉ đúng hướng, thủ pháp trị liệu cũng chân thực. Còn đáp án của Trương Dương, viết rất chi tiết. Cho nên, chúng tôi cũng cho rằng cả hai không sai biệt lắm.

Khi vị lão giáo sư nói đến đây, những lão y sư dưới đài đều hoài nghi. Giang Nguyên chỉ viết ra phương pháp trị liệu rất đơn giản, chỉ ít thì không sai trong điều trị nội khoa Trung y, nhưng cụ thể

trị liệu như thế nào thì lại không rõ ràng.

Còn đáp án của Trương Dương lại cực kỳ chi tiết, khiến cho người ta vừa đọc là hiểu ngay. Sự chênh lệch này, khi Trương Nguyệt Chánh nhìn thấy, hai mắt liền sáng lên.

Trương Dương đứng dậy, trầm giọng nói:

- Đối với chứng bệnh này, rõ ràng thì đáp án của tôi chi tiết hơn Giang Nguyên. Giang Nguyên chỉ nói đến thủ pháp đơn giản, nhưng ai biết được có thể áp dụng vào thực tế hay không. Như vậy, thành tích của tôi là cao hơn cậu ta.

Nghe Trương Dương nói, các lão y sư nội khoa Trung y đều âm thầm gật đầu. Lúc này, hai mắt của Trương Nguyệt Chánh lại càng sáng hơn. Đồ đệ của ông nói không sai. Chính vì điểm này, ai cũng sẽ cho rằng đối phương đã thiên vị cho người nào đó.

Quả nhiên, vị lão giáo sư trên đài liền sững người, sau đó lên tiếng:

- Đáp án của bác sĩ Giang Nguyên, mặc dù hơi đơn giản, nhưng đối với các bác sĩ khoa xương cốt, người nào cũng có thể hiểu được ý tứ và thủ pháp biểu đạt của cậu ấy.

- Có thể đạt đến tình trạng đó đều là những bác sĩ đã tương đối quen thuộc với xương cốt. Cho nên, đây cũng chính là nguyên nhân chúng tôi chọn cậu ấy.

- Nhưng cậu ấy rõ ràng không có viết ra, mà chỉ viết đơn giản, ai biết được cậu ấy có thể hay không muốn lừa gạt mà qua được bài kiểm tra. Còn tôi thì lại viết rất rõ ràng, như vậy thành tích của tôi tốt hơn cậu ta. Dựa vào cái gì mà cậu ta có thể đạt được giải nhất?

Trương Dương bắt được điểm này, một chút cũng không buông.

Nghe Trương Dương nói năng hùng hồn, không ít lão y sư dưới đài đều gật đầu liên tục. Trương Dương nói thật ra không sai.

Nhìn Trương Dương không phục, còn nói năng rất hợp lý, sắc mặt vị lão giáo sư rốt cuộc cũng cứng lại. Những bác sĩ khoa xương cốt đều có thể nhìn ra trong đó không có gì khác biệt quá lớn, nhưng

hết lần này đến lần khác lại bị người ta lấy ra làm đề tài bắt bẻ.

Nhìn bác sĩ Trương trẻ tuổi dưới đài, vẻ mặt tự đắc, lúc này vị lão giáo sư thiếu điều muốn giận sôi lên. Nếu để cho tên này chiếm lý, danh dự mấy chục năm của mấy lão già này thật sự đã bị y làm hỏng.

Nhưng ông lại không thể phản bác lại đối phương. Nhìn vẻ mặt ngày càng đắc ý của Trương Dương, vị lão giáo sư trên đài thiếu chút nữa tức đến hộc máu.

Trong lúc ông đang tức giận đến mắt mở to, bên dưới vang lên một giọng nói.

- Anh cho rằng tôi định lừa gạt mọi người nên mới ghi đơn giản như vậy, còn anh thì viết rất chi tiết? Như vậy, tôi muốn hỏi anh một chút, đây là cuộc thi thực tế, mặc dù anh viết rất chi tiết, nhưng anh có thể tiến hành định vị lại như cũ cho bệnh nhân không? Nếu anh có thể làm được, tôi nhất định sẽ không tranh giành giải nhất với anh.

Nghe xong, tất cả đều sửng sốt, sau đó nhất tề quay sang chàng thanh niên đang mỉm cười.

Nhìn bác sĩ Tiểu Giang vẫn rất bình tĩnh khi bị người ta chỉ trích, vị lão giáo sư liền gật đầu tỏ vẻ cảm ơn, sau đó lạnh lùng quay sang nhìn người nào đó, ánh mắt mang theo sự trào phúng.

TUYỆT PHẨM THIÊN Y

Chương 194: Quần áo

Quay đầu nhìn tên tiểu tử vẻ mặt lạnh nhạt, ánh mắt tràn ngập trào phúng khiến người ta phải oán hận kia, Trương Dương giận đến nghiến răng nghiến lợi.

Nghe hần xảo ngôn, Trương Dương hừ lạnh trong lòng, ngẩng đầu nhìn người bệnh trên đài, do dự một chút rồi nói:

- Người nào cũng biết sự phụ tôi chuyên về Nội khoa, tôi không

thể hiểu biết nhiều về Cốt khoa, chẳng lẽ cậu có thể?

- Đúng, chẳng lẽ cậu có thể?

Nhìn biểu hiện ghê tởm đến cực kỳ của tên tiểu tử đó, Trương Nguyệt Chánh rốt cuộc nhịn không được quát to lên. Ông kiên quyết sẽ không để Giang Nguyên có đường lui. Ông không tin Hồ Khánh Nguyên cả đời không học qua Cốt khoa, đồ đệ của ông ta có thể vô sự tự thông.

Thấy Trương Nguyệt Chánh cũng đứng lên, tất cả đều biết lúc này Trương Nguyệt Chánh đã không nhịn được nữa. Nhưng mọi người cũng biết, nếu đối lại là mình đứng ở vị trí của Trương Nguyệt Chánh, sợ rằng cũng không nhịn được. Nếu lúc này không lấy lại được thể diện, sau này chỉ sợ không còn mặt mũi gặp người ta.

Thấy mọi người nhìn mình, gương mặt già nua của Trương Nguyệt Chánh có chút nóng lên. Đồ đệ của mình đối kháng với người cùng thế hệ, là sư phụ mà lại nhảy ra, đúng thật là có chút cảm giác lớn ăn hiếp nhỏ.

Những Trương lão cũng bất chấp. Hai thầy trò cùng đánh, nếu đánh không lại, sau này không cần lăn lộn nữa, lập tức nhìn chăm chăm Giang Nguyên, muốn dùng khí thế áp đảo hẳn.

Cảm nhận được khí thế của hai thầy trò, Giang Nguyên vẫn mỉm cười, chậm rãi đứng dậy, nhìn Trương Nguyệt Chánh rồi lại nhìn Trương Dương, thở dài:

- Trương Dương, tôi nói nếu anh có thể làm cho các đốt xương trở lại vị trí cũ, tôi sẽ không giành vị trí thứ nhất với anh nữa, như thế nào?

- Tôi chỉ có thể nói một câu, nếu anh làm được, anh thắng.

Giang Nguyên bước đến trước đài, nhìn hai thầy trò đang trừng mắt với hắn, lãnh đạm nói.

- Cậu...cậu đang làm bộ.

Trương Dương ngẩng đầu nhìn người bệnh trên đài, trong lòng trầm xuống, sau đó nói.

- Anh không thể làm được, đúng không?

Giang Nguyên bước lên đài, vừa đi vừa nói:

- Mặc dù anh viết thủ pháp rất rõ ràng, nhưng anh vẫn không thể áp dụng nó vào thực tế.

- Là một bác sĩ, anh chỉ có thể nói mà không thể làm, cũng chỉ là lý thuyết suông mà thôi.

Nói đến đây, Giang Nguyên quay đầu lại, nhìn Trương Dương đang nổi giận, sau đó nhìn tất cả những người còn lại:

- Bác sĩ kiêu kỳ nhất chính là cái gì? Bác sĩ chỉ biết lý thuyết suông chỉ sợ còn đáng sợ hơn một số lang băm rất nhiều.

- Cậu...

Trương Dương đỏ mặt, còn chưa nói hết câu thì đã bị Giang Nguyên cắt ngang:

- Nếu lang băm không trị hết bệnh, không người nào dám tin tưởng họ. Ít nhất người mà họ làm hại cũng không nhiều. Nhưng anh chỉ biết nói, hơn nữa nói rất hay, khiến cho người bệnh cực kỳ tin tưởng anh. Tuy nhiên anh lại không có năng lực trị liệu thật sự, ngược lại càng khiến cho người bệnh phải chịu thương tổn hơn nữa.

- Cậu...cậu cũng chuyên về Nội khoa, chẳng lẽ cậu có thể?

Bị Giang Nguyên đả kích, Trương Dương phần nộ kêu lên.

Nghe xong, Giang Nguyên liền quay sang nhìn người bệnh, rồi lại quay đầu nhìn Trương Dương đang đỏ mặt dưới đài, còn có vẻ mặt âm trầm của Trương Nguyệt Chánh, cũng không lên tiếng, chỉ mỉm cười nhìn người bệnh.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, tay Giang Nguyên nâng cánh tay vẫn buông lỏng của người bệnh lên.

Nhìn thấy động tác của Giang Nguyên, vị y sư bên cạnh biết Giang Nguyên định làm gì, ánh mắt hiện lên sự lo lắng:

- Bác sĩ Giang, chỉnh hình cho người bệnh này khá phức tạp.

Giang Nguyên mỉm cười, ra hiệu vị y sư cứ yên tâm, sau đó tay trái của hắn khẽ nắm lấy bàn tay phải của người bệnh, tay phải nhẹ nhàng nắm lấy cái đốt ngón tay, nhẹ nhàng đẩy, sau đó lại kéo.

Vị y sư bên cạnh chỉ nghe cách cách hai tiếng, gương mặt cực kỳ kinh hãi, thất thanh:

- Điều này sao có thể?

- Tiểu La, như thế nào?

Cách đó không xa, vị lão giáo sư nghe được giọng nói kinh ngạc của vị y sư kia, không khỏi nhướng mày, bước đến trầm giọng hỏi:

- Chuyện gì vậy?

- Giáo sư Phùng, cậu ấy chỉ dùng sức một chút đã khiến cho hai vị trí trật xương của người này trở lại như cũ.

La y sư kinh hãi nói với giáo sư Phùng.

- Cái gì? Chỉnh hình thành công? Chỉ dùng một chút sức?

Nghe xong, sắc mặt giáo sư Phùng cũng không khỏi biến đổi, ánh mắt nhìn Giang Nguyên tràn đầy vẻ khó tin.

- Thành công? Chỉ dùng một chút sức?

Tất cả mọi người dưới đài đều nghe được tiếng kêu của giáo sư Phùng, không khỏi sửng sốt, đặc biệt là các lão y sư Cốt khoa.

Bọn họ đều biết được tình huống của người bệnh như thế nào, chính là bị trật khớp vai kéo xuống dưới, ảnh hưởng đến các đốt ngón tay. Khi tiến hành chỉnh hình, vừa phải tiến hành chỉnh các đốt ngón tay, lại phải chỉnh lại khớp vai. Ngoại trừ Dương lão gia ở Đông Bắc và Lạt Ma ở Tây Nam thì chưa từng nghe qua có người nào có được thủ pháp kỳ diệu như vậy.

Nhưng vừa rồi mọi người đều đã được chứng kiến.

Lập tức có một lão y sư đức cao vọng trọng run rẩy kêu lên:

- Lão Phùng, thật hay giả vậy? Hai loại trật khớp đó đều đã được chỉnh hình lại?

- Đúng vậy, lão Phùng, không thể nào? Anh xem xem, làm sao có thể?

Một vị lão y sư cao giọng kinh nghi.

- Không thể nào, tuyệt đối không thể nào? Làm sao có thể chỉnh hình được hai loại trật khớp đó chứ? Tiểu La, cậu nhất định nhìn lầm rồi. Cậu bảo người bệnh nhắc tay lên đi.

Có người không tin, nói.

Những lão y sư thuộc Cốt khoa đều cùng nghi vấn, còn lão y sư thuộc Nội khoa thì vẻ mặt mơ hồ. Cái gì mà trật khớp vai đi xuống, ảnh hưởng đến các đốt ngón tay? Bọn họ chỉ biết là, dường như không chuyện gì có thể làm khó được bác sĩ Tiểu Giang trên đài.

Hồ lão đã đứng lên, hai mắt sáng bừng nhìn lên đài. Ông tin tưởng Giang Nguyên, nhưng sự việc trước mặt tựa hồ có chút vượt qua sự tưởng tượng của ông.

Về phần thầy trò Trương Nguyệt Chánh, lúc này không ai chú ý đến, chỉ thấy sắc mặt Trương Dương trắng bệch, đứng tại chỗ lung lay như sắp ngã. Còn Trương Nguyệt Chánh thì mặt xám như tro.

Vừa rồi bọn họ còn có chút tự tin, nhưng lần này, niềm tin của bọn họ đã hoàn toàn tiêu tan, hơn nữa còn bị đả kích hoàn toàn.

Tình huống bây giờ không phải Giang Nguyên đã chỉnh hình lại được khớp xương cho người bệnh mà là tiểu tử này đã làm ra chuyện khiến cho tất cả các bác sĩ phải giật mình. Bây giờ hai thầy trò bọn họ lấy cái gì để tranh vị trí đầu tiên? Còn mặt mũi nữa chứ? Mất hết rồi.

- Nào, anh giơ tay lên, giơ tay lên đi.

Lúc này giáo sư Phùng cũng có chút kích động. Ông rất coi trọng

La y sư, biết Tiểu La bình thường làm việc rất cẩn thận, không phải là người kêu loạn. Nhưng việc này vẫn khiến cho ông khó có thể tin.

Nghe giáo sư Phùng nói, người bệnh vội vàng giơ cánh tay phải của mình lên, sau đó khom người, động tác vô cùng lưu loát.

Theo động tác của người bệnh, không khí đột nhiên yên tĩnh. Mấy vị lão y sư Cốt khoa tôi nhìn anh, anh nhìn tôi, vẻ mặt khó tin. Còn các lão y sư Nội khoa cũng tương tự.

- Ai cha, lão Ngô, tại sao anh lại đánh tôi vậy?

- Hồ Khánh Nguyên, lão gia hỏa này, ông học Cốt khoa từ lúc nào vậy? Chẳng lẽ anh định đoạt chén cơm của chúng tôi sao?

Ngô lão y sư vênh râu, trừng mắt đâm vào Hồ lão một cái.

- Khốn kiếp, lão già kia, ông dám đánh tôi? Tôi cũng đâu dạy nó môn này đâu. Nó là cháu của Thanh Nguyên huynh huyện Lưu Hà, Cốt khoa là chẳng liên quan đến tôi.

Hồ lão bị đánh một quyền, mặc dù trong lòng vô cùng thoải mái, nhưng nhìn ông bạn già mấy chục năm đang trừng râu mép với mình, vội vàng đứng tấn, biểu hiện muốn chống lại.

- Lão già này, mặc kệ thế nào, bây giờ thì ông đắc ý rồi. Một người chuyên về Nội khoa như ông lại dạy được một đệ tử Cốt khoa, tôi đánh ông còn chưa hả giận, ông còn muốn phản kháng?

Ngô lão y sư trừng mắt, kêu lên một tiếng, chuẩn bị đánh nữa.

Nhưng Ngô lão còn chưa ra tay, mấy lão y sư bên cạnh đã huy quyền, vẻ mặt vừa ghen ghét vừa hâm mộ. Một lão y sư đáng người cao lớn kêu to:

- Đúng vậy, họ Hồ ông còn muốn phản kháng? Nếu không, ông đem đồ đệ của mình tặng cho tôi đi, ông đánh tôi, tôi tuyệt đối không hoàn thủ.

Bạn học Giang Nguyên đứng trên đài trợn mắt há mồm nhìn mọi người quần áo sư phụ bên dưới, miệng mở to không khép lại

được, trong lòng có một nghi vấn. Những lão y sư này người nào cũng già, đi còn run rẩy, tại sao lại còn có tinh thần đánh nhau như thế?

Nhìn sư phụ miễn cưỡng đánh lại được vài cái rồi ôm đầu trốn như chuột, Giang Nguyên bó tay, không biết hẳn có nên lao xuống hỗ trợ hay không?

Giáo sư Phùng nhìn Giang Nguyên đang trợn mắt há mồm, liền nắm lấy tay của hắn, cười nói:

- Đừng quan tâm nữa. Lúc này nếu lão Hồ không bị đánh một trận, sợ là không qua được đâu. Bây giờ mà cậu xuống, sẽ bị ăn vạ ngay.

- Vâng.

Sắc mặt Giang Nguyên cứng đờ, trầm nghĩ:

- Gia sợ sao? Sợ những lão già này sao? Một tay của gia có thể hạ hết toàn bộ đấy.

TUYỆT PHẨM THIÊN Y

Chương 195: Đến rồi

Hỗn loạn từng bừng, không biết khi nào thì kết thúc.

Một đám lão già đánh nhau mặt mũi bầm dập, anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, đột nhiên ngửa đầu phá lên cười.

- Lão Hồ, mời khách.

- Được, bữa cơm tối nay, Ngọc Lâu Đông, sáu bàn.

- Không được, chúng tôi muốn ăn bào ngư vi cá.

- Được, bào ngư vi cá, sáu bàn.

- Lão Hồ, không nên ăn vi cá. Tôi thấy trên tivi nói vi cá đều bị làm giả. Mỗi người một phần bào ngư là được.

- Người nào cũng phải có phần.

Hồ lão nhìn đám lão đầu đang nghiêng răng nghiêng lợi xung quanh, mỉm cười thỏa mãn. Dù sao thì cũng là ganh tỵ, dùng thức ăn lấp đầy là được.

Sau việc này, đừng nói là sáu bàn, cho dù bao hết tiệc rượu bằng vì cá cũng đáng giá. Con đường phía trước sẽ rộng mở. Trong lịch sử Sở Nam, có ai đã từng thấy cảnh sư phụ bị người ta đánh chỉ vì đổ kỵ với đệ tử không?

Nhìn hai mắt bốc hỏa của đám lão già trước mặt, Hồ lão biết, nếu hôm nay không chuẩn bị vài bàn rượu để hả giận cho họ, kết cục sẽ không tốt.

Chắc chắn, nhìn bọn họ râu mép vểnh lên, mặt mũi bị đánh thành mắt gấu mèo, đáy lòng đám lão già này chính là vừa hâm mộ vừa ghen ghét.

Hiệu trưởng Đào thấy tình huống rối cuộc cũng đã yên tĩnh lại, vội vàng nói:

- Được rồi, các vị đồng nghiệp, cuộc thi đấu hôm nay xem như kết thúc trọn vẹn. Xin các vị đến khách sạn dùng cơm. 2h chiều sẽ tiến hành tổng kết cuộc thi đấu và nghi thức tặng thưởng.

Ăn cơm trưa xong, Giang Nguyên không hề nói đạo nghĩa mà bỏ sư phụ của mình chạy trốn. Bởi vì các lão đồng chí thật sự quá nhiệt tình, cứ kéo hẩn hỏi đông hỏi tây, từ ngày sinh tháng đẻ đến học vấn, tình trạng hôn nhân. Chỉ thiếu điều còn chưa hỏi tổ tông nhà bạn gái của hẩn ra hỏi mà thôi.

Đương nhiên, cũng có một số lão giáo sư đại học Y Dược, ví dụ như giáo sư Phùng, ngoại trừ hỏi đông hỏi tây thì yêu cầu Giang Nguyên đến khoa Chẩn thương chỉnh hình của bệnh viện số 1 làm việc.

- Đùa gì thế? Muốn dò xét mình à? Không có cửa đâu.

Cho nên, Giang Nguyên phải mờ mịt chạy trốn, cho đến 2h chiều mới có mặt lần nữa.

Giám đốc sở Bạch tất nhiên là cũng đến tham gia, nhưng nhìn hai người đi đằng trước ông, hai mắt mọi người đều sáng ngời.

- Tỉnh trưởng Bạch, Tỉnh trưởng La.

Một tràng pháo tay kịch liệt vang lên. Mọi người không tự chủ được mà đứng dậy, hưng phấn vỗ tay.

Bao nhiêu năm rồi, chưa hề có một lãnh đạo tỉnh nào tham gia hội nghị trung y, ngoại trừ thời gian hoàng kim mười năm trước. Mười năm sau đó, đừng nói là hội nghị trung y, cho dù là hội nghị trong hệ thống Y tế cũng không có mặt người nào.

Nhưng lần này, Tỉnh trưởng Bạch đích thân đến tham gia hội nghị bế mạc đại hội thi đấu trung y truyền thừa, thật sự là khiến người ta cảm thấy kinh ngạc. Mọi người đều không nghĩ ra lý do. Đối với Tỉnh trưởng Bạch mà nói, hoạt động cần ông tham gia rất nhiều. Mặc dù hệ thống Y tế cũng được xem là khá mạnh, nhưng trong toàn bộ tỉnh mà nói, một hội nghị bế mạc của một giải thi đấu ngay cả cộng lông cũng không bằng, làm sao có thể khiến Tỉnh trưởng Bạch bận trăm công nghìn việc tranh thủ thời gian đến tham dự được chứ?

Điều này, không chỉ các lão y sư mà ngay cả Giám đốc sở Y tế Bạch đi đằng sau cũng cảm thấy nghi hoặc. Ông đột nhiên nhận được điện thoại của thư ký Tỉnh trưởng Bạch, hỏi có phải đang diễn ra cuộc thi trung y truyền thừa hay không. Sau khi nhận được câu trả lời, liền hỏi tình huống của cuộc thi như thế nào.

Khi các tình huống có liên quan được xác nhận, hơn nữa biết được người đoạt được giải thưởng, không bao lâu sau, đối phương liền gọi điện thoại đến, nói Tỉnh trưởng Bạch sẽ đích thân đến tham gia hội nghị.

Vừa mới từ Bắc Kinh trở về, Tỉnh trưởng La hiển nhiên cũng vội đến tham gia. Điều này càng khiến cho Giám đốc sở Bạch tràn đầy kinh nghi.

Nên biết rằng, trong mấy năm qua, Tỉnh trưởng Bạch cũng có tham gia hội nghị của hệ thống Y tế một lần. Lần đó là thời kỳ nhạy cảm trong việc phòng chống căn bệnh truyền nhiễm lây lan cả nước.

Còn lại tham gia nhiều nhất chính là Tỉnh trưởng La chủ quản Giáo dục Y tế.

Về phần các lãnh đạo bệnh viện và các lão giáo sư của trường đại học, nhìn thấy hai lãnh đạo này, trông mắt mở to, thiếu chút nữa té xuống.

Đội các lãnh đạo lên hết trên đài, các lão y sư bên dưới đài thấp giọng bàn tán, không biết lần này Tỉnh trưởng Bạch đến tham gia hội nghị là có chuyện gì?

Chỉ có Giang Nguyên và Hồ lão là rõ được tình hình một chút. Hai người bình tĩnh ngồi tại chỗ. Bởi vì bọn họ nghĩ không ra lý do khác khiến Tỉnh trưởng Bạch đến tham gia đại hội.

Nhưng trong mắt các lão y sư khác thì tình huống phức tạp hơn nhiều.

Có phải là sau này tỉnh sẽ tập trung chú ý đến trung y nhiều hơn hay không?

Có phải Tỉnh trưởng Bạch sẽ ủng hộ cho trung y nhiều hơn hay không?

Dưới sự đoán mò của mọi người, các lãnh đạo đều đã an tọa. Lúc này giám đốc Sở Bạch mới tiến hành vỗ tay lần nữa, hoan nghênh hai vị Tỉnh trưởng đến tham gia.

Sau đó chính là tặng thưởng, do Phó tỉnh trưởng La và Tỉnh trưởng Bạch đích thân trao thưởng. Điều này làm cho các bác sĩ trẻ được lên đài nhận thưởng cảm thấy hưng phấn. Ngay cả sư phụ của từng người cũng cảm thấy hân hoan.

Nhưng khi gọi tên Trương Dương, vẫn không thấy có ai lên đài nhận thưởng. Lúc này mọi người mới nhớ đến trong bữa cơm trưa đã không thấy hai thầy trò lão Trương. Xem ra là đã quá mất mặt, không thể ở lại chỗ này. Ngay cả phần thưởng cũng không thèm lấy mà đã bỏ đi.

Giám đốc Sở Bạch thấy người dành được vị trí thứ hai không có mặt, ánh mắt liền lạnh lại, sau đó vội vàng chuyển chủ đề:

- Nếu người đoạt giải nhì không có ở đây, vậy chúng ta hãy nhiệt liệt vỗ tay hoan nghênh quán quân lần này của chúng ta, bác sĩ ưu tú nhất, bác sĩ Giang Nguyên.

Ưu tú nhất.

Đối với cụm từ này, không ai có thể phản đối. Sau sự kiện Trương Dương làm náo, biểu hiện năng lực của Giang Nguyên khiến cho các lão y sư không còn nghi ngờ gì.

Nếu có người nhảy ra nghi ngờ, chỉ sợ các lão y sư Cốt khoa sẽ nhảy ra đánh cho một trận cha mẹ nhận không ra.

Nhìn hai vị lãnh đạo đang mỉm cười trên đài, đặc biệt là ánh mắt chờ mong của Phó tỉnh trưởng La, trong lòng Giang Nguyên có chút động, sau đó chậm rãi bước lên đài.

Nhìn gương mặt anh tuấn, bình tĩnh và tự tin kia, Tỉnh trưởng Bạch vui mừng vỗ vai Giang Nguyên, sau đó tiếp nhận giấy chứng nhận và phong bì tiền thưởng đưa qua cho Giang Nguyên, bắt tay theo lệ, cười nói:

- Quả nhiên là tuổi trẻ tài cao.

- Cảm ơn Tỉnh trưởng.

Giang Nguyên cũng không tự đắc, gật đầu cảm ơn.

- Hai ngày không thấy cậu, lão thái thái nhắc cậu mấy lần. Tối nay, nếu không có việc gì, nhất định phải đến gặp bà đấy nhé.

Tỉnh trưởng Bạch cũng không kiêng kỵ, cười nói.

- Vâng, tối nay tôi nhất định sẽ đến.

Giang Nguyên gật đầu đồng ý, lúc này mới xuống đài.

Mặc dù hai người chỉ nói vài câu ngắn ngủi với nhau, nhưng Giám đốc sở Bạch ở bên cạnh nghe thấy liền mở to mắt. Ông vẫn cho rằng Giang Nguyên có quan hệ với Phó tỉnh trưởng La, nhưng lại không biết Giang Nguyên cũng có quan hệ mật thiết với Tỉnh trưởng Bạch như vậy.

Trong lòng liền hiểu ra, khó trách Tỉnh trưởng Bạch lại đích thân đến tham gia một nghi thức bề mặt không tính là quan trọng này.

Các lão y sư dưới đài, mặc dù không nghe được hai người đang nói cái gì, nhưng nhìn vẻ mặt thân cận của Tỉnh trưởng Bạch, còn có động tác tùy ý của Giang Nguyên, dường như quan hệ giữa vị bác sĩ Tiểu Giang và lão đại của Sở Nam không tính là cạn.

Nghĩ đến đây, mọi người đều nhất tề cảm thán:

- Tiền đồ vô lượng. Năng lực của bác sĩ Tiểu Giang đã mạnh như vậy, quan hệ với lãnh đạo lại rất mật thiết, sau này tiền đồ tuyệt đối là một mảnh quang minh.

- Giang Nguyên thật là lợi hại.

Từ Ngang hâm mộ nhìn Giang Nguyên trên đài.

- Sau này không có việc gì thì qua lại với cậu ta nhiều hơn chút.

Sư phụ ở bên cạnh thấp giọng nói. Lần này, Từ Ngang không lọt vào top 3, không có tư cách đến làm việc tại bệnh viện tỉnh, nhưng nếu có quan hệ với Giang Nguyên, với mối quan hệ giữa hắn và lãnh đạo, sau này nói không chừng sẽ giúp đỡ được Từ Ngang vào làm việc tại bệnh viện tỉnh.

- Con biết rồi, sư phụ.

Đối với lời dặn dò của sư phụ, Từ Ngang một chút cũng không từ chối. Ấn tượng của y đối với Giang Nguyên không tệ. Mặc dù đối phương lợi hại hơn y rất nhiều, nhưng Giang Nguyên lại không hề làm giá, có thể ở chung được.

Sau khi nghi thức chấm dứt, vốn sẽ do Tỉnh trưởng La đọc lời tổng kết chúc mừng, hiện tại đổi lại là Tỉnh trưởng Bạch.

Tỉnh trưởng Bạch tất nhiên là chúc mừng và khẳng định sự tiến bộ của sự nghiệp trung y, đồng thời yêu cầu các lão y sư đang ngồi ở đây tiếp tục phát huy truyền thống tốt đẹp này, bồi dưỡng càng nhiều hơn nữa những nhân tài về Trung y, làm ra những cống hiến to lớn cho nền y học nước nhà. Đồng thời tỏ thái độ sẽ đưa ra một loạt những kế hoạch trợ giúp trung y của tỉnh Sở Nam tiến thêm

một bước phát triển.

Nghe Tỉnh trưởng Bạch nói, những lão y sư dưới đài vô cùng hưng phấn. Đây chính là lần đầu tiên trong nhiều năm tỉnh tổ thái độ ủng hộ Trung y phát triển. Như vậy, những năm sau này, sự nghiệp Trung y tỉnh sẽ càng tiến thêm một bước phát triển mới.

Sau khi hội nghị chấm dứt, các đồng chí lãnh đạo đều hộ tống hai lãnh đạo tỉnh rời đi, nhưng Phó tỉnh trưởng La lại đến trước mặt Giang Nguyên, cười nói:

- Giang Nguyên, tôi hy vọng hai ngày tới cậu sẽ tranh thủ thời gian cùng tôi đến Bắc Kinh một chuyến.

- Rốt cuộc cũng đến rồi.

Giang Nguyên trầm nghĩ, sau đó gật đầu:

- Vâng.

TUYỆT PHẨM THIÊN Y

Chương 196: Cảm giác đau lòng

Tỉnh trưởng Bạch đột nhiên tham gia một hội nghị của hệ thống Y tế, nói thật là rất kỳ lạ, khiến cho không ít người chú ý. Nhưng tuyệt đại đa số đều không nghĩ ra được nguyên nhân trong đó. Chỉ có một hai người là hiểu được ẩn ý bên trong.

- Bạch Nghi Tân đúng là hạ đủ vốn cho tên tiểu tử này.

Sau khi nghe được tin tức, Phó tỉnh trưởng Dương không nhịn được cười lạnh một tiếng, nhưng trong lòng cũng âm thầm cảm thấy may mắn. Nếu lần trước ông xử lý Giang Nguyên, Bạch Nghi Tân đích thật sẽ không nể mặt ông.

Giang Nguyên cầm phong bì ba vạn tiền thưởng, ngồi xe hơi vui vẻ chạy đến ngân hàng bên cạnh phòng khám. Nhìn tài khoản đã lên đến mấy vạn, hai mắt của hắn cũng hiện lên ý cười. Sau khi rời khỏi nhà, đến bây giờ hắn đã có tiền dư. Mặc dù không nhiều lắm,

nhưng ít ra vẫn làm cho người ta yên tâm hơn. Cuộc sống mà không có tiền đúng là cực khổ đến dường nào.

Nhưng hẳn nhìn tài khoản có năm chữ số, trong lòng lại có chút rồi rẫm. Có mấy vạn này, trong lòng có thể nói là yên tâm chút. Nhưng đến khi dùng tiền, chút tiền ấy lại không đủ dùng.

Số tiền này cũng chỉ đủ ăn vài bữa cơm. Nghĩ lại mình trước kia, trong lòng Giang Nguyên lại càng rầu rĩ. Số tiền này đích thật chỉ đủ cho hắn ăn vài bữa cơm. Bây giờ, ăn bữa cơm cũng phải tốn mấy trăm đồng. Nếu bữa nào cũng mời thì chắc hẳn chết mất.

Sau khi gửi tiền vào tài khoản xong, Giang Nguyên cẩn thận cất thẻ vào túi. Vỗ vỗ túi quần một cái, hắn mới yên tâm rời khỏi ngân hàng. Mặc dù không nhiều lắm, nhưng tích tiểu thành đại. Chỉ cần hắn không dùng tiền loạn, chung quy vẫn có thể để dành được nhiều.

Nghĩ đến đây, tâm trạng Giang Nguyên bắt đầu tốt hơn. Bây giờ chỗ ăn chỗ ở của hắn đều không phải tốn tiền. Tốn nhiều nhất cũng chỉ là tiền mua quần áo. Nếu cứ tiếp tục như vậy, để dành được mười vạn cũng không thành vấn đề.

Vì thế, Giang Nguyên vui vẻ trở lại phòng khám. Sau khi ăn tối xong, 8h hắn còn phải đến bệnh viện một chuyến. Một ngày hôm nay xem như đã qua.

Cuộc sống đúng là tốt đẹp đến dường nào.

Reng reng. Giang Nguyên vừa mới bước vào cửa phòng khám, điện thoại di động đột nhiên vang lên.

- Ơ?

Giang Nguyên vừa móc điện thoại vừa cau mày, chỉ sợ Là Tỉnh trưởng La gọi đến. Chẳng lẽ ông ấy đã quá nôn nóng? Không phải hắn đã đồng ý hai ngày nữa sẽ đến Bắc Kinh với ông sao? Tại sao lại gọi điện thoại đến gấp như vậy?

Giang Nguyên nhìn thấy tên trên điện thoại, có chút sửng sốt.

- Alo, không biết Tuyên đại tiểu thư tìm tôi có việc gì không?

Giang Nguyên mỉm cười nói.

- Giang Nguyên, nghe nói là anh phát tài rồi phải không?

Tuyên Tử Nguyệt nói.

Giang Nguyên nuốt nước miếng, cười khò:

- Làm gì có chuyện phát tài? Cô nghĩ sai rồi.

- Hắc, hắc, ba vạn đồng lận đấy. Hơn nữa còn được thừa nhận là đệ nhất nhân trong giới trung y trẻ tuổi tỉnh Sở Nam, còn thêm một danh ngạch trong bệnh viện tỉnh. Chẳng lẽ không phải là phát tài?

Tuyên Tử Nguyệt một chút cũng không cho là đúng.

- Ba vạn đồng cũng không tính là phát tài.

Giang Nguyên cũng không biết tại sao Tuyên Tử Nguyệt lại biết nhanh như vậy.

Tuyên Tử Nguyệt cười, lời nói tiếp theo khiến cho tâm trạng của Giang Nguyên lạnh lại, bất giác tay nắm chặt túi quần.

- Lại bắt tôi tốn tiền nữa à?

Giang Nguyên ôm chặt ngực, bên tai vang lên giọng nói của Tuyên Tử Nguyệt:

- Thức ăn ở Angela không tệ.

Nhìn chiếc xe Maserati của Tuyên Tử Nguyệt đang chậm rãi chạy đến, Giang Nguyên cảm thấy đau lòng vô cùng, đột nhiên hít một hơi thật sâu, âm thầm an ủi mình:

- Astate đã từng nói sẽ giảm 20%. Một bữa ăn một ngàn đồng có thể giảm được 20%, cũng có thể tiết kiệm được nhiều.

Nghĩ đến điều này, tâm trạng của người nào đó đã trở nên tốt hơn

- Bác sĩ Giang, hoan nghênh, hoan nghênh.

Người nào đó đang không yên, thấy Astate nhận ra mình, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, xem như có thể tiết kiệm được tiền rồi.

Tuyên Tử Nguyệt nhìn thấy vẻ mặt đau lòng của người nào đó, trong lòng cực kỳ nghi hoặc. Cô nghĩ không ra tại sao tên tiểu tử này biết được bữa ăn sẽ được giảm 20% thì tâm trạng lại tốt đẹp lên như thế.

- Astate, cô muốn đích thân xuống bếp?

Gọi thức ăn xong, Giang Nguyên hỏi.

Astate mỉm cười đáp:

- Đương nhiên rồi, bác sĩ Giang đến, tôi nhất định là sẽ tự mình phục vụ.

- Được rồi, gần đây tôi có làm được một loại rượu ngon.

Astate đột nhiên hưng phấn nói với Giang Nguyên.

- Rượu ngon?

Ánh mắt Giang Nguyên sáng lên. Astate nói là rượu ngon thì tất nhiên sẽ là rượu ngon, liên tục gật đầu:

- Được.

Nhưng trong lòng lại nghĩ đến một chuyện, sắc mặt cứng đờ, ngược lại đau.

- Rượu ngon bình thường sẽ không rẻ.

Astate nói giảm 20% thì giảm 20%. Khi Giang Nguyên tính tiền, nụ cười trên mặt rạng rỡ hơn vài phần. Lần này hẳn tiết kiệm được hai ngàn

Hai ngàn.

Đúng vậy, hai ngàn.

Học sinh trung học cũng tính được bữa cơm này người nào đó ít nhất cũng phải trả tám ngàn.

- Hôm nay rượu thật sự rất ngon.

Tuyên Tử Nguyệt dường như rất hoài niệm bình rượu vừa rồi.

Nghe được lời này, người nào đó lại ôm ngực, chỉ cảm thấy tim của mình không ngừng co rút, thăm nghĩ:

- Sáu ngàn năm trăm một bình rượu đây.

Nhớ đến bàn tay run run khi quẹt thẻ, ký tên của mình, Giang Nguyên cảm thấy hôm nay chẳng những hấn phải tổn tiền mà còn mất hết mặt mũi.

Trước kia, có bữa tiệc nào mà hấn ăn ít hơn hôm nay đâu?

Một mình hấn đối mặt với nhiều rắc rối mang cũng không run rẩy, như thế nào lại run lên trước mấy con số?

Giang Nguyên oán hận đánh vào mặt của mình. Tiền thì mất, mặt mũi cũng mất.

Sau khi Tuyên Tử Nguyệt đưa hấn đến bệnh viện số 1, khi xuống xe, Giang Nguyên cười một cách miễn cưỡng.

- Tiền, tôi muốn kiếm tiền.

Giang Nguyên thở dài, hung hăng vuốt mặt một cái, nụ cười cứng nhắc thoáng trở nên dễ coi hơn nhiều. Mặc dù bây giờ không phải là lúc kiếm được tiền, nhưng Giang Nguyên cảm thấy, hấn phải nên mỉm cười. Đối mặt với lão nhân gia mà không cười là đặc tội.

Trò chuyện với lão thái thái cả một buổi tối, sau khi thức dậy vào hôm sau, cảm giác đau lòng đã không còn, tinh thần sáng khoái mặc quần áo, rồi chạy vào trường Đông Nguyên.

Nhìn khu rừng quen thuộc, tâm trạng của hấn đột nhiên trầm xuống, bởi vì hấn nhìn thấy một người không muốn thấy.

Bước chân thoáng dừng lại, Giang Nguyên cau mày, sau đó chậm rãi bước lên phía trước.

- Nhìn thấy tôi có cảm giác ngoài ý muốn phải không?

Tề Nhạc Minh dường như cũng không được tốt cho lắm, nhìn thấy Giang Nguyên, sắc lạnh trong mắt dường như có thể khiến cho mặt hồ đóng băng.

Giang Nguyên chậm rãi bước đi, dường như không nghe Tề Nhạc Minh nói gì, càng không cảm nhận được lãnh ý trong lời nói của hắn. Khi Tề Nhạc Minh tức đến sắp bốc hỏa, lúc này mới liếc mắt nhìn Tề Nhạc Minh một cái.

- Anh tìm tôi có việc?

Nghe xong, nhìn ánh mắt bình tĩnh và lạnh nhạt của đối phương, Tề Nhạc Minh rốt cuộc nổi giận lên, chỉ vào Giang Nguyên, nói:

- Lần đầu tiên tôi phát hiện có người giả bộ giỏi như vậy?

Giang Nguyên nhìn Tề Nhạc Minh, giống như người trước mặt không hề có sự uy hiếp.

Phát hiện mình trong mắt đối phương không bằng một con kiến, lại không thêm sợ hãi, rốt cuộc gương mặt Tề Nhạc Minh cũng đỏ lên.

- Tôi đã nói với cậu, sau này không được đến gần Tuyên Tử Nguyệt, cậu không nhớ rõ sao?

Giọng nói Tề Nhạc Minh lạnh lại, sát khí bắt đầu tản ra.

Nhìn Tề Nhạc Minh đang dọa mình, Giang Nguyên rốt cuộc cũng có phản ứng.

Nhìn biểu hiện của Tề Nhạc Minh như vậy, Giang Nguyên vươn ngón trở gãi gãi mũi.

- Cậu...cậu..

Nhìn động tác của Giang Nguyên, Tề Nhạc Minh ngay cả nói chuyện cũng trở nên cà lăm.

- Mà muốn chết? Lão tử sẽ thành toàn cho mày.

Nói mãi mới được một câu, Tề Nhạc Minh tức giận đến đỏ bừng

cặp mắt, vọt mạnh đến chỗ Giang Nguyên, sau đó như tia chớp đá ra một cước. Một cước này, y hoàn toàn không giữ lại bất cứ khí lực nào. Y thề nhất định sẽ đập chết tên tiểu tử trước mắt, xả cơn giận trong lòng.

Nhưng một cước này của y lại thất bại. Tề Nhạc Minh ngăn cả người, nhìn đối phương quý mị tránh một cước của y, liền đá ra một cước thứ hai, quét đến Giang Nguyên.

Nhưng lần này y lại thất vọng nữa rồi.

- Tại sao? Tại sao lại như vậy?

Mang theo sự thất vọng lẫn khó tin, nhiều hơn nữa là phần nộ, Tề Nhạc Minh quát lên một tiếng, cuồng phong vô tận vọt đến Giang Nguyên.

Thoáng chốc, phong vân nổi lên.

TUYỆT PHẨM THIÊN Y

Chương 197: Vừa đau lại vừa chua

Bịch.

Nhìn con kiến hôi vẫn bất động trước mặt mình, ngay cả sắc mặt cũng không biến đổi, Tề Nhạc Minh ngăn cả người, lúc này mới cảm nhận được bàn tay của mình truyền đến cơn đau.

Sắc mặt Tề Nhạc Minh trở nên cứng ngắt, sau đó kinh hãi, rồi lại tiếp tục đá mạnh về phía Giang Nguyên. Y hy vọng những gì vừa này chỉ là ảo giác.

Nhưng cảm giác đau nhức truyền đến vẫn như cũ, còn đối phương thì đứng im bất động, sắc mặt Tề Nhạc Minh lại càng cứng đờ.

Giang Nguyên chậm rãi thu hồi bàn chân, sau đó nhìn đối phương giống như nhìn con gián, thần sắc rốt cuộc có chút thay đổi:

- Lần trước anh đá tôi một cái, lần này tôi cũng không định trả lại.

Hơn nữa, tôi muốn nói cho anh biết, tôi và Tuyên Tử Nguyệt chỉ là bạn bình thường, anh không cần phải suy nghĩ nhiều.

Khi nói đến ba chữ bạn bình thường, trong lòng Giang Nguyên có chút hơi do dự, nhưng ngoài mặt thì vẫn không thay đổi. Ít ra thì trấn định hơn nhiều so với khi quẹt thẻ, ký tên.

Nhưng Tề Nhạc Minh thì không hiểu, cứ như đang nghe một câu chuyện buồn cười nhất, chỉ thẳng vào Giang Nguyên, nói:

- Mà ý cho rằng mày là ai?

- Chỉ là một tên tiểu tử thế tục mà cũng dám giở công phu mèo quào trước mặt tao? Cái thứ không biết sống chết như vậy, tao bóp chết cũng không phải một hai người.

- A!

Tề Nhạc Minh còn chưa nói hết, liền thấy một cước của Giang Nguyên đá tới. Không kịp né tránh, liền bị Giang Nguyên đá thẳng vào ngực. Chỉ cảm thấy một luồng sức mạnh đập tới, cả người bay lên trời, sau hai ba thước mới ngã xuống đất.

Giang Nguyên vừa xoa tay vừa xoa đùi:

- Nể mặt anh nhiều lắm rồi đấy nhé. Anh tưởng rằng tôi sợ anh hay sao?

Tề Nhạc Minh ngẩn ra nhìn Giang Nguyên, sau đó vươn tay lau vết máu nơi khóe miệng. Nhìn máu màu đỏ tươi, hai mắt rớt cuống đỏ lên.

- Mày dám...mày dám dả thương tao?

Vù vù.

Trong thoáng chốc, phong độ của Tề Nhạc Minh biến mất hoàn toàn, giống như một con chó điên vọt đến chỗ Giang Nguyên.

- Chặc chặc, đúng là không chịu nổi đả kích mà.

Nhìn Tề Nhạc Minh lao đến như con chó điên, Giang Nguyên sờ

mũi, thở dài:

- Một cước này xem như huề vốn, nhưng muốn nhận được tiền lãi, chỉ sợ không dễ đâu.

Nửa tiếng sau, Giang Nguyên ôm cặp mắt bị đánh thành gấu mèo của mình, rồi lại nhìn quần áo bị đánh rách bên dưới, đột nhiên cảm giác khóc không ra nước mắt. Hôm qua tổn mất tám ngàn, hôm nay vất vả lắm mới không nghĩ đến chuyện hôm qua, nhưng lại mất tiền mua quần áo nữa rồi.

Mặc dù chỉ mua ở cửa hàng nhỏ, nhưng cũng phải tốn tiền, cũng phải mất đến mấy trăm. Nghĩ đến tài khoản của mình lại ít đi thêm mấy con số, Giang Nguyên cảm thấy ruột đau vô cùng. Rốt cuộc là hắn đã tạo nghiệt gì vậy? Tại sao hôm qua bắt hắn tổn tám ngàn còn chưa đủ, hôm nay ông xã tương lai của cô lại đến gây họa cho hắn nữa.

- Ông xã tương lai?

Nghĩ đến từ này, Giang Nguyên cảm giác tim của hắn có chút nhói lên, còn có chút chua.

- Đây là cảm giác gì vậy?

Giang Nguyên xoa cằm, sau đó nhớ đến Tề Nhạc Minh cũng một thân rách rưới như mình, đột nhiên quên mất chuyện kia luôn. Quần áo của tên khốn kiếp đó đến mấy chục vạn lận đấy.

- Không còn cách nào? Ông đường đường là một Phó tỉnh trưởng thường vụ, ngay cả một bác sĩ nhỏ nhoi cũng không làm gì được?

Tề Nhạc Minh nhìn gương mặt sưng đỏ của mình, nổi giận nói:

- Tề gia chúng tôi ủng hộ ông nhiều như thế, ngay cả chút việc nhỏ này ông cũng không làm được?

Sắc mặt của Phó tỉnh trưởng Dương cũng khá hổ thẹn, nhìn cái tên tiểu tử kiêu ngạo trước mặt mình, hận không thể tát cho y hai tát. Nhưng ông đành phải nén giận. Mặc dù tên tiểu tử họ Tề kia khiến người ta giận đến sôi gan tím ruột, nhưng đằng sau đối phương lại là thế lực kia, không thể không làm cho ông phải kiêng kỵ.

Hơn nữa, lần này có thể chuyển đến tỉnh Vân làm chính, thế lực phía sau đối phương cũng xuất lực không nhỏ, lập tức nén giận, trầm giọng giải thích:

- Tề thiếu, gần đây Giang Nguyên rất được Bạch Nghi Tân coi trọng. Hơn nữa Tỉnh trưởng La phụ trách Giáo dục Y tế cũng có quan hệ rất tốt với hắn. Tôi không có biện pháp bắt hắn lại.

Nghe giọng nói bất đắc dĩ của Phó tỉnh trưởng Dương, Tề Nhạc Minh sửng sốt. Y như thế nào cũng không nghĩ đến một tên tiểu tử thoạt nhìn chẳng có nền tảng lại khó đối phó đến như vậy.

Nhưng thấy Phó tỉnh trưởng Dương nói không có biện pháp, sắc mặt Tề Nhạc Minh lạnh lại, đứng dậy phất tay bỏ đi, để lại Phó tỉnh trưởng Dương đứng lo lắng.

Tề Nhạc Minh trầm mặt bước ra khỏi phòng làm việc của Phó tỉnh trưởng Dương, trong lòng tràn đầy oán độc. Đây là lần đầu tiên y chịu thiệt trong tay người ta như vậy. Y đã dốc hết toàn lực cũng không thắng được đối phương.

- Tại sao có thể như vậy? Một tháng trước, tên tiểu tử đó còn không ngăn được hai cước của mình. Tại sao chỉ mới một tháng, thực lực tăng nhanh như vậy? Mặc dù vẫn còn chênh lệch, nhưng điều này sao có thể?

Lúc này, Tề Nhạc Minh như bừng tỉnh, phát hiện dường như mình đã bỏ qua một thứ gì đó.

- Mặc dù thực lực quả thật còn yếu hơn so với mình, chỉ là dựa vào quỷ kế mà thủ thắng. Nhưng có thể ngăn cản được tấn công của y, tuyệt đối không phải dựa vào quỷ kế và kỹ xảo mà có thể làm được.

Nghĩ đến đây, mày đang cau lại của Tề Nhạc Minh đột nhiên giãn ra, ánh mắt sáng lên. Đúng rồi, chuyện quái dị như vậy, nhất định phải báo lại cho cha biết mới được. Ở nhà khẳng định sẽ rất hứng thú đối với những chuyện như thế. Mặc dù y không thể vận dụng thực lực trong gia đình, nhưng chỉ cần trong nhà có hứng thú với Giang Nguyên, Giang Nguyên có thể tránh được y, nhưng có thể tránh được Tề gia hay không?

Đối với điều này, Giang Nguyên tất nhiên là không biết. Hai ngày qua, hẳn thật sự có rất nhiều việc để làm. Ngày hôm qua là thi đấu và nhận thưởng. Sáng nay đánh nhau xong, bây giờ lại tiếp khách.

Đương nhiên, vị khách được tiếp rất quan trọng. Phó tỉnh trưởng La đích thân đến phòng khám Khánh Nguyên, Giang Nguyên hiển nhiên là phải cùng với Hồ lão đứng ngoài cửa nghênh đón.

Sau khi Phó tỉnh trưởng La bước xuống xe, nhìn con mắt bầm tím của Giang Nguyên, ánh mắt có chút cổ quái.

Rõ ràng là bị người ta đánh. Còn có người có thể đánh được tên tiểu tử này sao? Đúng thật là hiếm thấy.

TUYỆT PHẨM THIÊN Y

Chương 198: Đến thủ đô

Nhìn thần sắc cổ quái của Phó tỉnh trưởng La, Giang Nguyên cảm thấy hai con mắt gấu mèo của mình có chút mờ dần.

Cũng may, mặc dù trong lòng Phó tỉnh trưởng La có sự nghi hoặc, nhưng ít ra sẽ không cố ý bỏ đá xuống giếng, làm cho người nào đó thoáng yên tâm vài phần.

Mục đích của Phó tỉnh trưởng La đến đây không gì khác, chính là muốn Giang Nguyên lên thủ đô với ông. Đến nhờ nhờ người ta làm việc, ít nhất cũng phải nói với sư phụ của người ta một tiếng. Đương nhiên ông sẽ không nói rõ, chỉ nói với Hồ lão muốn Giang Nguyên đi với ông ra ngoài mà thôi.

Lần đến này cũng là tỏ lòng tôn trọng Hồ lão. Nếu là bác sĩ bình thường, trực tiếp bảo thư ký gọi điện thoại là được.

Mặc kệ thế nào, Hồ lão vẫn rất cảm động. Đường đường là Phó tỉnh trưởng, ngày thường cho dù có quen biết thế nào, có thể đích thân đến phòng khám, thật sự là đủ ý nghĩa lắm rồi.

Đương nhiên, kích động nhất vẫn là Trương Nhạc. Y vẫn muốn tạo quan hệ với Phó tỉnh trưởng La từ rất lâu rồi.

Lần này Phó tỉnh trưởng La đích thân đến phòng khám, cơ hội tốt như vậy, Trương Nhạc tất nhiên là muốn biểu hiện trước mặt lãnh đạo rồi.

Hồ lão hiền nhiên cũng cố ý chiếu cố đại đồ đệ của mình. Tiểu đồ đệ thì không cần lo lắng nữa, chỉ còn lại đại đồ đệ mà thôi. Sau này, có thể sẽ nhờ Phó tỉnh trưởng La hỗ trợ, lập tức giới thiệu:

- Tỉnh trưởng, đây là Trương Nhạc, đại đồ đệ của tôi.

-Ồ, xin chào bác sĩ Trương.

Phó tỉnh trưởng La tất nhiên là nể mặt Hồ lão, mỉm cười bắt tay thân mật Trương Nhạc, khiến cho Trương Nhạc kích động đến vẻ mặt đỏ bừng.

Phó tỉnh trưởng La cũng không ngồi lâu, uống xong tách trà, liền xin Hồ lão cho Giang Nguyên nghỉ phép mấy ngày.

Hồ lão tất nhiên là không có ý kiến. Mặc dù trong lòng có chút tò mò, nhưng miệng đã đáp ứng rồi, còn có ý kiến gì nữa.

Cho nên, sau khi xác nhận xong, sáng hôm sau, Giang Nguyên sẽ xuất phát cùng với Phó tỉnh trưởng La đến thủ đô.

Tiến Phó tỉnh trưởng La ra về, mấy thầy trò quay lại phòng khám. Hồ lão nhìn Giang Nguyên, sau đó vỗ vỗ vai của hắn, cũng không hỏi nhiều, chỉ gật đầu:

- Cẩn thận chút.

Giang Nguyên mỉm cười, sau đó gật đầu.

- Cái gì? Điều này sao có thể? Nhạc Minh, có phải con nghĩ sai rồi không?

Trong một thư phòng rộng lớn, một người đàn ông trung niên cao gầy ngồi trước bàn, hai hàng lông mày cau lại, nói vào điện thoại.

- Ba, con chắc chắn. Một tháng trước, hắn không đỡ được mấy chiêu của con. Nhưng sau một tháng, thực lực của hắn đột nhiên tăng mạnh. Con đánh với hắn hơn hai chục phút cũng không thắng

được. Không ai có thể dưới công kích toàn lực của con mà không bại lộ thực lực chân chính của mình.

Tề Nhạc Minh khẳng định:

- Hẳn tên Giang Nguyên. Mặc dù thực lực của hắn không bằng con, nhưng tốc độ tăng trong vòng một tháng như vậy của hắn thật sự rất kinh khủng. Con nghĩ bên trong chắc chắn có nguyên nhân nào đó, đáng để chúng ta coi trọng.

- Nếu thật sự như vậy, tất nhiên là đáng để chúng ta coi trọng rồi.

Nghe Tề Nhạc Minh khẳng định, sắc mặt của Tề Năng trở nên ngưng trọng, ánh mắt thậm chí còn hiện lên chút chờ mong, trầm giọng nói:

- Được, ngày mai cha sẽ an bài A Lang dẫn người đến, hỗ trợ con điều tra việc này. Nhất định phải thận trọng, với lại, nhớ giữ bí mật.

- Vâng.

Nghe cha đồng ý, Tề Nhạc Minh hưng phấn lên tiếng.

Sáng hôm sau, thư ký Lý đến đón Giang Nguyên. Bây giờ, thư ký Lý càng lúc càng cung kính Giang Nguyên. Sau khi gọi điện thoại xong, xe đã sớm có mặt bên ngoài. Thấy Giang Nguyên đeo balo từ bên trong phòng khám bước ra, liền vội vàng thay hắn mở cửa xe.

- Cảm ơn anh Lý.

Giang Nguyên nói lời cảm ơn rồi bước lên xe.

Chiếc xe vòng đến đại viện của tỉnh đón Phó tỉnh trưởng La, sau đó chạy ra phi trường.

- Giang Nguyên, lần này xin dốc sức nhiều hơn.

Trước khi đi Bắc Kinh, gương mặt Phó tỉnh trưởng La lộ ra vẻ ngưng trọng, quay sang nhìn Giang Nguyên, trầm giọng nói:

- Lần trước tôi còn chưa nói rõ tình huống, nhưng người này đối

với tôi rất quan trọng. Cho nên....

Phó tỉnh trưởng La cũng không nói rõ, nhưng ông tin rằng Giang Nguyên hiểu ý của ông.

- Vâng, xin tỉnh trưởng cứ yên tâm, tôi sẽ cố hết sức.

Giang Nguyên gật đầu.

Nhìn thần sắc bình tĩnh của Giang Nguyên, Phó tỉnh trưởng La cũng thở phào nhẹ nhõm. Xem ra Giang Nguyên quả nhiên đã sớm đoán được điều gì, lập tức gật đầu, tay vỗ vai Giang Nguyên:

- Tốt, cậu có được nhận thức như vậy, nếu có thể giúp được người đó, sẽ rất tốt.

Mặc dù lời nói còn chưa hết ý, nhưng Giang Nguyên như thế nào lại không rõ chứ. Và hẳn cần nhất chính là điều này.

Trong đời Giang Nguyên ngồi máy bay cũng rất nhiều lần, nhưng được hưởng thụ đãi ngộ dành cho khách VIP thì đúng là lần đầu tiên.

Sau khi đến phi trường, liền có người cung kính tiếp nhận hành lý, rồi một người dẫn vào phòng dành cho khách VIP.

- Tỉnh trưởng La, ngài có muốn dùng món bánh ngọt Tây Hồ mà ngài thích nhất không?

Một nhân viên phục vụ nở nụ cười mê người, mang đến một tách trà, cung kính hỏi.

- Được.

Phó tỉnh trưởng La thần nhiên đáp, sau đó quay sang nhìn Giang Nguyên:

- Giang Nguyên, cậu thử trà Long Tĩnh ở đây đi, cũng không tệ lắm.

- Vâng, cảm ơn Tỉnh trưởng.

Giang Nguyên mỉm cười gật đầu.

Nghe Phó tỉnh trưởng La hỏi Giang Nguyên, ánh mắt của người nhân viên phục vụ liền chuyển sang Giang Nguyên, hiện lên chút kinh ngạc, vội vàng hỏi:

- Vị tiên sinh này, xin hỏi anh muốn dùng món điểm tâm nào? Ở đây chúng tôi có món bánh xốp với lớp vỏ vàng, bánh ngọt Lăng Vân, còn có bánh quả hồng Phú Bình, rau câu Tương Đàm...

- Không cần đâu, cho món bánh xốp vỏ vàng là được.

Nhìn cô nhân viên phục vụ, Giang Nguyên khẽ nói.

- Vâng.

Cô nhân viên phục vụ vui vẻ gật đầu, sau đó nhìn thư ký Lý:

- Ngài cũng uống trà Long Tĩnh luôn không?

- Được.

Lúc này trong lòng thư ký Lý tràn đầy cảm thán, biết đối phương chỉ là thuận tiện hỏi mình, cũng tùy ý gật đầu.

Quả nhiên, cô nhân viên không hỏi y ăn cái gì, quay đầu đi bưng trà.

- Mẹ kiếp, chờ lão tử leo lên được chức Phó tỉnh, xem gia có trách cô không.

Thư ký Lý thầm mắng trong lòng.

Trong phòng dành cho khách VIP, ăn món bánh ngọt ngon nhất, uống loại trà chuyên dụng, còn có mấy cô nhân viên phục vụ tướng mạo xinh đẹp hầu hạ, khiến cho Giang Nguyên cảm khái vài phần. Làm quan quả nhiên là rất tốt.

Nếu không phải hẳn không thích bị ước thúc, thật sự muốn đi làm quan cho rồi.

Đương nhiên, Giang Nguyên cũng hiểu rõ, muốn hưởng thụ được

đãi ngộ này, nhất định phải là cán bộ cấp Phó tỉnh mới được. Cán bộ bình thường không có tư cách này. Hẳn bất quá chỉ là dính chút ánh sáng của Phó tỉnh trưởng La. Nếu không, làm sao có tư cách vào đây?

- Tiên sinh, hoan nghênh anh lần sau ghé thăm.

Nhìn ánh mắt như muốn ngập nước của đối phương, nếu không phải sau lưng còn có thư ký Lý, chắc hẳn đã đưa khăn giấy cho cô gái ấy rồi.

Sau khi bước lên khoang thương gia trên máy bay, Giang Nguyên cũng không có quá nhiều vui mừng lẫn sợ hãi. Máy bay trong nước phần lớn không thể so sánh với máy bay quốc tế được, chỉ là chỗ ngồi thoải mái hơn mà thôi.

Đoạn đường không có chuyện gì xảy ra, cũng không có tình trạng tiếp viên hàng không hỏi vé...Dù đã sớm có chuẩn bị, nhưng sau khi xuống máy bay, Giang Nguyên vẫn phải giật mình, nắm chặt balo bước lên xe công vụ của văn phòng tỉnh Sở Nam ở thủ đô đến đón.

Lúc này, Phó tỉnh trưởng La cũng hạ thấp mình vài phần, không còn vẻ uy nghiêm như khi ở Sở Nam.

Bắc Kinh là trọng địa của quốc gia, chức vụ nhiều như chó thả rông ngoài đường. Phó tỉnh trưởng La chỉ là một cán bộ cấp Phó tỉnh, tất nhiên là không thể ngẩng cao đầu quá mà đi ở chỗ này. Nói không chừng còn phải nịnh bợ một cán bộ nhỏ ở đây nữa đấy chứ.

Trước kia Giang Nguyên chưa từng đến Bắc Kinh. Lần này đến, quả thật có chút tò mò. Nhưng trên đường đi làm cho hắn có chút thất vọng. Bởi vì không khí bên ngoài khá u ám, cho dù là ngồi trong xe, hô hấp cũng có chút nặng nề.

- Lần này xem như đã biết Bắc Kinh là như thế nào rồi.

Giang Nguyên lắc đầu cười khổ.

- Đúng vậy, không khí và thời tiết ở Bắc Kinh hoàn toàn kém xa Sở Nam chúng ta. Nếu không phải có việc, tôi cũng chẳng muốn đến

đây. Nếu cứ ở đây mãi, chắc phải đoán thọ mất hai năm.

Phó tỉnh trưởng La nghe Giang Nguyên cảm thán, cũng gật đầu phụ họa.

Giang Nguyên mỉm cười, thăm nghĩ:

- Nếu điều ông vào thủ đô làm chức Bộ trưởng nào đó, đừng nói là đoán thọ hai năm, cho dù là mười năm, ông cũng vội vàng nhào tới.

Xe chạy khoảng hai tiếng, mọi người mới đến văn phòng tỉnh Sở Nam ở thủ đô.

Phụ trách văn phòng tỉnh Sở Nam là một người đàn ông hói đầu, tiến lên cung kính mở cửa cho Phó tỉnh trưởng La.

Nhưng khi nhìn thấy Giang Nguyên bước xuống xe, ông ta cũng có chút kinh ngạc. Ông biết mặt con trai của Phó tỉnh trưởng La, những người này rõ ràng không phải. Tuy vậy, ông cũng không dám tỏ vẻ quá kinh ngạc, mỉm cười vội vàng bước đến.

Tuy nói Phó tỉnh trưởng La chỉ xếp vị trí thứ ba ở tỉnh, nhưng với một Chủ nhiệm nho nhỏ như ông, ông cũng không dám có gì bất kính. Khi thấy Phó tỉnh trưởng La bước xuống xe, liền cung kính nói:

- Tỉnh trưởng La, tôi đã cố ý cho người dọn dẹp sạch sẽ phòng của ngài. Ngài nghỉ ngơi trước một chút.

- Được, lão Kỷ, vất vả cho anh rồi.

Phó tỉnh trưởng La mỉm cười, sau đó quay sang Giang Nguyên giới thiệu:

- Lão Kỷ, vị này là Giang Nguyên, sẽ ở đây với tôi vài ngày. Anh nhớ bảo đầu bếp trở hết tài năng, chiêu đãi cậu ấy thật tốt.

Nghe Phó tỉnh trưởng La giới thiệu, Chủ nhiệm Kỷ hơi sửng sốt, ánh mắt nhìn Giang Nguyên thoáng ngưng trọng vài phần, nụ cười trên gương mặt càng thêm nhiệt tình, bắt tay Giang Nguyên, nói:

- Xin chào Giang công tử, tôi là Kỷ Lâm. Nếu cậu cần cái gì ở đây, xin cứ việc phân phó.

TUYỆT PHẨM THIÊN Y

Chương 199: Người quen cũ

Tay nghề của đầu bếp văn phòng tỉnh Sở Nam quả nhiên không tệ, ngay cả Giang Nguyên ăn cũng khen không dứt miệng. Khó trách Phó tỉnh trưởng La lại phân phó Chủ nhiệm Ký chuẩn bị bữa ăn.

- Giang Nguyên, không tệ chứ?

Phó tỉnh trưởng La mỉm cười, nói:

- Đầu bếp ở đây là đầu bếp Trương rất nổi tiếng của tỉnh Sở Nam. Năm đó, tỉnh trưởng Dương đến thủ đô, chung quy vẫn nhớ món ăn của đầu bếp Trương, vì thế đã điều ông ấy đến đây. Ấy vậy mà đã mười lăm, mười sáu năm rồi. Kỹ thuật của ông ấy càng lúc càng cao.

- Tỉnh trưởng Dương?

Nghe được cái tên này, Giang Nguyên cả kinh, giọng nói thấp hơn vài phần:

- Chẳng lẽ là vị kia?

- Đúng, chính là người đó.

Phó tỉnh trưởng La mỉm cười gật đầu, sau đó cũng thấp giọng nói:

- Năm đó tôi từng đi theo Tỉnh trưởng Dương, cho nên cũng khá quen thuộc với Trưởng phòng Dương Nghi Dũng. Lần này chủ yếu là đến giúp Trưởng phòng Dương.

Mặc dù Phó tỉnh trưởng La không nói rõ, nhưng Giang Nguyên nghe liền hiểu. Trưởng phòng Dương chính là con trai của Tỉnh trưởng Dương. Tỉnh trưởng Dương năm đó bây giờ đã là một trong những lãnh đạo trung tâm của Hoa Hạ. Nếu người này nguyện ý

nói một câu, để Phó tỉnh trưởng La thăng lên chức Phó tỉnh trưởng thường vụ cũng chẳng có gì là khó.

Lập tức Giang Nguyên liền gật đầu, trong lòng có chút hưng phấn. Tỉnh trưởng Dương, không, bây giờ phải gọi ông ấy là Tổng bí thư sao? Nếu như có thể tạo được quan hệ với nhân vật trung tâm như thế này, muốn điều tra chuyện trước kia cũng không còn là vấn đề khó khăn nữa, chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Nếu hẳn được nhân vật đó coi trọng, cho dù thân phận hẳn bại lộ, đối phương cũng không dám động đến hẳn.

Phó tỉnh trưởng La thấy Giang Nguyên không hề sợ hãi, trong lòng cũng thầm khen. Giang Nguyên quả nhiên là người trầm ổn. Việc này giao cho hẳn xem ra cũng yên tâm. Cho dù không chữa được cũng chẳng để lại ảnh hưởng gì.

Sau khi ăn cơm xong, Phó tỉnh trưởng La liền dặn dò Giang Nguyên cứ yên tâm nghỉ ngơi. Nếu muốn đi đâu chơi thì đi, còn mình thì đem thư ký Lý ra ngoài.

Giang Nguyên tất nhiên là hiểu được Phó tỉnh trưởng La muốn đi đâu. Hắn liền đi ngủ, thoáng một cái đã ngủ đến 2h, liền bắt chuyện với Chủ nhiệm Kỷ, nói muốn ra ngoài chơi.

Chủ nhiệm Kỷ cũng tương đối nhiệt tình, biết Giang Nguyên muốn ra ngoài chơi, liền sắp xếp xe cho Giang Nguyên, yêu cầu tài xế chở Giang Nguyên đi dạo xung quanh.

Đối với sự an bài của Chủ nhiệm Kỷ, Giang Nguyên tất nhiên là không từ chối. Bắc Kinh không nhỏ, hẳn lại không quen thuộc. Có xe đưa đi là tốt quá rồi.

- Giang công tử, lần đầu tiên cậu đến Bắc Kinh sao?

Tài xế của văn phòng đồn trú tỉnh Sở Nam tên lão Chu, năm nay khoảng năm chục tuổi.

Giang Nguyên cười nói:

- Vâng, vì là lần đầu tiên đến, cho nên định đi dạo qua một chút.

-Ồ, thật là lần đầu tiên đến sao? Vậy thì sẽ có nhiều chỗ để tham quan lắm. Nếu không để tôi chở cậu đi xem. Bây giờ là buổi chiều, có thể đến phố Trường An một chút.

Lão Chu quay sang nhìn Giang Nguyên, dò hỏi.

- Vâng, chú cứ chở cháu đi đâu cũng được.

Nhìn những tòa nhà chọc trời, Giang Nguyên không khỏi có chút hứng thú. Hắn không bao giờ thích những đô thị quá lớn, nhưng nếu đã đến thì cũng nên tham quan một chút.

Hắn dựa lưng vào ghế, nhắm mắt dưỡng thần. Trước khi hắn đến đã có xem qua bản đồ của Bắc Kinh. Nơi này còn cách phố Trường An một khoảng cách, với giao thông dày đặc của Bắc Kinh, mất gần một tiếng mới đến được.

Kỹ thuật lái xe của lão Chu không tệ lắm. Giang Nguyên ngồi trên xe, dần dần có chút mơ màng.

Trong lúc mơ màng, đột nhiên cảm giác thân xe bị chấn động, sau đó ngừng lại. Giang Nguyên cau mày, mở mắt ra.

Chỉ thấy lão Chu đẩy cửa bước nhanh xuống xe.

Giang Nguyên ngồi ngay ngắn lại, khẽ cau mày nhìn bên ngoài, liền phát hiện dường như đã xảy ra vấn đề. Một chiếc xe bên phải hình như đã đụng đầu vào chiếc xe của hắn, nhưng dường như cũng không đụng mạnh lắm.

Hơn nữa, nhìn tình huống cũng không giống như phía hắn gây ra lỗi. Giang Nguyên liền tựa lưng lại vào ghế, hơi nhắm mắt, chờ lão Chu xử lý xong mọi việc.

Nhưng khi Giang Nguyên vừa mới nhắm mắt, đột nhiên nghe được bên ngoài ầm ĩ, thậm chí còn nghe được tiếng lão Chu xin lỗi rồi rít.

- Sao?

Giang Nguyên nhướng mày, sau đó ngồi thẳng dậy. Đây rõ ràng không phải là trách nhiệm của xe hắn, tại sao lại náo thành như

vậy?

Lập tức đưa mắt nhìn lại, thấy lão Chu đang cùng một người thanh niên đứng trước xe. Người thanh niên đó đột nhiên huy quyền đánh lão Chu.

Mà lão Chu dường như không dám đánh lại, bị đối phương đánh trúng vào mặt, lại còn phải ôm mặt, rồi rít xin lỗi.

Giang Nguyên cau mày. Tên tiểu tử này đã sai còn đánh người, không phải quá đáng lắm sao?

Giang Nguyên hiển nhiên là không có khả năng ngồi im trên xe, vội vàng đẩy cửa bước xuống xe.

Lúc này hắn mới nhìn rõ được đối phương. Đó là một gã thanh niên khá đẹp trai, nhưng gương mặt tràn đầy hung hãn, vẫn không buông tha cho lão Chu đang cuống quýt xin lỗi.

Giang Nguyên nhìn tình huống trước mặt, trong lòng đã có phỏng đoán. Nói về trách nhiệm, tuyệt đối phải là trách nhiệm của đối phương, không hề liên quan đến lão Chu. Nhưng nhìn vào chỗ hai xe chạm nhau, rồi nhìn biển số của đối phương, hắn liền cau mày.

- Bảng số xe chữ V?

Giang Nguyên rốt cuộc cũng biết tại sao lão Chu bị đánh cũng không đánh lại, lại còn cuống quýt xin lỗi.

- Mặt của ông bị mù à? Không thấy xe của tôi sao? Còn dám đụng chiếc xe mới mua của lão tử? Mẹ kiếp.

Gã thanh niên đánh cho cơ thể lão Chu run lên, lui về phía sau, lại tiếp tục huy quyền đánh tiếp.

Thấy gã thanh niên ngang ngược như vậy, Giang Nguyên bước lên, dùng tay nắm lấy cổ tay đối phương, trầm giọng nói:

- Vị huynh đệ này, có chuyện gì thì từ từ nói, đừng đánh người ta chứ.

Gã thanh niên bị người ta nắm lấy cổ tay, cổ dùng sức vung ra,

nhưng phát hiện tay đối phương giống như kềm sắt, xiết chặt cổ tay của mình, muốn động cũng không động được.

Hai mắt tròng lên, nhắc chân đá vào Giang Nguyên.

- Người có luyện võ à?

Nhìn khí thế của đối phương, ánh mắt Giang Nguyên có chút ngưng trọng, nhưng không né tránh, nhẹ nhàng nhắc chân, khiến cho bàn chân của đối phương đá vào bắp chân của hắn, dễ dàng đánh tan lực đạo của đối phương.

Sau khi hóa giải một cước của đối phương, Giang Nguyên nhẹ nhàng buông cổ tay đối phương ra, sau đó chậm rãi lui về phía sau, lãnh đạm nói:

- Xin lỗi ông anh, có chuyện gì thì cứ nói, không cần phải động thủ. Mặc kệ là trách nhiệm của ai, chúng ta có thể nói chuyện với nhau.

- Nói? Nói cái đầu mày đấy.

Gã thanh niên đánh giá Giang Nguyên xong, cười lạnh một tiếng, lại tiếp tục đá ra.

Thấy đối phương không nói đạo lý như vậy, Giang Nguyên cau mày. Với tính tình của hắn, nếu không phải cố kỵ sẽ mang lại phiền toái cho lão Chu, hắn đã sớm ra tay rồi. Ai ngờ tiểu tử này thật đúng là không chịu bỏ qua.

Lão Chu thấy Giang Nguyên cau mày, vội vàng kéo Giang Nguyên, gấp giọng nói:

- Giang công tử, đừng mà, đừng động đến cậu ta.

Giang Nguyên thầm than trong lòng. Hắn làm sao mà không biết đối phương có lai lịch không nhỏ. Nhưng chẳng lẽ để đối phương đánh cho hả giận sao?

Điều này có thể không? Đương nhiên là không rồi.

Trong lúc Giang Nguyên đang suy nghĩ biện pháp giải quyết, thậm

chí có nên thử phương pháp Mê hoặc hay không, lúc này một giọng nói truyền đến.

- Giang Nguyên.

- A!

Giang Nguyên sửng sốt. Ai gọi mình vậy? Có quen với mình sao? Chẳng lẽ danh tiếng của hắn không những uy chấn ở Sở Nam mà còn lan truyền đến tận Bắc Kinh?

Giang Nguyên nhìn đông nhìn tây, liền nhìn thấy cửa xe đối diện đột nhiên mở ra, một bóng dáng quen thuộc bước xuống.

- Tên đại lừa gạt này, anh thật đúng là có dũng khí đến Bắc Kinh?

Mặc dù giọng nói tràn đầy trào phúng nhưng lại xen lẫn hưng phấn, khiến cho người Giang Nguyên run lên.

- Là cô?

Nhớ đến hôm đó, cô gái này gọi cho hắn, uy hiếp hắn không được đến Bắc Kinh. Giang Nguyên liền cảm thấy căng thẳng, dường như cô gái này không dễ chọc. Đây chính là địa bàn của người ta mà.

- Chị, chị quen với hắn?

Gã thanh niên đang hung hăng chuẩn bị vùng vằng đánh Giang Nguyên nghe được giọng nói đó, không khỏi sửng sốt nhìn Giang Nguyên, sau đó nhìn cô gái đang bước đến, ngạc nhiên hỏi.

- Chị? Tên tiểu tử này là em trai cô à?

Giang Nguyên đang rối rắm đột nhiên cảm thấy mừng như điên. Hắn tình nguyện đối phó với cô gái này thay vì là gã thanh niên đó. Dù sao cô gái này cũng ngủ nhà hắn một đêm, tiền cũng chưa trả, dù sao cũng dễ đối phó hơn tên kia rất nhiều.

Người nào đó cố tình nặn ra một nụ cười mê người:

- Đương nhiên là quen rồi. Hiểu Hiểu, đã lâu không gặp.

- Đúng vậy, đã lâu không gặp.

Gương mặt Phan Hiểu Hiểu tràn đầy hưng phấn, nhưng khi nói lại nghiêng răng nghiêng lợi, khiến cho lão Chu ở đằng sau Giang Nguyên phải rùng mình.

Người này rốt cuộc có cừu oán gì với đại tiểu thư này sao?

Chương 200: Cơm chùa

Lão Chu vốn thấy Giang công tử dường như có quen biết với vị tiểu thư kia, trong lòng vui lên, tưởng rằng việc này đã có chuyển biến tốt.

Nên biết rằng, trong Tứ Cửu thành này, đám thiếu gia kia không phải là thứ có thể chạm vào. Tiểu dân chúng gặp họ, nếu đối phương mất hứng, chính là không chết cũng tàn phế. Chỉ sợ cả đời sau này cũng không có kết quả tốt.

Ai ngờ tình huống lúc này dường như cũng không phải tốt lắm. Nhìn gương mặt của cô gái kia, lão Chu cảm thấy tâm như lạnh lại nửa phần.

Với kinh nghiệm hơn mười năm của lão Chu, vừa nhìn là biết vị Giang công tử này đã bội tình bạc nghĩa cô gái. Nếu không, tại sao nụ cười của cô gái lại trở nên âm hiểm như vậy?

Lão Chu đau khổ lui về sau nửa bước, nhìn Giang Nguyên, trong lòng thầm mang hy vọng cuối cùng, hy vọng hẳn có thể dùng gương mặt tiểu bạch kiêu của mình để đối phó với vị đại tiểu thư đó. Tính mạng của lão Chu tùy đều nằm trong tay của cậu.

Đáng thương cho lão Chu đang âm thầm cầu khẩn, hy vọng công phu tán gái của Giang Nguyên cao, có thể nghịch chuyển được càn khôn.

- A, đã lâu không gặp, ha ha, đã lâu không gặp.

Thấy bộ dạng nghiêng răng nghiêng lợi của Phan Hiểu Hiểu, Giang Nguyên nhin không được mà bắt đầu chột dạ. Hẳn thật sự không

nhớ nổi đã đắc tội với cô từ lúc nào. Rõ ràng hẳn là ân nhân cứu mạng của cô, tại sao lại giống như lửa trình tiết của cô vậy?

Lúc trước cô ngủ không nhà hẳn cả đêm. Tiền trọ còn chưa trả, hơn nữa ân cứu mạng còn đó, cũng không thể nghiêng răng nghiêng lợi với hẳn như thế. Nghĩ đến đây, ý cười trên gương mặt Giang Nguyên càng đậm. Nhìn thẳng vào gương mặt xinh đẹp của Phan Hiểu Hiểu, trong lòng thầm than, cô gái này rất xinh.

Nhìn dung mạo tinh xảo, Giang Nguyên nhìn không được mà neho mắt nhìn xuống nơi nào đó.

- Lớn quá...

Nhìn bộ ngực cao ngất phập phồng dưới làn áo lông màu vàng, Giang Nguyên thì thào.

Lúc này, Phan Hiểu Hiểu cũng vừa đi đến trước mặt Giang Nguyên, nghe tiếng Giang Nguyên thì thảo như vậy, không khỏi sửng sốt, sau đó từ ánh mắt của người nào đó nhìn xuống ngực của mình, lập tức gương mặt ửng đỏ, từ đặc ý chuyển thành nổi giận.

- Giang Nguyên, anh...anh là tên háo sắc.

Phan Hiểu Hiểu hét lớn một tiếng, đánh tới Giang Nguyên.

Lão Chu đứng sau nhìn thấy liền há hốc mồm. Rốt cuộc là chuyện gì vậy? Tuy tục ngữ có nói càng đánh càng yêu, nhưng yêu quá như thế này thì là sao?

Gã thanh niên mở to mắt nhìn Phan Hiểu Hiểu quyền đấm cước đá Giang Nguyên, gương mặt tràn đầy kinh ngạc, sau đó nở nụ cười quái dị.

Vừa cười vừa lắc đầu:

- Chắc chắc, chị, sao chị không giữ được phong độ như ngày xưa vậy? Người này là ai?

Nghe tiếng em trai hỏi, sắc mặt Phan Hiểu Hiểu lại càng đỏ hơn, ra tay càng thêm tàn nhẫn.

Ban đầu Giang Nguyên để im, mặc cho cô đánh. Ai biết được cô gái này ra tay rất nặng, đá loạn chung quanh. Mắt thấy khó mà giữ được, hai tay đang bảo vệ gương mặt đẹp trai của mình liền giang ra, ôm chặt Phan Hiểu Hiểu vào lòng.

Đồng thời dùng hai chân kẹp chặt bàn chân đang đá tới của Phan Hiểu Hiểu.

- A!

Phan Hiểu Hiểu bị Giang Nguyên ôm vào lòng, lại càng tức giận, bắt đầu giãy dụa.

Cảm giác được bộ ngực vĩ đại đang cọ xát vào ngực của mình, mặc dù vẫn còn cách hai lớp quần áo, nhưng mặt Giang Nguyên cũng đỏ lên, vội vàng nói:

- Đừng nhúc nhích, đừng nhúc nhích.

Nhìn gương mặt xấu hổ của Giang Nguyên, Phan Hiểu Hiểu cũng ý thức được sự không ổn, gương mặt cứng đờ, sau đó nghiêng rằng dùng tay che trước ngực, thấp giọng nói với Giang Nguyên:

- Buông tay.

- Buông tay thì được, nhưng cô không được đá tôi nữa.

Giang Nguyên nhìn Phan Hiểu Hiểu đang đỏ bừng mặt, vội vàng thấp giọng nói.

- Được, anh buông ra đi.

Mơ hồ nghe được tiếng cười của gã thanh niên đằng sau, ngay cả hai mắt Phan Hiểu Hiểu cũng đỏ, oán hận nhìn chằm chằm Giang Nguyên.

- A!

Vừa mới buông tay, Giang Nguyên đột nhiên cảm thấy mình đã phạm sai lầm. Bởi vì Phan Hiểu Hiểu không có đá hấn, nhưng lại dùng gót giày dẫm vào mu bàn chân của hắn một cái.

Nhìn Giang Nguyên nhe răng vì đau, Phan Hiểu Hiểu đặc ý hừ một tiếng, sau đó xoay người sang chỗ khác, hung hăng trừng mắt nhìn gã thanh niên, lạnh giọng nói:

- Phan Nghị.

- Ồ!

Bị Phan Hiểu Hiểu trừng mắt, gã thanh niên tên Phan Nghị rụt cổ lại, dò hỏi:

- Chị...chị quen với anh ta à?

- Quen, có gì không?

Phan Hiểu Hiểu lạnh lùng nói.

- Ồ, không có gì, không có gì.

Phan Nghị vội vàng lắc đầu, rồi lại len lén nhìn Giang Nguyên, ánh mắt có chút tò mò, thậm chí còn giơ ngón tay cái. Nói thật, cậu bội phục người này lắm. Đây là lần đầu tiên có người có dũng khí nhìn thẳng vào ngực của chị cậu như thế.

Những lần trước, người nào có dũng khí nhìn ngực của chị cậu, liền bị chị cậu đánh cho mặt mày nở hoa, xám xịt bỏ chạy, nhưng người này lại chẳng những nhìn, mà còn nhìn ngay trước mặt chị cậu, nhìn một cách mê đắm, kết quả chị cậu lại không đánh người ta bao nhiêu.

Phan Nghị khó tin nhìn Giang Nguyên, rồi lại nhìn chị của mình, đột nhiên cảm thấy hôm nay xe của mình bị đụng không công rồi.

Nhìn tên tiểu tử Phan Nghị giơ ngón tay cái bội phục với mình, Giang Nguyên không khỏi cảm thấy xấu hổ. Hẳn từ trước đến giờ chưa từng dựa vào mặt để kiếm cơm. Hôm nay đúng là phải dựa vào mặt để kiếm cơm rồi, hơn nữa còn là cơm chùa.

Nhưng Giang Nguyên nhìn chiếc xe, vẫn quyết định miễn cưỡng ăn bữa cơm chùa này. Nếu không, hẳn thật sự không đền nổi phí sửa chữa cho chiếc xe Land Rover kia.

Mặc kệ Giang Nguyên suy nghĩ như thế nào, lão Chu ở đằng sau hắt liền thổ phào nhẹ nhõm, sắc mặt vui mừng, giống như nhận định rằng vị Giang công tử này ăn chắc bữa cơm chùa đó rồi.

Chương 201: Quét mặt

Quét mặt...

Quét mặt là một từ tốt...

Ít nhất lão Chu nghĩ như vậy, Trương tiểu bạch kiểng dựa vào Giang đại công tử, thuận lợi tránh được một kiếp, không cần phải đền xe cho người ta.

Chẳng những tiểu công tử vốn đang hung hăng kia đột nhiên trở nên thân thiện dễ gần, ngay cả vị đại tiểu thư kia sau khi bị Giang đại công tử phi lễ cũng liền bại trận.

Hắn được đưa thẳng về văn phòng đóng tại Bắc Kinh, sau đó Giang đại công tử được đối phương tiếp nhận, còn chuyện hắn bị bắt về làm áp trại phu quân hay bị khổ sai gì thì không biết. Lão chỉ biết Giang đại công tử đã nói, nếu Tỉnh trưởng La trở về có việc gì cứ gọi điện cho hắn là được.

Xem bộ dạng tùy tiện của Giang đại công tử, chắc làm áp trại phu quân có khả năng lớn hơn, ít nhất sẽ không làm thái giám.

Cho nên, lão Chu yên tâm trở về. Còn chút vấn đề nhỏ của chiếc xe nhà mình kia đã không còn đáng để ông nhớ tới nữa.

- Chị... Chị không giới thiệu với em một chút à?

Phan Nghị vừa lái xe vừa quay đầu nhìn chị và vị ngồi ghế sau kia, trong mắt không nén nổi tò mò. Đây thật sự là lần đầu tiên gã thấy một tên có quan hệ rất không rõ bình thường với bà chị mình như vậy. Nên biết kẻ có thể đối xử với bà chị của gã như vậy vẫn không bị nổi giận thật sự không nhiều.

- Giang Nguyên...

Phan Hiểu Hiểu nhìn bộ dạng thậm thà thậm thụt của Phan Nghị liền biết trong cái đầu quả dưa của thằng em mình đang nghĩ gì. Gương mặt cô lập tức ửng hồng, hừ lạnh một tiếng, uy hiếp nói:

- Nhớ về nhà đừng có nói lung tung. Nếu em dám nói lung tung, sau này chuyện của em, đừng trách chị cũng nói lung tung thêm vào...

- A... ha... Không đâu, không đâu. Chị cứ yên tâm. Chắc chắn không đâu. Em lấy danh dự Đảng của mình ra đảm bảo!

Phan Nghị nghe bà chị mình nói vậy về mặt lập tức nghiêm túc, trầm giọng cam đoan nói, giống như kẻ có khuôn mặt tràn đầy hiếu kỳ ban nãy chẳng hề liên quan gì tới gã vậy.

- Ừ...

Phan Hiểu Hiểu rất uy nghiêm gật đầu, sau đó giới thiệu với Giang Nguyên đang ngồi một bên:

- Em trai em, Phan Nghị...

- Phan Nghị, chào cậu. Tôi là Giang Nguyên, người Sở Nam.

Mặc dù biết tính tình Phan Hiểu Hiểu thoải mái, nhưng Giang Nguyên không thể quá tùy tiện. Hắn mỉm cười gật đầu với Phan Nghị đang lái xe, nói:

- Ban nãy coi như chúng ta không đánh không quen nhau, không ngờ cậu giỏi võ thật đấy!

Thanh niên đều thích được khích lệ. Phan Nghị vừa nghe Giang Nguyên nói vậy liền vui mừng quay đầu nhìn Giang Nguyên, cười ha hả nói:

- Haha... Khách sáo, khách sáo quá. Anh cũng giỏi võ mà... Còn có thể đấu với em vài chiêu không rơi vào thế hạ phong...

Phan Hiểu Hiểu ngồi bên cạnh nghe hai người tâng bốc nhau không kìm được trợn mắt nói:

- Hai người đừng có tâng bốc nhau nữa, Phan Nghị... chuyên tâm lái xe đi, mau đi lấy xe cho chị...

- A... Chị, anh bạn này của chị giỏi võ thật đấy, tâng bốc cái gì...

Phan Nghị bất mãn đáp lại một câu nhưng cũng không dám chậm chạp nữa, vội vàng đạp mạnh chân ga đi nhanh về phía trước.

Xe của Phan Hiểu Hiểu cũng là một chiếc xe bảng số V Kinh, hơn nữa còn là một chiếc Ferrari. Giang Nguyên vừa liếc mắt nhìn đã biết chiếc Ferrari số lượng giới hạn này ít nhất cũng đáng giá hơn ba triệu tệ. Bối cảnh của hai chị em này quả nhiên rất kinh người.

- Tốt rồi, sau này tôi có thể nói mình từng đến Bắc Kinh rồi...

Giang Nguyên ngẩng đầu nhìn tòa kiến trúc màu đỏ khí phái trước mặt, siết chặt áo khoác, sau đó mỉm cười nhún vai nói.

- Đồ nhà quê...

Phan Hiểu Hiểu ở bên khẽ hừ một tiếng dẫu môi nói:

- Ngày mai tôi dẫn anh đi ngắm Cố cung... Ngắm Cố cung rồi anh mới miễn cưỡng được coi như đã đến Bắc Kinh.

- Cố Cung?

Giang Nguyên nghe thấy vậy trong mắt liền lóe lên tia chờ mong, gật đầu nói:

- Nhất định phải đi xem một chút. Nhưng không biết Minh Nhi có thời gian không!

Lúc này Phan Hiểu Hiểu mới nhìn Giang Nguyên, trên vẻ mặt đáng yêu lộ tia tò mò, nhìn Giang Nguyên nói:

- Đúng rồi, người đột nhiên chạy đến Bắc Kinh làm gì vậy?

- Nhớ cô...

Câu này chưa cần thông qua não suy nghĩ đã bật ra khỏi miệng. Lúc này Giang Nguyên đột nhiên cảm thấy miệng mình thật dễ tiện, vì mặt của Phan Hiểu Hiểu trong nháy mắt đã ửng hồng. Sau đó cái miệng nhỏ nhắn của cô lại dẫu lên, sau đó nữa thì... chân hần đau nhói.

- Ai ui... Cô tuổi ngựa à?! Sao lúc nào cũng đá người ta vậy?

Mặt mày Giang Nguyên nhăn nhó nhìn Phan Hiểu Hiểu nói.

- Đàn ông các anh chẳng ai tốt đẹp cả...

Phan Hiểu Hiểu trừng mắt đáng yêu, nhìn Giang Nguyên lầm bầm nói:

- Vốn tôi cứ nghĩ anh sẽ tốt hơn một chút, không ngờ cũng cùng một giuộc cả!

Giang Nguyên nhìn bộ dạng hầm hừ của Phan Hiểu Hiểu cũng đành bất đắc dĩ nhún vai, lắc đầu thở dài, nói:

- Được rồi được rồi, tùy cô, cô nói không phải thứ tốt đẹp thì không phải thứ tốt đẹp...

- Đi thôi... cũng gần đến giờ rồi, đi ăn cơm thôi...

Phan Hiểu Hiểu xoay người đi, để lại Giang Nguyên với vẻ mặt bất đắc dĩ và buồn bực sau lưng cô.

Vừa mới lên xe, Giang Nguyên nhìn Phan Hiểu Hiểu khởi động xe cùng với tiếng động cơ trầm thấp vang lên, chiếc xe phóng nhanh đi. Hắn bất giác siết chặt dây an toàn. Cô nàng này dám phóng nhanh như vậy trong thành phố chắc là đã phát điên rồi. Dù sao tính mạng cũng quan trọng hơn.

Phan Hiểu Hiểu khinh thường quay đầu thoáng nhìn Giang Nguyên ngồi bên cạnh, sau đó cô nàng cũng chẳng hề thả lỏng chân ga, tiếp tục phóng nhanh về phía trước.

Sau khi ngồi được một đoạn, Giang Nguyên phát hiện Phan Hiểu Hiểu này cũng tương đối đáng tin, lúc này hắn mới thoáng thở phào nhẹ nhõm. Hắn phát hiện kỹ thuật của cô nàng này khá tốt, ít nhất cũng sẽ không xảy ra vấn đề gì lớn.

Lúc này, điện thoại di động vang lên. Giang Nguyên rút điện thoại ra, quả nhiên là Phó tỉnh trưởng La gọi đến. Sau khi hắn bấm nút nghe, bên kia vang lên giọng nói căng thẳng của Tỉnh trưởng La:

- Giang Nguyên, không sao chứ!

Giang Nguyên cười cười. Dĩ nhiên hắn biết vì sao Phó tỉnh trưởng La lại căng thẳng đến như vậy. Hắn lập tức giải thích với Tỉnh trưởng La là mình gặp bạn, tối sẽ quay về văn phòng. Lúc này Phó Tỉnh trưởng La mới thở phào nhẹ nhõm.

Phó Tỉnh trưởng La mới vừa quay về phòng làm việc, sau khi nghe lão Chu kể lại sự việc liền bị dọa thót tim. Nên biết ở Bắc Kinh này giống như đầm rồng hang hổ, nói không chừng hắn đã tùy tiện trêu chọc phải một người nào có bối cảnh dọa chết người. Thế nên ông mới vội vàng gọi điện thoại cho Giang Nguyên. Sau khi ông nghe nói không sao, mặc dù cảm thấy tương đối kinh ngạc vì Giang Nguyên có bạn ở Bắc Kinh, hơn nữa hình như người bạn này có bối cảnh không hề nhỏ, nhưng ông vẫn vội vàng dặn dò:

- Sáng ngày mai Trưởng phòng Dương có thời gian, tối nay cậu nhất định phải quay về đây!

- Vâng, không vấn đề gì, chắc chắn sẽ không để lỡ việc ạ!

Sau khi Giang Nguyên cười đồng ý rồi mới cúp máy.

- Tỉnh trưởng La? A... Không ngờ anh lăn lộn cũng giỏi đấy nhỉ, có thể tùy tiện nói chuyện với Tỉnh trưởng các anh như vậy...

Phan Hiểu Hiểu ngồi bên cạnh đợi Giang Nguyên cúp điện thoại rồi mới nhìn hắn, sau khi xác định ban này Giang Nguyên thật sự nói chuyện với người khác thì trong lòng cô không nén được kinh ngạc, tò mò nói.

Giang Nguyên cười cười nói:

- Cũng tạm, lần này cùng chú ấy đến đây xử lý chút việc...

- Ờ...

Tuy trong lòng Phan Hiểu Hiểu rất tò mò nhưng cô thấy Giang Nguyên cũng không muốn giải thích rõ nên không hỏi thêm nữa. Từ nơi như vậy chạy đến Bắc Kinh vì có chút việc cũng chẳng có gì kỳ lạ.

Chương 202: Tham mưu trưởng

Giang Nguyên tự nhận mình là kẻ ăn hàng, hơn nữa trước nay hẳn rất hứng thú với các loại thịt cầm thú, cho nên khi Phan Hiểu Hiểu đưa ra cho hắn vài lựa chọn, hắn lập tức chọn Toàn Tụ Đức.

- Được rồi... Tôi biết anh sẽ chọn chỗ này mà...

Phan Hiểu Hiểu không hề bất ngờ trước lựa chọn của Giang Nguyên. Ai đến Bắc Kinh có lẽ đều muốn đến Toàn Tụ Đức.

Phan Hiểu Hiểu lập tức lái xe đưa Giang Nguyên đến Toàn Tụ Đức, dẫn Giang Nguyên đi ăn vịt quay chính thống.

Mặc dù Phan Hiểu Hiểu đã chuẩn bị trước tâm lý nhưng khi cô nhìn thấy một mình Giang Nguyên tiêu diệt hết nửa con vịt lớn vẫn không tìm được bội phục hắn.

- Đúng là không tệ...

Giang Nguyên dùng chiếc bánh cuốn miếng vịt cuối cùng bỏ vào trong miệng, ăn cho một miếng bóng loáng nhưng khuôn mặt thỏa mãn kia không bỏ sót lại một chút gì.

- Anh ăn giỏi thật đấy... Nhưng tại sao anh không hề mập chứ?

Phan Hiểu Hiểu căm ghét nhìn Giang Nguyên vóc dáng đầu ra đấy, cảm thán nói:

- Tôi phát hiện một bữa ăn của anh ít nhất bằng hai ba bữa của người ta, nhưng tại sao lại không béo?

- Hì hì, cái này là do vấn đề thể chất... Cô cứ như tôi, ngày nào cũng tập thể thao, làm sao có thể béo được...

Nói đến đây, Giang Nguyên nhìn Phan Hiểu Hiểu một chút, đột nhiên nở nụ cười nói:

- Cô... quả thật béo lên rồi. Có điều rất nhiều người sẽ thích được béo như cô. Chỉ béo nửa thân trên, đây là chuyện bao nhiêu phụ nữ mơ ước đấy!

Vốn Giang Nguyên cứ tưởng Phan Hiểu Hiểu sẽ lại nổi giận.

Nhưng Phan Hiểu Hiểu chỉ trợn mắt nhìn Giang Nguyên, trên mặt hơi đỏ, khẽ gắt:

- Lần này tôi mới thật sự mở rộng tầm mắt, thật ra anh không thành thật một chút nào...

- Thành thật? Tôi chưa từng nói là mình thành thật...

Giang Nguyên rất thành thật nói.

Ngày hôm sau Giang Nguyên có việc cho nên sau khi Phan Hiểu Hiểu cùng Giang Nguyên ăn tối xong thì tiễn Giang Nguyên về Văn phòng trú tại Bắc Kinh của Sở Nam.

- Được rồi, cảm ơn cô đã đưa tôi về...

Giang Nguyên cười gật đầu với Phan Hiểu Hiểu rồi mở cửa đi xuống xe.

Phan Hiểu Hiểu nhìn Giang Nguyên xuống xe đột nhiên nói:

- Ngày mai xong việc thì gọi điện cho tôi!

- A... Được... không sao, tôi sẽ gọi điện cho cô...

Sau khi Giang Nguyên hơi sững ra liền mỉm cười. Nếu không có gì bất ngờ xảy ra có lẽ hẳn sẽ ở Bắc Kinh vài ngày. Trong mấy ngày nhàn rỗi này, có một địa chủ như Phan Hiểu Hiểu chăm sóc dĩ nhiên đáng tin hơn lão Chu nhiều.

Giang Nguyên vừa về đến phòng mình liền nhận được điện thoại của Phó Tỉnh trưởng La, bảo Giang Nguyên đến phòng ông một chuyện.

- Giang Nguyên... Ngày mai chúng ta sẽ đến thăm Trưởng phòng Dương. Cậu có còn phải chuẩn bị gì nữa không?

Lúc này về mặt Tỉnh trưởng La không hề có chút thoải mái, vô cùng nghiêm chỉnh.

Giang Nguyên cười nhạt nói:

- Tỉnh trưởng yên tâm, những gì cần chuẩn bị tôi đã chuẩn bị cả rồi...

-Ồ... Vậy thì tốt, vậy thì tốt. Lần này rốt cuộc có thể thành được hay không, phải chờ đến ngày mai...

Phó Tỉnh trưởng La nhìn thấy vẻ bình tĩnh của Giang Nguyên cũng thở phào nhẹ nhõm. Quen lâu như vậy, ông cũng biết trước nay Giang Nguyên làm việc luôn luôn có chừng mực, nếu Giang Nguyên có thể bình tĩnh như vậy thì khó có thể xảy ra chuyện gì lớn.

Nhưng rốt cuộc mọi chuyện có thành hay không còn phải xem vào vận may.

Tỉnh trưởng La thoáng thả lỏng cảm xúc. Lúc này ông chợt nghĩ đến một chuyện khác. Ông nhìn Giang Nguyên một chút, sau khi chần chờ một lúc, rốt cuộc ông cũng hỏi:

- Ở Bắc Kinh cậu cũng có bạn à? Tôi nghe lão Kỷ nói, bối cảnh bạn cậu cũng không nhỏ?

Dĩ nhiên Giang Nguyên hiểu Phó Tỉnh trưởng La muốn nói gì. Hắn lập tức cười nói.

- Đúng... Có một người bạn, bạn này ra ngoài vừa khéo gặp nhau... Có điều cũng không thân lắm!

- Không thân lắm?

Phó Tỉnh trưởng La rõ ràng không tin lời Giang Nguyên lắm. Lão Chu nói không giống như vậy.

Có điều Phó Tỉnh trưởng La cũng không nói nhiều đến chuyện này. Ông chỉ như tùy tiện nói:

- Xe biển số V Kinh không thể là nhân vật đơn giản. Nhà cô ấy ở trong quân đội à?

- Á... Quân đội?

Lúc này Giang Nguyên cũng sửng sốt, sau đó nhìn về phía Phó Tỉnh

trưởng La, trầm giọng nói:

- Cháu cũng không rõ ràng lắm ... Cháu chỉ biết cô ấy họ Phan...

- Họ Phan?

Phó Tỉnh trưởng La khẽ nhú mày, đột nhiên ánh mắt khẽ ngưng lại như đang nghĩ đến điều gì đó. Ông ngoảnh đầu lại nhìn Giang Nguyên lắc đầu cười khổ nói:

- Nếu như tôi đoán không nhầm, có lẽ là cháu chắt nhà Tham mưu trưởng Phan...

- Tham mưu trưởng Phan?

Giang Nguyên nhú mày. Có thể được Phó Tỉnh trưởng La gọi là Tư lệnh Phan, chắc chắn cấp bậc không thấp. Hắn luôn muốn tạo dựng mối quan hệ với bên quân đội nhưng không ngờ, sợi dây này luôn nấp ở đây.

Phó Tỉnh trưởng La nhìn vẻ mặt nghi hoặc của Giang Nguyên thì mới thật sự tin Giang Nguyên không biết bối cảnh của đối phương.

Ông lập tức dở khóc dở cười giải thích nói:

- Thiếu tướng Phan Thiên Mục, Tham mưu trưởng quân khu Bắc Kinh... Cậu không biết à? Bắc Kinh này chỉ có một vị quan cao bên quân đội mang họ Phan! Trừ ông ấy ra không có người nào khác!

- Tham mưu trưởng quân khu Bắc Kinh...

Đôi mắt Giang Nguyên lập tức tròn tròn. Dĩ nhiên hắn hiểu Tham mưu trưởng quân khu Bắc Kinh này có nghĩa là gì. Trọng tướng quân đội Bắc kinh... là cha của Phan Hiểu Hiểu sao?

Tuy nhiên lúc này Giang Nguyên vẫn chưa dám tin, hắn nghi hoặc nói:

- Tỉnh trưởng, sao chú có thể xác định bạn cháu là con của Tham mưu trưởng Phan? Chẳng lẽ không thể là người bên phía chính phủ sao?

Phó Tỉnh trưởng La khẽ cười lắc đầu, cười nói:

- Giang Nguyên, cậu nên biết, biến số V Kinh hầu hết đều là của phía quân đội... Bạn của cậu còn mang họ Phan, hơn nữa còn là hai chị em, vậy thì chắc là không sai được đâu...

- Sít...

Giang Nguyên nghe Phó Tỉnh trưởng La phân tích như vậy không tìm được hít nhẹ một hơi. Làm quan cũng kinh khủng thật đấy. Phó Tỉnh trưởng La chẳng qua chỉ là Phó tỉnh trưởng tỉnh Sở Nam, vậy mà còn nắm rõ tình hình của một vị tham mưu quân khu Bắc Kinh không thân không thích như vậy, ngay cả chuyện Tham mưu trưởng có bao nhiêu con cũng nắm rõ luôn...

Nghĩ tới đây, Giang Nguyên vội vàng lắc đầu cảm thán. May mình không có ý định làm quan, nếu không thì thật là đáng sợ.

- Thăng nhóc cậu... may mắn đấy. Thế mà lại có được người bạn đắc lực như vậy ở Bắc Kinh... Có điều ở Bắc Kinh vẫn phải cực kỳ cẩn thận. Đất thủ đô này, ngọa hổ tàng long. Cho dù Tham mưu trưởng Phan cũng được coi là một nhân vật khó lường ở Bắc Kinh, nhưng ở bên ngoài cậu vẫn phải cẩn thận một chút...

Nói tới đây, Phó Tỉnh trưởng La dặn dò Giang Nguyên:

- Cậu đã có người bạn tốt như vậy, tức là cậu đã có cơ hội để nhảy vào trong vòng tròn quan hệ của họ. Nhưng phải nhớ việc gì cũng nên khiêm tốn. Đám người này chẳng phải hạng dễ chọc đâu, ai nấy đều dám lật trời cả đấy...

Giang Nguyên nghe Phó Tỉnh trưởng La dặn dò như vậy liền chậm rãi gật đầu. Dĩ nhiên hẳn biết Phó Tỉnh trưởng La quan tâm mình, hẳn cũng âm thầm ghi nhớ. Vùng đất Bắc Kinh này có thể nói là rút giây động rừng. Nếu mình có ý định lợi dụng quan hệ của Phan Hiểu Hiểu thì dĩ nhiên nhất định phải chú ý rồi!

Chương 203: Cục bảo vệ

Phòng nghỉ rất được, máy tính gì đó đều có đủ. Cho nên sau khi

Giang Nguyên quay về phòng liền phân tích lại những tin tức thu thập được hôm nay, sau đó bắt đầu mở máy tính điều tra một chút thông tin Tham mưu trưởng Phan Thiên Mục.

Tuy lúc ở trong quân ngũ đội trưởng cũng có nói với bọn hắn một lượt về tình hình quân đội Trung Quốc, nhưng không nói chi tiết lắm, cho nên hắn muốn biết được tình hình của vị Tham mưu trưởng Phan này, cần phải có sự giúp đỡ của wikipedia vạn năng.

Sau khi Giang Nguyên xem xong một lượt tư liệu trên đó liền nhẹ nhàng thở hắt ra. Mặc dù vị Tham mưu trưởng Phan này chỉ là một thiếu tướng như trong tay thật sự nắm thực quyền.

Quân khu Bắc Kinh là một trong mấy quân khu lớn của Trung Quốc, gánh vác trọng trách bảo vệ trọng địa thủ đô, dĩ nhiên thực sự siêu quần, mà vị thiếu tướng Phan Thiên Mục này chỉ là Tham mưu trưởng. Theo những thành tích của ông mấy năm nay, chắc hẳn một hai năm nữa sẽ được lên trung tướng, tiến thêm một bước nữa. Với lại ban này Phó Tỉnh trưởng La cũng không nói rõ, Phan gia vẫn còn một cụ ông, giờ đang ở tầng cao nhất trong quân đội. Tuy hiện giờ ông cụ trong trạng thái về hưu một nửa, nhưng sức ảnh hưởng không cần nói cũng biết.

Hiện tại Phan Thiên Mục mới bốn sáu bốn bảy tuổi, tiền đồ chắc chắn sáng lạn. Thế nên cũng khó trách Phó Tỉnh trưởng La ở Sở Nam xa xôi cũng chú ý đến vị thiếu tướng này. “Đây là một gốc cây không nhỏ.” Giang Nguyên sờ sờ cằm, cảm thấy dường như có thể phát triển. Có lẽ hiện tại đồng chí Tham mưu trưởng Phan chưa rõ một vài vấn đề nào đó, nhưng hai năm sau, có lẽ sẽ có đủ tư cách để tiếp xúc chúng. Hơn nữa Phan gia còn có cây đại thụ ông cụ Phan. Với địa vị của ông cụ Phan này, dĩ nhiên đã đủ tư cách tiếp xúc đến mấy thứ kia.

Nghĩ đến những chuyện này, Giang Nguyên thở ra một hơi. Dường như mình đang càng ngày càng đến gần chân tướng.

Sáng sớm, sau khi Giang Nguyên rời khỏi giường rửa mặt, lấy từ trong ba lô ra nửa củ sâm núi cuối cùng, tiệt nấu cắn một miếng, nhai thật kỹ, cảm nhận vị đắng nhẹ nhẹ mang theo mùi thơm ngát chậm rãi chảy trong cổ họng, tinh thần không khỏi chấn động.

Sau đó hần đi xuống lầu, tập Ngũ Cầm Hí trên mảnh đất trống trong sân Văn phòng đại diện trú tại Bắc Kinh.

- Học học học...

Tứ chi Giang Nguyên chạm đất, cơ thể đẩy tới trước rồi ngửa ra sau, cảm nhận các khớp toàn thân nhanh chóng được kéo giãn. Lúc này cổ khí lưu trong khí hải kia cũng chậm rãi lưu động, mang theo hiệu lực của một miếng sâm núi kia, bắt đầu nhanh chóng tràn lan trong kinh mạch.

Cùng với dòng khí ấm áp bắt đầu hoạt động, khí tức tươi mát trong không khí cũng bắt đầu chậm rãi tụ tập quanh người hần.

Tuy nhiên khi Giang Nguyên cảm nhận thấy khí tức hơi vẫn đục đó hai mày không kìm được khẽ nhíu lại. Môi trường ở Bắc Kinh quả thật đã kém tới mức đáng sợ rồi.

Sau khi Giang Nguyên tập xong một lượt Ngũ Cầm Hí, cảm nhận được tiếng thông báo lóe lên trong đầu. Giang Nguyên nhẹ nhàng cười khở một tiếng Độ tích lũy năng lượng Cửu Vĩ đệ tăng hai được 91%, chỉ tăng hơn hôm qua 4%. Xem ra Bắc Kinh thật sự không phải nơi thích hợp để tu luyện.

Sau khi Giang Nguyên tắm rửa xong, hần suy nghĩ một chút rồi thay một bộ vest sậm màu kiểu hơi cũ. Bộ vest này Giang Nguyên đặc biệt mua vì ngày hôm nay, tốn hơn hai ngàn tệ. Tuy trong mắt người có tiền cũng chỉ là thứ hàng rẻ tiền, nhưng dù sao cũng không phải là quần áo bán ven đường. Hơn nữa, hần mặc vào khiến người ta cảm thấy trưởng thành hơn một chút.

Hần vừa mới thay xong thì điện thoại di động liên vang lên, là Phó Tỉnh trưởng La gọi hần xuống phòng ăn dùng bữa.

Bữa sáng Văn phòng đại diện trú tại Bắc Kinh chuẩn bị cũng tương đối tốt. Tuy cũng coi như đơn giản nhưng lại tương đối hợp khẩu vị Giang Nguyên.

Giang Nguyên ăn hai lồng bánh bao cộng thêm một bát miến, lại thêm bốn viên xú mại, một ly đậu này. Sức ăn của Giang Nguyên khiến Phó Tỉnh trưởng La ngồi bên phải nhìn với ánh mắt quái dị.

Cuối cùng sau khi Giang Nguyên ăn hết những thứ này, lại đi lấy thêm một viên xú mại. Phó Tỉnh trưởng La không kìm được nữa, nói:

- Giang Nguyên à, đừng ăn nhiều quá. Ăn no quá sẽ ảnh hưởng đến tư duy đấy.

- Á...

Giang Nguyên nhìn nhìn đồng đĩa trước mặt mình, lại nhìn viên xú mại trong tay còn cả ánh mắt quái dị của Phó Tỉnh trưởng La đối diện, hắn hơi sững ra, cuối cùng hắn mỉm cười. Có điều hắn cũng không muốn giải thích, tiện tay ăn hai miếng hết viên xú mại trong tay, sau đó dùng khăn giấy lau khóe miệng, mỉm cười nói:

- Được rồi... Ăn no rồi!

Phó Tỉnh trưởng La nhìn bộ dạng kỳ quái của Giang Nguyên hơi chần chừ một chút, cuối cùng ông cũng không nói gì. Tuy Giang Nguyên đúng là ăn nhiều một chút, nhưng đối với một người thanh niên mà nói hình như cũng không quá kỳ lạ.

Sau khi Phó Tỉnh trưởng La ăn xong hai miếng miến cuối cùng trong bát, ông cẩn thận dùng khăn tay lau miệng, nhìn đồng hồ. Sau đó ông gật đầu nói với Giang Nguyên:

- Cũng sắp đến giờ rồi. Cậu đi lấy đồ đi, tôi lên xe đợi cậu...

Giang Nguyên mỉm cười:

- Không cần, những gì cần mang cháu mang theo cả rồi!

Chiếc xe chậm rãi lao ra ngoại thành. Tài xế của văn phòng đại diện phải dừng đến bản đồ hướng dẫn mới có thể thuận lợi lái xe ra được ngoại thành, sau đó tiến vào một khu biệt thự yên tĩnh.

Trước cửa một tòa biệt thự, Giang Nguyên cùng Phó Tỉnh trưởng La chậm rãi đi xuống xe. Sau đó có một ông cụ đứng đón ở cửa, đưa hai người yên lặng đi vào trong biệt thự.

Giang Nguyên vừa đi vừa khẽ đánh giá xung quanh. Cho đến khi hắn vào trong biệt thự, đôi mắt mới khẽ giật giật.

Căn biệt thự này tuy bài trí thanh nhã, nhưng lại hơi lạnh lẽo. Rõ ràng là vị Trưởng phòng Dương này rất ít khi sống ở đây. Có lẽ đây chỉ là một biệt viện thôi.

Sau khi bước vào Giang Nguyên liền cảm nhận được vài ánh mắt cảnh giới quét qua người mình. Từ nơi phát ra ánh mắt, Giang Nguyên tùy tiện liếc hai cái sang hai rèm cửa sổ, trong lòng thầm nghĩ liền biết hai nơi đó đang có người ẩn nấp. Hắn cũng biết rất rõ chắc chắn hai người này là thành viên Cục bảo vệ thân bí nhất Trung Quốc.

Thực lực thành viên Cục bảo vệ, Giang Nguyên chưa từng nhìn thấy. nhưng hắn đã nghe các thành viên tiểu đội Cô Lang nói về thực lực của thành viên Cục bảo vệ. Tuy hầu hết thành viên Cô Lang đều chưa từng thực sự gặp người của Cục bảo vệ, nhưng đội trưởng đã từng giao thủ với Cục bảo vệ.

Đội trưởng nói, bàn về dã chiến, người của Cục bảo vệ có nhiều cũng không phải đối thủ của Cô Lang. Nhưng nói về năng lực bảo vệ, Cô Lang không ai có thể so được với người của Cục bảo vệ.

Từ đó có thể thấy được sự mạnh mẽ của Cục bảo vệ. Hơn nữa thân là con trai của Chủ tịch Dương, bản thân Trưởng phòng Dương cũng sắp vào trung tâm, nhưng vẫn còn thiếu chút tư cách. Tuy nhiên ông ta vẫn được Cục bảo vệ bảo vệ đặc biệt. Hai người đang ẩn nấp kia nếu không phải do hiện tại năng lực cảm giác của Giang Nguyên đã tăng hơn trước rất nhiều thì cũng khó mà có thể cảm nhận được sự tồn tại của hai người này.

Giang Nguyên im lặng theo Phó Tỉnh trưởng La ngồi xuống phòng khách. Sau đó ông cụ trông giống quản gia kia bưng đến hai ly trà.

Đối mặt với ông cụ này, Phó Tỉnh trưởng La cũng không dám khinh thường. Sau khi ông cùng Giang Nguyên mỉm cười cảm ơn rồi mới tiện tay cầm ly trà lên nhẹ nhàng nhấp một ngụm.

Qua tầng khói mờ mờ của nước trà, Giang Nguyên nhìn thấy một thanh niên chậm rãi bước ra từ sau rèm cửa sổ.

Chương 204: Ngoài ý muốn

Đối phương còn rất trẻ, bộ dạng chỉ mới hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi, đương nhiên là lớn hơn Giang Nguyên...

Giang Nguyên nhìn thấy ánh mắt sắc bén lơ đãng của thanh niên kia, thấy anh ta nhẹ nhàng đứng sang một bên, hần bèn mỉm cười với anh ta.

Dường như người thanh niên kia cảm nhận được sự thân cận trong ánh mắt của Giang Nguyên, khuôn mặt vốn lạnh lùng của anh ta thoáng thả lỏng một chút, khóe môi khẽ nhếch lên, ánh mắt vốn rất cảnh giác dường như cũng giảm đi một chút khiến Giang Nguyên cảm thấy dường như anh ta đang đáp lại hẳn.

Lúc này, một người đàn ông trung niên chậm rãi từ trên lầu đi xuống, ánh mắt mang theo chút uy nghiêm nhẹ nhàng chậm rãi dừng trên người vị khách xa lạ duy nhất trong phòng khách.

Khóe miệng Giang Nguyên khẽ nở nụ cười, theo Phó Tỉnh trưởng La chậm rãi đứng dậy.

- Anh Vân Dương...

Phó Tỉnh trưởng La nhìn thấy người đàn ông trung niên từ trên lầu đi xuống liền nở nụ cười thân thiết lại có chút cung kính.

- Ngồi đi ngồi đi... anh Lợi Dân đến chỗ tôi còn khách sáo cái gì... Ngồi đi ngồi đi...

Cuối cùng người đàn ông trung niên cũng nở nụ cười, mỉm cười gật đầu nói với Phó Tỉnh trưởng La.

- Anh Vân Dương... Vị này là Giang Nguyên... bác sĩ Giang...

Sau khi ngồi xuống, Phó tỉnh trưởng La khách sáo giới thiệu với Trưởng phòng Dương.

- Xin chào ngài, Trưởng phòng Dương...

Giang Nguyên hơi cúi người, gật đầu chào Trưởng phòng Dương.

- Xin chào bác sĩ Giang...

Nhìn Giang Nguyên không kiêu ngạo cũng không siểm nịnh, cử chỉ tự nhiên thoải mái, ánh mắt Trưởng phòng Dương hơi lóe lên, sau đó hài lòng gật đầu, mỉm cười nói:

- Bác sĩ Giang còn trẻ hơn trong tưởng tượng của tôi!

Giang Nguyên lãnh đạm cười nói:

- Rất nhiều người đều nói như vậy...

Trưởng phòng Dương nghe Giang Nguyên nói vậy hơi sửng sốt, sau đó ông ngửa đầu cười phá lên.

Lúc này Phó tỉnh trưởng La hơi bất an, mình đã giới thiệu với Giang Nguyên bối cảnh của vị Trưởng phòng Dương này rồi. Sao thằng nhãi này còn không lễ phép như vậy chứ. Có điều ông thấy trong giọng cười của Trưởng phòng Dương không hề có gì là tức giận, lúc này ông mới thoáng yên lòng.

Một lúc lâu sau lúc, Trưởng phòng Dương mới dừng cười. Sau đó ông mỉm cười nhìn Giang Nguyên, nói:

- Tốt... bác sĩ Giang, giờ tôi tin tưởng cậu hơn một chút rồi đấy...

Trưởng phòng Dương vừa nói câu này, Phó tỉnh trưởng La ngồi bên cạnh mới âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Giang Nguyên cũng là mỉm cười, nói:

- Tôi nghĩ tôi sẽ không để Trưởng phòng Dương phải thất vọng đâu!

- Được.. Anh Lợi Dân ngồi đây một lát nhé... Tôi mời bác sĩ Giang vào trong ngồi một lát...

Trưởng phòng Dương nhìn bộ dạng tràn đầy tự tin của Giang Nguyên, trong mắt khẽ lóe lên một tia khác lạ, sau đó ông đứng dậy cười gật đầu nói với Phó tỉnh trưởng La.

- Được...

Phó tỉnh trưởng La gật đầu, sau đó ông nhìn về phía Giang Nguyên gật đầu nói:

- Giang Nguyên, tất cả đều nhờ vào cậu!

- Tỉnh trưởng yên tâm...

Sau khi Giang Nguyên bảo Phó tỉnh trưởng La yên tâm xong thì liền đi theo Trưởng phòng Dương lên lầu.

Lúc này người thanh niên luôn đứng một bên kia cũng đi theo sau Giang Nguyên, theo hai người lên lầu.

Lúc này Trưởng phòng Dương đi trước quay đầu lại nhìn, nhìn thấy thanh niên kia đi lên cuối cùng, bước chân hơi khựng lại một chút, trong mắt ông lóe lên tia nghi hoặc.

Tuy nhiên, thấy tia kiên trì trong mắt người thanh niên kia, Trưởng phòng Dương khẽ nhún mày quay đầu lại, chậm rãi đi lên lầu.

Đối mặt với tình huống này, Giang Nguyên làm như không thấy động tác của Trưởng phòng Dương. Hắn cũng làm như không chú ý đến người thanh niên đi theo sau lưng mình.

- Đến đây... mời ngồi...

Trưởng phòng Dương đưa Giang Nguyên vào ngồi trong một phòng khách nhỏ, sau đó nhìn chàng thanh niên đang lẳng lặng đứng một góc tự coi mình như không khí kia. Sau đó ông nhìn Giang Nguyên, chậm rãi nói:

- Anh Lợi Dân là bạn thân của tôi, cho nên có rất nhiều việc tôi cũng không giấu gì anh ấy. Có điều anh ấy đã mời cậu đến, chắc bác sĩ Giang cũng đã biết được một chút tình hình!

- Đúng vậy... Tỉnh trưởng đã giới thiệu sơ với tôi về tình hình của Trưởng phòng Dương...

Lúc này Giang Nguyên cũng nghiêm túc, gật đầu nói.

- Nếu bác sĩ Giang đã biết... xem ra cũng tương đối nắm chắc?

Lúc nói lời này, đôi mắt Trưởng phòng Dương chợt lóe lên một tia mong chờ. Tuy ông đã xác nhận được vài chuyện từ chỗ Phó tỉnh trưởng La, nhưng ông vẫn mang theo thái độ hơi nghi ngờ. Ông

vẫn muốn nghe xem Giang Nguyên nói như thế nào.

Dĩ nhiên Giang Nguyên hiểu rõ ý của Trưởng phòng Dương. Ban hãy hẳn đã quan sát vị Trưởng phòng Dương này. Sắc mặt của Trưởng phòng Dương tuy hơi thiếu huyết sắc, nhưng tinh thần khá tốt, giọng nói hào sảng, dưới cằm có râu lơ mờ, điều này chứng tỏ chân dương chưa bị tổn hại. Chỉ cần chân dương chưa bị tổn hại, không bị hoại, thông thường mà nói, cho dù vì nguyên nhân gì vẫn sẽ có cách.

Hắn lập tức liền mỉm cười nói:

- Trước khi gặp bệnh nhân, tôi không thể nói chắc là có nắm chắc hay không, nhưng... Thông thường mà nói, sẽ không có vấn đề gì quá lớn...

- Tốt... vậy thì tốt quá, tất cả đều nhờ vào bác sĩ Giang rồi...

Trưởng phòng Dương thấy Giang Nguyên đối mặt với mình và vẫn có thể tự tin như vậy, trong mắt ông lập tức lộ ra tia hưng phấn. Nếu bác sĩ Tiểu Giang này thật sự giỏi như vậy, vậy thì lần này mình có chút hy vọng rồi.

- Xin Trưởng phòng Dương yên tâm... Tôi sẽ cố gắng hết sức!

Giang Nguyên cười cười, sau đó nói:

- Có điều tôi cần phải kiểm tra kỹ một chút...

- Ồ... được được, ở đây tôi có bệnh án khám bệnh, để tôi lấy cho bác sĩ Giang xem...

Trưởng phòng Dương đang định đứng dậy lấy đồ thì bị Giang Nguyên đưa tay lên cản.

Giang Nguyên mỉm cười lắc đầu nói:

- Không cần... Trưởng phòng Dương, tôi chữa bệnh cho ngài dùng Trung y, Trung y chúng tôi không cần những bệnh án khám bệnh đó...

- Không cần?

Trên mặt Trưởng phòng Dương thoáng lộ vẻ ngạc nhiên. Mấy năm nay ông đi khám không biết bao nhiêu bác sĩ. Mấy bác sĩ Trung y ít nhất cũng trên sáu bảy người, nhưng trước nay không có ai là không thêm xem bệnh án khám bệnh cả. Sao vị bác sĩ Tiểu Giang này ngay cả một cái liếc mắt cũng chẳng thêm nhìn...

Có thể tự tin đến thế sao?

Nghĩ tới đây, trong lòng Trưởng phòng Dương càng vui mừng hơn. Cuối cùng thì cũng gặp được một bác sĩ khác biệt rồi. Mong là hẳn thật sự có bản lĩnh.

- Được... Vậy phiền bác sĩ Giang rồi...

Trưởng phòng Dương lập tức đưa tay đặt lên chiếc gối bắt mạch bên cạnh.

Giang Nguyên cũng cười nhạt, nhẹ nhàng đưa tay đặt lên mạch cổ tay của Trưởng phòng Dương, vừa bắt đầu hỏi thăm tình hình.

- Trưởng phòng Dương năm nay bao nhiêu tuổi...

- Năm mươi ba...

- Xảy ra tình trạng này khoảng bao lâu rồi?

- ...

Giang Nguyên hỏi câu này nhưng một hồi lâu không thấy Trưởng phòng Dương trả lời. Hắn lập tức ngẩng đầu lên nghi ngờ nhìn Trưởng phòng Dương.

Hắn thấy lúc này vẻ mặt Trưởng phòng Dương rất bất đắc dĩ, dường như còn mang chút bi ai.

Nhìn Trưởng phòng Dương như vậy, Giang Nguyên hơi sửng sốt. Trong lòng hắn căng thẳng, hai hàng lông mày chậm rãi nhíu lại...

- Trưởng phòng Dương... Tôi nghe nói ngài có một đứa con...

Giang Nguyên khẽ hít sâu một hơi, nhìn chằm chằm Trưởng phòng Dương, trầm giọng hỏi.

Chương 205: Không lên được bẩm sinh

- Dương Hán nhà tôi là con nuôi chứ không phải con ruột.

Trưởng phòng Dương là người đã đi khám nhiều bác sĩ, thấy Giang Nguyên biến sắc, lại hỏi câu này, dĩ nhiên biết Giang Nguyên đang suy nghĩ gì, khẽ thở dài nói.

Mặc dù hần vừa nãy đã nghĩ đến khả năng này, nhưng sau khi nghe Trưởng phòng Dương trả lời, Giang Nguyên vẫn không tìm được nỗ lực cười khổ.

Vốn hần còn tưởng trước chưa công năng phương diện này của Trưởng phòng Dương bình thường. Chỉ cần trước kia công năng bình thường, giờ muốn chữa trị đối với hần mà nói không phải chuyện khó khăn lắm.

Nhưng giờ xem ra, vị Trưởng phòng Dương này bị dị thường chức năng này bẩm sinh. Lần này e là phiền phức lớn.

Trưởng phòng Dương thấy sắc mặt Giang Nguyên bắt đầu tối đi, tim cũng trầm xuống, chần chờ nói:

- Bác sĩ Giang... chẳng lẽ...

Giang Nguyên nhẹ nhàng thu tay lại, nhìn chăm chăm sắc mặt hơi chán nản của Trưởng phòng Dương, thở hắt ra, sau đó nghiêm nghị trầm giọng nói:

- Trước giờ đã từng cường bao giờ chưa?

- Chưa...

Sắc mặt Trưởng phòng Dương hơi trắng bệch lắc đầu. Đối với một người đàn ông mà nói, đây chính là chuyện khó nói nhất. Đặc biệt là với một người trước nay chưa từng cường cứng, quả thực là... Mặc dù Trưởng phòng Dương rất không muốn trả lời câu hỏi này, nhưng ông biết trước mặt bác sĩ, không thể nào che giấu. Ông vẫn ôm chút hy vọng với vị bác sĩ Giang trẻ tuổi có hơi quá đáng này. Nên biết lúc trước vị kia cũng không lớn hơn vị này bao nhiêu tuổi.

Đây cũng là nguyên nhân ông chấp nhận lời đề nghị của Phó tỉnh trưởng La, chấp nhận để bác sĩ Tiểu Giang này khám bệnh cho ông.

Giang Nguyên nhìn Trưởng phòng Dương thần sắc như có vẻ như muốn suy sụp trả lời hai chữ này thì cũng chậm rãi dựa vào lưng tựa của ghế. Ban nãy hẳn đã bắt mạch cho Trưởng phòng Dương ngoại trừ ức khí ở gan hơi thịnh, dường như không có gì bất thường.

Hơn nữa sắc mặt của Trưởng phòng Dương hơi trắng, nhưng trái cổ rõ ràng, râu nhiều, cộng thêm những gì mạch tưởng thể hiện về phương diện này thì không có gì quá dị thường. Chỉ có điều là cái đó không thể lên được. Tình huống này rất kỳ quái, rất hiếm thấy, đương nhiên không phải là chưa từng thấy. Ít nhất trong trí nhớ của Giang Nguyên, Tổ sư gia hình như đã từng gặp phải trường hợp này, nhưng có điều không giống hoàn toàn. Hơn nữa lúc đó Tổ sư gia cũng phải tốn công phu cực lớn mới miễn cưỡng chữa khỏi cho đối phương.

Trưởng phòng Dương chậm rãi ngẩng đầu, ánh mắt đầy mong chờ nhìn Giang Nguyên. Lúc ông thấy vẻ mặt ngưng trọng của đối phương, trái tim vốn tưởng một lần nữa phải thất vọng của ông bắt đầu dấy lên chút mong chờ. Ông đang định mở miệng, đột nhiên bị Giang Nguyên chặn lại.

- Những bác sĩ mà Trưởng phòng Dương từng khám, có ai từng nói nằm chắc không?

Giang Nguyên sờ sờ cằm, đột nhiên trầm giọng nhìn Trưởng phòng Dương ngồi bên cạnh nói.

Trưởng phòng Dương sửng sốt, nhìn Giang Nguyên, trong mắt dường như lóe lên tia kinh ngạc. Sau khi ông chờ một lúc mới gật đầu nói:

- Từng... có một người nói nằm chắc!

- Ồ?

Nghe thấy là có thật, hai mắt Giang Nguyên khẽ mở to, chậm rãi

nói:

- Sao Trưởng phòng Dương không nhờ đối phương chữa trị?

Trưởng phòng Dương nghe thấy câu hỏi của Giang Nguyên thì vẻ mặt vừa do dự lại hơi kỳ lạ. Tuy nhiên ông nhìn thấy ánh mắt trong suốt của Giang Nguyên thì cuối cùng cũng nói:

- Tôi không trả nổi chi phí chữa trị mà anh ta đòi.

- ...

Giang Nguyên thấy biểu cảm của Trưởng phòng Dương không giống nói đùa. Hắn át chế ngạc nhiên trong lòng, cũng từ bỏ luôn câu hỏi vừa xuất hiện trong đầu. Mức phí chữa trị khiến Trưởng phòng Dương nói không thể trả được, hơn nữa còn phải do dự khá lâu, Giang Nguyên biết cho dù mình có hiểu kỳ thì tốt nhất cũng không nên hỏi nữa. Vì nhìn bộ dạng thế này, nếu mình hỏi nữa sẽ phạm vào điều kiêng kỵ.

Nếu có người đã từng nói nắm chắc, cho dù người đó là ai, có thể nói ra câu này trước mặt Trưởng phòng Dương, dĩ nhiên không thể là ba hoa được. Vậy thì đương nhiên mình cũng có thể thử một lần.

Sau khi hắn nhanh chóng cân nhắc trong lòng, tuy cảm thấy rất khó khăn, nhưng Giang Nguyên vẫn cảm thấy phải cố hết sức để thử. Có thể kết giao với vị Trưởng phòng Dương này, giành được một phần nhân tình của ông ta đối với hắn mà nói tương đối quan trọng.

- Nếu bác sĩ Giang không nắm chắc... vậy thì...

Trưởng phòng Dương thấy Giang Nguyên hơi nhúu mày, cuối cùng cũng bắt đầu thất vọng. Ông đứng lên, chậm rãi nói.

Giang Nguyên mỉm cười, cũng đứng lên. sau đó nói:

- Tôi chỉ nắm chắc 50%... nhưng nếu Trưởng phòng Dương muốn thử, tôi sẽ cố hết sức!

Lời của Giang Nguyên khiến hai mắt Trưởng phòng Dương sáng

ngời. Trừ vị kia, mấy năm nay chưa từng có ai dám đứng trước mặt mình nói nắm chắc 50%. Tuy đối phương nói chỉ nắm chắc 50%, nhưng đôi mắt trong suốt chứa nụ cười nhàn nhạt kia dường như rất đáng tin tưởng.

- Được... vậy thì làm phiền bác sĩ Giang rồi...

Trưởng phòng Dương lập tức quét sạch nét tối tăm trên mặt, đưa tay cười vang nói với Giang Nguyên.

Giang Nguyên cười nhạt, đưa tay bắt tay Trưởng phòng Dương, cười nói:

- Trưởng phòng Dương, tiền chữa trị của tôi cũng không thấp đâu.

- Được, không thành vấn đề. Hahaha...

Trưởng phòng Dương nghe thấy Giang Nguyên nói vậy càng cao giọng phá lên cười. Tiền chữa trị chỉ sợ đối phương không dám đòi. Chỉ cần đối phương dám đòi, mình cũng dám trả. Chỉ cần không như vị kia, có phí chữa trị nào mà mình không trả được chứ.

- Được, giờ thì bắt đầu thôi... Tôi sẽ cố hết sức...

Vóc dáng của Trưởng phòng Dương được chăm sóc tương đối tốt. Trên người ông không hề có chút thịt thừa nào. Thật sự không thể nhận ra Trưởng phòng Dương đã trên năm mươi tuổi.

Giang Nguyên đưa tay nhẹ nhàng đặt lên huyệt thận du ở thắt lưng Trưởng phòng Dương, hít sâu một hơi, điều động dòng khí lưu chỗ khí hải của mình chậm rãi theo hai lòng bàn tay mình rót vào trong huyệt thận du của Trưởng phòng Dương. Sau đó hấn thúc động hai cổ khí lưu này bắt đầu thuận theo âm thận kinh bắt đầu chậm rãi vận hành.

Giang Nguyên khẽ nhắm mắt lại, dùng toàn lực thôi động hai dòng khí lưu kia chảy theo kinh mạch, bắt đầu chậm rãi đi sâu xuống dưới.

Giang Nguyên biết Trưởng phòng Dương đã khám nhiều bác sĩ như vậy mà không thể nào chữa được, điều này chứng tỏ những kiểm

tra mà các bác sĩ trước đây làm đều không có tác dụng gì rõ ràng, bao gồm cả kiểm tra và trị liệu Tây y đều không có tác dụng với Trưởng phòng Dương này.

Như vậy thì chỉ có cách duy nhất là thông qua dò xét trong kinh mạch để kiểm tra tình hình thận kinh. Nếu thận kinh không có vấn đề thì không thể nào xuất hiện tình trạng hoàn toàn không thể cương cứng này.

Nếu không thể cương cứng, như vậy chắc chắn là phương diện kinh mạch có vấn đề. Hoặc bị đứt hoặc bị tắc nghẽn. Mà hẳn muốn biết được xảy ra vấn đề ở đâu, dùng nội khí để kiểm tra dĩ nhiên là hữu hiệu nhất.

Giang Nguyên cảm nhận được nội khí của mình thuận lợi vận hành trong kinh mạch trong cơ thể Trưởng phòng Dương. Lúc này trên trán hẳn dần toát mồ hôi. Cách kiểm tra cơ thể bằng nội khí này tương đối cực khổ. Trước giờ hẳn chỉ mới hơi cho nội khí tiết ra ngoài cơ thể. Còn lần này hẳn đem nội khí rót vào kinh mạch trong cơ thể người khác, đồng thời còn phải có chống đỡ tinh thần cực kỳ lớn. Việc này thật sự cực kỳ không dễ dàng.

Lúc này Trưởng phòng Dương đang nằm sấp trên giường trong mắt cũng đã lộ ra tia kinh hãi cùng với hưng phấn.

Chương 206: Kiểm tra bệnh qua kinh mạch

Người thanh niên của Cục bảo vệ đứng ở góc tường kia nhìn chăm chăm động tác của Giang Nguyên, thấy hai tay Giang Nguyên vẫn đặt ở eo Trưởng phòng Dương không nhúc nhích. Trong lòng anh ta vô cùng cảnh giác. Đột nhiên anh ta cảm thấy trán Giang Nguyên bắt đầu đổ mồ hôi liễu thì không khỏi sửng sốt.

Một thứ gì đó đột nhiên lóe lên trong trí nhớ anh ta. Tìm anh ta khế siết lại, vội vàng nhìn Trưởng phòng Dương đang nằm sấp trên giường.

Tuy nhiên, anh ta nhìn thấy trên mặt Trưởng phòng Dương lộ vẻ

thoải mái và hưng phấn. Lúc này anh ta xem như thoáng thở phào nhẹ nhõm. Có điều anh ta càng thêm cảnh giác vị bác sĩ Giang này.

Lúc vừa mới gặp, nhờ cảm giác có được từ huấn luyện đặc biệt anh ta đã cảm nhận được vài khí tức nguy hiểm trên người đối phương. Mặc dù đối phương đã bày tỏ thiện ý rõ ràng nhưng vẫn khiến anh ta duy trì độ cảnh giác. Cho nên anh ta mới bước ra khỏi chỗ nấp, tiến hành bảo vệ Trưởng phòng Dương ở khoảng cách gần.

Tuy anh ta tin đối phương sẽ không làm chuyện gì bất lợi với Trưởng phòng Dương, nhưng thân là cảnh vệ, anh ta vẫn phải duy trì cảnh giác cao độ nhất. Anh ta tin nếu anh ta dùng toàn lực chú ý, đối phương không có khả năng gây ra uy hiếp quá lớn với Trưởng phòng Dương.

Nhưng hiện tại, anh ta lại cảm nhận được uy hiếp trầm trọng. Vì anh ta phát hiện, thực lực thật sự của đối phương có thể vượt xa dự tính của anh ta.

Nhưng vẫn may, nhìn tình hình hẳn đối phương sẽ không gây bất lợi gì cho Trưởng phòng Dương.

Trong lòng Trưởng phòng Dương tràn đầy kích động và hưng phấn. Năm đó, vị kia vừa vặn ở Bắc Kinh, vì được cha ông nhờ vả, vị đó mới kiểm tra cho ông. Lúc vị kia kiểm tra cho ông cũng có cảm giác rất giống bây giờ.

Giờ, tuy ngoài mặt Trưởng phòng Dương chỉ lộ ra một chút hưng phấn, nhưng sự kích động trong lòng ông thì không có từ ngữ nào có thể diễn tả được. Ông biết, lần này có lẽ mình thật sự có hy vọng rồi.

Mấy năm nay, vì để tìm được thứ vị kia cần để làm phí điều trị mà đối phương yêu cầu, ông đã tốt không biết bao nhiêu thời gian, dùng không biết bao nhiêu lực lượng, nhưng vẫn không thể thành công. Ông thật không ngờ giờ thật sự có chút hy vọng.

Mồ hôi trên trán Giang Nguyên càng ngày càng nhiều, dường như ngay cả hơi thở cũng bắt đầu hơi nặng nề. Nhưng hiện tại Giang Nguyên vẫn chưa thể đi hết tất cả các kinh mạch, vẫn chưa tìm

được nơi bất thường. Lòng mày Giang Nguyên càng lúc càng nhúu chặt.

Lúc này Trưởng phòng Dương nằm trên giường cũng nghe thấy tiếng hít thở của Giang Nguyên càng lúc càng nặng nề. Ông cũng lập tức căng thẳng theo. Ông không biết bác sĩ Giang này kiểm đầu ra dòng khí lưu ẩm áp, nhưng giờ ông cũng rõ, e là việc này cũng không dễ dàng đối với bác sĩ Giang này.

- Đây, là đây...

Đôi mắt Giang Nguyên đột nhiên sáng ngời, hít nhẹ một hơi.

Khi khí lưu đi đến kinh mạch bụng dưới bắt đầu cảm thấy hoàn toàn tắc nghẽn không thông... Giang Nguyên dốc hết sức đẩy nội khí tiến về phía trước cũng chỉ miễn cưỡng xuyên qua được một ít.

Giang Nguyên cảm nhận được tình hình của chỗ tắc nghẽn này xong mới chậm rãi thu nội khí lại, đưa tay lên lau mồ hôi. Hắn cảm thấy nội khí trong cơ thể mình đã bị tiêu hao sạch sẽ thì không khỏi cười khổ một tiếng, sau đó cố sức chống đỡ cơ thể gần như mềm nhũn, đi đến ngồi xuống chiếc ghế.

Sau khi ngồi một lúc, Giang Nguyên mới thở phào nhẹ nhõm. Sau đó nói:

- Được rồi, Trưởng phòng Dương... ngài có thể đứng dậy rồi!

- Ờ... được được...

Trưởng phòng Dương ngồi dậy, sau khi đưa tay với quần áo mặc vào xong mới chú ý đến vẻ mặt trắng bệch của Giang Nguyên ngồi bên cạnh.

- Bác sĩ Giang... cậu không sao chứ?

Trưởng phòng Dương hơi căng thẳng hỏi.

Giang Nguyên cười khổ lắc đầu, nói:

- Hơi mệt thôi... Trưởng phòng Dương... Tôi muốn mượn chỗ này của ngài nghỉ ngơi nửa tiếng có được không...

- A... được được... cậu cứ ở đây nghỉ ngơi đi. Phòng này rất yên tĩnh, tôi cũng rất ít khi ở...

Trưởng phòng Dương vừa gật đầu, vừa căng thẳng hỏi:

- Bác sĩ Giang có cần uống chút nước không...

- Không cần, cảm ơn... Mong ngài chờ nửa tiếng nữa sẽ ổn thôi...

Giang Nguyên hơi cố sức gật đầu, đợi sau khi Trưởng phòng Dương và người thanh niên kia ra khỏi phòng đóng cửa lại, hắn mới cố hết sức đứng dậy, chậm rãi tập Ngũ Cầm Hí.

Nửa tiếng sau, cuối cùng Giang Nguyên cũng xuất hiện ở đại sảnh lầu dưới.

Trưởng phòng Dương luôn giữ biểu hiện tương đối trầm ổn nhìn thấy sắc mặt Giang Nguyên đã hồng hào trở lại, không thể chờ đợi thêm được nữa, hỏi Giang Nguyên:

- Bác sĩ Giang không sao chứ?

Sau khi được Giang Nguyên xác nhận, ông lập tức hỏi tiếp:

- Bác sĩ Giang... bệnh của tôi...

Cùng với câu hỏi của Trưởng phòng Dương, Phó tỉnh trưởng La ngồi bên cạnh trong lòng cũng vô cùng căng thẳng nhìn chăm chăm Giang Nguyên. Mặc dù bộ dạng hưng phấn của Trưởng phòng Dương ban nãy đã làm ông thầm thở phào nhẹ nhõm, nhưng ông vẫn muốn biết được đáp án chính xác từ miệng Giang Nguyên.

- Trên cơ bản tôi đã kiểm tra rõ nguyên nhân...

Giang Nguyên cười gật đầu nói.

Trưởng phòng Dương nghe thấy đã kiểm tra được nguyên nhân thì càng vui vẻ, hưng phấn nói:

- Vậy có thể chữa khỏi không?

- Tìm được nguyên nhân rồi thì sẽ có cách thôi... Có điều hiện tại năng lực của tôi có hạn nên thời gian chữa trị tương đối dài... Hơn nữa cụ thể có thể hồi phục đến mức độ nào cũng chưa thể khẳng định được...

Giang Nguyên hơi cân nhắc một chút rồi đáp.

Về mặt Trưởng phòng Dương thoáng buồn bã, nhưng vẫn sốt sắng hỏi tiếp:

- Đại khái là bao lâu?

Lần này Giang Nguyên không hề chần chừ. Tuy đây là lần đầu tiên Giang Nguyên gặp bệnh nhân như thế này, nhưng hắn vẫn tính toán một chút rồi đáp:

- Nếu mỗi ngày trị liệu một lần thì khoảng mười ngày có thể thấy hiệu quả nhất định!

- Mười ngày? Mười ngày có thể thấy hiệu quả?

Trưởng phòng Dương tâm trạng vốn ảm đạm nghe thấy câu này liền vui vẻ. Ông đã chịu được mấy chục năm, sao không thể chịu đựng thêm mười ngày? Vốn ông còn tưởng là một hai tháng kia...

- Đúng... Mười ngày sau chắc chắn sẽ có hiệu quả nhất định!

Giang Nguyên trả lời như đinh đóng cột.

- Được... được, vậy tôi nhờ cả vào bác sĩ Giang rồi... Nếu cần thuốc gì hoặc cần dụng cụ gì khác, hoặc cần bất cứ thứ gì... thì cậu đừng khách khí nhé.

Lúc này dĩ nhiên Trưởng phòng Dương không hề hẹp hòi, lập tức hưng phấn nói.

- Được.. Các loại thuốc cần thiết tôi sẽ kê thành đơn thuốc... Mỗi ngày chữa trị một lần, tốt nhất là vào buổi sáng.

Giang Nguyên mỉm cười nói.

Căn cứ bệnh tình, Giang Nguyên kê một đơn thuốc. Sau khi trầm

ngâm một lúc, hẳn lại lấy một tờ giấy khác viết một vị thuốc, sau đó đưa cho Trưởng phòng Dương, cười nói:

- Đơn thuốc đầu tiên của ngài, mỗi ngày một thang, tờ thứ hai là của tôi... Tôi cần một lượng sâm núi lớn, vì không có thứ này có lẽ tôi không thể nào duy trì mỗi ngày trị liệu một lần cho ngài...

- Sâm núi?

Trưởng phòng Dương hơi sửng sốt, sau đó nhớ ra vẻ mặt trắng bệch của Giang Nguyên ban nãy, lập tức sắc mặt có chút biến đổi, nhìn Giang Nguyên, ánh mắt lộ tia cảm kích, nghiêm nghị gật đầu nói:

- Bác sĩ Giang... Cảm ơn. Còn cần gì cứ nói đừng khách khí!

Chương 207: Quen mắt quen mắt

- Giang Nguyên... lần này thật là khổ cho cậu rồi!

Trên đường quay về Văn phòng Sở Nam đóng tại Bắc Kinh, Phó tỉnh trưởng La nhìn Giang Nguyên với vẻ mặt cảm kích.

Đương nhiên ông nhìn bộ dạng của Trưởng phòng Dương đã biết lần này Trưởng phòng Dương tương đối hài lòng. Chỉ cần Trưởng phòng Dương gật đầu, vậy thì chuyện giúp đỡ mình lên vị trí Phó tỉnh trưởng thường vụ kia chắc hẳn không có vấn đề gì lớn. Còn Giang Nguyên phải tốn rất nhiều sức vì chuyện lần này.

Giang Nguyên mỉm cười, lãnh đạm lắc đầu nói:

- Tỉnh trưởng nói vậy xa cách quá...

- A... được được, vậy tôi không khách sáo với cậu nữa...

Phó tỉnh trưởng La nghe Giang Nguyên nói vậy thì vui vẻ gật đầu, sắc mặt hơi nghiêm túc thấp giọng nói với Giang Nguyên:

- Lần này cậu cũng có được kỳ ngộ cực kỳ lớn. Hiện tại Trưởng phòng Dương là người nối nghiệp của phái Dương lão. Chắc

khoảng bốn năm năm sau là có thể vào các cục hành chính trung ương, sau này rất có khả năng được vào nhóm bảy người nòng cốt. Cho nên sau này cho dù cậu làm trong lĩnh vực này, phần nhân tình này cũng rất lớn!

- Bốn năm năm sau có thể vào cục chính trị trung ương?

Lúc này trong giòng Giang Nguyên hơi giật mình, hẳn thật sự không ngờ, vị Trưởng phòng Dương này đã đi được đến bước này. Nên biết người vào được tới đây đã được coi là lãnh đạo cấp cao, cách nhóm bảy người trên đỉnh cao nhất chỉ một bước nhỏ.

Hắn lập tức cười gật đầu, thầm nghĩ không ngờ mình vô tình lại tiếp xúc được cây đại thụ lớn như vậy. Nếu thật sự kết được mối thiện duyên với vị này, như vậy có thể sau này mình không những có thể dễ dàng tra ra chuyện năm đó, mà còn có thể không cần phải quá mạo hiểm cũng có hy vọng báo thù rửa hận được cho đám đội trưởng.

Buổi chiều kế tiếp, tâm tình Giang Nguyên cũng tương đối khá. Đặc biệt là buổi chiều Trưởng phòng Dương cho người đến Văn phòng đại diện Sở Nam trú tại Bắc Kinh một cái hộp lớn khiến hắn càng thêm hưng phấn.

Cái hộp này dài một thước, rộng nửa thước, dày nửa thước, không lớn lắm, nhưng đối với Giang Nguyên mà nói, nó thật sự rất lớn. Bởi vì ký hiệu Đồng Nhân Đường bên trên vô cùng chói mắt. Cái hộp lớn chừng này thì có thể đựng được bao nhiêu chữ?

Sau khi Giang Nguyên mở ra, quả nhiên bên trong là những chiếc hộp nhỏ được xếp ngăn nắp. Lúc Giang Nguyên mở nắp hộp ra, khứu giác nhạy bén đã giúp hắn lập tức cảm nhận được mùi thơm quen thuộc nhẹ nhàng tỏa ra từ trong cái hộp lớn.

Giang Nguyên miễn cưỡng áp chế hưng phấn trong lòng, tiện tay mở một cái hộp ra, bên trong lập tức lộ ra một củ sâm núi khô tong teo nhưng lại có những sợi râu trắng dài nửa thước đang lẳng lẳng nằm đó. Một mùi sâm nhân nhật không thể không ngửi thấy đập vào mặt khiến Giang Nguyên không kìm được hít sâu một hơi.

Hắn đưa một ngón tay ra nhẹ nhàng sờ lên thân củ sâm núi. Trong

đầu hần lập tức lóe lên dòng tin tức: “Phán đoán: Một củ sâm núi bảy mươi lăm năm, chủ thể hoàn chỉnh, rễ hoàn hảo. Hàng thượng phẩm...”

Giang Nguyên cảm nhận được dòng tin tức này lóe lên trong đầu. Mặc dù dựa vào kinh nghiệm hần đã phán đoán được củ sâm núi này ít nhất phải hơn năm mươi năm. Nhưng hần thật sự không ngờ, nó những bảy mươi lăm năm...

Hần cố nén hưng phấn trong lòng, cẩn thận đóng nắp lại. Sau đó hần lại lấy một cái hộp nhỏ khác...

- Một củ sâm núi tám mươi ba năm...

Giang Nguyên vừa cảm nhận được phán đoán truyền đến trong đầu liền đưa tay bưng kín mặt

- Móa... Vẫn là làm quan sướng hơn... Làm quan to càng sướng nữa... Mình cực khổ lên núi tìm kiếm mà cùng lắm cũng chỉ tìm được sâm bốn mươi năm. Người ta tùy tiện gửi đến một ít, đã bảy tám mươi năm, hơn nữa đều là hàng thượng phẩm... Ở đây tổng cộng bao nhiêu củ chứ?

- Một hai ba bốn năm... sáu bảy... mười... Khốn kiếp... Cả mười củ sâm núi bảy tám chục năm chứ không phải ba bốn chục năm đấy. Mà còn là hàng của Đồng Nhân Đường... Với giá thị trường hiện nay chắc ít nhất cũng ba bốn triệu tệ...

- Mẹ kiếp... Vốn mình chỉ muốn đòi mấy củ sâm ba bốn chục năm, giờ người ta tiện tay đã quẳng ra thứ gấp mấy lần...

Giang Nguyên cố nén cảm thán trong lòng, bắt đầu hưng phấn tính toán. Mười củ sâm núi này đủ cho mình dùng trong bao lâu.

Trước kia một củ sâm núi khoảng ba mươi năm mình có thể ăn trong bốn năm ngày. Đường nhiên là hần phải dùng tương đối tiết kiệm. Giờ một củ sâm núi tám mươi năm này có hiệu lực ít nhất phải bằng bốn năm củ sâm ba mươi năm. Cũng có thể nói, một củ sâm núi này nếu mình dùng với cách tiết kiệm trước kia thì ít nhất có thể ăn trong hơn nửa tháng.

Hơn mười củ sâm núi này, tính ra cũng đủ cho mình dùng trong

hơn nửa năm.

Đương nhiên, trước kia vì không có hàng nên phải ăn tiết kiệm. Giờ trong tay hắn có hàng tốt như vậy, dĩ nhiên không cần phải tiết kiệm đến thế. Trước kia một củ ba mươi năm có thể ăn trong bốn năm ngày, giờ một củ tám mươi năm cứ ăn trong mười ngày là được rồi.

Tuy nhiên một củ ăn mười ngày này cũng đủ cho nhà người ta ăn trong ba tháng không sợ đói rồi. nghĩ tới đây, trong lòng Giang Nguyên mừng thầm, không tính những lợi ích khác, chỉ riêng hộp sâm núi lớn này đã vượt quá kỳ vọng của hắn rồi.

Hắn nhẹ nhàng cầm một củ sâm núi lên cẩn thận cắn một miếng nhỏ, nhắm nháp trong miệng, một chất dịch chảy ra, sau đó từ cổ họng đi xuống, hai mắt Giang Nguyên sáng ngời.

Vì một cỗ khí lưu ấm áp cực lớn nhanh chóng cuộn lên chậm rãi trong khí hải, hơn nữa cỗ khí lưu này có cảm giác vẫn tiếp tục lớn dần lên. Điều này làm Giang Nguyên vui sướng trong lòng. Hàng tốt, quả nhiên là hàng tốt.

Môi trường ở Văn phòng đại diện Sở Nam thực sự chẳng tốt chút nào. Ít nhất trong miệng Giang Nguyên nhai miếng sâm núi tám mươi năm, buổi sáng luyện tập hơn nửa tiếng, vậy mà vẫn còn thiếu 200 điểm nữa Năng lượng Cửu Vĩ đuôi 2 mới đầy. Điều này khiến Giang Nguyên trong lòng tràn đầy cảm thán.

Lúc này, bên Trưởng phòng Dương mới sáng sớm đã cho xe đến đón Giang Nguyên. Tuy lần này Phó tỉnh trưởng La không đi cùng, nhưng sau khi ông cùng Giang Nguyên ăn bữa sáng đã không hề để ý đến thân phận Phó tỉnh trưởng của mình tiễn Giang Nguyên lên xe.

Điều này khiến Chủ nhiệm Chánh văn phòng đại diện trú tại Bắc Kinh nhìn đến mức tròng mắt suýt rơi cả ra ngoài. Vốn ông cứ nghĩ vị Giang công tử này là con cháu của Phó tỉnh trưởng La. Nhưng con cháu sao có thể được Phó tỉnh trưởng La đích thân tiễn lên xe chứ? Hơn nữa chiếc xe đến đón vị Giang công tử này...

Không nói đến biển số kia, nhưng trong xe có đặt hai cái giấy

thông hành... Một là Quốc A, có nghĩa chiếc xe này có thể tùy ý ra vào các phòng ban Quốc vụ viện.

Cái này cũng chẳng là gì trong Tứ Cửu thành, ít nhất Chủ nhiệm Kỷ cũng đã từng thấy, nhưng cái còn lại khiến ông kinh ngạc hơn... Giấy thông hành có thể ra vào nơi ở của lãnh đạo cao nhất.

Chủ nhiệm Kỷ nhìn thấy tờ giấy thông thành này hai mắt đều đỏ lên. Ông ở Bắc Kinh bao nhiêu năm như vậy, luồn cúi khắp nơi, tuy ông khá thân với các bộ ủy, nhưng có thể trực tiếp liên hệ với tầng cao nhất như vậy hiếm vô cùng. Giờ ông đột nhiên nhìn thấy chiếc xe này tới Văn phòng trú tại Bắc Kinh đón người, dĩ nhiên hai mắt nóng lên. Chuyện này lần đầu tiên xảy ra trong mấy năm nay đây.

Chương 208: Cha con Tề gia

Chủ nhiệm Kỷ mang theo tâm tình chấn động nhìn Giang công tử lên xe rồi đi rồi mới thu hồi lại ánh mắt, bắt đầu âm thầm tính toán, nhớ lại xem hai ngày nay mình chăm sóc vị Giang công tử này có chu đáo không?

Còn may, ngay từ đầu ông đã nghe theo lời dặn của Phó tỉnh trưởng La, không hề có chút chậm trễ. Sau khi ông suy nghĩ một lúc mới cảm thấy yên lòng. Có điều khi ông nhìn thấy vẻ hưng phấn trên khuôn mặt Phó tỉnh trưởng La thì lại cảm thấy tò mò. Rốt cuộc Phó tỉnh trưởng La với Giang công tử có quan hệ gì? Sao càng lúc càng khiến người ta khó hiểu vậy?

Lần này Giang Nguyên không đến biệt thự hôm qua. Sau khi chiếc xe đi dọc theo phố Trường An thì chậm rãi lái vào sân một tòa đại viện không mấy bắt mắt.

Trước cổng có hai cảnh vệ, sau khi nhìn thấy chiếc xe này cũng chẳng thèm kiểm tra, trực tiếp cho xe chạy vào.

Sau đó người tái xế liền khách khí đưa Giang Nguyên vào trong tòa nhà. Giang Nguyên vừa đi vừa tùy tiện chú ý xung quanh. Cho dù tòa nhà này trông mộc mạc, hơn nữa cảnh vệ cũng không nghiêm lắm, nhưng hẳn cảm nhận được, từ lúc mình bước vào đã có

không ít ánh mắt bí ẩn đang cảnh giác nhìn mình chằm chằm.

- Đây rốt cuộc là nơi nào?

Giang Nguyên hơi nhú mày, rõ ràng là mình đã vào một nơi rất khó lường.

Tài xế nhanh chóng đưa Giang Nguyên tiến vào một cái thang máy, nhẹ nhàng móc ra một cái thẻ quét lên máy đọc thẻ. Sau đó anh ta chẳng hề ấn số tầng mà chỉ trực tiếp bấm nút lên.

Anh tài xế bên cạnh tuy nhiệt tình nhưng sau khi tiến vào thang máy thì trở nên cẩn thận không còn tùy tiện cười nói nữa. Sau khi thang máy dừng lại, anh ta mới mỉm cười mời Giang Nguyên ra khỏi thang máy.

Sau khi hẳn cùng tài xế đi qua một hành lang yên tĩnh, phía trước mới dần truyền đến tiếng người. Sau đó hai người đến trước một phòng làm việc có treo bảng Văn phòng Phó chủ nhiệm.

- Phó chủ nhiệm?

Giang Nguyên hơi nhú mày, sao lại biến thành Phó chủ nhiệm.

Sau khi tài xế nhẹ nhàng gõ cửa rồi mới đẩy cửa văn phòng ra, dẫn Giang Nguyên bước vào. Ngoài phòng làm việc là phòng thư ký, một thanh niên khoảng ba mươi tuổi đeo kính gọng vàng ngẩng đầu lên nhìn tài xế và Giang Nguyên bước vào. Gã liền mỉm cười đứng dậy, rất khiêm nhường bắt tay Giang Nguyên nói:

- Chào bác sĩ Giang, tôi là Hồ Dương, thư ký của Chủ nhiệm Dương...

Chàng thanh niên này hàn huyên với Giang Nguyên vài câu rồi dẫn Giang Nguyên vào phòng trong, còn anh tài xế kia cũng tự mình lui ra.

- Bác sĩ Giang... cậu đến rồi à, đến đây... mời ngồi mời ngồi...

Trưởng phòng Dương ngồi trước bàn làm việc đang xem một bản văn kiện thấy Giang Nguyên tiến vào liền mỉm cười đứng lên, bước ra trước bàn làm việc bắt tay Giang Nguyên.

Còn Thư ký Hồ đứng bên cạnh nhìn thấy động tác của Trưởng phòng Dương thì đồng tử khế co gập. Lúc này ý cười trên gương mặt gã càng thêm thân thiết.

Trong phòng làm việc của mỗi lãnh đạo đều có một phòng nghỉ, có lớn cũng có nhỏ... cũng có xa hoa... nhưng đơn giản thì thật sự hiếm...

Phòng nghỉ của Trưởng phòng Dương tuy không xa hoa, nhưng cũng tương đối lớn, có đầy đủ các thiết bị, so với phòng nghỉ của Phó tỉnh trưởng La chỉ hơn chứ không kém.

- Phải châm cứu sao?

Trưởng phòng Dương nhìn thấy Giang Nguyên lấy ngân châm ra liền hiểu kỳ nói.

Giang Nguyên cười cười, nói:

- Đúng... phải dùng ngân châm đả thông kinh mạch... Nhưng Trưởng phòng Dương không cần lo đâu ạ, cái này không đau lắm đâu...

- Ồ... không sao, không sao...

Trưởng phòng Dương tò mò nhìn ngân châm bình thường đến mức không thể bình thường hơn trong tay Giang Nguyên, trông có vẻ rất tò mò.

- Dừng tý... hội âm... trung chú...

Giang Nguyên liền tiếp đâm năm sáu cây ngân châm từ dưới lòng bàn chân đến hạ âm, đến bụng dưới. Sau đó hắn nhìn Trưởng phòng Dương đang hơi căng thẳng rồi đưa tay sờ nhẹ những cây ngân châm này, chạm rãi rót nội khí của mình vào trong.

Đối với việc khơi thông kinh mạch không thể dựa vào bạo lực để miễn cưỡng khơi thông được. Đối với việc này phải dùng khí tức trong cơ thể ông ấy cộng thêm sự hỗ trợ của ngoại lực mới có thể kích thích tác dụng, giúp kinh mạch khơi thông, đưa chân dương chảy vào hạ âm mới có hiệu quả khôi phục.

Dũng tuyên, hội âm, trung chú...

Từ khoảnh khắc Giang Nguyên không ngừng chậm rãi rót nội lực vào, Trưởng phòng Dương đang nằm trên giường nhắm chặt mắt lại một lần nữa lộ ra tia kích động.

Bởi vì giờ ông không chỉ cảm thấy bụng dưới luôn lạnh lẽo mà đã bắt đầu cảm thấy có một luồng ấm áp đang chảy bên trong, hơn nữa còn cảm giác được cái chỗ trước nay không hề có chút cảm giác đặc biệt nào kia bắt đầu có chút khác thường.

Nó không còn không chút sinh cơ giống như trước đây nữa mà đã bắt đầu có chút cảm giác. Tuy dường như nó vẫn ỉu xiu, thậm chí có thể nói là thoi thóp như trước, nhưng thật sự là đã bắt đầu có chút cảm giác rồi.

Lúc này, rốt cuộc trong lòng ông cũng bắt đầu hoàn toàn tin tưởng Giang Nguyên. Trước kia có lẽ ông chỉ ôm chút hy vọng, nhưng bây giờ ông đã thật sự bắt đầu hoàn toàn tin tưởng vào Giang Nguyên, tin Giang Nguyên có thể chữa khỏi bệnh này của ông.

Cùng với việc không ngừng rót nội lực, hô hấp của Giang Nguyên đã bắt đầu trở nên nặng nề, nội khí trong khí hải cũng bắt đầu dần khô kiệt, có điều Giang Nguyên không có ý định từ bỏ. Sau khi hắt nhẹ một hơi lại bắt đầu cổ động nội khí còn lại trong cơ thể bắt đầu rót tiếp vào cơ thể Trưởng phòng Dương.

Ở đây Giang Nguyên đang dốc hết sức chữa trị cho Trưởng phòng Dương, còn bên ngoài cách đó ngàn mét, Tề Nhạc Minh đang nhíu mày gọi điện thoại:

- Ba... Hình như mấy ngày nay Giang Nguyên cùng Phó tỉnh trưởng La đi Bắc Kinh, thành ra con không thể nào tiến hành điều tra chi tiết được...

- Có điều con đã sắp xếp người về quê Giang Nguyên để điều tra rồi, căn cứ theo báo cáo của họ, hình như cha của nó cũng chẳng tu luyện nội khí gì.

Tề Lăng ở đầu bên kia điện thoại nghe thấy lời này không khỏi nhíu mày, thoáng trầm ngâm nói:

- Con có chắc chắn không phán đoán sai tình hình Giang Nguyên không?

- Không... Ba, con có thể chắc chắn, thằng đó thực sự có vấn đề... Nếu không không thể nào chống đỡ dưới tay con lâu như vậy!

Tề Nhạc Minh sốt ruột nói.

- Được... Nếu đã như vậy thì nhất định phải điều tra rõ. Nếu chúng không thể phán đoán rốt cuộc thằng nhãi đó có nội khí không, vậy thì cho người đi thử... Chuyện này thật sự rất quan trọng đối với chúng ta, phải bất chấp mọi giá!

Tề Lăng lạnh giọng nói:

- Nhưng phải nhớ kỹ, không được để lộ thân phận!

- Vâng... ba, con hiểu rồi...

Tề Nhạc Minh nghe thấy cha nói vậy ánh mắt liền lạnh lẽo, chậm rãi gật đầu nói:

- Con sẽ sắp xếp thật tốt, chắc chắn sẽ không xảy ra sai sót!

Nửa đêm yên tĩnh, bên ngoài đột nhiên một tiếng “bịch” vang lên, ông cụ Giang đang trong phòng ngủ khẽ nhúu mày, hai mắt mở to, nghiêng đầu lắng nghe, sau đó ông cẩn thận xích chân mền, im lặng đứng dậy.

Chương 209: Thiên phú thứ hai

Ông Giang nhẹ nhàng cầm cây côn gỗ đầu giường lên, im lặng bước đến bên cửa, nghe ngóng tiếng động bên ngoài, sau đó chậm rãi mở cửa phòng nhẹ nhàng bước ra ngoài.

Trong phương viên mười dặm nhà lão Giang này là nghèo nhất rồi, sao còn có tên trộm nào mắt mù để ý đến nhà lão Giang vậy?

Nghĩ tới đây, trong lòng lão Giang tức giận, thầm nghĩ: “Con mọe nó... Đây chẳng phải khinh người quá đáng sao? Chẳng lẽ thật sự

coi ông lão tao đây là ông già để bắt nạt đấy hả? Xem tao một cơn đánh chết mày đây này...”

Năm phút sau...

Lão Giang ngồi trên mặt đất, vừa đỡ thắt lưng vừa lồm bồm cố gắng bò dậy từ mặt đất, trên mặt đầy vẻ phẫn nộ, tức giận mắng ra ngoài cửa:

- Thứ đáng chết... Lần sau còn dám đến, xem ông đây có đánh chết mày không...

Còn đối tượng bị lão Giang tức giận mắng chửi lúc này đang trên một chiếc xe cách đó vài trăm mét, vừa lái xe rời đi vừa gọi điện thoại nói:

- Anh Lang... Cái lão già đó là người bình thường. Tuy cũng có biết chút võ võ, nhưng em có thể chắc chắn là không có chút nội khí gì...

- A La, có chắc chắn không?

Bên kia truyền đến một giọng âm trầm.

- Đúng... anh Lang, em có thể khẳng định...

A La vội vàng trả lời thêm lần nữa.

Bên kia thoáng trầm mặc một chút một chút, sau đó y lại đặt thêm câu hỏi:

- Vậy cậu không làm gì ông già đấy chứ?

- Không... anh Lang yên tâm, em ra tay có chừng mực...

- Ừ... tốt, không sao, tự cậu cẩn thận một chút, ngày mai tôi sẽ báo cáo tình hình lại với Minh thiếu...

Giang Nguyên yên lặng nằm trên giường, hình xăm hồ ly màu đỏ nhạt trên bắp tay trái đang chậm rãi lóe lên, cái đuôi thứ hai vẫn luôn hơi ẩm ướt lúc này dường như gần bắt kịp màu sắc với đuôi thứ nhất rồi.

Trong đầu Giang Nguyên, lúc này Tổ sư gia vẫn chậm rãi khám bệnh. Mấy ngày nay, trong lúc Giang Nguyên ngủ mê luôn nhìn thấy tình huống Tổ sư gia khám bệnh cho bệnh nhân, thông qua đó có thể học hỏi được kinh nghiệm lâm sàng.

Còn Giang Nguyên giống như đang được bám lên người Tổ sư gia, nhìn dung nhan khí sắc, ngửi hơi thở và mùi của bệnh nhân, thông qua các câu hỏi khéo léo về bệnh tình của bệnh nhân, còn cả bắt mạch cảm nhận tình hình để tổng hợp lại những kinh nghiệm lâm sàng của Tổ sư gia.

Đồng thời, trong lúc trong đầu Giang Nguyên không ngừng hồi tưởng lại tình huống Tổ sư gia khám bệnh, khí hải của Giang Nguyên cũng không hề nhàn rỗi. Khí lưu dần dày đặc trong khí hải của Giang Nguyên cũng vận hành, chạy khắp các cơ thịt toàn thân, rồi một lần nữa bắt đầu cuộn lên loại khí tức tràn ngập hơi ấm nhàn nhạt, sau đó tụ tập lại ở huyết vị gần nhất, cuối cùng tụ lại thành một dòng khí lưu nho nhỏ đi vào trong kinh mạch.

Khí lưu kia từ trong khí hải bắt đầu thuận theo vận hành của hai mạch Nhâm Đốc. trong cơ thể, khí tức tươi mát kia cũng bắt đầu từ da dần dần đi vào các tế bào da, cơ thịt, xương cốt... Sau đó chúng dung nhập vào các khí tức ấm áp trong kinh mạch và huyết vị toàn thân Giang Nguyên, dần dần hòa thành một thể, làm lớn những khí tức và khí lưu này, khiến tốc độ vận hành khí lưu trong hai mạch Nhâm Đốc của Giang Nguyên càng lúc càng nhanh hơn.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, vận hành khí lưu trong cơ thể Giang Nguyên càng lúc càng nhanh. Khí tức mát lạnh nhàn nhạt bên ngoài cơ thể Giang Nguyên cũng nhanh chóng bị Giang Nguyên hút vào cơ thể, giống như dòng khí lưu.

Không biết qua bao lâu, đột nhiên trong đầu Giang Nguyên lóe lên một dòng tin tức.

- Năng lượng Cửu Vĩ đuôi thứ 2 đã đầy, Cửu Vĩ hồi phục, hiện hình bắt đầu.

Cùng với dòng tin tức này lóe lên, hình xăm chỗ cánh tay trái Giang Nguyên cũng bộc phát một tia sáng, sau đó cái hình xăm im lặng cuộn mình như con mèo nhỏ đáng yêu kia bắt đầu chậm rãi

giải ra, lần thứ hai hiển lộ toàn bộ diện mạo của nó.

Tiểu hồ ly màu đỏ này lại một lần nữa như vừa tỉnh ngủ, chậm rãi lười biếng duỗi lưng, sau đó ngẩng đầu ngáp một cái. Một cái đuôi chậm rãi dựng đứng lên, ngay sau đó cái đuôi thứ hai cũng từ từ dựng thẳng lên. Hai cái đuôi đáng yêu của nó lắc qua lắc lại, đôi mắt xinh đẹp như bảo thạch cũng chậm rãi mở ra.

Cặp mắt xinh đẹp như bảo thạch vừa mở ra, đột nhiên trong đôi mắt nó chậm rãi toát ra một luồng sáng đỏ nhàn nhạt, sau đó nó bao trùm toàn thân Giang Nguyên.

Luồng ánh sáng đỏ này từ cánh tay trái sau đó thuận theo thân bên trái đi xuống, chậm rãi đi xuống chân trái rồi ngay sau đó tiếp tục đi lên.

Cứ như vậy, luồng sáng đỏ chậm rãi bao phủ hết toàn thân Giang Nguyên. Cuối cùng, nó chậm rãi tràn lên cả đầu Giang Nguyên.

- Hiện hình hoàn thành trao tặng cơ thể thiên phú thứ hai Thanh chướng.

Sau khi dòng tin tức đỏ hiện lên, luồng sáng màu đỏ tràn ngập toàn thân Giang Nguyên bùng sáng rồi đột nhiên biến mất tăm.

Tiểu hồ ly màu đỏ máu ở vai trái của Giang Nguyên cũng bắt đầu chậm rãi cuộn mình lại, sau đó đôi mắt cũng từ từ nhắm lại. Lúc này, một đạo tin tức lại lóe lên.

- Cửu Vĩ đuôi thứ ba kích hoạt, điểm tích lũy năng lượng Cửu Vĩ đuôi thứ ba là 0.

Tin tức này lóe lên, gốc đuôi trên hình xăm lại hiện ra cái đuôi thứ ba nhàn nhạt, nhưng lại giống như chẳng có gì xuất hiện vậy. Tức là vừa nhìn thì giống như lại có thêm một cái đuôi lớn, có điều là rất không rõ ràng mà thôi.

Sáng sớm, Giang Nguyên tỉnh lại, vẫn không thể nhớ được tình hình buổi tối hôm qua, nhưng hắn vẫn vô thức nhìn sang vai trái của mình. Hắn rất mong đợi...

Vì ngày hôm qua lúc trước khi đi ngủ, hắn chỉ còn một chút xíu

nữa là đầy năng lượng của đuôi thứ ba. Nếu không có gì ngoài ý muốn, vậy thì cả một tối hôm qua đã đủ để đầy đuôi thứ hai này, từ đó xuất hiện thêm đuôi thứ ba...

Đồng thời, theo lý thì hẳn cũng nhận được thiên phú thứ hai.

Cho nên, hẳn không nên được mong đợi bắt đầu xóc cổ áo chỗ vai trái của mình, sau đó nhìn xuống hình xăm kia của mình.

Mặc dù tia sáng buổi sớm vẫn chưa đủ sáng, nhưng sau khi hai đồng tử trong đôi mắt Giang Nguyên khẽ co rút đã nhìn thấy rõ hình xăm chỗ vai trái.

Giang Nguyên mang theo ánh mắt mong chờ cùng tâm tình hưng phấn nhìn hình xăm kia của mình. Bên cạnh hai cái đuôi to vốn có quả nhiên hình như lại có thêm một cái bóng, tuy không rõ ràng lắm, nhưng nó thực sự tồn tại...

- Cuối cùng... cuối cùng lại thăng cấp rồi... ba đuôi rồi, cuối cùng cũng ba đuôi rồi...

Sau khi Giang Nguyên hưng phấn một lúc lại đưa tay gãi gãi cằm, nhíu mày.

Lần trước lúc hình xăm mọc đuôi hẳn có được thiên phú “đầu độc”, nhưng lần này năng lượng đuôi thứ hai tích đầy, chiếc đuôi thứ ba đã mọc, có lẽ cũng có thiên phú mới... Đó là thiên phú gì?

Nhớ lại thiên phú “đầu độc” thứ nhất mình đạt được, còn cả huyết mạch thiên phú “Thông mãn chi tâm” tương đối cường hãn kia, lần này rốt cuộc là gì? Điều này khiến Giang Nguyên tương đối mong chờ.

Chương 210: Chuyển nhà

Hiệu quả của nhân sâm tám mươi năm tương đối tốt. Mặc dù môi trường của Văn phòng Sở Nam trú tại Bắc Kinh cũng không tốt lành gì, nhưng sau khi Giang Nguyên ăn một phần tư củ sâm này lại vừa luyện nửa tiếng Ngũ Cầm Hí, thông tin truyền đến trong đầu khiến hẳn tương đối hài lòng.

Hiện tại Giang Nguyên đã khá quen với tình hình tích lũy năng lượng Cửu Vĩ này. Lúc đuôi thứ nhất, tích lũy năng lượng không khó khăn lắm. Nhưng khi đến đuôi thứ hai, tích lũy năng lượng rõ ràng là tăng thêm nhiều hơn lúc ở đuôi thứ nhất.

Cho nên, hẳn mới phải tốn nhiều thời gian như vậy, cho dù là ăn sâu núi lâu như vậy cũng chỉ mới vừa tích lũy đầy đuôi thứ hai.

Giờ hẳn bắt đầu tích lũy năng lượng của đuôi thứ ba, như vậy thì năng lượng cần thiết so với khi ở đuôi thứ hai dĩ nhiên lại bắt đầu tăng thêm. Tức là sau này hẳn muốn tích lũy năng lượng dĩ nhiên sẽ khó khăn hơn một chút.

Những lần này cũng có thể tăng được bốn điểm, điều này khiến Giang Nguyên tương đối hài lòng. tác dụng của một phần tư củ nhân sâm này không thể coi thường được.

Sáng sớm, Phó tỉnh trưởng La vẫn cùng Giang Nguyên ăn bữa sáng. Một ngày nay, Phó tỉnh trưởng La cố gắng tranh thủ thời gian để ở cạnh Giang Nguyên. Ông cố gắng cùng đi ăn với Giang Nguyên, thậm chí còn đặc biệt dẫn Giang Nguyên đi ăn ở mấy nhà hàng nổi tiếng nhất Bắc Kinh.

Giang Nguyên hiểu suy nghĩ của Phó tỉnh trưởng La cho nên cũng không từ chối ý tốt của Phó tỉnh trưởng La. Phó tỉnh trưởng La không thể ở lại Bắc Kinh quá lâu, cùng lắm cũng chỉ hai ba ngày, hôm nay là ngày ông buộc phải quay về Vân Giang rồi.

- Giang Nguyên... Tôi bay chuyến chiều nay. Bên Trưởng phòng Dương tôi nhờ cả vào cậu...

Tuy Phó tỉnh trưởng La biết Giang Nguyên chắc chắn sẽ cố gắng hết sức nhưng ông vẫn không kìm được dặn dò thêm lần nữa. Giờ chỉ cách nhiệm kỳ mới hai tháng, mặc dù chắc cũng không có vấn đề gì lớn, nhưng bên Giang Nguyên không thể xảy ra sơ sót gì.

Giang Nguyên cười gật đầu nói:

- Phó tỉnh trưởng La cứ yên tâm, bên này cứ giao cho cháu...

Nói tới đây, Giang Nguyên thay đổi chủ đề:

- Tỉnh trưởng, cháu đã gọi điện cho thầy rồi, nhưng bên phòng khám, vẫn mong Tỉnh trưởng đánh tiếng với thầy cháu thêm lần nữa...

- Được được... Khi về tôi sẽ đến chỗ Hồ lão y sư một chuyến, cậu cứ yên tâm...

Chuyện này dĩ nhiên Phó tỉnh trưởng La sẽ nhanh chóng đồng ý. Đây là chuyện nên làm. Ông tự nhiên kéo đồ đệ của người ta đến Bắc Kinh, nói vài ngày sẽ quay về, kết quả chưa biết khi nào mới về được nên dĩ nhiên phải cho người ta một câu trả lời.

Sau khi nói xong, Phó tỉnh trưởng La lại trầm giọng nói với Chủ nhiệm Kỷ đứng bên:

- Lão Kỷ... Tôi không ở đây, anh nhất định phải chăm sóc tốt cho Giang công tử!

- Tỉnh trưởng yên tâm, tôi nhất định sẽ chăm sóc tốt cho Giang công tử!

Lúc này Chủ nhiệm Kỷ vỗ ngực bày tỏ thái độ. Hai ngày nay lão đã bắt đầu nắm rõ một vài thứ từ thần thái vui mừng của Phó tỉnh trưởng La. Vị lãnh đạo tỉnh này vào thời khắc sắp thay đổi nhiệm kỳ mới lại chạy đến Bắc Kinh vì chuyện gì ai cũng hiểu. Mà nhìn bộ dạng gần đây của Phó tỉnh trưởng La là có thể hiểu rõ lần này Phó tỉnh trưởng La rất có hy vọng thăng tiến.

Lúc này, dĩ nhiên Chủ nhiệm Kỷ phải vỗ ngực cam đoan, nếu không lão mà khiến Phó tỉnh trưởng La không vui, quay đầu lại lấy mất cái vị trí này của mình ở Văn phòng thường trú Bắc Kinh thì cũng chẳng ai nói được giúp mình cả.

Sau khi Phó tỉnh trưởng La đắn đo một lúc thì mới yên tâm rời đi. Còn xe của Trưởng phòng Dương cũng chạy đến đón Giang Nguyên.

- Bác sĩ Giang... Tôi cảm thấy hình như có chút phản ứng rồi...

Sau khi làm xong trị liệu lần này, Trưởng phòng Dương không thể chờ đợi được hưng phấn nói với Giang Nguyên:

- Sáng nay sau khi thức dậy tôi cảm thấy hình như hơi cường lên...

Giang Nguyên mỉm cười gật đầu. Hai ngày nay hẳn đã tốn không ít sức, tiến hành khai thông kinh mạch bị bế tắc của Trưởng phòng Dương. Mặc dù chỉ mới khơi thông được một phần nhỏ, nhưng ít nhiều cũng có chút tác dụng. Mỗi sáng sớm khi dương khí trong cơ thể người thịnh nhất xuất hiện tình trạng cường cũng là điều dĩ nhiên.

Đương nhiên, điều này với người bình thường mà nói là chuyện rất bình thường, nhưng với Trưởng phòng Dương chưa cường bao giờ, nó giống như trời hạn gặp mưa vậy.

- Trưởng phòng Dương... không cần sốt ruột, từ từ tình hình sẽ ngày một tốt hơn.

Giang Nguyên lại cười nói.

- Thật sao? Bác sĩ Giang... Cậu nói có khả năng hồi phục hoàn toàn giống người bình thường không?

Trưởng phòng Dương vẫn khó át chế hưng phấn và mong đợi trong lòng. mấy chục năm nay ông đều sống như vậy, vốn cứ nghĩ sẽ chẳng còn hy vọng gì nữa. Nhưng lần này lại... dĩ nhiên là ông không kìm được muốn xác nhận lại lần nữa.

Giang Nguyên thoáng trầm ngâm, sau đó liền gật đầu nói:

- Có thể... Tôi sẽ cố hết sức. Cho dù không thể hoàn toàn đạt tới tình trạng bình thường, nhưng để làm chuyện đó có lẽ không thành vấn đề.

- Cảm ơn ... cảm ơn, thật sự rất cảm ơn

Trưởng phòng Dương nghe thấy có thể làm chuyện đó thì kích động đến mức ngay cả tay cũng bắt đầu run lên.

Đợi sau khi Giang Nguyên rửa mặt rửa tay xong, Trưởng phòng Dương liền mở Giang Nguyên ra gian ngoài ngồi, sau đó nhìn Giang Nguyên cười nói:

- Bác sĩ Giang... anh Lợi Dân đã quay về Sở Nam rồi, giờ cậu vẫn ở

Văn phòng Sở Nam trú tại Bắc Kinh à?

- Đúng... Giờ tôi vẫn ở đó...

Giang Nguyên cười cười, nói.

- Vậy chi bằng thế này đi... Hay là cậu đến ở biệt thự lần trước của tôi. Sau này tôi cũng chuyển về ở đó, tiện cho cậu trị liệu cho tôi vào buổi sáng. Như vậy không cần cậu ngày nào cũng phải chạy đến văn phòng của tôi nữa...

Trưởng phòng Dương thăm dò nhìn Giang Nguyên hỏi:

- Tôi còn có thể sắp xếp tài xế riêng cho cậu để cậu tiện đi đâu đó. Muốn đi đâu chơi hay thăm thú đều được. Bác sĩ Giang cảm thấy thế nào?

Giang Nguyên thoáng trầm ngâm, sau đó liền gật đầu cười nói:

- Như vậy cũng tốt... tôi cũng không thích không khí ở Văn phòng trú tại Bắc Kinh lắm, không khí ngoại ô tốt hơn...

- Được... Như vậy là tốt nhất...

Trưởng phòng Dương nghe thấy Giang Nguyên đồng ý liền hưng phấn vỗ tay một cái, sau đó nói:

- Vậy để tôi cho xe đưa cậu về lấy đồ, sau đó đến biệt thự kia sắp xếp một chút...

Chủ nhiệm Kỷ nghe thấy Giang Nguyên muốn chuyển đi thì tương đối không ổn. Nên biết đây là cách tốt nhất để mình lấy lòng Tỉnh trưởng. Có điều khi lão nhìn thấy chiếc xe đi cùng Giang Nguyên thì chỉ đành cười híp mắt mang theo vẻ mặt không ổn mà đồng ý.

Lão cười nói với Giang Nguyên:

- Giang công tử, sau này ngài có thời gian nhớ thường xuyên ghé đến văn phòng chúng tôi. Tôi sẽ nhớ ngài lắm đấy!

Giang Nguyên mỉm cười, gật đầu nói:

- Đương nhiên... Chủ nhiệm Kỷ, tôi cũng sẽ rất nhớ những món ăn Sở Nam chỗ ông, chắc hẳn ở nơi khác của Bắc Kinh không thể nào ăn quen miệng như vậy. Chắc sau này sẽ còn đến làm phiền ông, lúc đó ông đừng thấy tôi phiền phức nhé!

- Haha... Làm gì có. Có lời này của Giang công tử tôi yên tâm rồi... Ngài có chuyện gì chỉ cần gọi một cú điện thoại, lúc nào tôi cũng có thể hỗ trợ.

Chủ nhiệm Kỷ vội vã cười nói.

- Được... Bên Tỉnh trưởng La tôi sẽ gọi điện giải thích cho chú ấy. Chủ nhiệm Kỷ... Khoảng thời gian này đã làm phiền ông rồi...

Chương 211: Đặc vệ

- Cái gì? Ông già đó không có nội khí?

Tề Nhạc Minh nhìn người đàn ông trung niên trước mặt nói:

- Sao có thể? Vậy nội khí của thằng ranh kia là sao? A Lang, anh không nhầm đấy chứ?

- Minh thiếu... Chắc chắn không nhầm. Ông già đó thực sự không có nội khí.

Tề Nhạc Minh hiểu rất rõ A Lang làm việc rất đáng tin, trước nay không hề có sai sót gì cho nên cũng lập tức tin tưởng. Có điều gã vẫn nhíu chặt mày. Nếu lão già này không có nội khí, vậy nội khí của thằng ranh Giang Nguyên kia từ đâu đến?

Sau khi gã suy nghĩ một trận mới ngẩng đầu hỏi A Lang:

- Khi nào thằng ranh kia trở về? Nếu bên lão già đó không thể điều tra được gì, vậy thì chúng ta chỉ có thể bắt tay từ hắn.

- Minh thiếu... Tôi đã phái người đi thăm dò. Hôm qua Phó tỉnh trưởng La đã quay về Sở Nam, nhưng thằng ranh kia vẫn lưu lại Bắc Kinh, hình như nửa tháng sau mới quay về.

A Lang đáp.

- Ít nhất nửa tháng?

Về mặt Tề Nhạc Minh trầm xuống. Bắc Kinh là cấm địa. Mặc dù người Tề gia già có người ở Bắc Kinh, nhưng Bắc Kinh là nơi không tiện động thủ. Nếu không một khi bị phát hiện, như vậy sẽ phiền phức lớn. Lễ nào chỉ còn cách đợi thẳng ranh kia quay về?

Nghĩ tới đây, hai hàng lông mày của Tề Nhạc Minh nhíu chặt, sau khi suy nghĩ một lúc lâu mới nói:

- Hình như thẳng ranh đó đã từng mất tích mấy năm. Nếu lão già kia không có nội khí, vậy thì A Lang anh hãy toàn lực đi thăm dò tình hình thẳng ranh đó lúc mất tích. Chắc hẳn trong mấy năm mất tích này đã có vấn đề gì đó...

- Được... Minh thiếu yên tâm, tôi sẽ sắp xếp người đi thăm dò....

A Lang nghe Tề Nhạc Minh nói vậy trên mặt cũng lộ vẻ tán đồng. Phương diện này của Minh thiếu vẫn không tệ, nếu thẳng ranh này đi Bắc Kinh không cách nào thăm dò hẳn, nhưng đây cũng là một cách.

Giang Nguyên đứng trong vườn của biệt thự, hít sâu một hơi. Hẳn rất thích tòa biệt thự này của Trưởng phòng Dương, nó có ngoại hình rất khác biệt, còn có thêm một vườn đậm này. Biệt thự này lại nằm ở dưới một ngọn núi nhỏ xanh um, không khí của cả tiểu khu này tương đối tốt. Ít nhất so với Văn phòng Sở Nam trú ở Bắc Kinh không biết là tốt hơn bao nhiêu lần.

Hành lý Giang Nguyên đem theo rất đơn giản. Giang Nguyên sống ở đây, còn Trưởng phòng Dương cũng giống như những gì ông nói, mỗi tối đều quay về đây nghỉ ngơi.

Giang Nguyên cảm nhận được khí tức tươi mát được hút vào trong cơ thể, dung nhập vào khí lưu quanh cơ thể mình thì trong lòng sung sướng. Không khí nơi này rất tốt, so với Văn phòng Sở Nam trú ở Bắc Kinh tốt hơn rất nhiều.

Lúc này, trong một cửa sổ lầu ba, có một thanh niên đang đứng ở phía trước cửa sổ, xuyên qua rèm cửa sổ lẳng lặng quan sát những

động tác vừa buồn cười vừa kỳ lạ của Giang Nguyên. Tuy nhiên trên mặt anh ta không hề nở nụ cười mà chỉ có ngưng trọng...

- Hôm nay cảm thấy như thế nào?

Giang Nguyên vừa khơi thông kinh mạch cho Trưởng phòng Dương vừa mỉm cười hỏi. Sau khi hần tiến vào đuôi thứ ba liền cảm thấy việc khơi thông kinh mạch cho Trưởng phòng Dương dễ hơn lần đầu tiên rất nhiều. Đặc biệt là sau khi dần dần quen với việc điều khiển nội khí thì hần càng cảm thấy dễ dàng hơn rất nhiều.

Cho nên giờ sau khi hần khơi thông cho Trưởng phòng Dương xong cũng không còn cảm thấy mệt mỏi như lần đầu tiên nữa.

Trưởng phòng Dương nghe thấy Giang Nguyên hỏi vậy liền hài lòng cười nói:

- Hôm nay cảm thấy không tệ, buổi sáng khi ngủ dậy rất có cảm giác...

- Ừm ừm... Có cảm giác là tốt rồi. Uống thuốc đúng giờ... Cộng thêm châm cứu khơi thông trị liệu... Chắc trong vài ngày tới hiệu quả sẽ rõ ràng thôi...

Giang Nguyên cười rút mấy cây ngân châm ra, sau đó dặn dò:

- Ngài nhớ phải uống thuốc đúng giờ... Hơn nữa cũng không được quá sốt ruột...

- Được được... không thành vấn đề. Sống thế lâu như vậy rồi, tôi cũng không vội gì thêm mười ngày nữa tháng... Chỉ cần có thể dần dần hồi phục, cho dù một hai năm tôi cũng chờ được...

Trưởng phòng Dương lòng đầy hưng phấn gật đầu đáp lời.

Sau khi Giang Nguyên trị liệu cho Trưởng phòng Dương xong, hai người cùng nhau dùng bữa sáng ở phòng ăn. Đầu bếp dựa vào thói quen sinh hoạt của hai người chuẩn bị không ít đồ, có quẩy, bánh bao, xú mại, mìn thầu, mì sợi...

Sức ăn của Giang Nguyên lại một lần nữa chấn động toàn trường...

Đương nhiên toàn trường này cũng chỉ có vài người, hai người ngồi ăn cơm và một cảnh vệ đứng bảo vệ bên cạnh với một giúp việc.

Mấy người này ai cũng trợn to mắt nhìn Giang Nguyên. Nhìn Giang Nguyên ăn sạch bữa sáng đủ cho bốn người ăn trên bàn ngoại trừ một ly đậu nành, một màn thầu và một cây quẩy được Trưởng phòng Dương ăn.

Thanh niên trẻ tuổi của Cục bảo vệ đứng bên cạnh bất giác co rút đồng tử. Dĩ nhiên anh ta hiểu rõ, sức ăn của người luyện võ lớn. Người có thực lực càng mạnh thì sức ăn càng nhiều. Tên trước mặt ăn nhiều như vậy mà hình như chưa có ý định dừng lại.

- Chủ nhiệm... Vị bác sĩ Giang này rất mạnh.. Tuy chúng tôi đã điều tra rồi, nhưng có một khoảng thời gian của cậu ấy chúng ta không thể nào điều tra được bất kỳ tư liệu gì, ngài nên cẩn thận một chút...

Thanh niên trẻ tuổi vừa lái xe, vừa nhìn thoáng Trưởng phòng Dương qua gương chiếu hậu, như lơ đãng nói.

Trưởng phòng Dương hơi sững sốt, ngẩng đầu lên nhìn thanh niên trẻ tuổi trước mặt... Trước nay người của Cục bảo vệ rất ít khi nói gì liên can đến chuyện của ông, trừ phi là những chuyện quan trọng liên quan đến vấn đề oan toàn. Nghĩ đến đây, trước mặt Trưởng phòng Dương hiện ra gương mặt trẻ tuổi với nụ cười nhạt kia. Ông nghĩ thế nào cũng chẳng thể nghĩ ra hẳn có chỗ nào có thể uy hiếp được mình. Có điều người của Cục bảo vệ nói vậy dĩ nhiên cũng có đạo lý.

Có điều, sau khi ông suy nghĩ một chút, cũng cười nói:

- Sao, Tiểu Thang... Cậu không tự tin bảo vệ được tôi à?

- Đối mặt với hẳn, tôi không tự tin...

Thanh niên trẻ tuổi tên Tiểu Thang này sắc mặt ngưng trọng lắc đầu, sau đó lại trầm giọng nói:

- Chủ nhiệm, nếu cần, tôi sẽ báo cáo với cấp trên điều đặc vệ đến tạm thời thay công việc của tôi.

- Đặc vệ?

Vẻ mặt Trưởng phòng Dương nhẹ nhàng biến đổi, lúc này vẻ mặt ông trở nên nghiêm túc, nhìn Tiểu Thang nói:

- Bác sĩ Giang lợi hại đến thế sao?

- Đúng... Nếu bác sĩ Giang này thật sự có ý định gì, có lẽ tôi và Hồ Dương đều không phải đối thủ của hắn...

Tiểu Thang trầm giọng gật đầu nói:

- Cho nên, tôi cảm thấy tốt nhất nên xin điều đặc vệ đến.

Trưởng phòng Dương chậm rãi cúi đầu, Tiểu Thang này được Cục bảo vệ điều xuống ở bên cạnh ông được hai ba năm. Dĩ nhiên ông hiểu rõ năng lực của đối phương. Nhưng vì vị bác sĩ Giang này mà điều động đặc vệ đến thì động tĩnh cũng lớn quá.

Nên biết đặc vệ thường là một tổ nhỏ bảy người, và cũng chỉ phục vụ cho cấp bậc như cha ông. Bên cạnh những Ủy viên cục chính trị quan trọng có thể cũng có một người, nhưng nếu như xin phép điều động một đặc vệ đến chỗ ông, cho dù chỉ trong một thời gian ngắn cũng sẽ hấp dẫn sự chú ý của người khác. Hơn nữa thủ tục tương đối rắc rối. Mà hình như chẳng cần thiết phải thế. Vị bác sĩ Giang kia có lẽ sẽ không làm gì bất lợi cho mình.

Trưởng phòng Dương thoáng trầm ngâm một chút rồi ngẩng đầu nhẹ nhàng lắc đầu cười nói:

- Tiểu Thang, không cần... Tôi tin tưởng bác sĩ Tiểu Giang, cũng tin tưởng cậu...

Tiểu Thang thấy Trưởng phòng Dương kiên trì như vậy cũng gật đầu, không nói gì nữa. Anh ta đã làm hết nghĩa vụ của mình, đưa ra đề nghị. Với cấp bậc của Chủ nhiệm Dương, nếu cha ông ta không phải Dương lão, mình cũng không cần đề nghị. Giờ mình đã nhắc nhở như vậy là đã xong nhiệm vụ rồi.

Có điều lúc này Trưởng phòng Dương có chút tò mò nói:

- Tiểu Thang... Vị bác sĩ Tiểu Giang này lợi hại vậy sao?

- Đúng... Tuy tôi chưa thấy anh ta ra tay, nhưng sát khí trên người anh ta rất nặng, người như vậy tôi chỉ từng gặp trong bộ đội đặc chủng dã chiến, hơn nữa... Hôm qua tôi thấy anh ta luyện một loại công phu cổ quái trong hoa viên, có thể cảm nhận được thực lực của anh ta rất mạnh...

Nói tới đây, Tiểu Thang như nhớ ra gì đó nói:

- Hơn nữa, tôi đã cho người điều tra tư liệu của anh ta, phát hiện anh ta từng mất tích vài năm, mấy tháng trước mới đột nhiên quay về, cho nên... không thể không cẩn thận một chút...

- Ờ...

Trưởng phòng Dương nghe Tiểu Thang nói vậy cũng chậm rãi nhíu mày.

Cuộc sống của Giang Nguyên trong căn biệt thự nhỏ rất nhàn nhã. Sau khi ăn xong bữa sáng, hắn từ chối lời đề nghị cùng vào thành phố dạo chơi của lão Đào tài xế, ở trong thư phòng của Trưởng phòng Dương tùy tiện cầm hai quyển sách giở ra đọc.

Trưởng phòng Dương đã từng nói với hắn, nếu ngại trời lạnh không muốn ra ngoài, hắn có thể tới thư phòng của ông lấy vài quyển sách mà đọc. Giang Nguyên cũng từng nhìn thấy thư phòng của Trưởng phòng Dương, trong đó chứa hơn ngàn quyển sách. Dĩ nhiên có không ít những quyển cổ thư trước nay chưa từng nhìn thấy, khiến hắn tương đối hứng thú.

Chương 212: Phá chương

- Giang Nguyên... Hôm nay anh rảnh không?

Giang Nguyên nghe thấy giọng Phan Hiểu Hiểu đầu bên kia thì nhíu mày, tiện tay đặt quyển sách trong tay xuống, sau đó cười nói:

- Không, sao vậy?

- Vậy tôi đến đón anh... đưa anh đi chơi Cổ Cung...

Xem ra hôm nay tâm tình Phan đại tiểu thư khá tốt, cười khanh khách nói.

- Được...

Tuy từ chối lão Đào nhưng Giang Nguyên không hề có ý định từ chối lời mời của Phan đại tiểu thư.

Phan đại tiểu thư nghe thấy Giang Nguyên đồng ý tâm tình tương đối sung sướng, đang định cúp máy. Giang Nguyên lúc này đột nhiên nhớ ra mình đã đổi chỗ ở, chắc Phan đại tiểu thư vẫn chưa biết. Hắn lập tức vội vàng nói:

- Giờ tôi không ở Văn phòng thường trú tại Bắc Kinh nữa, giờ tôi đang ở ngoại ô Bắc Kinh...

Sau khi Phan Hiểu Hiểu biết địa chỉ của Giang Nguyên thì hơi kinh ngạc nói:

- Sao anh lại ở bên đó?

- Phó tỉnh trưởng La về Sở Nam rồi, tôi đến ở bên nhà bạn...

Chuyện Trưởng phòng Dương, Giang Nguyên cũng không có ý định tùy tiện nói với người khác nên liền tùy ý cười nói.

- Ồ...

Phan Hiểu Hiểu cũng không để ý lắm. Mặc dù chỗ Giang Nguyên đang ở bây giờ không phải chỗ bình thường, nhưng chẳng qua cũng chỉ tập trung vài nhà giàu thôi, rất nhiều người có tiền đều chuyển sang bên đó xây biệt thự gì đấy, cũng chẳng có gì kỳ lạ.

Nửa tiếng sau, di động của Giang Nguyên vang lên. Sau khi Giang Nguyên chào hỏi lão Đào một tiếng thì đi ra cửa.

Lão Đào đứng ở cửa, nhìn chiếc xe lao đi, trên mặt lộ ra ý cười. Hóa ra bác sĩ Tiểu Giang này có hẹn với người đẹp, cho nên mới không muốn đi cùng ông già như mình.

- Nói thật nhé, cô xinh quá...

Giang Nguyên nhìn Phan Hiểu Hiểu mặc bộ áo lông màu vàng không kìm được khen.

Phan Hiểu Hiểu nghe thấy lời này trên mặt thoáng vui vẻ. Cô liền quay sang tặng ai đó một cái trừng mắt:

- Còn cần anh khen sao?

Sự khinh bỉ và châm chọc trong lời nói khiến cho người nào đó không khỏi ngượng ngùng.

Trước cửa Cố Cung xếp một hàng rất dài rất dài. Ít nhất Giang Nguyên vừa nhìn sang đã chẳng thể nhìn thấy điểm cuối. Có điều hẳn không hề lo lắng. Phan Đại tiểu thư có đặc quyền cấp bậc, nếu còn dắt hần đi xếp hàng thì cũng mất mặt các đồng chí lãnh đạo quá.

Cho nên, sau khi hần cùng Phan Đại tiểu thư đỗ xe xong liền quanh quẩn bên một cái hẻm nhỏ. Phan Đại tiểu thư lấy ra một cái chứng nhận gì đó rồi nói với hai cảnh vệ trực ban hai câu rồi trực tiếp dẫn Giang Nguyên bước vào cổng bên, rồi sau đó đi vào bên trong.

Phan Đại tiểu thư rất quen thuộc nơi này, dẫn Giang Nguyên vào trong cửa hai ngõ cửa rồi hòa vào dòng người tham quan.

- Đây chính là Ngộ Môn...

Phan Đại tiểu thư chỉ vào một cánh cổng lớn phía trước nhất lãnh đạm cười giới thiệu, trong mắt còn mang theo chút dè dặt.

Ngộ Môn... một nơi rất nổi tiếng, hầu hết những người này đều đã được thấy trên TV, Giờ khi họ nhìn thấy nơi này, trong đầu đều sẽ xuất hiện câu:

- Đem ra Ngộ Môn chém đầu...

Lời này rất khí thế nên có rất nhiều người khi nhớ đến câu này đều rất hưng phấn. Họ nhìn cảnh cổng lớn trước mặt, đồng loạt cảm thán:

- Đây chính là Ngộ Môn à...

Có điều, lòng mày Giang Nguyên khẽ giật giật, chẳng hứng thú gì lắm, chỉ nhìn nhiều thêm một chút. Từ nhỏ hắn đã đọc nhiều cổ tịch, đặc biệt là mấy năm nay ở bên ngoài nhàn rỗi chẳng có việc gì đều đọc sách. Cho nên hắn hiểu rất rõ Ngọ Môn này.

Cái chuyện đem ra Ngọ Môn chém đầu không hề có. Ngọ Môn là cổng lớn của Cố Cung. Chỗ cung cấm sâm nghiêm tất nhiên không thể làm những chuyện như chém đầu. Đây chỉ là nơi Hoàng đế hành trượng... Đương nhiên số người bị chết vì hành trượng cũng không ít.

Phan Hiểu Hiểu thấy hình như Giang Nguyên không hứng thú gì lắm thì trong mắt khẽ lóe lên tia kinh ngạc, sau đó cô lại mỉm cười cùng Giang Nguyên đi vào bên trong.

Cả đoạn đường đi sâu vào trong Thái Hòa Môn, Thái Hòa Điện, Trung Hòa Điện... Giang Nguyên khí thế bưng bưng, nhìn những kiến trúc uy nghiêm cổ xưa, rất bịn rịn không muốn rời.

Sau khi xem một lát, xem một nửa Cố Cung, Phan Hiểu Hiểu lại dắt Giang Nguyên đi vào Tây Lộ, quần thể cung điện Tây Lộ. Trong quần thể cung điện Tây Lộ, hầu hết đều được làm thành những phòng trưng bày. Chẳng hạn như Võ Anh điện Giang Nguyên đang xem, bên trong giờ đã là phòng trưng bày thư họa của Viện bảo tàng Cố Cung.

Với mấy thứ này Giang Nguyên không hiểu lắm, nhưng hắn cũng tương đối hứng thú. Điều này khiến Phan Đại tiểu thư rất mới lạ, đôi mắt to xinh đẹp tràn đầy hiếu kỳ.

- Ủ... Anh thích cái này à? Chẳng lẽ anh cũng nghiên cứu thư họa?

Cả một đoạn đường cho dù là thư pháp hay cổ họa Giang Nguyên đều xem rất tỉ mỉ cẩn thận. Cuối cùng Phan Hiểu Hiểu không nhịn được nữa, tò mò hỏi.

- Ủầy... Cũng không nghiên cứu gì lắm...

Giang Nguyên vừa nhìn chăm chăm vừa lắc đầu.

- Không nghiên cứu nhiều lắm, sao anh còn xem cẩn thận đến thế...

Phan Hiểu Hiểu ngạc nhiên nhìn tên này đang duỗi dài cổ, nhìn chăm chăm một bức tranh không đảo mắt. Nếu không phải cô biết rằng thằng ranh trước mặt không phải kiểu thích giả nai, cô thật sự cho rằng tên này đang làm bộ rồi.

Tuy nhiên Giang Nguyên không nói thêm gì, bên cạnh có một người cao giọng cười nói:

- Bức tranh này là “Thập chỉ Chung Quỳ đồ” của Họa thánh Ngô Đạo Tử. Là một tác phẩm tương đối nổi tiếng của Ngô Đạo Tử, đương nhiên phải xem cho kỹ rồi!

Phan Hiểu Hiểu nghe thấy lời này thì kinh ngạc quay đầu lại nhìn tên đàn ông bên cạnh. Cô lập tức nhìn thấy một nam thanh niên cao to tuấn lãng.

Gã trai kia thấy Phan Hiểu Hiểu nhìn sang liền cười nói:

- Người đẹp này có thể không hiểu lắm, trong cả viện bảo tàng này, bức tranh này cũng là một tác phẩm quý giá hiếm có... bút pháp họa phong này đều là tác phẩm của thời kỳ cường thịnh nhất của Ngô Đạo Tử... có ý nghĩa tương đối tượng trưng...

- Ồ?!

Nghe thấy lời này Phan Hiểu Hiểu mới nhẹ nhàng gật đầu, sau đó cô lại liếc mắt nhìn bức tranh nọ thêm một cái, trong lòng hơi hiểu ra, thầm nói: “Giang Nguyên nhìn bức tranh này lâu như vậy, chẳng lẽ tên này thật sự có nghiên cứu về phương diện này sao?”

Gã trai nọ thấy Phan Hiểu Hiểu gật đầu, bắt đầu chú ý đến bức tranh này liền cười tự đắc. Gã lại tiến lên vài bước, cười nói:

- Người đẹp, em xem chỗ này này, bức tranh này... bút pháp chủ yếu thể hiện ở...

Gã trai này ở bên thao thao bất tuyệt, Giang Nguyên cũng chẳng thèm chú ý đến gã. Giờ hắn đang tập trung quan sát bức tranh này... Vì cả đoạn đường hắn đã xem qua, hình như chỉ có bức tranh này hơi đặc biệt.

Đương nhiên, cái đặc biệt này không phải Giang Nguyên thật sự

nhận ra được bức tranh này vẽ đẹp như thế nào, kỹ thuật vẽ có chỗ nào kinh người, bởi vì hẳn thật sự chẳng hiểu gì những thứ này. Sở dĩ hẳn nhìn chăm chú như vậy là vì những bức tranh ở đây, bức nào bức nấy đều có giá cực cao. Đối với một kẻ mê tiền như Giang Nguyên thì dĩ nhiên hai mắt lấp lóe ánh vàng, nhìn chăm chăm rồi...

Hắn vừa nhìn vừa lầm bầm... “Bức tranh này chắc phải sáu bảy triệu tệ. Nếu mình có một bức, vậy thì không cần phải cực khổ nữa, haha..”

Có điều, giờ Giang Nguyên nhìn chăm chăm bức tranh này, bởi vì hẳn đột nhiên cảm thấy hình như có gì không đúng...

Bức tranh này khác với những bức khác mà hẳn đã xem, dường như mọi thứ rất rõ ràng, rất thuận mắt. Tuy hẳn không hiểu lắm, nhưng hẳn vừa nhìn đến đã cảm thấy thoải mái. Nhưng tuy bức tranh này cũng không tệ, nhưng sau khi nhìn kỹ hơn, sao cứ có cảm giác có gì đó không đúng...

Cả một đoạn đường ngắm tất cả các bức tranh đều rất tự nhiên, nhưng chỉ có bức này là thoát nhìn thì không tệ, nhưng sau khi nhìn kỹ, lại cảm thấy hơi kỳ quái, dường như không được tự nhiên trôi chảy như những bức tranh kia.

Trong lúc trong lòng Giang Nguyên đang tràn đầy nghi hoặc, đột nhiên một tin tức lóe lên trong đầu:

- Kích phát thiên phú cấp một phá chướng...

Cùng với dòng tin tức này lóe lên, hai mắt Giang Nguyên dường như hơi co rút, sau đó một tia dị quang rất nhỏ lóe lên.

Lúc này Giang Nguyên bị tia dị quang lóe lên trong đầu làm cho hơi sửng sốt, nhưng lúc này hẳn phát hiện bức tranh trong tầm nhìn của hẳn bắt đầu hơi vặn vẹo.

Dường như kết cấu của cả bức tranh đột nhiên chuyển động trong đầu hẳn, thậm chí trong đầu hẳn còn hình thành một kết cấu dạng lập thể, sau đó kết cấu bức tranh này bắt đầu tự động phân giải, giống như từng sợi từng sợi được phân giải hết ra, cuối cùng nó

được vẽ lại từ nét bút thứ nhất bắt đầu vẽ lại rất nhanh. Chỉ trong vài giây ngắn ngủi, kết cấu cả bức tranh lại một lần nữa được phục hồi như cũ trong đầu Giang Nguyên.

Nhưng chỉ trong vài giây ngắn ngủi này mà trong đầu Giang Nguyên đã hiện rõ toàn bộ lưu trình kết cấu và nét bút của cả bức tranh này...

- Á... Giả à?

Giang Nguyên ngơ ngác hồi tưởng lại hình ảnh trong đầu ban nãy, sau đó đột nhiên thốt lên từ này.

Bởi vì thông qua lưu trình của nét bút và kết cấu tranh đột nhiên hiện lên trong đầu hẳn ban nãy hẳn đã phát hiện, tuy bề ngoài trông bức tranh này không tệ, nhưng khi hạ nét bút lại không lưu loát. Hơn nữa có vài chỗ chuyển ngoặt nét bút tương đối trì trệ. Theo lý mà nói vị Họa thánh Ngô Đạo Tử này sao có thể để xảy ra tình trạng như vậy...

Chủ yếu nhất là, trong kết cấu bức tranh, rõ ràng đã nhiều hơn vài nét bút mà trong bức tranh này lại không có... Rõ ràng, hình như đã bị người ta xóa đi để chỉnh sửa...

Tình huống như vậy sao xuất hiện ở Ngô Đạo Tử được. Hơn nữa thời ấy cũng không thể có kỹ thuật như thế này. Chỗ xóa đi để sửa lại không thể nhìn ra được chút dấu vết nào.

Tổng hợp tất cả lại, ngoại trừ bức tranh này là giả, Giang Nguyên không thể nghĩ ra khả năng nào khác. Nhưng đây là bảo tàng Cố Cung, sao có thể xuất hiện hàng giả?

Cho nên Giang Nguyên mới chấn động thốt lên từ này.

Mặc dù giọng hẳn không lớn nhưng Phan Hiểu Hiểu và gã trai cao to tuần lẳng đứng cạnh đều nghe được rõ ràng.

- Á?!

Phan Hiểu Hiểu ngạc nhiên nhìn Giang Nguyên, trong mắt tràn đầy kinh ngạc. Tên này nói mà không suy nghĩ à?

Phan Hiểu Hiểu nghĩ vậy. Gã thanh niên bên cạnh sau khi sửng ra cũng ngạc nhiên cười. Đây là lần đầu tiên gã nghe thấy có người dám nói hàng triệu lăm trong bảo tàng Cổ Cung như vậy.

Nghĩ tới đây, trong mắt gã không khỏi hiện lên một tia trào phúng. Gã nhìn Phan Hiểu Hiểu, sau đó lãnh đạm cười nói với Giang Nguyên:

- Anh bạn à... Bức tranh này chắc chắn không phải giả!

Chương 213: Sở thích xấu xa

- Đúng đúng... Tranh ở đây, sao có thể giả chứ? Nếu tranh trong Cổ Cung còn giả, vậy tranh ở đâu mới thật đây?

Có vài vị du khách bên cạnh lúc này cũng đang ngấm mảy bức tranh ở đây nghe thấy Giang Nguyên nói vậy, còn nghe cả lời nói của gã trai kia, họ cũng lần lượt cười ồ lên, nhìn Giang Nguyên với vẻ cổ quái.

Nếu nói đồ nơi khác thì còn có thể có giả, nhưng nơi lưu giữ những thứ truyền lại từ các triều đại cũ sao có thể có giả chứ? Nếu đồ ở đây có giả, vậy chẳng phải danh hiệu Bảo tàng Cổ cung nơi tập trung đội ngũ chuyên gia lớn mạnh nhất cả nước sẽ bị đập tan rồi sao?

Cho nên, mấy vị du khách cũng nhìn Giang Nguyên, không nhịn được nở nụ cười, thầm nghĩ: “Thằng nhãi này chẳng lẽ là tên nhà quê, toàn nói mấy câu tào lao!”

Giang Nguyên nghe thấy mọi người nói vậy thì khẽ cười không nói gì, chỉ nhẹ nhàng lắc đầu, thở dài. Giờ hẳn thật sự vẫn còn hơi nghi hoặc. Đồ triệu lăm của Bảo tàng Cổ cung sao lại có giả, chuyện này là thế nào? Lẽ nào dám giáo sư chuyên gia kia ngay cả thứ này cũng không giám định được?

- Mỗi bức họa ở nơi này đều là thứ quý giá truyền từ các triều đại cũ. Hơn nữa cung đã các chuyên gia tiền bối như Hoàng Nguyên, La Bồn Lập, Thang Mặc Dương giám định, thế nên chúng chắc chắn sẽ không có giả...

Gã thanh niên kia thấy Giang Nguyên khẽ lắc đầu thở dài như không thèm để ý đến mình liền cười lạnh nói:

- Chẳng lẽ anh bạn này tự thấy mình còn lợi hại hơn các vị tiền bối?

Phan Hiểu Hiểu đứng bên nghe thấy những lời này, lúc này trên mặt lộ nụ cười tò mò nhìn Giang Nguyên. Cô muốn xem thử hẳn sẽ nói như thế nào. Cô với Giang Nguyên đã quen được một thời gian, tuy không gặp mặt nhiều, nhưng cô rất tò mò về Giang Nguyên. Không biết cái tên nhà quê này vì sao luôn có vẻ tự tin như vậy, hơn nữa hẳn làm việc gì hình như cũng rất kín kẽ. Mà hẳn với mình còn lúc gần lúc xa, khiến người ta bực bội.

Lần này cô thật sự muốn xem thử, tên này có thể giải quyết được rắc rối này không.

Giang Nguyên hơi nghiêng đầu sang nhìn gã trai bên cạnh.

Gã cao to anh tuấn, sáng lạn như ánh mặt trời. Hơn nữa trên người hẳn còn toát ra khí chất cao ngạo, đúng là kiểu đẹp trai điển hình. Đặc biệt là hẳn còn có vẻ mặt đứng từ trên cao nhìn xuống, còn cả ánh mắt trào phúng, quả thật đủ khiến cho người ta ganh tỵ.

Giang Nguyên là người tương đối khiêm tốn, hơn nữa sống tương đối hiền lành, hiếm khi tranh giành với ai. Có điều sau khi lăn lộn bên ngoài vài năm, môi trường cá lớn nuốt cá bé đã khiến tính cách của hẳn thay đổi rất nhiều. Hẳn ghét nhất những người như vậy.

Hẳn lập tức khẽ cau mày, chậm rãi xoay người lại, sau đó khoe miệng hơi nhếch lên, cười nói:

- Có những thứ luôn có lúc nằm ngoài ý muốn...

Gã trai này thấy Giang Nguyên xoay người lại mới nhìn rõ bộ dạng Giang Nguyên. Lúc này gã nhẹ nhàng nhún mày. Bởi vì thẳng nhai xuất hiện trước mặt gã tuy mặc quần áo rất bình thường nhưng cho dù dáng dấp, khuôn mặt hay khí độ đều không thua kém gì cả. Trong lòng gã bắt đầu coi trọng Giang Nguyên thêm một chút.

Nhưng cũng đúng, người có thể được người đẹp tuyệt trần như vậy đi cạnh sao có thể quá kém được. Nhưng điều này chẳng hề ảnh hưởng gì đến sự tự tin của gã trai này. Bao nhiêu năm nay, gã đã gặp không ít người cùng lứa xuất sắc, nhưng ai có thể kiêu ngạo trước mặt gã được chứ?

- Ồ?

Gã lập tức nhìn thấy ý cười nhàn nhạt trên mặt Giang Nguyên. Gã cười khẽ, hừ giọng nói:

- Xem ra anh bạn đây đã nhận định bức họa này là giả?

Giang Nguyên không trả lời thẳng, chỉ nhìn gã trai kia, lãnh đạm cười nói:

- Anh cũng nghiên cứu về thư họa?

- Chỉ lướt sơ thôi...

Gã trai nghe thấy Giang Nguyên nói vậy hơi ngắc đầu, cao ngạo cười nói.

Giang Nguyên mỉm cười, sau đó nói:

- Nếu anh chỉ lướt sơ, vậy sao anh có thể khẳng định bức tranh này là thật?

Phan Hiểu Hiểu nhìn thấy biểu cảm mang chút trêu chọc trên mặt Giang Nguyên thì rốt cục không nhịn được che miệng bật cười một tiếng.

Gã trai kia nghe thấy Phan Hiểu Hiểu cười liền đỏ mặt. Ai mà chẳng biết đồ ở đây không thể có giả, nhưng lời Giang Nguyên vừa nãy vẫn khiến gã cảm thấy bị châm chọc.

Có điều, với câu này, gã thật sự không tiện lấy cái đạo lý mà mọi người đều biết ra ứng đối. Nhưng vẫn may là gã thật sự có nghiên cứu một chút về thư họa. Gã lập tức liền lạnh giọng cười, ngắc đầu nói:

- Được... Để tôi giải thích cho anh, vì sao bức tranh này là thật, rất

cuộc nó thật ở đâu!

Giang Nguyên cười nhún vai, sau đó thoáng tránh ra một chút cho gã trai này đến đứng trước bức tranh.

Người Trung Quốc ai cũng thích xem náo nhiệt. Lúc này mấy vị du khách vẫn vây xem đều thấy hứng thú. Hai chàng thanh niên đẹp trai còn có thêm một đại mỹ nhân đang gây chuyện, hơn nữa còn được nghe giải thích miễn phí nên dĩ nhiên họ đều vây đến xem náo nhiệt.

Gã trai kia thấy người vây xem càng lúc càng đông, vẻ mặt càng thêm kiêu ngạo. Người càng đông, gã càng có thể đả kích tên này, thể hiện tài năng trước mặt người đẹp.

- Ngô Đạo Tử, trong họa sử cổ đại được xưng là Ngô Sinh, lại có tên Đạo Huyền, người Dương Định, cũng là Vũ Châu Hà Nam hiện này, là đệ nhất họa gia đời Đường Trung Quốc, được hậu thế xưng là “Họa thánh”, cũng được các họa sĩ dân gian tôn xưng là Tổ sư.

Gã trai đứng trước bức tranh, nhìn đám người vây xem xung quanh, mỉm cười, lạnh nhạt nói:

- Hội họa của Ngô Đạo Tử có phong cách đặc biệt, là tổ sư của họa sơn thủy Trung Quốc. ông sáng tạo ra “sơ thể” sơn thủy bút giản ý xa. Phong cách sơ thể này được thể hiện trong bức tranh trước mặt trúng ta... bút họa đơn giản không lộn xộn... lưu loát tự nhiên, vừa nhìn thấy tươi mát trong lành nhưng lại cực kỳ có thần vận...

- Mời mọi người tới xem... xem ngũ quan và biểu cảm của nhân vật này, tuy chỉ vài nét bút nhưng có thể bộc lộ hoàn toàn thần vận... còn ở đây...

- Bức tranh như vậy, không thể nào ngụy tạo được, vì cho dù ngụy tạo, cho dù bắt chước... chắc chắn sẽ không thể thể hiện hoàn toàn thần vận này...

Nói tới đây, gã trai nhẹ nhàng chấp tay đứng đó, hơi ngẩng đầu, cười nhạt nói:

- Cho nên, từ đó có thể khẳng định, bức họa này chắc chắn là thật...

- Hay... nói hay lắm...

Những người vây xem nghe giải thích đặc sắc như vậy đều vỗ tay khen.

Chỉ có Giang Nguyên đứng ở một bên, nhìn mọi người mỉm cười, thậm chí khóe miệng cũng lộ ra một tia tán thưởng. Tuy hắn không hiểu nhiều về tranh, nhưng nghe gã trai này giải thích thì cũng sáng tỏ thông suốt. Nếu không phải hắn sớm đã xác định bức tranh này là giả, khi nghe gã trai trước mặt giải thích e rằng cũng sẽ cho là tranh thật.

Có điều giả là giả... Dù sao cũng đang nhàn rỗi, cùng gã chơi một chút nào...

Nghĩ tới đây, Giang Nguyên đột nhiên cảm thấy gần đây mình càng ngày càng có sở thích xấu xa rồi...

Chương 214: Ai thật ai giả?

- Đẹp trai... đẹp trai thật...

Giang Nguyên nhìn gã trai kia đang đứng trước bức tranh, chấp tay sau lưng, khuôn mặt tràn đầy tự tin hưởng thụ sự kính phục của những người vây xem không khỏi khen thầm. Quả nhiên người tự tin là đẹp trai nhất, nhìn da dẻ và dáng dấp của gã kia thật sự quá đẹp trai.

Chỉ có Phan Hiểu Hiểu đứng bên cạnh là mang vẻ mặt cổ quái nhìn Giang Nguyên. Cô hiểu rất rõ, nụ cười trên mặt Giang Nguyên chắc chắn không phải là bội phục gì cả, mà có lẽ khả năng trào phúng là lớn hơn. Có điều cô không hiểu, rốt cuộc thắng nhãi Giang Nguyên này lấy đâu ra tự tin? Nếu nói Giang Nguyên là cao thủ nghiên cứu thư họa cổ, cô chẳng thể nào tin được.

- Sao? Chẳng lẽ anh vẫn kiên trì nói bức họa này là giả?

Gã thanh niên kia nghe những du khách bên cạnh khen ngợi liền cười lạnh nói với Giang Nguyên đang đứng cạnh.

Giang Nguyên cười nhún vai, sau đó cười cười, nói:

- Ban nãy anh nói đều rất đúng, nhưng đó chỉ là lý thuyết thôi thôi.. vì cho dù anh có nói hay thế nào đi nữa, có khoa trương bức họa này thế nào đi nữa thì giả vẫn là giả thôi...

- Anh...

Gã thanh niên này thấy nụ cười mang tia trào phúng của Giang Nguyên thì trầm xuống. Gã thật sự không ngờ sau khi mình giải thích như vậy rồi, đối phương vẫn kiên trì khẳng định bức tranh này là giả. Gã lập tức cười nói:

- Tôi đã phân tích rõ ràng tình hình bức họa này. Hơn nữa mọi người đều biết, những vật được lưu giữ ở bảo tàng Cổ Cung chắc chắn không thể là giả. Thật sự là lần đầu tiên tôi gặp một người mặt dày như anh!

- Mặt dày?

Giang Nguyên nhún vai, sau đó cười cười, nói:

- Tôi nói thật, tuy anh nói rất hay, nhưng bức họa này giả thì chính là giả thôi... Tuy mô phỏng rất tốt, nhưng so với bức họa thật vẫn kém hơn rất nhiều. Thấy anh kiên trì như vậy, tôi cảm giác giống như anh đang bàn chuyện quân sự trên bàn giấy, chẳng qua chỉ dọa được người ngoài nghề thôi!

Phan Hiểu Hiểu nhìn thấy vẻ mặt bình tĩnh của Giang Nguyên thì càng cảm thấy chuyện này thú vị. Rốt cuộc vì sao thằng nhãi này lại tự tin đến như vậy, sao có thể chắc chắn bức họa này là giả? Hay hẳn có mục đích gì khác?

Mấy du khách vây xem lúc này cũng đều bắt đầu tò mò. Từ sau khi thiên phú Cổ Hoạch của Giang Nguyên thức tỉnh, khí độ của hắn cũng rất có sức ảnh hưởng. Những người đứng xem náo nhiệt bên cạnh dĩ nhiên cũng bị sự tự tin của hắn làm ảnh hưởng. Lúc này khuôn mặt ai nấy đều hưng phấn và hiếu kỳ, nhìn hai anh chàng đẹp trai như ánh mặt trời trước mặt. Thực sự họ đã chẳng còn quan tâm rốt cuộc bức họa này là thật hay giả, họ chỉ quan tâm đến cục diện hiện tại của hai vị trước mặt.

Gã thanh niên kia bị Giang Nguyên nói như vậy, lại nhìn thấy khuôn mặt tràn đầy ý cười của người đẹp kia, dường như lực chú ý căn bản không hề đặt trên người mình thì vô cùng tức giận.

Lúc này, đám người này tụ tập đã khiến cảnh vệ chú ý. Lúc này đã có người bước nhanh tới bắt đầu hỏi han và chuẩn bị giải tán đám đông. Có điều lúc này gã thanh niên kia không muốn bỏ qua chuyện này. Gã quệt mũi, mình vẫn chưa thể hiện tài năng thành công trước mặt người đẹp tiện thể đã kích tên nhãi kia thì làm sao chịu bỏ quan chuyện này.

Đôi mắt gã lập tức giật giật nhìn xung quanh. Quả nhiên gã nhìn thấy một ông cụ đeo kính lão ở cách đó không xa dường như đang khẽ cau mày nhìn sang bên này.

- Thang sư phụ... Thang sư phụ...

Gã thanh niên này cười gật đầu nói với ông cụ bên kia.

Ông cụ nghe thấy có tiếng gọi thì rõ ràng hơi sửng sốt. Sau khi ông nhìn thấy gã thanh niên kia trong đám đông trên mặt liền nở nụ cười mỉm. Sau đó ông chậm rãi đi tới, phát phát tay với cảnh vệ.

Cảnh vệ thấy ông cụ phát tay mới dừng lại, sau đó lui sang một bên.

- Lệ Bạch đấy à... sao vậy? Sao nhiều người thế?

Ông cụ mỉm cười nói với gã thanh niên này.

Gã thanh niên hơi ngẩng đầu, cười nhạt nói:

- Thang sư phụ... Ở đây có người nói bức “Thập chỉ Chung Quỳ đồ” này là giả. Cháu nói mãi với anh ta mà không được... Ngài nói với anh ta, rốt cuộc bức họa này là thật hay giả?

Dứt lời, gã thanh niên tên Lệ Bạch quay đầu lại nhìn Giang Nguyên, hừ giọng nói:

- Vị này chính là Thang Mặc Dương Viện trưởng viện bảo tàng, cũng là Tổ trưởng Tổ giám định thư họa của Bảo tàng Cố Cung. Nếu anh không tin lời tôi, vậy tôi mời Thang sư phụ đến nói

chuyện với anh!

Nhìn thấy ông cụ, nghe Lê Bạch giới thiệu, đám người vây xem đều hít sâu một hơi. Lần này là chuyên gia thật rồi, xem ra trận chiến giữa hai sói ca e là sẽ chơi đến cùng.

Nghĩ tới đây, tất cả mọi người đồng loạt nhìn về phía Giang Nguyên. Dù sao họ vẫn có chút thường thức, tranh ở Cổ Cung có giả sao?

Giang Nguyên nhìn thấy ánh mắt mọi người nhưng vẫn vô cùng bình tĩnh.

- Haha... Lê Bạch... Cậu cũng thật là, tàng phẩm của Cổ Cung chúng ta sao có thể có giả được?

Vị Viện trưởng viện bảo tàng Thang này vừa nghe thấy vậy liền sửng sốt, lập tức lắc đầu cười, nhìn Lê Bạch với ánh mắt oán trách. Sau đó ông nói với mọi người:

- Xin mọi người giải tán đi, bức họa này năm đó đích thân tôi giám định, tuyệt đối không phải giả!

- Ờ...

Giờ có chuyên gia của Cổ Cung ở đây, dĩ nhiên mọi người đều đồng loạt gật đầu, đều mỉm cười nhìn Giang Nguyên định tán đi. Lúc này ngay cả khuôn mặt Phan Hiểu Hiểu đứng cạnh cũng ửng hồng, oán trách liếc nhìn Giang Nguyên. Cái tên này rảnh việc nói lung tung, giờ thì hay rồi, bị người ta cười nhạo rồi đấy.

Lúc này trên mặt Lê Bạch càng thêm đắc ý, nhìn Giang Nguyên với vẻ châm chọc:

- Sao? Chẳng lẽ Thang sư phụ nói anh cũng không tin?

Giang Nguyên chẳng thèm để ý, dĩ nhiên hẳn biết Viện trưởng viện bảo tàng Thang không phải người làm đồ giả. Bức họa này tuy phỏng chế tương đối tinh xảo, nhưng nếu thật sự muốn giám định dĩ nhiên cũng không thể nào thoát khỏi ánh mắt của Viện trưởng viện bảo tàng Thang này. Trong chuyện này chắc chắn có vấn đề.

Lập tức, trong đầu hần lóe lên một suy nghĩ, nghĩ ra được nguyên nhân đại khái. Hần chỉ mỉm cười, thoáng nhìn Viện trưởng viện bảo tàng Thang nói:

- Tôi tin lời Viện trưởng viện bảo tàng Thang nói. Nhưng không biết bức họa này Viện trưởng viện bảo tàng Thang giám định vào năm nào? Bức này có phải bức năm đó ông giám định không còn chưa chắc...

Giang Nguyên nói ra câu này, Viện trưởng viện bảo tàng Thang vốn đang lơ đãng nhưng giờ nhìn thấy khuôn mặt như cười như không của Giang Nguyên thì đột nhiên trong lòng ông khá căng thẳng.

Xem bộ dạng của người thanh niên này hình như không phải loại nói năng tùy tiện, chẳng lẽ là thật... Tác phẩm ở đây không thể nào xảy ra vấn đề, nếu xảy ra vấn đề, đó là chuyện rất lớn.

Nghĩ tới đây, sắc mặt Viện trưởng viện bảo tàng Thang khẽ biến, nhưng ông chỉ im lặng bước đến trước hai bước, khom người nhìn bức họa đang được trưng bày trong khung kia.

Các du khách vốn định tản đi giờ nhìn thấy động tác của Viện trưởng viện bảo tàng Thang dĩ nhiên cũng tò mò vây lại.

Sau khi vị Viện trưởng viện bảo tàng Thang cẩn thận nhìn một lúc, sắc mặt đột nhiên trắng bệch...

Lê Bạch đứng bên cạnh vốn đang tươi cười, giờ nhìn thấy vẻ mặt này của Viện trưởng viện bảo tàng Thang thì trong lòng bất giác cũng căng thẳng.

Chương 215.1: Chàng trai khiêm tốn

Sắc mặt vị Viện trưởng viện bảo tàng Thang này trắng bệch, cẩn thận nhìn chằm chằm bức họa này mấy lần. Lúc đầu bức họa này do ông đích thân giám định. Mặc dù đã lâu, nhưng ông có ấn tượng khá sâu sắc với bức “Thập chỉ Chung Quỳ đồ” này.

Lúc này mặc dù cách một lớp kính bảo vệ, nhưng dưới sự quan sát

cẩn thận của ông vẫn có thể cảm thấy được chỗ khác thường rất nhỏ của bức họa, trong đó ông đã chú ý đến vài nét bút, hình như hơi có gì khác thường. Đây cũng chính là nguyên nhân khiến sắc mặt ông trắng nhợt. Nếu bức họa này thật sự là giả như chàng thanh niên kia nói, vậy thì chuyện này...

Tuy nhiên giờ ông vẫn chưa thể khẳng định, dù sao thời gian cũng đã trôi qua lâu rồi, hơn nữa còn cách lớp kính, lại không phải nhìn rất rõ ràng, cho nên sau khi ông nhìn chăm chăm từ trên xuống dưới vài lần vẫn không thể nào chắc chắn được. Nếu muốn chắc chắn, vậy thì phải lấy bức họa ra, sau khi tiến hành giám định mới có thể chắc chắn. Nhưng bây giờ đang trong thời gian triển lãm, theo quy định, không thể nào mở khung trưng bày ra được.

Nếu muốn xác nhận, chỉ có thể chờ sau khi bảo tàng đóng cửa. Nhưng giờ trong lòng ông nóng như lửa đốt, muốn xác định bức họa này có thật sự có vấn đề hay không. Ông là Phó Viện trưởng viện bảo tàng quản lý Tổ thư họa. Nếu xảy ra vấn đề, ông phải gánh hoàn toàn trách nhiệm. Nếu ông có thể xác định bức họa này thật sự có vấn đề, ông có thể tuyên bố đóng cửa bảo tàng. Nhưng trước khi xác định chắc chắn, ông không thể mạo hiểm làm như vậy.

Đám du khách vây xem thấy Viện trưởng viện bảo tàng Thang đứng trước bức họa, sắc mặt tương đối khó coi, đầy vẻ do dự thì vô cùng kinh ngạc. Họ bất giác nhìn sang ai đó đang nở nụ cười nhợt bên cạnh. Sắc mặt Lê Bạch kia đang dần trở nên khó coi.

Sau khi Viện trưởng viện bảo tàng Thang đứng trước bức họa chần chờ một chút, rốt cuộc cũng không tìm được nhìn chàng thanh niên vẫn bình tĩnh đứng phía sau kia. Đôi mắt vốn mang sự coi thường của ông dần trở nên ngưng trọng, cuối cùng thậm chí trong mắt lộ ra chút khiếm tốn và ý cười, gật đầu cười nói:

- Không biết cậu cảm thấy bức họa này có chỗ nào không đúng?

Giang Nguyên cười dừng dừng. Dĩ nhiên hắn biết rõ vì sao lúc này vị Viện trưởng viện bảo tàng Thang này đột nhiên hỏi mình như vậy. Có điều hắn cũng chẳng định dè dặt gì. Đối với một người rất có cảm tình với những thứ mang tính truyền thống mà nói, Giang Nguyên sẽ không giấu diếm gì chuyện đã xảy ra ở Cổ Cung.

Hắn chậm rãi tiến lên, khom người nhìn bức họa, sau đó trực tiếp chỉ tay vào chỗ đó, nói:

- Ông nhìn chỗ này đi, nét bút hơi cứng. Còn chỗ này, chỗ này, tôi chỉ cảm thấy với bút phong của Ngô Đạo Tử không thể xảy ra chuyện này.

Giang Nguyên chỉ ra từng điểm một, còn với những chỗ bị chỉnh sửa hắn không nói, dù sao những cái đó có thể là phải dùng công cụ đặc biệt mới có thể nhận ra được.

Sau khi Giang Nguyên chỉ ra những chỗ đó, Viện trưởng viện bảo tàng Thang liền ghé sát mắt lên tấm kính, trợn mắt nhìn thật kỹ. Nếu đổi lại là người khác, cho dù Giang Nguyên có chỉ rồi thì chắc chắn cũng khó nhận ra được vấn đề. Nhưng sau khi Giang Nguyên chỉ ra, Viện trưởng viện bảo tàng Thang cẩn thận nhìn một chút dĩ nhiên là phát hiện ra những chỗ không đúng nhỏ xíu đó.

Khuôn mặt của Viện trưởng viện bảo tàng Thang lập tức ảm đạm, thậm chí Giang Nguyên thấy tay ông bắt đầu run rẩy.

Có điều dù sao Viện trưởng viện bảo tàng Thang vẫn có chút kinh nghiệm, ông nhanh chóng bình tĩnh lại, vẫy tay với cảnh vệ. Sau khi cảnh vệ tới, ông nhỏ giọng nói vài câu, sau đó các cảnh vệ lập tức mời mọi người rời đi trong ánh mắt kinh ngạc của họ.

- Xin lỗi các du khách, vì chút sự cố nên phòng triển lãm tạm thời đóng cửa. Mong mọi người rời đi từ phía bên phải theo thứ tự.

Trong loa truyền đến một giọng nói. Rất nhiều du khách vừa bước vào đại sảnh đã rất bất mãn, không ít người rời rít kháng nghị:

- Chúng tôi vừa mới vào, còn chưa kịp xem gì cả.

Nhưng cũng chẳng còn cách nào cả, sau khi ồn ào vài câu, dưới sự sắp xếp của các cảnh vệ bắt đầu ra cửa rời đi. Chỉ có những du khách luôn vây bên cạnh đám Giang Nguyên mới biết, vật phẩm thật sự xảy ra vấn đề. Họ vừa bắt đầu chuẩn bị rời đi, vừa nhìn Giang Nguyên với ánh mắt kính nể. Chuyên gia người ta nhìn lâu như vậy, hơn nữa rõ ràng còn phải nhờ soái ca này chỉ điểm mới xác định được, chàng soái ca này giỏi quá đi mất.

Dĩ nhiên, sau khi đám người này sau khi nhìn Giang Nguyên xong đều không tìm được đồng loạt nhìn Lê Bạch một cái.

Lê Bạch bị họ nhìn với ánh mắt này thì mặt mũi lập tức đỏ bừng. Ban nãy gã vừa mới lớn tiếng tán thưởng, dùng đủ các phương pháp để chứng minh bức họa trước mặt là hàng thật. Nhưng giờ bị đủ các ánh mắt nhìn như vậy, đặc biệt là người đẹp chỉ cười không nói gì bên cạnh khiến cho gã hận không thể tìm một cái lỗ mà chui xuống.

Có điều Lê Bạch cũng khá bình tĩnh. Sau khi gã đỏ mặt một lúc thì nhanh chóng ho khan hai tiếng, sau đó lại trấn định lại.

Các du khách nhanh chóng bị dọn dẹp sạch sẽ, chỉ còn lại đám Giang Nguyên, Phan Hiểu Hiểu và Lê Bạch. Một nhóm nhân viên công tác đem theo dụng cụ đi vào.

Viện trưởng viện bảo tàng Thang thấy những nhân viên công tác kia tiến vào mới nhìn Giang Nguyên, kìm nén vẻ kinh ngạc trên mặt, kính trọng ông quyền nói:

- Cảm ơn vị tiểu ca này đã chỉ điểm, không biết cao danh đại tính của tiểu ca là gì, kế nghiệp thầy nào?

Giang Nguyên bị một ông lão gọi là tiểu ca, còn ôm quyền thì hơi ngượng ngùng. Hắn cũng vội vàng ôm quyền đáp lễ nói:

- Viện trưởng viện bảo tàng Thang khách sáo rồi, cứ gọi tôi là Giang Nguyên. Phương diện này tôi chỉ nhìn thoáng qua rồi đoán mò chứ không kế nghiệp thầy nào cả.

- Á...

Khuôn mặt đầy nếp nhăn của lão đồng chí này nghe thấy câu này thì cứng đờ ra. Thứ mà mình nhìn không ra, còn cần hắn chỉ điểm mới có thể thấy rõ mà hắn chỉ nhìn thoáng đoán mò sao.

Phan Hiểu Hiểu nghe thấy câu này đột nhiên cảm thấy rất quen. Đường như ban nãy vị Lê Bạch kia cũng nói câu này. Cô lập tức không nhịn được cười chum chim nhìn đối phương một cái.

Lê Bạch bên cạnh nhìn thấy ánh mắt mang ý cười của Phan Hiểu

Hiếu thì sắc mặt lập tức cứng đờ. Gã không khỏi nhìn Giang Nguyên với ánh mắt tức giận và oán hận.

Viện trưởng viện bảo tàng Thang nhìn khuôn mặt trong sáng của Giang Nguyên, hình như không phải nói dối. Ông lập tức cười khan nói:

- Giang tiểu ca khiêm tốn quá, mời tới phòng làm việc của tôi dùng trà.

- A, không được, không được. Tôi tới thăm quan. Cố Cung còn rất nhiều chỗ chưa đi. Trà này không uống được, kéo tí nữa lại không đạo hết được.

Giang Nguyên kẻ sợ nhất phiền phức vừa nghe thấy người ta muốn giữ mình lại dùng trà thì vội vàng cười từ chối.

- Không gấp không gấp. Có tôi ở đây, tôi bảo đảm Giang tiểu ca có thể ngắm hết toàn cảnh Cố Cung.

Lúc này vị Viện trưởng viện bảo tàng Thang cũng quyết không buông tay.

Giang Nguyên nhìn bộ dạng kiên trì của Viện trưởng viện bảo tàng Thang thì mắt hơi lóe lên, hẳn biết ngay dụng ý của đối phương. Mặc dù trong lòng hấn hơi tức giận nhưng cũng không khỏi cười khổ một tiếng, sau đó thở dài, gật đầu nói:

- Nếu trưởng giả đã mời, tôi không dám từ chối. Vậy thì quấy rầy một ly trà vậy.

Chương 215.2: Ủy ban giám sát

Giang Nguyên ghét nhất là qua lại với các đồng chí già như yêu tinh ngàn năm như thế này.

Giống như bây giờ, đồng chí Viện trưởng viện bảo tàng Thang này vẻ mặt nhiệt tình, lấy trà Vũ Tiên Long Tỉnh thượng hạng ra, đích thân ngồi bên trò chuyện, nói những lời cảm ơn thiếu muối, đồng thời thỉnh thoảng còn dùng vài câu để dò xét mình, muốn thăm dò rõ lai lịch của mình.

Điều càng khiến Giang Nguyên không thoải mái hơn là bên cạnh còn có một tiểu hồ ly, hàm răng sắc bén trong miệng không ngừng lóe lên tia sáng lạnh, luôn muốn nhân lúc mình không để ý để cắn lên mình.

Giang Nguyên thật sự không hiểu rõ lai lịch của đồng chí Lê Bạch này. Với thân phận và tư lịch của Viện trưởng viện bảo tàng Thang mà lại khách khí với Lê Bạch như vậy, thậm chí trong sự khách khí còn lơ mờ có chút kính sợ, điều này làm cho Giang Nguyên có chút mơ hồ.

Cho nên, hẳn nhẹ nhàng liếc mắt với Phan Hiểu Hiểu bên cạnh.

Phan Đại tiểu thư cũng không phải kẻ ngốc, vừa nhìn thấy ánh mắt của Giang Nguyên liền khẽ lắc đầu, ý nói trước đây hình như mình chưa từng gặp người này ở Bắc Kinh.

Nhìn bộ dạng Phan Đại tiểu thư, Giang Nguyên hoàn toàn mù mờ. Vị này nếu không phải Thiên hoàng quý vị gì, cũng không phải Thái tử đẳng của Trung Quốc mới, vậy vì sao Viện trưởng viện bảo tàng Thang lại khách khí với gã như vậy, không giống như kiểu đối xử với hậu bối.

Giang Nguyên thì đang mù mờ, Viện trưởng viện bảo tàng Thang cũng đang rối rắm. Bên kia các cảnh vệ đang tiến hành kiểm tra hiện trường, mấy người của Tổ thư họa cũng tiến hành kiểm tra cuối cùng và thẩm tra xuất nhập kho để xác định xem rốt cuộc bức họa này bị đổi như thế nào?

Rốt cuộc là đã dùng cách nào...

Còn chàng thanh niên lai lịch thần bí trước mắt có thể chỉ ra những chỗ khác biệt rất nhỏ kia có liên quan gì đến chuyện này không? Chuyện này chưa thể nói chắc được. Viện trưởng viện bảo tàng Thang thật sự không thể tin thẳng nhãi trẻ như vậy lại lợi hại hơn mình. Giám định thư họa không phải có được chân truyền của ai đó là một bước lên trời, nếu không trải qua vài chục năm tôi luyện sao có được năng lực như vậy?

Vậy mà tên thanh niên này lại có năng lực nghịch liên đến thế, với kinh nghiệm của Viện trưởng viện bảo tàng Thang, trừ phi hẳn biết rõ tình hình chuyện bức họa bị làm giả, nếu không chắc chắn không thể cách một lớp kính bảo vệ mà vẫn có thể phán đoán được chỗ khác thường.

Cho nên Viện trưởng viện bảo tàng Thang đang cố hết sức kéo dài thời gian với tên thanh niên này, chờ kết quả sơ bộ bên kia, ít nhất là cũng phải chờ đến khi làm rõ được thân phận tên thanh niên này rồi tính tiếp.

Giang Nguyên hiểu rõ suy nghĩ của vị Viện trưởng viện bảo tàng Thang này, cho nên lúc đó mới hơi tức giận. Có điều Giang Nguyên hiểu suy nghĩ của đối phương cho nên mới tuyệt đối phối hợp với hành động của đối phương. Hẳn cũng không muốn tự nhiên gây chuyện. Nên biết chuyện vật phẩm ở Cổ Cung này nói nhỏ không nhỏ nói lớn không lớn, nếu lỡ mình thật sự bị dính vào thì cũng là phiền phức không nhỏ.

Sau khi trò chuyện mấy chủ đề thiếu muối, trà cũng châm hai lần, Giang Nguyên dần mất hết kiên nhẫn. Đám cảnh vệ này điều tra cũng chậm quá đi. Cứ thế này hôm nay đừng nói đi dạo một lượt Cổ Cung, ngay cả cơm trưa chắc cũng phải ở đây ăn cơm hộp mất.

Lúc này rõ ràng Phan Đại tiểu thư đã không còn kiên nhẫn được nữa. Cha cô là Tham mưu trưởng quân khu Bắc Kinh, nếu không phải do thấy Giang Nguyên đồng ý, sao cô thèm đến đây ngồi uống trà chứ.

- Trà uống xong rồi... Giang Nguyên... chúng ta nên đi thôi...

Mặc dù người nào đó cảm nhận được sự không vui trong lời nói của Phan Đại tiểu thư, nhưng dù nói thế nào, giọng của Phan Đại tiểu thư vẫn tương đối dễ nghe.

Sắc mặt Viện trưởng viện bảo tàng Thang khẽ kinh ngạc, vội vàng cười khan nói:

- Vị tiểu thư này... đừng vội, đừng vội. Xin hãy ngồi thêm lát nữa. Tôi và Giang tiểu ca vừa gặp như đã quen, trò chuyện thêm vài câu nữa đã, trò chuyện thêm vài câu nữa đã...

- Còn trò chuyện gì nữa. Trò chuyện lâu như vậy rồi... Chúng tôi còn phải đi ăn...

Phan Đại tiểu thư này không kiên nhẫn nữa thì sẽ chẳng thềm nể mặt ai. Cô đứng dậy hừ giọng nói.

Giang Nguyên cũng mỉm cười gật đầu với Viện trưởng viện bảo tàng Thang rồi đứng dậy.

Viện trưởng viện bảo tàng Thang thấy thế trong lòng tức giận, thầm mắng đám cảnh vệ làm ăn kiêu gì vậy, lâu như vậy mà vẫn chưa điều tra được lý lịch của tên này? Tí nữa chắc chắn mình sẽ bị cấp trên mắng rồi.

Trong lúc ông đang tức giận, điện thoại trên bàn vang lên. Viện trưởng viện bảo tàng Thang chấn động tinh thần, sau khi hưng phấn mời Giang Nguyên chờ một lát liền nhắc điện thoại lên.

- Viện trưởng viện bảo tàng Thang... Điều tra ra rồi, đối phương vào không phải bằng cách mua vé bình thường...

- Quả nhiên...

Nghe đến đây, tinh thần Viện trưởng viện bảo tàng Thang chấn động, có điều trong mắt còn chưa kịp lóe lên tia tàn nhẫn thì câu tiếp theo đã hoàn toàn đập tan hưng phấn và tàn nhẫn trong lòng ông.

- Đối phương dùng giấy chứng nhận của Phòng bảo vệ quân khu Bắc Kinh... Qua kiểm tra, giấy chứng nhận đó được đặc biệt cấp cho con gái Tham mưu trưởng Phan...

- Tham mưu trưởng Phan...

Trong lòng Viện trưởng viện bảo tàng Thang giật mình, bất giác nhìn cô gái xinh đẹp đang lộ vẻ mất kiên nhẫn kia. Sau đó ông nở nụ cười khổ. Ông không quen vị Tham mưu trưởng Phan này, nhưng ông cũng hiểu rõ một số tình hình nếu như dính líu đến vị Tham mưu trưởng Phan này thì mình không thể chọc vào lung tung. Trừ phi bây giờ ông thật sự tìm được chứng cứ chứng minh Giang Nguyên có liên quan đến chuyện này mới có thể chọc vào đối phương.

Lúc này trên mặt Giang Nguyên thoáng nở nụ cười. Với thính lực của hắn cách xa chưa tới hai mét thì vẫn có thể mơ hồ nghe thấy những gì đang nói trong điện thoại. Hắn biết đối phương sẽ không giữ mình lại nữa.

Quả nhiên, sau khi cúp máy, ý cười trên mặt Viện trưởng viện bảo tàng Thang càng đậm thêm, sau đó khách khí cười nói với hai người:

- Được rồi, đã trì hoãn thời gian của Giang tiểu ca và vị tiểu thư này. Trong bảo tàng chúng tôi cũng có cơm trưa, nếu hai vị không chê... có thể dùng bữa trong bảo tàng chúng tôi, dùng bữa xong có thể tiếp tục tham quan...

- Đi thôi, đi thôi...

Phan Đại tiểu thư không có kiên nhẫn lằng nhằng với đối phương, sau khi nói với Giang Nguyên một câu liền bước ra ngoài.

- Viện trưởng viện bảo tàng Thang khách sáo rồi...

Giang Nguyên vẫn bình tĩnh cười nhạt nói một câu rồi cũng bước ra ngoài.

Có điều, Giang Nguyên vừa mới đi được hai bước thì bị Lê Bạch ở bên đưa tay ra cản lại.

- Anh vẫn chưa thể đi... Anh còn phải phối hợp điều tra với Phòng cảnh vệ...

Về mặt Lê Bạch cười lạnh, đưa tay chắn trước mặt Giang Nguyên,

hừ giọng nói.

Lê Bạch vừa đưa tay ra, tất cả mọi người đều sửng sốt, Giang Nguyên hơi nhú mào, đang định nói thì sắc mặt Viện trưởng viện bảo tàng Thang bên cạnh khẽ biến, ông vội vàng cười nói:

- Lê Bạch, tình hình đại khái đã rõ, tạm thời không cần...

- Không được, Viện trưởng viện bảo tàng Thang... chú còn không phân biệt được bức họa là thật hay giả mà hần có thể nhận ra được. Trong chuyện này chắc chắn có vấn đề. Hần nhất định phải phối hợp điều tra với Phòng cảnh vệ!

Lê Bạch không hề nề mặt Viện trưởng viện bảo tàng Thang, trầm giọng nói.

Viện trưởng viện bảo tàng Thang thấy Lê Bạch kiên trì như vậy sắc mặt cuối cùng cũng không dễ coi nữa, trầm giọng nói:

- Lê Bạch... vị này là Phan tiểu thư của nhà Tham mưu trưởng Phan quân khu Bắc Kinh... Có chuyện gì chúng ta có thể liên lạc với họ... Giờ không có lý do gì...

- Tham mưu trưởng Phan?

Lê Bạch nhìn Phan Hiểu Hiểu đang bức bối trước mặt, khuôn mặt trắng nõn nở nụ cười rụt rè:

- Phan tiểu thư có thể đi, nhưng anh ta thì không?

- Anh...

Tia tức giận lóe lên trong mắt Phan Hiểu Hiểu, cô đang định nói nhưng lại ngừng lại vì Giang Nguyên khẽ phất tay.

- Viện trưởng viện bảo tàng Thang... anh ta là ai?

Giang Nguyên lạnh nhạt quay đầu nhìn về phía Viện trưởng viện bảo tàng Thang ở sau, chậm rãi nói.

Nhìn đôi mắt trong suốt như hồ sâu của Giang Nguyên đang toát ra hàn ý, trong lòng Viện trưởng viện bảo tàng Thang lạnh đi. Ông

vội vàng nhìn về phía Lê Bạch nói:

- Lê Bạch... Đây là chuyện của Phòng cảnh vệ, để Phòng cảnh vệ tự xử lý.

Đối mặt với lời nói của Viện trưởng viện bảo tàng Thang, Lê Bạch khẽ cười, đưa tay lấy từ trong túi ra một tờ chứng nhận, đôi mắt sáng lên nhìn Viện trưởng viện bảo tàng Thang, sau đó nói:

- Viện trưởng viện bảo tàng Thang... Tôi là thành viên Ủy ban giám sát và bảo vệ văn hóa cổ quốc gia... Tôi có quyền yêu cầu Phòng cảnh vệ điều tra xử lý việc này!

Viện trưởng viện bảo tàng Thang nhìn thấy quyển sổ nhỏ màu đen bên trên có hình tứ giác lõi màu vàng liên biến sắc, nhìn Lê Bạch nói:

- Không phải cậu là giám sát viên bên dưới Ủy ban sao? Tại sao lại...

- Viện trưởng viện bảo tàng Thang, văn vật Cổ Cung bị mất vô cớ không phải chuyện nhỏ, giờ tôi tiếp quản điều tra việc này, chú có ý kiến gì không?

Nghe Lê Bạch nói vậy, sự kính sợ trên mặt Viện trưởng viện bảo tàng Thang càng đậm, bất đắc dĩ nhìn Giang Nguyên, sau đó gật đầu nói:

- Được, tất cả do Ủy viên Lê quyết định!

Lê Bạch thấy Viện trưởng viện bảo tàng Thang gật đầu trên mặt. Theo quy định của Ủy ban, với thân phận giám sát viên của gã có thể đi các nơi tuần du, uy nói giám sát viên có quyền giám sát, nhưng gặp các lão đồng chí như thế này, vẫn thân thiết gọi sư phụ.

Vì với cấp bậc của mấy lão đồng chí như Viện trưởng viện bảo tàng Thang, tuy gã là Ủy viên của Ủy ban nhưng cũng không có quyền giám sát. Chỉ khi xảy ra vấn đề, gã mới có quyền nhúng tay vào.

Vốn chút phiền phức như thế này, gã không cần thiết phải chủ

động nhúng tay vào, chỉ cần đứng bên giám sát là được. Nhưng vì gặp phải thằng nhãi này nên gã chỉ đành miễn cưỡng ra tay khó dễ. Dù sao quyền hạn của mình ở đây, cho dù có báo lên Ủy ban thì mình cũng theo lý mà làm thôi.

Lúc này Lê Bạch lập tức nhìn về phía Giang Nguyên, cười lạnh một tiếng, nói:

- Được rồi, giờ mời anh phối hợp điều tra với Phòng cảnh vệ...

- Các anh là Ủy ban gì? Các anh có tư cách gì bắt chúng tôi phối hợp...

Vẻ mặt Phan Hiểu Hiểu đứng cạnh đỏ bừng lên. Dĩ nhiên cô hiểu rất rõ, cái tên Lê Bạch này đang cố ý làm khó Giang Nguyên.

- Phan tiểu thư không cần biết chúng tôi là Ủy ban gì. Cô chỉ cần biết là để đảm bảo văn vật Cố Cung không thất thoát ra ngoài, tôi có quyền yêu cầu đối tượng khả nghi phối hợp điều tra...

Lúc này rốt cuộc trên mặt Lê Bạch đã lộ vẻ cao ngạo, nhìn Phan Hiểu Hiểu, mỉm cười nói.

- Anh... Tôi mặc kệ các anh là Ủy ban gì, nhưng bạn của tôi chỉ giúp các anh, giờ các anh không có quyền...

- Không... Tôi có quyền này, cho dù cha cô, Tham mưu trưởng Phan cũng không thể ngăn cản...

Lúc này Lê Bạch cười rất đắc ý, gã rất thích nhìn thấy vẻ tức giận trên gương mặt người đẹp này.

- Anh...

Phan Hiểu Hiểu đỏ mặt, đang định nói tiếp.

Lúc này Giang Nguyên đã một lần nữa phát tay cản cô, trên mặt thoáng nở nụ cười lạnh...

Chương 216: Thật chứ không giả

- Lần đầu tiên tôi nghe thấy một Ủy ban bảo vệ văn hóa cổ lại có quyền lực lớn đến như vậy.

Giang Nguyên nhìn vẻ mặt đắc ý của Lê Bạch chậm rãi cười lạnh nói:

- Xem ra cấp bậc của cái Ủy ban này khá cao đấy nhỉ!

- Đương nhiên... Ủy ban trực thuộc trung ương, có quyền giám sát tất cả các di sản văn hóa cổ. Cho dù là Quốc vụ viện, ngoại trừ mấy vị đứng đầu, chẳng ai có tư cách nhúng tay vào chuyện của Ủy ban chúng tôi...

Lê Bạch vừa tự đắc nói, vừa liếc nhìn Phan Hiểu Hiểu bên cạnh, ý tứ rất rõ ràng. Cha cô là Tham mưu trưởng quân khu, nhưng Ủy ban chúng tôi cũng không nhỏ, tôi là ủy viên đấy, hờ hờ, cấp bậc này... về vang này...

Nghe thấy câu này, Giang Nguyên nhú chặt mày. Hẳn vốn dĩ Cố Cung dạo chơi, lại có thêm người đẹp bầu bạn, sung sướng đến mức không thể sướng hơn được nữa, thế mà lại đụng phải chuyện này. Có điều dĩ nhiên hẳn cũng không có thói quen để người ta bắt nạt. Mình có vốn không lấy ra xài còn để cho người ta bắt nạt, thế chẳng phải ngốc sao?

Giang Nguyên sờ sờ mũi, đưa tay móc điện thoại trong cái cười lạnh đắc ý của Lê Bạch. Hắn bấm số Trưởng phòng Dương.

- Hi hi...

Lê Bạch thấy Giang Nguyên lấy điện thoại ra bắt đầu gọi điện thoại thì càng cười đắc ý. Cái tên trước mặt này nghe khẩu âm đã biết không phải người Bắc Kinh, hơn nữa trang phục trông cũng chẳng giống người có tiền, vậy mà giờ còn lấy điện thoại ra giả vờ ghê gớm... Thế thì mình cũng muốn xem thử, hẳn ghê gớm thế nào.

- Trưởng phòng Dương... Tôi đang ở Cố Cung, giờ đang có một người của Ủy viên giám sát và bảo vệ văn vật cổ gì đó muốn giữ tôi lại phối hợp điều tra...

Giang Nguyên trực tiếp nói.

Đầu bên kia Trưởng phòng Dương thoáng sửng sốt, rõ ràng trong lời nói mang theo chút kinh ngạc, nói:

- Sao cậu lại đụng phải người của bọn họ?

Giang Nguyên nghe thấy cũng là cả kinh. Ủy ban gì đó này quả thật ghê gớm, ngay cả Trưởng phòng Dương hình như cũng biết cái Ủy ban này. Hắn lập tức cười cười nói:

- Cố Cung có một tác phẩm có vấn đề, tôi thấy vậy liền nhắc nhở họ... sau đó...

- Ồ... Vậy được, không sao. Để tôi gọi điện cho họ...

Trưởng phòng Dương nghe thấy Giang Nguyên nói vậy dường như thở phào nhẹ nhõm. Sau đó ông cười nói.

Nghe thấy bên kia cắt điện thoại, Giang Nguyên cũng thở phào nhẹ nhõm theo. Trưởng phòng Dương này là con trai Dương lão, quả nhiên tiếp xúc với khá nhiều thứ, quyền lực cũng tương đối lớn. Nếu không với ngữ khí của đối phương, nếu Trưởng phòng Dương không xử lý được thì mình rắc rối rồi.

- Sao? Gọi điện thoại xong rồi à? Đi với tôi được rồi chứ!

Lê Bạch như cười như không nhìn Giang Nguyên, trong mắt còn có ý trào phúng.

Giang Nguyên cười nhún vai, sau đó gật đầu với Phan Hiểu Hiểu nói:

- Hiểu Hiểu... Đừng nóng, chúng ta ngồi thêm một lát...

Phan Hiểu Hiểu sau khi nghe thấy Giang Nguyên nói vậy, nhìn thấy ý cười thoải mái trên gương mặt hắn thì hơi sửng ra, sau đó cũng thở phào nhẹ nhõm, mỉm cười quay trở lại, cùng Giang Nguyên ngồi xuống ghế.

- Viện trưởng viện bảo tàng Thang... ông không tiếc nước trà chứ?

Giang Nguyên mỉm cười nhìn Viện trưởng viện bảo tàng Thang ngồi một bên nói.

- A... Làm gì có, làm gì có...

Viện trưởng viện bảo tàng Thang thấy Giang Nguyên đột nhiên bình tĩnh trở lại thì hơi sững ra, sau đó vội vàng châm nước cho hai người.

Còn Lê Bạch thì lúc này cũng sững sờ nhìn vẻ mặt mỉm cười thoải mái của Giang Nguyên, trong mắt gã hiện lên tia kinh ngạc, có điều ngay lập tức gã lại cười lạnh nói:

- Được... Anh cứ giả vờ đi, tôi xem thử ban nãy anh gọi điện nhờ vả ai? Nếu anh tìm được mấy ông lớn của Quốc vụ viện, vậy thì tôi cũng phục anh!

Phan Hiểu Hiểu ngồi bên cũng khá tò mò. Cô tương đối hiểu hoàn cảnh Giang Nguyên. Lần đầu tiên gặp Giang Nguyên cô đã biết hẳn có qua lại với vị Phó tỉnh trưởng kia. Có điều ở Bắc Kinh chắc cũng không quá mối quan hệ nào đặc biệt, có điều... Cô nhớ nhở ra hôm nay đã đón Giang Nguyên ở bên đó, lúc này trong lòng không cũng không khỏi bắt đầu suy đoán. Giang Nguyên bình tĩnh như vậy, rốt cuộc giờ Giang Nguyên đang làm gì ở Bắc Kinh, chủ nhân căn biệt thự kia rốt cuộc là ai?

Có điều dường như Lê Bạch hình như không định cho Giang Nguyên quá nhiều thời gian. Gã đi đến cạnh bàn, cầm điện thoại trên bàn lên, ấn hai phím, sau đó nói:

- Phòng cảnh vệ cử hai người đến đây...

Sau khi dứt lời, gã cười lạnh nhìn Giang Nguyên. Chỉ cần đợi người của Phòng cảnh vệ đến, sau đó đem thẳng nhai này đi, xem hẳn còn giả vờ được nữa không!

Hiệu suất làm việc của Phòng cảnh vệ Cố Cung khá cao. Hai người mặc đồng phục cảnh vệ nhanh chóng xuất hiện trước cửa văn phòng. Lê Bạch khẽ cười nhìn Giang Nguyên nói:

- Được rồi... Đi thôi. Ngoan ngoãn đi cùng chúng tôi một chuyến, chỉ cần điều tra xong anh không có vấn đề gì thì anh có thể đi.

Giang Nguyên bưng ly trà trong tay lên, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, sau đó quay đầu nhìn về phía Lê Bạch, cười nhạt nói:

- Anh vội cái gì?

- Thế nào, anh còn làm bộ à?

Lê Bạch nghe Giang Nguyên nói vậy liền lạnh giọng cười nói:

- Ủy ban chúng tôi muốn điều tra ai, thật sự chẳng mấy người có thể ngăn cản được... Anh ngoan ngoãn đi theo đi, nếu không đừng trách chúng tôi không khách khí!

Phan Hiểu Hiểu thấy Lê Bạch bắt đầu lớn tiếng thì hơi lo lắng. Cố Cung này, người bình thường không dám làm loạn ở đây. Hơn nữa cái tên đáng ghét trước mặt rõ ràng lai lịch không nhỏ. Nếu Giang Nguyên thật sự căng với đối phương, e là phải chịu thiệt mất.

Nghĩ vậy, Phan Hiểu Hiểu đang định nói Giang Nguyên phối hợp một chút với đối phương trong khi mình đi nghĩ cách, nhưng cô lại thấy Giang Nguyên cười nhạt nói:

- Anh gấp cái gì? Đừng tưởng con bài Ủy ban này của anh lớn là có thể làm gì tôi thì làm!

Nói xong, giọng Giang Nguyên lại lạnh lẽo cất lên:

- Có điều, tôi cũng nói anh biết, nếu tôi không muốn, trên đời này người thật sự có thể miễn cưỡng được tôi không nhiều đâu!

- A... Tên nhà quê anh cũng ngang ngạnh lắm... Hôm nay tôi cứ muốn miễn cưỡng anh đấy, anh làm được gì nào?

Sau khi Lê Bạch sững sốt một lúc, không nhịn được giễu cợt cười lạnh, sau đó gã định lên tiếng nói với cảnh vệ bên cạnh thì đột nhiên điện thoại di động của gã vang lên.

Lê Bạch hơi cau mày, đang định bảo cảnh vệ đưa Giang Nguyên đi trước rồi tính sau.

Có điều lúc này Giang Nguyên cười cười nói:

- Nếu tôi là anh, tôi sẽ nghe điện thoại trước!

Lê Bạch thấy Giang Nguyên khẽ cười nói vậy thì mặt trắng bệch

giận dữ. Nhưng khi gã nhìn thấy nụ cười trào phúng trên mặt Giang Nguyên, trong lòng khẽ giật mình, thầm nghĩ:

- Chẳng lẽ?

Gã lập tức hung hăng trừng mắt với Giang Nguyên, sau đó liền đưa tay ra cầm điện thoại, sau khi nhìn dãy số một chút thì sắc mặt lập tức trầm xuống.

Mấy người này đều đang nhìn Lê Bạch. Họ vừa thấy sắc mặt Lê Bạch lập tức trầm xuống thì tim đều đập mạnh, chẳng lẽ...

Lê Bạch xoay người đi ra ngoài cửa, sau khi nói vài câu qua điện thoại, gã liền xanh mặt, hung hăng trừng mắt nhìn Giang Nguyên, nhưng không nói lời nào chỉ vẩy tay với hai cảnh vệ. Sau khi gã đỏ mặt hừ lạnh một tiếng trong ánh mắt như cười như không của Giang Nguyên thì bước nhanh ra ngoài.

Chương 217: Sự kinh khủng của Ủy ban

- Chưa từng thấy ai còn đồ như vậy...

Giang Nguyên thấy tên này vừa thấy sự việc không thành liền lập tức xoay người đi vậy thì cũng âm thầm bái phục, nhân vật này không dễ đối phó đây.

Hắn vừa mới nghĩ vậy, ai ngờ Lê Bạch ở ngoài cửa đột nhiên xoay người vào trong, mặt lạnh lẽo, chỉ thẳng Giang Nguyên lạnh giọng nói:

- Đừng để tôi điều tra được chuyện này có liên quan tới anh. Nếu có liên quan, cho dù Dương Vân Dương có che chở cho anh, anh cũng không chạy thoát được đâu...

Sau khi bỏ lại câu này, Lê Bạch mới liếc mắt nhìn Phan Hiểu Hiểu một cái rồi xoay người rời đi.

- Dương Vân Dương?

Nghe thấy cái tên này, vẻ mặt của Phan Hiểu Hiểu và Viện trưởng

viện bảo tàng Thang ở bên cạnh đều khẽ biến, đặc biệt là Viện trưởng viện bảo tàng Thang. Ánh mắt ông nhìn Giang Nguyên dần có chút kính sợ.

Cái tên Dương Vân Dương này rất bình thường, có lẽ trong khắp thành phố Bắc Kinh này có không ít người mang cái tên này. Nhưng, nổi tiếng ở Bắc Kinh, lại có thể trấn trụ được chuyện này thì chỉ có vị đó, hơn nữa vị này có thể coi là nhân vật thông thiên thật sự.

Ban nãy Giang Nguyên gọi điện gọi người ta là Trưởng phòng Dương, nên biết bây giờ người thường đều gọi vị đó là Chủ nhiệm Dương. Người gọi chức cũ của đối phương đa số là những người tương đối thân cận, hơn nữa ngữ khí dường như còn rất tùy tiện. Một cú điện thoại gọi đi, đối phương lập tức giải quyết chuyện này cho hắn...

Suy nghĩ trong đầu Phan Hiểu Hiểu và Viện trưởng viện bảo tàng Thang lập tức xoay chuyển. Đặc biệt là Viện trưởng viện bảo tàng Thang vội vàng châm thêm nước cho Giang Nguyên, nói:

- Giang tiểu ca, không sao, uống thêm chút trà nhé...

- Không uống nữa, không uống nữa... bị cái tên bại hoại kia làm mất cả hứng rồi, đi...

Rõ ràng Phan Hiểu Hiểu không có chút cảm tình nào với vị Viện trưởng viện bảo tàng Thang này. Rõ ràng ban nãy Giang Nguyên giúp ông ta, kết quả ông ta lại đối với Giang Nguyên như vậy. Thật sự là hơi quá đáng.

Dĩ nhiên Giang Nguyên cũng không muốn ở lại, sau khi hẩn gạt đầu với Viện trưởng viện bảo tàng Thang liền theo Phan Hiểu Hiểu bước ra ngoài cửa, để lại mình Viện trưởng viện bảo tàng Thang ở trong lau mờ hôi trên trán.

Lúc này dĩ nhiên Viện trưởng viện bảo tàng Thang biết chắc chắn đối phương không liên quan gì đến chuyện tác phẩm kia. Một người có quan hệ tốt với Chủ nhiệm Dương như vậy, hoàn toàn chẳng có lý do gì để có ý định với tác phẩm kia. Có điều ban nãy mình đã khiến đối phương chịu oan ức, lúc này trong lòng Viện

trưởng viện bảo tàng Thang khá cảm tức. Cái tên Lê Bạch chết tiết kia, vốn cứ tưởng gã chỉ là Giám sát viên cấp dưới của Ủy ban, nào giờ lại là Ủy viên Ủy ban.

Cái Ủy ban chết tiết này trước giờ việc chính sự không làm, bình thường không nhúng tay vào chuyện của các bảo tàng, nhưng một khi nhúng tay đều rất kinh người, quyền hạn cực lớn. Lớn đến mức có thể dễ dàng thay đổi một Viện trưởng viện bảo tàng như ông ta.

Sự tồn tại của Ủy ban này người bình thường không biết, cho dù biết, cũng chỉ tưởng là một phòng ban bình thường. Nhưng chỉ có người đến một cấp bậc nào đó mới biết được vài quyền hạn của Ủy ban này. Còn Viện trưởng viện bảo tàng Thang đã từng trải qua một vài việc, cho nên ông mới thật sự hiểu được cái Ủy ban nghe chỉ giống như một Tổ chức công kích bình thường này là một tồn tại đáng sợ nhường nào.

Năm đó, ở Sơn Tây, có một khu mộ không lớn lắm, Ban văn vật liên quan của địa phương đến hiện trường, hình như phát hiện được vài thứ tương đối đặc biệt. Khi họ chụp những tư liệu liên quan báo cáo lên trên đã hấp dẫn được sự chú ý của Ủy ban này. Ủy ban này nhanh chóng tiếp nhận việc khai quật và thanh lý ngôi mộ này từ Ban văn vật tỉnh của địa phương, khiến cho mấy chuyên gia già của Ban văn vật lúc đó tức đến sôi người nhưng cũng chẳng có cách nào khác.

Lúc đó sau khi khai quật, Ủy ban phát hiện khu mộ này đã bị người ta lấy đi một vật quan trọng nào đó, còn về việc vì sao nói vật kia đó là vì không ai biết đã mất gì. Cho dù là đến bây giờ cũng không có ai từng thấy văn vật trong mộ đó mấy năm nay có từng lộ diện ở đâu không.

Lúc đó Ủy ban này đã điều động lực lượng cảnh sát của sáu tỉnh xung quanh để tiến hành âm thầm điều tra tìm vật kia. Đồng thời còn trực tiếp điều động gần ba vạn người của bộ đội vũ trang, đi điều tra mấy tỉnh xung quanh. Hơn nữa còn hạ lệnh cho các sân bay, cửa khẩu cả nước phải kiểm tra nghiêm ngặt, đề phòng vật phẩm bị đưa ra nước ngoài, gây nên một trận phong ba lớn.

Lúc ấy, hầu hết mọi người đều không biết lúc đó đã xảy ra chuyện

gi. Nhưng Viện trưởng viện bảo tàng Thang thì biết rõ. Cuộc tổng điều động lớn như vậy chính là để tìm thứ kia cho Ủy ban này.

Hơn nữa về sau tìm được hay không, Viện trưởng viện bảo tàng Thang cũng không rõ lắm, dù sao cả hành động đó cũng được tiến hành trong nửa năm.

Hành động như vậy, đừng nói là ban ngành Văn vật, cho dù là toàn bộ công an đều không có năng lực như vậy. Ít nhất người bình thường đều biết, hành động như vậy, nếu không được bảy người trong Ủy viên ban chấp hành Trung ương Đảng thì chắc chắn không thể tiến hành.

Vì một văn vật không biết bị mất trong một ngôi mộ nhỏ mà có hành động lớn như vậy, đó vẫn là một vụ án lớn nhất của phòng ban Văn vật những năm gần đây. Những điều này khiến những người biết chuyện hiểu rõ và bắt đầu có cái nhìn khác về Ủy ban này.

Nhưng, trừ một vài Giám sát viên do Ủy ban này phá đi khắp nơi giám sát tuần du xung quanh ra, rất hiếm có Ủy viên thật sự lộ diện. Còn Viện trưởng viện bảo tàng Thang đã từng tham dự Hội nghị công tác bảo vệ văn vật cổ năm năm tổ chức một lần của Ủy ban này nên cũng có từng gặp vài vị Ủy viên. Ông không ngờ, tên Lê Bạch trẻ tuổi này cũng là một trong số những Ủy viên.

Nghĩ tới đây, Viện trưởng viện bảo tàng Thang không khỏi đau đầu. Việc mất vật phẩm lần này chắc là không nhỏ. Nếu đối phương có thể đổi “Thập chỉ Chung Quỳ đồ” một cách thần không biết quỷ không hay như vậy, thế thì những vật phẩm khác e cũng bị như vậy.

Nếu muốn làm được hành động lớn như vậy, rất có khả năng có nội tặc. Giờ có Lê Bạch có đặc quyền lớn như vậy tham gia, chuyện này cho dù có muốn đề xuống cũng chẳng đề được.

Viện trưởng viện bảo tàng Thang thì tương đối đau đầu, còn Phan Hiểu Hiểu lúc này tương đối hiếu kỳ, đang lôi kéo Giang Nguyên hỏi lúu rú không ngừng.

- Được rồi, được rồi... Cô đừng hỏi nữa, tôi nói là được chứ gì?

Giang Nguyên nhìn đôi mắt to ngân ngấn nước đang nhìn mình chăm chăm, giữ bộ dạng quyết tâm mình chưa nói thì còn chưa thôi, sau khi hần kiên trì được vài phút cuối cùng đã quyết định đầu hàng, nói:

- Không phải cô biết lần này tôi đến Bắc Kinh là để chữa bệnh cho người ta sao?

- Á?

Phan Hiểu Hiểu trợn mắt, trong mắt lóe lên tia nhiều chuyện, cô đề thấp giọng nói:

- Anh lợi hại vậy sao?

- Đương nhiên... Nếu không sao Trưởng phòng Dương lại tốt với tôi như vậy?

Giang Nguyên nhún vai, nói.

- Vậy... lẽ nào lão Dương... gần đây sức khỏe không tốt? Chẳng lẽ lời đồn là thật?

Lúc nói câu này, Phan Hiểu Hiểu không kìm được nhìn quanh. Dù sao cũng là chuyện liên quan đến nhóm bảy người, không ai dám coi thường. Trong này chỉ cần có chút dị động gì đó cũng đủ liên lụy rất lớn, thậm chí còn gây ra một vài chấn động không nhỏ...

- Á...

Giang Nguyên nhìn thấy tia nhiều chuyện lóe lên trong mắt Giang Nguyên thì liền cười khở. Đám con cái nhà quan ở Tử cữu thành này đúng là miễn cảm khác thường. Chỉ cần nhìn cô nàng trước mặt là đủ biết rồi.

Chương 218: Tin tức

Sau khi Giang Nguyên tiêu tốn chút tinh thần bác bỏ mấy tin đồn bát quái Phan Hiểu Hiểu nghe thấy kia đi, để cô khỏi suy đoán về vị nào đó của Tổ bảy người, để tránh cô nghe nhầm tin, sau đó làm

một vài đồng chí nào đó hiểu nhầm...

Ăn cơm xong, lúc tính tiền, tiền hân đưa cho nhân viên phục vụ bị Phan Hiểu Hiểu đánh cho rơi xuống, sau đó cô đưa một tấm thẻ ra...

Điều này khiến lòng tự tôn của ai đó bị tổn thương nghiêm trọng. Đây không phải là chuyện bao nhiêu tiền, là chuyện lòng tự tôn của đàn ông bị đả kích. Năm đó ở nước ngoài, bạn học Giang Nguyên có bao giờ để phụ nữ tính tiền chứ? Nhưng lần này sau khi quay về, hình như phần lớn đều để phụ nữ tính tiền, điều này khiến bạn học Giang Nguyên tương đối tức giận.

Có điều, không còn cách nào khác, trong thẻ không có tiền thì chẳng thể nào ngóc đầu lên được. Đương nhiên... trong thẻ của bạn học Giang Nguyên vẫn còn mấy vạn, nhưng trong mắt Phan Đại tiểu thư dĩ nhiên chẳng đáng là gì.

Bạn học Giang Nguyên tinh thần hơi uể oải trở về nơi ở. Hân phát hiện hình như hôm nay Trưởng phòng Dương về hơi sớm, đang ngồi trong phòng khách xem tin tức.

- Về rồi sao? Ăn chưa?

Trưởng phòng Dương rời mắt khỏi tivi, nhìn Giang Nguyên cười nhạt nói.

- Cảm ơn Trưởng phòng... Tôi ăn rồi!

Giang Nguyên cười gật đầu, sau đó cũng ngồi xuống một bên. Người giúp việc nhanh chóng đưa một ly trà đến.

Sau khi Giang Nguyên nói cảm ơn liền bưng trà, chậm rãi nhấp hai ngụm. Sau khi hân để hương trà thanh mát đánh tan dư vị còn tích lại của bữa tối trong miệng thì mới nhẹ nhàng thở hắt ra.

Trưởng phòng Dương bưng ly trà, cũng nhấp hai ngụm. Sau đó ông ngoảnh đầu sang nhìn Giang Nguyên, tò mò nói:

- Sao cậu lại trêu chọc mấy người đó?

- ...

Giang Nguyên nghe Trưởng phòng Dương nói vậy thì khá bức, bất đắc dĩ cười khổ nói:

- Tôi không trêu chọc, chẳng qua tôi chỉ thấy có một bức họa trưng bày là hàng giả nên tùy tiện nói vài câu, sau đó đối phương nghi ngờ tôi có liên quan đến việc tác phẩm bị mất...

Trưởng phòng Dương hơi sửng sốt, có chút tò mò. Ông cũng tương đối thích thư họa, trong phòng cũng có treo vài tác phẩm thư pháp người khác tặng, dĩ nhiên cũng biết chuyện giám định cổ họa cần phải có kinh nghiệm như thế nào. Giang Nguyên trước mặt cùng lắm chỉ hai một hai hai tuổi, hơn nữa còn học y, y học lại... tình thông như vậy. Sao có thể còn hiểu về việc giám định thư họa?

Hơn nữa bức họa đó còn được trưng bày ở Viện bảo tàng Cố Cung, cách một tầng bảo vệ mà vẫn có thể nhận ra, năng lực này...

- Cậu có nghiên cứu về việc giám định thư họa sao?

Sau khi sửng sốt một lúc, cuối cùng Trưởng phòng Dương không kìm được hỏi.

- Á... a... haha... Cũng có lướt sơ qua, lướt sơ qua...

Giang Nguyên âm thầm lau mồ hôi, sau đó vội vàng nói sang chuyện khác:

- Trưởng phòng Dương... Cái Ủy ban giám sát và bảo vệ văn vật cổ này rốt cuộc có lai lịch gì? Sao thằng nhãi kia nói dù là Quốc vụ viện cũng chỉ có vài vị Phó chủ tịch có thể quản được họ.

- Thằng ranh?

Trưởng phòng Dương thấy bộ dạng nghiêng răng nghiêng lợi của Giang Nguyên khi nhắc đến hai chữ này thì thoáng sửng sốt. Trong mắt ông lóe lên ý cười thú vị, chột hiểu nói:

- Hôm nay cậu cùng cô bé nhà Phan Thiên Mục đi Cố Cung à?

- Haha... Cô bé đó là người được đám nhóc trong Tứ Cửu thành thích nhất đấy, nếu cô bé đó cùng cậu đi dạo Cố Cung thì gặp phải mấy chuyện rắc rối như vậy là đúng rồi. Có điều số cậu hơi xui.

Đụng phải Ủy ban này cũng chẳng có gì lạ...

Trưởng phòng Dương thấy vẻ hiếu kỳ của Giang Nguyên liền giải thích:

- Ủy viên này mới ra đời mấy năm nay, tôi được biết là Ủy viên này có từ thời Dân Quốc. Nhưng nguồn gốc sâu xa thực sự có thể đi ngược dòng lại mấy năm trước...

- Ủy ban này từ thời đầu dựng nước là một tổ chức đặc biệt trực thuộc Quốc vụ viện nhưng không bị Quốc vụ viện khống chế. Bình thường đều sẽ thông qua Quốc vụ viện tiến hành phối hợp. Sức ảnh hưởng của Ủy ban này có thể lên thẳng đến tổ bảy người... Nếu không phải cha tôi đang ở trong Tổ bảy người, tôi cũng không có năng lực ảnh hưởng đến bọn họ...

Nói tới đây, ánh mắt của Trưởng phòng Dương càng thêm nghiêm túc, nhìn về phía Giang Nguyên nói:

- Dù thế nào, tốt nhất là đừng chọc vào Ủy ban này. Chuyện nhỏ thế này thì không sao, nhưng nếu thật sự chọc vào họ, Ủy ban này mà thật sự khó dễ cậu, tôi cũng chẳng cách nào nhúng tay vào... Cậu có hiểu không?

- Cảm ơn Trưởng phòng... Tôi hiểu...

Giang Nguyên nghe thấy Trưởng phòng Dương dặn dò như vậy liền chậm rãi gật đầu. Hắn thật sự không ngờ một Ủy ban mà có lai lịch lớn như vậy, chẳng trách ở Bảo tàng Cố Cung, thăng nhải kia ghê gớm đến như vậy.

- Đúng rồi, nhân sâm của cậu dùng hết chưa? Có cần tôi đưa thêm cậu ít nữa không?

Sau khi dặn dò xong chuyện này, Trưởng phòng Dương quan tâm nhìn Giang Nguyên nói. Nên biết rằng khi lần đầu tiên Giang Nguyên kiểm tra cho hắn, sau khi làm xong, sắc mặt hắn đã trắng bệch. Có điều sau khi ông gửi lô sâm núi kia đến cho Giang Nguyên, ông thường thấy sau khi hắn trị liệu cho mình xong, tuy sắc mặt hơi tái, nhưng Giang Nguyên cứ sâm trong túi ra cắn một miếng sắc mặt liền tốt hơn nhiều.

Cho nên, vì để bệnh của mình mau khỏi, Trưởng phòng Dương rất quan tâm đến Giang Nguyên, sợ Giang Nguyên cứ tiếp tục như vậy sức khỏe sẽ bị suy giảm.

- A... không cần, không cần... Vẫn còn, vẫn còn...

Mặc dù động lòng, nhưng Giang Nguyên vẫn từ chối. Làm người không thể quá tham lam. Mình mới lấy hộp sâm núi kia ăn chưa được bao lâu, ít nhất vẫn còn đủ hai tháng. Nên biết sâm núi này không phải dễ kiếm, nếu giờ mình gặt đầu, chắc lão tổng của Đồng Nhân Đường muốn đập đầu vào tường mất.

Dĩ nhiên Trưởng phòng Dương nhìn thấy tia hưng phấn lóe lên trong mắt Giang Nguyên. Ông biết Giang Nguyên tương đối muốn số sâm núi này, nhưng trong nháy mắt hẳn đã áp chế ham muốn trong lòng, từ chối không chút do dự. Điều này đối với một thanh niên hai mươi mấy tuổi mà nói tương đối không dễ dàng.

Ông lập tức mỉm cười nhưng cũng không nói gì.

Cách đó mấy ngàn mét, trong một căn biệt thự dưới chân Tây Sơn, Phan Hiểu Hiểu co hai chân ngồi trên sofa, ôm một con gấu bông lớn, sau đó nũng nịu nói với ông cụ bên cạnh:

- Ông nội... Con nghe nói gần đây sức khỏe Dương lão không được tốt ạ?

- Dương lão?

Ông cụ bên cạnh khẽ giật giật hàng lông mày hoa râm, hơi bất ngờ nhìn Phan Hiểu Hiểu, mỉm cười nói:

- Con nhóc con, sức khỏe Dương lão hình như vẫn khá tốt, con nghe ai nói vậy?

Phan Hiểu Hiểu nghe thấy giọng nói không chắc chắn của ông nội thì ánh mắt hơi hưng phấn, sau đó ngồi dậy, nhìn chằm chằm ông cụ, nghiêm túc nói:

- Ông nội, con có một người bạn là bác sĩ, mới được Dương gia mời đến Bắc Kinh từ vùng khác, Chủ nhiệm Dương Vân Dương cực kỳ coi trọng anh ấy... Nhưng con hỏi bạn con rồi, anh ấy lại

nói không phải chữa bệnh cho Dương lão, nhưng con không biết anh ấy có lừa con không!

Chương 219: Giúp đỡ

- Ờ? Bạn cháu? Bạn gì?

Ông cụ Phan khẽ nhướn mày, nhìn cháu gái bảo bối của mình, cười ha ha nói:

- Cháu gái ngoan của ông, cháu đừng chọc ông nữa... Đừng nói với ông bạn của cháu bốn năm chục tuổi nhé!

Phan Hiểu Hiểu nhìn thấy vẻ trêu chọc của cụ Phan thì mặt hơi đỏ lên, gắt giọng:

- Ông nội... Ông nói lung tung gì vậy? Anh ấy mới hơn hai mươi tuổi!

Ý cười trên mặt Phan lão càng đậm hơn, nhẹ nhàng đưa tay vỗ vỗ đầu Phan Hiểu Hiểu, cười nói:

- Dương Vân Dương sẽ mời một thanh niên hơn hai mươi tuổi đến chữa bệnh cho cha cậu ta sao? Hiểu Hiểu, cháu dùng cái đầu nhỏ của mình để suy nghĩ một chút có được không hả?

Phan Hiểu Hiểu thấy ông không tin mình thì hơi mất hứng, ôm cánh tay ông cụ lắc mạnh nói:

- Ông nội... Cháu không lừa ông đâu. Dù anh ấy trẻ tuổi, nhưng anh ấy thật sự rất thân với Chủ nhiệm Dương. Hôm nay cháu đưa anh ấy đi dạo Cổ Cung, anh ấy còn chỉ ra một tác phẩm của Cổ Cung là giả. Kết quả là khiến cho tên nhãi của Ủy ban gì đó nghi ngờ anh ấy có liên quan đến việc tráo đổi vật phẩm, không cho anh ấy đi. Cuối cùng cho Chủ nhiệm Dương gọi điện, anh ấy mới được tên nhãi của Ủy ban kia thả đi đấy!

- Á? Chị... không phải chị đang nói Giang Nguyên kia đấy chứ...

Phan Nghị đang ôm PSP chơi, lúc này hơi ngạc nhiên quay đầu hỏi

Phan Hiểu Hiểu.

- Đúng vậy... Chính là anh ấy!

Phan Hiểu Hiểu hưng phấn nhìn về phía cụ Phan nói:

- Ông nội, Phan Nghị cũng từng gặp anh ấy, anh ấy thật sự rất lợi hại...

Nói tới đây, Phan Hiểu Hiểu lại quay đầu về phía Phan Nghị, nói:

- Phan Nghị, cậu nói có đúng không?

- Chị, sao em biết được, em mới gặp anh ta có một lần... Thân thủ của tên đó đúng là rất khá...

Phan Nghị vừa chơi PSP trong tay, vừa lén ngẩng đầu nhìn Phan Hiểu Hiểu, sau đó nói:

- Có điều hình như tên đó cũng khá đáng tin, nếu không em sớm đã dẫn người đi đánh anh ta rồi!

- Haha...

Nghe Phan Nghị nói vậy, cuối cùng cụ Phan không nhịn được ngửa đầu cười phá lên. Sau đó ông nói:

- Nghe Tiểu Nghị nói vậy, xem ra thằng nhóc tên Giang Nguyên thật sự không tệ!

Cụ Phan vừa dứt lời, Phan Hiểu Hiểu liền xấu hổ đỏ mặt, không ngừng lắc tay ông cụ, dẫu môi nói:

- Ông nội... người ta nói thật mà!

- Được, được... nói thật, nói thật...

Tiếng cười của ông cụ dần dừng lại. Sau đó ông nhẹ nhàng vuốt râu, khẽ híp mắt, nhìn Phan Hiểu Hiểu, nghiêm nghị nói:

- Hiểu Hiểu, chàng thanh niên thật sự được Dương gia mời từ nơi khác tới à?

- Đúng... anh ấy là người Sở Nam, hơn nữa lần này cháu nghe chính miệng của người Ủy ban gì đó nói, khi đó sau khi gã đi nghe điện thoại không, liền bỏ qua cho bọn cháu. Có điều cuối cùng gã còn nói nếu như việc này thật sự có liên quan đến anh ấy, cho dù là Dương Vân Dương cũng không bảo vệ được anh ấy!

Phan Hiểu Hiểu thấy ông cụ bắt đầu nghiêm túc liền biết ông nội đang thật sự nghe lời mình nói. Cô lập tức thu lại bộ dạng nũng nịu, trầm giọng nói.

- Ủy ban? Ủy ban gì? Sao lại liên quan đến Cố Cung?

Hai mắt cụ Phan lại híp lại, dường như đang tùy tiện hỏi.

- Hình như là Ủy ban giám sát và bảo vệ văn hóa cổ gì đó...

Phan Hiểu Hiểu nhớ lại nói:

- Hình như Ủy ban này rất lợi hại, ngay cả cái vị Viện trưởng viện bảo tàng Thang gì đó cũng phải nghe lời gã kia!

- Bảo vệ văn hóa cổ...

Cụ Phan nghe thấy lời này, hai hàng lông mày liền nhíu chặt lại, lăm lăm. Có điều vừa nhắc lại được nửa câu, ông đột nhiên ngồi thẳng lại, nhìn Phan Hiểu Hiểu trầm giọng nói:

- Cháu chắc chắn là Ủy ban này chứ?

Phan Hiểu Hiểu thấy vẻ mặt ông nội đột nhiên ngưng trọng biết lần này mình đã nói đúng, lập tức vội vã gật đầu nói:

- Đúng... ông nội, đúng là Ủy ban này. Cháu nghe rõ ràng mà, nó là Ủy ban giám sát và bảo vệ văn hóa cổ!

Cụ Phan thấy Phan Hiểu Hiểu chắc chắn như vậy liền híp mắt, trầm giọng nói:

- Đối phương thật sự nói tên của Dương Vân Dương?

Phan Hiểu Hiểu thấy hai mắt ông nội lại híp lại lần nữa, dĩ nhiên cô hiểu thói quen ông nội mình. Mỗi lần ông cụ Bắc Kinh này bắt

đầu híp mắt lại chứng tỏ ông đang suy nghĩ rất nghiêm túc về việc này. Cô lập tức đáp:

- Đúng đó ông nội...

Cụ Phan trầm mặc một lúc, sau đó chậm rãi nhìn về phía Phan Hiểu Hiểu nói:

- Cháu với cậu ấy quan hệ rất tốt?

- A...

Phan Hiểu Hiểu không ngờ cụ Phan đột nhiên hỏi câu này. Sắc mặt cô lập tức đỏ bừng, một lúc sau mới gật đầu nói:

- Khá tốt ạ...

Cụ Phan yên lặng nhìn Phan Hiểu Hiểu một lúc, đột nhiên chậm rãi nói:

- Hiểu Hiểu... Cháu nói hoàn cảnh của Giang Nguyên này cho ông nghe thử xem?

- Cái này... ông nội, cháu cũng... không rõ lắm, chỉ biết anh ấy là bác sĩ ở Sở Nam...

Phan Hiểu Hiểu vừa nói vừa âm thầm tức giận, sao lại kéo mình vào việc này. Giờ thì hay rồi, ông nội hỏi thế này, mình không dám giấu diếm, lần này thì hay rồi. Phan Hiểu Hiểu vừa nhìn cụ Phan, trong lòng vừa vô cùng buồn bực. Vốn cô còn muốn dặt ra một câu chuyện, nhưng thấy ánh mắt như lơ đãng của cụ Phan, Phan Hiểu Hiểu liền thở dài, bỏ ý định dặt chuyện.

Ông cụ nhà mình không phải như người khác, trước đây mình bịa chuyện, trước mặt ba mẹ còn hiệu quả, nhưng trước mặt ông nội chưa khi nào trốn được, lần nào cũng bị lộ, cho nên Phan Hiểu Hiểu chỉ đành ngoan ngoãn khai thật.

Phan Hiểu Hiểu kể lại không rõ ràng, giấu đi chút chuyện đặc biệt, nói cho ông nội biết tình hình mình và Giang Nguyên quen nhau ở Sở Nam. Càng kể cô càng cúi đầu thật thấp. Cô tự biết chuyện mình đi Sở Nam hơi không đúng. Nhưng ông nội thương mình

nhất, ông sẽ không làm gì mình đâu.

Nhưng nếu để ba mẹ biết, chắc chắn mình sẽ ăn đủ.

Nghe thấy Phan Hiểu Hiểu kể lại, Phan Nghị ngồi bên cũng bắt đầu kinh ngạc nhìn bà chị gái mình. Cậu ta thật không ngờ bà chị gái nhà mình còn điên cuồng hơn cả mình, hơn nữa còn gặp phải chuyện cầu huyết anh hùng cứu mỹ nhân, chuyện này thật sự quá ghê.

Ông cụ lúc này cũng yên lặng nhìn cháu gái bảo bối của mình, cuối cùng đành bất đắc dĩ lắc đầu thở dài. Đúng là cháu gái lớn không thể giữ trong nhà. Ông nhìn đôi mắt tròn đang xoay chuyển của cô cũng biết còn đang giấu diếm vài thứ, nhưng ông cũng không định hỏi.

Có điều một vài chuyện không thể đơn giản như vậy. Ông thở dài, sau đó lại nhìn cháu gái bảo bối của mình lắc đầu, sau đó nói:

- Hiểu Hiểu, cháu biết ông nội từ nhỏ đã thương cháu, nhưng lần này, ông nội không thể đứng về phía cháu. Sau này cháu không thể gặp thẳng nhóc kia nữa!

- Tại sao ạ... ông nội, sao ông cũng giống với ba mẹ, cháu với anh ấy có sao đâu? Cháu kể cho ông chuyện của Dương lão... Chuyện này liên quan gì đến anh ấy chứ?

Phan Hiểu Hiểu sốt ruột, cô không ngờ ông nội không để ý đến chuyện ban nãy mình nói, mà lại bắt đầu nhắm vào mình.

Ông cụ nhìn vẻ căng thẳng của cháu gái, trong lòng có chút thở dài, sau đó lại nói:

- Tại sao, chính cháu cũng biết. Ông nội chỉ muốn tốt cho cháu. Nếu để ba cháu biết, việc này sẽ không đơn giản vậy đâu!

Nói tới đây, ông cụ dừng một lát, sau đó lại nói:

- Về chuyện của Dương gia, việc này vẫn còn khó nói. Vị đó đột trước ông có gặp, sức khỏe hình như không tệ, có lẽ không phải ông ấy... Hơn nữa Dương gia cũng không thể nào mời một bác sĩ trẻ như vậy đến chữa cho ông ấy. Chàng thanh niên này, ông sẽ

cho người chú ý, nhưng cháu không thể đi gặp cậu ta nữa, có nghe rõ chưa?

- Ông nội...

Nghe thấy vậy, Phan Hiểu Hiểu biến sắc, ôm tay ông vụ, lại bắt đầu nũng nịu nói:

- Ông nội, lúc đầu cháu hỏi anh ấy, anh ấy cũng nói không phải, nếu cháu hỏi tiếp, chắc chắn anh ấy sẽ nói nguyên nhân. Ông phải người đi điều tra cũng không điều tra được gì đâu, ông đừng nghĩ nhiều quá!

- Cháu làm nũng cũng vô ích. Việc này ông cũng muốn tốt cho cháu thôi... Nếu ba mẹ cháu mà biết, không đơn giản vậy đâu!

Ông cụ hơi cười, sau đó đưa tay sờ đầu cháu gái bảo bối, nhưng trong mắt lóe lên tia sáng nhạt.

Sáng sớm, Giang Nguyên đứng trên bãi cỏ nhỏ trước biệt thự chậm rãi kéo giãn lưng. Sau khi nghe thấy cột sống phát ra vài tiếng “rắc rắc”, nhịp thở cũng trở nên nặng nề hơn khiến cho không khí xung quanh cơ thể hắn có những chấn động không thể nhìn thấy được.

Ở cửa sổ trên lầu, lúc này cũng giống như mấy ngày trước, có người đứng sau rèm cửa sổ lẳng lặng xuyên qua khe hở của rèm cửa sổ nhìn người nào đó đang làm những động tác cổ quái trên bãi cỏ.

- Học giống lắm, nhưng khí thế chưa đủ...

Trưởng phòng Dương lẳng lặng thấp giọng nói:

- Công phu rất kỳ quái...

- Rất kỳ quái... Nhưng hắn rất mạnh, thật sự rất mạnh... Xem bộ dạng hiện giờ của hắn, tôi nghĩ đối mặt với hắn nếu hắn thật sự bạo phát, tôi thật sự không có chút tự tin nào...

Tiểu Thang đứng sau Trưởng phòng Dương, chậm rãi nói.

- Cậu không nhận ra cậu ta đang luyện công phu gì à?

Trưởng phòng Dương đột nhiên nói.

Tiểu Thang lắc đầu, sau đó nói:

- Tôi đã điều tra, thậm chí còn thỉnh giáo các giáo quan, nhưng chưa có ai biết đây là công phu gì... Hơn nữa hẳn tiền bộ rất thanh, tôi nghĩ liên quan rất lớn với số sâm núi ngài cho...

- Không sao... Cậu ta càng mạnh càng có lợi với tôi. Cậu không cần lo lắng. Nếu cậu ta muốn gây bất lợi cho tôi thì đã động thủ từ lâu rồi, không cần chờ đến bây giờ... Cậu ta rất khá, tôi rất yên tâm về cậu ta...

Nhớ đến cảm giác của mình sáng này, trong lòng Trưởng phòng Dương hơi hưng phấn. Với tình hình bây giờ, dù có phải mạo hiểm một chút, ông cũng bằng lòng.

Sau đó ông lập tức cười nhạt, xoay người sang chỗ khác, chậm rãi rời đi.

Trong một căn phòng đã hoàn toàn được dùng làm phòng trị liệu, Giang Nguyên nhẹ nhàng thở hắt ra, nhổ chỗ ngân châm trên người Trưởng phòng Dương, sau đó nhận khăn bông Tiểu Thang đưa để lau mặt, lúc này mới cười hỏi:

- Trưởng phòng Dương, mười ngày rồi, cảm giác như thế nào?

Chương 220: Phan Nghị

- Cảm thấy rất tốt...

Trước câu hỏi cứ cách mấy ngày Giang Nguyên lại hỏi một lần này, sắc mặt Trưởng phòng Dương hồng nhuận hiếm thấy, hơi hưng phấn nhìn Giang Nguyên, thoáng có chút rụt rè gật đầu nói:

- Sáng nay buổi sáng còn cương lên nữa, so với mấy ngày trước hình như đã tốt hơn nhiều...

Mặc dù Trưởng phòng Dương rụt rè nhưng vẻ mặt lại hưng phấn. Trong lòng Giang Nguyên cũng bình tĩnh lại. Mình đã hao phí

nhieu nội khí như vậy, đến kỳ hạn mười ngày, nếu như vẫn không có hiệu quả tốt, vậy thì mình thật sự rối rắm. Có điều lần này coi như hoàn toàn yên tâm rồi.

Dĩ nhiên hẳn không có khẩu vị nặng, muốn xem thứ đồ chơi kia của người ta cương lên như thế nào. Nhưng Trưởng phòng Dương đã nói thế, dĩ nhiên là khiến người ta yên lòng. Hẳn lập tức thở phào nhẹ nhõm, nói:

- Tốt hơn nhiều là tốt, cứ kiên trì như thế này, hiệu quả sẽ càng ngày càng tốt!

Nhìn Trưởng phòng Dương tinh thần phấn chấn lên xe đi làm, Giang Nguyên đứng ở cửa, nhìn hoa viên nhỏ trống rỗng, bất giác thở dài. Mỗi ngày mình chỉ có mỗi việc này, sau khi làm xong lại bắt đầu rảnh rỗi. Lúc này hẳn bắt đầu nhớ Vân Giang, bắt đầu nhớ đến cuộc sống ở Vân Giang.

Hắn lấy di động ra gọi cho Hồ lão y sư, nghe thấy giọng nói quen thuộc trong điện thoại, Giang Nguyên đột nhiên cảm thấy mình như trống rỗng.

- Ở Bắc Kinh phải tự mình cẩn thận, cố mà làm việc...

Giọng Hồ lão y sư vẫn sang sảng như trước, không hề tức giận vì Giang Nguyên đột nhiên bỏ đi Bắc Kinh lâu như vậy. Ông vẫn như trước cẩn thận dặn dò tiểu đồ đệ của mình, hơn nữa trong lời nói cũng có chút tự hào.

- Còn nữa... Sở trưởng Bạch của Sở y tế cũng đã ký Giấy chứng nhận hành nghề bác sĩ của con rồi, thầy đã đi đăng ký giúp con... Sau này con thật sự là một bác sĩ có tư cách hành nghề rồi...

Lời của Hồ lão y sư một lần nữa khiến Giang Nguyên chấn động. Hẳn làm nghề y trái phép lâu như vậy, giờ cuối cùng cũng có thể thoát ra khỏi đôi cánh của thầy, có thể quang minh chính đại hành nghề y rồi.

Sau khi Giang Nguyên gọi điện cho thầy xong thì lại gọi một cú điện thoại về nhà. Mấy ngày trước khi vừa đến Bắc Kinh, hẳn có gọi điện về nhưng ông nội không có nhà, không ai nghe máy. May

là lần này chuông điện thoại đổ một lúc thì đầu kia đã truyền đến giọng nói của ông nội.

- Tiểu Nguyên à... Nghe nói con đang ở Bắc Kinh à...

Trong giọng nói của ông nội đầy sự quan tâm. Giang Nguyên nghe thấy lời này thì sống mũi cay cay. Dĩ nhiên hẳn biết ông nội biết tin tức của mình. Nguyên nhân ông không gọi cho mình là sợ quấy rầy mình.

- Ông nội... Con muốn về nhà...

Nghe thấy giọng ông nội, Giang Nguyên cảm thấy mình đột nhiên muốn về nhà. Dù năm đó hẳn ở nước ngoài dường như cũng không có cảm giác mãnh liệt như bây giờ.

Nghe cháu nói vậy, trong lòng ông cụ cũng chua xót. Cháu mình dù kiên cường hơn những đứa trẻ khác, nhưng dù sao nó cũng mới hơn hai mươi tuổi. Trong khi những đứa trẻ khác vô ưu vô lo đến trường, hẳn đã có bao nhiêu là kinh nghiệm. Mấy năm nay ở ngoài, không biết hẳn sống như thế nào.

- Đứa trẻ ngọc... Lão Hồ nói giờ con đang chữa bệnh cho lãnh đạo ở Bắc Kinh... Sao con về nhà được chứ? Cố làm cho tốt, chữa khỏi bệnh cho lãnh đạo, con mà về, lỡ như có gì sơ suất...

Ông cụ cười mạnh mẽ, nói:

- Cả đời này ông nội chữa bệnh cho người ta cũng chỉ trăm dặm trong Sở Nam. Con còn giỏi hơn ông nội, còn chữa bệnh cho lãnh đạo cấp trung ương. Con cố chữa khỏi cho lãnh đạo, để ông nội được về vang. Khi con chữa khỏi bệnh cho lãnh đạo rồi, về ông nội hầm canh gà cho con uống...

- Vâng... ông nội, con biết rồi...

Sau khi ngắt máy, Giang Nguyên cầm điện thoại, nhìn hai số điện thoại khác lưu trong máy, trước mắt hiện lên hai bóng dáng xinh đẹp, chần chờ một lúc lâu, cuối cùng hẳn cũng không gọi.

Lúc này, Tuyên Tử Nguyệt cách đó hơn ngàn dặm cũng đang bức bối. Cô nhìn Tề Nhạc Minh ngồi đối diện, hai hàng mi dài như

cao:

- Tề Nhạc Minh, không phải tôi đã nói không có chuyện gì thì anh đừng chạy đến đây à?

- Ai nói không có việc gì, Tử Nguyệt... Không phải vì anh nhớ em sao?

Khuôn mặt tuần lãng của Tề Nhạc Minh nở nụ cười mang theo chút dịu dàng, y nói:

- Anh đến thăm vị hôn thê của mình thì có gì sao?

- Tôi không cần anh đến thăm...

Tuyên Tử Nguyệt nghe thấy ba chữ này thì lập tức có suy nghĩ muốn bóp chết Tề Nhạc Minh. Có điều cô biết không thể được. Nhưng chỉ cần nhìn thấy khuôn mặt khiến cô cảm thấy chán ghét cực điểm này là trong lòng lại nổi lên lửa giận. Cho nên cô đứng lên xoay người bỏ đi, để lại Tề Nhạc Minh với khuôn mặt xanh mét ở đó.

- Tuyên Tử Nguyệt... Em đừng có đắc ý, đợi em tốt nghiệp, đến lúc đó em phải gả vào Tề gia thôi. Đến lúc đó xem xem em còn dám đối xử với ông đây như vậy không... Đến lúc đó xem xem ông đây chơi em như thế nào!

Tề Nhạc Minh thấy bóng lưng xinh đẹp của Tuyên Tử Nguyệt đang rời đi thì đôi mắt nhỏ dài của y liền lóe lên một tia âm lệ.

Sa khi Tuyên Tử Nguyệt đi xa, Tề Nhạc Minh cầm di động lên, bấm một dãy số:

- Chú Lang... tình hình bên đó như thế nào rồi?

- Minh thiếu, tôi đang định gọi điện cho cậu. Bên Bắc Kinh đưa tin đến...

Nói đến đây, trong giọng A Lang có chút bất đắc dĩ nói:

- Hình như Ủy ban đang điều tra... Cho nên người của chúng ta, sau khi phát hiện người bên đó chỉ có thể dừng hành động lại!

- Ủy ban? Ủy ban gì?

Tề Nhạc Minh sửng sốt, ngạc nhiên hỏi ngược lại.

- Chính là... cái Ủy ban đó...

Dường như A Lang rất kiêng kỵ Ủy ban kia, ngay cả nhắc tên cũng không dám.

Được A Lang nhắc nhở như vậy, sắc mặt Tề Nhạc Minh khẽ biến, kinh ngạc nói:

- Xảy ra chuyện gì? Sao Ủy ban đó lại chú ý đến Giang Nguyên? Chuyện này liên quan gì đến họ?

- Minh thiếu, đừng lo lắng... Tôi đã hỏi rồi, hình như Giang Nguyên có dính líu đến chuyện mất vật phẩm ở Cổ Cung... Bên Ủy ban đó không chú ý đến tên này!

A Lang trầm giọng nói.

- Vật phẩm ở Cổ Cung bị mất? Chuyện này liên quan quái gì đến Ủy ban đó? Mấy người của Ủy ban đó rảnh rỗi đến mức độ này à? Rảnh quá ĐM sao không đi đào mộ Tần Thủy Hoàng đi?

Tề Nhạc Minh nghe thấy lý do này rốt cuộc không nhin được, bật dậy khỏi ghế, tức giận giẫm chân mắng.

Sau khi mắng một trận, y nhìn xung quanh thấy mọi người đều bị sự tức giận của y làm cho sửng sờ, gã bèn bàn muốn nói lại thôi, còn cả ánh mắt kinh ngạc của mọi người. Lúc này Tề Nhạc Minh mới bực bội ngồi xuống lại, sau đó trầm giọng nói:

- Rốt cuộc chuyện gì xảy ra? Sao người của Ủy ban lại rảnh việc đi quản mấy chuyện này được?

- Theo tin tức nhận được, hình như có liên quan đến Ủy viên vừa nhận chức Lê Bạch... Hẳn đã nhúng tay vào chuyện này!

Trong giọng A Lang mang theo chút bất đắc dĩ, đáp.

- Lê Bạch? Là thằng ranh phế vật của Lê gia kia à?

Tề Nhạc Minh lại một lần nữa ngẩn ra, đang định mắng tiếp, nhưng y nhìn xung quanh, cuối cùng đề thấp giọng nói:

- Tên phế vật Lê gia lặn lộn vào Ủy ban đó từ bao giờ?

- Mặc dù thực lực Lê Bạch không giỏi, nhưng dù sao cũng là con trưởng của Lê gia, được cử đến Ủy ban này cũng chẳng có gì là lạ!

A Lang bất đắc dĩ cười nói:

- Nhưng thằng nhãi này giờ là Ủy viên, sử dụng cái danh người của Ủy ban để nhúng vào việc này. Thế thì chúng ta không thể nhúng tay vào, nếu để bị hấn phát hiện chúng ta cũng điều tra Giang Nguyên, chắc hẳn sẽ lập tức nghi ngờ!

Hai mắt Tề Nhạc Minh lóe lên, cuối cùng đành bất đắc dĩ thở dài, nói:

- Được rồi, tạm thời dừng chuyện điều tra lại, nhưng người của chúng ta phải theo dõi sát Lê Bạch này. Nếu hắn tra ra gì, chúng ta cũng phải chuẩn bị, tuyệt đối không thể để hắn hốt mất miếng ngon!

- Có điều sao thằng ranh Giang Nguyên này lại dính đến Lê Bạch? Tôi không tin tên Lê Bạch kia không có chuyện gì lại nhúng tay vào chút chuyện nhỏ như vậy. Với thân phận của Ủy ban tên Lê Bạch sao lại phải điều tra thằng ranh này?

Tề Nhạc Minh đột nhiên hiếu kỳ nói.

- Tên Giang Nguyên này có quan hệ rất tốt với Dương Vân Dương Bắc Kinh, thậm chí hiện tại đang ở biệt thự của Dương Vân Dương... Cho nên dù tên Lê Bạch lấy thân phận Ủy viên cũng phải thận trọng. Cho nên khi chúng ta điều tra Giang Nguyên cũng rất cần thận!

A Lang một lần nữa giải thích.

- Mẹ kiếp... rốt cuộc thằng nhãi này có lai lịch gì, sao có thể có mối quan hệ với Dương Vân Dương...

Tề Nhạc Minh cảm tức gầm nhẹ một tiếng. Y không thể nào nghĩ

ra được, một kẻ nhỏ như con kiến, sao giờ lại biến thành một con nhím xù lông, khiến người ta xuống tay khó khăn. Sắc mặt y lập tức âm trầm, nhớ lại thái độ của Tuyên Tử Nguyệt ban nãy, y hận không thể băm Giang Nguyên ra thành vụn mảnh.

Từ ngày gây ra chuyện Cố Cung Giang Nguyên cũng chẳng có tâm tình ra ngoài đi chơi nữa. Ngày nào hắn cũng ở trong biệt thự, tiếp tục vào thư phòng Trưởng phòng Dương lấy cổ tịch ra đọc.

Sau khi ăn cơm tối xong, Trưởng phòng Dương vẫn chưa trở về, Giang Nguyên liền mang theo hai quyển sách ngồi ở phòng khách. Hắn vừa đọc sách, vừa uống trà.

Trà của Trưởng phòng Dương chuẩn bị dĩ nhiên không thể là trà dở, còn có rất nhiều loại. Mỗi ngày trước khi pha quân gia đều hỏi trước Giang Nguyên muốn uống trà gì. Giờ Giang Nguyên đang uống Tín Dương Mao Tiêm thượng hạng.

Hắn nhẹ nhàng đưa ly lên nhấp một ngụm trà, sau đó lại lật hai trang sách, trông vô cùng thoải mái.

Có điều, ly trà của Giang Nguyên vừa mới uống được vài ngụm, di động đã vang lên. Hắn lấy ra nhìn, là một dãy số lạ. Giang Nguyên nhìn dãy số này khẽ nhíu mày. Người biết số điện thoại của hắn cũng không nhiều. Dãy số lạ này rốt cuộc của ai gọi tới?

Sau khi chần chờ một lát, Giang Nguyên nghe máy nói:

- A lô, xin chào... Ai đấy?

Bên kia truyền đến một giọng nói hơi ngây ngô lại có chút quen thuộc:

- Giang Nguyên à, tôi là Phan Nghị... Anh đang ở đâu?

- Phan Nghị?

Giang Nguyên sửng sốt, sau đó mới phản ứng lại rồi cười nói:

- Phan Nghị à, tìm tôi có chuyện gì?

- Chị tôi bảo tôi đến tìm anh... Anh đang ở đâu? Tôi tới đón anh!

Giang Nguyên ngồi trên xe Phan Nghị cảm thấy hơi nghi ngờ nhìn Phan Nghị ngồi cạnh, tò mò hỏi:

- Sao chị cậu không tự tới?

Chương 221: Đây không phải khoa học

Phan Nghị nghe thấy câu hỏi tò mò của Giang Nguyên thì không trả lời, chỉ quay đầu nhìn Giang Nguyên.

- Chị tôi bị ông nội cảnh cáo rồi, không cho phép gặp anh nữa...

Lúc này Phan Nghị quay đầu lại, nhìn Giang Nguyên từ trên xuống dưới, cuối cùng thở dài nói:

- Tôi rất biết rất cuộc chị tôi bị làm sao nữa. Trai theo chị ấy ở Tứ Cửu thành này có thể xếp thành một hàng, nhưng trước giờ chị ấy đâu có thèm để ý. Tuy anh cũng đẹp trai đấy, nhưng đâu phải không có ai đẹp trai hơn anh, sao lại coi trọng anh đến thế chứ?

Nói tới đây, cậu ta lại lắc đầu thở dài, trông bộ dạng rất không khoa học.

Giang Nguyên ngồi bên vừa nghe thấy thế đầu đầy hắc tuyến... Thế này rốt cuộc là sao? Có điều Giang Nguyên hơi rối rắm. Ông nội nhà họ Phan Nghị nói dĩ nhiên Giang Nguyên biết là vị nào.

Nghĩ đến việc vị này chú ý đến mình, Giang Nguyên hơi rối rắm. Hắn biết sức ảnh hưởng của vị lão đồng chí này. Ông cảnh cáo Phan Hiểu Hiểu không được gặp mình nữa, nhưng Phan Hiểu Hiểu lại giấu vị lão đồng chí này, như thế không được hay cho lắm?

Phan Nghị dường như hiểu được suy nghĩ trong lòng Giang Nguyên, hàng lông mày đẹp nhướn lên, nói:

- Chị tôi đối với anh thật sự không tệ, nếu không cũng không bảo tôi đi tìm anh... Anh thì chẳng giống đàn ông chút nào!

Nhìn bộ dạng ra vẻ ông cụ non của Phan Nghị, Giang Nguyên đành phải sờ mũi, không nói gì. Giữa mình và cô bé này có gì sao? Rõ

ràng là không có gì được không hả? Mẹ nó...

Chiếc xe dừng trước một nơi sáng rực ánh đèn. Xuống xe Giang Nguyên mới nhìn rõ tấm biển không mấy bắt mắt phía trước, Hội sở Kim Hoa...

Giang Nguyên không hiểu nhiều về mấy Hội sở ở thủ đô, nhưng sau khi hắn đi vào thì mới phát hiện đây là một quán bar hay KTV gì đó. Hắn cùng với Phan Nghị đi xuyên qua hành lang, nhanh chóng được nhân viên dẫn vào một phòng bao.

Trong phòng bao không nhiều người lắm, cũng chỉ có ba bốn người, nhưng phòng rất rộng, hơn nữa ngồi trên sofa đều là con gái. Giang Nguyên vừa liếc mắt đã thấy Phan Hiểu Hiểu ngồi chính giữa.

Phan Hiểu Hiểu này đúng là yêu nghiệt. Ở trong phòng bao cô không mặc áo khoác, chỉ mặc một áo lông mỏng cao cổ, bộ ngực căng tròn kia vô cùng trên người. Từ trên xuống dưới, từ lớn đến nhỏ càng khiến cho vùng eo trở nên tinh tế, cộng thêm ánh đèn mờ mờ làm tôn thêm nhan sắc xinh đẹp kia khiến Giang Nguyên đột nhiên khô cả lưỡi.

Có điều Giang Nguyên cũng chỉ hơi thất thần rồi lập tức phản ứng lại, theo Phan Nghị vào trong.

Mấy cô gái bên trong thấy hai người bước vào cũng thuận mắt nhìn sang. Cô gái đang hát cũng dừng lại, nhìn chằm chằm Giang Nguyên đi sau Phan Nghị, trong mắt tràn đầy tò mò cùng hưng phấn.

- Anh ta là Giang Nguyên ấy hả... Trông cũng được đấy...

Một cô gái tóc ngắn xinh đẹp hai mắt sáng lên, ghé sát tai Phan Hiểu Hiểu cười nói:

- Trông thư sinh quá, không thể nhìn ra được anh ta thật sự đã cứu cậu đấy!

Phan Hiểu Hiểu không nói gì, cô gái tóc dài khác bên cạnh liền đánh giá Giang Nguyên từ trên xuống dưới rồi nhẹ giọng cười nói:

- Hiểu Hiểu... Không phải đấy chứ? Đào Nhất Lỗi còn đẹp trai hơn anh ta nhiều, vậy mà theo đuổi cậu cậu lại không thích, sao cậu lại thích cái loại này...

- Ai nói tôi thích anh ấy... Tôi và anh ấy là bạn có được không hả...

Phan Hiểu Hiểu bị hai người nói mặt đỏ lên, vội vàng nói.

- Chậc chậc... lại nói dối. Từ lúc nào mà Phan Hiểu Hiểu có qua lại với đàn ông thế?

Cô gái tóc dài cười ha hả lắc đầu cười nói:

- Nhưng mà, cậu cũng đừng nghiêm túc quá. Nhà cậu chắc chắn không cho phép đâu...

- Hử... Kỳ Kỳ... Cậu đừng có nói lung tung...

Phan Hiểu Hiểu thấy Giang Nguyên mỉm cười bước vào vội vàng đẩy cô gái tóc dài, thấp giọng nói.

Thấy bộ dạng căng thẳng của Phan Hiểu Hiểu, cô nàng tên Kỳ Kỳ không khỏi che miệng cười cười, cũng không lên tiếng nữa.

Cô gái thứ tư có đôi mắt to đáng yêu lúc này không thềm nói chuyện với họ, chỉ đứng lên, chạy về phía Phan Nghị, ôm chặt cánh tay Phan Nghị, nũng nịu nói:

- Anh Phan Nghị đẹp trai nhất...

- La Lê cậu đúng là một tên mê trai, đừng có quẩn lấy Phan Nghị nhà tớ...

Phan Hiểu Hiểu đi tới, nhẹ nhàng gõ đầu cô nàng thấp hơn cô nửa cái đầu kia. Sau đó cô mới nhìn Giang Nguyên đứng bên cạnh, hơi xấu hổ nói:

- Ngại quá, vốn đã nói sẽ đưa anh đi Viên Minh viên, nhưng ông nội tôi không cho tôi ra khỏi cửa!

- Không sao... Gần không thời tiết Bắc Kinh không đẹp, nhiều sương mù quá, cứ ở trong nhà vẫn hơn!

Giang Nguyên nhìn thấy gương mặt hơi ửng hồng của Phan Hiểu Hiểu trong lòng có chút rung động, sau đó vội vàng cười lắc đầu nói.

- Đến đây... Ngồi đi, đây đều là mấy chị em tốt chơi với tôi từ nhỏ đến lớn...

Phan Hiểu Hiểu vừa bảo Giang Nguyên ngồi xuống, vừa cười chỉ cô gái đang ôm cánh tay Phan Nghị, giới thiệu với Giang Nguyên:

- Cô ấy là La Lệ, nhỏ tuổi nhất...

- Hi... Soái ca, chào anh...

La Lệ tò mò liếc mắt nhìn Giang Nguyên, sau đó cười gật đầu chào hỏi.

- Đây là Miêu Miêu...

Sau đó Phan Hiểu Hiểu lại chỉ cô gái tóc ngắn bên cạnh nói.

- Chào anh, Giang Nguyên... Tôi có nghe Hiểu Hiểu nhắc đến anh nhiều lần, rốt cuộc hôm nay cũng được gặp người thật...

Cô gái tóc ngắn xinh đẹp mỉm cười với Giang Nguyên, sau đó đưa tay nói.

- Miêu Miêu, chào cô...

Giang Nguyên có chút cảm tình với cô gái tóc ngắn hào sảng trước mặt, mỉm cười gật đầu nói.

Cô gái tên Kỳ Kỳ bên cạnh tuy cũng tươi cười bắt tay với Giang Nguyên, nhưng chỉ hơi chạm tay chút xíu khiến trong lòng Giang Nguyên hơi thờ ơ, chỉ lãnh đạm cười gật đầu.

- Đến đây đến đây... Uống rượu uống rượu... Giang Nguyên, anh đến muộn, đầu tiên tự phạt ba ly...

Đợi đến khi mấy người ngồi xuống, Miêu Miêu cầm ba ly đặt xuống, sau khi rót rượu, đôi mắt sáng lên như ngôi sao nhìn Giang Nguyên, cười nói.

Nhìn thấy ba ly rượu Tây, Giang Nguyên mỉm cười, tuy nói bình thường hẳn khá thích rượu vang, nhưng cũng uống được khá nhiều rượu Tây. Lúc đầu cùng đám Đại Hùng uống rượu, một hơi uống năm sáu ly cũng là chuyện bình thường.

Giang Nguyên cũng không thèm giả vờ, đưa tay bưng ly lên. “Ừc ừc...” uống cạn ba ly rượu.

Nhìn động tác lưu loát của Giang Nguyên, mắt của cả đám đều sáng lên. Còn Phan Hiểu Hiểu thì hơi lo lắng nhìn về phía Giang Nguyên. Đây là rượu Tây nguyên chất, nồng độ không thấp. Mấy cô nàng này đều là tiểu ma đầu đại danh鼎鼎 ở Bắc Kinh, người bình thường cũng không dám trêu chọc. Giang Nguyên này có thể chịu đựng được không?

Có điều, may là rõ ràng Phan Hiểu Hiểu đã đánh giá thấp tử lượng của Giang Nguyên. Gần một tiếng sau, có lẽ Giang Nguyên đã uống gần hai mươi ly, ngoài khuôn mặt hơi ửng đỏ thì tinh thần vẫn như thường. Còn đám Miêu Miêu thay nhau ra trận thì rõ ràng đã có chút men say.

- Đến đây đến đây... Giang Nguyên đến hát đi...

Sau khi uống vào bụng vài ly rượu, Miêu Miêu dần thân thiết hơn, cầm micro đưa cho Giang Nguyên nói.

Giang Nguyên mỉm cười, sau đó chọn bài hát. Đối với hẳn đây chẳng phải việc gì khó. Mặc dù sau khi về nước số lần hẳn đi KTV đếm trong lòng bàn tay, nhưng thứ hát hò này thì vẫn có thể hát được. Đặc biệt là mấy ngày này, cùng với sự tiến bộ của Ngũ Cầm Hí, khí tức trong lồng ngực hùng hậu hơn nhiều, rõ ràng đã cảm thấy những nốt cao trước đây không hát lên được giờ đã hát rất thoải mái.

Miêu Miêu trực tiếp chọn cho Giang Nguyên một bài hát mà cô thích nghe. Kết quả, bài “Gió thổi phía Bắc” này được Giang Nguyên hát rất ngọt ngào. Điều này khiến cho mọi người rất bất ngờ. Ngay cả Kỳ Kỳ không có quá nhiều thiện cảm với Giang Nguyên cũng nhìn Giang Nguyên với vẻ mặt bất ngờ.

- Không tệ, không tệ... Không ngờ bài này cao vậy mà anh cũng hát

hay thế... Đến đây đến đây, uống rượu uống rượu...

Đợi sau khi Giang Nguyên uống cạn thêm ly nữa, lúc này Phan Hiểu Hiểu không kìm được ghé sát tai Giang Nguyên, nũng nịu nói:

- Giang Nguyên, không nhận ra tửu lượng của anh tốt đến thế, ca hát cũng lợi hại như vậy. Lần này anh trấn áp được đám chị em của tôi rồi. Mấy cô nàng này bình thường chẳng coi ai ra gì đâu!

- Haha... Tôi đương nhiên không phải người bình thường rồi...

Giang Nguyên cảm nhận được hơi thở ngọt thơm bên tai mình thì thoáng cười, cầm chai rót đầy rượu, sau đó nói với Phan Hiểu Hiểu:

- Nào... uống rượu...

- Uống rượu tìm tôi... Đừng tìm chị tôi... Chị tôi là bà điên đấy... Uống nhiều là xảy ra chuyện lớn cho coi!

Phan Nghị nhìn thấy khuôn mặt đỏ bừng và ánh mắt hơi mê ly của Phan Hiểu Hiểu vội vàng đưa tay giành cái ly.

- Cái gì, cái gì... Bà chị của em có gì không giỏi chứ? Mau tránh ra...

Phan Hiểu Hiểu thấy Phan Nghị định giành ly thì trừng to mắt. Phan Nghị sợ đến mức rút tay lại. Từ nhỏ cậu đã bị bà chị này bắt nạt, mấy chục năm năm vẫn chưa trở mình được.

Sau khi Phan Hiểu Hiểu chạm nhẹ ly với Giang Nguyên thì ngửa đầu sảng khoái cạn sạch ly rượu.

Có điều sau khi cô uống hết ly này, lại cầm bình rượu lên rót, bưng lên nói với Giang Nguyên:

- Nào... Giờ đến tôi kính anh, lần này tôi kính anh...

Phan Nghị nhìn động tác của Phan Hiểu Hiểu, lại cả ánh mắt mê ly kia đành bất đắc dĩ thở dài lui ra.

- Haizz, haizz... Không đã ghiền, không đã ghiền... Chúng ta ra đại

sảnh, ra đại sảnh thôi...

Bên này uống hết hai ly, lúc này Miêu Miêu đang hát liền hét lớn vào micro trong tay.

- Được được được... Đi đại sảnh, đi đại sảnh...

La Lệ mắt to bên cạnh nghe thấy lời này lập tức nhảy lên hưởng ứng.

- Đi đi... Đi đại sảnh...

Phan Hiểu Hiểu bỏ ly xuống, nhìn mấy người. Lúc này gương mặt cô cũng vô cùng phấn chấn, lôi kéo Giang Nguyên đứng dậy. Chỉ còn mình Phan Nghị đứng đó, nhìn đám người đang đi phía trước đã bắt đầu lắc lư, vẻ mặt bất đắc dĩ, lắc đầu nói

- Biết rồi... haizz....

Giờ Giang Nguyên mới biết trong Hội sở này còn có một đại sảnh, tuy không lớn lắm, nhưng có mười mấy bàn vẫn có thể ngồi, chính giữa là một sân khấu. Có một cô gái chân dài đang ôm cột nhảy.

Bên trong không nhiều người lắm, cũng chỉ có năm sáu bàn. Sau khi năm người đi vào trong thì tương đối hấp dẫn sự chú ý của người khác. Nhanh chóng có hai bàn đưa tay chào hỏi mấy người. Rõ ràng trừ Giang Nguyên, những người còn lại đều tương đối quen thuộc, đều cười tùy tiện vyax tay.

Có điều, rõ ràng, Giang Nguyên đứng giữa năm người, khuôn mặt xa lạ của hắn đã hấp dẫn sự chú ý của nhiều người. Đặc biệt là Phan Hiểu Hiểu lúc này đã uống say đang khoác tay hắn. Giang Nguyên cũng nhạy cảm phát hiện ra, xung quanh có ít nhất ba bốn người đang nhìn mình chằm chằm, ánh mắt bất thiện.

- Ôi...

Giang Nguyên đưa tay vỗ đầu, đau đầu thở dài. Hắn biết e rằng lần này mình không thể bình an rồi.

Chương 222: Cô nàng này dũng mãnh quá

Giang Nguyên bên này còn đang suy nghĩ, quả nhiên bên kia đã có động tĩnh.

Mấy người vừa ngồi vào chỗ của mình, bên cạnh đã có người đến chào hỏi:

- Hi... Hiếu Hiếu, Kỳ Kỳ... Lâu lắm không gặp... Sao hôm nay lại đến đây...

- Ngô Lượng... Anh cũng ở đây à... Không có gì, hôm nay có một người bạn của Hiếu Hiếu tới, mọi người cùng đi chơi...

Kỳ Kỳ cười gật đầu, nói.

- Bạn của Hiếu Hiếu?

Chàng thanh niên tên Ngô Lượng đôi mắt tương đối sáng, theo ánh mắt của Kỳ Kỳ nhìn về phía Giang Nguyên đang ngồi cạnh Phan Hiếu Hiếu. Sau khi gã mỉm cười đánh giá một chút, ánh mắt khẽ ngưng đọng lại, sau đó cười, nhìn về phía Phan Hiếu Hiếu nói:

- Hiếu Hiếu... Đây là lần đầu tiên em dẫn bạn ra ngoài chơi đấy nhỉ!

- Đây là Giang Nguyên... bạn của tôi ở Sở Nam...

Tuy hình như Phan Hiếu Hiếu cũng không thích Ngô Lượng này nhưng vẫn giới thiệu hai người với nhau:

- Giang Nguyên... Anh ấy là Ngô Lượng, chúng tôi là bạn lớn lên hồi nhỏ!

- Chào anh, tôi là Giang Nguyên...

Giang Nguyên nhìn thấy đối phương gật đầu, cũng cười cười, gật đầu. Trong lòng hẳn biết rõ, đối phương là loại ngoài cười trong không cười điển hình. Giờ tuy gã rất khách khí, nhưng sâu trong xương tủy của đối phương vẫn chứa sự cao ngạo và thận trọng. Còn tia khinh thường trong mắt gã, dĩ nhiên Giang Nguyên cũng thấy rõ.

Vốn đây là người cùng lớn lên trong viện với Phan Hiểu Hiểu, như vậy dĩ nhiên cũng là một tên thuộc Thái tử đảng ở Bắc Kinh. Thân phận chắc chắn không thấp. Mình là một thằng nhãi nhà quê, dĩ nhiên không được đối phương để vào trong mắt.

Có điều, đối phương đã không nói ra, dĩ nhiên Giang Nguyên cũng không tự tìm rắc rối. hắn chỉ bưng ly rượu vừa được đưa đến uống với đối phương một ly.

Sau khi Ngô Lượng uống ly này xong thì không để ý gì đến Giang Nguyên nữa, gã bắt đầu cười đùa với Phan Hiểu Hiểu. Nhưng Phan Hiểu Hiểu cũng chẳng thèm để ý gã. Cô vừa lắc lư cái cổ trắng nõn đáng yêu vừa lôi kéo Giang Nguyên uống rượu.

Ngô Lượng thấy Phan Hiểu Hiểu không để ý đến gã thì ánh mắt nhìn Giang Nguyên lóe lên tia lạnh. Gã liền cười cười đến ngồi chung với đám Kỳ Kỳ, uống rượu thì thầm, thoạt nhìn dường như gã rất thân với Kỳ Kỳ.

- Cái tên nhà quê tên Giang Nguyên này sao lại quen Hiểu Hiểu vậy?

Ngô Lượng vừa cười vừa thấp giọng hỏi thăm.

- Hình như lúc Hiểu Hiểu đi Sở Nam chơi gặp chuyện, vừa hay được Giang Nguyên cứu...

Kỳ Kỳ cười hì hì nói:

- Sao? Ghen à?

- Ghen cái quái gì... một tên nhà quê thôi mà. Nếu anh mà ghen với hắn, chỉ cần tùy tiện cũng có thể đùa chết hắn!

Ngô Lượng cười nhẹ hai tiếng, sau đó tiến đến bên tai Kỳ Kỳ, như lơ đãng dùng môi chạm nhẹ tai Kỳ Kỳ, nói:

- Có điều anh cũng không có ý định này, Hiểu Hiểu không phải món anh thích... vẫn là em đáng tin hơn...

- Đi đi... em cũng không phải món ăn của anh...

Kỳ Kỳ vừa cười duyên, nhưng dường như cũng không có ý định né tránh.

- Hì hì... sao em biết là không phải...

Hai người vừa cười đùa vừa uống rượu, không còn để ý đến những người khác, chỉ lo chụm đầu trêu chọc nhau.

Còn Giang Nguyên vẫn đang chống cự sự tấn công của Miêu Miêu. Giờ hẳn mới phát hiện tử lượng của cô bé này thật sự đáng sợ.

- Anh đừng uống nữa... Tử lượng của Miêu Miêu không ít đâu...

Sắc mặt Phan Hiểu Hiểu ửng hồng, rõ ràng đã hơi say.

- Không sao... không sợ...

Lúc này Giang Nguyên cũng bắt đầu có chút cảm giác, có điều trước mặt con gái, dĩ nhiên hẳn sẽ không nhận thua. Hơn nữa bây giờ hẳn cũng chỉ mới bắt đầu có cảm giác thôi, ít nhất có thể uống thêm mười mấy ly nữa nên đương nhiên sẽ không sợ đối phương.

Lúc này Phan Nghị ngồi một bên cũng đã bị Miêu Miêu lôi xuống nước. Cậu ta đã uống đến mức mặt đỏ tới mang tai. Trừ La Lệ chỉ uống được một ít ra, hai nam một nữ kia uống rất kinh khủng.

Lại bốn năm ly rượu uống xuống. Rượu trên bàn dần hết, Miêu Miêu vẫy tay gọi thêm hai chai nữa. Cô đang định mở ra uống, đột nhiên một bàn cách đó không xa truyền đến tiếng kêu sợ hãi của một cô gái.

Mọi người thuận mắt nhìn sang, thấy một cô gái đưa tay nhắc chai bia trên bàn, “xoảng” một tiếng đánh lên đầu gã đàn ông bên cạnh, sau đó xoay người bỏ đi.

Hai người đàn ông bên cạnh vất vả lắm mới phản ứng lại được. Một người đàn ông liền đưa tay nắm tóc cô gái, kéo ngược lại.

Cô gái kia bị kéo tóc liền hét lên một tiếng chói tai, sau đó bị kéo trở lại cạnh chiếc bàn kia.

Lúc này gã đàn ông bị đánh vào đầu sau khi sờ đầu cũng phản ứng

lại, chửi một tiếng “con điếm” xong liền tát mạn một cái.

Cô gái bị núng tóc lúc này có muốn tránh cũng không được, “chát” một tiếng, cô đã bị đánh trúng.

Có điều, gã đàn ông đó dường như không có ý định dừng tay. Cái tát này vừa đánh xuống, lại tát tiếp một cái nữa...

Sau khi gã tát liền ba bốn cái thì lại giơ chân đạp cô gái này xuống đất, lạnh giọng nói với hai người bên cạnh:

- Lôi con điếm này đi cho tôi, xem hôm nay gia có giết chết ả không!

Hai người đàn ông bên cạnh nghe gã đàn ông này nói vậy, không nói hai lời liền đưa tay kéo cô gái dưới đất đi.

Cô gái đó bị kéo đi hai bước liền tỉnh táo, bắt đầu lớn tiếng thề lương kêu:

- Cứu mạng... cứu mạng...

Miêu Miêu đang cầm ly rượu nhìn thấy cảnh này, đôi mắt vốn còn chút mê ly lập tức trở nên sắc bén. Cô không hề nghĩ ngợi liền đưa tay vứt ly rượu trên bàn sang.

Giang Nguyên đứng đó, sững sờ nhìn Miêu Miêu nhấc chiếc ghế bên cạnh lên, “rầm” một tiếng ném về phía hai người đàn ông kia, cứu cô gái trong tay đối phương. Hắn vẫn sững sờ chưa hồi thần lại. Hắn thật sự chưa từng gặp qua cô gái nào có sức mạnh như vậy.

Miêu Miêu đỡ cô gái dưới mặt đất lên, vừa tức giận mắng gã đàn ông kia:

- Trương Nghĩa Quân... Anh không phải là người à? Đánh con người ta ra thế này rồi anh còn muốn gì nữa?

Gã đàn ông đó bị Miêu Miêu làm cho sững sốt, trong nháy mắt gã nở nụ cười lạnh, lạnh giọng nói:

- Hồ Miêu... Không liên quan gì đến cô, cô tránh ra cho ông, nếu

không đừng trách ông đây dạy dỗ cả cô đấy!

- Trương Nghĩa Quân... Con mẹ anh, anh có còn là đàn ông không... Anh cùng con gái người ta độ sức cái quái gì...

Lúc này dường như Miêu Miêu cũng rất kiên quyết. Trương Nghĩa Quân này. Mặc dù cô uống hơi nhiều nhưng cũng không định tiếp tục nảy sinh xung đột với đối phương, chỉ đưa tay kéo cô gái kia xoay người rời đi.

- Hi... Cô nghĩ mình là ai?

Trương Nghĩa Quân nọ gương mặt lạnh lẽo, dùng ánh mắt chỉ thị hai tên đàn ông kia, hai người kia lập tức cản trước mặt Miêu Miêu.

Phan Nghị ở phía sau thấy cảnh này muốn xông lên phía trước nhưng bị Ngô Lượng kéo lại, nói:

- Phan Nghị... Cậu uống nhiều rồi à? Hồ Miêu ngốc, cậu đừng có ngốc vậy... Thằng nhãi kia mất hết tính người, cậu đừng có gây phiền phức cho ông!

- Nhưng...

Phan Nghị nghe thấy lời này vẻ mặt cũng cứng đờ. Dĩ nhiên cậu biết Trương Nghĩa Quân không dễ chọc, nhưng Hồ Miêu cùng mình tới đây nên Phan Nghị không do dự nữa.

- Làm sao bây giờ?

Lúc này Phan Hiểu Hiểu nhìn thấy tình hình bên đó cũng tỉnh rượu một chút. Trương Nghĩa Quân là cháu của Phó thủ tướng Trương, trước nay luôn ngang ngược hoành hành ở Bắc Kinh, không ai dám trêu chọc gã.

Nhìn cảnh này, Giang Nguyên nhú mày. Với kinh nghiệm mấy năm nay, dĩ nhiên hắn biết mình nên đứng ngoài chuyện gì, lúc nào là không thể ra tay lung tung. Những kẻ ra ngoài gây rối, không biết tự lượng sức mình thường chết sớm nhất.

Mà cái đầm nước Bắc Kinh này quá sâu. Chuyện giữa Thái tử

đảng, nếu như nhúng tay vào lung tung, thường sẽ gây ra đại họa. Cho nên, Giang Nguyên nhìn ánh mắt do dự của Phan Nghị, còn cả bên cạnh bao nhiêu người nhìn thấy nhưng không ai dám nhúng tay vào thì lòng mày hăn càng nhúu chặt. Cái tên Trương Nghĩa Quân này thật sự khó chọc vào.

Tuy hăn không phải loại người thấy chết không cứu, nhưng nếu chỉ có mình cô gái kia, có lẽ hăn thật sự sẽ không nhúng tay vào lung tung. Cứu người có thể, nhưng nếu còn kéo mình xuống hố thì không cần thiết.

Những giờ Miêu Miêu đã rơi vào trong, hơn nữa giờ cô cũng được coi là bạn hăn, vậy thì chuyện này hơi khó một chút rồi. Nếu đối phương gây bất lợi cho Miêu Miêu, Giang Nguyên phải suy nghĩ xem nên làm như thế nào...

Khuôn mặt Giang Nguyên đang âm trầm rồi rầm. Bên kia lại truyền đến một tiếng “chát”. Hăn thuận mắt nhìn sang thấy Miêu Miêu đang che cho cô gái kia sau lưng, còn mình thì bị Trương Nghĩa Quân tát một cái.

- Tránh ra cho ông... nếu không đừng trách ông đây dạy dỗ cả cô...

Trương Nghĩa Quân lạnh lùng nhìn Miêu Miêu, lạnh giọng nói.

Tính tình của Miêu Miêu thật sự nóng nảy, trúng một cái tát không cũng không gì, chỉ nhắc chiếc ghế bên cạnh đập vào Trương Nghĩa Quân.

Bộ dạng dũng mãnh đó của cô khiến hai mắt Giang Nguyên sáng ngời, nhưng rồi lại thở dài, cô nàng này thật dũng mãnh, nhưng cũng đúng là chuyên gây chuyện.

Có điều, Miêu Miêu vừa nhắc chiếc ghế lên đã bị một người bên cạnh đá bay chiếc ghế đi. Miêu Miêu cũng bị một đá này làm ngã ra sau.

Giang Nguyên nhướng mày, chân trượt đến trước, cuối cùng đã đưa tay đỡ được Miêu Miêu trước khi cô ngã.

Miêu Miêu vốn cũng đã hét to lên, đưa tay bảo vệ đầu, có điều cô phát hiện sau lưng đã được một cánh tay vững chắc ôm lấy.

Sau khi Miêu Miêu ngạc nhiên quay đầu nhìn mới phát hiện ra là Giang Nguyên. Trong mắt cô không khỏi lộ ra một tia kinh ngạc cùng vui mừng.

Giang Nguyên cẩn thận đỡ Miêu Miêu dậy, sau đó tùy tiện đứng chắn trước mặt Miêu Miêu, nhìn người đàn ông đã bay chiếc ghế trước mặt, sau đó lại nhìn Trương Nghĩa Quân đứng cạnh, nhẹ nhàng thở dài, sau đó lãnh đạm nói:

- Mấy tên đàn ông các người bắt nạt một cô gái mà được à!

- À... Há... Vậy mới thú vị... thú vị...

Trương Nghĩa Quân nghe thấy lời này liền sửng sốt một lúc, sau đó nở nụ cười lạnh, liếc mắt đánh giá Giang Nguyên rồi giễu cợt nói:

- Không ngờ, vẫn còn kẻ không có mắt...

Đám Phan Hiểu Hiểu và Phan Nghị đằng sau nhìn Giang Nguyên lao ra trong nháy mắt đều sửng sốt, rồi họ lại nhìn Giang Nguyên xung đột với Trương Nghĩa Quân thì không kìm được kêu lên.

Ngô Lượng đứng bên cạnh thấy thế cũng không nhịn được thấp giọng lạnh nở nụ cười:

- Tên nhà quê chán sống...

Chương 223: Đi thì đi

Giang Nguyên nhìn gương mặt cười lạnh trào phúng của Trương Nghĩa Quân chưa kịp nói gì, Phan Hiểu Hiểu đã chạy đến kéo tay áo Giang Nguyên, sau đó quay đầu nhìn Trương Nghĩa Quân, cất giọng nói:

- Trương Nghĩa Quân... Có lẽ anh đã trút giận xong rồi... Chuyện hôm nay cho qua đi...

Trương Nghĩa Quân nghe thấy lời này thì nhìn Phan Hiểu Hiểu, sau đó lại nhìn Giang Nguyên, đột nhiên nở nụ cười:

- Ôi... Tôi biết ai dám quản chuyện của tôi rồi... Hóa ra là Hiếu Hiếu...

- Ngại quá... Anh Quân, hôm nay Miêu Miêu uống nhiều quá... Để hôm khác em mời anh!

Phan Nghị nhìn thấy bộ dạng này của Trương Nghĩa Quân liền bước lên, mỉm cười gật đầu, sau đó định lôi Giang Nguyên và Miêu Miêu rời đi.

Miêu Miêu bị trúng một cái tát, trong mắt rất là không cam lòng, nhưng cô cũng biết Trương Nghĩa Quân không dễ chọc, lập tức kéo cô gái kia rời đi. Có điều, mọi người vừa xoay người thì bị hai tên đàn ông bên cạnh Trương Nghĩa Quân chặn trước mặt.

- Hừ hừ... Cứ đi vậy sao?

Giọng nói lạnh lẽo của Trương Nghĩa Quân vang lên sau lưng hai người.

Cả đám vừa đi được mấy bước thì nhìn thấy hai tên đàn ông vẻ mặt lạnh lẽo đang chặn trước mặt mình thì cứng đờ, đặc biệt là Phan Nghị. Sau khi cậu ta thoáng kinh ngạc lập tức bước lên phía trước, chặn trước mặt đám Phan Hiếu Hiếu.

Bản thân Phan Nghị cũng là thành viên của bên quân đội, còn được trải qua hai năm huấn luyện đặc chủng. Cậu ta lập tức cảm nhận được sự nguy hiểm và quen thuộc trong khí tức của đối phương.

Hai mắt Giang Nguyên hơi híp lại. Hắn sớm đã nhận ra hai tên thanh niên này không hề đơn giản. Cái ghế đầu tiên của Miêu Miêu có thể đánh sang cứu được cô gái trong tay đối phương là vì đối phương chưa có sự chuẩn bị. Nếu không...

Nhìn động tác này, Phan Hiếu Hiếu và Miêu Miêu đều nhú mày. Họ biết quả nhiên chuyện này không thể đơn giản như vậy, ai nấy thầm than phiền phức rồi.

- Các người có thể đi... Nhưng bỏ con bé kia lại cho tôi, còn nữa, thằng nhãi kia mau dập đầu với gia...

Trương Nghĩa Quân lạnh giọng nói.

“Thằng nhãi đó? Không phải đang nói mình đấy chứ?” Giang Nguyên nhú mồm, chậm rãi xoay người đi, không nói lời nào. Miêu Miêu bước nhanh đến, nhìn Trương Nghĩa Quân, tức giận nói:

- Trương Nghĩa Quân... anh đừng có quá đáng...

- Quá đáng? Quá đáng là gì? Ông đây đang chơi vui. Cô đến nhúng tay vào... Liên quan gì đến cô? Làm hỏng nhã hứng của ông đây, ông đây không gây phiền phức cho cô là đã nể mặt cô lắm rồi...

Trương Nghĩa Quân lạnh giọng nói:

- Bảo thằng nhãi này đập đầu với ông đây các người sẽ không có chuyện gì. Nếu không hôm nay,... hì hì...

- Trương Nghĩa Quân... Đừng tưởng ai cũng sợ anh... Phan Nghị... chúng ta đi đi... Xem thử ai dám động vào chúng ta...

Đột nhiên một giọng nói ưỡng ngạnh vang lên. Giang Nguyên liền sửng sốt. Chẳng phải Trương Nghĩa Quân này ngang ngược lắm sao? Sao cô nhóc này không sợ?

Giang Nguyên mang theo ánh mắt hoài nghi nhìn sang thì phát hiện, cô bé La Lệ đáng yêu này giờ không lên tiếng đã nói câu này.

Trương Nghĩa Quân nghe thấy lời này cũng nhú mồm, nhìn sang cô bé tên La Lệ, rõ ràng trong mắt lóe lên tia kiêu kỳ. Điều này làm cho Giang Nguyên cũng cười khổ một tiếng, nước nôi này quả nhiên quá sâu, ai ngờ một cô bé cứ dính lấy Phan Nghị cũng thâm tàng bất lộ như vậy.

- La Lệ... Chuyện này không liên quan đến cô...

Trương Nghĩa Quân lạnh giọng nói.

- Sao lại không liên quan đến tôi? Chuyện liên quan đến Phan Nghị là liên quan đến tôi...

Cô bé La Lệ trông yếu đuối này đối mặt với Trương Nghĩa Quân không ai dám đối kháng vẫn nũng nịu nói ra câu này, làm Trương Nghĩa Quân lập tức cứng đờ mặt.

Trương Nghĩa Quân nhìn thấy La Lệ gương mặt nũng nịu mang theo chút không vui đang ôm lấy cánh tay Phan Nghị quyết không lùi bước thì biến, cuối cùng gã lạnh giọng nói:

- Được... Các người có thể đi, nhưng cô bé kia thì để lại cho tôi, nếu không... hôm nay các người đừng hòng đi!

Cô gái kia nhìn thấy vẻ mặt âm u của Trương Nghĩa Quân thì vô cùng căng thẳng. Cô tự biết mình mà ở lại chắc chắn sẽ không có kết quả gì tốt. Lúc này cô ôm chặt lấy Miêu Miêu khóc lóc:

- Đừng... đừng... đừng bỏ tôi lại!

Miêu Miêu nhìn thấy khuôn mặt hoảng sợ của cô gái liền cắn răng, hừ giọng nói:

- Yên tâm, sẽ không bỏ cô lại đâu!

- Được... được!

Trương Nghĩa Quân then quá thành giận kêu lên:

- Được lắm, La Lệ... Cô muốn đi, cô có thể đi, nhưng bọn họ đều ở lại đây hết cho ông đây. Ông đây xem ai dám không nể mặt ông đây!

Lúc này không ai dám coi thường lời này của Trương Nghĩa Quân. Cho dù là cô gái như La Lệ lúc này cũng không dám lên tiếng. Dù sao Trương Nghĩa Quân cũng nổi tiếng khó dây vào. Tuy La Lệ không sợ hãi, nhưng dường như nếu phải hoàn toàn trở mặt với Trương Nghĩa Quân, cô cũng tương đối kiêng kỵ.

Lúc này cả đại sảnh đều cứng lại, hai gã thanh niên đứng cản đường phía trước mọi người cũng đều nhìn ra. E đó là cao thủ bên quân đội. Trương Nghĩa Quân thật sự ra lệnh, chỉ e muốn bước ra khỏi đây không dễ dàng gì đâu.

- Làm sao bây giờ?

Lúc này dường như La Lệ cũng hết cách, ôm tay Phan Nghị nói.

Lúc này Phan Nghị cũng chần chừ. Nếu Miêu Miêu cứ kiên trì

muốn đưa cô gái này đi, giờ chỉ có cách đánh một trận rồi tính sau. Nhưng đối diện với hai người này chắc mình mình đối phó cũng khó.

Nghĩ tới đây, Phan Nghị chỉ có thể quay đầu sang nhìn Giang Nguyên. Nhưng cậu lập tức bác bỏ suy nghĩ này. Cậu còn được, nhưng cho dù rốt cuộc Giang Nguyên có thể đánh được hay không, nếu Giang Nguyên chọc vào Trương Nghĩa Quân, vậy là sẽ chọc vào phiền thoái lớn.

Trương Nghĩa Quân thật sự không dám làm gì họ, nhưng đối với Giang Nguyên, thì gã sẽ có cách chinh Giang Nguyên, với tính cách của gã...

Nghĩ tới đây, Phan Nghị cũng chẳng biết phải làm sao.

Lúc này Miêu Miêu cũng nhìn ra tình thế. Cô biết mình đã đem đến phiền toái cho mọi người. Nhưng cô nhìn cô gái trốn sau lưng mình đang không ngừng khóc lóc. Cô lập tức cắn răng, trầm giọng nói:

- Mọi người đi đi... Tự tứ xử lý!

- Miêu Miêu... Cậu nói gì vậy!

Phan Hiểu Hiểu nghe thấy Miêu Miêu nói vậy liền kinh ngạc nói:

- Nếu đi thì cùng đi... Bọn mình... Bọn mình cũng không sợ hấn!

Bên này mấy người còn đang giằng co, còn cách đó không xa, Kỳ Kỳ còn cả Ngô Lượng chưa từng bước qua đây đang nhìn sang bên này. Kỳ Kỳ lo lắng nói:

- Ngô Lượng, không phải anh với Trương Nghĩa Quân quan hệ rất tốt sao? Anh sang nói thử...

- Bình thường anh còn nói chuyện được với hấn, nhưng em không phải không biết tính cách Trương Nghĩa Quân. Giờ hấn chẳng nề mặt ai đâu!

Ngô Lượng lạnh giọng cười nói:

- Hồ Miêu cũng ngu ngốc quá, không có chuyện gì lại đi đối đầu Trương Nghĩa Quân... Giờ không ai giúp được nữa rồi!

- Vậy giờ phải làm sao?

Nghe Ngô Lượng nói vậy, Kỳ Kỳ căng thẳng nói.

- Có thể làm sao chứ? Xem thôi... Em đừng có ngu ngốc mà chạy qua đó. Lần này họ chịu thiệt chắc rồi... Trương Nghĩa Quân coi trọng thể diện nhất, lần này không ai có thể bảo vệ được con bé kia...

Ngô Lượng hừ giọng cảnh cáo.

Mấy năm nay, tuy chiến lược của Giang Nguyên trong quân đội không phải mạnh lắm, nhưng hẳn giỏi nhất là phán đoán tình hình. Ban này Phan Nghị nhìn hẳn, hẳn đã lập tức hiểu được suy nghĩ của cậu ta.

Hắn biết Phan Nghị đang suy nghĩ gì nên lập tức khẽ thở dài. Dù hẳn biết chuyện này hẳn không nên nhúng vào, nhưng giờ hẳn thật sự không thể để mình Miêu Miêu lại.

- Được rồi... Đi thôi...

Giang Nguyên đưa tay vỗ vai Miêu Miêu, sau đó lại mỉm cười gật đầu với Phan Hiểu Hiểu ý bảo không sao, rồi dẫn đầu đi ra ngoài.

Cả đám nhìn sững Giang Nguyên, nhìn Giang Nguyên đi đến trước mặt hai thanh niên kia.

Hai thanh niên kia thấy Giang Nguyên bước đến thì liếc nhìn nhau. Trên mặt chúng vốn còn nở nụ cười lạnh nhưng lập tức biến mất, sau đó trên mặt liền lộ vẻ ngưng trọng đồng loạt đưa tay chụp lấy bả vai Giang Nguyên.

Giang Nguyên nhìn hai tên một tay bảo vệ trước ngực, một tay chụp qua thì mỉm cười. Hai người này thật sự cũng có chút bản lĩnh.

Tuy nhiên với hai tên trước mặt, nếu là trước đây Giang Nguyên sẽ vô cùng cẩn thận. Nhưng hiện giờ, chỉ cần hẳn không gặp phải cao

thủ như Tề Nhạc Minh thì cũng chẳng cần phải để ý quá.

Giang Nguyên đưa hai tay ra nhẹ nhàng gạt về phía trước, hai cánh tay đưa ra lóe lên, sau đó lại đẩy nhẹ một cái.

Tay của hai tên thanh niên kia bị Giang Nguyên nhẹ nhàng đẩy đi thì sắc mặt chúng biến đổi mạnh. Hai tên cùng quát nhẹ một tiếng, tay trái bảo vệ trước người siết chặt thành quyền, đang định đâm về phía Giang Nguyên.

Hành động này nói thì chậm nhưng lại xảy ra rất nhanh. Tay của họ vừa siết chặt lại thì tay Giang Nguyên đã đẩy đến, vừa vịn ép lên cánh tay hai người.

Hai chưởng của Giang Nguyên hơi chấn động, hai người cảm thấy như có một áp lực cực lớn không thể kháng cự kéo đến. Sau đó hai người đồng loạt đụng ngã hai cái ghế rồi ngã xuống

Sau khi hai người ngã lăn đi, Giang Nguyên quay đầu lại cười cười, nhìn mọi người nói:

- Được rồi... Đi thôi!

Cả đám sửng sờ nhìn Giang Nguyên, một lúc sau mới phản ứng lại. Dưới ánh đèn lờ mờ bọn họ không hề nhìn rõ động tác của Giang Nguyên, chỉ thấy dường như hai tên thanh niên cản đường đã bị Giang Nguyên đánh ngã. Cả đám đều nhìn Giang Nguyên, rồi lại nhìn hai tên đang cố gắng bò dậy từ trên mặt đất kia. Họ không thể hiểu nổi sao hai tên trông rất mạnh mẽ này mà lại vô dụng đến thế?

Phan Nghị thì càng sửng sốt, đây rốt cuộc là sao?

Có điều, Phan Hiểu Hiểu ở sau lúc này không muốn nghĩ nhiều, lập tức đẩy đám Miêu Miêu đi ra. Kẻ cản đường đã bị dọn sạch rồi, dĩ nhiên phải mau chóng rời đi thôi. Chỉ cần rời khỏi đây trước, sau này cùng lắm họ cần thận một chút đừng để tên chó điên Trương Nghĩa Quân này chặn được là được.

Về mặt Trương Nghĩa Quân vốn âm lạnh đặc ý, nhưng không thể ngờ hai người của mình lại bị một tên nhà quê mặc áo quần bán ven đường đẩy ngã. Sắc mặt gã lập tức cứng đờ, cho đến khi đám

người trước mắt bắt đầu đi ra ngoài, gã mới tức giận hét lên:

- Chuyện gì xảy ra? Chuyện gì xảy ra? Triệu Cường, Lý Cường...
Chuyện gì xảy ra vậy?

Có điều, hai tên Triệu Cường, Lý Cường kia giãy dụa một lúc trên mặt đất vẫn chưa bò dậy được. Trương Nghĩa Quân nhìn thấy vậy thì thẹn quá hóa giận, hai mắt đỏ kè, hét lên:

- Ai dám đi?

Gã thấy không ai thềm để ý đến gã thì lập tức hét lên, đưa tay chụp một cái ghế, đánh về phía đám người.

Có điều cái ghế đang ở giữa không trung thì đã bị một người giữ chặt lại. Trương Nghĩa Quân phần nộ kéo qua, sắc mặt đỏ bừng, nhưng không thể nào làm cho chiếc ghế động dậy được một chút.

Chương 224: Chỉ mày một cái

Cách đó không xa Kỳ Kỳ và Ngô Lượng đều sững sờ nhìn hần. Ngô Lượng đang bưng ly rượu lên mép chuẩn bị uống, kết quả quên đưa vào miệng, cái ly nghiêng đi, rượu đổ ra, chạm rây nhỏ lên bàn mà cả hai người đều không hề phát hiện.

Hai người họ nhìn thấy rõ ràng, hai thanh niên Trương Nghĩa Quân đưa đến cản trước mặt Giang Nguyên, bị hai tay Giang Nguyên nhẹ nhàng đẩy hai cái đã bay đi. Tròng mắt của hai người suýt chút nữa rớt cả ra ngoài. Thằng nhãi như tên nhà quê trước mắt này dám động vào người của Trương Nghĩa Quân, hơn nữa còn động vào một cách dễ dàng thoải mái đến thế?

Hơn nữa cho dù là lúc hần đối mặt với Trương Nghĩa Quân hình như cũng không hề sợ hãi.

Hai người này đều nhìn sững, Hiểu Hiểu bên kia nhìn sang, chần chờ một chút, cũng kêu lên:

- Kỳ Kỳ, có đi không?

- A... đi đi...

Kỳ Kỳ nghe thấy tiếng gọi thì sửng sốt, trên mặt lộ ra một tia xấu hổ. Ban nãy ngay cả Hiểu Hiểu, La Lệ đều xông đến, còn mình thì núp sang một bên. Giờ khi Hiểu Hiểu đi vẫn còn nhớ đến mình. Kỳ cảm thấy mặt mình nóng lên, vội vàng đáp lời rồi cầm túi xách của mình chạy tới.

Lúc này, Trương Nghĩa Quân nghiêng rằng, ngay cả gân xanh trên cổ cũng nổi lên nhưng vẫn không thể cướp lại chiếc ghế trong tay Giang Nguyên.

Hai mắt gã bị chất cồn kích thích nên càng đỏ bừng, gã lập tức thả tay, đưa tay ra chụp một chai bia trên bàn bên cạnh, nghiêng rằng, “choảng” một tiếng đập vào mép bàn, đưa tay muốn đâm về phía Giang Nguyên.

Giang Nguyên nhìn chai bia sắc bén kia thì hơi nhú mào. Đã hai ba năm rồi không ai dám dùng chai bia đâm mình. Tên lần trước làm vậy với mình lúc đó hình như bị gãy một cổ tay, cộng thêm rách lá lách đấy.

Trương Nghĩa Quân thấy chai bia mình đâm qua, đối phương không kịp né tránh thì trong mắt lộ ra tia hưng phấn và tàn nhẫn.

Có điều, trong nháy mắt nụ cười của gã liền cứng ngắt. Bởi vì có một bàn tay không biết nhẹ nhàng giữ lấy cổ tay gã từ bao giờ. Mặc dù chỉ nhẹ nhàng giữ, nhưng lại giống như có một chiếc còng cổ định chặt tay gã, khiến gã không thể nhúc nhích.

Trong lúc gã nghiêng rằng, tiếp tục cố sức đâm chai bia trong tay qua, gã cảm thấy bàn tay trên cổ tay mình dần cứng như kim sắt, làm gã không kìm được mà rên lên.

- Buông tay...

Gã nghe thấy một âm thanh khe khẽ truyền vào trong tai mình, nhưng gã cảm thấy rất chói tai. Giống như một cây kim cứng đang đâm vào sự kiêu ngạo của gã, sự tự tôn của gã. Sâu thẳm trong lòng gã toát ra một tia oán độc và phẫn nộ.

Giang Nguyên lẳng lẳng nhìn tên trước mắt, nhìn đôi mắt gã đang

càng lúc càng đỏ lên, còn cả sát ý và sự tức giận cuồng bạo trong đôi mắt gã...

Trên mặt Giang Nguyên bắt đầu lộ ra tia trào phúng...

Cho dù anh có quyền thế chừng nào, nhưng khi nó tạm thời không phát huy được tác dụng, anh sẽ phát điên như vậy, đúng là tự mình gây mất mặt mình mà.

Cho nên, Giang Nguyên không chút thương xót. Hắn nhìn tay trái của Trương Nghĩa Quân đang điên cuồng vươn ra định chụp một chai bia khác, tay hắn liền nhẹ nhàng siết chặt cổ tay Trương Nghĩa Quân.

- A...

Trương Nghĩa Quân lập tức kêu lên thảm thiết. Nửa chai bia trong tay gã rơi xuống. Tay trái cũng lập tức thu lại, ôm cổ tay phải kêu la thảm thiết.

Tiếng kêu thảm thiết của Trương Nghĩa Quân khiến tất cả mọi người đều kinh ngạc. Đám Phan Hiếu Hiếu kinh ngạc, Giang Nguyên không làm gì Trương Nghĩa Quân đấy chứ? Nếu Giang Nguyên thật sự làm gì Trương Nghĩa Quân này thì rắc rối lớn rồi.

Hai người Triệu Cường, Lý Cường vừa mới bò dậy từ mặt đất, nghe thấy tiếng kêu thảm của Trương Nghĩa Quân sắc mặt liền biến đổi. Hai người đồng loạt rống lên, đánh về phía Giang Nguyên.

Giang Nguyên đưa lưng về phía hai người, nghe thấy hai người sau lưng hét rống lên, khóe miệng khẽ nhếch lên. Đồng thời hắn xoay người, đối mặt với hai tên thanh niên đang lao đến, đồng thời đưa Trương Nghĩa Quân đứng chắn trước người.

Hai người đang lao được nửa đường thấy Trương Nghĩa Quân chắn phía trước, cả hai lập tức cả kinh, vội vàng dừng lại.

- Mày đừng có làm bậy...

Người thanh niên tên Triệu Cường kia nhìn thấy Trương Nghĩa Quân bị khống chế chặt trước người Giang Nguyên, sắc mặt tái đi,

lớn tiếng cảnh cáo.

Còn Trương Nghĩa Quân bị Giang Nguyên ném rồi vặn, cánh tay còn bị Giang Nguyên bẻ ngược ra sau, lúc này đang nhe răng nhếch miệng, đôi mắt đầy phần nộ nhìn hai kẻ sợ ném chuột vỡ đồ trước mặt.

- Đám vô dụng...

Sau khi Trương Nghĩa Quân tức giận mắng một câu liền tức giận rú lên:

- Mày biết tao là ai không? Thả tao ra...

Giang Nguyên lãnh đạm cười một tiếng, nói:

- Tao không biết mày là ai, cũng không muốn biết mày là ai... chỉ có điều hôm nay ngại quá...

Dứt lời, Giang Nguyên cũng không thèm để ý đến gã nữa, chỉ nhìn hai tên thanh niên cản trước mặt nói:

- Được rồi... Nhường đường, tao không làm gì nó đâu!

Nghe Giang Nguyên nói vậy, Triệu Cường và Lý Cường mới thở phào nhẹ nhõm, hai người nhìn nhau một cái sau đó chậm rãi nhường đường. Giờ họ chỉ cần đảm bảo sự an toàn của Trương công tử, còn những chuyện khác không nằm trong phạm vi lo lắng của họ.

Đương nhiên, chủ yếu nhất là, bọn họ cực kỳ kiêng kỵ Giang Nguyên. Ban nãy tuy hai người cảm nhận được sự bất phàm của đối thủ này của mình, nhưng họ thật sự không ngờ, vừa giao thủ đã bị đối phương dễ dàng đánh bay đi.

Cho nên, giờ đối mặt với Giang Nguyên họ không chút tự tin. Chỉ cần đối phương không làm tổn thương Trương công tử, vậy thì mọi chuyện để nói rồi.

Trương Nghĩa Quân thấy hai người này thật sự tránh ra, vốn gã đang định chửi mắng, nhưng tay Giang Nguyên vừa khế dùng lực, gã liền đau đớn kêu lên, làm sao còn thốt nên lời nữa.

Lúc này đám Phan Hiểu Hiểu đứng cách đó không xa thấy Giang Nguyên đang kẹp lấy Trương Nghĩa Quân, sắc mặt đều hơi biến đổi. Có điều giờ còn cách nào khác chứ? Chứ có thể rời đây trước rồi tính.

Cả đám cùng ra ngoài, còn Triệu Cường và Lý Cường cũng đi sát theo sau họ, phía sau còn có cả một đám người xem náo nhiệt. Nên biết người thật sự dám động vào Trương Nghĩa Quân này không nhiều lắm, số lần náo nhiệt như thế này rất ít, không xem một chút uống lắm.

Trong đám người này có cả Ngô Lượng. Y nhìn tình cảnh trước mắt, nhìn bộ dạng thoải mái của Giang Nguyên trong lòng thầm khiếp sợ. Người có thể đi cùng đám Phan Hiểu Hiểu chắc chắn không phải loại không đầu óc. Tên này dám làm vậy với Trương Nghĩa Quân, rốt cuộc thằng nhãi này ngốc thật, hay có chỗ dựa của mình? Lẽ nào sau lưng thằng nhãi này...

Giờ chính y cũng không hiểu được. Vì vũng nước Tứ Cửu thành này quá sâu. Cho dù từ nhỏ y lớn lên ở Tứ Cửu thành nhưng vẫn không thể tự tin có thể nắm rõ chi tiết của mọi người.

Ra đến cổng, Giang Nguyên cũng thoải mái buông tay, chậm rãi đi đến sau lưng mọi người.

Cuối cùng Trương Nghĩa Quân cũng được giải phóng. Sau khi gã thở phào nhẹ nhõm thì trong mắt lại lóe lên tia hung dữ. Gã lớn thế này rồi có bao giờ phải chịu thiệt như vậy. gã lập tức quay đầu lại lớn tiếng quát mắng:

- Hai thằng ngu các người... đánh chết hần cho tôi...

Có điều gã vừa mới nói xong câu này, quay đầu lại, nhìn Giang Nguyên với ánh mắt oán hận. Gã thấy Giang Nguyên nghe thấy câu vừa rồi của gã liền chậm rãi dừng bước, xoay người lại, đang lắng lắng nhìn gã, sau đó đưa một ngón tay ra, nhẹ nhàng chỉ gã.

Trương Nghĩa Quân chỉ nhìn Giang Nguyên một cái trong lòng bất giác ớn lạnh. Vì trong hai mắt Giang Nguyên lúc này dường như đang tản ra sát khí dày đặc khiến người ta sợ hãi.

Trong đầu Giang Nguyên lúc này cũng lóe lên một giọng chỉ thị...

- Phóng ra Thiên phú Mê Hoặc cấp 1...

Giang Nguyên chỉ liếc mắt nhìn Trương Nghĩa Quân, sau đó nhẹ nhàng chỉ ngón tay vào y, rồi chậm rãi xoay người đi, mỉm cười đi về phía đám Phan Hiểu Hiểu đang vô cùng căng thẳng.

Trương Nghĩa Quân bị Giang Nguyên nhìn vậy, sau đó lại bị chỉ một cái, sắc mặt đột nhiên trắng bệch, giống như gặp phải chuyện gì cực kỳ sợ hãi, đặt mông ngồi phịch xuống đất.

Hai người Triệu Cường và Lý Cường vốn luôn nghe theo mệnh lệnh của gã lúc này vội vàng chạy đến đỡ Trương Nghĩa Quân dậy. Trong lòng họ thầm thở phào nhẹ nhõm. Nếu thật sự bắt họ đi đối phó với người kia họ sẽ đổ mồ hôi. Hai người thật sự sẽ nghĩ đến cái chết, vì làm vậy chẳng phải tự đi tìm đường chết sao?

Còn Giang Nguyên lúc này trong lòng cũng buồn bực. Ban nãy cách hơi xa một chút, hắn dốc toàn lực khởi động một lần Mê Hoặc, vậy mà hắn vẫn bị ảnh hưởng bởi chất cồn trong người Trương Nghĩa Quân. Hắn đã uy hiếp Trương Nghĩa Quân một trận, nhưng năng lượng cũng tiêu hao mất hơn tám điểm, điều này khiến hắn vô cùng bực bội.

Nên biết từ sau khi đến đuôi thứ ba, muốn tích lũy một chút năng lượng đều khó hơn trước đây rất nhiều. Lần này tiêu hao mất tám điểm sao có thể khiến hắn không xót của được chứ.

Mọi người nhìn thấy bộ dạng rối rắm của Giang Nguyên còn tưởng hắn đang oán trách vì đã kết thù với Trương Nghĩa Quân, nhưng không hề biết hắn bực bội là vì chuyện này.

Có điều, mọi người cũng rất sửng sốt, thật sự không hiểu sao, Giang Nguyên chỉ chỉ Trương Nghĩa Quân một cái, vậy mà tên Trương Nghĩa Quân hoành hành khắp Tứ Cửu thành này lại bị dọa đến như vậy.

- Đi thôi đi thôi... thời gian không còn sớm nữa...

Giang Nguyên đi đến bên mọi người tùy tiện phát phát tay, nói.

- Ờ...

Tuy trong lòng mọi người tràn đầy nghi hoặc, nhưng giờ cũng thực sự đã nợ một món nhân tình, giờ không xảy ra chuyện gì lớn, có thể đi, dĩ nhiên không ai truy vấn gì nữa. Họ chỉ gật đầu rồi chia nhau lên xe.

Đám người vây xem nhìn mấy chiếc xe nhanh chóng rời đi liền nhìn sang Trương Nghĩa Quân sắc mặt đang trắng bệch, thần sắc có vẻ hoảng sợ đang được Triệu Cường và Lý Cường đỡ dậy kia. Trong lòng họ cũng tràn đầy nghi ngờ. Nhưng náo nhiệt đã hết rồi, họ sợ Trương Nghĩa Quân mất mặt thẹn quá thành giận cần loạn người khác nên ai nấy đều vội vàng tản đi.

Chỉ có Ngô Lượng trong lòng tràn đầy nghi hoặc và rối rắm. Trong đầu y thỉnh thoảng lại hiện lên gương mặt vừa trẻ vừa lãnh đạm kia, trong lòng thầm nghĩ: “Tên nhãi này rốt cuộc có gốc gác như thế nào? Chẳng lẽ là con cháu ngoài giá thú của vị nào đó?”

Còn Trương Nghĩa Quân vừa được Triệu Cường và Lý Cường đỡ dậy, lúc này ánh mắt dần rõ ràng hơn, nhớ lại cảnh ban nãy, khuôn mặt bắt đầu lúc xanh lúc đỏ...

Chương 225: Bị theo dõi

- Không sao... Về đi mà. Chẳng lẽ hần thật sự dám làm gì tôi? Hơn nữa chỗ tôi ở, hần mà dám đến sao?

sau khi Giang Nguyên khuyên một lúc mới khuyên được Phan Hiểu Hiểu về. Hần nhìn hai chiếc xe của chị em Phan gia biến mất khỏi bóng tối mới chậm rãi trở về biệt thự.

Lúc Giang Nguyên vừa mới biết đến gần hoa viên nhỏ trước cổng biệt thự, cánh cửa biệt thự chậm chậm mở ra. Quản gia đứng trước cửa vừa nhìn thấy Giang Nguyên đi tới liền mỉm cười gật đầu, nói:

- Bác sĩ Giang về rồi...

- A... Về rồi, ngại quá, để cho ngài phải đợi khuya như vậy...

Giang Nguyên nhìn thấy vẻ mặt tươi cười của quán gia liền xin lỗi nói.

Rõ ràng quán gia nghĩ thấy mũi hỗn hợp của rượu và nước hoa đặc thù thường có ở quán bar và KTV nên ý cười trên mặt càng đậm, gật đầu nói:

- Giờ mới hơn mười giờ, còn sớm... Thật ra hôm nay bác sĩ Giang về sớm đấy chứ. Cậu không cần phải lo đâu... Thường tôi ngủ rất trễ!

Giang Nguyên nhìn ý cười trên mặt quán gia thì cười khổ, dĩ nhiên hẳn hiểu ý nghĩa của nụ cười này. Hắn gật đầu, đi vào trong, về phòng tắm rửa thay bộ quần áo sạch sẽ, sau khi sấy khô tóc mới sáng khoái ngã trên giường.

Giang Nguyên nhớ tới chuyện hôm nay lại cười khổ thêm lần nữa. Hắn thật sự không ngờ mình chỉ đi uống bữa rượu mà lại gây ra phiền phức lớn như vậy.

Có điều, Giang Nguyên cũng chẳng để ý lắm. Mà chẳng qua chỉ là cháu của vị Phó thủ tướng thôi sao? Vị Phó thủ tướng này đâu phải thành viên của nhóm bảy lãnh đạo cao nhất. Chỉ cần hẳn không thật sự làm gì Trương Nghĩa Quân thì không cần sợ hãi quá.

Nghĩ vậy, Giang Nguyên liền đưa tay với miếng nhân sâm trong cái hộp đầu giường, nhẹ nhàng cắn một miếng, sau đó nằm xuống, vừa chậm rãi nhai, cảm nhận chất dịch kia chảy vào bụng, sau đó chậm rãi hóa thành dòng ấm nóng, Giang Nguyên chậm rãi thở hắt ra ...

Trong giấc ngủ mơ bây giờ, dường như mỗi ngày Tổ sư gia đều truyền lại cho hắn kinh nghiệm mà ông từng khám cho bệnh nhân năm đó. Những thứ này không ngừng chảy vào trong đầu Giang Nguyên, phong phú thêm kinh nghiệm của hắn.

- Choáng...

Một bình hoa bị người ta đập mạnh xuống đất, vỡ thành những mảnh vụn. Sắc mặt Trương Nghĩa Quân xanh mét nhìn Triệu Cương nói:

- Sao lại không tra được? Vì sao không tra được?

- Anh Trương, chúng em đã điều tra rồi. xe của chúng đến ngoại ô Bắc Kinh, dừng trước Vân Nguyên sơn trang rồi quay đầu trở về. Nếu thằng nhãi đó không ở Phan gia, thì rất có khả năng hắn ở Vân Nguyên sơn trang, nhưng không thể nào xác định được rốt cuộc hắn ở đâu!

Lúc này vẻ mặt Triệu Cường tương đối hồ thẹn.

- Vậy đi Vân Nguyên sơn trang thăm dò xem... Thủ ở đó, xem rốt cuộc hắn ở đâu? Theo dõi sát cho tôi...

Trương Nghĩa Quân tức giận hét lên:

- Tôi nhất định phải cho hắn chết... phải cho hắn chết...

- Độ tích lũy năng lượng đuôi thứ 3 35%...

Âm thanh báo hiệu vang lên bên tai, Giang Nguyên nhẹ nhàng rời khỏi giường, sau đó cầm khăn bông một bên lên, lau mồ hôi rồi chậm rãi đi vào trong phòng.

Sau khi tắm rửa xong, Trưởng phòng Dương đã ngồi ở phòng khách đọc báo.

- Chào buổi sáng... bác sĩ Giang...

Trưởng phòng Dương mỉm cười ngẩng đầu nhìn Giang Nguyên nói.

- Chào buổi sáng Trưởng phòng Dương...

Giang Nguyên cười đi xuống lầu, nhìn khuôn mặt tươi cười của Trưởng phòng Dương, trong lòng cũng hiểu ra gì đó. Sau đó hắn cười nói:

- Hôm nay tinh thần Trưởng phòng Dương khá tốt...

- Haha... Nhờ phúc của bác sĩ Giang...

Trưởng phòng Dương cười ha ha gật đầu, gấp tờ báo lại, sau đó đứng dậy đi đến phòng trị liệu.

Giang Nguyên nhẹ nhàng đưa tay ấn lên huyệt Thận Du, nhẹ nhàng hít vào một hơi, đem nội khí chậm rãi đi vào trong, bắt đầu khơi thông kinh mạch cho Trưởng phòng Dương.

Gần đây cùng với kinh mạch gần khơi thông, lực cản giảm, việc trị liệu của Giang Nguyên mỗi ngày cũng càng ngày càng thoải mái. Sau hơn mười phút ngắn ngủi, Giang Nguyên đã khơi thông kinh mạch của Trưởng phòng Dương hai lượt, đồng thời bắt đầu lấy ngân châm ra để châm cứu.

- Hôm nay Trưởng phòng Dương cảm thấy như thế nào?

Sau khi châm cứu xong, Giang Nguyên cười hỏi.

Trưởng phòng Dương nghe Giang Nguyên hỏi vậy thì nét cười trên mặt càng đậm, gật đầu nói:

- Rất tốt... Giờ đã có thể cường được một nửa rồi...

Nói tới đây, cuối cùng Trưởng phòng Dương không kìm được hỏi:

- Bác sĩ Giang... Tôi còn phải chữa bao lâu nữa?

Có điều sau khi nói xong, Trưởng phòng Dương lại cười, nhìn Giang Nguyên lắc đầu cười nói:

- Tôi sốt ruột quá rồi...

- Haha... Bình thường thôi mà... Có điều Trưởng phòng Dương không cần phải gấp, bao nhiêu năm như vậy còn chịu được, giờ chẳng qua chỉ thêm mười ngày nữa tháng...

Giang Nguyên tính toán một chút, sau đó gật đầu nói:

- Khoảng chừng đó thời gian đấy...

Trưởng phòng Dương lộ vẻ tươi cười, sau đó gật đầu.

Lúc này Triệu Cường đang mang theo hai người ngồi trong một xe dừng trước cánh cổng Vân Nguyên sơn trang không xa. Anh ta đã thủ ở đây từ sáng tới giờ, Quân thiếu đã hạ lệnh, bắt mình phải điều tra ra chỗ ở của đối phương, điều này khiến anh ta hơi bất

đắc dĩ.

Có điều, cũng không còn cách nào khác. Anh ta chỉ có thể theo dõi thật sát thôi...

Nhớ tới sự khủng bố của tên thanh niên tối qua, trong lòng Triệu Cương lúc này vẫn còn run lên. Có điều giờ chẳng qua anh ta chỉ muốn tìm ra đối phương, đây hình như cũng không phải chuyện rất khó. Mặc dù anh ta lợi dụng thân phận có chút đặc biệt để đến Vân Nguyên sơn trang, muốn giám sát Vân Nguyên sơn trang nhưng lại bị Phòng bảo vệ đối phương từ chối.

Có điều, dường như anh ta cũng không quá bất ngờ. Vì nơi như Vân Nguyên sơn trang, là một nơi rất tốt ở ngoại ô Bắc Kinh. Bên trong có rất nhiều biệt thự của những nhân vật lớn. Là bảo vệ của một nơi như vậy nghiêm ngặt một chút cũng bình thường.

Có điều, mấy người này muốn vào trong dạo vài vòng cũng không vấn đề gì. Bọn họ đều đã từng nhìn thấy ảnh của đối tượng cần giám sát, hy vọng có thể tìm được nơi hắn ở, xem thử rốt cuộc hắn ở đâu, nơi ở có gì đặc biệt không.

Cho nên, giờ anh ta chỉ có thể ở đây chờ, hy vọng có thể tìm ra tên nhãi đó. Còn chuyện sau khi xác định được nơi ở của đối phương rồi sẽ làm gì thì đó là chuyện của Quân thiếu.

Hôm nay là thứ tư, không phải ngày nghỉ, cho nên người ở trong đó dường như không nhiều. Đám Triệu Cương cũng an tâm chờ ở đây.

Có điều, khi anh ta đang tùy tiện theo dõi thì đột nhiên có một chiếc Audi màu đen từ trong đi ra. Sau khi anh ta liếc nhìn biển số theo thói quen thì ánh mắt khẽ ngưng trọng.

Anh ta rất quen với những biển số như thế này. Hơn nữa hình như nó để lại ấn tượng rất lớn trong trí nhớ của anh ta. Hình như một vị lãnh đạo nào đó của một Ủy ban quyền thế của “Tiểu quốc vụ viện” đang ngồi trong xe...

Anh ta thoáng nhớ lại, sau đó xác định trí nhớ của mình không sai. Mặc dù anh ta không thể xác định được đó là vị nào, nhưng chắc

chắn là một vị trong tầng cao nhất của Ủy ban này.

- Vị này cũng có biệt thự trong này sao? Sao tối qua cũng ở đây?

Triệu Cương nhú mày, có điều cũng không để ý lắm.

Rất nhanh, chuông điện thoại vang lên.

- Sao? Tìm được chưa?

Triệu Cương mừng rỡ hỏi.

- Anh Triệu, tìm được rồi... Giờ tôi đang theo dõi. Hắn ở biệt thự số 19. Giờ đang ở trong vườn hoa nhỏ trước cửa.

Cấp dưới bên đó báo cáo.

- Cuối cùng cũng được giải thoát rồi...

Triệu Cương ức chế mừng rỡ trong lòng, một lần nữa hỏi:

- Chắc chắn là hắn chứ?

- Đúng... Tôi đã so sánh với ảnh, là hắn không sai...

Cấp dưới xác nhận.

- Được... Cậu cẩn thận theo dõi, chờ chỉ thị tiếp theo...

Sau khi cúp điện thoại, Triệu Cương xuống xe, sau đó bước nhanh vào trong sơn trang. Giờ việc anh ta cần làm là xác định xem ai là chủ nhân biệt thự đó.

Một lúc lâu sau, sắc mặt Triệu Cương hơi xanh gọi điện thoại:

- Quân thiếu... Tìm được người rồi!

- Ở đâu? Tôi tới ngay...

Trương Nghĩa Quân cười lạnh nói.

- Quân thiếu... Tên này hơi phiền phức...

Trương Nghĩa Quân nghe vậy thì cười hưng phấn, Triệu Cường vội vàng nói:

- Chỗ hẩn ở, là biệt thự của chủ nhiệm Dương Văn Dương...

Triệu Cường vừa nói xong câu này, tiếng cười của Trương Nghĩa Quân đầu bên kia cứng đờ, một lúc sau mới truyền đến giọng của Trương Nghĩa Quân:

- Dương Văn Dương Ủy ban cải cách? Anh chắc chắn chứ?

- Đúng... Tôi vừa thông qua vài mối quan hệ, điều tra bên đó thực sự là của Chủ nhiệm Dương Văn Dương, hơn nữa ban này tôi còn nhìn thấy xe của ông ấy đi từ trong đó ra...

Triệu Cường bất đắc dĩ nói.

- Thăng nhãi này sao lại có quan hệ với Dương Văn Dương? Anh điều tra chưa?

Lúc này mặt Trương Nghĩa Quân tái xanh, giọng nói phát ra cũng lạnh lẽo. Gã thật sự không ngờ, tùy tiện gặp phải một tên nhà quê, mà tên đó lại có quan hệ với Dương gia.

Mà tên nhà quê này lại khiến gã hận thấu xương. Hận không thể rút gân hẩn.

- Quân thiếu... cái này vẫn chưa điều tra được...

- Điều tra, đi điều tra cho tôi...

Hai mắt Trương Nghĩa Quân đỏ lên, hét lớn. Sau đó lại đập nát một bình hoa lớn.

Gã không tin tên nhà quê đó có quan hệ rất thân với Dương Văn Dương. Nhưng nếu đối phương đã ở trong biệt thự của Dương Văn Dương, thì cho dù là gã trước khi làm rõ đối phương có quan hệ gì với Dương Văn Dương gã tuyệt đối không dám làm gì gã nhà quê này.

Nếu quan hệ giữa đối phương và Dương Văn Dương không sâu, có thể xác định đối phương sẽ không trở mặt với nhà mình vì tên nhãi

này, vậy thì chỉ cần đối phương rời khỏi biệt thự của Dương Vân Dương, mình sẽ không cần phải kiên kỵ quá nhiều nữa.

Nghĩ tới đây, vẻ tức giận trên mặt Trương Nghĩa Quân thoáng tan đi vài phần, sau đó lạnh giọng nói:

- Điều tra rõ mười tám đời tổ tông của hắc cho tôi... Chỉ cần không phải con riêng của Dương Vân Dương, tôi sẽ đùa chết hắc!

Giang Nguyên đang đứng trong hoa viên nhỏ, chậm rãi duỗi lưng. Hắc vừa mới ăn hơi no nên muốn hoạt động một chút. Nhân lúc mặt trời vừa mọc, hắc ra ngoài đi bộ cho tiêu cơm.

Có điều, hắc vừa mới duỗi lưng hai cái, trong đầu chợt lóe lên tia cảnh báo, hắc cảm thấy có người đang chú ý đến mình.

Giang Nguyên nhẹ nhàng xoay người, hoạt động cánh tay, dư quang chú ý đến một người hình như đang đứng hút thuốc lá bên cạnh thùng rác.

Giang Nguyên liếc nhìn, cảm giác của hắc nhạy bén hơn trước rất nhiều đã báo cho hắc biết đối phương theo dõi mình...

Nghĩ tới đây, Giang Nguyên không khỏi nhú mày. Hành động của Trương Nghĩa Quân này nhanh thật...

(QUAN Y)

Chương 226: Cao thủ

- Quân thiếu gia ... Tra ra rồi... Thằng ranh kia tên là Giang Nguyên, là người Sở Nam, từ nhỏ lớn lên ở nông thôn Sở Nam, trong nhà chỉ có một người ông già hiện làm thầy thuốc, cũng không có quan hệ gì với nhà họ Dương cả. Lần này lên thủ đô nghe nói là nhờ một phó chủ tịch tỉnh giới thiệu. Đường như vị phó chủ tịch tỉnh này có chút quan hệ với chủ nhiệm Dương Vân Dương, nhưng cũng không có quan hệ gì đặc thù cả.

Trương Nghĩa Quân chậm rãi gật đầu, nói:

- Giang Nguyên này thật sự không có quan hệ gì với Dương Vân Dương sao?

- Không có chút quan hệ nào hết. Hơn nữa theo kết quả điều tra thì hẳn tuyệt đối cũng không thể là con tư sinh của chủ nhiệm Dương...

Lý Cường trầm giọng báo.

Nghe thấy những lời này, trên mặt Trương Nghĩa Quân mới lộ ý cười tàn nhẫn, lạnh giọng đặc ý nói:

- Được... Được... Được... Nếu thằng ranh này đã dám để tôi mất mặt mũi thì hiển nhiên cũng không sợ tự đánh mất mạng mình rồi...

- Lý Cường... Anh tìm vài người, giết chết thằng ranh đó đi... Hành động bí mật một chút là được...

Lý Cường đứng một bên nghe những lời này, trên mặt lại lộ vẻ khổ sở, lắc đầu nói:

- Quân thiếu gia... Tên Giang Nguyên này không đụng nổi đây. Tôi và Triệu Cường cộng lại cũng không đối phó nổi với hắn...

- Cái gì? Anh và Triệu cường cũng không đối phó nổi sao?

Ánh mắt Trương Nghĩa Quân lạnh lẽo. Chẳng qua nhớ lại tình huống đêm qua, gã cau mày, thoáng trầm ngâm một lúc rồi nói lạnh lùng:

- Vậy thì tìm thêm vài người đi...

- Nhiều người cũng không đối phó được với cao thủ như vậy. Nhất định phải là cao thủ mới được!

Triệu Cường chậm rãi lắc đầu, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía Trương Nghĩa Quân, trầm giọng nói:

- Quân thiếu gia, nếu cậu nhất định phải đối phó với người này, như vậy nhất định phải mời cao thủ... Cao thủ chân chính!

- Cao thủ? Cao tới đâu?

Trương Nghĩa Quân nhú mày, nói.

- Rất cao... Cao tới hai ba tầng lầu đi...

Giang Nguyên cũng rất tò mò Trương Nghĩa Quân sẽ đối phó với mình thế nào. Nếu người của gã đã tìm tới nơi này, chắc cũng hiểu rõ thân phận Dương Vân Dương. Nếu đối phương không rõ quan hệ giữa mình và Dương Vân Dương, chắc cũng khó khiến đối phương e dè.

Cho nên hiện tại Giang Nguyên cũng hơi chờ mong, xem Trương Nghĩa Quân định làm gì. Ít nhất hẳn có thể khẳng định, ở Yên Kinh, Thượng Quan Ngân tuyệt đối không có khả năng vận dụng loại vũ khí súng ống hạng nặng...

Nghĩ tới đây, Giang Nguyên không khỏi nhún vai, đột nhiên lại hơi hoài niệm...

Chẳng qua rõ ràng chuyện này không cần Giang Nguyên suy nghĩ, cho nên hẳn rất nhàn nhàn xem sách. Thậm chí hẳn còn bảo quản gia chuẩn bị một chút điểm tâm, vừa uống trà vừa xem sách, thật là thoải mái.

Giữa trưa, Giang Nguyên lại nhận được điện thoại ta ơn của Miêu Miêu, nói là qua vài ngày tới, sau khi việc này kết thúc, còn muốn mời hẳn ăn cơm.

Giang Nguyên cười tỏ vẻ đồng ý. Hẳn cũng khá thích Miêu Miêu. Một cô gái có khí phách, có trách nhiệm, có thể nơi là bậc cân nhắc không thua đấng mày râu. Một cô gái như vậy, làm bạn đúng là không tồi.

Ăn cơm trưa xong, lại ngủ trưa hai giờ, Giang Nguyên rời giường đi tới vườn hoa nhỏ trước cửa, duỗi lưng, tùy ý nhìn hai cái, liền phát hiện ra cách đó không xa vẫn có người đang theo dõi mình, chẳng qua là đổi một người khác mà thôi.

Giang Nguyên cười cười, sau đó quay đầu nhìn mặt trời xế chiều chói chang rạng rỡ, trở về phòng đổi một bộ đồ thể thao, đi qua vườn hoa, hướng về phía ngọn núi sau khu nhà.

Nhìn hướng Giang Nguyên đi, tin tức liền truyền ra ngoài rất nhanh...

Giang Nguyên chậm rãi chạy trên con đường nhỏ lên núi. Ngọn núi này cũng không quá cao, coi như là khu vực hoạt động phối hợp của khu nhà này. Trừ một ít được nhỏ và sâu xi măng, trên cơ bản nơi này vẫn giữ được nét nguyên sơ nên có.

Giang Nguyên chạy một hồi lên đỉnh núi, cũng tốn không ít thời gian. Chẳng qua hắn chạy một mạch lên đỉnh núi mà chẳng toát một tia mồ hôi nhỏ, hô hấp chỉ hơi nặng nề hơn mà thôi. Nếu người ngoài nhìn thấy cảnh này, chỉ sợ sẽ giật mình kinh hãi mất.

Nhìn bốn phía một chút, Giang Nguyên liền nằm nhẹ lên một tảng đá trên đỉnh núi, vừa phơi nắng vừa chờ đợi.

Ánh nắng mặt trời rực rỡ ấm áp xé chiều chiếu xuống một thân người lười biếng. Không biết bao lâu sau, Giang Nguyên đang híp mắt ngủ gật, đột nhiên có một tiếng xé gió rất nhỏ vang lên bên tai hắn.

Đôi lông mày dài của hắn hơi rung lên, nhú lại nhìn sang thì tiếng xé gió kia đã rõ ràng hơn vài phần. Ở cách đó không xa có một loạt tiếng bước chân cực kỳ nhỏ đang chậm rãi tiến tới.

- Cao thủ...

Nghe tiếng bước chân nhỏ kia, Giang Nguyên thở hắt ra, sau đó nhú mày. Hắn không ngờ Trương Nghĩa Quân lại có thể tìm được một cao thủ thật.

Chẳng qua Giang Nguyên cũng vẫn không có động tĩnh, chỉ lẳng lặng nằm chờ. Chờ tới lúc tiếng chân chân kia còn cách mình hơn mười mét, lúc này hắn mới chậm rãi ngồi dậy, quay đầu nhìn về phương hướng tiếng bước chân truyền đến.

Đó là một người thanh niên thân hình cao lớn, đầu húi cua, hai hàng lông mày đậm, bên dưới là đôi mắt mang theo vẻ sắc bén như chim ưng.

Người thanh niên kia thấy Giang Nguyên ngồi dậy, quay đầu nhìn mình, trong mắt đầy vẻ lạnh nhạt thì sắc mặt cũng không nén nổi

hơi đổi.

Chẳng qua phản ứng của gã cực nhanh. Nếu đối phương đã phát hiện mình đến, hơn nữa biểu hiện trong mắt lộ rõ ràng rằng đối phương cũng không hề bất ngờ khi mình xuất hiện.

Như vậy hiển nhiên không cần nghĩ nhiều, nếu đã muốn lấy mạng người thì không thể để đối phương có cơ hội được.

Chân đạp mạnh một cái, người thanh niên kia giống như mũi tên rời dây cung, vọt mạnh về phía Giang Nguyên. Mà tay phải gã đã nắm chặt, vận sức chờ phát.

Nhìn động tác của đối phương, trái tim Giang Nguyên hơi căng thẳng. Đối phương không nói hai lời, lập tức đã muốn dồn mình vào chỗ chết.

Chân hần cũng đạp khế, bật người nhảy về phía sau, lùi lại vài bước, duy trì khoảng cách hai thước với đối phương. Lúc này nhìn nắm đấm đánh tới, Giang Nguyên cũng hơi nheo mắt lại, chân hạ xuống, hít khê một hơi, ngực chấn động, sau đó cũng đánh ra một quyền.

Nếu kẻ tới là một cao thủ, như vậy tâm tình của Giang Nguyên cũng không dám thả lỏng nữa. Trước mắt một người còn hoàn hảo, nếu tiếp lại có thêm người nữa tới, như vậy thì chắc hẳn chỉ còn nước chạy trốn chết rồi.

Mà hiện tại đối phương chỉ có một người, hơn nữa Giang Nguyên cũng chưa có tâm tư chạy trốn, như vậy nhất định suy nghĩ giống đối phương, tốc chiến tốc thắng.

Nhìn Giang Nguyên không ngờ cũng vùng quyền đánh tới, trên mặt người nọ vốn lộ một tia cười lạnh, nhưng thấy quyền chưa tới, tiếng gió rít đã vang lên, hai mắt kẻ nọ lập tức co rút lại, lộ vẻ kinh hãi. Chẳng qua tất nhiên gã cũng không lùi bước, cắn răng một cái, hai quyền liền va chạm mạnh với nhau.

- Bịch...

Một tiếng trầm trầm vang lên. Hai người đồng thời lui lại mấy bước. Chẳng qua Giang Nguyên nhú mày, chỉ lui hai bước mà trán

người kia thì nổi gân xanh, lùi lại tới ba bốn bước...

(QUAN Y)

Chương 227: Âm mưu

Không cần nói cũng biết ai hơn ai kém rồi!

- Mày đã muốn giết tao thì mày chết trước đi!

Ánh mắt Giang Nguyên lạnh lùng, giống như nhớ lại nửa năm trước. Lúc này vừa đứng ổn, hắc liên lập tức bật tới, phóng về phía kẻ kia.

Người thanh niên tóc cua kia sau một quyền vừa rồi, vốn đã lộ vẻ kinh hãi, giờ lại nghe thấy lời nói lạnh như băng của Giang Nguyên, còn ánh mắt tràn ngập sát khí lạnh lẽo kia, sự sợ hãi trong lòng càng đậm hơn vài phần.

Vốn tưởng rằng cao thủ gì mà Quân thiếu gia nhắc tới chẳng qua chỉ mạnh hơn người bình thường một chút thôi, không ngờ lại đúng là cao thủ hàng thật giá thật, hơn nữa nhìn đối phương có vẻ hơi gầy gò nhưng lực bộc phát ra lớn như thế, rõ ràng là cao thủ nội gia chính tông.

Hơn nữa thực lực của đối phương chẳng những mạnh hơn mình, đồng thời sát ý khiếp người kia của hắc liên lộ rõ đối phương tuyệt đối là cao thủ bách chiến. Điều này khiến gã không nén nổi hận thâm. Nếu biết cao thủ thế này, cho dù Quân thiếu gia có tăng giá gấp đôi gã cũng không đi.

Chẳng qua lúc này gã cũng hiểu rõ, giờ mà lùi bước đã là chuyện vô ích. Rõ ràng đối phương hiểu ý đồ mình tới, hơn nữa mở miệng muốn lấy mạng mình rồi. Như vậy thì có chạy trốn cũng vô ích.

Gã lập tức quát khế một tiếng, cũng cắn răng nhào tới.

Đối với chiến đấu cận thân, người bình thường tất nhiên kéo lão binh vào sinh ra tử mấy năm như Giang Nguyên nhiều. Cho dù người thanh niên này đã được huấn luyện cực kỳ khắc nghiệt những kinh nghiệm chiến đấu sinh tử sao có thể bằng Giang Nguyên được.

Giang Nguyên không nương tay chút nào, dùng hết sức mình, một quyền đánh tới âm âm. Gần đây thực lực hẳn tăng vọt, lần đầu dùng hết sức mạnh.

Thanh niên kia đã khôn ra, cũng không dám cứng đối cứng với Giang Nguyên nữa, lách người né tránh, chân phải điểm khẽ, đá về hướng Giang Nguyên.

Nhìn đối phương nhoáng lên, chân sinh gió xoáy, Giang Nguyên cười lạnh lùng, nhắc chân ngăn cản, đồng thời vùng quyền đối hướng, một đòn câu quyền đánh về hướng cầm đối phương.

Đối phương cũng thật không ngờ Giang Nguyên lại tự tin như thế. Mình dùng hết sức đá ra một cước, hẳn vội vàng giờ chân đỡ, không ngờ còn có thể phân tâm vùng nắm đấm.

Chẳng qua ánh mắt gười thanh niên này cũng lộ tia cười lạnh. Giờ chân vùng tay thế này, tất nhiên trọng tâm không vững. Chân mình đá mạnh như vậy, hẳn chỉ cần thoáng lộ một tia sơ hở là mình có cơ hội rồi.

- Bịch...

Hai chân va chạm phát ra một tiếng đập nặng nề. Thân thể hai người đều run nhẹ, nhưng lại không xuất hiện hình huống mà người thanh niên kia nghĩ. Giang Nguyên vẫn đứng vững như cũ, hơn nữa một quyền vùng tới vẫn có tiếng gió rít kinh người.

Lúc này sắc mặt thanh niên kia đã tái mét. Thân hình gã chưa ổn, chỉ có thể hoảng sợ lui về.

Mặc dù chỉ lùi một bước nhưng đối với cao thủ mà nói, đó là mấu chốt để chiếm thế thắng rồi.

Dù bị đối phương né một quyền nhưng đã chiếm được cơ hội, ánh mắt Giang Nguyên liền lóe lên ý cười lạnh lạnh.

Đối với một người giỏi sát nhân mà nói, bọn họ sẽ không bỏ qua bất cứ một cơ hội nào, hơn nữa cũng sẽ dùng phương pháp đơn giản và tốc độ nhất để giết người.

Mặc dù người thanh niên kia cũng là cao thủ nhưng dù sao thật sự

quá ít kinh nghiệm giao chiến sinh tử, cho nên sau khi bị Giang Nguyên tấn công liên tiếp, một quyền liền đâm vào ngực gã.

Đối phương chỉ cảm thấy ngực ngòn ngọt, máu còn chưa phun tới miệng thì tay phải đã cảm thấy đau đớn.

- Á... Phụt...

Giang Nguyên lặng yên lùi lại, đứng ở ngoài mấy mét, lẳng lẳng nhìn người thanh niên bỗng nhiên khụy xuống mặt đất, trong mắt lóe lên một tia sáng kỳ dị khó phát hiện ra.

- Khụ khụ khụ... Anh không giết tôi?

Thanh niên vừa phun máu vừa cố dùng tay trái chống xuống mặt đất, giãy dụa ngơ dậy.

Nhìn người thanh niên kia không ngừng trào máu tươi từ miệng, chậm rãi chảy xuống ngực, nhuộm đỏ bộ áo Trung sơn vốn màu đen, Giang Nguyên cười lạnh nhạt, nói:

- Tôi không giết cậu bởi tôi phát hiện ra nếu tôi giết cậu, tôi sẽ rất phiền toái...

- Cho nên ... Anh liền phế tay phải của tôi đi?

Ánh mắt người thanh niên lộ một tia oán hận và vẻ mặt muốn tìm hiểu thật rõ.

Giang Nguyên gật đầu nói:

- Không chỉ phế đi tay phải của cậu, hơn nữa sau này cậu cũng không có khả năng ra tay lần nữa đâu...

- Ha ha...

Thanh niên vừa cười thắm, vừa ho ra máu không ngừng. Lúc này Giang Nguyên cũng không dừng lại lâu hơn mà chậm rãi đi xuống núi, trong lòng mang theo một tia bất đắc dĩ, cũng than khẽ.

Quyền lực thật là một thứ đáng sợ. Giang Nguyên cũng hiểu rõ từ lâu, nhưng hôm nay hắn mới cảm nhận được chính thức, cái gì gọi

là muốn giết một người lại không dám giết. Biết rõ đối phương muốn tới lấy mạng mình nhưng mình lại không thể hành động như trước kia, tùy ý ân cừu. Cảm giác này thật đáng sợ.

Cho nên Giang Nguyên vừa đi xuống núi vừa than thở, vừa quay đầu nhìn quanh.

- Cái gì? Miêu Ưng bị đánh trọng thương rồi? Tay cũng bị phế rồi?

Trương Nghĩa Quân nhìn Lý Cường một bên, sắc mặt tái mét, kinh ngạc nói:

- Tại sao lại như vậy? Làm sao bây giờ? Phải làm sao bây giờ? Biết ăn nói sao với cục bảo an đây? Nếu ông nội tôi mà biết thì làm sao?

Lúc này sắc mặt Lý Cường cũng xanh mét. Miêu Ưng là đặc vệ bên cạnh tổng giám đốc Trương, giờ đột nhiên xảy ra chuyện, tổng giám đốc Trương không có khả năng không hỏi tới. Hơn nữa cục bảo an cũng sẽ không dễ nói chuyện đâu.

Lúc này mặt Thượng Quan Ngân lúc xanh lúc trắng, ngồi xuống, một lúc sau sắc mặt mới âm u ngẩng đầu lên, lạnh lùng hỏi:

- Làm sao Miêu Ưng lại cũng không đánh lại được hẳn?

- Quân thiếu gia... Tôi đã hỏi qua rồi. Người kia quả thực là cao thủ, hơn nữa hẳn là cấp bậc tinh anh bách chiến, không tới mười mấy chiêu đã đánh trọng thương gã. Cuối cùng hẳn là đối phương nhận ra thân phận của gã nên mới không ra tay giết người. Nếu không thì hiện Miêu Ưng đã không về được rồi...

Lý Cường khổ sở nói:

- Người của tôi cũng đã xác nhận, sau khi Miêu Ưng lên núi chẳng qua mới chỉ khoảng mười phút. Sau đó Giang Nguyên kia xuống núi, hơn nữa rất thoải mái, hoàn toàn không bị thương!

Nghe đến đó, sắc mặt Trương Nghĩa Quân lại xanh mét, vung tay lên, nắm chén trà trên bàn bên cạnh, đập mạnh xuống đất, khiến nước trà và mảnh vỡ văng tung tóe.

Lý Cương ở một bên nhìn chén trà và nước trà văng trên mặt đất, sau đó chần chừ một lúc mới nói:

- Quân thiếu gia... Chúng ta phải mau chóng nghĩ biện pháp. Nếu không chẳng những không qua được phía tổng giám đốc Trương, mà phía bên cục bảo an hỏi cũng không thể nào nói nổi...

- Hừ... Tôi biết rồi, còn cần anh nói sao?

Trương Nghĩa Quân lạnh lùng nhìn Lý Cương, lạnh giọng nói:

- Tôi chỉ không cam lòng với việc này. Một tên nhà quê như vậy mà không xử lý được, tôi không xử chết được hắn, truyền ra ngoài chuyện cả đặc vệ của ông già nhà tôi cũng chết rồi, sau này tôi còn biết lấy mặt mũi ở đâu lẫn lộn tại Tử Cửu nữa?

- Nhất định phải giết chết hắn...

Trương Nghĩa Quân vỗ mạnh bàn, tức giận nói.

- Chuyện này...

Thấy vẻ mặt dứt khoát của Trương Nghĩa Quân, Lý Cương bất đắc dĩ nói:

- Quân thiếu gia... Chúng ta không thể động quân giới tại Yên Kinh...

Trương Nghĩa Quân nghiêm mặt âm trầm, nhíu chặt mày trầm ngâm một hồi, sau đó liền ngẩng đầu nhìn Lý Cương, cắn răng nói:

- Lợi dụng chuyện Miêu Ứng, chúng ta bắt hắn rồi giết luôn...

(QUAN Y)

Chương 228: Đãng Tâm Trà

Chủ nhiệm Dương Văn Dương giờ mặt hơi hổ thẹn bởi nhận được điện thoại gọi từ cục bảo an tới.

Người gọi không ai khác, là cục trưởng cục bảo an họ Lý, hỏi han

tình hình vị thầy thuốc họ Giang ở biệt thự của ông một cách rất khách sáo.

Hỏi han đương nhiên cũng chỉ là lấy cớ mà thôi. Bởi lời nói của cục trưởng Lý lộ rõ lão rất căm tức, bởi một gã đặc vệ bị thầy thuốc Giang đánh thành trọng thương rồi, lại không có cách nào khôi phục được nữa. Ý của cục bảo an là muốn mời thầy thuốc Giang tới cục "hỗ trợ" điều tra, đặc biệt gọi điện cho ông để báo trước.

Đối với Giang Nguyên, sau khi tiếp xúc mấy ngày nay, với ánh mắt của Dương Vân Dương, đương nhiên có thể nhận ra chút tích cách của hắn. Mặc dù hắn biểu hiện rất khiêm tốn nhưng trong người lại lộ ra một tia ngạo khí, chẳng qua cũng không phải dạng người thích gây chuyện.

Quan trọng hơn là Giang Nguyên không thích ra ngoài đi lung tung. Nếu nói hắn đánh trọng thương một đặc vệ thì đúng là quá kỳ quái rồi. Mà đặc vệ này không phải hạng bình thường trong hệ thống của thành phố Tứ Cửu, một người có thể đánh ngã bốn năm người.

Phải biết rằng cả sở bảo an, đặc vệ cũng không tới trăm người, mà ở Yên Kinh nhiều nhất cũng chỉ chục người, ngày thường phần lớn đi theo bên cạnh lãnh đạo. Giang Nguyên này đang hoàng ở nhà không ra ngoài, làm sao lại va chạm với đặc vệ kia được? Chuyện này có khả năng không?

Hơn nữa đặc vệ kia không theo cạnh lãnh đạo, tới chỗ này gây chuyện là sao?

Nếu không có cuộc điện thoại này của cục trưởng Lý gọi ông, ông cũng không thể nào tin nổi. Nhưng cho dù là thế nào, đầu tiên ông cũng phải nói lời ngăn cản vị cục trưởng Lý này lại, định hỏi rõ ràng tình huống đã. Dù sao thì thầy thuốc Giang cũng không phải người bình thường đối với ông.

Giang Nguyên vẫn chờ đợi. Chờ tin tức, hoặc chờ điện thoại...

Hắn không nghĩ vị Trương Nghĩa Quân kia sẽ bỏ qua như vậy. Hơn nữa hắn cũng không cho rằng chuyện mình đánh người bị thương

sẽ đơn giản như thế. Đương nhiên hẳn cũng ôm một tia hy vọng, hy vọng không có gì phiền toái. Đây cũng là nguyên nhân hẳn không giết người.

Chẳng qua tới khi về đến nhà, nghe vẻ nghiêm trọng trong lời nói của chủ nhiệm Dương, Giang Nguyên cũng bắt đầu nhú mào. Quả nhiên giống như hắn dự đoán, người nọ đúng là người thuộc cục bảo an, hơn nữa thân phận còn tương đối đặc thù. Vẫn may mà lúc đấy hắn còn nhịn chưa ra tay hạ thủ.

Nếu đối phương đã tìm tới cửa, như vậy hiển nhiên Giang Nguyên cũng không có khả năng dấu diếm nữa, nói thẳng tiền nhân hậu quả của câu chuyện này ra.

Nghe Giang Nguyên giải thích xong, phía Dương Vân Dương cũng trầm mặc, dường như thật không ngờ chuyện này lại có quan hệ với Phó tổng Trương. Thoáng trầm ngâm một chút, sau đó ông mới nói:

- Nếu như thế thì không cần quá lo lắng. Nếu người bên cục bảo an tới thì cậu phối hợp một chút là được! Tôi sẽ đi cùng chào hỏi!

- Tốt...

Đối với sự cam đoan của Dương Vân Dương, Giang Nguyên cũng tương đối yên tâm. Dù sao đây cũng là một trong bảy thành viên cao nhất của ông lão họ Dương, Trương Nghĩa Quân muốn đối phó ngầm với mình cũng không đơn giản.

Suy nghĩ một chút, Giang Nguyên liền cười nói:

- Tình huống khôi phục gần đây của trưởng ban cũng không tồi... Chỉ cần kiên trì uống thuốc, từ từ cũng sẽ khôi phục, không cần lo lắng!

- Yên tâm... Sẽ không trì hoãn nhiều thời gian đâu. Tôi còn chờ cậu điều trị cho tôi mà... Ha ha...

Điện thoại xong chưa bao lâu, một chiếc xe cở đồ liền dừng trước cửa biệt thự. Bước xuống là một người thanh niên mặc đồ Trung sơn.

Giang Nguyên đi ra cửa, nhìn xe cờ đỏ trước cửa và người thanh niên mặc đồ Trung sơn sẫm màu kia, lại quay đầu nhìn lại phòng quần gia phía sau, hơi cười cười gật đầu chào quần gia rồi mới lên xe.

Giang Nguyên ngồi qua không ít xe tốt rồi, nhưng đây là lần đầu hắn mới ngồi xe cờ đỏ của quốc gia. Chẳng qua rõ ràng là nó cũng chẳng khác gì xe của hắn, thậm chí không gian bên trong còn lớn hơn vài phần, ngồi rất dễ chịu.

Người thanh niên mặc đồ Trung sơn sẫm màu ngồi cạnh thoạt nhìn còn trẻ hơn người trước hắn gặp, nhưng khí độ lại rất khác. Ít nhất Giang Nguyên có thể cảm nhận được hơi thở nguy hiểm chính thức trên người đối phương. Giang Nguyên thoáng phồng đoán một chút, thực lực người thanh niên này chắc sẽ không dưới Tề Nhạ Minh.

Mặt đối phương thỉnh thoảng ngẫu nhiên lộ ánh mắt tò mò, Giang Nguyên cũng mỉm cười gật đầu đáp lại. Chẳng qua rõ ràng là đối phương cũng không có ý định nói chuyện, cho nên Giang Nguyên liền không bắt chuyện với gã, chỉ nhắm hai mắt lại, sau đó bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần.

Đối với lần phối hợp điều tra này, hắn cảm thấy cũng không có gì đáng lo lắng lắm...

Xe chạy không bao lâu liền tiến vào một khu nhà lớn. Giang Nguyên hí mắt, nhìn thấy ở cửa còn có hai người cầm súng cảnh vệ.

- Tổng bộ cục bảo an...

Giang Nguyên chậm rãi ngồi thẳng người dậy, sau đó giống như tùy ý quan sát bốn phía, nhìn hoàn cảnh xung quanh.

Rất nhanh, xe liền dừng lại trước một căn nhà nhỏ có vẻ hơi cổ kính. Sau khi xe dừng lại, người thanh niên kia liền ra hiệu mời, Giang Nguyên cũng cười gật đầu, đi theo người nọ vào bên trong nhà.

Căn nhà nhỏ này nói nhỏ là so với những căn nhà lớn trong khu

nhà này, nhưng khi đi vào, lập tức thấy nó không nhỏ chút nào.

Giang Nguyên vừa đi vừa nhớ lại toàn bộ đường lối theo thói quen, rất nhanh liền hình thành trong não một bản đồ đại khái. Đồng thời hắn cũng phán đoán hoàn cảnh nhanh chóng, biến nếu mình muốn thoát thân thì thật ra cũng không phải chuyện gì quá khó.

Nhưng hắn cũng hiểu rõ, đây mới chỉ là đáng giá sơ bộ bề ngoài, cũng không có ý nghĩa gì. Chẳng qua đề phòng chẳng may có vấn đề, dường như hắn cũng không khó chạy thoát lắm.

Người thanh niên dẫn Giang Nguyên đi vào trong một phòng làm việc, mời hắn ngồi xuống một chiếc ghế sa lon, sau đó rót một chén trà rồi đi ra ngoài.

Giang Nguyên nhìn căn phòng làm việc có vẻ bình thường này, cũng không giống như phòng thẩm vấn. Xem ra cục bảo an nể mặt Dương Vân Dương, thật sự ra vẻ mời hắn đến hợp tác điều tra thật.

Thấy cảnh này, Giang Nguyên cũng thầm thở phào nhẹ nhõm. May mà không có chuyện gì bất ngờ, tất cả đều như mình dự tính.

Giang Nguyên tùy ý nâng chén trà lên, vừa đưa tới mép, tùy ý nhìn bốn phía, hít khẽ một hơi khí trà đang bốc lên, đang định nhấp một ngụm thì đột nhiên trong não có một tin tức hiện ra:

- Phát hiện loại thuốc hỗn hợp dị thường, thành phần: Hoa La Phù, Mạn Đà La, cỏ Thất Tinh... Phân tích hiệu năng: Huyền dược trung cấp, ma túy cường độ thấp, giãn cơ...

Cảm nhận được đoạn tin tức này, sắc mặt Giang Nguyên không thay đổi, chẳng qua lông mày chỉ hơi giật một cái, sau đó liền âm thầm đặt chén trà xuống.

Mặc dù bề ngoài hắn vẫn bình tĩnh như vậy nhưng còi cảnh báo trong lòng đã réo vang. Trong chén trà này không ngờ có loại thuốc như vậy, nói rõ thứ này để hỗ trợ thẩm vấn điều tra, còn có đề phòng. Mặc dù không biết đây có phải lệ thường hay không nhưng xem ra đối phương cũng không đơn giản như mình tưởng tượng.

Buông chén trà xong, Giang Nguyên lại như tùy ý nhìn bốn phía xung quanh. Đồng tử của hắn nhanh chóng ro rút lại, trong nháy mắt các đồ vật trong phòng đều rõ ràng hẳn. Rất nhanh, trong tầm mắt hắn phát hiện ra quả nhiên đây không phải một gian phòng làm việc tầm thường.

Trên chiếc đèn bàn đối diện có một lỗ nhỏ như trang trí, ẩn dấu một cái camera. Mà trên góc giá sách chếch phía trước cũng có lóe ánh sáng nhạt, người bình thường rất khó phát hiện ra. Nhưng các người cho là tôi không nhìn thấy sao?

Đối với chuyện này, Giang Nguyên lộ đầy vẻ khinh bỉ, nhưng lại suýt quên mình tí nữa đã bị một ly trà làm cho mê man.

Lúc này, ở trong phòng làm việc cách đó không xa có một vài người đang nhìn lên màn hình lớn, cả đám nhíu mày.

- Chuyện gì thế? Không ngờ hắn lại không uống? Chẳng lẽ hắn phát hiện ra rồi?

Một người thanh niên đeo kính trong đó nhìn về phía một trung niên mặt chữ điền.

Trung niên mặt chữ điền lắc đầu, trầm giọng nói:

- Không có khả năng lắm. Đơn thuốc Đãng Tâm Trà là do Thiên Y viện viết... Không mùi không vị, tuyệt đối không có khả năng bị phát hiện ra...

Lời này của trung niên mặt chữ điền vừa dứt, một người như lãnh đạo bên cạnh lộ vẻ nghi hoặc nhìn thoáng qua người trung niên mặt chữ điền, hiểu kỳ nói:

- Thiên Y viện? Đó là bệnh viện nhà nào vậy? Sao tôi chưa từng nghe qua?

Lời này của người có vẻ lãnh đạo vừa thốt lên, sắc mặt người trung niên mặt chữ điền và thanh niên đeo kính đều cứng đờ. Người thanh niên đeo kính liếc người trung niên mặt chữ điền một cái, sau đó nhìn bốn phía một chút, thấy không có người khác mới hạ giọng nói nhỏ:

- Cục trưởng Lý... Đó là một tổ chức y học có cấp độ bí mật cực cao, chỉ có một số nhân vật tầng cao nhất hoặc một số người có chút đặc thù mới biết sự tồn tại của nó...

- Ồ...

Nghe thế, ánh mắt vị cục trưởng Lý kia sáng lại, sau đó vội vàng phất tay ngăn đối phương nói tiếp. Làm cục trưởng cục bảo an, tất nhiên ông ta phải có tính nguyên tắc rất mạnh.

Mặc dù hai người này trên danh nghĩa là cấp dưới của ông nhưng lại có quyền hạn ở một số phương diện cao hơn ông ta. Cho nên bọn họ biết những điều mà ông ta không đáng biết. Ngăn đối phương giải thích tiếp xong, ông ta chỉ gật đầu nói:

- Mặc dù hẳn không uống nhưng chúng ta cứ hỏi han theo lẽ thường đi. Nếu chủ nhiệm Dương đã lên tiếng, vậy chúng ta hành động cần thận trọng!

Người thanh niên đeo kính và trung niên nhìn nhau một cái, sau đó đồng thời gật đầu. Mặc dù bọn họ không cần để ý tới người bình thường nhưng vị chủ nhiệm Dương này lại khác, có thể đáng để bọn họ nể mặt.

Giang Nguyên ngồi một lúc, rất nhanh liền có hai người tiến vào trong phòng làm việc. Người đi đầu là một trung niên mặt chữ điền, yên lặng nhìn Giang Nguyên một chút liền gật đầu, vươn tay ra với hắn, nói:

- Thầy thuốc Giang, chào cậu... Tôi là trưởng ban đặc biệt của cục bảo an, Tiên Lập Dương...

- Ban đặc biệt...

Nhìn người đàn ông trung niên hơi thở trầm ổn, Giang Nguyên khẽ cau mày. Quả nhiên cục bảo an đúng là có một ngành chuyên môn như vậy.

Chẳng qua Giang Nguyên cũng không ngại. Bình đến tướng đỡ, nước lên đất cản, việc này cũng không phải do mình gây nên nên không cần chột dạ hay sợ hãi. Hắn lập tức đưa tay bắt tay đối phương, gật đầu cười nói:

- Trưởng ban Tiền, chào ông...

(QUAN Y)

Chương 229: Tra rõ

- Thầy thuốc Giang, hôm nay mời cậu đến là muốn cậu phối hợp điều tra vụ Miêu Ưng bị thương...

Bắt tay Giang Nguyên xong, Tiền Lập Dương như lơ đãng đảo qua chén trà của Giang Nguyên, sau đó cười ngời xuống bên cạnh, cũng không đưa mắt giới thiệu người thanh niên đeo kính còn lại mà đi thẳng vào đề.

- Miêu Ưng? Gã tên là Miêu Ưng sao!

Giang Nguyên gật đầu chậm rãi.

Nhìn động tác của Giang Nguyên, Tiền Lập Dương và thanh niên bên cạnh nhìn nhau một cái, sau đó cũng chậm rãi gật đầu. Xem ra người này không có ý thoái thác, như vậy lại đỡ mất không ít phiền toái.

- Đúng... Tên gã là Miêu Ưng, là một cán bộ trong ban đặc biệt của chúng tôi, trước đây phục vụ bên cảnh phó tổng Trưởng... Lần này gã bị trọng thương... Theo gã tự thuật lại thì khi đi cùng người nhà của phó tổng Trưởng ra ngoài đã xảy ra xung đột với thầy thuốc Giang cậu... Cho nên mới khiến... Phó tổng Trưởng cũng cực kỳ quan tâm và... Phẫn nộ với việc này... Bởi thế chúng tôi mời thầy thuốc Giang qua...

Tần lão gia tử nhìn Giang Nguyên, sắc mặt lạnh dần, trầm giọng nói.

Nghe những lời này, gã mập họ Đoạn Giang Nguyên cũng hơi nghiêm trọng. Thảo nào bên này lại tìm tới cửa, hóa ra là điên đảo thị phi. Xem ra Trương Nghĩa Quân này vẫn chưa hết hy vọng.

Lập tức, Giang Nguyên cũng không chần chừ thêm, kể lại cẩn thận mọi chuyện một lần. Hẳn hiểu rất rõ, nếu thật sự bị Miêu Ưng nói

như thế, thay trắng đổi đen, như vậy thì sợ là chưa chắc Dương Vân Dương đã có thể chống đỡ cho mình.

Sau khi Giang Nguyên kể lại mọi chuyện xong, sắc mặt Tiền Lập Dương và người thanh niên bên cạnh đều hơi thay đổi. Đối với Giang Nguyên, bọn họ cũng không tin hoàn toàn. Dù sao thì Miêu Ưng đã ở cạnh phó tổng Trương bốn năm năm, có quan hệ qua lại với con cháu họ Trương cũng có thể. Nhưng thân là đặc vệ, nếu giả làm chuyện như vậy thì không chỉ Miêu Ưng có phiền toái lớn mà ban đặc biệt cũng sẽ có phiền toái.

Hai người liếc nhau một cái, sau đó sắc mặt người thanh niên kia đột nhiên sầm xuống, nhìn Giang Nguyên nói:

- Thầy thuốc Giang, sự việc này cực kỳ nghiêm trọng, tuyệt đối anh không thể nói linh tinh, nếu không hậu quả dù chủ nhiệm Dương cũng không thể nào gánh nổi đâu!

Nghe thấy những lời này, Giang Nguyên nhìn người thanh niên nọ một hồi, trên mặt lại lộ nụ cười lạnh nhạt. Hiển nhiên hẳn hiểu đây là thủ đoạn của đối phương để xác nhận lời nói của mình là thật hay giả.

- Sự thật là như vậy. Miêu Ưng là người của các người, cho nên các người có tin hay không là chuyện của các người...

Giang Nguyên mỉm cười, tiện tay bưng chén trà, phe phẩy khẽ, thậm chí còn đặt lên mép rồi, khiến cho Tiền Lập Dương đổi diện và người thanh niên đeo kính đều sửng sốt.

Giang Nguyên đặt lên mép ngửi ngửi, tựa như muốn uống xong lại hạ xuống. Khi hai người nhìn thấy khóe miệng Giang Nguyên có nụ cười như có như không, trong lòng cảm thấy đáng ghét. Rất rõ ràng là dường như vị thầy thuốc Giang này đã phát hiện ra điều dị thường bên trong chén trà rồi. Nhưng làm sao hẳn biết được? Phải biết rằng đơn thuốc này là xuất phát Thiên Y viện, người không biết chi tiết thì tuyệt đối không có khả năng phát hiện ra.

Hơn nữa số lần Đăng Tâm Trà từng được dùng cũng rất ít, trừ cục bảo vệ đặc biệt thì chỗ khác căn bản không có, khả năng đối phương biết cũng rất nhỏ.

Lập tức, trong lòng hai người dần dần bắt đầu coi trọng Giang Nguyên thêm vài phần.

- Nếu có thể đánh bị thương Miêu Ứng, xem ra thầy thuốc Giang cũng là cao thủ. Không biết sư phụ thầy thuốc Giang là vị cao nhân nào?

Lúc này sắc mặt Tiền Lập Dương cũng dịu đi vài phần, nhìn Giang Nguyên, mỉm cười nói.

Giang Nguyên thoáng ngẩn ra, lại cười nói:

- Từ nhỏ tôi đã theo ông nội luyện tập thuật rèn luyện thể chất... Sau đó lại được sư phụ truyền cho phương pháp tu luyện nội khí bí truyền, mấy năm gần đây mới có chút thành tựu...

Những lời này của Giang Nguyên vừa thốt lên liền khiến hai người Tiền Lập Dương và thanh niên đeo kính liếc nhau. Căn cứ vào điều tra của bọn họ, ông nội Giang Nguyên đúng là một thầy thuốc trung y già được tổ truyền, hơn nữa còn có một bộ rèn luyện thể chất quái dị. Đồng thời Giang Nguyên mấy năm trước mất tích, vừa về tới nhà. Chẳng lẽ hẳn thật sự có sư phụ?

Lập tức, Tiền Lập Dương lại mỉm cười hỏi:

- Không biết tôn sư là...

- Sư phụ tôi có danh hiệu là Bạch Vân Sơn nhân, tính thích vân du... Không biết trưởng ban Tiền có biết danh hiệu của ngài không!

- Bạch Vân Sơn Nhân?

Trong mắt Tiền Lập Dương lóe lên một tia nghi hoặc, sau đó quay đầu nhìn về phía thanh niên đeo kính. Người thanh niên kia chậm rãi lắc đầu, tỏ vẻ chưa từng nghe qua.

- Ồ... Có thể do chúng ta thiếu hiểu biết thôi...

Tiền Lập Dương lắc đầu có vẻ hơi tiếc nuối. Hiện giờ các phái ẩn thế, một số cao nhân nhàn tản cũng tiêu dao ngoài đời, không có gì là kỳ lạ cả.

Tiền Lập Dương thoáng suy nghĩ một chút, sau đó lơ đãng nhìn chén trà, lại gật đầu nói:

- Sự việc này liên quan rất lớn, còn xin thầy thuốc Giang phối hợp điều tra... Cho nên mời thầy thuốc Giang tạm ở lại nơi này hai ngày. Nếu điều tra xong mọi chuyện, thầy thuốc Giang có thể rời đi!

- Tạm ở lại hai ngày?

Lông mày Giang Nguyên hơi nhíu lại, sau đó gật đầu nói:

- Được... Hy vọng trưởng ban Tiền nhanh chóng tra rõ sự việc này!

Mà lúc này Trương Nghĩa Quân cũng đổ đầy mồ hôi trán, nghe một cuộc điện thoại.

- Tiểu Quân... Chuyện gì xảy ra rồi. Sao cháu lại trêu chọc vào người của nhà họ Dương? Cháu còn để Miêu Ưng ra tay với người họ Dương? Nói xem rốt cục là có chuyện gì?

Bên đầu kia điện thoại truyền tới một giọng nói già nua mà uy nghiêm.

Mặt Trương Nghĩa Quân xanh mét, vừa đưa tay lau mồ hôi trán, vừa cố gắng trấn định cười nói:

- Ông nội... Cháu không trêu chọc vào người nhà họ Dương mà...

- Không sao? Nếu không có thì sao bên cục bảo an lại nói với ông là Dương Vân Dương đã nhúng tay vào việc này, còn cố ý lên tiếng để bọn họ điều tra rõ ràng?

Giọng nói của lão đồng chí cũng đã hơi tức giận, trầm giọng nói:

- Rốt cục là chuyện gì? Nói mau... Rốt cục tại sao Miêu Ưng lại bị thương?

- Dương Vân Dương đã nhúng tay vào việc này rồi?

Nghe lời này, lúc này Trương Nghĩa Quân chỉ cảm thấy hai mắt tối sầm. Sở dĩ gã dám để Miêu Ưng đi giết Giang Nguyên bởi cho rằng

Giang Nguyên không có quan hệ gì quá lớn với nhà họ Dương. Chỉ cần làm sạch sẽ, lại không liên lụy đặc biệt tới phương diện đặc cảnh là được. Mà không có khả năng Dương Vân Dương sẽ làm lớn chuyện này, chỉ thăm dò chút cho có thôi.

Mà lần này Miêu Ứng lại bị trọng thương, Dương Vân Dương cũng càng không có khả năng vì việc này không để ý chuyện kiêng kỵ mà nhúng tay vào cục bảo an đặc biệt. Hơn nữa đặc vụ làm việc vẫn luôn luôn bao che, làm việc lưu loát. Có Miêu Ứng tự mình làm chứng, như vậy lẽ ra Giang Nguyên phải chết chắc rồi. Nhưng nếu cứ như thế này thì sợ rằng sẽ xảy ra vấn đề lớn mất.

Nghĩ tới đây, Trương Nghĩa Quân chỉ cảm thấy người nhũn ra. Nếu việc này làm lớn, dính dáng tới chuyện của đội đặc vụ luôn là việc không nhỏ. Nếu để việc này bị khai ra, không chỉ Miêu Ứng gặp phiền toái lớn, bản thân gã cũng khó tránh được liên quan.

Nghe thấy cháu trai bảo bối phía đầu dây kia hít thở hỗn hển, không trả lời câu hỏi của mình, sắc mặt lão đồng chí cũng biến đổi hẳn, biết hẳn lúc này cháu mình đã gây chuyện lớn rồi.

(QUAN Y)

Chương 230: Đánh cờ

- Thật không ngờ, thật không ngờ... Thằng nhãi kia lại còn có khả năng đó, dĩ nhiên ngay cả người của đội đặc vụ cũng dám động tới. Thật sự phải khiến mình vất vả một phen rồi...

Ngắt điện thoại rồi, vừa nghe thấy tin tức khiến đồng chí Lê Bạch có chút mừng như điên, bắt đầu đắc ý cười phá lên.

Vốn gã định nhân chuyện cố cung mà tìm tới Giang Nguyên gây chuyện, không ngờ lại điều tra mãi không ra. Giang Nguyên chẳng dính dáng gì tới họ Lăng, điều này khiến Lê Bạch vẫn luôn một lòng muốn xử lý Giang Nguyên cảm thấy vô cùng căm tức.

Ai ngờ đang lúc gã căm tức chuẩn bị buông tay, lại nghe thuộc hạ điều tra Giang Nguyên mang tới tin tức này.

Địa phương khác gã không tiện nhúng tay, nhưng phía đặc vụ cục bảo an, quả thật gã cũng có lực ảnh hưởng tương đối. Ai bảo gã là con trưởng họ Lê chứ?

Cho nên Lê Bạch này đắc ý cười to hai tiếng, sau đó liền bắt đầu vội vã suy tính xem mình nên lợi dụng chuyện này thế nào.

Mà lúc này ở ngoài ngàn dặm, sau khi Lê Bạch thu được tin tức không bao lâu, Tề Nhạc Minh cũng nhận được tin truyền từ Yên Kinh tới. Lúc này thật ra trông gã cũng chẳng có vẻ gì là hả hê, ngược lại lông mày đang nhíu chặt.

Nếu như Giang Nguyên rơi vào tay đội đặc vụ của cục bảo an, như vậy gã muốn lấy thứ gì từ trong tay Giang Nguyên cũng không có nhiều khả năng nữa.

- Đáng chết... Thằng chết bầm muốn đi Yên Kinh, ngoan ngoãn thành thật sống là được, làm sao lại gây chuyện với đội đặc vụ chứ? Mày muốn chết à? Lần này...

Nghĩ tới đây, Tề Nhạc Minh càng nghĩ càng giận. Cơ hội tốt như vậy, chẳng lẽ cứ như vậy mà hỏng hắc.

Rốt cục không nhin nổi nữa, gã đập mạnh vào chiếc bàn phía trước một cái. Chỉ nghe rắc một tiếng, chiếc bàn bằng gỗ lim vừa còn tốt là thế đã bị một cước của gã đá cho nứt ra.

Nhìn vết nứt kia giống như một cái miệng đang cười nhạo mình, Tề Nhạc Minh tức giận lại vùng cước tới, đá cho cái bàn bằng gỗ lim chất lượng tốt nhất nát vụn.

Phát tiết một hồi, nhìn chiếc bàn đã bị đá nát vụn, lúc này Tề Nhạc Minh mới coi như đỡ bức, sau đó ngồi xuống ghế thở hổn hển.

Gã ngồi một hồi, thật sự cảm thấy không cam lòng vì chuyện mình mưu đồ đã lâu lại hỏng. Suy nghĩ một lúc, gã cầm di động, gọi cho bố gã một cuộc. Nếu có thể tìm được cơ hội bên cục bảo an thì tất nhiên sẽ là tốt nhất.

Mà bởi Giang Nguyên bị giữ lại tại cục bảo an qua đêm, lúc này Dương Vân Dương phải dừng trị liệu buổi sáng, tất nhiên đã hơi sốt ruột, gọi điện tới cục bảo an nhiều lần, để những người kia

nhANH chóng thả Giang Nguyên trở về.

Cục trưởng Lý của cục bảo an nhận mấy cuộc điện thoại của Dương Văn Dương, cảm thấy cũng khó xử. Nếu như chuyện dính tới một ban khác của cục bảo an, vậy thì lão cũng dễ nói. Riêng chuyện này lại liên quan tới ban đặc vụ của cục bảo an, lão cũng chỉ có thể quyết định một nửa. Đám người Tiền Lập Dương tuyệt đối sẽ không để cho Giang Nguyên chạy như vậy. Hơn nữa cũng không biết phía bên phó tổng Trương thế nào. Lão cũng không tiện ra về.

Tất cả mọi người đều đang sốt ruột nghĩ nát óc, chỉ có Giang Nguyên bị vây trong trung tâm của cơn lốc giờ lại nhàn nhàn như không, đang nằm trên ghế salon xem TV, mà không phải xem gì khác, chính là xem Tom và Jerry.

Chẳng qua Giang Nguyên chăm chú nhìn lên màn hình, tâm trí lại đang ở nơi khác...

- Tiền Lập Dương... Tiền Lập Dương... Chẳng lẽ có quan hệ gì với Tiền Lập Nguyên sao?

Giang Nguyên âm thầm nói, sau đó nhớ tới hơi thở nguy hiểm trên người Tiền Lập Dương. Hẳn có thể khẳng định, Tiền Lập Dương và Tiền Lập Nguyên không phải anh em ruột thì cũng là anh em họ rồi.

Chẳng qua còn may là cái chết của Tiền Lập Nguyên đã bị Tuyên Tử Nguyệt xóa không còn chút vết tích, chẳng có một điểm quan hệ với mình. Nếu không thì chỉ sợ cho dù việc này không có quan hệ với mình, Tiền Lập Dương cũng phải lập tức bắt người trở mắt, hãm hại mình một phen.

Hơn nữa Giang Nguyên càng không thể nói cho ai biết chuyện hình xăm bí mật kia. Nếu nói ra thì chỉ sợ lập tức sẽ bị giam ngay tại đây, thậm chí còn có những cơ cấu gì đó kinh khủng tới cực điểm bắt giữ, lôi ra nghiên cứu.

Cho nên hiện tại Giang Nguyên rất khiêm tốn. Dù sao vị sư phụ Bạch Vân Sơn Nhân mà hắn nói thì chẳng ai biết, hơn nữa mấy năm hắn mất tích cũng không ai hay hắn ở nơi nào. Cho nên hiện

tại hắn cứ thành thật ở đây, người ta không cho hắn ra khỏi cửa thì hắn ở trong phòng xem truyền hình. Vừa hay mấy năm nay còn chưa nhàn nhã như vậy bao giờ.

Về phần chuyện này, hiện tại hắn cũng vẫn không quá lo lắng. Ít nhất không có khả năng Dương Vân Dương lại bỏ rơi hắn. Hơn nữa nếu nhà họ Tiền có chút quan hệ với đội đặc vụ cục bảo an thì phía Tuyên Tử Nguyệt ít nhất cũng có. Nếu như thật sự tới mức Dương Vân Dương không thể gánh nổi chuyện, như vậy cũng chỉ còn thể dùng hết mọi quan hệ thôi.

Rất nhanh, lại một ngày nữa trôi qua. Đứng trong phòng giám sát, nhìn Giang Nguyên đang lười biếng nằm trên ghế xem TV, lúc này sắc mặt Tiền Lập Dương sầm xuống, hừ một tiếng:

- Thăng ranh này không lo lắng chút nào sao...

- Tôi không rõ rốt cục hắn có biết đội đặc vụ chúng ta là chỗ nào hay không. Hắn vẫn ở thoải mái, ngày nào cũng nằm xem TV....

Nói tới đây, người thanh niên đeo kính còn không nhin được bật cười:

- Tên nhãi này thật sự không lo lắng. Anh biết mỗi ngày hắn xem chương trình gì không? Xem Tom và Jerry...

-....

Nghe những lời này, Tiền Lập Dương không nén nổi nở nụ cười lạnh, lắc đầu nói:

- Hắn thật đúng là không lo lắng. Tôi đang nghĩ, chẳng lẽ Dương Vân Dương không nói cho hắn một chút xem chỗ chúng ta là nơi nào sao...

- Thế thì chắc không phải... Nhưng tôi vẫn cảm thấy kỳ quái, tại sao ngay cả nhà họ Lê và nhà họ Tề cũng muốn dính vào chuyện này? Chẳng lẽ Giang Nguyên này cũng có quan hệ gì với bọn họ sao?

Người thanh niên đeo kính hơi nhíu mày nói.

- Căn cứ vào tin tức nhận được thì trước đó Giang Nguyên này từng đắc tội với Lê Bạch. Mà Lê Bạch muốn nhân cơ hội này ra tay cũng là rất bình thường. Nhưng tôi lại không hiểu rõ người nhà họ Tề lắm. Không biết tại sao bọn họ cũng muốn nhúng tay vào việc này, bảo vệ hắn. Nói không chừng có khi Bạch Vân Sơn Nhân kia có quan hệ với nhà họ Tề cũng nên....

Tiền Lập Dương rối rắm xoa trán, mắt lộ vẻ lạnh lẽo nói:

- Miêu Ứng là đệ tử ngoại môn nhà họ Thang tôi, tôi cảm thấy chuyện này có thể Giang Nguyên cũng không nói dối. Nếu Miêu Ứng và Trương Nghĩa Quân vẫn cắn chặt chuyện này thì hiển nhiên phía nhà họ Thang cũng không thể buông tay. Tất cả mọi người đều cần thể diện, thế thì chúng ta cũng không tiện hành động! Nếu không phải Dương Vân Dương cũng dính vào, chúng ta trực tiếp phán định việc này là được rồi, phẩy tay hắn đi, hoặc giao hắn cho nhà họ Thang là được, còn cần gì phải phiền toái như vậy!

Dứt lời, Tiền Lập Dương nhìn về phía thanh niên đeo kính, nói:

- Đào Lý, cậu cảm thấy giờ chúng ta nên làm gì đây? Thăng ranh kia không uống Đấng Tâm Trà, có một số tình huống chúng ta không nắm chính xác được. Mà giờ đuổi hắn đi cũng không được, ra tay cũng không ra tay nổi. Hiện tại bộ dạng Miêu Ứng như vậy, hiển nhiên nhà họ Thang không cho phép chúng ta dùng thủ đoạn khác thăm dò Miêu Ứng....

Thanh niên tên Đào Lý kia thoáng trầm mặc một lúc, sau đó nói:

- Nếu việc này nhiều người nhúng tay vào như vậy thì chúng ta cũng khó quyết định. Như vậy đi... Để hai bên Dương Vân Dương và phó tổng Trương quyết định. Chỉ cần một bên hơi thả lỏng, chúng ta cũng dễ làm rồi...

- Ừ... Cũng chỉ có thể như vậy thôi... Chỉ cần một trong hai bên lùi một bước, việc này liền dễ làm rồi...

Tiền Lập Dương cười lạnh nói:

- Chuyện rối ren như vậy, hai chúng ta đứng là xui xẻo mới đây

vào...

- Đúng vậy... Không ít người mong chờ vị trí như chúng ta, sao có thể chuyện gì cũng thuận ý được. Lão Tiền anh đừng suy nghĩ nhiều...

Tiền Lập Dương gật đầu rồi nói:

- Được rồi, nếu như vậy thì tôi phải báo cáo cho phía cục trưởng Lý một chút... Để ông ấy báo tin cho phó tổng Trương và Dương Vân Dương. Về phần chuyện bọn họ đi câu tâm đầu giác, chúng ta không liên quan!

- Tốt... Cứ làm vậy đi. Bọn họ ai thắng ai thua cũng chẳng liên quan tới chúng ta... Chỉ cần đẩy được củ khoai lang nóng này đi là được. Đội đặc vụ chúng ta có bao giờ phải đau đầu thế này đâu! Hừ...

Hai vị trưởng, phó ban đặc vụ quyết định xong, cục trưởng Lý cũng thở phào nhẹ nhõm, vội vàng chuyển ý này đến hai vị đại thần phó tổng Trương và Dương Vân Dương. Hai bên này đều không dễ chọc, dù gã không sợ người nào nhưng gã cũng không muốn vất vả với mấy việc này. Chuyện thần tiên đánh nhau này, gã cũng không muốn dính vào làm gì.

Nhận được tin tức từ cục trưởng Lý, lòng mày Dương Vân Dương nhúu chặt. Hai ngày nay bởi Giang Nguyên bị giữ ở cục bảo an khiến tâm tình ông không tốt lắm. Vốn tưởng rằng dù sao cục bảo an cũng không có khả năng không nể mặt mình, sẽ kết thúc việc này rất nhanh nhưng thật không ngờ ngay cả chút sự việc đó mà cục bảo an cũng không quyết nổi.

Chẳng qua ông cũng hiểu rõ, Chỉ lệnh thần linh này được cấp trên tín nhiệm rất cao, căn bản không cần cố ý dây dưa, cho nên làm việc coi như vô tư. Mặc dù lão nể mặt mình nhưng nếu đã dính tới vấn đề nguyên tắc thì lão sẽ luôn luôn không nhúng tay vào.

Cho nên thoáng trầm ngâm một chút, ông liền nhớ tới chuyện hai ngày nay mình không trị liệu liền không có tiến triển gì rõ ràng.

Oán khí trong lòng Dương Vân Dương liền bốc lên đầu. Đã vài

chục năm rồi, cuối cùng thấy được hy vọng khỏi hẳn, chuyện này đối với đàn ông là quan trọng nhất. Cho dù có động chạm với bên phía phó tổng Trương thì đã sao?

Trong một gian phòng đầy hương thơm cổ kính, một vị lão đồng chí cao gầy, tóc hoa râm, đeo kính giờ mặt cũng đầy âm trầm suy nghĩ.

Lúc này điện thoại trên bàn làm việc chợt vang lên, khiến lông mày ông nhúu lại. Vừa rồi ông mới nhận được điện thoại của cục trưởng Lý cục bảo an, khiến tâm tình ông rất không thoải mái.

Ông không ngờ rốt cục thằng ranh kia có lai lịch gì? Dĩ nhiên lại đáng để Dương Vân Dương giữ gìn như vậy. Nếu không phải biết thanh danh của Dương Vân Dương luôn rất tốt, có tiếng không thích nữ sắc, thằng ranh họ Giang kia tuyệt đối không có khả năng có quan hệ gì với Dương Vân Dương, ông sẽ hoài nghi hẳn có phải là con riêng của Dương Vân Dương hay không.

Lúc này ông đang tự hỏi rốt cục nên xử lý chuyện này ra sao thì chiếc điện thoại bàn màu hồng rất ít khi đổ chuông lại đột nhiên reo vang.

Điều này khiến tâm tình ông lại càng tệ thêm vài phần.

Nhưng dù là thế nào, ông vẫn luôn luôn không coi thường chiếc điện thoại màu hồng này, nhanh chóng chỉnh đốn tâm tình, sau đó nhẹ nhàng cầm điện thoại lên, từ tốn nói:

- Nay...

(QUAN Y)

Chương 231: Kết luận

Nghe thấy giọng nói trầm ổn mà tự tin trong điện thoại, phó tổng Trương vẫn luôn gây người trong tích tắc. Ông không ngờ đối phương lại phản ứng kịch liệt như vậy, trong thời gian ngắn như vậy đã gọi điện thoại thẳng tới đây.

Chuyện này đại biểu cho việc gì, phó tổng Trương hiểu rất rõ. Cho nên trong lòng ông cũng hơi căng thẳng. Ông thật không ngờ Dương Vân Dương lại coi trọng Giang Nguyên như vậy, thậm chí không tiếc xông tới chính diện mình.

Phó chủ nhiệm cải cách ủy, trong mắt người khác, đó là nhân vật trên trời. Nhưng đối với phó tổng Trương mà nói thì ông cũng không cần phải quá để ý. Tạm thời đối phương còn chưa có tư cách sánh vai với mình. Nhưng vị phía sau lưng đối phương kia thì lại là thành viên tổ bảy người cao nhất khiến ông không thể không kiêng kỵ, cũng là tồn tại mà ông ngưỡng mộ.

Cho nên tâm tình phó tổng Trương thoáng nặng nề thêm một chút, suy nghĩ rất nhanh liền từ tốn nói:

- Hóa ra là chủ nhiệm Dương...

Thời gian hai người trò chuyện cũng không dài, chỉ chừng hai, ba phút. Bởi những người cấp bậc như bọn họ, nếu đã bắt đầu nói chuyện trực tiếp thì hai ba phút có thể bàn rất nhiều chuyện, đạt các loại thỏa hiệp, thương nghị thương ứng.

Chẳng qua sắc mặt phó tổng Trương có vẻ khá khó coi. Khi vừa nghe giọng Dương Vân Dương, ông đã chuẩn bị tốt rồi nhưng thật không ngờ Dương Vân Dương lại cứng rắn như vậy, cho nên không kịp ứng phó, chỉ có thể lui bước tương ứng.

Có lẽ ông lui bước không nhiều, nhưng lại khiến tôn nghiêm và uy tín của phó tổng Trương bị khiêu chiến không nhỏ. Cho nên sau khi phó tổng Trương ngắt điện thoại, không nhin nổi quơ tay cầm ly trà, ném mạnh xuống mặt đất.

Mặc dù phòng làm việc trải thảm dày nhưng chén trà thượng hảo hạng này vẫn phát ra tiếng cạch giòn vang, sau đó vỡ thành vài mảnh. Nước trà vàng nhạt chảy ra, dần dần thấm vào thảm.

Nhìn mấy mảnh vỡ trên mặt đất, một lúc lâu sau, sắc mặt phó tổng Trương mới như nước trà đang từ từ thấm ướt thảm, chậm rãi bình tĩnh lại, sau đó bấm khế số nội bộ, gọi thư ký bên ngoài cửa vào.

Nhìn mảnh chén trà trên mặt đất, ánh mắt thư ký chột lóe lên hai cái. Gã theo phó tổng Trương đã nhiều năm, rất ít khi thấy phó tổng Trương nổi giận. Lần trước thấy ông đập bể chén trà đã là ba bốn năm trước, không biết tại sao hôm nay ông lại nổi nóng như vậy.

Cẩn thận nhìn sắc mặt phó tổng Trương xong, lúc này gã mới gạt đầu, sau đó tự mình xoay người cầm đồ hót rác tiến vào, dọn sạch sẽ thẳm.

Buổi tối, trong phòng sách nhà họ Trương, không khí có vẻ nghiêm trọng. Sắc mặt ba bốn người bên trong đều không hề đẹp mắt.

- Ông nội... Thằng ranh kia đánh cháu thành thế này, lại còn đánh tàn phế Miêu Ưng. Việc này cứ bỏ qua như thế sao?

Trương Nghĩa Quân tức tới mặt đỏ bừng, nhìn phó tổng Trương đang ngồi trước bàn, sắc mặt cũng rất không tốt, cắn răng nói:

- Ông nội, chẳng lẽ Dương Vân Dương thật sự có gan trở mặt với nhà họ Trương ta vì một tên nhà quê sao?

Nghe những lời này, sắc mặt một người đàn ông có vẻ uy nghiêm ngồi cạnh hơi tái đi, trầm giọng nói:

- Nghĩa Quân, im miệng...

Chẳng qua khi ông còn chưa nói xong những lời này, sắc mặt phó tổng Trương đã lạnh hẳn, lạnh lùng nói:

- Nhà họ Trương? Mày còn biết đây là nhà họ Trương à? Thằng súc sinh này, quỳ xuống cho tao...

Nhìn ông nội vẫn luôn yêu thương mình, giờ lại nghiêm khắc vậy, Trương Nghĩa Quân rốt cục không dám nói gì thêm, hậm hừ quỳ xuống mặt đất.

- Cũng tại các người, ngày thường chỉ biết nuông chiều nó. Lần này thì tốt rồi, ngay cả đặc vụ mà nó cũng dám có gan đi tới động vào người nhà họ Dương...

Phó tổng Trương tức giận quát mắng vợ chồng trung niên ở một

bên.

Vợ chồng trung niên đứng một bên, trong lòng tràn đầy uất ức. Ai nuông chiều nó chứ, không phải là ông nội chiều sao? Chẳng qua hai người cũng không dám giải thích gì. Lúc này ông lão đang tức giận, bọn họ chỉ có thể gật đầu vâng dạ.

Thấy tất cả mọi người đều đang nghe chăm chú, lúc này phó tổng Trương mới cảm thấy trong lòng sảng khoái thêm một chút, bưng chén trà trên bàn lên, nhấp khẽ một ngụm, sau đó từ tốn nói:

- Người này rất quan trọng với Dương Vân Dương... Cho nên thái độ lần này của lão rất cứng rắn. Mà người này đối với chúng ta cũng không có gì đáng giá. Nếu không phải do tên súc sinh nhỏ này, căn bản chúng ta sẽ không xảy ra xung đột trực tiếp như vậy...

- Hiện tại việc này thế nào thì để thế đó đi... Tôi sẽ xem thử Miêu Ứng xem, cũng gọi cho cục bảo an một cuộc điện thoại... Không được nhắc tới việc này nữa!

Nói tới đây, phó tổng Trương lại không nhịn nổi, trừng mắt nhìn Trương Nghĩa Quân, lạnh giọng nói:

- Để trả lời cho phía cục bảo an bên kia, từ hôm nay trở đi, không cho phép mày bước ra khỏi cửa một bước... Nếu có gan ra ngoài, tao sẽ cho bọn họ chặt chân mày!

- Ông nội ...

Nghe thấy mình bị bắt không cho ra khỏi cửa một bước, sắc mặt Trương Nghĩa Quân trắng bệch, bị ai kêu lên một tiếng, liền bị phó tổng Trương lạnh lùng trừng mắt, sợ tới không dám nói ra lời.

- Cái gì? Phía phó tổng Trương đã chịu nhún rồi? Đồ rùa đen kia sao lại nhún chứ? Lần này tôi...

Lê Bạch đang đứng trong phòng làm việc của viện bảo tàng cổ cung, vừa giơ chân chữ u lần, khiến giám đốc đứng cạnh phải sửng sốt. Người có gan mắng phó tổng Trương là đồ rùa đen, hơn nữa còn mắng tận tình như thế cũng không nhiều.

- Vậy thì coi như tôi toi công rồi... Mẹ kiếp...

Mắng một câu cuối xong, Lê Bạch hậm hực tắt điện thoại, nhìn thoáng qua giám đốc bảo tàng đứng bên đang có vẻ mặt quái dị, muốn cười lại không dám cười, không nén nổi nổi giận nói:

- Lần này trường trị gấp bội những người có liên quan tới việc chuyển giao bộ sưu tập của bảo tàng!

Nghe thấy những lời này, sắc mặt giám đốc bảo tàng hơi tái đi, trong lòng thầm thở dài đau khổ một tiếng, biết mấy đồng nghiệp tham gia vào việc chuyển giao lần này, vốn cùng lắm chỉ bị phạt hai tháng lương, nhưng bởi lời nói này của Lê Bạch, lần này thành chết chắc rồi.

Bởi phía phó tổng Trương lui bước, cảnh tượng giằng co, khắp nơi đánh cờ bồng chốc tan rã.

Miêu Ứng cũng được người nhà họ Trương hứa hẹn bồi thường, thuận lời đổi giọng. Mà Trương Nghĩa Quân được phó tổng Trương ra mặt phối hợp với cục bảo an, nộp phạt một trăm ngàn tệ, sau đó bị cấm túc ở nhà đủ một năm.

Về phần nhà họ Thang phía sau Miêu Ứng, Miêu Ứng chẳng qua chỉ là một đệ tử ngoại môn, cũng không phải họ Thang, hiển nhiên nhà họ Thang không để ý lắm. Vốn bọn họ cũng chỉ vì vấn đề thể diện nên mới không bỏ qua, giờ đột nhiên Miêu Ứng đã đổi giọng rồi, như vậy đệ tử ngoại môn con như mất chút mặt mũi. Mà bản thân Miêu Ứng đã tàn phế, hiển nhiên bọn họ cũng chẳng muốn truy cứu thêm chuyện này.

Trong chuyện này trừ Lê Bạch ra, đám người Tề Nhạc Minh đều thở phào nhẹ nhõm, xem như đạt cục diện cả nhà đều vui.

Mà Giang Nguyên là trung tâm của chuyện này thật ra lại là người cuối cùng biết tin, hơn nữa người báo tin cho hẳn thật sự khiến người ta bất ngờ.

Lúc đó hẳn còn đang nhàn nhã nằm trên ghế salon, vừa uống nước hoa quả vừa xem Tom và Jerry, đột nhiên điện thoại di động đổ chuông. Hẳn đang xem chăm chú, bị tiếng chuông ầm ỉ, không kiên nhẫn giơ tay chụp lấy di động.

Vốn tưởng rằng là Dương Vân Dương hoặc Phan Hiểu Hiểu, nhưng cái tên hiển thị lại là Tuyên Tử Nguyệt.

Hơi sửng sốt, Giang Nguyên lại cười, biết chắc là Tuyên Tử Nguyệt nghe tin ban đặc vụ cục bảo an giữ mình nên mới liên hệ, trong lòng hơi cảm động, nhẹ nhàng nghe điện.

- Cái người này, xảy ra chuyện cũng không biết gọi điện cho em...

Tuyên Tử Nguyệt hừ trong điện thoại:

- Anh đúng là kẻ chuyện gây chuyện, chạy tới đây là có chuyện tới đó.

Giang Nguyên cười ha hả nói:

- Thật sự không phải anh đi gây chuyện. Chẳng qua anh cũng không có biện pháp, chẳng may gặp phải thôi..

- Vậy những người khác sau không gặp mà anh lại gặp chứ...

Tuyên Tử Nguyệt hàm hừ nói:

- Hoàn hảo là Dương Vân Dương cũng ra sức, nếu không lần này thật sự anh gặp phiền toái lớn rồi...

- Ồ? Không sao rồi à?

Giang Nguyên nghi hoặc hỏi.

- Đúng... Em cũng vừa nhận được tin tức của anh, chẳng qua lại biết hai nhà Thang, Lê đều đã thu tay rồi... Nếu bọn họ thu tay rồi, như vậy tất nhiên anh không sao rồi...

Tuyên Tử Nguyệt vẫn hừ hừ:

- Chẳng qua chẳng biết anh va chạm với Tề Nhạc Minh thế nào nữa? Nhà họ Tề sao lại ra sức giúp anh trong việc này nhỉ?

- Há? Tề Nhạc Minh á?

Giang Nguyên trừng mắt, sau một lúc lâu mới trầm giọng nói:

- Có chuyện nhà họ Tề giúp anh sao?

Nghe thấy giọng Giang Nguyên ở đầu dây bên kia rõ ràng cũng ngạc nhiên, giọng Tuyên Tử Nguyệt cũng lộ vẻ nghi hoặc:

- Đúng... Nếu không phải phía nhà họ Tề ra tay, anh lại không nói cho phía tôi biết... Lần này anh gặp phiền phức không nhỏ đâu...

- Ồ...

Giang Nguyên lên tiếng xong, hai người thoáng chốc yên lặng. Bởi hai người đều đang ngạc nhiên nghi hoặc, không hiểu vì sao nhà họ Tề lại nhúng tay vào.

Hai người nghi hoặc một hồi, sau đó dần dần lần ra một tia đầu mối. Tuyên Tử Nguyệt từ tốn nói:

- Cho dù thế nào, nếu có chuyện gì lập tức liên lạc với tôi! Còn nữa... Tự mình phải cẩn thận vào!

- Ừ... Anh biết rồi!

Giang Nguyên khẽ gật đầu, bình tĩnh nói.

Người đến cục bảo an đón Giang Nguyên chính là thư ký và lái xe của Dương Vân Dương. Giang Nguyên đi ra khỏi tòa nhà nhỏ của ban đặc vụ thuộc cục bảo an, thư ký của Dương Vân Dương là Hồ Dương đã chờ sẵn bên cạnh xe.

- Thầy thuốc Giang... Vốn chủ nhiệm muốn tự đến đón anh nhưng hôm nay ông ấy lại có việc, cho nên bảo tôi tới thay...

Hồ Dương cung kính mở xe cho Giang Nguyên, vừa nói lời xin lỗi.

Nghe thấy những lời này, trong lòng Giang Nguyên cảm thấy ấm áp. Cho dù bởi vì sao Dương Vân Dương lại đối xử với mình tốt như vậy, nhưng có thể làm được những điều này cho mình đã là rất không dễ dàng rồi. Mặc kệ Hồ Dương nói thật hay giả, Giang Nguyên mỉm cười đáp:

- Trưởng ban khách sáo rồi...

Ăn cơm tối, Dương Vân Dương vẫn chưa về. Mà Giang Nguyên lại nhận được điện thoại của Phan Hiểu Hiểu. Giang Nguyên không báo tin hai ngày nay mình bị cục bảo an mang đi cho Phan Hiểu Hiểu biết, mỗi lần cô gọi đến Giang Nguyên cũng không nhắc tới việc này.

Chẳng qua lần này hiển nhiên Giang Nguyên cũng không giấu diếm nữa, cười nói:

- Hiểu Hiểu, đừng lo lắng. Lần này sếp Dương đã giúp anh giải quyết chuyện rồi... Trương Nghĩa Quân đã bị cấm túc ở nhà, chắc nửa năm nữa cũng không được ra đâu!

- Cái gì? Chủ nhiệm Dương đã giải quyết giúp anh rồi? Trương Nghĩa Quân còn bị cấm túc sao? Sao có thể thế chứ?

Nghe thấy những lời này, theo tiềm thức, Phan Hiểu Hiểu không tin nổi. Giang Nguyên đánh Trương Nghĩa Quân, kết quả Trương Nghĩa Quân lại còn bị cấm túc à?

(QUAN Y)

Chương 232: Một người gây sốc

Nếu như người khác nói thì Phan Hiểu Hiểu thật đúng là không thể tin nổi. Nhưng cô lại hiểu rõ Giang Nguyên, không có khả năng lừa gạt cô một chuyện như thế. Đầu bên kia lập tức vang lên tiếng hoan hô, nói:

- Thật tốt quá, thật sự là tốt quá rồi..

Hàn huyên một hồi với Phan Hiểu Hiểu, chưa ngắt điện thoại được bao lâu, di động của Giang Nguyên lại đổ chuông rất nhanh. Lần này là Miêu Miêu gọi tới, rất rõ ràng là biết tin từ chỗ Phan Hiểu Hiểu.

- Giang Nguyên... Vì cảm tạ anh, và chúc mừng nữa... Hôm nay em mời anh uống rượu!

Trong thành phố Tứ Cửu, người chú ý tới Giang Nguyên cũng

không nhiều. Cho dù là nhắc tới hắn, nhiều nhất cũng chỉ có thằng ranh nhà họ Trương kia là bị tên nhà quên không biết trời cao đất rộng này khiến phải chịu thiệt thòi. Cho tới khi nhà họ Trương và phía Dương Vân Dương va chạm một chút, trừ một số mấy nhân vật tầng cao của cục bảo an ra, vẫn rất ít người biết tới.

Ngô Lượng ngày đó ở hộp đêm Kim Hoa, đêm nay đang ngồi uống rượu. Chẳng qua ngồi cùng bàn với hắn lại là Kỳ Kỳ ngày ấy đi cùng với mấy người Phan Hiểu Hiểu. Từ lần đó, quan hệ giữa hai người có vẻ gần gũi hơn nhiều, lần này ngồi cùng nhau, vừa uống rượu vừa tán dóc.

- Cái tên nhà quê kia tên là gì ấy nhỉ? Hắn là chết chắc rồi...

Nguyên lão cười khẽ, nâng chén rượu nhấp một ngụm, nói.

- Chưa chắc đâu... Công phu của Giang Nguyên kia cũng không tồi. Hai người thủ hạ của Trương Nghĩa Quân không hẳn là đối thủ của hắn. Tôi thấy chưa chắc...

Nhớ tới thân thủ của Giang Nguyên ngày đó, trong mắt Kỳ Kỳ lóe lên một tia sáng lạ, từ tốn nói.

Nhìn vẻ mặt của Kỳ Kỳ, Ngô Lượng hừ khẽ một tiếng, cười giễu cợt:

- Thân thủ tốt thì đã sao? Với tính cách của Trương Nghĩa Quân kia, lần này thằng ranh đó làm gã mất mặt như vậy, việc này nhất định khó qua... Trừ phi thằng ranh đó thuận lợi rồi kinh suốt đêm, nếu không thì chết chắc rồi...

- Ồ...

Nghe những lời này của Ngô Lượng, lúc này trong mắt lóe lên vẻ tiếc hận. Hiển nhiên cô cũng hiểu rõ lời Ngô Lượng không sai. Trương Nghĩa Quân là một con chó điên, chịu thiệt thòi như vậy, tất nhiên không có khả năng không đòi lại.

Lúc ấy cô thấy Giang Nguyên, còn cảm thấy tên này khá dễ nhìn, khí chất hơi đặc dị, nhưng quần áo trên người thì rõ ràng là một tên nhà quê chính cống.

Mãi đến sau này, Giang Nguyên che chắn bảo vệ trước người Miêu Miêu, còn hạ gục hai thủ hạ của Trương Nghĩa Quân rất dễ dàng, cuối cùng lạnh nhạt bắt Trương Nghĩa Quân làm con tin. Về bình tĩnh siêu nhiên này, hơn nữa khí chất tràn ngập hấp dẫn kỳ dị kia khiến cho trái tim Kỳ Kỳ thầm run rẩy.

Tất nhiên cô biết lúc ấy Giang Nguyên cũng chưa rời kinh, muốn tới đây. Kỳ Kỳ không nén nổi thầm thở dài, chẳng qua cũng chỉ là thở dài mà thôi.

Nhìn dáng vẻ tin tưởng của Kỳ Kỳ, Ngô Lượng bắt đầu cười đắc ý, nâng chén rượu, cười nói:

- Luôn luôn có một số kẻ nhà quê không biết trời cao đất dày, muốn ra mặt gây chú ý tại Tứ Cửu. Nhưng bọn họ không biết chúng ta có thể khiến đám nhà quê thuần túy như họ toi mạng... Hắc... Không chừng hiện giờ thi thể đã bị đốt thành tro rồi ấy chứ...

Nhìn Ngô Lượng cười đắc ý như vậy, Kỳ Kỳ cũng bắt đầu lộ nụ cười phụ họa. Chẳng qua cô vừa mới cười liền chứng kiến Ngô Lượng nhìn về phía cửa vào đối diện, vẻ tươi cười không biết cứng lại từ bao giờ.

Kỳ Kỳ hơi ngạc nhiên nhìn theo tầm mắt của Ngô Lượng, đã thấy ở cửa có bốn năm người vào. Đợi tới khi nhìn rõ khuôn mặt tuần tú mang theo ý cười lạnh nhạt của thanh niên nọ, Kỳ Kỳ mới biết vì sao đột nhiên Ngô Lượng lại có vẻ mặt như vậy.

Nhìn bên cạnh còn có Phan Hiểu Hiểu, Phan Nghị, còn cả Miêu Miêu, Kỳ Kỳ cũng đã cảm thấy bất ngờ. Nhưng cả đám cô gái có mặt trong sự kiện khiêu khích ngày đó đều tập trung hết ở đây hôm nay lại càng khiến Kỳ Kỳ kinh ngạc hơn.

Mà lúc này Ngô Lượng nhìn nhóm người cũng đã hoàn toàn ngẩn ra. Thật sự gã không hiểu rõ, rốt cục tại sao lại thế? Chẳng lẽ trời đất trong Tứ Cửu đột nhiên thay đổi rồi sao?

Đương nhiên cũng không chỉ có hai người bọn họ sửng sốt. Vài bàn khác cơ bản đều là khách quen của câu lạc bộ Kim Hoa, hiển nhiên biết chuyện ngày hôm đó. Nhìn đám người Phan Hiểu Hiểu

đi tới, mặt mọi người đều lộ vẻ ngạc nhiên nghi hoặc.

Đám người Phan Hiểu Hiểu và Miêu Miêu lúc này thấy Ngô Lượng và Kỳ Kỳ ngồi đó, hơi sửng sốt, sau đó cũng gật đầu chào hỏi.

Sắc mặt Kỳ Kỳ quá dị nhìn bọn họ. Đợi tới khi bọn họ ngồi vào chỗ của mình rồi, lúc này cô mới không nhin nổi mà đi tới.

Sau khi chào hỏi một phen, lúc này cô mới mang theo vẻ mặt tràn đầy quái lạ, đi trở về.

Thấy Kỳ Kỳ trở về, lúc này rất cục Ngô Lượng cũng không nhin nổi nữa, vội vàng hạ giọng nghi hoặc hỏi:

- Chuyện gì xảy ra vậy?

Nghìn vẻ mặt nghi hoặc của Ngô Lượng, sắc mặt Kỳ Kỳ cũng trở nên quái dị một hồi mới nói:

- Hiểu Hiểu nói không sao cả... Trương Nghĩa Quân đã bị cấm túc rồi..

- Cái gì?!

Nghe những lời này, hai mắt Ngô Lượng muốn lồi ra.

- Nào nào, Giang Nguyên... Tôi kính anh một chén...

Miêu Miêu vẫn dứt khoát như trước, đôi mắt xinh đẹp bùng chén rượu cười nhìn Giang Nguyên.

- Được...

Giang Nguyên mỉm cười, bùng chén rượu cùng nhẹ với Miêu Miêu một cái, sau đó gửa đầu uống cạn.

Cô gái tóc dài bảo vệ cho Miêu Miêu ở một bên, lúc này cũng vội vàng cầm bình rượu rót đầy cho Giang Nguyên và Miêu Miêu, sau đó hai tay bùng chén, đỏ mặt nói với Giang Nguyên:

- Anh Giang, cảm ơn anh...

- Ha ha... Tình Lâm, không cần cảm ơn tôi. Cô cảm ơn Miêu Miêu là

tốt rồi...

Nhìn cô gái có gan cầm chai đập Trường Nghĩa Quân này, Giang Nguyên cũng tương đối thích, mỉm cười nói.

- Đều phải cảm ơn cả. Em mời anh Giang một chén trước...

Mặt cô gái tên Tình lâm này lại đỏ lên, sau đó nói.

- Được... Nào, vậy thì lại cạn một chén...

Cụng nhẹ ly với Tình Lâm xong, Giang Nguyên mới thở hắt ra, buông chén rượu trong tay xuống.

Phan Nghị ở một bên, ánh mắt nhìn Giang Nguyên lại có vài phần khác thường. Thật ra gã cũng không muốn để Phan Hiểu Hiểu tiếp xúc nhiều với Giang Nguyên lắm. Dù sao gã cũng hiểu rõ, con cháu nhà họ Phan dù được coi là tự do trong hôn nhân nhưng cơ bản không có khả năng với một người không hề có bối cảnh như Giang Nguyên.

Hơn nữa Phan Nghị cũng chẳng muốn để chị mình gả cho một người ở xa cả ngàn dặm, hơn nữa gia cảnh dường như cũng rất bình thường. Mặc dù Phan Hiểu Hiểu không phải loại người yếu ớt nhưng gã cũng chẳng muốn để chị mình phải theo Giang Nguyên sống khổ.

Cho nên nếu không phải Phan Hiểu Hiểu kiên quyết yêu cầu, gã cũng không muốn len lén đi cùng Phan Hiểu Hiểu gặp Giang Nguyên. Nhưng hiện tại, Phan Nghị lại không kháng cự nữa. Bởi một người có thể khiến Dương Vân Dương đối kháng với phó tổng Trường, dường như cũng không phải người đơn giản.

Không nói đến người này có tư cách làm anh rể mình không, ít nhất hẳn đã có hy vọng nhất định rồi.

Cho nên nhìn Tình Lâm rót đầy chén nữa cho Giang Nguyên, lúc này Phan Nghị nâng chén, cười với Giang Nguyên:

- Nào... Giang Nguyên, em cũng mời anh một chén.

Nhìn Phan Nghị nâng chén kính rượu mình, Giang Nguyên không

khỏi lắc đầu cười khổ:

- Phan Nghị, cậu đã tính chưa... Tôi đã uống hai chén rồi đấy...

- Đúng đúng... Phan Nghị, cậu cũng đừng ồn ào nữa. Giang Nguyên đã uống liền hai chén rồi...

Lúc này Phan Hiểu Hiểu một bên cũng vội nói.

- Đâu có... Chị à, chị cũng biết tửu lượng của Giang Nguyên rồi. Giờ mới uống có hai chén thôi...

Nói tới đây, Phan Nghị không nén nổi hàm thù, nói:

- Người ta nói con gái đều hướng ngoại, lời này quả nhiên không sai!

- Đúng thế, đúng thế... Chị Hiểu Hiểu...chị với Giang Nguyên còn chưa xem bát tự mà, giờ đã bắt đầu bênh nhau chăm chặt rồi...

La Lệ ôm cánh tay Phan Nghị, lúc này cũng không nhịn được cười mà trêu chọc.

Bị hai người này nói một hồi, Phan Hiểu Hiểu xấu hổ đỏ bừng mặt, gắt giọng:

- Các người nói gì thế... Đừng có nói linh tinh...

Nhìn vẻ mặt ửng hồng của Phan Hiểu Hiểu, Miêu Miêu và Tình Lâm đều không nhịn được nở nụ cười. Thấy thế, mặt Phan Hiểu Hiểu càng đỏ hơn. Giang Nguyên vội vàng nâng chén cười nói:

- Được rồi, được rồi, nào nào... Phan Nghị, chúng ta uống rượu, uống rượu....

- Được... Nào, coi như Giang Nguyên dứt khoát...

Phan Nghị cười ha hả đụng chén với Giang Nguyên, sau đó ngửa đầu uống cạn.

Mấy bàn xung quanh đều tò mò nghi hoặc nhìn đám khách bên này, thấy cảnh náo nhiệt tùy ý ở đây, lúc này càng ngạc nhiên.

Chẳng lẽ chuyện đêm đó coi như xong thật rồi? Không cần lo lắng Trương Nghĩa Quân trả thù chút nào sao?

Dần dần, càng ngày càng có nhiều người bắt đầu xì xào. Dù là năng lực của đám người Phan Hiểu Hiểu, hay nhà La Lệ cũng không hùng mạnh như vậy. Rốt cục bọn họ dựa vào đâu mà không lo lắng Trương Nghĩa Quân trả thù?

Mà hai người Ngô Lượng và Kỳ Kỳ lúc này đều nhìn nhau. Vốn còn chưa thể tin chuyện Trương Nghĩa Quân bị cấm túc, nhưng nhìn dáng vẻ của mấy người kia thì chỉ sợ việc này đúng là thật rồi.

Dù sao thì sở dĩ Trương Nghĩa Quân có thể tùy ý hành động trong Tử Cữu như vậy là bởi phó tổng Trương cực kỳ nuông chiều gã, chẳng ai làm gì nổi Trương Nghĩa Quân. Đó cũng là nguyên nhân khiến Trương Nghĩa Quân dám tùy ý kiêu ngạo như vậy.

Nghĩ tới đây, hai người Ngô Lượng và Kỳ Kỳ đều kinh hãi hơn vài phần. Thật sự bọn họ không thể ngờ được người nào lại có năng lực ảnh hưởng tới cả phó tổng Trương, dĩ nhiên cấm túc Trương Nghĩa Quân trong nhà.

Từ chi tiết đám người Phan Hiểu Hiểu và Miêu Miêu, hai người bọn họ đều rõ ràng tới mức không thể rõ ràng hơn nữa. Bọn họ có thể khẳng định, nhà họ Phan và nhà Miêu Miêu đều không có năng lực này. Cho dù là nhà La Lệ, trong nhà cô cũng không thể làm được tới bước này. Như vậy thì là ai?

Hai người liếc nhau, đột nhiên trong mắt lóe lên một tia kinh hãi. Nếu tính như vậy, chỉ một người có khả năng thôi...

Nghĩ tới thái độ bình tĩnh tùy ý của người nọ đối với Trương Nghĩa Quân, trong lòng hai người hốt hoảng, đồng thời ngẩng đầu nhìn về phía Giang Nguyên đang cầm cốc uống rượu kia...

- Thật sự Giang Nguyên này đến từ vùng nông thôn Sở Nam sao? Cô đã hỏi thăm rõ ràng chưa?

Ngô Lượng ỉu xiu, hạ giọng nói.

Kỳ Kỳ chần chờ một chút, gật đầu nói:

- Là Hiểu Hiểu nói như vậy...

(QUAN Y)

Chương 233: Còn dám tới?

Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, đám người Giang Nguyên uống không biết bao nhiêu rượu. Ít nhất hôm nay xem ra Miêu Miêu tương đối hăng hái, rõ ràng lần này Trương Nghĩa Quân bị cấm túc cũng khiến cô được giải tỏa.

Rượu là một thứ có thể khiến người ta được thể hiện bản thân, hơn nữa ắt khiến không khí nhiệt tình hơn. Cho nên rất nhanh, không khí bàn này cũng tăng cao, ngay cả Phan Hiểu Hiểu cũng uống liên tiếp mấy chén, bắt đầu ôm cánh tay Giang Nguyên không buông. Cái thứ đầy đặn kia dán chặt vào cánh tay hắn, khiến tâm tư Giang Nguyên máy động.

Một đám người bắt đầu vui vẻ lên, chỉ có Tình Lâm là bởi duyên cớ thân phận, không được phóng khoáng cùng đám con cháu quan cao này, hơi e dè một chút. Chẳng qua cô vẫn dung nhập vào đó thuận lợi, thỉnh thoảng rót rượu cho mọi người.

Mà Giang Nguyên lúc này dường như cũng trầm mê rồi. Từ sau trận chiến cuối cùng, hắn còn chưa bao giờ cảm nhận không khí thế này.

Xuyên qua ánh đèn mờ lung lờ hơi u ám, còn có sương khói bốc lên lơ lờ, có hơi thở khiến người ta muốn đắm chìm trong đó. Dường như Giang Nguyên thấy đội trưởng bưng chén cười lớn, uống từng ngụm bia vào bụng.

Hắn thấy Đại Hùng bưng chén, đưa tay ôm cổ đội trưởng, đưa cái chén của mình vào đội trưởng, cười ha hả, làm càn dốc vào miệng y...

Giang Nguyên bưng chén rượu, bên tai nghe tiếng cười vui vẻ, chậm rãi nâng chén rượu trút vào miệng, khóe miệng mang theo ý cười nhưng trong mắt lại như có một tầng buồn bã. Một tầng mơ hồ mê ly bắt đầu chậm rãi tràn ra trong hai mắt của hắn...

- Nhanh, nhanh thôi... Đội trưởng, đại hùng... Chờ tôi. Tôi sẽ điều tra được rất nhanh thôi...

Người bên ngoài không chú ý tới, chỉ có Tình Lâm thỉnh thoảng rót rượu cho Giang Nguyên, chú ý tới mọi người đang vui vẻ, chỉ có nụ cười của Giang Nguyên mang theo một tia khác lạ...

Cảm giác được ánh mắt của Tình Lâm, trong nháy mắt Giang Nguyên liền tỉnh táo khỏi cảm giác bị thương kia, âm thầm lắc đầu cười khổ một tiếng. Xem ra sau khi rời khỏi hoàn cảnh kia, khả năng cảnh giác của mình đúng là giảm hẳn. Nếu như trước kia, dù là đang uống rượu, mình cũng không bị hoàn cảnh làm cho ngẩn ra.

Nhìn một chút mấy người đang uống, lại lấy di động ra cầm nhìn đồng hồ, thấy mới mười giờ, Giang Nguyên mỉm cười, sau đó nâng chén, đưa tay ôm lấy Phan Nghị, cười ha hả nói:

- Nào... Uống rượu... Uống rượu... Ha ha ha...

Trong một biệt thự ở ngoại ô, Dương Vân Dương đã trở về, đang ngồi trong phòng khách nói chuyện điện thoại với người khác.

Chẳng qua lúc này trên mặt ông cũng không còn vẻ tràn ngập uy nghiêm nhàn nhạt như bình thường mà lại mang theo một tia cung kính, vẻ mặt tương đối khiêm tốn nói gì đó.

- Đúng... Mấy ngày trước bởi sự kiện kia, con có gọi điện cho phó tổng Trương...

Dương Vân Dương cung kính đáp.

- Tại sao?

Bên kia là một giọng nói già nua, tràn ngập uy nghiêm.

Dương Vân Dương thoáng chần chờ một chút, sau đó nói:

- Cháu nhà phó tổng Trương vận dụng đặc vệ đối phó với một... Người bạn của con...kết quả lại còn bị cản ngược một cái, cuối cùng cục bảo an mang người bạn kia của conđi...

- Bạn? Hình như mới hai mươi mấy tuổi thôi? Vân Dương... Con cho rằng con là trẻ con sao?

Giọng nói già nua đầu bên kia không nhin nổi, hừ một tiếng nói, chẳng qua trong lời nói lại mang theo một tia ngạc nhiên và bật cười.

Nghe những lời này, sắc mặt Dương Vân Dương cũng đỏ lên hiem thấy, thoáng hơi trầm ngâm một lúc mới từ tốn nói:

- Thầy thuốc Giang rất quan trọng với con...

- Thầy thuốc Giang?

Giọng nói già nua kia như hơi sững sốt, sau một lúc lâu mới hơi kích động nói:

- Có hiệu quả sao?

- Vâng...

Nhớ tới biến hóa của mình mấy ngày nay, trên mặt Dương Vân Dương cũng lộ một tia mỉm cười.

- Có thể chữa khỏi hoàn toàn không?

Giọng nói già nua kia dường như càng kích động hơn vài phần, trầm giọng nói.

- Hẳn là có thể...

Dương Vân Dương thoáng chần chừ một chút, sau đó lập tức đáp:

- Hiện tại đã chuyển biến tốt hơn phân nửa rồi... Hẳn nói là rất có hy vọng...

- Tốt, tốt, tốt!!

Giọng nói già nua bên kia vội vàng nói vài tiếng, dường như khá hưng phấn.

Rất nhanh sau đó, sau một hồi trầm mặc, giọng nói già nua kia lại truyền tới một lần nữa:

- Mới hơn hai mươi tuổi đã lợi hại như vậy, có thể là người bên trong kia không?

- Hẳn là không phải... Hẳn chưa từng đòi gì, chỉ bảo con lấy mấy cây sâm núi nhiều năm...

Dương Vân Dương rất bình tĩnh nói.

- Ồ... Vậy thì tốt rồi, tốt rồi...

Giọng nói già nua kia tràn ngập cảm thán, từ tốn nói:

- Nếu như vậy thì tốt nhất rồi... Vốn tưởng còn phải chờ thật lâu mới lấy được thứ kia từ chỗ tiên sinh Tề Phương... Hiện tại thì tốt rồi... Con cùng Lê Trân...

Giọng già nua này vừa thốt lên, sắc mặt Dương Vân Dương liền trở nên buồn bã. Mấy năm nay thật sự không dễ dàng...

- Được rồi... Nếu như vậy thì nhà họ Dương chúng ta cũng không thể bạc đãi vị thầy thuốc Giang này được... Ngày mai mời hẳn về ăn bữa cơm đi...

Dương Vân Dương gật đầu nói:

- Vâng, ba...

Ngắt điện thoại rồi, Dương Vân Dương cũng thở phào nhẹ nhõm. Xem ra lần này phó tổng Trương chịu thiệt thòi cũng tương đối không cam lòng. Nhưng nếu ba mình biết chuyện rồi, hiển nhiên sẽ không lo lắng nữa. Hơn nữa có thể để ba gặp Giang Nguyên một lần, mời hẳn về nhà ăn bữa cơm, lúc này mới xem như thể hiện chính thức sự cảm tạ và coi trọng của nhà họ Dương.

Bên trong câu lạc bộ Kim Hoa, không ít người xung quanh chưa hiểu rõ sự việc, vừa uống rượu, thỉnh thoảng lại nhìn về phía bàn đám người Giang Nguyên. Xem bọn họ uống tới náo nhiệt, không ít người đang nói thầm, nếu để Trương Nghĩa Quân đến thì thú vị rồi.

Mọi người đang nghĩ vậy, quả nhiên bên ngoài có mấy người đi tới. Vừa nhìn mấy người nọ, ánh mắt hững hờ ở bàn xung

quanh đều sáng ngời. Dẫn đầu những người này không phải là La Dịch vẫn đi sát Trương Nghĩa Quân ngày xưa sao. Chỉ sợ lúc này có kịch hay rồi.

La Dịch đi đầu là một thanh niên trẻ tuổi, mái tóc dài, đặc biệt che cả con mắt và nửa đầu.

Sau khi đi vào, tìm một bàn ngồi xuống, gọi rượu xong, tùy ý nhìn quanh một hồi, gã liền phát giác ra không khí hôm này dường như hơi quái dị.

Khẽ cau mày nhìn xung quanh một chút, gã liền phát hiện ra một bàn náo nhiệt nhất không ngờ lại là đám người Phan Hiếu Hiếu và Hồ Miêu.

-Ồ.. Hai con bé này vẫn còn dám tới đây?

La Dịch hơi sửng sốt, nhưng lại nở nụ cười. Mặc dù ngày đó gã không ở đây nhưng vẫn biết chuyện hai con bé này đắc tội cực kỳ lớn với Trương Nghĩa Quân.

Cười lạnh nhìn vài lần, gã lại phát hiện ra trong đó không ngờ có một người đàn ông xa lạ, lập tức sửng sốt, sau đó vẫy vẫy tay với bồi bàn ở một bên.

- Người đàn ông kia là ai?

La Dịch lạnh nhạt hỏi.

- Ấy... Đó là Giang Nguyên...

Bồi bàn đứng bên cười khan, nói nhỏ.

- Hẳn chính là Giang Nguyên? Hẳn vẫn còn dám ở Yên Kinh sao?

La Dịch vô cùng sửng sốt, nhìn chằm chằm về phía người thanh niên đang mỉm cười uống rượu kia, trong mắt toát lên tia cười lạnh.

(QUAN Y)

Chương 234: Gã nhà quê không đơn giản

- Tốt lắm... Hiện tại phải xem La Dịch thôi...

Ngô Lượng ghé sát tai Kỳ Kỳ, hạ giọng nói:

- Nếu như Trương Nghĩa Quân đã bị cấm túc đúng như lời bọn họ nói, như vậy hiện tại có thể nhìn ra thật giả rồi!

Rất nhiều người cũng có ý nghĩ như Ngô Lượng, chờ xem kịch vui. Bọn họ không việc gì phải đi theo lệnh bộ Trương Nghĩa Quân, nhưng cũng không ngại ngồi xem náo nhiệt.

La Dịch cũng chẳng phải kẻ ngốc, sau khi nghe nói chuyện xong, hiển nhiên sẽ không tự mình đứng lên trêu chọc đối phương. Dù sao truyền thuyết, tên nhãi kia hạ gục hai người đàn em của Trương Nghĩa Quân rất dễ dàng.

Mọi người thấy một mình La Dịch ra đại sảnh, lúc này mắt cũng lộ ý cười ngầm...

Mà Kỳ Kỳ ở một bên nhìn La Dịch cầm di động ra gọi, vừa nhìn lại phía một bàn kia đang náo nhiệt, trong mắt cũng bắt đầu lộ một tia lo lắng.

Mọi người cũng đang chờ đợi, cũng đợi La Dịch tiến vào, còn đợi tràng cảnh náo nhiệt có thể gặp không lâu sau đó.

Chẳng qua, rất nhanh La Dịch liền đi vào, khi tất cả mọi người đưa mắt nhìn theo, liền thấy dưới ánh đèn mờ mờ, sắc mặt La Dịch dường như hơi quái dị. Đang lúc mọi người tò mò ngắc đầu, bọn họ liền thấy La Dịch liền trở về cạnh bàn, không uống rượu nữa, nói nhỏ với mấy người ở đó vài câu liền mang người rời đi luôn...

Nhìn mấy người La Dịch quay đầu rời đi, mọi người đều cảm thấy ngây ra...

Ngô Lượng và Kỳ Kỳ liếc nhau một cái, trong mắt hai người cũng lại lộ vẻ sợ hãi...

Lúc này mọi người mới kinh ngạc phát hiện ra điều khác thường. Nếu như Trương Nghĩa Quân sẽ đến thì làm gì có chuyện La Dịch đi? Hơn nữa ngay cả rượu cũng không kịp uống...

Nghĩ tới đây, mọi người còn chưa rõ chân tướng, nhìn về phía chiếc bàn đang náo nhiệt nhất kia, đặc biệt là người thanh niên đang cười sáng lạn kia, trong mắt dường như có thêm vài tia kiêu kỳ...

Mặc dù thoát nhìn như một gã nhà quê nhưng hiện tại xem ra, dường như cũng không phải là một gã nhà quê đơn giản. Nếu thật sự là một gã nhà quê, cũng không ngu đến nỗi gây ra chuyện tới mức đó...

- Tốt rồi... Đi thôi đi thôi...

Nhìn một bàn đầy vỏ chai rượu, còn có mọi người đã có vẻ say sưa, còn có Phan Hiểu Hiểu đang ôm tay mình, tựa đầu vào vai mình, vẻ mặt mê mẫn, Giang Nguyên liền lấy di động ra xem giờ, thấy đã là mười một giờ tối.

Phan Nghị đối diện lúc này tỉnh táo hơn mấy cô gái vài phần, thấy tất cả mọi người đã khá say, đứng dậy kéo La Lệ, cười nói:

- Được rồi đấy, chúng ta cũng cần trở về rồi!

- Không phải chứ... Mới mười một giờ thôi...

Thấy tất cả mọi người đòi đi, Miêu Miêu mặt đã mê ly, bất mãn nhướn mắt nhìn mọi người nói.

Phan Nghị lắc đầu cười nói:

- Được rồi mà. Đủ rồi... Uống nữa là say đấy. Bị tôi cũng không thể về quá muộn, nếu không sẽ bị bố tôi cấm túc đấy.

(QUAN Y)

Chương 235: Bi tình tỷ đệ

Xe chậm rãi dừng lại trước biệt thự. Phan Nghị kéo nhẹ phang tay, sau đó quay đầu nhìn hai người ngồi phía sau.

Nhìn cửa biệt thự sáng đèn, Giang Nguyên khẽ thở dài, nhìn Phan

Hiếu Hiếu vẫn đang ôm cổ mình, nằm trong lòng mình như trước, đưa tay muốn gỡ tay Phan Hiếu Hiếu ra.

Chẳng qua sau khi Phan Hiếu Hiếu bị gỡ tay ra, bất mãn hừ một tiếng, lại đưa tay gạt tay Giang Nguyên ra, sau đó vòng tay ôm cổ hắn tiếp.

Nhìn động tác của Phan Hiếu Hiếu, khóe miệng Giang Nguyên lộ nụ cười khổ sở, sau đó nói nhỏ:

- Hiếu Hiếu, nên xuống xe rồi. Em về nghỉ ngơi sớm một chút đi.

- Đừng đừng...

Rõ ràng Phan Hiếu Hiếu đã rất say, ôm cổ Giang Nguyên, chỉ lắc đầu lăm bắm vài tiếng, khiến Giang Nguyên cảm thấy rất bất đắc dĩ.

Ngẩng đầu nhìn Phan Nghị ở phía trước, Giang Nguyên cười khổ, sau đó đưa tay ấn nhẹ lên cổ Phan Hiếu Hiếu một cái. Cảm thấy hô hấp của Phan Hiếu Hiếu liền trở nên bình ổn trong nháy mắt, lúc này hắn mới gỡ tay Phan Hiếu Hiếu ra, sau đó dìu cô nửa nằm nửa ngồi cẩn thận xuống ghế sau, lúc này mới nói nhỏ với Phan Nghị:

- Cô ấy ngủ rồi. Cậu lái xe thông thả một chút...

Đợi tới khi Phan Nghị gạt đầu rồi, Giang Nguyên mới xuống xe, quay về biệt thự, tắm tấp qua, lại ăn một khoảnh sâm nui, sau đó chậm rãi tiến vào giấc ngủ.

Cuộc sống của con người đúng là vô cùng vô tận. Ít nhất Giang Nguyên thấy đúng là như vậy...

Cả đời vị tổ sư gia kia xem bệnh, dường như vĩnh viễn không ngừng vậy. Ít nhất một buổi tối này với Giang Nguyên mà nói, hiện tại trong mộng đang thấy Tổ sư gia khám bệnh cho người bệnh, hơn nữa người bệnh này cũng rất khác.

Giang Nguyên cũng hiểu rất rõ, mỗi người bệnh đều là kinh nghiệm cả đời của Tổ sư gia. Mà mỗi khi khám thêm một người bệnh, ông liền có thêm một tia kinh nghiệm, sau đó giải thích với người bệnh càng ngày càng sâu hơn, càng ngày càng nắm chắc với

loại bệnh đó hơn.

Sáng sớm, Giang Nguyên lại tỉnh lại, cảm thấy trong đầu hiện lên tin tức đã chuyển tải đầy đủ, thở phào một tiếng. Gần đây năng lượng hắc tích lũy khó khăn hơn trước không ít, nhưng ít nhất tích lũy chậm rãi thì ít cũng thành nhiều. Hơn nữa hắc tiêu hao cũng không nhiều như ngày xưa, ít nhất là xem ra đạt bốn đuôi cũng không phải chuyện gì quá khó khăn.

Vì để nhanh chóng điền đầy năng lượng cho đuôi thứ ba, sau khi rửa mặt, Giang Nguyên lại nhanh chóng chạy tới vườn hoa, bắt đầu tu luyện luyện một lần Ngũ Cầm Hí.

Nửa đường đi, Giang Nguyên đang thực hiện Viên Hí, đột nhiên lổ tai chấn động hai cái, cảm giác có người đã đi ra cửa.

Chẳng qua Giang Nguyên cũng không để ý. Bởi hắn nghe thấy tiếng bước chân tương đối quen thuộc, đúng là tiếng bước chân của Dương Vân Dương.

Giang Nguyên hiểu rất rõ, cũng sớm phát hiện ra Dương Vân Dương đã bắt đầu chú ý tới Ngũ Cầm Hí của hắn. Cho nên Giang Nguyên cũng không có gì e ngại cả. Dù sao thứ này Dương Vân Dương cũng đã xem không ít lần rồi, cũng không cần phải giấu diếm.

Dương Vân Dương đứng trước cửa, nhìn Giang Nguyên ở ngoài mấy mét, trong mắt tràn đầy vẻ tán thưởng. Nhưng sau khi Giang Nguyên từ từ chuyển sang Hùng Hí, vẻ tán thưởng trong mắt ông càng ngày càng đậm.

Mặc dù ông không biết rốt cục Giang Nguyên đang luyện tập thứ gì nhưng là một người ngoài nghề, ông cũng có thể camr nhận được động tác của gấu mà Giang Nguyên thực hiện rất tự nhiên, như có chút hồn của gấu trong đó, cảm giác nặng nề mạnh mẽ được thể hiện ra hoàn toàn, thậm chí còn khiến người ta cảm thấy sợ hãi như đối mặt với một con gấu thật sự vậy.

Dương Vân Dương chỉ cảm thụ như vậy, nhưng người thanh niên Tiểu Thang đứng phía sau ông lúc này, cơ bắp trên thân thể đã trở nên căng cứng. Bởi hơi thở tỏa ra trên người Giang Nguyên, còn

việc hần chậm rãi quay cuồng trên mặt đất, thậm chí khiến gã cảm nhận được từng đợt rung động rất nhỏ trên mặt đất mà người bình thường không thể phát hiện ra.

Mặc dù cách nhau không xa nhưng gã có thể cảm nhận được động tác của đối phương khiến mặt đất sinh ra chấn động rất nhỏ. Lực lượng trong động tác của đối phương lại mạnh mẽ, nặng nề tới mức nào chứ?

Tất cả đều khiến Tiểu Thang tràn ngập cảnh giác. Bởi gã hiểu rất rõ, tình huống hiện tại cho thấy, thực lực của đối phương vượt xa mình. Chỉ sợ là một số ít đặc vệ cũng chưa chắc đã chống lại nổi đối phương.

Thực hiện xong Ngũ Cầm Hí, lúc này Giang Nguyên mới chậm rãi thả lỏng thân thể, thở phào nhẹ nhõm. Đánh tan hoàn toàn khí độc trong cơ thể xong, hần mới đứng dậy, đưa tay cầm khăn lông trên ghế lau mồ hôi, lúc này mới ngẩng đầu nhìn Dương Vân Dương đang mỉm cười phía trước, nói:

- Trưởng ban dậy sớm thế...

- Chào thầy thuốc Giang...

Dương Vân Dương cười gật đầu. Nhìn trong hoàn cảnh đã sắp vào đông mà toàn thân Giang Nguyên lại đầy sương trắng lờ mờ như vậy, ông cũng cười hâm mộ, nói:

- Trời lạnh đấy, mau đi tắm thôi, đừng để bị cảm...

- Vâng...

Sau khi tắm rửa xong, Dương Vân Dương đã thay một bộ quần áo thoải mái rồi, đợi Giang Nguyên trong phòng điều trị.

Giang Nguyên vừa nhẹ nhàng cầm châm bạc cho Dương Vân Dương, vừa cười nói:

- Gần đây cảm giác không tồi phải không...

- Ừ... Rất tốt, tốt lắm.

Dương Vân Dương gật đầu, trong giọng nói có hưng phấn khó có thể át chế được.

Ông chần chờ một chút, sau đó rốt cục không nhận được, hạ giọng nói:

- Thầy thuốc Giang, hiện giờ tôi cảm thấy đã rất không tồi rồi, có phải là nên thử...

Nghe thấy Dương Vân Dương muốn nói lại thôi, nhưng vẻ chờ mong và hồi hộp trong lòng khó có thể dấu nổi, Giang Nguyên cũng không nén nổi hơi buồn cười. Mặc dù Dương Vân Dương có địa vị cao, đối mặt với các loại đồ vật đều có thể vững vàng, ít nhất là có thể cư xử tự nhiên.

Nhưng khi đối mặt với vấn đề này, ông vẫn khó có thể ức chế sự hưng phấn và lo lắng trong lòng được. Giang Nguyên cũng tương đối thông cảm. Chẳng qua là một người thầy thuốc, hẳn vẫn muốn chữa trị cho hoàn mỹ nhất. Còn về việc lựa chọn thế nào thì lại là chuyện của đối phương rồi.

- Trưởng ban, đối với việc này, tôi đề nghị chờ tới trạng thái tốt nhất, sau đó mới bắt đầu... Chuyện này đối với ông sẽ có lợi nhiều hơn.

Giang Nguyên mỉm cười giải thích:

- Hiện tại mặc dù tình huống rất không tồi, không có vấn đề gì nhưng một khi chân dương tiết ra, như vậy sau này rất khó đạt tới trạng thái tốt nhất... Cho nên tôi đề nghị ngài nhẫn nại thêm chút nữa. Có lẽ cũng chỉ một tuần nữa, nhưng đổi lại là trạng thái sau này sẽ rất không tồi...

- Trạng thái rất không tồi...

Dương Vân Dương hít nhẹ một hơi, sau đó rốt cục cũng trả lời bình tĩnh, từ tốn nói:

- Tốt, như vậy thì chờ một chút...

Nghe những lời này, Giang Nguyên cười khẽ. Nếu ngay cả chờ một tuần mà Dương Vân Dương không chờ nổi, như vậy thì ông cũng

không thể bò lên được vị trí này.

Điều trị xong, hai người lại ngồi ra bàn ăn. Đầu bếp vẫn mang lên món mỳ mà hần thích ăn nhất, còn có chè trà đầu....

Dương Vân Dương dùng đũa gấp nhẹ một miếng nhỏ, cắn một cái, sau đó mới nhìn Giang Nguyên, mỉm cười nói:

- Thầy thuốc Giang... Chà tôi mời cậu tối nay tới nhà tôi ăn một bữa cơm thường, không biết thầy thuốc Giang có thời gian không?

- Cha ... Ăn bữa cơm thường.

Giang Nguyên cúi đầu, đang động tác ăn mỳ dừng lại, hai mắt hơi co rút lại nhưng trong mắt lại lộ vẻ hưng phấn và vui mừng khó có thể át chết được. Hần dùng hết sức trị liệu cho Dương Vân Dương, thậm chí ngoài một ít sâm núi già ra thì hần cũng không muốn gì, không phải chính là vì hôm nay sao?

Tổ bảy người tối cao...

Mặc dù Dương lão không phải là vị cao nhất kia, cũng không có bất cứ liên hệ gì với quân đội nhưng dù sao ông cũng là một thành viên trong tổ bảy người tối cao, một trong vài người có quyền lực cao nhất Hoa hạ.

Giang Nguyên chậm rãi buông đũa, ngẩng đầu lên, nhìn Dương Vân Dương mỉm cười, lại hơi lộ vẻ cung kính, sau đó nói:

- Rất vinh hạnh...

Hiện tại tâm tình Giang Nguyên rất tốt, nhưng tâm tình Phan Hiểu Hiểu lại không vui chút nào...

Mặt ông Phan vắn vẹo, nhìn Phan Hiểu Hiểu đang cúi đầu ngồi trên ghế sa lon không nói một lời, hừ một tiếng, cao giọng nói:

- Thế nào? Cháu coi ông nội là không khí sao?

Phan Hiểu Hiểu cúi đầu nhưng lại không nói câu nào. Mà đôi vợ chồng ngồi bên cạnh sau khi liếc nhau một cái, bất đắc dĩ cười khổ. Đối với tính cách của con gái bảo bối, hai người cũng rất rõ

ràng. Mặc dù thường ngày cô rất nghe lời nhưng nếu cô đã quyết định chính thức điều gì, muốn thay đổi là chuyện hết sức không dễ dàng.

Giống như vài ngày trước, len lén một mình chạy tới Sở Nam vậy...

Nhìn cô con gái bảo bối này, người đàn ông trung niên thở dài nói:

- Hiểu Hiểu, ông nội nói rất có lý. Con còn nhỏ, có một số việc con còn không hiểu... Chẳng qua chúng ta cũng là muốn tốt cho con. Con phải biết rằng chưa bao giờ ông nội nói dối con...

- Hừ... Con một muốn, con không nghe...

Phan Hiểu Hiểu mím môi, cúi đầu lắc đầu mạnh, khiến mái tóc mềm mại sáng bóng lắc như trống bỏi, hừ hừ nói.

- Cháu... Cháu... Sao cháu lại không nghe lời như vậy...

Ông lão họ Phan nhìn dáng vẻ của Phan Hiểu Hiểu, không hỏi vừa tức vừa buồn cười. Lần nào cô bé này cũng đều cái dạng này.

- Chuyện trước kia cháu gây ra còn chưa tính, nhưng chuyện lần này là tuyệt đối không được phép... Đừng tưởng rằng ông không biết tối qua cháu làm gì... Gần đây đúng là coi trời bằng vung rồi...

Phan Hiểu Hiểu hừ một tiếng nói:

- Từ hôm nay trở đi, chính xác không cho cháu ra khỏi cửa...

Nói tới đây, ông lão họ Phan nhìn thoáng qua Phan Nghị vẻ mặt cũng đang rối rắm một bên, hừ một tiếng nói:

- Còn cả cháu, ngày mai quay về bộ đội cho ông... Không cho ở nhà nữa. Nếu không chắc chắn cháu sẽ giúp chị cháu gây chuyện...

- Á, ông nội, không phải đâu. Cháu không làm gì mà. Đây đều là chị ép cháu, không chút liên quan tới cháu đâu...

Nghe thấy mình cũng bị giận cá chém thớt, mặt Phan Nghị sụp xuống, nhìn ông nội vẻ vô cùng đáng thương, hy vọng ông lão có thể thay đổi quyết định.

- Hừ... Chị cháu ép cháu, cháu chỉ biết nghe theo sao? Nuôi một tên vô dụng, một ngày nào đó cháu sẽ thua trong tay phụ nữ...

Nhìn thoáng qua cháu trai đang ra vẻ đáng thương, ông lão hừ lạnh một tiếng, nói:

- Việc này không cần thương lượng. Nếu cháu ở lại nhà, về sau sẽ trở thành tay chân cho chị... Đàng hoàng ở lại trong bộ đội đi!

Dứt lời, ông lão liền vung tay, liền đứng dậy, nghiêm mặt rời đi. Chỉ còn lại hai chị em khó khăn, vô tội nhìn nhau. Trong mắt Phan Nghị tràn ngập đau buồn uất ức...

(QUAN Y)

Chương 236: Thầy thuốc từ Thiên Y viện?

Xe đi qua phố Trường An, sau đó tiến vào trong một hẻm nhỏ.

Trong hẻm nhỏ có cảnh vệ khác, nhưng lại không ngăn cản Dương Vân Dương lái xe, chỉ hạ kính xuống cúi chào, sau đó liền lập tức cho phép đi qua.

Ở trong hẻm nhỏ, xe chậm rãi đi tới, Giang Nguyên nhìn thấy dọc đường đi có không ít khu nhà nhỏ, ở cửa không ít khu nhà đều có cảnh vệ cầm súng canh gác.

Nhìn ánh mắt uy nghiêm của cảnh vệ, Giang Nguyên mỉm cười, biết mình bắt đầu từ từ tiến vào một khu lãnh đạo tương đối cao cấp rồi. Chẳng qua dần dần hẳn cũng thoáng hồi hộp. Dù sao lần này hẳn cũng gặp thành viên của tổ bảy người tối cao, là đại lão tăng cao nhất của Hoa Hạ mà.

Xe chậm rãi dừng lại trước cửa một khu nhà nhỏ. Thư ký của Dương Vân Dương bước xuống xe, sau đó mở cửa sau ra.

Theo Dương Vân Dương chậm rãi bước xuống xe, Giang Nguyên cùng đi vào phía trong khu nhà nhỏ.

Hai gã cảnh vệ cầm súng ở cửa nhìn về phía Giang Nguyên đi sau

Dương Vân Dương, sau khi chào Dương Vân Dương liền không hề có động tác nào khác.

Mà thư ký Hồ Dương cũng không đi theo vào, chỉ có hai người Dương Vân Dương và Giang Nguyên đi vào thôi.

Khu nhà này thật ra không hề nhỏ, ở bên trái thậm chí còn có một cây hoa quế già một người ôm không hết. Dưới tàng cây hoa quế là một chiếc bàn đá và hai cái ghế đầu. Bên cạnh thậm chí còn có một cái ao nhỏ...

- Nào nào... Mời thầy thuốc Giang đi bên này, đi bên này...

Dương Vân Dương mỉm cười đưa tay mời Giang Nguyên, dẫn hắn đi về phía phòng khách.

Đôi mắt với động tác lộ vẻ khách khí của Dương Vân Dương, Giang Nguyên cũng không cảm thấy quá bất ngờ. Chuyện mình có thể làm cho Dương Vân Dương đủ để khiến Dương Vân Dương đổi đãi như vậy. Phải nói rằng tuy người làm nghề y thì không phải bệnh nào cũng chữa nổi, nhưng năng lực của mình lại hơn xa thầy thuốc bình thường. Chỉ cần là người thông minh đều sẽ thể hiện sự tôn trọng đầy đủ với mình.

Đi vào phòng khách, Giang Nguyên liền thấy một ông lão tóc trắng, lúc này đang ngồi trên ghế sa lon đọc báo. Mà bên cạnh ghế sa lon còn có một người đàn ông trung niên sắc mặt cương nghị.

Chứng kiến ông lão này, Giang Nguyên còn không cảm thấy có gì bất ngờ. Nhưng khi chứng kiến người đàn ông trung niên kia, tầm mắt hai người giao nhau, bước chân Giang Nguyên không kìm nổi hơi sững lại một chút.

- Rất mạnh...

Mặc dù hai người chỉ nhìn nhau một chút nhưng bằng cảm giác nhạy cảm, Giang Nguyên phát hiện ra trung niên này rất mạnh, ít nhất là mạnh hơn tất cả những người mà hắn từng gặp.

Giang Nguyên hiểu rất rõ đối phương là ai, nhưng lại không thể ngờ đối phương mạnh tới vậy, trong lòng càng cảnh giác hơn vài phần, thầm nghĩ đúng là mình quá coi thường đặc vệ rồi. Người

trung niên trước mặt này nếu so với Miêu Ưng thì đúng là không phải cùng một cấp bậc.

Chẳng qua Giang Nguyên cũng không chần chừ, chỉ đi bên người Dương Vân Dương, tiếp tục tiến về phía trước.

Nghe tiếng bước chân đi vào, lúc này ông lão mới chậm rãi buông tờ báo trong tay xuống, nhìn về hướng này.

Nhìn thấy khuôn mặt nhìn như già nua bình thường nhưng lại tràn ngập vẻ uy nghiêm khiến người khác không thể kháng cự đang nhìn về phía mình, vẻ mặt Giang Nguyên cũng nghiêm lại, trên mặt thoáng lộ vẻ kính trọng, nhìn ông lão trước mắt, hơi khom người cười nói:

- Chào Dương lão!

- Tốt tốt... Chào thầy thuốc Giang...

Trong ánh mắt hơi kinh ngạc của Dương Vân Dương, ông lão kia chậm rãi đứng dậy, đi về hướng này hai bước, sau đó vươn tay, mỉm cười nói.

- Dương lão khách sáo rồi...

Nhìn động tác của đối phương, hai mắt Giang Nguyên cũng hơi co rụt lại, sau đó vươn cánh tay ra cầm tay đối phương, bắt khẽ một chút.

- Nào nào... Mời thầy thuốc Giang ngồi bên này...

Ông lão mỉm cười giơ tay mời, cũng chậm rãi ngồi xuống ghế salon.

Đôi mắt với ông lão đang đối xử khách sáo nhiệt tình với mình như người cùng bậc, mặc dù trong lòng tràn đầy vẻ kinh ngạc, thậm chí nghi ngờ nhưng Giang Nguyên cũng mỉm cười, ngồi xuống cạnh theo ý ông lão.

- Thầy thuốc Giang ở Yên Kinh đã lâu... Hôm nay mới mời thầy thuốc Giang ăn bữa cơm, thật sự là hơi thất lễ...

Ông lão nhìn Giang Nguyên, mỉm cười tạ lỗi.

Giang Nguyên hơi cúi đầu, khiêm tốn nhìn ông lão, cười nói:

- Dương lão khách sáo quá rồi... Ngài bề bộn trăm bề mà vẫn nhớ tới cháu, thật sự khiến cháu được quan tâm mà lo lắng...

- Ha ha... Thầy thuốc Giang mới thật là khách sáo...

Thấy vẻ mặt khiêm nhường của Giang Nguyên, ánh mắt Dương lão lộ một tia mỉm cười, lúc này mới bảo bảo mẫu mang trà lên. Dương lão cười nói:

- Nào... Mời thầy thuốc Giang uống trà...

Dương Vân Dương ở một bên nhìn lại vô cùng cẩn thận. Mặc dù bên ngoài ông khiến người người kính sợ, là phó chủ nhiệm nắm thực quyền cải cách nhưng lúc ở trong mặt cha mình, ông đúng là một người con hiếu thuận vô cùng. Hiện tại không ngờ cha biểu hiện thái độ coi trọng Giang Nguyên như vậy, mặc dù kinh ngạc nhưng Dương Vân Dương vẫn đứng một bên chờ cha dạy bảo.

- Nghe nói một vài ngày trước, thầy thuốc Giang bởi một chút bất ngờ mà xảy ra chút hiểu lầm với phía cục bảo an... Ở đây tôi đại biểu cục bảo an xin lỗi thầy thuốc Giang.... Cục bảo an cai quản không nghiêm, lại dễ xảy ra hiểu lầm, khiến thầy thuốc Giang chịu oan ức rồi...

Dương lão bưng chén nhấp một ngụm, sau đó đột nhiên mỉm cười nói với Giang Nguyên.

Lúc này Giang Nguyên cũng bắt chước nhấp một ngụm trà, đang thưởng thức nước trà màu nâu đỏ mà có hương thơm ngào ngạt kia, nghe thấy lời Dương lão nói, trái tim hơi đập mạnh, sau đó chậm rãi buông chén trà trong tay xuống, mỉm cười nói:

- Chỉ là một chút hiểu lầm nhỏ mà thôi, cũng không có gì là oan ức cả. Không ngờ lại khiến Dương lão phải quan tâm, thật sự là cháu có lỗi quá...

- Ha ha... Như thế là tốt rồi, như thế là tốt rồi...

Ông lão họ Dương ngửa đầu cười ha hả, giống như bởi Giang Nguyên hoàn toàn không so đo việc này mà cảm thấy hết sức hân hoan vậy.

Dương Vân Dương và Giang Nguyên thấy dáng vẻ như vậy, trong lòng đều nghi ngờ. Chẳng qua Dương Vân Dương liền nghĩ thông rất nhanh, lúc ngẩng đầu nhìn Giang Nguyên, trong mắt lại càng tăng thêm một tia coi trọng.

Chỉ có Giang Nguyên cảm thấy ánh mắt của hai nhân vật quan trọng nhất nhà họ Dương nhìn mình dường như hơi quái lạ... Hơn nữa dường như còn mang theo chút... Kiên dè rất nhỏ...

Mặc dù không hiểu chuyện gì xảy ra, nhưng Giang Nguyên cũng tương đối hài lòng với tình huống trước mắt. Phải biết thành viên tổ bảy người tối cao của Hoa Hạ là nhân vật tăng cao nhất của đất nước. Bọn họ không ngờ đối xử khách sáo với mình như vậy, hiển nhiên cũng không phải chuyện gì xấu.

Lúc này Giang Nguyên đã bình tĩnh vài phần, mặc dù khiêm nhường cung kính nhưng lại thoáng buông lỏng hơn, trò chuyện tùy ý với vị Dương lão trong tổ bảy người tối cao này.

Trong lời nói của vị Dương lão thỉnh thoảng lại lộ chút vẻ dò xét, thử hỏi một chút vấn đề, dần dần cũng bắt đầu khiến Giang Nguyên rõ ràng hơn một chút, tại sao vị Dương lão này lại khách sáo với mình.

- Sư phụ của tại hạ là Bạch Vân Sơn Nhân... Thầy tôi chẳng những nghiên cứu rất sâu võ học, hơn nữa cũng chuyên với y đạo, trình độ cực cao. Thuở nhỏ tôi đã có y đạo gia truyền, hơn nữa theo sư phụ tôi tu tập ba năm... mới có được thành tựu ngày hôm nay...

Đối với chuyện này, Giang Nguyên đã nghĩ ra câu trả lời từ rất lâu. Dù sao trước kia đã nói thế để ứng phó với cục bảo an, đương nhiên cũng phải nói với ông lão họ Dương như vậy.

Mặc dù đã có tư liệu từ cục bảo an trước đó nhưng nghe Giang Nguyên tự nói ra những lời này, hơn nữa ẩn thật mười mấy năm của con mình cũng có thể trị hết, khiến cho trong lòng ông lão họ Dương càng khẳng định.

Vị này có lẽ không phải người của Thiên Y viện nhưng lại có thể không tránh khỏi quan hệ với bên đó. Vị Bạch Vân Sơn Nhân kia có thể dạy dỗ ra vị đồ đệ trước mắt, như vậy càng có khả năng liên quan tới Thiên Y viện. Chỉ có điều dù là ông ta cũng không cách nào kiểm tra được. Dù sao thầy thuốc của Thiên Y viện cũng không dễ mời tới.

Phải biết rằng, hàng năm tổ bảy người tối cao hàng năm cũng chỉ mời được một số y sĩ cấp thấp của Thiên Y viện tới kiểm tra một lần. Lúc gặp vấn đề lớn, nếu muốn mời thầy thuốc Thiên Y viện tới, vậy thì sẽ phải trả một cái giá tương đối đắt.

Mà mấy năm nay, vì ẩn tật của Dương Vân Dương, ông lão họ Dương đã mời không ít danh y toàn cầu tới hội chẩn, nhưng cũng không có cách nào khác cả.

Đến mấy năm trước, ông lão họ Dương tiến vào tổ bảy người tối cao, lập tức cố ý trả giá lớn, cũng không tiếc mặt mũi, mời một vị thầy thuốc của Thiên Y viện vội tới kiểm tra cho Dương Vân Dương. Lúc ấy vị thầy thuốc kia tỏ vẻ có hy vọng chữa được tốt, nhưng bởi Dương Vân Dương không phải là thành viên của tổ bảy người tối cao, trả giá tất nhiên phải càng xa xỉ hơn.

Lúc ấy vị thầy thuốc họ Thang kia để lại một danh sách, yêu cầu tìm được những thứ này cho y, tính làm phí trị liệu...

Những những thứ trong danh sách này, cho dù lấy toàn bộ nguồn lực của nhà họ Dương, hơn nữa ông lão họ Dương cũng vận dụng không ít sức lực, gần năm năm cũng chỉ tìm được hai phần ba. Hơn nữa những thứ có thể tìm được ở phía sau danh sách càng ngày càng ít.

Vốn hai cha con còn tưởng ít nhất phải mấy năm nữa mới có thể tìm đủ phí trị liệu cho vị thầy thuốc họ Thang kia, mời vị thầy thuốc đó tới điều trị, nhưng không ngờ lại gặp được đại phúc tinh là Giang Nguyên.

Chuyện này khiến cho ông lão họ Dương không thể không hoài nghi lai lịch của Giang Nguyên. Chẳng qua làm gì có chuyện thầy thuốc Thiên Y viện lại dễ mời như thầy thuốc Giang, không ngờ chỉ lấy một ít nhâm sâm núi nhiều năm...

Chút sâm núi ấy có lẽ trong mắt người bình thường thì cũng tương đối hiếm có, nhưng nên biết rằng trong mắt y sĩ thấp nhất tại Thiên Y viện, chút sâm núi lâu năm kia chỉ sợ chỉ giá trị hơn cỏ đuôi chó ven đường một chút thôi...

Nhưng khi buổi sáng ông lão họ Dương nhận được tư liệu từ phía cục bảo an, không ngờ nghe thấy Giang Nguyên đánh trọng thương một gã đặc vệ, thậm chí chỗ bị đánh thương còn tương đối đặc thù, căn bản không trị hết được, hoàn toàn bị phế. Sau đó ông lão họ Dương bắt đầu hoài nghi rồi. Dù sao có thể có được y thuật tốt như vậy, hơn nữa ngay cả đặc vệ cũng không phải là đối thủ của hắn, lại đánh bị thương người ta chính xác tới vậy, ông không nghĩ ra được trừ người trong Thiên Y viện kia ra, còn có ai lợi hại như vậy?

Cho nên cho dù vị thầy thuốc Giang này có phải có liên quan tới Thiên Y viện hay không, ông lão họ Dương cũng hiếm khi hạ thể diện xuống, giữ đầy đủ sự tôn trọng với một tên nhóc mới lớn như vậy, hơn nữa cũng thể hiện sự nể trọng đầy đủ đối với đối phương.

Nhân vật có thể leo lên tới tổ bảy người tối cao hiển nhiên cũng không phải là người đơn giản, tính toán rất rõ ràng. Vị thầy thuốc Tiểu Giang này thật sự có liên quan tới Thiên Y viện, đái ngộ với đối phương như vậy liền không đặc tội tới đối phương. Mà cho dù đối phương không có quan hệ với Thiên Y viện, nhưng một thân y thuật này đối phương cũng đủ để cho ông lão họ Dương đối xử lễ độ.

Dù sao thì sau khi vị y sĩ của Thiên Y viện kia kiểm tra cho Dương Vân Dương cũng tỏ vẻ không có cách nào, chỉ có thể mời một vị thầy thuốc cao hơn một bậc tới mới có hy vọng.

Mà Giang Nguyên lại coi như chữa khỏi hoàn toàn cho Dương Vân Dương. Nói như vậy, ít nhất về y thuật hắn cũng so được với cấp bậc thầy thuốc của Thiên Y viện. Đây còn chưa nói tới việc rốt cục đối phương khiến nhà họ Dương có hy vọng chân chính, hiện tại thân thể ông lão họ Dương cũng đã dần dần suy yếu. Nếu sau này mời vị thầy thuốc Tiểu Giang kiểm tra bồi bổ cho mấy lần lại đáng tin hơn mời y sĩ và thầy thuốc của Thiên Y viện nhiều.

Dù sao thì kiểm tra hàng năm một lần, ngày thường mỗi gặp y sĩ của Thiên Y viện đều cực kỳ khó khăn. Vị thầy thuốc Tiểu Giang trước mặt vừa có thực lực cấp bậc thầy thuốc Thiên Y viện, không kết giao thì đúng là ngu ngốc rồi.

Cho nên trong lòng ông lão họ Dương tràn ngập nhiệt tình và thân cận nói chuyện với Giang Nguyên, mãi cho tới khi một người phụ nữ trung niên khí độ ưu nhã đi tới, gọi dùng cơm mới dừng lại.

- Thầy thuốc Giang... Vị này là vợ của tại hạ...

Nhìn thấy người phụ nữ này đi ra, Dương Vân Dương vội vàng cười giới thiệu với Giang Nguyên.

-Ồ.... Chào Dương phu nhân...

Giang Nguyên ngẩng đầu liếc người phụ nữ trước mặt một cái, sau đó liền đứng dậy gật đầu mỉm cười, ân cần thăm hỏi.

-À... Chào thầy thuốc Giang. Không ngờ thầy thuốc Giang lại trẻ tuổi như vậy... Thật là không ngờ được...

Người phụ nữ trung niên này cũng tương đối khách khí và thân cận với Giang Nguyên, trong mắt tràn đầy vẻ tán thưởng, mỉm cười nói:

- Tôi họ La, thầy thuốc Giang nếu không chê thì có thể gọi tôi là dì La.

Tổ bảy người tối cao gần đây yêu cầu quốc dân chống lãng phí, xem ra nhà ông lão họ Dương này cũng đang hoàn toàn thực hành điều này...

Thức ăn mặc dù không nhiều nhưng lại tương đối thịnh soạn. Giang Nguyên nhìn vài lần, biết mấy con cá này đúng là cá đao Trường Giang thượng hạng, tuy nói không phải đặc biệt hiếm thấy nhưng cũng tương đối khó kiếm.

Còn một số nguyên liệu nấu ăn cũng đều là tài liệu khá tinh tế hiếm thấy, xem ra đúng là chuẩn bị riêng cho hắn.

- Thầy thuốc Giang có uống rượu không, tôi uống với cậu mấy

chén?

Dương Vân Dương đưa tay cầm một bình rượu cổ bằng đất sét, mỉm cười nhìn Giang Nguyên nói.

Nhìn bình rượu bằng đất sét kia ẩn hiện một dấu hiệu cổ xưa, hai mắt Giang Nguyên hơi sáng ngời, đang định trở lại thì ông lão họ Dương bên cạnh lại cười nói:

- Vân Dương, rót rượu đi... Hôm nay lần đầu thầy thuốc Giang đến làm khách trong nhà ta, tất nhiên phải uống vài chén... Hôm nay cha cũng còn được giới hạn hai chén, liền tiếp thầy thuốc Giang hai chén....

- Hả... Nào dám để Dương lão tiếp rượu chứ... Tôi tiếp ngài, tôi tiếp ngài...

Mặc dù nhìn ra đối phương cố tình kết giao nhưng hiển nhiên Giang Nguyên cũng không dám ra vẻ, lập tức cười ha hả nói...

(QUAN Y)

Chương 237: Bác Phan chất vấn

Sau khi đi ra khỏi nhà họ Dương, trở lại biệt thự, thậm chí Giang Nguyên cũng còn hơi mơ hồ..

Trái tim hắn cũng vẫn hơi hồi hộp, kết quả cứ ngây ngất thế này, Giang Nguyên không cảm thấy mơ hồ cũng khó.

Phải biết rằng tổ bảy người tối cao kia là lãnh đạo tầng cao nhất của Hoa Hạ...

Thành viên của Tổ bảy người tối cao, tuy mình có chút giá trị khiến đối phương coi trọng nhưng cũng không cần phải khách sáo tới mức đó chứ.

Cho nên hiện tại trong lòng Giang Nguyên cất giấy nghi hoặc rất sâu. Hắn ăn cơm xong, lại uống một ly trà, sau đó liền được tài xế của Dương Vân Dương lái xe chở về biệt thự. Còn Dương Vân

Dương thì ở lại, đang ngồi trong phòng sách của ông lão họ Dương, hai cha con bàn luận gì đó.

- Vị thầy thuốc Giang này cho dù không phải từ Thiên Y viện thì cũng rất có khả năng có liên quan tới Thiên Y viện...

Ông lão họ Dương nâng chén trà, nhấp một ngụm rồi từ tốn nói:

- Trừ Thiên Y viện ra, cha không nghĩ ra nơi nào có thể có thầy thuốc trẻ tuổi có năng lực thế này!

- Nhưng thật sự không giống phong cách của Thiên Y viện. Lúc trước danh sách của vị thầy thuốc Thang kia...

Mặc dù Dương Vân Dương biết lời ông lão Dương rất có lý nhưng nhớ lại hành động của thầy thuốc Thang lúc trước, giờ cũng không khỏi phân vân.

- Con nói cũng có lý. Nhưng cho dù là thế nào.. Một thanh niên đạt cấp thầy thuốc của Thiên Y viện cũng đáng để chúng ta kết giao...

Nhớ tới sau khi mình tiến vào Tổ bảy người tối cao, mỗi khi thành viên đột nhiên gặp bệnh tật gì đó, lúc khẩn cấp phát yêu cầu Thiên Y viện xong, Thiên Y viện phái thành viên cam đoan người đó hoàn toàn khỏe lại, nhưng lúc trả chi phí cho Thiên Y viện, ông lão Dương cũng không nén nổi đau lòng.

Tuy rằng cũng không phải quá nhiều, hơn nữa đều chi từ ngân sách nhưng phải biết rằng nhà họ Dương vì chữa bệnh cho Dương Vân Dương, mấy năm nay cũng phải tốn kém không biết bao nhiêu công sức cho vị thầy thuốc Thang kia, thậm chí hiện tại còn chưa có đủ.

Lúc này tất nhiên Dương Vân Dương đồng ý gật đầu. Lần này có thể coi ông là người chính thức nhận được lợi ích. Nghĩ tới việc một thời gian nữa ẩn tật của mình có thể khỏi hẳn, sự hưng phấn trong lòng ông khó có thể ức chế, tất nhiên hận không thể cung phụng Giang Nguyên luôn, chứ đâu chỉ có giao hảo không thôi.

Còn về vị phó tổng Trương kia, lúc này sớm đã không còn ở trong mắt hai cha con này nữa. Loại chuyện khác thì có thể nể mặt đối phương vài phần nhưng chuyện liên quan tới vị thầy thuốc Giang

này, hai cha con sẽ không tiếc một chút nào...

Mà Giang Nguyên lúc này vẫn tràn đầy nghi ngờ, không hiểu chuyện gì xảy ra. Chẳng qua nghĩ tới nghĩ lui, phát hiện ra mình nghĩ không ra, Giang Nguyên liền không suy nghĩ nhiều nữa. Dù sao đối với hắn mà nói, chuyện này chỉ có lợi chứ không có hại.

Tắm rửa xong, hắn trở về phòng sớm, mở TV ra xem một lúc, sau đó lười di động ra, báo tin cho một số người quan tâm tới mình.

Điện thoại đầu tiên là gọi cho ông nội, chẳng qua cũng không có người nhận, xem ra chắc ông nội đã đóng cửa ra ngoài rồi.

Cuộc điện thoại thứ hai là gọi cho bác sĩ Hồ báo cáo tình huống gần đây một chút, cũng báo đại khái một thời gian nữa hắn sẽ quay trở về Vân Giang.

- Ồ... Thật sự sắp trở về sao? Vậy thì tốt rồi... Chữa khỏi cho cấp lãnh đạo, con có thể trở về rồi... Đến lúc đó để thầy đón tiếp con...

Nghe thấy Giang Nguyên sắp trở về, bác sĩ Hồ hơi sửng sốt, sau đó cười.

Chẳng qua thoáng chần chừ một chút, sau đó ông liền chậm rãi nói:

- Con trở về cũng tốt...phía bên viện trưởng Bạch báo tin tới, nói trả lại phần thưởng hạng nhất cho con... Nếu con muốn, con có thể qua Bệnh viện số 1 làm việc...

- Ấy?!

Giang Nguyên hơi sửng sốt, sau đó ngạc nhiên nói:

- Không phải phần thưởng của con đã bị đổi thành chứng nhận hàng nghề bác sĩ rồi sao? Sao giờ lại trả lại cho con?

- Thăng nhóc ngốc này... Đây không phải là do phó tỉnh trưởng La ra mặt cho con à?

Thầy thuốc Hồ cười nói:

- Dù sao cũng không vội, trở về con suy nghĩ kỹ một chút... Bên Bệnh viện số 1 kia con cũng coi như quen biết, hơn nữa con phải biết rằng hiện tại bác sĩ muốn vào Bệnh viện số 1 này cũng cực kỳ khó khăn. Đây cũng coi như là một cơ hội tốt của con...

- Bệnh viện số 1...

Giang Nguyên cười khỏ, sau đó cười nói:

- Được rồi... Đến lúc đó tính đi. Dù sao cũng còn một thời gian nữa con mới về!

- Được...vậy chờ con trở về đi!

Thầy thuốc Hồ biết năng lực của đồ đệ này của ông, nếu không phải Bệnh viện số 1 thật sự không phải là một bệnh viện bình thường thì ông cũng không khuyên Giang Nguyên. Nhưng còn Giang Nguyên quyết định như thế nào thì lại là chuyện của chính hắn rồi. Dù sao ông cũng không lo lắng đồ đệ nhỏ này của mình không có cái ăn. Nếu ngay cả lãnh đạo Yên Kinh cũng mời hắn chữa bệnh thì biết tiền đồ của đồ đệ nhỏ này của mình tuyệt đối là không thể đoán.

Ngắt điện thoại xong, suy nghĩ một chút, Giang Nguyên liền bấm một dãy số...

- Anh Giang Nguyên... Anh về rồi sao?

Đầu kia có một giọng nói trong trẻo như chuông bạc vang lên, khiến mặt Giang Nguyên cũng hiện lên một tia mỉm cười buông lỏng.

- Còn chưa đâu... Chẳng qua nhanh thôi, ở trường vẫn tốt chứ...

Giang Nguyên mỉm cười nói.

- Vẫn tốt... Chỉ là lâu quá không gặp anh rồi...

Giọng nói trong trẻo bên kia nói khẽ một câu, sau đó hơi ngưng ngừng dừng lại, sau đó vội vàng sửa lại lời nói:

- Anh sẽ trở về sớm chứ?

Nghe thấy giọng nói ngượng ngùng này, Giang Nguyên không nhịn nổi mỉm cười. Trong những cô gái mà mình biết, chỉ có Tiểu Vũ khiến người ta cảm thấy thoải mái nhất, lập tức cười nói:

- Ừ ừ... Hẳn là một tuần nữa sẽ về thôi...

- A...vậy thì tốt quá rồi...

Nghe tin Giang Nguyên sắp trở về, Lý Tiểu Vũ vui mừng nở nụ cười nói:

- Chờ anh trở về, em... Em mời anh ăn cơm nhé...

- Muốn mời anh ăn cơm hả... Tốt thôi... Ha ha... Anh nhớ kỹ, trở về sẽ gọi điện cho em!

Giang Nguyên cười đáp...

Cuộc điện thoại thứ tư, Giang Nguyên suy nghĩ một chút, vẫn không nhận được, bấm điện thoại. Chỉ là hẳn vừa mới bấm số Từ Thanh Linh, đột nhiên nở nụ cười khổ, phát hiện ra ngoài mấy người bề trên, mình chỉ có thể gọi điện cho toàn con gái.

- Này... Anh về rồi à?

Không bất ngờ, câu đầu tiên quả nhiên Từ Thanh Linh hỏi ngay...

- Còn chưa, đại khái là chừng một tuần nữa...

Gọi xong mấy cuộc điện thoại, lại thoáng thông báo tin tức gần đây cho Tuyên Tử Nguyệt một chút, nhìn thấy không còn sớm, Giang Nguyên liền nằm lăn ra giường. Nhìn điện thoại trong tay, trước mắt hẳn lại hiện lên một khuôn mặt rất cuốn hút, chân chừ một chút, rốt cục không nén nổi, bấm số người này.

- Reng reng rang...

Một hồi chuông vang lên, cũng không thấy có người nhận điện thoại. Giang Nguyên hơi thất vọng định tắt máy, đột nhiên bên kia truyền tới tiếng bắt máy.

- Này...

Giang Nguyên vừa mới cười một câu, bên kia lại truyền tới một giọng nói uy nghiêm, mang theo hơi thở lạnh lẽo:

- Cậu là Giang Nguyên sao?

Nghe thấy giọng nói hơi xa lạ này, Giang Nguyên hơi sửng sốt, trong đầu hiện lên một ý nghĩ, mặt bắt đầu lộ nụ cười khổ, sau đó cẩn thận đáp:

- Cháu là Giang Nguyên... Người là bác Phan sao...

- Đúng... Tôi là là Phan Thiên Mục...

Giọng nói lạnh lùng bên kia từ tốn đáp.

Thấy đối phương xác nhận, lúc này Giang Nguyên đã có hơi hồi hộp. Có lẽ hẳn cũng không quá chột dạ với người khác, nhưng đối mặt với cha của Phan Hiểu Hiểu, thật sự hẳn cũng hơi chột dạ. Dù sao nhà Phan Hiểu Hiểu cũng chưa cho phép Phan Hiểu Hiểu gặp mặt mình, nhưng cuối cùng mình gọi điện tới lại bị cha Phan Hiểu Hiểu nhận, trong lòng hẳn tất nhiên phải hơi chột dạ.

Đầu óc xoay chuyển mấy vòng rất nhanh, đang muốn nói thì đột nhiên giọng Phan Thiên Mục lại vang lên ở đầu bên kia:

- Cậu tìm Hiểu Hiểu có chuyện gì sao?

- A... Không có chuyện gì, không có chuyện gì...

Nghe đối phương hỏi, đầu óc Giang Nguyên cứng đờ, vội vàng cười khan hai tiếng. Chẳng qua lời này vừa ra khỏi miệng hẳn đã hối hận. Không có chuyện gì mà mình gọi điện cho con gái người ta, thế là có ý gì... Chuyện này khiến người khác nghĩ sai, cũng hiểu sai.

Chẳng qua hình như Phan Thiên Mục cũng không định dây dưa với Giang Nguyên, lại nói thẳng luôn:

- Ồ... Giang Nguyên cậu hiện giờ ở biệt thự riêng của chủ nhiệm Dương sao?

- Vâng... Đúng vậy, bác Phan...

Mặc dù không hiểu rõ lắm ý của Phan tướng quân nhưng Giang Nguyên vẫn vội vàng đáp thật.

- Cậu rất quen thuộc với chủ nhiệm Dương sao? Có quan hệ gì?

Nghe những lời thẳng tuột này, Giang Nguyên đúng là đờ hần ra rồi. Chần chờ một lúc, rốt cục hần cũng nói thật, không tìm lý do lung tung trước mặt cha Phan Hiểu Hiểu, nói:

- Tôi và trưởng ban Dương coi như quen... Quan hệ cũng không tồi...

- Là quan hệ gì?

Dường như Phan Thiên Mục cũng không định cho Giang Nguyên vượt ải dễ dàng, lại hỏi thẳng.

- Ấy... Chuyện này... Xin bác Phan thứ lỗi... Không được phép của trưởng ban Dương, tôi cũng không tiện giải thích với ngài...

Giang Nguyên cảm thấy rối rắm, cười khổ giải thích.

- Không tiện giải thích?

Phan Thiên Mục đầu bên kia dường như không hờn giận, trầm giọng nói:

- Nghe nói cậu là thầy thuốc?

- Hả... Đúng...

Giang Nguyên cười khổ đáp.

- Cậu thích con gái tôi sao?

Nghe thấy những lời này, đầu Giang Nguyên cứng đờ, hai mắt mở tròn trĩnh, hoài nghi có phải mình nghe nhầm không. Chần chờ một lúc, sau đó hần mới quyết định xác nhận lại một chút, cười khan nói:

- Bác Phan, ngài vừa nói gì?

- Tôi hỏi có phải cậu thích con gái tôi không?

Dường như Phan Thiên Mục cũng không tức giận, lại nhắc lại.

- Ấy...

Giang Nguyên đưa tay lau mồ hôi trên trán, mặt cười khổ, rốt cục quyết định nói thật. Chính mình quả thật là thích, nói:

- Chuyện này... Đúng vậy...

- Cậu có thể nuôi được con gái tôi sao?

Giong Phan Thiên Mục vẫn bình tĩnh như cũ, nhưng nghe vào tai Giang Nguyên lại không khác gì sét giữa trời quang.

Thế này là thế nào? Vị bác Phan này rốt cục có ý gì? Chẳng lẽ muốn gả Phan Hiểu Hiểu cho mình sao?

Giang Nguyên chần chờ một lúc nữa mới cảm thấy không có khả năng lắm... Dường như có khả năng đả kích mình là nhiều hơn. Chẳng qua hiện tại mình cũng chưa có ý nghĩ tiến thêm một bước với Phan Hiểu Hiểu thật... Thế nên vội vàng giải thích một chút.

(QUAN Y)

Chương 238: Rời kinh

- Tôi mặc kệ cậu có quan hệ gì với Vùng đất di vong, nhưng nhà tôi không hy vọng cầu liên lạc với Hiểu Hiểu. Hiểu Hiểu còn nhỏ, không hiểu chuyện... Nhưng tôi hy vọng chồng tương lai của nó có thể mang tới hạnh phúc cho nó.

- Trừ phi sau này cậu có thể chứng minh mình mang lại được hạnh phúc cho Hiểu Hiểu.

Lời nói của Phan Thiên Mục liền xóa thẳng lời Giang Nguyên định giải thích còn chưa ra tới miệng.

Nghe đầu kia điện thoại truyền tới tiếng títt títt dồn dập, vẻ mặt Giang Nguyên thừ ra, không nghĩ ra nổi làm sao mình lại gặp phải một chuyện cầu huyết như thế.

- Hiện tại thật đúng là tôi không có ý nghĩ muốn lấy con gái ông. Nhiều nhất chúng tôi chỉ được tính là... Bạn bè thôi...

Bạn học Giang Nguyên đã hơi nổi giận, trong lòng buồn bực nghĩ... Chẳng qua khi nghĩ tới hai chữ bạn bè, đột nhiên Giang Nguyên thấy tâm tình tức vốn tức giận dường như cũng bởi vậy mà bắt đầu từ từ biến mất...

Phan Thiên Mục ngồi trên ghế salon trong phòng ngủ, trong tay là chiếc di động rất đẹp, đột nhiên thở dài nhẹ nhàng. Gần đây, tin tức về Giang Nguyên này đã bắt đầu âm thầm truyền khắp quanh Yên Kinh rồi.

Trong vòng tròn của đám con cháu lúc này cũng bí mật lưu truyền một vài sự kiện, ví dụ như Trương Nghĩa Quân, cháu trai của phó tổng Trương có biệt hiệu "Chó điên" kia xung đột với một tên nhà quê từ bên ngoài tới, kết quả chẳng những chịu thiệt, lại còn bị phó tổng Trương cấm túc nữa.

Mặc dù Phan Thiên Mục chưa bao giờ chú ý tới những chuyện này, nhưng bởi ông cố hết sức điều tra, tất nhiên có thể tra ra được. Những tư liệu thu được gần đây khiến ông hơi kinh ngạc với thân phận của Giang Nguyên. Một người đánh cháu trai bảo bối của phó tổng Trương, hơn nữa cuối cùng còn khiến phó tổng Trương phạt cấm túc gần, lại được nhà họ Dương rất coi trọng, thậm chí khiến nhà họ Dương ra mặt làm chỗ dựa cho hắn.

Phải biết rằng nhà họ Dương luôn tự tuân thủ rất nghiêm luật lệ, dù cho Giang Nguyên có là con riêng của Dương Vân Dương cũng không có khả năng khiến nhà họ Dương hành động như vậy.

Đối thủ là một nhân vật có lai lịch thật sự quá khả nghi như vậy, cho dù phía sau hắn có nhà họ Dương làm chỗ dựa, Phan Thiên Mục cũng tuyệt đối không dám giao con gái bảo bối của mình vào trong tay hắn.

Dù sao từ lý lịch của người thanh niên này thì có thể thấy thật sự hơi ly kỳ, cho nên Phan Thiên Mục quyết định tuân theo quyết định của cha mình, tạm thời sẽ không cho thanh niên này cơ hội. Dương nhiên ông cũng để lại đường lui. Nếu sau này tên nhóc này có thể chứng minh mình mang lại được hạnh phúc cho Hiếu Hiếu,

như vậy...

Nhưng Phan Thiên Mục cũng không rõ lắm, dường như tên nhãi này cũng chưa phải theo con gái bảo bối mình. Trước mắt mà nói, thật giống như con gái mình thích hẳn mới đúng. Thời gian kể tiếp, Giang Nguyên ở Yên Kinh tương đối bình tĩnh. Sở dĩ bình tĩnh đó là bởi quả nhiên Phan Hiểu Hiểu không xuất hiện nữa. Đã không có Phan Hiểu Hiểu, tuyệt đại đa số thời gian Giang Nguyên đều ở trong phòng, đọc sách giết thời gian...

Mấy ngày nay, trừ ở cực bảo an hai ngày, đây là lần đầu tiên Giang Nguyên ăn bữa sáng một mình. Tay hắn gấp một cái quấy, đưa lên mép cắn một cái, sau đó liền gác cái quấy giòn vào trong bát mì.

Sau đó hắn liền gấp một gấp mì vào miệng, chậm rãi nhấp nháp, hài lòng nuốt xuống...

Quấy bùng nổ giòn tan được nước mì thấm đẫm, trở nên mềm mại nhưng ăn vào miệng lại có một cảm giác khác.

Ăn hết cả quấy và mì trong bát không còn dư chút nào, lại nhìn vị trí trống không trước mặt, lúc này Giang Nguyên mới mỉm cười gật đầu với vị đầu bếp đứng cạnh.

- Sư phụ Bành... Mỗi ngày nay thật sự làm phiền ông rồi...

- Đâu có, đâu có... Làm bữa sáng cho thầy thuốc Giang là bổn phận của tôi. Làm gì có chuyện làm phiền chứ...

Thấy Giang Nguyên ăn sạch bát mì, sư phụ Bành hết sức vui mừng, nhưng cũng không nhận ra trong lời nói của Giang Nguyên có chút hàm nghĩa khác.

Mãi cho tới buổi sáng thứ hai, ông chuẩn bị mì và quấy mang tới bàn cơm, lại phát hiện ra không có ai cả, lúc này mới nhờ lời nói của thầy thuốc Giang hôm qua kia, hóa ra là từ biệt mình.

Quản gia đứng ở cửa, nhìn bóng lưng người thanh niên tùy ý khoác ba lô, trên mặt cũng lộ một tia không nở... Mãi tới khi người thanh niên đi xa rồi, lúc này quản gia mới lấy di động ra báo tin thầy thuốc Giang đã rời đi cho ông chủ...

- Hắn cứ đi như vậy thôi sao?

- Cũng không để xe tiền?

Dương Vân Dương vốn vẻ mặt đầy ánh hồng, lúc này trong mắt lóe lên một tia sợ hãi và cảm giác mất mát, đưa tay lấy di động, đang muốn bấm dãy số quen thuộc kia nhưng tay vừa bấm điện thoại, đột nhiên ngón tay liền dừng lại.

Một lúc lâu sau, Dương Vân Dương mới hít sâu một hơi, chậm rãi buông điện thoại, mặt lộ một tia mỉm cười, gật đầu, hạ giọng nói:

- Cám ơn!

- Cha...sáng sớm hơn nay thầy thuốc Giang đột nhiên trở về Vân Giang rồi...đúng, việc kiểm tra thân thể của ngài có lẽ phải lùi lại một chút...

- Đã về rồi à? Ủ...

Ông lão Dương cầm điện thoại, hơi tiếc nuối, sau đó cười cười nói:

- Cũng không sao. Dù sao y sĩ Vương của Thiên Y viện cũng vừa kiểm tra cho cha rồi. Lần sau đi. Nhưng đúng là hắn cũng đầy đủ lòng tin nhĩ...

Nghe thấy phụ thân nói vậy, mặt già của Dương Vân Dương cũng hơi đỏ lên, vội vàng ho khan một tiếng, sau đó nói nhanh:

- Sau nửa tháng nữa con sẽ lại mời thầy thuốc Giang lên kinh kiểm tra cho con, thuận tiện lại mời hắn điều trị thân thể cho cha.

- Vân Dương, hiện tại tuổi con cũng chưa phải là lớn, mau chóng cho cha thêm một đứa cháu, lưu lại một huyết mạch cho nhà họ Dương chúng ta đi...

Ông lão Dương cười. Mấy ngày con trai ở nhà, mười mấy năm qua, lần đầu tiên con dâu không xuất hiện cùng ăn sáng với cả nhà. Điều này khiến tâm tình ông lão Dương hôm nay thật sự rất tốt...

Xe taxi chậm rãi chạy trong dòng xe, di động từng chút một, tiến về phía sân bay. Giang Nguyên ngồi ở ghế sau, lẳng lặng nhìn ra

ngoài cửa sổ, nhìn từng tòa nhà cao tầng, nhà nào cũng lớn, đột nhiên nở nụ cười...

- Có lẽ cuối cùng quyết định ở lại nơi này, mình có thể tiếp tục sống tốt...

Phòng khám Khánh Nguyên, lúc này Trương Nhạc đang bận rộn tới luồng cuống tay chân. Bệnh nhân bên cạnh đã tới mười mấy người, gã vừa kê thuốc cho bệnh nhân, một lúc lại làm điện tâm đồ. Giờ đã vào mùa đông, không ngờ gã còn bận rộn tới mức đầu đầy mồ hôi.

Xem xong hết ba bốn bệnh nhân xong, Trương Nhạc ngẩng đầu nhìn một hàng dài bệnh nhân đang ngồi chờ trên ghế băng, đột nhiên phát hiện ra chẳng còn chỗ trống nào. Chiếc ghế đã bị người ta ngồi đầy từ bao giờ rồi.

- Xế chiều sao lại còn nhiều bệnh nhân như vậy...

Trương Nhạc buồn bực lấy tay áo lau lau mồ hôi trán, kiểm tra cho một người bệnh xong liền dẫn vào phòng khám bên trong, làm điện tâm đồ.

Gắn điện cực xong rất nhanh, sau đó bắt đầu bấm nút, thấy hình ảnh máy điện tâm đồ thể hiện ra, gã vội vàng cầm lấy, vừa xem vừa nhíu mày.

- Quả nhiên là tim có vấn đề.

Trương Nhạc vừa âm thầm thở dài, vừa nhanh chóng chờ điện tâm đồ chạy hết, sau đó xé băng giấy, nhanh chóng bước ra khỏi phòng.

- Điện tâm đồ này, còn phải làm báo cáo, bên ngoài còn nhiều bệnh nhân như vậy, muốn khám hết chỉ sợ là phải bận tới lúc thầy đi giảng về thôi.

Tâm tình Trương Nhạc u ám, đi về phía bàn khám bệnh, nhưng lại đột nhiên phát hiện ra bàn khám bệnh bên cạnh đã có thêm một bóng người quen thuộc rồi.

- Giang Nguyên?!

Nhìn bóng người mặc áo blu trắng quen thuộc đang bắt mạch kia, tâm tình u ám của Trương Nhạc chợt bay sạch, sau đó hưng phấn kêu.

Nghe thấy tiếng bước chân phía sau, Giang Nguyên quay đầu lại, mỉm cười nhìn Trương Nhạc, gật đầu, sau đó hỏi bệnh nhân:

- Gần đầu bác ăn uống thế nào...

Cơm tối được tăng thức ăn. Dì La cấp dưỡng cố ý đi chợ thêm, làm món cá nướng mà Giang Nguyên thích nhất, khiến đám người Trương Nhạc ngồi cạnh hâm mộ, kháng nghị không thôi.

- Dì La...dì lại coi trọng Giang Nguyên như vậy. Lúc hăn không có ở đây, chúng cháu còn chả có cá mà ăn. Hăn vừa về, dì lại đổi món ngay...cháu đồ kị chết mất...

Trương Nhạc vừa thò đũa gấp một miếng cá, bỏ vào mồm, vừa hừ hừ nói.

- Cậ miệng rộng quá, có ăn còn vẫn chưa chịu thôi...

Dì La cười ha hả, gấp thêm một miếng thịt cá, lại cho vào bát Trương Nhạc, nói:

- Được rồi, mau ăn đi.

- Á... Dì La, chúng cháu cũng đồ kị đây...

Một đám hộ sĩ thấy cảnh này cũng bắt đầu cười lớn ồn ào, thoáng chốc khiến cả phòng ăn vui vẻ náo nhiệt hẳn.

Thầy thuốc Hồ mỉm cười nhìn cảnh này, trên mặt đầy vẻ ấm áp...

Bên ngoài, trong phòng tiêm, mấy bệnh nhân nghe thấy tiếng cười đùa truyền tới cũng không nén nổi hai mắt nhìn nhau. Phần lớn bọn họ đều là bệnh nhân quen, ít khi thấy các thầy thuốc và hộ sĩ trong phòng khám này náo nhiệt như vậy.

- Ông Ngô, hôm nay có vụ gì thế? Sao các thầy thuốc và hộ sĩ lại náo nhiệt vậy...

Một bệnh nhân quen nhìn ông Ngô đang truyền dịch ở đối diện, tò mò hỏi.

Lúc này ông Ngô cũng đang duỗi cổ nhìn về hướng bên kia, nghe thấy câu hỏi đó, không khỏi cười lắc đầu nói:

- Làm sao tôi biết được... Chắc là có việc gì vui chẳng!

- Ừ, tôi cũng nghĩ thế. Nếu không thì làm sao phòng khám có thể náo nhiệt như vậy được. Thầy thuốc Hồ vẫn nổi tiếng nghiêm khắc mà, không cho phép ồn ào như vậy đâu...

Bệnh nhân quen này cũng đồng tình gật đầu.

Lúc này, vừa lúc hộ sĩ Tiểu Tình đi từ trong phòng thuốc ra, đổi chai dịch cho ông Ngô. Ông Ngô vội vàng tò mò cười hỏi:

- Hộ sĩ Tiểu Tình.... Phòng khám hôm nay có chuyện gì mà vui vẻ vậy.

- À... Hôm nay thầy thuốc Giang trở về... Cho nên mọi người mới náo nhiệt hơn một chút. Nếu bác thấy âm ỉ thì để tôi đóng cửa lại...

Tiểu Tình mỉm cười nói.

- A. Là thầy thuốc Giang đã về rồi à? Hẳn đã từ Yên Kinh về...

Ông Trần ở đối diện đồng tai nghe được lời này, còn chưa đợi ông Ngô lên tiếng đã hưng phấn kêu lên.

- Đúng... Vừa trở về...

Tiểu Tình cười tủm tỉm nói.

-Ồ ồ... Thầy thuốc Giang đã về là tốt rồi. Trong đám người già có một người chỉ tin thầy thuốc Giang, mấy hôm trước lên Bệnh viện số 1 nằm vài ngày, nói là hiệu quả còn không bằng thuốc Đông y thầy thuốc Giang kê, vẫn đang chờ thầy thuốc Giang trở về. Để tôi gọi điện thoại cho ông ấy, bảo ông ấy tới khám...

(QUAN Y)

Chương 239: Bắt không chuẩn

Ông Ngô nghe những lời này của ông Trần, vỗ đùi đét một cái.

Sau đó ông liền lấy di động ra, hưng phấn nhìn Tiểu Tình:

- Đúng đúng... Chính là thế. Tôi cũng gọi điện thoại cho lão Trương... Ông ấy vẫn nói muốn tìm thầy thuốc Giang châm cứu, đã đợi rất lâu rồi. Mau để ông ấy tới đây. Nếu đợi tới ngày mai, chờ mọi người đều biết chuyện rồi, không biết ông ấy còn phải đợi bao lâu nữa...

Nhìn mấy vị bệnh nhân cũ này không thể chờ đợi, lấy di động ra bắt đầu gọi điện, Tiểu Tình không nhịn được, che miệng cười:

- Mọi người không cần gấp thế. Thời gian kế tiếp thầy thuốc Giang đều ở trong phòng khám, không cần phải lo lắng chờ lâu...

- Đúng vậy đúng vậy, nhưng lão Trương đã đợi từ lâu lắm rồi. Nếu biết tôi biết thầy thuốc Giang trở về mà không báo cho ông ấy, chỉ sợ lão sẽ tìm tôi gây phiền toái... Ha ha.

Lão Ngô cũng cầm điện thoại đặt lên tai, vừa nói vừa cười ha hả. Ngày thứ hai Giang Nguyên trở lại phòng khám, có thể nói bệnh nhân đến chật ních phòng. Mặc dù phòng khám tạm thời bỏ thêm hai ghế dài để chờ đợi nhưng vẫn có không ít bệnh nhân không còn chỗ ngồi chờ.

Chẳng qua còn may là người có thể đợi Giang Nguyên tới khám giờ phút này cũng không có ai có bệnh cấp tính hoặc quá nghiêm trọng. Cho nên mặc dù bọn họ nóng lòng chờ đợi nhưng cũng coi như tương đối kiên nhẫn. Dù sao thì đã đợi Giang Nguyên lâu như vậy rồi, đợi thêm một chút cũng không sao.

Giang Nguyên cũng hơi luống cuống tay chân. Mặc dù đã đoán trước những hấn cũng không ngờ hôm nay lại có nhiều bệnh nhân tới như vậy.

Chẳng qua còn may là hôm nay ba thầy trò đều ở đây, coi như

miễn cưỡng duy trì được tốc độ. Chỉ có đám anh Hoàng ở phòng thuốc là đang bận rộn tới tay chân không ngừng.

Hôm nay tới xem bệnh, đại đa số đều tìm Giang Nguyên, thậm chí cũng không có nhiều người muốn đi sang bên thầy thuốc Hồ. Hơn nữa rất nhiều lúc, Giang Nguyên còn cần phải trị liệu như châm cứu cho bệnh nhân, cho nên tốc độ của hắn cũng không thể không đẩy nhanh tốc độ.

Tốc độ Giang Nguyên tăng lên, thầy thuốc Hồ nhìn động tác của hắn cũng phải âm thầm kinh hãi. Phải biết rằng tốc độ Giang Nguyên bắt mạch đã tương đối kinh khủng rồi. Giang Nguyên vừa hỏi bệnh, vừa bắt mạch, trên cơ bản chỉ hai phút là xong một bệnh nhân.

Nếu là người khác, ví dụ như Trương Nhạc thì thầy thuốc Hồ phải mắng cho té tát. Xem bệnh Trung y làm sao có thể xong trong hai ba phút. Thế không phải là lung tung sao?

Nhưng thầy thuốc Hồ vẫn yên tâm đối với Giang Nguyên, biết hắn luôn luôn cực kỳ thận trọng khi xem bệnh, tuyệt đối không làm qua loa cho xong. Hơn nữa tính tình Giang Nguyên cũng kiên định, nếu một bệnh mà không nắm chắc bảy tám phần thì tuyệt đối không kê thuốc thiếu cẩn thận.

Chẳng qua thầy thuốc Hồ cũng không nén nổi hơi lo lắng, nhìn động tác của Giang Nguyên càng lúc càng nhanh, rốt cục nói:

- Giang Nguyên, không cần gấp như vậy đâu. Từ từ làm.

Nghe thầy thuốc Hồ quan tâm như vậy, Giang Nguyên đang luống cuống tay chân gọi bệnh nhân tiếp theo tới liền ngừng ra, sau đó chợt nhớ tới vừa rồi động tác mình quá nhanh, trong lòng cũng rung mình một cái. Đúng rồi... Vừa rồi mình đã phạm phải tối kỵ...

Mặc dù năng lực của mình có thể phân biệt triệu chứng trong thời gian ngắn, đồng thời nhanh chóng có biện pháp trị liệu nhưng lại quên rằng với tình huống như vậy, mình không thể cam đoan một trăm phần trăm không xuất hiện bất cứ sai lầm gì.

Có rất nhiều chứng bệnh phức tạp, biểu hiện và tình hình thực tế

lại hoàn toàn bất đồng. Mặc dù mình có đủ năng lực phân biệt mạch chứng nhưng có đôi khi sẽ có khả năng bị một chút biểu hiện làm lầm lẫn. Mặc dù tỷ lệ đó rất nhỏ, nhưng việc này liên quan tới bệnh nhân, quả thật mình đã nóng lòng rồi. Hẳn là phải chậm lại một chút, cẩn thận hơn một chút.

Nghĩ tới đây, Giang Nguyên gật đầu tạ lỗi thành khẩn với sư phụ:

- Sư phụ, con biết rồi!

Nhìn Giang Nguyên không chút kiêu ngạo nóng nảy, hiểu được ý của mình, thầy thuốc Hồ vui mừng cười. Một đệ tử này của mình mặc dù năng lực ở một số phương diện đã vượt xa mình nhưng vẫn khiêm nhường như cũ. Điều này còn khiến ông vui mừng hơn là thấy thành tựu của hẳn.

Phải biết rằng làm một thầy thuốc, chỉ có lúc nào cũng duy trì cẩn thận, còn có thái độ khiêm nhường thì mới có thể đi tới đỉnh cao nhất của nghề này. Nếu không thì dù y thuật có lợi hại hơn nữa cũng không đạt được.

Giang Nguyên ngồi thẳng lại một chút, vốn tâm tình hơi dồn dập thoáng chốc liền bình tĩnh lại. Thở hắt ra một hơi, hẳn đưa tay bắt mạch bệnh nhân, mỉm cười nói:

- Có chỗ nào không thoải mái?

Tốc độ xem mạch chậm lại rồi, Giang Nguyên từ từ cảm nhận được trái tim mình rõ ràng bình tĩnh hơn vừa rồi rất nhiều. Trong tim không còn cảm giác sốt ruột, hơn nữa đáy lòng hẳn lại giống như một tấm gương sáng, dường như có thể thấy tất cả rõ như lòng bàn tay.

- Miệng đắng tâm phiền... Lưỡi hồng đài vàng...mạch huyền...cần hỏa thượng viêm, nên dùng...

Sắc mặt Giang Nguyên lạnh nhạt, chậm rãi cầm bút, vừa kê thuốc, sau đó giao đơn thuốc cho bệnh nhân, nói:

- Tốt rồi, bác đi lấy thuốc đi. Uống ba ngày thuốc sẽ không cần phải trở lại nữa.

- Ba ngày đã khỏi rồi...

Bệnh nhân tò mò lại hơi hưng phấn nói.

Giang Nguyên gật đầu đáp:

- Đúng vậy...

Thầy thuốc Hồ đối diện nghe Giang Nguyên nói những lời lạnh nhạt này, trong lòng lại tự nhiên hiện lên một tia hân hoan. Quả nhiên Giang Nguyên đã không giống vừa rồi nữa, bình tĩnh và tự tin như vậy mới là kết quả sau khi chăm chú, cẩn thận khám bệnh nhất.

Tiếp tục khám bệnh, lúc này thầy thuốc Hồ quá lạ ngẩng đầu nhìn Giang Nguyên. Bởi lần này tốc độ của hắc hình như hơi quá chậm. Tốc độ vừa rồi của Giang Nguyên đã chậm, nhưng lần này thời gian bắt mạch và hỏi bệnh của Giang Nguyên đã quá năm phút đồng hồ. Mà hiện tại hắc vẫn không ngừng tay, không có ý định bốc thuốc cho bệnh nhân.

Chẳng qua thầy thuốc Hồ cũng không để ý quá. Ông tin tưởng Giang Nguyên, hơn nữa hiện tại ông cũng không có thời gian đi dò xét chút tình huống nhỏ.

Lúc này hai mày của Giang Nguyên đã dần dần cau lại, rất cục cựa rãi ngừng tay, ngẩng đầu nhìn thầy thuốc Hồ đang kê thuốc ở đối diện.

Thầy thuốc Hồ như có cảm giác ngẩng đầu lên, nhìn Giang Nguyên một chút, thấy hắc hơi nhíu mày, trên trán còn có một tia bất đắc dĩ, lúc này trong lòng cả kinh, nói:

- Sao thế?

- Sư phụ, bệnh nhân này con cảm thấy bắt bệnh không chính xác lắm...ngài có thể xem một chút...

Lời này của Giang Nguyên vừa thốt lên, thầy thuốc Hồ không khỏi giật nảy mình. Đã rất lâu rồi Giang Nguyên không nói chuyện như vậy. Lần này không ngờ hắc lại nói không bắt bệnh chuẩn....

- Nào, con ngồi cạnh để ta xem một chút...

Thầy thuốc Hồ kê đơn tốt xong, giao cho bệnh nhân đi lấy thuốc, sau đó ngồi bên cạnh Giang Nguyên. Đây cũng bởi lời Giang Nguyên nói mà sắc mặt ông hơi khẩn trương nhìn người đàn ông trung niên kia.

(QUAN Y)

Chương 240: Quái bệnh

Bởi thành linh có một khúc nhạc đệm này nên tiết tấu khám bệnh của phòng khám liền chậm lại. Mà bệnh nhân đang đợi khám bên cạnh thấy tình huống này, lại khó có thể gặp người thầy thuốc Giang cũng không bắt bệnh chuẩn, cho nên đều tò mò, hơn nữa nhìn người trung niên chỗ thầy thuốc Hồ kia đều lộ vẻ đồng tình. Người này cũng thật đáng thương, không ngờ bị bệnh ngay cả thầy thuốc Giang cũng không chẩn đoán được...

Mà Trương Nhạc một bên lúc này cũng xử lý xong một bệnh nhân, ngừng tay, bắt đầu chú ý một người bệnh này. Ba thầy trò đều tiến đến, bệnh nhân bên cạnh cũng không tiện thúc giục, cùng kiên nhẫn chờ đợi.

Thầy thuốc Hồ kiên nhẫn tiến hành vấn chẩn tỉ mỉ lại một lần, sau đó nhìn một số tư liệu người đàn ông trung niên kia mang tới. Người đàn ông trung niên kia giờ cũng cẩn thận trả lời từng câu, sợ mình quên gì đó.

Sau khi hỏi xong, thầy thuốc Hồ cũng hơi sửng sốt. Từ vấn chẩn mà thấy, rõ ràng bệnh nhân là một người bị Tiêu khát chứng, tại sao Giang Nguyên lại không thể quyết định? Nhưng ông lại hiểu rất rõ Giang Nguyên. Nếu đúng chỉ là Tiêu khát chứng, như vậy hẳn không có vẻ khó quyết định như vậy.

Lập tức ánh mắt ông hơi sửng lại, đưa tay đặt lên uyển mạch của người trung niên, bắt đầu xem mạch thật cẩn thận.

Trương Nhạc một bên giờ cũng đưa tay đọc tư liệu người trung niên mang tới, bắt đầu xem, lông mày chậm rãi nhíu lại, sau đó

cũng nghi hoặc nhìn Giang Nguyên.

Lại nói người trung niên này tên là Trương Văn Thanh, chủ yếu là bởi hai tháng trước bắt đầu xuất hiện biểu hiện khát nước uống nhiều, thân thể gầy gò, đến mấy bệnh viện đều điều trị qua, chẩn đoán là: Bệnh tiểu đường.

Nhưng trải qua một tháng điều trị bệnh tiểu đường, bệnh tình vẫn luôn lặp đi lặp lại, không khá hơn bệnh nhân, hơn nữa trước kia cũng từng uống thuốc Đông y, hiệu quả cũng không tốt. Đang lo lắng, ông bỗng nghe nói tiểu thần y ở phòng khám Khánh Nguyên đã trở về từ Yên Kinh, mấy ngày nay đã chẩn bệnh tại đây. Nghe rằng vị thần y này y thuật vô cùng kỳ diệu, thế nên sáng sớm nay ông ta liền chạy tới thử vận may.

Chẳng qua ai ngờ tính toán người ta tám giờ đi làm, đã tới đăng ký từ sớm mà vẫn còn xếp thứ hai mươi mấy. Còn chưa tới phiên ông khám bệnh, phía sau đã có người xếp thứ bốn năm mươi rồi. Thế mới biết đúng là danh tiếng vị thầy thuốc Tiểu Giang rất lớn, trong lòng đang có chút phần chần hy vọng. Ai ngờ vị thầy thuốc Tiểu Giang với những bệnh nhân khác khám chỉ vài phút là xong, khiến đám người này vui mừng rời đi, đến phiên mình thì lại khám rõ lâu, hơn nữa còn có vẻ không nắm chắc, lại khiến ông ta thất vọng một lần.

Chẳng qua may là ở đây ngoài đồ đệ còn có sư phụ. Ít nhất nhiều người đến khám vị thầy thuốc Tiểu Giang này như vậy, cuối cùng vẫn còn có chút hy vọng.

Cho nên về mặt Trương Văn Thanh này mong ngóng nhìn thầy thuốc Hồ, chờ ông nói.

Thầy thuốc Hồ bắt mạch một lúc lâu, lại nhìn đầu lưỡi dài lưỡi, lòng mào cũng dần dần khóa chặt, sau đó nhìn Giang Nguyên một chút, lại híp mắt lại, cẩn thận bắt uyển mạch của Trương Văn Thanh một hồi lâu, lúc này mới chậm rãi buông ra.

- Thế nào? Thầy thuốc Hồ?

Trương Văn Thanh lo lắng hỏi.

Thầy thuốc Hồ phất phất tay nhẹ, ý bảo ông ta đừng nói chuyện, sau đó nhìn về phía Giang Nguyên đối diện, khẽ nhú mày, nói:

- Con cảm thấy thế nào?

- Xem biểu hiện thì quả thật là thận âm hư hình tiêu khát... Nhưng mặt lại hơi trắng, lưỡi lạnh, trong mạch tượng dường như cũng hơi dị thường...

Giang Nguyên nhìn thầy thuốc Hồ, từ tốn đáp.

Lồng mày thầy thuốc Hồ nhẹ run lên, sau đó nói:

- Đúng thế. Biểu hiện bệnh của ông ta đúng là thận âm hư tiêu khát, nhưng trong thuốc ông ta từng uống đã có thuốc bổ thận âm, hiệu quả lại không tốt. Xem ra đúng là có sai sót gì rồi.

Nói tới đây, thầy thuốc Hồ nhú mày, lại không nói gì thêm. Nếu bệnh nhân chưa uống thuốc bổ thận kết âm, như vậy tất nhiên ông sẽ nghĩ là thận âm thiếu hư, dùng thuốc trị liệu một thời gian xem. Nhưng tình hình người bệnh trước mặt đã dùng loại thuốc này, hơn nữa hiệu quả cũng không tốt, như thế thì đáng lo rồi...

Chẳng qua với tình hình trước mắt, mặc dù bệnh nhân cũng giống lời Giang Nguyên, có biểu hiện thận âm hư, nhưng không rõ ràng. Dù sao biểu hiện nhỏ như vậy cũng không thể xác nhận được điều gì...

Lập tức thầy thuốc Hồ cũng cảm thấy rối rắm. Bệnh tình chưa rõ, không thể kê đơn...

Thấy thầy thuốc Hồ lại cau mày, không nói gì, lúc này Trương Văn Thanh cũng cảm thấy u ám, rốt cục không nhịn được nói:

- Thầy thuốc Hồ... Rốt cục tôi bị làm sao? Ông có nắm chắc hay không?

Nghe lời này, thầy thuốc Hồ ngẩng đầu nhìn Trương Văn Thanh, sau đó cười cười nói:

- Chớ vội. Ông đã tới nhiều nơi như vậy cũng chưa thể trị tốt, đầu tiên phải tìm được nguyên nhân giúp ông thì mới tiện dùng thuốc

được...

- Tìm được nguyên nhân, chẳng lẽ không phải là bị bệnh tiểu đường sao?

Nghe lời này của thầy thuốc Hồ, Trương Văn Thanh sửng sốt, sau đó trầm giọng nói:

- Kết quả xét nghiệm và hồ sơ ở đây đều nói rõ là bị bệnh tiểu đường mà.

- Hiện tại biểu hiện của ông là bệnh tiểu đường đúng rồi. Nhưng ông đã uống thuốc hạ đường máu nhiều như vậy, hiệu quả cũng không tốt, cho nên phải suy nghĩ tới vấn đề ở phương diện khác...

Thấy Trương Văn Thanh có vẻ hơi nôn nóng, thầy thuốc Hồ bất đắc dĩ cười giải thích.

- Vậy thì phiền ông cố hết sức nghĩ cách giúp tôi xem sao.

Thấy vẻ mặt bất đắc dĩ của thầy thuốc Hồ, lúc này Trương Văn Thanh đã không tin tưởng mấy nữa, buồn bực nói.

Thầy thuốc Hồ chậm rãi gật đầu. Bệnh nhân này đúng là rất phiền toái, nếu kiên nhẫn một chút thì mình có thể hết sức nghĩ biện pháp giúp ông ta. Nhưng nếu không chờ nổi, vậy thì mình cũng chỉ có thể dùng ít thuốc trị thận âm hư giúp ông ta xem sao.

Lúc này Giang Nguyên cũng đang cau mày, tự hỏi. Tuy hiện tại hẳn có không ít kinh nghiệm của Tổ sư gia nhưng với loại tình huống trước mắt, thật đúng là hẳn không có khái niệm gì. Bởi biểu hiện đúng là chứng tiêu khát, nếu không phải mình phát hiện ra bệnh nhân uống không ít thuốc trị tiêu khát mà không có hiệu quả, như vậy mình cũng không suy nghĩ sâu.

Chỉ là hiện tại Giang Nguyên thật sự đau đầu. Bởi hẳn cảm thấy dường như sự phụ cũng không có ý nghĩ khác, giống như hẳn, trước mắt chỉ có thể phán đoán ra bệnh tiêu khát, không thể xác nhận bệnh khác.

- Chẳng lẽ thật sự phải kê thuốc trị tiêu khát, đuổi bệnh nhân này đi, thử vận may một hồi?

Lông mày Giang Nguyên càng nhíu chặt. Thầy thuốc không thể nào không biết thử vận may. Nếu đã không nghĩ ra được biện pháp nào khác thì cũng chỉ đành như vậy. Mà tình huống trước mắt không tìm được nguyên nhân, chẳng lẽ thật sự phải thử như vậy?

Nhìn vẻ mặt bệnh nhân càng lúc càng không chờ nổi, tâm tình Giang Nguyên cũng âm trầm hơn vài phần.

(QUAN Y)

Chương 241: Trùng chứng

(*)Giun sán.

Thời gian bắt mạch của thầy thuốc HỒ cũng hơi dài, mặc dù không lâu như Giang Nguyên nhưng sắc mặt bệnh nhân càng u ám. Nhìn dáng vẻ của thầy thuốc HỒ, hiện tại ông ta đã không còn chút lòng tin nào, thậm chí chẳng lẽ giống những thầy thuốc trước kia, khám chữa một hồi chẳng có hiệu quả sao?

Mặc dù bệnh nhân không lên tiếng thúc giục nhưng lông mày thầy thuốc HỒ vẫn nhíu chặt, lúc này bất đắc dĩ quyết định, trước tiên kê đơn thuốc tiêu khát cho người bệnh uống thử xem sao. Dù sao cũng không thể kéo dài mãi như vậy được.

Nếu không thì chẳng những đánh mất thể diện của phòng khám, hơn nữa kéo dài thêm, nhiều bệnh nhân ngồi nhìn chằm chằm như vậy, cuối cùng ông không thể nói là không tìm ra được bệnh khác, không kê được thuốc. Hơn nữa kê thuốc này cũng không phải không có đạo lý. Bệnh tình chính là như vậy, chỉ là hiệu quả không cao mà thôi.

Thầy thuốc HỒ ngẩng đầu nhìn Giang Nguyên đối diện, lộ ra một tia cười khổ xong liền định hạ bút kê đơn.

Nhìn thầy thuốc HỒ bắt đầu kê đơn, bệnh nhân cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm. Mặc kệ là thế nào, nếu đã kê đơn thì cuối cùng cũng có hy vọng rồi.

Mà bệnh nhân bên cạnh đã sớm chờ tới sốt ruột, thấy rốt cục thầy

thuốc HỒ đã bắt đầu kê đơn, lúc này mặt cũng đều vui vẻ. Xem từ này tới giờ, cuối cùng cũng kết thúc rồi.

Lúc này Giang Nguyên vẫn cau mày trầm tư, thấy thầy thuốc HỒ đang muốn viết xuống, sắc mặt chợt thay đổi, đột nhiên lên tiếng:

- Sư phụ, để con xem lại một chút...

Lời này của Giang Nguyên vừa thốt lên, cả phòng khám đều sững sốt. Sắc mặt đông đảo người bệnh cứng đờ. Lại phải đợi à? Mà thầy thuốc HỒ cũng sững sốt, ngắc đầu ngạc nhiên nhìn Giang Nguyên. Ông không cảm thấy mất thể diện vì bị đệ tử ngăn lại mà kinh ngạc, chẳng lẽ Giang Nguyên lại nghĩ ra điều gì?

- Rốt cục các người muốn làm gì đây? Bao nhiêu lâu như thế, lại khám lại... Rốt cục có biết khám bệnh không...

Trương Văn Thanh nôn nóng hồi lâu, rốt cục bực tức, không nhịn được hừ một tiếng nói.

Giang Nguyên cười nhạt, đang muốn nói nhưng thầy thuốc HỒ bên cạnh lại chẳng sợ hãi, cười khế nói:

- Trương tiên sinh... Đừng có nóng nảy. Xem bệnh là muốn cầu phương pháp tốt nhất. Thầy thuốc Giang nếu có phát hiện mới thì ông cũng đừng nề hà... Dù sao bệnh ông cũng đã đi khám rất nhiều nơi rồi phải không? Đây là muốn tốt cho ông thôi.

- Đúng đúng... Thầy thuốc Giang và thầy thuốc Giang có trách nhiệm nhất đấy... Đây là muốn tốt cho ông. Thầy thuốc Giang xem lại một chút đi.

Bên cạnh có một ông lão đang chờ khám cũng cười khuyên nhủ.

- Tốt... Vậy thì lại khám...

Nghe mọi người khuyên, lúc này Trương Văn Thanh cũng chỉ có thể nín nhịn, lại ngồi xuống chờ xem Giang Nguyên muốn hỏi gì.

Chẳng qua Giang Nguyên lại không hỏi gì nữa, chỉ ra hiệu Trương Văn Thanh đưa tay đặt lên, sau đó hít mắt, bắt đầu bắt mạch.

Người bắt mạch cần bình tâm tĩnh khí, dùng tâm thái bình hoàn trong sáng xem xét...

Giang Nguyên hơi nhắm mắt lại, ngón tay nhẹ nhàng bắt lên uyển mạch của Trương Văn Thanh, bắt đầu chậm rãi khiến mình bình tĩnh lại, cẩn thận chăm chú cảm nhận mạch đập nhẹ nhàng...

Đầu tiên khi hần bắt mạch đã cảm thấy mạch của Trương Văn Thanh này nặng nhỏ... Nhưng trong đó dường như thoáng có chút dị thường, hơn nữa sắc mặt hơi trắng, chất lưỡi hơi lạnh, biểu hiện hơi sai biệt với chứng thận hư. Điều này các thầy thuốc không chú ý lắm, bởi dù sao tình hình như vậy cũng không phải không có.

Nhưng hai người lại chú ý tới trước kia đã có thầy thuốc dựa theo tình huống này dùng thuốc, hiệu quả đối với bệnh nhân không tốt, cho nên mới nghi ngờ, nhưng hần cũng không có gì nắm chắc hơn...

Mãi tới vừa rồi, dường như hần nhớ ra điều gì. Nếu bệnh nhân xác thực bị tiểu đường, nhưng lại là hai tháng gần đây mới xuất hiện, hơn nữa Trung được giảm đường máu cũng không hiệu quả, thường xuyên lặp lại, như vậy tất nhiên có nguyên nhân khác khiến xuất hiện tình trạng này...

Mà hần đã phát hiện ra mạch tượng và sắc mặt khác thường, vậy thì vô cùng có khả năng là vấn đề ở đó. Cho nên lúc này hần mới ngăn thầy thuốc Hồ hạ bút kê đơn. Dù sao việc này cũng liên quan tới danh dự phòng khám, trước mắt Trương Văn Thanh này nôn nóng như vậy, Giang Nguyên liền biết nếu sư phụ kê vài loại thuốc không có hiệu quả, Trương Văn Thanh sẽ không bao giờ quay lại khám, nói không chừng còn đi nói những lời không hay về phòng khám.

- Mạch nhẹ ấn không được, bấm sâu mới có, mà lại quá nhỏ...

Giang Nguyên cảm nhận rõ ràng mạch của Trương Văn Thanh vừa trầm vừa nhỏ, nhưng trong đó lại có cảm giác như lúc nảy lên lại chậm và có gì đó khác thường...

Cảm giác chậm và khác thường này, nếu không phải người tương

đối nhạy cảm thì khó có thể cảm nhận ra được. Dù với cảm giác của Giang Nguyên cũng hơi khó phát hiện. Chuyện này đối với hắn là việc cực kỳ khó có, cho nên hắn càng cẩn thận hơn.

Giang Nguyên khép hờ hai mắt, tay bắt mạch, hô hấp dần dần càng ngày càng từ tốn, thậm chí ngay cả trống ngực cũng chậm lại không ít, toàn bộ lực chú ý đều tập trung vào mạch tượng trên ngón tay.

Trương Văn Thanh vốn trong lòng tràn đầy nôn nóng và thiếu kiên nhẫn, thậm chí bệnh nhân nóng lòng chờ đợi bên cạnh giờ cũng chú ý tới Giang Nguyên, tựa như cũng bị vẻ mặt bình tĩnh hòa bình của hắn ảnh hưởng, bắt đầu dần dần yên lặng lại. Vẻ nôn nóng trên mặt Trương Văn Thanh cũng chậm chậm biến mất, bắt đầu bình tĩnh lại...

- Hít...thở...hít...

Nếu có người chú ý hô hấp của Giang Nguyên lúc này liền có thể phát hiện ra, nhịp hô hấp bình tĩnh của hắn trong cả phút đồng hồ cũng chỉ có ba, bốn lần.

Mà trái tim Giang Nguyên dần dần yên lặng, mạch nảy lên ở đầu ngón tay càng rõ ràng, càng mãnh liệt...

- Huyết mạch thiên phú... Thông Mẫn Chi Tâm khởi động...

Trong đầu hiện lên tiếng giới thiệu, trong đầu Giang Nguyên chột rõ ràng, sau đó như cảm thấy mình nhạy cảm hơn mấy lần, nhịp của mạch bệnh nhân trong nháy mắt vô cùng rõ ràng...

- Trầm mộng... Cổ động?

Theo cảm giác rõ ràng, lông mày Giang Nguyên chột nhíu lại, đúng là thứ này...

- Phù...

Giang Nguyên thở hắt ra một hơi, sau đó chậm rãi mở mắt ra.

Theo một tiếng thở phào của Giang Nguyên, mọi người bên cạnh và Trương Văn Thanh cũng đều hít sâu một hơi. Không gian vốn

hơi lắng đọng giờ giống như được buông lỏng.

- Sao rồi?

Lúc này thầy thuốc Hồ quan tâm nhất, thấy Giang Nguyên mở mắt, trên mặt lộ một tia hiểu ra, vội vàng hỏi.

Giang Nguyên cười cười, gật đầu nói:

- Đại khái đã tìm ra nguyên nhân rồi. Tiêu khát chỉ là biểu hiện...chủ yếu là trùng chứng...

- Trùng chứng?

Nghe hai chữ này, thầy thuốc Hồ sửng sốt, sau đó ngạc nhiên nhìn Giang Nguyên nói:

- Sao lại có thể là trùng chứng? Trùng chứng không có khả năng biểu hiện như vậy mới đúng.

- Con nhớ kỹ từng có sách cổ ghi lại... Có trùng làm hại, xưng là cổ, khiến người ăn nhiều ăn tạp, gầy gò... Mặc dù không uống nhiều tiểu nhiều, nhưng cũng có khả năng... Uống nhiều cũng được gọi là ăn nhiều...

Giang Nguyên cười giải thích, nhìn thầy thuốc Hồ nghe được, giống như vẫn hơi nghi hoặc, cũng không nói gì nữa, chỉ nhìn về phía Trương Văn Thanh đang nghe tới mơ mơ màng màng, nói:

- Hai tháng này ông có xuất hiện tình trạng đau bụng không?

- Không có...

Trương Văn Thanh sửng sốt một chút, lắc đầu nói.

Lông mày Giang Nguyên hơi nhíu lại, hỏi lại lần nữa:

- Ông khẳng định chứ? Không hề đau chút nào?

Thấy dáng vẻ Giang Nguyên chăm chú như vậy, Trương Văn Thanh vội vàng nhớ lại, sau đó chần chừ:

- Mấy hôm trước dạ dày tôi ngẫu nhiên đau nhức, chỉ đau một

chút... Ăn thứ gì vào là ổn...

Giang Nguyên lại cười, sau đó nói:

- Gần đây có phải ăn gạo sống không?

- Hả...

Nghe thấy Giang Nguyên nói vậy, mặt Trương Văn Thanh lộ vẻ cố quái, ngạc nhiên nghi hoặc nhìn Giang Nguyên nói:

- Thầy thuốc Giang, sao cậu lại biết...

Giang Nguyên lắc đầu cười, sau đó cầm bút, nhanh chóng kê đơn, chữ như long xà, viết hết một tờ giấy liền lấy tờ thứ hai viết tiếp.

Nhìn Giang Nguyên bắt đầu kê đơn, nhớ tới mấy vấn đề hẩn vừa hỏi bệnh nhân, quả thật đúng là biểu hiện của trùng chứng, thầy thuốc HỒ mang theo chút kinh hãi bắt đầu nhớ lại mạch tượng mình vừa bắt, đột nhiên chậm rãi ngẩng đầu lên, rõ ràng nghĩ tới điều gì, sau đó nhìn Giang Nguyên, lộ ra một tia than thở và sợ hãi không chút che giấu.

Mà bệnh nhân bên cạnh, còn Trương Văn Thanh nhìn đáng vẻ sợ hãi than thở của thầy thuốc HỒ, trong lòng đều vui vẻ. Mặc dù bọn họ không hiểu nhiều ý nghĩa trong đó, nhưng nhìn vẻ mặt của thầy thuốc HỒ thì liền biết sợ rằng thầy thuốc Giang lần này chẩn bệnh đúng rồi.

Lúc này bọn họ đều giống như thầy thuốc HỒ, sợ hãi nhìn Giang Nguyên. Thầy thuốc Giang thật đúng là lợi hại, xem tình huống thì thật sự còn lợi hại hơn cả thầy thuốc HỒ rồi.

Kê hai đơn thuốc xong, Giang Nguyên cười đưa đơn cho Trương Văn Thanh, nói:

- Tốt rồi. Đơn đầu uống ba tháng, uống xong liền uống đơn hai... Đơn đó uống sáu thang... Uống xong liền không cần tới nữa...

- Uống xong không cần tới nữa sao?

Trương Văn Thanh lặng người nhìn Giang Nguyên, ngạc nhiên

ngghi hoặc hỏi.

Giang Nguyên cười cười, gật đầu nói:

- Đúng vậy.

Nhìn vẻ mặt của Giang Nguyên, Trương Văn Thanh sửng sốt một hồi, đột nhiên vui mừng ngạc nhiên nói:

- Ý của cậu là uống chín thang thuốc này xong là tôi khỏi bệnh hoàn toàn à?

- Đúng... Uống thuốc xong là khỏi rồi... Sau này chú ý vấn đề vệ sinh ẩm thực. Thuốc khác không cần uống nữa...

Giang Nguyên mỉm cười nói.

- Tốt, tốt... Tốt, nếu thật sự khỏi, như vậy rất cảm tạ rồi...

Nghe Giang Nguyên nói tự tin như vậy, rốt cục Trương Văn Thanh không nén nổi mừng như điên. Phải biết rằng ông đã tới nhiều nơi, uống đủ thứ thuốc nhưng cũng không có chuyển biến thật rõ ràng. Đây là lần đầu tiên có thầy thuốc có thể tự tin nói mình uống xong sẽ khỏi.

- Được rồi... Đi lấy thuốc đi...

Nhìn dáng vẻ mừng rỡ của Trương Văn Thanh, Giang Nguyên gật đầu cười, sau đó vẫy tay:

- Vị tiếp theo...

(QUAN Y)

Chương 242: Chứng chỉ hành nghề và lựa chọn

- Đây là chứng chỉ hành nghề của con...

Ăn cơm tối xong, thầy thuốc Hồ mỉm cười đưa một tờ chứng chỉ

màu vàng đậm cho Giang Nguyên, vẻ mặt vui mừng nhìn một đệ tử này của mình...

Giang Nguyên đưa tay nhận chứng chỉ, nhìn mấy chữ to "Chứng chỉ hành nghề" trên đó, trong lòng cũng hơi kích động. Có thứ này rồi, sau này không bị xem như là hành nghề y phi pháp nữa. Sau này hẳn coi như là thầy thuốc danh chính ngôn thuận rồi.

Mặc dù Giang Nguyên cũng không quan tâm lắm tới việc này nhưng hẳn lại hiểu rất rõ, ông nội mình, còn cả sư phụ đều hết sức quan tâm. Nếu không bởi chuyện này thì bọn họ cũng không cố ý cho mình tham gia thi đấu truyền thừa gì này.

Cho nên nhận được thứ này cũng khiến sư phụ và ông nội yên tâm rồi. Cầm thứ này trong tay coi như miệng có cơm ăn rồi, mặc dù mình không cần miếng cơm này nhưng trong mắt mấy lão đồng chí đó, điều này có ý nghĩa không nhỏ. Đặc biệt là ông nội vẫn luôn lo lắng cho mình, hiện tại có thứ này cũng đủ khiến ông yên tâm.

- Giang Nguyên... Mời khách, mời khách.... Phải khao thôi...

Nhìn Giang Nguyên cầm chứng chỉ hành nghề, Trương Nhạc một bên cũng lộ vẻ cảm khái, nghĩ bản thân vì muốn lấy chứng chỉ này mà phải học không biết bao nhiêu năm y hoa. Mà Giang Nguyên này còn chưa từng học đại học, lại thuận lợi nhận được chứng chỉ. Đây quả thật khiến người ta hâm mộ và đổ kị mà...

Mấy hộ sĩ bên cạnh nghe thấy lời này cũng đều ồn ào cười nói:

- Đúng đúng... Thầy thuốc Giang phải khai thôi, nhất định phải khao thôi...

Nhìn thấy tất cả mọi người đều vui mừng chân thành cho mình, Giang Nguyên cũng không nhịn được cười, gật đầu nói:

- Tốt... Hôm nay tôi mời mọi người ăn khuya, đi chỗ nào do mọi người quyết định nhé...

- Ồ...

Nghe thấy Giang Nguyên nói muốn mời ăn khuya, đám hộ sĩ Tiểu Tình đều cao hứng hoan hô, bắt đầu bàn tán xem nên đi ăn khuya

ở đâu.

Nhìn thấy đám nhân viên đang vui vẻ như vậy, trên mặt thầy thuốc Hồ cũng lộ ý cười đậm hơn vài phần, nhìn Giang Nguyên một chút, cảm thán nói:

- Giang Nguyên... Sư phụ thật sự đã già rồi...

Nhìn vẻ cảm thán trên mặt thầy thuốc Hồ, Giang Nguyên vội vã cười nói:

- Đâu có chứ... Sự nghiệp của sư phụ hiện tại đúng là lúc mặt trời ban trưa, làm sao có chuyện già chứ...

- Ha ha... Miệng thẳng ranh này đúng là càng ngày càng ngọt đấy...

Thầy thuốc Hồ vuốt râu cười to, lắc đầu nói:

- Chẳng qua sư phụ cũng rất vui vẻ...

Cười vui một hồi xong, lúc này thầy thuốc Hồ cũng chăm chú nhìn Giang Nguyên, nói:

- Chỉ tiêu phía bên Bệnh viện số 1 kia, viện trưởng Bạch đã giữ lại cho con rồi... Con suy nghĩ một chút. Nếu muốn làm thầy thuốc ổn định thanh thân thì Bệnh viện số 1 là một trong số những bệnh viện hàng đầu cả nước, cũng là một sự lựa chọn không tồi, so với phòng khám này còn tốt hơn nhiều...

Nghe thấy thầy thuốc Hồ nhắc tới vấn đề này, lúc này Giang Nguyên cũng không nén nổi nhú mày. Muốn để hấn tới Bệnh viện số 1 làm việc cũng không có nhiều khả năng lắm. Dù sao nếu hấn làm vậy thật thì sau này sẽ bị bó buộc không nhỏ, đối với bản thân cũng không phải chuyện quá tốt.

Hơn nữa nói thật là hấn cũng hơi khôngỡ rời nơi này. Nghĩ tới đây, Giang Nguyên cười khổ nói:

- Sư phụ... Người muốn đuổi con đi thật đấy à...

Nhìn vẻ mặt không muốn của đồ đệ, thầy thuốc Hồ nhẹ nhàng cười cảm thán:

- Tên nhóc này... Sao sư phụ lại muốn đuổi con chứ. Chẳng qua một cơ hội tốt như thế, nếu bỏ lỡ thì quả là đáng tiếc...

Nói với đây, thầy thuốc Hồ hơi ngừng lại một chút, sau đó nói:

- Nếu con vào Bệnh viện số 1, như vậy sau này tiền đồ phát triển của con có thể lớn hơn rất nhiều, coi như có muốn điều đến Yên Kinh gì đó cũng rất tiện...

Thầy thuốc Hồ thật sự đã suy nghĩ rất kỹ càng cho Giang Nguyên. Hiển nhiên Giang Nguyên cũng biết rõ là sư phụ đều nghĩ cho mình, lập tức thoáng chần chờ, sau đó lại cười nói:

- Sư phụ... Thật sự con cũng không muốn đi lắm. Con muốn tiếp tục ở lại phòng khám, đi theo sư phụ...

Nghe những lời này, thầy thuốc Hồ hơi sửng sốt, sau đó nhìn về phía Giang Nguyên, đang định nói tiếp vài câu nhưng lại nhìn đôi mắt hắc trong suốt đang mỉm cười. Thầy thuốc Hồ ngậm ngẫn, thấy rất rõ rằng đồ đệ này của ông đúng là nghĩ như vậy chứ không phải nói lời khách sáo.

Ông lập tức đành cười khổ một tiếng, đã biết không ngờ đồ đệ mình chẳng muốn một cơ hội tốt tới vậy rồi, muốn đi theo mình ở phòng khám nhỏ này. Ở cương vị sư phụ, chẳng biết là nên vui mừng hay nên buồn bực đây...

- Được rồi, được rồi... Trước không nói tới vấn đề này nữa. Dù sao cũng không phải trả lời phía viện trưởng Bạch ngay. Nói gì thì nói vẫn còn tỉnh trưởng La ở đó... Việc này con cứ suy nghĩ thêm đi...

Thầy thuốc Hồ thở dài bất đắc dĩ.

Các hộ sĩ trong phòng khám đều rất lương thiện, cũng không muốn nhân cơ hội ăn chức của Giang Nguyên một hồi tàn nhẫn, cho nên các cô chọn địa điểm ăn khuya là ở đường Mai Hoa, một nơi giá khá rẻ.

Nhìn sự lựa chọn của các hộ sĩ, Giang Nguyên cũng chỉ biết cảm thán một hồi. Những đồng nghiệp này đối xử với mình tốt thực...

Cho nên hôm nay phòng khám thật thần kỳ, buổi tối lại có rất

nhiều người, khiến rất nhiều bệnh nhân quen tới chằm cứu buổi tối cũng ngạc nhiên không thôi.

Chờ tới chín rưỡi, Tiểu Tình và Tiểu Mỹ liền nhanh nhẹ hỗ trợ dọn dẹp, sau đó trừ anh Hoàng phòng được muốn về nhà sớm ra, còn một số thầy thuốc đã có gia đình nữa, đám thanh niên còn lại liền ra ngoài.

Mặc dù hiện tại đã vào đông nhưng việc buôn bán trên đường Mai Hoa cũng tương đối tốt, không bởi thời tiết giá lạnh mà giảm xuống quá lớn.

Các quán ăn khuya đều có lều vải to, màn cửa che kín mít, chỉ có bên trong thỉnh thoảng truyền ra tiếng náo nhiệt mới khiến người ta cảm giác được mấy lều vải này không trống không.

Mọi người đều rất quen thuộc đối với đường Mai Hoa, rất nhanh liền chọn được một quầy hàng. Thời gian hiện tại còn chưa tới mười giờ, thật ra có thể coi là đến sớm, cho nên còn trống không ít bàn. Mọi người chui vào trong lều, mặc dù đã có một bàn nhưng cũng coi như vắng vẻ.

Giang Nguyên tất nhiên không phải người hẹp hòi, mặc dù đồng nghiệp chọn địa điểm tương đối rẻ nhưng lần đầu khao mọi người, Giang Nguyên vẫn gọi đầy một bàn, để cho đám hộ sĩ cuống quýt than thở là quá nhiều đồ ăn.

Đầy một bàn thức ăn chẳng qua cũng chỉ hai ba trăm đồng, cho dù có thêm ít rượu với nước ngọt, nhiều nhất cũng chỉ năm trăm đồng. Điều này đối với Giang Nguyên từng uống hai bình rượu lên tới trên chục ngàn tệ cùng Phan Hiểu Hiểu tại Yên Kinh thật chẳng đáng đau lòng chút nào.

Tuy rằng lần này hắt lên kinh chẳng kiếm được chút tiền nào, lại tiêu dùng không ít nhưng mấy trăm tệ hắt vẫn không coi vào đâu.

Trương Nhạc có thể uống chút rượu, trước mặt người quen, đám hộ sĩ hiển nhiên cũng không rụt rè, đầu tiên còn ăn nhẹ uống khê, nhưng uống xong hai chén rượu rồi liền từ từ hào phóng hẳn.

Lúc này Giang Nguyên mới biết, đừng thấy đám hộ sĩ này ngày

thường rất ngại ngừng, một khi uống vào rồi, không ngờ cũng là một đám nhân vật có thể cạn sạch ly.

Nếu uống rượu nhưng cuối cùng lại thành ra bia, tất nhiên Giang Nguyên chẳng sợ, đưa tay cầm một con tôm hùm nhỏ, bóc vỏ bỏ vào miệng, cảm nhận vị cay lưởi thơm lừng tràn khắp miệng, đưa tay bưng chén cụng ly với Trương Nhạc, sau đó lại uống hơn nửa ly bia, lúc này mới thỏa mãn thở dài.

- Giang Nguyên... Tôi hâm mộ cái tên chết bầm cậu quá... Vị trí tại Bệnh viện số 1, thế mà cậu cũng không ham hố. Tôi cũng không biết phải nói với cậu thế nào nữa...

Về mặt Trương Nhạc hâm mộ nói:

- Nếu mà phải tôi, tôi đã sớm mừng rỡ hớn hở rồi!

- Ha ha... Ý nghĩ của chúng ta không giống nhau. Tôi không thích bệnh viện lớn. Những nơi đó có quy định nghiêm khắc cố định, hơn nữa cũng rất khó phát huy sở trường đặc biệt của tôi...

Giang Nguyên cười lắc đầu, sau đó nhìn Trương Nhạc, nói:

- Nếu cậu muốn đi Bệnh viện số 1 thì hay tôi tặng vị trí này cho cậu nhé?

Nghe thấy những lời này của Giang Nguyên, Trương Nhạc sửng sốt, sau đó lắc đầu cười nói:

- Nếu vị trí đó của tôi thì tôi sẽ đi thật đấy. Đáng tiếc là không phải của tôi, cho dù cậu muốn cho tôi cũng không được...

- Hơn nữa tôi phát hiện ra chính mình cũng thích phòng khám rồi. Hiện tại việc kinh doanh của phòng khám càng ngày càng tốt hơn, một mình sư phụ bận rộn không nổi. Tôi cũng không có khả năng đi... Hơn nữa hiện tại thu nhập ở đây cũng không tồi rồi, so với Bệnh viện số 1 cũng chẳng kém mấy... Tôi vẫn ở đây tiếp tục phụ sư phụ thôi...

Nghe thấy Trương Nhạc nói vậy, Giang Nguyên cũng sửng sốt, thật không ngờ hiện tại dĩ nhiên Trương Nhạc lại rõ ràng như vậy rồi. Phải biết trước kia Trương Nhạc vẫn mong chờ có thể được đi tới

bệnh viện cấp tỉnh, giờ mới chẳng bao lâu lại đổi ý nhanh vậy.

Nhìn vẻ mặt hơi kinh ngạc của Giang Nguyên, Trương Nhạc cười ha hả nâng chén cùng với hắn, sau đó ngửa đầu uống cạn, lúc này mới vỗ vai Giang Nguyên nói:

- Thật ra đây cũng là nhờ phúc của cậu... Hiện tại công việc của phòng khám thật tốt, sự phụ cũng tăng lương thưởng của tôi lên gấp mấy lần... Hiện tại mỗi ngày tôi đi làm còn tốt hơn ở bệnh viện bị nhiều người nhòm ngó nhiều... Nếu không có cơ hội tốt, tôi cứ ở phòng khám thôi. Dù sao hiện tại cuộc sống không tệ lắm, tôi cũng có thể học được càng nhiều hơn...

- Ha ha... Cậu có thể nghĩ được như vậy là tốt quá rồi... Nào... Hiện tại vì chúng ta có chung chí hướng, cạn một chén...

Ăn khuya xong, tất cả mọi người đã có vài phần men say, liền gọi xe ở đầu đường Mai Hoa, chia tay về nhà. Giang Nguyên nhìn tất cả mọi người rời đi rồi, lúc này mới chuẩn bị quay về phòng khám.

Chẳng qua hắn vừa đi hai bước liền thấy bên cạnh có một nam một nữ đang dìu một cô gái tóc dài, đi về hướng mình.

- Không sao đâu... Tôi không sao... Chỉ hơi nhức đầu thôi...

Nghe thấy giọng nói hơi quen này, Giang Nguyên sửng sốt, sau đó liền nhanh chóng đi tới, đứng trước mặt ba người, khẽ cau mày nhìn cô gái tóc dài ở giữa.

- Sao lại uống nhiều như vậy?

Giang Nguyên trầm giọng nhìn Trương Du Chánh đang đứng một bên.

- Á...

Nhìn thấy Giang Nguyên đột nhiên xuất hiện phía trước, Trương Du Chánh sửng sốt, sau đó lộ một tia cười khổ, đang muốn nói thì lúc này Từ Thanh Linh bị hai người dìu lại ngẩng đầu, hai mắt xinh đẹp tuyệt trần nhìn Giang Nguyên, sau đó đột nhiên nở một nụ cười mê ly, hai tay bỏ qua hai người Trương Du Chánh, ngã về phía Giang Nguyên...

(QUAN Y)

Chương 243: Giáo tập

Nhìn thân thể mềm mại xinh đẹp tuyệt trần đang đổ về hướng mình, trên mặt Giang Nguyên lộ một tia bất đắc dĩ và đau lòng mờ mờ, đưa tay nhẹ nhàng ôm lấy cô.

Nhìn khuôn mặt đỏ bừng mang theo chút hơi rượu ngọt ngào mờ mờ này, Giang Nguyên nhìn hai mắt đang hơi mê ly kia, cất tiếng cười nói:

- Sao lại uống nhiều rượu thế này chứ...

Từ Thanh Linh hơi cố sức giãy dụa đứng lên, ôm cánh tay hắt đứng vững xong, ngẩng đầu nhìn khuôn mặt quen thuộc lại hơi xa lạ trước mặt, đột nhiên lộ ra một tia tươi cười như vui mừng mà ưu thương.

Giang Nguyên đang định nói, đột nhiên Từ Thanh Linh lại kiễng mũi chân, vươn hai tay nâng mặt hắt lên, sau đó một đôi môi mềm mại mang theo hơi thở ngọt ngào nhẹ nhàng bao phủ lấy hắt...

Cảm thụ được một tia mềm mại và ngọt ngào kia, hai mắt Giang Nguyên hơi sưng sốt, nhìn cặp mắt trên khuôn mặt xinh đẹp, đôi mắt đã hơi nhắm lại kia, còn có động tác rõ ràng có chút ngây ngô, sau đó liền trực tiếp sụp đổ ...

Trương Du Chánh và cô gái kia đều ngây ra nhìn hai người, hai mắt nhìn nhau...

Trên mặt Trương Du Chánh có vẻ hơi mất mát, cũng có chút giải thoát, sau đó liền lộ vẻ tươi cười. Chỉ là nhìn những học sinh đang ăn khuya ở cạnh đó, hoặc các học sinh đang đến ăn khuya đã có không ít người chú ý tới nơi này, gã đang nghĩ có nên tới nhắc nhở hai người bọn họ một chút không...

- Ồ... Là Từ Thanh Linh à... Đứng cạnh là Trương Du Chánh... Còn người đàn ông kia là ai?

- Giang... Hình như là thầy giáo Giang... Không phải thầy đi Yên Kinh có việc sao? Không phải thầy chứ? Chẳng lẽ đã trở về?

Mấy nam nữ sinh đứng một bên, vừa nhìn hai người, lại vừa thỉnh thoảng nhìn Trương Du Chánh đứng một bên, vẻ mặt tràn ngập quỷ dị.

Lại nói, ai cũng đều biết Trương Du Chánh thích Từ Thanh Linh. Nhưng hiện tại Từ Thanh Linh lại đang ôm một người đàn ông khác, còn đang làm như vậy... Nhưng sao vẻ mặt Trương Du Chánh lại không có gì là đặc thù lắm. Hơn nữa người đàn ông kia lại còn thật sự giống thầy Giang....

Mấy nam nữ kia duỗi cổ sang bên này, trừng lớn mắt, bắt đầu chăm chú đánh giá.

Đột nhiên, một nữ sinh che miệng, kinh ngạc kêu to một tiếng:

- Thật sự là thầy Giang...

- Á....

Dưới ánh đèn hơi tăm tối, lúc này rõ rệt mọi người cũng nhận rõ khuôn mặt kia, quả nhiên đúng thật...

Mà lúc này hai người cũng bị tiếng kêu kinh ngạc kia làm tỉnh táo lại. Giang Nguyên nhẹ nhàng ngẩng đầu, nhìn khuôn mặt tuyệt trần đang không nổi rời khỏi miệng mình kia, còn có đôi mi mắt thật dài đang chậm rãi mở ra, trong lòng có một tia dịu dàng nhàn nhạt dâng lên...

- Anh đã trở về rồi, nhưng ... Gần như vậy... Lại xa xôi như vậy...

Từ Thanh Linh hơi ngẩng đầu, chậm rãi buông hai tay xuống, nhìn đôi mắt dịu dàng kia, cảm nhận sự ấm áp đôi tay đang ôm mình, vẻ mê ly trong mắt càng sâu hơn vài phần, nỉ non khe khẽ...

Nghe thấy như vậy, hình như nếu không nói thì... Giang Nguyên cắn cắn nhẹ môi, ánh mắt dường như cũng nhìn về phía xa... Dường như trở lại một năm trước, sau đó lại ôm chặt Từ Thanh Linh vào lòng...

Cảm nhận thân hình ấm áp mà đầy đặn kia, trong lòng Giang Nguyên cũng cảm thán:

- Đúng vậy...gần như vậy... Lại xa xôi như vậy...

- Khụ khụ... Đã khuya rồi, đừng để bị cảm. Hay là về trước đi...

Đợi một lúc lâu, nhìn thấy người bên cạnh lén lút vây xem càng ngày càng nhiều, đều là từ viện y học, lúc này Trương Du Chánh cũng không tiện đi trước, đành phải ho khan hai tiếng, cất giọng nhắc nhở.

Nghe thấy giọng Trương Du Chánh, lúc này Giang Nguyên mới chú ý tới bốn phía, thấy không ít khuôn mặt quen thuộc. Bị nhiều người vây xem như vậy, Giang Nguyên cũng không nén nổi cảm thấy mặt nóng lên. Hắn và Từ Thanh Linh trên danh nghĩa vẫn là thầy trò...

Nghĩ tới đây, Giang Nguyên cũng chỉ có thể kiên trì tới cùng, mặt nghiêm lại, ho khan một tiếng, lấy uy nghiêm của thầy giáo ra, hừ một tiếng nói:

- Chuyện này... Trương Cường, các cậu đang làm gì thế? Đã trễ thế này còn chưa quay về phòng ngủ đi...

- Á... Chúng em về đây, chúng em về đây... Tạm biệt thầy Giang... Tạm biệt...

Trương Cường vừa bị điểm danh liền bụm mặt, vẻ mặt rầu rĩ, cười khan hai tiếng rồi vội vàng đi.

Đám bạn học bên cạnh nhìn thấy sắc mặt thầy Giang bình thường vẫn luôn thản nhiên giờ đã đỏ bừng, lúc này đều vội vàng đáp lời, cười trộm rời đi. Chỉ còn có một số bạn thân giờ vẫn đi về một bên, len lén giơ ngón tay cái, khiến Giang Nguyên đành lộ vẻ mặt thất bại...

Giờ Từ Thanh Linh cũng như tỉnh táo hơn rất nhiều, trốn trong lòng Giang Nguyên, không dám lộ mặt. Mãi cho tới khi Giang Nguyên nói sẽ tiễn cô trở về, cô mới dám lộ mặt ra.

Bốn người hơi xấu hổ đi trở về trường học. Trương Du Chánh đã

sớm vội vàng trở về phòng ngủ của mình. Giang Nguyên đi Từ Thanh Linh tới dưới lầu, sau đó không nhận được đưa tay vuốt mái tóc dài của cô, từ tốn cười nói:

- Được rồi, đi tắm rửa rồi nghỉ sớm một chút đi... Lần sau không được uống nhiều như vậy nữa...

- Vâng vâng... Biết rồi...

Từ Thanh Linh xấu hổ đỏ mặt, sau khi gật đầu liền xoay người đi vào khu nhà. Chẳng qua mới đi được hai bước, cô lại không nhận được quay đầu lại, nhìn Giang Nguyên, xấu hổ cất tiếng nói:

- Về từ bao giờ vậy? Gần đây sẽ không đi nữa chứ...

- Ừ... Sáng nay mới trở về, gần đây sẽ không đi nữa... Sẽ chỉ ở phòng khám thôi...

Giang Nguyên mỉm cười nói.

- Ồ... Vậy em đi trước đây...

Nghe thấy Giang Nguyên sẽ không đi nữa, Từ Thanh Linh gật đầu, sau đó liền quay trở về trong phòng ngủ.

Nhìn bóng lưng Từ Thanh Linh biến mất trong khu nhà, Giang Nguyên cũng quay người, đi về hướng phòng khám.

Hôm nay uống hơi nhiều bia, Giang Nguyên sờ sờ bụng đã hơi căng, đi nhanh về phía phòng khám, muốn đi WC.

Chẳng qua vừa mới tới cửa, hắn liền thấy có người đứng trước cửa phòng khám, bên cạnh còn có một chiếc xe dừng cách đó không xa, dường như đang đợi ai vậy. Giang Nguyên hơi nhú mày. Đã mười một giờ rồi, ai còn tới đây?

- Là thầy thuốc Giang sao?

Giọng người bên kia hơi lạnh lẽo truyền tới.

Giang Nguyên lại nhú mày, sau đó nói:

- Phòng khám đã đóng cửa rồi... Có chuyện gì xin mời mai hãy tới...

- Ồ... Ngày mai? Ngày mai tôi lại không chờ được rồi. Nếu tôi đã tới, hay là thầy thuốc Giang bớt chút thời gian đi có được không?

Người kia chậm rãi bước ra từ trong bóng tối, sau đó đi tới trước mặt Giang Nguyên.

Nhìn dáng vẻ người này, cảm nhận hơi thở ác liệt trên thân thể đối phương, toàn thân Giang Nguyên hơi căng thẳng, sau đó chậm rãi đứng bình tĩnh, nói:

- Đã như vậy... Không biết các hạ có vấn đề gì...

- Có chút việc nhỏ muốn thỉnh giáo thầy thuốc Giang... Thầy thuốc Giang không mời tôi vào ngồi sao?

Người này là một trung niên tóc ngắn, sắc mặt hơi âm trầm, cất tiếng cười nói.

- Ồ? Xem ra đúng là tại hạ thất lễ rồi. Xin mời...

Giang Nguyên lơ đãng nhìn chiếc xe cách đó không xa, ý nghĩ trong đầu nhanh chóng xoay chuyển, sau đó chậm rãi đi tới, lơ đãng mà đề phòng, sau đó móc chìa khóa ra mở cửa, đẩy cánh cửa thủy tinh ra, mỉm cười giơ tay:

- Xin mời...

Người trung niên kia cũng không dây dụa, cất bước nhanh vào trong cửa, nhìn Giang Nguyên đóng cửa cuốn lại, cũng đóng cả cửa thủy tinh, tuy nhiên vẫn cười lạnh nhạt.

Sau khi đóng cửa rồi, lúc này Giang Nguyên mới mỉm cười, ra hiệu mời ngồi vào ghế trong phòng khách, nói:

- Không biết các hạ họ gì...

- Tại hạ họ Tề, tên chỉ có một chữ Lang...

Người trung niên này cũng không khách sáo, mỉm cười ngồi vào

ghế.

- Hóa ra là Tề tiên sinh...

Nghe thấy trung niên báo tên, lông mày Giang Nguyên âm thầm nhíu lại, bất chợt nhớ tới điều gì. Họ Tề...

Họ Tề, động tác lại còn quý dị như vậy, chẳng lẽ là người nhà họ Tề. Lần trước ở Yên Kinh, nhà họ Tề vô cớ ra tay giúp đỡ mình, mình và Tuyên Tử Nguyệt còn cảm thấy kỳ quái. Quả nhiên lần này mình vừa trở lại Vân Giang, bọn họ đã lập tức tìm tới cửa rồi.

- Người tới ý đồ không tốt, người tốt lại chẳng tới...

Trái tim Giang Nguyên đập mạnh, nhưng trong nháy mắt lông mày lại giãn ra, gật đầu cười nói:

- Mời ngồi... Tôi đi pha cho khách quý một chén trà...

- Thầy thuốc Giang không cần khách sáo... Mời ngồi đi... Tôi có chút chuyện cần bàn bạc với thầy thuốc Giang, nói xong liền đi...

Hai mắt người trung niên lạnh lẽo âm trầm, lại toát ra một tia ý cười lơ mờ, nói.

- Nói xong liền đi...

Hai mắt Giang Nguyên lóe lên, mặt tức thì mỉm cười, liền cũng không đi rót trà nữa, chỉ ngồi xuống ghế bên cạnh, sau đó gật đầu cười nói:

- Được... Nguyên rửa tai lắng nghe!

Tề Lang này cũng chẳng rụt rè, quay đầu nhìn về phía Giang Nguyên ngồi một bên, cười nhạt nói:

- Hôm nay mạo muội đến thăm, chính là có việc muốn nhờ!

Giang Nguyên mỉm cười. Kiểu cách thế này đâu có giống là đi nhờ vả. Chẳng qua hẳn cũng không nói ra, chỉ gật đầu đáp:

- Tề tiên sinh khách sáo rồi, thế thì không dám...

- Thầy thuốc Giang hẳn là biết thiếu gia Nhạc Minh nhà chúng tôi. Còn cả... Tiểu thư Tuyên Tử Nguyệt phải không...

Tề Lang mỉm cười nhìn Giang Nguyên, nói.

- Tề Nhạc Minh?

Giang Nguyên cũng không giả vờ, lạnh nhạt gật đầu, cũng nói:

- Cũng có biết . Nhưng Tuyên Tử Nguyệt cũng là người của nhà họ Tề sao?

- Tiểu thư Tử Nguyệt chính là hôn thê của thiếu gia Nhạc Minh nhà tôi. Nửa năm nữa, cô ấy sẽ gả vào nhà họ Tề tôi, tất nhiên là người nhà họ Tề...

Tề Lang cười nói:

- Thầy thuốc Giang và tiểu thư Tử Nguyệt thân quen, tất nhiên lại càng dễ nói rồi!

Nói tới đây, Tề Lang lại hơi rụt rè tiếp lời:

- Nhà họ Tề chúng tôi là đại thế gia từ thời Minh năm Chính Đức, lịch sử rất lâu đời, có lẽ thầy thuốc Giang cũng không rõ được, nhưng ở Hoa Hạ này, chúng tôi cũng được xếp vào đại gia tộc...

Dứt lời, ông ta nhìn Giang Nguyên một chút, hơi kiêu ngạo nói:

- Có lẽ thầy thuốc Giang cũng chưa rõ lắm... Lần này thầy thuốc Giang bị cục bảo an điều tra ở Yên Kinh, cũng do nhà họ Tề chúng tôi ra tay can thiệp, thế nên nhà họ Thang mới chịu nhún lui bước, thầy thuốc Giang mới không sao hết...

- Ồ?! Chuyện này tại hạ cũng không rõ ràng lắm...

Giang Nguyên cười nhạt một tiếng.

Thấy Giang Nguyên có vẻ chẳng bắt ngờ gì, lông mày Tề Lang hơi nhíu lại, ánh mắt lạnh lùng, từ tốn nói:

- Thôi, giờ cũng muộn rồi, tôi cứ nói thẳng. Hôm nay tôi vâng lệnh

chủ nhà tới mời thầy thuốc Giang đến nhà họ Tề làm giáo tập!

- Giáo tập?!

Giang Nguyên trừng mắt, ngạc nhiên nói:

- Giáo tập là cái gì?

Tề Lang cười khẽ nói:

- Nhà họ Tề chúng tôi dùng võ truyền gia... Truyền đã mấy trăm đời rồi, cũng hấp thụ sở trường của nhiều nhà... Một thân võ học của thầy thuốc Giang được chủ nhà chúng tôi coi trọng. Chủ nhà nghe nói không ngờ thầy thuốc Giang lại làm việc tại phòng khám, thật sự là lãng phí nhân tài, đặc biệt sai tôi tới mời thầy thuốc Giang tới nhà chúng ta làm giáo tập...

(QUAN Y)

Chương 244: Người nào gian trá hơn

~...

Giang Nguyên im lặng nhìn Tề Lang một hồi, đầu óc nhanh chóng xoay chuyển, lúc này trong lòng cũng không nén nổi hồi hộp, sống lưng toát ra một tia mồ hôi lạnh, rốt cục biết tại sao lúc ở Yên Kinh, nhà họ Tề lại ra tay trợ giúp mình. Hóa ra là vì thế...

- Thế nào? Thầy thuốc Giang có thể suy nghĩ một chút không....

Nhìn dáng vẻ trầm mặc của Giang Nguyên, Tề Lang lại cười nói:

- Gia chủ nói, nếu thầy thuốc Giang đồng ý, nhà họ Tề chúng tôi sẽ trả lương hàng năm mười triệu tệ, cộng thêm mỗi năm tăng thêm 10%, cam kết thầy thuốc Giang chỉ cần mỗi năm làm giáo tập ở nhà tôi ba tháng thôi...

Dứt lời, Tề Lang mỉm cười nhìn Giang Nguyên, chờ Giang Nguyên đáp lời. Lương hàng năm mười triệu, hơn nữa mỗi năm tăng 10% đã đủ để đánh động vô số người. Giang Nguyên này ở phòng khám,

một năm có thể kiếm được một trăm ngàn đã coi như không tồi rồi... Ông ta không tin Giang Nguyên không động lòng.

Chẳng qua nụ cười nhạt của ông ta lại bị lời nói tiếp theo của Giang Nguyên biến thành cứng ngắt.

- Cám ơn quý gia chủ đã yêu mến... Họ Giang tôi vẫn quen làm thầy thuốc... Chỉ có thể đa tạ Thôi...

Nghe lời nói của Tề Lang, Giang Nguyên thoáng trầm mặc, sau đó liền ngẩng đầu, từ tốn cười nói.

Ánh mắt Tề Lang lạnh dần, nhìn Giang Nguyên, lạnh nhạt nói:

- Nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên tôi thấy có người từ chối lời mời của gia chủ nhà tôi... Hơn nữa nhà họ Tề tôi đã cho thầy thuốc Giang đãi ngộ không thấp. Tôi nghĩ thầy thuốc Giang nên suy nghĩ thêm mới phải!

Nhìn sắc mặt Tề Lang lạnh lẽo dần, Giang Nguyên cười lạnh nhạt nói:

- Đa tạ Tề tiên sinh rồi... Tại hạ lười biếng đã quen, không muốn chịu nhiều ràng buộc, hơn nữa cũng không chịu nổi phú quý... Được coi trọng như vậy... Tôi cũng chỉ có thể nói lời xin lỗi!

Sắc mặt Tề Lang lạnh lẽo hơn, lại nói tiếp:

- Thầy thuốc Giang, không cần suy nghĩ sao? Gia chủ nhà chúng tôi đã nói nhất định phải mời được thầy thuốc Giang tới. Thầy thuốc Giang chớ làm khó tôi mới được. Nếu không có gì bất kính, có thể lại làm tổn thương tới tình cảm!

Giang Nguyên mỉm cười nói:

- Họ Giang tôi tuy còn ít tuổi nhưng cũng chưa có ai bắt được tôi làm chuyện tôi không muốn...

Dứt lời, Giang Nguyên đứng dậy, nhìn Tề Lang, từ tốn nói:

- Đã khuya rồi, mời Tề tiên sinh về sớm đi!

- Đúng vậy... Quả là đêm đã khuya rồi. Nên đi nghỉ ngơi rồi...

Nhìn thái độ kiên quyết của Giang Nguyên, Tề Lang lắc đầu khẽ, sau đó chậm rãi đứng dậy, thở dài nói.

Theo Tề Lang đứng dậy, hai mắt Giang Nguyên hơi nheo lại. Cảm giác thiên phú của hắn từ sau khi đột phá liền trở nên nhạy cảm chưa từng có. Mặc dù Tề Lang chưa hề có động tác gì, thậm chí ẩn dấu hơi thở vô cùng tốt nhưng Giang Nguyên lại nhạy cảm phát hiện ra, cánh tay và thắt lưng của ông ta khi đứng dậy đã bắt đầu tụ lực, hơn nữa có một luồng sát khí nhàn nhạt từ từ tràn ra từ trên người lão. Đồng thời khi lão đứng dậy, cả người mặc dù nhìn như thả lỏng nhưng trong mắt Giang Nguyên, Tề Lang đã giống như một mũi tên lấp trên dây cung, lúc nào cũng có thể ra tay. Cho dù có lẽ đối phương chưa chính thức hạ sát thủ với mình nhưng mục đích đã rất rõ ràng rồi... Giang Nguyên hiểu rất rõ Tề Lang trước mặt này là dạng người thế nào. Hắn có kinh nghiệm sinh tử mấy năm, tất nhiên có thể cảm nhận được luồng sát khí trên người đối phương kia, rõ ràng người mất mạng dưới tay lão tuyệt đối không ít. Hơn nữa lão cũng có một luồng lệ khí rất nặng, kinh khí bản thân ngưng kết không tán, thực lực tuyệt đối không dưới mình, thậm chí còn mạnh hơn cả Tề Nhạc Minh vài phần. Một khi đối phương ra tay, nhất định sẽ như sét đánh, tuyệt đối không cho mình nhiều thời gian. Thắng bại quyết định trong nháy mắt, có lẽ chỉ nửa giây hoặc một giây. Cho nên hai mắt Giang Nguyên hơi nheo lại xong liền nhẹ nhàng hít sau một hơi. Một luồng hơi thở ấm áp lan ra từ đan điền, chột dâng lên. Mà hắn giống như buông lỏng tươi cười, nụ cười như hoa sen nở rộ. Đây là những điều hắn học được trong mấy năm ở bên ngoài, trải qua sinh tử trong nháy mắt. Mà gần đây hình xăm xuất hiện, lại càng khiến hắn không chế hơi thở và vẻ mặt mình chuẩn xác cực kỳ, giống hệt đang khách sáo tiễn khách vậy. Vù một tiếng, trong tích tắc, một tay lặng yên xuất hiện trước ngực Giang Nguyên. Vẻ tươi cười trên mặt Giang Nguyên chưa ngừng lại nhưng thân thể đã lung lay nửa nhịp, xem như gian nan tránh khỏi một đòn này, đồng thời người nhoáng lên, chân trái đã đá về phía bụng dưới của Tề Lang. Mà cùng lúc, một mũi châm bạc đã xuất hiện trong tay hắn từ bao giờ, sau đó lặng yên không chút tiếng động phi ra.

Cáo già gặp cáo non, tình hình chung là cáo già chiến thắng.

Nhưng rõ ràng lần này cáo giá quá tự tin, vẫn tin tưởng rằng với năng lực của lão, lại đánh lén như vậy, thằng ranh không biết trời cao đất dày trước mặt không phải sẽ bị hạ để như trở bàn tay sao?

Chẳng qua khi lão phát hiện ra một chưởng của mình thất bại xong, trong lòng Tề Lang đã cả kinh rồi. Sau đó bụng dưới lại thấy một luồng gió rít đánh tới, Tề Lang liền biết ngay mình quá sơ suất. Lão lùi lại một bước, còn né sang một bên, vừa mới thở phào nhẹ nhõm liền đột nhiên cảm thấy nửa người trái tê rần, lúc này thân thể vừa né sang trái liền sững ngay lại trong. Trong nháy mắt sau đó, gió rít vang lên đánh thẳng vào bụng dưới. Tề Lang chỉ cảm thấy bụng đau đốn, toàn thân như co rút lại, giống như sức lực toàn thân bị rút sạch vậy. Lúc này trái tim Tề Lang lạnh ngắt, đôi mắt nhìn người thanh niên bị mình khinh thường kia... Lão giương mắt lên nhìn, thấy một khuôn mặt tươi cười mang theo nét trào phúng. Sau đó ngực lão bị một cơn đau như bị xé rách ập tới. Mà thân thể lão lại bị một luồng sức mạnh đánh bay ngược ra ngoài, đập mạnh lên bức tường phía sau, sau đó ngã rầm xuống.

Mà lúc này, Giang Nguyên mới vừa xuất chưởng trong tích tắc, lặng yên thu cây châm bạc vừa đâm vào huyết vị của Tề Lang kia lại, run rẩy một cái liền cắm châm bạc vào trong áo.

- Rầm...

Sau khi ngã lăn ra đất, vẻ hung ác trong mắt Tề Lang lại không tiêu tan chút nào, biết vì coi thường mà đã bị đánh trọng thương, rơi vào hạ phong, lúc này cắn răng một tiếng, vẻ hung ác càng dày hơn vài phần. Một tay lão chống người, đang định bắn lên liều mạng thì lại thấy vẻ trào phúng trên mặt Giang Nguyên càng đậm.

Quả nhiên không bất ngờ, lão vừa vận sức thì ngực liền đau đốn, sau đó miệng ngòn ngọt. Một ngụm máu tươi phun mạnh ra, hơn nữa còn không chỉ phun một ngụm mà phun ra liên tiếp ba ngụm máu.

Cảm nhận vị ngọt của máu còn không ngừng tràn ra trong miệng, sắc mặt Tề Lang chợt trắng bệch, sau đó tay mềm nhũn, người vô lực ngã xuống mặt đất.

- Nếu lão không muốn chết thì đừng cử động...

Nhìn tới lúc này, sắc mặt Tề Lang vẫn còn hung ác, trong lòng Giang Nguyên cũng không khỏi bội phục. Mặc dù lão già này hung ác gian trá nhưng cũng là một Hán tử. Lập tức hần lạnh nhạt nói.

Nghe thấy những lời này của Giang Nguyên, Tề Lang đang quỳ rạp trên mặt đất cố sức ngẩng đầu lên, nhìn Giang Nguyên, vẻ hung ác trong mắt không tiêu tan chút nào, chỉ lộ ánh mắt lạnh lẽo dày đặc, lạnh lùng nói:

- Mày cho rằng mày giết tao, nhà họ Tề sẽ bỏ qua cho mày sao... Nhà họ Tề chúng tao...

Lời này Tề Lang còn chưa nói hết, lại thấy Giang Nguyên vung vẩy khễ một đầu ngón tay:

- Tôi có nói là muốn giết lão sao?

- Ấy...

Nghe thấy những lời này, Tề Lang ngẩn ra, sau đó nhìn Giang Nguyên vẻ không tin được.

Lúc này trong lòng Giang Nguyên cũng cười khổ. Mặc dù mình muốn giết nhưng Tề Lang này lại được phái tới bàn việc với mình, hơn nữa chưa được đồng ý đã trực tiếp ra tay, xem ra địa vị ở nhà họ Tề không thấp. Mình làm sao dám giết lão dễ thế... Chẳng qua trong lòng Giang Nguyên có rối rắm, trên mặt lại lộ vẻ chẳng để ý chút nào, lạnh nhạt nói:

- Đây là một bài học nhỏ cho việc ông ra tay đánh lén tôi. Tôi không giết ông, lưu lại ông trở về nói một tiếng với gia chủ nhà họ Tề các ông, môn quy sự môn của họ Giang tôi rất nghiêm khắc, không thể tùy ý tới chỗ ông ấy. Đa tạ ý tốt của ông ấy.

- Còn nữa... Nếu không phạm tôi thì tôi sẽ không gây chuyện... Hy vọng sau này đừng nên tới phiền tôi nữa...

Nói tới đây, ánh mắt Giang Nguyên hơi lạnh đi, nhấn từng tiếng:

- Nếu như còn có lần sau, tôi sẽ không nương tình nữa... Mặc dù Giang Nguyên tôi không muốn gây chuyện nhưng nếu chọc giận tôi... Thì chớ trách tôi không khách sáo!

Dứt lời rồi, Giang Nguyên chậm rãi đi ra cửa trước, mở cửa ra, đi tới cửa rồi vẫy vẫy tay với chiếc xe cách đó không xa... Tài xế trong xe đi ra, thấy Giang Nguyên đứng vẫy liền hơi sửng sốt, chẳng qua chần chờ một chút liền vẫn chậm rãi đi tới.

Thấy tài xế nghi hoặc đi tới, nhìn Giang Nguyên, lại nhìn vào trong phòng khám, đang định nói, Giang Nguyên liền phất phất tay với gã, sau đó tiến vào bên trong phòng khám.

Tài xế kia sửng sốt một hồi, sau đó mới đi theo Giang Nguyên vào phòng khám vô cùng cẩn thận. Rõ ràng gã thấy chú Lang vào cùng hắn, sao lại không thấy chú Lang đi ra, cũng không gọi một cuộc điện thoại, để thằng nhãi này ra gọi mình chứ?

Chẳng qua sau khi tài xế đi vào cửa, liếc một cái liền thấy Tề Lang mặt trắng bệch đang ngồi dưới đất, lập tức tái mét mặt, sau đó định phản ứng, lại thấy Giang Nguyên lạnh nhạt nói:

- Ông ta bị thương không nhẹ, anh công ông ta về cẩn thận...

- Ấy?!

Tài xế kia vừa lộ tư thế phòng ngự, nghe Giang Nguyên nói vậy chợt sửng sốt, sau đó ngẩn ra nhìn về phía Tề Lang. Thấy Tề Lang cũng không có phản ứng gì đặc biệt, lúc này gã mới thoáng thở phào nhẹ nhõm, tiến tới công Tề Lang vô cùng cẩn thận, sau đó đi ra cửa. Tề Lang kia tàn nhẫn nhìn lại, không nói một lời. Chỉ là trước khi lão được công ra khỏi cửa, lão quay đầu lại, trong mắt thoáng lóe lên vẻ kinh ngạc nghi ngờ, lúc đó mới được công rời đi.

Giang Nguyên đi ra ngoài cửa, thấy Tề Lang được diu lên xe sau đó xe nổ máy và biến mất dần trong màn đêm. Đột nhiên Giang Nguyên cảm thấy lưng mình lạnh ngắt:

- Hy vọng... Nhà họ Tề sẽ bị dọa đi...

Giang Nguyên khẽ thở dài, trên mặt lộ một tia bất đắc dĩ và cười khổ cực điểm. Lần này thật là có phiền toái rồi...

(QUAN Y)

Chương 245: Không trêu nổi phụ nữ

Đóng cửa lớn phòng khám, nhìn bãi máu Tề Lang phun ra ở phòng khách, Giang Nguyên bất đắc dĩ nhíu nhíu mày.

Mức nước từ bếp ra, rửa sạch vết máu trong phòng khách xong, lúc này Giang Nguyên mới thở phào nhẹ nhõm. Rửa mặt đơn giản một chút, sau đó hẩn liền lôi một gốc sâm núi lâu năm từ ngăn tủ đầu giường ra, nhìn một chút, sau đó cắn một miếng dài hơn ngày thường rõ ràng vào miệng, lúc này mới cắt gốc sâm cẩn thận vào hộp, sau đó lên giường nằm.

Hắn thật không ngờ, vừa mới về Vân Giang đã liền gây nên chuyện lớn như vậy. Nhớ tới nhà họ Tề này, trong lòng Giang Nguyên lại cười khổ.

Hắn tính toán ngàn vạn, nhưng thật không ngờ mình lại tính sót điểm này. Nhà họ Tề vẫn nhìn chăm chăm vào mình, nói muốn mời mình đến làm giáo tập gì đó, rõ ràng là phát hiện ra thực lực mình trong thời gian ngắn tăng vọt, muốn tìm hiểu bí mật khiến mình tăng thực lực nhanh như vậy.

Cho nên mới có ngày hôm nay, khi mình vừa về tới Vân Giang liền có người của nhà họ Tề tới tận cửa, tiên lễ hậu binh, thấy mình không đồng ý liền lập tức chuẩn bị ra tay khống chế, bức bách mình bộc lộ bí mật hoặc công pháp đặc thù gì đó.

Chỉ là bí mật thực lực của bản thân tăng vọt như vậy làm sao có thể nói cho bọn chúng được? Cái khác có thể thương lượng, chỉ có chuyện này tất nhiên không thể thương lượng được. Một khi mình bại lộ bí mật này, như vậy hậu quả không cần nói cũng biết...

Nghĩ tới đây, hắn không nén nổi âm thầm thở dài. Việc đã tới nước này, nếu nhà họ Tề còn chưa từ bỏ ý định thì đến cùng mình cũng chỉ có thể từ bỏ tất cả, tạm lánh sống gió. Đợi tới khi thực lực mình đủ mạnh, lúc đó mới có thể...

Ánh mắt Giang Nguyên hơi lạnh lẽo đi, sau đó mới nhẹ nhàng nhắm mắt lại, chậm rãi nhắm nuốt khúc sâm núi lâu năm mang theo mùi thơm ngát thấm khắp tâm tỳ kia. Hắn không lo

lắng hành động kế tiếp của nhà họ Tề. Dù sao tại nơi đông người như thế này, đối phương cũng không dám gây khó dễ cho mình ngay. Về phần vận dụng La Lệ khác, dường như nhà họ Tề cũng không dám. Đối với chuyện này... Hắc cũng hơi hiểu phía Tuyên Tử Nguyệt.

Giang Nguyên càng ngày càng tự tin với khả năng nhạy cảm của mình. Nếu nhà họ Tề phái người tới đây thật, nếu có người tới gần, hoặc có sát ý ở gần đó, hẳn chắc chắn sẽ phát hiện ra đối phương trước, cũng có thể chuẩn bị tốt để ứng phó với tất cả.

Khúc nhân sâm chậm rãi bị nhai nát trong miệng Giang Nguyên, hóa thành dịch nước hơi đắng lại thơm ngát, chậm rãi chảy vào bụng, trong đầu Giang Nguyên cũng hiện lên một tin tức:

- Phát hiện năng lượng sinh vật đặc thù, bắt đầu hấp thu...

Nghe tin tức này hiện lên, Giang Nguyên chậm rãi rơi vào giấc ngủ sâu...

Tổ sư gia lại xuất hiện lần nữa trước mắt. Nhưng hôm nay không giống mọi ngày, không tùy ý bắt đầu xem bệnh, biểu diễn các loại bệnh bất đồng mà hiện lên loại bệnh của Trương Văn Thanh mà hôm nay Giang Nguyên mới gặp.

Tình huống này cũng độc nhất vô nhị giống Trương Văn Thanh, chẳng qua cách chữa của Tổ sư gia lại hoàn toàn bất đồng với Giang Nguyên, trực tiếp dùng hạt bí ngô sao chính cho bệnh nhân ăn. Mấy phút sau, ông lại lấy Tân lang, ô mai... Làm thuốc, cũng cho bệnh nhân ăn vào.

Nửa canh giờ sau, ông lại lấy qua để, thường sơn, lê lô... Cho người bệnh ăn...

Cứ như thế, bệnh nhân ăn uống thuốc xong, chỉ vài phút sau bỗng bắt đầu nôn mửa, trong dạ dày nôn ra trừ một ít cặn thức ăn, dĩ nhiên có không ít thứ trùng hình thù kỳ lạ, thỉnh thoảng nhúc nhích...

Sau đó Tổ sư gia liền dùng thuốc bổ điều dưỡng và thuốc khác để trừ nốt trùng còn sót lại...

Mà ngày thứ tư khi bệnh nhân tới khám lại, tình trạng bệnh đã tiêu tan toàn bộ, gần như khỏi hẳn...

Tổ sư gia khám xong người bệnh này rồi, ngay sau đó liền có bốn năm người có cùng loại bệnh tương tự, mặc dù cùng là trùng chứng nhưng bệnh trạng lại gần như khác hẳn nhau...

Không biết bao lâu sau, một tin tức lại hiện lên:

- Ký thể sẽ tỉnh lại sau ba mươi phút... Tạm dừng hấp thu năng lượng tinh thần. Năng lượng tích lũy trước mắt đạt 53%...

Sau ba mươi phút, Giang Nguyên chợt tỉnh lại, nhớ tới thủ đoạn Tổ sư gia trị bệnh đều tẩm tặc cảm thán. Mặc dù loại thủ đoạn này của Tổ sư gia có hơi trực tiếp nhưng quả thật nhanh chóng và hữu hiệu hơn so với phương pháp mình dùng ngày hôm qua nhiều.

Hơn nữa lúc Tổ sư gia bắt mạch liền phân biệt rõ ràng những điều khác thường. Mà mình phải tốn công tốn sức như vậy mới phát hiện ra, suýt nữa là bị biểu hiện "Tiêu khát" che mắt.

Đồng thời, ở phương diện trị liệu, bệnh của Trương Văn Thanh cần mình kê hai đơn thuốc, ba ngày loại bỏ trùng, sáu ngày điều dưỡng... Tổng cộng là chín ngày mới có thể trị hết. Nhưng phương pháp Tổ sư gia sử dụng chỉ cần bốn ngày đã có hiệu quả. Chính mình quả nhiên vẫn còn non lắm.

Nghĩ tới đây, Giang Nguyên cũng âm thầm thở dài. Quả nhiên kinh nghiệm của mình còn thiếu, còn cần rèn luyện nhiều hơn, nếu không hôm qua ắt không mất thời gian khám như vậy, còn suýt nữa là chẩn bệnh nhầm.

Tỉnh táo lại rồi, Giang Nguyên rời giường rửa mặt mũi, sau đó liền thay quần áo thể thao, đi vào Đông Đại luyện Ngũ Cầm Hí.

Chẳng qua hiện tại Giang Nguyên cũng vẫn mang sẵn ví. Bởi chuyện hôm qua, hẳn phải chuẩn bị cho tình huống xấu nhất. Một khi nhà họ Tề không chịu bỏ qua, lại trong tình huống không thể chống cự, hẳn liền có thể chạy trốn bất cứ lúc nào...

Tuy rằng hẳn không nữ nhưng đã là một lão binh lăn lộn trong giới đánh thuê mấy năm, hẳn hiểu rõ nếu thật sự mình rơi vào tay nhà

họ Tề thì sẽ phải chịu đau khổ thế nào. Cho nên mặc dù hẳn không dễ bị dọa chạy nhưng vẫn phải quân tử phòng thân...

Nam tử hán đại trượng phu, cầm được cũng buông được. Về phần ông nội ở quê, thật ra Giang Nguyên cũng không lo lắng. Đến lúc đó gọi cho Tuyên Tử Nguyệt một cuộc, nhờ cô chăm lo cho. Hơn nữa trên thế gian có chút chuyện vẫn có quy tắc. Có Tuyên Tử Nguyệt nhúng tay vào, an nguy của ông nội tự nhiên không cần mình lo lắng. Có lẽ tiếc nuối duy nhất là mình vừa mới yên ổn được nửa năm liền lại rơi vào hoàn cảnh năm đó.

Mặc dù Giang Nguyên đã chuẩn bị làm tốt công tác liên lạc và chạy trốn nhưng cũng chưa từng nghĩ đến việc bởi vậy mà phải chạy bán sống bán chết. Dù sao nhiều chuyện cũng là do hẳn suy đoán, đợi tới lúc bị đuổi giết chạy cũng chẳng muộn...

Nghĩ tới đây, Giang Nguyên lại không nén nổi cười khổ. Đột nhiên hẳn cảm thấy buổi sáng nay mình cười khổ hơi nhiều, hẳn là nên thay đổi rồi.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, rất nhanh hẳn liền nở nụ cười, chẳng qua lần này không phải là cười khổ, mà là cười thật...bởi Tuyên Tử Nguyệt đang ôm vai đứng ở chỗ sân xi măng hẳn vẫn tập Ngũ Cầm Hí kia.

Nhìn mỹ nữ thân hình tuyệt đẹp, dưới ánh bình minh như đang tỏa kim quang, còn cả khí chất thoát tục xuất trần, Giang Nguyên không nén nổi than thở một tiếng:

- Chắc chắc... Tuyên đại tiểu thư, sáng sớm đã rèn luyện thân thể sao?

- Đúng... Đến rèn luyện thân thể đây...

Tuyên Tử Nguyệt xoay người lại, đứng dưới ánh mặt trời rạng rỡ, làm cho Giang Nguyên hơi nhìn không rõ khuôn mặt cô. Chẳng qua giọng điệu Tuyên đại tiểu thư hôm nay dường như hơi quái dị.

Mặc dù cảm thấy hơi quái dị nhưng Giang Nguyên cũng không để ý, chỉ cười cho qua, ha hả cười nói:

- Tuyên đại tiểu thư đến rèn luyện thân thể cùng tôi sớm như vậy,

là nhớ tôi sao!

- Đúng vậy... Nào... Thầy Giang, hồi lâu không gặp rồi, cùng nhau luyện luyện...

Tuyên Tử Nguyệt khẽ hừ một tiếng, không đợi Giang Nguyên kịp phản ứng liền búng người đánh tới. Một nắm tay nhỏ nhắn mang theo một luồng gió rít bắn đến.

Nhìn nắm tay trắng mịn như ngọc đánh tới này, sau khi sửng sốt, Giang Nguyên chột lộ vẻ kinh hãi. Cô bé này hôm nay làm sao thế? Dĩ nhiên đùa thành thật à?

Đối mặt với Tuyên Tử Nguyệt có trình độ võ lực chẳng kém Tề Lang hôm qua, Giang Nguyên không dám khinh thường chút nào. Chẳng qua hiện giờ trình độ của hắn cũng đã tăng vọt, muốn thử xem rốt cục Tuyên Tử Nguyệt lợi hại tới đâu. Dù sao thì tối qua đối phó với Tề Lang... Hắn cũng vận dùng chiêu số khác.

- Tốt!

Lập tức chân hắn hơi nhún xuống, thẳng băng thân thể xong, trên mặt liền lộ một tia hưng phấn, quát khẽ một tiếng, cũng vung quyền đánh tới.

Thấy không ngờ Giang Nguyên không tránh, ngược lại còn vung quyền tấn công, Tuyên Tử Nguyệt cũng cả kinh. Cô vẫn hiểu rất rõ thực lực của Giang Nguyên, biết rằng hắn không thể nào đỡ nổi một quyền này. Chẳng qua nhìn khuôn mặt tuấn tú hưng phấn của Giang Nguyên dưới ánh mặt trời, trong lòng cô lại thầm tức giận, lập tức cắn chặt răng ngà, chỉ thu hồi lại ba phần lực đạo, quyết định cho thẳng ranh này phải chịu thiệt một chút.

Một tiếng bạch vang lên, Giang Nguyên cuống quýt lui lại hai bước. Nhưng phía Tuyên Tử Nguyệt cũng kêu lên kinh ngạc, lui lại tới ba bốn bước.

Nghe thấy tiếng kêu kinh ngạc của Tuyên Tử Nguyệt, sắc mặt Giang Nguyên cả kinh, vội vàng tiến nhanh tới, lo lắng hỏi thăm:

- Tử Nguyệt, không bị thương chứ...

Lúc này Tuyên Tử Nguyệt nhìn Giang Nguyên, trên mặt tràn đầy vẻ kinh ngạc. Thật ra cô cũng không bị thương. Mặc dù bị thực lực một quyền vừa rồi của Giang Nguyên khiến kinh hãi nhưng nghe thấy Giang Nguyên gọi một câu Tử Nguyệt này, trong lòng cô liền vui vẻ, sau đó lại tức giận. Thấy tên không biết mặt mũi này chạy tới, Tuyên Tử Nguyệt liền quát lên một tiếng, chân trái vung lên, đùi phải mặc quần jean thon thả không lưu tình chút nào, quét một cước về phía người nào đó.

Lúc này Giang Nguyên đang lo lắng chạy lại, thấy sắc mặt Tuyên Tử Nguyệt mặc dù kinh ngạc nhưng cũng không có vẻ bị thương, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. Hắn lại thấy khuôn mặt xinh xắn phía trước đột nhiên nổi giận, dĩ nhiên cũng vung cước đá tới.

- Á...

Cảm nhận tiếng gió rít của một cước này, Giang Nguyên nào dám có gan tiến tới, đành bối rối lui về phía sau, lại thấy không kịp nên đành phải bật mạnh lên, sau đó nghiêng người lăn sang một bên.

Nhìn tên không biết mặt mũi kia liên tiếp lăn mấy vòng trên mặt đất, biến thành dáng vẻ mặt mũi đầy bụi bặm, lúc này cái miệng nhỏ nhắn của Tuyên Tử Nguyệt mới không nhin được mà khi khi một tiếng, vui vẻ nở nụ cười...

Giang Nguyên lúc này ngẩn ngơ, mặt giận dỗi bò từ mặt đất lên, nhìn về mặt Tuyên Tử Nguyệt giờ đột nhiên lại đang tươi cười kia, sửng sốt hồi lâu, đành phải bất đắc dĩ thở dài. Quả nhiên là không chộc vào nỗi phụ nữ. Một hồi mặt lạnh muốn giết người, một hồi lại mặt mày nhiệt tình muốn hù chết người...

(QUAN Y)

Chương 246: Cô bé Tuyên Tử hay thay đổi

- Hiện tại thực lực của anh không ngờ đã mạnh mẽ tới mức độ này rồi...

Tuyên Tử Nguyệt nhìn Giang Nguyên vừa phủ bụi trên người, ngạc nhiên nói.

Giang Nguyên cười khở gật đầu, nhún vai đáp:

- Vừa rồi cô cũng thấy rồi...

- Hừ, đừng đắc ý. Vừa rồi là tôi sợ anh bị thương nên chưa dùng hết sức đâu.

Nhìn vẻ mặt của Giang Nguyên, Tuyên Tử Nguyệt hừ khẽ một tiếng, chỉ là trong lòng vẫn kinh ngạc.

Nhìn vẻ mặt vừa ngạc nhiên, vừa buồn bực của Tuyên Tử Nguyệt, Giang Nguyên vẫn tương đối vui vẻ. Dù sao một người đàn ông luôn tự nhận là mạnh mẽ, hơn nữa luôn quen thói quyết định sinh tử của người khác, kết quả trước mặt một người phụ nữ lại thấy thực lực mình vẫn tự ngạo lại chỉ giống như con mèo nhỏ, chuyện này thật sự vẫn khiến hắn hơi buồn bực.

Những hiện tại thực lực của hắn chỉ còn kém Tuyên Tử Nguyệt không quá xa. Nhìn vẻ mặt bắt đầu buồn bực của Tuyên Tử Nguyệt, tâm lý Giang Nguyên sáng khoái biết mấy. Chẳng qua tất nhiên hắn cũng không tranh cãi với Tuyên Tử Nguyệt làm gì. Đàn ông mà.. Dựa vào thực lực nói chuyện là tốt rồi.

Tuyên Tử Nguyệt chần chừ một chút nhưng vẫn không nhịn được hỏi một câu:

- Anh...sao lại có thể tiến nhanh như vậy...

Nhìn Tuyên Tử Nguyệt, Giang Nguyên không khỏi trầm mặc một chút.

Thấy dáng vẻ của Giang Nguyên, Tuyên Tử Nguyệt biết mình đã hơi vô ý rồi, đang định nói, lại nghe Giang Nguyên đáp:

- Tình huống của tôi rất đặc thù. Cô cũng biết tôi có Ngũ Cầm Hí luyện thể thuật gia truyền...

- Ấy, ừ...

- Nhưng cô cũng biết, Ngũ Cầm Hí của chúng ta vẫn không có tâm pháp tu luyện nội khí tương ứng... Tôi cũng vẫn không biết.

Giang Nguyên lạnh nhạt nói:

- Trước đó không lâu, tôi đã tìm được nguyên bộ tâm pháp Ngũ Cầm Hí của nhà chúng tôi... Còn chiếm được năm cây nhân sâm núi nhiều năm từ phía Dương Vân Dương...

- Nguyên bộ tâm pháp này và tác dụng của nhân sâm nhiều năm giúp tôi nhanh chóng khai quật tiềm lực Ngũ Cầm Hí tu luyện nhiều năm nay ra.. Cho nên tôi mới tiến bộ nhanh như vậy được...

- Tìm được nguyên bộ tâm pháp rồi?

Tuyên Tử Nguyệt trợn tròn hai mắt, nhìn Giang Nguyên, vẻ mặt kinh hãi. Có lẽ Giang Nguyên không biết tâm pháp tu luyện nội khí quý giá biết bao, nhưng cô lại rất rõ.

Hiện tại còn một số thế gia lánh đời và môn phái, nhưng không phải nhà nào cũng có tâm pháp mạnh mẽ. Hơn nữa tâm pháp đó trên cơ bản đều là bí truyền trong nội bộ, tuyệt đối không tiết lộ ra ngoài mới có thể kéo dài tới ngày nay. Mà Giang Nguyên coi như tu luyện gần hai mươi năm thể thuật, hơn nữa có thể tìm được tâm pháp tu luyện cùng bộ, đồng thời còn có rất nhiều nhân sâm nhiều năm tuổi trợ giúp, mới bao lâu đã đạt tới thực lực chỉ hơi kém mình như vậy?

Phải biết rằng hai mươi năm na cô đã tiêu phí không biết bao nhiêu thuốc men rèn luyện trong nhà, còn có nhiều bề trên hết lòng dạy dỗ như vậy, hơn nữa kiên trì cố gắng nhiều năm, mới đạt tới thực lực ngày nay. Nhiều năm khổ tâm tu luyện như vậy, lập tức bị đuổi sát thế sao? Hơn nữa giờ mới qua mấy tháng, nếu lại tiếp mấy tháng nữa, Giang Nguyên có thể vượt qua bản thân hay không?

Nghĩ tới đây, trong lòng Tuyên Tử Nguyệt lại càng hoảng sợ. Tâm pháp và luyện thể thuật như vậy mạnh mẽ, nếu vào tay người có ý đồ, chỉ cần trăm năm, thậm chí mười mấy năm là có thể thành lập một thế gia mới có thể ngang ngửa với đại gia tộc truyền lưu mấy trăm năm. Chuyện này đối với gia tộc phải phát triển mấy trăm năm mới đạt trình độ như hiện nay như nhà mình mà nói sẽ tạo ảnh hưởng tới đâu chứ?

Tin tức khiến cô cực kỳ kinh hãi, nhanh chóng xoay chuyển trong đầu mấy lần, sau đó trong lòng vẫn còn kinh ngạc và nghi hoặc. Tuy nói là như thế nhưng tâm pháp và bộ luyện thể thuật này cũng thật đáng sợ phải không? Ngần ngừi mấy tháng...

Mấy tháng trước, có thể nói thực lực của Giang Nguyên chỉ mạnh hơn người bình thường một chút, coi như gặp phải Tiên Lập Nguyên cũng gần như hoàn toàn không có lực chống cự.

Nhưng hiện tại lại có thể đối kháng với mình. Loại năng lực này...

Nghĩ tới đây, Tuyên Tử Nguyệt cũng còn chưa tin nổi. Nhưng cô lại nghĩ không ra khả năng khác, chỉ có thể tiếp nhận cách nói này.

Nhìn Tuyên Tử Nguyệt vừa ngạc nhiên vừa kinh hãi, nhưng rất cực cường như cũng tiếp nhận cách nói của mình, Giang Nguyên cũng thở phào nhẹ nhõm. Hắn cũng không muốn lừa gạt Tuyên Tử Nguyệt, hơn nữa cũng có thể nói như thế. Mặc dù giải thích như vậy có coi như hơi miễn cưỡng nhưng hắn không có khả năng nói ra bí mật hình xăm của mình được. Hiển nhiên hắn cũng không có biện pháp tiếp tục giải thích với Tuyên Tử Nguyệt nhiều hơn.

- Chẳng qua tôi vẫn nói với người khác là trong những năm tôi mất tích, tôi có gặp một vị sư phụ, nhờ ông ấy dạy tôi tất cả...

Giang Nguyên mỉm cười, lại bổ sung tiếp:

- Nói với bên phía cục bảo an và các nơi khác đều thế cả!

Nghe những lời này, Tuyên Tử Nguyệt đang lo lắng tin này sẽ tạo ra sóng gió gì, lúc này rất cực cũng không kìm nổi thở phào nhẹ nhõ, gật gật đầu, đôi mắt như nước mùa thu nhìn Giang Nguyên, chăm chú dặn dò:

- Nhớ kỹ... Sau này người khác hỏi, anh cũng đều nói như vậy, không được nói là mình tìm được loại tâm pháp này, hiểu chưa...

- Ừ ừ.

Nhìn dáng vẻ thận trọng của Tuyên Tử Nguyệt, Giang Nguyên gật đầu, tỏ vẻ rõ ràng. Lúc này hắn nhớ tới chuyện đêm hôm trước, thoáng chần chừ một chút rồi vẫn nhìn về phía Tuyên Tử Nguyệt,

trầm giọng nói:

- Đúng rồi... Ngày hôm qua Tề Lang tìm tới tôi rồi!

- Tề Lang?

Tuyên Tử Nguyệt tái mặt. Hiển nhiên cô biết Tề Lang là ai, cũng biết Tề Lang là một trong những con chó hung ác, âm hiểm nhất phía nhà họ Tề. Nhưng Tề Lang tìm Giang Nguyên làm gì?

Giang Nguyên gật đầu nói:

- Đúng... Tối đêm hôm qua tối. Lão tìm tới phòng khám...

- Lão nói gì? Nhà họ Tề tìm anh vì chuyện gì?

Đôi mi thanh tú của Tuyên Tử Nguyệt hơi nhú lại. Nếu ngày hôm qua Tề Lang tới tìm Giang Nguyên, mà hiện tại Giang Nguyên vẫn bình yên vô sự, cô cũng cảm thấy rất kỳ lạ.

Giang Nguyên cười khẽ nói:

- Nhà họ Tề muốn mời tôi tới nhà bọn họ làm giáo tập!

- Giáo tập?

Tuyên Tử Nguyệt ngẩn người, sau đó trong nháy mắt hai mắt tròn tròn, sắc mặt tái đi nhìn Giang Nguyên, nói:

- Anh đồng ý rồi?

- Không có!

Giang Nguyên cười, lắc đầu nói:

- Đương nhiên là không rồi!

- Vậy nếu Tề Lang đã tới, làm sao ông ta lại có thể để anh không đồng ý chứ!

Vẻ mặt Tuyên Tử Nguyệt khó hiểu nhìn Giang Nguyên. Hiện tại cô đã biết nguyên nhân lúc đầu nhà họ Tề ra tay trợ giúp Giang Nguyên rồi, tất nhiên là sớm đã nhắm vào Giang Nguyên, nếu

không thì làm sao lại phí công sức đây vào chuyện kia như vậy.

Mà lần này Tề Lang lại ra tay tìm tới Giang Nguyên, vậy có thể nói rõ là tình thế bắt buộc rồi, làm sao Giang Nguyên không đồng ý mà hiện tại vẫn thoải mái như vậy được. Chẳng lẽ... Tuyên Tử Nguyệt kinh ngạc nhìn Giang Nguyên. Mặc dù thực lực Giang Nguyên không kém nhưng đối mặt với Tề Lang thì quyết không đủ. Phải biết rằng Tề Lang có tiếng là âm tàn...

Cho nên Tuyên Tử Nguyệt cũng chỉ suy nghĩ một chút liền bỏ qua ý niệm này...

Giang Nguyên thật cũng biết Tuyên Tử Nguyệt đang suy nghĩ gì, lập tức mỉm cười nói:

- Tề Lang thua... Tôi cũng đã cảnh cáo nhà họ Tề, chẳng qua bọn họ có quay trở lại tìm tôi hay không thì tôi không biết...

- Anh đánh thắng Tề Lang?!

Tuyên Tử Nguyệt chỉ cảm thấy hôm nay mình muốn ngất, không khỏi xoa xoa đầu. Cô đánh giá mình với Tề Lang, lấy kinh nghiệm của mình, chỉ sợ là thua nhiều thắng ít. Nhưng Giang Nguyên trước mắt lại làm gì có dáng vẻ bị thương đâu?

Hơn nữa cô cũng biết Tề Lang hung ác tới đâu, muốn đánh đến Tề Lang phải tự rút lui, như vậy phải đánh lão tàn nhẫn tới mức nào?

- Đánh thắng rồi.

Tất nhiên Giang Nguyên hiểu Tuyên Tử Nguyệt đang nghĩ gì, nhún vai, tùy ý nói:

- Tề Lang này rất âm hiểm, không đánh lão tàn nhẫn một chút thì không được... Hơn nữa cũng phải cảnh cáo nhà họ Tề một chút, để bọn họ hết hy vọng mới tốt!

Nghe được lời xác nhận của Giang Nguyên, Tuyên Tử Nguyệt hoàn toàn ngây ra...

Từ bao giờ cao thủ thế gia lại dễ dàng bị người ta chà đạp như thế hả giờ?

- Anh vẫn phải cẩn thận... Tôi hiểu tính cách cha con nhà họ Tề. Bọn họ sẽ không thu tay đơn giản như vậy đâu...

Tuyên Tử Nguyệt thở dài, vừa ngồi xuống ghế đá, sau đó xoa xoa trán, lại nhìn Giang Nguyên một chút, chần chờ một lúc mới nói với hắn:

- Nếu không, anh... Đến nhà chúng tôi đi...

- Hở?!

Giang Nguyên trừng mắt, không hiểu rõ đây là ý gì.

- Nếu nhà họ Tề đã nhận định anh đánh để bọn họ ra tay, bọn họ sẽ không bỏ qua dễ dàng đâu...

Tuyên Tử Nguyệt cắn cắn môi, nhìn Giang Nguyên, hơi chần chờ, cũng có chút bất đắc dĩ nói:

- Chẳng may không ổn... Anh gia nhập nhà họ Tuyên chúng tôi, như vậy nhà họ Tề sẽ không tìm đến anh nữa...

- Gia nhập nhà họ Tuyên?

Giang Nguyên ngẩn ra nhìn Tuyên Tử Nguyệt, nhìn vẻ mặt như chưa bị bức tới vạn bất đắc dĩ của cô, không cách nào khác, lúc này không khỏi cười nói:

- Như thế nào, nhà cô còn có em gái sao....

- Anh...

Nhìn sắc mặt Giang Nguyên quái dị như vậy, sắc mặt Tuyên Tử Nguyệt ửng đỏ quất:

- Anh nói cái gì đấy... Tôi nói cũng là làm giáo tập!

- Giáo tập... Vậy tại sao vẻ mặt cô lại không muốn thế? Đãi ngộ của giáo tập nhà các cô không tốt sao?

Giang Nguyên gãi gãi đầu, tò mò nhìn vẻ mặt quái dị của Tuyên Tử Nguyệt.

- Tốt... Đương nhiên là tốt rồi...

Nhìn vẻ mặt Giang Nguyên cũng quái dị, lúc này mặt Tuyên Tử Nguyệt dường như vừa chột dạ, lại đỏ hơn hai phần, sau đó mới nói:

- Chỉ là sau khi làm giáo tập sẽ bị gia tộc hạn chế, không thể dạy cho người khác dễ dàng, hơn nữa cũng không tự do như anh bây giờ...

- Hả? Chỉ như vậy sao?

Về mặt Giang Nguyên hồ nghi nhìn Tuyên Tử Nguyệt, dù sao vẫn cảm thấy có chút kỳ quái, nhưng lại không nói ra được.

Nhưng Tuyên Tử Nguyệt bị Giang Nguyên nhìn chăm chăm như vậy, mặt liền nóng bừng lên, vội nói:

- Đây là biện pháp cuối cùng thôi. Nếu nhà họ Tề trở lại bức bách anh, anh cũng chỉ có thể như thế...

- Được rồi, được rồi, nói sau đi...

Giang Nguyên cười cười, gật đầu:

- Lại nói sau đi...

Nhìn dáng vẻ lơ đãng của Giang Nguyên, Tuyên Tử Nguyệt hơi bất đắc dĩ và lo lắng. Nhưng lại nghĩ tới thẳng ranh này có thể sống hoàn hảo dưới tay Tề Lang, nghĩ tới nghĩ lui, cô vẫn thấy người này thật thần bí, có lẽ có chuẩn bị sau không biết chừng.

Tuyên Tử Nguyệt nghĩ rất đúng. Đương nhiên Giang Nguyên có chuẩn bị sau, chỉ là cô cũng không biết chuẩn bị sau này chính là chạy trốn thôi...

- Đúng rồi... Nào nào... Chúng ta lại luyện. Vừa rồi còn chưa đá tay đâu.

Nhớ lại dáng vẻ chật vật của mình vừa rồi, Giang Nguyên hơi không phục nói.

- Không luyện nữa... Chì đây hiện tại không có tâm tình...

- Ấy? Không có tâm tình?

Giang Nguyên chớp hai mắt, ngẩn ra, suy nghĩ cẩn thận. Vừa rồi cô bé này gặp mặt là đánh, sao giờ lại không có tâm tình rồi? Mình thì thật sự muốn luyện tập một hồi. Mấy tháng qua, hẳn cảm thấy tiến bộ rất to lớn, nhưng không tìm được đối thủ luyện công. Cho dù là Tề Lang ngày hôm qua cũng chẳng qua bởi lão quá gian trá, thật sự khó quần cho nên mình mới phải dùng chiêu mờ ám, khống chế ngay lập tức, chẳng có chút cảm giác luyện tập nào.

Cô bé Tuyên Tử này là một đối thủ luyện tập rất tốt, sao đột nhiên lại không có tâm tình rồi?

Giang Nguyên còn đang nghi hoặc, đột nhiên lại nghe thấy cô bé Tuyên Tử lơ đãng nói:

- Nghe nói hôm qua anh rất được đấy...

- Hả? Rất được mà, không thua trong tay Tề Lang còn gì!

Giang Nguyên bất đắc dĩ nói.

- Tôi không nói chuyện này.

Cô bé Tuyên Tử tức giận nói.

- Không phải chuyện này?

Giang Nguyên nghi hoặc nói:

- Vậy là chuyện gì?

- Chậc chậc... Còn giả nai à... Thầy trò yêu đương ấy... Hôn nhau ngay giữa phố...

Về mặt cô bé Tuyên Tử quỷ dị nhìn Giang Nguyên, thấy vậy khiến lông tóc toàn thân Giang Nguyên dựng ngược...

(QUAN Y)

Chương 247: Lắp lánh đèn

- Chuyện... Chuyện này... Sao cô biết được... Người bị hôn là tôi hả...

Tiếp thụ nền giáo dục tiên tiến "thiếu niên tiền phong", hàng năm vẫn cần giấy khen "học sinh ba tốt", chưa bao giờ trốn vào WC hút thuốc, mặc dù trung học cũng có chút manh nha yêu đương sớm nhưng thật sự là một học sinh ngoan, hiện tại cũng miễn cưỡng xem như một thầy giáo tốt, đồng chí Giang Nguyên nghe thấy mấy từ "tình yêu thầy trò" toát ra từ miệng cô bé Tuyên Tử, đột nhiên sắc mặt tái nhợt.

Hôn nữa trong lúc bối rối, hẳn còn không nhận được, cố gắng giải thích:

- Không phải tôi hôn Thanh linh... Là cô ấy hôn... Ấy...

Nhìn Tuyên Tử Nguyệt nhìn mình bĩu môi, vẻ mặt như cười như không nhìn mình, Giang Nguyên lại càng đỏ mặt.

- Chậc chậc... Không ngờ đấy... Giang Nguyên, ngày thường anh vẫn ra dáng trang nghiêm đạo mạo, không ngờ lại ra tay với học trò của mình... Cũng quá đói khát rồi...

Nói đến đây, ánh mắt Tuyên Tử Nguyệt đột nhiên trở nên quỷ dị, nhìn có chút hả hê, cười hắc hắc nói:

- Còn chưa hết đâu... Nghe nói anh còn có liên quan tới Lý Vũ ở Đại Nhất... Anh rất vinh hạnh được bầu thành "tiều phu thân cấp" của Đông Đại đấy...

- Tiều phu...

Nghe trong giọng Tuyên Tử Nguyệt tràn ngập vẻ trào phúng, còn vẻ mặt như cười như không kia, trán Giang Nguyên đầy gân xanh... Minh thành tiều phu từ bao giờ chứ... Minh với Lý Vũ có gì sao? Rõ ràng là chẳng có tí gì mà...

- Chuyện này... Chuyện đó... Tôi với Thanh Linh... Không có gì...

Với Lý Vũ cũng không có gì... Cô đừng có hiểu lầm...

Giang Nguyên ngượng ngùng cười nói.

- Ô... Tôi biết sao được có cái gì không chứ... Anh giải thích với tôi làm gì...

Nhìn vẻ mặt Giang Nguyên lo lắng giải thích, đột nhiên Tuyên Tử Nguyệt cảm thấy tâm tình lại tốt lên.

- Ấy...

Sắc mặt Giang Nguyên lúc này cũng cứng đờ. Đúng thế... Chả hiểu mình nóng lòng giải thích làm gì. Lập tức hắt vội vàng cười khen, quay đầu nói:

- Đúng rồi... Cô nghe chuyện này từ đâu vậy...

- Trên mạng... Rạng sáng qua, trong diễn đàn Đông Đại, danh tiếng của anh nổi hân rồi... Từ Thanh Linh đó, Lý Vũ nữa... Đều là cấp bậc hoa khôi giảng đường... Lại bị thầy giáo vô lương như anh đập hư rồi...

- Diễn đàn Đông Đại?!

Bạn học Giang Nguyên lập tức sụp đổ.

Bệnh nhân buổi sáng vẫn nhiều như cũ, nhưng xế chiều lại là giờ học Trung y của Đại Tứ. Mà Giang Nguyên nợ giờ giảng đã lâu, nếu đã trở về thì tất nhiên phải thay sư phụ lên lớp.

Nhớ tới phải đi dạy tại Đại Tứ, Giang Nguyên cũng trở nên hơi rối rắm. Nhưng hân cũng không còn cách nào khác. Gần một tháng nay không ở Vân Giang rồi, nếu đã trở về mà còn không giảm bớt gánh nặng giảng dạy cho sư phụ thì thật không ổn.

Cho nên Giang Nguyên cũng chỉ biết cố gắng khám bệnh, khám hết một số bệnh nhân cố ý tìm tới hân, nếu không chậm trễ giờ giảng buổi chiều thì thật xấu hổ.

Hôm nay bệnh nhân tới khám Giang Nguyên có thể nói là không tăng không giảm. Chẳng qua hoàn hảo là đặc điểm lớn nhất khi

khám bệnh của Giang Nguyên chính là tốc độ nhanh. Chỉ cần không gặp phải bệnh nhân có nghi nan gì thì hần chỉ cần ba bốn phút là xong.

Lúc này, thầy thuốc Hồ đối diện thỉnh thoảng cũng chú ý động tác của Giang Nguyên, chẳng qua hôm nay ông thấy dù Giang Nguyên nhanh nhưng lại hoàn toàn khác với nhanh như hôm qua.

Giang Nguyên ngày hôm qua lúc xem bệnh là lơ đãng, thỉnh thoảng lộ ra tia tham công. Nhưng hôm nay mặt Giang Nguyên vẫn mỉm cười, hành động lại mang theo cảm giác nhẹ nhàng như gió thổi mây bay, tốc độ dù nhanh nhưng khiến cho mọi người đều có cảm giác không nhanh không chậm.

Chứng kiến mọi việc, thầy thuốc Hồ lộ một tia vui mừng, thoải mái chú ý tới bệnh nhân phía bên mình.

Như thế, ba thầy trò đồng tâm hiệp lực, ngay cả cơm trưa cũng thay nhau ăn, cuối cùng đến một giờ chiều cũng đã khám xong gần hết bệnh nhân. Giang Nguyên khám hết bệnh nhân của mình xong liền vội vàng và hai bát cơm, sau đó cầm một chén trà lớn, vội vã tới trường học.

Mặc dù không muốn đi nhưng nếu đến muốn thì lại càng ngại.

Bạn học Giang Nguyên cũng không phải loại da mặt dày. Nhưng đối với hần mà nói, dường như giả vờ bình tĩnh cũng không phải chuyện gì khó khăn lắm.

Chẳng qua cả đường hần di chuyển, dần dần phát hiện ra mình không thể bình tĩnh được. Bởi dọc đường đi, thật sự hần bị chú ý khá nhiều.

Nhìn một đám các cô gái đang tò mò, lại giống như hơi thất vọng nhìn mình, còn các nam học sinh, cả đám mắt đều mang vẻ hâm mộ và ghét hận, vốn bước chân Giang Nguyên không nhanh không chậm liền không khỏi tăng lên vài phần.

Đáy lòng hần cũng xấu hổ hơn vài phần. Dù sao hần cũng xem như một thầy giáo, trong lòng cũng vẫn cảm thấy rất cao thượng.

Nhưng hiện tại... Tiêu phu Đông Đại... Danh hiệu chói mắt tới đâu

chứ... Muốn đạt được danh hiệu như vậy từ mấy vạn người Đông Đại, trong lòng Giang Nguyên thầm run rẩy...

Mình là thầy giáo, mặc dù chỉ là trợ giảng nhưng cũng coi như thanh danh bị phá hủy rồi...

- Chào thầy Giang...

- Chào thầy Giang...

Bước nhanh hơn, lại vừa kịp tới lớp sớm hơn vài phút. Sinh viên vào y viện học mặc dù ánh mắt có người u oán nhưng cả đám vẫn chào hỏi rất thân thiết.

- Chào...

- Chào...

- Chào mọi người...

Hiển nhiên cảm giác nhạy cảm của Giang Nguyên có thể phát hiện ra những ánh mắt u oán của các em gái nhỏ này. Xem ra danh hiệu tiêu phu Đông Đại của mình hiện đã xúc phạm tới không ít tâm linh non trẻ rồi.

Đãi ngộ như vậy hoàn toàn bất đồng với cảnh nổi tiếng khi cứu Lý Vũ lần trước. Lần trước là anh hùng cứu mỹ nhân, một đao hạ xuống, không ai có thể có lời nào bất kính. Nhưng lần này lại hoàn toàn bất đồng rồi...

Nghe đồn một cặp đôi yêu nhau say đắm liền gặp phải "tiêu phu"... Hơn nữa hai cô gái kia đều là loại khiến cả trời ghen ghét. Giang Nguyên nghe thế là đủ biết đau đầu rồi.

Đương nhiên hắn cũng chỉ lo lắng suông. Cho nên Giang Nguyên đứng trước phòng học, ho khế một tiếng, khiến mình bình tĩnh lại rồi chậm rãi đi vào trong phòng.

Mặc dù vẻ mặt hắn bình tĩnh như vậy nhưng khi hắn vừa lững thững tiến vào, trong phòng học vốn huyền ảo lập tức yên tĩnh hẳn. Da mặt Giang Nguyên không nén nổi co giật. Thậm chí... Hắn có thể cảm nhận được trong vô số ánh mắt, ở vị trí giữa đường

như có một ánh mắt ngưỡng ngừng thỉnh thoảng lại lướt tới người mình.

Vị trí bên phải, hàng đầu trong phòng, vẫn như thói quen cũ, Giang Nguyên cầm chén trà trong tay đặt lên bàn, chậm rãi ngồi xuống vị trí, chờ tiếng chuông vào học vang lên.

Chỉ là hần ngồi ở đó, với cảm giác vượt quá người thường của mình, tất nhiên nhận ra sau lưng mình có vô số ánh mắt đang nóng cháy phóng tới...

Nâng chén trà lên, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, chậm rãi thở ra một hơi rồi, bỗng thấy không ít học sinh vây quanh tới.

Nhìn những khuôn mặt quen thuộc phía trước, Giang Nguyên cười...

- Thầy Giang... Thầy thật thiếu ý tứ rồi. Không ngờ lặng yên biến mất một tháng...

- Đúng thế... Thầy Giang... Thầy thật sự vô ý quá rồi...

Nhìn những khuôn mặt trẻ tuổi quen thuộc phía trước, trong mắt Giang Nguyên bắt đầu toát lên một tia cười ấm áp. Đúng vậy... Dù sao vẫn có rất nhiều người không quan tâm tới mấy chuyện bà bà má má kia, vẫn nhớ mình...

- Reng reng reng...

Tiếng chuông vào lớp vang lên dồn dập, mấy nam học sinh vây quanh Giang Nguyên cũng vội vàng trở về chỗ ngồi của mình. Giang Nguyên đưa tay cầm bài giảng, bưng chén trà lên, chậm rãi đi lên bục giảng.

Đặt chén trà đã đóng nắp xuống bàn, lúc này Giang Nguyên mới ngẩng đầu nhìn sinh viên bốn phía. Ở giữa bọn họ, khuôn mặt xinh xắn mang theo một tia xấu hổ rất nhạt, nhẹ nhàng ngẩng đầu lên nhìn Giang Nguyên một cái xong liền nhanh chóng cúi đầu xuống.

Giang Nguyên mỉm cười, sau đó tùy ý mở bài giảng ra... Mặc dù hần mới đọc qua bài giảng lúc đi đường nhưng căn bản không cần dùng tới sách, chỉ tùy ý lật một chút, sau đó mỉm cười nói:

- Các bạn sinh viên... Rất lâu rồi mới gặp...

- Lâu rồi mới gặp... Thế giới thầy Giang...

Giang Nguyên nói câu này xong, một đám sinh viên xung quanh liền hân hoan hưng phấn, cười nói.

Nhìn những khuôn mặt mỉm cười tràn đầy hân hoan xung quanh, Giang Nguyên cũng mỉm cười, nhẹ nhàng giơ tay lên, ra hiệu cho mọi người yên tĩnh, sau đó nói:

- Được rồi, hôm nay chúng ta sẽ giảng về...

- Âm dương giả... Phu dĩ vi... Chứng này là "cổ trướng"...

- Hiện tại cổ trướng gồm có bệnh gan lâu ngày, công năng của can, tỳ, thận mất cân đối, khí trệ, huyết ứ, nước tích trong bụng khiến cho bụng trướng lên như trống, màu da nhợt nhạt, mạch lạc lại lộ. Đó là những triệu chứng lâm sàng biểu hiện ra...

Giang Nguyên đứng trên bục giảng, chậm rãi nói, phần trong tay thỉnh thoảng lại viết lên bản đen. Những đại đa số thời gian, hẳn đều dùng ngôn ngữ đơn giản nhất để giảng giải đạo lý trong đó cho sinh viên.

- Vốn bệnh này trong sách y cổ gọi là đan phúc trướng. Cổ là loại vật như nhện. Cổ trướng là triệu chứng lâm sàng thường thấy. Triệu chứng này có khi bệnh đã nặng, điều trị tương đối khó khăn. Y học hiện đại, xơ gan, khoang bụng tích nước, phúc mạc viêm kết hạch trữ nước sau đó xuất hiện cổ trướng, có thể lấy đó tham khảo trị liệu. Nếu điều trị kịp thời, Trung y, Tây y kết hợp thì có thể trị khỏi hẳn...

Nói đến đây, Giang Nguyên lạnh nhạt cười nói:

- Bệnh cổ trướng là do công năng của can, tỳ, thận bị mất cân đối, khí trệ, huyết ứ, trữ nước trong bụng. Lâm sàng phải chú ý tới việc tiêu sưng, tràn dịch. Điều trị chỉ tập trung vào hư thật và khí trệ, huyết ứ, thủy đình. Bệnh này cơ bản đều là hư tiêu thật, hư thật đều thấy, khi điều trị cần kiểm soát kỹ bệnh tình, nguyên tắc là vừa chữa bệnh vừa bồi bổ.

Lúc này Giang Nguyên đang chậm rãi giảng giải, đột nhiên khóe mắt thấy được, một tiếng tách tách vang lên, sau đó một tia sáng chói lóe lên...

Giang Nguyên khẽ cau mày, đảo mắt nhìn lại, thấy ở cửa phòng học, không biết từ lúc nào đã có thêm hai người. Một người trong đó đang cầm máy ảnh, không ngừng bấm chụp mình.

Ngừng giảng bài, Giang Nguyên chậm rãi buông phấn, sau đó lạnh nhạt cau mày nói với người ở trước cửa:

- Các người làm gì thế? Không thấy chúng tôi đang học sao? Mời đừng làm phiền giờ học của chúng tôi!

(QUAN Y)

Chương 248: Phóng viên Thần Báo

Hai người đang bấm máy tanh tách vào phòng học hơi ngẩn ra, nghe thấy Giang Nguyên nói vậy liền ngừng tay.

Chẳng qua một người trong đó vừa dừng tay, thấy Giang Nguyên đang nhìn về hướng này, vẫn không nhịn được lại giơ máy ảnh bấm tách tách hai cái với Giang Nguyên.

Nhìn dáng vẻ này, lông mày Giang Nguyên hơi nhíu lại, buông phấn bút, chậm rãi đi tới.

- Các người đang làm gì vậy?

Nhìn hai người trước mặt, Giang Nguyên cau mày, trầm giọng nói:

- Không nghe thấy tôi nói gì sao?

Thấy Giang Nguyên đi tới, một người nở nụ cười, nhưng vẫn cầm máy ảnh như cũ, hết nhìn đông lại nhìn tây vào phòng học.

- Là thầy Giang phải không... Chúng ta là phóng viên Thần Báo tại Vân Giang...

Người dẫn đầu mỉm cười, lấy ra thẻ phóng viên, giơ cho Giang

Nguyên xem.

Nhìn thoáng qua tấm thẻ trước mắt, đồng tử Giang Nguyên hơi co lại, ánh mắt nhìn nội dung trên đó, sau đó lạnh nhạt nói:

- Trương Nghĩa Long, phóng viên Trương sao? Hiện tại đang trong giờ học... Mời rời đi...

- Thầy Giang... Chúng ta tới phỏng vấn anh chuyện tình yêu thầy trò...

Nhìn vẻ mặt Giang Nguyên không ngốc, Trương Nghĩa Long cũng nở nụ cười lạnh. Đối với chuyện như vậy, gã cũng đã gặp không ít. Phản ứng đầu tiên của người bình thường có lẽ rất mạnh, nhưng chờ tới khi hắn suy nghĩ cẩn thận rồi sẽ đồng ý tới ôm bắp đùi anh, liếm giày anh để anh ra tay nhẹ thôi.

Chẳng qua khi nghe được những lời này, Giang Nguyên cũng không lộ vẻ lo lắng kinh hoàng như gã nghĩ, chỉ hơi nhú mày, sau đó lạnh lùng nói:

- Hiện tại đang giờ học, cho dù các người tới làm gì cũng mời đi cho...

Cảm thấy ý lạnh mờ nhạt trong lời nói của Giang Nguyên, vẻ cười lạnh trên mặt Trương Nghĩa Long càng ngày càng đậm, nhìn máy ảnh trong tay, lại liếc mắt với đồng nghiệp bên cạnh một cái, sau đó nhìn Giang Nguyên, cười lạnh nói:

- Thầy Giang... Chúng tôi sẽ không làm mất nhiều thời gian của anh, đã nắm được một số tài liệu chân thật rồi. Tôi nghĩ anh cũng không muốn bị người ta viết linh tinh không hay đâu...

Trương Nghĩa Long rất tự tin, biết rằng vừa nói những lời này, trên cơ bản chẳng ai dám ra vẻ trước mặt mình nữa. Thầy Giang trước mắt này còn trẻ như vậy đã có thể làm trợ giảng tại Đông Đại, nhất định là rất giữ thể diện. Việc trước mắt này, hắc hắc... Nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, nhưng mà... Hắc hắc...

Giang Nguyên nhú mày, đang định nói chuyện thì đột nhiên thấy mắt phóng viên cầm máy ảnh bên cạnh sáng ngời, giơ máy ảnh lên nhắm ngay về phía sau Giang Nguyên, nhưng lại như có điều sốt

ruột, giường như chuẩn bị định chụp ai đó.

Thấy động tác của đối phương như vậy, ánh mắt Giang Nguyên lạnh hẳn, tất nhiên là hiểu người nọ muốn làm gì, nhẹ nhàng lùi lại một cái, giơ tay ngăn ống kính của đối phương, lẳng lặng nhìn hai người, nhấn từng tiếng:

- Cho dù hai người muốn làm gì thì hiện tại cũng đi ra cho tôi? Tôi không muốn nói tới lần thứ ba đâu.

Theo lời nói của Giang Nguyên, một luồng ý lạnh nhàn nhạt từ từ tản ra quanh người hắn. Người khác có lẽ còn không cảm thấy những hai người Trương Nghĩa Long lại nhìn hai mắt lạnh ngắt của Giang Nguyên, còn có ý lạnh khiếp người trong giọng nói của hắn, chỉ cảm thấy hai ánh mắt sắc bén đang khiến thân thể người ta rét run.

Hai người không tự chủ được lui lại phía sau mấy bước. Mà vẻ cười lạnh vốn có trên mặt Trương Nghĩa Long đã biến mất từ lâu, chỉ còn lại là một tia kinh hoàng bất ngờ.

Bị Giang Nguyên bức bách, hai người nhìn nhau một cái, sau đó chẳng kịp nói gì thêm, sắc mặt trắng bệch, vẻ mặt kinh hoàng, xoay người bối rối rời đi.

Nhìn hai người kinh hoảng rời đi, lúc này Giang Nguyên mới thở hắt ra. Vừa rồi thật sự hắn đã hơi căm tức rồi. Người khác gây chuyện với hắn thì không sao, nhưng lại dính dáng tới Từ Thanh Linh thì đã chạm tới vẫy ngược của Giang Nguyên rồi. Hắn cũng không sợ hay lo lắng gì, nhưng nếu đối với Từ Thanh Linh mà nói, loại chuyện này sẽ ảnh hưởng tương đối lớn.

Cho nên khi phát hiện ra đối phương nhận ra Từ Thanh Linh, chuẩn bị chụp ảnh, rốt cục Giang Nguyên đã nổi giận rồi. Dưới tinh thần lực khổng lồ của hắn, còn có sát khí kinh khủng bộc phát, hai vị vua không vương miện kia rốt cục cũng phải bại lui một cách hoa lệ.

Chẳng qua nhìn bóng lưng hai người, lông mày Giang Nguyên vẫn nhíu lại. Hắn cảm giác có chút vấn đề, biết đây chỉ là một chuyện nhỏ, đưa lên diễn đàn Đông Đại um sùm thì thôi, làm sao có thể

khiến phóng viên Thần Báo chú ý đến, thậm chí còn phái người tới nhanh như vậy được?

Đột nhiên trong lòng Giang Nguyên bắt đầu có một tia dự cảm điềm xấu. Phóng viên này nếu thật sự muốn làm to chuyện thì cũng rất phiền toái. Hy vọng bọn họ có thể biết khó mà lui...

Chẳng qua khi Giang Nguyên xoay người, một tia lo lắng vốn có chợt biến mất, chỉ còn lại nụ cười ấm áp mờ nhạt.

Mang theo ý cười, tầm mắt đảo qua đám sinh viên, cũng hơi dừng lại ở vị trí đáng người xinh đẹp kia, nhìn thấy cô gái trong mắt đã tràn ngập kinh hoàng, hơn nữa mặt còn hơi trắng bệch ra kia, hắn mỉm cười một chút.

Cảm nhận ánh mắt kinh hoàng của đối phương dần dần biến mất nhờ được mình dùng ánh mắt truyền tinh thần lực mạnh mẽ, lúc này Giang Nguyên mới thở hắt ra. Hắn cũng không muốn đối phương phải chịu đựng bất cứ áp lực nào.

- Nào... Hai con ruồi đã bị đuổi đi rồi... Chúng ta tiếp tục học bài...

Chậm rãi trở về bục giảng, Giang Nguyên tiện tay lật hai trang sách, nhìn đám sinh viên xung quanh, mỉm cười nói.

Sinh viên trong lớp đều phát ra tiếng cười thoải mái đầy thiện ý. Bọn họ nhìn hai người vừa rồi cũng không thuận mắt. Chụp ảnh cái gì chứ? Cõi việy y học của chúng ta không có ai à?

- Cố trưởng... Ngoài đặc thù ở...

Giang Nguyên lại chậm rãi nói. Mà hai người Trương Nghĩa Long của Thần Báo Vân Giang vừa rồi đang đứng hành lang cách cửa không xa, lúc này trong lòng còn sợ hãi liếc nhau.

Bọn họ không rõ làm sao đột nhiên người thanh niên kia lại đáng sợ giống như thú dữ vậy. Lúc ấy bọn họ cảm giác giống như bị một con mãnh hổ hung ác nhìn chằm chằm, giống như hai người bọn họ chỉ hơi có chút ý kháng cự liền sẽ lập tức bị xé xác vậy.

Cho nên hiện tại hai người vẫn còn cảm thấy trống ngực mình đang đập thình thịch.

- Làm sao bây giờ? Người này hình như rắn mềm đều không ăn...

Người thanh niên cầm máy ảnh kia nhìn Trương Nghĩa Long, thờ hốt hốt nói.

Lúc này Trương Nghĩa Long cũng cảm thấy uất ức. Gã biết rõ người nào xử được người nào không, nhưng thật không ngờ đối mặt với một thầy giáo cón con như vậy, mình lại bị đối phương khiến cho chật vật thế. Gã làm phóng viên đã nhiều năm như thế, đây là lần đầu tiên gặp phải. Phải biết rằng những người khác lúc gặp gã đều khách khí, sợ đắc tội với gã.

Nghiêm mặt âm trầm một chút, sau đó gã nói lạnh lùng:

- Để tôi gọi điện cho chủ nhiệm, bảo ông ấy giao tiếp với Đông Đại. Tôi cũng không tin thằng ranh này có thể gây nên sóng gió gì.

- Nhưng bên phía chủ nhiệm... Ông ấy...

Người thanh niên cầm máy ảnh lo ngại nói.

Trương Nghĩa Long cười lạnh một tiếng, nhìn người thanh niên kia, cười nói:

- Tiểu La, cậu cũng chưa hiểu rõ lắm, lần này cấp trên giao nhiệm vụ xuống, nếu hoàn thành không tốt thì ông ta cũng phải khốn đốn... Bên này chúng ta làm không được, hiển nhiên ông ta phải ra mặt!

-Ồ... Vậy là tốt rồi. Vậy là tốt rồi... Vẫn là anh Long hiểu rõ nhất...

Nghe những lời này, Tiểu La kia cũng cảm thấy chấn động. Vốn gã cảm thấy nhiệm vụ hôm nay hơi kỳ quái, nhưng thật không ngờ quả nhiên việc này có tình huống đặc thù thật.

Trong lúc Trương Nghĩa Long này bắt đầu gọi điện cho chủ nhiệm của bọn họ thì tại một ngọn núi nguy nga cách đó ngoài ngàn dặm, dưới núi lớn có một thung lũng nhỏ yên tĩnh. Phía trước thung lũng này có một con sông nhỏ chừng mấy mét trong suốt, uốn lượn khúc khuỷu....

Mà trong thung lũng này có mười mấy tòa biệt thự cực kỳ hiện

đại. Ở trong tòa biệt thự lớn tại trung ương, cha con nhà họ Tề đang ngồi trên ban công, vừa phơi nắng vừa ngồi cạnh một lò đất đỏ, ăn thịt uống rượu.

Tề Nhạc Minh gấp một miếng thịt thơm ngát bỏ vào miệng, nhắm nháp tinh tế, sau đó bưng chén rượu vàng đã đun ấm, nhấp khẽ một ngụm rồi mới thở hắt ra, nhìn về phía cha gã ở đối diện:

- Cha... Chẳng lẽ chúng ta cứ bỏ qua cho Giang Nguyên kia như vậy?

Sắc mặt Tề Lãng hơi âm trầm nhìn con trai mình một cái, chậm rãi cười, sau đó đưa tay cầm đũa duỗi vào trong lò, gấp một miếng thịt, bỏ vào miệng nhai hai cái, lại hài lòng nuốt xuống, sau đó mới cất tiếng cười nói:

- Nhạc Minh... Con biết tại sao hơn trăm năm trước, nhà họ Tề tôi chẳng qua cũng chỉ là một thế gia cấp hai bị khinh thường, nhưng một trăm năm nay lại có thể lật người trở thành một trong mấy thế gia đứng đầu Hoa Hạ không?

Nghe Tề Lãng nhắc tới chuyện này, tinh thần Tề Nhạc Minh rung lên, ngẩng đầu trầm giọng nói:

- Chính là nhờ tổ tiên nằm gai nếm mật, phấn đấu mạnh mẽ...

Nhìn ánh mắt phần chấn kiêu ngạo của Tề Nhạc Minh, Tề Lãng lại cười, phất tay nói:

- Không... Đó cũng không phải là nguyên nhân chính thức...

Thấy cha lắc đầu, phất tay cười, Tề Nhạc Minh ngạc nhiên nói:

- Cha... Thế là bởi vì sao?

- Cẩn thận, cẩn thận...

Mỗi câu mỗi chữ Tề Lãng nói đều nhìn Tề Nhạc Minh, từ tốn nói tiếp:

- Năm đó nhà họ Tề tôi khi nhà Tần bị diệt trừ, nhưng dựa vào ông tổ và các vị tổ tiên, làm người biết tiến lui, cẩn thận từng bước

một đi tới, lúc này mới kéo dài được nhà họ Tề c

- Mà đồng thời bởi đại kiếp họa sáu mươi năm trước, thế lực mọi nhà đều giảm, nhưng nhà họ Tề chúng ta lại làm việc kín đáo, tiện đà nhân cơ hội nổi dậy, mới có địa vị uy thế như ngày hôm nay...

Nói tới đây, Tề Lãng cười lạnh nói:

- Cho nên... Nhà họ Tề chúng ta vẫn luôn lấy cẩn thận làm đầu. Lần này chuyện thăng ranh Giang Nguyên quả thật có chút quái dị. Trong thời gian mấy năm, quả thật chúng ta không điều tra được hần... Đồng thời trong thời gian ngắn như vậy có thể tiến bộ vượt bậc, không biết là lúc ấy hần cố ý yếu thế hay quả thật hần tiến bộ thần tốc như thế.

- Nhưng mà không nghi ngờ gì nữa... Tất nhiên phía sau hần có người tồn tại...

Tề Lãng trầm giọng nói:

- Nếu như không có ai, con có thể nghĩ ra cái gì khiến một người có thể tiến bộ thần tốc như vậy không?

Nghe được lời này, Tề Nhạc Minh trầm mặc, một lúc lâu mới gật đầu nói:

- Cha... Người nói có lý... Là con chưa nghĩ chu toàn!

(QUAN Y)

Chương 249: Phó viện trưởng Tần

Thấy Tề Nhạc Minh đã suy nghĩ cẩn thận rồi. Lúc này Tề Lãng mới vui mừng gật đầu nói:

- Cho nên lần này A Lang bị thương cũng không phải là nhận không. Ít nhất chúng ta cũng hiểu rõ thực lực chính thức của thăng ranh này...

- Mà mặc kệ rốt cục thăng nhải đó có thủ đoạn gì, nhưng có thể

dùng một chiêu đánh trọng thương A Lang, như vậy thực lực của hắn đáng để chúng ta phải nhìn kỹ lại...

- Hơn nữa hắn có quen biết với Tiêu Tiên Nhân, như vậy ít nhất sẽ biết một chút về sự cường đại của gia tộc chúng ta. Nhưng hiện tại hắn vẫn còn ở lại Vân Giang, chẳng có chút động tĩnh nào, như vậy phải có điểm nắm chắc... Cho nên tại tình huống còn chưa hiểu rõ tất cả, chúng ta không thể tùy tiện lộn xộn... Vì thế, hiện tại chúng ta phải dùng chút phương pháp nhỏ, ép lực lượng hắn còn ẩn dấu ra từng bước một...

Tề Lăng bưng chén rượu lên, nhấp khế một cái, sau đó nhìn Tề Nhạc Minh, lạnh nhạt nói:

- Cho dù một người có dấu điểm sâu tới đâu, cuối cùng cũng vẫn sẽ lộ ra vài thứ. Con hiểu rõ chưa... Mà chúng ta cần là phải chờ cơ hội tới!

- Vâng... Cha, con hiểu rồi...

- Ừ... Hết thấy phải cẩn thận, khi thấy cơ hội liền phóng ra như chớp... Như thế mới có thể nhận được hồi báo lớn nhất... Đây là những gì mà chúng ta làm mấy ngày nay, cũng là gốc rễ nhà họ Tề chúng ta dựng thân!

Nhà họ Tề dùng chút thủ đoạn điều động hai vị phóng viên Thần Báo Vân Giang, lúc này cũng đã được ủng hộ, bắt đầu giao thiệp. Một vị phó viện trưởng họ Tần của học viện y đại học Vân Giang đang nhiệt tình đón tiếp hai người Trương Nghĩa Long, tỏ vẻ ủng hộ công việc của hai đồng chí phóng viên, đồng thời cũng lộ vẻ tiếc nuối và oán giận đối với việc trong học viện xuất hiện sự kiện như vậy.

Vị đồng chí phó viện trưởng Tần này cũng quen biết với chủ nhiệm ban biên tập Thần Báo Vân Giang kia. Vốn những chuyện như vậy, phó viện trưởng Tần sẽ từ chối nghiêm ngặt lần này vị chủ nhiệm kia lại nói rất rõ ràng, sẽ lập một phóng sự chuyên đề về đồng chí phó viện trưởng, điều này khiến đồng chí phó viện trưởng Tần hơi suy nghĩ một chút liền đồng ý.

Thần Báo Vân Giang ở Sở Nam cũng có lực ảnh hưởng tương đối,

người bình thường muốn có phóng sự chuyên đề là chuyện rất khó khăn. Lần này nếu mình có thể được lên chuyên đề, như vậy thanh thế tại cuộc cạnh tranh ghế viện trưởng ba tháng sau sẽ càng mạnh hơn vài phần.

Đối với chuyện như vậy, vị đồng chí phó viện trưởng Tần này cũng cảm thấy không có gì là khó cả. Ông ta cũng hiểu rõ Giang Nguyên này, là thay mặt lão giáo sư Hồ lên lớp, cũng không phải thầy giáo chính thức. Mình uy hiếp một chút, để hắn phối hợp với hai đồng chí phóng viên thực hiện phỏng vấn là được.

Dù sao đây cũng chẳng phải chuyện gì to tát, còn về việc mấy đồng chí phóng viên viết thế nào thì chẳng sao cả. Thằng ranh kia cũng không phải thầy giáo chính thức, chỉ cần không thái quá là được. Mà nữ sinh liên quan tới chuyện này là Từ Thanh Linh ông cũng biết, xinh xắn động lòng người, là phó chủ tịch hội học sinh, ngày thường nhìn cũng rất mãn nhãn, làm sao có chuyện để Giang Nguyên này xơi không? Ừ... Thuận tiện dọa dẫm một chút cũng tốt...

Dưới sự yêu cầu mãnh liệt của hai đồng chí phóng viên, không có trong tay phương thức liên lạc với Giang Nguyên, lại cũng không muốn liên hệ với thầy giáo hồ, sắp hết giờ, lại nhớ tới đồng ý phỏng vấn của vị chủ nhiệm ban biên tập kia, phó viện trưởng Tần liền quyết định vẫn đi cùng hai đồng chí phóng viên tới phòng học tầng ba tìm người.

Lập tức đồng chí phó viện trưởng Tần cùng hai đồng chí phóng viên thẳng thoi đi về hướng cầu thang tầng ba. Lúc này vẻ đắc ý trên mặt hai đồng chí phóng viên càng đậm hơn vài phần.

Đồng chí phó viện trưởng Tần căn thời gian cũng rất chuẩn, khi đi tới cầu thang lầu ba thì tiếng chuông tan học cũng vừa vãn vang lên, sau đó liền thầy Giang Nguyên đi cùng mấy sinh viên chậm rãi bước ra.

Giang Nguyên vừa giải thích với mấy sinh viên thân thiết phương pháp điều trị theo Trung y của một căn bệnh, vừa nghĩ có nên gọi điện thoại cho Từ Thanh Linh hay không, nhẩm cô đừng quá lo lắng.

Ai ngờ đón đầu hấn lại là khuôn mặt đáng ghét của hai người Trương Nghĩa Long kia. Còn có một vị trông hơi quen mắt, béo tới múp đầu, hóa ra là đồng chí phó viện trưởng Tần.

Lúc này hai vị phóng viên hơi đặc ý nhìn khuôn mặt thanh niên hơi kinh ngạc trước mặt, thầm nghĩ:

- Chậc chậc... Có bản lĩnh thì cậu hung ác thêm xem? Lãnh đạo của cậu ở chỗ này, xem thử cậu còn dám hung ác không?

- Thầy thuốc Giang phải không... Đây là hai vị phóng viên Thần Báo Vân Giang muốn phỏng vấn cậu. Cậu tới phối hợp một chút...

Mặc dù phó viện trưởng Tần chưa từng gặp mặt Giang Nguyên nhưng hiển nhiên ông liếc một cái liền nhận ra. Người này nhìn như còn trẻ tuổi nhưng rõ ràng có vẻ trưởng thành hơn mấy sinh viên bên cạnh. Đó chính là người mà mình muốn tìm rồi.

Nhìn vị phó viện trưởng béo tới múp đầu đang thể hiện vẻ mặt uy nghiêm này, Giang Nguyên cũng vẫn nhận ra được. Dù sao hắn cũng đã từng xem ảnh lãnh đạo học viện, lúc này trong lòng cũng hơi căng thẳng. Hắn thật không ngờ hai phóng viên này có thể thuyết phục lãnh đạo học viện ra mặt.

Chẳng qua nghe thấy phó viện trưởng Tần gọi mình là thầy thuốc Giang, Giang Nguyên hơi sửng sốt, sau đó liền phản ứng lại, chậm rãi gật đầu cười nói:

- Đúng vậy, viện trưởng Tần...

- Thầy Giang... Hiện tại anh dạy xong rồi, rốt cục đã có thể tiếp nhận phỏng vấn của chúng tôi rồi...

Mặt Trương Nghĩa Long tràn ngập vẻ cao ngạo, cười lạnh nói:

- Còn xin thầy Giang nhất định phải phối hợp tốt với chúng tôi...

Trương Nghĩa Long gần rất rõ mấy chữ "thầy Giang", có thể nói là còn nặng hơn mấy chữ thầy thuốc Giang của phó viện trưởng Tần nhiều.

Nhìn vẻ đặc ý trên mặt Trương Nghĩa Long, Giang Nguyên gật đầu

khẽ, nói:

- Phóng viên Trương muốn hỏi gì thì hỏi đi...

- Tốt...

Thấy Giang Nguyên cũng không tỏ ra hơi thở khiến trái tim người ta băng giá nữa, trong lòng Trương Nghĩa Long thầm đắc ý. Gã cũng không có ý định tránh đám sinh viên vây xem này đi mà lấy luôn giấy bút và máy ghi âm ra, nói với Giang Nguyên:

- Thầy Giang, gần đây trên diễn đàn Đông Đại truyền tin, thầy Giang cậu là thầy mà dùng lợi dụ dỗ nữ sinh viên, hơn nữa còn có quan hệ tình ái với nhiều nữ sinh viên...

- Là một thầy giáo, cậu cảm thấy hành vi của mình thỏa đáng sao? Cậu làm thầy giáo, có giới hạn đạo đức của mình không? Cậu có biết hành vi của mình như vậy sẽ khiến nghề nghiệp thầy giáo đáng được mọi người kính trọng bị bôi nhọ không? Gây ảnh hưởng rất xấu cho sinh viên không?

Vị phóng viên Trương Nghĩa Long này vừa cất lời liền ép hỏi liên tiếp, khiến lòng mày Giang Nguyên dần dần nhúu lại. Đợi tới khi Trương Nghĩa Long nói xong, hấn cau mày, trầm giọng nói:

- Đối với những câu hỏi của phóng viên Trương, tôi muốn nói rõ: Thứ nhất, tôi chưa phát triển quan hệ yêu đương với sinh viên nào. Thứ hai, càng không tồn tại cái gì là dùng lợi dụ dỗ... Cho nên không tồn tại cái gì là đi ngược đạo đức... Các người cũng đừng nói linh tinh!

- Nói linh tinh?

Nghe thấy không ngờ Giang Nguyên lại phủ nhận mạnh mẽ như vậy, còn bảo mình không nói linh tinh, Trương Nghĩa Long không nén nổi nở nụ cười lạnh. Hành động như vậy gã đã gặp rất nhiều, chờ tới khi mình lấy chứng cứ ra thì thái độ đối phương sẽ thay đổi lập tức, đến cầu xin mình đừng viết gì có hại.

Trương Nghĩa Long rút một tấm ảnh từ trong túi ra, đang định đưa cho Giang Nguyên thì Tiểu La đứng cạnh gã đột nhiên nhìn về phía cửa phòng học, hai mắt sáng ngời, giơ máy ảnh lên, chụp rất

nhanh tanh tách về phía cửa.

Mà ở cửa lúc này cũng truyền tới một tiếng kêu kinh hãi mà Giang Nguyên biết rất rõ.

Nghe thấy tiếng kêu kinh hãi kia, Giang Nguyên tái mắt, đi về phía trước ngăn lại rất nhanh, chắn trước máy ảnh, cất giọng lạnh lùng:

- Anh làm gì đó? Xóa tấm ảnh vừa chụp đi cho tôi!

Nhìn ánh mắt lạnh lẽo của Giang Nguyên, Tiểu La kia không kìm được phải lui về phía sau vài bước. Mà Trương Nghĩa Long đứng cạnh nhìn thoáng qua cửa phòng, rõ ràng là Từ Thanh Linh bị tình huống trước mắt khiến cho mặt mũi trắng bệch, trên mặt lộ một tia cười đắc ý, sau đó cười lạnh với Giang Nguyên:

- Thầy Giang, đây là công việc bình thường của chúng ta, xin cậu đang quấy rầy, để chúng tôi còn muốn phỏng vấn hai nhân vật nữ chính, xác định cậu không dụ dỗ các cô ấy, thậm chí là uy hiếp...

Nhìn vẻ mặt Trương Nghĩa Long đắc ý, sắc mặt Giang Nguyên lại lạnh hẳn đi trong nháy mắt, trầm giọng nói:

- Có chuyện gì tôi phối hợp với anh là được, đừng có quấy rầy tới sinh viên của tôi...

- Đây không phải là quấy rầy, mà là thu thập chứng cứ... Chúng tôi không thể chỉ nghe lời nói một phía của cậu, nhất định phải điều tra toàn diện mới có thể viết bài. Nếu không thì ai biết thầy Giang cậu có nói thật hay không? Là một nhà báo, nhất định phải có thái độ tìm hiểu rõ thực tế, cẩn thận toàn diện, chân thật viết báo...

Mặc dù bị ánh mắt lạnh lẽo của Giang Nguyên khiến cho trong lòng hơi sợ hãi nhưng nhớ tới vị phó viện trưởng đứng cạnh mình, Trương Nghĩa Long cũng to gan hẳn, đắc ý nói.

Hơn nữa gã đồng thời còn đánh mắt ra hiệu cho Tiểu La đứng cạnh, ý bảo y mau gọi nữ sinh viên xinh đẹp kia lại, cùng phỏng vấn. Về mặt vị thầy Giang trước mắt có vẻ lo lắng, chắc chắn giữa hai người có quan hệ không bình thường. Chỉ cần lời được nữ sinh viên này tới đây, dưới thủ đoạn của mình, còn xem hắn có thể nói xạo nữa không.

Nhìn dáng vẻ xinh xắn lại khiến người thương hại, đáng yêu tới cực độ kia, càng đẹp hơn trong ảnh chụp vài phần, Trương Nghĩa Long không nhịn nổi thầm mắng một tiếng. Củ cái trắng ngon như vậy lại cúng cho lợn rồi. Tại sao không phải là rơi vào tay mình chứ...

Vừa nhìn lại khuôn mặt lạnh lẽo nhưng cũng không che nổi vẻ đẹp trai trẻ tuổi, đột nhiên Trương Nghĩa Long hận không thể đi phẫu thuật thẩm mỹ. Chẳng qua phẫu thuật không được, vậy thì, hừ hừ... Nếu cấp trên đã quyết tâm muốn chỉnh mày, đừng có trách ông đây tiện tay xả giận.

Chẳng qua gã mới vừa nổi ý đồ này lên trong đầu, đột nhiên phát hiện thầy Giang trước mắt đã chặn trước người Tiểu La từ bao giờ, không cho Tiểu La đi tìm nữ sinh viên tên Từ Thanh Linh kia.

- Cậu... Đừng có ngăn cản công việc bình thường của chúng ta...

Lúc này Tiểu La đã bị sắc mặt lạnh lẽo của Giang Nguyên dọa sợ, nhưng nhớ tới phó viện trưởng Tần vẫn còn ở đây, giờ vẫn cố ưỡn ngực, trấn định quát.

Chẳng qua gã còn chưa nói hết lời, chỉ cảm thấy tay nhẹ bẫng. Không biết từ lúc nào, máy ảnh trong tay gã đã bị đối phương đoạt mất.

- Này này... Cậu muốn làm gì. Trả máy ảnh lại cho tôi...

Thấy đồ kiểm còm của mình bị người ta đoạt đi, Tiểu La cả kinh kêu lên.

Lúc này phó viện trưởng Tần đứng một bên nhìn cũng ngây ra rồi, thật không ngờ thằng ranh này lại dám thô lỗ với phóng viên ngay trước mặt mình. Nhớ tới phóng sự chuyên đề của mình, ông vội vàng trầm giọng quát:

- Giang Nguyên, cậu làm gì đó, mau mau trả lại máy ảnh cho phóng viên La...

Đối mặt với tiếng quát của phó viện trưởng Tần, dường như Giang Nguyên không nghe thấy, sắc mặt lại càng lạnh lẽo hơn vài phần...

(QUAN Y)

Chương 250: Thật là phiền toái mà

Thấy Giang Nguyên đã cướp máy ảnh đi, Tiểu La vội vàng muốn cướp trở về từ tay Giang Nguyên. Chẳng qua vừa mới tới gần Giang Nguyên, gã còn vừa vươn tay ra đã bị Giang Nguyên tiện tay đánh một chưởng, đẩy lui lại liên tục mấy bước, cuối cùng không ngờ kêu kinh hãi một tiếng, đặt mông ngã ngồi trên mặt đất.

- Cậu, cậu...

Trương Nghĩa Long một bên thấy không ngờ Giang Nguyên ra tay, lúc này ngạc nhiên chỉ vào hắn, nhưng lại mãi không nói nên lời.

Sắc mặt phó viện trưởng Tần bên cạnh lúc này cũng sầm xuống, thật không ngờ ngay trước mặt mình, thằng ranh này lại dám ra tay với phóng viên, thậm chí còn đoạt máy ảnh của người ta, lập tức trừng mắt nhìn Giang Nguyên, nói:

- Dừng tay! Thầy thuốc Giang, cậu làm gì vậy? Còn có kỷ luật không? Mau trả máy ảnh lại cho phóng viên La...

Đối với lời nói của phó viện trưởng Tần, Giang Nguyên chỉ coi như không nghe thấy, chỉ đưa tay mở một bên máy ảnh, rút thẻ nhớ ra.

- Á... Anh... Anh muốn làm gì...

Tiểu La vừa ngã lăn giờ mới đứng lên khỏi mặt đất, nhìn Giang Nguyên lấy thẻ nhớ ra khỏi máy ảnh, sắc mặt tái đi, kinh hãi kêu lên.

- Cậu... Cậu trả lại máy ảnh cho chúng tôi...

Trương Nghĩa Long một bên hiển nhiên cũng biết ảnh lưu lại trong thẻ nhớ. Nếu không có thẻ nhớ này, như vậy những ảnh chụp trước đó cũng không còn nữa. Hơn nữa cho dù cầm máy ảnh, lúc này cũng không thể chụp thêm được gì.

Giang Nguyên tiện tay đưa máy ảnh trong tay cho Tiểu La, nhưng trước mắt bao nhiêu người, ngón tay phát lực nhẹ một cái. Chỉ

nghe răng rắc một tiếng, thẻ nhớ kia liền bị bẻ làm hai.

- Anh... Anh...

Tiểu La vừa nhận lại máy ảnh từ tay Giang Nguyên, nhìn thẻ nhớ vỡ đôi trong tay hắn, lúc này trợn mắt há mồm.

Trương Nghĩa Long phía sau giờ cũng lộ vẻ đau lòng. Đã không còn thẻ nhớ, máy ảnh này coi như chưa thể dùng ngay, mà ảnh chụp nơi này hiển nhiên cũng không còn nữa, còn phổng vấn gì nữa? Cho dù là đăng báo cũng không có ảnh chụp, như vậy giá trị cũng giảm hẳn, hơn nữa khẳng định cấp trên không hài lòng.

- Viện trưởng Tần... Ông... Thầy giáo dưới quyền ông sao lại dã man thế? Người như vậy có thể làm giáo viên sao? Nhất định tôi sẽ viết thật chi tiết trong báo, nói không ngờ tố chất giáo viên nơi này lại như vậy, thảo nào gặp phải gièm pha...

Nhìn vẻ mặt lạnh lẽo của Giang Nguyên, Trương Nghĩa Long không dám tiến lên lý luận với Giang Nguyên, đành phải nổi giận, nói với phó viện trưởng Tần.

Bị Trương Nghĩa Long vặn hỏi một trận, mặt phó viện trưởng Tần lại càng lộ vẻ xấu hổ, nhìn về phía Giang Nguyên, giận dữ nói:

- Thầy thuốc Giang... Cậu làm gì vậy? Nói thế là sao? Tôi sẽ đình chỉ chức trợ giảng của cậu...

Đối với lời của phó viện trưởng Tần, dường như Giang Nguyên chẳng nghe thấy. Trong ánh mắt đau lòng của đám Trương Nghĩa Long, hắn đưa tay bẻ tiếp hai nửa tấm thẻ nhớ thành bốn, sau đó tiện tay vứt bỏ, lúc này mới ngẩng đầu nhìn phó viện trưởng Tần, chậm rãi nói:

- Viện trưởng Tần... Ông thân là viện trưởng, chẳng lẽ không biết bảo vệ học trò của mình sao?

- Tôi đã nói, có chuyện gì có thể đi tìm tôi, đừng có đi tìm các cô ấy... Các cô ấy vẫn là sinh viên, chẳng lẽ ông không biết nói chuyện như vậy, không biết thật giả thế nào cũng đều tạo thành ảnh hưởng không tốt cho bọn họ sao?

Nói tới đây, Giang Nguyên nhìn về phía hai phóng viên, hai mắt lạnh lẽo, nói:

- Có chuyện gì có thể tìm tôi trò chuyện, nhất định tôi sẽ phối hợp, nhưng tuyệt đối không cho phép biên tạo lung tung, lại càng không cho phép nhắc tới tên sinh viên của tôi, cùng tất cả mọi khả năng của thể ảnh hưởng tới bọn họ...

Bị Giang Nguyên quát mắng một hồi, sắc mặt phó viện trưởng Tần lúc này lúc trắng lúc xanh. Nếu không phải bên kia đã đồng ý viết cho ông ta một bài phóng sự, làm gì có chuyện ông ta giúp người ngoài gây áp lực với người trong trường. Nhưng trước mắt bọn họ bị một thầy giáo cón con dạy dỗ, lại có nhiều sinh viên như vậy, còn có mặt hai phóng viên, thật sự khiến ông ta cảm thấy không nén nổi giận.

- Cậu... Giang Nguyên, cậu có nghe thấy không? Tôi sẽ đình chỉ chức vụ trợ giảng của cậu...

Phó viện trưởng Tần nổi giận nói. Đây cũng là thứ duy nhất ông ta có thể đem ra uy hiếp Giang Nguyên. Ngoài thứ này, một phó viện trưởng Tần như ông ta cũng chẳng làm gì nổi đối phương.

Nếu là giáo viên khác, làm như vậy còn có thể sợ đặc tội với lãnh đạo nào khác. Nhưng tên trước mắt này hầu như là một kẻ không chỗ dựa, chỉ tới dạy thay thầy giáo Hồ. Không làm nữa thì thôi... Cũng chẳng tổn thất chút nào. Có lẽ điểm kiêng dè duy nhất của đối phương chỉ là sẽ bị thầy giáo Hồ mắng. Chỉ hy vọng thẳng nhãi này bị mình hù dọa, có thể biết điều một chút.

Chẳng qua dường như phó viện trưởng Tần lại phải thất vọng rồi. Đối diện với lời nói giận dữ của ông, lúc này Giang Nguyên hơi nhú nhú mày, nhìn phó viện trưởng Tần nói:

- Ông muốn dừng thì dừng là được. Chỉ cần gọi cho sư phụ một tôi tiếng là xong...

- Ấy...

Nghe thấy Giang Nguyên trả lời thiếu kiên nhẫn như thế, mặt phó viện trưởng Tần cứng đờ, ngây ra tại chỗ, sắc mặt hết xanh lại đỏ,

không biết nói gì nữa.

Mà hai người phía Trương Nghĩa Long nhìn thầy Giang đối mặt với lãnh đạo vẫn chả coi vào đâu, lúc này cũng âm thầm cắn lưỡi. Hai người nhìn nhau, lúc này Trương Nghĩa Long nhìn mấy mảnh thẻ nhớ trên mặt đất, lại nuốt nuốt nước miếng rồi nhìn Giang Nguyên, yếu ớt nói:

- Cậu tưởng phá hỏng thẻ nhớ của chúng tôi thì chúng tôi sẽ không phỏng vấn nữa sao? Chúng tôi là phóng viên, nhất định sẽ viết tới cùng!

Nhìn Trương Nghĩa Long đang cố ra vẻ mạnh mẽ, Giang Nguyên hừ khê một tiếng, sau đó nói:

- Tôi không biết tại sao các người lại giống trống khua chiêng dấy vào chuyện này như vậy, nhưng tôi muốn nói cho các người biết, các người có thể viết bài, nhưng cấm không được bịa đặt. Nếu có một chút gì liên quan tới danh dự sinh viên của tôi, tôi dám cam đoan... Anh sẽ phải hối hận...

Nói tới đây, Giang Nguyên duỗi tay chỉ về phía Trương Nghĩa Long, lạnh nhạt nói:

- Cho dù anh có mục đích gì, hoặc phía sau anh là ai, nhưng anh phải rõ một việc, đó là có chuyện đừng có dễ dàng chọc vào tôi... Không có chuyện, lại càng chớ chọc vào tôi...

Lời này Giang Nguyên vừa nói ra, vốn Trương Nghĩa Long còn cố ra vẻ trấn tĩnh, lúc này sắc mặt trắng bệch. Vốn gã uốn lưỡi mấy lần, định nói mấy câu vớt vát thể diện nhưng lại bị Giang Nguyên lừ mắt lạnh lùng một cái:

- Được rồi... Các người có thể đi... Tôi không muốn nhìn thấy các người nữa...

- Ờ...

Cảm nhận được vẻ lạnh lẽo trong ánh mắt của Giang Nguyên, Trương Nghĩa Long co rụt cổ lại theo tiềm thức, chỉ cảm thấy cảm giác đáng sợ lần trước lại xuất hiện. Minh trước mặt thầy Giang này giống như chuột gặp mèo vậy.

Gã bị dọa tới mặt trắng bệch, lập tức không dám nói gì nữa, vội vàng dẫn Tiểu La rời đi.

Lúc này về mặt Tiểu La đau khổ, vô cùng không nỡ nhìn mấy mảnh thẻ nhớ trên mặt đất, lại lén nhìn Giang Nguyên một cái, cũng không dám nói gì nữa, đuổi theo sát phía sau Trương Nghĩa Long.

- Ồ yeah...

Nhìn hai người xám xịt rời đi, đám sinh viên vây xem đột nhiên hoan hô, sau đó vỗ tay nhiệt liệt.

Mà Từ Thanh Linh đứng ở góc phòng giờ mặt đỏ hồng nhìn thân thể đứng đó, nguy nga cao ngất như một ngọn núi lớn, trong mắt đột nhiên thấy ươn ướt.

Lúc này, chỉ có phó viện trưởng Tần mặt xanh mét đứng đó, nhìn đám người hoan hô, tức tới mặt không còn là mặt, mũi chẳng phải mũi, đành phải gợn dữ hừ một tiếng, hung hăng trừng mắt nhìn Giang Nguyên một cái, không nói lời nào, xoay người rời đi.

Nhìn phó viện trưởng Tần nổi giận đùng đùng bỏ đi, Giang Nguyên nghĩ tới ai đó, nhú nhú mày, sau đó thở phào một tiếng. Phiền toái thật... Thật sự là phiền toái...

Quay đầu lại, gật đầu với đám sinh viên đang lộ vẻ kính nể và vỗ tay cổ vũ xong, Giang Nguyên lại cười cười gật đầu ra hiệu với Từ Thanh Linh đang đứng ở cửa phòng, ý bảo cô yên tâm, sau đó mới xoay người rời đi.

Xảy ra chuyện như vậy, thế lại càng cần xử lý nhanh một chút. Giang Nguyên cắn cắn khế môi, cười bất đắc dĩ. Hắn không hy vọng chuyện này tiếp tục phát triển, đồng thời cũng không muốn có nhiều ảnh hưởng xấu hơn xuất hiện. Ít nhất hắn cũng không muốn sự phụ lo lắng, càng không muốn khiến Từ Thanh Linh... Còn cả Lý Tiểu Vũ sợ hãi bởi chuyện này...

Nhìn bóng người cao ngất đang ngẩng đầu, chậm rãi rời đi, ánh mắt Từ Thanh Linh đứng ở cửa phòng dường như hơi ngầy dại... Ba năm... Ba năm thật sự anh ấy đã trở thành một người đàn ông

đội trời đạp đất rồi...

Giang Nguyên chậm rãi đi tới, trong lòng lại nhanh chóng suy nghĩ. Đối với chuyện này, muốn xử lý cũng không phải quá khó, nhưng phải mượn nhờ lực lượng của người khác.

Mặc dù những người đó sẽ rất sẵn lòng giúp hẳn, nhưng Giang Nguyên lại thật sự có cảm giác không quen. Chẳng qua cũng không còn cách nào khác... Lúc cần phải phiền người ta thì cũng vẫn phải nhờ thôi.

Cho nên thoáng trầm ngâm một chút, Giang Nguyên liền lấy điện thoại ra, bấm một dãy số.

Mà nữ diễn viên chính trong sự kiện kia, Lý Tiểu Vũ lúc này cũng tương đối yên tĩnh. Sáng hôm nay cô vừa mới xem tấm ảnh và bài post kia.

Chỉ là đối mặt với ánh mắt lo lắng và tò mò của bạn học cùng đám bạn thân, cô cũng không nói gì thêm, trong lòng chỉ hơi chua xót. Cô biết chuyện trước kia của anh Nguyên và Từ Thanh Linh, nhưng khi thật sự chứng kiến tấm ảnh đó, cô cũng vẫn không ngờ.

Mặc dù biết rốt cục đã xảy ra chuyện gì, cũng nín nhịn được nhưng hiện tại cô cũng không có tư cách đòi hỏi gì ở anh Nguyên, chỉ có thể chờ đợi...

Mang theo chút tâm tình u ám, quái dị, tỉnh tỉnh mê mê qua một ngày, tới tối, vừa học xong ba tiết học chiều, không ngờ cô lại nghe thấy chuyện này.

Nhìn diễn đàn thảo luận về việc thầy Giang đối mặt với hai phóng viên âm hiểm xảo trá ra sao, còn mạnh mẽ không cúi đầu trước lãnh đạo, ý cười trên mặt Lý Tiểu Vũ dần hiện lên.

Cho dù thế nào, anh Nguyên cũng vẫn tốt như vậy. Cho dù có phải anh ấy và Từ Thanh Linh có gì không, cho dù trong lòng anh ấy có mình không nhưng anh ấy vẫn là anh Nguyên của mình...

Lý Tiểu Vũ cười buông lỏng thì đột nhiên di động của cô đổ chuông.

Nhìn cái tên hiện lên trên màn hình, vẻ tươi cười trên mặt Lý Tiểu Vũ càng sáng lạn.

- Này.... Anh Nguyên...

- Ừ... Tốt rồi, em không lo lắng, anh yên tâm đi. Anh cũng không cần lo cho em... Em không sao...

Chương 251: Mê hoặc

Giang Nguyên ở Sở Nam có được lực lượng không nhỏ, nhưng lực lượng này lại quá cao. Có một số chuyện nhỏ Giang Nguyên không muốn quấy rầy bọn họ. Lần này xem như là bất đắc dĩ.

Sau một hồi suy nghĩ, Giang Nguyên lựa chọn Phó tỉnh trưởng La. Dù sao Phó tỉnh trưởng La cũng chủ quản Y tế – Giáo dục. Mặc dù trường đại học Đông Nguyên do Bộ Giáo dục quản lý, nhưng ai có thể không nể mặt Phó tỉnh trưởng La chứ? Đặc biệt hai tháng nữa, Phó tỉnh trưởng La sẽ được thăng lên làm Phó tỉnh trưởng thường trực. Bấy nhiêu năng lực đó cũng đủ rồi.

Phó viện trưởng Tần của trường đại học Đông Nguyên vẫn là ruộng có ba phần đất, nhưng so về cấp lãnh đạo thì vẫn còn kém một bậc. Có Phó tỉnh trưởng La ra mặt, tất nhiên là không thành vấn đề. Về phần Vân Giang Thần Báo, mặc dù không phải phạm trù do Phó tỉnh trưởng La chủ quản, nhưng với năng lực của ông, nếu ngay cả chút chuyện ấy cũng làm không được, vậy cũng uống cho mấy năm lẫn lộn của Phó tỉnh trưởng La. Hơn nữa, dạo gần đây có tin tức truyền ra, Phó tỉnh trưởng La sắp trở thành Phó tỉnh trưởng thường vụ. Trên dưới Sở Nam, người nào mà không nể mặt ông chứ?

Bây giờ, Giang Nguyên chỉ có chút nghi hoặc, chính là Vân Giang Thần Báo. Hắn không biết chính xác rốt cuộc là ai đang gây phiền phức cho hắn. Nếu không, chỉ chút việc nhỏ như vậy, nào cần đến Vân Giang Thần Báo cử hai phóng viên đến điều tra chứ? Hơn nữa, ngay cả Phó viện trưởng Tần cũng bị cuốn vào, rõ ràng là đối phương xuất lực không nhỏ.

Giang Nguyên nở nụ cười bất đắc dĩ. Chẳng lẽ là Tề gia? Nhưng

cũng không đến mức như vậy chứ? Thủ đoạn không nhỏ nhưng lại chẳng có tác dụng gì. Đường đường là Tề gia, muốn đối phó hẳn, chỉ cần phái ra bảy tám cao thủ vậy công hẳn, hoặc hạ thuốc mê hẳn là được, không cần phải giở chút thủ đoạn nhỏ như vậy. Cho nên, Giang Nguyên liền bỏ ý niệm là Tề gia làm trong đầu.

- Chẳng lẽ là vị Phó tỉnh trưởng thường vụ sắp bị điều đi? Hay là Phó thị trưởng Vân Giang sắp lên làm chánh kia?

Giang Nguyên cau mày, suy nghĩ hồi lâu vẫn không xác định được rốt cuộc là ai muốn chơi hẳn như vậy.

Nhẹ nhàng lắc đầu, Giang Nguyên quyết định không nghĩ nữa. Dù sao toàn bộ cứ giao cho Phó tỉnh trưởng La. Hẳn đã hao hết khí lực giúp cho ông một chuyện lớn như vậy, hẳn ông cũng nên trả lại cho hẳn chút ân tình nhỏ. Về phần chuyện còn tiến triển như thế nào thì nước đến đất chặn thôi.

-Ồ, tại sao lại có người gây phiền phức cho cậu chứ?

Nghe giọng nói của Giang Nguyên, Phó tỉnh trưởng La mỉm cười. Tuổi còn trẻ mà đã vướng vào mấy chuyện như thế. Nhưng cũng chẳng có gì kỳ lạ. Bác sĩ Tiểu Giang vừa đẹp trai lại có năng lực, được con gái thích cũng là chuyện bình thường. Chuyện này tính ra cũng chẳng có gì kỳ quái, tại sao lại dính đến Vân Giang Thần Báo chứ?

Nghĩ đến đây, Phó tỉnh trưởng La cũng có chút cau mày. Người có thể dùng thủ đoạn này để đối phó Giang Nguyên thật ra cũng không nhiều lắm. Hơn nữa, đã làm đến bước này rồi, năng lượng cũng không nhỏ. Trong lúc Phó tỉnh trưởng La đang trầm ngâm, Giang Nguyên không kiên nhẫn nói:

- Tỉnh trưởng, ngài cảm thấy việc này như thế nào?

- Haha, còn có thể thế nào? Nếu thật có người tìm cậu gây phiền toái, vậy cứ để họ từ từ lộ diện. Cậu đừng vội, chúng ta cứ nhìn là được.

Phó tỉnh trưởng La đã được Trưởng phòng Dương hứa hẹn, tất nhiên là tự tin hơn nhiều lắm. Nếu là trước kia, ông thật sự sẽ

không nói như vậy. Nhưng qua hai tháng nữa, vị trí số 2 của Sở Nam sẽ thuộc về ông. Ngoại trừ Tỉnh trưởng Bạch, ông thật sự chẳng kiêng kỵ người nào cả. Cho nên khi nói chuyện, giọng nói cũng tự tin hơn vài phần.

- Vậy thì tôi nhờ ngài vậy.

Có Phó tỉnh trưởng La cam đoan, Giang Nguyên cũng yên tâm hơn. Bây giờ, cái ô trên đỉnh đầu của hắn ở Sở Nam này không nhỏ. Hắn thật sự cũng muốn nhìn xem là ai đã dám chơi hắn như vậy.

Phó viện trưởng Tần giận dữ giáo huấn Chủ nhiệm Vương của khoa nghiên cứu Trung y một trận trong phòng làm việc. Chủ nhiệm Vương cũng thật là oan uổng mà. Hồ lão đưa đệ tử đến dạy thay, có liên quan gì đến ông chứ? Tuy nói ông cũng khá chiều cổ Giang Nguyên, nhưng hắn phạm sai lầm, có cần phải trút hết lên đầu ông không?

Nhưng Chủ nhiệm Vương cũng có chút khó hiểu. Tại sao Giang Nguyên lại khiến cho Phó viện trưởng Tần tức giận như vậy. Phó viện trưởng Tần nổi nóng, chỉ sợ hắn sẽ không gánh nổi. Mặc dù có chút tiếc nuối, nhưng Chủ nhiệm Vương cảm thấy cũng chẳng có gì. Giang Nguyên chỉ thay mặt Hồ lão đến dạy không công. Bây giờ không dạy nữa cũng chẳng có ảnh hưởng. Dù sao Giang Nguyên cũng không có khả năng trở thành giáo sư chính thức của trường Đông Nguyên.

Cho nên, Chủ nhiệm Vương chỉ ngồi im, lắng nghe Phó viện trưởng Tần phát tiết lửa giận lên người ông, nhưng trong lòng lại cười lạnh. Tần La ông trong cái trường đại học này chuyên bắt nạt kẻ yếu, sợ hãi kẻ mạnh. Cuối cùng lại đụng phải một tên tiểu tử không phải quả hồng mềm.

- Lần này nhất định phải diệt sạch con sâu làm rầu nồi canh này, không để cho nó tiếp tục làm tổn hại danh dự của trường chúng ta.

Phó viện trưởng Tần cũng không kiêng nể gì mà mắng văng nước miếng, đột nhiên điện thoại trên bàn làm việc vang lên.

Nghe được tiếng chuông điện thoại, Phó viện trưởng Tần mới

không cam lòng mà ngừng mắng, sau đó nhắc điện thoại lên nghe:

- Alo, dạ, xin chào Viện trưởng Lý.

Nghe được tiếng bên kia, gương mặt đang bất mãn của Phó viện trưởng Tần liền biến mất, trở nên khiêm cung, giọng nói vô cùng lấy lòng, khiến Chủ nhiệm Vương bên cạnh nghe mà cũng nổi cả da gà.

Nhưng gương mặt đang tươi cười của Phó viện trưởng Tần dần trở nên cứng ngắc, cuống quýt gật đầu, ngàn lời đáp lại. Thấy vậy, Chủ nhiệm Vương cũng cảm thấy tò mò, không biết rốt cuộc Viện trưởng Lý đã nói cái gì mà Phó viện trưởng Tần lại có bộ dạng ăn cứt chó cũng thấy ngon vậy.

Một lúc sau, Phó viện trưởng Tần mới cúp điện thoại, thở phào nhẹ nhõm, dùng tay lau mồ hôi trên trán, giống như vừa mới được tái sinh.

Nhìn vẻ mặt tò mò của Chủ nhiệm Vương đang nhìn mình, liền cảm thấy xấu hổ, ho khan hai tiếng rồi nói:

- Tôi từ chỗ của Viện trưởng Lý biết được một số nội tình của Tiểu Giang lão sư. Đó là một thanh niên không tệ. Mặc dù phạm phải một số sai lầm nhỏ, nhưng chúng ta cũng nên bảo vệ và bồi dưỡng nhiều hơn.

Nhìn vẻ mặt của Phó viện trưởng Tần, đồng thời nghe được những lời ông ta nói, sắc mặt Chủ nhiệm Vương cũng trở nên quái dị. Ban nãy còn căm phẫn đòi thanh trừ Giang Nguyên ra khỏi hàng ngũ trợ giảng. Đảo mắt lại nói tuổi còn trẻ, còn cần bảo vệ và bồi dưỡng nhiều hơn. Chậc chậc, đúng thật là quái lạ.

Trong phòng làm việc của Chủ nhiệm phòng biên tập Vân Giang Thần Báo, Trương Nghĩa Long đang cúi đầu ngồi ủ rũ trước bàn công tác, vẻ mặt giận dữ nói:

- Chủ nhiệm Hồ, tên Tiểu Giang kia quá mức kiêu ngạo. Chẳng những làm hư camera của chúng ta, hơn nữa còn đánh Tiểu La. Quả thật không còn gì để nói. Đối với tình huống như vậy, chúng ta nhất định phải dạy cho hắn một bài học.

- Tiểu La bị đánh? Giáo viên đánh người? Như vậy thì kỳ quá.

Mặc dù sắc mặt Chủ nhiệm Hồ không được tốt lắm, nhưng vẫn bình tĩnh hơn Trương Nghĩa Long. Ông ta đẩy cặp mắt kính lên, sau đó ngạc nhiên hỏi:

- Chẳng phải đi cùng với lãnh đạo trường đại học sao? Tại sao lại bị đánh?

- Chủ nhiệm Hồ, ngài đừng nói đến cái tên Phó viện trưởng Tần kia nữa, căn bản là trấn không được. Ngay cả Phó viện trưởng Tần mà còn không có biện pháp dạy cho tên đó một bài học.

Càng nói, Trương Nghĩa Long càng tức giận. Nào có giáo viên như vậy chứ? Mà cũng nào có lãnh đạo ngay cả cấp dưới cũng trấn không được? Đúng là không biết xấu hổ mà.

Nhìn bộ dạng tức giận của Trương Nghĩa Long, Chủ nhiệm Hồ cũng cảm thấy sững sốt. Ông quen biết với Phó viện trưởng Tần đã lâu, cũng biết được Phó viện trưởng Tần cũng là người có vốn liếng. Nếu không cũng không gọi điện thoại cho đối phương, nhưng thật không ngờ lão Tần lại không trấn được một tên tiểu tử.

Lập tức cau mày, nói:

- Nếu đã như vậy thì không cần nề mặt nữa. Viết bài đi.

- Chủ nhiệm Hồ, xin ngài cứ yên tâm. Tôi nhất định sẽ viết thật hay, tuyệt đối sẽ không để cho thằng ranh đó được sống tốt.

Thấy Chủ nhiệm Hồ đã lên tiếng, Trương Nghĩa Long đặc ý nói.

- Được rồi, đi đi.

Chủ nhiệm Hồ hài lòng gật đầu, nhìn theo bóng lưng Trương Nghĩa Long bước ra ngoài, lúc này mới nhớ đến chuyện mà Trương Nghĩa Long đã nói, không khỏi cau mày. Tuy nói khi ông nhận nhiệm vụ cũng có chút quái lạ, nhưng không nghĩ đến cái tên Tiểu Giang lão sư lại khó đối phó như vậy. Nhưng cũng không sao. Dù sao bản thảo cũng đã viết rồi. Về phần phỏng vấn cũng chỉ là làm dáng thôi. Còn về phía Phó viện trưởng Tần, nếu đối phương ngay cả chút chuyện đó cũng làm không được, vậy thì để tự ông ta làm.

Nghĩ đến đây, Chủ nhiệm Hồ nở nụ cười lạnh lùng. Họ Tần làm việc như vậy, chung quy sẽ phải xấu hổ tìm mình thôi.

Vứt cây bút xuống bàn, Chủ nhiệm Hồ nhẹ nhàng tựa lưng vào ghế, gác chân lên bàn, sau đó nhàn nhã mà hát một bài hát.

Nhưng lúc này, đột nhiên cánh cửa bị đẩy ra. Nhìn người bước vào, sắc mặt Chủ nhiệm Hồ khế biến, vội thu chân lại, đứng lên tươi cười nói:

- Trưởng phòng, tại sao ngài lại đến đây? Có việc gì thì cứ gọi cho tôi một tiếng là được.

Chương 252: Cha và con

Trương Nghĩa Long vui sướng ngồi gõ máy tính trước bàn làm việc. Dưới ngòi bút của y, hành động của một giáo viên trường Đại học Đông Nguyên đã trở thành hành động vô sỉ. Từ các phương diện đạo đức, chính nghĩa tiến hành phê phán toàn diện.

Chỉ chưa đầy nửa tiếng ngắn ngủi, Trương Nghĩa Long đã hoàn thành một bài viết trước nay chưa từng có. Đọc lại từ đầu đến cuối, y phát hiện một chữ cũng không cần sửa, thông thuận vô cùng.

Trong lúc Trương Nghĩa Long đang định cầm bản thảo đến phòng Chủ nhiệm Hồ thẩm duyệt, điện thoại liền vang lên.

Nghe được là giọng nói của Chủ nhiệm Hồ, Trương Nghĩa Long hưng phấn nói:

- Chủ nhiệm, tôi viết xong rồi, bây giờ sẽ mang qua cho ngài.

Nghe giọng nói hồ hởi của Trương Nghĩa Long, Chủ nhiệm Hồ dường như cũng không được cao hứng cho lắm, ngược lại có chút không kiên nhẫn nói:

- Không cần đâu, chuyện này cho qua đi.

- Ờ?

Trương đại phóng viên sững sốt, giống như bị một gáo nước lạnh tạt vào, choáng váng một hồi lâu mới tỉnh:

- Chủ nhiệm, tại sao lại bỏ qua?

- Tôi nói bỏ qua thì bỏ qua. Anh hỏi nhiều như vậy để làm gì?

Chủ nhiệm Hồ nhin không được quát lớn, sau đó cúp điện thoại một cái.

Trương Nghĩa Long lẳng lẳng cầm ống nghe, sau đó nghe được trong điện thoại truyền đến tiếng ô ô, nửa ngày sau cũng không hồi phục tinh thần. Thật sự là nghĩ không ra rốt cuộc là chuyện gì được xảy ra. Nhiệm vụ này cũng là do Chủ nhiệm Hồ giao cho y. Vừa nãy còn thúc giục y phải hoàn thành cho nhanh, dạy cho tên tiểu tử kia một bài học, tại sao bây giờ lại lặt lọng như vậy?

Nhìn bản thảo hơn một ngàn chữ tràn đầy tâm huyết của mình, rồi lại nghĩ đến mình phải nuốt giận vì tên tiểu tử nào đó, Trương đại phóng viên cảm thấy đột nhiên muốn hồng mắt, kêu to một tiếng rồi ném bản thảo xuống bàn.

Chỉ cần hai cuộc điện thoại của Phó tỉnh trưởng La đã giải quyết được chuyện lần này. Đây chính là chỗ tốt của quyền lực. Cá lớn nuốt cá bé, cá bé nuốt tôm. Hết thấy đều đơn giản như vậy. Phó hiệu trưởng Tần và Trương đại phóng viên cũng chỉ là tôm. Còn Giang Nguyên, không thể định hãn thuộc loại nào. Rõ ràng hai con tôm tép đó vẫn có thể gây phiền toái không nhỏ cho hãn, nhưng hãn lại có thể phát động cá lớn. Vì thế sự việc lại trở nên phức tạp.

- Cha, bên phía Vân Giang Thần Báo đã không còn động tĩnh gì nữa.

Tề Nhạc Minh nhận được tin tức, mặc dù trong lòng rất khó hiểu, nhưng vẫn báo cáo lại với Tề Lăng.

-Ồ, nhanh như vậy đã không còn động tác gì rồi sao?

Tề Lăng mỉm cười:

- Có thể trong thời gian ngắn đề chuyện này xuống, xem ra lực

lượng mà Giang Nguyên có thể vận dụng ở Sở Nam không nhỏ.

- Đúng vậy. Con nhận được tin tức, là do vị Phó tỉnh trưởng La của tỉnh Sở Nam xuất thủ.

Tề Nhạc Minh cau mày nói.

- Phó tỉnh trưởng La? Là người mà dạo gần đây được đồn là sẽ trở thành Phó tỉnh trưởng thường vụ phải không?

Nghe Tề Nhạc Minh nói, Tề Lăng chậm rãi ngồi thẳng người, trầm giọng hỏi.

Tề Nhạc Minh gật đầu:

- Vâng, chính là người đó.

- Ồ?

Thấy Tề Nhạc Minh xác nhận, Tề Lăng chậm rãi dựa lưng vào ghế, hơi nheo mắt, nhớ lại hình dáng của một người nào đó.

Thấy cha im lặng, Tề Nhạc Minh lại nói tiếp:

- Căn cứ theo điều tra, Hồ y sư của phòng khám Khánh Nguyên có mối quan hệ khá thân với Phó tỉnh trưởng La. Mấy năm qua vẫn luôn là người chữa bệnh cho ông ta. Cũng có thể nhờ đó mà Giang Nguyên tạo được mối quan hệ với Phó tỉnh trưởng La. Hơn nữa, quan hệ giữa Dương Vân Dương và Phó tỉnh trưởng La không cạn. Theo những gì biểu hiện bên ngoài, một tháng trước, Phó tỉnh trưởng La đã đến Bắc Kinh. Mà lần đó Giang Nguyên cũng có đi cùng.

- Sao?

Nghe đến đó, Tề Lăng mở mắt nhìn Tề Nhạc Minh.

- Đây là tin tức mà chúng con vừa mới điều tra được.

Cảm nhận được ánh mắt có chút sắc bén của cha, Tề Nhạc Minh cẩn thận đáp:

- Đầu tiên, chúng con cũng không ngờ Giang Nguyên lại dính đến chuyện này.

Cẩn thận nhìn cha một cái, Tề Nhạc Minh nói tiếp:

- Nhưng quan hệ giữa Tỉnh trưởng Bạch Nghi Tân và Giang Nguyên cũng không tệ. Chúng con điều tra ra được, mẹ của Bạch Nghi Tân đã từng phẫu thuật tại bệnh viện số 1 thuộc trường đại học Đông Nguyên. Mà lúc đó, mọi người thường thấy Giang Nguyên hay ra vào bệnh viện. Căn cứ theo điều tra, dường như Giang Nguyên trị liệu rất tốt cho mẹ của Bạch Nghi Tân. Trong chuyện Giang Nguyên phát sinh xung đột với Phó tỉnh trưởng thường vụ tỉnh, Bạch Nghi Tân cũng có nhúng tay vào, bảo vệ Giang Nguyên bình an vô sự.

Tề Lăng thở hắt ra, nhìn Tề Nhạc Minh, rồi lắc đầu:

- Con đã sớm chú ý đến hẳn, nhưng tại sao đến bây giờ mới tra ra được?

- Con...

Gương mặt tuần tú của Tề Nhạc Minh hiện lên sự âm trầm, chần chờ một chút mới nói:

- Trước đây con cho rằng hẳn chỉ là một con kiến hôi mà thôi.

- Phải cẩn thận chứ.

Tề Lăng thở dài nhìn con gái:

- Đây là điều mà cha muốn nhấn mạnh với con. Tương lai con sẽ là người tiếp quản Tề gia, nhất định phải học hỏi điểm này.

Nói đến đây, giọng Tề Lăng hơi trầm xuống:

- Con đúng thật là sơ suất quá. Nếu hẳn đã có thể đến gần được Tuyên nha đầu, tại sao con còn có thể xem nhẹ hẳn được? Chẳng lẽ con không biết Tuyên nha đầu là đứa mắt cao hơn người sao? Con bé ngay cả con cũng nhìn không vừa mắt, tại sao lại càng lúc càng quan tâm tên tiểu tử này?

Tề Nhạc Minh chậm rãi gật đầu, ánh mắt hiện lên chút tàn khốc, nói:

- Cha, con đã hiểu rồi.

Nhìn Tề Nhạc Minh cúi đầu, Tề Lăng lại dựa lưng vào ghế, chậm rãi nhắm mắt lại, sau đó nói;

- Mặc kệ thế nào, chúng ta cũng đã lần ra được mạng lưới quan hệ khổng lồ đằng sau Giang Nguyên. Một tên tiểu tử không bối cảnh, nhưng lại nhận được sự ủng hộ của hai nhân vật quan trọng của tỉnh Sở Nam. Hơn nữa còn có Dương Vân Dương và Dương gia đằng sau ở Bắc Kinh. Cố lực lượng này vô cùng kinh khủng, con không cho rằng đây là ngẫu nhiên chứ? Con cho rằng Giang Nguyên dựa vào cái gì để tạo nên quan hệ với những người này? Chỉ là dựa vào y thuật? Có thể sao? Nếu phía sau hẳn không có những người khác, điều này sao có thể?

Nghe cha nói, Tề Nhạc Minh vẫn có chút nghi hoặc:

- Nhưng thưa cha, y thuật của Giang Nguyên, căn cứ vào điều tra, quả thật là không tệ, cũng không loại trừ...

- Con nói sao? Có thể không tính hai người kia ở Sở Nam, nhưng còn Dương gia ở Bắc Kinh? Gia đình bọn họ có quan hệ với Thiên Y Viện, còn có bác sĩ nào có thể khiến cho bọn họ để vào mắt, thậm chí làm cho Dương Vân Dương không tiếc đắc tội với một vị Phó tổng bí thư của Quốc Vụ Viện để bảo vệ cho tên tiểu tử này?

Tề Lăng mỉm cười rồi nói tiếp:

- Trừ phi tên tiểu tử này là từ Thiên Y Viện đi ra. Nhưng con cảm thấy hẳn có tư cách làm ở đó hay sao? Với tính cách của những tên ở Thiên Y Viện, còn sợ Thang gia, sợ Phó tổng bí thư của Quốc vụ viện à?

- Cha nói đúng.

Tề Nhạc Minh dường như đã ngộ ra.

- Được rồi, con hiểu là tốt rồi. Cho nên, mặc kệ phía sau Giang Nguyên có người nào, tra ra được thì cứ tra. Chỉ là phải cẩn thận

một chút. Nếu phía sau hẳn không có người, như vậy chúng ta sẽ xuống tay. Chỗ tốt hiển nhiên là không thể để lọt vào tay người khác. Còn nếu có người, cha thật ra cũng muốn nhìn xem đó là người nào mà lá gan lại lớn đến như vậy, ngay cả tổ bảy người cũng có người hỗ trợ.

Nói đến đây, Tề Lăng liền nở nụ cười.

Ngày 13 tháng 12, lúc này trời đang mưa.

Từ Thanh Linh ngồi cạnh cửa sổ, nhìn mưa rơi bên ngoài, ánh mắt dường như không có tiêu cự.

Chuyện Vân Giang Thần Báo ngấm lại cũng không nghiêm trọng như cô đã nghĩ, chẳng khác nào một trận mưa lớn rồi tan đi. Đến nhanh đi cũng nhanh, không hề có tiếng động.

Mặc dù Giang Nguyên đã an ủi, nhưng cô vẫn có chút lo lắng. Dù sao chuyện hôm đó cũng làm cho cô kinh hãi không nhỏ, nhưng hai ngày sau, hai phóng viên bị Giang Nguyên hù dọa cũng không xuất hiện nữa. Cô cố tình đọc báo trong suốt hai ngày qua, nhưng cũng không phát hiện bất cứ tin tức nào có liên quan. Lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng rồi lại cảm thấy có chút mất mát. Bốn năm rồi, cô vốn tưởng rằng cô đã quên. Cô cho rằng sau này mình sẽ không còn gặp lại hắn nữa, nhưng rồi hắn lại lặng yên không một tiếng động xuất hiện trước mặt cô.

Mang cặp mắt kính đen, tưởng rằng có thể che khuất được cặp lông mày thẳng tắp, tưởng rằng sẽ không ai nhận ra?

Không biết từ khi nào, một bàn tay trắng nõn đang quơ quơ trước cặp mắt đang mơ màng, cho đến khi bàn tay nhẹ nhàng vỗ lên vai một chút, Từ Thanh Linh mới giật mình tỉnh lại, quay đầu nhìn gương mặt bạn cùng phòng đang trêu tức mình, mặt đỏ bừng lên.

- Chắc chắc, yêu rồi. Đại mỹ nữ của chúng ta yêu rồi.

Nhìn gương mặt ửng đỏ, còn có chút hồi hoảng vì xấu hổ của Từ Thanh Linh, ý cười trên gương mặt bạn cùng phòng lại càng đậm:

- Thế nào? Bị tớ nói trúng rồi phải không?

- Nói ai vậy? Cậu đang nói ai vậy?

Từ Thanh Linh xấu hổ phóng đến cô bạn cùng phòng.

- Haha, dù sao không phải nói tớ. Còn nói ai, tự người đó biết.
Hahah, buông ra, buông ra.

Chương 253: Mời

- Cậu đã thích anh ấy đến như vậy, vậy thì theo đuổi đi. Từ đại tiểu thư của chúng ta cũng không phải là người sợ hãi rụt rè như thế.

Vẻ mặt trêu chọc của bạn cùng phòng khiến cho gương mặt Từ Thanh Linh đỏ lên, lại tiếp tục chọc ngoáy bạn mình. Cho đến khi cô bạn thở gấp xin tha thì mới xấu hổ giải thích:

- Là do đêm đó tớ uống hơi nhiều.

- Uống rượu sao? Tại sao lại uống rượu? Mấy năm qua chưa từng thấy cậu uống rượu qua. Chẳng lẽ là vì Trương Du Chánh? Tớ cảm thấy không phải vì vậy. Nhưng Giang lão sư thật sự rất tốt. Cậu không biết thầy ấy vì che chở cho cậu trước camera đẹp trai đến cỡ nào. Nếu đổi lại tớ là cậu, tớ nhất định sẽ theo đuổi thầy ấy. Cậu mà không theo, sẽ có người khác cướp ngay. Đám con gái trường mình toàn là lũ mê trai, nhìn thấy thầy đều chảy nước miếng.

- Bây giờ cậu là người có cơ hội nhất. Ai cũng nhìn ra Giang lão sư rất có ý với cậu. Tuy nói còn có Lý Tiểu Vũ, nhưng nữ theo đuổi nam cũng chẳng có chút vấn đề nào. Tớ ủng hộ cậu theo đuổi thầy ấy.

Nghe bạn cùng phòng nói, Từ Thanh Linh cảm thấy một chút cũng không sai. Chẳng lẽ tình cảm của cô còn chưa rõ sao? Mặc dù chủ động hôn hân là do uống hơi nhiều, nhưng ý tứ cũng rất rõ ràng. Thế nhưng hẳn cứ như xa như gần đối với cô, chẳng lẽ còn muốn cô theo đuổi hẳn? Tầm hình kia chưa đủ mất mặt sao?

Gương mặt đỏ bừng, bên tai nghe tiếng cười của bạn, tinh thần Từ Thanh Linh lại bay đi chỗ nào mất.

So với Từ Thanh Linh, Lý Tiểu Vũ bình tĩnh hơn rất nhiều, lúc này đang ngồi trên giường cầm một quyển Giải phẫu học.

- Tiểu Vũ, cậu một chút cũng không lo lắng sao?

Nhìn vẻ mặt chăm chú của Lý Tiểu Vũ, Tiểu Linh trên giường rất cuộc nhẹn không được, hỏi.

- Lo lắng cái gì?

Lý Tiểu Vũ có chút ngây người nhìn Tiểu Linh phía đối diện.

- Bà chị của tôi ơi, tớ thấy gần đây cậu rất ít gặp mặt Giang lão sư. Chẳng lẽ cậu định tặng Giang lão sư cho Từ Thanh Linh?

Tiểu Linh khẩn trương hỏi.

- À!

Nghe Tiểu Linh hỏi, sắc mặt Lý Tiểu Vũ có chút ửng đỏ:

- Cậu nói cái gì vậy? Tớ và Nguyên ca ca chẳng có cái gì.

Tiểu Linh che miệng nói:

- Lại còn bảo là không có gì? Nếu không có gì, Giang lão sư còn tốt với cậu như vậy sao? Chị Từ so với cậu còn lợi hại hơn, đều đã chủ động hôn Giang lão sư. Haiz, cậu cũng nên chủ động một chút đi, cũng đừng nên để chị ấy đoạt mất. Mặc dù tớ cảm thấy điều đó là không thể, nhưng nghe nói trước đó bọn họ đã từng quen nhau. Bây giờ chị Từ chủ động như vậy, ai biết Giang lão sư có động tâm hay không?

- Ờ!

- - Vì thế, cậu nên cố gắng nhiều hơn, gọi điện thoại ngay cho Giang lão sư, bảo thầy ấy dẫn cậu đi ăn cơm, đồ ngọc ạ!

Ắt xì! Ắt xì. Ở một nơi nào đó, có người chẳng may hắt xì hai cái.

Hồ lão nhìn vào mắt ai đó, cảm giác sắc mặt cũng không tệ lắm, do dự một chút liền hỏi:

- Có phải bị cảm hay không?
- Dạ không phải, chỉ là đột nhiên mũi hơi ngứa.

Giang Nguyên vuốt mũi, mỉm cười nói.

- Ủm, con phải mặc thêm quần áo. Cho dù có mở điều hòa, nhưng thêm áo khoác vẫn hay hơn.

Hồ lão quan tâm nói.

Giang Nguyên gật đầu, cười:

- Để con đi lấy áo khoác.
- Ủm, mặc nhiều vào.

Hồ lão gật đầu, sau đó nhìn đồng hồ, rồi lại nhìn phòng khám đã hơi trống, nói:

- Được rồi, cũng đã 9h, ta về trước. Con dọn dẹp xong thì cũng nghỉ ngơi đi.
- Dạ, sư phụ đi đường cẩn thận.

Sau khi ký tên vào đơn thuốc cho người bệnh, Giang Nguyên cười nói.

Sau khi Hồ lão thay quần áo thì ra về. Lúc này Giang Nguyên cũng thu dọn bàn làm việc, đứng dậy cầm cái chổi, bắt đầu quét dọn vệ sinh.

Anh Hoàng của phòng thuốc và y tá Tiểu Tình đã dọn xong bên ngoài, cười chào Giang Nguyên:

- Giang Nguyên, chúng tôi về trước nhé.
- Vất vả cho mọi người rồi.

Giang Nguyên cởi áo khoác, sau đó gật đầu với hai người. Sau khi

hai người kia rời khỏi, hẳn định bước đến đóng cửa.

Nhưng bên ngoài hành lang có tiếng bước chân truyền đến.

- Lại có người bệnh sao?

Giang Nguyên cau mày, tiện tay xếp lại ngay ngắn quyển sách trên bàn. Thời gian gần đây làm việc hơi nhiều. Cứ đến 9h chung quy sẽ có cảm giác mệt mỏi, rất muốn đi tắm nước nóng, sau đó đi ngủ. Nhưng bây giờ xem ra lại phải muộn hơn chút rồi.

Giang Nguyên cầm áo khoác, đang định mặc vào, nhưng bên ngoài đã truyền đến giọng nói:

- Có thể vào không?

Ánh mắt Giang Nguyên hiện lên chút nghi ngờ. Giọng nói của người bên ngoài còn rất hữu lực, dường như không phải đến khám bệnh. Hẳn buông áo khoác xuống, chậm rãi bước ra khỏi phòng khám bệnh, liền nhìn thấy một thanh niên đang đứng trong đại sảnh:

- Xin chào, xin hỏi có việc gì không?

Nghe có người hỏi mình, người thanh niên liền quay lại, đánh giá Giang Nguyên từ trên xuống dưới, sau đó trầm giọng hỏi:

- Anh là Giang Nguyên?

Nhìn gương mặt đỏ ửng của đối phương, còn có thần sắc dị thường, Giang Nguyên gật đầu nói:

- Vâng, tôi là Giang Nguyên, xin hỏi anh có chuyện gì không?

- Ồ, anh là Giang Nguyên thì tốt rồi. Có thể đi theo tôi một chuyến không? Lão gia tử nhà tôi bị đau thắt lưng, anh hãy đến nhà mát xa cho ông ấy.

Thấy Giang Nguyên gật đầu, người thanh niên liền lên tiếng.

Giang Nguyên chớp mắt, sau đó cười nói:

- Xin lỗi, chúng tôi không ra ngoài khám bệnh buổi tối. Hơn nữa phòng khám cũng đóng cửa rồi, xin mời sáng mai trở lại.

- Sao?

Thấy Giang Nguyên từ chối, ánh mắt chàng thanh niên phát lạnh:

- Anh có nghe tôi nói không? Lão gia tử nhà tôi bị đau thắt lưng, nên tôi muốn anh đến mát xa cho ông ấy.

- Xin lỗi, tôi đã nói không ra ngoài khám bệnh, xin mời đến bệnh viện.

Nhìn ánh mắt không lương thiện gì của đối phương, Giang Nguyên cũng không định nói nhiều, liền giơ tay tiễn khách:

- Phòng khám chúng tôi đóng cửa rồi.

Thấy Giang Nguyên làm động tác này, người thanh niên cười lạnh:

- Anh có biết tôi là ai hay không? Nhà tôi muốn gọi thầy thuốc, chưa từng có người nào dám từ chối.

Nhìn biểu hiện của chàng thanh niên như vậy, ngoài cửa còn có chiếc xe việt dã SUV, Giang Nguyên mỉm cười lắc đầu:

- Xin lỗi, buổi tối chúng tôi không ra ngoài khám bệnh. Xin mời về cho.

Nghe Giang Nguyên nói xong, chàng thanh niên có chút căm tức, lông mày cau chặt, nhìn Giang Nguyên, lạnh giọng nói:

- Ba của tôi là Lưu Thiên Phong, tôi là Lưu Bách Căn. Nếu giúp cho lão gia tử của tôi dễ chịu, anh cũng có được chỗ tốt.

- Lưu Thiên Phong? Thiên Phong của xí nghiệp Lưu Thiên Phong?

Thì ra chàng thanh niên này là con nhà giàu có. Lưu Thiên Phong là một trong những thương nhân giàu có nhất của Trung Quốc, nắm giữ trong tay rất nhiều sản nghiệp, một trong năm trăm doanh nghiệp giàu có nhất trên thế giới. Tập đoàn Lưu Thiên Phong là một trong ba tập đoàn hàng đầu trong cả nước. Ở tỉnh Sở Nam lại

càng độc chiếm ngôi vị đầu bảng. Bản thân Lưu Thiên Phong luôn là khách quý của một số chính trị viên cao tầng của Quốc Vụ Viện. Khó trách Lưu Bách Căn lại tự tin như vậy.

Nhưng cũng thật là buồn cười. Lưu Thiên Phong đặt tên cho con đúng thật là có ý tứ.

Nhìn thấy nụ cười trào phúng của Giang Nguyên, gã thanh niên lạnh giọng nói:

- Đi thôi, khi trở về tôi sẽ cho người chở anh.

Giang Nguyên lắc đầu cười, vẫn nâng tay như cũ:

- Xin lỗi, phòng khám đóng cửa rồi. Hơn nữa, buổi tối chúng tôi không ra ngoài khám bệnh. Nếu cần khám bệnh, sáng mai đến sớm.

- Anh....

Thấy Giang Nguyên không nể mặt mình, Lưu Bách Căn có chút sừng sốt, còn chưa phục hồi lại tinh thần thì bên ngoài đã truyền đến một giọng nói kiêu my:

- Bách Căn, có còn khám bệnh hay không?

Giang Nguyên thuận mắt nhìn lại, liền nhìn thấy một người phụ nữ dung nhan kiêu my đang đi đến, ánh mắt liền ngưng lại, nhận ra đây là ngôi sao Lâm Duệ Duệ mà gần đây báo chí đưa tin rất nhiều.

- Chờ một chút.

Nghe được giọng nói này, gương mặt Lưu Bách Căn đang tức giận đột nhiên hòa hoãn lại, sau đó quay sang nói với Giang Nguyên:

- Anh dám không nể mặt tôi?

- Xin lỗi, phòng khám chúng tôi không ra ngoài khám bệnh buổi tối.

Giang Nguyên cũng không kiên nhẫn nữa. Gần đây khám bệnh

nhiều quá khiến cho hắn có chút mệt mỏi, lạnh giọng trả lời.

- Lưu Bách Căn tôi muốn mời, chưa từng có người nào dám từ chối. Tôi nói lại lần nữa, thất lễ của lão gia tử nhà tôi không thoả mái, anh có đi hay không?

Lúc này, giọng nói của Lưu Bách Căn dần dần lạnh lại, khiến cho Lâm Duệ Duệ ở đằng sau cũng phải cả kinh, không biết một khi Lưu Bách Căn tức giận thì chàng bác sĩ đẹp trai này sẽ xảy ra chuyện gì.

Chương 254: Gia, tại sao lại không ôm?

Đối mặt với sự uy hiếp của Lưu Bách Căn, lúc này Giang Nguyên cũng không nhịn nữa, nụ cười trên gương mặt tắt đi, lắc đầu nói:

- Tôi đã nói, nếu không phải trường hợp khẩn cấp, xin mời sáng mai quay lại. Hơn nữa, cũng chưa có người nào dám bức tôi chuyện tôi không muốn làm. Cho nên mời anh trở về, tôi muốn nghỉ ngơi.

- Được, được.

Lưu Bách Căn cười lạnh, đột nhiên lao lên, thúc mạnh một quyền vào Giang Nguyên.

Nhìn nắm đấm của người nọ, Giang Nguyên lộ ra thần sắc cổ quái. Mặc dù có chút tức giận, nhưng cũng bất đắc dĩ:

- Tại sao gần đây cứ gặp toàn những người thích động thủ nhỉ?

Thấy người này đã uống rượu, Giang Nguyên nhẹ nhàng dùng tay chặn nắm đấm của đối phương, sau đó cổ tay khẽ đảo. Lưu Bách Căn nhiều nhất cũng chỉ mạnh hơn người bình thường có một chút mà thôi. Trong lúc Lưu Bách Căn còn chưa hồi phục lại tinh thần, đã bị Giang Nguyên đẩy lui hai ba thước, ngã phịch mông xuống dưới chân Lâm Duệ Duệ.

Lâm Duệ Duệ che miệng kinh hô, luống cuống đỡ Lưu Bách Căn dậy, vẻ mặt kinh nghi nhìn Giang Nguyên. Thật không biết, một

người nhả nhặn như vậy, như thế nào lại có thể đẩy Lưu Bách Căn cao to ngả xuống đất.

Lưu Bách Căn đã uống chút rượu, sau khi đứng dậy, đầu óc mơ mơ màng màng, mãi mới hồi phục lại tinh thần. Y từ nhỏ đến lớn có khi nào chịu thiệt như vậy? Gương mặt vặn vẹo, nghiêng rằng một cái, liền gạt Lâm Duệ Duệ ra, sau đó xông lên, muốn sống chết với Giang Nguyên.

- Mau đi ra ngoài cho tôi.

Giang Nguyên chẳng còn kiên nhẫn dây dưa với một tên đã uống rượu. Hắn nhướng mày, hai mắt phát lạnh nhìn chằm chằm Lưu Bách Căn, thấp giọng quát một tiếng.

- Thiên phú thứ nhất, Mê hoặc khởi động.

Một luồng khí tức dày đặc từ trong ánh mắt lao thẳng đến Lưu Bách Căn.

Bị tiếng rống này của Giang Nguyên, Lưu Bách Căn đang hung hăng không tự giác được liền run lên, lui về sau vài bước.

Lâm Duệ Duệ vốn không có bất cứ cảm giác gì, chỉ cảm thấy chàng bác sĩ trẻ tuổi này đột nhiên trở nên rất uy nghiêm, khiến cho người ta không thể kháng cự. Biết hôm nay Lưu Bách Căn có uống chút rượu, lại còn ăn thiệt. Nếu bây giờ xuất hiện xung đột, người chịu thiệt nhiều hơn vẫn là Lưu Bách Căn, vội vàng ôm lấy cánh tay của y, nói:

- Bách Căn, Bách Căn, chúng ta về trước đi, đừng đánh nữa, đừng đánh nữa.

Lưu Bách Căn bị sát khí của Giang Nguyên hù dọa, đầu óc vốn đang mơ hồ đột nhiên thanh tỉnh trở lại. Một cảm giác lạnh lẽo không biết từ đâu tràn khắp cơ thể, nào có dũng khí đánh tiếp với Giang Nguyên. Vì ngang ngược đã quen, cho nên mới vung tay đánh Giang Nguyên một quyền. Bây giờ thấy đối phương mạnh mẽ như vậy, ruột gan đã phát khiếp, tất nhiên là không dám đấu tiếp, chỉ trừng mắt với Giang Nguyên, sau đó nói:

- Tiểu tử kia, mày chờ đó cho tao.

Nhưng lời của y còn chưa nói hết, đã bị ánh mắt tràn đầy lạnh lẽo của Giang Nguyên nhìn đến, cơ thể run lên, cũng không dám nói tiếp, kéo Lâm Duệ Duệ xoay người rời đi.

Nhìn Lưu Bách Căn rời đi, lúc này Giang Nguyên mới thở hắt ra, sau đó thầm than một tiếng. Vừa rồi hẳn là lãng phí năng lượng nữa rồi. Nhẹ nhàng lắc đầu, hẳn bước đến cửa, nhìn theo chiếc xe việt dã xì khói rời đi. Sau khi chiếc xe biến mất trong màn đêm, hẳn mới đóng cửa lại rồi đi lên lầu.

Đối với Lưu Bách Căn, hẳn thật ra một chút cũng không thêm để ý. Bây giờ hẳn đề phòng nhất chính là người của Tề gia. Đối với người có bối cảnh như Lưu Bách Căn, người bình thường cực kỳ sợ y, nhưng hẳn thì không. Về phần đối phương có thể làm ra chuyện gì, hẳn một chút cũng không muốn suy nghĩ. Đối với hẳn bây giờ mà nói, phiền toái cũng đã đủ lắm rồi. Cho dù có thêm chút phiền toái nữa cũng chẳng sao.

Điều quan trọng cần làm nhất bây giờ là tắm rửa và đi ngủ. Mỗi ngày khám bảy tám chục người bệnh, quả thật hao tâm tổn sức rất nhiều.

Tắm rửa xong, Giang Nguyên lấy một miếng Sơn Tham lâu năm ở đầu giường bỏ vào miệng rồi nằm xuống, vừa ngậm vừa từ từ chìm vào giấc ngủ, không nghĩ đến còn có người nhắc tên của hẳn.

Sắc mặt Lưu Bách Căn vô cùng khó coi bước vào đại sảnh, cũng không thêm nói gì với ai mà đi thẳng lên lầu. Bây giờ tâm trạng của y không được tốt. Sau khi cha của y đại diện cho cả nước từ hơn mười năm trước, không ai dám tỏ thái độ với y như vậy, càng chưa từng chịu nhục qua như thế. Mấy năm vừa qua, Thiên Phong phát triển kinh khủng, độc chiếm ngôi vị đầu bảng trong hệ thống công nghiệp nước nhà, lại càng không có người nào dám không nể mặt Lưu Bách Căn y.

Nhưng lúc này, chẳng những có người không nể mặt y, lại còn không nể mặt cha của y, đánh y ngay trước mặt người phụ nữ khác. Y nhất định sẽ khiến cho tên tiểu tử không nể mặt y phải nếm mùi hậu quả như thế nào.

- Bách Căn, bác sĩ đâu? Không mời đến được sao?

Trong lúc Lưu Bách Căn đang khó chịu bước lên lầu, dưới lầu truyền đến một giọng nói nặng nề.

Nghe được lời này, bước chân Lưu Bách Căn dừng lại, sau đó xoay người nhìn người đàn ông trung niên dưới lầu, nói:

- Bác sĩ Tiểu Giang nói không đến.

- Không đến?

Người đàn ông trung niên có chút sửng sốt, gương mặt lộ ra vẻ kinh ngạc, trầm giọng nói:

- Tại sao không đến? Con không nói với hắn là thất lương của gia gia con đau sao?

- Có nói, nhưng tên tiểu tử đó nói buổi tối không ra ngoài khám bệnh.

Mặc dù Lưu Bách Căn thầm hận trong lòng, nhưng không thể nói ra chuyện xấu hổ kia:

- Con có nói lão gia tử không được khỏe, nhưng tên đó một chút cũng không nề mặt.

Nhìn biểu hiện không giống như giả bộ của Lưu Bách Căn, người đàn ông trung niên khẽ cau mày. Ở Sở Nam này, có người nào nghe tên của ông mà không dám nề mặt? Chỉ là một bác sĩ nhỏ nhỏ, thế mà cũng làm giá quá cao như vậy, lập tức trong lòng có chút tức giận, trầm ngâm một chút liền nói:

- Vậy gọi điện thoại cho bác sĩ riêng, bảo y nhanh chóng đến kê đơn thuốc cho lão gia tử.

Dứt lời, người đàn ông trung niên chậm rãi bước đến một căn phòng. Căn phòng không nhỏ, bên trong truyền đến một mùi thơm mát. Chính giữa đặt một cái giường lớn, trên giường có một ông cụ đang nằm. Bên cạnh là một lão thái thái đeo mắt kính, đang cẩn thận xoa bóp thất lương cho ông.

Nghe được tiếng bước chân, lão thái thái quay đầu lại, nhìn thấy là người đàn ông trung niên, rồi lại nhìn ra phía sau của ông, hai

hàng lông mi cau lại, nói:

- Thiên Phong, bác sĩ đâu?

- Mẹ, vị bác sĩ kia hình như không có ở nhà. Con đã bảo Bách Căn gọi cho bác sĩ riêng của chúng ta.

Lưu Thiên Phong vội vàng nói.

- Không có ở nhà à? Được rồi, vậy thì đành làm phiền bác sĩ riêng vậy.

Lão thái thái nhìn ông cụ nằm trên giường, nhẹ nhàng thở dài. Bác sĩ riêng có đến cũng chỉ kê chút thuốc giảm đau, nhưng duy trì không được lâu lắm. Hôm nay vốn muốn mời vị bác sĩ kia đến thử một lần nhưng không ngờ là không có ở nhà.

Thấy lão thái thái thở dài, còn có lão gia tử đang nằm trên giường cau mày đau đớn, trong lòng Lưu Thiên Phong cảm thấy căm tức. Tên bác sĩ kia, ngay cả mặt mũi của mình cũng không nể, thật sự đáng ghét mà.

Sáng hôm sau, khí trời có chút lạnh. Bởi vì tối qua có trận mưa, không khí hơi ẩm ướt. Nhưng Giang Nguyên vẫn không chút để ý, mặc áo thể thao chạy sang trường Đông Nguyên.

Còn chưa đến khu rừng nhỏ, liền nhìn thấy một thân hình thon dài đứng đó, tinh thần Giang Nguyên có chút run lên.

- Như thế nào? Hai ngày không gặp, thấy nhớ tôi à?

Mỗi lần gặp Tuyên Tử Nguyệt, Giang Nguyên nhịn không được lại muốn đùa giỡn. Nhưng trước mặt Từ Thanh Linh hay Lý Tiểu Vũ, hẳn lại không như vậy.

- Đúng vậy, nhớ anh lắm.

Tuyên Tử Nguyệt dường như cũng quen với việc bị Giang Nguyên đùa giỡn.

Nhìn gương mặt xinh đẹp đang mỉm cười nhìn mình, Giang Nguyên giật mình, nhưng miệng lại nói:

- Nào, đến đây cho gia ôm một cái.

Vừa đi vừa giang hai tay ra, bộ dạng dè xòm.

Nhưng gương mặt của người nào đó liền cứng đờ. Bởi vì người đằng trước không hề né tránh, ngược lại lẳng lặng nhìn hấn. Khi mũi người được một mùi thơm nhàn nhạt cách nửa thước, hấn không khỏi dừng bước.

Thấy người kia dừng lại, ánh mắt Tuyên Tử Nguyệt đang nhìn chăm chăm Giang Nguyên đột nhiên hiện lên chút trào phúng:

- Ôm đi. Tại sao gia lại không ôm?

- Haha, đùa thôi, đùa thôi mà.

Giang Nguyên cười khỏ hạ tay xuống, đang muốn lui ra đằng sau.

Ai ngờ, hấn còn chưa kịp lui ra, Tuyên Tử Nguyệt đã tiến đến, gương mặt xinh đẹp của cô cách gương mặt hấn chưa đến mười cm, phả hơi vào mặt hấn:

- Nói đùa? Tôi thấy anh có sắc tâm nhưng không có sắc đảm.

Cảm nhận được hơi thở thơm mùi hoa lan, cộng thêm cái miệng nhỏ nhắn đang hướng đến mặt của mình, Giang Nguyên khó khăn nuốt nước miếng. Nếu không phải trong đầu toát ra hình ảnh của Tề Nhạc Minh, chỉ sợ hấn đã hôn cô một cái rồi.

Chương 255: Đừng nhúc nhích

- Nhất gan.

Nghe bên tai truyền đến giọng nói hờn dỗi, Giang Nguyên cảm thấy bụng dưới đau nhói lên. Ai ui. Cơn đau truyền đến, lúc này tinh thần Giang Nguyên mới tỉnh táo lại, ôm lấy nửa người bên dưới thụt lùi ra ngoài, nhìn Tuyên Tử Nguyệt đang hung hấn:

- Cô...cô thật...

- Đương nhiên là thật rồi. Đồ nhất gan, mau tiếp chiêu đi.

Nhìn Giang Nguyên đang ôm chỗ nào đấy, vẻ mặt thống khổ, tâm trạng của Tuyên đại tiểu thư dường như thoải mái hơn không ít, quát khẽ một tiếng, sau đó lao đến Giang Nguyên.

- Mụ La Sát này, đừng tưởng rằng tôi sợ cô né.

Nhìn Tuyên Tử Nguyệt hung hăng đánh tới, Giang Nguyên bất chấp bên dưới vẫn còn đau, nổi giận nhảy bật lên, huy quyền đánh về phía Tuyên Tử Nguyệt. Cô gái này ra tay quá ác độc. Đã đánh lén lại còn đánh ngay chỗ đó. Nếu xảy ra vấn đề thì làm thế nào bây giờ?

Lần này Tuyên Tử Nguyệt không hề lưu thủ. Cô biết được thực lực của Giang Nguyên không kém, tất nhiên là xuất ra mười phần công lực. Còn Giang Nguyên thì biết Tuyên Tử Nguyệt chính là một nữ bá vương, hơn nữa còn thử qua không chỉ một lần. Lúc này suýt chút nữa bị mụ La Sát “phế” đi chỗ kia, thế nào cũng phải lấy lại mặt mũi.

Thoáng chốc, bên trong khu rừng nhỏ, kinh phong bốn phía, khiến cho các cây nhỏ cũng phải nhẹ nhàng rung lên.

Sự thật chứng minh, nam và nữ đánh nhau, nếu nữ đủ hung hãn, tình hình chung là nam tuyệt đối thắng ít bại nhiều. Đương nhiên, đây chỉ là dưới tình hình chung. Giang Nguyên đã một lần nữa nghiệm chứng được chân lý của câu danh ngôn này.

Mặc dù thực lực của Giang mỗ gần đây đã được tăng lên, có thể nói là không thua kém Tuyên Tử Nguyệt. Nhưng khi hấn đánh nhau lại có chút bó tay bó chân. Đối mặt với Tuyên Tử Nguyệt, hấn không thể nào đánh ra hết thực lực. Ít nhất là không thể đánh vào bộ ngực lớn kia?

Đánh vào hạ thân của người ta cũng không được.

Còn có gương mặt xinh đẹp kia nữa chứ?

Cho nên, mặc dù đồng chí Giang Nguyên đủ mạnh, nhưng đối mặt với Tuyên đại tiểu thư, không thể nghi ngờ là bại lui.

-A!

Trong lúc không đề phòng, Tuyên đại tiểu thư trở cổ tay, một cước đá vào chỗ nào đó của người kia vẫn còn đang đau.

- Mẹ kiếp.

Sắc mặt Giang Nguyên biến đổi. Cô gái này đùa dai thật. Nếu không phòng bị, hẳn sẽ bị phết mất.

Nào dám ngạnh kháng nữa, đành phải hít một hơi thật sâu, sau đó bị Tuyên đại tiểu thư hung hăng quật qua sau lưng.

Bịch! Mặc dù đã chuẩn bị đầy đủ, nhưng khi thịt chạm đất, sống lưng vẫn truyền đến cơn đau, khiến cho Giang Nguyên không nhận được mà nghiêng rãng.

Nhưng còn chưa hồi phục lại tinh thần, tay đã bị căng ra, giống như bị Tuyên Tử Nguyệt vặn ngược, đang định khóa trái.

Giang Nguyên nổi giận, nào cho Tuyên Tử Nguyệt cơ hội này, toàn thân căng ra, khuỷu tay trái chống xuống đất, tay phải ôm lấy tấm lưng của Tuyên Tử Nguyệt, nghiêng người bật dậy.

Đang tức giận, nào có chuyện thương hoa tiếc ngọc, chân phải co rút lại, kẹp chặt thân dưới của Tuyên Tử Nguyệt.

Nhìn Giang Nguyên quỷ dị bay qua thân của mình, Tuyên Tử Nguyệt sửng sốt một chút, sau đó cảm nhận được động tác dưới chân Giang Nguyên, sắc mặt liền biến đổi, hiển nhiên không dám áp chế Giang Nguyên lần nữa. Nếu không, đó chính là tình huống lưỡng bại câu thương. Bàn tay đang bóp chặt cổ tay Giang Nguyên lập tức buông lỏng, đồng thời lên gối, tay phải chống xuống mặt đất, muốn xoay người đứng lên.

Lúc này Giang Nguyên đã thông suốt, nào có chuyện lưu thủ. Thấy Tuyên Tử Nguyệt muốn xoay người đứng dậy, biết được nếu để cô lao qua thân mình, hẳn muốn tìm cơ hội hoàn thủ sẽ rất khó, dưới chân dè mạnh một cái. A! Tuyên Tử Nguyệt mới trở mình được một nửa, đột nhiên cảm giác được một trận kinh phong đánh tới, trong lòng căng thẳng, thầm kêu không ổn.

Lập tức nghiêng rãng một cái, một cước đá ra, hướng chỗ kinh phong kéo đến, vừa đá vừa nghĩ thầm:

- Có bản lãnh thì dùng hết sức đi. Nếu không, cái chân này sẽ bị chặt đứt. Còn không ngoan ngoãn một chút.

Nhưng một cước này vừa đá ra, đột nhiên cảm giác có chút không ổn, còn chưa phản ứng lại được thì bắp đùi lại bị kẹp chặt.

Nhưng cô cũng biết, bị bắp đùi Giang Nguyên kẹp lại, có phần kháng thế nào cũng không được. “Anh tưởng muốn kẹp là có thể kẹp sao?” Đối với ý đồ khống chế chân của cô, còn muốn trực tiếp khóa trụ cô lại, Tuyên Tử Nguyệt cười lạnh, chân lại tiếp tục đá lên. Mặc dù hai chân Giang Nguyên khống chế cô cực chặt, nhưng dưới sự toàn lực của cô, hẳn còn không chịu rút ra sao?

Nhưng Tuyên Tử Nguyệt đã đánh giá thấp Giang Nguyên rồi. Tuy nói thực lực của Giang Nguyên vẫn còn thấp hơn cô, nhưng cô làm sao có thể so sánh với kinh nghiệm thực chiến với hắn?

Sớm đã có kinh nghiệm, Giang Nguyên liền cảm nhận được bắp đùi thon dài bên dưới đang căng ra, thắt lưng của hắn liền rướn lên, mạnh mẽ xoay một cái, lấy bắp đùi Tuyên Tử Nguyệt làm trục, mạnh mẽ quay nửa vòng, sau đó rơi ầm xuống đất.

- Hừ.

Tuyên Tử Nguyệt theo sức mạnh cường đại của Giang Nguyên, cũng chỉ có thể chuyển thân theo, những cảm giác chân bị kẹp vẫn không thay đổi.

Bị Giang Nguyên kẹp chặt, Tuyên Tử Nguyệt nổi giận, nhưng đồng thời cũng thở phào nhẹ nhõm. Nếu chân của mình đạp phải tiểu oan gia của hắn, vậy thì không phải rồi.

Trong lúc Tuyên đại tiểu thư còn rối rắm, Giang Nguyên cũng cau mày căng thẳng, gắt gao khóa chặt bắp đùi Tuyên Tử Nguyệt. Sau đó dùng tay chặn tay phải Tuyên Tử Nguyệt, chuẩn bị áp chế hoàn toàn.

Nhưng Tuyên Tử Nguyệt đã hồi phục lại tinh thần, nào có chuyện để Giang Nguyên đắc thủ. Lập tức huy quyền đánh vào mũi hắn.

Cứ như vậy, tay trái khóa tay phải đối phương, đùi phải khóa đùi phải đối phương, không ai chịu thua ai, giằng co với nhau.

Nhìn Tuyên Tử Nguyệt đang cố giãy dụa bên dưới, Giang Nguyên nhe răng nhếch miệng. Tuy nói hắn kẹp chặt đùi phải của Tuyên Tử Nguyệt, nhưng cũng chỉ là tránh cho tiểu đệ của hắn bị đánh trúng.

Nhưng Tuyên Tử Nguyệt càng giãy dụa, lại càng không ngừng cọ xát vào chỗ bị đá lúc trước, khiến cho hắn cảm nhận được cơn đau truyền đến.

Lập tức tận lực tránh chỗ bị thương, dùng hai chân tiến thêm một bước kẹp chặt bắp đùi của Tuyên Tử Nguyệt.

Nhìn bộ dạng nhe răng nhếch miệng của Giang Nguyên, Tuyên Tử Nguyệt biết được Giang Nguyên không chống đỡ được bao lâu, liền cố giãy dụa. Nhưng sau hai lần, cô phát hiện Giang Nguyên không những không bỏ chân ra mà còn kẹp chặt hơn.

Để thoát khỏi, Tuyên Tử Nguyệt bắt đầu ra sức giãy dụa, bởi vì cô biết, bây giờ cả hai đang kèm chế nhau. Ai có thể giãy ra được đầu tiên thì người đó chiếm thế thượng phong.

Giang Nguyên cũng nghĩ như vậy. Hắn hận đến nghiến răng với hành vi đánh lén của Tuyên Tử Nguyệt, hơn nữa, một người đàn ông thì không thể ở dưới thân phụ nữ. Cho nên hai người người nào cũng muốn chiếm thế thượng phong.

Dần dần, hơi thở đã bắt đầu hỗn hển, mồ hôi ứa ra.

Giang Nguyên hung hăng dùng tay chặn tay trái Tuyên Tử Nguyệt. Tuyên Tử Nguyệt dùng tay phải giữ chặt tay trái Giang Nguyên. Giang Nguyên bắt đầu cảm nhận được mùi thơm từ hơi thở Tuyên Tử Nguyệt phả vào mặt của mình.

Hơn nữa, chỗ bắp đùi cũng xuất hiện hiện tượng không ổn. Bây giờ hắn đang dùng hai chân toàn lực kẹp chặt bắp đùi Tuyên Tử Nguyệt, tránh đụng phải chỗ bị thương. Nhưng bắp đùi của Tuyên Tử Nguyệt lại không ngừng giãy dụa trong hai chân của hắn, khiến cho chỗ đó của hắn cứ bị ma sát.

Sau khi cảm nhận được hơi thở khác thường phả vào mặt, hắn phát hiện chỗ nào đó đang dần căng lên.

Cảm nhận được sự khác thường, hơi thở của Giang Nguyên trong nháy mắt cũng trở nên nặng nề, bắt đầu cúi xuống nhìn Tuyên Tử Nguyệt dưới thân.

Tuyên đại tiểu thư cũng không cảm giác có gì lạ thường, chỉ là cảm nhận được hơi thở của Giang Nguyên bắt đầu nặng nề, tưởng rằng Giang Nguyên đang sắp không trụ nổi, lại càng dùng sức giãy dụa.

Cảm giác mềm mại cọ xát bên dưới mình ngày càng nhiều, mà chỗ đó lại càng ngày càng căng lên, Giang Nguyên bắt đầu rối rắm.

Chần chừ cả nửa ngày, rốt cuộc hắn không nhận được mà lên tiếng:

- Đừng nhúc nhích, đừng nhúc nhích.

Chương 256: Tôi muốn nói chuyện với anh

- Đừng nhúc nhích!

Cảm nhận được mồ hôi trên trán Giang Nguyên bắt đầu đổ ra, cộng thêm lời nói của hắn, Tuyên Tử Nguyệt không khỏi đặc ý. Người này rốt cuộc đã không chống đỡ nổi nữa rồi sao? Vì thế lại càng gia tăng sức mạnh thêm vài phần.

Nhưng rồi cô nhận ra tình huống không ổn. Chính giữa hai chân bị kẹp của mình, tại sao lại xuất hiện thêm một thứ gì đó?

- Cái gì vậy?

Tuyên Tử Nguyệt lại dùng sức va chạm, chỉ cảm thấy thứ đó vừa mềm lại vừa cứng, hơn nữa đang dần lớn hơn lên thì phải. Trong lúc đang nghi hoặc, lại thấy gương mặt Giang Nguyên đỏ bừng, hơi thở càng lúc càng nặng nề.

- A!

Tuyên Tử Nguyệt nhận ra có chút không đúng. Sau khi ngẩn người,

liền cúi đầu nhìn xuống chân của mình.

- Vị...vị trí kia...A

Cuối cùng cũng phát hiện được vật kia là gì, gương mặt Tuyên Tử Nguyệt cũng đỏ lên. Cái thứ đó...là do cô dùng sức mà gây nên sao?

Thấy Tuyên Tử Nguyệt thoáng đỏ mặt, Giang Nguyên cũng thở phào một hơi, thấp giọng nói:

- Mau buông tay, mau buông tay ra.

- Ờ...ờ...

Tuyên Tử Nguyệt vội vàng gạt đầu, nhưng khi hai người vừa mới buông tay ra, đột nhiên cảm thấy cách đó không xa có một luồng ánh sáng chớp lên.

Tuyên Tử Nguyệt và Giang Nguyên đều nhất tề quay lại, phát hiện cách khu rừng nhỏ không xa, ba người mặc đồng phục thể thao không biết có mặt từ lúc nào, hai người trong đó cầm điện thoại di động không ngừng chụp lại, người còn lại thì vẻ mặt hưng phấn lẫn kinh ngạc đứng nhìn.

Rõ ràng cả ba sinh viên này đều nhận ra hai người.

Nhìn thấy ba người, còn có điện thoại di động trong tay bọn họ, sắc mặt Giang Nguyên trầm xuống, lại cúi đầu nhìn Tuyên Tử Nguyệt dưới thân, đột nhiên phát hiện tư thế của bọn họ đúng là quỷ dị.

Tuyên Tử Nguyệt cũng kinh hoảng, nhìn động tác của mình, chân trái của cô đang gác trên lưng của Giang Nguyên, giống như....

Chờ hai người luống cuống đứng dậy, mới phát hiện ba người kia đã chạy mất.

- Anh...đều tại anh.

Lúc này, Tuyên Tử Nguyệt đã sớm không còn bình tĩnh nữa. Sau khi đứng dậy, liền vung tay đánh tới Giang Nguyên.

Cảm nhận được ngực của mình giống như bị một cây búa đập vào, Giang Nguyên cũng chỉ biết cắn răng tiếp nhận. Hắn biết, nếu bị người ta đăng lên mấy tấm ảnh kia, chẳng những hắn phải chịu sự soi mói, mà ngay cả Phó hội trưởng Tuyên Tử Nguyệt cũng không tránh khỏi.

Mặc dù biết trốn không thoát, nhưng Giang Nguyên lại không nghĩ đến lửa lại lan nhanh như vậy. Xế chiều, khi hắn đi dạy, liền phát hiện được ngay từ cánh cổng trường, mọi người đều nhìn hắn bằng ánh mắt quái dị.

Có người bội phục, có người ghen ghét, có người hâm mộ.

Điều này khiến cho Giang Nguyên có chút không quen. Trước kia, có lẽ cũng có người nhìn hắn như thế, nhưng bây giờ trong trường, bất luận người quen hay không quen đều nhìn hắn như vậy, hắn cảm thấy không được bình thường.

- Xin chào Chủ nhiệm Vương.

Trong lúc đang rầu rĩ bước đi, hắn liền nhìn thấy Chủ nhiệm Vương từ trong khoa Trung y bước ra. Chủ nhiệm Vương có quen biết với lão gia tử nhà hắn và Hồ lão, Giang Nguyên tất nhiên là phải khách khí gật đầu chào hỏi.

- Ồ, là Giang Nguyên hả?

Nghe tiếng Giang Nguyên chào, vốn đang không chú ý lắm, Chủ nhiệm Vương liền gật đầu chào lại, sau đó dừng bước, dùng tay vỗ vai Giang Nguyên, muốn nói rồi lại thôi. Vốn Chủ nhiệm Vương định nhắc nhở Giang Nguyên vài câu, nhưng nhớ đến chuyện xảy ra vào hai ngày trước, Chủ nhiệm Vương liền lắc đầu, không nói gì thêm. Chỉ là trong lòng âm thầm bội phục, sau đó cười nói:

- Tiểu tử cậu, dù sao cũng phải chú ý đến ảnh hưởng một chút.

- Dạ, vâng..

Nghe được lời nói của Chủ nhiệm Vương, rồi nhìn vẻ mặt cổ quái của ông, Giang Nguyên tất nhiên là biết được đối phương đang suy nghĩ chuyện gì, đành mỉm cười gật đầu.

Tạm biệt Chủ nhiệm Vương, trên đoạn đường đến lớp, hẳn gặp được sinh viên quen mặt, Trương Nghị Vĩ. Trương Nghị Vĩ vừa nhìn thấy Giang Nguyên, chân chó chạy đến chào, vẻ mặt bội phục, hưng phấn nói:

- Giang lão sư, thầy lợi hại quá. Em ngưỡng mộ thầy vô cùng.
- Đừng ăn nói lung tung. Cần thận tôi cắt lưỡi cậu đấy.

Nhìn thần sắc hưng phấn của Trương Nghị Vĩ, Giang Nguyên biết người này đang nói cái gì, lập tức trừng mắt, khế gắt một cái.

- Cái gì mà nói lung tung chứ? Giang lão sư, thầy đúng là thần tượng của em.

Nói đến đây, Trương Nghị Vĩ chỉ thiếu không dám ngực:

- Mấy năm qua, không biết có bao nhiêu người có ý với Tuyên Tử Nguyệt, nhưng không ai đến gần được cô ấy nửa bước. Còn có hai người bị cô ấy đánh chết khiếp. Giang lão sư, thầy chính là Bá vương ngạnh thượng cung đấy. Quá mạnh!
- Bá vương ngạnh thượng cung?

Giang Nguyên lau mồ hôi, nói:

- Cậu không được ăn nói lung tung. Tôi và Tuyên...Tuyên Tử Nguyệt chỉ là thần luyện, giao thủ với nhau mà thôi.
- Thần luyện?

Hai mắt Trương Nghị Vĩ chớp chớp, đột nhiên sáng ngời, sau đó nhìn Giang Nguyên, hạ thấp giọng nói:

- Mới sáng sớm mà đã thần luyện? Giang lão sư, chẳng lẽ buổi tối thầy và cô ấy...thật sự có...Thầy đúng là quá mạnh. Không chỉ Từ Thanh Linh, mà còn có Lý Tiểu Vũ, ngay cả....
- A, Giang lão sư, tại sao thầy lại đánh người? A, a, đừng đánh nữa. Đánh nữa, em gọi người đấy.
- A, thầy đừng đánh, đừng đánh. Thầy là thầy giáo, chú ý đến thân

phận của mình chứ. A, đánh sinh viên là không đúng. Á, á...Viện trưởng Tần, cứu em, cứu em..

Nhìn Phó viện trưởng Tần đang đi đến, gương mặt có chút khó coi, Giang Nguyên nhẹ nhàng thở hắt ra, cảm giác hần đã xả được giận, sau đó vỗ vào Trương Nghị Vĩ, mỉm cười gật đầu với Phó viện trưởng Tần.

- Xin chào Viện trưởng Tần.

- À, xin chào, xin chào.

Viện trưởng Tần miễn cưỡng cười gật đầu. Nhìn ánh mắt cầu viện của Trương Nghị Vĩ giống như nhìn không khí, liền quay đầu bước đi.

Giang Nguyên nhẹ nhàng vỗ đầu Trương Nghị Vĩ, mỉm cười nói:

- Được rồi, trở lại phòng học đi. Sắp đến giờ học rồi.

- Vâng, em đi ngay, em đi ngay.

Vốn đã tuyệt vọng, còn tưởng rằng mình sắp bị đánh nữa, nghe Giang Nguyên nói, hai mắt Trương Nghị Vĩ sáng lên, nhanh như chớp chạy về lớp học.

Nhìn tên tiểu tử chạy trốn chết, Giang Nguyên thở hắt ra. Cảm giác này đúng là không tệ, chút buồn bực nho nhỏ đã tiêu tan.

Sau khi bước vào phòng học, không khí trong phòng rất yên tĩnh. Vừa rồi, tất cả mọi người đều nhận thấy tâm trạng của Giang lão sư hôm nay không được tốt lắm. Cho nên chiêu giết gà dọa khỉ này của Giang Nguyên quả nhiên không sai.

Ít nhất, mọi người vẫn nhìn hần bằng ánh mắt kỳ lạ, nhưng không ai có dũng khí đến gần hần hỏi chuyện. Chỉ là cô gái ngồi chính giữa, ánh mắt u oán nhìn Giang Nguyên, khiến cho người nào đó cảm thấy xấu hổ.

Vất vả lắm mới dạy xong tiết học, sau khi hết giờ, Giang Nguyên chạy nhanh ra khỏi phòng, để lại đám sinh viên tò mò nhìn anh, anh nhìn tôi, sau đó không nhìn được mà nhìn về phía chính giữa.

Sắc mặt Từ Thanh Linh có chút tái nhợt. Giang Nguyên không chính thức đáp lại cô, chẳng lẽ là vì chuyện này? Vì hẳn đã thích Tuyên Tử Nguyệt?

Trương Du Chánh chậm rãi nhìn xung quanh, mày hơi cau lại, ánh mắt lạnh lùng, khiến cho tất cả những người đang chú ý đến Tuyên Tử Nguyệt cũng phải quay mặt đi chỗ khác.

- Thanh Linh, chúng ta đi ăn cơm đi.

Trương Du Chánh có chút đau lòng nhìn cô gái đang tái nhợt bên cạnh, rồi lại nhìn các sinh viên khác đang bắt đầu rời khỏi phòng học, thấp giọng nói.

Nghe Trương Du Chánh gọi mình, Từ Thanh Linh mới bừng tỉnh, nhìn Trương Du Chánh bên cạnh, đột nhiên hai hàng nước mắt chảy xuống.

Buổi tối, người bệnh cũng không đông lắm. Đã đến 8h, người bệnh trên cơ bản cũng đã xử lý xong. Trương Nhạc nhìn đồng hồ, rồi lại nhìn phòng bệnh đã trống, rốt cuộc nhin không được cười với Giang Nguyên:

- Giang Nguyên, hôm nay tôi có hẹn với một cô gái. Nếu không có việc gì, tôi đi trước nhé.

- Anh đi đi, có tôi ở đây rồi.

Giang Nguyên ngẩng đầu nhìn Trương Nhạc:

- Là thật sao?

- Phì, có khi nào cậu thấy tôi nói xạo không? Đương nhiên là thật rồi.

Trương Nhạc vừa cởi áo khoác, vừa nói:

- Lần này là thật đấy. Cậu mau chuẩn bị phong bì đi là vừa.

- Haha, nếu là thật, phong bì tất nhiên là không thể thiếu cho anh rồi.

Giang Nguyên mỉm cười lắc đầu, biểu hiện không tin. Người này không phải là người có thể tin được.

- Được rồi, tôi đi đây.

Chương 257: Từng người một đến nói

Giang Nguyên phát tay, ra hiệu Trương Nhạc có thể đi, sau đó tiếp tục xem sách. Gần đây hẳn xem sách rất loạn xạ. Từ cơ sở đến khoa học lâm sàng. Bây giờ chuyển qua chuyên khoa. Mấy tháng đã xem mấy chục quyển sách, khiến cho Hồ lão phải kinh ngạc.

Nên biết rằng, một người bình thường nếu muốn tìm hiểu về một loại bệnh, ít nhất phải cần hơn hai tháng. Nhưng Giang Nguyên chỉ cần có một tuần đã chuyển sang loại bệnh khác.

Nếu không phải biết Giang Nguyên không phải là loại người giả vờ giả vịt, và đổi lại thành Trương Nhạc, Hồ lão đã sớm dùng sách quật cho mấy cái rồi.

Giang Nguyên đang xem sách, một người từ bên ngoài bước vào. Nghe được tiếng bước chân không quen thuộc lắm, Giang Nguyên còn tưởng rằng là người bệnh đến khám, lại nghe người nọ nói:

- Giang Nguyên, tôi muốn nói chuyện với anh.

- Chẳng lẽ phép gì cả.

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Trương Du Chánh, Giang Nguyên cau mày, nói.

- Tôi đến tìm anh bàn chuyện, không dính đến quan hệ thầy trò.

Trương Du Chánh cũng cau mày, có chút buồn bực.

- Chúng ta ngoại trừ quan hệ thầy trò thì còn có gì để nói?

Giang Nguyên phẩy tay, giống như đuổi ruồi:

- Đừng làm chậm trễ thời gian của tôi.

Nhìn động tác của Giang Nguyên, hai mắt Trương Du Chánh lóe lên, nói:

- Anh không dám nói chuyện với tôi? Anh là đàn ông, tại sao lại không dám nói chuyện với tôi? Anh trốn tránh cái gì?

Nghe được lời này, Giang Nguyên im lặng, sau đó ngẩng đầu lên, nhìn Trương Du Chánh:

- Được rồi, chuyện gì?

- Nếu anh thích Tuyên Tử Nguyệt, vậy anh hãy buông tha cho Thanh Linh.

Trương Du Chánh tức giận nói:

- Anh có biết Thanh Linh vì anh mà khổ sở biết bao nhiêu không?

- Chuyện của tôi và Từ Thanh Linh liên quan gì đến cậu?

Giang Nguyên nhìn Trương Du Chánh.

- Không liên quan đến tôi? Đương nhiên là có liên quan rồi.

Giọng nói Trương Du Chánh có chút tăng cao, khiến anh Hoàng phòng ngoài cũng phải liếc nhìn vào.

Giang Nguyên mỉm cười xua tay với anh Hoàng. Nhìn anh Hoàng biến mất khỏi cửa, lúc này mới ngẩng đầu nhìn Trương Du Chánh, lãnh đạm nói:

- Cậu thích Thanh Linh, cậu có thể theo đuổi cô ấy. Nhưng cậu không nên nói chuyện này trước mặt tôi. Bây giờ cậu có thể ra ngoài.

Nhìn ánh mắt lạnh lùng của Giang Nguyên, Trương Du Chánh muốn nói rồi lại thôi. Y cũng biết, y không có quyền nói bất cứ điều gì trước mặt Giang Nguyên. Hết thấy xem ra, mọi chuyện đến xuất phát từ Từ Thanh Linh. Là cô chủ động đến với Giang Nguyên, chứ Giang Nguyên thì không.

Nhìn Trương Du Chánh tức giận biến mất ngoài cửa, Giang

Nguyên im lặng hồi lâu, sau đó cười khỏ. Kỳ thật Trương Du Chánh nói không sai, nếu hắc đã không làm được gì, vậy thì buông Từ Thanh Linh ra, chỉ là hắc làm thế nào để buông? Hắc có bằng lòng buông tay hay không? Cho dù bằng lòng, vậy nên làm thế nào? Làm cho cô ấy không còn tưởng nhớ đến hắc, chấp nhận Trương Du Chánh?

Nhẹ nhàng thở ra, Giang Nguyên cúi đầu, bắt đầu đọc sách.

Chỉ là mới đọc được đến trang thứ ba, ngoài cửa lại truyền đến tiếng bước chân.

Nghe được tiếng bước chân này, Giang Nguyên chậm rãi ngừng đầu lên, gương mặt vừa ngưng trọng lẫn đề phòng.

Tiếng bước chân đến cách Giang Nguyên không xa, hắc liền nghiêng đầu nhìn thoáng qua người này, sau đó cười nói:

- Xin mời sang bên này ngồi.
- Bác sĩ Giang khách sáo rồi. Tôi không phải đến xem bệnh.

Người đàn ông trung niên với mái tóc hoa râm, khí định thần nhàn mỉm cười nói với Giang Nguyên, cũng không ngồi xuống bên cạnh Giang Nguyên mà bước sang ghế chờ khám bệnh.

Nhìn đối phương ngồi ở ghế chờ, cũng không ngồi vào ghế khám, sắc mặt Giang Nguyên có chút thả lỏng. Mặc dù hắc không cảm giác được đối phương có sát khí, nhưng khí tức trên người đối phương rất cường đại. Khi đối phương mới bắt đầu bước vào phòng khám, hắc đã cảm nhận được rồi.

Nếu trên người đối phương không có sát khí, hơn nữa cố ý ngồi cách một khoảng cách, cộng thêm chút khách khí, tạm thời hắc không cần lo lắng, liền hỏi:

- Vị tiên sinh này, không phải đến xem bệnh, vậy ngài đến tìm tôi có việc gì?
- Tôi họ Tuyên, là bác cả của Tử Nguyệt.

Người đàn ông trung niên nói.

- Tuyên...

Giang Nguyên mở to mắt nhìn người đối diện, có chút thở phào nhẹ nhõm, nhưng trong lòng không khỏi cười khở. Hắn không ngờ động tác của nhà họ Tuyên lại nhanh như vậy.

- Thì ra là Nguyên bá bá, chào bác.

Nếu đối phương đã tự báo thân phận, Giang Nguyên tất nhiên là không thể duy trì sự bình thản, vội vàng đứng dậy, mỉm cười nói. Đồng thời bước đến bên cạnh rót một tách trà nóng, sau đó nhẹ nhàng đặt xuống cái bàn nhỏ bên cạnh.

Sau khi mời trà xong, Giang Nguyên mới trở lại vị trí của mình, cười nói:

- Không biết Tuyên bá bá đến lúc này là có chuyện gì quan trọng hay không?

Người đàn ông mỉm cười, đứng lên, vỗ tay nói với Giang Nguyên:

- Tôi có hai việc. Việc thứ nhất chính là cảm ơn bác sĩ Giang đã viện thủ cho Tử Nguyệt lúc trước.

Nghe là hai việc, trong lòng Giang Nguyên lại cười khở, nhưng thấy đối phương vỗ tay, hắn vội vàng đứng dậy vỗ tay đáp lễ:

- Tuyên bá bá khách sáo rồi. Đó chỉ là trùng hợp, không tính là gì.

- Không thể nói như vậy.

Người đàn ông nói tiếp:

- Tử Nguyệt chính là nhân tài kiệt xuất đời thứ ba của Tuyên gia chúng tôi. Bác sĩ Giang cứu Tử Nguyệt, cũng chính là có ân với Tuyên gia chúng tôi.

Nói xong, liền móc từ trong túi ra một phong bì khá mỏng đặt lên trên bàn khám bệnh của Giang Nguyên, nói:

- Đây chính là tâm ý nho nhỏ của Tuyên gia, mong rằng bác sĩ

Giang đứng từ chối.

Nhìn phong bì trên bàn, hai mắt Giang Nguyên nheo lại, rồi quay sang nhìn người đàn ông trung niên, âm thầm thở dài:

- Nếu Tuyên bá bá đã khách sáo như thế, tôi không nhận thì thật là bất kính.

Thấy Giang Nguyên không từ chối, người đàn ông trung niên có chút sửng sốt, nhưng nhìn ánh mắt trong suốt của hắn, ông hơi rùng mình. Chàng thanh niên này quả thật không đơn giản, đã đoán được ý định của ông.

Nhưng rồi cũng thở phào nhẹ nhõm. Nếu đối phương đã nhận lễ, vậy chuyện kế tiếp cũng dễ nói hơn.

Lập tức ngồi xuống, bưng tách trà lên, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, cười nói:

- Chuyện thứ hai cũng là vì Tuyên Tử Nguyệt.

- Ồ?

Giang Nguyên ngồi xuống ghế, tò mò hỏi.

- Bác sĩ Giang không biết, Tử Nguyệt đã đính hôn rồi.

Người đàn ông mỉm cười nói.

Mặc dù đã sớm đoán được đối phương sẽ nói chuyện gì, nhưng Giang Nguyên vẫn không khỏi cau mày, nói:

- Tôi biết. Vị hôn phu của Tử Nguyệt chính là Tề Nhạc Minh.

- Ồ, bác sĩ Giang cũng biết? Vậy thì tốt quá.

Sắc mặt người đàn ông khẽ động, dường như có chút ngoài ý muốn:

- Đã như vậy thì tôi cũng không nói nhiều. Từ nhỏ Tử Nguyệt đã được định hôn ước với Tề Nhạc Minh. Sau khi Tử Nguyệt tốt nghiệp, hai nhà sẽ tiến hành hôn lễ cho hai đứa. Vì thế...

Nhìn người đàn ông trung niên muốn nói rồi lại thôi, Giang Nguyên mỉm cười, gật đầu:

- Tôi hiểu rồi. Tuyên bá bá cứ yên tâm, tuy hai ngày qua có chút đồn đãi nhưng cũng chỉ là hiểu lầm.

- Hiểu lầm là tốt rồi. Haha.

Nghe Giang Nguyên nói, người đàn ông trung niên mỉm cười. Thần sắc vốn có chút lạnh lùng cuối cùng cũng tan đi, nhìn đồng hồ một chút rồi nói:

- Được rồi, thời gian cũng không còn sớm, không quấy rầy bác sĩ Giang nữa. Tôi xin phép về trước.

- Nào dám. Được Tuyên bá bá cố tình đến đây một chuyến, thật sự là ngại quá.

Thấy đối phương muốn đi, Giang Nguyên cũng đứng lên định tiễn.

- Haha, bác sĩ Giang đừng nói vậy. Đáng lý tôi nên đến sớm thì tốt hơn.

Người đàn ông bắt tay Giang Nguyên, cười nói:

- Lần sau hoan nghênh bác sĩ Giang đến nhà chúng tôi làm khách.

- Nhất định, nhất định.

Giang Nguyên mỉm cười đáp lại.

Anh Hoàng đứng trong phòng thuốc, tò mò nhìn Giang Nguyên vui vẻ tiễn vị khách kia, có chút nghi hoặc nhưng rồi trở nên thư thái. Mặc dù người kia ngồi chiếc xe hơi rất sang trọng, nhưng bác sĩ Tiểu Giang ngay cả thủ trưởng ở Bắc Kinh cũng có thể đưa đến cửa, đúng là rất nể mặt rồi.

Nhìn người đàn ông trung niên biến mất sau cánh cửa, ý cười trên gương mặt Giang Nguyên liền biến mất.

Hắn bưng tách trà trên bàn khám bệnh nhấp một chút, nước trà hơi lạnh. Ánh mắt hắn nhìn phong thư trên bàn thật lâu, sau đó

mỉm cười.

Tiện tay mở phong thư, không ngoài ý muốn, bên trong là một tờ chi phiếu.

Chương 258: Phiền phức đến nhà

Số tiền không nhỏ nhưng cũng không quá một trăm vạn. Đối với người đã có được tài sản trăm vạn Mỹ kim như Giang Nguyên lúc trước mà nói, số tiền này thật không tính là gì.

Tuy nhiên, đối với một Giang Nguyên nghèo rớt mồng tơi như bây giờ, đây đã là một con số rất lớn rồi. Ít nhất một trăm vạn cũng có thể làm được rất nhiều chuyện.

Nhìn năm chữ “một trăm vạn đồng chẵn”, Giang Nguyên cười khở. Xem ra mạng của Tuyên đại tiểu thư chúng ta rất đáng tiền.

Tiện tay kẹp phong thư vào trong quyển sách, Giang Nguyên khẽ thở dài. Hôm nay chỉ vì một việc nhỏ mà có hai người đến tìm hấn nói chuyện. Một người trực tiếp, một người gián tiếp.

Giang Nguyên lẳng lặng nhìn quyển sách, chỉ là trải qua một lúc lâu cũng không lật sang tờ khác.

Sau khi tắm rửa xong, vốn bình thường chỉ ngâm một miếng Sơn Tham bốn ly, nhưng bây giờ hấn trực tiếp bỏ miếng Sơn Tham đủ dùng hai ngày vào miệng, sau đó dùng sức mà nuốt.

- Giang Nguyên đã nhận phong bì, hơn nữa cũng hiểu ý của tôi.

Người đàn ông trung niên ngồi vào xe, nói:

- Tôi nghĩ hấn không có vấn đề gì đâu. Tôi đã xem qua tấm ảnh rồi, xác thực giống như đang giao thủ.

- Giao thủ? Có thể đánh Tuyên Tử Nguyệt thành như vậy sao? Không thể nào.

Đầu dây bên kia truyền đến thanh âm trầm ổn:

- Tuyên Tử Nguyệt đã nói qua, Giang Nguyên dường như không có nội khí. Giết được tên tiểu tử kia bất quá cũng chỉ nhờ vận khí mà thôi.

Nghe xong, người đàn ông lắc đầu:

- Chỉ sợ con bé Tử Nguyệt đang che giấu chuyện gì. Nếu không có nội khí, làm sao có thể giết chết được tên tiểu tử kia? Tiểu tử này thực lực không thấp, ít nhất khi tôi đến gần hắn ba thước, hắn đã phát giác sự dị thường. Nếu không có thực lực, tuyệt đối không có khả năng phát hiện.

- Haiz, con gái lớn đúng là không quản được.

Đầu dây bên kia truyền đến tiếng cười khổ, sau đó nói:

- Được rồi, anh đã nhắc nhở Giang Nguyên, nhưng Tử Nguyệt thì tôi không quản nổi, chỉ hy vọng đừng để xảy ra vấn đề gì. Nếu không, sẽ rất khó ăn nói với Tề gia.

- Yên tâm đi, Tử Nguyệt cũng không phải là đứa không biết nặng nhẹ.

Người đàn ông trung niên cười nói:

- Kỳ thật, nếu không phải năm đó đã định ra minh ước, tôi thật không muốn con bé đến Tề gia.

- Anh à, anh suy nghĩ nhiều quá rồi. Việc này đã sớm được định, với hai nhà Tuyên Tề chúng ta cũng có lợi. Tử Nguyệt hiển nhiên cũng biết việc này.

Đầu dây bên kia thoáng trầm mặc một chút rồi nói.

Nghe xong, người đàn ông nhẹ nhàng thở dài.

- Máy chủ sẽ thức dậy sau ba mươi phút, hấp thu phân tích năng lượng tinh thần tạm dừng, năng lượng tích trữ 69%.

Sáng hôm sau, Giang Nguyên chậm rãi mở mắt ra. Sau khi đọc được hàng chữ này, hắn thở phào một hơi. Chỉ còn thiếu 31% nữa là hắn có thể thăng cấp rồi.

Một ngày sau đó là một ngày bình thường. Mặc dù phòng bệnh đã sớm ngời đầy bệnh nhân, nhưng ba thầy trò một chút cũng không cảm thấy áp lực, thậm chí còn hy vọng đến thêm nhiều hơn nữa. Bởi vì Giang Nguyên không cần đi dạy, với năng lực của ba thầy trò, có thêm nhiều người bệnh nữa cũng có thể giải quyết hết.

Nhưng đến 10h, ngoài cửa xuất hiện một số người mặc chế phục. Nhìn những người này, Hoàng ca ở phòng thuốc cảm thấy ngạc nhiên, không biết tại sao người của cục Quản lý Dược phẩm lại đến đây, liền buông công việc trong tay xuống, bước ra cười nói:

- Các vị lãnh đạo, không biết các vị đến có chuyện gì không?

Người dẫn đầu tuổi còn trẻ nhìn thoáng qua Hoàng ca, cười nói:

- Hồ lão y sư có ở đây không?

- Hồ lão đang khám bệnh bên trong. Các vị lãnh đạo, mời ngồi, tôi lập tức gọi Hồ lão ra tiếp chuyện các vị.

Hoàng ca vội vàng nói.

- Không cần đâu, chúng tôi chỉ đến kiểm tra theo lệ thôi.

Người dẫn đầu nói, sau đó khoát tay với đằng sau:

- Bắt đầu kiểm tra.

Lãnh đạo vừa nói, những người đằng sau liền bước vào phòng khám.

Nhìn đám người của cục Quản lý Dược phẩm không chút khách khí mà chia nhau vào các phòng, sắc mặt Hoàng ca thay đổi, ý thức được đám người này đến đây là lai giả bất thiện.

Trước đây, với danh dự của Hồ lão y sư ở Vân Giang, bất luận là Cục quản lý Dược phẩm hay là nơi khác đều phải nể mặt ông. Cho dù đến kiểm tra cũng rất khách khí. Lần này lại bày ra điệu bộ công việc, hơn nữa trước đó lại không nhận được thông báo có liên quan. Vả lại, người dẫn đội đến kiểm tra cũng chưa từng nhìn thấy trước đó.

Nghĩ đến đây, Hoàng ca vội vàng mời người dẫn đội ngồi sang một bên, sau đó bảo y tá rót một tách trà, còn mình thì vội vàng chạy vào bên trong phòng khám.

- Hồ lão.

Hoàng ca hai bước ba bước đã bước vào đến phòng khám bệnh, bất chấp ánh mắt kinh ngạc của bệnh nhân, vội vàng tiến đến bên cạnh Hồ lão, thấp giọng nói:

- Cục quản lý Dược phẩm đột nhiên đến kiểm tra.

- Sao?

Hồ lão sửng sốt. Cục quản lý Dược phẩm đến kiểm tra, sao lão Hoàng lại khẩn trương như vậy?

Nhưng nhìn thoáng qua biểu hiện lo âu của Hoàng ca, Hồ lão đã ý thức được điều gì, lập tức nói với Trương Nhạc và Giang Nguyên:

- Mọi người tiếp tục làm, để ta ra ngoài xem thử.

Dứt lời, liền giải thích với bệnh nhân đang khám một chút, sau đó đưa người bệnh sang cho Giang Nguyên. Bệnh nhân kia cũng rất khách khí:

- Nếu Hồ lão có việc bận thì cứ làm, không cần lo lắng cho chúng tôi.

Sau khi nói lời cảm ơn, Hồ lão dẫn Hoàng ca ra ngoài.

Nhìn người thanh niên khoảng ba mươi tuổi mặc đồng phục của cục Quản lý Dược phẩm, ánh mắt Hồ lão có chút ngưng trọng. Ông ở Vân Giang hơn mười năm, quan hệ về phương diện này cũng không tệ lắm, trên cơ bản cũng khá thân thiết. Nhưng lần này bên cục Quản lý Dược phẩm đột nhiên cử người này xuống, liền biết được duyên cớ. Nếu không, tại sao không phải là Chủ nhiệm Đào hay đến chứ?

Ho khan một tiếng, ông mỉm cười vươn tay:

- Vị lãnh đạo này, tôi là Hồ Khánh Nguyên, cậu đến mà tôi lại tiếp

đón không được chu đáo.

Nhìn thấy Hồ lão, mặc dù không thềm để vào mắt, nhưng cũng không quá mức chậm trễ, đứng dậy bắt tay Hồ lão, ngoài cười nhưng trong không cười, gật đầu nói:

- Hồ lão khách sáo rồi. Tôi đến kiểm tra theo lệ, xin hãy phối hợp.

- Đương nhiên, đương nhiên rồi.

Hồ lão mỉm cười, sau đó ngồi xuống, móc ra một điều thuốc:

- Không biết lãnh đạo họ gì?

- Tôi họ Lê, đây là thẻ của tôi.

Người thanh niên nói, nhưng từ chối điều thuốc của Hồ lão, sau đó móc ra một cái thẻ làm việc.

- Lê Nhất Kỳ.

Hồ lão gật đầu cười nói:

- Trước đây đều do Chủ nhiệm Đào dẫn đội, tại sao lần này lại là lãnh đạo Lê?

Lê Nhất Kỳ khẽ hừ một tiếng:

- Chủ nhiệm Đào nghỉ phép nên tôi làm thay.

- Ồ, thì ra là như vậy.

Hồ lão vừa gật đầu vừa ra hiệu với Hoàng ca.

Thấy Hồ lão ra hiệu, Hoàng ca hiểu ý gật đầu, xoay người bước vào bên trong, một lát sau bước ra, sắc mặt âm trầm bước đến bên cạnh Hồ lão, thấp giọng nói vài câu.

- Thuốc cũng không nhận?

Hồ lão giật mình, biết được lần này đối phương cố ý đến gây phiền phức. Nếu không, tại sao ngay cả thuốc cũng không nhận?

Gật đầu, ý cười trên mặt Hồ lão càng đậm, nhìn Lê Nhất Kỳ:

- Lãnh đạo Lê lần đầu tiên đến đây, sau này cơ hội chúng ta qua lại cũng không ít. Mong rằng chiếu cố nhiều hơn.

- Chiếu cố thì không dám. Hồ lão y sư chỉ cần chiếu theo quy định và tiêu chuẩn để làm việc là được.

Nghe Lê Nhất Kỳ nói một cách cứng nhắc, trong lòng Hồ lão lại càng trầm xuống, quả nhiên đối phương cố ý đến gây phiền phức.

Nghĩ đến đây, nụ cười trên gương mặt Hồ lão cũng lạnh lại vài phần, nhưng trong lòng vô cùng tức giận. Ông ở Vân Giang mấy chục năm nay, người nào cũng nể mặt ông, thật không biết ai có thể đến tìm ông gây phiền toái như vậy.

Nếu để cho ông biết, ông cũng muốn nhìn xem chẳng lẽ Hồ Khánh Nguyên ông dễ bị khi dễ lắm sao? Người nào cũng có thể tìm đến ông gây phiền phức, vậy chẳng phải ông lẫn lộn mấy chục năm uống công sao?

Hồ lão liếc mắt nhìn Lê Nhất Kỳ không biết trời cao đất dày trước mặt này. Ông hiểu tất nhiên không phải là tự bản thân y đến gây phiền toái cho ông. Nếu không, những người bên cục Quản lý Dược phẩm cũng không thể không nhắc nhở.

Trong lúc Hồ lão đang suy nghĩ, bên trong liền có người bước ra.

- Nhanh như vậy sao?

Hồ lão nheo mắt. Ông biết thuốc của mình đều được nhập theo con đường chính quy, tuyệt đối không có vấn đề. Chỉ sợ lọt vào tay đám người này, tất sẽ xảy ra chút vấn đề nhỏ. Bởi vì đối phương hẳn có chuẩn bị mà đến.

Quả nhiên không ngoài dự liệu, một người cầm sổ ghi chép đến nói với Lê Nhất Kỳ:

- Phát hiện hai chai thuốc ngoài mặt thì bình thường, nhưng chất lượng bên trong lại không ổn. Tạm thời vẫn chưa khẳng định có phải là thuốc giả hay không.

Chương 259: Quần chúng xúc động

Nghe nhân viên của cục Quản lý Dược phẩm báo cáo, sắc mặt Hồ lão trong nháy mắt lạnh lại. Một bình nhãn hiệu chai thuốc có dấu hiệu bị tổn hại, tình huống đó khó có thể tránh khỏi, nhưng dưới tình hình chung, cục Quản lý Dược phẩm không có khả năng vì chút việc nhỏ như vậy mà đến gây phiền toái, nhưng đối phương lại vì cái này mà đến đây, thậm chí còn thận trọng ghi chép lại.

Còn chai sau, dược tính không ổn, không dám chắc có phải là giả hay không, điều này rõ ràng là “có lẽ phải”. Thuốc của phòng khám của ông đều được nhập từ công ty Dược chính quy, có hóa đơn giao hàng đằng hoàng, anh không có bằng chứng liên nói dược tính không ổn, còn nói có thể là thuốc giả, đây không phải là muốn đến quậy phá hay sao?

Hoàng ca có chút lo lắng, vội vàng giải thích:

- Các vị lãnh đạo, hai chai thuốc này đều là thuốc bán hàng ngày. Ngày nào cũng cầm lên cả mười mấy hai mươi lần. Nhãn hiệu không thể không có khả năng bị rách hoặc hỏng. Hơn nữa, tên thuốc cũng rõ ràng, tại sao lại nói như vậy? Vả lại, tất cả loại thuốc ở đây đều được mua từ những công ty Dược có uy tín, khi nhập vào còn có hóa đơn, tuyệt đối không thể nào là giả.

Hoàng ca vừa nói ra, Lê Nhất Kỳ đã lạnh lùng nói:

- Vi phạm thì chính là vi phạm.

Dứt lời, liền quay sang nói với hai cấp dưới:

- Có thu thập mẫu vật chưa? Mang về kiểm tra.

- Đã thu thập.

Người kia vội vàng gật đầu.

- Được.

Lê Nhất Kỳ hài lòng gật đầu, sau đó quay sang nhìn Hồ lão, nói:

- Hồ y sư, dựa theo quy định, tiêu thụ dược phẩm không có nguồn gốc, nhãn hiệu không rõ, phải nộp phạt hai ngàn. Về phần thuốc có phải là giả hay không, để sau khi chúng tôi kiểm tra xong sẽ có xử lý tương ứng.

Nói xong, cũng không đợi Hồ lão lên tiếng, liền ra hiệu với cấp dưới bên cạnh, người kia liền lấy ra một hóa đơn xử phạt đưa tới.

Nghe xong, Hoàng ca cảm thấy rất tức giận. Trước kia, không phải là cục Quản lý Dược phẩm chưa từng đến kiểm tra, nhưng nhiều nhất cũng chỉ là nhắc nhở nếu xảy ra vấn đề nhãn hiệu không nguyên vẹn. Dù sao, chuyện như vậy rất khó tránh khỏi. Hơn nữa, căn cứ vào những điều khoản có liên quan, tiền phạt bất quá là từ hai trăm đến hai ngàn. Nhãn hiệu của một chai thuốc nhỏ bị tổn hại một chút, nhiều nhất cũng chỉ phạt hai trăm, bây giờ phạt đến hai ngàn, rõ ràng là cố ý đến gây phiền phức cho phòng khám mà.

Thấy Hoàng ca định nói điều gì đấy, Hồ lão khoát tay ra hiệu, sau đó mỉm cười tiếp nhận tờ hóa đơn phạt đối phương đưa sang. Sau khi chăm chú nhìn qua, ông liền cẩn thận bỏ vào túi, sau đó nói với Hoàng ca:

- Được, lấy hai ngàn đưa cho lãnh đạo Lê.

Hoàng ca sững sốt, sau khi nhìn Hồ lão, liền quay lại phòng thuốc, lấy hai ngàn đưa cho đối phương.

Thấy Hồ lão dứt khoát đóng phạt như vậy, Lê Nhất Kỳ có chút ngoài ý muốn. Y thật không ngờ đối phương ngay cả giải thích cũng không giải thích, đã trực tiếp đóng hai ngàn tiền phạt.

Nhưng, cho dù kinh ngạc, đối phương đã dễ đối phó như vậy, y cũng thoải mái hơn một chút. Ít nhất trở về bàn giao lại người khác cũng không cần phải phí miệng lưỡi. Dù sao y cũng là dựa theo quy định mà phạt. Nhưng chỉ vì một chút vấn đề nhỏ mà phạt đối phương hai ngàn, đối phương có ý kiến, y cũng phải lãng phí không ít nước miếng để giải thích. Xem ra, lão gia hỏa trước mắt cũng có chút thành thật. Nếu lão có dũng khí nói nhiều, muốn gõ ông vài câu là không tránh khỏi.

- Hồ y sư, chúng tôi xin phép đi trước. Sau khi có kết quả kiểm tra,

chúng tôi sẽ cho người thông báo cho ông.

Lê Nhất Kỳ nở nụ cười kiêu ngạo, sau khi gật đầu với Hồ lão liền dẫn thuộc hạ rời đi.

Hoàng ca ở một bên, nhìn đám người cục Quản lý Dược phẩm rời đi, nhin không được mà nói với Hồ lão:

- Hồ lão, bọn họ đúng là khinh người quá đáng mà.

Hồ lão mỉm cười, nhìn theo bóng lưng đám người Lê Nhất Kỳ, lãnh đạm nói:

- Tuổi còn trẻ tâm cao khí ngạo cũng là chuyện bình thường. Nhưng nếu quá mức liều lĩnh thì đúng là không tốt. Không sao, chỉ hai ngàn thôi mà. Tôi thật ra cũng muốn nhìn xem là ai đến gây phiền phức cho Hồ Khánh Nguyên tôi.

Chuyện bị phạt hai ngàn, sợ ảnh hưởng đến tinh thần của phòng khám, dưới sự ước thúc của Hồ lão, Hoàng ca cũng không đem tin tức này nói ra ngoài. Cho nên những người khác cũng không biết việc này. Hồ lão cũng biểu hiện giống như không có chuyện gì phát sinh, chỉ thông qua mấy người quen của cục Quản lý Dược phẩm hỏi thăm tình hình.

Nhưng mấy người quen của cục Quản lý Dược phẩm đều tỏ vẻ vị Lê Nhất Kỳ này có lai lịch không nhỏ, nghe nói có quan hệ với một vị lãnh đạo, nhưng không ai biết là người nào đã hạ lệnh cho Lê Nhất Kỳ đến kiểm tra phòng khám Khánh Nguyên.

Trong tình huống kỳ lạ như vậy, Hồ lão vẫn rất bình tĩnh, chờ xem rốt cuộc đối phương định làm gì. Nếu cho rằng Hồ Khánh Nguyên ông dễ khi dễ, vậy thì đối phương quá coi thường ông rồi.

Những chuyện dường như cũng không đơn giản như vậy. Trong lúc Hồ lão đang chờ kết quả thuốc mang đi kiểm nghiệm như thế nào, sau đó sẽ làm ra phản kích, buổi trưa hôm sau, một nhóm người mặc chế phục khác lại bước vào.

- Sở Thanh tra Y tế?

Nhìn đồng phục của đối phương, sắc mặt Hoàng ca trong nháy mắt

trầm xuống. Hôm qua là cục Quản lý dược phẩm, hôm nay lại là sở Thanh tra Y tế, xem ra có người muốn xuống tay đối với phòng khám rồi.

Liên tục hai ngày đều có người đến kiểm tra phòng khám, việc này đã khiến Giang Nguyên chú ý.

- Phòng thuốc thì bù ra bọn, phòng khám bệnh thì không thoát khí, trang thiết bị không đạt tiêu chuẩn, phạt ba ngàn, dừng hoạt động kinh doanh để chỉnh đốn ba ngày.

Nghe đối phương nhìn vào một quyển sổ mà đọc, sắc mặt Hồ lão trở nên tái xanh, không nghĩ đến đối phương đã phạt mà còn đóng cửa phòng khám ba ngày.

Phòng khám Khánh Nguyên hoạt động ở Vân Giang nhiều năm như vậy, lần đầu tiên bị như thế này. Dừng hoạt động kinh doanh, mấy chục năm qua, ngoại trừ lễ tết thì mới nghỉ một hai ngày, còn lúc nào cũng mở cửa đón bệnh nhân.

- Khinh người quá đáng.

Nhìn biên bản xử phạt, Hồ lão rớt cuống cũng tức giận.

- Hồ lão, chúng tôi chỉ là dựa theo quy định mà tiến hành xử phạt. Cho nên xin ông hãy tuân theo. Bắt đầu từ bây giờ, ngừng hoạt động kinh doanh để chỉnh đốn.

Người dẫn đội trầm giọng nói với Hồ lão.

- Ngừng khám bệnh ngay bây giờ? Bây giờ có rất nhiều người bệnh đang ở đây, đang chờ Hồ mỗ tôi cứu mạng. Anh bảo tôi đóng cửa?

Hồ lão phẫn nộ nói.

Sắc mặt gã nhân viên của sở Thanh tra Y tế lạnh lại, nói:

- Phòng khám các người vi phạm quy định, nhất định phải bị xử phạt. Chẳng lẽ ông còn muốn kháng cự pháp luật?

- Chẳng lẽ các người muốn tước giấy phép hoạt động của phòng khám? Nếu ông có gan không đóng phạt, tôi có quyền tước giấy

phép kinh doanh của các người. Bây giờ bảo các người tạm đóng cửa chính đồn đã là nể mặt Hồ lão ông lắm rồi.

Thấy Hồ lão tức giận, người nọ hừ lạnh, uy hiếp nói. Y nhận được mệnh lệnh bắt đối phương phải đóng cửa chính đồn. Mặc kệ thế nào, hôm nay cũng phải làm xong. Nếu để cấp trên không hài lòng, y cũng không được chỗ tốt.

Nghe được lời này, Hồ lão tức đến tay run lên.

- Mặc kệ các người là ai cũng phải rút ra khỏi chỗ này.

Trong lúc người nọ định uy hiếp Hồ lão tiếp, cửa phòng khám bệnh truyền đến tiếng hét, khiến đám người của sở Thanh tra Y tế phải giật mình.

Tất cả quay lại nhìn về phía thanh âm truyền đến, thấy một bác sĩ trẻ tuổi đang hăm hăm đi tới.

- Cậu...cậu là ai? Chúng tôi đang chấp pháp, cậu muốn chống cự?

Gã đầu lĩnh nhìn Giang Nguyên, trong lòng phát lạnh.

- Tôi bảo các người rút đi, các người có nghe không?

Giang Nguyên cau mày, lạnh giọng nói.

Nhìn ánh mắt lạnh lẽo của Giang Nguyên, giọng nói cũng chẳng ấm áp gì, đám người sở Thanh tra Y tế cũng lạnh lại trong lòng.

Giang Nguyên vừa dứt lời, một người bệnh đang đứng xem náo nhiệt cũng nhảy ra:

- Đúng đấy, rút đi. Một đám chó săn chỉ biết khi dễ dân chúng chúng tôi.

- Bác sĩ Giang nói đúng, chưa từng thấy loại người như vậy. Phòng khám dõm bên ngoài thiếu gì lại không tra, phòng khám tốt như phòng khám của Hồ lão thì tra. Dựa vào cái gì mà bắt ông đóng cửa?

- Đúng, phòng khám đóng cửa, ý của anh là muốn lấy mạng chúng

tôi?

- Các người ăn cơm xong rảnh quá không có việc gì làm phải không? Phòng khám của Hồ y sư như thế nào, chẳng lẽ chúng tôi không biết?

Có người dẫn đầu, một số người bệnh biết rõ ngọn nguồn, nhất tề mắng lên.

Nghe tiếng quát mắng, đám người của sở Thanh tra Y tế chỉ biết rút đầu. Gã dẫn đội liếc mắt nhìn Giang Nguyên, phát hiện tên tiểu tử này đang được cấp dưới của mình ngăn lại, lúc này mới dám nghênh cổ kêu lên:

- Các người định làm gì? Định tấn công người thi hành công vụ sao? Các người muốn ngồi tù à?

Thấy tên tiểu tử này kiêu ngạo như thế, Giang Nguyên cau mày càng chặt, định lôi thằng này ra bên ngoài, ai ngờ một cụ già tóc bạc chống cây quả trượng run rẩy bước đến, trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, giơ cây quả trượng vừa đánh vừa quát:

- Ngồi tù? Có bản lãnh thì mày bắt tao ngồi tù đi? Đám súc sinh tụi mày, chỉ biết làm chuyện xấu mà thôi. Hôm nay lão già này sẽ đánh chết tụi mày.

Chương 260: Lãnh đạo đáng thương

- Ui da, ui da!

Gã đầu lĩnh bị quả trượng của ông cụ đánh đến, đang định hoàn thủ, nhưng khi nhìn thân hình run rẩy của ông, nào dám ra tay chứ? Chỉ thấy quả trượng đánh tới, trên đầu sớm xuất hiện hai cục u to như cái bánh bao. Không thể đánh lại, cũng không thể để bị đánh, không biết làm gì hơn là ôm đầu bỏ chạy. Đám thuộc hạ đi theo nhìn thấy cảnh tượng trên, đã sớm co đầu rút cổ, nào ai dám ở lại, xam xẹt bỏ chạy theo.

Nhìn một đám ôm đầu cúi như chuột, người bệnh liền vỗ tay hoan hô, ngay cả Hồ lão đang nghiêm mặt cũng phải mỉm cười.

Giang Nguyên nhìn thấy cảnh tượng này, nở nụ cười khổ. Hắn thật không nghĩ đến, không cần hắn động thủ, đám người kia đã bị đuổi đi rồi.

- Đồ vô dụng! Nếu phòng khám Khánh Nguyên không chịu đóng cửa, cậu qua đó tước giấy phép kinh doanh của bọn họ, cưỡng chế bọn họ đóng cửa ngay lập tức.

Nửa tiếng sau, một người đàn ông trung niên sau khi nghe thuộc hạ báo cáo lại qua điện thoại, không khỏi cảm tức, sau đó rống vào trong điện thoại mấy câu rồi cúp máy. Đây là chuyện cấp trên lệnh xuống, không nghĩ đến thuộc hạ lại vô dụng như vậy. Mặc dù không biết tại sao lãnh đạo lại muốn ra tay với một phòng khám nhỏ như thế, nhưng mặc kệ thế nào, nếu lãnh đạo đã lên tiếng, ông ta cũng đã cam đoan làm tốt, nhất định sẽ không được để xảy ra đường rẽ.

Nghĩ đến đây, người đàn ông vội vàng móc điện thoại di động gọi cho ai đó.

- Alo, xin chào chị dâu, tôi là La Kỳ. Tôi có chuyện này muốn nói với chị. Tôi đã làm đúng như lời của chị, yêu cầu bọn họ đóng cửa phòng khám. Xin chị dâu cứ yên tâm. Nếu bọn họ không chịu đóng cửa, tôi sẽ tước giấy phép kinh doanh của bọn họ ngay.

- Vâng, vâng, chị cứ yên tâm. Việc này tôi nhất định sẽ làm thỏa đáng, không để xảy ra vấn đề.

- Được, được, chị dâu, cảm ơn chị rất nhiều.

Bên này đang trù tính hãm hại, bên phòng khám thì đang lo lắng. Chuyện này đương nhiên sẽ không chỉ là ngừng hoạt động ba ngày đơn giản như vậy. Buổi tối, mọi người ngồi quây quần lại, ngay cả cơm cũng ăn không vô, tôi nhìn anh, anh nhìn tôi. Y tá Lưu rất cuộc nhin không được, lên tiếng hỏi:

- Hồ lão, ngày mai chúng ta phải đóng cửa thật sao?

Nói đến đây, Lưu tỷ có chút run rẩy. Chị làm ở phòng khám này cũng mười năm rồi. Phòng khám đột nhiên gặp phải chuyện như vậy, thật sự làm cho chị rất khó chịu.

Nghe được lời này, Hồ lão cũng im lặng. Đây là thông báo xử phạt của sở Thanh tra Y tế. Mặc dù ông đã nói chuyện với lãnh đạo sở, nhưng vị lãnh đạo đó lại không rõ tình huống cho lắm, cũng không dám tùy tiện giúp ông. Có thể đụng vào phòng khám Khánh Nguyên, chỉ sợ không phải là nhân vật đơn giản. Cho nên ai cũng không muốn nhúng tay.

Vốn Hồ lão định gọi điện thoại cho Phó tỉnh trưởng La, nhưng trước khi biết được tình huống rõ ràng, Phó tỉnh trưởng La cũng không tiện vượt cấp nhúng tay. Cho nên, còn chưa đến bước cuối cùng, Hồ lão cũng không gọi cho Phó tỉnh trưởng La.

Thấy Hồ lão im lặng, mọi người đều căng thẳng. Mắt của hai cô y tá bắt đầu đỏ lên.

Giang Nguyên tất nhiên hiểu được Hồ lão đang lo lắng chuyện gì, cười nhạt:

- Đóng cửa gì chứ? Ngày mai chúng ta cứ mở cửa khám bệnh như bình thường.

Nghe xong, mọi người đều run lên, ngẩng đầu nhìn Giang Nguyên. Thấy Giang Nguyên mỉm cười, cũng không phải là cố ý trấn an mọi người, tất cả đều vui vẻ. Lưu tử vừa mừng vừa sợ, hỏi:

- Bác sĩ Giang, chúng ta mở cửa khám bệnh sẽ không có việc gì chứ?

- Đương nhiên là không có việc gì. Việc này cứ giao cho tôi xử lý.

Giang Nguyên nói.

Giang Nguyên nói được thì chắc chắn sẽ được. Ai trong phòng khám cũng biết Giang Nguyên có quan hệ rất tốt với mấy vị lãnh đạo trong tỉnh. Mặc dù việc này kinh động đến lãnh đạo tỉnh chẳng khác nào dùng dao giết trâu để mổ gà, nhưng nếu Giang Nguyên đã nói cứ giao việc này cho hắn, tất nhiên là sẽ không có việc gì rồi. Mọi người cũng cảm thấy yên lòng hơn. Liếc mắt nhìn Giang Nguyên, ánh mắt Hồ lão hiện lên sự vui mừng. Ông sẽ không tiện đi nhờ Phó tỉnh trưởng La, nhưng Giang Nguyên thì lại tiện.

Buổi tối, ba thầy trò cũng không nghỉ việc. Đến 9h, không có bệnh nhân đến khám nữa, Hồ lão mới nâng tách trà lên, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, cảm thán nói:

- Chuyện lần này xem ra có người muốn ra tay với phòng khám chúng ta. Hồ Khánh Nguyên ta hành y mấy chục năm, cứu người vô số, nhưng không ngờ lại có người ra tay với ta như vậy.

- Sư phụ, có thể phát động cục Quản lý Dược phẩm và sở Thanh tra Y tế, chỉ sợ lai lịch người này không nhỏ.

Trương Nhạc nhìn Hồ lão, rồi lại quay sang nhìn Giang Nguyên.

- Chúng ta không biết rốt cuộc là vì chuyện gì nữa? Ta nghĩ mãi mà không ra ai lại có năng lực lớn như thế? Lại cố ý đối phó với phòng khám chúng ta.

Hồ lão trầm ngâm.

Giang Nguyên cau mày. Bây giờ hắn vẫn có chút chưa xác định được. Nhưng hắn biết rõ việc này chỉ sợ không thoát khỏi liên quan đến hắn.

Hiện tại có hai người có hiềm nghi lớn nhất. Một là Tề gia. Tề gia cho người làm khó hắn, ảnh hưởng đến phòng khám cũng là chuyện có khả năng. Còn người thứ hai chính là Lưu Bách Căn. Với thế lực của Lưu gia, muốn làm ra chút động tác này cũng không phải là việc khó.

Nghĩ kỹ hơn, hành động lần này giống với Lưu Bách Căn nhiều hơn. Tề gia muốn làm khó hắn, không cần phải làm ra chút động tác nhỏ như vậy.

Ánh mắt Giang Nguyên lạnh lại. Muốn đối phó với Tề gia thần bí khó lường, năng lực của hắn còn chưa đủ. Nhưng nếu muốn giải quyết Lưu gia, chuyện này đơn giản hơn rất nhiều.

- Sư phụ, đừng suy nghĩ nhiều nữa. Dù sao thì binh đến tướng chặn. Con cũng muốn nhìn xem người này là ai. Con nhất định sẽ điều tra rõ ràng.

Nghe Giang Nguyên nói, Hồ lão vui mừng gật đầu. Ông biết năng

lực của đồ đệ. Với khả năng của hắn, nếu muốn điều tra, hắn không phải là chuyện khó khăn gì. Cho dù tra không ra, nhưng muốn ứng phó với phiên toái của phòng khám hiện tại cũng không phải là chuyện nằm trong khả năng.

Hôm sau, Giang Nguyên gọi điện thoại cho Phó tỉnh trưởng La.

Nghe Giang Nguyên thuật lại xong, Phó tỉnh trưởng La có chút trầm ngâm, sau đó tỏ vẻ sẽ gọi cho lãnh đạo sở Y tế Vân Giang chú ý đến chuyện này.

Có câu trả lời của Phó tỉnh trưởng La, Giang Nguyên cũng thả lỏng hơn. Với uy tín của Phó tỉnh trưởng La ở Sở Nam, hơn nữa ông còn chủ quản toàn bộ hệ thống Y tế tỉnh, có ông ra mặt, lãnh đạo của sở Y tế Vân Giang sẽ chú ý đến việc này. Đến lúc đó, mặc kệ là ai đứng phía sau, không thu tay lại vài phần là không được.

Nhưng khi Giang Nguyên vừa mới gọi điện thoại xong, trở lại phòng khám khám cho vài người bệnh, bên ngoài lại truyền đến tiếng huyên náo.

Giang Nguyên đứng dậy nói với Hồ lão:

- Sư phụ, con ra ngoài xem một chút.

Hồ lão cũng nghe được tiếng âm ỉ bên ngoài, trong lòng căng thẳng, vội vàng đứng dậy nói:

- Chúng ta cùng ra xem.

Dứt lời, thấy Trương Nhạc cũng định đứng dậy, ông liền nói:

- Trương Nhạc, con tiếp tục khám bệnh đi. Để ta và Giang Nguyên ra ngoài xem một chút.

- Vâng.

Trương Nhạc nhìn người bệnh chung quanh, thấy có không ít. Nếu cả ba thầy trò đều ra ngoài, quả thật không được tiện lắm.

Khi Hồ lão và Giang Nguyên bước ra khỏi phòng khám, liền nhìn thấy một đám người mặc chế phục đang đứng ngay cửa. Bác sĩ

phòng khám Ngoại cũng bước ra ngoài, vẻ mặt lo lắng. Thấy Hồ lão và Giang Nguyên, bác sĩ Lý vội vàng hỏi:

- Hồ lão, người của sở Thanh tra Y tế đã đến thật rồi, chúng ta phải làm sao bây giờ?

Hồ lão cau mày nhìn Hoàng ca và Lưu tử đang nói chuyện đám người bên ngoài, đang định lên tiếng, Giang Nguyên đã nói trước:

- Sự phụ không cần lo lắng. Thầy trở vào khám bệnh, cứ để đó cho con.

Dứt lời, Giang Nguyên bước nhanh đến cửa.

Thấy Giang Nguyên bước ra ngoài xử lý, trong phòng khám lại còn rất nhiều người bệnh, Hồ lão nghĩ lại cũng đúng. Dù sao ông cũng không giúp được, hơn nữa có Giang Nguyên xử lý, chi bằng trở lại khám bệnh thì hay hơn.

Khẽ thở dài một cái, Hồ lão chỉnh lại quần áo một chút, quay đầu bước vào phòng khám.

Hoàng ca và hai y tá đang đứng ngoài cửa, đỏ mặt phần nộ giằng co với nhân viên của sở Thanh tra Y tế. Vừa không cho họ tiến vào, vừa tức giận nói:

- Không được. Phòng khám chúng tôi nhiều người bệnh như vậy, tuyệt đối không thể đóng cửa. Nếu đóng cửa, bệnh nhân phải làm sao?

- Không đóng cửa? Hắc hắc, anh cho rằng anh là ai chứ? Chúng tôi đã gửi thông báo ngừng hoạt động để chỉnh đốn, chẳng lẽ các người cho rằng đó chỉ là giấy chùi dĩa, dùng xong rồi bỏ?

Gã đầu lĩnh ánh mắt tràn đầy uy hiếp:

- Tôi nói cho các người biết, các người đang chống người thi hành công vụ. Nếu tiếp tục cản trở, đừng trách chúng tôi không khách sáo.

- Không khách sáo thì làm sao? Có bản lãnh thì đánh tôi đi.

Lưu tử không còn biểu hiện mềm yếu nữa, mặt đỏ lên, chống nạnh đứng trước mặt gã nọ, khí thế vô cùng.

Chương 261: Cứu mạng, cứu mạng

- Ai cha, cậu cho rằng tôi là đàn bà phụ nữ, tôi không dám đánh cậu sao? Tôi nói cho cậu biết, hôm nay cho dù tôi có bị nhốt cũng không để các người đóng cửa phòng khám.

Gã mắt hình tam giác trông rất kiêu ngạo. Ngày hôm qua đã trúng mấy cây quả trướng của ông cụ, hai cái bánh bao trên đầu vẫn còn chưa tan. Hôm nay gã cố ý mang theo nhiều người đến hơn. Nếu phòng khám nhỏ nhỏ này còn dám kiêu ngạo, thế nào cũng phải đóng cửa phòng khám của bọn họ mới được.

- Cậu đánh đi, đánh đi.

Đối mặt với sự uy hiếp của gã mắt hình tam giác, Lưu tử cố lấy hết dũng khí. Mặc dù cơ thể đầy da có chút run rẩy, nhưng bộ ngực vẫn ưỡn cao vài phần.

- Tưởng tôi sợ chị sao?

Gã mắt tam giác nhìn thấy biểu hiện của Lưu tử, biết hôm nay nếu không làm gì, bà cô già này sẽ được nước chống lại mình, lập tức trừng mắt, muốn giơ tay lên.

Nhưng khi gã vừa mới giơ tay, đã cảm nhận được một luồng sức mạnh đập vào ngực của mình, sau đó một cơn đau truyền đến, cúi nhìn xuống, không biết từ khi nào ngực của mình xuất hiện thêm một cái chân.

Nhìn thấy gã mắt tam giác bị một cước đánh ngã xuống đất, mọi người đều sửng sốt. Thuận mắt nhìn lại, liền nhìn thấy một bác sĩ trẻ tuổi đang đứng cạnh Lưu tử vẫn còn run rẩy, đang rút lại chân.

Thấy đội trưởng bị đánh, đám nhân viên còn lại định la hét xông lên, hỗ trợ đánh Giang Nguyên. Nhưng khi ngẩng đầu nhìn ánh mắt lạnh lẽo của hắn, tất cả anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, không ai có dũng khí tiến lên.

Cho đến khi gã đội trưởng vất vả lắm mới đứng dậy được, thấy

đám cấp dưới do mình cố ý mang đến lại sợ hãi, rụt rè không dám tiến lên, không khỏi nổi giận đập một cái vào đầu một gã cấp dưới, tức giận nói:

- Không thấy hấn đánh tao sao? Bắt hấn lại, đánh hấn cho tao. Đúng là một lũ vô dụng.

Bị gã đội trưởng hét lớn vào mặt, đám thuộc hạ lại nhìn nhau rồi cắn răng xông lên. Sáu bảy người của sở Thanh tra Y tế mặc chế phục xông đến, khí thế hung hăng. Hoàng ca và hai y tá thấy chân đám người này đập vào cửa, về mặt đều kinh hãi.

Ba người bọn họ đang đứng chắn ngay cửa, chính là nhờ vào lá gan lớn một chút. Nhưng khi nhìn thấy nhân viên của sở Thanh tra Y tế động chân, lại toàn là đàn ông thô kệch, hai nữ một nam như bọn họ làm sao mà ngăn cản.

Trong lúc hoảng sợ, Giang Nguyên bước đến, giống như một ngọn núi lớn đứng chắn trước cửa.

Đám người ngoài kia thấy Giang Nguyên ngăn cản phía trước, không chút do dự mà đánh tới.

Cho dù Giang Nguyên có lợi hại, nhưng hấn cũng chỉ có một mình, còn bọn họ có đến sáu bảy người, chung quy cũng không thể ngăn cản.

Người bệnh vây xem, thấy Giang Nguyên ngăn cản nhiều người như vậy, tất cả đều mở to mắt nhìn, trong lòng thầm nghĩ: Bác sĩ Giang thật sự là khí phách, nhưng một người làm sao mà chống đỡ được nhiều người?

Lúc này Hoàng ca cũng nhịn không được mà kinh hô, ý định kéo Giang Nguyên trở lại, định khuyên Giang Nguyên đừng liều mạng. Hảo hán không chấp chuyện thiệt trước mắt. Nhưng anh còn chưa thốt ra lời, chân phải Giang Nguyên hơi lui lại đằng sau, hít vào một hơi thật sâu, hai tay nhẹ nhàng hợp lại, sau đó đẩy về phía trước.

Bịch! Một thanh âm vang lên. Dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, bọn họ không thấy tình huống bác sĩ Giang bị đánh mà là

thấy hai tay bác sĩ Giang nhẹ nhàng đẩy. Sáu bảy người đang lao đến nhất tề bay ngược ra ngoài, còn bác sĩ Giang thì vẫn bất động, một chút di chuyển cũng không có.

Mọi người đều không rõ cho lắm, tình huống trước mắt có phải diễn ra như ở trong phim không? Nếu không phải là đóng phim, tại sao lại xuất hiện cảnh tượng giống như trong phim vậy?

Nhưng tất cả mọi người đều rất nhanh khôi phục lại tinh thần. Sao có thể là đang đóng phim được chứ? Mọi người đều quen thuộc với bác sĩ Tiểu Giang, và một chuông cửa bác sĩ Tiểu Giang đã đánh đám chó săn kia ra ngoài cửa phòng khám.

- Giải.

Những người đứng xem đều nhất tề vỗ tay, lớn tiếng khen ngợi.

Chỉ có gã đội trưởng mắt hình tam giác đứng lên, phủi bụi trên mũ. Cứ tưởng rằng đám thuộc hạ của mình đủ mạnh, chung quy có thể vọt vào, đánh cho thẳng ranh kia một trận xả giận. Ai ngờ liền cảm giác được một trận kinh phong kéo tới.

Vừa mới ngẩng đầu, liền nhìn thấy một bóng đen đè tới. Còn chưa lấy lại tinh thần, đã bị bóng đen đụng trúng, sau đó ngã xuống đất. Ngay sau đó là thêm hai ba người nữa nằm đè lên gã. Còn chưa xả được giận, đã phải trợn trắng mắt vì trọng lượng năm sáu trăm cân của mấy gã cấp dưới đè lên, vô lực rên rỉ:

- Cứu mạng, cứu mạng.

Được đám thuộc hạ còn lại ba chân bốn cẳng cứu viện, gã đồng chí lãnh đạo đáng thương rốt cuộc cũng đã được cứu ra, thở hổn hển nói:

- Cậu...cậu...

Gã đội trưởng mắt tam giác hữu khí vô lực nhìn chàng thanh niên vẫn bình tĩnh đứng ngay cửa, ánh mắt như vực sâu, rồi lại nhìn đám thuộc hạ bên cạnh rụt rè, rốt cuộc nhin không được giơ ngón tay chỉ thẳng vào Giang Nguyên:

- Tên tiểu tử kia, mày dám ngang nhiên chống đối người chấp

hành công vụ. Mà chờ đó cho tao.

Gã đội trưởng khí thế mười phần, nhưng hơi thở không đủ, hơn nữa lại ngồi dưới đất, khiến cho người ta có chút buồn cười. Nhưng ngoại trừ những người bệnh đang vây xem và Giang Nguyên là cười, còn lại bác sĩ Lý và Hoàng ca, một nụ cười cũng không nở nổi.

Hoàng ca đang rất lo lắng. Tuy nói phòng khám đang chiếm thượng phong, nhưng bây giờ đã động tay chân, việc này lại càng thêm nghiêm trọng. Nhưng anh biết Giang Nguyên không phải là người lỗ mãng, cho nên cũng không quá mức khẩn trương.

Gã đội trưởng móc điện thoại ra gọi viện binh.

- Đồn trưởng Ngô, tôi là Hồ Lực của sở Thanh tra Y tế. Vâng vâng, tôi nói cho anh biết, tôi đang thi hành công vụ ở phòng khám Khánh Nguyên, nhưng bọn họ lại dùng bạo lực chống lại người thi hành công vụ, đánh lại chúng tôi.

Gã đội trưởng tên Hồ Lực nước miếng tứ tung nói vào điện thoại, thỉnh thoảng lại đắc ý nhìn Giang Nguyên, giống như mày cứ chờ đó, tao sẽ cho mày biết tay.

Nhìn biểu hiện của Hồ Lực, những người bệnh vây xem cũng bắt đầu lo lắng. Bác sĩ Giang sợ rằng sẽ gặp phiền toái rồi. Quan giúp đỡ quan đã diễn ra từ thời xưa. Một số bệnh nhân lớn tuổi bước đến bên cạnh Giang Nguyên, hừ lạnh:

- Bác sĩ Giang không cần phải lo lắng. Nếu gọi cảnh sát đến, chúng tôi sẽ làm chứng cho cậu.

Thấy mấy bệnh nhân lớn tuổi nhiệt tâm như vậy, Giang Nguyên liền nói lời cảm ơn, tỏ vẻ nếu lúc đó thật sự xảy ra chuyện, mong mọi người làm chứng cho hắn, khiến cho các bệnh nhân lớn tuổi lại càng cảm thấy hãnh diện. Nhưng Hoàng ca bên cạnh thì lại không khẩn trương. Anh biết Đồn trưởng Ngô là ai ở đường Văn Các này. Tuy nhiên, lãnh đạo của đồn trưởng Ngô là Cục trưởng La đường như có quan hệ sâu đậm với Giang Nguyên. Gã đội trưởng của sở Thanh tra Y tế hình như đã báai sai Bồ Tát rồi. Hai y tá bên cạnh thì không biết chuyện này. Thấy đối phương gọi cảnh sát

đến, không khỏi khẩn trương, thấp giọng hỏi:

- Lão Hoàng, chúng ta phải làm sao bây giờ? Cảnh sát mà đến, chỉ sợ bác sĩ Giang sẽ gặp nguy hiểm.

- Cô gấp cái gì chứ? Cô không tin Giang Nguyên sao? Cậu ấy làm việc rất có cân nhắc. Yên tâm đi.

Hoàng ca cười nói.

- Thật sao? Lão Hoàng, anh biết được chuyện gì à? Đừng tỏ ra thần bí như vậy, nói cho chúng tôi nghe chút đi, đừng để chúng tôi lo lắng.

Nghe xong, Lưu tử thoắt thả lỏng một chút.

Hoàng ca mỉm cười, nói:

- Không vội, cô cứ đứng xem là được.

- Lão Hoàng này, lúc này lại thừa nước đục thả câu.

Giang Nguyên vẫn mỉm cười đứng chờ. Chờ sau khi Hồ Lực cúp điện thoại, ý cười trên mặt lại càng đậm.

- Tên tiểu tử kia, mày cứ chờ đó cho tao. Hôm nay, lão tử chẳng những phải đóng cửa phòng khám của mày, lại còn tổng cổ mày cho đồn cảnh sát. Để tao xem đến lúc đó mày có còn cười được nữa hay không.

Hồ Lực dưới sự giúp đỡ của thuộc hạ, vất vả lắm mới đứng lên được, đắc ý nhìn Giang Nguyên, nói:

- Mày cho rằng mày đánh giỏi lắm sao? Tao nói cho mày biết, trong xã hội ngày nay, mày có lợi hại cũng không qua được súng. Công phu của mày có cao đến đâu thì sao chứ? Trước mặt Hồ mỗ này, rỗng cũng bị tao đốt cháy đấy.

Giang Nguyên cũng không nói lại, chỉ lạnh nhạt nhìn Hồ Lực. Thấy nụ cười trào phúng của Giang Nguyên, Hồ Lực đột nhiên cảm giác được mình giống như bị làm nhục.

Chương 262: Hồ đội đập bể điện thoại

- Tiểu tử kia, mày cho rằng lão tử đang giả bộ à? Mày cứ chờ đó, chờ Đồn trưởng Ngô phái người đến, rất nhanh mày sẽ biết tao lợi hại như thế nào.

Hồ Lực nổi giận đứng mắng ngoài cửa phòng khám. Trong lúc đang chửi khỉ thế liền bị tiếng chuông điện thoại cắt ngang.

Gã nổi giận nhìn chung quanh, muốn xem điện thoại của ai mà không thức thời lại reo vào lúc này, liền nhìn thấy Giang Nguyên cho tay vào túi móc điện thoại ra.

Nhìn cái tên hiện lên trên màn hình, Giang Nguyên mỉm cười, nhìn Hồ Lực đang căm tức trước mặt, nói:

- Cục trưởng Lý, xin chào.

Một tiếng Cục trưởng Lý liền thu hút ánh mắt của mọi người, đặc biệt là Hoàng ca.

- Đây, thấy chưa? Không phải tôi nói cứ chờ xem sao?

- Cục trưởng Lý?

Lưu tỷ có chút sửng sốt, sau đó nhớ đến một người, không khỏi cả kinh:

- Chẳng lẽ là Cục trưởng Lý của phân cục Hà Tây chúng ta?

- Chính là anh ta. Tôi đã nói không có việc gì đâu.

Hoàng ca thấp giọng cười.

Lúc này, Giang Nguyên vẫn bình tĩnh trò chuyện với người bên kia:

- Vâng, đúng vậy, là có chuyện như vậy, không nghĩ đến lại kinh động đến anh.

- Vâng, là do bên kia cố ý gây chuyện với phòng khám chúng tôi. Chỉ vì chút việc nhỏ mà bắt chúng tôi phải đóng cửa. Bây giờ còn

đang bao vây phòng khám của chúng tôi, đúng là đã gây phiền phức cho anh rồi.

- Haha, không có việc gì đâu. Nhờ anh nói với lão Ngô một tiếng. Nếu muốn đến thì cứ đến, tôi cũng không muốn làm anh ấy khó xử. Hôm nào tôi mời anh ăn cơm.

Hồ Lực vểnh tai nghe Giang Nguyên nói chuyện, sắc mặt bắt đầu thay đổi.

Giang Nguyên nói thêm vài câu với bên kia, sau đó cúp điện thoại, rồi nhìn đồng hồ, sau đó quay sang nói với Hồ Lực:

- Được rồi, anh cứ chờ ở chỗ này. Nhưng tôi nói cho anh biết, nếu anh dám động vào phòng khám chúng tôi, tôi sẽ chặt chân của anh đấy.

- Mà...được...tao chờ. Tao cũng là đơn vị chấp pháp hành chính, đừng tưởng rằng người nào cũng có dũng khí bao che cho mày. Cho dù Lý Diệc Dương có đến, cũng không làm gì được đâu.

Nghe Giang Nguyên đe dọa mình, sắc mặt Hồ Lực đỏ lên, nổi giận quát lớn.

Mặc dù Hồ Lực không tin tưởng Cục trưởng Lý gọi điện thoại cho Giang Nguyên, nhưng gã vẫn cứng họng uy hiếp Giang Nguyên, chỉ vì gã tin rằng, một đơn vị chấp pháp báo cảnh sát, cho dù cục Cảnh sát cũng không thể chính thức bao che. Nhiều nhất cũng chỉ là kéo dài thời gian mà thôi.

Hôm nay, có thể nói là Hồ Lực đã mất hết mặt mũi. Gã quyết định sẽ chờ ở chỗ này, chờ người của cục Cảnh sát đến. Nếu hôm nay không lấy lại mặt mũi, sau này gã cũng đừng lẫn lộn nữa.

Giang Nguyên mỉm cười, nói với đám người Hoàng ca bên cạnh:

- Được rồi, cũng đến giờ rồi, mọi người trở về làm việc đi.

- Đến giờ rồi?

Mọi người liếc mắt nhìn nhau. Không biết Giang Nguyên đang nói cái gì, nhưng nếu Giang Nguyên đã nói trở về làm việc, hơn nữa

nhìn bộ dạng của Hồ Lực, trước khi cảnh sát đến, sẽ không dám xông vào. Cho nên mọi người cũng không nói gì, đi theo Giang Nguyên trở vào trong, để lại đám người Hồ Lực đứng canh cửa chờ cảnh sát.

- Làm sao bây giờ? Đội trưởng Hồ, chúng ta...

Nhìn đám người Giang Nguyên trở lại vào trong, đám người của sở Thanh tra Y tế không dám tiến vào, nhưng cũng không dám bỏ đi. Nhìn ánh mắt hả hê của người qua đường xem náo nhiệt, bọn họ có chút không được tự nhiên. Cho nên, một gã cấp dưới không nhịn được lên tiếng hỏi Hồ Lực.

- Làm sao bây giờ? Thì chờ thôi chứ làm sao? Nếu cậu có thể đánh vào, chúng ta cũng không cần chờ nữa.

Nhìn bệnh nhân đang vây xem náo nhiệt bên cạnh, thỉnh thoảng lại có ánh mắt tò mò của người qua đường, Hồ Lực không khỏi nổi giận.

- Vâng, vâng.

Nghe Hồ Lực rống lên như vậy, gã thuộc hạ ngượng ngùng lui xuống,

Hồ lão vừa lúc khám xong cho một người bệnh, nhìn thấy Giang Nguyên bước vào, cười hỏi:

- Thế nào rồi?

Giang Nguyên đáp:

- Không có việc gì. Bên này tạm thời không có việc gì, hơn nữa con nghĩ bên phía Phó tỉnh trưởng La cũng đã điều tra xong.

Nghe nói tình hình tạm thời đã ổn định, hơn nữa còn rất nhanh sẽ được giải quyết, Hồ lão thở phào nhẹ nhõm, gật đầu nói:

- Vậy là tốt rồi, vất vả cho con quá.

Hồ Lực đang đứng trước cửa phòng khám Khánh Nguyên, đi qua đi lại, thỉnh thoảng nhìn đồng hồ, càng lúc càng bất an. Đường Văn

Các cách đồn công an nhiều nhất cũng chỉ mất mười phút, nhưng bây giờ đã là hai mươi phút vẫn không thấy người đến.

Lúc này, Hồ Lực đã thật sự tin vào cuộc điện thoại kia là Cục trưởng Lý điện cho Giang Nguyên. Nhưng rồi gã cũng cảm thấy tức giận. Lý Diệc Dương ông có gan bao che, vậy thì sở Thanh tra Y tế chúng tôi cũng không phải ngồi không. Có ngon thì đừng ra ngoài.

Đi qua đi lại mấy chục phút, Hồ Lực rốt cuộc không nhin được nữa. Nếu đồn trưởng Ngô đã không xuất hiện, chẳng lẽ gã lại ở chỗ này làm trò cười cho người ta?

Cố gắng áp chế lửa giận, móc điện thoại ra gọi cho đồn trưởng Ngô, cũng không trên danh nghĩa giao tình gì nữa mà là lấy danh nghĩa của sở Thanh tra Y tế ra nghiêm chỉnh báo án. Gã không tin đối phương sẽ không ra ngoài.

Nhưng chỉ mới bấm được hai con số, điện thoại đột nhiên vang lên. Nhìn tên hiện trên màn hình, Hồ Lực có chút sửng sốt, sau đó vội vàng áp chế lửa giận trong lòng, vui vẻ nói:

- Chủ nhiệm, tôi đang ở phòng khám Khánh Nguyên?

- A, cái gì? Không được xử phạt? Tại sao? Hôm nay bọn họ chủ động đánh chúng ta, chúng ta sao lại...

Sắc mặt Hồ Lực thay đổi, nói.

Lại nghe thêm một lúc, sắc mặt Hồ Lực lại tái nhợt, không cam lòng, hỏi:

- Hả, thật không?

Chỉ mới hỏi được nửa câu, đã nghe bên kia truyền đến tiếng tút tút. Hồ Lực nhìn điện thoại trong tay, tức giận mắng một tiếng “Mẹ kiếp!”, sau đó hung hăng đập bệ điện thoại xuống đất.

Đáng thương cho cái điện thoại di động tương đối đắt tiền, bóp một cái đã tan tành trên mặt đất.

Đám cấp dưới bên cạnh nhìn điện thoại bị đập bể, ngẩng đầu kinh

nghe nhìn Đội trưởng Hồ nhà mình. Vừa rồi vẫn còn tốt mà, sao bây giờ lại đột nhiên nổi điên, đập cái điện thoại mấy ngàn đồng thành như vậy?

Hồ Lực thở hổn hển, mặt tái xanh, không cam lòng nhìn bảng hiệu phòng khám Khánh Nguyên, sau đó đá mạnh một cái, quay đầu bỏ đi.

- Đội trưởng, đội trưởng.

Nhìn Hồ Lực đập bể điện thoại rồi bỏ đi không nói câu nào, đám cấp dưới nhìn nhau rồi vội vàng đuổi theo. Đội trưởng Hồ đi rồi, bọn họ hiển nhiên không dám ở chỗ này nữa.

Hoàng ca đứng trong phòng thuốc, thỉnh thoảng lại chú ý đến tình huống bên ngoài. Sau khi nhìn thấy hết thấy, thấy Hồ Lực đột nhiên đập bể điện thoại của mình, ngay cả cảnh sát cũng không đợi đã quay đầu bỏ đi. Mặc dù không rõ là chuyện gì, nhưng vẫn không nhịn được mà phá lên cười.

Đám người Lưu tử nghe Hoàng ca nhìn ra cửa mà cười to, cũng vội vàng chạy ra xem, liền thấy đám người của sở Thanh tra Y tế cùng nhau bỏ đi, chỉ còn lại chiếc điện thoại nát vụn trên mặt đất.

Những bệnh nhân vẫn ở bên cạnh xem náo nhiệt, lúc này thấy các y tá chạy đến, liền đem tình huống vừa nãy nói cho các cô nghe. Nghe xong Hồ Lực nhận được một cuộc điện thoại rồi tức giận ném điện thoại, sau đó bỏ đi, mặc dù không hiểu ra sao, nhưng tất cả đều cảm thấy vui mừng.

- Hồ lão, bác sĩ Giang, đám người của sở Thanh tra Y tế đã bỏ đi rồi.

Hoàng ca vui mừng chạy vào trong phòng khám bệnh báo cáo cho Hồ lão và Giang Nguyên nghe.

- Ồ, bỏ đi rồi sao?

Hồ lão có chút sửng sốt nhìn Giang Nguyên.

Giang Nguyên gật đầu nói:

- Chắc hẳn là đã nhận được lệnh của cấp trên, sẽ không trở lại phòng khám chúng ta gây phiền phức nữa đâu.

- Như thế là tốt rồi.

Hồ lão vui mừng gật đầu.

Tâm trạng của Lưu Bách Căn lúc này không tệ, đang ở trong một phòng bao sa hoa, cùng một đám mèo mả gà đồng uống rượu nghe nhạc.

- Nào, Lưu thiếu, em mời anh một ly.

Một cô gái bộ dạng thanh tú bưng ly rượu, cười khanh khách nói với Lưu Bách Căn.

- Được, được, hôm nay tâm trạng của tôi rất tốt, nhất định phải uống thêm mấy ly. Hahah...

Lưu Bách Căn cầm ly rượu nhẹ nhàng cụng với cô gái kia một cái, sau đó dứt khoát ngửa đầu uống cạn.

Bên cạnh là một thanh niên gương mặt hơi dài, thậm chí còn đeo đôi bông tai, nhìn Lưu Bách Căn cười nói:

- Bách Căn, hôm nay có chuyện gì mà tâm trạng tốt như vậy?

- Haha, không có gì. Hai ngày trước có một thằng ranh chọc tôi mất hứng, hai ngày qua đã tìm người xả giận cho mình thôi.

Nói đến đây, Lưu Bách Căn mỉm cười, sau đó khoác tay lên vai Lâm Duệ Duệ, đắc ý nói:

- Duệ Duệ, có còn nhớ tên bác sĩ Tiểu Giang kia không? Dám không nể mặt Lưu gia chúng ta? Anh đã cho người phạt bọn họ một khoản tiền, đóng cửa ba ngày. Bây giờ bọn họ hẳn đã biết, không nể mặt Lưu gia chúng ta sẽ là hậu quả gì.

- Bách Căn, anh thật đúng là đã cố tình tìm người dạy cho bọn họ một bài học sao?

Nghe được lời này, gương mặt xinh xắn của Lâm Duệ Duệ hiện lên

vẻ tò mò. Cô vẫn còn nhớ rõ gương mặt đẹp trai của chàng bác sĩ kia.

- Đương nhiên, lần này tên đó cũng làm cho cha anh không vui. Lão gia tử của anh mời hẳn đến xem bệnh, thế mà hẳn lại không đến. Có biết bao giáo sư, chuyên gia vừa nghe thấy tên của nhà anh, hận không thể chạy ngay đến cửa. Người này đúng là làm càn mà.

Lưu Bách Căn cười lạnh.

- Haha, Bách Căn, đối với những đứa không có mắt như vậy, nhất định phải dạy cho bọn chúng một bài học, để bọn họ biết được cái gì gọi là trời cao đất rộng.

Gã thanh niên bên cạnh đắc ý nói:

- Anh chẳng những phải phạt bọn họ một khoản, đóng cửa phòng khám, mà còn phải tước giấy phép kinh doanh của bọn họ luôn. Có như vậy, bọn họ mới biết sự lợi hại của anh.

Chương 263: Lưu Bách Căn trả thù

Nghe gã thanh niên kia nói, Lưu Bách Căn thoáng sửng sốt, sau đó phá lên cười, vỗ vai gã thanh niên:

- Ừ, A Cường, cậu nói rất đúng. Ngày mai tôi sẽ cho người chuẩn bị. Hắc hắc, hình như ba của tôi cũng biết chuyện này, nhưng cũng không nói gì. Nếu ngay cả ba tôi cũng không nói gì tôi, như vậy tôi sẽ cho bọn họ biết thế nào là lợi hại của tôi mới được.

Nói đến đây, Lưu Bách Căn lại phá lên cười lần nữa.

- Đúng đúng, nào, Bách Căn, chúng ta cùng nhau mời anh một ly.

Nghe Lưu Bách Căn nhắc đến Lưu Thiên Phong, ánh mắt của những người khác đều hiện lên kính ý, nâng ly nói với Lưu Bách Căn.

- Nào, chúng ta cùng cạn một ly.

Trong lúc Lưu Bách Căn đang nâng ly, điện thoại di động trên bàn vang lên.

Nhìn số điện thoại trên màn hình, Lưu Bách Căn đặc ý nói với mọi người:

- Nào, bên kia gọi điện thoại báo cáo thành tích cho tôi đây.

Nhìn bộ dạng tò mò của mọi người, Lưu Bách Căn tiện tay nhấn nút nghe, sau đó nói:

- Thế nào? Phòng khám kia đã bị đóng cửa chưa?

Nghe bên kia nói hai câu, gương mặt đặc ý của Lưu Bách Căn đột nhiên cứng ngắc, sau đó hung hăng ném điện thoại của mình vào trong góc tường.

Nhìn cái điện thoại màu trắng đụng vào vách tường, sau đó làm một cú lộn mèo xinh đẹp rồi rơi xuống đất, tất cả mọi người đều sửng sốt, quay sang nhìn Lưu Bách Căn. Thấy sắc mặt khó coi của Lưu Bách Căn, trong lòng tất cả đều kinh ngạc, liếc mắt nhìn nhau, biết được sợ là đã xảy ra vấn đề gì rồi, nhưng không ai có dũng khí lên tiếng hỏi. Với tính cách của Lưu Bách Căn, sợ rằng bão sẽ nổi lên.

- Được, được, quen biết với Phó tỉnh trưởng thì thế nào? Lão tử vẫn có thể giết chết nó.

Lưu Bách Căn quét mắt nhìn tất cả mọi người, nghiêng răng nói.

Nghe xong, tất cả đều mỉm cười gật đầu, dường như rất tin vào lời nói của Lưu Bách Căn. Chỉ có Lâm Duệ Duệ thì vẫn mỉm cười, nhưng ánh mắt lại mang theo chút tò mò.

Thời gian lại trôi qua thêm hai ngày. Một buổi tối, một người phụ nữ trung niên bộ dạng đoan chính, rất có vài phần quý khí nhẹ nhàng xoa huyệt Thái Dương cho Lưu Thiên Phong trên ghế salon, nói:

- Thiên Phong, vừa rồi bác sĩ Thẩm đã châm cứu cho cha, bây giờ cha đã ngủ rồi. Anh cũng đừng lo lắng.

- Căn bệnh này của cha rất khó chữa trị. Rất nhiều bác sĩ nói đều không còn cách nào, sao có thể khiến anh không lo lắng chứ?

Lưu Thiên Phong cầm tay vợ của mình, thở dài nói.

- Không sao đâu mà. Em đã bảo Bách Căn đi tìm hiểu xem còn có bác sĩ nào giỏi hay không.

Vị phu nhân nói.

- Ừm, cứ hỏi thăm xem có tìm được bác sĩ nào giỏi nữa hay không. Nhìn cha phải chịu đau đớn, phận làm con mà không nghĩ ra được cách gì, thật sự là khó chịu.

Lưu Thiên Phong gật đầu nói.

- Yên tâm đi, Bách Căn rất dụng tâm với chuyện này. Chỉ cần có bác sĩ giỏi, nó có thể tìm được ngay.

Vị phu nhân vừa cười vừa tiếp tục xoa đầu cho Lưu Thiên Phong:

- Lần trước Bách Căn nghe nói y thuật châm cứu của một vị bác sĩ trẻ cũng không tệ lắm, đặc biệt đến mời. Ai ngờ người ta một chút cũng không để ý. Chẳng những không đến mát xa châm cứu giúp lão gia tử, lại còn đánh Bách Căn của chúng ta. Bách Căn định gõ đối phương một chút. Ai ngờ bối cảnh của bác sĩ này lại không tệ, khó trách không nể mặt Lưu gia chúng ta.

- Sao?

Lưu Thiên Phong đang nhắm mắt, nghe xong liền hỏi.

Nhìn chồng của mình lên tiếng, cũng không có gì là tức giận, gương mặt vị phu nhân hiện lên sự vui mừng, sau đó nói:

- Vốn Bách Căn đánh tiếng với bạn của nó bên hệ thống Y tế, ai ngờ lại nghe nói là Phó tỉnh trưởng La chủ quản Y tế cũng đã nhúng tay vào chuyện này. Phó tỉnh trưởng La đúng là quá phận. Bệnh của lão gia tử không dễ chữa, thế mà cũng không nói giùm chúng ta một tiếng.

- Phó tỉnh trưởng La?

Nghe được cái tên này, lòng mày Lưu Thiên Phong cau lại, trầm ngâm một chút, sau đó mở mắt, nói:

- Vị bác sĩ kia, thôi quên đi.

- Quên đi?

Vị phu nhân sửng sốt, sau đó cau mày nói:

- Nó đánh Bách Căn, ngay cả bệnh của cha cũng không để ý, chúng ta sao lại quên đi chứ? Một vị Phó tỉnh trưởng chủ quản Y tế thôi mà, cho dù Tỉnh trưởng Bạch gặp chúng ta cũng không thể không khách sáo.

- Vị Phó tỉnh trưởng La này rất nhanh sẽ lên làm Phó tỉnh trưởng thường vụ đấy.

Lưu Thiên Phong nói.

- Cái gì? Thường...thường vụ?

Vị phu nhân có chút sửng sốt. Bà thật sự không hiểu vị Phó tỉnh trưởng La này dựa vào cái gì để được thăng chức như vậy, nhưng bà cũng không phải là người ngu xuẩn. Nếu chồng đã nói như thế, vậy thì sẽ không sai. Lưu gia sẽ không kiêng kỵ Phó tỉnh trưởng, nhưng Phó tỉnh trưởng thường vụ thì không thể không kiêng kỵ.

Trong lòng cũng có chút rung mình. Nếu vị Phó tỉnh trưởng La này trở thành người đứng thứ hai ở tỉnh, Bách Căn muốn Lưu Thiên Phong ra tay đối phó với ông là không thể. Hơn nữa Lưu gia cũng không thể vì việc nhỏ mà làm cho quan hệ với một vị Phó tỉnh trưởng thường vụ tỉnh sút mẻ.

Lưu phu nhân đi theo chồng mình rất nhiều năm, hiển nhiên cũng biết được tiến thoái, lập tức cười nói, chuyển sang câu chuyện khác.

- Mẹ, tại sao lại bỏ qua chứ? Chẳng lẽ cứ như vậy mà tha cho tên tiểu tử đó?

Hôm sau, nghe mẹ thuật lại, mặt Lưu Bách Căn đỏ lên, cảm tức nói.

Nhìn con mình nổi giận, Lưu phu nhân vội vàng trấn an:

- Bách Căn, nếu giáo huấn đối phương, chúng ta chính là đại nhân chấp nhất tiểu nhân đấy.

- Mẹ, chẳng những nó không nể mặt Lưu gia chúng ta, mà còn đánh con nữa. Tuyệt đối không thể cứ như vậy mà bỏ qua.

Lưu Bách Căn tức giận nói:

- Chỉ là một Phó tỉnh trưởng chủ quản Y tế mà lại kiêu ngạo như vậy, chẳng lẽ Lưu gia chúng ta còn sợ ông ta sao?

- Bách Căn, chuyện không phải như thế đâu. Vị Phó tỉnh trưởng kia rất nhanh sẽ trở thành Phó tỉnh trưởng thường vụ. Theo ý của ba con, mặc kệ gã bác sĩ kia có quan hệ gì với Phó tỉnh trưởng La, chúng ta cũng không thể vì chút chuyện nhỏ mà kết oán với người ta được.

Lưu phu nhân giải thích. Bà biết con trai của mình không phải là người không hiểu chuyện. Chỉ cần bà giải thích rõ ràng, hẳn con sẽ hiểu.

Quả nhiên, nghe được lời này, Lưu Bách Căn cũng sững sốt, gương mặt hiện lên vẻ hiểu ra. Mặc dù vẫn còn buồn bực, nhưng sự tức giận đã dần dần biến mất.

- Được rồi, con trai. Nếu có thời gian, đi tìm bác sĩ giỏi cho gia gia con nhé.

Lưu phu nhân cười nói.

Lưu Bách Căn thở ra hai hơi, ánh mắt lộ ra vẻ hung ác. Chẳng lẽ cha của gã không ra mặt thì gã không thể xả được ngụm ác khí này sao?

Nhìn bộ dạng của con mình, Lưu phu nhân mỉm cười. Con trai của bà không phải là thứ ngu ngốc. Một tên tiểu tử dám động vào gã, chẳng lẽ cứ đơn giản như vậy mà cho qua? Cho dù hẳn có quan hệ với Phó tỉnh trưởng La, nhưng muốn chinh tiểu tử này, chỉ cần không quá phận, Phó tỉnh trưởng La hiển nhiên cũng cũng khó mà nói gì.

Buổi tối, Giang Nguyên quét dọn vệ sinh toàn bộ phòng khám. Nhìn bên ngoài đã hết bệnh nhân, hắn chậm rãi bước ra ngoài chuẩn bị đóng cửa, đột nhiên liền cau mày.

Hai mắt hắn nhắm lại, sau đó bên ngoài phòng khám đang tối sầm đột nhiên sáng ngời.

Theo ánh sáng, Giang Nguyên nhìn thấy đối diện có một chiếc xe tải nhỏ, trong xe có người thò đầu ra ngoài nhìn quanh. Sau đó có người từ bên trong bước ra, hơn nữa còn không ít người.

Giang Nguyên cau mày, nhìn bảy tám người đang bước đến, không khỏi nhíu mày cười. Hắn không đóng cửa, bước đến trước hai bước, đứng ngay cầu thang của phòng khám.

- Chính là tên tiểu tử này, lên...

Nghe tiếng gã đầu lĩnh kêu to, đám người phía sau nhất tề quơ ống tuýp vọt đến.

Giang Nguyên vẫn bình tĩnh đứng trên bậc thang, nhìn thấy cách chiếc xe tải có một chiếc xe màu vàng, bên trong xe có người đang lạnh lùng cười với hắn.

Lúc này, gã đàn ông đang cầm ống tuýp lao đến Giang Nguyên, thấy hắn hết nhìn đông rồi đến nhìn tây, không khỏi nhe răng cười. Lần này nhận được ba vạn đồng, chỉ cần bọn chúng đánh cho tên tiểu tử này một trận, chặt một hai bàn tay là được.

Tuy nói tên tiểu tử này dường như có chút công phu, nhưng bọn chúng không phải cũng đã luyện qua công phu mấy năm sao? Tên tiểu tử trước mắt này gây nhom, phản ứng lại chậm chạp, ba vạn đồng kiếm không phải dễ như trở bàn tay sao? Để phòng ngừa vạn nhất, gã kéo theo sáu bảy huynh đệ đi cùng. Sớm biết như vậy, hai người là đủ rồi.

Nhìn ống tuýp bỏ xuống đỉnh đầu mình, lúc này Giang Nguyên dường như mới phản ứng lại, quay đầu nhìn sang. Khi nhìn thấy nụ cười đắc ý của đối phương, khóe miệng Giang Nguyên bắt đầu vênh lên.

Mắt thấy ống tuýp còn cách mình hai thước, thậm chí còn nghe

được cả tiếng gió, ánh mắt Giang Nguyên hiện lên sự lạnh lùng, sau đó giờ chân lên.

Chương 264: Không cho phép chạy. Ai chạy, đánh chết người đó

Theo một cước đá ra của Giang Nguyên, ống tuýp còn chưa đến trán của hắn, chủ nhân của ống tuýp đã bay ngược ra đằng sau.

Thân hình gã đàn ông đánh bay một gã đằng sau. Bên cạnh liền có hai ống tuýp đánh tới. Giang Nguyên phát tay, bắt được hai ống tuýp. Cảm giác lạnh lẽo truyền đến từ ống tuýp, hắn cười lạnh, sau đó nhẹ lắc hai ống tuýp một cái.

Hai người kia thấy đầu ống tuýp bị Giang Nguyên bẻ gãy, trong lòng hoảng hốt, đang định toàn lực cướp lại, nhưng không ứng phó được sức mạnh truyền đến từ ống tuýp, cảm giác cổ tay đau nhói, liền vội thả ống tuýp ra.

- Cảm giác không tệ.

Giang Nguyên nhẹ nhàng vung tay lên, bỏ hai gã đàn ông còn đang đứng xuống đất, sau đó quơ quơ ống tuýp trong tay, cảm thán một câu. Rốt cuộc đã bao lâu rồi hắn không đánh người?

Không thể không nói, chất lượng đám người Lưu Bách Căn tìm đến không tệ. Ít nhất thì khi nhìn thấy những người đằng trước bị đánh ngã, những người đằng sau cũng không có ý định thối lui, sau khi quát to một tiếng, ba người còn lại một người huy ống tuýp bổ tới đầu Giang Nguyên, một người quát ngang hông, người cuối cùng thì ngồi xuống quét ngang hai chân của hắn.

Dưới ánh mắt của Giang Nguyên, mặc dù động tác của đối phương có hơi thô, nhưng quả thật rất có chiến thuật.

Nếu đổi lại là người khác, tất nhiên là phải thối lui, nhưng trước mặt Giang Nguyên, bao nhiêu đây vẫn chưa đủ uy hiếp. Hỏa Vân Tà Thần từng có một câu: Võ công trong thiên hạ không gì không phá được, chỉ có nhanh là không phá được.

Mặc dù động tác của ba người không chậm, nhưng dưới tầm mắt của Giang Nguyên, tất cả đều rất chậm.

Trong tích tắc, một luồng tinh khí từ đan điền dâng lên, tràn ngập tứ chi.

Hai ống tuýp như được thần trợ lực, một giây sau, ba tiếng vang trầm đục vang lên. Ba thân hình rơi bịch xuống đất. Một người bị đánh rớt nửa hàm răng, miệng đầy máu tươi nằm ngay dưới đất. Hai người còn lại, mặc dù không thấy máu nhưng bị một gậy quất bất tỉnh nhân sự, nằm yên trên mặt đất không động đậy, cũng không biết là sống hay chết.

Phù. Giang Nguyên nhìn ba người trên mặt đất, hài lòng thở hắt ra một hơi. Gã đàn ông bị đánh bay lúc đầu lúc này mới từ dưới đất đứng lên, nhìn thấy tình huống trước mắt, lập tức kêu lên một tiếng rồi xoay người bỏ chạy.

- Còn muốn chạy?

Giang Nguyên cười khẽ một tiếng, nhẹ nhàng vung tay lên. Ống tuýp trong tay bay đi, sau đó mơ hồ nghe được một tiếng bịch. Thân hình người đó đâm về phía trước, sau đó không còn nhúc nhích nữa.

Nhìn kết quả này, Giang Nguyên hài lòng gật đầu, sau đó quay sang nhìn đám người đang miễn cưỡng đứng dậy chuẩn bị chạy trốn, quơ ống tuýp còn lại trong tay, mỉm cười nói:

- Không cho phép chạy. Người nào chạy, đánh chết người đó.

- Không chạy, không chạy.

Gã đàn ông đầu lĩnh xoa vết máu trên khóe miệng, vội vàng lắc đầu, nhìn chàng thanh niên đẹp trai đang cười thật tươi trước mặt giống như nhìn một con quỷ đang nhe răng chuẩn bị ăn thịt người.

- Ừm.

Nhìn ánh mắt bất lực của đối phương, Giang Nguyên hài lòng gật đầu.

Chỉ là, có người dường như không nghe thấy lời Giang Nguyên nói, khiến cho Giang Nguyên có chút thất vọng. Cách đó không xa, tiếng động cơ vang lên rất nhỏ. Một chiếc xe màu vàng dường như muốn chạy trốn.

- Muốn chạy à? Cửa cũng không có nhiều đâu.

Trong lòng vẫn còn căm tức, Giang Nguyên hít một hơi thật sâu, hai mắt nheo lại, sau đó dụng lực vung tay lên, quăng ống tuýp ra ngoài.

Bịch.

Ba tiếng trầm đục vang lên. Tiếng thứ nhất là tiếng bánh xe nổ, hai là tiếng thắng xe, sau đó là tiếng dụng cụ.

Đám người đang chật vật ngồi dậy, nhìn thấy chiếc xe đắt tiền dụng vào bức tường bên đường, tạo thành một vết lõm thật to nơi đầu xe, người nào cũng cảm thấy phát lạnh.

- Thấy chưa? Không chạy thoát được đâu.

Đối với một kích vừa rồi của mình, Giang Nguyên tương đối hài lòng, mỉm cười nói với mọi người.

- Đúng đúng, không chạy thoát được đâu, tuyệt đối không chạy thoát được.

Mọi người nhìn nhau, vội vàng lắc đầu, thầm nói trong lòng. Chỉ một ống tuýp thôi mà đã biến một chiếc xe thành như vậy. Tiểu tử này rốt cuộc có phải là người hay không?

Nhìn hai tay của mình, Giang Nguyên cảm giác cực kỳ hài lòng. mấy ngày qua, tuy cũng có đánh người, nhưng thực lực của đối phương quá yếu, căn bản không có cảm giác gì đặc biệt. Bây giờ đối mặt với đám người này, tuy rằng không bằng thời điểm khi còn ở nước ngoài, nhưng đề bọn họ và chiếc xe cũng như đề con kiến, cảm giác này sáng khoái cực kỳ. Nếu là trước kia, hẳn tuyệt sẽ không lưu lại chiếc xe.

Khụ khụ. Chiếc xe bị dụng cũng không nặng lắm. Người bên trong rất nhanh chui ra, ba nam một nữ.

Giang Nguyên bước qua, nhìn Lưu Bách Căn đang không ngừng ho khan, cười nói:

- Lưu thiếu quả nhiên rất nhiệt tình. Đêm khuya như vậy còn cố ý đến chỗ này.

- Khụ...khụ...mày...mày muốn làm gì?

Nhìn Giang Nguyên mỉm cười bước đến, Lưu Bách Căn giống như nhìn thấy một con cạp đang nhe răng chảy nước miếng đi tới, sắc mặt trắng bệch, cuống quýt lui về phía sau.

Giang Nguyên nhún vai, nhẹ nhàng nói:

- Chật chạp, Lưu thiếu yên tâm, tôi không có hứng thú với đàn ông.

- Ơ.

Sắc mặt đám người bên cạnh đều cứng đờ, chỉ có Lâm Duệ Duệ sắc mặt tuy tái nhợt nhưng không đỏ.

Giang Nguyên đứng trước mặt Lưu Bách Căn, thở dài nói:

- Kỳ thật thì tôi đâu có đến tìm anh gây phiền phức đâu. Anh xem như đã rất may mắn rồi.

- Mày...mày không được xằng bậy. Ba của tao...ba của tao sẽ không bỏ qua...

Lưu Bách Căn bị dọa đến mức muốn đá ra quần. Nhìn đám người gã thuê bị Giang Nguyên đánh cho thê thảm, bây giờ đứng trước mặt Giang Nguyên, trong lòng bắt đầu run lên.

- Ba...

Nhưng gã còn chưa nói hết câu đã bị Giang Nguyên tát cho một cái.

- Mày...

Ôm gương mặt sưng đỏ, Lưu Bách Căn lui về trước xe, hoảng sợ

nhìn Giang Nguyên nhưng dũng khí hoàn thủ lại không có.

Nụ cười trên gương mặt Giang Nguyên đã không còn. Hắn không thích cười khi đánh người khác. Bởi vì làm như vậy mới giống với nhân vật phản diện. Đối mặt với Lưu Bách Căn, hắn dường như cũng không quá tàn nhẫn. Đương nhiên, nếu đối phương dám phản kháng, hắn nhất định sẽ cười.

Bốp. Lại thêm một cái tát nữa. Lần này cái tát khá mạnh. Nửa bên mặt Lưu Bách Căn trong nháy mắt liền sưng lên, khóe miệng cũng đã có máu.

Nhìn bộ dạng thâm thảm của Lưu Bách Căn, hai người kia cũng lui về phía sau, căn bản không dám lên tiếng. Vừa rồi họ cũng nhìn thấy, bảy tám người bị Giang Nguyên trong thời gian ngắn ngủi đánh ngã xuống đất, sớm đã sợ đến mức cầm như hến. Bây giờ lại càng không dám lên tiếng.

- Bác..bác sĩ Giang, xin lỗi, chúng tôi xin lỗi. Chúng tôi sẽ bồi thường tiền. Anh cứ nói ra số tiền. Xin anh tha cho Bách Căn.

Lâm Duệ Duệ nhìn thấy Lưu Bách Căn thâm thảm như vậy, nhẹn không được lên tiếng.

Ồ ồ. Nghe được lời này, Lưu Bách Căn đang ôm mặt, vẻ mặt hoảng sợ nhìn Giang Nguyên, liên tục gật đầu.

Bốp. Giang Nguyên nhìn Lưu Bách Căn, sau đó lại thêm một cái tát nữa.

Lưu Bách Căn bị Giang Nguyên tát cho một tát ngã xuống đất, sau đó phun ra một hai ba cái răng kèm nước bọt.

Nhìn răng lẫn máu dưới đất, Lưu Bách Căn ôm mặt, nhìn Giang Nguyên sắc mặt lạnh lùng, cuối cùng khóc rống lên.

Hu hu hu....

Hu hu hu...

Nhìn Lưu Bách Căn nước mắt nước mũi chảy xuống, sắc mặt Giang Nguyên có chút thả lỏng, sau đó thở dài.

Gã thanh niên quần là áo lụa, mặc dù tuổi không lớn hơn hẳn bao nhiêu, nhưng cuối cùng cũng chỉ là một đứa trẻ bị cha mẹ chiều chuộng đến hư mà thôi.

Giang Nguyên lắc đầu, đột nhiên cảm thấy xấu hổ. Hắn có bao nhiêu tuổi đâu, sao lại thấy mình già như vậy?

Nhìn hai tay của mình đã có vết máu, trước mắt liền hiện lên cảnh tượng đội trưởng tuần lãg uy nghiêm đang che chở cho các chiến hữu chạy trốn.

Một lúc lâu sau, Giang Nguyên trong tiếng khóc của Lưu Bách Căn làm cho bừng tỉnh. Lưu Bách Căn vẫn còn đang khóc, không ngừng sợ hãi nhìn mình, Giang Nguyên cười khổ, sau đó nói:

- Thôi đi, về mà dưỡng tâm theo cha của anh học một ít. Đừng làm mất mặt cha của mình.

Dứt lời, Giang Nguyên chậm rãi xoay người, cước bộ nặng nề, nhìn đám người đang nằm trên mặt đất không dám nhúc nhích, sợ hãi nhìn hắn, liền khoát tay nói:

- Đi đi, nhớ đưa những người kia đến bệnh viện.

Chương 265: Gặp lại Tề Nhạc Minh

Không biết tại sao người này lại bỏ qua cho bọn họ, nhưng nhìn bóng lưng đối phương chậm rãi biến mất khỏi cửa phòng khám, sau đó cửa phòng khám chậm rãi đóng lại, ánh sáng cũng tắt đi, chỉ còn lại ánh đèn đường, tất cả mới bừng tỉnh, xác nhận đối phương đã thật sự bỏ qua cho bọn họ.

Gã đầu lĩnh vừa khiếp sợ lẫn vui mừng, ra lệnh cho những người có thể cử động được nâng đám huynh đệ bị đánh ngất lên xe, vội vàng chạy đến bệnh viện. Bọn họ đều là dân côn đồ, nặng nề đều có thể nhìn ra được, nhất định phải đưa huynh đệ đi kiểm tra. Vạn nhất bị xuất huyết não thì phiền phức lắm.

Nhìn các huynh đệ bị thương đã được nâng lên xe, ánh mắt gã đầu lĩnh hiện lên sự oán hận lẫn bất đắc dĩ. Oán hận là vì đám người

Lưu Bách Căn đã đẩy bọn họ vào con đường nguy hiểm. Bất đắc dĩ chính là gã không đắc tội với những người này, chỉ có thể đòi thêm phí trị liệu. Tại sao bác sĩ Giang đáng sợ như vậy cũng chỉ tát đối phương có ba cái tát? Nếu đổi lại là gã, thế nào cũng phải tát bảy tám cái mới hả giận.

Ai cũng không nghĩ đến Lưu Bách Căn sẽ khóc, lại còn khóc đến lâm ly bi đát như vậy. Hai gã thanh niên đi theo Lưu Bách Căn đứng một bên, bước đến an ủi thì không được, làm bộ không phát hiện cũng không được. Bọn họ cố tình đến xem náo nhiệt, thuận tiện hò hét trợ giúp. Ai ngờ còn chưa hò hét trợ giúp được, lại thấy Căn thiếu khóc bù lu bù loa như đứa trẻ, trong lòng âm thầm khinh bỉ. Nhưng cũng không nghĩ đến, nếu đổi lại là mình, chỉ sợ cũng không khác gì Lưu Bách Căn.

Do dự một chút, Lâm Duệ Duệ cầm khăn tay bước lên.

Giang Nguyên vừa đóng cửa vừa âm thầm thở dài. Bản thân hắn sao lại suy bại đến mức này chứ? Khi dễ một công tử ăn chơi trác táng, tâm trạng còn có thể khoái trá như vậy?

Hắn còn rất nhiều chuyện cần làm, nào có thời gian suy bại đến tình trạng như thế. Nhưng sau lần này, Lưu Bách Căn sẽ không có gan đến gây phiền phức cho hắn nữa. Nếu không, Lưu Thiên Phong sẽ rất thất vọng. Nghĩ đến đây, Giang Nguyên mới cảm thấy tâm lý được an ủi một chút.

Đèn dưới lầu đã được tắt. Mặc dù không khí rất lạnh, nhưng Giang Nguyên vẫn theo thói quen tắm rửa một chút, thay quần áo rồi mới leo lên giường. Hắn tiện tay nhét một miếng Sơn Tham lâu năm vào miệng, cảm nhận được mùi thơm ngát tràn ngập khoang miệng, lúc này mới chậm rãi nhắm hai mắt lại.

- Phát hiện năng lượng sinh vật đặc biệt, cùng loại với năng lượng tinh thần, bắt đầu hấp thu.

Nhìn con trai mặt mũi bầm dập, Lưu Thiên Phong có chút đau lòng, cũng có chút bất đắc dĩ. Ông không biết nên cảm ơn đối phương đã hạ thủ lưu tình hay là nên hận đối phương đã xuống tay quá nặng.

- Thiên Phong, Bách Căn bị đánh đến như vậy, anh một chút cũng không cảm thấy đau lòng sao?

Lưu phu nhân tràn ngập phần nộ nhìn đứa con trai đáng thương của mình, hận không thể tập trung mọi người đến chặt hai cánh tay của người đã đánh con trai mình.

Lưu Thiên Phong liếc mắt nhìn vợ, sau đó nói:

- Câm miệng.

Bị ông xã trừng mắt, mặc dù trong lòng tức giận vì chồng không chịu làm chủ cho con, nhưng Lưu phu nhân vội vàng im miệng lại. Bất luận ở nhà hay là bên ngoài, uy nghiêm của Lưu Thiên Phong là không thể làm trái.

- Đều tại bà dung túng. Nếu không, tại sao nó lại bị đánh thành như vậy?

Lưu Thiên Phong bắt đặc dĩ nhìn vợ của mình. Ông biết rõ chuyện đêm qua. Đám người mà con trai của ông thuê, một người xuất huyết não, ba người não bị chấn động, hai người còn lại thì bị gãy xương. Đối phương chỉ mất có vài giây đã đánh tám người thành bộ dạng như vậy. Nếu không phải hạ thủ lưu tình, con trai của ông làm sao chỉ bị đánh rớt vài cái răng?

- Ba đã nói việc này nên quên đi.

Lưu Thiên Phong nhìn Lưu Bách Căn. Ông biết Lưu phu nhân cũng đã lắng nghe, trầm giọng nói:

- Con cũng không còn nhỏ nữa. Ngã một lần, lần sau khôn hơn một chút. Sau này cũng đừng chỉ biết gây sự bên ngoài. Bác sĩ Giang kia tuổi cũng không lớn hơn con, nhưng lại hiểu chuyện. Con hãy tự chỉnh đốn lại bản thân mình đi.

Đuổi vợ và con trai ra khỏi thư phòng, Lưu Thiên Phong nhẹ nhàng tựa lưng vào ghế, hy vọng con trai lần này chịu thiệt, sẽ bớt kiêu ngạo, thu liễm lại một chút. Nghĩ đến đây, ông lại cảm thấy tò mò với vị bác sĩ trẻ tuổi kia. Đương nhiên cũng chỉ là có chút tò mò mà thôi. Thời gian còn lại cũng chỉ để dành vào công việc. Là một xí nghiệp trọng điểm của quốc gia, xử lý mọi việc cũng không phải

dễ dàng gì.

Có một số việc đến cũng nhanh mà đi cũng nhanh. Sau vài ngày âm ỉ chuyện với Tuyên Tử Nguyệt trên diễn đàn, dần dần cũng giảm đi. Sau khi thấy mình không còn bị chú mục nữa, Giang Nguyên đi trong trường cũng cảm thấy nhẹ nhõm hơn.

Ngẫu nhiên đối mặt với ánh mắt u oán của Từ Thanh Linh, còn có Lý Tiểu Vũ tâm trạng không được vui, hẳn vẫn có chút không được tự nhiên, nhưng dù sao cũng tốt hơn những ngày trước rất nhiều. Bây giờ hẳn thật sự không muốn trêu chọc người nào cả. Những chuyện như vậy, không biết phải nói như thế nào cho rõ ràng. Những cô gái này, nói không thu hút hẳn thì là giả. Chỉ là hẳn cũng không rõ mình chỉ thích hay là yêu nữa.

Tạm thời không có cách suy nghĩ về việc này, cũng như không có cách lựa chọn khác, hẳn chỉ có thể kéo dài khoảng cách với các cô. Có như vậy mới không bị đau khổ.

Mặc kệ thế nào, Giang Nguyên đang định vứt bỏ mấy thứ làm cho hẳn phiền muộn này đi, nhưng phiền toái cứ đến tìm hẳn.

Sáng hôm nay, khi bước đến khu rừng, sắc mặt Giang Nguyên cứng lại, bởi vì hẳn nhìn thấy có một người đang đứng.

Nhìn thấy người nọ, mày Giang Nguyên cau lại, sắc mặt ngưng trọng, thoáng dừng bước chân. Bởi vì cảm giác nói cho hẳn biết, phía trước cũng không chỉ có một mình Tề Nhạc Minh. Giang Nguyên vênh hai cái lỗ tai, nghe được tiếng hít thở rất nhỏ theo gió truyền đến, gương mặt của hẳn liền trầm xuống.

- Làm sao vậy? Sợ? Hay chợt dạ?

Tề Nhạc Minh cười lạnh nhìn Giang Nguyên cách đó không xa, lãnh đạm nói.

Lúc này, Giang Nguyên đang do dự, thậm chí cơ thể của hẳn cũng căng ra. Bởi vì hẳn không cách nào xác định được Tề Nhạc Minh tìm hẳn rốt cuộc là vì chuyện gì. Bây giờ có nên xoay người bỏ đi hay không?

Nhưng hẳn lại không muốn đi. Một khi hẳn đi, những thu hoạch

trong nửa năm qua, tất cả đều tan thành mây khói.

Vốn cho là khi đến thời điểm này, hắn sẽ không chút do dự mà xoay người bỏ đi, nhưng bây giờ hắn lại do dự. Hắn không muốn, cũng không từ bỏ được cuộc sống bình tĩnh trước mắt. Hắn vốn tưởng rằng hắn có thể trở lại cuộc sống của hai năm trước đây. Nhưng bây giờ hắn phát hiện hắn không thoải mái, ít nhất bây giờ một chút hắn cũng không cảm thấy thoải mái.

Nhìn Tề Nhạc Minh cách đó không xa, đầu Giang Nguyên nhanh chóng chuyển động. Hắn phải nhanh chóng đưa ra quyết định. Nếu muốn chạy, bây giờ không thể tiến thêm một bước. Trước mắt vẫn còn một khoảng cách, đó là khoảng cách tốt nhất để chạy trốn. Nếu không định chạy, vậy phải sẵn sàng ứng phó hết thảy trước mắt. Chỉ là rốt cuộc Tề Nhạc Minh đến tìm hắn có việc gì? Hay là muốn bắt hắn như Tề Lang lần trước?

Cuối cùng hắn nên chạy hay không nên chạy?

Trong lúc Giang Nguyên cảm thấy đầu óc của mình như muốn nổ tung, một dòng tin tức hiện lên:

- Huyết mạch thiên phú thông mạch chỉ tâm khởi động.

Từ lúc tin tức này hiện lên, Giang Nguyên chỉ cảm thấy suy nghĩ của mình đang rối loạn, trong nháy mắt rõ ràng hơn rất nhiều. Trong thời gian cực ngắn, đã đưa ra phán đoán cao nhất.

Mặc dù là cao nhất, nhưng cũng không nhất định là chính xác. Tuy vậy, trong lòng Giang Nguyên đã ổn định hơn. Kỳ thật hắn không muốn rời đi. Hắn quyết định đánh cược một lần.

Tề Nhạc Minh thấy Giang Nguyên đứng đằng xa, sắc mặt hơi nhúc nhích, trong lòng cả kinh, thầm nghĩ:

- Chẳng lẽ tiểu tử này đã phát hiện ra?

- Không, không thể nào? Cách xa như vậy, tại sao hắn lại có thể phát hiện? Nhất định là chột dạ.

Nghĩ đến đây, lãnh ý trên mặt Tề Nhạc Minh càng nhiều. Hai ngày trước y đã nhìn thấy tấm ảnh chụp, mặc dù rất tức giận nhưng y

hiểu rõ tính cách của Tuyên Tử Nguyệt, cũng biết cô không phải là người tùy tiện, hơn nữa còn cực kỳ có nguyên tắc. Có lẽ cô không đồng ý gả cho y, nhưng tuyệt đối sẽ không ở sau lưng y làm ra chuyện có lỗi với y.

Cho nên, tức thì tức, nhưng không phản nộ, chỉ muốn danh chính ngôn thuận đến tìm Giang Nguyên gây phiền phức. Thậm chí cây ngay không sợ chết đứng mà hung hăng dạy cho Giang Nguyên một bài học, thuận tiện dò xét thêm về Giang Nguyên. Thậm chí còn có thể biết được phía sau Giang Nguyên rốt cuộc có bao nhiêu nhân vật.

Chuyện nhất cử lưỡng tiện như thế này, cha của y khẳng định là đồng ý. Vốn đang có chút cổ kị Giang Nguyên, nhưng bây giờ có cơ hội tốt như vậy, hơn nữa còn có thể đánh cho tên tiểu tử này chết khiếp, y thật sự rất cao hứng.

Chương 266: Mãnh chiến

Hít sâu một hơi, Giang Nguyên chậm rãi bước về phía trước.

Trong nháy mắt, hần cảm nhận được tiếng hít thở bên trong rừng cây.

- Mẹ kiếp, hy vọng phương pháp trước đó của mình có hiệu quả. Tề Nhạc Minh chỉ đơn thuần vì Tuyên Tử Nguyệt mà tìm đến mình gây phiền phức. Nếu không...

Trong lòng Giang Nguyên có chút căng thẳng, sau đó chậm rãi bước về phía Tề Nhạc Minh.

- Sợ? Tôi sợ cái gì chứ?

Giang Nguyên giả bộ trấn định, từ từ bước về phía trước. Khí tức trong đan điền đã sớm lưu động toàn thân, đề phòng bị tấn công bất ngờ. Mặc dù trong lòng căng thẳng, nhưng ngoài mặt vẫn không chịu yếu, lãnh đạm nói.

Muốn nói hần và Tuyên Tử Nguyệt không có gì, thật ra hần có thể cây ngay không sợ chết đứng, nhiều nhất là đánh một trận, không

đánh lại thì bỏ chạy. Nhưng nói là không có gì, Giang Nguyên lại thấy chột dạ trong lòng. Mặc dù hẳn không phải là người đi cướp vợ người khác, nhưng nói một chút gì cũng không có là giả.

Nhưng Giang Nguyên cũng không suy nghĩ quá nhiều. Bề ngoài thì nhẹ nhõm, nhưng bên trong lại đang kéo căng như dây đàn, tùy thời bắn ra.

Đương nhiên cũng đã làm tốt việc chuẩn bị chạy trốn.

- Hừ, tên tiểu tử kia, tôi đã cảnh cáo cậu không được đến gần Tuyên Tử Nguyệt. Cậu xem lời nói của tôi như gió thoảng bên tai à?

Tuy nói bây giờ đang diễn trò, nhưng nhớ đến tấm ảnh chụp kia, Tề Nhạc Minh cảm thấy mặt mũi cũng đã bị mất hết. Lần này xem như xả giận.

Cảm nhận được tiếng hít thở rất nhỏ trong rừng cây, Giang Nguyên lại càng đề phòng, vừa đi vừa giữu cột:

- Lời này của Tề đại công tử thật ra rất có lý. Tôi và Tuyên Tử Nguyệt chẳng qua chỉ là bạn bình thường, chẳng lẽ làm bạn với nhau cũng phải được Tề đại công tử đồng ý?

- Bạn bình thường? Ai tin được?

Nghe Giang Nguyên nói, hai mắt Tề Nhạc Minh đỏ bừng. Bạn bình thường mà tư thế trong tấm ảnh chụp lại mập mờ như vậy.

Nhìn hai mắt Tề Nhạc Minh đỏ lên, biểu hiện muốn giết người, trong lòng Giang Nguyên liền bình tĩnh lại. Xem ra người này thật sự đến tìm hắn để gây phiền toái.

Lập tức khẽ cười:

- Tin hay không là ở anh. Nhưng, chẳng lẽ lần này Tề đại công tử đến đây chỉ để khi dễ một người bình thường như tôi?

Nghe xong, sắc mặt Tề Nhạc Minh có chút đỏ lên. Mấy tháng trước, một mình y cũng đánh cho tên tiểu tử này chết khiếp, nhưng lần này y lại phải dẫn thêm hai người đến.

Nhĩ đến đây, Tề Nhạc Minh lại càng tức giận hơn.

Nhìn Giang Nguyên đến gần, Tề Nhạc Minh hừ lạnh một tiếng, sau đó mạnh mẽ đánh tới Giang Nguyên. Y không tin mấy tháng trước tên tiểu tử này chỉ là một hạt bụi, đảo mắt đã biến thành một cao thủ có thể đánh bại cả A Lang?

Nhưng A Lang bị hấn đánh thành bộ dạng như vậy là không thể phủ nhận.

Nhìn Tề Nhạc Minh lao đến, Giang Nguyên neho mắt lại, trong nháy mắt cũng cảm nhận tiếng hít thở của hai người bên trong khu rừng trầm xuống. Căn cứ vào phương vị hai người xuất hiện, tất nhiên là ở đằng sau hấn. Nếu hấn muốn chạy thoát, chỉ có thể là từ phía của Tề Nhạc Minh.

Đương nhiên, nếu đã thăm dò được suy nghĩ của đối phương, Giang Nguyên cũng không định cứ như vậy mà thoát đi. Tề Nhạc Minh đã tìm đến cửa, tổng yếu cũng phải chiến mấy chiêu. Nếu không, người này sẽ không từ bỏ ý định, ngày nào cũng theo ám hấn, như vậy sẽ rắc rối rất nhiều.

- Đến đây đi.

Lập tức Giang Nguyên hít sâu một hơi, sau đó cũng lao đến Tề Nhạc Minh. Bắt giặc thì phải bắt tướng trước. Tuy nói hấn và Tề Nhạc Minh cũng sà sà như nhau, nhưng chỉ cần hấn quần cùng một chỗ với Tề Nhạc Minh, hai người kia sẽ có chút kiêng kỵ.

Đương nhiên, tốt nhất là trong khoảng thời gian ngắn chế trụ Tề Nhạc Minh. Hai người kia nhất định sẽ ném chuột sợ võ bình. Đây là cách tốt nhất nhưng tỷ lệ lại không cao lắm. Lần trước hấn thừa dịp Tề Lang khinh thường nên mới đắc thủ, lần này muốn tìm cơ hội như thế là không dễ dàng.

Quả nhiên không ngoài dự liệu, mặc dù Tề Nhạc Minh rất tức giận, nhưng khi huy quyền, tay trái vẫn bảo vệ trước người. Điều này khiến cho sắc mặt Giang Nguyên trầm xuống. Xem ra không có cơ hội rồi, chỉ có thể qua hai chiêu liền chạy thoát. Bây giờ không phải là lúc bận tâm thể diện. Hai người kia tuyệt đối không dưới Tề Nhạc Minh.

Giang Nguyên cũng không do dự, sớm ngưng tụ hữu quyền, mạnh mẽ đâm vào nắm tay của Tề Nhạc Minh. Khi thực lực của hai người tương đương, thắng chính là khí thế.

Nhìn Giang Nguyên chẳng những không tránh mà còn mạnh mẽ đánh tới, ánh mắt cương nghị lẫn hung hãn, trong lòng Tề Nhạc Minh cả kinh. Trong tình huống như thế, Giang Nguyên dám liều mạng như vậy, trừ phi là hắn tự tin mạnh hơn Tề Nhạc Minh y. Nếu không sẽ không trong tình huống như vậy mà liều mạng đánh ra một quyền.

Quyền còn chưa đến, khí thế của Tề Nhạc Minh đã yếu đi vài phần. Hơn nữa, y vốn phân chia sức mạnh để bảo vệ cho mình. Cho nên, Giang Nguyên đã mỉm cười.

Bịch. Một tiếng trầm đục vang lên. Không hề nghi ngờ, Tề Nhạc Minh đã bị một quyền này của Giang Nguyên đẩy lui ba bốn bước. Còn Giang Nguyên chỉ lay động một chút nhưng vẫn đứng im tại chỗ.

Lúc này, hai người của Tề gia vừa mới xuyên qua rừng cây, cách Giang Nguyên còn bảy tám thước, nghe phía sau có tiếng động, Giang Nguyên cũng không quay đầu lại, hít sâu một hơi, thừa thắng xông lên, tiếp tục đánh tới Tề Nhạc Minh.

Tề Nhạc Minh vẫn còn đang khiếp sợ một quyền kinh người của Giang Nguyên, còn chưa đứng vững gót chân, bây giờ tránh cũng không thể tránh, đành phải cắn răng một cái, thân hình xoay tròn, một cước đá tới Giang Nguyên.

Chiêu này chính là Hồi Lãng Thối, tuyệt kỹ của Tề gia.

Hồi Lãng Thối, lấy tinh khí toàn thân ngưng tụ thất lưỡng, quán chú xuống chân, vừa tránh được tấn công của kẻ địch, đồng thời lại có thể mạnh mẽ tấn công lại. Nhưng lúc này, sử dụng nó chính là lưỡng bại câu thương.

Tề Nhạc Minh cho rằng, nếu Giang Nguyên đã tấn công đến, tất không thể né tránh, ít nhất cũng là xu thế lưỡng bại câu thương. Cho dù y bị thương, nhưng hai cao thủ đằng sau của Tề gia cũng đủ thu thập một Giang Nguyên đang bị thương rồi.

Chương 267: Người nào bị thương cũng nặng

Thấy Tề Nhạc Minh quét ra một chân như vậy, sức mạnh xoay tròn, hai mắt Giang Nguyên có chút nheo lại. Hắn có thể mơ hồ cảm nhận được sức mạnh ngưng tụ tại thất lưỡng Tề Nhạc Minh rất lớn. Loại sức mạnh này khiến cho hắn căng thẳng trong lòng.

Trước đây, hắn rất ít khi thấy người ta dùng qua chiêu thức này. Dù sao chiêu này chính là lấy nhanh đánh nhanh, khi đánh tay đôi sẽ rất ít khi dùng đến. Trừ phi đối phương đang bị thương nghiêm trọng, trong tình huống không cách nào phản kích thì mới sử dụng.

Chiêu này chỉ mang hình thức biểu diễn, còn không thì không mấy ai dùng đến nó.

Nhưng sắc mặt Giang Nguyên lại thay đổi. Bởi vì hắn cảm nhận được một chiêu này của đối phương, bất luận là lực thất lưỡng hay là vị trí đánh ra, trên cơ bản không thể chệch vào đâu được.

Một chiêu như vậy không thể có khả năng tùy ý xuất ra. Bởi vì nếu như anh xuất ra, tất nhiên sẽ phải có cước pháp lẫn độ cao, hoặc một chỗ nào đó để lộ sơ hở khiến người ta tận dụng. Nhưng lúc này, Giang Nguyên một chút biện pháp cũng không có. Ít nhất bây giờ hắn tìm không ra vị trí có thể phóng đến.

Một chiêu nhìn qua rất bình thường lại có thể phát ra được sức mạnh và uy thế như vậy, Giang Nguyên cũng âm thầm kinh hãi.

- Thật đáng sợ.

Trong lòng Giang Nguyên lại càng thêm sợ hãi một thể lực to lớn như Tề gia. Một chiêu thức, thoát nhìn bình thường, nhưng muốn đạt đến tình trạng tinh diệu và mức độ bạo lực, phải thông qua cả đời hoàn thiện mới có thể đạt đến hiệu quả như thế.

Hắn biết, nếu để hắn xuất ra chiêu này, cho dù thực lực của hắn ngang bằng với Tề Nhạc Minh, nhưng uy lực nhất định phải thấp hơn ba thành, tuyệt đối không thể làm cho một chiêu thức tinh

chuẩn không chê vào đâu được như vậy.

Chỉ trong thời gian ngắn ngủi, đầu óc Giang Nguyên vận chuyển vô số lần. Dưới tác dụng của Thông mẫn chi tâm, hắn đã đưa ra quyết định ngay tức khắc. Dưới chân toàn lực đạp một cái, dồn hết sức lực vào một quyền đập tới.

Tề Nhạc Minh vừa mới thi triển chiêu Hồi Lãng Thối được một nửa, thấy Giang Nguyên không lùi cũng chẳng tránh, sắc mặt liền biến đổi. Nhưng y đã ăn thiệt một lần, lần này đã không còn đường lui, cũng chỉ có thể tiếp tục dùng chân đánh tới. Dù sao cũng đã xác định là lưỡng bại câu thương rồi.

- Tên tiểu tử kia, còn muốn chạy sao?

Tính hung ác của Tề Nhạc Minh nổi lên, dồn hết sức xuống một cước đá đến Giang Nguyên.

Bịch.

Quyền của Giang Nguyên đánh trúng ngực phải của Tề Nhạc Minh. Gần như cùng lúc, chân của Tề Nhạc Minh đá trúng thân hình Giang Nguyên. Chỉ là sau khi đá trúng, dưới chân dường như có chút dị thường.

Nhưng y cũng không xác định được chuyện gì xảy ra. Bởi vì cơn đau từ ngực truyền đến, sau đó là một vị ngọt ngào tanh tanh lan tràn trong miệng, khiến cho y phun ra một ngụm máu.

Tề Nhạc Minh ôm ngực, miệng phun máu, ánh mắt tràn đầy tự tin. Y đã đánh gãy mấy cái xương sườn của Giang Nguyên, chỉ đổi lại là một ngụm máu của mình. Vết thương của Giang Nguyên hẳn sẽ nặng hơn y. Hồi Lãng Thối không có khả năng bị đỡ dễ dàng như vậy. Cho dù thực lực Giang Nguyên có mạnh hơn y, tuyệt đối cũng không chịu nổi. Khi hai người của Tề gia chạy đến, tên tiểu tử kia chỉ có thể bị bắt mà thôi.

Nghĩ đến đây, Tề Nhạc Minh đứng vững cước bộ, cười lạnh nhìn Giang Nguyên. Nhưng sắc mặt liền biến đổi, bởi vì y đột nhiên nhìn thấy một quyền không biết từ đâu đã xuất hiện trước mắt của mình.

Phụt. Tề Nhạc Minh phun ra một ngụm máu, sau đó ngã xuống, hai mắt nhìn thấy một thân ảnh xuất hiện bên cạnh mình, rồi như cơn gió biến mất phía đằng sau.

- Điều này sao có thể?

Tề Nhạc Minh vừa ôm ngực vừa ngã xuống, đồng thời ánh mắt tràn ngập vẻ không thể tin được. Một cước vừa rồi của y rõ ràng đã đánh trúng tên tiểu tử kia, tại sao...tại sao hắn lại như con thỏ mà bỏ chạy nhanh như thế? Lại còn đập cho mình một cú tàn nhẫn nữa chứ?

Hồi Lãng Thối của y một chút tác dụng cũng không có sao?

Tề Nhạc Minh phun ra một ngụm máu nữa, trợn trắng mắt nằm trên mặt đất.

- Minh thiếu, Minh thiếu...

Nhìn thân ảnh đang chạy trốn như bay, hai cao thủ của Tề gia lúc này mới chạy đến, nhìn Tề Nhạc Minh đang trợn trắng mắt nằm trên mặt đất, rồi lại nhìn tên tiểu tử đã chạy thoát đến mười thước, cả hai đều do dự, sau đó quyết định cứu Tề đại thiếu gia trước.

Tề thiếu bị hai chiêu của người kia đánh thành như vậy, bọn họ cũng không tự tin để một người đi đối phó với hắn. Hơn nữa, với thương thế của Tề thiếu lúc này, nếu để xảy ra vấn đề gì, đó sẽ là rắc rối lớn.

Hai người vội vàng kiểm tra một phen. Cũng may, sau khi được sơ cứu, Tề Nhạc Minh lại phun ra một ngụm máu nữa, rốt cuộc tỉnh lại.

Nghỉ ngơi một chút, không còn phun máu nữa, lúc này hai cao thủ Tề gia mới thở phào nhẹ nhõm.

- Chuyện gì xảy ra vậy? Tên tiểu tử kia đâu? Tại sao các người lại không đuổi theo nó?

Sắc mặt Tề thiếu có chút trắng bệch, nhưng ánh mắt oán độc là vẫn không mất đi.

Nghe được lời này, hai cao thủ Tề gia do dự một chút, một người trong đó lên tiếng:

- Minh thiếu, cậu bị thương rất nặng. Chúng tôi phải ở lại cứu cậu. Cho dù chúng tôi phân ra một người đuổi theo đối phương, cũng không nhất định có thể bắt được hắn.

- Anh...phế vật!

Nghe xong, Tề Nhạc Minh tức đến mắt đỏ bừng, thở hổn hển, sau đó lại tiếp tục ho khan. Sau khi ho xong, gương mặt tái nhợt của Tề Nhạc Minh ửng đỏ, đồng thời khóe miệng lại chảy ra một dòng máu.

- Minh thiếu, Minh thiếu, đừng tức giận, đừng tức giận.

Thấy Tề Nhạc Minh sau khi ho khan, khóe miệng lại chảy máu, hai người không khỏi khấn thưng.

Cảm giác cơn đau truyền đến từ lồng ngực, còn có vị ngọt tanh tanh trong miệng, Tề Nhạc Minh cũng biết mình không thể quá mức xúc động. Hít sâu hai hơi, cuối cùng cũng ổn định được hơi thở.

Cơn đau dần dần biến mất, vị ngọt trong miệng cũng không còn, lúc này Tề Nhạc Minh mới chậm rãi thở hắt ra.

Quay đầu nhìn hai người bên cạnh, Tề Nhạc Minh lạnh lùng nói:

- Rốt cuộc tên tiểu tử đó đã làm thế nào? Rõ ràng một cước Hồi Lãng Thối của tôi đã đá trúng hắn, tuyệt đối không sai. Tại sao hắn lại còn có sức để tiến hành một kích tiếp theo? Lại còn thoát nhanh như vậy? Các người có nhìn thấy rõ không?

Nghe giọng nói lạnh lùng của Tề Nhạc Minh, còn có ánh mắt dày đặc sát khí, hai người liếc mắt nhìn nhau, biết nếu bây giờ bọn họ không làm hài lòng Minh thiếu, sau này trở về chắc chắn sẽ bị trừng phạt nghiêm khắc.

Lập tức, một người trong đó suy nghĩ một chút rồi nói:

- Minh thiếu, khi tôi chạy đến, vừa lúc nhìn thấy một kích của

người kia. Mặc dù không nhìn thấy rõ ràng, nhưng tôi có thể xác định, Giang Nguyên nhất định đã bị thương rồi.

- Nói nhảm! Bị trúng một chiêu Hồi Lãng Thối của tôi, không bị thương mới là lạ.

Nghe được câu trả lời, Tề Nhạc Minh không nhịn được quát lên.

Thấy Tề Nhạc Minh nổi giận, người nọ vội vàng nói:

- Minh thiếu, khi hắn đánh trúng chân của cậu, chân của cậu cũng vừa lúc đập trúng ngực của hắn. Nhưng khi đó hắn đã xoay người. Từ góc độ của tôi nhìn thấy, một kích của cậu đã đánh trúng cánh tay trái của hắn.

- Hơn nữa, tôi nhìn thấy hắn ra quyền bằng tay phải sau đó. Vai trái rõ ràng đã cứng ngắc. Khi chạy đi...bước chân bên trái không được nhanh. Hắn chỉ là dùng cánh tay trái để ngăn cản một phần sức mạnh của Hồi Lãng Thối, kết quả ngực trái đã bị chấn thương.

Nghe xong, Tề Nhạc Minh có chút sửng sốt, suy nghĩ một hồi, dường như đã hiểu ra.

Đúng rồi, khả năng này không phải là không có. Chỉ cần hắn xoay nửa vòng cơ thể, dùng một tay không bị thương để nhanh chóng thoát đi, thậm chí còn có thể cho y một quyền trí mạng.

Nghĩ đến đây, Tề Nhạc Minh thiếu chút nữa không phun ra một ngụm máu. Giang Nguyên dùng một cánh tay bị gãy để đối lấy y bị trọng thương, nhân cơ hội thoát đi. Kế hoạch mà y đã tính toán trước, không hề có kẽ hở lại bị ngấm nước nóng, lại còn bị thành như vậy.

Thấy Tề Nhạc Minh có vẻ đồng ý với câu trả lời của mình, hai người kia liền thở phào nhẹ nhõm, vội vàng lên tiếng:

- Minh thiếu, cậu đừng nhúc nhích. Ngực của cậu đã bị gãy vài cái xương. Tránh xương chạm phải phổi, chúng ta đã gọi người đến để đưa cậu đến bệnh viện trước.

Tề Nhạc Minh hiển nhiên cũng biết tình huống của mình, lập tức gật đầu.

Lúc này Giang Nguyên đã thuận lợi thoát đi, nhưng tình huống cũng không được tốt. Giống như Tề Nhạc Minh đã sở liệu, cánh tay trái của hắn đã bị Tề Nhạc Minh đánh gãy. Hắn có thể cảm được phần lớn sức mạnh của một chiêu kia, nhưng sức mạnh còn lại cũng đã ảnh hưởng đến phổi trái của hắn. Cũng may mà không thương tổn đến tim.

Vốn phổi bị ảnh hưởng không nặng, hắn có thể thuận lợi thoát đi, nhưng hắn vẫn không nhận được mà huy quyền đánh cho Tề Nhạc Minh một kích. Kết quả làm cho vết thương ở phổi càng nặng hơn.

Chương 268: Chữa trị chủ thể

- Chủ thể bị thương nặng, chuẩn bị chữa trị, năng lực tập trung, đề nghị tiến vào hôn mê.

Khụ khụ. Cảm nhận được tin tức hiện ra trong đầu, Giang Nguyên đột nhiên như bị sắc cái gì, vội lấy tay che miệng, ho khan mấy tiếng. Lúc này sắc mặt trắng bệch, ánh mắt trở nên mơ hồ.

Nhìn vết máu màu đỏ chính giữa lòng bàn tay, Giang Nguyên cười khổ, sau đó nhìn chung quanh, xác định chung quanh đã có không ít sinh viên nhưng cũng không ai chú ý đến hắn, hắn liền bước đến bên cạnh hồ nước nhỏ, dùng nước rửa đi vết máu chính giữa lòng bàn tay, sau đó duỗi đầu vào vòi nước, rồi đến thắt lưng.

Nhưng trong quá trình duỗi thắt lưng, cánh tay trái truyền đến cơn đau, khiến cho mày của hắn không khỏi cau chặt vài phần.

Cánh tay trái đã bị gãy. Trước đó hắn đã dùng cánh tay trái để giảm xóc, phá tan một phần lớn sức mạnh của đối phương, duy trì được thực lực, thuận lợi thoát đi.

Nhưng cuối cùng hắn lại đánh ra một quyền. Chỉ cần không đánh quyền đó, thương thế ngay ngực của hắn sẽ giảm bớt hai phần, tuyệt đối không xảy ra tình trạng ho ra máu. Nhưng có cơ hội đánh cho Tề Nhạc Minh một kích, hắn thật sự không muốn bỏ qua.

Cho nên, Giang Nguyên che miệng, ho khan hai tiếng, cảm giác cổ họng có chút ngòn ngọt. Mặc dù mất năng lượng để hồi phục

nhưng hần không hề hối hận.

Chỉ có điều cơn buồn ngủ kéo đến khiến cho hần có chút lo âu. Giang Nguyên biết năng lượng sắp bắt đầu chữa trị thương thể cho hần. Bây giờ hần chuẩn bị ngủ. Chỉ có ngủ mới có thể khiến cho thương thể tự lành.

Hần chỉnh lại quần áo, để bản thân thoát nhìn bình thường một chút, sau đó đi về phía nhà khách của trường. Hần không có ý định trở lại phòng khám. Trong tình huống bị thương như thế này mà trở về, thật sự là không sáng suốt.

Cũng may là hần có mang theo tiền và giấy tờ tùy thân. Nếu không, muốn mượn một phòng là không được mà.

Trong lúc Giang Nguyên đang bước nhanh về phía nhà khách, một cô gái xinh đẹp đang ôm một quyển sách bước đi trên đường, lơ đãng liền nhìn thấy Giang Nguyên.

Ánh mắt cô gái sáng lên, đang định gọi, chỉ là nhìn theo bóng lưng của hần, đôi mày thanh tú liền nheo lại, hiện lên sự nghi hoặc.

- Nguyên ca ca làm sao vậy?

Nhìn bóng lưng quen thuộc có chút quái dị, Lý Tiểu Vũ khẽ cau mày, tò mò nhìn theo. Cô cảm thấy tư thế lưng của Giang Nguyên hôm nay có chút quái lạ.

Khi cô nhìn kỹ, không còn là kỳ quái nữa mà rất kỳ quái. Thân bên trái của Nguyên ca ca cứng đờ, không hề có sự nhúc nhích khi di chuyển. Lý Tiểu Vũ xoay người theo sát Giang Nguyên. Cảm nhận được tiếng bước chân quen thuộc ở đằng sau, Giang Nguyên bất đắc dĩ mỉm cười, dừng bước xoay lại nhìn Lý Tiểu Vũ.

- Sáng sớm, em còn không đi ăn sáng đi, đi theo tôi làm gì?

Yên lặng nhìn Lý Tiểu Vũ, Giang Nguyên rốt cuộc lên tiếng.

- Em...

Nghe giọng điệu có chút trêu chọc của Giang Nguyên, Lý Tiểu Vũ cảm thấy ngượng ngùng, nhưng cô lập tức nhìn thấy gương mặt

tái nhợt của Giang Nguyên, sau đó nhìn xuống vai trái của hắn, cắn môi hỏi:

- Anh bị thương à?

Gương mặt Giang Nguyên cứng đờ, không nghĩ đến hắn đã giả bộ trước mặt của cô vậy mà chẳng có tác dụng.

Nhẹ nhàng lắc đầu:

- Không có việc gì đâu.

Lý Tiểu Vũ lẳng lẳng nhìn gương mặt quen thuộc, nói:

- Anh có việc.

- Được rồi, tôi có việc.

Im lặng một chút, rồi nhìn gương mặt lo lắng cùng khẩn trương của Lý Tiểu Vũ, Giang Nguyên gật đầu nói:

- Bây giờ tôi muốn ngủ, ngủ một lát sẽ khỏe thôi.

Lý Tiểu Vũ nhìn nhà khách của trường đại học Đông Nguyên, đột nhiên nói:

- Em muốn đi.

- Ờ?

Giang Nguyên quay đầu lại nhìn nhà khách, sau đó nhìn Lý Tiểu Vũ trước mắt, thở dài nói:

- Vậy em đi mua giùm tôi bốn cái bánh bao, và sáu đôi dưa.

- Bốn cái bánh bao lớn và sáu đôi dưa.

Lý Tiểu Vũ sửng sốt một chút rồi gật đầu.

Ngồi trong phòng trọ, hắn gọi điện thoại cho Hồ lão, lấy cớ xin đi trễ. Giang Nguyên đúng là khó xảy ra tình huống mới sáng sớm đã đến trễ. Sau khi nghe Giang Nguyên nói, Hồ lão liền đồng ý ngay, nhưng vẫn cẩn thận hỏi thăm vài câu. Xác nhận không có chuyện

gì quan trọng, lúc này mới thả lỏng tinh thần, dặn dò Giang Nguyên không cần phải về gấp.

Cúp máy, hắn gọi tiếp cho Lý Tiểu Vũ báo số phòng rồi buông điện thoại, cẩn thận cởi áo thun của mình. Nhưng khi cởi áo qua đầu, khó tránh khỏi chạm đến chỗ bị thương ở cánh tay. Chờ sau khi hắn cởi xong quần áo, trên trán đã toát mồ hôi.

Nhìn cánh tay trái rũ xuống, hắn cau mày, sau đó vuốt ve cánh tay, nhanh chóng tìm được vị trí bị gãy, sau đó hít vào một hơi, tay phải nhẹ nắm tay trái, lồi lồi kéo kéo.

Cạch. Một thanh âm rất nhỏ vang lên. Giang Nguyên thở hắt ra, gương mặt vốn có chút hồng đã tái nhợt thêm hai phần.

Xác nhận xương lệch đã vào đúng vị trí, Giang Nguyên thở phào nhẹ nhõm. Cảm giác xương bị lệch quả thật không dễ chịu chút nào. Hơn nữa còn tự mình chữa cho mình, đau đớn còn hơn gấp đôi. Cũng may là thành công, không cần phải chịu đau đớn lần nữa.

Lúc này bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa, Giang Nguyên bước ra, thấy là Lý Tiểu Vũ đang cầm hai bữa sáng bên ngoài.

Nhìn thấy gương mặt đỏ bừng của Lý Tiểu Vũ, rõ ràng đây là lần đầu tiên cô vào nhà trọ. Nhìn thấy Giang Nguyên, gương mặt của Lý Tiểu Vũ lại còn đỏ hơn, cúi đầu bước vào, cẩn thận đặt hai chén đậu tương cùng với túi bánh bao lên bàn. Sau đó đưa một chén đậu tương và một cái bánh bao lớn đến trước mặt Giang Nguyên. Khi nhìn thấy cánh tay trái bị bầm tím, cô liền lo lắng hỏi:

- Có cần đi bệnh viện hay không?

Giang Nguyên mỉm cười hỏi;

- Có mang dưa đến không?

- Ở đây.

Lý Tiểu Vũ lấy trong túi ra sáu đôi dưa đưa cho Giang Nguyên, trong lòng có chút nghi hoặc.

Giang Nguyên cố định mấy chiếc đĩa ngay chỗ bầm tím trên cánh tay, sau đó nói với Lý Tiểu Vũ:

- Giúp tôi mấy cái còn lại.

- Vâng.

Lý Tiểu Vũ vội vàng giúp Giang Nguyên cố định sáu đôi đĩa trên cánh tay, khi làm rất nhẹ nhàng, sợ làm Giang Nguyên đau.

Nhìn biểu hiện của Lý Tiểu Vũ, Giang Nguyên mỉm cười, cũng không nói gì, cầm lấy khăn lông đã chuẩn bị tốt, quấn quanh mấy đôi đĩa, sau đó dụng lực kéo căng ra. Chỉ là khi dùng sức, Giang Nguyên không nhịn được khẽ hừ một tiếng.

- Nguyên ca ca, anh không sao chứ?

Nghe tiếng rên của Giang Nguyên, Lý Tiểu Vũ vô cùng khẩn trương.

- Không sao.

Giang Nguyên lắc đầu, sau đó nhìn sáu đôi đĩa đã được siết chặt, cười nói:

- Được rồi, không sao đâu. Chúng ta ăn sáng đi. Ăn xong em còn đi học nữa.

- Chắc chắn không có việc gì chứ?

Lý Tiểu Vũ nhìn cánh tay đã được khăn lông cố định, hoài nghi hỏi. Mặc dù cô không biết nhiều lắm, nhưng chỉ có gãy tay mới làm như thế này.

Giang Nguyên gật đầu, nói:

- Không sao đâu. Chỉ là bị trật khớp thôi. Tôi nghỉ ngơi một chút sẽ không có việc gì.

Nghe Giang Nguyên nói như vậy, Lý Tiểu Vũ mới thở phào nhẹ nhõm, sau đó lấy cái bánh bao đưa cho Giang Nguyên:

- Nguyên ca ca, anh ăn bánh bao đi.

- Được, em cũng ăn đi.

Nhìn Giang Nguyên cắn từng miếng bánh bao, tinh thần sáng khoái, hoàn toàn không có biểu hiện đau đớn của việc bị thương nghiêm trọng cả, Lý Tiểu Vũ cũng cảm thấy yên tâm hơn, cầm lấy một cái bánh bao cắn từng miếng nhỏ, vừa ăn vừa thỉnh thoảng nhìn Giang Nguyên phía đối diện. Cô rất thích cảm giác này, len lén giấu nó thật sâu trong lòng.

Tiến Lý Tiểu Vũ ra về, dặn dò cô không được tiết lộ chuyện hấn bị thương ra ngoài, Giang Nguyên liền tắt điện thoại di động, nằm lên trên giường. Nhìn cánh tay đã được sáu đôi đũa cố định, hai mắt nhắm lại, yên tâm chìm vào giấc ngủ.

- Máy chủ bị hao tổn nghiêm trọng, bắt đầu hôn mê, năng lượng triệu tập hoàn thành, tiến hành chữa trị.

Không biết qua bao lâu, Giang Nguyên mở mắt ra, nhìn trần nhà có chút xa lạ, hần hơi sưng sốt. Sau khi định thần lại, hần nhớ đến chuyện mình bị thương, liền đưa tay lên sờ ngực. Lúc này, ngực đã không còn cảm giác đau đớn. Sau khi dùng sức hít hai cái, cũng không có bất cứ điều gì khác thường. Điều này làm cho Giang Nguyên hết sức hài lòng.

Chương 269: Thiếu chút nữa sặc chết Giang đại cao thủ

Nằm trên giường, mặc dù thương thế ở ngực đã khôi phục, nhưng Giang Nguyên vẫn cẩn thận nhìn cánh tay trái của mình. Hần không dám chắc sau khi cánh tay trái bị gãy, chỉ trong vài giờ ngắn ngủi có thể khôi phục lại được hay không. Dù sao gãy bình thường nhiều nhất là mười ngày có thể khỏi bệnh. Nhưng gãy xương cánh tay thì cần ít nhất mấy tháng mới có thể lành. Bây giờ bất quá chỉ có mấy tiếng, có thể như hần đã hy vọng, thuận lợi lành lại hay không?

Mang theo chút lo lắng và khẩn trương, Giang Nguyên nhẹ nhàng

nắm tay lại, cảm giác cánh tay trái căng lên nhưng cũng không có gì bất thường, liền thở phào nhẹ nhõm. Sau đó ngồi dậy, bắt đầu mở khăn lông ra.

Nhìn những chiếc đũa rơi xuống, rồi nhìn vết bầm tím trên cánh tay đã biến mất, Giang Nguyên lại thở phào thêm lần nữa. Phồng chùng vấn đề của cánh tay trái không lớn. Cho dù vẫn còn, hắn vẫn có thể hoạt động được nhẹ nhàng.

Để phòng ngừa vạn nhất, Giang Nguyên dùng tay chạm vào chỗ bị gãy, cũng không cảm nhận được điều gì khác thường, lập tức yên lòng. Hắn quơ quơ tay, cũng không còn cảm giác đau đớn.

- Thật tốt quá. Xương cốt đã lành lại thật rồi.

Giang Nguyên khó tin nhìn cánh tay trái của mình, tiếp tục ngừng tụ nội khí, chậm rãi rót vào chỗ bị gãy. Hắn muốn ước định mức độ lành lại của chỗ bị gãy. Dù sao bây giờ nguy cơ đang tứ phía, ai cũng không biết cái tên Tề Nhạc Minh kia có cho người đến gây phiền phức nữa hay không. Nếu cánh tay không hoàn toàn lành lại, hắn sẽ không dễ dàng động thủ với người ta.

Cảm giác nội khí di chuyển thông thuận trong cánh tay, không có bất kỳ cản trở, lúc này hắn mới thật sự yên tâm.

Vốn hắn còn đang lo lắng xương cánh tay vừa mới lành lại, không thể tiến hành hoạt động mạnh được, nhưng sau khi kiểm tra kỹ càng, hắn có thể khẳng định, chỗ xương bị gãy đã khôi phục lại như ban đầu. Cho dù bây giờ đánh thêm một trận nữa với Tề Nhạc Minh cũng không thành vấn đề.

Mặc dù đau lòng vì tổn quá nhiều năng lượng để chữa trị, nhưng Giang Nguyên cảm thấy vẫn đáng giá. Hắn bước xuống giường rồi đi đánh răng rửa mặt. Bây giờ hắn cần phải quay về phòng khám. Nếu không có hắn, sư phụ sẽ rất vất vả.

Vừa đánh răng, Giang Nguyên mở điện thoại di động. Răng còn chưa đánh xong, điện thoại di động đã vang lên. Là Lý Tiểu Vũ gọi đến.

Sau khi súc sạch bọt kem trong miệng, Giang Nguyên mới tiếp điện

thoại.

- Nguyên ca ca, anh dậy chưa?

Sau khi điện thoại thông, liền nghe được giọng nói vui mừng của Lý Tiểu Vũ.

- Đường nhiên là dậy rồi. Nếu không làm sao mà nghe điện thoại của em được?

Giang Nguyên mỉm cười đáp lại, trong lòng biết rõ Lý Tiểu Vũ đã gọi không ít cuộc điện thoại. Nếu không, sao lại trùng hợp khi hắn vừa mới mở máy chưa đến một phút đã gọi đến chứ?

- Vậy tay của anh...

Giang Nguyên nhìn thời gian, cũng đã đến giờ cơm, lập tức nói:

- Tốt rồi. Em ăn cơm chưa?

- Vẫn chưa.

- Vậy chúng ta đi ăn cơm đi.

- Dạ vâng.

Nghe Giang Nguyên mời cô đi ăn, Lý Tiểu Vũ hưng phấn đồng ý ngay.

Nhìn thời gian, nếu ra ngoài ăn bây giờ cũng chỉ có thể đến phố Hoa Mai, nhưng phải đi cả một đoạn đường. Giang Nguyên liền cười nói:

- Nếu không chúng ta ăn cơm ở căn tin số hai nhé? Tôi có chút nhớ món cơm ở đó.

- Được, em cũng muốn ăn cơm .

Lý Tiểu Vũ đáp lời:

- Em muốn ăn cơm thịt bò khoai tây.

Lúc này mới 5h chiều, thời gian vẫn còn sớm, người đến căng tin

ăn cơm cũng không nhiều. Hai người gọi hai phần cơm khoai tây thịt bò rồi tìm một bàn ngay cửa sổ ngồi xuống.

Sáng nay Giang Nguyên mặc một bộ đồ thể thao, hơn nữa cũng không đeo mắt kính, ngôi nơi này chẳng khác nào sinh viên năm tư. Mặc dù đôi nam nữ xinh đẹp ngồi đó vẫn khiến cho người ta chú ý nhưng không người nào nhận ra hẳn. Nhưng thính lực nhạy cảm của Giang Nguyên vẫn khiến hẳn nghe được không ít lời thì thầm:

- Nam sinh đi cùng Lý Tiểu Vũ là ai vậy? Hình như rất đẹp trai. Tại sao trước đây chưa từng thấy? Chẳng lẽ Lý Tiểu Vũ đã hết hy vọng với Giang lão sư rồi?

- Nếu đổi lại là tôi, tôi cũng chết tâm đấy. Từ Thanh Linh, Tuyên Tử Nguyệt, người nào cũng đâu thua kém Lý Tiểu Vũ. Tốt hơn hết là nên đi tìm mối khác cho mình.

Khụ khụ. Nghe được những lời này, Giang Nguyên sắc cơm, thiếu chút nữa bị một thìa cơm làm cho nghẹn họng.

- Nguyên ca ca, anh không sao chứ?

Lý Tiểu Vũ thấy Giang Nguyên ho đến mặt đỏ bừng, vội vàng đẩy bát canh đến.

- Khụ, không có việc gì đâu, không có việc gì đâu.

Giang Nguyên dùng khăn che miệng, cuống quýt lắc đầu, trong lòng cảm thấy buồn bực. Đường đường là Giang đại cao thủ, nếu bị cơm làm sắc chết thì sẽ khiến người ta cười đến chết mất.

Thế sự khó đoán trước, trong lúc Giang Nguyên bưng bát canh lên ăn, một giọng nói quen thuộc liền vang lên:

- Tiểu Vũ, ăn cơm với bạn hả?

Khụ. Nghe được giọng nói này, hẳn lại cảm thấy nước canh như nghẹn ngay cổ họng, trong nháy mắt đỏ bừng mặt, sau đó vội cầm khăn che miệng ho khan.

Nhìn biểu hiện kỳ lạ của Lý Tiểu Vũ, dường như muốn cười nhưng

không dám cười, Từ Thanh Linh đột nhiên cảm thấy không đúng, sau đó từ ánh mắt Lý Tiểu Vũ nhìn lại, nhìn thấy có một người thanh niên đang bị sặc. Cô thấy bộ quần áo người thanh niên này mặc rất quen thuộc, hơn nữa hai hàng lông mày đó nhìn rất quen mắt.

- A!

Nhìn gương mặt đỏ bừng đang bị cái khăn che mất nửa mặt, Từ Thanh Linh cũng ngẩn cả người, hai mắt bắt đầu mơ hồ, giống như nhớ lại chàng thiếu niên ngây ngô năm đó.

Rất nhanh, cô vội vàng vỗ vào lưng Giang Nguyên, nói:

- Uống nước đi, uống nước đi. Tại sao lại để bị sặc cơ chứ?

Nhờ Từ Thanh Linh vỗ nhẹ, Giang Nguyên đang ho dữ dội rất nhanh ngừng lại. Chỉ là hơi thở có chút nặng nề. Từ Thanh Linh dường như cũng ý thức được chuyện gì, bàn tay có chút cứng lại.

Giang Nguyên thở ra một hơi, trong lòng tức giận. Không biết hôm nay hẳn đúng phải thần tiên nào, tại sao lại làm cho hẳn cứ phải bị sặc như thế?

Nhìn Lý Tiểu Vũ đối diện, rồi lại nhìn Từ Thanh Linh bên cạnh, hẳn không khỏi nhún vai:

- Thanh Linh, em ăn cơm chưa? Cùng nhau ăn nhé.

- Hả, không cần, không cần đâu. Có bạn còn đang chờ em. Hai người ăn đi.

Từ Thanh Linh mỉm cười, sau đó gật đầu với Lý Tiểu Vũ rồi xoay người bước đi.

Giang Nguyên dùng khăn lau miệng, sau đó cầm thìa múc một muỗng cơm bỏ vào miệng. Hôm nay hẳn đã ăn bốn cái bánh bao, nhưng tiêu hao nhiều năng lượng như vậy, thật sự là rất đói bụng.

Sau khi ăn xong, nhìn Lý Tiểu Vũ có chút không yên lòng, không khỏi cười hỏi:

- Ăn đi, không ngon miệng à?

- Hả, ngon chứ.

Lý Tiểu Vũ bôi rối míc cơm bỏ vào miệng.

Nhìn biểu hiện của Lý Tiểu Vũ, Giang Nguyên không nhịn được đưa tay lấy đi hột cơm trên khóe miệng của cô.

Giang Nguyên thì ổn rồi, nhưng Tề Nhạc Minh thì thâm hơn nhiều. Lúc này y đang nằm trên giường, động cũng không thể động, ngực băng cứng ngắc, ngay cả thở mạnh cũng không dám. Nếu người nào chuyên về xương cốt, vừa nhìn là biết có không ít xương sườn bị gãy.

- Minh thiếu, mặc dù đã được chữa trị kịp thời, nhưng cậu vẫn phải nằm trên giường ba ngày. Chú ý không được dùng lực. Ba ngày này là thời điểm xương cốt lành lại. Ba ngày sau cậu mới có thể rời giường tự do hoạt động.

Một bác sĩ đứng trước mặt Tề Nhạc Minh, cẩn thận dặn dò:

- Thuốc cầm máu cũng đã được dùng. Phổi bị tổn thương thì mất bốn năm ngày mới có thể khôi phục được. Chú ý đừng để bị ho.

- Ba ngày? Lâu như vậy sao?

Sắc mặt Tề Nhạc Minh thoáng chút tái nhợt, bất mãn nhìn bác sĩ già.

Vị bác sĩ đẩy mắt kính lên, gật đầu nói:

- Đây là nhờ hiệu quả của Thiên Y. Nếu không, cậu ít nhất phải mất mười ngày không thể dùng lực.

- Tôi nhỏ!

Tề Nhạc Minh hung hăng mắng một câu. Chỉ là lời nói vừa ra đến miệng, sắc mặt đã trắng bệch, vệt vàng im lặng, rõ ràng là đã động đến vết thương.

Lúc này cửa phòng được đẩy ra. Tề Lăng chậm rãi bước vào, nhìn

vị bác sĩ già:

- Liều y sư, tình huống như thế nào rồi?

Liều y sư vội vàng thuật lại một lần. Nghe xong, Tề Lăng chậm rãi gật đầu.

Thấy Tề Lăng gật đầu, Liều y sư liền cúi đầu, sau đó ôm theo cái rương rời khỏi, chỉ để lại hai cha con trong phòng.

Chương 270: Chuẩn bị kiểm tra

Nhìn bộ dạng thê thảm của con trai, hai mắt Tề Lăng không khỏi bắn ra chút giận dữ. Tuy nói đối với người luyện võ, bị thương như vậy không tính là nghiêm trọng, nhưng nhìn thương thế của Tề Nhạc Minh như thế, Tề Lăng vẫn có chút đau lòng.

Nhưng đau lòng thì đau lòng, nếu đã có Đoạn Tục Cao của Thiên Y, hẳn sẽ không có vấn đề gì lắm, liền trầm giọng hỏi:

- Con ngay cả một quyền của hãn cũng không tiếp được?

- Không phải.

Nhìn sắc mặt hơi trầm xuống của cha, Tề Nhạc Minh vội vàng lắc đầu. Kỳ thật vấn đề này y đã suy nghĩ rất nhiều, liền nói:

- Cha, thực lực của Giang Nguyên thật sự mạnh hơn con một chút, nhưng chỉ một chút thôi.

- Không mạnh hơn bao nhiêu? Vậy tại sao trong thời gian chỉ có mấy giây ngắn ngủi đã đánh con bị thương thành như vậy?

Mặc dù Tề Lăng đã hỏi chi tiết hai người đi theo Tề Nhạc Minh, nhưng cũng phải xác nhận lại từ y.

Nghe giọng nói nghiêm khắc của cha, Tề Nhạc Minh cắn răng. Y cũng đã tự hỏi câu hỏi này rất nhiều lần.

- Tốc độ của hãn rất nhanh, hơn nữa năng lực phản ứng và ứng biến lại rất mạnh. Vả lại, còn rất âm hiểm.

Tề Lang im lặng nhìn con mình đang nghiêng răng nghiêng lợi, biết được Tề Nhạc Minh thua lần này chỉ sợ không phục. Mặc dù kết quả có chút ngoài ý liệu, nhưng cuối cùng cũng tốt. Nếu tên tiểu tử kia đã có được thực lực kinh người như vậy, chỉ sợ người đằng sau sẽ còn đáng sợ hơn vài phần.

Lập tức gạt đầu, nói:

- Được rồi, con hãy nghỉ ngơi đi. Chuyện này, cha sẽ cho người xử lý.

- Cha, chúng ta còn phải người đi sao?

Nghe Tề Lăng nói sẽ an bài người xử lý, Tề Nhạc Minh giật mình hỏi.

Tề Lăng cau mày nói:

- Tất nhiên là không thể bỏ qua được. Nhưng cha sẽ an bài một cách thận trọng. Con hãy lo mà nghỉ ngơi đi.

Bước ra ngoài cửa, Tề Lăng cau mày suy nghĩ, đột nhiên gạt đầu. Chuyện này càng kéo dài càng dễ xảy ra vấn đề. Mặc dù phải rất cẩn thận tiến hành, nhưng không thể kéo dài. Dù sao sự việc trọng đại, tổng cũng phải thử một lần mới có thể yên tâm. Nếu thật sự xảy ra chuyện, phong hiểm cũng chỉ có thể thử một lần.

Trong lúc Tề Lăng đang suy nghĩ có nên đối phó với Giang Nguyên hay không, hoặc đối phó với Giang Nguyên như thế nào, sáng sớm hôm đó Giang Nguyên lại ngồi máy bay bay đến Bắc Kinh. Bởi vì kỳ hạn nửa tháng đã đến, hắn cần đến Bắc Kinh để tái khám cho Trưởng phòng Dương.

Khí sắc của Phó Trưởng phòng Dương Vân Dương gần đây khá tốt. Ít nhất thì Phó trưởng phòng Dương lúc nào cũng làm việc nghiêm túc, thậm chí có chút âm trầm, không nói cười cầu thả đã có sự thay đổi thật lớn.

Ngày thường, khi nhìn thấy y, người ta luôn cảm thấy khẩn trương. Nhưng nửa tháng vừa qua, đặc biệt là bốn năm ngày gần đây, Phó trưởng phòng Dương Vân Dương luôn có vẻ mặt rạng rỡ, cả người giống như có gió xuân thổi vào.

Đối mặt với sự thay đổi của lãnh đạo như vậy, đám cấp dưới tất nhiên là hoan hỉ rồi. Ngay cả người rất thân với Dương Vân Dương là Nhạc Lợi Dân của Ủy ban Cải cách cũng không khỏi tò mò hỏi:

- Vân Dương, gần đây có chuyện gì vui sao? Tại sao khí sắc lại tốt như vậy?

Dương Vân Dương cười nói:

- Không có việc gì. Lúc trước ngủ không được ngon lắm, đã mời bác sĩ đến chữa trị. Bây giờ ngủ cũng ngon hơn rất nhiều, vận động cũng thường xuyên hơn, cảm giác tinh thần của mình được nâng cao không ít.

-Ồ, như vậy sao? Xem ra vị bác sĩ này không tệ. Lúc nào tôi cũng phải mời vị bác sĩ này đến khám một chút.

Nghe xong, Nhạc Lợi Dân không khỏi vỗ vai Dương Vân Dương, cười nói.

Dương Vân Dương gật đầu:

- Vị bác sĩ này không tệ. Thật ra tôi cũng muốn cảm ơn cậu ấy.

Đã nửa tháng rồi mới quay lại Bắc Kinh, Giang Nguyên ngẩng đầu nhìn bầu trời u ám, nhẹ nhàng thở hắt ra.

Kỳ thật, hắn không thích không khí như thế này, nhưng cũng không còn cách nào khác. Là trung tâm chính trị của cả Hoa Hạ, rất nhiều chuyện không thoát khỏi quan hệ. Giống như hắn, mặc dù không muốn đến nhưng cũng vẫn phải đến.

Quản gia của Dương gia đã sớm chờ sẵn ở cổng phi trường. Vừa nhìn thấy Giang Nguyên đã vội vã thay Giang Nguyên mở cửa xe, mỉm cười nói:

- Bác sĩ Giang, đã lâu không gặp.

- Đã lâu không gặp.

Giang Nguyên mỉm cười gật đầu. Hắn rất có cảm tình với vị quản gia này.

Sau khi đến biệt thự, quần gia liền nói:

- Bác sĩ Giang, phòng của cậu đã được quét dọn sạch sẽ. Trưởng phòng Dương đang bận làm việc, sẽ cùng cậu ăn cơm sau.

- Vâng, vất vả cho bác rồi.

Giang Nguyên lên lầu. Căn phòng này vẫn là căn phòng lần trước. Sau khi cất mấy bộ quần áo vào tủ, hắn nằm lên giường, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Gần đây, con số trong tài khoản của hắn đã tăng lên không ít. Mặc dù số tiền ấy không đủ cho hắn mua nhà ở Vân Giang, nhưng đối với nhiều người, số tiền này đủ dùng trong rất nhiều năm. Đó cũng là lý do hắn không từ chối tờ chi phiếu của Tuyên gia.

Từ lúc hắn nhận được tấm chi phiếu, hắn đã bắt đầu chuẩn bị một chuyện. Bây giờ đã chuẩn bị xong, chuyện này cũng nên tiến hành rồi.

Mặc dù số người đó không nhiều, nhưng Giang Nguyên lại không biết rốt cuộc là ai. Hắn chỉ biết đại khái tính danh của bọn họ, thậm chí là húy danh, nhưng địa chỉ của bọn họ thì lại không biết.

Muốn tìm được, chỉ sợ cũng không dễ dàng gì. Nhưng đối với Giang Nguyên mà nói, chuyện này cũng phải là quá khó khăn. Chỉ cần cẩn thận tránh không bị người của đối phương phát hiện là được.

Nằm trên giường suy nghĩ một chút, Giang Nguyên móc điện thoại gọi cho một người.

Vốn hắn còn muốn chờ thêm một chút. Dù sao phong hiểm của chuyện này không nhỏ. Mặc dù chuyện đã trôi qua nửa năm, nhưng không tránh khỏi vẫn còn có người chú ý đến.

Bây giờ, hắn lại có chút không yên. Ở nhà Dương Vân Dương của Dương gia, hắn có cảm giác an toàn, khiến cho hắn bắt đầu ngo ngoe muốn động, làm cho suy nghĩ mà hắn cất kỹ muốn bắt đầu thực hiện. Bởi vì mỗi khi nghĩ đến chuyện này, trong lòng hắn rất khổ sở. Cả đội Cô Lang chỉ còn mình hắn. Nếu hắn trở mặt nhìn người nhà các anh em đã chết phải chịu nghèo khổ, cuộc sống khó

khẩn mà không ra tay trợ giúp, hẳn cảm thấy mình sẽ phát điên mất.

- Hải Bác, là tôi.

Nghe giọng nói của Giang Nguyên, đầu dây bên kia vang lên thanh âm hững hờ:

- A, Giang, tiểu tử cậu rốt cuộc cũng chịu gọi cho tôi rồi.

- Anh này, nếu không có việc gì, tôi không nghĩ sẽ liên lạc với anh.

Giang Nguyên nói:

- Tôi phải để cho người khác biết được Cô Lang không còn ai tồn tại nữa.

- Được rồi.

Hải Bác bắt đầu dĩ thử dài, sau đó nói:

- Nhưng mặc kệ thế nào, cậu gọi điện thoại cho tôi, tôi rất vui. Có chuyện gì cần tôi giúp sao?

- Có thể giúp tôi xâm nhập vào hệ thống hộ tịch của Hoa Hạ không? Tôi cần tìm một số tư liệu, nhưng rất có thể những tư liệu đó đã bị kiểm tra giám sát.

Giang Nguyên trầm ngâm một chút, sau đó nói:

- Anh có biện pháp nào tránh được những kiểm tra giám sát đó hay không?

- Tránh kiểm tra giám sát?

Hải Bác chần chờ một chút rồi nói:

- Nếu những tư liệu này đã được kiểm tra giám sát, muốn tránh nó, trên cơ bản là không thể.

- Không thể?

Nghe xong, trong lòng Giang Nguyên có chút chùng xuống. Hẳn

biết khả năng muốn qua mặt các thiết bị giám sát là rất nhỏ. Với năng lực của đối phương, nhất định sẽ có đủ năng lực tình báo. Muốn thiết lập các thiết bị giám sát này cũng là chuyện đơn giản.

Trong lúc Giang Nguyên đang do dự, Hải Bác ở đầu dây bên kia cười nói:

- Giang Nguyên, cậu muốn tránh phạm vi giám sát trên toàn bộ Hoa Hạ hay là một khu vực cố định?

- Đương nhiên là khu vực cố định.

Giang Nguyên nói.

- Có khu vực cố định là được. Tôi sẽ giúp cậu download số liệu ở khu vực này về.

Hải Bác cười nói.

- Cái gì? Trực tiếp tải xuống?

Giang Nguyên sửng sốt, sau đó bật cười. Hẳn đúng là ngu xuẩn mà. Với kỹ thuật của Hải Bác, muốn tải số liệu này về cũng không phải là vấn đề gì lớn.

Hải Bác cười nói:

- Đúng, trực tiếp tải xuống. Đương nhiên, số liệu càng ít thì tỷ lệ thành công lại càng lớn. Với số lượng dân cư của nước cậu, số liệu sẽ rất khổng lồ, sẽ hơi phiền phức một chút. Trừ phi mạnh mẽ xâm nhập, nhưng như vậy sẽ dễ dàng bị phát hiện tung tích.

- Tôi biết rồi.

Giang Nguyên cười nói:

- Chỉ cần cung cấp số liệu cấp huyện là được.

- Vậy thì không thành vấn đề. Cậu hãy cho tôi vị trí cụ thể, chỉ cần hai ba ngày là tôi sẽ có thể tải hết số liệu về.

- Được, hết thủy nhờ anh vậy.

Giang Nguyên thở phào nhẹ nhõm. Chỉ cần có số liệu này, rất nhanh sẽ tra rõ những người mà hắn muốn tra.

Đương nhiên, Giang Nguyên đã suy nghĩ rất kỹ. Mặc kệ thế nào, kế hoạch đều không bằng biến hóa nhanh, nhưng đây là nói sau.

5h chiều, Dương Vân Dương đứng giờ trở về nhà. Nhìn khí sắc của Dương Vân Dương, Giang Nguyên liền biết được vị Trưởng phòng này chỉ sợ gần đây xuân phong đắc ý.

- Bác sĩ Giang, thật sự là nhờ có cậu.

Dương Vân Dương nhìn Giang Nguyên, ánh mắt tràn đầy cảm kích.

Giang Nguyên mỉm cười gật đầu, nói:

- Trưởng phòng khách sáo rồi. Tôi cũng chỉ là tận chức trách của một bác sĩ mà thôi.

Thừa dịp cơm tối còn chưa đến, Giang Nguyên trước tiên bắt mạch cho Trưởng phòng Dương.

Chương 271: Phát hiện khác thường

Dương Vân Dương mang theo chút chờ mong và khẩn trương nhìn chàng thanh niên trước mắt.

Mặc dù chỉ mới biết hắn được một tháng, nhưng nhìn khí độ bình tĩnh, tự tin của hắn, Dương Vân Dương từ thái độ hoài nghi đến tín nhiệm, thậm chí là cảm kích, hoàn toàn giống như hai người khác nhau.

Cho đến tận bây giờ, ông mới bắt đầu nhìn kỹ chàng thanh niên trước mắt.

Lông mi dài, sống mũi thẳng, còn có hai mắt đang khép hờ, mặc dù không phải quá đẹp trai nhưng lại rất tuấn tú, cộng thêm khí độ trước đây ông chưa từng thấy. Ít nhất trong số các thế hệ con cháu gia đình giàu có ở Bắc Kinh này, ông chưa từng gặp qua.

- Thật sự là không tệ. Khó trách lại được đám con gái thích như vậy.

Chợt nhớ đến thiên kim nhà Thiếu tướng Phan, Dương Vân Dương không khỏi cảm thán trong lòng.

Thời gian Giang Nguyên bắt mạch hơi lâu một chút. Bởi vì hắn muốn từ mạch tượng nhỏ nhất phán định tình huống, nhưng điều này cũng không dễ dàng. Bởi vì lần trước phải thông qua các phương pháp kiểm tra khác, hắn mới tra ra được nguyên nhân gây bệnh cho Dương Vân Dương.

Nhưng hắn vẫn nắm bắt được chút biến hóa rất nhỏ của mạch tượng. Điều này làm cho hắn rất hài lòng. Hiện tại âm dương phối hợp, tình huống tổng thể khá tốt. Xem ra, vị Trưởng phòng Dương gần đây sống rất dễ chịu.

Nhìn khỏe miệng Giang Nguyên nhếch lên, Dương Vân Dương cũng thở phào nhẹ nhõm, hưng phấn hỏi:

- Thế nào? Tình huống có tốt hơn không?

Giang Nguyên gật đầu nói:

- Tình hình không tệ.

Nói đến đây, Giang Nguyên mỉm cười, nói tiếp:

- Năm nay Trưởng phòng Dương cũng chỉ mới hơn năm mươi?

- Đúng, bác sĩ Giang, cậu biết sao?

Dương Vân Dương sửng sốt, không biết tại sao Giang Nguyên lại hỏi như vậy.

Giang Nguyên cười nói:

- Thận của Trưởng phòng Dương đang rất sung mãn, hoàn toàn có thể sinh thêm đứa nữa.

- Thật sao? Thật có thể sao?

Dương Vân Dương sững sốt, ánh mắt hiện lên sự vui mừng. Phải biết rằng, mặc dù gần đây ông đã có ý niệm này trong đầu, nhưng trong lòng cũng có chút không yên. Dù sao ông cũng đã hơn năm mươi, vẫn có thể sinh con. Mặc dù không tin tưởng lắm, nhưng Giang Nguyên đã khẳng định như vậy, như thế nào không khiến ông vui mừng chứ?

Giang Nguyên gật đầu, nói:

- Dương nhiên có thể. Chỉ cần phía cô La không xảy ra vấn đề gì, tôi nghĩ rất nhanh sẽ có tin hỉ truyền đến.

- Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi.

Dương Vân Dương không kìm lòng được. Phải biết rằng, mặc dù bây giờ trên danh nghĩa ông đã có con trai, nhưng dù sao cũng không phải con ruột. Nếu như có thể có thêm con, như vậy thật sự rất tốt. Dương gia nhà ông xem như đã có người hương khói.

Nghĩ đến đây, Dương Vân Dương vội vàng hỏi Giang Nguyên:

- Bác sĩ Giang, nếu như tiện, cậu hãy kiểm tra cho cô La của cậu một chút. Dương nhiên, sức khỏe của lão gia tử nhà tôi gần đây cũng có chút suy yếu. Nếu được, cậu kiểm tra luôn giùm.

-Ồ, Dương lão không khỏe sao? Dương nhiên là không thành vấn đề rồi.

Đối với chuyện như vậy, Giang Nguyên tất nhiên là đồng ý. Có thể tiếp xúc với Dương lão, đây chính là chuyện tốt.

Hai người ăn cơm xong, hắc bắt đầu chăm chú cho Dương Vân Dương lần nữa rồi trở về phòng nghỉ ngơi. Ngày mai hắc còn phải đến Dương gia gặp mặt lão gia tử.

Hôm sau, Giang Nguyên đã xuất hiện trong một tiểu viện được bảo vệ rất nghiêm, gặp được vị lão gia tử thường xuyên xuất hiện trên tivi.

Khí sắc của lão nhân cũng không tệ lắm. Mặc dù tươi cười nhưng uy nghiêm vẫn làm cho Giang Nguyên âm thầm sợ hãi. Là một trong những người cầm quyền Hoa Hạ, quả nhiên khác với người

bình thường.

- Xin chào Dương lão.

Giang Nguyên cung kính cúi đầu trước lão nhân gia.

- Bác sĩ Giang khách sáo rồi. Nào, mời cậu ngồi.

Lão nhân gia mỉm cười, cũng không cố ý khách sáo.

Giang Nguyên cũng không rụt rè. Dù sao hắn đến là để khám bệnh. Trước mặt Dương lão, có lẽ người khác sẽ kính sợ. Nhưng với lực tinh thần cường đại của hắn, hiển nhiên là không tồn tại vấn đề này.

- Làm phiền bác sĩ Giang xa xôi ngàn dặm đến đây, thật sự khiến người ta có chút không yên tâm.

Dương lão cười nói.

Giang Nguyên đáp lại:

- Dương lão khách sáo quá rồi. Cháu là bác sĩ, chức trách chính là cứu người. Trưởng phòng Dương bận rộn công việc, vì dân vất vả, cháu đến khám bệnh cho ngài ấy cũng chỉ là chuyện nhỏ mà thôi.

Sau khi hỏi thăm vài câu, Dương Vân Dương bên cạnh liền cười nói:

- Bác sĩ Giang, bây giờ rảnh rồi, mời cậu kiểm tra sức khỏe giùm cho cha của tôi được không?

Giang Nguyên vui vẻ cười nói:

- Đương nhiên là được.

Thấy Giang Nguyên gật đầu, Dương Vân Dương liền nhìn người đàn ông trung niên khoảng năm mươi tuổi mặc áo blouse trắng bên cạnh, cười nói với Giang Nguyên:

- Đây là bác sĩ riêng của cha tôi, Hồ y sư.

Hồ y sư vẫn đứng một bên, ánh mắt có chút tò mò nhìn Giang

Nguyên, thỉnh thoảng trong mắt có chút ý tứ đặc biệt. Thấy Dương Vân Dương gật đầu với ông, liền mỉm cười đưa một phần báo cáo đến trước mặt Giang Nguyên.

- Bác sĩ Giang, ở đây là báo cáo kiểm tra sức khỏe gần đây của Dương lão, còn có một số dụng cụ đơn giản dùng để kiểm tra, cậu có cần hay không?

- Cảm ơn Hồ y sư, không cần đâu.

Đối với người làm cùng nghề, Giang Nguyên luôn duy trì tôn trọng. Mặc dù hẳn cảm nhận ánh mắt quái lạ của Hồ y sư, nhưng hẳn cũng không lấy đó làm lạ, mỉm cười lên tiếng cảm ơn.

Tiện tay cầm túi tư liệu, sau đó mở ra.

Giang Nguyên cũng không quá chú ý đến mấy báo cáo kiểm tra sức khỏe này. Hẳn không chuyên về Tây y mà là Trung y. Dương lão coi trọng chính là y thuật Trung y của hẳn, theo Tây y cũng chẳng có quan hệ gì nhiều. Nhưng báo cáo Tây y quả thật có thể đưa ra những tình huống trực quan rõ ràng. Giang Nguyên hiển nhiên cũng không ngại tham khảo một chút.

Xem vài tờ, tốn hai ba phút, Giang Nguyên trên cơ bản đã nắm rõ chi tiết. Ngoại trừ một số bệnh vặt, tổng thể sức khỏe của Dương lão cũng không có gì bất thường.

Người bình thường, khi xem được bản báo cáo này, tâm lý đều rất thoải mái. Dù sao bản báo cáo này cũng đại diện cho sức khỏe của một người bình thường.

Giang Nguyên thật ra cũng không quá để ý đến nó. Là người cao nhất ở Hoa Hạ, nếu bản báo cáo có những vấn đề bất thường, Dương lão đã sớm đến bệnh viện điều trị, nào có thể ngồi thư thả ở chỗ này?

Hắn lấy ra một cái gối bắt mạch nhỏ, đặt lên trên bàn, cười nói với Dương lão:

- Dương lão, để cháu bắt mạch giúp cho ngài.

- Haha, được.

Dương lão bật cười, sau đó thuận tay gác lên gối chấn mạch. Đối với biểu hiện của Giang Nguyên, ông vô cùng hài lòng, cảm nhận được vị bác sĩ Giang này ngày càng có phong phạm

Người của Thiên Y Viện, bất luận là bác sĩ Hàn, hay là bác sĩ Thang phụ trách sức khỏe cho tổ bảy người, đều giống như bác sĩ Giang, không hề quan tâm đến báo cáo Tây y.

Nhưng vị bác sĩ Giang này không tồi. Mặc dù không quá thích thú với việc xem báo cáo Tây y, nhưng hắn vẫn quan tâm đến cảm xúc của vị bác sĩ riêng của ông, xem qua bản báo cáo dày đến mười mấy trang, còn Hàn y sử và Thang y sử, chạm cũng không thêm chạm, đã đưa tay bắt mạch rồi.

Giang Nguyên nhẹ nhàng đặt ba ngón tay lên cổ tay Dương lão, hơi nhắm mắt, bắt đầu kiểm tra mạch đập của ông.

Mặc dù Giang Nguyên tin rằng không có vấn đề gì quá lớn, nhưng đối với thành viên của tổ bảy người quyền lực nhất Hoa Hạ, hắn một chút cũng không dám khinh thường. Nếu vạn nhất xảy ra vấn đề, mà hắn không điều tra ra được, quan hệ đang tốt đẹp giữa hắn và Dương Vân Dương sẽ có nguy cơ thất bại trong gang tấc.

Cho nên, Giang Nguyên rất cẩn thận cảm nhận sự biến hóa của mạch tượng.

Mạch tượng hơi chậm, nhưng cũng không có gì bất thường.

Từ lúc Giang Nguyên về nhà cho đến nay, ngoại trừ người bệnh tiểu đường lần trước là hơi lâu, còn lại thì tốn khoảng năm sáu phút cho một lần bắt mạch.

Mặc dù mạch tượng hơi chậm, nhưng tuổi của Dương lão đã cao, tình huống này xuất hiện cũng chẳng có gì lạ. Sau khi xác nhận không có việc gì, hắn mở mắt, cười nói:

- Từ mạch tượng xem ra cũng không có gì khác thường.

- Ồ, vậy là tốt rồi.

Nghe Giang Nguyên nói, Dương lão và Dương Vân Dương đều thở phào. Bác sĩ Giang nói không có vấn đề thì không có vấn đề.

Giang Nguyên mỉm cười gật đầu:

- Từ mạch tượng, cháu cho rằng chỉ là thể chất hơi yếu mà thôi.
- Rất có khả năng. Có thể là do tuổi tác đã lớn, gần đây lại cảm thấy không còn chút sức lực nào, rất dễ mệt mỏi.

Dương lão gật đầu, sau đó nhìn Hồ y sư bên cạnh, nói:

- Tiểu Hồ cũng luôn bảo tôi phải nghỉ ngơi, nhưng bây giờ việc nhiều như vậy, làm gì có thời gian nghỉ ngơi chứ, chỉ có thể dùng thuốc để điều trị mà thôi.
- Nhưng Dương lão, thuốc mà ngài cũng không uống đúng thời gian mà.

Hồ lão bất đắc dĩ nói:

- Mỗi lần kê thuốc cho ngài, lần nào cũng để lạnh mới uống.
- Không phải là do công việc bận rộn sao? Hơn nữa uống thuốc xong, cảm giác cũng không khỏe hơn chút nào.

Dương lão quay sang nhìn Hồ y sư, gương mặt nở nụ cười khó có được, lắc đầu nói.

Giang Nguyên ở bên cạnh nhìn Dương lão quay đầu nhìn Hồ y sư, có chút xấu hổ, cũng không nhịn được cười. Xem ra vị lãnh đạo uy nghiêm đến cực điểm này lại tương đối thân cận với cấp dưới của mình.

Nhưng khi Dương lão quay đầu lại, ánh mắt Giang Nguyên đột nhiên ngưng trọng.

Chương 272: Cận vệ Dư Liên

Giang Nguyên không xác định vừa rồi hắn nhìn thấy là cái gì. Là do ánh sáng tạo thành ảo giác? Trong khoảnh khắc Dương lão quay đầu, Giang Nguyên dường như thấy được mi tâm của Dương lão có một vết màu xanh nhàn nhạt.

Nhưng vệt màu xanh đỏ chỉ thoáng qua mà thôi, trong tích tắc liền biến mất không thấy, giống như chưa từng tồn tại. Khi Dương lão quay đầu lại thì không còn nhìn thấy nữa. Ngay cả Giang Nguyên cũng không cách nào xác nhận đó có phải là ảo giác hay không?

Nhưng Giang Nguyên biết, vệt sáng màu xanh đỏ khiến cho hắn cảm thấy bất an.

Cảm giác của hắn rất miễn cảm. Khi chiến đấu, trong những tình huống sống chết, cảm giác đó đã cứu hắn không ít lần. Đặc biệt trong nửa năm vừa qua, mỗi lần nó xuất hiện đều rất chính xác. Nếu bây giờ hắn cảm thấy bất an, tất nhiên là nó sẽ bất an.

Không ai chú ý đến vẻ mặt biến hóa trong thời gian ngắn ngủi của Giang Nguyên. Hắn nở một nụ cười, nhưng nụ cười này lại có chút ngưng trọng.

Giang Nguyên nhìn Dương lão, cung kính như hậu sinh với vãn bối, không hề có chút lạ thường, nhưng đồng tử của hắn lại đang co rút lại.

Hắn đang dốc hết toàn lực quan sát một việc. Mặc dù năng lực này không tiêu hao năng lượng nhưng tiêu hao lực tinh thần lại không nhỏ.

Trong tình huống còn chưa xác định, Giang Nguyên tất nhiên là không dám nói phát hiện điều lạ thường. Ban nãy hắn nói tất cả đều tốt, không có gì bất thường. Bây giờ lại lật lọng nói muốn kiểm tra lại, vạn nhất không tra ra được cái gì, như vậy rất dễ khiến cho người ta mất lòng tin.

Sự co rút này cũng duy trì hơn mười giây, nhưng lại không giúp cho Giang Nguyên phát giác được bất cứ dị thường nào trên gương mặt Dương lão.

Quan sát lâu như vậy mà không có bất cứ phát hiện nào, giống như vừa rồi chỉ là ảo giác, nhưng nó vẫn không khiến cho Giang Nguyên yên lòng. Bởi vì loại bất an này tồn tại, thậm chí làm cho sắc mặt của hắn ngưng trọng thêm vài phần.

- Bác sĩ Giang.

Dương lão quay sang nhìn Giang Nguyên, thấy vẻ mặt của hắn thất thần, không khỏi có chút sửng sốt, cười nói:

- Cậu đang suy nghĩ gì vậy?

Giọng nói của Dương lão vang lên bên tai Giang Nguyên. Mí mắt Giang Nguyên giật giật, trong đầu hiện lên một câu nói: Thiên phú bậc một Phá Chướng khởi động.

Tin tức này hiện lên, đồng tử Giang Nguyên lại tiếp tục co rút. Trong nháy mắt, Giang Nguyên rốt cuộc nhìn thấy mi tâm của Dương lão hiện lên một vết sáng màu xanh nhàn nhạt, dần dần trở thành một bức hình.

Bức hình là hư ảnh của một người. Lớp sương mù màu xanh tràn ngập thân hình người này, chỉ là nơi mi tâm đậm hơn hai phần.

Bức hình cũng chỉ chợt lóe lên mà thôi, sau đó trong đầu lại xuất hiện tin tức:

- Thiên phú bậc một Phá Chướng ngừng lại. Tiêu hao năng lượng 4%. CỬU Vĩ đuôi 3 còn lại 74%.

Từ lúc tin tức này hiện lên, Giang Nguyên bình tĩnh lại.

Lúc này, câu hỏi của Dương lão cũng vừa biến mất bên tai Giang Nguyên. Giang Nguyên chỉ ngây ngốc có mấy giây mà thôi.

Thấy Dương lão mỉm cười với mình, còn có Dương Vân Dương đang nhìn hắn, Giang Nguyên cố gắng ức chế sự sợ hãi trong lòng, mỉm cười nói:

- Cháu đang nghĩ đến một việc, muốn nói chuyện riêng với Dương lão và Trưởng phòng Dương một chút.

-Ồ, là chuyện gì vậy?

Nghe Giang Nguyên có chuyện cần nói, Dương lão tất nhiên là đồng ý. Nếu Giang Nguyên muốn nói riêng, hắn là có chuyện cần, liền mỉm cười gật đầu.

Giang Nguyên cười, nhưng không nói ngay.

Nhìn biểu hiện này của Giang Nguyên, sau đó chợt nhớ đến câu nói kia của hắn, liền quay sang nói với Hồ y sư:

- Tiểu Hồ, anh và Tiểu Lý ra ngoài một chút nhé.

Nghe Dương lão nói, Hồ y sư vội vàng gật đầu:

- Vâng.

Người đàn ông trung niên vẫn đứng cách Dương lão hai thước, không hề lên tiếng cũng gật đầu rồi bước ra ngoài.

Nhìn hai người rời khỏi, khi cánh cửa vừa đóng, Giang Nguyên dường như lơ đãng nhìn tấm rèm đằng sau Dương lão.

Theo tầm mắt của Giang Nguyên, gương mặt Dương lão có chút giật giật, nhưng cũng không có gì kinh ngạc, lãnh đạm nói:

- Tiểu Dư đã theo tôi rất lâu rồi.

Giang Nguyên gật đầu. Nếu Dương lão đã nói như vậy, hắn cũng yên tâm hơn. Hắn đứng dậy, gương mặt trở nên nghiêm túc, sau đó chỉ tay về phía chiếc ghế dài dùng để nghỉ ngơi, nói với Dương lão:

- Dương lão, phiền ngài cởi áo rồi nằm xuống đó, cháu muốn kiểm tra một chút ạ.

Nhìn gương mặt nghiêm túc của Giang Nguyên, nhớ đến Giang Nguyên có chuyện không tiện nói chốn đông người, sắc mặt Dương Vân Dương liền thay đổi, ánh mắt kinh nghi nhìn Giang Nguyên.

Dương lão nhìn động tác của Giang Nguyên, nụ cười vẫn không thay đổi, chỉ hít một hơi, sau đó bước đến chiếc ghế dài.

Theo bước chân của Dương lão, đằng sau tấm rèm đột nhiên xuất hiện một người, giống như chưa hề tồn tại mà đi theo Dương lão.

Người này xuất hiện, Giang Nguyên cũng không có bất kỳ điều gì ngoài ý muốn. Khi hắn bước vào phòng, ngoại trừ người đàn ông trung niên tên Tiểu Lý đứng ở một góc thì còn có khí tức yếu ớt

đăng sau tấm rèm. Nếu không phải cảm giác của Giang Nguyên rất nhạy, cũng sẽ không cách nào phát hiện được khí tức yếu ớt đó.

Sắc mặt Dương Vân Dương trầm xuống, cũng không nói gì, đi theo Dương lão đến ghế dài, cầm điều khiển tăng độ ấm trong phòng, cẩn thận giúp Dương lão cởi áo. Cho đến khi trên người chỉ còn bộ áo lót, mới quay lại nhìn Giang Nguyên:

- Cởi hết ra luôn sao?

Giang Nguyên gật đầu, nói:

- Cởi hết, chỉ chừa quần thôi.

Dương lão gật đầu, sau đó tiếp tục cởi, cho đến khi chỉ còn lại một chiếc quần lót, lúc này mới nằm lên trên ghế dài.

Giang Nguyên bước đến bên cạnh bồn rửa tay, dùng nước ấm rửa tay thật sạch, sau đó mới bước đến bên cạnh ghế dài. Lúc này, Dương Vân Dương có chút nhịn không được, trầm giọng hỏi:

- Bác sĩ Giang, chẳng lẽ có vấn đề gì sao?

Giang Nguyên hiển nhiên là không còn điều gì kiêng kỵ, gật đầu nói:

- Vừa rồi tôi phát hiện được một điểm bất thường, nhưng vẫn không khẳng định 100%, cho nên muốn tiến hành kiểm tra lại một lần nữa.

Nghe Giang Nguyên nói, sắc mặt Dương Vân Dương có chút căng thẳng, sau đó gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu. Chỉ là sự khẩn trương trên gương mặt không mất đi. Đối với ông và cả Dương gia mà nói, lão gia tử chính là trụ cột của gia tộc. Nếu lão gia tử xảy ra vấn đề gì, như vậy tất cả các kế hoạch đều sẽ bị đổ bể. Đừng nói là Dương gia không thể tiến thêm một bước, nghiêm trọng nhất chính là từ nay về sau sẽ xuống dốc.

Sắc mặt của Dương lão vẫn rất bình tĩnh. Đối với một người đã trải qua biết bao sóng gió như ông, cho dù gặp phải chuyện gì nghiêm trọng cũng có thể duy trì bình tĩnh. Đừng nói là Giang Nguyên chỉ phát hiện một sự bất bình thường còn chưa xác định,

cho dù là xác định, ông vẫn có thể xem như không có gì xảy ra. Ông tin rằng ông đủ năng lực để đẩy tất cả nguy hiểm đến mức thấp nhất, đồng thời cũng có thể làm tốt ứng đối.

Nhìn Dương lão lẳng lẳng nằm trên ghế dài, Giang Nguyên âm thầm bội phục:

- Dương lão, ngài hãy nằm im nghỉ ngơi. Cháu bắt đầu đây.

- Được, làm phiền bác sĩ Giang rồi.

Dương lão mở mắt, cảm ơn Giang Nguyên một câu rồi nhắm mắt lại. Những chuyện liên quan đến chuyên môn, cứ nghe theo sắp xếp là được.

Giang Nguyên đưa ngón trở nhẹ nhàng ấn xuống mi tâm của Dương lão. Sắc mặt của người đàn ông trung niên tên Tiểu Dư hơi có chút biến đổi, tay chặn trước ngón trở của Giang Nguyên, không cho hắn ấn xuống.

Ngón tay của Giang Nguyên vững vàng cách bàn tay đối phương khoảng mười ly, cũng không ấn xuống, chỉ mỉm cười nhìn đối phương.

Dương Vân Dương nhìn thấy cũng sửng sốt, có chút không rõ tại sao đối phương lại ra tay ngăn cản động tác của Giang Nguyên. Nhưng ông cũng không muốn bất kính với người này, liền nói:

- Dư Liên, bác sĩ Giang sẽ không xằng bậy đâu.

Nghe Dương Vân Dương nói, Dư Liên có chút cau mày, nhưng cũng không rút tay lại, cho đến khi Dương lão lên tiếng:

- Tiểu Dư, tôi tin tưởng bác sĩ Giang.

Nghe Dương lão nói xong, Dư Liên mới giãn chân mày, ngẩng đầu nhìn Giang Nguyên một cái, ý cảnh cáo trong mắt rất đậm. Giang Nguyên chỉ mỉm cười gật đầu, ra hiệu đối phương cứ yên tâm. Lúc này Dư Liên mới chậm rãi thu tay lại.

Thấy đối phương đã chịu thu tay, ngón trở của Giang Nguyên tiếp tục điểm xuống. Dư Liên ở bên cạnh trở nên căng thẳng, sợ Giang

Nguyên làm chuyện gì xằng bậy.

Giang Nguyên hít sâu một hơi, rút ra một chút nội khí từ đan điền, chậm rãi rót vào trong mi tâm, thúc giục nội khí từ mi tâm chậm rãi di chuyển bốn phía.

Chương 273: Tiêu Mệnh Độc

Trong quá trình thúc giục nội khí dò xét cơ thể Dương lão, trong lòng Giang Nguyên cũng cảm thấy khẩn trương. Bởi vì tình huống trước mắt của Dương lão hoàn toàn không giống như xảy ra vấn đề gì. Mặc dù công năng Phá Chướng của hắn có thể phát hiện điểm bất thường trong cơ thể Dương lão, nhưng tình huống này là chưa từng gặp qua. Hơn nữa, trong đầu của hắn cũng không tồn tại tình huống này.

Căn cứ vào kinh nghiệm, khi xuất hiện tình huống này, đa số đều là bị ngoại lực tác động vào hoặc bị trúng độc.

Cho nên, hắn phải cẩn thận kiểm tra toàn diện cho Dương lão. Ít nhất căn cứ vào hiệu quả của Phá Chướng mang lại, cộng thêm biểu hiện chủ yếu ở mi tâm, hắn nhất định phải kiểm tra lại toàn thân, từ mi tâm đến khung xương, xem nơi nào đã xuất hiện dị thường.

Giang Nguyên hy vọng, thông qua kiểm tra của mình có thể tra ra tình huống quái lạ đó. Giang Nguyên tin rằng, cảm giác mệt mỏi gần đây của Dương lão không phải đơn thuần là do tuổi tác, và đó cũng không phải là những cơn mệt mỏi đơn giản. Đối với đơn thuốc mà Hồ y sư kê cho ông, mặc kệ thế nào cũng có được hiệu quả nhất định. Trước mắt xem ra, chỉ sợ không thoát khỏi có liên quan đến hiện tượng quái dị mà hắn phát hiện được.

Chỉ có tra ra được hiện tượng quái dị kia là gì, tạo thành nguy hiểm cho Dương lão như thế nào, cuối cùng đưa ra cách giải quyết, đó mới là mục đích cuối cùng.

Sau khi biết rõ hết thảy, tìm được nguyên nhân gây bệnh cộng với mức độ nguy hiểm của nó thì mới đưa ra được biện pháp chữa trị thích hợp, thậm chí còn cấp cho Dương lão một công đạo, giúp ông tìm ra được một căn bệnh còn phức tạp hơn nữa.

Khi đối mặt với người bệnh, Giang Nguyên luôn toàn lực ứng phó.

Nội khí chậm rãi lan tràn trong cơ thể Dương lão, Giang Nguyên

nhắm mắt lại, cẩn thận cảm nhận được những vị trí mà nội khí chảy qua.

Nhưng trên đoạn đường đi, Giang Nguyên không hề có cảm giác khác thường. Ít nhất huyết mạch vẫn lưu thông một cách rất bình thường.

Thời gian trôi qua mười phút, Giang Nguyên hao phí không ít lực tinh thần và nội khí. Hô hấp liền có chút nặng nề.

Dương Vân Dương nhìn thấy Giang Nguyên dùng tay ấn vào mi tâm của Dương lão, bất động hơn mười phút, trong lòng vô cùng nghi hoặc, không biết Giang Nguyên đang kiểm tra điều gì. Nếu không phải Giang Nguyên nói trước, ông chỉ sợ hẳn đang làm chuyện giả thần giả quỷ.

Còn Dư Liên vẫn nhìn chăm chăm Giang Nguyên bên cạnh, vốn ánh mắt luôn đề phòng bây giờ lại tràn ngập sự bội phục. Y biết Giang Nguyên đang không ngừng tiêu hao nội khí của mình. Y biết nội khí có thể đả thông kinh mạch nhưng không nghĩ đến nó có thể giúp bác sĩ chữa bệnh.

Hơn nữa, Giang Nguyên không ngừng rót vào nội khí, nhưng Dương lão không có chút biểu hiện gì là không khỏe. Điều này nói rõ Giang Nguyên đối với việc nắm giữ nội khí đã đạt đến mức độ hoàn mỹ. Hơn nữa nội khí trong cơ thể cũng không ít.

Nghe được tiếng hít thở của Giang Nguyên, Dương Vân Dương liền biết rõ trạng thái của hắn. Trán của Giang Nguyên bắt đầu xuất hiện mồ hôi, ngay cả sắc mặt cũng có chút trắng bệch.

Nhìn thấy biểu hiện của Giang Nguyên, Dương Vân Dương mới thật sự tin tưởng. Mặc dù Giang Nguyên chỉ đưa tay ấn vào mi tâm của Dương lão, nhưng thoát nhìn thì không đơn giản như vậy.

Thấy Giang Nguyên chậm rãi thu tay về, Dương Vân Dương vội vàng cầm cái khăn lông bên cạnh đưa sang.

- Cảm ơn Trưởng phòng.

Giang Nguyên mỉm cười gật đầu với Dương Vân Dương, sau đó nói:

- Tôi xin phép nghỉ ngơi một chút, sau đó sẽ tiếp tục kiểm tra.

- Còn cần kiểm tra nữa sao?

Nhìn sắc mặt trắng bệch của Giang Nguyên, Dương Vân Dương sửng sốt, trong lòng lại cảm thấy căng thẳng. Ông vốn tưởng rằng Giang Nguyên hao phí khí lực đến như vậy, hẳn có thể kiểm tra ra, nhưng thật không ngờ...

- Vậy thì cậu nghỉ ngơi đi, cũng không vội.

Dương Vân Dương vội vàng nói.

Dương lão đang nằm trên giường nhìn thấy mồ hôi rịn ra trên trán Giang Nguyên, mỉm cười nói:

- Bác sĩ Giang, không vội, từ từ kiểm tra cũng được.

- Vâng.

Giang Nguyên ngồi xuống một bên, nói:

- Cháu xin phép nghỉ ngơi mười phút, sau đó sẽ tiếp tục.

Dứt lời, Giang Nguyên liền móc một miếng Sơn Tham từ trong túi bỏ vào miệng, sau đó nhắm mắt lại.

Nhân lực của Dương Vân Dương không tệ. Nhìn miếng Sơn Tham trong tay Giang Nguyên, ông liền nhớ đến cái hộp Sơn Tham mà ông tặng cho Giang Nguyên lần trước, lập tức ánh mắt sáng ngời. Vốn ông không dám xác định Sơn Tham có bao nhiêu tác dụng với Giang Nguyên. Nhưng bây giờ, thấy Giang Nguyên cắn một miếng Sơn Tham, đủ để biết rõ miếng Sơn Tham này quan trọng với Giang Nguyên đến cỡ nào.

Ba người thấy Giang Nguyên nhắm mắt dưỡng thần, tất cả đều im lặng, chỉ có Dương Vân Dương là vội vàng bưng tách trà đến cho Dương lão.

Thời gian từng phút một trôi qua, sau bốn năm phút, mọi người nhìn thấy sắc mặt Giang Nguyên đã hồng hào trở lại. Nhìn thấy sắc mặt chuyển biến tốt của Giang Nguyên, hai cha con cũng âm thầm

thở phào nhẹ nhõm. Nếu để Giang Nguyên kiểm tra vất vả như vậy, hai người có chút không yên tâm.

Sau mười phút, Giang Nguyên lại mở mắt, đứng dậy nói với Dương lão:

- Dương lão, chúng ta tiếp tục nhé.
- Bác sĩ Giang, nếu không thì cậu nghỉ ngơi chút đi.

Thấy Giang Nguyên đứng dậy, Dương lão cười nói:

- Không vội, không vội mà.

Giang Nguyên đáp:

- Không sao đâu. Cháu nghỉ ngơi đủ rồi. Chúng ta bắt đầu thôi.

Lần này, vẻ mặt Giang Nguyên càng ngưng trọng hơn. Vừa rồi, hắn đã dùng nội khí di chuyển khắp toàn thân của Dương lão, nhưng cũng không cảm giác được vết sáng màu xanh đỏ rất cuộc đại diện cho cái gì, cũng không cảm nhận được điều gì bất thường trong cơ thể Dương lão.

Cho nên, điều này khiến cho hắn cảm thấy lo lắng. Cho dù hắn phát hiện được điểm bất thường, nhưng kiểm tra không ra, vậy thì có ích gì chứ.

Nhưng Giang Nguyên vẫn dốc hết sức kiểm tra lại một lần.

Nhẹ hít sâu một hơi, Giang Nguyên một lần nữa vươn tay đặt vào mi tâm Dương lão. Nếu tìm không ra vấn đề, vậy chỉ có thể nghĩ biện pháp khác.

Nghĩ như vậy, Giang Nguyên nhắm mắt lại. Hắn quyết định, mi tâm là nơi mà vết sáng màu xanh đỏ đậm nhất. Vậy thì xuống tay ở chỗ này.

Sau khi rót nội khí vào mi tâm của Dương lão, Giang Nguyên thầm nói:

- Khởi động Huyết mạch thiên phú Thông mạch chi tâm.

Một tin tức liền hiện lên trong đầu:

- Khởi động Huyết mạch thiên phú Thông mẫn chi tâm.

Thoáng chốc, cảm giác của Giang Nguyên đặc biệt rõ ràng hơn.

Đây là lần đầu tiên Giang Nguyên chủ động khởi động thiên phú này. Vốn hắn không chắc có thể khởi động được thiên phú này hay không, nhưng cũng may, thiên phú này có thể chủ động khởi động được.

Lúc này, Giang Nguyên không dám chậm trễ. Dù sao thiên phú này tiêu hao năng lượng rất nhiều. Hôm nay hắn phải nắm chắc thời gian, nếu không, một khi đã khởi động thiên phú mà không đạt được hiệu quả gì, chính là chẳng những ăn trộm gà còn không được, lại còn mất nắm gạo.

Nhẹ nhàng thở hắt ra, Giang Nguyên bắt đầu di chuyển nội khí trong mi tâm Dương lão, thông thả đảo qua từng tầng mạch máu.

Dương Vân Dương, còn có Dư Liên đều khẩn trương nhìn Giang Nguyên, không biết lần này có kết quả hay không.

Ban đầu, hai người cũng không tin tưởng lắm Dương lão còn có vấn đề, nhưng nhìn vẻ mặt thận trọng của Giang Nguyên, trong lòng cũng xuất hiện sự lo âu.

Có Thông mẫn chi tâm hỗ trợ, cảm giác mơ hồ đầu tiên cũng rõ ràng hơn không ít. Giang Nguyên cũng không lãng phí thời gian, bắt đầu dụng tâm dò xét cẩn thận. Nên biết rằng, cứ mỗi giây trôi qua là sẽ tiêu hao thêm một chút năng lượng.

Sau khi quét sạch vài lần ở mi tâm, Giang Nguyên đột nhiên cau mày, phát hiện được một chút dị thường.

Các tế bào và tốc độ vận hành của các mạch máu xung quanh mi tâm dường như yếu hơn những chỗ khác. Sau khi phát hiện điều này, Giang Nguyên rót thêm nội khí quán quanh các mạch máu, quan sát chi tiết tốc độ vận hành của mạch máu.

Mạch máu giống như đang tiêu hóa một thứ gì đó khiến cho huyết lưu chậm lại. Và bản thân mạch máu cũng vì thứ đó mà suy yếu

hơn. Cảm nhận được hết thấy, Giang Nguyên vội vàng quan sát tổ chức hoạt động của các tế bào xung quanh, cũng phát hiện hoạt động của các tế bào này yếu hơn những chỗ khác.

Sau khi xác nhận xong, Giang Nguyên đẩy nội khí lên ngón chân Dương lão, cảm nhận tình huống ở đây. Nơi này cách mi tâm xa nhất, cũng là nơi khí tức màu xanh thừa thớt nhất.

Nhìn tổ chức hoạt động của các tế bào ở đây, Giang Nguyên cau chặt mày. Bởi vì, so với mi tâm, khí tức ở đây rất thấp, hơn nữa còn đang tiếp tục giảm xuống.

- Tiêu Mệnh Độc.

Giang Nguyên biết rõ tình huống, đột nhiên trong đầu xuất hiện một chữ.

Chương 274: Mộc Long Căn

- Huyết mạch thiên phú thông mạch chi tâm ngừng lại, tiêu hao năng lượng 6%, Cửu Vĩ đuôi ba còn lại 72%.

Thấy tin tức này hiện lên, Giang Nguyên cố không cảm thấy đau lòng, sắc mặt ngừng trọng rút ngón tay khỏi mi tâm của Dương lão, khiến cho Dương Vân Dương ở một bên cảm thấy sửng sốt.

Phải biết rằng, lần trước Giang Nguyên tiêu hao hơn mười phút nhưng cũng không tra được điều gì. Ông vốn cho rằng lần này mặc dù Giang Nguyên không cần thời gian lâu như lần trước, nhưng ít nhất cũng cần bốn, năm phút. Ai ngờ chưa đầy một phút đã kết thúc rồi.

Nhưng ông cố không tỏ ra mừng rỡ, bởi vì sắc mặt của Giang Nguyên vẫn rất ngưng trọng.

- Bác sĩ Giang?

Dương Vân Dương nhìn Giang Nguyên, lấy lại bình tĩnh, hít một hơi thật sâu rồi mới hỏi.

- Trước tiên, Dương lão hãy mặc lại quần áo.

Giang Nguyên gật đầu, nhìn Dương Vân Dương nâng Dương lão dậy, bắt đầu mặc lại quần áo rồi ngồi xuống ghế bên cạnh.

Lúc này, đầu óc của hắn rất nhanh vận chuyển. Những đoạn tư liệu về Tiêu Mệnh Độc mà tổ sư gia truyền cho hắn thông qua lực tinh thần bắt đầu xuất hiện, cộng thêm những triệu chứng mà Dương lão mắc phải, bây giờ đã không còn nghi ngờ gì nữa. Cảm giác mệt mỏi gần như muốn nhũn ra của Dương lão một phần là do Tiêu Mệnh Độc gây nên. Trong tư liệu truyền thừa của tổ sư gia, loại độc tố này ăn mòn cơ thể một cách từ từ. Thông qua một số lượng đã được khống chế, có thể khiến cho một người trong vòng nửa năm, thậm chí là ba bốn năm mất đi sinh cơ, cuối cùng rơi vào trạng thái cơ thể suy yếu, lão hóa, si ngốc rồi tử vong. Dưới tình hình chung, loại độc này rất khó phát hiện. Khi trúng độc dễ bị cho là mắc phải chứng bệnh lạ. Nếu người bệnh bị trúng độc có tuổi tác đã cao, trên cơ bản lại càng khó phát giác. Bởi vì tuổi tác cao, cơ thể suy yếu là chuyện rất bình thường. Nó chỉ làm tăng nhanh tốc độ lão hóa cơ thể mà thôi, rất ít ai sẽ cho rằng người đó bị trúng độc.

Căn cứ vào tình huống cơ thể của Dương lão, Giang Nguyên cho rằng trong vòng hai năm vừa qua, Dương lão đã từng bước một suy yếu, xuất hiện cảm giác mệt mỏi như bây giờ. Rồi sau đó sẽ xuất hiện những triệu chứng của người già như lãng trí, dễ quên ở mức độ thấp. Đối với người có độ tuổi như Dương lão, chuyện này cũng hết sức bình thường.

Người hạ độc Dương lão khống chế lượng độc rất tốt. Giang Nguyên tự hỏi, sau đó hiểu ra. Bởi vì căn cứ vào pháp luật Hoa Hạ, thành viên trong tổ bảy người có thể đảm nhiệm được hai nhiệm kỳ, mỗi nhiệm kỳ năm năm. Nếu không có gì ngoài ý muốn xảy ra, Dương lão sẽ ngồi vào vị trí cao nhất trong tổ bảy người. Theo như hắn được biết, đây là lần đầu tiên Dương lão đảm nhiệm chức vụ thành viên cao nhất của tổ bảy người trong vòng mười năm, hơn nữa mới làm được ba năm. Một khi bị trúng độc, Dương lão sẽ từ từ suy yếu. Trong cuộc bầu cử diễn ra hai năm sau, với tình huống sức khỏe của Dương lão, hiển nhiên không có khả năng tái đắc cử. Như vậy, mục đích của đối phương đã rất rõ ràng.

Nghĩ thông suốt mấu chốt trong đó, sắc mặt Giang Nguyên lại ngưng trọng hơn vài phần. Lúc này, hắn phát hiện mình đã bị cuốn vào dòng chảy tranh đoạt của cao tầng. Mỗi một thành viên trong tổ bảy người đều có năng lực ảnh hưởng đến các quyết sách của quốc gia. Muốn tranh đoạt chức vị đó sẽ bị quấy nhiễu bao nhiêu? Có bao nhiêu người nguyện ý hứng chịu điều này? Nếu có người phát hiện hắn tham gia vào việc phá hỏng kế hoạch của bọn họ, hắn sẽ bị trả thù điên cuồng đến cỡ nào?

Mặc dù loại Tiêu Mệnh Độc này khó phát hiện, nhưng muốn hạ vào trong thức ăn, nếu không phải người bên cạnh Dương lão thì rất khó xuống tay.

Nghĩ đến đây, Giang Nguyên nhẹ nhàng thở hắt ra, sau đó thở dài một tiếng. Đối với chuyện như vậy, hắn thật sự không muốn bỏ qua. Mặc kệ thế nào, nguy hiểm và kỳ ngộ đều quan trọng. Nếu hắn ra tay giúp Dương lão giải quyết việc này, hắn xem như chính thức xác định được vị trí trong lòng Dương lão. Với thân phận và địa vị của ông trong tổ bảy người, chuyện của hắn sẽ không còn cần kiêng kỵ nhiều nữa. Có nguy hiểm cũng đáng giá.

- Bác sĩ Giang, không biết tình huống như thế nào rồi?

Dương lão mặc xong quần áo, nhìn Giang Nguyên sắc mặt vẫn nghiêm túc, mỉm cười hỏi.

Giang Nguyên đáp:

- Dương lão, gần đây ngài cảm thấy cơ thể lúc nào cũng mệt mỏi, cháu đã tìm ra được nguyên nhân rồi.

-Ồ, chứ không phải bản thân thể chất của tôi có vấn đề?

Dương lão cau mày, hỏi.

- Không phải.

Giang Nguyên lắc đầu:

- Là bị trúng độc.

Giang Nguyên vừa nói xong, cả ba người có mặt đều biến sắc.

- Thật sao? Khẳng định chứ?

Gương mặt Dương Vân Dương trầm xuống, yên lặng nhìn Giang Nguyên:

- Bác sĩ Giang, chuyện này không thể nói đùa được.

- Đương nhiên tôi không nói đùa.

Giang Nguyên nói:

- Là trúng độc qua thức ăn.

Dương Vân Dương quay sang nhìn Dương lão, xác nhận Dương lão vẫn tốt, thoáng bình tĩnh một chút, nói:

- Nhưng thức ăn của cha tôi phải trải qua trình tự an toàn mới đưa đến, tuyệt đối không có khả năng xảy ra vấn đề.

- Chính là phải trải qua trình tự an toàn, cho nên các người mới không lo lắng đến vấn đề trúng độc.

Nhìn sắc mặt khê biến của Dương lão, Giang Nguyên nói tiếp:

- Loại độc dược này kỳ thật chỉ có tác dụng đẩy nhanh tốc độ già yếu của Dương lão. Trong vòng hai năm nữa, sức khỏe của Dương lão sẽ trở nên suy yếu, thậm chí xuất hiện trình độ đãng trí hoặc si ngốc mức độ thấp.

- Thoạt nhìn thì giống như mấy căn bệnh già bình thường, chẳng có gì đặc biệt.

Nhìn sắc mặt bắt đầu biến đổi của Dương lão và Dương Vân Dương, Giang Nguyên tiếp tục bổ sung.

Nghe Giang Nguyên nói, hai cha con Dương lão nhìn nhau. Bọn họ tất nhiên đã nghĩ đến mấu chốt bên trong. Vấn đề này đúng là rất khó khiến cho bọn họ cảnh giác. Khi tình huống bắt đầu nghiêm trọng, có mời y sư của Thiên Y Viện đến chỉ sợ cũng không còn kịp. Sau hai năm, tổ bảy người sẽ tiến hành bầu cử lại. Dương gia tất nhiên sẽ bị hất cẳng.

- Chiêu thức thật tàn nhẫn.

Dương Vân Dương cực kỳ tin tưởng Giang Nguyên, không khỏi quát lớn một tiếng.

Sắc mặt của Dương lão cũng cực kỳ âm trầm. Tuy nói ông không xác định được bản thân có phải bị trúng độc hay không, nhưng hai tháng gần đây, quả thật rất mệt. Cho dù có cố ý nghỉ ngơi, thậm chí uống thuốc điều dưỡng cũng không có tác dụng. Trước đó, tình huống này hoàn toàn không xảy ra. Cho dù có, cũng chỉ cần nghỉ ngơi một chút là khôi phục bình thường.

Nghĩ đến đây, sắc mặt Dương lão trở nên tái xanh.

- Bác sĩ Giang, vậy phải làm sao bây giờ? Có cách nào giải độc hay không?

Dương Vân Dương nhìn Giang Nguyên. Nếu Giang Nguyên đã có thể tìm ra được nguyên nhân, hẳn sẽ có cách giải độc.

Giang Nguyên lên tiếng:

- Loại độc này được gọi là Tiêu Mệnh Độc, được điều chế từ rất nhiều loại thuốc khác nhau. Mặc dù tôi biết cách giải, nhưng...

- Bác sĩ Giang có điều gì cứ nói, xin đừng ngại.

Dương lão nhìn Giang Nguyên, thấy được Giang Nguyên có chút do dự, liền nói.

Giang Nguyên cười khổ lắc đầu:

- Trong loại Tiêu Mệnh Độc này có hai loại thuốc mà tôi chưa từng nghe nói có bán trên thị trường. Tôi cũng không biết là bọn họ từ đâu mà có được hai loại thuốc này, cũng không biết bọn họ còn có phương pháp điều chế gì đặc biệt hay không. Đồng thời có một vị thuốc nằm trong thuốc giải trăm năm chưa xuất hiện qua. Cho nên, nếu muốn giải được độc, nhất định phải tìm được vị thuốc này.

- Là thuốc gì? Tôi cho người đi tìm ngay.

Dương Vân Dương vội nói.

- Thuốc này được gọi là Mộc Long Căn, trong dược điển cũng không còn tên vị thuốc này. Hơn nữa, căn cứ theo phán đoán của tôi, loại thuốc này đã mất tích từ sáu bảy chục năm trước.

Giang Nguyên cau mày nói.

- Mộc Long Căn? Không sao, tôi sẽ cho người đi tìm ngay. Bây giờ tôi xin nhờ bác sĩ Giang tìm biện pháp khác. Nếu vạn nhất tìm không được loại thuốc này thì còn có cách khác.

Dương Vân Dương nhìn Giang Nguyên, nói.

Nhìn biểu hiện mong mỏi của Dương Vân Dương, Giang Nguyên cười khổ;

- Không còn biện pháp nào khác. Loại độc này cũng là do tôi đọc được từ một quyển sách thuốc cổ. Cho nên mới phán định là nó. Hơn nữa còn nhớ kỹ phương pháp giải độc. Nếu như không tìm được vị thuốc đó, xem như không còn biện pháp nào khác.

Nói đến đây, Giang Nguyên lắc đầu cười khổ:

- Tôi cũng vừa xác định qua, ngoại trừ phương pháp này, tôi cũng không tìm được phương pháp khác.

Nghe Giang Nguyên nói xong, sắc mặt Dương Vân Dương lại biến đổi, đang định lên tiếng, Dương lão đã cắt ngang:

- Vân Dương, cứ tìm loại thuốc đó trước đi. Tìm không được thì tính tiếp.

- Vâng, thưa cha.

Thấy Dương lão đã lên tiếng, Dương Vân Dương vội vàng gật đầu.

Giang Nguyên do dự một chút rồi nói:

- Trưởng phòng Dương, nếu như ngài muốn tìm vị thuốc đó, tốt nhất không nên ra mặt. Bởi vì điều chế Tiêu Mệnh Độc khá đặc biệt, vì thế người điều chế nó cũng sẽ biết cách giải, mà Mộc Long

Căn chính là chủ dược của thuốc giải.

Nói đến đây, Giang Nguyên liền dừng lại. Hẳn biết Dương Vân Dương sẽ hiểu được ý của mình.

Quả nhiên, Dương Vân Dương có chút sửng sốt, sau đó gật đầu:

- Cảm ơn bác sĩ Giang đã nhắc nhở. Tôi sẽ chú ý.

Dương lão đột nhiên lên tiếng:

- Ngoài ra, cũng không cần thông báo cho cục Bảo An.

- Vâng, thủ trưởng.

Dư Liêu đứng bên cạnh lập tức lên tiếng.

Dương Vân Dương gật đầu nói với Giang Nguyên:

- Bác sĩ Giang, chuyện này mong cậu giữ bí mật giùm.

- Đương nhiên rồi.

Giang Nguyên gật đầu thật mạnh, trong lòng thầm nhủ:

- Tôi mà dám nói ra ngoài? Nếu nói ra ngoài, không biết có bao nhiêu người sẽ đến giết tôi.

Chương 275: Dương Vân Dương kéo dây tơ hồng

Trong viện Dương gia, mặc dù tiêu chuẩn của bữa cơm chiều khá cao, có không ít món ăn được chế biến đặc biệt, nhưng cha con Dương lão ăn bữa cơm này lại chẳng thấy ngon miệng. Bởi vì rất rõ ràng, một khi chuyện này xảy ra, người nào cũng không còn tâm tư cho mấy món ăn này nữa.

Giang Nguyên thật ra cũng không lo lắng việc Dương gia đi tìm Mộc Long Căn sẽ đả thảo kinh xà. Với thực lực của Dương gia, ngay cả khi tìm một loại thuốc mà cũng bị tra ra, vậy thì vị trí cao

nhất của tổ bảy người, Dương lão không cần ngồi nữa.

Điều vui mừng duy nhất chính là, sau khi kiểm tra, Giang Nguyên xác nhận sức khỏe của cô La bình thường, liền kê thêm vài vị thuốc phụ trợ, tin rằng trong mấy tháng nữa sẽ có tin vui truyền đến, khiến cho gương mặt của cha con Dương lão vui vẻ hơn một chút.

Sau khi ăn cơm xong, tài xế đưa Giang Nguyên về lại biệt thự. Còn hai cha con Dương lão thì bắt tay vào chuẩn bị một số thứ.

Sau hai năm nữa, nếu cha con Dương lão không thể liên nhiệm, người được là ai, mặc dù còn chưa rõ ràng, nhưng hai cha con Dương lão đã rất nhanh cho ra kết luận. Thứ nhất, là đối thủ cạnh tranh của Dương gia. Thứ hai, người có tư cách tiếp nhận nhất trong Dương gia.

Mặc dù không thể đưa ra kết luận là ai, nhưng chỉ cần điều tra, rất nhanh sẽ có được phán đoán đại khái. Nếu là người ngoài, cũng không cần quá mức lo lắng. Nhưng nếu là người của Dương gia, vậy thì mệt rồi đây.

Dương gia cũng không chỉ có cha con Dương lão. Dương lão gia tử chỉ là đầu lĩnh đại diện cho một thế hệ mà thôi. Nếu Dương lão gia tử xảy ra vấn đề, nhất định sẽ có người khác thay vào vị trí đầu lĩnh Dương gia ngay. Sau đó sẽ được toàn bộ gia tộc ủng hộ vào vị trí cao nhất của tổ bảy người.

Trước mặt một lợi ích quá to lớn như thế, không ai có thể từ chối được. Cho nên, bên trong xuất hiện vấn đề cũng không phải là không có khả năng.

Vì thế, hai người rất nhanh cho ra kết quả thương nghị có liên quan. Chuyện này, ngoại trừ hai cha con, cũng chỉ có thể phái thân tín nhất đi điều tra việc này. Tin rằng không bao lâu nữa, hai người sẽ có được câu trả lời.

- Cha, có cần mời Thiên Y Viện hay không?

Nhớ đến vẻ mặt khó xử của Giang Nguyên, Dương Vân Dương chần chừ một chút rồi hỏi.

Dương lão thoáng trầm mặt, sau đó quyết định lắc đầu:

- Tạm thời không nên.

- Thứ nhất, ta tin vào năng lực của bác sĩ Giang, hoàn toàn không thua kém y sư của Y viện bao nhiêu. Thứ hai, căn cứ theo lời nói của Giang Nguyên, loại độc này rất ít khi nhìn thấy, đồng thời làm cho người bị trúng độc không phát hiện được, chỉ sợ lai lịch của nó không đơn giản.

Nói đến đây, gương mặt Dương lão càng thêm âm trầm, nhìn Dương Vân Dương, nói:

- Vân Dương, con cũng biết rõ, nếu chúng ta liên lạc với Y viện, có phải cũng có người biết hay không?

Nghe Dương lão nói, sắc mặt Dương Vân Dương cứng đờ, hiển nhiên là hiểu được ý tứ của Dương lão, liền gật đầu. Nếu việc này không thể thông qua Thiên Y Viện, vậy thì im lặng, ít nhất có thể bình an vượt qua nguy cơ lần này. Đương nhiên, nếu không còn cách nào khác, vậy thì khi đó sẽ nhờ Y viện giúp đỡ.

Nghĩ vậy, Dương Vân Dương bất đắc dĩ nói:

- Vậy thì đành dựa vào bác sĩ Giang thôi, hy vọng có thể tìm được Mộc Long Căn.

- Ừm.

Dương lão gật đầu, sau đó nhìn Dương Vân Dương, nói:

- Con hãy quan tâm bác sĩ Giang một chút, nếu cậu ấy có yêu cầu gì thì cứ làm theo.

Dương Vân Dương gật đầu, nói:

- Con rõ rồi, thưa cha.

Giang Nguyên trong vườn hoa bắt đầu luyện tập Ngũ Cầm Hí. Mặc dù tư thế cổ quái, nhưng cũng không ai chú ý đến hắn. Điều này khiến cho hắn rất hài lòng. Hôm nay mất đi 6% năng lượng, làm cho hắn đau lòng muốn chết.

Luyện một hồi, cũng thu lại được ba bốn phần trăm, xem như không uống phí khí lực.

Quản gia bên cạnh thấy Giang Nguyên dừng lại, vội vàng đưa tới một cái khăn lông. Thời tiết Bắc Kinh lúc nào cũng lạnh. Nhìn bác sĩ Giang một thân mồ hôi, ông sợ hấn cảm lạnh.

Giang Nguyên lau mồ hôi xong thì trở về phòng tắm rửa. Tuy nói thể chất của hắn không có khả năng cảm lạnh, nhưng cơ thể dính đầy mồ hôi thì thật là không thoải mái.

Tắm rửa là một chuyện rất hưởng thụ. Vừa hát một khúc hát, hắn mở tủ quần áo ra. Nhìn hai bộ quần áo trong tủ, Giang Nguyên nở nụ cười khổ, vốn tưởng rằng chỉ ở lại Bắc Kinh hai ngày rồi về, nên chỉ mang theo có hai bộ. Bây giờ còn chưa biết khi nào về, chắc phải đi mua thêm hai bộ nữa thôi.

Sau khi mặc xong quần áo, quản gia thấy Giang Nguyên bước xuống lầu, liền cầm một cái hộp đưa đến:

- Bác sĩ Giang, đây là Trưởng phòng Dương vừa mới đưa đến.

- Ồ?

Nhìn cái hộp có chút quen mắt, Giang Nguyên hơi ngạc nhiên. Sau khi mở hộp ra, quả nhiên là mùi thơm của Sơn Tham.

Nhìn thấy Sơn Tham, Giang Nguyên thích vô cùng. Gần đây số lượng Giang Nguyên dùng Sơn Tham có tăng lên. Mắt thấy số lượng còn lại chỉ duy trì được một thời gian ngắn, hắn có chút lo lắng. Xem ra Dương Vân Dương rất chu đáo, ít nhất tặng cho hắn món quà mà hắn rất hài lòng.

Tiện tay cầm một miếng Sơn Tham, hắn nhờ quản gia đưa cái hộp đến phòng cho mình. Sau đó nhìn thời gian, thấy mới 3h30 chiều, liền đến thư phòng đọc sách.

Khi Giang Nguyên đến thư phòng, quản gia đã mang đến cho hắn một chén mao tiêm mà hắn rất thích. Sau đó nhẹ nhàng lui ra ngoài, để Giang Nguyên có thể yên tĩnh đọc sách. Điều này làm cho Giang Nguyên cảm thán vô cùng. Tuy cuộc sống như vậy hắn đã hưởng thụ qua, nhưng sự an dật như thế này làm cho hắn rất

thích.

- Phu nhập hòa giả, tất tiên hữu kỳ.

Giang Nguyên đang tiện tay lật một quyển cổ thư, chợt nghe tiếng điện thoại di động vang lên. Giang Nguyên vốn tưởng rằng là Dương Vân Dương gọi về, cũng không xem qua màn hình, nhấn nút nghe ngay. Chợt nghe bên kia truyền đến giọng nói cực kỳ hứng phấn:

- Giang Nguyên, anh đến Bắc Kinh rồi sao?

- Ờ!

Giang Nguyên sững sốt, sau đó cười nói:

- Hiểu Hiểu, sao cô lại biết?

- Tại sao tôi lại không biết chứ? Hừ, tên vô lại anh đến Bắc Kinh cũng không nói cho tôi biết một tiếng.

Giọng nói của Phan Hiểu Hiểu có chút oán trách.

Giang Nguyên bất đắc dĩ cười khổ:

- Ba của cô không cho tôi gọi điện thoại cho cô. Hơn nữa, không phải Phan Nghị nói rằng cô đang bị cấm túc sao? Tôi liên lụy cô như vậy, làm sao dám gọi điện thoại cho cô chứ?

- Hừ, tôi mặc kệ. Dù sao anh cũng đã đến Bắc Kinh rồi, anh phải mời tôi ăn cơm.

Phan Hiểu Hiểu hừ lạnh.

- Được rồi, tôi mời cô ăn cơm. Cô nói địa điểm đi.

Giang Nguyên nói.

- Không cần đâu, để tôi đến đón anh.

Sau khi cúp điện thoại, Giang Nguyên có chút ngạc nhiên. Lần trước cha của cô là Phan Thiên Mục cấm không cho hắn liên lạc với Phan Hiểu Hiểu, lại còn cấm túc cô. Tại sao Phan Hiểu Hiểu lại

có thể gọi điện thoại cho hần? Hơn nữa hần đến Bắc Kinh cũng chỉ mới có hai ngày, cũng không có liên lạc với ai, tại sao cô lại biết hần đến Bắc Kinh?

Giang Nguyên thật ra có chút nghi hoặc, nhưng hần cũng không suy nghĩ nhiều. Dù sao gặp được Phan Hiểu Hiểu thì biết rõ thôi.

Phan Hiểu Hiểu rất nhanh đã tới, chưa được một tiếng thì di động của Giang Nguyên đã vang lên.

Vừa mới ra cửa, Giang Nguyên liền nhìn thấy chiếc xe màu vàng quen thuộc. Mở cửa xe, nhìn Phan Hiểu Hiểu có chút gầy gò, Giang Nguyên không khỏi áy náy. Nếu không vì hần, cô gái này sẽ không có bộ dạng như vậy.

- Tại sao nhìn anh còn trắng hơn so với trước kia vậy?

Phan Hiểu Hiểu mở to mắt nhìn Giang Nguyên, ánh mắt hiện lên sự quái dị.

- Trắng hơn?

Giang Nguyên sờ mặt của mình, không nghĩ đến câu nói đầu tiên khi Phan Hiểu Hiểu gặp hần lại là câu nói này.

- Đồ tiểu bạch kiểm.

Phan Hiểu Hiểu hừ một tiếng, sau đó giẫm chân ga, chiếc xe liền xông ra ngoài.

Nhìn Phan Hiểu Hiểu chu cái miệng nhỏ nhắn, Giang Nguyên mỉm cười xấu hổ. Hần thật sự không nghĩ đến hần lại trở thành tiểu bạch kiểm trong mắt của cô.

Nhưng Giang Nguyên cũng không có ý hỏi lại, im lặng một chút liền ngạc nhiên hỏi:

- À, không phải cô đang bị cha cô cấm túc sao? Tại sao cô lại biết tôi đến Yên Kinh?

Nghe Giang Nguyên hỏi, Phan Hiểu Hiểu quay sang nhìn Giang Nguyên một cái, gương mặt đỏ bừng, nói:

- Tôi cũng không biết, chỉ biết là mẹ tôi đột nhiên đưa điện thoại cho tôi, sau đó nói cho tôi biết anh đã đến Bắc Kinh.

- Ồ.

Nghe Phan Hiểu Hiểu nói, sắc mặt Giang Nguyên cũng có chút quái dị. Tại sao mẹ của Phan Hiểu Hiểu lại biết hắc đến Bắc Kinh? Hơn nữa còn đưa điện thoại cho cô?

Giang Nguyên mở to mắt, cũng không biết chuyện gì xảy ra. Tuy nhiên hắc cũng không phải người ngu, rất nhanh nghĩ ra được một vấn đề. Chuyện hắc đến Bắc Kinh, ngoại trừ Dương gia thì không ai biết. Đột nhiên Phan gia biết, hơn nữa còn có hành động cực kỳ quái lạ.

Như vậy chỉ có một khả năng.

Nghĩ đến đây, Giang Nguyên đột nhiên cười khổ. Chẳng lẽ Dương Vân Dương vì hắc mà gọi điện thoại cho Phan Thiên Mục?

- Không phải chứ? Đường đường là Phó trưởng phòng Ủy ban cải cách, lại vì mình mà kéo dây tơ hồng?

Chương 276: Viên Nhất Chương

Ăn cơm bất quá chỉ là ý bề ngoài mà thôi.

Cơm tối, đặc biệt đối với phụ nữ, có cũng được không có cũng được. Nhưng vì Giang Nguyên ở đây nên Phan Hiểu Hiểu muốn cùng hắc ăn một bữa cơm mà thôi.

Đối với Giang Nguyên, ăn chính là để hấp thu năng lượng. Cho nên hắc cũng không khách sáo, bưng bát cơm lua vào miệng.

Phan Hiểu Hiểu chỉ thỉnh thoảng động đũa, nhưng nhìn Giang Nguyên ăn cơm, nét vui vẻ trên gương mặt là có thể thấy được.

Ăn xong cơm chiều, cũng không có công việc gì đặc biệt, tất nhiên là cùng Giang Nguyên đi mua quần áo. Đạo phố, đối với con gái mà nói, tuyệt đối là một chuyện làm cho các cô cao hứng. Bất luận là

mua đồ cho mình hay là mua cho bạn hoặc ông xã đều khiến cho các cô ở trong trạng thái tốt nhất.

Có người đi mua quần áo cùng, Giang Nguyên cảm thấy không tệ. Ít nhất còn tốt hơn là một mình hắt đi mua.

Phan Hiểu Hiểu có chút rụt rè khi đi bên cạnh Giang Nguyên. Thấy hắt cũng không có ý định nắm tay cô, cái miệng nhỏ nhẹ vênh lên, sau đó khoác tay mình vào tay Giang Nguyên.

Nhìn Phan Hiểu Hiểu khoác tay của mình, vẻ mặt vui mừng, Giang Nguyên chỉ biết cười khổ.

Những nam và nữ dạo phố lại hoàn toàn khác nhau. Vốn Giang Nguyên chỉ muốn mua một cái áo và quần jean, nhưng hắt lại bị Phan Hiểu Hiểu kéo đi bốn năm cái cửa hàng mới miễn cưỡng mua được một bộ quần áo.

- Tiên sinh, ánh mắt của bạn gái anh không tệ.

Một cô nhân viên bán hàng gương mặt tỏa sáng nhìn Giang Nguyên từ trên xuống dưới, hâm mộ nói:

- Bộ quần áo này rất xứng với anh.

Giang Nguyên cảm nhận được ý chân thành trong lời nói của đối phương. Vốn còn không chú ý đến mình lắm, lúc này hắt mới nhìn vào trong gương, xác nhận ánh mắt của Phan Hiểu Hiểu đúng là không tệ.

- Bởi vậy tôi mới nói quần áo phải nên thử nhiều mới được.

Thấy ánh mắt hài lòng của Giang Nguyên, còn có một tiếng “bạn gái” của cô nhân viên bán hàng, khoe miệng của Phan Hiểu Hiểu không khỏi vênh lên thêm hai phần:

- Được rồi, lấy bộ này đi.

Giang Nguyên mỉm cười gật đầu, không quan tâm lắm đến hai chữ “bạn gái”.

Mua xong bộ quần áo, hai người rẽ qua khu bán đồ lót. Khi đi mua

thứ đồ này, Giang Nguyên tất nhiên là không muốn Phan Hiểu Hiểu cùng đi, nhưng Phan Hiểu Hiểu lại không hề có cảm giác ngượng ngùng, vẫn cùng Giang Nguyên bước đến khu bán đồ lót.

- Size L vừa với anh đấy.

Nhìn thân hình có chút gầy gò của Giang Nguyên, Phan Hiểu Hiểu cầm lấy một hộp đồ lót đưa cho hắn, gương mặt hơi ửng đỏ, nhưng cũng không có gì ngượng ngùng:

- Anh mặc cái này hẳn sẽ rất đẹp.

Nhìn hộp đồ lót Phan Hiểu Hiểu đưa sang, Giang Nguyên gật đầu tiếp lấy. Hắn đột nhiên phát hiện, có con gái đi mua quần áo cùng quả thật sẽ dễ dàng hơn mình tự mua rất nhiều.

Sau khi cùng Giang Nguyên mua xong quần áo, cả hai bước ra khỏi trung tâm thương mại. Phan Hiểu Hiểu vui vẻ khoác tay Giang Nguyên, nhìn Giang Nguyên cầm theo mấy cái túi, cao hứng giống như là mua quần áo cho cô vậy.

Khi hai người đang chuẩn bị lên xe, bên cạnh đi đến một nam một nữ, trong tay hai người cùng cầm mấy cái túi, giống như vừa mới từ trung tâm thương mại đi ra. Cô gái nhìn thấy Phan Hiểu Hiểu, kinh ngạc hỏi:

- Đây không phải Hiểu Hiểu sao? Tại sao lại được ra ngoài rồi? Không phải nhà của cô đang cấm túc cô sao? Chắc chắn, đúng là khó có được, không nghĩ đến lại gặp cô ở chỗ này.

Lúc này Phan Hiểu Hiểu đang định mở cửa xe, nghe được lời nói kia, lông mày cau lại, sau đó ngẩng đầu nhìn cô gái:

- Tôi còn tưởng người nào, thì ra là Triệu đại tiểu thư và Viên đại công tử. Đúng thật là trùng hợp.

- Hiểu Hiểu, đây là ai vậy? Không phải cô thích cái tên tiểu tử nông thôn tên Giang Nguyên sao? Tại sao bây giờ lại đổi thành người này?

Cô gái họ Triệu liếc nhìn Giang Nguyên đang đưa lưng về phía hai người, hai mắt sáng lên, sau đó mỉm cười, nhưng lời nói lại tràn

ngập ý tứ trào phúng.

Nghe đối phương giễu cợt, Giang Nguyên cũng cau mày, quay đầu lại, lãnh đạm nói:

- Tôi chính là Giang Nguyên.

- Anh chính là Giang Nguyên?

Cô gái họ Triệu nhìn Giang Nguyên, có chút cả kinh. Hung danh của Giang Nguyên đã được truyền đi từ nửa tháng trước. Ngay cả tên chó điên có tiếng kia cũng dám đánh. Nhìn gương mặt xinh đẹp biến sắc, Giang Nguyên cười khổ trong lòng, nghĩ không ra hung danh của hắn lại nổi tiếng như vậy. Nhưng cô gái họ Triệu dường như tức giận vì biểu hiện thất thố vừa rồi của mình. Sau khi đưa mắt nhìn chàng trai bên cạnh, giống như tìm viện thủ, sắc mặt nhanh chóng trấn định, cười lạnh nói:

- Chắc chắn, anh đúng là Giang Nguyên. Lá gan của anh cũng không nhỏ nhẻ, còn dám đến Bắc Kinh này? Trương Nghĩa Quân đã từng nói, nếu anh còn dám đến Bắc Kinh, sẽ chặt đứt chân của anh.

Lúc này, Giang Nguyên cũng chú ý đến chàng thanh niên họ Viên bên cạnh, ánh mắt của gã đang đánh giá hắn. Giang Nguyên có thể cảm nhận được trong ánh mắt đó một sự cao cao tại thượng, còn có chút tò mò và khinh miệt.

Nhìn thần sắc của đối phương, còn có biểu hiện của cô gái họ Triệu, đầu Giang Nguyên có chút chuyển động, nghĩ không ra trong cao tầng Hoa Hạ lại có người họ Viên.

Nhưng Giang Nguyên cũng chỉ là tò mò mà thôi. Sau khi hắn dạy cho Trương Nghĩa Quân một bài học, giới trẻ ở Bắc Kinh không thêm để ý đến hắn quả thật không nhiều lắm.

Ít nhất, bối cảnh của đối phương còn cao hơn Trương phó tổng nên mới có thái độ như vậy. Nhưng trong tổ bảy người, Giang Nguyên thật nghĩ không ra có ai họ Viên nữa.

Nghĩ không ra, hắn cũng không thêm để ý nữa, cười nói:

- Trương Nghĩa Quân mà thấy tôi, nếu còn dám nói những lời này, tôi cũng không ngại để anh ta thử một chút.

Lúc này, Phan Hiểu Hiểu đã mở cửa xe, ánh mắt nhìn Giang Nguyên hiện lên chút lo lắng, vội vàng nói:

- Được rồi, Giang Nguyên, chúng ta đi thôi.

Nghe giọng nói có chút lo lắng của Phan Hiểu Hiểu, Giang Nguyên gật đầu rồi bước vào trong xe.

Nhưng khi hắn vừa mới động thân, phía sau liền truyền đến câu nói:

- Đúng là dũng khí không tệ.

Nghe xong, Giang Nguyên cau mày, cũng không thèm quan tâm, chuẩn bị bước lên xe, nhưng phía sau lại truyền đến một giọng nói:

- Mặc dù tôi không quen thân với Trương Nghĩa Quân, nhưng anh đã nói ra những lời này, vậy có gan chơi với chúng tôi hay không?

Dừng một chút, giọng nói phía sau tiếp tục lên tiếng:

- Tây Sơn có một địa hình dùng để đua xe, Trương Nghĩa Quân đang ở đó. Để tôi xem là anh ta không dám nói hay là anh không dám làm.

Giang Nguyên đang giơ chân định bước lên xe, nghe được lời này, bước chân liền thả xuống.

Nếu đối phương không nói câu này, hắn thật sự là không có ý định quan tâm đến. Bây giờ chuốc lấy phiền toái không phải là việc tốt. Nhưng nếu đối phương đã điểm tên chỉ họ, không đi thì không được hay cho lắm.

Thấy Giang Nguyên dừng lại, gã thanh niên họ Viên cũng không nói gì, gương mặt lộ ra nụ cười trào phúng. Còn cô gái họ Triệu thì nở nụ cười:

- Thế nào? Bây giờ chúng tôi đang định đến đó xem một chút, có

hứng thú cùng đi hay không?

Giang Nguyên xoay người lại nhìn gã thanh niên, sau đó cười nói:

- Chơi cái gì?

- Tây Sơn thường hay diễn ra những trận đua xe. Hiểu Hiểu cũng biết chuyện này. Tất cả mọi người đều thích.

Ánh mắt gã thanh niên vẫn hiện lên sự trào phúng:

- Anh có thể không chơi, nhưng Trương Nghĩa Quân đang ở đó. Tôi nghĩ hẳn anh cũng muốn gặp anh ta.

- Đương nhiên, nếu anh sợ thì coi như quên đi.

Nhìn biểu hiện cao cao tại thượng của gã thanh niên, khóe miệng Giang Nguyên vểnh lên, sau đó quay sang nhìn Phan Hiểu Hiểu, cười nói:

- Hiểu Hiểu, vậy chúng ta đến đó xem một chút đi?

Gương mặt của Phan Hiểu Hiểu đã tràn đầy lo lắng, nhưng nhìn thấy nụ cười ấm áp của Giang Nguyên, cô do dự một chút rồi gật đầu:

- Nếu anh đã muốn đi, vậy chúng ta cùng đi.

Mặc dù cô không muốn đi, nhưng nếu Giang Nguyên muốn đi, vậy thì đi thôi. Trương Nghĩa Quân đã nói những gì, cô cũng biết. Tuy biết không rõ ràng lắm, nhưng cô có thể khẳng định Trương Nghĩa Quân không dám gặp Giang Nguyên. Hơn nữa, cô cũng đã từng tham gia mấy cuộc đua xe ở Tây Sơn, cũng có không ít bạn tốt ở đó. Vả lại sau lưng Giang Nguyên là Dương gia, hẳn sẽ không có vấn đề gì.

Lúc này, Viên Nhất Chương đã lên tiếng, nếu Giang Nguyên không đi, việc này truyền ra ngoài, Giang Nguyên còn ở lại Bắc Kinh, nhất định sẽ bị xem thường. Thấy Phan Hiểu Hiểu gật đầu, Giang Nguyên quay lại nhìn Viên Nhất Chương:

- Đi thôi.

Viên Nhất Chương có lái xe đến, là một chiếc Aston Martin màu xám bạc. Cả hai chiếc xe cùng đề máy rồi lao đi.

Giang Nguyên ngồi ở vị trí lái phụ, cười nói:

- Viên công tử hình như có lai lịch không nhỏ.

Nghe Giang Nguyên nhắc đến, ánh mắt Phan Hiểu Hiểu cũng hiện lên chút kiêng kỵ, gật đầu nói:

- Cháu ngoại của Vương Phó tổng trong tổ bảy người.

Chương 277: Người nào chạy trốn chết?

Quốc Vụ Viện có một Thủ tướng bốn Phó thủ tướng. Vì chuyện của Trương Nghĩa Quân, Phó thủ tướng Trương đã nhúng tay vào. Đây là vị Phó tổng xếp cuối của Quốc Vụ Viện.

Nghe Phan Hiểu Hiểu nhắc đến vị Phó thủ tướng Vương, Giang Nguyên gật đầu. Khó trách...

Mặc dù đều là Phó, nhưng Phó thủ tướng Trương kém Phó thủ tướng Vương không chỉ một hai phần. Cả hai đều nằm trong hàng ngũ lãnh đạo, nhưng Phó thủ tướng Vương lại là thành viên của tổ bảy người. Mặc dù xếp vị trí cuối cùng trong tổ bảy người, nhưng cũng đều là nhân vật cùng tầng lớp với Dương lão, không phải vị Phó thủ tướng Trương kia có thể so sánh.

Hơn nữa nhìn tình huống, mặc dù Viên Nhất Chương chỉ là cháu ngoại, nhưng hẳn rất thân cận với Phó thủ tướng Vương. Nếu không, làm sao y có được bộ dạng cao cao tại thượng như thế?

Quả nhiên, Phan Hiểu Hiểu tiếp tục nói:

- Viên Nhất Chương vừa mới từ nước ngoài về chưa được hai tháng, nhưng rất được Phó thủ tướng Vương yêu thích. Cha của anh ta là Tỉnh trưởng tỉnh Quý Sơn.

Giới thiệu hết thủy về Viên Nhất Chương, Phan Hiểu Hiểu quay sang giới thiệu cô gái họ Triệu. Nhưng khi nhắc đến cô gái này,

gương mặt Phan Hiểu Hiểu liền có chút khinh thường:

- Triệu Minh Tử, con gái của Thiếu tướng Triệu của Bộ Tham Mưu, ở Bắc Kinh có tiếng là gái VIP.

Nghe được mấy chữ sau, Giang Nguyên mới hiểu ra tại sao Phan Hiểu Hiểu lại có thái độ khinh thường, không khỏi mỉm cười. Nhìn bộ dạng và ánh mắt của Triệu Minh Tử, quả thật rất đào hoa. Phan Hiểu Hiểu nói như vậy cũng không có gì kỳ lạ.

- Xem ra Trương Nghĩa Quân rất được cha anh ta chiều chuộng. Mới có nửa tháng đã sinh long hoạt hổ rồi.

Giang Nguyên đột nhiên nhớ đến một chuyện, cười nói.

Phan Hiểu Hiểu nhếch môi, nói:

- Anh cho rằng anh ta là ai? Phó thủ tướng Trương chung quy cũng không giống cha tôi, cảm tức tôi nửa tháng trời.

- Haha, nhưng không phải cũng ra ngoài rồi sao?

Nhìn Phan Hiểu Hiểu nhắc đến cha của cô, Giang Nguyên xấu hổ nói.

Trong chiếc xe Martin lái đằng trước, khóe miệng Viên Nhất Chương vẫn nở nụ cười như trước.

Triệu Minh Tử ở bên cạnh quay sang nhìn Viên Nhất Chương, ánh mắt hiện lên sự say mê, tay nhẹ nhàng khoác lấy một cánh tay của Viên Nhất Chương, nói:

- Nhất Chương, tại sao anh lại bảo bọn họ đi cùng?

Khóe miệng Viên Nhất Chương có chút vênh lên, lãnh đạm nói:

- Anh cảm thấy có chút hiểu kỳ với anh ta.

- Hiểu kỳ?

Ánh mắt Triệu Minh Tử hiện lên sự nghi hoặc.

- Một tên nhà quê mà lại dám hoành hành ở Bắc Kinh như vậy,

thật khiến người ta cảm thấy tò mò.

Viên Nhất Chương cười lạnh:

- Anh muốn nhìn xem, Trương Nghĩa Quân có thể chặt đứt chân của anh ta hay không.

- Nhưng tên tiểu tử đó dường như biết võ.

Nói xong, ánh mắt Triệu Minh Tử sáng lên. Đêm đó cô cũng có mặt. Hình ảnh đánh nhau của người nào đó vẫn còn in rõ trong đầu của cô.

- Hừ, lần trước, sau khi bị đánh, Trương Nghĩa Quân ra ngoài đều mang theo cao thủ.

Nhắc đến Trương Nghĩa Quân, ánh mắt Viên Nhất Chương hiện lên sự khinh thường. Mặc dù Phó thủ tướng Trương thấp hơn ông ngoại y một cấp, nhưng dù sao cũng là Phó tổng như ông ngoại y, nhưng lại bị một tên tiểu tử ở nông thôn đánh thành như vậy, chẳng những không giết chết được đối phương mà còn bị cầm tù ba ngày. Về sau chỉ có thể nói ra câu nói tàn nhẫn như thế, thật sự là rất mất mặt.

Mà tên tiểu tử này đúng là rất có dũng khí, lại dám lộ diện ở Bắc Kinh. Hơn nữa, đệ nhất mỹ nữ Bắc Kinh cho đến bây giờ vẫn không thèm để ý đến y lại đi chung với hắn. Mặc dù Viên Nhất Chương khinh thường ra tay giáo huấn tên nhà quê kia, nhưng cũng không nguyện để đối phương thống khoái.

- Nghe nói anh ta có quan hệ với Dương gia. Cho nên mới có thể rời khỏi Bắc Kinh. Phó thủ tướng Trương chung quy là nể mặt Dương gia thôi.

Tin tức của Triệu Minh Tử ở vòng tròn Bắc Kinh này rất linh mãnh. Mặc dù cô không nghe được nhiều, nhưng tin tức này vẫn có thể biết.

Viên Nhất Chương cười lạnh:

- Chỉ là có chút quan hệ với Dương gia mà thôi. Dương gia thì thế nào? Cũng không phải Dương Hán.

- Đúng vậy, cũng không phải Dương Hán.

Nghe được lời này, Triệu Minh Tử cũng mỉm cười. Trước mặt Viên Nhất Chương, cũng chỉ có đích tử Dương gia là Dương Hán là đủ phân lượng mà thôi. Một tên nhà quê như Giang Nguyên, cho dù có quan hệ với Dương gia thì thế nào?

Rất nhanh hai chiếc xe đã chạy đến chân núi Tây Sơn. Tây Sơn chính là một trong những khu thắng cảnh nổi tiếng nhất ở Bắc Kinh. Gần ngọn núi này có vô số các căn biệt thự xa hoa. Căn biệt thự của Dương Vân Dương cũng ở gần nơi này.

Những khu biệt thự cách núi Tây Sơn chính thức vẫn còn một khoảng cách. Vị trí của đám người Giang Nguyên chính là dưới chân núi Tây Sơn chính thức.

Ban ngày, khách du lịch đến Tây Sơn khá nhiều, nhưng buổi tối, đặc biệt trong trời đông giá rét như thế này thì tất nhiên không có mấy ai lui tới. Tuy nhiên, hiện tại dưới chân núi lại đang rất náo nhiệt.

Ít nhất đang có mười chiếc xe đậu ngay một góc rộng rãi. Một đám người đang đứng ngoài xe, bên cạnh là một chiếc lều vải thật lớn.

Hai cái màn hình đường kính hai thước được dựng thẳng đối diện với lều vải. Màn hình bên trái hiện lên ba chiếc xe xếp thành một hàng, nét pô phả khói ầm ỉ. Một số nhân viên hỗ trợ giờ là chờ đủ màu sắc chỉ huy ba chiếc xe vào vị trí.

Đám nam nữ đang ngẩng đầu nhìn màn hình, nghe có tiếng xe chạy đến, tất cả đều nhìn sang phía bên này.

Nhìn hai chiếc xe dừng lại, ánh mắt của không ít người liền sáng lên. Mặc dù bây giờ ánh sáng có chút tối tăm, nhưng nhìn chiếc xe, mọi người có thể đoán được là ai đã đến.

Giang Nguyên và Phan Hiểu Hiểu xuống xe, Viên Nhất Chương và Triệu Minh Tử cũng cùng lúc bước xuống xe luôn. Mặc dù mọi người đều mỉm cười nhìn sang bên này, nhưng sắc mặt dường như có chút quái dị, thỉnh thoảng nhìn Viên Nhất Chương và Triệu Minh Tử đang đi đến lều vải, thỉnh thoảng lại nhìn Phan Hiểu

Hiếu và Giang Nguyên, có chút không rõ tại sao Viên đại thiếu và Triệu Minh Tử lại đi cùng với Phan Hiếu Hiếu?

Tất cả đều sinh hoạt trong một cái vòng tròn, ai mà chẳng quen thuộc với ai. Nhưng Phan Hiếu Hiếu và Triệu Minh Tử, còn có Viên đại thiếu không bao giờ đi chung đường với nhau, tại sao hôm nay lại xuất hiện chung? Hơn nữa, nghe nói Phan Hiếu Hiếu đã bị cầm tước, tại sao lại có thể ra ngoài được? Còn tên tiểu tử bên cạnh là ai?

Sau khi bốn người đến gần, gương mặt quái dị của những người kia mới biến mất. Không ít người vội vàng tiến đến chào hỏi Viên Nhất Chương vài câu.

Rõ ràng Phan Hiếu Hiếu và Giang Nguyên bị vắng vẻ hơn nhiều. Mặc dù có rất nhiều người nhận ra Phan Hiếu Hiếu, thậm chí có không ít người nhận ra Giang Nguyên, ngoại trừ ánh mắt kinh nghi, thì chỉ có hai cô gái vui vẻ chạy đến chào hỏi Phan Hiếu Hiếu và Giang Nguyên.

Hai người này Giang Nguyên có quen biết. Một người là Miêu Miêu, một người là La Lệ, đều là bạn thân của Phan Hiếu Hiếu. Giang Nguyên không ngờ hai cô gái này cũng chạy đến đây.

- Hiếu Hiếu, nhà cậu đã cho cậu ra ngoài rồi sao?

La Lệ chạy đến nắm tay Phan Hiếu Hiếu, vui mừng nói:

- Tại sao Phan Nghị còn chưa trở về?

Miêu Miêu nhìn thấy Giang Nguyên bên cạnh, ánh mắt hiện lên sự vui mừng lẫn sợ hãi, nói:

- Giang Nguyên, anh đến Bắc Kinh khi nào vậy? Tại sao lại không nghe nhắc đến?

Giang Nguyên cười đáp:

- Mới đến ngày hôm trước, là đi công việc.

- Ồ?

Giang Nguyên trong mắt Miêu Miêu dường như có chút thần bí. Một chàng trai tỉnh lẻ, cho dù có quan hệ với Dương gia, nhưng vẫn có thể tạo được danh tiếng trong cái vòng tròn này, thật sự khiến cô bội phục vô cùng.

Đương nhiên, nhiều hơn nữa chính là sùng bái. Trương Nghĩa Quân được mệnh danh là con chó điên, ngay cả Viên Nhất Chương cũng không dám tùy ý trêu chọc. Nhưng khi các cô gặp phải phiền toái, Giang Nguyên đã ra tay giúp đỡ, thậm chí còn dạy cho Trương Nghĩa Quân một bài học. Cảnh tượng như vậy vẫn khiến cô khắc sâu trong lòng.

Nghĩ đến đây, sắc mặt Miêu Miêu đột nhiên biến đổi, nói:

- Giang Nguyên, hôm nay Trương Nghĩa Quân cũng có ở đây. Anh ta đã nói...

Giang Nguyên mỉm cười, đang định lên tiếng, cách đó không xa liền truyền đến tiếng nói của Viên Nhất Chương:

- Trương Nghĩa Quân, chà, vậy là anh có quen? Tôi cố ý mời người ta đến đây, anh không định đến chào hỏi à?

Giọng nói của Viên Nhất Chương mặc dù không lớn, nhưng khi y vừa nói ra những lời này, đám thanh niên còn đang cúi đầu bàn tán lập tức yên tĩnh, quay sang nhìn ai đó.

Sắc mặt của Trương Nghĩa Quân có chút khó coi. Thấy mọi người nhìn mình, y lại càng khó coi thêm vài phần.

Người khác không rõ sự lợi hại của Giang Nguyên, nhưng y thì biết. Hai người lần này y mang theo mệnh hơn không ít so với hai người lần trước, nhưng so với khả năng đánh cận vệ thành như vậy của Giang Nguyên, cho y làm y cũng không dám. Đặc biệt lần trước náo đến như vậy, cha của y phải đích thân ra tay, kết quả y chỉ bị cầm tù, nhưng trong lòng y lại tràn ngập sự sợ hãi đối với Giang Nguyên.

Y nói như vậy cũng chỉ vì đối phương đã rời khỏi Bắc Kinh, để lấy lại thể diện. Ai biết được tiểu tử này lại đến nữa? Lại còn là Viên Nhất Chương đưa đến đây? Đang định lấy cớ bỏ trốn, cái tên Viên

Nhất Chương đáng chết này lại cố ý nói trước mặt của y như vậy.

Gương mặt Trương Nghĩa Quân lúc xanh lúc đỏ. Mặc dù ánh sáng hơi mờ, người khác nhìn không rõ ràng, nhưng thấy y khựng người như thế, tất cả mọi người đều cảm thấy kỳ quái.

Thấy mọi người nhìn mình, Giang Nguyên mỉm cười, sau đó bước sang bên kia. Hắn thật ra cũng muốn nhìn xem Trương Nghĩa Quân có phải có dũng khí nổi điên với hắn hay không.

Nhưng hắn vừa mới bước được hai bước, tay của Trương Nghĩa Quân liền run rẩy, sau đó không nói hai lời quay đầu bỏ chạy.

Trương Nghĩa Quân ngay cả mặt của Giang Nguyên cũng không dám nhìn, dẫn theo hai cận vệ nhảy lên xe chạy đi. Tất cả đều sửng sốt, sau đó quay sang nhìn chàng thanh niên kia, ánh mắt không còn là sự khinh thường như ban đầu, mà bắt đầu lộ ra sự kính nghi lẫn kính sợ.

Đại đa số mọi người ở đây đều sợ Trương Nghĩa Quân, nhưng Trương Nghĩa Quân lại không dám đối mặt với tên tiểu tử này. Người nào còn dám khinh thường lẫn bắt kính?

Chương 278: Nhà quê

Nhìn Trương Nghĩa Quân quay đầu bỏ chạy, Giang Nguyên cũng có chút sửng sốt, sau đó lắc đầu. Hắn thật không ngờ Trương Nghĩa Quân lại chạy đi như vậy.

Nhưng sau khi suy nghĩ lại, hắn cũng không cảm thấy có gì ngoài ý muốn đối với phản ứng của Trương Nghĩa Quân. Nếu Trương Nghĩa Quân còn ở lại, chỉ sợ đầu óc của y mới là có vấn đề.

Trong lúc hắn cảm nhận được ánh mắt của mọi người nhìn hắn có sự thay đổi, nhưng khi hắn nhìn sang, tất cả mọi người, trừ Viên Nhất Chương đều quay sang chỗ khác.

Nhìn thấy ánh mắt kính nghi lẫn thất vọng của Viên Nhất Chương, khóe miệng Giang Nguyên vênh lên. Hắn biết đối phương gọi mình đến đây là có ý gì. Cho nên, nhìn thấy vẻ mặt của Viên Nhất

Chương, hần cảm thấy rất hài lòng.

Thấy Giang Nguyên mỉm cười, gương mặt Viên Nhất Chương lại càng trầm xuống. Bởi vì y cảm nhận được sự nhục nhã. Vốn y muốn xem Trương Nghĩa Quân có dám ra tay thực hiện lời nói của mình, chặt đứt chân của tiểu tử này hay không. Nếu Trương Nghĩa Quân dám làm, y đương nhiên là cao hứng rồi. Một thằng nhà quê tưởng rằng mình có chỗ dựa thì muốn làm gì thì làm sao? Không dạy cho một bài học là không được mà.

Vận nhất Trương Nghĩa Quân không dám, y sẽ làm. Nếu tâm trạng tốt, y không ngại làm cho đối phương hiểu rằng, trong Tứ cửu thành này, không phải là nơi mà đối phương có thể kiêu ngạo.

Nhưng bây giờ, nhìn thấy ý cười trên gương mặt Giang Nguyên, Viên Nhất Chương cảm thấy hết sức căm tức. Vốn tưởng rằng y dẫn tên nhà quê đến đây là để cho hần chịu nhục nhã, ai dè hần lại là Mãnh long quá giang vượt qua, lại càng khiến y nhục nhã hơn. Trương Nghĩa Quân nhìn thấy đối phương, ngay cả nói cũng không dám nói đã quay đầu bỏ chạy. Thật sự là quá mất mặt mà.

Viên Nhất Chương cau mày, vốn định không chú ý đến cái tên nhà quê đang khiến cho y căm tức, quay đầu bước đến lều vải. Cuộc đua sắp bắt đầu rồi, y cho rằng xem cái này còn tốt hơn là nhìn Giang Nguyên.

Nhưng chỉ mới bước được vài bước, y liền dừng lại, sau đó quay đầu nhìn Giang Nguyên, gương mặt lộ ra nụ cười khiêu khích:

- Giang Nguyên, anh không định chơi sao?

Nghe Viên Nhất Chương hỏi, mọi người đều cảm thấy kỳ lạ, sau đó nhìn cả hai. Mặc dù cả hai vừa mới đến, nhưng rõ ràng Viên Nhất Chương không thích Giang Nguyên. Nhìn nụ cười khiêu khích của Viên Nhất Chương, mọi người lại càng hiểu ra Viên đại thiếu hoàn toàn không có ý tốt với tên nhà quê kia.

Nhìn nụ cười trào phúng và ý khiêu khích của Viên Nhất Chương, Giang Nguyên mỉm cười lắc đầu nói:

- Tôi không thích chơi những thứ chỉ dựa vào vận may.

- Không thích?

Viên Nhất Chương cau mày, lộ ra vẻ mặt trào phúng, sau đó không lên tiếng, cùng với Triệu Minh Tử bước vào lều vải. Những người bên cạnh đều cúi đầu cười trộm. Cái gì là không thích chơi với những thứ chỉ dựa vào vận may? Cái tên nhà quê này không có tiền thì nói không tiền, cần chi phải vênh đuôi lên như vậy?

- Hiểu Hiểu, cậu không chơi sao?

La Lệ kéo tay Phan Hiểu Hiểu, có chút hưng phấn nói:

- Tớ đặt năm mươi vạn.

Phan Hiểu Hiểu kéo tay Giang Nguyên, lắc đầu nói:

- Cậu là cô gái có tiền, còn tớ chỉ còn có mười vạn để tiêu vặt. Thua hết là không còn gì để tiêu.

- Tớ cũng chỉ có mười vạn thôi. Gần đây nghèo quá.

Miêu Miêu cũng cười nói.

Nghe được giọng điệu của mấy đại tiểu thư, Giang Nguyên cười khổ trong lòng. Thiếu gia công chúa của Tứ cửu thành quả thật không có ai nghèo. Chỉ một cuộc chơi thôi cũng là mấy chục vạn rồi. Tuy nói không phải là hẵn chưa từng có mấy chục vạn trong tay, nhưng bây giờ bảo hẵn bỏ ra mười vạn, hẵn thật không nổi.

Cho dù có trăm vạn cũng không lấy ra chơi mấy thứ này.

Rất nhanh, Viên Nhất Chương từ trong lều vải bước ra, bên cạnh có người hỏi:

- Viên thiếu đặt cược ai?

- Tôi đặt Chim Xanh hai trăm vạn.

Viên Nhất Chương cười nói.

Gã thanh niên lên tiếng:

- Haha, đặt nhiều thế? Nhưng tôi cũng đặt Bạch Lang một trăm

vạn. Xem chúng ta người nào thắng.

- Được, nếu tôi thắng, mời mọi người cùng đi ăn khuya.

Viên Nhất Chương đắc ý cười lớn, tiếp nhận lon bia người ta đưa đến, sau đó ngửa đầu nhấp một ngụm.

- Được được.

Ở đây, sợ rằng Viên Nhất Chương là người có bối cảnh cao nhất. Viên Nhất Chương vừa nói, những người còn lại đều giơ cao lon bia trong tay, cười nói.

Trên màn hình, một cô gái vóc người nổi bật, nửa thân dưới chỉ mặc chiếc quần lót bằng tơ tằm, lộ ra đôi chân thon dài đứng trước ba chiếc xe. Khi khom người xuống, hai bầu ngực trắng như tuyết lộ hết ra ngoài, phất mạnh lá cờ, ba chiếc xe liền phả khói xông lên phía trước.

Ba chiếc xe trên màn hình chẳng phân biệt trước sau biến mất. Đám thanh niên đang đứng trước lầu vải liền hoan hô, hoàn toàn quên mất chuyện Trương Nghĩa Quân bỏ chạy trước đó.

Phan Hiểu Hiểu nắm tay Giang Nguyên, cầm chai bia cô nàng tiếp viên đưa tới, cùng với Miêu Miêu và La Lệ, sau đó nhìn ba chiếc xe xuất hiện trên màn hình thứ hai, ánh mắt hiện lên sự hưng phấn. Bị cấm túc nửa tháng không được ra ngoài. Mặc dù hôm nay không có đánh cược, nhưng quả thật vẫn rất hưng phấn.

Bên tai mọi người vang lên tiếng MC bình luận:

- Bây giờ Bạch Lang đang tạm thời chiếm giữ vị trí đầu tiên, nhưng không nên vội. Chim Xanh đang theo sát đằng sau. Hồng Hồ cũng chỉ thua có nửa thân xe.

- Hồng Hồ cố lên, cố lên.

- Bạch Lang cố lên.

Nghe tiếng bình luận viên, rồi nhìn hình ảnh chọt lóe lên trên màn hình, đám thanh niên hưng phấn vô cùng, không chỉ có nam mà ngay cả nữ cũng bắt đầu quơ tay hét lên.

Nhìn cảnh tượng này, hai mắt Giang Nguyên bắt đầu có chút mờ lung. Một cảnh tượng quen thuộc đang hiện lên trước mắt.

Ở vùng ngoại ô Lazio, cũng trước màn hình lớn như thế này, nhìn những chiếc xe chọt lóe qua màn hình, mọi người tay cầm chai bia, lớn tiếng cổ vũ.

Đội trưởng đang ngồi trên mui xe, cùng với đội trưởng của Gấu Bắc Cực liêu mạng uống Vodka, xem ai ngã trước.

Hết thấy đều diễn ra ngay trước mắt, như gần như xa.

Trong lúc Giang Nguyên đang thất thần, La Lệ bên cạnh liền vui mừng kêu lên, rất nhanh làm cho hắn tỉnh lại.

Nhìn vẻ mặt hưng phấn của Phan Hiểu Hiểu, Giang Nguyên nhẹ nhàng giơ chai bia về phía màn hình một chút rồi chậm rãi uống một ngụm.

Đường núi Tây Sơn vừa cong lại vừa dài, nhưng chưa đầy hai mươi phút sau, trên màn hình đã hiện lên hình ảnh của một chiếc xe. Cuối con đường cũng có một cô gái đang cầm cờ hoa, chuẩn bị phát lên.

Chim Xanh đang dẫn đầu, theo sau là Bạch Lang và Hồng Hồ.

Viên Nhất Chương vô cùng hưng phấn, giơ chai bia lên cao, đang định chúc mừng.

Rất nhanh, ba chiếc xe mang theo thanh âm động cơ rất lớn, như trận cuồng phong ào ào vượt qua phạm vi lá cờ.

- Bạch Lang dẫn trước nửa thân xe, chiến thắng.

Tiếng hoan hô vang lên, Viên Nhất Chương tức giận ngửa đầu uống cạn chai bia, hừ lạnh một tiếng. Y vừa mới thua mất hai trăm vạn.

Còn Miêu Miêu và La Lệ thì vô cùng vui mừng. Bởi vì các cô cũng cực Bạch Lang thắng.

Nhìn động tác của Miêu Miêu và La Lệ, Giang Nguyên cầm chai bia

cùng với hai cô. Mặc dù hẳn không đặt cược, nhưng nhìn thấy cảnh tượng như vậy, hẳn cũng rất vui vẻ.

- La Lê, hôm nay cậu phải mời ăn khuya đấy nhé.

Phan Hiểu Hiểu cao hứng kêu lên.

- Được, được, chúng ta sẽ có bữa cơm no. Để tớ mời khách, haha.

La Lê hưng phấn chạm bia với Giang Nguyên, sau đó uống một ngụm lớn.

Lúc này, ba chiếc xe cũng chậm rãi chạy đến. Cả ba tài xế đều rất trẻ, có người vui mừng, có người cúi đầu ủ rũ.

Viên Nhất Chương ngửa đầu uống tiếp một ngụm bia, khẽ hừ một tiếng, sau đó ném chai bia sang một bên, nhìn ba cô gái đang vây quanh Giang Nguyên, sắc mặt không khỏi lạnh lại vài phần. Náo nhiệt y tạo ra chẳng những không thành mà còn thua mất hai trăm vạn.

Liếc mắt nhìn thấy ba chiếc xe, ánh mắt liền ngưng lại, sau đó quay sang nhìn Giang Nguyên, cảm giác hôm nay nhất định phải đem tên nhà quê này ra xả giận, liền lớn tiếng nói:

- Giang Nguyên, nếu anh đã nói không muốn dựa vào vận khí, vậy đánh cược với tôi được không?

Nghe tiếng kêu của Viên Nhất Chương, tất cả đều yên tĩnh, kinh ngạc quay sang nhìn y.

Thấy không khí đột nhiên im lặng, Giang Nguyên khẽ cau mày, nhìn sang Viên Nhất Chương đang nở nụ cười đắc ý:

- Tôi nói, nếu anh không muốn dựa vào vận khí, vậy hai chúng ta thi đấu với nhau, như thế nào?

- Ờ?

Giang Nguyên sững sốt, không rõ ý tứ của Viên Nhất Chương:

- Thế nào? Có gan chơi hay không? Vừa rồi anh mới nói không

thích mấy thứ trò chơi chỉ dựa vào vận khí đấy.

Viên Nhất Chương chỉ vào ba chiếc xe đang đậu ven đường, nói:

- Vậy chúng ta tự mình chơi, như vậy sẽ không tính là dựa vào vận khí chứ?

Viên Nhất Chương vừa nói xong, tất cả đều rõ ràng. Gương mặt mọi người vừa hiện lên sự hưng phấn lẫn chờ mong nhìn Giang Nguyên, muốn nhìn xem hắn có đồng ý hay không đồng ý.

Nếu không đồng ý với lời khiêu khích của Viên Nhất Chương, vậy thì cho dù nhà quê có lợi hại như thế nào thì cũng vẫn là nhà quê.

Chương 279: Đánh cược

Nhìn nụ cười khiêu khích lẫn khinh thường của Viên Nhất Chương, Giang Nguyên không nhịn được mà mỉm cười.

Phan Hiểu Hiểu khẩn trương nhìn Giang Nguyên, nắm chặt tay hắn, muốn nhắc nhở hắn đừng đồng ý.

Mặc dù cô không thích Viên Nhất Chương, nhưng chuyện về Viên Nhất Chương cô cũng đã nghe qua. Khi Viên Nhất Chương vừa về nước, dường như cũng thi đấu với ai đó một lần. Mặc dù kém hơn so với ba tay đua chuyên nghiệp kia, nhưng trong trận đấu đó y đã bỏ xa đối thủ đến 2km.

Giang Nguyên ngay bằng lái xe cũng không có. Hơn nữa, nếu Viên Nhất Chương muốn đánh cược, nhất định số tiền đánh cược sẽ không nhỏ. Cô sợ Giang Nguyên đồng ý, vậy thì sẽ rất phiền phức.

Cảm giác được động tác của Phan Hiểu Hiểu, còn có vẻ mặt khẩn trương của cô, Giang Nguyên liếc mắt nhìn Phan Hiểu Hiểu, mỉm cười ra hiệu cô cứ an tâm, sau đó quay sang nhìn Viên Nhất Chương:

- Tôi không có bằng lái.

- A!

Giang Nguyên vừa nói xong, sắc mặt mọi người đều cứng đờ, sau đó không nhịn được phì cười một tiếng. Nhưng sau khi nhìn thấy nụ cười nhàn nhạt trên gương mặt Giang Nguyên, còn có chuyện Trương Nghĩa Quân nhìn thấy tên nhà quê này đã vội vàng bỏ chạy, tất cả đều nín cười. Bọn họ không giống như Viên Nhất Chương, cũng không thể tùy tiện đắc tội với một sát tinh.

- Không có bằng lái?

Viên Nhất Chương thoáng chốc cũng cứng đờ, nhìn chằm chằm Giang Nguyên, thấy Giang Nguyên vẫn rất bình tĩnh, không hề có sự xấu hổ, cũng không giống như đang nói đùa, lúc này mới phản ứng lại.

Lập tức không khỏi lắc đầu trêu tức:

- Yên tâm đi, không ai đến kiểm tra bằng lái của chúng ta đâu. Hơn nữa, tôi cũng không có. Đừng nói là ngay cả xe anh cũng không biết lái nhé? Nếu anh không dám đánh cược, cứ việc nói thẳng, tôi sẽ không ép anh.

Nói đến đây, Viên Nhất Chương giang hai tay, nhún vai một cái rồi quay đầu nhìn người phía sau, đắc ý cười to.

Mọi người đằng sau đều nhìn Giang Nguyên, cất lên tiếng cười phụ họa. Vốn bọn họ thật không nghĩ đến Giang Nguyên lại dùng lý do không có bằng lái để từ chối. Bọn họ cũng đang chờ, chờ Giang Nguyên nói rằng hẳn không biết lái xe.

Nhưng Giang Nguyên đã khiến cho bọn họ phải thất vọng rồi.

- Anh đã có nhả hứng như vậy, vậy thì chúng ta cứ thử xem.

Giang Nguyên gật đầu:

- Nhưng chúng ta cũng sẽ không chơi không? Một trăm vạn làm tiền đặt cược, như thế nào?

Thấy Giang Nguyên đồng ý, Viên Nhất Chương liền có chút sừng sốt, sau đó gật đầu nói:

- Được, chỉ là chút tiền nhỏ, nhưng có còn hơn không.

Mặc dù y không cảm thấy hài lòng với một trăm vạn tiền đánh cược, nhưng nếu Giang Nguyên đã nói ra, mà y lại đòi số tiền đặt cược cao hơn, chỉ sợ tên tiểu tử này sẽ từ chối. Y cũng chỉ cố mà đáp ứng. Một trăm vạn xem như là vẫn hồi tổn thất vừa rồi. Hơn nữa y còn muốn dùng đối phương để xả giận, một trăm vạn này xem như cũng đáng.

Mọi người thấy Giang Nguyên đồng ý, vừa có chút kinh nghi lẫn hưng phấn. Bọn họ đều tin tưởng vào Viên Nhất Chương. Bây giờ có thể nhìn thấy tên nhà quê sát tinh này bị chà đạp, cảm giác lại càng cao hứng.

- Được rồi, trong ba chiếc xe này, anh cứ tùy ý chọn một chiếc.

Viên Nhất Chương dứt khoát, nhìn Giang Nguyên, nhún vai nói:

- Để anh chọn trước, nếu không lại bảo tôi khi dễ anh.

Giang Nguyên mỉm cười, sau đó nói:

- Vậy thì chọn Hồng Hồ.

Thấy Giang Nguyên tùy ý chọn chiếc xe tệ nhất Hồng Hồ, Viên Nhất Chương có chút sững sốt. Y vốn cho rằng Giang Nguyên sẽ chọn chiếc Bạch Lang vừa mới chiến thắng, hoặc là Chim Xanh xếp thứ hai, nhưng không nghĩ đến hắn lại chọn chiếc kém nhất Hồng Hồ.

Nhưng trong lòng lại cười lạnh. Dù sao, ba chiếc xe này đối với y cũng chẳng có gì khác nhau. Trước kia y đã thử qua, tùy tiện chọn chiếc nào cũng như vậy.

- Được, vừa rồi tôi chọn Chim Xanh thua mất hai trăm vạn, bây giờ tôi chọn nó để gỡ lại.

Sau khi chọn xe xong, Viên Nhất Chương nói với Giang Nguyên:

- Đi thôi, mặc áo bảo hộ vào, chúng ta có thể xuất phát.

Dứt lời, Viên Nhất Chương liền kéo Triệu Minh Tử bước vào lều vải.

Phan Hiểu Hiểu khẩn trương nhìn Giang Nguyên, nói:

- Giang Nguyên, đua xe rất nguy hiểm. Hơn nữa, anh có một trăm vạn không đấy?

- Không cần lo lắng. Có khi nào tôi làm chuyện mà không nắm chắc không?

Giang Nguyên mỉm cười nói:

- Đi thôi.

Nhìn Giang Nguyên vẫn mỉm cười, La Lệ và Miêu Miêu đang lo lắng cũng cảm thấy yên tâm.

Bước vào trong lầu vải, không ngoài sở liệu của Giang Nguyên, bên trong có một cái bàn phục vụ nhỏ. Lúc này Viên Nhất Chương đang chờ hần. Thấy hần bước vào, liền nói:

- Được rồi, tôi đã lấy đồ bảo hộ cho anh. Chúng ta bắt đầu thôi.

Người phụ trách bên trong nhìn Giang Nguyên, ánh mắt hiện lên chút kinh ngạc, sau đó khách sáo hỏi:

- Giang thiếu, xin hỏi anh trả tiền mặt hay là chuyển khoản? Hay là chi phiếu?

Giang Nguyên lấy ra một tấm thẻ, nói:

- Chuyển khoản.

Thấy Giang Nguyên đã chuyển khoản xong, Viên Nhất Chương gật đầu. Tên này có thể lấy ra được một trăm vạn, đúng là không tệ.

- Được rồi, Viên thiếu và Giang thiếu, người của chúng tôi đã chuẩn bị xong. Theo thông lệ, hai người ký tên vào đây.

Nhìn hai người ký tên xong, người phụ trách liền nở nụ cười:

- Nếu hai vị không còn vấn đề gì khác, bây giờ có thể xuất phát.

- Không, tôi đặt thêm cho mình một trăm vạn nữa.

Viên Nhất Chương lại rút ra một tấm chi phiếu đưa cho người phụ trách.

- Được, không thành vấn đề.

Người phụ trách tiếp nhận.

- Thế nào? Giang Nguyên anh có cần đặt cược thêm cho mình không?

Viên Nhất Chương hỏi.

Giang Nguyên nhún vai, cười nói:

- Không cần, tôi không thích lắm, chỉ là bởi Viên thiếu chơi đùa mà thôi.

Giang Nguyên nói xong, Phan Hiểu Hiểu bên cạnh đột nhiên lấy ra một tấm thẻ:

- Tôi đặt năm mươi vạn, đặt Giang Nguyên thắng.

Viên Nhất Chương sửng sốt, sau đó bật cười, nắm tay Triệu Minh Tử nhìn Giang Nguyên, sau đó nhìn Phan Hiểu Hiểu, ánh mắt toát ra một tia âm trầm, cười nói với Triệu Minh Tử bên cạnh:

- Tôi đem Minh Tử theo.

Giang Nguyên hơi ngần ra, sau đó quay sang nói với Phan Hiểu Hiểu:

- Có dám hay không?

Phan Hiểu Hiểu giật mình nhìn Giang Nguyên, rồi nhìn Triệu Minh Tử đang đặc ý phía đối diện, âm thầm cắn răng, ôm lấy cánh tay Giang Nguyên, gật đầu nói:

- Được.

- Được, vậy chúng ta xuất phát.

Thấy Phan Hiểu Hiểu cũng đã đồng ý, Viên Nhất Chương đặc ý cười.

Lần này, y không chỉ muốn thắng một cách xinh đẹp mà còn muốn dạy cho tên tiểu tử này một bài học. Tây Sơn không phải là nơi để đùa. Hơn nữa, y cũng muốn cho Phan Hiểu Hiểu biết, chờ sau khi cô lên xe rồi la hoảng lên, cô sẽ biết, gã nhà quê này đúng là không thể dựa vào được.

Bốn người bước ra khỏi lều vải, bên ngoài đã sớm tập trung một đám người. Đám công tử thân với Viên Nhất Chương đều vỗ tay:

- Viên thiếu nhất định phải thắng cho đẹp mắt.
- Không thành vấn đề. Mọi người chờ tôi thắng được tiền đi.

Viên Nhất Chương cười lớn.

Miêu Miêu và La Lệ vây quanh bên cạnh Giang Nguyên, hưng phấn nói:

- Giang Nguyên, Miêu Miêu nói anh nhất định sẽ thắng. Có nắm chắc hay không?
- Sao?

Giang Nguyên ngoài ý muốn nhìn Miêu Miêu, sau đó cười nói:

- Vậy thì đặt tôi đi.

Nghe Giang Nguyên nói xong, nhìn thấy nụ cười của Giang Nguyên, Miêu Miêu gật đầu:

- Được, có những lời này của anh, tôi hoàn toàn yên tâm. Tôi sẽ đặt hết tiền tiêu vặt của mình. Nếu thua, anh phải chịu trách nhiệm đấy.
- Haha, đây là chuyện của cô, tôi mặc kệ.

Dứt lời, Giang Nguyên liền kéo Phan Hiểu Hiểu bước về phía chiếc xe.

Nhìn Phan Hiểu Hiểu đi theo Giang Nguyên, còn Triệu Minh Tử thì đi theo Viên Nhất Chương, Miêu Miêu tròn mắt:

- Hiểu Hiểu, cậu cũng đi sao?

Phan Hiểu Hiểu lúc này đã quyết tâm. Mặc dù cô cũng có chút khấn trương, nhưng cô vô cùng tin tưởng Giang Nguyên. Nếu Giang Nguyên có dũng khí mang cô đi, vậy thì cô còn cái gì phải lo lắng nữa. Nghe Miêu Miêu hỏi, Phan Hiểu Hiểu liền gật đầu:

- Chuyện vui như vậy, tớ tất nhiên là muốn chơi rồi.

- Hả, vậy tớ cũng muốn đi.

La Lệ bên cạnh nháy dựng lên.

- Không có phần của cậu đâu. Lần sau Phan Nghị sẽ mang cậu đi.

Phan Hiểu Hiểu le lưỡi với La Lệ:

- Mau đi đặt cược đi.

- Hiểu Hiểu, cậu xấu lắm.

La Lệ dậm chân, buồn bực nhìn Phan Hiểu Hiểu đi theo Giang Nguyên bước lên xe, ánh mắt tràn đầy hâm mộ.

- Này, cũng đừng hâm mộ người ta chứ. Chúng ta mau đi đặt cược đi.

Miêu Miêu mỉm cười kéo La Lệ đang hâm mộ về phía lều vải.

- Này, cậu định đặt hết phải không?

Nhìn Miêu Miêu đặt đến sáu mươi vạn, ngay cả tiền thắng một trăm vạn cũng bỏ vào luôn, La Lệ kinh ngạc nói.

- Đương nhiên.

Miêu Miêu cười nói:

- Cậu xem, lần này Viên Nhất Chương thua chắc rồi. Chúng ta xem như buôn bán có lời.

Nhìn bộ dạng tin tưởng mười phần của Miêu Miêu, La Lệ sửng sốt, sau đó gật đầu nói:

- Được, hai trăm vạn.

Chương 280: Mất mặt

Chiếc xe Chim Xanh lưu loát đánh vòng đuôi xe một vòng, chiếc đèn màu đỏ nhá lên rồi biến mất ngay chỗ rẽ.

Giang Nguyên không nhanh không chậm giẫm chân ga, điều khiển chiếc Audi Hồng Hồ theo sát đằng sau, chạy về phía đỉnh núi.

Nhìn chiếc xe Chim Xanh không thấy bóng dáng, mơ hồ có tiếng động cơ từ xa truyền đến, Giang Nguyên lại nhấn ga, thỉnh thoảng vào số để của những khúc cua trên đường. Phan Hiểu Hiểu biết Giang Nguyên đang làm quen với xe, nhưng vẫn nhịn không được hỏi:

- Giang Nguyên, anh có thể thắng không?

- Đương nhiên rồi.

Trong lúc làm quen với xe, dụng tâm nghe được đủ loại thanh âm phát ra từ động cơ, xác nhận không có vấn đề gì, Giang Nguyên quay sang nhìn Phan Hiểu Hiểu, dưới chân nhấn ga một cái, chiếc xe nhanh chóng tăng tốc.

Nhìn vẻ mặt tự tin của Giang Nguyên, Phan Hiểu Hiểu đã bình tĩnh trở lại. Giang Nguyên nói có thể, vậy tất nhiên là có thể.

Quen thuộc với xe hơn, tốc độ của Giang Nguyên cũng bắt đầu nhanh lên, lưu loát lao thẳng lên đỉnh núi.

Ngồi trên xe, cảm giác tốc độ càng lúc càng nhanh, Phan Hiểu Hiểu cũng càng lúc càng bình tĩnh lại, trong lòng tràn đầy niềm tin với Giang Nguyên. Mặc dù cô không biết Giang Nguyên sẽ lợi hại như thế nào, nhưng hẳn đáng để tin tưởng.

Khi Hồng Hồ đến đỉnh núi, Viên Nhất Chương đã sớm chọn cho mình một vị trí, sau đó bước xuống xe chờ đợi, vừa hút thuốc vừa trò chuyện với Triệu Minh Tử.

Thấy xe Giang Nguyên đã chạy lên, lúc này mới đắc ý vứt bỏ điều thuốc, nói:

- Anh chậm quá rồi đấy. Tôi vừa mới hút xong hai điều thuốc.

Giang Nguyên mỉm cười không nói, chỉ đậu xe song song với chiếc Chim Xanh của Viên Nhất Chương, sau đó quay sang nhìn Viên Nhất Chương đã trở lại xe, khóe miệng có chút vênh lên. Tâm trạng của hắn không tệ, nghĩ không ra đến đây một chuyến lại còn có thể thu vào một trăm vạn như thế.

Đua xe là một hoạt động thể thao vận động hạng nhất. Toàn bộ thành viên của tiểu đội Cô Lang đều phải tham gia qua. Khi không có nhiệm vụ, rất nhiều thành viên đã dùng đua xe để tăng cường kích thích. Bị vây trong hoàn cảnh như vậy, Giang Nguyên không thể không quen.

Kỹ thuật của hắn cũng không tồi. Đại đa số thời gian, nhiệm vụ tác chiến chủ yếu là thuộc về đám người Ky Đầu phụ trách, còn lại thì dưới tình hình chung là do hắn lái xe.

Mấy năm qua, kỹ thuật lái xe của hắn được coi là xếp thứ ba trong đội Cô Lang. Hắn đã đua không biết bao nhiêu trận với lính đánh thuê. Mặc dù không so được với Tích Nghiêm, nhưng trận thắng cũng được một nửa.

Đối với hoàn cảnh nhỏ như hiện tại, hiển nhiên Giang Nguyên không để vào mắt. Người này mang tiền cho hắn, tại sao hắn lại phải từ chối chứ? Bây giờ hắn đang thiếu tiền mà, thiếu đến trăm triệu.

Khi Viên Nhất Chương khởi động xe, hai nhân viên công tác bước đến, xác nhận không có vấn đề gì, cô gái cầm cờ bắt đầu bước đến, ném một ánh mắt mỉa mai cho hai chàng trai, khiến Phan Hiểu Hiểu trong xe cảm thấy có chút chua.

- Bờ sông xinh đẹp có hai con tiểu bạch dương.

Giang Nguyên mỉm cười ngâm nga một ca khúc, dưới chân nhấn ga, để chiếc xe phát ra từng tiếng nổ, tùy thời chuẩn bị phóng đi.

Phan Hiểu Hiểu vốn đang hưng phấn liền cảm thấy khản trương,

nhưng nghe Giang Nguyên ngâm nga một bài hát, liền quay đầu nhìn hắn, thấy gương mặt của hắn hoàn toàn không có chút khẩn trương, chỉ có nụ cười, tinh thần đang căng thẳng không khỏi thả lỏng.

Khi cô gái vùng mạnh cờ lên, Giang Nguyên nhấn ga một cái rồi thả ra, chiếc xe như cung tên bắn vọt đi, lao thẳng vào bóng tối.

- Mẹ kiếp.

Viên Nhất Chương cũng có động tác cùng một lúc, nhưng vẫn chậm hơn so với Giang Nguyên. Hai chiếc xe vẫn song song, nhưng xe của Viên Nhất Chương vẫn thua sau xe Giang Nguyên hơn nửa thân xe, khiến cho Viên Nhất Chương tức giận mắng một tiếng.

Nhưng sắc mặt của Viên Nhất Chương vẫn lạnh lùng, không có gì là quá mức tức giận, dưới chân giẫm mạnh, khiến chiếc Chim Xanh như u linh lao đi trong đêm tối.

Động tác của Giang Nguyên cũng không sai biệt lắm, cùng lúc với Viên Nhất Chương, sau đó nhìn thoáng chiếc Chim Xanh qua kính chiếu hậu, khóe miệng vểnh lên, dưới chân lại nhấn thêm ga, khiến chiếc Hồng Hồ bắn về phía trước.

Kinh nghiệm của Viên Nhất Chương vẫn xem như đủ. Ngoại trừ thua nửa thân xe, chiếc Chim Xanh vẫn bám sát xe Giang Nguyên không tha, thỉnh thoảng lao về phía trước, ý định vượt qua.

Nhưng tính năng của hai chiếc xe không khác gì nhau. Tại những con đường không có quá nhiều khúc cua, chỉ cần tai xế có đủ kinh nghiệm và quen thuộc với chiếc xe, trên cơ bản cũng không có quá nhiều sự thay đổi.

Cho nên Viên Nhất Chương cũng không gấp, chỉ lạnh lùng nhìn chằm chằm con đường đằng trước, thỉnh thoảng liếc mắt nhìn sang thân xe màu đỏ của chiếc Hồng Hồ, ánh mắt lại càng lạnh thêm vài phần. Y tin rằng, ngay tại khúc cua thứ nhất, y sẽ vượt qua Giang Nguyên, sau đó bỏ xa hắn. Giang Nguyên sẽ không còn bất cứ cơ hội xoay người.

Triệu Minh Tử ngồi bên cạnh nhìn Viên Nhất Chương, hết sức nhu

thuận, không hề lên tiếng, chỉ có hai bàn tay nắm chặt, thỉnh thoảng mỉm cười nhìn Viên Nhất Chương một cái.

So với Triệu Minh Tử, Phan Hiểu Hiểu lần đầu tiên tham gia hoạt động này lại thả lỏng hơn. Nghe Giang Nguyên không ngừng hát bài hát đó, gương mặt xinh xắn chỉ có sự hưng phấn lẫn vui vẻ, một tay nắm chắc tay vịn, thỉnh thoảng lại thấp giọng kêu lên:

- Cố lên, cố lên, bỏ xa anh ta đi.

Nghe Phan Hiểu Hiểu kêu to, Giang Nguyên cười nói:

- Được rồi, trong ba giây sẽ bỏ xa anh ta.

Lời vừa thốt ra, Giang Nguyên lại nhẩn ga, khiến cho chiếc Hồng Hồ được tiếp thêm ga, sức bật người mãnh liệt, sau đó kéo cần phanh xe thật mạnh.

Phan Hiểu Hiểu kinh hô lên một tiếng. Chiếc Hồng Hồ vừa mới tiến vào khúc cua đã dùng phương thức như vậy của vòng theo hàng rào bảo hộ rồi lao đi.

Nghe tiếng phanh xe kịch liệt của chiếc Hồng Hồ, vừa mới tiến vào khúc cua định chiếm cứ ưu thế, Viên Nhất Chương ngồi trong xe trợn tròn mắt nhìn chiếc Hồng Hồ đang trước.

- Mẹ nó...

Nửa giây sau mới kịp phản ứng lại, Viên Nhất Chương ngạc nhiên nói một câu.

Y không phải là chưa từng thấy có người nào chạy xe theo kiểu như vậy. Nhưng ở đây tương đối hẹp, hơn nữa còn là khúc cua thứ nhất, y chưa từng thấy có tài xế nào có dũng khí xài chiêu này ở đây. Bởi vì chiều rộng của khúc cua không đủ. Cho dù hai chiếc xe đi song song, cần bản cũng không có ai dám chơi như thế. Chỉ cần sai lầm một chút, đó chính là vạ kiếp bất phục.

Đối với các tay đua quen thuộc địa hình ở đây cũng không dám chạy như vậy. Nhưng Giang Nguyên, một tên nhà quê mới đến lại dám chơi. Lúc này, Viên Nhất Chương hoàn toàn không tin nổi. Chờ khi y hồi phục lại tinh thần, mới phát hiện chiếc Hồng Hồ vốn

chỉ đang dẫn trước nửa thân xe giờ cách đến hơn mười thước.

Vốn tưởng rằng mình có thể thắng chắc, tâm Viên Nhất Chương lúc này liền trầm xuống. Mặc dù y cho rằng đối phương chỉ là may mắn, nhưng ai lại dám dùng may mắn như vậy. Nếu Giang Nguyên không phải là một tên giả trư ăn thịt cợn, hẳn tuyệt đối là một tên điên.

Nhìn chiếc xe Hồng Hồ vẫn đang kéo dài cự ly, Viên Nhất Chương cắn răng một cái, nhanh đổi chân ga. Chiếc xe vọt mạnh về phía trước. Y biết, với khoảng cách như bây giờ, nếu y đuổi không kịp, lần này xem như thua rồi.

Ầm! Chiếc Chim Xanh phát ra tiếng động cơ thật lớn, đuổi theo Giang Nguyên đằng trước. Nụ cười trên gương mặt Triệu Minh Tử đã sớm biến mất. Nhìn những bóng cây hai bên như tia chớp vọt qua, sắc mặt bắt đầu trắng bệch.

Nghe tiếng động cơ phía sau truyền đến, Giang Nguyên quay đầu lại nhìn, rồi nhìn sang Phan Hiểu Hiểu đang cực độ hưng phấn:

- Được rồi, ngồi chắc nhé. Chúng ta sẽ đối phó với anh ta.

Nghe Giang Nguyên nói, Phan Hiểu Hiểu vội vàng nắm chắc tay vịn, dùng sức gật đầu, gương mặt tràn đầy nụ cười hưng phấn. Giang Nguyên tự tin như thế, thắng được Viên Nhất Chương đúng là chuyện sáng khoái đến dường nào.

Lúc này, Phan Hiểu Hiểu đã bắt đầu tưởng tượng gương mặt khi thua của Viên Nhất Chương là như thế nào.

Dứt lời, Giang Nguyên lại nhấn mạnh ga dưới chân, điều khiển chiếc Hồng Hồ như cung tên rời dây, lao thẳng vào bóng tối.

Bây giờ hắn đã hết sức quen thuộc đối với chiếc xe này. Đoạn cua kế tiếp, hắn sẽ hoàn toàn bỏ lại Viên Nhất Chương, sau đó tại đoạn cua thứ ba, hắn sẽ làm cho Viên Nhất Chương ngay cả cái đèn xe của hắn cũng không nhìn tới.

Đến lúc đó, hắn muốn biết sắc mặt của Viên Nhất Chương là như thế nào. Nghĩ đến đây, nụ cười trên gương mặt Giang Nguyên không khỏi sáng hơn vài phần.

Chương 281: Gọn gàng mà linh hoạt

Mọi người nhìn qua màn hình, nhìn thấy chiếc Hồng Hồ cong đuôi vòng qua hàng rào bảo hộ ngay khúc cua. Sững sốt mất hai giây, lúc này bình luận viên mới khiếp sợ rống lên.

- Hồng Hồ...Hồng Hồ đã lao qua khúc cua thứ nhất. Đây là lần đầu tiên trong những trận thi đấu ở Tây Sơn chúng ta từ trước đến nay xuất hiện tình huống này.

- Tuyệt đối là lần đầu tiên, thật sự rất đẹp, rất đẹp.

Bình luận viên gầm rú:

- Trước kia chưa từng có người nào dám trong tình huống hai xe song song với nhau, ở khúc cua thứ nhất lại dám điều khiển xe như vậy. Nhưng Giang Nguyên, cậu ấy đã làm được, làm được chuyện mà mọi người không dám làm.

- Thật sự rất ngẫu.

Bình luận viên rống lên mấy lần, lúc này mới nói tiếp:

- Bây giờ hai chiếc xe đã lao đến vị trí giám sát thứ ba. Hồng Hồ đang dẫn đầu mấy chục thước. Chúng ta có thể nhìn thấy Chim Xanh đang toàn lực theo sát đằng sau.

- Mặc dù Hồng Hồ đang dẫn đầu, nhưng tạm thời còn chưa phải là kết quả cuối cùng. Dù sao còn chưa được một phần mười lộ trình.

Mặc dù bình luận viên nói đến nước miếng văng tứ tung, nhưng rõ ràng ngay cả y cũng không tin vào lời nói của mình. Mặc dù trước đó mọi người không cho rằng một tên nhà quê không có bằng lái trong tay, chỉ bị Viên đại thiếu kích đua xe có thể thắng được, nhưng bây giờ, Giang Nguyên đã làm được một chuyện mà trước giờ chưa ai làm, bắt đầu chứng minh thực lực của hắn.

- A, thắng rồi, thắng chắc rồi.

Trước màn hình lớn, La Lệ và Miêu Miêu ôm nhau nhẩy dựng lên.

Tiền thắng là một phần, nhưng càng nhiều hơn chính là Giang Nguyên quả nhiên lợi hại, làm cho tâm trạng đang căng thẳng của các cô có chút thả lỏng.

Ngoại trừ hai người, những người đặt Chim Xanh thắng đều biến sắc. Mặc dù vẫn còn ôm chút hy vọng, nhưng nếu hai ba khúc của kế tiếp, Viên Nhất Chương còn không vượt qua được, trên cơ bản đã không còn hy vọng gì nữa.

Viên Nhất Chương cũng cho là như vậy. Vì thế y nhấn mạnh chân ga, chiếc xe lao đi như một cơn gió, trên cơ bản không có gì có thể ngăn cản được. Nhìn chằm chằm chiếc đèn màu đỏ đằng trước, y cắn răng đuổi theo.

Giang Nguyên vừa lái xe vừa nhìn ngọn đèn đằng sau càng lúc càng gần, chỉ mỉm cười, sau đó nhìn bản đồ địa hình trên xe. Khúc cua thứ hai cách phía trước không còn xa. Khúc cua đó hẳn sẽ hoàn toàn bỏ xa người này.

Nghĩ đến đây, Giang Nguyên quay sang nhìn Phan Hiểu Hiểu, ra hiệu cô chuẩn bị sẵn sàng, chân vẫn đặt trên bàn đạp ga nhấn mạnh một cái.

Chân ga bị đè xuống, Hồng Hồ trong nháy mắt giống như uống thuốc kích thích, tăng tốc lao thẳng đến khúc cua đằng trước.

Nhìn ngọn đèn màu đỏ đột nhiên kéo xa ra, mơ hồ nghe được tiếng động cơ truyền đến, sắc mặt vốn lạnh lùng của Viên Nhất Chương đột nhiên thay đổi. Bây giờ y mới biết được tại khúc cua vừa rồi, Giang Nguyên hoàn toàn chưa bộc phát hết thực lực.

Chiếc Chim Xanh của hắn đã sớm đạt đến cực hạn, căn bản không có biện pháp phát lực thêm nữa, chỉ có thể trơ mắt nhìn Giang Nguyên lưu loát biến mất ngay khúc cua.

Khi y qua được khúc cua, phía trước chỉ còn lại hai điểm sáng mờ mờ.

Đây chính là sự chênh lệch về kỹ thuật.

- Qua rồi, bỏ qua rồi.

Tiếng kêu the thé của bình luận viên lại vang lên:

- Tại khúc cua thứ hai, Hồng Hồ cũng không giảm tốc độ, thậm chí còn gia tốc, một lần nữa dứt khoát vượt qua được khúc cua, kéo dài khoảng cách với Chim Xanh.

Mặc dù bình luận viên không có nói rõ, nhưng ai cũng rõ ràng kỹ thuật kinh khủng của Giang Nguyên lúc này. Viên Nhất Chương trên cơ bản không thể đuổi kịp, xem như đã thua rồi.

Lập tức có không ít cô chiêu cậu ấm thở dài. Thua tiền là một chuyện, nhưng thua trong tay một tên nhà quê, bọn họ đúng là không cam lòng.

Nhưng không cam lòng thì sao? Nhìn phản ứng của Trương Nghĩa Quân thì biết. Chỉ là bọn họ nghĩ đến lúc này Viên Nhất Chương chẳng những thua tiền mà còn thua luôn cả mặt mũi. Bọn họ không dám đụng vào tên nhà quê đó, nhưng không biết Viên Nhất Chương có dám đụng hay không.

Rõ ràng, Viên Nhất Chương không thích tên tiểu tử Giang Nguyên nên mới kích hắn thi đấu. Lần này y mất hết thể diện, chung quy sẽ nghĩ cách tìm về.

Nghĩ đến đây, đám cô chiêu cậu ấm mới thả lỏng trở lại, bắt đầu dồn lực chú ý vào màn hình. Mặc dù không còn hy vọng, nhưng vạn nhất có kỳ tích thì sao?

Chỉ có Miêu Miêu và La Lệ là tràn đầy hưng phấn. Không cần phải nói, Giang Nguyên tất nhiên là thắng rồi.

Giang Nguyên vẫn tiếp tục hát bài hát của hắn, nhưng tay một khắc cũng không ngừng lại, thỉnh thoảng đổi số vào ga, lưu loát chạy đi trên con đường núi.

Phan Hiểu Hiểu ngồi một bên đường như cũng bị Giang Nguyên ảnh hưởng. Nhìn bóng cây lướt như bay bên ngoài, còn có tiếng động cơ vang lên ầm ầm, ngoại trừ hưng phấn thì chẳng còn chút khẩn trương nào nữa. Thậm chí còn cười nhẹ bên tai Giang Nguyên.

Kẹt! Viên Nhất Chương nghiến răng, gân xanh bắt đầu nổi lên trên

trán, dùng sức giẫm chân ga, toàn lực đuổi theo. Là một trong những thiếu gia cao cấp nhất ở Bắc Kinh, khi còn học ở nước ngoài cũng là một nhân vật phong vân. Sau khi tốt nghiệp về nước liền được ông ngoại mang theo bên cạnh, tự cho mình là rất cao. Bây giờ lại bị một tên ở nông thôn không rõ lai lịch khi dễ như vậy, y thật sự là không cam lòng.

Tính cách cao cao tại thượng của y lại bắt đầu phát huy, điên cuồng muốn đuổi theo Giang Nguyên, thậm chí tại một khúc cua cũng không chậm lại, cứ thế mà tiến lên.

- A!

Triệu Minh Tử rốt cuộc đã không còn bình tĩnh được nữa, sắc mặt hoàn toàn trắng bệch. Khi Viên Nhất Chương cua qua khúc cua thứ ba, gương mặt không còn giọt máu, nhắm mắt kêu lên.

- Câm miệng.

Nghe được tiếng hét chói tai của Triệu Minh Tử, Viên Nhất Chương tức giận mắng một câu, khiến cho Triệu Minh Tử phải ôm miệng, hai tay nắm chặt tay vịn trên đỉnh đầu, không dám mở mắt nữa.

Nhưng Viên Nhất Chương vừa chuyển qua khúc cua thứ ba, liền nhìn thấy đèn xe của Giang Nguyên, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. Đang định nhấn ga tiếp tục đuổi theo, liền nhìn thấy đèn xe của chiếc Hồng Hồ biến mất không còn.

- Mẹ kiếp.

Viên Nhất Chương tức giận mắng lần nữa. Lúc này Giang Nguyên đã tiến đến khúc cua thứ tư, mà khoảng cách giữa khúc cua thứ ba với thứ tư là năm trăm thước. Nói cách khác, Giang Nguyên ít nhất đã vượt trước y bốn trăm thước.

Bốn trăm thước, dùng tốc độ nhanh nhất cũng phải mất hai mươi giây, nhưng trong tình huống đối phương không xảy ra vấn đề gì, đây chính là một giới hạn không thể vượt qua.

Sau khi Viên Nhất Chương thông suốt chuyện này, chân ga thoáng buông lỏng, bay vọt về phía trước. Nhưng khi y định cua qua khúc

cua thứ tư, chỉ nghe được tiếng rít kịch liệt. Sau đó thân xe bắt đầu rung lên, thậm chí ngoài cửa sổ xuất hiện tia lửa do ma sát.

Triệu Minh Tử vẫn nhắm chặt mắt, vốn trong lòng đang căng thẳng, đột nhiên nghe được tiếng rít bên ngoài, sợ đến nỗi hét to lên lần nữa.

Viên Nhất Chương nào không biết thân xe của mình đã cọ xát vào vòng bảo hộ. Chỉ là đang trong lúc thực hiện động tác cua, y không dám thay đổi phương hướng. Một khi chuyển hướng, vọt đến thẳng phía trước, đó chính là vạ kiếp bất phục.

Sắc mặt Viên Nhất Chương cũng trắng bệch, đành phải cắn chặt răng, chậm rãi nhả chân ga, khiến cho xe giảm tốc độ lại. Sau khi qua được khúc cua, nghe tiếng ma sát kia biến mất, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Cách mấy ngàn thước, mọi người đứng trước màn hình lớn cũng nhìn thấy cảnh tượng như vậy, nhìn xe của Viên Nhất Chương xẹt tia lửa khi chạy qua khúc cua, tất cả đều kinh hô. Sắc mặt người nào cũng tái xanh.

Nếu Viên Nhất Chương gặp chuyện không may, chỉ sợ Vương phó tổng sẽ nổi bão. Đến lúc đó đưa xe ở đây khẳng định là không thể tiếp tục rồi.

Nhưng cũng may, mọi người nhìn thấy Viên Nhất Chương hữu kinh vô hiểm thuận lợi xẹt qua khúc cua, tất cả đều thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng Viên Nhất Chương vừa mới thở phào, trong lòng đã lạnh lại. Bởi vì, mặc dù y vừa mới qua được khúc cua thứ tư nhưng phía trước đã không còn bóng dáng của Hồng Hồ, ngay cả đèn xe cũng không nhìn thấy.

Giang Nguyên nhìn qua kính chiếu hậu, trong màn đêm cũng không còn bóng dáng của chiếc xe nào đuổi theo, khóe miệng không khỏi nhếch lên. Địa hình hiểm trở nào mà hắn chưa chạy qua chứ? Năm đó, nguy hiểm nhất là vừa chạy vừa né hỏa tiễn oanh kích, lại phải dùng tốc độ cao nhất chạy trốn trong sơn đạo. Thế mà hắn còn ứng phó được, huống chi là ứng phó với đám công tử ca này.

Lúc này, đoạn đường đua cũng đã được hoàn thành hơn phân nửa. Giang Nguyên quay sang nhìn Phan Hiểu Hiểu đã bình tĩnh trở lại, mỉm cười không nói, bàn chân nhấn ga vẫn không nhả. Chiếc Hồng Hồ không ngừng chạy về phía trước. Tuy bây giờ đã dẫn trước, nhưng dựa vào những kinh nghiệm lần trước, hẳn không có ý định chờ Viên Nhất Chương đuổi theo.

Sau mấy phút, chiếc Hồng Hồ thoải mái vượt qua vòng tuyến, lưu loát thẳng lại bên cạnh chiếc Bạch Lang trong tiếng kinh hô của mọi người.

Chương 282: Tái ước

Nhìn Giang Nguyên chậm rãi bước xuống xe, cộng thêm Phan Hiểu Hiểu gương mặt vẫn còn ửng đỏ, ánh mắt mọi người liền hiện lên sự kính sợ.

Mặc dù đám công tử ca và đại tiểu thư này phần lớn là con cháu của quan lại cấp cao ở Bắc Kinh, nhưng thân phận còn thua cả Trương Nghĩa Quân, chứ đừng nói chỉ có thể so sánh với Viên Nhất Chương.

Cho nên, mọi người đối với một người dám ra tay đánh Trương Nghĩa Quân, thậm chí còn có dũng khí làm Viên Nhất Chương mất mặt như thế này, hơn nữa kỹ thuật lái xe vô cùng kinh khủng như Giang Nguyên, lại càng thêm kính sợ vài phần.

Nhìn ánh mắt toát lên thần sắc phức tạp của mọi người, Giang Nguyên mỉm cười, cũng không lên tiếng, chỉ cùng với Phan Hiểu Hiểu bước đến bên cạnh La Lệ và Miêu Miêu, sau đó ngửa đầu nhìn màn hình. Lúc này Viên Nhất Chương vừa mới qua khúc cua cuối cùng, xem ra rất nhanh có thể trở về.

- Hiểu Hiểu, có phải rất kích thích, rất sảng khoái hay không?

La Lệ ôm cánh tay Phan Hiểu Hiểu, ánh mắt hiện lên sự hưng phấn và hâm mộ.

- Cũng không tệ lắm.

Nhắc đến chuyện này, giọng nói của Phan Hiểu Hiểu hưng phấn vô cùng.

Nhìn biểu hiện vui vẻ của Phan Hiểu Hiểu, vẻ mặt La Lệ vừa hâm mộ vừa ghen ghét, chuyển sang Giang Nguyên, gắt giọng:

- Giang Nguyên, lần sau anh nhớ phải mang tôi theo đó.

Giang Nguyên nhún vai, sau đó gật đầu cười nói:

- Được, không thành vấn đề. Nhưng cô phải mời chúng tôi đi ăn khuya. Hôm nay sợ rằng cô là người kiếm được nhiều nhất đấy.

- Đương nhiên là không có vấn đề rồi. Anh muốn ăn khuya chỗ nào ở Bắc Kinh này tôi cũng bao được.

Được lời hơn hai trăm vạn, La Lệ hiển nhiên là không hẹp hòi, đắc ý nói.

Miêu Miêu cũng kiếm được năm sáu chục vạn, thấy La Lệ nói mời ăn khuya, cũng cười nói:

- Vậy tôi cũng muốn mời mọi người bữa cơm ngày mai. Người nào cũng không được từ chối đấy nhé.

- Đương nhiên là không từ chối rồi. Chúng tôi sẽ chọn món ăn đắt nhất, không ăn hết bảy tám vạn của cậu là không được đâu.

Phan Hiểu Hiểu biết Miêu Miêu cũng kiếm được không thua gì cô, lập tức cười hì hì đáp lời.

- Được, cậu muốn ăn cái gì cũng được.

Tự dưng có thêm được năm sáu chục vạn tiền tiêu vặt, Miêu Miêu tất nhiên là sẵn khoái đáp lời.

Lúc này, hai ngọn đèn xe từ xa rọi đến. Chiếc Chim Xanh mang theo tiếng nổ động cơ kịch liệt, kết một tiếng dừng lại bên cạnh.

Viên Nhất Chương mặt mày tái xanh mở cửa xe bước xuống, quay đầu nhìn chiếc Bạch Lang và Hồng Hồ đang đậu cạnh nhau, sắc mặt lại càng khó coi hơn.

Cửa xe bên cạnh cũng mở ra. Triệu Minh Tử bước xuống, gương mặt không còn chút máu. Thậm chí xuống xe cũng phải vịn vào cửa xe mới xuống được. Mọi người nhìn thấy rõ ràng chân Triệu Minh Tử còn đang run rẩy.

Nhìn Triệu Minh Tử trong bộ dạng kia, không ít cô gái khác che miệng cười trộm, khiến cho Triệu Minh Tử đang mềm nhũn càng thêm tức giận vài phần.

Viên Nhất Chương nhìn đám người bên này, hít sâu hai lần, gương mặt tái xanh mới dễ coi hơn nhiều, khôi phục lại vài phần khí độ công tử, sau đó bước đến bên cạnh Triệu Minh Tử, choàng tay qua, nói:

- Minh Tử, không sao chứ?

- Không sao, không sao.

Triệu Minh Tử cũng hít sâu hai hơi, ổn định lại trái tim còn đang nhảy loạn xạ, nắm lấy cánh tay Viên Nhất Chương, đứng vững một chút rồi mới cùng với Viên Nhất Chương đi về phía những người kia.

Nhìn Viên Nhất Chương bước đi, gương mặt đã khôi phục lại bình thường, Giang Nguyên cũng bội phục vô cùng. Viên thiếu cuối cùng cũng là Viên thiếu, thua trận chứ không thua người.

Cảm thấy thân hình của Triệu Minh Tử dán sát vào mình, Viên Nhất Chương hiểu được vừa rồi Triệu Minh Tử bị dọa không nhẹ, ngay cả chân cũng muốn nhũn ra, lập tức đi chậm lại vài phần. Y cũng muốn điều chỉnh lại hô hấp của mình. Y không muốn Giang Nguyên nhìn thấy y yếu thế.

Mặc dù đau lòng vì thua tiền, nhưng nhìn thấy bộ dạng của Viên Nhất Chương lúc này, tất cả đều cười thầm. Nhưng khi Viên Nhất Chương đi đến gần, ai nấy đều nghiêm mặt lại.

Viên Nhất Chương cũng không nhìn những người khác, bước thẳng đến trước mặt Giang Nguyên, nói:

- Không nghĩ ra Giang Nguyên anh lại biết che giấu như vậy, đến ngay cả bằng lái cũng nói là không có.

Nhìn vẻ mặt cao cao tại thượng của Viên Nhất Chương, Giang Nguyên lãnh đạm nói:

- Viên thiếu quá khen rồi, thật sự thì tôi không có bằng lái, chỉ là trước kia đã từng lái xe qua. Không phải Viên thiếu cũng nói anh không có bằng lái sao?

Nghe Giang Nguyên nói xong, sắc mặt Viên Nhất Chương khẽ biến, sau đó cười một tiếng, nói:

- Đúng, không sai. Giang Nguyên, anh quả nhiên là không tệ.

Nói đến đây, Viên Nhất Chương ngừng một chút rồi nói tiếp:

- Hôm nay anh thắng nhưng tôi vẫn không phục. Chiều mai, tại câu lạc bộ Long Sơn, chúng ta tiếp tục chơi.

- Câu lạc bộ Long Sơn?

Giang Nguyên cau mày, có chút không rõ đây là chỗ nào.

Phan Hiểu Hiểu vội vàng nói:

- Một câu lạc bộ bắn súng ở Kinh Giao.

- Sao?

Giang Nguyên có chút sửng sốt nhìn Viên Nhất Chương.

- Thế nào, Giang Nguyên, anh sợ rồi sao? Chẳng lẽ anh không biết bắn súng?

Viên Nhất Chương lạnh giọng nói:

- Đương nhiên, nếu anh sợ thì quên đi.

Nhìn vẻ mặt khiêu khích của Viên Nhất Chương, Giang Nguyên bật cười. Viên đại thiếu này đúng là không chịu từ bỏ ý định, cứ muốn lấy lại mặt mũi.

Người bên cạnh cũng nhìn Giang Nguyên, cho rằng Giang Nguyên sẽ không đồng ý. Những người ở đây đều đã từng đến câu lạc bộ Long Sơn. Giang Nguyên là người ngoài, nếu kiên trì không đồng ý,

cũng không tính là mất thể diện.

Đám người Phan Hiểu Hiểu nhìn Giang Nguyên, không biết hẳn có đồng ý hay không, nhưng thật ra các cô hy vọng có thể nhìn thấy Giang Nguyên đồng ý. Sau lần Viên Nhất Chương khiêu khích Giang Nguyên, các cô đều có một niềm tin mãnh liệt đối với hẳn, dường như không có chuyện gì là hẳn không làm được.

Nếu Giang Nguyên đồng ý, nhất định sẽ có nắm chắc mới đồng ý.

Giang Nguyên đương nhiên là không làm cho các cô thất vọng, gật đầu nói:

- Vậy thì gặp nhau ở câu lạc bộ Long Sơn.

Thấy Giang Nguyên đã đồng ý, những người bên cạnh đều sửng sốt, ánh mắt nhìn Giang Nguyên hiện lên sự trào phúng. Viên đại thiếu có thể không phải là một tay đua giỏi, nhưng nghe nói là rất mạnh về bắn súng. Năm đó, khi Viên Nhất Chương còn học ở đại học Yale, đã từng làm Phó đội trưởng đội bắn súng của trường, lấy được không ít thành tích trong những trận thi đấu nghiệp dư.

Sau khi về nước, Viên Nhất Chương cũng không ít lần đánh cuộc với mọi người, chưa từng chịu thua ở câu lạc bộ Long Sơn. Lúc này Giang Nguyên lại đồng ý, đúng là không có việc gì thì tự tìm phiền phức cho mình.

Tuy hôm nay Viên Nhất Chương đã mất hết mặt mũi, nhưng thấy Giang Nguyên đồng ý ngày mai đến câu lạc bộ Long Sơn, tâm trạng liền tốt hơn. Ngày mai chung quy có thể lấy lại mặt mũi rồi.

Sau khi gật đầu, hẹn ngày mai gặp lại, Viên Nhất Chương liền kéo tay Triệu Minh Tử đi về phía xe của mình. Y thật ra rất thông minh. Hôm nay vừa thua tiền vừa mất hết mặt mũi, y không nghĩ sẽ tiếp tục ở lại chỗ này.

Y tin rằng, ngày mai đám người kia sẽ đến, có người xem náo nhiệt nhưng cũng có người đánh cược. Đến lúc đó, y sẽ rửa nhục trước mặt mọi người.

Viên Nhất Chương vừa đi, những người còn lại dĩ nhiên là cũng tản đi. Có người mặt dày, trước khi đi lên tiếng gọi Giang Nguyên.

- Giang thiếu, hôm nay đi trước, hôm nào cùng nhau uống rượu nhé.

Giang Nguyên gật đầu đáp lời, đợi sau khi đám người kia đi hết, hần bước vào lều vải nhận tiền thắng cuộc của mình.

Khi Giang Nguyên vừa tiến vào, thái độ của người phụ trách rõ ràng đã khác hơn ban đầu. Ban đầu chỉ là khách sáo đơn thuần, nhưng bây giờ là cung kính. Gã thay mặt ông chủ phụ trách đưa xe ở Tây Sơn đã lâu, nhưng chưa từng nhìn thấy ai có kỹ thuật đua xe giỏi như Giang Nguyên.

Đặc biệt, kỹ thuật này còn ở trên người một công tử ca, hiển nhiên càng làm cho y đối với Giang Nguyên càng thêm kính trọng vài phần.

- Giang thiếu, thẻ của anh đây.

Sau khi tiến hành chuyển khoản cho Giang Nguyên xong, người phụ trách hai tay đưa lại tấm thẻ cho hần, cười nói:

- Đua xe Tây Sơn của chúng tôi mỗi tuần đều có một lần. Hoan nghênh Giang thiếu lần sau lại đến.

- Vâng.

Nhận lại tấm thẻ, thấy trong tài khoản lại có thêm một trăm vạn, rồi lại nhìn La Lệ cười hì hì nhận bốn trăm vạn, trong lòng Giang Nguyên âm thầm thở dài. Quả nhiên người có tiền thì kiếm tiền vô cùng dễ dàng. Đảo mắt đã kiếm lời được hai trăm vạn, còn hần thì tốn nhiều sức lực mới kiếm được có một trăm vạn.

Người với người thật không thể so sánh.

Ăn khuya với đám người La Lệ xong, Giang Nguyên quay trở lại biệt thự.

Sáng ngày hôm sau, Giang Nguyên thức dậy luyện Ngũ Cầm Hí, sau đó tắm rửa rồi xuống lầu ăn bữa sáng.

Dương Vân Dương cũng ở nhà ăn sáng cùng với Giang Nguyên. Thấy sắc mặt của Dương Vân Dương không được tốt lắm, hần liền

hỏi:

- Trưởng phòng, không tìm được Mộc Long Căn sao?

Dương Vân Dương gật đầu, chậm rãi nói:

- Chúng tôi đã cho người đi tìm, không có một cửa tiệm thuốc nào của Đồng Nhân Đường có loại thảo dược này. Hơn nữa, ngoại trừ một lão dược sư ở Đồng Nhân Đường nói rằng có nhìn thấy một lần vào bốn mươi năm trước thì đến giờ chưa từng gặp qua.

Giang Nguyên gật đầu, thấy Dương Vân Dương cũng không phải đặc biệt quá lo lắng, Giang Nguyên trầm ngâm một chút rồi tò mò hỏi:

- Vậy Trưởng phòng định...

- Tôi vẫn cho người tiếp tục tìm kiếm. Nếu như tìm không ra, cũng đành phải nghĩ biện pháp khác.

Nói đến đây, Dương Vân Dương nhìn Giang Nguyên:

- Nhưng vạn nhất tìm không được, chẳng lẽ không còn biện pháp nào khác?

Chương 283: Ba trận

Giang Nguyên im lặng nhìn Dương Vân Dương, vô số suy nghĩ chuyển động trong đầu. Lực tinh thần của Giang Nguyên mạnh hơn người thường, cho nên hẳn cảm nhận được Dương Vân Dương đối với chuyện này không lo lắng lắm. Hơn nữa khi hỏi hẳn còn biện pháp nào nữa không thì cũng không quá khẩn trương.

Giang Nguyên không biết Dương Vân Dương có biện pháp nào để dựa vào, nhưng Tiêu Mệnh Độc này cũng không phải đơn giản. Ít nhất Giang Nguyên có thể khẳng định, không tìm được Mộc Long Căn thì không có cách nào giải trừ được loại độc tố này.

Tuy Giang Nguyên có thể cảm nhận được suy nghĩ của Dương Vân

Dương, cũng không biết Dương Vân Dương dựa vào cái gì, do dự một chút liền hỏi:

- Nếu vạn nhất tìm không được, tôi có thể biết được nơi nó sinh trưởng, có thể dựa vào may mắn mà tìm.

-Ồ, thật sao? Vậy thì tốt quá.

Nghe Giang Nguyên nói xong, tinh thần Dương Vân Dương cũng phần chấn hấn lên:

- Tôi nghe vị lão dược sư đó nói loại thảo dược này mọc gần tỉnh phía nam. Bác sĩ Giang, cậu biết nơi mọc cụ thể của loại thảo dược này?

Giang Nguyên gật đầu nói:

- Tôi có biết, nó mọc ở vùng Đại Dung, nhưng loại thảo dược này hầu như dược sinh trưởng tại những môi trường cực kỳ khắc nghiệt. Hơn nữa, thời gian để thành thực lại rất dài, cho nên mấy năm gần đây hầu như tuyệt tích, cũng không biết nó có còn mọc nữa hay không.

- Vậy là tốt rồi. Tôi sẽ cho người đến vùng Đại Dung để tìm kiếm.

Dương Vân Dương hưng phấn nói.

Giang Nguyên gật đầu, sau đó hỏi:

- Bây giờ Mộc Long Căn hầu như không còn xuất hiện. Thế Trưởng phòng có hình ảnh của nó không?

- Không có.

Dương Vân Dương sửng sốt, sau đó cười nói:

- Để tôi đi hỏi vị lão dược sư đó, xem ông ấy có hình ảnh của nó hay không.

- Được, nhưng động tác phải nhanh. Tình huống của Dương lão phải được nhanh chóng giải quyết.

Giang Nguyên trầm giọng nói.

- Được, tôi sẽ tiếp tục cho người tìm kiếm loại thuốc này. Đồng thời cho người đến khu Đại Dung hỏi thăm, kết hợp với việc tìm hình ảnh của nó.

Dương Vân Dương gật đầu nói.

An bài như vậy là quá hợp lý, Giang Nguyên tất nhiên là không có ý kiến, hy vọng người đến khu Đại Dung sẽ tìm được loại thuốc này.

Vốn Miêu Miêu hẹn tối nay mọi người cùng đi ăn cơm, nhưng Giang Nguyên đã đáp ứng Viên Nhất Chương đến câu lạc bộ Long Sơn để thi đấu bắn súng, cho nên Miêu Miêu đổi thành cơm trưa. Sau đó mọi người sẽ cùng nhau đến câu lạc bộ Long Sơn.

10h sáng, chiếc xe đã chạy đến cửa biệt thự. Khi Giang Nguyên lên xe, phát hiện người lái là Phan Nghị.

Thấy Phan Nghị giơ tay chào mình, Giang Nguyên không khỏi bật cười, không nghĩ đến Phan Nghị lại có thể ra ngoài từ trong quân đội như vậy.

- Giang Nguyên, anh đúng là lợi hại. Đáng tiếc là tôi không thể đi được. Nếu không, tôi cũng muốn nhìn thấy vẻ mặt của Viên Nhất Chương lúc đó là như thế nào.

Chờ Giang Nguyên lên xe, Phan Nghị quay sang nhìn chị của mình ngồi cùng với Giang Nguyên, hứng phấn hỏi.

Giang Nguyên cười nói:

- Không sao, hôm nay cậu sẽ có cơ hội.

- Haha, thật sao?

Phan Nghị vui vẻ nhìn Giang Nguyên:

- Tôi đã nhìn thấy qua tài bắn súng của Viên Nhất Chương, hoàn toàn không thua gì mười vị trí đầu tiên của quân đội chúng tôi. Anh có nắm chắc không?

- Mười vị trí đầu tiên trong quân đội các người?

Giang Nguyên cau mày, ánh mắt có chút ngoài ý muốn. Phan Nghị ở trong quân đội, đồng thời cũng đã từng nghe Phan Nghị nói qua về bộ đội phòng thủ thủ đô. Nếu nằm một trong mười vị trí đầu tiên thì đúng là không tầm thường.

- Đúng vậy.

Phan Nghị nhìn Giang Nguyên. Đây là lần đầu tiên y thật tâm nhắc nhở hắn. Giang Nguyên mỉm cười. Khó trách sau khi Viên Nhất Chương đưa xe xong lại tin tưởng vào lần thi đấu này đến như vậy. Muốn dựa vào nó để lấy lại thể diện, thì ra là có chút tài năng, lập tức cười nói:

- Không sao đâu.

- Không sao đâu?

Nhìn biểu hiện không thêm để ý của Giang Nguyên, Phan Nghị có chút sững sốt, liên tục gật đầu nói:

- Vậy là tốt rồi. Xem ra tôi cũng không cần đếm xỉa đến, cứ đặt tiền là được.

Đối với Giang Nguyên, Phan Nghị thật sự bội phục, mức độ tin tưởng cũng không thua gì chị của mình. Nếu y đã nhắc nhở qua, và Giang Nguyên đã nói như thế, y tất nhiên là yên tâm rồi.

Nghe Phan Nghị nói xong, Giang Nguyên chỉ cười không nói. Lúc này hắn đã làm tốt chuẩn bị. Hai trăm vạn trong thẻ cũng không có ý định giữ lại.

Nơi mà Miêu Miêu mời cơm thật ra cũng không có gì bắt mắt ngoài trừ nhân viên phục vụ rất lịch sự.

Nhưng khi bước chân vào bên trong, Giang Nguyên mới phát hiện Miêu Miêu đúng là không keo kiệt. Nơi này được gọi là hội sở Đường Hào, nằm ngay bên cạnh Tử Cấm Thành. Ngồi trong phòng bao trên lầu sáu, có thể xuyên qua cửa kính nhìn hết phân nửa cố cung.

Thức ăn cũng rất phong phú. Ít nhất trong mấy năm Giang Nguyên lẫn lộn bên ngoài, các loại trân châu mỹ vị gì cũng đã ăn không ít, nhưng quả thật thức ăn ở hội sở này rất ngon, khiến cho Giang Nguyên hài lòng mà ăn nhiều hơn một chút.

Đối với mức độ ăn của Giang Nguyên, Phan Hiểu Hiểu đã từng thấy qua, nhưng Miêu Miêu, La Lệ và Phan Nghị thì chưa. Nhìn Giang Nguyên chẳng những ăn thức ăn rất nhiều, cơm cũng ăn liên năm bát, khiến cho Phan Nghị chấn kinh.

Mặc dù Giang Nguyên ăn không ít, nhưng ăn lại không chậm. Khi Phan Hiểu Hiểu buông đũa, Giang Nguyên đã ăn no hoàn toàn.

- Chắc chắc, mùi vị đúng là không tệ.

Giang Nguyên thỏa mãn dùng khăn lau miệng, mỉm cười nói với Miêu Miêu.

- Thích là được rồi.

Nghe Giang Nguyên khen, Miêu Miêu tất nhiên là rất vui.

La Lệ cũng cười nói:

- Tôi có thể biết được, hôm nay Miêu Miêu phải nhả máu hơi nhiều rồi. Bữa cơm này ít nhất cũng tốn của Miêu Miêu ba bốn vạn.

- Ồ?

Nghe đến là ba bốn vạn, Giang Nguyên nhìn bàn thức ăn, thật ra cũng không cảm thấy ngoài ý muốn. Hoàn cảnh, vị trí cùng trình độ thức ăn như vậy, với giá đó cũng không có gì lạ.

- Hahah, vậy thì cảm ơn cô rồi.

Giang Nguyên cười nói.

Miêu Miêu ngược lại rất sảng khoái, vuốt mái tóc ngắn đầy cá tính của cô:

- Khách sáo với tôi làm gì? Anh đã giúp tôi kiếm được năm sáu

chục vạn. Bữa cơm này tính là gì chứ. Hơn nữa, chiều nay tôi còn định tiếp tục đặt cược đấy.

Nói đến đây, cô bỏ vào miệng một miếng thức ăn rồi nói tiếp:

- Hắc hắc, nếu chiều tôi thua, anh phải mời tôi ăn cơm lại đấy.

Giang Nguyên bật cười.

- Yên tâm đi, chuyện này không cần lo lắng.

Nghe được lời này của Giang Nguyên, Miêu Miêu và La Lệ đều mỉm cười. Các cô thật sự rất tin tưởng Giang Nguyên.

Ăn cơm xong, mọi người vào phòng bên cạnh uống trà, chờ bụng tiêu hóa được một chút rồi mới xuất phát đến câu lạc bộ Long Sơn.

Câu lạc bộ Long Sơn tọa lạc ở vùng ngoại ô. Từ thành phố đến đó cũng mất mấy tiếng đồng hồ. Nhưng thời gian cũng vừa vặn, chỉ còn năm sáu phút nữa là đến giờ hẹn với Viên Nhất Chương.

Chiếc xe vừa mới dừng lại, Giang Nguyên tùy ý quét mắt nhìn bãi đậu xe. Bãi giữ xe đã đậu hơn phân nửa, ít nhất có đến hai ba chục chiếc xe, còn có bảy tám chiếc xe mà buổi tối hôm qua Giang Nguyên đã từng thấy ở Tây Sơn.

Sắc mặt Phan Nghị khẽ biến, sau đó lắc đầu cười nói:

- Xem ra khí thế hôm nay không nhỏ. Lúc trước, nơi này cũng chỉ có mười chiếc xe là tối đa. Nghĩ không ra hôm nay lại nhiều đến như vậy.

- Sức ảnh hưởng của Viên đại thiếu đúng là không nhỏ.

Giang Nguyên cười nói:

- Nào chúng ta vào thôi, tránh cho Viên đại thiếu chờ lâu.

- Được, đi thôi.

Nếu Giang Nguyên đã tự tin như vậy, vậy thì mọi người lại càng vui vẻ.

Khi bước vào đại sảnh, bên trong đã rất náo nhiệt. Thấy đám người Giang Nguyên bước vào, có người kêu lên:

- Đến rồi kìa.

Viên Nhất Chương từ bên trong bước ra, đắc ý cười nói:

- Giang Nguyên, tôi còn tưởng rằng anh không dám đến.

Giang Nguyên đáp lại:

- Nếu tôi đã đồng ý, hiển nhiên là sẽ đến.

- Tốt, đến là tốt.

Viên Nhất Chương cười lạnh:

- Để công bằng, hôm nay chúng ta sẽ đấu ba trận. Một trận là bắn súng với cự ly hai mươi lăm thước, trận sau là một trăm thước, và trận cuối cùng là bắn bia động.

Nói đến đây, Viên Nhất Chương nhìn Giang Nguyên, hỏi:

- Thế nào? Có ý kiến gì hay không?

- Không có ý kiến.

Giang Nguyên lắc đầu.

Thấy Giang Nguyên vẫn rất bình tĩnh, Viên Nhất Chương cũng có chút sửng sốt. Vốn tưởng rằng có Phan Nghị ở đây, Giang Nguyên nhiều ít cũng hiểu được thực lực của y, tất không thể bình tĩnh như vậy được. Nhưng bây giờ, Giang Nguyên lại có biểu hiện chẳng quan tâm, trong lòng y lại căng lên vài phần.

Nhưng Viên Nhất Chương cho rằng, với thực lực của y, còn cần lo lắng chuyện gì chứ. Trừ phi Giang Nguyên đã từng là xạ thủ trong quân đội, còn không, việc gì phải sợ hấn?

Nghĩ đến đây, Viên Nhất Chương cảm thấy bình tĩnh trở lại:

- Vậy chúng ta đánh cược như thế nào?

- Hôm qua tôi thắng một trăm vạn, hôm nay bỏ thêm một trăm vạn, tổng cộng hai trăm vạn.

Giang Nguyên cười nói.

- Được, hai trăm vạn thì hai trăm vạn.

Viên Nhất Chương không thèm quan tâm. Lần này mục đích của y không phải là thắng tiền mà là đoạt lại mặt mũi. Về phần tiền, y định đặt ba trăm vạn. Tuy tỷ lệ đặt cược của câu lạc bộ thấp, nhưng có thể thắng lại hai trăm vạn.

Sau khi xác định xong, Giang Nguyên và Viên Nhất Chương đều ký tên vào biên bản. Những người bên cạnh cũng bắt đầu đến đặt cược, nhưng lần này khác lần trước. Ngoại trừ La Lệ, Miêu Miêu, Phan Hiểu Hiểu và Phan Nghị là đặt Giang Nguyên, một số người khác cũng đã bắt đầu đặt tiền cược vào hần thắng.

Chương 284: Thị lực kinh khủng

Trang thiết bị của câu lạc bộ Long Sơn rất đầy đủ. Ít nhất trong khu vực bắn súng hai lần thước, trang thiết bị có thể được xem là hoàn hảo.

Hai lần thước cũng chẳng có gì đặc biệt. Bên trong đã có rất nhiều người. Lực trí nhớ của Giang Nguyên gần đây rất kinh khủng. Chỉ cần quét mắt vài lần đã nhận ra có hơn phân nửa là những người đã xuất hiện trong trận đua xe tối hôm qua. Xem ra đám công tử ở Bắc Kinh này đúng là quá nhàn rỗi.

Nhân viên công tác bên trong đã sắp xếp đầy đủ cho hai người hai cửa sổ bắn. Trước cửa sổ đã đặt sẵn hai cây súng và hai băng đạn.

- Xin Viên thiếu và Giang thiếu thử súng trước.

Đối với những trận thi đấu như thế này, xem ra nhân viên công tác của câu lạc bộ Long Sơn rất có kinh nghiệm, cung kính nói với hai người:

- Đây là loại súng QSZ92, cộng thêm hai băng đạn. Mỗi băng có hai mươi viên. Hai vị có thể thử trước mười viên. Nếu muốn đổi súng, sau mười viên, có thể yêu cầu thay đổi.

Viên Nhất Chương vô cùng quen thuộc với quy tắc này, nghe xong liền bước đến phía trước cửa sổ, đeo tai chụp và mắt kính vào, lưu loát lên cò, chỉnh tư thế bắn tốt nhất, sau đó nâng súng bắn vào bia ngắm cách đó hai lần thước bắn liền ba phát.

Trên bia hiện lên ba con số 8,9,10, Viên Nhất Chương dừng lại, sau đó lại tiếp tục bắn tiếp.

- 9,8, 10, 10,9...

Liên tục mười phát, Viên Nhất Chương hài lòng gật đầu:

- Không thành vấn đề.

Lúc này Giang Nguyên cũng bước đến, chỉ là đứng trước cửa sổ, hẳn cũng không thêm đeo tai chụp, cầm lấy súng ngắm bia ngắm đẳng trước, khóe miệng vểnh lên, sau đó bắn ngay lập tức.

Đùng đùng đùng. Mười phát cứ như vậy mà bắn ra, không hề dừng lại. Sau khi bắn xong, trên bia ngắm không hề hiển thị số liệu, tiện tay buông súng xuống, nói:

- Không thành vấn đề.

Những người đứng xem đều sửng sốt. Bọn họ không hề nhìn thấy bảng số liệu thành tích của Giang Nguyên. Bởi vì chỉ là thử súng, thành ra bắn trật sẽ không hiển thị lên màn hình thành tích. Vì thế bọn họ nhìn thấy Giang Nguyên cầm súng không hề nghiêm túc, chỉ nhắm mắt bắn đại. Nhưng cho dù là thử súng cũng không thể như vậy.

Đám người Miêu Miêu thì vẫn bình thường, nhưng những người đã đặt tiền cược vào Giang Nguyên thì sắc mặt có chút khó coi, trong lòng hối hận không thôi:

- Đúng là lừa gạt mà. Vốn tưởng rằng tên tiểu tử này bình tĩnh đồng ý khiêu chiến với Viên Nhất Chương, tất sẽ có vài phần năng lực. Ai ngờ lại như vậy.

Viên Nhất Chương ở bên cạnh nhìn thấy Giang Nguyên thử súng như thế, không khỏi cười lạnh. Vốn y còn đang lo lắng không biết Giang Nguyên có giả trừ ăn thịt cọp hay không, nhưng xem động tác của Giang Nguyên vừa rồi, bây giờ y một chút cũng không lo lắng. Thử súng chính là để người ta xác nhận lại súng có bị lệch hay không, nhưng có cái kiểu thử súng như vậy sao? Hơn nữa tai chụp cũng không mang, còn tưởng rằng mình đang chơi trò bắn súng nhựa à?

Nhìn thấy rất nhiều ánh mắt ngạc nhiên, Giang Nguyên cũng không thêm quan tâm, chỉ mỉm cười quay lại bên cạnh đám người Phan Hiểu Hiểu:

- Điều kiện ở đây đúng là không tệ.

- Đương nhiên, đây là câu lạc bộ bắn súng tốt nhất ở Bắc Kinh mà,

không thể nào khó coi được.

Phan Nghị kinh ngạc nhìn vẻ mặt bình tĩnh của Giang Nguyên, sau đó nói.

Giang Nguyên cười:

- Quả thật là không tệ.

Viên Nhất Chương không nhịn được bước đến, nói với Giang Nguyên:

- Giang Nguyên, anh thi trước đi.

- Không sao, Viên thiếu cứ bắn trước. Tốc độ của tôi rất nhanh mà.

Giang Nguyên đáp lại.

Viên Nhất Chương cũng không do dự. Dù sao bây giờ y rất tin tưởng, người nào trước người nào sau cũng vậy thôi, liền quay sang nhân viên công tác gật đầu một cái rồi bước đến cửa sổ ngắm bắn.

Lưu loát đối đạn, sau đó nghe nhân viên bên cạnh lên tiếng:

- Được rồi, Viên thiếu có thể bắt đầu.

Viên Nhất Chương liền mang tai chụp vào, tay cầm súng, nhẹ hít một hơi rồi bóp cò.

Đối với lần thi đấu này, mặc dù Viên Nhất Chương tin tưởng vào bản thân mình nhưng vẫn không dám khinh thường. Dù sao vẫn còn bài học đưa xe tối hôm qua. Y không muốn lật thuyền trong mương lần nữa. Hơn nữa, y cũng không muốn lưu lại thành tích tồi tệ trong bản ghi chép của câu lạc bộ Long Sơn.

Cho nên, y điều chỉnh lại hô hấp của mình, không nhanh không chậm bắn ra từng viên một. Trong vòng ba phút bắn đủ mười viên, Viên Nhất Chương thở phào một hơi.

Y thật ra rất quen thuộc với loại súng QSZ92. Trong hai tháng sinh hoạt tại câu lạc bộ, y vẫn thường xuyên dùng loại súng này. Cho

nên y tin tưởng mình có thể phát huy được thực lực tốt nhất.

Quả thật chính là như vậy. Tất cả mọi người đều nhìn chăm chăm lên màn hình thành tích. Một hàng số hiện ra. 10, 10, 10, 10....

Sau hai phút, khi tiếng súng cuối cùng vang lên, trên màn hình chớp động. Một con số 10 màu vàng lại nhảy ra.

Tất cả mọi người đều hoan hô. Mười phát súng một trăm điểm, vô cùng hoàn mỹ. Ít nhất Viên Nhất Chương đang dẫn đầu trong trận thứ nhất này. Cho dù Giang Nguyên có lợi hại cũng chỉ đạt đến một trăm là cùng.

Nhìn con số 100 hoàn mỹ, còn có mười vết đạn trúng tâm, gương mặt Giang Nguyên cũng hiện lên nụ cười tán thưởng. Mặc dù bắn chậm, nhưng có thể đạt được đến 100 điểm, thành tích quả thật không tồi. Nên biết rằng, cho dù là thần xạ thủ của quân đội, có đôi khi cũng chưa chắc bắn được ổn định như vậy.

Viên Nhất Chương nhìn thành tích của mình, đắc ý cười. Hôm nay đúng là phát huy rất tốt. Mười phát trúng mười. Nên biết rằng, thành tích trước đây của y cũng chỉ là 9.5 đến 9.8. Đạt hẳn 10 điểm là rất ít thấy. Với trạng thái bây giờ mà nói, cho dù gặp ai cũng không cần phải lo lắng.

- Được rồi, đến phiên anh.

Viên Nhất Chương bỏ súng xuống, quay sang nhìn Giang Nguyên, khiêu khích nói. Hôm nay y nhất định sẽ lấy lại thể diện mất đi ngày hôm qua, đồng thời dạy cho tên tiểu tử này một bài học.

Thấy đến lượt mình, gương mặt Giang Nguyên vẫn không thay đổi, bước đến phía trước. Cũng giống như lần thử súng, hắn cũng không thèm đeo tai chụp, chỉ tùy ý thay đạn, sau đó nâng súng, ngay cả ngắm cũng không thèm ngắm, trực tiếp bắn vào, tiếng súng liên tiếp vang lên.

Dường như tiếng súng không hề ảnh hưởng đến hắn. Sau mười giây, Giang Nguyên đã bắn xong mười phát, mỉm cười buông súng xuống.

Nhìn mười phát súng lần này của Giang Nguyên còn nhanh hơn lần

thủ súng, tất cả mọi người đều trợn mắt há mồm, thăm nghĩ:

- Chẳng lẽ Giang Nguyên nhìn thấy thành tích của Viên thiếu thì không còn ý định thi tiếp vòng này? Nếu không, tại sao lại nâng súng bắn tùy tiện như thế?

Nhưng tốc độ bắn của Giang Nguyên quá nhanh, cho nên khi hắn bắn xong trên màn hình mới nhảy ra con số hiển thị, tất cả mọi người lại trợn tròn mắt lần nữa.

Bởi vì trên màn hình là mười con số 10 màu vàng vô cùng nổi bật.

- Cũng là 100 điểm. Điều này sao có thể?

Mọi người mở to mắt nhìn màn hình đằng trước.

Nhìn kỹ, mọi người đúng là nhìn thấy được nơi tâm bia có mấy vết đạn, bên ngoài tâm không hề có một vết đạn nào.

Nhìn bia của Giang Nguyên xong, mọi người lại quay sang nhìn bia của Viên Nhất Chương. Vết đạn trải rộng quanh tâm, thậm chí còn có hai ba vết nằm ngay bờ mép, so với mười vết đạn nằm ngay chính giữa tâm trên bia của Giang Nguyên thì chênh nhau một trời một vực. Thực lực cao thấp, liếc mắt một cái là có thể nhìn ra.

Nhìn thấy hình ảnh này, mọi người đều hít một hơi khí lạnh.

Chỉ có đám người Phan Hiểu Hiểu và đám công tử ca đặt cược cho Giang Nguyên là hân hoan. Tài bắn súng của Giang Nguyên quả nhiên là mạnh hơn Viên Nhất Chương một bậc.

Sắc mặt Viên Nhất Chương trở nên tái nhợt, nhìn chằm chằm vào bia ngắm của Giang Nguyên, giống như nhìn một đóa hoa đang nở. Y thật không tin nổi, vừa rồi Giang Nguyên bắn loạn cào cào như thế lại đạt được thành tích như thế này.

Nếu như không phải tận mắt nhìn thấy, đồng thời biết được không có dối trá gì bên trong, y thậm chí đã hoài nghi không biết câu lạc bộ Long Sơn có thông đồng với Giang Nguyên hay không. Ít nhất, ngoại trừ lần chứng kiến tài bắn súng kinh người của tam quân trong đại hội tỷ võ, y chưa từng nhìn thấy người nào có kỹ thuật siêu đẳng như thế. Nhưng không ngờ nó lại nằm trên người một

thằng nhà quê như Giang Nguyên.

Trong tiếng xì xầm của mọi người, Viên Nhất Chương hít sâu một hơi, cố gắng dẹp tan suy nghĩ sợ hãi trong đầu, trầm giọng nói:

- Còn hai trận nữa. Trận hai, súng trường thế đứng.

Nói xong, lòng tin của Viên Nhất Chương liền tăng lên, giống như loại súng vừa rồi không phải là sở trường. Mà sở trường mạnh nhất của y chính là súng trường. Hơn nữa, ván này cũng không tính là thua, chỉ xem là hòa. Ván tiếp theo, y tin rằng mình sẽ đánh bại Giang Nguyên.

Nghe xong lời nói của Viên Nhất Chương, tinh thần mọi người đều chấn động. Đúng rồi, ván này không có thua, ván tiếp theo lại là loại súng sở trường của Viên đại thiếu, còn sợ cái gì chứ?

- Được, đi thôi.

Giang Nguyên vẫn rất bình tĩnh. Nói về khả năng bắn súng, hẳn tin rằng mình không thua ai. Nói về đánh nhau, hẳn có thể được xem là chót nhất trong đội Cô Lang, nhưng tài bắn súng của hẳn có thể được xếp vào ba vị trí đầu, đặc biệt là sau khi hai mắt được cường hóa, thi lực lại càng kinh khủng. Nếu không, vừa rồi hẳn cũng không tùy ý bắn liền một phát được một trăm điểm.

Chương 285: Miệt thị

Giang Nguyên nhẹ nhàng cầm khẩu súng QBZ95, trong lòng thầm than vài phần.

Khẩu súng QBZ95 này được xem là một trong những khẩu súng chủ chiến của quân đội chính quy, không ngờ câu lạc bộ Long Sơn lại có thể trang bị được như vậy. Nghĩ đến đây, Giang Nguyên thật ra có chút tò mò, không biết câu lạc bộ Long Sơn này rốt cuộc còn có trang bị gì nữa hay không? Có thể hay không ngay cả súng bắn tỉa cũng có? Theo lý, nơi trọng địa như thế này, súng ống hẳn không được phép tồn tại bên ngoài mới đúng.

- Xin Viên thiếu và Giang thiếu thử súng. Cũng là mười viên, sau

đó có thể đổi súng.

Nhân viên công tác dựa theo quy định cũ, tiếp tục nói với hai người.

Sau khi tận mắt nhìn thấy tài bắn súng của Giang Nguyên, Viên Nhất Chương lại càng thêm cẩn thận. Mặc dù y vẫn tin tưởng vào tài bắn súng của mình, nhưng động tác của Giang Nguyên vòng trước vẫn khiến y khẩn trương không thôi.

Ba ván thắng hai, bây giờ một ván đã hòa, người nào thắng trước một ván cũng coi như bất bại. Cho nên có thể nói là ván này vô cùng quan trọng.

Viên Nhất Chương cẩn thận đeo bịt tai, sau đó cầm súng lên bắn một hai phát để xác nhận độ chính xác của nó.

Giang Nguyên thật ra lại rất tùy ý. Bất luận là súng QSZ92 hay QBZ95, hắn đều đã từng tiếp xúc qua, đối với tính năng của nó cũng vô cùng quen thuộc. Vì thế khi cầm súng lên là bắn ngay.

Mặc dù trăm thước so với khoảng cách năm mươi thước dài hơn một nửa, nhưng bởi vì sử dụng súng trường, thành ra cũng không có gì khó khăn đối với xạ thủ. Duy nhất khác nhau chính là độ am hiểu mà thôi.

Đối với chuyện này, Giang Nguyên cũng không thêm để ý. Năm đó, tài bắn súng của hắn có thể được xếp vào một trong ba vị trí đầu tiên của Cô Lang. Tuy nói không nhất định có thể so với thiện xạ chính cống nhưng ngắm bắn bia cố định lại là chuyện cực kỳ dễ dàng, chứ đừng nói chi thị lực hai mắt đã đạt đến tình trạng kinh khủng.

Cho nên, hắn cầm súng, nhắm mắt nhìn bia ngắm cách trăm thước đã được phóng đại. Một tấm bia chỉ to bằng miệng bát đã trở thành cái bánh xe, sau đó lưu loát bóp cò. Cảm giác quen thuộc truyền đến từ cây súng khiến cho hắn chấn động.

Nhìn tâm bia xuất hiện mấy vết đạn, hắn mỉm cười buông súng xuống. Câu lạc bộ Long Sơn này đúng là chuyên nghiệp. Nếu đối phương có thể lấy ra loại súng này làm dụng cụ thi đấu, như vậy

kiểm tra súng bất quá cũng chỉ là một trình tự mà thôi.

Chuẩn xác mà nói, đó là một trình tự giả bộ. Đối với nhân sĩ chuyên nghiệp như Viên đại thiếu, đây ắt là việc không thể thiếu. Đương nhiên, thử súng cũng có chỗ tốt. Ít nhất cũng có thể khiến cho người ta có cảm giác luyện tay.

Nhìn Giang Nguyên chưa đến mười giây đã thử súng xong, vẻ mặt vô cùng thoải mái, những người đứng nhìn đằng sau đã không còn sợ hãi mà chỉ tò mò, không biết tại sao Giang Nguyên lại bình tĩnh như vậy. Chẳng lẽ...

Nghĩ đến đây, mọi người vốn còn đang tin tưởng mười phần, sắc mặt bắt đầu có chút khó coi.

Lúc này, Phan Nghị đứng đằng sau Giang Nguyên cũng biến sắc. Khi Giang Nguyên thử súng lần đầu, y không thể nào cảm giác được. Nhưng động tác thử súng vừa rồi của Giang Nguyên, còn có khí thế lưu loát, trong lòng y không khỏi căng thẳng lên. Bởi vì y cảm nhận được một hình ảnh quen thuộc từ trên người Giang Nguyên.

Là thành viên của quân phòng vệ thủ đô, y đã từng không chỉ một lần nhìn thấy một số nhân vật Binh vương đến quân đội làm nhiệm vụ huấn luyện.

Những người đó khác với bộ đội quân phòng vệ thủ đô. Bọn họ thường xuyên làm nhiệm vụ ở nước ngoài, chấp hành những nhiệm vụ mang tính tác chiến cao. Người nào cũng bước ra từ biển máu. Hơn nữa, bọn họ còn rất am hiểu những phương thức sinh tồn. Bây giờ Giang Nguyên lại mang đến cho y cảm giác rất giống với những vị huấn luyện viên kia.

Khi các huấn luyện viên làm mẫu, cũng hay cầm súng lên bắn như thế, vô cùng tự tin và tùy ý, giống như không cần nhắm cũng có thể bắn trúng một tiêu một trăm phần trăm.

Loại cảm giác này, y chưa từng cảm nhận được từ trên người những chiến sĩ khác, nhưng lại cảm nhận được từ trên người Giang Nguyên. Chẳng lẽ Giang Nguyên cũng là huấn luyện viên, từ trong biển máu mà bước ra?

Lúc này, Phan Nghị thật sự rất nghi ngờ. Bởi vì khi điều tra tư liệu về Giang Nguyên, hắn dường như không có kinh nghiệm về phương diện này. Nhưng...

Đột nhiên nghĩ đến bản tư liệu về Giang Nguyên, trong lòng Phan Nghị có chút căng ra. Chẳng lẽ...Nghĩ đến đây, Phan Nghị nhìn bóng lưng Giang Nguyên, ánh mắt hiện lên sự kinh hãi.

Sau khi thử hết mười viên đạn, Viên Nhất Chương nhìn bia ngắm, sau đó hài lòng buông súng xuống, quay sang nhìn Giang Nguyên. Chỉ là khi quay sang, y phát hiện Giang Nguyên đã sớm không còn đứng đó nữa.

Nhìn cửa sổ trống trơn, sắc mặt Viên Nhất Chương có chút biến đổi, sau đó quay người lại phía sau. Quả nhiên, cũng giống như lần trước, Giang Nguyên đang nói chuyện với đám người Phan Hiểu Hiểu. Rất rõ ràng, người này đã thử súng xong trước hắn.

- Khốn kiếp.

Cảm thấy mình bị sỉ nhục, Viên Nhất Chương nhịn không được thấp giọng quát một tiếng:

- Để xem lão tử thu thập mày như thế nào.

- Giang Nguyên, lần này đến lượt anh thi trước.

Chờ nhân viên công tác ra hiệu có thể bắt đầu, Viên Nhất Chương thâm trầm nói.

- Được.

Giang Nguyên mỉm cười, sau đó chậm rãi bước lên phía trước, gỡ băng đạn đã bắn hết, sau đó thay băng đạn mới vào.

Nhìn động tác không nhanh không chậm của Giang Nguyên, còn có nụ cười thản nhiên, không chỉ Viên Nhất Chương, những người còn lại cũng cảm thấy căng thẳng.

Chỉ có đám người Phan Hiểu Hiểu là vẫn còn thoải mái. Bọn họ đã phán định Giang Nguyên thắng chắc lần này.

Đã làm quen với súng một lần, lần thứ hai thì đơn giản hơn nhiều. Giang Nguyên nâng súng, hai mắt có chút nheo lại, một phát bắn ra.

Chưa đến mười giây, Giang Nguyên đã bỏ súng xuống, quay trở lại.

Nhìn biểu hiện bình tĩnh của Giang Nguyên, trong lòng Viên Nhất Chương trầm xuống, sau đó ngửa đầu nhìn màn hình.

Chỉ thấy mười con số 10 hiện lên.

Nhìn một hàng số, tất cả đều yên tĩnh. Lần này Viên Nhất Chương xem như xong rồi. Nhìn biểu hiện liền biết, tài bắn súng của Giang Nguyên rõ ràng mạnh hơn Viên Nhất Chương.

Sắc mặt Viên Nhất Chương cũng có chút tái nhợt. Y nhìn thoáng qua bia ngắm, không hề có vết đạn nào nằm ngay mép tâm cả, tất cả đều nhắm tâm của tấm bia.

- Không sao, không sao, chỉ cần mình phát huy bình thường, hươu chết vào tay ai còn chưa biết.

Viên Nhất Chương hít một hơi thật sâu, âm thầm an ủi chính mình, sau đó bước ra phía trước.

Hai phút trôi qua, khi viên đạn cuối cùng vang lên, trên màn hình hiển thị con số 10, Viên Nhất Chương mới thở phào một hơi, sau đó buông súng xuống. Ít nhất ván này vẫn hòa.

Còn những người phía sau cũng thở phào nhẹ nhõm. Vẫn còn hy vọng, vẫn còn hy vọng.

- Tài bắn súng của Viên Nhất Chương cũng không tệ lắm.

Nhìn những con số màu vàng hiện lên trên màn hình, Giang Nguyên cũng không nhịn được mà thầm khen một tiếng.

Phan Nghị nhìn Giang Nguyên, trong lòng cảm thấy kỳ lạ. Nhưng y cũng biết, nếu Giang Nguyên giống như các vị huấn luyện viên kia, như vậy cũng là bình thường. Trước mặt cao thủ chân chính, mặc dù tài bắn súng của Viên Nhất Chương không thể sánh bằng,

nhưng so với cao thủ bình thường thì đúng thật là không tệ.

- Bây giờ chúng ta đến vòng thi cuối cùng.

Hòa ván thứ hai, tinh thần của Viên Nhất Chương cũng phần chấn hơn.

- Đi thôi.

Nếu hai trận đã hòa nhau, vậy thì tỷ lệ hòa ở trận thứ ba cũng không thấp. Thậm chí nói không chừng Viên Nhất Chương cũng có thể thắng thì sao?

Hơn nữa, bắn bia cố định và bia di động là hai chuyện khác nhau. Không phải người bắn bia cố định tốt thì bia di động cũng sẽ tốt theo. Mặc dù tài bắn súng của Giang Nguyên không tệ, nhưng chưa chắc có thể bắn bia di động giỏi.

Rất nhiều người tự an ủi mình như vậy, nhưng trong lòng họ cũng biết tỷ lệ này không cao. Đương nhiên bọn họ không muốn nghĩ đến chuyện như vậy, chỉ tiếp tục tự an ủi mình. Bởi vì đối với đại đa số người, không ai biết được kết quả cuối cùng.

Dựa theo thông lệ, vẫn là thử súng đầu tiên. Viên Nhất Chương đeo bịt tai, hít một hơi thật sâu rồi giơ súng lên.

Bắn bia di động cũng khá quen thuộc đối với y, cũng được xem là cao thủ ở câu lạc bộ Long Sơn này.

Mười tám phát trúng. Viên Nhất Chương tương đối hài lòng với thành tích này. Chỉ là khi y buông súng xuống, ra hiệu bảo Giang Nguyên thử súng, Giang Nguyên đã lắc đầu:

- Không cần thử đâu, trực tiếp thi luôn đi. Lần này anh trước hay tôi trước?

Nghe xong, sắc mặt Viên Nhất Chương trầm xuống, ngay cả súng cũng không cần thử, Giang Nguyên tự tin như vậy sao? Hơn nữa, người này lại thoải mái nói không cần thử, đây chính là đánh vào mặt y, hoàn toàn sỉ nhục y.

- Được, nếu anh đã không cần thử, vậy anh bắn trước đi. Tôi thật

ra muốn nhìn xem anh có thể bắn thành cái dạng gì.

Viên Nhất Chương rõ ràng đã tức giận, cười lạnh nhìn chằm chằm Giang Nguyên, hàn ý trong mắt đậm lên vài phần.

Chương 286: Nôn

Đùng đùng đùng!

Lực phản chấn khiến cho vai của Giang Nguyên hơi chấn động nhẹ.

Tiếng súng vang lên, đám bia liên tục bị ném ra bị bắn nát, tạo thành một đám khói màu trắng giữa không trung. Giang Nguyên nheo mắt, nhìn cái đĩa bay cuối cùng được bắn ra, sắc mặt không hề thay đổi, bóp cò súng lần cuối, sau đó nhìn đĩa bay bị bắn thành khói vụn, liền mỉm cười hài lòng, tiện tay đưa khẩu súng cho nhân viên công tác đang bồi phục bên cạnh.

Buông súng, Giang Nguyên quay sang nhìn Viên Nhất Chương, cười nói:

- Viên thiếu, đến lượt anh.

Gương mặt Viên Nhất Chương đã hoàn toàn âm lãnh. Ngày xưa, mỗi lần y bắn một đĩa bay phải mất ba giây, bắn gián đoạn chứ không bắn liên tục được. Có như vậy, trên cơ bản có thể bắn trúng được tám chín mục tiêu. Nhưng vừa rồi, Giang Nguyên làm một hơi, mỗi một đĩa bay là một giây, không hề có sự gián đoạn ở giữa.

- Tại sao lại có thể bắn được như vậy?

Với tài bắn súng của Viên Nhất Chương, nếu bắn nhanh như Giang Nguyên, chỉ sợ trúng được hai ba mục tiêu đã là may mắn lắm rồi.

Nghĩ đến đây, trong đầu Viên Nhất Chương tràn đầy tức giận. Từ nhỏ đến lớn, bất kể là trong nước hay ngoài nước, từ gia thế hay bản thân, y đều ưu tú nhất. Lúc nào cũng được người ta tặng bốc và hâm mộ, nào có ai dám qua mặt y như thế? Bây giờ, trước mặt nhiều người như vậy, bị một tên nhà quê hai lần làm cho mất mặt,

thậm chí ngay cả lòng tin có thể chiến thắng đối phương cũng không có.

Nghe Giang Nguyên nói, Viên Nhất Chương nhìn sang những người bên cạnh, thấy ánh mắt bọn họ nhìn y một cách quái dị, lửa giận trong lòng dâng lên đến đỉnh điểm, rốt cuộc cũng bạo phát ra.

- Mà cho rằng mà là ai? Mà chỉ là một đứa nông thôn chân còn dính phen, dám trước mặt lão tử làm bộ cái gì? Lão tử bắn chết mà.

Nhìn gương mặt bình tĩnh của Giang Nguyên, ánh mắt Viên Nhất Chương đỏ bừng lên, hai tay nắm chặt súng, đột nhiên quát một tiếng rồi cầm súng bổ tới Giang Nguyên.

Nhìn động tác của Viên Nhất Chương, tất cả mọi người đều kinh hô lên. Ai cũng nhìn thấy gương mặt khó coi của Viên Nhất Chương, nhưng không ai nghĩ đến y lại bất chấp thể diện mà cư xử như vậy.

Giang Nguyên vẫn rất bình tĩnh. Hắn đã sớm cảm giác được một cổ khí tức nguy hiểm từ trên người Viên Nhất Chương, nhưng hắn không quan tâm. Việc này đâu phải do hắn chọn. Viên Nhất Chương muốn mất thể diện, vậy thì cứ để y mất đi.

Thấy Viên Nhất Chương quả nhiên trở mặt, hùng hổ đập súng đến, ánh mắt Giang Nguyên cũng trở nên lạnh lẽo. Nhìn gân xanh nổi lên trên trán Viên Nhất Chương, cũng biết được y đang dùng toàn lực. Nếu người bình thường bị cây súng này đập trúng đầu, không xuất huyết não thì cũng bị chấn thương nghiêm trọng.

Giang Nguyên không thể để cho người ta khi dễ như vậy được. Nhìn cây súng đập tới, hắn nhẹ nhàng giơ tay chụp lấy cây súng, cổ tay khẽ đảo. Trong tiếng kinh hô của Viên Nhất Chương, đã đoạt được cây súng. Hơn nữa còn đập một cú vào bụng Viên Nhất Chương. Mặc dù chỉ dùng ba phần lực, nhưng cũng đánh Viên Nhất Chương nằm thẳng cẳng dưới đất.

- A!

Nhìn tình huống biến hóa, Viên đại thiếu bị Giang Nguyên đoạt lấy

súng, sau đó bị đập cho một cước nằm lăn ra đất, tất cả mọi người đều kinh hô.

Nhưng Viên Nhất Chương lại không ý thức được Giang Nguyên đã lưu thủ. Y ra tay đánh người nhưng lại bị đối phương dễ dàng đánh ngã xuống đất, ánh mắt càng đỏ bừng hơn, kêu to một tiếng rồi ngồi dậy, đảo mắt đã đoạt lấy cây súng từ trong tay của nhân viên công tác, sau đó giơ súng điên cuồng bắn về phía Giang Nguyên.

- Á!

Thấy Viên Nhất Chương hành xử như vậy, tất cả đều hoảng sợ kêu lên. Bọn họ đã từng thấy người ta quần áo với nhau, nhưng chưa từng nhìn thấy ai một lời không hợp liền giơ súng đoạt mạng người khác.

Nên biết rằng, trong cái vòng tròn này không có ai là người bình thường cả. Mọi người ngày thường không hợp chỉ âm ỉ cãi nhau, đánh nhau đầu rơi máu chảy cũng chẳng có gì. Nhưng động đến tính mạng là chuyện kiêng kỵ nhất. Nếu xảy ra chuyện, người nào cũng phải gánh trách nhiệm.

Viên Nhất Chương luôn ỷ vào Phó thủ tướng Vương che chở, ai cũng không sợ. Bây giờ đã đổ mắt, ngay cả súng cũng dùng đến. Nhìn Viên Nhất Chương trực tiếp bóp cò súng, mọi người liền hoảng sợ che miệng hoặc che lỗ tai.

Nhưng tiếng súng còn chưa vang lên, nhìn Viên Nhất Chương đứng cách hai thước đang giơ súng về phía mình, khóe miệng Giang Nguyên hiện lên nụ cười trào phúng. Chờ sau khi Viên Nhất Chương bóp cò, phát hiện không có tiếng súng vang lên, gương mặt hiện lên sự ngạc nhiên, lúc này mới cảm khẩu súng đã đoạt được trong tay Viên Nhất Chương lần trước đập tới.

Giang Nguyên tiện tay đập báng súng vào bụng của Viên Nhất Chương. Đối với một người dám chĩa súng bắn vào mình, Giang Nguyên cũng không lưu thủ. Chỉ thấy được báng súng đập vào Viên Nhất Chương một cái, sắc mặt Viên Nhất Chương trong nháy mắt trở nên trắng bệch, khẩu súng trong tay rơi xuống đất, ôm bụng té xuống mặt đất, giống như một con tôm bị đun sôi cuộn

mình, không còn nhúc nhích.

Nhân viên công tác của câu lạc bộ Long Sơn bị hành động đoạt súng của Viên Nhất Chương làm cho hoảng sợ. Anh ta không nhớ cây súng này Giang Nguyên đã bắn hết đạn rồi mới trả lại. Khi không có tiếng súng vang lên, lúc này mới hồi phục tinh thần. Nhìn thấy Viên Nhất Chương bị đánh gục nằm trên mặt đất, anh ta cố không chạy đến đỡ người mà lo nhặt hai cây súng trên mặt đất lên trước, tránh xảy ra vấn đề lần nữa, sau đó mới ra hiệu cho nhân viên khác chạy đến đỡ Viên Nhất Chương.

Nhân viên công tác của câu lạc bộ Long Sơn này cũng không phải nhân viên bình thường, mà là một vị Phó giám đốc. Khi bị Viên Nhất Chương đoạt súng rồi nhắm ngay vào Giang Nguyên, anh ta thật sự đã bị hù dọa. Anh ta cũng đã nghe qua lai lịch của vị Giang thiếu thi bắn súng với Viên thiếu, nghe nói là có quan hệ cực kỳ thân thiết với Dương gia.

Nếu Giang thiếu xảy ra chuyện tại câu lạc bộ Long Sơn, mặc kệ là ai đã bắn, mặc kệ hai thần tiên đánh nhau như thế nào, câu lạc bộ Long Sơn cũng xem như xui xẻo rồi. Kết quả cuối cùng ra sao, câu lạc bộ Long Sơn cũng sẽ bị đóng cửa. Có lẽ ông chủ sau lưng sẽ không có chuyện gì, nhưng Phó giám đốc anh ta đây tuyệt đối là xong đời.

So với phản ứng của câu lạc bộ Long Sơn, phản ứng của những người sau lưng Giang Nguyên lại kịch liệt hơn nhiều. Nhìn tình huống đột nhiên thay đổi, tất cả đều cả kinh, đặc biệt là Phan Hiểu Hiểu. Vốn cô đã bị hành động giơ súng của Viên Nhất Chương vào Giang Nguyên làm cho sợ đến sắp ngất, lúc này tình thế nghịch chuyển, Giang Nguyên bình an vô sự, lại còn đánh cho Viên Nhất Chương nằm lảo ra đất, liền lao đến Giang Nguyên, ôm chặt lấy hắn không buông.

- Được rồi, không có việc gì đâu. Hiểu Hiểu đừng có khóc, không có việc gì, không có việc gì.

Nhìn Phan Hiểu Hiểu nhào vào lòng mình khóc không ngừng, Giang Nguyên bất đắc dĩ lên tiếng an ủi. Hắn cũng không ngờ Phan Hiểu Hiểu lại bị hù dọa thành như vậy.

Oe! Viên Nhất Chương ôm bụng nằm trên mặt đất, ngay cả khi hai nhân viên công tác đến định đỡ y dậy cũng không dậy nổi, chỉ nghe y ôm bụng cuộn mình, sắc mặt trắng bệch mà nôn ra.

Giang Nguyên ôm Phan Hiểu Hiểu lui về sau hai bước, không muốn bị Viên Nhất Chương nôn trúng.

Vừa rồi hắn xuống tay cũng không nhẹ. Tuy nói hắn không dám cầm súng bắn Viên Nhất Chương, nhưng hung hăng dạy cho Viên Nhất Chương một bài học thì không thành vấn đề.

Một súng vừa rồi đánh trúng dạ dày của Viên Nhất Chương. Mặc dù không thương tổn gì lớn, nhưng xuất huyết dạ dày là không tránh khỏi. Nếu đổi lại là Giang Nguyên, trong tình huống chưa chuẩn bị cũng chưa chắc chịu nổi huống chi là Viên Nhất Chương.

Về phần những chỗ khác, Giang Nguyên xem như nhịn lại không xuống tay. Nếu không, hắn chỉ cần dịch chuyển sang trái hai phân, sang phải hai phân, chạm trúng lá lách hoặc thận thì không chết cũng trọng thương. Nghĩ lại vị thành viên tổ bảy người đứng đằng sau Viên Nhất Chương, Giang Nguyên đành nhịn xuống.

Lúc này không thể gây thêm phiền phức cho Dương gia. Nếu hắn thật sự giết chết Viên Nhất Chương, chỉ sợ cho dù có Dương gia che chở cho hắn, hắn cũng trốn không thoát. Bây giờ chỉ dạy cho Viên Nhất Chương một bài học nho nhỏ, cũng không phải là hắn gây sự trước, cho dù vị Phó thủ tướng Vương kia có chiều chuộng Viên Nhất Chương đến cỡ nào, chỉ cần hắn không giết chết y, có Dương gia đằng sau nữa, vị Phó thủ tướng Vương kia cũng không làm gì được hắn.

Nhìn Viên Nhất Chương lúc nào cũng héch mũi lên trời bây giờ giống như con tôm cuộn mình trên mặt đất, hai mắt trắng bệch nôn thốc nôn tháo, mọi người mới hồi phục lại tinh thần, ánh mắt hiện lên sự quái lạ. Ngoại trừ kinh ngạc lẫn đồng tình, ẩn sâu trong đó là sự hưng phấn.

Ngay cả Triệu Minh Tử cũng vô cùng khẩn trương và lo lắng, nhưng chỉ che miệng đứng một bên, không hề có ý định đến đỡ dậy, chỉ lớn tiếng hét to với vị Phó giám đốc câu lạc bộ:

- Nay, các người chết hết rồi sao? Mau gọi xe cứu thương đi. Nếu Chương thiếu xảy ra vấn đề, các người cũng không thoát khỏi trách nhiệm đâu.

Chương 287: Tư liệu của các huynh đệ

Mang theo thêm hai trăm vạn nữa ra về, tâm trạng của Giang Nguyên vô cùng thoải mái, cùng với đám người Phan Hiểu Hiểu vui vẻ rời khỏi câu lạc bộ Long Sơn.

Mặc dù tất cả mọi người nhìn thấy Giang Nguyên đánh Viên Nhất Chương thành một con tôm luộc, lại còn nôn ra máu, nhưng không ai dám ngăn cản Giang Nguyên rời đi. Bởi vì Viên thiếu bị đánh quỵ rạp trên mặt đất còn lo chưa xong, người khác tất nhiên là không có dũng khí làm khó Giang Nguyên.

Câu lạc bộ Long Sơn lại càng không dám. Mặc dù Viên đại thiếu bị đánh bị thương tại câu lạc bộ, đồng thời cũng biết người động thủ là ai, nhưng bọn họ không dám động đến Viên Nhất Chương, cũng như không dám động đến Giang Nguyên có Dương gia đứng đằng sau. Đặc biệt, vị Giang thiếu này ban đầu đã đánh Trương Nghĩa Quân thành như vậy, bây giờ lại giáo huấn Viên Nhất Chương như thế, muốn nói Dương gia không có quan hệ gì với Giang Nguyên, ai cũng không tin.

- Tôi sợ anh sẽ bắn cho Viên Nhất Chương một phát.

Phan Nghị vừa lái xe vừa nhìn Giang Nguyên qua kính chiếu hậu, nói.

Giang Nguyên nhún vai, bất đắc dĩ cười nói:

- Tôi cũng muốn lắm nhưng không dám.

- Cũng may mà anh không dám. Nếu anh cũng điên lên giống Viên Nhất Chương, như vậy thì xong đời.

Chỉ cần không giết chết Viên Nhất Chương, Giang Nguyên có đánh Viên Nhất Chương thành như vậy, Phan Nghị cũng không để ý. Lần trước xảy ra chuyện của Trương Nghĩa Quân, Giang Nguyên

đã có thể bình yên vô sự khiến cho Trương Nghĩa Quân kiên ky như vậy, chuyện lần này, Giang Nguyên lại chiếm lý, hiển nhiên sẽ không bị ảnh hưởng quá lớn.

Đám người Phan Hiểu Hiểu cũng cho là như vậy, cho nên tâm trạng của các cô rất vui, không ai đồng tình với Viên Nhất Chương cả.

Tuy nói hôm nay ai cũng bị chấn kinh, nhưng mặc kệ là ai, đều kiếm được một khoản tiền lớn. Phan Hiểu Hiểu, Phan Nghị, Miêu Miêu và La Lệ đều có chuẩn bị, tiền kiếm vào cũng không ít hơn Giang Nguyên bao nhiêu. Người nào cũng thu được một trăm năm mươi vạn đến hai trăm vạn. Có được số tiền này, người nào cũng hưng phấn. Nên biết rằng, ba người các cô đều bị quản rất nghiêm, số tiền tiêu vặt chưa từng vượt qua mười vạn. Có được năm sáu chục vạn xem như rất đã rồi.

Cho dù ngày thường cũng có tham gia mấy hoạt động cá cược như đua xe ở Tây Sơn, số tiền kiếm được cũng chỉ một hai chục vạn. Nhiều nhất là ba bốn chục vạn, căn bản chưa bao giờ qua được con số một trăm vạn. Thứ nhất là không có tiền, thứ hai là không dám đặt quá nhiều tiền. Nếu thua sẽ không còn tiền mua quần áo, tham gia các loại tụ hội, vậy thì thê thảm rồi.

Nhưng lần này, ba người cố nghĩ biện pháp đặt cược một số tiền lớn. Đặc biệt Phan Hiểu Hiểu và Miêu Miêu. Chẳng những đem hết số tiền thắng được ngày hôm qua đánh vào, mà còn mượn thêm một trăm vạn. Chuyện như ngày hôm nay không phải lúc nào cũng có. Nếu không phải không mượn được quá nhiều tiền, ba người các cô kiếm được bốn năm trăm vạn cũng không thành vấn đề.

Nhưng kiếm được gần hai trăm vạn cũng đủ các cô xài một khoảng thời gian dài rồi.

So với Phan Hiểu Hiểu, Miêu Miêu kiếm được khá nhiều. Sau khi có được lời khẳng định tự tin của Giang Nguyên, cô đã cược cho Giang Nguyên năm trăm vạn. Bây giờ trong tài khoản có đến một ngàn vạn, khiến cho một cô gái chưa bao giờ thiếu tiền như cô cũng phải hưng phấn. Kiếm lời được năm trăm vạn, lần này mua quà sinh nhật cho Tống gia gia hẳn là đủ rồi.

Sờ túi tiền của mình, Giang Nguyên cũng cảm thấy vui mừng. Bây giờ trong tay hắn đã có hơn bốn trăm vạn, trên cơ bản đã giải quyết được chuyện bất đắc dĩ nhất của mình.

Nghĩ đến đây, Giang Nguyên cũng không còn tâm tư đi ăn cơm chiều cùng với đám người Phan Hiểu Hiểu, mà bảo Phan Nghị chở hắn về lại biệt thự Tây Sơn. Hắn muốn gọi cho Hải Bác, đồng thời cũng muốn dùng máy tính.

- Được rồi, Giang Nguyên, tôi đã tải xuống tư liệu mà anh cần, lọc qua một lần cho anh luôn. Bởi vì số liệu anh cung cấp không rõ ràng, nên tôi đã sàng lọc lại cho anh. Hắn cũng không sai biệt lắm, anh tự mình xem đi nhé.

Máy tính của Dương Vân Dương tương đối an toàn. Ít nhất là bức tường lửa tuyệt đối cao. Hơn nữa, người bình thường muốn tra ra IP của máy thì cũng cực kỳ khó khăn. Cho nên, Giang Nguyên lựa chọn máy tính trong thư phòng của Dương Vân Dương để tải tài liệu mà Hải Bác truyền đến.

Nhìn hàng chữ chạy nhanh trên màn hình, Giang Nguyên hưng phấn gật đầu. Không hổ danh là Hải Bác, dữ liệu hộ tịch của bốn huyện, chỉ trong thời gian hai ba ngày đã tải được cho hắn.

- Vất vả cho anh rồi, Hải Bác.

Giang Nguyên rất nhanh gõ vài chữ lên màn hình.

- Đừng khách sáo, Giang. Có chuyện gì thì cứ liên lạc với tôi nhé.

Đợi sau khi Giang Nguyên tải xuống hết, phần văn kiện này tự động biến mất.

Nhìn file văn kiện mà hắn tải xuống trên màn hình, Giang Nguyên nhẹ nhàng mở ra. Tất cả các tư liệu hoàn toàn hiện ra trước mặt hắn.

- Thị trấn Long Quan, huyện Vân Long, tỉnh Vân, người phù hợp với tư liệu có ba người. Một, chủ hộ Lý Hiểu Xương, nam, 58 tuổi, làm nông. Vợ: Đào Liên Hoa, nữ, 56 tuổi, làm nông. Số 2, thôn Thiết Thạch, thị trấn Long Quan, huyện Vân Long, tỉnh Vân. Chủ hộ: Vương Kỳ Cảnh, nam, 60 tuổi, làm nông. Vợ: Đào Liên Hoa, 56

tuổi, làm nông. Số 3, thôn Lâm Bình, thị trấn Long Quan huyện Vân Long tỉnh Vân. Chủ hộ: Hồ Chí Dân, nam, 57 tuổi, làm nông. Vợ: Đào Liên Hoa....

- Thị trấn Lư Đầu thành phố Thương Châu tỉnh Bắc Hà, phù hợp tư liệu có một người. Chủ hộ: Trương Dân Vệ, nam, 63 tuổi, làm nông. Vợ: Lý Mỹ Hoa, nữ, 62 tuổi, làm nông. Con gái: Lưu Mỹ Vân, 36 tuổi, địa chỉ thôn Dương Điền thị trấn Lư Đầu thành phố Thương Châu tỉnh Bắc Hà.

- Xã Tề La, huyện Lỗ Sơn, tỉnh Xuyên, người phù hợp tư liệu có một người. Chủ hộ: Dương Thế Bình, 59 tuổi, làm nông. Vợ: Lâm Thu Hoa, 58 tuổi, làm nông. Con gái: Tiền Mỹ Linh, nữ, 33 tuổi. Cháu: Tiền Tiểu Bảo, nam, sáu tuổi.

- Huyện Giang Bắc tỉnh Hắc...

Nhìn tư liệu mà Hải Bắc gửi đến, còn có tên của từng người, hai mắt Giang Nguyên đỏ lên.

Thông tin không nhiều, chỉ là tư liệu của năm sáu người. Đây đều là tình huống mà khi các chiến hữu ngồi tán dóc với nhau đã nhắc đến gia đình của mình. Vì thế, đây cũng không phải là tư liệu quá rõ ràng, mà là địa chỉ của từng chiến hữu.

Cô Lang tổng cộng có mười mấy người. Bởi vì nguyên tắc bí mật, Giang Nguyên cũng không biết tư liệu về gia đình của các chiến hữu. Nhưng Giang Nguyên nhớ rất rõ, chỉ có đội trưởng, Tích Nghiêm, Ky Đầu, Đại Hùng những người thân với hắn nhất là hắn còn biết tình huống gia đình họ, về phần những người còn lại, Giang Nguyên cũng không tìm được. Nhiều nhất cũng chỉ biết bọn họ đến từ tỉnh nào, khu nào, còn lại thì không rõ tình huống trong nhà bọn họ lắm.

Muốn tìm được tư liệu chi tiết, chỉ có hai biện pháp, thứ nhất là từ cấp trên của họ tìm được hồ sơ bị niêm phong của bọn họ. Thậm chí còn có tư liệu cơ mật bị tiêu hủy. Chỉ là hiện tại Giang Nguyên không có biện pháp tiếp xúc với phương diện tin tức này. Bởi vì hắn không biết rốt cuộc những thành viên của đội Cô Lang là từ quân đội ngành nào ra. Muốn thăm dò, phải có được quyền hạn cực cao trong quân đội, đồng thời phải mạo hiểm với việc bị bại lộ

thân phận.

Đương nhiên, bây giờ Giang Nguyên không phải là sợ hãi bại lộ thân phận, mà là có được quyền hạn trong quân đội, với tình huống trước mắt là không thể nào.

Biện pháp thứ hai chính là tìm được người quản lý tài chính cho Cô Lang là Johnny. Johnny có trong tay đầy đủ sổ tài khoản cũng như địa chỉ của từng thành viên. Nếu có thể tìm được anh ta, vậy thì có thể tìm được địa chỉ của tất cả các chiến hữu.

Nhưng sau khi Cô Lang gặp chuyện không may, Giang Nguyên cũng không liên lạc được với Johnny. Hơn nữa, ngoại trừ Johnny, đội trưởng và Tích Nghiêm cũng có. Nhưng từ đầu đến cuối, đội trưởng và Tích Nghiêm đều chưa kịp giao tư liệu này cho hắn.

Cho nên, khi toàn quân Cô Lang bị tiêu diệt, mặc kệ là vì bảo toàn tài chính cho Cô Lang hay là vì an toàn của y, Johnny đã sớm ẩn thế. Có số tiền đó của Cô Lang, cuộc sống đời này của y không cần lo nghĩ nữa.

Bởi vậy, Giang Nguyên tạm thời không còn biện pháp nào khác, chỉ có thể thông qua trí nhớ và những tư liệu tìm được để tìm địa chỉ của những chiến hữu này. Mặc dù bây giờ chỉ tìm được có mấy người, nhưng điều mà Giang Nguyên có thể làm chính là tìm đến địa chỉ nhà của bọn họ. Về phần những chiến hữu khác, về sau sẽ nghĩ biện pháp tiếp. Hắn tin rằng cuối cùng có một ngày, hắn sẽ tìm được Johnny, lấy được địa chỉ của tất cả huynh đệ. Mặc kệ tiền còn hay không, hắn sẽ thay các huynh đệ phụng dưỡng cha mẹ họ đến cuối cùng, nuôi dạy con cái của họ đến trưởng thành.

Bây giờ đã tìm được một số người, hắn sẽ bí mật đi xác thực một chút, sau đó làm chuyện mà hắn nên làm.

Tư liệu mà Hải Bác tìm được không nhiều. Sau khi cẩn thận phân tích, ngoại trừ hai ba gia đình tương đồng với Tích Nghiêm và Đại Hùng cần phải xác nhận lại, đội trưởng và Ky Đầu thì đã hoàn toàn chính xác.

Nói cách khác, thông qua những tư liệu này, trên cơ bản hắn đã tìm được bốn gia đình. Ngoại trừ gia đình của Đại Hùng là có chút

khá giả, gia đình của Tích Nghiêm, đội trưởng và Ky Đầu đều là làm nông. Hơn nữa trong nhà cũng chỉ có chị em, không còn anh em nào khác. Thậm chí Ky Đầu còn là con duy nhất.

Cho nên, gia đình bọn họ trên cơ bản đều dựa vào số tiền mỗi tháng Johnny gửi để sinh sống qua ngày. Vốn, Cô Lang còn thì việc cấp dưỡng cho những gia đình này không thành vấn đề. Cho dù là bọn họ bỏ mình, ngoại trừ tiền trợ cấp, những huynh đệ trong đội sẽ tiếp tục cấp dưỡng cho những gia đình đó cho đến khi cha mẹ người đó qua đời hoặc con cái họ lớn lên.

Những ai biết được toàn quân Cô Lang lại bị tiêu diệt hoàn toàn. Mặc kệ vì tiền hay vì an toàn của bản thân, là người quản lý tài chính, Johnny tuyệt đối sẽ không chuyển tiền cho những gia đình này nữa.

Nửa năm đã trôi qua, tin rằng nguồn kinh tế của gia đình bọn họ đã bị cắt đứt. Giang Nguyên không dám chắc những gia đình này sẽ lâm vào khốn cảnh gì. Thậm chí Giang Nguyên cũng không tìm được địa chỉ của những anh em khác của họ, nhưng Giang Nguyên sẽ cố gắng. Ít nhất bây giờ hắn đã tìm được bốn gia đình, hơn nữa trong tay cũng có đến bốn trăm vạn.

Chương 288: Người hái thuốc và con chó

- Giang Nguyên, có chút phiền phức rồi. Vị được sư của Đồng Nhân Đường không có hình ảnh gốc, chỉ dựa vào trí nhớ mà vẽ ra. Sau khi cầm bức tranh mà ông ấy vẽ đến Đại Dung, một số người thường hay đi hái thuốc đều nói chưa từng nhìn thấy qua. Duy chỉ có một người hái thuốc lớn tuổi nói là đã từng gặp qua mấy chục năm trước. Nhưng người này đã lâu rồi không có lên núi.

Ngồi ăn cơm tối, Dương Vân Dương buông đũa, bất đắc dĩ nói với Giang Nguyên:

- Cậu còn biện pháp nào không? Cậu có thể vẽ cho tôi một bức để xem hình dáng của nó được không?

- Chưa từng thấy?

Giang Nguyên cũng cau mày, sau đó trong đầu nhớ đến hình dáng của Mộc Long Căn. Loại thảo dược này thoạt nhìn chẳng khác gì dây leo bình thường, trong lòng không khỏi thổ dài.

Bây giờ đang trong thời điểm trời đông giá rét, Mộc Long Căn chỉ sợ cũng bắt đầu khô lại. Muốn tìm thấy nó lại càng thêm khó khăn. Đối với những người chỉ nhìn qua tranh, chưa từng gặp thực tế thì rất khó mà phân biệt được. Cho dù có gặp nó ngay trước mắt cũng chỉ xem là mấy loại dây leo bình thường.

- Như thế nào? Ngay cả cậu cũng chưa từng nhìn thấy qua?

Thấy Giang Nguyên cau mày, Dương Vân Dương hỏi.

Giang Nguyên mỉm cười, sau đó lại tiếp tục suy nghĩ một chút. Vốn hẳn còn muốn ngày mai đi tỉnh Đông xác định tình huống nhà Nghiêm Tịch, nhưng bây giờ xem ra phải hoãn lại rồi. Nghĩ đến đây, hắn lắc đầu nói:

- Không, tôi đã nhìn thấy qua. Vậy thì ngày mai tôi sẽ đến Đại Dung một chuyến, đích thân tìm thử.

- Cậu đi?

Dương Vân Dương sửng sốt, nhìn Giang Nguyên không giống như giả bộ, có chút do dự, nói:

- Cậu cũng đã nhìn thấy qua, chi bằng cậu vẽ một bức tranh đi, tôi cho người đi tìm.

Giang Nguyên lắc đầu cười:

- Trưởng phòng, tôi có thể vẽ tranh nhưng trình độ vẽ của tôi lại không được tốt lắm. Tự mình đi một chuyến sẽ tốt hơn. Nhiều nhất là vài ngày mà thôi. Mấy ngày nay, nếu không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, Dương lão sẽ không thành vấn đề.

Nhìn biểu hiện kiên trì của Giang Nguyên, Dương Vân Dương không thể làm gì hơn là gật đầu. Ông vốn không định làm phiền Giang Nguyên, hơn nữa cũng muốn giữ Giang Nguyên ở lại Bắc Kinh, như vậy phía lão gia tử cũng yên tâm hơn nhiều. Nhưng bây giờ dường như không còn biện pháp xử lý nào khác. Nếu Giang

Nguyên đã nói như vậy, hiển nhiên là ông không từ chối. Ít nhất Giang Nguyên tự mình đi thì sẽ có thêm vài phần hy vọng.

- Vậy cậu nhất định phải cẩn thận. Địa hình ở Đại Dung rất nguy hiểm. Tôi sẽ sắp xếp thêm hai người hái thuốc quen thuộc địa hình đi cùng với cậu. Nếu nguy hiểm quá thì cậu đừng đi nữa.

Sau khi đồng ý, Dương Vân Dương lại nhìn Giang Nguyên, nói:

- Về chuyện câu lạc bộ Long Sơn, cậu cũng không cần lo lắng. Lão gia tử đã nói chuyện qua điện thoại với Phó thủ tướng Vương. Hai lão nhân gia đều cho rằng câu lạc bộ Long Sơn đã lạm dụng quân giới, cần chỉnh đốn lại một chút.

- Sao?

Nghe được lời này, Giang Nguyên có chút sửng sốt, thật không ngờ Dương gia nhanh như vậy đã biết chuyện xảy ra hai ba tiếng trước. Hơn nữa Dương lão còn cố ý vì việc này mà nói chuyện với Phó thủ tướng Vương. Nhờ cuộc điện thoại của Dương lão, hẳn một chút vấn đề cũng không có, còn câu lạc bộ Long Sơn chỉ là hứng chịu cơn giận của Phó thủ tướng Vương mà thôi.

- Cảm ơn Dương lão, cảm ơn Trưởng phòng. Lúc nào cũng gây phiền phức cho mọi người.

Giang Nguyên ôm quyền nói.

- Có gì đâu chứ? Nếu tuổi trẻ mà không có chút khí thịnh, thế thì còn gọi là tuổi trẻ gì nữa? Giang Nguyên, cậu làm việc rất có chừng mực. Lão gia tử cũng rất thích cậu. Ông nói, nếu đổi lại là ông năm đó, thế nào cũng phải chặt đứt cánh tay của tên tiểu tử đó rồi. Hahah...

Đại Dung tỉnh Nam bất quá cũng chỉ cách Vân Giang mấy trăm km, được xem là thành phố du lịch có tiếng của Hoa Hạ. Bên trong thành phố cũng có một phi trường nhỏ, nhưng từ Bắc Kinh đến đó cũng chỉ có ba chuyến mỗi tuần. Mà chuyến bay gần nhất chính là sáng mai. Vì không để chậm trễ thời gian, Giang Nguyên chỉ có thể suốt đêm bay trở về Vân Giang, sau đó sáng ngày hôm sau ngồi máy bay từ Vân Giang bay đến Đại Dung.

Lưng đeo balo, Giang Nguyên vội vã quay lại Vân Giang. Nhưng khi đáp xuống phi trường Vân Giang đã là 11h30 đêm. Giang Nguyên hiển nhiên là không quay về thành phố, trực tiếp thuê một phòng tại khách sạn gần sân bay, sau khi nghỉ ngơi một đêm thì ngồi máy bay bay đến Đại Dung.

Giang Nguyên cũng chưa đến Đại Dung lần nào, trước kia hẳn chỉ nhìn thấy trên tivi, biết được một số phong cảnh của Đại Dung. Nhìn những ngọn núi có hình thù kỳ lạ, trong lòng cũng vô cùng cảm thán:

- Đại Dung quả thật rất xinh đẹp.

Khi bước ra khỏi sân bay, đã có người giơ cao bảng hiệu có ba chữ “Bác sĩ Giang” lên để tìm hắn. Giang Nguyên bước đến. Người đàn ông trung niên cầm bảng đánh giá Giang Nguyên từ trên xuống dưới, sau khi xác nhận là cùng một người liền mỉm cười bắt tay Giang Nguyên:

- Bác sĩ Giang, đi đường vất vả rồi.

- Đừng khách sáo. Chúng ta nên tranh thủ thời gian.

Giang Nguyên mỉm cười, vội vàng nói.

Chiếc xe rất nhanh rời khỏi phi trường nhưng cũng không chạy về nội thành mà theo quốc lộ hướng đến một thị trấn tương đối hẻo lánh.

- Bác sĩ Giang, chúng tôi đã liên lạc với một số người chuyên đi hái thuốc, chủ yếu tập trung tại thị trấn Võ Nguyên. Bọn họ nói tiết trời đang rét lạnh, lại là núi cấm, muốn tìm loại thuốc này cực kỳ không dễ dàng.

Người đàn ông vừa lái xe vừa nhìn Giang Nguyên nói, gương mặt tràn đầy lo lắng lẫn phức tạp.

Người đàn ông trung niên tên lão Cố, quả thật trong lòng cảm thấy rất lo lắng. Ông đi theo Dương lão gia tử rất lâu, rất được lão gia tử tín nhiệm. Mặc dù không rõ ràng lắm tình huống của lão gia tử, nhưng đột nhiên được phái đến Đại Dung, khẩn trương tìm kiếm một loại thuốc, thật đoán không ra là đã xuất hiện vấn đề gì. Nếu

không, với địa vị của lão gia tử, không cần phải làm việc kín tiếng như thế.

Ở Đại Dung hai ngày, nhưng một chút đầu mối về loại thuốc này lại không có. Ông nhận được thông báo từ Bắc Kinh, bảo sẽ có một vị bác sĩ đến Đại Dung hiệp trợ tìm kiếm. Điều này khiến cho tinh thần của ông rung lên, hy vọng bác sĩ Giang có thể giúp được một chút.

Chỉ là khi ông nhìn thấy vị bác sĩ này còn quá trẻ, trong lòng cũng có chút hồi hộp. Vị bác sĩ này bất quá cũng chỉ mới hơn hai mươi. Người hái thuốc bốn năm chục tuổi còn chưa gặp qua, chẳng lẽ hẳn có thể gặp qua sao?

Mặc dù lo lắng, nhưng lão Cố một chút cũng không dám chậm trễ. Trong nhà đã công đạo như vậy, vị bác sĩ trẻ này tất sẽ có chỗ hơn người. Bây giờ ông chỉ hy vọng Giang Nguyên có thể hỗ trợ tìm được loại thuốc đó.

- Người hái thuốc đã từng nhìn thấy Mộc Long Căn có ở đó không?

Nhìn những ngọn núi điêu tàn hai bên đường, Giang Nguyên như thế nào không biết chuyện hái thuốc vô cùng khó khăn, lập tức cau mày hỏi.

Nghe được lời này, lão Cố liếc mắt nhìn Giang Nguyên, vội vàng gật đầu:

- Có. Ông ấy là người hái thuốc lâu đời nhất trong thôn. Con của ông bây giờ cũng là một trong những người hái thuốc giỏi nhất của Đại Dung. Bây giờ do con của ông ấy phụ trách cung cấp nhân thủ cho chúng ta. Cho nên chúng ta đang đến nhà của ông ấy.

- Được.

Giang Nguyên gật đầu. Nếu người hái thuốc đó có mặt là tốt rồi. Ít nhiều hẳn có thể khoanh vùng phạm vi tìm kiếm. Nếu không, với tư liệu hẳn thu thập được từ tổ sư gia đều từ năm sáu trăm năm trước, muốn tìm thảo được tại vùng Đại Dung rộng lớn này, chỉ sợ không phải là chuyện ngày một ngày hai có thể làm được.

Thị trấn Võ Nguyên cũng không phải là một thị trấn quá lớn. Cả

thôn dựa vào núi vào sông để sinh tồn. Mặc dù đang là mùa đông, nhưng vẫn nhìn ra được cả thôn tràn ngập linh khí. Giang Nguyên nhẹ nhàng gật đầu. Người hái thuốc giỏi nhất Đại Dung ở đây cũng không phải là nói dối.

Lão Cố lái xe di chuyển trong thị trấn, rất nhanh đậu trước một tiểu viện nhìn rất sạch sẽ.

- Đến rồi, bác sĩ Giang.

Lão Cố bước xuống xe, cười nói với Giang Nguyên.

Giang Nguyên lưng đeo balo bước xuống xe. Lúc này một con chó đen từ trong sân nhảy ra, phe phẩy đuôi mừng lão Cố, sau đó chạy hai vòng quanh ông, nhìn qua rất thân thiết, rồi mới chuyển hướng sang Giang Nguyên. Những khi hít mũi người người hắt vài cái, nó đột nhiên giật mình, mạnh mẽ lui về sau hai bước, cái đuôi vốn đang ngoe nguẩy cũng buông xuống, ánh mắt lộ ra vẻ sợ hãi, đề phòng nhìn hắt, thậm chí miệng cũng bắt đầu phát ra tiếng gừ gừ.

Nhìn bộ dạng đề phòng của con chó đối với Giang Nguyên, lão Cố vội vàng nói:

- Đại Hắc, đây là khách.

Giang Nguyên hiển nhiên cũng cảm nhận được con chó có địch ý với mình, có chút kinh ngạc nhìn vào mắt của con chó. Ánh mắt của nó vẫn rất sợ hãi nhưng không hề lui về phía sau, thậm chí còn nhe răng uy hiếp hắt.

- Đúng là con chó có linh khí.

Giang Nguyên thầm khen một tiếng, sau đó ý cười dần tắt đi, ánh mắt nhìn con chó cũng có sự biến hóa.

Nhưng lúc này, một ông cụ bước ra từ trong viện. Nhìn con chó đề phòng Giang Nguyên như vậy, liền kinh ngạc nhìn hắt, sau đó phất tay gọi con chó:

- Đại Hắc, đi vào, không được làm phiền khách.

Con Đại Hắc nghe được những lời này, nhìn Giang Nguyên một

chút, sau đó chạy vội vào trong nhà.

Thấy Đại Hắc đã chạy vào trong, ông cụ mới khách sáo nói với Giang Nguyên:

- Xin lỗi, chó hay dùng để săn thú nên có chút hung ác.

Giang Nguyên cười nói:

- Lão nhân gia khách sáo rồi.

- Kim sư phụ, vị này chính là bác sĩ Giang, mới từ Bắc Kinh đến.

Lão Cố vội vàng giới thiệu.

-Ồ, xin chào bác sĩ Giang. Nào, mời cậu vào nhà.

Nghe lão Cố giới thiệu, ông cụ lúc này mới nhiệt tình mời Giang Nguyên vào nhà.

Giang Nguyên thật ra cũng không khách khí, mỉm cười nói lời cảm ơn rồi theo ông cụ vào nhà. Chỉ là trong lòng hắn biết rõ, mặc dù Kim sư phụ rất nhiệt tình với hắn, nhưng trong mắt vẫn có chút đề phòng và nghi ngờ. Trước mặt độ nhạy cảm của hắn, ông vẫn không che giấu được điều này.

Chương 289: Khăng khăng lên núi

- Bác sĩ Giang, mời dùng trà.

Một người phụ nữ đưa lên mấy ly trà, Kim sư phụ liền cười ha hả:

- Bác sĩ Giang đừng chê nhà chúng tôi nông thôn dân dã nhé.

Giang Nguyên nâng ly trà lên ngửi một chút, rồi lại nhấp một ngụm, chỉ cảm thấy một mùi thơm ngát như thấm vào tâm can, lập tức cười nói:

- Kim sư phụ khiêm tốn quá rồi. Loại trà này cũng chỉ có vùng đất tràn đầy linh khí mới có được. Bên ngoài phải bán hơn một ngàn đồng một cân, nhưng sợ cũng không ngon bằng lá trà do chính Kim

sư phụ pha chế.

- Haha.

Nghe được Giang Nguyên tán dương, gương mặt Kim sư phụ không khỏi hiện lên vài phần tự đắc. Lá trà này quả thật trong lúc ông đi hái thuốc, hái được trong một u cốc. Ông đã đem bụi cây trà già đó về trồng, hàng năm cẩn thận hái rồi tỉ mỉ sao chế, cũng chỉ làm ra được có một hai cân. Nếu không phải khách quý đến nhà cũng không dễ dàng lấy ra.

Vốn thị trấn nhỏ này rất ít khi có khách đến. Cho nên, mấy năm qua, loại trà này ngoại trừ ông uống thì chỉ có hai người trước mắt mà thôi.

Hai người này đều là từ thủ đô Bắc Kinh đến đây. Hơn nữa vị Cố tiên sinh ra tay lại rất hào phóng. Tuy nói chỉ đến tìm một loại thuốc, quả thật có chút làm khó, nhưng ông vẫn phải tỏ ra là người hiếu khách.

Còn vị bác sĩ Giang mới đến, nhân lực của ông đã luyện được mấy chục năm, nhưng lại có chút nhìn không thấu. Con Đại Hắc của ông linh tính rất mạnh, thường được mang vào trong núi săn thú hái thuốc. Có nó ở nhà, ban đêm không cần đóng cửa. Khi nhà có khách đến, nó chưa bao giờ tỏ ra hung ác như thế, rất được mọi người ưa thích.

Nhưng hôm nay, không biết vì sao nó lại sợ hãi và đề phòng bác sĩ Giang như vậy. Nên biết rằng, Đại Hắc thường xuyên đi săn thú, cho dù gặp phải dã thú lớn, khí thế của nó cũng chưa bao giờ giảm đi nửa phần, lại càng không sợ hãi như thế.

Nhưng khi ông nhìn thấy bác sĩ Giang, phát hiện vị bác sĩ này, ngoại trừ khí độ phi phàm, mặc dù tuổi còn rất trẻ, nhưng lại làm cho người ta cảm thấy rất thân thiết.

Mặc dù trong lòng có chút nghi ngờ nhưng nếu đã đi cùng với Cố tiên sinh, Kim sư phụ tất nhiên là phải khách sáo.

Giang Nguyên vẫn cảm nhận được sự nghi ngờ của Kim sư phụ, chỉ cười thầm trong lòng, đồng thời bội phục con Đại Hắc của nhà

Kim sư phụ. Mấy năm qua hẳn giết người không ít. Nhưng sau khi trở về, hẳn đã tận lực thu liễm. Không ai có thể nhìn ra được sát khí trên người của hẳn.

Chỉ có loại khuyển thông linh bậc cao mới có thể cảm nhận được khí tức máu tanh trên người của hẳn, vì thế mới biểu hiện như vậy.

Sau khi thấy Đại Hắc biểu hiện như thế, hẳn đã thu liễm khí tức của mình, đồng thời đem khí tức chuyển sang thân cận. Thay đổi cảm giác và khí tức cùng một lúc như thế, đối với Giang Nguyên mà nói, nhờ có lực tinh thần cường đại, tất nhiên là không thành vấn đề.

Kim sư phụ không có khứu giác và lực cảm nhận khí tức mạnh như Đại Hắc. Khi Giang Nguyên tận lực thay đổi khí tức bản thân, bây giờ ông có thể cảm nhận được cũng chỉ là cảm giác thân thiết mà thôi.

- Bác sĩ Giang cũng vì Mộc Long Căn mà đến?

Uống một ngụm trà, Kim sư phụ cười nói.

Giang Nguyên nhẹ gật đầu:

- Vâng, lần này nhờ Kim sư phụ hỗ trợ nhiều hơn.

- Haha, nào dám, nào dám. Tôi có thể giúp được hay không lại là hai chuyện khác nhau. Bác sĩ Giang khách sáo quá rồi.

Nghe Giang Nguyên nói, Kim sư phụ vội vàng đáp lại. Tuy nói vị Cổ tiên sinh kia ra tay cực kỳ hào phóng, thậm chí còn nói chỉ cần giúp ông ta tìm được loại thuốc đó, thù lao một trăm vạn là không thành vấn đề.

Nghe được thù lao trăm vạn, tim Kim sư phụ đập thành thịch, những việc này ông không dám bảo đảm. Trước kia quả thật ông đã từng theo sư phụ lên núi hái thuốc, đã từng nhìn thấy loại thuốc này, nhưng đó là chuyện của ba bốn chục năm trước. Miễn cưỡng có thể nhớ được hình dáng của nó, nhưng trong mấy chục năm hái thuốc sau này, ông dường như chưa hề thấy qua. Cho nên, bây giờ muốn tìm loại thuốc đó, chỉ sợ xác suất không lớn.

Vốn ông đã từng nói như vậy với vị Cổ tiên sinh, nhưng Cổ tiên sinh vẫn rất cố chấp, giống như loại thuốc này dùng để cứu mạng, không muốn buông tha cho. Thậm chí còn ra giá cao mời cả con của ông và một số người khác vào núi tìm kiếm loại thuốc này.

Bởi vì đối phương ra giá cao, hơn nữa cũng đang thời điểm nông nhàn, Kim sư phụ mới miễn cưỡng đồng ý, phái con cháu của mình lên núi, đồng thời liên lạc với một số đồng hương cùng lên núi tìm kiếm. Nhưng bề ngoài của Mộc Long Căn quá mức bình thường, mùa đông dây và lá thường khô lại. Cho dù có miêu tả hình dáng chi tiết cho bọn họ biết cũng chỉ có thể dựa vào vận may mà tìm thôi.

Cho nên, đối với việc tìm được loại thuốc này, ông một chút tin tưởng cũng không có. Thấy vị Cổ tiên sinh khách sáo và kính trọng bác sĩ Giang như vậy, đành phải nói qua loa cho qua chuyện. Nếu đã cầm tiền của người ta, lại không hoàn thành chuyện cho người ta, đến lúc đó sẽ rất phiền phức.

Giang Nguyên như thế nào lại không biết ý của Kim sư phụ, liền nói:

- Kim sư phụ, bất luận là có tìm được hay không, chúng tôi cũng sẽ trả tiền công. Chỉ là có một yêu cầu nho nhỏ, mong Kim sư phụ chỉ điểm.

Nghe Giang Nguyên nói, trong lòng Kim sư phụ cũng yên tâm hơn. Nếu không, con cháu của ông ngày nào cũng lên núi, cũng cầm hơn một ngàn tiền công. Nhưng thứ cần tìm lại không tìm được, thật đúng là làm cho người ta có chút không nỡ, vội vàng cười ha hả nói:

- Bác sĩ Giang có chuyện thì cứ nói. Chỉ cần tôi có thể giúp được thì sẽ đem hết toàn lực.

- Không phải chuyện gì khó lắm đâu.

Giang Nguyên cười nói:

- Chỉ là xin Kim sư phụ chỉ điểm năm đó ông thấy Mộc Long Căn là ở chỗ nào, đồng thời cung cấp cho tôi một bộ dụng cụ hái thuốc.

- Sao? Bác sĩ Giang, cậu định lên núi?

Kim sư phụ sửng sốt, sau đó ngạc nhiên nhìn Giang Nguyên, thậm chí ánh mắt còn hiện lên thần sắc cổ quái:

- Bác sĩ Tiểu Giang này điên rồi sao? Chẳng lẽ hần tưởng loại thuốc mà bọn họ đang tìm là lá cây, cỏ dại trong rừng?

Những việc này ông không dám đồng ý. Người từ thủ đô đến đều không rõ Đại Dung là nơi nào. Toàn là núi đá thẳng đứng, một chàng thanh niên như hần có thể leo sao? Nếu chưa từng luyện qua, không ngã chết cũng sẽ bị hù chết.

Lập tức lắc đầu:

- Không được đâu, không được đâu. Bác sĩ Giang, cậu là người thành phố, không biết rõ sự nguy hiểm của việc đi hái thuốc. Lên núi không phải là chuyện đùa.

Giang Nguyên cười, gật đầu nói:

- Kim sư phụ cứ yên tâm, từ nhỏ tôi đã lớn lên trong núi, cũng đã có mấy năm kinh nghiệm hái thuốc. Tôi cũng muốn vào núi thử thời vận, nhiều người thì nhiều thêm một phần hy vọng.

Nghe Giang Nguyên nói, Kim sư phụ cũng có chút kinh ngạc. Ông thật không nghĩ đến chàng thanh niên khí độ bất phàm kia lại có đến mấy năm kinh nghiệm hái thuốc. Nếu không phải đối phương không cần phải lừa ông, ông thật đúng là không thể tin được.

Nhưng Kim sư phụ vẫn lắc đầu, trong lòng cười khế. Làm sao có thể so sánh Đại Dung với nơi khác được? Ở những vùng núi khác, chỉ cần cầm cuốc hoặc dao hái thuốc là được. Còn Đại Dung thì thuộc loại qua đèo lội suối, bám lưng lảng vào các vách tường, nói ra sợ hù chết người.

Nhưng đối phương đã đưa ra yêu cầu như vậy, con của mình cũng đã cầm tiền của người ta mà làm việc, Kim sư phụ cũng không tiện từ chối. Mặc dù trong lòng có chút bất đắc dĩ, đành khuyên nốt một câu:

- Bác sĩ Giang, nơi này của chúng tôi khác với những nơi khác. Có

thể từ nhỏ cậu đã đi hái thuốc, nhưng vách núi nơi này rất nguy hiểm. Gan phải lớn mới đi được. Nếu không để tôi mang cậu lên núi xem một chút, cậu cứ đứng chỗ đấy, còn việc nặng và nguy hiểm thì để chúng tôi làm.

Nhìn vẻ mặt của Kim sư phụ, Giang Nguyên cũng cảm thấy bất đắc dĩ, những chuyện này cần phải được người kia đồng ý mới được:

- Kim sư phụ cứ yên tâm, tôi đã tới tất nhiên là sẽ có chuẩn bị, có thể cam đoan không xảy ra vấn đề. Nếu xảy ra vấn đề, cũng một mình tôi gánh, không liên quan đến Kim sư phụ.

Thấy mình khuyên như thế nào, vị bác sĩ Tiểu Giang này cũng vẫn cố chấp, Kim sư phụ có chút tức giận. Ông nhìn Giang Nguyên một chút, thấy quần áo gọn gàng, chân lại mang đôi giày leo núi, liền ngẩng đầu nhìn hắn, trầm giọng nói:

- Vậy thì đi. Tôi sẽ mang cậu lên núi xem một chút. Tình huống cụ thể thì đến lúc đó hãy tính.

Giang Nguyên biết không thể nào thuyết phục được vị Kim sư phụ này, đành đồng ý, chỉ nói:

- Nhưng dụng cụ có liên quan, phiền Kim sư phụ giúp tôi chuẩn bị.

- Được, tôi sẽ giúp cậu chuẩn bị thật tốt. Đến lúc đó, nếu cậu vẫn xác định muốn đi hái thuốc, chúng ta hãy nói sau.

Đối mặt với một kim chủ không cách nào đắc tội, Kim sư phụ cũng đành phải đồng ý, trầm nghĩ:

- Chờ sau khi cậu lên núi, để cậu thở hỗn hển, rồi lại nhìn chúng tôi treo lủng lẳng trên vách núi, xem cậu còn dám nhắc đến chuyện hái thuốc nữa hay không.

Nhìn vẻ mặt buồn bực của Kim sư phụ đi chuẩn bị dụng cụ cho Giang Nguyên, lão Cố nhin không được mà nói:

- Bác sĩ Giang, cậu không cần phải tự mình đi. Nếu không thì chỉ lên núi xem một chút, đừng mạo hiểm. Tôi đã nhìn thấy bọn họ treo dây trên vách núi, lúc ẩn lúc hiện, thật sự rất nguy hiểm.

- Lão Cố, anh đừng lo lắng. Tôi tự có nắm chắc. Hơn nữa tôi phải tự mình tìm loại thảo dược này. Bọn họ chưa từng nhìn thấy, cho nên nếu có gặp được chưa chắc đã nhận ra. Vì thế tôi phải đi. Nếu đã đến chỗ này mà chỉ đứng nhìn, vậy thì tôi chẳng cần bay từ Bắc Kinh đến đây.

Thấy Giang Nguyên vẫn rất kiên trì, hơn nữa còn nghe nói trong nhà đều nghe theo sự an bài của vị bác sĩ này, mặc dù lo lắng cho sự an toàn của đối phương, lão Cố cũng đành phải gật đầu đồng ý.

Mặc dù Kim sư phụ đã hơn sáu mươi tuổi, nhưng động tác vẫn rất lưu loát. Mới đi ra ngoài vài phút đã quay lại, lưng đeo một cái giỏ hái thuốc và một cái cuốc, nói với Giang Nguyên và lão Cố:

- Cố tiên sinh, bác sĩ Giang, chúng ta có thể đi.

Chương 290: Ai mới là cao thủ?

Nhìn Kim sư phụ lưng đeo gùi, tay mang cuốc đi băng băng trên con đường núi, trong đầu Giang Nguyên chỉ có mấy chữ “Giùng càng già càng cay”.

Nhưng hẳn cũng biết, Kim sư phụ chính là đang cố ý, muốn cho hẳn biết khó mà lui, không nhắc đến chuyện lên núi hái thuốc nữa.

Giang Nguyên vẫn đứng đỉnh theo sát đằng sau, ngược lại lão Cố thân hình tráng kiện, lại thở hổn hển theo sát, khiến cho Giang Nguyên nhìn mà có chút đồng tình. Lão Cố đúng là bị vạ lây mà.

- Phù phù, ngày mai tôi sẽ chờ ở chân núi. Thật sự là không so được với bác sĩ Giang mà.

Vất vả lắm mới lên đến đỉnh núi, lão Cố đặt mông ngồi xuống một tảng đá, thở hổn hển nói.

Giang Nguyên vẫn bình thường, hơi thở ổn định, đứng trên đỉnh núi tùy ý quan sát bốn phía, trong đầu hiện lên những tư liệu mà Tổ sư gia đã truyền lại về Mộc Long Căn, tiến hành so sánh với hoàn cảnh trước mắt, xác nhận xem Mộc Long Căn có khả năng mọc ở chỗ nào nhất.

Phần lớn Đại Dung đều là núi cao hiểm trở, chẳng khác nào ngọn cờ cắm thẳng, nơi có thể đặt chân rất ít. Bốn phía đều là vách núi, muốn leo lên hoàn toàn không dễ dàng. Đưa mắt nhìn lại cũng chỉ có ngọn núi mà hần đang đứng là dễ leo nhất, còn lại thì rất khó nuốt. Nếu không phải cao thủ leo núi chuyên nghiệp thì đừng hòng leo lên.

Giang Nguyên mơ hồ có thể nhìn thấy hai ngọn núi bên cạnh có người đang leo, lúc ẩn lúc hiện, xem ra là con của Kim sư phụ và một số người hái thuốc đang tìm Mộc Long Căn.

Nhưng sau khi quét mắt vài lần, Giang Nguyên liền hiểu ra, nơi mà dễ leo thì tỷ lệ tồn tại Mộc Long Căn lại không nhiều. Dù sao, nơi mà có thể hái thuốc, người hái thuốc tuyệt đối sẽ không ít. Mà thời gian sinh trưởng của Mộc Long Căn rất dài. Một đoạn dây dùng để làm thuốc, phải trải qua ba bốn chục năm sinh trưởng mới có thể dùng được. Thậm chí có dây sống đến trăm năm. Vì thế, những nơi mà ít người đặt chân đến, tỷ lệ tồn tại của nó mới cao.

Nhìn những ngọn núi này, Giang Nguyên đúng là có chút buồn bực. Mấy ngọn núi này không phải là không thể leo lên, chỉ cần có trang thiết bị thích hợp là được. Nhưng nếu muốn leo lên một ngọn núi, chỉ sợ một ngày cũng không leo hết một ngọn. Muốn tìm thật nhanh, biện pháp duy nhất chính là điều khiển trực thăng, trực tiếp từ trên không thả xuống. Như vậy, tốc độ tìm kiếm mới cao hơn nhiều.

Trong lúc Giang Nguyên đang quan sát hoàn cảnh chung quanh, lúc này Kim sư phụ cũng tìm một tảng đá ngồi xuống, hơi thở có chút hỗn loạn. Xem ra, dù sao ông cũng đã có tuổi. Leo cao như vậy, đúng là có chút mệt mỏi. Nhưng theo ông leo lên cao như thế, ngay cả mồ hôi cũng không có, lại còn đứng ở vách núi nhìn chung quanh là Giang Nguyên, ánh mắt của Kim sư phụ cũng hiện lên sự kinh hãi.

Dù sao thì tuổi của ông cũng đã lớn, thể chất cơ thể cũng phải giảm xuống, nhưng để cho thanh niên leo, hần cũng không tốt hơn ông bao nhiêu. Nhưng vị bác sĩ Tiểu Giang trước mắt, leo cao như vậy, ngay cả hơi thở cũng không bị hỗn loạn, sức khỏe cũng là quá kinh khủng. Nên biết rằng, Đại Dung cũng không phải khu vực núi non bình thường. Có những nơi phải dùng cả tay và chân để leo

lên. Hơn nữa những nơi như vậy chiếm một phần ba đường đi, thế nhưng chàng thanh niên này một chút cũng không thấy mệt.

Lúc này, Kim sư phụ không còn dám có ý khinh thị nữa. Xem ra bác sĩ Giang không phải là người có thể hù dọa được. Khó trách lại tự tin mười phần yêu cầu tự lên núi tìm kiếm. Nhưng trong lòng Kim sư phụ vẫn có chút cười lạnh. Đứng trên vách núi cũng không phải có thể dễ dàng làm được. Kỹ xảo bên trong cũng không phải người nào cũng học được. Chỉ cậy mạnh là không làm được rồi.

Giang Nguyên nhìn hết hoàn cảnh xung quanh, lại cúi người nhìn vách núi bên cạnh, chậm rãi gật đầu. Khu vực này quả thật giống với trong tư liệu của tổ sư gia. Xem ra, nếu muốn tìm Mộc Long Căn, nơi này là không sai.

Hoàn cảnh sinh trưởng của Mộc Long Căn yêu cầu rất cao, nhất định phải có mưa và nắng chiếu vào, lại còn phải âm mát ẩm ướt, không thể sống ở những nơi bùn đất quá nhiều. Vì thế nó hay sinh sống ở những vách núi cao. Vách núi trước mắt quả thật rất thích hợp cho Mộc Long Căn sinh trưởng.

Giang Nguyên nhìn ngọn núi, sau đó chuyển hướng sang vách núi phía tây. Nếu như vách núi này có Mộc Long Căn, dựa theo tính chất của nó, tỷ lệ sinh trưởng ở phía tây là cao nhất. Bước sang phía tây, Giang Nguyên nhìn vách núi một chút, lúc này mới 10h sáng, mặt trời hoàn toàn chiếu ở phía đông, mà dưới vách núi phía tây, quả thật mây mù vờn quanh, lạnh lẽo vô cùng.

- Kim sư phụ, đưa cho tôi dụng cụ hái thuốc, tôi sẽ xuống sườn núi xem một chút.

Giang Nguyên không muốn chậm trễ thời gian, xác nhận phương hướng xong, liền bước đến chỗ Kim sư phụ.

- Cậu muốn xuống núi sao?

Kim sư phụ đã nhìn Giang Nguyên quan sát vách núi, vốn tưởng rằng khi hắn nhìn thấy sẽ do dự vài phần. Ai ngờ bác sĩ Giang một chút suy nghĩ lùi bước cũng không có, lại còn muốn leo núi.

Giang Nguyên gật đầu, cười nói:

- Đương nhiên, nếu không leo xuống núi thì làm sao mà hái thuốc?
- Bác sĩ Giang, cậu xác định chứ? Vách núi này rất nguy hiểm, vạn nhất té xuống thì chỉ có chết.

Nhìn vẻ mặt bình tĩnh của Giang Nguyên, Kim sư phụ biết Giang Nguyên không có nói đùa. Nhưng ông cũng đã nhìn thấy thể lực của Giang Nguyên, nếu để hắn leo xuống vách núi, quả thật dễ hơn ông rất nhiều, hắn vấn đề cũng không lớn. Cho dù không hái được thuốc, ít nhất cũng không có quá nhiều nguy hiểm, nhưng dù sao cũng vẫn phải cảnh báo một câu.

Giang Nguyên cười nói:

- Kim sư phụ cứ yên tâm đi, không có vấn đề gì đâu. Hơn nữa có người có kinh nghiệm như Kim sư phụ một bên, hắn sẽ không xảy ra vấn đề.
- Được rồi, nếu cậu đã kiên trì như vậy, vậy thì cứ xuống đi.

Thấy Giang Nguyên kiên trì như thế, Kim sư phụ hiển nhiên không nói gì thêm. Hái thuốc không phải là chuyện đơn giản. Dù sao ông cũng đã nói là nó nguy hiểm, với lại mùa đông cũng không có độc xà độc trùng gì cả. Nếu cậu cứ khẳng khẳng muốn xuống, đó không phải là chuyện của ông. Nhiều nhất ông chỉ có thể giúp cậu chuẩn bị một chút, bảo toàn tính mạng cho cậu là được.

Nghĩ như vậy, Kim sư phụ liền đứng lên, từ trong giỏ thuốc lấy ra dây thừng, bước đến vách núi, ý định tìm một nơi ổn thỏa cho Giang Nguyên leo xuống.

- Đây, Kim sư phụ, Kim sư phụ, bên này, tôi muốn xuống bên này.

Nhìn Kim sư phụ bước đến vách núi phía đông, Giang Nguyên vội vàng la lớn.

- Phía tây?

Kim sư phụ sửng sốt, sau đó quay sang nhìn Giang Nguyên, trầm giọng nói:

- Phía tây không có mặt trời, mây cũng chưa tan đi, xuống đó nguy hiểm lắm.

- Phải xuống phía tây. Vì Mộc Long Căn thích nơi ẩm ướt, tỷ lệ sinh trưởng ở phía tây sẽ cao hơn.

Giang Nguyên bình tĩnh nói:

- Được rồi, Kim sư phụ, ông quay lại nói với con cháu của ông tận lực tìm ở vách núi phía tây đi.

Nhìn biểu hiện bình tĩnh của Giang Nguyên, Kim sư phụ chỉ thiếu điều không bốc hỏa lên mà thôi. Tôi là người hái thuốc lâu năm, còn không rõ tập tính của loại thuốc này sao. Cậu chỉ là một đứa nít ranh hỉ mũi chưa sạch, còn đứng đó chỉ tay năm ngón?

Mặc dù tức giận trong lòng, nhưng ngại thân phận kim chủ của Giang Nguyên, cũng đành nhịn xuống, không nói một lời bước đến vách núi phía tây, tùy tiện tìm một cây đại thụ, dùng dây thừng buộc chặt xung quanh, chuẩn bị cho Giang Nguyên xuống núi.

Lão Cố bước đến vách núi nhìn xuống, chỉ cảm thấy hai mắt hoa lên, rồi lại nhìn gương mặt âm trầm của Kim sư phụ, vội vàng nói với Giang Nguyên:

- Bác sĩ Giang, nguy hiểm lắm đấy. Tôi thấy hay là cậu đừng xuống, có những người chuyên nghiệp làm là được.

- Không sao đâu. Nguy hiểm nào mà tôi chưa thử qua chứ.

Nhìn vẻ mặt khấn trương của lão Cố, Giang Nguyên có chút cảm kích, trấn an nói.

- Được rồi, bác sĩ Giang, cậu sang đây đi.

Nghe tiếng Kim sư phụ gọi mình, Giang Nguyên liền bước nhanh đến.

Nhìn dây thừng trong tay Kim sư phụ, Giang Nguyên cảm thấy rất hài lòng. Những thứ mà Kim sư phụ chuẩn bị không tệ lắm. Vì để bảo vệ tính mạng, những người chuyên hái thuốc đều rất cẩn trọng.

Nhìn sợi dây thừng Kim sư phụ quấn chặt vào thân cây, còn có dây bảo hiểm, Giang Nguyên gật đầu, tiếp nhận sợi dây trong tay Kim sư phụ, không đợi Kim sư phụ hỗ trợ đã tự buộc vào thắt lưng của mình.

Nhìn động tác lưu loát của Giang Nguyên, Kim sư phụ cũng có chút sửng sốt, chờ ông khôi phục lại tinh thần thì Giang Nguyên đã nhảy xuống.

Nhìn thân ảnh Giang Nguyên biến mất trước mắt, lời Kim sư phụ còn chưa kịp nói, sắc mặt đã trắng bệch, vội vàng nhìn xuống, sợ Giang Nguyên đập vào vách núi thì tiêu đời.

Nhưng cũng may, khi nhìn xuống, chỉ thấy vị bác sĩ Tiểu Giang này nắm chặt sợi dây thừng, dùng tốc độ cực nhanh và thuần thục, đạp hai chân vào vách núi, cực kỳ lưu loát mà đi xuống. Cứ khoảng ba bốn thước lại đạp vào vách núi lần nữa, rất nhanh đã xuống đến khu vực có sương mù bao phủ.

Nhìn đến đây, Kim sư phụ há hốc mồm, cảm thiếu chút nữa rơi xuống đất. Ông hái thuốc nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên thấy có người xuống núi một cách dứt khoát như thế. Bây giờ ông mới hiểu ra, thì ra bác sĩ Tiểu Giang là một cao thủ. Khó trách lại tự tin như thế.

Chương 291: Hai trăm năm

Cho đến bây giờ, Giang Nguyên chưa từng nhận mình là cao thủ. Ít nhất là những nơi chiến tranh khói lửa mà hắn đã đi qua, hay là đã về đến quê nhà thân thương ở Hoa Hạ. Mặc dù trên gương mặt hắn không hề có từ úy kỵ, nhưng tự đáy lòng của hắn, vẫn duy trì kính sợ đối với rất nhiều thứ. Những người tự nhận là cao thủ, cuối cùng đều bị chết thảm, giống như tên Tiền Lập Nguyên kia, bị dao cắt thuốc giết chết. Cho nên, những lính đánh thuê năm đó, ngoại trừ có những lúc ngốc nghếch đem cơ thể của mình ra đùa, còn lại thì không ai có dũng khí dám nhận mình là cao thủ. Bởi vì khi lọt vào vòng chiến hỏa, có vai u thịt bắp đến đây cũng không chịu nổi một viên đạn 7mm.

Bởi vậy, cho dù đã trở về đất nước, Giang Nguyên vẫn không nhận mình là cao thủ. Ít nhất bây giờ là không phải. Bởi vì trong thế giới này người có thể giết chết mình rất nhiều.

Ví dụ như vách núi này, mặc dù có thể được xem là quen thuộc, trên người cũng có hai vòng dây thừng, nhưng Giang Nguyên cũng không dám khinh thường. Mỗi lần nhảy xuống đều nhảy chậm, phải xác nhận có điểm đáp rồi mới có thể tiếp tục.

Không sợ vạn nhất, chỉ sợ nhất vạn. Đây chính là câu nói đội trưởng dạy cho hắn, tùy thời làm tốt ứng biến.

Sau hai ba lần đáp rồi nhảy, Giang Nguyên đã rơi xuống đám sương mù. Mặc dù đã gần giữa trưa, mây mù tản đi không ít, nhưng tầm mắt vẫn không nhìn vượt quá hai ba trượng, khá ảnh hưởng đến tầm mắt.

Nếu Giang Nguyên muốn quan sát toàn bộ hoàn cảnh, tìm kiếm nơi loại thuốc này tồn tại, quả thật có chút phiền phức.

Giang Nguyên rất nhanh đến gần một mảng dây leo rậm rạp, cẩn thận xem xét, hắn rất nhanh phán định đây chỉ là những đám dây leo bình thường. Nhưng hắn cũng không thất vọng. Nếu đơn giản tìm được Mộc Long Căn, vậy thì còn cần hắn xa xôi ngàn dặm chạy đến đây làm gì.

Nhìn bên cạnh cũng không có thực vật khác tồn tại, còn bên ngoài thì toàn bộ bị bao phủ bởi sương mù, nhìn không thấy còn có thực vật nào sinh trưởng nữa hay không.

Những điều này cũng không làm khó được Giang Nguyên. Với thị lực đã được cường hóa, mặc dù chưa từng thử nhìn xuyên qua sương mù, nhưng trong màn đêm đã có thể nhìn xa như vậy, ứng phó với đám sương mù hắn không thành vấn đề.

Giang Nguyên chớp hai mắt vài cái, đồng tử trong mắt rất nhanh co rút lại, giống như Giang Nguyên đang suy nghĩ, mây mù trước tầm mắt rất nhanh tản đi. Mặc dù vẫn còn chút mờ lung, nhưng theo tầm mắt đảo qua, trong phạm vi sáu trượng, các loại thực vật đều nhìn thấy được rõ ràng, chẳng khác nào tầm nhìn được mở rộng gấp đôi.

Có đủ tầm nhìn rồi, trên cơ bản xem như đủ dùng. Dù sao mỗi lần Giang Nguyên bay xuống, nhiều nhất cũng chỉ đạt được khoảng cách bốn năm trượng. Lão Cố đứng trên đỉnh núi nhìn xuống, nhìn thấy dây thừng rung rung trong đám sương mù, trong lòng cũng không khỏi run lên. Ông thật sự là có chút khấn trương. Trong nhà nói rất rõ ràng, vị bác sĩ Giang này rất quan trọng. Vạn nhất xảy ra chuyện gì, vậy phải làm thế nào cho phải?

Lúc này, trong lòng lão Cố âm thầm hối hận. Đáng lý ông phải ngăn Giang Nguyên lại. Nơi này nguy hiểm quá mà. Cho dù có dây thừng, nhưng lỡ xảy ra chuyện gì, ông biết ăn nói thế nào với cấp trên?

Càng nghĩ càng lo lắng, lão Cố nhin không được khấn trương hỏi Kim sư phụ bên cạnh:

- Kim sư phụ, sợi dây này có chắc không?
- Yên tâm đi, Cố tiên sinh, chỉ cần đừng mở loạn khóa an toàn bên hông, khẳng định là không thành vấn đề.

Kim sư phụ thật ra lại rất bình tĩnh. Ông đã sớm bị động tác xuống núi của Giang Nguyên làm cho chấn động. Mặc kệ hẳn có phải là cao thủ hái thuốc hay không, nhưng rõ ràng lại là một cao thủ leo núi. Ông năm đó bằng tuổi hẳn cũng chưa chắc đã lợi hại như hẳn.

Trong lúc Kim sư phụ đang nói, liền nhìn thấy sợi dây thừng cột vào cây run lên, liền cả kinh, vội vàng chạy đến vách núi, chỉ nhìn thấy sợi dây thừng bắt đầu lắc lư. Nhìn tình huống này, Kim sư phụ hiển nhiên biết chuyện gì xảy ra, vẻ mặt bình tĩnh liền thay đổi, vội vàng lớn tiếng kêu lên:

- Bác sĩ Giang, bác sĩ Giang?

Lão Cố bên cạnh cũng bị hành động của Kim sư phụ hù dọa, sắc mặt trắng bệch, vội vàng chạy đến hô xuống bên dưới.

Lúc này Giang Nguyên đang nương theo dây thừng ghé vào một gốc cây nhỏ, liền nghe trên đỉnh đầu truyền đến tiếng kêu thất thanh, không khỏi sửng sốt, sau đó ngẩng đầu lên, kêu to:

- Tôi đây, có chuyện gì không?

- Cậu không sao chứ?

Nghe được giọng nói rất bình tĩnh của Giang Nguyên, lão Cố thở phào nhẹ nhõm, vội vàng lớn tiếng hỏi lại.

- Không sao đâu, tôi chỉ thay đổi vị trí thôi mà.

Nghe lão Cố hỏi, Giang Nguyên giật mình, biết được vừa rồi hẳn thay đổi vị trí dây một chút đã hù dọa bọn họ, vội vàng trả lời.

- Bác sĩ Giang, nếu cậu không nhìn thấy rõ tình huống bên dưới thì đừng đổi loạn vị trí. Như vậy sẽ rất dễ xảy ra vấn đề.

Kim sư phụ kêu lên. Lúc này trong lòng ông thật sự có chút tức giận. Trong sương mù dần tiến hành đổi vị trí hái thuốc là điều kiêng kỵ rất lớn. Cho dù có quen thuộc địa hình cũng không dám liều lĩnh như vậy. Vạn nhất va trúng đá hoặc cây cổ thụ lớn, đụng phải đầu, ngất đi là có thể xảy ra.

Nghe xong, Giang Nguyên chỉ có thể cười khổ:

- Kim sư phụ, đừng lo lắng. tôi đã phán đoán đúng chỗ đặt chân mới dám đổi vị trí.

- Tùy cậu, tùy cậu. Dù sao tôi cũng đã nhắc nhở cậu rồi, bản thân cậu phải biết giữ cẩn thận.

Nghe giọng điệu của Giang Nguyên, dường như một chút cũng không thêm để ý, Kim sư phụ bất đắc dĩ đáp lại. Dù sao ông cũng đã nhắc nhở, nếu xảy ra vấn đề cũng không phải chuyện của ông.

Không nghe bên trên truyền xuống thanh âm nào cả, Giang Nguyên nhìn cái cây cao một thước dưới chân mình, bên cạnh còn có mấy đám dây leo khô cằn, liền bứt một nhánh đưa lên mũi ngửi, sau đó thất vọng ném đi, rồi lại nhìn cách đó không xa, dùng chân đạp một cái, lung lay bay sang bên đó.

Nhìn dây trói lại lắc lư trên thân cổ thụ, Kim sư phụ không lên tiếng nữa, chỉ cau mày, quyết định vạn nhất xảy ra vấn đề, ông sẽ kéo sợi dây lên.

Giang Nguyên vừa tìm kiếm vừa thả người xuống chậm chậm, xâm

nhập vào chính giữa đám mây mù. Chỉ là hạ xuống cả mấy chục thước, tìm kiếm phạm vi mười trượng xung quanh nhưng không nhìn thấy bóng dáng của Mộc Long Căn, khiến cho hắn bất đắc dĩ vô cùng.

Chương 292: Hai trăm năm

Mặc dù đã sớm biết rõ thứ đồ này không dễ tìm, nhưng tìm lâu như vậy vẫn không thấy, khiến cho Giang Nguyên không nhận được cảm thấy có chút thất bại.

Khóe miệng Giang Nguyên nhếch lên, thầm than:

- Xem ra gần đây mình càng ngày càng táo bạo rồi.

Nhẹ nhàng nắm lấy sợi dây, sau đó lại hạ xuống mấy trượng, cẩn thận dừng lại bên cạnh một đám cỏ dại, rồi lại nhìn quanh. Lần này hắn lại thất vọng, vì bên trong không hề có dấu vết gì của dây leo cả. Giang Nguyên nhẹ nhàng chuyển động đầu, nhìn quanh hai bên, muốn tìm xem còn có chỗ nào nữa hay không.

Hai mắt chớp động, đồng tử rất nhanh co rút lại. Theo tầm mắt, mây mù bao phủ dần dần rõ ràng. Hai gốc cây nhỏ cách đó không xa dần dần hiện ra trước mắt. Phía dưới hai gốc cây có một số cỏ dại thật dài, giống như là dây leo.

Ánh mắt Giang Nguyên có chút sáng lên, nắm chặt dây trói, đang muốn quăng mình sang bên kia, bất ngờ có một cơn gió nhẹ truyền đến. Một mùi hương thơm mát quen thuộc xẹt qua lỗ mũi Giang Nguyên.

- Sơn Tham, hướng 9h, cách mười lăm thước.

Một ý niệm hiện lên trong đầu Giang Nguyên. Giang Nguyên có chút sửng sốt, thật không nghĩ đến hắn lại có thể phát hiện được một gốc Sơn Tham vào lúc này.

Giang Nguyên chần chờ một chút, nhìn theo hướng 9h, chính là vị trí bên trái của hắn, cách mười lăm thước. Lúc này đang bị bao phủ trong đám sương mù, Giang Nguyên nheo mắt lại, đồng tử co

rút, sương mù bao phủ trong tầm nhìn dần dần tiêu tán, mơ hồ có thể nhìn thấy tại vị trí 9h có một cái khe đá, bên trong có một gốc cây cao khoảng nửa thước, màu xanh nhạt giống như dinh dưỡng không đủ, đang yếu ớt vươn từ khe đá ra bên ngoài. Nếu không phải Giang Nguyên đã phán định chỗ đó có Sơn Tham, chỉ sợ cho dù nhìn thấy cũng không chú ý.

Nhìn gốc cây nhột nhột, yếu ớt, Giang Nguyên hơi sửng sốt, trong đầu toát ra một ý niệm:

- Sơn Tham lâu năm, rất lâu năm.

Có những gốc Sơn Tham rất lâu năm sinh trưởng trên những vách núi, vì thể thân hình nhỏ bé, màu sắc nhợt nhạt, kém xa những gốc sinh trưởng tại những nơi có điều kiện tốt hơn. Nhớ đến đoạn tư liệu miêu tả của tổ sư gia, Giang Nguyên một lần nữa sửng sốt, sau đó không chút do dự bay sang bên trái.

Nếu đây quả thật là một gốc Sơn Tham cực kỳ lâu năm, chuyến đi này, cho dù không tìm được Mộc Long Căn, cũng đáng giá. Giang Nguyên nhìn gốc Sơn Tham dưới chân mình không xa, liền chậm rãi đưa dây thừng sáu bảy thước. Sau khi nhìn thấy cách đó có một tảng đá lộ ra, liền nhẹ nhàng thả lỏng tay, rơi xuống hòn đá đó.

Sau khi rơi được ba bốn thước, tảng đá xẹt qua trước mắt, hần vươn tay, vũng vàng nắm được tảng đá, sau đó cả thân hình nhảy lên tảng đá.

Nhẹ nhàng thở hắt ra, Giang Nguyên cẩn thận đặt hai chân lên tảng đá, tay vươn về phía gốc Sơn Tham.

Hắn đẩy đẩy khe đá một chút rồi cho tay vào.

Cẩn thận nhìn gốc Sơn Tham trước mắt, ánh mắt Giang Nguyên sáng lên. Nhìn màu sắc của nó hoàn toàn khác với những gốc Sơn Tham lâu năm khác. Xem ra, đây đích thật là một gốc Sơn Tham rất rất lâu năm, lập tức vươn tay như muốn bẻ gãy.

Nhưng lay hai lần, gốc Sơn Tham vẫn bị kẹt trong khe đá. Nếu giật mạnh nó ra, sợ rằng sẽ làm tổn hại đến Sơn Tham.

Nhìn khe đá, Giang Nguyên chần chừ một chút, sau đó nhìn dưới chân, hít một hơi thật sâu, cơ thể áp chặt vào vách núi, duỗi tay gỡ mạnh một hòn đá ra.

Một tay dùng sức vặn cục đá, tay kia duỗi vào trong khe đá, từ từ rút gốc Sơn Tham ra.

Chỉ dựa vào hai chân để chế trụ một khe đá là chuyện không dễ dàng. Trán Giang Nguyên đã bắt đầu rịn mồ hôi.

Cũng may, khi Giang Nguyên gỡ được cục đá cuối cùng, gốc Sơn Tham lâu năm trong nháy mắt dưới sự giật mạnh của Giang Nguyên đã bị rút ra.

Nhìn gốc Sơn Tham chỉ nhỏ bằng ngón tay cái, màu vàng nhợt nhạt, trong đầu nhanh chóng hiện lên một tin tức:

- Gốc Sơn Tham hai trăm năm, chủ thể đầy đủ, rễ không bị tổn thương, thượng phẩm.

- Hai trăm năm?

Giang Nguyên vừa mừng vừa sợ. Hắn chưa từng nhìn thấy một gốc Sơn Tham nào vượt quá trăm năm. Trong lúc mừng rỡ định cho vào túi, dưới chân đột nhiên trượt một cái, Giang Nguyên cả kinh kêu lên, nắm chặt gốc Sơn Tham trong tay, sợ cứ như vậy mà đánh mất gốc Sơn Tham chưa từng thấy bao giờ này.

Lúc này, đá vụn đã bắt đầu rơi xuống dưới.

- A!

Nghe được bên dưới vách núi truyền đến tiếng kinh hô, lão Cổ trên đỉnh núi nhảy dựng lên, còn Kim sư phụ thì rất nhanh nhìn về phía dây trói, chỉ thấy dây trói trong nháy mắt căng ra, liền vội bước nhanh đến, tay cầm chặt dây trói, dụng lực mà kéo.

Cảm giác sợi dây vẫn căng như cũ, cũng không có cảm giác hụt hẫng, Kim sư phụ mới thở phào nhẹ nhõm. Ít nhất sợi dây vẫn còn chưa bị đứt.

- Bác sĩ Giang, bác sĩ Giang.

Sắc mặt lão Cố có chút trắng bệch, khăn trường gào xuống bên dưới.

Giang Nguyên đang điều chỉnh lại sợi dây, tay phải nắm chặt một gốc cây nhỏ bên cạnh, vừa mới ổn định lại thân hình, hai mắt đã nhìn chăm chăm vào gốc Sơn Tham bên tay trái, xác nhận nó còn chưa bị tổn hại, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, ngẩng đầu lớn tiếng nói với bên trên:

- Lão Cố, không có việc gì đâu, chỉ là trượt chân một chút thôi mà.
- Có bị thương hay không? Có đứng vững không? Có cần tôi kéo cậu lên không?

Lúc này, thanh âm của Kim sư phụ truyền đến.

Giang Nguyên nhét gốc Sơn Tham vào túi, cố sức tìm được một hòn đá khác để đứng vững, lúc này mới ngửa đầu trả lời:

- Không sao, không có bị thương, không cần phải lo lắng.

Nghe được tiếng trả lời bình thường của Giang Nguyên, Kim sư phụ cũng thả lỏng tinh thần. Chỉ là trượt chân một chút, chuyện này vẫn thường hay xảy ra, liền nói:

- Có gì kiểm tra lại sợi dây, có việc gì thì cứ gọi chúng tôi.

Giang Nguyên lên tiếng đáp lại, sau đó hít nhẹ một hơi, cũng không dám khinh thường, nhìn dây trói bên hông, xác nhận không có vấn đề gì, mới nhảy sang đám cỏ dại bên cạnh.

Mặc dù ngoài ý muốn thu hoạch được một gốc Sơn Tham hai trăm năm, nhưng nhất định phải tìm kiếm Mộc Long Căn. Xem ra vận khí hôm nay không tệ. Nói không chừng cũng có thể tìm được Mộc Long Căn.

Chương 293: Tế thần

Dây thừng Kim sư phụ chuẩn bị đúng là vẫn đủ dài. Giang Nguyên từ đỉnh núi tìm kiếm xuống dưới chân núi.

Hắn nhẹ nhàng buông sợi dây thừng ra, vững vàng nhảy xuống. Nhìn đồng hồ, thấy đã hơn 12h trưa, trên đỉnh đầu mơ hồ truyền đến tiếng kêu của lão Cố, cho rằng lão Cố sẽ không nghe được giọng của hắn, Giang Nguyên liền lấy điện thoại ra gọi.

- Bác sĩ Giang, đến giờ cơm trưa rồi. Để tôi bảo Kim sư phụ kéo cậu lên nhé.

Lão Cố lên tiếng.

Giang Nguyên ngẩng đầu nhìn đỉnh núi. Nếu để Kim sư phụ kéo hắn lên, chi bằng tự để hắn đi lên, ngược lại còn nhanh hơn mà dùng sức cũng không nhiều, lập tức cười nói:

- Không cần đâu, tôi đã xuống dưới chân núi rồi. Có gì để tôi tự lên cũng được. Chú giúp tôi nói với Kim sư phụ cột sợi dây cách vị trí đầu tiên mười trượng.

- Cái gì? Cậu đã xuống dưới chân núi rồi?

Lão Cố sửng sốt, sau đó cười nói:

- Được, vậy chúng tôi chờ cậu.

Sau khi cúp điện thoại, lão Cố quay sang nói với Kim sư phụ đang chuẩn bị kéo dây:

- Kim sư phụ, bác sĩ Giang đã xuống dưới chân núi rồi. Cậu ấy nói sẽ tự lên, nhờ ông đổi vị trí cột dây giùm cậu ấy.

- Cái gì? Đã xuống dưới chân núi? Nhanh như vậy sao?

Kim sư phụ cũng có chút giật mình.

Tốc độ của bác sĩ Tiểu Giang nhanh như vậy sao? Ngọn núi này cao ít nhất cũng trăm thước, cho dù đi thẳng xuống, sợ rằng cũng mất không ít thời gian. Nhưng bác sĩ Tiểu Giang lại xuống đến dưới chân núi rồi. Hơn nữa còn nhờ ông đổi vị trí cột dây cho hắn cách mười trượng, rõ ràng là đã kiểm tra những khu vực trong phạm vi mấy trượng xung quanh. Tại sao lại nhanh như vậy nhỉ?

- Mặc dù bác sĩ Giang còn trẻ, nhưng đúng thật là không thể xem

thường.

Lúc này Kim sư phụ mới thật sự bội phục Giang Nguyên. Động tác nhanh vô cùng, cũng không khác lắm so với ông năm đó.

Đội khi Giang Nguyên lên đến đỉnh núi, Kim sư phụ đã thay hẳn cột lại dây thừng cách vách núi phía tây mười trượng. Thấy Giang Nguyên leo lên, liền cười lấy ra từ trong ba lô vài chai nước, thịt khô, mấy cái bánh và mấy quả trứng.

- Nào, ở nông thôn không có lương khô gì ngon. Bác sĩ Giang và Cố tiên sinh thông cảm.

- Cảm ơn, cảm ơn.

Giang Nguyên và lão Cố thật ra cũng không khách sáo. Nếu đã lên đây, được như thế này đã là tốt lắm rồi. Chỉ là nước hơi lạnh một chút.

Giang Nguyên đối với cuộc sống như vậy cũng đã quen rồi. Khi chấp hành nhiệm vụ ở nước ngoài, ăn bánh uống nước là không hiếm. Thỉnh thoảng còn phải nhịn đói. Bây giờ có thịt có trứng, hiển nhiên là không đòi hỏi gì thêm.

Chỉ có lão Cố khi ăn bánh và thịt khô, cứ thường xuyên uống nước, nhìn biểu hiện là biết không quen ăn cái món này.

Kim sư phụ ở một bên cầm thịt khô, cắn một miếng, nhai thật kỹ rồi mới nuốt xuống. Lúc này trong lòng đã hoàn toàn tin tưởng, bác sĩ Giang là người thường xuyên leo núi. Nếu không phải là người thường xuyên leo núi sẽ không được như vậy.

Người hái thuốc đều biết, chỉ có ăn những thứ thức ăn này thì mới nhanh tiêu hóa, bởi vì sau khi ăn xong mà hoạt động, dạ dày sẽ xảy ra vấn đề. Hơn nữa, thức ăn này cũng sẽ giúp duy trì nước.

- Bác sĩ Giang, có thu hoạch gì không?

Mặc dù không khẳng định Giang Nguyên có thể tìm được Mộc Long Căn, nhưng lão Cố vẫn không nhịn được mà hỏi một câu.

Giang Nguyên nhẹ nhàng lắc đầu, đem miếng bánh đã bẻ vụn bỏ

vào trong miệng, nuốt xuống rồi nói:

- Mộc Long Căn cũng không phải dễ tìm như vậy.

Kim sư phụ nhìn cái túi bên hông Giang Nguyên, cười nói:

- Xem ra bác sĩ Giang là có thu hoạch khác.

- Vâng, mặc dù không tìm được Mộc Long Căn, nhưng lại tìm được một gốc Sơn Tham lâu năm.

Giang Nguyên cười nói.

-Ồ, Sơn Tham lâu năm?

Nghe Giang Nguyên nói, ánh mắt Kim sư phụ sáng lên. Ngày thường bọn họ lên núi, nếu có thể tìm được Sơn Tham, đó chính là thu hoạch lớn.

- Vận may của bác sĩ Giang không tệ, mới đến đã thu hoạch được như vậy, khiến cho lão già này hâm mộ vô cùng.

Nghe lời nói của Kim sư phụ, lúc này lão Cố cũng cảm thấy hiếu kỳ, nhìn cái túi bên hông Giang Nguyên.

Giang Nguyên mỉm cười mở cái túi, sau đó cẩn thận lấy gốc Sơn Tham ra.

Nhìn gốc Sơn Tham chỉ nhỏ bằng ngón tay cái trong lòng bàn tay Giang Nguyên, màu sắc nhợt nhạt, Kim sư phụ có chút sửng sốt, ngạc nhiên đưa tay tiếp nhận.

- Đây là Sơn Tham lâu năm? Nhìn như thế nào cũng giống rễ cây nhiều hơn.

Lão Cố nhìn gốc Sơn Tham, cười nói.

Kim sư phụ tiếp nhận gốc Sơn Tham, cẩn thận nhìn một lúc, hai mắt mở to, sắc mặt cũng đỏ lên.

- Cái này...cái này...thật là cậu vừa mới đào lên?

Kim sư phụ không thể tin nhìn Giang Nguyên, tay cầm Sơn Tham

cũng có chút run rẩy.

- Vâng, tôi vừa mới đào lên, vận khí cũng không tệ lắm.

Nhìn vẻ mặt của Kim sư phụ, Giang Nguyên cũng hiểu. Gốc Sơn Tham này, rất nhiều người hái thuốc cả đời cũng chưa chắc đã nhìn thấy. Người vừa mới đến ngọn núi này đã đào được, thật sự là may mắn không tưởng được.

- Cái này đâu chỉ không tệ.

Kim sư phụ hai tay nâng gốc Sơn Tham mà Giang Nguyên đào được, gương mặt không biết hâm mộ hay là ganh tỵ, sắc mặt thay đổi không biết bao nhiêu lần.

Lão Cố bên cạnh cũng từ vẻ mặt và lời nói của Kim sư phụ, biết được gốc Sơn Tham mà Giang Nguyên đào được dường như bất phàm, liền bước đến gần nhìn qua vài lần, nhưng ông chỉ nhìn thấy được một cái rễ cây gầy teo, không có dinh dưỡng, nhìn chẳng ra có cái gì tốt cả.

Nhìn một hồi, rốt cuộc không nhận được đành hỏi Kim sư phụ đang kích động:

- Kim sư phụ, gốc Sơn Tham này tốt lắm sao?

- Tốt, đương nhiên là tốt rồi. Ít nhất cũng phải có đến hai trăm năm tuổi thọ.

Kim sư phụ run giọng nói:

- Gốc sơn tham lâu năm như vậy, cả đời tôi chỉ thấy qua hai lần, bắt đầu từ lúc theo sư phụ lên núi hái thuốc vào năm mười sáu tuổi.

Kim sư phụ nhớ lại:

- Bốn mươi năm trước, ở thôn bên cạnh đào được một gốc. Lần còn lại chính là mười lăm năm trước, lão Hoàng của thị trấn chúng tôi đào được, cũng phải là gốc có hai trăm năm tuổi thọ.

- Cái gì, hai trăm năm? Vậy không phải rất đắt sao?

Lão Cổ kinh ngạc nói:

- Nhưng tại sao hai trăm năm lại nhỏ bằng có ngón tay vậy?
- Đương nhiên, những người hái thuốc như chúng tôi chỉ cần hái được một gốc này, nửa đời sau căn bản không cần lo nghĩ nữa.

Nhìn gốc sơn tham trong lòng bàn tay, Kim sư phụ nói:

- Sơn tham này sinh trưởng trên vách núi, hơn nữa Đại Dung chúng tôi có hoàn cảnh địa lý đặc biệt, ngày đêm phơi gió phơi nắng nên sơn tham có chút khô gầy. Nhưng cũng chỉ như vậy mới có thể sinh trưởng được hơn hai trăm năm mà được lực vẫn không mất đi.

- Thứ này đáng giá như vậy sao?

Nghe Kim sư phụ nói, ánh mắt lão Cổ cũng hiện lên sự kinh ngạc. Nói như vậy, thứ này ít nhất cũng đáng giá một hai trăm vạn. Nhìn Giang Nguyên vẫn bình tĩnh như cũ, lão Cổ bội phục trong lòng. Không hổ danh là người mà trong nhà coi trọng, đối mặt với thứ đắt tiền như thế mà vẫn giữ được sự bình tĩnh.

Tiếp nhận gốc sơn tham Kim sư phụ đưa lại, Giang Nguyên mỉm cười bỏ lại trong túi. Thứ này đối với người ngoài là thứ kiếm ra tiền, nhưng lọt vào tay hắn cũng chỉ có thể bị ăn sống thôi.

Thật ra hắn cũng có chút chờ mong, không biết miếng sơn tham lâu năm này sẽ có hiệu quả như thế nào? Có thể giúp hắn gia tăng năng lượng thêm vài phần không? Gần đây, thời gian dừng lại ở đuôi thứ ba cũng khá lâu rồi. Bây giờ chỉ còn thiếu mười mấy điểm nữa là đột phá.

Tốc độ ăn của Giang Nguyên rất nhanh, trong lúc lão Cổ còn đang ra sức gặm bánh thì Giang Nguyên đã ăn xong.

Thấy Giang Nguyên đã ăn xong, Kim sư phụ cũng ăn nốt quả trứng gà trong tay, ánh mắt nhìn Giang Nguyên đã có thêm vài phần kính ý. Hái thuốc chẳng những cần kỹ thuật mà còn cần vận may. Cho nên, rất nhiều gia đình người hái thuốc đều thờ tượng thần của Dược Vương Tôn Tư Mạc, ngày nào cũng cung phụng, thường xuyên tế bái, hy vọng có thể phù hộ cho mình tìm được dược thảo

trân quý.

Người hái được được thảo trân quý, sau khi trở về đều giết heo cúng rượu để tế bái, cảm ơn Dược Vương đã phù hộ, ban cho vận khí tốt như vậy.

Giống như lão Hoàng ở thị trấn, sau khi hái được gốc sơn tham hai trăm năm, đã thịt một con heo, một con trâu và một con dê để tế bái Dược Vương.

Vì thế, bác sĩ Giang ngày đầu tiên lên núi đã có thể hái được một gốc sơn tham hai trăm năm, tuyệt đối là thiên đại vận khí. Kim sư phụ thâm nghĩ, khi về nhà, nhất định sẽ bảo con cháu thân cận với bác sĩ Giang hơn một chút để dính vận may.

Nghỉ ngơi một chút, Giang Nguyên lại xuống núi. Lần này Kim sư phụ thân thiện hơn nhiều, nhiệt tình kiểm tra dây thừng cho Giang Nguyên mấy lần rồi mới để hắn xuống núi lần nữa.

Nhưng lần này Giang Nguyên cũng không có thu hoạch gì. Không tìm được Mộc Long Căn cũng không hái được được thảo trân quý nào. Về phần Hoàng Tinh hay Phục Linh, Giang Nguyên cũng không có tâm tư hái chúng.

Mắt thấy sắc trời cũng đã tối, tất cả đều xuống núi. Sau khi về đến nhà, Kim sư phụ hét lớn:

- Bà ơi, giết con gà nấu cháo nhé, chuẩn bị nhang đèn luôn.

- Lão đầu tử, về rồi sao?

Nghe tiếng Kim sư phụ gọi, bên trong có người vui mừng lên tiếng, rất nhanh một bà cụ chạy vào trong vườn, bắt lấy một con gà trống to, sau đó kê dao xẹt một cái vào cổ con gà, chỉ thấy máu gà nhỏ đầy xuống một cái bát.

Chương 294: Trục thẳng

- Nào, bác sĩ Giang, dựa theo quy củ, thu hoạch được được thảo trân quý, nhất định phải tạ ơn thần. Cậu sang đây vái đi.

Đội vợ sắp xếp xong gà, cá, thịt, đậu hủ, rau lên bàn cộng thêm một bình rượu, Kim sư phụ đứng chính giữa nhà, mỉm cười nói với Giang Nguyên, ý bảo hẩn khẩn vái tượng thần Dược Vương trong nhà.

- Thật sự là phiền quá.

Nhìn Kim sư phụ mỉm cười nhìn hẩn, lại còn người nhà của Kim sư phụ cố ý giết gà giúp hẩn bày một bàn thức ăn và rượu, trong lòng Giang Nguyên cảm động vô cùng.

Kim sư phụ đốt giùm Giang Nguyên một nén hương, lắc đầu cười nói:

- Bác sĩ Giang khách sáo rồi. Mọi người có thể đến nhà của chúng tôi, đây là vinh hạnh cho cả nhà chúng tôi, đồng thời cũng mang đến phúc khí của Dược Vương.

Nghe Kim sư phụ nói, vợ con của Kim sư phụ đằng sau cũng gật đầu đồng ý.

Đối với việc bái thần, Giang Nguyên tương đối quen thuộc. Ít nhất trong đoạn thời gian ở cùng lão gia tử, ngày nào cũng đốt nhang cúng tổ sư gia. Cho nên quá trình thực hiện ở đây cũng tương đối lưu loát.

Hai tay tiếp nhận nén nhang thơm từ trong tay Kim sư phụ, hẩn cung kính bái tượng thần Dược Vương ba cái, sau đó cẩn thận cắm vào trong lư hương, do dự một chút rồi lại quỳ xuống bô đoàn, chậm rãi bái lạy vài cái nữa.

Nói thật, hẩn cực kỳ kính trọng những bậc tiên nhân ngành thuốc. Nếu không nhờ có những người này nếm thử, biện giải, ngày nay làm sao có được những phương pháp trị liệu truyền xuống.

Đặc biệt, sau khi tiếp nhận kinh nghiệm trị liệu từ tổ sư gia, càng làm cho Giang Nguyên tôn trọng hơn đối với những tổ sư ngành y dược.

Mặc dù gia đình Kim sư phụ an bài cho hẩn không tính là long trọng nhưng lại là hoạt động tạ ơn thần thánh đúng chuẩn. Giang Nguyên hiển nhiên cảm kích vô cùng. Là người ngoài, hẩn không

quen những trình tự như vậy. Cho dù hẳn không quỳ xuống lạy, gia đình Kim sư phụ cũng sẽ không lên tiếng nói hẳn.

Nhưng nếu quỳ xuống lạy, như vậy sẽ có vẻ thành tâm hơn, còn thể hiện sự tôn trọng và cảm ơn gia đình Kim sư phụ.

Quả nhiên, nhìn thấy Giang Nguyên quỳ xuống bái lạy Được Vương, ánh mắt gia đình Kim sư phụ liền hiện lên sự hài lòng và vui mừng. Lão Cố ở bên cạnh cũng mỉm cười gật đầu, thầm nghĩ:

- Mặc dù bác sĩ Tiểu Giang còn nhỏ tuổi, nhưng làm người quả nhiên chu đáo, khó trách trong nhà lại coi trọng như vậy.

Giang Nguyên vái ba vái, đang định đứng dậy, đột nhiên cảm giác được mi tâm có chút mát lạnh, còn đang nghi hoặc, một tin tức liền hiện lên trong đầu:

- Phát hiện năng lượng dị chủng, phán định không nguy hại, tiếp thu thành công.

- A!

Giang Nguyên có chút sửng sốt, nửa ngày sau mới hồi phục tinh thần, sau đó kinh nghi đứng dậy, nhìn bức tượng cũ kỹ trước mặt, ánh mắt hiện lên sự kỳ quái, tiếp tục cung kính vái một vái nữa, mới mỉm cười gật đầu với Kim sư phụ.

- Được rồi, được rồi, chúng ta đi ăn cơm đi, haha...

Ngồi trên bàn cơm, Giang Nguyên cố gắng ức chế sự tò mò và nghi hoặc trong lòng. Tiếp nhận chén rượu mà con của Kim sư phụ đưa sang, hẳn mỉm cười đáp lễ. Tối nay hẳn nhất định sẽ tìm cơ hội hỏi chuyện tượng thần Được Vương.

Tửu lượng của lão Cố không cao. Uống hai ly liền từ chối không uống nữa.

Thấy Giang Nguyên uống năm sáu ly vẫn không sao, Kim sư phụ lại càng nhiệt tình hơn. Rốt cuộc Kim sư phụ lẫn đùng ra ngủ, Giang Nguyên lại càng không có cơ hội hỏi chuyện tượng thần.

Giang Nguyên và lão Cố được sắp xếp nghỉ ngơi tại phòng khách.

Giang Nguyên vừa tắm rửa vừa thúc giục nội khí, theo chuyển động Ngũ Cầm Hí vận chuyển hai vòng, chút men say trong người lập tức biến mất.

Sau khi tắm xong, hắn liền sang phòng lão Cố, nhẹ nhàng gõ cửa.

- Bác sĩ Giang?

Lão Cố bước ra mở cửa, nhìn thấy Giang Nguyên không hề có chút say rượu, không khỏi sửng sốt.

- Lão Cố, nếu cứ như vậy thì chúng ta sẽ không có thời gian. Tôi quan sát rồi, những nơi mà có thể tồn tại Mộc Long Căn, muốn đến đó quả thật có chút phiền toái. Chú xem có thể điều được trực thăng hay không? Như vậy tốc độ sẽ nhanh hơn.

Giang Nguyên trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

- Trực thăng?

Lão Cố sửng sốt, sau đó gật đầu nói:

- Không thành vấn đề, bây giờ tôi sẽ liên lạc ngay, sáng ngày mai hẳn sẽ có trực thăng đến đây.

Giang Nguyên cười nói:

- Ngoài ra, gia đình Kim sư phụ nhiệt tình như vậy, cũng giúp tôi chuẩn bị một chút.

Nghe Giang Nguyên nói, lão Cố có chút ngoài ý muốn nhìn Giang Nguyên, sau đó gật đầu:

- Bác sĩ Giang cứ yên tâm, tôi sẽ sắp xếp.

- Vậy thì tốt rồi, lão Cố, làm phiền chú quá.

Giang Nguyên nói lời cảm ơn, sau đó quay về phòng.

Nằm trên giường, nhìn gốc sơn tham đã được rửa sạch, Giang Nguyên đưa vào miệng cắn một miếng nhỏ.

Hắn vừa cắn vừa cảm thấy đau lòng. Nếu không phải bây giờ hắn

chỉ còn một miếng sơn tham nhỏ, thật có chút không nỡ ăn cái này. Đây là miếng sơn tham hai trăm năm tuổi, ít nhất cũng đáng giá hơn hai trăm vạn. Hơn nữa, nếu không phải trong tay hắn đã có bốn trăm vạn, cho dù rất chờ mong miếng sơn tham này sẽ mang lại biến hóa cho hắn, hắn cũng sẽ quyết định không ăn.

Sau khi cắn một miếng sơn tham vào miệng, một mùi thơm ngát bắt đầu tràn ngập trong khoang miệng, hóa thành một dòng nước ấm chảy vào trong khí hải. Tinh thần Giang Nguyên rung lên, trong đầu hiện ra một tin tức:

- Phát hiện năng lượng sinh vật đặc biệt. Phân tích năng lượng tinh thần khởi động. Chủ thể tiến vào ngủ đông.

Sau khi tin tức này hiện lên, Giang Nguyên liền chìm vào giấc ngủ.

Trong mơ màng, một tin tức khác xuất hiện:

- Phân tích năng lượng tinh thần đã xong, năng lượng dị chủng là do sáu luồng thần nguyên hợp thành. Hấp thu bắt đầu.

Khi tin tức này hiện lên, hình ảnh trong đầu Giang Nguyên cũng thay đổi. Lúc trước đều là đi theo tổ sư gia học hỏi các loại bệnh, nhưng hôm nay lại hiện lên một nơi vừa có chút xa lạ vừa có chút quen thuộc.

Trên một ngọn núi, một người mặc áo ngắn, tóc thắt bím, đang cẩn thận bò lên.

Rồi sau đó, người đàn ông trung niên này dùng một đoạn dây thô bắt đầu leo xuống, tìm kiếm trong đám dây leo treo trên vách núi.

Vách núi này đặc biệt quen thuộc, giống như vách núi mà Giang Nguyên đã từng đi qua.

- Sơn tham, Hoàng kỳ, Thiết Tuyền...

Một số dược vật được phát hiện, sau đó được hái xuống. Không bao lâu sau, người đàn ông trung niên đổi một ngọn núi khác, lại dùng dây thừng thô từ trên vách núi đi xuống sườn núi, tìm kiếm các loại thảo dược.

Hình ảnh không ngừng chuyển đổi. Đồng thời, một luồng khí lưu chậm rãi chảy vào trong khí hải, di chuyển đến hai mạch Nhâm Đốc, hướng đến kinh mạch toàn thân.

- Chủ thể sắp thức tỉnh, tạm thời ngừng hấp thu phân tích năng lượng tinh thần. Độ tích trữ của Cửu Vĩ đuôi 3 là 90%.

Không biết qua bao lâu, một dòng tin tức lại hiện lên. Hình ảnh trong đầu Giang Nguyên dần dần biến mất. Nửa tiếng sau, Giang Nguyên chậm rãi mở mắt.

Vốn Giang Nguyên định đánh răng rửa mặt xong sẽ đi luyện Ngũ Âm Hí nhưng không nghĩ đến người nhà Kim sư phụ thức dậy còn sớm hơn cả hẳn.

- Bác sĩ Giang dậy rồi sao? Tại sao không ngủ thêm chút nữa?

Con trai của Kim sư phụ đang bố củi trong sân, nhìn thấy Giang Nguyên bước ra, vội vàng hỏi.

- Haha, quen dậy sớm rồi.

Nhìn Kim sư phụ từ trong phòng đi ra, Giang Nguyên vội vàng nói:

- Xin chào Kim sư phụ.

- Chào bác sĩ Giang.

Kim sư phụ hồi phục tinh thần rất tốt, không nhìn ra được một chút say rượu của tối ngày hôm qua:

- Bác sĩ Giang, ngày hôm qua thật xin lỗi cậu, không uống với cậu được nhiều.

- Haha, Kim sư phụ, ngày hôm qua cháu cũng say mà, trở về phòng cũng đã mơ mơ màng màng.

Giang Nguyên cười đáp lời.

Nghe Giang Nguyên trả lời, Kim sư phụ cười nói:

- Bác sĩ Giang khiếm tốn quá.

Rất nhanh, lão Cố cũng đã thức dậy, vợ của Kim sư phụ đã nấu một nồi cháo mời mọi người ăn sáng.

Kỹ thuật nấu ăn của vợ Kim sư phụ không tệ. Bên trong tô cháo thịt băm còn bỏ thêm một cái trứng chần, khiến cho Giang Nguyên ăn rất ngon miệng.

Mọi người đang ăn sáng liền nghe được tiếng âm âm dăng xa. Nghe được thanh âm này, Giang Nguyên liền ngẩng đầu lên, nhận ra đây là thanh âm của trực thăng, liền gạt đầu. Hiệu suất làm việc của lão Cố đúng là không tệ.

Tiếng trực thăng càng lúc càng gần, lão Cố nghe được thanh âm liền buông đũa, nói:

- Bọn họ đến rồi, tôi ra ngoài chuẩn bị một chút.

Dứt lời liền vội vàng ra ngoài.

Gia đình Kim sư phụ cũng nghe được tiếng trực thăng, gương mặt hiện lên chút tò mò, liền chạy ra ngoài, chỉ thấy được lão Cố mang theo một cái thùng sơn từ trong phòng chạy ra.

Sau đó lão Cố đem thùng sơn vẽ hình một chữ thập thật lớn tại một sân phơi lúa cách đó không xa.

Kim sư phụ nhìn thấy trực thăng bay đến nhà mình, hai mắt mở to. Ông đã sống nhiều năm như vậy rồi, đây là lần đầu tiên nhìn thấy trực thăng.

Nhìn thấy chiếc trực thăng đậu ngay vị trí chữ thập được vẽ bằng sơn, Kim sư phụ ngạc nhiên nói:

- Tôi đang tự hỏi tại sao Cố tiên sinh lại thức dậy sớm như vậy? Thì ra là Cố tiên sinh muốn đi về?

- Dùng trực thăng lên núi?

Nghe Giang Nguyên nói xong, Kim sư phụ liền giật mình. Cả nhà ông muôn đời hái thuốc, nhưng chưa từng nhìn thấy qua chuyện dùng trực thăng để hái thuốc.

- Có cần như vậy không? Thuê trực thăng một ngày tốn không ít tiền đâu.

Kim sư phụ nhìn chiếc trực thăng đậu cách đó không xa, liền tròn mắt, nhìn Giang Nguyên nói.

Giang Nguyên mỉm cười:

- Đối với tôi mà nói, thời gian còn quan trọng hơn tiền bạc.

Chương 295: Mua chuộc lòng dân

Vốn Giang Nguyên bỏ ra lần này rất lớn, nhưng vì là tìm Mộc Long Căn, cho nên lão Cổ cũng không đau lòng. Mặc dù mọi người cảm thấy bày ra trận thế lớn như vậy là có chút khoa trương, tuy nhiên người có tiền mà, ai cũng chẳng thể nói gì được.

Những người bị trực thăng thu hút đến xem náo nhiệt cũng không ít. Một phần năm hộ gia đình ở thị trấn Vô Nguyên đều làm nghề hái thuốc, nghe nói có trực thăng đến, tất cả đều hưng phấn không thôi, chạy đến nhà Kim sư phụ để tìm hiểu.

Kim sư phụ hiển nhiên cũng biết vì Mộc Long Căn, Cổ tiên sinh và bác sĩ Giang đã bỏ ra rất nhiều tiền, lập tức cũng không giấu diếm, nói có người muốn tìm Mộc Long Căn, cũng không biết vì sao lại tìm, nhưng nếu có ai tìm được loại thuốc này, hai người kia sẽ có quà lớn.

Nhìn đám hương dân hưng phấn rời đi, Kim sư phụ cũng khẽ thở dài một chút. Mặc kệ thế nào, coi như ông đã giúp hết sức mình. Dù sao bây giờ cũng đang thời điểm nông nhàn, mọi người cũng rảnh rỗi. Nhiều người thì nhiều hơn một phần hy vọng.

Trực thăng lão Cổ điều đến cũng không lớn. Ngoài hai cái ghế chính phụ, còn có thể chở thêm bốn người. Những người mà con của Kim sư phụ nhờ tỏ vẻ họ chỉ quen leo núi, không cần ngồi trực thăng. Vì thế Giang Nguyên quyết định chỉ mang theo con trai và cháu của Kim sư phụ, tìm kiếm ở những nơi mà người bình thường khó đến. Những người khác tiếp tục dựa theo đường mình quen thuộc mà làm.

Sắp xếp xong hết thảy, Giang Nguyên cũng không khách sáo, ngồi trực thăng thẳng đến ngọn núi ngày hôm qua, dừng lại tại nơi mà người bình thường không leo đến được.

Ngọn núi này cao khoảng hai trăm thước, nhưng bốn phía đều là vách núi thẳng đứng. Cho nên, trực thăng là phương tiện có thể tiết kiệm thời gian nhất.

Chiếc trực thăng lơ lửng trên đỉnh núi, sau đó thả cha con Kim gia xuống, rồi chở Giang Nguyên đến ngọn núi bên cạnh.

- Bác sĩ Giang, cậu nhất định phải cẩn thận đấy.

Nhìn Giang Nguyên mở cửa trực thăng, lưng mang ba lô chuẩn bị nhảy ra ngoài, lão Cố liền tiến sát tai Giang Nguyên, lớn tiếng kêu lên.

- Lão Cố, yên tâm đi, sau khi tôi tìm kiếm xong sẽ gọi điện thoại cho chú.

Nghe tiếng gió vù vù bên ngoài, Giang Nguyên cười nói một câu, sau đó nhảy ra ngoài trực thăng.

Lão Cố dựa lưng vào ghế, nhìn theo Giang Nguyên kéo dây kéo thả mình xuống. Chỉ khoảng hai ba giây, Giang Nguyên đã xuống đến đỉnh núi, so với cha con Kim sư phụ phải mất nửa phút đồng hồ mới xuống được thì đúng là không cùng một loại người.

Sau khi Giang Nguyên xuống đến đỉnh núi, liền phất tay với lão Cố, ý bảo lão Cố có thể kéo dây lên, sau đó bắt đầu nhìn quanh bốn phía.

Ngọn núi này cao khoảng một trăm ba chục thước, bốn phía đều là vách núi dựng thẳng, chỉ có đỉnh núi là nhìn còn bằng phẳng một chút. Giang Nguyên cẩn thận nhìn quanh, bây giờ đã là buổi sáng, mặc dù đã có chút ánh nắng mặt trời, nhưng sương mù phía tây vẫn còn rất dày. Vì thế, Giang Nguyên bắt đầu từ vách núi phía đông, nơi có tầm nhìn rõ ràng hơn.

Hắn cột sợi dây thật chặt vào một gốc cây cổ thụ trên đỉnh núi, sau đó khóa vào khóa an toàn bên hông, lúc này mới bắt đầu đi xuống.

Mặc dù vách núi phía đông vẫn bị bao phủ trong một đám sương mù, nhưng tầm mắt đã có thể nhìn rõ. Giang Nguyên chậm rãi thả người xuống, nhìn thấy dưới chân có một đám dây leo rậm rạp, liền nhẹ nhàng đu mình qua đó.

Cứ như vậy mà tìm hai chỗ vẫn không nhìn thấy có bất cứ loại thuốc nào chứ đừng nói chi đến Mộc Long Căn. Nhưng Giang Nguyên cũng không thất vọng. Bây giờ đang là mùa đông, được

thảo rất ít, mà mục tiêu của hần cũng chỉ có Mộc Long Căn. Chậm rãi tìm, biết đâu chừng lại có thể tìm được.

Một tay cầm dây thừng, một tay Giang Nguyên vịn vào gốc cây nhỏ bên cạnh để ổn định cơ thể, sau đó hướng nhìn chung quanh. Lúc này, ánh mắt của hần đảo trúng một đám dây leo rậm rạp cách bốn năm trượng bên trái, chỉ cảm thấy đám dây leo này khá sáng, màu sắc rõ ràng, trong đầu liền hiện lên một tin tức:

- Phát hiện Dạ Giao cách mười ba thước.

Sau khi đọc được tin tức này, Giang Nguyên có chút sửng sốt, chợt nhớ đến ngoại trừ mũi có thể ngửi được mùi của dược vật thì hai mắt cũng có thể nhìn thấy.

Ngày hôm qua, khi hần phát hiện được một gốc sơn tham, lúc đó mũi đã phán định qua, nên không có cơ hội dùng công năng của hai mắt.

Lập tức trong lòng Giang Nguyên hưng phấn hẳn lên. Nhưng hần chỉ phát hiện được dược vật tầm thường, cũng không nhất định có thể tìm được Mộc Long Căn. Căn cứ vào kinh nghiệm trước đây, nếu muốn thông qua mũi và mắt để tìm Mộc Long Căn, nhất định hần phải gặp qua một lần. Nếu không, mũi và mắt sẽ không mang lại tác dụng gì.

Nhưng mặc kệ thế nào, đây cũng là chuyện tốt. Nếu hần có thể tìm ra được một dây Mộc Long Căn, muốn tìm dây thứ hai sẽ dễ dàng hơn nhiều. Dù sao độc của Dương lão cũng không phải chỉ có một dây là có thể giải trừ hoàn toàn.

Nghĩ đến đây, Giang Nguyên liền đưa mắt nhìn đám dây leo rậm rạp, cũng không có ý định đến đó xem. Bởi vì sau khi đồng tử của hần co rút lại, hần có thể nhìn thấy rõ ràng đám dây leo đó đều là dây leo bình thường, cho nên không cần qua đó.

Rất nhanh Giang Nguyên đã tìm xong vách núi phía đông. Đáng tiếc, ngoại trừ những dược vật thường thấy, hần không tìm được Mộc Long Căn.

Đứng ở chân núi, nhìn ngọn núi trên đầu, hần từ bỏ ý định tự

mình leo lên. Nếu muốn tự mình leo lên, ít nhất phải mất gần một tiếng. Giang Nguyên liền móc điện thoại gọi cho lão Cổ.

Trực thăng rất nhanh bay đến. Chưa đến mười phút đã kéo hẳn lên không, sau đó lại tiếp tục thả xuống đỉnh núi.

Ngồi trên trực thăng, lão Cổ nhìn thấy Giang Nguyên nắm sợi dây đung đưa giữa không trung, trong lòng cảm thấy run sợ. Cho đến khi hẳn bình yên đứng trên đỉnh núi thì mới thở phào nhẹ nhõm.

Dưới sự trợ giúp của trực thăng, đến giữa trưa, Giang Nguyên đã tìm kiếm hết vách núi phía đông và nam của ngọn núi. Ngoại trừ linh chi mấy chục năm thì những dược vật có giá trị đều không thấy, chứ đừng nói chi đến Mộc Long Căn.

Nghỉ ngơi một chút, thấy sương mù đã tản đi, Giang Nguyên bắt đầu chuyển sang hướng phía tây có khả năng nhất.

Một cơn gió nhẹ thổi đến, nghe trong gió có mùi chan chát đặc biệt, trong đầu Giang Nguyên liền hiện lên một tin tức:

- Câu Đằng, hướng 8h, cách ba mươi thước.

- Câu Đằng?

Giang Nguyên quay đầu nhìn thoáng qua, cũng không để ý. Loại dược vật này rất thường thấy. Dù sao thì cách ba mươi thước, có muốn qua bây giờ cũng không qua được. Vì thế Giang Nguyên tiếp tục rơi xuống.

Sau khi rơi xuống được mấy trượng, Giang Nguyên liền nhìn thấy trên vách đá có dây leo mọc um tùm, hai mắt quét qua, cũng không phát hiện được bất cứ tin tức gì.

Không có tin tức, thật ra lại làm cho Giang Nguyên có chút hưng phấn. Vì nếu có tin tức, điều này nói rõ dược vật đó chỉ là loại bình thường.

Nheo mắt lại, đám dây leo đằng trước hiện lên trong tầm mắt.

Nhìn mấy nhánh dây vàng úa, trong lòng Giang Nguyên thoáng có chút thất vọng, đây cũng không phải là Mộc Long Căn trong trí

nhớ. Khẽ thở dài, hắn quay sang nhìn một vách núi khác, sau đó hai chân đạp mạnh vào vách núi, kéo sợi dây sang phía bên kia.

Nơi đó có một đám dây leo rậm rạp.

Trời càng lúc càng tối, Giang Nguyên đã tìm kiếm gần hết cả ngọn núi, đến gần 5h chiều cũng vẫn không có kết quả gì. Giang Nguyên cũng không bảo trực thăng kéo hắn lên, tự mình leo lên núi rồi trở về nhà Kim sư phụ. Bây giờ không cần phải gấp gáp, cho nên không cần phải lãng phí để trực thăng đến đưa hắn về.

Sau khi về đến nhà Kim sư phụ, thấy cũng đã 5h30, vừa mới bước vào cổng đã thấy có mấy người đang chờ trong nhà. Thấy Giang Nguyên tiến vào, có người hưng phấn lên tiếng:

- Bác sĩ Giang về rồi.

Kim sư phụ tùm tùm bước đến:

- Bác sĩ Giang, hương dân của thôn chúng tôi cũng rất nhiệt tình, tự mình lên núi tìm Mộc Long Căn. Sau đó đã mang về một số loại dây leo tương tự Mộc Long Căn. Tôi đã xem qua, cũng có bốn phần tương tự. Nhưng dù sao khi tôi nhìn thấy nó cũng đã cách hiện tại mấy chục năm, cũng có chút không xác định. Cậu mau qua xem đi.

- Ồ?

Nghe Kim sư phụ nói, ánh mắt Giang Nguyên sáng lên, sau đó bước nhanh đến.

- Bác sĩ Giang, bác sĩ Giang, cậu mau xem có phải hay không?

Hương dân vui vẻ vây quanh hắn, cầm những sợi dây leo dài đưa cho hắn xem.

Liếc mắt một cái, trong lòng Giang Nguyên liền có chút kích động. Mấy nhánh dây này đều khô, thân hơi cứng, nhưng sau khi Giang Nguyên cẩn thận đưa lên mũi ngửi thì bất đắc dĩ thở dài.

Lão Cố cũng bước đến, nhưng nhìn vẻ mặt thất vọng của Giang Nguyên, trong lòng chùng xuống.

- Cảm ơn mọi người, quả thật rất giống nhưng không phải là loại thuốc mà chúng tôi muốn tìm.

- Không phải sao?

Gương mặt của hương dân cũng hiện lên sự thất vọng.

Giang Nguyên mỉm cười nhìn lão Cố:

- Lão Cố, vất vả cho các vị hương dân rồi.

Nghe Giang Nguyên nói, mặc dù có chút thất vọng, nhưng lão Cố vẫn mỉm cười, sau đó móc tiền đưa cho mỗi người một tờ, nói:

- Các vị hương thân khổ cực quá. Mặc dù không phải, nhưng đây xem như tiền phí công sức của mọi người, mong mọi người cầm lấy.

- Ôi ôi, sao lại không biết xấu hổ vậy?

Thấy lão Cố đưa qua mấy trăm đồng, ánh mắt người dân đều hiện lên sự vui vẻ, nhưng lại có chút xấu hổ.

Kim sư phụ cũng bội phục Giang Nguyên, cười nói:

- Lão Lý, các người cũng thấy bác sĩ Giang và Cố tiên sinh cũng không phải người hẹp hòi. Nếu có thể tìm được, tôi nghĩ bác sĩ Giang và Cố tiên sinh cũng không để mọi người làm không công.

Nghe Kim sư phụ nói, hương dân đều không từ chối, vui vẻ nói lời cảm ơn.

Sau khi mọi người rời khỏi, lão Cố nhìn Giang Nguyên, cảm thán nói:

- Bác sĩ Giang, mặc dù cậu còn trẻ, nhưng làm việc đúng là ổn thỏa. Chúng ta chỉ tốn có hai ngàn, nhưng lại mua được lòng dân.

Giang Nguyên mỉm cười, nhìn đám dây leo bỏ một đồng trong sân Kim sư phụ, nói:

- Cũng không có gì. Nhiều người thì thêm nhiều sức mạnh. Nói

không chừng trong đống của ngày mai mang đến sẽ tìm được Mộc Long Căn. Chúng ta cũng không thể từ bỏ hy vọng được.

Bữa cơm tối cũng khá thịnh soạn, có thịt, có rượu. Xem ra lão Cổ đã trả cho nhà Kim sư phụ không ít tiền phí. Lần này Giang Nguyên không uống nhiều rượu, chỉ tùy ý uống hai ly, vừa ăn vừa tán dóc.

- Kim sư phụ, xem ra tổ tiên của mọi người đều làm nghề hái thuốc.

Giang Nguyên tùy ý hỏi.

- Đúng vậy, tám chín thế hệ nhà chúng tôi đều làm nghề hái thuốc. Lại nói tiếp, ở thị trấn Võ Nguyên này, gia đình chúng tôi là lâu đời nhất.

Nói đến điều này, Kim sư phụ cũng có chút kiêu ngạo.

- Haha, khó trách tượng thần Dược Vương trong nhà chúng ta lại có phong cách của thời đại nhà Thanh.

Giang Nguyên bưng ly rượu, kính Kim sư phụ một ly.

- Khà!

Kim sư phụ ngửa đầu uống cạn ly rượu, sau đó nhìn Giang Nguyên có chút bội phục, rồi đắc ý nói:

- Nghĩ không ra bác sĩ Giang lại có nhãn lực như vậy. Dược Vương nhà chúng tôi là người hái thuốc Nguyên Công nổi tiếng nhất thời đó. Cũng bắt đầu từ thời nhà Thanh, nhà chúng tôi vẫn không ngừng truyền lưu cho đến ngày nay. Ngoại trừ đời Nguyên Công, đến đời của tôi đã là thế hệ thứ tám rồi.

- Thế hệ thứ tám?

Giang Nguyên chậm rãi gật đầu. Xem ra lai lịch vị tượng thần Dược Vương này cũng bình thường, nhưng bảy loại thần niệm mà hắn nhận được trước đó hẳn có liên quan đến vị tổ tiên này của Kim gia.

Sau khi biết rõ đại khái, Giang Nguyên cũng không còn rối rắm nữa. Ăn cơm xong, Giang Nguyên tắm rửa rồi leo lên giường. Sau khi bỏ một miếng sơn tham hai trăm năm tuổi vào miệng, một tin tức hiện lên, hắn bắt đầu chìm vào giấc ngủ.

Trong mơ, Giang Nguyên một lần nữa nhìn thấy hình ảnh của một người đàn ông trung niên. Mà người này lại rất giống với người ban đầu.

Lần này Giang Nguyên đã nhìn thấy hình ảnh của Mộc Long Căn.

Đồng thời, trong đầu Giang Nguyên hiện lên một tin tức:

- Năng lượng Cửu Vĩ đuôi 3 đầy.

Chương 296: Quen thuộc

Giang Nguyên im lặng nằm trên giường. Hình xăm con hồ ly bên tay trái lóe lên. Đuôi thứ ba vốn đang ảm đạm liên sáng lên, đồng màu với hai cái đuôi trước.

Trong mơ, Giang Nguyên nhìn thấy người đàn ông trung niên quen thuộc leo lên một ngọn núi. Từ trên đỉnh núi thả dây xuống, bắt đầu tìm kiếm được vật chung quanh, đột nhiên thấy được một đám dây leo bên tay trái.

Người đàn ông trung niên đạp mạnh vào vách núi, thuận lợi phóng đến chỗ đám dây leo, sau đó dùng tay cầm lấy từng nhánh một, cẩn thận mà nhìn.

Chỉ thấy dây leo có màu vàng nhạt, hơi khô, nhánh cứng, gương mặt người đàn ông liền hiện lên sự vui mừng lẫn sợ hãi, lẩm bẩm:

- Mộc Long Căn.

Lập tức, người đàn ông dùng một con dao, cẩn thận cắt từng nhánh Mộc Long Căn.

Đồng thời, trong lúc hình ảnh người đàn ông trung niên hái thuốc không ngừng xuất hiện, khí hải của Giang Nguyên cũng không

nhàn rồi. Khí lực đậm đặc trong khí hải bắt đầu vận hành, truyền khắp toàn thân, sau đó tập trung vào huyệt vị gần nhất, cuối cùng tạo thành một luồng khí lưu nhỏ nhỏ chảy vào kinh mạch.

Theo khí lưu vận hành tại hai mạch Nhâm Đốc, trong không gian xung quanh cơ thể lơ mờ khí tức màu xanh, từ da tay chậm rãi rót vào các tế bào, cơ thể, xương cốt rồi dung nhập các huyệt vị, dần dần lan tràn toàn thân, khiến cho tốc độ vận hành của khí lưu trong hai mạch Nhâm Đốc ngày càng nhanh hơn.

Thời gian từng phút một trôi qua, khí lưu vận hành trong cơ thể Giang Nguyên càng lúc càng nhanh. Khí tức màu xanh quanh thân hẳn cũng bị hút vào cơ thể, tạo thành khí lưu bên trong.

Không bao lâu sau, trong đầu Giang Nguyên xuất hiện một tin tức.

- Năng lượng Cửu Vĩ đuôi 3 đầy. Đuôi 3 bắt đầu hiện hình.

Hình xăm trên cánh tay Giang Nguyên bộc phát một luồng ánh sáng. Con hồ ly nhỏ đáng yêu như một con mèo đang cuộn mình bắt đầu giãn người ra.

Con hồ ly màu đỏ giống như vừa mới tỉnh ngủ, chậm rãi duỗi thắt lưng, sau đó ngáp một cái, một cái đuôi dựng thẳng lên. Rồi cái đuôi thứ 2, thứ 3 cũng bắt đầu xuất hiện. Ba cái đuôi xinh đẹp lay động, cặp mắt to tròn như bảo thạch cũng chậm rãi mở ra.

Khi ánh mắt của con hồ ly mở ra, từ trong ánh mắt của nó bắn ra một luồng ánh sáng màu đỏ lơ mờ, sau đó tràn khắp toàn thân Giang Nguyên.

Luồng ánh sáng màu đỏ chậm rãi từ tay trái xuống thân trái, chân trái rồi lại hướng lên trên.

Cứ như thế mà chậm rãi chảy tràn toàn thân của hắn, cuối cùng là đầu.

- Hiện hình hoàn thành, giao cho chủ thể thiên phú thứ ba.

Khi tin tức này hiện lên, ánh sáng màu đỏ đang tràn ngập toàn thân Giang Nguyên đột nhiên biến mất.

Con tiểu hồ ly màu đỏ trên vai trái Giang Nguyên chậm rãi cuộn mình, hai mắt nhắm lại.

- Kích hoạt Cửu Vĩ đuôi 4, năng lượng tích trữ bằng 0.

Từ lúc tin tức này hiện lên, cái đuôi thứ tư cũng dần dần xuất hiện, chỉ là không rõ mà thôi.

Sáng hôm sau, Giang Nguyên tỉnh lại, vẫn không nhớ quá rõ tình huống đêm hôm qua. Nhưng khi nhìn hình xăm trên vai trái, hẳn lại có chút chờ mong.

Khi năng lượng Cửu Vĩ đuôi 3 sắp đầy, nếu không có bất ngờ gì xảy ra, đêm hôm qua, đuôi thứ 3 đã được bổ sung đầy đủ, và đuôi thứ 4 bắt đầu xuất hiện.

Đồng thời, hẳn sẽ nhận được thiên phú thứ ba.

Cho nên, hẳn có chút không xác định được mà kéo vai trái lên nhìn vào hình xăm.

Mặc dù ánh sáng vẫn còn mờ, nhưng ánh mắt Giang Nguyên có chút co rụt lại, trong nháy mắt đã nhìn rõ hình xăm trên vai trái.

Mang theo tâm trạng chờ mong và hưng phấn, Giang Nguyên nhìn thấy cái đuôi thứ ba đã hiện lên đầy đủ.

- Rốt cuộc cũng đã thăng cấp rồi. Cái đuôi thứ tư cũng đã xuất hiện.

Sau một hồi hưng phấn, Giang Nguyên liền cau mày.

Khi cái đuôi thứ 2 dài ra, hẳn đã nhận được thiên phú “Thanh Chương”. Bây giờ đuôi thứ 3 đã đầy đủ, chuẩn bị sang đuôi thứ 4, vậy thiên phú mới của hẳn là gì?

Nhớ đến hai loại thiên phú trước, còn có thiên phú Huyết mạch Thông mẫn chỉ tâm cực kỳ cường hãn, còn lần này là gì? Giang Nguyên thật sự rất chờ mong.

Buổi sáng, Giang Nguyên cũng không có cơ hội luyện tập Ngũ Cầm Hí. Người của Kim gia thức dậy còn sớm hơn cả hẳn. Hẳn cũng

chẳng có tâm tư làm trò cho mọi người xem.

Ăn sáng vẫn là một chén cháo thịt băm có trứng chần. Đối với món ăn sáng này, Giang Nguyên cực kỳ hài lòng. Lượng ăn của hắn vẫn không thấp, sau khi ăn một tô cháo đầy, hắn đã no đến tám phần.

Nhìn Giang Nguyên hai ba muống đã ăn hết tô cháo, lão Cổ nhìn lại tô của mình còn non nửa tô, đột nhiên mặt đỏ lên, vội vàng tăng tốc. Nên biết rằng thân hình của ông còn to hơn Giang Nguyên gấp đôi.

Ầm ầm! Chiếc trục thăng mang theo thanh âm ồn ã bay đến những ngọn núi. Nhìn những ngọn núi càng lúc càng gần, Giang Nguyên nhẹ nhàng thở hắt ra. Hôm nay đã là ngày thứ ba. Hắn sẽ ở lại tìm thêm vài ngày nữa, nếu tìm không được, hắn sẽ không ở lại mà nghĩ biện pháp khác giúp Dương lão.

Nghĩ đến đây, hắn nhớ lại biểu hiện của Dương Vân Dương, nhớ đến vẻ mặt không quá lo lắng của ông, Giang Nguyên đột nhiên cảm giác áp lực của hắn cũng không lớn lắm.

Nhẹ cười, Giang Nguyên thở hắt ra, nhìn ngọn núi càng lúc càng gần, đột nhiên cảm nhận được ngọn núi đặc biệt quen thuộc, liền có chút sửng sốt, nhớ đến ngọn núi mà vị tiên sinh kia tìm được Mộc Long Căn chính là ngọn núi này.

Chương 297: Giấc mộng

- Anh đưa tôi đến ngọn núi đó giùm.

Giang Nguyên không chút do dự chỉ vào ngọn núi trước mặt.

Sau khi đáp xuống đỉnh núi, Giang Nguyên cũng không chần chừ, nhìn xuống vách núi hai nơi, rất nhanh xác định được vị trí của vách núi trong giấc mộng.

Nhưng sau khi Giang Nguyên đi xuống, tìm được nơi mà người đàn ông trung niên đã tìm được Mộc Long Căn, nhưng hắn tìm mãi vẫn không tìm thấy sự tồn tại của nó.

Đứng giữa không trung, Giang Nguyên nhẹ nhàng lau mồ hôi, quay đầu nhìn hoàn cảnh trống rỗng xung quanh, có chút cười khổ. Quả nhiên không đơn giản như vậy.

Một ngày trôi qua, vẫn không tìm được Mộc Long Căn, nhưng Giang Nguyên lại hái được hai gốc sơn tham bốn năm chục năm. Còn lại thì chẳng có thu hoạch gì đặc biệt.

Khi hần trở về nhà, Kim sư phụ lại cười khổ chỉ vào đồng dây leo khô trong sân, lắc đầu:

- Hôm nay, một nhánh cùng loại cũng không có, chỉ có vài nhánh giống như ngày hôm qua.

- Không sao đâu. Từ từ sẽ có.

Nhìn thấy đồng dây leo này, Giang Nguyên cũng chỉ có thể mỉm cười đáp lời. Mặc kệ có hay không, chung quy vẫn có vài phần cơ hội.

Nhưng tâm trạng của gia đình Kim sư phụ cũng không tệ lắm. Nhờ có trục thăng, bọn họ có thể đến được những ngọn núi khó đến. Mặc dù tốc độ không nhanh bằng Giang Nguyên, không hái chuẩn xác bằng hần, nhưng cũng thu hoạch được một gốc sơn tham bốn chục năm.

Một gốc sơn tham đối với họ mà nói, ít nhất cũng bằng thu hoạch nửa năm. Quả thật rất đáng vui mừng.

Nhìn một nhà khắp khởi, tâm trạng của Giang Nguyên lại không tốt lắm. Sống cuộc sống bình đạm như vậy quả thật không tệ, chỉ đáng tiếc bây giờ hần lại không có biện pháp.

Buổi tối, Giang Nguyên cũng không ăn gốc sơn tham hai trăm năm, mà cắn một miếng của gốc sơn tham hái được trong ngày, sau đó chậm rãi chìm vào giấc ngủ.

Trong mơ, cảnh tượng không còn giống với hôm trước. Tổng cộng có đến hơn mười cảnh xuất hiện trong mộng của Giang Nguyên, mà vị trí của từng cảnh lại không giống nhau.

Nhưng trong đó lại có một điểm giống nhau.

Từng cảnh đều là hái thuốc, sau đó phát hiện sự tồn tại của Mộc Long Căn, hơn nữa người xuất hiện trong cảnh có đến năm người.

Người gần nhất là một người đàn ông năm sáu chục tuổi, thoạt nhìn rất giống với Kim sư phụ. Người này chỉ xuất hiện trong một cảnh, nhưng cảnh này, sau khi Giang Nguyên tỉnh lại, lại làm cho hắn cảm thấy rất hưng phấn.

Người đàn ông trung niên có thể là cha của Kim sư phụ, lững lảng trên vách núi, tìm được một đám Mộc Long Căn rậm rạp. Nhưng ông cũng không cắt hết mà để lại hai nhánh vừa mới ra không bao lâu.

Đối với điều này, Giang Nguyên hưng phấn vô cùng. Mộc Long Căn sinh trưởng rất lâu, cũng phải mất bốn chục năm mới đủ để làm thuốc. Hơn nữa, Mộc Long Căn trên trăm năm cũng không hiếm thấy.

Đương nhiên, quan trọng nhất là người đàn ông này hẳn là cha của Kim sư phụ. Tính toán lại một chút, khi phát hiện Mộc Long Căn đến bây giờ có thể là năm sáu chục năm. Ngoài ra, ngọn núi mà ông hái được cũng giống như mấy ngọn núi mà trực thăng đã bay qua.

Mặc kệ thế nào, tỷ lệ Mộc Long Căn vẫn còn lưu lại là rất cao.

Phân tích một chút, Giang Nguyên cảm thấy lần này hy vọng hắn tìm được vượt quá ba phần.

Tâm trạng của lão Cố thì không được tốt cho lắm. Ông đến đây cũng đã sáu ngày, nhưng ngay cả bóng dáng của Mộc Long Căn cũng không nhìn thấy. Điều này đối với lão đồng chí luôn tận tâm và trung thành với Dương gia, quả thật là một đả kích không nhỏ.

Nhìn sắc mặt của lão Cố, Giang Nguyên không nhịn được liền nói:

- Tại sao hôm nay nhìn lão Cố không vui nhỉ?

Lão Cố ngẩng đầu nhìn Giang Nguyên, bất đắc dĩ nói:

- Bác sĩ Giang, cậu cũng không phải là không biết, ngày nào cũng trôi qua, nhưng vẫn không tìm được Mộc Long Căn. Không tìm

được nó, tôi nào có tâm trạng ăn cơm.

Giang Nguyên gật đầu, sau đó trấn an:

- Lão Cố, cũng đừng lo lắng nhiều. Nhiều người tìm như vậy, chung quy cũng sẽ tìm được, chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

- Hy vọng là như vậy.

Nghe Giang Nguyên nói, lão Cố chậm rãi gật đầu:

- Chỉ là mấy ngày nay vất vả cho bác sĩ Giang rồi.

- Hahah, không có gì, đây là chuyện mà tôi nên làm.

Giang Nguyên cũng không nói nhiều. Hẳn so với lão Cố càng biết Mộc Long Căn quan trọng với Dương gia như thế nào. Nhưng thứ này phải dựa vào vận may. Hôm nay hẳn sẽ dựa vào vận may mà đi xem một chút, hy vọng sẽ tìm được.

Chờ cha con Kim gia, Giang Nguyên và lão Cố ăn sáng xong, chiếc trực thăng một lần nữa xuất phát.

Sau khi chiếc trực thăng thả cha con Kim gia xuống đỉnh một ngọn núi, phi công liền quay sang hỏi Giang Nguyên:

- Bác sĩ Giang, hôm nay cậu muốn xuống ngọn núi nào?

Giang Nguyên từ cửa sổ quan sát ra bên ngoài, nghe tiếng phi công hỏi, liền nói:

- Lên độ cao khoảng chừng sáu trăm mét, sau đó vòng khu vực xung quanh, tôi muốn quan sát một chút.

- Được.

Nghe yêu cầu có chút kỳ quái của Giang Nguyên, mặc dù viên phi công có chút ngạc nhiên, nhưng vẫn gật đầu đồng ý, bắt đầu điều khiển máy bay lên cao rồi vòng quanh.

Trực thăng bay lên cao, tầm nhìn cũng rộng hơn. Giang Nguyên bắt đầu tìm kiếm ngọn núi xuất hiện trong giấc mộng đêm hôm qua.

Lão Cố nhìn hành động có chút kỳ lạ của Giang Nguyên, trong lòng cũng cảm thấy nghi ngờ. Nhưng đối với những chuyện như vậy, ông tất nhiên là không hỏi, chỉ tò mò nhìn Giang Nguyên, xem vị bác sĩ Giang này có phải đã tìm được phương pháp nào đặc biệt hay không.

Trước mắt Giang Nguyên đột nhiên sáng lên, nhìn thấy được ngọn núi trong trí nhớ.

- Đến ngọn núi kia đi.

Giang Nguyên hưng phấn nói.

- Được.

Nghe Giang Nguyên xác nhận mục tiêu, viên phi công liền mỉm cười chở Giang Nguyên đến đó.

Lão Cố nhìn Giang Nguyên chỉ vào một ngọn núi đằng xa, nhin không được liền hỏi:

- Bác sĩ Giang, tại sao hôm nay lại đến ngọn núi xa như vậy?

Giang Nguyên mỉm cười nói:

- Hôm qua tôi nằm mơ thấy ngọn núi này nên muốn đến thử thời vận.

- Ồ!

Nhìn vẻ mặt không giống như đang giả bộ của Giang Nguyên, lão Cố há to miệng, hồi lâu mới hồi phục tinh thần.

Có trực thăng đúng là tiện. Nếu đi bộ, phải mất một hai tiếng mới đến được. Nhưng trực thăng thì chỉ tốn năm sáu phút là đã đưa Giang Nguyên đến đỉnh núi.

Sau khi rơi xuống đỉnh núi, Giang Nguyên rất nhanh nhìn hoàn cảnh xung quanh. Bốn phía cũng đều là vách núi. Nhìn vài lần, nhớ lại khung cảnh trong trí nhớ, Giang Nguyên rất nhanh xác định vị trí mà cha của Kim sư phụ leo xuống chính là vách núi phía tây.

Nhưng lúc này, vách núi phía tây vẫn bị sương mù bao phủ, nhưng chuyện này không ngăn được Giang Nguyên phán định vị trí. Sau khi buộc dây thật chặt vào một gốc cổ thụ, Giang Nguyên cầm dây từ từ rơi xuống.

Nhìn rõ ràng hoàn cảnh ngoài hai trượng, hai mắt Giang Nguyên nheo lại, đồng tử rất nhanh co rút, phạm vi tầm nhìn nhanh chóng mở rộng thêm mấy trượng.

Vừa nhìn hoàn cảnh trước mắt vừa nhớ lại cảnh tượng trong trí nhớ, hắn rất nhanh trượt xuống. Mấy chục năm trôi qua, nhưng hắn tin rằng vách núi cũng không có gì thay đổi quá lớn. Hắn sẽ tìm được vị trí kia.

- Hy vọng may mắn sẽ nhiều, tìm được chỗ đó, sau đó tìm được hai dây Mộc Long Căn còn sót lại.

Giang Nguyên nhìn chung quanh, đánh giá tình huống.

Nhưng đã rơi xuống bốn năm chục thước vẫn không nhìn thấy vách núi trong trí nhớ.

- Chẳng lẽ mình nhớ nhầm?

Kinh nghi, Giang Nguyên cẩn thận nhớ lại, xác nhận hắn không có nhớ sai.

Hắn tiếp tục hạ xuống hai lần, nhưng vẫn không tìm được chỗ tương tự trong giấc mơ.

Lúc này, Giang Nguyên đã có chút sốt ruột. Nếu tìm không được vị trí của vách núi, hoặc nó đã bị phá hủy, vậy thì hai dây Mộc Long Căn đó sẽ không thể tìm thấy.

Giang Nguyên vừa rơi xuống, vừa bắt đầu suy nghĩ vấn đề.

Nhưng sau khi suy nghĩ xong, xác nhận vẫn không tìm được vách núi đó, Giang Nguyên liền cau mày, nhìn khu vực mấy trượng bị sương mù bao phủ, hắn nghiến răng nói:

- Thanh Chướng khởi động.

Theo ý niệm của Giang Nguyên, trong đầu liền hiện lên một tin tức;

- Thiên phú bậc hai, Thanh Chưởng, khởi động.

Trước mắt Giang Nguyên sáng lên, sau đó tầm nhìn trở nên rõ ràng vô cùng, giống như sương mù bao phủ ngọn núi đều tan thành mây khói.

Thấy tầm nhìn trước mắt đã trở nên rõ ràng, Giang Nguyên liền tranh thủ thời gian nhìn xung quanh. Tiêu hao năng lượng này không ít, nhất định phải tranh thủ, phán định đúng vị trí mới được.

Chương 298: Tìm được Mộc Long Căn

Hai mắt đã được cường hóa, rõ ràng Thanh Chưởng phát huy hiệu quả hơn nhiều.

Sau ba giây, Giang Nguyên rốt cuộc xuyên qua đám sương mù tìm được một vị trí quen thuộc cách hắc bầy trượng. Điều khiến hắn hứng phấn hơn chính là, bên trên vách núi mơ hồ có một màu xanh. Chỉ là màu xanh này trốn đằng sau một tảng đá, thành ra chỉ có thể nhìn được một chút.

Mặc dù màu xanh này có thể là cỏ dại bình thường, cũng có thể là dây leo bình thường, nhưng vẫn khiến Giang Nguyên vui mừng, ít nhất là vẫn còn có hy vọng.

Nhìn vách núi ngoài bảy trượng, Giang Nguyên hơi cau mày, xác định vị trí một chút, sau đó cột chặt dây thừng rồi lần mò sang. Đối với hắn mà nói, lần này có chút hơi phiền phức, bởi vì khoảng cách quá xa.

Nhưng hắn cũng không có dự định bò lên đỉnh núi lại. Đã tìm nhiều ngày như vậy rồi, bây giờ nhìn thấy hy vọng đằng trước, Giang Nguyên cũng không muốn vì chút chuyện nhỏ mà gọi trực thăng hay lãng phí thời gian nữa.

Nhìn khoảng cách một chút, hắn nắm chặt sợi dây, hai chân đạp

mạnh bắn lên không trung, sau đó lung lay bay về phía bên kia.

Phù. Đùng đưa được mấy trượng, rớt cuộc tay của hắn nắm được một tảng đá nhô ra, sau đó áp mình vào vào vách núi. Nhưng từ khoảng cách này đến chỗ đó vẫn còn hai trượng, mà chính giữa lại có vết lõm vào khoảng nửa trượng.

Điều này làm cho Giang Nguyên không khỏi cau mày. Nói chung vết lõm này khá phiền toái.

Nhẹ thở ra một hơi, Giang Nguyên ngẩng đầu nhìn thứ có màu xanh ngoài hai trượng. Bây giờ hắn đã nhìn thấy rõ màu xanh này là một nhánh dây leo. Hơn nữa, sau khi đồng tử hắn co rút lại, hình dáng của dây leo trong nháy mắt rõ ràng hơn.

- Lá tròn có chút nhọn, màu xanh hơi ngả vàng, thân khô.

Sau khi nhìn thấy rõ hình dáng, Giang Nguyên giật mình:

- Chính là Mộc Long Căn.

Xác nhận chính là Mộc Long Căn, Giang Nguyên hít một hơi thật sâu. Tìm mấy ngày rồi, rốt cuộc cũng tìm được. Nhưng điều tiếc nuối duy nhất chính là chỉ còn lại một nhánh Mộc Long Căn. Nói cách khác, hai nhánh Mộc Long Căn mà cha của Kim sư phụ lưu lại chỉ còn lại một nhánh.

Một nhánh thì sợ không đủ.

Nhưng Giang Nguyên cũng không quá mức tiếc nuối. Gần sáu chục năm trời, có thể còn lại một nhánh đã là tốt lắm rồi. Chỉ cần tìm được một nhánh nữa là đủ. Đã có một nhánh tồn tại, tìm kiếm nhánh khác cũng đơn giản hơn rất nhiều.

Lập tức Giang Nguyên cũng không suy nghĩ nhiều nữa, nhìn khoảng cách hơn hai trượng trước mắt, rồi lại nhìn dây thừng trên người hắn. Nếu muốn qua, nhất định phải thả dây ra. Còn không thì rất khó vượt qua khoảng cách hai trượng này.

Giang Nguyên cũng không do dự, tay nhẹ nhàng cởi khóa an toàn, hít một hơi thật sâu, sau đó tay nắm lấy tảng đá bên cạnh, bắt đầu leo lên.

Giang Nguyên vừa leo vừa cẩn thận chú ý dưới chân. Leo núi, quan trọng nhất là cẩn thận. Còn về thể chất và năng lực, Giang Nguyên không thiếu.

Sau mười phút, Giang Nguyên rốt cuộc cũng đã đến trước mặt vách núi đỏ.

- Mộc Long Căn, tính hàn, vị đắng. Tính năng chủ trị.

Nhìn nhánh dây dài bốn thước, hơi khô, Giang Nguyên sờ nhẹ vào mặt lá, trong đầu hiện lên một tin tức. Đọc xong, hắn liền mỉm cười. Đã có một nhánh, việc tìm kiếm tiếp theo sẽ đơn giản hơn nhiều.

Hắn lấy ra một thanh trúc vót nhọn, bắt đầu móc nhánh dây leo.

Bộ phận làm thuốc chủ yếu của Mộc Long Căn là rễ, còn lá thì không cần dùng đến. Cho nên, Giang Nguyên phải cẩn thận móc cho được cả phần rễ. Trước mắt chỉ có một nhánh, nếu vạn nhất tìm không được nhánh nào thêm, vậy thì được một nhánh tốt một nhánh.

Tất cả lực chú ý của Giang Nguyên đều tập trung vào Mộc Long Căn. Hắn dùng cây trúc đào vách núi ra, bên trong lộ ra phần rễ của Mộc Long Căn.

Nhìn nhánh Mộc Long Căn dài bốn thước di động trước mặt mình, lúc này Giang Nguyên rốt cuộc cũng hưng phấn lên. Mộc Long Căn này không tệ lắm. Có nó rồi, cho dù tìm không được cái khác, ít nhất cũng có thể khống chế được tình huống của Dương lão.

Nhưng thường thì vui quá hóa buồn.

Vừa mới lôi được nhánh Mộc Long Căn ra ngoài, đang định bỏ vào cái túi bên hông, hòn đá mà tay trái Giang Nguyên vẫn đang bám lấy đột nhiên lỏng ra rồi rơi xuống.

Cảm giác cả người hụt xuống, trong lòng Giang Nguyên căng lên. Lần này trên lưng không có dây an toàn, hắn liền cúi đầu xuống. Hắn nhất định phải tìm cho bằng được một tảng đá có thể gánh được sức nặng của hắn, hoặc là cổ thụ cũng được. Hơn nữa, còn phải chú ý không được để đồ vật rơi xuống trúng người. Nếu rơi

xuống vách núi mấy chục thước, cho dù không chết cũng trọng thương.

Cũng may tốc độ phản ứng của Giang Nguyên khá cao, trong nháy mắt liền nhìn thấy rõ bên dưới. Khi rơi được hai thước, tay của hắn nắm chặt được một tảng đá nhô ra.

Cảm giác mình bắt được một tảng đá, Giang Nguyên thở phào nhẹ nhõm, nhưng rồi lại nghe rắc một tiếng, tảng đá lại rơi xuống.

- Mẹ kiếp.

Giang Nguyên cả kinh, nghĩ không ra vận khí của mình kém như vậy. Hắn đành phải nhanh chóng tìm kiếm những tảng đá khác, dùng để ổn định cơ thể.

Nhưng nhìn xuống, bên dưới mười thước đều trống không, một điểm đặt chân hoặc nắm lấy đều không có.

Nhanh chóng phán định tình huống trước mắt, Giang Nguyên hít một hơi thật sâu, giúp cho tinh thần ổn định lại. Hắn biết lúc này mình đã gặp phải phiền phức lớn. Bây giờ hắn chỉ biết cầu nguyện có thể tìm được thứ gánh được sức nặng cơ thể hắn.

Nưng sau đó hắn lại cười khổ, vì dường như không có chỗ nào có thể gánh nổi sức nặng của hắn.

Ngẫu nhiên có vài hòn đá nhỏ, Giang Nguyên cắn răng, hít một hơi thật sâu. Dù sao vận mệnh của hắn phải dựa vào mấy hòn đá nhỏ này. Nếu có thể bắt được, chí ít có thể làm cho hắn giảm xóc, bị thương cũng không quá nặng.

Chương 299: Thoải mái tìm kiếm thảo dược

Rắc rắc. Giang Nguyên liên tiếp bắt được ba hòn đá, nhưng cũng chỉ miễn cưỡng làm chậm lại chút xung lực. Bây giờ hắn đã nhìn thấy chân núi chỉ còn cách có hai trăm hai sáu thước. Hơn nữa cũng không còn thứ gì có thể giảm xóc. Lần này xem như phiền toái lớn

rồi.

- Chẳng lẽ mình phải chết ở chỗ này sao?

Giang Nguyên cười khổ, đột nhiên nhìn thấy phía tay trái có một gốc cây to bằng cổ tay nhô ra, nhưng rõ ràng là hẫng với không tới. Trong lúc bất đắc dĩ, hẫng nhìn thấy bên tay phải có một viên đá nhỏ nhỏ, ánh mắt liền sáng lên.

Cái này có thể giúp cho chân phải của hẫng mượn lực, nhưng cho dù có thể mượn lực, hẫng cũng không nhất định có thể bắt được gốc cây nhỏ bên trái. Với năng lực của hẫng, mức độ thành công không quá ba phần.

Nhưng cũng không còn cách nào khác, Giang Nguyên cắn răng, hít một hơi thật sâu. Có ba phần hy vọng còn tốt hơn là không có.

Lập tức chân phải giẫm vào hòn đá, chỉ là sau khi đạp xuống, hòn đá nhỏ có dấu hiệu bị bể. Giang Nguyên cười khổ trong lòng, đang định dốc hết toàn lực đạp xuống, chơi cú liều mạng cuối cùng, trong đầu liền hiện lên một tin tức:

- Thiên phú bậc một, Nhanh, khởi động.

Từ lúc tin tức này hiện lên, Giang Nguyên chỉ cảm thấy dưới chân nhẹ một chút, một cước đạp xuống liền mạnh mẽ xông lên, trong nháy mắt đột phá được khoảng cách ba thước, tay dễ dàng nắm lấy gốc cây nhỏ.

Phù. Cảm giác đã ổn định, đồng thời gốc cây này cũng chịu nổi sức nặng của hẫng, cũng không dễ dàng bị rơi xuống, lúc này Giang Nguyên mới thở hắt ra.

Vừa mới thở ra một hơi, trong đầu lại xuất hiện một tin tức:

- Thiên phú bậc một, Nhanh, khởi động ngừng lại. Tiêu hao năng lượng 3%.

- Nhanh?

Giang Nguyên sửng sốt, lập tức nhớ đến trong thời khắc chỉ mình treo chuông, trong đầu của hẫng đã hiện lên tin tức đó. Chỉ là lúc đó

hắn không có chú ý, nhưng khi hắn nhảy lên, giống như được thần trợ giúp, trong lòng hiểu ra. Đây chính là thiên phú mới mà hắn nhận được. Cũng không biết là nó chỉ có tác dụng như vừa rồi hay còn có tác dụng nào khác.

Nhưng vận khí của hắn cũng không tệ. Đạt được thiên phú này, nửa cái mạng của hắn xem như được cứu.

Giang Nguyên cũng không suy nghĩ nhiều, cẩn thận bỏ nhánh Mộc Long Căn mà hắn vẫn nắm chặt ở tay phải vào túi bên hông.

Sau khi bỏ Mộc Long Căn vào túi xong, lúc này hắn mới lau mồ hôi trên trán. Cúi đầu nhìn sườn núi còn cách hắn hơn hai mươi thước, âm thầm cảm thấy may mắn. Nếu hắn rơi xuống, chỉ sợ bị thương sẽ không nhẹ. Cũng may mà thiên phú mới bộc phát đúng lúc cứu mạng hắn.

Ầm ầm. Chiếc trực thăng chậm rãi áp sát vách núi, gió lớn phát ra từ cánh quạt thổi tan sương mù. Lão Cổ vươn đầu ra bên ngoài nhìn quanh.

- Ở chỗ này, tôi ở chỗ này.

Giang Nguyên quơ cái khăn lông được gắn vào đầu một nhánh cây nhỏ, lớn tiếng kêu lên, khiến cho lão Cổ chú ý đến.

Nhìn chiếc trực thăng đang bay về phía mình, lúc này Giang Nguyên không khỏi thở phào. Hôm nay, vận khí của hắn đúng là không tệ. Ít nhất đã tìm được Mộc Long Căn, nhưng lại bị rơi xuống, trên dưới đều trống không, ngay cả nơi có thể chộp lấy cũng không có. Leo lên thì khó mà xuống cũng không dễ, đành phải gọi trực thăng đến cứu hắn.

Cầm sợi dây thả xuống, sau đó chậm rãi được kéo lên. Lão Cổ ở trên khản trương nhìn Giang Nguyên bên dưới. Sau khi xác nhận Giang Nguyên không có việc gì, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

- Bác sĩ Giang, cậu đúng là làm tôi sợ chết đi được. Nếu cậu xảy ra chuyện, tôi làm sao ăn nói với lãnh đạo?

Lão Cổ bất đắc dĩ nói:

- Chuyện hái thuốc thôi thì giao cho đám người Kim sư phụ đi.

Nhìn vẻ mặt lo lắng của lão Cố, Giang Nguyên chỉ cười, cũng không giải thích, sau đó cho tay vào túi bên hông, nói:

- Lão Cố, tôi tìm được rồi.

- Tìm được rồi? A, tìm được rồi?

Nhìn cái túi Giang Nguyên đưa qua, lão Cố sửng sốt, sau đó đoạt lấy cái túi, nhìn chăm chăm vào bên trong, vẻ mặt đỏ lên, ngẩng đầu nhìn Giang Nguyên, run giọng nói:

- Đây là thật sao?

- Thật.

Thấy lão Cố nhìn chăm chăm mình, Giang Nguyên vội vàng gật đầu.

- Thật tốt quá, rốt cuộc cũng tìm được rồi.

Lão Cố cầm chặt cái túi trong tay, kích động kêu lên, sợ người ta cướp mất.

Kích động một hồi, lão Cố mới yên tĩnh trở lại, hưng phấn nhìn Giang Nguyên, nói:

- Bác sĩ Giang, bây giờ chúng ta trở về đi.

Giang Nguyên lắc đầu, nói:

- Lão Cố, không cần vội, chỉ có một nhánh là không đủ. Chúng ta ở lại thêm một hai ngày tìm thêm nữa mới được.

- Vẫn chưa đủ? Ở lại thêm một hai ngày?

Lão Cố ngẩn người, nét hưng phấn trên gương mặt tắt đi, nhìn Giang Nguyên khẩn trương nói:

- Bác sĩ Giang, phải cần thêm bao nhiêu nữa? Như vậy mà còn ít sao?

Giang Nguyên gật đầu:

- Cũng phải hai ba nhánh nữa. Chờ tôi nghĩ biện pháp tìm thêm nữa xem sao.

- Vẫn còn phải tìm? Chúng ta nhiều người như vậy, tìm năm sáu ngày mới tìm được một nhánh.

Nghe nói còn phải tìm hai ba nhánh nữa, lúc này lão Cố liền khẩn trương lên.

Nhìn bộ dạng khẩn trương của lão Cố, Giang Nguyên cười nói:

- Lão Cố, không cần lo lắng, bây giờ tôi đã biết nơi mà Mộc Long Căn có thể tồn tại. Bây giờ chúng ta đi tìm, hẵn hai ngày nữa sẽ tìm được.

- Thật sao?

Nếu không phải nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Giang Nguyên, thật đúng là không thể tin nổi.

- Đương nhiên.

Giang Nguyên nhún vai, sau đó lấy chai nước bên cạnh mở ra, nhấp một ngụm lớn, mới nhìn lão Cố, nói:

- Chú xem tôi lúc nào nói chuyện mà không chắc chắn không?

Lão Cố gật đầu đồng ý.

- Được rồi, tranh thủ thời gian bắt đầu tiếp thôi.

Vứt chai nước, Giang Nguyên đứng dậy, khiến cho lão Cố phải giật mình.

Giang Nguyên hỏi viên phi công:

- Anh ơi, bắt đầu từ ngọn núi này, vờn quanh vách núi phạm vi ba mươi mét.

- Cái gì?

Giang Nguyên vừa nói xong, hai viên phi công chính phụ đều sửng sốt, quay đầu ngạc nhiên nhìn Giang Nguyên. Bọn họ tưởng rằng tiếp tục đưa Giang Nguyên lên đỉnh núi, thật không ngờ Giang Nguyên lại nói như vậy.

- Khoảng cách cách vách núi năm mươi thước, giảm tốc độ bay quanh.

Giang Nguyên nhìn hai viên phi công đang sửng sốt nhìn mình, xác nhận:

- Có chuyện gì không?

- Không thành vấn đề.

Nghe Giang Nguyên hỏi, hai viên phi công liếc mắt nhìn nhau rồi đồng thanh đáp lời.

Nhìn Giang Nguyên cầm lấy cánh cửa khoang trực thăng, hai chân buông xuống giữa không trung, lẳng lặng nhìn chằm chằm ngọn núi trước mắt, lão Cố bên cạnh vừa lo lắng vừa nghi hoặc. Vạn nhất Giang Nguyên nắm không chắc rút xuống thì sao. Hơn nữa, bác sĩ Giang bảo vòng quanh chỗ này, chẳng lẽ còn có thể tìm được thuốc?

Nhưng lão Cố vẫn nén sự tò mò trong lòng, không hỏi Giang Nguyên nữa. Dù sao, bác sĩ Giang vẫn có lúc tỏ ra thần bí. Hôm nay, cậu ấy nói nằm mơ thấy tìm được Mộc Long Căn ở vị trí này, mặc kệ thế nào thì ông cũng không giúp được. Hơn nữa, trong nhà cũng đã dặn dò, hết thấy nghe theo lời dặn của bác sĩ Giang. Thôi thì cứ chờ bác sĩ Giang vậy, nói không chừng cậu ấy có thể tìm được hai nhánh Mộc Long Căn nữa.

- Phát hiện Dạ Giao cách ba mươi bốn thước.

- Phát hiện Hoàng Tinh cách bốn mươi một thước.

Theo tầm nhìn, từng đạo tin tức xuất hiện, Giang Nguyên hài lòng gật đầu. Đây là cách tốt nhất để tìm thuốc.

Mặc dù đã giảm tốc độ nhưng rất nhanh đã bay vòng quanh ngọn núi một vòng.

- Hiện tại độ cao đang là bao nhiêu?

Giang Nguyên đột nhiên hỏi.

Nghe Giang Nguyên hỏi, phi công vội vàng trả lời:

- Bây giờ độ cao đang là chín mươi ba thước.

- Xuống còn bốn mươi thước, vờn quanh một vòng nữa.

Ngồi trước khoang cửa, cảm nhận được từng đợt gió mát thổi tới, trong đầu thỉnh thoảng lại truyền đến tin tức, cảm giác này thật sáng khoái vô cùng.

Nhớ đến mấy ngày nay, ngày nào cũng leo núi, bây giờ Giang Nguyên mới thật sự cảm nhận được hạnh phúc là gì.

Sau khi mất được cường hóa, có thể nhận biết được được vật. Nếu không nhờ nó, hôm nay hẳn đã không tìm được Mộc Long Căn rồi. Bây giờ đã tìm được, hẳn có thể thông qua công năng này mà tìm Mộc Long Căn. Nếu không, chỉ sợ hẳn còn phải tiếp tục leo núi tìm kiếm, hiệu suất cực thấp, nhưng cũng không nhất định có thể tìm được.

Bây giờ ngồi trên trục thẳng, chỉ cần hẳn ở trong phạm vi ba bốn chục thước, tầm mắt có thể nhìn tới được, nhất định là có thể tìm thấy Mộc Long Căn. Tuy tiêu hao năng lượng, nhưng một tiếng mới tiêu hao 1%. Công năng nghịch thiên như vậy, thật sự là có ích hơn nhiều so với những thiên phú khác trong thời điểm này.

Giang Nguyên ngồi im, lão Cố ở đằng sau đang chống cằm nhìn hẳn. Ông là người thật thà, thật sự không rõ bác sĩ Giang đang hóng gió hay là đang vờ ngớ ngẩn nữa.

Chương 300: Cát thiếu xuất hiện

- Sơn Tham lâu năm, sơn tham ba bốn chục năm, trời ơi!

Nhìn trong đám cây cỏ rậm rạp trên vách núi hiện ra một gốc cây quen thuộc, trong đầu lại có tin tức nhắc nhở, Giang Nguyên vồ

bắt đầu, có chút tiếc hận.

Lão Cố ở bên cạnh không lên tiếng, nhưng lại bị Giang Nguyên làm cho hoảng sợ, không biết bác sĩ Giang bị chấn động thần kinh gì nữa.

Mặc dù đau lòng vì không lấy được gốc sơn tham này, nhưng Giang Nguyên hiển nhiên là không vì nó mà lãng phí thời gian. Sơn tham trong tay hắn cũng không ít. Bây giờ quan trọng nhất chính là tìm được Mộc Long Căn, cho nên Giang Nguyên chỉ lưu ý nhìn qua gốc sơn tham, cố nhịn không thở dài, quay đầu sang hướng khác.

Thấy Giang Nguyên chỉ vỗ bắt đầu, sau đó khôi phục lại bình thường, lão Cố ở bên cạnh đang lo lắng đề phòng rốt cuộc cũng cảm thấy yên tâm. Bây giờ đã tìm được một nhánh Mộc Long Căn, ông chỉ hy vọng có thể tìm được hai nhánh nữa, sau đó bình an dẫn bác sĩ Giang trở về Bắc Kinh, ngàn vạn lần đừng để xảy ra bất cứ vấn đề gì.

Mặc dù đang là mùa đông, nhưng nhờ có ánh mặt trời chiếu xuống, chiếu sáng toàn bộ thị trấn Võ Nguyên. Một chiếc xe Jeep Wrangler đang di chuyển trên con đường núi, mang theo cả một làn khói bụi phía sau.

Hai cô gái mặc áo khoác lông xinh đẹp ngồi băng sau, không ngừng nhìn ngọn núi xinh đẹp chung quanh, hưng phấn kêu to.

Hai chàng thanh niên ngồi đằng trước, một người gương mặt mang theo ý cười đang lái xe. Còn người kia thì sắc mặt âm trầm, nhưng khóe miệng vẫn nhếch lên nhìn cảnh sắc chung quanh.

- Cát thiếu, nơi này không khí trong lành mà cảnh sắc cũng đẹp nữa.

Cậu thanh niên hơi béo đang lái xe mỉm cười lấy lòng, nhìn chàng thanh niên sắc mặt âm trầm, nói.

Chàng thanh niên được gọi là Cát thiếu, gương mặt âm trầm dường như giãn ra được một chút, gật đầu với cậu thanh niên béo:

- Cũng không tệ lắm. So với Vân Giang thì đẹp hơn nhiều.

Thấy Cát thiếu đồng ý, ý cười trên gương mặt người kia lại càng nhiều. Cha của y dặn y phải đưa Cát thiếu đi chơi thật vui. Xem ra y làm cũng không tệ.

-Ồ, trực thăng kia. Trực thăng của ai vậy?

Lúc này, cô gái mặc áo vàng đằng sau hưng phấn kêu lên, tay chỉ lên bầu trời.

Cô gái mặc áo màu đỏ bên cạnh theo ngón tay của cô gái áo vàng nhìn lên trời, thấy được một chiếc trực thăng đang rảo quanh, không khỏi vui vẻ kêu lên:

- Chiếc trực thăng đẹp thật.

Sau khi nghe hai cô nàng đằng sau kêu to, hai chàng thanh niên ngồi trước cũng ngẩng đầu nhìn trời.

Người thanh niên hơi béo nhìn thoáng qua, liền cười nói với Cát thiếu:

- Hẳn là một đài truyền hình nào đó của thành phố đến quay phong cảnh. Chúng tôi vẫn thường xuyên nhìn thấy họ đến chỗ này.

Cát thiếu gật đầu, nhìn chiếc trực thăng chậm rãi di chuyển vào sau núi, cũng không lên tiếng, còn hai cô gái đằng sau thì im lặng, bắt đầu nhìn bốn phía.

- Để tôi lái một chút.

Cát thiếu ngồi một bên, dường như cảm thấy nhàm chán, đột nhiên há miệng nói với cậu béo bên cạnh.

- Được.

Cậu thanh niên hơi béo vội vàng ngừng lại, sau đó mở cửa xe, hai người đổi vị trí cho nhau.

Cát thiếu lái xe, tâm trạng dường như cũng tốt hơn rất nhiều. Sau khi khởi động xe, liền nhấn ga thật mạnh, trên đường đi phát ra tiếng động cơ nặng nề, lao thẳng về phía trước, khiến hai cô gái

đằng sau phải thét lên sợ hãi.

Nghe được tiếng thét chói tai, gương mặt âm trầm của Cát thiếu lộ ra nụ cười đắc ý.

- A, Cát thiếu, anh thật là xấu.

Hai cô gái đằng sau ổn định lại, nắm bàn tay nhỏ bé hờn dỗi đập nhẹ vào sau lưng Cát thiếu, khiến gương mặt Cát thiếu càng thêm vui vẻ, ngay cả nét âm trầm nguyên bản cũng tiêu tán hơn rất nhiều.

Nhìn gương mặt của Cát thiếu đang tốt hơn lên, cậu thanh niên béo lại càng đắc ý hơn, thầm nghĩ:

- Nhiệm vụ mà lão tử nhà mình giao cho mình giống như bữa ăn sáng. Khi trở về, thế nào cũng sẽ được mấy vạn tiền tiêu vặt. Hắc hắc...

Lúc này, tại một nơi cách thị trấn Võ Nguyên không xa, một hàng xe do xe cảnh sát mở đường chậm rãi tiến vào trong thị trấn. Một số quan viên chính quyền mặc tây trang đứng ở ven đường, cung kính nghênh đón đội xe.

Nhìn đoàn xe nhỏ đậu ven đường, lại có mấy cán bộ cung kính đứng một bên, một người đàn ông trung niên mặt béo mỉm cười nói với người đàn ông trung niên sắc mặt uy nghiêm bên cạnh:

- Tỉnh trưởng, bên kia là Trưởng trấn Võ Nguyên, để tôi sang nói với bọn họ vài câu.

- Ừm, đi đi.

Vị Tỉnh trưởng đại nhân gật đầu. Để cho một Trưởng trấn đón tiếp, vẫn không đủ tư cách để ông xuống xe. Đợi sau khi đến cửa chính quyền địa phương, khi đó bắt tay với đối phương là được.

Thấy Tỉnh trưởng gật đầu, người đàn ông trung niên đeo mắt kính vội vàng xuống xe, bước đến ven đường, tùy ý bắt tay với một số cán bộ, sau đó nói với vị cán bộ đầu lĩnh:

- Lão Triệu, phiền anh dẫn đường đến cơ quan chính quyền địa

phương, nghiêng đón Tỉnh trưởng Dương.

- Vâng, Thị trưởng, chúng tôi đã chuẩn bị xong xuôi, xin Thị trưởng cứ yên tâm

Trưởng trấn Triệu cung kính đáp lời, sau đó vội vàng quay sang vung tay với những cán bộ phía sau rồi bước lên xe, đi trước mở đường đến cơ quan chính quyền thị trấn.

Ngồi trên xe, Thị trưởng cẩn thận quay sang nhìn sắc mặt của Tỉnh trưởng Dương, sau đó cười nói:

- Tỉnh trưởng, Lý Cường nhà chúng tôi đã cùng với Cát thiếu đến thị trấn Võ Nguyên cũng được mấy tiếng rồi. Lý Cường mới gọi cho tôi, nói rằng Cát thiếu chơi rất vui, bây giờ đang muốn xe đi ngắm cảnh.

Nghe Thị trưởng Lý nói, Tỉnh trưởng Dương cười nhẹ:

- Lão Lý, cảm ơn anh.

- Tỉnh trưởng khách sáo rồi. Tụi nhỏ có thể chơi vui vẻ, người làm cha mẹ như chúng ta cũng mới vui vẻ, haha...

Thị trưởng Lý cười ha hả, nói.

(QUAN Y)

Chương 301: Trục thẳng bị người ta thích rồi

Ngồi một chỗ lâu đúng là rất mệt mỏi. Ngồi ở cabin này mặc dù thảnh thơi cũng nắm được vào cửa cabin một chút nhưng phía sau không có chỗ dựa lưng, rốt cục Giang Nguyên cũng cảm thấy hơi khó chịu rồi.

Bất đắc dĩ thay đổi tư thế một chút, hấn ngồi hơi dựa vào cánh cửa cabin, một chân gác vào bên trong cabin, một chân thò ra ngoài. Nếu từ bên ngoài nhìn lại, tư thế này có vẻ hơi ra vẻ một chút. Chẳng qua ai cũng không biết Giang Nguyên cũng chẳng

thích như vậy. Dựa vào cánh cửa cabin phía sau, lưng vẫn hơi khó chịu, tuy vậy vẫn thoải mái hơn là không có chút chỗ dựa nào.

Lúc này trực thăng đã bay qua ba bốn đỉnh núi nhưng vẫn chưa thấy sự tồn tại của Mộc Long Căn. Tuy nhiên Giang Nguyên cũng không thêm để ý. Nếu chỗ trấn Võ Nguyên vẫn có Mộc Long Căn tồn tại, như vậy hẳn càng không tin chỉ có một cây. Nhiều núi non như thế, trùng trùng điệp điệp, nhân lực khó tới, hẳn không tin là không thể tìm được thêm.

Hơn nữa tốc độ hiện tại cực nhanh, đã tìm tòi ba ngọn núi mà chỉ mất chưa tới một tiếng. Cứ như thế này, hẳn cũng không tin tìm mười, hai mươi ngọn núi lại không thấy nổi một cây Mộc Long Căn.

Không thể không nói, có công mài sắt, có ngày nên kim.

Tuy rằng Giang Nguyên cũng không kiên trì được lâu lắm, định ngồi trực thăng tìm hết ngọn núi này liền quay về ăn trưa nhưng khi trực thăng lượn một vòng cuối cùng, một cây dây leo mà hẳn chờ mong đã lâu nhẹ nhàng lay động trong gió trên vách đá, xuất hiện trước mắt hẳn.

- Phát hiện Mộc Long Căn, cách khoảng ba mươi chín mét.

Cảm thụ được tin tức hiện lên trong đầu, Giang Nguyên âm thầm thở phào nhẹ nhõm, mặt lộ ý cười thoải mái. Xem ra cũng không xuất hiện vấn đề gì bất ngờ. Lựa chọn tăng cường công năng phát hiện vị thuốc cho mắt của mình cũng không tính là sai lầm.

- Ngừng đi tới, tăng độ cao, hướng về phía đỉnh núi.

- Ôi chào lại thấy trực thăng rồi, gần thế không biết.

Đám người đứng ngắm cảnh ở cách đó không xa lại gặp trực thăng bay lên đỉnh núi, hai cô bé hưng phấn kêu lên.

- Oa, đẹp trai quá. Là bộ đội đặc công rồi. Có người nhảy thẳng từ trực thăng xuống kia.

Sau đó hai cô bé ngẩng đầu nhìn cảnh tượng trên đỉnh núi không xa, vẻ mặt hưng phấn. Ngay cả Cát thiếu gia đi đằng trước cũng

không kìm nổi, dừng xe lại, gỡ kính đen xuống, tò mò nhìn lên.

Lúc này tên nhóc mập Lý Cường cũng đứng lên, ngẩng cổ nhìn về phía ngọn núi, lộ vẻ nghi hoặc. Ở khu vực này xuất hiện máy bay trực thăng cũng không kỳ quái. Nhưng trên trực thăng này lại có người nhảy thẳng từ trên không trung xuống đỉnh núi nguy hiểm như vậy, đây đúng là chuyện chưa từng thấy bao giờ.

- Oa, thật sự nhảy xuống nửa vách núi kia. Cao như vậy...

Lúc này cô gái mặc quần áo vàng rực hứng phần hét tiếp.

- Đúng vậy. Nếu là mình thì đã bị dọa cho chết ngất rồi.

Cô gái mặc áo đỏ chớp hàng mi dài, đột nhiên hâm mộ nói:

- Chẳng qua bọn họ ngồi trên không trung ngắm phong cảnh như thế, nhất định rất khoái nhỉ.

Thị lực của nhóc mập Lý Cường có vẻ cũng không tồi, lúc này đột nhiên kêu lên:

- Ối chao, là hái thuốc. Cha mẹ ời, không ngờ lại lái trực thăng đi hái thuốc.

- Hái thuốc?!

Vốn nghe lời cô gái áo đỏ nói, Cát thiếu gia đã hơi khó chịu, định khởi động xe rời đi, lúc này cũng sửng sốt, lại quay đầu nhìn lại. Quả nhiên gã thấy ở trên lưng chừng núi cách đó không xa, người nọ đang treo mình, dường như đang đưa tay lôi một thứ dây leo ra khỏi vách đá. Sau đó máy bay trực thăng liền bay lên.

- Không biết là nhà giàu chơi trội ở đâu tới, dĩ nhiên lại lái trực thăng đi hái thuốc.

Nhìn chiếc trực thăng kia kéo người lên liền nhanh chóng rời đi, lúc này mặt Lý Cường mới lộ vẻ khinh miệt đố kỵ, ngồi trở lại vị trí. Mặc dù bố gã đây là thị trưởng một thành phố ở Hồ Nam, nhìn thấy người ta lái trực thăng đi hái thuốc cũng phải đố kỵ một hồi lâu. Phải biết rằng ngay cả gã ta cũng còn chưa bao giờ được có cảm giác ngồi trực thăng ngắm cảnh trên không trung.

Cát đại thiếu gia tự nhận là kiến thức rộng rãi cũng bị chần động một hồi, không nói một lời, khởi động xe, tiếp tục nhanh chóng đi về phía trước.

- Ha ha ha ha.

Lão Cố ôm túi của Giang Nguyên, chẳng để ý tới mặt mũi, ngồi trên trục thăng cười lớn, chỉ kém nước không lăn lộn dưới đất mừng rỡ.

Ông thật sự không ngờ hạnh phúc lại tới đột ngột như vậy.

Hai mươi mấy giờ trước, ông vẫn còn nóng lòng như cứu hỏa, chạy tới cầu cứu vị thầy thuốc Giang khiến lòng người run sợ này. Kết quả là sau đó bỗng nhiên ông lại chuyển buồn thành vui, không ngờ chỉ trong hai mươi mấy giờ đã lấy được hai cây Mộc Long Căn mà trước đó tìm kiếm mấy ngày hoàn toàn không có tung tích. Hiện giờ đã có ba cây, chỉ còn thiếu một cây thôi.

Sao ông có thể không hạnh phúc được?

Trục thăng chậm rãi đáp xuống trong khu nhà họ Kim. Sư phụ Kim sớm đã biết chuyện tìm được thêm một cây Mộc Long Căn, nhìn trục thăng hạ xuống, bên kia liền đốt một băng pháo thật dài. Từng tiếng pháo nổ từng bừng, lộ rõ sự vui mừng.

Nói đại khái, người hái thuốc đốt pháo đều là khi tìm được dược liệu trân quý khó lường. Mộc Long Căn này đối với người hái thuốc bình thường mặc dù không phải là dược liệu gì đáng giá, nhưng đối với hai vị khách nhân tôn quý từ xa tới, thậm chí còn khởi động cả trục thăng đi hái thuốc thì đúng là một chuyện đáng mừng hơn cả tìm được nhân sâm nói trăm năm. Cho nên sư phụ Kim đã chuẩn bị trước băng pháo, hoan nghênh khách nhân trở về.

Bạn già của sư phụ Kim lúc này đã chuẩn bị sẵn một bàn thức ăn, chúc mừng hai vị khách.

Mang theo chút vui mừng, hân hoan, mặc dù xế chiều còn phải tiếp tục tìm kiếm nhưng hôm nay lão Cố cũng không kìm nổi uống hai chén.

- Để Lý Cường đói bụng rồi. Chúng ta tìm một nơi ăn cơm, cũng

không cần phải chịu đói với tôi.

Cát thiếu gia đã ngồi trở lại, nhìn thôn trấn càng ngày càng gần, cười thân nhiên nói.

Lý Cường vội vàng gật đầu, cười nói:

- Cát thiếu gia yên tâm. Tôi biết một nhà hàng không tồi, còn có chút đặc sản. Hôm nay tôi sẽ đưa Cát thiếu gia đi nếm thử.

Lập tức, Lý Cường liền nhanh chóng lái xe về hướng thôn trấn.

-Ồ, cái trục thẳng kia trông thật đẹp!

Còn chưa tiến vào thôn trấn, mấy cô bé phía sau xe liền nhìn thấy chiếc trục thẳng đậu bên ngoài khu nhà của sư phụ Kim.

Theo tiếng nói của các cô, lúc này Cát thiếu gia cũng thấy được chiếc trục thẳng hai màu lam trắng kia. Nghe giọng hưng phấn của hai cô bé phía sau, gã liền liếc Lý Cường một cái, nói:

- Lý Cường, một chút nữa để bọn họ mang chúng ta đi dạo một vòng.

- À tốt, không có vấn đề gì.

Nghe giọng Cát thiếu gia, Lý Cường thoáng do dự một chút, sau đó lập tức đồng ý. Nếu đã đỗ ở trấn Võ Nguyên, như vậy hiển nhiên cũng không phải vấn đề gì lớn. Sau đó gã cười nói:

- Cát thiếu gia, nhà hàng tôi vừa nói ở ngay trước mắt rồi. Chúng ta ăn cơm xong, tôi sẽ bố trí ngay.

Nghe nói có thể ngồi trục thẳng đi chơi, hai cô bé lập tức hoan hô, hai mắt cũng lóe sáng bừng bừng, nói:

- Hay quá đi, hay quá đi. Cát thiếu gia và Cường thiếu gia quá giỏi.

Nhìn ánh mắt hai cô bé đầy ngưỡng mộ, trên mặt hai vị lớn nhỏ này cũng đều lộ một tia tự đắc.

- Ông chủ, chuẩn bị thỏ nướng, cá hấp, thêm một con gà sấy,

chuẩn bị chút đồ ăn thêm đi.

Đi vào trong nhà hàng, Lý Cường gọi món rất thuần thực.

- Ái chà, mời Lý thiếu gia ngồi. Lập tức dọn món, dọn món ngay đây.

Chủ quán nhận ra ngay vị đại thiếu gia vừa vào quán, cũng biết lai lịch của gã, lập tức vội vàng khách khí tới đón tiếp.

Mấy người ngồi xuống rồi, Lý Cường liền đi ra ngoài, gọi một cuộc điện thoại.

Không tới mấy phút sau, một chiếc xe liền dừng trước cửa. Lý Cường gật đầu với Cát thiếu gia xong liền đi ra ngoài, cùng hai người vừa xuống xe đi về hướng khu nhà họ Kim.

Lúc này đám người Giang Nguyên đang ăn cơm. Tìm được hai cây Mộc Long Căn, tâm tình lão Cổ tương đối tốt, uống hai chén rượu chúc mừng với sư phụ Kim. Mà Giang Nguyên và hai vị phi công bởi chiều còn phải ra ngoài hái thuốc nên cũng lấy trà thay rượu, không khí rất vui vẻ.

Đang lúc mọi người ăn uống cao hứng, lúc này ngoài cửa có người gọi:

- Có ai ở nhà không?

Nghe thấy bên ngoài có tiếng gọi cửa, sư phụ Kim liền lên tiếng, sau đó buông chén đi ra ngoài, nhìn thấy vài người đang đứng ngoài sân. Người đi đây có khí thế không tầm thường, thấy vậy ông liền vội vàng cười nói:

- Xin hỏi mấy vị có việc gì sao?

- Ồ, ông là chủ nhà này sao? Tôi là cán bộ chính phủ, muốn hỏi trực thăng đỗ bên ngoài là từ đâu tới?

Một người trung niên nhìn sư phụ Kim một cái, sau đó hơi ngắc đầu hỏi.

Nghe thấy lời này, sư phụ Kim hơi sửng sốt, sau đó cười nói:

- Trục thẳng là của hai vị khách trong nhà tôi, không biết vị lãnh đạo này có chuyện gì cần hỏi!

- Vậy thì ông gọi họ ra đây một chút. Vị này là lãnh đạo trong chính phủ, muốn thương lượng với bọn họ một chút chuyện.

Người trung niên kia liền giới thiệu qua về một thanh niên chưa tới ba mươi tuổi đứng bên cạnh.

Sư phụ Kim đưa mắt nhìn sang người thanh niên lộ nụ cười hơi ngại ngùng nhưng cũng có vài phần hãnh diện kia, cũng không dám chậm trễ, vội vàng cười nói:

- Được được, không biết mấy vị khách đã ăn cơm chưa, có thể mời vào ngồi, nếu không chê thì cùng nhau ăn một bữa cơm!

- Không cần đâu. Ông gọi chủ của trục thẳng ra là được.

Người thanh niên kia cười cười, cẩn thận nói.

- Tốt tốt, xin mời đợi một chút.

Thấy mấy người nọ không vào, sư phụ Kim liền gật đầu, đi vào nói chuyện với lão Cố.

Thấy sư phụ Kim đi vào rồi, người thanh niên kia liền cười nói với Lý Cường.

- Cường thiếu gia, hay anh đi tiếp Cát thiếu gia đi. Nơi này giao cho tôi là được!

- À à, không sao đâu. Còn đợi thức ăn bên kia mang lên mà. Xác nhận xong tôi về để nói chuyện với Cát thiếu gia.

Lúc này Lý Cường lắc đầu, lộ vẻ không kiên nhẫn.

- Cường thiếu gia không cần lo lắng. Mọi người nơi này đều phải nể mặt thị trưởng. Cho dù là khách bên ngoài tới cũng phải nể mặt tỉnh trưởng Dương.

Lúc này người thanh niên kia lộ nụ cười rất tự tin...

Chương 302: Đã lâu không gặp

Thật ra sư phụ Kim cũng biết giữa hai người Cố tiên sinh và thầy thuốc Giang, mặc dù nhìn có vẻ như chuyện gì cũng nghe theo lời thầy thuốc Giang, nhưng những chuyện ngoài lề đều do Cố tiên sinh phụ trách, thầy thuốc Giang chỉ phụ trách phương diện tìm thuốc. Cho nên sư phụ Kim liền nói chuyện này với lão Cố.

- Lãnh đạo gì chứ? Tìm tôi làm gì?

Lúc này tâm tình lão Cố tương đối tốt, mặc dù nghe có người tìm mình, có chút không nhẫn nại nhưng vẫn đứng lên đi cùng sư phụ Kim ra bên ngoài.

Nhìn mấy người trước mắt, lão Cố hơi nhíu mày. Ông xuất thân từ nhà họ Dương, ai cũng từng gặp qua rồi, tất nhiên nhận ra ba người này, trừ vị thanh niên béo trẻ tuổi ra thì hai người còn lại rõ ràng mang theo hơi thở của nhân viên chính phủ.

Lập tức mặt ông hơi nghiêm lại, cười thản nhiên nói:

- Không biết mấy vị tìm tôi có chuyện gì?

- Mấy vị lãnh đạo, đây là chủ của chiếc trực thăng, Cố tiên sinh...

Sư phụ Kim vội vã giới thiệu.

Vị trung niên bên cạnh lúc này cũng lập tức giới thiệu:

- Cố tiên sinh, vị này là chủ nhiệm Trưởng của thành phố chúng ta. Vị này là công tử của thị trưởng Lý thành phố tôi, có chuyện muốn thương lượng với ông một chút!

Thư ký Lý của thị trưởng kia nhìn lão Cố một chút, thấy mặc dù ông mặc một bộ quần áo bình thường nhưng khí thế không tầm thường, lập tức không dám coi nhẹ như sư phụ Kim. Mặc dù vừa nhìn là biết chiếc trực thăng này được thuê tới, nhưng dù sao người có thể thuê trực thăng cũng không phải hạng người tầm

thường.

- Cố tiên sinh phải không... Xin chào xin chào. Chào mừng tới thành phố Sở Nam. Tôi đại biểu cho chính phủ Sở Nam chào mừng Cố tiên sinh tới Sở Nam làm khách...

Thư ký Trương cười hơi rụt rè, giơ tay bắt tay lão Cố, lời nói cũng thể hiện thân phận của mình.

Chẳng qua vẻ mặt lão Cố cũng không có gì đặc thù. Ông đã đi theo nhà họ Dương lâu năm như vậy, toàn gặp các quan chức cao cấp, gần nhất cũng là nhân vật cầm thực quyền cấp cục, chẳng để ý tới thị trưởng Sở Nam, càng đừng nói tới một thư ký nho nhỏ như vậy.

Chẳng qua đang ở địa bàn của người ta, dù sao cũng phải nể mặt một chút. Ông miễn cưỡng cười, giơ tay bắt tay thư ký Trương, đáp lời:

- Hóa ra là chủ nhiệm Trương, không biết có chuyện gì không...

Thư ký Trương mỉm cười nói:

- Lần này tới đây quấy rầy là có chuyện muốn thương lượng với Cố tiên sinh...

- Hôm nay có mấy vị lãnh đạo cấp cao từ tỉnh tới... Thị trưởng đang đi cùng các lãnh đạo thị sát nơi này. Lãnh đạo đang tiếc nuối không được nhìn toàn cảnh trấn Võ Nguyên của chúng ta thì lại thấy chiếc trục thăng của Cố tiên sinh, cho nên muốn nhờ Cố tiên sinh ủng hộ công việc của chúng tôi một chút, cho mượn trục thăng của ngài. Đương nhiên... Chúng tôi thân là chủ nhà, nếu Cố tiên sinh có gì cần hỗ trợ tại Sở Nam thì cứ việc mở lời. Chúng tôi nhất định sẽ ủng hộ và hỗ trợ hết sức...

Miệng lưỡi thư ký Trương dẻo quẹo, nói như hoa nở. Gã rất tự tin những lời này, cho dù là khách nào, hơn nữa có thị trưởng đứng đầu của tỉnh, lại có lời hứa hẹn cần gì mình hỗ trợ hết sức, dù sao đối phương cũng phải nể mặt một chút.

Lão Cố vẫn đang nhìn đám người trước mặt, nghe thấy lời này, lại nhìn con trai thị trưởng đang đứng kia, làm gì không hiểu ý nghĩ

của thư ký Trương, biết sợ là đúng có người từ tỉnh tới thật, nhưng muốn mượn trực thăng sợ là muốn cho trẻ con đi chơi thôi, làm gì có chuyện đồng ý. Chiều ông còn cần vợ đi hái thuốc, đừng nói là một thư ký mở miệng, dù là bản thân thị trưởng đứng ở đây cũng đừng mong.

Đường đường là người nhà của tổ bảy người tối cao, nghe lệnh làm việc quan trọng ở đây, cho dù là lãnh đạo tỉnh tới cũng phải phối hợp. Con mẹ nó chuyện mới vừa thuận lợi một chút, anh còn định phá đám tôi, không có cửa đâu...

Nghĩ tới đây, lập tức sắc mặt lão Cố lạnh hẳn, lạnh giọng nói:

- Xin lỗi, chúng ta đang có việc quan trọng, không cho mượn được...

Dứt lời, lão Cố liền quay đầu đi. Ông cũng không muốn chờ ăn cơm nữa. Cơm nước xong còn cần vợ đi tìm thuốc. Phải biết rằng chậm một chút thời gian, thủ đô lại lo lắng hơn một chút.

Thấy không ngờ lão Cố không nể mặt chút nào, xoay người rời đi, thư ký Trương sưng sốt, sau đó mắt mới lộ một tia kinh ngạc và nổi giận. Gã thật không ngờ người này lại chẳng nể mặt chút nào, lập tức không do dự, vợ vàng kêu lên:

- Cố tiên sinh, tỉnh trưởng Dương trong tỉnh đang ở đây, xin ủng hộ công việc của chúng ta một chút!

- Cho dù là ai thì tôi cũng đã nói là chúng tôi có chuyện quan trọng hơn, không cho mượn!

Lúc này lão Cố cũng đã nổi giận. Thật ra ông cũng biết tỉnh trưởng Dương này là ai, là người của tỉnh Thị Nam, bị phái tới Sở Nam. Đường nhiên ông phải nắm rõ lãnh đạo chủ yếu ở nơi này, chẳng may chuyện không tốt thì có khi phải đi gặp đối phó nhờ trợ giúp. Chỉ là lúc này chuyện đã hoàn thành đại khái. Đang ở thời điểm mấu chốt, có người mang sang tỉnh trưởng Dương đến tìm ông gây chuyện, tất nhiên ông chẳng sợ.

Nghe thấy lão Cố không nể mặt như vậy, Lý Cường đứng một bên cũng cảm tức. Gã đã hứa với Cát thiếu gia, hơn nữa còn có hai cô

bé cũng đang chờ đợi. Nếu không mượn được, hẳn còn thể diện đâu nữa?

- Nay... Ông lão đừng đi. Trên địa bàn Sở Nam của chúng tôi còn dám kiêu ngạo như vậy... Mượn chút đồ của ông đã là nể mặt ông rồi đấy...

Lý Cường tức giận quát mắng:

- Tôi nói với ông, hôm nay phải cho mượn, nếu không hiện giờ tôi sẽ khiến ông không làm nổi chuyện gì ở Sở Nam đâu!

Thấy Lý Cường nhảy lên, lúc này thư ký Trương cũng không nói gì, chỉ cười lạnh nhìn lão Cố trước mắt. Người này chẳng nể mặt mình chút nào, không ngờ cũng chẳng nể mặt thị trưởng Lý và tỉnh trưởng Dương, hừ hừ... Rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt.

- Thăng ranh... Đừng có làm xằng. Cho dù là cha cậu đến tôi cũng không cho mượn...

Lúc này thật sự lão Cố đã nổi giận. Đám người chúa bản không biết trời cao đất dày này thật đúng là chẳng chuyện gì không dám làm. Nhưng nếu làm chậm trễ thời gian của mình thì đúng là phiền toái rồi. Ông lập tức không nhịn được, xoay người lại cảnh cáo:

- Đừng bảo là tôi chưa cảnh cáo cậu. Cho dù là tỉnh trưởng Dương tới đây tôi không cho mượn là không cho mượn!

Lời này của lão Cố vừa dứt, bỗng nghe thấy có một người nói giọng quái dị, cười lạnh:

- Ồ... Tôi thật sự muốn xem ai lại kiêu ngạo như vậy, ngay cả cha tôi cũng không coi vào đâu...

Nghe thấy giọng nói này, tất cả mọi người đều nhìn ra phía ngoài sân. Chỉ thấy Cát thiếu gia đang nghiêm mặt, lạnh lẽo nhìn vào trong khu nhà.

- Tôi nói thẳng với ông, hôm nay kiểu gì tôi cũng muốn lấy trực thăng của ông đi chơi...

Cát thiếu gia cười lạnh nhìn lão Cố đang quay đầu cau mày, lên tiếng giễu cợt.

Bị uy hiếp nhiều lần, người bần cũng phải nổi giận ba phần. Rốt cục lão Cố nổi cáu, mắt nhìn đáng vẻ kẻ cả của Cát thiếu gia, lạnh lùng nói:

- Thăng ranh... Tôi mặc kệ cậu có phải là con của Dương Nhị Lao hay không, đừng có ở đây dây dưa nữa. Nói không cho mượn là không cho mượn...

- Hắc... Có gan không coi tôi vào đâu. Ngay cả tên của cha tôi cũng có gan gọi loạn... Mẹ kiếp... Hôm nay thế nào tôi cũng phải cho ông biết thế nào là trời cao đất rộng...

Sắc mặt Cát thiếu gia vốn âm trầm lạnh lẽo giờ cũng trở nên căm tức. Vốn tưởng mình lộ diện, báo tên của cha mình ra thì người này sẽ phải sợ. Ai ngờ kẻ này không ngờ chẳng sợ cứng chẳng chịu mềm, còn không tôn kính cha mình chút nào.

Hai tháng nay, tâm tình của gã vẫn luôn rất u ám. Giờ gặp phải người có gan chọc giận mình, rốt cục gã cũng bùng nổ.

Thấy Cát thiếu gia đã bùng nổ muốn đánh người, vốn trong lòng Lý Cường đã uất ức sẵn, không nói hai lời liền đi theo phía sau Cát thiếu gia, vọt về hướng lão Cố.

- Này này, Cát thiếu gia, Cường thiếu gia...

Thư ký Trương phía sau kêu lên hai tiếng sợ hãi, thấy tình thế không ổn, vội vàng quay sang quát người trung niên bên cạnh cũng đang ngây ra:

- Đứng ngay ra làm gì... Lao lên hỗ trợ đi...

- Vâng vâng...

Người trung niên kia cũng kinh hãi, vâng vâng dạ dạ tiến tới.

Thấy người lao lên rồi, thư ký Trương vội vàng lấy di động ra gọi. Cát thiếu gia và Cường thiếu gia này đã ẩu đả rồi, mình ngăn cản cũng không được, chỉ có thể vội vàng bố trí, chuẩn bị tốt cho

chuyện phía sau.

Bản thân lão Cố cũng không phải yếu, tuy nói chưa từng luyện công phu nhưng đánh với hai thằng nhãi thanh niên thì vẫn chưa rơi vào thế hạ phong. Tuy nhiên đến lúc người trung niên kia lên, ba đánh một, lập tức liên gặp thiệt thòi rồi.

Sư phụ Kim thấy tình hình không ổn, vội vàng đi tới ngăn cản... Chẳng qua không những không cản nổi mà còn bị trúng vài đòn tai bay vạ gió.

Lúc này, rốt cục trong nhà cũng đã chú ý tới tình huống không ổn bên ngoài. Giang Nguyên vừa mới lao ra liền thấy lão Cố bị mấy người vây công rất chật vật, đánh cho cuống quít lui lại phía sau, lúc này ánh mắt lạnh lẽo, bước nhanh xông đến.

- Cho lão kiêu ngạo, cho lão dám kiêu ngạo trước mặt ông đây...

Cát thiếu gia và Lý Cường, còn có người hỗ trợ, đang đánh rất thoải mái, vừa đánh vừa hưng phấn la hét.

Chẳng qua còn chưa sẵn khoái được mấy chốc, đột nhiên một nắm tay to bằng cái bát di động tới ngay trước mắt.

- Á á á...

Lão Cố đang cố sức ngăn cản, lúc này chỉ nghe ba tiếng kêu thảm thiết, liền thấy trước mặt trống không, ba bóng người đồng loạt bay ra ngoài.

- Cát thiếu gia... Cường thiếu gia...

Thấy hai vị lớn nhỏ bị đánh bay trong nháy mắt, lúc này vẻ mặt thư ký Trương hoảng sợ, cúi xuống đất nâng hai người dậy.

Cát thiếu gia hừ hừ, vất vả lắm mới được thư ký Trương đỡ lên, đưa tay lau mũi mới thấy mũi mình phun đầy máu, lập tức không nén nổi giận dữ, ngẩng đầu quát mắng:

- Đồ khốn nạn, mày có biết cha tao là ai không mà dám đánh tao...

Lý Cường bên cạnh cũng vừa đứng lên, nổi giận mắng thư ký

Trương đi một bên:

- Gọi người, gọi người đi... Không thấy ông đây bị đánh rồi à...

Lúc này Giang Nguyên mới liếc lão Cổ một cái, thấy ông không bị thương gì mới thở phào nhẹ nhõm. Giờ hẳn lại nghe thấy bên kia có tiếng mắng hơi quen tai, cười lạnh quay đầu lại nhìn, thấy Cát thiếu gia miệng mồm đầy máu, cũng hơi sửng sốt. Thật không ngờ mình lại còn có thể gặp kẻ này.

- Mẹ kiếp...

Mà theo Giang Nguyên quay đầu lại, Cát thiếu gia vừa định tiếp tục quát mắng uy hiếp, lúc này thấy rõ người, sắc mặt cứng đờ, thân thể run lên, một câu vừa tới miệng liền bị nuốt xuống họng.

- Chậc chậc... Tôi còn tưởng là ai, không ngờ lại là Dương đại thiếu gia... Dương đại thiếu gia quả nhiên oai phong quá...

Giang Nguyên cười khế, từ tốn nói:

- Đã lâu không gặp...

(QUAN Y)

Chương 303: Dương đại thiếu gia diễn xiếc khỉ

- Anh... Anh... Giang Nguyên... Sao lại là mày...

Dương Thiếu Cát ngẩn ra nhìn Giang Nguyên, trong mắt lóe lên vẻ hận thù nồng đậm, còn cả sợ hãi, nghiến răng nghiến lợi nói.

Giang Nguyên hơi nghiêng nghiêng đầu, sau đó ánh mắt có chút quái dị đánh giá Dương Thiếu Cát, đột nhiên cười:

- Tại sao lại không thể là tôi? Có vẻ Dương thiếu gia rất không muốn gặp tôi thì phải!

- Đương nhiên... Ai muốn gặp anh!

Dương Thiếu Cát nghiêng răng nghiêng lợi nhìn người trước mặt này. Hiện tại tất cả mọi thứ của gã đều bởi người trước mặt gây ra.

Thầy thuốc nói hiện tại gã không thể "lên" nổi, cũng không tìm ra vấn đề gì về thể chất, lo rằng gã có vấn đề tâm lý, nói là bởi tâm lý có chướng ngại. Dương Thiếu Cát cũng nhớ kỹ buổi tối hôm đó, vốn gã muốn sung sướng một hồi, kết quả bị người trước mặt đánh ra như vậy xong, kết quả không thể nào lên nổi nữa.

Cho nên khi chứng kiến người có tên Giang Nguyên trước mặt, Dương đại thiếu gia nghiêng răng nghiêng lợi là quá bình thường. Chẳng qua đối mặt với người này, sự sợ hãi trong lòng gã không thể nào che dấu nổi. Bị đánh cho một lần bị thảm như thế, kể quả cũng vẫn chỉ có thể nuốt hận vào lòng.

Lý Cường bên cạnh nhận ra Dương thiếu gia nhìn người trước mặt vẻ hận thù nhưng lại càng e ngại, ngay cả mắng cũng không dám mắng, trong lòng căng thẳng. Chẳng lẽ vị trước mặt này cũng là một người có lai lịch khó lường?

- Chẳng lẽ là con của vị tỉnh trưởng Bạch kia?

Nghĩ tới đây, cổ Lý Cường hơi rụt lại. Nếu quả là con trai tỉnh trưởng Bạch, vậy thì không thể đắc tội rồi. Chẳng qua nghĩ một lúc, tỉnh táo lại, thấy vừa rồi Cát thiếu gia gọi người nọ là Giang Nguyên. Đúng, là Giang Nguyên... Người này họ Giang, làm sao có thể là con của tỉnh trưởng Bạch được... Hơn nữa hình như trong tỉnh không có lãnh đạo nào họ Giang.

Nghĩ tới đây, lá gan Lý Cường lại to lên vài phần, tiến tới bên cạnh Dương Thiếu Cát, hạ giọng nói:

- Cát thiếu gia không cần sợ. Người của chúng ta tới rồi!

Quả nhiên, nghe thấy Lý Cường nói, tinh thần Dương Thiếu Cát rung lên, mặt cũng lộ nụ cười lạnh lẽo hơn.

- Giang Nguyên... Hừ hừ... Lần trước anh ra tay tàn nhẫn lắm...

Dương Thiếu Cát lạnh mặt, cất giọng lạnh lẽo:

- Tôi vẫn còn nhớ kỹ...

Với thính lực của Giang Nguyên, hiển nhiên cũng mơ hồ nghe thấy tiếng thì thầm của Lý Cường và Dương Thiếu Cát, lại thấy đáng về nghiêng rằng nghiêng lợi của gã, tất nhiên cũng hiểu Dương Thiếu Cát đang chờ gì. Cho nên hắn chỉ cười nhạt, sau đó nhìn Dương Thiếu Cát, đột nhiên nở nụ cười, nói:

- Dương đại thiếu gia, cậu có biết tôi làm nghề gì không?

Nghe thấy đột nhiên Giang Nguyên hỏi vậy, Dương Thiếu Cát sửng sốt, không biết tại sao đột nhiên tên đáng chết này lại hỏi vậy là có ý gì.

Giang Nguyên lại chẳng chờ Dương Thiếu Cát kịp phản ứng, chỉ mỉm cười nói:

- Cậu biết tôi làm thầy thuốc...

- Anh làm thầy thuốc thì liên quan chó gì tới tôi...

Lúc này Dương Thiếu Cát cũng ước gì Giang Nguyên chờ theo, trong lòng lại thầm hận:

- Hừ hừ.. Đợi người tới rồi, tôi sẽ cho anh đi tìm thầy thuốc...

Giang Nguyên cười, lại nói tiếp:

- Cho nên tôi nhìn khí sắc của Dương thiếu gia có vẻ không tốt lắm đâu...

- Dở người à... Mà có ngon để ông đây đánh anh một quyền, chảy nhiều máu như vậy xem có tốt không? Đợi người tới, ông đây sẽ cho mày biết khí sắc của mày tốt tới đâu...

Lúc này Dương đại thiếu gia tiếp tục hung hăng nhìn chăm chăm Giang Nguyên, thầm nói, cũng không đáp lời.

Chẳng qua Dương thiếu gia không đáp lời cũng vậy... Bởi một câu tiếp theo của Giang Nguyên suýt nữa khiến gã phun máu...

- Tôi thấy sắc mặt Dương thiếu gia trắng bệch, hai mắt vô thần...

Chỉ sợ là bị chứng thận hư. Gần đây một số phương diện của Dương thiếu gia chắc là không được như ý đâu nhỉ... Ha ha...

Giang Nguyên bình tĩnh mỉm cười. Dù sao cũng đang nhàn rỗi trên trẻ con, đời tuồng mới diễn ra, tiếp tục kích thích vị Dương thiếu gia này cũng cảm thấy không tồi.

- Thận mạch thiếu hư...

Phạm Sanh Khắc bên cạnh lão Cố giờ cũng hơi ngạc nhiên nhìn Giang Nguyên, không biết vị thầy thuốc Giang vẫn luôn rất đáng tin này sao đột nhiên lại nói lời trêu chọc người khác như vậy. Cho dù cậu có là thần y nhưng cũng không thể nhìn hai mắt người ta mà nói chuyện như vậy được.

Chẳng qua lúc này hai người nhìn về phía Dương thiếu gia trước mặt, đột nhiên cảm thấy việc này cũng đáng để thương thảo. Bởi vị Dương đại thiếu gia giờ mặt đã trở nên xanh mét rồi.

Mà Lý Cường và thư ký Trương bên cạnh, còn cả vị trung niên thuộc quan viên trong trấn kia, vốn không chú ý mấy, chỉ tưởng tên tự nhận là thầy thuốc đối diện muốn nói lời chọc tức mà thôi, đột nhiên lại thấy sự phụ Kim và lão Cố nhìn chăm chăm về phía này, trên mặt cũng lộ vẻ quái dị. Trái tim đám người đập mạnh, sau đó nhìn theo ánh mắt của hai người về phía Dương đại thiếu gia.

Vừa nhìn, sắc mặt mấy người cũng đều trở nên quái dị. Bởi mặt Dương đại thiếu gia đã không chỉ còn xanh mét nữa, hơn nữa giờ không ngờ lại bắt đầu đỏ lên...

Đang lúc hai tròng mắt Dương thiếu gia bắt đầu đỏ bừng lên, sắp sửa lao lên liều mạng với Giang Nguyên, lúc này phía sau lại truyền tới những tiếng bước chân rầm rập...

Hàng loạt bước chân trong nháy mắt liền khiến Dương thiếu gia suýt lao ra tỉnh táo lại. Dương thiếu gia hơi mơ hồ quay đầu lại nhìn về phía sau một chút, thấy một đám người đang lao tới, trên người mặc đồng phục, còn có cả người mặc quần áo cảnh sát... Lúc này hai mắt gã sáng ngời, giống như trong nháy mắt liền có cầu vồng hiện ra, vung nắm tay chỉ về hướng Giang Nguyên, tru

lên:

- Đáng hấn cho tôi... Đánh chết hấn... Á...

Nhóm người vừa chạy tới còn chưa hiểu tình hình thế nào liền thấy một thằng nhãi đứng trước, ra vẻ ghê gớm tru lên ở đó. Đám người đều sững sốt, không biết thằng ranh này rốt cục bị đứt dây nào.

Dương thiếu gia vung nắm tay lên rất có khí thế, tru lớn, có dáng vẻ của chỉ huy bộ đội, phản kích nơi tuyệt địa, xông tới liều chết. Nhưng gã tru lên một tiếng, lại thấy phía sau im ắng, chẳng có chút phản ứng nào...

Dương thiếu gia còn đang giơ nắm tay, cứng ngắc quay cổ lại, nhìn mọi người phía sau. Chỉ thấy đám người nọ đang nhìn hấn như nhìn kẻ thần kinh. Mà giờ thư ký Trương mới phục hồi tinh thần, vội vàng nháy mắt với người trung niên bên cạnh.

Chẳng qua lúc này trung niên kia lại hơi chần chừ. Vừa rồi y đã nhìn phía sau hai lượt, không chứng kiến trong đó có lãnh đạo cấp trên mà y kỳ vọng, chỉ có đội dân phòng và hai cảnh sát mặc cảnh phục đến, trong lòng cũng bắt đầu kêu khổ. Quả nhiên cấp trên không có ai là tốt, nghe thấy giúp mấy thiếu gia đánh nhau, cả đám người đều sợ trách nhiệm, chỉ phái chút lâu la tới...

Trước mặt nhiều người như vậy, phát động cả dân phòng và cảnh sát đánh người, y cũng nhận ra, hình như đối phương cũng không phải nhân vật đơn giản. Nếu xảy ra chuyện, y sợ rằng nhất định phải làm quỷ chết thay rồi.

- Đánh cho ông... Đều chết hết cả rồi à... Hả hả...

Lúc này Dương thiếu gia giơ tay đứng đó, con người đồ bừa giống như một con khỉ, trong ánh mắt quái dị của mọi người, nhảy nhót tru lên...

(QUAN Y)

Chương 304: Ôi chao ôi chao

- Đánh cho ông...

Nghe con trai thị trường kêu gào phẫn nộ bên cạnh, đồng chí trung niên phó trưởng trấn Võ Nguyên mở to mắt như muốn ăn người, rốt cục cắn răng một cái, đã nghĩ thông, phất tay với các nhân viên dân quân của mình, kêu lên:

- Nghe Dương thiếu gia và Lý công tử đi...

Đội viên đội dân phòng cảm thấy đầu óc không đủ dùng. Bọn họ chẳng nhận ra đâu là Dương thiếu gia và Lý công tử nhưng nhận ra vị phó trưởng trấn trước mắt. Về phần nghe theo Dương thiếu gia và Lý công tử... Mọi người thấy chắc là tên vừa kêu la vừa nhảy nhót như con khỉ và tên nhóc béo mập bên cạnh, sau đó đồng thời hô to, vọt về hướng phất tay của phó trưởng trấn.

Nhìn đám đội viên mặc đồng phục lao tới, Giang Nguyên cười... Đã rất lâu hắn không chơi trò đánh hội đồng thế này rồi. Chẳng qua một mình mình chơi cũng không có ý nghĩa, phải gọi người cùng chơi mới vui.

Cho nên nhìn đám người kia lao tới, Giang Nguyên cũng không ẩu đả ngay mà đưa mắt ra hiệu cho sư phụ Kim và lão Cố, ý bảo bọn họ không cần lo lắng, sau đó bắt đầu chạy sang một bên.

- Đùng chạy...

Thấy đối phương định chạy, đám dân phòng chuyên bắt lưu manh tại trấn Võ Nguyên giờ cũng càng thích thú, vung tay vung chân, oa oa kêu to đuổi theo Giang Nguyên.

Nhìn Giang Nguyên vừa mới đánh hai người bọn họ không còn nước phản công, giờ rốt cục chạy trốn, không dám đối đầu, lúc này Dương Thiếu Cát và Lý Cường cũng hưng phấn hẳn, lộ nụ cười đắc ý. Dương Thiếu Cát đại thiếu gia còn hưng phấn kêu to:

- Đánh chết hắn cho tôi... Đánh hắn...

Chẳng qua Dương thiếu gia vừa hưng phấn kêu hai câu, đột nhiên lại thấy Giang Nguyên đang chạy phía trước bỗng mỉm cười chạy về hướng mình, trên mặt cũng chẳng có chút lo lắng như bị vây đánh, chỉ có một tia vẻ trào phúng.

Chứng kiến Giang Nguyên đang chạy về hướng mình, Dương thiếu gia chột căng thẳng, đột nhiên cảm thấy không ổn.

Quả nhiên Giang Nguyên kéo đội dân phòng chạy một vòng lớn, vọt tới cạnh Dương thiếu gia và Lý Cường liền dừng lại, chỉ mỉm cười nhìn hai người, nói:

- Dương thiếu gia không cảm thấy đứng ở đây rất nhàm chán sao? Cùng chơi đùa đi...

Trong vẻ mặt hoảng sợ của hai người, lúc này đám dân phòng cũng vọt tới thành một đám, bắt đầu ẩu đả.

- Ôi chào... Giang Nguyên... Tôi cho anh biết tay...

- Ôi chào... Họ Giang kia, anh đừng đánh tôi. Tôi chỉ là chân sai vặt...

- Ôi chào... Tôi chỉ là chân sai vặt, tôi xin anh đấy...

- Ôi chào... Giang Nguyên, tôi không anh không chết không thôi... Đánh hấn...

- Ôi chào... Một đám lợn... Cứu mạng... Á á á...

Vẻ mặt lão Cố nghiêm túc, tay rút túi quần chuẩn bị rút ra, nhìn cảnh tượng trước mắt, đột nhiên bất đắc dĩ, lắc đầu nở nụ cười. Ông không biết rốt cục thầy thuốc Giang có oán thù gì với vị Dương đại thiếu gia này, nhưng như vậy cũng quá rồi...

Thư ký Trương và đồng chí phó trưởng trấn đứng một bên thấy mặt đầy mồ hôi. Chỉ thấy và nghe tiếng kêu thảm thiết vang lên, sau đó càng ngày càng nhiều dân phòng ngã xuống. Mà Dương đại thiếu gia cùng Lý công tử đã sớm bị một người nào đó đuổi theo hạ độc thủ, đang quỳ rạp trên mặt đất, thỉnh thoảng bị đập một nhát, sắp sửa hít vào thì ít, thở ra thì nhiều rồi...

- Dừng tay, dừng tay...

Lúc này rốt cục thư ký Trương không nhịn nổi nữa, đứng lên hô lớn. Chẳng qua giờ đang ra ty cũng chỉ còn lại ba, bốn người, có muốn dừng tay cũng không được nữa rồi.

- Lấy súng... Lấy súng đi...

Thấy hai vị đại thiếu gia sắp toi mạng tới nơi, lúc này phó trưởng trấn đứng một bên cũng bị dọa sợ, tức giận kêu lên với hai cảnh sát còn chưa ra tay đang đứng một bên.

Hai cảnh sát này anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, sau đó đồng thời lắc đầu:

- Trước khi đi, sở trưởng đã nhắc không được mang súng...

- Mẹ kiếp...

Đồng chí phó trưởng trấn dậm chân, tức giận mắng một tiếng, đau khổ ôm mặt.

Thư ký Trương bên cạnh cũng nóng lòng như lửa đốt, gọi điện cầu cứu xong, rút cục làm chút việc, lén lút chạy tới, lôi hai người Dương, Lý từ trong đám người ra, cuối cùng cũng tránh cho hai đại công tử bị giẫm chết.

Cuối cùng, tất cả mọi người đều ngừng tay. Bởi ngoại trừ ai đó, tất cả đều đã ngã xuống. Giang Nguyên đứng giữa một đồng người ngã trên mặt đất (cảm giác hơi tà ác...) cười thật sáng lạn. Bởi hẳn cảm thấy rất thoải mái. Đánh Dương Thiếu Cát một trận tàn nhẫn rồi, ngay cả Lý công tử kia và một đám người cùng luyện, vừa hoạt động gân cốt lại không bị thương, còn bảo vệ được bộ mặt diễn trai, đúng thật là một chuyện khó có được.

- Chậc chậc...

Nhìn vẻ mặt Giang Nguyên nhẹ nhàng khoan khoái trở về, lão Cố liên tục lắc đầu, giơ ngón tay cái than thở:

- Thầy thuốc Giang, không ngờ đấy, cao, quả nhiên rất cao...

- Ha ha, lão Cố cũng đừng có khen quá. Khen nữa tôi nổ mũi mất...

Tâm tình Giang Nguyên sáng khoái cười nói. Chỉ có sư phụ Kim, bạn già của ông và con dâu, còn cả hai vị phi công thấy vậy mà trợn mắt há mồm, tới lúc này còn chưa phục hồi tinh thần.

Lão Cố làm việc vẫn tương đối chu toàn, nói với sư phụ Kim vừa hồi phục tinh thần, trên mặt còn chút lo lắng.

- Sư phụ Kim, không cần lo lắng... Chuyện này sẽ không gây ra bất cứ phiền toái gì cho các người. Chúng tôi sẽ xử lý tốt!

- Á... Đâu có đâu có. Cố tiên sinh lại khách sáo rồi. Các người tới chỗ chúng tôi, làm sao chúng tôi không tận tình địa chủ được. Khiến mọi người sợ hãi cũng thật xin lỗi!

Nghe thấy lão Cố nói thế, sư phụ Kim vội nói về áy náy.

- Ha ha... Sư phụ Kim quá lời rồi. Đám nhân vật nhỏ như vậy còn chưa đáng để chúng tôi để tâm. Sư phụ Kim yên tâm là được...

Lão Cố cười ha hả, vẻ mặt bình tĩnh nói.

Lúc này, rốt cục bên ngoài sân truyền tới một loạt tiếng bước chân dồn dập, nghe tiếng đã biết là không ít người. Sau đó bỗng nghe có người bật thốt lên kinh hãi:

- Cục trưởng Trương, ông dẫn người vào, nhất định phải bảo vệ tốt Dương công tử và... Lý Cường, những người khác vây nơi này lại cho tôi...

Cùng với giọng nói này, một đám người vọt vào rất nhanh. Vị cục trưởng Trương dẫn đầu, nhìn cảnh thâm trong nhà này vài lần, trong lòng thầm giật mình nhưng lại thấy thư ký Trương đang dìu hai người Dương thiếu gia và Lý Cường mặt mũi bầm dập, thở hổn hển ỉu xiu đứng kia, trong lòng cũng thầm thở phào nhẹ nhõm. Xem ra hai vị Đại thiếu gia cũng không nguy tới tính mạng.

Lúc này Dương Thiếu Cát và Lý Cường đang thở hổn hển, được thư ký Trương dìu, thấy nhóm cảnh sát vọt vào, tinh thần cũng phần chấn lại. Thậm chí lúc này Dương Thiếu Cát còn cố sức bỏ qua sự diu dờ của thư ký Trương, cất giọng khàn khàn, kêu lên:

- Bắt... Bắt lại, bắt lại cho tôi...

Thấy tính mạng hai vị đại thiếu gia không ngại, lúc này cục trưởng Trương mới nhìn mấy người đối diện, ánh mắt lạnh hắt, trầm giọng nói:

- Người đâu, bắt mấy người này lại cho tôi...

(QUAN Y)

Chương 305: Lão Cố giấu diếm quá sâu

Nghe thấy những lời này của cục trưởng Trương, đám cảnh sát mặc cảnh phục giờ liền móc còng tay ủa lên, định bắt giữ đám người Giang Nguyên lại.

Nhìn đám cảnh sát khí thế hung hăng ập tới, mấy người nhà sư phụ Kim và hai phi công giờ cũng sợ hết hồn. Là con dân Hoa Hạ, tất nhiên hiểu nếu bị cơ quan quyền lực bắt, kết cục sẽ là thế nào rồi.

Mà lúc này sắc mặt lão Cố cũng thay đổi, tay lại dút vào trong túi quần.

Chẳng qua Giang Nguyên liếc nhìn động tác của lão Cố xong, chân hơi điểm một cái, thân thể liền xuất hiện ở cách đó hai mét, giờ hai tay, chặn ngay đám cảnh sát đang chạy tới lại.

- Rầm rầm rầm...

Một loạt tiếng động nặng nề vang lên. Mọi người trợn mắt há mồm nhìn lại, thấy bảy tám gã cảnh sát vừa lao tới liền đồng loạt bay ngược về phía sau, sau đó lún lông lốc xuống đất.

Mà một bóng người thoạt nhìn hơi đơn độc kia dĩ nhiên đứng vững tại chỗ đó, chẳng hề bị sao cả. Sau đó hắn cùng ung dung thu tay trở về, lạnh nhạt cười với mọi người còn chưa phục hồi tinh thần, chậm rãi lui về bên cạnh lão Cố.

- Lão Cố... Tới phiên ông...

Nhìn vị thầy thuốc Giang lần nào cũng khiến người ta vui mừng và bất ngờ này, nghe hắn cười nói với mình, lão Cố lộ nụ cười bất đắc dĩ, sau đó rút súng từ trong túi ra, giơ lên bầu trời bắn một phát.

- Đoàn...

Một tiếng súng này đột ngột vang lên, tất cả mọi người đều sửng sốt, sau đó lão Cổ giơ thẻ ngành của mình lên, trầm giọng quát:

- Tôi là Cổ Khải Minh, thuộc cục bảo an trung ương, đang chấp hành nhiệm vụ. Ai dám làm bậy!

Đám cảnh sát đang luống cuống tay chân tìm chỗ trốn, hoặc có người còn đang tìm cách rút súng, lúc này ngậy ra tại chỗ. Cục trưởng Trương còn đang bối rối, vừa mới rút súng ra nơi tay, nhìn quốc huy lóng lánh trên thẻ ngành của lão Cổ, giờ ngậy ngần cả người.

Nếu đối phương đã tùy ý lấy thẻ ngành ra như vậy, nói là từ cục bảo an trung ương, ở đây chưa chắc đã có người tin. Nhưng người ta lấy súng ra trước, sau đó lấy thẻ ngành ra, như thế thì chẳng ai dám hoài nghi nữa.

Cục trưởng Trương đứng đầu lúc này nhìn thẻ ngành trong tay đối phương, lúc này cũng sửng sờ tại chỗ, không biết phải làm sao cho phải. Gã nghe lệnh tới bắt người, nhưng lại gặp phải người của cục bảo an trung ương, thế thì gã biết bắt đối phương kiểu gì đây?

Cẩn rằng một cái, đang muốn lên tiếng, tỏ vẻ muốn kiểm tra thẻ ngành trong tay đối phương, bên ngoài lại truyền tới tiếng hỏi nghi hoặc:

- Trương Diệu Lâm, có chuyện gì vậy?

Nghe thấy tiếng hỏi này, cục trưởng Trương vội vàng lau mồ hôi, lớn tiếng trả lời:

- Thị trưởng, có chút chuyện nhỏ bất ngờ, tôi lập tức đi ra báo cáo!

Dứt lời, cục trưởng Trương vội vàng nói với mấy cấp dưới ở bốn phía đang giơ súng, ra hiệu:

- Tất cả mọi người buông súng xuống, buông...

Đợi tới khi tất cả mọi người buông súng rồi, lúc này cục trưởng Trương mới cẩn thận nhìn lão Cổ, vẻ mặt mang theo một tia lo

lẳng và cung kính, nói:

- Vị đồng chí này, tôi cần kiểm tra thẻ ngành của ông một chút!

- Được, lấy đi...

Lúc này lão Cố cũng rất bình tĩnh, thu súng lại, sau đó đưa thẻ ngành trong tay ra.

Cục trưởng Trương đưa hai tay nhận lấy, cẩn thận nhìn một lúc. Gã cũng chưa từng thấy thẻ ngành cấp nay nhưng thoạt nhìn chỉ sợ là thật, lúc này mồ hôi trên mặt càng nhiều thêm vài phần, sau khi chần chừ một lúc liền nhìn về phía lão Cố, cung kính cười nói:

- Chuyện này... Xin đồng chí chờ một chút, tôi còn cần xác nhận một chút!

Hiển nhiên lão Cố biết đối phương muốn làm gì, gật đầu nói:

- Không thành vấn đề!

Nhìn cục trưởng Trương cầm thẻ ngành kia nhanh chóng chạy ra ngoài, hai người Giang Nguyên và lão Cố nhìn nhau cười. Giang Nguyên cười bình thản nói:

- Xem ra để Dương Nhị Lao tự vào một chuyến đi...

- Cậu dám đánh con ông ta, hiện tại tôi lại lấy biển hiệu này ra, những người khác không dám ra mặt, thế nào ông ta cũng phải tiến vào nhìn một cái, nói hai câu. Nếu không làm sao ông ta còn có thể làm việc ở đây nữa...

Lúc này lão Cố cũng cười chẳng e ngại. Nói thật, vốn lão âm thầm tới, cũng không định liên hệ với cán bộ địa phương. Nhưng chẳng còn cách nào, con người ta tự tìm tới cửa, mà đánh cũng đánh rồi. Con người ta bị mình đánh, tất nhiên Dương Nhị Lao dù tới thật thì mình cũng phải chấp hành tốt nhiệm vụ này. Dù sao mình làm xong việc là về thủ đô, đắc tội thì đắc tội, cũng chẳng sao.

Hai người đang tán gẫu ở đó, sắc mặt những người còn lại đều khác nhau. Dương đại thiếu gia và Lý Cường giống như ăn phải phân trâu, sắc mặt xanh đen, đôi mắt trông mong nhìn vị cục

trưởng Trương mang theo tấm thẻ ngành kia đi ra ngoài.

Về phần thư ký Trương, lúc này vẻ mặt đã đầy mồ hôi rồi. Hai vị này đánh nhau ở đây, gã lại không ngăn cản, đã trở thành đồng lõa rồi. Kết quả khiến hai vị công tử bị đánh cho ra nông nổi này, lại đụng ngay phải tấm thép cứng, lúc này chỉ sợ chắc chắn phải gặp hậu quả rồi. Tuyệt đối thị trưởng sẽ không cho mình kết cục tốt.

Mà vị đồng chí phó trưởng trấn vừa nói câu "nghe lời Dương đại công tử và Lý công tử" kia giờ mặt đã trắng bệch, phải dựa vào tường mới đứng vững nổi.

Đương nhiên, sắc mặt tốt ở nơi này cũng có, chính là gia đình sư phụ Kim và hai vị phi công. Vốn hai vị phi công và gia đình sư phụ Kim đã bị dọa không nhẹ nhưng trước mắt xem ra tình thế nghịch chuyển, cục trưởng cục cảnh sát cũng phải đối đã với người ta vô cùng cẩn thận, chắc rằng sẽ không xảy ra vấn đề gì lớn.

Ở bên ngoài khu nhà, lúc này một đám người đang vây quanh đồng chí phó tỉnh trưởng Dương. Bên ngoài còn có một vòng vây cảnh sát sừng sững thật đàng hoàng. Đám người đang trong trạng thái rút súng đề phòng. Mà thị trưởng Lý lúc này đang đứng cạnh phó tỉnh trưởng Dương, trán ứa mồ hôi, khăn tay đã lau tới ướt sũng.

Lúc này thị trưởng Lý đã có cả ý nghĩ muốn đâm cho thẳng con trời đánh mấy nhát, trong lòng thầm mắng thẳng rùa đen kia... À không... Thằng con đàn độn kia sao không biết nói năng ngăn cản Cát thiếu gia. Vốn một chuyện vô cùng tốt, giờ lại phức tạp tới mức độ như hiện tại.

Dương Nhị Lao cũng rất phẫn nộ. Trước khi bị gọi tới, cũng không phải ông muốn thị sát cái gì hết mà chỉ định nhân cơ hội, mang theo con trai tâm tình không tốt đến giải khuây. Thầy thuốc nói thư giãn tâm tình một chút sẽ có hỗ trợ khôi phục rất tốt.

Cho nên ông cố ý đến địa phương nơi cấp dưới được một tay mình đề bạt này, đồng thời cũng để thị trưởng Lý bố trí người cùng đi chơi với con mình. Ai ngờ vừa rồi ông ta lại nhận được tin, nói con mình và con cấp dưới đi ngắm cảnh, bị người đánh, lại bị thương không nhẹ, đồng thời ngay cả mọi người được phái ra trợ giúp cũng đều bị đánh cả.

Nghe báo cáo không dám giấu diếm chút nào của thị trưởng Lý, phó tỉnh trưởng Dương chỉ cảm thấy ngực đau đớn nặng nề. Không ngờ con mình bị người ta đánh? Chẳng lẽ con mình mà một đám dân đen cũng bắt nạt được sao? Không ngờ ai cũng dám đánh?

Lập tức ông phản nộ vô cùng, lúc này vỗ bàn một cái:

- Phản rồi, làm phản rồi.. Đây còn là thiên hạ của chính phủ chúng ta sao? Tùy ý đánh người, hơn nữa còn dám ẩu đả cảnh sát? Lý Ngọc vừa đi... Chúng ta cũng đi xem một chút, xem ai dám hoành hành bá đạo như vậy tại địa bàn Nam Tĩnh?

Ông lập tức triệu tập đội ngũ, lái xe tới đây, đang muốn bắt người lại, để xem là nhân vật nào, nhất định phải làm cho bở tức. Ai ngờ vừa mới tới nơi này, một tiếng súng đã vang lên, khiến dọa cho các vị quan lão gia chưa bao giờ chơi đùa súng ống toát mồ hôi hột, còn tưởng rằng bên trong có cả ổ cướp cũng nên.

Đặc biệt là phó tỉnh trưởng Dương và thị trưởng Lý lúc này càng thót tim. Con trai bảo bối của mình còn ở bên trong đó.

Chẳng qua hoàn hảo là bên trong chỉ vang lên một tiếng súng liên yên tĩnh. Phó thị trưởng Lý mới run rẩy hỏi to một tiếng, nghe thấy cục trưởng Trương bên trong trả lời không có việc gì, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm một tiếng.

Lúc này, cục trưởng Trương đã chạy nhanh ra ngoài, khiến đám cảnh sát xung quanh vừa nơm nớp thở phào nhẹ nhõm, để cục trưởng Trương đi vào trong đám người.

- Xảy ra chuyện gì?

Phó tỉnh trưởng Dương phản nộ nhìn chăm chăm vào cục trưởng Trương hỏi. Vừa rồi không ngờ vang lên tiếng súng, khiến ông sợ thót tim. Nếu không giải thích tốt việc này thì chức cục trưởng này cũng cho đi đời luôn đi.

- Tỉnh trưởng... Bên trong... Bên trong người ta nói là cục bảo an trung ương, nói đang chấp hành nhiệm vụ... Y vừa nổ súng, còn cầm thẻ ngành! Cho nên... Tôi không dám lỗ mắng!

Nhìn phó tỉnh trưởng Dương phần nộ như vậy, lúc này cục trưởng Trương vội vàng giải thích. Gã hiểu rất rõ nếu không nói rõ ràng thì chức cục trưởng của mình coi như đi tong.

- Cục bảo an trung ương?

Nghe thấy năm chữ này, sắc mặt Dương Nhị Lao cũng tái đi. Người khác có lẽ không rõ sự đáng sợ của cơ cấu này, nhưng đồng chí phó tỉnh trưởng Dương đã lên tới gần tầng cao của Hoa Hạ, tất nhiên sẽ hiểu rất rõ.

Lập tức ông đưa tay giật thẻ ngành trong tay đối phương. Dương Nhị Lao lật lật mấy lần, nhìn tấm thẻ, sắc mặt lại sầm xuống, sau đó đưa cho một người thanh niên cao lớn phía sau, nói:

- Tiểu Hồ, cậu xem xem!

Người thanh niên kia nhận tấm thẻ, lật hai cái liền gạt đầu, trả lại, hạ giọng nói:

- Từ tấm thẻ này mà xem thì đúng là thật đấy! Đặc vệ đều là người làm việc bên cạnh lãnh đạo cả...

Nghe những lời này, sắc mặt Dương Nhị Lao lại sầm hẳn, trong lòng cũng thoáng nhẹ nhõm. Không phải là vệ sĩ thực sự, chỉ là người bên cạnh lãnh đạo là tốt rồi. Ít nhất cũng không loại trừ loại người này xuống địa phương điều võ giương oai.

Tấm thẻ ngành này không giả, lại còn mang theo súng, điều này nói rõ đối phương thật sự là người của cục bảo an trung ương. Đối phương đã nói là tới chấp hành nhiệm vụ, căn bản mình không thể làm gì được đối phương. Nhưng nếu thế thì con trai mình bị đánh không như thế? Hơn nữa giờ xung quanh còn có nhiều cấp dưới nhìn...

Đột nhiên trong lòng Dương Nhị Lao tràn đầy ảo não. Nam Tỉnh nhiều như vậy, mình rồi việc lại đi tới đây làm gì, kết quả lại còn gặp phải người của cục bảo an trung ương tới làm nhiệm vụ mà có khi cả mười kiếp không gặp nổi.

Nhìn những đôi mắt bốn phía của cán bộ đang nhìn mình trông mong, Dương Nhị Lao cắn răng. Mặc dù ông không muốn chạm

trán với đối phương nhưng con mình đã bị đánh, rốt cục chuyện gì xảy ra mình cũng không biết. Mình đường đường là một phó tỉnh trưởng, hơn nữa lập tức sắp được điều làm tỉnh trưởng, nếu cứ bỏ qua như vậy thì sau này chẳng còn chút uy tín nào rồi. Chuyện này truyền ra sẽ trở thành một trò cười lớn.

Lập tức, sắc mặt ông nghiêm lại, uy phong凛冽, ngoài mặt trong yếu quát:

- Đi nào. Cho dù y là ai cũng thế. Mọi người theo tôi vào xem. Nếu y có gan vi phạm pháp luật, tôi cũng sẽ báo cáo cấp trên kỷ luật y!

(QUAN Y)

Chương 306: Không nhịn nổi cười

Nhìn một đám người tiến vào từ cổng, người dẫn đầu có thân hình cao lớn, khuôn mặt không giận mà có uy, dù Giang Nguyên chưa từng gặp mặt phó tỉnh trưởng Dương nhưng đồng chí Dương Nhị Lao cũng đã xuất hiện trên báo chí và TV Nam Tỉnh không ít, cho nên Giang Nguyên hơi mỉm cười.

Lão Cố đứng một bên cũng thầm thở dài trong lòng. Ông thật sự không muốn gặp Dương Nhị Lao, ước gì vị phó tỉnh trưởng Dương này không tiến vào còn tốt hơn. Nhưng lần này cũng chẳng còn cách nào khác, đành phải va chạm với phó tỉnh trưởng Dương một phen. Dù sao thì người nhà họ Dương cũng chưa biết sợ ai bao giờ. Lần này mình cũng không bị thiệt thòi, cho dù trở về cũng vẫn báo cáo được.

Sắc mặt Dương Nhị Lao uy nghiêm đi đến, phía sau là thị trưởng Lý của Sở Nam và các cán bộ khác, có thể nói là uy phong凛冽.

Sau khi tiến vào, ông cũng không nén nổi tìm con trai mình trước tiên. Thấy con mình đang đứng, mặt mũi bầm dập, hơn nữa miệng toàn máu, đáng vẻ uất ức vô cùng đáng thương, trái tim Dương Nhị Lao đau nhói. Ông chỉ có một đứa con trai như vậy, đánh con thì cha đau. Sau lần trước, ông lại càng cảm thấy đau hơn vài phần.

Lúc này, sự tức giận trong lòng ông càng sâu hơn vài phần. Cho dù đối phương là người của cục bảo an trung ương thì cũng không thể tùy tiện đánh người phải không?

Đồng chí Dương Nhị Lao nghĩ vậy nhưng lại không chứng kiến lúc này sắc mặt vị thư ký Trương bên kia giờ đang trắng bệch đứng đó. Đồng chí thư ký Trương vẫn còn tưởng rằng chỉ là mấy người bình thường có tiền, nhưng không ngờ lai lịch đối phương lại mạnh như vậy. Cho nên gã vẫn chưa nói rõ đầu đuôi mọi chuyện. Hiện tại thì tốt rồi... Lúc này mới nói thật ra thì chắc chắn xong đời rồi.

Dương Thiếu Cát thấy cứu tinh là cha mình tới rồi, giờ đang thở lấy hơi, định gào lên, để cha mình ra mặt cho mình. Chẳng qua gã bị phó tỉnh trưởng Dương trường mắt lờm một cái liền im bặt.

Nhìn sắc mặt âm trầm của cha mình như vậy, lúc này Dương Thiếu Cát vội nuốt xuống. Gã cũng không ngu, biết ý tứ của cha mình. Nếu có thể ép được đối phương, hiển nhiên ông sẽ cho mình hả giận.

Thấy con mình rút trở lại, lúc này phó tỉnh trưởng Dương mới liếc hai người đối diện một chút, khí thế bá vương lộ ra không chút nghi ngờ trong mắt. Mặc dù bởi giới hạn thân phận đối phương nên không thể làm gì bọn họ nhưng một tỉnh trưởng tương lai như ông cũng không sợ.

Chẳng qua vừa đảo qua một cái, ông lại hơi sửng sốt. Bởi đột nhiên ông ta cảm thấy trong hai người đối diện, người thanh niên kia dường như hơi quen.

Còn đang nghi hoặc, thư ký phía sau ông đột nhiên tiến lên hai bước, hạ giọng nói bên tai ông:

- Tỉnh trưởng... Người kia chính là Giang Nguyên!

- Giang Nguyên?

Nghe thư ký của mình lo lắng báo, Dương Nhị Lao sửng sốt, sau đó chợt nhớ ra, trong lòng bùng lên lửa giận trong nháy mắt. Thảo nào... Hóa ra là thằng ranh này. Thảo nào dám động tới Thiếu Cát

nhà mình. Hóa ra là do thù riêng.

- Giang Nguyên... Cậu đừng tưởng rằng có người che chở thì cậu có gan làm xằng làm bậy!

Nhớ tới chuyện trước đó của con mình, trong nháy mắt Dương Nhị Lao cảm thấy khí nóng bốc lên, chỉ vào Giang Nguyên, tức giận mắng.

Lời này của Dương Nhị Lao vừa thốt lên, một đám người giữa sân đều im bật. Chẳng ai ngờ vị phó tỉnh trưởng Dương này quen biết với người thanh niên này, hơn nữa còn quát mắng thẳng luôn.

Lão Cố một bên cũng lộ vẻ ngạc nhiên. Vốn ông tưởng rằng phó tỉnh trưởng Dương tiến vào, đầu tiên phải liên hệ với mình mới phải. Ai ngờ mình hiểu sai tình thế rồi, cũng không phải là diễn viên chính.

- Phó tỉnh trưởng Dương...

Thật ra Giang Nguyên cảm thấy không bất ngờ chút nào, từ tốn cười và nói giọng trào phúng với Dương Nhị Lao đang đầy khí thế như bá vương:

- Quan uy thật không tồi đâu...

- Cậu...

Nghe những lời này, suýt nữa Dương Nhị Lao phun máu.

Mọi người bên cạnh, đặc biệt là các cán bộ theo sau Dương Nhị Lao, lúc này mắt đều muốn lồi ra ngoài. Đã bao giờ bọn họ gặp người có gan nói chuyện với tỉnh trưởng Dương như vậy đâu? Hơn nữa người nói chuyện lại chỉ là một thằng ranh hai mươi mấy tuổi chưa ráo máu đầu.

- Ông đừng tưởng rằng tôi rồi việc đi trêu chọc con ông. Lần nào cũng đều là gã tự gây sự... Chuyện lần trước, tôi không cần nói nữa.

Phó tỉnh trưởng Dương sắp hộc máu nhưng Giang Nguyên lại rất bình tĩnh, cũng chẳng ngại ánh mắt quái dị của những người khác,

trầm giọng nói:

- Lần này tôi cùng lão Cố tới làm việc, làm đám con ông tới mở miệng đòi lấy trực thăng của lão Cố. Hiện tại lão Cố chấp hành nhiệm vụ đặc thù bí mật, hiển nhiên không đồng ý. Sau đó con ông liền dẫn người ra tay tấn công lão Cố, còn uy hiếp nếu không cho mượn trực thăng thì đừng có nghĩ tới làm việc gì ở đây nữa... Thế tôi mới đánh gã!

Nói tới đây, Giang Nguyên dừng lại một chút, đột nhiên cười, vẻ mặt đứng đắn, nghiêm chỉnh nói:

- Phó tỉnh trưởng Dương... Nói như vậy, thật ra tôi cảm thấy những lời vừa rồi ông nên nói với Dương đại thiếu gia nhà ông thì thích hợp hơn!

- Cậu... Cậu... Ngậm máu phun người...

Đồng chí phó tỉnh trưởng Dương nghe được những lời này, mặt thoáng chốc đỏ bừng, ngay cả tay cũng run rẩy.

Nhìn dáng vẻ phó tỉnh trưởng Dương sắp phun máu, Giang Nguyên nhún vai, ra hiệu chỉ về phía hai bên:

- Ông có thể tự hỏi con trai mình, cũng có thể hỏi tất cả mọi người ở đây...

Phó tỉnh trưởng Dương thở hổn hển, đôi mắt lồi lên nhìn chăm chăm vào Giang Nguyên. Nếu không phải bên kia còn có cục bảo an trung ương, hơn nữa phía sau còn nhiều cấp dưới không phải thân tín, thế nào lão cũng phải cho người bắt tên đáng chết này lại rồi nói.

Chẳng qua lúc này ông nhìn dáng vẻ Dương Thiếu Cát vô cùng đáng thương kia, sau đó nhìn vẻ mặt nghiêm nghị của lão Cố, hít sâu một hơi, biết chỉ sợ việc này là lỗi của con mình rồi. Minh cứ cãi cò với Giang Nguyên như vậy, cuối cùng mất thể diện chỉ là mình. Nghĩ tới nghĩ lui, biết hôm nay chắc chắn phải chịu thiệt rồi, chỉ có thể nhanh chóng giải quyết việc này cho xong, vội vàng rời đi mới tốt. Lập tức ông hừ một tiếng, nói:

- Giang Nguyên, hôm nay nể tình đồng chí Có, không so đo với cậu

nữa!

Dứt lời, ông liền cố gắng trấn định vài phần, sau đó miễn cưỡng cười, giơ tay với lão Cố:

- Chào đồng chí Cố, hoan nghênh tới Nam Tĩnh!

Thấy vẻ mặt gượng cười của phó tỉnh trưởng Dương nhìn mình, lúc này lão Cố cũng chỉ cười trong bụng, biết chuyện này giờ cũng không liên quan lớn tới mình nữa, hoàn toàn bị Giang Nguyên đoạt danh tiếng rồi. Lập tức ông cũng lộ vẻ tươi cười, hai người bắt tay đầy dối trá.

- Con trai tôi tuổi nhỏ không hiểu chuyện, nếu có lỗi làm gì thì xin đồng chí thông cảm nhiều hơn!

Phó tỉnh trưởng Dương gượng gượng cười, khách sáo nói. Ông cũng biết dù sao đối phương sẽ nể mặt mình một chút, tuyệt đối không giống như tên nhãi rùa đen không biết nặng nhẹ ở trước mặt kia.

Lúc này tuy lão Cố rất muốn nắm chút nhược điểm của đối phương, khiến phó tỉnh trưởng Dương mất mặt nhưng ông cũng hiểu rõ, nhiều nhất chỉ khiến đối phương mất chút thể diện mà thôi. Ngược lại nếu chuyện này truyền ra ngoài, tự đứng mình lại kết thù lớn. Điều này không cần thiết. Lập tức ông cũng cười nói:

- Tỉnh trưởng Dương khách sáo rồi. Thanh niên bông bột cũng là chuyện bình thường...

Nói tới đây, thoáng dừng lại một chút, ông liền nói tiếp:

- Hơn nữa thầy thuốc Giang cũng là thanh niên, lần này cũng hơi xúc động. Xin Tỉnh trưởng Dương thông cảm nhiều hơn...

Nghe thấy lão Cố nói vậy, sắc mặt phó tỉnh trưởng Dương cứng đờ ra, nhưng vẫn miễn cưỡng cười khan hai tiếng, gật đầu nói:

- Đương nhiên, đương nhiên...

Dứt lời, phó tỉnh trưởng Dương vội vàng chuyển chủ đề:

- Đồng chí Cố nếu tới chấp hành nhiệm vụ, không biết có cần

chúng tôi hỗ trợ gì không?

- Không cần, không cần... Đã sắp xong rồi... Lần này là nhiệm vụ bí mật...

Lão Cố cười cười nói.

-Ồ... Nếu vậy thì chúng tôi sẽ không quấy rầy việc chấp hành nhiệm vụ bí mật đó nữa. Chào mừng đồng chí Cố tới Vân Giang làm khách...

Dương Nhị Lao miễn cưỡng khách sáo hai câu liền xoay người rời đi. Ông cũng chẳng muốn ở lại nơi này thêm một giây nào nữa. Phải biết rằng bị thằng ranh chưa ráo máu đầu kia làm nhục, tốt hơn là dứt khoát một chút. Mặc dù như vậy cũng mất thể diện nhưng vẫn còn tốt hơn là ở đây tức tởm hộc máu.

Ông lập tức thầm hận trong lòng. Thằng nhãi con mình cũng không ra gì, làm sao làm việc gì cũng đụng phải tầm thép, không biết trên đầu có mắt không nữa.

Dương Nhị Lao vừa xoay người rời đi luôn. Nhìn tỉnh trưởng như mãi tít trên cao lại đành xám xịt rời đi, đám cảm bộ dù thâm kinh ngạc nhưng tất nhiên lúc này cũng vội vàng nhắm mắt thuận theo sát Dương Nhị Lao, không dám lộ chút vẻ mặt quái dị nào. Về phần vị cục trưởng Trương kia thấy lãnh đạo không có chỉ thị gì, tất nhiên làm gì không rõ, vội vung tay với đám cảnh sát, nói:

- Mau Mau... Đỡ đi ... Đỡ đi.

Trong nháy mắt, đám người liền chuồn sạch. Ngay cả Dương Thiếu Cát cả Lý Cường, dù trong lòng uất ức nhưng cũng sớm được đám thư ký Trương đến đỡ, xám xịt rời đi. Chẳng qua trước khi đi, Dương đại thiếu gia còn không nhận được, quay đầu nhìn Giang Nguyên oán độc, thầm nghĩ:

- Mày chờ cho ông, việc này không yên đâu...

Nhìn vẻ mặt oán độc của Dương đại thiếu gia, Giang Nguyên cười rất vui vẻ. Mà lão Cố nhìn thấy đột nhiên sân trống rỗng, rốt cục không nhận nổi nữa, nhìn Giang Nguyên kỳ quái:

- Thằng ranh kia trừng mắt nhìn cậu, sau cậu lại cười vui vẻ thế?

Giang Nguyên cười cười nói:

- Bởi vì tôi rất vui vẻ...

- Tại sao lại vui vẻ như vậy?

Lão Cố suy nghĩ một chút, cảm thấy với chuyện hôm nay, Giang Nguyên không có khả năng lại vui lâu thế.

- Lão Cố... Ông biết tên kia bị liệt dương không!

Giang Nguyên cười hắc hắc.

- Ấy... Cậu nói là gã bị thận hư...

Lão Cố kinh ngạc liếc Giang Nguyên một cái.

- Tôi làm đấy...

- Cái gì? Cậu làm?

Lão Cố kinh nghi nhìn Giang Nguyên, trên mặt tràn đầy vẻ cổ quái.

Giang Nguyên vội vàng giải thích:

- Là tôi đánh...

- Cậu đánh? Không giống... Nếu thật sự do cậu đánh khiến gã bị liệt dương... Dương Nhị Lao kia làm sao chỉ ầm ĩ với cậu vài câu được? Cũng không giống...

Lão Cố lắc đầu quày quẩy nói.

Giang Nguyên sờ sờ cằm, tiếp tục cười hắc hắc nói:

- Bọn họ không biết là do tôi đánh...

- Không biết?

Lão Cố trừng mắt lớn.

- Đúng... Nhiều nhất cũng chỉ tưởng là tôi đánh thắng ranh đó khiến gã sợ hãi, gây vấn đề tâm lý mà thôi...

Giang Nguyên cười nói:

- Thật ra... Là do tôi cố ý... Hơn nữa bọn họ còn không biết, nếu như tôi không chữa cho gã thì gã không bao giờ khỏi được!

- Hả...

Lão Cố ngẩng ra nhìn Giang Nguyên, không nhận được lui về phía sau vài bước. Thầy thuốc Giang này quả là đáng sợ quá, may mà mình không phải kẻ địch của hắn.

Nhìn vẻ mặt kinh ngạc của lão Cố, Giang Nguyên hơi tự đắc, cười nói:

- Cho nên tôi rất vui vẻ. Gã càng nhìn tôi như vậy tôi lại càng vui vẻ... Tôi nghĩ tới lúc cuối cùng gã nghĩ thông việc này, vẻ mặt sẽ thế nào? Trong lòng tôi không nhận được, chỉ muốn cười...

Nói tới đây, Giang Nguyên nhìn về phía lão Cố, sau đó cười nói:

- Ông nói nếu ông rơi vào tình huống đó, hiện giờ ông thấy gã nhìn ông, ông có thấy buồn cười hay không?

- Ừ... Tôi hiểu rồi!

Lão Cố gật đầu đầy nghiêm túc.

(QUAN Y)

Chương 307: Quyết định của nhà họ Dương

- Cha, có báo cáo rồi.

Trong khu nhà lớn của nhà họ Dương, Dương Vân Dương gõ cửa nhẹ nhàng, nghe thấy bên trong cho phép vào, sắc mặt mới hơi âm trầm đi vào bên trong.

- Thế nào?

Mặc dù từ sắc mặt của Dương Vân Dương cũng có thể nhận ra chút ít nhưng ông lão họ Dương vẫn hơi nhíu mày, sau đó trầm giọng hỏi.

Trong mắt Dương Vân Dương hiện lên một tia lạnh lẽo, trầm giọng nói:

- Báo cáo này thể hiện, thông qua đối chiếu chi tiết, tế bào cơ thể đang tăng tốc phân chia và tái sinh, cũng có một số tế bào không thể tái sinh đã già yếu rất nhanh.

Ông lão họ Dương lại càng nhíu chặt mày:

- Kết quả thầy thuốc thông báo sao?

- Căn cứ tình hình trước mắt, trong hai năm cơ thể sẽ già yếu không thể đảo ngược được, thậm chí là suy kiệt, kể cả hệ thần kinh.

Lúc này sắc mặt Dương Vân Dương đã âm trầm tới đáng sợ.

- Hai năm.

Ông lão họ Dương nhìn Dương Vân Dương, lúc này đột nhiên nở nụ cười, nói:

- Xem ra ông trời đối với nhà họ Dương chúng ta không tồi!

- Đúng. Vẫn may còn có thầy thuốc Giang. Trời cao thật sự đối với chúng ta không tệ.

Sắc mặt âm trầm của Dương Vân Dương rốt cục cũng tiêu tan đi một chút, sau đó nói:

- Phía thầy thuốc Giang, con đã điều tra mấy năm mất tích kỳ quái đó, còn cả việc đột nhiên xuất hiện sau khi mất tích, không tìm thấy bất cứ vấn đề gì?

- Ừ, thế thì xem ra là có liên quan tới Thiên Y viện rồi. Trừ Thiên Y viện ra, cha cũng không nghĩ ra trong ba năm gần gũi, ai có thể bồi dưỡng một thanh niên chỉ có chút y học trụ cột thành một thầy thuốc có thể sánh với y sư trong Thiên Y viện cả!

Ông lão họ Dương từ tốn cười nói:

- Cho dù tại sao hẳn lại xuất hiện trước mặt chúng ta, nhưng chỉ cần hẳn có ích với nhà họ Dương chúng ta, hơn nữa nhu cầu cũng không cao như y sư của Thiên Y viện, như vậy chúng ta có thể tín nhiệm hẳn!

- Đúng. Nếu hẳn có ý đồ khác với nhà họ Dương chúng ta thì hoàn toàn không cần mạo hiểm nhắc nhở chúng ta.

Dương Vân Dương chậm rãi gật đầu, đồng ý nói.

- Được rồi. Tình huống bên ngoài thế nào rồi?

Ông lão họ Dương khẽ thở dài, ánh mắt lộ một tia cảm thương khó có được, hỏi.

Lúc này trong mắt Dương Vân Dương hiện lên vẻ tàn khốc, sau đó nói:

- Tôi đã điều tra rồi. Lão Lưu ở ngoại viện quá bất cẩn, còn nguồn gốc xuất hiện sơ suất ở nơi nào thì khó mà nói được.

- Lão Lưu ở ngoại viện?

Ông lão họ Dương ngẩn ra, sau đó cười khổ một tiếng, nói:

- Cũng là người theo chúng ta quá lâu rồi, không ngờ vẫn có sơ suất. Ôi.

- Lão Lưu tự tử mấy lần, trước mặt vẫn đang cấp cứu ở bệnh viện. Cha cứ yên tâm. Con sẽ sắp xếp thỏa đáng cho lão Lưu.

Dương Vân Dương từ tốn nói.

- Ừ, nếu cứu được thì nói cho ông ấy, không cần tự trách nữa. Người theo nhà ta lâu như vậy, để ông ta an tâm dưỡng lão là được!

Ông lão họ Dương trầm giọng nói.

Dương Vân Dương gật đầu, sau đó chần chừ một chút, ngẩng đầu nhìn ông lão họ Dương một cái, lại chậm rãi cúi thấp đầu, hạ giọng nói:

- Năm nay bác Hồ đã sáu mươi tám rồi!

Nghe thấy Dương Vân Dương tự nhiên lại nói tới chuyện này, ông lão họ Dương nhìn con trai đang cúi đầu một chút, trong mắt dường như lại toát lên một tia mê mang rất nhiều năm chưa xuất hiện. Một lúc lâu sau, ông mới cảm thán:

- Đúng vậy, chỉ chớp mắt đã qua nhiều năm như vậy rồi. Lão Hồ cũng sắp tới bảy mươi rồi.

Lúc này Dương Vân Dương mới ngẩng đầu lên, trong mắt lóe lên một tia sáng khác lạ, nhìn về phía ông lão họ Dương, nói:

- Vậy...

- Chuẩn bị một chút đi. Tuổi lão Hồ lớn rồi, sợ là suy nghĩ cũng không còn sáng suốt lắm.

Ông lão họ Dương lẩm bẩm.

Ánh mắt Dương Vân Dương sáng ngời, sau đó nói:

- Như vậy thì chuẩn bị để chú Lý hay chú Trương lên.

Lúc này dường như ông lão họ Dương đã tỉnh táo lại, không còn lẩm bẩm nữa, nhìn Dương Vân Dương nói:

- Lão Lý đi. Ông ta có vẻ thích hợp hơn. Còn có năm rưỡi nữa, nhiều thời gian. Để cha sẽ tâm sự với ông ấy sau!

- Đúng vậy, thưa cha!

Lực lượng của tổ bảy người tối cao cực kỳ đáng sợ. Hai cha con nhà này bàn chuyện, mỗi một câu đều liên quan tới những vị trí rất nặng nề, hơn nữa quyết định người có khả năng thay ông lão họ Dương hai năm sau không phải là Hồ lão tiên sinh, sau đó lại giống như tiện tay chọn một vị lão tiên sinh tuổi trẻ hơn một chút, thay vị trí của Hồ lão tiên sinh. Chỉ một thay đổi nhìn như lơ đãng như vậy, chậm rãi tiết lộ ra ngoài có thể khiến chính đàn của Hoa Hạ chấn động không nhỏ.

Mà lúc này, tại trấn Võ Nguyên, Giang Nguyên và lão Cố vẫn đang trong dãy núi, ngồi trực thăng tìm kiếm quanh quẩn.

Lúc xế chiều, bọn họ đã tìm kiếm qua hai ngọn núi nhưng không phát hiện ra sự tồn tại của Mộc Long Căn. Giang Nguyên xoa xoa mi tâm, sau đó thừa dịp đang bay qua giữa hai ngọn núi, bắt đầu hơi mệt mỗi năm lên sàn trực thăng, nhắm mắt nghỉ ngơi.

- Thầy thuốc Giang, cậu không sao chứ?

Lão Cố vẫn ngồi ở trong cabin hoàn toàn không sao, lúc này rất cục chú ý tới sắc mặt Giang Nguyên dường như không tốt lắm.

Giang Nguyên cười cười nói:

- Không sao đâu. Lão Cố, tôi thoáng nghỉ ngơi một chút.

- Tốt tốt. Vậy thì cậu nghỉ ngơi đi, nghỉ ngơi đi.

Lúc này lão Cố vội vã gật đầu.

Giờ đã quá giờ trưa lâu như vậy, mặc dù không tiêu hao nhiều năng lượng lắm nhưng tinh thần Giang Nguyên lại tiêu hao không nhỏ. Ít nhất hẳn mơ hồ cảm thấy bắt đầu hơi vầng đầu rồi. Hơn nữa thời gian càng kéo dài, cảm giác choáng váng càng nghiêm

trọng. Lúc này hắn mới phát hiện ra công năng dùng mắt tìm kiếm thuốc mặc dù dung tốt, nhưng cũng không phải đơn giản, cần tranh thủ thời gian nghỉ ngơi, có lẽ có thể giảm bớt cảm giác uể oải và choáng váng.

Lão Cố ngồi một bên hơi hồi hộp, nhìn Giang Nguyên nằm trên sàn máy bay nghỉ ngơi, trong mắt cũng lộ vẻ lo lắng. Ngày hôm nay Giang Nguyên đột nhiên biểu hiện ra khả năng tìm thuốc thần kỳ như vậy, làm cho ông cảm thấy tương đối may mắn. Nhưng hiện tại tình huống ông thấy khiến ông không yên tâm.

Bởi vì mấy ngày nay ông chưa từng thấy thầy thuốc Giang thần kỳ lộ vẻ uể oải như vậy bao giờ. Cho dù vị thầy thuốc Giang này có bò cả ngày trên núi, khổ cực như vậy nhưng cũng chưa bao giờ lộ vẻ mệt mỏi. Tình huống của hắn hiện tại khiến ông cực kỳ lo lắng. Cho nên lão Cố lặng lẽ quan sát tình hình thầy thuốc Giang, một khi nếu phát hiện tình hình không ổn, ông sẽ yêu cầu chấm dứt tìm kiếm hôm nay. Mặc dù ông cũng vội vã muốn tìm được cây Mộc Long Căn cuối cùng, nhưng hôm nay tạm dừng một ngày, ngày mai tìm tiếp cũng không ảnh hưởng lắm.

Giang Nguyên nằm trên sàn máy bay, lặng lẽ vài phút, nháy mắt cũng không nghỉ ngơi gì, dưỡng thần một chút, lúc này mới cảm thấy tinh thần khôi phục không ít. Sau khi cảm thấy tốc độ máy bay giảm xuống, Giang Nguyên mới mở mắt ra, sau đó lại ngồi ngay ngắn lại.

Nhìn Giang Nguyên ngồi dậy xong, rõ ràng tinh thần đã khôi phục không ít, vẻ mệt mỏi trên mặt cũng giảm đi, lão Cố mới âm thầm thở phào nhẹ nhõm, nhưng vẫn trầm giọng hỏi;

- Thầy thuốc Giang, hay là hôm nay chúng ta dừng ở đây đi. Ngày mai tìm tiếp cũng không muộn.
- Không cần đâu. Không sao cả. Chỉ thoáng mệt một chút thôi. Hiện giờ cảm giác tốt hơn nhiều rồi!

Giang Nguyên cười lắc đầu, sau đó ngồi trở lại trước cửa trực thăng. Lúc này bên tai truyền tới tiếng nói của phi công:

- Độ cao hiện tại là một trăm thước, bắt đầu bay quanh ngọn núi!

Hơn nửa giờ sau, sau khi tìm kiếm xong ngọn núi này, Giang Nguyên lại trở về nằm trong khoang, bắt đầu nhắm mắt lại. Hắn hiểu rất rõ, nếu mình muốn kéo dài hết ngày hôm nay thì nhất định phải thừa dịp di chuyển giữa hai ngọn núi mà nghỉ ngơi. Nếu không như vậy, nhiều nhất chỉ có thể kiên trì tìm tòi một ngọn núi xong là không thể không chấm dứt sớm.

Chẳng qua Giang Nguyên cũng không muốn trì hoãn thời gian. Bởi hắn hiểu rất rõ, sức sống của ông lão họ Dương dưới tác dụng của "Tiêu mệnh độc" đang từ từ tăng tốc tiêu hao. Chỉ sớm một hồi cũng có thể kéo dài khoảng mười ngày sống của ông lão họ Dương. Là một thầy thuốc, Giang Nguyên cảm thấy sự uể oải nhất thời của mình có thể đổi mười ngày tính mạng của người khác là hoàn toàn đáng giá.

Nhìn Giang Nguyên lại nằm xuống nghỉ ngơi, lúc này trong lòng lão Cố cũng tuôn ra một tia cảm động. Cho dù vị thầy thuốc Giang này là vì cái gì nhưng không ngừng một khắc, thậm chí ngay cả nghỉ ngơi hai ba giờ cũng không cần, riêng phần tâm ý này đã hoàn toàn đáng để vô cùng kính trọng rồi.

Kiên trì tất nhiên sẽ có thu hoạch. Giang Nguyên nghỉ ngơi xong ba lần, tổng cộng ngồi trực thăng tìm tòi năm ngọn núi xong, số không tồi, lại phát hiện ra một cây Mộc Long Căn. Điều này khiến lão Cố mừng rỡ như điên, đồng thời nhìn vẻ mặt uể oải của Giang Nguyên cũng thở phào nhẹ nhõm. Vừa rồi ông đã chuẩn bị tốt, nếu tìm hết ngọn núi này mà không thấy thì nhất định phải ra lệnh cho phi công trở về trấn, bắt Giang Nguyên phải nghỉ ngơi.

Sau khi trở về, lão Cố liền ép Giang Nguyên đi nghỉ bằng được. Ông cũng thu thập mọi thứ, chuẩn bị thủ tục trở về.

Nửa giờ sau, Giang Nguyên và lão Cố trong sự lưu luyến của gia đình sư phụ Kim, để lại một món tiền xa xỉ cảm tạ, sau đó mới ngồi trực thăng bay tới sân bay. Nơi này chỉ cách Vân Giang mấy trăm km, tuy nhiên lại không có sân bay thẳng về Vân Giang. Trực thăng đổ đầy bình xăng, lại mang theo một bình xăng phụ, rốt cục nửa giờ sau cũng thuận lợi đưa lão Cố và Giang Nguyên tới sân bay. Mà lúc này tại một máy bay chuẩn bị đóng cửa cất cánh, cơ trưởng nhận được một tin tức từ tháp không lưu. Phi cơ chuẩn bị cất cánh bị lưu lại, sau đó yêu cầu bọn họ mở cửa cabin. Mà

nguyên nhân là hai vị khách đặc thù sắp sửa lên máy bay của bọn họ bay về Yên Kinh.

Đối với tình huống như vậy, cơ trưởng dù đã làm việc năm sáu năm nhưng khi máy bay đã đóng cửa, tiến vào trạng thái đợi bay mà lại mở cửa lần nữa, chờ đợi khách thì ông mới gặp lần đầu. Chẳng qua dù kinh ngạc nhưng ông cũng không bất ngờ. Chuyến bay này tới thủ đô, gặp chút ngành có quyền lực đặc thù, tình huống như vậy cũng rất bình thường. Ông lập tức thông báo nhân viên phía sau mở cửa, chờ đợi khách tới.

(QUAN Y)

Chương 308: Thuận lợi chạy tới

Đối với chuyện như vậy, tiếp viên hàng không chuyên nghiệp cũng tương đối lạ. Chuẩn bị tốt để cất cánh rồi, chỉ mấy phút nữa sẽ bay, không ngờ còn muốn mở cửa khoang máy bay chờ khách.

Chẳng qua nếu cơ trưởng đã ra lệnh, tất nhiên tiếp viên phải vội vàng mở cửa cabin máy bay, chờ khách lên máy bay.

Mấy vị hành khách ngồi ở khoang hạng nhất lúc này thấy cánh cửa vốn đã đóng chặt, giờ lại bị mở ra, tất cả đều ngạc nhiên. Một một người đeo kính đen, nhìn có vẻ là một lãnh đạo trung niên bắt đầu sầm xuống, hạ giọng nói với người thanh niên ngồi cạnh mình gì đó.

Người thanh niên kia bật đứng dậy, nhúu mày trầm giọng quát hỏi tiếp viên kia:

- Chuyện gì vậy? Sao lại mở cửa máy bay rồi? Chẳng lẽ còn chưa bay ngay? Bộ trưởng của chúng tôi còn phải nhanh chóng đi họp. Các người làm chậm trễ thì có chịu trách nhiệm được không?

Tiếp viên đang đứng đó vội vàng đi tới, cung kích giải thích với bộ trưởng kia.

- Rất xin lỗi.. Bộ trưởng Hứa. Cơ trưởng vừa mới nhận tin từ tháp không lưu, có hai vị khách đặc thù sắp lên máy bay về Yên Kinh...

Xin ngài đợi một chút, máy bay sẽ cất cánh ngay thôi!

Nghe thấy vị tiếp viên hàng không này giải thích, vị bộ trưởng Hứa này sững sốt một chút, vẻ âm trầm trên mặt liền tan biến, gật đầu rụt rè nói:

- Tốt... Chỉ cần máy bay không gặp sự cố gì chậm trễ là được. Cô đi đi!

- Tốt, cảm ơn bộ trưởng Hứa đã thông cảm. Có chuyện gì xin gọi chúng ta...

Tiếp viên hàng không cung kính trả lời rồi lại đứng đợi ở cửa cabin.

Mà lúc này hai mắt bộ trưởng Hứa thỉnh thoảng lóe sáng, nhìn về phía cửa cabin. Có thể khiến máy bay đã đóng cửa, chuẩn bị cất cánh lại tạm thời mở cửa ra, cho dù là một lãnh đạo cấp bộ như ông ta cũng không có thể diện như vậy. Trừ phi là báo trước cho sân bay, sau đó sân bay báo cho máy bay trước khi đóng cửa thì mới có khả năng chờ.

Cho nên bộ trưởng Hứa rất tò mò, rốt cục ai lại có mặt mũi như vậy, không ngờ có thể khiến cửa máy bay đã đóng chặt cũng phải mở ra.

Mà lúc này Giang Nguyên cũng đã chính thức cảm nhận được sự lợi hại của tấm thẻ ngành cục bảo an trung ương của lão Cố. Gọi điện một cái, một chiếc máy bay sắp cất cánh liền bị tạm đỗ lại, chỉ chờ hai người tới. Mà hẳn đi phía sau lão Cố, không cần thông qua kiểm tra an ninh, ngay cả vé máy bay cũng không cần, đi thẳng qua con đường màu xanh, sau đó rất nhanh liền được nhân viên sân bay dẫn tới, đi một chiếc xe chuyển tới chạy tới đuôi máy bay. Đãi ngộ đặc thù như vậy, đến cả nghĩ Giang Nguyên cũng chưa bao giờ nghĩ tới.

Hai người đi lên máy bay, dưới sự bố trí của tiếp viên, ngồi xuống hai ghế trống tại khoang hạng nhất, thật ra cũng không tránh được ánh mắt quái dị của những người xung quanh.

Mấy vị ngồi khoang hạng nhất này vừa rồi cũng nghe tiếp viên

hàng không giải thích, đều tò mò nhìn hai người. Chỉ là sau khi hai người đi lên lại khiến ánh mắt tò mò của các đồng chí thất vọng. Trang phục bên ngoài của hai người thật giống như dân ở nông thôn, chẳng hiểu tại sao máy bay phải tạm dừng, mở cửa chờ hai người này.

Chỉ có bộ trưởng Hứa sau khi hơi sửng sốt, trong mắt liền lộ vẻ quái dị. Với cấp bậc của ông ta, hiển nhiên có thể biết một vài thứ. Nếu đổi lại là lãnh đạo gì đó thì ông ta còn có thể tới bắt chuyện một hồi, làm thân một chút. Nhưng đáng vẻ hai người trước mặt này như vậy, còn có quyền lực như thế, trừ một số ngành đặc thù ra, người khác muốn cũng không thể có được. Là một cán bộ chính phủ, ông ta lại chẳng dám dính líu tới người thuộc dạng này.

Chỉ là hai người Giang Nguyên vừa hay ngồi ngay vị trí phía sau ông. Ông ta mơ hồ có thể nghe thấy một vài lời nói của hai người.

- Lão Cố, các người cũng siêu thật... Đi máy bay không cần mua vé, cũng không cần chờ đợi, lại chẳng cần kiểm tra an ninh...

Ngồi trên ghế dễ chịu của khoang hạng nhất, Giang Nguyên cũng chẳng để ý tới những ánh mắt lạ lùng xung quanh. Tinh thần của hắn vẫn chưa tốt lắm, nhẹ nhàng đuổi thắt lưng lười biếng, nói.

Lão Cố ôm cái túi trong tay, tâm tình lúc này rất tốt, cười nói:

- Thầy thuốc Giang cũng đừng nghĩ đơn giản như vậy. Chuyện như vậy, sau đó chúng tôi đều phải lập hồ sơ. Trừ một số tình huống đặc thù ra, chúng ta vẫn không được phép làm như vậy... Ngày thường chúng tôi muốn ra ngoài, trừ phi là nhiệm vụ khẩn cấp, nếu không đều phải theo trình tự bình thường, chỉ có điều không cần kiểm tra an ninh thôi..

- Dù sao tôi cũng cảm thấy rất không tồi...

Giang Nguyên cười cười, sau đó lại nghĩ tới một chuyện, quay đầu nhìn về phía lão Cố, nói:

- Đúng rồi, chúng ta rời đi, cán bộ trấn Võ Nguyên kia sẽ không gây phiền phức gì cho gia đình sư phụ Kim chứ!

- Hắn là không đâu. Những người đó chắc không đến nỗi không có

mắt như vậy, cũng không lớn gan như vậy... Hơn nữa tôi cũng đưa số điện thoại cho sư phụ Kim rồi. Chẳng may có người có gan tới gây khó dễ cho bọn họ, sư phụ Kim sẽ gọi điện thoại báo tôi...

Lão Cố làm việc cẩn thận như thế khiến Giang Nguyên nghe mà yên tâm. Nói với lão Cố vài câu nữa xong, hẩn lẳng lẳng ngồi tựa vào ghế, thắt dây an toàn, sau đó lấy một khúc sâm núi lâu năm ra, cắn một miếng rồi chậm rãi ngủ đi.

Nghe thấy tiếng trò chuyện của hai người, bộ trưởng Hứa ngồi phía trước thăm lắc đầu cười lạnh. Đây đúng là một người trong ngành đặc thù, chẳng qua người gọi là thầy thuốc Giang kia chắc chỉ là một người ăn theo mà đi lên máy bay, đúng là vô sỉ...

Vị bộ trưởng Hứa này thăm nói. Hôm nay ông ta trở về nhà thăm người thân, đám người Giang Nguyên có thể thuận lợi ngồi máy bay, còn ông ta mang theo thư ký, lại ngồi khoang hạng nhất nên tốn kém cũng không ít...

Hiện tại Giang Nguyên ăn một khúc sâm núi là loại sâm núi có tuổi ba bốn mươi năm. Còn những loại sâm núi có tuổi tới một hai trăm năm vẫn đang nằm trong túi hẩn, dù một đuôi đã bị cắn một khúc nhỏ nhưng Giang Nguyên cũng không nỡ ăn tiếp.

Sau khi nhai khúc sâm núi xong, nó liền hóa thành một làn dịch thơm ngát, ấm áp chậm rãi chảy từ yết hầu vào dạ dày Giang Nguyên...

- Phát hiện ra năng lượng sinh vật đặc thù... Bắt đầu hấp thu...

Hình xăm màu đỏ nhạt trên vai trái Giang Nguyên bắt đầu lóe lên, một tin tức hiện lên trong đầu hẩn, sau đó Giang Nguyên liền từ từ rơi vào ngủ sâu. Hơi thở trong Khí Hải của hẩn cũng bắt đầu tự động vận hành trong cơ thể, di chuyển theo hai mạch Nhâm Đốc, chậm rãi di chuyển...

Mà hơi thở này vận hành, trong không gian có một luồng khí tức trong trẻo lơ lửng cũng chậm rãi bị Giang Nguyên hút vào trong thân thể, sau đó hợp với dòng khí đang vận hành kia, làm cho dòng khí này từ từ trở nên lớn mạnh.

Dòng khí này dần dần di chuyển tới tứ chi của Giang Nguyên, di chuyển từ tứ chi vào cơ thể, dần dần có một luồng hơi thở mờ nhạt bắt đầu tràn ngập ra, giống như mấy ngày trước, khi Giang Nguyên ăn xong một khúc sấm núi hai trăm năm kia.

Hơi thở đó vận hành theo luồng khí khắp toàn thân, tràn ngập ra, sau đó bắt đầu chậm rãi dung nhập hoàn toàn vào kinh mạch trong thân thể, còn cả cơ thể, khung xương. Điều này khiến bộ xương của hắn cũng bắt đầu phát sinh một số thay đổi mất thường khó thấy được, chỉ khiến cơ thể thoáng cứng cõi thêm một tia, mà mật độ xương cũng bố trí dày hơn một chút.

Không biết bao lâu sau, thân thể nhẹ nhàng chấn động, lông mày Giang Nguyên cũng hơi nhíu lại, trong đầu nhanh chóng có tin tức hiện lên:

- Cơ thể sắp tỉnh lại, tạm dừng hấp thu năng lượng sinh vật đặc thù. Đuôi thứ tư trong cửa vĩ tích lũy được 7%...

Cùng với tin tức này, hai mắt Giang Nguyên lúc này cũng chậm rãi mở ra, lại thấy lão Cố đang trợn mắt nhìn về hướng hắn. Thấy hắn đã tỉnh lại, lão Cố hơi cười nói:

- Thầy thuốc Giang, cậu tỉnh rồi. Máy bay đã hạ cánh, sắp sửa xuống máy bay rồi. Tôi còn đang định gọi cậu dậy đấy!

- Ừ ừ... Lần này ngủ cảm thấy thoải mái thật...

Giang Nguyên cởi dây an toàn, ngồi thẳng người dậy, duỗi thắt lưng sáng khoái. Chỉ nghe lưng hắn vang lên tiếng răng rắc, khiến Giang Nguyên không nhịn nổi, thở dài một hơi khoan khoái.

- Nhìn có vẻ... Sau khi cậu ngủ dậy, tinh thần tốt hơn hẳn nhỉ... Hiện tại tôi mới coi như không lo lắng nữa!

Lão Cố cười ha hả nói.

Hai người xuống máy bay xong liền có người tới đón, sau đó có cả đoàn cảnh sát hộ tống, đi thẳng một đường vào trong thành phố.

- Vất vả rồi... Thầy thuốc Giang vất vả rồi...

Trước khi hai người lên xe, Dương Vân Dương đã nhận được điện thoại, vẫn chờ đợi ở nhà. Ông bắt tay Giang Nguyên, vẻ mặt hưng phấn kích động.

- Trưởng ban... Hiện tại tôi phải đi chế thuốc, nhanh chóng để Dương lão uống thuốc đã!

Lúc này tất nhiên Giang Nguyên chẳng muốn chậm trễ chút thời gian nào, trầm giọng nói.

- Tốt tốt... Đến đây, đến bên này...

Thấy Giang Nguyên muốn đích thân chế thuốc, Dương Vân Dương vội vàng dẫn Giang Nguyên về phòng bếp phía sau, vừa đi vừa nói:

- Thầy thuốc Giang, những thứ thuốc khác cậu cần đều đã chuẩn bị tốt rồi. Để chút cậu kiểm tra lại một lần! Còn cần gì bổ sung thì cứ nói cho tôi biết!

- Tốt rồi!

Giang Nguyên gật đầu. Sở dĩ hắn kiên trì muốn tự mình ra tay là muốn cam đoan thuốc này không sai một chút nào. Dù sao thì ba cây Mộc Long Căn cũng không nhiều, không thể lãng phí một hai cây được, như vậy thật sự quá đáng tiếc.

Trong một phòng bếp nhỏ riêng biệt, nơi này còn có một người bào chế thuốc riêng đứng chờ.

- Hoàng kỳ ba mươi khắc...

- Phòng phong hai mươi khắc...

- Tảo hửu mười lăm khắc...

Giang Nguyên vừa đọc, người bào chế thuốc bên cạnh liền nhanh chóng đưa một phần thuốc đã chuẩn bị tốt tới trước mặt Giang Nguyên. Giang Nguyên nhận thuốc xong liền đưa lên mũi ngửi, xác nhận và phán đoán không có vấn đề gì xong, lúc này mới đem thuốc này cho vào trong một bình gốm nhỏ đã chuẩn bị trước.

Sau khi cho tất cả thuốc vào rồi, lúc này Giang Nguyên mới lấy

Mộc Long Căn từ túi ra, vô cùng cẩn thận cắt ra, dùng nước rửa sạch, sau đó mới cho vào trong bình. Hắn lại đổ thêm hai chén nước suối núi Ngọc Tuyền, lúc này mới đặt lên trên cái lò nhỏ bên cạnh, chậm rãi sắc thuốc.

Dương Vân Dương đứng một bên, lúc này cũng nhìn chăm chăm vào lò lửa, cẩn thận xem động tác của Giang Nguyên, chờ thuốc ra lò. Đối với chuyện của cha mình, quan hệ với việc nhà họ Dương có thể kéo dài thuận lợi hay không, ông cũng không dám coi thường chút nào.

(QUAN Y)

Chương 309: Cậu sẽ chết

Đầu tiên dùng vũ hỏa sắc, sau đó chậm rãi dùng văn hỏa nấu, Giang Nguyên vô cùng cẩn thận sắc hơn nửa giờ, lúc đó mới sắc xong bát thuốc.

Tới gần ngửi mùi hương nhàn nhạt, xác nhận đã đến lúc, Giang Nguyên mới cẩn thận bưng ấm thuốc, rót thuốc bên trong ra.

Chỉ vừa một chén nhỏ, Giang Nguyên bưng thuốc, đi theo phía sau Dương Vân Dương, vội vàng mang cho ông lão họ Dương đang chờ trong phòng đọc.

Nhìn Giang Nguyên bưng chén thuốc cẩn thận, đặt lên bàn đọc sách của mình, ông lão họ Dương cũng không bê lên ngay mà nhìn về phía Giang Nguyên, ánh mắt lộ vẻ mỉm cười, nói lời cảm ơn:

- Thầy thuốc Giang, cậu vất vả quá rồi!

Giang Nguyên mỉm cười, gật đầu nói:

- Dương lão khách sáo rồi... Tôi chỉ tận lực với chức trách của mình mà thôi! Mời ngài uống thuốc đi. Thuốc lạnh thì hiệu quả cũng giảm. Để tôi còn phải giúp ngài thúc đẩy sức thuốc, đồng thời dùng hết sức đẩy độc...

- Tốt...

Ông lão họ Dương cũng không khách sáo thêm nữa, uống hai ba hớp hết chén thuốc.

Nhìn chén thuốc đã được ông lão họ Dương uống hết, Giang Nguyên gật đầu, sau đó cười nói:

- Dương lão... Mời tới nằm xuống bên này, tôi chuẩn bị tận tâm đẩy độc cho ngài!

Dương Vân Dương một bên vội vàng tiến đến, dìu ông lão họ Dương nằm xuống phản, sau đó nhìn Giang Nguyên, nói:

- Có cần cởi quần áo không?

- Cần chứ... Cởi hết...

Giang Nguyên chậm rãi gật đầu, đồng thời nhìn về phía Dương Vân Dương, nói:

- Trưởng ban, mời ông bố trí thầy thuốc, chuẩn bị dụng cụ truyền dịch, để có thể còn cần bổ sung dịch và năng lượng cho ông lão.

- Tốt tốt... Tôi lập tức bố trí ngay...

Dương Vân Dương vội vàng gật đầu, nói dứt lời liền cầm điện thoại trên bàn đọc, bấm một dãy số, nói vài câu, sau đó gật đầu với Giang Nguyên, xong liền tiến lên giúp ông lão họ Dương cởi toàn bộ quần áo.

Ông lão họ Dương cởi hết quần áo xong, nằm lên trên phản, mặt cũng không có vẻ gì lo lắng lắm, chỉ mỉm cười nhìn Giang Nguyên nói:

- Thầy thuốc Giang, nhờ cậy cả vào cậu đấy!

Giang Nguyên gật mạnh đầu, sau đó lấy một ống châm to bằng cánh tay trong túi ra. Lúc này hần mở ra khiến Dương Vân Dương ở cạnh càng hoảng sợ. Bên trong toàn bộ đều là châm bạc, phải tới trăm cây, lóe sáng khiến người ta hoa mắt.

Đây là châm bạc tinh khiết mà Giang Nguyên cố ý mua từ Đồng Nhân Đường, không phải loại châm bạc pha thép hiện tại. Muốn

giải độc, đẩy độc thì thế nào cũng phải dùng loại châm bạc tinh khiết này. Thật ra trong truyền thuyết, cung đình cổ đại đều thích dùng châm bạc thử độc, cũng không phải hoàn toàn đúng, chẳng qua là do bên ngoài hiểu nhầm mà thôi.

Bạc tinh khiết có tác dụng phát hiện độc, phối hợp với một số phương pháp và thuốc đặc thù thì có thể nhận ra một số độc tố tồn tại. Mà hiện tại Giang Nguyên muốn làm là phối hợp thuốc, đẩy Tiêu Mệnh Độc trong cơ thể của ông lão họ Dương ra bên ngoài.

- Thầy thuốc Giang, thủ pháp của cậu rất tốt... Không đâu một chút nào...

Mặc dù không thấy trên người mình đã bị châm bao nhiêu châm bạc nhưng ông lão họ Dương có thể cảm nhận được, ở đầu, ngực, bụng và tứ chi của mình đều được Giang Nguyên châm ít nhất bao mươi chỗ. Thậm chí ông cũng có thể xác nhận một số huyết vị được Giang Nguyên châm, ví dụ như:

- Bách Hội, Nhân Trung...

Chỉ là Giang Nguyên châm mấy chục cây như vậy, ông lão họ Dương vẫn không hề có cảm giác đau đớn rõ ràng, chỉ hơi tê tê một chút thôi.

Dương Vân Dương đứng bên cạnh lúc này đầu đã đầy mồ hôi. Nếu không phải ông đủ tín nhiệm Giang Nguyên thì nhất định không thể cho hắn tiếp tục châm nữa. Ba bốn mươi cây châm cắm lên thân thể cũng thật sự dọa người rồi.

Chẳng qua còn may là lúc này mặc dù ông lão họ Dương bị châm mấy chục cây châm bạc rồi nhưng vẻ mặt lại không đau đớn chút nào, hơn nữa nói năng cũng vẫn rất có tinh thần, lúc này mới khiến Dương Vân Dương thoáng buông lỏng một chút.

- Túc tam lý, Trùng dương, Ấn bạch...

Châm nốt mấy cây cuối cùng, đủ cả Túc dương minh vị kinh rồi, lúc này Giang Nguyên mới đứng thẳng dậy, thở phào một hơi.

Lúc này Dương Vân Dương vội vàng mang một cái ghế tới, nói:

- Thầy thuốc Giang, có cần nghỉ ngơi một chút hay không?

Giang Nguyên nhìn sắc mặt ông lão họ Dương, sau đó lắc đầu, trầm giọng nói:

- Không được, trưởng ban, hiện giờ sức thuốc sẽ lập tức bắt đầu có hiệu quả... Nhiều nhất chỉ duy trì gần một tiếng. Tôi phải cố hết sức đẩy càng nhiều độc tốc giúp Dương lão tướng càng tốt...

Dương Vân Dương lần đầu thấy Giang Nguyên nghiêm túc như vậy, lập tức vội vàng gật đầu, không dám nói thêm, sợ quấy nhiễu tới hần.

- Bắt đầu có tác dụng rồi...

Thấy trên mặt ông lão họ Dương từ từ ửng hồng, Giang Nguyên hít sâu một hơi, không chậm trễ chút nào, mười ngón trên hai tay chuyển hướng, sau đó đặt lên đầu ông lão họ Dương, bắt đầu thúc dục nội khí của mình, truyền nội khí từ mười đầu ngón tay vào các huyệt vị trên đầu ông lão họ Dương.

Một bát thuốc Mộc Long Căn này có thể khiến Tiêu Mệnh Độc tụt tập trung kinh mạch và huyệt vị trong thời gian ngắn. Mà Giang Nguyên muốn làm là nhân cơ hội này, thông qua châm bực tại huyệt vị, đẩy Tiêu Mệnh Độc này từ trong cơ thể ông lão họ Dương ra bên ngoài.

Nhìn sau khi Giang Nguyên ấn hai tay lên đầu, mặt cha mình trong nháy mắt liền đỏ bừng, hai mắt Dương Vân Dương mở to, ngay cả hô hấp cũng dừng lại, sợ kinh động tới Giang Nguyên.

Một phút đồng hồ, hai phút đồng hồ, ba phút...

Không biết bao lâu sau, Dương Vân Dương cảm thấy hai mắt mình cũng bắt đầu đau nhức rồi, lúc này mới phát hiện ra đỉnh đầu Giang Nguyên mơ hồ có sương mù mờ nhạt bốc lên.

- Cao thủ vô lâm?!

Dương Vân Dương nhìn chăm chăm lên đỉnh đầu Giới Vương đại nguyên soái, sau đó chuyển mạnh ánh mắt tới một góc phòng đọc.

Ở góc đó, đặc vệ Dư Liên chậm rãi đi ra, hướng về phía Dương Vân Dương gật đầu, sau đó vươn một ngón cái lên mép, ý bảo Dương Vân Dương chớ có lên tiếng, sau đó liền đứng nghiêm ở đó, không nhúc nhích chút nào.

Nhìn động tác của Dư Liên, đầu tiên Dương Vân Dương còn hơi ngẩn ra. Nhưng vị trí Dư Liên đứng đột nhiên lại khiến ông rõ ràng. Đây là Dư Liên đang hộ vệ cho cha ông, hoặc cho Giang Nguyên.

Rốt cục qua một lúc, Giang Nguyên chậm rãi thu tay trên đầu ông lão họ Dương về, nhẹ nhàng thở hắt ra, sau đó mới ngẩng đầu lên.

Lúc này, Dương Vân Dương mới nhìn thấy vẻ mặt của Giang Nguyên giờ đã tái nhợt.

Giang Nguyên cố sức đặt mông ngồi xuống cái ghế Dương Vân Dương mang tới lúc trước, sau đó lấy trong túi ra một khúc sâm núi, không chần chừ chút nào, cho vào miệng cắn, cố sức nhấm nuốt.

Nhìn những giọt mồ hôi lấm tấm trên khuôn mặt tái nhợt của Giang Nguyên, Dương Vân Dương há miệng định nói nhưng lại không biết nên nói gì. Thấy bên cạnh có một bình nước, ông vội vàng cầm chén tới rót, đưa qua:

- Thầy thuốc Giang, uống nước đi!

Giang Nguyên chậm rãi gật đầu, sau đó miễn cưỡng cười cười với Dương Vân Dương, lúc này mới tiếp nhận chén nước, uống ừng ực vài hợp, sắc mặt mới thoáng tốt hơn vài phần.

Buông chén nước xong, Giang Nguyên thoáng nghỉ ngơi một hồi, sau đó đứng dậy. Dương Vân Dương bên cạnh nhìn Giang Nguyên tuy tốt hơn vài phần nhưng sắc mặt vẫn tái nhợt như trước, lo lắng nói:

- Thầy thuốc Giang, có cần phải nghỉ ngơi thêm một chút không?

- Không được... Không còn nhiều thời gian lắm, không thể đợi thêm nữa!

Giang Nguyên cười khổ lắc đầu. Hắn vẫn đánh giá thấp Tiêu Mệnh Độc rồi. Mặc dù độc tố này tụ tập tại kinh mạch và huyết vị nhưng muốn dẫn độc tố từ châm bạc ra lại càng khó hơn hẳn tưởng tượng rất nhiều.

Chẳng qua lúc này Giang Nguyên đã không còn đường lui nữa. Đây là biện pháp duy nhất. Lần đầu tiên đẩy độc, ít nhất phải đẩy ra gần một nửa Tiêu Mệnh Độc. Nếu không đạt được hiệu quả như ý thì trong ba lần sẽ rất khó bài trừ hoàn toàn được Tiêu Mệnh Độc.

Tuy nói rằng sau ba lần vẫn có thể tiếp tục đi tìm Mộc Long Căn nhưng tốc độ lan tỏa của Tiêu Mệnh Độc này cực kỳ kinh khủng. Một khi dừng đẩy độc, như vậy trong vòng vài ngày, nó lại khôi phục độ đậm đặc như ngày đầu ngay. Đến lúc đó nếu đẩy độc một lần nữa, hơn nữa thân thể của ông lão họ Dương cũng bởi vậy mà càng trở nên suy yếu, thế thì đúng là cái được không bù nổi cái mất.

Cho nên chuyện tới nước này, hiện tại Giang Nguyên chỉ có thể cố gắng. Chỉ cần cố được qua lần đầu tiên, lần thứ hai và lần thứ ba sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Bỏ dở giữa chừng chưa bao giờ là tính cách của Giang Nguyên. Cho nên hắn hít nhẹ một hơi xong, lại chậm rãi vươn tay ra, nhẹ nhàng nắm lấy hai tay ông lão họ Dương, bắt đầu đẩy độc một lần nữa...

Thời gian lần này rõ ràng dài hơn vài phần. Nhìn thấy sương mù trên đỉnh đầu Giang Nguyên bốc lên như khói trong nồi nước, thậm chí thân thể của hắn cũng bắt đầu run lên, Dương Vân Dương đứng một bên cũng phải nắm chặt hai tay.

Chẳng qua hoàn hảo là lần này dường như Giang Nguyên lại cố gắng được, sau đó ngồi trở lại ghế. Chẳng qua lần này hắn cũng không nói gì, chỉ ngồi đó, cúi đầu, thở hổn hển, vươn thẳng tay ra.

Dương Vân Dương vội vàng bưng chén nước tới đặt vào tay Giang Nguyên. Giang Nguyên run rẩy nắm lấy, đưa chén lên miệng, cố uống hai hớp, nhưng vừa uống một hớp thì trái tim liền run lên.

Uống hai hớp nước xong, hơi thở Giang Nguyên dường như bình

ổn không ít, sau đó lại lấy từ trong túi ra khúc nhân sâm núi, bỏ vào miệng nhấp nhấp.

- Hiện tại... Để thầy thuốc tiến vào, truyền... Truyền thuốc bổ cho ông lão đi...

Giang Nguyên vừa nhắm sâm, hơi thở khôi phục một chút, ngẩng đầu nói với Dương Vân Dương.

Thầy thuốc đã chờ sẵn bên ngoài, nghe gọi liền vội vàng tiến vào, nhìn thân thể ông lão đầy mồ hôi, giống như vừa từ dưới nước lên kia, vội vàng lấy dịch truyền, lấy ven và nhanh chóng truyền dịch...

Đợi tới khi thầy thuốc truyền dịch tốt rồi, lúc này dường như Giang Nguyên cũng khôi phục một chút, dựa cạnh bàn đứng lên, đi tới bên cạnh người ông lão, đưa tay đặt lên thắt lưng ông lão.

Nhìn hai tay Giang Nguyên vẫn run rẩy như cũ, Dư Liên đứng một bên đột nhiên lên tiếng:

- Cứ thế cậu sẽ chết!

(QUAN Y)

Chương 310: Hẳn sẽ không chết thật chứ?

- Tôi không muốn chết

Nói xong những lời này, Giang Nguyên hít một hơi thật sâu, sau đó thúc dục nội khí trong cơ thể, đẩy nội khí từ mười đầu ngón tay và lòng bàn tay ra, sau đó truyền vào những huyết vị và kinh mạch tại ngực bụng của ông lão họ Dương.

Diện tích ngực bụng lớn hơn đầu và hai tay rất nhiều, cho nên lần đẩy độc này là gian nan nhất. Giang Nguyên nhắm mắt lại, bắt đầu cố hết sức ứng phó.

Chỉ cần kiên trì qua được cửa này, như vậy chuyện tiếp theo sẽ đơn giản hơn nhiều.

Giang Nguyên đem toàn bộ sức lực vận chuyển nội khí, sương mù trên đỉnh đầu càng ngày càng đậm, thậm chí chậm rãi bắt đầu dày đặc như nước vậy.

Chỉ là nội khí bị đẩy ra, sắc mặt Giang Nguyên cũng dần dần trở nên càng khó coi hơn, càng ngày càng trắng bệch... Mồ hôi trên trán cũng túa ra như sương mù trên đầu.

Mà ông lão họ Dương vốn bị vây trong trạng thái mê man, lúc này mồ hôi trên người cũng tuôn ra càng ngày càng nhiều. Nhưng chẳng ai dám tiến lại gần lau đi, sợ kinh động tới Giang Nguyên và ông lão họ Dương. Chỉ có thầy thuốc đứng một bên lúc này đang khẩn trương nhìn rất nhiều mồ hôi trên người ông lão họ Dương, sau đó thỉnh thoảng điều chỉnh tốc độ truyền dịch một chút. Cơ thể người bị mất dịch nhiều như vậy, phải thông qua truyền dịch để bổ sung lượng dịch tương đương mới được.

- Dư Liên... Thật sự không nghiêm trọng như vậy chứ?

Rốt cục Dương Vân Dương không nhịn nổi nữa, tiến tới đứng cạnh Dư Liên, lo lắng hỏi nhỏ.

Dư Liên gật đầu, nói:

- Tiêu hao nội khí như vậy, nếu hần tiếp tục thì rất có khả năng..

Lời này vừa nói xong khiến Dương Vân Dương vô cùng kinh hãi. Chẳng qua Dư Liên bỏ thêm một câu.

- Nhưng nếu hần có đủ sâm núi cao tuổi để tiếp tục thì có lẽ... Có lẽ có thể cố gắng vượt qua được!

- Ồ... Sâm núi nhiều tuổi... Có, có...

Ánh mắt Dương Vân Dương sáng lên. Loại thuốc như sâm núi nhiều tuổi kia, lần trước ông đã tặng cho Giang Nguyên hai lần, hiển nhiên trong nhà cũng có ít đồ dự trữ, hơn nữa đều là thuốc tốt trên trăm năm. Ông vội vàng vẫy tay về một phía, ánh mắt ra hiệu cho thầy thuốc đứng một bên, gật đầu.

Thầy thuốc kia vội vàng xoay người đi ra ngoài, chỉ chốc lát liền mang hai hộp gấm trở về.

Giang Nguyên thúc dục nội khí trong cơ thể hết sức, đồng thời cũng vận chuyển Ngũ Cầm Hí toàn lực. Lúc này hẳn không hề giữ lại một chút nào. Chỉ cần xông qua được cửa này, những chuyện kế tiếp mới có ý nghĩa. Nếu ngay cả một cửa này còn chưa xông qua nổi, như vậy khổ cực bao lâu như thế lại chẳng có tác dụng gì.

Mà lúc này hình xăm màu đỏ trên vai trái của Giang Nguyên, dưới tầng áo dày cũng bắt đầu lóe sáng dồn dập...

Trong đầu hẳn có từng dòng tin hiện lên:

- Năng lượng bản thân cơ thể sắp suy kiệt... Năng lượng tích lũy của đuôi thứ tư có thể kích hoạt hoàn tất... Dùng hết sức thôi động phương pháp vận khí Ngũ Cầm Hí, hấp thu năng lượng...

Cùng với sự vận chuyển của Ngũ Cầm Hí, lúc này Dư Liên bên cạnh cảnh nhận được dao động và biến hóa từ Giang Nguyên, sắc mặt cũng nghiêm túc hơn vài phần. Là một đặc vệ, hiển nhiên gã cũng có phương pháp luyện khí riêng, nếu không thì không thể đạt được tới độ cao như vậy.

Lúc này hiển nhiên gã cũng nhận ra, vị thầy thuốc Giang trẻ tuổi này, vì để vượt qua đã dùng hết cả gốc rễ, mạo hiểm vận chuyển phương pháp luyện khí cuối cùng. Mà lúc vận chuyển phương pháp luyện khí như vậy sẽ không thể bị quấy rầy chút nào. Một khi bị quấy rầy, như vậy sẽ rất dễ xuất hiện tình huống tẩu hỏa nhập ma.

Nhìn Giang Nguyên, trên mặt Dư Liên lúc này cũng phải lộ một tia bội phục. Đồng thời vận chuyển nội khí, còn có thể vận chuyển phương pháp luyện khí. Loại chuyện có thể xảy ra vấn đề bất cứ lúc nào như thế, bản thân gã cũng không dám làm. Mà vị trước mắt này không biết là lấy đâu ra tự tin, lá gan lại lớn như vậy.

- Phù...

Lại qua mấy phút, đột nhiên Giang Nguyên thở hắt ra một hơi, sau đó lui mạnh lại hai bước, giống như đã hao hết tất cả sức lực vậy, ngã ngồi lên ghế, không nhúc nhích chút nào nữa.

Khi Giang Nguyên ngã ngồi trên ghế, một tin tức lại hiện lên trong

đầu hần:

- Năng lượng bản thân cơ thể suy kiệt... Năng lượng đuôi thứ tư trong cửu vĩ tiêu hao 4%. Trước mắt năng lượng tích lũy chỉ còn lại 3%... Đề nghị mãnh liệt, cơ thể nhanh chóng tiến vào trạng thái hôn mê, bổ sung năng lượng...

Nhìn Giang Nguyên giống như ngồi không nổi nữa, lúc này Dư Liên mới tiến lên vài bước, đặt nhẹ tay phía sau lưng Giang Nguyên, sau đó bưng một chén nước, đặt lên mép hần, hạ giọng nói:

- Thầy thuốc Giang, uống một miếng nước trước đi...

Giang Nguyên miễn cưỡng nhận lấy, cúi đầu uống một ngụm nước, lại nghỉ ngơi một hồi, lúc này mới chậm rãi ngồi ngay ngắn lại, đưa tay vào trong áo, lấy cây sâm núi hai trăm năm kia ra. Đây là chỗ dựa cuối cùng của hần, mặc dù vẫn còn hơi tiếc nuối nhưng trước mắt chỉ còn lại hai vị trí trên người, hần tin rằng một cây sâm núi này có thể chống đỡ cho hần hoàn thành lần đẩy độc này, cũng có thể vượt qua được.

Chẳng qua lúc này Dương Vân Dương vội vàng mang hai hộp gấm tới, đưa tới trước mặt Giang Nguyên, nói:

- Thầy... Thầy thuốc Giang, cậu xem có thể dùng hay không!

- Phán định... Sâm núi một trăm ba mươi lăm năm tuổi, phẩm tướng hoàn chỉnh, thượng phẩm... Sâm núi một trăm năm mươi lăm năm, một phần rễ sâm, phẩm tướng đầy đủ, thượng phẩm...

Giang Nguyên đưa mắt nhìn hai cây sâm trong hộp gấm, trong nháy mắt liền xác định tuổi của hai cây sâm này.

Hần lập tức chậm rãi gật đầu, đưa tay lấy cây sâm một trăm năm mươi lăm năm kia, gặm như gặm củ cải, rắc một tiếng liền cắn cả miếng, cho vào trong miệng nhai nuốt. Sau đó hần lại cắn một miếng to, lần này nhai vài cái liền nuốt xuống. Sau đó, trong ánh mắt kinh ngạc của Dư Liên bên cạnh, hần cũng bỏ luôn khúc cuối cùng vào miệng nhai.

Vừa nhai, Giang Nguyên vừa bắt đầu vận chuyển phương pháp

luyện khí Ngũ Cầm Hí. Đã không còn nhiều thời gian nữa, hần vừa đã chú ý, sức thuốc trong người ông lão họ Dương nhiều nhất chỉ có thể duy trì thêm hai mươi phút rồi sẽ tan đi. Nói cách khác, hiện tại hần chỉ có thể tranh thủ thời gian, lợi dụng phương pháp vận khí Ngũ Cầm Hí, lấy ra một bộ phận năng lượng sinh vật của sâm núi nhiều năm này để dùng tạm lúc khẩn cấp.

Sau đó trong quá trình đẩy độc, hần vừa hấp thu lại vừa sử dụng. Dù sao hiện tại nguyên cây sâm lâu năm đã vào bụng, hần là có thể giúp mình chống cự thêm vài phút rồi.

Mà sau khi cây sâm này vào bụng, trong đầu Giang Nguyên lại hiện lên tin tức:

- Phát hiện năng lượng sinh vật đặc thù, bắt đầu hấp thu...

Nhìn Giang Nguyên vừa nuốt xong cây sâm, quanh thân thể lại có một luồng dao động tràn ra, Dư Liên đồng thời kinh hãi, vội vàng lui lại phía sau vài bước, sợ kinh động tới Giang Nguyên luyện khí. Chỉ là lúc này dần dần gã cũng không còn lo lắng nữa. Vị thầy thuốc Giang trước mắt này chính là một quái thai, dưới tình huống nào cũng có dũng khí vận hành phương pháp luyện khí, giống như kinh mạch của hần như thép vậy, không sợ luyện tới đau sườn.

Hơn nữa lá gan của hần cũng rất lớn, có gan nuốt nguyên cả cây sâm hơn trăm năm như vậy, sau đó vận khí, không sợ được lực quá mạnh khiến hần chống không nổi.

Thầy thuốc đứng một bên cũng thừa dịp Giang Nguyên nghỉ ngơi, lòng đầy lo lắng tới cầm ống nghe đặt vào ngực ông lão họ Dương, cẩn thận kiểm tra, xác nhận tim không vấn đề gì, vẫn đập đều, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. Ông ta cầm khăn sạch vội vàng lau đầy mồ hôi trên người ông lão họ Dương.

Chẳng qua Giang Nguyên nghỉ ngơi ngắn ngủi hai phút liền như đã hồi phục một chút, sau đó đứng dậy đi tới, tay đặt nhẹ lên chỗ bắp đùi ông lão họ Dương, tiếp tục bắt đầu đẩy độc...

Vẫn là cảnh đầu tràn đầy sương mù như cũ, nhưng dường như lần này Giang Nguyên thoải mái hơn không ít. Có nguyên một cây sâm chống đỡ, mặc dù bởi sức thuốc quá mạnh, Giang Nguyên rõ ràng

cảm thấy miệng khô lưỡi khô, trống ngực gia tốc nhưng có phương pháp vận khí Ngũ Cầm Hí ổn định siêu cấp trợ giúp vận chuyển sức thuốc, còn có công năng của đuôi thú tư trong cửu vĩ, Giang Nguyên có thể miễn cưỡng chịu được sức thuốc bộc phát của nguyên cây sâm một trăm năm mười năm tuổi.

Mà có nguyên cây sâm này chống đỡ, lúc Giang Nguyên dừng lại, rốt cục trạng thái cũng tốt hơn lần trước vài phần, có thể tự tay lấy chén uống nước...

Chẳng qua uống hết nước xong, Dư Liên lại bị Giang Nguyên dọa giật nảy mình. Bởi Giang Nguyên lại cầm lấy cây sâm hơn trăm năm thứ hai, bỏ vào miệng ăn rạo rạo như ăn kẹo, nuốt sạch sẽ cả cây.

Mà Dư Liên đứng một bên lúc này mặt xanh mét. Lúc này rốt cục Dương Vân Dương cũng không nén nổi kỳ quái, nhìn Giang Nguyên nuốt hết cây sâm, lại uống miếng nước, tiếp tục đi tới bên cạnh cha mình, lúc này ông mới hạ giọng nói với Dư Liên:

- Có vấn đề gì không?

- Quái vật... Quái vật...

Dư Liên hạ giọng, liên tục lắc đầu nói.

- Hả? Tại sao?

Nghe thấy Dư Liên luôn bình tĩnh dù núi Thái Sơn có sụp ngay trước mắt lại nói như thế, nghi hoặc trong lòng Dương Vân Dương càng sâu hơn vài phần.

Thấy Dương Vân Dương hỏi tới, lúc này Dư Liên mới trầm giọng nói:

- Loại sâm núi đã hơn trăm tuổi này có dược lực rất mạnh. Nếu người bình thường ăn nguyên một cây như vậy, không chết cũng toi mạng tám phần. Cho dù là chúng tôi, nhiều nhất một lần chỉ có gan ăn một nửa cây. Nhưng vị thầy thuốc Giang này đúng là quái vật, liên tiếp ăn hai cây... Nếu đổi thành tôi.... Cũng chết chắc rồi!

- Hả... Vậy thầy thuốc Giang...

Lúc này Dương Vân Dương cũng kinh hãi. Vốn ông thấy thầy thuốc Giang ăn sống hai cây sâm, tình huống dường như chuyển biến tốt đẹp, lúc này còn thở phào nhẹ nhõm. Nhưng hiện tại nghe Dư Liên giải thích như thế, ông cảm thấy như không phải vậy.

Nhìn dáng vẻ kinh hãi của Dương Vân Dương, Dư Liên nhớ lại đầu tiên Giang Nguyên nói một câu tràn đầy tự tin "tôi sẽ không chết!" Kia, còn có gan tùy tiện vận hành phương pháp luyện khí bất cứ lúc nào kia, giờ cũng có vẻ nghi ngờ không rõ, từ tốn nói:

- Chẳng qua cũng không chắc. Vị thầy thuốc Giang này rất quái lạ... Không chừng, hắn sẽ không chết thật!

(QUAN Y)

Chương 311: Sự kiện lớn

Tất nhiên là Giang Nguyên không muốn chết. Nếu hắn đã có dũng khí làm như vậy thì ít nhất có thể cam đoan mình không xảy ra vấn đề gì lớn. Nếu không phải nói nhà họ Dương đối với hắn rất không tồi, hơn nữa ông lão họ Dương cũng quan tâm rất nhiều, đồng thời hắn cũng muốn mượn thể nhà họ Dương thì hắn cũng không quyết định mạo hiểm lớn như vậy.

Sức thuốc mạnh mẽ của hai cây nhân sâm núi lâu năm khiến trong lòng Giang Nguyên bắt đầu cảm thấy khô nóng, trống ngực đã tăng tốc lên tới 120 lần 1 phút. Tiếp tục đứng trước giường, Giang Nguyên liếm liếm môi, chỉ thấy nước vừa uống vào dường như đã biến mất rồi vậy.

- Hai cây nhân sâm hơn trăm năm... Hiệu quả của thuốc này quá thật hơi mạnh quá. Lần sau tuyệt đối không thể như vậy nữa!

Liếm liếm môi đã sắp khô nứt, Giang Nguyên lẩm bẩm. May mắn là ảnh hưởng đối với hắn cũng không quá lớn. Năm đó chấp hành nhiệm vụ mai phục trong sa mạc còn đau khổ hơn bây giờ nhiều. Với thể chất mạnh mẽ của hắn, cho dù tim đập trên hai trăm lần vẫn có thể kiên trì được một khoảng thời gian.

Độc trên hai chân ông lão họ Dương cơ bản đã được đẩy ra. Hiện

tại chỉ còn vị trí hai gối và hai bàn chân, là nơi xa nhất trong cơ thể, sức thuốc rất khó đạt tới. Loại thuốc này dù có thể tụ tập độc ở bàn chân nhưng nơi này huyết vị và kinh mạch rất phân tán, muốn dẫn và đẩy độc tố ra thì tương đối khó khăn hơn.

Cho nên vị trí hai chân mà Giang Nguyên muốn dẫn độc ra, ngoài bụng và ngực thì so ra khó khăn cũng chẳng kém hơn những nơi khác một chút nào.

Hai tay nắm nhẹ ở mắt cá chân, Giang Nguyên chậm rãi truyền nội khí vào bên trong, bắt đầu dẫn độc tại vị trí cuối cùng này.

Mặc dù cảm thấy mệt mỏi không chịu nổi, thậm chí từng đợt ừ rử còn truyền ra từ sâu trong tâm linh nhưng may mắn là phương diện nội khí vẫn chưa khô kiệt. Có cây nhân sâm trăm năm kia, Giang Nguyên cảm thấy để chống cự được tới cuối cùng của bộ phận này hẳn sẽ không có vấn đề gì.

Độc tố tồn tại ở hai chân cơ bản là ít nhất, nhưng muốn đẩy sạch ra lại tương đối khó. Cho dù hiện tại dưới tác dụng của thuốc, nó đã tụ lại ở huyết vị nhưng bởi trong quá trình đẩy độc, Giang Nguyên lại cần hao phí nhiều tinh lực hơn, ngưng tụ và dẫn độc tố từ châm bạc ra ngoài.

Mà thời gian tác dụng của thuốc còn lại không nhiều, Giang Nguyên phải nhanh chóng cố hết sức ngưng tụ và đẩy độc tố từ hai chân ra trong vài phút. Bởi dạng Tiêu Mệnh Độc này chỉ cần lưu lại một chút, nó đều sẽ có thể khôi phục từ đồng tro tàn. Phải hoàn toàn phá hủy đoạn tuyệt nó khỏi cơ thể mới được.

- Phù phù...

Hơi thở của Giang Nguyên càng ngày càng thô, mồ hôi trên trán cũng càng ngày càng đậm, sương mù trên đỉnh đầu cũng toát ra không kém gì lúc trước.

Trên hai chân, tia hồng nhật cuối cùng bị đánh tan, lúc này Giang Nguyên mới thở hắt ra một hơi, chẳng còn để ý được, ngồi bệt xuống ghế. Bởi... Rốt cục hẳn cũng vượt qua rồi.

Nhưng người khác lại không biết. Dương Vân Dương chỉ bưng

chén nước, từ tốn nói:

- Thầy thuốc Giang, uống nước đi!

- Cám ơn...

Hiện tại Giang Nguyên chẳng còn sức lực, nói cám ơn. Mặc dù đã mệt phờ nhưng ít ra tâm tình hẳn lúc này cũng không tệ lắm.

Lúc này Dương Vân Dương cũng hơi lo lắng nhìn Giang Nguyên, chỉ sợ hẳn lại đòi nhân sâm nhiều năm. Không phải là không có nhân sâm, nhưng ông không dám cho Giang Nguyên ăn tiếp. Bởi Dư Liên nói ăn hai cây gã sẽ chết. Mà mặc dù thầy thuốc Giang trước mắt còn chưa chết, nhưng lúc này vẻ mặt đỏ bừng, hoàn toàn không giống vẻ tái nhợt lúc đầu, giống như một con tôm luộc vậy, rõ ràng là bị sức thuốc bốc lên.

Chẳng qua may mắn là Giang Nguyên không đòi sâm nữa, chỉ thoáng nghỉ ngơi một chút, sau đó mặt đỏ như máu, đi về hướng giường.

Trong vẻ mặt lo lắng của Dương Vân Dương, Giang Nguyên bắt đầu vô cùng cẩn thận rút từng cây châm bạc ra, sau đó hơ qua lửa một chút, nhìn trên cây châm vốn trắng bạc có thêm một tầng màu xám lơ mờ, lúc này mới hài lòng gặt đầu.

- Tốt rồi sao? Đã được chưa?

Chờ đợi hồi lâu, trong lòng lo lắng, rốt cục cũng chờ tới Giang Nguyên nhổ châm ra, Dương Vân Dương tiếp cận tới, hỏi thăm vô cùng cẩn thận.

Giang Nguyên hơi mệt mỏi gặt đầu, trên mặt lộ ý cười miễn cưỡng, nói:

- Hôm nay đã hoàn thành rồi. Ngày mai và ngày mốt tiếp tục làm hai lần, nếu không có gì bất ngờ thì sẽ khỏi hẳn...

Nghe thấy Giang Nguyên xác nhận như vậy, lúc này Dương Vân Dương mới thở phào một hơi nhẹ nhõm, trên mặt rốt cục cũng lộ một tia vui mừng.

- Đợi một lúc, lại tìm một thợ bạc, không được mở ra... Nung chảy luôn là được...

Thả tất cả châm bạc vào ống châm, đóng lại cẩn thận rồi, Giang Nguyên đưa ống châm trong tay cho Dương Vân Dương, sau đó gật đầu nói:

- Xin lỗi... Tôi muốn đi ngủ một hồi. Không cần lo lắng, mời đừng tùy tiện động vào tôi!

Chờ Dương Vân Dương nhận ống châm xong, đang vui vẻ được bố trí phòng cho Giang Nguyên, lại thấy đột nhiên Giang Nguyên ngã thẳng về phía sau một cái, rơi phịch một cái xuống thảm.

Giang Nguyên ngã xuống khiến mọi người trong phòng đều kinh hãi. Dư Liên một bên bước tới, đi lên đưa tay bắt mạch cho Giang Nguyên, hơi nhíu mày, sau đó nhìn về phía Dương Vân Dương, nói:

- Chủ nhiệm Dương, ông biết sư môn của thầy thuốc Giang không?

Lúc này vẻ mặt Dương Vân Dương lo lắng, cũng ngồi xổm xuống, nhìn Giang Nguyên hai mắt nhắm chặt, áy náy lắc đầu nói:

- Không biết...

- Không biết... Như vậy thì phiền toái rồi. Hiện tại hãn là tinh thần của hãn tương đối suy yếu, nhưng sức thuốc của sâm già trong người vẫn còn, không ai giúp hãn đẩy thông... Rất dễ xảy ra vấn đề!

Lúc này Dư Liên cũng nhíu mày nhăn mặt, trầm giọng nói.

- Vậy thì phải làm sao bây giờ? Anh cũng không thể sao?

Dương Vân Dương kinh hãi hỏi.

Dư Liên lắc đầu, nói:

- Không thể... Trừ phi là đồng môn của hãn, biết đường vận khí của hãn, nếu không thì không ai giúp nổi hãn...

Nghe Dư Liên nói như vậy, sắc mặt Dương Vân Dương trong nháy

mắt liền âm trầm hẳn, đang định nói thì lại thấy đột nhiên Dư Liên kêu lên kinh ngạc.

- Sao rồi?

Nhìn Dư Liên đang nhìn Giang Nguyên, trên mặt lại như có một tia vừa vui vừa kinh ngạc, quái dị, Dương Vân Dương sững sốt rồi hỏi.

Dư Liên thoáng chần chừ một chút, rồi cực ngẩng đầu nhìn Dương Vân Dương, nói:

- Vừa rồi có phải thầy thuốc Giang nói là hẳn cần ngủ một hồi, không cần lo lắng?

- Ấy... Hình như thế!

Dương Vân Dương nhớ lại một chút, sau đó gật đầu nói.

- Ừ... Thế đúng rồi. Để hẳn ngủ thôi...

Dưới ngọn đèn mờ mịt, Giang Nguyên nằm lẳng lặng trên thảm, bên cạnh chỉ có một người lẳng lặng chờ đợi, quan sát động tĩnh của hắn.

Chẳng qua quan sát một hồi, phát hiện Giang Nguyên cũng không có gì bất thường, người nọ liền không chú ý thêm nữa, chỉ ngẫu nhiên liếc về phía hắn một cái.

Mà lúc này, phía dưới quần áo của Giang Nguyên, hình xăm đỏ nhạt trên vai trái của hắn càng không ngừng lóe sáng. Phương pháp vận khí Ngũ Âm Hí trong cơ thể Giang Nguyên lúc này không ngừng vận chuyển chậm rãi, hấp thu được lực còn sót lại của sâm già vào nội khí trong cơ thể.

Mà Giang Nguyên lại khó có một đêm không mơ ngủ, giống như toàn bộ tinh thần lực đều đã bị tiêu hao hoàn toàn vậy...

- Cơ thể sắp tỉnh lại... Ngừng hấp thu năng lượng. Trước mắt năng lượng tích lũy của đuôi thứ tư đạt 10%...

Cùng với tin tức này hiện lên trong đầu, Giang Nguyên mơ mơ

màng màng mở mắt ra, chứng kiến khuôn mặt già nua đang mỉm cười, sau đó quay đầu bốn phía, thấy nắng sớm ngoài cửa sổ. Lúc này Giang Nguyên mới nhớ ra chuyện đêm qua.

- Thầy thuốc Giang vất vả quá...

Giang Nguyên tắm rửa thay quần áo xong, được ông lão họ Dương nắm chặt tay, lắc lắc vài cái. Điều này khiến Giang Nguyên cảm thấy hơi không quen. Lão đồng chí như ông lại nắm tay người ta làm gì chứ?

May mà ông lão họ Dương này vẫn có phong cách lãnh đạo nghiêm khắc, cuối cùng cũng buông tay Giang Nguyên ra, nói một loạt những lời vừa thân thiết vừa khiến người ta cảm động, khiến trong lòng hắn nghe mà cảm thấy ấm áp, cảm thấy hai ngày nay khổ cực thế, giải độc cho vị lão đồng chí này như vậy cũng đáng giá.

Có thuốc chế từ Mộc Long Căn, hơn nữa công đoạn đẩy độc lần thứ nhất phiên toái nhất đã hoàn thành, việc hai lần đẩy dư độc còn lại cũng hoàn thành rất thuận lợi. Giang Nguyên rút cây châm bạc cuối cùng trên người ông lão họ Dương ra, vẽ uể oải trên mặt cũng không quá đậm, lúc này giao ống châm cho Dương Vân Dương như trước, để ông tiêu hủy đi mới cười với Dương Vân Dương:

- Trưởng bạn, độc của Dương lão đã được tẩy sạch rồi... Kế tiếp sẽ không có vấn đề gì nữa. Ngày mai tôi định quay về Vân Giang!

- Trở về Vân Giang? Thầy thuốc Giang, mấy ngày nay cậu khổ cực như vậy, cậu ở chỗ này nghỉ ngơi hai ngày rồi hãy về!

Dương Vân Dương cười khuyên nhủ:

- Hơn nữa ngày mai cha tôi tỉnh lại, nhất định còn muốn tự mình cảm tạ cậu. Nếu cậu cứ đi như vậy, đến lúc đó tôi cũng không biết phải bàn giao với cha tôi thế nào!

Nhìn vẻ mặt chăm chú của Dương Vân Dương, Giang Nguyên suy nghĩ một chút, sau đó gật đầu đồng ý. Về Vân Giang chậm hai ngày cũng không sao. Mình cũng nên từ biệt Phan Hiểu Hiểu. Lần trước

đột nhiên bay từ Yên Kinh về Sở Nam, hẳn cũng chưa từng gọi báo Phan Hiểu Hiểu, bị Phan Hiểu Hiểu gọi điện đến mừng cho một trận xối xả rồi.

Lần này sau khi quay về Vân Giang liền chạy tới Vân Tĩnh và Xuyên Tĩnh, đi thăm xem tình huống nhà mấy đồng đội, không biết bao giờ mới về Yên Kinh. Hay là ngày mai đi tạm biệt cô ấy thì tốt hơn.

Thấy Giang Nguyên đồng ý rồi, lúc này Dương Vân Dương cũng vui vẻ, cười gật đầu nói:

- Tốt, vậy là tốt rồi...

Đi ra từ phòng đọc của ông lão họ Dương, Giang Nguyên lại gặp ngay lão Cố.

Mấy ngày nay lão Cố hoàn thành nhiệm vụ về Yên Kinh xong, Giang Nguyên cũng chưa gặp mặt lần nào. Lần này gặp lão Cố, tâm tình hẳn cũng rất tốt, kêu lên:

- Lão Cố, mấy ngày nay ông đi đâu thế? Nếu ông không lộ diện là tôi phải về Vân Giang rồi đấy?

- Ha ha... Thầy thuốc Giang, mấy ngày nay có việc bên ngoài, cũng không phải xong xuôi mọi việc là tôi liền vội vàng về ngay hay sao!

Nhìn Giang Nguyên, lúc này lão Cố cũng lộ vẻ vui mừng, đưa tay bắt tay Giang Nguyên, nói:

- Đi một chút... Hôm nay không có việc gì rồi, đi uống rượu...

- Được... Đi, uống rượu!

Việc đã xong xuôi, hiển nhiên Giang Nguyên cũng yên tâm rồi. Mấy ngày ở Sở Nam, lão Cố đều phải nhịn uống. Mà Giang Nguyên cũng không thể uống thoải mái với lão Cố một hồi. Lần này lão Cố bố trí, hiển nhiên Giang Nguyên cũng không từ chối.

Đêm nay uống rượu cực kỳ vui vẻ. Tửu lượng của lão Cố cũng không tồi, hai người ăn mấy món, mỗi người uống tới một cân Mao Đài, sau đó mới tận hứng trở về.

Đêm đó Giang Nguyên cũng ngủ rất thoải mái. Cuối cùng chuyện bên phía Yên Kinh cũng xong rồi, nhà họ Dương cũng nợ hẳn một món nợ ân tình lớn. Cho dù phần ân tình này sau này không cần đến nhưng cũng khiến Giang Nguyên vẫn luôn có cảm giác đi trên sợi chỉ giờ yên tâm hơn.

Ban đêm Giang Nguyên ngủ rất sâu, rất sâu... Không biết ở ngoài ngàn dặm có một trận tai họa đang đột nhiên giáng xuống.

Cũng bởi Giang Nguyên vừa đầy độc, ông lão họ Dương đang ngủ say thì bốn giờ sáng đã bị đánh thức khẩn cấp, sau đó mặc xong quần áo, ngồi lên xe, nhanh chóng chạy tới phòng họp tham dự hội nghị khẩn cấp.

Phòng họp vốn đã tắt đèn giờ lại sáng rực. Một số nhân viên công tác cũng đang vội vàng đi lại nhanh chóng trong phòng họp. Trong gian thông tin, tiếng điện thoại thỉnh thoảng lại vang lên. Từng phần văn kiện và từng dòng tin nhanh chóng được sửa sang, đưa vào hồ sơ, sau đó gửi tới phòng hội nghị.

Mặt ông lão họ Dương nghiêm nghị đi vào phòng hội nghị, liền thấy sáu thành viên còn lại của tổ bảy người tối cao đang ngồi từ lâu. Một không khí nghiêm trọng lan tràn cả gian phòng.

- Tốt rồi, lão Dương tới rồi... Chúng ta bắt đầu đi...

Một ông lão ngồi ở vị trí đầu tiên chậm rãi gật đầu.

- Chuyện gì mà lại khẩn cấp như vậy?

Bị gọi tới phòng họp gấp, lúc này ông lão họ Dương nhận tập văn kiện do thư ký chuyển tới, lật cục không nhìn được hồi.

- Huyện Lỗ Sơn giữa Xuyên Tỉnh và Tàng Tỉnh phát sinh động đất 8,3 độ... Lần này có thể dân cư sẽ tử vong rất nghiêm trọng, tổn thất có thể sẽ rất lớn...

Ông lão ngồi ở vị trí chủ tọa vừa mở văn kiện, vừa trầm giọng đáp.

- Cái gì...8,3 độ...

Sắc mặt ông lão họ Dương trắng bệch. Chuyện này làm ông chột nhối tới trận động đất mười mấy năm trước ở Đường Sơn...

Năm đó động đất còn chưa tới 8 độ nhưng nhân số thiệt mạng đã vượt quá hai mươi vạn... Lúc ấy ông lão họ Dương thân ở hiện trường, chứng kiến thảm trạng ở nơi đó, dù nổi tiếng là cường nghị cũng không nén nổi chảy vô số nước mắt.

Lần này không ngờ lại tới 8,3 độ, vậy rốt cục sẽ có bao nhiêu dân chúng bởi vậy mà...

Nghĩ tới đây, ông lão họ Dương không dám nghĩ tiếp nữa, chỉ run rẩy đưa tay lật văn kiện, khẩn trương xem. Nếu hiện giờ bên kia đã có vấn đề lớn như vậy, hẳn là phía quân đội đã bắt đầu bố trí rồi. Hiện giờ việc cần làm là nhanh chóng tra rõ tình huống cụ thể, đồng thời phối hợp tổ chức cứu viện càng nhanh càng tốt.

(QUAN Y)

Chương 312: Đi nhờ chuyên cơ

Lúc Giang Nguyên tỉnh lại thì đã là sáng sớm. Chẳng qua đợi lúc hẳn rời giường, lại phát hiện ra không khí trong cả khu nhà dường như hơi lạ.

Đợi tới khi hẳn đánh răng rửa mặt xong, rất nhanh liền có người tới mời hẳn tới phòng ăn dùng cơm.

Giang Nguyên cảm thấy kỳ quái, nhìn di động. Lúc này mới là hơn sáu giờ sáng, nếu đổi lại là ngày trước thì đều bảy giờ mới có người gọi mình đi ăn sáng. Chẳng lẽ hôm nay sáng sớm ông lão họ Dương đã muốn gặp mình sao?

Lập tức không chần chừ nữa, Giang Nguyên liền đi nhanh về phía phòng ăn.

Chẳng qua khi vừa vào phòng ăn, hẳn thấy sắc mặt của Dương Vân Dương thoáng âm trầm ngồi ở đó, đang ăn một chén đậu phụ và hai cái quẩy, cũng không thấy có người khác.

- Trưởng ban dậy sớm thế...

Giang Nguyên cười đi tới, ngồi xuống đối diện Dương Văn Dương.

- Chào thầy thuốc Giang...

Dương Văn Dương miễn cưỡng cười, gật đầu nói với Giang Nguyên.

Nhìn sắc mặt hơi âm trầm của Dương Văn Dương, trong lòng Giang Nguyên cũng hơi căng thẳng, sau đó trầm giọng hỏi:

- Trưởng ban... Có chuyện gì xảy ra sao?

Dương Văn Dương cười khổ một chút, sau đó nói:

- Rất xin lỗi, thầy thuốc Giang, vốn cha tôi muốn hôm nay sẽ chính thức tạ ơn cậu, chẳng qua hiện giờ ông ấy không có thời gian nữa rồi...

Nhìn sắc mặt khổ sở và bất đắc dĩ của Dương Văn Dương, Giang Nguyên lại cau mày, hỏi lại:

- Có chuyện gì sao?

- Rạng sáng nay, huyện Lỗ Sơn, phụ cận Xuyên Tĩnh xảy ra động đất 8,3 độ... Dự đoán tổn thất rất lớn. Rạng sáng cha tôi đã chạy tới phòng hội nghị rồi...

Dương Văn Dương trầm giọng nói.

- Huyện Lỗ Sơn Xuyên Tĩnh xảy ra động đất...

Nghe thấy lời Dương Văn Dương, cả người Giang Nguyên cứng đờ. Huyện Lỗ Sơn không phải là phía nhà Kỷ Đầu sao?

Nhìn sắc mặt Giang Nguyên tái mét đi, lúc này Dương Văn Dương cũng tò mò, cả kinh nói:

- Thầy thuốc Giang, chẳng lẽ phía đó có người thân hay người quen của cậu sao?

Trái tim Giang Nguyên lúc này lạnh như băng. Lúc hẳn ở nước

ngoài, sau khi Haiti có động đất cũng từng theo đội tiến vào Haiti. Lúc ấy chẳng qua Haiti mới có động đất cấp 7, không tình cảnh lúc đó thật thê thảm vô cùng.

Hiện tại huyện Lỗ Sơn không ngờ lại chịu động đất 8,3 độ, như vậy thì người nhà Ky Đầu sao rồi? Còn cả đứa bé nữa?

- Thầy thuốc Giang? Thầy thuốc Giang...

Nhìn sắc mặt Giang Nguyên cực kỳ khó coi đứng đó, Dương Vân Dương cau mày, lo lắng gọi vài tiếng.

Nghe thấy tiếng Dương Vân Dương gọi, Giang Nguyên mới tỉnh táo lại, nhìn dáng vẻ lo lắng của Dương Vân Dương, miễn cưỡng cười, sau đó gật đầu nói:

- Đúng... Tôi có bạn ở nơi đó!

- Hiện tại rốt cục tình hình huyện Lỗ Sơn thế nào rồi?

Vừa dứt lời, giọng Giang Nguyên lại lo lắng hỏi.

Thấy Giang Nguyên gật đầu, trong lòng Dương Vân Dương âm thầm thở dài, chậm rãi lắc đầu nói:

- Tình hình hiện tại của huyện Lỗ Sơn căn bản không rõ ràng lắm. Tất cả liên lạc tới bên kia đều đã bị cắt đứt.... Huyện Hồ Mạc, huyện Khiêu Sơn xung quanh cũng bị phá hủy cực kỳ nghiêm trọng. Ngoài huyện Hồ Mạc còn có thể miễn cưỡng liên lạc được ra, mấy huyện còn lại đều mất liên lạc toàn bộ rồi...

Nói tới đây, Dương Vân Dương nhìn mặt Giang Nguyên đã xanh lại, chần chờ một chút, sau đó mới từ tốn nói:

- Xác nhận trung tâm động đất là huyện Lỗ Sơn, tình hình hẳn là tồi tệ nhất... Thầy thuốc Giang, nếu bạn của cậu ở đó, cậu phải chuẩn bị tâm lý một chút!

Giang Nguyên hít khẽ một hơi, cắn cắn môi dưới, sau đó bưng chén đậu hũ và bánh bao mà đầu bếp mới mang tới bên cạnh, cúi đầu chậm rãi ăn.

Nhìn Giang Nguyên cúi đầu hẩn, trong lòng Dương Vân Dương cũng thầm thở dài. Mặc dù ông không biết rốt cục Giang Nguyên có quan hệ bạn bè thế nào nhưng nhìn dáng vẻ của Giang Nguyên thì ông biết sợ rằng người bạn này cực kỳ quan trọng với Giang Nguyên. Ông đang lo lắng có nên an ủi hẩn một hai câu không.

Giang Nguyên đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn về phía Dương Vân Dương, nói:

- Trưởng ban... Tôi muốn đi một chuyến tới Lỗ Sơn. Ông có thể giúp tôi nghĩ biện pháp không?

- Đi Lỗ Sơn?

Dương Vân Dương ngẩn người.

- Đúng... Đi Lỗ Sơn. Tôi muốn nhanh chóng tới Lỗ Sơn...

Giang Nguyên yên lặng nhìn Dương Vân Dương, trầm giọng nói.

Nhìn ánh mắt bình tĩnh của Giang Nguyên, Dương Vân Dương nhẹ nhàng thở dài.

Nửa giờ sau, Giang Nguyên ngồi trên một chiếc chuyên cơ lớn bay thẳng từ Yên Kinh tới Xuyên Tỉnh.

Phi cơ này rất lớn, trên máy bay cũng rất nhiều người nhưng lại cực kỳ yên tĩnh. Ít nhất trừ mấy nhân viên công tác đi qua đi lại, mọi người đều ngồi yên tĩnh trên ghế của mình, chỉ ngẫu nhiên thì thầm trao đổi, giống như sợ kinh động tới người nào đó.

Giang Nguyên vẫn mặc một bộ quần áo như trước kia, lưng đeo ba lô, lặng lẽ ngồi ở một vị trí cạnh cửa phụ của cabin, giống như đang nhắm mắt dưỡng thần. Mà bên cạnh là một đám nhân viên công vụ ăn mặc tây trang, hoặc là đội viên đội cứu hộ mặc đồ đặc chủng. Lúc này bọn họ đều dùng ánh mắt quái dị, thỉnh thoảng liếc Giang Nguyên một cái.

Đối với người trên phi cơ này, cơ bản mọi người đều nhìn là biết họ làm ngành nào. Nhưng chỉ có người thanh niên mặc quần áo bình thường trước mắt này, ai cũng không biết vị rõ ràng không phải nhân viên công vụ này, cũng không phải đội viên đội cứu hộ,

cũng không phải thành viên đi theo lãnh đạo này, tại sao hẳn lại xuất hiện trên chiếc máy bay này.

Chẳng qua chưa ai tới hỏi hẳn. Bởi cấp bậc của chiếc máy bay này rất cao, người có thể lên máy bay đều có lý do để tồn tại. Chẳng ai tự tiện đi dò hỏi thân phận của đối phương cả.

Tâm tình Giang Nguyên lúc này cũng tương đối nặng nề. Hẳn đã thề phải chăm sóc cho người nhà chiến hữu, nhưng thật không ngờ vừa mới chuẩn bị hành động, đột nhiên lại xảy ra chuyện bất ngờ như vậy. Có lẽ là thiên tại, bản thân mình căn bản bất lực nhưng là một con sói đơn độc, là người còn sống duy nhất, hẳn có nghĩa vụ đi làm một chút việc. Cho nên hẳn mới yêu cầu Dương Vân Dương như vậy.

Bởi yêu cầu của Giang Nguyên cũng không đơn giản. Hẳn cần tiến về huyện Lỗ Sơn thật nhanh, như vậy nhất định phải cần trợ giúp ở nhiều phương diện. Cho nên khi Dương Vân Dương biết rõ yêu cầu cụ thể của Giang Nguyên xong liền cố ý gọi cho cha mình đang ở phòng họp, chuyển lời của Giang Nguyên.

Sau khi cha ông trò chuyện xong, không bao lâu sau liền gọi điện về cho Dương Vân Dương:

- Hai giờ sau Vu tổng sẽ xuất phát tới vùng cạnh nơi chịu địa chấn Xuyên Tĩnh. Giang Nguyên có thể lên chiếc máy bay này.

Giang Nguyên biết mình có thể lên máy bay này, ông lão họ Dương phải thông qua phương thức gì, để Vu tổng tăng thêm một vị khách tiện đường lên máy bay. Thậm chí Dương lão còn cần tự mình tới chào hỏi Vu tổng. Phần ân tình này có thể nói là tương đối lớn.

Chẳng qua lúc này hẳn cũng không thể suy nghĩ nhiều hơn, chỉ yên tĩnh nghĩ ngợi. Bởi khả năng thời gian tới hẳn sẽ mệt mỏi phi thường.

Sau khoảng hai giờ, phi cơ chậm rãi đáp xuống một sân bay quân sự gần huyện Hồ Mạc. Rất nhanh, nhân viên công tác liền bắt đầu mở cửa khoang, chuẩn bị bố trí xuống máy bay. Chẳng qua Giang Nguyên vẫn không nhúc nhích, chỉ ngồi lẳng lẳng một bên chờ một

đám người đi ra.

Đi đầu đằng trước là một ông lão gầy gò, Giang Nguyên rất quen mặt, mặc dù chưa bao giờ từng gặp. Là người Hoa hạ, trên cơ bản đều biết vị này.

Mọi người hai bên lúc này cũng đứng lên, nhìn ông lão khuôn mặt nghiêm túc này dẫn một đám người đi qua, lúc này cũng không tiến lên khách sáo hay bắt tay gì, chỉ yên lặng đứng một bên. Phía sau cũng là mấy vị lãnh đạo nhìn nghiêm nghị.

Sắc mặt Vu tổng lúc này không tốt lắm, tuy vẫn cố gắng lộ vẻ một tia vẻ mặt thân thiết. Đặc biệt khi ông đến gần cửa máy bay, thấy Giang Nguyên mặc một bộ đồ bình thường, sau khi hơi sửng sốt liền cũng gật đầu với Giang Nguyên, xem ra biết đại khái hẳn là ai rồi.

Nhân viên công vụ phía này cũng có mấy vị quan cao đi sát phía sau Vu tổng và một số đội viên cứu viện đặc thù, thấy cảnh này trong lòng đều giật mình. Không ít người càng kinh ngạc với thân phận của Giang Nguyên, cũng âm thầm phỏng đoán vị thanh niên này rốt cục là ai, ngay cả Vu tổng xuống máy bay cũng còn cố ý gật đầu với hắn một cái, thể diện quả không nhỏ.

Sau khi Vu tổng bắt đầu xuống máy bay, một vị nhân viên công vụ phía sau ông liền đến gần Giang Nguyên, chính là người đã dẫn hắn lên máy bay. Ông gật đầu với Giang Nguyên rồi nói:

- Thầy thuốc Giang, mời cậu đi theo tôi. Tôi sẽ bố trí tốt cho cậu!

- Tốt, phiền ông rồi!

Giang Nguyên gật đầu cảm ơn, sau đó đeo ba lô, đi phía sau người kia, cùng nhân viên công vụ bình thường và đội viên cứu hộ đặc biệt xuống máy bay phía sau Vu tổng.

Quân đội Xuyên Tỉnh và các lãnh đạo ngành liên quan của chính phủ đã đứng dưới máy bay đón tiếp. Mà Giang Nguyên đi theo phía sau, sau khi xuống thang liền hàn huyên với một vị quân nhân vài câu, sau đó liền theo một vị thượng úy rời khỏi đội ngũ, đi về phía một tòa nhà.

Mà đám nhân viên công vụ đi cùng Giang Nguyên xuống thang, thấy mình hẫng rời khỏi đội ngũ, lúc này trong lòng lại càng tuôn ra một tia cảm giác quái dị. Hóa ra người này không phải đi theo làm việc, chỉ thuần túy là đi nhờ máy bay thôi...

- Ra về... Không ngờ có thể đi nhờ chuyên cơ. Mặt mũi hẫng thật sự lớn bằng trời rồi...

Vị thượng uy dẫn Giang Nguyên đi về hướng một tòa nhà, lúc này cũng không nén nổi liếc mắt coi trọng Giang Nguyên, trong mắt đầy vẻ nghi hoặc. Đột nhiên nhận được một mệnh lệnh kỳ quái như vậy, nhanh chóng đưa vị thầy thuốc Giang này tới huyện Lỗ Sơn tại trung tâm địa chấn, đúng là cực kỳ quái dị.

Phải biết rằng nhân viên cứu hộ và bộ đội hiện tại đều vừa chuẩn bị không lâu, vài chiếc trực thăng cũng vừa tới Hồ Mạc, có thể tới huyện Khiêu Sơn. Còn huyện Lỗ Sơn lúc này cũng chưa có bất cứ người nào có thể tới gần. Bởi địa chấn gây ảnh hưởng quá lớn, máy bay quân đội cũng chỉ có thể bay thật cao trên trời, không cách nào tiến vào khoảng không dưới năm nghìn mét.

(QUAN Y)

Chương 313: Tôi nhất định nhảy dù từ trên cao xuống

- Thầy thuốc Giang, tôi là phó tổ trưởng phụ trách ngoại vụ, Vương Cường, xin mời cậu ở đây nghỉ ngơi... Nếu có trực thăng đi tới Hồ Mạc hoặc Khiêu Sơn, tôi sẽ bố trí cậu đi cùng... Có chuyện gì có thể báo phục vụ viên tìm với tôi bất cứ lúc nào!

Vị thượng uy Vương Cường kia dẫn Giang Nguyên tới một phòng nghỉ, sau đó thực hiện động tác chào, chuẩn bị rời đi.

- Xin chờ một chút...

Nghe đối phương nói, Giang Nguyên vội vàng trầm giọng gọi.

Thấy Giang Nguyên gọi, vị thượng úy Vương Cường này dừng

chân, sau đó quay đầu nhìn về phía Giang Nguyên, khách khí nói:

- Thầy thuốc Giang, xin hỏi còn có chuyện gì không?

Giang Nguyên trầm ngâm một chút, nói:

- Tôi có thể tới chờ ở chỗ bộ chỉ huy thông tin không?

- Bộ chỉ huy thông tin?

Vương Cường chần chờ một chút, sau đó nhìn về mặt kiên định của Giang Nguyên một chút, còn nhớ lại lệnh của cấp trên, liền gật đầu nói:

- Có thể. Chẳng qua bên đó rất ồn ã, rất loạn...

Đi theo vị thượng úy Vương Cường này tới bộ chỉ huy thông tin, lúc này Giang Nguyên mới xác nhận, nơi này thật sự rất ồn ã rồi loạn. Vô số người đang đi lại trong bộ chỉ huy. Mà trong phòng thông tin một bên, thỉnh thoảng lại có người đeo tai nghe, cao giọng la hét vào bên trong.

- Ngài có thể ngồi chỗ này một chút, nếu có máy bay tôi sẽ nhanh chóng báo cho ngài biết!

Thượng úy Vương Cường tìm một góc cho Giang Nguyên ngồi xuống, sau đó liền bận rộn bên trong bộ chỉ huy thông tin này.

Giang Nguyên ngồi ở đó, có thể chứng kiến rõ ràng trên màn hình lớn trên tường đối diện thể hiện ảnh một số trực thăng truyền về, mặc dù không phải rất nhiều nhưng Giang Nguyên có thể thấy rõ nhà cửa sụp đổ, còn có những con đường đã tan tành.

Mà nơi đó hẳn chỉ là một vài thị trấn phụ cận tâm chấn, cũng không phải tình hình huyện Lỗ Sơn ở trung tâm động đất. Mặc dù sớm chuẩn bị tâm lý nhưng trái tim Giang Nguyên vẫn căng thẳng hẳn. Trận động đất này có cấp độ cao như vậy, chỉ sợ sẽ khiến không biết bao nhiêu người bị thương vong. Mà sợ đám trẻ trong cơn động đất, trong trận thiên tai này, cơ hội chạy trốn được không phải là lớn.

Hình ảnh trên màn hình không ngừng được truyền về, thể hiện

tình huống các phương diện. Ở chính giữa là một tấm bản đồ vệ tinh, cũng mơ hồ biểu hiện một ít cảnh vật nhưng cũng không hoàn toàn rõ ràng. Bên tai hắn thỉnh thoảng truyền tới tiếng thông báo to:

- Tiểu đội đầu tiên đã tiến vào huyện Khiêu Sơn... Địa phương tổn thất rất lớn...

- Tiểu đội thứ hai báo cáo, chiếm thế kiến trúc thành phố Hồ Mạc sụp đổ trên sáu mươi phần trăm... Dân cư có nhu cầu cấp bách về thực phẩm, nước uống và thuốc men, còn cần lượng cơ giới cứu viện khổng lồ.

Nghe từng tin tức truyền về, Giang Nguyên cắn chặt môi, hy vọng sớm nghe được tin về huyện Lỗ Sơn. Nhưng hy vọng của hắn hơi xa vời, ngay cả một tia tin tức về huyện Lỗ Sơn cũng không có. Huyện Lỗ Sơn là tâm chấn, chỉ sợ hiện giờ có cả ngàn ngàn cách, căn bản không có bất cứ cứu viện nào có thể đến được.

Giang Nguyên cứ lẳng lặng ngồi đợi như vậy. Dưới tình huống này, không còn phương pháp nào cả. Nơi này còn cách thành phố Hồ Mạc hơn trăm km, hơn nữa những vùng xung quanh đều bị sụp đổ, trừ đường không ra, hắn căn bản không nghĩ ra biện pháp này nhanh chóng tới được gần huyện Lỗ Sơn.

Đội không biết bao nhiêu lâu, vị thượng uy Vương Cường kia mới đi tới, nói:

- Thầy thuốc Giang, gần một tiếng sau sẽ có một trực thăng tới huyện Khiêu Sơn. Nhưng chỉ có thể đến huyện Khiêu Sơn, còn cách huyện Lỗ Sơn chừng bốn mươi cây số. Chúng ta không thể cung cấp bất cứ trợ giúp đặc thù nào, nhiều nhất chỉ có thể bố trí cho ngài đi theo đội tiên phong tới huyện Lỗ Sơn thôi...

- Bốn mươi cây số...

Giang Nguyên cắn chặt răng. Hiển nhiên hắn biết lúc này ở huyện Lỗ Sơn, bốn mươi cây số không có quốc lộ bình thường, không có công cụ giao thông. Lúc này muốn đến huyện Lỗ Sơn sẽ khó khăn tới đâu, cần thời gian dài hơn hắn.

Nhìn vẻ mặt hơi bất đắc dĩ của Giang Nguyên, vị thượng úy Vương Cường này cũng thở dài. Hiện tại gã cũng đau đầu về việc làm sao tiến được vào tâm chấn huyện Lỗ Sơn. Nếu muốn đưa vị thầy thuốc Giang này tiến vào, vậy sẽ khó khăn tới đâu chứ?

Giang Nguyên suy nghĩ một chút, đột nhiên ngẩng đầu nhìn thượng úy Vương Cường, nói:

- Chẳng lẽ hiện tại bộ chỉ huy chúng ta không có biện pháp khác tiến vào huyện Lỗ Sơn sao? Dù sao cũng không có khả năng bỏ mặc huyện Lỗ Sơn, chờ đội tiền trạm từ từ đi tới chứ?

Thượng úy Vương Cường cười khổ, lắc đầu nói:

- Đương nhiên là không. Chỉ là hiện tại cách địa chân không bao lâu, địa tử quấy nhiễu nghiêm trọng, trực thăng không cách nào vào được. Hiện tại bộ đội mặt đất mới tới được huyện Khiêu Sơn, đại khái còn cần bộ chỉ huy tính toán về đường hàng không, phái một tiểu đội nhảy dù xuống huyện Lỗ Sơn, xem xét tình hình huyện Lỗ Sơn!

- Nhảy dù sao?

Nghe thấy lời này, ánh mắt Giang Nguyên sáng lên, sau đó đứng bật dậy, nhìn về phía thượng úy Vương Cường, nói;

- Bao giờ tiến hành?

Thượng úy Vương Cường trừng mắt nhìn, không biết vì sao vị thầy thuốc Tiểu Giang này lại kích động như vậy, thoáng trầm ngâm rồi mới nói:

- Vừa rồi lãnh đạo đã ra mệnh lệnh sơ bộ, hiện giờ hẳn đang chọn đội viên nhảy dù, dự tính nửa giờ nữa có thể xuất phát!

- Tốt... Vậy thì mang tôi đi...

Lần đầu tiên Giang Nguyên lộ vẻ mặt hưng phấn.

- Hả?!

Giang Nguyên hưng phấn nhưng thượng úy Vương Cường lại há

miệng ngậy ra. Gã lẳng lẳng đứng trước mặt vị thầy thuốc Giang này, một lúc lâu vẫn chưa hồi phục tinh thần.

- Thật sự, để bọn họ cho tôi đi cùng!

Giang Nguyên yên lặng nhìn vị thượng úy Vương Cường này, trầm giọng nói. Hẳn hiểu rất rõ, nếu mình muốn tới huyện Lỗ Sơn trong thời gian ngắn thì đây là biện pháp duy nhất rồi.

- Chuyện này... Chuyện này sao được chứ? Nhảy dù đều là lính dù chính thức. Bọn họ cũng đã được huấn luyện. Cậu... Cậu không có khả năng!

Vị thượng úy vẫn tương đối nghiêm túc này giờ rốt cục lộ vẻ mặt không biết nên khóc hay nên cười.

Giang Nguyên gật mạnh đầu, nói:

- Tôi đã từng được huấn luyện đã từng có kinh nghiệm nhảy dù... Không có vấn đề gì!

- Ấy...

Nhìn Giang Nguyên có vẻ không nói chơi, rốt cục Vương Cường nghiêm túc lại, nhìn Giang Nguyên có vẻ không tin tưởng lắm, sau đó lắc đầu.

- Chuyện này không thể thực hiện được. Cho dù cậu đã có kinh nghiệm nhảy dù nhưng lần này là nhảy từ trên cao năm sáu nghìn mét xuống, không giống nhảy dù bình thường... Ở độ cao như vậy, cho dù là lính dù ưu tú nhất cũng có nguy hiểm rất lớn!

Nhìn thấy vị thượng úy Vương Cường này lại lắc đầu, Giang Nguyên cắn răng, sau đó nói:

- Anh chờ tôi một chút!

- Hả?!

Vương Cường ngẩn ra nhìn Giang Nguyên rút di động ra, không biết hẳn muốn làm gì.

Chẳng qua Giang Nguyên cầm di động gọi hồi lâu lại vẫn chưa gọi được.

Nhìn dáng vẻ lo lắng của Giang Nguyên, thượng úy Vương Cường bên cạnh mới cười, nói:

- Nơi này đã tới gần khu địa chấn, bị địa từ quấy nhiễu chưa tan, có ảnh hưởng nhất định, hơn nữa dùng di động thông thường rất khó kết nối!

Dứt lời, gã liền đưa tay ra chỉ, nói:

- Nếu cậu muốn gọi điện thì đến phòng thông tin của chúng tôi đi...

Trong phòng thông tin, cuối cùng Giang Nguyên cũng gọi được Dương Văn Dương.

- Cái gì? Cậu muốn tham gia nhảy dù?

Dương Văn Dương đầu bên kia kinh ngạc kêu lên.

- Đúng... Tôi muốn nhảy dù tới huyện Lỗ Sơn. Bọn họ chỉ khoảng một giờ nữa sẽ bắt đầu rồi. Tôi có kinh nghiệm nhảy dù, còn từng được huấn luyện, nhất định phải đi!

Giang Nguyên trầm giọng nói vào điện thoại.

Dương Văn Dương đầu bên kia cũng bị Giang Nguyên nói một hồi mới đáp lời:

- Chuyện này rất nguy hiểm. Cậu... Thật sự có kinh nghiệm nhảy dù chứ?

- Có... Tôi đã nhảy dù mấy lần. Lần này dù độ cao hơi lớn nhưng không vấn đề gì!

Giang Nguyên trầm giọng đáp:

- Trưởng ban, nhờ ông nói với Dương lão nhất định phải giúp tôi!

Nghe thấy Giang Nguyên nói những lời kiên quyết như vậy, Dương

Vân Dương lại trầm mặc.

Vị thượng úy Vương Cường ở một bên nhìn Giang Nguyên đầy quái dị. Thật sự gã không biết vị này đang gọi điện cho ai, nhưng từ vẻ tràn đầy tự tin của vị thầy thuốc Giang này, đối phương nhất định có thể giúp hắn, trong lòng cũng hơi chấn động. Vị này có thể lên được chuyên cơ của Vu tổng, nhưng lại đi tìm một vị trưởng ban Dương với Dương lão nào đó...chả lẽ là vị Dương lão kia?

Nghĩ tới đây, vẻ mặt thượng úy Vương Cường nhìn Giang Nguyên bắt đầu nghiêm túc hẳn lên, hơn nữa cũng lộ vẻ kính nể. Nếu quả thật như vậy thì vị thầy thuốc Giang này thật sự lợi hại, cũng dám dùng giọng điệu gần như yêu cầu này nhờ vị kia hỗ trợ... Quá hoành tráng rồi...

- Được rồi, tôi sẽ nói với cha tôi. Nhưng ông ấy có đồng ý hay không thì tôi không chắc nhé!

Dương Vân Dương đã biết Giang Nguyên lâu như vậy, hiển nhiên biết hắn là người nói được làm được, lập tức bất đắc dĩ đáp.

- Tốt, trưởng ban, tôi chờ tin của ông...

Giang Nguyên ngắt điện thoại, sau đó đứng một bên chờ luôn.

- Chuyện này... Thầy thuốc Giang, mời ngài ngồi...

Vương Cường bên cạnh thấy Giang Nguyên đứng đó chờ, vội vàng đưa một cái ghế đến. Nếu vị này tìm vị Dương lão kia thật thì chỉ ợ không thể có tin phản hồi ngay trong chốc lát.

- Không sao đâu, cảm ơn...

Giang Nguyên cảm ơn vị thượng úy Vương Cường này xong liền ngồi xuống. Hắn cũng hiểu rõ, cho dù là Dương lão đồng ý, liên lạc với bên này cũng còn mất một khoảng thời gian. Dù sao thì Dương lão cũng không thể chủ quản phương diện này.

Vương Cường một bên lại không nhàn rỗi, vội vàng bưng chén nước cho Giang Nguyên. Vốn gã tưởng vị thầy thuốc Giang này chỉ nói cho vui, hiện tại mới biết thật sự vị thầy thuốc Giang này đúng là có khả năng tham gia nhảy dù rồi. Cho nên nghĩ một lúc, cuối

cùng gã vẫn quyết định cẩn thận nhắc nhở:

- Thầy thuốc Giang, thật sự ngài có kinh nghiệm nhảy dù à? Lúc này nhảy dù cũng không phải đùa đâu. Năm sáu nghìn mét, thật sự rất nguy hiểm đấy!

- Cám ơn... Tôi biết. Nhưng bên kia có người rất quan trọng với tôi, phải đi qua...

Giang Nguyên gật mạnh đầu, sau đó nhìn về phía Vương Cường, cảm tạ:

- Cám ơn anh đã nhắc nhở. Chắc cũng không có vấn đề gì đâu. Lần này tôi nhất định phải đi!

- Tốt rồi. Hy vọng ngài có thể được phê chuẩn!

Nhìn vẻ mặt kiên nghị của Giang Nguyên, trên mặt thượng úy Vương Cường cũng lộ vài phần kính nể, gật mạnh đầu, trầm giọng nói.

(QUAN Y)

Chương 314: Tôi là đặc vụ ở nước ngoài

- Trước mắt, tình huống đại khái của huyện Hồ Mạc và huyện Khiêu Sơn đã thăm dò được. Hai huyện này tổn thất rất lớn, tỷ lệ kiến trúc sụp đổ trên sáu mươi lăm phần trăm. Dân chúng thương vong thảm trọng... Tôi đã cố hết sức điều bộ đội và cảnh sát vũ trang tới, hẳn là trong vòng mười mấy giờ có thể tới nơi, nối thông đường đến huyện Hồ Mạc...

Trong phòng họp bộ chỉ huy cách đó trăm mét, sắc mặt Vu tổng nghiêm túc đứng trước một bộ sa bàn trên mặt bàn, nghe một vị tướng quân giải thích tình huống. Xung quanh là lãnh đạo địa phương và quân đội, đang đứng nghe chờ chỉ thị.

- Vậy huyện Lỗ Sơn và huyện Văn Kỳ thì sao?

Vu tổng cau mày hỏi.

- Hiện tại đã có hai đội tiền trạm tiến về hướng huyện Văn Kỳ nhưng trực thăng không cách nào tới được. Đội tiền trạm mặt đất dự kiến phải năm sáu giờ nữa mới có thể truyền tin trở về!

- Về phần huyện Lỗ Sơn tâm chấn, địa thế cực cao, trên mực nước biển hơn bốn nghìn mét, căn bản không có biện pháp tiếp cận. Địa từ quấy nhiễu nghiêm trọng trên không trung, trực thăng không thể tới gần. Cho nên chúng ta đã chuẩn bị tốt tình huống khẩn cấp, chuẩn bị máy bay vận chuyển tiến hành cho nhảy dù từ trên năm nghìn mét. Một tổ lính dù sẽ nhảy xuống, điều tra sơ bộ tình huống của huyện Lỗ Sơn...

Vu tổng chậm rãi gật đầu, sau đó nhìn về phía vị tướng quân kia, trầm giọng nói:

- Nhảy từ trên cao năm nghìn mét có phải rất nguy hiểm không? Cụ thể bao giờ tiến hành?

- Kế hoạch đã bắt đầu, sau gần một tiếng nữa, máy bay vận chuyển sẽ xuất phát!

Nói tới đây, vị tướng kia chần chừ một chút, sau đó mới trầm giọng đáp:

- Nhảy dù có tỷ lệ nguy hiểm nhất định, nhưng chúng ta đều tuyển chọn lính dù ưu tú nhất, hẳn là sẽ không có vấn đề gì quá lớn. Hơn nữa bọn họ cũng rất tích cực, tỏ vẻ nuôi binh ngàn ngày, dùng binh nhất thời. Hiện tại đã là lúc các anh em binh lính báo đáp nhân dân, bọn họ cũng đã lập giấy cam kết sinh tử, tỏ vẻ không sợ nguy hiểm, kiên quyết hoàn thành nhiệm vụ!

Nghe đến đó, Vu tổng ngẩng đầu một lát, sau đó rút cục chậm rãi gật đầu, nghiêm nghị nói:

- Được, để tôi tiễn các chiến sĩ trước khi xuất phát!

Báo cáo công việc xong rất nhanh, đại đa số quan quan đều tản đi, chỉ còn lại mấy quan chức cấp cao và hai vị tướng quân đội đi cạnh Vu tổng, bàn luận chi tiết một số vấn đề trong đó.

Lúc này, một nhân viên công vụ đi tới cạnh Vu tổng, hạ giọng nói vài câu.

- Hả?

Vu tổng nhú nhú mày, nghi hoặc nói;

- Rốt cục lão Dương muốn làm gì? Đây là chuyện mất mạng đấy!

Mặc dù nghi hoặc nhưng Vu tổng thoáng trầm ngâm một chút, sau đó liền gật đầu nói:

- Được, anh cho người sắp xếp đi.

- Vâng...

- Giang Nguyên... Cha tôi đã đồng ý với yêu cầu của cậu, cũng đã liên hệ tốt với bên này rồi. Ông ấy nói nhất định cậu phải chú ý an toàn!

Dương Vân Dương bất đắc dĩ nói ở đầu kia.

Giang Nguyên gật đầu đáp:

- Xin Dương lão và trưởng ban yên tâm. Nhất định tôi sẽ trở về bình an. Xin trưởng ban thay mặt tôi cảm ơn Dương lão!

Dứt lời xong, Giang Nguyên liền ngắt điện thoại, nói với Vương Cường một bên:

- Tổ trưởng Vương, xin mang tôi đi chuẩn bị. Tôi nghĩ mệnh lệnh sẽ tới rất nhanh thôi!

Trong một căn phòng trống trải, vuốt bộ trang phục xanh biếc mê người trên mình, trong lòng Giang Nguyên âm thầm cảm thán:

- Đã bao lâu không mặc thứ này rồi?

Sờ sờ quần áo trên người, Giang Nguyên lại ngẩng đầu nhìn lên, lẩm bẩm:

- Ky Đầu... Yên tâm đi. Hiện giờ tôi sẽ đi tới. Chỉ cần đám nhỏ còn ở đó, nhất định tôi sẽ cứu được chúng!

Lúc này bên cạnh cũng có mười mấy chiến sĩ, cũng đã chuẩn bị tốt trang bị và ba lô, thỉnh thoảng dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn về

hướng Giang Nguyên.

Mười mấy người bọn họ là lính dù ưu tú nhất trong quân khu, cho nên mới tham dự nhiệm vụ vinh quang mà nguy hiểm này. Nhưng người thanh niên trước mắt này từ đâu chui ra chứ?

Chẳng qua Biên Học Đạo đều là binh lính có tố chất huấn luyện, dù nghi hoặc nhưng cũng không ai hỏi tại sao, chỉ yên lặng mang theo trang bị ngồi một bên, chuẩn bị chờ lệnh xuất phát.

Lúc này Giang Nguyên cũng chuẩn bị ba lô của mình tốt rồi. Trên người hắn cũng không mang nhiều thứ, trừ nhân sâm núi già mang tới từ Yên Kinh ra thì cũng chỉ có một bó châm bạc lớn, còn lại là nước và lương khô của quân đội, thêm chút thuốc trừ độc và cấp cứu.

Chẳng qua theo yêu cầu của huyện Lỗ Sơn, quân đội chuẩn bị cho hắn một túi hàng không trong đó có một hòm đồ cấp cứu ngoại khoa và một số thức ăn cùng nước. Túi hàng không lớn như vậy cũng phải thông qua thả dù, nhưng là đi xuống sau, mặc dù có trang bị định vị, hơn nữa còn cố ý chuẩn bị ba cái, nhưng Giang Nguyên có tìm được hay không thì còn phải xem vận may của hắn.

- Tổ đội, chuẩn bị xuất phát!

Lúc này một sĩ quan xuất hiện tại cửa, trầm giọng quát.

- Xoạt...

Mười mấy chiến sĩ lưng mang ba lô, nhanh chóng đứng thành một hàng. Mà lúc này động tác Giang Nguyên cũng không chậm chút nào, đeo ba lô đứng ở đầu tiên bên phải của đội ngũ, ngẩng đầu ưỡn ngực, dường như vốn là thành viên của đội ngũ này vậy.

Sĩ quan kia hơi kinh ngạc nhìn Giang Nguyên đứng thẳng tắp ở đầu bên phải của đội ngũ, sau đó gật đầu, lại quát:

- Toàn thể đội ngũ, bên trái quay, chạy bộ tới trước!

- Rầm rập rầm rập...

Một tiểu đội mười mấy người bước chạy chỉnh tề, tiến về phía

trước.

Bên cạnh một chiếc máy bay quân sự màu xanh biếc, lúc này một vị tướng và mấy giáo quan đang đứng chờ, nhìn đội ngũ đang chạy chỉnh tề tới đây, hài lòng gật đầu.

- Hồ Cường, còn vị đi nhờ máy bay đâu? Thủ trưởng sắp tới rồi, tốt nhất bảo hắn nhanh chóng lên máy bay đi!

Vị tướng trầm giọng nói với sĩ quan bên cạnh.

- Là người đứng đầu bên phải kia...

Sĩ quan vội vàng chỉ về hướng đội ngũ đang tới.

- Hả...

Tướng quân sửng sốt, nhìn cả đội ngũ, thấy Giang Nguyên ở bên phải, lúc này mới nhận ra không phải đội ngũ có mười người mà là mười một người.

Nhìn Giang Nguyên ngẩng đầu ưỡn ngực, dáng vẻ đúng là quân lính tiêu chuẩn, tướng quân gật đầu, thoáng hơi trầm ngâm, sau đó lại liếc hắn một cái mới dời tầm mắt đi, trầm giọng quát:

- Nghiêm, nghỉ....

Nhìn động tác mười người đều nhịp, tướng quân bắt đầu phát biểu:

- Các đồng chí, thủ trưởng sẽ tới tiễn các đồng chí. Mọi người nhất định phải có tinh thần không sợ hy sinh, toàn lực vì...

- Vâng!

Mọi người đồng thanh quát to. Giang Nguyên cũng trầm giọng đáp theo nhóm người, trong mắt lại lóe lên ánh sáng khác thường, giống như nhớ lại những năm còn ở trong đội ngũ ...

Đứng thẳng ngẩng đầu bên cạnh có các đồng đội, có Ky Đầu, có Tích Nghiêm, Đại Hùng... Đội trưởng đứng trước đội ngũ, một chân đá tới:

- Giang Nguyên, đứng nghiêm...

Năm đó đội trưởng cũng dùng phương thức huấn luyện quân đội như vậy đã huấn luyện tất cả chiến sĩ. Điều này cũng khiến năm đó Cô Lang trở thành đội ngũ đặc sắc nhất trong giới lính đánh thuê, là một đội ngũ đánh thuê có kỷ luật nghiêm khắc còn hơn cả quân đội.

- Chào...

Bên cạnh truyền tới tiếng hét lớn, trong nháy mắt khiến Giang Nguyên tỉnh táo lại, tay giơ lên bên tai giống như đã qua huấn luyện cả trăm vạn lần.

Vu tổng chậm rãi đi qua đội ngũ, bắt tay từng chiến sĩ một.

- Cẩn thận...

- Nhất định phải trở về an toàn...

- Nhân dân cần các cậu...

Đi tới bên cạnh Giang Nguyên, Vu tổng nhẹ nhàng nắm tay hắn, mỉm cười nói, sau đó mới nhìn dáng vẻ Giang Nguyên, hơi sửng sốt, nhưng cũng chỉ sửng sốt liền nở nụ cười, giơ tay vỗ vỗ bả vai Giang Nguyên, nói:

- Cháu ạ, cháu là thầy thuốc duy nhất trong đội ngũ, cũng là thầy thuốc đầu tiên đến tâm chấn Lỗ Sơn. Cố gắng giữ gìn, đi rồi làm việc thật tốt, cố hết sức đại biểu quốc gia, làm chút việc cho người dân!

- Vâng, thủ trưởng!

Giang Nguyên mím chặt môi, gật mạnh đầu.

Nhìn vẻ mặt kiên nghị của Giang Nguyên, Vu tổng mỉm cười gật đầu, sau đó lại vỗ vỗ bả vai Giang Nguyên.

Vị tướng bên cạnh cũng âm thầm gật đầu. Xem ra mình không kiên trì ngăn cản người này lên máy bay là đúng. Hắn có khí chất quân nhân, có lẽ là từ một nhánh bộ đội nào ra, cũng có lẽ hiện tại là bộ

đội đặc thù...

- Xuất phát!

Cùng với một tiếng quát to, đội ngũ lại xoay trái, sau đó bước chỉnh tề, chạy vào trong khoang máy bay.

Sau khi ngồi xuống khoang, lúc này mọi người bắt đầu lưu loát lấy ba lô xuống, ôm trước ngực, sau đó đeo dù trong khoang lên.

Nhìn động tác của mọi người, Giang Nguyên cũng vội vàng gỡ ba lô xuống. Ba lô của hắn nhẹ hơn của mọi người nhiều. Trong ba lô của mọi người đều vang lên tiếng loảng xoảng, có rất nhiều thiết bị thông tin vệ tinh và nước uống, thức ăn, dường như chỉ có của hắn là nhẹ.

- Người anh em, của cậu đây!

Đợi tới khi Giang Nguyên ôm ba lô trước ngực tốt rồi, người bên cạnh liền đưa hắn một cái dù.

Giang Nguyên quay đầu nhìn chiến sĩ đưa dù tới kia, nhận xong liền gật đầu cười nói:

- Cảm ơn!

Mọi người đều hỗ trợ nhau sửa sang lại ba lô dù, rất nhanh liền có người động tác nhanh tới giúp Giang Nguyên kiểm tra và sửa sang lại tốt ba lô dù trên lưng.

- Nơi này hơi lỏng... Phải kéo chặt lại...

Người phía sau kéo ba lô dù của Giang Nguyên, ý bảo hắn kéo chặt thêm một chút, sau đó giúp hắn sửa sang lại tốt rồi mới ngồi xuống một bên.

Lúc này Giang Nguyên cũng nhìn rõ người trước mắt này lộ khuôn mặt chữ quốc, hai hàng lông mày dày, vai rộng, rất giống đội trưởng năm xưa...

- Mọi người chuẩn bị sẵn sàng. Nhiệm vụ lần này cực kỳ gian khó, điều kiện mặt đất cũng hiểm trở phi thường. Khu Lỗ Sơn cao hơn

nước biển 4000m, có nhiều thung lũng sâu, còn có sông lớn chảy mạnh. Nơi này có rất nhiều dãy núi trùng điệp, chỉ có ít vùng bằng phẳng, còn lại là rừng rậm rạp, cho nên mọi người đều nhất định phải cẩn thận.

- Mặc dù chúng ta không có bản đồ mặt đất, không có tư liệu khí tượng nhưng tôi tin rằng nhất định mọi người có thể hoàn thành trọn vẹn nhiệm vụ...

Vị chiến sĩ có vẻ là tiểu đội trưởng của tiểu đội này trầm giọng nói tiếp:

- Mọi người nhớ kỹ, nhất định đừng khấn trương. Trên trời có thể xuất hiện tình trạng không mở được dù, nhưng nhớ kỹ, một khi phát hiện bất thường, lập tức mở dù dự phòng... Nhớ chưa?

- Rõ rồi!

Mọi người lại đồng thanh đáp.

- Tốt...

Đội trưởng gật đầu rồi, lại đi tới ngồi xuống cạnh Giang Nguyên, nhìn về phía hắc, mặt lộ vẻ tươi cười, nói:

- Người anh em, cậu thuộc sư đoàn nào?

Giang Nguyên chần chờ một chút trong mắt hiện lên một tia mê mang, sau đó rốt cục buông lỏng mà nở nụ cười:

- Đặc vụ ở nước ngoài...

(QUAN Y)

Chương 315: Ánh rạng đông hy vọng

- Đặc vụ ở nước ngoài?!

Đội trưởng đội lính dù sửng sốt, sau đó ánh mắt nhìn Giang Nguyên lộ một tia khó tin. Quân hàm của gã không cao, thậm chí cũng không biết có cái biên chế đó. Nhưng trong lòng tất cả các

chiến sĩ đều tin rằng, nước ngoài... Tuyệt đối có đội ngũ bí mật của Hoa Hạ.

Nhưng ai dám nói rõ ràng trực tiếp ra mình là đặc vụ ở nước ngoài chứ...

- Cậu xuất ngũ rồi à?

Đội trưởng đội lính dù lộ vẻ cẩn thận thêm vài phần. Nếu bên ngoài có người nghe nói như vậy, hẳn gã sẽ không tin. Nhưng có thể tiến vào nhiệm vụ này, tuyệt đối không phải là loại người bình thường. Lập tức gã nhìn người thanh niên Giang Nguyên có vẻ nhỏ tuổi hơn mình một chút này, không nhịn nổi, cẩn thận hỏi.

- Không còn biên chế nữa...

Giang Nguyên lắc đầu.

- Hả?

Đội trưởng đội lính dù lại sửng sốt. Không còn biên chế nữa có hai ý nghĩa. Một là toàn bộ rời biên chế, sát nhập một đơn vị khác. Thứ hai là toàn quân bị diệt... Nhưng chuyện như vậy chỉ xuất hiện ở thời kỳ kháng chiến trước kia.

Nhìn đội trưởng đội lính dù còn chưa hiểu rõ ý của mình, Giang Nguyên nhìn thoáng qua khoang máy bay trên đỉnh đầu, lạnh nhạt nói:

- Đều chết trận cả rồi. Chỉ còn lại mình tôi...

Lúc này, máy bay cũng sắp cất cánh, mọi người đã chuẩn bị sẵn sàng. Tiếng ù ù của máy bay cũng vang lên.

Nghe tiếng động ầm ầm thật lớn này, Giang Nguyên nhìn đội trưởng đội lính dù vẫn đang kinh hãi, cười cười, sau đó giơ một ngón tay lên trước miệng.

Nhìn Giang Nguyên ra hiệu, đội trưởng đội lính dù liền vội vàng gật đầu, tỏ vẻ đã rõ. Chuyện như vậy tất nhiên không thể để lộ ra ngoài. Chẳng qua ánh mắt gã nhìn Giang Nguyên đã bắt đầu lộ vẻ kính nể cực kỳ.

Mặc dù bọn họ đều là binh chủng ưu tú nhưng so với chiến sĩ ra nước ngoài chiến đấu sinh tử, dốc sức vì nước như vậy thì còn kém quá xa. Một người rời khỏi biên chế, không ngờ toàn bộ thành viên đều chết trận... Người thanh niên trước mắt này rốt cục đã vào sinh ra tử thế nào. Thảo nào ngay cả nhiệm vụ nguy hiểm thế này cũng dám tham gia.

Nói xong những lời này, Giang Nguyên liền bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần, trên mặt lộ ra một tia thả lỏng trước nay chưa từng có.

Mấy năm kinh nghiệm kia hẳn vẫn luôn mang nặng trong lòng, không dám nói với ai. Vừa rồi mình nói ra mọi chuyện, cảm thấy giống như thả được một tảng đá lớn trong lòng. Đối với vị đội trưởng đội lính dù này, hẳn cũng không lo lắng gì. Là một quân nhân, hiển nhiên gã phải biết chuyện gì nên nói, chuyện gì không.

Mà một gã quân nhân cấp thấp như vậy cũng không có khả năng tiếp xúc với quyền hạn gì quá cao. Ngược lại đây đúng là đối tượng tốt để thổ lộ. Vốn Giang Nguyên cũng không muốn nói lời tùy tiện, nhưng vị đội trưởng lính dù trước mắt này khiến Giang Nguyên có cảm giác như đối mặt với đội trưởng năm đó, làm hẳn cảm thấy tương đối tin cậy.

Hơn nữa cho dù chẳng mai vị đội trưởng lính dù kia có tiết lộ ra ngoài chút gì, người khác cũng chỉ coi là mấy lời tán dóc mà thôi. Trong doanh trại, chuyện truyền kỳ của quân nhân rất nhiều, cũng không riêng gì chuyện của Giang Nguyên. Đối với chuyện này, hiện tại Giang Nguyên cũng không lo lắng như lần đầu tiên nữa.

Tựa nhẹ vào vách khoang máy bay, hô hấp Giang Nguyên chậm rãi dài dần, phương pháp vận khí Ngũ Âm Hí trong cơ thể cũng bắt đầu di động chậm rãi, bắt đầu lan tràn ra tứ chi quanh thân. Nơi này cách Lỗ Sơn cũng không xa lắm, Giang Nguyên cố gắng hết sức điều chỉnh trạng thái của mình. Nhảy dù từ độ cao năm nghìn mét cũng không phải chuyện đùa. Nếu trạng thái không tốt, gặp số xui xẻo thì chuyện ngã chết là hoàn toàn có khả năng.

- Hú hú hú...

Quả thật không bao lâu sau, trong khoang máy bay nhanh chóng

truyền tới tiếng còi cảnh báo dồn dập. Đèn đỏ trên vách cũng bắt đầu lóe sáng rất nhanh. Cùng với tiếng còi cảnh báo và đèn báo, không khí trong khoang máy bay cũng khẩn trương lên trong nháy mắt. Lúc này Giang Nguyên cũng mở mắt, nhìn về mặt thoáng cái nghiêm túc của các chiến sĩ, trong lòng cũng bắt đầu hơi hồi hộp.

Hắn đã được huấn luyện một ít hoạt động nhảy dù, nhưng nói nghiêm khắc thì tổng cộng chỉ có hai lần kinh nghiệm nhảy dù chính thức. Lần này nhảy dù có thể nói là một thử thách cực kỳ khó khăn. Hít sâu hai hơi, Giang Nguyên bắt đầu lặng yên chú ý từng bước xác nhận ba lô dù. Máy thử này giờ đều là phương thức bảo vệ tính mạng tốt nhất. Nhảy từ trên cao xuống như vậy, sau khi nhảy là chẳng còn hồi hận nổi chuyện gì nữa.

- Mọi người chuẩn bị sẵn sàng, móc nối...

Đội trưởng lính dù đứng dậy nhìn mọi người, bắt đầu kiểm tra từng bao dù của mọi người, thỉnh thoảng cũng kéo kéo, xác nhận móc đã móc vào dây trên khoang.

Gã kiểm tra tất cả hệ dây của Giang Nguyên xong liền chào kính cẩn với Giang Nguyên. Đội trưởng lính dù hiểu rất rõ, mục tiêu của Giang Nguyên cũng không giống bọn họ. Mặc dù sao đó hắn có thể còn gặp lại những hiện tại nhảy xuống, ai cũng không dám nói một trăm phần trăm là có thể rơi xuống đất an toàn hay không. Cho nên đây chẳng biết là từ biệt hay là...

Lúc này Giang Nguyên cũng thận trọng chào lại, lại quay đầu nhìn các đội viên đội dù khác, trong lòng thầm nói:

- Hy vọng còn có thể gặp lại mọi người!

- Tít tít tít...

Tiếng cảnh báo thay đổi, đèn đỏ cũng biến thành màu xanh. Tất cả mọi người đều nghiêm mặt, biết đã tới lúc rồi.

Cửa đuôi khoang máy bay chậm rãi mở ra. Gió rất lớn mang theo khí lạnh buốt ập tới, khiến tất cả mọi người run rẩy.

Đợi tới khi cửa đuôi máy bay mở rộng hẳn, đội trưởng lính dù nhanh chóng đẩy mấy bao chuẩn bị riêng cho Giang Nguyên ra

phía ngoài khoang, sau đó nhìn về phía Giang Nguyên đang đứng đầu.

Giang Nguyên gật đầu, sau đó lại nhìn về phía các chiến sĩ phía sau một chút, lại nhắc tay chào, sau đó liền bước vài bước về phía cửa đuôi khoang, đạp nhẹ vào cửa một cái, toàn thân liền bắn ra khỏi cabin.

Xuất hiện bên ngoài cabin, Giang Nguyên liền cảm thấy gió mạnh ập tới, khiến toàn thân ngột ngạt, căn bản không thể hô hấp. Thân thể hắn trong nháy mắt cũng cảm thấy lạnh ngắt. Giang Nguyên hiểu rất rõ, đây là cửa ải đầu tiên khi nhảy dù trên cao, thiếu đường khí và lạnh.

Chẳng qua với tố chất thân thể Giang Nguyên vượt xa người bình thường, hơn nữa trong máy bay đã tạm thời vận chuyển phương pháp vận khí Ngũ Cầm Hí, khiến thân thể ở trạng thái tốt nhất, mặc dù hơi khó chịu nhưng ảnh hưởng đối với hắn không lớn. Vừa mới rời khỏi cửa cabin, hắn liền nhanh chóng cúi đầu xuống, tạo một tư thế nhảy dù tiêu chuẩn...

Nhìn Giang Nguyên nhanh chóng thực hiện tư thế nhảy dù tiêu chuẩn, sau đó mang theo ba lô dù nhanh chóng đi xa, đội trưởng lính dù đứng ở cửa khoang cũng thở phào nhẹ nhõm. Đối phương không hổ là đặc vụ ở nước ngoài, năng lực thích ứng quả nhiên mạnh mẽ.

Gã lập tức vung tay tiếp. Người lính dù thứ hai lúc này cũng chạy vọt về phía cửa cabin, sau đó nhảy ra bên ngoài...

Đám lính dù nhảy ra ngoài khoang, trên không trung bắt đầu xuất hiện từng đám mây trắng các loại. Dù trên lưng Giang Nguyên đã mở ra thuận lợi, vượt qua giai đoạn mở dù quan trọng nhất, đang ổn định lại, lúc này hô hấp cũng thoải mái hơn. Giang Nguyên nắm chặt dây điều khiển dù hai sườn, bắt đầu quan sát địa hình dưới chân.

Dù do lính dù sử dụng đều là loại dù có cánh, có thể khống chế phương hướng và điểm rơi tương đối. Hơn nữa hiện tại độ cao còn đủ, Giang Nguyên cũng sẽ không giống như những người khác. Hắn cố gắng đáp xuống địa phương gần thôn Tề La nhất. Trước

khi xuất phát, hẳn đã xem bản đồ vệ tinh vùng này.

Mặc dù hiện tại bên dưới bị phá hủy nghiêm trọng nhưng đại thể địa hình cũng không thay đổi. Trên trời cao còn có chút mây mù che lấp, Giang Nguyên nhìn quanh vài lần, hai mắt hơi nheo lại. Đồng tử hẳn nhanh chóng co rút vài lần, mây mù trước mắt liền như tan đi, đại khái có thể phán đoán vị trí thôn Tề La.

Giang Nguyên bắt đầu kéo dây điều khiển dù, bay về hướng thôn Tề La. Chẳng qua số hẳn dường như cũng không tồi. Ba cái bao hàng không có dù lúc này có một cái đang ở phía trước không xa, chậm rãi bay về cùng một hướng. Điều này khiến trong lòng Giang Nguyên cũng hơi vui vẻ. Mặc dù mấy món đồ này cũng không phải quan trọng đặc biệt nhưng dù sao vẫn tốt hơn túi cấp cứu trong ba lô của mình nhiều.

Gió trên trời cao vẫn hơi dữ dội, chẳng qua Giang Nguyên điều khiển dù trên không trung tuy hơi mất sức nhưng vẫn chậm rãi tới gần được thôn Tề La. Lúc này cảnh tượng phía dưới cũng càng ngày càng rõ ràng. Nhà cửa phía dưới đồ nát, còn cả những dãy núi sụp đổ khiến trái tim Giang Nguyên đập càng ngày càng mạnh.

- Mấy đứa nhỏ... Các con cần phải cố trụ vững, ngàn vạn lần đừng gặp chuyện gì không may đó...

Nhìn cảnh tượng thê thảm phía dưới, Giang Nguyên lẩm bẩm.

- Phố cũ thôn Tề La, nhà 103....

Giang Nguyên nhìn khu vực có phòng ốc tập trung duy nhất phía dưới chân, miễn cưỡng có thể nhận ra hai con đường nhỏ, sau đó chậm rãi gạt đầu. Xem ra hẳn chính là nơi này rồi.

Theo dù của Giang Nguyên chậm rãi rơi xuống từ không trung, với vào thôn Tề La bị cả dãy núi bao quanh này, lúc này đã có không ít người chú ý tới dù của Giang Nguyên. Một số người bắt đầu hoan hô, chạy về hướng Giang Nguyên rơi.

Nhìn đám người hưng phấn phía dưới, còn mặt đất càng lúc càng gần, trái tim Giang Nguyên cũng cảm khái một hồi. Hẳn hiểu rõ mình đến sẽ mang cho dân chúng nơi này cái gì, sẽ ảnh hưởng thế

nào.

Một thứ đồ vè, đó là hy vọng...

Khi cả bầu trời dày đặc mây đen, núi sông sụp đổ, vô số thân nhân bằng hữu bị núi non nhà cửa đè sập, khắp nơi là cảnh hoang tàn, tất cả thông tin bị cắt đứt, tất cả mọi người sẽ tuyệt vọng. Bọn họ sẽ nghĩ, thế giới ngoài núi có phải cũng chịu cảnh hủy diệt tương tự không. Có phải tận thế đã tới rồi không.

Nhưng mình xuất hiện sẽ mang cho bọn họ ánh rạng đông và hy vọng. Ít nhất bọn họ đã rõ, thành thị ngoài núi vẫn còn tồn tại, quốc gia còn tồn tại, chính phủ và quân đội còn tồn tại. Sẽ có người tới cứu bọn họ, giúp bọn họ ra khỏi cảnh tuyệt vọng...

Một luồng ánh rạng đông và hy vọng như vậy, đối với những người tuyệt vọng này mà nói có giá trị tuyệt đối không thể ước lượng được....

Mang theo một tia cảm khái, lại nhìn vị trí bao hàng rơi tại vị trí núi rừng cách đó không xa, sau đó Giang Nguyên cũng tìm được một khoảng đất tương đối trống trải, chậm rãi rơi xuống.

Mặc dù bên này còn có vài cái cây méo mó nhưng so với xung quanh toàn đường dây điện, nơi này đã an toàn hơn rất nhiều.

Gió lúc này vẫn hơi lớn. Giang Nguyên miễn cưỡng điều khiển dù để nhảy, xoay xoay méo mó trong không trung rơi xuống. Chẳng qua bởi gió lớn, điểm rơi của Giang Nguyên nằm không quá chuẩn, rầm một tiếng liền rơi xuống đất, thuận thế nhoáng người, giảm lực, đập mạnh vào một tảng đá bên cạnh.

(QUAN Y)

Chương 316: Chị dâu

- Mẹ kiếp...

Giang Nguyên nhe răng nhếch miệng xoa phía sau thắt lưng. Đụng một cái thật đau...

Hơi chật vật bò lên từ mặt đất, sau đó vút bỏ dù sau lưng, lắc lắc thất lưỡng một cái, cảm giác đau nhức ê ẩm mới từ từ biến mất.

Lúc này có một đám sáu bảy người rút cục chạy tới, đi đầu là một người đàn ông, nhìn Giang Nguyên từ xa xa, lớn tiếng hỏi:

- Bên ngoài thế nào? Bên ngoài thế nào? Còn có người sao? Còn có người tới sao?

Nhìn đám dân trong thôn vội vàng chạy tới và vẻ lo lắng mong mỏi trên mặt bọn họ, Giang Nguyên vội vàng nói to:

- Bên ngoài không sao. Chỉ có mấy huyện gặp vấn đề thôi!

- Thật tốt quá, thế thì tốt quá rồi...

Nghe Giang Nguyên nói như vậy, mọi người phía sau thở phào nhẹ nhõm. Những thôn dân chạy tới này vây lấy Giang Nguyên, hưng phấn nói:

- Vậy còn có người sao? Còn có người tới đây sao?

Nhìn vẻ hồi hồi của đám người trước mặt, Giang Nguyên cười khở lắc đầu nói:

- Đường bị sụp rồi, huyện Văn Kỳ, huyện Khiêu Sơn và Lễ Sơn đều sụp đổ. Bộ đội vũ trang đang cố hết sức thông đường. Trước mắt chỉ có đường tới Hồ Mạc đã thông, dự tính cứu viện được Lễ Sơn phải mất ít nhất hai ngày nữa mới vào được...

- Ồ...

Nghe thấy Giang Nguyên nói vậy, mọi người có vẻ thất vọng thở dài. Nếu không có cứu viện, chỉ dựa vào bản thân bọn họ thì thật sự rất khó khăn rồi.

Chẳng qua người đàn ông dẫn đầu kia vẫn không nhịn được hỏi thăm:

- Vậy tình huống trong huyện thế nào? Không có người tới sao?

- Vừa rồi nhìn từ bên trên xuống, trong huyện cũng không khác nơi

này mấy... Hiện tại mọi người không thể vào được, chỉ có thể do mọi người tự cứu. Chờ thông đường sẽ có rất nhiều cứu viện có thể chạy tới...

Lúc này Giang Nguyên cũng không có cách nào an ủi những người dân này, chỉ có thể nói rõ tình hình.

- Tôi cũng không thật sự rõ ràng tình huống trong huyện, nhưng nếu nơi này thiếu thốn gì, tôi nghĩ mọi người nên phái người qua núi tới huyện, hẳn có thể có một số sự trợ giúp!

Người dân giờ lại thất vọng. Hiện tại bọn họ mong nhất có người hỗ trợ và cứu viện đến, nhưng hiện tại nơi này không có người vào nổi, tình hình bên huyện cũng không khác đây lắm, cũng sẽ không có nhiều người tới đây được...

Chẳng qua lúc này Giang Nguyên đã sửa sang mọi thứ xong, không muốn trì hoãn thời gian nữa, lớn tiếng hỏi:

- Ai biết nhà của Dương Thế Bình ở đâu không? Nhà anh ấy thế nào rồi?

- Dương Thế Bình? Dương Thế Bình ở phố cũ à?

Người đàn ông dẫn đầu kia nghi hoặc nhìn Giang Nguyên một cái, vội vàng quay đầu hỏi lớn:

- Ai biết tình hình nhà Dương Thế Bình ở phố cũ không...

- Không biết...

- Không biết...

Nghe thấy những lời này, Giang Nguyên đã hơi thất vọng, chuẩn bị tìm người dẫn mình đi tới, lúc này lại có người nói:

- Tôi vừa qua nơi đó, hình như là một đám phòng ốc sụp đổ hết!

- Sụp rồi...

Trái tim Giang Nguyên đập mạnh. Động đất là lúc rạng sáng nay, mà phòng sụp đổ hết thì có ý nghĩa là khả năng chạy trốn ra rất

nhỏ.

- Đúng... Sụp toàn bộ rồi. Nơi đó đều là những khu nhà cũ, chấn động là sụp...

Lúc này người nói chuyện là một thanh niên, trong mắt cũng đầy vẻ đau khổ và bất đắc dĩ.

- Có thể phiền anh mang tôi tới xem một chút không?

Giang Nguyên hít thật sâu một hơi, cố nén sự tuyệt vọng trong lòng. Nhận được ân tình lớn như vậy, không thể không chạy tới tận nơi tìm tin tức.

- Để tôi dẫn anh đi xem một chút!

Thanh niên kia gật đầu.

Giang Nguyên đi theo phía sau thanh niên này, đi nhanh về phía trước.

Cả đường đi toàn là cảnh tan hoang, xung quanh là nhà sụp, còn có một số người dân đang ra sức đào móng chỗ nhà sụp, tiếng khóc khắp nơi...

Thấy cảnh tượng này, mũi Giang Nguyên cũng cảm thấy cay cay. Dọc đường đi còn có rất nhiều người thấy hắn, muốn kéo hắn qua hỗ trợ nhưng hắn lấy lý do có nhiệm vụ từ chối. Nhìn mọi người tuyệt vọng như vậy, lòng Giang Nguyên cảm thấy rất nặng nề.

- Chính là nơi này...

Đi một đoạn đường không quá xa, người thanh niên dẫn đường sầm mặt lại, chỉ về một khu nhà lớn sụp đổ, nói:

- Ở giữa nơi đó là nhà của Dương Thế Bình!

- Chính là nơi này...

Giang Nguyên lặng người nhìn cảnh tượng tan hoang không còn một viên gạch lành, cả khu nhà đổ nát, lăm lăm:

- Chẳng lẽ không chạy thoát nổi một ai sao?

- Hẳn là không có... Đại đa số người đều không chạy ra nổi. Đã bảy tám giờ rồi, hẳn là... Không có...

Dường như cảm nhận được sự tuyệt vọng trong lời nói của Giang Nguyên, người thanh niên kia từ tốn lắc đầu.

Nhìn đông đảo nát trước mắt, còn một số người đang vừa khóc vừa cố sức đào bới gần đó, Giang Nguyên chậm rãi ngẩng đầu, yên lặng nói:

- Ky Đầu... Cho dù thế nào tôi cũng sẽ cố hết sức!

- Cám ơn...

Giang Nguyên cảm ơn người thanh niên kia xong, chậm rãi đi vào khu đổ nát kia, sau đó gỡ ba lô trên lưng đặt xuống, lặng lẽ đứng trong khu đổ nát.

- Sống gặp người, chết phải thấy thi thể...

- Bác trai bác gái, cho dù còn sống hay không, không thể dưỡng lão cho bọn họ thì ít nhất phải tìm thấy bọn họ, tiễn đưa bọn họ về nơi an nghỉ. Còn cả đứa bé, còn chị dâu... Chỉ cần các người còn sống, tôi nhất định sẽ cứu các người!

Ngẩng đầu, chậm rãi mở hai tay ra, Giang Nguyên cứ đứng ở nơi đó, hít nhẹ một hơi, sau đó từ từ thở ra...

Một lần, hai lần...

Hít.... Hà... Nhắm mắt lại, chậm rãi điều chỉnh hô hấp, bên tai Giang Nguyên cũng từ từ yên tĩnh lại. Dần dần dường như chỉ còn tiếng hít thở của bản thân, trái tim vốn táo bạo giờ cũng bắt đầu tĩnh táo, trí óc dần dần rõ ràng hẳn...

Cách đó không xa, tiếng khóc trầm thấp cũng như mơ hồ. Mà một số tiếng động vốn rất nhỏ xung quanh Giang Nguyên giờ cũng như bắt đầu rõ ràng hẳn lên. Tại Giang Nguyên còn chưa được cường hóa nhưng cảm giác lực của hẳn lại mạnh hơn rất nhiều so với người bình thường.

Tiếng gió xẹt nhẹ bên tai, mang theo tiếng rì rào rất khẽ, nhẹ nhàng, dịu dàng...

- Lạ ạo...

Giang Nguyên nghe thấy dường như có chút bùn đất chảy. Ở đâu?... Đúng rồi, ở đâu... Hẳn là ở hai mét phía bên trái đằng trước.

- Tí tách...

Đó là gì? Ồ... Là tiếng giọt nước, ở vị trí phía trước bên phải bốn mét.

- Rào...

Đó là tiếng giấy bị gió thổi tung...

- Thịch...

Đang lúc Giang Nguyên lo lắng toàn tâm nghe ngóng, đột nhiên hẳn nghe thấy một tiếng cực kỳ giống tiếng tim đập, cực kỳ yếu ớt nhưng rõ ràng tồn tại...

- Thịch...

Trái tim Giang Nguyên hơi kích động. Mặc dù tiếng động này cực kỳ yếu ớt nhưng hẳn có thể xác định đó là tiếng tim đập, hơn nữa ở ngay ba mét phía trước...

Giang Nguyên cũng không vì vậy mà dừng lại, vẫn tiếp tục nghiêng đầu, chậm rãi lắng nghe, hy vọng có thể tìm được càng nhiều...

Chẳng qua hẳn đợi một hồi, trừ chỗ đó ra, không còn tiếng động nào báo hiệu sinh mạng tồn tại nữa.

Người thanh niên đứng đằng sau Giang Nguyên vốn định rời đi, lúc này vẻ mặt quái dị nhìn Giang Nguyên, không biết hẳn đang làm gì. Đang tưởng Giang Nguyên bị cái gì kích thích mà phát điên rồi, chuẩn bị rời đi, lúc này Giang Nguyên lại đột nhiên hành động.

Chỉ thấy hẳn vọt tới phía trước như tên rời cung, điên cuồng ào

móc mặt đất lên.

Nhìn từng miếng gạch, mái ngói bị đối phương lật lên rất nhanh, người thanh niên kia thực sự sửng sốt, đang định tiến lên nhìn một chút thì đã thấy đối phương đột nhiên quát một tiếng. Rào rào một cái, một cây cột xi măng to dùng đã bị người này nhấc hẳn lên.

Lúc này mặt Giang Nguyên đỏ bừng, răng cắn chặt. Lấy năng lực của hắn, muốn di động cây cột bê tông bị ngói chặn này cũng tương đối khó khăn. Nhưng lúc này hắn không thể không nhấc nó lên. Bởi không nhấc lên thì bản thân không có cách nào đào tiếp xuống được.

Chẳng qua lúc hơi nhấc lên thì còn tốt, một khi vừa nhấc hẳn lên, Giang Nguyên mới biết thứ này rất cực nặng tới đâu.

- A...

Cảm thấy cánh tay mình sắp không chịu nổi nữa, Giang Nguyên cắn chặt răng, bắt đầu điều động nội khí trong cơ thể mình, truyền đến thắt lưng và hai tay. Luồng nội khí chậm rãi di động từ Khí hải lên trên, truyền vào thắt lưng và hai tay xong, lúc này Giang Nguyên mới nhẹ nhàng thở phào một hơi, cuối cùng cũng nhấc được.

Người thanh niên phía sau tái mét mặt, nhìn Giang Nguyên khom lưng cố sức kia, vội vàng định chạy tới giúp đỡ. Chẳng qua chỉ nghe một tiếng hét lớn bên tai, còn chưa kịp khôi phục tinh thần thì gã đã thấy cây cột bê tông kia bị giơ vọt lên rồi mang theo cả đầu ngói vỡ, ầm một tiếng, còn cả xà nhà đều bị nhấc lên. Sau đó cây cột bê tông bị vứt mạnh sang một bên, phát ra tiếng động rầm rầm nặng nề.

Người thanh niên kia trợn mắt há mồm nhìn cây cột bê tông bị vứt ra tới gần hai mét, miệng mở to, sau đó ngậy ra nhìn Giang Nguyên đang khom lưng hít sâu, vẻ mặt kinh hãi và rung động. Thật sự gã không rõ sao người thanh niên vóc dáng không khác gì mình trước mặt lại có thể bê nổi thứ kia.

Phải biết rằng đó không chỉ có riêng sức nặng của cột bê tông mà còn gạch đá và xà gỗ đè lên nó. Vậy mà đối phương lại nhấc lên

một mình, ít nhất phải bảy tám trăm cân, còn có thể vượt xa tới hai mét. Thế ... Thế còn có thể là người không? Chẳng lẽ là KingKong biến hình?

Mà một số người đang đào móc đồng đồ nát cách đó không xa cũng bị tiếng động nặng nề này hấp dẫn ánh mắt tới. Bọn họ đã đào móc rất lâu rồi, biết muốn gây ra tiếng động mạnh như vậy thì đồ vật cũng không nhẹ. Mà hiện tại lại không có máy móc hạng nặng, cần bản không thể phát ra tiếng vang lớn như thế được. Bên này đã xảy ra chuyện gì rồi?

Chẳng qua lúc này Giang Nguyên cũng không để ý tới sự chú ý của người khác, chỉ điều chỉnh hô hấp một chút liền cúi người xuống, lật hết gạch đá vụn bên dưới ra.

Rốt cục, hẳn lại thở hồng hộc bê lên một chiếc cột bê tông khác, thấy có một chiếc giường, bên dưới chân có hình người...

Giang Nguyên run rẩy đưa tay vào, chậm rãi kéo chăn ra, thấy một người phụ nữ trẻ tuổi mặc áo ngủ, còn đang ôm chặt một đứa bé trong ngực.

- Chị dâu...

Nhìn thấy người phụ nữ trẻ miệng mang vết máu, quỳ xuống trên chiếc giường sập nhưng lại ôm ấp bảo vệ đứa bé dưới người, hai mắt Giang Nguyên đỏ bừng...

(QUAN Y)

Chương 317: Vợ khéo không gạo cũng không thể thối cơm

- Giang Nguyên đến xem đi, ha ha, bà xã và con tôi xinh chưa. Ảnh vừa mới chụp đây.

Ky Đầu hưng phấn cầm di động đưa tới trước mặt Giang Nguyên, chỉ vào đứa bé trong ảnh, cười nói:

- Đây là con tôi, đây là bà xã tôi. Xinh đẹp quá phải không. Ha ha, chờ thêm một thời gian nữa, chúng ta hoàn thành nhiệm vụ, tôi có thể về nhà gặp con rồi.

Trong đầu vang vọng tiếng cười hưng phấn của Ky Đầu, nhìn gương mặt người phụ nữ trẻ tuổi mặt đầy bụi đất nhưng vẫn lơ mờ quen thuộc trước mắt, khéo mắt Giang Nguyên có một giọt nước mắt chậm rãi chảy xuống từ bao giờ.

- Xin lỗi, chị dâu.

Giang Nguyên đỏ bừng đôi mắt, chậm rãi vươn tay ra, dùng sức vặn bung khuỷu tay đã hơi cứng lại kia, chậm rãi bế đứa bé từ dưới thân thể cô ra.

Lúc này chị dâu đã sớm không còn hơi thở nữa. Như vậy tiếng tim đập hẳn vừa nghe thấy sẽ là của đứa bé rồi. Nhìn đứa bé trong tay mình, quả nhiên còn một tia hơi thở nhưng lại rất yếu ớt, đã rơi vào trạng thái hôn mê, trái tim Giang Nguyên đau đớn như muốn vỡ tan. Cả nhà Ky Đầu hiện chỉ còn lại mình đứa bé này. Nếu như đứa nhỏ có chuyện gì thì làm sao hẳn đối mặt được với Ky Đầu dưới tuổi vàng đây?

Lập tức ôm đứa bé vào lòng, vội vàng bước nhanh tới trước ba lô, đặt đứa nhỏ xuống đất, Giang Nguyên mở ba lô bắt đầu lấy một chai nước, sau đó liền mở túi cấp cứu ra.

- Tiểu Bảo?!

Người thanh niên bên cạnh lúc này cũng vội vàng đi tới hỗ trợ,

giúp Giang Nguyên mở túi cấp cứu. Cầm một cái xi lanh, Giang Nguyên liền nhanh chóng hút nước, lại dùng băng gạc xoa nhẹ đôi môi khô héo của Tiểu Bảo, chậm rãi bơm nước từ trong bình vào miệng Tiểu Bảo.

Sau khi bơm một xi lanh xong, lại dùng ống nghe nghe tim Tiểu Bảo, Giang Nguyên mới thoáng thở phào nhẹ nhõm. Xem ra tạm thời một lúc sẽ không có vấn đề gì nữa. Hắn lập tức ôm lấy Tiểu Bảo, trầm giọng nói với người thanh niên kia:

- Nơi này có chỗ nào truyền dịch được không?

- Truyền dịch?

Người thanh niên sửng sốt, sau đó vội vàng nói:

- Viện vệ sinh, viện vệ sinh chỉ sập một nửa, chắc vẫn có chỗ truyền dịch.

- Tốt, mau dẫn tôi đi.

Giang Nguyên đeo ba lô, ôm Tiểu Bảo chạy nhanh. Hắn biết bởi Tiểu Bảo ở bên trong quá lâu, không khí tù túng, hơn nữa khóc lóc khiến thiếu dưỡng khí, thiếu nước, cần phải nhanh chóng bổ sung dịch, đồng thời cũng phải cho thở ô xy. Mà biện pháp bổ sung dịch tốt nhất là truyền dịch rồi. Lúc này Giang Nguyên cũng không còn lựa chọn nào khác. Tuy rằng bên trong bao hàng không kia có dụng cụ nhưng lại rơi vào trong núi rừng xa xa, muốn tìm về cũng không phải một chốc một lát là được.

Người thanh niên kia chạy phía sau Giang Nguyên thở hổn hển, thật sự là không đuổi kịp, đành phải kêu to chỉ đường:

- Phía trước, rẽ trái.

Giang Nguyên ôm Tiểu Bảo chạy nhanh, đâm đầu vào người đàn ông gặp đầu tiên. Thấy trong tay Giang Nguyên ôm một đứa trẻ, đang chạy nhanh như vậy, biết ngay là quân đội vừa cứu được người.

Giang Nguyên vọt qua nhanh như gió. Người thanh niên phía sau một lúc mới chạy tới. Người đàn ông kia giữ gâ lại, ngạc nhiên

hỏi:

- Dương Mộc, binh sĩ kia vừa cứu được con nhà ai thế?

- Là con nhà Dương Thế Bình đấy.

Thanh niên vừa thở vừa nói.

- Hả, nhà Dương Thế Bình à? Không phải hẳn vừa mới đi tới đó sao? Chỉ đào được một người à? Còn thở không?

Người đàn ông kinh ngạc nói.

- Còn thở. Vừa tôi xem rồi.

Thanh niên gật đầu nói.

- Đi mau một chút xem sao. Binh sĩ kia số không tồi, vừa tới đã cứu được một người rồi.

Người đàn ông vội vàng thúc dục.

Giang Nguyên ôm Tiểu Bảo chạy một đoạn rồi, rốt cục thấy một khu nhà hai tầng bị sụp một nửa, bên trên có ký hiệu chữ thập đỏ. Vọt vào trong khu nhà rồi, Giang Nguyên mới phát hiện ra trong đó có đây người nằm. Trên cánh cửa, trên ghế đều là người, hơn nữa đại đa số đều là người dính máu đang rên rỉ, bên cạnh là một số người nhà đi cùng khóc rưng rức, khiến cả khu nhà ồn ào, nhốn nháo.

Lúc này hẳn cũng không quản nhiều, nhanh chóng đi nhanh về phía đại sảnh rách nát.

- Bác sĩ? Bác sĩ!

Đứng trong đại sảnh, Giang Nguyên trầm giọng hét lớn.

- Bác sĩ đang cấp cứu. Xin chờ một chút.

Lúc này, một người phụ nữ trung niên đứng ở cửa phòng thấy Giang Nguyên gọi tiếp liền lộ vẻ đau khổ đáp.

- Cấp cứu.

Giang Nguyên chần chờ một chút, sau đó lại nhìn thấy có phòng biển đề phòng cấp cứu bên cạnh, lúc này không chút nghĩ ngợi, tiến vào bên trong tìm kiếm.

- Ôi, sao anh lại tự đi vào chứ.

Người phụ nữ trung niên kia thấy Giang Nguyên chạy vào phòng cấp cứu, lại thấy Tiểu Bảo trong tay Giang Nguyên, lúc này kêu một tiếng, nhưng lại không nói thêm gì nữa.

Vào trong phòng cấp cứu, thấy phía trong tuy tàn tạ nhưng cũng còn vài bình dịch truyền và đường, trước mắt Giang Nguyên sáng ngời. Hắn chính đang tìm những thứ này, vội vàng đặt Tiểu Bảo lên một chiếc giường, cầm một lọ nước muối sinh lý và một bộ truyền dịch tới, nhanh chóng cắm kim vào. Chẳng qua tìm tới tìm lui, hắn cũng không thấy chỗ nào treo được bình dịch. Lúc này người thanh niên kia xuất hiện tại cửa, Giang Nguyên liền vội vàng vẫy gãi:

- Đến đây, đến giúp một chút!

- Vâng!

Thấy Giang Nguyên gọi, người thanh niên kia vội vàng tiến đề, dựa theo lời nói của Giang Nguyên, cầm cao bình dịch truyền.

Có người cầm bình, tất nhiên đã giải quyết được một vấn đề lớn của Giang Nguyên. Hắn vội vàng lấy nước rửa tay cho Tiểu Bảo, sau đó mới cầm tay nó, đưa tay vỗ vỗ. Chẳng qua rõ ràng Tiểu Bảo hiện đã bị mất nước khá nghiêm trọng, mạch máu rất chìm.

Nhìn Giang Nguyên vỗ vài cái mà không thấy mạch, người thanh niên bên cạnh cũng nóng nảy, nhìn Giang Nguyên một chút, nói:

- Hay là đi tìm bác sĩ lấy mạch từ trên đầu đi?

- Đúng, nếu trẻ con không tìm được mạch thì truyền mạch trên đầu đi.

Lúc này, người đàn ông trung niên kia cũng đã tới nơi.

Giang Nguyên hơi nhú nhú mày. Đây là do mất nước, tay và đầu

đều không khác nhau nhiều. Chẳng qua hần cũng không phải không cách nào cả, lập tức lấy cồn sát trùng cho Tiểu Bảo, đưa tay cầm mũi kim, sau đó hai mắt hơi nhắm lại, trong lòng thầm nghĩ:

- Khởi động Thanh Chướng.

Theo Giang Nguyên mặc niệm, trong đầu hần nhanh chóng hiện lên một tin tức:

- Thiên phú cấp một, Thanh Chướng khởi động.

Trước mắt Giang Nguyên sáng ngời, chỉ thấy mạch máu dưới tay Tiểu Bảo vừa rồi còn không thấy đâu, trong nháy mắt liền hiện ra di động trước mắt Giang Nguyên. Thấy mạch máu xuất hiện, Giang Nguyên liền không chần chừ chút nào, tay nhẹ nhàng xuyên mũi kim vào.

Kim đi vào, thậm chí Giang Nguyên có thể mơ hồ thấy kim đã đâm đúng vị trí mạch máu. Xác nhận lấy ven hoàn thành, hơn nữa còn không sai lệch, lúc này hần mới thở phào một hơi nhẹ nhõm.

- Thiên phú cấp một, Thanh Chướng ngừng lại. Tiêu hao 3% năng lực tích lũy. Hiện tại độ tích lũy năng lượng của đuôi thứ tư là 13%.

Đối với chuyện này, Giang Nguyên cũng không thêm để ý. Chỉ cần cứu được Tiểu Bảo, có hao hết năng lượng cũng không có vấn đề gì.

Điều chỉnh tốc độ dịch truyền xong, lúc này Giang Nguyên mới thở phào nhẹ nhõm. Hiện tại tốt nhất là tìm thêm một bình ô xy. Nhìn khu nhà rách nát này, Giang Nguyên cũng chẳng mong có khu ô xy cao áp hay gì đó, thậm chí chỉ cần có bình ô xy là tốt lắm rồi.

- Phiền các người trông chừng giúp tôi một chút, tôi đi xem có nơi nào có bình ô xy không?

Người đàn ông trung niên trung niên và người thanh niên kia thấy Giang Nguyên lấy ven thuận lợi, lúc này đã phục hần sát đất rồi. Không ngờ kỹ thuật của binh sĩ này lại tốt như vậy, không cần nhìn, lấy ven cái được ngay. Thấy vậy, bọn họ vội vàng gặt đầu.

Có người tìm giúp, Giang Nguyên cũng yên tâm, vội vàng đi ra ngoài tìm ô xy. Chẳng qua hẳn đi mấy phòng liền cũng không tìm thấy, xem ra thật đúng là khu nhà này rất thiếu thốn, ngay cả ô xy cũng không có.

Giang Nguyên cũng chẳng còn cách nào, chỉ đành thở dài đi về phòng cấp cứu.

Thấy Giang Nguyên về tay không, người đàn ông trung niên và người thanh niên kia đều hơi kinh ngạc, nói:

- Không tìm được sao?

Giang Nguyên lắc đầu, nói:

- Không có. Xem ra chỉ có thể tìm biện pháp khác!

Nghe thấy Giang Nguyên trả lời như vậy, sắc mặt hai người đều hơi buồn bã. Hơi thở của Dương Tiểu Bảo hơi yếu ớt, còn không biết có cứu được hay không. Không có ô xy, chỉ sợ là nguy hiểm rồi.

Giang Nguyên nhú nhú mày, sau đó chạy ra, nói với người phụ nữ trung niên vừa giữ cửa kia:

- Cô có biết nơi nào có nước sôi không?

- Hẳn bên kia cũng có.

Người phụ nữ trung niên chỉ vào một góc. Giang Nguyên thuận mắt nhìn lại, thấy bên trong có một cái lò, bên trên còn có siêu nước.

Hắn lập tức chạy tới, nhấc siêu nước lên, trong lòng hơi vui vẻ. May mà có nước sôi. Hắn vội vàng tìm một cái chén, rót non nửa chén nước sôi, sau đó vội vàng đi trở về phòng cấp cứu.

Nhìn Giang Nguyên chạy ra, lại bưng nửa chén nước sôi về, hai người bên trong đều sửng sốt, không biết hẳn muốn làm gì, về mặt tò mò nhìn Giang Nguyên.

Lúc này Giang Nguyên để chén nước sôi xuống, vội vàng cầm lấy

ba lô bên cạnh, sau đó lấy cây sâm hơn hai trăm năm ra. Mặc dù cây sâm này đã bị Giang Nguyên cắn một đoạn nhưng vẫn còn bốn năm rễ sâm không to không nhỏ.

Lúc này hắn cũng chẳng đau lòng, cẩn thận rút vài rễ sâm xuống, sau đó bỏ vào chén nước. Hiện tại muốn cứu Tiểu Bảo cũng chỉ có thể dùng thứ này. Với thể chất còn nhỏ của Tiểu Bảo, tất nhiên không thể chịu nổi sức thuốc khổng lồ của sâm núi lâu năm. Nhưng hiện tại Tiểu Bảo rất cần bồi bổ tăng khí, chỉ có dược tính của sâm này là ôn hòa, mà hiệu lực lại mạnh hơn sâm thường rất nhiều.

Cho nên Giang Nguyên cũng chỉ còn cách kiên quyết, cầm rễ sâm này thử một lần.

Rễ sâm nhanh chóng được nước sôi làm mềm, thậm chí bắt đầu có mùi thơm mờ nhạt tỏa ra.

Hai người kia ngửi chút mùi thơm này, lúc này cũng cảm thấy tinh thần rung lên, không kìm nổi giật mình. Làm sao chỉ vài sợi rễ sâm đã có hiệu quả như vậy rồi?

Lúc này Giang Nguyên cũng không chờ nổi nữa, thấy thuốc bắt đầu tan, vội vàng cầm một cái kim tiêm, nhẹ nhàng rút nước trong bát, sau đó lay động khẽ.

(QUAN Y)

Chương 318: Tôi là bác sĩ, để tôi

Nước sâm vàng nhạt chậm rãi di động trong ống tiêm. Giang Nguyên khẽ cau mày nhìn chất lỏng trong ống tiêm, phe phẩy khẽ, dịu dàng giống như với tình nhân vậy.

Người đàn ông trung niên và người thanh niên tên Dương Mộc bên cạnh thấy động tác dịu dàng cẩn thận của Giang Nguyên, lúc này mặt cũng thoáng tò mò. Chẳng lẽ chút nước sôi ngâm cũng có thể tiêm vào người sao? Chỉ có Dương Mộc mới mơ hồ cảm nhận được, binh sĩ rất lợi hại này dường như làm việc lớn rất uy mạnh, nhưng làm việc nhỏ lại cẩn thận tới tận cùng. Đầu tiên cũng

truyền dịch cho Tiểu Bảo đã, giờ hẳn không phải dùng thứ nước này để tiêm.

Đương nhiên Giang Nguyên sẽ không dùng thứ này để tiêm rồi. Cho dù là tiêm bắp hay truyền dịch cũng đều phải dùng thiết bị điều chế tương đối tinh tế, trừ độc sát khuẩn mới có thể tiêm vào người được. Nếu tiêm truyền có thể dùng thứ thô sơ thế này, hàng năm không biết có bao nhiêu người chết đây.

Giờ ống tiêm lên, vô cùng cẩn thận nhỏ một giọt nước vào muôi bàn tay, cảm nhận độ ẩm. Chỉ còn hơi ẩm, không quá nóng nữa, lúc này Giang Nguyên mới đặt cái bơm tiêm không có mũi tiêm tới bên mép Tiểu Bảo, nhỏ từng giọt canh sâm vào trong miệng Tiểu Bảo.

Nhìn động tác vô cùng cẩn thận của Giang Nguyên, người đàn ông trung niên mới thở phào nhẹ nhõm. Hóa ra không phải để tiêm, là mớm thuốc thôi.

Một ống tiêm có chút canh sâm, Giang Nguyên cẩn thận nhỏ tới năm sáu phút, khiến người đàn ông trung niên và Dương Mộc đứng một bên không hiểu sao. Một người đàn ông sao lại có thể kiên nhẫn như vậy, chỉ chút thuốc trong bơm tiêm mà nhỏ từng giọt từng giọt một, làm bao lâu như vậy sao?

Nhìn giọt nước thuốc cuối cùng đã tiến vào miệng Tiểu Bảo, không còn thấy đâu nữa, lúc này Giang Nguyên mới hài lòng gật đầu. Bởi người bệnh đang hôn mê, trên cơ bản mất công năng tự nuốt. Nếu muốn Tiểu Bảo có thể hấp thu được thì cũng chỉ có thể làm như vậy thôi.

Đặt bơm tiêm vào chén trà ở một bên, sau đó Giang Nguyên liền cười với hai người, nói:

- Thật sự là phiền hai người quá rồi!

Nghe thấy tiếng cảm tạ của Giang Nguyên, hai người vội vàng cười lắc đầu nói:

- Đâu có, đâu có... Dương Tiểu Bảo cũng là người trong thôn chúng ta, chúng ta sao có thể không để ý tới chứ!

Lúc này, người đàn ông kia chỉ ra bên ngoài, nói:

- Bên ngoài mới có giá treo dịch truyền, chúng ta ôm Dương Tiểu Bảo ra ngoài trước đi!

- Được...

Giang Nguyên gật đầu. Dù sao cũng không thể để người ta đứng cầm bình dịch hộ mình suốt được.

Ôm Tiểu Bảo, mang theo cái chén ra ngoài, lúc này quả nhiên có người từ trong viện đi ra đại sảnh. Một cây gỗ cắm mấy cây đinh được biến trở thành cây treo bình dịch, đặt sẵn ở đó, lúc này cũng vừa vặn còn một cây đinh để treo bình.

Dương Mộc treo bình dịch truyền lên, sau đó tìm một cái ghế cho Giang Nguyên ngồi xuống, mới gật đầu nói:

- Tôi tên là Dương Mộc. Chúng tôi còn có việc, phải đi trước rồi...

- Cám ơn hai người...

Giang Nguyên gật đầu, hiển nhiên hiểu lúc này hai người còn phải đi giúp đỡ mọi người, rất vất vả nên vội vàng cám ơn bọn họ.

Đợi hai người đi rồi, nhìn sắc mặt Tiểu Bảo dần dần hồng hào lên, hơn nữa hơi thở cũng mạnh mẽ lên, lúc này Giang Nguyên mới thở phào nhẹ nhõm, lại cầm bơm tiêm trong chén tràn, hút một chút nước sâm, chậm rãi nhỏ cho Tiểu Bảo.

Giang Nguyên nhỏ thuốc cho Tiểu Bảo ở đó, một số người dân bị thương không nặng ngồi đây cũng đều tiếp cận tới chỗ Giang Nguyên.

- Đồng chí... Thật sự chỉ có mình cậu tới sao?

Rõ ràng những người dân này cũng biết tin Giang Nguyên mang tới rồi. Chẳng qua khi thấy hắn, mọi người vẫn không nhịn nổi, tiến tới hỏi trực tiếp.

Nghe thấy câu hỏi này, nhớ tới các lính dù cùng nhảy với mình, trong lòng Giang Nguyên hơi cảm thán, vừa nhỏ thuốc cho Tiểu

Bảo, vừa gật đầu nói:

- Nhảy dù trên cao rất nguy hiểm, tổng cộng chỉ có mười một người xuống thôi, còn không biết có mấy người có thể tới nơi an toàn. Nhưng mục tiêu chủ yếu của bọn họ là huyện thành, biết rõ tình hình nơi đó xong mới có thể đến hương trấn. Bên này chỉ có một mình tôi!

- Vậy... Cậu cố ý tới đây tìm nhà Dương Thế Bình rồi!

Lúc này có một bà bác nhìn Dương Tiểu Bảo trong lòng Giang Nguyên, nghi hoặc hỏi thăm.

Giang Nguyên cười khỏ, buông ống tiêm đã hết thuốc ra, vừa đưa tay lau nhẹ bụi đất trên mặt Tiểu Bảo, vừa gật đầu.

Thấy Giang Nguyên gật đầu, lại có người chần chừ hỏi:

- Thằng ranh Dương Bảo Cường này mấy năm nay vẫn không về, chẳng lẽ cậu biết gã?

- Tôi là bạn gã...

Giang Nguyên gật đầu, lại đưa tay áo lên, đau lòng lau bụng đất trên người Tiểu Bảo.

Nhìn động tác của Giang Nguyên, mấy người dân này mới âm thầm gật đầu. Thằng ranh nhà họ Dương có bạn bè không tồi. Trừ quan hệ vô cùng tốt ra, ai lại chịu nguy hiểm lớn như vậy, giờ khắc này một mình tới đây, cứu được đứa con duy nhất nhà gã. Nhìn dáng vẻ người ta đối với Dương Tiểu Bảo thì quan hệ này chỉ sợ rất thân thiết rồi.

Mấy người dân còn đường vây lấy Giang Nguyên hỏi tình hình bên ngoài, lúc này một vị bác sĩ mặc áo blu trắng dính đầy vết máu mệt mỏi từ trong phòng cấp cứu đi ra, chậm rãi lắc đầu, sau đó người phụ nữ trung niên đứng chờ ngoài cửa kia bắt đầu khóc rống lên.

- Bác sĩ Đào... Bác sĩ Đào, mau tới khám chân cho cha tôi một chút đi...

Người bên ngoài thấy bác sĩ đã đi ra, vội vàng kêu lớn.

- Được... Tới ngay...

Vị bác sĩ Đào này thoạt nhìn tương đối chật vật, tóc khô khốc bù xù, trông chẳng khác gì lông gà, sắc mặt cũng vàng ệch, mang theo một đôi kính cận dày cộp, trong mắt tràn đầy tơ máu, vẻ mặt tiêu tụy. Lúc này nghe thấy bên ngoài có tiếng gọi, ông vội vàng mang theo một cái hòm thuốc, nhanh chóng đi tới.

Nhìn dáng vẻ bác sĩ luống cuống tay chân như vậy, Giang Nguyên cau mày nói:

- Nơi này chỉ có một bác sĩ sao?

- Ôi... Vốn là có bốn bác sĩ, nhưng bác sĩ Lý và bác sĩ Hoàng đều bị chôn rồi. Hiện tại mọi người còn chưa moi ra được. Nhà bác sĩ Triệu trong huyện thành không biết thế nào nữa. Hôm qua là bác sĩ Đào trực phòng bệnh, may mà đại sảnh không sụp xuống...

Sắc mặt một người dân khó coi, thở dài nói, ra hiệu:

- Phòng hộ sĩ Tiểu Dương cũng sụp, vừa mới được mọi người cứu ra. Đáng tiếc thật, một cô gái thật tốt như vậy...

Một người dân khác giờ cũng không nén nổi thở dài, nói:

- Hơn nữa bác sĩ Đào là bác sĩ nội khoa, không phải bác sĩ ngoại. Còn may là ông ấy biết cũng nhiều... Nếu không thì giờ chúng ta cũng không biết phải làm gì đây!

Nghe thấy những lời này, Giang Nguyên chậm rãi gật đầu.

- Sợ là bị gãy xương rồi... Cần chụp X-quang. Hiện tại tôi chỉ có thể cố định trước một chút, chờ tới lúc đường thông, sẽ phải ra ngoài nối xương...

Lúc này giọng bác sĩ Đào vô tình truyền ra ngoài, trong giọng nói tràn ngập uể oải và bất đắc dĩ.

- Bác sĩ Đào, ông cố nối xương cho cha tôi một chút đi... Không biết bao giờ đường mới thông, không biết cha tôi có chịu được lâu như

vậy không...

Con của bệnh nhân kia lúc này tràn đầy bất lực. Gã cũng hiểu rõ bác sĩ Đào chỉ chuyên nội khoa, nhưng trước mắt cũng không còn cách nào khác.

- Tôi không biết nối xương mà...

Giọng bác sĩ Đào tràn ngập bất đắc dĩ, nói:

- Tôi là bác sĩ nội khoa, thật sự chưa bao chuyện này bao giờ. Hơn nữa chỉ sợ xương của cha cậu bị gãy nát, tôi không thể nối được...

Lúc này có một người bên cạnh khuyên nhủ:

- Lý Nha Tử, bỏ đi, bỏ đi, khu khu...chờ làm khó bác sĩ Đào. Xương sườn của cha cũng gãy rồi, thở cũng không ổn nữa.... Khu khu...

- Ôi ôi... Thầy Ngô, thầy Ngô, ông đừng nói chuyện nữa. Đã gãy xương sườn rồi thì càng không thể nối nhiều...

Nghe tiếng ho khan của thầy Ngô, bác sĩ Đào vội vàng nói.

Nơi này còn đang bận rộn rối bời, bên ngoài lại có hai người bê cánh cửa vào, kêu lớn:

- Bác sĩ Đào, mau tới khám. Xem ông Lê còn cứu nổi không...

Nghe thấy bên ngoài ồn ào, Giang Nguyên cũng nhìn Tiểu Bảo giờ hơi thở đã ổn định, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng hồng hào rồi, xem ra tạm thời hẳn không có vấn đề, hơn nữa với tốc độ dịch truyền trên đầu, ít nhất còn có thể truyền hai ba giờ. Lúc này hẳn nhìn bác gái bị thương chút tay bên trái, nói:

- Bác gái, tôi là bác sĩ ngoại khoa. Bác giúp tôi ôm Tiểu Bảo, tôi ra ngoài trợ giúp bác sĩ Đào...

- Hả... Cậu là bác sĩ à... Vậy đi mau đi. Đưa tôi.. Tôi ôm cho cậu, cậu đi nhanh đi...

Nghe thấy lời Giang Nguyên, bác gái kia sửng sốt rồi mừng rỡ, vội vàng đáp lời, sau đó cẩn thận nhận lấy Tiểu Bảo, ngồi xuống ghế,

liên tục giục Giang Nguyên mau đi.

Bên cạnh còn mấy người, giờ cũng mừng rỡ bất ngờ kêu lên:

- Đúng rồi đúng rồi, vừa rồi tôi thấy đồng chí này cẩn thận như thế, rất giống bác sĩ... Thế thì tốt quá rồi, tốt quá rồi...

Sau khi buông Tiểu Bảo xuống, Giang Nguyên liền lấy hòm cấp cứu trong ba lô ra, vội vàng bước nhanh ra ngoài sân, phía sau còn có hai người dân, vui mừng kêu lớn:

- Đồng chí này là bác sĩ ngoại khoa, mọi người được cứu rồi...

Nghe thấy lời này, một số người quanh đại sảnh cũng hưng phấn nhìn lại, thấy Giang Nguyên dù còn trẻ nhưng mặc một bộ quần áo đặc chủng của quân đội, trong tay còn cầm cái hòm thuốc mang dấu chữ thập đỏ, có vẻ cũng tương đối đáng tin cậy, lập tức vui mừng hẳn.

Đi tới trong khu nhà, lúc này bác sĩ Đào đang cầm ống nghe kiểm tra cho một người bị dính đầy bụi đất nằm trên cánh cửa.

Nhìn mặt người nọ dính máu, hơi thở không có, lúc này Giang Nguyên vội vàng đi tới. Để vị bác sĩ nội khoa này đi cấp cứu đúng là làm khó cho người ta.

Giang Nguyên tới gần, bác sĩ Đào kia mới ngẩng đầu, nhìn về phía hai người nâng cánh cửa, lắc đầu bất đắc dĩ nói:

- Không thể cứu rồi!

- Không cứu được sao? Vừa rồi tôi còn thấy ông ấy thở mà...

Một người thanh niên buồn bã nhìn bác sĩ Đào, nói:

- Bác sĩ Đào, ông có cần kiểm tra thêm không!

- Ông ấy mất máu nhiều quá, hơn nữa gãy không ít xương sườn rồi, chỉ sợ đã cắm vào trong phổi, không thở nổi nữa. Nhịp tim cũng gần như không có rồi... Tôi không có biện pháp. Nếu ở bệnh viện huyện thì còn có thể thử một lần...

Lúc này rõ ràng bác sĩ Đào hiểu rất rõ năng lực của mình. Bệnh nhân như vậy nếu ở bệnh viện huyện thì có lẽ còn thử cứu một chút. Minh là bác sĩ nội khoa, đây cũng không phải chuyên môn của mình, căn bản không có biện pháp.

(QUAN Y)

Chương 319: Còn có thể cứu

Lúc này vừa hay Giang Nguyên chạy tới, nghe thấy những lời này của bác sĩ Đào, vội vàng ngồi xuống, mở hòm cấp cứu lấy ống nghe ra, vội vàng đeo vào, đặt lên người người bị thương tên Lê Tề Trường kia nghe.

Đột nhiên thấy binh sĩ này tiếp cận tới, thật ra bác sĩ Đào cũng hơi sửng sốt. Chẳng qua thấy bên cạnh Giang Nguyên có hòm cấp cứu tương đối chuyên nghiệp kia, trong lòng ông cũng mừng rỡ. Cuối cùng cũng có người giúp đỡ rồi. Ông là một bác sĩ nội khoa, hiện tại đối mặt với nhiều bệnh nhân ngoại khoa như vậy, quả thực sắp không thể chống đỡ nổi rồi.

Giang Nguyên nghe thấy tiếng tim, lúc này đã cực kỳ yếu ớt. Nếu không phải thính giác của hắn hơn người, hầu như sẽ không thể nghe nổi, hơn nữa hô hấp của đối phương cũng tương đối yếu ớt...

- Có tim đập là tốt rồi...

Gỡ ống nghe xuống, tay Giang Nguyên đưa ra sờ vào ngực phải đã hơi lõm xuống của bệnh nhân, gõ gõ mấy cái, trong lòng lập tức sáng tỏ, vội vàng mở mi mắt người bệnh ra, lấy một cái đèn pin nhỏ, chiếu vào đồng tử, thấy vẫn có phản ứng với ánh sáng, lúc này liền âm thầm gật đầu.

Lúc này Giang Nguyên mới buông đèn pin, liền nghe thấy bác sĩ Đào hỏi thăm đầy chờ mong:

- Vị... Đồng chí này, cậu cảm thấy thế nào?

- Nơi này có bình ô xy không?

Nhìn vẻ vui mừng và hưng phấn trong mắt bác sĩ Đào, Giang Nguyên trầm giọng hỏi ngược lại.

- Ô xy.... Có có... Trong phòng cấp cứu còn hai bình...

Bác sĩ Đào vội vàng đáp.

- Tốt!

Giang Nguyên đứng bật dậy, nói:

- May khiêng bệnh nhân vào phòng cấp cứu, có thể thử cứu chữa...

- Còn có thể cứu...

Giọng Giang Nguyên chậm rãi vang vọng, mặc dù không lớn nhưng tất cả mọi người đều đang chú ý tới phía bên này, lúc này nghe thấy, trong lòng đều thầm giật mình, tinh thần chấn động. Lê Tề Trường giờ thở không ra hơi, không ngờ vị bác sĩ quân y trẻ này nhìn liên bảo có thể cứu. Quả thật bác sĩ trong quân đội có khác. Vậy những người như chúng ta không chừng đều có thể cứu rồi.

Có những lời này của Giang Nguyên, hai người liền vội vàng bê cánh cửa, đi theo bác sĩ Đào về phía phòng cấp cứu. Giang Nguyên mang hòm thuốc theo phía sau, trong lòng cũng thầm tính toán phương án cấp cứu. Có thể cấp cứu đương nhiên không có nghĩa là chắc chắn cứu được. Hiện tại nhiều nhất Giang Nguyên chỉ nắm chắc bốn năm phần mười mà thôi.

Rõ ràng người bệnh đã mất máu nhiều, ngực phải lõm xuống, gõ có tiếng đặc, hô hấp ở ngực trái yếu ớt, nói rõ đã gãy nhiều xương sườn rồi, hơn nữa có thể bị thương tới mạch máu lớn, làm cho bên trong tụ máu. Tuy nhiên không nghe thấy ran ẩm, nói rõ chưa chắc đã bị tổn thương phổi.

Có thể người này chỉ bị đè lâu, thời gian dài nên phải nhanh chóng một chút, không chừng còn có hy vọng...

Rất nhanh, bệnh nhân đã được đưa tới phòng cấp cứu. Mà người phụ nữ người nhà bệnh nhân vừa không cứu nổi kia giờ đã được đỡ ra bên ngoài, dựa vào một bên khóc đầy bất lực.

Giang Nguyên đi theo phía sau âm thầm thở dài, đi qua bên cạnh Tiểu Bảo, lại quan sát một chút, xác nhận tình hình Tiểu Bảo hiện tại không tệ lắm, lúc đó mới tiến vào phòng cấp cứu. Chẳng qua sau khi đi vào, quan sát trang thiết bị đơn sơ ở đây, lúc này Giang Nguyên cũng không nén nổi cười khổ một chút.

Trong phòng có một chiếc bàn gỗ rộng chừng hai thước đã không còn biết là màu gì, một cái đèn trắng loang lổ đã rơi xuống đất, một cái cột treo dịch truyền chế bằng gỗ, bên cạnh là một cái bàn gỗ xiêu vẹo miễn cưỡng dùng được, đặt một bộ điện tâm đồ. Dựa vào tường là hai bộ bình ô xy, bên cạnh là một khay để đầy các loại thiết bị cấp cứu và thuốc men. Nhìn qua, nơi này phải lạc hậu hơn phòng khám của bác sĩ Hồ tới vài chục năm.

- Được rồi, mọi người người ra ngoài trước đi... Tôi giúp... Vị đồng chí này cấp cứu!

Đặt nàng lên trên bàn gỗ, bác sĩ Đào liền vội vàng nói với hai người, cảm thấy đã có chỗ dựa, tinh thần cũng phấn chấn hơn vài phần.

- Ôi ôi... Tốt tốt...

Hai người kia vội vàng đáp lời, sau đó liền định đi ra ngoài.

Lúc này Giang Nguyên như nghĩ đến điều gì đó, vội vàng nói:

- Đúng rồi, nhờ hai người giúp tôi một chút...

Nghe thấy lời này của Giang Nguyên, hai người vội vàng gật đầu nói:

- Bác sĩ, có chuyện gì, mời ngài nói...

- Tôi có một bao hàng không rơi ở sườn núi đối diện, bên trong có rất nhiều dụng cụ trị liệu. Có thể nhờ hai người giúp tôi nhanh chóng tìm về không, hiện tại sẽ rất cần...

- Bao hàng không... Ồ... Tôi từng thấy rồi. Là một cái bao màu trắng phải không. Tôi biết ở nơi nào... Hình như bị treo trên cái cây kia...

Một người trong đó hơi sững sốt, sau đó liền vội vàng gật đầu nói:

- Chúng tôi sẽ đi tìm về giúp ngài...

Dứt lời, hai người liền vội vã chạy ra ngoài.

Lúc này Giang Nguyên cũng vội vàng cầm lấy bộ dưỡng khí bên cạnh, lắp ráp một hồi liền nối với nhau, sau đó vận mở van áp lực, nhìn bọt khí bốc lên lục đục trong bình, sau đó liền lấy khăn lau sạch chút bụi đất tại lỗ mũi bệnh nhân, lúc này mới đặt ống dưỡng khí vào mũi người bệnh.

Nhìn động tác thuần thục và cẩn thận của Giang Nguyên, lúc này trong lòng bác sĩ Đào lại càng bình tĩnh và an tâm hơn vài phần. Người này đúng không phải là binh sĩ cứu thương chỉ trải qua huấn luyện tạm thời, tương đối đáng tin cậy.

Động tác của Giang Nguyên cũng khá nhanh, mà lúc này hai người đi tìm bao hàng không mới vừa chạy ra khỏi đại sảnh. Nhìn dáng vẻ vội vàng của hai người, có người bên cạnh hỏi:

- Thế nào rồi?

- Vị bác sĩ kia và bác sĩ Đào đang cấp cứu. Hiện tại chúng tôi phải đi tìm bao hàng không cho hắn, bên trong có thiết bị cứu người... Tôi nhớ kỹ đã nhìn thấy cái bao ấy rơi ở trên sườn núi phía nam...

Một người trong đó vừa chạy vừa nói.

Nghe thấy lời này, bên cạnh có một bà lão tóc hoa râm dường như nghĩ ra điều gì, cũng vội vàng nói:

- Đúng đấy... Tôi cũng từng nhìn thấy, hình như bay cùng vị bác sĩ này tới, rơi ngay ở sườn núi phía nam. Lê Nha Tử, các cậu mau đi... Đừng để lỡ việc của bác sĩ!

- Vâng vâng... Chúng cháu lập tức trở lại ngay!

Nghe thấy bà lão cũng xác nhận là ở nơi đó, lúc này bước chân của hai người cũng nhanh hơn vài phần.

Bên kia đi lấy đồ, bên này bác sĩ Đào cũng không nhàn rỗi, thấp

ướt một chiếc khăn lông ở vòi nước trong góc tường, sau đó vùi dùng khăn lau bụi đất trên mặt và cánh tay bệnh nhân đi.

Nhìn bác sĩ Đào đã lau sạch sẽ người bệnh, lúc này Giang Nguyên đứng một bên mới đưa tay lấy một chai nước muối sinh lý, nhanh chóng cầm dịch, cầm tay bệnh nhân, sau đó liền lấy ven truyền dịch.

Bệnh nhân đã mất máu nhiều, lúc này phải nhanh chóng bổ sung khối lượng tuần hoàn. Nếu không có nhiều dịch truyền vào, còn phải truyền máu, nếu không bệnh nhân rất khó được cứu sống.

Sau khi truyền dịch, lúc này Giang Nguyên mới lo lắng hỏi bác sĩ Đào đang đo huyết áp cho bệnh nhân:

- Hiện tại huyết áp bao nhiêu rồi?

- Không đo nổi...

Bác sĩ Đào bất đắc dĩ lắc đầu.

Giang Nguyên gật đầu, cũng không bất ngờ, đưa tay điều chỉnh tăng tốc dịch truyền, sau đó nói với bác sĩ Đào:

- Dùng một ml adrenalin...

- Được...

Thấy bác sĩ Đào tiêm xong adrenalin rồi, Giang Nguyên mới nhìn ngực phải bị lõm xuống của bệnh nhân, hơi nhú nhú mày nói:

- Chỗ ông có dụng cụ truyền máu không?

- Truyền máu? Không có...

Bác sĩ Đào sửng sốt, sau đó vội vàng lắc đầu:

- Nơi chúng tôi cũng không có điều kiện chân nhân truyền máu, cho nên không có dụng cụ...

Giang Nguyên thở hắt ra. Xem ra chỉ có thể chờ bọn họ mang bao hàng không cho mình thôi.

Chẳng qua mặc dù không có dụng cụ nhưng hiện tại cũng không phải không thể làm gì. Hắn đưa tay cầm ống nghe, cẩn thận kiểm tra vị trí trái tim bệnh nhân.

Vừa rồi tiêm adrenalin xong, hiệu quả vẫn không tồi. Ít nhất là sau khi được bổ sung từ từ khối lượng tuần hoàn, nhịp tim của bệnh nhân đã mạnh mẽ hơn không ít, hơn nữa hô hấp cũng thoáng mạnh mẽ lên.

Nhờ hô hấp mạnh hơn, Giang Nguyên cẩn thận nghe lại vùng phổi của bệnh nhân, xác nhận không có ran ẩm, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. Vùng phổi hẳn không bị tổn thương gì, chỉ cần bao hàng không của mình không có vấn đề gì thì hy vọng cứu được bệnh nhân đã tăng lên rất nhiều rồi.

Thoáng suy nghĩ một chút, Giang Nguyên liền nói với bác sĩ Đào:

- Bác sĩ Đào, một lúc nữa có tìm được hai chai nước muối với một cái bát lớn một chút đã được khử trùng không...

Bác sĩ Đào suy nghĩ một chút, sau đó nói"

- Nước muối có, còn bát lớn một chút thì chỉ có một cái chừng 500ml...

- Được, như vậy là ổn rồi...

Giang Nguyên hài lòng gật đầu. Chỉ cần có thứ này, như vậy coi như giải quyết được một vấn đề lớn rồi.

Lúc này Giang Nguyên cũng không nhàn rỗi. Xác nhận phương diện khí cụ không có vấn đề gì xong, hắn lại cầm một chai đường, treo lên truyền cho người bệnh, đồng thời cũng tăng tốc dịch truyền, tiến hành truyền song song hai tĩnh mạch.

Nhìn động tác của Giang Nguyên, bác sĩ Đào đứng cạnh cũng âm thầm gật đầu. Bệnh nhân mất máu quá nhiều, lúc chưa thể truyền máu, lợi dụng các loại chất lỏng khác nhau để bổ sung dịch là biện pháp khẩn cấp tốt nhất. Vị bác sĩ này quả nhiên nhiều kinh nghiệm hơn mình nhiều.

Truyền xong chai dịch đầu tiên, hai người liền đợi bao hàng không

trở về. Lúc này bác sĩ Đào mới cười thân cận với Giang Nguyên:

- Tôi tên là Đào Nhất Nguyên, còn không biết đồng chí tên gì...

- Tôi họ Giang... Ông gọi tôi là Giang Nguyên được rồi...

Giang Nguyên cười gật đầu nói.

- Ồ... Bác sĩ Giang...

Bác sĩ Đào gật đầu, sau đó cười nói:

- Một mình bác sĩ Giang tới sao? Những người khác đâu?

- Bọn họ...

Hàn huyền hai câu xong, Giang Nguyên mở hồ nghe thấy bên ngoài có tiếng nói, suy nghĩ một chút liền cười nói:

- Bác sĩ Đào, đợi bọn họ trở về chắc còn một lúc nữa. Tôi ra bên ngoài xem một chút...

- Tốt, bác sĩ Giang, cậu đi đi. Nơi này có tôi để ý rồi. Có việc gì tôi sẽ báo cậu...

Lúc này bác sĩ Đào cũng biết quả thật Giang Nguyên là người có bản lĩnh, biết hẳn muốn làm gì, vội vàng gật đầu cười đáp.

Đi ra ngoài cửa, Giang Nguyên nhìn Tiểu Bảo một chút, xác nhận đã ổn, lúc này mới đi ra ngoài cửa đại sảnh.

(QUAN Y)

Chương 320: Tiếp xương gãy.

Thấy Giang Nguyên đi ra ngoài, các bệnh nhân khác cũng có mấy người tinh thần tốt, tò mò hỏi thăm:

- Bác sĩ, Lê Tề Trường thế nào rồi?

Giang Nguyên nhẹ gật đầu, nói:

- Tạm thời ổn định rồi. Chờ lấy được dụng cụ của tôi, hẳn sẽ không có vấn đề lớn!

- Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi...

Nghe Giang Nguyên nói vậy, tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, khuôn mặt vốn tối tăm cũng lộ một tia vui mừng. Nơi này ai bị thương cũng đều là hàng xóm của bọn họ. Mỗi khi thấy một người chết đi, trong lòng bọn họ đều đau thương vài phần. Mặc dù hôm nay đã trải qua rất nhiều chuyện ly biệt sinh tử nhưng có thể cứu được một người lại khiến trong lòng bọn họ có thêm một phần hy vọng.

Giang Nguyên vừa dứt lời liền đi tới trước mặt một ông lão. Hẳn nhớ rõ lúc trước ông lão này được bác sĩ Đào kia nói là đã gãy xương, không cách nào bó được.

Nhìn Giang Nguyên đi tới, con trai ông ở một bên làm sao không hiểu là Giang Nguyên tới khám cho cha mình, vội vàng hưng phấn nói:

- Bác sĩ, phiền ngài khám cho cha tôi một chút...

Giang Nguyên cười gật đầu, sau đó ngồi xổm xuống, chậm rãi nhìn ông lão một chút. Lúc này tinh thần ông lão cũng không được tốt lắm, được nằm trên một cái giường bệnh, cúi đầu rên rỉ, sắc mặt hơi tái nhợt. Mà bắp đùi trái của ông có vài cây gỗ và băng vải buộc chặt, xem ra hẳn là đùi trái bị gãy xương rồi.

Chẳng qua Giang Nguyên cũng không dám sơ xuất, lấy ống nghe kiểm tra tim cho ông lão, sau đó lại sờ sờ bụng, không phát hiện ra điều gì bất thường xong, lúc này mới chậm rãi cởi băng vải và cây buộc ra.

Mở ra xong, Giang Nguyên nhìn một lúc, thấy rõ là ông lão này còn may mắn, chắc là bị vật nặng rơi vào chân, sau đó liền được cứu ra.

Giang Nguyên đưa tay sờ vào bắp đùi đã sưng vu, lúc này ông lão rên to vài tiếng, sau đó mở bừng con mắt nhìn Giang Nguyên.

Giang Nguyên hiểu nhất là vết thương do chiến đấu, chẳng qua

cũng cơ bản giống với vết thương xương cốt. Đối với hắn mà nói, việc này quá quen thuộc. Hắn sờ sờ bắp đùi, xem tình huống phù nề liên phán đoán được đúng thật số ông lão này quá may, chỉ có xương bắp đùi bị gãy, còn những xương khác mới nứt mà thôi, thật ra cũng không quá nghiêm trọng như bác sĩ Đào nghĩ. Nếu thật sự đã gãy nát xương đùi thì thế nào cũng phải phẫu thuật thật.

- Bác sĩ, ngài thấy thế nào?

Nhìn vẻ mặt Giang Nguyên như hiểu ra, con ông lão một bên vội vàng lo lắng hỏi:

- Có thể chữa được không?

Giang Nguyên gật đầu, cười nói:

- Số bác trai may lắm. Có thể chữa được!

- Có thể chữa... Thật sự chữa được... Như vậy tốt quá...

Con trai ông lão hưng phấn nói.

Mà bệnh nhân và người nhà một bên lúc này cũng hơi hưng phấn, bắt đầu bàn tán. Xem ra vị bác sĩ quân y này đúng là không tầm thường. Bác sĩ Đào không điều trị được, hắn lại làm được.

- Tới đây... Bên trong hình như còn có một phòng trống, có một chiếc giường cũ. Đi vào bên trong mới được...

Giang Nguyên giơ tay nâng ông lão lên, nói với con trai ông:

- Tôi ôm ông ấy, anh nâng chân, cẩn thận một chút...

- Á... Bác sĩ, bác sĩ... Để tôi, để tôi. Chuyện này sao có thể để ngài làm được...

Nhìn Giang Nguyên đưa tay nâng cha mình lên, có vẻ chuẩn bị ôm, người con trai vội vàng tiến tới đỡ lấy.

Giang Nguyên cười cười, nói:

- Không sao đâu. Tay tôi vững hơn. Anh ôm chân ông ấy là được...

Nghe thấy những lời này của Giang Nguyên, người con trai đành cảm kích gật đầu nói:

- Vậy thì thật sự cảm ơn ngài rồi!

Nhìn Giang Nguyên ôm ông lão đầy bụi đất không chút e ngại, tất cả mọi người bên ngoài đều bàn tán. Vị bác sĩ quân y này đúng là không giống người khác, không chỉ giỏi thủ thuật mà thái độ cũng rất thân thiết.

Bên trong còn có một gian phòng, trong có hai chiếc giường, chẳng qua bởi động đất nên đã bị phủ đầy bụi rồi. Con trai ông lão đặt nhẹ nhàng ông lão lên giường xong liền vội vàng tìm một tấm vải phủ sạch đất cát trên chiếc giường còn lại, sau đó mới cùng Giang Nguyên đặt ông lão lên.

Sau khi đặt đầu ông lão xuống rồi, Giang Nguyên mới nói với người con trai:

- Hiện giờ anh đi tìm một sợi dây thừng, buộc một khối gạch vào đó.

- Há?!

Con trai ông lão sửng sốt, hoàn toàn không biết bác sĩ muốn tìm một sợi dây buộc gạch làm gì. Chẳng qua nếu đã yêu cầu thì tất nhiên y phải vội vàng đáp lời, nhanh chóng chạy ra bên ngoài.

Ông lão nhìn con mình đi ra, lúc này mới chậm rãi mở mắt, nhìn Giang Nguyên một chút, hơi thở hơi yếu ớt, nói:

- Đồng chí... Làm phiền ngài rồi...

- Bác trai không nên khách sáo... Nếu tôi đã tới, dù sao cũng không thể thấy chết không cứu được...

Giang Nguyên hơi cười mỉm, trấn an ông lão trên giường bệnh.

Chẳng qua sắc mặt ông lão vẫn trắng bệch như cũ, khiến Giang Nguyên hơi chau mày, sau đó xoay người ra khỏi phòng, đi tới đại

sảnh, xem tình huống của Tiểu Bảo một chút rồi liền bưng chén trà vẫn đặt trên ghế kia, vội vàng đi đến.

Con trai ông lão giờ cũng mang sợi dây buộc gạch vào, đặt trước mặt Giang Nguyên, cẩn thận cười nói:

- Bác sĩ, ngài xem thế này đã hợp dùng chưa?

Giang Nguyên cầm sợi dây kéo kéo, sau đó hài lòng gật đầu, nói:

- Được rồi... Không có vấn đề gì...

Chuẩn bị đồ vật xong, Giang Nguyên cũng không chần chờ thêm nữa. Đợi tới khi bao hàng kia được mang về, hẳn còn phải vào trong phòng cấp cứu cứu người.

Nhìn nước còn thừa trong chén trà, Giang Nguyên liền đưa lên miệng ông lão, vừa cười vừa nói:

- Bác trai, nào... Uống một chút đi...

Ông lão run rẩy tiếp nhận chén trà, sau đó đưa lên bên mép, uống ừng ực một cái liền xong chén nước sâm kia.

Nhìn ông lão đã uống hết nước sâm, lúc này Giang Nguyên cũng cười, thoáng chờ một chút, thấy trên mặt ông lão đã có một tia hồng hào hơn, trong lòng cũng yên tâm. Nổi xương không phải chuyện đơn giản, khẳng định là đau. Vừa rồi hơi thở ông lão hơi yếu, lúc nổi xương chẳng may không nhận nổi, như vậy thì phiền toái không nhỏ rồi. Cho nên đề phòng ngừa không may, Giang Nguyên liền cho ông lão uống nốt chén nước sâm kia.

Mặc dù chỉ còn một chút xíu nhưng dù sao đó cũng là nhân sâm núi hơn hai trăm năm, hiệu lực ôn hòa nhưng rất nhiều, thực sự là thuốc bổ.

Hắn lập tức đi tới bên giường, cười nhìn ông lão, nói:

- Bác trai, nhắm mắt lại, sẽ khỏi nhanh thôi...

Nghe thấy Giang Nguyên nói vậy, ông lão vội vàng nhắm mắt lại. Tay Giang Nguyên sờ sờ chân ông lão, rất nhanh liền xác định

được vị trí xương bị lệch, tiện tay sờ sờ, đột nhiên dùng lực kéo mạnh mắt cá chân của ông lão một cái, sau đó cổ tay xoay mạnh.

Chỉ mơ hồ nghe thấy một tiếng rắc rất khê vang lên, sau đó ông lão mới kịp phản ứng, kêu lên đau đớn.

Chẳng qua lúc này Giang Nguyên lại cười nói:

- Tốt rồi... Đã ổn lắm rồi...

- Á... Thế là ổn rồi?

Nghe thấy những lời này, tinh thần ông lão chấn động, cùng con trai nhìn Giang Nguyên khiếp sợ. Vốn bọn họ còn tưởng phải tốn rất nhiều thời gian, ông lão vốn cũng cắn chặt răng, chuẩn bị chịu đau đớn khi nối xương. Trước kia ông đã từng thấy người ta nối xương rồi, đều kêu la thảm thiết, sau đó toàn thân đau tới toát mồ hôi. Nhưng thật không ngờ bác sĩ Giang này chỉ kéo một cái liền nói đã ổn rồi, quả thật là quá lợi hại đi.

Giang Nguyên vừa gật đầu, tay vừa cầm bộ khăn lông trên cổ người con trai, sau đó phủ lên cổ chân ông lão, lại dùng dây thừng buộc chặt lại.

Nhìn động tác của Giang Nguyên, lúc này hai người đều ngẩn ra. Chỉ thấy sau khi Giang Nguyên buộc chặt sợi dây rồi liền xuyên quan sát giường, sau đó treo khối gạch lên sợi dây, dùng sức nặng của khối gạch kéo chặt chân ông lão xuống.

Sau khi xác nhận chân ông lão đã bị khối gạch kéo chặt, lúc này Giang Nguyên mới dùng vài tấm ván gỗ và băng vải cố định tốt chân ông lão lần nữa, lại cười nói:

- Hiện tại tốt lắm rồi. Chẳng qua bác trai phải nằm trên giường mười ngày không thể nhúc nhích thì mới có thể bỏ khối gạch này ra được...

Hai cha con ông lão đều ngẩn ra nhìn khối gạch treo dưới giường, lúc này mới nhìn Giang Nguyên nói:

- Bác sĩ, như vậy là không sao rồi à? Không cần phải đi huyện thành nữa à?

- Đúng... Không cần đi nữa. Nói tốt rồi, chỉ cần kéo như vậy để phòng ngừa nó bị lệch vị trí thôi... Nhất định phải nhớ kỹ, không được tự tiện nhúc nhích... Chờ chừng mười ngày là ổn rồi!

Giang Nguyên cười nói.

Lúc Giang Nguyên đang nói, bên ngoài truyền tới tiếng gọi của bác sĩ Đào:

- Bác sĩ Giang, bác sĩ Giang... Bao đồ của cậu đã mang về rồi...

Nghe thấy lời này, Giang Nguyên vội vàng gật đầu với hai cha con nhà kia, sau đó nhanh chóng đi ra bên ngoài. Vừa mở cửa ra, hẳn liền nghe thấy tiếng hai cha con ông lão hưng phấn cảm ơn lớn:

- Cảm ơn bác sĩ Giang!

Giang Nguyên cười, quay đầu gật đầu, sau đó mới bước nhanh vào phòng cấp cứu.

Lúc này bao hàng không đã được mang tới trước mặt hẳn. Nhìn một chút chiếc bao hàng không còn nguyên, Giang Nguyên vội tìm một con dao, cắt màng bảo vệ ra, sau đó mới mở được bao đồ ra.

Kiểm tra cẩn thận một chút, bên trong còn có một hòm cấp cứu lớn, một số dụng cụ truyền dịch, băng vải và kẹp, một số thực phẩm và đồ uống, thuốc khử trùng, Giang Nguyên hài lòng gật đầu. Quân đội chuẩn bị cũng rất tỉ mỉ, mấy thứ trên đều phù hợp sử dụng cả.

- Tốt lắm, thật sự khiến mọi người vất vả quá. Mọi người ra ngoài trước đi... Hiện tại tôi bắt đầu làm thủ thuật cứu người rồi!

Giang Nguyên nói đầy cảm ơn với hai người dân vất vả kia.

Hai người dân một già một trẻ vội vàng phát tay, nói:

- Bác sĩ Giang, ngài cố ý tới hỗ trợ cứu người, chúng tôi còn không nói cảm ơn ngài thì thôi... Thật sự ngài khách sáo quá rồi!

Thấy hai người dân đi ra ngoài rồi, bác sĩ Đào mới đóng cửa phòng cấp cứu lại, nhìn Giang Nguyên mở thùng đồ có dấu chữ thập đỏ

ra, ánh mắt lộ vẻ hâm mộ. Từ trước tới giờ chưa bao giờ ông thấy một hòm cấp cứu cao cấp như vậy, bên trong còn có ống dưỡng khí cỡ nhỏ, còn cả máy ô xy cỡ nhỏ, lại có một đồng dụng cụ giải phẫu các loại, thuốc cấp cứu được đóng gói tinh xảo...

Nhìn thế, Giang Nguyên cũng hài lòng gật đầu. Trước kia khi hắn còn ở Cô Lang cũng có một cái thùng tương tự. Điều này khiến hắn hơi cảm khái.

- Tốt rồi... Chúng ta bắt đầu thôi, bác sĩ Đào Lấy một bình nước muối năm trăm ml ra, đổ hết nước muối đi, cố gắng giữ cho bên trong bình tương đối vô khuẩn...

Nghe thấy Giang Nguyên nói vậy, lúc này ánh mắt bác sĩ Đào cũng căng thẳng, sau đó gật đầu đáp:

- Được!

(QUAN Y)

Chương 321: Máu bản thân tự truyền

- Vị bác sĩ Giang này thật sự quá lợi hại rồi... Bác sĩ Đào nói phải đi huyện thành mới điều trị nổi cái chân đó, không ngờ chỉ tiếp một chút là xong...

Giang Nguyên ở trong cứu người, bên ngoài lại là tiếng bàn tán. Dân trong thôn đều luôn mong ngóng nhìn vào trong đại sảnh. Đặc biệt là nghe con trai của ông lão bị gãy chân kia nói, bác sĩ Giang chỉ kéo một chút liền đã nối tốt xương gãy của ông lão, hơn nữa còn không cần chuyển lên huyện. Lúc này vẻ mặt mong mỏi của dân trong thôn càng nồng đậm hơn vài phần.

Lúc này mọi người đang hưng phấn bàn tán, bỗng bên cạnh có tiếng khóc to truyền tới. Chỉ thấy một cô gái trẻ đang chăm sóc cho một người bị thương lúc này chột nằm rạp ra đất khóc thất thanh, vừa đau đớn kêu gào:

- Khẩu Tử nhà chúng ta sáng nay sao không thể kiên trì thêm một chút chứ. Nếu chờ được bác sĩ Giang này tới... Như vậy được cứu

rồi... Hu hu...

Nhìn cô gái kia khóc lóc như vậy, bên cạnh liền có người đi tới an ủi. Những người còn lại đều âm thầm lắc đầu cảm thán. Đúng vậy... Nếu vị bác sĩ Giang này có thể tới sớm mấy giờ thì không chừng có thể cứu thêm được mấy mạng người rồi...

- Ôi... Do số trời thôi...

Lúc này Giang Nguyên nhanh chóng lấy một loạt đồ vật trong hòm ra, đặt lên một cái bàn bên cạnh, sau đó nhìn bác sĩ Đào đang đổ sạch bình nước muối rồi, lúc này mới cười nói:

- Bác sĩ Đào, có muối Sodium niobate không? Chuẩn bị 1g!

- Sodium niobate sao?

Lúc này bác sĩ Đào gãi gãi đầu, sau đó nói:

- Tôi nhớ là có. Chờ tôi tới phòng thuốc xem xem...

- Tốt!

Giang Nguyên gật đầu, lại chuẩn bị tất cả dụng cụ thật tốt, vừa vô cùng cẩn thận lấy ra một chiếc bao tay phẫu thuật duy nhất.

Loại bao tay phẫu thuật đã hoàn toàn vô trùng này không nhiều, chỉ có tám cái. Nhưng lúc này Giang Nguyên lại phải nghĩ tới chuyện dùng ở chỗ bác sĩ Đào này. Dù sao thì việc hẩn sắp làm có yêu cầu tương đối cao về độ vô khuẩn của thiết bị và dụng cụ. Nếu dụng cụ có vấn đề gì hoặc không khử trùng chu đáo thì rất dễ xảy ra chuyện bất trắc.

Rất nhanh sau đó, bác sĩ Đào liền cầm một chai thuốc tiến vào, hưng phấn nói.

- Còn may, tôi tìm được một chai. Chẳng qua chỉ còn hai tháng là hết hạn rồi!

- Không sao đâu. Có thể sử dụng là được...

Giang Nguyên cười cười. Có thứ này đã là không tồi rồi. Hẩn cũng

không yêu cầu quá cao, lập tức cười, chỉ về phía bình nước muối vừa bị đổ hết ở trên bàn, sau đó nói:

- Đổ 1g Sodium niobate vào trong chai đi. Chú ý cố gắng giữ cho tương đối vô khuẩn!

Khi nói tới mấy từ tương đối vô khuẩn này, Giang Nguyên cũng cảm thấy hơi bất đắc dĩ. Vốn loại tình huống này nhất định phải cam đoan tuyệt đối vô khuẩn mới không có gì không may. Nhưng lúc này không có điều kiện như vậy, cho dù là tương đối vô khuẩn cũng chỉ có thể dựa vào vận may. Tất nhiên hẳn không thể yêu cầu nhiều được.

Cho dù nhắc nhở bác sĩ Đào nói cần tương đối vô khuẩn, đó cũng chỉ là nhắc ông ta cố gắng chú ý hết sức mà thôi.

Lúc này bác sĩ Đào liên tục gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu rõ. Mặc dù hiện tại ông không biết bác sĩ Giang này chuẩn bị mấy thứ này rốt cục muốn làm gì nhưng giờ ông đã cực kỳ tín nhiệm bác sĩ Giang rồi. Dù sao lúc này ông chỉ cần làm theo sắp xếp, thoải mái hơn lúc đầu phải một mình chịu trận rất nhiều.

Thấy bác sĩ Đào đã chuẩn bị tốt rồi, lúc này Giang Nguyên cũng không muốn để trễ hơn, đưa tay cầm lấy đôi găng vô khuẩn, sau đó lấy một cái nhíp từ trong bao giải phẫu, kẹp một miếng bông lên, bắt đầu khử trùng tại vị trí sưng sần và rách bệnh nhân.

Nhìn động tác của Giang Nguyên, bác sĩ Đào hơi sửng sốt, sau đó dường như mới hiểu ra điều gì, hơi kinh ngạc nhìn về phía Giang Nguyên, nói:

- Bác sĩ Giang, cậu chuẩn bị truyền dịch cho bệnh nhân sao?

Giang Nguyên hơi cười, nói:

- Không... Truyền máu...

- Truyền máu?

Rốt cục bác sĩ Đào vẫn là bác sĩ nội khoa, một lúc cũng không nghĩ ra nổi. Chẳng qua ông quay đầu nhìn bình nước muối vừa mới được đổ đầy Sodium niobate kia, đột nhiên mắt sáng ngời, đã hiểu

ra. Hóa ra là bình nước muối kia dùng để làm máu giả, thảo nào cần phải tăng thêm Sodium niobate để kháng ngưng...

Ánh mắt ông lúc này nhìn về phía Giang Nguyên đã càng thêm vài phần bối phục. Thảo nào vị bác sĩ Giang này lại tự tin như vậy, nói là còn có thể cứu. Hóa ra... Còn có thể làm như vậy. Có thứ này, vậy thì chắc chắn hơn vài phần là cứu được Lê Tề Trường rồi.

Khử trùng xong Giang Nguyên đưa tay cầm lấy một chiếc khăn lông đặt ở vị trí xương sườn thứ năm của bệnh nhân, sau đó lấy một ống tiêm 50ml, cầm mũi tiêm to vào, vô cùng cẩn thận đặt vào vị trí giữa xương sườn thứ năm và nách.

Đây là vị trí tốt nhất để xuyên vào ngực, có thể tránh đâm bị thương phổi, đồng thời có thể rút dịch trong ngực ra, hoặc máu ứ ra, cũng là vị trí có thể cam đoan là hút được nhiều chất lỏng nhất...

Nhìn động tác của Giang Nguyên, nửa ống tiêm trong suốt bắt đầu tuôn ra máu tươi đỏ sẫm, bác sĩ Đào cũng ngừng hô hấp...

- Tới đây...

Giang Nguyên rút xi lanh ra, chặn ngón tay cái lên đầu kim trên ngực bệnh nhân, nói với bác sĩ Đào.

Bác sĩ Đào vội vã bưng bình Sodium niobate kia tới, ấn thận đặt vào tay Giang Nguyên.

Chĩa xi lanh vào miệng bình, Giang Nguyên cẩn thận bơm 50ml máu tươi vừa hút ra vào đó, sau đó lại bắt đầu hút máu tiếp.

Nhìn Giang Nguyên hút máu từng lần một, hai mắt bác sĩ Đào càng ngày càng phát sáng. Hiện tại ông đã hiểu rõ, vị bác sĩ Giang này hút máu ứ trong ngực bệnh nhân ra, sau đó có thể giảm áp lực trong lồng ngực của bệnh nhân, khiến phổi khô phục được công năng khi máu ứ bị rút ra.

Mà đồng thời lượng máu này trải qua xử lý khử trùng lại có thể truyền lại vào cơ thể bệnh nhân, giảm nhẹ rất nhiều tình huống mất máu, hoàn toàn là một công đôi việc. Thứ nhất là khôi phục công năng của phổi, thứ hai là truyền máu. Số Lê Tề Trường này

cũng thật quá may, gặp phải một bác sĩ lợi hại về cứu thương như bác sĩ Giang, đúng là mạng chưa tới lúc tuyệt. Nếu đổi lại là mình thì căn bản không cách nào nghĩ ra được biện pháp như vậy, càng đừng nói tới việc xử lý như vậy...

Máu ứ trong lồng ngực bệnh nhân rất nhiều, Giang Nguyên hút mười lần, quay đầu nhìn lại bình muối, lúc này cũng đã đầy. Giang Nguyên cau mày suy nghĩ một chút, nói:

- Bác sĩ Đào, lại mở một bình nước muối nữa...

Rất nhanh, bình nước muối thứ hai cũng đã đầy hơn phân nửa. Lúc này Giang Nguyên cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm. Trong ngực của bệnh nhân đáng lẽ vẫn còn máu ứ, nhưng Giang Nguyên cũng không thể hút tiếp. Tình hình chung, cho dù là máu ứ hay dịch ứ trong lồng ngực, lần đầu cũng không thể hút quá 600-800ml. Lần này Giang Nguyên đã hút 800ml rồi, tất nhiên không thể hút thêm.

Hơn nữa có thể truyền ngược lại cho bệnh nhân 800ml máu đã có thể cứu mạng ông ta chứ không còn nghi ngại gì nữa.

Bác sĩ Đào đứng một bên nhìn Giang Nguyên bắt đầu rút kim ra, lúc này hưng phấn nói:

- Bác sĩ Giang, hiện tại chúng ta liền truyền lại máu cho bệnh nhân sao?

Thấy bác sĩ Đào nhìn chằm chằm hai bình máu trên bàn vẽ hưng phấn, Giang Nguyên cười lắc đầu, nói:

- Không được... Còn phải lọc... Truyền chính máu bệnh nhân cũng vẫn phải qua hệ thống lọc máu. Nhưng chúng ta không có, cũng chỉ có thể lọc đơn giản một chút.

Giang Nguyên lấy một bao thủ thuật ra một tập băng gạc, nhìn vãi dày nhiều tầng trắng tinh kia, lúc này mới gật đầu. Đúng là vật phẩm quân dụng vẫn đáng tin cậy. Loại băng gạc này không có nhiều tạp chất lắm, hơn nữa khử trùng chu đáo, mới có thể để mình yên tâm sử dụng.

Lập tức hẩn vô cùng cẩn thận gộp tám tầng băng gạc, sau đó nhận

bình máu từ trong tay bác sĩ Đào, đặt băng gạc lên trên miệng bình, lấy dây khâu buộc chặt lại rồi đảo ngược đầu bình, đổ vào rất nhiều chiếc chén thủy tinh đã được bác sĩ Đào khử trùng và chuẩn bị sẵn từ trước.

Nhìn dòng máu đỏ sẫm chảy xuyên qua tầng gạc dày ở miệng bình, chảy vào trong chén, lúc này Giang Nguyên mới chậm rãi thở phào nhẹ nhõm. Lọc xong liền có thể truyền máu rồi...

Tổng cộng có 800ml máu. Lọc xong, chỉ còn lại 750ml thôi. Chẳng qua thể cũng khiến Giang Nguyên tương đối hài lòng rồi. Hắn lại tìm hai bình muối mới, đổ hết nước muối ra rồi mới lọc máu đổ vào, sau đó che kín lại, lại lấy bộ dụng cụ truyền máu đã chuẩn bị tốt ra, tìm một mạch máu lớn tại khuỷu tay bệnh nhân, cầm dây truyền vào, bắt đầu truyền máu ngược lại.

Chẳng qua trước khi truyền ngược lại, Giang Nguyên vẫn bảo bác sĩ Đào tiêm cho bệnh nhân một mũi Diphenhydramine để phòng ngừa chẳng may có phản ứng khi truyền máu. Mặc dù đây là truyền ngược máu của cơ thể về, khả năng xuất hiện phản ứng cực nhỏ nhưng Giang Nguyên vẫn không tin tưởng lắm khi làm thủ thuật này trong tình trạng tương đối vô khuẩn. Tiêm hay truyền thuốc còn đáng tin, cho dù có xuất hiện một chút vấn đề nhỏ, khả năng xuất hiện phản ứng cũng không có khả năng lớn.

Sau khi treo hai chai máu lên rồi, Giang Nguyên lại tìm vài miếng băng dính lớn, băng chồng lên nhau, cố định vị trí xương sườn bên ngực trái của bệnh nhân, lại bảo bác sĩ Đào cầm một chai dịch bình thường và một chai đường tăng đông máu tới. Hiện tại đã hút máu ra rồi, có thể dùng chút thuốc cầm máu, phòng ngừa việc trong lồng ngực bệnh nhân lại xuất huyết trong.

Làm xong tất cả rồi, Giang Nguyên liền nhắc bác sĩ Đào ở bên theo dõi, hắn khẩn trương kéo hòm cấp cứu ra khỏi phòng cấp cứu, đi ra bên ngoài.

Hiện tại Giang Nguyên cũng không có nhiều thời gian ở chỗ này. Bên ngoài còn có không ít người, mặc dù đã được bác sĩ Đào xử lý qua một lần nhưng hắn cảm thấy mình kiểm tra lại một lần vẫn tốt hơn, tránh để những trường hợp lệch khớp gây xương vốn có thể chữa tốt bị sai vị trí, hoặc một số vết thương chưa được xử lý

tốt. Lúc này hẳn cũng có thể xử lý lại một lần, tránh chuyện khiến người ta tiếc nuối hoặc tạo thành tàn tật vĩnh viễn.

Hơn nữa vẫn không ngừng có người bị thương mới được đưa tới đây. Giang Nguyên cảm thấy mình đi ra hỗ trợ có thể hữu dụng hơn đợi mãi ở chỗ này nhiều.

Nhìn Giang Nguyên khẩn trương kéo hòm cấp cứu đi ra, lúc này mắt mọi người đều sáng ngời, gấp gáp hỏi:

- Bác sĩ Đào, Lê Tề Trường được cứu rồi sao?

Giang Nguyên cười gật đầu, nói:

- Hiện tại đang truyền máu, hẳn là nhiều nhất qua hai giờ nữa có thể tỉnh rồi...

Nghe thấy Giang Nguyên nói vậy, mọi người đều thở phào một hơi nhẹ nhõm. Đầu tiên những người kia tuy tin tưởng bác sĩ Giang sẽ không khoát loác, nhưng bác sĩ Giang cũng chỉ mới nói là có hy vọng thôi. Hiện giờ bác sĩ Giang đã khẳng định là hai giờ nữa có thể tỉnh lại rồi...

(QUAN Y)

Chương 322: Hán tử

- Bác gái... Bác vất vả rồi.

Giang Nguyên tiến gần chỗ Tiểu Bảo một chút. Hiện tại tình hình Tiểu Bảo rất không tồi, thông qua bổ sung dịch và canh sâm đề khí, hiện tại rõ ràng đã ổn hơn, chẳng qua vẫn đang ngủ say. Mà hiện giờ dịch truyền cũng còn đủ duy trì chừng hai giờ.

Bác gái ôm Tiểu Bảo cười thân thiện, nói:

- Bác sĩ Giang, ngài khách sáo rồi... Ngài có việc bận, tôi giúp ôm cháu bé cho ngài... Đừng lo lắng!

- Tốt... Vậy thì làm phiền bác gái...

Giang Nguyên gật đầu cảm kích, kéo cái hòm to của mình đi về hướng bên ngoài.

- Bác sĩ Giang... Phiên ngài xem cái chân cho ông xã tôi một chút...

- Bác sĩ Giang, ngài khám cho tôi một chút, cánh tay này của tôi còn có thể dùng sao?

Nghe thấy tiếng cầu cứu của thôn dân, Giang Nguyên cười cười, sau đó gật đầu nói:

- Mọi người đừng nóng nẩy. Tôi sẽ khám lần lượt cho mọi người...

Đứng ở cửa, Giang Nguyên tùy ý nhìn quanh một chút, sau đó liền khám trước cho người có vẻ nghiêm trọng nhất.

Đầu tiên chính là thầy Ngô kia. Thầy Ngô hình như cũng bị gãy xương sườn, được bác sĩ Đào dùng băng dính cố định lại, không biết ra sao. Giang Nguyên muốn khám cho thầy Ngô trước tiên.

Khám xong, Giang Nguyên lại hài lòng gật đầu. Mặc dù thủ pháp thô sơ nhưng cuối cùng cũng đạt được kết quả. Mà phương diện chẩn kiểm tra cũng như không có vấn đề gì quá lớn, không xuất hiện tình trạng phổi bị thủng.

- Thầy Ngô, nằm nghỉ ngơi đi, không sao đâu... Ít nói một chút!

Giang Nguyên vỗ bả vai thầy Ngô, cười an ủi.

- Cảm ơn... Cảm ơn bác sĩ Giang!

Trên mặt thầy Ngô lộ vẻ tươi cười, cúi đầu cảm ơn.

Khám cho thầy Ngô xong, Giang Nguyên liền đi về phía một bệnh nhân bên cạnh.

Hán tử trung niên này nằm ở đó không lên tiếng, nhưng Giang Nguyên lại chú ý tới chân y có một mảng vết máu rất rõ ràng, nhưng hình như còn chưa được xử lý gì. Giang Nguyên vội vàng bước đi tới.

Thấy Giang Nguyên đi tới, mặt người đàn ông kia hướng về phía

Giang Nguyên, gật đầu, cảm kích cười cười:

- Chào bác sĩ!

Giang Nguyên đưa tay vén ống quần bệnh nhân lên, lại phát hiện ra ở bắp chân người này có một vết thương dài tới mười cm, bên trên còn dính ít bụi đất, nhưng ở gần bắp chân có buộc một sợi dây, không để máu chảy ra thêm.

Lập tức lông mày Giang Nguyên nhíu lại, trầm giọng hỏi:

- Sao cả băng bó một chút cũng không có vậy?

- Tôi thấy mình bác sĩ Đào quá bận nên dùng sợi dây buộc lại đã, đợi ông ấy điều trị cho những người dân thôn khác trước ... Hiện tại đã không chảy máu nữa rồi...

Người đàn ông kia lộ một tia cười đôn hậu, nói:

- Không ngại lắm đâu!

- Không ngại lắm đâu...

Nhìn nụ cười đôn hậu trên mặt người đàn ông này, trong lòng Giang Nguyên cũng thầm giật mình, sau đó khẽ thở dài, tay mở cái hòm lớn bên người ra, lấy một lọ nước muối, cầm miếng bông, bắt đầu rửa vết thương cho người đàn ông này.

Người đàn ông này đúng là một Hán tử, vết thương lớn như vậy, Giang Nguyên lau rửa mãi, rốt cục cũng rửa sạch được bụi đất, để lộ tình hình bên trong.

Thấy rõ tình hình bên trong, Giang Nguyên cũng phải hít sâu một hơi. Bên trong vết thương, xương cốt cũng vỡ vụn mà vẫn còn không có việc gì? Giang Nguyên hiểu rất rõ loại vết thương này đau đến mức nào... Ngắc đầu nhìn mặt người nọ đã hơi tái nhợt nhưng vẫn gắng gượng mỉm cười, Giang Nguyên không nén nổi lộ một tia bội phục. Người đàn ông này làm hắn nhớ tới một số người trong Cô Lang... Giang Nguyên cũng không nói nhiều nữa. May mắn là xương cốt chỉ bị vỡ vài mảnh nhỏ, chuẩn bị tốt rồi, chỉ cần không hoạt động mạnh, chặm rãi nổi lại, sau một tháng là có thể khôi phục gần ổn rồi.

Lập tức hẩn lấy một bình ô xy già nhỏ bên trong hòm ra, rửa qua vết thương một chút. Hẩn cố gắng lau hết vết thương, khiến sắc mặt của người đàn ông kia lại tái đi vài phần. Giang Nguyên biết loại cảm giác này, bị ô xy già chảy vào vết thương chẳng khác nào dùng bàn chải đánh vào trong đó vậy.

Thật ra bình thường thủ pháp của Giang Nguyên là trực tiếp đổ cả lọ ô xy già vào vết thương, cũng không cần phải lau như vậy. Nhưng hiện tại Giang Nguyên cũng thể không làm thế. Ô xy già trong hòm cấp cứu không nhiều, cũng chỉ có hai bình nhỏ như vậy, dùng hết là không còn gì.

Chắc bên trong trung tâm y tế cũng còn có một ít, nhưng nhiều bệnh nhân như vậy, cứ dùng bạt mạng thì nhất quyết sẽ không đủ. Nước muối sinh lý còn tốt, nếu dùng hết không còn, như vậy thì còn có thể dùng nước sôi rửa vết thương. Nhưng ô xy già thì chẳng có gì thay thế cả.

Là thứ thuốc khử trùng chủ yếu, nếu muốn khống chế không nhiễm trùng trong điều kiện thiếu thuốc men, đây ắt là vật không thể thiếu. Cho nên Giang Nguyên phải dùng thật tiết kiệm.

Lau xong vết thương, Giang Nguyên lại dùng iodine complex lau lại một lần, bấy giờ mới thở phào nhẹ nhõm. Sau đó hẩn lấy một cái kìm trong hòm cấp cứu ra, khử trùng bằng iodine complex một lần, sau đó ngẩng đầu nhìn sắc mặt người đàn ông đã hơi tái nhợt, gật đầu nói:

- Tiếp đây sẽ rất đau đó!

Nghe thấy Giang Nguyên nói vậy, đồng tử của người đàn ông co rụt lại, sau đó lại gắng gượng tươi cười, gật đầu, vẻ mặt coi thường nói:

- Không sao cả...

Giang Nguyên cũng gật đầu. Hẩn cũng chỉ nhắc nhở đối phương một chút để chuẩn bị mà thôi. Đau đớn sau đó cũng không phải là quá sức chịu đựng.

Mấy người bên cạnh giờ cũng tò mò nhìn lại, thấy sắc mặt người

đàn ông giờ đã hơi trắng bệch, lúc này lòng đều căng thẳng. Người đàn ông tên Lý Dương Lâm này nổi tiếng gan lì, giờ sắc mặt cũng trở thành như vậy, đủ để biết đau tới mức nào rồi. Tiếp theo lại còn đau hơn... Chỉ tưởng tượng nếu mình bị, sắc mặt vài người cũng tái đi.

Giang Nguyên vô cùng cần thận dùng kim gấp mảnh xương vỡ ra, đồng thời trực tiếp bẻ gãy một vài mẫu xương có đầu sắc còn sót lại. Mà mỗi lần hấn bẻ, khoe miệng người đàn ông lại khê giật giật run rẩy. May mà tay chân Giang Nguyên cũng rất nhanh, chỉ chừng một hai phút đồng hồ là đã dọn sạch hết mảnh xương vỡ.

Ngẩng đầu nhìn người đàn ông, chỉ thấy sắc mặt của ông ta giờ đã trắng bệch hoàn toàn, trán đầy mồ hôi như hạt đậu:

- Đúng là một Hán tử...

Lúc này Giang Nguyên không nén nổi khen một tiếng. Chỉ đơn thuần việc này, người đàn ông này đã hoàn toàn có thể sánh với những người trong đội của hắn trước kia.

Người đàn ông đưa tay lau mồ hôi, cố sức gạt đầu với Giang Nguyên, cười nói:

- Bác sĩ Giang quá khen rồi!

Giang Nguyên nhún vai. Hắn vẫn rất có thiện cảm đối với một Hán tử như vậy, cho nên động tác lại càng lưu loát thêm. Thuốc tê cục bộ không thiếu, chẳng qua loại đó không gây tê được xương, cho nên Giang Nguyên chỉ lợi dụng thứ này trong lúc khâu vết thương cho người đàn ông này, nhanh chóng khâu lại.

Mất chưa tới năm phút đồng hồ, Giang Nguyên đã khâu xong cả vết thương. Vết thương được khâu rất đều, khiến không ít người không chuyên bên cạnh cũng đều phải than thở không thôi. Không ngờ khâu vết thương cũng có thể khâu đẹp như vậy.

Băng bó tốt cho người đàn ông nọ xong, dặn ông ta cố gắng ít vận động, không thể để vết thương dính nước, Giang Nguyên liền tiếp tục điều trị cho người khác.

Chẳng qua hắn vừa mới khám tới người thứ hai, lúc này ngoài cửa

lại có người đang khiêng vào. Giang Nguyên đành phải lại luống cuống tay chân cấp cứu cho người đó.

Lại bận rộn nữa giờ, lúc này cuối cùng Giang Nguyên mới điều trị khiến tình hình bệnh nhân mới đưa tới này ổn định. Nhưng khi hần vừa mới ưỡn lưng đứng dậy, đột nhiên cảm thấy mặt đất chấn động mạnh, sau đó một loạt tiếng chấn động kịch liệt truyền đến.

- Lại chấn động rồi...

Sắc mặt Giang Nguyên tái nhợt, bỏ thứ trong tay xuống, vọt vào bên trong đại sảnh. Tiểu Bảo còn ở trong đó.

May mắn là lúc này dù bác gái kia kinh hãi nhưng một tay vẫn ôm Tiểu Bảo, mang theo cộc truyền dịch chạy ra cửa. Giang Nguyên đón được ở cửa, hai người liền nhanh chóng chạy về trong viện, lúc này địa chấn mới từ từ ngừng lại.

Nhìn nửa trung tâm y tế còn lại cũng chưa bị sụp nốt, lúc này Giang Nguyên mới thở phào một hơi. Nếu giờ mà sụp nốt thì coi như xong rồi. Người bên ngoài còn hoàn hảo, nhưng bên trong vẫn còn bác sĩ Đào và hai bệnh nhân.

Nghĩ tới đây, Giang Nguyên hận không thể tát mình một cái. Làm sao lại quên chuyển còn có dư chấn chứ. Nếu dư chấn lớn hơn một chút thì chắc toàn bộ trung tâm y tế này đã sụp xuống rồi.

Hần lập tức giao Tiểu Bảo trong tay cho bác gái, đi vào mang ghế ra cho bác gái ngồi, sau đó liền vội vàng giúp bác sĩ Đào di dời bệnh nhân ở bên trong ra.

Lê Tề Trường vẫn còn hoàn hảo, chỉ cần mang theo mấy chai máu đang truyền là được. Giang Nguyên gọi, thấy bác sĩ Đào mặt trắng bệch, sau đó hai người cùng nâng bệnh nhân ra. Nhưng ông lão bị gãy chân ở phòng bên cạnh, lúc này lại hơi phiền phức một chút. Lúc đó hần còn phải dùng gạch treo xuống dưới giường, giờ muốn khiêng đi cũng khó khiêng.

Lúc Giang Nguyên đi tới, bên trên nóc vẫn còn có bụi rơi xuống. Ông lão đang tức giận mắng con trai, bảo y ra ngoài trước đi. Mà

con trai ông lão lại không chịu đi, vừa cởi sợi dây trên chân ông vừa khóc, kêu lớn:

- Cha, nếu chết thì chết chung. Nhất định con phải công cha ra ngoài... Nhiều nhất thì chân này trị không khỏi là xong, sau này coi hầu hạ cha!

Nhìn thấy hai cha con này chỉ còn thiếu nước ôm nhau khóc, lúc này lòng Giang Nguyên cũng thêm vài phần cảm động. Một số tình thân luôn luôn như vậy, chỉ vào lúc nguy hiểm nhất mới thấy rõ được.

Hai cha con này đang khóc lóc, Giang Nguyên đã tiến vào... Thấy hẳn vào, mắt người con trai sáng ngời. Lúc này ông lão cũng dừng khóc... Vị cứu tinh này cuối cùng cũng tới rồi... Đối mặt với chuyện này, Giang Nguyên cũng không có biện pháp nào đặc thù, đầu tiên là phải lấy gạch ra, sau đó hai người nâng ông lão đi ra ngoài vô cùng cẩn thận, sau đó gỡ giường ra, đến ngoài sân mới ghép lại, rồi lại để ông lão nằm ở đó. Sau đó Giang Nguyên cởi băng vải ra, kiểm tra lại thấy quả thực xương chân của ông lão cũng không bị lệch vị.

Nhìn động tác vô cùng cẩn thận của Giang Nguyên, con trai ông lão đứng bên cạnh cũng lo lắng, sợ lại xảy ra vấn đề gì. Nếu như có vấn đề gì nữa, ngấm lại cần phải tiếp xương một lần nữa, trong lòng người con trai cũng kinh hãi từng hồi. Tuy rằng kỹ thuật của bác sĩ Giang tốt như cũng vẫn đau đớn chứ.

Chẳng qua còn may là sau khi kiểm tra xong liền xác nhận hai người nâng ông lão rất tốt, xương ông không bị lệch vị trí, lúc này mới khiến cả hai người thở phào nhẹ nhõm.

(QUAN Y)

Chương 323: Ta là ba con

Xử lý tất cả mọi việc bên ngoài rồi, lúc này mọi người mới nhận ra, chỉ còn một hai giờ nữa là trời tối om rồi. Lúc này phòng ốc không ở nổi, vấn đề ở qua đêm ở đâu đã nằm ngay trước mắt.

Đối với việc này, Giang Nguyên cũng vẫn có kinh nghiệm. Năm đó ở Haiti, nhà cửa sụp đổ, chỉ dựa vào lều vải. Chẳng qua rõ ràng nơi này không có lều vải nguyên bộ, chỉ có thể tìm chút tài liệu tới ráp lại.

Tài liệu ráp lều đơn giản nhất tất nhiên là vải bạt và tấm nhựa, ở nông thôn cũng không thiếu lắm. Lúc này Giang Nguyên nói cần vải bạt và tấm nhựa, con trai ông lão kia liền nhảy vọt lên nói:

- Ở quây tạp hóa có vải bạt và nhựa, chẳng qua hiện tại hẳn vẫn bị chôn vùi. Giờ tôi nhanh chóng tìm người đi đào.

- Nhanh nhanh lên. Nếu không trời sắp tối tới nơi rồi.

Giang Nguyên vội vàng nói:

- Nhớ còn phải chuyển bị một ít thanh sắt và đinh ốc dài một chút.

Đối với chuyện này, Giang Nguyên cũng có ít kinh nghiệm, ít nhất là biết dựng lều vải thế nào. Mà đám thôn dân được Giang Nguyên nhắc nhở như vậy, hiển nhiên cũng hiểu cần phải chuẩn bị những gì.

Sau đó Giang Nguyên vẫn bận rộn, bởi ngoài một số bệnh nhân cần xử lý gấp thì vẫn không ngừng có người bị thương được đưa tới. Trong đó có một số người được cứu ra từ đồng đổ nát, còn có một số người chuyển từ một số sơn thôn xa tới.

Đối mặt với những bệnh nhân này, dần dần Giang Nguyên cũng có cảm giác bận rộn không ngừng. Chẳng qua hoàn hảo là Lê Tề Trường truyền máu cuối cùng cũng tỉnh lại, hơn nữa cũng truyền xong rồi, không cần bác sĩ Đào theo dõi nữa. Bác sĩ Đào liền nhanh chóng gia nhập hàng ngũ điều trị.

Lại nói thầy thuốc ở cơ sở cũng rất đáng tin cậy. Mặc dù chuyên môn của bọn họ không phải cực giỏi nhưng đại đa số bác sĩ ở tuyến cơ sở đều có thể làm mấy chuyên khoa. Ví dụ như bác sĩ Đào vốn là bác sĩ nội khoa, lại có thể châm cứu, rửa vết thương. Mặc tay nghề của ông cũng không phải chuyên nghiệp lắm, nhưng ít nhất ông biết làm, hiểu cách làm.

- Bác sĩ Giang, ngài xem một chút.

Giang Nguyên đang nắn lại đốt ngón tay cho một bệnh nhân, bên cạnh lại vang lên tiếng gọi của bác sĩ Đào. Nghe thấy tiếng gọi, Giang Nguyên lưu loát nắm tay bệnh nhân, rung mạnh một cái, sau đó gật đầu, đi nhanh về hướng bác sĩ Đào kia, chỉ để lại bệnh nhân ngẩn ra nhìn bóng lưng hắn, sau đó lại nhìn cánh tay mình còn đang giơ lên không trung, sau đó nở nụ cười ngạc nhiên lẫn vui mừng.

- Mạch máu nơi này vẫn chảy máu, tôi không kẹp được.

Bác sĩ Đào hơi xấu hổ đưa tay xoa xoa mồ hôi trán, cố gắng chú ý không cho tóc mình đung phấp phẩy tay vô khuôn, sau đó dùng tay phải cầm kim, chỉ lên vết thương trên tay một người bệnh.

Giang Nguyên cúi xuống, nhìn vết thương kia, sau đó cười cười, đưa tay ra:

- Nào, để tôi.

Nhìn đôi găng đã hơi bẩn thỉu của Giang Nguyên, bác sĩ Đào hơi chần chừ, vẫn uyển chuyển nói:

- Bác sĩ Giang, có cần phải đổi một đôi găng khác không?

Nhìn găng tay của mình một chút, Giang Nguyên cười cười, lắc đầu nói:

- Không cần đâu. Cũng không phải phiền toái như vậy.

Nhìn Giang Nguyên tươi cười, bác sĩ Đào chần chừ một chút, sau đó vô cùng cẩn thận đưa ngón cái và ngón trỏ cầm kim kẹp vết thương, nhẹ nhàng đưa tới.

Nhìn dáng vẻ vô cùng cẩn thận của bác sĩ Đào, Giang Nguyên gật đầu, sau đó đưa tay nhận kim, đợi tay bác sĩ Đào rời khỏi rồi mới cầm kim trong tay, dùng ngón trỏ và ngón vô danh ngoắc vào, từ từ duỗi kim vào vết thương, kẹp nhẹ một cái, sau đó nói:

- Tốt rồi, buộc ga-rô đi!

Nhìn sau khi Giang Nguyên đưa tay xuống liền dễ dàng kẹp đúng điểm xuất huyết rất nhỏ kia, bác sĩ Đào sửng sốt, sau đó cẩn cẩn

môi, tay lấy kim chỉ, cẩn thận buộc điểm chảy máu này lại, lại dùng kéo cắt chỉ đi. Ông nhìn Giang Nguyên đặt kim kẹp vết thương vào thùng khử trùng, đột nhiên cúi đầu nói:

- Bác sĩ Giang, có phải tôi rất vô dụng không?

- Hả?

Giang Nguyên sững sốt một chút, nhìn bác sĩ Đào cúi đầu, đột nhiên cười nói:

- Đây không phải là vấn đề của ông, là vấn đề của tôi!

Bác sĩ Đào ngẩng mạnh đầu, kinh ngạc nhìn về phía Giang Nguyên, mắt tràn ngập vẻ nghi hoặc.

- Bởi vì tôi rất chuyên nghiệp!

- Ông biết tôi luyện thể nào không? Trước kia tôi cũng giống ông. Nhưng tôi thường xuyên gặp phải bệnh nhân như vậy, lúc nhiều nhất từng xử lý hơn hai trăm bệnh nhân bị vết thương bên ngoài trong ba ngày.

Nhìn bác sĩ Đào kinh ngạc trợn tròn mắt, đồng tử hai người hơi co rút lại một chút, giống như tỏa sáng, cười nói:

- Chẳng sao đâu. Chỉ sau một tuần, khi quen tay rồi, ông cũng sẽ là một bác sĩ ngoại tốt!

- Thật sự sao? Chỉ cần một tuần?

Vừa rồi đáng vẻ bác sĩ Đào còn sa sút tinh thần, giờ đã tỉnh táo lại, nhìn Giang Nguyên, hưng phấn nói.

- Đường nhiên là có tôi ở đâu, một tuần ông có thể luyện thành.

Giang Nguyên hơi cười. Vị bác sĩ Đào này cũng không phải người ngốc, chủ yếu là cũng còn trẻ, hơn nữa lại chịu trách nhiệm, cần mẫn. Hiện tại nhiều người bị thương như vậy, chỉ cần một tuần, hẳn tự tin của thể đào tạo được một người bác sĩ thành thạo xử lý vết thương!

Mặc dù vẫn chưa phải cực kỳ chuyên nghiệp nhưng tuyệt đối đủ tư cách!

- Tốt, cảm ơn cậu, bác sĩ Giang!

Dường như vẻ tự tin trong mắt bác sĩ Đào lại trở về, gật mạnh đầu với Giang Nguyên, sau đó tiếp tục xử lý vết thương cho bệnh nhân kia.

Nhìn bác sĩ Đào khôi phục tự tin, thậm chí còn trào dâng đấu chí, Giang Nguyên hài lòng cười cười. Hẳn chỉ dùng một chút thủ đoạn nhỏ, ám thị tinh thần nhưng lại có hiệu quả rất tốt. Rất rõ ràng, vừa rồi sự tự tin của bác sĩ Đào đã bị đả kích không nhỏ. Giang Nguyên hiểu rất rõ, nếu không để đối phương khôi phục tự tin, có lẽ về sau bác sĩ Đào sẽ chỉ tầm thường như vậy. Nhưng nếu có một chút cổ vũ và hy vọng lại có thể khiến một người bộc phát ra lực lượng tương đối mạnh mẽ.

Bác sĩ Đào ở trạng thái thật tốt, cho dù là đối với Giang Nguyên, đối với tình huống hiện tại hay đối với tương lai của chính bác sĩ Đào cũng đều rất quan trọng.

Hai người Giang Nguyên và bác sĩ Đào đều phân công làm việc, trước khi trời tối, rốt cục đã kiểm tra cẩn thận tất cả bệnh nhân và người bị thương một lần. Cần xử lý một lần thì xử lý một lần, cần điều trị bổ sung thì bổ sung. Sau khi làm xong, rốt cục Giang Nguyên thở phào nhẹ nhõm, đặt môn ngồi xuống đất.

Làm bác sĩ không phải là một chuyện đơn giản, đặc biệt là lúc người bị thương ở khắp nơi trên mặt đất thế này, cũng không đủ thiết bị y tế, áp lực cực kỳ lớn.

Một người bị thương bị kéo ra, có thể thoát nhìn chỉ là chân tay bị gãy, nhưng anh còn phải hỏi xem người đó có chỗ nào không thoải mái không? Có còn đau đớn ở đâu không. Bởi vì rất có thể bụng anh ta cũng bị thứ gì đập vào.

Tình huống như vậy rất nhiều, nội tạng trong khoang bụng nhiều nơi yếu ớt. Có thể anh ta bị thương tới gan, hoặc phổi, có xuất huyết nội. Một khi không phát hiện ra, chỉ cần chậm một hai giờ là kết cục sẽ là tử vong rồi.

Giang Nguyên âm thầm cảm thấy may mắn. Năm đó mình đi theo đội, cũng có nhiều khi thiếu thiết bị y tế. Nếu không thì hôm nay đối mặt với tình huống như vậy, thật sự hấn cũng khó chống đỡ nổi.

Hơn nữa hấn cũng âm thầm cảm thấy may mắn, những người bị thương được đưa tới đây, cơ bản mình có thể dùng một số phương pháp điều trị, hoặc ổn định vết thương của bọn họ, không cần phải lập tức phẫu thuật lớn. Nếu không dưới tình huống thế này, bản thân mình chỉ dựa vào một cái hòm cấp cứu, cho dù là có bác sĩ Đào hỗ trợ, căn bản cũng không có biện pháp có thể xử lý nổi.

- Bác sĩ Giang uống hớp nước đi.

Giang Nguyên nhìn đầy sân toàn bệnh nhân, đang cảm thán thì bên cạnh có người đưa một chén nước tới.

Giang Nguyên quay đầu nhìn lại một chút, đúng là bác gái chăm sóc cho Tiểu Bảo. Cười nhận chén nước, ngửa đầu ừng ực uống xong, trả chén lại rồi, hấn mới cười nói:

- Cám ơn bác gái.

- Đừng khách sáo với tôi, bác sĩ Giang.

Nhìn Giang Nguyên uống một hơi hết sạch, bác gái vui mừng gật đầu, sau đó thở dài nói:

- Tiểu Bảo tỉnh dậy rồi, vừa khóc vừa gọi mẹ. Xong khóc mệt quá, vừa rồi lại ngủ thiếp đi rồi.

- Ồ.

Nghe thấy những lời này, trong mắt Giang Nguyên hiện lên một tia bất đắc dĩ, sau đó khẽ thở dài. Sau khi Tiểu Bảo được truyền dịch, trên cơ bản không có chuyện gì nữa, cho nên hấn liền yên tâm giao cho bác gái kia chăm sóc, dùng hết sức cứu chữa người bị thương, thật ra vừa rồi cũng không chú ý tới tiếng khóc của nó.

Chậm rãi đứng dậy, nhìn bác gái cười, Giang Nguyên nói:

- Tiểu Bảo ở đây, tôi đến xem một chút.

- Nó đang ngủ ở bên kia. Tôi dẫn cậu đi.

Bác gái cười gật đầu.

Đi theo phía sau bác gái, Giang Nguyên tiến vào một góc của khu nhà. Lúc này Tiểu Bảo đang ngả lưng trong tay một bà cụ. Bà cụ đang dùng thìa nhẹ cái ghế, khiến Tiểu Bảo ngủ thoải mái hơn một chút.

Nhìn Giang Nguyên tới, bà cụ kia mới ngừng lại, hiền lành gật đầu với hắn, hạ giọng nói:

- Bác sĩ Giang, Tiểu Bảo vừa ngủ một lúc.

- Ồ, làm phiền cụ rồi.

Giang Nguyên cười cảm ơn bà cụ, sau đó chậm rãi ngồi xổm xuống, cẩn thận quan sát Tiểu Bảo. Lúc này Tiểu Bảo nhắm mắt rất bình an, khuôn mặt nhỏ hồng hào, còn mang theo vết nước mắt mờ mờ.

Nhìn khuôn mặt đáng yêu bầu bĩnh này, còn vết nước mắt trên mặt, Giang Nguyên cẩn thận nhẹ môi, tay xoa xoa khuôn mặt nhỏ nhắn của nó, mặt lộ vẻ tươi cười ấm áp. Nhìn tới trước mắt, Giang Nguyên biết đây là niềm vui lớn nhất khi mình chạy từ xa ngàn dặm tới đây.

Giang Nguyên cười ấm áp, cúi đầu xuống, tiến tới trước trán Tiểu Bảo, hôn khẽ một cái, lúc này mới đứng dậy, nhưng không phát hiện ra hai mắt Tiểu Bảo dường như chớp chớp.

Hiện tại còn có một số việc cần làm. Trời sắp tối tới nơi, hắn muốn mau chân ra ngoài xem lều vải đã dựng thế nào. Nếu không chờ tới khi trời tối đen, nhiệt độ giảm xuống rồi, mọi người sẽ không thể sống ngoài trời được.

Chẳng qua hắn vừa đi vài bước, bên cạnh truyền tới một giọng nói nhỏ nhẹ, chần chờ:

- Ba?

Nghe thấy giọng nói này, Giang Nguyên chỉ cảm thấy trong đầu ầm

một tiếng, bước chân cũng cứng đờ, hai mắt cũng dần dần đỏ lên.

Thân thể cứng ngắc, Giang Nguyên chậm rãi xoay người sang hướng khác, thấy Tiểu Bảo đang giãy dựa bò xuống từ chỗ bà cụ, hơi cúi đầu, đôi mắt lo lắng nhìn chăm chăm vào hắn, cắn nhẹ môi, vừa sợ hãi lại vừa mong đợi nhè nhẹ, cúi đầu gọi?

- Ba à?

Nhìn ánh mắt vừa lo lắng vừa mong đợi của Tiểu Bảo, trái tim Giang Nguyên chợt thắt lại. Một giọt nước mắt nóng bỏng lặng yên rơi từ khóe mắt xuống. Sau đó hắn cắn chặt môi, nhìn Tiểu Bảo, chậm rãi giang hai tay ra, tươi cười ấm áp, nói:

- Tiểu Bảo lại đây, ta là ba của con!

(QUAN Y)

Chương 324: Cường hóa thánh giác

- Bác sĩ Giang, ở đây có một tấm chân lông.

Một người thanh niên không biết tên, trông hơi quen đưa một tấm thảm lông tới, giọng nhỏ nhẹ mang vẻ kính trọng.

- Cảm ơn.

Nhìn khuôn mặt chân thành của người thanh niên kia, Giang Nguyên mỉm cười, cảm ơn, sau đó dùng chân lông phủ lên người Tiểu Bảo, lại kéo cao một chút, che cả khuôn mặt nó. Mặc dù đã đang ngồi trong chỗ tránh gió nhưng Giang Nguyên vẫn vô cùng cẩn thận, phòng ngừa gió đêm lạnh lẽo có thể thổi tới mặt Tiểu Bảo.

Giang Nguyên ngồi trên ghế, nhẹ nhàng đung đưa, muốn để Tiểu Bảo ngủ trong lòng càng yên ổn hơn. Cảm thấy bàn tay nhỏ bé đang nắm chặt vạt áo mình, Giang Nguyên vừa đau lòng đung đưa ghế, vừa chậm rãi ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm.

Mặc dù đang là mùa đông nhưng màn đêm nơi này vẫn trong trẻo

như cũ. Có lẽ bởi đây là nơi cao, trên bầu trời cao là từng ngôi sao xanh thẳm, lấp lánh lấp lánh. Nhìn cả bầu trời sao, trong mắt Giang Nguyên hiện lên một tia đau khổ nhàn nhạt.

- Ky Đầu, để tôi làm cha Tiểu Bảo đi. Hắn là anh cũng không có ý kiến gì chứ.

- Tôi biết tôi đoạt vị trí của anh, mặc dù anh không nói gì nhưng nhất định trong lòng cũng không biết có cảm giác gì.

- Chẳng qua không còn cách nào khác. Bác trai, bác gái, còn cả chị dâu cũng đã mất rồi, anh cũng mất rồi, chỉ có thể để tôi làm.

- Mặc dù tôi chưa có kinh nghiệm nhưng tôi nghĩ anh cũng chẳng có.

- Anh yên tâm. Tôi sẽ chăm sóc nó tốt, bồi dưỡng nó thành một người đàn ông như anh. Chờ nó trưởng thành rồi, tôi sẽ nói cho nó biết, cha của Dương Tiểu Bảo mạnh mẽ thế nào. Y uy vũ hùng tráng, giết địch vô số.

Một giọt nước mắt trong suốt chậm rãi chảy dài trên mặt, sau đó nhẹ nhàng rơi xuống nền xi măng đã nứt vỡ bên dưới.

Không biết từ khi nào, đột nhiên lại có chấn động. Bên ngoài vang lên từng đợt tiếng kêu kinh hãi. Giang Nguyên đưa tay ôm lấy tai Tiểu Bảo bên chân lông, sau đó du đưa nhẹ, giống như đó không phải là chấn động mà là cái ghế của nó đang rung đưa.

Dư chấn cũng không duy trì quá lâu. Mà cả nửa tòa trạm y tế phía sau Giang Nguyên cũng không có chút biến hóa nào. Chấn động đã ngừng. Cảm thấy chấn động đã hết, Tiểu Bảo trong lòng hẳn vẫn ngủ say. Tay Giang Nguyên lấy một khúc sâm núi từ trong túi ra, để vào miệng, chậm rãi nhai nuốt, sau đó cũng ngủ đi.

- Phát hiện năng lượng sinh vật đặc thù, bắt đầu hấp thu. Vận khí pháp Ngũ Cầm Hí bắt đầu tự động vận chuyển.

Theo tiếng nhắc nhở, hình xăm màu đỏ nhạt trên vai trái Giang Nguyên cũng bắt đầu lóe lên kiên định. Đám khí trong cơ thể từ Khí Hải, chậm rãi di chuyển lên, chảy qua hai mạch Nhâm Đốc, chậm rãi vận hành lên bên trên.

Mà không gian quanh thân thể hắn lúc này tràn ngập một chút năng lượng kỳ dị bạo ngược trước đó chưa từng gặp. Theo vận khí pháp của Ngũ Cầm Hí vận chuyển trong cơ thể Giang Nguyên, những năng lượng này bắt đầu bị hút vào trong người hắn.

Trong lúc ngủ mơ màng, hắn cũng không biết những chuyện này, chỉ cảm nhận được năng lượng bạo ngược xung quanh bắt đầu tiến mạnh vào cơ thể, lúc này thậm chí còn khiến cơ thể Giang Nguyên run lên. Mà những hạt năng lượng này nhanh chóng tiến vào kinh mạch quanh thân hắn, bắt đầu vận hành bạo ngược trong kinh mạch của hắn.

Cùng với sự xâm nhập của các hạt năng lượng bạo ngược này, trong óc Giang Nguyên lại hiện lên một tin tức:

- Phát hiện năng lượng không gian lạ, năng lượng ẩn chứa quá lớn, có khả năng phá hoại nhỏ. Tăng tốc vận chuyển Ngũ Cầm Hí, tăng tốc hấp thu.

Theo tin tức hiện lên, toàn thân Giang Nguyên lại run lên, sau đó vốn đám khí đang vận chuyển chậm rãi trong hai mạch Nhâm Đốc giờ tăng tốc trong nháy mắt, nhanh chóng nắm bắt kinh mạch toàn thân.

Chẳng qua Ngũ Cầm Hí tăng tốc vận chuyển, năng lượng bạo ngược ở không gian xung quanh cũng tăng tốc tiến vào cơ thể Giang Nguyên theo. Luồng năng lượng khí kia vừa nhanh chóng hấp thu, đồng hóa hạt năng lượng kia, những hạt năng lượng này lại tăng tốc tiến vào. Hai bên hình thành một sự tuần hoàn đối lập, người nhanh thì ta cũng nhanh.

Hạt năng lượng bạo ngược kia điên cuồng xông tới trong kinh mạch và cơ thể Giang Nguyên, thỉnh thoảng gây tổn thương tới kinh mạch và tế bào cơ thể.

Mặc dù tổn thương đó cực nhỏ nhưng nếu cứ lặp đi lặp lại như vậy, đối với Giang Nguyên mà nói sẽ là một phiền toái rất lớn. Mà những hạt năng lượng này cứ xông tới lặp đi lặp lại, mãi cho tới khi đám khí trong cơ thể hấp thu dung hợp mới thôi. Nhiều hạt năng lượng như vậy bị hút vào trong cơ thể, sau khi bị dung hợp, lại có nhiều hạt hơn tiến vào. Lúc này chúng như một vòng xoáy

trôn ốc, nhanh chóng xông tới.

Tổn thương lặp đi lặp lại và gia tăng như vậy, dường như cơ thể cũng cảm thấy nguy cơ. Thậm chí da tay của Giang Nguyên lúc này cũng bắt đầu nổi da gà.

Nếu lúc này có người cũng luyện nội khí ở đây, chỉ sợ sẽ bị tình huống của Giang Nguyên dọa ngã. Tại khu vực vừa xảy ra động đất mãnh liệt như vậy, chưa từng có ai lại có gan đi tu luyện ở nơi này. Đây là cấm kỵ mà tất cả người tu luyện đều truyền miệng bảo nhau.

Trời đất biến đổi lớn, giống như khi có động đất mãnh liệt, có một chút điện từ hoặc địa từ đặc thù biến hóa dao động cực mạnh. Một số năng lượng ẩn sâu cũng sẽ tràn ra không gian. Mà mặc dù những năng lượng này khá mạnh nhưng cũng không có nhiều người có gan dám hấp thu sử dụng. Bởi loại năng lượng này rất bạo ngược, ngược lại gây tổn thương kinh mạch và cơ thể, thậm chí khiến người ta xuất hiện tán khí hoặc tẩu hỏa nhập ma.

Những Giang Nguyên lại không hiểu chuyện này. Mà hình xăm thiên hồ ẩn trong cơ thể hẳn dường như cũng không biết sợ hãi, chỉ cần có cơ hội, có thời gian là bắt đầu vận chuyển vận khí pháp Ngũ Cầm Hí, hấp thu năng lượng từ thế giới bên ngoài.

Chẳng qua bởi Ngũ Cầm Hí vận khí ổn định siêu cấp, Giang Nguyên cũng không sợ tán khí ngay, tuy nhiên loại năng lượng này vẫn phá hoại trong cơ thể hẳn, liên tục tồn tại.

Ngay lúc hình xăm màu đỏ nhạt trên vai trái của Giang Nguyên lấp lóe, giống như sắp xảy ra biến dị, đột nhiên khắp nơi trong cơ thể và kinh mạch của hai người bắt đầu từ từ hiện lên một hơi thở kỳ diệu, sau khi bị năng lượng bạo ngược ở thế giới bên ngoài phá hoại, luồng hơi thở này liền bùng lên, nhanh chóng chữa trị và cường hóa những nơi bị thương.

Nếu Giang Nguyên có thể tự mình chú ý, hẳn sẽ phát hiện ra hơi thở này chính là luồng khí tức độc nhất vô nhị khi hắc ăn củ sâm hơn hai trăm năm mười năm kia. Hơi thở đặc thù này ẩn bên trong kinh mạch và cơ thể hẳn, chậm rãi tiến hành cường hóa đối với mỗi bộ phận, khó lòng nhận ra. Chẳng qua loại cường hóa này cực

kỳ lâu dài, khiến người ta căn bản không thể phát hiện được.

Mà sau đó phát hiện ra cơ thể bị hạt năng lượng bạo ngược bên ngoài xâm nhập phá hoại, lúc này những khí tức này liền bùng lên xoa dịu kinh mạch, lập tức xông ra đối kháng với hạt năng lượng phá hoại kia.

Đối kháng như vậy, kinh mạch và tế bào của Giang Nguyên bị tổn thương, sau đó lại được chữa trị. Kinh mạch và tế bào trong sự đối kháng này được rèn luyện, bắt đầu ngày càng trở nên cứng rắn, mạnh mẽ với tốc độ cực kỳ kinh khủng.

Cứ như thế, hạt năng lượng bên ngoài lặp đi lặp lại, xâm lấn phá hủy, sau đó hơi thở kỳ diệu kia chữa trị, vốn hình xăm màu đỏ đã bắt đầu nhanh chóng lóe lên, giờ lại như phát hiện ra việc này, từ từ chậm rãi xuống, trở nên bình tĩnh ôn hòa như lúc đầu.

Mà một thân da gà của Giang Nguyên cũng từ từ lặn đi, khôi phục bình thường.

Không biết bao lâu sau, trong đầu Giang Nguyên lại hiện lên một tin thông báo:

- Cơ thể tích đủ quá 21% năng lượng, căn cứ yêu cầu, tiến hành cường hóa thính giác bậc nhất.
- Bắt đầu cường hóa thính giác bậc nhất, dự tính tiêu hao 15% năng lượng.

Đối với mọi việc, Giang Nguyên hoàn toàn không biết. Chỉ tới lúc sắp hừng đông, trong đầu hắn mới hiện lên tin tức:

- Hoàn thành cường hóa thính giác bậc nhất, tiêu hao 15% năng lượng. Năng lượng tích lũy của đuôi thứ tư trong cữu vĩ đạt 6%.

Sáng sớm, Giang Nguyên bị một trận ồn ào đánh thức, giống như bên tai có không ít tiếng bước chân hỗn độn vang lên, sau đó còn tiếng nhiều người nói to. Chẳng qua dường như chúng tương đối xa xôi, chỉ là có thể nghe được nhưng lại nghe không quá rõ ràng.

Chẳng qua khi Giang Nguyên mở mắt ra, những tiếng động này liền hoàn toàn biến mất.

Hắn hơi nhú nhú mày, nghi hoặc suy nghĩ một chút, sau đó mới mơ hồ nhớ ra, lúc mình ngủ đã được cường hóa thính giác bậc nhất. Chẳng lẽ đó là tác dụng phụ khi cường hóa thính giác sao?

Nghĩ tới đây, Giang Nguyên không nén nổi nụ cười khổ. Theo lý thuyết thì ngũ giác dù cường hóa thứ gì cũng đều hẳn là chuyện tốt. Mình cường hóa khứu giác và thị giác đều dùng tương đối tốt, chẳng lẽ cường hóa thính giác lại thành thế này?

Chẳng qua Giang Nguyên giờ cũng không nghĩ nhiều. Bởi Tiểu Bảo trong lòng hắn dường như cũng sắp thức dậy rồi.

Dường như bác sĩ Đào còn dậy sớm hơn hắn một chút, lúc này bê một chậu nước và một cái chén tối, bắt đầu dĩ cười với Giang Nguyên:

- Bác sĩ Giang, nước trong thùng còn không nhiều, chấp nhận rửa mặt một chút đi.

Giang Nguyên cười lắc đầu.

- Không cần đâu. Giữ lại đun nước đi. Ngày hôm qua tôi đã quan sát rồi, mấy cái giếng gần đây cũng đều khô nước cả. Chỉ sợ phải đi nơi khác tìm nguồn nước rồi.

(QUAN Y)

Chương 325: Không đủ quyền hạn

Nghe thấy Giang Nguyên lo lắng về vấn đề nguồn nước, bác sĩ Đào lại cười cười nói:

- Không sao đâu. Tôi đã hỏi qua rồi. Hai giếng phía đông còn nước. Chỉ một chốc nữa tôi sẽ mang vài người đi xách nước về, để lắng khử trùng một chút là được.

- Vậy là tốt rồi. Chỗ tôi cũng có ít tấm khử trùng đây, phát nhiều cho thôn dân một chút. Mặc dù hiện tại là mùa đông nhưng nhiều người như vậy, cần tắc vô ưu. Hiện tại công tác phòng dịch là do hai người chúng ta phụ trách rồi.

Giang Nguyên đưa tay nhận chậu nước, cầm chén múc chút nước, súc miệng, sau đó nuốt luôn. Hiện tại không thể lãng phí nước được.

Tiểu Bảo nằm trong lòng Giang Nguyên, cử động một chút rồi mở mắt, đưa tay xoa hai tròng mắt, mơ mơ màng màng nhìn Giang Nguyên đang nhìn mình mỉm cười, sau đó mặt liền lộ vẻ tươi cười:

- Cha.

- Ừ, Tiểu Bảo ngoan. Đến súc miệng, rửa mặt đi. Chúng ta đi ăn bát cháo.

Qua một ngày, sắc mặt tối tăm của thôn dân như cũng thoáng được thả lỏng ra một chút. Bác gái đang nấu cháo kia chứng kiến Giang Nguyên còn mỉm cười cất tiếng chào hỏi, dường như đau đớn trên thân đã biến mất không còn vậy.

Chẳng qua Giang Nguyên cũng hiểu rõ, vẻ tươi cười trên mặt bác gái kia cũng rất gian nan. Một số nỗi đau vẫn ẩn trong lòng, chỉ bởi vì người sống nên mới mạnh mẽ cười như vậy.

- Tiểu Bảo đến đây, bác đã bỏ rất nhiều đường vào bát cháo của cháu rồi này. Mau ăn đi ăn đi.

Một bác gái bưng một bát cháo nhỏ, lại đặt một cái thìa lên, mỉm cười đưa tới trước mặt Tiểu Bảo.

Tiểu Bảo nhìn bác gái trước mặt, sau đó ngẩng đầu nhìn Giang Nguyên, mặt lộ vẻ tươi cười vui mừng, nói:

- Tiểu Bảo không ăn, cho cha ăn.

- Ha ha, cha có đây rồi. Cha ăn chén lớn, Tiểu Bảo ăn chén nhỏ. Mọi người đều có.

Một bác gái khác bên cạnh cười tùm tùm, bưng một chén đến đưa cho Giang Nguyên.

- Nào, Tiểu Bảo ngoan, chúng ta ăn xong mau, cha còn phải đi chữa bệnh cho các ông, các bác. Tiểu Bảo đi theo các cô các bà chơi nhé?

Ăn sáng xong, giao Tiểu Bảo cho một bác gái chăm sóc, Giang Nguyên liền tiến vào trong một chiếc lều lớn trong sân trung tâm y tế, kiểm tra bệnh nhân và người bị thương một chút, phòng ngừa tình huống mới phá sinh.

Lúc này bác sĩ Đào đang kiểm tra cho bệnh nhân và người bị thương trong lều vải, thấy Giang Nguyên tiến vào liền vội vàng đi tới, hạ giọng nói:

- Bác sĩ Giang, hiện tại tình hình bệnh nhân cũng coi như ổn định. Những thuốc kháng sinh và dịch truyền của chúng ta không còn cầm cự được bao lâu nữa.

Giang Nguyên nhìn mấy cái lều vải, chậm rãi gật đầu. Hiển nhiên hắn cũng hiểu rất rõ, lúc này bệnh nhân cần tiêm truyền đã tới ba bốn mươi người. Với lượng thuốc của một trung tâm y tế như chỗ bác sĩ Đào, quả thật không thể cầm cự được bao lâu nữa.

Lập tức hắn hơi trầm ngâm, nói:

- Với những người có vết thương nhẹ, không nguy hiểm quá thì cho bọn họ thuốc kháng sinh uống thôi. Còn những người cần bổ sung dịch và năng lượng, có nguy cơ nhiễm trùng cao thì dùng thuốc tiêm, hắn có thể cầm cự thêm vài ngày. Chắc cứu viện bên ngoài cũng sắp vào được tới nơi rồi. Nếu chẳng may vẫn không tới thì chúng ta sẽ phải phái người rời núi.

Lúc này bác sĩ Đào mới chậm rãi gật đầu, bất đắc dĩ nói:

- Cũng chỉ có thể làm như vậy thôi.

- Ừ, như vậy đi. Tôi đoán chừng ngày mai hắn còn có người bị thương được chuyển đến đây. Chúng ta phải tính toán kỹ thuốc men. Nếu chẳng may không có thuốc với trường hợp khẩn cấp, như vậy thì phiền toái rồi!

Giang Nguyên trầm giọng dặn dò.

Bác sĩ Đào gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu rõ.

Lúc này Giang Nguyên mới lại đi vào mấy lều vải, xem qua một hồi, xác nhận không có vấn đề gì xong mới nói với bác sĩ Đào:

- Bác sĩ Đào, nơi này ông chú ý nhiều một chút, tôi đi xuống khu phố cũ.

- Phố cũ? À tốt!

Bác sĩ Đào gật đầu, giống như đã hiểu ra điều gì.

Ra khỏi lều vải, Giang Nguyên yên lặng đi về hướng phố cũ. Dọc đường đi, thỉnh thoảng có người chào hỏi hân. Giang Nguyên cũng mỉm cười gật đầu, tỏ vẻ đáp lại. Chỉ là tâm tình hiện tại của hắn quả thật không cao.

Hiện tại Tiểu Bảo không việc gì nữa, hắn thừa dịp này còn chưa quá bận rộn, muốn đi tới đào bởi cha mẹ Ky Đầu ra. Mặc dù hiện tại đã là mùa đông, để thêm vài ngày cũng không sao nhưng nếu Ky Đầu đã mất rồi, hắn là một người anh em, phải thay con trai tận hiếu với cha mẹ già.

Tận hiếu như con trai, hiển không thể để mặc cha mẹ không chôn cất. Cuối cùng cũng vẫn phải tìm ra, sau đó tìm một nơi tốt, an táng cẩn thận mới được. Sau này ít nhất cũng có chỗ cho Tiểu Bảo tới viếng mộ.

Đi tới nơi đó xong, ở cạnh đó không xa vẫn có người tiếp tục đào bởi. Rất rõ ràng, phần lớn thân nhân bọn họ còn bị chôn dưới lòng đất, chưa tìm thấy thi thể.

Lúc này Giang Nguyên tới nơi cứu Tiểu Bảo ra hôm qua đầu tiên. Mẹ Tiểu Bảo vẫn ở chỗ này, chỉ là hôm qua hắn không có thời gian tiếp tục đào. Hiện tại hắn chỉ cần loại bỏ đồng đồ nát ở bên trên đi, như vậy liền có thể đào được chị dâu ra rất nhanh.

Về phần cha mẹ Ky Đầu, như vậy chỉ có thể đi từng bước một mà thôi.

Tìm được nơi mình đào hôm qua, Giang Nguyên tốn chút sức, vô cùng cẩn thận bỏ một số gạch ngói và xà phòng, cuối cùng lại cố sức bê một mảng bê tông ra, rốt cục cũng thấy được người chị dâu nằm tư thế ôm con ngày hôm qua.

Giang Nguyên dùng một cái chần chặm rãi ôm chị dâu lên. Nhìn hai mắt nhắm chặt của chị dâu, khóe miệng còn vết máu đã khô,

hắn đưa tay lấy khăn lau sạch bụi đất và máu trên mặt cô, sau đó tìm một nơi bằng phẳng, cẩn thận đặt cô xuống:

- Chị dâu yên tâm, nhất định tôi sẽ chăm sóc tốt cho Tiểu Bảo.

Nhìn vẻ mặt chị dâu giống như đã ngủ thiếp đi kia, Giang Nguyên nói thầm một câu, sau đó chậm rãi lấy chân đạp lên mặt cô, sau đó lại xoay người tiến vào khu phế tích.

Đứng trước đồng đồ nát, lúc này Giang Nguyên hơi trầm mặc. Trước kia hắn cũng chưa từng tới nơi này, cho nên không rõ kết cấu của ngôi nhà này, không có cách nào phán đoán được vị trí phòng cha mẹ Ky Đầu. Nếu muốn lật từng mảnh vỡ lên tìm thì cũng tương đối khó khăn.

Nhìn quanh bốn phía, mọi người ở xa nhất cũng ngoài trăm mét, đang cố sức đào bới. Lúc này muốn tìm một người nói rõ vị trí cho mình dường như cũng hơi phiền phức.

Giang Nguyên nhẹ nhàng thở hắt ra, sau đó đứng trước đồng đồ nát, cẩn thận quan sát một chút, phát hiện ra đúng là mình không tài nào tìm được vị trí phòng ốc từ đám gạch ngói nát kia.

Hơi nhắm mắt lại, lại trầm mặc một hồi, Giang Nguyên giống như nhớ ra điều gì.

Cẩn nhẹ môi, Giang Nguyên không xác định có thể có tác dụng gì không, nhưng hắn vẫn muốn thử xem.

- Khởi động thiên phú bậc một: Thanh Chướng.

Sau khi Giang Nguyên ra lệnh, thế giới trong mắt hắn bỗng như rõ ràng hẳn, sau đó tầm nhìn dường như cũng sáng lên. Một bức họa khu vực đồ nát bắt đầu nhanh chóng hiện lên trong đầu Giang Nguyên.

- Khởi động thiên phú cấp một Thanh Chướng, cấp bậc quyền hạn không đủ, thử cường chế chấp hành, năng lượng tiêu hao gấp bội.

Giống như cảm nhận được yêu cầu của Giang Nguyên, hình ảnh khu vực đồ nát nhanh chóng xảy ra biến hóa trong đầu Giang Nguyên. Mặc dù thoát nhìn như có hơi miễn cưỡng nhưng quả

thật đang biến hóa, dần dần khôi phục như ban đầu.

Mà lúc này, hình xăm trên vai trái hẳn nhanh chóng lóe lên, đồng thời một cảm giác nóng rực cũng mơ hồ truyền ra.

Từng phiến gạch ngói bắt đầu từ từ bay lên, khôi phục dáng vẻ bức tường ban đầu.

Chẳng qua cảnh tượng đó chỉ duy trì một thời gian ngắn, Giang Nguyên liền cảm thấy đầu vầng mắt hoa. Hình ảnh trong đầu Giang Nguyên lóe lên mấy cái liên biến mất trong nháy mắt.

- Cấp bậc quyền hạn thiên phú cấp một Thanh Chương không đủ, mạnh mẽ chấp hành thất bại, năng lượng tiêu hao 4%. Trước mặt năng lượng tích lũy của đuôi thứ tư trong cửa vĩ là 1%.

Tin tức vang lên trong đầu, sắc mặt Giang Nguyên tái nhợt trong nháy mắt, thậm chí thân hình còn loạn choạng, tí nữa là ngã ra đất. May mắn là hẳn vẫn có thể đứng vững rất nhanh, chỉ là đầu còn cảm giác choáng váng nghiêm trọng.

- Phù.

Thở hắt ra một tiếng xong, Giang Nguyên lộ một tia cười khổ. Không ngờ quyền hạn thiên phú cấp một Thanh Chương vẫn không đủ, xem ra chỉ sợ phải trên cấp hai mới có thể sử dụng. Hơn nữa nếu cố tình sử dụng, tác dụng phụ lại nặng như thế.

Chẳng qua còn may là đã có thể hoàn thành một phần, ít nhất biết rõ kết cấu đại khái của toàn bộ tòa nhà rồi.

Nhớ lại một chút cảnh vừa nhìn thấy, Giang Nguyên lại nhìn đồng hồ nát trước mắt, rất nhanh liền phán đoán ra, trước mắt bên trái hẳn là phòng của hai vị cao tuổi.

Lập tức hẳn không chần chừ nữa, nhanh chóng đi về phía trước, bắt đầu chọn vị trí, lật bỏ mảnh vỡ.

Mặc dù không có năng lượng nhưng sức mạnh của Giang Nguyên vẫn đủ, hơn nữa tri giác mạnh hơn người bình thường gấp đôi, tốc độ cũng không phải người bình thường sánh nổi. Lật từng khối gạch vỡ ra, Giang Nguyên cũng cố sức bê đi từng cây xà cọt, rất

nhanh phía sau hẳn liền có một đồng gạch ngói vỡ chất cao.

Thông qua Thanh Chương, thu hoạch phán đoán không sai, Giang Nguyên nhanh chóng phát hiện ra mép giường, còn có chấn mền trên giường.

Thở hắt ra một tiếng, Giang Nguyên đưa tay sờ sờ, mò thấy hai đôi chân dưới chấn.

Hơn hai mươi phút đồng hồ sau, Giang Nguyên đứng trước đồng đồ nát, nhẹ nhàng đặt cha mẹ và bà xã Ky Đầu cạnh nhau.

Ở cách đó không xa, một số người đang đào móc đồng đồ nát đã sớm chú ý tới động tĩnh nơi này. Mặc dù chưa nhiều người gặp Giang Nguyên nhưng từ ngày hôm qua, chuyện vị bác sĩ cứu viện duy nhất này, mạo hiểm nhảy dù tới tìm người nhà họ Dương, còn cứu được đứa cháu duy nhất của nhà họ Dương, hơn nữa còn cứu không ít bệnh nhân tại trung tâm y tế đã lan truyền đi.

Nhìn Giang Nguyên đứng nơi đó, một người trung niên chậm rãi đi tới, lấy một nén nhanh và một tập tiền vàng trong ba lô ra, chậm rãi đưa tới trước mắt Giang Nguyên, từ tốn nói:

- Bác sĩ Giang.

Chương 326: Quan tài nam, quan tài nữ

- Cảm ơn.

Nhận lấy hương và tiền giấy người trung niên xa lạ kia đưa cho, Giang Nguyên dùng sức gật đầu. Sau đó hẳn lại mượn bật lửa của người đó, châm hương rồi cắm hương vào phía trước người bác và thím, đốt một xấp tiền giấy rồi mới quỳ ở phía trước.

- Bác, thím, cả chị dâu nữa, mặc dù Bảo Cường không có mặt nhưng vẫn còn có cháu, cháu thay mặt Bảo Cường đến đưa tiễn mọi người. Mọi người yên tâm, cháu sẽ chăm sóc tốt cho Tiểu Bảo, coi thẳng bé như con trai mình, tuyệt đối sẽ không để nó phải chịu chút ảm ức nào.

Giang Nguyên quỳ dưới đất, dùng sức đập đầu lạy ba cái rồi mới đứng dậy, sau đó lại đi vào trong đồng đồ nát. Khi bọn họ đang đào thì đã thấy hình như trong đồng đồ nát có hai quan tài, chắc là quan tài hai người già chuẩn bị cho mình. Nếu đã có sẵn quan tài thì đương nhiên Giang Nguyên không thể để hai người già cứ thế nằm đắp một cái chôn ở đây được.

Nhìn Giang Nguyên lại đi về phía hướng đồng đồ nát, người trung niên nọ lúc này cũng có chút nghi hoặc. Có điều, y nhìn thấy Giang Nguyên đi vào bên trong, sau đó nhanh chóng dọn sạch một đồng gạch ngói, một đồng khối xi măng nặng gần chục cân bị Giang Nguyên tiện tay ném ra, trong mắt không khỏi lộ ra vẻ kinh hãi. Y nhìn đồng đồ nát bị ném ra ngoài, thầm chặc lưỡi, chẳng trách vị thầy thuốc Giang này có thể một mình dọn sạch nhanh như vậy, sức lực và tốc độ quả thật đáng sợ.

Rất nhanh y liền nhìn thấy dưới sự dọn dẹp của Giang Nguyên, bên trong đồng đồ nát lộ ra một cỗ quan tài. Lúc này người trung niên cũng vội tiến lên trước, giúp Giang Nguyên lôi cỗ quan tài này ra, cẩn thận nâng lên đặt sang một bên, sau đó lại giúp Giang Nguyên vào moi cỗ quan tài thứ hai.

Lúc này, tiếng vang thật lớn ở bên này cũng thu hút một số người đến. Một ông lão giơ quả trượng đứng ở bên ngoài nhìn, lại nhìn nhìn ba người đang đắp chôn ở bên kia, khẽ thở dài rồi hỏi một người phụ nữ trung niên ở bên cạnh:

- Người đang ở bên trong moi quan tài chính là vị thầy thuốc Giang nhân nghĩa đó sao?

- Đúng vậy thúc công, người bên trong chính là thầy thuốc Giang.

Ông lão nhìn Giang Nguyên nâng cỗ quan tài thứ hai ra, bên trên đôi tay nâng quan tài đang chậm rãi chảy máu vì tay không đào bới, khẽ gật đầu thở dài nói:

- Đúng là một người nhân nghĩa.

Dứt lời, ông lão lại nhìn hai cỗ quan tài, sau đó lại nhìn nhìn ba người dưới chiếc chôn bên kia, gật đầu nói:

- Lão Dương, tiểu tử nhà ông thật đúng là bất hiếu nhưng cũng vẫn có chút tác dụng, có một người bạn tốt như vậy, ông cũng nên nhắm mắt rồi.

Nói xong, ông lão liền nói với người phụ nữ trung niên ở bên cạnh:

- Mỹ Quyên, đến nhà bọn ta một chuyến, nói với chú Hồ của cháu bảo chú ấy mang cỗ quan tài kia của ta đến đây, dù sao thì cái mạng già này của ta cũng vẫn còn chống đỡ được hai năm.

- Dạ thưa thúc công, cháu đi ngay đây ạ.

Người phụ nữ trung niên gật gật đầu, vội chạy về phía tòa nhà nhỏ chưa bị sập ở cách đó không xa.

Thấy Mỹ Quyên đi rồi, trên mặt ông lão mới lộ ra vẻ bi ai, lẩm bẩm:

- Chẳng trách vị sư phụ làm quan tài mời hồi trước nói tôi chuẩn bị gỗ tốt nhưng là một quan tài cho nữ, không phải cho nam. Khi đó tôi còn không tin, bây giờ cuối cùng cũng tin rồi, cỗ quan tài này của tôi đã định là phải chứa một người phụ nữ.

- Ôi sao ông trời lại bất công vậy? Ông già tôi bảy tám mươi tuổi rồi còn không đưa tôi đi, tại sao lại ra tay với những người trẻ tuổi này chứ.

Nhìn nơi hoang tàn này, ông lão hung hăng đập quả trứng mấy cái, tức giận cảm thán nói:

- Ông để tôi thay cho nha đầu Lệ Bình mà, để lại một mầm non duy nhất cho người ta, haiz.

Động tác của con trai ông lão rất nhanh, dẫn mấy ngày trẻ tuổi, không lâu sau liền nâng một cỗ quan tài mới tinh đến. Đợi khi Giang Nguyên đào được chôn, thắp và mấy bộ quần áo ở bên kia ra, mấy người đã nâng cỗ quan tài đó đến bên cạnh hai cỗ quan tài.

Nhìn cỗ quan tài bỗng nhiên có thêm này, Giang Nguyên đang ôm chôn và thắp ngửi người, sau đó lại nhìn mấy người già đang vây quanh ở bên cạnh. Hắn đặt chôn và thắp trong tay xuống, bước

qua, “phịch” một tiếng quỳ xuống trước mặt ông lão, định đập đầu.

Thấy Giang Nguyên quỳ xuống, ông lão vội giơ tay ra đỡ Giang Nguyên, cả kinh nói:

- Ta không nhận nổi, không nhận nổi đâu. Thầy thuốc Giang mau đứng dậy đi.

Giang Nguyên kiên trì khấu đầu với ông lão một cái, sau đó mới đứng dậy cung kính tạ ơn nói:

- Đây là cháu thay Bảo Cường lạy ông một lạy, ông có thể nhận được ạ.

- Ôi tiểu tử Bảo Cường có người bạn như cậu cũng là phúc khí của nó.

Ông lão khẽ thở dài, nhìn về phía Giang Nguyên, nói:

- Tiểu tử Bảo Cường đó đã mấy năm không có tin tức gì rồi. Nghe nói mấy năm trước còn mỗi tháng nhận được ít tiền, nửa năm nay không có tin tức gì nữa, chẳng lẽ thật sự...

Giang Nguyên trầm mặc một lát, sau đó gật gật đầu nhưng không nói gì.

Nhìn dáng vẻ của Giang Nguyên, ông lão chậm rãi gật đầu, sau đó khẽ thở dài, phất tay với người bên cạnh:

- Còn đợi gì nữa, đi đưa Dương thúc công của mấy đứa vào quan tài đi.

Nghe thấy ông lão nói vậy, nhóm hậu bối này vội người thì bưng nước, người thì cầm khăn bước đến cẩn thận rửa mặt cho người đã khuất, cầm quần áo Giang Nguyên tìm ra mặc cho người đã khuất. Sau đó mọi người cẩn thận đệm chân vào trong quan tài rồi mới đưa người vào trong, tìm nơi đất âm lạnh đặt ba cỗ quan tài xuống.

Giang Nguyên ở bên cạnh nhìn mọi người linh hoạt làm giúp mọi việc, hẳn đành ở bên cạnh khẽ vái một vái, tạ ơn những người

hàng xóm này.

- Hết cách rồi, bây giờ không phải lúc nên chỉ có thể đơn sơ một chút, đợi bảy ngày sau thì ta sẽ chọn đất cho bọn họ, đưa bọn họ lên núi, thầy thuốc Giang cứ yên tâm!

Ông lão ở bên vui mừng nhìn, gật đầu nói.

Nhìn ông lão hiền từ đôn hậu trước mặt giúp mình làm những chuyện mình không quen, sắp xếp thỏa đáng, Giang Nguyên đành lại lần nữa cảm ơn nói:

- Cháu cảm ơn ông ạ, mấy ngày nữa cháu sẽ đưa Tiểu Bảo đến dập đầu với ông.

- Nói gì vậy, đều là người nhà mà. Cậu là bạn tốt, anh em tốt của Bảo Cường, người hàng xóm láng giềng như chúng tôi chẳng lẽ là người ngoài sao?

Ông lão khẽ đập đập quả trứng, đang định nói tiếp thì lúc này phía Viện y tế lại có một người chạy đến, từ xa đã lớn tiếng kêu lên:

- Thầy thuốc Giang, bên này có người cần cấp cứu, xin anh mau qua đây một lát.

Nghe thấy lời này, ông lão lập tức nói với Giang Nguyên:

- Thầy thuốc Giang, tôi biết cậu bận, bây giờ còn rất nhiều người đang chờ cậu cứu, cậu đi trước đi, tôi sẽ giúp cậu sắp xếp ổn thỏa bên này, cậu cứ yên tâm!

- Được, vậy phiền ông vậy!

Giang Nguyên thấy chuyện cũng đã được sắp xếp gần xong, nghe thấy lời này cũng yên tâm, vội chạy về phía Viện y tế.

Giang Nguyên chạy về phía Viện y tế, lúc này bên đó đã có người nhìn quanh bên ngoài, thấy Giang Nguyên quay về, vội nói:

- Thầy thuốc Giang, mau mau mau, thầy thuốc Đào không xử lý được.

Nhìn dáng vẻ kinh hoàng của người nọ, Giang Nguyên nhú mày, vội vọt vào trong lều vải có một đám người đang vây quanh bên ngoài.

Hắn vừa mới vào lều đã ngửi thấy một mùi máu tanh nồng nặc truyền đến. Thầy thuốc Đào đang đứng ở đối diện luống cuống tay chân đề bấp đui một người, trên người toàn vết máu đỏ sẫm.

- Thầy thuốc Giang mau lên, tôi không cầm được máu.

Thấy Giang Nguyên đi vào, thầy thuốc Đào như gặp được cứu tinh, vội kêu lên.

Giang Nguyên nhanh chóng đeo một đôi găng tay vô khuẩn từ trên bàn ở bên cạnh, đi lên phía trước liền thấy vị trí bấp đui gần đầu gối bên trái của một người có vết thương cực lớn, hơn nữa còn đang chảy rất nhiều máu.

Lúc này thầy thuốc Đào đang dùng một chiếc khăn quấn chặt bên trên đầu gối, nhưng hình như hiệu quả không lớn, máu vẫn không ngừng chảy.

Giang Nguyên bước lên trước, sau khi nhìn nhìn, lập tức giơ tay bóp chỗ đầu gối của người này. Cùng với hành động này của Giang Nguyên, máu trên chân người bị thương rất nhanh liền chảy chậm hơn hẳn bằng tốc độ mắt thường có thể thấy được. Bảy tám giây sau, tình hình tốt hơn, dần dần chỉ còn mấy giọt máu chậm rãi chảy.

Thấy tình hình này, thầy thuốc Đào mới thở phào nhẹ nhõm, buông khăn lông trong tay ra.

- Thầy thuốc Đào, cầm giúp tôi hộp châm bạc ở trong hòm cấp cứu của tôi ra đây với.

Thấy Giang Nguyên nói vậy, thầy thuốc Đào vội đi qua một góc lấy hòm cấp cứu ra, sau đó đưa hộp châm bạc ở bên trong cho Giang Nguyên.

Giang Nguyên giơ tay rút ba cây châm bạc ở bên trong ra, lưu loát cắm lên đầu gối rồi mới buông tay.

Thấy Giang Nguyên buông tay, thầy thuốc Đào này còn có chút căng thẳng, sợ lại bắt đầu chảy máu. Có điều sau khi thầy thuốc Giang buông tay, nơi vết thương vẫn chỉ thỉnh thoảng nhỏ một hai giọt máu, hoàn toàn không xuất hiện tình trạng tiếp tục chảy máu.

Giang Nguyên vừa nhìn người trẻ tuổi sắc mặt trắng bệch nằm trên bàn, rõ ràng đã bị hôn mê, vừa tiến sát lại gần nhìn vết thương. Lúc này hắn đột nhiên nhíu mày, trầm giọng hỏi:

- Chuyện gì vậy?

- Thầy thuốc Giang, bọn tôi vừa đưa được anh ta ra ngoài. Khi ra ngoài, chân trái của anh ta bị một ống thép xuyên qua, không ra được, chúng tôi đành kéo chân anh ta ra. Có điều khi chúng tôi kéo ra thì chân anh ta đã chảy máu, hơn nữa còn càng ngày càng nhiều. Một người trung niên ở bên cạnh vẽ mặt căng thẳng cầu khẩn nói:

- Thầy thuốc Giang, ngài nhất định phải cứu người em trai mới có hơn ba mươi tuổi này của tôi với, cháu tôi mới tám tuổi, vừa mất mẹ, nếu giờ...

Giang Nguyên cau mày, cầm ống nghe nghe nhịp tim, sau đó nói với thầy thuốc Đào đang ở bên cạnh chờ quyết định của hắn:

- Mất máu quá nhiều, mau bổ sung dịch, treo hai ống tĩnh mạch, chúng ta cố hết sức.

- Được.

Nghe thấy lệnh của Giang Nguyên, thầy thuốc Đào vội luống cuống tay chân đi phối thuốc. Anh ta biết rõ người trẻ tuổi này đã bị sốc do lượng máu thấp, ở đây không có máu truyền nên đành bổ sung dịch.

Thấy thầy thuốc Đào đi chuẩn bị rồi, Giang Nguyên nhìn tình hình là biết không cần đo huyết áp nữa. Nếu lượng máu không bổ sung được thì người này nên chết thì vẫn chết. Điều bây giờ hắn cần giải quyết là làm thế nào để xử lý vấn đề vết thương này, nhìn có vẻ tương đối nghiêm trọng. Nếu không giải quyết vấn đề vết thương chảy máu này thì bệnh nhân cũng sẽ chết, châm bạc của

hắn chỉ không chế được nhiều nhất nửa tiếng.

Nói cách khác, hắn phải xử lý xong vết thương nhìn có vẻ rất phiền phức này trong vòng nửa giờ. Hơn nữa hắn còn phải nghĩ cách đảm bảo lượng máu mất đi được bổ sung, loại tỷ lệ thực hiện được này thật khiến Giang Nguyên khê thở dài.

Giang Nguyên cau mày nhìn nhìn đứa trẻ không lớn hơn Tiểu Bảo là bao mà người trung niên đang dắt tay, còn cả sự bất đắc dĩ lơ mờ thoáng qua trong mắt của đứa trẻ đó.

Chương 327: Đây là chặt chân giò sao?

- Làm sao đây... Cứu đi... Dùng toàn lực cứu đi...

Nhìn đứa trẻ khiến người ta đau lòng giống Tiểu Bảo, trái tim Giang Nguyên lại thắt chặt lại. Tiểu Bảo đã không còn người nhà, hắn không thể nhìn bị kịch như vậy lại xảy ra nữa, ít nhất thì cũng phải cứu được một mạng của người này.

Sau khi hít một hơi thật sâu, Giang Nguyên chậm rãi cúi người xuống lần nữa, dù thế nào đi nữa, hắn sẽ gắng hết sức, còn xem cả mệnh của anh ta thế nào...

- Bị ống thép đâm bị thương...

Giang Nguyên tiến sát lại, cẩn thận quan sát vết thương, cau mày. Mặc dù vào mùa đông như thế này nhưng vết thương trước mặt rõ ràng đã bị nhiễm trùng, hơn nữa trong vết thương ngoài một số rỉ sắt, bụi xi măng ra, Giang Nguyên thậm chí còn nhìn thấy xương màu xám trắng ở bên trong...

- Chẳng lẽ xương cũng có vấn đề sao...

Nhìn dáng vẻ vết thương này, Giang Nguyên nghĩ khả năng này là rất lớn. Hắn lập tức vội lấy một cái nhíp trong ống tiêu độc ra, lại lấy thêm một cái đèn pin nhỏ, luồn nhíp vào, vạch vết thương ra xem.

Giang Nguyên vừa nhìn, sắc mặt liền trầm xuống mấy phần.

Nhìn sắc mặt Giang Nguyên trong nháy mắt liền trở nên âm trầm, người đàn ông trung niên ở bên cạnh trong lòng cũng căng thẳng theo, cả kinh hỏi:

- Thầy thuốc Giang... Thế nào ạ?

Giang Nguyên cau mày trầm ngâm một lúc lâu, cắn răng, sau đó nói:

- Vết thương của anh ta đã bị nhiễm trùng, hơn nữa xương chân bên trong cũng vỡ vụn rồi, muốn cứu anh ta thì chỉ có cửa đi thì may ra có hy vọng!

- Cửa?

Giang Nguyên vừa nói xong, không chỉ người trung niên cả kinh mà thầy thuốc Đào vừa treo bình nước cho bệnh nhân cũng kinh hãi kêu lên một tiếng.

Cửa không phải phẫu thuật gì nhỏ, đặc biệt là cửa chân. Phẫu thuật như vậy trước đây chỉ có bệnh viện trong huyện mới làm được, với điều kiện như ở xã Tề La này thì dù hỏi trước điều kiện Viện y tế còn hoàn chỉnh chưa từng làm, điều kiện bây giờ thế này có làm được không?

Hơn nữa bây giờ bản thân người này đã mất rất nhiều máu, ở đây không có máu truyền, phẫu thuật lớn như vậy làm bằng cách nào đây? Hơn nữa làm sao chịu được?

Nhìn dáng vẻ chần chừ của người trung niên nọ, Giang Nguyên trầm giọng nói:

- Không cửa chân thì anh ta chết chắc rồi, nếu cửa chân... thì còn 50% hy vọng...

- 50%...

Người trung niên có chút thất thần, y cảm nhận được bàn tay đang nắm chặt bàn tay của cháu mình bèn cắn răng gật đầu nói:

- Được, cửa chân...

Thấy người trung niên gật đầu, Giang Nguyên liền lập tức nói với thầy thuốc Đào:

- Chuẩn bị bình vô khuẩn năm trăm, cả dụng cụ lấy máu nữa. Trong hòm cấp cứu của tôi còn có sodium citrate, anh hãy chuẩn bị trước...

- Hả...

Thầy thuốc Đào nghe thấy thật sự phải làm phẫu thuật cửa chân vẫn còn đang sững sờ, nghe được lời này của Giang Nguyên mới phục hồi lại tinh thần, vội đi chuẩn bị.

Bây giờ anh ta đã biết rõ bình vô khuẩn năm trăm mà Giang Nguyên nói là gì rồi. Trục tiếp đổ bỏ nước muối sinh lý trong bình năm trăm ml chưa mở đi, chỉ để lại cái bình sạch không bị nhiễm trùng, đây chính là bình vô khuẩn năm trăm.

Chỉ là anh ta vừa chuẩn bị vừa thấy nghi hoặc, có bình này nhưng lấy đâu ra máu?

Lúc này Giang Nguyên cũng không nhàn rồi, hẩn giơ tay lấy Lão sơn sâm từ trong túi ra, hơi đau lòng bẻ một ít, sau đó vội thu lại Lão sơn sâm. Sau khi đập miếng Lão sơn sâm này thành các mảnh nhỏ, Giang Nguyên liền đặt vào trong chiếc cốc dùng một lần, sau đó giao cho người trung niên ở bên cạnh, nói:

- Anh mau đi đổ hơn nửa cốc nước pha đi...

Sau khi đuổi người trung niên ra ngoài, Giang Nguyên lập tức bắt đầu hành động. Bây giờ đối với hẩn mà nói, thời gian rất gấp gáp, ngay cả Lão sơn sâm hẩn cất giữ cẩn thận cũng lôi ra dùng rồi. Hiện tại hẩn cần phải tranh thủ thời gian, giành giật từng giây vì trước mắt thời gian chính là tính mạng.

Hẩn nhớ là trong hòm cấp cứu quân đội chuẩn bị cho hẩn có giấy thử nhóm máu, lúc này chắc là dùng được.

Giang Nguyên nhanh chóng lấy hộp giấy thử đó từ bên trong ra, vội rút ra hai tờ, nhìn người trung niên vừa rót nước đi vào trầm giọng hỏi:

- Hai người là anh em ruột sao?

- Á... Đúng vậy!

Người trung niên hơi sửng sốt, sau đó vội gật đầu nói.

- Được...

Giang Nguyên chỉ đáp lại một tiếng, chưa đợi người trung niên kịp phản ứng lại, một chiếc tấm bông đã bồi lên ngón tay anh ta, anh ta chỉ cảm thấy ngón tay có chút mát lạnh, sau đó chợt nhói đau, một giọt máu chảy ra từ trên ngón tay của anh ta.

Khi người trung niên đang sửng sờ nhìn ngón tay mình, một tờ giấy thấm đã phủ lên giọt máu đó, trong nháy mắt lại bị rút về.

Giang Nguyên tiện tay đặt tờ giấy này sang một bên, vươn tay để một tờ giấy thấm khác lên miệng vết thương của bệnh nhân. Lấy được một giọt máu xong, hắn cũng đặt tờ giấy sang một bên, bắt đầu lấy túi phẫu thuật từ trong hòm cấp cứu ra.

Túi phẫu thuật được mở ra hơn nửa, đặt trên chiếc bàn bên cạnh. Lúc này Giang Nguyên cũng đeo khẩu trang và mũ vào, trong môi trường thế này, mặc dù nếu nói đến chuyện vô khuẩn gì đó thì thật nực cười nhưng có thể giảm được bao nhiêu cơ hội truyền nhiễm thì tốt bấy nhiêu. Dù sao thì về sau cũng đều cần điều trị chống truyền nhiễm, bây giờ điều kiện không đủ thì đành cứu mạng trước rồi tính sau...

Giang Nguyên vừa vươn tay cầm lấy hai tờ giấy thấm, vừa quay đầu hỏi thầy thuốc Đào:

- Anh chuẩn bị xong chưa?

Thầy thuốc Đào luống cuống tay chân đặt cái bình trong tay xuống, vội gật đầu nói:

- Chuẩn bị xong rồi...

- Tốt... Chuẩn bị bắt đầu...

Giang Nguyên cầm hai tờ giấy thấm để lại gần mắt quan sát, sau đó

hài lòng gật gật đầu. Vận may không tệ, hai anh em này đều có nhóm máu O, không cần mất thời gian tìm người khác lấy máu nữa, quả nhiên tỷ lệ tương đồng nhóm máu của anh em ruột tương đối cao.

Bảo người trung niên ngồi xuống cạnh chiếc bàn bên cạnh xong, Giang Nguyên trầm giọng dặn dò:

- Thầy thuốc Đào, lấy máu cho anh ta... Lấy năm trăm... Không, năm trăm năm mươi ml, chắc cái bình cũng chứa được hết...

- Hả... Ồ...

Thầy thuốc Đào ngẩn ngơ, sau đó lại ngây ngẩn gật đầu. Bây giờ anh ta đã bị tốc độ của Giang Nguyên làm loạn tư duy, chỉ biết vội làm theo những gì Giang Nguyên dặn.

Người trung niên vốn còn không biết thầy thuốc Giang này kéo mình ngồi đây làm gì, lúc này nhìn Giang Nguyên chỉ vào mình, nghe những gì hắn nói, lại nhìn bình nước muối thầy thuốc Đào đang cầm trong tay, sắc mặt cũng hơi trắng bệch, cái bình đó quả thật có chút dọa người.

Nhưng anh ta biết em trai mình mất nhiều máu như vậy, chắc là phải dựa vào máu của mình cứu mạng nên cũng đành cắn răng, ngồi đó bày ra dáng vẻ mặc người khác làm gì thì làm.

Lúc này Giang Nguyên đã bưng nước muối sinh lý mà vừa nãy thầy thuốc Đào đổ ra để làm bình vô khuẩn, bắt đầu rửa sạch khu vực phẫu thuật từ chỗ 15cm bên trên đầu gối đến vị trí bắp đùi.

Sau khi rửa xong, nhìn khu vực phẫu thuật đã sạch sẽ, Giang Nguyên hài lòng gật gật đầu, sau đó nhìn về phía thầy thuốc Đào. Thấy thầy thuốc Đào đang chậm rãi lấy máu, trong lòng Giang Nguyên bất đắc dĩ thở dài, lấy máu cũng mất một chút thời gian, có điều... hắn là kíp.

Nhìn cốc nước đặt ở bên cạnh, Giang Nguyên cầm lên để sát miệng, nhấp một ngụm xác nhận không nóng nữa liền lấy một chiếc kim tiêm hút 10ml, sau đó chậm rãi tiêm vào miệng bệnh nhân.

Lão sơn sâm đại bổ nguyên khí, bổ khí dưỡng máu, giữ mạng, giúp chuyện Giang Nguyên chỉ nắm chắc được tối đa ba phần biến thành năm sáu phần trở lên. Đây cũng là nguyên nhân hẳn chịu làm phẫu thuật cắt chân này.

Nhìn Lão sơn sâm đã hoàn toàn đi vào bụng người bị thương, Giang Nguyên đặt kim tiêm xuống rồi mới lấy mấy cây châm bạc từ trong ống châm ra, đây cũng là một trong những nhân tố để hẳn phẫu thuật thành công. Mặc dù lúc này người bị thương đã lâm vào trạng thái hôn mê nhưng trong tình huống không có thuốc tê toàn bộ, lại không có đủ lượng máu hỗ trợ thì ai dám tùy tiện tiến hành phẫu thuật như vậy đây?

Giang Nguyên giơ tay xé cả ống quần của người bệnh, cắm mấy cây châm lên phần chính của bắp đùi rồi mới khẽ thở hắt ra, bây giờ tất cả đều đã chuẩn bị xong, chỉ đợi máu...

Nhìn Giang Nguyên thỉnh thoảng lại nhìn về phía này, thầy thuốc Đào cũng biết Giang Nguyên đang đợi mình nên cắn răng, tay lấy máu cũng nhanh hơn.

Cùng với việc thầy thuốc Đào lấy máu bằng tốc độ nhanh hơn, sắc mặt người trung niên cũng trắng bệch, nhưng cũng may đợi sau khi thầy thuốc Đào lấy được cả bình máu, người trung niên mặc dù sắc mặt hơi trắng bệch nhưng không ngất xỉu.

Thấy máu đã lấy xong, Giang Nguyên vội thúc giục:

- Mau... Thầy thuốc Đào bắt đầu truyền máu, không còn nhiều thời gian nữa...

- Được...

Trong khi thầy thuốc Đào vừa luống cuống tay chân đóng nắp bình, treo bình máu, đồng thời cắm ống chuẩn bị truyền máu, nghi vấn trong đầu anh ta cuối cùng cũng bật ra:

- Thầy thuốc Giang... Hình như vừa nãy anh chỉ kiểm tra nhóm máu, chẳng lẽ không cần kết hợp máu đơn xen sao?

- Đều là nhóm máu O, lại là anh em ruột... Nếu thế còn không hợp thì vận may cũng quá tệ đi... Đương nhiên điều chủ yếu nhất là

chúng ta không còn thời gian nữa, anh hiểu không?

Giang Nguyên nhún vai, sau đó bất đắc dĩ cười cười.

- Được rồi...

Thầy thuốc Đào cũng bất đắc dĩ gật đầu, sau đó cầm lấy băng quấn mạch, bắt đầu truyền máu cho người bị thương, chỉ là trong lòng anh ta thăm cầu khẩn:

- Đừng có vận may quá tệ... Nếu không nhờ thế thật thì cuộc phẫu thuật này làm cũng như không...

Phía thầy thuốc Đào bắt đầu truyền máu rồi, bên Giang Nguyên cũng bắt đầu dùng iot khử trùng cho phần bên trên và bên dưới đầu gối, sau đó đeo găng tay vô khuẩn, trải khăn phẫu thuật, cuối cùng cũng bắt đầu...

Thấy Giang Nguyên bắt đầu rồi, thầy thuốc Đào cũng vội thu dọn đồ, sau đó đeo khẩu trang, mũ và găng tay vô khuẩn để trợ giúp cho Giang Nguyên, phẫu thuật lớn như vậy một người không thể hoàn thành.

Có điều đợi sau khi anh ta đi lên, anh ta thật sự phát hiện không phải chuyện gì quá lớn lao, chỉ thấy Giang Nguyên cầm dao phẫu thuật, ngay cả thuốc tê cũng không dùng, trực tiếp hạ dao...

“Xoẹt xoẹt xoẹt...” mấy cái, cả lớp da và thịt từ đầu gối trở lên hoàn toàn bị cắt ra, lộ ra xương bánh chè và cả khớp xương bên trong. Sau đó Giang Nguyên lại hạ xuống hai nhát, cắt bỏ xương bánh chè ở chỗ đầu gối đi, hai dao cuối cùng trực tiếp cắt đứt bắp chân...

- Á...

Thấy động tác của Giang Nguyên, thầy thuốc Đào lập tức choáng váng, thuốc tê không tiêm, mạch máu không thắt, trực tiếp cắt bỏ, chẳng lẽ đang chặt chân giò sao?

Chương 328: Lo lắng tốt hoặc xấu

Phẫu thuật cắt chân bình thường đều phải thắt những chỗ quan trọng như mạch máu gì đó rồi mới rạch từng tầng cắt đứt.

Mặc dù thầy thuốc Đào chưa từng thật sự thử làm loại phẫu thuật này nhưng ít nhiều cũng biết một chút. Có điều nhìn Giang Nguyên làm như chặt móng giò, vung dao lên lưu loát hạ xuống vài cái là cắt xong chân của người ta...

Lúc này thầy thuốc Đào thật sự có chút choáng váng, phẫu thuật này phải làm như vậy thật sao?

Lúc này Giang Nguyên cầm bắp chân vừa bị cắt đi tiện tay gác qua một bên, sau đó cầm kim kẹp kim và nhíp lên định thắt và khâu lại thì thấy đáng vẻ đó của thầy thuốc Đào, không khỏi khẽ cười. Hắn dùng nhíp kẹp mạch máu đang chậm rãi thối ra một ít máu, sau đó móc kim kẹp kim vòng một vòng. Sau khi bắt đầu thắt lại, Giang Nguyên mới lãnh đạm nói:

- Phương pháp phẫu thuật này chỉ thích hợp với tôi, không thích hợp với người khác...

- Hả...

Nghe thấy lời này của Giang Nguyên, thầy thuốc Đào sửng sốt một lát rồi mới hiểu Giang Nguyên đang nhắc nhở mình không cần quá kinh ngạc, cũng đừng có học.

Chỉ là lúc này anh ta vẫn không nhận được có chút tò mò, nhiều mạch máu như vậy tại sao không chảy máu chứ? Người khác đều thắt hết cả lượt mạch máu lớn nhỏ rồi mới tiến hành phẫu thuật cắt đi nhưng thầy thuốc Giang lại làm theo trình tự ngược lại. Đầu tiên hắn cắt trước rồi mới thắt mạch máu, thật y như chặt móng giò vậy...

Lúc này tay chân Giang Nguyên cũng không chậm, đối với hắn mà nói, thắt mạch máu trước và cắt bắp chân trước không khác nhau quá nhiều, khác biệt duy nhất là vì sau khi cắt đi mới tiến hành

khâu thì tiện hơn nhiều, làm như vậy có thể sẽ tiết kiệm được không ít thời gian. Nếu không nếu thắt từng cái một trước rồi mới cắt thì ngược lại sẽ mất nhiều thời gian hơn.

Hắn vừa mới thăm tính toán, thật ra nửa tiếng đã đến rồi nhưng vì hắn dùng thêm mấy cây châm bạc ở chỗ bắp đùi, làm chậm huyết áp của cả chân nên mới có thêm ba bốn phút, nếu không lúc này những mạch máu này sớm đã bắt đầu phun máu rồi.

Vậy nên lúc này động tác trong tay Giang Nguyên càng nhanh hơn vài phần, mà thầy thuốc Đào ở bên cạnh thấy động tác của Giang Nguyên chột nhanh hơn, mà mấy mạch máu lớn chưa thắt lại hình như lượng máu chảy ra bắt đầu tăng lên, trong lòng cũng bắt đầu hiểu tình hình. Anh ta vội cầm kéo lên giúp Giang Nguyên...

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, máu chảy ra từ một số mạch máu càng ngày càng nhiều, tay Giang Nguyên lại nhanh hơn mấy phần. Thầy thuốc Đào ở bên cạnh nhìn mà trợn mắt há hốc mồm, mắt cũng chẳng buồn chớp, trong mắt tràn ngập vẻ không thể tin nổi, hành động của con người có thể nhanh đến mức này sao?

“Phù...” Cùng với việc mạch máu cuối cùng được thắt lại, thầy thuốc Đào ngậy ngẩn hỗ trợ cắt dây cuối cùng này xong, Giang Nguyên mới vươn vai thở phào một hơi. Vừa nãy thật là nguy hiểm, nếu còn chậm nửa phút thì phiền phức lớn rồi...

Cho đến lúc này, Giang Nguyên mới chú ý đến thầy thuốc Đào vẫn đang ngậy ngẩn ở bên cạnh, không khỏi bật cười. Giang Nguyên khẽ lắc đầu rồi cầm kim kẹp kim lên, lại rút một sợi chỉ, bắt đầu khâu, tiếp sau đây là tiến hành khâu cơ bắp và da...

Thấy Giang Nguyên lại bắt đầu khâu, thầy thuốc Đào ở bên cạnh mới ý thức được người trợ lý như anh ta thật không đủ tư cách, sắc mặt đỏ lên, vội nói:

- Thầy thuốc Giang, để tôi khâu cho...

Giang Nguyên cười cười, sau đó đưa dây kim trong tay qua, nói:

- Được... Còn lại để anh hoàn thiện nốt!

- Tôi hoàn thiện nốt?

Thầy thuốc Đào ngậy ngẩn nhìn đầu gối trống rỗng, anh ta phải khâu cả đầu gối này lại sao? Trước đây anh ta chưa làm bao giờ!

Nhìn dáng vẻ căng thẳng của thầy thuốc Đào, Giang Nguyên vừa cười vừa bỏ găng tay ra, sau đó cười nói:

- Anh yên tâm, bắt đầu đi... Có vấn đề thì tôi sẽ nói với anh!

Nghe thấy Giang Nguyên nói vậy, thầy thuốc Đào mới hiểu ra, cảm kích cười gật gật đầu với Giang Nguyên, biết Giang Nguyên đang cố ý cho anh ta cơ hội, huấn luyện anh ta!

- Được rồi, tiếp sau đây cho anh ta thuốc kháng sinh và lượng dung dịch bổ sung vừa đủ...

Nhìn người bị thương đã xử lý xong, Giang Nguyên dặn dò thầy thuốc Đào mấy câu rồi đi ra ngoài.

Sau khi báo cho người trung niên vẫn luôn đợi bên ngoài lều vải phẫu thuật thành công, Giang Nguyên mới chậm rãi rời đi trong lời cảm ơn chân thành của đối phương.

Phẫu thuật vừa này gây cho hấn áp lực cũng không nhỏ, không phải trước đây hấn chưa từng làm phẫu thuật cắt chân nhưng chưa từng làm ca nào rủi ro lớn như ca này. Ngay cả người có tinh thần cường hấn vượt xa người khác như Giang Nguyên làm xong cũng cảm thấy mệt mỏi không chịu nổi.

Chỉ là khi Giang Nguyên vừa vươn vai một cái, chuẩn bị nghỉ ngơi một lát thì xa xa lại có người nâng một thứ như là cánh cửa hoặc cánh cửa thương gì đó chạy về phía bên này.

Giang Nguyên hít một hơi thật sâu, lắc lắc đầu, lấy lại tinh thần, chuẩn bị bắt đầu ghênh đón người bệnh kế tiếp.

Giang Nguyên ở đây bận rộn, cách đó mấy ngàn km, lúc này Tề Nhạ Minh đang cảm tức trầm giọng hỏi A Lang:

- Chuyện gì vậy? Một người lớn như Giang Nguyên mà lại không thấy ở Bắc Kinh sao?

- Minh thiếu... Người của chúng ta vẫn luôn chú ý đến hướng đi của Giang Nguyên, nhưng sáng sớm hai ngày trước, đột nhiên không thấy tăm hơi bóng dáng của Giang Nguyên đâu, không tìm được bất cứ tin tức hản rời khỏi Bắc Kinh nào. Dù là máy bay hay tàu hỏa đều không hề có ghi chép gì...

Lúc này A Lang cũng có chút bất đắc dĩ nhú mày đáp.

Lúc này Tề Nhạc Minh lạnh giọng hừ nói:

- Chẳng lẽ hẳn biết chúng ta đang theo dõi hẳn?

- Không... Chắc không đâu, người của chúng ta rất ổn thỏa, dù là theo dõi cũng ở chỗ cực xa... Tuyệt đối không thể có người phát hiện ra được!

A Lang chắc chắn nói.

- Dù sao thì mấy ngày này Giang Nguyên cũng tiếp xúc với đại viện Dương gia không ít, người của chúng ta tuyệt đối sẽ không bị người khác phát hiện ra!

- Vậy rốt cuộc hẳn đi đâu rồi? Chẳng lẽ bay được à?

Cuối cùng Tề Nhạc Minh cũng không nhịn được rít gào lên. Anh ta đã định đợi Giang Nguyên rời khỏi tầm mắt của Dương gia quay về Vân Giang sẽ phái mấy cao thủ đi lôi tên này về, nhưng giờ không thấy người đâu thì phải làm sao?

- Minh thiếu, anh cứ yên tâm, tôi sẽ tiếp tục cho người điều tra... Nhất định sẽ tìm cho ra tên đó!

A Lang lúc này cũng cắn răng, trầm giọng nói.

Không chỉ mình bọn Tề Nhạc Minh đang sốt ruột tìm tung tích của Giang Nguyên, lúc này Phan Hiểu Hiểu cũng đang phiền não liên tục gọi vào di động của Giang Nguyên nhưng lần nào cũng không phải thông báo “Số điện thoại quý khách gọi hiện không liên lạc được”, hoặc là “Số điện thoại quý khách gọi hiện đã tắt máy”.

- Tên này không nói tiếng nào đã đi đâu vậy? Hai ngày rồi, di động cũng tắt máy...

Phan Hiểu Hiểu hằm hừ ngồi trên ghế sofa, hung hăng ném đi động xuống bàn.

Lúc này một người phụ nữ trung niên mặc áo lông cao cổ có khí chất cao quý đang thu dọn phòng khách thấy dáng vẻ hằm hừ này của Phan Hiểu Hiểu, không khỏi mỉm cười nói:

- Sao vậy Hiểu Hiểu? Ai chọc con không vui thế?

- Không ai cả... Tự con không vui!

Phan Hiểu Hiểu hằm hừ gác đôi chân thon dài được bao bọc bởi chiếc quần jean lên bàn trà, cầm di động lên nhìn nhìn, sau đó lại ném về ghế sofa.

Nhìn dáng vẻ tức giận của con gái, người phụ nữ kia không khỏi mỉm cười, nói:

- Là Giang Nguyên đúng không? Sao nó không đến tìm con?

- Hừ... Con không biết tại sao từ sáng sớm hôm qua điện thoại anh ta đã không gọi được rồi...

Phan Hiểu Hiểu chu cái miệng nhỏ nhắn, buồn bực nói.

Mẹ Hiểu Hiểu ngẩn người, sau đó cười nói:

- Có thể là nó có chuyện gì đó, con đừng lo lắng...

- Hừ... Con không thêm lo lắng cho anh ta...

Dường như chịu ảnh hưởng của động đất Lỗ Sơn, tại Vân Giang... Lúc này cũng có mấy người không hẹn mà cùng gọi điện cho Giang Nguyên, bao gồm Hồ lão y sư, Tuyên Tử Nguyệt, Từ Thanh Linh, còn cả... Lý Tiểu Vũ...

Di động của Giang Nguyên nổi tiếng là không tắt máy, di động của người khác có thể pin thường chỉ dùng được một ngày nhưng di động của Giang Nguyên ngoài gọi điện, thỉnh thoảng nhắn tin ra thì về cơ bản rất hiếm khi lòi ra làm việc khác nên gần như chưa từng xuất hiện tình trạng tắt máy vì hết pin.

Nhưng khi tất cả mọi người đều gọi điện cho hấn thì điện thoại lại không gọi được, không biết đã gây ra bao nhiêu ai oán. Không ít người đã nghĩ hôm nay không mở máy thì chắc ngày mai hấn sẽ phải mở máy.

Có điều sự thật luôn tàn khốc, rất rõ ràng ngày mai cũng không thể mở máy...

Giang Nguyên bận rộn cả buổi sáng, đợi khi hấn hết bận thì đã đến lúc ăn cơm trưa. Bây giờ ở bên Viện y tế về cơ bản mọi người đều ăn cơm tập thể, có mấy thím chuyên phụ trách nấu cơm làm thức ăn, còn về gạo hay thức ăn gì đó thì không thiếu, mùi vị thức ăn nấu ra cũng không tệ.

Giang Nguyên trước giờ đều ăn nhiều, đặc biệt là trong tình trạng cực kỳ bận rộn như thế này, hấn ăn càng nhiều hơn. Sau khi ăn xong hai bát cơm to, Giang Nguyên có chút mệt mỏi, tìm một góc yên tĩnh ngồi xuống, sờ lấy một ít Lão sơn sâm ra bỏ vào miệng, chậm rãi nhai rồi khẽ nhắm mắt lại, ngủ một lát.

“Phát hiện năng lượng sinh vật đặc biệt, bắt đầu hấp thu... Cơ thể tiến vào trạng thái ngủ đông, tự động vận hành phương pháp vận khí Ngũ Cầm...”

- Thầy thuốc Giang? Thầy thuốc Giang...

Giang Nguyên ngẩng ngơ chưa được bao lâu, chỉ chưa đến một tiếng thì đã bị tiếng gọi truyền đến từ bên ngoài làm tỉnh dậy.

Giang Nguyên mở mắt ra, tin tức trong đầu lại lần nữa hiện lên: “Cơ thể ngừng ngủ đông, hiện mức độ tích lũy năng lượng Cửu Vĩ đuôi 4 là 5%...”

Nghỉ ngơi gần một tiếng nên tinh thần tự giác của Giang Nguyên tốt lên rất nhiều, lập tức tinh thần phấn chấn gấp trăm lần bước ra bên ngoài. Lần này là một bệnh nhân thôn Hạ Chúc đưa đến, cũng là một bệnh nhân bị ngoại thương, một mình thầy thuốc Đào không xử lý được, Giang Nguyên đi giúp thầy thuốc Đào. Hai người mất hơn chục phút, rất nhanh liền xử lý xong, chỉ còn lại công việc truyền dịch và chống nhiễm trùng.

Thấy không còn chuyện gì nữa, nhớ ra bên phố bên kia còn bày ba cỗ quan tài, Giang Nguyên nghĩ nghĩ rồi nói với thầy thuốc Đào một câu sau đó dẫn Tiểu Bảo đi về phía con phố kia...

Chương 329: Trạng thái không minh

Lúc này ba cỗ quan tài vẫn được đặt dưới cây đại thụ râm mát, trên chiếc ghế nhỏ ở bên cạnh có đặt một thếp hương và một xấp tiền giấy. Giang Nguyên khẽ thở dài, cầm một nén nhang lên châm rồi nhẹ nhàng cắm vào phía trước quan tài, chắp tay vái mấy cái, sau đó quỳ xuống, khấu đầu mấy cái.

Tiểu Bảo còn ít tuổi, tỉnh tỉnh mê mê, không biết người ngủ bên trong ba chiếc hộp đen đó chính là ông nội, bà nội và mẹ mình, chỉ nghe lời Giang Nguyên, Giang Nguyên bảo cậu bé khấu đầu, cậu bé liền khấu.

Đợi khi Tiểu Bảo khấu đầu ba lần xong, Giang Nguyên lại dẫn Tiểu Bảo đi về. Có điều khi hai người đi đến nửa đường, khi đi qua một đồng trống vắng, dường như bên tai Giang Nguyên mơ hồ nghe thấy trong đồng trống vắng có truyền đến tiếng kêu như có như không.

Nghe thấy thanh âm này, Giang Nguyên không khỏi sửng sốt, sau đó thuận mắt nhìn qua. Hắn phát hiện đồng trống vắng đó không có gì bất thường, nhúu mày tưởng là ảo giác, đang định tiếp tục quay về Viện y tế thì dường như tiếng kêu cứu ở bên tai lại vang lên. Lúc này Giang Nguyên nhướng mày, mặc dù thanh âm này cực kỳ yếu ớt, thậm chí là có chút mơ hồ nhưng bây giờ hắn có thể xác nhận đó không phải ảo giác.

Nhưng cách xa như vậy, làm sao hắn nghe thấy được? Trong lòng Giang Nguyên có chút giật mình kinh hãi, bỗng nhớ ra nhĩ thức của mình hôm qua đã được cường hóa, chẳng lẽ...

Lập tức trong lòng Giang Nguyên cả kinh, chẳng lẽ trong đồng trống vắng còn có người còn sống? Hắn kéo Tiểu Bảo đứng lại, tỏ ý bảo Tiểu Bảo yên lặng rồi cẩn thận lắng nghe.

Cùng với việc Giang Nguyên bắt đầu dụng tâm nghe, thanh âm bên kia càng ngày càng lớn, càng ngày càng rõ.

- Cứu mạng... Mặc dù thanh âm này tương đối yếu ớt nhưng dưới sự chú ý lắng nghe của Giang Nguyên nó càng ngày càng trở nên rõ ràng, thậm chí Giang Nguyên đại khái cũng đoán được thanh âm truyền đến từ vị trí nào.

Sắc mặt Giang Nguyên lập tức khẽ biến, hắn không dám chần chờ, dặn Tiểu Bảo ở đây chờ xong liền vội chạy về phía đồng đồ nát truyền đến thanh âm. Bây giờ hắn dần dần hiểu ra chắc là tác dụng sau khi nhĩ thức của hắn được cường hóa, nếu không với thanh âm yếu ớt lúc đầu thì chắc chắn hắn không thể nghe được.

Sau khi chạy đến đồng đồ nát, Giang Nguyên lại cẩn thận nghe nghe, mặc dù thanh âm đó cực kỳ yếu ớt nhưng cũng càng ngày càng rõ ràng. Hắn không dám chậm trễ, lập tức giơ tay ra bắt đầu đào.

Hai ngày này, hắn tương đối có kinh nghiệm trong việc dọn dẹp đồng đồ nát như thế này. Hắn bê từng miếng gạch ngói vỡ ném ra bên ngoài.

Giang Nguyên ở đây dọn dẹp, lúc này có hai người trung niên đang kéo mấy cây gỗ từ con phố cũ hướng về phía Viện y tế. Bệnh nhân ở phía Viện y tế càng ngày càng nhiều nên một số người dân đang nghĩ mọi cách để dựng thêm mấy cái lều cho Viện y tế.

Thấy Tiểu Bảo đứng ven đường, một người trung niên tò mò hỏi:

- Tiểu Bảo? Sao cháu lại ở đây một mình?

Tiểu Bảo chỉ vào đồng đồ nát, nói:

- Cha cháu ở đó...

- Cha?

Hai người vừa nghe, liền biết là Giang Nguyên, sau đó thuận theo hướng Tiểu Bảo chỉ nhìn qua, thấy Giang Nguyên đang ngồi xổm đào gì đó trong đồng đồ nát.

Hai người trung niên liếc nhìn nhau, ném gỗ trong tay đi, chạy về phía Giang Nguyên. Bọn họ biết rõ thầy thuốc Giang này không có việc gì đột nhiên chạy đến đồng đồ nát đào bới nhất định là phát

hiện vẫn còn có người... Nếu không anh ta sẽ không để một mình Tiểu Bảo ở đây.

Sau khi chạy vào, hai người liền hỏi Giang Nguyên:

- Thầy thuốc Giang, bên trong có người sao?

- Có người... Mau tới hỗ trợ...

Giang Nguyên vội đáp.

- Được...

Sau khi nghe thấy lời xác nhận của Giang Nguyên, hai người vội vây quanh, giúp Giang Nguyên đào bới, một người trung niên trong số đó vừa đào vừa tò mò nói:

- Thật kỳ lạ, hôm nay tôi đi qua chỗ này hai lần rồi mà sao không phát hiện vẫn còn có người... Thầy thuốc Giang, làm sao anh phát hiện ra thế?

Lúc này Giang Nguyên đành cười nói:

- Khi đi qua đây tôi cũng mơ hồ nghe thấy thanh âm, vừa nãy mới chắc chắn!

- Nhưng sao bây giờ lại không có thanh âm rồi...

Một người khác lúc này vừa đào vừa nghi hoặc nói, y đang nghi liệu Giang Nguyên có nghe lầm không.

Thanh âm của người nọ gần như là hừ hừ ở bên miệng, sao các anh có thể nghe thấy được? Trong lòng Giang Nguyên nghĩ vậy nhưng lại không tiện giải thích, đành lại cười nói:

- Tai tôi tương đối thính, đúng lúc nghe thấy gọi mấy tiếng...

- Oh...

Người nọ gạt đầu, sau đó lại bắt đầu cảm thán:

- Cũng không biết là ai, hình như đây là nhà Trương Vũ Ngân, cả nhà đều bị chôn vùi nên cũng không có ai kịp thời đến đào...

Haiz...

Động tác của Giang Nguyên vốn đã nhanh, sức cũng lớn hơn nhiều hai người trung niên này. Hai người trung niên nhìn Giang Nguyên tiện tay liền ném một miếng gạch bê tông và gạch hơn chục cân ra ngoài, trong lòng cũng thầm kinh ngạc, thầm nghĩ: “Thầy thuốc Giang này y thuật lợi hại như vậy, sức lực cũng dọa người thế kia, chỉ sợ thật sự là người đi ra từ bộ đội đặc chủng!”

Đương nhiên người này không ngờ mặc dù điều y đoán không hoàn toàn chính xác nhưng cũng không lệch bao nhiêu.

Rất nhanh, cùng với việc mọi người cùng đào bới, đào sâu vào trong liền đào được một tấm xi măng. Hai người trung niên nhìn tấm xi măng nặng nề này có chút khó xử, một phần khác của tấm xi măng còn bị đè trong đồng hồ nát, muốn nâng nó lên không dễ chút nào.

Ngay cả Giang Nguyên lúc này cũng hơi cau mày, đối với hắn mà nói mất chút sức có thể lôi ra được nhưng có người khác ở đây nên hắn cũng có chút khó xử.

- Ôi... Thật sự có người!

Lúc này một người trong số đó đột nhiên kinh hô:

- Nghe mà xem, bên trong có thanh âm...

Người kia cũng vội cẩn thận lắng nghe, cũng thấy vui mừng lẫn sợ hãi.

- Nghe thấy rồi, hình như là giọng của Đào Vũ Ngân...

Bọn họ nghe được thanh âm nhưng Giang Nguyên lại cảm thấy hình như thanh âm này yếu ớt hơn lúc đầu mấy phần, xem ra người bên dưới này sắp không chống đỡ nổi rồi. Hắn lập tức không nghĩ nhiều như vậy nữa, trầm giọng nói:

- Nào... Mọi người cùng hợp sức nâng lên thử xem!

- Được...

Xác nhận được bên trong có người nên tinh thần của hai người cũng lên cao, mặc kệ rốt cuộc có thể nâng được hay không, ba người liền đặt tay xuống dưới tấm xi măng, Giang Nguyên trầm giọng quát:

- Một hai ba... Nâng...

Cùng với tiếng “nâng” này, tấm xi măng cũng được nhấc mạnh lên, ba người cùng hợp lực đã nâng được tấm xi măng nhìn có vẻ khó mà dịch chuyển được này sang một bên.

- Đào Vũ Ngân... Là Đào Vũ Ngân...

Tấm xi măng được lật ra, ba người liền nhìn thấy bên dưới có một người đang khẽ nhắm mắt lại nằm đó, y như đã chết rồi vậy, chỉ có lồng ngực vẫn đang có chút phập phồng chứng tỏ anh ta còn sống.

- Chân anh ta bị ván giường đè lên rồi...

- Nào dùng sức... nâng lên...

Mặc dù mất chút sức nhưng ba người vẫn rất nhanh liền cứu được Đào Vũ Ngân ra. Giang Nguyên phán đoán sơ qua liền biết người tên Đào Vũ Ngân này không bị thương tổn quá lớn, chỉ là quá mức yếu ớt mà thôi. Hắn lập tức nói với hai người:

- Hai người mau nâng anh ta đến Viện y tế, bảo thầy thuốc Đào truyền dịch cho anh ta...

Nghe thấy Giang Nguyên nói vậy, hai người này vội công Đào Vũ Ngân, gối cũng bỏ mặc, vội chạy về phía Viện y tế.

Còn Giang Nguyên lại bước ra khỏi đồng đồ nát, sau đó nhìn xung quanh, bước đến bên đường cống Tiểu Bảo, bắt đầu quay đầu đi, thuận theo đồng đồ nát mà đi.

- Cha... Chúng ta đi đâu vậy?

Tiểu Bảo tò mò hỏi.

- Suyt... Tiểu Bảo đừng nói gì, cha đang cứu người, con ngoan

nhé...

- Dạ... Tiểu Bảo biết rồi ạ...

Tiểu Bảo ngoan ngoãn bò trên lưng Giang Nguyên, giọng nói trẻ con đáp lại.

Công Tiểu Bảo, cả đường Giang Nguyên hơi cúi đầu chậm rãi bước đi nhưng sự chú ý vẫn đặt hết bên tai, lảng lảng đi về phía trước. Giang Nguyên đặt hết sự chú ý vào bên tai, bắt đầu cẩn thận nghe thanh âm xung quanh, hần đi mãi đi mãi, dường như cả người đã tiến vào cảnh giới kỳ diệu vậy.

“Cơ thể tiến vào trạng thái không minh... Khởi động huyết mạch thiên phú thông mạch chi tâm; thiên phú cấp một: Khởi động mê hoặc, thanh chướng, tốc độ, năng lượng tiêu hao hạ xuống 90%...” Hình xăm màu đỏ nhạt trên cánh tay trái của Giang Nguyên lúc này đang nhanh chóng mà lặng yên không một tiếng động lóe lên, một tin tức hiện lên trong đầu Giang Nguyên nhưng Giang Nguyên lại không hề phát hiện ra...

Đầu tiên trong tai Giang Nguyên chỉ có tiếng hít thở của hắn và Tiểu Bảo, còn cả tiếng bước chân. Sau đó dần dần tiếng hít thở và tiếng bước chân của hắn cũng biến mất... chỉ còn lại tiếng gió lờ mờ vốn dĩ khó mà nghe thấy được ngẫu nhiên vây quanh bên tai...

Ngay sau đó tiếng gió lờ mờ này dường như cũng biến mất, chỉ có tiếng bùm xung quanh chảy xuống...

Đây là cái gì? Ừm... Đây là tiếng hít thở, rất yếu ớt... Nhịp tim thì sao? Ừm... Cũng coi là ổn định, nhưng cũng hơi yếu ớt, còn có thể chống đỡ một thời gian... Ở vị trí khoảng tám mét bên phải.

Lúc này Giang Nguyên cũng không rõ rốt cuộc bản thân đang xảy ra biến hóa gì, tinh thần của hắn đang tập trung cao độ, ngay cả đôi mắt cũng như không có tiêu cự. Hắn chậm rãi ngẩng đầu lên, lạnh nhạt liếc nhìn chỗ đó, tất cả cảnh vật trong tầm mắt như biến thành một mảnh đen trắng, chỉ có vị trí được phán đoán bằng thanh âm truyền đến vừa nãy là vô cùng rõ ràng.

Sau khi nhẹ nhàng liếc mắt nhìn chỗ đó, Giang Nguyên không hề

chần chừ bước nhanh về phía trước, hẳn biết lúc này mình cần làm gì, nên làm gì.

- Có... người không...

- Mười hai bước ở bên phải phía trước... Hơi thở hơi gấp, nhịp tim bình ổn, trạng thái vẫn có thể...

Giang Nguyên nhẹ nhàng ngẩng đầu liếc nhìn vị trí kia một cái, vị trí nào đó trong tầm mắt đen trắng dường như trở nên vô cùng rõ ràng.

- Sáu mét bên trái... Hô hấp yếu ớt, nhịp tim tăng cao, trạng thái xấu, dự tính trong vòng hai giờ sẽ xuất hiện suy kiệt...

Giang Nguyên lặng yên không tiếng động đi như vậy, Tiểu Bảo nằm bò trên lưng hắn, dường như cũng bị lây nhiễm hơi thở kỳ diệu mà yên tĩnh tỏa ra từ trong cơ thể Giang Nguyên, dần dần ngủ say, chỉ còn lại Giang Nguyên như một chiếc bóng lơ lửng đi trên Tiểu Tập Trấn chỉ có hai con phố này.

Chương 330: Phúc tinh của Tề La

Loại tình trạng này của Giang Nguyên cực kỳ kỳ diệu, thậm chí hẳn một đường bước đi, mấy thôn dân đang đào móc đồng đồ nát ở ven đường dường như hoàn toàn không chú ý đến hắn. Dù có một người lơ đãng nhìn về phía sau một cái thì hình như cũng không chú ý đến bóng người đang bước nhanh ở nơi cách phía sau người anh ta không xa.

Giang Nguyên đi nhanh về phía trước, chỉ mất hơn chục phút hẳn đã đi hết một lượt cả Tiểu Tập Trấn của Tề La. Đợi khi hắn quay về chỗ cũ, đầu hắn mới lại lần nữa ngẩng lên, như là đột nhiên khôi phục sức sống vậy. Lúc này hắn mới phát hiện Tiểu Bảo nằm bò trên lưng mình, không biết đã ngủ từ khi nào.

“Cơ thể thoát ra khỏi trạng thái không minh, năng lượng tiêu hao 4%, hiện tích lũy năng lượng Cửu Vĩ đuôi 1 đạt 1%!”

Đối với việc bản thân mình có thể như vậy một lát rồi tự nhiên

không còn khả năng đó nữa, Giang Nguyên cũng không hề bận tâm, hẳn không để ý lắm đến trạng thái vừa nãy của mình, bây giờ hẳn không dám chần chừ nữa. Mặc dù như vậy có lẽ sẽ khiến người ta cảm thấy vô cùng kỳ lạ và kinh ngạc nghi ngờ nhưng đối mặt với tính mạng của biết bao người, Giang Nguyên cũng bất chấp việc khiến người khác cảm thấy quái dị, chạy nhanh về phía Viện y tế.

Phía Viện y tế bây giờ đang có không ít người đang đứng lều vãi...

Giang Nguyên giao Tiểu Bảo đang ngủ say cho một thím, nhờ thím ấy chăm sóc thằng bé xong liền vẫy vẫy tay với người dân đang đứng lều, lớn tiếng kêu lên:

- Mọi người dừng một chút...

Nghe thấy lời nói của Giang Nguyên, lúc này mọi người đều dừng tay, tò mò nhìn về phía Giang Nguyên, không biết thầy thuốc Giang muốn làm gì.

Giang Nguyên lớn tiếng nói:

- Tôi vừa mới phát hiện ra không ít người, mọi người đều mang đồ đi theo tôi, càng nhiều người càng tốt...

- Phát hiện ra không ít người?

Mọi người đều ngây ngẩn nhìn Giang Nguyên, một lúc sau mới hồi phục tinh thần, sau đó như ong vỡ tổ ném việc trong tay đi, vội cầm cuốc xẻng, có người còn cướp lấy hai đôi găng tay, sau đó ở phía sau Giang Nguyên chạy về phía con phố cũ.

Hai ngày qua tất cả mọi người đều cho rằng rất ít người bị chôn bên dưới có thể sống sót nên đa số mọi người đều tập trung tinh lực vào việc cải thiện điều kiện sống cho những người may mắn sống sót. Nhưng bây giờ lại nghe nói còn có không ít người, mọi người đương nhiên tinh thần phấn chấn, như ong vỡ tổ chạy đi cứu người, dù sao thì mạng người mới là quan trọng nhất. Hơn nữa những người đó đều là hàng xóm quen thuộc, trong tuyệt cảnh tận thế này có thể cứu thêm một người là được an ủi thêm một phần.

- Thầy thuốc Giang, anh phát hiện ở đâu thế? Vẫn có người thật sao? Rất nhiều à?

Trong số những người chạy phía sau Giang Nguyên vẫn có người không nhận được mà hưng phấn hồi.

Giang Nguyên vừa chạy vừa trầm giọng nói:

- Hãy tin tôi... Có rất nhiều!

Có lời này của Giang Nguyên, mọi người trong lòng còn có chút nghi ngờ lúc này càng trở nên hưng phấn và kiên định hơn, nhân phẩm của thầy thuốc Giang cực kỳ tốt, chắc sẽ không nói bừa.

- Chỗ này... ba người ở lại đào...

- Chỗ này... cũng có một người, ba người ở lại...

- Còn chỗ này cũng ba người...

Giang Nguyên dẫn một đám người chạy nhanh về phía trước, thỉnh thoảng lại chỉ vào chỗ nào đó của đồng đồ nát nào đó bảo mọi người đào. Mặc dù trong lòng mọi người thấy nghi hoặc nhưng vì tín nhiệm Giang Nguyên nên vẫn không chút do dự bắt tay đào.

Mọi người một đường chạy đi đã thu hút sự chú ý của những người dọn dẹp đồng đồ nát ở bên cạnh. Giang Nguyên vừa chạy vừa lớn tiếng kêu lên:

- Bà con ơi, bây giờ nếu mọi người không có chuyện gì quan trọng thì xin hãy đến giúp một tay...

- Là thầy thuốc Giang à... Được...

Nghe thấy tiếng kêu gọi của Giang Nguyên, rất nhiều người đều ném chuyện trong tay đi, chạy phía sau Giang Nguyên.

Cùng với tiếng kêu gọi của Giang Nguyên, càng ngày càng nhiều người gia nhập đám người, chỉ là một đường chia người đi, dần dần cũng không còn đủ người, dù sao thì bây giờ cũng không có nhiều người nhàn rỗi.

Có điều Giang Nguyên cũng không để ý, ba bốn người còn lại đều có thể chống đỡ tương đối tốt. Căn cứ vào phán đoán của hắn thì ít nhất cũng có thể chống đỡ được năm sáu tiếng, hoàn toàn kịp cứu bọn họ.

Lúc này Giang Nguyên cũng tự chọn một nơi có một người bắt đầu đào lên, với tốc độ của hắn, người khác hai ba người cũng không thể so với hắn.

Cái gọi là người nhiều sức mạnh lớn, mặc dù những người này vừa đào vừa có chút nghi hoặc, nếu không phải nhân phẩm của Giang Nguyên đủ tốt thì cũng không có mấy người chịu hắn chỉ vào một chỗ liền bắt đầu đào chỗ đó.

Có điều cùng với hành động của bọn họ, rất nhanh liền ít nhiều cũng có thể nghe được tiếng kêu cứu của người ở bên trong. Sau khi chắc chắn rồi, mọi người làm việc cũng gắng sức hơn nhiều. Tất cả người trải qua nỗi đau mất người thân này đều biết sớm cứu người ra hơn một chút thì sẽ có thêm một phần hy vọng còn sống.

Khi mọi người vẫn đang đào thì Giang Nguyên đã công một cô gái chạy về phía Viện y tế rồi. Người có thể kiên trì hai ngày về cơ bản đều là người bị thương không nặng, bình thường cùng lắm cũng chỉ gãy chân gãy tay gì đó. Cô gái mà Giang Nguyên công bấp đôi bị cột trụ đè lên, gãy xương đùi, ngoài ra thì hai ngày chưa ăn gì nên tương đối suy yếu.

Sau khi một đám người cùng Giang Nguyên chạy đi cứu người, rất nhiều người bị thương nhẹ hoặc các cô gái, bà thím lúc này đều đang đứng trước Viện y tế, kiêng chân mong ngóng, hy vọng có thể cứu thêm được một số người.

Nhìn Giang Nguyên công một người đến, mọi người đều lớn tiếng hoan hô. Lúc này thầy thuốc Đào sớm đã chuẩn bị sẵn, Giang Nguyên đặt cô gái mình cứu được lên bàn, dặn thầy thuốc Đào không cần truyền nước, chỉ cần cho ăn một số loại nước như nước đường rồi vội chạy về phía điểm thứ hai.

Không phải bệnh nhân suy yếu như thế này không cần truyền nước, chỉ vì không đủ thuốc nên người nào có thể cứu bằng nước

đường trắng trước thì dùng tạm để cứu đã, không đến lúc bắt buộc thì tiết kiệm được chút nào hay chút đó.

Giang Nguyên quay lại rồi tiếp tục con đường cứu người, lúc này cuối cùng hẳn cũng gặp người được cứu ra thứ hai. Hai người một người công một người đỡ, thấy Giang Nguyên liền hưng phấn nói:

- Thầy thuốc Giang, cứu ra được rồi, anh đến xem này...

- Không cần... Mau đưa đến Viện y tế, chỗ thầy thuốc Đào, anh ta sẽ xử lý!

Giang Nguyên vội ném lại một câu, sau đó lại tiếp tục chạy về phía bên đó.

Hắn phải tranh thủ thời gian, nhân lúc còn kịp cứu thêm người. Hắn đoán mình có thể đào ra được một người nữa là sẽ phải ở lại Viện y tế giúp dùng thuốc và làm phẫu thuật. Dù sao thì một lúc cứu ra nhiều người như vậy, hơn nữa còn có mấy người tình hình tương đối nghiêm trọng, đến lúc đó hẳn bắt buộc phải có mặt xử lý. Mặc dù thầy thuốc Đào đã thuần thục hơn nhiều mấy ngày trước nhưng rất nhiều thứ vẫn không biết.

Dưới sự cố gắng của mọi người, một tiếng sau cuối cùng mọi người cũng cứu được hết những người ở nơi Giang Nguyên chỉ, tất cả có mười một người. Mà Giang Nguyên và thầy thuốc Đào lúc này cũng bận rộn rất lâu, một số người bị thương không nặng quá thì giao cho các bà con khác chăm sóc, một số người bị thương tương đối nặng hoặc cần xử lý phẫu thuật cấp cứu gấp vẫn khiến Giang Nguyên và thầy thuốc Đào bận đến mức có chút luống cuống tay chân.

Có điều cũng may hai ngày này thầy thuốc Đào cũng dần dần bắt đầu thích ứng với việc cấp cứu với tiết tấu nhanh này. Có anh ta giúp đỡ, hai người mất gần hai tiếng, cuối cùng cũng tạm thời ổn định tình hình của hơn chục người mới cứu ra này.

Nhìn hơn chục bà con mới được cứu ra, người nào người nấy đang từ từ lấy lại sức, sự hưng phấn trong lòng mọi người mới dần biến thành vui mừng. Ngay cả Lý thúc công có uy vọng cực cao trong thôn kia, cũng chính là người đem tặng quan tài của mình cũng

đặc biệt chống quái trượng chạy đến, nhìn các bà con mới được cứu ra, khuôn mặt đầy nếp nhăn lúc này cười tươi như một đóa hoa cúc.

Lúc này cũng có người bắt đầu nghị luận tại sao mọi người dọn dẹp nhiều ngày như vậy mà đều không phát hiện được bao nhiêu người còn sống mà thầy thuốc Giang lại đột nhiên phát hiện ra nhiều người bị chôn vùi vậy là thế nào?

Nhiều người nghị luận, cuối cùng cũng có người không nhận được đến hỏi Giang Nguyên, đối với chuyện này Giang Nguyên chỉ cười nói:

- Cũng là may mắn thôi, hôm nay tôi đưa Tiểu Bảo đi tế bái bọn bác Dương, trên đường đi đột nhiên cảm thấy hình như mình nghe thấy một số thanh âm, sau đó một đường đi qua, phát hiện bên trong có thanh âm... Sau đó tôi từ từ tìm, cuối cùng tìm được nhiều như vậy...

Nghe thấy câu trả lời này của Giang Nguyên, tất cả mọi người trợn mắt há hốc mồm, không ai ngờ lại có chuyện thần kỳ như vậy. Mặc dù cảm thấy khó tin nhưng sự thật chính là sự thật, Giang Nguyên như có thần trợ giúp, chỉ cho mọi người bao nhiêu nơi, cứu được hơn chục người.

Lý thúc công ở bên cạnh nghe thấy lý do của Giang Nguyên, trầm mặc một lúc lâu, cuối cùng vui mừng cảm thán nói:

- Thầy thuốc Giang có trái tim nhân hậu, là phúc tinh của xã Tề La ta, được tổ tiên xã Tề La ta bảo hộ mới có chuyện hôm nay hơn chục bà con được cứu ra nhờ phúc thầy thuốc Giang.

Nghe thấy lời này của Lý thúc công, bà con không tìm được lý do khác, nghĩ đến những hành động mà hai ngày nay Giang Nguyên đã làm cho bà con xã Tề La, không biết hẳn đã cứu bao nhiêu người, lập tức nghĩ đi nghĩ lại cũng chỉ có thể nghĩ như vậy. Thầy thuốc Giang này thật đúng là đại phúc tinh của xã Tề La, ánh mắt nhìn Giang Nguyên của mọi người lại thêm vài phần sùng kính.

Đối với cách nói như vậy, Giang Nguyên cũng rất hài lòng, ít nhất cũng sẽ không có người cố ý đến hỏi hản chuyện này nữa.

Giang Nguyên hài lòng nhưng có người lại rất không hài lòng vì không tìm được tung tích của hắn. Hôm nay đại công tử Tề Nhạc Minh ném di động của mình đi, còn đại tiểu thư Phan Hiểu Hiểu vì điện thoại gọi không thông nên không cẩn thận làm rơi vỡ một tách trà. Tuyên Tử Nguyệt Tuyên đại tiểu thư vô tình đá chết một gốc cây nhỏ. Từ Thanh Linh Từ đại mỹ nữ đi đường thất thần bị tregon chân. Cô nàng Lý Tiểu Vũ dẫu môi cả ngày...

Giang Nguyên không ngờ đến những chuyện này vì quả thật hắn quá bận rộn, bận đến tối mày tối mặt. Từ khi hắn cứu ra được hơn chục người dân, tiếp sau đó bệnh nhân đưa đến càng ngày càng nhiều. Nghe nói trong thôn có một thần y đến từ quân đội nên một số thôn phân tán ở trong núi thuộc xã Tề La bắt đầu lục tục đưa một số người bị thương và người bệnh đến.

Mỗi một thôn một lần đưa đến ba, năm, sáu, bảy người, mà bên dưới xã Tề La có bảy tám thôn, những người bị thương và bệnh nhân đưa đến khiến Giang Nguyên và thầy thuốc Đào bận từ sáng đến tối, về cơ bản không hề ngừng nghỉ...

Vì việc này, một vị phó xã trưởng của xã Tề La thậm chí còn phái người leo núi đến huyện cầu trợ giúp nhưng cứu viện bên ngoài vẫn chưa thể đến huyện Lỗ Sơn, trong huyện cũng chỉ bảo người đeo mấy gói thuốc dùng khi cấp bách đến rồi không giúp gì nữa.

Chương 331: Một tề một mạng người

- Bà nó...

Giang Nguyên phát tay hung hăng cầm dao phẫu thuật xuống bàn phẫu thuật, sau đó xoay người xốc màn cửa lên bước ra ngoài. Hắn ngồi xổm dưới đất giơ tay bưng kín mặt, hung hăng vuốt vuốt mấy cái, khuôn mặt dính đầy vết máu tràn ngập sự bất đắc dĩ, thất vọng và tức giận.

Mà một người đàn ông trung niên ở bên ngoài sốt ruột chờ đợi thấy dáng vẻ này của Giang Nguyên liền ngồi bệt xuống đất, khóc thành tiếng...

Không lâu sau, thầy thuốc Đào cũng chán chường chậm rãi đi ra

khỏi lều vải, chậm rãi ngồi xổm xuống bên cạnh, bất đắc dĩ nói:

- Hết cách rồi... Thầy thuốc Giang, điều kiện của chúng ta không đủ...

- Điều kiện không đủ... Điều kiện không đủ... Chúng ta vì chuyện này đã chết bao nhiêu người rồi?

Giang Nguyên đứng dậy, đập hòn đá to bằng quả bóng rổ bay xa mấy trượng, khàn giọng phần nộ quát mắng:

- Bây giờ ngay cả thuốc cầm máu cũng hết... Chỉ cần có hai ống Pituitrin là cô ấy sẽ không chết... sẽ không chết... Thử chỉ một hai tét mà có thể đổi lấy một mạng người, má nó...

Nghe thấy tiếng mắng khàn khàn của Giang Nguyên, trên mặt những người gần đó lập tức lộ ra một tia bi ai, hôm nay không phải lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy thầy thuốc Giang trước giờ đều ôn hòa ân cần tức giận.

Hai ba ngày qua, thầy thuốc Giang dựa vào mấy cái đèn pin cầm tay, hàng ngày đều làm phẫu thuật đến một hai giờ đêm, năm sáu giờ sáng trời bắt đầu sáng lại dậy bắt đầu. Về cơ bản một mình hẩn từ lúc ngủ dậy liên không có thời gian nghỉ ngơi, nhưng dù mệt thế nào, vất vả thế nào đi nữa, hẩn cũng chưa từng thấy mất kiên nhẫn.

Hơn nữa bọn họ đã nghe nói một số bệnh nhân nghiêm trọng nguy cấp không đưa ra khỏi núi được, vì cứu mạng người, thầy thuốc Giang bị ép đến bất đắc dĩ, chỉ dựa vào mấy con dao phẫu thuật, bắt đầu làm cả những phẫu thuật lớn như mổ bụng mà vẫn chưa từng xảy ra vấn đề gì. Mấy ngày nay không biết hẩn đã cứu được bao nhiêu mạng người rồi...

Nhưng bắt đầu từ sáng sớm nay, thầy thuốc Giang bắt đầu phát hỏa, đôi mắt tràn ngập tơ máu quả thật có thể ăn thịt người bởi vì không có thuốc, ngay cả nước truyền cũng không đủ nữa. Cả ngày hôm nay hẩn làm mười ba cuộc phẫu thuật lớn nhỏ thì đã chết đến bốn người...

Thật ra người dân cũng không hiểu rõ sự bức bối trong lòng Giang

Nguyên, vì thiếu thuốc và một số thiết bị, đã không chỉ có bốn người chết rồi. Ngoài ra còn có ít nhất còn có năm bệnh nhân vì không có thuốc và thiết bị nên Giang Nguyên không thể đưa họ lên bàn phẫu thuật, như là đánh cược mà không dám đánh cược vì nếu không lên bàn phẫu thuật thì chết chắc, mà lên bàn phẫu thuật cũng chết, hơn nữa còn chết nhanh hơn...

Vậy nên Giang Nguyên chỉ có thể trừng mắt nhìn những bệnh nhân này chết đi mà không thể giúp được gì, như vậy làm sao hắn có thể không bi phẫn, không căm tức được đây.

- Thầy thuốc Giang, thầy thuốc Giang, anh đừng giận... Tôi không trách mọi người, không trách mọi người... Đều tại vợ tôi mệnh không tốt, gây thêm phiền phức cho mọi người rồi.

Người đàn ông đang bị thương khóc lớn nhìn Giang Nguyên một cước đạp đi, ngay cả giày cũng đạp rách, thậm chí đầu ngón chân cũng bắt đầu chảy máu. Anh ta bò dậy, sống chết kéo thắt lưng Giang Nguyên, sợ Giang Nguyên lại đá hòn đá lớn như vậy nữa, vừa khóc vừa nói.

Giang Nguyên ngẩng đầu, nhìn đám mây màu đỏ trên đỉnh núi trên bầu trời, lúc này những giọt nước mắt cũng bắt đầu đảo quanh đôi mắt tràn đầy tơ máu. Mấy năm nay dù hắn ở đâu cũng chưa bao giờ gặp phải chuyện như vậy, chỉ có người không cứu được, chưa từng gặp người nào chết vì không có thuốc.

Cho dù là ở Haiti nghèo đói nhất thì hắn cũng chưa từng thiếu những loại thuốc cần có này... Nhưng bây giờ, vì thiếu một số loại thuốc rẻ nhất như vậy mà phải trơ mắt nhìn những sinh mạng vốn dĩ có thể sống sót cứ thế mất đi.

- A...

Giang Nguyên ngẩng đầu, quơ nắm tay hướng về phía trời chiều phía chân trời, phát ra tiếng kêu phẫn nộ nhất...

Ban đêm vì không có đủ thuốc nên lần đầu tiên Giang Nguyên ngừng sớm như vậy, hắn ôm Tiểu Bảo ngồi trong sân của Viện y tế khê dong đưa. Đã hai ngày nay hắn không ở cùng Tiểu Bảo, hôm nay đột nhiên có thời gian nên Tiểu Bảo rất vui.

Tiểu Bảo náo loạn trong lòng hắn một lúc rồi theo bóng đêm chìm vào giấc ngủ ngọt ngào. Giang Nguyên kéo kéo chăn, ôm Tiểu Bảo chặt hơn, sau đó ngẩng đầu chậm rãi nhìn bầu trời đêm, không nói gì.

- Thầy thuốc Giang... Ngày mai tôi vẫn nên đi ra ngoài một chuyến...

Trong góc, thầy thuốc Đào đột nhiên thấp giọng nói:

- Nếu cứ tiếp tục như vậy nữa thì ngay cả loại thuốc cơ bản và băng vải, băng gạc chúng ta cũng không có...

Ghế vẫn đang khế đong đưa, Giang Nguyên lẳng lặng nhìn bầu trời đêm, một lúc sau mới nói:

- Đã là ngày thứ tư rồi, theo lý mà nói cứu viện chắc cũng sắp đến rồi, mai tôi đi một chuyến...

- Anh đi... anh đi rồi thì ở đây phải làm sao? Ở đây không thể không có anh...

Thầy thuốc Đào căng thẳng nói.

Giang Nguyên khẽ cười khổ một tiếng, ở đây không có cách liên lạc với bên ngoài, hắn đành phải đi nên lập tức bắt đầu nói:

- Ở đây không có thuốc, tôi ở lại cũng vô ích... Nếu tôi đi thì ít nhiều còn có thể lấy chút đồ về!

Nghe thấy lời này của Giang Nguyên, thầy thuốc Đào im lặng, anh ta biết lời này của Giang Nguyên là sự thật. Thầy thuốc Giang là người của quân đội, hắn đi thì dù thế nào đi nữa cũng còn hơn một người dân thường như anh ta.

- Anh đi ngủ sớm đi... Ngày mai e là có mấy bệnh nhân không gắng gượng được, hơn nữa chưa biết chừng sẽ có nhiều bệnh nhân hơn đến, anh sẽ có rất nhiều việc...

Giang Nguyên chậm rãi thở dài...

Hắn lại nắm chặt chăn trong tay, đắp kín cho Tiểu Bảo sau đó theo

thói quen sờ vào túi mình, sờ vào mới thấy trống không, đành bất đắc dĩ cười khổ một tiếng. Mấy cây Lão sơn sâm hắc mang đến, ngoài hai ngày đầu hắc ăn một ít ra, còn lại đều dùng để cấp cứu rồi. Miếng cuối cùng dài khoảng một cm chiều hôm qua hắc đã dùng vào người một bệnh nhân phẫu thuật.

Hắc đành mang theo nụ cười bất đắc dĩ, chậm rãi chìm vào giấc ngủ...

“Cơ thể tiến hành trạng thái ngủ đông... Phương pháp vận khí Ngũ Cầm tự động bắt đầu vận hành...”

Tin tức này hiện lên trong đầu Giang Nguyên, luồng năng lượng trong Khí Hải của Giang Nguyên lại lần nữa bắt đầu vận hành theo hai mạch Nhâm Đốc. Mà những hạt năng lượng bạo ngược quanh người hắc lúc này cũng bắt đầu lại đi vào trong cơ thể Giang Nguyên, bắt đầu trận chiến mỗi ngày, phá hoại, bị hấp thu, phá hoại, được chữa trị...

Mà trong đầu Giang Nguyên cũng lại lần nữa bắt đầu tiến vào mộng cảnh. Thật ra mộng cảnh mấy ngày nay đều tương tự nhau, đều là theo Tổ sư gia học và ôn tập các ca bệnh. Điều khác biệt duy nhất là ca bệnh hiện tại đều là các ca bệnh Tổ sư gia xử lý các loại bệnh nhân bị thương ở xương, rất hợp với tình hình, dạy Giang Nguyên học những thứ này.

Mặc dù về mặt này Giang Nguyên đã có rất nhiều kinh nghiệm nhưng mỗi ngày khi tỉnh lại, Giang Nguyên đều phát hiện những thứ Tổ sư gia dạy có rất nhiều thứ hắc không nghĩ đến nên kinh nghiệm xử lý những người bệnh này của hắc càng phong phú hơn.

“Cơ thể sắp thức tỉnh, tạm dừng vận hành phương pháp Ngũ Cầm, hiện tại năng lượng tích lũy Cửu Vĩ đuôi 4 đạt 19%...”

Cùng với việc tin tức hiện lên, Giang Nguyên lại lần nữa chậm rãi mở mắt ra, nhớ đến con số 19% này, trong lòng hắc cũng thấy có chút vui sướng. Hình như tu luyện năng lượng tích lũy nội khí ở đây nhanh hơn nhiều nơi khác, ít nhất thì buổi tối dù không có Lão sơn sâm thì hắc vẫn có thể tăng thêm mấy phần, đây là điều những nơi trước đây không thể sánh được.

Vì không cần vội dậy làm phẫu thuật nên hôm nay Giang Nguyên dậy lúc chưa đến bảy giờ. Hắn nhìn nhìn Tiểu Bảo ở trong ngực, nhìn dáng vẻ khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng đang ngủ say, tâm trạng không được tốt lắm của Giang Nguyên hình như đã có chuyển biến tốt hơn một chút...

Giang Nguyên cẩn thận ôm Tiểu Bảo, sau đó đi ra bên ngoài tìm một thím vừa nấu xong bữa sáng, nhờ thím ấy chăm sóc cho Tiểu Bảo rồi lấy một bát cháo, húp “sùm sụp sùm sụp”. Đã rất nhiều ngày rồi hắn không chính thức súc miệng rửa mặt gì đó, dù sáng dậy cũng không lãng phí nước đi rửa mặt.

Trừ khi làm phẫu thuật mặt dính máu ra, Giang Nguyên về cơ bản đều không rửa mặt, còn về việc tắm hay gì đó thì càng là chuyện không có khả năng lắm. Có điều may mà là mùa đông nên dù ra chút mồ hôi nhưng cũng không quá mùi.

Từ sau khi không còn Lão sơn sâm, trong tình trạng hàng ngày đều phải tiêu hao một lượng lớn thể lực và tinh thần, Giang Nguyên ăn càng ngày càng nhiều. Có điều mặc dù trong xã nguồn nước hơi thiếu hụt chút nhưng đồ ăn lại không thiếu, mọi nhà về cơ bản đều có lương thực tích trữ. Nếu không còn lương thực thì đều quay lại đồng đồ nát đào, không đến nỗi khiến bụng Giang Nguyên không được no.

Sau khi ăn liền hai bát to cháo khoai này, Giang Nguyên quệt miệng rồi mới đứng dậy. Sau khi lấy một chiếc áo blu trắng đầy vết ố đã không còn nhìn rõ màu từ trên giá bên ngoài mặc vào người, Giang Nguyên liền đi vào trong lều vải. Mặc dù hắn đã chuẩn bị hôm nay ra ngoài một chuyến nhưng trước khi đi hắn vẫn phải sắp xếp chuyện ở đây thỏa đáng rồi mới có thể yên tâm rời đi. Nếu không một mình thầy thuốc Đào ở đây đối phó với nhiều chuyện như vậy hắn không yên tâm.

- Chào buổi sáng thầy thuốc Giang...

Có thể thấy thầy thuốc Đào là một người thầy thuốc rất có trách nhiệm và nghiêm túc, Giang Nguyên thấy thưởng thức nhất là điểm này.

Hàng ngày thầy thuốc Đào không ngủ sớm hơn Giang Nguyên,

nhưng dậy chắc chắn sớm hơn Giang Nguyên, lúc này rõ ràng anh ta đã kiểm tra bệnh nhân một lần rồi. Nhìn đôi mắt tràn ngập tơ máu và nụ cười của đối phương, Giang Nguyên cũng mỉm cười gật đầu nói:

- Chào buổi sáng thầy thuốc Đào...

- Tôi vừa xem một lượt người bệnh rồi, về cơ bản không có gì đặc biệt cả...

Nói đến đây, thần sắc thầy thuốc Đào lại có chút buồn bã nói:

- Nhưng ba bệnh nhân đó đã có hai người lâm vào trạng thái hôn mê sâu, tôi đoán chắc không chống đỡ được qua chiều ngày hôm nay!

Nghe thấy lời này, trong mắt Giang Nguyên cũng hiện lên một tia buồn bã, khẽ gật đầu nói:

- Yên tâm... Tôi sẽ cố gắng về sớm...

- Uh... Hy vọng có thể mang chút thuốc về... Bây giờ thuốc của chúng ta cùng lắm cũng chỉ cố được đến chiều hôm nay...

Khi nói đến đây, thầy thuốc Đào không nhịn được cắn cắn môi. Anh ta biết rõ có thể cố đến chiều hôm nay là nhờ anh ta và Giang Nguyên cực kỳ tiết kiệm, nếu không từ chiều qua đã hết thuốc truyền rồi...

Lúc này Giang Nguyên cũng dùng sức gật đầu, giơ tay vỗ vỗ bả vai Giang Nguyên, nói:

- Yên tâm... Tôi nhất định sẽ mang thuốc về!

Khi nói câu này, thật ra Giang Nguyên cũng không chắc chắn gì, ai biết được thuốc trong huyện có đủ không, nếu chỉ viện bên ngoài còn chưa đến thì hẳn cũng hết cách...

Chương 332: Hai thầy thuốc mới đến

Khi nghe thấy Giang Nguyên muốn đích thân ra khỏi núi đi tìm thuốc, những người dân mấy ngày hôm nay đã coi Giang Nguyên là chỗ dựa lớn nhất đều chạy ra ngoài đưa tiễn, dáng vẻ như sợ hãi không trở về nữa vậy.

- Thầy thuốc Giang, anh nhất định phải đi sớm về sớm nhé...

Lý thúc công giơ quả trứng đứng ở phía trước nhất của đám người, nhìn Giang Nguyên, run rẩy nói.

Giang Nguyên nắm chặt ba lô trên người, dùng sức gạt đầu với Lý thúc công, lớn tiếng nói:

- Thúc công, yên tâm... Cháu nhất định sẽ mang thuốc về, chiều sẽ về...

Dùng sức vẫy vẫy tay với mọi người xong, Giang Nguyên liền sải bước về phía cổng thôn, có điều bây giờ cổng thôn không còn đường nữa, đã bị nhiều chỗ sụp xuống lấp mất. Vì không còn đường nên Giang Nguyên phải leo hai quả núi cao mới có thể đến được huyện. Hắn dự tính với hành trình của mình, chắc mất hơn hai tiếng đồng hồ.

Khi mọi người đang vẫy tay muốn đưa tiễn Giang Nguyên, bỗng nhiên Giang Nguyên đang dần đi xa bước chân lại dừng lại...

Đang lúc mọi người thấy nghi hoặc liệu có phải Giang Nguyên quên mang gì đó không thì thấy hắn lại nhìn về phía đỉnh núi.

Nhìn dáng vẻ của Giang Nguyên, lúc này mọi người cũng đều tò mò thuận theo hướng hắn nhìn qua đó, có điều chẳng ai nhìn thấy gì. Khi mọi người đang kinh ngạc khó hiểu thì đột nhiên trên bầu trời phía xa lại mơ hồ truyền đến tiếng “âm âm”.

Trong ánh mắt kinh ngạc nghi hoặc của mọi người, chỉ thấy một điểm đen to bằng hạt đậu đang chậm rãi lướt qua đỉnh núi, bay về phía bên này.

- Máy bay trực thăng... Là máy bay trực thăng...

Nhìn thấy điểm đen, người dân hơi sửng sốt một lúc rồi đều lớn tiếng hoan hô. Ngoài Giang Nguyên ra, đây là hy vọng duy nhất thế

giới bên ngoài mang đến mà họ nhìn thấy kể từ sau khi động đất xảy ra.

Nhìn máy bay trực thăng trực tiếp bay về phía bên này, lúc này trên mặt Giang Nguyên cũng lộ ra vẻ như trút được gánh nặng. Nếu đã có máy bay trực thăng đến thì chứng tỏ cứu viện đã vào huyện Lỗ Sơn rồi, dù chiếc máy bay này chỉ đến điều tra tình hình hay thật sự hạ xuống thì thuốc đều không còn là vấn đề quá lớn.

Thấy máy bay trực thăng chậm rãi xoay quanh một hồi ở trên không trung rồi từ từ hạ cánh, Giang Nguyên cũng khẽ thở hắt ra, sau đó quay đầu đi về thôn. Nếu đã có máy bay trực thăng thì hẳn không cần vất vả leo núi nữa.

Chiếc máy bay trực thăng này không nhỏ, là một chiếc máy bay trực thăng vận chuyển quân dụng tiêu chuẩn, cánh quạt khổng lồ mang theo gió lớn chậm rãi hạ xuống khoảng đất trống ở phía trước Viện y tế không xa.

Dưới ánh mắt kích động của mọi người, cửa cabin được mở ra, một binh sĩ mặc quần áo ngụy trang đội mũ sắt nhảy xuống. Sau đó lại có hai người nam nữ trẻ tuổi quần áo và khí chất đều cực kỳ bất phàm từ từ đi xuống.

Lý thúc công và phó xã trưởng Lý Quốc Tường đứng ở phía trước, nhìn hai người nam nữ trẻ tuổi đi xuống này, vẻ mặt vốn đang hưng phấn lúc này lại cứng lại. Mặc dù đôi nam nữ trẻ tuổi này nhìn đẹp mắt, vừa nhìn là biết là người phú quý nhưng nhìn không giống quan viên chính phủ chút nào. Hơn nữa hai người cũng không giống người trong quân đội, lúc này chạy đến xã Tề La này làm gì không biết?

Có điều cũng may binh sĩ xuống đầu tiên đó chạy đến đây trước, nhìn Lý thúc công và Lý Quốc Tường rõ ràng là người đứng đầu, kính một lễ rồi trầm trọng hỏi:

- Xin hỏi vị nào là phó xã trưởng Lý?

- Hả... Tôi đây, tôi đây... Đồng chí, cuối cùng chúng tôi cũng đợi được các anh đến rồi...

Phó xã trưởng Lý bước lên đón, nhiệt tình bắt tay với đối phương. Tạm thời mặc kệ thế nào đi nữa, cuối cùng bên ngoài cũng có người đến rồi, có một chiếc trực thăng lớn như vậy đến, cũng phải cho bọn họ chút gì đó chứ.

- Xin chào phó xã trưởng Lý... Lần này tôi phụng mệnh đến vận chuyển trợ giúp cho các anh, đồng thời nghe nói chỗ các anh thiếu tài nguyên y tế nên bên trên đặc biệt phái hai thầy thuốc và một số loại thuốc, dụng cụ đến đây trợ giúp các anh...

Vị thượng úy vai đeo dấu ba sao này sau khi bắt tay với phó xã trưởng Lý liền giới thiệu:

- Vị này là thầy thuốc Tôn Nghị, vị này là thầy thuốc Vương Mịch...

- A... Chào thầy thuốc Tôn, chào thầy thuốc Vương...

Phó xã trưởng Lý vội tiến lên trước bắt tay với hai người. Vị thầy thuốc Tôn để đầu kiểu bần chải, khuôn mặt tuấn lãng nhìn đôi tay vừa thô ráp lại không được sạch sẽ lắm của phó xã trưởng Lý, hơi nhịu mày nhưng vẫn bắt tay với phó xã trưởng Lý, gật gật đầu.

Còn vị thầy thuốc Vương Mịch ngũ quan xinh đẹp tuyệt trần, khí chất thoát tục, để tóc ngắn năng động kia thì thân thiết tùy ý hơn nhiều, trên mặt lộ ra nụ cười ngọt ngào, bắt tay với phó xã trưởng Lý, nói:

- Xin chào phó xã trưởng Lý!

Sau khi giới thiệu xong, vị thượng úy kia nhìn xung quanh, sau đó nói:

- Phó xã trưởng Lý, bây giờ chúng ta cần dựng lều vải y tế, anh xem nên dựng ở đâu?

- Bên này, bên này... Đây là Viện y tế của chúng tôi, bệnh nhân và người bị thương của chúng tôi cũng đều ở trong lều vải ở đây...

Phó xã trưởng Lý vội gật đầu cười nói.

- Được...

Vị thượng úy này gật gật đầu, sau đó liền vẫy tay với hai binh sĩ xuống sau nói:

- Bắt đầu...

Rất nhanh, hai binh sĩ này liền bắt đầu chuyển đồ từ trên máy bay xuống, có hòm, có túi. Hơn nữa có rất nhiều thứ bên trên ghi rõ là thuốc gì thuốc gì...

Xem ra họ mang rất nhiều thứ đến, điều này giúp khuôn mặt những người dân vây xem cười tươi hơn nhiều. Có những loại thuốc này rồi thì không cần thầy thuốc Giang phải trèo đèo lội suối đến huyện tìm thuốc nữa.

Lúc này phó xã trưởng Lý và thầy thuốc Đào đang cùng hai thầy thuốc mới đến tìm hiểu tình hình Viện y tế hiện nay. Còn đồng chí Giang Nguyên lúc này vẫn đang ở cổng thôn sải bước dài chạy về. Giang Nguyên nhìn thấy chiếc máy bay bắt đầu dỡ hàng, một loạt hòm đồ lớn được chuyển xuống, cực kỳ mừng rỡ, có thuốc rồi, cuối cùng cũng có thuốc rồi... Những bệnh nhân đó cũng được cứu rồi...

Chỉ là Giang Nguyên thấy vui mừng nhưng cũng thấy rất kỳ lạ, một chiếc máy bay trực thăng vận chuyển khổng lồ của quân đội mà lại được phái đến một xã nhỏ bé như thế này để vận chuyển thuốc, xã Tề La đáng để coi trọng vậy sao?

Trong lòng Giang Nguyên cảm thấy kỳ quái nhưng không hề cho rằng chuyện này có liên quan đến mình. Mặc dù phía quân đội biết hẳn một mình đến Lỗ Sơn nhưng không hề biết hẳn ở xã Tề La, cho dù biết cũng sẽ không thể nào nể mặt như vậy, đặc biệt mang đến cả một máy bay đồ cho hẳn như thế này được.

Giang Nguyên vừa chạy về đã có một đám người dân vui mừng nghênh đón, anh một câu tôi một câu nói:

- Thầy thuốc Giang, chúng ta có thuốc rồi...

- Thầy thuốc Giang, có thuốc rồi, người của chúng ta có thể cứu thêm vài người rồi...

Lúc này mọi người đều vây quanh Giang Nguyên chúc mừng ửng

hộ, bọn họ biết rõ hai ngày nay thầy thuốc Giang vì chuyện thuốc, vì cứu thêm vài người dân đã hao phí bao nhiêu tâm tư, chỉ còn thiếu không chửi má nó thôi...

- Đúng vậy, cuối cùng cũng có thuốc rồi...

Giang Nguyên cũng nhìn thấy thuốc mang xuống từ trong những hòm trên máy bay, lòng tràn đầy cảm thán.

Cảnh tượng náo nhiệt bên này cuối cùng cũng thu hút sự chú ý của hai thầy thuốc mới đang được phó xã trưởng Lý và thầy thuốc Đào đưa đi tìm hiểu tình hình.

Mấy người quay đầu nhìn Giang Nguyên đang bị vây giữa đám người, vị thầy thuốc Tôn Nghị kia lại bắt đầu nhú mày. Khi anh ta và Vương Mịch đến, những người dân này cũng chẳng có phản ứng gì, chỉ suýt nữa thì chảy nước miếng, nhìn chằm chằm vào những thứ bọn anh ta mang đến, chẳng có mấy người đến hoan nghênh hai người, tiểu tử này làm gì vậy? Sao lại được hoan nghênh thế?

Thấy hai người bọn thầy thuốc Tôn bị tình hình bên kia thu hút sự chú ý, phó xã trưởng Lý ở bên cạnh vội cười nói:

- Vị đó cũng là thầy thuốc của chúng tôi, thầy thuốc Giang... Anh ấy là người của bộ đội, ngày đầu tiên khi động đất xảy ra đã ngồi máy bay nhảy dù xuống chỗ chúng tôi. Anh ấy đã ở đây ba bốn ngày rồi, những ngày này may có anh ấy ở đây, người dân chúng tôi chịu ơn rất nhiều...

Vị phó xã trưởng Lý này cũng là người làm lãnh đạo, thấy dáng vẻ hình như có chút không vui của thầy thuốc Tôn, anh ta vội nói những lời tương đối uyển chuyển thu liễm. Anh ta chỉ nói Giang Nguyên giúp đỡ rất nhiều, không nói Giang Nguyên ở đây cứu được cả đồng người, nếu không hai thầy thuốc mới đến này nghe xong chỉ e trong lòng sẽ không thoải mái.

Nghe thấy phó xã trưởng Lý nói vậy, khuôn mặt tuần lãng của Tôn Nghị lại lộ ra vẻ kinh ngạc. Người nhảy dù đến à, thật có chút thú vị, có điều anh ta chưa từng nghe nói trong bộ đội có thầy thuốc nhảy dù đến đây. Nhưng có vẻ lời nói của phó xã trưởng Lý này

không phải giả vờ, có điều đối với những nhân vật chỉ như con kiến nhỏ này đương nhiên Tôn Nghị không để ý. Đừng nói là một thầy thuốc trẻ trong bộ đội, lúc này dù có đổi thành chuyên gia giáo sư gì đó của bệnh viện Bắc Kinh thì cũng chẳng là gì trong mắt anh ta...

Đại khái cũng chỉ có những người dân quê này mới như vậy.

Anh ta liếc mắt một cái, nhìn dáng vẻ mặt mũi đầy bụi đất của Giang Nguyên, khóe miệng nhếch lên, trong mắt lộ ra ý trào phúng, càng không thêm để ý nữa mà tiếp tục hỏi thầy thuốc Đào ở bên cạnh:

- Bây giờ ở đây có bao nhiêu người bệnh?

- Hiện ở đây có một trăm hai mươi, một trăm ba mươi người ở đây điều trị... Những người bị nhẹ một chút thì ở nhà uống thuốc, sau đó đến đổi thuốc...

Thầy thuốc Đào cẩn thận đáp.

- Ồ... Có không ít người mà...

Tôn Nghị gật đầu cười cười, sau đó đi theo thầy thuốc Đào tiến vào bên trong lều vải nhìn. Có điều anh ta vừa xốc lều vải lên sắc mặt liền biến đổi vì mùi khó ngửi bên trong đập thẳng vào mặt anh ta.

Có điều Tôn Nghị nhú mày sau đó cũng không nói gì, anh ta cũng cùng thầy thuốc Đào đi vào bên trong. Anh ta chỉ nhìn vài cái rồi cau mày nhìn về phía thầy thuốc Đào ở bên cạnh, trầm giọng nói:

- Băng vải bông băng của người bệnh thành ra như vậy rồi mà sao không thay? Mấy ngày thay một lần? Chẳng lẽ anh không biết như thế sẽ bị nhiễm trùng sao?

Nghe thấy lời này, thầy thuốc Đào bất đắc dĩ cười khổ một tiếng, nói:

- Thầy thuốc Tôn, hết cách rồi, chúng tôi không có đủ bông băng nữa, bây giờ chỉ còn lại hai cuộn. Nếu các anh còn không đến thì chắc một hai tiếng nữa có bệnh nhân mới đến thì tôi phải dùng vải

bình thường rồi...

Nghe thấy lời này, sắc mặt thầy thuốc Tôn mới hơi đổi, không nói gì nữa.

Mấy người ở bên trong nhìn, đột nhiên vị thượng úy kia cũng vào trong theo, xem tình hình trong lều vải xong, anh ta hỏi phó xã trưởng Lý:

- Phó xã trưởng Lý, xin hỏi phía các anh có binh sĩ nào tên là Giang Nguyên từng đến đây không?

Chương 333: Lần đầu xung đột

Lúc này Giang Nguyên đứng bên cạnh máy bay trực thăng, nhìn những hòm thuốc và tài liệu được dỡ xuống, niềm vui trong lòng gần như không thể nói thành lời. Có điều trong lòng vẫn có chút ưu thương khó tả, nếu như chiếc máy bay này đến sớm một hai ngày...

Giang Nguyên khẽ thở dài rồi đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, bỗng nhiên trước mắt sáng ngời, vội chạy đến chỗ hai binh lính đang dựng lều kia nói:

- Xin hỏi đội trưởng của các anh đang ở đâu?

- Đội trưởng?

Hai binh lính nhìn nhìn Giang Nguyên mặt mũi đầy bụi đất, sau đó chỉ vào lều vải, nói:

- Đội trưởng đi vào bên trong rồi.

- Oh được, cảm ơn các anh!

Giang Nguyên cảm ơn xong liền vội chạy về phía lều vải.

Nhưng hắn vừa đi vào lều vải đã ngẩng đầu nhìn thấy một thượng úy đang định đi từ bên trong ra, mà phó xã trưởng bên cạnh lúc này cũng cười nói:

- Đồng chí, vị này chính là thầy thuốc Giang!

- Hả!

Thượng úy ngậy ngẩn nhìn Giang Nguyên một cái, sau đó lập tức kính lễ rồi cười bắt tay Giang Nguyên nói:

- Chào thầy thuốc Giang, tôi là Từ Nguyên Xương của bộ đội không quân quân khu tỉnh đang phụng lệnh tìm kiếm xem anh ở đâu!

- Oh xin chào Từ Thượng úy!

Nghe thấy lời này, Giang Nguyên lại cười rồi nói:

- Thượng úy, tôi đang muốn tìm anh nhờ giúp đỡ đây.

- Oh?

Từ Thượng úy cũng sửng sốt, sau đó cười nói:

- Thầy thuốc Giang có chuyện gì mời nói!

Giang Nguyên cười cười nói:

- Chỗ tôi còn đúng ba người bị thương nặng, ở đây không có điều kiện nên bây giờ tôi muốn nhờ anh giúp tôi đưa bọn họ ra ngoài.

- Ba người bị thương nặng? Được không thành vấn đề, đợi lát nữa khi đi ra tôi sẽ đưa họ đi.

Từ Thượng úy cười gật đầu nói.

Nhưng lúc này sắc mặt Giang Nguyên lại trở nên nghiêm túc, nói:

- Không, thượng úy, tôi muốn bây giờ anh giúp tôi đưa bọn họ ra ngoài, bọn họ không còn gắng gượng được bao lâu nữa, trễ thêm một khắc thì sẽ thêm một phần nguy hiểm!

Nghe thấy lời này của Giang Nguyên, sắc mặt Từ Thượng úy cũng trở nên nghiêm túc, sau đó anh ta xốc màn cửa lên, thò đầu ra ngoài, trầm giọng hỏi:

- Lều vải bao lâu nữa mới dựng xong?

- Báo cáo đội trưởng còn khoảng nửa tiếng nữa!

Nghe thấy còn cần nửa tiếng nữa, Giang Nguyên nhú mào, trầm giọng nói:

- Thượng úy, các anh đi trước đi, giao chuyện dựng lều vải cho tôi!

- Nhưng mà thầy thuốc Giang, cấp trên nói nếu nhìn thấy anh thì nhất định phải đón anh về!

Từ Thượng úy hơi sững sốt sau đó vội vàng nói.

Giang Nguyên khẽ cười, lắc đầu nói:

- Anh về nói với bọn họ là tôi ở đây rất tốt, hơn nữa ở đây còn rất nhiều việc cần tôi làm, mấy ngày nữa tôi sẽ quay về!

Thấy Giang Nguyên kiên trì, Từ Thượng úy đành gật gật đầu, sau đó lại kính lễ với Giang Nguyên rồi bảo hai binh lính bên ngoài ngừng dựng lều, giúp đỡ nâng bệnh nhân.

Có điều Từ Thượng úy vừa hạ lệnh, hai binh lính chưa đi vào đã bị cản lại. Tôn Nghị, thầy thuốc Tôn mới đến lạnh lùng nhìn Giang Nguyên một cái, lãnh đạm nói:

- Người bị thương nặng gì cần đưa đi? Tôi và Vương Mịch đến rồi còn phải đưa đi làm gì?

- Ách.

Nhìn tên có dáng vẻ công tử này nói ra những lời trào phúng, Giang Nguyên đang vui mừng vì giải quyết được vấn đề lớn không khỏi sững sốt.

- Xin hỏi anh là?

Giang Nguyên khẽ nhú mào, mặc dù trong lòng không vui nhưng vẫn chậm rãi hỏi vì vào lúc này hình như hẳn cảm nhận được hơi thở không tầm thường từ trên người vị công tử này.

- Tôi và Vương Mịch là người cấp trên của các anh mời đến trợ giúp, người bệnh cần điều trị của khu bị thiên tai giao cho chúng tôi là được, anh không cần lo lắng!

Nhìn kẻ nhìn như dân quê này còn dám hỏi thân phận của mình, Tôn Nghị khề hừ một tiếng, lạnh nhạt nói.

- Giao cho các anh?

Lúc này sắc mặt Giang Nguyên cuối cùng cũng hơi đanh lại, tên lỗ mũi hướng lên trời này rốt cuộc đến từ đâu? Một người xuất huyết não, một người nứt phổi, còn một người bị tổn thương nhiều nội tạng, giao cho các người cái quái gì. Các người tưởng các người mang một máy bay thuốc đến là có thể đuổi ma trừ tà được sao? Bà nó.

- Đúng, có chúng tôi ở đây chắc chắn không có vấn đề gì.

Tôn Nghị liếc nhìn Vương Mịch ở bên cạnh, thấy Vương Mịch đang vẽ mặt tò mò nhìn tên dân quê mặt mũi đầy bụi đất này, không khỏi hừ lạnh nói.

Nghe thấy lời này của Tôn Nghị, Vương Mịch vẫn luôn ở bên cạnh tò mò nhìn Giang Nguyên sau khi bất mãn liếc nhìn Tôn Nghị một cái liền mỉm cười nói:

- Thầy thuốc Giang, xin hỏi là người bệnh như thế nào? Nếu có thể không chuyển đi thì cố gắng đừng chuyển đi, nếu không dù có máy bay trực thăng thì chuyển đi như vậy cũng sẽ gây ảnh hưởng nhất định đến người bệnh!

Nghe thấy thanh âm dễ nghe như tiếng chim hoàng anh, Giang Nguyên mới chú ý đến bên cạnh còn có một đại mỹ nữ rất xinh đẹp lại còn có khí chất phi phàm.

Có điều lúc này hẳn có chút không kiên nhẫn, khó khăn lắm mới thuyết phục được Từ Thượng úy cho hắn đưa người bệnh đi mà lại bị tên ngốc này ngăn cản, thật là bực mình.

- Ba bệnh nhân xuất huyết não, nứt phổi, nhiều nội tạng bị tổn thương đều đã lâm vào trạng thái hôn mê, cần nhanh chóng làm phẫu thuật.

Về vấn đề mang tính nguyên tắc này, Giang Nguyên sẽ không nhượng bộ bất kỳ ai, cho dù là đối mặt với một người đẹp khách sáo động lòng người như vậy hẳn cũng không hề có ý nhượng bộ. Có điều thái độ của đối phương không tệ nên ngữ điệu của Giang Nguyên cũng uyển chuyển hơn, nhìn thầy thuốc Vương này nói:

- Tôi và thầy thuốc Đào đã nghĩ mọi cách để trì hoãn hơn một ngày rồi mới đợi được đến bây giờ, không thể kéo dài nữa.

- Xuất huyết não? Nứt phổi? Nhiều nội tạng bị tổn thương?

Nghe thấy lời này của Giang Nguyên, sắc mặt Tôn Nghị và Vương Mịch lập tức cứng đờ, rất rõ ràng bọn họ cũng biết ba người bệnh này phiền toái như thế nào.

Lúc này sắc mặt Tôn Nghị có chút khó coi nhưng anh ta không muốn nhận thua trước mặt tên dân quê này, lập tức ánh mắt trầm xuống, trầm giọng nói:

- Để tôi xem trước xem sao, dù tình hình như vậy cũng không phải chắc chắn không có cách!

- Anh!

Nghe thấy tên này vẫn bám lấy không tha, Giang Nguyên không nhịn được có chút giận quá hóa cười. Hẳn đã nói người bệnh nghiêm trọng như vậy rồi mà tên này còn chưa từ bỏ ý định, đúng là đang chơi đùa tính mạng của người bệnh mà. Hẳn lập tức lạnh giọng nói:

- Tôi mặc kệ anh đến làm gì, cũng mặc kệ anh đến từ đâu, người bệnh của tôi không đến lượt anh nhúng tay vào!

- Không được, mặc kệ là người bệnh của ai, tôi đều có quyền được xem.

Lúc này Tôn Nghị ngẩng đầu lên, vẻ mặt khinh thường nhìn Giang Nguyên nói.

- Anh!

Lúc này hai tròng mắt Giang Nguyên bắt đầu híp lại, một luồng hơi

thở lạnh lẽo bắt đầu chậm rãi tỏa ra từ người hắn.

Từ Thượng úy ở bên cạnh dường như cảm thấy có chút không đúng, vội khuyên nhủ:

- Thầy thuốc Giang, đừng nóng vội, đừng nóng vội. Anh hãy để thầy thuốc Tôn xem qua đi, máy bay trực thăng của chúng tôi bay rất nhanh, không trì hoãn vài phút đâu.

Mà dường như Tôn Nghị và Vương Mịch ở phía đối diện lúc này cũng cảm nhận được điều gì đó vậy, trên mặt hai người đều lộ ra một tia kinh ngạc. Nhìn về mặt phần nộ của Giang Nguyên, Vương Mịch nhíu mày nhìn Tôn Nghị một cái, sau đó vội nói:

- Thầy thuốc Giang, đừng nóng vội, đừng nóng vội, anh hãy để Tôn Nghị xem một chút, không mất nhiều thời gian đâu!

Lúc này thầy thuốc Đào ở bên cạnh cũng vội giảng hòa:

- Thầy thuốc Giang, ở đây còn có rất nhiều bệnh nhân, đừng kinh động đến bọn họ, anh hãy để anh ta xem một chút là được!

Nghe thấy lời này, lại nhìn nhìn về mặt căng thẳng của thầy thuốc Đào, Giang Nguyên mới khẽ thở hắt ra. Hắn đột nhiên cảm thấy vì chút chuyện nhỏ này mà hắn lại không khống chế được, dường như thật sự có chút bất thường, có vẻ tính tình của hắn trở nên nóng nảy hơn nhiều trước kia.

Giang Nguyên lập tức chậm rãi nói:

- Được, muốn xem thì xem đi, tôi mong là không mất quá nhiều thời gian!

Nhìn thái độ của Giang Nguyên chuyển biến trong nháy mắt, hơi thở lạnh lẽo cũng biến mất không thấy đâu, Vương Mịch ở đối diện về mặt cũng buông lỏng hơn nhưng sự kinh ngạc nghi hoặc trong mắt lại đậm thêm vài phần.

Nhưng Tôn Nghị dường như không đặc biệt chú ý đến điều này, chỉ thấy Giang Nguyên lùi bước nên trong mắt hiện lên vẻ đắc ý.

Lúc này thầy thuốc Đào cũng sợ lại sinh ra thêm rắc rối, vội dẫn

Tôn Nghị đi xem ba bệnh nhân.

Lúc này Giang Nguyên không nói gì nữa, chỉ lẳng lặng nhìn, xem tên Tôn Nghị này định làm thế nào. Nếu tên này thật sự dám can quấy thì hẳn không ngại để cho đối phương biết chút lợi hại, dù sao thì bây giờ hẳn cũng đã đắc tội không ít người rồi, cũng không ngại thêm hai người này.

Mỗi lần Tôn Nghị xem một người bệnh, sắc mặt lại âm trầm thêm vài phần vì anh ta đột nhiên phát hiện ba người bệnh này còn nghiêm trọng hơn anh ta nghĩ nhiều. Vốn dĩ anh ta tưởng ở nơi rách nát này thiếu thầy thiếu thuốc, có thể kéo dài đến bây giờ hơn phân nửa sẽ không quá nghiêm trọng, nếu thật sự là ba tình trạng như vậy thì chết từ lâu rồi, làm sao kéo dài đến bây giờ được.

Có điều hiện tại anh ta hiểu rồi, tình trạng hiện tại của ba người bệnh này anh ta thật sự không có cách, trừ khi có một phòng phẫu thuật hoàn chỉnh và đủ bộ thiết bị có liên quan, cộng thêm đủ nhân viên phối hợp thì anh ta mới có thể cam đoan ba người này có thể sống sót.

Đôi mắt như nước mùa thu của Vương Mịch ở bên cạnh lúc này thỉnh thoảng lại chú ý đến phía Tôn Nghị, nhìn thấy dáng vẻ âm trầm của Tôn Nghị liền biết lần này Tôn Nghị đập vào thiết bản rồi.

Vương Mịch thầm thở dài. Cô ta biết tính cao ngạo của Tôn Nghị, chỉ e là sẽ không dễ dàng cúi đầu, mà vị thầy thuốc Giang đối diện kia vẻ mặt lạnh nhạt, tuyệt đối cũng không phải người dễ chọc. Một thân y thuật của đối phương chỉ sợ cũng không thấp, nếu không cũng sẽ không đến nỗi ngay cả Tôn Nghị cũng đụng phải đình.

Quan trọng nhất là hình như đối phương cũng chẳng phải nhân vật đơn giản gì. Mặc dù bọn cô ta chưa từng sợ ai nhưng nếu biểu hiện không tốt trong thời gian thực tập nhiệm vụ thăng chức, thậm chí còn gây ra chuyện gì, nếu để lại ấn tượng không tốt cho cấp trên thì lần sát hạch lên y sĩ thực tập này e là hết cơ hội rồi.

Nghĩ đến đây, Vương Mịch khẽ cắn môi, nhìn thấy Tôn Nghị lại nhíu mày, dù thế nào cũng không thể làm lớn chuyện này được.

Chương 334: Thầy thuốc Giang đáng tin cậy

- Hai người kia thì thôi, nhưng người bị nứt phổi chúng tôi vẫn có thể làm phẫu thuật.

Lúc này Tôn Nghị vẻ mặt tối tăm nhưng lại tự lẩm bẩm nói.

Sắc mặt Giang Nguyên cũng không tốt lắm, chậm rãi nói:

- Anh làm phẫu thuật cho anh ta, nắm chắc được mấy phần?

- Với thiết bị như vậy, tôi có thể nắm chắc được năm phần!

Tôn Nghị cắn răng, trừng mắt nhìn Giang Nguyên, hừ giọng nói.

- Năm phần? Bây giờ đưa đi, đưa đến huyện thì ít nhất có tám phần chắc chắn, sao lại phải để anh làm ở đây!

Quả thật Giang Nguyên không thèm nói với đối phương nữa, hẳn quay đầu nói với Từ Thượng úy:

- Thượng úy, làm phiền các anh rồi.

Nghe thấy lời này của Giang Nguyên, Từ Thượng úy cũng vội gật gật đầu, vẫy tay với binh lính phía sau, chuẩn bị đưa ba người bệnh này lên máy bay trực thăng!

- Chờ một chút.

Tôn Nghị vẫn không chịu bỏ qua, lạnh giọng nói:

- Anh có thể đảm bảo bệnh nhân bị đưa đi đưa lại như vậy sẽ không xảy ra vấn đề không? Bây giờ tôi làm phẫu thuật còn nắm chắc được năm phần, nếu anh làm vậy không cẩn thận là có thể xảy ra vấn đề ở trên máy bay!

Nếu không phải trong lều vải có nhiều người bệnh như vậy, đánh nhau dễ xảy ra vấn đề thì lúc này Giang Nguyên đã ra tay rồi. Mặc dù đối phương e là cũng là một cao thủ nhưng Giang Nguyên tự

nhận chỉ cần Vương Mịch kia không ra tay thì hẳn muốn đánh cho tên Tôn Nghị kia rơi răng cũng không khó.

Nhưng hẳn nghĩ nghĩ rồi thở hắt ra, nhìn về phía người nhà bệnh nhân nọ ở bên cạnh nói:

- Chị Ngô, nếu thầy thuốc Tôn đã nói như vậy thì các chị tự quyết định đi, muốn để ở đây nhờ thầy thuốc Tôn hay là đến huyện làm phẫu thuật.

Chị Ngô là một người phụ nữ thôn quê thật thà, sớm đã bị thế giàng co đậm mùi thuốc súng giữa hai vị thầy thuốc này dọa sợ hãi. Lúc này chị ta rất sửng sốt, chị ta đã bao giờ nghĩ đến vấn đề này sẽ để chị ta làm chủ đâu.

Tôn Nghị ở bên cạnh cũng nhìn về phía chị Ngô, anh ta rất tự tin mình mạnh hơn nhiều tên dân quê mặt đầy bụi đất trước mặt này, bà cô ở nông thôn chắc không thể nào nghe lời đối phương được. Có điều Tôn Nghị không muốn lật thuyền trong mương, giả vờ mỉm cười nhìn chị Ngô nói:

- Chị Ngô đúng không, tình hình vừa nãy tôi cũng nói với chị rồi, tình trạng của chồng chị không thích hợp để di chuyển, chuyện này do chị cân nhắc đấy!

Nghe thấy lời này của Tôn Nghị, dường như chị Ngô càng thêm căng thẳng, nhìn mọi người đều đang nhìn chăm chăm vào mình, chị ta có chút hoang mang. Chị ta lúc thì nhìn Tôn Nghị, lúc lại nhìn Giang Nguyên, đột nhiên cắn răng một cái, nói:

- Thầy thuốc Giang đáng tin cậy, tôi tin thầy thuốc Giang!

- Hả.

Nghe thấy chị Ngô bỗng nhiên nói vậy, sắc mặt Tôn Nghị lập tức tối sầm, vẻ mặt không thể tin nổi. Với khí chất, năng lực của anh ta, còn đặc biệt nói những lời vừa nãy mà một bà cô nhà quê lại không tin anh ta ? Lại đi tin tên lang trung quê mùa này?

- Được rồi Từ Thượng úy, làm phiền các anh rồi.

Giang Nguyên gật gật đầu với Từ Thượng úy, sau đó chậm rãi đi ra

khỏi lều vải, bỏ lại Tôn Nghì về mặt xanh mét, chẳng thèm nhìn anh ta lấy một cái.

Máy bay trực thăng phát ra tiếng kêu cực lớn, sau đó chậm rãi bay lên, chậm rãi biến mất trên bầu trời dưới những cái vẫy tay của người dân.

- Lão Vương, Lão Lý đến giúp tôi một tay với.

Giang Nguyên đứng ở cửa kêu một tiếng, lập tức có hai người đi đến giúp hắn bắt đầu dựng lều vải.

Rất rõ ràng, người dân quê không quen lắm đối với những lều lớn chỉ cần chống khung đỡ lên. Nhưng dưới sự chỉ đạo của Giang Nguyên, ba người rất nhanh liền dựng xong một cái lều vải.

Dựng xong cái thứ nhất thì cái thứ hai cũng đơn giản hơn nhiều, hai người dân cộng thêm Giang Nguyên, rất nhanh liền dựng xong cái thứ hai.

Tôn Nghì và Vương Mịch vừa đi ra từ lều vải nhìn Giang Nguyên dẫn hai thôn dân đang dựng lều vải y tế, lúc này hai người đều trầm mặc.

Wương Mịch chậm rãi nói:

- Có những lúc chúng ta cũng không thể xem thường những thầy thuốc này, có thể có một số thứ bọn họ không biết nhiều bằng chúng ta nhưng bọn họ cũng có rất nhiều kinh nghiệm!

- Hừ, một tên lang trung nhà quê có gì so được với chúng ta chứ, chỉ biết hù người thôi, chỉ biết hù những bà cô nhà quê.

Nhìn Giang Nguyên đang dẫn người luống cuống tay chân dựng lều vải, Tôn Nghì vẫn không phục nói.

Nhìn bóng người đang bận rộn kia, lúc này Vương Mịch lại như đang nghĩ ngợi, trên khuôn mặt xinh đẹp lộ ra vẻ nặng nề, sau đó trầm giọng nói:

- Tôn Nghì, chúng ta vẫn phải cẩn thận hơn, chỉ e vị thầy thuốc Giang này không đơn giản vậy đâu, thân thủ chỉ e là cũng không

tê!

- Hừ bây giờ cũng có không ít môn phái tu luyện, biết luyện khí cũng chẳng kỳ lạ, dù anh ta là môn phái gì thì trước mặt chúng ta chẳng phải cũng đều là một đồng phân chó sao?

Tôn Nghị ngửa đầu khinh thường nói:

- Chỉ cần chúng ta lộ rõ thân phận thì tôi không tin tên nhãi này còn dám kiêu căng trước mặt chúng ta!

Nhìn vẻ mặt vẫn kiêu ngạo đó của Tôn Nghị, trong mắt Vương Mịch lướt qua một tia bất đắc dĩ và tức giận nhưng cô ta cũng chỉ nói:

- Đi thôi, lều dựng xong rồi, chúng ta cũng dọn chút đồ, chắc tiếp sau đây sẽ rất nhiều việc.

Sau khi dựng xong hai lều to và hai lều nhỏ, lại phân loại chủng loại, tìm mấy người đưa mấy thứ to vào trong xong Giang Nguyên liền mặc kệ. Hắn ôm hai hòm dược phẩm dùng khi cấp bách, vội đi về phía lều của mình. Hơn trăm bệnh nhân vẫn luôn thiếu thuốc, giờ thuốc đến rồi còn không dùng thì là kẻ ngốc. Còn về hai người kia thì Giang Nguyên mặc kệ ai muốn để ý thì cứ đi mà để ý.

Giang Nguyên dẫn thầy thuốc Đào trong lòng tràn đầy vui mừng phối bình thuốc, sau đó lấy ra truyền cho người bệnh, trong lòng vô cùng sung sướng. Phó xã trưởng Lý ở bên ngoài thấy thầy thuốc Tôn và thầy thuốc Vương đang chuyển đồ của mình, không ai để ý đành phải vội cười tiến lên, bảo mấy người giúp hai người này.

Rất nhanh lại có một nhóm người bệnh được đưa từ thôn khác đến, Giang Nguyên và thầy thuốc Đào lại bắt đầu bận rộn. Còn Tôn Nghị và Vương Mịch vừa mới sắp xếp xong thấy bệnh nhân được đưa đến dưới sự xử lý đầu ra đó của Giang Nguyên và thầy thuốc Đào, người nào người nấy đều được xử lý rất tốt, sắp xếp ở trong lều vải, dường như hoàn toàn không cần hai người bọn họ vậy. Lúc này vẻ mặt hai người mới có chút khó coi.

Vốn dĩ để nâng cao cơ hội đủ tư cách trong lần sát hạch này, hai

người đặc biệt yêu cầu tìm một nơi bận nhất, vất vả nhất. Mà phía huyện Lỗ Sơn cho rằng xã Tề La phải người ra lấy thuốc hẳn là nơi bị thiên tai nghiêm trọng nhất, hơn nữa lại cần nhiều dược phẩm như vậy, còn phải người leo mấy chục km đường núi ra công thuốc về thì chắc là nơi người bệnh nhiều nhất nên mới chỉ định chỗ này cho hai người.

Có điều bây giờ hai người nhìn tình hình này có chút trợn tròn mắt, đây đúng là không cần bọn họ mà. Thứ xã Tề La cần chỉ là đồng dược phẩm mà bọn họ mang đến mà thôi, thậm chí ngay cả những dụng cụ bọn họ mang đến hình như cũng không sử dụng đến.

Khi hai người đang anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, trong lòng tràn đầy rối rắm thì cũng may thôn bên dưới lại đưa bốn năm người bệnh nữa đến.

Thấy lại có người bệnh đến, cuối cùng Tôn Nghị và Vương Mịch cũng thấy hưng phấn, vội chỉ huy các thôn dân đưa bệnh nhân vào lều vải của mình.

Nhìn các thôn dân đưa người bệnh vào trong lều vải dưới sự chỉ huy của Vương Mịch, Tôn Nghị ở bên cạnh trong lòng đầy buồn bực. Anh ta nghĩ đến thân phận của bọn họ, trước giờ đều là người khác cầu xin bọn họ khám bệnh cho, hơn nữa người bình thường còn không có tư cách cầu xin bọn họ. Nhưng bây giờ lại ra nông nổi phải cướp người bệnh với hai tay lang trung quê mùa, quả thực khiến người ta muốn hộc máu mà.

Tôn Nghị oán hận nhìn về phía lều vải cũ nát của bọn Giang Nguyên, sau đó sải bước đi vào trong lều vải y tế của mình, định hoàn thành sát hạch xong sẽ mau chóng rời khỏi nơi đáng chết này. Anh ta đường đường là một người rất nhanh sẽ được thăng chức làm y sĩ thực tập, sao có thể sa sút ở đây.

Lúc này Giang Nguyên và thầy thuốc Đào cũng không thể không thừa nhận có hai thầy thuốc này đến, hai người bọn họ thoải mái hơn nhiều. Ít nhất thì hai người cũng không cần như hai con lừa cả ngày không ngừng xoay quanh cối xay.

Sau khi mất hai tiếng xử lý xong những bệnh nhân được đưa đến,

cộng thêm việc cho thêm bình thuốc gì đó cho những bệnh nhân cũ, về cơ bản Giang Nguyên và thầy thuốc Đào cũng chẳng còn việc gì nữa. Hai người bưng một cái bát to ngồi xồm trước lều vải, lần đầu tiên không có việc gì ngồi uống nước nói chuyện, nhìn hai vị trong lều lớn đối diện bận rộn.

- Thầy thuốc Giang, lều vải của bọn họ thật không tệ. Chắc trời lạnh chỉ cần kéo kín cửa lều là chẳng khác nào trong phòng nhĩ.

Thầy thuốc Đào nhìn chiếc lều lớn màu trắng ở bên kia, vẻ mặt hâm mộ nói.

Giang Nguyên gật đầu, nói:

- Không sai, giá của cái lều vải này ít nhất cũng phải mấy vạn, không biết hơn bao nhiêu lần những chiếc lều được dựng từ vải sọc màu này của chúng ta. Một chiếc của người ta đổi được mười mấy chiếc của chúng ta đấy.

- Thật mong có cơ hội vào bên trong lều vải như vậy làm phẫu thuật, cảm giác đó nhất định sẽ không tệ.

Nhìn chiếc lều vải màu trắng đó, lúc này thầy thuốc Đào càng hâm mộ hơn.

- Sẽ có, sẽ có cơ hội.

Giang Nguyên mỉm cười gật đầu nói. Chỉ là hắn nhìn trong lều vải đối diện đổ ra hết chậu nước bẩn này đến chậu nước bẩn khác, cau mày. Nguồn nước trong núi này không nhiều, không thể sử dụng nước như vậy được. Bọn họ rửa cho người khác đều là lấy khăn lông vắt khô một nửa, cẩn thận tiết kiệm lau. Hai người này không biết sự quý giá của nước ở đây, lại dám dùng từng chậu một. Nghĩ đến đây, cuối cùng Giang Nguyên cũng không nhịn được nữa, đứng dậy dặn thầy thuốc Đào ở bên cạnh chú ý đến người bệnh bên trong lều vải xong liền sải bước đi vào trong lều vải đối diện.

Giang Nguyên đi vào trong lều vải, mặc dù hắn sớm đã được thấy rồi nhưng lúc này vẫn không nhịn được cảm thán một tiếng, bên này và bên kia của hắn thật đúng là một trời một vực, như là

hoàng cung và chòi rách của ăn mày vạ.

Chương 335: Giang đại nhà quê

- Thầy thuốc Giang có chuyện gì sao? Nếu không có chuyện gì thì mời ra ngoài, đừng làm phiền chúng tôi cứu người!

Sau khi thấy Giang Nguyên đi vào liền nhìn bên trong lều vải của mình, vẻ mặt cảm thán hâm mộ, lúc này trong lòng Tôn Nghị cũng cảm thấy có chút đặc ý. Đương nhiên anh ta cũng càng thêm khinh thường tên lang trung này, tên nhà quê đúng là tên nhà quê, chẳng biết đâu với đâu.

- Oh.

Giang Nguyên sống sót một chút, sau đó từ cảm thán phục hồi lại tinh thần, sau đó liếc nhìn Tôn Nghị, thấy được tia khinh thường chột lóe rồi biến mất trong mắt thầy thuốc Tôn. “Thật sự coi mình là tên nhà quê không biết đâu với đâu rồi”. Giang Nguyên sờ sờ mũi, đột nhiên cảm thấy mình rất thất bại, đường đường là Bàn tay của chúa tung hoành giới lính đánh thuê các nước “John” (đồng âm với Giang), có dụng cụ thiết bị nào chưa từng thấy chứ, còn thật sự bị tên mắt cao tay thấp trước mặt này khinh thường.

Nhìn dáng vẻ có chút buồn bực của Giang Nguyên, thầy thuốc Vương Mịch ở bên cạnh mỉm cười. Nếu nói cô ta có hảo cảm gì đối với tên lôi thôi lếch thếch trước mặt này thì đó là giả, nhưng cô ta cũng phải công nhận thái độ chân tình, cực kỳ có trách nhiệm đối với người bệnh của hắn. Cô ta lập tức ngắt lời cười nói:

- Thầy thuốc Giang đến đây có gì cần chúng tôi giúp đỡ không?

- Có!

Giang Nguyên nghiêm túc gật gật đầu khiến Vương Mịch có chút sửng sốt. Vốn dĩ cô ta cũng chỉ thuận miệng trêu chọc, không ngờ đối phương còn gật đầu thật, thế không giống tính cách của tên này.

Tôn Nghị ở bên cạnh nghe được lời này, trong lòng mừng rỡ, cuối

cùng tên này cũng đến tận nơi nhờ vả, lập tức lạnh giọng cười nói:

- Chắc chắc, không phải thầy thuốc Giang vừa nãy rất cứng rắn sao? Sao chớp mắt đã đến chỗ chúng tôi nhờ vả thế? Ha ha!

- Ừ ừ.

Giang Nguyên lại nghiêm túc gật gật đầu nói:

- Thầy thuốc Tôn, tôi xin các anh dùng nước tiết kiệm một chút. Hai chậu nước vừa nãy các anh đổ đi đã dùng mất một nửa lượng nước được dùng ngày hôm nay của chúng tôi. Nếu cứ tiếp tục như vậy thì cơm tối nay của chúng tôi chỉ có thể xào gạo thôi.

- Á.

Tôn Nghị đang cười lạnh nghe thấy lời này đột nhiên như con gà trống bị nắm cổ, tiếng cười tắc ở cổ họng, khuôn mặt cũng đỏ bừng.

Một lúc sau Tôn Nghị mới phản ứng lại được, không nhin được hừ giọng nói:

- Chút nước này có là gì? Chúng tôi mang máy lọc nước tuần hoàn tiên tiến nhất đến, không sợ không có nước dùng.

- Nếu anh đã mang thiết bị cao cấp như vậy thì cũng mời anh đổ nước vào trong máy được không? Chẳng lẽ máy lọc của các anh chôn ở dưới đất bên ngoài cửa lều sao?

Giang Nguyên nhìn về phía Tôn Nghị Tôn đại thầy thuốc khẽ cười một tiếng, sau đó nhún nhún vai, nói:

- Được rồi, những gì cần các anh giúp đỡ tôi đã nói rồi, chúc hai người làm việc vui vẻ.

Nhìn Giang Nguyên khẽ lắc lư đi ra ngoài cửa lều, hai tay Tôn Nghị nắm chặt đến mức kêu “rắc rắc”, hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Còn Vương Mịch nhìn bóng người biến mất bên ngoài lều vải, trong mắt lộ ra ý cười, người này cũng có chút thú vị.

- Tiểu Bảo ngoan, đá bóng lại đây cho cha.

Khó khăn lắm mới có người đến giúp đỡ, Giang Nguyên cuối cùng cũng được nhả nhả một chút đang cười híp mắt đứng bên ngoài lều vải, nhìn dáng vẻ Tiểu Bảo đứng đó, dong đưa đá chân vào quả bóng nhưng suýt chút nữa thì đặt mông ngồi xuống đất. Hắn không nhịn được vui vẻ phá lên cười, bây giờ hắn thật sự cảm thấy có một đứa con trai thật sự rất hạnh phúc.

- Cha xấu quá, con muốn quả bóng, cha đá sang đây, đá sang đây.

Nhìn Giang Nguyên một cước giẫm lên quả bóng, đứng đó cười đến nghiêng ngả, Tiểu Bảo chống thắt lưng đứng đó, hàm hừ chu miệng bất mãn nói.

- Được được, cha đá sang cho con, đá sang cho con.

Giang Nguyên khẽ dùng một chân đẩy quả bóng qua, nhìn Tiểu Bảo luống cuống giơ tay ra ôm lấy, trên mặt tràn ngập ý cười vui vẻ.

Lúc này Tôn Nghị ở trong lều vải vừa nhanh chóng khâu một vết thương, vừa hừ giọng nói:

- Ngay cả một người xỏ chỉ cũng không có, đúng ra phải có hai người làm trợ thủ cho chúng ta!

- Thôi bỏ đi, Tôn Nghị, với tính cách của tên đó thì đừng mong sẽ chịu làm trợ thủ cho anh, chúng ta phiền phức chút là được, ở đây cũng không thể so đo quá nhiều!

Lúc này Vương Mịch vừa làm xong một ca bị thương nhẹ, đang rửa tay, vừa rửa vừa thở dài:

- Chỉ là lát nữa bệnh nhân cắt chân kia phải dự phòng máu, chuyện này có chút phiền phức, phải tìm người hiến máu mới được!

- Đi tìm cái người phò xã trưởng kia đi, chuyện này chỉ có thể tìm anh ta!

Tôn Nghị bất đắc dĩ lắc đầu, thật sự cảm thấy ảm ức, những nơi

bọn họ làm việc lúc trước dù không phải nơi có thiết bị đầy đủ nhất trên thế giới nhưng ít nhất cũng là bệnh viện cấp 3 trở lên, làm gì cũng có người ở bên cạnh chờ sai bất cứ lúc nào. Hai người đã bao giờ phải chịu ngược đãi thế này đâu, ngay cả xỏ chỉ, xét nghiệm máu cũng phải tự mình làm.

Vương Mịch bước ra ngoài lều vải liền nhìn thấy một màn ẩm áp bên ngoài. Có điều khi nghe thấy cậu bé đáng yêu kia gọi Giang Nguyên là cha, cô ta liền sửng sốt, tên này nhìn có vẻ không lớn tuổi hơn mình mà sao đã kết hôn rồi? Hơn nữa con còn lớn như vậy? Hơn nữa còn mang đến cả đây? Chẳng phải tên này nhảy dù xuống sao?

Mang theo những nghi hoặc này, Vương Mịch bắt đầu nhìn xung quanh, nói ra thì cô ta chẳng biết gì về nơi đây, ngoài Giang Nguyên, thầy thuốc Đào ra, cô ta cũng chỉ biết vị phó xã trưởng Lý kia.

Có điều nhìn đi nhìn lại Vương Mịch cũng không thấy bóng phó xã trưởng Lý kia đâu. Cô ta bất đắc dĩ đành bước về phía trước, khẽ kêu:

- Thầy thuốc Giang!

- Hử?

Nghe thấy giọng nói cực kỳ dễ nghe này, Giang Nguyên mới quay đầu nhìn nhìn, hắn cũng không có quá nhiều ác cảm đối với nữ thầy thuốc này, gật đầu cười nói:

- Thầy thuốc Vương có chuyện gì à?

- Thầy thuốc Giang, anh có nhìn thấy phó xã trưởng Lý không? Tôi tìm anh ta có chút việc!

Nhìn nụ cười ôn hòa tùy ý của đối phương, lúc này trong lòng Vương Mịch thật sự cảm thấy hơi quái dị. Cô ta đã quen với thái độ ngang ngược sai khiến của hắn, bây giờ thật sự có chút không quen.

- Phó xã trưởng Lý?

Giang Nguyên nhú nhú mày, nhìn xung quanh rồi nói:

- Có lẽ phó xã trưởng Lý xuống núi rồi, trong thời gian ngắn chắc không về được, cô có chuyện gì à?

Nghe thấy phó xã trưởng Lý không có ở đây, trên khuôn mặt xinh đẹp của Vương Mịch lộ ra một tia thất vọng, sau đó bất đắc dĩ nói:

- Tôi phải tìm mấy người hiến máu, lát nữa còn có bệnh nhân cứa chân, phải dự phòng máu.

Thấy là chuyện này, Giang Nguyên cười nói:

- Không sao, đã giám định nhóm máu người bệnh chưa? Cô nói với tôi một tiếng là được!

- Hả!

Nhìn dáng vẻ không giống trêu đùa của Giang Nguyên, khuôn mặt với đôi môi anh đào nhỏ nhắn đáng yêu của Vương Mịch ngây ngẩn nhìn Giang Nguyên một lúc mới chần chừ nói:

- Tôi còn chưa giám định nhóm máu, tôi muốn đợi người đủ rồi thì cùng giám định!

- Không cần, bây giờ cô đi giám định đi, xem cần máu nhóm máu gì, tôi sắp xếp cho cô. Tranh thủ thời gian, bệnh nhân có thể xử lý sớm thì nhanh chóng xử lý sớm!

Giang Nguyên trầm giọng nói. Tại nơi như thế này, có thể xử lý nhanh thì cố gắng xử lý nhanh vì nếu kéo dài dẫn đến xảy ra thay đổi gì thì có lúc người bệnh vốn có thể cứu được chưa chắc đã cứu nổi.

Nghe thấy lời nói có chút dạy dỗ của Giang Nguyên, đôi mi thanh tú của Vương Mịch cũng hơi nhướng lên. Cô ta lớn như vậy rồi, từ nhỏ đều là người xuất sắc nhất trong thế hệ trẻ của viện, luôn được thầy khen ngợi, cho dù là thầy dạy dỗ cũng đều dùng vẻ mặt ôn hòa, những người cùng tuổi càng vô cùng bội phục cô ta, cô ta đã bao giờ bị người ta dùng lời nói dạy dỗ như vậy đâu?

Có điều lúc này cô ta lại có việc nhờ người ta, bây giờ trong viện

cũng sẽ không giúp đỡ, đành phải âm thầm chịu đựng. Cô ta không lỗ mãng như tên Tôn Nghị kia, cô ta muốn xem xem tên này tự cao tự đại như vậy rốt cuộc là tại sao lại tự tin như thế.

- Được, bây giờ tôi đi ngay đây, mong là có thể bắt đầu làm phẫu thuật trong nửa tiếng nữa!

Sau khi bỏ lại câu này, Vương Mịch quay đầu đi vào trong lều vải, trong lòng có chút cảm tức nghĩ nhìn dáng vẻ tự tin như vậy của anh kia, tôi xem nửa tiếng sau anh có thể giúp tôi chuẩn bị xong máu không!

Mấy phút sau, Vương Mịch đi ra khỏi lều vải, nhìn Giang Nguyên vẫn đang vui vẻ chơi bóng với Tiểu Bảo, lúc này vẻ cảm tức càng đậm thêm vài phần. Hắn ta thúc giục cô ta nhanh chóng giám định ra nhóm máu mà mình lại còn ở đây chơi, thật quá đáng.

“Lát nữa nếu trong vòng nửa tiếng mà tên này không tìm được đủ người hiến máu cho mình thì mình sẽ khiến hắn biết mặt.”

Đôi mi thanh tú của Vương Mịch khẽ nhú, trên khuôn mặt xinh đẹp lộ ra một tia sát khí lờ mờ.

- Thầy thuốc Giang.

Vương Mịch gọi một tiếng, thấy Giang Nguyên vừa chơi bóng cùng con trai vừa quay đầu đáp lại một tiếng, trong lòng càng cảm tức hơn, trầm giọng nói:

- Có nhóm máu rồi, nhóm A Rh + .

- Ồ được.

Giang Nguyên tùy ý đáp một tiếng, sau đó cười ném quả bóng trong tay cho Tiểu Bảo, cười ha ha nói:

- Tiểu Bảo ngoan, bây giờ cha có việc, con chơi một mình trước nhé!

- Vâng ạ.

Nhìn Tiểu Bảo ngoan ngoãn ôm bóng, tự mình đi chơi, Giang

Nguyên mới hài lòng xoay người lại, nhìn Vương Mịch về mặt có chút không vui cười cười nói:

- Thầy thuốc Vương, con gái đừng cứ nhịu mày mãi, sẽ dễ bị già đấy!

“Tên khốn này.”

Thấy vừa nãy Giang Nguyên còn về mặt đứng đắn dạy dỗ người khác, bây giờ ngược lại còn có thời gian đùa giỡn mình, Vương Mịch chỉ cảm thấy trong lòng suýt nữa thì bốc khói. Nếu không phải bây giờ cô ta còn đang trong thời kì sát hạch, không được xảy ra vấn đề gì thì nhất định sẽ một cước đá bay tên này.

Nhìn về mặt như muốn giết người của Vương Mịch, Giang Nguyên chỉ cảm thấy trong lòng cực kỳ thoải mái. Thầy thuốc Vương này cái gì cũng tốt, có điều nhìn có vẻ gần gũi tùy ý nhưng sự cao ngạo trong xương cốt đó người khác không nhìn ra nhưng hần nhìn ra. Vậy nên hần mới không nhìn được muốn trêu chọc vị Vương đại thầy thuốc này một chút.

Sau khi cười cười, Giang Nguyên thấy Vương đại thầy thuốc sắp không nhìn được nổi bão rồi, hần vội quay đầu lớn tiếng kêu với bên ngoài:

- Lý Kỳ Lân, Dương Cường, các anh có đó không, có thì qua đây một lát!

Cùng với tiếng gọi của Giang Nguyên, các đó không xa rất nhanh liền có người đáp lại hai tiếng rồi chạy nhanh về phía hai người. Giang Nguyên nhún nhún vai cười nói với Vương Mịch đang về mặt kinh ngạc nghi hoặc:

- Hai người bọn họ đều có nhóm máu A, cô đưa bọn họ đi hợp máu xem!

Chương 336: Y sĩ kiến tập

Nhìn Vương Mịch về mặt hậm hực dẫn hai người đi vào trong lầu vải phổi nhóm máu, Giang Nguyên rất sung sướng cười ha ha. Có

điều trong mắt hần dần dần có thêm một tia ngưng trọng, con bé này... không đơn giản... luồng sát khí vừa nãy, chắc chắn...

Giang Nguyên vượt cằm, cảm nhận được những sợi râu lún phún mới mọc dưới cằm, hần như có điều suy nghĩ khế cười vài tiếng rồi cười nhìn về phía Tiểu Bảo ở cách đó không xa:

- Nào nào... Tiểu Bảo, đá bóng lại đây...

Trong lều vải, Tôn Nghị đang chuẩn bị cho cuộc phẫu thuật, thấy Vương Mịch dẫn hai người đi vào, anh ta khế nhíu mày nói:

- Sao lại chỉ có hai người? Không tìm thêm vài người, chỉ có hai người thì tỷ lệ hợp quá nhỏ.

Lúc này về mặt Vương Mịch có chút quái dị nói:

- Thầy thuốc Giang kia bảo hai người này đều có nhóm máu A...

- Hả...

Nghe thấy điều này, Tôn Nghị cũng có chút sửng sốt, mới hiểu ra tên Giang Nguyên này làm việc ổn thỏa như vậy, còn chuẩn bị trước cả việc này. Có điều đây cũng là cách có hiệu quả nhất khi muốn cứu người trong tình huống này. Tôn Nghị một lúc sau mới hừ giọng nói:

- Tên lang trung này cũng biết làm chút việc!

Dứt lời, Tôn Nghị vẫy tay với hai người nói:

- Nào, hai người ngồi ở đây, lấy chút máu...

Đối với phẫu thuật cưa chân, Tôn Nghị rất thuần thực. Dù sao thì mỗi một y sĩ kiến tập đều được bồi dưỡng học tập từ nhỏ, sau đó bắt đầu từ năm mười bốn tuổi đã cùng các y sĩ hoặc y sư chính thức hàng năm đều du lịch kiến tập ít nhất sáu tháng ở khắp nơi trên cả nước. Sau khi đủ hai mươi tuổi sẽ được sắp xếp vào khoa cấp cứu của bệnh viện cấp 2 trở lên làm việc độc lập đủ ba năm, sau khi vượt qua các loại sát hạch nghiêm khắc mới được tăng cấp làm y sĩ kiến tập.

Mà sau khi trở thành y sĩ kiến tập, còn phải làm việc và tiếp nhận sự dạy dỗ chuyên môn của các y sư của bệnh viện trực thuộc viện trên ba năm, trải qua kiểm tra đánh giá của ba y sư trở lên, đạt tiêu chuẩn thì mới được xin sát hạch tăng cấp y sĩ thực tập.

Mỗi một người có thể có tư cách tham gia sát hạch tăng cấp y sĩ thực tập có thể khả năng về một số phương diện nào đó không thể so với một số chuyên gia của bệnh viện cấp 3 trở lên nhưng ít nhất có thể khẳng định một điểm là những bệnh các chuyên gia này có thể chữa, bọn họ gần như cũng có thể chữa. Nhưng những bệnh bọn họ có thể chữa, những chuyên gia này chưa chắc đã chữa được...

Đây là vấn đề lĩnh vực chuyên môn khác nhau. Những chuyên gia này chỉ chuyên nghiên cứu về lĩnh vực nào đó, ví dụ như tim mạch, não ngoại khoa. Nhưng mỗi một y sĩ kiến tập về cơ bản đều biết tất cả các khoa, mặc dù có lẽ không thể nói là cực kỳ tinh thông nhưng ít nhất cũng không kém hơn một y sư của cấp chủ trị trở lên của khoa chuyên nghiệp.

Mà những người có thể có tư cách tham gia sát hạch tăng cấp y sĩ thực tập như bọn họ xét trên mọi lĩnh vực chuyên ngành về cơ bản đều có thể sánh với năng lực chuyên môn cấp bậc y sư phó chủ nhiệm của lĩnh vực này.

Mà hai người Tôn Nghị và Vương Mịch lại vì biểu hiện cực kỳ nổi bật, giành được sự tán thưởng của một vị thiên y sư trong viện, thông qua đề nghị của vị thiên y sư này và lời phê chuẩn của hai vị thiên y sư khác, hai người chỉ làm việc và tiếp nhận dạy dỗ một năm ở bệnh viện trực thuộc viện đã trực tiếp tham gia cuộc kiểm tra đánh giá của ba vị y sư. Sau khi thuận lợi thông qua cuộc kiểm tra này, hai người liền được xin sát hạch tăng cấp y sĩ thực tập.

Đương nhiên, Tôn Nghị sẽ không tự nhiên nói với người khác vị thiên y sư đề nghị này là ông ngoại anh ta...

Có điều mặc kệ ai là người đề nghị, người có thể vượt qua cuộc kiểm tra đánh giá của ba vị y sư thì tuyệt đối có đủ tư cách xin sát hạch tăng cấp y sĩ thực tập. Vì khi kiểm tra đánh giá không có bất cứ ai dám nể tình nể mặt, không đạt tiêu chuẩn là không đạt tiêu chuẩn, dù là thiên y sư cũng không dám động tay động chân vào

đó.

Tôn Nghị vừa nhanh chóng thắt vài mạch máu, vừa bất mãn hừ giọng nói:

- Nếu không phải bây giờ chúng ta vẫn đang trong thời kỳ sát hạch thì đâu thể để cho tên đó kiêu ngạo như vậy... Cái tên bé như con kiến này mà dám khoa tay múa chân trước mặt chúng ta!

- Quên đi, tạm thời đừng nghĩ nhiều như vậy, lần sát hạch này rất quan trọng, trong viện sẽ không cho phép chúng ta xuất hiện bất cứ sai lầm gì, cũng sẽ không được làm gì ở đây, vậy nên anh cố nhẫn nhịn đi... Đợi chúng ta sát hạch xong thì tất cả đều ok...

Nghe lời cảm rằm không dứt của Tôn Nghị, lúc này Vương Mịch cũng có chút bất đắc dĩ. Thật ra cô ta không thích tính cách của Tôn Nghị lắm, nhưng lần này cô ta lại nợ Tôn Nghị một món nhân tình rất lớn, nếu không có ông ngoại của Tôn Nghị thì dù cô ta có ưu tú đến đâu đi nữa cũng không thể tham gia sát hạch y sĩ thực tập sớm hơn hai năm.

Nên biết là hai năm là một khoảng thời gian rất dài, nếu có thể dẫn trước hai năm so với người cùng kỳ học thì tương lai ở bệnh viện cơ hội lên cao của cô ta sẽ cao hơn. Mặc dù cô ta không nghi ngờ việc tương lai mình có thể lên chức y sư không nhưng có thể lên thiên y không thì hoàn toàn không nắm chắc.

Nhưng có thời gian hai năm này, chỉ cần cô ta đủ nỗ lực thì đây sẽ là một ưu thế, rất nhiều năm sau, nếu cạnh tranh thiên y sư, trong tình huống ngang nhau, nếu cô ta nhỏ hơn hai tuổi thì ít nhất cũng sẽ có nhiều hơn một hai điểm cơ hội so với người khác. Vậy nên nhân tình này không phải không lớn, dù thế nào cô ta cũng phải nhớ kỹ.

Nghe Tôn Nghị nhắc vậy, lúc này Vương Mịch lại nhớ ra khuôn mặt có chút ghê tởm đó, trong lòng lại có thêm vài phần buồn bực. Tên đáng chết đó lại dám trêu chọc mình... Cho dù hắn là người của giới tu luyện thì sao chứ? Đợi sau này nếu lại gặp mình thì xem hắn còn dám bất kính với mình không.

- Hắt xì... hắt xì...

Giang Nguyên hắt xì hơi hai cái, lại giơ tay vuốt vuốt mũi, sau đó đá bóng dưới chân cho Tiểu Bảo, trong lòng lại lẩm bẩm: “Làm sao vậy? Chẳng lẽ mình bị cảm rồi?”

Giang Nguyên lập tức thấy căng thẳng, với thể chất của hắn nếu bị cảm thì sẽ thành vấn đề lớn, có điều cũng may cảm giác toàn thân hình như cũng không có gì bất thường nên mới thăm thở phào nhẹ nhõm.

Giang Nguyên lại chơi bóng với Tiểu Bảo thêm một lúc rồi mới bước vào trong lều vải. Mặc dù bây giờ đa phần mọi việc đều do thầy thuốc Đào lo nhưng cũng không thể để mình thầy thuốc Đào làm được, hơn trăm bệnh nhân, một mình thầy thuốc Đào cũng không trông nom được hết.

Sau khi Giang Nguyên bận rộn cả buổi sáng, cuối cùng cùng đến giờ cơm trưa, mà phía Tôn Nghị và Vương Mịch lúc này cũng vừa làm xong phẫu thuật, mọi người cùng đi ăn cơm.

Có điều khi đi nhận cơm, vẻ mặt của hai người rất không tốt. Vương Mịch còn đỡ, là một nữ đồng chí, ăn nhiều ăn ít cũng không vấn đề, thỉnh thoảng không ăn một bữa cũng không sao, nhưng vẻ mặt Tôn Nghị lại xám xịt.

Thật ra thức ăn này cũng không bị coi là quá tệ, các thím phụ trách nhà bếp xào rau xanh, còn cả thịt khô, cá khô, thậm chí còn có canh thịt chuẩn bị cho những người bị thương. Có điều môi trường nấu ăn ở đây không tốt, dùng gạch dựng bếp ngoài trời, bên trên đặt một cái nồi sắt to đen sì.

Sau đó lấy mấy cái chậu nước rửa mặt chứa thức ăn, mọi người cầm bát, tự mình lấy cơm trong thùng cơm bên cạnh, sau đó các thím mỗi người múc một muôi thức ăn cho lên cơm trong bát của anh.

Nhìn những thôn dân vừa dựng xong lều vải hoặc vừa đào đất xong giơ tay vỗ vỗ lên người rồi vươn tay cầm muôi cơm lấy một muôi cơm trong thùng cơm cho vào bát của mình. Sau đó người này lại tiện tay ném muôi cơm vào trong thùng rồi người khác lại vươn tay đi cầm lấy muôi cơm lấy một muôi, lại tiện tay ném vào. Tôn Nghị ở bên cạnh cầm bát to, đang lấy khăn ướt lau nhìn mà

đen mặt.

Có điều bận rộn cả buổi sáng có ai không đói chứ, nhìn Giang Nguyên ở bên cạnh lấy một bát cơm, được các thím múc cho mấy muôi thức ăn lớn, cái bát đầy ú ụ, còn bưng một bát canh thịt thơm lừng đầy ắp, dẫn con trai ở bên cạnh ăn ngon lành. Tôn Nghị nuốt nuốt nước bọt rồi mới cần rằng đi đến bên cạnh thùng cơm.

Anh ta cần thận vươn tay cầm lấy chiếc muôi, dùng sức xới cơm lên, lấy hai muôi ở dưới đáy nhất cho vào bát, sau đó đi lấy thức ăn.

Các thím đều cực kỳ khách sáo đối với thầy thuốc, cộng thêm việc Tôn Nghị nhìn cũng vô cùng đẹp trai nên các thím đều hào phóng mỗi người cho anh ta một muôi thức ăn đầy. Chỉ là Tôn Nghị nhìn chiếc nồi sắt đen sì đó, nuốt nuốt nước bọt, vội bưng bát đi mất, nhắm mắt làm ngơ, con người cũng không thể vì cơm mà chết đói được.

Tôn Nghị cầm đôi đũa, lại rút khăn ướt ra cần thận lau lau, thăm hỏi hận sao mình lại không mang cơm hộp và đũa của mình đến chứ...

Anh ta gấp hai miếng thức ăn, nhú mày xuống xuống. Nói thật trước đây không phải anh ta chưa từng ăn cơm tập thể nhưng đầu bếp trong viện dù nấu cơm tập thể đương nhiên cũng hơn nhiều các thím bình thường quen nấu cơm trong nồi nhỏ. Đời này của Tôn đại thầy thuốc chưa bao giờ phải chịu khổ như vậy.

Hơn nữa đang ăn thì ngẫu nhiên anh ta lại nghĩ đến cái nồi to đen sì đó, ăn vào bụng càng không thấy ngon. Tôn đại thầy thuốc chỉ đang lấp đầy cái bụng, nhìn hai cha con ở đối diện ăn đến sung sướng, lại không nhịn được thăm chửi một tiếng, tên nhà quê đúng là tên nhà quê, đồ ăn như vậy cũng ăn ngon lành thế.

Có điều Giang Nguyên thật sự ăn ngon lành. Mặc dù hẳn thích ăn ngon nhưng không phải là người kén chọn đồ ăn. Ở trong núi có một củ khoai, một củ mài hẳn cũng có thể chống đói, ở bên ngoài khi có nhiệm vụ hẳn hai ba ngày ăn lương khô cũng là chuyện thường tình. Bây giờ có rau có thịt, còn có cả canh thịt, sao hẳn có thể không hài lòng chứ.

Về phần Tiểu Bảo, cậu bé rất vui khi được ăn cơm với cha, hai cha con cha một đĩa, con một đĩa cùng gấp cho nhau, ăn cực kỳ vui vẻ. Ngay cả Vương Mịch đang bưng bát canh uống ở bên cạnh khi nhìn hai cha con trên mặt cũng không nhịn được lộ ra ý cười.

Lúc này Tôn Nghị miễn cưỡng ăn được vài miếng cơm, nếu không phải thật sự đói bụng thì anh ta chắc chắn không ăn nổi. Có điều Tôn Nghị mới ăn được non nửa bát, bụng cũng mới lấp được bốn phần, lúc này bên ngoài lại có người kêu to:

- Thầy thuốc, thầy thuốc... Chúng tôi đưa người bệnh đến rồi, mời ra xem bệnh...

Lúc này Giang Nguyên vừa ăn hết cơm, đứng dậy nhìn thấy có năm sáu cái cáng ở bên ngoài, vội đặt bát đĩa sang một bên. Sau khi vẫy tay với thầy thuốc Đào, hắn lại gọi Tôn Nghị và Vương Mịch:

- Thầy thuốc Tôn, thầy thuốc vương, đi thôi...

Nhìn Giang Nguyên chạy đi như bay, Tôn Nghị nhìn bát cơm mình mới ăn non nửa, lại sờ sờ cái bụng mới lấp đầy chưa được một nửa, bây giờ mới phát hiện bắt đầu có chút không nổi bỏ bát cơm trong tay này.

Chương 337: Xảy ra chuyện ngoài ý muốn

Sáu người bệnh, mỗi bên ba người, không ai tranh nhau, tiện tay bảo đưa ba người vào lều cấp cứu của mình, sau đó ai làm việc nấy.

Giang Nguyên không muốn tranh, bốn người, hai người một bên, mỗi bên ba người, nếu không phải những bệnh nhân này đều phải xử lý gấp thì hắn còn ước gì toàn bộ đều được đưa cho hai vị đối diện. Sáng nay hắn cũng chú ý đến hai vị đối diện, quả thật không phải người tầm thường, ít nhất thì cũng là lần đầu tiên Giang Nguyên nhìn thấy thầy thuốc nào có thể lợi hại như vậy ở độ tuổi này. Ách, đương nhiên là ngoại trừ hắn ra.

Vậy nên một số bệnh nhân hắn rất yên tâm giao cho hai vị thầy thuốc siêu cấp ở đối diện, bên hắn thoải mái hơn một chút cũng

chẳng có gì lạ.

Còn về Tôn Nghị và Vương Mịch lại không nghĩ vậy, sáu người bệnh, bọn họ ước gì có thể kéo hết về lều bên mình. Bọn họ đến đây tham gia sát hạch, vốn đã muốn chữa bệnh cho nhiều người một chút, khi thông qua sát hạch mới có thể giành được điểm kiểm tra đánh giá cao hơn. Nếu không anh ở đây nhàn nhã xem bệnh cho mấy người, làm mấy phẫu thuật nhỏ gì đó thì sao có thể thể hiện được anh có tư cách tăng cấp y sĩ thực tập.

“Chết tiệt”. Mặc dù muốn kéo thêm hai người nhưng thấy Giang Nguyên động tác nhanh nhẹn lôi ba người đi, Tôn Nghị không khỏi thầm mắng một tiếng. Nếu không phải bây giờ anh ta không cách nào chào hỏi với các ban ngành có liên quan ở bên này thì anh ta nhất định sẽ yêu cầu các ban ngành có liên quan đuổi tên họ Giang chết tiệt này đi. Tôn Nghị sờ cái bụng trống một nửa của mình, càng ngày càng thấy không vừa mắt tên lang trung này, dựa vào đầu mà tên đó ăn no căng bụng rồi mới làm việc mà anh ta phải nửa đói bụng chứ, bà nó.

- Anh nhớ điểm quan trọng khi cầm máu, nếu không được thì mở to kiểm ra một chút.

Giang Nguyên vừa động tác nhanh nhẹn xử lý người bệnh trong tay mình, vừa nhắc nhở thầy thuốc Đào đang khâu thắt mạch máu.

- Hãy tin vào chính mình, mấy hôm nay anh đã rất thành thạo rồi.

- Ủ ừ.

Thầy thuốc Đào vừa trả lời, vừa mở to mắt, qua lớp kính dày, anh ta nhìn chăm chăm vào vết thương trước mặt, cẩn thận đưa kiểm ra. Mấy ngày này anh ta đã không còn không có kinh nghiệm như một hai ngày trước nữa. Là một thầy thuốc khoa nội, bây giờ anh ta rất tự tin mình chắc chắn là thầy thuốc khoa chấn thương tốt nhất trong số các thầy thuốc khoa nội của huyện Lỗ Sơn.

Sau khi lưu loát xử lý sơ bộ cho người bệnh trong tay mình, đảm bảo trong thời gian ngắn sẽ không xảy ra vấn đề gì nữa, Giang Nguyên hài lòng khẽ thở ra, sau đó đi về phía người bệnh thứ ba. Lúc này vẫn chưa nghe thấy thầy thuốc Đào nhờ mình trợ giúp nên

tâm trạng Giang Nguyên rất vui, bắt đầu xử lý người bệnh thứ ba. Niềm vui của hắn đến từ sự trưởng thành của thầy thuốc Đào, Giang Nguyên có ấn tượng rất tốt đối với thầy thuốc Đào chăm chỉ có trách nhiệm này, vị thầy thuốc Đào này hoàn toàn có tiềm năng trở thành thầy thuốc ưu tú nhất. Thầy thuốc Đào không hề biết trong lòng thầy thuốc Giang mà mình ngưỡng mộ này lại đánh giá mình cao như vậy. Có lẽ trong mắt anh ta, là một thầy thuốc, làm một số việc vào lúc này cũng là chuyện nên làm.

- Vương Mịch, người này chúng ta có thể tu bổ một chút.

Nhìn cơ quan nội tạng trong khoang bụng, sắc mặt Tôn Nghị bắt đầu trở nên ngưng trọng. Lúc này Vương Mịch đang đeo khẩu trang, mũ chỉnh tề, mặc quần áo phẫu thuật dùng một lần, chỉ lộ ra đôi mắt xinh đẹp. Sau khi tiến sát qua, nhìn một cái, sắc mặt Vương Mịch cũng khẽ biến, đôi mi thanh tú khẽ nhíu, nói:

- Chưa chắc đã đủ máu, tôi đi tìm Giang Nguyên!

- Không kịp đi tìm hắn ta đâu, chắc lát nữa sẽ chảy càng nhiều máu.

Tôn Nghị cực kỳ không thích Giang Nguyên, nghe thấy Vương Mịch lại định đi tìm tên đó nhờ giúp đỡ, lập tức hừ giọng nói:

- Tranh thủ thời gian, chúng ta bắt đầu!

Vương Mịch do dự một lát nhưng thấy Tôn Nghị đã bắt đầu chuẩn bị đồ rồi nên đành gật gật đầu, mở rộng khoang bụng ra một chút, bắt đầu chuẩn bị tu bổ. Cô ta từng làm không ít những phẫu thuật như vậy nhưng đầu tiên không ngờ tình hình lại nghiêm trọng như vậy, dù chuẩn bị 800ml máu nhưng phẫu thuật như thế này chưa chắc đã đủ.

Nhưng lúc này Tôn Nghị nói cũng không sai, chỉ cần không quá đen đủi thì chắc sẽ không có vấn đề gì lớn.

- Đến đây, tôi chuẩn bị xong rồi, bắt đầu khâu lại.

Tôn Nghị giơ tay ra, khẽ nâng lá lách, trầm giọng nói.

Vương Mịch cẩn thận cầm kim kẹp kim, bắt đầu khâu lại. Đối mặt

với cơ quan nội tạng cực kỳ yếu ớt này, mặc dù cô ta cũng từng tiếp xúc không ít lần nhưng vẫn không dám coi thường.

Năm phút sau, Vương Mịch chậm rãi thu tay lại, khẽ thở hắt ra, thả lỏng nói:

- Xong rồi.

- Ừ.

Đương nhiên Tôn Nghị cũng nhìn thấy, Vương Mịch khâu lại tương đối tốt. Anh ta cũng lập tức cười thu tay lại.

Chỉ là sau khi anh ta thu tay lại, không chú ý đến trên tay mình hình như dính đầy chất lỏng màu đỏ tươi.

- Được rồi, rửa đi, chuẩn bị đóng bụng, một cuộc phẫu thuật hoàn hảo.

Nhìn Vương Mịch, Tôn Nghị tự đắc cười, mặc dù người khâu là Vương Mịch nhưng quyết định anh ta đưa ra có tác dụng rất quan trọng, nếu không nếu thật sự phải đợi máu đến thì không biết liệu có xảy ra vấn đề gì không. Bây giờ cuộc phẫu thuật này làm xong rồi, cuối cùng cũng có thể nghỉ ngơi một lát. Hơn nữa hai người có thể hoàn thành phẫu thuật tu bổ lá lách trong điều kiện như thế này chắc sẽ được tăng thêm không ít điểm.

Có thể thuận lợi hoàn thành phẫu thuật nên lúc này Vương Mịch cũng thấy rất vui, ít nhất cũng không xuất hiện phiền phức mà cô ta dự đoán.

- Được, chuẩn bị đóng bụng.

Vương Mịch gật gật đầu, sau đó lấy máy rửa ra bắt đầu rửa khoang bụng, đợi hai ba phút rửa sạch là có thể đóng bụng hoàn thành phẫu thuật.

Có điều cô ta vừa cho nước vào khoang bụng liền thấy một màu đỏ sẫm bắt đầu lan tràn trong nước.

- Ấy? Vừa nãy sao lại chảy nhiều máu thế?

Vương Mịch có chút kinh ngạc nói.

- Hử?

Nghe thấy Vương Mịch nói vậy, Tôn Nghị cũng tiến sát qua nhìn, hơi nhú mày nói:

- Chắc vậy, không sao đâu, rửa đi, rửa vài lần là được.

Vương Mịch tán thành, gật gật đầu, sau đó lại lần nữa bấm máy rửa, lại hòa tan màu đỏ thắm đó lần nữa. Đồng thời cô ta lại bấm nút hút vào, hút hết nước máu này đi.

Nhưng sau khi lặp đi lặp lại như vậy hai lần, Vương Mịch lại phát hiện nước cho vào vẫn có màu đỏ sẫm.

- Chuyện gì vậy?

Trái tim Vương Mịch chợt thắt lại, cô ta đã rửa hai ba lần rồi, theo lý mà nói thì dù là máu tích tụ trong khoang bụng thì lúc này dù không được rửa sạch thì cũng không đến nỗi màu đậm như vậy. Cô ta vội hút sạch nước máu rồi lại lần nữa phun nước vào rửa.

Nhưng lần này nước cho vào rất nhanh lại lần nữa biến thành màu đỏ sẫm.

Mặt Vương Mịch trong nháy mắt liền trắng bệch. Cô ta không dám rửa nữa, vội hút sạch nước bên trong rồi trầm giọng nói:

- Tôn Nghị, xảy ra vấn đề rồi.

- Hả? Vấn đề gì?

Tôn Nghị ở bên cạnh đang xỏ chỉ, chuẩn bị khâu không hề ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, thuận miệng hỏi.

Vương Mịch quay đầu nhìn Tôn Nghị một cái, lúc này mới chú ý đến vết màu đỏ sẫm trên găng tay bên trái của anh ta, vẻ mặt lại biến đổi, vội nói:

- Mau, phía sau lá lách có vết nứt, mau mau.

Lúc này vẻ mặt Tôn Nghị cũng thay đổi, ném kiếm kẹp kim trong tay đi, nhìn nhìn nước máu đậm đặc trong khoang bụng, cả kinh, vội thò tay vào, đang định nâng lá lách lên thì Vương Mịch lại kéo lại, trầm giọng nói:

- Để tôi.

Nhìn Vương Mịch cẩn thận thò tay vào mò, sắc mặt Tôn Nghị lại biến đổi. Anh ta biết rõ lúc đầu khi kiểm tra không hề nghiêm trọng như vậy, cũng không chảy nhiều máu thế, nhưng bây giờ đột nhiên xuất hiện nhiều nước máu như vậy thì chỉ có một khả năng.

Khi anh ta nâng lá lách lên đã quá sơ ý, không chú ý đến bên trong đã bị thương, sau đó vì động tác của anh ta nên vị trí bị thương đó bị kéo ra một vết rách. Lúc đầu vì tay anh ta nâng, vừa vịn chặn chỗ đó nên mới không chảy máu.

Cùng với việc ngón tay đang mò mẫm, tay Vương Mịch đột nhiên cứng đờ, sau đó vội nói với Tôn Nghị ở bên cạnh:

- Mau, gel cầm máu.

- Gel cầm máu?

Tôn Nghị sửng sốt, lập tức phản ứng nói:

- Không có, sao chúng ta có được, cái này chỉ viện mới có!

Nghe thấy Tôn Nghị nói vậy, cả người Vương Mịch run lên, nhìn túi máu đã sắp chảy hết, cô ta vội rút tay về, chạy ra bên ngoài gấp giọng nói:

- Mau, anh mau tiêm chất xúc cầm máu vào đi, tôi đi tìm máu.

Lúc này Tôn Nghị cũng choáng váng, anh ta biết rõ tính nghiêm trọng của chuyện này, vội luống cuống tay chân tìm chất xúc cầm máu, tiêm vào trong mạch máu của người bệnh. Anh ta vừa tiêm vừa cực kỳ buồn bực, nếu lần này xảy ra vấn đề thật thì lần sát hạch này của anh ta và Vương Mịch chắc chắn thất bại.

Nhớ đến việc ông ngoại mình đã mất bao công sức để mình và Vương Mịch tham gia sát hạch trước hai năm, nếu không qua thì

mình và Vương Mịch chắc chắn sẽ phải quay về, đợi hai năm sau mới lại có cơ hội. Nghĩ đến đây, Tôn Nghị còn có cả suy nghĩ muốn giết người, nên biết là ông ngoại vì muốn hai vị thiên y sư khác gạt đầu đồng ý chuyện này đã mất nhân tình lớn thế nào đâu.

- Thầy thuốc Giang, thầy thuốc Giang!

Giang Nguyên đã xử lý xong ba người bệnh, đang truyền dịch cho người bệnh trong lều thì nghe thấy tiếng kêu lo lắng của Vương Mịch. Hắn ngẩng đầu lên ngạc nhiên nhìn thoáng qua Vương Mịch đang mặc quần áo phẫu thuật, trong lòng cũng cả kinh, vội vàng bỏ việc đang làm lại, hỏi:

- Thầy thuốc Vương, làm sao vậy?

- Máu, chúng tôi cần rất nhiều máu nhóm O, mau!

Vương Mịch nói rất nhanh, người bên cạnh nghe thấy thanh âm lo lắng của cô ta liền biết chuyện rất nghiêm trọng.

- Máu nhóm O? Không phải đã chuẩn bị cho các cô 800ml rồi sao?

Nhìn dáng vẻ nóng lòng của Vương Mịch, Giang Nguyên cũng không dám chần chừ, vừa sải bước đi ra ngoài lều vừa trầm giọng hỏi.

- Dùng hết rồi lá lách người bệnh bị vỡ, chúng tôi tu bổ một chỗ nhưng lại bị vỡ lần nữa.

Đối với một y sĩ kiến tập mà nói, không ai dám chơi chữ trong chuyện này, không ai dám giấu giếm bệnh tình vì nếu bị phát hiện ra thì kết quả chính là người này trực tiếp bị khai trừ.

- Cái gì? Vỡ lá lách sao không nói sớm, chưa chuẩn bị xong mà các cô đã dám làm phẫu thuật sao?

Vẻ mặt Giang Nguyên lập tức trầm xuống, đây đúng là lấy tính mạng người bệnh ra làm trò đùa mà.

Chương 338: Vẫn là anh tốt với tôi

Trong điều kiện thế này, Giang Nguyên cũng có thể làm phẫu thuật tu bổ lá lách như vậy nhưng tiền đề là có đủ lượng máu cung cấp vì nếu xảy ra vấn đề, không có đủ máu cung cấp thì người bệnh chết chắc.

Nhưng lúc đầu Vương Mịch nói với Giang Nguyên là phải làm kiểm tra mổ bụng, cần chuẩn bị 800ml máu nên đã sắp xếp cho cô ta rồi. Có điều lúc này cô ta lại bảo bọn họ làm tu bổ lá lách, bây giờ thiếu máu.

Giang Nguyên thật muốn tát cho một phát, không đến lúc vạn bất đắc dĩ thì ai dám làm vậy chứ?

Đi theo sau Giang Nguyên, nghe thấy Giang Nguyên phần nộ trách hỏi như vậy, mặc dù trong lòng căm tức nhưng Vương Mịch không dám phản bác câu nào. Chuyện này nói ra ngoài thì đúng là cô ta quá sơ suất, lại nương bộ dưới sự kiên trì của Tôn Nghị.

- Lưu Nghị Minh, Trương Ba La mau đến đây!

Đứng ngoài cửa, Giang Nguyên giơ hai tay làm tư thế khuếch âm, kêu to với xung quanh.

- Đây.

Lúc này một thanh âm truyền đến từ xa khiến sắc mặt Giang Nguyên thoáng cái tốt hơn một chút, sau đó hần chảng nói câu nào xoay người xông vào trong lều phẫu thuật tinh xảo kia.

Tại cửa lều, Giang Nguyên tiện tay cầm khẩu trang, mũ đeo đội lên, sau đó chằng quản việc mặc quần áo phẫu thuật gì đó, trực tiếp chạy vào.

- Anh vào làm gì, quần áo phẫu thuật cũng không mặc, đi ra ngoài cho tôi.

Lúc này Tôn Nghị đang luống cuống tay chân đẩy thuốc, cố gắng nghĩ mọi cách để dùng thuốc làm giảm bớt tình trạng máu chảy, thấy Giang Nguyên xông đến như vậy, không khỏi giật mình quát lên. Anh ta không muốn tên này nhìn thấy tình hình bên mình.

Đối với lời quát của Tôn Nghị, Giang Nguyên coi như không nghe

thấy, bước nhanh đến phía trước bàn phẫu thuật, giơ tay nhìn vùng phẫu thuật, lại nhìn nhìn huyết áp trên máy giám sát ở bên cạnh, phát hiện tình hình huyết áp đã không ổn rồi. Giang Nguyên nhú mày, sau đó lấy ống châm ra, rút ra mấy cái, trực tiếp cách khăn vô khuẩn cắm lên vùng ngực của người bệnh.

- Này này, anh bị điên à.

Nhìn ba cây châm bạc lắc một cái đã cắm thẳng vào khăn vô khuẩn, Tôn Nghị ở bên cạnh choáng váng. Lúc này Vương Mịch nhìn cũng thấy sững sốt, không biết cái tên bình thường nhìn không đáng tin cậy này lại phát bệnh gì, dù có phát bệnh thì cũng không nên phát vào lúc này chứ?

Sau khi cắm xong châm bạc, Giang Nguyên lại mặc kệ hai người đó sững sờ, xắn tay áo lên, trầm giọng nói với Vương Mịch:

- Mau, ống tiêm hai đầu.

- Để làm gì?

Lúc này hai người thật sự bị Giang Nguyên chấn trụ, Vương Mịch ngây ngẩn nhìn Giang Nguyên nói.

Nhìn dáng vẻ ngây ngốc của hai người kia, Giang Nguyên suýt nữa thì tức điên lên, trầm giọng nói:

- Truyền máu, đừng ngẩn ra nữa, mau lên.

- Oh.

Lúc này Vương Mịch mới phản ứng lại, nhưng cô ta vẫn kinh ngạc nghi ngờ nhìn Giang Nguyên nói:

- Chúng tôi không có máy tăng huyết áp cho máu chảy một chiều, như vậy tốc độ chảy sẽ rất chậm, tốt nhất là lấy máu.

- Không kịp, mau chuẩn bị ống tiêm, tiến hành nối thẳng tĩnh mạch, tôi sẽ nghĩ cách.

Nhìn vẻ mặt quyết tâm của Giang Nguyên, lại nghĩ nếu lấy máu trước, hợp máu rồi lại truyền máu thì đúng là sẽ không kịp, Vương

Mịch cắn răng, vội đi chuẩn bị đồ. Còn Tôn Nghị ở bên cạnh lúc này cũng tỉnh lại, nhìn Giang Nguyên ngây ngẩn một lúc mới hồ nghi nói:

- Anh nhóm máu O sao?

- Đương nhiên, đừng nói nhảm. Bên anh chuẩn bị để khâu hoàn toàn, châm bạc của tôi không khống chế được bao lâu, tối đa chỉ có 10 phút, các anh phải tranh thủ thời gian.

Sắc mặt Giang Nguyên cực kỳ không tốt, trầm giọng nói.

- Châm bạc? Mười phút?

Tôn Nghị kinh ngạc nghi ngờ nhìn nhìn mấy cây châm bây giờ vẫn đang lắc lư trên khăn tiêu độc rồi lại nhìn Giang Nguyên, khuôn mặt âm trầm nói:

- Ý anh là gì?

- Khống chế khoang bụng chảy máu, nhưng chỉ giữ được 10 phút.

Giang Nguyên vừa nhìn Vương Mịch bắt đầu đeo dây dè mạch cho mình, vừa trầm giọng nói.

Giang Nguyên vừa nói xong, ngay cả Vương Mịch vẻ mặt cũng biến đổi, tay cũng chột cứng đờ. Nhưng cũng may khả năng chịu đựng của Vương Mịch cũng không đến nỗi, tay chỉ dừng một lát rồi lấy lại tinh thần, tiếp tục chọc tĩnh mạch cho Giang Nguyên. Chỉ cầm mấy cây kim bạc này mà đã khống chế được khoang bụng chảy máu, nói ra không phải Vương Mịch không tin vì nghe nói năm đó ở viện đã có một vị thiên y sư am hiểu châm cứu, nghe nói thuật châm cứu của người này rất kỳ diệu, không cần bất cứ loại thuốc gì cũng có thể có tác dụng cực kỳ thần kỳ, cách cầm máu như thế này cũng không phải nói chơi.

Có điều lúc này Vương Mịch cũng không có thời gian nghĩ quá nhiều, rất nhanh, lúc này Vương Mịch liền nối thẳng tĩnh mạch cho người bệnh và Giang Nguyên. Vì huyết áp mạch giữa hai người lệch nhau nên máu của Giang Nguyên bắt đầu chậm rãi truyền vào bên phía người bệnh, chỉ là tốc độ quả thật tương đối chậm.

Nhưng dù thế nào đi nữa, sau khi máu đã bắt đầu chảy vào, Vương Mịch đang định lên bàn phẫu thuật làm phẫu thuật với Tôn Nghị thì Giang Nguyên nhìn Vương Mịch bất đắc dĩ cau mày nói:

- Cô đi gọi thầy thuốc Đào, bảo anh ta lấy máu của hai người cho máu khác, chẳng lẽ cô định để tôi truyền máu cho anh ta đến chết sao?

Nghe thấy lời này, sắc mặt Vương Mịch chợt đỏ bừng, sau đó chạy nhanh ra cửa gọi thầy thuốc Đào. Nhìn bóng dáng vội chạy ra cửa của Vương Mịch, Giang Nguyên không khỏi thở dài. Mặc dù y thuật của Vương Mịch không tồi nhưng vẫn thiếu một chút trầm ổn. Đương nhiên, nếu đổi thành thầy thuốc khác chắc cũng gần như vậy, dù sao thì cũng chẳng có mấy người có thể so với kẻ vẫn có thể khâu cho người khác trong rừng mưa súng đạn như hắn.

Quay đầu nhìn huyết áp hiển thị trên máy giám sát, lúc này huyết áp của bệnh nhân vẫn không ổn định, dường như vẫn có xu thế giảm xuống. Giang Nguyên khẽ thở dài, dường như lơ đãng giơ tay ra ấn chỗ nào đó trên vùng vai trước ngực mình, nội khí trong cơ thể cũng theo đó mà nhanh chóng vận chuyển, theo ngón tay chảy vào trong đó.

Dưới sự thúc đẩy của nội khí, máu trong tĩnh mạch của Giang Nguyên chảy nhanh hơn nhiều, hết dòng máu này đến dòng máu khác bắt đầu thuận theo mạch máu chảy, đổ vào trong cơ thể người bệnh.

Hành động nhỏ lơ đãng này không ai để ý, chỉ có Vương Mịch lúc chạy về vô tình liếc một cái, hình như cô ta hơi ngẩn người, sau đó vội bước đến phía trước bàn phẫu thuật. Có điều cô ta vừa bước tới trước bàn phẫu thuật đã phát hiện lúc này Tôn Nghị đang cầm kìm kẹp kim và nhíp ngẩn người.

- Sao vậy? Chúng ta mau bắt đầu thôi, vết nứt phía sau này khá khó xử lý đấy!

Vương Mịch vội đổi gắng tay, trầm giọng nói.

- Không chảy máu nữa.

Tôn Nghị giương mắt nhìn Vương Mịch một cái, phìền muộn nói.

- Thật sự không chảy nữa à?

Lúc này Vương Mịch cũng hơi sửng sốt, lúc đầu cô ta không hoàn toàn tin Giang Nguyên, nhưng khi nhìn nhìn khoang bụng, sau đó lại cẩn thận vươn tay sờ sờ, phát hiện đúng là trên ngón tay không có nhiều máu chảy. Cô ta không khỏi kinh ngạc, một vết thương rõ ràng, lá lách lại là cơ quan nội tạng vận chuyển máu phong phú nhất trong cơ thể, sao lại thật sự không chảy máu nữa? Như vậy không khoa học.

Nhìn hai người còn đang lè mề chậm chạp, Giang Nguyên nhíu mày nói:

- Hai người nhanh một chút, bây giờ cùng lắm chỉ còn bảy phút, nếu trong tình trạng này mà hai người còn không tu bổ xong trong bảy phút thì hai người... hừ!

Lúc này tâm trạng Giang Nguyên không tốt chút nào, vì hai tên lỗ mãng này mà hắn phải lộ ra tuyệt kỹ trước mặt bọn họ, còn phải truyền nhiều máu như vậy, tâm trạng làm sao tốt được.

Đối với hai người Vương Mịch và Tôn Nghị, Giang Nguyên vẫn tương đối cảnh giác. Hai người trẻ tuổi này gia thế bất phàm, thân thủ lại không tệ, hơn nữa còn có y thuật cực cao, thậm chí còn có thể khiến quân đội dùng máy bay trực thăng vận chuyển khổng lồ bây giờ đang cực hiếm đưa mình đến đây, bối cảnh và lai lịch này khiến người ta phải kiêng kỵ.

Vậy nên trừ một số vấn đề mang tính chất nguyên tắc, Giang Nguyên không hề muốn cãi nhau với hai người, cũng không muốn lộ ra thực lực thật sự của mình. Nhưng bây giờ hắn lại vì sự lỗ mãng của hai người này mà không thể không ra tay, quả thực khiến hắn rất buồn bực.

Lúc này Tôn Nghị và Vương Mịch đối mặt với sự trào phúng của Giang Nguyên, mặc dù trên mặt có chút tức giận nhưng không có mặt mũi nào nói gì. Đây vốn dĩ là vấn đề do hai người bọn họ gây ra, với tính tâm cao khí ngạo của hai người, lúc này quả thật không có mặt mũi nào phản bác gì.

- Bắt đầu đi.

Vương Mịch thấp giọng gật gật đầu với Tôn Nghị. Mặc dù bây giờ đã không chảy máu nữa, giảm nhiều độ khó khi tu bổ nhưng vì vết rách ở phía sau nên cũng rất phiền phức. Chỉ còn bảy phút nên bọn họ không dám chậm trễ thời gian, nếu quá bảy phút thật thì không những sẽ phiền phức hơn nhiều mà còn bị tên đó cười cho.

Nhớ tới thân phận của hai người, nếu còn bị một tên như thế này chê cười, chuyện này mà truyền ra ngoài thì chưa biết chừng cuộc sát hạch sẽ bị bên trên trực tiếp quyết định không đủ tiêu chuẩn.

Cũng may năng lực của hai người cũng không phải là giả, cuối cùng cũng tu bổ xong lá rách ở phút thứ năm. Sau khi tu bổ xong, Tôn Nghị và Vương Mịch đều thở phào nhẹ nhõm, nếu lần này còn không làm tốt thì mất hết mặt mũi, có điều cũng may đã làm xong trước thời hạn.

Nhìn nhìn đồng hồ, Tôn Nghị ném kim kẹp kim trong tay xuống, hừ lạnh một tiếng với Giang Nguyên, nói:

- Năm phút, tu bổ xong rồi.

- Tu bổ xong rồi thì mau đóng bụng lại đi.

Thấy lúc này mà Tôn Nghị còn có tâm tư ra vẻ trước mặt mình, Giang Nguyên suất nữa thì hộc máu, anh đóng bụng sớm một chút thì tôi có thể ít truyền chút máu, lần này tôi... haiz!

Cũng may thầy thuốc Đào vẫn đáng tin cậy nhất, đợi phía Tôn Nghị đóng bụng xong, thầy thuốc Đào vội mang một túi máu đến, thấy Giang Nguyên ngồi đó, trực tiếp nối tĩnh mạch truyền máu cho bệnh nhân, sắc mặt hình như có chút trắng bệch. Trên mặt anh ta không khỏi hiện ra vẻ cảm động, ngoài thầy thuốc Giang ra còn ai làm được đến bước này chứ?

Thầy thuốc Đào vội tiến lên, treo túi máu trong tay lên sau đó cẩn thận giúp Giang Nguyên rút kim tiêm từ tĩnh mạch ra, đề một miếng băng gạc lên, bảo Giang Nguyên gập cánh tay để cầm máu rồi mới nối ống truyền máu với túi máu.

Nhìn thầy thuốc Đào động tác nhanh nhẹn nối ống với ống truyền

máu, lúc này Giang Nguyên mới thở hắt ra, vừa nãy ít nhất hẳn cũng phải truyền 700, 800ml máu cho người bệnh. Mặc dù hẳn không mất nhiều máu nhưng tốc độ lấy máu này cho là người sắt cũng khó mà chịu đựng được. Nên biết là người bình thường hiến máu một lần cũng chỉ 300, 400ml máu, còn lấy từ từ trong hơn chục phút, Giang Nguyên một lần lấy gấp đôi, quả thật chẳng dễ chịu gì.

Nghĩ đến đây, Giang Nguyên không nhịn được cảm thán một tiếng với thầy thuốc Đào:

- Lão Đào, vẫn là anh tốt với tôi.

Chương 339: Xin hỏi anh đang đếm kiến à?

Ai sẽ đối xử tốt với hắn thì Giang Nguyên không biết nhưng rõ ràng là Tôn Nghị sẽ không đối xử tốt với hắn. Giang Nguyên vì cứu người bệnh này của bọn họ, có thể nói là hao hết tâm huyết, tâm huyết thật sự đấy, nhưng Tôn đại thầy thuốc rõ ràng sẽ không cảm động, đồng thời còn bực tức bất mãn.

- Hừ, cái thằng nhà quê, chẳng phải cũng chỉ cảm có mấy cây châm thôi sao, có gì hơn người chứ.

Hôm nay Tôn đại thầy thuốc cảm thấy mình phải chịu sỉ nhục quá lớn, đường đường là y sĩ kiến tập của Thiên Y Viện, y sĩ thực tập dự bị mà lại bị một tên nhà quê làm cho nhục nhã. Anh ta cảm thấy mình không còn biết giấu mặt đi đâu nữa.

Cũng may ở đây không có ai, chỉ có Vương Mịch vẫn còn ở trên cùng một chiếc thuyền với mình, nếu không nếu truyền ra ngoài, truyền đến tai người khác ở trong viện thì chắc chắn sẽ bị người khác chê cười chết thôi.

- Thầy thuốc Giang này là thầy thuốc tốt!

Khi Tôn đại thầy thuốc đang phát tiết lửa giận của mình, Vương Mịch ở bên cạnh cuối cùng vẫn như có suy nghĩ nói một câu công đạo.

- Hử?

Tôn Nghị sửng sốt một chút, sau đó hồ nghi nhìn về phía Vương Mịch.

- Vừa rồi anh ta vì người bệnh nó, trong vòng 10 phút đã truyền đi ít nhất 800ml máu.

Wương Mịch lạnh nhạt nói.

- Sao có thể thế được? Với tốc độ đó, có thể truyền được 200,

300ml là cùng.

Tôn Nghị không tin, hừ giọng nói.

Vương Mịch khẽ thở dài, nói:

- Anh có chú ý đến huyết áp của người bệnh không, bắt đầu từ khi anh ta truyền máu, huyết áp của người bệnh không hề giảm xuống nữa. Chẳng lẽ anh tưởng 200, 300ml máu là có thể ổn định được huyết áp của người bệnh sao?

- Không thể nào, tốc độ truyền máu như vậy thì cũng chỉ truyền được...

Tôn Nghị nói rồi đột nhiên như nghĩ ra điều gì đó, sau đó ngay ngắn cả người.

Thấy vẻ mặt bỗng nhiên trở nên ngay ngắn của Tôn Nghị, Vương Mịch gật đầu nói:

- Anh ta dùng nội khí thúc đẩy cho máu chảy nhanh hơn.

- Tên này thật đủ tàn nhẫn.

Lúc này Tôn Nghị không còn gì để nói, đành nói vậy. Nhưng muốn anh ta thật sự coi trọng đối phương thì không thể, tên nhà quê chính là tên nhà quê, đừng nói hấn là tên nhà quê, dù là những lão già của bệnh viện tốt nhất Trung Quốc cũng anh ta cũng không coi ra gì.

Nhìn vẻ mặt của Tôn Nghị, lúc này Vương Mịch cũng biết tính cách của Tôn Nghị sẽ không coi người nào ngoài người của Thiên Y Viện ra gì. Cô ta cũng không nói gì nữa, trong lòng chỉ thầm hy vọng sau này Tôn Nghị đừng cứ mãi thế này, nếu không đến lúc đó e là tính cách này của anh ta sẽ khiến anh ta phải chịu thiệt.

Bận rộn hai ngày, cuối cùng người bệnh đưa đến cũng càng ngày càng ít. Giang Nguyên và thầy thuốc Đào cũng càng ngày càng thoải mái vì Tôn đại thầy thuốc và Vương đại thầy thuốc đều vô cùng chăm chỉ, người bệnh vừa được đưa đến liền bị bọn họ lôi vào trong lều của mình. Nhìn dáng vẻ ai muốn cướp người bệnh với anh ta thì anh ta sẽ nổi nóng với người đó, đương nhiên thầy

thuốc Đào sẽ không tự nhiên đi nhặt lấy phiền phức, mà Giang Nguyên thì càng không có chuyện gì tự đi tìm việc làm, có thời gian cho hẳn ở cạnh Tiểu Bảo thì càng tốt.

Dù sao thì hai người đối diện mặc dù thỉnh thoảng có chút lỗ măng nhưng thực lực cũng không tệ, bình thường cũng sẽ không xảy ra vấn đề gì.

Đương nhiên, trong mắt Giang Nguyên thực lực của bọn họ không tệ, có điều trong mắt thầy thuốc Đào, mặc dù kém hơn thầy thuốc Giang một bậc nhưng cũng là cao thủ trong cao thủ, đặc biệt là sau khi nhìn thấy bọn họ hôm qua còn dám làm cả phẫu thuật mở ngực, quả thực vô cùng bội phục.

- Những ngày này may mà có thầy thuốc Giang.

Nhìn những người bệnh trong lều vải sau lưng mình, người nào người nấy đều đang dần khỏe lên, hơn nữa người bệnh đưa đến cũng càng ngày càng ít nên Lý thúc công đã quyết định ngày mai đưa bọn Dương gia thúc công lên núi. Lúc này thầy thuốc Đào cũng biết chắc Giang Nguyên sẽ không ở lại đây lâu nữa, chắc tiền bọn Dương thúc công đi rồi thì hẳn là thầy thuốc Giang cũng đi. Lúc này nhìn Giang Nguyên, thầy thuốc Đào có chút cảm thán và không nổi.

Ngẩng đầu nhìn thầy thuốc Đào ở sau cặp kính dày cộp, Giang Nguyên mỉm cười, nói:

- Đây đều là những điều tôi nên làm!

Nghe thấy lời này của Giang Nguyên, thầy thuốc Đào dùng lực gạt gạt đầu, nếu người khác nói ra lời này thì anh ta sẽ chỉ coi là lời nói khách sáo nhưng anh ta biết Giang Nguyên nói thật lòng.

- Cha, bóng...

Tiểu Bảo vui mừng đá một cái cho bóng tới đây.

Giang Nguyên mỉm cười vươn tay ra đón lấy, sau đó lại ném về phía Tiểu Bảo. Nhìn Tiểu Bảo ngoan ngoãn đuổi theo phía sau quả bóng, Giang Nguyên ngẩng đầu nhìn nhìn bầu trời bên trên, bỗng nói:

- Thầy thuốc Đào, anh có muốn đến bệnh viện lớn một thời gian không?

- Hử?

Thầy thuốc Đào sững sốt, sau đó nhìn về phía Giang Nguyên, không hiểu ý hẩn là gì.

- Ý tôi là nếu anh đồng ý thì tôi có thể sắp xếp anh vào bệnh viện lớn tiến tu một thời gian.

Giang Nguyên quay đầu nhìn thầy thuốc Đào, nghiêm túc nói:

- Tôi cảm thấy sau này anh sẽ là một thầy thuốc rất tốt!

Nghe thấy Giang Nguyên nói vậy, thầy thuốc Đào lại sững sờ lần nữa rồi mỉm cười, quay đầu nhìn về phía cổng thôn, sau đó lại nhìn nhìn lều trại sau người, lại quay đầu nhìn về phía Giang Nguyên, nghiêm túc cười nói:

- Thầy thuốc Giang, tôi rất muốn đi nhưng tôi nghĩ tôi không đi được.

Nhìn động tác của thầy thuốc Đào, Giang Nguyên cũng chậm rãi gật gật đầu, hẩn không hề thấy bất ngờ khi thầy thuốc Đào lựa chọn như vậy.

- Tôi sinh ra ở đây, từ nhỏ đã không có cha mẹ, chỉ có một người ông nội, là trong xã gom tiền cho tôi đi học đại học. Trước khi ông nội tôi mất đã kéo tay tôi nói đợi tôi tốt nghiệp xong nhất định phải quay về báo đáp mọi người.

Thầy thuốc Đào đẩy đẩy kính mắt, lại quay đầu nhìn nhìn Viện y tế đã bị sập mất một nửa ở phía sau, trên mặt lộ ra ý cười lơ mờ, nói:

- Gốc rễ của tôi ở đây, chỉ cần Viện y tế không đổ thì tôi sẽ vẫn ở đây.

Nhìn nụ cười chân thành trên mặt thầy thuốc Đào, Giang Nguyên cũng cười gật đầu nói:

- Yên tâm đi, Viện y tế sẽ không đổ đâu, đợi chuyện lần này qua rồi chính phủ rất nhanh sẽ xây bệnh viện mới cho các anh. Đến lúc đó, thiết bị cũng đều mới cả, sẽ đưa nhiều thiết bị tốt hơn nữa đến!

- Ủ.

Thầy thuốc Đào dùng sức gật đầu, nhìn tấm biển Viện y tế cũ nát kia, trên mặt tràn ngập ánh sáng ấm áp và hy vọng.

“Viện y tế xã Tề La”

Giang Nguyên cũng nhìn nhìn tấm biển này, lại nhìn nhìn thầy thuốc Đào đang nhìn tấm biển, đột nhiên cảm thấy dường như thầy thuốc Đào và tấm biển này, còn cả Viện y tế bị sập mất một nửa lại hài hòa như thế, như đã hòa vào làm một vậy.

Giang Nguyên như có điều suy nghĩ gật gật đầu, hẳn tin rằng trong tương lai không xa, Viện y tế của xã Tề La này có người như thầy thuốc Đào ở đây nhất định sẽ lại phát triển, nhất định sẽ lớn hơn, tốt hơn bây giờ.

“Hu hu hu”, tiếng khóc mơ hồ truyền đến từ trong lều vải đối diện. Nghe thấy thanh âm này, thầy thuốc Đào và Giang Nguyên đều ngẩng đầu nhìn về phía lều đối diện, sau đó đều chậm rãi cúi đầu xuống. Ở đây, vào lúc này, tất cả mọi người đều đang dần quen với các loại tiếng khóc. Mà lúc này, tiếng khóc truyền đến từ trong lều vải đối diện đại diện cho một người đã ra đi hoặc sắp ra đi.

Lúc này thầy thuốc Đào chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn về phía Giang Nguyên, do dự một chút, sau đó nói:

- Thầy thuốc Giang, hay là anh đi xem xem!

Giang Nguyên khẽ lắc đầu, nói:

- Năng lực của thầy thuốc Vương và thầy thuốc Tôn rất tốt, hơn nữa cũng không thích hợp!

Thầy thuốc Đào hiểu ý của Giang Nguyên, cũng chậm rãi gật gật đầu, không nói nữa.

Thầy thuốc Đào không nói gì nữa, chỉ lẳng lặng ngồi xồm ở đó, lẳng lẽ không ai nói gì.

Một lúc sau tiếng khóc bên trong mới chậm rãi biến mất, thầy thuốc Đào ngẩng đầu nhìn nhìn lều vải đối diện rồi thấp giọng nói:

- Thầy thuốc Giang, nếu qua thời gian này, nếu tôi lại muốn đến bệnh viện lớn tiến tu một thời gian, anh xem...

- Không vấn đề, anh gọi điện thoại cho tôi lúc nào cũng được!

Giang Nguyên mỉm cười nhìn thầy thuốc Đào gật gật đầu, nói:

- Sau này Viện y tế của xã Tề La nhất định sẽ càng ngày càng tốt, người cũng sẽ càng ngày càng nhiều. Nếu anh cho rằng có ai cũng thích hợp ra ngoài tiến tu học tập thì cứ gọi điện cho tôi.

- Cảm ơn anh!

Thầy thuốc Đào dùng sức mà gật đầu, vừa nãy anh ta nghĩ thông rồi, muốn làm một thầy thuốc giỏi thì không thể chỉ dựa vào trách nhiệm và chăm chỉ, giống như anh ta đã ở đây ba năm rồi nhưng trong ba năm này anh ta luôn cảm thấy còn không bằng năm sáu ngày vừa qua. Đi theo thầy thuốc Giang nên anh ta mới biết cái gì gọi là làm thầy thuốc, mới biết năng lực của thầy thuốc lại có thể giỏi như vậy.

Dù là khoa nội, khoa ngoại hay là khoa chấn thương, thậm chí khoa nhi, đối phương gần như không gì không làm được, đều rất giỏi. Anh ta đi theo Giang Nguyên mấy ngày này, đều cảm thấy mình không chỉ đã có tư cách làm thầy thuốc khoa chấn thương, thậm chí khoa ngoại mà ngay cả khoa nội của chính anh ta dường như cũng đã có tiến bộ cực lớn.

Điều này chứng tỏ đi theo đúng thầy quan trọng như thế nào. Mặc dù bây giờ ở đây không thể thiếu anh ta nhưng sau này vẫn có thể. Nếu không nâng cao năng lực kỹ thuật của mình, không thể làm việc tốt hơn cho mọi người, đối mặt với rất nhiều người bệnh có thể cứu nhưng không có năng lực cứu thì anh có chăm chỉ, có nỗ lực hơn nữa thì cũng được gì chứ?

Lúc này, màn cửa lều đối diện bị kéo ra, một khuôn mặt xinh đẹp

mang theo chút bất đắc dĩ và buồn bực xuất hiện ở cửa. Đường như lúc này tâm trạng của Vương Mịch, Vương đại thầy thuốc không được tốt lắm, Giang Nguyên ở đối diện nhìn mà trong lòng đột nhiên có cảm giác không ổn.

Lúc này Giang Nguyên miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, nhìn về phía Vương Mịch đang nhìn mình chăm chăm, cười nói:

- Thầy thuốc Vương, sao vậy?

Chỉ là vừa nói vậy xong, Giang Nguyên liền thấy hối hận, cho dù có chuyện gì thì chắc chắn cũng chẳng phải chuyện gì tốt, hẳn không nên hỏi, nên trực tiếp xoay người đi vào lều vải, giả vờ rất bận mới đúng.

Quả nhiên, Vương Mịch nhìn chăm chăm hẳn bằng ánh mắt quái dị rồi nói:

- Thầy thuốc Giang có thể lại đây một chút không?

- A hả có việc à? Bây giờ tôi hơi bận, nếu không phải việc gì rất quan trọng thì lát nữa tôi qua được không?

Giang Nguyên vẻ mặt cười khan nói.

Vương Mịch chớp chớp mắt, nhìn Giang Nguyên như kẻ lang thang ở nông thôn đang ngồi xổm dưới đất chẳng có việc gì làm, đột nhiên nói:

- Xin hỏi thầy thuốc Giang đang bận đếm kiến sao?

- Á đúng vậy.

Vừa nói xong, thấy dáng vẻ sắp nổi bão của Vương Mịch, Giang Nguyên vội cười hì hì đứng dậy, nói:

- Được rồi, giờ tôi đếm xong rồi.

Chương 340: Chị dâu, xin đừng ôm chặt thế

Bạn học Giang Nguyên về mặt khổ sở bất đắc dĩ, dưới cái nhìn áp bách của Vương đại thầy thuốc, hần thở dài, bước vào bên trong lều vải.

Tôn Nghị ở trong lều vải về mặt y như Giang Nguyên tưởng tượng, rất khó coi. Khuôn mặt vốn đẹp trai lúc này lại tối tăm như mây đen đầy trời, đợi đến khi nhìn thấy Giang Nguyên, khuôn mặt anh ta càng âm trầm như sắp có mưa to.

Giang Nguyên thăm thử dài, tại sao chẳng có việc gì của hần mà sao chuyện gì cũng tìm hần vậy?

- Thầy thuốc Giang? Anh chính là thầy thuốc Giang sao?

Một cô gái trẻ tuổi mặt đầy nước mắt, trông mong nhìn Giang Nguyên vừa bước vào cửa. Mặc dù cái áo blu trắng của Giang Nguyên quả thật hơi bẩn, nếu so với hai vị thầy thuốc trước thì đúng là khác nhau một trời một vực. Nhưng cô gái trẻ tuổi vẫn như nắm được cây cỏ cứu mạng cuối cùng nhìn Giang Nguyên.

- Đúng, tôi là Giang Nguyên.

Nhìn cô gái trẻ tuổi trước mặt, Giang Nguyên liền biết tại sao sắc mặt Tôn Nghị và Vương Mịch lại không tốt như vậy rồi.

- Thầy thuốc Giang, xin anh hãy xem bệnh cho chồng tôi với. Tôi nghe người trong thôn nói anh là thầy thuốc tốt nhất, xin anh hãy cứu anh ấy, hãy cứu anh ấy.

Cô gái trẻ tuổi xinh đẹp khuôn mặt đầm nước mắt, đáng thương nhìn Giang Nguyên. Vốn dĩ chuyện như thế này theo lý mà nói thì đại nam nhân nào cũng đều đồng tình, ôm đồm nói: “Yên tâm đi, tôi sẽ cố hết sức!”

Nhưng Giang Nguyên Giang đại thầy thuốc lúc này lại không nghĩ như vậy, vì thứ nhất là hần biết rõ năng lực của Vương Mịch và Tôn Nghị, nếu chuyện hai người nói là hết cách thì đến hơn nửa là hết cách thật, hần không cần phải nhúng tay vào nữa. Dù sao thì có rất nhiều chuyện có hai vị này ở đây có thể giảm bớt gánh nặng của hần và thầy thuốc Đào. Nếu thật sự làm căng lên, không có bọn họ nữa thì tính ra người chịu thiệt vẫn là người dân xã Tề La.

Thứ hai là lúc này hẳn vẫn chưa nói gì, tinh thần nhạy bén đã giúp hẳn cảm nhận được ánh mắt lạnh lẽo sau lưng đang đóng đinh trên lưng mình.

- Chị dâu, thầy thuốc Vương và thầy thuốc Tôn đều là thầy thuốc rất giỏi, bọn họ đã khám rồi, nếu bọn họ cũng hết cách thì tôi cũng hết cách rồi.

Giang Nguyên vẻ mặt bất đắc dĩ, cùng ngành là oan gia, cho dù có là người lòng dạ khoan dung đến đâu đi nữa thì sau khi không làm được việc gì đó, lại bị người ta mời người khác đến ngay trước mặt thì đúng là tát vào mặt mình mà.

Hơn nữa lúc này rất rõ ràng là hai oan gia ở phía sau đều là không phải kiểu tâm cao khí ngạo bình thường, đặc biệt là Tôn đại thầy thuốc, chắc lúc này còn có cả suy nghĩ muốn đâm hai nhát dao từ phía sau lưng ấy chứ. Nếu hẳn thật sự dám vỗ ngực đồng ý thì chắc đối phương sẽ thật sự ném hai con dao phẫu thuật đến, đâm chết hẳn ngay tại chỗ.

- Không, thầy thuốc Giang, trước khi tôi đến đã nghe người trong thôn nói rồi, bọn họ bảo ở đây anh là lợi hại nhất. Người đưa đến tay anh, anh đều có thể cứu được.

Cô gái trẻ tuổi gắt gao nhìn Giang Nguyên, cầu khẩn nói mà không chú ý đến hai vị bên cạnh lúc này vẻ mặt đã đen như đáy nồi.

Có điều lúc này chỉ e là dù có chú ý đến thì cô ta cũng chẳng cố kỵ gì. Cây cỏ cứu mạng cuối cùng ở ngay trước mặt, dù thế nào cũng phải cầu xin đối phương giúp mới được.

- Đâu có đâu có, thầy thuốc Vương và thầy thuốc Tôn lợi hại hơn tôi, chuyện này tôi cũng hết cách rồi, haiz.

Cảm nhận hơi thở lạnh lẽo càng ngày càng dày đặc ở phía sau người, trong lòng Giang Nguyên cũng cực kỳ xấu hổ, vội nói.

- Không không.

Thấy Giang Nguyên hoàn toàn không muốn khám bệnh cho chồng mình, cô gái trẻ tuổi này trong lòng hoảng hốt, “bụp” một tiếng quỳ xuống đất, nhìn Giang Nguyên nói:

- Thầy thuốc Giang, dù thế nào đi nữa, xin anh hãy khám cho chồng tôi.

Nhìn dáng vẻ này, sắc mặt Giang Nguyên khể biến, vội tiến lên đỡ lấy, nói:

- Chị đứng dậy đi, có gì từ từ nói!

- Không không, nếu anh không đồng ý thì tôi sẽ không đứng dậy!

Lúc này cô gái lại cứ ở đó, không đứng dậy.

Nhìn dáng vẻ kiên trì của đối phương, Giang Nguyên thầm thở dài, đang cười khổ định bất đắc dĩ đồng ý thì phía sau có cứu tinh.

- Thầy thuốc Giang, nếu chị ấy đã cầu xin anh như vậy thì anh hãy bộc lộ tài năng cho chúng tôi thấy đi, để chúng tôi học tập.

Giọng nói của Tôn Nghị có chút âm dương quái khí vang lên.

Giang Nguyên nhú mày, lúc này lại bật cười, tôi đang ngại mở miệng đây, anh tự nói thì tôi cũng chẳng ngại gì nữa.

Hắn lập tức quay đầu nhìn Tôn Nghị, tỏ ý mình đã nghe thấy, sau đó nói với cô gái:

- Được, để tôi khám cho anh ta xem.

Nghe thấy Giang Nguyên đồng ý, cô gái mới vội bỏ dậy, liên tục gật đầu.

Giang Nguyên lập tức cầm ống nghe đứng đến phía trước bàn cấp cứu, sau khi nhìn vài lần, trong lòng cũng đã có phán đoán đại khái. Hắn chỉ thầm lắc đầu, người trẻ tuổi trước mặt này đã lâm vào trạng thái hôn mê sâu, mà toàn thân lại không hề có vết thương rõ ràng. Tình trạng này khả năng lớn nhất là xuất huyết não, hơn nữa e là đã bị lâu rồi.

Lúc này Giang Nguyên cũng không ngờ vị thầy thuốc Tôn châm chọc khiêu khích kia lại đến nói tình hình cho hắn, còn về vị Vương Mịch cũng tâm cao khí ngạo kia, Giang Nguyên cũng không ngờ đến. Hắn không chần chừ gì nữa, bước lên phía trước, nghe

nghe, sau đó lấy đèn pin cầm tay ở trong túi ra, chiếu vào đồng tử. Sau đó hắn lại rút ra hai cái tấm bông làm một loạt kiểm tra hệ thống tinh thần, trong lòng cũng nắm được đại khái, đúng là xuất huyết não.

Đối với bệnh xuất huyết não, ở nơi như thế này, về cơ bản là không còn cách nào khác vì không có CT, không cách nào xác nhận rốt cuộc vị trí khối máu nằm ở đâu, vì thế Tôn Nghị và Vương Mịch mới tỏ vẻ bất lực. Hơn nữa nhìn tình hình trước mắt thì chắc người trẻ tuổi này cũng không chống đỡ được bao lâu nữa, có điều cô gái trẻ tuổi trước mặt này không muốn từ bỏ mà thôi.

Sau khi làm xong kiểm tra, Giang Nguyên cũng lắc lắc đầu, xin lỗi cô gái trẻ tuổi, cười khổ, bắt đầu dĩ nói:

- Xin lỗi, tình trạng này chỗ chúng tôi không có cách nào khác.

Nghe thấy lời này của Giang Nguyên, sắc mặt cô gái trở nên trắng bệch, run rẩy quay đầu lại nhìn chồng mình một cái, sau đó nước mắt lại trào ra.

Giang Nguyên thở dài, khẽ lắc lắc đầu, đang định xoay người rời đi thì ai ngờ phía sau lại “bụp” một tiếng vang lên, Giang Nguyên vẫn chưa kịp phục hồi lại tinh thần thì chân đã bị người ta ôm lấy.

Giang Nguyên vẫn chưa hiểu chuyện gì xảy ra thì đã nghe cô gái đó khóc nói:

- Thầy thuốc Giang, xin anh đấy, xin anh hãy cứu anh ấy, dù thế nào đi nữa, xin hãy cứu chồng tôi, tôi không thể không có anh ấy.

Cảm nhận được đôi tay đang sống chết ôm lấy bắp đùi mình, Giang Nguyên hoàn toàn choáng váng, chuyện này là thế nào.

Tôn Nghị ở bên cạnh nhìn thấy cảnh này, trong lòng bắt đầu có chút vui mừng trên nỗi đau của người khác, cho anh giả nai, cho anh giả bộ, hắc hắc.

Về phần Vương Mịch, nhìn thấy cảnh này cũng không khỏi choáng váng, nhìn vẻ mặt bất đắc dĩ của Giang Nguyên, trong lòng không biết là đồng tình hay nên cười. Không phải cô ta chưa từng gặp tình huống này nhưng quả thật tương đối ít. Có điều về mặt buồn

bực của Giang Nguyên khiến tâm trạng cô ta bỗng tốt hơn một chút.

Bị người khác ôm bắt đầu cũng không thể cưỡng ép đẩy ra, Giang Nguyên đành quay đầu bất đắc dĩ nói:

- Thật sự không có cách nào khác. Xin lỗi, chị buông tôi ra đi, dù chị có ôm tôi như thế này tôi cũng không có cách nào.

- Không không, thầy thuốc Giang, tôi tin anh, anh nhất định sẽ có cách, xin anh hãy nghĩ cách đi.

Cô gái đó lại mặc kệ tất cả, sống chết ôm lấy bắt đầu Giang Nguyên khóc, đáng vẻ không đồng ý thì không buông tay, khiến Giang Nguyên rất bất đắc dĩ.

Tôn Nghị cười lạnh nhìn Giang Nguyên, nhìn Giang Nguyên không thể thoát thân, lúc này dù trên mặt anh ta không có vẻ mặt gì nhưng ý cười trong mắt ai cũng nhìn ra, lập tức cười hì hì nói:

- Thầy thuốc Giang, người ta tin tưởng anh như vậy, anh hãy giúp người ta đi, đừng giấu tài nữa, để chúng tôi mở mang kiến thức với!

- Giấu tài?

Giang Nguyên trợn mắt nhìn kẻ rõ ràng là cười trên nỗi đau của người khác, còn cố ý đổ thêm dầu vào lửa. Hắn chỉ chưa phun nước muối vào, phun chết tên này đi, làm gì có kẻ nào như tên này chứ, đồ khốn kiếp.

Nhưng dù thế nào đi nữa, lời của Tôn Nghị rõ ràng đã có tác dụng, cô gái đang ôm chân Giang Nguyên lại càng ôm chặt hơn, lớn tiếng đau khổ nói:

- Thầy thuốc Giang, xin anh hãy thương xót tôi, hãy cứu anh ấy.

Cảm thấy ống quần cũng bị khóc ướt hết rồi, Giang Nguyên thật có chút buồn bực, thế này phải làm sao đây? Không thể nào cứ rần rần đẩy chị ta ra, nhưng bây giờ nếu nói đạo lý với chị ta e là cũng không được.

Giang Nguyên bất đắc dĩ thở dài, nhìn về phía Vương Mịch, hy vọng nữ đồng chí này có thể nể mặt khuyên nhủ giúp. Có điều Giang Nguyên nhìn thấy Vương Mịch đứng đó, đang về mặt cổ quái nhìn mình, rõ ràng là định khoanh tay đứng xem náo nhiệt, về mặt Giang Nguyên lập tức trở nên đau khổ.

Hai tên này đúng là chẳng có ai tốt đẹp gì.

Giang Nguyên thở dài, nhìn cô gái ôm đùi mình khóc đến thương tâm, rất xấu hổ, chị nói xem chị ôm thì ôm hẳn hoi, ôm lên cao thế làm gì, hơn nữa ngực còn dán sát như vậy. Lúc này trán Giang Nguyên thật muốn chảy đầy vạch đen.

Giang Nguyên rất rối rắm, thật sự rất rối rắm, nếu cứ thế này mãi thì làm sao đây? Chẳng lẽ hẳn đi cứu thật sao?

Nhìn Giang Nguyên đứng đó, chân tay luống cuống, lúc này Tôn Nghị cũng rất vui vẻ, đến lâu như vậy rồi cuối cùng cũng nhìn thấy tên này bị làm khó. Hì hì, tục ngữ nói rất đúng, chỉ có quân tử và tiểu nhân là khó nuôi, xem lần này anh làm thế nào?

Thấy ánh mắt cười đến vui vẻ của Tôn Nghị, trong lòng Giang Nguyên hận chết đi được, thằng nhãi này đúng là, hẳn rất muốn đâm một đâm vào mặt anh ta. Nếu không phải anh ta thêm dầu vào lửa thì sao có thể biến thành như vậy chứ?

Có điều lúc này Giang Nguyên cũng bất đắc dĩ, hẳn muốn thoát thân cũng không dễ, đành cắn răng, nhìn cô gái đang ôm lấy đùi mình không buông nói:

- Được rồi, vị chị dâu này, mời buông tay, tôi đồng ý với chị là được!

Chương 341: Nào, hãy học tôi

- Ôi ôi... Thầy thuốc Giang cuối cùng cũng chịu bặc lộ tài năng rồi... Tôi nhất định phải chăm chỉ học tập mới được!

Thấy Giang Nguyên cuối cùng cũng mở miệng dỗ người phụ nữ đó buông tay, Tôn Nghị ở bên cạnh trong lòng mừng rỡ, anh ta chỉ đợi

Giang Nguyên nói câu này. Xem tên này này, hết cách rồi đành thử xem sao, đến cuối cùng nếu không cứu được thì sẽ thu dọn tàn cuộc ra sao. Vậy nên anh ta mới vui vẻ trên nỗi đau của người khác.

Giang Nguyên khẽ thở hắt ra, nhìn cô gái đang trông mong nhìn vào mình, sau đó đi về phía trước bàn cấp cứu, nhìn nhìn bình truyền dịch đang treo ở bên cạnh, vươn tay cầm mác dịch truyền ở bên trên nhìn nhìn, bây giờ đang dùng “Mannitol” hạ áp lực não.

Lúc này Vương Mịch ở bên cạnh cũng tò mò nhìn Giang Nguyên, xem cái người dường như luôn có thể mang lại chút niềm vui bất ngờ cho người khác như này lần này định làm thế nào. Mặc dù cô ta không hy vọng tên này có thể có cách đặc biệt gì nhưng ít nhất với tính cách của hắn ta thì chắc sẽ không tùy tiện lừa người khác.

Đối mặt với ánh mắt trông mong ở sau lưng, lúc này trong lòng Giang Nguyên cũng thầm kêu khổ. Tình trạng trước mắt này, trừ khi có thể làm phẫu thuật, nếu không hẳn dùng thuốc gì cũng chỉ là đoán bừa... Chẳng lẽ phải tùy tiện kê hai bình thuốc ứng phó sao?

Nghĩ đến đây, trong lòng Giang Nguyên thật sự rối rắm, hắn không phải loại người tùy tiện lừa dối người khác. Nếu đã là thuốc hẳn kê ra thì nhất định phải chịu trách nhiệm với người bệnh, đảm bảo thuốc này có thể có hiệu quả nhất định. Nhưng tình hình hiện tại lại khiến Giang Nguyên thấy bất đắc dĩ.

- Thầy thuốc Giang... Hay là làm phẫu thuật đi... Tình hình trước mắt này dùng thuốc chỉ e là vô ích thôi...

Tôn Nghị ở bên cạnh tiếp tục không âm không dương đưa ra đề nghị, chặn đứng đường lui của Giang Nguyên. Nếu Giang Nguyên thật sự lấy chút thuốc để qua loa cho xong chuyện thì đợi khi không có hiệu quả, người nhà người bệnh sẽ biết Giang Nguyên cũng chỉ là một tên lừa gạt người khác.

“Làm phẫu thuật... Có bản lĩnh thì anh làm ở đây cho tôi xem?”

Giang Nguyên hận đến ngứa răng nhưng bây giờ quả thật không biết ứng phó với chuyện này thế nào.

Người bệnh trước mặt này nếu làm phẫu thuật mà không có CT, lại không nhìn thấy vị trí khối máu bên trong thì chẳng lẽ anh bảo tôi mổ hết cả não người ta ra à? Làm cái con khỉ ấy... Có bản lĩnh thì anh mang một chiếc CT đến đây cho tôi, để tôi xem...

Giang Nguyên cảm tức nghĩ, nhìn thấy vẻ mặt đặc ý của Tôn Nghị, trong đầu hần đột nhiên nghĩ đến một khả năng...

Sau khi thoáng chần chừ một lát, Giang Nguyên nhìn cô gái đang căng thẳng nhìn mình ở bên cạnh, lại nhìn nhìn phần đầu của người bệnh. Lúc này hần cần rằng quyết định thử xem, cho dù không thành công thì cũng lằm hần cũng chỉ lãng phí chút năng lượng. Nếu thành công thì sẽ cứu được một mạng người, hơn nữa còn có thể hung hăng đánh vào khuôn mặt của tên Tôn Nghị đồ thêm dầu vào lửa.

Nghĩ đến đây, hần thầm nói: “Khởi động thanh chướng thiên phú cấp 1...”

Cùng với tiếng mặc niệm của Giang Nguyên, trong đầu hần hiện lên một tin tức: “Thiên phú cấp 1, thanh chướng khởi động...”

Lúc này đôi mắt Giang Nguyên nhanh chóng quét qua, sau đó trong tầm mắt hần chợt xảy ra biến hóa. Tầm mắt hần biến thành một mảnh đen trắng, còn phần đầu của người bệnh dần dần cũng bắt đầu có chút hư ảo. Nhưng rất nhanh, một số hình ảnh trong phần đầu Giang Nguyên muốn nhìn rõ đã bắt đầu lóe lên trong tầm mắt.

“Cấp bậc thanh chướng thiên phú cấp 1 không đủ quyền hạn. Có thể thử cưỡng chế chấp hành, năng lượng tiêu hao gấp bội...”

Khi tin tức này hiện lên, Giang Nguyên chỉ cảm thấy đầu hơi choáng váng, nhưng tầm mắt chợt rõ ràng. Phần đầu của người bệnh dần dần hư hóa, sau đó xuất hiện một thứ như lớp vỏ màu xám trắng. Giang Nguyên biết... đây chính là xương sọ... sau đó bên dưới lớp vỏ màu xám trắng này hiện ra một bóng mờ màu đen, Giang Nguyên biết đây chính là đại não của con người.

Nhưng rất nhanh, cả hình ảnh này lại dần có chút chớp lóe, như là ti vi bị nhiễu vậy. Thấy hiện tượng này, Giang Nguyên lại bắt đầu sốt ruột, bây giờ hần hiểu rồi, tình trạng này chứng tỏ cưỡng chế

chấp hành đã sắp đạt đỉnh điểm, rất nhanh sẽ tự thoát ra khỏi trạng thái này.

Nhưng bây giờ hắn vẫn chưa nhìn rõ vị trí của đại não, ở đâu có khối máu, nếu thanh chướng rời khỏi thì có nghĩa là hắn không còn cơ hội nào khác nữa.

Khi hắn đang sốt ruột thì bóng mờ màu đen đỏ dần dần trở nên rõ ràng, nhưng chỉ sau một hai giây ngắn ngủi đã chợt lóe rồi biến mất cả hình ảnh.

“Thanh chướng thiên phú cấp 1 cưỡng chế chấp hành thất bại, năng lượng tiêu hao 5%, hiện tích lũy năng lượng của Cửu Vĩ đuôi 1 là 26%...”

Tin tức này hiện lên xong, đầu Giang Nguyên lại vô cùng choáng váng, cảm giác vô lực nồng đậm tràn khắp toàn thân, thiếu chút nữa khiến hai chân hắn mềm nhũn. Có điều cũng may cảm giác này chỉ lướt qua, Giang Nguyên sớm đã chuẩn bị trước nên nhanh chóng phục hồi tinh thần, không lộ ra điều gì bất thường.

Nhưng lúc này trong mắt hắn lại hiện lên một tia mừng rỡ vì trong nháy mắt cuối cùng, trên bóng mờ màu đen đỏ hắn đã nhìn thấy có một khối màu đen khác với những nơi khác đang bám chặt vào bóng mờ màu đen đỏ. Rất rõ ràng, đó chính là khối máu tụ chảy máu trong não.

Đối với loại khối máu chảy máu trong não này, chỉ cần có thể thuận lợi loại bỏ thì áp lực trong não người bệnh rất nhanh sẽ giảm xuống. Sau đó dùng thêm thuốc chống viêm nhiễm, bảo vệ não và thuốc cung cấp năng lượng thì khả năng người bệnh còn sống và khôi phục tương đối cao.

Nhìn Giang Nguyên dường như đang đứng ngẩn người ở đó, Tôn Nghị ở phía sau lại tưởng hắn không nghĩ ra cách, không khỏi cười lạnh nói:

- Thế nào? Thầy thuốc Giang? Anh đã hứa với người ta sẽ cứu người rồi, sao vẫn chưa động thủ thế!

Giang Nguyên cười nhạt xoay người lại, sau đó nói với Tôn Nghị:

- Động thủ, đương nhiên động thủ... Nếu thầy thuốc Tôn muốn tôi làm phẫu thuật, muốn học tập tôi, nếu tôi còn chối từ nữa thì thật không ổn... Vậy tôi sẽ làm phẫu thuật cho thầy thuốc Tôn học tập một chút!

Giang Nguyên vừa nói vậy, không chỉ Tôn Nghị sửng sốt mà ngay cả Vương Mịch ở bên cạnh cũng sửng sốt theo, ánh mắt nhìn Giang Nguyên lộ ra vẻ khó tin. Giang Nguyên này không phải phát điên rồi chứ, thật sự muốn làm phẫu thuật sao?

Hai người nhìn thấy ánh mắt Giang Nguyên rất tỉnh táo, không giống phát điên. Lúc này hai người liếc mắt nhìn nhau, trong mắt đều lướt qua một tia kinh ngạc nghi ngờ, không biết rốt cuộc Giang Nguyên muốn làm gì.

Giang Nguyên quay đầu trầm giọng nói với cô gái ở bên cạnh:

- Chồng chị bị chảy máu não, bây giờ cần làm phẫu thuật loại bỏ khối máu trong não anh ta, sẽ có nguy hiểm nhất định... Chị có đồng ý làm không?

- Đồng ý, đồng ý...

Lúc này đương nhiên cô gái này liên tục gật đầu, vốn dĩ thầy thuốc đều nói với cô ta đã hết hy vọng rồi, nhưng bây giờ nếu vị thầy thuốc Giang này đã nói là có thể làm phẫu thuật thì có nguy hiểm nhất định thì đã sao? Ít nhất cũng có hy vọng.

- Được... Vậy cô đi ra ngoài đợi trước đi...

Giang Nguyên gật gật đầu với cô gái, thấy cô gái lưu luyến không nỡ đi ra ngoài rồi mới nhìn về phía bọn Tôn Nghị nói:

- Được rồi... Xin hai vị cho tôi mượn dụng cụ phẫu thuật một lát...

Thấy Giang Nguyên hoàn toàn không có vẻ đùa giỡn, lúc này vẻ mặt Vương Mịch lại trở nên nghiêm túc, nhìn Giang Nguyên nói:

- Thầy thuốc Giang... Anh thật sự muốn làm phẫu thuật sao? Chúng ta không có CT, không có thiết bị kiểm tra phụ trợ nào khác, anh làm thế nào?

Giang Nguyên cười nhạt nói:

- Thầy thuốc Tôn bảo tôi làm thì tôi làm cho hai người xem...

- Anh...

Thấy Giang Nguyên không hề để ý đến lời mình nói, sắc mặt Vương Mịch cũng có chút khó coi. Đúng là Tôn Nghị không đúng những anh lại lấy người bệnh ra làm trò đùa, không thể làm như vậy. Lúc này thậm chí Vương Mịch còn hoài nghi có phải mình nhìn nhầm cái tên trước mặt này không. Trước đây tên này là người rất nghiêm túc đáng tin cậy, sao lần này lại chẳng đáng tin cậy gì thế?

- Thầy thuốc Tôn... chuẩn bị chút dụng cụ cho tôi đi...

Lúc này Giang Nguyên lại cười nhạt nói với Tôn Nghị.

- Được... Để tôi xem anh làm thế nào!

Bị Giang Nguyên khiêu khích như vậy, Tôn Nghị nhướn mày lên, lập tức cười lạnh đi chuẩn bị đồ cho Giang Nguyên.

Dưới ánh mắt kinh ngạc nghi ngờ lại tò mò của hai người, Giang Nguyên cầm dao cạo, lưu loát cạo tóc ở trên đầu của người bệnh, chỉ trong hai ba phút hắn đã cạo sạch đầu người bệnh.

- Thầy thuốc Giang, tay nghề không tệ mà, xem ra cho dù sau này anh không làm thầy thuốc nữa thì chuyển nghề làm thợ cắt tóc cũng không tệ!

Mặc dù Tôn Nghị ở bên cạnh kinh ngạc vì động tác của Giang Nguyên lại lưu loát như vậy nhưng vẫn không buông tha bất cứ cơ hội châm chọc Giang Nguyên nào.

- Ừ... Đề nghị này của thầy thuốc Tôn không tệ, sau này nhờ tôi không còn cơm ăn thì sẽ đi làm nghề này, tôi cảm thấy tay nghề của mình thật sự không tệ... Không làm thì thật có chút lãng phí...

Giang Nguyên lưu loát thu dọn dụng cụ, sau đó lại rửa sạch phần đầu người bệnh bằng nước muối sinh lý, hoàn thành công tác chuẩn bị trước khi phẫu thuật.

Sau khi xác nhận đường khí của người bệnh và máy giám sát đều bình thường, Giang Nguyên mới nhìn về phía hai người ở bên cạnh nhún nhún vai, nói:

- Xong rồi... Tôi bắt đầu đây, thầy thuốc Vương, cô có thể giúp một tay không?

Thấy Giang Nguyên không có vẻ gì là nói đùa, Vương Mịch mở to hai mắt nhìn, sau đó thở hắt ra, bước đến. Nếu tên này thật sự muốn làm phẫu thuật thì không thể một mình hoàn thành nên Vương Mịch vẫn quyết định giúp một tay. Nếu tên này thật sự làm bừa thì cô ta ngăn hẳn lại là được.

Hai người mặc quần áo phẫu thuật, đeo khẩu trang vô khuẩn, đội mũ... sau đó trải khăn đứng trước bàn phẫu thuật.

Vương Mịch yên lặng nhìn Giang Nguyên, xem hẳn định làm thế nào. Cô ta thấy những thứ tên này bảo chuẩn bị trước khi phẫu thuật đều là dùng để phẫu thuật chấn thương nhỏ.

“Chẳng lẽ tên này không chụp CT cũng có thể xác định vị trí sao?”

Vương Mịch nghi ngờ nghi, nếu tên Giang Nguyên này không cần chụp CT mà cũng có thể xác định vị trí thì thật đáng sợ.

Rất nhanh Vương Mịch liền chứng thực được suy nghĩ của mình vì Giang Nguyên dùng thiết bị tạo lỗ ở một chỗ trên phần đầu...

“Két két két...” sau một đợt tiếng máy khoan khiến người ta ê răng, Giang Nguyên lấy máy xuống, nhìn nhìn cái lỗ, hài lòng gật gật đầu. Sau đó hẳn ngẩng đầu nhìn Vương Mịch đang tròn tròn mắt, khê cười cười, giờ tay nói:

- Thuốc chống đông...

Vương Mịch theo bản năng đưa nước thuốc đã chuẩn bị cho Giang Nguyên, nhìn Giang Nguyên chặm rãi tiêm nước thuốc vào trong cái lỗ nhỏ đó...

Tôn Nghị đứng ở xa xa lúc này cũng tròn tròn mắt, thậm chí còn kiễng chân lên nhìn về phía bên này, vì anh ta cũng ý thức được Giang Nguyên không hề giả vờ...

- Chẳng lẽ tên này... làm được thật sao?

Tôn Nghị nhìn mà có chút choáng váng...

Chương 342: Cứu viện và tang lễ

Nhìn Giang Nguyên thông qua cái lỗ nhỏ, hút từ bên trong ra một loạt ống chất lỏng màu đỏ nhạt, lúc này đôi mắt to xinh đẹp của Vương Mịch tràn đầy vẻ không thể tin được.

- Anh, làm sao anh làm được vậy?

Thấy Giang Nguyên thuận lợi hút được chút máu cuối cùng ra, sau đó bắt đầu xử lý bước cuối, cuối cùng Vương Mịch cũng không nhịn được hỏi.

Giang Nguyên cười cười nói:

- Dựa vào cảm giác.

- Cảm giác?

Vương Mịch mở to hai mắt, trừng mắt nhìn chăm chăm vào vào Giang Nguyên, dường như muốn nhìn ra một tia nói dối từ trên khuôn mặt hắn vậy.

Nhưng cô ta thất bại rồi, tinh thần của Giang Nguyên cường đại như vậy, nếu hắn muốn che giấu điều gì thì làm gì có ai nhìn ra được chứ?

Cuối cùng Vương Mịch cũng chỉ có thể chấp nhận cách nói này vì cô ta cũng không nghĩ ra Giang Nguyên có thể có thủ đoạn nào nữa, có thể làm được điểm này. Chỉ có lý do này có lẽ cô ta còn miễn cưỡng chấp nhận được.

Tôn Nghị ở phía sau sững sờ nhìn Giang Nguyên lấy chỗ máu đó ra, đương nhiên anh ta hiểu điều này có nghĩa là gì.

- Điều này sao có thể, điều này sao có thể?

Tôn Nghị lẩm bẩm tự nói, nghĩ thế nào cũng không hiểu tại sao

Giang Nguyên lại có thể hoàn thành cuộc phẫu thuật này. Thậm chí một khắc trước anh ta còn tưởng Giang Nguyên đang làm cho hết trách nhiệm.

Nhưng hiện tại rất rõ ràng, Giang Nguyên đã có chuẩn bị trước, lời cười nhạo trước đó của anh ta bây giờ đều trở thành chuyện nực cười, ngược lại đều đang cười nhạo anh ta.

Thuận lợi hoàn thành phẫu thuật xong, Giang Nguyên lại cẩn thận xem máy giám sát điện tâm đồ. Sau khi chắc chắn nhịp tim hô hấp của người bệnh đều ổn định, hắn hài lòng gật đầu, sau đó tháo găng tay ra, cười với Vương Mịch nói:

- Được rồi, thầy thuốc Vương, phẫu thuật làm xong rồi, tiếp sau đây giao cho hai người đây!

- Vất vả rồi!

Giang Nguyên lại gật gật đầu với Vương Mịch rồi ném găng tay trong tay vào thùng rác, sải bước đi ra khỏi lều vải. Nhưng trước khi bước ra khỏi lều vải, Giang Nguyên vẫn quay đầu nhìn Tôn Nghị, cười một cái nói:

- Lần này thầy thuốc Tôn được mở mang kiến thức rồi chứ?

Nghe thấy lời này của Giang Nguyên, còn cả vẻ mặt vừa nãy của hắn, lúc này khuôn mặt Tôn Nghị xanh mét, chỉ chưa phụt ra một ngụm máu tươi mà thôi.

- Thầy thuốc Giang, thầy thuốc Giang thế nào rồi ạ?

Cô gái vẫn luôn ở bên ngoài thấp tha thấp thỏm thấy Giang Nguyên đi ra vội đứng dậy, căng thẳng hỏi.

Giang Nguyên cười gật đầu, nói:

- Phẫu thuật làm xong rồi, bây giờ chủ yếu quan sát, chỉ cần vượt qua 24h này thì chắc sẽ không có vấn đề gì lớn, cuối cùng sẽ xem tình hình khôi phục của anh ta.

- Thật sao? Cảm ơn thầy thuốc Giang, cảm ơn anh.

Trên khuôn mặt căng thẳng của cô gái trẻ tuổi cuối cùng cũng lộ ra vẻ hưng phấn, cảm kích rơi nước mắt, liên tục nói cảm ơn với Giang Nguyên rồi mới chạy vào trong lều vải.

Thấy vẻ mặt mừng rỡ của cô gái trẻ đó, Giang Nguyên khẽ thở hắt ra, sau đó vươn vai. Mặc dù hắt lại để lộ mấy phần thực lực trước mặt bọn Tôn Nghị nhưng dù thế nào đi nữa, ít nhất thì hắt đã làm một việc tốt. Hơn nữa nhìn dáng vẻ muốn nôn ra máu của Tôn Nghị, cảm giác của hắt thật sự không tệ.

Giang Nguyên khẽ lắc đầu, ném hết vấn đề đau đầu đó ra sau đầu, sau đó cười cười.

Đến gần tối, cổng thôn truyền đến tiếng kêu của ô tô, hai chiếc xe nâng mở đường, chậm rãi đi vào xã Tề La. Sau bảy ngày, cuối cùng đường từ huyện đến xã Tề La cũng được thông. Giang Nguyên và thầy thuốc Đào đứng trong đám người, nhìn một loạt xe đi vào. Sau khi liếc nhìn nhau một cái, hai người cuối cùng cũng có cảm giác như trút được gánh nặng.

Cứu viện đến rồi thì tất cả đều được đảm bảo, nếu gặp phải bệnh nhân ở đây không có điều kiện thì cũng có thể đưa đến huyện. Xã Tề La bị phá hủy hơn phân nửa cũng có thể xây dựng lại sau khi đã tiến hành sửa sang cuối cùng.

Một loạt cảnh sát vũ trang nhảy từ trên xe xuống, sau đó chuyển xuống một đồng dụng cụ, thuốc và thức ăn, lều vải... bắt đầu dựng ở gần đó. Lúc này những đứa trẻ trong xã đều vây quanh những chiếc xe này, vui sướng chạy quanh.

Có một phóng viên lúc này cũng đang đứng ở cổng thôn, vui mừng nói trước camera: “Hiện tại con đường từ Lỗ Sơn đến xã Tề La cuối cùng cũng được thông. Mọi người đều biết tin mấy ngày trước xã Tề La là một xã chịu thiên tai tương đối nghiêm trọng, bây giờ cuối cùng đường cũng đã thông, chúng ta có thể thấy các thôn dân đang ở đó vui mừng chào đón cứu viện đến, có lẽ bọn họ chờ ngày hôm nay đã lâu lắm rồi.”

Một đêm này mọi người đều rất hưng phấn, lâu như vậy rồi, cuối cùng cũng được nhìn thấy xã mình được nối với thế giới bên ngoài. Cảm giác khi bị cách biệt với thế giới bên ngoài được loại

bỏ khó mà diễn đạt bằng lời.

Đêm nay mặc dù hơi ồn nhưng Giang Nguyên ngủ rất ngon, rất thoải mái. Tiểu Bảo nằm bò trên người hắn, cũng ngủ rất say, rất yên ổn.

Mười giờ sáng, phố cổ rất náo nhiệt, trên thị trấn xã Tề La, những người may mắn sống sót đều buông cuốc, xẻng và tất cả công việc trong tay xuống, đều đến bên dưới cây đại thụ ở phố cổ.

Nhìn mấy trăm thôn dân tụ tập lại, ánh mắt của các nhân viên cứu viện đang giúp đỡ dọn dẹp đông đảo nát đều tò mò nhìn qua, đều cảm thấy hình như có chuyện gì sắp xảy ra.

Mà hai người phóng viên đang quay cảnh cứu viện lúc này cũng ôm camera chạy đến bên này. Phóng viên cầm microphone, vẻ mặt nghiêm trọng nói trước camera: “Chúng tôi không biết tại sao các thôn dân lại tập trung lại, nhưng tôi nghĩ có lẽ đây là một tập tục của xã Tề La, lúc này đi lễ tế bần nhân thân hàng xóm đã mất.”

Giang Nguyên mặc một thân quần áo màu trắng, đầu đội vải bố, cầm tay Tiểu Bảo, lẳng lặng quỳ gối trước ba cổ quan tài, nghe tiếng hô của Dương thúc công, người chủ trì ở bên cạnh cẩn thận ở phía trước dâng hương, khấu đầu, đốt giấy theo quy trình nghi thức.

Sau khi hoàn thành một loạt nghi thức, có mấy chục người thanh niên thất lực buộc đai trắng bước lên phía trên, buộc dây thừng cho ba cổ quan tài gỗ, nâng đòn. Trong tiếng pháo “bùm bùm bùm”, Giang Nguyên dẫn Tiểu Bảo bưng một lư hương đi ở phía trước, phía sau là ba cổ quan tài gỗ, sau đó cả đám người đều chậm rãi đi phía sau, đi về phía trên núi.

Đội ngũ tang lễ nhìn đơn giản nhưng lại đông đảo, rất rõ ràng, lúc này người phóng viên kia cũng bị kinh sợ. Cô ta có chút không hiểu, lần này xã Tề La có rất nhiều người gặp nạn nhưng tại sao lại có nghi thức tang lễ chỉ cho ba quan tài này, hơn nữa còn đông đảo người tham gia như vậy.

Cuối cùng người phóng viên này cũng kéo được một người dân ở cuối cùng của đội ngũ, phỏng vấn đơn giản.

- Xin hỏi lần này tại sao nhiều người dân trong xã lại đi đưa tang cho bọn họ, tại sao lại làm lớn như vậy? Các thôn dân gặp nạn khác có cũng như vậy không?

Phóng viên tò mò hỏi vấn đề cô ta quan tâm nhất.

Thôn dân nhìn đội ngũ chậm rãi đi về phía trước ở trước mặt, lúc này cũng không vội, nhìn vào camera, lộ ra vẻ mặt ngưỡng ngùng, sau đó nói:

- Lần này là nhà Dương Thế Bình.

- Nhà Dương Thế Bình? Vậy tại sao lại có nhiều người trong xã đi tiễn bọn họ như vậy?

Phóng viên tò mò hỏi.

- Đó là vì thầy thuốc Giang. Thầy thuốc Giang có quan hệ rất tốt với con trai nhà bọn họ, con trai nhà bọn họ cũng làm lính nhưng hình như đã mất rồi. Vậy nên thầy thuốc Giang ở bên ngoài nghe thấy ở đây xảy ra động đất, ngày đầu tiên đã ngồi máy bay nhảy dù xuống, chạy đến đây muốn cứu nhà Dương Thế Bình nhưng cuối cùng chỉ đào ra được mầm cây cuối cùng của Dương gia.

- Thầy thuốc Giang ở lại đây không đi nữa, hai ngày trước có máy bay trực thăng đến đón anh ấy nhưng anh ấy không đi. Cả ngày cả đêm không ngừng cùng thầy thuốc Đào chữa bệnh, làm phẫu thuật cho những thôn dân bị thương, cứu không dưới hai trăm người trong xã chúng tôi. Hơn nữa còn có mấy người được thầy thuốc Giang đích thân dẫn người cứu từ trong đất ra. Có thể nói thầy thuốc Giang là ân nhân cứu mạng của cả xã chúng tôi, vậy nên...

Nghe thấy lời giải thích dứt quãng của thôn dân này, miệng phóng viên há rất to, một lúc sau mới hồi phục tinh thần. Sau khi cảm ơn thôn dân này xong, cô ta bảo người quay camera quay lại đội ngũ đưa tang khổng lồ này, sau đó kéo người quay phim chạy về phía Viện y tế. Sau khi nghe thôn dân kia giải thích, cô ta cảm thấy thầy thuốc Giang này đúng là một nhân vật đáng để tuyên dương, bởi cảnh quân đội, thầy thuốc, không sợ khó khăn nguy hiểm, cứu người chết giúp đỡ người bị thương, gần như là gánh cả hy vọng của cả xã Tề La. Một hình tượng tích cực như vậy nếu không đi

phỏng vấn, cô ta cảm thấy về sau nếu chủ nhiệm của bộ phận tin tức biết rồi chắc chắn sẽ đuổi việc cô ta.

Đương nhiên Giang Nguyên không biết chuyện này. Lúc này hắn chỉ yên lặng thay bạn mình làm chuyện anh ta nên làm, dẫn Tiểu Bảo tiễn hai người già và chị dâu lên núi, hoàn thành chuyện cuối cùng ở xã Tề La.

Đội ngũ hoành tráng đi lên núi, Dương thúc công chọn một vị trí cực tốt, tầm nhìn rộng rãi, phong cảnh hợp lòng người. Sau khi nhìn ba cỗ quan tài gỗ được buông xuống hố, Giang Nguyên dẫn Tiểu Bảo rắc mấy nắm đất, sau đó Dương thúc công liền tuyên bố để các thôn dân lấp đất.

Nhìn ba phần mộ chĩnh tề, Giang Nguyên nắm chặt tay Tiểu Bảo, trong lòng cũng thấy buồn bã. Hắn dẫn Tiểu Bảo bái lạy trước mộ, thấp giọng nói:

- Bác trai, thím, chị dâu xin hãy yên tâm, cháu nhất định sẽ chăm sóc tốt cho Tiểu Bảo. Nếu có thể cháu cũng sẽ tìm lại hài cốt của Bảo Cường, đưa cậu ấy về.

- Dương thúc công, cảm ơn chú!

Sau khi xuống núi, Giang Nguyên rất thật lòng cảm ơn Dương thúc công.

- Ôi thầy thuốc Giang, anh nói vậy là khách sáo rồi, anh cứu nhiều người trong xã chúng tôi như vậy, mọi người làm điều gì đó cho anh và Tiểu Bảo cũng là điều nên làm.

Dương thúc công khẽ khoát khoát tay, nhìn trong mắt Giang Nguyên tràn ngập vẻ cảm thán, nói:

- Chuyện lần này xong rồi, cứu viện của huyện cũng đến rồi. Tôi nghĩ chắc thầy thuốc Giang cũng chẳng ở đây bao lâu nữa, thật có chút không nỡ xa anh!

Giang Nguyên cười cười nói:

- Thúc công yên tâm, sau này cháu sẽ đưa Tiểu Bảo về thăm mọi người!

- Ừ.

Dương thúc công gạt đầu, sau đó nhìn nhìn Tiểu Bảo, giơ tay ra sờ đầu thằng bé, sau đó nhìn Giang Nguyên, mỉm cười nói:

- Đứa trẻ này giao cho anh thì tôi cũng yên tâm. Tiểu Bảo đi theo anh nhất định sẽ tốt hơn ở trong khe núi này.

Sau khi tạm biệt Dương thúc công, Giang Nguyên mới dẫn Tiểu Bảo quay về Viện y tế, có điều hai người vừa đi đến cửa Viện y tế thì đã bị hai phóng viên chạy ra từ bên trong hưng phấn cản lại.

Nhìn hai người phóng viên vẻ mặt hưng phấn này, Giang Nguyên khẽ nhíu mày.

Chương 343: Tôi chỉ muốn phát tay áo

- Thầy thuốc Giang, chào anh, tôi là phóng viên của đài truyền hình quốc gia, muốn phỏng vấn anh một chút.

Nụ cười trên mặt nữ phóng viên rất sáng lạn, cũng rất tự tin, sau khi nói xong liền hắng giọng chuẩn bị hỏi. Có điều một câu nói của Giang Nguyên đã khiến vẻ mặt tươi cười của cô ta trong nháy mắt cứng lại.

- Xin lỗi tôi không nhận phỏng vấn.

Bỏ lại một câu này xong Giang Nguyên liền kéo tay Tiểu Bảo đi vào trong Viện y tế.

Nhìn bóng lưng chậm rãi rời đi, không hề nề mặt mình chút nào, lúc này sắc mặt nữ phóng viên đặc sắc y như kính vạn hoa. Trong lòng cô ta rất muốn phát điên, thậm chí cô ta còn muốn đứng trên phố, tìm một cái loa kêu to với tất cả mọi người: “Tôi thật sự là phóng viên của đài truyền hình quốc gia”.

- Rốt cuộc đây là nơi quỷ quái gì vậy.

Nữ phóng viên vô lực sờ trán mình, bỗng cảm thấy rất thất bại. Vừa nãy khi cô ta đi phỏng vấn Viện y tế như nơi nhặt rác này,

ngoài tên thầy thuốc Đào quê một cục nhận phỏng vấn ngắn gọn, sau đó liền vội vàng nói còn có việc rồi chạy vào trong cái lều vải thối, tiếp đó hai thầy thuốc từ thành phố lớn đến chi viện cũng không nề mặt, nữ thầy thuốc đó rất khách sáo từ chối phỏng vấn.

Thế thì cũng thôi đi, nhân vật chính trong mắt cô ta lại còn dã man hơn, trực tiếp ném lại một câu rồi quay đầu đi luôn.

- Đáng chết, nhất định phải phỏng vấn được, nếu không thì ra thế thống gì chứ?

Nhìn bóng lưng biến mất ở chỗ rẽ, nữ phóng viên tức giận nói. Dù sao thì cô ta vẫn còn ở đây một hai ngày, cô ta không tin không phỏng vấn nổi.

Nhưng dù thế nào đi nữa, mặc dù không phỏng vấn được nhân vật chính nhưng bài đưa tin cần làm thì vẫn phải làm. Đặc biệt là thời điểm nóng này, bài đưa tin này nhất định phải làm, có hình tượng như vậy thì chắc chắn cô ta sẽ thu hút được rất nhiều ánh mắt, tiền của đài truyền hình cũng nhất định sẽ đổ về phía cô ta.

Nghĩ đến đây, nữ phóng viên lại tự tin hơn nhiều. Cô ta chỉnh lại quần áo, đứng trước Viện y tế, để máy quay nhắm thẳng vào mình rồi lại bắt đầu: “Các vị khán giả, hiện tại chúng ta đang đứng trước Viện y tế của xã Tề La, Lỗ Sơn. Nói ra thì có thể mọi người sẽ có chút không thể tin, ở trong chiếc lều vải đơn sơ trước mặt này, chỉ dựa vào một chút thiết bị cũ nát còn lại của Viện y tế, vị thầy thuốc Giang này đã hoàn thành một loạt phẫu thuật hàng đầu như cắt chân, cắt lá lách, lồng ghép ruột, cứu được vô số người dân. Đồng thời anh ấy còn đích thân dẫn người đào ra được mười mấy người dân còn sống trong đồng trống!”

“Những người dân ở đây đều vụng trộm gọi anh ấy là “cứu tinh của Tề La”, ngày đầu tiên khi xảy ra thiên tai anh ấy đã nhảy dù đến đây, mang lại hy vọng và ánh rạng đông cho người dân đang trong cảnh tuyệt vọng, cũng giúp cả xã gần như bị hủy hoại hoàn toàn này khôi phục sức sống chỉ trong vài ngày ngắn ngủi. Nghe nói anh ấy đã cùng nhảy dù với mười anh hùng nhảy dù của Lỗ Sơn.”

Sau khi giao Tiểu Bảo cho một thám tử trông giúp, Giang Nguyên liếc

nhìn phóng viên đang đứng ở cửa Viện y tế không kiên nhẫn đưa tin, có chút đau đầu. Hắn không muốn lên TV chút nào, hắn chỉ muốn lặng lẽ đến rồi lặng lẽ đi, phất phất tay áo, ngoài Tiểu Bảo ra không mang theo bất cứ cái gì.

Những người phóng viên không có mắt trước mặt này bị đứt dây thần kinh nào không biết, đã bảo không nhận phỏng vấn rồi còn nói vớ vẩn. Bà nó.

Có điều hắn cũng không làm gì được đối phương, người ta là người của đài truyền hình quốc gia, hắn làm được gì chứ? Chẳng lẽ tiến lên mê hoặc người ta?

Giang Nguyên gãi gãi đầu, mê hoặc của hắn mới đạt cấp 1, cho dù có tác dụng thì cũng chỉ là nhất thời, cùng lắm thì được hơn chục phút là hết hiệu lực. Hơn nữa lại đối mặt với một người cuồng nhiệt như vậy, hắn chẳng có chút chắc chắn nào.

Suy nghĩ một chút, Giang Nguyên vẫn quyết định mặc kệ cô ta, dù sao thì hắn cứ không nhận phỏng vấn là được.

Mặc dù không có đội y tế đến chỉ viện nhưng có hai vị thầy thuốc siêu cấp ở bên kia, cộng thêm Giang Nguyên và thầy thuốc Đào nên không bận chút nào. Hàng ngày có lẽ lúc bận nhất là sáng sớm truyền nước cho hơn trăm người bệnh. Lúc này, Giang Nguyên và thầy thuốc Đào phải phối thuốc, phải tiêm, phải mất ít nhất hai, ba tiếng mới hoàn thành được.

Có điều mấy ngày nay sau khi đã quen rồi, hiệu suất của hai người đều được nâng cao hơn nhiều, ngay cả thầy thuốc Đào bây giờ kỹ thuật tiêm cũng dày công tôi luyện, dù không bằng mấy y tá làm việc ở bệnh viện mấy chục năm nhưng ít nhất thì y tá chục năm bình thường cũng không dám tùy tiện so với thầy thuốc Đào.

Điều này khiến Giang Nguyên tương đối hài lòng, quả nhiên kinh nghiệm đều được tích lũy trong khi luyện tập. Bây giờ thầy thuốc Đào có thể một mình làm nhiều chức thầy thuốc, y tá, người phát thuốc, hơn nữa đều vô cùng ưu tú. Như vậy dù hắn có đi thì cũng yên tâm đi.

Ở Bắc Kinh cách đó ngàn dặm, lúc này Dương Vân Dương đang

chú ý tình hình trong TV. Mấy ngày trước ông ta nhận được tin Giang Nguyên sau khi nhảy dù không hề có tin tức đang ở xã Tề La, huyện Lỗ Sơn nên ông ta từ căng thẳng chuyển sang thờ phào nhẹ nhõm.

Vừa nhận được tin tức nói đường đã được thông đến xã Tề La, Dương Văn Dương đã thấy tò mò về chuyện này, không biết tại sao khi đó Giang Nguyên lại từ chối rời đi.

Nghe tài ăn nói của phóng viên trong TV, miêu tả sinh động về Giang Nguyên, đồng thời còn bày tỏ đồng chí này một lòng vì dân, thậm chí còn sợ chậm trễ việc điều trị cho người bệnh nên không có cả thời gian nhận phỏng vấn, Dương Văn Dương ngồi đó không nhìn được lắc đầu cười ha ha.

Người này giống tính của ông ta.

Mà lúc nào Dương lão gia tử cũng nhận được một báo cáo về Giang Nguyên, nhìn những tư liệu ở bên trên, Dương lão gia tử khẽ cười cười, cảm thán một tiếng: “Quả nhiên không đoán sai, là một người trọng tình cảm, xem ra mình không cần lo lắng gì nữa rồi!”

- Dương Lão, bên phía đài truyền hình có cần...

Người đưa báo cáo đến cẩn thận hỏi.

Dương lão gia tử thoáng chần chừ một lát, sau đó cười nói:

- Bỏ đi, không sao, bây giờ đang lúc quốc gia nhiều khó khăn, có chút hơi thở như vậy cũng có thể vực lại lòng dân.

- Vâng.

Nghe Dương lão gia tử nói vậy, người kia đáp lại một tiếng rồi cẩn thận lui ra ngoài.

Tại một văn phòng khác cách văn phòng Dương lão gia tử không xa, Vu tổng đang xử lý một số văn kiện liên quan đến khu động đất. Lúc này thư ký khẽ bước vào, đưa một phần văn kiện đến nói:

- Lão tổng, bên dưới có đưa đến một phần báo cáo về vị thầy

thuốc Giang lần trước.

-Ồ.

Vu tổng ngẩng đầu, giơ tay vuốt vuốt mi tâm có chút mệt mỏi, bỗng bật cười. Ông ta nhớ đến người trẻ tuổi đi máy bay đó, lập tức cười cầm văn kiện xem. Sau khi xem xong, trên mặt ông ta lộ ra vẻ kinh ngạc, sau đó cười nói:

- Lão Dương này có chút thú vị.

Lúc này thư ký lẳng lẳng đứng bên cạnh, đợi ý kiến của lão tổng.

- Người trẻ tuổi này không tệ, là một điểm sáng rất lớn trong công tác cứu nạn sau trận động đất này của chúng ta, bảo người bên dưới chú ý nhiều hơn.

Vu Tổng khẽ nói câu này xong liền tiện tay đặt báo cáo sang một bên. Thư ký đứng bên cạnh gật gật đầu, sau đó xoay người đi ra khỏi văn phòng, rất nhanh câu nói này liền được truyền cho bên dưới bằng con đường chính thức nào đó.

Đương nhiên lúc này Giang Nguyên không hề biết chuyện gì, có điều buổi chiều vốn tưởng nhàn rồi một chút lại dần dần trở nên bận rộn.

Vì có lượng lớn cứu viện tiến vào triển khai công tác dọn dẹp đồng đồ nát và cứu viện nên một số quân binh cảnh sát thỉnh thoảng cũng bị thương. Do tài nguyên y tế của bên này nhìn có vẻ tương đối đầy đủ nên chi viện y tế khác tạm thời chưa đến, vậy nên những quân binh cảnh sát này cũng đến đây tiến hành điều trị đơn giản.

Hai thầy thuốc siêu cấp khinh thường không thèm điều trị kiểu này nên đành giao cho Giang Nguyên và thầy thuốc Đào làm. Đối với quân nhân, dù là quân nhân chính thức hay quân binh cảnh sát, Giang Nguyên đều rất có tình cảm, vậy nên sau khi bên đó mặc kệ, Giang Nguyên rất nhiệt tình nhận lấy, hơn nữa còn bận mà vui.

Có điều khi Giang Nguyên đang làm sạch vết thương phần tay cho một quân binh cảnh sát thì bên cạnh lại có thêm hai con ruồi. Giang Nguyên ngẩng đầu lên nhìn thì thấy một chiếc máy quay

đang nhắm chuẩn vào hắn và vị quân binh kia, dường như đang quay lại cảnh này khiến Giang Nguyên rất tức giận. Có điều người ta cũng không làm phiền hắn nên hắn đành nhịn.

Sau khi quay hai người xong, người kia không hề có ý đến phỏng vấn hắn nên Giang Nguyên mới thở phào nhẹ nhõm, nếu không hắn thật sự sẽ không nhịn được phát cáu.

Đương nhiên, dù Giang Nguyên có đồng ý hay không thì nữ phóng viên kia vẫn đứng ở nơi tương đối xa, lúc này lại bắt đầu đưa tin: “Hiện tại dường như thầy thuốc Giang của chúng ta càng thêm bận rộn, các quân binh cảnh sát bày tỏ thầy thuốc Giang rất nhiệt tình và có trách nhiệm, rất cẩn thận xử lý vết thương cho bọn họ”.

Hơn nữa cùng với lời đưa tin, máy quay thỉnh thoảng lại quét về phía Giang Nguyên.

“Còn cậu bạn nhỏ đang chơi bóng này, nhìn đáng vẻ vui vẻ của cậu bé, có thể mọi người không biết cậu bé là một cô nhi, cả nhà đều gặp nạn trong trận thiên tai này. Mà cậu bé cũng là người đầu tiên thầy thuốc Giang tận tay cứu ra khỏi đồng đồ nát, để an ủi tâm hồn cậu bé còn nhỏ, thầy thuốc Giang đã trở thành cha của cậu bé. Theo lời của một vị trưởng giả ở đây, thầy thuốc Giang đã quyết định thu nhận nuôi dưỡng đứa trẻ này, nhìn đứa trẻ bây giờ đang vui vẻ chơi đùa, tôi nghĩ sự tồn tại của thầy thuốc Giang đã thuận lợi xóa đi sự thương tổn trong tâm hồn nhỏ bé của đứa trẻ này.”

Nói đến đây, nữ phóng viên mỉm cười đi về phía Tiểu Bảo, sau đó ngồi xổm xuống nói với Tiểu Bảo:

- Người bạn nhỏ, cô hỏi cháu mấy câu hỏi được không?

Tiểu Bảo ôm bóng, tò mò nhìn người trước mặt, sau khi xác nhận hình như đối phương không phải người xấu bèn gật gù đầu, nói:

- Được ạ!

- Người bạn nhỏ, người mặc quần áo màu trắng ở bên kia là ai vậy?

Nữ phóng viên chỉ vào Giang Nguyên đang làm sạch vết thương

cho người bệnh hỏi.

- Cha, cha cháu ạ.

Tiểu Bảo ôm bóng, kêu ngạo nói.

- Cha cháu có tốt với cháu không?

- Tốt lắm ạ. Tối nào cha cũng ôm cháu ngủ, cùng cháu ăn cơm, còn cùng cháu chơi bóng.

Tiểu Bảo kêu ngạo nhìn người cô xa lạ trước mặt này khoe khoang:

- Cha cháu bảo sau này cháu sẽ có rất nhiều đồ chơi, còn được đi học ở trường rất đẹp, rất thú vị. Tương lai cháu nhất định sẽ trở thành thầy thuốc tốt như cha cháu!

Chương 344: Không phải hai em thì là ai làm?

- Minh thiếu, vừa nhận được tin tức bây giờ Giang Nguyên đang ở huyện Lỗ Sơn ạ.

A Lang cẩn thận báo cáo với Tề Nhạc Minh. Bây giờ gia chủ đã giao toàn quyền xử lý mặt này cho Tề Nhạc Minh, A Lang bắt buộc phải nghe theo mọi chỉ thị của Tề Nhạc Minh. Hơn nữa anh ta cũng muốn báo thù lần trước, hai mắt lóe ra hàn quang, chờ lệnh của Minh thiếu.

- Huyện Lỗ Sơn? Chỗ xảy ra động đất sao?

Mắt Tề Nhạc Minh sáng lên, trầm giọng hỏi.

- Đúng vậy, chính là chỗ đó. Bây giờ hẳn đang ở một thị trấn nhỏ, rất dễ xuống tay. Bây giờ người bên đó hỗn tạp hỗn loạn, dù có mất tích thì người khác cũng chỉ tưởng là bị sập lún đè dưới đó.

A Lang tàn nhẫn nói.

Nghe thấy lời này, Tề Nhạc Minh cũng cười lạnh lùng nói:

- Được, phái người chạy đến đó, nhất định phải bắt lấy thằng nhãi này.

- Vâng, Minh thiếu, bây giờ tôi sẽ phái người đi ngay.

A Lang hưng phấn nói.

- Chú ý nhất định không được có sơ hở!

Tề Nhạc Minh lạnh giọng nói.

A Lang gật đầu nói:

- Minh thiếu yên tâm, lần này nhất định sẽ không có vấn đề!

Một ngày rất nhanh liền trôi qua, sắc trời dần sáng, vì bây giờ không còn thức đêm nữa nên Giang Nguyên dậy rất sớm. Vốn dĩ Giang Nguyên định hôm nay rời đi nhưng lại nhận được tin ngày hôm sau đội y tế đến chi viện sẽ đến, vậy nên hắn cũng hợp lẽ cần ở lại một ngày nữa.

Có điều Giang Nguyên vừa bận rộn vừa chú ý thấy hình như hôm nay tâm tình của hai thầy thuốc siêu cấp ở đối diện có chút quái dị.

Hôm nay hai người này lấy nước dọn vệ sinh hai lần trong lều vải, ngay cả thái độ đối với người bệnh của vị Tôn Nghị kia cũng cực kỳ tốt, trên mặt không hề nhìn thấy vẻ kiêu ngạo.

“Ấy”, Giang Nguyên có chút nghi hoặc, không biết hai vị này ngày hôm nay làm sao, có điều hắn cũng mơ hồ nghe thấy Vương Mịch từng nói bọn họ đợi ngày mai đội y tế đến thì cũng sẽ phải rời đi.

“Xem ra hai vị này e là vì là ngày cuối cùng nên mới như vậy.”

Giang Nguyên nghĩ như vậy nhưng cũng không để ý lắm.

Có điều sau buổi chiều, rất nhanh câu đố này liền có đáp án.

“Ầm ầm ầm ầm”, khoảng 3h chiều, bên ngoài núi truyền đến một

trận tiếng máy bay trực thăng, Giang Nguyên đang rửa sạch vết thương cho một quân binh cảnh sát, ngẩng đầu liếc nhìn rồi lại chậm rãi cúi đầu xuống.

Nói thật, hẳn có chút nghi hoặc, chỉ một xã La Tề nhỏ bé, đáng để các anh máy bay trực thăng đến máy bay trực thăng đi sao? Lần trước coi như đưa hai vị kia đến, vậy lần này lại đưa vị đại lão nào đến đây vậy?

Lần này người đến là một ông lão, sau khi Giang Nguyên giương mắt nhìn thoáng qua, cảm thấy đối phương quả nhiên khí độ phi phàm, khi đi lại toát ra sự phóng khoáng tự nhiên. Vậy nên sau khi nhìn vài lần, Giang Nguyên không để ý nữa, tiếp tục rửa sạch vết thương.

Nhưng ông lão đó lại bước về phía Viện y tế, thậm chí còn lơ đãng liếc mắt nhìn Giang Nguyên một cái rồi mới đi về phía lều vải bên kia.

Mà lúc này, Tôn Nghị và Vương Mịch đang cung kính đứng ở cửa lều vải, nghênh đón vị lão đồng chí này.

Giang Nguyên lại giương mắt nhìn thoáng qua, bỗng bừng tỉnh đại ngộ. Hôm nay hai người này dọn dẹp bên trong sạch sẽ thế, hóa ra là vì đón vị lão đồng chí này, xem ra vị này có lai lịch bất phàm. Giang Nguyên để ý thêm vài lần rồi cũng không chú ý nhiều nữa. Dù sao thì cũng chẳng liên quan đến hắn, qua ngày mai mọi người sẽ ai đi đường nấy, hy vọng sau này không phải gặp lại nữa.

Giang Nguyên ở đây thoải mái, Tôn Nghị và Vương Mịch ở trong đó cẩn thận từng tí, cùng vị lão đồng chí đó nhìn khắp xung quanh. Lão đồng chí có hai thầy thuốc đi cùng, đi dạo khắp bốn phía, nhìn từng người bệnh trong lều vải, khẽ gật gật đầu, nói:

- Hai em ở đây khám cho bao nhiêu người bệnh rồi?

- Thầy La, bọn em ở đây điều trị cho 69 bệnh nhân rồi ạ, bây giờ chỗ này còn 36 bệnh nhân tất cả.

Tôn Nghị cung kính đáp.

Lão đồng chí hài lòng gật đầu, sau đó liền đi dọc theo một loạt

giường chỉ chít bên trong lều, một đường đi qua, sau đó tùy ý chỉ vào một người bệnh hỏi:

- Đây là người bệnh gì?

- Đây là người bệnh vỡ lá lách đã được tu bổ ạ.

Thấy lão đồng chí chỉ vào một người bệnh tương đối nặng, trên mặt Tôn Nghị lộ ra vẻ vui mừng, vội đáp.

- Ủ.

Quả nhiên lão đồng chí hài lòng mà gật đầu, dù sao có thể làm phẫu thuật tu bổ lá lách ở nơi như thế này thì cũng không đơn giản chút nào.

Lão đồng chí đi qua, nhìn nhìn người bệnh, lại tùy ý hỏi vài câu rồi gật gật đầu, đi về phía người bệnh tiếp theo.

- Người bệnh này thì sao?

- Thầy La, người bệnh này gãy xương sườn và tràn khí màng phổi phải ạ.

Vương Mịch cẩn thận đáp.

Lão đồng chí đứng nhìn một lát, thấy sắc mặt người bệnh cũng không tệ, vị trí ống dẫn lưu chính xác, dẫn lưu thông suốt, cũng hài lòng gật đầu, sau đó đi về phía người bệnh tiếp theo.

Cứ như vậy, sau khi hỏi năm sáu người bệnh, sắc mặt lão đồng chí dần lộ ra ý cười hài lòng. Điều này khiến trong lòng Tôn Nghị và Vương Mịch ở bên cạnh cũng thở phào nhẹ nhõm theo, bắt đầu mơ hồ có chút hưng phấn, thầm nghĩ: “Xem ra chuyện thông qua lần này chắc không phải vấn đề gì lớn!”

Lão đồng chí nhìn nhìn, sau đó lại chỉ vào một người bệnh hỏi:

- Người bệnh này bị gì?

Hai người nhìn theo hướng ngón tay lão đồng chí chỉ, trong lòng chột lộp độp.

Sau khi chần chừ một lúc, Vương Mịch cẩn thận đáp:

- Thầy La, người bệnh này là người bị chấn thương não.

- Chấn thương não? Cụ thể là gì?

Lão đồng chí liếc nhìn Vương Mịch nói.

- Chủ yếu là tụ máu dưới màng cứng ạ.

Thấy lão đồng chí hỏi, Vương Mịch không dám chần chừ, vội đáp.

Lão đồng chí gật đầu, đi qua nhìn một lát, nhìn băng vải quấn trên đầu, sau đó ngẩng đầu hỏi:

- Xử lý thế nào vậy?

Nghe thấy lão đồng chí truy hỏi, trong lòng thầm kêu khổ. Sau khi hai người liếc mắt nhìn nhau một cái, Vương Mịch đành đau khổ tiếp tục đáp:

- Người bệnh này trải qua phẫu thuật mổ não chấn thương nhỏ lấy máu dẫn lưu xong, hiện tình hình cũng coi như ổn định ạ!

- Mổ não chấn thương nhỏ?

Nghe thấy lời này, lão đồng chí nhướng mày lên, nhìn về phía hai người trầm giọng nói:

- Thế định vị bằng cách nào?

Thấy lão đồng chí quả nhiên hỏi chuyện này, sắc mặt Vương Mịch và Tôn Nghị đều cứng đờ, nhưng cũng không dám giấu diếm chút nào. Đối mặt với câu hỏi của y sư cấp trên, nếu bị phát hiện là nói dối thì hậu quả không người nào trong Thiên Y Viện có thể gánh chịu. Vậy nên Vương Mịch hơi chần chừ một lát rồi vội cẩn thận đáp:

- Thầy La, người bệnh này không phải cho bọn em chủ đao, em chỉ là trợ thủ thôi ạ!

- Không phải các em chủ đao?

Lão đồng chí nhú nhú mày, nhìn hai người, sau đó ngạc nhiên nói:

- Vậy là ai làm?

Vương Mịch hít một hơi thật sâu, sau đó trầm giọng nói:

- Là một vị thầy thuốc Giang!

- Ai? Thầy thuốc Giang?

Lão đồng chí hơi nhú mày, nói:

- Chẳng lẽ ở đây có CT? Có cộng hưởng từ hạt nhân?

- Không ạ, anh ta không làm CT, cũng không làm cộng hưởng từ hạt nhân đã trực tiếp mở lỗ rồi ạ.

- Em có hỏi anh ta định vị thế nào, anh ta bảo dựa vào cảm giác.

Nghe Vương Mịch nói xong, vẻ mặt lão đồng chí cũng hơi biến đổi, lại nhìn nhìn Tôn Nghị ở bên cạnh, thấy vẻ mặt anh ta bình thường nên mới chắc chắn Vương Mịch không nói lung tung.

Trầm mặc một lúc, lão đồng chí lại hỏi:

- Ngoài người bệnh này ra, có người bệnh nào do cậu ta xử lý không? Có điểm nào kỳ lạ không?

Thấy lão đồng chí lại hỏi lần nữa, Vương Mịch thầm thở dài trong lòng, sau đó cung kính đáp:

- Vị thầy thuốc Giang này rất giỏi, hình như khoa nào cũng tinh thông. Hơn nữa anh ta có thuật châm cứu, thậm chí có thể ngăn cơ quan nội tạng trong khoang bụng chảy máu!

- Người bệnh vỡ lá lách kia của bọn em cũng là nhờ thầy thuốc Giang đến giúp, nhờ anh ta châm cứu nên bọn em không trực tiếp cắt lá lách mà hoàn thành tu bổ ạ.

Nghe đến đó, hai tròng mắt lão đồng chí sáng lên, nói:

- Vị thầy thuốc Giang đó ở đâu? Ta muốn gặp xem sao.

- Thầy La, chắc là thầy thuốc Giang ở ngay đối diện, để em mời anh ta qua đây.

Vương Mịch vội gật đầu, sau đó liền xoay người đi ra ngoài.

Rất thích hoặc rất quan tâm, rất nhớ một người nhưng không biết anh ấy hoặc cô ấy ở đâu, cũng không biết người đó đang làm gì là một chuyện rất đau khổ.

“Rốt cuộc Giang Nguyên chạy đi đâu rồi.”

Liên tiếp sáu bảy ngày liền đều không liên lạc được với Giang Nguyên, Phan Hiểu Hiểu càng ngày càng nôn nóng, nằm bò trên ghế sofa cầm di động bấm rất lâu, lại gửi một tin nhắn, sau đó lại gọi điện nhưng trong điện thoại vẫn truyền đến câu: “Số điện thoại quý khách gọi hiện đã tắt máy, nếu cần đổi phương gọi lại...”

Nghe thấy thanh âm truyền đến trong điện thoại, Phan Hiểu Hiểu tức giận ném di động xuống ghế sofa, sau đó nằm trên ghế sofa buồn bực. Mẹ cô ta ở bên cạnh thấy con gái buồn bực không vui như vậy cũng thăm thử dài. Đầu tiên nhà bà ta không đồng ý cho Hiểu Hiểu tiếp xúc với tên đó nên nhất Hiểu Hiểu ở nhà, không cho con bé đi gặp tên đó. Kết quả ai ngờ Dương gia tự nhiên nhúng chân vào, có Dương Vân Dương tự mình ra mặt, hết cách, nhà bà ta đành cho hai đứa một cơ hội, ai ngờ lại thành như vậy. Tên đáng chết đó cũng thật là, nghe nói đối xử với Hiểu Hiểu không tệ nhưng bây giờ xem ra chỉ e là chỉ là nhất thời, bây giờ lạnh lòng cũng tốt, như vậy Dương gia cũng chẳng nói được gì.

“Ting ting ting”, một chuỗi tiếng chuông điện thoại vui vẻ truyền đến từ ghế sofa. Nghe thấy thanh âm này, Phan Hiểu Hiểu vội lật người qua, hưng phấn vươn tay cầm di động, nhưng khi nhìn thấy tên hiển thị ở bên trên, cô ta lại hữu khí vô lực, sau khi bấm nút nghe, yếu ớt hỏi:

- Miêu Miêu tìm mình có chuyện gì!

Chương 345: Phục kích

- Hiểu Hiểu, mau xem kênh đài truyền hình quốc gia trên TV đi.

Ở đầu bên kia điện thoại, giọng của Miêu Miêu rất hưng phấn, Phan Hiểu Hiểu tinh thần có chút uể oải nghe xong cũng thấy tốt hơn một chút.

Đối với sự hưng phấn kỳ lạ này của Miêu Miêu, Phan Hiểu Hiểu tò mò nghi hoặc hỏi:

- Cái gì thế?

- Mau xem đi, mau xem Giang Nguyên, Giang Nguyên!

Bên kia rất nhanh lại truyền đến tiếng kêu hưng phấn của Miêu Miêu.

- Giang Nguyên?

Phan Hiểu Hiểu bật dậy khỏi ghế sofa bò lên bàn cuồn cuộn tìm đồ, vừa tìm vừa kêu lên:

- Mẹ ơi điều khiển từ xa đâu? Điều khiển từ xa đâu?

- Điều khiển từ xa gì?

Thấy con gái tinh thần vốn uể oải bỗng có tinh thần hẳn lên, bà Phan vừa cười vừa bước đến hỏi.

- À ở đây, con tìm được rồi!

Lấy điều khiển từ xa từ trong đồng hồ ăn vặt ra, Phan Hiểu Hiểu vội bật TV lên, sau đó chuyển đến kênh đài truyền hình quốc gia.

Lúc này, đài truyền hình quốc gia đang phát một chương trình đặc biệt.

“Các vị khán giả, hiện tại chúng ta đang đứng trước Viện y tế của xã Tề La, Lỗ Sơn. Nói ra thì có thể mọi người sẽ có chút không thể tin, ở trong chiếc lều vải đơn sơ trước mặt này, chỉ dựa vào một chút thiết bị cũ nát còn lại của Viện y tế, vị thầy thuốc Giang này đã hoàn thành một loạt phẫu thuật hàng đầu như cắt chân, cắt lá lách, lồng ghép ruột, cứu được vô số người dân. Đồng thời anh ấy

còn đích thân dẫn người đào ra được mười mấy người dân còn sống trong đồng đồ nát!”

“Những người dân ở đây đều vụng trộm gọi anh ấy là ‘cứu tinh của Tề La’, ngày đầu tiên khi xảy ra thiên tai anh ấy đã nhảy dù đến đây, mang lại hy vọng và ánh rạng đông cho người dân đang trong cảnh tuyệt vọng, cũng giúp cả xã gần như bị hủy hoại hoàn toàn này khôi phục sức sống chỉ trong vài ngày ngắn ngủi. Nghe nói anh ấy đã cùng nhảy dù với mười anh hùng nhảy dù của Lỗ Sơn.”

Trong màn hình TV, một nữ phóng viên đang hết lời tán dương người nào đó. Lúc này tất cả màn ảnh rất nhanh liền chuyển sang một cảnh một người trẻ tuổi mặc áo blu trắng, khuôn mặt lộ ra vẻ mệt mỏi khó giấu đang rửa sạch vết thương cho một quân binh cảnh sát. Lúc này tiếng nói bên ngoài cảnh vang lên: “Từ ngày đầu tiên khi động đất xảy ra, thầy thuốc Giang đã hưởng ứng lời hiệu triệu của quốc gia và quân đội, chủ động mạo hiểm tính mạng cùng mười anh hùng nhảy dù Lỗ Sơn nhảy dù xuống huyện Lỗ Sơn đang bị động đất, đến cứu người dân đang gặp nạn. Đến bây giờ thầy thuốc Giang đã ở khu bị thiên tai nghiêm trọng là xã Tề La đúng bảy ngày. Anh ấy là nhân viên y tế chuyên nghiệp đầu tiên đi vào huyện Lỗ Sơn. Những ngày này, thầy thuốc Giang ngày đêm không ngủ, không nghỉ làm phẫu thuật, đổi thuốc cho người dân, một mình gánh hy vọng của cả xã Tề La.”

- Hả Giang Nguyên, thật sự là Giang Nguyên.

Nhìn dáng người quen thuộc trong TV, trong phòng khách bỗng vang lên tiếng kêu hưng phấn của Phan Hiểu Hiểu.

- Mẹ mau nhìn kia, mau nhìn kia, là Giang Nguyên, Giang Nguyên.

Phan Hiểu Hiểu kéo áo bà Phan hưng phấn nói.

- Mẹ thấy rồi, thấy rồi.

Nhìn dáng vẻ hưng phấn của con gái, lúc này bà Phan vừa vui mừng như vẽ mặt cũng lại có chút phức tạp. Bây giờ bà ta không rõ tình hình của Giang Nguyên lắm, tại sao người mà Dương gia bỏ bao công sức nói với bên mình lại đi tham gia vào hành động

nguy hiểm như vậy. Hơn nữa bây giờ rõ ràng lại bị ban ngành nào đó đẩy ra một cách điển hình là sao?

Lúc này bà Phan thật sự thấy nghi hoặc, thăm tự đánh giá có cần Lão Phan đi hỏi Dương Vân Dương không, chuyện này thật đúng là...

Lúc này Tuyên Tử Nguyệt cũng ngồi trước TV, nhìn chương trình đặc biệt này. Cô nàng thấy Giang Nguyên ngồi ở đó, đang nghiêm túc rửa sạch vết thương cho người khác. Tuyên Tử Nguyệt khẽ hừ một tiếng, giơ tay định tắt TV nhưng lại nhịn xuống, vẫn ngồi đó cẩn thận xem.

Còn Từ Thanh Linh và Lý Tiểu Vũ lúc này cũng gần như vậy, lúc này đều ngồi trước máy tính hoặc ngồi trước TV xem một màn này. Lúc này hai người đều không nhịn được nhìn nhìn di động trong tay mình, đều thở phào nhẹ nhõm.

Nơi náo nhiệt nhất vẫn là phòng khám Khánh Nguyên, lúc này Hồ lão y sư đang vuốt râu, cố ý đi từ phòng khám bệnh ra, đứng trước TV phòng tiêm nhìn. Một loạt bệnh nhân ở bên cạnh cũng đều hưng phấn nghển cổ nhìn cảnh tượng trên TV.

- Hóa ra thầy thuốc Giang đến Lỗ Sơn rồi, thảo nào lâu lắm rồi không gặp anh ấy, thật giỏi quá.

- Đúng vậy, thật đúng là thầy thuốc Giang, lên cả đài truyền hình quốc gia.

Còn có người trẻ tuổi ở bên cạnh hâm mộ nói:

- Lại còn là nhảy dù xuống, thật đúng là trâu bò.

- Thầy thuốc Giang thật không tồi, quả nhiên không hổ là thầy thuốc Giang, Hồ lão dạy dỗ được một đồ đệ giỏi thật.

Nghe thấy tiếng khen ngợi ở bên cạnh này, Hồ lão sư cười đến híp hết cả mắt, đúng thế, đồ đệ nhà ai có thể lên đài truyền hình quốc gia chứ? Lại còn liên tục chiếu đi chiếu lại trong mấy ngày, lần này quá trâu bò.

Giang Thanh Minh ông cụ Giang lúc này đang vác một hòm thuốc

nhỏ, ngâm nga một khúc nhạc đi đi xuyên qua một quầy bán quà vật, đang định về nhà thì nghe thấy Lão Trương của quầy bán quà vật lớn tiếng kêu lên:

- Thầy thuốc Giang, thầy thuốc Giang, thầy thuốc Giang nhỏ nhà ông lên TV rồi, mau lại đây xem này.

- Hả.

Nghe thấy lời này, ông cụ Giang hơi sửng sốt, sau đó vội vác hòm thuốc nhỏ chạy đến. Khi thấy bóng người hiện trên TV chỗ quầy bán quà vật, còn cả lời bộc bạch bên cạnh, trên mặt ông cụ Giang không biết là vui vẻ hay căng thẳng. Có điều có thể nhìn thấy đứa cháu bảo bối của mình ở trên TV nên ông cụ Giang vẫn rất vui.

Đặc biệt là khi nghe thấy lời tán dương của Lão Trương và mấy người hàng xóm khác, ông cụ Giang ý cười càng đậm thêm vài phần. Dù thế nào đi nữa, cháu mình càng ngày càng có tiền đồ hơn, chỉ là sau này vẫn phải dặn nó về sau không được làm chuyện nguy hiểm như vậy nữa.

Thật ra lúc này Giang Nguyên không hề biết có nhiều người như vậy đang chú ý và tìm kiếm mình. Hiện giờ hắn đang xách một hòm thuốc cứu thương nhỏ, sải bước đi về phía một khúc quanh trên núi vì vừa nãy có chiến sĩ cảnh sát đến nói với hắn bên đó có người bị thương, không tiện nâng đi, cần hắn qua đó khám.

Xách hòm thuốc cứu thương, Giang Nguyên sải bước đi về phía trước. Sau khi đi vào trong khúc quanh đó, hắn không thấy bóng người nào đâu, không khỏi có chút nghi hoặc. Hắn lại đi tiếp về phía trước một đoạn nhưng vẫn không thấy bóng dáng người bị thương đâu. Giang Nguyên khẽ nhíu mày, giờ mới phát hiện cả khúc quanh trên núi không thấy có chỗ nào bị sụp đổ gì, thường thì ai lại không có việc gì chạy đến đây chứ, sao chỗ này có người bị thương được?

Giang Nguyên bắt đầu cảnh giác, đang định xoay người rồi đi thì lúc này trong bụi cây phía sau hắn bỗng có hai người xông ra, chặn phía sau người hắn.

Nhìn hai người này, Giang Nguyên lại chuyển hướng nhìn về phía

sau, lúc này lại có hai người chạy ra từ bên trong, bốn người vây hãm ở giữa.

Lúc này về mặt Giang Nguyên sẽ biến, trong lòng hắn bắt đầu cảnh giác vì lúc này hắn đã nhận ra một người trong số đó, chính là Tề Lang từng bị hắn làm bị thương.

Giang Nguyên biết thân thủ của Tề Lang, không hề kém hắn, hơn nữa lần trước còn là hắn dùng một ít thủ đoạn mới đánh bại được tên Tề Lang này. Nhưng bây giờ đối phương có bốn người, mà ba người còn lại e là thân thủ cũng không kém Tề Lang là bao. Lúc này trong lòng Giang Nguyên dần có chút lạnh lẽo. Hắn biết rõ ân oán giữa hắn và Tề gia, Tề Nhạc Minh dù là vì cái gì cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua cho hắn. Lần trước bị hắn trốn đi mất, lần này lại bị đối phương cố ý mai phục, xem ra nếu muốn thoát thân thì cực kỳ khó khăn.

Nghĩ đến đây, Giang Nguyên khẽ cười khổ, sau đó nhẹ nhàng mở hòm thuốc cấp cứu trong tay ra, giơ tay lấy hai thứ ở bên trong ra, sau đó chậm rãi đặt hòm thuốc cấp cứu xuống.

Nhìn hai con dao phẫu thuật màu bạc sáng lấp lánh trong tay Giang Nguyên, Tề Lang ở đối diện cười âm hiểm nói:

- Chật chịt, thầy thuốc Giang, chúng ta cũng là người quen cũ rồi, tôi nghĩ không cần phải sử dụng bạo lực như vậy đúng không? Anh trực tiếp đi cùng chúng tôi một chuyến, chưa chắc đã là chuyện xấu, chưa biết chừng còn là chuyện cực tốt!

Đối mặt với lời nói của Tề Lang, Giang Nguyên khẽ mỉm cười nhưng không nói gì, tay vung lên, vọt người nhào về phía Tề Lang.

Đây rõ ràng là phải đánh nhau, à không, liệu chết đánh một trận, đương nhiên Giang Nguyên sẽ không lãng phí mệnh lữ. Nếu đối phương đều đã tính toán hết rồi thì sẽ không thể nào để hắn có cơ hội trốn đi. Nếu Tề Lang đã chạy đến cả đây thì đương nhiên đã chuẩn bị vẹn toàn, tuyệt đối sẽ không để hắn rời đi, mà hắn cũng không thể nào giơ tay chịu trói, còn nói cái gì, cứ trực tiếp đánh là được, chưa biết chừng đánh trước còn có một tia hy vọng trốn thoát được.

Đương nhiên, đây cũng là suy nghĩ vạn nhất của Giang Nguyên mà thôi. Giang Nguyên nhào về phía trước, Tề Lang sớm đã vận sức toàn thân, chuẩn bị tường tận. Nên biết là lần trước anh ta đã chịu thiệt cực lớn, lần này đương nhiên không thể dẫm vào vết xe đổ.

Hai con dao giải phẫu trong tay Giang Nguyên không phải chỉ để ngắm, năm đó hắn đi thi vật cự ly gần, mặc dù chỉ được giải trung bình nhưng hắn quen dùng dao, khi vật cự ly gần liên tục lập kỳ công.

Dao phẫu thuật thường dùng này chuôi dao dài khoảng 15cm, lưỡi dao ngắn, chỉ khoảng 3cm, vô cùng sắc bén, có điều cũng vô cùng yếu ớt, có điều lưỡi dao lại đơn giản dễ sử dụng. Hơn nữa bình thường dao phẫu thuật ở trong tay, người bình thường nếu không chú ý thì sẽ không thể nhìn ra trong tay có dao. Đồng thời Giang Nguyên bình thường đều mang thứ này trên người, vậy nên người bình thường rất ít khi cần ra trận ở cự ly gần như Giang Nguyên rất thích dùng cái này, rất dễ dùng.

Mà mặc dù lưỡi dao này ngắn nhỏ nhưng lại cực kỳ sắc bén, ánh sáng bạc chột lóe lên, Giang Nguyên đã đến trước mặt Tề Lang. Tề Lang biến sắc mặt, thân thể đột nhiên né sang bên cạnh, tránh được một đao này. Giang Nguyên đang định đợi xông thẳng ra từ vị trí Tề Lang tránh đi thì một người khác ở bên cạnh lại vung nắm đấm về phía Giang Nguyên. Hắn cảm thấy nắm đấm đó của đối phương mang theo sức mạnh cực lớn, khiến hắn bất đắc dĩ đành lại lần nữa nhẹ nhàng lùi lại, đồng thời hai tay nhanh chóng vung về phía sau.

Cùng với hành động vung tay của Giang Nguyên, hai người vừa vung nắm đấm đến gần sau lưng Giang Nguyên bị hai ánh sáng bạc trong hai tay Giang Nguyên ép cho lùi lại một bước.

Giang Nguyên bị buộc quay về chỗ cũ, lúc này trong lòng bắt đầu cười khổ. Từ mới vừa rồi hắn đã nhìn ra bốn người này sớm đã chuẩn bị trước, thậm chí là có khi còn biết cả thuật cùng đánh, lần này hắn phiền phức lớn rồi.

Chương 346: Lại vào không minh

Từ khi gia nhập Cô Lang đến nay, trong lòng Giang Nguyên chưa từng có suy nghĩ đầu hàng bao giờ. Nhìn bốn người trước mặt, Giang Nguyên khẽ hít vào một hơi, ba ngón ngón tay cái, ngón trỏ, ngón giữa khẽ nắm chặt chuôi dao, lại lần nữa khẽ quát một tiếng, xông về phía Tề Lang.

Nếu hắn muốn trốn khỏi đây thì phía Tề Lang là hướng tốt nhất, chỉ cần thoát khỏi mấy người này, trốn khỏi khúc quanh này thì không cần sợ nữa, ở nơi nhiều người thì hắn không tin bọn Tề Lang dám làm gì.

Nhưng rất rõ ràng, lần này mấy người bọn Tề Lang có chuẩn bị từ trước, ngoài cánh tay Tề Lang bị lưỡi dao của Giang Nguyên không cần thận sượt qua, rạch một vết thương dài không sâu lắm, những người còn lại không hề bị tổn thương gì. Giang Nguyên bị ép quay về giữa, hơn nữa trên lưng còn bị trúng một nắm đấm, mặc dù hắn kịp thời né tránh nhưng vẫn bị một nắm đấm đó đánh trúng nghiêng người.

Mặc dù không phun ra máu nhưng trong miệng hắn bắt đầu thấy ngòn ngọt, rõ ràng đã bị nội thương rồi.

Giang Nguyên hít một hơi thật sâu, cố nén sự đau nhức ở vùng lưng, điều chỉnh hô hấp đều đặn, lại lần nữa khẽ hừ một tiếng rồi vọt qua.

Qua lần này, Giang Nguyên vẫn thất bại, chỉ là lần này có điểm khác là hai bên cùng bị thương.

Cánh tay trái của Tề Lang bị Giang Nguyên rạch một vết thương dài hơn chục cm sâu đến tận xương, còn người phía sau Giang Nguyên cũng bị hắn cắt đứt hai ngón tay. Nhưng bản thân hắn cũng phải chịu hai nắm đấm, một ngụm máu tươi phun ra từ miệng đã khiến ngực chiếc áo đồng phục màu trắng của hắn bị nhuộm thành màu đỏ tươi.

- Thầy thuốc Giang, anh không đi được đâu, hà tất phải vậy?

Tề Lang nhìn nhìn vết thương rất sâu trên cánh tay trái, bây giờ mới cảm thấy tên này quả thật không dễ đối phó. Lúc này trong mắt anh ta cũng lộ ra vẻ lạnh lẽo nhưng lại đang khuyên bảo lần

cuối vì nhiệm vụ của anh ta là bắt sống Giang Nguyên về. Nếu anh ta mang một người chết về thì chẳng còn chút giá trị nào cả.

Đồng thời, nếu phía anh ta phải trả giá quá lớn mới bắt được tên này thì thật không có lợi.

Làm sao có chuyện Giang Nguyên không biết ý định của Tề Lang là gì, hắn lập tức hít một hơi thật sâu, không để ý đến một loạt thông tin trong đầu. “Cơ thể bị thương nghiêm trọng, cần tiến vào trạng thái hôn mê tiến hành chữa trị”. Hắn quát lên một tiếng rồi lại vọt về phía Tề Lang.

Cho đến bây giờ, hắn chưa từng nghĩ sẽ đầu hàng. Lúc này, chỉ có chiến đấu đến cùng thì có lẽ còn có một tia hy vọng thoát thân được.

“Bịch”, Giang Nguyên lại lần nữa bị đâm vào ngực, sau đó bị một nắm đấm này đánh vào vách núi bên cạnh. Có điều hai con dao phẫu thuật trong tay hắn lúc này cũng đang chậm rãi chảy máu, hình như đối phương cũng chẳng giành được lợi ích gì.

Tề Lang nhìn vết thương dài sâu đến tận xương quai xanh trên vai mình cùng với vết thương dài hơn hai tấc ở thắt lưng, sắc mặt càng thêm lạnh lẽo. Mà mấy người ở bên cạnh lúc này trên người cũng đều có hoặc ít hoặc nhiều vết thương, hai người trong đó còn bị cắt mất một hai ngón tay. Thậm chí còn có một người bị một vết dao từ má đến cổ, động mạch cổ đứt nửa thì bị cắt đứt, có điều bị người này giơ tay cản lại nên mất đi một ngón tay.

Lúc này, trong mắt bốn người đều lộ ra vẻ tàn nhẫn. Bốn người bọn họ hợp lực lại, mặc dù không hạ tử thủ nhưng không ngờ lại không bắt được đối phương, ngược lại còn khiến bản thân bị thương không nhẹ, lúc này đều trở nên tàn nhẫn.

Chỉ có Tề Lang là thầm kêu khổ, anh ta không hề ngờ đến tên Giang Nguyên này lại tàn nhẫn như vậy, chết cũng không chịu cúi đầu.

Minh thiếu đã dặn dò nhất định phải bắt hắn về, vốn tưởng bốn người cùng hợp lực thì sẽ dễ dàng tóm được đối phương nhưng bây giờ xem ra điều này rất khó, chỉ e là đến khi bắt được thẳng

ranh này thì hẳn đã chẳng còn sống được bao lâu.

- Thằng ranh này mày thức thời chút, bây giờ mày không thể chạy được đâu, tao cho mày cơ hội cuối cùng.

Tề Lang lạnh giọng nói:

- Bây giờ buông dao xuống, đi cùng bọn tao một chuyến, lời tao nói vẫn có hiệu lực!

“Cơ thể bị thương nghiêm trọng, bắt đầu chữa trị khẩn cấp”.

Nghe thấy trong đầu hiện lên tin này, Giang Nguyên dựa vào vách núi, thở hổn hển, lẳng lặng nhìn bốn người trước mặt, khẽ cười nhưng không nói gì. Hẳn biết rõ bây giờ mình cần kéo dài thời gian.

Có thể kéo dài lâu một chút thì cơ thể và nội tạng bị tổn thương của hẳn có thể khôi phục thêm một phần, hy vọng chạy trốn được sẽ nhiều hơn một phần.

Thấy Giang Nguyên thở hổn hển nhưng không nói gì, Tề Lang tưởng Giang Nguyên bắt đầu động lòng, tiếp tục khuyên:

- Bây giờ anh đã làm mấy anh em chúng tôi bị thương, nếu không phải bên trên muốn dẫn anh về thì chúng tôi sẽ không nường tay đến bây giờ. Có điều nếu anh vẫn u mê không tỉnh ngộ thì hôm nay sẽ là ngày giỗ của anh!

Giang Nguyên dựa vào vách núi vừa nghỉ ngơi vừa thở hổn hển, nhưng không hề trả lời Tề Lang.

- Nếu anh buông dao xuống thì mặc dù mấy người bọn tôi bị thương không nhẹ nhưng sẽ lập tức nâng anh đi, tuyệt đối không để anh xảy ra bất cứ vấn đề gì!

Thấy Giang Nguyên không lên tiếng, Tề Lang lạnh mắt, tiếp tục khuyên nhủ.

Mặc kệ Tề Lang nói thế nào thì Giang Nguyên cũng vẫn không nói gì, yên lặng điều chỉnh hơi thở. Tề Lang khuyên mấy câu thấy Giang Nguyên vẫn không nói gì, cuối cùng cũng ý thức được điều

gì đó, lập tức không khỏi cười lạnh nói:

- Được, nếu anh đã không nói gì thì cũng đừng trách mấy anh em tôi không khách sáo.

- Lên, sống chết mặc kệ!

Thấy Giang Nguyên vẫn không có phản ứng, cuối cùng Tề Lang ánh mắt phát lạnh, hôm nay mấy anh em bọn họ đã đến mức này rồi, không còn đường lui, lập tức vung tay lên, tàn nhẫn nói.

Thấy bốn người như nửa vòng tròn vây quanh mình, Giang Nguyên khẽ hít một hơi. Mặc dù hắc mồi chỉ nghỉ ngơi một lát nhưng lúc này sự đau nhức trong nội tạng đã giảm đi rất nhiều, ngay cả hô hấp cũng thoải mái hơn vài phần. Xem ra hắc mồi vẫn có sức liều mạng, dù chết ở đây thì đối phương cũng phải có ít nhất hai người chôn cùng mình.

Là một người chiến sĩ, ba năm trước hắc mồi đã chuẩn bị tâm lý chết trận nhưng không ngờ an nhàn được gần một năm, bây giờ hắc mồi lại lâm vào cảnh gần như chắc chắn phải chết này.

Có điều cũng may bây giờ hắc mồi mạnh hơn trước rồi, cũng không cần như lần trước, như một con chó điên bị đuổi theo, chạy trốn khắp nơi, hắc mồi vẫn còn có sức đánh lại.

Giang Nguyên chậm rãi đứng thẳng người, hai tay khẽ miết hai con dao phẫu thuật. Lúc này hai giọt máu vẫn chưa đông lại chậm rãi trượt từ sống dao xuống, thuận theo sống dao bóng loáng trượt xuống mũi dao. Dưới ánh mặt trời chiếu nghiêng như có hai viên trân châu máu óng ánh đang tỏa ra quang mang rất nhỏ.

Giang Nguyên khép hờ hai mắt, đứng ở đó, khẽ hít thở. Hắc mồi biết có lẽ đây là trận đánh cuối cùng.

Cùng với việc Giang Nguyên yên lặng hít thở, hình xăm màu đỏ nhạt ở bên vai trái của hắc mồi như cũng cảm nhận được nguy hiểm đang đến, bắt đầu chậm rãi mà kiên định lóe lên. Còn nội khí trong cơ thể Giang Nguyên cũng bắt đầu chậm rãi tự vận chuyển, trong không gian xung quanh, những tia năng lượng lơ lửng không thể nghe thấy bắt đầu bay bay.

Dần dần, cùng với tiếng hít thở càng ngày càng nhẹ nhàng, Giang Nguyên mở hồ cảm thấy đầu mình càng ngày càng rõ ràng, thậm chí còn có thể cảm giác được mỗi một bước tiếp cận, mỗi một bước dịch chuyển, và mỗi một tắc khoảng cách.

“Cơ thể tiến vào trạng thái không minh, khởi động trái tim thông minh thiên phú mạch máu, thiên phú cấp 1: Mê hoặc, thanh chương, khởi động tốc độ, tiêu hao năng lượng giảm 90%.”

Cùng với việc hình xăm màu đỏ nhạt ở vai bên trái lóe càng lúc càng nhanh, chấn động năng lượng hỗ trợ xung quanh Giang Nguyên cũng càng ngày càng rõ ràng, một số hạt năng lượng cũng bắt đầu chậm rãi bị hút vào cơ thể Giang Nguyên. Lúc này trong đầu hắn nhanh chóng lướt qua một thông tin nhưng hắn không chú ý vì đối phương đã ép sát trong vòng năm thước, chiến đấu bắt đầu rồi.

Cảm nhận được hơi thở nguy hiểm trên người Giang Nguyên đang chậm rãi tràn ra, bốn người liếc mắt nhìn nhau một cái rồi không chần chừ gì nữa, người bên trái không nhìn được quát một tiếng, trực tiếp vung một nắm đấm đến.

Mà người ở bên phải cũng theo sát sau đó, một chân đá vào bụng dưới của Giang Nguyên, hai người một người tấn công bên trên, một người tấn công bên dưới. Còn Tề Lang và một người khác lúc này đã toàn thân căng lên, chuẩn bị đòn tấn công thứ hai. Bọn họ bắt buộc phải xử lý xong tên khó chơi đã bị trọng thương trước mặt này trong vòng hai cú đánh.

Nắm đấm của người bên trái vung ra, mắt thấy cách ngực phải Giang Nguyên chưa đến hai thước, vẻ vui mừng trong mắt không khỏi lộ ra. Còn mũi chân người bên phải cách bụng dưới của Giang Nguyên cũng chưa đến hai thước rưỡi, càng trong lòng mừng rỡ. Hình như thẳng nhãi đó bị thương quá nặng chưa kịp phản ứng, lần này nếu đánh trúng thì không cần phí sức lực nữa.

Có điều niềm vui trong mắt bọn họ còn chưa mất đi thì tay Giang Nguyên đột nhiên động đậy, sau khi hai đạo ánh sáng màu bạc lóe lên bằng tốc độ cực kỳ nhanh liền xuất hiện ở cổ tay và khuỷu chân của họ.

“Vụt”, thấy con dao với tốc độ đáng sợ đang vụt qua trước mắt mình, hai người chỉ cảm thấy trong lòng giật mình, đang định lùi lại thì mới phát hiện hình như cánh tay hoặc phần chân đã có chút ý lạnh truyền đến.

Hai người vội nhìn quanh, thấy một dòng máu đỏ dày đặc đang trào ra từ chỗ đó.

Mắt thấy tình hình không ổn, Tề Lang và một người khác ở đối diện tung người lên, đá chân ép Giang Nguyên lùi lại hai bước, để hai người kia an toàn lùi lại.

Có điều lúc này hai người rõ ràng đã bị thương không nhẹ, mạch ở cổ tay của người bên trái bị cắt đứt hoàn toàn, lộ ra xương cổ tay bên trong, dù là động mạch hay tĩnh mạch cũng đều đang chảy máu.

Mà tên còn lại còn thê thảm hơn mấy phần. Chỗ khuỷu chân của gã mặc dù không chảy nhiều máu như người bên trái nhưng gân chân bị Giang Nguyên một dao lưu loát cắt đứt.

- Á, anh Lang báo thù cho em, báo thù cho em, giết nó đi, giết nó đi.

Người động mạch gân tay đều bị cắt đứt vội dùng tay trái nắm chặt cổ tay phải cầm máu rồi đỏ mắt gầm như sói tru với Tề Lang.

Mà một người khác lúc này lại đang ôm cái chân kia, đứng tập tễnh, về cơ bản bây giờ cái chân đó đã không dùng được lực mạnh rồi.

Chương 347: Lần cuối cùng

- Tốc độ nhanh quá, sao bỗng nhiên lại trở nên lợi hại như vậy?

Thấy Giang Nguyên bỗng tự nhiên phát điên lên, hai nhát dao làm hai người anh em bị thương nặng, lúc này Tề Lang trong lòng giận dữ. Nếu bốn người mà còn không bắt được người trước mặt này, hơn nữa còn khiến anh em dưới quyền bị đánh bị thương đến mức này, Tề Lang còn mặt mũi trở về sao?

Anh ta lập tức ra ánh mắt với người bên cạnh, hai người cùng quát to một tiếng, sau đó liền nhào về phía Giang Nguyên.

Lúc này, hai người đã dốc hết toàn lực, chuẩn bị đánh chết Giang Nguyên.

Lúc này Giang Nguyên ngẩng đầu nhìn hai người tấn công tới, trong mắt không chút biểu tình, chỉ là hai con dao phẫu thuật lại chợt lóe, rạch về phía cổ hai người. Lúc này hai người sớm đã phòng bị tốc độ tấn công bỗng nhiên trở nên đáng sợ của Giang Nguyên, thấy ánh sáng màu bạc chợt lóe, hai người liền cùng né đi, dưới chân sớm đã một cước mang theo hai luồng kinh phong đánh về phía bụng dưới của Giang Nguyên.

Giang Nguyên khẽ lùi lại, đợi sau khi hai cước thất bại, hai con dao phẫu thuật trong tay hắt lạng yên xuất hiện, lại lần nữa đâm về phía ngực hai người.

Cảm thấy con dao phẫu thuật trong tay Giang Nguyên đang nhanh chóng chém về phía mình, trong lòng hai người khẽ giật mình, lại lần nữa nhẹ nhàng tránh đi, đợi khi Giang Nguyên gần ra xong đòn mới nhào lên. Có điều rất rõ ràng, sau khi hai người đối diện với Giang Nguyên chẳng hề có ưu thế gì, ngược lại còn bị tốc độ tấn công đáng sợ của Giang Nguyên ép cho cuống quýt né tránh.

Nhưng bọn Tề Lang cũng chẳng phải người yếu kém gì, sau mấy chiêu, cuối cùng chúng cũng phát hiện mặc dù tốc độ tấn công của Giang Nguyên nhanh nhưng khi ra tay rất rõ ràng vì cơ thể bị thương nặng nên sẽ bị ngừng giữa chừng. Dựa vào điểm này nên hai người mới có lực đánh lại, có thể cắt đứt thế tấn công của Giang Nguyên, đồng thời còn có thể thuận thế đánh trả.

Mà hai người bên cạnh lúc này cũng phát hiện thực lực lúc này của đối phương tựa hồ đã tăng vọt, chỉ dựa vào hai người bọn Tề Lang, nếu cứ tiếp tục như vậy thì không biết bao giờ mới bắt được đối phương.

Hai người lập tức một người dùng dây lưng quấn chặt cổ tay mình, người kia cũng lê cái chân bị thương, rút dao găm từ thắt lưng ra, vây công về phía Giang Nguyên. Bọn chúng chỉ cần có chút tác dụng kiềm chế là có thể giúp hai người bọn Tề Lang cho

Giang Nguyên một đòn trí mạng.

Hai người bị thương ra trận, đúng là đã có tác dụng kiềm chế không nhỏ, công kích của Giang Nguyên trong nháy mắt bị ngăn trở. Mà một người trong số hai người bọn Tề Lang sau khi vung tay cản lại một dao của Giang Nguyên đã nắm lấy cơ hội đâm vào ngực Giang Nguyên một cái, khiến hắn lùi lại mấy bước, phun ra một ngụm máu.

Hai người bên cạnh thấy thế, trong lòng mừng rỡ, cầm dao găm trong tay, nhào về phía Giang Nguyên.

Có điều Giang Nguyên đâu phải kẻ dễ chơi, sau vô số lần chém giết sinh tử, hắn chưa từng lùi bước, lùi về phía sau là chết.

Lập tức dao phẫu thuật trong tay hắn khẽ vung lên, nghênh đón hai người kia.

“Roẹt roẹt” hai cái, cánh tay bị dao găm của đối phương rạch hai nhát, niềm vui trong mắt hai người vừa hiện ra thì một đạo ánh sáng màu bạc đã xuất hiện trước ngực chúng.

Hai người bọn Tề Lang ở bên cạnh đang nhìn hai người kia ngăn chặn Giang Nguyên, lúc này đang định toàn lực tấn công, nhìn thấy một màn này, trong mắt lộ ra vẻ hoảng sợ, cùng vung nắm đấm về phía Giang Nguyên.

Có điều đã muộn rồi.

Hai người nọ vẻ mặt hoảng sợ nhìn ánh sáng bạc đang biến mất trong tầm nhìn của mình, sau đó chỉ cảm thấy cổ hơi lạnh lạnh.

Hai dòng máu tươi phun ra từ cổ bọn họ như suối phun, như pháo hoa rực rỡ vậy.

Còn Giang Nguyên sau khi chém ra hai nhát này, đối mặt với nắm đấm đánh đến của hai người Tề Lang, hắn thu hai tay lại, bảo vệ trước ngực, chặn lại hai cú đấm nhưng vẫn bị lực của hai cú đấm này đánh cho bay ra ngoài, lại lần nữa đập vào vách núi.

- Cứu mạng, cứu mạng, anh Lang!

Hai người bắt đầu ôm cổ, hoảng loạn chuyển động, cầu trợ giúp.

Có điều dù tay bịt chặt rồi nhưng động mạch cổ bị cắt đứt nên máu vẫn không ngừng chảy thành dòng từ khe hở ra ngoài, hai mắt bắt đầu dần trở nên vô thần.

Nhìn dáng vẻ của hai người, Tề Lang rống lên một tiếng bi thương, giơ tay nhặt lấy con dao găm nọ ở dưới đất, nhào về phía Giang Nguyên. Còn một người khác cũng gầm lên một tiếng, đánh về phía Giang Nguyên. Hai người đều không ngờ bốn người bao vây tấn công một người trẻ tuổi mà còn bị tổn hại hai người anh em.

Lúc này, hai người đã lấy mạng đổi mạng rồi, Tề Lang lại càng như vậy, vốn dĩ anh ta đã đảm bảo trước mặt Minh thiếu nhất định sẽ đưa Giang Nguyên về. Vốn dĩ anh ta tưởng Giang Nguyên với anh ta cũng chỉ sà sà như nhau, có bốn người đủ để bắt hãm lại, ai ngờ bây giờ lại lâm vào cảnh này.

Lúc này Tề Lang không liều mạng cũng không được, tổn hai mắt hai cao thủ, nếu còn để Giang Nguyên chạy thoát thì anh ta cũng không cần quay về nữa, tự ở đây tự sát là được.

Lúc này tên còn lại cũng có tâm tư như vậy, nếu không bắt được Giang Nguyên thì không chỉ hai người anh em chết một cách lãng phí mà gã và Tề Lang cũng không cần sống nữa.

Cái gọi là quân đau thương tất chiến thắng, đánh càng ngày càng mãnh liệt.

Có điều lúc này vẻ mặt Giang Nguyên vẫn lạnh nhạt như cũ, lạnh nhạt đến mức khiến hai người trong lòng có chút phát lạnh vì dù hãn bị đánh đến mức miệng phun ra máu nhưng vẻ mặt vẫn chưa từng thay đổi, chỉ là dao phẫu thuật trong tay càng nắm chặt hơn, đều nhân cơ hội chém ra.

Hai phút sau, lúc này ba người đã người đầy máu.

Một cánh tay trái của Tề Lang đã hoàn toàn không nâng lên được. Giang Nguyên biết rõ cánh tay trái của Tề Lang bị hãn cắt đứt mất mấy gân bắp thịt. Ngoài ra còn cả xương quai xanh của Tề Lang nữa, Giang Nguyên đã phá hoại khoảng một phần tư chất xương,

ngực của anh ta bị hắc đâm ba nhát dao, làm bị thương khoảng bốn cái xương sườn, phá ra thành một vết nứt. Bây giờ chắc Tề Lang rất nhanh sẽ có phản ứng tức ngực khó thở.

Còn người kia bây giờ đã xuất hiện triệu chứng tức ngực khó thở, sức chiến đấu đã giảm một nửa nhưng không làm bị thương đến động mạch chính của đối phương.

Còn về bản thân mình, Giang Nguyên vẫn không rõ lắm, nhưng hẳn biết phổi của mình bị thương tương đối nghiêm trọng, nội tạng trong bụng cũng bị tổn thương không nhẹ. Có điều hẳn đã chú ý bảo vệ vị trí gan và lá lách, tạm thời chưa chết được.

Chỉ là tốc độ tự hồi phục của cơ thể không đủ, nếu cứ tiếp tục thế này thì dù cuối cùng Giang Nguyên có thắng thì chỉ e hẳn cũng chẳng còn mấy hơi thở.

Có điều đến lúc này rồi, Giang Nguyên biết rõ nhân lực năng lượng của mình vẫn còn đủ, trạng thái này vẫn có thể duy trì được, tăng thêm lực, nếu không nếu không có sự giúp đỡ của các chức năng thông mẫn chi tâm, tốc độ thì hẳn chắc chắn sẽ chết dưới sự vây công của hai người bọn Tề Lang.

Sau khi khẽ hít một hơi, Giang Nguyên liền chủ động xông về phía hai người.

Thấy vào lúc này mà Giang Nguyên vẫn còn khí thế kinh người lao đến như vậy, hai người bọn Tề Lang cũng biết đã đến lúc liều chết đánh một trận rồi, lúc này nếu ai khí thế yếu thì chết chắc. Vậy nên hai người cũng cẩn rằng, nghênh đón Giang Nguyên, Tề Lang không tin bên anh ta còn có hai người, thẳng nhai này bị đánh trúng nhiều như vậy mà không chết.

Bên này đánh đến đầm đìa máu tươi, anh chết tôi sống, tại chỗ rẽ khúc quanh của ngọn núi, lúc này đang có ba người đứng đó, lặng lẽ nhìn bên này.

- La lão sư, chúng ta có cần qua đó không, thầy thuốc Giang là một thầy thuốc rất tốt!

Đứng ở đây, nhìn bóng người quen thuộc người đầy máu tươi

nhưng vẫn khí thế chưa từng có ở bên kia, Vương Mịch ở bên cạnh chỉ cảm thấy trong lòng từng đợt phát hoảng, cẩn thận nhìn lão đồng chí bên cạnh một cái rồi nói.

Lão đồng chí chấp tay đứng đó, lẳng lặng nhìn trận chiến đấu này, sau đó lắc đầu nói:

- Không cần qua đó, tên này chắc không chết được.

Nói xong, ông ta lại lãnh đạm nói:

- Trong tình huống này chúng ta không nhúng tay vào được, hai bên đều là cao thủ.

“Không nhúng tay vào được nhưng chúng ta là Thiên Y Viện...”

Vương Mịch rất muốn nói câu này nhưng lại không dám nói gì, mặc dù ở viện cô ta rất được coi trọng nhưng quy định trong Thiên Y Viện rất nghiêm khắc, dưới quyền uy của y sư cấp trên, nếu đối phương đã ra quyết định thì cô ta không dám đi ngược lại, dù là về học thuật hay là về phương diện khác.

Tôn Nghị ở bên cạnh lúc này trên mặt lại không có vẻ hả hê gì. Lúc này trong mắt anh ta chỉ có vẻ kinh hãi, anh ta biết Giang Nguyên cũng là một cao thủ không tồi nhưng không ngờ đối phương lại lợi hại như vậy, anh ta còn tưởng cùng lắm cũng chỉ tương đương với mình.

Nhưng bây giờ xem ra nếu anh ta thật sự đánh nhau với thầy thuốc Giang này thì chắc chỉ có chết.

Tề Lang có chút tuyệt vọng, anh ta không thể nào hiểu tại sao thằng nhãi trước mặt này rõ ràng đã bị thương nặng như vậy mà sao vẫn còn gồng gượng được? Hơn nữa khí thế còn kinh khủng như vậy.

Rõ ràng thực lực yếu hơn anh ta nhưng tại sao mỗi lần đối phương ra tay đều khiến anh ta chỉ có thể lui về phía sau, nếu không chắc chắn sẽ bị thương.

Cảm giác khí ở ngực mình càng ngày càng dồn dập, ngực cũng càng ngày càng bí bách, Tề Lang chỉ cảm thấy khí lực của mình bắt

đầu tiêu tán từng chút một. Anh ta quay đầu nhìn trợ thủ còn lại của mình ở bên cạnh, thấy đối phương cũng thở hồng hộc, hơn nữa vẻ mặt còn trắng bệch, trong lòng cuối cùng cũng cười khổ.

Anh ta cả đời giết vô số người nhưng lần này không ngờ lại ngã xuống vực sâu ở đây.

Mặc dù Giang Nguyên cũng như hai người đối diện, bắt đầu chống đầu gối, thở hồng hộc nhưng lúc này mắt hắn vẫn lạnh nhạt nhìn hai người trước mặt.

- Cũng đến lúc rồi.

Sau khi thoáng điều chỉnh hô hấp, Giang Nguyên chợt đứng lên, sau đó lại xông về phía hai người.

Đối với Giang Nguyên mà nói, chỉ cần không bị chúng một dao đâm trúng vào tử huyệt thì sẽ không có vấn đề gì lớn. Hơn nữa Giang Nguyên cảm thấy mình cũng tương đối rồi, dù hắn bị thương cực nặng nhưng đối phương bây giờ cũng đến lúc đèn cạn dầu rồi.

Thấy Giang Nguyên lại vọt qua, hai người bọn Tề Lang cũng phát ra tiếng gầm cuối cùng. Mọi người đều hiểu rõ đã đến lúc đánh một đòn cuối cùng rồi, sau lần này chắc chắn sẽ có kết quả, không phải anh chết thì là tôi đi đời.

- Lần cuối cùng rồi.

Lão đồng chí chấp tay đứng đó, lẳng lặng nhìn trận chiến cách đó không xa, bỗng lạnh nhạt nói.

- Lần cuối cùng rồi?

Vương Mịch vẫn luôn nhìn đến hải huyệt khiếp vía nghe đến đây, hai mắt vội nhìn chăm chăm về phía trước, trái tim vọt lên tận cổ họng. Cô ta không biết tại sao mình lại quan tâm đến người này như vậy nhưng bây giờ cô ta lại cứ nhìn chăm chăm vào phía đó.

Lúc này sắc mặt Tôn Nghị cũng có chút trắng bệch, mặc dù mỗi người trong Thiên Y Viện đều từ nhỏ đã tu luyện nội khí, đồng thời cũng có huấn luyện đánh đấm tương ứng nhưng đã bao giờ

nhìn thấy trận chiến thảm thiết cỡ này đâu.

Chương 348: Anh từng gặp cảnh tượng mấy trăm cánh tay chưa

Cảm giác vùng thắt lưng của mình đau nhói nhưng tay Giang Nguyên cũng không ngừng, hắn đang đợi lần này, lấy vết thương đổi tính mạng. Tay trái của Giang Nguyên nhanh chóng lướt qua cổ Tề Lang, sau khi cảm thấy con dao phẫu thuật trong tay mình như lướt qua một lớp gì đó, tay phải của hắn ngay sau đó liền nhẹ nhàng đâm dao phẫu thuật vào ngực trái của người kia. Sau khi lại lần nữa cảm thấy con dao phẫu thuật trong tay lại khẽ dừng lại hai lần, Giang Nguyên hài lòng mang theo máu tươi phun đầy miệng mình, buông lỏng tay, chậm rãi lùi về phía sau một bước, sau đó ngồi bệt xuống đất.

Tề Lang hai mắt vô thần nhìn con dao găm dính đầy máu trong tay mình, sau đó lại nhìn nhìn vết thương đang chảy máu ở vùng bụng của Giang Nguyên, mặc kệ máu tươi đang phun trào trên cổ, trên mặt lộ ra nụ cười hài lòng, chậm rãi ngã về phía sau.

Một người khác ở bên cạnh lúc này giơ tay ra bịt con dao phẫu thuật ở ngực, cúi đầu nhìn nhìn, sau đó lại nhìn nhìn Giang Nguyên, cùng chậm rãi ngã xuống với Tề Lang.

Giang Nguyên ngồi dưới đất, nhìn hai người đang nằm ở phía trước, thỉnh thoảng lại co giật mấy cái, vẻ hững hờ trên mặt và trong mắt lúc này mới chậm rãi biến mất, lộ ra nụ cười như trút được gánh nặng, hắn thở dài rồi.

“Thoát khỏi trạng thái không minh, tiêu hao năng lượng 12%, mức độ tích lũy năng lượng Cửu Vĩ đuôi 4 là 27%.”

Cùng với việc trong đầu hiện lên tin tức, lúc này Giang Nguyên cũng cảm thấy cả người không còn sức lực, sau đó trong đầu truyền đến cảm giác mệt mỏi và chóng mặt nghiêm trọng.

“Cơ thể bị hao tổn nghiêm trọng, cần phục hồi mạnh mẽ, hiện tại cường chế tiến vào trạng thái hôn mê.”

Giang Nguyên mơ hồ cảm thấy thông tin này hiện lên, sau đó cả người liền chậm rãi chìm vào giấc ngủ say.

Mà lần này lại hoàn toàn ngủ say, không có bất cứ mộng cảnh nào, không có Tổ sư gia nhảy ra, dường như toàn bộ năng lượng đều bắt đầu dùng vào việc phục hồi vậy.

Chỉ có hình xăm màu đỏ nhạt trên vai trái lúc này đang không ngừng lóe lên.

Thấy Giang Nguyên cũng chậm rãi ngã xuống đất, vẻ mặt vốn có chút hưng phấn vì tưởng Giang Nguyên thắng của Vương Mịch lập tức trở cứng ngắt.

Lão đồng chí bình tĩnh hơn nhiều, lúc này ông ta chấp tay chậm rãi đi qua, còn Vương Mịch cũng vội theo sát phía sau, trong lòng rất sốt ruột, sao thầy La không đi nhanh chút.

Mà lúc này vẻ mặt Tôn Nghị lại có chút cổ quái, không biết là vui mừng hay bất đắc dĩ, dù sao thì anh ta cũng không nhanh không chậm đi theo phía sau. Trong lòng Tôn Nghị lại nghĩ nếu thằng cha này có chết thì chết luôn đi, nếu không thầy La nhìn thấy đưa tay ra cứu giúp thì thằng đó không chết được rồi.

Vị lão đồng chí này chậm rãi bước đến bên cạnh Giang Nguyên, cúi người nhìn một chút, sau đó gật gật đầu, thò tay lấy một ống màu bạc to bằng ngón tay cái ra, khẽ vặn hai cái, ống liền chia thành hai đoạn, lộ ra một chiếc kim châm rất mảnh, nhìn có vẻ là một dụng cụ tiêm đặc biệt.

Nhìn chiếc ống này, Vương Mịch và Tôn Nghị ở bên cạnh hai mắt đều sáng lên, tựa hồ như nhìn thấy thứ gì đó rất tốt vậy. Có điều chỉ trong nháy mắt, Vương Mịch lộ ra ý cười mừng rỡ và thả lỏng nhưng trong mắt Tôn Nghị lại hiện lên một tia tối tăm.

Lão đồng chí khẽ cắm ống tiêm vào phần cổ của Giang Nguyên, sau khi cắm vào, hình như ống tiêm tự động, nhanh chóng tiêm vào thứ gì đó. Sau đó ông ta lập tức rút ra, lại cẩn thận vặn chặt, cho vào trong túi.

“Cơ thể xuất hiện năng lượng vật chất sinh mệnh dị chủng, phân

tích hiển thị là vật chất năng lượng khôi phục cơ thể, nhanh chóng chuyển vào khắp nơi trên cơ thể.” Cùng với việc ống tiêm của lão đồng chí được rút ra, trong ý thức ngủ say của Giang Nguyên thoáng hiện lên tin tức này, sau đó loại thuốc mà lão đồng chí vừa tiêm vào lập tức chuyển đến khắp nơi trên cơ thể Giang Nguyên bằng tốc độ đáng sợ.

Những chuyện này lão đồng chí không biết, ông ta chỉ nhìn nhìn mấy người bọn Tề Lang, nhìn bốn thi thể đầy máu tươi, còn cả những vết thương trên đó, liên tục cảm thán mấy tiếng:

- Tên này không tồi, thật sự không tồi.

Vương Mịch và Tôn Kiên ở bên cạnh nghe mà có chút nghi hoặc, không biết rốt cuộc thầy La đang tán dương cái gì. Có điều rất rõ ràng là đang tán dương thằng cha Giang Nguyên này, điều này khiến sắc mặt Tôn Nghị càng thêm tối tăm. Thầy La này ở viện có thể nói là nổi tiếng nghiêm khắc, cả thế hệ trẻ trong viện, ngoài Vương Mịch từng được vị này khen ngợi ra, những người khác chưa từng có vinh dự này. Nhưng tên này lại khiến thầy La sử dụng “Hồi thiên châm” quý báu để cứu chữa, hơn nữa lại còn được thầy La đánh giá cao như vậy, điều này khiến Tôn Nghị sớm đã bị đá kích trong lòng lại lần nữa bị đá kích nặng nề. Nên biết là anh ta chưa từng coi người ngoài Thiên Y Viện ra gì, tự nhận là bản thân xuất thân Thiên Y Viện, lại là cháu ngoại của Thiên y sư, cho dù là trong thế hệ trẻ của viện thì cũng chỉ có Vương Mịch có thể khiến anh ta coi trọng một chút, những người khác anh ta chưa từng tâm phục.

Lần này lại bị một tên lang trung nhà quê ở bên ngoài đá kích nặng nề về mọi mặt, ngay cả sư phụ trong viện cũng coi trọng đối phương như vậy, quả thật là khiến trong lòng anh ta rất bất đắc dĩ.

Có điều câu nói tiếp theo của lão đồng chí càng khiến anh ta lâm vào hố băng.

- Tôn Nghị, em hãy công thầy thuốc Giang này về.

- Á dạ.

Nghe thấy lời dặn của lão đồng chí, vẻ mặt Tôn Nghị cứng đờ, sau đó lập tức lấy lại tinh thần, vội cẩn thận ngồi xổm xuống, cố nén oán hận trong lòng, cẩn thận công Giang Nguyên đang nằm trong vũng máu. Sau khi cảm thấy đồng phục làm việc của mình bị dính máu trên người Giang Nguyên dính nhơm nhớp, Tôn Nghị chỉ thấy cả người khó chịu nhưng không dám nói gì, đành đuổi theo sát sau người lão đồng chí, bước nhanh về phía Viện y tế, muốn nhanh chóng buông cái tên đầy máu này xuống, sau đó đi thay quần áo.

- Hả, thầy thuốc Giang, thầy thuốc Giang sao lại bị thương vậy?

- Chuyện gì vậy?

- Sao lại biến thành như vậy?

Trong những tiếng kinh hô liên tiếp, tại cửa lều vải của Viện y tế, hai ba trăm người dân nhận được tin bỏ hết cuốc, xẻng, công việc trong tay đi, đều chạy đến, khiến chỗ này chật ních.

Đợi khi hai phóng viên đài truyền hình quốc gia nghe được tin này, luống cuống tay chân chạy đến thì cửa cũng chẳng chen vào được.

Lúc này nữ phóng viên vẻ mặt căng thẳng, đầu đầy mồ hôi chen vào bên trong:

- Xin mọi người nhường đường một chút, tôi là phóng viên của đài truyền hình quốc gia, xin mọi người nhường đường một chút.

Nhưng chiêu này lần này không có tác dụng gì mấy, tất cả người dân đều muốn chen vào bên trong xem rốt cuộc Giang Nguyên thế nào rồi, có bị thương nặng lắm không.

Vậy nên nữ phóng viên này cả đường kêu gọi nhưng mọi người cùng lắm cũng chỉ nghiêng nửa người để cô ta tiếp tục chen vào trong. Nhưng đừng có mong được như bình thường, cô ta chỉ cần kêu một tiếng là đám người đông chi chít liền lập tức nhường ra một đường đi.

Đợi đến khi nữ phóng viên cố nén đủ loại mùi mồ hôi từ trên người người dân chạy đến từ nơi làm việc, mất bao công sức mới chen được đến phía trước lều vải thì lại bị thầy thuốc Đào của Viện y tế chặn lại ở cửa lều vải.

- Không được, mặc kệ là ai, bây giờ cũng không được vào trong.

Lúc này thầy thuốc Đào vẻ mặt nghiêm túc và căng thẳng, dẫn hai người dân chặn ở cửa, không cho ai vào.

Đối mặt với sự kiên quyết của thầy thuốc Đào, nữ phóng viên cũng bất đắc dĩ. Cô ta còn chưa phỏng vấn được thầy thuốc Giang này, hơn nữa vừa nãy còn nhận được lệnh của cấp trên phải xây dựng vị thầy thuốc Giang này trở thành gương mặt tích cực điển hình của quân đội, toàn lực đưa tin. Nếu lần này thầy thuốc Giang xảy ra vấn đề gì thì chắc chắn sẽ tạo nên làn sóng cực lớn. Cô ta ở đây hai ngày rồi mà vẫn chưa chính thức phỏng vấn được đối phương, đừng hòng nghĩ đến việc thăng chức gì đó nữa, cấp trên không kéo cô ta xuống là may mắn lắm rồi.

Nhưng trước mắt cô ta không thể nào vào trong được, đành sốt ruột chờ ở bên ngoài, trong lòng thầm cầu khẩn: “Anh Giang, anh đừng có xảy ra chuyện gì đấy, anh mà xảy ra chuyện thì tôi cũng chết chắc.”

Khi nữ phóng viên này trong lòng đang nóng như lửa đốt thì Tôn đại thầy thuốc cả người đầy máu tươi vội vã từ bên trong bước ra. Nhìn thấy Tôn đại thầy thuốc cả người đầy máu, nữ phóng viên trong lòng mừng rỡ, cũng giật mình, đang định tiến lên hỏi tình hình của Giang Nguyên thì phía sau lại vang lên tiếng kêu to đầy căng thẳng:

- Thầy thuốc Tôn, có phải thầy thuốc Giang bị thương rất nghiêm trọng, cần truyền máu không? Lấy máu của tôi đi.

Nhìn người dân vẻ mặt căng thẳng, xắn tay áo, giơ cánh tay ra muốn người khác lấy máu của mình này, trong lòng Tôn Nghị bỗng thấy tức giận, thầm nghĩ: “Bà nó, đây là tên họ Giang, cũng đâu phải cha anh, anh căng thẳng như vậy làm gì?”

Nhưng cơn giận không tên này của anh ta vừa bốc lên thì trong đám người phía sau lại xuất hiện một loạt cánh tay để trần, tiếng ồn ào liên tục truyền đến:

- Lấy của tôi, lấy của tôi này!

- Lấy của tôi đi, tôi khỏe mạnh, lấy bao nhiêu cũng được.

- Của tôi, của tôi, của tôi lấy thế nào cũng được.

Nhìn những cánh tay để trần giơ rất cao trước mặt, Tôn Nghị đen mặt, trong đầu chỉ xuất hiện một từ: “Má nó.”

Nữ phóng viên đang định hỏi Tôn Nghị tình hình vết thương của Giang Nguyên thấy tình trạng này vội không hỏi nữa, kéo người quay phim giơ máy quay lên, quay lại những cánh tay này, đây là những cảnh quay rất hiếm có. Trong quá trình cứu người dân, thầy thuốc Giang không cẩn thận bị trọng thương, người dân người nào người nấy nghe tin xong đều xắn tay áo, tranh nhau muốn hiến máu, đều tỏ vẻ không lấy máu của mình không được.

Nhìn những cánh tay để trần giơ cao trước mặt này, cộng thêm những lời giải thích đủ sức thuyết phục, lúc này nữ phóng viên bắt đầu hưng phấn, tất cả những lời nói làm nền, nghĩ mọi cách để khen ngợi cũng không chần động bằng cảnh tượng trước mặt, ai đã từng thấy mấy trăm cánh tay giơ ra chỉ để hiến máu cho một người chứ?

Lúc này nữ phóng viên đã bắt đầu suy nghĩ xem lát nữa mình nên kèm theo những lời giải thích như thế nào để phát huy hiệu quả của cảnh tượng trước mặt ở mức cao nhất.

Chương 349: Sau đó

Nhìn cảnh tượng trước mắt, Tôn Nghị vẻ mặt khó coi vẫy một cảnh sát vũ trang, để bọn họ gọi một vị thượng úy phụ trách cứu viện cho xã Tề La, dặn dò mấy câu xong bèn vội quay về lều vải.

Mà vị thượng úy kia lúc này cũng vẻ mặt nghiêm túc vội đi, dẫn theo mấy binh lính chuẩn bị hai cái cáng, chạy vội về phía bên kia sườn núi.

Bên trong lều vải, lúc này Giang Nguyên đã bị lột sạch, chỉ còn lại một cái quần đùi, trần như nhộng nằm trên bàn cấp cứu, Vương Mịch đang cầm một chiếc khăn ướt nhanh chóng rửa sạch vết máu trên người Giang Nguyên.

- Người này mặc dù bình thường nhìn gầy tong teo mà không ngờ lại rắn chắc như vậy.

Cảm nhận được độ đàn hồi của cơ bắp trắng kiện dưới tay, Vương Mịch không nhìn được ẩn thêm mấy cái. Lúc này cô ta không hề vội, thầy La đã cho Giang Nguyên dùng “Hồi thiên châm”, hơn nữa bây giờ đo huyết áp gì đó đều ổn định. Lúc này trong lòng cô ta đang thấy kỳ lạ, sao người này chẳng khác gì con gián đánh mãi không chết vậy, rõ ràng thấy hấn ta bị thương thành như vậy mà vẫn như không có chuyện gì lớn vậy.

Hơn nữa mấy vết thương trên người hấn ta lúc này lại không chảy máu nữa, thậm chí hai vết thương nhỏ một chút còn bắt đầu có khuynh hướng khép lại.

La y sư ở bên cạnh dường như cũng phát hiện ra tình trạng này, bắt đầu tiến sát lại gần, vừa nhìn vừa tấm tắc lấy làm kỳ lạ nói:

- Khả năng tự hồi phục mạnh quá, thảo nào bị đánh thành ra như vậy mà vẫn kiên trì được.

Sau khi lau sạch, Vương Mịch bắt đầu kéo máy bên cạnh lại, kiểm tra vùng bụng cho Giang Nguyên. Vùng bụng của Giang Nguyên bị đâm một nhát rất sâu, nếu bị thương đến cơ quan nội tạng gì đó thì dù có “Hồi thiên châm” của La y sư cũng phải vội làm phẫu thuật mổ bụng cho hấn mới được.

Có điều cô ta dùng máy quét rất lâu mà vẫn không hề thấy trong bụng Giang Nguyên có biểu hiện tổn hại rõ ràng, không khỏi có chút kinh ngạc nghi ngờ. Khi đó cô ta nhìn thấy một nhát dao này khiến Giang Nguyên bị thương không nhẹ, nhưng sao lại không thấy bị tổn hại đến nội tạng nhỉ?

La y sư ở bên cạnh nhìn thấy dáng vẻ kinh ngạc nghi ngờ của Vương Mịch, khẽ híp mắt, nói:

- Sao vậy?

- Thầy La, cơ quan nội tạng ở khoang bụng của anh ta đều rất bình thường, em không nhìn ra chỗ nào bị tổn hại bất thường cả!

Wương Mịch thành thật nói ra nghi ngờ trong lòng.

Lúc này La y sư cũng nhíu mày, tiến sát lại gần nhìn.

Thấy La y sư lại gần, Vương Mịch vội lại lần nữa cầm đầu dò lên, quét quanh vùng bụng của Giang Nguyên.

Sau khi quét như vậy hai lần, La y sư cuối cùng cũng chậm rãi gật đầu, quả thật không hề thấy biểu hiện tổn hại nào. Ông ta lập tức đứng thẳng người, quay đầu nhìn nhìn Giang Nguyên đang nằm trên bàn cấp cứu, hơi thở vững vàng, ngoại trừ sắc mặt hơi tái nhợt ra, quả thật là như đã ngủ thiếp đi, không hề có gì khác thường, trong mắt cuối cùng cũng có thêm vài phần nghi hoặc.

- Chẳng lẽ tên này lại may mắn như vậy?

Lúc này La y sư không hề nghĩ có phải cơ quan nội tạng bị hao tổn trong khoang bụng của Giang Nguyên đã hồi phục rồi không. Đường nhiên chuyện này có chút đi ngược lại lẽ thường, mặc dù ông ta đã tiêm cho Giang Nguyên “Hồi thiên châm số 2” nhưng cũng không thể như vậy.

Vậy nên là một chuyên gia siêu cấp trong lĩnh vực y học, ông ta không thể nào chấp nhận lý do không khoa học như vậy, chỉ có thể chấp nhận cách nói gọi là may mắn.

Tôn Nghị vẻ mặt tối tăm đi vào, thấy La y sư và Vương Mịch đang đứng một bên, không ai có vẻ sẽ tiến lên cấp cứu. Lúc này trong lòng lại thấy vui vẻ, thầm nghĩ: “Chẳng lẽ tên này toi rồi? Không cần cấp cứu nữa?”

Nhưng đợi khi anh ta cố nén niềm vui trong lòng, tiến lại gần cần thận quan sát thì lại vô cùng thất vọng. Tên Giang Nguyên này đang nằm trên bàn cấp cứu, rõ ràng vẫn đang yên lành mà sao bọn thầy La lại không bắt đầu là thế nào?

Anh ta đang thấy kinh ngạc nghi ngờ thì nghe thấy La y sư nói:

- Vương Mịch, em lấy hai ống máu ướp lạnh, mang về nghiên cứu xem. Bây giờ chúng ta tạm thời không xử lý gì cả, quan sát kỹ tình hình của cậu ta!

- Vâng thưa thầy La.

Vương Mịch ngoan ngoãn gật đầu đáp.

Nghe thấy lời này của La y sư, Tôn Nghị bỗng thấy kinh ngạc, nhìn La y sư nói:

- Thầy La, hôm nay chúng ta không đi sao?

- Hôm nay không đi, quan sát tình hình của vị thầy thuốc Giang này xem!

La y sư gật đầu nói:

- Tình hình của cậu ta rất đáng để chúng ta chú ý, hơn nữa có thể cậu ta có chút gốc rễ với Thiên Y Viện chúng ta, đợi cậu ta tỉnh lại ta có một số thứ cần hỏi cậu ta!

- Hả?

Nghe thấy lời này của La y sư, trong lòng Tôn Nghị thầm kêu khổ, sau đó lại cả kinh. Anh ta ở đây mấy ngày, không thể tắm rửa, hàng ngày còn phải tự mình làm những chuyện linh tinh, sớm đã không chịu được rồi, vốn tưởng hôm nay là có thể rời khỏi cái nơi quỷ quái này rồi, ai ngờ La y sư lại nói muốn ở đây thêm một ngày, điều này khiến anh ta cực kỳ buồn bực.

Đương nhiên, điều anh ta cả kinh là không ngờ La y sư lại nói có thể Giang Nguyên có gốc rễ với Thiên Y Viện, vậy nghĩa là sao? Chẳng lẽ tên lang trung quê mùa này lại thật sự có liên hệ gì với viện sao?

Trong lòng Tôn Nghị chịu sỉ nhục rất lớn, anh ta kiên quyết không chịu tin tên quê một cục trước mặt này có thể có quan hệ với viện.

Có điều nếu La y sư quyết định như vậy thì anh ta cũng không dám nói gì, chỉ vội nói:

- Vâng ạ, em đi chuẩn bị lều vải cho thầy ạ.

- Ừ.

La y sư gật đầu, có điều tầm mắt vẫn chăm chú nhìn vào người Giang Nguyên, khiến Tôn Nghị có chút khó chịu.

Chỉ là dù thế nào đi nữa, La y sư ở đây thì chuyện như vậy đương nhiên do ông ta sắp xếp, cũng không thể để Vương Mịch đi xử lý chuyện như vậy.

Tôn Nghị quay đầu đi ra khỏi cửa lều vải, thấy vị thượng úy phụ trách chạy vào, kính lễ với anh ta rồi nói:

- Thầy thuốc Tôn, tôi đã xử lý xong bốn thi thể đó rồi, nhưng cấp trên bảo tôi đến hỏi xem tình hình của thầy thuốc Giang thế nào? Có nguy hiểm không?

- Cấp trên? Cấp trên nào?

Tôn Nghị bất mãn cau mày nhìn vị thượng úy này. Anh ta rất kính sợ La y sư nhưng người ngoài viện này chẳng ai khiến anh ta sợ hãi cả.

- Á, nghe nói là người đến từ bộ tổng chỉ huy!

Thượng úy chần chờ một lát, sau đó vội nói.

- Bộ tổng chỉ huy?

Đương nhiên Tôn Nghị biết cấp bậc của bộ tổng chỉ huy này, người đứng đầu trên danh nghĩa của bộ tổng chỉ huy là Vu tổng, tên Giang Nguyên này quan trọng vậy sao? Nghĩ đến việc lần này thầy La đến đã từng liên hệ với bộ tổng chỉ huy này, Tôn Nghị chần chờ một lát, sau đó nói:

- Anh chờ chút, tôi vào trong xác nhận xem!

- Được!

Tôn Nghị lại quay vào lều vải, cẩn thận xin chỉ thị của La y sư:

- Thầy La, phía bộ tổng chỉ huy cho người đến hỏi tình hình của vị thầy thuốc Giang này, thầy xem...

- Bộ tổng chỉ huy?

La y sư có chút bất ngờ nhìn Giang Nguyên nằm trên bàn cấp cứu một cái, sau đó gật đầu nói:

- Được, vậy em nói với bọn họ Giang Nguyên không sao, giao cả thi thể đó cho bọn họ, sẽ có người của phòng xử lý sự kiện đặc biệt điều tra!

- Vâng thưa thầy!

Sau khi đáp lại một tiếng, Tôn Nghị âm thầm lau mồ hôi, xem ra anh ta đi vào hỏi một tiếng quả nhiên là đúng, lập tức đi ra ngoài nói với vị thượng úy kia.

Rất nhanh, không lâu sau, máy bay trực thăng liền mang theo bốn thi thể đó cất cánh, sau đó bay về nơi nào không biết.

Mà lúc này thầy thuốc Đào ở bên cạnh sau khi xác nhận đại khái là Giang Nguyên không có vấn đề gì lớn cũng thở phào nhẹ nhõm, khuyên người dân giải tán. Hiện chỉ có nữ phóng viên kia vẫn bất đắc dĩ đứng ở cửa.

Vì cô ta biết rõ lẽu vãi này không phải ai cũng vào được, dù cô ta có cái mác đài truyền hình quốc gia cũng không được vị thầy thuốc Tôn mũi hếch lên trời và nữ thầy thuốc kia cho phép, vậy nên cô ta không dám xông vào.

Có điều cũng may, điều an ủi duy nhất là hình như thầy thuốc Giang này không bị nguy hiểm đến tính mạng, cô ta vẫn có cơ hội phỏng vấn hẳn ta.

Hai tiếng sau, TV lại phát một tin tức, ngôi sao của Tề La, thầy thuốc Giang vì cứu người dân bị nạn, không cẩn thận bị trọng thương nhưng sau khi cấp cứu khẩn cấp, hiện đã không còn nguy hiểm đến tính mạng.

Hàng trăm người dân địa phương nghe tin thầy thuốc Giang bị thương đều chạy đến yêu cầu hiến máu cho thầy thuốc Giang, cảnh tượng hoành tráng đến mức khiến người ta cảm động.

Tin này vừa phát đi đã kinh động đến vô số người, trong đó người dám yêu dám hận nhất là Phan Hiểu Hiểu đương nhiên là nhân vật tiêu biểu nhất. Cô ta suýt nữa đã bay thẳng đến tỉnh Tứ Xuyên, kết quả khó khăn lắm bà Phan mới khuyên nhủ được.

Những người còn lại trong lòng càng lo lắng, chiếc di động đã tắt

mấy mấy ngày của Giang Nguyên lại bị gọi vô số lần. Có điều mọi người cũng hơi yên tâm là Giang Nguyên đã không còn nguy hiểm đến tính mạng, cũng không có gì đáng ngại nữa.

Đương nhiên, có không ít người biết chân tướng, hơn nữa cũng quan tâm đến Giang Nguyên. Lúc này sắc mặt Dương lão gia tử cực kỳ tối tăm, là một người luôn quan tâm đến tình hình của Giang Nguyên, lúc này lại xảy ra chuyện lớn như vậy, đương nhiên ông ta sẽ nhận được tin tức trước tiên.

- Dương Lão, chuyện này nghe nói phía phòng xử lý sự kiện đặc biệt của cục an ninh đã tiếp nhận rồi.

Thư ký ở bên cạnh cẩn thận nói.

- Phòng xử lý sự kiện đặc biệt? Chuyện này liên quan gì đến họ?

Dương lão gia tử nhướng mày, trầm giọng nói.

Thư ký cẩn thận đáp:

- Nghe nói là phía Thiên Y Viện truyền tin trực tiếp chuyển cho phòng xử lý sự kiện đặc biệt tiếp nhận chuyện này!

- Thiên Y Viện?

Về mặt Dương lão gia tử khẽ biến đổi. Nếu Thiên Y Viện tham gia vào chuyện này thì ông ta thật sự không tiện nhúng tay vào, đặc biệt là sau khi phòng xử lý sự kiện đặc biệt tiếp nhận.

Dương lão gia tử chần chừ một lát, sau đó lại trầm giọng hỏi:

- Vậy sao chuyện này lại liên quan đến Thiên Y Viện?

- Mấy ngày nay, Thiên Y Viện đúng lúc có người ở xã Tề La tiến hành thi tăng cấp, mà hình như có một vị y sư ở đó, vị đó đã cứu thầy thuốc Giang. Quyết định này chắc là do ông ta đưa ra!

Thư ký sớm đã tìm hiểu rõ, cẩn thận đáp.

Dương lão gia tử nhẹ nhàng mà gật đầu, trong mắt lướt qua một tia cảm khái, hóa ra là vậy. Chỉ là không biết rốt cuộc Giang

Nguyên có quan hệ với Thiên Y Viện không, có điều như vậy xem ra chỉ e là rất có khả năng này.

Dương lão gia tử trầm mặc một lát, bây giờ đang có rất nhiều chuyện nằm trong lúc sắp xếp lên kế hoạch khua chiêng gõ mõ, tốt nhất ông ta không nên nhúng tay vào chuyện này để tránh xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn. Nghĩ vậy, ông ta bèn dặn dò:

- Được rồi, chuyện này cô theo sát một chút, nhưng đừng nhúng tay vào, có chuyện gì thì mau báo cho tôi!

- Vâng!

Thư ký ở bên cạnh khom người đáp.

Chương 350: Hình như có gốc rễ

- Cái gì? Chết hết rồi sao? Tề Lang cũng chết rồi à? Thế còn Giang Nguyên?

Nghe thấy giọng nói trong điện thoại, vẻ mặt Tề Nhạc Minh trong nháy mắt liền trở nên trắng bệch, kinh hãi hỏi.

- Giang Nguyên bị trọng thương, đã được cứu, chắc không sao?

Vẻ mặt Tề Nhạc Minh lại biến đổi lần nữa, tức giận quát mắng:

- Vậy sao không đưa hắn ta về?

- Thiên Y Viện?

Sau khi nghe thấy câu trả lời của đối phương, vẻ mặt Tề Giang Minh lại biến đổi lần thứ ba, vẻ mặt xám ngắt, lúc lâu sau mới hỏi:

- Sao lại có Thiên Y Viện ở đó? Sao bọn họ lại nhúng tay vào chuyện này?

- Minh thiếu, chuyện này tôi không rõ nhưng quả thật là người của Thiên Y Viện.

Bên kia cũng bắt đầu dĩ đáp:

- Bọn anh Lang cũng bị phòng xử lý sự kiện đặc biệt tiếp nhận rồi.

- Bà nó!

Nghe thấy lời này, cuối cùng Tề Nhạc Minh cũng không nhịn được, ném bộ điện thoại trong tay xuống đất. Cha anh ta giao chuyện này cho anh ta làm những kết quả lại thành ra như vậy, hơn nữa A Lang cũng chết rồi mà lại không bắt được Giang Nguyên. Thậm chí lần này còn dính dáng đến Thiên Y Viện, bây giờ anh ta thật không biết ứng phó với cơn giận của cha mình thế nào.

Nhưng điều khiến anh ta đau đầu hơn nữa là lần này nếu Giang Nguyên có quan hệ với Thiên Y Viện thì sau này làm sao anh ta

động vào Giang Nguyên được nữa đây? Lần này đúng là điển hình của việc ăn trộm gà không được còn mất nắm gạo.

Vương Mịch ngồi trước bàn cấp cứu, nhìn chăm chăm vào vết thương ở vùng bụng của Giang Nguyên. Lúc này, cô ta vừa nhìn vừa ngẩng đầu nhìn La y sư ở bên cạnh một cái.

Lúc này La y sư cũng nhìn chăm chăm vào vết thương của Giang Nguyên, ánh mắt lộ ra vẻ cực kỳ khiếp sợ. Vừa nãy ông ta vẫn luôn ở đây nhìn, mới chưa đến năm tiếng đồng hồ, vết thương dài đến 3cm, xuyên qua thành bụng của Giang Nguyên lúc này đã bắt đầu đóng vảy.

- Điều này sao có thể?

La y sư sững sờ nhìn vết thương đó của Giang Nguyên. Nếu không phải ông ta vẫn luôn nhìn Giang Nguyên bị thương, nhìn vết thương của Giang Nguyên đóng vảy thì ông ta không thể nào tin được vết thương này lại bắt đầu tự khỏi trong năm tiếng đồng hồ.

- Khả năng phục hồi thật khủng khiếp.

Sau khi xác nhận sự thật đúng là như vậy, lúc này cuối cùng La y sư cũng không nhịn được cảm thán, nhìn Giang Nguyên như nhìn một kho báu. Ông ta biết rõ dù dùng “Hồi thiên châm số 2” của ông ta, tốc độ hồi phục nhanh hơn không ít nhưng cũng không thể khủng khiếp như vậy được.

Lúc này ông ta vẫn không nhịn được ngẩng đầu nhìn Vương Mịch một cái, nói:

- Máu cất giữ cẩn thận chưa?

- Em đã để trong tủ đông lạnh rồi ạ.

Vương Mịch vội trả lời.

Sau khi thấy Vương Mịch xác nhận rồi, La y sư mới yên tâm gật đầu. Có hai ống máu này rồi thì về cơ bản đã đủ để nghiên cứu sơ bộ rồi, người trẻ tuổi trước mặt này thật khiến người ta tò mò.

- Em đã chuẩn bị xong lều vải của thầy rồi ạ, mời thầy đi nghỉ ạ!

Lúc này Tôn Nghị đi vào, nhìn La y sư cung kính nói.

- Không đi nữa, ta ở đây nhìn.

Lúc này, La y sư không nở đi. Lần đầu tiên nhìn thấy khả năng khôi phục kinh người như vậy, ông ta nhất định phải ở đây nhìn thật kỹ, nhìn cả quá trình hoàn toàn khôi phục mất bao nhiêu lâu.

- Thầy đi nghỉ đi ạ, em trông giúp thầy ạ.

Tôn Nghị vừa đi vào, không biết tình hình, một lòng muốn lấy lòng nói.

Nghe thấy Tôn Nghị nói vậy, La y sư vẫn luôn nhìn chăm chăm vào Giang Nguyên không muốn dời mắt không vui, lạnh lùng nói:

- Không nghe thấy sao? Ta bảo rồi, ta ở đây nhìn!

- Á vâng vâng vâng ạ!

Bị La y sư lạnh lùng nói vậy, Tôn Nghị chột cả kinh, vội đáp lại, biết lần này nịnh hót nhằm chỗ rồi.

Thấy hình như La y sư không hề để ý đến mình, Tôn Nghị mới lau mồ hôi lạnh. Mặc dù ông ngoại anh ta là thiên y sư nhưng cùng lắm cũng chỉ giúp được anh ta một chút về một số chuyện, nếu anh ta thật sự khiến La y sư không vui thì phiền phức lớn rồi. Hơn nữa lý lịch của La y sư có thể nói là chỉ thấp hơn mấy vị thiên y sư, là y sư bậc một, trong viện nổi tiếng là nghiêm khắc.

Lúc này, anh ta cũng cẩn thận bước tới, nhìn Giang Nguyên, rất tò mò thứ gì lại đáng để La y sư coi trọng như vậy.

Sau khi đến gần, thuận theo ánh mắt của Vương Mịch và La y sư, anh ta nhìn thấy vết thương trên phần bụng của Giang Nguyên, lúc này cũng chột sửng sốt. Lúc đầu còn là vết thương to lắm mà, sao đột nhiên lại đóng vảy rồi? Chuyện này sao có thể? Chẳng lẽ hiệu quả của “Hồi thiên châm” thật sự mạnh đến mức này sao?

Anh ta kinh ngạc nghi ngờ ngẩng đầu lên nhìn La y sư ở bên cạnh nhưng không dám hỏi, đành ở bên cạnh nhìn. La y sư ở đây không đi nghỉ ngơi, người y sư cấp dưới như anh ta không thể nào đi

được, cũng đành ở bên cạnh cùng.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, không biết qua bao lâu sau, lúc này bầu trời bên ngoài lều vãi dần sáng lên, còn tinh thần của La y sư lại càng ngày càng tốt vì bây giờ vết sẹo trên người Giang Nguyên đang dần dần rơi xuống và tản ra. Vết thương vốn dĩ dài 3cm của Giang Nguyên lúc này chỉ còn có hơn nửa cm.

- Phục hồi nhanh quá, cộng lại chỉ có 13, 14 tiếng đồng hồ.

Lúc này La y sư ngẩng đầu nhìn đồng hồ, cảm thán.

- Đúng là nhanh thật.

Mặc dù lúc này tinh thần của Tôn Nghị có chút uể oải nhưng trở mắt nhìn mấy tiếng, vết thương vừa đóng vảy của Giang Nguyên gần như đã hoàn toàn khỏi hẳn, đúng là kinh khủng quá.

Chỉ có Vương Mịch sắc mặt hơi ửng đỏ không tiếp lời vì người nào đó lúc này chỉ mặc chiếc quần lót, thứ nào đó ở bên trong đang làm động tác chống trời xuất hiện vào mỗi sáng sớm, mức độ cao, thẳng đứng đó khiến Vương Mịch nhìn mà trên mặt nóng lên từng đợt.

Mặc dù cô ta là thầy thuốc, không có gì chưa nhìn thấy cả nhưng tình hình này thì thật đúng là...

La y sư ở bên cạnh lúc này cũng chú ý đến tình trạng cột chống trời này, lại lần nữa cảm thán, liên tục lắc đầu cảm thán:

- Khả năng khôi phục mạnh quá, mất máu nhiều thế mà mới qua một đêm khí huyết đã khôi phục dồi dào như vậy, lợi hại, lợi hại.

“Đúng thế, đương nhiên lợi hại, nếu ông có thể cứng lên cao như vậy thì ông đã không nói thế rồi.”

Tôn Nghị ở bên cạnh thầm cúi đầu oán thầm, sau đó lại liếc nhìn một cái, thầm nghĩ: “Buổi sáng ông đây cũng chẳng khác là bao, hừ.”

Giang Nguyên chậm rãi tỉnh lại khi ba người một người ngượng ngùng, một người cảm thán, một người oán thầm.

“Cơ thể chữa trị xong, sắp tỉnh lại, năng lượng tiêu hao 12%, hiện tích lũy năng lượng Cửu Vĩ đuôi 4 là 15%.”

Cảm thấy trong đầu hiện lên tin tức, Giang Nguyên chậm rãi mở mắt ra. Mặc dù hắn cảm thấy nhiệt độ môi trường vẫn tương đối ấm áp nhưng lại thấy cả người có chút lạnh lẽo.

Khi đang cảm thấy kỳ lạ thì hắn liền thấy một khuôn mặt già nua xuất hiện trong tầm mắt mình, nhìn hắn bằng đôi mắt hừng phấn quái dị, như là hắn là một cái bánh mì được bôi đầy mật ong vậy.

Nhìn dáng vẻ này, Giang Nguyên không khỏi rung mình, theo bản năng kéo chắn nhưng lại phát hiện người mình trần truồng, hình như chẳng có gì cả.

Khi hắn đang kinh hãi thì lại thấy hai khuôn mặt khác, một người là Tôn Nghị đang oán hận nhìn mình, một người nữa là Vương Mịch khuôn mặt hơi hồng hồng, cúi đầu nhưng ánh mắt lại vừa lúc gặp ánh mắt hắn, phát hiện hắn tỉnh rồi liền ngưng ngưng bối rối dời đi.

- Á?

Giang Nguyên ý thức được có điều gì đó không ổn, vội ngồi dậy, cuộn chân, sau đó mới chắc chắn mình vẫn mặc một chiếc quần lót, ít nhất thì cũng còn hơn vừa nãy hắn tưởng mình hoàn toàn trần như nhộng.

Giang Nguyên hai tay che ngực, có chút kinh ngạc nhìn vị lão đồng chí chỉ còn thiếu chảy nước miếng, còn cả bọn Tôn Nghị, Vương Mịch, ngạc nhiên nói:

- Các người muốn làm gì?

Nhìn dáng vẻ căng thẳng của Giang Nguyên, La y sư cười khan hai tiếng:

- Thầy thuốc Giang, chào cậu, cậu mặc quần áo trước đi, lát nữa chúng ta nói chuyện!

- Quần áo à.

Giang Nguyên nhìn nhìn xung quanh mới nhìn thấy quần áo của mình ở một góc bên cạnh, bên trên toàn là máu và lỗ hổng, hình như không mặc được.

La y sư ở bên cạnh thấy động tác của Giang Nguyên, bật cười, quay đầu nhìn Tôn Nghị nói:

- Em tìm bộ đồng phục cho thầy thuốc Giang trước đi.

- Hả dạ.

Tôn Nghị đáp một tiếng, vội lấy một bộ đồng phục mới ở bên cạnh ném cho Giang Nguyên.

Mặc dù đồng phục hơi mỏng nhưng có còn hơn không, ít nhất thì cũng sẽ không quá lạnh khi ở trong lều vải bất điều hòa này.

Giang Nguyên lập tức mặc đồng phục vào, cuối cùng cũng không xấu hổ như vậy nữa. Hơn nữa lúc này hắn cũng nghĩ ra rồi, chắc chắn là khi hắn ngất xỉu được người ta phát hiện, sau đó đưa đến chỗ Tôn Nghị và Vương Mịch.

Có điều lão già này nhìn hắn như vậy làm gì, không phải lão ta có sở thích đặc biệt gì đấy chứ, vừa này chắc nhà hắn không bị lão chiếm tiện nghi gì chứ?

- Thầy thuốc Giang, đừng căng thẳng như vậy.

Lúc này La y sư mỉm cười nói:

- Bây giờ thân thể của cậu đã khỏi hẳn rồi chứ!

Lúc này Giang Nguyên cũng biết ông già này có quan hệ rất mật thiết với Tôn Nghị và Vương Mịch, dường như ông ta là trưởng bối của hai người, chắc ông ta cũng rất giỏi về phương diện y học. Vừa này tình hình của hắn cũng bị ba người này quan sát cả quá trình nên hắn cũng không giấu diếm, hơi hoạt động chân tay, sau đó nói:

- Cảm ơn lão tiên sinh đã quan tâm, tôi ổn hơn nhiều rồi.

- Ha ha, ổn hơn nhiều thì tốt, nên biết là khi chúng tôi nâng thầy

thuốc Giang từ bên kia về, trên người cậu đầy vết thương, rất nhiều chỗ bị thương nghiêm trọng, bây giờ đều khỏi rồi, khả năng khôi phục của thầy thuốc Giang thật kinh người mà.

Vị La y sư này đúng là gừng càng già càng cay, lập tức đưa ra một số điểm để tỏ ý ông ta biết rất nhiều, để Giang Nguyên không đến nỗi nói những thứ lung tung dọa người.

Nghe được lời này, Giang Nguyên cười ha ha, làm sao hắn không biết ý của vị lão đồng chí này được chứ, hắn lập tức giả bộ ngu ngốc, nói:

- Là lão tiên sinh cứu tôi về ạ, thật cảm ơn ông quá. Hôm nào nhất định phải bày tiệc cảm ơn lão tiên sinh, cảm ơn ơn cứu mạng!

“Tiểu hồ ly.”

Nhìn dáng vẻ giả vờ ngớ ngẩn của Giang Nguyên, La y sư thầm nói, sau đó mỉm cười nói:

- Thầy thuốc Giang, tôi đã biết một số kỹ thuật khác thường mà thầy thuốc Giang thể hiện từ miệng Vương Mịch và Tôn Nghị, không biết thầy thuốc Giang theo thầy nào vậy, hình như có chút gốc rễ với lão phu.

- Hả gốc rễ?

Giang Nguyên chớp chớp mắt, lần này thật sự ngẩn người. Mấy chiêu đó của hắn là do Tổ sư gia truyền cho, chẳng lẽ bây giờ vẫn đang lưu truyền sao? Chẳng lẽ các mạch khác của mạch trước của tổ tiên hắn vẫn đang lưu truyền?

Chương 351: Tin tức đến bất ngờ

Nhìn bộ dạng hơi ngây ra của Giang Nguyên, La y sư mỉm cười. Ông rất hài lòng với phản ứng của Giang Nguyên. Hơn nữa, với một lão đồng chí đã gần bảy mươi mà nói, lòng kiên nhẫn tương đối cao, cho nên ông chỉ cười mỉm chứ không nói gì.

Lúc Giang Nguyên hồi phục tinh thần, lại nhìn nhìn La y sư, không

biết rõ cuộc mình nên trả lời như thế nào. Nhưng dù như thế nào, y thuật của đối phương chắc chắn là bất phàm.

Sau khi mỉm cười, Giang Nguyên cũng nói thẳng. Dù sao trong tình huống bình thường, nếu đối phương đã muốn kiểm tra có lẽ cũng có thể kiểm tra được, không cần phải giấu diếm. Hắn lập tức nói:

- Không dám lừa gạt lão tiên sinh, y thuật của tị hạ đa phần do Tổ truyền, nhưng sau đó lại theo ân sư học y được hơn ba năm.

- Tổ truyền? Ân sư?

La y sư có chút sửng sốt. Sau khi ông thoáng trầm mặc một lát liền nói:

- Không biết thầy của bác sĩ Giang là người ở đâu?

- Gia sư tự hào là người Bạch Vân sơn.

Ánh mắt Giang Nguyên hơi nghiêm túc, trầm giọng nói.

- Người Bạch Vân sơn?

La y sư này nhú mày. Còn đứng đây vờ vịt với ai, còn người Bạch Vân sơn, cái tên thô đến thế? Lẽ nào không phải người đó do mình tự tưởng tượng ra sao?

Có điều, lúc này La y sư không định buông tha, tiếp tục hỏi:

- Không biết tôn sư trông như thế nào?

- Gia sư đầu đầy tóc bạc, để bộ râu dài màu trắng nửa thước, thích mặc bố sam màu xanh.

Hoan Nhan dùng bộ dạng của một cao nhân thế ngoại để hình dung, trong mắt dường như tràn đầy kính ngưỡng, nhưng không ai biết hắn đang lén cười thầm.

Lúc này vẻ mặt La y sư cũng cứng đờ. Đây rõ ràng không phải người trong ký ức của ông. Trên mặt lập tức có chút thất vọng, nhưng có điều sau khi suy nghĩ một lúc, ông vẫn hỏi:

- Y thuật tổ truyền nhà cậu, không biết tục danh tổ phụ cậu là gì?
- Tổ phụ tại hạ Giang Thanh Minh, không biết lão tiên sinh có quen không?

Lúc này Giang Nguyên cũng có chút tò mò, nói.

- Giang Thanh Minh?

Bộ đàn La y sư hơi sửng sốt, sau đó lại nhìn Giang Nguyên lộ ra biểu cảm cổ quái:

- Vậy không biết cha cậu là?

- Cha?

Lúc này Giang Nguyên cũng sửng sốt. Từ lúc hắn có trí nhớ chưa từng gặp được cha mẹ. Giờ La y sư đột nhiên hỏi, hắn thật sự hơi ngẩn người.

Có điều, tên của cha, Giang Nguyên vẫn nhớ, sau khi hắn trầm mặc một hồi, liền lãnh đạm cười khổ nói:

- Cha là Giang Văn Ba, có điều từ khi tại hạ hiểu chuyện chưa từng gặp bao giờ.

Vốn tưởng có lẽ La y sư sẽ hơi thất vọng. Nhưng sau khi Giang Nguyên nói xong, hắn thấy trong đôi mắt La y sư nhìn mình lóe lên một tia vô cùng quái dị.

Sau khi Giang Nguyên sửng sốt, trong lòng đột nhiên lộ tia hưng phấn, sau đó nhìn về phía La y sư nói:

- Lão tiên sinh, ông quen cha tôi?

La y sư nhìn thấy Giang Nguyên hưng phấn, trong mắt thoáng hiện lên tia thương xót, sau đó chậm rãi gật đầu:

- A, thật sao?

Nhìn thấy La y sư gật đầu, Giang Nguyên đứng bật dậy, nhìn La y sư, hưng phấn nói:

- Lão tiên sinh, ngài từng gặp cha tôi ở đâu? Ngài có biết giờ cha tôi ở đâu không?

La lão y sư nhìn thấy vẻ mặt cực kỳ hưng phấn của Giang Nguyên thì cảm thấy mình khó có thể mở miệng được. Chàng thanh niên trước mặt, giờ nghĩ kỹ lại, sao có vẻ ngoài giống người thanh niên kia đến thế?

Giang Nguyên nhìn thấy vẻ bất đắc dĩ và thương cảm của La lão y sư, trong lòng lập tức trầm xuống. Tinh thần lực nhạy cảm của hắn khiến hắn cảm nhận được có chút không hay.

- Cha cậu là đệ tử của một người bạn tốt của tôi.

Nhìn chàng thanh niên cực kỳ mẫn cảm trước mặt, còn cả vẻ mặt đột nhiên ảm đạm đi của hắn, La y sư hít nhẹ một hơi, cười ôn hòa, nhìn chàng thanh niên trước mặt, nói:

- Năm đó cha cậu cũng ưu tú như cậu. Năm đó cha cậu chính là bác sĩ trẻ tuổi nhất trong viện chúng tôi. Nhưng cậu ấy và thầy cậu ấy cũng chính là bạn tốt của tôi, còn cả...

Nói tới đây, La y sư nhìn chàng thanh niên trước mặt, hy vọng hắn có thể chịu được đả kích. Sau khi dừng lại một chút, tiếp tục nói:

- Còn cả mẹ của cậu hai mươi năm trước cũng đã cùng mất tích trong chuyện ngoài ý muốn này.

- Mẹ cũng mất tích cùng?

Giang Nguyên đứng sững đó, chữ mẹ sao mà xa xôi quá.

La y sư đứng bên thấy Giang Nguyên ngẩn người, La y sư và đám Vương Mịch bên cạnh đều không lên tiếng. Chỉ có Tôn Nghị là vô cùng kinh ngạc. Gã thật sự không thể ngờ, tên thầy lang này lại thật sự có liên quan đến viện.

Về chuyện mất tích này, gã có nghe ông ngoại nói qua. Hơn hai mươi năm trước trong viện có một bác sĩ cực kỳ ưu tú mất tích, hơn nữa còn là một Thiên y sư vừa thăng cấp không lâu đem theo hai học trò đã vô cơ biến mất trong sự kiện đặc biệt lần đó. Năm đó Thiên Y Viện đã phát động tất cả lực lượng, tiến hành điều tra

chuyện này trong ba năm nhưng vẫn không thu hoạch được gì.

Giang Nguyên từ từ hồi phục tinh thần, sau đó trên gương mặt cứng ngắc bắt đầu từ từ lộ ra một nụ cười, hướng về phía La y sư, chân thành cúi đầu nói:

- Cảm ơn tiền bối đã báo cho tại hạ biết tin tức của cha mẹ!

- Bác sĩ Giang khách sáo rồi!

La y sư vội vàng tiến lên đỡ, nhìn gương mặt lãnh đạm của Giang Nguyên, cho dù có nhìn thêm thì cũng chẳng có biểu cảm gì khác thường, trong lòng hơi kinh ngạc, khả năng khống chế của chàng thanh niên này mạnh thật!

Giang Nguyên nhìn La y sư, lần này lại chấp tay nghiêm túc thỉnh giáo:

- Không biết Viện mà tiền bối nói là Viện gì?

- Cậu không biết?

Lúc này La y sư khẽ sửng sốt. Chàng thanh niên ưu tú này, y thuật siêu quần như vậy, hơn nữa cũng tu luyện nội khí, vậy mà không biết Thiên Y viện?

Giang Nguyên gật đầu, nhìn bác sĩ La nói:

- Đúng, tôi không biết!

Thấy Giang Nguyên thật sự không biết, La y sư khẽ thở dài. Sau khi ông thoáng trầm ngâm một lát mới nói:

- Cậu và viện chúng tôi đã có mối quan hệ sâu xa như vậy thì tôi cũng nói với cậu một chút về nó!

- Viện chúng tôi được gọi là Thiên Y viện, là nơi tập trung những kỹ thuật chữa trị và nhân tài giỏi nhất Trung Quốc. Vào đầu thời Minh đây chỉ là một cơ quan nhân rồi, nhưng tới cuối Minh đầu Thanh, vì chiến loạn, nó đã trở thành nguồn lực để cứu trợ dân chúng. Các tiền bối lúc đó mới chính thức cùng nhau thống nhất, xây dựng nên Thiên Y viện.

- Từ đó Thiên Y viện tồn tại cho đến giờ. Có điều Thiên Y viện tương đối đặc biệt, cho nên người bình thường đều không biết đến, ngoại trừ một vài thế gia và tầng lớp tầng cao trong chính phủ từ lâu đời, còn lại không ai biết đến sự tồn tại của tổ chức này.

- Vì Thiên Y viện của chúng tôi có vài điểm đặc biệt, cho nên thường không thể nhúng tay vào những chuyện bình thường trong thế tục. Chẳng lẽ trong dịch SARS năm đó hoặc trong những sự kiện nào đặc biệt có tính uy hiếp đối với Trung Quốc mới có thể xuất hiện, cho nên Thiên Y viện có một địa vị khá đặc biệt ở Trung Quốc.

Khi La y sư nói đến địa vị hơi đặc biệt, hai người Vương Mịch bên cạnh lúc này trên mặt thoáng lộ vẻ kiêu ngạo.

Sau khi nghe La y sư nói xong, lúc này trên mặt Giang Nguyên mới lộ ra chút tia kinh ngạc.

Hắn thật sự kinh hãi về tính chất và sự tồn tại của Thiên Y viện này. Hắn chưa bao giờ biết có một tổ chức có thực lực to lớn và khổng lồ như vậy. Giờ Giang Nguyên đột nhiên hiểu ra, lần trước Dương lão đột nhiên phát hiện trúng độc, nhưng lúc chưa tìm được Mộc Long Căn, vì sao Dương Vân Dương vẫn không căng thẳng lắm. Hóa ra là vì có nơi này tồn tại.

Giang Nguyên chậm rãi gật đầu, một lần nữa nghiêm túc nói với La y sư:

- Hóa ra là Thiên Y viện. Đa tạ tiền bối đã giải thích, tôi đã hiểu rồi!

La y sư nhìn chàng thanh niên trẻ rất đặc biệt trước mặt, thoáng trầm ngâm một chút, sau đó nói:

- Bác sĩ Giang, tôi thấy kỹ năng y học của cậu cũng tương đối không tệ, hơn nữa giữa cậu và Viện chúng tôi có quan hệ sâu xa. Nếu bác sĩ Giang muốn, tôi có thể xin với viện đồng ý chấp nhận cậu vào Thiên Y viện!

Nói tới đây, La y sư lại cười bổ sung thêm:

- Đương nhiên cũng phải qua được khảo hạch nhất định!

- Vào Thiên Y viện?

Nghe thấy lời mời của La y sư, Giang Nguyên lại một lần nữa ngần người. Hắn thật sự không ngờ La y sư lại yêu cầu mình vào một tổ chức tương đối hoành tráng như vậy.

Nhìn thấy Giang Nguyên hơi chần chừ, lại có vẻ nghi hoặc, Vương Mịch và Tôn Nghị ở bên đều lộ ra vẻ mặt khác nhau. Vương Mịch thì cảm thán, bác sĩ giang này có cơ hội như vậy mà còn chần chừ, đúng là đồ ngốc mà.

Còn Tôn Nghị thì tức giận. Tên lang trung vườn này, chỉ là một tên nhà quê, dựa vào cái gì mà có thể gia nhập vào Thiên Y viện căn bản một người bình thường không thể nào biết đến này? Tốt nhất là tên nhà quê này đừng đồng ý, mà cho dù mày có đồng ý rồi, chưa chắc mày có thể vượt qua khảo hạch. Mức độ nghiêm khắc của khảo hạch trong viện, một tên nhà quê như mày chắc chắn không thể nào ngờ tới được.

La y sư thấy Giang Nguyên hơi chần chờ thì cười nói:

- Thiên Y viện là một nơi rất tốt. Nó có quyền lực đặc biệt và nguồn tài nguyên khổng lồ. Nếu như cậu gặp phải những phiền phức như hôm qua, nếu cậu là người của Thiên Y viện, thì tỷ lệ cậu muốn những chuyện như vậy xảy ra cực kỳ thấp.

Giang Nguyên nghe thấy La y sư nói vậy thì cũng thật sự động lòng. Hắn có thể nghe thấy được sự tự tin trong lời nói của La y sư. Nếu mình có thể gia nhập Thiên Y viện, có lẽ Tề gia và những người khác sẽ không còn dám có ý định gì với mình nữa.

Nhưng Giang Nguyên vẫn còn hơi băn khoăn. Với những tổ chức bí ẩn như thế này, những quy tắc và chế độ có lẽ cũng cực kỳ nghiêm mật, hơn nữa có lẽ cũng sẽ điều tra kỹ quá khứ của mình.

Nếu mình gia nhập, sẽ phải chịu rất nhiều hạn chế, như vậy có lẽ được không bằng mất.

Giang Nguyên do dự một lúc, sau đó ngẩng đầu nhìn La y sư nói:

- Tiền bối, cái này tôi có thể suy nghĩ một chút không?

- Suy nghĩ một chút?

La y sư vô cùng ngạc nhiên trước câu này của Giang Nguyên. Người thường chỉ cần nghe nói có thể gia nhập Thiên Y viện, chắc chắn là chuyện vô cùng đáng mong đợi. Nhưng có thể do vị bác sĩ Giang trước mặt hoàn toàn không biết gì về Thiên Y viện, nghi hoặc là chuyện rất bình thường.

Ông liền mỉm cười gật đầu nói:

- Đương nhiên là được. Sau này, tôi sẽ vẫn liên lạc với bác sĩ Giang. Hoặc sẽ vẫn có việc cần bác sĩ Giang hỗ trợ.

Chương 352: Vạn gia sinh phật

- Lý, ba ở đây này!

Vừa mới ra khỏi lều vải liền nhìn thấy một thím quen biết với vẻ mặt bất đắc dĩ đang ôm Tiểu Bảo gương mặt đầy nước mắt đứng bên ngoài nhìn vào.

Cậu bé thấy Giang Nguyên bước ra gương mặt nhỏ nhắn đang nhăn nhó lập tức nở nụ cười, đưa tay về phía Giang Nguyên.

- Tiểu Bảo ngoan, ba không tốt, để ba đưa con đi máy bay lớn nhé.

Lúc này Giang Nguyên ôm Tiểu Bảo, gương mặt nở nụ cười mỉm, trong lòng thầm cảm thấy may mắn, mình vẫn còn sống thật là tốt.

Mười giờ sáng, đội bác sĩ cứu viện đi trước cuối cùng cũng đến thôn Tề La. Còn Giang Nguyên và đám Tôn Nghị, Vương Mịch cũng chuẩn bị rời đi.

Giang Nguyên ngồi xổm trước cửa lều vải, nhìn Tiểu Bảo đang vui vẻ đá bóng trước mặt, trên mặt hân hoan chút phiến muộn. Sau đó hân hoan quay đầu sang nói với bác sĩ Đào bên cạnh:

- Bác sĩ Đào, lưu số của tôi, có chuyện gì thì gọi cho tôi!

- Ừ, lưu rồi!

Bác sĩ Đào móc con Rocky vẫn chưa có sóng của mình ra, nhìn nhìn, sau đó gật mạnh đầu.

Giang Nguyên nói tiếp:

- Sau khi tôi đi, có đội bác sĩ tới, anh cũng sẽ nhẹ nhàng hơn nhiều. Giờ kỹ thuật của anh đã đủ để thực hiện vài ca phẫu thuật đơn giản rồi, tự tin lên!

Bác sĩ Đào tiếp tục gật đầu, sau đó nhìn về phía Giang Nguyên, trong mắt hiện lên một tia cảm thương, nói:

- Bác sĩ Giang, cảm ơn anh!

- Cảm ơn cái gì, tôi cũng chỉ làm những việc mình nên làm thôi!

Giang Nguyên đưa tay nhẹ nhàng vỗ vai bác sĩ Đào, sau đó cười nói:

- Cố gắng nhé, sau này có thể chúng ta sẽ còn gặp lại. Hy vọng lúc chúng ta gặp lại, anh đã có thời gian đi ra ngoài học hỏi thêm nhiều thứ hơn!

- Ừ, chắc chắn như vậy!

Bác sĩ Đào lau mắt kính, sau đó gật mạnh đầu nói.

- Được rồi, tôi đi chuẩn bị đồ đây. Đừng nói tin tôi đi cho những người khác!

Giang Nguyên mỉm cười, sau đó lại nhìn Tiểu Bảo, quay trở lại trong lều vải.

Giang Nguyên nhắc chiếc ba lô đơn giản, ôm Tiểu Bảo, khó khăn lắm mới thoát được nữ phóng viên dây dưa kia. Hắn từ chối bác sĩ Đào, Phó trưởng thôn Lý, ông Lý chuẩn bị lên trực thăng cùng nhóm La y sư rời đi.

Có điều, lúc rời khỏi nơi này, hắn không ngờ thanh thế lại lớn đến thế. Hắn đã dặn dò bác sĩ Đào đừng nói cho người khác biết

chuyện hăn đi, nhưng không ngờ, tin hăn đi vẫn truyền ra ngoài.

- Bác sĩ Giang, bác sĩ Giang!

Giang Nguyên đặt Tiểu Bảo lên cabin, chuẩn bị bước lên thì đột nhiên nghe thấy những tiếng bước chân dồn dập phía xa cùng với những tiếng gọi truyền đến. Giang Nguyên chậm rãi quay đầu lại.

Hăn nhìn thấy phía xa có một đám người đang lục tục chạy tới, những thôn dân vừa vẫy tay về phía này vừa gọi lớn. Giang Nguyên đột nhiên cảm thấy sóng mũi cay cay.

Nữ phóng viên ngồi bên vừa mới bị Giang Nguyên bỏ mặc trong lòng vô cùng buồn bực, nhìn thấy cảnh này lập tức xốc lại tinh thần, vội vàng kéo quay phim quay lại cảnh này, cho dù như thế nào, đây cũng là cảnh rất tuyệt.

Giang Nguyên nhìn một thím đang chạy như bay phía trước tiên, trong lòng thầm nghĩ không biết sao thím này có thể chạy nhanh như vậy. Trong tay bà cầm một thứ gì đó, thở hồng hộc chạy tới, thấy Giang Nguyên vẫn đang đứng bên cạnh trực thăng chưa rời đi thì trong mắt lóe lên tia vui mừng.

- Bác sĩ Giang, đúng là không nở để cậu đi.

Thím ấy nhìn Giang Nguyên, vẻ mặt không nở, sau đó nhét mấy quả trứng gà vào tay Giang Nguyên, ngậm ngùi dặn dò:

- Thím mới lược cho cậu mấy quả trứng gà, bác sĩ Giang mang theo mà ăn trên đường!

- Bác sĩ Giang sao cậu lại đi như vậy?

Một anh thở hồng hộc chạy tới, vừa lau trán vừa nhìn Giang Nguyên, vẻ mặt rất không nở.

- Bác sĩ Giang, cậu ở thêm vài ngày nữa đi, chúng tôi không muốn cậu đi!

Mấy người chạy tới sau lúc này lần lượt nói.

Giang Nguyên cười cười nói:

- Tôi cũng ở đây hơn một tuần rồi, giờ vết thương của mọi người đã ổn định, hơn nữa cũng đã có đội bác sĩ đến tiếp nhận nên tôi thật sự phải quay về rồi!

- Bác sĩ Giang, bác sĩ Giang, cậu đừng đi mà.

Những người chạy tới sau càng lúc càng nhiều, dần dần đã có hơn hai ba trăm người tụ tập trước trực thăng.

Không ít người nhào lên kéo tay Giang Nguyên, trong mắt tràn đầy không nỡ, ngay lập tức, Giang Nguyên đã bị một đám đông vây quanh. Nữ ký giả bên cạnh kéo quay phim, luồn lách một lúc mới chiếm được một vị trí tốt.

Lúc này vẫn còn mấy thím cố gắng chen vào, đưa một cái gói nhỏ, nhét vào tay Giang Nguyên, mắt ngấn lệ, kéo tay Giang Nguyên nói:

- Bác sĩ Giang, mấy ngày nay cậu mệt rồi. đây là mấy cái bánh bọ thím làm cho cậu, cậu mang theo ăn trên đường, đừng để bị đói!

Giang Nguyên nhìn cái túi trong tay vẫn còn mang theo hơi ấm, sòng mũi càng cay cay, gật mạnh đầu nói:

- Cảm ơn, cảm ơn các thím.

- Bác sĩ Giang đi thông thả, đi thông thả!

Lúc này bên ngoài đám đông lại truyền đến những tiếng gọi ầm ỉ. Giang Nguyên nhìn sang thì thấy đám đông đang chậm rãi nhường ra một con đường, một nhóm người chầm chậm đi vào trong.

Giang Nguyên nhìn thấy một nhóm người đang dìu một ông cụ có khuôn mặt quen thuộc tiến vào, đằng sau còn có mười mấy thôn dân, Giang Nguyên không kìm được lộ vẻ bất đắc dĩ. Không ngờ mấy bệnh nhân trong lều lại chạy đến đây, nếu động đến miệng vết thương thì phải làm sao?

Hắn lập tức chạy đến đón, bất đắc dĩ cười khổ nói:

- Ôi, sao mọi người cũng tới vậy, lỡ như động đến miệng vết thương thì phải làm sao?

Giang Nguyên còn chưa kịp tiến đến đỡ thì đã thấy hai ba chục người nhà đang dìu người bị thương, còn cả mười mấy người lớn nhỏ phía sau lúc này đều chậm rãi quỳ gối trên mặt đất, cong người xuống.

Giang Nguyên nhìn thấy cảnh này sắc mặt liền biến đổi, vội vàng đưa tay ra ngăn cản hai người đứng đầu tiên, kinh ngạc nói:

- Làm thế này sao được, làm thế này sao được.

Một ông cụ chống gậy đứng bên cao giọng nói:

- Bác sĩ Giang, ơn cứu mạng của cậu, người dân thôn tôi không có gì để báo đáp cậu, sau này cũng chưa chắc đã có cơ hội gặp lại cậu, giờ chỉ có cách để những hậu bối này dập đầu với cậu để cảm tạ thôi.

- Đúng vậy, bác sĩ Giang, cậu cứ yên tâm nhận của đám trẻ này một xá. Sau này, nếu còn có cơ hội đến Tề La, tôi còn đợi để kính bác sĩ Giang cậu vài ly rượu đấy.

Lúc này một người đàn ông trung niên khác được người bên cạnh miễn cưỡng dìu mới đứng vững được cảm kích nói với Giang Nguyên.

- Làm thế này thì giảm thọ tôi quá. Cậu em đứng lên đi, chị này nữa, mời đứng lên. Mọi người xin hãy đứng lên hết đi. Đây là việc tôi nên làm, đâu đáng để mọi người làm như vậy.

Giang Nguyên đỏ mắt, đỡ từng người dậy, chỉ cảm thấy những việc mình làm mấy ngày hôm nay thật sự vẫn chưa đủ, đâu đáng để được những thôn dân này hậu đãi như vậy.

La y sư ngồi trong trục thăng nhìn thấy cảnh này cũng chậm rãi gật đầu. Chỉ có Vương Mịch và Tôn Nghị ngồi đối diện lúc này vẻ mặt hơi không vui.

Những người ngồi đối diện Vương Mịch và Tôn Nghị không hề chú ý đến điều này, họ chỉ chần động nhìn tình hình bên ngoài trục thăng. Bọn họ xuất thân từ Thiên Y viện mà cảnh bệnh nhân cảm kích, quỳ gối cảm ơn cũng hiếm thấy, còn cảnh trước mắt...

Mấy trăm người cùng đến tiễn, mấy chục người quỳ xuống thay trưởng bối của họ cảm ơn, bọn họ làm gì đã được nhìn thấy chứ?

Lúc này trên mặt Tôn Nghị ngoài vẻ chấn động bắt đầu lộ ra tia đổ kỵ. Bản thân mình cũng cứu được nhiều người như vậy, sao không có ai cảm ơn mình.

Lúc này La y sư đã chú ý đến vẻ mặt của hai người, cuối cùng cũng hừ khê một tiếng.

Hai người Vương Mịch và Tôn Nghị đều đồng loạt cả kinh, trong lòng hơi hoảng hốt nhìn về phía La y sư.

- Hai người phản tỉnh lại đi.

La y sư chỉ lãnh đạm liếc nhìn hai người, sau khi bỏ lại một câu liền nhắm mắt dưỡng thần.

Những câu nói này đã khiến hai người Vương Mịch và Tôn Nghị đều toát mồ hôi.

Đúng vậy, hai người họ ở đây trên một vài phương diện nào đó làm cũng không tệ, coi như đã tận chức, nhưng so với bác sĩ Giang trước mặt thì quá thua kém. Nếu La y sư không hai lòng, vậy thì kháo hạch lần này.

Lúc này trong lòng hai người đều căng thẳng. Tôn Nghị thì lại càng oán hận Giang Nguyên. Nếu không có thằng nhãi này, sao mình phải lo lắng như vậy?

Lúc này lại có một ông cụ bên cạnh bưng một bầu rượu bước ra, hai tay run rẩy, nhận một cái ly từ đĩa nhỏ bên cạnh, sau khi rót đầy rượu, hai tay đưa cho Giang Nguyên, run rẩy nói:

- Nhân nghĩa và ân tình của bác sĩ Giang, người thôn Tề La chúng tôi nhớ hôm nay bác sĩ Giang phải đi, tôi cũng chẳng có gì để tặng, giờ tôi kính một ly rượu để tiễn bác sĩ Giang. Hy vọng bác sĩ Giang rảnh rỗi nhớ đến thôn dân La Tề chúng tôi, có thời gian xin hãy đến thăm.

Giang Nguyên nhìn thấy tia chân thành và kỳ vọng trong đôi mắt vàng đục của ông cụ kia liền gật mạnh đầu, sau đó hai tay nhận ly

rượu, ngửa đầu uống cạn. Sau đó gật mạnh đầu nói:

- Chắc chắn!

Cuối cùng, trong những lời tiễn biệt của mọi người, Giang Nguyên ôm Tiểu Bảo ngồi trong trực thăng, sau khi vẫy tay với thôn dân xong mới đóng cửa cabin lại.

Sau khi đóng cửa cabin, Giang Nguyên mới cảm nhận được Vương Mịch và Tôn Nghị ngồi đối diện đang nhìn mình có chút quái dị. Có điều Giang Nguyên cũng lười để ý. Đời này hắn ghét nhất là ly biệt. Hiện tại cảm xúc của hắn không được tốt nên chỉ ôm chặt lấy Tiểu Bảo, sau đó nhẹ nhàng thở hắt ra một hơi.

Sau khi cánh quạt của trực thăng chậm rãi xoay còn liên chậm rãi bay lên trong sự chú ý của mọi người.

Tiểu Bảo ở trong lòng Giang Nguyên mở to đôi mắt tròn đen lay láy nhìn cảnh vật dần nhỏ đi ngoài cửa sổ, rõ ràng đã hơi bình tĩnh hơn, giống như đã hiểu được gì đó.

Giang Nguyên nhẹ nhàng ôm chặt Tiểu Bảo vào lòng, mỉm cười nói:

- Tiểu Bảo, sau này chúng ta sẽ lại quay lại.

- Vâng, ba.

Tiểu Bảo nhẹ nhàng vùi khuôn mặt nhỏ nhắn vào lòng Giang Nguyên, sau đó nắm chặt vạt áo Giang Nguyên không lên tiếng nữa.

Chương 353: Đội cứu viện Thames

Chiếc trực thăng Giang Nguyên ngồi chậm rãi đáp xuống sân bay quân dụng.

La y sư dường như lúc này mới tỉnh lại sau giấc ngủ, chậm rãi mở mắt cười gật đầu với Giang Nguyên, sau đó đi xuống khỏi trực thăng. Vương Mịch và Tôn Nghị vội vàng đi sát theo sau.

- Bác sĩ Giang, đây là danh thiếp của tôi. Nếu có gì cần, có thể gọi cho tôi bất cứ lúc nào.

Trước khi La y sư xuống khỏi trực thăng đã mỉm cười nhìn Giang Nguyên, đưa một tờ giấy.

- Cảm ơn tiền bối.

Giang Nguyên cẩn thận nhận tờ danh thiếp, sau đó cười hỏi:

- Tiền bối sẽ tạm thời lưu lại đây hay sao?

- Không, đợi trực thăng đổ đầy dầu, chúng tôi sẽ bay thẳng đến tỉnh thành, sau đó đổi máy bay. Nếu bác sĩ Giang muốn đến tỉnh thành, có thể đi chung với chúng tôi.

La y sư mỉm cười nói.

Nghe vậy, Giang Nguyên chần chờ một lúc, sau đó cười lắc đầu, nói:

- Không cần, đợi chút nữa tôi thử xem có chuyến bay nào thuận đường đi thẳng đến Bắc Kinh là được rồi.

- Ừ, vậy cũng được!

La y sư thấy Giang Nguyên từ chối cũng không miễn cưỡng, chỉ cười gật đầu nói:

- Chuyện vào viện, cậu hãy suy nghĩ kỹ càng nhé!

- Chắc chắn rồi!

Dĩ nhiên La y sư đang vì mình nên lập tức gật đầu cảm kích nói.

Lúc này chiếc trực thăng bên cạnh đã bắt đầu đổ dầu, dĩ nhiên Giang Nguyên cũng sẽ không rời đi mà ở lại cùng trò chuyện với La y sư.

Đột nhiên, đằng sau Giang Nguyên đột nhiên truyền đến một âm thanh xa lạ:

- Hn?

Nghe thấy giọng nói bắt đầu có chút xa lạ, nhưng cái tên lại cực kỳ quen thuộc, Giang Nguyên vô thức quay đầu lại.

- Hn! Đúng là anh rồi!

Một thanh niên mặc đồ cứu viện màu đỏ, tóc vàng mắt xanh sau khi nhìn rõ Giang Nguyên lập tức hưng phấn kêu lên, vừa gọi vừa hưng phấn quay đầu lại, dùng tiếng Anh khẩu âm Oxford lớn tiếng hét:

- Hn, đúng là Hn rồi.

Cùng với tiếng gọi của người thanh niên này, một người mặc đồ cứu viện màu đỏ bên kia cũng hưng phấn chạy về phía này.

Giang Nguyên nhìn người thanh niên trước mặt rồi nở nụ cười. Hắn không ngờ sẽ gặp Đội cứu viện Thames ở đây.

- Ny, không ngờ các anh cũng tới, tới khi nào vậy?

Lúc này Giang Nguyên cũng nở nụ cười, gật đầu xin lỗi với La y sư, sau đó cười nói với Ny.

- Hôm nay chúng tôi vừa mới tới đây, chuẩn bị xuất phát đi Lỗ Sơn.

Ny hưng phấn nhìn Giang Nguyên, sau đó nhìn Tiểu Bảo trong lòng Giang Nguyên, hơi nghi hoặc nói:

- Hn...

- Anh cũng đi Lỗ Sơn à? Sao còn mang theo một đứa bé vậy?

- Tôi mới quay lại từ Lỗ Sơn, đây là con trai tôi!

Giang Nguyên cười nói.

- Con trai anh? Sao có thể? Năm ngoái ở Haiti, anh còn nói chưa có bạn gái, một năm sao có thể...?

Ny lớn tiếng hét lên.

- Con của Kng, anh ấy xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn, nên tôi

nhận nuôi nó.

Giang Nguyên mỉm cười nói.

- Con của Kng? Anh ấy sao, Thượng Đế phù hộ!

Ny nhìn thấy tia bi thương lóe lên sâu trong mắt Giang Nguyên, Ny rất sáng suốt mà không hỏi nữa.

- Hn?! Lâu rồi không gặp!

Lúc này có vài người của đội cứu viện Thames khác cũng kéo đến, một người đàn ông cao to có râu quai nón dẫn đầu rất vui mừng chào hỏi Giang Nguyên.

- M, lâu rồi không gặp, xem ra tay anh đã khỏi hẳn rồi nhỉ.

Sau khi bắt chặt tay M, cảm nhận được lực cánh tay của đối phương, Giang Nguyên hài lòng cười.

- Đương nhiên tôi cũng không ngờ tay tôi vẫn có thể hồi phục được. Hn, thật sự phải cảm ơn cậu!

M giống như một con gấu lớn, cảm kích nhìn Giang Nguyên nói:

- Hn, nếu không nhờ có cậu, có lẽ tôi cũng không thể cứu được đội cứu viện.

- Làm gì có, M, Thames sao có thể không có anh được, haha.

Đám La y sư và Vương Mịch ở bên lúc này cũng tò mò nhìn Giang Nguyên và đám người trước mặt. Nhưng thật bất ngờ, Giang Nguyên ở đâu cũng có thể gặp được người quen, hơn nữa còn là những người nước ngoài rõ ràng đến từ đội cứu viện trợ giúp nước ngoài.

- Bọn họ nói gì vậy?

La y sư tò mò hỏi Vương Mịch ở bên cạnh.

Wương Mịch nghe thấy chuyện này thì hơi giật mình. Giờ lại nghe La y sư hỏi, vội vàng đáp:

- Hình như bác sĩ Giang quen mấy người của Đội cứu viện Thames này, hơn nữa hình như trong trận động đất Haiti năm ngoái, tay của người đàn ông cao to kia còn được bác sĩ Giang chữa trị.

Nói tới đây, gã hơi dừng lại, nói:

- Con trai của bác sĩ Giang, hình như là con trai bạn cậu ta được bác sĩ Giang nhận nuôi.

Nghe thấy vậy, La y sư chỉ cười, nói:

- Tiểu Bảo này dĩ nhiên không phải con của bác sĩ Giang. Nhìn là đã thấy không giống rồi. Bác sĩ Giang này thú vị thật, có nhiều trải nghiệm đến thế, chẳng trách không phải kỹ thuật của Thiên Y viện chúng ta mà cũng giỏi như vậy, xem ra có nhiều trải nghiệm cũng tốt đấy chứ!

- M, giờ các anh đi Lỗ Sơn à?

Nhìn thấy những gương mặt quen thuộc của Đội cứu viện Thames này, Giang Nguyên mỉm cười nói.

- Đúng vậy Hn, có phải cậu cũng đi không?

M cười hỏi Giang Nguyên.

Giang Nguyên cười lắc đầu nói:

- Không, tôi ở Lỗ Sơn hơn một tuần rồi, vừa mới quay lại, các anh phải cực khổ rồi.

- Ô, cậu đã ở Lỗ Sơn hơn một tuần rồi, lợi hại vậy. Thế mà tôi tưởng lại được chiến đấu cùng cậu chứ, tiếc nuối quá!

M tiếc nuối thở dài, lúc này có vài chiếc xe chạy tới, sau khi bọn M nhìn sang đều tiếc nuối từ biệt Giang Nguyên:

- M, đợi mọi người xong việc, chúng ta lại liên lạc. Nếu có thể gặp lại, tôi mời các anh uống rượu!

Giang Nguyên cũng rất hoài niệm những đội hữu đã từng cùng nhau làm việc này.

- Được, trước khi chúng tôi quay về sẽ liên lạc.

Sau khi trao đổi với nhau phương thức liên lạc, Đội cứu viện Thames vẫy tay chào tạm biệt Giang Nguyên, sau đó lên xe, đến huyện Lỗ Sơn.

La y sư ở bên nhìn thấy đám người lên xe rời đi, liền cười nói:

- Không ngờ bác sĩ Giang giao du rộng đến thế.

- Tiền bối quá khen, Đội cứu viện Thames này là Đội cứu viện đến từ Anh, tôi đã từng cùng họ làm việc mấy ngày.

Giang Nguyên cười cười, sau đó cũng giải thích sơ.

- Không tệ, không tệ.

La y sư cười gật đầu.

Lúc này, chiếc trực thăng bên kia đã đổ dầu xong, La y sư bắt tay nói với Giang Nguyên:

- Được rồi, vậy chúng tôi đi trước, sau này thường liên lạc nhé.

- Được, tiền bối lên đường bình an.

Giang Nguyên nhìn ba người bước lên trực thăng, mỉm cười vẫy tay với họ rồi nhìn chiếc trực thăng chậm rãi biến mất trên bầu trời.

Sau khi nhìn chiếc trực thăng rời đi, Giang Nguyên không chút bất ngờ lặp lại thượng úy Vương Cường Tổ trưởng tổ ngoại vụ của cơ sở kia.

- Bác sĩ Giang, chào mừng cậu bình an trở về.

Thượng úy Vương Cường mỉm cười kính Giang Nguyên một lễ nói.

- Cảm ơn, lần này thật sự làm phiền anh rồi, thượng úy!

Giang Nguyên cười nói.

- Đâu có, lần này bác sĩ Giang đã làm được nhiều việc cho nạn dân

vùng động đất như vậy là đã lập công lớn. Giờ sự tích của cậu đang được tuyên truyền rất mạnh trong bộ đội đấy!

Vương Cường cười ha hả nói.

- Tuyên truyền sự tích của tôi? Bộ đội?

Giang Nguyên sững sốt, mình đâu có nhập ngũ, trong bộ đội truyền sự tích của mình làm gì?

Vương Cường thấy vẻ sững sờ của Giang Nguyên liền cười nói:

- Bác sĩ Giang, mời đi bên này. Tỉnh trưởng Hồ và Tư lệnh Cù đang đợi cậu ở đó.

- Đợi tôi?

Giang Nguyên hơi sững sốt. Hẳn biết Tỉnh trưởng Hồ và Tư lệnh Cù, một người là Tỉnh trưởng tỉnh Xuyên, một người là Tư lệnh quân khu tỉnh. Nhưng họ đợi hắn làm gì?

Giang Nguyên mang theo nghi ngờ đi vào một phòng họp nhỏ, quả nhiên nhìn thấy mấy người mặc quần tây áo sơ mi và hai người mặc quân phục ở đó. Họ vừa thấy Giang Nguyên bước vào liền tươi cười đi đến, bắt tay với Giang Nguyên, cười ha hả nói:

- Chào mừng anh hùng của chúng ta trở về.

- Á, chào Tỉnh trưởng Hồ, chào Tư lệnh Cù!

Giang Nguyên đối diện với sự chào đón nhiệt tình của mấy người trước mặt thì cảm thấy thụ sủng nhược kinh. Mình chỉ mới làm một vài việc, theo lẽ thường không cần phải được một vị Tỉnh trưởng và một Tư lệnh quân khu cố ý ở đây chờ để nghênh đón mình chứ.

Mấy ngày nay Giang Nguyên ở Tề La, không có TV cũng không đọc báo, dĩ nhiên không biết bây giờ mình đã hot như thế nào, cho nên căn bản không nghĩ ra được chuyện này. Vị Tư lệnh quân khu tỉnh này cũng thôi đi, nhưng đường đường là một vị Tỉnh trưởng chưa từng gặp mặt, vậy mà thật sự tranh thủ chút thời gian trong trăm công nghìn việc để nghênh đón mình. Đúng là khó hiểu. Tuy Giang

Nguyên có quen biết mấy vị quan chức cấp cao. Thậm chí Dương lão nằm trong nhóm bảy người cũng rất thân thiết, nhưng đối mặt với đả ngộ thế này vẫn cảm thấy hơi bất ngờ.

Có điều, hẳn không biết, nếu không phải vì luôn có chuyên cơ đến đón hẳn, hơn nữa còn là quân cơ được Tư lệnh Bắc Kinh phê duyệt đầu tiên cũng chưa chắc đã được mấy lão đại của tỉnh Xuyên coi trọng; nếu không phải hẳn được thổi phồng lên là anh hùng bình dân trong giới chính trị thì cho dù hẳn có hot trên báo, trên TV đến mấy cũng sẽ không được coi trọng như vậy.

Giang Nguyên nói chuyện với các lãnh đạo, đặc biệt là nói chuyện trong trường hợp chính thức như vậy cực kỳ nhàm chán. Đặc biệt là vị Tỉnh trưởng Hồ kia còn thỉnh thoảng làm như tùy tiện hỏi Giang Nguyên đến từ đâu thế này thế nọ làm hẳn càng thêm bức bối. Có điều may là những chuyện này cũng chẳng phải bí mật gì, cứ đại khái nói qua, còn chuyện đối phương muốn nghe ngóng mình với Thủ tướng Vu có quan hệ gì, dĩ nhiên Giang Nguyên chỉ mỉm cười không nói. Chuyện này không thể nào nói lung tung được.

Hơn nữa nếu hẳn nói mình với Thủ tướng Vu không có chút quan hệ gì thì ai tin? Nếu không có quan hệ, sao có thể ngồi trên chuyên cơ của Thủ tướng? Chuyên cơ này có thể phê duyệt cho thẳng nhái lai lịch bất minh như mày sao?

Có điều cũng may, quá trình này chỉ kéo dài trong nửa tiếng. Các lãnh đạo chỉ có thể tranh thủ đến được nửa tiếng đã không dễ dàng gì. Sau khi họ bày tỏ sự quan tâm ân cần, tiện thể tiến hành an ủi thì liền tản đi. Còn Giang Nguyên cũng được sắp xếp, hai giờ sau, có một chiếc quân cơ bay đến Bắc Kinh, Giang Nguyên sẽ ngồi lên chiếc quân cơ này quay về Bắc Kinh.

Thực ra hiện giờ Giang Nguyên muốn quay về Vân Giang nhất. Nhưng nghĩ tới chuyện Dương lão đã vì chuyện này của mình bỏ ra bao công sức, mình cũng muốn kiểm tra sức khỏe cho Dương lão thêm lần nữa, ngoài ra chuyện quan trọng nhất là phải nghe ngóng xem Thiên Y viện này rốt cuộc như thế nào.

Chương 354: Sóng gió trên máy bay

- Ba, máy bay lớn quá.

Nhìn phi cơ vận chuyển lớn trước mặt, Tiểu Bảo mở to mắt, nhìn chiếc quân cơ màu xanh sẫm này, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy kinh ngạc kêu lên.

- To lắm đúng không? Lát nữa chngs ta sẽ lên chiếc phi cơ này đi Bắc Kinh đấy. Bắc Kinh lớn lắm, đẹp lắm, ba sẽ đưa con đi xem kéo quốc kỳ!

Giang Nguyên cười tủm tỉm mà đáp lời.

- Thật hả ba, ba tốt quá!

Tiểu Bảo ghé sát vào mặt Giang Nguyên hôn “chụt” một cái.

Người trên quân cơ không ít, có điều đa phần đều là những người bị thương trong quân đội, còn có cả vài vị quân y đi theo hộ tống.

Lúc này Giang Nguyên mặc bộ đồ màu trắng gạo, trong tay còn ôm theo đứa nhỏ bước lên máy bay nên đã hấp dẫn ánh mắt của một vài người.

Giang Nguyên ôm Tiểu Bảo lên máy bay đã hấp dẫn không ít người chú ý đến hắn. Lúc này một quân y mặc áo blouse trắng cuối cùng đã nhìn rõ Giang Nguyên, trên mặt lộ vẻ kinh ngạc, sau đó lập tức đưa tay làm kính lễ nói:

- Chào anh, bác sĩ Giang!

- Xin chào!

Giang Nguyên thấy đối phương hành quân lễ với mình thì cũng hơi xấu hổ. Hắn thật không ngờ giờ mình lại nổi tiếng đến thế, ai cũng nhận ra mình, hắn cũng chỉ đành đưa tay lên đáp lễ.

- Bác sĩ Giang, anh quay về lúc nào, sáng nay vẫn còn nhìn thấy anh trên TV mà!

Vị quân y kia lúc này trong lời nói có mang theo chút hưng phấn. Vị bác sĩ Giang trước mặt đúng là thần tượng cả anh ta. Nhưng quân y như anh ta, tuy quân hàm cao hơn những binh sĩ bình

thường, nhưng trên cơ bản vẫn được coi là những người yếu ớt nhất trong quân đội.

Nhưng bác sĩ Giang trước mặt đã hoàn toàn phá vỡ ấn tượng của mọi người đối với quân y. Hắn đã cùng với binh sĩ hàng không ưu tú nhất cùng nhảy dù từ trên cao xuống mà vẫn bình yên vô sự. Một mình dẫn theo một bác sĩ ở nông thôn chỉ dựa vào những dụng cụ thô sơ nhất cứu mấy trăm người. Hắn quả thật đã trở thành thần tượng trong thần tượng trong lòng tất cả quân y.

Giang Nguyên nhìn vẻ mặt tràn đầy ngưỡng mộ và hưng phấn của chàng quân y trẻ tuổi trước mặt, chút hư vinh trong lòng hắn lập tức to lớn vô hạn. Hắn không ngờ có ngày mình sẽ trở thành thần tượng nên chỉ cười khan hai tiếng nói:

- Vừa mới quay về.

- A, tôi nói mà.

Chàng quân y trẻ tuổi hưng phấn gật đầu liên tục, nói:

- Đến đây, đến đây bác sĩ Giang, ngồi bên này, ngồi bên này. Đây là Tiểu Bảo à, đáng yêu quá!

Giang Nguyên cảm nhận được sự nhiệt tình của đối phương thì cũng hơi ngại, đi theo chàng quân y trẻ tuổi này, ngồi xuống vị trí bên cạnh. Hắn nhìn xung quanh, phát hiện đa phần đều là một vài bệnh nhân đã được cố định trên cáng đang nằm một bên.

- Sao vậy? Những bệnh nhân này phải đưa đi Bắc Kinh à? Không ít nhỉ?

Giang Nguyên hơi nghi hoặc hỏi.

- Đúng, không ít. Đây đều là những người bệnh ở đây không thể xử lý được.

- Đều phải đưa đến Bệnh viện quân khu ba.

Nói đến chuyện này, anh chàng quân y trẻ tuổi cũng có chút bất đắc dĩ, nói:

- Gần đây binh lính bị thương tương đối nhiều, điều kiện của bệnh viện chiến địa điều kiện cực kỳ có hạn nên cũng chẳng có cách nào khác.

Giang Nguyên hơi nhú mày nói:

- Nhưng kiểu không vận trên cao này cũng dễ xảy ra một vài vấn đề!

- Không còn cách nào khác. Chúng tôi đã nghĩ vài cách để cải thiện vài tình hình, nhưng cũng chỉ biết dựa vào không vận thôi. Có vài bệnh nhân đưa đi còn chút hy vọng, chứ còn ở đây sẽ hoàn toàn không có hy vọng.

Vị quân y này bất đắc dĩ nói.

- Ờ.

Giang Nguyên hiểu rõ gật đầu. Trong hoàn cảnh này, thật sự chỉ có thể như vậy.

Giang Nguyên thoáng trầm ngâm một lúc, sau đó nhìn về phía quân y nói:

- Thế này đi, anh đưa tôi đi xem thử các bệnh nhân, tôi sẽ nghĩ cách ổn định tình hình của họ một chút, ít nhất là cố gắng đảm bảo cho họ ít xảy ra chuyện ngoài ý muốn trong chuyến bay mấy tiếng đồng hồ này!

- Thật sao?

Vị quân y trẻ nghe thấy Giang Nguyên nói vậy liền hưng phấn.

Giang Nguyên nghiêm túc gật đầu, nói:

- Tôi sẽ cố gắng hết sức xem sao.

- Được, vậy mời anh đi theo tôi.

Thấy Giang Nguyên gật đầu, quân y trẻ hưng phấn đứng dậy, nói:

- Còn nửa tiếng nữa máy bay sẽ cất cánh, chúng ta phải tranh thủ!

- Tiểu Bảo ngoan ngồi đây đừng đi đâu nhé, ba theo chú này đi khám cho bệnh nhân đã!

Giang Nguyên cho Tiểu Bảo ngồi xong, lại thắt dây an toàn cho nó rồi dặn dò.

- Đồng chí này chính là bác sĩ Giang xuất hiện trên tivi, tôi mời anh ấy đến khám cho anh.

Vị quân y trẻ này dẫn Giang Nguyên đến cạnh một bệnh nhân, sau đó ngồi xổm xuống, nói với bệnh nhân.

Bệnh nhân nọ quay đầu nhìn thoáng sang, Giang Nguyên cũng ngồi xổm xuống bên cạnh. Đường như anh ta nhận ra Giang Nguyên, lúc này trên mặt cũng lộ ra tia hưng phấn, nhìn Giang Nguyên, yếu ớt nói:

- Bác sĩ Giang, thật sự làm phiền anh rồi!

Giang Nguyên thấy bệnh nhân này cũng nhận ra mình, hơn nữa thấy mình khám bệnh cho anh ta thì vô cùng hưng phấn, lúc này Giang Nguyên thầm nghĩ trong lòng: “Không biết giờ trên tivi tôi bóng mình thế nào nữa, chắc không thối phòng mình thành thần y chữa được bách bệnh đấy chứ!

Đương nhiên, Giang Nguyên dĩ nhiên không biết, rất nhiều kênh trên tivi đúng là đã thối phòng lên như vậy. Họ còn mời vài chuyên gia lên tiết mục, giải thích những ca phẫu thuật Giang Nguyên đã làm ở thôn Tề La. Các chuyên gia này cũng rất thuận theo trào lưu giải thích đại khái quá trình của những ca phẫu thuật này, đồng thời với rất nhiều ca mổ, Giang Nguyên gần như chỉ sử dụng những công cụ đơn giản, còn trong hoàn cảnh thô sơ như vậy, mà vẫn hoàn thành thuận lợi, ai nấy đều rất bội phục.

Họ đều bày tỏ, những ca phẫu thuật này độ khó tương đối cao, bác sĩ Giang có thể dẫn theo một bác sĩ nông thôn hoàn thành nhiều ca phẫu thuật trong hoàn cảnh như vậy, y thuật và năng lực không thể gọi là cao, mà phải là cao thủ trong cao thủ.

Cho nên, bệnh nhân này thấy Giang Nguyên, trong hoàn cảnh bất lực này, dĩ nhiên vô cùng vui mừng.

- Có bệnh án không?

Giang Nguyên liếc sơ qua, thuận tiện nói.

- Có, để tôi đi lấy.

Quân y trẻ vội vàng đáp lời, sau đó đứng dậy bước nhanh vào bên trong phi cơ.

Lúc này, ở gần vị trí điều khiển, có mấy cái bàn, bên trên là thiết bị và hòm cấp cứu, còn có một vài loại thuốc.

Trên bàn còn đặt một xấp bệnh án dày, có một bác sĩ đội mũ quân đội mặc áo blouse trắng đang ngồi viết gì đó bên cạnh.

- Dương Vũ, anh mang mấy bệnh án này đi làm gì thế?

Quân y này nhìn thấy quân y trẻ lấy vài bệnh án liền trầm giọng nói.

- Bác sĩ Bạch, đúng lúc bác sĩ Giang cũng ngồi chuyến bay này, anh ấy nói muốn xem bệnh án, anh ấy còn nói có thể nghĩ giúp vài cách giảm khả năng xảy ra vấn đề trong quá trình vận chuyển của những bệnh nhân nặng!

Dương Vũ vội vàng đáp.

- Bác sĩ Giang? Bác sĩ Giang nào?

Bác sĩ Bạch này trông khoảng bốn mươi tuổi, trên mặt lộ vẻ không vui, cau mày trầm giọng hỏi.

Dương Vũ thấy hình như bác sĩ Bạch không vui vội vàng nói:

- Chính là bác sĩ Giang ở thôn Tề La kia. Anh ấy mới từ Tề La vừa, vừa vận ngồi chuyến bay này về Bắc Kinh!

- Cậu ta? Cậu ta quay về? Quay về Bắc Kinh?

Vị bác sĩ Bạch nghe nói là Giang Nguyên thì sắc mặt rõ ràng hơi chần chờ. Nói thật, anh ta ghét nhất là có người khác nhúng tay vào bệnh nhân của anh ta. Hơn nữa, anh ta không hề thích vị bác

sĩ Giang kia. Anh ta đã làm quân y mười mấy năm rồi, anh ta hiểu rất rõ mấy thứ tuyên truyền chính trị của chính phủ. Gặp phải một trường hợp thối phồng điển hình, anh ta hoàn toàn không tin đối phương có năng lực mạnh mẽ, có thể thực hiện những ca phẫu thuật có độ khó cao như vậy.

Đừng nói đối phương chỉ mới hơn hai mươi tuổi, dù anh ta là một bác sĩ có nhiều kinh nghiệm cũng hoàn toàn không thể thực hiện nhiều ca phẫu thuật khác nhau như vậy, hơn nữa còn trong tình huống đó, sao có thể chứ?

Cho nên bác sĩ Bạch không hề tin. Anh ta rất kiên định cho rằng, đây chẳng qua là tuyên truyền tạo xu thế. Giờ, cho dù là phía chính phủ hay phía quân đội cũng đã cần có một nhân vật bịp bợm để hấp dẫn sự chú ý của mọi người.

Cho nên, lúc này anh ta tương đối không tin Giang Nguyên có thể làm được những điều đó. Có điều anh ta kiêng kỵ thân phận nóng bỏng tay của đối phương hiện tại, cho nên sau khi chần chừ một chút, bác sĩ Bạch cũng không nói gì, chỉ đứng dậy đi sau Dương Vũ, đi qua bên này, định xem rốt cuộc bác sĩ Giang đại danh鼎鼎 đỉnh này đang định làm gì.

Muốn tiếp tục gia tăng thêm lịch sử huy hoàng và làm nóng tên tuổi của mình hay thật sự muốn giúp đỡ?

Đương nhiên, bác sĩ Bạch thiên về điều đầu tiên hơn.

- Bác sĩ Giang, đây là bệnh án của anh ấy!

Dương Vũ cầm một bệnh án mỉm cười đưa cho Giang Nguyên đang ngồi xổm trên mặt đất khám bệnh cho bệnh nhân.

- Cảm ơn!

Giang Nguyên thật sự không hề chú ý bên cạnh Dương Vũ trẻ tuổi này đã có thêm một người, hắn chỉ tiện tay cầm bệnh án rồi giở ra xem.

Hắn nhanh chóng giở đến kết quả kiểm tra có liên quan, sau khi nhìn kiểm tra huyết áp và các loại thuốc dùng trong thời gian gần đây, sau đó hắn mới hài lòng gật đầu, trả bệnh án lại cho Dương

Vũ rồi nói:

- Không có vấn đề gì lớn, tôi có thể giúp ổn định nhịp tim và huyết áp của anh ấy cho dù có xuất hiện áp lực không khí cũng sẽ không có biến đổi gì quá lớn!

- Lấy giúp tôi hai cây bông sát trùng!

Sau khi Giang Nguyên trả bệnh án cho Dương Vũ thì lấy trong ba lô của mình ra một ống kim, hẩn rút hai cây gân châm từ trong ống ra, đang định chờ Dương Vũ cầm bông sát trùng đến thì đột nhiên nghe thấy bên cạnh có người giễu cợt lên tiếng:

- Bác sĩ Giang đúng không. Anh đừng nói với tôi anh dựa vào cái thứ này để ổn định nhịp tim và huyết áp cho anh ta!

Giang Nguyên nghe thấy giọng nói rõ ràng mang tia trào phúng thì hơi sửng sốt. Hẩn ngẩng đầu lên nhìn người bên cạnh, phát hiện có một người tuổi tác không nhỏ mặc áo blouse trắng, có vẻ cũng là một trong mấy quân y hộ tống lần này.

Với chuyện bị hoài nghi và nghi vấn như thế này, mấy năm nay Giang Nguyên gặp nhiều, tập mãi cũng thành quen rồi, nên hẩn lập tức lãnh đạm cười nói:

- Có hiệu quả hay không, thử sẽ biết thôi!

Thấy Giang Nguyên vô cùng bình tĩnh trước sự nghi vấn của mình, như kiểu anh có tin hay không thì tùy. Bác sĩ Bạch lập tức hơi nổi giận. Anh ta làm trong quân đội đã mười mấy năm, giờ ít nhiều gì cũng là một thiếu tá. Thằng nhãi này ý mình hơi nổi tiếng không thèm để mình vào trong mắt, đúng là làm càn, thật sự không thể nào nhẫn nại được.

Chương 355: Mở băng khẩn cấp

- Không được... tôi không cho phép anh đối đãi lung tung với bệnh nhân của tôi, tôi phải chịu trách nhiệm với bệnh nhân của tôi.

Bác sĩ Bạch thấy Dương Vũ đưa bông sát trùng qua, Giang Nguyên

chuẩn bị động thủ thì cuối cùng cũng phát tiết cơn giận, nhìn Giang Nguyên lạnh lùng nói.

Giang Nguyên hơi ngẩn người, nhẹ nhàng thở dài, sau đó ngẩng đầu nhìn bác sĩ Bạch, trong mắt hiện lên một tia bất đắc dĩ, thậm chí có thể nói là chút thương xót, nói:

- Đối đãi lung tung là sao? Là một bác sĩ, đừng nên phát biểu ý kiến lung tung về những thứ mình không biết!

Bác sĩ Bạch bị Giang Nguyên liếc nhìn, cảm thấy tâm tư của mình đã bị người ta nhìn thấy, lúc này anh ta tức giận nói:

- Thứ tôi không biết là sao? Bạch Kiến Quân tôi hành nghề y mười mấy năm, có gì mà chưa từng gặp? Đường tôi đi qua còn nhiều hơn muối cậu từng ăn đấy... Người thanh niên à, đừng thấy có được chút hư danh mà tự đắc quên mình là ai!

Giang Nguyên thấy Bạch Kiến Quân bắt đầu phát tác thì một lần nữa nở nụ cười lãnh đạm, không để ý đến anh ta nữa, chỉ nhìn bệnh nhân nói:

- Vị đồng chí này, anh có tin tưởng tôi không?

- Bác sĩ Giang, tôi tin anh...

Chiến sĩ bị thương nằm trên cáng sắc mặt tái nhợt, lúc này không chút do dự, lộ ra vẻ tươi cười, hơi yếu ớt nói:

- Một người có thể không ngại ngàn dặm xa xôi, nguy hiểm tính mạng nhảy dù xuống thôn Tề La, lại có thể được nhiều thôn dân tin tưởng như vậy, dĩ nhiên là tôi tin tưởng anh!

- Cậu...

Bệnh nhân này vừa nói xong, bác sĩ Bạch Bạch Kiến Quân đứng cạnh vẻ mặt liền trở nên khó coi. Trong lòng anh ta luôn khinh thường Giang Nguyên, nhưng anh ta không hề biết trong lòng những binh sĩ này danh vọng của Giang Nguyên lại cao đến thế.

- Được... Giang Nguyên, tôi muốn xem thử, cậu dựa vào hai cây ngón chân này thì có thể khống chế nhịp tim và huyết áp như thế

nào... Tôi nói cậu biết, nếu xảy ra vấn đề, cậu phải chịu hoàn toàn trách nhiệm!

Sau khi Bạch Kiến Quân bỏ lại câu này liền nổi giận đùng đùng xoay người rời đi. Vừa đi, anh ta vừa nghĩ. Mình đã nói thế rồi, nếu bệnh nhân xảy ra vấn đề, tôi xem cậu còn khoe khoang thế nào trước mặt tôi.

Giang Nguyên chẳng thèm để ý đến lời của Bạch Kiến Quân, chỉ nhẹ nhàng cười. Hắn đã gặp rất nhiều những lão đồng chí luôn tự cho mình là đúng như thế này rồi.

Những bệnh nhân đó lúc này cũng hơi lo lắng Giang Nguyên bị bác sĩ Bạch kia chọc giận, lập tức vội vàng nói:

- Bác sĩ Giang, tôi tin tưởng anh!

- Cảm ơn!

Giang Nguyên nghe thấy vậy liền mỉm cười, gật đầu nói:

- Vậy thì tôi cũng tin chắc chắn anh sẽ không việc gì!

Dương Vũ ở bên vốn cũng lo lắng ban nãy bác sĩ Bạch nói chuyện quá khó nghe sẽ làm bác sĩ Giang tức giận bỏ mặc mọi chuyện. Giờ anh thấy Giang Nguyên chẳng thèm tức giận, hơn nữa còn rất bình tĩnh trò chuyện với bệnh nhân, trong lòng Dương Vũ lập tức bội phục. So ra, bác sĩ Bạch kém bác sĩ Giang quá nhiều.

Giang Nguyên nhẹ nhàng sát trùng trên cổ và vai trái của bệnh nhân.

Hắn nhanh chóng cầm hai cây ngân châm xuống, sau đó đưa tay vỗ vỗ vai phải cả bệnh nhân, cười nói:

- Được rồi, đừng cử động... Tôi cam đoan anh có thể bình an đến bệnh viện!

Bệnh nhân nhìn thấy nụ cười tự tin của Giang Nguyên thì nụ cười trên mặt dường như cũng thoải mái hơn, khẽ gật đầu:

- Cảm ơn bác sĩ Giang!

Sau khi Giang Nguyên khám xong cho bệnh nhân này liền được Dương Vũ dẫn đi khám cho bệnh nhân tiếp theo, cứ khám liên tục ba bốn người như vậy. Giang Nguyên đều dùng phương pháp châm cứu, cắm ngân châm lên huyết vị của bệnh nhân để khống chế tình hình của họ. Trong tình trạng này, cho dù thật sự gặp phải khí lưu gì đó, Giang Nguyên rất tự tin, mấy cây ngân châm đó đủ phát huy tác dụng, ổn định tình hình của họ.

Lúc này Dương Vũ cũng bị gương mặt tươi cười của Giang Nguyên ảnh hưởng. Vốn những câu nói của bác sĩ Bạch khiến anh khá lo lắng, nhưng giờ trên mặt anh cũng nở nụ cười, dẫn Giang Nguyên đi đến trước mặt bệnh nhân để xảy ra vấn đề cuối cùng, nói:

- Bác sĩ Giang, đây là người cuối cùng. Chân của anh ấy bị thương khá nghiêm trọng, có điều đã xử lý rất tốt rồi. Hiện tại huyết áp gì đó vẫn ổn định, nhưng nếu khi máy bay gặp phải khí lưu hay gì đó, sợ sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn!

- Ồ... bệnh án, tôi xem thử!

Giang Nguyên đưa tay nhận bệnh án Dương Vũ đưa qua, sau khi lật lật, hần nhanh chóng xác định được tình hình đại khái. Sau khi hần gật đầu nhẹ liền giao bệnh án lại cho Dương Vũ, sau đó nhận máy đo huyết áp trong tay Dương Vũ, bắt đầu kiểm tra huyết áp cho bệnh nhân.

Đối với tình hình thế này, Giang Nguyên không phải không tin tình hình huyết áp ghi trên bệnh án. Nhưng là một bác sĩ, thậm trọng là một tổ chức rất quan trọng. Trong tình huống có điều kiện, phải cố gắng không để sơ hở, đây chính là sự tôn trọng tính mạng của bệnh nhân.

- Bác sĩ Giang quả là bác sĩ Giang... chỉ với thái độ nghiêm túc này, người thường cũng không thể so sánh được, chẳng trách thôn dân lại tín nhiệm anh ấy như vậy!

Đáy lòng Dương Vũ thầm nói, anh cảm thấy sau này mình đã có phước hưởng để nỗ lực rồi.

- 90/55...

Giang Nguyên hơi nhú mào, huyết áp hơi thấp, thấp hơn một chút so với huyết áp được ghi trong bệnh án. Trong tình huống bình thường, thế này cho dù có ba động, căn bản vẫn bình thường. Cho nên, sau khi Giang Nguyên gỡ máy đo huyết áp xuống thì không chú ý lắm nữa.

Có điều, lúc hắn đưa tay cầm ống kim chuẩn bị châm hai kim cho bệnh nhân này thì hình như chớp mũi người thấy một mùi khác thường.

Mùi này Giang Nguyên rất quen thuộc, giống như một người mới bị dao đâm, sau đó là mùi của máu tươi thuận theo dao chảy xuống.

- Ồ?

Giang Nguyên có chút sửng sốt, sao ở đây lại có mùi máu tươi? Mũi lập tức hít hít, phát hiện hình như mùi này tỏa ra từ bệnh nhân trước mặt.

Trong lòng Giang Nguyên hơi căng thẳng, huyết áp dao động, lại có mùi máu tươi, chẳng lẽ...

Giang Nguyên không dám chậm trễ, vội vàng đưa tay cởi băng gạc đang băng chặt trên đùi bệnh nhân.

- Bác sĩ Giang... anh đây là, máy bay sắp cất cánh rồi...

Dương Vũ thấy Giang Nguyên không có việc gì lại cởi băng gạc của bệnh nhân liền nhìn đồng hồ, vội vàng nhắc nhở nói.

Giang Nguyên cau mày lắc đầu nói:

- Vết may của bệnh nhân may không tốt, phải kiểm tra lại, nếu không nếu máy bay thật sự cất cánh sẽ phiền phức lớn!

- Há?

Dương Vũ nghe Giang Nguyên nói vậy trong lòng cũng căng thẳng, biết được tính chất nghiêm trọng của việc này nhưng vẫn hơi nghi ngờ nhắc nhở:

- Bác sĩ Giang, tôi tận mắt nhìn thấy bác sĩ Bạch may rồi còn băng chặt lại, vết may lúc đó không tệ, hẳn là không có vấn đề gì đâu!

- Không... huyết áp hơi dao động, hình như tôi còn ngửi được mùi máu tươi thoang thoảng nếu không mở ra xem tôi không yên tâm!

Giang Nguyên cau mày nói.

Dương Vũ thấy Giang Nguyên kiên trì như vậy cũng không tiện nói gì thêm, chỉ nhắc nhở:

- Vậy bác sĩ Giang phải nhanh lên một chút, chỉ còn vài phút nữa, máy bay chuẩn bị bay rồi!

Giang Nguyên gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu, động tác trong tay càng nhanh hơn, vừa mở băng gạc vừa nói:

- Anh đi lấy một túi gạc sạch cùng với hai cuộn băng dự phòng đến đây, tôi sẽ nhanh chóng băng bó lại cho anh ấy!

- A... được...

Dương Vũ thấy Giang Nguyên kiên trì như vậy đành đáp lời, sau đó lại vội vàng chạy vào trong đi lấy bông sạch và băng vải dự phòng.

Lúc này Bạch Kiến Quân đang bức bối bên trong, thấy Dương Vũ quay vào, lấy một túi bông và mấy cuộn băng trong hòm ra, không khỏi tức giận nói:

- Dương Vũ, máy bay sắp bay rồi, cậu làm gì vậy?

- Bác sĩ Giang nói miệng vết thương của một bệnh nhân có vấn đề, anh ấy muốn xem thử!

Lúc này Dương Vũ cũng không muốn giải thích nhiều với Bạch Kiến Quân, vội vàng cầm băng và bông rồi bỏ đi.

- Miệng vết thương có vấn đề? Sao có thể xảy ra vấn đề?

Bạch Kiến Quân nghe thấy mấy lời này trong lòng lập tức bốc hỏa. Thằng nhãi này ngay cả miệng vết thương mình xử lý cho bệnh

nhân cũng dám nhúng tay vào, đúng là không thềm để mình trong mắt mà.

Anh ta lập tức đứng bật dậy cũng đi theo sau Dương Vũ, vừa đi vừa tức giận nói:

- Họ Giang kia, mấy bệnh nhân này đều do đích thân tôi xử lý, sao có thể xảy ra vấn đề, cậu đừng có ăn nói bậy bạ!

Giang Nguyên nghe Bạch Kiến Quân nói vậy cũng chẳng thềm để ý, động tác trong tay nhanh nhẹn hơn. Cùng với băng gạc được mở ra, dần dần mùi máu tươi nhẹ bắt đầu rõ ràng hơn. Mặc dù được mấy lớp băng gạc băng đè xuống, từ phía ngoài không nhìn thấy máu thấm ra nhưng trong lòng Giang Nguyên đã càng thêm chắc chắn, thật sự xảy ra vấn đề rồi.

Bạch Kiến Quân nổi giận dùng dùng đã đi tới, nhìn Giang Nguyên đã mở băng gạc hơn phân nửa, hơn nữa trên mặt băng vẫn là một lớp trắng tinh, không hề có vết máu thấm ra, lúc này trong lòng anh ta càng thêm bình tĩnh, cây ngay không sợ chết nói:

- Giang Nguyên, bệnh nhân này do đích thân tôi may, không thể nào xảy ra vấn đề được, giờ cậu mau băng lại cho tôi.

Sau khi cây ngay không sợ chết nói hai câu, phát hiện Giang Nguyên không hề để ý đến anh ta, sắc mặt Bạch Kiến Quân lập tức đỏ lên, đưa tay định chụp lấy tay Giang Nguyên, tức giận nói:

- Máy bay sắp bay rồi, đợi chút nữa nếu làm không tốt, cậu phải chịu toàn bộ trách nhiệm, tôi sẽ báo cáo về việc của cậu với cấp trên!

Giang Nguyên nhẹ nhàng vung tay lên, đẩy tay Bạch Kiến Quân ra, đồng thời đưa tay nhẹ nhàng mở ra.

Bạch Kiến Quân bị Giang Nguyên đẩy tay ra, lúc này then quá thành giận, vung tay lên đang định nổi bão thì ngửi được mùi máu tươi ập tới.

- À... vết thương đúng là có vấn đề rồi.

Lúc này Dương Vũ bên cạnh đã kinh ngạc kêu lên.

Nghe thấy lời này, cánh tay đang giơ lên giữa không trung của Bạch Kiến Quân lập tức cứng đờ, sắc mặt trắng bệch. Anh ta biết rõ miệng vết thương xảy ra vấn đề nghĩa là gì, giờ chỉ còn năm phút nữa là máy bay cất cánh, nếu thật sự xảy ra vấn đề có muốn bổ cứu cũng không kịp.

Hơn nữa bệnh này này lúc đó còn do anh ta đích thân xử lý. Giờ xảy ra vấn đề, trách nhiệm đó sẽ hoàn toàn đổ lên đầu anh ta.

Trong lúc bối rối sao anh ta còn để ý đến chuyện nổi bão nữa, chỉ còn lại một vẻ mặt vô cùng kinh hoàng...

Giang Nguyên ngẩng đầu thấy vẻ bối rối của Bạch Kiến Quân thì nhíu mày. Người này đúng là thành sự chẳng có bại sự có thừa....

- Nhanh... mở băng... chuẩn bị khâu lại...

Lúc này Giang Nguyên không thêm để ý đến người này, trầm giọng quát với Dương Vũ bên cạnh.

Chương 356: Tạm thời cháu chưa đi được

- Giờ... sắp bay rồi... kịp không?

Bạch Kiến Quân thấy Dương Vũ đang nhanh chóng mở gạc ra cuối cùng cũng bắt chập thể diện, không nén được sốt ruột hỏi Giang Nguyên.

Lúc này Giang Nguyên chỉ cầu cho tên này đừng quấy rầy là tốt rồi, lập tức cau mày nhẹ nhàng gật đầu.

Bạch Kiến Quân thấy Giang Nguyên gật đầu trong lòng thoáng thở phào nhẹ nhõm, chính bản thân anh ta không thể nào làm được. Tuy anh ta không biết bác sĩ Giang trước mặt có làm được không, nhưng nếu giờ đối phương gật đầu, vậy thì ít nhiều vẫn có chút khả năng. Giờ anh ta chỉ có thể đem hết hy vọng đặt lên Giang Nguyên thôi.

Chỉ hy vọng Giang Nguyên có thể kịp thời may lại vết thương. Nếu không đợi đến lúc máy bay cất cánh thì sẽ phiền phức lớn. Có điều

giờ rõ ràng là mạch máu bên trong cũng xảy ra vấn đề, vậy thì phải tắt được mạch máu nữa, có kịp không đây?

- Sịt...

Giang Nguyên nhanh nhẹn khử trùng miệng vết thương cho bệnh nhân, sau đó đưa tay nhận bao tay Dương Vũ đưa, mở túi đựng bao tay ra, sau đó nhanh chóng đeo vào.

- Gạc...

Giang Nguyên đưa tay, Dương Vũ bên cạnh lập tức gấp một chồng gạc đưa vào tay Giang Nguyên.

Giang Nguyên lưu loát dùng gạc đè vết thương, sau khi thấm máu xong liền nhanh mắt liếc nhìn miệng vết thương.

Miệng vết thương này rõ ràng vì mạch máu bên trong chưa tắt xong nên sau đó mới bị hở ra, giờ chỉ có thể mở vết may, sau đó may lại lần nữa.

Giang Nguyên khẽ hít một hơi, đưa tay sang túi đồ khử trùng lấy một chiếc kéo, trong sự kinh ngạc của Bạch Kiến Quân, hần xuyệt xuyệt cắt đường may ra.

Sau khi cắt đường may, Giang Nguyên lại một lần nữa dùng gạc đè miệng vết thương, sau khi thấm nhanh máu từ bên trong chảy ra lại liếc mắt nhìn vào trong miệng vết thương, thấy máu chảy ra từ trong mạch máu bị đứt.

Giang Nguyên đưa tay sờ kiểm cầm máu, sau đó lại dùng gạc hút máu lần nữa, chuẩn bị kẹp ra.

Bạch Kiến Quân ở bên cạnh lúc này cũng mơ hồ nhìn thấy mạch máu bị xuất huyết kia. Mồ hôi trên trán anh ta bắt đầu ứa ra, giờ anh ta hiểu rất rõ, lúc mình khâu, chắc chắn không chú ý đến vết đứt này, nếu không sẽ không đột nhiên chảy máu.

Giờ xảy ra sai sót lớn như vậy, nếu Giang Nguyên không phát hiện, vậy thì chỉ cần máy bay cất cánh chắc chắn sẽ xảy ra vấn đề. Giờ chỉ hy vọng bác sĩ Giang này có thực lực kinh khủng như trong lời đồn, trước khi cất cánh, có thể xử lý xong hết. Nếu không, lần này

chắc chắn sẽ xảy ra vấn đề lớn.

Không những chỉ mình Bạch Kiến Quân bên cạnh đang toát mồ hôi, một vài bệnh nhân khác lúc này cũng đều chú ý đến tình hình bên này, nhìn thấy vẻ mặt căng thẳng và động tác lau mồ hôi liên tục của Bạch Kiến Quân.

Họ còn chú ý đến vị bác sĩ trẻ tuổi nọ ở bên cạnh không ngừng động tác nhanh chóng trong tay, khế cau mày, khuôn mặt lạnh lùng trấn định.

“Cạch” chiếc kềm cầm máu trong tay nhẹ nhàng phát ra tiếng động kẹp lại, Giang Nguyên đưa tay ra, nhận chỉ và kim may Dương Vũ đưa sang, nhanh chóng dùng kềm cầm máu thắt gút chặt, sau đó cầm kéo cắt...

Lúc này phi cơ hơi lắc lư, tiếng xoay cánh quạt bắt đầu vang lên...

- Bác sĩ Giang, máy bay sắp cất cánh rồi...

Lúc này Bạch Kiến Quân ở cạnh lau mồ hôi, có chút tuyệt vọng và bất đắc dĩ nhắc nhở. Anh ta biết rõ đã không kịp thời gian nữa.

Giang Nguyên không lên tiếng, chỉ đưa tay lấy cái kẹp có răng. Sau đó hẩn ngẩng đầu nhìn thoáng bệnh nhân sắc mặt hơi tái nhợt, trầm giọng nói:

- Cố chịu một chút!

Giang Nguyên thấy bệnh nhân này gật mạnh đầu thì không chần chờ nữa, hẩn bắt đầu may thật nhanh. Hẩn đã tính kỹ rồi, còn nhiều nhất hai phút, máy bay sẽ bắt đầu cất cánh. Nội trong hay phút này phải may và băng bó xong.

- Thiên phú Tốc độ cấp 1 khởi động...

Giang Nguyên mặc niệm, sau khi trong đầu lóe lên một dòng tin tức, Giang Nguyên cảm thấy hai tay mình nhẹ đi.

Rất nhanh, sau khi khởi động Tốc độ, một loạt động tác móc, nhấc, khóa, cắt... được hiện ra trong tay Giang Nguyên vừa cực kỳ phối hợp vừa lại rất nhanh. Lúc này Bạch Kiến Quân và Dương Vũ đứng

cạnh nhìn thấy đều n mắt há hốc mồm. Bọn họ chưa từng nhìn thấy động tác của ai có thể đạt được được hiệu suất cao như vậy.

Có lẽ có khi động tác có thể nhanh như vậy, nhưng chắc chắn không thể vững vàng như thế, hơn nữa còn rất lưu loát, giữa mỗi động tác tiếp nối nhau dường như không hề dừng lại, giống như một quá trình tự động hóa đã được luyện tập vô số lần vậy, không hề có một chút sai sót, tận dụng thời gian đến mức tối đa.

Sau khi kim cuối cùng hoàn thành, dao trong tay Giang Nguyên cắt nhẹ, lúc này chiếc máy bay đã bước vào giai đoạn chuẩn bị bay thẳng.

Giang Nguyên tiện tay đặt kéo xuống, sau đó lấy từ trong túi khurru trùng ra một miếng gạc đắp lên miệng vết thương, đồng thời nhận bằng vải Dương Vũ đưa qua, xé nhanh, một tay khác nhẹ nhàng móc lên đùi của người bị thowng, sau đó bắt đầu băng bó với tốc độ cực kỳ chuẩn xác.

Cùng với tốc độ càng lúc càng nhanh của chiếc máy bay, lúc này Dương Vũ và Bạch Kiến Quân đều nắm chặt vật cố định bên cạnh để mình không bị mất thăng bằng. Chỉ có Giang Nguyên là vẫn ngồi xồm vững vàng như cũ, dường như không hề ảnh hưởng bởi tốc độ và lực đẩy, động tác trong tay vẫn nhanh và vững vàng.

Cuối cùng, chiếc máy bay chấn động nhẹ, sau đó là bay thẳng lên trời, Giang Nguyên thuận tay thắt bằng vải trong tay lại, sau đó tiện tay cầm dây an toàn bên cạnh, khi cơ thể chuẩn bị mất thăng bằng thì lập tức ổn định cơ thể mình lại.

- Hoàn thành rồi, hoàn thành rồi!

Lúc này Bạch Kiến Quân giữ chặt một thanh chắn bên cạnh, ngồi xồm trên đất, nhìn bằng bó chỉnh tề trên đùi người bị thương, lúc này anh ta liền đặt mông xuống đất, thì ào thở hắt ra.

Lúc này Dương Vũ vô cùng kinh ngạc nhìn bằng vải được thắt rất đẹp, lại nhìn Giang Nguyên, trong mắt cũng tràn đầy vẻ khó tin.

- Thiên phú Tốc độ cấp 1 dừng lại... tiêu hao 3% năng lượng, điểm tích lũy năng lượng Cửu Vĩ đuôi thứ tư hiện tại là 26%...

Giang Nguyên cảm nhận được tin tức lóe lên trong đầu liền nhẹ nhàng thở hắt, tiêu hao 3%, cũng không tệ... tiêu hao không nhiều lắm.

Chiếc phi cơ chậm rãi ổn định lại, lúc này Giang Nguyên đứng dậy, gật đầu với Dương Vũ cười nói:

- Được rồi, vậy tôi nghỉ ngơi một lát trước, có chuyện gì có thể gọi tôi bất cứ lúc nào!

- Bác sĩ Giang, cảm ơn...

Dương Vũ vô cùng cảm kích nói cảm ơn. Lúc này Bạch Kiến Quân đứng bên cạnh trên mặt lộ vẻ ngại ngùng, muốn nói gì đó nhưng lại không tiện nói.

Giang Nguyên quay lại chỗ ngồi, lúc này Tiểu Bảo vẫn ngoan ngoãn ngồi yên. Nó nhìn thấy Giang Nguyên quay lại thì trên mặt lộ tia vui mừng.

- Tiểu Bảo có sợ không...

Giang Nguyên mở dây an toàn cho Tiểu Bảo, ôm Tiểu Bảo vào lòng, mỉm cười nói.

- Không sợ... có ba ở đây, Tiểu Bảo không sợ...

Tiểu Bảo vui mừng ghé sát vào ngực Giang Nguyên, lắc mạnh đầu nói.

Giang Nguyên kiên trì ngồi trên máy bay trong ánh mắt hưng phấn, tò mò, kính nể của mọi người mấy giờ, cuối cùng chiếc máy bay cũng thuận lợi chậm rãi đáp xuống phi trường quân khu Bắc Kinh. Các bệnh nhân và người bị thương đều gió êm sóng lặng khiến Bạch Kiến Quân thở phào nhẹ nhõm, đồng thời cũng mang theo chút cảm xúc kỳ lạ.

Bạch Kiến Quân nhìn Giang Nguyên cẩn thận đi nhờ ngân châm ra cho các bệnh nhân, sau khi chần chừ một lúc vẫn đi về phía trước, khuôn mặt xấu hổ nói với Giang Nguyên:

- Bác sĩ Giang... chuyện đó... cảm ơn cậu!

- Đừng khách sáo...

Giang Nguyên gật đầu, bỏ tất cả ngân châm vào trong ống châm, sau đó nhìn Bạch Kiến Quân, lãnh đạm nói:

- Sau này bác sĩ Bạch nên cẩn thận hơn, đôi lúc những chuyện ngoài ý muốn khó có thể không chế được!

- Vâng, vâng... sau này chắc chắn sẽ chú ý hơn!

Bạch Kiến Quân biết Giang Nguyên muốn nói gì. Mặc dù bị một thằng nhãi nhỏ hơn mình gần hai mươi tuổi giáo huấn rất xấu hổ, nhưng anh ta cũng biết hiện tại đối phương thật sự có tư cách giáo huấn mình. Hơn nữa hẳn vừa mới giúp đỡ mình nên chỉ còn cách liên tục gật đầu đáp lời.

Sau khi dứt lời, Giang Nguyên liền ôm Tiểu Bảo, vẫy tay với Dương Vũ sau đó mỉm cười đi xuống máy bay.

Lúc này, bên cạnh máy bay đã có những chiếc xe jeep màu xanh sẫm chờ sẵn. Thấy Giang Nguyên bước xuống, một thiếu úy liền bước lên, sau khi hành lễ với Giang Nguyên liền bắt tay với Giang Nguyên rồi nói:

- Chào bác sĩ Giang, tôi là Hồ Lập Dương, tôi đến đưa anh vào thành phố...

- Được, làm phiền anh rồi...

Thời tiết Bắc Kinh hôm nay không tệ, bầu trời luôn âm u nay lại hiếm khi lộ ra một bầu trời xanh lam. Ánh mặt trời trên cao chiếu ánh sáng ấm áp vào trong xe khiến tâm tình Giang Nguyên đột nhiên tốt hơn rất nhiều.

- Haha... Hoan nghênh đại anh hùng của chúng ta quay về...

Giang Nguyên đi vào đại viện Dương gia liền thấy Dương Vân Dương bước nhanh ra đón.

Giang Nguyên nhìn thấy nụ cười chân thành của Dương Vân Dương cũng mỉm cười, nói:

- Trưởng phòng Dương, chú đừng chọc cháu nữa... Cháu mà là đại anh hùng cái gì, chẳng qua hoàn cảnh ép buộc cả thôi!

- Haha... Thằng nhóc cháu, chẳng biết nói mấy câu hình thức gì cả...

Dương Văn Dương vỗ mạnh vai Giang Nguyên, sau đó nhìn Tiểu Bảo đang nắm tay Giang Nguyên, ông mỉm cười ngồi xổm xuống, đưa tay nhéo mặt Tiểu Bảo, cười nói:

- Tiểu Bảo, con là Tiểu Bảo đúng không...

Tiểu Bảo nhìn thấy Dương Văn Dương mỉm cười liền gật mạnh đầu, rồi ngẩng mặt nói:

- Con là Tiểu Bảo!

- Haha... không tệ, không tệ...

Dương Văn Dương nhìn thấy bộ dạng ngẩng cao đầu kiêu ngạo của Tiểu Bảo lập tức cười hài lòng đứng dậy, nhìn Giang Nguyên, cười nói:

- Đứa nhỏ này không tệ!

- Cháu định đưa nó quay về Vân Giang hay để ở Bắc Kinh?

Dương Văn Dương nghiêm túc nói:

- Nếu để ở Bắc Kinh, trường mẫu giáo trong Sư Đại Phụ khá tốt...

- Cháu muốn đưa nó về Vân Giang... Dù sao cháu cũng sắp quay về Vân Giang rồi!

Giang Nguyên trầm ngâm một chút, sau đó nói.

Dương Văn Dương nghe thấy Giang Nguyên nói vậy liền mỉm cười, lắc đầu nói:

- Giang Nguyên... chú thấy cháu cứ để Tiểu Bảo ở Bắc Kinh một thời gian nữa, e là gần đây chưa chắc cháu đã có thể quay về Vân Giang đâu!

- Ồ?

Giang Nguyên có chút sửng sốt, khẩn trương nói:

- Sao vậy? Tình hình ông cụ lại xảy ra vấn đề ạ?

- Không không... giờ ông cụ vẫn bình thường, có điều ông vừa nhận được vài thỉnh cầu của quân đội và một vài ban ngành liên quan, có thể cháu phải ở Bắc Kinh một thời gian...

Dương Vân Dương mỉm cười nói với Giang Nguyên:

- Đường nhiên, cũng phải xem ý cháu thế nào!

Chương 357: Chuyện phiền phức

- Cái gì?

Giang Nguyên trừng mắt nhìn Dương Vân Dương, trong lòng tràn đầy nghi hoặc. Chuyện này liên quan gì đến mình, còn quân đội và các ban ngành liên quan rốt cuộc là chuyện gì?

- Chẳng lẽ là chuyện của mình năm đó?

Giang Nguyên cau mày suy nghĩ một chút, hình như không phải, cho dù thật sự có người ngay cả trên máy bay cũng nhìn chăm chăm, bắt đầu hoài nghi thân phận của mình, nhưng cũng không thể biết rõ như vậy chứ?

Có điều, lúc này Giang Nguyên thật sự không chút sợ hãi, nếu thật sự có người đến tìm, cùng lắm mình gia nhập vào cái Thiên Y viện gì đó, con bài đó chắc rất lớn, giúp mình chống đỡ có lẽ không thành vấn đề.

Dù sao năm đó đối phương để có được cái rương đã giết cả Cô Lang để diệt khẩu, xem ra đối phương hẳn là không thể một tay che trời, cho dù có nghi ngờ mình cũng không thể nào hành động lỗ mãng.

Nghĩ tới đây, Giang Nguyên cũng bình tĩnh lại, nhìn Dương Vân

Dương cười nói:

- Trưởng phòng Dương, chuyện này vì sao lại dính đến cháu cháu không phải là người thích gây chuyện phiền toái đâu!

Dương Vân Dương cười hì hì nói:

- Yên tâm, lần này không phải là cháu gây rắc rối, là họ muốn làm phiền cháu!

Giang Nguyên nhấp môi, sau đó bất đắc dĩ nói:

- Có thể đừng để họ làm phiền cháu không?

- Haha, thằng nhóc cháu, đúng là chuyện như vậy, người khác thì muốn mà không được, còn cháu được mà không muốn. Đi thôi, đi thôi. Ông cụ nghe nói hôm nay cháu về nên cố ý ở nhà chờ cháu đấy!

Dương Vân Dương nhìn bộ dạng không hài lòng của Giang Nguyên thì vỗ mạnh vai Giang Nguyên, cười ha hả nói.

- Chúc mừng Dương lão đã giải được hết độc, không còn để lại chút tàn dư gì nữa...

Vẫn trong thư phòng đó, sau khi Giang Nguyên kiểm tra một lượt cho Dương lão cũng thở phào nhẹ nhõm, mỉm cười chúc mừng ông cụ Dương.

- Haha, cùng vui, cùng vui.

Ông cụ Dương tinh thần phấn chấn, ngồi trên nhụyễn tháp, cười ha hả. Mặc dù ông đã cảm nhận được sức khỏe của mình đã hoàn toàn khỏe mạnh lại, nhưng giờ sau khi nghe Giang Nguyên xác nhận trong lòng vẫn thở phào.

Đợi sau khi ông cụ Dương mặc xong quần áo, hai người ở thư phòng tán dóc. Lúc này Tiểu Bảo đang ngoan ngoãn đang ngồi dưới đất vui vẻ chơi chiếc xe quân gia mua cho nó.

- Đứa nhỏ này không tệ.

Ông cụ Dương hiền lành nhìn Tiểu Bảo đang chơi đồ chơi trên mặt đất, mỉm cười nói:

- Cháu vì nó đã chạy đi Lỗ Sơn à?

Giang Nguyên cười cười, trong mắt có chút tiếc nuối, gật đầu nói:

- Đúng vậy. Đáng tiếc, vẫn chậm một bước.

- Haizz, đó cũng là ý trời đã định, cháu cũng đừng buồn quá, dù sao cứu được Tiểu Bảo cũng là nhờ trời cao bảo hộ rồi!

Ông cụ Dương an ủi hai câu, sau đó mỉm cười nhìn Tiểu Bảo trên mặt đất, nói:

- Tiểu Bảo đến đây, đến đây với ông nội!

Nghe thấy tiếng gọi, Tiểu Bảo ngẩng đầu nhìn ông cụ Dương, sau đó lại nhìn Giang Nguyên, thấy Giang Nguyên không phản đối lúc này nó mới cười tùm tùm ôm chiếc xe chạy tới.

Ông cụ Dương đưa tay ôm Tiểu Bảo ngồi lên đùi, vui đùa với Tiểu Bảo hai câu, nhìn Tiểu Bảo rất ngoan ngoãn ngồi chơi chiếc xe nhỏ trong lòng ông liền ngẩng đầu cười, nhìn Giang Nguyên, sau đó nói:

- Giang Nguyên, lần này chắc cháu phải tiếp tục ở Bắc Kinh một thời gian đây!

- Ban nãy cháu mới nghe Trưởng phòng Dương nói, nhưng vì sao ạ?

Giang Nguyên hơi nhú mày, sau đó nhìn ông cụ Dương bất đắc dĩ nói:

- Nếu việc này không liên quan lắm đến cháu thì tốt nhất là miễn đi ạ.

Ông cụ Dương nhìn vẻ không tình nguyện của Giang Nguyên thì cười nói:

- Chẳng còn cách nào khác. Ai bảo lần này tên tuổi của cháu lớn

quá cho nên lần này cháu muốn chạy cũng không chạy được.

Nghe thấy vậy, vẻ mặt Giang Nguyên bắt đầu đau khổ.

- Yên tâm, chuyện lần này đối với cháu mà nói cũng là một chuyện tốt. Chẳng qua giờ ngày nào cháu cũng mang cái danh bác sĩ nổi tiếng mà cứ chạy lung tung khắp nơi thì cũng không hay đâu.

Ông cụ Dương mỉm cười nói.

- Á?

Giang Nguyên nghe thấy ông cụ Dương nói vậy không khỏi hoảng, sau đó hỏi:

- Dương lão, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

- Còn chẳng phải do tivi nói cháu là quân y sao?

Nói đến chuyện này, ông cụ Dương cũng dở khóc dở cười. Kể ra ông cũng không ngờ cuối cùng sự việc thành ra thế này.

- Cho nên, giờ quân đội đành phải cho cháu một thân phận, sau đó bộ phận tuyên truyền cũng sẽ tiếp tục tuyên truyền cháu thành một điển hình. Cho nên giờ cháu không thể nào thoát thân được đâu.

Lúc này ông cụ Dương cũng bật cười ha hả.

Nghe thấy vậy, trên mặt Giang Nguyên thật sự vô cùng cổ quái, phía quân đội phải cho mình một thân phận?

Nghĩ tới đây, trong lòng Giang Nguyên đắng chát. Năm ngoái đội trưởng nói đợi khi hoàn thành nhiệm vụ về nước, mình có thể nhập quân tịch, ít nhất cũng được làm một trung úy gì đó. Nếu tất cả đều thuận lợi, giờ mình đã là một quân nhân chính thức rồi. Nhưng không ngờ, sau khi xảy ra nhiều chuyện như vậy, mình thật sự lại mang thân phận quân nhân?

- Được rồi, Giang Nguyên, cháu cứ yên tâm ở đây thêm một thời gian. Giờ chuyện đó cũng không tiện từ chối. Cháu chịu khó phiền phức một chút vậy.

Ông cụ Dương mỉm cười, nhìn Giang Nguyên. Trong lòng hình như càng thêm chắc chắn về thân phận nào đó của Giang Nguyên.

Ông đã xem tư liệu của Giang Nguyên, có thể một mình nắm giữ cục diện lớn như vậy, trừ người bước ra từ Thiên Y viện, ông thật sự không nghĩ ra được bác sĩ nào mà lại có năng lực mạnh đến như vậy? Hơn nữa Giang Nguyên lại không hề để ý đến chuyện tuyên truyền, thậm chí là còn có chút không vui. Ngay cả cho hẳn một thân phận quân đội, hẳn cũng không muốn.

Trừ người của Thiên Y viện, ai còn có thể coi thường quyền lực và danh tiếng thế tục như vậy?

Lúc này ông cụ Dương tự thấy mình đã gần như xác định được thân phận của Giang Nguyên, có điều câu nói tiếp theo của Giang Nguyên khiến ông trợn mắt há hốc mồm.

- Dương lão, cháu có một chuyện muốn thỉnh giáo ông.

Đối với những thứ không thể kháng cự, Giang Nguyên cũng chẳng thêm nghĩ nhiều. Hẳn nhớ ra nghi vấn trong lòng mình nên mỉm cười hỏi ông cụ Dương.

- Oh? Chuyện gì?

Ông cụ Dương khẽ cười nói.

- Xin hỏi ông có biết Thiên Y viện không?

Giang Nguyên trầm giọng hỏi.

Giang Nguyên vừa nói câu này, vẻ mặt ông cụ Dương lập tức cứng đờ. Khuôn mặt vốn đang cười trong nháy mắt trở nên kinh ngạc.

Nhìn thấy vẻ kinh ngạc của cụ Dương, Giang Nguyên có chút sửng sốt. Có điều hẳn chỉ nghĩ cụ Dương đang ngạc nhiên vì sao mình lại biết đến sự tồn tại của Thiên Y viện, hẳn lập tức cười nói:

- Lần này đến thôn Tề La cháu có gặp vài bác sĩ của Thiên Y viện. Họ muốn yêu cầu cháu gia nhập Thiên Y viện, cho nên cháu muốn hỏi ngài. Cái Thiên Y viện đó rốt cuộc là thế nào?

Ông cụ Dương nghe Giang Nguyên nói vậy thì phải một lúc sau mới hồi phục tinh thần, sau đó trên mặt lộ ra một tia cười khổ, nói thật lúc này ông thật sự cười không nổi. Ban nãy ông còn nghĩ Giang Nguyên chắc chắn là người của Thiên Y viện, ai ngờ ngay cả Thiên Y viện là gì hắn cũng không biết.

Có điều, giờ cũng không sao, đã có người của Thiên Y viện mời Giang Nguyên vào Thiên Y viện, vậy cũng coi như cách không xa nữa.

Ông cụ Dương lập tức hít sâu một hơi, điều chỉnh lại vẻ mặt cứng ngắc, sau đó thở dài nói với Giang Nguyên:

- Cháu không biết Thiên Y viện?

Giang Nguyên nhẹ nhàng lắc đầu, cũng cảm thấy rất kỳ quái, sao ông cụ Dương này lại có biểu hiện như vậy.

- Được rồi, nếu cháu đã gặp bác sĩ của Thiên Y viện, vậy lẽ nào mấy bác sĩ Thiên Y viện không nói với cháu?

Sắc mặt ông cụ Dương đã dần khôi phục bình thường.

Giang Nguyên cười cười, nói:

- Có một vị La y sư lớn tuổi có giới thiệu với cháu một chút. Hình như Thiên Y viện là một tổ chức rất thần bí và rất lớn. Họ nói họ rất ít khi xuất hiện bên ngoài. Trừ những sự kiện có nguy hiểm đến dân tộc Trung Quốc chẳng hạn như dịch SARS, họ mới nhúng tay vào. Hơn nữa hình như chỉ có nhân vật tầng cao của Trung Quốc mới biết được sự tồn tại của họ.

- Cho nên, cháu muốn hỏi ông, rốt cuộc tổ chức này là như thế nào? Cháu có nên đồng ý gia nhập không!

Giang Nguyên chần chờ một chút, sau đó hỏi.

Ông cụ Dương nhìn về chần chờ trên mặt Giang Nguyên, lúc này mới thật sự thở dài, hoàn toàn tin Giang Nguyên. Ông cười khổ lắc đầu nói:

- Cơ hội này đối với cháu mà nói là rất khó có được, cho nên ông

cảm thấy cháu nên đồng ý với họ.

- Thiên Y viện kia rốt cuộc là tổ chức gì?

Thấy ông cụ Dương tán đồng mình gia nhập, lúc này Giang Nguyên không nhận được hỏi.

- Cụ thể Thiên Y viện là tổ chức như thế nào, ông cũng khó nói. Ông chỉ có thể nói với cháu, tổ chức này là một tổ chức rất lớn mạnh.

Ông cụ Dương cười khỏ nhìn Giang Nguyên nói:

- Cháu biết bác sĩ của Thiên Y viện có phân cấp như thế nào không?

- Không biết!

Giang Nguyên lắc đầu nói.

- Được, vậy ông nói đại khái cho cháu biết cấp bậc của bác sĩ trong Thiên Y viện được chia thành: y sĩ, y sư và thiên sư. Trong đó nghe nói lại phân thành những cấp bậc nhỏ, cụ thể chúng ta cũng không rõ lắm.

Ông cụ Dương cười khỏ nói:

Nhìn ông cụ Dương cười khỏ, Giang Nguyên có chút sửng sốt, sau đó nói:

- Y sư?

Giang Nguyên vừa nói ra lời này, ông cụ Dương lắc đầu nở nụ cười, nói:

- Không phải y sĩ, y sĩ là cấp bậc thấp nhất! Hơn nữa nếu chúng ta gặp phải những chứng bệnh phiền phức, vị y sĩ kia không thể chữa được thì phải bỏ cái giá cực cao, đi mời y sư cao cấp hơn đến.

Sau khi nói xong, ông cụ Dương nhìn vẻ kinh ngạc của Giang Nguyên mới chậm rãi cười nói:

- Thế nào, giờ biết đại khái Thiên Y viện là sự tồn tại lợi hại cỡ nào chứ!

Nghe đến đây, Giang Nguyên sửng sờ gật đầu, một lúc sau vẫn chưa thể hồi phục tinh thần. Giờ hẳn mới hiểu vì sao lúc La y sư kia giới thiệu tình hình Thiên Y viện, Tôn Nghị tại sao lại hếch mũi lên trời như vậy. Hóa ra cái Thiên Y viện này hoành tráng hơn mình tưởng tượng nhiều.

Chương 358: Bệnh viện đa khoa ba quân chủng

Sau khi cùng trò chuyện với ông cụ Dương, cùng ăn bữa tối xong, Giang Nguyên mới quay về phòng mình nghỉ ngơi. Mấy ngày nay hẳn đi Tề La lâu như vậy, không ngày nào được ngủ yên. Lần này hẳn được quay về đại viện Dương gia quen thuộc nên hẳn định nghỉ ngơi cho thật tốt một hôm.

Có điều hiện giờ Tiểu Bảo vẫn tràn đầy tinh thần. Nó rất thích chơi ở đại viện Dương gia. Hơn nữa đi La phu nhân Dương Vân Dương cực kỳ thích Tiểu Bảo, đang chơi với Tiểu Bảo rất vui, đồng thời bà nói Giang Nguyên có thể yên tâm nghỉ ngơi, bà sẽ chăm sóc cho Tiểu Bảo.

Có đi la chăm sóc, dĩ nhiên Giang Nguyên yên tâm về phòng. Sau khi tắm rửa xong Giang Nguyên mới nằm ngã lên giường. Hẳn nhớ ra điện thoại mình chưa sạc pin, lúc này mới vội vàng đi kiểm đồ sạc pin cắm vào, sau đó mở máy lên.

Sau khi Giang Nguyên mở di động lên mới quay về nằm lại trên giường, vừa nhắm mắt định đi ngủ một lúc, có điều hẳn vừa nhắm mắt thì nghe tiếng chuông báo tin nhắn đến vang lên.

Nghe thấy tiếng chuông không ngừng vang lên, Giang Nguyên cười khở, sau đó khẽ thở dài, lại bò trên giường, sau đó đưa tay sờ soạn tủ đầu giường lấy di động.

Đến khi Giang Nguyên lấy được điện thoại, lúc này điện thoại vẫn rung và kêu không ngừng.

Giang Nguyên nhìn điện thoại trong tay cười khổ, đợi nửa phút sau, điện thoại mới chậm rãi dừng lại.

Giang Nguyên mở xem từng tin nhắn trong lòng cũng cảm động và áy náy. Ở đây có rất nhiều người gửi, nhưng nhiều nhất là của bốn cô gái, trong đó gửi nhiều nhất vẫn là Phan Hiểu Hiểu.

Nhớ lúc đầu khi mình từ Bắc Kinh vội vàng đi Lỗ Sơn, căn bản không kịp tạm biệt Phan Hiểu Hiểu, cũng không kịp nói với cô ấy một tiếng là mình đi Lỗ Sơn. Với tính cách của Phan Hiểu Hiểu, chẳng biết là sốt ruột đến cỡ nào.

Nghĩ tới đây, trong lòng Giang Nguyên càng thêm hổ thẹn, nghỉ một chút, sau đó liền gọi điện.

- Anh quay về rồi à?

Di động vừa vang lên hai tiếng, bên kia đã truyền đến giọng nói vô cùng vui mừng của Phan Hiểu Hiểu.

- Xin lỗi.

Sau khi nói chuyện vài phút, ngắt máy rồi, Giang Nguyên hơi thở hắt ra. Phan Hiểu Hiểu không hề trách mình, điều này khiến trong lòng hắn càng thêm hổ thẹn.

Tiếp theo là gọi một cú điện thoại cho Từ Thanh Linh. Trong điện thoại rõ ràng Từ Thanh Linh cũng rất vui mừng, chỉ co điều sau khi hỏi rõ Giang Nguyên vẫn đang ở Bắc Kinh, biết Giang Nguyên còn phải ở Bắc Kinh một thời gian thì cảm thấy hơi tiếc, cô cẩn thận dặn dò hắn phải nghỉ ngơi thật nhiều xong mới cúp máy.

Lý Tiểu Vũ cũng vậy.

Có điều sau khi cô nghe thấy hắn đã rời khỏi khu động đất, về Bắc Kinh thì có chút tiếc nuối, có điều cô bày tỏ muốn Giang Nguyên phải đưa Tiểu Bảo về Vân Giang, cô rất thích Tiểu Bảo.

Cuois cùng là Tuyên Tử Nguyệt, nhưng rất đơn giản. Sau khi cô hỏi thăm vài câu liền cúp máy. Điều này khiến Giang Nguyên rất bất ngờ.

Sau đó hắn lại gọi hai cuộc điện thoại cho Hồ lão y sư và ông nội mình, lúc này lòng hắn mới bình yên lại, tâm thần mấy ngày nay luôn căng như dây đàn bây giờ cuối cùng cũng dần thả lỏng.

Hắn lấy trong tủ đầu giường ra một củ sâm núi, sau khi nhẹ nhàng cắn một miếng thì mới chậm chậm rơi vào giấc ngủ.

- Phát hiện ra năng lượng sinh vật đặc biệt, cơ thể rơi vào hôn mê, Ngũ Cầm vận khí pháp tự động vận hành bắt đầu.

Giọng thông báo nhẹ nhàng lóe lên.

Sau khi Giang Nguyên tỉnh lại đã sáu giờ sáng. Hắn nhẹ nhàng mở mắt ra rồi thở hắt. Đã lâu hắn không ngủ yên ổn như vậy, lần này đúng là cảm thấy ngủ rất thoải mái.

Có điều giờ trong đầu mới lóe lên tin tức, Giang Nguyên hơi tiếc nuối, bởi vì ban nãy thông báo tích lũy năng lượng Cửu Vĩ đuôi thứ tư của mình chỉ tăng lên có 4 điểm.

Hôm qua lúc mình ở Lỗ Sơn, không có sâm núi hỗ trợ, mỗi lần ngủ dậy đều tăng 5 điểm, xem ra môi trường của Lỗ Sơn thích hợp để tu luyện hơn so với Bắc Kinh.

Trong lòng Giang Nguyên hơi buồn bực nhưng hắn không hề biết, nếu hắn nói với bọn La y sư chuyện này, có lẽ sẽ bị La y sư đánh vỡ đầu. Trong hoàn cảnh đó, người khác không thể tu luyện, vậy mà tốc độ tu luyện của hắn lại nhanh hơn so với ở nơi khác, điều này chẳng phải sẽ khiến người ta bực bội sao.

Sau khi đánh răng rửa mặt xong, Giang Nguyên liền tới đại viện Dương gia. Nếu tốc độ không so được với Lỗ Sơn, vậy thì mình phải tu luyện nhiều hơn, ít nhất là lấy cái này để bù vào.

- Phù phù phù.

Tứ chi Giang Nguyên chạm đất, lúc tiến tới, lúc lui sao, động tác vô cùng linh mãnh, giống như một con hổ kiêu ngạo đang hoạt động trên mặt đất vậy.

Không lâu sau, hắn lại đột nhiên chuyển thành mẫu lộc, đứng yên trên mặt đất, cổ lúc quay trái, lúc quay phải, chân tay khẽ nâng

lên.

Cùng với động tác của Giang Nguyên, khí trong khí hải nhanh chóng vận chuyển đến hai mạch Nhâm Đốc, sau đó bắt đầu tràn ra toàn thân, khí tức năng lượng trong không gian xung quanh cũng bị Giang Nguyên lần lượt được Giang Nguyên tập trung lại xung quanh cơ thể rồi hấp thu vào cơ thể.

Cổ năng lượng kỳ quái ẩn nấp khắp kinh mạch cơ thể Giang Nguyên lúc này cũng chậm rãi cuộn lên, có điều lần này năng lượng không gian Giang Nguyên hấp thụ kia không bạo ngược như ở Lỗ Sơn mà có tính phá hoại. Cổ năng lượng kỳ diệu đó không cần tiến hành chữa trị các kinh mạch của Giang Nguyên mà trực tiếp tiến hành cường hóa các cơ và xương cốt giống như cùng một tế bào và kinh mạch với cơ thể vậy.

Có điều rất rõ ràng, luồng năng lượng này chạy qua lâu như vậy rồi, dường như đã yếu đi rõ ràng. Sau khi Giang Nguyên luyện tập được nửa giờ, luồng năng lượng này hoàn toàn dung nhập trong tế bào cơ thể của Giang Nguyên, bị hấp thu toàn bộ.

Tập xong một lần Ngũ Cầm Hí, Giang Nguyên chỉ cảm thấy toàn thân nhẹ nhàng sảng khoái. Sau khi hẩn lại cảm nhận được giọng thông báo thể hiện đã tăng thêm 3 điểm tích lũy năng lượng thì mới hài lòng dừng tập, trở về phòng tắm rửa.

Đợi đến hơn bảy giờ, Tiểu Bảo cũng thức dậy, nó đang chạy sau lưng dì La, vô cùng vui vẻ. Giang Nguyên thấy khả năng thích ứng cực mạnh của Tiểu Bảo trong lòng cũng yên tâm. Dù sao sau này hẳn cũng không thể lúc nào cũng dẫn Tiểu Bảo đi chung, hầu hết thời gian, Tiểu Bảo đều phải ở trường mẫu giáo, đợi một năm sau mới có thể vào trường tiểu học nội trú.

- Ba.

Khi Tiểu Bảo nhìn thấy Giang Nguyên thì vô cùng vui mừng. Tối qua cả một đêm nó đã không ngủ cùng với ba.

- Tiểu Bảo có ngoan không?

Giang Nguyên cúi người ôm Tiểu Bảo, mỉm cười hỏi.

- Tiểu Bảo ngoan lắm.

Tiểu Bảo kề sát mặt Giang Nguyên, hôn mạnh một cái, nhõng nhẽo nói.

Giang Nguyên được con trai hôn một cái thì vui vẻ xoa đầu con, sau đó mới nói với dì La phía sau:

- Dì, làm phiền dì rồi.

- Đâu có, dì thích nhất là Tiểu Bảo mà.

Dì La cười tủm tỉm đáp, sau đó nói:

- Mấy này cháu có việc thì cứ yên tâm đi làm đi, có dì trông Tiểu Bảo rồi!

Nghe thấy vậy, Giang Nguyên hơi ngại, cười nói:

- Dì, chưa biết cháu phải ở lại Bắc Kinh bao lâu, hay cứ cho Tiểu Bảo đi nhà trẻ trước đã, không thể cứ làm phiền dì được!

Lúc này Dương Vân Dương cũng từ sau bước đến, nghe thấy vậy, cười nói:

- La Y à, hai ngày này em không có việc gì thì đưa Tiểu Bảo đến Sư Đại Phu chơi đi, nếu Tiểu Bảo quen thì cho nó ở đó, không quen thì đưa về. Nếu không Giang Nguyên nó cũng không yên tâm đâu!

- Gì thế, để em trông cho, có phải là người khác trông đâu mà!

Thấy hai người nói vậy, dì La oán trách nói.

- Dì à, dì đưa Tiểu Bảo đến trường mẫu giáo thử xem. Có lẽ có nhiều bạn nhỏ chơi cùng sẽ tốt cho Tiểu Bảo đấy ạ!

Giang Nguyên cười nói.

Dì La thấy Giang Nguyên nói vậy đành bất đắc dĩ cười, bà chỉ nói với Tiểu Bảo:

- Tiểu Bảo à, hôm nay dì đưa con đi nhà trẻ chơi có được không?

- Được ạ, được ạ, con thích trường mẫu giáo, có rất nhiều bạn nhỏ và đồ chơi!

Sau khi ăn sáng xong, Giang Nguyên không ngờ phía quân đội cử người đến nhanh như vậy, trong lòng không khỏi có chút bất đắc dĩ. Thế này là không cho người ta nghỉ ngơi lấy một hai ngày à?

Dương Vân Dương nhìn thấy bộ dạng buồn bực của Giang Nguyên không khỏi cười, lắc đầu nói:

- Không còn cách nào khác, Giang Nguyên à. Giờ quân đội và các bộ phận liên quan đều rất sốt ruột, nếu không chứng thực được chuyện của cháu, họ sẽ không an tâm. Cháu phối hợp chút đi, đợt bận rộn xong đợt này, sau này sẽ không có chuyện gì lớn nữa đâu!

Giang Nguyên nghe Dương Vân Dương nói vậy cũng chỉ đành bất đắc dĩ gật đầu, chỉ hy vọng đúng như lời Dương Vân Dương nói, sau đợt bận rộn này sẽ không có việc gì nữa.

Giang Nguyên đi tới phòng khách thì thấy một vị quân quan thượng úy đang đứng trong phòng khách. Sau khi anh ta nhìn thấy Giang Nguyên liền hành lễ. Giang Nguyên không dám làm quân lễ với vị quan quân thượng úy này. Đối phương hiểu rất rõ thân phận của hắn, tuy muốn cho hắn một thân phận quân đội, nhưng ít nhất hiện giờ vẫn chưa có, nên hắn chỉ có thể bắt tay với đối phương thôi.

- Bác sĩ Giang, tôi nhận được lệnh của Tổng bộ hậu cần, đến đón bác sĩ Giang về Bệnh viện đa khoa ba quân chủng.

- Bệnh viện đa khoa ba quân chủng?

Giang Nguyên hơi sửng sốt, sau đó liền gật đầu cười nói:

- Vậy thì làm phiền anh rồi!

Giang Nguyên ngồi trên xe vẫn cảm thấy hơi nghi hoặc. Mình cứ nghĩ là trực tiếp đến Tổng bộ hậu cần là được, nhưng không ngờ lại đưa mình đi Bệnh viện đa khoa ba quân chủng.

Bệnh viện đa khoa ba quân chủng, đây chính là Bệnh viện đa khoa của ba quân chủng hải lục không quân Trung Quốc, là bệnh viện

xếp top 3 của Trung Quốc, trực thuộc quản lý của Tổng bộ hậu cần Ủy ban quân sự, nhân viên ở đó đều có quân hàm, viện trưởng là một tướng quân.

Lúc này Giang Nguyên đang thầm nghĩ: “Không phải bên Tổng cục hậu cần muốn nhét mình vào Bệnh viện đa khoa ba quân chủng đấy chứ? Có thái quá như vậy sao? Chẳng phải cứ vứt đại cho mình một quân hàm của một đội quân y nào đó là được sao? Nếu thật sự nhét mình vào Bệnh viện đa khoa ba quân chủng, e là sau này vẫn còn nhiều chuyện phiền phức.”

Chương 359: Quân hàm hỗn loạn

Giang Nguyên mang theo trái tim thấp thỏm đến Bệnh viện đa khoa ba quân chủng.

Trong một phòng họp nhỏ của Bệnh viện đa khoa ba quân chủng, Giang Nguyên gặp một người mặc quân phục và vài người mặc áo blouse trắng.

- Haha... bác sĩ Giang của chúng ta đến rồi...

Giang Nguyên vừa bước vào cửa đã thấy một người đàn ông trung niên mặc quân phục nhìn mình mỉm cười.

Giang Nguyên nhìn thấy trong ánh mắt của mọi người nhìn mình có thiện ý, có tò mò, có đánh giá thì chỉ đành bất đắc dĩ bước đến.

Có điều cũng may, những người này cũng không cần hấn một mình chủ động đi chào hỏi, một người đàn ông trung niên mặc tướng phục mỉm cười chủ động đưa tay ra nói với Giang Nguyên:

- Chào bác sĩ Giang, tôi là Dư Lực Hoa của Ban y tế tổng cục hậu cần...

- Chào Dư tướng quân!

Tuy Giang Nguyên đã quen với thiện ý của các quan cao tướng lĩnh nhưng lúc này vẫn không dám chậm trễ, bởi vì hắn biết rõ, thượng ý của các quan cao tướng lĩnh này hầu hết đều xuất phát từ ông cụ

Dương đứng sau lưng mình chứ không liên quan lắm gì đến chính bản thân mình.

Mặc dù không biết vị Dư tướng quân này rốt cuộc có chức vị gì ở Tổng cục hậu cần, nhưng nếu ông ta đã là tướng quân hơn nữa còn tự xưng là người của Ban y tế Tổng cục hậu cần, vậy thì chỉ e rất có khả năng là Trưởng ban y tế Tổng cục hậu cần rồi.

Có điều, cho dù đối phương có chức vị gì, chỉ cần gọi tướng quân thì sẽ không sai, sao vàng trên vai đối phương kia không thể nào là giả được.

- Đến đây đến đây... bác sĩ Giang, tôi giới thiệu với cậu một chút... Vị này là Viện trưởng Lý Phi Lâm của Bệnh viện đa khoa ba quân chủng chúng tôi, vị này là Lâm Kiến Quốc Viện phó...

Vị Dư tướng quân này rất gần gũi thoải mái, kéo Giang Nguyên đi giới thiệu cho hẳn một vài người.

- Chào Viện trưởng Lý, chào Viện phó Lâm...

Giang Nguyên cũng khá hiểu rõ Bệnh viện đa khoa ba quân chủng. Hai vị viện trưởng này tuy mặc áo blouse, nhưng thực sự đã mang quân hàm thiếu tướng, có điều trên mặt hẳn vẫn không có biểu cảm gì đặc biệt, chỉ mỉm cười bắt tay hai người, tỏ vẻ gần gũi.

- Vị này là Viện trưởng Hồ Hồ Tiểu Thụ của Học viện y khoa ba quân chủng

- Vị này là Chủ nhiệm Triệu Triệu Giang Lâm của Trung tâm chấn thương chỉnh hình Bệnh viện đa khoa ba quân chủng...

Giang Nguyên vừa nghe Dư tướng quân giới thiệu, vừa mỉm cười bắt tay gần gũi với từng người này, sau đó nhớ kỹ dáng vẻ của đối phương. Có điều hẳn càng nghe càng thấy không ổn, nhiều người như vậy đều là của Bệnh viện đa khoa ba quân chủng, lẽ nào muốn nhét mình vào đây thật?

Giang Nguyên mang theo nổi nghi hoặc này bắt tay với mọi người ở đây một lượt xong, mọi người cùng ngồi xuống, Giang Nguyên cũng được đưa sang phòng bên cạnh, thay một bộ quân phục không quân hàm.

Giang Nguyên đã sớm chuẩn bị cho việc này. Nếu đã nói phải cấp cho mình một thân phận, vậy dĩ nhiên sẽ có nghi thức thụ hàm. Nghĩ tới đây Giang Nguyên thật sự hơi cảm thán. Hắn không thể ngờ được năm đó mình dựa vào quân công thực sự mà không thể có được thân phận chính thức của quân đội. giờ vì chút chuyện thế này, mà lại mò ra được một quân hàm chức văn... ôi...

Lúc này trong lòng Giang Nguyên không ngừng cười khổ. Không biết sau khi đội trưởng bọn họ biết được việc này sẽ vui mừng hay bất đắc dĩ...

Đội sau khi Giang Nguyên bước ra, lúc này Dư Lực Hoa cũng nghiêm túc đứng dậy, bước lên một cái bục nhỏ bên trên, nói:

- Giờ, tôi xin tuyên bố mệnh lệnh của thượng tướng Đỗ Vân Long Trưởng ban Tổng cục hậu cần ba quân chủng nước Cộng hòa nhân dân Trung Quốc...

- Thụ dư cho đồng chí Giang Nguyên quân hàm trung tá, kỹ thuật chuyên nghiệp cấp bảy...

Lời vừa dứt, mọi người đồng loạt mỉm cười vỗ tay nhìn về phía Giang Nguyên đang hơi trợn mắt há hốc mồm.

- Quân hàm trung tá, kỹ thuật chuyên nghiệp cấp bảy?!

Giang Nguyên trừng mắt nhìn, hoàn toàn choáng váng.

Giang Nguyên hiểu rất rõ quân hàm Trung Quốc.

Hắn nghĩ thế nào cũng không thể nghĩ thông, cho dù thụ hàm cho mình, nhưng sao lại thụ hàm cho mình cao như vậy. Vốn hắn tưởng cùng lắm chỉ cho mình một quân hàm cấp thượng úy cũng tức là kỹ thuật chuyên nghiệp cấp mười một hoặc mười hai là đã đỉnh lắm rồi... Nhưng trung tá... Cái này thật sự được coi là quân quan cao cấp rồi. Nên biết rằng năm đó Cô Lang vào sinh ra tử lập công lao không hề nhỏ, quân hào của đội trưởng chẳng qua cũng chỉ là thiếu tá mà thôi, giờ mình lại mò được một quân hàm trung tá như vậy sao?

Lúc này Giang Nguyên thật sự sửng sồ...

Tướng quân Dư Lực Hoa đứng trên bục nhìn về ngôi ngóc của Giang Nguyên, lúc này trên mặt ông cũng lộ nụ cười mỉm, xem ra tên nhãi này thật sự không biết mình đã mò được món hời lớn như vậy.

Nói thật sau khi nói ra quân hàm này, bản thân ông cũng hơi ngỡ người, có điều đây là ý của cấp trên, vậy thì mình chỉ có thể theo đó mà làm, hơn nữa còn phải dựa theo quân hàm này để sắp xếp cho hắn một vị trí thích hợp. Dư Lực Hoa đã suy nghĩ một lúc lâu mới có thể sắp xếp tốt cho hắn, sau khi thông qua sự đồng ý của cấp trên. Nghĩ đến đây, nụ cười trên mặt Dư Lực Hoa càng đậm thêm, nói:

- Đồng chí Giang Nguyên, xin mời lên bục!

- A... Ồ...

Lúc này Giang Nguyên mới hồi phục tinh thần, sau đó mơ mơ màng màng đi lên bục. Đến giờ hắn vẫn chưa thể nghĩ thông, sao lại cho mình quân hàm trung tá, chẳng lẽ đạo này quân hàm cấp tá không đáng tiền đến thế à?

Có điều, Giang Nguyên nhìn hai lon được đưa đến, sắc mặt hắn hơi biến đổi, vì hắn phát hiện đó đúng là quân hàm trung tá chính thức hai gạch hai sao thực sự, hơn nữa không phải bằng đai quân y kèm thêm quân hàm chức văn bình thường.

Đầu tiên hắn còn tưởng quân hàm trung tá chẳng qua cũng chỉ đại diện cho kỹ thuật chuyên nghiệp cấp bảy, nhưng khi thật sự thụ hàm vẫn là quân hàm chức văn. Nhưng bây giờ thật lại là Dư tướng quân này đeo quân hàm trung tá chính thức cho mình, đây còn là quân hàm của bộ đội chiến đấu thật sự.

- Vậy giờ rốt cuộc mình là nhân viên chức văn? Hay là nhân viên chiến đấu?

Giang Nguyên hoàn toàn ngẩn ra.

Dư Lực Hoa cẩn thận đeo hai lon lên cho Giang Nguyên, rồi lại chỉnh mũ cho Giang Nguyên sau đó lui ra sau vài bước, mỉm cười với Giang Nguyên.

Giang Nguyên nhìn thấy nụ cười mỉm của Dư Lực Hoa thì sửng sốt một lúc rồi mới phản ứng lại, đưa tay hành kính lễ.

Dư Lực Hoa lại mỉm cười, sau đó đưa tay đáp lễ.

Sau khi Giang Nguyên chậm rãi thả tay xuống mới cảm nhận được dường như đột nhiên cánh tay cả mình nặng ngàn cân. Đây là lần đầu tiên hắn thật sự làm quân lễ về mặt ý nghĩa. Trước đây hắn không có thân phận này, cho dù là ở Cô Lang, tuy hắn được các đội hữu công nhận, nhưng vẫn chưa có thân phận quân đội thật sự.

Ngay cả gần đây, người khác kính lễ hắn, dù hắn vẫn đáp lễ rất đúng tiêu chuẩn, nhưng bản thân hắn rất chột dạ, vì hắn không phải quân nhân thật sự.

Nhưng bây giờ thì khác, hắn đúng như đội trưởng luôn hy vọng, có được một thân phận quân đội hợp pháp thật sự, hơn nữa còn là một trung tá. Hiện tại khi hắn đáp lễ hoặc kính lễ với người khác đều có thể đứng thẳng lưng rồi!

Lúc này Dư Lực Hoa cũng chú ý đến vẻ mặt kích động của Giang Nguyên, trong lòng thầm gật đầu. Xem ra trung tá trẻ mới được tấn chức này rất có lòng trung thành với quân đội... Chỉ có điều không biết năm đó rốt cuộc là hắn đã đi lính ở bộ đội nào...

Sau khi Giang Nguyên buông tay liền chậm rãi đi xuống bậc, sau đó ngồi xuống.

Lúc này Dư Lực Hoa cũng đứng trước bậc, cười cười, sau đó nói:

- Được rồi, sau đây xin mời Viện trưởng Lý Phi Lâm tuyên bố bổ nhiệm liên quan...

Trong tiếng vỗ tay, Viện trưởng Lý Phi Lâm sửa lại mũ, sau đó bước lên bậc, nhẹ nhàng ho khan hai tiếng, sau đó nói:

- Giờ, tôi tuyên bố... Căn cứ theo quyết định của Ủy ban bệnh viện, bổ nhiệm đồng chí Giang Nguyên làm Phó chủ nhiệm trung tâm chấn thương chỉnh hình, Phó chủ nhiệm khoa cấp cứu thương tích chiến đấu Bệnh viện đa khoa ba quân chủng...

Trong tiếng vỗ tay, lúc này đầu óc Giang Nguyên hoàn toàn mơ hồ,

rốt cuộc là đang làm gì vậy? Sao mình vô duyên vô cớ trở thành Phó chủ nhiệm trung tâm chấn thương chỉnh hình, Bệnh viện đa khoa ba quân chủng, càng kỳ quái hơn là mình còn là Phó chủ nhiệm khoa cấp cứu thương tích chiến đấu, lẽ nào mình không những là bác sĩ mà còn phải dạy học? Hơn nữa cấp bậc này chắc hẳn ít nhất cũng phải là một người có cấp bậc giáo sư, sao lại rơi xuống đầu mình vậy?

Viện trưởng Lý này có khuôn mặt chữ quốc, sắc mặt hơi đen, trông có vẻ rất uy nghiêm, nhưng đứng trên bục lại nở nụ cười chào mừng khiến Giang Nguyên càng thêm có cảm tình với vị lãnh đạo tương lai này.

Khó khăn lắm mới chờ được tan họp, giờ Giang Nguyên đã xác nhận được vị trưởng ban Dư Dư Lực Hoa kia thật sự là Trưởng ban y tế tổng cục hậu cần. Vị Trưởng ban này cười nói với Giang Nguyên:

- Giang Nguyên, sau này cậu cứ yên tâm ở đây, có chuyện gì có thể đến Tổng cục hậu cần tìm tôi bất cứ lúc nào...

Sau khi nói xong, ông quay đầu sang cười nói với Viện trưởng Lý bên cạnh:

- Lão Lý, vậy là tôi giao Giang Nguyên cho anh đấy...

- Haha... Trưởng ban cứ yên tâm, Giang Nguyên ở chỗ tôi chắc chắn sẽ rất tốt!

Viện trưởng Lý cười ha hả. Còn Giang Nguyên thì đứng đó mặt mày buồn bực. Thế này là thế nào, không thêm dặn dò gì, cứ nhét mình vào bệnh viện này, chẳng lẽ mình thật sự phải đi làm ở đây sao?

- Đi... Giang Nguyên, tôi dẫn cậu đi làm quen tình hình bệnh viện...

Tiến vị Trưởng ban Dư kia đi xong, đang lúc Giang Nguyên buồn bực, vị Viện trưởng Lý kia bước tới, cười nói với Giang Nguyên.

Có một Viện trưởng đích thân đi cùng, trong lòng Giang Nguyên thoáng bình ổn lại, ít nhất đợi lát nữa còn có thể hỏi ông ấy vài vấn đề. Ông cụ Dương chỉ dặn mình phối hợp với họ, nhưng rất

cuộc cách phối hợp như thế nào? Giang Nguyên phải tự nghĩ rõ, ít nhất phải hỏi rõ.

- Bác sĩ Giang... Tòa nhà này là tòa nhà thí nghiệm của chúng ta... Tòa bên kia là Tòa nhà khoa ngoại của chúng ta, Trung tâm chấn thương chỉnh hình của cậu ở tầng mười lăm...

Viện trưởng Lý dẫn Giang Nguyên đi, vừa giới thiệu.

Giang Nguyên nghe Viện trưởng Lý giới thiệu cũng ghi nhớ trong đầu, nhớ kỹ những địa điểm đại khái. Dù sao nếu mình thật sự phải ở lại đây, những thứ này mà cũng không biết, truyền ra ngoài chẳng phải thành trò cười sao?

- Chào Viện trưởng Lý...

- Chào viện trưởng...

Lúc này, thỉnh thoảng có bác sĩ của bệnh viện từ bên cạnh đi qua, nhìn thấy Viện trưởng cùng đi với một trung tá trẻ mặc quân phục đều cung kính chào hỏi, đồng thời thỉnh thoảng cũng đánh giá vị trung tá kia. Người có thể được Viện trưởng đích thân đi cùng không nhiều.

Có điều cũng may là Giang Nguyên đội mũ bộ đội rộng vành, mấy bác sĩ và y tá chỉ thấy Giang Nguyên hơi quen quen nhưng không ai thật sự nhận ra...

Họ cứ thế dạo qua hai nơi, lúc Viện trưởng Lý đưa Giang Nguyên đến Trung tâm chấn thương chỉnh hình, cuối cùng Giang Nguyên không kiềm được, thấp giọng nói:

- Viện trưởng Lý, lần này... tôi thật sự phải đi làm ở đây à?

Chương 360: Phó chủ nhiệm nhậm chức

- Haha...

Viện trưởng Lý nhìn thấy vẻ căng thẳng của Giang Nguyên khi hỏi mình câu này thì thoáng sửng sốt rồi nở nụ cười.

Giang Nguyên thấy Viện trưởng Lý cười vui vẻ như vậy thì càng căng thẳng, thầm nghĩ: “Vấn đề tôi hỏi đáng để ông cười ra thế này à? Tôi không tin ông dám an tâm để tôi làm Phó chủ nhiệm chỗ này, còn làm một giáo sư học viện nữa.”

Viện trưởng Lý nhìn thấy vẻ buồn bực của Giang Nguyên thì cười nói:

- Trường hợp này, tôi cũng không hiểu được... Có điều hiện tại xem ra, cậu phải ở chỗ chúng tôi một thời gian rồi!

- A... Thật sự phải ở một thời gian?

Giang Nguyên sửng sốt một chút, sau đó cười khổ lắc đầu, lại nhỏ tiếng nghiêm túc hỏi:

- Vậy ngày có biết vì sao lại phải cho tôi làm một trung tá không? Vốn tôi tưởng cùng lắm chỉ nhận được đãi ngộ của một chuyên nghiệp cấp mười một mười hai, thế mà lại đột ngột vọt cho tôi cái quân hàm trung tá, sao tôi cứ cảm thấy chuyện này kỳ kỳ!

- Kỳ kỳ? Kỳ kỳ cái gì?

Viện trưởng Lý sửng sốt một lúc, sau đó ông nhìn Giang Nguyên rồi lắc đầu nở nụ cười, nói:

- Trung tá, đây là trung tá chứ không phải củ cải trắng. Người bình thường phải phấn đấu mười mấy hai chục năm cũng chưa chắc đã có được cấp bậc này... Chuyện người khác muốn mà không được, cậu lại sợ nó kỳ kỳ cái gì?

- Nhưng... Vì sao rõ ràng tôi chỉ là một chức văn, ông ấy lại đeo

cho tôi hai sao hai gạch là sao?

Giang Nguyên thấy những lời này của Viện trưởng Lý không phải giả vờ nên hơi chần chừ, rồi lại hỏi Viện trưởng Lý. Tuy hẳn không hy vọng Viện trưởng Lý có thể nói thật, nhưng hẳn vẫn không kìm được muốn hỏi ra lẽ.

Viện trưởng Lý kỳ quái nhìn Giang Nguyên, thầm nghĩ: “Nếu mình biết thì hay rồi, Trưởng ban Dư cũng không nói sao tôi biết được chứ? Nếu không phải ngay cả lý lịch của cậu tôi cũng không rõ... Nếu không phải do mệnh lệnh của cấp trên, tôi sẽ đồng ý cho một thằng nhãi hơn hai mươi tuổi như cậu mang hai chức vụ ở đây à, coi chỗ tôi là trường mẫu giáo hả?”

- Không biết... chuyện này chắc đến lúc đó cậu tự đi hỏi Trưởng ban Dư xem sao...

Tuy trong lòng Viện trưởng Lý nói thầm như vậy nhưng vẫn cười lắc đầu. Sau đó ông không nói gì nữa.

Lúc này, rốt cuộc hai người đã bước vào thang máy tòa nhà khoa ngoại. Trong thang máy chuyên dụng cho nhân viên đã có khá nhiều người. Họ thấy Viện trưởng cùng một quan quân tiến vào, các bác sĩ bên trong vội vàng nép vào trong, chừa ra hai vị trí.

- Chào viện trưởng...

- Chào viện trưởng...

Trong những lời chào ân cần, Viện trưởng Lý mỉm cười gật đầu, đi vào thang, dĩ nhiên Giang Nguyên cũng đi vào sau.

Hai người đứng hướng mặt ra cửa thang máy. Vì có Viện trưởng, mọi người đều cúi đầu không lên tiếng, hoặc không thì chỉ thấp giọng thì thầm trong góc.

Cả thang máy gần như yên tĩnh không tiếng động.

Muốn lên đến tầng mười lăm cũng cần chút thời gian. Viện trưởng Lý nhẹ giọng trò chuyện với Giang Nguyên, ông cười nói:

- Lần này bác sĩ Giang đến Lỗ Sơn thật sự đã thể hiện tài năng.

Nghe nói chỉ một mình dựa vào những công cụ phẫu thuật thô sơ đã hoàn thành những ca phẫu thuật lớn như cưa chi, tu bổ tì tạng, thật sự khiến người ta vô cùng bội phục!

- Đâu có, đâu có... Viện trưởng Lý quá khen, đâu phải có mình tôi, còn có bác sĩ Đào của bệnh viện. Nếu không mình tôi sao làm được...

Giang Nguyên khiêm tốn hai câu, câu nào cũng là sự thật.

Có điều Viện trưởng Lý vẫn coi như Giang Nguyên thật sự khiêm tốn, càng thêm có cảm tình với Giang Nguyên. Ông cười nói:

- Bác sĩ Giang còn trẻ lại có kỹ thuật như vậy, quả nhiên là có nguyên nhân...

Nói tới đây, ông lại cười ha hả nói:

- Có điều thanh niên không thể quá khiêm tốn. Những bác sĩ trẻ như bác sĩ Giang đôi lúc khiêm tốn quá cũng không được!

- Viện trưởng Lý nói đúng!

Giang Nguyên mỉm cười gật đầu. Dĩ nhiên hẳn hiểu Viện trưởng Lý có ý tốt, cố ý nhắc nhở mình. Trong ngành nghề này, người trẻ rất khó đứng vững chân nếu không đem thành tích ra gì để chứng tỏ mình.

Hai người đứng đây nói chuyện, những bác sĩ và y tá phía sau giả vờ lơ đãng giỏng tai lên nghe, đồng thời thỉnh thoảng còn nhìn Giang Nguyên.

Rất nhanh, chờ sau khi Giang Nguyên và Viện trưởng Lý ra khỏi thang máy, các bác sĩ và y tá trong thang máy liền hưng phấn bàn luận.

- Ban nãy thật sự là Giang Nguyên à...

- Đúng... chính là Giang Nguyên... Cậu ta là trung tá đấy, lợi hại quá...

Các y tá cũng bắt đầu líu ríu hưng phấn bàn luận.

Lúc này, cũng có y tá nghi ngờ hỏi một bác sĩ trông không còn trẻ nữa:

- Bác sĩ Lý, bác sĩ không phải đều đeo hàm kỹ thuật chức vắn sao? Sao anh ấy lại đeo hàm trung tá?

- À... Cái này tôi cũng không biết, theo lý thuyết chúng ta đều đeo hàm kỹ thuật chức vắn...

Lúc này trong lòng vị bác sĩ Lý kia cũng tràn đầy nghi ngờ, gãi đầu nói:

- Có điều bác sĩ Giang này hình như còn có thể nhảy dù, nói không chừng rất có khả năng thuộc nhóm chiến đấu đặc biệt...

- Đúng đó...

Mấy y tá bên cạnh lúc này ai nấy đều có ánh mắt kỳ lạ, đúng rồi... bác sĩ Giang còn có thể nhảy dù từ trên cao, đúng là quá đẹp trai...

Mấy y tá này còn đang đứng đó thể hiện tinh thần mê trai, bác sĩ Lý bên cạnh lúc này ngạc nhiên nói:

- Vị bác sĩ Giang này sao chạy đến bệnh viện chúng ta làm gì?

Bác sĩ Lý vừa nói vậy, các y tá đều sửng ra, sau đó là tò mò...

- Hình như ban nãy anh ấy và Viện trưởng Lý đi đến Trung tâm chấn thương chỉnh hình, đợi lát nữa chúng ta đi hỏi thử là biết ngay thôi...

- Đúng đúng... để lát nữa tôi điện thoại qua đó hỏi thử.... Hí hí...

Chủ nhiệm Triệu Triệu Giang Lâm của Trung tâm chấn thương chỉnh hình ban nãy Giang Nguyên đã gặp giờ đang đợi sẵn trong phòng làm việc của anh ta. Anh ta vừa thấy Viện trưởng Lý đưa Giang Nguyên đến vội vàng mỉm cười bước sang, sau đó đưa cho Giang Nguyên một bộ đồng phục, cười nói:

- Bác sĩ Giang, mặc vào đi!

- Được, cảm ơn Chủ nhiệm Triệu...

Giang Nguyên mỉm cười gật đầu, sau đó nhận đồng phục trong tay đối phương mặc vào.

- Được rồi... Chủ nhiệm Triệu, triệu tập người trong khoa đến đây!

Sau khi thấy Giang Nguyên mặc đồng phục rất vừa vặn, Viện trưởng Lý mỉm cười gật đầu nói với Chủ nhiệm Triệu.

Chủ nhiệm Triệu nhìn đồng hồ, sau đó cười nói:

- Viện trưởng Lý... giờ có nhiều người đang chữa bệnh, hay là chúng ta đi đến phòng y tá đi... đợi lát nữa sẽ mở cuộc họp ngắn...

- Cũng được... vậy thì đi thôi!

Dĩ nhiên Viện trưởng Lý cũng biết lúc này muốn triệu tập mọi người mở cuộc họp không dễ, lập tức cười gật đầu đồng ý nói.

Dĩ nhiên Giang Nguyên cũng không có ý kiến gì. Mặc dù hẳn chưa chính thức làm việc ở bệnh viện, nhưng hẳn cũng tương đối hiểu khoảng thời gian bận rộn buổi sáng của bệnh viện. Đến phòng y tá, triệu tập mọi người, mở một cuộc họp ngắn giới thiệu một chút là được. Dù sao hẳn cũng chẳng coi chuyện Phó chủ nhiệm này là thật, chắc hẳn mình cũng chỉ ở đây một thời gian ngắn thôi.

- Đến đây, đến đây... mọi người đến đây một chút, đến đây một chút...

Cùng với tiếng vỗ tay của Chủ nhiệm Triệu, sau đó có vài y tá và bác sĩ bước ra từ phòng làm việc của mình, đều đứng trước phòng y tá, hơi tò mò nhìn chủ nhiệm triệu, không biết lúc này triệu tập mọi người để làm gì.

Lúc này Viện trưởng Lý và Giang Nguyên mới bước đến.

Nhìn Viện trưởng Lý đến, bên cạnh còn có một bác sĩ trẻ lạ mặt, các y tá và bác sĩ lúc này mới biết xem ra thật sự có chuyện quan trọng, ngay cả Viện trưởng Lý cũng tới đây rồi.

- Xem ra tất cả mọi người đến đông đủ rồi...

Viện trưởng Lý nhìn thấy có hai ba chục người liền cười gật đầu,

sau đó nhìn Giang Nguyên nói:

- Tôi xin giới thiệu với mọi người... vị này là bác sĩ Giang, Giang Nguyên... Tôi nghĩ có lẽ mọi người đều biết cậu ấy.

Những bác sĩ vốn chỉ cảm thấy người này hơi quen quen, nghe Viện trưởng Lý giới thiệu như vậy đều cúi đầu kêu lên kinh ngạc. họ vừa nhìn thấy Giang Nguyên thì trong mắt lóe lên tia hưng phấn và ngạc nhiên. Vị này đúng là vị đang hot nhất trên tivi thời gian gần đây...

Viện trưởng Lý nhìn thấy vẻ mặt của mọi người liền cười hài lòng, sau đó nói:

- Giờ tôi đại diện Ủy ban viện, tuyên bố bổ nhiệm...

Nói đến đây, Viện trưởng Lý dừng lại một chút, nhìn mọi người một lát rồi mới cười nói:

- Bổ nhiệm đồng chí Giang Nguyên làm Phó chủ nhiệm Trung tâm chẩn thương chỉnh hình...

- A...

Viện trưởng Lý vừa nói xong, hai ba chục người gần như đồng loạt kêu nhỏ một tiếng, dường như họ còn kinh ngạc hơn lúc Giang Nguyên lộ diện.

Có điều Viện trưởng Lý không cảm thấy kỳ lạ trước tiếng kêu ngạc nhiên của mọi người. Bất kể Giang Nguyên nổi tiếng như thế nào, nhưng giờ hắn mới hai mươi mấy tuổi, giờ đột nhiên được bổ nhiệm làm Phó chủ nhiệm một khoa quan trọng của Bệnh viện đa khoa ba quân chủng thì thực sự quá... quá khiến cho người ta hơi không chấp nhận được.

Dù sao Bệnh viện đa khoa ba quân chủng cũng nằm trong TOP 3 bệnh viện toàn quốc, không phải có vài bác sĩ có vài chục năm kinh nghiệm và kỹ thuật, vậy mà để một thanh niên hơn hai mươi tuổi đột nhiên nhào ra nhận chức Phó chủ nhiệm, điều này thật sự không thể nào nói nổi.

Đây cũng chính là nguyên nhân Viện trưởng Lý đích thân đưa

Giang Nguyên tới đây tuyên bố. Có ông ở đây, hơn nữa với danh tiếng của Giang Nguyên hiện này, những bác sĩ và y tá này có lẽ cũng có thể miễn cưỡng chấp nhận.

Quả nhiên, sau khi các bác sĩ và y tá khẽ kêu lên kinh ngạc thì không còn ai lên tiếng nữa, nhưng rõ ràng bổ nhiệm này đã khiến cho vài người chấn động.

Còn về Chủ nhiệm Triệu lúc này đang mỉm cười giới thiệu Giang Nguyên những đồng nghiệp mới...

- Bác sĩ Giang, vị này là Phó chủ nhiệm Lý Kỳ Giang...

- Đây là bác sĩ Đào Hiếu Di...

- Đây là bác sĩ Lâm Dương Chí...

Đối mặt với nhiều gương mặt mới phải làm quen như vậy, Giang Nguyên chỉ có thể kìm chế cảm xúc, mỉm cười bắt tay với từng người bọn họ:

- Xin chào, Chủ nhiệm Lý, sau này nhờ anh chiếu cố nhiều hơn...

- Xin chào, bác sĩ Đào...

Sau khi giới thiệu đại khái một lượt, Viện trưởng Lý cười nói:

- Được rồi, mọi người đã làm quen rồi, giờ tôi còn phải đưa bác sĩ Giang qua bên Học viện y một vòng...

Trong lúc mọi người còn đang nghi ngờ sao vị Phó chủ nhiệm Giang này vừa đến khoa đã đi rồi thì lại nghe Viện trưởng Lý cười nói:

- Bác sĩ Giang còn có bổ nhiệm thứ hai cậu ấy còn đảm nhiệm vị trí Phó chủ nhiệm khoa cấp cứu thương tích chiến tranh của Học viện y, cho nên tôi phải đưa cậu ấy qua bên đó một chút.

Viện trưởng Lý vừa nói xong, mọi người đồng loạt hít một hơi lạnh...

Chương 361: Viện trưởng Triệu Tiểu Thụ

Sau khi thấy Viện trưởng Lý và bác sĩ Giang biến mất sau cánh cửa của khoa, Trung tâm chấn thương chỉnh hình lập tức vang lên tiếng bàn luận.

- Lão Triệu... hình như có gì đó kỳ quái!

Phó chủ nhiệm Lý Kỳ Giang của Trung tâm chấn thương chỉnh hình là một bác sĩ năm mươi tư năm mươi lăm tuổi, luôn vô cùng chắc chắn những lần này rõ ràng khó có thể đè nén được cảm giác hoang đường và kinh ngạc trong lòng, ông cười khổ nói với Chủ nhiệm Triệu cũng chỉ nhận lệnh làm việc.

Ông không có ý kiến quá lớn đối với chàng thanh niên trẻ đột nhiên xuất hiện chia quyền với mình, vì ông hiểu rất rõ, một thanh niên đang sốt như thế này, có đến đây treo nhiều chức vụ một chút cũng chỉ để tạo ra bản lý lịch thật đẹp. Nhưng, làm thế này thì hình như hơi hoang đường quá, Trung tâm chấn thương chỉnh hình cũng được coi là một trong những khoa tinh tú nhất trong Bệnh viện đa khoa, thậm chí là một Trung tâm nghiên cứu chữa trị mạnh nhất trong phương diện này trong cả nước.

Chàng thanh niên này mới hơn hai mươi tuổi mà cũng dám đến treo cái danh Phó chủ nhiệm, người trong ngành nhìn thấy, thật sự là hơi buồn cười. Đặc biệt hẳn còn kiêm nhiệm của Phó chủ nhiệm khoa cấp cứu chấn thương chiến tranh của Học viện y... Nên biết khoa cấp cứu chấn thương chiến tranh của Học viện y này ông và Chủ nhiệm Triệu cũng có kiêm nhiệm vị trí giáo sư, chẳng qua chỉ thỉnh thoảng dạy vài tiết. Còn chàng thanh niên này trực tiếp treo một chức Phó chủ nhiệm, làm như vậy, người của các bệnh viện và đại học y khoa khác chưa chắc đã không có ý kiến.

Lúc này Chủ nhiệm Triệu cũng đã bình tĩnh nhiều, có thể cũng đã sớm chấp nhận chuyện này, ông cười nói:

- Lão Lý... đây là sắp xếp của cấp trên, chúng ta chỉ nghe theo là được. Dù sao tôi thấy bác sĩ Giang này cũng khiêm tốn, không phải cái loại người thích khoa tay múa chân, chúng ta cứ đối xử khách sáo một chút, những cái khác không cần quản...

Chủ nhiệm Triệu nói tới đây cũng bắt đầu dĩ cười nói:

- Còn chuyện người khác muốn nói gì thì mặc kệ họ. Dù sao mọi người vừa nhìn cũng biết, đây là lệnh của cấp trên, chỉ cần không xảy ra vấn đề gì, chúng ta cứ làm chuyện của chúng ta là được!

- Ừm...

Giờ Phó Chủ nhiệm Lý cũng nghĩ vậy, vừa nghe thấy Chủ nhiệm Triệu thấy thế, hai người đều cười cười rồi gật đầu.

- Được rồi, được rồi... Mọi người trở về vị trí của mình, yên tâm làm việc đi...

Chủ nhiệm Triệu nhẹ nhàng vỗ tay nói với các bác sĩ và y tá đang tụ tập bàn luận:

- Diễm Mai và Thang Mẫn... ngày mai có lẽ bác sĩ Giang vẫn tới nữa, hai người đừng có trốn trong góc mà suy nghĩ lung tung, yên tâm làm việc đi. Khuôn mặt hai cô bây giờ như quả đào mật rồi đấy, ngày mai không cần phải trang điểm nữa đâu, cứ trực tiếp chạy đến là được...

Hai cô y tá đang ghé sát vào nhau thì thềm bị Chủ nhiệm Triệu trêu chọc như vậy thì đồng loạt kêu lên một tiếng kinh ngạc về mặt đỏ hồng càng đỏ thêm, sau đó đều nũng nịu nói với Chủ nhiệm Triệu:

- Chủ nhiệm, sao chú lại nói như vậy chứ... xấu quá đi...

Sau khi nói xong, hai người vội vàng bưng khay trị liệu lên, quay đầu che giấu sắc mặt đỏ hồng của hai người, cười đùa đi về phía phòng khám.

Có điều, hai cô bên này vừa đi, di động trong túi đã reo lên.

- Ôi... Lý Diễm à... a... Đúng, là bác sĩ Giang Nguyên... đẹp trai lắm luôn... đáng tiếc là anh ấy không gỡ mũ xuống... ừ... ừ...

- Anh ấy tới làm gì?

- Nói cậu biết một tin tốt, cậu đừng có ghen tỵ đấy... Giờ anh ấy là Phó chủ nhiệm Trung tâm bọn tớ đấy... haha... hâm mộ không.... Không sao, ngày mai anh ấy tới tớ gọi điện cho cậu, các cậu rảnh

thì đến xem thử...

- Ừ... ừ... Giờ anh ấy sang Học viện y rồi... Nói cho cậu biết... Anh ấy còn là Phó chủ nhiệm khoa cấp cứu chấn thương chiến tranh của Học viện y đấy... kinh ngạc không... haha....

Chủ nhiệm Triệu và Chủ nhiệm Lý nhìn hai cô bé vừa đi vừa nghe điện thoại, liên tục cười duyên thì liếc mắt nhìn nhau rồi thở dài.

Ban nãy cả hai người đều không nghĩ đến điều này. Trong bệnh viện còn rất nhiều cô bé chưa kết hôn, giờ chỉ mong vị bác sĩ Giang này đừng ở chỗ mình tán tỉnh lung tung giống như trong vườn thú là tốt rồi.

Học viện y ba quân chủng nằm ở phía sau Bệnh viện đa khoa ba quân chủng, đi qua cửa sau là đến Học viện y.

Giang Nguyên vừa đi vào cánh cổng Học viện y liền cảm nhận được một không khí nghiêm túc ập đến. Hắn thầm nghĩ quả nhiên trường quân đội khác với những trường khác. Viện trưởng Lý thấy Giang Nguyên thỉnh thoảng lại nhìn xung quanh với ánh mắt tò mò liền mỉm cười giới thiệu nói:

- Tiền thân của Học viện y ba quân chủng là Học viện chuyên tu quân y. Mấy năm trước nó mới chính thức được đổi tên thành Học viện y ba quân chủng...

- Chủ yếu là nhận quân y ở các nơi đến chuyên tu và nghiên cứu chuyên sâu... Mấy năm nay nó phát triển rất nhanh... Trong các trường y trong nước cũng nằm trong nhóm đứng đầu, còn trong các trường y quân đội thì càng đứng thứ nhất thứ hai...

Giang Nguyên nghe Viện trưởng Lý giới thiệu thì thỉnh thoảng gật đầu. Với tình hình của phương diện này hẳn thật sự không rõ lắm. Có Viện trưởng Lý giới thiệu sơ như vậy là tốt nhất.

Nói tới đây, Viện trưởng Lý lại nhìn Giang Nguyên nói:

- Còn khoa cấp cứu chấn thương chiến tranh của cậu càng là khoa duy nhất của cả nước. Mỗi năm đều có vài trăm quân y của các chi bộ đội các nơi đến khoa này để chuyên tu. Hơn nữa việc dạy môn cấp cứu chấn thương chiến tranh của khoa này có sức ảnh hưởng

tương đối lớn trong phạm vi toàn cầu... Thường xuyên có người của quân đội các nước khác đến đây trao đổi học tập...

Viện trưởng Lý vừa nói vừa chú ý đến sắc mặt của Giang Nguyên. Ông thấy khi bác sĩ Giang nghe mình nói những lời này vẫn giữ sắc mặt bình tĩnh như cũ, không hề có chút lo lắng, điều này khiến Viện trưởng Lý trong lòng cảm thấy hơi kỳ quái. Lúc này mình cố ý mỉa mai bác sĩ Giang này, nhắc nhở hắn một chút, nhưng vị bác sĩ Giang này hình như hoàn toàn không để mấy thứ này vào trong mắt.

Trong lòng Viện trưởng Lý không kìm được bắt đầu nghĩ thầm, bác sĩ Giang này có thể nổi tiếng như vậy ở Lỗ Sơn, điều này chứng tỏ mạng cấp cứu thực sự có bản lĩnh. Nhưng đây là Học viện y ba quân chủng, hơn nữa lại là khoa cấp cứu chấn thương chiến tranh chuyên nghiệp và ưu tú nhất, bác sĩ Giang này trông có vẻ là người rất khiêm tốn, lẽ nào hắn tự tin vào bản thân đến như vậy?

Nếu ở đây mà cậu vẫn tự tin như vậy, thế thì hy vọng cậu thật sự đủ bản lĩnh, nếu không ở đây, nơi tập trung những quân y ưu tú nhất toàn quân, nếu như không thể hiện được bản lĩnh, vậy thì lần này cậu rắc rối rồi. Chỉ với danh tiếng gần đây của cậu, chắc chắn sẽ có những thằng nhãi không phục đến tận cửa tìm...

Giang Nguyên trong lòng nhận ý tốt của Viện trưởng Lý, nhưng hắn thật sự chẳng hề lo lắng về điều này, nếu nói đến cấp cứu chấn thương chiến tranh... Chẳng lẽ danh hiệu “Bàn tay Thượng Đế” mấy năm nay hắn giành được trên chiến trường lại là giả? Một đám toàn những thằng nhãi chưa thật sự ra chiến trường mà hắn phải lo lắng sao? Đương nhiên không...

Viện trưởng Lý thấy Giang Nguyên tự tin như vậy cũng không nói gì thêm. Dù sao bác sĩ Giang vốn cũng treo nhiều chức vụ, ngoại trừ mấy thằng ranh hôi sữa đến gây rắc rối cho cậu thì chẳng ai khác thật sự dám đến chọc phá cậu đâu...

Hai người nhanh chóng đi vào tòa nhà của Học viện y.

Trong cuộc họp đầu tiên, Giang Nguyên đã gặp Viện trưởng Học viện y Triều Tiểu Thụ, hai người trực tiếp đi thẳng đến phòng làm việc của Viện trưởng.

- A ha... Lão Lý, bác sĩ Giang... Tôi nghĩ có lẽ hai người cũng gần tới...

Viện trưởng Triều thấy hai người bước vào liền cười ha ha tiến ra nghênh đón, bắt tay hai người nói:

- Đến đây đến đây, mời ngồi mời ngồi... Uống ly trà trước đã...

- Lão Triều à... Tôi cũng không ngồi được nữa, chuyện bên bệnh viện còn nhiều lắm, bác sĩ Giang giao lại cho anh đấy...

Viện trưởng Lý cười phất tay nói.

- Vậy cũng được... Anh cứ yên tâm, bác sĩ Giang cứ yên tâm giao cho tôi là được...

Viện trưởng Triều cười sang sảng gật đầu nói.

Viện trưởng Lý gật đầu, sau đó cười nói với Giang Nguyên:

- Được rồi, bác sĩ Giang... Vậy tôi về trước, nhớ tám giờ sáng mai tham gia giao ban bên Trung tâm chấn thương chỉnh hình...

- Cực khổ cho Viện trưởng Lý rồi... Tôi nhớ rồi!

Giang Nguyên cười đứng dậy tiễn Viện trưởng Lý.

Viện trưởng Triều Triều Tiểu Thụ nhìn thấy Viện trưởng Lý biến mất sau cánh cửa mới cười nói với Giang Nguyên:

- Bác sĩ Giang, hoan nghênh cậu đến Học viện y chúng tôi... Tôi đã đọc vài tư liệu về bác sĩ Giang, biết bác sĩ Giang tương đối có kinh nghiệm mảng cấp cứu ngoại thương, bác sĩ Giang có thể đến trợ giúp việc giảng dạy cấp cứu chấn thương chiến tranh cho chúng tôi, thực sự là vinh hạnh cho Học viện y chúng tôi rồi...

- Không dám nhận, không dám nhận... Viện trưởng Triều quá khen..

Giang Nguyên cười hơi cúi thấp đầu, bày tỏ sự khiêm tốn, có điều đáy lòng thì nói thầm, vị Viện trưởng Triều này thâm trầm hơn Viện trưởng Lý ban nay nhiều, tăng bốc người ta ghê gớm, mình

mà không cẩn thận là bị tăng bốc cho mơ hồ luôn rồi.

Viện trưởng Triều thấy trên mặt Giang Nguyên vẫn là nụ cười mỉm, vẻ mặt vô cùng lãnh đạm không hề có chút vui mừng hay kiêu ngạo nào thì trong lòng âm thầm cả kinh, thầm nghĩ: “Chàng thanh niên này trấn tĩnh lắm...”

Nghĩ tới đây, nét cười trên mặt Viện trưởng Triều càng đậm, sau đó liền chuyển đề tài, cười nói:

- Được rồi, bác sĩ Giang, vậy chúng ta không tán gẫu linh tinh nữa... Tôi đã thông báo với vài lãnh đạo các khoa trong học viện đến mở cuộc họp nhỏ, giới thiệu cậu và tuyên bố bổ nhiệm cậu...

- Được, vậy làm phiền Viện trưởng Triều rồi!

Giang Nguyên lại mỉm cười, gật đầu cảm ơn.

- Bác sĩ Giang, sau này chúng ta sẽ là người một nhà, không cần phải khách sáo như vậy, haha...

Viện trưởng Triều lập tức cười ha ha dẫn Giang Nguyên ra khỏi phòng làm việc, đi đến một phòng họp cách đó không xa. Có điều ông vừa đi vừa lầm bầm: “Lần này cấp trên thật sự cử xuống một thanh niên khó lường, xem ra danh tiếng không phải chỉ là hư danh. Người này còn trẻ mà đã khiến cho người ta không thể dự liệu được. Vốn định tùy tiện cho hắn một chức vụ nhàn nhã là được, nhưng giờ xem ra phải thật sự sắp xếp gì đó cho hắn, nếu không sẽ không tiện ăn nói với cấp trên rồi!”

“Có điều không biết sau lưng thằng nhãi này là ai? Thể diện lớn đến thế, có thể trực tiếp kiếm một quân hàm trung tá... Hơn nữa còn treo một lúc hai chức Phó chủ nhiệm...” Viện trưởng Triều nhớ đến lon hai gạch hai sao kia của Giang Nguyên, còn cả biểu hiện bình tĩnh của Giang Nguyên ban nãy, trong lòng càng thêm ngưng trọng, không dám coi thường chàng thanh niên khoảng hai bốn hai lăm tuổi này nữa.

Chương 362: Chiếm hố phân của người khác làm người ta ghét

- Đến đây đến đây bác sĩ Giang, để tôi giới thiệu một chút, đây là Phó viện trưởng Tôn Khải Mai của Học viện y chúng tôi, quản lý những chuyện thường ngày của trường.

- Vị này là Phó viện trưởng Hồng Triều Giang, quản lý hành chính.

- Vị này là Chủ nhiệm Khâu Dương Nguyên của khoa Cấp cứu chấn thương chiến tranh.

- Vị này là Chủ nhiệm Lô Nhất Dương khoa Nội.

- Vị này là Chủ nhiệm Hạ Minh Dương khoa Hồi sức.

Trong cuộc họp và nghi thức thụ hàm của Bệnh viện đa khoa ba quân chủng, số người tham gia chính thức của Học viện y lần này rất nhiều, Chánh Phó viện trưởng cộng thêm Chủ nhiệm các khoa tổng cộng mười một người.

Sau khi giới thiệu xong, Triều Tiểu Thụ về mặt xin lỗi cười nói với Giang Nguyên:

- Xin lỗi bác sĩ Giang, vẫn còn Chủ nhiệm Đào Liên Anh khoa Hộ lý và Chủ nhiệm Trương Nguyệt Lâm khoa hình ảnh học đang tham gia hội nghị học thuật cho nên không thể đến tham gia!

- Viện trưởng Triều khách khí rồi, long trọng thể này thật sự khiến tôi thụ sủng nhược kinh, thụ sủng nhược kinh.

Giang Nguyên khiêm tốn, cuống quýt cười nói; có điều trong lòng càng thêm để ý cẩn thận Viện trưởng Triều này. Người có thể làm việc chu toàn cẩn thận thế này, e là không phải người dễ đối phó. Xem ra sau này phải để tâm đến bên này một chút, nếu không sẽ bị người ta đàm tiếu.

- Được rồi, thưa các vị đồng nghiệp đây là bác sĩ Giang mà tôi vừa giới thiệu với mọi người.

Viện trưởng Triều khụ hai tiếng, nói với mọi người:

- Ban nãy, tôi cùng đồng chí Giang Nguyên đã tham gia nghi thức thụ hàm do Trưởng ban Dư Lực Hoa chủ trì ở Bệnh viện đa khoa

ba quân chủng. Đồng chí Giang Nguyên đã chính thức nhận quân hàm trung tá, kỹ thuật chuyên nghiệp cấp bảy.

Mọi người trong lòng vẫn có chút nghi hoặc chàng thanh niên đại danh鼎鼎 này đột nhiên chạy đến Học viện y làm cái gì? Lúc này vừa nghe Viện trưởng Triều nói vậy ai nấy đều hơi sửng ra, đây là lần đầu tiên họ nghe đến tình huống thụ hàm như thế này.

Mặc dù đôi lúc bọn họ thỉnh thoảng cũng sẽ dựa theo quân hàm để nói về kỹ thuật chuyên nghiệp cấp mấy, nhưng chắc chắn sẽ không có hội nghị chính thức như vậy.

Hơn nữa Viện trưởng Triều cẩn thận có tiếng, đặc biệt là trong những cuộc họp như thế này chắc chắn sẽ không nói lung tung. Theo ý của ông, tức là bác sĩ trẻ đang hot trong khoảng thời gian gần đây này đồng thời có quân hàm chính thức và cấp bậc kỹ thuật chuyên nghiệp.

Trước tình huống này, sắc mặt của mọi người đều trở nên nghiêm túc, ánh mắt nhìn Giang Nguyên bắt đầu không giống nhau. Rõ ràng, chàng thanh niên trước mắt không phải chỉ là một chiêu bài được thổi phồng lên như mình tưởng tượng, mà hẳn là một thẳng nhãi có hậu thuẫn có thực lực.

Triều Tiểu Thụ nhìn thấy mọi người sau câu nói của mình đều trở nên thận trọng và chăm chú thì hài lòng gật đầu, sau đó nhìn mọi người ngồi hai bên một chút, trầm giọng nói:

- Giờ tôi sẽ tuyên bố một bổ nhiệm căn cứ theo chỉ thị của lãnh đạo Tổng bộ hậu cần.

- Hội nghị liên tịch của Bệnh viện đa khoa ba quân chủng và Học viện y quyết định.

Bổ nhiệm đồng chí Giang Nguyên làm Phó chủ nhiệm khoa Cấp cứu chiến tích chiến tranh của viện ta.

Triều Tiểu Thụ vừa nói xong lời này, cả phòng họp lập tức trở nên yên lặng.

Mấy vị Phó viện trưởng và Chủ nhiệm khoa lúc này anh nhìn tôi, tôi nhìn anh. Trên mặt ai nấy đều lộ vẻ kinh ngạc. Vị trí Phó chủ

nhiệm khoa Cấp cứu chấn thương chiến tranh này Triều Tiểu Thụ không phải đã đồng ý với đề cử của Khâu Dương Nguyên, để Chu Kiến Quốc lên sao? Sao đột nhiên lại biến thành Giang Nguyên?

Đặc biệt là Khâu Dương Nguyên Chủ nhiệm Khoa cấp cứu chấn thương chiến tranh, lúc này vẻ mặt gã càng thêm đặc sắc. Một năm nay, gã đã tốn rất nhiều tinh lực để đề cử Chu Kiến Quốc trong khoa mình ngồi lên vị trí Phó chủ nhiệm này. Bên Triều Tiểu Thụ cũng đã nhận không ít lợi lộc từ gã, nhưng giờ gã không thể không chấp nhận một Giang Nguyên đột nhiên chạy tới chiếm vị trí Phó chủ nhiệm này.

Lần này bên Chu Kiến Quốc chỉ e là rất thất vọng. Bao lâu nay gã đã tốn biết bao sức lực tiến cử Chu Kiến Quốc lên cũng thành ra uổng phí. Nhưng cũng chẳng còn cách nào khác, rõ ràng thằng nhãi này lai lịch đủ lớn. Ban nãy Viện trưởng Triều nói rất rõ ràng, bên Tổng cục hậu cần đã trực tiếp đưa lệnh xuống. Chuyện này cũng không liên quan gì đến mình, bên Chu Kiến Quốc cũng có thể ăn nói cho qua chuyện được, có điều những lợi lộc mà mình đã nhận kia phải trả lại cho Chu Kiến Quốc hơn phân nửa.

Có điều thằng nhãi này đến làm Phó chủ nhiệm Khoa cấp cứu chấn thương chiến tranh, đáng tin sao? Thực ra, Chu Kiến Quốc cũng không tệ lắm, ít nhất còn khiến mình yên tâm hơn thằng nhãi trước mặt.

Lúc này Khâu Dương Nguyên không khỏi dùng ánh mắt đánh giá kỹ Giang Nguyên. Dĩ nhiên gã cũng biết về bác sĩ trẻ đang hot trong thời gian gần đây này. Gã nghe nói hần khá giỏi về phương diện cấp cứu ngoại thương. Nhưng hần đột ngột đến nhậm chức Phó chủ nhiệm Khoa cấp cứu chấn thương chiến tranh như thế nào thật sự khiến người ta hơi lo lắng.

Có điều, Triều Tiểu Thụ đang đứng giữa tầm mắt của mọi người lúc này sắc mặt không chút biến đổi, giống như ông vốn đồng ý với Giang Nguyên, thậm chí còn lộ nụ cười mỉm, tiếp tục nói:

- Ngoài ra, đồng chí Giang Nguyên còn kiêm chức Phó chủ nhiệm Trung tâm chấn thương chỉnh hình Bệnh viện đa khoa ba quân chủng.

- Sịt!

Viện trưởng Triều vừa nói xong, cả hội trường vang lên tiếng hít sâu khe khẽ. Ngay cả Khâu Dương Nguyên cũng không kìm được hít nhẹ một hơi. Bối cảnh của thăng nhãi này cũng kinh khủng thật. Có thể một lúc treo cho hẳn đến hai chức Phó chủ nhiệm à.

Còn Giang Nguyên cứ ngồi đó, dường như cũng nhận ra chút khác thường. Rõ ràng mình lên vị trí Phó chủ nhiệm Khoa cấp cứu chấn thương chiến tranh này hình như có chút vấn đề. Nhìn về kỳ quái trên khuôn mặt của các Chủ nhiệm khoa, có lẽ sớm đã có người muốn lên vị trí này, có điều lại bị mình đột ngột xuất hiện chiếm đi mất.

Lúc này Giang Nguyên cũng hơi đau đầu. Rõ ràng, đây là chuyện cản trở tiền đồ của người khác, sẽ bị người ta đổ hận. Sao không có việc gì lại đi sắp xếp cho hẳn những hai vị trí. Anh muốn cho tôi thân phận, chỉ cần làm một thân phận bác sĩ của Bệnh viện đa khoa ba quân chủng là đủ rồi. Vì sao còn cho mình thêm cái chức Phó chủ nhiệm Khoa cấp cứu chấn thương chiến tranh nữa? Đây rõ ràng là gây phiền phức cho mình mà?

Đương nhiên, đến lúc này rồi thì Giang Nguyên cũng chẳng oán hận gì nữa. Nếu đã đến vậy thì phải ngồi thôi. Dù sao vị trí này không phải do mình cướp mà là cấp trên nhét mình vào, ai dám làm mình khó chịu chứ? Nếu có cứ thử xem, dù sao mình cũng chẳng sợ ai. Những kẻ muốn làm mình khó chịu, cuối cùng hầu như đều tự chúng khó chịu thôi.

Tất cả mọi người đều bận rộn, thế này là đã nể mặt Giang Nguyên lắm rồi. Sau khi tuyên bố xong bổ nhiệm, Viện trưởng Triều tuyên bố tan họp, sau đó ông cùng Khâu Dương Nguyên cùng đưa Giang Nguyên đến Khoa cấp cứu chấn thương chiến tranh.

Hầu hết các lãnh đạo của Học viện đã được tuyên bố rồi, nhưng hai người vẫn phải tiếp tục đưa Giang Nguyên đến khoa một vòng, ít nhất cũng truyền đạt lại cho các giáo sư và giảng viên của Khoa cấp cứu chấn thương chiến tranh bổ nhiệm này. Bổ nhiệm một Phó chủ nhiệm, tuy Viện trưởng Triều không muốn đi, nhưng bổ nhiệm thế này, cần phải có Viện trưởng ông ra mặt.

Đồng thời cũng cần Viện trưởng ông đi chống giữ tình thế, nếu không chàng thanh niên trước mặt mà muốn trấn trụ chuyện này, e là không dễ dàng. Hơn nữa ông cũng phải nể mặt vị trung tá mới tấn phong này, nếu không thật sự đắc tội với vị Bồ Tát sau lưng hắn, như vậy thì được không bù đắp nỗi mất rồi.

Lúc Giang Nguyên đi vào phòng làm việc của Khoa cấp cứu chấn thương chiến tranh cũng xốc lại tinh thần, mỉm cười nhìn các vị giảng viên trước mặt.

Sau khi giới thiệu xong, Giang Nguyên đại khái cũng biết được mấy vị giảng viên và phó giáo sư trong văn phòng này. Còn mấy vị giảng viên và phó giáo sư đều từng nghe về Giang Nguyên nhưng không rõ Giang Nguyên đã là Phó chủ nhiệm Khoa cấp cứu chấn thương chiến tranh, cho nên ai nấy cũng đều khách khí chào hỏi anh chàng nổi tiếng này.

Đợi sau khi giới thiệu xong, Viện trưởng Triều cười nói:

- Giờ tôi xin tuyên bố một chỉ thị của Tổng cục hậu cần đưa xuống.

Giang Nguyên lại nghe thấy câu này thì trong lòng càng thêm chắc chắn, xem ra thật sự có người đang nhìn chằm chằm cái vị trí Phó chủ nhiệm này, và trên căn bản đã gần như xác định, nhưng sau đó lại bị mình chiếm mất, nếu không Viện trưởng Triều này chẳng cần phải nhấn mạnh là chỉ thị của Tổng cục hậu cần như vậy.

Có điều, lúc này Giang Nguyên dường như đang lơ đãng nhìn chằm chằm mấy người trước mặt, khuôn mặt mỉm cười, hẳn phải xác định xem, rốt cuộc mình đã chiếm vị trí của ai. Nếu không cứ mơ mơ màng màng ngồi lên thế này, lỡ như bị người ta chơi xỏ cũng chẳng biết là ai làm thì ngu chết đi được.

- Căn cứ theo quyết định của Hội nghị liên tịch Bệnh viện đa khoa và Học viện y, bổ nhiệm đồng chí Giang Nguyên làm Phó chủ nhiệm Khoa cấp cứu chấn thương chiến tranh, có hiệu lực ngay từ ngày hôm nay!

Sau khi Viện trưởng Triều nói xong, mấy vị giảng viên và phó giáo sư đều hơi sửng sốt, sau đó sắc mặt khẽ biến đổi, cùng liếc nhìn

một người nào đó.

Lúc này nụ cười mím trên mặt Giang Nguyên dường như càng đậm hơn, hẳn đã biết là ai rồi.

Hắn nhớ kỹ vị Phó giáo sư này tên Chu Kiến Quốc, ban nãy khi bắt tay với mình trên gương mặt tràn đầy nụ cười nhiệt tình, giờ dường như nụ cười của anh ta đã cứng nhắc, hơn nữa sắc mặt hình như cũng hơi khó coi.

Học viện y ba quân chủng trên cơ bản chỉ nhận thạc sĩ và tiến sĩ, ngoài ra là những quân y chuyên tu ngắn hạn.

Cho nên, dạy chính của mỗi khoa đa phần đều là giảng viên, có một số ít là phó giáo sư, những giáo sư khác đảm nhiệm vị trí Chủ nhiệm hoặc Phó chủ nhiệm của Bệnh viện đa khoa ba quân chủng, thông thường họ sẽ hướng dẫn các thạc sĩ hoặc tiến sĩ; những giảng viên và phó giáo sư chuyên chức chủ yếu hướng dẫn những quân y chuyên tu ngắn hạn. Đương nhiên những giáo sư khác cũng thỉnh thoảng đến giảng cho những quân y chuyên tu này một hai tiết. Những người có thể giữ vị trí Chủ nhiệm hoặc Phó chủ nhiệm của Học viện y đa phần đều là những Phó giáo sư giảng dạy chuyên chức.

Phó giáo sư Chu Kiến Quốc trước mặt lúc này mặt mày hơi khó coi, nụ cười trên mặt hơi cứng nhắc, cùng với các giảng viên khác vỗ tay chào mừng Phó chủ nhiệm mới tới.

Sau khi tuyên bố bổ nhiệm xong, Viện trưởng Triều không ở lại thêm nữa, chỉ cười nói với Khâu Dương Nguyên:

- Lão Khâu, Giang Nguyên giao cho anh, anh dẫn cậu ấy đi làm quen tình hình. Tôi đã làm việc với bên Trung tâm chấn thương chỉnh hình rồi, vì Giang Nguyên kiêm hai chức, cho nên sau này sắp xếp thế này, buổi sáng cậu ấy đến Trung tâm chấn thương chỉnh hình còn buổi chiều sẽ lên khoa.

- Được, sắp xếp như vậy rất tốt. Dù sao buổi sáng bên chúng tôi cũng không nhiều việc lắm. Còn công việc của bên Bệnh viện đa khoa kia đa phần tập trung vào buổi sáng. Như vậy Giang Nguyên cũng có thể chiếu cố được cả hai bên!

Khâu Dương Nguyên mỉm cười gật đầu đồng ý.

Còn mấy vị giảng viên kia bao gồm cả Phó giáo sư Chu Chu Kiến Quốc đều liếc mắt nhìn nhau. Họ biết e là vị Phó chủ nhiệm mới nhận chức này có lai lịch rất đáng sợ.

Mặc dù chàng thanh niên này có lẽ trải nghiệm thực sự còn khá ít, nhưng chuyện như vậy cũng rất thường thấy. Có điều lần này vị này đã chiếm vị trí của ai đó, giống kiểu chiếm mất hố phân của người khác, chọc người ta ghen ghét đổ kỵ.

Chương 363: Hai lão hồ ly

- Giang Nguyên, giờ cậu vừa mới tới vẫn còn chưa quen lắm cho nên tạm thời chưa sắp xếp lịch dạy cho cậu. Tôi sẽ dẫn cậu đi xung quanh để quen với môi trường ở đây. Có một vài phòng học và dụng cụ tương ứng cậu cần phải làm quen, sau này nếu lên lớp, mấy thứ này đều cần phải dùng đến.

Theo đúng như lời Khâu Dương Nguyên nói, Phó chủ nhiệm Giang Nguyên nhận chức buổi chiều này đi theo đồng chí Chủ nhiệm Khâu quan sát học Viện xong, sau đó thì uống trà trò chuyện, nói về những chuyện thú vị trong trường.

Một buổi chiều cứ thế trôi qua.

Mặc dù Giang Nguyên cảm thấy không thú vị, thời gian trôi qua như vậy thật sự quá lãng phí, nhưng ít nhất cũng không quá nhàm chán. Chủ nhiệm Khâu là một đối tượng tán gẫu rất tốt, hơn nữa còn rất biết kể chuyện. Giang Nguyên nghe cũng không cảm thấy chán lắm.

Lúc này ông cụ Dương cũng đang ở trong văn phòng Hoài Nhân Đường cùng trò chuyện với một người.

- Tình hình ở Lỗ Sơn cuối cùng đã có chuyển biến tốt. Mấy hôm nữa tôi cũng phải đến đó một chuyến.

Một ông cụ khuôn mặt đầy vẻ uy nghiêm ngồi trên sa lon, cười khổ thở dài nói.

Ông cụ Dương thấy ông cụ cười khổ liền gật đầu, nói:

- Gần đây lão Vu cực khổ rồi, cuối cùng cũng đã ổn định được tình hình Lỗ Sơn. Hiện giờ cứu viện ở các mặt cũng đã tiến hành rất trật tự, hơn nữa cũng ít xảy ra dư chấn, ngài đi cũng được rồi!

- Haizz, nạn xong hưng thịnh, giờ chỉ cần có thể dùng những lời như vậy để an ủi dân chúng thôi.

Ông cụ bất đắc dĩ cười cười, khuôn mặt đầy uể oải nói:

- Chỉ khổ cho lão Vu.

- Ngài ở nhà chủ trì đại cục, ổn định tình thế cũng không dễ dàng gì. Giờ tình thế đã ổn định, ngài ở nhà tọa trấn, cũng không thể nào phân thân được.

Lúc này ông cụ Dương mỉm cười nói.

- Haha, lão Dương anh đúng là biết an ủi người khác.

Ông cụ nâng ly trà lên nhẹ nhàng nhấp một ngụm, sau đó nói:

- Chuyện bên đó của anh xử lý thế nào rồi?

- Cũng gần xong rồi. Mấy năm nay lão Hồ cũng không dễ dàng gì, để ông ấy an tâm lui xuống đi. Có điều bên Tiểu Lý vẫn cần ngài nói một câu.

Ông cụ Dương như lơ đãng nói rồi cũng mỉm cười nâng ly trà lên nhấp một ngụm, sau đó khen một tiếng:

- Trà ngon.

- Thích thì tí nữa cầm một ít đi.

Ông cụ cười ha hả, nâng ly trà lên lại nhẹ nhàng nhấp một ngụm, sau đó nói:

- Tiểu Lý cũng không tệ.

Ông cụ Dương nghe ông cụ nói câu này trong lòng cũng buông lỏng, sau đó mỉm cười nói:

- Vậy được, tôi cũng không khách khí với ngài nữa, lát nữa sẽ cầm một cân về.

- Một cân?

Ông cụ trợn mắt lên, hừ giọng nói:

- Tổng cộng tôi chỉ có hai cân hơn, cùng lắm chỉ cho anh nửa cân thôi.

- Nửa cân thì nửa cân.

Ông cụ Dương cười ha hả.

Nói:

- Ngài đúng là hơi hẹp hòi đấy, chẳng phải sang năm bên Thiên Y viện lại tặng tiếp sao.

- Đó là sang năm. Cái thứ này uống chút nào thì ít đi chút đó.

Ông cụ nhẹ nhàng thở dài, nghĩ lại mình đã đồng ý cho nửa cân trà, trong lòng bắt đầu xót của.

Xót thì xót vậy. Ông đột nhiên nhớ ra chuyện gì đó, sau đó nhìn sang ông cụ Dương nói:

- Anh nói thẳng ranh đó đáng tin chứ?

- Haha...

Nghe ông cụ nhắc tới chuyện này, ông cụ Dương sững ra một chút rồi nở nụ cười.

Ông cụ thấy ông cụ Dương cười đến mức kỳ quái như vậy thì ngạc nhiên nói:

- Lão Dương anh làm gì đó? Thằng nhãi đó không phải lại xảy ra sai sót gì đấy chứ?

- Không có không có.

Ông cụ Dương cười ha hả nói:

- Có điều, tôi đúng là dự liệu sai rồi, cậu ấy không phải người của Thiên Y viện!

- Không phải Thiên Y viện?

Ông cụ hơi sững sốt, trong mắt thoáng lộ một tia thất vọng, có điều tia thất vọng này chỉ thoáng lóe lên rồi biến mất, sau đó cười nói:

- Không phải cũng không sao, chỉ cần cậu ta có năng lực là được. người bên dưới đã cho quân hàm trung tá, hơn nữa còn cho cậu ta kiêm nhiệm hai chức Phó chủ nhiệm rồi.

- Haha, tôi cũng vừa mới nghe nói. Có điều thằng nhãi này chắc giờ rất bức bối. Cậu ta ghét nhất là bị ràng buộc. Ngài để cậu ta giữ chức Phó chủ nhiệm ở bệnh viện là được rồi, còn để cậu ấy kiêm Phó chủ nhiệm Học viện y. Giờ chắc cậu ta đang ngồi ở đâu đó tức giận rồi!

Ông cụ Dương cầm ly trà cười tủm tỉm uống nói.

Ông cụ nghe thấy cụ Dương nói vậy cũng cười, nói:

- Cậu thanh niên này để cậu ấy làm nhiều việc như vậy là vì cậu ta có năng lực nên phải gánh nhiều trách nhiệm một chút. Y thuật của cậu ấy giỏi như vậy, hơn nữa lần này đi Lỗ Sơn cũng đã chứng minh năng lực cấp cứu ngoại thương của cậu ấy xuất chúng như vậy, sao có thể không giao cho Học viện y để bồi dưỡng ra vài quân y giỏi chứ!

- Hóa ra ngài có ý định này. Tôi nói mà, bằng không hai chức Phó chủ nhiệm này cũng thực sự hơi quá.

Lúc này cụ Dương cũng cười.

Có điều, sau khi hai người cười một lúc, ánh mắt cụ Dương lại nghiêm túc trở lại, chậm rãi nói:

- Thằng nhóc này tuy không phải người của Thiên Y viện, nhưng gần đây cậu ấy đã nhận được lời mời của Thiên Y viện.

- Lời mời của Thiên Y viện?

Ông cụ hơi sững sốt, có chút không tin nhìn về phía cụ Dương nói:

- Anh chắc chắn?

- Ngài cũng biết chuyện Thiên Y viện có cuộc khảo hạch ở Lỗ Sơn chứ.

Cụ Dương chậm rãi nhìn ông cụ cười nói.

Ông cụ hơi trầm ngâm, sau đó gật đầu, nói:

- Đúng, có việc này.

Sau khi dứt lời, ông sững sốt nhìn về phía cụ Dương, kinh ngạc nói:

- Chẳng lẽ thằng nhãi này đụng phải người của Thiên Y viện?

- Đúng.

Cụ Dương gật đầu, trầm giọng nói:

- Thiên Y viện có La y sư mời thằng nhóc này, nói có thể cho cậu ấy gia nhập Thiên Y viện. Hôm qua thằng nhóc này còn hỏi tôi Thiên Y viện là thế nào, hỏi tôi có nên gia nhập không!

- Vào, đương nhiên là vào!

Ông cụ nghe cụ Dương nói vậy lại có chút hưng phấn, cuống quýt nói.

Có điều, ông cụ rất nhanh chóng khôi phục lại tinh thần, ý thức được mình hơi thất thố, lập tức vội vàng thu liễm lại thần thái hưng phấn thái quá của mình, sau khi ho khan một tiếng, lại nhìn về phía cụ Dương, trầm giọng nói:

- Lão Dương, vậy thì anh nhất định phải giữ mối quan hệ tốt với thằng nhóc này. Nếu cậu ta thật sự gia nhập Thiên Y viện, cho dù sau này cậu ta có thể thăng cấp đến trình độ nào, chắc chắn sẽ có trợ giúp nhất định!

- Đúng. Tôi cũng nghĩ như vậy. Cho nên tôi bảo cậu ấy hãy cố gắng

thử xem, có thể vào thì vào, và cũng đã giới thiệu với cậu ấy tình hình của Thiên Y viện. Tôi nghĩ có lẽ cậu ấy sẽ đồng ý gia nhập thôi!

Cụ Dương chậm rãi gật đầu nói.

- Ừ, cũng mong là cậu ấy có thể vào. Cậu ấy vào dù trong một thời gian ngắn cũng không có lợi ích quá lớn gì với chúng ta, nhưng cũng chắc chắn sẽ không có gì bất lợi!

Ông cụ lúc này cũng cười gật đầu, sau đó nói:

- Dù sao chuyện của thằng nhóc này anh cũng chú ý nhiều một chút. Hơn nữa nếu cậu ấy đã ở Học viện y, còn là Phó chủ nhiệm thì không thể chỉ để cậu ấy thật sự nhàn rỗi ở đó, nhất định phải làm chút chuyện gì mới được!

- Được, ngài yên tâm, tôi biết mà!

Lúc này Cụ dương nhẹ nhàng gật đầu nói.

Lúc này dĩ nhiên Giang Nguyên không biết mình đang bị hai lão hồ ly ngàn năm nhìn chăm chăm, nhất định phải vắt kiệt mỡ trên người hắn mới thôi. Lúc này hắn chỉ có thể thở dài thoải mái vì cuối cùng cũng đã hơn năm giờ, hắn có thể đi được rồi.

- Bác sĩ Giang nhớ ngày mai trước tám giờ đến Trung tâm chấn thương chỉnh hình tham gia giao ban, đừng đến muộn đấy.

Lúc này Chủ nhiệm Khâu vô cùng nhiệt tình ở phía sau dặn dò Giang Nguyên.

- Cảm ơn Chủ nhiệm Khâu, tôi nhớ rồi!

Giang Nguyên cầm đồng phục của mình, sau khi mỉm cười vẫy tay với Chủ nhiệm Khâu mới đi ra cổng Học viện y.

Một chiếc xe màu vàng chói mắt đang đậu trước cổng Học viện y, Giang Nguyên nhìn chiếc xe quen thuộc này liền mỉm cười, sau đó bước sang.

Lúc này cửa xe cũng chậm rãi mở ra, Phan Hiểu Hiểu mặc chiếc

váy ngắn màu vàng xinh đẹp đang từ trong xe bước ra, gỡ chiếc kính đen trên mặt xuống, để lộ một dung nhan xinh đẹp khiến người ta kinh ngạc, khuôn mặt vui vẻ nhìn Giang Nguyên.

- Sao vậy? Làm gì thế?

Giang Nguyên thấy Phan Hiểu Hiểu nhìn mình với bộ dạng khá quái dị không kìm được quơ quơ tay trước mặt cô, sau đó cười nói.

- Không có gì, tôi phát hiện ra anh mặc quân trang đẹp dã man con ngoan!

Phan Hiểu Hiểu không kìm được hưng phấn nói.

- Cũng được. Tôi mặc gì cũng đẹp mà!

Giang Nguyên hơi mỉm cười, sau đó gật đầu nói.

- Lên xe cái đã. Tí nữa nói tôi biết sao anh lại lăn đến Học viện y ba quân chủng làm giao sư vậy? Trước đây không phải anh chỉ là trợ giảng thôi sao?

Phan Hiểu Hiểu vừa ngồi lên xe vừa cười hỏi.

Lúc này Giang Nguyên đã cởi mũ xuống, sau đó ngồi lên xe, tiện tay đặt mũ lên phía trước, sau đó tháo lỏng cà vạt, lần đầu tiên đeo cái thứ này thật sự chưa quen.

Phan Hiểu Hiểu bên cạnh quay đầu sang ánh mắt say mê nhìn khuôn mặt nhìn nghiêng của Giang Nguyên. Lúc này cô mới vô tình nhìn lướt quân hàm mang trên vai Giang Nguyên, vừa nhìn thấy hai gạch hai sao, cô lập tức sửng sốt.

Phải một lúc sau, Phan Hiểu Hiểu mới hồi phục tinh thần, một lần nữa nhìn quân hàm trên vai Giang Nguyên, về mặt kính về phía Giang Nguyên, hỏi:

- Giang Nguyên, anh mặc nhầm đồ à? Sao lại có cái quân hàm này? Chẳng phải anh phải mang quân hàm chức văn chứ?

Giang Nguyên thấy vẻ kinh ngạc của Phan Hiểu Hiểu thì cười nhún vai, hẳn không hề thấy kỳ quái trước sự kinh ngạc của Phan

Hiếu Hiếu. Bởi vì chính hắn hiện giờ cũng chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra.

- Không mặc nhầm đâu. Hôm nay Tổng cục hậu cần trao cho tôi quân hàm trung tá.

Giang Nguyên cười khổ lắc đầu nói:

- Tôi cũng không biết là chuyện gì xảy ra? Bọn họ trao cho tôi một quân hàm trung tá, sau đó còn có cả kỹ thuật chuyên nghiệp cấp bảy. Giờ tôi cũng không biết rốt cuộc mình là quan văn hay thuộc đội ngũ chiến đấu nữa?

- Là Tổng cục hậu cần trao cho anh thật à? Anh không nhầm đấy chứ?

Lúc này Phan Hiếu Hiếu vẫn không thể tin được, cô xuất thân thế gia quân đội nên cô cực kỳ hiểu rõ vấn đề quân hàm.

- Đương nhiên không nhầm. Chính Trưởng ban y tế Tổng cục hậu cần Dư Lực Hoa đã đích thân trao quân hàm cho tôi, hơn nữa còn trao cho tôi hai chức Phó chủ nhiệm.

Giang Nguyên đau đầu day hai huyệt Thái Dương của mình, rất bất đắc dĩ.

Có điều lúc này Phan Hiếu Hiếu đã không thèm để ý gì nữa. Cô vừa nghe Giang Nguyên xác nhận là được Dư Lực Hoa đích thân trao quân hàm thì đột nhiên vui mừng ôm lấy Giang Nguyên hét lên.

Chương 364: Mày chết chắc rồi

- Ôi ôi ôi... được rồi được rồi... cô vui mừng như vậy làm gì?

Giang Nguyên bị mùi thơm nhẹ nhàng cùng với hai khối ấm mềm kia làm cho trong lòng nóng lên, vất vả lắm mới thoát khỏi cái ôm của Phan Hiếu Hiếu, rồi rảo nhìn khuôn mặt xinh đẹp đỏ bừng lên vì hưng phấn của Phan Hiếu Hiếu, ngạc nhiên nói.

Phan Hiểu Hiểu nhìn thấy vẻ bình tĩnh này của Giang Nguyên thì không nhận được trọn mắt với Giang Nguyên, sau đó khởi động xe, vừa hờn mát nói:

- Trung tá đấy... Đây là trung tá, sao anh không vui mừng chút nào vậy? Anh có biết quân hàm trung tá này có thể làm một Quân đoàn phó không? Hơn nữa anh chỉ mới hai bốn tuổi, sau này chắc chắn cái quân hàm tướng quân chạy không thoát đâu...

- Tôi chẳng mừng chút nào. Vì cái quân hàm này giờ tôi treo hai cái chức danh, một ở bệnh viện, một ở học viện y... Hai bên đều phải đi, cô nói tôi có thể vui mừng được không!

Lúc này trong lòng Giang Nguyên thật sự buồn bực, nhìn thấy Phan Hiểu Hiểu vui mừng như vậy, hẳn không khỏi bất đắc dĩ nói.

- Hai chức vụ?

Lúc này Phan Hiểu Hiểu cũng có chút nghi hoặc nói:

- Dù họ cho anh một thân phận quân đội thì thường chỉ cần một chức vụ là đủ rồi, bọn họ treo cho anh cái chức gì?

- Một chức Phó chủ nhiệm Trung tâm chấn thương chỉnh hình Bệnh viện đa khoa ba quân chủng... Một là Phó chủ nhiệm Khoa cấp cứu chấn thương chiến tranh Học viện y...

Giang Nguyên cười khổ trả lời.

- Cái gì?

Nghe đến đó, Phan Hiểu Hiểu suýt chút nữa là đập mạnh phanh xe, vẻ mặt khó tin quay đầu nhìn Giang Nguyên nói:

- Thật hay giỡn đấy? Chuyện này sao có thể? Đây là Bệnh viện đa khoa ba quân chủng đấy, anh cùng lắm có thể làm một bác sĩ bình thường ở đây là giỏi lắm rồi... Hơn nữa sao Học viện y có thể để anh làm Phó chủ nhiệm? Chuyện này sao có thể?

- Dù sao thì cũng chính là như vậy...

Giang Nguyên thở hắt ra, sau đó nói:

- Ngày mai tôi phải đi làm bên bệnh viện...

- ...

Phan Hiểu Hiểu bị tin tức này làm cho chấn động, sau khi trầm mặc một lúc mới nói tiếp:

- Có cần tôi về hỏi ba tôi không... thông thường thì không thể xảy ra tình huống như thế này...

- Không cần... Để về tôi hỏi cụ Dương vậy, chuyện thế này, có lẽ ông ấy biết vì sao...

Giang Nguyên lại không kìm được tháo lỏng cà vạt, bất đắc dĩ cười nói.

- Vậy được...

Lúc này dĩ nhiên Phan Hiểu Hiểu cũng không hỏi nhiều, chỉ lái xe đi nhanh về phía trước.

- Hôm nay đi ăn ở đâu? Để tạ lỗi với cô, hôm nay tôi mời!

Giang Nguyên nhìn Phan Hiểu Hiểu bên cạnh, rất thoải mái nói.

- Nếu anh đã mời, vậy đương nhiên tôi phải ăn một bữa thật lớn...

Phan Hiểu Hiểu nhìn thấy nụ cười mỉm của Giang Nguyên trong lòng vui mừng. Cô cũng biết giờ Giang Nguyên không thiếu tiền, cho nên sau khi suy nghĩ một lát, cô liền lái xe đi về một nơi.

- Ăn đồ Pháp? Xem ra cô thật sự định chém tôi một dao đấy nhỉ...

Nhìn bảng hiệu, Giang Nguyên không khỏi khẽ cười, nói.

- Đương nhiên... chính anh tự nói mà!

Phan Hiểu Hiểu cười ngọt ngào nói.

Dừng xe xong, hai người liền đi vào trong nhà hàng, nhìn thấy một anh chàng tóc vàng mắt xanh cao to đẹp trai đứng ở cửa, Giang Nguyên mỉm cười nói:

- Nhìn cũng không tệ, hy vọng có thể được ăn đồ Pháp chính thống một chút!

- Đường nhiên... đây là nhà hàng Pháp thứ nhất thứ nhì Bắc Kinh đấy...

Phan Hiểu Hiểu nhăn cái mũi nhỏ nói.

- Hoan nghênh quang lâm nhà hàng Modesto... Xin hỏi hai vị có đặt trước chưa?

Anh bồi bàn người nước ngoài dùng khẩu âm Bắc Kinh khiến Giang Nguyên hơi sửng sồ.

Phan Hiểu Hiểu nhẹ nhàng lắc đầu nói:

- Không...

- Được, mời hai vị đi theo tôi.

Sau khi bồi bàn làm một tư thế xin mời ưu nhã xong liền dẫn hai người đi vào bên trong.

Anh ta nhanh chóng dẫn hai người tìm được một vị trí. Giang Nguyên rất biết điều kéo ghế cho Phan Hiểu Hiểu, sau khi giúp Phan Hiểu Hiểu cởi áo khoác xong mới tự mình ngồi xuống đối diện.

- Thăng nhóc anh, chắc chắn đã lừa không biết bao nhiêu cô gái rồi...

Phan Hiểu Hiểu nhìn thấy động tác thành thực của Giang Nguyên, Phan Hiểu Hiểu dẩu cái miệng nhỏ nhắn nói.

Giang Nguyên nghe thấy Phan Hiểu Hiểu nói vậy chỉ có thể bất đắc dĩ nhún vai. Phụ nữ thật sự khó hiểu. Đối xử tốt với các cô ấy, các cô ấy có ý kiến, đối xử không tốt với các cô ấy, các cô ấy cũng có ý kiến.

Phan Hiểu Hiểu nhìn thấy bộ dạng bó tay của Giang Nguyên thì không nhịn được bật cười. Thăng nhãi này thật ra cũng là một người thành thật...

- Cho tôi một phần ốc sên hấp, một phần súp bơ nấm...

Giang Nguyên mỉm cười nhìn Phan Hiểu Hiểu chọn món, sau đó hắn cũng cầm menu chọn mấy món mình thích:

- Cá nheo nướng lát, gan ngỗng nướng, súp hành tây kiểu Pháp...
Thêm một chai Latour 93!

- Được...

Bồi bàn cung kính gập đầu, rồi lui xuống.

- Anh thích Latour?

Phan Hiểu Hiểu tò mò nhìn Giang Nguyên nói.

Giang Nguyên cười gập đầu nói:

- Tôi thích Latour 93...

- Ồ...

Phan Hiểu Hiểu ngẩn người, không ngờ Giang Nguyên lại có sở thích độc đáo như vậy, dù sao Latour cũng không phải loại rượu rất ngon.

Giang Nguyên thấy bộ dạng tò mò của Phan Hiểu Hiểu thì mỉm cười nói:

- Latour 93 khẩu cảm tương đối đặc biệt, có điều lượng hàng không nhiều. Ban nãy tôi vừa nghĩ đây là nhà hàng Pháp thứ nhất thứ nhì Bắc Kinh nên mới hỏi thử, không ngờ là có thật!

- Xem ra anh cũng rất hiểu hàng...

Phan Hiểu Hiểu tò mò nhìn Giang Nguyên nói:

- Anh thường xuyên uống rượu vang?

- À...

Giang Nguyên nhẹ nhàng cười khổ một chút, sau đó nói:

- Đây là chuyện trước kia, còn giờ rất ít uống...

Nói tới đây, Giang Nguyên hơi hoài niệm nói:

- Lần trước uống được Latour 93 cũng đã hơn nửa năm trước rồi... Kể ra, tôi lại hơi nhớ món cá nheo nướng của Bastit Tui...

- Bastit Tui?

Phan Hiểu Hiểu tò mò nhú mày, nói:

- Ai? Đầu bếp món Pháp sao?

- Đúng... Là một đầu bếp món Pháp rất giỏi...

Nhớ đến Bastit Tui, Giang Nguyên lại không nhịn được nuốt nước bọt. Lúc đó Bastit Tui đã nói sẽ giảm cho mình 20%, nhưng sau đó vì tiết kiệm tiền nên mình không đến nữa.

Nhìn thấy vẻ ham ăn của Giang Nguyên, Phan Hiểu Hiểu nở nụ cười nói:

- Yên tâm, đầu bếp ở đây chắc chắn cũng không kém đâu... đợi chút nữa anh có thể nếm thử!

Lúc này, bồi bàn bắt đầu bưng món lên. Giang Nguyên ngửi thấy mùi thơm ập vào mũi liền hài lòng gật đầu. Hắn thử một miếng gan ngỗng nướng liền mỉm cười, nói:

- Cũng không tệ...

Trước mỹ thực, lại có Phan Hiểu Hiểu làm bạn, Giang Nguyên ăn rất hài lòng.

- Hay tối nay gọi bọn Miêu Miêu tới cùng chúc mừng anh nhé?

Vừa chậm rãi thưởng thức mỹ thực trong đĩa, Phan Hiểu Hiểu vừa nhìn Giang Nguyên cười nói.

Giang Nguyên trầm mặc một chút, sau đó lắc đầu nói:

- Thôi đi... Ngày mai là ngày đầu tiên chính thức làm ở bệnh viện, tôi phải nghỉ ngơi, chuẩn bị một chút!

- Được... vậy để hôm khác!

Phan Hiểu Hiểu rất để tâm đến chuyện của Giang Nguyên, vừa nghe Giang Nguyên nói vậy cô lập tức đánh bay suy nghĩ trong đầu. Dĩ nhiên chính sự quan trọng hơn.

Sau khi hai người ăn xong, Giang Nguyên gọi bồi bàn đến tính tiền, sau đó hai người đi ra ngoài. Có điều, khi hai người vừa ra đến ngoài cửa thì lúc này có một nam một nữ lại bước vào.

Người nam nhìn thấy Phan Hiểu Hiểu và Giang Nguyên trước mặt đột nhiên nở nụ cười, sau đó la lớn:

- Ai ôi... Đây không phải Hiểu Hiểu sao? Cái thằng Giang Nguyên kia bị đá rồi à? Sao tìm một thằng lính thế này... haha...

Phan Hiểu Hiểu nghe thấy câu này liền cau mày quay đầu nhìn người sau lưng một cái, sau đó lạnh giọng cười nói:

- Tôi còn tưởng là ai, hóa ra là Viên đại công tử...

- Haha... Đúng là Hiểu Hiểu à, xem ra Giang Nguyên thật sự bị em đá rồi hả?

Viên Nhất Chương hừ giọng cười, nói:

- Giang Nguyên đó thật đáng thương... Có điều nếu em định đổi người cũng nên đổi thằng nào được một chút, sao lại chọn một thằng lính? Phẩm vị của em sao thấp thế... Chẳng hạn như đại thiếu anh đây dù sao cũng hơn thằng lính này chứ!

Nói tới đây, Viên Nhất Chương đắc ý cười lớn nói:

- Ít nhất đại thiếu anh về phương diện nào đó rất mạnh...

Dứt lời, y đắc ý cười to với cô bạn gái bên cạnh:

- Em nói có đúng không?

- Đương nhiên... công phu của đại thiếu là tuyệt nhất...

Cô gái xinh đẹp bên cạnh lúc này ôm cánh tay Viên Nhất Chương,

cười duyên nói:

- Đương nhiên, tối qua đại thiếu làm cho người ta dở sống dở chết luôn nè...

- Anh...

Phan Hiểu Hiểu nghe thấy Viên Nhất Chương cố ý trêu chọc thì tức đỏ mặt, đây là một cặp cầu nam nữ không biết liêm sỉ.

- Sao? Hay là theo anh đi...

Viên Nhất Chương cười hì hì chưa nói dứt câu thì thấy trước mắt đột nhên có một cú đấm đánh tới, sau đó là tiếng rên bi thảm cùng với hai cái răng trắng và máu bay ra, sau đó thì ngã xuống.

- A...

Viên Nhất Chương nằm trên mặt đất, ôm mặt, lại sờ vết máu trên miệng. Lúc này y mới hoàn hồn, mình đã thật sự bị thằng lính này đánh. Lúc này khuôn mặt y đỏ bừng, thằng lính chết tiết này cũng dám đánh mình. Y lập tức tru lên rồi bò dậy từ mặt đất, muốn đánh trả.

Có điều y vừa xông đến thì bụng lại bị đập một đập, lần này y lại hừ thảm một tiếng rồi lăn trên mặt đất.

- A... Viên thiếu... Viên thiếu...

Bây giờ cô gái bên cạnh mới hồi phục tinh thần, luống cuống tay chân đi đỡ Viên Nhất Chương, vừa mắng Giang Nguyên:

- Anh chết chắc rồi, thằng lính anh chết chắc rồi... Anh có biết Viên thiếu là ai không, là cháu ngoại của Phó thủ tướng Vương, anh dám đánh Viên thiếu, anh chết chắc rồi...

Lúc này, từ trong nhà hàng có vài người lao ra, thấy Viên đại thiếu nằm trên mặt đất, đám người này ai nấy biến sắc, vội vàng ba chân bốn cẳng chạy đến đỡ Viên đại thiếu dậy, vừa đỡ vừa miệng năm miệng mười ân cần hỏi thăm:

- Viên thiếu... anh không sao chứ?

- Viên thiếu... ngã có đau không...

Sau khi đỡ Viên Nhất Chương lên, mấy người này ai nấy đều tức giận giống như cha mình bị đánh vậy, họ chỉ Giang Nguyên quát:

- Thằng lính thối... dám đánh Viên thiếu, mày muốn chết à!

- Ngoan ngoan quỳ xuống xin lỗi... Thằng ranh, nếu không hôm nay mày chết chắc rồi!

Nhìn đám người trước mặt hình như quen quen, Giang Nguyên bị chiếc mũ lính rộng vành che đi gần nửa khuôn mặt bắt đầu nở nụ cười lạnh.

Lúc này Viên Nhất Chương được mọi người đỡ dậy dường như cũng cảm nhận được sự lợi hại của Giang Nguyên. Giờ y cũng không dám tiến lên tiếp tục động thủ với Giang Nguyên nữa, chỉ chỉ Giang Nguyên mắng:

- Mày chết chắc rồi... Nếu hôm nay tao không đùa chết mày, Viên Nhất Chương tao cũng không cần lăn lộn ở Tứ Cửu thành này nữa!

Chương 365: Giang Nguyên choáng váng

- Muốn giết chết tôi à?

Giang Nguyên nhìn thấy Viên Nhất Chương nghiêng rằng nghiêng lợi, vẻ mặt âm lệ liên nhếch môi, nở nụ cười khinh thường trào phúng nói:

- Viên đại thiếu, câu này nghe khá quen tai đấy nhỉ?

Viên Nhất Chương nghe thấy giọng Giang Nguyên thì hơi sửng sốt, cảm thấy giọng nói này hình như rất quen, thậm chí dường như khiến y cảm thấy hơi sợ hãi.

Có điều lúc này Viên Nhất Chương đã đỏ mắt, sao còn để ý đến, y chỉ lạnh giọng nói:

- Viên Nhất Chương tao muốn giết ai chưa có ai là không chết cả.

Mày dám đụng đến tao, vậy thì hôm nay mày chết chắc rồi... chắc chắn chết chắc rồi...

- Thăng ranh, mày chết chắc rồi...

Đám người bên cạnh lúc này cũng cảm phần nhìn Giang Nguyên, giống như họ muốn lập tức băm Giang Nguyên thành vạn mảnh vậy.

Giang Nguyên nhìn vẻ phần nộ này của chúng khóe môi liên nhẹ nhàng nhếch lên, trong lòng đột nhiên cảm thấy buồn cười, cái đám người này...

Lập tức cười khở lắc đầu, sau đó hắn đưa tay chậm rãi lấy mũ lính xuống...

Lúc này tất cả mọi người đều nhìn động tác của Giang Nguyên, muốn xem thử đây rốt cuộc là ai, sao không có mắt đến thế, ngay cả Viên thiếu cũng dám động vào...

Sau khi Giang Nguyên chậm rãi gỡ mũ lính xuống, mọi người cũng bắt đầu chú ý quân hàm trên vai hắn. Lúc này trong lòng cũng thầm cười lạnh:

- Thăng nhãi đáng thương này đã lẫn lộn được lên trung úy, nhưng lần này đắc tội Viên thiếu, hi hi...

Có điều khi đối phương gỡ mũ xuống để lộ ra gương mặt quen thuộc, sắc mặt của tất cả mọi người đều cứng đờ, sau đó trên mặt vốn đang có chút hả hê hoặc chứa đầy cảm phần, lúc này lập tức vội vàng thu liễm lại như có ma thuật, không còn dám hó hé nữa.

Có điều mọi người nhìn Giang Nguyên, lại nhìn quân hàm trung tá trên vai hắn, lúc này cũng đột nhiên kinh ngạc. Không phải hai ngày trước Giang Nguyên còn ở Lỗ Sơn sao? Sao lại chạy đến Bắc Kinh rồi? Hơn nữa sao giờ hắn lại biến thành một trung tá? Nếu là một trung tá trong quân đội khác họ sẽ chẳng cần phải chú ý.

Nhưng nếu quân hàm trung tá này treo trên người Giang Nguyên thì lại rất đặc biệt...

Viên Nhất Chương đang chỉ Giang Nguyên định mắng tiếp, vừa

liếc mắt sang nhìn khuôn mặt mỉm cười khiến y khắc sâu trong trí nhớ, miệng đang mở to lập tức không thốt nên lời, giọng nói lập tức nghẹn trong họng, tay đông cứng giữa không trung.

- Sao Viên đại thiếu không mắng nữa đi?

Giang Nguyên cầm mũ lính trong tay, trên miệng nở nụ cười trào phúng. Hắn nhìn Viên Nhất Chương nói:

- Mắng... mắng tiếp đi...

Sau khi nói xong, Giang Nguyên dừng lại, nhìn khuôn mặt lập tức xanh mét của Viên Nhất Chương, một lần nữa giấu cợt cười nói:

- Chẳng phải muốn giết chết tôi sao? Lần trước Viên đại thiếu cầm súng muốn đích thân giết tôi... hình như kết quả không hay lắm nhỉ... Lần này Viên đại thiếu định làm thế nào? Phi cơ? Đại pháo? Chặt chặc... tôi sợ quá...

Giang Nguyên vừa nói ra lời này, sắc mặt xanh mét của Viên Nhất Chương lập tức chuyển sang đỏ, lúc này ngay cả tay cũng không ngừng run lên.

Giang Nguyên nhìn bộ dạng của Viên Nhất Chương thì nhẹ nhàng cười, sau đó lại nhìn những người vẽ mặt xấu hổ xung quanh không nói gì nữa. Hắn hiểu rất rõ, đám người này chỉ gió thổi chiều nào theo chiều đó, chẳng phải là nhân vật gì, so với họ chẳng có gì thú vị.

Cho nên sau khi dứt lời, Giang Nguyên khẽ mỉm cười nhìn Viên Nhất Chương tức giận đến mức nói không nên lời, đứng ở đó sắc mặt nửa xanh nửa đỏ nhưng lại không dám tiến lên, sau đó hắn quay đầu sang nói với Phan Hiểu Hiểu ở bên cạnh:

- Đi thôi... Phải về rồi!

- Ủ... Đi...

Giang Nguyên đánh Viên Nhất Chương tàn nhẫn như vậy để trút giận cho cô, Phan Hiểu Hiểu cảm thấy vừa ngọt ngào lại vừa lo lắng. Nhưng cô nhìn thấy vẻ tự nhiên lãnh đạm của Giang Nguyên thì lại thấy yên lòng. Lần trước Giang Nguyên đánh Viên Nhất

Chương ra thế còn chừng sao, có lẽ lần này cũng không vấn đề gì.

Cô lập tức ôm cánh tay Giang Nguyên, không thềm nhìn đám người vây xem, sau đó bước lên xe.

- Giang Nguyên... tao nhất định phải giết mày!

Viên Nhất Chương nhìn chiếc xe lao đi liền nổi giận hét lên, đập mạnh chân lên bậc thang sau đó lạnh lẽo nhìn chăm chăm những người bên cạnh, ngay cả cô gái đi cùng cũng không thềm để ý hất tay bỏ đi.

- Ối... Viên thiếu Ợi em... anh Ợi em với...

Cô nàng thấy y chẳng thềm để ý đến cô thì vội vàng đuổi theo...

- Giang Nguyên... Lần sau anh đừng lố mǎng như vậy... Dù sao hǎn cũng là cháu của Phó thủ tướng Vương, nếu lần này hǎn thật sự tính toán thì phiền phức lớn đấy!

Mặc dù Phan Hiểu Hiểu biết Giang Nguyên có Dương gia chống lưng nhưng cô vẫn hơi lo lắng dặn dò Giang Nguyên.

Giang Nguyên cười cười nói:

- Không cần lo lắng, yên tâm... Không sao đâu... Cô thấy tôi đã từng làm chuyện gì mà mình chưa nắm chắc không?

Phan Hiểu Hiểu nghe Giang Nguyên nói vậy thì an tâm hơn một chút, quả thực điểm này Giang Nguyên vẫn tương đối đáng tin.

Phan Hiểu Hiểu yên tâm rồi thì đột nhiên lại mỉm cười nói với Giang Nguyên:

- Hay giờ chúng ta đi đâu ngồi một lát đi, giờ vẫn còn sớm mà!

Giang Nguyên nghe thấy vậy thì cũng chẳng thể nào từ chối, có điều sau khi chần chừ một chút, hǎn vẫn lắc đầu, cười nói:

- Hôm nay thì thôi vậy, Tiểu Bảo đang ở Dương gia một mình, mặc dù có dì La chăm nhưng tôi vẫn không yên tâm, muốn về sớm một chút. Hơn nữa ngày mai là ngày đầu tiên tôi đi làm ở bệnh viên,

ngủ ngơi sớm một chút vẫn hơn.

- Đúng rồi... Tôi vẫn chưa từng gặp Tiểu Bảo, lần sau nhất định phải đưa nó đi chơi chung đây...

Phan Hiểu Hiểu nghe thấy Giang Nguyên nói vậy cũng đồng ý gật đầu, nhưng lại vô cùng hứng phấn nhìn Giang Nguyên nói:

- Tôi muốn làm mẹ nuôi của nó...

- A... Không đến mức như vậy chứ, giờ cô mới bao nhiêu tuổi mà đòi làm mẹ nuôi người ta...

Giang Nguyên nhìn Phan Hiểu Hiểu nói.

- Sao? Không làm được à? Anh có thể làm ba người ta, vì sao tôi không thể làm mẹ nuôi... hừ...

Phan Hiểu Hiểu bắt mắt trừng mắt với Giang Nguyên, làm Giang Nguyên không biết nói sao.

Sau khi trở về đại viện Dương gia, hắn vừa bước vào đại sảnh thì đã thấy Tiểu Bảo đang cùng Dương Vân Dương chơi bóng, chẳng có vẻ gì là không quen cả.

Thấy tình hình này, Giang Nguyên thoáng thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần Tiểu Bảo có thể làm quen được thì mình cũng yên tâm rồi. Dù sao sau này mình cũng không thể nào ngày ngày ở bên cạnh nó.

- Ba...

Tiểu Bảo nghe thấy tiếng bước chân quen thuộc liền cười khúc khích ôm bóng chạy về phía Giang Nguyên.

- Haizz... Tiểu Bảo... Ồi...

Giang Nguyên một tay ôm lấy Tiểu Bảo vừa chạy tới, hôn một cái lên gương mặt tròn trịa của Tiểu Bảo, hắn lập tức cảm thấy buồn bực cả ngày nay liền tiêu tan.

Dương Vân Dương thấy Giang Nguyên ôm Tiểu Bảo cười vui vẻ thì cũng nở nụ cười, nhìn bộ quần trang trên người Giang Nguyên,

ông không khỏi lắc đầu cảm thán:

- Chậc chậc... Giang Nguyên, cháu đúng là sinh ra để mặc quân phục!

Giang Nguyên cười cười, bất đắc dĩ nói:

- Có điều bộ đồ này mặc cũng không dễ dàng gì, Trưởng phòng không biết hôm nay cháu trải qua như thế nào đâu!

Dương Văn Dương thấy vẻ buồn bực bất đắc dĩ của Giang Nguyên không khỏi hiếu kỳ nói:

- Sao? Bọn họ trao cho cháu quân hàm trung úy cháu vẫn chưa hài lòng à?

Giang Nguyên cười khổ cười nói:

- Vô cùng hài lòng, nhưng cháu không cần cái thứ này. Chú biết họ kiếm cho cháu những việc gì không? Họ sắp xếp cho cháu một chức Phó chủ nhiệm ở Bệnh viện đa khoa, kết quả còn xếp cả một chức Phó chủ nhiệm Học viên y ba quân chủng cho cháu nữa... Hai cái nơi chả liên quan này... Nghĩ là thấy đau đầu rồi!

- Hai chức? Đều cấp bậc Phó chủ nhiệm?

Dương Văn Dương đứng bên cũng sửng sốt. Ông đại khái cũng biết lần này thân phận thụ hàm của Giang Nguyên sẽ không thấp, cho nên nhìn thấy Giang Nguyên đeo hàm trung tá cũng không cảm thấy quá kỳ lạ. Có điều hẳn được treo hai chức vụ, thậm chí còn là Phó chủ nhiệm thì ông hơi tò mò.

Nên biết Bệnh viện đa khoa ba quân chủng và Học viên y đều không phải nơi bình thường, có thể được làm Chủ nhiệm thì không phải chức vụ mang hư danh, mà là một vị trí có quyền lực thực sự.

Giang Nguyên gật đầu bất đắc dĩ nói:

- Một Phó chủ nhiệm Trung tâm chấn thương chỉnh hình, một Phó chủ nhiệm Khoa cấp cứu chấn thương chiến tranh... Chẳng có bên nào là ít việc cả!

- Sịt...

Dương Vân Dương cũng hít sâu một hơi, ánh mắt nhìn Giang Nguyên bắt đầu lóe lên chút đặc biệt, lắc đầu nói:

- Giang Nguyên... Ngọn gió lần này của cháu e là quá lớn rồi!

- Á? Là sao ạ?

Lúc này Giang Nguyên hơi nghi hoặc nói.

Dương Vân Dương nhìn Giang Nguyên cười lắc đầu nói:

- Rõ ràng cấp trên đã có người chú ý đến cháu... Nếu không hai vị trí đó sẽ không thể nhét lên đầu cháu!

- Cấp trên?

Dĩ nhiên Giang Nguyên biết cấp trên đang chú ý mình, nhưng rốt cuộc là vị cấp trên nào? Hắn nhú mày nhìn Dương Vân Dương nói:

- Trưởng phòng... không phải ông cụ chứ...

- Không phải... Nếu ông cụ sắp xếp cho cháu hai vị trí này, chắc hẳn ông sẽ nói rõ với cháu... Hơn nữa sẽ tôn trọng ý kiến của cháu chứ không tùy tiện sắp xếp...

Lúc này Dương Vân Dương nhìn Giang Nguyên nói rất chắc chắn.

Giang Nguyên cũng đồng ý gật đầu, đúng vậy... Nếu thật sự là cụ Dương sắp xếp cho mình, vậy thì chắc hẳn cụ Dương sẽ nói trước với mình chuyện này.

Dương Vân Dương thấy vẻ nghi hoặc của Giang Nguyên thì cũng chần chờ một chút, sau đó nghiêm túc nói với Giang Nguyên:

- Giang Nguyên... Chắc lần này cháu không nhàn rồi được đâu...

- Ồ?

Giang Nguyên nhìn chằm chằm Dương Vân Dương, trong lòng đột nhiên bắt đầu cảm thấy có chút không ổn.

Dương Vân Dương cười khan nói:

- Nếu cấp trên chỉ cho cháu một thân phận, cùng lắm chỉ treo cháu ở Bệnh viện đa khoa ba quân chủng, hoặc một quân bài trong bộ đội, cũng sẽ không giao chức vụ thật cho cháu. Nhưng giờ trao cho cháu hai chức vụ, và chúng đều rất có phân lượng, hơn nữa còn là những khoa chủ chốt của Bệnh viện đa khoa ba quân chủng và Học viện y...

- Cho nên cái này... không phải đưa cho cháu để đùa đâu. Nếu như chỉ tìm đại một chức vụ cho cháu thì chỉ tìm những vị trí tương đối nhàn rỗi. Nếu đã trao cho cháu hai vị trí như thế này, chắc chắn bắt cháu phải dụng tâm làm việc với hai vị trí này, hơn nữa hai vị trí này đều rất phù hợp với năng lực của cháu...

Dương Vân Dương có chút đồng tình nhìn Giang Nguyên, lắc đầu nói:

- Cho nên, cháu nên tự chuẩn bị tốt một chút đi!

- Hả?

Giang Nguyên nghe thấy những lời này thì hoàn toàn choáng váng, vậy ngày mai...

Chương 366: Phó thủ tướng Vương

- Ông ngoại... cái thằng Giang Nguyên kia quá đáng lắm, ông xem... Ở bên ngoài cháu đụng phải hắn, bị hắn đánh ra thế này này!

Trong một thư phòng rộng, Viên Nhất Chương đang đứng trước một ông cụ mày lạnh mắt ưng, khuôn mặt vô cùng oan ức khóc lóc tố cáo.

Nghe cháu ngoại bảo bố khóc tố cáo, còn cả khuôn mặt bầm tím, nhớ đến cái tên này, trong đôi mắt lạnh lùng của Phó thủ tướng Vương cuối cùng đã lộ tia tức giận.

Vì cái thằng nhãi Giang Nguyên này, lão Dương kia đã mấy lần ép ông ta, ông ta không hiểu... một thằng nhãi ranh nhà quê chẳng lẽ

vì được lão Dương che chở mà dám tùy tiện bắt nạt cháu ngoại mình sao? Rốt cuộc thằng nhãi này làm gì? Hắn đâu phải họ Dương... Sao dám ngông cuồng đến thế? Vì sao lão Dương kia lại che chở cho thằng nhãi này?

Trong mắt Phó thủ tướng Vương lóe lên tia tức giận, sau khi hít sâu mấy lần, tia giận đó cuối cùng cũng dần tiêu tan, chỉ có hàn ý trong mắt là vẫn vô cùng bức người.

- Cái thằng nhãi tên Giang Nguyên này không phải vẫn đang ở huyện Lỗ Sơn sao?

Phó thủ tướng Vương nhíu mày, nhớ đến vài tin tức gần đây, sau đó nhìn Viên Nhất Chương, trầm giọng nói.

- Hắn về rồi...

Viên Nhất Chương vội vàng nói:

- Ông ngoại, thật sự là hắn... Mặc dù giờ hắn đeo quân hàm trung tá, nhưng thực sự là hắn, cháu chắc chắn không nhầm!

- Hơn nữa... Ở Tứ Cửu thành này, ai không biết cháu là cháu ngoại của ông, cháu lớn thế này, trừ bị hắn đánh, ai dám đánh cháu như thế này?

Viên Nhất Chương vô cùng bi phẫn nói:

- Cháu thật sự không trêu chọc gì hắn cả...

Nghe đến đó, lúc này hàng lông mày của Phó thủ tướng Vương lại chậm rãi nhíu lại, nhìn về phía Viên Nhất Chương nói:

- Cháu nói giờ nó là một trung tá?

Viên Nhất Chương sửng sốt, sau đó vội vàng gật đầu nói:

- Đúng... Ông ngoại, cháu thấy hắn mặc quân trang, quân hàm thực sự là trung tá!

- Sao có thể?

Lông mày của Phó thủ tướng Vương càng nhíu chặt hơn, sau đó trầm giọng nói:

- Lần trước ông điều tra tư liệu của nó chỉ là một người bình thường, sao đột nhiên lại biến thành một trung tá?

Viên Nhất Chương nhìn thấy vẻ nghi hoặc của Phó thủ tướng Vương thì sửng ra, sau đó vội vàng nói:

- Ông ngoại... Gần đây vì chuyện ở Lỗ Sơn mà thằng nhóc này hot trên tivi lắm, có rất nhiều kênh truyền thông đều tuyên truyền hẳn là người của quân đội...

- Ồ?

Phó thủ tướng Vương nghe Viên Nhất Chương nói vậy mí mắt khẽ giật giật. Mặc dù ông ta có nghe nói đến tin tức của Giang Nguyên này nhưng cũng không chú ý lắm. Dù sao một con bọ chét như thế không đáng để ông ta phí quá nhiều sự chú ý.

Ông ta lập tức cau mày, thầm nghĩ: “Cho dù phải tuyên truyền, cùng lắm cũng chỉ treo cho nó một quan hàm úy, sao có thể là một trung tá? Rõ ràng không hợp lý...”

Sau khi Phó thủ tướng Vương trầm ngâm một lúc liền ngẩng đầu liếc nhìn Viên Nhất Chương một cái, sau đó cảm thấy được điều gì đó. Có lẽ cháu ngoại mình không nhìn nhầm, ông ta lập tức không khỏi cau mày thầm nghĩ: “Chẳng lẽ lão Dương nhúng tay vào việc này?”

“Nhưng cũng không có khả năng lắm... Lão Dương này trước nay làm việc cẩn thận, coi trọng thể diện, sao có thể làm rõ ràng như thế được? Hơn nữa mấy chuyện kiêng kỵ thế này, có lẽ không phải ông ta làm... Lẽ nào bên quân đội có ai biết quan hệ giữa thằng nhãi này và lão Dương nên cố ý làm thế?”

Phó thủ tướng Vương càng lúc càng cảm thấy trong chuyện này dường như có vài vấn đề gì đó...

Có điều lúc này Viên Nhất Chương bên cạnh thì không kiên nhẫn, áp gương mặt bị đánh vừa xanh vừa tím đến, khóc lóc nói:

- Ông ngoại... ông phải làm chủ cho cháu. Thằng nhãi họ Giang đó ba lần bảy lượt không thêm để ông vào trong mắt... Lần trước đánh cho cháu chảy máu dạ dày, lần này cháu không chọc gì hấn, lại bị hấn đánh ra thế này... Ông xem này...

Lần này Phó thủ tướng Vương một lần nữa cẩn thận nhìn gương mặt tuần tú của cháu ngoại bảo bối bị đánh cho thâm tím một mảng lớn, còn bị gãy cả hai chiếc răng thì cơn giận trong lòng lại một lần nữa bùng lên.

- Nhất Chương... Cháu yên tâm... Chắc chắn ông nội sẽ không để cháu bị người ta bắt nạt...

Khuôn mặt Phó thủ tướng Vương lạnh lùng đáp, ngọn lửa giận trong lòng càng cuộn trào. Một thằng nhãi ranh nông thôn thật sự dám dựa thế Dương gia, dám không để mình vào trong mắt sao? Hừ... Lẽ nào thật sự cho rằng Vương Giang tao đây sợ lão Dương à?

Viên Nhất Chương nghe thấy Phó thủ tướng Vương nói vậy thì lập tức yên bụng. Y hiểu rất rõ, nếu mình thật sự muốn Giang Nguyên phải trả giá, vậy thì trừ cách để ông ngoại lên tiếng, mình căn bản chẳng có thể làm gì được hấn.

Giờ ông ngoại đã đồng ý rồi, lần này chắc chắn Giang Nguyên sẽ xui xẻo...

- Nhất Chương, cháu đi tìm bác sĩ Vương khám trước đi, tốt nhất đừng để lại sẹo gì cả... đi đi, đi đi...

Phó thủ tướng Vương nhìn thấy cháu ngoại bảo bối cuối cùng cũng hài lòng thì bất đắc dĩ cười, sau đó khuyên.

- Dạ...

Viên Nhất Chương ngoan ngoãn gật đầu, sau đó liền đi ra khỏi thư phòng.

Có điều, y vừa ra khỏi cửa thư phòng thì vẻ mặt đáng thương kia lập tức biến mất trong nháy mắt. Y lập tức lóe lên vẻ hưng phấn, lẩm bẩm: “Giang Nguyên ơ Giang Nguyên... Lần này, tao muốn xem xem, mày sẽ có kết quả như thế nào!”

Lúc này sắc mặt Phó thủ tướng Vương lập tức trầm xuống, ông ta thoáng trầm ngâm một lúc rồi lầm bầm nói: “Lão Dương ơi lão Dương... Lần này cho dù thế nào, cho dù không phải ông làm, tôi cũng phải khiến cho ông mất mặt!”

Lúc này Giang Nguyên không hề biết mình đang bị người ta nhìn chằm chằm, lúc này, hắn cũng ngồi trong một thư phòng, tán gẫu với cụ Dương.

Đương nhiên, tán gẫu là giả, hắn thật lòng muốn đẩy chuyện Bệnh viện đa khoa và Học viện y ba quân chủng đi...

Có điều, chuyện này không phải do ông ấy làm, mà do người khác... Cho nên hắn cũng chỉ có thể thử nhắc đến, tuy biết rằng khả năng thành công không lớn, nhưng không thử, hắn không thể cam lòng.

- Haha... Giang Nguyên, hôm nay tâm tình cũng không tệ lắm hả...

Ông cụ Dương nhìn hai gạch hai sao lấp lánh ánh vàng trên vai Giang Nguyên cười ha hả.

Giang Nguyên thấy bộ dạng cười tươi vui vẻ như vậy của ông cụ Dương thì gãi gãi đầu, sau đó thở dài, nói:

- Dương lão... tâm tình tốt đâu chứ... Ôi...

- Ôi? Sao thế?

Ông cụ Dương khẽ nhướn mày, sau đó nhìn Giang Nguyên khẽ cười nói:

- Đây là trung úy đấy, người bình thường mười mấy hai chục năm cũng chưa lần lộn được quân hàm này. Cháu cảm không một quân hàm trung tá, sao tâm tình còn không tốt vậy?

Giang Nguyên bất đắc dĩ cười khổ nói:

- Cháu đeo cái trung tá này thì được, nhưng lại phải gánh vác thêm hai công việc... Ban này Trưởng phòng mới phân tích cho cháu, nói lần này e là cháu phải nghiêm túc làm việc... Cháu vốn còn tưởng chỉ treo cái danh cho vui thôi!

Nói tới đây, Giang Nguyên dùng ánh mắt mong chờ nhìn ông cụ Dương nói:

- Dương lão, ông nói lần này không phải thật sự bắt cháu làm việc gì đúng không? Cháu ở Lỗ Sơn có một tuần, quay về cùng lắm treo một cái danh, ông bảo cháu phối hợp tuyên truyền một chút, cháu đã phối hợp rồi; không đến nỗi thật sự bắt cháu làm cu li đấy chứ?

- Hahaha...

Ông cụ Dương nhìn vẻ tràn đầy hy vọng của Giang Nguyên liền không nhịn được cười phá lên.

Giang Nguyên thấy ông cụ Dương đột nhiên cười phá lên như vậy liền cảm thấy hình như hơi không ổn. Có điều lúc này hắn vẫn đang ôm một tia hy vọng nhìn cụ Dương, hy vọng ông có thể bác bỏ những điều này.

Ông cụ Dương thấy Giang Nguyên nhìn mình với đôi mắt trông mong như vậy thì cuối cùng không cười nữa, ông nghiêm túc nhìn Giang Nguyên, nói:

- Giang Nguyên... Lần này có lẽ cháu phải cực khổ một chút rồi!

Giang Nguyên nghe thấy ông cụ Dương nói vậy thì vẻ mặt khổ sở, buồn bực nhìn ông cụ Dương nói:

- Dương lão... Hay là nói giúp cháu đi, cháu có thể không cần quân hàm trung úy gì cả không? Cháu thật sự không có nhiều thời gian và năng lực đảm nhận nhiệm vụ lớn lao như thế!

- Haha... Không cần? Giờ không phải do cháu không cần...

Ông cụ Dương đã sớm hiểu suy nghĩ của Giang Nguyên, sau khi cười ha hả hai tiếng, chăm chú nhìn Giang Nguyên nói:

- Giang Nguyên, đây không phải trò đùa, lần này cho cháu quân hàm trung tá này, rồi cả hai chức vụ này, đều đã cần thận nghiên cứu rồi mới trao cho cháu...

- Cho nên, lần này cháu phải nghiêm túc coi trọng, gánh vác những công việc trong chức trách của cháu, không thể nào từ chối nữa...

Ông cụ Dương rất nghiêm túc nói.

Giang Nguyên thấy ông cụ Dương nói nghiêm túc như vậy trong lòng bắt đầu cũng ý thức được gì đó, trên mặt cuối cùng cũng lộ vẻ bất đắc dĩ nhận lệnh. Bởi vì giờ hẳn đã hơi hiểu ra, ngay cả ông cụ Dương cũng nghiêm túc dặn dò mình như vậy, e là chuyện lần này của mình không phải là chuyện đơn giản...

Có điều cuối cùng, hẳn vẫn không kìm được ngẩng đầu nhìn ông cụ Dương, không cam lòng nói:

- Dương lão, ông không cảm thấy mình cháu đảm nhiệm hai chức vụ hơi quá sức không? Hay là... giảm bớt cho cháu một chức đi?

Ông cụ Dương mỉm cười nhìn Giang Nguyên, cười không nói.

- Được rồi được rồi... Haizz...

Giang Nguyên cũng chỉ đành nhận mệnh, có điều trong lòng hẳn rất rõ, chuyện lần này, ngay cả ông cụ Dương xem ra cũng như vậy, xem ra có người cấp cao hơn chú ý đến mình, nếu không ông cụ Dương sẽ không đến nỗi như vậy. Còn cấp cao hơn...

Cái này không cần nghĩ nhiều, trong nhóm bảy người cao nhất... người có thể cao hơn cả ông cụ Dương...

Nghĩ tới đây, Giang Nguyên gãi đầu, nghĩ mãi không thể hiểu được tại sao lại chú ý đến mình. Tuy gần đây mình hơi hot trên tivi với truyền thông, nhưng cũng không đến nỗi như vậy chứ...

Đương nhiên, Giang Nguyên cũng không phải vô cùng kháng cự, nếu thật sự là cái vị mà hẳn tưởng tượng, như vậy thì đây cũng là một chuyện tốt. Ít nhất sau này khi mình muốn điều tra chuyện của Cô Lang cũng sẽ không sợ có người dùng quyền lực đặc biệt nào đó đối phó mình.

Mà giờ mình đã vào quân đội rồi, có quân hàm hai gạch hai sao thật sự rồi, sau này muốn tra chuyện này chắc cũng dễ dàng hơn nhiều.

“Xem ra chỉ có thể cố gắng làm cho tốt một chút... Ít nhất cũng phải khiến cho vị chú ý đến mình hài lòng... sau này làm việc gì

cũng tiện hơn nhiều. Ít nhất không phải bó tay bó chân vì vài kiêng kỵ đặc biệt...”

Giang Nguyên nghĩ.

Nghĩ đến những manh mối chưa thể nào tra được kia, đối với hắn mà nói, việc cần làm bây giờ là nâng cao thực lực bản thân, để mình có đủ khả năng tự bảo vệ mình là quan trọng nhất...

Chương 367: Là la hay là ngựa ra ngoài đi dạo

Sáng hôm sau, vừa ăn sáng xong, sau khi yên tâm giao Tiểu Bảo cho dì La, Giang Nguyên đang định ra cửa bắt xe.

Dương Vân Dương đột nhiên cười vút một chùm chìa khóa nói:

- Biết lái xe không?

Giang Nguyên đưa tay chụp chìa khóa rồi ngẩn người, sau đó cười nói:

- Biết, nhưng cháu không có bằng lái!

- Không có bằng lái?

Dương Vân Dương nghe thấy câu này liền sững sốt, sau đó cười nói:

- Được, không sao... Sẽ không có ai chặn cháu đâu!

- Được... Vậy cảm ơn Trưởng phòng!

Giang Nguyên cũng không từ chối, ở trong thành phố Bắc Kinh này, có chiếc xe sẽ tiện hơn rất nhiều.

Giang Nguyên cầm chìa khóa xe đi ra bên ngoài, quả nhiên có một chiếc Audi mới 80% đang đậu, hắn nhìn thấy biển số xe có chữ Quốc thì hài lòng mỉm cười. Có chiếc xe này đúng là không lo có người kiểm tra bằng lái. Hơn nữa chiếc xe này chỉ mới 80% thôi,

nếu là xe hoàn toàn mới, ngày mai hẳn sẽ trả lại chìa khóa xe cho Dương Vân Dương.

Giang Nguyên ấn điều khiển, chiếc Audi phát ra hai tiếng “tít tít”, sau đó hẳn bước lên trước, mở cửa ngồi lên ghế xe.

Dựa vào chiếc ghế da thật vô cùng thoải mái, Giang Nguyên nhẹ nhàng thở hắt ra, nghĩ nếu như mình phải ở Bắc Kinh lâu thì đúng là phải mua một chiếc xe.

Giang Nguyên nhắm lại số tiền trong tay, không mua xe tốt, mua một chiếc hai ba trăm ngàn tệ thay đi bộ cũng đủ, còn về những khoản tiền khác, hẳn không muốn sử dụng lung tung. Dù sao sau này e là còn không ít chỗ cần dùng đến tiền.

Hắn nghĩ lại vốn tiếp theo phải đi Vân tỉnh và Hắc tỉnh để tìm người thân của các anh em khác, nhưng gần đây lại không thể nào thoát thân được, Giang Nguyên lại nhẹ nhàng thở dài, xem ra kế hoạch này lại phải trì hoãn rồi.

Giang Nguyên nhẹ nhàng khởi động xe, nghe tiếng động cơ vang lên, lại giẫm thử chân ga, nghe thử âm thanh thì hài lòng gật đầu. Xe Dương Vân Dương chuẩn bị đúng là vẫn khá tốt, ít nhất tất cả các phương diện đều còn rất khỏe.

Chiếc xe nhẹ nhàng chạy ra ngoài, sau đó lại đi ra đường lớn...

Lúc này, trong Trung tâm chấn thương chỉnh hình Bệnh viện đa khoa ba quân chủng, Phó chủ nhiệm Lý Kỳ Giang sau khi vội vàng chạy đến Văn phòng chủ nhiệm thì tự rót một ly nước, ngẩng đầu uống “ực ực”.

Sau khi uống xong ông ta mới hài lòng thở hắt ra, đặt mông ngồi lên sofa, nhìn Chủ nhiệm Triệu Triệu Phi Lâm ngồi đối diện, thở hồng hộc mới nói:

- Lão Triệu... anh vội vàng gọi tôi tới sớm một chút làm gì vậy? Chẳng lẽ lại xảy ra chuyện gì?

Chủ nhiệm Triệu nhìn vẻ rối rắm của Phó Chủ nhiệm Lý liền đắc dĩ cười nói:

- Kỳ Giang... Còn không phải chuyện của Phó chủ nhiệm Giang sao...

- Giang... Phó chủ nhiệm Giang...

Rõ ràng Chủ nhiệm Lý có chút không quen với cái tên này, trên mặt lộ vẻ kỳ quái nói:

- Không phải hôm nay cậu ta đi làm sao? Lại có chuyện gì đặc biệt à?

Chủ nhiệm Triệu cười khỏ nói:

- Ban nãy tôi nhận được thông báo của Viện trưởng... Anh ấy nói năng lực kỹ thuật của bác sĩ Giang rất tốt, bảo chúng ta nhất định phải giúp cậu ấy phát huy sở trường, giúp nâng cao trình độ nghiệp vụ của trung tâm...

Chủ nhiệm Triệu vừa nói xong, sắc mặt Phó Chủ nhiệm Lý cũng là cứng đờ, quái dị nhìn Chủ nhiệm Triệu nói:

- Lão Triệu, anh không đùa đấy chứ?

- Anh thấy tôi giống đang đùa à? Nếu muốn nói đùa, tôi có thể sáng sớm đã gọi anh đến đây sao?

Chủ nhiệm Triệu lắc đầu cười khỏ nói.

Chủ nhiệm Lý thấy vẻ mặt nghiêm túc của Chủ nhiệm Triệu thì trên mặt cũng dần nở nụ cười khỏ, nhìn Chủ nhiệm Triệu nói:

- Viện trưởng nói thế thật à?

- Đúng... Mới sáng sớm anh ấy đã gọi điện nói với tôi!

Chủ nhiệm Triệu nói:

- Cho nên, tôi cũng chỉ có thể sáng sớm gọi cho anh, bảo anh đến sớm một chút để thương lượng việc này.

- Loạn rồi... Trung tâm chấn thương chỉnh hình của chúng ta sao có thể loạn như vậy được?

Chủ nhiệm Lý tức giận nói:

- Cấp trên cho cậu ta đến treo một cái chức vụ, chúng ta cho cậu ta treo một chức vụ... nhưng chuyện để cậu ta thật sự nhúng tay vào nghiệp vụ này, lỡ để xảy ra vấn đề thì biết làm sao?

- Đúng vậy... Cho nên mới sáng sớm tôi mới lôi anh đến đây để thương lượng chuyện này, đợi chút nữa vào làm rồi, phải quyết định xem rốt cuộc phải làm như thế nào đây!

Chủ nhiệm Triệu lúc này hơi bất đắc dĩ và đau đầu. Đây là Bệnh viện đa khoa ba quân chủng, hơn nữa còn là khoa trọng điểm, sao có thể để một thanh niên hai mươi mấy tuổi đến quấy rối.

Phó Chủ nhiệm Lý thở hắt ra, đau đầu day day hai bên trán, rồi lại đưa tay gõ gõ trên salon, trầm mặc một lúc rồi mới ngồi thẳng người, nhìn Chủ nhiệm Triệu nhíu mày trầm giọng nói:

- Lão Triệu, thế ý anh như thế nào?

- Dù sao cũng phải theo ý cấp trên. Giờ cũng chỉ có hai cách, thứ nhất là sắp xếp cậu ta coi sóc bệnh nhân của vài phòng; thứ hai là để cậu ta dẫn đoàn đi khám bệnh các phòng...

Chủ nhiệm Triệu cười khổ lắc đầu nói:

- Anh cũng biết... Giang Nguyên này là cấp trên nhét vào, Viện trưởng cũng không có quyền quyết định. Nếu Viện trưởng đã truyền đạt như vậy, vậy thì chúng ta chắc chắn phải quán triệt cho tốt, Viện trưởng đã nói, đây là nhiệm vụ chính trị...

- Nhiệm vụ chính trị...

Phó Chủ nhiệm Lý nghe thấy câu này liền đau đầu, sau khi hít sâu hai hơi, tức giận bất đắc dĩ nói:

- Vậy chỉ có thể thế thôi, để cậu ta dẫn đoàn đi khám bệnh các phòng đi... chúng ta để ý kỹ một chút...

Lúc này Chủ nhiệm Triệu cũng bất đắc dĩ gật đầu, sau đó nói:

- Được rồi... cũng chỉ có thể thế thôi, để cậu ta quản giường bệnh

chắc chắn là không được... Chúng ta lén dận dò các bác sĩ, nếu Phó chủ nhiệm Giang này có đưa ra chỉ thị gì, thì bọn họ phải lén tự cân nhắc lại một chút, tuyệt đối không thể phản kháng quá rõ rệt, cái gì không biết chính xác thì đến hỏi chúng ta!

- Được... Vậy cứ thế đi... Đợi lát nữa chúng ta lén dận dò riêng...

Phó Chủ nhiệm Lý bất đắc dĩ đáp lời nói.

Chủ nhiệm Triệu nhìn Phó Chủ nhiệm Lý tức giận ra ngoài thì cũng thở dài. Nếu là chỗ khác thì cũng thôi, chỗ chúng ta đây là quân y, không cẩn thận một chút sẽ chết người, sao bên trên lại đưa xuống mệnh lệnh như vậy chứ?

Bác sĩ Tiểu Giang kia có lẽ cũng có chút sở trường đặc biệt về phẫu thuật ngoại thương, nhưng chỗ chúng ta có yêu cầu kỹ thuật và quy phạm chuyên môn, hơn nữa còn là bệnh viện nhất nhì cả nước, nếu xảy ra vấn đề thì sẽ thành một con sâu làm rầu nồi canh.

Có điều chuyện đã đến nước này, cấp trên ra lệnh, không thể không nghe theo...

Trong Bệnh viện đa khoa ba quân chủng không ít người mặc quân trang, có điều phần lớn bên ngoài đều khoác thêm áo blouse trắng. Chỉ có buổi sáng, số người mặc quân trang đi làm không ít.

Giang Nguyên đi trong dòng người cũng không quá gây sự chú ý với người khác. Nhưng khi hẫn vào Trung tâm chấn thương chỉnh hình đã hấp dẫn sự chú ý của nhiều người. Mấy y tá đi ngang qua ai cũng mở to mắt ngạc nhiên nói:

- Chào Chủ nhiệm Giang...

- A... Chào cô...

- Haha... Chào buổi sáng... chào buổi sáng...

- A... chào buổi sáng, hôm qua trực đêm à?

Cả đoạn đường Giang Nguyên mỉm cười vừa đi vừa đáp lời, sau đó đi về phía phòng làm việc của Chủ nhiệm. Hôm nay là ngày đầu

tiên đi làm, hơn nữa hẳn còn là một Phó chủ nhiệm thật sự, dù sao cũng phải tới chỗ Chủ nhiệm trước, xác định phạm trù công việc của mình mới được. Hôm qua hẳn đã làm rõ mình không phải tới đây để chơi, mà phải làm cho thật tốt, làm thật đàng hoàng mới được.

- Chủ nhiệm Giang đến sớm vậy...

Dù giờ đã là tám giờ kém mười lăm, nhưng Chủ nhiệm Triệu thấy Giang Nguyên bước vào vẫn cười ha hả nói.

- Đâu có... Chủ nhiệm Triệu còn đi sớm hơn tôi nhiều, thật xấu hổ... còn chưa quen đường lắm...

Giang Nguyên cười giải thích nói.

- Đúng vậy... đường Bắc Kinh ngã rẽ nhiều, lại tắc xe, sau này Chủ nhiệm Giang quen hơn sẽ đỡ hơn thôi!

Chủ nhiệm Triệu tủm tủm cười nói:

- Đến đây đến đây, Chủ nhiệm Giang... Tôi dẫn cậu đến văn phòng của cậu, ở sát ngay bên cạnh...

Chủ nhiệm Triệu vừa dẫn đường, vừa cười nói:

- Chủ nhiệm Giang, điều kiện của chúng ta có hạn, cho nên phòng làm việc không lớn lắm...

- A a... không sao, tôi cũng không yêu cầu gì cả...

Giang Nguyên cười, có điều đợi khi hẳn thật sự bước vào phòng làm việc mới cảm thán một tiếng. Bệnh viện đa khoa ba quân chủng đúng là Bệnh viện đa khoa ba quân chủng, người ta nói nhỏ, có thể đối với họ mà nói thật sự nhỏ. Chỉ riêng phòng làm việc thật sự o lớn, nhưng cả gian phòng, trong phòng làm việc còn có một phòng nghỉ... Cộng lại với nhau thì không nhỏ, ít nhất cũng hai bảy hai tám mét vuông...

Một không gian lớn như vậy, Giang Nguyên cảm thấy tương đối đủ dùng.

Chủ nhiệm Triệu thấy trên mặt Giang Nguyên không lộ ra vẻ gì không hài lòng thì cũng thở phào nhẹ nhõm. Thằng nhãi này lai lịch không hề nhỏ, chuyện gì cũng phải cố gắng để hấn hài lòng là tốt nhất. Nếu không quay về hấn tùy tiện nhắc với vị nào đó, nói Chủ nhiệm trung tâm mình đây hà khắc với hấn, ai biết vị dám đưa lệnh lung tung xuống kia có trút giận lên đầu mình không.

- Được rồi... đây là chìa khóa... Chủ nhiệm Giang cầm lấy, buổi trưa có thể nghỉ ngơi ở đây, sau đó chiều lại qua bên Học viện quân y!

Chủ nhiệm Triệu mỉm cười nói.

- Cảm ơn Chủ nhiệm Triệu...

Giang Nguyên mỉm cười gật đầu cảm ơn. Nhớ lại những lời tối qua ông cụ Dương dặn dò mình, hấn liền vừa cầm bộ đồng phục lên, vừa hỏi:

- Chủ nhiệm Triệu, vậy ở đây tôi phụ trách những công việc gì?

- Ừ... Tôi và Chủ nhiệm Lý đã thương lượng rồi... Vì chỉ có buổi sáng Chủ nhiệm Giang mới ở đây, buổi chiều còn phải phụ trách công việc bên Học viện quân y, cho nên chúng tôi quyết định để câu dẫn một tổ nhỏ đi khám bệnh các phòng, chỉ đạo bọn họ một chút...

Chủ nhiệm Triệu vừa nói vừa quan sát sắc mặt Giang Nguyên.

Dù sao cấp trên cũng đã dặn dò như vậy, nhưng ai biết bản thân Chủ nhiệm Giang mới nhậm chức này như thế nào? Nếu hấn cảm thấy khó khăn, mình có thể thuận lý thành chương nói hấn vừa tiếp nhận công việc còn chưa quen thuộc, mình có thể giúp hấn làm quen một chút.

Có điều, Chủ nhiệm Triệu đã thất vọng rồi... Ông phát hiện... Vị Chủ nhiệm Giang này mặc dù còn trẻ, nhưng dường như chuyện gì cũng bình tĩnh tự tin, hấn gật đầu không chút do dự, ngay cả chút xú căng thẳng cũng chẳng có.

Thấy Giang Nguyên như vậy, trong lòng Chủ nhiệm Triệu buồn bã, thầm nghĩ: “Vị bác sĩ Giang này thật cuộc là ghé không sợ hổ hay

thật sự quá mức nồng cuồng, không thềm để các bác sĩ của Trung tâm chấn thương chỉnh hình chúng ta vào trong mắt?”

“Có điều ngành này dựa vào thực lực để kiểm còm, có thể trấn giữ được cục diện hay không, giờ phải trông vào chính cậu, là la hay là ngựa ra ngoài đi dạo... Nếu cậu o có bản lĩnh còn dám giả vờ ngang ngạnh, vậy thì chúng tôi đã tận tình tận nghĩa rồi... Dù sao cái này cũng phải nói thật với cấp trên, không thể nào phá hỏng danh tiếng của Trung tâm chấn thương chỉnh hình chúng tôi được!” Chủ nhiệm Triệu nghĩ vậy.

Chương 368: Chủ nhiệm Giang kiểm tra phòng (1)

- Hiện tại Trung tâm có 231 bệnh nhân... trong đó có 118 bệnh nhân bệnh nặng...

Giang Nguyên vừa chăm chú nghe y tá giới thiệu giao ban, vừa tùy tiện đánh giá các y tá và bác sĩ ngồi chật cứng cả phòng làm việc. Ngày hôm qua hẳn tới tương đối muộn, không ít bác sĩ và y tá đều hết ca đêm. Hôm nay đang là lúc giao ban, cả văn phòng hơn 40, đây là toàn bộ nhân viên y bác sĩ của Trung tâm chấn thương chỉnh hình.

Sau khi giao ban xong, Chủ nhiệm Triệu ho nhẹ hai tiếng, nói:

- Được rồi, hôm nay là ngày đầu tiên Chủ nhiệm Giang đi làm, phân công công việc của chúng ta sẽ được sắp xếp lại một chút...

- Bắt đầu từ hôm nay... Đào Hiểu Di, Lâm Dương Chí, Khúc Mục Dương ba người các anh bắt đầu từ hôm nay sẽ ở tổ Chủ nhiệm Dương, cùng Chủ nhiệm Dương đi kiểm tra phòng...

Ánh mắt Chủ nhiệm Triệu lướt qua ba bác sĩ khá lớn tuổi trông có vẻ trầm ổn. Ba bác sĩ này đều mỉm cười gật đầu với Giang Nguyên. Dĩ nhiên Chủ nhiệm Triệu đã đánh tiếng trước với họ nên trên khuôn mặt họ không có vẻ gì là quá kinh ngạc.

Sau khi tan họp, Chủ nhiệm Triệu dẫn ba bác sĩ đến trước mặt

Giang Nguyên, cười nói:

- Chủ nhiệm Giang, ba vị này hẳn cậu đã biết nhỉ? Bắt đầu từ hôm nay, cậu sẽ dẫn dắt họ... Đương nhiên, nếu có phương diện nào trong bệnh viện hoặc trong khoa mà cậu chưa rõ, cậu cũng có thể hỏi bọn họ...

- Được, không thành vấn đề, cảm ơn ông Chủ nhiệm Triệu...

Dĩ nhiên Giang Nguyên nhận ra ba vị bác sĩ này tuổi khá lớn, kinh nghiệm cũng tương đối phong phú, hơn nữa cũng khá trầm ổn và dễ sống chung. Đây coi như đã khá chiếu cố mình rồi.

- Được rồi... mọi người tranh thủ thời gian đi kiểm tra phòng đi... Mời Chủ nhiệm Giang giúp họ đi khám bệnh cho bệnh nhân...

Chủ nhiệm Triệu nhìn ba người, sau đó mỉm cười gật đầu.

Giang Nguyên chưa làm việc chính thức ở bệnh viện, có điều hẳn đã từng nhiều lần nhìn thấy các bác sĩ chủ nhiệm của các bệnh viện trong nước đi kiểm tra phòng, cho nên cũng khá thoải mái. Cái này chỉ cần hẳn viết chút bệnh án, trên căn bản không có áp lực gì lớn với hẳn.

Sau khi ba bác sĩ cùng hẳn ra khỏi văn phòng, Giang Nguyên đi một lát mới phát hiện, sau lưng có không ít người. Hẳn quay đầu lại nhìn, đằng sau ít nhất có năm sáu bác sĩ trẻ trông khoảng hai sáu hai bảy tuổi.

Nhìn thấy vẻ tò mò của Giang Nguyên, bác sĩ Đào Hiểu Di đi cạnh liền cười giải thích nói:

- Chủ nhiệm Giang, đây đều là những sinh viên chuyên tu của Học viện quân y, tôi và bác sĩ Lâm mỗi người dẫn dắt hai người...

- Ồ...

Giang Nguyên hiểu ra gật đầu. Hẳn vốn tưởng Bệnh viện đa khoa ba quân chủng không có sinh viên thực tập, không ngờ ở đây còn có sinh viên chuyên tu.

Lúc này năm sáu nam nữ sinh viên chuyên tu đều nhìn Giang

Nguyên với anh mắt hiếu kỳ.

Mấy người trẻ này rất quen thuộc với vị bác sĩ Giang gần đây đang hot như lửa.

Có điều, vị bác sĩ Giang này đột nhiên nhảy ra, trở thành bác sĩ cấp trên của thầy họ, khiến mấy người này vừa kinh ngạc vừa giật mình.

Tuổi của Chủ nhiệm Giang này hình như còn nhỏ hơn cả họ, sao đột nhiên lại trở thành Phó chủ nhiệm Trung tâm chấn thương chỉnh hình? Hơn nữa còn dẫn thầy của mình đi kiểm tra phòng. Như vậy kể ra, bọn họ đều phải gọi một thằng nhãi nhỏ hơn mình hai ba tuổi là thầy sao?

Có hai sinh viên chuyên tu trong đó nhìn bóng dáng vô cùng khí vũ hiên ngang của Giang Nguyên đi trước ba thầy của mình, đôi mắt bắt đầu hơi long lanh.

Có điều mấy nam sinh viên chuyên tu ở bên trong mắt có những cảm xúc khác nhau. Tuy bác sĩ Giang này rất hot trên tivi, họ cũng cho rằng trong điều kiện đó bác sĩ Giang có thể làm được như vậy quả thật tương đối không tệ.

Nhưng khi vị này đột nhiên nhảy ra trước mặt, một tên nhãi hai bốn hai lăm tuổi đột nhiên nhảy lên đầu làm thầy mình, trở thành Phó chủ nhiệm ở đây, điều này khiến trong lòng họ có chút ghen ghét.

Bệnh viện chú trọng nhất là trải nghiệm và bằng cấp. Bác sĩ Giang cậu hai bốn hai lăm tuổi, cùng lăm là mới tốt nghiệp đại học. Thầy chúng tôi đều là những bác sĩ công tác trong Bệnh viện đa khoa ba quân chủng xếp hàng đầu trong nước đã mười mấy năm trở lên. Anh chỉ là một bác sĩ nhỏ hơn chúng tôi, cho dù có chút bản lĩnh, thì có tài đức gì mà có thể làm Phó chủ nhiệm ở đây? Còn để thầy của chúng tôi phải đi sau đít anh kiểm tra phòng, đợi chỉ thị của anh? Rồi còn dắt cả chúng tôi cẩn thận theo sau?

Mấy sinh viên chuyên tu trẻ lúc này càng nghĩ càng như thế kia. Họ cảm thấy mình hiểu rất rõ nguyên nhân Giang Nguyên đột nhiên có thể lủi lên cao như vậy: “Thằng nhãi này chẳng phải dựa

vào yêu cầu chính trị nên mới được đánh bóng lên sao? Giờ hoành tráng như vậy, chẳng qua chỉ vì may mắn, đụng đúng lúc này... Không biết lãnh đạo chó má ở trên kia vút anh đến đây hay sao... còn thật sự chó mang hình người coi mình giỏi lắm ấy...”

Có đôi lúc suy nghĩ của những người trẻ đơn giản vậy đấy... Đương nhiên, ghen ghét và bất mãn của họ sẽ không thể hiện ra ngoài. Những nơi có đẳng cấp như thế này tương đối nghiêm khắc, trên mặt bọn họ đều mang nụ cười mỉm khiêm tốn, đi theo sau lưng thầy mình đi sau lưng Giang Nguyên, đi vào phòng bệnh.

- Hôm nay Lâm Thiên Hoa đỡ nhiều chưa? Hôm nay chúng tôi đặc biệt mời Chủ nhiệm Giang đến kiểm tra cho anh đấy.

Bác sĩ Đào Hiếu Di mỉm cười nói với một bệnh nhân đang nằm trên giường bệnh.

Lâm Thiên Hoa này hơi yếu ớt gật đầu, sau đó nhìn mấy người bên cạnh, rõ ràng anh ta không biết rốt cuộc Chủ nhiệm Giang này là ai?

- Bác sĩ Giang... bệnh nhân này là một bệnh nhân bị gãy xương sườn làm bị thương phổi và ngực, nhập viện hôm qua...

Bác sĩ Đào Hiếu Di là một nữ bác sĩ khoảng bốn mươi tuổi, giờ cũng là đã có chức danh bác sĩ Phó chủ nhiệm; chức danh bác sĩ Phó chủ nhiệm ở bệnh viện khác đã được coi là cấp bậc rất cao, trong những Bệnh viện đa khoa bình thường đã có thể giữ chức vụ cấp bậc Chủ nhiệm khoa.

Có điều ở bệnh viện như Bệnh viện đa khoa ba quân chủng này, cùng lắm chỉ có thể là một bác sĩ tổng điều trị nội trú thậm chí là một bác sĩ điều trị nội trú bình thường, rất ít người có thể làm đến chức vụ lãnh đạo thực tế kiểu như Phó chủ nhiệm khoa.

Có điều họ có khá nhiều trải nghiệm, kinh nghiệm tương đối phong phú, cho nên lúc này bác sĩ Đào Hiếu Di cũng được Chủ nhiệm Triệu cử đi kiểm tra phòng cùng Giang Nguyên... Giang Nguyên nghe bác sĩ Đào Hiếu Di giới thiệu thì nhẹ nhàng gật đầu như không có động tác gì. Vì hắn hiểu rõ... Chuyện này còn cần một lưu trình... Quả nhiên, lúc này bác sĩ Đào Hiếu Di nói với nữ

sinh viên chuyên tu bên cạnh:

- Từ Hiếu Linh, em giới thiệu với Chủ nhiệm Giang tình hình của bệnh nhân đi!

- Vâng...

Lúc này nữ sinh viên chuyên tu kia liền ôm một bệnh án đứng trước giường bệnh, mỉm cười gật đầu với Giang Nguyên xong, liền nói:

- Bệnh nhân Lâm Thiên Hoa vì bị thương mà tức ngực sau tám giờ thì nhập viện, khi nhập viện...

Khi Từ Hiếu Linh đọc đến đây, bệnh nhân tên Lâm Thiên Hoa lúc này mới xác nhận, người thanh niên được những bác sĩ vây quanh đứng trước giường bệnh này, chính là Chủ nhiệm Giang mà bác sĩ Đào nói, anh ta không khỏi kinh ngạc. Từ khi nào một bác sĩ trẻ như vậy cũng có thể làm Chủ nhiệm?

Bệnh nhân đang ngồi đó kinh ngạc. Giang Nguyên thì đang chăm chú nghe Từ Hiếu Linh báo cáo, phân tích chi tiết tình hình kiểm tra và nguyên nhân bệnh cùng với những xử lý liên quan của bệnh nhân. Đợi sau khi Từ Hiếu Linh báo cáo xong, Giang Nguyên gật đầu, sau đó cười cười nói với bệnh nhân:

- Lâm Thiên Hoa đúng không, để tôi kiểm tra cho anh một chút nhé.

Nói xong hắn lập tức đưa tay vén áo bệnh nhân qua khỏi ngực, nhìn cái ống cắm trước ngực, rồi nhìn chất dịch màu đỏ nhạt bên trong, nhẹ nhàng gật đầu, sau đó cầm ống nghe trên cổ mình đeo lên, ghé đến nghe trước ngực của bệnh nhân.

Lúc này cuối cùng bệnh nhân cũng nhìn rõ dáng vẻ của Giang Nguyên, dường như đã nhận ra Giang Nguyên là ai, trong mắt bắt đầu lộ tia hưng phấn, môi giật giật giống như muốn nói gì đó.

Giang Nguyên vừa nghe ngực bệnh nhân, lúc này hắn cũng chú ý đến vẻ mặt của bệnh nhân, lập tức cười gật đầu, ý bảo bệnh nhân đừng nói chuyện.

Bệnh nhân thấy Giang Nguyên cười gật đầu, tia hưng phấn trên mặt càng đậm, bắt đầu làm theo yêu cầu của Giang Nguyên không nói gì nữa.

Giang Nguyên nghe ngực của bệnh nhân xong thì gỡ ống nghe xuống, sau đó lại đưa tay sờ phần xương sườn đã được dùng băng cố định một vòng, sau khi đưa ngón tay gõ nhẹ mới nhìn bác sĩ Đào Hiếu Di đứng bên cạnh, cười nói:

- Vị trí xương gãy hồi phục rất tốt, thủ pháp của bác sĩ Đào rất khá!

Bác sĩ Đào đứng bên được Giang Nguyên khích lệ một câu như vậy hơi ngại ngùng mỉm cười nói:

- Cảm ơn Chủ nhiệm Giang quá khen!

Kể ra bác sĩ Đào này cũng bốn mươi tuổi, được một thanh niên hai mấy tuổi thế này khích lệ thật sự vẫn là lần đầu tiên, cô thật sự có chút không quen. Còn một nam sinh chuyên tu bên cạnh cô lúc này khỏe miệng mím chặt nhìn cô giáo của mình được một tên nhãi còn nhỏ hơn cả mình khích lệ như vậy, anh ta cảm thấy mình cũng chẳng vẻ vang gì.

- Chủ nhiệm Giang, anh xem giúp tôi lúc nào thì tôi có thể khỏi? Tôi còn phải nằm viện bao lâu nữa?

Lúc này bệnh nhân nhìn Giang Nguyên, ánh mắt mong chờ hỏi.

Nghe thấy câu hỏi này, Giang Nguyên hơi suy nghĩ, cười nói:

- Với tình hình thế này, phải xem tốc độ hồi phục của anh có nhanh hay không. Nhưng thông thường ít nhất cũng phải nửa tháng trở lên. Vì muốn thải máu và dịch tích trong ngực anh ra ngoài cần tốn một khoảng thời gian.

Bệnh nhân nghe Giang Nguyên nói vậy thì thoáng lộ vẻ thất vọng nhưng vẫn không kìm được nhìn Giang Nguyên nói:

- Chủ nhiệm Giang, anh xem thử có cách giúp tôi không? Nửa tháng tôi thật sự lo không nổi tiền. Ở đây một ngày phải tốn một hai nghìn tệ, cùng lắm tôi chỉ có thể ở bảy, tám ngày thôi. Nếu

không sợ là gánh không nổi.

Giang Nguyên nghe thấy bệnh nhân nói vậy liền trầm ngâm, bác sĩ Đào ở bên liền cười nói:

- Lâm sư phụ, chuyện này anh không thể gấp được, chỉ có thể từ từ thôi. Việc hấp thu cũng phải cần thời gian.

Có điều lúc này người bệnh vẫn kiên trì nhìn Giang Nguyên, cầu khẩn nói:

- Chủ nhiệm Giang, tôi biết anh chữa trị vết thương rất giỏi, anh giúp tôi nghĩ cách đi.

Giang Nguyên thấy bệnh nhân vẫn không chịu thôi thì vẻ mặt vô cùng khó xử, nam sinh chuyên tu kia ở cạnh không kìm được, nhìn Giang Nguyên, thầm nói: “Đúng là biết giả vờ.”

Có điều anh ta lại lên tiếng lãnh đạm khuyên bệnh nhân:

- Lâm sư phụ, cô Đào của chúng tôi cũng vừa nói rồi, anh cần phải có thời gian, anh gấp cũng vô ích. Tình huống này, chẳng ai có cách gì tốt hơn đâu!

Chương 369: Chủ nhiệm Giang kiểm tra phòng (2)

Nam sinh chuyên tu nói ra lời này, bác sĩ Đào đứng cạnh khẽ nhún mày, sinh viên này của mình nói hơi quá.

Tuy đối diện với tình huống này, thông thường mà nói, chỉ có thể từ từ hút ra như vậy, nhưng cũng không thể nói như vậy. Khi có mặt bác sĩ cấp trên, trừ phi bác sĩ cấp trên đưa ra phán định, anh mới có thể đứng bên dựa vào phán định này để giúp đỡ. Còn trực tiếp nói ai cũng không có cách nào khác trước khi bác sĩ cấp trên chưa nói gì, như vậy là không tôn trọng bác sĩ cấp trên.

Bác sĩ Giang này tuy còn trẻ, nhưng ít nhất hiện tại hẳn là Phó chủ nhiệm khoa. Nếu sinh viên này phạm sai lầm, là thầy hướng dẫn dĩ nhiên phải bù đắp một chút.

Bác sĩ Đào thấy Giang Nguyên liếc nhìn nam sinh chuyên tu kia thì vội vàng cười nói:

- Chủ nhiệm Giang... anh xem có còn cách nào khác không?

Giang Nguyên nghe thấy bác sĩ Đào nói vậy thì cười cười, sau đó nhìn về phía bệnh nhân:

- Thế này nhé... Tôi hút cho anh thử xem sao... Nếu có thể thành công... có lẽ có thể rút ngắn được vài ngày...

Giang Nguyên vừa nói vậy, khuôn mặt bệnh nhân lập tức vui vẻ, hưng phấn nói:

- Giang... Chủ nhiệm Giang, cảm ơn... cảm ơn. Tôi biết.. biết anh chắc chắn có cách, chắc chắn có cách...

- Được rồi, đừng kích động... kéo tí nữa lại thở gấp đấy...

Giang Nguyên nhìn thấy bệnh nhân hưng phấn thì bắt đầu thở dốc liền gật đầu nhẹ, mỉm cười an ủi nói.

Bệnh nhân thì vui mừng, nhưng đám bác sĩ Đào, bác sĩ Lâm bên cạnh thì sắc mặt hơi quái dị, sau khi liếc mắt nhìn nhau, mấy người định nói lại thôi.

Trên mặt mấy sinh viên chuyên tu càng lóe lên tia cổ quái. Mặc dù năng lực kỹ thuật của họ hạn chế hơn các thầy trước mặt, nhưng họ cũng biết, tình hình thế này, dựa theo nguyên tắc điều trị, chỉ có thể thông qua dòng chảy và chậm rãi hút ra. Tình hình này gần như chưa từng nghe nói có thể hút ra...

Sau khi gật đầu với bệnh nhân, Giang Nguyên liền mỉm cười nhìn bác sĩ Đào, nói:

- Bác sĩ Đào, có ống tiêm và thuốc khử trùng iodien complex không?

- A...

Về mặt bác sĩ Đào cứng lại, sau đó vẫn quay đầu nói với nam sinh chuyên tu:

- Lô Cường, em đi lấy ống tiêm và thuốc khử trùng đến cho Chủ nhiệm Giang...

- Ờ... vâng...

Sau khi Lô Cường này sửng sốt một chút liền gật đầu, đang định ra ngoài thì đột nhiên quay đầu lại, nhìn về phía Giang Nguyên, chần chờ một lúc, sau đó mới ngại ngùng nói:

- Chủ nhiệm Giang... xin hỏi ống tiêm lớn chừng nào?

- 30ml...

Giang Nguyên thoáng trầm ngâm rồi nói.

- Ờ... được...

Lô Cường biết ban nãy mình nói hơi quá, giờ Chủ nhiệm Giang còn nhỏ tuổi hơn mình này nói có cách khác, vậy thì mình không thể phạm thêm sai lầm gì khác. Nếu không một khi thật sự phạm thêm sai lầm thì ngay cả cô giáo mình cũng không thể bảo vệ được mình.

Hơn nữa vị Chủ nhiệm Giang trước mặt này, ban nãy chỉ liếc nhìn anh ta một cái, trong lòng anh ta đã cảm thấy lạnh run. Lúc này Lô Cường mới phát hiện, tuy đối phương trẻ, nhưng không nói đến thân phận của hắn hiện nay, chỉ nói đến khí thế của hắn đã khiến mình không thể chống đỡ được rồi.

Bác sĩ Đào và bác sĩ Lâm thấy Lô Cường cầm ống tiêm quay lại thì liếc mắt nhìn nhau một cái, cuối cùng vẫn cười thấp giọng nói với Giang Nguyên:

- Chủ nhiệm Giang.. kiểu gãy xương kèm với tổn thương phổi lồng ngực thể này tương đối phức tạp... tính lưu động cũng cao, nếu hút ra, chỉ e rất khó có tác dụng...

Giang Nguyên cười cười, dĩ nhiên hắn biết bác sĩ Đào đang nhắc nhở mình, có điều hắn vẫn cười nói:

- Bác sĩ Đào không cần lo lắng... tôi có kinh nghiệm trong chuyện này!

Nghe Giang Nguyên nói vậy, bác sĩ Đào bất đắc dĩ mỉm cười, sau đó gật đầu nói:

- Được, Chủ nhiệm Giang nắm chắc là được... Trước giờ chúng tôi chưa từng làm chuyện này!

Lâm Dương Chí và Khúc Mục Dương thấy bác sĩ Đào bất đắc dĩ cười thì trên mặt cũng lộ vẻ cổ quái, nhìn về phía Giang Nguyên. Trong mắt họ không biết là muốn cười hay đang lo lắng. Có điều dĩ nhiên lúc này hai người sẽ không nói gì. Dù sao đây cũng là bệnh nhân của bác sĩ Đào, hơn nữa ít nhất trên danh nghĩa bác sĩ Giang trước mặt này là bác sĩ cấp trên của họ. Hẳn nói như thế nào thì chỉ có thể như thế đấy, bọn họ không có quyền ngăn cản.

Có điều, duy nhất một việc hiện giờ vẫn tốt là, huyết khí ngực của bệnh nhân này chủ yếu ở bên phải, cho dù bác sĩ Giang này thật sự gây ra chuyện gì ngoài ý muốn thì cũng sẽ không xảy ra vấn đề gì quá lớn.

Lúc này, Lô Cường về mặt tối tăm nhanh chóng bưng ống khử trùng và ống tiêm đến. Có điều sau lưng anh ta có thêm một người, mọi người nhìn sang, chính là Phó Chủ nhiệm Lý Lý Kỳ Giang...

Thấy Chủ nhiệm Lý tiến vào, sắc mặt của mấy người hơi kỳ lạ, không khỏi nhìn về phía Lô Cường đi trước.

Lô Cường lúc này về mặt tối tăm, nhìn thấy mọi người nhìn sang, về mặt không kìm được càng thêm khó coi, trong lòng anh ta thật sự muốn hét lên: “Không phải tôi gọi Chủ nhiệm Lý đến, là ông ấy hỏi tôi mà.”

Có điều lúc này không đến phiên anh ta lên tiếng. Anh ta chỉ có thể cẩn thận cầm ống khử trùng và ống tiêm đưa cho Giang Nguyên, sau đó đáng thương nhìn Giang Nguyên, có vẻ thể hiện sự trung thành.

Giang Nguyên cười cười không để ý, gật đầu mỉm cười nói với Chủ nhiệm Lý:

- Sao Chủ nhiệm Lý cũng tới vậy?

- A... Ha... ban nãy nghe nói bác sĩ Giang định làm một thủ thuật

nhỏ, tôi hơi tò mò nên mới đến xem thử...

Lúc này sắc mặt Chủ nhiệm Lý cũng chẳng dễ coi gì nhưng không tiện trực tiếp nói gì, chỉ đành cười khan trả lời, nói:

- Không biết bác sĩ Giang muốn làm thủ thuật gì?

Giang Nguyên cười nhìn Lô Cường bên cạnh mặt đã trắng bệch, sau đó cười nói với Chủ nhiệm Lý:

- Thủ thuật nhỏ hút máu thải khí trong huyết khí ngực...

- Hút máu thải khí trong huyết khí ngực?

Lý Kỳ Giang sửng sốt, sau đó ngạc nhiên nói:

-Ồ... tình huống thế này rất hiếm thấy...

Giang Nguyên cười cười, sau đó nói với Từ Hiểu Linh cầm bệnh án bên cạnh:

- Nếu Chủ nhiệm Lý tò mò, có thể đưa bệnh án cho Chủ nhiệm Lý xem thử!

-Ừ... vâng!

Lúc này Từ Hiểu Linh dường như cũng cảm nhận được chút khác thường trong lời nói của hai vị chủ nhiệm, cô vẫn ngoan ngoãn đưa bệnh án giao cho Chủ nhiệm Lý.

Lúc này Giang Nguyên cũng mỉm cười, nói:

- Nào, bác sĩ Đào, làm trợ thủ cho tôi...

- A... vâng!

Lúc này tuy bác sĩ Đào không muốn Giang Nguyên làm thủ thuật này, nhưng trên danh nghĩa cô thuộc quản lý của Giang Nguyên nên lập tức đáp lời, bước lên giúp đỡ.

Còn Chủ nhiệm Lý lúc này đang xem bệnh án, mặc dù cảm thấy dường như có gì đó không đúng, nhưng trước khi chưa làm rõ tình hình, ông không có cách nào lên tiếng ngăn cản Giang Nguyên.

Còn Giang Nguyên sau khi nhận miếng bông iodine bác sĩ Đào đưa sang, nhanh chóng khử trùng mấy chỗ trước ngực bệnh nhân, sau đó đeo bao tay kháng khuẩn, nhận ống tiêm bác sĩ Đào đã mở giúp, sau đó tùy tiện ngấm mấy chỗ trước ngực bệnh nhân, rồi chích một cái ở phần dưới ngực của bệnh nhân.

Mấy bác sĩ nhìn vị trí Giang Nguyên chích thì thở phào nhẹ nhõm, vì vị trí này là vị trí thường đâm ống truyền dịch, sẽ không xảy ra vấn đề gì. Xem ra vị Chủ nhiệm Giang này cũng không phải loại người hay làm bậy.

Giang Nguyên nhẹ nhàng rút ống tiêm, hẩn nhanh chóng hút ra được mười mấy mề lạp dịch máu đỏ đậm. Có điều Giang Nguyên vẫn chưa dừng lại, sau khi rút ống tiêm ra, liền vứt dịch máu bên trong vào thùng rác, sau đó lại đâm vào vùng ở mé trên ngực của bệnh nhân.

Cái đâm này, mọi người đều hít một hơi lạnh, chỗ này, ai mà đâm vào đây chứ? Chỗ này chỉ cần không cẩn thận là sẽ bị thương đến phổi...

Lúc này, vừa vặn Lý Kỳ Giang vừa xem xong bệnh án trong tay, trên mặt bắt đầu lộ vẻ tức giận, bệnh án thể này căn bản không thể hút máu thải khí. Trên ngực hiển thị rất rõ ràng từng vùng nhỏ một, hơn nữa chúng có thể hoạt động bất cứ lúc nào, sao có thể hút được?

Ông đang định nói, nhưng thấy ở đây có nhiều người, lại trước mặt bệnh nhân nên Chủ nhiệm Lý cố gắng kìm lại, sau đó nhìn Giang Nguyên đang thực hiện thủ thuật.

Vừa nhìn, ông lập tức nhíu mày, bác sĩ Giang sao lại đâm ở đó?

Có điều, Giang Nguyên đã đâm rồi, lúc này Lý Kỳ Giang cố nhịn không nói, nhưng mày thì bắt đầu nhíu chặt, trong lòng thầm mắng: “Hồ đồ... đúng là hồ đồ...”

Có điều khi ông nhìn Giang Nguyên chậm rãi đâm ống tiêm vào ngực hơn một centimet, sau đó một dịch máu nhàn nhạt được Giang Nguyên hút ra từ trong cơ thể bệnh nhân.

- Ồ...

Lý Kỳ Giang thấy vậy liền sửng sốt, sao có thể hút ra được? Thằng nhóc này may mắn thế? Lẽ nào không làm bị thương phổi sao?

Sau khi Giang Nguyên tiện tay hút hai cái lại rút ống tiêm ra, đổ mấy mề lạp máu này vào thùng rác. Sau đó hẩn lại như tiện tay đâm ống tiêm vào vài chỗ khác trên ngực bệnh nhân, nhìn vẻ kinh ngạc hãi hùng của Lý Kỳ Giang bên cạnh. Lúc này ông ta vốn định ngăn cản nhưng lại phát hiện Giang Nguyên đã đâm rồi.

Nếu đã đâm vào rồi, Lý Kỳ Giang cũng chẳng còn cách gì khác. Chỉ mong thằng ranh chết tiệt này đừng đâm ra vấn đề gì.

Có điều, chính lúc ông đang mang theo cảm xúc cầu khẩn, căng thẳng nhìn chăm chăm ống tiêm trong tay Giang Nguyên, còn thỉnh thoảng nhìn bệnh nhân, hy vọng bệnh nhân đừng xảy ra chuyện gì bất thường thì Giang Nguyên đã nhẹ nhàng rút mấy cái, sau đó lại rút ống tiêm ra.

Nhìn bảy tám ml máu đỏ sậm trong ống tiêm trên tay Giang Nguyên, lúc này hai tròng mắt Lý Kỳ Giang muốn rớt ra, trong lòng khiếp sợ lắm bầm nói: “Chuyện này... chuyện này sao có thể? Lần này không phải vẫn do may mắn đấy chứ?”

Thấy sau khi Giang Nguyên đẩy máu trong ống tiêm ra lại một lần nữa đâm vào chỗ nào đó trước ngực bệnh nhân, Lý Kỳ Giang định nói nhưng thôi, cuối cùng vẫn kìm lại...

Ông vẫn không muốn tin vào cảnh này, trong lòng vẫn thầm lăm bầm: “Có lẽ do thằng nhãi này may mắn, chỉ cần hẩn không làm bị thương phổi của bệnh nhân thì để hẩn thử lần nữa xem sao...”

Chương 370: Chủ nhiệm Giang đi kiểm tra phòng (3)

Cùng một sự việc, rõ ràng biết nó sẽ không thành công, nhưng anh lại thành công, hơn nữa còn thành công rất nhiều lần, như vậy thì chuyện này lại trở thành chính xác.

Lúc này Phó chủ nhiệm Lý Kỳ Giang không thể không thừa nhận, thủ thuật của bác sĩ Giang trước mặt hình như chính xác. Tuy ông không hiểu đối phương làm sao có thể làm được như vậy, nhưng thủ thuật của đối phương rất thành công. Chỉ ít thì từng ml máu đã được hút ra, hơn nữa còn hút thành công và chuẩn xác liên tục sáu bảy lần. Nhưng bệnh nhân không hề có gì không khỏe cả... Vị Chủ nhiệm Giang này, thực sự không bình thường, không giống với những người khác, có rất nhiều những biện pháp đặc biệt.

Cho nên, sắc mặt Chủ nhiệm Lý Kỳ Giang giống như các bác sĩ khác, vô cùng đặc sắc, lúc thì nghi hoặc, lúc thì khiếp sợ, lúc thì mờ mịt...

Điều khiến họ nghi hoặc là sao Giang Nguyên có thể tự tin đến như vậy, đối mặt với loại thủ thuật chưa từng xuất hiện trong sách vở và các kỳ san y học, làm sao hắn có thể làm được.

Họ khiếp sợ là vì tại sao Giang Nguyên có thể biết chính xác vị trí tích máu tích khí ở lồng ngực như vậy. Gần như mỗi kim đâm xuống đều đâm thấy máu. Cho dù là những kim đâm vào vị trí cực kỳ nguy hiểm nhưng vẫn không hề làm tổn thương đến phổi, điều này khiến người ta rất không thể chấp nhận được.

So với Lý Kỳ Giang, những bác sĩ khác còn khiếp sợ hơn, vì họ biết ban này Giang Nguyên không hề xem báo cáo kiểm tra nào cả, cũng không hề xem phim chụp ngực của bệnh nhân. Hắn chỉ nghe Từ Hiểu Linh báo cáo đơn giản, cho nên đáng lẽ hắn càng không thể thông qua những điều này để phán đoán chính xác vị trí tích khí và tích máu trong lồng ngực bệnh nhân đến như vậy. Giờ đôi mắt của Giang Nguyên như có khả năng xuyên thấu, có thể làm đến mức này sao có thể không khiến họ khiếp sợ cho được.

Mờ mịt là vì, bọn họ không hiểu làm sao Giang Nguyên có thể làm được như vậy, hơn nữa còn làm được tốt như vậy. Điều này khiến họ căn bản không thể nào nắm được nguyên nhân. Là những bác sĩ luôn tự tin trong ngành chấn thương này và tương đối có quyền uy hơn so với các bác sĩ bình thường, lúc này trong lòng họ bắt đầu có nghi ngờ nhất định đối với kỹ thuật và năng lực của bản thân. Họ thật sự ưu tú nhất trong nước sao?

Lúc này trong phòng bệnh vô cùng im ắng. Mấy bác sĩ đều yên lặng nhìn động tác của Giang Nguyên. So ra, các bác sĩ chuyên tu còn bình tĩnh hơn họ nhiều.

Bởi vì họ cảm thấy chiêu này của Chủ nhiệm Giang hình như thật sự rất đẹp, họ căn bản chẳng nghĩ nhiều lắm. Họ không thể ngờ chiêu này của Chủ nhiệm Giang trẻ tuổi lại khiến trong lòng các thầy của họ chấn động nhường nào.

Sau khi Giang Nguyên nhẹ nhàng đâm ống tim vào hút 3, 4ml máu từ bên trong, đổ vào thùng rác, Giang Nguyên nhẹ nhàng thở hắt ra, sau đó lại bắt đầu hút chút không khí.

Hút không khí tích trong lồng ngực đơn giản hơn một chút. Ống tiêm 30ml tuy không lớn, nhưng hút bảy, tám đến mười lần cũng có thể hút được 300ml.

Lúc này các bác sĩ bên cạnh đã có thể nghe thấy rõ, so với hơn 20 phút trước bệnh nhân vẫn còn thở gấp thì bây giờ đã hoàn toàn khác rồi. Đầu tiên bệnh nhân nằm bất động ở đó, hơi thở cũng tương đối dồn dập, nhưng giờ hô hấp đã ổn định hơn nhiều rồi...

Điều này chứng tỏ, phương pháp hút máu và khí tích tụ của Giang Nguyên có hiệu quả, thủ thuật vô cùng thành công.

- Được rồi...

Giang Nguyên lấy ống tiêm đã dùng cẩn thận gói lại xong, sau đó đưa cho Lô Cường bên cạnh, rồi lại dùng băng cá nhân dán lên mấy lỗ kim. Sau khi dán xong, hắn mới cười nói với bệnh nhân:

- Được rồi, Lâm sư phụ, giờ cảm thấy khá hơn rồi chứ!

- Chủ nhiệm Giang... Cảm ơn anh, giờ cảm thấy thoải mái hơn

nhieu rồi...

Lâm Thiên Hoa lúc này khuôn mặt tràn đầy vui mừng, trong giọng nói dường như cũng nhẹ nhàng, liền mạch hơn rất nhiều.

- Ừm... Tốt rồi, nghỉ ngơi cho tốt nhé, ít nói theo... Cứ theo lời dặn của bác sĩ Đào, uống thuốc đúng giờ, tuyệt đối nằm trên giường nghỉ ngơi... Trong vòng một tuần có lẽ có thể hút sạch rồi, quan sát thêm một hai ngày nữa, đến lúc đó nếu muốn xuất viện cũng không phải vấn đề gì lớn, có điều xương sườn liền lại cần có thời gian...

Giang Nguyên mỉm cười dặn dò.

- Hiểu rồi, hiểu rồi... bác sĩ Đào đã dặn rồi, xương sườn bị gãy phải từ từ mới liền lại, chỉ cần không cử động là được...

Lâm Thiên Hoa vội vàng gật đầu nói.

Giang Nguyên cười cười, sau đó xoay người nhìn về phía Lý Kỳ Giang, cười nói:

- Chủ nhiệm Lý, có chỉ thị gì sao? Ban này vừa phải làm một thủ thuật nên làm chậm trễ thời gian của ông, thật ngại quá!

- A... không có việc gì... không có việc gì... Chỉ cố ý đến học hỏi thôi...

Lúc này Lý Kỳ Giang đã khôi phục tinh thần. Vốn ông đến là để ngăn ngừa Giang Nguyên làm bậy, nhưng giờ chỉ có thể cười khan như vậy. Ông thành tâm tán dương nói:

- Chiêu thức này của Chủ nhiệm Giang thật sự là vô cùng kì diệu nhỉ...

- Haha, Chủ nhiệm Lý quá khen... Nếu không có chuyện gì khác, vậy tôi tiếp tục đi kiểm tra phòng đây!

Giang Nguyên mỉm cười, sau khi gật đầu với Lý Kỳ Giang thì nhìn về phía mấy người còn lại, nói:

- Được rồi, đã lỡ nhiều thời gian rồi, chúng ta mau đi kiểm tra

phòng tiếp thôi...

- Vâng, Chủ nhiệm Giang...

Lúc này giọng đáp lại của các bác sĩ rõ ràng đã kính trọng hơn, cũng nghiêm túc hơn nhiều. Điều này khiến Giang Nguyên tương đối hài lòng. Bệnh nhân đầu tiên hẳn ra tay như vậy là để trấn trện. Ban đầu mấy bác sĩ này vì lệnh của cấp trên nên mới phối hợp với hẳn. Giang Nguyên không thích cảm giác bó tay bó chân này. Nếu hẳn muốn làm ra một chút thành tích, thể hiện thực lực bản thân, vậy thì phải khiến cho các bác sĩ này thật sự phối hợp và thần phục.

Giờ hẳn đã có đủ thân phận và tư cách, vậy thì muốn làm gì cũng đều rất đơn giản, cứ lấy thực lực ra là được rồi.

Lần này hẳn đã rất thành công. Chỉ ít ngay cả vị Phó Chủ nhiệm Lý kia rõ ràng luôn lo lắng và kiêng kỵ hẳn không còn gì để nói nữa. Như vậy sau này địa vị của hẳn trong khoa sẽ được ổn định. Không ai dám đem tuổi tác hoặc chuyện hẳn đột nhiên lên chức ra để nói nữa.

Bệnh nhân của Trung tâm chấn thương chỉnh hình rất đông, hơn nữa phần lớn là bệnh nhân nguy kịch, cho nên ở đây có chín bác sĩ chữa trị thường trú, quản hơn hai trăm bệnh nhân, bình quân mỗi người chịu trách nhiệm hơn hai ước người. So với bệnh viện bình thường thì cũng không nhiều, nhưng lại tương đối tốn tinh lực.

Cộng thêm chậm trễ gần nửa tiếng do thủ thuật này, đợi khi Giang Nguyên đi khám xong cho các bệnh nhân nguy hiểm của ba bác sĩ này đã gần mười một giờ. Lúc này Giang Nguyên mới quay về phòng làm việc của mình, bưng ly nước chậm rãi uống một ngụm, thở phào một hơi.

Hắn nhẹ nhàng dựa vào chiếc ghế dựa da thật của mình, nhẹ nhàng xoay tròn, sau đó lại nhìn mấy quy định treo trên tường của phòng làm việc, Giang Nguyên đột nhiên cười... Trước giờ hẳn chưa từng nghĩ, mình cũng có ngày được làm lãnh đạo ngồi trong phòng làm việc.

Lúc trước khi vừa bắt đầu hẳn cứ tưởng sau khi mình tung hoành

mấy đại lục, trở về nước, đảm nhiệm chức giáo quan của chi bộ đội nào đó. Sau khi quay về hẳn cũng từng nghĩ, sau này mình sẽ mở một phòng khám, kiếm chút tiền, lấy một cô vợ, tìm người thân của các anh em. Có cơ hội thì báo thù cho họ hoặc là cứ bình yên sống qua ngày như vậy cả đời.

Nhưng hẳn chưa từng nghĩ, có ngày mình sẽ ngồi trong phòng làm việc, làm lãnh đạo của một khoa trong bệnh viện...

- Quả nhiên, nhân sinh thật kỳ diệu... Tuy có lẽ đây chỉ là một con đường ngắn ngủi, nhưng trong cuộc đời phải có những gặp gỡ mới lạ thì mới thú vị. Mỗi khoảng thời gian của mình đều phải cố gắng sống thật thoải mái và thích thú, vì sao lại không làm vậy chứ?

Giang Nguyên lẳng lặng dựa vào ghế, chậm rãi lắc lắc, trong đầu đột nhiên lóe lên một câu:

- Nếu đã không thể kháng cự, vậy thì cứ cố gắng hưởng thụ vậy...

- Cốc cốc cốc...

Lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa nhẹ, Chủ nhiệm Giang đang để đầu óc bay xa lúc này mới kéo tư duy trở về lại.

Sau khi ngồi thẳng người lại, Giang Nguyên mới cất cao giọng nói:

- Mời vào!

Theo giọng nói của Giang Nguyên, từ bên ngoài có một bóng dáng yếu điệu bước vào. Từ Hiếu Linh mang theo mấy bệnh án bước đến, trong mắt mang theo ngưỡng mộ và bội phục, trên mặt còn có cả vẻ cẩn thận và cung kính, hơi khom lưng với Giang Nguyên, sau đó cung kính nói:

- Chủ nhiệm Giang... Đây là ghi chép kiểm tra phòng của Chủ nhiệm tôi viết hôm nay, cô Đào đã duyệt lại, còn cần anh phải thẩm duyệt và ký tên...

- Ừm... Cứ đặt đấy đi, nửa tiếng sau quay lại đấy!

Giang Nguyên lơ đãng đảo mắt qua khe ngực thoáng ẩn thoáng hiện cùng với vùng ngực trắng nõn đối phương để lộ khi khom

lưng thầm tắc lưỡi khen ngợi, sau đó gật đầu, lãnh đạm cười nói.

- Vâng... làm phiền anh rồi, nếu anh thấy có chỗ nào tôi viết không tốt... Nhờ anh chỉ ra giúp, tôi sẽ sửa lại...

Ánh mắt Từ Hiếu Linh mang theo chút nóng bỏng, đặt bệnh án lên bàn làm việc của Giang Nguyên, sau đó mỉm cười nói.

- Ừm...

Mặc dù Giang Nguyên cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng của đối phương nhưng cũng chỉ mỉm cười, sau đó gật đầu. Những cô nàng trẻ tuổi mãi mãi luôn có sự kính ngưỡng và nồng nhiệt đối với những kẻ mạnh... điều này rất bình thường!

Giang Nguyên nhìn thấy đối phương như một con én nhỏ xinh đẹp bay lượn trong phòng làm việc liền cười cười, sau đó cầm bệnh án lên, sau khi nhìn tên, đại khái nhớ lại là bệnh nhân nào, sau đó lật đến lời dặn của bác sĩ, đọc xem bác sĩ Đào đã dùng thuốc và trị liệu như thế nào, sau khi xác định không có vấn đề gì mới lật đến trang ghi chép bệnh án sau cùng.

Là bác sĩ cấp trên thì phải chịu trách nhiệm với bất kỳ chữ ký nào của mình. Nguyên tắc của Giang Nguyên là, không làm thì thôi, nếu đã làm thì phải cố gắng làm cho thật hoàn mỹ, đặc biệt là trong bất kỳ tình huống nào có liên quan đến mạng người.

Nhìn nét chữ thanh tú ghi trên bệnh án, Giang Nguyên nhẹ nhàng gật đầu. Xem ra cô nàng Từ Hiếu Linh này cũng tài sắc vẹn toàn, sau khi đọc đến phần ghi chép Phó chủ nhiệm đi kiểm tra phòng, Giang Nguyên hài lòng mỉm cười. Về mặt tổng thể đã ghi chép lại những phân tích và chỉ thị của mình hôm nay, không hề có sai sót gì lớn.

Đối với việc này, Giang Nguyên không yêu cầu quá cao. Nếu để tự mình viết, chưa chắc đã viết tốt được như thế. Sau đó hắn mỉm cười ký tên mình lên.

Lúc này cách ngoài cửa không xa, Từ Hiếu Linh đang bị mấy sinh viên chuyên tu khác vây lại, trong tay đều ôm một chồng bệnh án, đều cần đưa cho Giang Nguyên ký tên. Lúc này có vài người căng

thằng tò mò hỏi thăm:

- Sao? Chủ nhiệm Giang dễ chịu không?

- Ừm... Dễ chịu lắm, có điều khá uy nghiêm, nhìn thấy anh ấy, tôi còn căng thẳng hơn thấy Chủ nhiệm Triệu...

Chương 371: Âm mưu đến

- Thế nào, Chủ nhiệm Giang, đã quen chưa?

Vừa ăn cơm, Chủ nhiệm Triệu mỉm cười nhìn Giang Nguyên. Ông đã nghe nói chuyện kiểm tra phòng sáng nay. Lão Lý vẫn còn nhớ mãi không quên thủ thuật mà Giang Nguyên đã làm, điều này khiến Chủ nhiệm Triệu vừa yên tâm lại vô cùng tò mò.

Giang Nguyên mỉm cười, gật đầu nói:

- Cũng được. Các bác sĩ đều rất phối hợp.

- Ừ, ừ, vậy thì tốt, vậy thì tốt. Quen là tốt rồi!

Lúc này dường như hai người đều ông nói gà bà nói vịt, nhưng rõ ràng, vẻ mặt của cả hai tương đối hài lòng.

Chủ nhiệm Triệu thấy Giang Nguyên tương đối vui vẻ cũng âm thầm thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần vị này ở đây thoải mái, hơn nữa có thể nghiêm túc làm việc, vậy thì ông cũng yên tâm rồi. Ít nhất là chẳng cần phải nói gì với cấp trên, cũng không cần lo vị này sẽ cáo tội với vị đại gia nào đó.

- Chủ nhiệm Giang nhớ cất kỹ phiếu ăn này. Sau này cho dù ở nhà ăn bệnh viện hay nhà ăn học viện y, tấm thẻ này đều có thể sử dụng được. Còn ở khu dịch vụ thì cũng có thể quét thẻ để mua những vật phẩm thường dùng, nói chung mỗi tháng đều có hạn ngạch ba ngàn tệ, cậu có thể dùng thoải mái.

Giang Nguyên thấy Chủ nhiệm Triệu đưa thẻ cơm liền mỉm cười nhận lấy. Xem ra đãi ngộ của bệnh viện TOP 3 đúng là không tệ, trợ cấp tiền cơm đã ba ngàn tệ, đủ để so với tiền lương một tháng

của người bình thường ở Vân Giang.

Sau khi ăn cơm xong, Giang Nguyên quay về phòng mình nghỉ ngơi. Sau khi nghỉ ngơi hơn một tiếng đồng hồ, sắp đến hai giờ, hắn mới đi về phía Học viện quân y. Việc bên Trung tâm chấn thương chỉnh hình đã gần như xong xuôi, nhưng hình như bên Khoa cấp cứu chấn thương chiến tranh khó xử lý hơn. Nhớ lại vị Phó giáo sư Chu Kiến Quốc kia, Giang Nguyên không nhịn được khẽ nhún mày. Ủm, đây đúng là rất có tính khiêu chiến.

Hoài Nhân Đường, Phó thủ tướng Vương lúc này đang ngồi trong phòng làm việc cau mày xem một văn kiện thư ký vừa đưa đến. Là một nhân viên lãnh đạo tầng cao, mỗi người đều có kênh tình báo đặc biệt của mình. Dĩ nhiên ông ta cũng có người bên dưới len đưa cho ông một bản tư liệu.

- Đến chỗ Trương Nghĩa Long Tổng cục hậu cần mà không tra được lệnh từ đâu đến? Trương Nghĩa Long này người bình thường đều không thể nào sao khiến được!

Phó thủ tướng Vương khẽ cau mày suy nghĩ một chút, nghi hoặc nói:

- Chẳng lẽ là do Trương Nghĩa Long tự chủ trương cho thăng chức?

Nghĩ tới điều này, hai mắt lão ta sáng ngời. Trương Nghĩa Long không phải có một người con gái tên Trương Lâm sao? Nghe nói có quan hệ khá tốt với Dương Hàn con trai độc nhất của Dương gia, lẽ nào hai nhà định liên hợp?

Sau khi Phó thủ tướng Vương nghĩ đến điều này đột nhiên cảm thấy có lý. Tên nhãi họ Giang này không biết rốt cuộc có quan hệ gì với Dương gia, nhưng chắc chắn Trương Nghĩa Long biết. Cho nên gã ta mới nhân cơ hội này tìm một chỗ tốt cho thăng nhãi, sau đó hai nhà đều hài lòng.

Nghĩ tới đây, trên mặt Phó thủ tướng Vương bắt đầu lộ ra nụ cười lạnh, lão ta không thể nghĩ ra khả năng nào khác nữa.

Chỉ có khả năng này là cao nhất. Cho dù thế nào, dù sao chuyện

này cứ đem ra nói cũng không sao cả. Lão Dương ơi lão Dương, còn mày nữa cái thằng nhãi họ Trương, lần này tao phải lột thể diện của các người. Hơn nữa hai nhà các người dính vào những chuyện thế này chính là chuyện đại tối kỵ của quân đội và chính trị. Khả khả khả.

Chỉ cần tung chuyện này ra, không những hai nhà này gặp phiền phức lớn, hơn nữa dĩ nhiên là quân hàm gì đó của thằng nhãi Giang Nguyên cũng sẽ không giữ được. Hơn nữa hai nhà vì tự bảo vệ mình, sẽ không ai còn dám bảo vệ thằng nhãi này.

Từ đó có thể nói là nhất cử lưỡng tiện.

Phó thủ tướng Vương cười tự đắc, sau đó lãnh đạm nói với thư ký đứng cạnh.

- Gọi Vương Cường lại đây một chút.

Rất nhanh, một người đàn ông trung niên hơn bốn mươi tuổi cẩn thận và cung kính nói:

- Vương lão, ngài tìm tôi!

- Ừ, có chuyện cần anh đi làm.

- Nhất định phải cẩn thận tuyệt đối không thể để xảy ra sơ sót.

Lúc này tất nhiên Giang Nguyên không biết mình đã chọc vào một phiền phức nhỏ. Lần này dường như bắt đầu bành trướng lên. Có một lão đại ra tay đối phó hẳn.

Hắn đang vô cùng thoải mái đi về phía văn phòng của Khoa cấp cứu chấn thương chiến tranh. Về việc tiếp theo phải làm gì, hẳn thật sự không có chút khái niệm nào. Theo cách nói của ông cụ Dương, hẳn phải làm một giáo sư lên lớp thật sự. Ít nhất cũng phải đem một vài kinh nghiệm dạy cho các sinh viên, làm ra được chút thành tích.

Có điều, hiện giờ hẳn thật sự không biết phải bắt tay vào như thế nào. Hẳn định xem thử sắp xếp trong khoa, ít nhất vị Chủ nhiệm Khâu Dương Nguyên kia có lẽ cũng nhận được vài chỉ thị, giúp mình sắp xếp cả rồi.

Theo thông lệ, Giang Nguyên trực tiếp đi đến văn phòng Chủ nhiệm khoa, trước tiên xem thử Chủ nhiệm Khâu sắp xếp cho mình như thế nào.

- À, Chủ nhiệm Giang đến rồi à. Đến đây đến đây, mời ngồi mời ngồi!

Vị Chủ nhiệm Khâu này vẫn nhiệt tình như vậy. Vừa thấy Giang Nguyên đến ông vừa châm trà, vừa ân cần hỏi thăm khiến Giang Nguyên hơi ngại.

Đợi sau khi Giang Nguyên nhấp hai ngụm trà, Khâu Dương Nguyên nhìn đồng hồ, rồi cười nói:

- Bên cạnh là phòng làm việc của Chủ nhiệm Giang. Đi, tôi đưa cậu đi xem thử trước đã nhé?

- Được, vậy làm phiền Chủ nhiệm Khâu rồi.

Giang Nguyên mỉm cười, buông ly trà xuống, đứng dậy nói.

Sau khi Giang Nguyên nhìn thấy phòng làm việc thứ hai của mình lại một lần nữa không khỏi cảm thán. Phòng làm việc bên Học viện y này rõ ràng còn rộng hơn bên Trung tâm chấn thương chỉnh hình nhiều. Chả trách Chủ nhiệm Triệu nói văn phòng của họ hơi nhỏ. Bên này tuy cũng là một gian phòng, nhưng gần như rộng hơn bên kia gần một nửa.

Khâu Dương Nguyên nhìn thấy vẻ hài lòng của Giang Nguyên liền cười ha hả nói:

- Điều kiện bên chúng tôi tốt hơn bên Bệnh viện đa khoa một chút.

Khâu Dương Nguyên giao chìa khóa cho Giang Nguyên xong, lại nhìn đồng hồ, sau đó cười nói:

- Bác sĩ Giang, chiều trong khoa chúng ta có một tiết chung, mau vào lớp rồi. Đi thôi, cũng để cho các sinh viên làm quen với Chủ nhiệm mới cậu chứ!

- Được!

Giang Nguyên không ngờ Chủ nhiệm Khâu lại sắp xếp như vậy. Có điều hẳn cũng không quá để ý, cho dù chiều nay trực tiếp sắp xếp cho hẳn một tiết cũng chẳng sao. Về vấn đề cấp cứu chấn thương chiến tranh hẳn vô cùng tự tin.

Học viện quân y ba quân chủng không chiêu sinh hệ đại học, chỉ chiêu sinh nghiên cứu sinh tiến sĩ và thạc sĩ, cho nên sinh viên không nhiều lắm. Cộng thêm mỗi năm số sinh viên chuyên tu đến từ quân đội, một năm nhận khoảng bảy tám trăm người.

Và sinh viên Khoa cấp cứu chấn thương chiến tranh tính ra là đông nhất trong Học viện quân y, có điều cộng lại cũng chỉ hơn ba trăm người.

Điều này khiến cho Giang Nguyên đã quen dạy lớp đông sinh viên ở Đại học Đông Nguyên sau khi bước vào giảng đường thật sự cảm thấy có gì đó không quen.

Nhìn gương mặt lạnh nhạt của Giang Nguyên, lúc này Chủ nhiệm Khâu cũng âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Ông thật sự không rõ lai lịch vị Chủ nhiệm Giang trước mặt, cho nên ông vốn lo lắng Giang Nguyên sẽ mất bình tĩnh, giờ thì ông yên tâm rồi.

Giảng bài của tiết này hình như chính là Phó giáo sư Chu Chu Kiến Quốc. Lúc này gã đang ngồi bên dưới, vừa lật sách giáo khoa vừa uống trà.

Lúc gã ngẩng đầu lên thấy Chủ nhiệm Khâu Giang Nguyên tiến vào, gã thoáng sửng sốt một chút, sau đó lập tức nặn ra một nụ cười, đứng dậy nói:

- Ôi, sao Chủ nhiệm Khâu và Chủ nhiệm Giang lại đến đây?

- Hôm nay là ngày đầu tiên Chủ nhiệm Giang đến khoa nhận chức, vừa hay nhớ ra chiều nay có tiết chung, thế là tôi dẫn Chủ nhiệm Giang đến đây để gặp các đồng chí.

Lúc này Khâu Dương Nguyên cũng mỉm cười nói:

- Lão Chu, không làm phiền anh đấy chứ!

- Haha, sao có chứ. Tiết hôm nay là bài khá phức tạp. Chủ nhiệm

cũng biết, những tiết chung thể này, căn bản là để mọi người tìm hiểu sâu về lý luận và thực tiễn của cấp cứu chấn thương chiến tranh.

Trên mặt Chu Kiến Quốc không nhìn ra chút không vui nào, gãi híp mắt cười nhìn Khâu Dương Nguyên và Giang Nguyên nói.

Giang Nguyên nhìn bộ dạng vô hại của Chu Kiến Quốc trong lòng thầm lắc đầu. Nếu không phải mình đã nhìn ra chuyện này, biết mình chiếm vị trí này của gã, thật sự sẽ không thể ngồi giờ trong lòng thẳng nhai này chắc là muốn bóp chết mình cũng nên.

- Ừ, ừ, vậy thì tốt, vậy thì tốt.

Khâu Dương Nguyên cười gật đầu, sau đó nhìn về phía Giang Nguyên nói:

- Bác sĩ Giang, mặc dù có rất nhiều sinh viên đều biết cậu, nhưng lát nữa có thể cậu cần lên bục giảng nói vài câu.

- Được, không thành vấn đề!

Giang Nguyên cười gật đầu nói.

- Đến đây đến đây, vẫn chưa vào tiết. Chúng ta ngồi đây cái đã, tiếp theo tôi sẽ nói về sắp xếp công việc của Chủ nhiệm Giang!

Khâu Dương Nguyên mỉm cười nói.

- A, được.

Giang Nguyên đang quan tâm đến việc này, nghe thấy Chủ nhiệm Khâu chủ động nhắc tới, dĩ nhiên Giang Nguyên sẽ không từ chối.

- Bác sĩ Giang, căn cứ theo chỉ thị cấp trên chủ yếu là nhờ Chủ nhiệm Giang dạy về ứng dụng thực tiễn trong cấp cứu chấn thương chiến tranh!

Nghe thấy lời này, trong lòng Giang Nguyên cười thầm, sau đó lại tự chỉ định cho mình, dạy cái gì căn bản không cần mình sắp xếp.

- Vì buổi sáng Chủ nhiệm Giang phải làm bên Bệnh viện đa khoa,

chiều mới có thể giảng dạy bên này, cho nên tôi định thế này, tôi sắp xếp cho cậu một tuần ba tiết chung, cậu cảm thấy thế nào?

Chủ nhiệm Khâu nhìn Giang Nguyên cười nói:

- Hơn nữa vừa hay Chủ nhiệm Giang cũng làm việc bên Trung tâm chấn thương chỉnh hình, nhiều lúc cũng có không ít sinh viên qua bên đó kiến tập. Cậu tiện thể dạy các ứng dụng thực tiễn luôn.

Giang Nguyên nghe Chủ nhiệm Khâu sắp xếp thì nhẹ nhàng gật đầu. Thời gian căn bản cũng tương tự với việc dạy ở Đại học Đông Nguyên, hẳn lập tức liền cười nói:

- Cái này không thành vấn đề.

- Được, vậy cứ sắp xếp thế đi.

Khâu Dương Nguyên dứt lời, tiếng chuông vào tiết vang lên.

- Các bạn sinh viên, hôm nay Khoa cấp cứu chấn thương chiến tranh chúng ta có một vị Phó chủ nhiệm mới đến sẽ dạy cho mọi người về ứng dụng thực tế của cấp cứu chấn thương chiến tranh.

Khâu Dương Nguyên đứng trên bục giảng, cao giọng nói:

- Giáo viên mới này, tôi nghĩ mọi người tương đối quen thuộc. Sau đây xin mời Chủ nhiệm Giang Nguyên lên nói chuyện với mọi người!

Các sinh viên xung quanh nghe Chủ nhiệm Khâu nói thế lập tức yên tĩnh, sau đó là một tràng vỗ tay nhiệt liệt vang lên, mang theo chút hưng phấn và hiếu kỳ, nhìn về phía Giang Nguyên đang đi lên bục giảng. Đối với bác sĩ Giang đang hot thời gian gần đây, họ tương đối tò mò. Đối với việc Giang Nguyên đột nhiên trở thành thầy của họ thì càng tò mò hơn.

Chu Kiến Quốc ngồi bên dưới nghe thấy tràng vỗ tay nhiệt liệt vang lên bên tai, lại nhìn Giang Nguyên mỉm cười chậm rãi bước lên bục giảng, lúc này đôi mắt nhỏ kia bắt đầu chậm rãi híp lại, nở nụ cười âm lạnh.

Chương 372: Binh đến tướng cản

- Các bạn học, chào mọi người, tôi là Giang Nguyên, rất vui vì đã đến Khoa cấp cứu chấn thương chiến tranh, trở thành thầy của mọi người... Các bạn học đang ngồi ở đây đa phần là những nhân tài quân y ưu tú của quân đội ta, vô cùng hiểu rõ tình hình thương tổn trong chiến tranh, cho nên cấp cứu chấn thương chiến tranh trong chiến tranh nói là một môn học cực kỳ quan trọng...

Giang Nguyên sớm đã quen đứng trên bục giảng nên vô cùng chậm rãi nói. Hắn cứ thế lưu loát nói, hoàn toàn chẳng có chút khó khăn gì. Chu Kiến Quốc và Khâu Dương Nguyên đứng bên nhìn Giang Nguyên miệng lưỡi lưu loát như vậy thì một lúc lâu vẫn chưa thể hồi thần.

Hai người thật sự không ngờ, người thanh niên này chẳng qua chỉ hơn hai mươi tuổi, vậy đứng trên bục giảng lại thoải mái tự nhiên, quả thật là trông vô cùng lão luyện.

“Hừ hừ... Xem là biết đã luyện tập qua. Chả trách cấp trên lại cho hắn đến đây để kiểm tra nghiệm...” Chu Kiến Quốc ở bên âm thầm lạnh lùng nói.

“Có điều, cho dù y giỏi nói thì đã sao chứ? Đây là trường học, không phải quan trường... Nói có hay, nhưng y không có thành tích thì khác gì rác rưởi chứ?”

Chu Kiến Quốc nhìn Giang Nguyên đang thoải mái nói, lại nhìn những ánh mắt nóng bỏng đang nhìn lên bục giảng xung quanh, ánh mắt dần lạnh đi, trong lòng bắt đầu âm thầm nở nụ cười lạnh.

- Được rồi, hy vọng mọi người có thể cùng tôi học thật tốt môn này, đừng phụ lòng hy vọng của quốc gia và nhân dân, trở thành một quân y ưu tú thực sự!

Sau khi nói xong, Giang Nguyên liền gật đầu với mọi người rồi chậm rãi bước xuống khỏi bục giảng trong tiếng vỗ tay nhiệt liệt của các sinh viên.

Lúc này Chu Kiến Quốc đột nhiên mỉm cười, bước lên bục giảng,

nâng tay lên với các sinh viên xung quanh, ý bảo im lặng...

Các sinh viên thấy giáo sư Chu bước lên bục giảng thì lại trở lại im lặng. Nên biết giáo sư Chu này bình thường rất nghiêm khắc, không có ai dám chọc gã không vui.

- Được rồi, các bạn học, hôm nay chúng ta đã được gặp Chủ nhiệm Giang Nguyên nổi tiếng trong thời gian gần đây...

Chu Kiến Quốc nói lời này vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, dường như không ai có thể nghe ra ý trào phúng và khinh thường trong lời nói của gã. Đương nhiên... ít nhất các sinh viên này không hiểu. Những Khâu Dương Nguyên đứng bên thì đã nghe ra được chút khác thường trong câu này. Dĩ nhiên ông biết Chu Kiến Quốc đang bày tỏ sự bất mãn đối với ông nên không kìm được xấu hổ, sau đó ông như vô tình nhìn Giang Nguyên đứng cạnh.

Ông thấy lúc này Giang Nguyên vẫn đang mỉm cười, dường như không hề cảm nhận được chút khác thường nào trong lời nói của Chu Kiến Quốc. Lúc này Khâu Dương Nguyên mới âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Có điều ông mới vừa thở phào thì lại nghe Chu Kiến Quốc đứng trên bục giảng đột nhiên nói:

- Tất cả mọi người đều biết Chủ nhiệm Giang đã lập được công lớn ở Lỗ Sơn, chỉ dựa vào những dụng cụ đơn giản và cả những loại thuốc đơn giản đã có thể hoàn thành rất nhiều ca phẫu thuật lớn, đó chính là ứng dụng điển hình của y học cấp cứu chấn thương trong chiến tranh của chúng ta...

- Tiết học ngày hôm nay mọi người cũng biết liên quan đến việc kết hợp giữa lý luận và thực tiễn cấp cứu chấn thương trong chiến tranh, Chủ nhiệm Giang là chuyên gia của phương diện này... Chi bằng chúng ta hãy hoan nghênh Chủ nhiệm Giang giảng cho chúng ta tiết này, có được không?

Chu Kiến Quốc nói xong liền cười tủm tỉm, vỗ tay thật mạnh...

Các sinh viên nghe giáo sư Chu Kiến Quốc đề nghị như vậy, còn bắt đầu vỗ tay thì trong mắt liền lộ tia hiếu kỳ, lần lượt vỗ tay

theo.

Nói thật, mấy sinh viên hai mấy tuổi này, tuy hơn phân nửa đều vô cùng bội phục động tác của Giang Nguyên ở Lỗ Sơn, nhưng cũng có những người tương đối không phục Giang Nguyên. Dù sao họ đều đã hai lăm hai sáu, hai bảy hai tám tuổi...

Tuổi như vậy, hầu hết đều là giai đoạn vô cùng tự kiêu. Hơn nữa họ cũng có tư cách để kiêu ngạo. Những người có thể đến Học viện y ba quân chủng nghiên cứu hoặc chuyên tu nếu không phải thiên chi kiêu tử, nếu không phải con cưng của giới quân đội, làm sao có tư cách vào đây.

Tuổi của họ so ra còn lớn hơn cả Giang Nguyên, nhưng hiện tại cùng lắm họ cũng chỉ mang quân hàm thiếu úy, trung úy. Giang Nguyên trước mặt một bước lên tiên, trở thành Phó chủ nhiệm Khoa cấp cứu chấn thương chiến tranh quan trọng nhất trong Học viện quân y. Chức vụ này ít nhất cũng phải một chuyên nghiệp cấp bảy mới có thể đảm nhiệm được. Mọi người mà so với hắn, giống như trời với đất, như thế sao người ta không ghen tỵ cho được.

Cho nên, một bộ phận tương đối này cũng hòa theo Chu Kiến Quốc, muốn xem thử vị Chủ nhiệm Giang này có thật sự có tài không. Nếu thật sự chỉ bình thường, vậy thì mọi người chỉ mong được khinh thường hắn... À, chẳng qua đối phương may mắn, gặp được cơ hội tốt, sau đó nhờ được lằng xê mà có cơ hội lên vị trí này.

Sau đó thì chỉ hận sao mình không may mắn như vậy, dĩ nhiên tâm lý cũng bình ổn hơn nhiều.

Khâu Dương Nguyên đứng bên thấy Chu Kiến Quốc đột nhiên kéo theo vài sinh viên làm ồn ai thì vẻ mặt tràn đầy ngạc nhiên. Sao ông có thể ngờ được Chu Kiến Quốc này lại làm ra chuyện khôn nạn như vậy. Anh đã từng thấy bác sĩ trẻ nào trước giờ chưa từng chính thức dạy y học, không hề có sự chuẩn bị mà đứng lên bực giảng giảng bài chưa?

Có điều lúc này Chu Kiến Quốc đã đẩy họ vào thế đã rồi, đám sinh viên cũng đang hưởng ứng, lúc này cho dù Chủ nhiệm ông có đứng ra lên tiếng cũng không thể ngăn được.

Nghĩ tới đây, trong lòng Khâu Dương Nguyên bức bối. Chu Kiến Quốc này đúng là không có cái nhìn đại cục, sai có thể vì chút ân oán riêng mà làm hỏng đại cục như vậy?

Có điều bay giờ cũng không còn cách nào khác. Lúc này Khâu Dương Nguyên chỉ có thể bất đắc dĩ nhìn về phía Giang Nguyên. Kế sách duy nhất hiện nay là nếu Giang Nguyên không đồng ý lên dạy thì chỉ mình hắn có thể lên tiếng tìm cái cớ thoái thác. Tuy như vậy sẽ đả kích tính tích cực của sinh viên, hơn nữa cũng để lại ấn tượng không quá tốt trong lòng sinh viên, nhưng chí ít còn đỡ hơn là lên bục giảng cho xấu hổ.

Có điều, Khâu Dương Nguyên liếc mắt nhìn sang đã thấy trước rất nhiều ánh mắt nóng rực thể này, Giang Nguyên vẫn bình tĩnh như cũ, dường như hắn chẳng thèm để ý đến chuyện này.

Chu Kiến Quốc đứng trên bục giảng lúc này đang nở nụ cười mỉm nhìn chằm chằm Giang Nguyên. Vốn gã cho rằng trên mặt thẳng nhai này sẽ lộ ra chút khiếp sợ, nhưng ai ngờ từ lúc đám sinh viên bắt đầu ồn ào hô lên, trên mặt đối phương vẫn không hề có chút căng thẳng hay lo lắng gì, chỉ có một nụ cười mỉm lãnh đạm.

Thậm chí cho đến giờ, cùng với tiếng vỗ tay về hô hào càng lúc càng nhiệt liệt của các sinh viên, trên mặt hắn cũng không hề có chút thay đổi, có điều ý cười trên mặt càng lúc càng đậm, hơn nữa thoạt nhìn rất tự tin.

Đúng lúc Chu Kiến Quốc đang dần kinh ngạc, Giang Nguyên liền mỉm cười đi lên bục giảng, giống như không hề lo lắng chút nào.

Chu Kiến Quốc thấy Giang Nguyên bước lên thì vội vàng nhường bục giảng, mỉm cười nhìn Giang Nguyên, có điều trong lòng gã thì thầm bức bối. Chẳng lẽ thẳng nhai này thật sự lợi hại như vậy. Trước giờ không có kinh nghiệm trong lĩnh vực này mà giờ dám bước lên giảng bài trong khi không hề có sự chuẩn bị gì?

Đứng trên bục giảng, Giang Nguyên mỉm cười nhìn sinh viên xung quanh, cùng với tiếng vỗ tay càng lúc càng nhiệt liệt của các sinh viên, hắn liền đưa tay ra ép ép xuống.

Đợi sau khi tiếng vỗ tay của các sinh viên dần dừng lại, lúc này

Giang Nguyên mới mỉm cười gật đầu với mọi người, nói:

- Cảm ơn tràng vỗ tay của mọi người...

- Hôm nay hơi bất ngờ một chút, không ngờ mọi người lại nhiệt tình như vậy... Nhân đây tôi cũng xin cảm ơn sự tín nhiệm của Giáo sư Chu Kiến Quốc...

Nói tới đây, Giang Nguyên còn mỉm cười quay đầu nhìn Chu Kiến Quốc, sau khi mỉm cười gật đầu cảm ơn mới quay đầu lại, nhìn về phía các sinh viên.

Lúc này Chu Kiến Quốc miễn cưỡng gật đầu với Giang Nguyên, tỏ ý đáp lễ. Đợi sau khi tầm mắt của Giang Nguyên dời đi, sắc mặt của gã đã xanh xám và buồn bực. Lúc này gã đã nhìn ra sự tự tin trên mặt Giang Nguyên. Giang Nguyên thật sự không hề căng thẳng và lo lắng về việc này, hơn nữa dường như còn tương đối nắm chắc...

Lúc này, Chu Kiến Quốc nhìn bộ dạng ứng đối tự nhiên của Giang Nguyên gã tin, nếu lúc này Giang Nguyên thật sự không gắng được, với trạng thái và khí chất của hắn hiện tại, muốn tìm lý do thoái thác tương đối đơn giản.

Hơn nữa hắn là cũng rất dễ dàng thuyết phục các sinh viên này...

Khâu Dương Nguyên đứng bên lúc này trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm, biết Giang Nguyên tất nhiên đã có cách ứng phó. Đồng thời ông hưng hăng liếc nhìn Chu Kiến Quốc, nhìn khuôn mặt xanh xám buồn bực của Chu Kiến Quốc, lúc này cơn tức trong lòng ông mới dần tan đi. Sau khi ông âm thầm hừ lạnh một tiếng mới không thèm chú ý đến Chu Kiến Quốc nữa.

Ông dồn sự chú ý vào Giang Nguyên. Lúc này ông mới phát hiện, chàng thanh niên này quả không phải là hư danh, chỉ nhìn vào khuôn mặt bình tĩnh cả hắn khi đối mặt với các sinh viên là đã biết hắn tương đối không đơn giản rồi.

Khâu Dương Nguyên ông già như vậy rồi, rất hiếm khi nhìn thấy một thanh niên mới chừng đó tuổi nhưng lại có năng lực và sức hút như vậy.

Trong lòng ông lập tức cảm thán, thanh niên bây giờ thật sự không đơn giản, đúng là tre già măng mọc...

Khâu Dương Nguyên bên này cảm thán. Lúc này Giang Nguyên đã đứng trên bục giảng, bắt đầu giảng bài cho các sinh viên rất lưu loát.

- Cảm ơn mọi người đã tin tưởng tôi. Vậy tôi sẽ khái quát đơn giản ứng dụng thực tế tại hiện trường của cấp cứu chấn thương chiến tranh, giải thích vài vấn đề đơn giản...

- Đường nhiên... Giờ cũng chỉ có thể giải thích vài vấn đề đơn giản, vì chấn thương trong chiến tranh có quá nhiều loại, hơn nữa phương pháp xử lý đều không giống nhau... Giờ tôi chỉ có thể nói một vài trường hợp, và đều là những trường hợp thường thấy, và cả một vài ý thức xử lý tương ứng...

- Có lẽ vài sinh viên sẽ hỏi, vì sao là ý thức xử lý chứ không phải phương pháp xử lý?

- Ở đây, tôi phải nói với mọi người... Tình huống trên chiến trường thiên biến vạn hóa, có lẽ vị trí tình huống bị thương giống nhau, nhưng xử lý lại hoàn toàn khác nhau...

Chu Kiến Quốc thấy Giang Nguyên thật sự đứng trên đó, miệng lưỡi lưu loát giảng về ứng dụng thực tế cấp cứu chấn thương chiến tranh, hơn nữa còn tương đối hấp dẫn mọi người, ít nhất là đám sinh viên xung quanh lúc này đều chăm chú lắng nghe, hoàn toàn cẩn thận chăm chú hơn lúc gã giảng bài. Lúc này sắc mặt Chu Kiến Quốc hoàn toàn trầm xuống.

Chương 373: Lạc đường

Đối với việc giảng bài, Giang Nguyên nghiêm túc nổi tiếng ở Học viện y Đại học Đông Nguyên. Nếu đã lên bục giảng, vậy thì nội dung phải tương ứng với một tiết học, chắc chắn không quá ngắn, nhưng cũng chắc chắn sẽ không giảng không kịp hết nội dung.

Cho nên, tiết học này hẳn đứng trên bục giảng giảng rất lưu loát, mặc dù không mang theo nước, nhưng thể lực tốt của hắn đã giúp

hắn có thể thao thao bất tuyệt ba tiếng đồng hồ, trừ nghỉ ngơi mười lăm phút giữa giờ thì hoàn toàn không hề dừng lại thêm.

Các sinh viên bên dưới cũng nghe cực kỳ chăm chú, dù sao Giang Nguyên mấy năm nay đã có kinh nghiệm chữa trị chấn thương trong chiến tranh ở nước ngoài, trong nước chắc chắn không ai có thể so sánh được, bởi vậy hắn giảng những thứ này vô cùng thận miệng. Các sinh viên bên dưới ai nấy đều liên tục gật đầu; Chủ nhiệm Triệu và Chu Kiến Quốc ngồi bên dưới lúc này cũng nhìn Giang Nguyên giọng nói sang sảng trên bục giảng, dường như vô cùng hiểu rõ những điều này với khuôn mặt khác nhau.

Trên mặt Chủ nhiệm Triệu tràn đầy bội phục. Giờ ông đã hiểu, tại sao bác sĩ Giang trẻ tuổi như vậy mà đã được ủy thác trách nhiệm như thế. Hóa ra cậu ta thật sự giỏi về phương diện này đến như vậy. Ông là chủ nhiệm Khoa cấp cứu chấn thương chiến tranh, dĩ nhiên biết những gì Giang Nguyên nói đều là những kinh nghiệm hữu ích khi thực sự ra chiến trường. Hơn nữa những thứ mà Giang Nguyên giảng, có lúc ngay cả ông cũng đột nhiên cảm thấy như khơi dậy lòng người, giúp ông chợt hiểu thông những vấn đề trước kia chưa hiểu rõ.

Còn Phó giáo sư Chu Chu Kiến Quốc lúc này sắc mặt tối tăm. Mặc dù trên mặt vẫn treo nụ cười cố định, nhưng không ai có thể nhận ra nụ cười của gã rất miễn cưỡng. Đây vốn cũng là tiết của gã, kết quả người khác giảng còn hay hơn gã gấp mấy lần, các sinh viên ai nấy đều tập trung lắng nghe, nghe rất nhập tâm.

Nếu là người khác giảng thì cũng thôi đi, nhưng đây là do gã tự mình gây chuyện, mời người khác lên giảng. Giờ thì hay rồi, người ta vừa giảng, lập tức phân rõ cao thấp. Phó giáo sư phụ trách môn như gã đây sau này làm sao còn lên lớp được nữa?

- Được rồi, hôm nay tôi giảng đến đây thôi. Tôi nghĩ có lẽ mọi người đã hiểu rất rõ thế nào là ý thức xử lý rồi.

Giang Nguyên nhìn đồng hồ, sau đó cười nói:

- Giờ, chúng ta còn mười lăm phút nếu mọi người có vấn đề gì có thể giơ tay lên hỏi.

Giang Nguyên vừa dứt lời, bên dưới nhanh chóng có một loạt cánh tay giơ lên. Dù sao tiết ban này tuy Giang Nguyên giảng rất dễ hiểu, nhưng cũng chỉ mới giảng sơ thôi, có rất nhiều thứ các sinh viên hứng thú đều chưa thể nào giảng hết được.

Nhìn một loạt cánh tay bên dưới, Giang Nguyên cũng chỉ đành mỉm cười chỉ từng người một.

Trong mười lăm phút, Giang Nguyên cố gắng trả lời các câu hỏi một cách đơn giản nhất, nhưng cũng chỉ miễn cưỡng trả lời được tám câu hỏi.

- Được rồi, các bạn học, giờ đã hết tiết, có vấn đề gì có thể hỏi vào lần sau. Sau này mỗi tuần tôi sẽ có ba tiết chung, cơ hội còn rất nhiều.

Giang Nguyên nhìn những sinh viên mặt tràn đầy thất vọng liền cười gật đầu, sau đó nói:

- Tan học.

- Clap clap clap!

- Đặc sắc, thật sự quá đặc sắc!

Đồng chí Khâu Dương Nguyên nhìn thấy Giang Nguyên đi xuống liền đứng dậy cảm thán vỗ tay, trong mắt mang đầy sự thán phục nói.

- Haha, Chủ nhiệm Khâu quá khen rồi.

Đã lâu không giảng bài, giảng một tiết này khiến Giang Nguyên cảm thấy rất không tệ, đột nhiên có chút hoài niệm cảm giác nhàn nhã khi ở Đại học Đông Nguyên, ít nhất là lúc đó không cần phải lục đục đầu óc như thế này.

Chu Kiến Quốc bên cạnh lúc này cũng chỉ có thể mỉm cười, cười khan bắt tay Giang Nguyên nói:

- Chủ nhiệm Giang lợi hại quá, giảng sống động như thật!

“Gì mà sống động như thật, anh cho rằng tôi đang tạc tượng sao?”

Năng lực tinh thần nhạy cảm khiến Giang Nguyên cảm nhận rõ sự bức bối và giận dữ dưới khuôn mặt tươi cười của Chu Kiến Quốc, Giang Nguyên thầm lẩm bẩm hai câu nhưng cũng cười hi hi nói:

- Giáo sư Chu quá khen, thật sự quá khen rồi!

Nhìn thấy ý cười dày đặc trong mắt Giang Nguyên, lúc này đồng chí Chu Kiến Quốc cảm thấy trong lòng bắt đầu run lên. Lễ nào thẳng nhãi này cố ý?

Sau khi chào tạm biệt hai đồng nghiệp, lúc Giang Nguyên lái xe định quay về Đại viện Dương gia, chuông điện thoại của hắn lại reo lên.

Giang Nguyên đưa tay cầm lên xem, cả cười, quả nhiên là Phan Hiểu Hiểu canh đúng giờ gọi đến.

- Alo? Sao, hôm nay định mời ngược lại à?

Giang Nguyên mỉm cười nói.

- Được, không thành vấn đề, có điều buổi tối thì anh phụ trách.

Phan Hiểu Hiểu cười hì hì đáp lời nói.

- Buổi tối?

Giang Nguyên ngẩn người, sau đó cả cười, gật đầu nói:

- Được, không thành vấn đề.

- Vậy chúng ta gặp ở Khánh Vân Lâu.

Phan Hiểu Hiểu cười nói:

- Tôi đã đặt họ món Phật nhảy tường rồi!

- Phật nhảy tường? Chơi lớn đây!

Giang Nguyên vừa nghe thấy có đồ ăn ngon trong miệng bắt đầu chảy nước miếng, cười nói:

- Được, đúng rồi, ở đâu vậy?

- Anh nói với tài xế, anh ấy sẽ đưa anh đến.

Phan Hiểu Hiểu bó tay nói.

Giang Nguyên cười khỏ một tiếng, nói:

- Nhưng mà tôi lái xe.

- Anh lái xe? Không phải anh không có bằng lái sao? Xe đâu ra?

Phan Hiểu Hiểu sửng sốt, sau khi hồi liên tục vài câu nhưng chợt hiểu ra, nói:

- Được rồi, phố Trường An đi tới một chút, ở...

Sau khi Giang Nguyên hỏi rõ vị trí liền cúp điện thoại, sau đó mỉm cười lái xe đi.

Đường xá ở đây Giang Nguyên không quen lắm, nhưng sau vài lần vòng vo, cuối cùng đến một ngã rẽ không biết phải rẽ theo hướng nào, cứ vòng vo mấy lần, lúc này cuối cùng hắn đã chú ý thấy hai cảnh sát giao thông đã nhìn chằm chằm mình khá lâu, hơn nữa bên cạnh còn có một chiếc xe đã bị chặn lại, hình như đang viết giấy phạt.

Nhìn thấy cảnh sát giao thông, lúc này Giang Nguyên mới nhớ ra ban nãy có vẻ mình đã phạm khá nhiều lỗi, lập tức bất đắc dĩ dừng lại, lại nhìn nhìn mấy tấm giấy chứng nhận ra vào gì đó ở bộ cửa sổ xe mình, sau đó hắn lái xe về phía cảnh sát giao thông bên kia.

Chủ chiếc xe đang bị cảnh sát giao thông viết giấy phạt nhìn thấy xe của Giang Nguyên dừng bên cạnh mình, trên gương mặt vốn đang đau khổ của anh ta lúc này cuối cùng đã nở nụ cười. Xem ra cuối cùng đã có người xui xẻo như mình.

Sau khi Giang Nguyên dừng xe lại, hạ cửa sổ xuống, một cảnh sát giao thông bên cạnh lập tức chạy đến, hành kính lễ, sau đó khom lưng, cung kính nói:

- Đồng chí, xin hỏi có gì cần giúp đỡ?

- À, chào anh, tôi muốn hỏi thăm, Khánh Vân Lâu đi đường nào?

Giang Nguyên cười khan hai tiếng, bất đắc dĩ nói.

- Khánh Vân Lâu?

Viên cảnh sát giao thông này sau khi sửng sốt liền cười chỉ sang bên phải nói:

- Ngài đi bên này, đi về phía trước khoảng bốn trăm mét thì lại cua phải đi hai trăm mét là tới.

- Ồ, được, cảm ơn nhé!

Sau khi Giang Nguyên mỉm cười cảm ơn lại lái xe đi về phía trước.

Lúc này tài xế bên cạnh thấy xe của Giang Nguyên lao đi hì ngậy ra, một lúc sao mới gào lên với hai cảnh sát giao thông:

- Ôi ôi, chuyện gì thế? Tôi thấy anh ta phạm luật những mấy lần, sao các anh phạt tôi không phạt anh ta?

Cảnh sát giao thông hơi lớn tuổi hơn một chút nhìn thấy người này kêu lên như vậy liền cười nói:

- Anh nhìn biển số xe của anh ta đi. Xe anh ta giờ có đi ngược đường, cũng chẳng có ai dám chặn anh ta lại, mà chúng tôi còn phải đi mở đường cho anh ta đấy.

- Á!

Chủ xe này nghe vậy thì sửng sốt, sau đó mới duỗi dài cổ nhìn theo đuôi xe Giang Nguyên. Có điều giờ Giang Nguyên đã cua phải rồi, anh ta chỉ nhìn thấy đó là một chiếc Audi.

Hai cảnh sát giao thông nhìn thấy vẻ mặt bức bối mơ hồ của chủ xe thì nhìn nhau cười, khẽ lắc đầu. Trong Tứ Cửu thành này, những chiếc xe như vậy họ gặp nhiều rồi, chứ không phải thiếu kiến thức như vị trước mặt.

Chờ sau khi viết xong giấy phạt, chủ xe lúc này cũng ồn ào nói:

- Vừa hay tôi cũng đi Khánh Vân Lâu, hi hi, thế là rốt cuộc cũng có thể đi xem thử chiếc xe đó hoành tráng chừng nào.

Anh ta lập tức nhấn mạnh chiếc ga, chiếc xe âm âm đuổi theo sau.

Lúc này hai cảnh sát giao thông nhìn anh ta chưa từ bỏ ý định đuổi theo thì lắc đầu, đúng là ít thấy cho là lạ.

Cảnh sát giao thông trẻ lúc này lại cười nói với cảnh sát lớn tuổi bên cạnh:

- Lão Từ, anh biết trong xe là ai không?

Cảnh sát lớn tuổi nhìn vẻ mặt thần bí của cảnh sát giao thông trẻ liền tò mò nói:

- Ai? Người này ngay cả đường ở Bắc Kinh còn chẳng rành, không đến mức là mấy vị cấp trên đấy chứ?

- Đương nhiên không rồi, mấy vị đó ra ngoài mà có thể chỉ có một chiếc xe sao?

Cảnh sát giao thông trẻ cười ha ha nói:

- Ban nãy tôi thấy trong xe có một trung úy rất trẻ lái, gần đây cậu ta rất nổi tiếng. Lão Từ anh đoán thử xem!

- Trung tá? Gần đây rất nổi tiếng rất trẻ?

Lão Từ sờ cằm một lúc, sau đó cười khò nói với cảnh sát giao thông trẻ:

- Không biết. Gần đây không nghe thấy có trung tá nào trong quân đội nổi tiếng. Cho dù gần đây ở Lỗ Sơn có mấy người nhảy dù khá nổi tiếng nhưng hình như cũng không phải trung tá cũng không thể lái xe có chữ Quốc ở đầu.

- Haha, lão Từ, anh nói cũng đúng một chút rồi đó. Thực sự là nhảy dù ở Lỗ Sơn nhưng không phải mười người đó.

Lúc này cảnh sát giao thông trẻ đặc ý cười nói.

Lão Từ nhìn thấy bộ dạng này của cảnh sát giao thông trẻ liền sửng sốt, nhớ ra một người, kinh ngạc nói:

- Cậu nói là Giang Nguyên? Bác sĩ Giang kia đấy hả?

- Đúng. Lúc đầu khi vừa nhìn thấy cậu ta tôi cũng không thể tin được, nhưng cậu ta mặc quân trang nữa, nhưng mà bộ dạng thật sự là rất gần gũi giống như trên tivi ấy.

Cảnh sát giao thông trẻ cười nói:

- Không sai được.

Chương 374: Oan gia ngõ hẹp

Lão Từ thấy vẻ chắc chắn của cảnh sát giao thông trẻ, lúc này cũng hơi hoài nghi, nói:

- Trương Bình, cậu không nhìn nhầm đấy chứ? Hôm trước tôi xem truyền hình trực tiếp thấy cậu ấy vẫn còn ở Lỗ Sơn. Sao giờ đột nhiên lại xuất hiện ở Bắc Kinh?

- Hơn nữa cậu ta sao có thể là trung tá? Tôi nhớ trong tivi nói cậu ấy mới hai mươi bốn tuổi, sang năm mới hai lăm. Làm gì có trung tá trẻ tuổi thế chứ.

Nói tới đây, rốt cuộc lão Từ không nhận được nhìn cảnh sát giao thông trẻ nói.

- Cái này có gì lạ, từ tỉnh Xuyên bay đến Bắc Kinh chẳng qua chỉ hai tiếng đồng hồ. Hơn nữa đã hai ngày nay không thấy cậu ta ở Lỗ Sơn rồi. Có đến Bắc Kinh cũng có gì kỳ lạ đâu?

Lúc này cảnh sát giao thông trẻ Trương Bình trong mắt tràn đầy hâm mộ nói:

- Anh không thấy biển số chiếc xe cậu ta lái sao? Cậu ta có thể lái chiếc xe biển số này, bởi cảnh sau lưng chẳng biết mạnh mẽ chừng nào? Lần này lộ mặt vẻ vang như vậy, lên hàng trung tá cũng chẳng có gì lạ.

- Ừm. Cũng đúng!

Lúc này lão Từ cũng nhìn chiếc xe ở phía xa, nhẹ nhàng thở hắt ra, thở dài nói:

- Có điều cho dù như thế nào, người có bối cảnh lại dám đi liều mạng, có thể thăng lên chức trung tá cũng chẳng có gì kỳ quái.

- Đúng vậy, nghe nói còn vì cứu người nhà của một người bạn của cậu ấy, cậu ấy mới chủ động dùng thân phận quân y, tham gia nhảy dù từ trên cao xuống.

Lúc này khuôn mặt Trương Bình đầy cảm thán.

So với hai cảnh sát giao thông còn đang cảm thán, chủ xe bị viết giấy phạt kia lúc này đang chạy nhanh như chớp đuổi theo sau Giang Nguyên, nhìn biển số xe có chữ Quốc gia, lúc này mới bừng tỉnh ngộ, trên mặt đầy vẻ thỏa mãn, biển số này là thế này.

Sau khi Giang Nguyên lại một lần nữa bẻ cua, cuối cùng cũng chú ý thấy có một chiếc xe đi sau mình, còn đang khi hoặc thì phát hiện mình đã dừng trước Khánh Vân Lâu, chiếc xe kia cũng dừng lại.

Giang Nguyên còn tưởng rằng có người cố ý đuổi theo mình, đợi tới khi đối phương xuống xe, nhìn thấy bộ dạng của đối phương, Giang Nguyên mới cười không nói gì. Hóa ra là anh chàng bị viết giấy phạt ban nãy, xem ra là vừa khéo đến cùng một nơi với mình thôi.

Khánh Vân Lâu là một nơi không lớn lắm, nhưng sau khi bước vào, khung cảnh cũng tương đối được. Giang Nguyên đi vào trong, sau khi báo tên Phan Hiểu Hiểu liền được một nhân viên mặc sườn xám dẫn Giang Nguyên vào trong một gian phòng.

Hắn vừa bước vào phòng đã nhìn thấy Phan Hiểu Hiểu khoanh chân ngồi trên một chiếc giường lò, sau đó trên giường lò còn bày một cái vò đất sét, bên cạnh còn có hai bộ chén đĩa tinh xảo.

- Anh mau đến đây đến đây. Cuối cùng có thể ăn rồi.

Phan Hiểu Hiểu thấy Giang Nguyên tiến vào liền hưng phấn kêu

lên, đợi sau khi Giang Nguyên ngồi lên trên giường lò, lấy mũ lính xuống, lúc này mới có một nhân viên phục vụ bước vào, đeo bao tay cẩn thận mở vò đất sét kia ra. Sau khi vò đất sét được mở ra Giang Nguyên chỉ cảm thấy có một mùi thơm đậm đà hấp dẫn nhẹ nhàng bay ra.

- Thơm quá!

Người thấy mùi thơm này Giang Nguyên không kìm được nuốt nước miếng.

Hắn cũng nhìn thấy đôi mắt xinh đẹp của Phan Hiểu Hiểu đang nhìn chăm chăm cái vò, sau đó cũng nuốt nước miếng.

- Không ngờ lại thơm như vậy!

Nhìn thấy nhân viên cẩn thận dùng cái thìa gỗ múc đồ trong vò đất sét vào cái chén nhỏ, mùi thơm càng nồng hơn. Lúc này Giang Nguyên cũng không kìm được cảm thán.

Lúc này Phan Hiểu Hiểu gật mạnh đầu, nói:

- Đương nhiên, anh không biết tôi chờ anh cực khổ nhường nào đâu. Nhìn nó để đó, muốn ăn mà vẫn phải chịu đựng.

- Haha, xem ra đúng là làm khổ cô rồi!

Nhìn vẻ thèm thuồng của Phan Hiểu Hiểu, cuối cùng Giang Nguyên không kìm được cười phá lên.

Sau khi múc ra được hai chén canh, nhân viên cẩn thận đặt hai chén nhỏ trước mặt hai người sau đó liền lui ra ngoài.

- Được rồi, bắt đầu ăn thôi!

Phan Hiểu Hiểu nhìn Giang Nguyên cười cười rồi tự bưng cái chén nhỏ trước mặt mình lên, dùng thìa múc một ít canh, nhẹ nhàng uống.

Lúc này Giang Nguyên cũng không khách sáo, đối mặt với mỹ thực như vậy, ai có thể nhẫn nại được?

Một cái vò nhỏ, hai người ăn là vừa đủ. Sau gần một tiếng, lúc này hai người mới nhẹ nhàng vỗ bụng ngồi trên giường lò ợ hơi.

- Ngon lắm!

Lúc này Giang Nguyên vẫn còn chút thèm thường nhìn vò đất sét nói.

- Không phải chứ? Anh vẫn chưa ăn no à?

Phan Hiểu Hiểu kinh ngạc nhìn Giang Nguyên nói:

- Tôi đã đặc biệt gọi phần ba người vì sợ anh không đủ no đấy!

- Á, đương nhiên là ăn no rồi!

Giang Nguyên nghe Phan Hiểu Hiểu nói vậy liền vỗ bụng mình, cười khan nói:

- Chẳng qua là ngon quá nên còn thèm thôi.

- Được rồi, vậy thì lần sau quay lại.

Lúc này Phan Hiểu Hiểu nhìn Giang Nguyên vỗ cái bụng hơi căng lên mới cười nói.

Sau khi hai người nghỉ ngơi một chút, lúc này Giang Nguyên mới cười hỏi:

- Đám Miêu Miêu đâu?

- Giờ chắc đã chuẩn bị đi rồi, chúng ta cũng xuất phát thôi.

Nghỉ ngơi một lát, lúc này Phan Hiểu Hiểu thấy thời gian cũng gần đến rồi liền cười đứng dậy nói.

- Được, vậy thì đi thôi.

Giang Nguyên cười gật đầu nói.

Hai người ra ngoài, Phan Hiểu Hiểu nhìn chiếc Audi Giang Nguyên lái, rồi lại nhìn biển số xe và hàng giấy thông hành xếp đằng trước, trên mặt không khỏi lộ vẻ hâm mộ, cảm thán cười nói với Giang

Nguyên:

- Xem ra Dương gia đối xử với anh rất tốt. Ngay cả chiếc xe này cũng đưa anh lái.

Giang Nguyên nhún vai, thuận miệng cười nói:

- Hôm nay Dương Vân Dương đưa tôi đây. Chú ấy cũng biết tôi không có bằng lái, cho nên mới tìm cho tôi chiếc này!

Địa điểm tụ tập không thay đổi, vẫn là Kim Hoa hội sở.

Nơi này Giang Nguyên cũng tương đối quen thuộc, dù sao nơi này hắn cũng tới rất nhiều lần. Mặc dù đã gây ra không ít chuyện ở đây, nhưng không thể phủ nhận, không khí và môi trường ở đây là hạng nhất.

Có điều trước khi bước vào Giang Nguyên lại cảm thấy bộ quân trang này của mình hình như không được thích hợp. Nếu như gặp phải giám sát, e chắc chắn sẽ bị giam giữ.

Đương nhiên, ở đây dĩ nhiên sẽ không thể gặp giám sát kỷ luật quân đội, nhưng Giang Nguyên vẫn cảm thấy không quen. Hắn cởi mũ và bộ quân trang để lại trong xe.

Bồi bàn của Kim Hoa hội sở đứng trước cửa thấy Giang Nguyên và Phan Hiểu Hiểu bước vào liền nở nụ cười chuyên nghiệp. Nhưng sau khi cậu ta nhìn rõ mặt Giang Nguyên thì nụ cười trên mặt không khỏi kinh ngạc.

Dĩ nhiên cậu ta nhận ra vị đại gia này, cậu ta vẫn nhớ như in vị trước mặt đã đánh Trương đại thiếu Trương Nghĩa Quân mộ trận, hơn nữa còn nghe nói, sau đó còn đánh cả Viên đại thiếu Viên Nhất Chương.

Cậu ta lập tức không dám chậm trễ, nụ cười trên mặt càng đậm hơn ban đầu, đến gần, mở cửa cho hai người, nói:

- Ôi trời, Giang thiếu, Phan tiểu thư, lâu lắm không thấy hai vị đến. Phan thiếu và mấy vị khác đang chờ bên trong đây ạ!

Giang Nguyên cười cười, gật đầu rồi cùng Phan Hiểu Hiểu đi vào

trong.

Đợi sau khi hai người đi vào liền thấy trong đại sảnh có người vẫy tay với hai người.

Giang Nguyên nhìn thấy bóng dáng quen thuộc không khỏi mỉm cười. Mấy người này cũng lâu lắm không gặp rồi.

- Miêu Miêu, Tình Lâm, La Lệ, lâu lắm không gặp!

Giang Nguyên mỉm cười chào hỏi ba cô gái xong thì đưa tay ra chạm nắm đấm với Phan Nghị, sau đó mới ngồi xuống một bên.

- Chật chịt, Giang đại anh hùng đến đây đến đây, tôi kính anh một chén.

Miêu Miêu vẫn hào sảng như vậy, đưa ly rượu đặt trước mặt Giang Nguyên, cười nói.

- Haizz, Miêu Miêu cô vẫn uống tốt như thế nhỉ.

Giang Nguyên cũng không thoái thác, cười bưng ly rượu lên, sau khi đụng ly với Miêu Miêu liền ngửa đầu uống cạn.

- Được, đây là đại anh hùng của chúng ta.

Miêu Miêu đặt cái ly rỗng của mình lên bàn, sau đó nhìn cái ly rỗng trong tay Giang Nguyên, lúc này mới hài lòng cười.

Lúc này Tình Lâm bên cạnh cũng nhu thuận cầm chai rượu lên sau khi rót đầy cho hai người cũng ngượng ngùng cười cười, bưng ly rượu lên cười nói với Giang Nguyên:

- Giang đại anh hùng, tôi cũng kính anh một ly.

- A! Hai người định đấu xoay vòng ă?

Nhìn Tình Lâm cũng bưng ly lên, Giang Nguyên không khỏi ảo não nói.

- Haha, đây không phải là đấu xoay vòng, đây là tôi thật lòng kính rượu Giang đại anh hùng của chúng ta. Anh từ Lô Sơn quay về,

hơn nữa lại được thăng lên trung tá, đám chúng tôi mỗi người kính anh một ly, cái này chắc chắn không thể thiếu được!

Phan Nghị ngồi bên lúc này cũng cười ha hả nói.

Giang Nguyên nghe Phan Nghị nói vậy thì không thể nào từ chối nữa, nhìn mấy người trước mặt, dù sao cũng chỉ có bốn năm người, tính ra cũng chỉ bốn năm ly, hần lập tức gật đầu nói:

- Được, được, uống. Chúng ta uống là được chứ gì.

Sau khi Giang Nguyên bưng ly lên, nhẹ nhàng cụng với Tình Lâm lại uống cạn.

Tiếp theo, dĩ nhiên là không thiếu một ai. Ngay cả La Lệ cũng cười tùm tùm kính Giang Nguyên một ly, khiến Giang Nguyên liên tục uống bốn ly.

Chút rượu này đối với Giang Nguyên dĩ nhiên không ảnh hưởng gì lớn. Mặc dù hần uống hơi gấp một chút, nhưng may là đã ăn no cho nên dĩ nhiên cũng không ảnh hưởng gì.

Sau khi uống xong mấy ly này, Phan Nghị vỗ vai Giang Nguyên nói:

- Giang đại anh hùng nghe nói anh được lên trung tá à. Hoàn tráng quá! Tôi đi lính bao nhiêu năm rồi giờ cũng chỉ là mộ trung úy thôi. Anh mau nói chúng tôi nghe, trung tá này cuaranh kiếm đâu ra? Nửa tháng trước anh còn trắng tay, giờ trong phút chốc thăng lên trung tá khiến tôi rất đỏ mắt đấy!

Lúc này Phan Hiểu Hiểu nghe Phan Nghị nói vậy thì cũng tò mò, nhìn Giang Nguyên cười nói:

- Đúng rồi, Giang Nguyên, anh mau nói đi. Ba tôi cũng rất tò mò về anh đấy. Ông ấy không thể hiểu được anh đã làm như thế nào.

Giang Nguyên cười cười, đang định nói thì đột nhiên bên ngoài lại có mấy người bước vào. Sau đó hai bàn sau nhìn thấy những người này thì lần lượt cười chào hỏi:

- Viên thiếu!

- Viên thiếu, lâu rồi không gặp!

Người của bàn Giang Nguyên nghe thấy “Viên thiếu” ngoại trừ Giang Nguyên sắc mặt ai nấy đều hơi thay đổi.

Chương 375: Lừa gạt lẫn nhau

Ở Cửu Tứ thành này, có thể được người ta chào hỏi nhiệt tình như vậy, còn được gọi là Viên thiếu, dĩ nhiên chỉ có một người.

Cho nên, mọi người vừa nghe, liền hơi căng thẳng nhìn về phía Giang Nguyên. Mọi người biết Giang Nguyên và Viên thiếu này có mày thì không có tao, có tao thì không có mày, giống như kẻ thù sinh tử.

Có điều khi họ nhìn về phía Giang Nguyên thì thấy Giang Nguyên vẫn rất bình tĩnh, thậm chí còn mỉm cười. Còn Phan Hiểu Hiểu ngồi bên cũng rất bình tĩnh, dường như không hề căng thẳng vì sự xuất hiện của Viên thiếu này.

Lúc này mấy người cũng chú ý thấy nét bình tĩnh trên mặt Phan Hiểu Hiểu, họ không biết hai ngày trước, Giang Nguyên đã đánh cho Viên đại thiếu mà trong mắt người khác là không ai dám trêu chọc này một trận.

Mấy người thấy hai người này bình tĩnh như vậy, gần như không coi Viên đại thiếu là gì thì nhìn nhau, rồi cũng bình tĩnh lại. Chỉ có Phan Nghị là thỉnh thoảng lại nhìn chằm chằm bà chị mình mấy cái, không biết bà chị mình sao hôm nay lại bình tĩnh vậy, chẳng lẽ không lo lắng Giang Nguyên và Viên Nhất Chương lại xảy ra xung đột sao?

Lúc này Viên đại thiếu đang ôm một cô nàng cùng hai người khác đi đến, cũng ngồi lên chiếc ghế mềm đối diện, nhưng không hề chú ý đến đám người bàn Giang Nguyên.

Nhìn thấy không khí trên bàn hơi quái dị Giang Nguyên liền mỉm cười, sau đó nâng ly lên nói:

- Nào nào... mọi người uống rượu...

Nhờ hành động này của Giang Nguyên, không khí trên bàn lập tức trở nên náo nhiệt, mọi người cùng nâng ly rượu lên, cùng Giang Nguyên chạm ly... cùng nhau hô:

- Chúc mừng!

Sau đó, mọi người đều lần lượt ngửa đầu uống cạn.

Lúc này Viên Nhất Chương ngồi đối diện vừa mới chọn đồ uống xong, nghe thấy âm thanh ồn ào bên kia liền nhú mày, nhìn sang bên này. Sau khi gã vừa nhìn qua liền thấy gương mặt khiến người ta chán ghét và căng thẳng lại vô cùng quen thuộc dưới ánh đèn vàng mờ mờ.

- Viên thiếu? Sao thế?

Cô nàng bên cạnh cảm thấy Viên đại thiếu đột nhiên cứng đờ vội vàng hỏi.

- Không có gì, không có gì... Uống rượu, nào uống rượu...

Viên Nhất Chương cười lạnh thoáng nhìn Giang Nguyên đối diện, sau đó đưa tay ôm lấy cô nàng bên cạnh, bưng ly rượu lên, cười nói với anh chàng công tử trẻ tuổi bên cạnh kia:

- Nào, uống...

- Được... Hiếm khi Viên thiếu hăng hái như vậy. Uống rượu, uống rượu...

Vị công tử này ban nãy cũng nhận ra Giang Nguyên đối diện, dĩ nhiên trong lòng hiểu rõ. Gã biết giờ Viên đại thiếu hình như rất kiêng kỵ Giang Nguyên, dĩ nhiên gã cũng không lên tiếng, chỉ lo bồi Viên đại thiếu uống rượu vui vẻ.

Còn đám Giang Nguyên bên này dĩ nhiên cũng thỉnh thoảng lên nhìn bên Viên đại thiếu mấy lần, cũng phát hiện giờ Viên đại thiếu hẳn đã biết sự tồn tại của họ nhưng không hề có biểu hiện gì thì trong lòng cũng thầm bình tĩnh.

Thầm nghĩ: “Xem ra Viên Nhất Chương này lần trước thật sự bị Giang Nguyên đánh cho sợ rồi, không cả lên tiếng cũng chẳng

dám...”

Không bị ảnh hưởng của Viên Nhất Chương, lúc này không khí uống rượu của mọi người cũng càng lúc càng tốt hơn, rất nhanh đã cạn sạch hai ba chai rượu.

- Giang Nguyên... nào nào... chúng ta uống thêm ly nữa...

Lúc này tâm tình của Phan Nghị cũng tương đối tốt, bưng ly rượu lên cùng uống với Giang Nguyên thêm một ly.

So với không khí của đám Giang Nguyên bên này, bên Viên Nhất Chương trầm mặc hơn nhiều. Ngoại trừ hai cô gái thỉnh thoảng bồi hai người uống rượu, Viên Nhất Chương và chàng công tử kia căn bản chỉ tùy tiện trò chuyện vài câu, sau đó buồn bực uống rượu.

Có điều hai chai rượu cũng cứ thế uống hết, dần dần sự buồn bực trong lòng Viên Nhất Chương cũng tiêu tan, không khí cũng dần náo nhiệt hơn.

Lúc này đám Giang Nguyên cũng đã uống khá khá, cảm thấy đầu đã hơi choáng váng. Giang Nguyên móc điện thoại ra nhìn giờ, thấy đã mười một giờ, liền cười nói:

- Được rồi, ngồi cũng lâu rồi. Đây, chúng ta cũng nên về thôi!

Mọi người nghe thấy Giang Nguyên nói vậy đều gật

Bên Giang Nguyên vậy gọi bồi bàn tính tiền...

Viên Nhất Chương đối diện rõ ràng đã uống khá nhiều, ngẩng đầu lên thấy Giang Nguyên chuẩn bị đi tính tiền, lúc này cũng cười đứng dậy, nhìn Giang Nguyên, lớn tiếng nói:

- Giang Nguyên... mày đặc ý lắm à!

Giang Nguyên đang khoác tay Phan Hiểu Hiểu chuẩn bị rời đi nghe Viên Nhất Chương nói vậy, mày khẽ nhún lại, sau đó quay người liếc mắt nhìn Viên Nhất Chương một cái.

- Haha... Giang Nguyên... mày đừng có trêu tao...

Viên Nhất Chương hắc hắc cười lạnh nhìn Giang Nguyên, nói:

- Mà đừng tưởng rằng ông đây thật sự sợ mày... hừ... mày sẽ không đắc ý được lâu nữa đâu!

Công tử phía sau thấy Viên đại thiếu uống rượu xong bắt đầu nổi bão với Giang Nguyên thì vội vàng chạy lên đỡ Viên Nhất Chương, sợ Viên Nhất Chương lại trêu chọc sát tinh này, vội vàng khuyên nhủ:

- Viên thiếu... nào, nào, chúng ta uống rượu, uống rượu đi...

- Đợi chút... đợi chút...

Viên Nhất Chương phát tay đuổi chàng công tử kia đi, sau đó chỉ vào Giang Nguyên tiếp tục cười lạnh kêu lên:

- Mày chờ đó... mày chờ đó... mày đừng tưởng có người chống cho mày, để mày làm trung tá là giỏi lắm... hừ hừ... Bọn họ cũng chẳng đứng vững được lâu nữa đâu... haha...

- Bồn thiếu tao sẽ đợi ngày mày quỳ dưới đất cầu xin tao...

Viên Nhất Chương lúc này mượn rượu gan lì, nghĩ đến chuyện ông ngoại nói với mình, trong lòng càng thêm hưng phấn, cười lạnh nói với Giang Nguyên.

Còn công tử đứng phía sau Viên Nhất Chương lúc này vừa kinh ngạc vừa sợ, sợ Giang Nguyên xông lên đánh cho Viên thiếu một trận.

Giang Nguyên nhìn vẻ đắc ý của Viên Nhất Chương trong lòng gần như hiểu ra gì đó, lúc này hắc lạnh lùng cười, xoay người rời đi, không để ý thêm đến Viên Nhất Chương.

- Hừ... Viên Nhất Chương này ỷ thế ông ngoại hắc, ở ngoài hoành hành bá đạo... Nhưng đụng phải Giang Nguyên anh cũng chỉ có thể mượn rượu để rống lên...

Ra cửa, Phan Nghị lạnh giọng cười nói.

Giang Nguyên cười cười, sau đó nói:

- Thằng nhãi này tuy chỉ là một nhị thế tổ, nhưng nếu thật sự muốn làm chuyện xấu gì, cũng không dễ đối phó..

- Được rồi... Đi thôi... Về sớm nghỉ ngơi đi...

Giang Nguyên cười thả vòng tay của Phan Hiểu Hiểu ra, nói:

- Đi chậm chút nhé...

- Ừm...

Phan Hiểu Hiểu vẫn không nỡ buông Giang Nguyên ra, gật đầu, sau đó nói:

- Vậy anh cũng tự cẩn thận một chút...

- Sao? Giang Nguyên, hôm nay không cần đưa anh về à?

Phan Nghị ở bên cười nói.

Giang Nguyên cười lắc đầu, nói:

- Hôm nay tự tôi lái xe... không sao...

- Vậy được... anh đi đường cũng cẩn thận nhé...

Phan Nghị cười gật đầu nói.

Sau khi chào mọi người, Giang Nguyên liền lái xe quay về đại viện Dương gia. Sau khi trở về phòng, hẩn tắm rửa sau đó lấy sâm núi ra cắn một miếng nhai trong miệng mới lên giường nằm.

- Phát hiện năng lực sinh vật đặc biệt... bắt đầu hấp thụ... Ngũ Cầm vận khí pháp tự động vận hành bắt đầu...

Cùng với câu thông báo này lóe lên trong đầu, Giang Nguyên cũng dần ngủ say...

Sáng sớm, Giang Nguyên rời giường luyện Ngũ Cầm Hí xong đi ăn sáng mới thấy dì La dẫn Tiểu Bảo đến.

- Dì La, khổ cho dì rồi...

Giang Nguyên rất có lỗi nói.

- Đâu có... Tiểu Bảo ngoan lắm...

Dì La cười nói:

- Dì rất thích nó... Hôm qua nó đi nhà trẻ rất vui...

Giang Nguyên nghe thấy Tiểu Bảo đi nhà trẻ chơi rất vui thì trong lòng cũng thoáng yên tâm hơn, sau đó cười ngồi xồm xuống, nhìn Tiểu Bảo nói:

- Tiểu Bảo... con có thích nhà trẻ không?

- Ba... Tiểu Bảo rất thích nhà trẻ... Nhà trẻ có rất nhiều bạn, còn có rất nhiều đồ chơi...

Tiểu Bảo vui mừng ê a nói.

Giang Nguyên nghe thấy Tiểu Bảo nói vậy thì hoàn toàn yên lòng, sau đó đứng dậy nhìn dì La nói:

- Dì La... Hay là cho Tiểu Bảo học nội trú luôn đi ạ... Giờ cháu chỉ sợ không có thời gian chăm sóc nó, mà cũng không thể cứ làm phiền dì mãi!

- Haizz... có sao đâu? Cho dù dì không có thời gian thì trong nhà còn có nhiều người giúp việc mà...

Dì La cười nhìn Giang Nguyên, nói:

- Con cứ bận rộn việc của mình đi, yên tâm, Tiểu Bảo đã có bọn dì...

Giang Nguyên nghe dì La nói vậy chỉ đành cười bất đắc dĩ...

Khi Giang Nguyên chạy đến bệnh viện thì còn mười lăm phút nữa mới đến giờ làm. Tin tức Giang Nguyên làm việc ở Bệnh viện đa khoa ba quân chủng đã truyền đi cả bệnh viện. Trên đường đến khoa, thỉnh thoảng có vài y tá lại nhìn chăm chăm Giang Nguyên, nhìn cho đến khi Giang Nguyên nhìn lại mới ngọt ngào nói:

- Chào Chủ nhiệm Giang...

- A...a... Chào các cô, chào các cô...

Giang Nguyên cũng chỉ có thể vừa gật đầu cười, vừa đáp lại.

Lúc này, ông cụ Dương đang ngồi trong văn phòng, nghe thư ký báo cáo...

- Dương lão... bên trên vừa truyền đến vài tin... hình như liên quan đến bác sĩ Giang...

Cụ Dương nhíu mày, ngẩng đầu nhìn thoáng qua thư ký. Dĩ nhiên, ông biết nếu không phải chuyện rất quan trọng thư ký của mình sẽ không thể thận trọng báo chuyện này với mình.

- Hiện tại bên ngoài có vài phong thanh, nói bác sĩ Giang từ một người bình thường đột nhiên được phong làm trung tá, trong chuyện này có rất nhiều điều khuất tất...

Thư ký cẩn thận trả lời.

- Khuất tất?

Ông cụ Dương hơi sửng sốt, sau đó cười, lãnh đạm nói:

- Vậy bên ngoài còn nói như thế nào?

- Bên ngoài còn có thông tin nói... Chuyện này do Chủ nhiệm Trương của Tổng cục hậu cần trực tiếp hạ lệnh... Còn nói con gái của Chủ nhiệm Trương hình như có quan hệ tương đối tốt với Dương Hán...

Thư ký cẩn thận nói những chuyện này cho ông cụ Dương nghe.

Nghe đến đây, ông cụ Dương đột nhiên cao giọng phá lên cười, hơn nữa vừa cười vừa lắc đầu...

Một lúc lâu sau ông mới cười, nhìn thư ký đang còn nghi hoặc nói:

- Được rồi... Việc này tôi biết rồi, sau này chuyện như vậy anh không cần để ý đến... Tôi muốn xem xem, cuối cùng là do ai gây

roi... Tôi thật sự rất tò mò về điều này...

Thấy ông cụ Dương không thèm để ý đến điều này, thậm chí còn có vẻ mặt rất mong chờ, lúc nay thư ký cũng thở phào nhẹ nhõm. Dĩ nhiên anh ta cũng hiểu rõ, những tin tức bên ngoài đang lan truyền kia nếu thật sự bị người ngoài truyền đi lung tung sẽ ảnh hưởng rất lớn đến ông cụ Dương. Nhưng giờ anh ta thấy ông cụ không hề để tâm, điều này chứng tỏ ông cụ đã sớm dự tính được chuyện này, không cần anh ta phải lo lắng và nhắc nhở.

Chương 376: Mưa gió sắp đến

Mưa gió sắp đến.

Mặc dù chưa rõ ràng, nhưng đã có một số hướng gió bắt đầu vòng quanh trong Tứ Cửu thành, lặng lẽ lan tràn chung quanh. Lần này phong thanh không lớn, nhưng động tĩnh lại không nhỏ. Ít nhất người từng nghe phong thanh, ngoại trừ những người có liên quan, đại đa số đều rụt đầu, không người nào dám tham gia.

Nhưng bệnh viện Đa khoa ba quân chủng vẫn yên tĩnh như cũ. Giang Nguyên dẫn nhóm bác sĩ Đào tiếp tục kiểm tra phòng bệnh. Mặc dù lời nói của Viên Nhất Chương tối hôm qua khiến cho hắn cảm thấy khác thường, nhưng cũng không ý thức được bản thân hắn đã bị cuốn vào dòng xoáy này.

Mặc dù hắn chỉ là một nhân vật nhỏ bé, nhưng lại không biết hắn chính là một điểm mấu chốt. Hơn nữa, đối với một diễn viên mà nói, cho dù nhân vật có nhỏ, cũng không có khả năng không xuất hiện một hai phân cảnh.

- Bệnh nhân này phải nhanh chóng cho giải phẫu. Phẫu thuật sớm một ngày sẽ giúp cho anh ấy khôi phục sớm ba bốn ngày.

Giang Nguyên mỉm cười nói với Lâm Dương Chí bên cạnh.

- Vâng, Chủ nhiệm Giang. Chúng tôi sẽ điều chỉnh lại trình tự phẫu thuật, cố gắng trong chiều nay sẽ tiến hành.

Lâm Dương Chí cũng cùng quan điểm. Mặc dù vị Chủ nhiệm Giang

này còn trẻ, nhưng tầm nhìn quả thật có chút độc đáo. Thậm chí còn nhạy cảm hơn người tốt nghiệp chuyên ngành chính quy như y.

- Hãy cố gắng nghỉ ngơi nhé.

Sau khi khuyên bảo người bệnh nghỉ ngơi, Giang Nguyên lại đi theo Khúc Mục Dương bước sang người bệnh khác.

- Bệnh nhân: La Ngân Minh, nam, 28 tuổi. Nguyên nhân chấn bệnh: Bấp đùi và phần bụng bên trái bị chấn thương ngoài ý muốn. Nhập viện ba ngày trước.

Nghe Khúc Mục Dương báo cáo không đầy đủ cho lắm, Giang Nguyên nhìn gương mặt vàng như nến của người thanh niên trước mắt, ánh mắt có chút lóe lên, sau đó quay sang hỏi:

- Của quân đội nào?

Khúc Mục Dương sửng sốt nhìn Giang Nguyên, ánh mắt hiện lên chút kinh ngạc, thấp giọng trả lời:

- Quân dã chiến Tàng Bắc Sơn Địa.

Quả nhiên là người trong quân đội, Giang Nguyên gật đầu, nói:

- Đưa bệnh án cho tôi xem một chút.

Bác sĩ chuyên tu Vương Lợi Dân nghe Giang Nguyên hỏi, vội vàng đưa bản báo cáo bệnh án sang.

Tiếp nhận bệnh án, Giang Nguyên cẩn thận xem qua. Bởi vì nguyên tắc bí mật, trong bệnh án sẽ không ghi rõ ràng. Nhưng Giang Nguyên vẫn có thể nhìn ra được bệnh nhân là một pháo binh, vì sự kiện nổ pháo ngoài ý muốn mà dẫn đến bị thương.

Tùy ý nhìn qua vài lần, Giang Nguyên gật đầu, sau đó trả bệnh án lại cho Vương Lợi Dân.

Đối với động tác của Giang Nguyên, mấy vị bác sĩ chính quy hoặc bác sĩ chuyên tu đều hết sức chú ý. Trong hai ngày đi kiểm tra phòng bệnh, đây là lần đầu tiên Chủ nhiệm Giang chủ động xem

bệnh án. Xem ra hẳn đặc biệt chú ý đến bệnh nhân này.

Cho nên, mọi người lại càng thêm chú ý động tác tiếp theo của Giang Nguyên.

Giang Nguyên cẩn thận kiểm tra vết thương bên chân trái của bệnh nhân.

Khi vết thương được mở ra, chỉ ngửi được một mùi hôi thối đập vào mặt.

Mọi người ngửi thấy mùi thối, không nhịn được có chút cau mày. Nhưng Giang Nguyên vẫn rất bình thường, giống như không ngửi được bất cứ thứ gì, thậm chí còn cúi người cẩn thận quan sát vết thương.

Mấy bác sĩ nghiên cứu sinh nữ không nhịn được, đang định lôi khẩu trang ra đeo vào, nhưng nhìn thấy Giang Nguyên như vậy, thậm chí hẳn còn dùng mũi mà hít hít, ánh mắt hiện lên sự xấu hổ, vội vàng cất lại khẩu trang vào túi.

- Vết thương bị nhiễm trùng nghiêm trọng.

Khẽ cau mày, Giang Nguyên âm thầm lắc đầu, nhớ đến trong bệnh án có ghi là đã cho sử dụng thuốc kháng sinh, nhưng nhìn tình huống trước mắt, rõ ràng đã bị nhiễm trùng nghiêm trọng.

Đã dùng rất nhiều thuốc kháng sinh, nhưng một chút cũng không có hiệu quả. Bây giờ vết thương bệnh nhân đang có dấu hiệu lở loét cực kỳ nghiêm trọng. Vậy bây giờ còn có thể dùng thuốc để khống chế được nữa hay không? Nếu cứ tiếp tục như vậy, chỉ sợ chân bệnh nhân sẽ bị cắt bỏ mất.

Giang Nguyên cau mày đứng dậy, sau đó nhìn Khúc Mục Dương:

- Đã đưa đi xét nghiệm vi khuẩn chưa?

- Sáng hôm qua đã đưa đi xét nghiệm rồi, nhưng khoa xét nghiệm nói có chút vấn đề, phỏng chừng kết quả thí nghiệm phải ngày mới có.

Khúc Mục Dương vội trả lời.

- Ngày mốt?

Giang Nguyên lại cau mày lần nữa. Nếu đợi đến ngày mốt mới có kết quả xét nghiệm, căn cứ vào việc sử dụng thuốc kháng sinh không hiệu quả, phỏng chừng sẽ muộn mất.

Thấy Giang Nguyên cau mày, Khúc Mục Dương bên cạnh vội vàng giải thích:

- Chủ nhiệm Giang, cũng không còn cách nào. Khi người bệnh được đưa đến đây đã cho dùng thuốc kháng sinh, nhưng hiệu quả lại không tốt. Hơn nữa còn trở nên tồi tệ hơn.

Nghe Khúc Mục Dương nói, Giang Nguyên hiển nhiên cũng biết đây không phải là trách nhiệm của cậu, chỉ là tình huống trước mắt quả thật làm cho hắn đau đầu. Nếu cứ như vậy, chân của bệnh nhân sẽ không còn giữ được.

Nhìn gương mặt còn quá trẻ trước mắt, Giang Nguyên âm thầm thở dài, rồi lại cúi xuống, quan sát vết thương lần nữa. Nếu bây giờ đã không tìm được thuốc kháng sinh thích hợp, biện pháp duy nhất chính là tiến hành giải phẫu, loại bỏ phần hoại tử, khống chế lây nhiễm.

Những hậu quả của nó cũng không thể gánh nổi. Sau này người bệnh phải cần một thời gian rất dài để hồi phục.

Các bác sĩ và bác sĩ chuyên tu ở đằng sau nhìn Giang Nguyên tiếp tục quan sát vết thương người bệnh, gương mặt bắt đầu hiện lên sự kính nể, trầm nghĩ:

- Khó trách bác sĩ Giang còn trẻ như vậy đã có thể đạt đến chức vụ này. So về tinh thần nguyên nghiệp, mặc dù bọn họ ngày thường tự nhận mình cũng khá chuyên nghiệp, nhưng so với bác sĩ Giang vẫn còn kém một chút.

Giang Nguyên cẩn thận ước định toàn bộ vết thương, sau đó yên lặng tính toán đại khái sau khi tiến hành giải phẫu vết thương, người bệnh sẽ lành lại như thế nào, mất khoảng thời gian bao nhiêu...

Nhưng sau một hồi tính toán, hắn lại thở dài. Cho dù giải phẫu

thành công, hơn nữa cũng tìm được loại thuốc kháng sinh hữu hiệu, chỉ sợ người bệnh phải nằm mất một năm mới có thể khôi phục chức năng.

Nhẹ hít vào một hơi, Giang Nguyên đang định đứng dậy, trong đầu hiện lên một tin tức:

- Mùi hôi, nhiễm trùng do vi khuẩn đơn bào hình cầu Kỵ Khí.

Sau khi đọc được tin tức này, Giang Nguyên có chút sửng sốt, nhưng trong lòng lại cảm thấy vui vẻ. Hắn biết công năng cường hóa của mũi đã phát huy tác dụng.

- Vi khuẩn đơn bào hình cầu Kỵ Khí?

Trong đầu Giang Nguyên bắt đầu hiện lên tư liệu của loại vi khuẩn Kỵ Khí. Loại vi khuẩn này rất khó phân giải, cho nên phòng xét nghiệm nói có chút vấn đề chính là vì không phân giải ra được loại vi khuẩn này.

Loại vi khuẩn đơn bào hình cầu Kỵ Khí đều có tính kháng được rất mạnh, chỉ miễn cảm với một loại thuốc.

Nghĩ đến đây, ánh mắt Giang Nguyên sáng lên. Nếu như vậy, rõ ràng khi giải phẫu không cần tiến hành rọc bỏ quá nhiều, chỉ cần loại đi phần bị hoại tử, sau đó sử dụng loại thuốc này. Nếu có thể khống chế, bệnh nhân khôi phục sẽ rất nhanh.

Theo cách của hắn, bệnh nhân chẳng những có thể bảo toàn được chân, mà còn có thể khôi phục hoàn toàn sau hai tháng.

Đứng dậy, Giang Nguyên quay sang nói với Khúc Mục Dương:

- Hôm nay, ngừng dùng metronidazole và levofloxacin, chuyển sang dùng chloramphenicol và cephalosporins. Sau khi kiểm tra phòng xong, tôi sẽ làm phẫu thuật cho anh ấy.

- Cái gì?

Nghe Giang Nguyên nói, những người chung quanh đều sửng sốt. Vừa rồi bọn họ cũng âm thầm nghiên cứu căn bệnh này, cũng cảm thấy nó hết sức phiền phức. Chỉ sợ không tìm được loại thuốc

thích hợp, và chân người bệnh có thể sẽ bị cứa. Theo tình huống trước mắt thì chỉ có thể làm như vậy.

Nhưng Giang Nguyên đột nhiên lại đổi thuốc, chuyển sang dùng chloramphenicol, một loại thuốc mà người ta đã không sử dụng từ lâu.

Khúc Mục Dương ngậy ra một lát rồi mới hồi phục tinh thần, kinh ngạc nhìn Giang Nguyên:

- Chủ nhiệm Giang, chloramphenicol sẽ gây ra tác dụng phụ.
- Chân đã như vậy rồi, còn quản chi tác dụng phụ? Hai ngày nữa, nếu không có hiệu quả, vậy tác dụng phụ có ảnh hưởng gì chứ?

Giang Nguyên trầm giọng nói:

- Còn không biết chờ phòng xét nghiệm cho ra kết quả đến khi nào. Bây giờ hiệu quả của thuốc kháng sinh lại không cao, mà chúng ta lại không thể cứ như vậy mà đứng nhìn, tổng phải tìm biện pháp chứ?

Nghe Giang Nguyên nói, mọi người nhin không được mà thẳng thắt lưng vài phần. Hai ngày qua, ai cũng thấy Chủ nhiệm Giang lúc nào cũng cười tủm tỉm, đối nhân xử thế rất ôn hòa và thân thiết, nhưng khi nghiêm túc, uy nghiêm đúng là không thể coi thường. Ngay cả Chủ nhiệm Triệu cũng không có khí thế như vậy. Còn những bác sĩ chuyên tu đi theo đằng sau lại càng cảm như hén, ngay cả thở cũng không dám thở.

- Vâng, để tôi cho người đổi thuốc.

Khúc Mục Dương đã sớm thẳng thắt lưng, đợi Giang Nguyên nói xong, liền gật đầu đồng ý.

- Ừm, đi thôi, tranh thủ thời gian.

Thấy Giang Nguyên bước ra khỏi phòng, Khúc Mục Dương âm thầm thở hắt ra. Nhớ đến uy nghiêm của Chủ nhiệm Giang vừa nãy, không khỏi dùng tay lau mồ hôi. Còn hai bác sĩ còn lại cũng đưa mắt đồng tình, đồng thời cũng âm thầm cảm thấy may mắn. Cũng may không phải người bệnh của mình. Nếu không, người

chịu áp lực của Chủ nhiệm Giang sẽ là mình.

Bác sĩ Đào bên cạnh cũng thở phào. Khó trách thực tập sinh Hiếu Linh ngày hôm qua đã nói Chủ nhiệm Giang rất nghiêm, ban đầu thì y không cảm thấy, nhưng bây giờ mới phát hiện, trong công việc, Chủ nhiệm Giang đúng là rất nghiêm túc, khiến cho người ta phải sợ.

Nhưng bác sĩ Đào cũng hiểu, chỉ có khí thế và lực khống chế trong tay như vậy, mới có thể được xem là một Chủ nhiệm khoa ưu tú.

Chương 377: Phiền phức lớn

Buổi sáng người bệnh không ít, cho nên mặc dù Giang Nguyên đã tăng tốc hơn nửa nhưng đến khi hắn kiểm tra hết phòng bệnh thì đã là 11h30.

Đối với đại đa số thầy thuốc mà nói, bọn họ không có quan niệm thời gian chính xác, đặc biệt là bác sĩ ngoại khoa. Khi giải phẫu, mặc kệ là đến giờ tan làm, hay là có việc, muốn anh đến là anh phải đến.

Giang Nguyên giải quyết các trường hợp của bệnh nhân đều cấp tốc như chữa cháy, không kéo dài thời gian.

Hơn nữa, người bệnh bị nhiễm trùng kia, thời gian lại càng không thể kéo dài. Nếu kéo thêm vài tiếng nữa, mức độ nghiêm trọng sẽ thêm một hai phần. Cho nên, sau khi Giang Nguyên kiểm tra hết phòng xong, liền bảo Khúc Mục Dương chuẩn bị giải phẫu cho bệnh nhân kia.

Bác sĩ của khoa Cấp cứu, hiệu suất làm việc cao hơn các bác sĩ ở các khoa khác rất nhiều. Sau khi Giang Nguyên phân phó một tiếng, mấy phút sau, phòng giải phẫu đã được chuẩn bị xong.

Nói là phòng giải phẫu nhưng chỉ là một phòng tiểu phẫu nhỏ. Giang Nguyên, Khúc Mục Dương và một bác sĩ chuyên tu nữa, ba người là đủ.

Động tác của bác sĩ chuyên tu Vương Lợi Dân rất nhanh, cũng

không chờ Khúc Mục Dương phân phó đã nhanh chóng bày sẵn thuốc sát trùng, khăn khử trùng...chờ Giang Nguyên sử dụng.

Thấy hết thấy đã được chuẩn bị xong, Giang Nguyên hài lòng gật đầu. Bọn họ làm việc này rất tốt, ít nhất những chuyện nhỏ không cần hẳn phải chuẩn bị.

- Bắt đầu thôi.

Giang Nguyên bước đến trước bàn giải phẫu. Khúc Mục Dương và Vương Lợi Dân cũng vội vàng đứng một bên. Vốn phẫu thuật này chỉ cần hai người là đủ, nhưng bác sĩ thực tập, bác sĩ kiến tập, bác sĩ chuyên tu tại các bệnh viện quốc nội quá đông. Trên cơ bản, mỗi lần giải phẫu, Chủ nhiệm sẽ mang theo bác sĩ chính, bác sĩ chính sẽ mang theo bác sĩ chuyên tu hoặc thực tập sinh.

Phẫu thuật lớn, vây quanh bảy tám người cũng chẳng có gì kỳ lạ. Phẫu thuật nhỏ, bốn năm người đứng cũng không nhiều.

Nhưng lần này Giang Nguyên tự mình ra tay. Những việc còn lại giao cho Khúc Mục Dương và Vương Lợi Dân. Vốn ban đầu những công việc nhỏ như vậy Khúc Mục Dương đều giao cho Vương Lợi Dân, nhưng hôm nay bị Giang Nguyên giáo huấn, hơn nữa còn là lần đầu tiên Giang Nguyên phẫu thuật, Khúc Mục Dương nào dám đem việc này giao lại cho Vương Lợi Dân, vội vàng tự mình đứng bên cạnh làm trợ thủ cho Giang Nguyên.

Đối với những cuộc phẫu thuật như thế này, trên cơ bản cũng không có gì đặc biệt, đôi khi tại những vị trí quan trọng cần phải chú ý không được tổn thương mạch máu và thần kinh. Đường nhiên, lần này Giang Nguyên đích thân ra tay, chính là tận lực rửa sạch nơi bị nhiễm trùng nghiêm trọng của bệnh nhân, đồng thời khiến cho những phần ít bị lây nhiễm được bảo toàn, giúp cho bệnh nhân sau khi xuất viện có thể được hồi phục mau chóng.

Khúc Mục Dương đứng nhìn thủ pháp của Giang Nguyên, có chút ngẩn người. Y làm trợ thủ, nhưng chỉ làm duy nhất có hai việc, một là gây tê cho bệnh nhân, cái còn lại chính đưa dao giải phẫu và kéo cho Giang Nguyên.

Chuyện khác không nói, chỉ thấy Giang Nguyên cầm kéo thỉnh

thoảng tách vết thương ra, sau đó đưa dao giải phẫu cắt những khối thịt bị nhiễm trùng xuống.

Động tác của Giang Nguyên rất nhanh nhưng lại khá cẩn thận. Vết thương của người bệnh thật sự quá nghiêm trọng. Giang Nguyên chỉ có thể từng chút một loại bỏ đi những phần hư thối. Hắn làm tương đối cẩn thận, cho nên tốc độ có chút chậm. Nhưng Khúc Mộc Dương và Vương Lợi Dân ở bên cạnh vẫn thấy nó kinh người.

Cái mà bọn họ nhìn thấy là Giang Nguyên đưa dao xuống liên tiếp, nhưng lại rất chuẩn xác, không hề tổn thương đến các bộ phận xung quanh.

Hai thầy trò Khúc Mộc Dương đều kinh ngạc, tất nhiên không biết được đây là thói quen đã được dưỡng thành mấy năm qua của Giang Nguyên. Trong làn mưa đạn, trốn đằng sau những chướng ngại vật, khẩn cấp cầm máu, giải phẫu, động tác không nhanh là không được. Đám bác sĩ ngoại khoa suốt ngày làm trong bệnh viện như bọn họ là không thể so sánh được.

Nửa tiếng sau, Giang Nguyên đã rửa sạch toàn bộ vết thương.

Sau khi xịt xong nửa bình dung dịch ô xy già, trừ trùng sạch bề mặt vết thương một lần nữa, Giang Nguyên mới giao nhiệm vụ băng bó lại cho Khúc Mộc Dương. Dù sao các bước quan trọng hắn cũng đã làm xong, nếu ngay cả phần dọn dẹp cuối cùng mà một Phó chủ nhiệm như hắn cũng phải bao quát luôn thì thật có chút không thể nào nói nổi.

Khúc Mộc Dương là bác sĩ thâm niên, có mấy chục năm kinh nghiệm. Giang Nguyên đem công việc kết thúc giao cho y, y tất nhiên là không dám chậm trễ. Dù sao cũng đã kinh qua sự lợi hại của Giang Nguyên. Lúc trước bị Giang Nguyên giáo huấn cho một trận, lúc này nào dám lơ là, lưu loát hoàn thành khâu băng bó cuối cùng.

Thấy Khúc Mộc Dương đã băng bó xong, Giang Nguyên hài lòng gật đầu, sau đó tháo bao tay vứt vào thùng rác y tế bên cạnh, nói với Khúc Mộc Dương:

- Bác sĩ Khúc, anh hãy ghi lại bản báo cáo, lát nữa tôi sẽ ký tên.

- Vâng, Chủ nhiệm Giang, vất vả cho cậu rồi. Bây giờ đã là buổi trưa, cậu đi ăn cơm đi.

Khúc Mộc Dương mỉm cười nói.

Giang Nguyên gật đầu, sau đó bước ra khỏi phòng tiểu phẫu.

Lấy điện thoại ra, hắn nhìn thấy bây giờ đã là 12h, nhưng nhớ đến ngày hôm nay hắn còn một đồng báo cáo còn chưa ký tên, suy nghĩ một chút, hắn quyết định đến căn tin ăn cơm trước, giữa trưa sẽ quay lại ký tên.

Nhưng vừa mới cởi áo khoác đồng phục ra, bước ra khỏi cửa khoa, đã thấy từ trên cầu thang chạy đến một người, vừa chạy vừa kêu lên:

- Chủ nhiệm Triệu, chủ nhiệm Triệu.

Giang Nguyên nhìn lại, là Từ Hiếu Linh, bác sĩ chuyên tu đi theo bác sĩ Đào, chỉ thấy cô mặc áo phẫu thuật, trên người dính đầy máu, vừa chạy vừa kêu chung quanh.

Một cô y tá vươn đầu ra trả lời:

- Chủ nhiệm Triệu đi họp rồi.

- Thế còn Chủ nhiệm Lý?

Từ Hiếu Linh sửng sốt, sau đó vội vàng kêu lên.

- Chủ nhiệm Lý cũng đã ra ngoài rồi. Bây giờ đã là giữa trưa, có việc gì thì gọi điện thoại cho anh ấy.

Nhìn vẻ mặt lo lắng của Tổng Hàn Lâm, cô y tá vội vàng nói.

- Ai cha, không còn kịp nữa rồi.

Nghe hai người đều không có mặt, Từ Hiếu Linh vội vàng la lên.

- Từ Hiếu Linh, có chuyện gì vậy?

Nhìn biểu hiện lo lắng của Từ Hiếu Linh, Giang Nguyên quay lại hỏi.

- Chủ nhiệm Giang? Ôi, anh đã làm phẫu thuật rồi à? Thật là tốt quá.

Nhìn Giang Nguyên đột nhiên xuất hiện trước mặt, Từ HIếu Linh vui mừng nói:

- Đang giải phẫu, người bệnh đột nhiên xuất hiện vấn đề. Anh hãy sang đó xem một chút đi.

- Xuất hiện vấn đề? Giải phẫu gì vậy?

Trong lòng Giang Nguyên có chút căng lên, sau đó trở về phòng làm việc mặc áo khoác vào, vừa đi vừa hỏi Từ HIếu Linh.

Từ HIếu Linh bước cùng với Giang Nguyên lên lầu, nói:

- Bệnh nhân bị thương vùng ngực và bụng, trong lúc giải phẫu mạch máu vỡ ra, hiện tại đang xuất huyết nghiêm trọng. Bác sĩ Đào đang toàn lực cứu chữa.

- Bị ngoại thương vùng ngực và bụng?

Mạch máu ở khu vực này không thể đùa được, lập tức bước chân nhanh hơn vài phần:

- Đã chuẩn bị máu để truyền chưa?

- Đã chuẩn bị bốn bạch máu rồi. Bây giờ đang tận lực truyền cho bệnh nhân.

Bước chân của Từ HIếu Linh cũng trở nên rối loạn, theo sát đằng sau Giang Nguyên, bước nhanh đến phòng giải phẫu.

Lên lầu, Giang Nguyên nhìn thấy năm sáu người nhà bệnh nhân đang vây trước cửa phòng giải phẫu. Giang Nguyên bước qua, đưa tay tách người nhà bệnh nhân sang một bên, rồi bước nhanh vào trong.

Hắn vừa đi vừa cởi áo khoác ra.

- Chủ nhiệm Giang, phòng thay đồ ở bên này.

Từ HIếu Linh bước Giang Nguyên là lần đầu tiên đến phòng giải phẫu lớn, vội vàng đi trước dẫn đường.

Bước vào phòng thay đồ, Từ HIếu Linh vội vàng lấy quần áo giải phẫu, giúp Giang Nguyên đeo khẩu trang rồi mới dẫn Giang Nguyên đến chỗ rửa tay.

Trình tự vào phòng giải phẫu khá phiền phức. Sau khi rửa tay thật sạch, Giang Nguyên liền vọt vào bên trong.

Lúc này, bên trong mọi người đang luống cuống tay chân. Bác sĩ Đào đang kêu to:

- Tăng tốc độ truyền máu vào.

Thấy Giang Nguyên vọt vào, cô y tá đang đứng ngoài cửa lo lắng chờ đợi, thấy có người chạy đến liền sửng sốt, bởi vì cô không nhận ra là ai.

Cô biết mặt Chủ nhiệm Triệu và Chủ nhiệm Lý, nhưng người trước mặt đeo khẩu trang, chỉ lộ ra đôi mắt đẹp với hàng lông mi dài, rõ ràng là một thanh niên. Cô thật sự không biết là ai, cũng không biết tại sao hắn lại chạy vào phòng giải phẫu nữa.

Từ HIếu Linh đi đằng sau vội vàng giới thiệu:

- Người này là Chủ nhiệm Giang. Mau giúp Chủ nhiệm Giang mặc quần áo.

- Hả?

Cô y tá thật không biết Chủ nhiệm Giang là ai, nhưng bây giờ là lúc quan trọng, đã có người nói hắn là Chủ nhiệm, vậy thì mặc quần áo thôi.

Lập tức cầm quần áo phẫu thuật đến. Giang Nguyên giang hai tay ra, cô y tá nhẹ nhàng mặc vào cho hắn.

Từ HIếu Linh cũng không rảnh rỗi, vội vàng đeo bao tay lại cho hắn.

Sau khi đeo bao tay xong, Giang Nguyên bước đến trước bàn phẫu

thuật, trầm giọng hỏi:

- Tình huống thế nào rồi?

Lúc này, đứng trên bàn phẫu thuật là một bác sĩ khác, nghe được câu hỏi, không kịp nhận ra là ai, vội vàng tránh qua một bước, đáp:

- Động mạch chủ phần bụng bị vỡ, đang khẩn cấp cầm máu.

- Quả nhiên là phiền phức lớn.

Nghe xong, sắc mặt Giang Nguyên khẽ biến, hít một hơi thật sâu, bước đến chỗ vị trí của vị bác sĩ nọ, cúi người nhìn xuống.

Chương 378: Hiến Binh đến

- Chủ nhiệm Giang?

Thấy có người đột nhiên xuất hiện, bác sĩ Đào thở phào nhẹ nhõm, nhưng khi cô ngẩng đầu nhìn thấy là Giang Nguyên, không khỏi cảm thấy ngạc nhiên.

Vốn dựa theo quy củ, khi xảy ra chuyện, muốn tìm Chủ nhiệm giúp đỡ, người đầu tiên cô phải mời chính là Chủ nhiệm Triệu, sau đó là Giang Nguyên mà không phải là Chủ nhiệm Lý.

Nhưng Giang Nguyên vừa mới đến, hơn nữa tuổi còn trẻ, mặc dù biểu hiện năng lực cực cao, nhưng phẫu thuật lớn như vậy, cô cũng không muốn mời Giang Nguyên. Bởi vì cô không biết Giang Nguyên có kinh nghiệm trong mấy cuộc phẫu thuật lớn như thế này không, cho nên dựa theo lời của Chủ nhiệm Triệu đã nói, lựa chọn đầu tiên của cô là Chủ nhiệm Triệu và Chủ nhiệm Lý, mà không bảo Từ Hiểu Linh thông báo cho Giang Nguyên.

Đương nhiên, đây cũng không chỉ là vấn đề về kinh nghiệm, mà người nào vào, người đó sẽ phải gánh trách nhiệm. Một khi xảy ra vấn đề, người đứng đầu đó sẽ phải đứng mũi chịu sào. Xuất phát từ suy nghĩ này, bác sĩ Đào cũng không nguyện ý mời Giang Nguyên đến hỗ trợ.

Nhưng nhìn thấy Giang Nguyên đến mà không phải là Chủ nhiệm Triệu và Chủ nhiệm Lý, trong lòng bác sĩ Đào cảm thấy kinh hãi. Nhưng bây giờ chỉ có thể dựa vào vị Chủ nhiệm Giang này thôi. Nếu không, cô và hắn, hai người đều phải gánh trách nhiệm cho cuộc phẫu thuật thất bại này.

- Đưa cho tôi.

Lúc này Giang Nguyên cũng không ngần đầu, chỉ nhìn thấy bác sĩ Đào tìm không ra điểm xuất huyết, liền vươn tay ra, trầm giọng nói.

- Vâng.

Bác sĩ Đào không chút do dự. Phòng giải phẫu cũng như chiến trường, chỉ nhìn người nào có chức vụ và cấp bậc cao. Bác sĩ thượng cấp ra lệnh, không ai có thể nghi ngờ và cãi lời. Cho nên, mặc kệ cô có tin đối phương hay không, cũng phải đưa kẹp cầm máu cho Giang Nguyên.

Cảm giác trong tay đã có đồ vật, Giang Nguyên nhìn chăm chăm vào một màu đỏ, cái gì cũng không thấy, ngón tay cái và ngón vô danh lướt cầm lấy kẹp cầm máu, sau đó duỗi vào trong vũng máu.

Cạch! Dưới cái nhìn chăm chăm của mọi người, kẹp cầm máu nhanh chóng kẹp đúng vị trí xuất huyết.

- Nhanh như vậy sao?

Bác sĩ Đào, bác sĩ trợ thủ cho bác sĩ Đào và Từ Hiểu Linh đều nhất tề sửng sốt.

- Hút.

Vẫn nhìn chăm chăm vào ổ bụng, Giang Nguyên cũng không ngần đầu, thấy bốn phía không có động tĩnh, không khỏi cau mày trầm giọng nói.

- Hả, vâng.

Trợ thủ thứ nhất vội vàng dùng máy hút hút hết máu trong khoang

bụng.

Rè rè.

Trong tiếng hút của máy, máu dần dần giảm đi, tốc độ xuất huyết cũng chậm lại.

- Kẹp trúng rồi.

Bác sĩ Đào không nhận được hưng phấn nói.

- Chỉ.

Nhưng gương mặt Giang Nguyên vẫn không chút biểu hiện gì, một lần nữa vươn tay ra. Y tá bên cạnh vội đưa kim và chỉ vào tay Giang Nguyên.

Bác sĩ Đào kéo kính hiển vi xuống, đưa đến trước mắt Giang Nguyên, nhưng hấn lắc đầu từ chối.

Muốn khâu mạch máu, đa số bác sĩ phải dùng kính hiển vi mới có thể nhìn thấy mà khâu, nhưng Giang Nguyên lại không cần. Vì hấn cảm thấy dùng thứ đó lại càng vướng víu hơn.

Giang Nguyên nheo mắt, nhìn chăm chú vào mạch máu bị vỡ, sau đó cầm kim bắt đầu khâu lại. Bác sĩ Đào và hai bác sĩ khác đều mở to mắt. Bởi vì bác sĩ Giang không cần kính hiển vi, mà điều này không phải người bình thường có thể làm được.

Hơn nữa các cô biết rất rõ, Giang Nguyên phải nhắm trúng miệng vết thương thì mới có thể nhắm chính xác mà khâu lại.

Khâu lại mạch máu còn khó hơn so với khâu bất cứ vết thương nào.

Trong lúc không khí trong phòng phẫu thuật rất khẩn trương, ở khoa Cấp cứu, ba vị quân nhân sắc mặt nghiêm túc đang đứng. Vị quân nhân đầu lĩnh trên vai đeo quân hàm hai gạch ba sao, sau khi nhìn chung quanh một chút liền bước đến hỏi y tá.

- Chào cô, xin hỏi đồng chí Giang Nguyên có ở đây không?

Y tá đang bận rộn viết bệnh án liền ngẩng đầu lên, sau khi nhìn thoáng qua vị quân nhân trước mặt liền có chút sửng sốt, vội vàng đứng lên, trả lời:

- Chủ nhiệm Giang đang làm phẫu thuật trên lầu.

- Trên lầu?

Vị quân nhân theo ánh mắt của y tá nhìn thoáng qua, sau đó nói:

- Chính là lầu một sao?

- Vâng, ở lầu một.

Nhìn biểu hiện nghiêm túc của đối phương, cô y tá có chút khẩn trương, vội vàng đáp.

- Vâng, cảm ơn.

Vị quân nhân lập tức xoay người bước lên cầu thang.

Nhìn vị quân nhân bước lên cầu thang, hai người đằng sau đeo mũ giáp màu trắng, bên trên có ghi hai chữ “Hiến binh”, cô y tá đột nhiên cảm thấy không ổn.

- Xử lý cầm máu lần hai.

Giang Nguyên vươn tay, cô y tá bên cạnh lập tức đưa kẹp cầm máu vào tay Giang Nguyên.

Lúc này, một cô y tá khẩn trương bước vào phòng phẫu thuật, đứng ngoài cửa, cố gắng không đến gần bàn phẫu thuật, nói:

- Chủ nhiệm Giang, bên ngoài có ba vị Hiến Binh đến từ tổng cục Chính trị, nói có việc tìm anh.

- Hiến Binh?

Giang Nguyên đang định đưa kẹp xuống kẹp điểm xuất huyết thứ hai liền dừng lại, mà nhóm bác sĩ Đào bên cạnh cũng cảm thấy sửng sốt.

Những người tham gia giải phẫu ngày hôm nay đều thuộc quân

đội. Thậm chí bác sĩ Đào còn có quân hàm kỹ thuật chuyên nghiệp cấp bảy. Còn hai bác sĩ chuyên tu đến từ quân đội kia lại càng biết Hiến Binh của Tổng cục chính trị đại diện cho điều gì?

Bọn họ đến tìm Chủ nhiệm Giang, chẳng lẽ... Tất cả mọi người đều lo lắng liếc mắt nhìn Giang Nguyên.

Nhưng sau khi sững người một chút, Giang Nguyên vẫn tiếp tục giải phẫu, chỉ nói:

- Nói cho bọn họ biết tôi đang phẫu thuật, bảo bọn họ chờ đi.

- Vâng.

Cô y tá giật mình, không nghĩ đến Giang Nguyên lại trả lời như vậy. Hơn nữa, nghe Hiến Binh đến tìm mình vẫn có thể duy trì bình tĩnh như thế. Nhưng mặc kệ thế nào, đối phương là Chủ nhiệm, cô phải phục tùng, liền vội vàng xoay người bước ra ngoài, truyền đạt lời nói của Giang Nguyên.

- Cậu ta bảo chúng ta chờ? Chẳng lẽ cậu ta không biết chúng ta thuộc phòng Điều tra của Tổng cục Chính trị sao?

Nghe cô y tá truyền đạt lại lời, vị Thượng tá liền cau mày, nói:

- Bảo cậu ta ra đây, nếu không thì chúng tôi sẽ đi vào.

Thấy vị quân nhân tức giận, cô y tá đành phải quay vào phòng giải phẫu.

- Chủ nhiệm Giang, bọn họ đang ở trong phòng thay đồ. Vị Thượng tá dẫn đầu nói nếu anh không ra ngoài, bọn họ sẽ vào đây.

Đứng ngoài cửa, cô y tá cẩn thận nói với Giang Nguyên.

Lúc này, Giang Nguyên vừa mới xử lý điểm xuất huyết thứ hai, nghe được lời này, mày hơi cau lại, sau đó đặt kim khâu xuống khăn đã được khử trùng, ngẩng đầu nhìn bác sĩ Đào đang lo lắng:

- Bác sĩ Đào, chị tiếp tục đi nhé, tôi ra ngoài hai phút sẽ trở lại.

- Vâng, xin cậu nhất định phải trở lại.

Nhìn gương mặt vẫn bình tĩnh của Giang Nguyên, bác sĩ Đào gật đầu. Mặc dù cô không biết Chủ nhiệm Giang có chuyện gì với Hiến binh, nhưng cô biết cuộc phẫu thuật lần này không thể không có hẳn. Nếu Chủ nhiệm Giang không quay lại, một mình cô tuyệt đối không cách nào cứu được người này.

Lúc này cô chỉ có thể lựa chọn tin tưởng Giang Nguyên, đồng thời hy vọng hẳn có thể bình yên trở về.

Giang Nguyên dựa theo tiêu chuẩn, giơ hai tay trước ngực, sau đó bước ra ngoài cửa, rồi dùng lưng đẩy cửa phòng bước ra ngoài.

Mọi người nhìn thân ảnh lạnh nhạt biến mất sau cánh cửa, đột nhiên cảm thấy mất đi một trụ cột.

Nhìn một người đeo khẩu trang, mặc quần áo giải phẫu, đeo đôi bao tay đầy máu xuất hiện trong phòng thay đồ, vị Thượng tá vẫn chờ ở chỗ này liên hồi:

- Cậu là Giang Nguyên?

Nhìn ba người trước mắt, Giang Nguyên cũng không trả lời, chỉ lạnh lùng nhìn ba người, trầm giọng nói:

- Nơi này là phòng phẫu thuật, ai cho phép các người vào đây?

Nghe Giang Nguyên hỏi lại, ba người đều sửng sốt. Bọn họ làm việc trong Tổng cục Chính trị nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên thấy có người dám ăn nói với bọn họ như vậy.

Vị Thượng tá dẫn đầu liền tức giận, lấy từ trong túi một tờ giấy, giơ lên trước mặt Giang Nguyên, lạnh lùng nói:

- Giang Nguyên, chúng tôi là Hiến Binh của Tổng cục Chính trị, nhận lệnh đến đây mang cậu trở về tiếp nhận điều tra. Mời cậu đi theo chúng tôi một chuyến.

- Mặc kệ các người là ai, bây giờ các người ra ngoài cho tôi. Nơi này không cho phép người ngoài bước vào. Phẫu thuật xong tôi sẽ ra.

Nhìn công văn trong tay đối phương, ánh mắt Giang Nguyên không

hề có chút sợ hãi, đưa một tay chỉ ra ngoài cửa.

Dứt lời, Giang Nguyên liền xoay người bước vào phòng phẫu thuật. Bây giờ trong đó đang chờ hắn. Ở đây càng lâu lại càng nguy hiểm.

Vị Thượng tá và hai Trung úy đi cùng đều tức giận. Nhiều năm như vậy, đúng là lần đầu tiên thấy người ngang ngược như Giang Nguyên.

- Đứng lại.

Vị Thượng tá rút súng bên hông, nhanh chóng đuổi theo Giang Nguyên.

Nhưng y còn chưa bước qua khỏi cánh cửa phòng rửa tay, Giang Nguyên đã xoay người, một cước đạp trúng ngực của y, đá bay y ra ngoài.

Cạch cạch!

- Dám tập kích Hiến Binh?

Vị Thượng tá không thể tin được chặt vật bò dậy từ mặt đất, cùng với hai Trung úy rút súng bên hông, nhắm ngay Giang Nguyên, tức giận quát mắng:

- Mau giơ tay lên, nếu không đừng trách chúng tôi không khách sáo.

Giang Nguyên đứng ngay cửa phòng rửa tay, nhìn ba người trước mắt, nhẹ nhàng chỉ cánh cửa dưới chân mình, ánh mắt lạnh lùng:

- Bắt đầu từ chỗ này là phòng phẫu thuật, là khu vực cấm. Bất luận kẻ nào cũng không được tiến vào.

Chương 379: Địa bàn của tôi, do tôi làm chủ

- Cho dù các người vâng lệnh ai đến, nhưng tôi nói cho các người

biết, trong lúc tôi đang giải phẫu, không được quấy rầy tôi. Nếu để cho bệnh nhân của tôi xảy ra vấn đề, các người không ai chạy thoát.

Giang Nguyên im lặng nhìn vị Thượng tá, thấy đối phương cầm cây súng chẳng khác nào cầm món đồ chơi trong tay, gần từng câu từng chữ cho đối phương nghe:

- Nếu các người có gan thì bước vào đây đi. Bước vào, xem như xong đời.

Ánh mắt Giang Nguyên phát lạnh nhìn ba người, nhẹ nhàng chỉ tay, sau đó nói:

- Tôi nói được là làm được.

Nói xong, Giang Nguyên chậm rãi quay vào trong phòng phẫu thuật. Cô y tá đứng một bên sắc mặt trắng bệch, nhìn Giang Nguyên xoay người bước vào phòng phẫu thuật, sau đó lại nhìn ba người đứng ngoài cửa, sắc mặt vô cùng khó coi nhưng lại không dám tiến thêm một bước, rồi vội vàng bước vào phòng phẫu thuật luôn. Ở bên cạnh ba người này, áp lực lớn quá.

Nhìn thân ảnh quen thuộc bước vào phòng giải phẫu, những người đang đứng bên cạnh bàn giải phẫu đều kinh ngạc, sau đó nhất tề thở phào nhẹ nhõm. Mặc dù phòng giải phẫu có cách âm, nhưng mọi người vẫn mơ hồ nghe được tiếng xung đột bên ngoài, mặt ai nấy đều trắng bệch.

Tất cả mọi người đều cho rằng Chủ nhiệm Giang sẽ không quay lại nữa, nhưng nhìn thấy bóng hình quen thuộc xuất hiện ngoài cửa, trong nháy mắt tất cả đều cảm thấy giống như có được cọng rơm để bám vào. Giang Nguyên cởi bao tay và áo giải phẫu của mình ném vào thùng rác, sau đó gật đầu ra hiệu với cô y tá một bên. Cô y tá vội vàng mang lại một bộ quần áo khác, giúp Giang Nguyên mặc vào, sau đó đeo cho Giang Nguyên một bao tay khử trùng mới.

- Nào, chúng ta tiếp tục thôi.

Bước đến trước bàn phẫu thuật, Giang Nguyên mỉm cười nói với mọi người.

Nửa tiếng sau, Giang Nguyên chậm rãi buông kim khâu trong tay xuống, quay sang gật đầu với bác sĩ Đào:

- Bác sĩ Đào, tôi đã xử lý xong, kế tiếp giao cho chị.

- Vâng.

Bác sĩ Đào vội vàng gật đầu.

Nhìn Giang Nguyên cởi áo và bao tay phẫu thuật ném vào thùng rác, sau đó bước ra cửa, bác sĩ Đào rốt cuộc nhìn không được liền hỏi:

- Chủ nhiệm Giang, cậu còn quay lại không?

Giang Nguyên quay đầu nhìn bác sĩ Đào, rồi nhìn gương mặt lo lắng của tất cả mọi người, đáp:

- Yên tâm đi, tôi sẽ trở về.

Ở phòng thay đồ mặc lại áo khoác, mang lại giày, Giang Nguyên suy nghĩ một chút rồi gọi điện thoại cho Dương Vân Dương.

- Cái gì? Có người của ban Hiến Binh Tổng cục Chính trị đến tìm cậu?

Dương Vân Dương nghe xong, trong lòng cả kinh, nhưng sau đó rất nhanh bình tĩnh lại:

- Không có việc gì đâu. Cậu cứ đi theo bọn họ, không cần lo lắng.

- Vâng.

Nghe giọng nói trấn định của Dương Vân Dương, Giang Nguyên cũng yên tâm trở lại, sau đó chậm rãi bước ra khỏi phòng phẫu thuật.

Người nhà của bệnh nhân ở bên ngoài, nhìn thấy Giang Nguyên bước ra, liền khẩn trương hỏi:

- Bác sĩ, tình huống bên trong như thế nào?

Giang Nguyên mỉm cười, gật đầu nói:

- Yên tâm đi, ca phẫu thuật rất thành công, tạm thời đã không còn nguy hiểm. Bác sĩ Đào đang xử lý công đoạn cuối cùng, hẳn nửa tiếng nữa là xong.

- Hả, thật sao? Cảm ơn, thật sự là cảm ơn.

Nghe Giang Nguyên nói, người nhà bệnh nhân liền thở phào nhẹ nhõm.

Sau khi gật đầu chào mọi người, Giang Nguyên bước đến chỗ ba vị Hiến binh đang chờ sẵn cách đó không xa.

Thấy Giang Nguyên bước ra, ba vị quân nhân đều thở phào nhẹ nhõm. Sắc mặt của vị Thượng tá có chút hổ thẹn, nhưng vẫn bước ra phía trước, hít một hơi thật sâu rồi nói với Giang Nguyên:

- Đồng chí Giang Nguyên, xin cậu phối hợp với chúng tôi, theo chúng tôi đến phòng Điều tra thuộc lực lượng Hiến Binh của Tổng cục Chính trị một chuyến.

- Đi thôi.

Nhìn quân hàm trên vai đối phương, xem ra đúng là Thượng tá, hẳn vị trí tại phòng Điều tra thuộc lực lượng Hiến Binh không nhỏ, Giang Nguyên mỉm cười gật đầu, không nói gì thêm, trực tiếp theo ba người rời đi.

Bước xuống lầu, lúc này Chủ nhiệm Lý cũng vội vã từ bên ngoài trở về. Mới vừa bước lên cầu thang, liền nhìn thấy Giang Nguyên đi cùng với ba vị quân nhân, không khỏi sửng sốt.

Liếc nhìn vị Thượng tá một cái, sau đó quay sang hỏi Giang Nguyên:

- Chủ nhiệm Giang...

- Chủ nhiệm Lý, không cần lên đó đâu. Tôi đã xử lý xong rồi.

Giang Nguyên gật đầu với Chủ nhiệm Lý:

- Chủ nhiệm Lý, phiền anh nói với Chủ nhiệm Triệu và Chủ nhiệm Khâu một tiếng, hai ngày nữa tôi không đi làm. Nhờ họ sắp xếp

người khác làm thay giúp tôi.

- Chủ nhiệm Giang...

Nhìn Giang Nguyên mỉm cười đi theo ba vị quân nhân, Chủ nhiệm Lý đột nhiên cảm thấy lo lắng.

- Chủ nhiệm Giang, Chủ nhiệm Giang...

Các y tá từ phòng bệnh chạy ra, không ít y tá mắt đỏ lên, nhìn Giang Nguyên đang bị vây bởi ba vị quân nhân.

- Tiểu Lệ, Tiểu Mẫn, mọi người khóc gì chứ? Hai ngày nữa tôi sẽ về.

Giang Nguyên trấn an các cô:

- Yên tâm đi, đến lúc đó tôi lại mời mọi người đi ăn.

Hai cô y tá được Giang Nguyên gọi tên bật khóc thành tiếng. Còn các y tá khác thì vừa lau nước mắt, vừa gật đầu:

- Bác sĩ Giang, anh nhất định phải quay về đây.

- Yên tâm đi, hai ngày nữa tôi sẽ về.

Giang Nguyên vẫy tay với các cô y tá, sau đó tiếp tục bước về phía trước.

Dọc đường đi, có không ít các y tá từ phòng bệnh chạy ra, vừa lau nước mắt vừa tiễn Giang Nguyên đi. Lúc này, vị Thượng tá đi đầu cũng có chút kinh ngạc. Y biết rất rõ Giang Nguyên vừa mới đến đây được hai ngày, nhưng không nghĩ đến hẳn lại được lòng mọi người ở đây như vậy.

Thậm chí, trước cửa phòng bệnh còn có một bệnh nhân trẻ tuổi, được người nhà dìu đi, mang theo một cái chân bị thương đứng tại chỗ, ánh mắt kinh ngạc nhìn sang bên này. Đợi khi Giang Nguyên đến gần, liền cắn chặt môi, đứng thẳng thắt lưng chào Giang Nguyên theo tiêu chuẩn nhà binh.

Nhìn người thanh niên kia, Giang Nguyên dừng bước, cũng chào

lại một cái, lúc này mới cười nói:

- Mau trở lại giường đi. Tôi mới vừa vệ sinh vết thương cho anh xong, đừng để nó nứt ra. Yên tâm đi, hai ngày nữa tôi về sẽ thay thuốc cho anh.

- Cảm ơn Chủ nhiệm Giang, tôi chờ anh trở về.

Chàng thanh niên dùng sức gật đầu với Giang Nguyên.

Vị Thượng tá kia thầm than trong lòng. Khi bọn họ áp giải người đi, ngoại trừ người nhà hoặc bạn bè, ít có người nào dám đưa tiền một cách công khai như vậy. Nhưng các y tá, bác sĩ và bệnh nhân ở chỗ này lại làm như vậy, khiến cho y bắt đầu có chút cảm thán.

Đương nhiên, càng làm cho y sợ hãi chính là, chàng bác sĩ trước mắt vẫn bình tĩnh, lại còn cam đoan với bệnh nhân của hắn và các y tá sẽ trở về sau hai ngày nữa. Chẳng lẽ hắn không biết việc này lớn đến mức độ nào sao mà còn nghĩ sẽ quay về?

Nhưng vị Thượng tá nghĩ lại, đột nhiên hiểu ra việc này có chút không ổn. Danh tiếng của tiểu tử này gần đây rất tốt, chạy đến đây đảm nhiệm chức vụ cao, chẳng lẽ sau lưng hắn có thế lực nào hay sao?

Nhớ đến biểu hiện thân thiết của Giang Nguyên đối với các y tá và bệnh nhân, còn có thái độ không hề sợ hãi bọn họ, dám công kích ba người, khiến cho người ta phải bối hỏ, trong lòng đột nhiên hiểu ra vừa rồi mình đã quá lỗ mãng. Nhưng cũng may mà y còn biết suy nghĩ. Nếu cứ mạnh mẽ xông vào, chỉ sợ người chịu thiệt cuối cùng sẽ là ba người bọn họ.

Bước xuống lầu, mắt thấy còn cách bãi đậu xe không xa, lúc này vị Thượng tá mới thở phào nhẹ nhõm. Nhưng khi đi ngang qua căng tin, Giang Nguyên sờ bụng, thấy bây giờ đã gần 2h chiều, hắn vẫn còn chưa ăn cơm, không khỏi cau mày một chút rồi quay sang hỏi vị Thượng tá:

- Các vị ăn cơm chưa?

- Hơ?

Vị Thượng tá và hai Trung úy sắc mặt cứng đờ. 11h bọn họ nhận được lệnh, liền chạy đến đây ngay, nào đã ăn cơm đâu?

Nhưng vị Thượng tá nhìn chăm chăm Giang Nguyên, không biết hẳn định làm chuyện gì.

- Còn chưa ăn sao? Tôi vẫn chưa ăn. Từ đây đến phòng Giám sát hẳn gần một tiếng nhỉ?

Giang Nguyên mỉm cười, sau đó lấy thẻ cơm, nói với ba người:

- Trong thẻ cơm của tôi vẫn còn ba ngàn đồng chưa dùng. Hôm nay tôi mời ba người ăn cơm.

- Cái gì?

Nhìn Giang Nguyên cười tủm tỉm cầm thẻ cơm trong tay, vị Thượng tá và hai Trung úy đều choáng váng.

Nhưng Giang Nguyên cũng không để ý đến vẻ mặt của bọn họ, tự mình bước vào căng tin.

- Này.

Vị Thượng tá đứng đằng sau kêu lên một tiếng, thấy Giang Nguyên không để ý đến mình, gương mặt hiện lên vẻ buồn bực. Ý làm việc tại lực lượng Hiến Binh nhiều năm như vậy, lần đầu tiên gặp phải trường hợp này.

Lập tức cùng với hai người đằng sau đuổi theo Giang Nguyên.

Sau khi gọi vài món ăn, hẳn nhìn vị Thượng tá sắc mặt khó coi bên cạnh, cười nói:

- Vị đồng chí này, mời ngồi. Vừa nãy đá anh một cái, xấu hổ quá. Mời các người một bữa cơm, xem như xin lỗi.

Nghe Giang Nguyên nói xong, hai Trung úy lại càng choáng váng, sau đó nhìn vị Thượng tá.

Thấy vẻ mặt Giang Nguyên vẫn bình tĩnh, sắc mặt vị Thượng tá khẽ biến, rốt cuộc thở hắt ra, sau đó gỡ mũ, vẫy hai Trung úy đằng

sau rồi ngồi xuống bàn bên cạnh.

Có cơm ăn, chung quy không thể không làm cho người ta cảm thấy đói bụng. Ăn cơm chùa thì ngu sao mà không ăn? Còn không thì lát nữa mình sẽ tự trả tiền cơm. Hơn nữa, tiểu tử này cũng không phải người xấu. Dù sao cũng không còn biện pháp, xem như kết mối thiện duyên vậy.

Chương 380: Nhất

Tin tức Giang Nguyên bị Hiến Binh mang đi rất nhanh truyền khắp bệnh viện Đa khoa ba quân chủng.

Có người vui, có người buồn.

Người lo lắng chiếm đa số. Ít nhất là các nhân viên của bệnh viện Đa khoa ba quân chủng, nhóm người Chủ nhiệm Triệu vừa mới trở về, tâm trạng của ai cũng không tốt.

Còn có Khâu Dương Nguyên nữa. Vất vả lắm mới kiếm được một Phó Chủ nhiệm đáng tin cậy, lại còn một đám học sinh đang hưởng phần duỗi cổ chờ Giang Nguyên đến dạy. Đột nhiên...

- Ai cha, lão Khâu, tôi đã nói rồi, Giang Nguyên vẫn còn chưa đáng tin cậy đâu. Tuổi trẻ đã leo lên được chức vụ cao như vậy, sau lưng không có quỷ là không được.

Phó giáo sư Chu Kiến Quốc chậm rãi bưng tách trà lên nhấp một ngụm, làm ra biểu hiện cao thâm khó lường, mỉm cười nói.

Nhìn Chu Kiến Quốc, Khâu Dương Nguyên cảm thấy buồn bực. Nhưng bây giờ cũng không còn cách nào khác. Giang Nguyên không có ở đây, ông đành phải mời Chu Kiến Quốc đến dạy thay một buổi:

- Ai biết lại là như thế chứ? Lão Chu, phiền anh vất vả chút rồi.

- Chủ nhiệm Khâu, anh đã nói như vậy thì tôi cũng đành phải làm thôi.

Nghe Chủ nhiệm Khâu nói như thế, Chu Kiến Quốc làm ra vẻ cố mà làm, đứng dậy bước ra khỏi phòng làm việc.

Nhìn vẻ mặt của Chu Kiến Quốc bước ra khỏi phòng làm việc, sắc mặt Khâu Dương Nguyên vô cùng khó coi. Nghĩ đến nghĩ lui, Chủ nhiệm Tiểu Giang vẫn tốt hơn, nhìn còn đẹp mắt hơn gã Phó chủ nhiệm Chu Kiến Quốc già nua kia nhiều.

- Cha, Giang Nguyên vừa mới bị phòng Điều tra của Hiến Binh bắt mang đi rồi.

Sau khi nhận được điện thoại của Giang Nguyên, mặc dù Dương Vân Dương không cảm thấy lo lắng nhưng vẫn báo lại với Dương lão một tiếng.

Dương lão nhận được điện thoại, vẫn rất bình tĩnh, mỉm cười nói:

- Nghĩ không ra động tác của bọn họ nhanh như vậy. Xem ra là có chút ý nghĩa đây.

Dương Vân Dương cười nói:

- Cha, vậy còn Giang Nguyên thì sao?

- Không sao đâu. Cậu ấy chỉ chịu ủy khuất chút thôi. Dù sao một hai ngày nữa cũng có người nhảy ra ngoài.

Dương lão thản nhiên nói.

- Có người nhảy ra ngoài?

Con đường tin tức của Dương Vân Dương không thể sánh bằng Dương lão, lúc này không khỏi hiếu kỳ hỏi.

Dương lão cười nói:

- Con có nghe nói chuyện này chưa? Hai ngày trước, có người nói Giang Nguyên sẽ gặp xui xẻo.

- Ồ, là Viên Nhất Chương?

Nghe đến đó, Dương Vân Dương có chút sửng sốt, sau đó gật đầu:

- Khó trách. Haha, được rồi, lần này cũng nên chỉnh bọn họ một lần.

- Ừm, vì thế con cũng yên tâm đi.

Đây là lần đầu tiên Giang Nguyên đến tổng cục Chính trị, nhưng hẳn không có thời gian thưởng thức khung cảnh một trong bốn trung tâm hành chính lớn của quốc gia, đã bị trực tiếp đưa đến một căn lầu nhỏ, sau đó bị mang vào phòng thẩm vấn.

Sau khi bảo Giang Nguyên ngồi xuống, vị Thượng tá gật đầu chào Giang Nguyên một cái rồi bước ra ngoài.

- Cũng may là đã ăn cơm trưa, nếu không chỉ sợ sẽ bị đói bụng chết mất.

Giang Nguyên ngồi trên ghế thẩm vấn lạnh lẽo, tay sờ bụng. Nếu đối phương không vội, có lẽ hẳn sẽ đánh một giấc.

Nhưng, tất nhiên là không có chuyện tốt như vậy rồi. Đối phương đang nóng lòng đối phó hẳn như vậy, làm sao có thể để cho hẳn an đặt được chứ?

Rất nhanh, cánh cửa phòng thẩm vấn được đẩy mạnh ra, sau đó có hai người bước vào.

Nhìn hai người ngồi xuống trước mặt mình, hai mắt Giang Nguyên nheo lại. Một người là Thượng tá, một người là Trung tá. Giang Nguyên nhin không được mà cảm thán một câu:

- Quả thật là một trong bốn Tổng cục Hành chính của quân đội, quan quân có thể bó thành một bó.

- Trung tá Giang Nguyên đúng không? Tôi là Phó trưởng phòng Lô Khải Long của phòng Điều tra lực lượng Hiến Binh. Đây là Lạc Dương Bình của phòng Điều tra. Hôm nay chúng tôi có chút vấn đề muốn tìm cậu xác minh một chút.

Ánh mắt của vị Thượng tá vô cùng sắc bén, lạnh lùng nhìn Giang Nguyên một cái.

Nhìn ánh mắt của vị Thượng tá, Giang Nguyên lãnh đạm cười, sau

đó nói:

- Đúng, tôi là Giang Nguyên.

- Giang Nguyên, 24 tuổi, người Vân Giang, tỉnh Nam?

Thấy Giang Nguyên vẫn ngồi bất động, ánh mắt vị Thượng tá liền hiện lên ánh sáng lạnh, sau đó nhìn vào xấp văn kiện trong tay, lạnh giọng hỏi.

Giang Nguyên miễn cưỡng dựa lưng vào ghế, nói:

- Đúng.

Nhìn bộ dạng lười biếng của Giang Nguyên, gương mặt Lô Khải Long hiện lên sự giận dữ nhưng chỉ lóe lên một chút rồi biến mất.

Tiếp tục hỏi:

- Một tuần trước cậu còn chưa là quân nhân, đột nhiên mấy ngày trước được bổ nhiệm quân hàm Trung tá, lại còn được phân làm Phó chủ nhiệm khoa Chấn thương chỉnh hình của bệnh viện Đa khoa ba quân chủng và Phó chủ nhiệm khoa Cấp cứu chấn thương trong chiến tranh của học viện quân y?

Nghe xong, ánh mắt Giang Nguyên lóe lên, lúc này mới xác định được nguyên nhân mình bị mang đến đây, trong lòng thoáng sửng sốt, nhưng rồi lại mỉm cười. Hắn thật không ngờ vì chuyện này mà hắn bị mang đến đây. Vốn còn tưởng rằng...

Thả lỏng một hơi, Giang Nguyên gật đầu, cũng chẳng muốn đáp lời.

Thấy vẻ mặt như vậy của Giang Nguyên, sự tức giận trong mắt vị thượng tá lại càng nhiều hơn, nhưng y cũng biết, y muốn động tiểu tử này cũng không động được. Chỉ có thể hy vọng khai thác được chút nào hay chút đó.

Nửa tiếng sau, Giang Nguyên vẫn thoải mái ngồi yên một chỗ, còn Lô Khải Long và Lạc Dương Bình thì có chút bất đắc dĩ. Bởi vì bọn họ hỏi đến hỏi lui, Giang Nguyên cái gì cũng nói không biết.

- Giang Nguyên, cậu nên biết rõ chính sách của Đảng, thắng thắn thì được khoan dung, kháng cự thì bị nghiêm trị. Thành thật khai ra, nếu không, đến lúc đó tội sẽ càng gia tăng.

Lô Khải Long thấy Giang Nguyên vẫn bất động, tức giận quát lên.

Nhìn sắc mặt đột biến của Lô Khải Long, Giang Nguyên khẽ cười một tiếng, thoáng ngồi ngay ngắn, sau đó nhìn Lô Khải Long, lãnh đạm nói:

- Trưởng phòng Lô, những gì tôi nói đều là thật. Rốt cuộc là tại sao tôi lại nhận được quân hàm Trung tá, tôi cho rằng là vì tôi biết phối hợp tuyên truyền. Còn về chức vụ ở bệnh viện Đa khoa ba quân chủng và học viện quân y, tôi cũng không biết vì sao.

- Hơn nữa, nếu các người muốn điều tra nơi phát ra lệnh cụ thể, tôi nghĩ cũng đơn giản thôi, không cần phải hỏi tôi mà.

Giang Nguyên nhìn hai người:

- Chính bản thân tôi cũng cảm thấy hiếu kỳ, nếu các người điều tra ra được, xin hãy nói với tôi một tiếng.

- Cậu...

Nhìn Giang Nguyên vẫn thản nhiên như cũ, Lô Khải Long chỉ thiếu điều không phun máu.

Nhưng bây giờ y quả thật không thể dùng một số thủ đoạn đặc biệt để đối phó Giang Nguyên. Bởi vì y biết sau lưng Giang Nguyên có bối cảnh rất lớn. Nếu y dùng thủ đoạn với Giang Nguyên, một khi truyền ra ngoài, mất nhiều hơn được. Mà bây giờ lại hỏi không được, Hiến Binh cũng chẳng còn biện pháp nào, chỉ có thể duy trì giữ Giang Nguyên ở lại càng lâu càng tốt.

Trong lúc y cảm thấy bất đắc dĩ, bên ngoài bước vào một người, nói nhỏ vài câu vào tai Lô Khải Long.

Nghe xong, sắc mặt Lô Khải Long liền trở nên vui vẻ. Đợi sau khi người kia ra ngoài, liền vỗ bàn thật mạnh, trừng mắt nhìn Giang Nguyên, lạnh giọng đáp:

- Cậu dám tập kích Hiến Binh? Giang Nguyên, lần này cậu phiền phức chắc rồi.

Nhìn bộ dạng đắc ý của Lô Khải Long, Giang Nguyên nhún vai, sau đó cười nói:

- Phiền phức có lớn hay không thì không phải do anh quyết định. Nếu anh muốn dùng danh từ này, giữ tôi ở lại thêm hai ngày thì cứ việc làm. Tôi không có ý kiến.

- Cậu...

Thấy Giang Nguyên vẫn bàng nhiên như cũ, Lô Khải Long tức đến mức tay phát run, nhưng cũng không còn biện pháp nào khác, đành lạnh giọng nói:

- Được, vậy cậu ở trong này một ngày đi. Để tôi xem đến lúc đó cậu còn cứng họng được nữa hay không.

Sau đó bấm một cái nút trên bàn, rất nhanh có hai Hiến Binh bên ngoài tiến vào.

- Đưa cậu ta đến phòng biệt giam.

Lô Khải Long lạnh giọng nói.

- Vâng.

Hai Hiến Binh kêu lên một tiếng rồi mang Giang Nguyên ra ngoài.

Giang Nguyên một chút cũng không kháng cự, mỉm cười nói với Lô Khải Long:

- Trưởng phòng Lô, tôi ở lại chỗ của anh nghỉ ngơi một chút. Nhưng anh có tin hay không, hai ngày nữa, chính anh sẽ mời tôi ra ngoài đấy.

- Hừ, hai ngày...Cậu nằm mơ đi.

Lô Khải Long khề hừ một tiếng, khinh thường nói.

Giang Nguyên nhún vai, sau đó mỉm cười, không nói gì, chỉ theo

hai Hiến Binh đi ra ngoài.

Nhìn theo bóng lưng của Giang Nguyên biến mất ngoài cửa, lúc này Lô Khải Long mới hậm hực ngồi xuống, lạnh lùng nói:

- Người này thật sự không phải quả hồng mềm. Nhưng cũng may là còn có nhược điểm. Nếu không, chúng ta thật không có biện pháp giữ cậu ta ở lại.

Sắc mặt của Lạc Dương Binh cũng không được đẹp cho lắm, trầm giọng nói:

- Tiểu tử này không hề sợ hãi, xem ra sau lưng cậu ta đúng là có người. Chúng ta phải cẩn chú ý một chút.

- Sợ cái gì chứ? Hiến Binh của tổng cục Chính trị chính là trông nom chuyện này. Dù sao cũng là chúng ta nhận được lệnh điều tra. Có vấn đề gì, cũng không đổ hết lên người chúng ta được.

Lô Khải Long không phục, hừ nhẹ một tiếng. Là Trưởng phòng phòng Điều tra của lực lượng Hiến Binh, y chính là lần đầu tiên gặp phải trường hợp khó nuốt đến như vậy, nhưng lại không thể đụng vào đối phương. Nếu không phải đối phương dám tập kích Hiến Binh, y thật đúng không còn cách giữ đối phương ở lại.

Nghĩ đến đây, Lô Khải Long cười lạnh:

- Bây giờ chỉ cần giữ cậu ta lại vài ngày, tôi không tin rằng cậu ta còn cứng họng được. Đến lúc đó, chúng ta muốn biết cái gì thì có thể biết cái đó, thuận lợi bàn giao lại cho cấp trên.

Lạc Dương Binh bên cạnh cũng gật đầu, chỉ là trong lòng không cảm thấy yên tâm. Tiểu tử này tự tin như vậy, còn nói nhiều nhất là hai ngày nữa hẳn sẽ ra ngoài, chẳng lẽ cấp trên không lo lắng chuyện này sao?

Những lúc này gã cũng không suy nghĩ quá nhiều. Dù sao cũng chỉ là chấp hành mệnh lệnh mà thôi.

Chương 381: Chiến đấu

Biệt giam chính là biện pháp xử phạt rất nghiêm trọng.

Đặc biệt ở tổng cục Chính trị này, nơi giam cầm Giang Nguyên lại là một căn phòng vô cùng chật hẹp. Rộng hai thước, dài ba thước, chỉ đặt có một cái giường đơn. Nơi cao nhất có một cái cửa sổ nhỏ chỉ đủ một tia ánh sáng yếu ớt chiếu qua.

- Vào đi. Hãy ngoan ngoãn mà ở trong đó.

Sau khi hai Hiến Binh đẩy Giang Nguyên vào trong, liền đóng cửa rầm một cái. Giang Nguyên đứng trong phòng biệt giam, mỉm cười, sau đó nằm lên giường.

Đối với người khác mà nói, họ sẽ phải gánh áp lực cực độ trong hoàn cảnh này. Ở một lúc lâu thôi đã không chịu nổi rồi. Nhưng đối với Giang Nguyên mà nói, một hai ngày, thậm chí mười ngày nửa tháng cũng chẳng sao.

Hắn nhắm hai mắt, vận hành Ngũ Cầm Hí, sau đó tiến vào mộng cảnh, ở trong mộng cảnh đi theo tổ sư gia học tập các loại bệnh cùng chẩn đoán và trị liệu.

Đối với con đường y học mà nói, vĩnh viễn không bao giờ có điểm dừng. Cho dù Giang Nguyên tự tin có thể ứng phó với đại đa số các loại bệnh, nhưng vẫn còn có rất nhiều loại bệnh hiểm thấy. Có đôi khi cũng không đơn giản trị liệu. Bây giờ có rất nhiều bệnh nan y như ung thư chẳng hạn, muốn trị liệu, đôi lúc y học cũng phải bó tay.

Trong lúc Giang Nguyên đang nhàn nhã nằm ngủ, bên ngoài gió bão lại nổi lên. Bất luận là giới chính trị hay là quân đội, một luồng gió lớn đang thổi khắp nơi. Không ít người, muốn hay không muốn đều dần dần bị cuốn vào trong.

Mặc dù không ai nhìn thấy được, thậm chí có một số cán bộ tầng thấp ở Bắc Kinh cũng không nhìn ra được bên trong có bất cứ điều gì khác thường, nhưng một số cán bộ tầng trung đã bắt đầu người

ra được khí tức khác thường. Hương gió hoàn toàn rất lạ.

Những cán bộ tầng cao không bị cuốn vào thì cảm như hén. Còn cán bộ phái Dương mà ý thức được mình đã bị cuốn vào trong cơn gió thì bắt đầu sợ hãi. Bởi vì bọn họ phát hiện, có một luồng sức mạnh cường đại đã bắt đầu phát triển.

Điện thoại trong thư phòng Dương gia thỉnh thoảng lại vang lên. Mà điện thoại di động của Dương Vân Dương cũng vang lên không ngừng. Là một trong những nhân vật đầu lĩnh của phái Dương, Dương Vân Dương tất nhiên là mục tiêu để các cán bộ phái Dương dựa vào.

- Không sao đâu, cứ để bọn họ làm đi. Yên tâm nhé.

- Lão Trương, đừng khẩn trương, không có việc gì đâu.

Liên tiếp sáu bảy cuộc điện thoại gọi đến, Dương Vân Dương lại gọi cho Dương lão.

- Xem ra bọn họ đã không nhịn được rồi.

- Rất nhanh sẽ kết thúc thôi.

Sau khi nghe Dương lão nói, Dương Vân Dương cũng thả lỏng tinh thần. Nếu lão gia tử đã nói như thế, hết thủy sẽ kết thúc nhanh thôi.

Gió bão bên ngoài vẫn thổi, nhưng Giang Nguyên vẫn lẳng lặng nằm trong phòng giam. Hắn đã ở trong này một ngày một đêm rồi.

Một ngày một đêm, ngoại trừ ba bữa cơm, sau khi hắn tỉnh lại thì lại ngủ tiếp, điều này khiến cho hai thủ vệ bên ngoài có chút kinh ngạc.

- Tiểu tử này không có vấn đề gì chứ?

Một thủ vệ trong đó có chút tò mò nhìn qua ô cửa nhỏ, nhìn tình huống bên trong một chút.

- Còn có vấn đề gì nữa?

Một thủ vệ khác nói:

- Người này ăn cơm xong rồi ngủ, ngủ xong rồi ăn, hết ăn lại ngủ, cố gắng hưởng thụ. Một chút cũng không hoảng hốt như những người khác. Xem ra, có nhốt mười ngày nửa tháng cũng không sao.

- Đúng, đúng.

Một thủ vệ khác cũng gật đầu đồng ý. Quả thật tên tiểu tử này ngủ rất ngon, xem ra là không có vấn đề gì.

Lúc này, trong cơ thể Giang Nguyên, năng lượng khí không ngừng vận hành trong các kinh mạch toàn thân. Khí tức năng lượng tràn ngập không gian chung quanh, sau đó tập trung vào cơ thể Giang Nguyên.

Hình xăm trên cánh tay trái của Giang Nguyên chậm rãi lóe lên.

Trong đầu Giang Nguyên, tổ sư gia vẫn tiếp tục trị liệu cho người bệnh. Tất cả các bệnh nhân trên cơ bản đều là người bị ngoại thương. Hiện tại tổ sư gia đang sắc một chén thuốc đơn giản, còn có một số dụng cụ phẫu thuật đơn giản, có thể là tiến hành giải phẫu cho bệnh nhân.

Trong trạng thái mơ màng, Giang Nguyên lẳng lặng nhìn động tác của tổ sư gia. Mặc dù hắn không lên tiếng hỏi, nhưng những kinh nghiệm này đều thấm thấu hết vào đầu của hắn.

Trong lúc hắn đang ngủ say, Phó thủ tướng Vương, người đã tạo nên cơn gió lần này đang đặc ý bàn luận công việc.

- Tiểu Trương à, cẩn thận một chút. Lần này dựa hết vào cậu đấy.

- Xin ngài hãy yên tâm, hết thầy đã có tôi. Chuyện lần này nhất định sẽ thuận lợi.

- Được, cũng chỉ có cậu là có thể dựa vào. Nếu chuyện lần này thành, mọi người có thể tưởng tượng được viễn cảnh sắp đến rồi.

Rất nhanh, một cuộc họp không chính thức đang được triển khai tại một nơi nào đó ở Bắc Kinh, bao gồm một số cán bộ quân sự lẫn chính trị.

- Lần này, chung quy chính là Trương Nghĩa Long đã lợi dụng chức quyền làm ra mấy chuyện phản nguyên tắc. Quả thật quá cuồng vọng. Cậu ta là bị người ta sai khiến hay là cố tình...

- Đúng, chúng tôi rất hoài nghi điểm này. Xin thượng cấp cho phép điều tra.

Nghe một số cán bộ này nói, có người cũng không có lực chống cự, thậm chí giải thích cũng không, sau đó lại có người gật đầu:

- Được, chúng ta đem việc này thông báo lên cấp trên.

- Vương lão, chuyện đã làm thỏa đáng rồi. Bọn họ đồng ý đem chuyện này báo cáo lên cấp trên.

Một người khoảng hơn năm mươi tuổi, được gọi là Tiểu Trương hưng phấn nói.

- Tốt tốt, lần này vất vả cho cậu rồi. Tiểu Trương, cậu đúng là có công đầu.

Một giọng nói già nua mang theo chút hưng phấn trầm giọng nói.

- Cảm ơn Vương lão.

Sau khi Tiểu Trương cúp điện thoại, liền trở về phòng, không ngừng ảo tưởng mọi việc, phỏng chừng sau này ông ta sẽ có thêm một phong hào khác.

Hoài Nhân Đường, Dương lão đang ngồi trên ghế khách quý uống trà.

Còn ở vị trí chủ vị, một lão nhân gia khác đang cúi đầu xem xét văn kiện, sau đó lắc đầu cười khổ:

- Lão Vương này, đúng là...

Dương lão chỉ cười mà không nói, nhẹ nhàng lắc đầu.

Lão nhân gia kia cầm điện thoại lên, bấm một dãy số, nói:

- Lâm Thiếu Ba phải không? Nghe nói có một vị Trung tá tên Giang

Nguyên bị nhốt trong phòng tạm giam ở chỗ các người phải không? Mau thả cậu ta ra đi. Công việc của cậu ấy rất nhiều và quan trọng, có biết chưa?

Chương 382: Nghiệt súc

Sắc mặt Lô Khải Long không được tốt lắm. Sáng nay, y nhận được điện thoại của Cục trưởng tổng cục Chính trị. Trong điện thoại, Tổng cục Lâm rất không vui mà hỏi y, có phải bên Hiến Binh đang giam cầm một người là Trung tá Giang Nguyên hay không.

Sau đó, y bị mắng cho một trận, bảo phải lập tức thả ngay người đó, đồng thời phải đưa đối phương trở lại tổng viện tam quân.

Mặc dù y có thể trực tiếp phái người đi thả Giang Nguyên ra, sau đó đưa Giang Nguyên trở về, nhưng Cục trưởng Lâm đã nói như thế, trong lòng Lô Khải Long hết sức bất an. Có thể làm cho Cục trưởng Lâm đích thân nhúng tay vào việc này, lại thận trọng như thế, có thể thấy được nơi phát ra mệnh lệnh này mạnh như thế nào.

Vì thế, Lô Khải Long đột nhiên cảm thấy được mình làm việc có chút quá phận. Sớm biết rằng lai lịch của tên tiểu tử kia mạnh như thế, hôm qua y sẽ không quá đáng như vậy. Nhớ đến thái độ của Giang Nguyên ngày hôm qua, lúc này Lô Khải Long không tức giận mà chỉ là buồn bực. Tại sao hôm qua y lại không nhìn ra được chứ?

- Ồ, Trưởng phòng Lô, tại sao anh lại đến đây?

Nhìn cánh cửa được mở ra, Giang Nguyên vừa mới ăn xong bữa sáng liền mỉm cười đứng dậy.

Nghe Giang Nguyên nói, sắc mặt Lô Khải Long có chút xấu hổ, nhưng vẫn mỉm cười nói:

- Chủ nhiệm Giang, chuyện đã điều tra xong. Trình tự bổ nhiệm của cậu là hợp với quy định. Cho nên, tôi cố ý đến...

Giang Nguyên chỉ cười, cũng không có tâm tư trêu chọc đối

phương. Bây giờ tâm trạng của hắn không tệ. Bởi vì thời gian hắn ra ngoài còn nhanh hơn cả dự đoán, nói rõ Dương gia nắm việc này trong tay tương đối hoàn mỹ, không hề xuất hiện đường rẽ. Dương gia không có việc gì, sau này hắn dựa lưng vào cây cổ thụ đó lại càng thêm không lo.

Trong phòng làm việc của Chủ nhiệm khoa Chẩn thương Chính hình bệnh viện Đa khoa ba quân chủng. Viện trưởng Lý Phi Lâm, Chủ nhiệm Triệu Giang Lâm, Phó chủ nhiệm Lý Kỳ Giang đều có mặt, sắc mặt người nào cũng tối sầm thảo luận về chuyện của Giang Nguyên.

- Chức vụ của đồng chí Giang Nguyên tạm thời vẫn để đó. Chúng ta cứ chờ mệnh lệnh của thượng cấp.

Nhìn hai vị Chủ nhiệm của khoa Chẩn thương Chính hình, Lý Phi Lâm trầm giọng nói.

- Như vậy là tốt rồi. Kỳ thật chúng ta cũng muốn đồng chí Giang Nguyên có thể trở về vị trí của mình. Dù sao, cậu ấy quả thật là một bác sĩ ngoại khoa rất giỏi.

Triệu Giang Lâm cũng bất đắc dĩ mà nhìn Lý Kỳ Giang, sau đó nhìn Lý Phi Lâm.

- Đúng vậy, mặc dù Chủ nhiệm Giang mới đến khoa chúng ta có hai ngày, nhưng cậu đã giúp được biết bao người bệnh, bây giờ họ đang hồi phục rất tốt. Ở phương diện này đúng là rất có chỗ độc đáo.

Nói đến đây, Lý Kỳ Giang nhìn Lý Phi Lâm, chần chừ một chút rồi nói:

- Người như vậy, đối với bệnh viện Đa khoa chúng ta là rất cần thiết. Cậu ấy có thể bù đắp rất nhiều cho sự thiếu hụt của khoa chúng ta. Cho nên...

Nhìn biểu hiện muốn nói rồi lại thôi của Lý Kỳ Giang, Lý Phi Lâm cười khổ:

- Kỳ Giang, tôi hiểu ý của mọi người, nhưng việc này cũng không phải là chuyện mà chúng ta có thể nhúng tay vào, hiểu chưa?

Lý Phi Lâm vừa nói xong, Triệu Giang Lâm và Lý Kỳ Giang đều cảm thấy bất đắc dĩ. Bọn họ hiển nhiên là biết, nhưng chung quy vẫn nhịn không được mà muốn thử xem. Dù sao người như vậy là rất khó có. Hơn nữa, mặc dù Giang Nguyên còn trẻ, nhưng lại rất thích hợp đảm nhiệm chức Phó chủ nhiệm này. Chẳng những năng lực rất giỏi, hơn nữa gặp chuyện cũng rất trầm ổn, có trách nhiệm đảm đương, chính là nhân tài mà khoa đang thiếu hụt.

- Được rồi, việc này cứ tạm thời quan sát. Tôi cũng rất muốn đồng chí Giang Nguyên trở lại làm việc. Nhưng chuyện này, mọi người không thể tự mình phát biểu ý kiến, hiểu chưa?

Lý Phi Lâm thận trọng tỏ vẻ với hai người. Dù sao đây cũng là đấu tranh của tầng cao, bọn họ chỉ là mấy con ngựa nhỏ. Nếu bị cuốn vào bên trong, chỉ cần một con sóng nhẹ thôi, bọn họ sẽ rơi vào vực sâu.

Triệu Giang Lâm và Lý Kỳ Giang đều liếc mắt nhìn nhau, sau đó gật đầu.

- Được rồi, cứ như vậy đi, tôi còn một cuộc họp nữa.

Lúc này, Giang Nguyên đã xuất hiện tại cửa trung tâm trị liệu tổng viện tam quân. Các y tá từ phòng bệnh nhìn Giang Nguyên bước vào, không khỏi ngẩn người, một lát sau mới hồi phục tinh thần, kêu lên:

- Chủ nhiệm Giang, anh trở về rồi sao?

- Về rồi, bắt mọi người phải lo lắng cho tôi.

Giang Nguyên mỉm cười gật đầu với các y tá:

- Hôm nay tôi mời mọi người ăn cơm tối nhé. Trừ những người phải trực, những người còn lại không được vắng mặt đâu đấy nhé.

- Haha, cảm ơn Chủ nhiệm Giang, chúng tôi nhất định sẽ đến.

Các y tá đều vui mừng đáp lời. Mọi người cao hứng không phải vì bữa cơm, mà là Chủ nhiệm Giang đã không có việc gì.

Triệu Giang Lâm, Lý Kỳ Giang và Viện trưởng Lý Phi Lâm bước ra

khỏi phòng làm việc, nghe được tiếng kêu vui mừng lẫn sợ hãi bên ngoài thì đều sửng sốt.

- Giang Nguyên?

Ba người cũng nhin không được đều kinh ngạc, sau đó từ tiếng hoan hô phát ra mà nhìn lại, chỉ thấy một người mặc quân phục cao ngất đang bước đi trên hành lang, vừa đi vừa phất tay với các y tá và bệnh nhân. Giơ tay nhắc chân đều tràn ngập một hình ảnh quen thuộc.

Ở phía sau, vẫn có người vui lẫn người buồn. Sắc mặt của Phó thủ tướng Vương vẫn cực kỳ âm trầm, ngồi trong phòng làm việc, tiếng chuông điện thoại vang lên nhưng vẫn làm như không nghe thấy.

Bên cạnh là một người đàn ông trung niên, sắc mặt khó coi ngồi trên ghế salon. Hai người đều không nói gì, chỉ nhìn điện thoại không ngừng vang lên, ánh mắt tràn đầy căm tức lẫn khấn trương.

Không biết vang lên bao nhiêu lần, điện thoại rốt cuộc cũng dừng lại.

Người đàn ông trung niên ngẩng đầu nhìn cha vợ, nói:

- Cha, nếu không lần này cha xuất lực, ổn định thế cục bên dưới...

Phó thủ tướng Vương nâng tách trà lên, chậm rãi nhấp một ngụm, sau đó ngẩng đầu nhìn thoáng qua người đàn ông trung niên, khẽ hừ một tiếng:

- Bây giờ ta ra mặt thì có ích lợi gì? Vấn đề vốn nên xảy ra thì cũng đã xảy ra rồi.

Nghe Phó thủ tướng Vương nói, sắc mặt người đàn ông trung niên có chút trắng bệch. Ông hiển nhiên hiểu được, cha vợ của ông không phải là không ra mặt mà là không có biện pháp ra mặt. Là lãnh đạo cao nhất của phái Vương, ra mặt ổn định quân tâm là cần thiết, nhưng nếu không ổn định được, ngược lại sẽ làm cho danh vọng mất đi, cái được không đủ bù cái mất.

Lúc này, điện thoại trên bàn lại reo thêm lần nữa.

Nhưng lần này không phải là chiếc điện thoại đầu tiên mà là chiếc điện thoại màu đỏ reo.

Nghe thấy tiếng chuông điện thoại vang lên, Phó thủ tướng Vương theo bản năng muốn nhắc máy lên nghe, nhưng vừa mới giơ tay đã bỏ xuống, hít một hơi thật sâu rồi mới cầm điện thoại.

- Alo.

Sau khi nói qua điện thoại vài câu, sắc mặt Phó thủ tướng Vương lại càng thêm âm trầm, chậm rãi đứng dậy nói với người đàn ông trung niên:

- Lập Lương, bây giờ ta đi họp. Cậu lo mà trông chừng Nhất Chương cho ta. Nếu không được phép của ta, nó dám ra khỏi cửa, ta sẽ đập gãy hai chân của nó.

- Đi họp?

Nghe Phó thủ tướng Vương nói, sắc mặt người đàn ông trung niên lại càng trắng. Ông hiển nhiên biết được chiếc điện thoại màu đỏ là phát ra từ nơi nào. Điện thoại thông báo họp, chứng tỏ là một cuộc họp cấp cao. Mà chủ đề của cuộc họp, không cần nghĩ cũng biết.

Sau cuộc họp, việc lần này sẽ có kết luận và phương pháp xử lý.

Là người lãnh đạo của phái Vương, người này sẽ tiếp nhận xử lý như thế nào, sau này sẽ biết.

Nhưng Viên Lập Lương rất rõ ràng, lần này phái Vương đã ra tay với phái Dương. Nếu thất bại, phái Vương xem như xong đời.

Rốt cuộc sẽ đến mức độ như thế nào, cũng phải xem trong cuộc họp, cha vợ của ông có thể tranh thủ được gì.

Nhìn cha vợ chậm rãi bước ra khỏi phòng làm việc, Viên Lập Lương lại nhớ đến đứa con trai của mình, không nhận được mà tức đến muốn giậm chân. Nếu không phải tại vì tên khốn kiếp đó, cha vợ như thế nào lại đột nhiên khởi phát trận chiến chứ? Cũng không đến nỗi đưa phái Vương lâm vào khốn cảnh như bây giờ.

Viên Nhất Chương còn chưa biết chỉ trong một thời gian ngắn ngủi, chuyện đã xảy ra biến hóa như thế. Y chỉ biết ông ngoại đã bắt đầu phát lực. Bọn họ cũng đã nhận được chút tin tức, mọi chuyện đang đi theo chiều hướng tốt.

Viên Nhất Chương cũng mượn cơ hội lần này bước lên phía trước, trở thành một công tử ca siêu việt như Dương Hán.

Cho nên, lúc này Viên Nhất Chương đã hẹn một số người uống rượu, hát hò tại một KTV.

Chỉ là trong lúc y đang nhậu nhẹt, điện thoại trên ghế salon vang lên, nhưng y vẫn không phát hiện.

Thấy Viên Nhất Chương không nhắc máy, Viên Lập Lương chỉ muốn nổi trận lôi đình. Xuất hiện chuyện lớn như vậy, tên khốn kiếp đó còn ăn chơi đàng điếm bên ngoài, ngay cả điện thoại cũng không tiếp.

Điện thoại vẫn không ngừng rung lên trên ghế salon, nhưng Viên Nhất Chương lại đang bưng ly rượu, vẻ mặt đắc ý, cười nói:

- Haha, các người cứ chờ xem. Bây giờ cái tên Giang Nguyên kia đã bị bắt, cuối cùng là kết quả gì thì các người sẽ biết. Tiếp theo, ba của tôi sẽ tiến thêm một bước. Đến lúc đó, tôi lại mời mọi người uống rượu.

- Haha, chúc mừng Viên thiếu. Nào, chúng ta cùng nhau kính Viên thiếu một ly.

Mọi người cùng nhau bưng ly rượu bước lên nịnh hót Viên thiếu. Bọn họ biết rất rõ, cơn gió lần này rất lớn, rõ ràng là do phái Vương làm ra. Nhìn bộ dạng đắc ý của Viên thiếu, chỉ biết lần này phái Vương đã thắng. Từ nay về sau, uy danh của phái Vương sẽ đại chấn. Bọn họ lại càng phải theo sát vài phần.

- Nào, uống đi, uống đi.

Lúc này Viên Nhất Chương đắc ý ôm một cô gái, giơ cao cái ly cùng với mọi người.

Nhưng vừa mới chạm vào, cánh cửa liền bị người ta đập ra.

Nghe được tiếng đập cửa, không khí trong nháy mắt bị phá hư. Viên Nhất Chương ném cái ly trong tay, quát về phía cửa:

- Mẹ nó, là thằng nào?

Lời còn chưa mắng xong, gương mặt đã nhận một cái tát.

- Tên nghiệt súc này, bên ngoài xảy ra chuyện lớn, mày còn ở đây đắc ý. Mau trở về nhà cho tao, không tao chặt đứt chân của mày.

Chương 383: Phát hiện

- Haha, cậu không biết vẻ mặt của ông ta lúc đó đâu...

Dương lão khó mà có lúc vui vẻ đến như vậy, ngồi trên ghế nhìn Giang Nguyên và Dương Vân Dương phía đối diện, lớn tiếng cười nói:

- Hai năm qua, đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy bộ dạng kinh ngạc của lão hồ ly đó.

- Các người không biết đâu. Lúc ấy, sắc mặt của lão hồ ly, quả thật giống như một con ếch.

Nhìn lão gia tử cao hứng như vậy, Dương Vân Dương bên cạnh hiển nhiên là cảm thấy vui mừng. Lần này không những thuận lợi nghịch chuyển tình thế, hơn nữa phái Dương còn thu được lợi ích rất khá.

- Lần này lão hồ ly tổn thất không nhỏ. Bên phía lão có mấy người đang ở vị trí quan trọng bị kéo xuống. Hơn nữa lão còn không có bất cứ biện pháp gì. Nhìn gương mặt của lão, ta đúng là không nhìn được cười.

Giống như lời của Dương lão, lúc này Phó thủ tướng Vương sắc mặt tái xanh ngồi trong thư phòng, bên cạnh đang có mấy người, không khí nặng nề đến cực điểm.

- Thôi đi, đám người Tiểu Trương các cậu cũng đã hết sức rồi. Tôi sẽ không quên các người.

Phó thủ tướng Vương đưa mắt nhìn những người chung quanh, miễn cưỡng nở nụ cười, trấn an:

- Qua một hai năm nữa, tìm được cơ hội thích hợp, tôi sẽ an bài lại cho mọi người.

- Vương lão, không sao đâu. Có ngài ở đây, chúng tôi sẽ không lo lắng. Chỉ là đại cục trước mặt, Vương lão nhất định phải trụ vững.

Đồng chí Tiểu Trương đã không còn chút đặc ý và hưng phấn như ngày hôm qua, gương mặt chỉ còn lại một màu đen. Lần này ông ta ăn thiệt đúng là không nhỏ.

Rốt chức, cho dù hai năm sau, Phó thủ tướng Vương vẫn còn đương nhiệm thì mọi người vẫn có thể một lần nữa trở về. Nhưng trì hoãn mất hai năm, sau này hy vọng lên cao hơn nữa đã tan thành mây khói.

Chỉ là lúc này, tất cả cũng chỉ có thể dựa vào Phó thủ tướng Vương. Cho nên cũng chỉ có thể nhìn. Nên biết rằng, lần này vận mệnh của bọn họ đã bị các đại nhân vật ở trên quyết định. Bọn họ giống như qua sông mà không có đường lui, chỉ có thể kiên trì đi tiếp, chờ một ngày nào đó khôi phục lại.

- Các người yên tâm đi. Mặc dù lần này chúng ta chịu thiệt, nhưng vẫn còn có tôi, hết thảy đều không có vấn đề.

Phó thủ tướng Vương chỉ thiếu không vỗ ngực mà nói. Ông biết rất rõ, bây giờ là lúc nên ổn định quân tâm, không thể khiến mấy người này chịu thêm đả kích.

- Chúng tôi cảm thấy yên tâm rồi.

Mọi người nhất tề gật đầu.

Nhìn mọi người rời đi, Phó thủ tướng Vương liền thở hắt ra.

Sau đó quay sang Viên Lập Lương, hỏi:

- Nhất Chương đã về chưa?

- Đã về rồi. Bây giờ con đang nhốt nó trong phòng.

Viên Lập Lương vội vàng trả lời.

Phó thủ tướng Vương gật đầu. Mặc dù biết việc này không thể hoàn toàn trách cháu ngoại của mình được, nhưng nguyên nhân vẫn là xuất phát từ nó, tạo thành tổn thất rất lớn cho phái Vương, làm cho ông mất đi thể diện.

- Sau này phải tăng cường quản giáo nghiêm khắc. Chúng ta cũng không thể bảo vệ nó cả đời được.

Phó thủ tướng Vương lạnh lùng nói.

- Việc này chung quy không phải do cha sao? Con vẫn muốn xen vào, nhưng thẳng rãnh đó vẫn y vào cha nên có bao giờ thêm nghe đâu.

Mặc dù Viên Lập Lương thầm nói những lời này trong đầu, nhưng bên ngoài không dám có bất kỳ biểu hiện nào, vội vàng gật đầu:

- Vâng, xin cha cứ yên tâm. Con nhất định sẽ quản giáo nó nghiêm khắc.

Lúc này, Viên Nhất Chương đang ở trong phòng, tất nhiên không biết được mất đi ô dù là ông ngoại, cuộc sống bi thảm của y sắp đến rồi.

Tại một vùng núi hoang vu, mây trắng lượn lờ, khung cảnh đúng là thanh lệ thoát tục.

Chính giữa sườn núi có một doanh trại quân sự rất lớn. Cổng doanh trại có lính canh gác được trang bị vũ trang đầy đủ đi qua đi lại. Thỉnh thoảng còn có xe ra vào.

Bên trong doanh trại có mấy căn lầu nhỏ. Trong căn lầu chính giữa, một số quan quân mang quân hàm Trung tá, Thượng tá, Thiếu tá đang nói chuyện phiếm với nhau.

- Các người có biết không? Gần đây ở Bắc Kinh có chuyện lớn xảy ra.

Một vị quân nhân Thượng tá làm ra vẻ thần bí, nói.

- Chuyện đại sự gì vậy?

Nhìn vẻ mặt thần bí của vị Thượng tá này, một người liền lên tiếng hỏi:

- Trương Hiểu Minh, anh cũng đừng thừa nước đục thả câu nữa, mau nói đi.

- Hắc hắc, gần đây hai vị đại lão Dương Vương đã động thủ với nhau. Vị Phó thủ tướng Vương kia cuối cùng đã chịu thiệt không nhỏ.

Trương Hiểu Minh cười nói.

- Nhưng đây cũng không phải là điểm mấu chốt. Mấu chốt chính là người dẫn đến kết cục đó. Các người đoán xem là ai?

- Là Tổng Bí thư Dương? Hay là Phó thủ tướng Vương?

Nhìn nụ cười thần bí của Trương Hiểu Minh, mọi người đúng là bị làm cho khó hiểu, sau đó bật cười.

- Không phải.

Trương Hiểu Minh mỉm cười, sau đó nói:

- Lần này khiến cho mọi chuyện thành ra như vậy, các người tuyệt đối nghĩ không ra đâu. Nhưng người này gần đây rất nổi danh.

- Là ai vậy? Trương Hiểu Minh, có việc gì thì anh nói thẳng ra đi, đừng có mà che che giấu giấu.

Một Đại tá mỉm cười nói.

- Được rồi, nếu Trưởng phòng Hồ đã lên tiếng, tôi cũng không thừa nước đục thả câu nữa.

Trương Hiểu Minh nhún vai, sau đó cười nói:

- Giang Nguyên, các người có biết không? Là anh hùng Lỗ Sơn đấy.

- Biết, thì thế nào? Có quan hệ gì với hắn à?

Mọi người ngạc nhiên nói.

- Đương nhiên là có quan hệ rồi. Các người có biết, tiểu tử này trước kia là dân thường, hoàn toàn không phải quân nhân, có thể nói là một bác sĩ nông thôn. Nhưng bây giờ cậu ta đã được phong quân hàm Trung tá, lại còn được an bài làm Phó chủ nhiệm cho bệnh viện Đa khoa ba quân chủng và học viện quân y.

Trương Hiểu Minh đắc ý cười nói:

- Thế mà các người cũng không biết sao?
- Trung tá? Cậu ta mới có 24 tuổi thôi mà.

Mọi người đều cả kinh kêu lên. Mặc dù Trung tá 30 tuổi cũng không phải là không có, nhưng 24 tuổi đã là Trung tá, quả thật có chút khó tin.

Nhưng mọi người suy nghĩ một lát liền nói:

- Chẳng lẽ Giang Nguyên có liên quan đến hai người kia?
- Không sai.

Trương Hiểu Minh giơ ngón tay cái lên, cười nói;

- Giang Nguyên này dường như có quan hệ rất sâu với Dương gia. Mà cháu trai của Phó thủ tướng Vương lại không ưa cậu ta. Nghe nói cậu ta đã từng khiến cho Viên Nhất Chương thua thiệt nhiều lần. Nghe nói lần này Phó thủ tướng Vương nổi bão mới gây ra trận phong ba như thế. Kết quả đại bại, tổn thất không nhỏ.
- Tên tiểu tử Giang Nguyên này lợi hại như vậy sao?

Nghe xong, rốt cuộc có người không nhịn được mà thở dài.

Trương Hiểu Minh cười nói;

- Đương nhiên, lần trước hấn đến Lỗ Sơn, các người còn cho rằng là hấn tự động đi cứu viện người dân bị thiên tai sao? Tiểu tử này đi cứu người nhà bạn của hấn đấy.

- Hả? Có chuyện này sao?

Tâm lý nhiều chuyện của mọi người lại bộc phát, nhìn chăm chăm Trương Hiểu Minh.

- Chính là thôn Tề La của Lỗ Sơn. Hắn có một người bạn tên Dương Bảo Cường, nghe nói quan hệ giữa hai người rất tốt. Cho nên khi nghe tin Lỗ Sơn bị động đất, hắn đã từ Bắc Kinh chạy đến tỉnh Xuyên. Sau đó thông qua mối quan hệ với Dương gia mà có được một chiếc trực thăng, rồi một mình bay đến thôn Tề La.

Nói đến đây, Trương Hiểu Minh cảm thán:

- Tiểu tử này thật đúng là đã chạy đến đó, từ trong đồng đất đá đào ra được đứa nhỏ duy nhất của nhà bạn hắn. Nghe nói hắn đã nhận cậu bé làm con nuôi.

- Chắc, nhìn không ra tiểu tử này nghĩa tình như thế.

Mọi người nhất tề cảm thán.

Những người được gọi là Đại tá Hồ lại đang nghĩ đến một người nào đó.

- Thôn Tề La, Lỗ Sơn, Dương Bảo Cường?

Đại tá Hồ có chút cau mày.

Chợt sắc mặt liền thay đổi.

Nhưng chỉ thoáng biến đổi một lúc rồi lại khôi phục như bình thường, sau đó nhìn mọi người rồi nói:

- Được rồi, tôi còn có việc, mọi người cứ tiếp tục nói chuyện đi.

- Chủ nhiệm Hồ đi thông thả, tối nay lại mời mọi người uống rượu.

Trương Hiểu Minh cười nói.

- Tùy ý thôi.

Đại tá Hồ phất tay rồi xoay người rời đi.

Chỉ là sau khi bước ra khỏi phòng, sắc mặt liền trầm xuống, sau đó bước nhanh đến phòng làm việc.

Sau khi bước vào phòng làm việc, cẩn thận đóng cửa lại, mở máy tính, nhập vào một dãy mật mã, từ trong máy tính của mình lấy ra một bản danh sách.

Trong bản danh sách có mười mấy cái tên, cũng không còn gì khác, chỉ có số hiệu. Đại tá Hồ rất nhanh từ trong bản danh sách tìm được tên Dương Bảo Cường.

Sau khi tìm được cái tên, đại tá Hồ nhấp vào trong phần tư liệu.

- Nhập ngũ năm 18 tuổi. Từ lúc gia nhập, ngoại trừ thời gian về thăm người thân thì chưa từng rời khỏi quân đội.

Nhìn vài hàng chữ tóm tắt này, sắc mặt đại tá Hồ đen lại. Tại sao Giang Nguyên lại có quan hệ với Dương Bảo Cường?

Đại tá Hồ cau mày thật chặt, im lặng một lúc rồi cầm điện thoại gọi cho một người.

- Alo, lão Dư, đã lâu không gặp.

- Haha, không phải đang gọi điện thoại cho anh sao?

.....

- Gần đây có một thanh niên khá nổi danh tên Giang Nguyên, tôi đột nhiên cảm giác được cậu ấy rất giống với một lão chiến hữu của tôi, không biết cậu ấy có phải là con trai của anh ấy hay không.

- Đúng rồi, là bác sĩ nông thôn Vân Giang tỉnh Nam. Cậu ấy vừa mới được trao quân hàm Trung tá. Đúng, đúng, có thể kể rõ chi tiết hay không?

- Mất tích? Ba bốn năm trước? Mới quay về cách đây nửa năm? À, thế thì có lẽ là tôi đã nhìn nhầm rồi.

- Cảm ơn, cảm ơn. Dương nhiên là giữ bí mật rồi. Tôi cũng không phải là người nhiều chuyện mà.

- Được, chờ tôi có thời gian, sẽ đến Bắc Kinh mời anh đi uống rượu. Hahah...

Chương 384: Giám sát

Trận phong ba trôi qua, Bắc Kinh dường như khôi phục lại sự yên tĩnh. Đối với cơn gió lốc này, mặc dù có thể nói là khổng lồ, nhưng so sánh với vô số trận mưa gió trong lịch sử mấy trăm năm qua, đây chẳng qua chỉ là một cơn gió nhỏ, đến nhanh mà đi cũng nhanh.

Giải quyết xong chuyện này, cuộc sống của Giang Nguyên lại càng dễ dàng. Dần dần hắn cũng đã quen với cuộc sống ở bệnh viện và học viện quân y. Đối với hắn mà nói, cuộc sống bây giờ của hắn rất tốt. Sáng đi làm, chiều đi dạy. Thời gian còn lại hắn có thể tự do làm chuyện mà hắn muốn. Quả thật so với cuộc sống bận rộn đến mức không có thời gian ăn cơm ở Vân Giang thì tốt hơn nhiều.

Nhưng hắn vẫn nhớ đến cuộc sống ở đó, nhớ đến các sinh viên của trường Đông Nguyên và các cô gái đã lâu không gặp.

Nhưng hắn chỉ có thể kìm nén ở trong lòng. Bởi vì bây giờ hắn chẳng những mang theo đứa con nuôi đi dạo mà còn có phụ nữ bên cạnh.

- Lấy cái này, cái này, cái này lấy luôn.

Lúc này Phan Hiểu Hiểu đang khoa chân múa tay trong cửa hàng bán quần áo nam, chỉ tay bảo các cô nhân viên mang đồ đến.

- Nào, Giang Nguyên, mau thử đi. Đừng có lúc nào cũng chỉ mặc mấy bộ quần áo nghiêm túc chết đi được.

Nhét một đồng quần áo vào tay Giang Nguyên, đẩy Giang Nguyên đến cửa phòng thay đồ, sau đó ôm lấy cậu bé mặc áo da, quần jean đẹp trai ngồi ngồi đứng ngoài cửa, cười hì hì:

- Tiểu Bảo, hãy xem ba của con có đẹp trai không nhé?

- Ba của con đương nhiên là đẹp trai rồi.

Tiểu Bảo hãnh diện nói:

- Mấy bạn ở nhà trẻ, còn có mấy cô nữa, đều nói ba của con rất đẹp trai.

- Haha, biết rồi, biết ba của con đẹp trai rồi. Nhưng con xem mẹ nuôi chọn quần áo cho ba có phải sẽ giúp ba của con đẹp trai hơn lúc trước hay không.

Trong lúc hai người đang nói chuyện, Giang Nguyên cũng đã thay xong quần áo.

- Thế nào? Mẹ mẹ nuôi không tệ chứ?

Nhìn gương mặt tươi tắn cùng dáng người cao ngất trong bộ quần áo, ánh mắt Phan Hiểu Hiểu hiện lên sự vui mừng, ôm Tiểu Bảo trong tay, hưng phấn nói.

- Wow, còn đẹp trai hơn hồi nãy nữa.

Tiểu Bảo vỗ tay nói.

- Haha, đẹp hơn so với mặc quân trang nhiều.

Phan Hiểu Hiểu mỉm cười, sau đó buông Tiểu Bảo xuống, ba người cùng đứng, tạo thành hình ảnh một gia đình có ba thành viên:

- Thế nào? Chúng ta dường như rất hợp đấy.

- Vâng, rất xứng đôi.

- Cậu bé này cũng cực kỳ dễ thương.

Cô nhân viên bên cạnh không ngừng gật đầu tán dương.

- Được rồi, mua hết.

Không thể không nói, Giang Nguyên phát hiện sau khi mình đổi quần áo, có cảm giác tự tại hơn nhiều. Dù sao mặc quân phục, còn phải chú ý hình tượng. Bây giờ mặc cái này, dẫn Tiểu Bảo và Phan Hiểu Hiểu đi dạo, dường như thoải mái hơn nhiều so với mặc quân phục.

Hai người đi hai bên, vui vẻ nắm tay Tiểu Bảo ở chính giữa, thoát nhìn giống như một gia đình hạnh phúc. Giang Nguyên phát hiện, có không ít người cầm điện thoại chụp hình hắn, không khỏi thở dài. Đúng là người đẹp vì lụa. Sau này ra ngoài, chắc phải thường xuyên mặc mấy loại quần áo này.

Cùng với Tiểu Bảo và Phan Hiểu Hiểu đi dạo hai ngày liền, Giang Nguyên rốt cuộc cũng quay lại công việc. Hàng ngày đi kiểm tra phòng bệnh. Buổi chiều mà không có lớp dạy thì cùng tham gia giải phẫu cùng với bác sĩ Đào, bác sĩ Khúc.

Sau chuyện lần trước, địa vị của Giang Nguyên ở tổng viện tam quân và học viên quân y trở nên đặc biệt hơn. Bất kể là Viện trưởng Triệu của bệnh viện hay là Viện trưởng của học viện quân y cũng đều rất khách sáo với hắn, chứ đừng nói đến những người khác.

- Chủ nhiệm Giang, xin chào.

Khi Giang Nguyên vừa mới đến cửa phòng khoa Cấp cứu chấn thương trong chiến tranh, liền nghe được một giọng nói rất nhiệt tình, lập tức quay đầu lại cười nói:

- Xin chào giáo sư Chu.

Nhìn gương mặt cười lấy lòng của Chu Kiến Quốc, trong lòng Giang Nguyên cảm thấy bất đắc dĩ. Từ ngày hắn trở về, thái độ của Chu Kiến Quốc thay đổi 180 độ. Lúc trước, nếu không có việc gì thì cũng đem chút phiền phức nhỏ đến cho hắn. Còn bây giờ thì chẳng khác nào chân chó, mới sáng sớm đã ân cần thăm hỏi, quả thật phân lượng của hắn còn muốn cao hơn cả Khâu Dương Nguyên.

- Các bạn sinh viên, hôm nay chúng ta sẽ nói đến một số phương thức cấp cứu chấn thương trong chiến tranh nhé.

Giang Nguyên bước lên bục giảng, nhìn mọi người bên dưới, nói:

- Tôi biết các bạn đang ngồi đây đều có kinh nghiệm trong việc cấp cứu chấn thương trong chiến tranh, nhưng cái mà chúng ta cần phải nói chính là làm thế nào để trong giai đoạn sơ cứu giảm bớt

mức độ thương tổn của binh lính xuống mức thấp nhất.

Đối với việc giảng bài, trước giờ Giang Nguyên chưa bao giờ dùng đến giáo trình. Hắn nắm rất rõ những điểm và nguyên tắc mấu chốt trong trị liệu, cho nên sau khi xác định mục tiêu bài giảng xong, rất nhanh tiến hành theo trình tự mà giảng bài.

Trong lúc Giang Nguyên chậm rãi giảng bài trên bục, bên dưới có một sinh viên lúc thì chăm chú nhìn hắn, lúc thì cúi đầu suy nghĩ chuyện gì đó.

- Được rồi, bài học hôm nay đến đây kết thúc. Mọi người nghỉ.

Khi Giang Nguyên bước ra khỏi lớp học, sinh viên kia cũng thu dọn sách vở rồi chạy ra ngoài.

- Lâm Kỳ Phong, đi chơi bóng đi.

Hai học viên chuyên tu ôm quả bóng, cười tủm tỉm từ đằng sau đi tới, nói với Lâm Kỳ Phong.

Thấy hai người, Lâm Kỳ Phong sững sốt một chút rồi nói:

- Thôi, hôm nay tôi còn chút chuyện, mọi người đi chơi đi.

- Không giống với phong cách thường ngày của cậu đấy.

Một người quái dị nhìn Lâm Kỳ Phong:

- Tiểu tử cậu không phải đã nhìn trúng cô em nào rồi đấy chứ? Chẳng lẽ đi hẹn hò?

- Nói bậy cái gì thế?

Lâm Kỳ Phong đâm cho đối phương một cái, sau đó cười nói:

- Đúng là có chuyện bận mà. Ngày mai chơi.

- Được, nhớ không được cho leo cây đấy nhé.

Đối phương cũng đâm cho Lâm Kỳ Phong một cái, sau đó cùng với người kia chạy về sân bóng.

Nhìn theo bóng lưng của hai người, Lâm Kỳ Phong bước về phía trước, đến một nơi yên tĩnh, nhìn thấy xung quanh không có người, liền rút điện thoại ra.

- Xin chào Trưởng phòng Hồ, tôi là Tiểu Lâm đây.

- Chuyện mà ngài bảo tôi chú ý, tôi đã quan sát rồi. Chủ nhiệm Giang đối với phương diện xử lý vết thương trong chiến đấu thật sự rất quen thuộc, căn bản không giống các bác sĩ ngoại khoa bình thường. Nếu không có kinh nghiệm, tuyệt đối không thể đạt đến tình trạng như vậy.

- Vâng, tôi khẳng định. Cho dù trong quân đội chúng ta, bác sĩ giỏi nhất cũng còn kém xa bác sĩ Giang.

Nói xong, nghe được bên kia nói điều gì đó, gương mặt Lâm Kỳ Phong hiện lên sự hưng phấn, sau đó nói:

- Cảm ơn Trưởng phòng Hồ, tôi nhất định sẽ cẩn thận, cam đoan hoàn thành nhiệm vụ.

Sau khi cúp điện thoại, Lâm Kỳ Phong hưng phấn vung quỳên, sau đó bước nhanh về phía ký túc xá.

Tại căn lầu nhỏ hai tầng tại doanh trại trong núi sâu cách đó ngàn dặm, một quân nhân trung niên mang quân hàm Đại tá đang bước đến một căn phòng làm việc.

- Báo cáo.

Nghe tiếng báo cáo, một vị tướng quân vẻ mặt uy nghiêm đang ngồi trong phòng, đầu cũng không ngẩng lên, trầm giọng nói:

- Vào đi.

Vị Đại tá nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào, sau đó đóng cửa lại, bước đến trước bàn làm việc, cẩn thận ngồi xuống, cũng không lên tiếng, chờ vị tướng quân kia xem hết văn kiện.

Cũng không mất thời gian quá lâu, vị tướng quân này rất nhanh lấy bút ký tên vào văn kiện, sau đó đưa cho lính cần vụ bên cạnh:

- Đưa đến phòng bảo mật.

- Vâng.

Lính cần vụ cung kính chào một cái rồi đem văn kiện ra ngoài.

Thấy bên trong chỉ còn lại hai người, vị đại tá nhìn Tướng quân của mình, trầm giọng nói:

- Tôi vừa mới nhận được tin tức từ học viện quân y, nói năng lực xử lý vết thương trong chiến đấu của Giang Nguyên còn cao hơn cả quân y trong quân đội chúng ta.

Nghe được lời này, vị Tướng quân cau mày nói:

- Anh nghĩ như thế nào?

- Cậu ấy ngàn dặm xa xôi, mạo hiểm tính mạng đến Lỗ Sơn để cứu người nhà của Dương Bảo Cường. Hơn nữa cậu ấy đã từng mất tích ba năm. Khi mất tích là trong lúc đang điều tra căn cứ tại Nepal. Theo ghi chép của cảnh sát, người cuối cùng nhìn thấy cậu ấy là cậu ấy đang kéo một thương binh Hoa kiều biến mất sau một tảng đá. Mà tiểu đội Cô Lang cũng có tham dự vào cuộc chiến này.

- Đồng thời, theo bối cảnh của cậu ta, nhà cậu ta là chuyên về xương cốt. Cũng không loại trừ cậu ta đã về nước trước đó.

Nói đến đây, vị Đại tá nhìn Tướng quân một chút rồi nói:

- Căn cứ vào tình huống này, tôi cho rằng cậu ta chính là con cá lọt lưới duy nhất của Cô Lang.

Nghe được những lời này, ánh mắt vị tướng quân lạnh lại, im lặng một lúc rồi nói:

- Vậy cậu có cảm thấy món đồ mất tích kia có liên quan đến cậu ta hay không?

Chương 385: Tôi và anh

- Hẳn là không. Cô Lang cực kỳ trung thành với quốc gia. Đội

trưởng Tần Giang lại là người rất đáng tin cậy. Anh ấy vâng lệnh tìm kiếm ở nước ngoài lâu như vậy, tuyệt đối không có khả năng đem vật quan trọng như thế giao cho người khác, nhất định sẽ giữ trong người.

Trưởng phòng Hồ cau mày nói:

- Hơn nữa, khi Tần Giang chủ động liên lạc với chúng ta, yêu cầu giao món đồ kia, xem như hoàn thành nhiệm vụ mà trở về nước. Món đồ đó nhất định sẽ ở trên người anh ta. Chỉ là sau này, Chiến Lang không biết đã gặp người nào mà toàn quân bị diệt.

Nói đến đây, gương mặt Trưởng phòng Hồ hiện lên sự tiếc nuối. Nỗ lực lớn như vậy, cuối cùng lại không có được món đồ đó.

Nghe Trưởng phòng Hồ nói, vị tướng quân nhẹ nhàng gật đầu. Ông cũng vô cùng tin tưởng và hiểu biết con người Tần Giang. Nếu không năm đó ông cũng không ra lệnh cho Tần Giang dẫn đội ra nước ngoài tìm món đồ đó. Hơn nữa Tần Giang cũng đã hoàn thành nhiệm vụ. Nếu không phải sự việc trọng đại, ông cũng không ra lệnh giết người diệt khẩu.

Nghĩ đến đây, gương mặt vị tướng quân cũng hiện lên sự âm trầm. Năm đó, nếu không phải trực tiếp giết người diệt khẩu mà đợi bọn họ về nước rồi nghĩ biện pháp khác, cũng không xuất hiện tình huống như vậy.

Vị tướng quân nhẹ nhàng gõ cây bút xuống bàn, sau đó ngẩng đầu nhìn Trưởng phòng Hồ, nói:

- Mặc kệ thế nào, nếu như tiểu tử này có liên quan đến Cô Lang, như vậy hẳn tất có khả năng phát hiện sự biến mất của Cô Lang. Vì thế chúng ta phải tiêu diệt hắn ngay.

Trưởng phòng Hồ chậm rãi gật đầu, nói:

- Rõ, tôi sẽ cho người an bài ngay.

- Nhưng thời gian qua lâu như vậy rồi, hết thảy đều phải tiến hành cẩn thận. Tốt nhất nên bắt người sống, tránh đả thảo kinh xà người khác chú ý.

Vị tướng quân nhẹ nhàng buông bút xuống, sau đó lãnh đạm nói:

- Còn nữa, bây giờ cậu ta đang nổi tiếng, vì thế không cần cấp bách, trước hoãn lại một khoảng thời gian.

- Vâng.

Hắt xì! Hắt xì! Giang Nguyên nghiêng đầu che miệng hắt xì hai cái, khiến cho bác sĩ Lâm Dương Chí bên cạnh không khỏi khần trường:

- Chủ nhiệm Giang, anh có sao không? Có cần bảo y tá mang đến cho anh ít thuốc giải cảm không?

- Không cần đâu, không cần đâu, chỉ là mũi có chút ngứa mà thôi. Chúng ta tiếp tục đi.

Giang Nguyên mỉm cười, sau đó gật đầu nói với Lâm Dương Chí.

- Vâng.

Lâm Dương Chí ra hiệu cho bác sĩ chuyên tu bên cạnh tiếp tục báo cáo bệnh tình.

- Ngực bệnh nhân có thể thấy được vết thương hơn mười thước.

Một bác sĩ chuyên tu vội vàng đọc tiếp.

Sau khi nghe xong, Giang Nguyên gật đầu, sau đó vạch ngực người bệnh xem qua một chút, thấy vết thương khá lớn, sau đó cầm ống nghe nghe qua nhịp tim phổi, rồi nói:

- Tình huống này, nếu đã xử lý, vậy tạm thời quan sát một ngày. Sáng mai, nếu không cải thiện, sẽ tiến hành phẫu thuật.

- Vâng.

Nghe Giang Nguyên nói, Lâm Dương Chí liền thở phào.

Sau khi cùng Giang Nguyên bước ra khỏi phòng bệnh, Lâm Dương Chí cười nói:

- Chủ nhiệm Giang, lần này lại phiền anh, thật ngại quá.

- Có cái gì phải ngại chứ? Tôi là Phó chủ nhiệm, có việc thì cứ gọi điện thoại cho tôi, tôi sẽ đến ngay, đừng nói mấy lời như vậy nữa nhé.

Giang Nguyên mỉm cười, sau đó vỗ vai Lâm Dương Chí, nói:

- Sau này không cần câu nệ như vậy, cần gì cứ gọi tôi, bất cứ lúc nào.

- Vâng, cảm ơn Chủ nhiệm Giang.

Lâm Dương Chí vội vàng nói.

Trong lòng cũng thở phào một hơi. Hôm nay cũng may mà Chủ nhiệm Giang không có việc gì mới đến đây. Nếu không, y sẽ phải xấu hổ gọi cho Chủ nhiệm Triệu rồi.

Bây giờ đã có Chủ nhiệm Giang xem qua, như vậy mọi chuyện cũng không còn nghiêm trọng nữa.

Nhìn thời gian thấy cũng đã 5h, cũng đã đến giờ tan làm, Giang Nguyên chào Lâm Dương Chí một câu rồi bước xuống bãi đậu xe.

Nhưng vừa mới bước ra cửa thang máy, đột nhiên từ xa truyền đến tiếng kêu:

- Giang Nguyên...

- O?

Giang Nguyên mở to mắt, đột nhiên cảm thấy giọng nói này rất quen, nhưng trong thời gian ngắn không xác định được là ai. Bởi vì người có khả năng nhất phải đang ở Vân Giang mới đúng.

Hắn quay người lại, liền nhìn thấy một cô gái vóc người thon dài, đeo cặp mắt kính, mái tóc dài như suối nhìn thật chói mắt.

Thấy đại mỹ nhân đang bước về phía mình, Giang Nguyên mở to mắt, vừa mừng vừa sợ:

- Tại sao cô lại đến đây?

- Không có gì, đang kỳ nghỉ đông, không biết đại anh hùng của chúng ta thể nào, nên cố ý đến tìm anh.

Cô gái tháo cặp mắt kính xuống, đánh giá Giang Nguyên từ trên xuống dưới, rồi nhìn quân hàm trên vai của hắn, không nhận được mà chặc chặc hai tiếng:

- Nghĩ không ra, một bác sĩ nho nhỏ như anh, bây giờ lại trở thành sĩ quan cao cấp như vậy.

Nhìn gương mặt quen thuộc đang mỉm cười với mình, Giang Nguyên nói:

- Haha, là cấp trên ép tôi nhận. Ăn cơm chưa? Tôi mời cô ăn cơm, xem như tẩy trần cho cô.

- Đương nhiên là chưa ăn rồi. Nếu không tôi ở chỗ này chờ anh làm gì?

Cô gái mỉm cười, nhìn thẳng vào ánh mắt Giang Nguyên.

Tuyên Tử Nguyệt ngồi ở vị trí lái phụ, tò mò nhìn một loạt giấy thông hành, sau đó thả xuống:

- Xem ra anh lẫn lộn ở Bắc Kinh này cũng không tệ, toàn là những nơi mà không có mấy người có thể đi được.

Giang Nguyên nhìn mấy tờ giấy thông hành, cười nói:

- Người của Dương gia đối xử với tôi cũng không tệ, biết tôi không có bằng lái, nên cấp cho tôi một loạt giấy thông hành, cảnh sát sẽ không ngăn tôi lại.

- Chà, cảnh sát nào dám ngăn anh lại chứ? Đã tặng cho anh một chiếc xe như vậy, lại còn giấy thông hành nữa chứ, chặc chặc..

Nghe xong, Tuyên Tử Nguyệt không nhận được mà lắc đầu cảm thán.

Giang Nguyên nhẹ nhàng đánh tay lái, cho xe tấp vào ven đường, cười nói:

- Nơi này bán thức ăn cũng không tệ lắm, chúng ta có thể đến đó ăn.

- Ồ, không tệ là được rồi.

Nghe xong, Tuyên Tử Nguyệt trở nên hăng hái. Giang Nguyên nói không tệ thì chính là không tệ.

- Xin chào Giang tiên sinh, xin hỏi anh có đặt trước không?

Một nhân viên phục vụ nhìn Giang Nguyên bước vào, liền cung kính hỏi.

- Không có.

Giang Nguyên lắc đầu.

- Vậy xin mời anh theo tôi.

Nhân viên phục vụ quá quen thuộc với Giang Nguyên, khiến cho ánh mắt Tuyên Tử Nguyệt hiện lên sự kinh ngạc.

Trên đoạn đường đi, có mấy người nhiệt tình bắt chuyện với Giang Nguyên:

- Giang thiếu, xin chào.

- Giang thiếu, đã lâu không gặp.

Nghe những tiếng chào hỏi mình, chính bản thân Giang Nguyên cũng không nhận được mà mở to hai mắt, từ trong ấn tượng nhớ ra mang máng. Những người chào hỏi hẳn đều là mấy công tử ca trong Bắc Kinh này. Chỉ là ngày xưa bọn họ không khách sáo với hắn như thế.

- A, Vân thiếu, xin chào.

- Lâm thiếu, đã lâu không gặp.

Giang Nguyên mỉm cười chào lại, lúc này mới cùng với Tuyên Tử Nguyệt theo nhân viên phục vụ đến bàn ăn.

- Xem ra anh thường xuyên lui tới chỗ này, người quen cũng nhiều

nhỉ?

Nhìn Giang Nguyên phía đối diện, ánh mắt Tuyên Tử Nguyệt tựa hồ có chút khác thường.

- Sao?

Giang Nguyên hơi sửng sốt, sau đó cười nói:

- Những người này là gặp ở chỗ khác.

- Nói như vậy, gần đây anh có vẻ nổi tiếng ở Bắc Kinh nhỉ.

Tuyên Tử Nguyệt hỏi.

- Cũng xem như là vậy.

Giang Nguyên suy nghĩ một chút về thái độ của những người kia đối với hắn, đột nhiên nhớ đến điều gì, sau đó gật đầu, cười nói.

- Được rồi, bây giờ tôi thừa nhận anh lẩn lộn rất khá.

Tuyên Tử Nguyệt gật đầu, nói:

- Cho nên tôi quyết định tháng này sẽ theo anh đi lẩn lộn.

- Tháng này? Theo tôi?

Sắc mặt Giang Nguyên cứng đờ, nhìn Tuyên Tử Nguyệt nói:

- Nửa tháng nữa là lễ mừng năm mới, cô không về nhà sao?

- Tôi theo anh lẩn lộn thì làm sao? Bây giờ anh là đại tài chủ, chẳng lẽ không nuôi nổi tôi à?

Tuyên Tử Nguyệt mở to hai mắt, nhìn Trung tá Giang Nguyên, biểu hiện nếu anh không đồng ý, anh cứ chờ đó cho tôi, khiến Giang Nguyên đổ mồ hôi trong bụng.

- Được rồi, cô muốn thế nào thì thế đấy.

Nhìn vẻ mặt của Tuyên Tử Nguyệt, Giang Nguyên vội vàng gật đầu. Nếu không đồng ý, Tuyên đại tỷ chỉ sợ sẽ trở mặt mất.

Nhưng hần lại cảm thấy khổ sở trong đầu. Một tháng? Không nói đến hiện tại còn có Phan Hiểu Hiểu. Nếu hai người này đi cùng với nhau, chỉ sợ sẽ có chuyện để xem.

Hơn nữa, hần cũng muốn về nhà trong lễ mừng năm mới. Mặc dù Tuyên Tử Nguyệt đã đến đó một lần, nhưng trong ngày mừng năm mới, chẳng lẽ cũng mang cô theo? Mang cô theo chẳng khác nào mang theo người yêu về nhà?

Nghĩ đến đây, nhìn món gan ngỗng thơm ngào ngạt được mang ra, Giang Nguyên cảm thấy mùi vị đã không còn.

Hai người ăn cơm xong, khi lên xe, Giang Nguyên nói với Tuyên Tử Nguyệt:

- Cô ở đâu vậy? Để tôi chở cô về.
- Không có chỗ. Tôi đi theo anh là được.

Tuyên Tử Nguyệt bình tĩnh dựa lưng vào ghế, quay sang mỉm cười nói với Giang Nguyên.

- Không có chỗ? Đi theo tôi?

Giang Nguyên giật mình, sau đó nhìn vẻ mặt không giống như giả bộ của Tuyên Tử Nguyệt, lại còn có nụ cười khác thường, rồi nhớ đến Tuyên Tử Nguyệt dường như không có mang theo túi xách, Giang Nguyên gật đầu nói;

- Được, có một đại mỹ nữ tuyệt thế đi theo gia như vậy, gia đương nhiên là bao hết. Nào, đi theo gia, cô sẽ được ăn ngon mặc đẹp.

Chương 386: Tin vui

Giang Nguyên lái xe, cũng không chạy đến Dương gia hoặc là khách sạn, mà trực tiếp chạy đến khu phố mua sắm.

- Làm gì vậy? Chẳng lẽ muốn đi dạo phố?

Tuyên Tử Nguyệt bước xuống xe, nhìn Giang Nguyên nói.

- Gia đã bao cô, đương nhiên là đi mua quần áo cho cô rồi. Nhìn xem cô cái gì cũng không có, chung quy cũng không thể mang một cô gái mình mấy hôm thôi đi trên đường được.

Giang Nguyên nhún vai, cười nói.

Nghe Giang Nguyên nói xong, hai mắt Tuyên Tử Nguyệt chớp chớp, đột nhiên bước lên nắm cánh tay Giang Nguyên, nói:

- Nếu gia đã hào phóng như vậy rồi, vậy thì tôi cũng không khách sáo.

Bị Tuyên Tử Nguyệt kéo cánh tay như vậy, trong lòng Giang Nguyên có chút run lên, nhưng đi vài bước cũng thành quen. Bởi vì mấy ngày nay ngày nào cũng bị Phan Hiểu Hiểu nắm tay như vậy. Tuy bây giờ đổi thành người khác, nhưng dường như cũng không có gì khác nhau.

Tuyên Tử Nguyệt cũng không khách sáo, mà Giang Nguyên cũng không đau lòng. Bởi vì trong tài khoản của hắn còn đến mấy trăm vạn mà vẫn chưa có cơ hội để tiêu. Bây giờ có cơ hội rồi, vậy thì tiêu thôi.

Tuyên Tử Nguyệt cũng không phải là người xa xỉ, chỉ mua hai bộ quần áo tầm trung và một đôi giày.

- Không cần mua gì nữa sao?

Giúp Tuyên Tử Nguyệt mang mấy cái túi, Giang Nguyên chỉ vào quầy hàng bán mỹ phẩm, cười nói.

- Anh có bao giờ nhìn thấy tôi dùng mỹ phẩm không?

Tuyên Tử Nguyệt liếc mắt nhìn Giang Nguyên:

- Mấy loại mỹ phẩm đó, tôi chưa bao giờ dùng qua.

- Ồ, Tuyên đại tiểu thư đúng là thiên sinh lệ chất.

Giang Nguyên cười nói:

- Thế còn muốn mua cái gì nữa không?

- Không.

Tuyên Tử Nguyệt nói.

- Không có, vậy thì đi thôi.

Đi dạo phố xong, Giang Nguyên cũng thở phào nhẹ nhõm. Nói thật, đi dạo phố là chuyện mà đàn ông không thích.

Ở gần bệnh viện Đa khoa ba quân chủng, Giang Nguyên tìm được một khách sạn năm sao thoạt nhìn không tệ lắm. Sau khi đậu xe vào bãi, liền cười nói:

- Được rồi, xuống đi. Bây giờ cô ở tạm chỗ này, ngày mai tôi tìm cho cô chỗ thích hợp hơn.

- Ừm.

Tuyên Tử Nguyệt bước xuống xe, sau đó cùng với Giang Nguyên đi vào khách sạn.

- Chứng minh thư đâu?

Ở quầy lễ tân, Giang Nguyên đưa tay về phía Tuyên Tử Nguyệt, nói.

- Không có.

Khóe miệng Tuyên Tử Nguyệt vênh lên, giang hai tay nhún vai nói.

- Không có?

Giang Nguyên thở hắt ra, chăm chú nhìn Tuyên Tử Nguyệt một cái, sau đó móc chứng minh thư của mình, thuê cho Tuyên Tử Nguyệt một gian phòng, rồi dẫn Tuyên Tử Nguyệt lên lầu.

Sau khi sắp xếp hết mọi thứ cho Tuyên Tử Nguyệt, Giang Nguyên mở bóp móc ra một ít tiền, đặt lên trên bàn, nói:

- Được rồi, cô hãy nghỉ ngơi sớm đi. Ngày mai tôi đến đón cô đi ăn cơm trưa.

Nhìn tiền Giang Nguyên đặt trên bàn, Tuyên Tử Nguyệt nở nụ cười

phô hàm răng trắng như ngọc, nói:

- Được, tôi chờ anh.
- Vậy tôi đi trước nhé.

Giang Nguyên tiện tay cầm cây bút, sau đó rất nhanh viết xuống một dãy số:

- Nếu cô không nhớ số điện thoại của tôi thì nhìn đây nhé.

Nhìn cánh cửa phòng chậm rãi đóng lại, Tuyên Tử Nguyệt đứng im tại chỗ, gương mặt giống như là vui vẻ, nhưng rồi lại như khổ sở, bước đến trước bàn, nhìn hàng số, ánh mắt hiện lên chút cảm thán, sau đó cởi áo khoác bước vào trong nhà tắm.

Chiếc xe Giang Nguyên chậm rãi rời khỏi khách sạn, chạy về phía đại viện Dương gia. Chỉ là gương mặt Giang Nguyên không hề có chút thoải mái nào.

Hắn biết Tuyên Tử Nguyệt là một người kiêu ngạo, nhưng đột nhiên xuất hiện trước mặt hắn với bộ dạng như vậy, không tiền, không hành lý, thậm chí chứng minh thư cũng không có.

Rốt cuộc là Tuyên Tử Nguyệt đã xảy ra chuyện gì, Giang Nguyên cũng không rõ ràng cho lắm. Với gia thế của Tuyên Tử Nguyệt, có cái gì có thể làm cho cô trở nên như vậy, đột nhiên xuất hiện ở Bắc Kinh và tìm hắn?

Nhớ mấy ngày trước đó, khi hắn từ Lỗ Sơn trở về, khi gọi điện thoại cho Tuyên Tử Nguyệt, dường như cô lúc đó có chút không yên lòng. Giang Nguyên cau mày, mặt nhăn lại, mơ hồ cảm giác có chút phiền toái.

Nhưng mặc kệ thế nào, nếu Tuyên Tử Nguyệt đã lựa chọn tìm hắn, có phiền toái ra sao, hắn cũng phải nghĩ biện pháp giúp cô mới được.

Nhìn ngọn đèn xe đối diện thỉnh thoảng hiện lên, Giang Nguyên thở hắt ra, sau đó nhấn ga, tăng tốc đi về phía đại viện Dương gia. Bây giờ đã không còn sớm nữa, có lẽ tạm thời không cần phải nghĩ nhiều. Chuyện gì để ngày mai rồi tính.

Khi trở lại đại viện Dương gia, cũng đã 10h tối. Giang Nguyên trở về phòng, tắm rửa một cái, sau đó bỏ một miếng Sơn Tham vào miệng. Hình xăm trên vai trái lóe lên, một tin tức hiện lên trong đầu, Giang Nguyên liền chậm rãi chìm vào giấc ngủ.

Sáng hôm sau, sau khi luyện Ngũ Cầm Hí, Giang Nguyên tắm qua một lần rồi xuống phòng ăn sáng.

Dương Vân Dương và cô La đều có mặt, nhưng lão gia tử thì không có về, thấy Giang Nguyên bước vào, cô La liền cười nói:

- Giang Nguyên, hôm nay cô nấu món canh cá, nào nếm thử đi.

Nhìn cô La bưng đến một cái chén nhỏ, Giang Nguyên mỉm cười gật đầu:

- Cảm ơn cô La.

Cũng không khách sáo, bưng chén canh cá lên nhẹ nhàng nhấp một ngụm.

Sau khi uống được hai ngụm, hần ngẩng đầu lên nói:

- Ngon thật, cảm ơn cô La.

- Haha, thích là tốt rồi. Uống nhiều một chút đi. Hôm nay cô nấu nhiều lắm.

Nghe Giang Nguyên nói, cô La vui mừng đáp lời.

- Vậy cháu cũng không khách sáo.

Giang Nguyên gật đầu nói.

Lúc này, cô La cũng ngồi xuống phía đối diện, bắt đầu cầm lấy cái chén của mình.

Khi Giang Nguyên ngẩng đầu, trong lúc lơ đãng nhìn vào khuôn mặt của cô La, đột nhiên sững sốt, sau đó cẩn thận nhìn kỹ.

Lúc này, cô La dường như cũng chú ý đến ánh mắt của Giang Nguyên, không khỏi ngẩng đầu, hỏi:

- Giang Nguyên, có chuyện gì à?

Giang Nguyên vui mừng, sau đó vươn tay:

- Cô La, nào, đưa tay của cô qua đây một chút.

Nhìn động tác của Giang Nguyên, cô La có chút sửng sốt, sau đó nghi hoặc đưa tay của mình sang.

Nghe hai người nói chuyện, Dương Vân Dương vừa xem báo vừa ăn sáng cũng ngẩng đầu lên, tò mò nhìn Giang Nguyên.

Chỉ thấy Giang Nguyên vươn hai ngón tay trái, nhẹ nhàng đặt ngay vị trí đốt ngón tay đầu tiên ngón giữa của cô La.

Nhìn động tác của Giang Nguyên, Dương Vân Dương và cô La nhìn nhau, ánh mắt tràn đầy vẻ nghi hoặc, không biết rốt cuộc Giang Nguyên định làm cái gì.

Giang Nguyên nhẹ nhàng bấm đốt đầu tiên của ngón giữa, cảm giác hai bên đốt ngón tay như có mạch nhấp nhô, lập tức mỉm cười, chậm rãi buông tay.

Thấy Giang Nguyên mỉm cười, Dương Vân Dương và cô La lại càng khó hiểu. Dương Vân Dương không nhịn được liền hỏi Giang Nguyên:

- Giang Nguyên, vừa rồi cậu làm cái gì thế?

Giang Nguyên cầm chén canh trong tay, giơ lên:

- Chúc mừng Trưởng phòng, chúc mừng cô La.

- Chúc mừng?

Hai người sửng sốt, sau đó gương mặt của Dương Vân Dương hiện lên vẻ mừng như điên, hưng phấn nói:

- Chẳng lẽ...

Giang Nguyên mỉm cười gật đầu:

- Đúng, cô La có hỉ rồi.

- Cái gì?

Cô La nghe được lời này, có chút không thể tin được nhìn Giang Nguyên, sau đó dùng tay sờ bụng, không nhận được sự vui mừng trong lòng, do dự hỏi:

- Giang Nguyên, cậu xác định chứ?

Nhìn cô La còn chưa tin, Giang Nguyên gật đầu thật mạnh:

- Đúng mà, cháu có thể xác định, cô La quả thật đã có tin vui.

- Bà xã...

Dương Vân Dương không ức chế được sự hưng phấn trong lòng, bước đến bên cạnh cô La, nói:

- Haha, đã có, đã có rồi.

- Ừm!

Nhìn Dương Vân Dương ôm lấy thắt lưng của mình, vui sướng như một đứa trẻ, cô La cũng không nhận được mà rơm rớm nước mắt, liên tục gật đầu.

Nhìn bộ dạng hưng phấn của hai người, trong lòng Giang Nguyên cũng âm thầm cảm thán. Hai người cũng đã hơn năm mươi, rồi cuộc cũng đã có thai lần đầu tiên. Tất nhiên là đáng để vui mừng.

- Giang...Giang Nguyên, cậu mau kiểm tra cho cô La của cậu một chút, xem bây giờ có cần dùng thuốc dưỡng thai nào hay không, có cần nằm nghỉ ngơi trên giường hay không, rồi cần phải chú ý những gì.

Vốn Dương Vân Dương đang định đưa cô La đến bệnh viện kiểm tra, nhưng nhớ đến trước mặt còn có Giang Nguyên, còn đến bệnh viện kiểm tra làm gì, vội vàng hỏi.

- Trưởng phòng, ngài không cần khẩn trương như vậy. Bây giờ cô La chỉ cần chú ý về phương diện ăn uống một chút, đừng hoạt động mạnh. Sức khỏe của cô La khá tốt, ngài không cần lo lắng.

Giang Nguyên giải thích.

- Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi.

Nghe Giang Nguyên nói, lúc này Dương Vân Dương mới thoáng yên tâm trở lại, nhưng vẫn nắm tay cô La không buông.

Nhìn biểu hiện kích động của hai người, Giang Nguyên chân chửi một chút rồi nói với Dương Vân Dương:

- Trưởng phòng, tôi có chuyện muốn nhờ ngài giúp.

-Ồ, chuyện gì? Cậu cứ nói.

Nghe Giang Nguyên nói có chuyện cần giúp, Dương Vân Dương hơi sửng sốt, sau đó cười nói. Giang Nguyên đúng là rất ít khi nhờ ông hỗ trợ.

- Tôi có một người bạn ở bên ngoài mới đến, muốn ở đây một thời gian. Tôi thấy căn biệt thự của ngài ở Tây Sơn không ai ở, tôi muốn cho cô ấy ở tạm một thời gian.

Giang Nguyên do dự một chút rồi nói.

Chương 387: Tấn công bác sĩ

Đối mặt với Dương Vân Dương, Giang Nguyên thật ra cũng không rụt rè, trực tiếp đem yêu cầu của mình nói ra.

Bây giờ, muốn tìm một chỗ sắp xếp cho Tuyên Tử Nguyệt đúng là không dễ dàng. Tuy nói muốn thuê một căn phòng ở Bắc Kinh không phải là khó, nhưng nếu Tuyên Tử Nguyệt đã đến Bắc Kinh tìm hắc hắc, hắc hắc cũng không muốn ủy khuất Tuyên Tử Nguyệt.

Dù sao, Tuyên Tử Nguyệt chấp nhận để hắc hắc làm như vậy ngày hôm qua, chỉ sợ đó đã là cực hạn mà Tuyên Tử Nguyệt có thể tiếp nhận. Hắc hắc còn phải đi làm, cũng không có nhiều thời gian để ở cùng Tuyên Tử Nguyệt. Để cô đến biệt thự Tây Sơn là tốt nhất.

Dù sao Dương Vân Dương cũng không ở đó. Mà bên đó còn có một

vị quản gia, một đầu bếp và người giúp việc. Để Tuyên Tử Nguyệt đến đó là thích hợp nhất. Hơn nữa hoàn cảnh của khu biệt thự lại rất tốt, thoải mái hơn nhiều so với ở Bắc Kinh. Phỏng chừng với tính cách của Tuyên Tử Nguyệt, chỉ sợ cũng không thích mấy nơi quá ồn ào.

Nghe Giang Nguyên nói xong, Dương Vân Dương hơi ngạc nhiên, nhìn Giang Nguyên cười, sau đó gật đầu nói:

- Được, cậu cứ dẫn cô ấy đến đó. Nếu cậu muốn ở bên đó, cũng không sao. Dù sao cậu tự mình an bài là được, tôi sẽ nói với người bên đó một tiếng.

Nghe lời nói có ý trêu chọc của Dương Vân Dương, sắc mặt Giang Nguyên không khỏi đỏ lên, nhưng chỉ cười nhẹ:

- Vâng, cảm ơn Trưởng phòng.

Nhìn sắc mặt ửng đỏ của Giang Nguyên, Dương Vân Dương nhin không được mà phá lên cười:

- Được rồi, được rồi, cậu cũng đừng khách sáo với tôi nữa. Dù sao chỉ cần cậu để ý cô La là được.

- Dương nhiên rồi ạ.

Giang Nguyên vội vàng nói.

Ăn sáng xong, Giang Nguyên lái xe đến bệnh viện đa khoa ba quân chủng. Khi đi ngang qua khách sạn mà Tuyên Tử Nguyệt ở, hắn không nhin được mà ngẩng đầu lên. Chắc bây giờ Tuyên Tử Nguyệt vẫn còn đang ngủ.

- Chào buổi sáng Chủ nhiệm Giang.

- Chào Chủ nhiệm Giang.

- Chào mọi người.

Giang Nguyên vừa mỉm cười vừa chào hỏi các cô y tá.

Bước vào phòng làm việc, mặc áo khoác vào, thấy thời gian cũng

đã đến lúc, Giang Nguyên bước đến phòng làm việc của các bác sĩ.

- Xin chào Chủ nhiệm Giang.

Thấy Giang Nguyên bước vào, các bác sĩ và bác sĩ chuyên tu đều đứng dậy, ân cần chào hỏi.

- Ngồi đi, ngồi đi.

Giang Nguyên gật đầu, sau đó quay sang Lâm Dương Chí nói:

- Dương Chí, bệnh nhân ngày hôm qua thế nào?

- Vẫn không tốt lắm. Có thể hôm nay phải phẫu thuật thôi.

Lâm Dương Chí cười khổ lắc đầu.

Giang Nguyên gật đầu, sau đó nói:

- Vậy chúng ta qua đó xem một chút. Nếu quả thật không được, vậy thì phải phẫu thuật. Kéo càng lâu thì càng phiền toái.

- Vâng.

Lâm Dương Chí gật đầu.

Rất nhanh đã đến 8h. Tất cả mọi người đều bắt đầu công việc.

- Hiện tại, bệnh nhân của khoa Chấn thương chỉnh hình tổng cộng có 246 người. Hôm qua vào thêm 13 người nữa.

Nghe y tá báo cáo lại, Giang Nguyên thở hắt ra. Xem ra tốc độ hôm nay phải nhanh một chút, nếu không buổi trưa sẽ không đến đưa Tuyên Tử Nguyệt đi ăn cơm được.

- Bác sĩ Đào, chị hãy tăng thêm lượng thuốc kháng sinh cho bệnh nhân, tận lực thời gian rút ngắn tình huống lây lan. Nếu không khống chế được, phải tiến hành giải phẫu.

Bác sĩ Đào vội vàng gật đầu:

- Vâng, chủ nhiệm Giang.

Đưa bệnh án cho bác sĩ Đào xong, Giang Nguyên liền bước ra ngoài, nói với Lâm Dương Chí:

- Dương Chí, đã chuẩn bị phẫu thuật chưa?

- Đã chuẩn bị xong rồi. Bây giờ tôi sẽ đưa người bệnh đến đó. Khoảng mười phút nữa là anh có thể đến.

Lâm Dương Chí vội vàng nói.

- Ừm.

Giang Nguyên gật đầu, sau đó nhìn đồng hồ, lúc này đã là 10h, hẳn 12h là có thể phẫu thuật xong.

- Nhanh, thiết bị tách.

Giang Nguyên nghiêng đầu để y tá lau mồ hôi trên trán cho hẳn, sau đó tiếp nhận thiết bị tách y tá đưa sang, rất nhanh cắm vào bên trong.

Sau đó lại duỗi tay cầm dao giải phẫu, nhẹ nhàng cắt hai dao xuống, đợi đến khi vết mổ mở rộng đến mức tối đa thì mới bỏ dao xuống, nói:

- Chỉ thắt.

Y tá đưa chỉ chỉ thắt sang, Giang Nguyên lưu loát luồn vào, sau đó thắt lại, rồi dùng kéo cắt đứt, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

- Được rồi, Dương Chí. Kế tiếp giao cho anh.

Tiện tay đặt cây kéo sang bên cạnh, Giang Nguyên nhẹ nhàng thở hắt ra.

Hắn không ngờ tình huống của người bệnh khá phức tạp, làm cho hắn hơi luống cuống tay chân. Lúc này bước quan trọng nhất đã hoàn thành. Nghĩ đến đây, Giang Nguyên không khỏi âm thầm cảm thấy may mắn. Cũng may mà hắn đích thân giải phẫu. Nếu giao cho Lâm Dương Chí, chỉ sợ sẽ xuất hiện vấn đề.

Ngẩng đầu nhìn đồng hồ đã là 12h kém, xem ra cũng không trễ

lắm.

Lập tức Giang Nguyên chăm chú nhìn Lâm Dương Chí tiến hành các bước kết thúc công việc. Mặc dù bước quan trọng nhất đã xong, nhưng lúc này cũng không thể để xảy ra vấn đề.

Những kinh nghiệm của Lâm Dương Chí cũng khá phong phú, chỉ chưa đến mười phút đã kết thúc xong công việc, chỉ còn lại bước khâu cuối cùng.

Nhìn đến đây, Giang Nguyên cũng thả lỏng tinh thần, cười nói;

- Được rồi, Dương Chí, cũng đã ổn rồi, tôi ra ngoài đây.

- Vâng, Chủ nhiệm, vất vả cho anh rồi.

Lâm Dương Chí nói. Bây giờ không có Chủ nhiệm nào khác, y xưng hô liền một chữ Giang, nghe thân mật nhưng vẫn có sự tôn trọng hơn.

Giang Nguyên mỉm cười phát tay, sau đó cởi áo giải phẫu ném vào thùng rác, rồi bước ra khỏi phòng phẫu thuật.

Khi hần bước ra khỏi cửa phòng giải phẫu, thời gian đã điểm 12h. Giang Nguyên mỉm cười, xem ra hần canh thời gian rất chuẩn.

Bước xuống lầu khoa Chấn thương chỉnh hình, Giang Nguyên đột nhiên nghe được bên ngoài có tiếng hỗn loạn, thậm chí còn truyền đến tiếng hét chói tai.

Giang Nguyên sửng sốt, sau đó bước đến hành lang nhìn chung quanh, mới phát giác được tiếng hét chói tai này là phát ra từ phòng làm việc của bác sĩ. Thậm chí còn nhìn thấy hai ba bác sĩ chuyên tu nữ và bác sĩ khác từ bên trong hoảng sợ chạy ra.

- Chuyện gì xảy ra vậy?

Giang Nguyên còn chưa kịp phản ứng đã nghe được tiếng hét thảm từ bên trong truyền đến.

Nghe được thanh âm này, Giang Nguyên cũng không chần chừ nữa, rất nhanh vọt vào bên trong. Lúc này hần nhìn thấy có một số

người vung dao, còn có hai người nằm trên mặt đất.

Hai người nằm trên mặt đất, một nam một nữ, chiếc áo khoác màu trắng đã bị nhuộm thành màu đỏ tươi.

- Bác sĩ Đào.

Sắc mặt Giang Nguyên cứng đờ, vội vàng cầm cái ghế quăng mạnh sang, đồng thời chân đá lên, một cước đá vào cái bàn làm việc.

Bịch! Cái ghế thuận lợi đập vào hai người, mà Giang Nguyên cũng nhào đến, hai quyền trực tiếp đập trúng đầu đối phương.

Hai người kia vừa mới giơ dao, còn chưa kịp phản ứng, trên đầu đã bị trúng một quyền, còn không kêu lên được tiếng nào thì đã ngã xuống. Người còn lại bên cạnh huy dao muốn bổ tới Giang Nguyên, liền bị Giang Nguyên đá cho một cước trúng ngực, trực tiếp bay ngược ra ngoài, đụng thẳng vào vách tường, phun ra một ngụm máu.

- Bác sĩ Đào, Lô Cường?

Giang Nguyên rất nhanh xé rách áo blouse trắng của hai người, phát hiện áo của họ đã bị máu nhuộm đỏ. Nghiêm trọng nhất là bác sĩ chuyên tu Lô Cường đang nằm trên người bác sĩ Đào, trên lưng ít nhất có bảy tám nhát dao.

- Chủ nhiệm Giang, mau cứu Lô Cường đi.

Bác sĩ Đào không bị thương nghiêm trọng bằng Lô Cường, lúc này thậm chí còn có sức để nói chuyện.

Giang Nguyên gật đầu, tay điểm vài huyệt vị trên người Lô Cường, truyền vào một ít nội khí, tạm thời phong bế tốc độ vận chuyển máu toàn thân, sau đó quay đầu ra bên ngoài, kêu lên:

- Người đâu? Người đâu rồi?

Nghe tiếng rống của Giang Nguyên, hai nữ bác sĩ chuyên tu mới từ ngoài chạy vào.

Thấy chỉ có hai người, sắc mặt Giang Nguyên lạnh lại, nói:

- Những người khác đâu?

- Tan làm đi ăn cơm rồi ạ.

Lúc này, Từ Hiếu Linh đã hồi phục tinh thần, nhìn hai người đầy máu bên dưới, che miệng nước mắt.

- Mau chuẩn bị phòng giải phẫu đi, bảo các y tá chuẩn bị truyền máu.

Nghe xong, Giang Nguyên bất đắc dĩ cau mày, trầm giọng nói.

- Vâng, vâng.

Từ Hiếu Linh vội vàng dẫn theo bác sĩ chuyên tu kia chạy nhanh ra ngoài.

Mấy cô y tá cũng đã mang cáng cứu thương vào.

Thấy tình huống bên trong, ai nấy đều kêu lên, luống cuống tay chân mở cáng cứu thương cùng băng gạc.

- Ngân châm, nhanh, lấy ngân châm cho tôi.

Giang Nguyên nói. Ngân châm của hắn đang bỏ trong phòng làm việc.

- Vâng, vâng.

Một cô y tá đang chuẩn bị truyền dịch cho hai người, liền lục lọi trong tủ cấp cứu tìm ngân châm.

Lúc này, tại khách sạn cách bệnh viện mấy trăm thước, Tuyên Tử Nguyệt vừa xem tivi, vừa nhìn thời gian, rồi lại nhìn điện thoại đặt ở đầu giường.

Chương 388: Tấn công bác sĩ (2)

Khoa Chẩn thương chính hình hỗn loạn thành một mảnh. Sự kiện bác sĩ hoặc y tá bị tấn công không phải là chưa từng có. Hàng năm trên báo chí đã từng đưa tin không biết có bao nhiêu vụ xảy ra,

nhưng chưa từng có ai nghĩ đến bệnh viện Đa khoa ba quân chủng lại phát sinh chuyện này.

Lúc này, không ai chú ý đến mấy kẻ tấn công cầm dao đang nằm trên mặt đất. Bọn họ chỉ lo cùng với Giang Nguyên mang hai bác sĩ bị thương lên cáng cứu thương, sau đó đẩy đến phòng phẫu thuật.

Hiện tại, bác sĩ chịu trách nhiệm lại không có ai. Bác sĩ Đào trực ban nhưng đã bị thương nặng, còn các thầy thuốc khác nếu không ở căng tin thì cũng đang trong phòng phẫu thuật khác như Lâm Dương Chí.

Giang Nguyên vừa đẩy xe vừa hỏi:

- Có bác sĩ nào gần đây không?

- Vừa mới gọi điện thoại, nhưng từ căng tin lên đây cũng phải mất năm phút.

Y tá vừa đi vừa nói.

- Năm phút.

Giang Nguyên cau mày, sau đó nhìn Từ Hiếu Linh đã ngừng khóc và một bác sĩ chuyên tu khác:

- Từ Hiếu Linh, cô hãy phụ trách bác sĩ Đào, còn tôi sẽ phẫu thuật bên cạnh.

- Vâng.

Từ Hiếu Linh rõ ràng đã trấn định hơn nhiều, nghe Giang Nguyên nói, liền gật đầu xác nhận.

Hai chiếc xe rất nhanh được đẩy vào phòng phẫu thuật. Bởi vì phòng phẫu thuật chỉ có một cái bàn, cho nên Giang Nguyên đã đem người bị thương nặng nhất là Lô Cường lên bàn, còn bác sĩ Đào tạm thời chỉ có thể tiến hành phẫu thuật trên cáng cứu thương.

Nhìn vẻ mặt khẩn trương lẫn lo lắng của các y tá, Giang Nguyên nói:

- Chỉ để lại ba người giúp đỡ, còn lại trở về vị trí làm việc.

- Vâng.

Mặc dù mọi người không muốn rời đi, nhưng đây là mệnh lệnh của Giang Nguyên, những người đang chịu trách nhiệm trực ban thì nhanh chóng rời đi, chỉ để lại ba y tá hỗ trợ phẫu thuật.

Rệt rệt. Quần áo của Lô Cường rất nhanh bị Giang Nguyên xé rách. Nhìn vết dao dài hơn mười ly, hai mắt Giang Nguyên nheo lại. Đây hoàn toàn muốn lấy mạng người ta mà.

- Nhanh, nước muối sinh lý, thuốc cầm máu, tiến hành song song.

Giang Nguyên vừa nói vừa đeo bao tay vào.

- Vâng.

Động tác của y tá bên cạnh phối hợp rất nhanh nhẹn.

Giang Nguyên vừa đeo bao tay vừa trầm giọng nói:

- Sao không thấy máu đưa đến? Kho máu bên kia như thế nào rồi?

- Đã mang đi rồi. Kho máu cũng đã thông báo bọn họ sẽ tận lực tìm nguồn máu.

Một y tá vội vàng trả lời.

- Ừm.

Giang Nguyên gật đầu.

Rất nhanh, sau khi khử trùng xong, Giang Nguyên cũng không gây mê, trực tiếp cầm ngân châm đâm xuống.

- Thuốc của bác sĩ Đào xử lý xong chưa? Tình hình huyết áp như thế nào?

Giang Nguyên hỏi. Sau khi xác nhận, liền cau mày nói:

- Từ Hiểu Linh, mau xử lý vết thương bên trái trước đi. Chỗ đó bị đâm khá sâu, chảy máu rất nhiều.

Từ Hiếu Linh nghe Giang Nguyên nói, cũng có chút kinh ngạc. Hắn đứng cách xa hai thước, làm thế nào có thể nhìn thấy vết thương bên trái bị đâm sâu. Nhưng khi Giang Nguyên nói xong, ánh mắt vốn đang bối rối liền nhanh chóng ổn định.

Kỳ thật, những bác sĩ chuyên tu đến đây làm việc đều có được kinh nghiệm nhất định, nhưng đột nhiên không có ai bên cạnh, nhất thời có chút bối rối. Một khi có người chỉ dẫn, rất nhanh sẽ bình tĩnh lại, sau đó tay chân cũng lưu loát hơn nhiều.

- Huyết áp đang giảm xuống.

Một cô y tá bên cạnh nhìn vào màn hình huyết áp, khẩn trương nói.

Giang Nguyên nhìn thoáng qua, sau đó nói:

- Đẩy nhanh tốc độ truyền máu. Gọi điện thoại thúc kho máu và phòng xét nghiệm đẩy nhanh tốc độ xét nghiệm máu lên.

- Vâng.

Không khí trong phòng giải phẫu đang rất khẩn trương.

Một cô y tá hiệp trợ Từ Hiếu Linh giải phẫu cho bác sĩ Đào, một cô thì làm trợ thủ cho Giang Nguyên, sắc mặt cực kỳ âm trầm. Những y tá còn ở lại đều là những người có kinh nghiệm cực kỳ phong phú. Thậm chí còn có thể quen thuộc hơn cả bác sĩ chuyên tu.

Nhìn tình huống trước mắt, tất cả đều biết, nếu không được truyền máu kịp thời, tính mạng sẽ rất nguy hiểm. Bây giờ, tình huống của bác sĩ Đào tốt hơn một chút, nhưng bác sĩ Lô Cường che chở cho bác sĩ Đào thì đã tiến vào trạng thái mất máu quá nhiều.

Tay Giang Nguyên không ngừng xử lý vết thương, còn điện thoại trong túi quần lại không ngừng vang lên.

Nghe được tiếng chuông di động, Giang Nguyên cau mày, biết là ai gọi đến, lập tức nói:

- Lý Mai, nghe điện thoại giùm tôi.

- Vàng.

Y tá bên cạnh vội vàng móc điện thoại từ trong túi áo Giang Nguyên ra, sau đó bấm nút nghe rồi đưa sát đến tai hẳn.

- Tuyên, uh, ở bệnh viện xuất hiện sự cố, tôi đang giải phẫu gấp. Đồng nghiệp bị thương. Ừm, nếu không thì cô ăn trước đi nhé. Ừm...

Nói vài câu, Giang Nguyên gạt đầu một cái, y tá hiểu ý liền cúp điện thoại rồi thả lại vào túi Giang Nguyên.

Lúc này, bên ngoài đang có hai người chạy đến. Một là Chủ nhiệm Triệu, hai là bác sĩ Hồ.

- Tình huống thế nào?

Chủ nhiệm Triệu khẩn trương nhìn tình hình trước mặt, vừa mang khẩu trang vừa hỏi.

Giang Nguyên vừa khâu vừa đáp:

- Tình huống của bác sĩ Đào thì tạm thời ổn định, nhưng Lô Cường lại đang mất máu nghiêm trọng, đang chờ máu đến.

Hizz! Nhìn thoáng qua tình huống của Lô Cường, Chủ nhiệm Triệu không khỏi hít vào một hơi.

- Chủ nhiệm Triệu, anh sang xem tình huống của bác sĩ Đào giùm. Ở đây có tôi rồi.

Giang Nguyên nói.

- Ừm.

Chủ nhiệm Triệu nhìn Giang Nguyên vừa nói chuyện vừa sử dụng kỹ thuật châm cứu vô cùng giỏi, liền gạt đầu, sau đó quay sang nói với bác sĩ Hồ:

- Lão Hồ, anh giúp Chủ nhiệm Giang một tay.

- Không cần đâu. Bác sĩ Hồ, anh đến phòng làm việc, xem bảo vệ

đã bắt mấy tên kia chưa.

Giang Nguyên nói:

- Sau khi anh cấp cứu cho bọn chúng xong thì giao cho cảnh sát xử lý.

- Vậy để tôi đi xem một chút.

Bác sĩ Hồ gạt đầu, sau đó bước nhanh ra ngoài.

Không bao lâu sau, phòng Xét nghiệm đã đưa mấy đơn vị máu đến. Sau khi truyền máu cho bác sĩ Đào và Lô Cường được nửa tiếng, y tá vui mừng nói:

- Huyết áp đã ổn định rồi. Bây giờ đã là 70/50.

Giang Nguyên thở phào một hơi, sau đó ngừng động tác. Hắn cũng đã xử lý xong vết thương trên người Lô Cường. Sau khi sát trùng sạch sẽ, hắn băng tất cả các vết thương lại.

Lúc này, cửa phòng phẫu thuật mở ra, sắc mặt bác sĩ Hồ có chút khó coi.

Nhìn sắc mặt bác sĩ Hồ không được tốt lắm, Chủ nhiệm Triệu cau mày hỏi:

- Bác sĩ Hồ, tình huống bên ngoài thế nào rồi?

- Có năm người tập kích. Hai người bị gãy xương nghiêm trọng, hai người bị xuất huyết đang được cấp cứu. Còn một người thì đã...chết.

Ánh mắt bác sĩ Hồ nhìn Giang Nguyên mang theo chút kinh hãi. Y biết bác sĩ Giang một mình vọt vào bên trong, chỉ mất khoảng mười giây, năm người này đã té hết xuống đất.

Chỉ mười mấy giây đã có thể đánh ngã năm người cầm dao trong tay, bốn trọng thương một chết. Năng lực này, chỉ sợ chỉ có bộ đội đặc chủng mới có thể làm được.

- Chết một người?

Nghe bác sĩ Hồ nói, Chủ nhiệm Triệu quay sang nhìn Giang Nguyên vừa mới kết thúc công việc.

Sắc mặt Giang Nguyên vẫn không thay đổi. Hắn đối với lực độ xuống tay của mình rất rõ ràng. Hai người đầu tiên bị ghế đập trúng không nghiêm trọng lắm, nhưng tuyệt đối không nhẹ. Về phần hai người bị đánh trúng đầu, xuất huyết bên trong là không thể tránh khỏi. Nhưng một người bị đá trúng ngực, Giang Nguyên không nghĩ đến gã sẽ chết.

- Bị xương sườn đâm qua tim?

Bảng lại vết thương cuối cùng, Giang Nguyên hỏi bác sĩ Hồ một câu.

Nghe Giang Nguyên hỏi, bác sĩ Hồ sửng sốt, gương mặt lộ ra vẻ kinh hãi, chậm rãi gật đầu:

- Đúng, có một xương sườn vừa lúc xuyên qua tâm thất phải.

- Vận khí của gã đúng là không được tốt lắm.

Giang Nguyên lạnh lùng nói, gương mặt không chút biểu hiện, giống như chỉ vừa mới giết chết một con kiến.

Nhìn vẻ mặt bình tĩnh của Giang Nguyên, bác sĩ Hồ chần chừ một chút rồi nói:

- Chủ nhiệm Giang, cảnh sát đến rồi, muốn cậu phối hợp điều tra.

- Tôi?

Giang Nguyên nhìn bác sĩ Hồ, sau đó nói:

- Tôi không có thời gian, cứ để bọn họ dựa theo quân pháp đi.

- Ồ!

Nghe Giang Nguyên nói, bác sĩ Hồ sửng sốt, sau đó hồi phục lại tinh thần. Đúng rồi, đây là phòng vệ chính đáng. Người trong quân đội, mặc kệ chuyện gì, chính quyền địa phương không được phép nhúng tay vào. Đặc biệt là vị Chủ nhiệm Giang trước mặt. Người

ta muốn phối hợp tất sẽ phối hợp. Còn không muốn, vậy thì mời liên lạc với đơn vị của đối phương.

Trừ phi là người đó phạm tội nghiêm trọng, hoặc cố tình phạm tội, còn lại, người nào có quyền lực mạnh mẽ mà bắt hấn chứ?

Chương 389: Lý do tập kích hoang đường

Giang Nguyên nhìn màn hình huyết áp, xác định tình huống Lô Cường đang chậm rãi ổn định lại, lúc này mới cảm thấy yên tâm.

Sau đó quay sang nói với bác sĩ Hồ:

- Được rồi, bác sĩ Hồ. Tình huống của Lô Cường tạm thời ổn định. Bây giờ tôi ra ngoài ăn cơm chút. Anh hãy chú ý giữ gìn thôi nhé.

- Vâng, Chủ nhiệm Giang, cậu mau đi đi. Bây giờ cũng hơn 1h chiều rồi.

Đối mặt với vị Chủ nhiệm trẻ tuổi nhưng lại khiến người ta kinh sợ này, bác sĩ Hồ gần bốn mươi tuổi không khỏi dùng đến kính ngữ.

- Chủ nhiệm Triệu, tôi xin phép ra ngoài trước.

Giang Nguyên lại quay sang nói với Chủ nhiệm Triệu, xong rồi mới đẩy cửa bước ra ngoài.

Vừa mới mở cửa, Giang Nguyên đã nhìn thấy một người đang ngồi trên ghế cách phòng phẫu thuật không xa, đang mỉm cười nhìn hấn. Trong lúc hấn đang định cởi bộ đồng phục dính đầy máu, hai người cảnh sát đã bước đến.

- Xin chào, xin hỏi anh có phải là bác sĩ Giang hay không?

Hai cảnh sát rất khách khí, giơ tay chào Giang Nguyên một cái.

Giang Nguyên vừa cởi đồng phục vừa gật đầu:

- Đúng, tôi là Giang Nguyên.

- Xin chào, chúng tôi là cảnh sát của phòng Hình sự cục cảnh sát. Vụ án tập kích lần này, hy vọng anh có thể phối hợp điều tra với chúng tôi một chút.

Hai người cảnh sát cũng rất khách khí. Dù sao bọn họ cũng biết rõ Giang Nguyên chính là anh hùng Lỗ Sơn.

Sau khi cởi xong áo đồng phục, Giang Nguyên cười nói với hai người cảnh sát:

- Xin lỗi, bây giờ tôi rất bận. Nếu như các người muốn biết, phòng làm việc của chúng tôi có camera, các người có thể xem. Đương nhiên, nếu muốn tôi phối hợp, xin mời liên lạc với Vụ quân pháp Tổng cục Hậu cần. Họ đồng ý thì tôi sẽ phối hợp.

Dứt lời, Giang Nguyên cũng không để ý hai người, bước đến Tuyên Tử Nguyệt phía đối diện.

- Ồ!

Thấy Giang Nguyên không thèm để ý đến mình, một người cảnh sát không khỏi muốn há mồm la lên nhưng lại bị cảnh sát còn lại vỗ vai ngăn cản.

- Từ ca...

Người cảnh sát trẻ quay đầu nhìn người cảnh sát trung niên đằng sau, bất đắc dĩ nói.

- Thôi đi.

Người được gọi là Từ ca nhìn quân hàm trên vai Giang Nguyên, cười khổ lắc đầu nói:

- Tìm những người khác thôi, sau đó viết báo cáo đưa lên, xem thượng cấp nói gì.

- Vâng.

Cảnh sát trẻ có chút không cam lòng nhìn Giang Nguyên đang nói chuyện vui vẻ với một cô gái xinh đẹp, sau đó thở dài. Mặc dù cậu ta mới làm việc được có mấy năm, nhưng ở Bắc Kinh này, tình

huống như vậy nhiều lắm, chỉ có thể thở dài bất đắc dĩ thôi.

- Xin lỗi, đã bắt cô đợi lâu.

Giang Nguyên cười nói.

- Không sao. Xem ra anh làm bác sĩ cũng không dễ dàng gì.

Tuyên Tử Nguyệt ở đây này giờ, hiển nhiên cũng hiểu được chuyện gì xảy ra. Nhìn bộ quần áo đầy máu của Giang Nguyên mới này, không khỏi mỉm cười.

- Cũng không còn cách nào. Hôm nay đúng là chuyện ngoài ý muốn.

Giang Nguyên lắc đầu, sau đó quay sang hỏi một cô y tá thỉnh thoảng tò mò nhìn sang bên này:

- Tưởng Linh, giúp tôi bọc lại cái này, rồi đưa cho nhân viên quét dọn giữm.

Dứt lời, Giang Nguyên liền đưa bộ đồng phục sang.

- Được.

Thấy Giang Nguyên đưa sang bộ đồng phục dính máu, Tưởng Linh bước đến tiếp nhận, sau đó tò mò nhìn vào Tuyên Tử Nguyệt, rồi mới quay sang nói với Giang Nguyên:

- Chủ nhiệm Giang, hai người bác sĩ Đào...

- Đừng lo lắng. Đã xử lý xong rồi.

Giang Nguyên gật đầu nói.

- Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi.

Nghe Giang Nguyên nói như vậy, Tưởng Linh cũng thở phào nhẹ nhõm:

- Chủ nhiệm Giang, để tôi đi xử lý cái này.

- Uh, vất vả cho cô quá.

Cảm ơn Tưởng Linh xong, Giang Nguyên mới quay sang nói với Tuyên Tử Nguyệt:

- Chúng ta đi ăn cơm thôi.

Trong lúc Giang Nguyên ra ngoài ăn cơm, trong phòng giải phẫu, Chủ nhiệm Triệu cũng đã xử lý xong vết thương cho bác sĩ Đào, lúc này mới ngừng trọng quay sang nhìn bác sĩ Hồ:

- Lão Hồ, trong năm người đó chết mất một người?

- Tên đó chết ngay tại chỗ. Khi tôi đến đó thì anh ta đã không còn thở nữa rồi.

Bác sĩ Hồ cười khổ:

- Vận khí của tên đó quả thật không được tốt lắm. Gãy bốn cái xương sườn, nhưng lại bị một cái xuyên qua tim.

Phù! Triệu Phi Lâm thở hắt ra, nhìn ra cánh cửa, nhớ đến gương mặt bình tĩnh của Chủ nhiệm Giang vừa rồi, lắc đầu nói:

- Xem ra vị Chủ nhiệm Giang của chúng ta cũng không đơn giản.

- Đúng vậy, rất không đơn giản.

Bác sĩ Hồ cảm thán nói:

- Tôi nghe y tá nói, khi bác sĩ Giang vọt vào, nhiều nhất cũng chỉ có mười giây đã gọi người vào cứu giúp rồi.

Nghe được lời này, Từ Hiểu Linh bên cạnh cũng lên tiếng:

- Đúng vậy, lúc đó chúng tôi đang ở bên ngoài. Bác sĩ Giang vọt vào, chỉ nghe được bên trong phát ra vài tiếng vang, rồi bác sĩ Giang gọi chúng tôi vào.

Nghe Từ Hiểu Linh xác nhận, Triệu Phi Lâm tất nhiên là tin tưởng, trong lòng lại càng thêm cảm thán.

Nhưng ít nhiều cũng nhờ có bác sĩ Tiểu Giang. Nếu không có hắn, chỉ sợ Lô Cường và bác sĩ Đào đã nguy hiểm đến tính mạng rồi.

Nghe Triệu Phi Lâm thở dài, bác sĩ Hồ vội vàng nói:

- Chủ nhiệm, dù sao việc này cũng được xem là phòng vệ chính đáng, không có vấn đề gì lớn đâu.

- Tôi không lo lắng chuyện này, chỉ là cảm thán thôi.

Triệu Phi Lâm lắc đầu cười nói:

- Hơn nữa với bối cảnh phía sau của Chủ nhiệm Giang, một chút cũng không cần chúng ta lo lắng. Chỉ là tại sao những người này lại đến giết bác sĩ Đào?

- Bọn họ...có một người là do tôi phẫu thuật.

Lúc này, bác sĩ Đào đang nằm trên cáng cứu thương đột nhiên lên tiếng.

- Bác sĩ Đào, cô khỏe chưa?

Nghe giọng của bác sĩ Đào, Triệu Phi Lâm vội vàng hỏi.

- Tôi không sao. Lô Cường không có việc gì chứ?

Sau khi được truyền máu, sắc mặt của bác sĩ Đào đã tốt hơn.

- Không còn việc gì rồi. Huyết áp cũng đã khôi phục bình thường. Chủ nhiệm Giang đã xử lý hết vết thương trên người cậu ấy.

Bác sĩ Hồ vội vàng nói:

- Bác sĩ Đào, cô cũng đừng lo lắng nữa.

- Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi.

Nghe nói Lô Cường không có việc gì, bác sĩ Đào mới thở phào nhẹ nhõm, tiếp tục nói:

- Bệnh nhân này trước đây bị thương rất nghiêm trọng, một quả thận có thể nói là hỏng hoàn toàn. Cho nên phải cắt bỏ.

- Một tháng sau, anh ta đột nhiên gọi cho tôi, bảo có phải là chúng ta đã cắt thận của anh ta đem bán không. Tôi nói như thế nào anh

ta cũng không tin.

Nói đến đây, bác sĩ Đào lại thở hển hển:

- Về sau anh ta cứ gọi điện thoại đến quấy rầy tôi. Tôi đã trả lời là tôi không có, thế mà anh ta lại không tin, nói một quả thận của một người có thể bán đến năm sáu chục vạn, nhất định là tôi đã lén bán của anh ta, còn đe dọa tôi phải bồi thường tiền. Khi đó tôi cũng không để ý.

- Ai biết được lại xảy ra chuyện như vậy.

Nghe xong, Triệu Phi Lâm, bác sĩ HỒ và mấy cô y tá đều kinh ngạc, nghĩ không ra chuyện như vậy lại dẫn đến việc đối phương hành hung người khác như thế.

- Đúng là sự đời mà.

Nhớ đến gần đây tình huống này xảy ra không ít, Triệu Phi Lâm lại thở dài. Bây giờ người dân không tin tưởng vào bác sĩ xảy ra rất nhiều, nhưng không nghĩ lại nghiêm trọng đến mức như vậy. Thậm chí còn có người muốn giết cả thầy thuốc.

Đối với lý do phát sinh chuyện này, Giang Nguyên tất nhiên là không biết rồi. Bây giờ hắn đang đói bụng, dẫn Tuyên Tử Nguyệt đến một nhà hàng gần đó. Tuy nói hắn cái gì cũng ăn, cũng không kiêng thứ gì, nhưng sau thời gian ở nhà Dương gia, thức ăn đều là những món thanh đạm, không hề có ớt trong đó. Vì thế hắn chọn nhà hàng bán thức ăn miền nam này. Dù sao Tuyên Tử Nguyệt ở Vân Giang, ăn cay cũng là một thói quen.

Nhìn Giang Nguyên ăn con gà cay một cách rất thích thú, Tuyên Tử Nguyệt không nhịn được mà mỉm cười:

- Không ai dành với anh đâu, anh ăn nhanh như vậy làm gì?

- Ăn rất ngon. Cô không biết đã lâu rồi tôi chưa được ăn đã ghiền đến như vậy. Bất luận là ở bệnh viện hay là ở Dương gia, đều ăn rất thanh đạm.

Giang Nguyên lại lua hai miếng cơm vào miệng, hài lòng nuốt xuống.

- Chắc chắc, Giang đại anh hùng của chúng ta đáng thương thật.

Tuyên Tử Nguyệt nói:

- Vậy anh ăn nhiều thêm chút nữa đi.

Giang Nguyên ăn một hơi bốn chén cơm mới xem như no bụng.

Tuyên Tử Nguyệt bị Giang Nguyên ảnh hưởng, cũng ăn hai chén cơm. Đối với lượng thức ăn của Giang Nguyên, cô một chút cũng không kỳ quái. Người tu luyện nội khí, ăn lượng thức ăn này cũng là chuyện rất bình thường.

Ăn cơm xong, Giang Nguyên chở Tuyên Tử Nguyệt ra ngoại thành.

Nhìn chiếc xe dần dần rời khỏi nội thành, Tuyên Tử Nguyệt có chút tò mò:

- Bây giờ chúng ta đi đâu?

- Tây Sơn.

Giang Nguyên cười nói.

- Tây Sơn?

Tuyên Tử Nguyệt ngẩn người:

- Tôi còn tưởng rằng anh đưa tôi đi thuê phòng chứ.

- Đúng, chính là đưa cô đi thuê phòng đấy.

Giang Nguyên mỉm cười nói.

Chiếc xe chậm rãi tiến vào khu biệt thự Tây Sơn. Nhìn hoàn cảnh thanh u chung quanh, còn có một dãy biệt thự được trang trí rất thanh nhã, gương mặt Tuyên Tử Nguyệt hiện lên sự vui mừng lẫn sợ hãi, sau đó nhìn Giang Nguyên, nói:

- Anh không định cho tôi ở đây chứ?

- Đúng, ở đây. Như thế nào?

Nhìn biểu hiện sợ hãi lẫn vui mừng của Tuyên Tử Nguyệt, Giang Nguyên mỉm cười lái xe đến trước cửa biệt thự Dương gia.

- Đừng nói cho tôi biết đây là biệt thự của anh đấy nhé.

Sau khi xuống xe, nhìn căn biệt thự ít nhất 450 mét vuông, Tuyên Tử Nguyệt kinh ngạc hỏi Giang Nguyên.

- Đương nhiên là không phải rồi. Căn biệt thự này ít nhất cũng phải đến bảy tám triệu. Tôi làm sao mà mua nổi.

Giang Nguyên cười lắc đầu, sau đó bước đến trước mặt một ông cụ, mỉm cười nói:

- Bác Lý, đã lâu không gặp.

Chương 390: Tiếp nhận người bệnh

- Đây chính là phòng của cô.

Mang theo mấy cái túi của Tuyên Tử Nguyệt, thay cô bỏ vào tủ quần áo, Giang Nguyên mỉm cười, nói:

- Có hài lòng không?

- Hài lòng.

Nhìn phòng ngủ được trang trí nhã nhặn, Tuyên Tử Nguyệt mỉm cười gật đầu.

Giang Nguyên cười nói:

- Ga, chăn mền đều là đồ mới. Sáng nay bác Lý đã thay hết cho cô. Nếu như sau này cần xe hay gì đó, cô cứ tìm bác Lý.

- Cô thích ăn gì cũng có thể nói đầu bếp. Ông ấy sẽ nấu giúp cho cô.

- Anh ở đây không?

Nhìn Giang Nguyên, Tuyên Tử Nguyệt đột nhiên hỏi.

Giang Nguyên có chút sửng sốt, nhìn gương mặt Tuyên Tử Nguyệt thoáng hiện lên chút cô đơn, liền nói:

- Tôi cũng ở đây.

- Đây là phòng của tôi.

Giang Nguyên đẩy một cánh cửa phòng. Bên trong cũng đã được thay chăn và ga giường màu xám nhạt, khiến cho Giang Nguyên nhìn qua rất hài lòng. Xem ra bác Lý đã thay hẳn chuẩn bị rất tốt. Giang Nguyên mở cửa để Tuyên Tử Nguyệt tiến vào, sau đó cười nói:

- Phòng của đàn ông đúng là không giống với phòng của phụ nữ.

- Ừm.

Thoáng trầm ngâm, Tuyên Tử Nguyệt gật đầu. Đúng là không giống.

Trên bàn đặt ba món ăn, một món canh. Hai người ngồi hai bên, yên tĩnh dùng cơm.

Nhưng không khí dường như có chút quái lạ. Mặc dù buổi trưa cũng ngồi ăn như thế, nhưng đây là ở trong nhà, cô nam quả nữ ngồi ăn như vậy, không khí này khiến Giang Nguyên cảm thấy không quen.

Tuyên Tử Nguyệt dường như cũng ý thức được chuyện gì đó, chỉ yên lặng cúi đầu ăn cơm.

Giang Nguyên gấp một miếng cá thật tươi bỏ vào trong miệng, rồi cuộc cảm giác không khí trước mắt quá ngọt ngào, liền ho khan hai tiếng rồi nói:

- Thế nào? Thức ăn có phù hợp không?

- Ừm.

Tuyên Tử Nguyệt ngẩng đầu nhìn Giang Nguyên, sau đó nói.

Không khí lại càng quấy dị hơn vài phần.

Tuyên Tử Nguyệt yên lặng ăn xong chén cơm, sau đó cầm chén canh nhấp một ngụm, đột nhiên nói:

- Không ngon bằng canh gà mà anh nấu.

- Hả? Không sao, lần sau sẽ nấu.

Giang Nguyên ngẩn người, cầm lấy bát nhấp một ngụm:

- Ở chỗ này tìm không ra gà rừng để nấu.

- Vâng.

Tuyên Tử Nguyệt nhẹ nhàng gật đầu.

Bữa cơm này ăn trong không khí rất quái lạ, bởi vì hai người cảm thấy khó mà nói được điều gì, chỉ vui đầu ăn cơm.

- Cảm ơn anh.

Ăn xong, Tuyên Tử Nguyệt đột nhiên ngẩng đầu, nói với Giang Nguyên.

- Cảm ơn cái gì? Đừng nói mấy lời khách sáo với tôi chứ?

Nhìn Tuyên Tử Nguyệt mỉm cười, Giang Nguyên cũng cười theo.

- Tôi có chút mệt, vậy tôi về phòng nghỉ ngơi một chút nhé.

- Được, sáng mai gặp.

Giang Nguyên nói.

Trong căn phòng tối om, gương mặt xinh đẹp lộ ra một nửa sau tấm chăn, Tuyên Tử Nguyệt lẳng lặng nằm trên giường, mở to hai mắt nhìn trần nhà, bắt đầu lộ ra vẻ mê mang.

Cách xa ngàn dặm, cái gì cũng không mang mà chạy đến đây, cô thật sự có làm sai không?

Tuyên Tử Nguyệt luôn kiên định, ánh mắt hôm nay lại tràn đầy mơ hồ. Qua buổi tối ngày hôm nay, cô mơ hồ cảm thấy hình như mình đã yêu.

Là con gái duy nhất của Tuyên gia, cô cứ như vậy mà chạy đến đây, rốt cuộc là đúng hay sai.

Nhưng nhớ đến bữa cơm tối nay, ánh mắt mơ hồ của Tuyên Tử Nguyệt đột nhiên sáng hơn, nở một nụ cười, sau đó ôm chầm mà thiếp đi.

Mặc kệ, dù sao thì cô cũng đã chạy đến đây rồi.

Một đêm này, Tuyên Tử Nguyệt ngủ rất ngon. Nhiều ngày trôi qua, dường như ngày hôm qua là đêm ngủ ngon nhất.

Khi cô thức dậy, bên ngoài đã có ánh mặt trời chiếu vào.

Đợi cô rửa mặt xong, bước ra ban công hưởng khí trời, liền nhìn thấy Giang Nguyên mặc một chiếc quần đùi ngắn, giang hai cánh tay luyện tư thế quen thuộc trong khu vườn nhỏ.

- Nặng, chất phác, tinh khiết.

Nhìn động tác của Giang Nguyên, Tuyên Tử Nguyệt đột nhiên cảm giác những động tác này mang theo khí tức đặc biệt hơn trước, liền biết thực lực của Giang Nguyên đã tiến bộ hơn trước rất nhiều.

Thấy Giang Nguyên luyện rất thống khoái bên dưới, Tuyên Tử Nguyệt bỗng cảm thấy ngứa tay. Mấy ngày qua, cô đã không hoạt động, lập tức mím cười, bay thẳng qua ban công, la lên một tiếng, sau đó lẳng không đánh tới Giang Nguyên.

Nghe được tiếng quát, Giang Nguyên xoay người bắn dậy từ dưới đất. Nhìn thấy bóng hình xinh đẹp đập xuống, khóe miệng liền vênh lên, sau đó một chưởng chụp vào kinh phong đang lao đến.

Một thanh âm trầm đục vang lên, Tuyên Tử Nguyệt bắn lên giữa không trung, sau đó xoay người, đá một cước vào đỉnh đầu Giang Nguyên.

Giang Nguyên mím cười, ôm lấy cổ chân Tuyên Tử Nguyệt, phá giải một cước của cô.

- Tiến bộ đấy.

Sau khi Tuyên Tử Nguyệt rơi xuống đất, gương mặt nở nụ cười sáng lạn, đôi chân thon dài vung lên, sau đó một chân móc vào Giang Nguyên.

- Chào buổi sáng.

- Chào buổi sáng Chủ nhiệm Giang.

Khi bước vào bệnh viện, hần cảm thấy không khí hôm nay rất lạ. Lần đầu tiên Giang Nguyên nhận được những lời chào hỏi nhiệt tình từ các nhân viên. Dọc đường đi, chỉ cần là mặc đồng phục bác sĩ hoặc quân trang, ai nấy đều nhiệt tình đến cực điểm mà chào hỏi hần.

- A, chào buổi sáng, mọi người.

Sau khi bước vào khoa Chấn thương chỉnh hình, gặp gỡ các bác sĩ y tá quen thuộc, không khí dễ thở hơn nhiều.

- Chủ nhiệm, tình huống của bác sĩ Đào và Lô Cường như thế nào rồi?

Sau khi mặc áo blouse vào, Giang Nguyên đến phòng làm việc của Chủ nhiệm Triệu.

-Ồ, Giang Nguyên đến rồi à?

Chủ nhiệm Triệu cười nói:

- Cũng không có gì, đang ở trong phòng săn sóc đặc biệt, tạm thời ổn định. Lô Cường cũng đã tỉnh lại rồi.

- Vậy là tốt rồi.

Nghe được lời này, mặc dù đã sớm xác nhận hai người đã không còn vấn đề gì lớn, nhưng Giang Nguyên vẫn thở phào nhẹ nhõm. Cho rằng không có việc gì và biết không có việc gì là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau.

Giang Nguyên suy nghĩ một chút rồi cười nói:

- Nếu bác sĩ Đào nằm viện, bệnh nhân của chị ấy tạm thời cứ giao

cho tôi tiếp quản.

- Nhưng có làm phiền cậu lắm không?

Chủ nhiệm Triệu sững sốt, thật không ngờ Giang Nguyên lại chủ động đề xuất việc này.

Giang Nguyên cười nói:

- Không sao đâu. Dù sao buổi sáng tôi cũng ở đây mà, bảo Hiếu Linh làm theo là được.

Thấy Giang Nguyên cũng không phải là nói chơi cho vui, Chủ nhiệm Triệu gật đầu nói:

- Vậy cũng được, vất vả cho cậu rồi. Việc kiểm tra phòng sau này cứ để tôi và lão Lý tiếp nhận. Nếu không cậu sẽ rất vất vả đấy.

- Vâng.

Giang Nguyên nói.

Chủ nhiệm Triệu nhìn thời gian, sau đó cười nói:

- Đến giờ rồi, chúng ta làm việc thôi.

- Vâng.

Hai người bước đến phòng làm việc của bác sĩ.

Sau khi y tá giao ban xong, Chủ nhiệm Triệu liền nói:

- Được rồi, mọi người cũng biết ngày hôm qua đã xảy ra chuyện gì. Loại chuyện ngoài ý muốn này thật sự khiến người ta rất khổ sở. Nhưng cũng may mà có Chủ nhiệm Giang, nếu không, thảm kịch sẽ còn lớn hơn nữa.

Nghe Chủ nhiệm Triệu nói, ánh mắt mọi người đều nhìn về phía Giang Nguyên. Trên cơ bản tất cả mọi người đều biết ngày hôm qua đã xảy ra chuyện gì, ánh mắt nhìn hẳn lại càng kính nể hơn.

- Xảy ra chuyện như vậy, mọi người sau này nhất định phải đề cao cảnh giác. Nếu gặp phải uy hiếp gì, nhất định phải báo cáo lên cấp

trên, đồng thời chú ý đến an toàn của bản thân. Tiếp xúc với người bệnh cũng phải cẩn thận.

- Được rồi, bây giờ bác sĩ Đào bị thương nặng, chúng ta cũng nên điều chỉnh lại phân công công việc một chút. Chủ nhiệm Giang mấy ngày này sẽ tạm thời phụ trách bệnh nhân của bác sĩ Đào. Còn việc kiểm tra phòng thì Lâm Dương Chí, Khúc Mục Dương, Chủ nhiệm Lý và tôi sẽ đảm nhiệm.

Sau khi bố trí xong, mọi người phân biệt đi kiểm tra phòng.

Đã nghe Chủ nhiệm Triệu sắp xếp khi giao ban buổi sáng, Từ Hiếu Linh liền mang theo một chồng bệnh án đưa đến trước mặt Giang Nguyên, có chút khẩn trương nói:

- Đây là bệnh án của bệnh nhân chúng ta.

- Ừm.

Giang Nguyên gật đầu, sau đó đứng dậy, nói:

- Đi thôi, thời gian cũng không còn nhiều, chúng ta vừa xem vừa nói.

- Được.

Thấy Giang Nguyên an bài như vậy, Từ Hiếu Linh vội vàng ôm chồng bệnh án cùng với Giang Nguyên ra ngoài kiểm tra phòng.

Nhìn dáng người cao ngất đàng trước, ánh mắt Từ Hiếu Linh vừa hiện lên sự quý mến lẫn kính sợ:

- Thật là đẹp trai, lại có cảm giác an toàn.

- Chủ nhiệm Giang, mười ba giường của chúng ta...

Từ Hiếu Linh lẩm bẩm hai câu rồi vội vàng đuổi theo Giang Nguyên đến phòng bệnh.

- Bệnh nhân này bị thương vùng bụng, đã giải phẫu.

Từ Hiếu Linh đơn giản đọc qua bệnh án một chút cho Giang

Nguyên.

Giang Nguyên gật đầu, sau đó nói với bệnh nhân:

- Cô Lý, bác sĩ Đào đang nằm viện, mấy ngày tới sẽ do tôi và cô bác sĩ này đến khám cho cô nhé.

- Hả? Là chủ nhiệm Giang hả? Bác sĩ Đào không có việc gì chứ?

Cô Lý đã được phẫu thuật xong, rõ ràng tinh thần cũng không tệ lắm, tất nhiên là nhận ra Giang Nguyên, cười nói rồi hỏi tình huống của bác sĩ Đào.

Giang Nguyên cười gật đầu:

- Cô Lý đừng lo lắng, tình huống của bác sĩ Đào rất ổn định, chỉ cần nghỉ ngơi một tuần là có thể đi làm lại.

- Ồ, vậy là tốt rồi. Một bác sĩ tốt như vậy, tại sao lại có người nhẫn tâm hạ độc thủ với cô ấy như thế chứ? Ồi, đám sát nhân này...

Nghe tình huống của bác sĩ Đào đã ổn, cô Lý cũng thả lỏng tinh thần, nhưng vẫn cảm thán một câu.

Chương 391: Phụ nữ đấu tranh

Trong vòng hai tiếng, Giang Nguyên đã kiểm tra hết bệnh nhân.

Lần đầu tiên Từ Hiếu Linh ngồi trong phòng làm việc của Chủ nhiệm. Tuy hoàn cảnh ở đây tốt hơn so với phòng làm việc của bác sĩ, yên tĩnh hơn nhiều, nhưng vị Chủ nhiệm Giang trong mắt của cô, khí thế quá mức cường đại. Có thể đi theo vị Chủ nhiệm Giang được nhiều người quý mến này mà làm việc, khiến cho người ta hâm mộ, nhưng cô một chút động tác thân cận cũng không có.

- Bệnh nhân này tiếp tục dùng thuốc như ngày hôm nay. Giảm lượng dùng xuống.

Giang Nguyên xem qua bệnh án, sau đó đưa cho Từ Hiếu Linh, rồi lại cầm bệnh án kế tiếp, cẩn thận kiểm tra.

Công việc này của Giang Nguyên kỳ thật cũng không khác gì đi kiểm tra phòng cho lắm. Điểm khác duy nhất chính là khi đi kiểm tra phòng, đằng sau hẫn là một đồng người, mà khi đó là khám cho những người bệnh nặng. Còn bây giờ, hẫn đang tạm tiếp quản hết bệnh nhân của bác sĩ Đào. Bất luận là nặng hay nhẹ cũng đều phải qua hẫn kiểm tra. Hơn nữa phương diện trị liệu cũng do một mình hẫn phụ trách.

Đương nhiên, có Từ Hiếu Linh ở đây, hẫn chỉ cần ngồi và xem xét, sau đó chỉ thị cách dùng thuốc. Sau khi Từ Hiếu Linh viết bệnh án xong, hẫn kiểm tra lại một lần rồi ký tên.

Trên cơ bản cũng chỉ là ký thêm một chữ ký. Về phần ghi chép hiển nhiên là có Từ Hiếu Linh đảm nhiệm. Thật ra ký một chữ ký cũng không phiền phức cho lắm.

Từ Hiếu Linh làm việc rất nhanh nhẹn. Dù sao ngày nào cũng làm cùng một công việc. Sau khi Giang Nguyên xem xong bệnh án của một người, trên cơ bản cô cũng đã ghi xong bệnh án cho một người, sau đó đưa trở lại cho Giang Nguyên ký tên.

Nhìn chữ viết rất rõ ràng, Giang Nguyên hài lòng gật đầu. Xem ra

Từ Hiếu Linh rất thông minh, làm việc lại dứt khoát. Có cô ở đây, hẳn làm việc cũng dễ dàng hơn nhiều. Đây cũng là nguyên nhân mà hẳn đồng ý tiếp nhận vào buổi sáng hôm nay.

Dưới sự phối hợp của hai người, rất nhanh đã xử lý xong hết tất cả các bệnh án. Sau khi ký xong chữ ký cuối cùng, Giang Nguyên thở ra một hơi, rồi giao bệnh án cho Từ Hiếu Linh, nói:

- Cô cứ tiếp tục viết bệnh án, nếu tôi có thời gian sẽ xem qua tiếp. Còn không thì để ngày mai.

- Vâng.

Từ Hiếu Linh gật đầu, sau đó ôm chồng bệnh án đến chỗ y tá.

Giang Nguyên đứng dậy, nâng tách trà nhấp một ngụm. Sau khi thở ra một hơi, hẳn đến phòng bệnh thăm bác sĩ Đào và Lô Cường.

Lô Cường đã tỉnh lại, nhưng bởi vì mất máu quá nhiều nên vẫn còn yếu.

Thấy Giang Nguyên bước vào, ánh mắt Lô Cường hiện lên sự cảm kích, cố sức gật đầu với Giang Nguyên:

- Chủ nhiệm Giang.

- Không cần nói chuyện, hãy mau nghỉ ngơi đi.

Giang Nguyên nói, sau đó bước đến máy theo dõi bên cạnh. Xác nhận không có việc gì, hẳn lại duỗi tay bắt mạch cho Lô Cường:

- Mấy ngày nay tạm thời nghỉ ngơi cho khỏe. Chuyện khác không cần lo lắng. Hơn nữa, lần này anh vì bảo vệ bác sĩ Đào mà bị thương, bệnh viện cũng sẽ vẫn tính công cho anh.

An ủi Lô Cường vài câu, Giang Nguyên lại đến phòng bác sĩ Đào.

Khí sắc của bác sĩ Đào tốt hơn Lô Cường không ít, lúc này đang dựa vào giường bệnh, thấy Giang Nguyên tiến vào, đang định ngồi dậy nhưng bị hẳn cản lại.

- Bác sĩ Đào, đừng cử động chứ.

Thấy gương mặt có chút tái nhợt của bác sĩ Đào, Giang Nguyên cười nói.

- Cảm ơn Chủ nhiệm Giang, đã tốt hơn nhiều rồi.

Bác sĩ Đào cảm kích nhìn Giang Nguyên:

- Chủ nhiệm Giang, ngày hôm qua thật sự là cảm ơn cậu.

- Cảm ơn tôi làm gì chứ? Nếu chị muốn cảm ơn, hãy cảm ơn Lô Cường. Tiểu tử đó đúng là không tệ. Nếu không có anh ấy, ngày hôm qua thật sự không thể tưởng tượng nổi.

Giang Nguyên nói:

- Nhưng vận khí của hai người cũng không tệ lắm. Vừa lúc tôi cũng mới phẫu thuật xong.

Ngừng một chút, hắn nói tiếp:

- Bác sĩ Đào, bệnh nhân của chị không cần lo lắng nữa nhé, tôi đã tạm thời giúp chị trông nom. Chờ sau khi chị đi làm lại thì trả cho chị.

- Chủ nhiệm Giang, làm phiền cậu quá nhiều rồi.

Mấy ngày qua, Đào Hiểu Di đã hiểu ra tính cách của Giang Nguyên. Cho nên cũng không khách sáo, chỉ nói cảm ơn lần nữa.

- Được rồi, bác sĩ Đào, chị nghỉ ngơi đi.

Hàn huyền vài câu, Giang Nguyên nhìn thời gian, thấy cũng đã đến giờ trưa, liền rời khỏi phòng, thay áo đồng phục rồi bước đến căng tin.

Sau khi lên lớp dạy một buổi chiều, Giang Nguyên bước ra bãi đậu xe. Đang định lên xe, một chiếc xe hơi màu vàng bên cạnh bóp còi inh ỏi. Hắn ngạc nhiên quay đầu lại, trong lòng liền cười khố.

- Thế nào? Thấy tôi thì không vui hả?

Phan Hiểu Hiểu từ trên xe bước xuống. Trực giác của phụ nữ

khiến cho cô cảm nhận được ánh mắt của Giang Nguyên có chút bất đắc dĩ.

Giang Nguyên nhún vai, cười nói:

- Làm gì có chuyện đó?

- Thật sao?

Phan Hiểu Hiểu nghiêng đầu, ánh mắt không tin. Giang Nguyên liền cười khổ:

- Tôi lừa cô làm gì?

- Đi thôi, mời tôi ăn cơm chiều đi.

Phan Hiểu Hiểu hừ lạnh.

Nghe xong, lúc này Giang Nguyên thật sự rối rắm. Hắn đang định ra ngoài ăn cơm với Tuyên Tử Nguyệt. Hắn có thể nhận ra tình huống của Tuyên Tử Nguyệt không ổn. Tuyên Tử Nguyệt từ trước đến nay đều rất tự tin, nhưng bây giờ lại hoảng hốt, thậm chí còn cô đơn, chỉ sợ cô đã xảy ra chuyện gì rất nghiêm trọng.

Nếu Tuyên Tử Nguyệt ngàn dặm xa xôi đến tìm hắn, để cô cả ngày ở biệt thự Tây Sơn một mình, hắn thật sự có chút không yên tâm.

Hơi trầm ngâm một chút, Giang Nguyên quyết định nói thật:

- Tôi có bạn đến đây. Nếu không thì cùng nhau ăn cơm đi.

- Bạn?

Phan Hiểu Hiểu sửng sốt, sau đó cười nói:

- Được, người đó ở đâu?

- Tây Sơn.

Giang Nguyên nhún vai.

Trên đường đi, Giang Nguyên cảm thấy có chút xấu hổ. Hắn thật sự không muốn Phan Hiểu Hiểu gặp Tuyên Tử Nguyệt. Hắn biết

hai cô gái xinh đẹp này khi gặp mặt nhau sẽ phát sinh tình huống gì. Nhưng Tuyên Tử Nguyệt ở đây sẽ khá lâu, trên cơ bản rồi cũng sẽ có lúc gặp.

Đương nhiên, nếu Giang Nguyên không muốn cho hai người chạm mặt thì không phải là không thể. Nhưng hắn cảm thấy không cần thiết phải làm như thế. Quan hệ giữa hắn và hai người không tệ, nhưng cũng không còn quan hệ nào khác. Nếu để hai người gặp nhau, ít nhất hắn cũng không còn rối rắm gì nữa.

Ăn cơm, chỉ là ăn cơm thôi mà.

Không khí của bữa cơm đúng là căng thẳng.

Hai cô gái mỗi người một bên, trong nụ cười tràn ngập sự quái lạ. Giang Nguyên chần chừ một chút rồi lựa chọn ngồi xuống một góc khác của bàn.

Nhưng sau khi hắn ngồi xuống, mới phát hiện thế cục này có chút cổ quái. Bởi vì ngồi ở vị trí này thoạt nhìn rất giống chủ của một gia đình.

Đầu bếp hôm nay nấu vài món thức ăn rất vừa miệng, lại còn cố ý chuẩn bị thêm một chai rượu vang.

- Tuyên tiểu thư đến Bắc Kinh được bao lâu rồi?

Phan Hiểu Hiểu giống như tùy ý hỏi thăm.

- Mới đến hôm trước.

Khóe miệng Tuyên Tử Nguyệt mang theo nụ cười nhàn nhạt, bưng ly rượu nhấp một miếng rồi đáp.

- Hôm trước?

Phan Hiểu Hiểu liếc mắt nhìn Giang Nguyên, mỉm cười rồi hỏi tiếp:

- Thế Tuyên tiểu thư ở đây đã quen chưa? Nơi này thời tiết không được mát mẻ như ở phía nam.

- Làm phiền Phan tiểu thư quan tâm, tôi ở đây cũng không tệ lắm.

Nghe giọng nói của hai người như có dao có gươm trong đó, lúc này Giang Nguyên bắt đầu có chút hối hận.

Biết như vậy, hẳn sẽ kiên quyết không cho hai cô gặp mặt.

Nhưng Giang Nguyên cũng biết rất rõ, việc này hẳn không nên nhúng tay vào, chỉ lo ăn cơm, trong đầu nghĩ biện pháp phải ăn nhanh bữa cơm này mới được.

Trong lúc hẳn đang vui đầu ăn cơm, hai cô gái bên cạnh lại không bỏ qua cho hẳn.

- Giang Nguyên, anh quen với Phan tiểu thư như thế nào?

Tuyên Tử Nguyệt vừa cười vừa hỏi, nhưng ánh mắt lại hiện lên sự tò mò.

- A!

Đang bưng ly rượu, tay Giang Nguyên đột nhiên cứng đờ, nước rượu trực tiếp đổ thẳng vào cổ họng, không khỏi ho đến mặt đỏ bừng.

Khụ! Nhìn vẻ mặt đỏ bừng của hẳn, hai cô gái một chút đồng tình với hẳn cũng không có, chỉ mỉm cười chờ hẳn lên tiếng.

Giang Nguyên lúc này lại càng ho mạnh liệt hơn.

Vất vả lắm mới ăn hết bữa cơm, Giang Nguyên thở phào nhẹ nhõm, tưởng rằng mình đã được giải thoát.

Nhưng chuyện lại không đơn giản như hẳn đã nghĩ. Sau khi ăn xong, thấy thời gian cũng không còn sớm, Phan Hiểu Hiểu phải về nhà. Khi Giang Nguyên đưa Phan Hiểu Hiểu ra ngoài, Phan Hiểu Hiểu đứng trước xe, nhìn Giang Nguyên dường như không muốn rời đi, ánh mắt liền lóe lên.

- Anh...không về đại viện Dương gia sao?

Giang Nguyên ngẩn người, nói:

- Bây giờ tôi ở đây.

- Anh ở đây?

Giọng nói Phan Hiểu Hiểu dường như cao lên, nhìn Giang Nguyên nhưng không nói gì.

Bị Phan Hiểu Hiểu nhìn chằm chằm như vậy, Giang Nguyên đột nhiên cảm thấy sợ. Không biết trong đầu cô gái này đang suy nghĩ chuyện gì.

Trong lúc Giang Nguyên định giải thích, Phan Hiểu Hiểu đột nhiên dậm chân, bước vào trong viện.

- Này, cô làm gì thế? Sắp 10h rồi, cô không về nhà à?

Giang Nguyên ngạc nhiên hỏi.

- Không về. Hôm nay tôi muốn ở lại đây.

Phan Hiểu Hiểu quay đầu lại, oán hận nói với Giang Nguyên.

Chương 392: Dùng ngòi bút làm vũ khí

Tuyên Tử Nguyệt đang định về phòng, lập tức nhìn thấy Phan Hiểu Hiểu tràn đầy khí thế xông vào, liền cảm thấy sững sốt, không biết vị Phan tiểu thư này rốt cuộc muốn làm gì.

Giang Nguyên bất đắc dĩ đi theo đằng sau, nhìn vẻ mặt tò mò của Tuyên Tử Nguyệt, còn có vẻ mặt hằm hằm của Phan Hiểu Hiểu, sau đó thở dài.

- Muốn ở đây cũng được, dù sao trên lầu cũng còn phòng.

Giang Nguyên nói.

Phan Hiểu Hiểu nhìn vẻ mặt cười khổ của Giang Nguyên, rồi lại nhìn vẻ mặt quái dị của Tuyên Tử Nguyệt, hằm hừ nói:

- Mau dẫn tôi đi.

- Được rồi, được rồi.

Giang Nguyên thở dài.

- Cô ngủ phòng này đi.

Mở cửa phòng, nhìn bên trong đã trải sẵn chăn mền mới tinh, Giang Nguyên quay sang nói với Phan Hiểu Hiểu.

- Vậy anh ngủ ở đâu?

Lúc này Phan Hiểu Hiểu một chút ý định tìm hiểu căn phòng cũng không có.

Trong lúc Giang Nguyên đang định nói chuyện, phía sau lưng truyền đến tiếng cười của Tuyên Tử Nguyệt:

- Anh ấy ở ngay bên cạnh cô đấy, Phan tiểu thư không cần khẩn trương.

Nghe Tuyên Tử Nguyệt nói xong, rồi nhìn Tuyên Tử Nguyệt bước vào căn phòng đối diện, Phan Hiểu Hiểu quay sang nhìn Giang Nguyên, cười nói:

- Dẫn tôi đi xem phòng của anh được không?

- Được, đương nhiên là được.

Giang Nguyên nào biết cô này ghen đến như vậy, đành phải thở dài mở cửa phòng của mình, làm ra tư thế mời.

Cẩn thận nhìn quanh căn phòng Giang Nguyên một lần, xác nhận Giang Nguyên chính là ngủ căn phòng này, Phan Hiểu Hiểu mới âm thầm thở phào, sau đó mỉm cười nói với Giang Nguyên:

- Được rồi, anh đi nghỉ ngơi sớm đi. Tôi cũng đi ngủ đây.

Nhìn Phan Hiểu Hiểu từng từng bước về phòng của mình, Giang Nguyên chỉ biết cười khổ, thầm nghĩ:

- Đúng là không có việc gì thì tự cấp phiền phức cho mình mà.

Sau đó cũng tắt đèn, đóng cửa, rửa mặt, lên giường.

Cũng như lúc trước, Giang Nguyên ngủ rất nhanh. Sau khi nghe được một tin tức trong đầu, hắn nhanh chóng tiến vào giấc ngủ.

Nhưng hai người ở hai căn phòng khác lại không thể ngủ được.

Tuyên Tử Nguyệt mở to mắt, lẳng lặng nhìn trần nhà, không biết đang suy nghĩ chuyện gì, nhưng ánh mắt dường như không còn sự cô đơn hay mơ hồ như lúc trước.

Cô chỉ là bất đắc dĩ và...cười.

So với Tuyên Tử Nguyệt tương đối bình tĩnh, Phan Hiểu Hiểu lại khẩn trương hơn nhiều. Cô nằm trong chăn, lẩn qua lẩn lại, cặp chân mày nhíu lại, xem ra là ngủ không ngon giấc rồi.

Đêm cứ như vậy mà chậm rãi trôi qua.

Sáng sớm, Giang Nguyên thức dậy, hình xăm trên cánh tay trái của hắn cũng dần dần ngừng lóe sáng.

Tập Ngũ Cầm Hí một hồi, Giang Nguyên trở lại phòng, tắm rửa một cái.

Khi bước ra, thấy hai căn phòng vẫn không có động tĩnh, Giang Nguyên mỉm cười, sau đó bước xuống lầu ăn sáng. Phan Hiểu Hiểu giờ này chưa thức dậy cũng là chuyện bình thường, nhưng Tuyên Tử Nguyệt còn chưa dậy thì đúng là có chút kỳ quái.

Nhưng đó chỉ là chuyện nhỏ, Giang Nguyên tất nhiên là không để ý.

Ăn sáng xong, thấy thời gian cũng không còn sớm, mà hai người kia cũng chưa thức dậy, Giang Nguyên cũng mặc kệ. Hai người này muốn nháo thì cứ nháo. Nhớ đến cảm giác bị kẹp chính giữa, Giang Nguyên cảm thấy tẩu vi chính là thưởng sách.

Nhìn chiếc xe của Giang Nguyên chậm rãi rời khỏi khu biệt thự, Tuyên Tử Nguyệt đứng ban công nhìn xuống, sau đó nhìn chiếc xe màu vàng, mỉm cười một cái rồi trở về phòng.

Đến khoa, Giang Nguyên dường như cảm thấy không khí có chút kỳ lạ. Sắc mặt của một số bác sĩ và y tá đều ngưng trọng. Thấy

vậy, Giang Nguyên cau mày rồi bước vào phòng làm việc của mình.

Sau khi thay đồng phục xong, nhìn Từ Hiếu Linh mang theo một chồng bệnh án bước vào, Giang Nguyên rớt cuống nhìn không được mà hỏi:

- Từ Hiếu Linh, có chuyện gì vậy? Hình như hôm nay mọi người không được vui.

Nghe Giang Nguyên hỏi, Từ Hiếu Linh chần chừ một chút rồi nhìn Giang Nguyên, cười khổ nói:

- Chuyện bác sĩ Đào bị tập kích đã được đăng lên trên mạng. Nhưng chủ mưu tập kích thì chết một người, bị thương nặng bốn người. Bây giờ đang có người tạo sóng gió, nói kỳ thật bệnh nhân chỉ muốn đến bệnh viện lấy lại công đạo, cuối cùng xảy ra xung đột. Kết quả người bệnh lại bị đánh chết.

- Hơn nữa...hơn nữa bọn họ còn nói anh động thủ đánh người trước. Còn nói bên phía cảnh sát cố ý bao che.

Nghe Từ Hiếu Linh nói, Giang Nguyên cau mày. Hắn thật không ngờ, mới qua hai ngày, chuyện đó lại mang một ý nghĩa khác trước mặt mọi người. Hơn nữa, với việc quản lý và kiểm soát tin tức ở báo chí và internet của Hoa Hạ, tình huống này phải không xảy ra mới đúng. Hắn không tin truyền thông lại dám đưa tin tức một cách trái sự thật như vậy.

- Tại sao lại như thế? Chẳng lẽ truyền thông dám đăng tin tức sai sự thật như vậy sao?

- Không, không phải là truyền thông đăng, mà là xé chiều ngày hôm qua, trên một số diễn đàn mạng nhắc đến chuyện này, tốc độ truyền đi rất nhanh.

Nói đến đây, Từ Hiếu Linh bất đắc dĩ cười nói:

- Anh cũng biết, bây giờ có một số người muốn bôi đen bác sĩ chúng ta. Chỉ cần nhìn thấy những tin tức như vậy, mặc kệ là thật hay giả, cũng đều ăn nói lung tung. Cho đến sáng nay thì chuyện này đã truyền đi thất loạn bất tào rồi.

Nhìn Từ Hiếu Linh cười khỏ, Giang Nguyên cũng đành thở dài:

- Thôi, cứ để cho bọn họ truyền. Dù sao thì việc này chúng ta cũng không quản được. Chúng ta cứ làm tốt công việc, không thẹn với lòng là ổn.

Nhưng tình hình lại không đơn giản như Giang Nguyên đã nghĩ. Xế chiều, khi Giang Nguyên tan làm trở lại Tây Sơn, liền phát hiện Phan Hiếu Hiếu không có ở nhà, mà Tuyên Tử Nguyệt cũng không luôn. Giang Nguyên đến phòng của Dương Vân Dương, mở máy tính ra xem. Dù sao hẳn cũng cảm thấy tò mò vì lời nói của Từ Hiếu Linh.

Chỉ là sau khi mở máy, gõ vào từ khóa bệnh viện Đa khoa ba quân chủng, lại phát hiện có không ít diễn đàn đang đưa tin về chuyện xảy ra hôm trước. Hơn nữa, những lời bình luận chỉ nhằm vào bệnh viện và hẳn.

Đọc xong những bài này, đánh giá tình huống lại một chút, sắc mặt Giang Nguyên dần dần lạnh xuống. Hẳn không ngờ đến sức ảnh hưởng của những thứ này quá mạnh như vậy.

Chương 393: Anh ấy nói anh ấy bao tôi

- Anh hùng Lỗ Sơn, bác sĩ của bệnh viện Đa khoa ba quân chủng Giang nào đó đã dựa vào bối cảnh mà đánh chết người.

Nhìn tiêu đề như thế, cho dù Giang Nguyên rất bình tĩnh, gương mặt đã bắt đầu hiện lên sự căm tức lẫn bất đắc dĩ. Một câu chuyện mà bảy tám tam sao thất bản, đúng là kinh khủng. Hôm nay nói hẳn cố ý giết người. Ngày mai phỏng chừng có thể nói hẳn cố ý gian dân cũng có thể.

Lẳng lẳng xem mấy bài viết trên mạng, Giang Nguyên tắt máy, suy nghĩ một chút rồi mỉm cười lắc đầu, sau đó tìm một quyển sách để đọc. Chuyện như vậy hẳn hẳn không cần quan tâm. Sẽ có người quan tâm giùm hẳn.

- Bác sĩ Giang, trà của cậu đây.

Bác Lý mang đến một tách trà cho Giang Nguyên, sau đó mỉm cười lui ra ngoài, trả lại không gian yên tĩnh cho hắn đọc sách.

Người được mùi trà, tâm trạng của Giang Nguyên dần bình tĩnh lại. Hắn nâng chung trà, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, sau đó lật hai trang giấy, cố gắng làm cho tâm trạng bình ổn trở lại.

Nhưng cảm giác an dật như vậy cũng không duy trì được bao lâu, điện thoại di động đã vang lên.

Nhìn màn hình điện thoại, Giang Nguyên một chút cũng không ngoài ý muốn.

- Alo, Thanh Linh.

- Ủ, không có việc gì đâu, chỉ là viết bậy bạ thôi.

- Haha, yên tâm đi, mấy chuyện đó không ảnh hưởng đến tôi được đâu.

- Tết tôi sẽ về. Đại khái khoảng bảy tám ngày nữa. Được, hẹn gặp lại.

Sau khi cúp điện thoại, hắn lại lật vài trang sách, lúc này điện thoại lại vang lên, cũng không có gì lạ, là Lý Tiểu Vũ.

Nhìn cái tên này, trong lòng Giang Nguyên hiện lên một sự ảm áp, nhưng cũng có chút bất đắc dĩ. Các cô cũng là quan tâm hắn mà thôi. Nhớ lại chuyện chiều và tối hôm qua, Giang Nguyên đột nhiên cảm thấy mình hoàn toàn không có khái niệm về một thứ gì đó.

- Yên tâm đi, Nguyên ca ca ở đây rất tốt. Ủ, đừng để ý đến những chuyện đó, chỉ là do người khác tự tạo mà thôi, không cần lo lắng.

- Khoảng một tuần nữa tôi sẽ về nhà ăn tết, nghỉ ngơi cho thật tốt.

Một buổi tối yên lặng khó có được.

Nhưng chuyện này chỉ duy trì được một hai tiếng. Giang Nguyên xem hết mười mấy trang sách, liền mơ hồ nghe được bên ngoài phòng khách có tiếng nói.

- Cảm ơn Hiếu Hiếu, hôm nay đi dạo rất vui.

- Haha, chị Tuyên khách sáo rồi. Chị đã đến Bắc Kinh, còn tôi là chủ, chị đừng nói mấy lời khách sáo như vậy.

Nghe xong, Giang Nguyên cảm giác mình muốn phát ngất. Rốt cuộc là mấy cô gái này xảy ra chuyện gì thế? Ngoài mặt thì thân thiết, nhưng bên trong lại đối chọi với nhau, châm chọc nhau. Tại sao hôm nay lại cùng nhau dạo phố như vậy?

Giang Nguyên sáng suốt tiếp tục ở lại thư phòng đọc sách. Nếu đối mặt với cả hai cô gái, khẳng định là chuyện đáng sợ nhất. Chuyện ngày hôm qua hẳn vẫn còn sợ trong lòng.

Nhưng thời gian hòa bình lại không được lâu, rất nhanh cửa thư phòng phát ra tiếng gõ, đồng thời Phan Hiếu Hiếu mỉm cười bước vào.

- Ồ, tôi tưởng rằng cô về nhà rồi chứ?

Giang Nguyên làm ra vẻ kinh ngạc, nhìn Phan Hiếu Hiếu cười nói.

- Cũng vừa mới về, lấy mấy bộ quần áo.

Phan Hiếu Hiếu đáp.

Gương mặt Giang Nguyên cứng lại, nói:

- Lấy quần áo làm gì?

Nhìn vẻ mặt kinh nghi của Giang Nguyên, ý cười trên gương mặt Phan Hiếu Hiếu lại càng đậm:

- Tôi sợ chị Tuyên ở một mình cảm thấy buồn chán, cho nên tôi quyết định đến đây ở một thời gian.

- Ờ?

Giang Nguyên mở to mắt, dường như nói không ra lời.

Bữa cơm tối, mặc dù có hai cô gái xinh đẹp ngồi bên cạnh, xem ra người nào đó điểm phúc không cạn. Nhưng chỉ có bác Lý là người

từng trải mới hiểu rõ, đứng bên ngoài phòng ăn nhìn bác sĩ Tiểu Giang chỉ lo vùi đầu ăn cơm, liền lắc đầu đồng tình. Bác sĩ Tiểu Giang thật là đáng thương.

Sáng hôm sau, Giang Nguyên theo thói quen thức dậy rất sớm, sau đó luyện Ngũ Cầm Hí trong vườn. Tuyên Tử Nguyệt tối hôm qua dường như ngủ rất ngon. Giang Nguyên đang luyện trong vườn, liền thấy Tuyên Tử Nguyệt xuất hiện ngoài ban công.

Thoáng thưởng thức một chút thân hình và đường nét trên cơ thể của người nào đó, đột nhiên nghe được tiếng quát, một luồng gió từ không trung lao xuống.

Nửa tiếng sau, hai người một thân đổ đầy mồ hôi trở về phòng tắm rửa. Mà Phan Hiểu Hiểu vẫn còn ngủ nướng như ngày nào. Giang Nguyên đứng trước cửa phòng vẫn có thể nghe được tiếng hít thở đều đặn, khoe miệng liền nhếch lên. Hẳn đúng là thích sự đơn thuần này.

Tắm rửa xong, Giang Nguyên đến phòng ăn ăn sáng. Ăn được một nửa thì Tuyên Tử Nguyệt mới xuống, ngồi đối diện Giang Nguyên.

- Tuyên tiểu thư, hôm nay cô định ăn gì?

Một vị đầu bếp thân hình mập mạp khiến cho người ta có cảm giác ôn hòa hỏi.

- Sữa đậu nành và bánh quẩy.

Tuyên Tử Nguyệt suy nghĩ một chút, sau đó cười nói:

- Cho cháu thêm một cái bánh bao nhỏ. Cảm ơn chú.

- Được, lập tức có ngay.

Vị đầu bếp mập mạp mỉm cười bước vào nhà bếp, sau đó đem bữa sáng ra cho Tuyên Tử Nguyệt.

- Xem ra cô ăn cũng không ít đấy.

Nhìn Tuyên Tử Nguyệt ăn bánh quẩy và uống sữa rất ngon, Giang Nguyên cầm lấy khăn ăn, nhẹ nhàng lau khóe miệng, mỉm cười

nói.

- Anh cũng đâu ăn ít hơn tôi.

Tuyên Tử Nguyệt mỉm cười, nhìn chồng chén đĩa bên cạnh Giang Nguyên, nói:

- Người tu luyện nội khí, trên cơ bản không gì là không thể ăn.

Giang Nguyên bật cười, sau đó nhìn điện thoại di động, nói:

- Được rồi, không tán dóc với cô nữa, tôi đi làm đây.

Dứt lời, Giang Nguyên lấy một cái thẻ từ trong túi ra, đặt trước mặt Tuyên Tử Nguyệt, nói:

- Cô cầm đi.

Nhìn tấm thẻ Giang Nguyên đưa tới, Tuyên Tử Nguyệt khẽ nhướn mày, liếc mắt nhìn Giang Nguyên, nói:

- Anh định bao tôi đấy à?

- Haha, đúng, là bao cô đấy.

Giang Nguyên đứng dậy, nói:

- Thông thả ăn nhé. Tôi đi trước đây.

- Ừm.

Giang Nguyên bước ra khỏi phòng ăn. Nghe tiếng xe từ bên ngoài truyền đến, Phan Hiểu Hiểu mới chậm rãi bước xuống lầu, vừa vịn nhìn thấy xe Giang Nguyên biến mất ngoài cổng.

- Người này...

Phan Hiểu Hiểu bất mãn chu miệng nói, sau đó chậm rãi bước vào phòng ăn.

Cô đột nhiên phát hiện mình càng lúc càng thích chỗ này. Không có ba mẹ quản giáo, lại có Giang Nguyên. Mặc dù còn có thêm một Tuyên Tử Nguyệt, nhưng vẫn làm cho cô vui vẻ hơn ở nhà.

- Phan tiểu thư, cô muốn ăn cái gì?

Vị đầu bếp mập mạp mỉm cười bước đến.

Phan Hiểu Hiểu nhìn Tuyên Tử Nguyệt đang ăn quẩy, bánh bao và sữa đậu nành, liền ngẩng đầu mỉm cười nói:

- Quẩy và sữa đậu nành, cảm ơn chú mập.

- Được rồi, lập tức đến ngay.

Nhìn Tuyên Tử Nguyệt ăn quẩy, uống sữa, còn ăn thêm một cái bánh bao hấp, ánh mắt Phan Hiểu Hiểu hiện lên sự kinh ngạc, tràn đầy hâm mộ:

- Chị Tuyên, chị ăn nhiều như vậy mà không bị béo à?

Tuyên Tử Nguyệt ngẩng đầu nhìn Phan Hiểu Hiểu, cười nói:

- Có vấn đề về thể chất.

- Thật khiến cho người ta phải hâm mộ! Chị không biết đâu, bây giờ tôi cái gì cũng không dám ăn nhiều, đặc biệt là mùa đông.

Phan Hiểu Hiểu nói.

- Phan tiểu thư, của cô đây.

Đầu bếp mập mạp bưng lên chén đĩa, cẩn thận đặt trước mặt Phan Hiểu Hiểu.

- Cảm ơn chú mập.

Phan Hiểu Hiểu mỉm cười với vị đầu bếp mập, khiến gương mặt thịch viên của ông cười như địa chủ được mùa.

Nhẹ nhàng cầm một cây quẩy, Phan Hiểu Hiểu đang muốn cắn một cái, ánh mắt đột nhiên nhìn thấy tấm thẻ màu vàng.

- Cái gì vậy?

Phan Hiểu Hiểu tò mò nhìn Tuyên Tử Nguyệt, sau đó cẩn thận nheo mắt nhớ lại, dường như đây là thẻ mà Giang Nguyên hay

dùng.

Tuyên Tử Nguyệt cầm lấy tấm thẻ, tay Phan Hiểu Hiểu liền cứng lại, nói:

- Chị Tuyên, tại sao thẻ của chị lại nằm trên bàn?

- Ờ!

Tùy ý nhìn thoáng qua tấm thẻ, Tuyên Tử Nguyệt mỉm cười, sau đó bỏ vào trong túi.

Nhìn động tác của Tuyên Tử Nguyệt, tay Phan Hiểu Hiểu một lần nữa cứng lại. Sau khi cắn nhẹ miếng quấy, liền có chút không được tự nhiên hỏi:

- Chị Tuyên, đây có phải là thẻ của Giang Nguyên không?

- Đây là thẻ của anh ấy.

Tuyên Tử Nguyệt nhìn Phan Hiểu Hiểu, sau đó cười nói:

- Anh ấy nói sẽ bao tôi.

Chiếc xe của Giang Nguyên chậm rãi tiến vào cổng bệnh viện, nhưng lúc này trước cổng đứng đầy người. Một số người cầm băng rôn, biểu ngữ, dường như đang xảy ra xung đột với bảo vệ bệnh viện.

- Mau giao hung thủ Giang Nguyên ra, đền mạng cho con tôi.

Nhìn chữ viết trên biểu ngữ, Giang Nguyên ngăn người, sau đó thở dài, nhẹ nhàng lái xe đến gần bóp còi, ra hiệu người đang xem náo nhiệt nhường đường.

Người xem náo nhiệt rất nhanh tránh ra, nhưng khi Giang Nguyên vừa mới đến gần, có người đột nhiên chỉ vào xe của hắn, la lớn:

- Giang Nguyên, đây là xe của Giang Nguyên. Mau ngăn anh ta lại.

Nghe được tiếng người nọ quát, những người kia cũng ngừng giằng co với bảo vệ, lao về phía Giang Nguyên.

Chương 394: Công bố video

Xe Giang Nguyên trong nháy mắt bị đám người vây quanh. Bảo vệ cổng sốt ruột nhìn sang bên này. Là bảo vệ của thủ đô, nhân lực của người nào cũng đều kinh người. Ngày xưa bọn họ đã nhìn thấy chiếc xe và giấy thông hành của Giang Nguyên, hiển nhiên cũng hiểu rõ bối cảnh của hắn rất mạnh.

Lập tức nhóm bảo vệ xông đến, bảo vệ trước cửa xe Giang Nguyên, sợ những người không có mắt kia gây ảnh hưởng xấu hắn. Khi đó chén cơm của bọn họ sẽ không giữ được.

Nhìn đám người hỗn loạn đứng trước cửa xe, Giang Nguyên không khỏi cau mày rồi nhìn thời gian. Đã 7h40 rồi, nếu cứ như vậy hắn sẽ muộn giờ làm mất.

Thấy nhóm bảo vệ đứng chắn trước xe của mình nhưng cũng không tạo được đường ra cho hắn, Giang Nguyên thở dài, đành phải mở cửa bước xuống xe.

Những người bên ngoài không nghĩ đến Giang Nguyên thật dám bước xuống xe, ngược lại tất cả đều yên tĩnh.

Giang Nguyên đứng bên cạnh xe, ánh mắt lạnh lùng nhìn xung quanh, khiến cho những người nào bị ánh mắt của hắn nhìn vào cũng phải lui về sau một bước.

Giang Nguyên nhìn mấy người đầu lĩnh, thấy những người này, từ vẻ mặt, cử chỉ, lời nói đều rất giống lưu manh, lập tức chỉ thẳng vào bọn họ, nói:

- Đám người đến bệnh viện chúng tôi tấn công bác sĩ Đào là gì của các người?

Những người kia bị Giang Nguyên nhìn, cảm thấy không lòng phát lạnh, giống như tên tiểu tử mặc quân phục đằng trước không phải dùng tay chỉ vào bọn họ mà là dùng súng.

- Mặc kệ các người vì tiền hay vì mục đích nào khác, nhưng tôi muốn nói cho các người biết, đừng có ý đồ xấu ở đây. Cũng may

bác sĩ Đào không có gì. Nếu xảy ra chuyện, các người cũng đừng hòng thoát tội.

Giang Nguyên liếc mắt nhìn đám người:

- Khi tôi tan làm vào buổi trưa, đừng để cho tôi thấy mặt các người.

Giang Nguyên chỉ nói nhẹ nhàng, nhưng đám người bị hấn nhìn, chân bắt đầu run lên.

Dứt lời, hai mắt Giang Nguyên nheo lại, tiện tay ném chìa khóa cho một bảo vệ, nói:

- Để tránh phiền toái, giúp tôi đậu xe vào bãi.

Sau đó lạnh lùng tiến về phía trước.

Thấy Giang Nguyên bước đi, nhưng không có một ai dám nhìn thẳng vào hắn, thậm chí cũng không nói một lời, cứ như vậy mà để hắn rời khỏi.

Không ai có dũng khí làm ra bất cứ hành động nào.

Phóng viên đang núp tại một nơi gần đó, còn có người vây xem, nhìn thấy cảnh tượng này, hai mắt nhìn nhau, không ai biết vị bác sĩ Tiểu Giang này làm thế nào để có thể thoát đi trong đám người ầu ẩu đó. Cản cũng không ai dám cản.

Nhóm nhân viên bảo vệ nhìn Giang Nguyên chậm rãi bước vào bên trong, gương mặt đều hiện lên sự khó tin. Bọn họ vất vả chặn ngay cửa, chỉ thiếu điều chưa động thủ mà thôi. Nhưng vị bác sĩ Giang này lại đơn độc xông vào, còn đám người kia lại không dám hó hé một tiếng.

Đặc biệt là nhân viên bảo vệ cầm chìa khóa của Giang Nguyên, vẻ mặt lại càng mơ hồ, không biết tại sao việc này lại trở nên như thế.

Mặc dù mọi người thấy Giang Nguyên rất thoải mái, nhưng nếu có ai đi hướng ngược lại, sẽ nhìn thấy vẻ mặt uể oải của hắn.

Lúc này, trong đầu Giang Nguyên hiện lên một tin tức:

- Thiên phú bậc một, Mê hoặc ngừng lại. Năng lượng tiêu hao 8%, năng lượng tích trữ Cửu Vĩ đuôi bốn còn 44%.

- Chỉ một chút mà hao đến 8% năng lượng.

Giang Nguyên cảm thấy đau lòng, nhưng mặc kệ thế nào thì xem như cũng đáng. Hắn đã phát huy năng lượng này đến mức cực hạn mới trấn được nhiều người như thế.

Nếu không, một khi xung đột xảy ra, bị truyền thông quay lại, đối với hắn cũng không phải là chuyện tốt.

Nhưng bây giờ Giang Nguyên tin rằng, hắn đã vào được, xe của hắn cũng sẽ vào được. Những người kia đã bị hắn chấn nhiếp, khẳng định sẽ không có gan chạm vào xe của hắn.

Giang Nguyên đi chưa được bao xa thì điện thoại vang lên, là Chủ nhiệm Lý gọi đến.

- Chủ nhiệm Giang, cậu đến bệnh viện chưa? Nhất định phải cẩn thận ngoài cổng bệnh viện.

Nghe được giọng nói khẩn trương của Chủ nhiệm Lý, Giang Nguyên có chút cảm động, sau đó cười nói:

- Không có việc gì, Chủ nhiệm Lý, tôi đã vào trong rồi.

- Vào trong? Không có việc gì? Vậy là tốt rồi.

Nghe Giang Nguyên đã vào trong bệnh viện, Chủ nhiệm Lý mới thở phào nhẹ nhõm:

- Nghĩ không ra đám người kia lại điên cuồng như vậy.

Chủ nhiệm Lý lo lắng, nhưng Giang Nguyên lại không lo lắng. Dù sao bệnh viện Đa khoa ba quân chủng cũng không phải bệnh viện bình thường. Tuy nói không phải là cảnh vệ trực tiếp canh gác, nhưng là bệnh viện trực thuộc quân đội, đến cảnh sát cũng phải coi trọng, nên rất nhanh đã phái đến rất nhiều cảnh lực.

Những người dẫn đầu bị mấy câu nói của Giang Nguyên làm cho lưu lại bóng ma, thấy cảnh sát xông đến, ai nấy cũng tự động rút lui.

Đám người này cũng không phải kẻ ngu, cũng nhìn thấy giấy thông hành đặc biệt trong xe Giang Nguyên, mới biết được vị bác sĩ Giang này không phải là nhân vật đơn giản. Trước mặt những nhân vật đó, bọn họ nhiều nhất cũng chỉ xem là ghé con, muốn giết lúc nào cũng được.

Hơn nữa, nghe giọng nói bình tĩnh của Giang Nguyên, bọn họ liền thức thời mà bỏ đi.

Nhưng còn chưa đến giữa trưa, chuyện Giang Nguyên một mình uy hiếp gần trăm người lại lan truyền khắp bệnh viện. Hơn nữa, những người vây xem cũng đem chuyện này bàn tán khắp nơi. Mặc dù nói không rõ, nhưng danh tiếng của Giang Nguyên một lần nữa lại được đẩy lên.

Tuy nhiên, sự kiện tấn công bác sĩ cũng không vì vậy mà kết thúc, mà càng có xu hướng kịch liệt hơn. Những người kia không dám trở lại bệnh viện làm loạn, nhưng tin tức không rõ chân tướng trên mạng lại truyền đi càng lúc càng nhiều.

Đối mặt với con sóng đập vào mặt như thế, cùng với càng lúc càng có nhiều lời bình luận không hay về bệnh viện Đa khoa ba quân chủng, rốt cuộc đã khiến cho cấp trên coi trọng. Ở trên đã hạ chỉ thị, bệnh viện Đa khoa đã bắt đầu phối hợp với một số phương tiện truyền thông, tiến hành làm sáng tỏ việc này, đồng thời công bố đoạn video trong phòng làm việc của các bác sĩ.

Cảnh sát cũng đồng thời công bố sẽ điều tra trên mạng.

Dần dần, những lời bình luận đã được dẹp yên nhưng tác dụng phụ của nó thì vẫn còn. Khi chứng cứ có tác dụng nhất chính là đoạn video trong phòng làm việc của các bác sĩ được công bố, danh tiếng của Giang Nguyên lại càng được đẩy lên cao.

Rất nhiều người có thể thấy được, chỉ trong chưa đầy nửa phút, một số người thừa dịp các bác sĩ còn chưa kịp chuẩn bị, đã xông vào chém loạn vào một nữ bác sĩ, và một bác sĩ nam trong lúc phản

kháng đã bị chém bảy tám nhát.

Ngay sau đó, một người mặc đồ trắng lao vào, dùng ghế đập bay hai người, sau đó một chân đá vào bàn làm việc, hai quyền trong nháy mắt đập trúng đầu hai người, rồi nhảy lên đá trúng một người văng vào tường.

Tình huống diễn ra chưa đến mười giây này đã được truyền đi.

Nhìn động tác giống như trong phim của Giang Nguyên, rất nhiều thanh niên bị rúng động. Thân thủ của vị bác sĩ Giang kia quả thật còn muốn lợi hại hơn cả quân đội đặc chủng.

Mọi người đều suy nghĩ, đây là quân y của chúng ta sao? Là bác sĩ của bệnh viện chúng ta sao?

Nếu không có video chứng minh của cảnh sát, quả thật không ai dám tin.

Khoa Chẩn thương chỉnh hình của bệnh viện Đa khoa ba quân chủng đã bắt đầu không yên ổn. Ngày nào cũng có vô số phóng viên tìm đến tận cửa, muốn phỏng vấn Giang Nguyên.

Thậm chí còn có những tờ báo lớn và truyền hình phát sóng trực tiếp tại bệnh viện, yêu cầu muốn phỏng vấn Giang Nguyên. Nhưng đối với những chuyện như vậy, Giang Nguyên không thích, cũng không ai bắt buộc được hắn. Dù sao trên dưới bệnh viện đều biết bối cảnh của hắn ra sao. Ngoại trừ Viện trưởng có một lần nói chuyện với hắn về vấn đề này, thấy hắn chẳng quan tâm nên cũng đành từ chối đài truyền hình và báo chí luôn.

Nhưng đối với đài truyền hình và báo chí, những tin tức có thể thu hút sự chú ý của dân chúng như vậy, có bị cấp trên hạn chế hay không cũng không quan trọng.

Những gì không thể đưa tin thì bọn họ sẽ không đưa tin. Nhưng đối với Giang Nguyên thân là Phó chủ nhiệm khoa Chẩn thương chỉnh hình, thậm chí còn là Phó chủ nhiệm khoa Thương tật chiến tranh của trường đại học y, rất được các bác sĩ và sinh viên kính nể, những người này lại càng không thể bỏ qua.

Bọn họ bắt đầu đào bới một số chuyện trước đây, phân tích lại,

khoa trương lên, còn nói rằng một Phó chủ nhiệm có thực lực như vậy, tuyệt đối là hiếm thấy trên toàn cầu.

- Thực lực mạnh mẽ như thế, tuyệt đối không thoát khỏi có liên quan đến Cô Lang. Nếu không, một quan quân bình thường làm sao có được thực lực có thể so sánh với bộ đội đặc chủng?

Trưởng phòng Hồ nhìn đoạn video trên màn hình máy tính, ánh mắt lại càng rét lạnh vài phần.

Chương 395: Chuyện quốc gia, chuyện thiên hạ

- Đây thật sự là Giang Nguyên sao?

Dựa lưng vào ghế salon xem tin tức, Phan Hiểu Hiểu che miệng kinh ngạc nói.

Tuy cô biết Giang Nguyên là một cao thủ, hơn nữa cũng đã từng nhìn thấy Giang Nguyên đánh Viên Nhất Chương và Trương Nghĩa Quân, nhưng hai tên kia chỉ là cao thủ giả nai mà thôi.

Lúc này, hẳn chính là chân chính động thủ. Một giây đập bể cái ghế, một giây bay lên, hai đến ba giây đánh ngất ba người, sau đó đứng dậy. Thời gian trong đoạn video không quá năm giây.

Tuyên Tử Nguyệt ngồi một bên, hai chân thon dài gác lên bàn trà, trong tay cầm hộp phô mai, nhìn người nào đó đang biểu diễn trên tivi, rồi lại nghe Phan Hiểu Hiểu kinh ngạc nói chuyện bên cạnh, chỉ mỉm cười không lên tiếng. Giang Nguyên bây giờ đã có thể đánh ngã được cô, những tên kia cũng chỉ là tép riu mà thôi. Nếu đánh không lại, vậy mới chính là chuyện mất thể diện nhất. Hơn nữa ngay cả cô cũng mất thể diện theo.

Thấy Tuyên Tử Nguyệt không nói gì, Phan Hiểu Hiểu quay sang nghi hoặc nhìn Tuyên Tử Nguyệt, thấy vẻ mặt của cô vẫn bình tĩnh, chẳng có chút gì gọi là bất ngờ, trong lòng liền hiểu ra. Tại sao Tuyên Tử Nguyệt một chút cũng không giật mình? Chẳng lẽ cô ấy biết cái gì đó nên mới không cảm thấy lạ khi Giang Nguyên lợi

hại như thế?

- Tôi tuyệt đối sẽ không thua chị.

Phan Hiểu Hiểu âm thầm nắm chặt nắm tay.

Ở với Tuyên Tử Nguyệt hai ngày, Phan Hiểu Hiểu có chút nhận ra, ít nhất cô gái họ Tuyên này tuyệt đối không phải con nhà bình thường. Giơ tay nhắc chân đều có khí chất và phong phạm, không thua kém bất cứ tiểu thư nào trong Tứ cửu thành này mà cô đã gặp qua. Thậm chí còn có một số vị phu nhân cũng chưa chắc có thể so sánh được với cô.

Loại khí chất này không phải bất cứ kẻ nào cũng có thể bắt chước được. Trừ phi là được bồi dưỡng từ nhỏ, nếu không tuyệt đối sẽ không đạt đến trình độ đó.

Về việc Tuyên Tử Nguyệt cầm thẻ của Giang Nguyên, Phan Hiểu Hiểu cũng hiểu ra quan hệ giữa Tuyên Tử Nguyệt và Giang Nguyên không cạn tuyệt đối là thật. Cho nên Phan Hiểu Hiểu đành phải nhẫn nại.

Không riêng gì Phan Hiểu Hiểu, một đám người mặc trang phục sắc sỡ, vừa ăn cơm vừa xem tivi, cũng nhìn thấy cảnh tượng đó.

Khi xem đến đoạn đánh nhau, tay người nào cũng ngừng lại, mắt dán vào màn hình. Không ít người cho rằng mình đang xem phim võ thuật. Cũng may là đoạn video này không dài, chỉ khoảng mười giây là xong.

Sau khi xem xong, anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, sau đó im lặng không lên tiếng, chỉ vui đầu ăn cơm.

Đợi đến khi cơm cũng ăn xong.

Rốt cuộc có người nói một câu, sau đó dẫn đến rất nhiều câu.

- Tại sao tiểu tử này lại đi làm quân y? Lãng phí quá.

- Ừm, làm huấn luyện viên thì thích hợp hơn. Không đúng, không phải lần trước anh nói người này đóng vai xấu sao?

.....

- Một người giết người, một người cứu người, tôi chung quy cảm giác giết người quan trọng hơn.

- Tại sao lại nói như vậy? Nói không chừng người ta cảm thấy cứu được một mạng người còn hơn xây bảy tháo tòa đồ.

- Đó chỉ là nói suông mà thôi. Anh ngẫm lại đi, anh ta có thể cứu người, nhưng một ngày cao lắm cũng chỉ có thể cứu được bảy tám người. Nhưng nếu giết người, chúng ta có thể giết không chỉ một người. Nói không chừng có thể là một trăm, một ngàn người. Nếu tôi là huấn luyện viên, nói gián tiếp, tôi có thể cứu được một ngàn người đó.

- Cũng không đúng. Người ta bây giờ là một Phó chủ nhiệm của một khoa trong trường đại học, nghe nói đã bồi dưỡng ra rất nhiều bác sĩ quân y ưu tú. Đây cũng được xem là cứu người đấy. Không phải Ngô Mặc Quân cũng là từ đó ra sao? Đây chính là gián tiếp cứu người.

- Ừm, cũng có đạo lý, nhưng chỉ là cảm thấy đáng tiếc một chút, tiểu tử này dù sao cũng đã giết một mạng người.

Cuối cùng, một người có sắc mặt cương nghị, gương mặt có một vết sẹo, thở dài tổng kết một câu.

- Ông ngoại, ông ngoại, tôi muốn tìm ông ngoại.

Lúc này Viên Nhất Chương đang bị Viên Lập Lương dùng gậy quất vào bắp đùi. Phát hiện cha của y đến đánh y thật, Viên Nhất Chương gào lên. Y biết ông ngoại đang ở trong thư phòng, nhất định sẽ nghe được tiếng y kêu cứu.

Cho nên, rất nhanh y liền nhìn thấy được cứu tinh xuất hiện trong phòng khách. Nhìn thân ảnh quen thuộc nhưng uy nghiêm, tinh thần Viên Nhất Chương run lên, lớn tiếng cầu cứu:

- Ông ngoại, ông ngoại, ba cháu muốn đánh chết cháu. Ông ấy muốn đánh chết cháu.

Phó thủ tướng Vương nhìn Viên Lập Lương, sau đó nhìn bảo bối

Viên Nhất Chương của mình, nhìn ánh mắt cầu cứu của y, đột nhiên bỏ lại một câu rồi xoay người rời đi.

- Đánh, đánh thật mạnh cho ta.

- A, ông ngoại. Á, á...

- Ba, con không dám nữa. Con không ra ngoài nữa, con trở về phòng đây.

Mang theo một chút tuyệt vọng trở lại phòng, Viên Nhất Chương nằm lên giường, ánh mắt tràn đầy bi phẫn. Y không rõ tại sao ông ngoại lúc nào cũng yêu thương y lại không còn che chở cho y nữa. Hơn nữa, người cha chưa bao giờ đánh y lại xuống tay tàn nhẫn với y như vậy.

- Mẹ kiếp, không biết có phải ba mình không nữa?

Nhìn cái mông sưng vù, Viên Nhất Chương oán hận mắng một câu.

Sau khi mắng xong, Viên Nhất Chương mới cảm thấy hả giận được đôi chút, sau đó cảm giác nằm ở trên giường thật sự rất buồn bực, tiện tay cầm điều khiển mở tivi, vừa theo dõi vừa tự hỏi tại sao mọi chuyện đang rất tốt, đột nhiên lại biến thành như vậy?

Mặc dù Viên Nhất Chương là một người rất kiêu ngạo, nhưng không ngu ngốc. Chỉ là y vẫn tưởng rằng mấy ngày nay ba mẹ chỉ đang quản giáo y, nhưng bây giờ thấy được sự thật, rất nhanh liền suy nghĩ cẩn thận tình huống mà mình phải chịu.

- Giang Nguyên, tao nhất định sẽ cho mày đẹp mắt, mày cứ chờ đó cho tao.

Viên Nhất Chương lạnh lùng nói.

Nhưng y vừa nói nói chưa dứt câu, liền nhìn thấy một hình ảnh hiện lên trên màn hình tivi.

Một người mặc đồ trắng, giơ tay nhắc chân giống như trên phim, tạo thành một hình ảnh máu tanh.

- Bác sĩ Giang Nguyên, anh hùng Lỗ Sơn, tiếng đồn đúng là không

sai. Tôi nghĩ cậu ấy hẳn xuất thân từ bộ đội đặc chủng.

Giọng nói trên tivi chậm rãi truyền đến.

Nhìn người nào đó đang khoe khoang trên màn hình, Viên Nhất Chương bỗng dừng ôm lấy bụng của mình. Lúc này y cảm thấy dạ dày của mình bắt đầu co rút.

Có đôi khi, bóng ma tâm lý thật đáng sợ. Trong đầu Viên Nhất Chương không ngừng hiện lên cảnh tượng hộc máu của người kia, vừa ôm bụng vừa cảm giác dạ dày thật đau đớn.

- Giang Nguyên đáng chết!

Mặc dù thâm mắng trong lòng, nhưng sự sợ hãi trong lòng y lại càng lúc càng đậm. Về oán độc vừa rồi biến mất vô tung.

Giang Nguyên ôm một chồng bệnh án đưa cho y tá, lúc này cũng nhìn thấy rất nhiều bác sĩ và y tá đang đứng trước một màn hình tivi, cũng tò mò bước lại gần, rốt cuộc cũng nhìn thấy đoạn video này.

Trong lúc hắn đang cau mày thưởng thức tư thế anh hùng của mình, mũi đột nhiên ngứa lên, hắt xì hai cái, khiến cho các bác sĩ và y tá đang hưng phấn xem tivi phải quay lại.

- Khụ, thật xấu hổ quá, bị cảm, bị cảm.

Nhìn ánh mắt của mọi người, chỉ thiếu không nâng hắn lên mà thôi, Giang Nguyên ho khan hai tiếng, bỏ lại một câu rồi vội vàng chạy trốn chết.

- Trưởng phòng, ngài có biện pháp khống chế đoạn video kia không? Nếu cứ như vậy, tôi không thể tiếp tục làm việc ở bệnh viện được nữa, mà trở thành gấu mèo cho người ta chiêm ngưỡng mất.

Trốn trong phòng làm việc không dám ra, Giang Nguyên gọi điện thoại cho Dương Vân Dương.

- Haha...

Nghe giọng nói buồn bực của Giang Nguyên, Dương Vân Dương không nhịn được mà phá lên cười, sau đó nói:

- Giang Nguyên, cũng đành chịu thôi. Nó không đi ngược lại nguyên tắc, Cục tuyên truyền cũng không thể nhúng tay. Hơn nữa tôi lại không quản bên đó.

- Vả lại, tôi nghĩ cấp trên cũng sẽ không đồng ý. Bọn họ hẳn rất thích nhìn thấy cảnh tượng này. Nên biết rằng, lúc trước vì muốn tuyên truyền cho cậu, cục Tuyên truyền đã mất không ít khí lực. Bây giờ được miễn phí, cậu nghĩ bọn họ chịu đứng ngoài cuộc sao?

- Mà thôi, cậu cứ kiên nhẫn một chút. Qua được giai đoạn này thì sẽ ổn.

Nghe tiếng cười của Dương Vân Dương, Giang Nguyên thật sự là rất buồn bực.

- Tuyên Tử Nguyệt rốt cuộc chạy đi đâu nhỉ? Làm sao mà tôi ăn nói với Tề gia đây?

Cha của Tuyên Tử Nguyệt, Tuyên Năng đang tức giận nói với một người phụ nữ trung niên có vài phần giống Tuyên Tử Nguyệt.

- Tôi làm sao mà biết? Ông không phải không biết tính tình của nó sao? Nó cái gì cũng không mang, cứ như vậy mà bỏ đi. Tôi biết hỏi ai đây?

Người phụ nữ trung niên cũng không chịu lép vế, nói.

Chương 396: Đào hôn

Lúc này Tuyên Năng đang rất đau đầu. Mắt thấy chỉ còn hai tháng nữa con gái sẽ được gả vào Tề gia, nhưng bây giờ lại không thấy con gái đâu cả.

Mặc dù ông cũng biết con gái không thích tên tiểu tử của Tề gia, nhưng dù sao đây cũng là hôn ước đã định giữa hai nhà. Bởi vì có sự tồn tại của hôn ước này, hai nhà mới có thể duy trì được mối quan hệ tốt cho đến hôm nay.

Nhưng khi đến lúc chân chính kết thân, con gái lại mất tích, không khiến ông không đau đầu sao được.

Rõ ràng Tuyên Tử Nguyệt không muốn tiếp nhận an bài này, đã đào hôn mà bỏ trốn.

- Đào hôn.

Nhớ đến danh từ này, Tuyên Năng có cảm giác muốn giấu mặt. Đường đường là Tuyên gia lại xuất hiện chuyện như vậy, sau này ông làm sao mà đối diện với trưởng bối trong gia tộc? Nếu thật truyền ra ngoài, đây chính là một câu chuyện đáng chê cười.

Gặp gia tộc khác, Tuyên gia làm sao mà ngẩng cao đầu để nhìn người?

Hơn nữa, Tề gia làm sao mà bỏ qua chuyện này được? Tề gia có địa vị cao hơn Tuyên gia. Nếu thật sự cả hai gia đình trở mặt nhau, cho dù sau này chưa hẳn sẽ trở thành cừu, nhưng tuyệt đối sẽ không còn gặp mặt nhau được nữa.

- Mặc kệ thế nào, phải hết nhân thủ, đồng thời thông báo cho người phụ trách các nơi, toàn lực điều tra xem Tử Nguyên đi chỗ nào. Tôi không tin nó không mang theo cái gì, ngay cả chứng minh cũng không thì còn có thể chạy đi đâu được.

Tuyên Năng cau mày nói:

- Nhất định phải tìm được nó trước lễ mừng năm mới.

- Đúng là làm càn mà!

Tuyên Năng càng nghĩ càng giận, không khỏi liếc mắt nhìn vợ mình:

- Cũng tại bà dạy hư nó, khiến cho nó ngay cả việc đào hôn cũng dám làm.

- Tại sao chỉ biết trách tôi? Ông cho rằng ông thương nó ít hơn tôi chắc?

Tuyên phu nhân không cho là đúng, khẽ hừ một tiếng, sau đó bước

ra ngoài phòng khách. Khi nhìn thấy Giang Nguyên trên tivi, Tuyên phu nhân không khỏi cười khổ:

- Tiểu tử này thật ra cũng có chút năng lực. Hy vọng cậu cũng sẽ có đủ năng lực bảo vệ con gái tôi. Nếu không thì con gái của tôi...Haiz.

Tại một căn phòng thí nghiệm bí mật, Vương Mịch cẩn thận cho tay đã được đeo bao tay vào một cái hòm kháng khuẩn, rút ra một cái ống tiêm, sau đó rút một chút máu nhỏ lên trên một tấm kính rồi đưa đến dưới kính hiển vi, nhỏ vào thêm một ít thuốc vào giọt máu. Sau khi xác nhận cả hai thử đã dung hợp, mới buông ống tiêm xuống, bước đến trước một màn hình máy tính, gõ liên tiếp vài con số, rồi nhìn một loạt số liệu đã được phân tích ra.

Nhìn con số trước mặt, Vương Mịch nhớ đến một người nào đó, gương mặt lộ ra ý cười.

- Thật sự là một tên kỳ lạ.

Vương Nghị và Tôn Nghị sau khi trở về từ Lỗ Sơn, thông qua khảo hạch, thuận lợi trở thành bác sĩ thực tập. Dựa theo lệ thường, bác sĩ phụ trách khảo hạch La y sư sẽ trở thành bác sĩ chủ quản chính thức của hai người.

Hai người theo La y sư học tập. Phải mất năm năm nữa hai người mới có thể thăng chức làm bác sĩ. Vì để thoát khỏi giai đoạn làm bác sĩ thực tập, trở thành thành viên có quyền lợi tương ứng tại Thiên Y Viện trong lúc La y sư đang lấy năng lực khôi phục thần kỳ của Giang Nguyên làm đề tài nghiên cứu, là đệ tử thân truyền của La y sư, Vương Mịch và Tôn Nghị hiển nhiên là phải gia nhập, toàn lực hiệp trợ La y sư nghiên cứu đề tài này.

Rất nhanh, tiếng rè rè bên cạnh cắt đứt suy nghĩ của Vương Mịch.

Tay cầm bản báo cáo, Vương Mịch bước nhanh ra khỏi phòng thí nghiệm.

- Sư phụ, đây là bản báo cáo xét nghiệm cuối cùng.

Vương Mịch cẩn thận đặt bản báo cáo lên bàn La y sư rồi đứng sang một bên.

La y sư đeo một cặp mắt kính, đang chăm chú xem tư liệu, nhìn thấy bản báo cáo Vương Mịch đưa tới, liền cầm lên, cẩn thận kiểm tra.

Sau khi xem xong, La y sư cau mày nói:

- Sau khi xét nghiệm vài lần, tế bào sống của cậu ta quả thật mạnh hơn so với người bình thường, nhưng vẫn chưa đủ đạt đến trình độ tự khôi phục vết thương. Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Lúc này, Vương Mịch cũng khó hiểu. Khi cô vừa nhìn thấy kết quả xét nghiệm, cũng có nghi ngờ như thế. Đối với tình huống Giang Nguyên khi đó, cô cũng có ở bên cạnh, có thể nói là trở mắt nhìn vết thương trên người Giang Nguyên tự khỏi sau một đêm. Thậm chí còn có thể bằng mắt thường nhìn thấy tốc độ lành lại của nó.

Nhưng bây giờ, trong bản báo cáo xét nghiệm, một chút cũng không tra ra được năng lực tự khôi của Giang Nguyên là nhờ vào cái gì. Trong tình hình chung, có thể lấy tế bào trong máu của chủ thể tiến hành phân tích, tất nhiên sẽ có được phản ứng nhất định, nhưng bây giờ thì không.

Wương Mịch chần chờ một chút rồi nói:

- Sư phụ, thầy nói có phải là công hiệu của Hồi Thiên Châm không?

- Không thể nào. Thầy hiểu rất rõ hiệu quả của Hồi Thiên Châm, tuyệt đối không có khả năng đạt đến trình độ này.

La y sư cũng suy nghĩ đến vấn đề này, nhưng là lão y sư làm ở Thiên Y Viện nhiều năm như thế, mặc dù ông không hiểu lắm cách điều chế của Hồi Thiên Châm, nhưng lại hiểu rất rõ hiệu quả của nó. Nếu chính bản thân ông sử dụng, hiệu quả tuyệt đối cũng không được thần kỳ như vậy.

Nghe La y sư phủ định, Vương Mịch cũng không còn suy nghĩ nào khác. Bởi vì cái cô nghĩ đến thì La y sư đã nghĩ đến rồi.

La y sư trầm mặc một chút, sau đó ngẩng đầu nhìn Vương Mịch, nói:

- Mau phát thông báo cho bên hậu cần, ngày mai chúng ta sẽ đến Bắc Kinh một chuyến.

- Vâng, sư phụ.

Vương Mịch gật đầu.

Dương Vân Dương cất rất nhiều rượu ở biệt thự Tây Sơn, bên trong hầm rượu có ít nhất trăm loại rượu. Mà rượu trắng thì Giang Nguyên cũng thấy có rất nhiều.

Mỗi lần nhìn thấy những thứ này, Giang Nguyên đều cảm thán. Cán bộ đạt đến cấp bậc như Dương Vân Dương, hoặc một số gia tộc lớn, tài lực đều cực kỳ mạnh, người bình thường khó mà tưởng tượng được.

Có lẽ người bình thường chỉ hâm mộ những cán bộ này những thứ như, sau khi về hưu, vẫn sẽ được sắp xếp tài xế và cảnh vệ; sức khỏe không tốt thì được bác sĩ và y tá chăm sóc, hàng năm được đi du lịch nghỉ dưỡng trong nước bốn lần, mỗi lần bốn tháng. Số lượng người thân mang theo không giới hạn. Khi đi máy bay sẽ là đi khoang hạng nhất hoặc khoang thương vụ. Khi đi xe lửa thì được hưởng cả một gian phòng riêng. Khi đến nơi, lại được ba chiếc xe hoặc hai chiếc xe du lịch cỡ nhỏ đến đón. Nơi nghỉ sẽ là hai phòng nghỉ tại khách sạn năm sao, muốn ăn cái gì cũng có cái đó.

Loại đãi ngộ này thật sự khiến cho người bình thường hâm mộ. Nhưng người bình thường làm sao có thể nghĩ đến, đây chỉ là một phần của đãi ngộ. Còn những thứ khác, rất nhiều thứ không thể tưởng tượng được.

Đầu bếp mập rất có ý tứ, cũng là người hiểu tính tình của người khác.

Điểm này, bất luận là Tuyên Tử Nguyệt, hay là Phan Hiểu Hiểu, thậm chí là Giang Nguyên cũng không có năng lực phủ nhận.

Cho nên, mỗi lần ba người ngồi ăn cơm chiều cùng nhau, đầu bếp mập luôn căn cứ vào khẩu vị của Giang Nguyên và hai cô gái mà làm các món rất ngon, đồng thời còn chọn một loại rượu phù hợp.

Đầu bếp mập luôn cố chấp cho rằng, khi tuần nam mỹ nữ ngồi chung, mặc kệ thế nào, nhất định phải phối hợp tốt với không khí này. Còn không thì sẽ lãng phí nó.

Tuy nói tình huống một nam hai nữ rất ít thấy, nhưng càng ít thấy thì lại càng quý trọng. Đặc biệt bác sĩ Giang trẻ tuổi đẹp trai có địa vị, nhưng lại khiêm tốn ôn nhu, hai vị tiểu thư, một người thì hoạt bát, một người trầm ổn, cái này bù cái kia, đến ngay cả đầu bếp mập cũng cho rằng nếu ông không phô bày kỹ thuật nấu ăn thượng hạng của mình, cộng với loại rượu tốt nhất ở đây, vậy thì phí mất của trời.

Giang Nguyên nhìn thấy không khí mà vị đầu bếp mập tạo ra, liền hắng giọng cầm lấy bình rượu, rót cho mình một ly, sau đó đưa lên chóp mũi ngửi ngửi một cái rồi mới rót cho hai người.

Phan Hiểu Hiểu và Tuyên Tử Nguyệt cũng đã quen thuộc với nhau. Tuy giữa ba người vẫn còn chưa được tự nhiên cho lắm, nhưng ít ra cảm giác cũng rất tốt. Lại còn có rượu ngon cộng thức ăn ngon mà vị đầu bếp có tâm làm ra, hai người không ai muốn lãng phí không khí như vậy.

Uống hai ly rượu vào bụng, gương mặt Phan Hiểu Hiểu đỏ lên, dưới ánh đèn ôn hòa trong phòng ăn lại càng đặc biệt mê người.

- Giang Nguyên, một tuần nữa sẽ là lễ mừng năm mới, anh sẽ ở lại Bắc Kinh ăn tết phải không?

Phan Hiểu Hiểu hiểu Giang Nguyên.

- Vài ngày nữa, bác sĩ Đào sẽ trở lại làm việc, tôi cũng có thể quay về Vân Giang.

Nhẹ nhàng nhấp một ngụm rượu, Giang Nguyên đặt ly xuống, cười nói.

- Ồ.

Nghe được lời này, mặc dù đã đoán trước, nhưng Phan Hiểu Hiểu vẫn lộ ra vẻ thất vọng.

Bưng ly rượu lên nhấp một ngụm nhỏ, sau đó nhìn Tuyên Tử

Nguyệt, nói:

- Chị Tuyên, còn chị thì sao? Về nhà hay ở lại Bắc Kinh? Nếu chị ở lại, có thể đến nhà tôi ăn tết.

- Cảm ơn Hiếu Hiếu, tôi sẽ về Vân Giang.

Tuyên Tử Nguyệt mỉm cười nói.

Chương 397: Không muốn lấy chồng thì không lấy chồng

- Chị cũng đi Vân Giang?

Phan Hiếu Hiếu mở to mắt, có chút không hiểu tình huống, quay sang nhìn Tuyên Tử Nguyệt rồi lại nhìn Giang Nguyên.

Nhẹ hít vào một hơi, mang theo chút khẩn trương và do dự nhìn Tuyên Tử Nguyệt:

- Chị cũng theo Giang Nguyên trở về?

- Ừ!

Tuyên Tử Nguyệt không chút do dự mà gật đầu, nhưng lại làm cho Phan Hiếu Hiếu suýt chút nữa làm đổ ly rượu trên bàn.

Sắc mặt Phan Hiếu Hiếu trắng bệch nhìn Giang Nguyên, điều này làm cho Giang Nguyên có cảm giác bất đắc dĩ.

- Tôi cũng đi.

Nghe Phan Hiếu Hiếu nói ra ba chữ này, Giang Nguyên một chút cũng không ngoài ý muốn, ngay cả Tuyên Tử Nguyệt cũng vậy.

Giang Nguyên về nhà, dù sao cũng chỉ mang theo một người thôi, mang hai người thì có chút khó coi. Hắn nhìn Phan Hiếu Hiếu, nói:

- Bác trai sẽ không đồng ý.

Nói xong, Phan Hiểu Hiểu u oán nhìn Giang Nguyên, nói:

- Vậy tôi ăn tết xong, anh đến phi trường đón tôi.

Uống xong ly rượu vang, Phan Hiểu Hiểu nói:

- Chú mập, cho cháu thêm một ly nữa.

Cảm giác hôm nay Phan tiểu thư rất hăng hái, vị đầu bếp mập rất nhanh rót thêm một ly.

Tuyên Tử Nguyệt dường như cũng khó có lúc cao hứng mà uống rượu. Thấy hai người như vậy, Giang Nguyên cũng đành bồi theo. Kết quả, vị đầu bếp mập vừa nấu thêm thức ăn cho ba người, mà ba người cũng uống hết ba chai rượu vang. Chỉ là không biết khi Dương Vân Dương phát hiện rượu vang của mình bị ba người Giang Nguyên uống sạch thì có thể vỗ bốp đùi hay không mà nói rằng, sớm biết như vậy thì tôi đã cất cả một thùng rượu vang đỏ cho các người rồi.

- Chị Tuyên, chị có biết Giang Nguyên chính là một tên có phổi mà không có tim không? Tôi đối với anh ta rất tốt. Ban đầu, nếu không phải anh ta cứu tôi, hơn nữa mùi của anh ta cũng rất thoải mái, rất dễ chịu thì tôi còn lâu mới thích anh ta.

Phan Hiểu Hiểu rõ ràng đã có chút say. Hôm nay dường như uống rất ngon, gục trên bàn nhìn ly rượu, lẩm bẩm nói với Tuyên Tử Nguyệt đối diện.

Ánh mắt Tuyên Tử Nguyệt cũng đã mơ màng, nhìn Phan Hiểu Hiểu, cười ha hả:

- Sao trùng hợp vậy?

- Trùng hợp?

Phan Hiểu Hiểu hỏi.

- Anh ta...

Tuyên Tử Nguyệt quay đầu nhìn người ngồi ở vị trí chính giữa.

Chỉ tay vào Giang Nguyên đang cười khố, Tuyên Tử Nguyệt nói:

- Người này ban đầu yếu như con kiến. Một cái tát của tôi cũng có thể đánh ngã anh ta.

- Sao?

Phan Hiểu Hiểu mở to mắt, nghe Tuyên Tử Nguyệt nói.

- Lúc đó, anh ta làm tại một phòng khám đối diện với trường học của chúng tôi. Khi tôi đi học thì bị người ta mai phục, phải trốn vào trong phòng khám đó.

Tuyên Tử Nguyệt nhìn Giang Nguyên, cảm giác tên tiểu tử này vẫn ngu ngốc như cũ, cho nên cô cười rất ấm áp:

- Lúc đó anh ta vì cứu tôi mà bị Tiền Lập Nguyên đánh cho chết đi sống lại, nhưng anh ta vẫn che chắn trước mặt tôi. Cuối cùng tôi tưởng rằng chúng tôi sẽ chết, vậy mà anh ta lại tìm được một con dao, không biết làm cách nào mà giết chết Tiền Lập Nguyên.

- Về sau, tôi cảm thấy tôi nợ anh ta, vì thế muốn đền đáp cho anh ta một cái gì đó, nhưng phát hiện càng lúc nợ càng nhiều.

- Cô có biết tại sao lần này tôi lại ra đi như thế không?

Tuyên Tử Nguyệt chậm rãi gục xuống bàn, nhìn cái ly còn sót lại chút rượu đỏ:

- Tôi là đào hôn đấy.

- Ba tôi phỏng chừng đã phát hiện ra tôi mất tích, nhưng chắc là không nghĩ đến tôi lại mất tích vào lúc này vì vẫn cho rằng tôi sẽ tuân theo hôn ước, gả cho Tề Nhạc Minh.

- Haha, nếu là trước kia, có lẽ tôi sẽ gả. Nhưng tôi còn nợ người này, khi còn chưa trả, tôi chưa muốn lấy chồng.

Ngón tay thon dài của Tuyên Tử Nguyệt chỉ vào Giang Nguyên, ý cười trên mặt càng đậm, cười ha hả nhưng lại rất cô đơn.

Phan Hiểu Hiểu gối cằm lên cánh tay, sau đó quay sang nhìn Giang

Nguyên, nhìn về mặt Giang Nguyên cứ như quả mướp đắng, sau đó quay sang nhìn Tuyên Tử Nguyệt, oán hận nói:

- Hình như cái gì chúng ta cũng nợ anh ta cả.

- Đúng.

Tuyên Tử Nguyệt quay sang nhìn Giang Nguyên, sau đó giờ ly lên:

- Nào, Phan Hiểu Hiểu, chúng ta cạn ly.

- Được, cạn ly.

Thấy hai cô gái đã say mềm, Giang Nguyên ôm một người một tay đưa về phòng.

Phan Hiểu Hiểu rõ ràng đã rất say, bị Giang Nguyên ôm, xoay tới xoay lui mà vẫn không động đậy, tay khoác lên cổ Giang Nguyên, theo bước chân của hắn bước về phía trước.

Tuyên Tử Nguyệt thì đỡ hơn một chút, được Giang Nguyên ôm thắt lưng, cứ như vậy mà chậm rãi bước đi. Điều này làm cho Giang Nguyên thở phào nhẹ nhõm. Nếu cô bé này làm loạn, hắn phải buông Phan Hiểu Hiểu ra thì mới có khả năng đối phó với cô.

Đỡ Phan Hiểu Hiểu vào phòng trước, giúp cô cởi giày, sau đó đắp chăn lại cho cô. Làm xong mọi việc, hắn đóng cửa phòng lại rồi mới đưa Tuyên Tử Nguyệt về phòng của cô.

Vừa mới đặt Tuyên Tử Nguyệt xuống giường, đột nhiên Tuyên Tử Nguyệt ôm lấy cổ của hắn. Một mùi thơm ập tới. Trong lúc Giang Nguyên còn chưa kịp phản ứng, một đôi môi ấm áp nhẹ nhàng áp lấy bờ môi của hắn.

Cảm nhận được sự mềm mại và hương thơm truyền đến từ bờ môi, Giang Nguyên sững người, rất lâu cũng chưa hồi phục lại tinh thần.

Cho đến khi Tuyên Tử Nguyệt ôm chặt lấy hắn, chiếc lưỡi bắt đầu khuấy động trong miệng của hắn, lúc này Giang Nguyên mới phản ứng lại, cố gắng ức chế sự rung động trong lòng, ngẩng đầu né tránh đôi môi của Tuyên Tử Nguyệt, thấp giọng nói:

- Tử Nguyệt, cô uống say rồi.

- Không, em không có say, em không có say.

Tuyên Tử Nguyệt ôm chặt lấy cổ Giang Nguyên, điên cuồng hôn hân, vừa hôn vừa lẩm bẩm:

- Có lẽ em chỉ có thể tránh được vài ngày, cũng phải có lúc quay về. Nhưng em muốn cùng anh trải qua những ngày tháng vui vẻ. Em muốn cho anh tất cả của em.

- Có lẽ sang năm chúng ta đã không còn gặp lại nữa. Em không muốn mình có bất kỳ tiếc nuối nào.

Hơi thở Tuyên Tử Nguyệt có chút nặng nề, nhẹ nhàng thì thầm bên tai Giang Nguyên, khiến cho hân muốn bốc hỏa.

Nhưng cũng may ý chí của Giang Nguyên cực kỳ kiên định. Hân biết Tuyên Tử Nguyệt là cô gái như thế nào. Hân rất thích cô, thậm chí còn có chút động tâm. Nhưng hân tuyệt đối không muốn trong trường hợp như thế này mà chiếm lấy Tuyên Tử Nguyệt.

Hân có thể cảm giác được Tuyên Tử Nguyệt rất ngây ngô, thậm chí hiểu rõ suy nghĩ của Tuyên Tử Nguyệt nhưng hân lại không rõ suy nghĩ của mình. Hân biết nếu hân thật sự muốn Tuyên Tử Nguyệt, tuyệt đối sẽ không phải trong tình huống như thế này.

Tuyên Tử Nguyệt bị đẩy ra, lẳng lặng nhìn Giang Nguyên, ánh mắt tràn đầy sự cô đơn:

- Thì ra trong lòng của anh, em một chút cũng không quan trọng.

- Không.

Giang Nguyên nắm lấy hai vai của Tuyên Tử Nguyệt, nhìn thẳng vào cô, mỉm cười nói:

- Cô trong lòng tôi rất quan trọng, nhưng tôi không thể trong tình huống này mà làm chuyện đó với cô được.

- Nếu có một ngày, chúng ta có thể ở cùng với nhau. Tôi hy vọng chúng ta sẽ có một kết cục tốt đẹp mà không phải thế này.

Đây là lần đầu tiên Giang Nguyên nhìn thấy Tuyên Tử Nguyệt luôn đứng cảm kiên cường rơi lệ.

- Nhưng em lại không có cách nào đợi được đến ngày đó.

Tuyên Tử Nguyệt lắc đầu, nước mắt giống như mưa rơi xuống.

- Qua tết, em sẽ phải về nhà. Cho dù em không về, người trong nhà cũng sẽ tìm được em.

Giang Nguyên nhẹ nhàng ôm Tuyên Tử Nguyệt vào lòng, ngẩng đầu nhìn trần nhà, nhẹ nhàng thở hắt ra.

Im lặng một lúc, Giang Nguyên nói:

- Nếu như cô đã không muốn gả cho Tề Nhạc Minh, vậy thì không gả.

- Vô dụng thôi. Nhà của em sẽ không đồng ý.

Tuyên Tử Nguyệt ôm chặt lấy thắt lưng Giang Nguyên, dựa đầu vào vai hắn, giống như muốn tìm kiếm sự ấm áp từ hắn.

- Hơn nữa, Tề gia tuyệt đối sẽ không cho phép xuất hiện chuyện này.

Tuyên Tử Nguyệt nói.

Giang Nguyên mỉm cười nói:

- Tề gia và tôi dù sao cũng đã là cục diện không chết không thôi, cũng chẳng có gì phải sợ.

- Không sao đâu, nếu cô không muốn lấy chồng, vậy thì không cần phải lấy chồng.

Giang Nguyên vỗ lưng Tuyên Tử Nguyệt, kiên định nói:

- Hãy tin tưởng tôi.

Nghe Giang Nguyên nói xong, Tuyên Tử Nguyệt cũng ngừng khóc, chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm Giang Nguyên, muốn tìm trên mặt hắn một sự tin tưởng nào đó.

Nhưng cô chỉ nhìn Giang Nguyên một lúc rồi mỉm cười, lắc đầu nói:

- Anh không biết nhà của em và Tề gia mạnh như thế nào đâu. Cho dù bây giờ anh đã có thân phận và địa vị như thế, lại có được Dương gia ở đằng sau, nhưng cũng không cách nào làm được.

- Tôi đã nói, hãy tin tưởng tôi.

Giang Nguyên vẫn mỉm cười nắm lấy vai Tuyên Tử Nguyệt:

- Tề gia đã nhiều lần cho người đến giết tôi, nhưng bọn họ chưa bao giờ thành công. Nếu tôi đã nói cô không muốn lấy chồng, vậy thì không cần phải lấy chồng.

- Không ai có thể bắt buộc được cô.

Chương 398: Có khách tới

Buổi sáng, cả Phan Hiểu Hiểu và Tuyên Tử Nguyệt đều chưa thức dậy.

Đối với Phan Hiểu Hiểu, cho dù cô không có uống say, buổi sáng cũng không thức dậy sớm. Còn Tuyên Tử Nguyệt, xem như phát tiết một chút, để bản thân bình tĩnh lại. Hôm nay không dậy sớm cũng là chuyện bình thường.

- Bác sĩ Giang, tôi đã pha trà mật ong, cậu có muốn uống một chút hay không?

Vị đầu bếp mập vẫn chu đáo như cũ, mỉm cười đưa lên một tách trà mật ong. Loại trà này có thể nói rất tốt cho những người hay bị đau đầu sau khi uống rượu.

Mặc dù Giang Nguyên không có chút nào là không thoải mái, nhưng vẫn mỉm cười nói lời cảm ơn vị đầu bếp mập.

Vừa ăn sáng vừa uống trà, Giang Nguyên suy nghĩ một chút rồi rút điện thoại, nhìn một dãy số mà trước giờ hẳn chưa từng gọi, chần chờ một chút rồi buông điện thoại xuống. Mặc kệ thế nào, cũng

chỉ còn vài ngày nữa là đến lễ mừng năm mới, việc này phải chờ đến qua tết rồi tính.

Ăn sáng xong, Giang Nguyên bước ra sân lái xe đi làm. Chỉ là khi lơ đãng nhìn vào kính chiếu hậu, hắn nhìn thấy một bóng dáng xinh đẹp đang lặng yên đứng trên ban công nhìn xuống.

Khóe miệng Giang Nguyên vểnh lên, sau đó chạy xe về phía bệnh viện.

Chuyện tấn công bác sĩ mấy ngày trước, cuối cùng cũng đã có kết quả. Dù sao thì hung thủ vẫn còn đang nằm viện, một người cũng không thể trốn được. Về phần trên mạng, thật ra cũng chẳng có phát hiện gì đặc biệt. Những người này chỉ là cố ý tạo xu thế trên mạng, hình thành ấn tượng xấu về bệnh viện Đa khoa ba quân chủng.

Bệnh viện cũng đã trở lại yên tĩnh. Điểm duy nhất khác biệt chính là Giang Nguyên mỗi ngày đi làm phải đáp lại lời chào hỏi của nhiều người hơn thôi.

Sau khi giao ban xong, dẫn Từ Hiếu Linh đi kiểm tra phòng xong thì đã hơn 10h. Giang Nguyên vừa đi vừa nói:

- Vết thương của một bệnh nhân bị sưng đỏ, không loại trừ có dấu hiệu bị nhiễm trùng. Cho nên, cô tăng lượng thuốc kháng sinh lên, tránh xuất hiện chuyện ngoài ý muốn.

- Tôi cũng có chú ý việc này, nhưng cảm giác không rõ cho lắm.

Từ Hiếu Linh suy nghĩ một chút rồi gật đầu:

- Vậy chúng ta nên dùng loại thuốc kháng sinh gì?

- Bây giờ chỉ dùng có ba liều thôi phải không? Đổi thành bốn liều đi.

Giang Nguyên cau mày rồi nói. Bây giờ dùng thuốc kháng sinh liều cao là cần thiết, nhưng phải có hiệu quả. Đặc biệt là đối với những vết thương hở bên ngoài. Một khi vết thương không khống chế được tình trạng nhiễm trùng, ngược lại sẽ rất phiền phức.

- Vàng.

Từ Hiếu Linh gật đầu, sau đó ôm chồng bệnh án bước vào phòng làm việc của Giang Nguyên.

Sau khi ngồi xuống, Giang Nguyên tiện tay cầm một quyển bệnh án, ký tên vào bên dưới, sau đó nói:

- Dùng thuốc gì, cân đối như thế nào, cô tự quyết định nhé.

Nghe Giang Nguyên nói, Từ Hiếu Linh có chút sửng sốt, rồi vui mừng gật đầu.

Lúc trước, Giang Nguyên vừa xem bệnh án, vừa nói cho cô biết nên tăng giảm loại thuốc gì, nhưng hôm nay, khi kiểm tra phòng, hẳn chỉ nói sơ qua, bây giờ lại bảo cô tự kê đơn, điều này đối với cô chính là một sự tín nhiệm trọn vẹn, đồng thời cũng là một sự khảo nghiệm.

Đối với tình huống như vậy, Từ Hiếu Linh đương nhiên là vui mừng lẫn sợ hãi. Bởi vì bọn họ là bác sĩ chuyên tu, cũng phải được người hướng dẫn của mình tín nhiệm, từng bước một tiến dần đến thời điểm không cần người hướng dẫn chỉ điểm nữa.

Lập tức Từ Hiếu Linh cầm lấy quyển bệnh án.

Bắt đầu mở ra.

Cứ như thế mà hai người tôi một quyển, anh một quyển, tốc độ so với lúc trước tăng lên rất nhiều.

Sau khi kê đơn cho quyển bệnh án cuối cùng, Từ Hiếu Linh cẩn thận đặt trước mặt Giang Nguyên, đồng thời không nhịn được mà len lén nhìn hắn. Góc nghiêng thần thánh, sống mũi cao ngất, đôi môi cong lên, đột nhiên cô cảm thấy trái tim mình loạn nhịp.

Ban đầu Giang Nguyên cũng không phát hiện được chuyện gì, nhưng với thánh giác kinh khủng của mình, hẳn mơ hồ nghe được tiếng trống ngực bình bịch của Từ Hiếu Linh bên cạnh, giống như sợ hãi một điều gì đó mà đập nhanh hơn.

Không khỏi quay sang nghi hoặc nhìn cô, thấy gương mặt của cô

có chút đồ bưng, liền hỏi:

- Hiểu Linh, có chỗ nào không thoải mái sao?

- A, không có, không có.

Thấy Giang Nguyên đột nhiên quay sang, Từ Hiểu Linh lại càng hoảng hốt, vội vàng lắc đầu.

Nhìn biểu hiện của Từ Hiểu Linh, Giang Nguyên thật sự cảm thấy rất nghi hoặc. Nhưng Từ Hiểu Linh lại không giống như có vấn đề, hẳn cũng không muốn suy nghĩ vấn đề này quá nhiều, lại tiếp tục cúi đầu xem bệnh án.

Giang Nguyên vừa mới ký tên vào một bệnh án, lúc này điện thoại đột nhiên reo lên.

Nhìn qua, là Viện trưởng Triệu gọi đến. Giang Nguyên tiện tay nhấn nút nghe:

- Chào Viện trưởng Lý.

- Chủ nhiệm Giang, có một vị lãnh đạo đến tìm cậu. Nếu cậu có thời gian thì đến phòng tiếp khách một lát.

Viện trưởng Lý nói rất khách sáo, nhưng ngữ điệu rõ ràng là có ý thúc giục.

Nghe Viện trưởng Lý nói, Giang Nguyên có chút nghi hoặc. Có lãnh đạo nào lại chạy đến bệnh viện tìm hắn chứ? Theo lý, nếu là lãnh đạo cao tầng, chỉ cần gọi điện, hắn sẽ chạy đến ngay. Nhưng bây giờ lại đích thân đến tìm hắn, lại còn bảo Viện trưởng Lý thúc giục, Giang Nguyên đúng là có chút khó hiểu.

- Được, tôi ký xong hai bệnh án là sang ngay.

Thấy đã làm xong mọi việc, Giang Nguyên rất nhanh ký hết số bệnh án còn lại rồi giao cho Từ Hiểu Linh:

- Được rồi, tôi có khách cần gặp. Có chuyện gì thì gọi điện thoại cho tôi.

- Vâng, anh đi đi, hẳn là không có việc gì đâu.

Lúc này, Từ Hiếu Linh cố gắng lắm mới có thể bình phục lại được, vội vàng đáp lời.

Giang Nguyên mỉm cười, sau đó xoay người bước ra khỏi phòng, đi về phía thang máy.

Không bao lâu sau, Giang Nguyên đã bước vào tòa nhà hành chính. Trên đường đi, chào hỏi mọi người xong, hẳn mới bước đến phòng tiếp khách, nhẹ nhàng gõ cửa.

Lúc này, bên trong rất nhanh có người bước ra mở cửa. Người mở là Viện trưởng Lý. Thấy Giang Nguyên bước vào, liền mỉm cười:

- Chủ nhiệm Giang, cuối cùng thì cậu cũng đã đến. Có một vị lãnh đạo chờ cậu lâu lắm rồi.

Giang Nguyên nhìn về phía sau Viện trưởng Lý, liền nhìn thấy La y sư đang mỉm cười với hẳn, bên cạnh còn có Vương Mịch và Tôn Nghị, không khỏi ngẩn người.

Sáng nay hẳn còn định gọi cho La y sư, thật không nghĩ đến La y sư lại xuất hiện trước mặt hẳn.

Lập tức cười nói:

- La lão, tại sao ngài lại đến đây?

- Haha, có việc cần cậu hỗ trợ, đương nhiên là đến rồi.

La y sư cũng không rụt rè, mỉm cười nói.

Dứt lời, liền quay sang Viện trưởng Lý, cười nói:

- Viện trưởng Lý, phiền ngài cho tôi nói chuyện riêng với bác sĩ Giang một chút.

Vốn Viện trưởng Lý cũng không nghĩ đến Giang Nguyên lại có quen biết với vị bác sĩ có lai lịch thần bí này. Bởi vì ông chỉ là nhận được điện thoại của bên văn phòng Quân ủy, biết vị La lão này là một người rất được thượng cấp coi trọng, cho nên mới sốt

ruột gọi Giang Nguyên đến.

Nghe La lão nói, Viện trưởng Lý vội vàng gật đầu:

- Vâng, mọi người có từ từ trò chuyện. Nếu có việc gì thì cứ gọi cho tôi.

- Vâng, cảm ơn Viện trưởng Lý.

La y sư gật đầu nói.

Viện trưởng Lý không dám chần chừ, mỉm cười với Giang Nguyên một cái rồi vội vàng rời khỏi phòng khách, tiện tay đóng cánh cửa lại.

- Nào, bác sĩ Giang, mời ngồi. Hơn mười ngày không gặp, danh tiếng của bác sĩ Giang càng lúc càng lên. Haha...

La y sư cười lớn, nói.

Nghe La y sư nhắc đến chuyện này, gương mặt Giang Nguyên hiện lên sự xấu hổ, nói:

- La lão đang chê tôi đấy. Mà cũng không còn biện pháp.

- Haha, bác sĩ Giang là nam tử hán đại trượng phu, trong chuyện này có cái gì mà không chịu được chứ.

Nói đến đây, La y sư nhin không được hừ khế:

- Bây giờ có một số người càng lúc càng kiêu ngạo,

Nhìn vẻ mặt phần nộ của La y sư, Giang Nguyên cười khổ nói:

- Mấy người kia chỉ là lưu manh, hơn nữa dựa vào vụ tấn công bác sĩ lần này mà kiếm tiền. Tên đầu lĩnh bị đối phương xui khiến nên mới mê muội. Cũng không còn biện pháp.

- Loạn rồi, loạn rồi.

La y sư lắc đầu, sau đó thở dài:

- Thật không ngờ bây giờ lại có loại người dựa vào việc này mà

kiếm tiền. Đúng là sỉ nhục của giới y học mà.

Giang Nguyên hiểu rất rõ ý tứ của La y sư, cũng chỉ biết thở dài. Mấy năm nay, trong giới y học xuất hiện một số người có đạo đức bại hoại. Nếu không, làm sao đến mức như thế này?

La y sư thở dài, sau đó cười nói:

- Thôi đi, nói mấy chuyện này sẽ làm ảnh hưởng đến tâm trạng của chúng ta. Chúng tôi nói chuyện chính đi.

- Chuyện chính?

Giang Nguyên có chút sửng sốt, sau đó cười nói:

- Không biết lần này La lão tìm đến tôi là có việc gì không?

- Bác sĩ Giang, chuyện mà tôi đã từng đề cập với cậu lúc trước, cậu còn nhớ rõ không?

Giang Nguyên giật mình, trong lòng liền vui lên. Hắn đang định hỏi La y sư chuyện này, ai ngờ ông ấy lại chủ động đề cập đến, lập tức cười nói:

- Nhớ, đương nhiên là nhớ rồi.

Chương 399: Rầu rĩ về việc tấn chức

Thấy Giang Nguyên gật đầu, biểu hiện có nhớ, La y sư liền mỉm cười.

Còn Vương Mịch và Tôn Nghị bên cạnh thì liếc mắt nhìn nhau, ánh mắt hiện lên sự cổ quái. Hai người biết rất rõ, kỳ thật lần này La y sư đến đây chủ yếu là muốn thu hoạch tài liệu thí nghiệm trên người Giang Nguyên, tiến hành thêm một bước nghiên cứu, nhưng La y sư đột nhiên nhắc đến chuyện này, xem ra là có ý định nhận Giang Nguyên vào Thiên Y Viện. Đến lúc đó muốn nghiên cứu cũng tiện hơn. Chỉ cần có Giang Nguyên ở đó, muốn lấy máu hay gì đó cũng sẽ đơn giản hơn nhiều.

Giang Nguyên thật ra cũng không chú ý đến vẻ mặt của Vương Mịch và Tôn Nghị bên cạnh. Trong lòng hắn vẫn nhớ kỹ chuyện của Thiên Y Viện. Dù sao lần này chuyện của Tuyên Tử Nguyệt, nếu không có Thiên Y Viện làm hậu thuẫn, hắn thật đúng không có cách nào giải quyết.

Vốn hắn định sáng nay gọi điện thoại cho La y sư, nhưng nghĩ đến sắp tới lễ mừng năm mới nên đành để sang một bên. Nhưng nếu La y sư đã tìm đến, như vậy hắn cũng muốn xác nhận một chút. Dù sao hắn vẫn còn có rất nhiều băn khoăn khi tiến vào Thiên Y Viện. Hắn không biết Thiên Y Viện rốt cuộc có quy định như thế nào.

Trên người hắn có rất nhiều bí mật không thể nói cho người ta biết, nhưng lại có rất nhiều việc cần hắn làm. Nếu Thiên Y Viện hạn chế nghiêm ngặt, một khi tiến vào thì sẽ bị hạn chế. Giang Nguyên lo lắng nhất chính là chuyện này.

- Cậu lo lắng chuyện gì?

La y sư nhìn Giang Nguyên. Ông thật sự muốn tiến cử Giang Nguyên vào Thiên Y Viện. Dù sao cũng là đệ tử của cố nhân. Vị cố nhân đó một thân y học kiệt xuất khiến cho ông vô cùng ngưỡng thức. Nếu đối phương đã có sâu xa với Thiên Y Viện, hơn nữa năng lực cũng đã đủ, như vậy nếu hắn có thể tiến vào Thiên Y Viện, đây chính là chuyện tốt.

Gương mặt Giang Nguyên hiện lên chút do dự, nhưng rất nhanh nói với La y sư:

- La lão, tôi đồng ý gia nhập Thiên Y Viện, nhưng có chút vấn đề tôi muốn tìm hiểu rõ.

-Ồ, là vấn đề gì?

La y sư vẫn rất bình tĩnh. Mặc dù Thiên Y Viện có rất nhiều mối quan hệ với nhiều người, nhưng dù sao Giang Nguyên và Thiên Y Viện không hề quen biết. Cho nên có nghi vấn cũng là chuyện bình thường.

Giang Nguyên cười nói:

- Tôi không rõ ràng lắm sau khi gia nhập Thiên Y Viện thì sẽ trở thành người như thế nào? Hoặc có thể nói là có bị ước thúc hay hạn chế gì không? Có cần làm gì cho Thiên Y Viện không?

Nghe Giang Nguyên hỏi, La y sư cau mày, sau đó cười nhẹ, lắc đầu nói:

- Hạn chế của Thiên Y Viện đối với người cũng không nghiêm khắc lắm. Nếu cậu có thể trở thành bác sĩ chính thức, chỉ cần cậu tuân theo kỷ cương của viện, hơn nữa hoàn thành nhiệm vụ mà Thiên Y Viện giao cho, vậy thì không ai có thể can thiệp vào chuyện của cậu, mà cậu còn có thể thu được rất nhiều tài liệu của Thiên Y Viện, giúp cậu gia tăng năng lực.

- Ồ?

Nghe đến đó, hai mắt Giang Nguyên có chút sáng lên.

Nếu thật là như thế thì tốt quá rồi.

Nhưng lúc này Giang Nguyên trong lúc lơ đãng nhìn thấy vẻ trào phúng trong mắt Tôn Nghị, trong lòng cảnh giác. Chẳng lẽ...

Nghĩ đến đây, thoáng chút trầm ngâm, Giang Nguyên liền nhìn ra được điểm mấu chốt:

- La lão, tôi xin hỏi một vấn đề nữa. Khi tôi gia nhập Thiên Y Viện, có phải sẽ trở thành bác sĩ chính thức hay không?

Giang Nguyên vừa nói xong, ánh mắt La y sư liền hiện lên sự tán thưởng. Ông thật không nghĩ đến Giang Nguyên đã nắm bắt được điểm mấu chốt trong đó. Với năng lực của hắn, cùng với việc hắn có quan hệ sâu xa với Thiên Y Viện, La y sư lại đích thân đến mời, việc Giang Nguyên gia nhập Thiên Y Viện sẽ không thành vấn đề.

Nhưng mấu chốt chính là điểm mà Giang Nguyên nhắc đến.

Nên biết rằng Thiên Y Viện bồi dưỡng ra một bác sĩ đều là bồi dưỡng từ dưới đi lên, phải thông qua vô số khảo nghiệm mới có thể trở thành sinh viên thực tập, bác sĩ kiến tập và bác sĩ thực tập mới có thể trở thành bác sĩ chân chính của Thiên Y Viện.

Muốn thông qua ba cấp này, những người trẻ tuổi phải mất gần hai mươi năm cố gắng, sau ba mươi tuổi mới có khả năng trở thành một bác sĩ cấp ba ba.

Nhưng Giang Nguyên lại chưa từng tiếp nhận sự bồi dưỡng của Thiên Y Viện. Nếu thông qua quy định, La y sư cảm giác Giang Nguyên sẽ trở thành bác sĩ thực tập. Dù sao năng lực của hắn cũng chỉ đạt đến bước này.

Nếu Giang Nguyên muốn trở thành bác sĩ hạng ba, loại khả năng này là cực kỳ nhỏ bé.

Nhưng mặc kệ thế nào, bác sĩ thực tập của Thiên Y Viện đã là khó lường rồi. Cho dù là Vương Mịch hay là Tôn Nghị, đều được phá lệ phê chuẩn tham gia khảo hạch bác sĩ thực tập, tuổi tác cũng chỉ lớn hơn Giang Nguyên một hai tuổi. Những người khác lại còn phải mất hơn hai năm nữa. Lúc này Giang Nguyên mới 24 tuổi, trở thành bác sĩ thực tập là không sai.

Muốn thuận lợi trở thành bác sĩ cấp ba, Giang Nguyên phải tiếp nhận sự huấn luyện cao độ của Thiên Y Viện và một kỳ khảo hạch. Mà quá trình này phải mất đến mấy năm.

Suy nghĩ một chút, La y sư nói:

- Điều này cũng không nhất định, nhưng tôi cho rằng cậu sẽ có thể trở thành bác sĩ thực tập của Thiên Y Viện. Sau đó tham gia bồi dưỡng và học tập, được thăng chức bác sĩ cấp ba cũng không thành vấn đề.

La y sư vừa nói xong, sắc mặt Tôn Nghị liền có chút biến đổi. Mặc dù y thừa nhận năng lực của Giang Nguyên không thua kém y, thậm chí còn có thể mạnh hơn một chút, nhưng chỉ một chút mà thôi. Thật không ngờ La y sư lại nói Giang Nguyên có thể thăng lên đồng cấp bác sĩ thực tập với y.

Nghĩ đến đây, trong lòng y cảm thấy rất buồn bực. Phải biết rằng nếu y và Vương Mịch không nhờ sự đề bạt của ông ngoại y, bây giờ bọn họ vẫn còn là bác sĩ kiến tập. Còn Giang Nguyên trước mắt, chẳng những được phê duyệt tiến vào Thiên Y Viện, mà còn được thăng chức bác sĩ thực tập. Càng nghĩ y lại càng có cảm giác

muốn học máu.

Y chịu khổ ở Thiên Y Viện mười mấy hai mươi năm mới đạt được cấp bậc này, còn Giang Nguyên đáng chết vừa tiến vào đã được thăng lên làm bác sĩ thực tập. Tâm lý của y làm thế nào mà thăng bằng lại được?

Vương Mịch bên cạnh thì vẫn bình tĩnh. Đối với cô mà nói, cô thật sự bội phục Giang Nguyên. Giang Nguyên có thể trở thành bác sĩ thực tập ngang hàng với cô cũng là chuyện đương nhiên. Cho nên cô cũng không có vẻ mặt gì đặc biệt.

Hơn nữa, nếu Giang Nguyên có thể trở thành đồng nghiệp của cô ở Thiên Y Viện, cô thật ra rất vui. Cô cực kỳ hứng thú đối với Giang Nguyên. Bất luận là năng lực tự khôi phục kỳ hay là năng lực bản thân của hắn đều làm cho cô rất tò mò.

Nhưng Giang Nguyên nghe xong lời của La y sư thì trầm xuống. Hắn biết được bác sĩ thực tập là như thế nào, hắn là cùng cấp bậc với Vương Mịch và Tôn Nghị.

Nhưng rất rõ ràng, lần khảo hạch trước là do La y sư tiến hành. Bây giờ cả hai đều được đi theo La y sư, nhưng phải trải qua mấy năm bồi dưỡng và học tập. Mấy năm này tất nhiên là sẽ bị hạn chế.

Nghĩ đến đây, Giang Nguyên cười khổ, sau đó nhìn La y sư:

- Chẳng lẽ không thể trực tiếp thăng chức làm bác sĩ...cấp ba sao?

Giang Nguyên nói xong, vẻ trào phúng trên gương mặt Tôn Nghị lại càng đậm. Bác sĩ cấp ba để làm như vậy sao? Cho dù là bọn họ, tiếp tục ma luyện thêm năm năm, tỷ lệ có thể thông qua được khảo hạch là rất thấp. Tham gia khảo hạch hàng năm, nhiều nhất cũng chỉ chưa đầy 3% người có thể vượt qua. Giang Nguyên cậu chẳng lẽ lại muốn một bước lên trời?

Hắc hắc, có muốn nghĩ cũng đừng nghĩ như vậy chứ? Một người chưa từng trải qua Thiên Y Viện bồi dưỡng, có thể thăng cậu làm bác sĩ thực tập đã là nể mặt cậu lắm rồi, lại có muốn cóc há to miệng, thật sự là không biết trời cao đất rộng.

Lúc này, ngay cả Vương Mịch cũng bắt đầu mỉm cười, âm thầm lắc đầu.

La y sư lại nhìn Giang Nguyên, bắt đầu giải thích:

- Giang Nguyên, cậu có biết bác sĩ cấp ba đại diện cho cái gì không? Tôi sẽ nói cho cậu nghe. Trong lịch sử Thiên Y Viện chúng tôi, trong vòng một trăm năm, ngoại trừ năm mươi năm trước có một bác sĩ 25 tuổi đạt được cấp bậc bác sĩ cấp ba thì chưa từng có người nào có thể trước ba mươi mà qua được.

- Cho nên, có vài thứ không thể nóng lòng, chỉ có thể đi từng bước một. Nếu cậu gia nhập Thiên Y Viện, với năng lực và tài trí của cậu, tôi cam đoan cậu nhất định có thể tấn cấp bác sĩ cấp ba năm 29 tuổi, trở thành đệ nhất nhân sau này.

Nói đến đây, gương mặt La y sư cũng hiện lên sự kiêu ngạo. Nếu ông dẫn Giang Nguyên vào Thiên Y Viện, với tư lịch của ông, tất nhiên sẽ trở thành sư phụ của Giang Nguyên. Chỉ cần bồi dưỡng năm mươi năm, chưa đến ba mươi tuổi đã tấn chức bác sĩ cấp ba, đây thật sự là một vinh dự lớn lao.

Những Giang Nguyên dường như không hưng phấn như La y sư, vẫn cau mày. 29 tuổi, vậy hẳn còn những năm năm nữa. Hẳn làm sao mà chịu được việc chôn mình trong Thiên Y Viện mất năm năm. Những chuyện mà hẳn cần làm làm sao mà hoàn thành?

Nếu đợi sau năm năm, lúc đó sẽ phát sinh biến cố gì?

Nhìn Giang Nguyên cau mày, Vương Mịch bên cạnh cũng khẽ cười. Giang Nguyên này đúng là không biết nặng nhẹ. La y sư đã nói như thế, hẳn lại còn không hài lòng.

Chương 400: Là đàn ông, xông lên được thì cứ xông

- Như thế nào? Cậu vẫn không hài lòng?

Nhìn Giang Nguyên cau mày, cặp lông mày hoa râm của La y sư

cũng có chút nhú lại, sau đó hỏi.

Nghe giọng nói có chút bất mãn của La y sư, Giang Nguyên biết hẳn nên đưa ra một quyết định. Nếu hẳn làm cho La y sư thật sự tức giận, cái được không đủ bù cái mất. Nhưng hẳn cũng biết, thứ mà hẳn muốn nhất định phải tranh thủ, vạn nhất không được nữa thì mới thôi.

Cho nên Giang Nguyên cắn răng nói:

- La lão, có lẽ tôi biết sẽ rất khó, nhưng nếu như có thể, tôi muốn ngài giúp tôi thử một lần.

- Thử một lần?

Sắc mặt La lão cứng đờ. Ông thật không nghĩ đến Giang Nguyên lại kiên trì muốn trở thành bác sĩ cấp ba như vậy.

Tôn Nghị bên cạnh rốt cuộc đã không nhịn được nữa, nhìn sắc mặt La y sư cũng có chút khó coi, lập tức hừ một tiếng:

- Giang Nguyên, cậu đừng tưởng rằng Thiên Y Viện chúng tôi giống như cái chợ ngoài đường, muốn chọn thứ gì thì chọn. Cậu trở thành một bác sĩ thực tập đã là La lão dốc lòng giúp cậu rồi. Cậu có biết trở thành bác sĩ cấp ba khó khăn như thế nào không? Cậu đừng đề cao bản thân mình quá như vậy.

Tôn Nghị nói đến đây liền bị La y sư giơ tay chặn lại. Lúc này, La y sư yên lặng nhìn Giang Nguyên, ánh mắt dần dần lạnh lại, khiến Giang Nguyên phát hoảng trong lòng.

Trong lúc Giang Nguyên đang lo lắng, không biết có nên đồng ý hay không, La y sư thở hắt ra, lên tiếng hỏi.

- Cậu thật sự muốn làm bác sĩ cấp 3?

- Hả, dạ vâng.

Giang Nguyên vội vàng gật đầu liên tục.

- Khẳng định?

La y sư hỏi lại lần nữa.

- Khẳng định.

Giang Nguyên trầm giọng đáp.

- Được, nếu cậu đã tự tin như vậy, vậy tôi sẽ giúp cậu.

La y sư nhìn Giang Nguyên, nói tiếp:

- 15 tháng Giêng sang năm là ngày hội mỗi năm một lần của Thiên Y Viện. Tôi sẽ ở trong đại hội này mà đề xuất cậu, đồng thời cũng mời thêm hai vị Thiên Y sư liên hợp đề cử cậu tham gia khảo nghiệm bác sĩ cấp 3. Khi đó, cậu phải xuất ra năng lực, biểu hiện cho các vị Thiên y sư xem.

- Nếu như cậu được bọn họ tán thành, đến lúc đó cậu sẽ trở thành bác sĩ cấp 3. Nhưng nếu cậu thất bại, ngay cả tư cách bác sĩ thực tập cậu cũng không còn, chỉ có thể bắt đầu từ bác sĩ kiến tập mà thôi.

La y sư vừa nói xong, Vương Mịch và Tôn Nghị đều kinh hô, rõ ràng là bị lời nói của La y sư chấn động.

Hai mắt Giang Nguyên nheo lại. Nghe lời nói của La y sư, không cần nghe hai tiếng kinh hô của hai người bên cạnh, hẳn cũng biết lần này chỉ sợ La y sư sẽ xuất ra nỗ lực không nhỏ.

- Tại sao La y sư lại giúp mình? Tuyệt đối không phải chỉ là lý do mình là cháu bạn tốt của ông.

Nhưng mặc kệ thế nào, Giang Nguyên cũng không cự tuyệt lời đề nghị này, ngẩng đầu nhìn La y sư, nói:

- Vậy xin hỏi La lão, ngài nguyện ý giúp tôi như thế là cần tôi làm những gì?

Nghe Giang Nguyên hỏi, La y sư chậm rãi gật đầu, sau đó nói thẳng:

- Tôi chỉ muốn 500ml máu và một ít thịt và da trên cánh tay của cậu.

Tôn Nghị và Vương Mịch nghe xong, liếc mắt nhìn nhau, sau đó âm thầm gật đầu. Đúng rồi, nếu La lão đã nguyện ý giúp Giang Nguyên, vậy thì phải lấy lại chút thù lao.

Nếu không phải Giang Nguyên có năng lực tự khỏi bệnh một cách cường đại như vậy, khiến cho La lão cảm thấy hiếu kỳ, La lão sẽ không có khả năng giúp đỡ Giang Nguyên.

Giang Nguyên nghe xong yêu cầu của La lão, tất nhiên là không do dự mà gật đầu.

Đối với hắn mà nói, 500ml máu tính là gì chứ? Người bình thường một lần hiến máu cũng đã 300, 400ml rồi. Hắn cũng sẽ không keo kiệt chút máu này. Cùng lắm thì ăn thêm hai miếng Sơn Tham thôi.

Về phần thịt và da tay, Giang Nguyên cũng không cần. Trước đây hắn bị thương không ít lần, mất hai ba miếng thịt cũng là chuyện bình thường. Dù sao với năng lực tự khỏi của hắn, hiển nhiên không cần lo lắng. Cùng lắm thì hao một hai phần trăm điểm năng lượng mà thôi, cũng không tính là gì.

Thấy Giang Nguyên không chút do dự mà gật đầu, La lão cảm thấy hài lòng vô cùng. Nếu không phải Giang Nguyên đưa ra yêu cầu kia, ông chỉ có thể xin Giang Nguyên 10, 20ml máu mà thôi. Bây giờ xin đến 500ml máu cộng với thịt và da tay, đủ để nghiên cứu rồi. Tuy nói cái giá của hắn bỏ ra không lớn, nhưng miễn cưỡng cũng có thể chấp nhận được.

Đương nhiên, La y sư vẫn chịu thiệt một chút. Nhưng mặc kệ thế nào, bất luận Giang Nguyên thành công hay là thất bại, đều phải nợ ông một phần nhân tình, ngoan ngoãn trở thành đồ đệ hoặc làm trợ thủ cho ông.

- Được rồi, cậu đã đáp ứng thì không nên chậm trễ nữa. Tôi lấy xong sẽ về ngay.

Đã được được mục đích, La y sư hận không thể trực tiếp cắt ngay miếng thịt, rút thêm một chai máu trên người Giang Nguyên rồi mới đi.

- Được, vậy thì bắt đầu thôi.

Giang Nguyên gật đầu. Mặc dù La y sư chỉ hứa miệng, nhưng Giang Nguyên rất tin tưởng La y sư. Nếu đối phương đã đồng ý việc này, kế tiếp chỉ là xem hắc có bản lãnh hay không.

Hắc có bản lãnh hay không, chính bản thân hắc cũng không rõ. Dù sao Thiên Y Viện là một nơi rất thần bí, khiến cho Giang Nguyên vốn vô cùng tự tin cũng bắt đầu có chút hồi hộp.

Vương Mịch rất nhanh rút dụng cụ lấy máu từ trong rương ra.

Thấy đối phương chuẩn bị đầy đủ, Giang Nguyên cười khổ trong lòng. Xem ra La y sư tìm hắc chính là muốn lấy máu của hắc.

Nhưng Giang Nguyên đúng là cam tâm tình nguyện. Dù sao cứ để cho La y sư lấy, còn có tìm được cái gì hay không thì không liên quan đến hắc.

Giang Nguyên rất hợp tác mà vén tay áo lên.

Vương Mịch nhanh chóng găm kim vào mạch máu Giang Nguyên. Giang Nguyên cũng không cảm giác có gì đau đớn, lập tức khen ngợi một câu:

- Thủ pháp của bác sĩ Vương thật là giỏi.

Nghe Giang Nguyên khen, Vương Mịch chỉ mỉm cười.

Hơn mười phút đồng hồ, rất nhanh đã lấy được một bịch máu. Tôn Nghị vội mở cái hòm đông lạnh cao cấp, cẩn thận bỏ bịch máu vào.

Vương Mịch lại giúp Giang Nguyên cầm máu. Sau khi dùng băng cá nhân dán lại miệng kim tiêm, cô lại lấy ra một bộ dụng cụ giải phẫu.

- Bác sĩ Giang, lấy ở cánh tay trước hay là...

Đeo bao tay vào, Vương Mịch mỉm cười hỏi Giang Nguyên.

Giang Nguyên cúi đầu nhìn miếng băng dán nơi cánh tay của mình, cười nói:

- Vậy thì lấy ở cánh tay đi.

Tiện tay vén áo lên lần nữa, duỗi thẳng lên trên bàn, nhìn Vương Mịch lấy ra dung dịch khử trùng, hỏi:

- Muốn lấy bao nhiêu?

- Vì khả năng tự lành của anh rất cao, nên chúng tôi muốn lấy một miếng với kích cỡ 2*8 và lớp da.

Vương Mịch nói.

- 2*8?

Giang Nguyên cau mày. Lấy một miếng lớn như vậy, nếu là người bình thường, sau khi khâu lại, cũng phải mất cả nửa tháng mới khôi phục, cũng không loại trừ sẽ để lại sẹo.

Đương nhiên, đối với hắn mà nói, đây cũng không phải là chuyện phiền phức lắm.

Sau khi khử trùng, Vương Mịch lại lấy ra kim tiêm và một chai thuốc:

- Bác sĩ Giang, bây giờ tôi sẽ tiến hành gây tê cho anh.

- Được.

Giang Nguyên gật đầu, kéo áo lên đến vai.

Những bộ quần phục đang dùng cho mùa đông nên chất liệu khá dày, Giang Nguyên kéo lên mấy lần cũng không kéo lên được đến vai.

Vương Mịch tay Giang Nguyên không còn cách nào liền vội vàng tiến lên hỗ trợ.

Tuy nhiên, bộ quần phục khá dày nên không cách nào vén lên được. Vương Mịch cười khổ, nói:

- Thôi, bác sĩ Giang, hay là anh cởi ra, để tôi khử trùng một lần luôn.

Nhớ đến hình xăm nhàn nhạt trên vai trái, Giang Nguyên cau mày. Tuy nói hình xăm khá nhạt, nhưng sau khi vai của hắn lộ ra, hình xăm này cũng sẽ lộ ra luôn. Giang Nguyên không thể cam đoan hình xăm này có phát ra điều gì lạ thường hay không.

Suy nghĩ một chút, Giang Nguyên cười nói:

- Thôi, cứ để như vậy đi.

- Cứ như vậy?

Vương Mịch sửng sốt, không rõ Giang Nguyên là có ý gì.

Giang Nguyên nói:

- Nào, dao phẫu thuật.

- Sao?

Vương Mịch nhìn tay Giang Nguyên, rồi lại nhìn Giang Nguyên đang mỉm cười, vẫn chưa hồi phục lại tinh thần.

Giang Nguyên lấy ra một con dao giải phẫu từ trong túi giải phẫu ra.

- Đây, đây, bác sĩ Giang, anh còn chưa mang bao tay.

Nhìn Giang Nguyên cứ như vậy mà lấy dao, Vương Mịch không khỏi lạnh giọng kêu lên.

Nghe tiếng kinh hô của Vương Mịch, La y sư và Tôn Nghị cũng ngạc nhiên quay đầu lại.

Chỉ thấy Giang Nguyên nhẹ nhàng hạ dao xuống cánh tay trái của mình.

- Bác sĩ... Còn chưa gây tê mà.

Nhìn động tác của Giang Nguyên, Vương Mịch che miệng, kinh hãi nói.

Giang Nguyên mỉm cười, sau đó ngẩng đầu nhìn Vương Mịch:

- Cầm hộp kháng khuẩn lại đây.

- Hả, à, vàng, vàng.

Nghe Giang Nguyên nói, Vương Mịch từ trong kinh hãi hồi phục lại tinh thần, vội vàng cầm cái hộp đã được khử trùng mang đến.

Nhìn Giang Nguyên dùng dao nhẹ nhàng lướt trên cánh tay, sau đó một miếng thịt cộng da mang theo máu tươi rơi xuống hộp kháng khuẩn.

Vương Mịch cố gắng ức chế sự kinh ngạc, sau đó không nhịn được mà lên nhìn sắc mặt Giang Nguyên, vẫn nhìn thấy hắn đang mỉm cười, không chút miễn cưỡng, trong lòng không khỏi run lên.

Người thanh niên này rốt cuộc mạnh đến cỡ nào.

Chương 401: Chuẩn bị về nhà

Nhìn hộp khử trùng đã được đậy kín, Tôn Nghị vội vàng tiếp nhận, sau đó cẩn thận đặt vào trong hòm giữ lạnh.

Nhưng trong lòng vẫn tràn ngập sự rung động. Hình ảnh Giang Nguyên lạnh lùng đưa dao xuống tay của mình cắt một mảng vừa thịt vừa da trên cánh tay, hơn nữa không hề có vẻ mặt miễn cưỡng vẫn hiện lên rõ ràng trong đầu của y.

- Tàn nhẫn, thật tàn nhẫn.

Nhớ đến người này ngay cả thuốc tê cũng không thêm sử dụng, cứ như vậy mà cắt mình một miếng, trong lòng Tôn Nghị chỉ cảm thấy từng đợt tê dại.

La y sư nhìn Giang Nguyên, ánh mắt cũng hiện lên chút kinh ngạc. Ông chưa phải là chưa từng nhìn thấy người tàn nhẫn, nhưng chỉ bởi vì ngại cởi áo mà tự đưa dao xuống cắt mình thì đây là lần đầu tiên.

Lúc này Giang Nguyên vẫn bình tĩnh như cũ. Làm vậy kỳ thật cũng chỉ bất đắc dĩ mà thôi. Hắn không cởi áo, như vậy sẽ không có

biện pháp tiến hành gây tê. Nếu trong trường hợp đó mà để cho Vương Mịch thực hiện, Giang Nguyên sẽ không yên tâm. Mà đã không yên tâm rồi thì tự mình xuống tay.

Vừa nhanh, vừa chuẩn xác, lại không đau.

Mặc dù cơ hội động dao trên người mình không nhiều nhưng Giang Nguyên vẫn có không ít kinh nghiệm. Trước kia, khi còn đi lính, hẳn không phải chưa từng bị thương. Là bác sĩ cho Cô Lang, có nhiều lúc hẳn phải tự mình xử lý cho mình. Cho nên, đối với việc tiêm hay lấy đạn, hẳn làm không ít. Vì thế, trong mắt người khác, chuyện hẳn làm rất dọa người, nhưng đối với hẳn, đây bất quá chỉ là sự hiển nhiên.

Đương nhiên, đau thì vẫn phải đau rồi.

Vương Mịch nhẹ nhàng đổ dung dịch cầm máu lên vết thương của Giang Nguyên, sau đó lấy ra băng vải giúp hẳn băng bó lại vết thương, vừa băng bó vừa len lén nhìn vào mắt của hẳn.

Cô thật sự rất hiếu kỳ, không hiểu người thanh niên trẻ tuổi trước mắt này rốt cuộc là đang làm cái gì.

Giang Nguyên nhẹ nhàng cầm chai thuốc sát trùng màu trắng không có nhãn hiệu lên mũi ngửi, sau đó nói:

- Hình như có chút giống với bạch dược của Vân Nam.

Vương Mịch mỉm cười đáp:

- Đây là thuốc cầm máu Thiên Y Viện điều chế, cùng loại với Bạch Dược của Vân Nam, cho nên mùi thì không khác nhau nhiều, nhưng hiệu quả mạnh hơn đến ba bốn lần.

Nghe xong, Giang Nguyên gật đầu. Trước đây hẳn rất thích dùng thuốc xịt Bạch Dược Vân Nam, bởi vì giá rẻ, hiệu quả lại không tệ. Cho nên hẳn đối với mùi của Bạch Dược Vân Nam rất quen thuộc. Chỉ là đối với một số vết thương, hiệu quả của Bạch Dược Vân Nam vẫn không đủ.

Bây giờ lại nghe Vương Mịch nói có một loại thuốc xịt cầm máu khác, hiệu quả còn tốt hơn cả cái kia.

Hắn không khỏi có chút hâm mộ. Nếu trước kia hắn có loại thuốc xị này, hiệu quả đối với một vài vết thương sẽ mạnh hơn rất nhiều, cũng không cần luống cuống tay chân trong những tình huống khẩn cấp.

- Được rồi.

Nhìn Vương Mịch băng bó vết thương cho Giang Nguyên xong, La y sư ở bên cạnh hài lòng gật đầu, sau đó nói:

- Giang Nguyên, vất vả cho cậu rồi.

- La lão khách sáo rồi.

Giang Nguyên gật đầu cười nói:

- Hết thủy nhờ vào La lão.

- Yên tâm đi, cậu hãy chuẩn bị sẵn sàng. Qua lễ mừng năm mới, tôi sẽ sắp xếp người liên lạc với cậu.

La y sư mỉm cười gật đầu, sau đó lấy từ trong túi ra một huy hiệu đưa cho Giang Nguyên:

- Đây là huy hiệu của Thiên Y Viện, sau này liên lạc với cậu sẽ thông qua huy hiệu này.

Nhìn huy hiệu hình tròn La y sư đưa tới, Giang Nguyên gật đầu tiếp nhận, sau đó nói:

- Cảm ơn La lão.

- Được rồi, chúng tôi không thể ở lâu.

La y sư nói:

- Nếu có chuyện gì, cậu có thể liên lạc với tôi bất cứ lúc nào.

- Vâng.

Giang Nguyên mỉm cười nói:

- La lão không ở lại ăn bữa cơm sao?

La y sư lắc đầu:

- Không, tôi đến chính là muốn lấy mấy thứ kia. Bây giờ lấy được rồi, hiển nhiên là phải sớm chạy về. Ở phi trường ăn tạm chút gì đó là được.

- Được, để tôi tiễn ngài ra ngoài.

Thấy cửa phòng tiếp khách mở ra, Viện trưởng Lý vội vàng chạy đến, cung kính nói:

- La lão, cũng đã đến giờ cơm rồi, tôi đã bảo người chuẩn bị bữa cơm, xin ngài ở lại nghỉ ngơi một chút, chúng ta có thể dùng cơm với nhau.

Đối với Viện trưởng Lý, La y sư hiển nhiên là không có khách sáo, chỉ mỉm cười:

- Không cần đâu, chúng tôi còn có việc nên xin phép về trước. Cảm ơn ý tốt của Viện trưởng Lý.

Nhìn vẻ mặt lạnh nhạt của La y sư, Viện trưởng Lý biết được La lão chỉ sợ là có an bài khác. Hơn nữa cũng đã đề cập với Giang Nguyên ở bên trong, cũng không ép nữa, chỉ cung kính tiễn mọi người ra ngoài.

Sau khi tiễn ba người La y sư lên xe jeep quân sự, sau đó biến mất ngoài cửa, Giang Nguyên nhìn cánh tay trái của mình, thở phào nhẹ nhõm.

Nhìn thấy Giang Nguyên như vậy, Viện trưởng Lý thật ra không biết cánh tay Giang Nguyên đang bị thương, chỉ tùy ý hỏi:

- Chủ nhiệm Giang, vị La lão này không biết là...

Giang Nguyên cười lắc đầu:

- Thân phận La lão không tiện nói ra, nhưng bọn họ rất mạnh.

- Rất mạnh?

Viện trưởng Lý ngẩn người, sau đó gật đầu, cũng không hỏi nữa.

Là Viện trưởng của một bệnh viện quân đội, ông hiển nhiên biết được có một vài thứ ông có thể biết, nhưng có vài thứ không phải ông có thể biết được.

Rất nhanh mấy ngày trôi qua. Bác sĩ Đào cũng đã chậm rãi khôi phục, bắt đầu quay về làm việc.

Mặc dù bác sĩ Đào đã tiếp nhận lại công việc, nhưng Chủ nhiệm Triệu cũng không giao nhiệm vụ kiểm tra phòng lại cho Giang Nguyên. Giang Nguyên một lần nữa trở nên nhàn nhã.

Bên học viện quân y, bởi vì đã gần đến tết, rất nhiều sinh viên đều háo hức muốn về quê thăm gia đình.

Mất thấy chỉ còn ba bốn ngày nữa sẽ đến lễ mừng năm mới, Chủ nhiệm Triệu dù sao cũng là người có tình. Bọn họ trên cơ bản đều là người Bắc Kinh, thấy bác sĩ Đào đã trở về tiếp nhận lại công việc, liền nói:

- Bác sĩ Giang, mấy ngày vừa qua vất vả cho cậu rồi. Sắp đến tết, nếu cậu muốn về nhà thì ngày mai có thể trở về.

Giang Nguyên dĩ nhiên cũng là có ý này. Mấy năm qua hắn đã không có ở nhà. Nếu đã trở về rồi, mặc kệ thế nào hắn cũng phải nghĩ biện pháp về quê ăn tết với lão gia tử. Thời gian không có hắn, lão gia tử chỉ sợ sống rất khó khăn. Hắn làm cháu, tất nhiên không thể để lão gia tử một mình cô đơn đón tết được.

Lập tức cười nói:

- Chủ nhiệm Triệu, cảm ơn anh. Ngày mai tôi sẽ trở về Vân Giang, hẹn năm sau chúng ta gặp lại.

- Được, được, chúc bác sĩ Giang lên đường bình an, năm mới vui vẻ.

Trước khi tan làm, Giang Nguyên lại chào hỏi với các bác sĩ khác rồi chuẩn bị ra về.

Nhìn phòng làm việc quen thuộc, bỗng dưng hắn có cảm giác nuối tiếc. Bởi vì có lẽ qua năm, hắn không nhất định sẽ còn quay trở lại đây mà làm việc.

Dù sao khi người của Thiên Y Viện đến tìm hần, hần sợ sẽ trực tiếp đến thẳng Thiên Y Viện để khảo hạch.

Nhẹ nhàng thở hắt ra, Giang Nguyên cũng không ở lại quá lâu. Đối với ly biệt, hần đã trải qua rất nhiều, thật ra cũng không đến mức quá khó chịu.

Về đến nhà, Tuyên Tử Nguyệt và Phan Hiểu Hiểu đều có ở nhà. Một ngày qua, hai người sớm chiều ở chung, trên cơ bản cũng kết được tình duyên không cạn, quan hệ rất tốt. Sau khi ăn bữa cơm trưa thịnh soạn do vị đầu bếp mập chế biến, Giang Nguyên chạy đến đại viện Dương gia.

Nhà trẻ bây giờ cũng đã nghỉ. Tiểu Bảo được cô La đón về Dương gia. Giang Nguyên đến đón cậu bé, chuẩn bị ngày mai quay về Vân Giang.

- Trưởng phòng cứ yên tâm đi. Tình huống của cô La rất tốt. Tôi sẽ kê thêm vài đơn thuốc, ngày uống ba lần, có thể cam đoan không xảy ra vấn đề. Ngày thường chú ý hoạt động và dinh dưỡng là ổn.

Đối với những thứ này, Giang Nguyên thật ra cũng không dấn dò nhiều. Dương gia hiển nhiên là có bác sĩ chuyên trách sản khoa chăm sóc. Hần chủ yếu bảo vệ thêm mà thôi.

Nghe Giang Nguyên nói, Dương Vân Dương tất nhiên là vui mừng, rồi rít nói lời cảm ơn.

Sau khi kiểm tra cho cô La xong, Giang Nguyên bước đến thư phòng gặp Dương lão.

- Giang Nguyên, ngày mai định trở về sao?

Dương lão mỉm cười hỏi Giang Nguyên.

Hần gật đầu, cười nói:

- Vâng, chỉ còn vài ngày nữa là đến tết. Công việc ở bệnh viện cũng đã bàn giao xong, ngày mai cháu sẽ trở về.

- Ừm, về nhà ăn tết cùng gia đình là rất quý. Ở đây ta có nhân sâm và linh chi, mang về làm quà cho lão gia tử ở nhà. Tuổi tác của ông

ấy đã cao, cũng nên chăm sóc nhiều hơn.

Dương lão cười nói.

Nhìn mấy cái hộp đã được chuẩn bị bên cạnh, ánh mắt Giang Nguyên hiện lên sự ấm áp. Mặc dù cũng không phải là thứ quý trọng gì lắm, nhưng là người cao nhất trong tổ bảy người, cố ý đem những thứ này tặng cho lão gia tử, đủ để biểu đạt tâm ý của ông rồi.

- Vâng, cảm ơn Dương lão.

Trước khi đi, Giang Nguyên có nói đến chuyện sẽ đến Thiên Y Viện cho Dương lão nghe. Nghe được sang năm mới Giang Nguyên sẽ tiếp nhận khảo hạch của Thiên Y Viện, Dương lão cũng rất kinh ngạc.

Nhưng đây cũng là hy vọng của ông. Nếu Giang Nguyên có thể gia nhập Thiên Y Viện, đó là chuyện tốt. Sau khi nói thêm vài câu, liền tiễn Giang Nguyên ra khỏi thư phòng.

Lái xe chở Tiểu Bảo rời khỏi đại viện Dương gia, Giang Nguyên chạy về khu biệt thự. Phan Hiểu Hiểu và Tuyên Tử Nguyệt đang chờ hẵn, chuẩn bị cùng hẵn đi mua ít đồ về quê ăn tết.

Chương 402: Trở lại thôn nhỏ

Sau khi Giang Nguyên dừng xe, liền bảo Tiểu Bảo chạy vào nhà gọi Tuyên Tử Nguyệt và Phan Hiểu Hiểu.

Nhìn thấy Phan Hiểu Hiểu, Tiểu Bảo liền vui mừng kêu lên:

- Mẹ nuôi.

Nhìn cậu bé chân sáo chạy đến, Phan Hiểu Hiểu mỉm cười thật tươi, ngồi xổm xuống, hai tay ôm lấy Tiểu Bảo, hôn vào trán cậu hai cái thật mạnh, nói:

- Ôi chào, Tiểu Bảo của mẹ. Mẹ nhớ con muốn chết.

Tuyên Tử Nguyệt nhìn Tiểu Bảo, khen một câu:

- Tiểu Bảo thật đáng yêu.

- Tiểu Bảo, gọi dì đi con.

Phan Hiểu Hiểu ôm Tiểu Bảo đến trước mặt Tuyên Tử Nguyệt, cười nói.

- Dì.

Nhìn cô gái xinh đẹp trước mặt, miệng lưỡi Tiểu Bảo đúng là ngọt như mía đường.

- Tiểu Bảo thật là ngoan.

Tuyên Tử Nguyệt không nhịn được mà nhéo má Tiểu Bảo một cái.

- Tiểu Bảo đương nhiên là ngoan rồi.

Mặt Tiểu Bảo có thể nói là dày hơn mặt Giang Nguyên. Nghe có người đẹp khen, liền cao hứng mà lớn tiếng đáp lại.

- Chắc chắc...

Phan Hiểu Hiểu ở một bên cảm thán, sau đó nhìn Giang Nguyên, nói:

- Nhìn cách giáo dục của anh, cũng biết được mặt của Tiểu Bảo cũng dày bằng anh đấy.

- Nói sao thì Tiểu Bảo cũng rất ngoan.

Nói xong, Giang Nguyên không khỏi đắc ý dào dạt.

Hai mỹ nữ cùng với hai soái ca một lớn một nhỏ, đi trên đường Bắc Kinh thật sự rất thu hút. Nhưng Giang Nguyên cố ý đeo thêm một cặp kính đen, nên không ai nhận ra hẳn.

Hôm nay Tiểu Bảo rất vui, lôi kéo mỹ nữ đi trên đường, thiếu điều không bằng ngang mà thôi.

Đi dạo đến gần trưa, mua không ít thứ, nhưng phần lớn trong đó là Phan Hiểu Hiểu bỏ tiền, nói là quà tặng cho lão gia tử và cho Tiểu Bảo.

Đối với điều này, Giang Nguyên cũng không cách nào từ chối, đành phải tiếp nhận.

Mọi người mang theo túi lớn túi nhỏ trở về, cùng nhau ăn một bữa cơm tối.

Vị đầu bếp mập cũng biết được Giang Nguyên và Tuyên Tử Nguyệt sẽ phải về Vân Giang, nên cố tình nấu không ít món ăn đặc sắc, khiến cho mọi người ăn đến bế bụng. Nhưng hôm nay không uống rượu nhiều như hôm qua, chỉ uống một chai mà thôi.

Đây là lần đầu tiên Tiểu Bảo ăn cơm với Giang Nguyên.

Cậu bé ăn rất vui vẻ. Bình thường chỉ ăn có một chén, hôm nay có Phan Hiểu Hiểu và Tuyên Tử Nguyệt dỗ cậu ăn, nên ăn liền hai chén.

Ăn xong bữa cơm, quản gia là bác Lý liền đưa cho Giang Nguyên một bản chứng minh nhân dân. Tuyên Tử Nguyệt không có chứng minh thư, căn bản không lên được máy bay. Cho nên Giang Nguyên liền nhờ Dương Vân Dương chuẩn bị việc này, tùy tiện tìm

một cái tên để có thể trở về.

Sáng hôm sau, mọi người ăn xong bữa sáng, Phan Hiểu Hiểu liền lái xe đưa ba người đến sân bay.

Nhìn hai người dẫn theo Tiểu Bảo sắp qua cửa an ninh, Phan Hiểu Hiểu nhìn hai người, sau đó nói với Giang Nguyên:

- Sang năm tôi sẽ đến Vân Giang chơi, anh nhớ đến phi trường đón tôi đấy.

- Được rồi, yên tâm đi. Chờ cô có thời gian, cứ gọi điện thoại cho tôi.

Đối với Phan Hiểu Hiểu, Giang Nguyên cũng có chút cảm giác thua thiệt cho cô, nên vội vàng gật đầu đáp lời.

Tiểu Bảo được Giang Nguyên ôm trong lòng, liền ôm lấy cổ Phan Hiểu Hiểu, nói:

- Mẹ nuôi, mẹ theo mọi người về nhà ba nhé.

Nghe Tiểu Bảo nói như vậy, vẻ bất đắc dĩ trên gương mặt Phan Hiểu Hiểu càng sâu hơn, hôn Tiểu Bảo một cái rồi nói:

- Xin lỗi Tiểu Bảo, chờ mấy ngày nữa mẹ nuôi đến tìm con nhé.

Sau khi lừa Tiểu Bảo xong, Phan Hiểu Hiểu mới lưu luyến quay sang ba người Giang Nguyên mà gật đầu.

Sau đó nhìn ba người đi qua trạm an ninh rồi biến mất bên trong.

- Xem ra Hiểu Hiểu rất nặng tình đối với anh.

Ngồi ở khu vực chờ, Tuyên Tử Nguyệt tùy ý lật một tờ tạp chí, sau đó nói với Giang Nguyên.

Giang Nguyên cười khổ nhún vai. Đối với điều này, hẳn thật đúng là khó nói gì.

Thấy Giang Nguyên không lên tiếng, Tuyên Tử Nguyệt cũng cười, không nói gì nữa. Đã lâu như vậy, cô còn không hiểu tính cách của

Giang Nguyên sao? Nếu là người khác, có đại tiểu thư quần quýt như vậy, đã sớm xuống tay rồi. Chỉ có con quái vật như Giang Nguyên mới không chút động lòng.

Máy bay rất nhanh đáp xuống sân bay Vân Giang. Lúc này ngoài cổng phi trường đã có người giờ bằng đón.

Giang Nguyên cười bước lên phía trước, nói với người giờ bằng hiệu rồi cầm chìa khóa bước đến chỗ Tuyên Tử Nguyệt.

- Đi thôi.

- Xem ra anh lẩn lộn cũng không tệ, lại còn có người đặc biệt đưa xe đến cho anh.

Tuyên Tử Nguyệt cười nói.

- Xe của bạn, biết tôi trở về Vân Giang nên cho tôi mượn vài ngày.

Giang Nguyên giải thích nhưng cũng không quá rõ. Xe này là hân mượn của Tỉnh trưởng La. Nếu không, mang nhiều đồ như vậy mà về quê thì thật không dễ dàng.

Chiếc xe chạy trên đường quốc lộ, trực tiếp chạy đến huyện Lưu Hà.

Tuyên Tử Nguyệt cũng không phải lần đầu tiên đến nhà Giang Nguyên, cho nên cũng không quá mức chú ý đến cảnh sắc hai bên đường, nhưng Tiểu Bảo đang ngồi trong lòng Tuyên Tử Nguyệt thì vô cùng hiếu kỳ, mở to đôi mắt đen láy nhìn ra ngoài cửa sổ.

Thỉnh thoảng lại kéo tay Tuyên Tử Nguyệt, hỏi:

- Dì Nguyệt, cái kia là gì vậy?

Tuyên Tử Nguyệt kiên nhẫn giải thích cho Tiểu Bảo nghe, khiến Tiểu Bảo liên tục gật đầu.

Nhưng Tiểu Bảo chỉ làm loạn được một hồi rồi chậm rãi nằm trong ngực Tuyên Tử Nguyệt ngủ say.

Bên trong xe dần dần yên tĩnh trở lại. Giang Nguyên vừa lái xe vừa

nhìn Tuyên Tử Nguyệt đang yên lặng bên cạnh, ánh mắt hiện lên sự bất đắc dĩ:

- Cô không cần lo lắng. Tôi đã nói rồi, nếu cô không thích gả thì đừng gả.

Tuyên Tử Nguyệt mỉm cười, cũng không nói gì.

Nhìn biểu hiện của Tuyên Tử Nguyệt, Giang Nguyên chỉ biết thở dài. Hẳn hiểu tính cách của Tuyên Tử Nguyệt, chỉ sợ cuối cùng sẽ chọn cách không liên lụy đến hẳn.

Chiếc xe rất nhanh tiến vào huyện Lưu Hà, sau đó chuyển hướng đến nhà Giang Nguyên.

Giang Nguyên có lẽ đã lâu rồi không về nhà. Khi chiếc xe chậm rãi chạy vào trong thôn, nhìn cảnh vật quen thuộc trước mắt, Giang Nguyên cũng có chút hưng phấn.

Trên đường thỉnh thoảng cũng có người qua lại. Tốc độ xe của Giang Nguyên cũng vì thế mà chậm lại.

Chiếc xe của Giang Nguyên xuất hiện trong thôn, quả thật cũng khiến người ta phải chú ý, thỉnh thoảng có người chỉ chỉ trỏ trỏ, không biết là xe của ai lại đẹp như vậy.

Nhưng bây giờ sắp đến tết, cũng có người âm thầm đoán rằng không biết có phải là Giang Nguyên đã về không. Nhưng nhìn thấy chiếc Audi, lại có người hoài nghi. Tuy nói giao thông trong thôn lạc hậu, nhưng cũng có người có thể nhận ra loại xe xịn này, đều không tin Giang Nguyên có khả năng mua nó. Đương nhiên, lần trước khi Giang Nguyên về cũng có lái một chiếc xe rất đẹp. Nói không chừng lần này là Giang Nguyên thật sự trở về.

Chiếc xe Audi chậm rãi đậu trước cửa nhà Giang gia, lúc này mọi người mới xác nhận là Giang Nguyên trở về.

Giang lão gia tử đã sớm biết hôm nay Giang Nguyên sẽ về, nghe được tiếng xe ngoài sân liền tùm tùm từ bên trong nhà đi ra.

- Gia gia.

Đã lâu không nhìn thấy lão gia tử, lúc này thấy ông vẫn khỏe mạnh, Giang Nguyên không nhịn được mà hai mắt nóng lên.

Tuyên Tử Nguyệt bên cạnh cũng lễ phép chào hỏi:

- Xin chào Giang gia gia.

- A, tốt, tốt.

Nhìn cháu trai của mình một thân quân trang, đẹp trai anh tuấn, bên cạnh là Tuyên Tử Nguyệt vô cùng xinh đẹp, Giang lão gia tử vui mừng liên tục gật đầu.

Tuyên Tử Nguyệt nhìn Tiểu Bảo trong lòng, sau đó cười nói:

- Tiểu Bảo, gọi gia gia đi.

Tiểu Bảo có chút sợ người lạ, nhưng khi nhìn thấy nụ cười hiền lành của Giang lão gia tử, liền kêu lên:

- Con chào gia gia.

- Giỏi, giỏi, Tiểu Bảo giỏi quá.

Đối việc Giang Nguyên nhận một đứa cô nhi làm con nuôi, Giang lão tất nhiên là có biết. Nhìn Tiểu Bảo đáng yêu như vậy, ông cũng cảm thấy vui:

- Nào, mau vào nhà đi.

Giang Nguyên mở cốp xe, lấy những thứ đã chuẩn bị xong, rồi dẫn Tuyên Tử Nguyệt vào nhà.

Nhà của Giang lão cũng không khác gì so với lần trước đến. Ánh mắt Tuyên Tử Nguyệt hiện lên chút cảm khái, nhớ đến lần đầu tiên đến Giang gia, Giang Nguyên đã ở trong sân nướng gà rừng, thỏ hoang cho cô ăn.

Tâm trạng lúc đó thật sự rất dễ chịu. Nhưng bây giờ....

Ánh mắt Tuyên Tử Nguyệt hiện lên nụ cười khổ, rất nhanh khôi phục sự bình thường.

- Nào, Tuyên tiểu thư, đi rửa mặt rồi nghỉ ngơi một chút, sau đó chúng ta ăn cơm.

Giang lão bưng đến một chậu nước và một cái khăn, nói với Tuyên Tử Nguyệt.

- Giang gia gia, để tự cháu làm là được, sao lại phiền ông như thế.

Tuyên Tử Nguyệt vội vàng đứng dậy.

- Tuyên tiểu thư đừng khách sáo. Cháu đã đến nhà chúng ta thì là khách. Khách khí làm gì?

Thấy Tuyên Tử Nguyệt lễ phép như vậy, trong lòng Giang lão vô cùng thích.

Giang Nguyên nhìn thấy tình huống này, cũng cười khổ trong lòng, biết được lão gia tử nhất định là đã hiểu lầm chuyện gì.

Nhưng hẳn cũng không lên tiếng giải thích, tự mình đi rửa mặt, sau đó rửa ráy cho Tiểu Bảo rồi từ nhà bếp mang thức ăn lên, người một nhà chuẩn bị ăn cơm.

Đang chuẩn bị ăn cơm, cánh cửa cổng liền được đẩy ra, một cô gái xinh đẹp bước vào, nhìn thấy mọi người đang dùng cơm, có chút sửng sốt, sau đó nói:

- Giang gia gia, mọi người đang ăn cơm sao?

Chương 403: Cảm giác của mọi người

Nhìn Lý Tiểu Vũ bước vào cửa, Giang lão gật đầu nói:

- Tiểu Vũ, ăn cơm chưa? Nếu chưa thì ngồi xuống ăn cùng nhé.

- Dạ, không ạ. Cháu đã ăn rồi.

Lý Tiểu Vũ cười lắc đầu, sau đó nhìn Giang Nguyên bên cạnh, đang định lên tiếng, đột nhiên sửng sốt, thấp giọng kêu lên:

- Hội trưởng Tuyên...

- Tiểu Vũ, nhà em cũng ở đây hả?

Sớm đã nhận ra Lý Tiểu Vũ, cũng nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của cô, Tuyên Tử Nguyệt gật đầu nói.

- Dạ, nhà em ở bên cạnh.

Nghe Tuyên Tử Nguyệt nói, Lý Tiểu Vũ quay sang nhìn Giang Nguyên, có chút miễn cưỡng gật đầu.

Sau đó nói:

- Nguyên ca ca, ba em nghe nói anh đã về, nên cố ý bảo em đến đây mời mọi người đến nhà em ăn bữa cơm chiều. Hội trưởng Tuyên, chị cũng đến luôn nhé.

- Chú Lý quá khách sáo rồi, không cần phiền phức như vậy đâu.

Nghe Lý Tiểu Vũ nói, Giang Nguyên vội vàng đáp.

- Đúng vậy, Tiểu Vũ, tất cả đều là hàng xóm với nhau, đừng khách sáo như vậy chứ.

Giang lão thêm lời.

Lý Tiểu Vũ cười nói:

- Giang gia gia, ông đừng nói như vậy với cháu. Ba mẹ cháu cũng đã chuẩn bị xong rồi. Buổi tối mọi người sang nhé.

Thấy Lý Tiểu Vũ nói như thế, Giang lão mỉm cười, rồi lại quay sang nhìn Giang Nguyên và Tuyên Tử Nguyệt, nói:

- Vậy thì chúng ta sang làm phiền họ một phen vậy.

- Vậy cháu về thông báo cho ba mẹ cháu biết.

Lý Tiểu Vũ gật đầu, sau đó mỉm cười với Tuyên Tử Nguyệt, rồi xoay người bước ra cửa.

Chỉ là vừa bước ra sân, ánh mắt Lý Tiểu Vũ chợt đỏ lên, thậm chí khóe mắt còn có một giọt nước mắt. Khi ngẩng đầu lên nhìn quanh bốn phía, Lý Tiểu Vũ vội vàng dùng tay lau nước mắt, hít mũi vài

cái rồi mới bước vào nhà.

Tay nghề nấu ăn của Giang lão gia tử vẫn như cũ. Chỉ là mấy con gà rừng mà nấu ra được nồi canh, mấy món ăn mùi thơm nức mũi.

Hôm nay Tuyên Tử Nguyệt ăn rất ngon miệng, ăn liên tiếp ba chén cơm. So với Giang Nguyên ăn bốn chén thì ít hơn một chén. Giang lão ngồi bên cạnh nhìn thấy liền mỉm cười gật đầu.

- Ba, con muốn...

Tiểu Bảo quơ cái đũa vào đùi con gà, vui mừng kêu lên.

- Này, Tiểu Bảo, để gia gia gắp cho con.

Giang lão nhẹ nhàng gắp cái đùi gà vào bát Tiểu Bảo. Nhìn Tiểu Bảo ăn rất ngon miệng, Giang lão cũng cảm thấy vui, tay xoa đầu cậu bé, càng lúc càng thích.

Cuộc sống này của Giang lão đúng là không dễ dàng. Con dâu mất tích, một mình ông nuôi lớn Giang Nguyên. Kết quả Giang Nguyên mất tích mấy năm, cuối cùng thì cũng đã trở về. Tuy nhà cửa vẫn neo đơn như trước, nhưng bây giờ đã có thêm một Tiểu Bảo, mặc dù không phải cháu ruột nhưng vẫn làm cho ông yêu thương.

- Tiểu Bảo ăn nhiều một chút nhé, đến lúc đó sẽ cao lên thêm.

Nhìn Tiểu Bảo ăn rất vui vẻ, trong lòng Giang lão cũng rất vui, gắp thêm hai miếng thịt gà cho cậu bé.

Sau đó quay sang nói với Tuyên Tử Nguyệt:

- Tuyên tiểu thư, nếu hợp khẩu vị thì ăn nhiều một chút nhé. Ở đây thì đừng có khách sáo.

- Giang gia gia, ông yên tâm đi, làm sao cháu có thể khách sáo chứ? Ông xem cháu ăn đến ba bát cơm. Món ăn ông nấu đúng là rất ngon.

Tuyên Tử Nguyệt mỉm cười nói:

- Lần nào cháu cũng đến quấy rầy ông hết. Thật sự là ngại quá.

- Haha, Tuyên tiểu thư cũng thấy, ở đây là thôn quê nghèo khó, Tuyên tiểu thư không chê đã là nể mặt ông lắm rồi.

Ăn cơm xong, Giang Nguyên mang theo Tiểu Bảo ra sân chơi. Nhưng Tiểu Bảo lại muốn đến khu vực có núi để chơi.

Thấy Tiểu Bảo muốn ra ngoài chơi, Tuyên Tử Nguyệt ở một mình trong nhà cũng cảm thấy buồn chán, ba người liền ra ngoài đi dạo.

Giang Nguyên rời thôn cũng không bao lâu, nhưng tiết trời đang mùa đông, không khí có chút hiu quạnh, trong lòng liền cảm thán. Tuyên Tử Nguyệt đứng bên cạnh, nhìn Tiểu Bảo chạy đuổi theo lá rụng, trong lòng cũng cảm thấy đắng chát.

Cô rất thích vùng nông thôn yên bình này. Nhìn Tiểu Bảo vui vẻ chạy tới chạy lui, tâm trạng của cô cũng thấy thoải mái. Nhưng cô biết, không khí này sẽ không kéo dài được lâu. Nhiều nhất là hết năm, cô sẽ phải rời đi. Nếu không sẽ mang đến phiền toái cho Giang Nguyên.

Mặc dù Giang Nguyên nói cô không cần lấy chồng, nhưng cô biết gia đình mình và Tề gia rất mạnh. Nếu cô ở lại, chẳng những không làm gì được, mà còn ảnh hưởng đến Giang Nguyên. Cho nên cô rất quý trọng mỗi một giây phút ở đây. Cô biết mình rất tham lam, vốn không nên có cuộc sống như vậy, cũng không nên xuất hiện bên cạnh người này.

Nhưng cô không buông xuống được. Cô không nỡ.

Cho nên, cô một mình chạy trốn, giống như phạm nhân nhận án tử hình, đang thưởng thức bữa ăn cuối cùng.

- Như thế nào? Không vui à?

Giang Nguyên quay sang hỏi Tuyên Tử Nguyệt.

Tuyên Tử Nguyệt vội vàng lắc đầu, sau đó nhìn Giang Nguyên:

- Chỉ là đột nhiên cảm giác nơi này của mọi người bình lặng quá, nên có chút sầu não mà thôi.

Nhìn gương mặt Tuyên Tử Nguyệt không có gì là miễn cưỡng,

Giang Nguyên mỉm cười, chỉ là hắn nhìn ra được trên gương mặt Tuyên Tử Nguyệt có bóng ma. Nhưng hắn biết một lời thì không thể tiêu trừ bóng ma này trong lòng Tuyên Tử Nguyệt, chỉ có thể chờ sau này chứng minh mà thôi.

- Hy vọng Thiên Y Viện không xuất hiện vấn đề gì.

Giang Nguyên nhẹ nhàng thở ra một hơi, hy vọng có thể giải quyết nhanh chuyện này.

Nên biết rằng khi hắn nhìn thấy Tuyên Tử Nguyệt như thế, trong lòng hắn cũng bị bóng ma đó bao phủ luôn, tâm trạng không vui nổi.

Hai người dẫn Tiểu Bảo đến con sông nhỏ đằng trước, nhìn nước chảy róc rách, còn có tán cây khô bên cạnh, trong lòng liền có một cảm giác quái dị, giống như hết thấy trước mắt không phải là thật. Giang Nguyên nhớ đến những năm tháng trong làn mưa đạn của kẻ địch. Hắn như thế nào cũng không nghĩ đến, chỉ trong nửa năm ngắn ngủi, hết thấy lại xảy ra nhiều chuyện đến như thế.

Cảm giác thế sự thật khó liệu, không giống như suy nghĩ lúc ban đầu của mình.

Nghĩ đến đây, Giang Nguyên nhìn Tiểu Bảo, gương mặt mỉm cười.

Cách đó không xa, Lý Tiểu Vũ lẳng lặng đứng trước cửa nhà, nhìn ba người bên bờ sông, gương mặt hiện lên sự ưu thương lẫn khổ sở.

Chương 404: Đánh bất ngờ (1)

- Giang gia gia, cháu không đi đâu.

Nghe nói đến nhà Lý Tiểu Vũ dùng cơm chiều, Tuyên Tử Nguyệt có chút xấu hổ. Mặc dù cô luôn bình tĩnh, nhưng lần này theo Giang Nguyên về đây ăn tết đã là ngượng lắm rồi, bây giờ lại còn đến nhà Lý Tiểu Vũ dùng cơm. Tuy nói là cô cũng có quen Lý Tiểu Vũ, nhưng tóm lại là vẫn có chút xấu hổ.

Giang lão cười nói:

- Tuyên tiểu thư đừng ngại. Người dân nông thôn chúng tôi chất phác lắm. Khách đến thôn, nhà ai cũng quý cả. Đặc biệt là người như Tuyên tiểu thư, toàn bộ người dân trong thôn sẽ hoan nghênh cháu. Cháu đừng quá khách sáo. Nếu đi cùng, đảm bảo nhà lão Lý sẽ rất vui.

Giang Nguyên ở bên cạnh cũng gật đầu nói:

- Tử Nguyệt, không sao đâu. Cuộc sống ở đây là như vậy. Hơn nữa cô cũng quen Tiểu Vũ mà, không cần lo lắng.

Nghe Giang lão và Giang Nguyên nói như vậy, Tuyên Tử Nguyệt cũng không kiên kỵ nữa. Dù sao cô cũng là người đủ hào sảng, cũng không giống như mấy cô gái từ mấy gia đình nhỏ bước ra.

Lập tức ôm Tiểu Bảo đi theo Giang Nguyên và Giang lão đến nhà Lý Tiểu Vũ cách đó không xa.

Lý gia tất nhiên là đã sớm có chuẩn bị. Lý thúc tự mình đứng chờ ngoài cổng. Xưa nay quan hệ giữa hai nhà Lý Giang rất tốt. Thấy Giang Nguyên bước đến, Lý thúc đã từ xa mà đưa tay ra, nắm lấy tay Giang Nguyên, cười nói:

- Giang Nguyên, Giang đại anh hùng của chúng ta đã trở về rồi. Haha...

- Lý thúc, sao chú cũng cười cháu như vậy?

Giang Nguyên nắm tay Lý thúc thật chặt, cười nói.

- Nào, vào trong đi.

Dứt lời, liền nhìn thấy Tuyên Tử Nguyệt ôm Tiểu Bảo trong tay, ánh mắt sáng lên:

- Đây chính là Hội trưởng Tuyên phải không? Đúng là xinh đẹp. Chú thường xuyên nghe Tiểu Vũ nhắc đến cháu, nói cháu là học tỷ ưu tú nhất của Đông Đại.

Nghe Lý thúc ăn nói không tầm thường, Tuyên Tử Nguyệt cũng âm

thầm kinh hãi, nghĩ không ra trong cái thôn nhỏ như vậy, những người mà cô gặp đều không tầm thường. Vị Lý thúc trước mắt này, một thân thư hương, giơ tay nhắc chân đều có phong phạm của người có học.

Khách sáo với nhau vài câu, mọi người liền bước vào nhà. Trong nhà đã sớm bày sẵn một bàn thức ăn nóng hổi. Lý Tiểu Vũ bận rộn mang một chồng chén bát bước ra, thấy Tuyên Tử Nguyệt đang ôm Tiểu Bảo, liền nhiệt tình nói:

- Hội trưởng Tuyên, chị mau đến đây ngồi đi.

- Tiểu Vũ, gọi chị là Tử Nguyệt được rồi. Nghe Hội trưởng Tuyên thật sự là không quen.

Tuyên Tử Nguyệt đặt Tiểu Bảo xuống, sau đó tiến lên giúp Lý Tiểu Vũ dọn thức ăn.

- Ôi, Hội trưởng Tuyên, mời cháu ngồi, sao có thể để cháu làm chứ?

- Nào, hãy gọi cháu là Tử Nguyệt.

Rất nhanh mọi người đã ngồi xuống. Lúc này, mẹ của Lý Tiểu Vũ mới từ bếp bước ra.

Nhìn mẹ của Lý Tiểu Vũ, ánh mắt Tuyên Tử Nguyệt sáng lên. Mặc dù Lý mẫu mặc quần áo rất đơn giản, nhưng đoan trang tú lệ, cử chỉ ưu nhã. Khó trách mặc dù Lý Tiểu Vũ sống ở nông thôn, nhưng vẫn rất thanh lệ thoát tục, không hề có bất cứ đặc điểm gì của con nhà làm nông cả.

Tất cả mọi người đều là hàng xóm quen biết, ngày thường quan hệ cũng rất thân. Mặc dù có thêm Tuyên Tử Nguyệt và Tiểu Bảo, nhưng không khí lại càng náo nhiệt hơn vài phần.

Lý mẫu vừa ăn vừa trò chuyện với Tuyên Tử Nguyệt, trong lòng âm thầm đánh giá. Là mẹ, dĩ nhiên bà biết được con gái của mình rất thích Giang Nguyên. Nhưng vị Tuyên tiểu thư trước mắt này, khí độ phi phàm, hơn nữa còn cực kỳ xinh đẹp.

Nếu con gái của bà được xem là một đoá phù dung thì Tuyên Tử

Nguyệt chính là một đóa mẫu đơn đẹp đến động lòng người. Giang Nguyên coi trọng đối phương cũng là chuyện bình thường.

Nhưng Lý mẫu cũng cảm thấy có chút kỳ quái. Giang Nguyên và Tuyên Tử Nguyệt ngồi cạnh nhau, nhưng dường như lại không có gì quá mức thân cận. Một chút cũng không giống quan hệ yêu đương. Nhưng Tuyên Tử Nguyệt lại theo Giang Nguyên về quê ăn tết, thật sự là làm cho người ta nghĩ không ra.

Lý thúc ở một bên cũng chú ý đến điểm này, nhưng cũng không có bất kỳ biểu lộ gì, bưng ly rượu cùng với Giang Nguyên và Giang lão gia tử.

- Di Lý, tay nghề của di thật là giỏi. Cháu ăn đến mức no cả bụng.

Tuyên Tử Nguyệt nắm tay Lý mẫu, mỉm cười nói lời cảm ơn.

- Tử Nguyệt đúng là miệng lưỡi ngọt quá đi. Dù sao, nhà của di Lý không xa, nếu muốn ăn cứ đến nhà của di, di sẽ nấu cho con ăn.

Về đến nhà, bởi vì đã ăn no nên Tiểu Bảo đi ngủ trước. Giang lão nhìn hai người Giang Nguyên ngồi trong phòng sưởi ấm, sau đó cũng trở về phòng. Mặc dù từng trải nhiều, nhưng hiện tại ông cũng có chút không làm rõ được tình huống.

Cho nên, ông cũng không lên tiếng hỏi, trở về phòng của mình. Chuyện kể tiếp như thế nào thì để tự Giang Nguyên tính. Dù sao phòng ngủ của Tuyên Tử Nguyệt ông cũng đã thu dọn xong. Về phần ở như thế nào thì không liên quan đến ông.

Hai người Giang Nguyên im lặng nhìn bếp lò. Giang Nguyên tùy ý rút một cây củi bỏ vào trong bếp, khiến cho ngọn lửa bên trong lại càng lớn hơn.

- Thế nào? Đã quen với hoàn cảnh chưa?

Giang Nguyên mỉm cười hỏi.

- Quen rồi, so với ở nhà thì thoải mái hơn nhiều.

Tuyên Tử Nguyệt dùng cây đũa bếp kẹp củ khoai lang đã được nướng chín bên trong, nhẹ nhàng bẻ thành hai đoạn, sau đó đưa

cho Giang Nguyên một nửa.

Cắn hai miếng, không khỏi kêu lên:

- Ngọt quá.

- Chuyện gì xảy ra vậy? Rốt cuộc con bé kia đã đi đâu? Chỉ còn hai ngày nữa là đến tết rồi, đám người kia vô dụng đến thế sao?

Tuyên Năng vỗ bàn tức giận, quát lớn với một người đàn ông trung niên.

- Chúng tôi đã dùng đủ phương pháp nhưng vẫn không tra ra được tung tích của tiểu thư.

Người đàn ông trung niên lắc đầu nói.

- Nó cái gì cũng không mang theo, cũng không có chứng minh thư. Nếu không có ai bảo bọc nó, nó có thể chạy đi đâu được chứ?

Tuyên Năng tức giận đến mức sôi lên. Ông vốn tưởng rằng con gái không mang bất cứ thứ gì đi theo, không tiền, không giấy tờ tùy thân thì không thể nào đi được xa.

Nhưng ông đã vận dụng hết mọi nhân thủ cũng không tìm được con gái. Thật sự làm cho ông tức giận đến cực điểm.

- Tiếp tục tìm cho tôi. Trước tết Nguyên Tiêu phải tìm cho bằng được nó trở về.

Tuyên Năng vỗ bàn nói.

Thở ra vài hơi, dường như nghĩ đến điều gì đó, lại nói:

- Còn nữa, việc này nhất định không được để Tề gia biết, hiểu chưa?

- Vâng, tôi đã rõ.

Người đàn ông trung niên bước ra khỏi phòng, nhìn thấy Tuyên phu nhân đang ngồi xem tivi trong phòng khách, vội vàng cung kính khom người, nói:

- Phu nhân.

- Như thế nào? Vẫn chưa tìm được tiểu thư sao?

Tuyên phu nhân hỏi.

- Dạ vâng, tạm thời vẫn còn chưa có tin tức của tiểu thư.

Người đàn ông bất đắc dĩ gật đầu.

- Được rồi, lui xuống đi. Cố gắng tìm tiếp.

Tuyên phu nhân nói.

Khi người đàn ông trung niên biến mất khỏi cánh cửa, Tuyên phu nhân cười khổ, thấp giọng nói:

- Tử Nguyệt ơi là Tử Nguyệt, mẹ chỉ có thể vì con mà làm được bấy nhiêu thôi. Hy vọng con có thể bình an vượt qua mấy ngày này.

Đảo mắt đã đến đêm trừ tịch. Người dân trong thôn bắt đầu đốt pháo tế tổ bái thần. Giang gia cũng không ngoại lệ. Tuyên Tử Nguyệt ôm Tiểu Bảo ở một bên, nhìn Giang Nguyên lưu loát cắt cổ một con gà, sau đó thả vào trong nồi nước sôi, rồi vật lông mỡ bụng.

Tiểu Bảo nhìn thấy cũng cười không ngừng.

- Tiểu Bảo, có ăn là vui lắm.

Tuyên Tử Nguyệt vui vẻ nói.

- Vui mà, Tiểu Bảo có ăn là rất vui.

Tiểu Bảo nói.

Dọn xong một bàn thức ăn, mọi người bắt đầu tế bái tổ sư gia. Giang lão cung kính cùng với Giang Nguyên và Tiểu Bảo lạy trước bàn thờ vài cái. Tuyên Tử Nguyệt ở một bên cũng lạy theo. Cuối cùng, Giang lão vui vẻ đốt một phong pháo ngoài cổng. Tiếng pháo vang lên khắp nơi cùng một lúc.

Tiểu Bảo ôm chặt lỗ tai, trốn trong lòng Tuyên Tử Nguyệt, nhìn tia lửa bắn ra từ phong pháo. Tuyên Tử Nguyệt ôm Tiểu Bảo đứng bên cạnh Giang Nguyên, nhìn dây pháo nổ đi đùng ngoài cổng, trong lòng không khỏi cảm thấy hạnh phúc.

Bất tri bất giác, cô tiến sát người Giang Nguyên, cảm giác người bên cạnh rất ấm áp, ý cười trên mặt lại càng đậm.

Giang lão hôm nay đặc biệt cao hứng, uống thêm vài ly rượu, nhưng chỉ được một chút là say. Sau đó người một nhà ngồi trước bếp lò, vừa đón giao thừa vừa trò chuyện.

Hơn hai mươi năm qua chưa từng được náo nhiệt như vậy, Giang lão rất vui, lì xì cho Giang Nguyên, Tuyên Tử Nguyệt và Tiểu Bảo mỗi người một phong bao lì xì, sau đó lại đốt thêm một phong pháo mừng tân niên.

Ngày mùng 3 tháng Giêng.

Giang Nguyên đến Vân Giang chúc tết Hồ lão. Tuyên Tử Nguyệt không muốn ở nhà nên cũng đi theo. Chỉ có Tiểu Bảo là ở nhà với Giang lão.

Đi theo Giang Nguyên ra ngoài, Tuyên Tử Nguyệt một chút xấu hổ cũng không có. Dù sao Hồ lão cũng quen biết cô. Mặc dù ánh mắt Hồ lão cảm thấy tò mò khi cô xuất hiện cùng Giang Nguyên, nhưng vẫn rất vui mừng.

Đối với Tuyên Tử Nguyệt, Hồ lão đặc biệt rất thích. Bên cạnh đồ đệ của ông có được một cô gái như vậy, ông cảm thấy vô cùng hài lòng, cố tình giữ Giang Nguyên ở lại dùng cơm tối rồi mới cho hẳn về.

Trên đường quay trở lại huyện Lưu Hà, Giang Nguyên dùng tốc độ 100km/h chạy về phía trước, thỉnh thoảng nhìn Tuyên Tử Nguyệt đã ngủ say bên cạnh, ánh mắt hiện lên ý cười.

Nhưng trong lòng đột nhiên xuất hiện một dự cảm không ổn.

Lập tức quay mạnh đầu xe.

Chương 405: Tập kích bất ngờ (2)

Chiếc xe Giang Nguyên quay ngược trở lại, phát ra tiếng kít kít kịch liệt, suýt chút nữa là lật ngửa.

Gương mặt Giang Nguyên hiện lên thần sắc khẩn trương, cũng không phải vì chiếc xe suýt lật ngửa mà là vì khi hấn thay đổi phương hướng, liền cảm nhận được thân nhẹ hơi chấn động, lại còn nghe được tiếng đùng.

Hắn liếc mắt nhìn vào kính chiếu hậu, thấy thân xe đã bị trúng một vết đạn. Nhìn vết đạn quen thuộc, hắn thậm chí có thể phán định một cách chuẩn xác, nếu vừa rồi hắn không kịp thời quay xe, viên đạn đó đã bắn trúng đầu của hắn.

- Cao thủ.

Gương mặt Giang Nguyên có chút trắng bệch. Lúc này trời cũng đã tối, những dưới tình huống như vậy, trong lúc hắn chạy với tốc độ 100km/h, đối phương vẫn theo sát hắn như thế, kỹ thuật phải nói là kinh khủng đến cỡ nào.

- Có chuyện gì vậy?

Tuyên Tử Nguyệt bị một cú quay mạnh của xe, dây an toàn bị kéo căng ra, liền tỉnh lại.

- Cúi đầu, xuống xe đi.

Giang Nguyên nhanh chóng kêu lên, rất nhanh mở thắt lưng an toàn cho Tuyên Tử Nguyệt.

Nghe Giang Nguyên nói, nhìn ánh mắt khẩn trương của hắn, Tuyên Tử Nguyệt đột nhiên cảm thấy có một luồng gió lạnh từ chỗ nào đó thổi qua, sắc mặt cũng tái lại, không một tiếng động mở cửa xe, cẩn thận bò ra ngoài, ẩn phía đằng sau xe.

Giang Nguyên cũng theo sát đằng sau, dùng tư thế bò tiêu chuẩn nhất mà ra ngoài.

- Bò qua xe đến mương nước đằng kia.

Giang Nguyên thì thầm.

- Vâng.

Tuyên Tử Nguyệt cũng đoán được mình bị tấn công, nhưng cô chưa từng có kinh nghiệm ứng đối mấy chuyện này. Lúc này, giọng nói trấn định của Giang Nguyên đã làm cho cô bình tĩnh lại. Cô không biết tại sao Giang Nguyên lại có kinh nghiệm, nhưng cô tin tưởng hẳn.

Tuyên Tử Nguyệt cẩn thận bò thấp người, sau đó trườn xuống mương nước. Cũng may hai ngày qua khí trời trong xanh nên nước trong mương khá sạch sẽ, cũng không có mùi vị khác thường. Nhờ có nước xung quanh bảo vệ, trừ phi có người trực tiếp công kích ngay bên trên mương nước, còn lại không có cái gì có thể công kích được cô.

Giang Nguyên bò lên sườn núi, nhưng trong quá trình bò, cơ thể của hắn căng lên. Bởi vì hắn không thể xác định, ngoại trừ địch nhân đang tập kích ở ven đường bên trái kia thì còn có ở chỗ nào khác hay không.

Nhưng bây giờ hắn đã có lý do tin rằng, đối phương không thể nào bố trí tay súng bắn tỉa ở hai bên. Dù sao cũng là tập kích ngàn dặm. Mặc kệ đối phương là thế lực gì, cũng không thể đồng thời bố trí cả hai bên được.

Nếu không, trong nháy mắt hắn và Tuyên Tử Nguyệt bò đi, nhất định là đã chết rồi.

Bây giờ không có bất kỳ điều gì xảy ra, như vậy hắn vẫn còn có cơ hội.

Đương nhiên, hắn cũng không hoàn toàn thả lỏng, luôn căng cứng cơ thể đủ để dự cảm được nguy hiểm sắp đến để có được phản ứng kịp thời.

Cho đến khi hắn xuất hiện bên trên mương nước, vẫn không có công kích, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, sau đó nhìn Tuyên Tử Nguyệt đang ngâm mình trong nước, thấp giọng nói:

- Cô ở đây đừng nhúc nhích, cho đến khi tôi gọi cô ra.

- Anh...anh đi đâu?

Nhìn Giang Nguyên không nói thêm câu nào, Tuyên Tử Nguyệt nắm lấy áo Giang Nguyên, khẩn trương hỏi:

- Mau gọi điện thoại đi, rất nhanh sẽ có người đến cứu chúng ta.

- Không, cô ở yên chỗ này đi. Cho dù có người đến, chỉ sợ cũng không kịp.

Giang Nguyên thở hắt ra. Lúc này hắn đã có thể phát đoán, người ám sát này đối với hắn là rất quan trọng.

- Nhưng...

Tuyên Tử Nguyệt vừa mới nói được một câu, đã không còn thấy bóng Giang Nguyên nữa, chỉ nghe được tiếng xoạt xoạt bên cạnh rồi không nghe thấy bất kỳ tiếng động nào.

Cảm giác được Giang Nguyên đã biến mất, Tuyên Tử Nguyệt chỉ cảm thấy trong lòng khẩn trương. Cô muốn ra ngoài tìm Giang Nguyên, nhưng cô biết, nếu cô đi như vậy, có lẽ sẽ chỉ mang đến phiền phức cho hắn.

Tuyên Tử Nguyệt cũng không phải phụ nữ bình thường. Trong tình huống như thế vẫn có thể duy trì đủ lý trí. Cho nên, sau khi thở ra một cái, hơi thở vốn dồn dập liền bình tĩnh lại, sau đó lặng lẽ nằm trong trong buồng nước chờ Giang Nguyên gọi.

Giang Nguyên nhẹ nhàng dọc theo sườn núi. Sau khi bò sát được trăm thước, hắn đã phán định được vị trí vừa rồi của đối phương, hắn là trên ngọn núi nhỏ bên trái cách chỗ đậu xe của hắn hơn trăm thước, nhưng bây giờ có lẽ đối phương đã thay đổi vị trí. Giang Nguyên biết, nếu hắn muốn chạy đến đó giết đối phương, nhất định phải băng qua đường quốc lộ rộng hai mươi thước này. Nhưng như vậy, hắn sẽ bại lộ trong tầm nhìn của đối phương.

Đối với người bình thường mà nói, khoảng cách hai mươi thước này mà nằm dưới họng súng của một tay súng bắn tỉa, chết là không thể nghi ngờ. Nhưng đối với Giang Nguyên mà nói, chuyện

này cũng không đến mức khó khăn. Điều khó khăn nhất chính là, trong màn đêm như thế, đối phương nhất định sẽ trang bị súng có gắn định vị bằng tia hồng ngoại. Muốn không bị đối phương phát hiện là chuyện cực kỳ khó khăn.

Giang Nguyên nhẹ nhàng thở hắt ra, sau đó dán sát người vào lan can bên đường, lén lút nhìn thoáng qua. Lúc này, một ngọn đèn xe chiếu tới. Nghe tiếng động cơ thì là một chiếc bán tải.

- Thiên phú bậc một nhanh chóng khởi động.

Giang Nguyên nhẹ hít một hơi thật sâu, thừa dịp chiếc xe lao qua, hắn liền ôm lấy thùng xe, sau đó chui qua thùng xe, trườn sang mặt bên kia của xe. Qua bảy tám giây, lại một chiếc xe khác lao đến từ phía đối diện, Giang Nguyên liền nhân cơ hội xoay người nhảy lên.

Chỉ sau mấy giây, Giang Nguyên đã lặng yên không một tiếng động xuất hiện bên dưới một sườn núi. Rõ ràng là đối phương không có phát hiện được Giang Nguyên đã vượt qua được đoạn đường này.

Hắn trốn đằng sau một gốc cây thật lớn, cẩn thận nghe ngóng động tĩnh của đối phương. Mặc dù thính lực của hắn đã được cường hóa, nhưng hắn vẫn không nghe được thứ cần nghe.

Một lát sau, Giang Nguyên cau mày. Hắn biết rõ người muốn giết hắn là một tay súng bắn tỉa rất mạnh. Nhưng nơi này có chút xa, muốn phát hiện đối phương là rất khó.

Giang Nguyên nhìn ngọn núi nhỏ cách hơn hai trăm thước, nhẹ hít vào sâu một hơi, rất nhanh mượn các loại cỏ dại và tảng đá mà che chắn cơ thể, chạy về đoạn đường phía bên kia. Hắn không thể xác định được đối phương có thể thông qua kính hồng ngoại mà nhìn thấy thân ảnh của hắn hay không, nhưng lực chú ý của đối phương chắc chắn sẽ tập trung vào đường quốc lộ. Bây giờ hắn cách vị trí đường lộ hai trăm mét, như vậy việc đối phương chú ý đến hắn là rất nhỏ.

Giang Nguyên rất nhanh chạy về phía trước, tận lực không phát ra âm thanh.

Mắt thấy ngọn núi càng lúc càng gần, ánh mắt Giang Nguyên hiện lên sự hưng phấn. Người này sẽ chạy không thoát đâu.

Lúc này, trên ngọn núi nhỏ, một người mặc đồ đen, nhắm một mắt ngắm vào cây súng bắn tỉa, ngay cả hô hấp cũng rất nhỏ.

Y đang chăm chú nhìn phía trước, ngoại trừ tiếng khẩu súng di động rất nhỏ ra thì không còn thanh âm nào khác.

Từ lúc nhận được tin tức đối phương sẽ đi ngang qua đây, y đã duy trì tư thế như thế này nửa tiếng đồng hồ. Hiện tại đang nhìn chăm chăm vào chiếc xe trên đường quốc lộ. Y biết đối phương hẳn đã chạy ra khỏi xe, chỉ là y không hiểu tại sao đối phương lại có thể phát hiện mình bị tấn công.

Đối phương chỉ cần chậm hơn một giây, nhiệm vụ của y sẽ thuận lợi hoàn thành, nhưng bây giờ...

Nghĩ đến đây, cây súng bắn tỉa có chút cảm xúc. Y căn bản không nghĩ đến mình lại thất thủ như vậy. Trong tình huống như thế mà còn thất thủ?

Nhưng kết quả lại chính là như vậy.

Vì thế, hơi thở của y không khỏi nặng hơn một phần.

Đột nhiên, một bóng màu đỏ chợt lóe lên.

- Cái gì vậy?

Cây súng bắn tỉa có chút sửng sốt, khẩu súng trong tay nhẹ nhàng di chuyển vài milimet.

- Thật là nhanh.

Nhìn thân ảnh màu đỏ kia, tay súng bắn tỉa cố không suy nghĩ nhiều. Rõ ràng có người đang lao về phía mình, rất có thể là mục tiêu công kích.

Lập tức tay bóp nhẹ cò.

Mắt thấy chỉ cách ngọn núi nhỏ chưa đầy năm mươi thước, Giang

Nguyên liền tăng tốc, nhưng dự cảm bất an lại xuất hiện, hắc liên không nhúc nhích, thuận thế ngã sang bên trái.

Một luồng ánh sáng xẹt qua bên cạnh. Trán Giang Nguyên liền đổ mồ hôi lạnh, tay chống trên mặt đất, một lần nữa thúc giục thiên phú bậc một Tốc độ.

Hắn biết, dưới khoảng cách như vậy mà bị một gã có kinh nghiệm tập kích, hơn nữa chướng ngại lại không nhiều, nguy hiểm sẽ rất cao.

Thiên phú bậc một Tốc độ nhanh chóng khởi động. Giang Nguyên chống tay lên mặt đất, sau đó phóng người về phía trước.

Gã tay súng bắn tĩa nở một nụ cười tàn nhẫn, nhìn Giang Nguyên dưới họng súng của mình, một lần nữa bóp cò súng.

Tốc độ và phản ứng của đối phương cực kỳ kinh khủng, nhưng cho dù mày có nhanh, cũng có thể nhanh bằng đạn của tao không?

Tuy nhiên, khi y định bóp cò súng, thân ảnh của đối phương lại biến mất. Trong lòng tay súng bắn tĩa liền phát lạnh.

- Tại sao lại như vậy?

Chương 406: Tấn công bất ngờ (3)

Đối mặt với tốc độ kinh khủng của đối phương, trán tay súng bắn tĩa xuất hiện một tầng mồ hôi lạnh, thậm chí sau lưng cũng phát lạnh.

Y rất nhanh di chuyển khẩu súng, truy tìm thân ảnh màu đỏ. Y biết rõ, nếu như y không thể bắn ngã hắn trước khi đối phương cách mình hai mươi thước, chỉ sợ người chết sẽ là y.

Là một sát thủ ám sát siêu hạng, mặc dù trong lòng kinh hãi đến cực độ, tay y vẫn vững như cũ, khẩu súng rất nhanh tìm kiếm thân ảnh đối phương, đồng thời trong lòng tiến hành dự đoán phương hướng mà đối phương sẽ đến.

Đùng đùng! Hai viên đạn xẹt qua bên người Giang Nguyên, tạo thành một đám bụi.

Giang Nguyên không ngừng di chuyển cơ thể, thỉnh thoảng lăn tròn trên mặt đất, trốn thoát sự tấn công từ phía trên ngọn núi.

Cảm giác bên cạnh xuất hiện từng cơn gió lạnh, trong lòng Giang Nguyên cũng lạnh theo. Mặc dù trước đây hắn cũng là từ làn mưa đạn sống sót bước ra, nhưng hắn chưa từng nghĩ đến lại có một ngày, hắn sẽ nằm trong tình huống không có vật che lấp, tiến hành tập kích một tay súng bắn tỉa siêu hạng.

Trong tình huống như vậy, cách xa gần trăm thước, đối mặt với một tay súng bắn tỉa, tất cả mọi người sẽ cho rằng chính là chịu chết.

Giang Nguyên biết hắn không sợ chết, nhưng ý vào một loại thiên phú đặc biệt mà tấn công đối phương, thật sự là to gan lớn mật.

Nhưng Giang Nguyên cũng hiểu rõ nguyên nhân đáng để hắn mạo hiểm. Chính là hắn xác định đây là lần đầu tiên hắn bước đến gần đến chân tướng toàn đội Cô Lang bị giết.

Ngoại trừ điều này, hắn thật sự nghĩ không ra nguyên nhân có người phái sát thủ đến giết hắn. Chỉ cần hắn bắt được tay súng bắn tỉa này, hắn có thể tra ra phương hướng. Cho dù không cách nào tập trung vào người chủ chốt, nhưng phạm vi điều tra có thể thu nhỏ lại.

Cho nên, hắn nguyện ý mạo hiểm. Nếu bỏ lỡ cơ hội lần này, sau này muốn có được cơ hội tương tự là rất khó.

Đoàng. Giang Nguyên vừa mới nghiêng người sang bên trái, một làn gió xẹt qua cánh tay phải của hắn.

Cảm giác cánh tay phải có chút tê rần, Giang Nguyên không khỏi hít sâu một hơi. Hắn biết cánh tay của mình chỉ sợ đã bị thương.

Chỉ cần hắn chậm một chút, tính mạng của hắn sẽ lên đường.

Nhưng Giang Nguyên không ngừng tiến về phía trước, chỉ còn ba mươi mét nữa thôi và hắn cẩn thận một chút là có thể bước qua

ngay.

Trán tay súng bắn tĩa đã ướt đầm mồ hôi, thậm chí ngay cả lông mi cũng dính hai giọt mồ hôi hột. Chỉ là ngay cả chớp mắt y cũng không dám chớp, bởi vì sinh tử đang ở ngay trước mặt.

Đối phương chết hay y chết sẽ được quyết định trong vài giây sắp đến.

Đùng. Ánh mắt tay súng bắn tĩa nhìn chằm chằm Giang Nguyên, sau đó phát động viên đạn cuối cùng.

Cùng một lúc, Giang Nguyên đạp mạnh dưới chân, thân hình bay lên, một nhánh cây nhỏ to bằng cánh tay rơi xuống phía sau.

Nhìn đối phương cầm con dao găm làm ra tư thế đề phòng, Giang Nguyên nhẹ nhàng phát tay, lẳng lặng nhìn gương mặt được bôi đen đằng trước.

Ánh mắt Giang Nguyên lóe lên:

- Anh có biết, có súng thì anh còn có hy vọng, nhưng cái này đối với tôi là vô ích.

Tay súng bắn tĩa cũng không lên tiếng, chỉ cầm con dao trong tay, lạnh lùng nhìn Giang Nguyên.

Thấy biểu hiện của đối phương, Giang Nguyên có chút cười khổ. Là thành viên của Cô Lang, hẳn biết rất rõ bộ đội đặc chủng trong nước khi gặp phải địch nhân sẽ có biểu hiện như thế nào.

Cho dù biết rõ không phải là đối thủ, trừ khi có mệnh lệnh rút lui, còn lại thì tuyệt đối sẽ liều chết đánh một trận.

- Được rồi, nếu anh không buông tay, tôi cũng không miễn cưỡng.

Giang Nguyên chậm rãi nói, tận lực làm cho giọng nói của mình thấp xuống, trong đầu hiện lên một tin tức:

- Thiên phú bậc một: Mê hoặc khởi động.

- Tôi biết năng lực bắn tĩa của anh đạt đến trình độ này, trên cơ

bản đều là tinh anh của bộ đội đặc chủng. Anh là người của Tầng Phong? Tuyết Lang hay là Nộ Giao?

Giang Nguyên mỉm cười nhìn tay súng bắn tỉa.

Nghe Giang Nguyên nói, ánh mắt tay súng bắn tỉa liền nhướng lên, dường như cảm thấy kinh ngạc khi Giang Nguyên biết rõ tên của ba đơn vị bộ đội này.

Nên biết rằng ba đơn vị này là bộ đội đặc chủng thần bí nhất trong nước. Ngay cả tướng lĩnh quân đội bình thường cũng không biết sự tồn tại của ba đơn vị này. Ngoại trừ những tình nhuệ như bọn họ thì mới biết rõ tình huống.

Những người trước mắt chỉ thuận miệng đã có thể nói ra sự tồn tại của ba đơn vị bộ đội, điều này thật khiến cho y có chút kinh ngạc.

Y thật sự không rõ tình huống của mục tiêu cho lắm. Y nhận được chỉ thị ám sát một thanh niên lái chiếc Audi đi trên đường quốc lộ mà thôi. Nhưng bây giờ y mới biết người mà y cần ám sát mạnh đến cỡ nào. Thậm chí y cũng không nghĩ đến lại gặp phải địch nhân lợi hại như vậy.

Mà nhiệm vụ lần này thậm chí cũng không đề cập đến bất cứ thân phận và năng lực của mục tiêu. Nhưng sau khi nhìn chăm chú gương mặt của đối phương, y phát hiện dường như có chút quen thuộc.

Suy nghĩ một chút, ánh mắt tay súng bắn tỉa hiện lên vẻ kinh ngạc, thốt lên:

- Cậu là...Giang Nguyên.

Nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của đối phương, Giang Nguyên cũng giật mình. Còn tay súng bắn tỉa thì sau khi sửng sốt vẫn chưa thể phản ứng lại, ánh mắt trở nên mơ hồ.

- Đúng, tôi chính là Giang Nguyên.

Nhìn đối phương kinh ngạc, Giang Nguyên tương đối hài lòng.

Hắn biết, đối với tinh anh của bộ đội đặc chủng, nếu không phải đối phương nhận ra hắn, tinh thần lộ ra sơ hở, tuyệt đối sẽ không bị hắn khống chế.

Nhưng bây giờ hắn có thể khống chế được đối phương bao lâu, hắn cũng không dám chắc. Cho nên hắn cố gắng rót vào lực tinh thần, bắt đầu hỏi. Hắn biết cơ hội sẽ không kéo dài. Một khi đối phương tỉnh lại, hắn sẽ không còn cơ hội gì nữa.

- Năng lực của anh rất mạnh. Anh là người của quân đội nào?

Giang Nguyên giống như tùy ý mà hỏi.

- Tôi là người của quân khu Bắc Cương...

Tay súng bắn tĩa nói được vài chữ, đột nhiên hai mắt co rút lại, kinh hãi nhìn Giang Nguyên, con dao găm vội đâm tới.

- Thất bại rồi.

Nghe được chữ quân khu Bắc Cương, Giang Nguyên âm thầm thở dài. Mặc dù đã có được phương hướng đại khái, nhưng phải chi đối phương có thể duy trì thêm hai giây nữa, như vậy mục đích lần này xem như đã đạt được.

Nhưng đối mặt với bộ đội tinh anh, ý chí cực kỳ kiên cường, trải qua huấn luyện đặc biệt, nói ra được vài chữ như vậy đã là may mắn lắm rồi.

Ít nhất Bắc Cương cũng có vài đơn vị như vậy, có thể có được những tinh anh bắn tĩa như thế. Điều động người này, trong tình hình chung, trừ phi có hạn chế đặc biệt, còn không, muốn điều tra ra nơi nào quản lý đối phương hắn không phải là việc khó.

Nhìn con dao găm đang lao thẳng đến cổ mình, ánh mắt Giang Nguyên lạnh lại. Tuy nói hắn rất có cảm tình đối với quân nhân Hoa Hạ, nhưng đối mặt với người có ý đồ dồn hắn vào chỗ chết. Hơn nữa cũng không còn biện pháp từ trong miệng đối phương biết được thứ cần biết, như vậy, mặc kệ y là ai cũng không hạ thủ lưu tình.

Tay hắn nhẹ đập vào con dao găm, chỉ nghe được keng một tiếng,

tay súng bắn tĩa liền cảm thấy cổ tay mình bị chấn động, sau đó con dao găm đang cầm chặt trong tay liền bị một luồng sức mạnh đánh văng.

- Xin lỗi.

Giang Nguyên áy náy nói, sau đó trước khi tay súng bắn tĩa còn chưa kịp phản ứng lại đã vỗ một chưởng vào ngực tay súng bắn tĩa.

Tay súng bắn tĩa liền đánh một quyền về phía Giang Nguyên. Mới đi được nửa đường liền cứng lại. Bởi vì y đột nhiên phát hiện khí lực quanh thân mình biến mất không thấy.

Giống như chưa bao giờ tồn tại.

Nhìn đồng tử của tay súng bắn tĩa dần mất đi ánh sáng, Giang Nguyên thở hắt ra, sau đó dùng tay kéo tay súng bắn tĩa lại, bàn tay bắt đầu lục lọi trong áo y.

Không ngoài dự liệu, trên người tay súng bắn tĩa không có gì chứng minh thân phận của y. Cho dù Giang Nguyên lật trong cổ tay áo cũng không tìm được thứ gì.

Nhìn người chiến sĩ trước mặt, Giang Nguyên nhẹ nhàng thở ra, sau đó xé một góc áo của y, nhẹ nhàng lau đi vệt đen trên gương mặt, lộ ra một vẻ mặt cương nghị.

Giang Nguyên nhẹ nhàng lắc đầu. Chiến sĩ như vậy vốn là rường cột của nước nhà, chỉ là hắn không tha thứ cho người khác uy hiếp hắn. Lần này hắn may mắn nhưng lần sau chưa chắc.

Hắn cầm điện thoại chụp hình gương mặt của tay súng bắn tĩa, sau đó cầm khẩu súng bắn tĩa và mấy viên đạn, thở hắt ra một hơi rồi chậm rãi đi xuống.

Chương 407: Trở lại Bắc Kinh

Tuyên Tử Nguyệt nằm trong mương nước, gương mặt lo lắng nhìn bầu trời âm u, không biết khi nào bàn tay của cô đã nắm chặt,

thậm chí đầu ngón tay bắt đầu trắng bệch.

Mặc dù kinh nghiệm đánh nhau của cô cũng không ít, nhưng cô không phải là quân nhân, thậm chí chưa từng dùng qua súng. Nhưng Tuyên Tử Nguyệt biết rất rõ, trong tình huống như vậy, Giang Nguyên tay không tắc sắt muốn tấn công gã sát thủ bắn tỉa cách đó vài trăm thước là chuyện khó đến cỡ nào.

Tim của cô như co thắt lại, cho đến khi nghe được giọng nói quen thuộc.

- Được rồi, đi thôi.

Đứng bên trên, Giang Nguyên hướng xuống phía dưới mương nước mà kêu lên một tiếng, sau đó nhìn thấy Tuyên Tử Nguyệt từ mương nước leo lên.

Tuyên Tử Nguyệt cẩn thận nhìn Giang Nguyên vài lần, xác nhận trên người Giang Nguyên không có thương tích, lúc này mới hoàn toàn yên lòng.

Nhìn cây súng trong tay Giang Nguyên, Tuyên Tử Nguyệt lại nhìn sang ngọn núi nhỏ bên kia, nghi hoặc nói:

- Người đâu?

- Chết rồi.

Giang Nguyên mở cốp sau xe, đặt khẩu súng vào rồi gật đầu với Tuyên Tử Nguyệt:

- Được rồi, lên xe đi. Chúng ta đi đón Tiểu Bảo.

Đột nhiên cháu nhận nhiệm vụ phải rời đi ngay lập tức, mặc dù Giang lão có chút không muốn nhưng vẫn phải tiễn ba người Giang Nguyên lên xe.

- Lão gia tử sẽ không có việc gì chứ?

Nhìn lại thân ảnh còn đang đứng vẫy tay ngoài cổng, Tuyên Tử Nguyệt có chút lo lắng.

- Yên tâm đi, chỉ cần tôi không có ở đây, ông sẽ không gặp nguy hiểm đâu.

Giang Nguyên nhìn hình ảnh càng lúc càng nhỏ đằng sau, hai mắt có chút đỏ lên. Hắn chỉ muốn ở lại với lão gia tử thêm vài ngày nữa thôi, nhưng...

- Bắc Cương. Hãy đợi đó, tôi rất nhanh sẽ đến.

Giang Nguyên cắn răng, một luồng hàn ý bắt đầu lan tràn trong xe. Tuyên Tử Nguyệt bên cạnh dường như cũng cảm giác được điều gì, liền quay sang nhìn Giang Nguyên, sau đó không nói gì nữa. Cô đột nhiên cảm giác mình vẫn chưa hiểu hết về hắn.

Trở lại Vân Giang, Giang Nguyên cũng không ở lại mà trực tiếp chạy thẳng đến sân bay bay đến Bắc Kinh.

Trước khi chuyện này còn chưa được giải quyết, ở lại tỉnh Nam, chung quy sẽ rất nguy hiểm. Nếu đối phương đã phái sát thủ đến giết hắn, nói rõ đối phương đã nổi lên sát tâm. Chỉ có rời khỏi tỉnh Nam, làm cho đối phương không tìm được tung tích của hắn thì mới là ổn thỏa nhất.

Đương nhiên, Bắc Kinh lại là một lựa chọn rất tốt. Trừ phi có chuyện thật sự quá lớn làm mọi thứ rung chuyển thì chưa có người nào dám xằng bậy ở đây, tương đương với một nơi tránh gió rất tốt cho Giang Nguyên.

Tương tự, Tuyên Tử Nguyệt ở Bắc Kinh, người nhà của cô cũng khó mà phát hiện.

Ít nhất, Giang Nguyên muốn chống lại Tuyên gia và Tề gia thì phải sau tết Nguyên Tiêu mới có khả năng. Mà Dương gia chính là nơi che chở cực kỳ tốt cho hắn.

Mang theo một cái vali lớn, Giang Nguyên mới cảm nhận được tác dụng của quyền lực. Nhờ có giấy thông hành đặc biệt mà hắn được miễn kiểm tra qua cửa. Nếu không, muốn mang một vali lớn như vậy lên máy bay là không thể nào.

Khi đến Bắc Kinh đã là nửa đêm. Khi bước ra khỏi cổng phi trường, Giang Nguyên không nhận được mà thở hắt ra.

Mặc dù không khí vẫn rét lạnh như trước, nhưng không còn nguy hiểm tập kích nữa.

Tuyên Tử Nguyệt ôm Tiểu Bảo đứng bên cạnh Giang Nguyên, nhẹ nhàng dùng một cái khăn che mặt cho cậu bé, sau đó ngẩng đầu nhìn cảnh tượng trước mắt, ánh mắt bắt đầu mờ hồ.

- Đi thôi, tìm một khách sạn ở trước. Ngày mai chúng ta lại trở về Tây Sơn.

Giang Nguyên quay sang nói với Tuyên Tử Nguyệt.

Bắc Cương, tại một căn cứ quân sự, Trưởng phòng Hồ đang ngồi trước bàn công tác, sắc mặt âm trầm nghe điện thoại.

- Đã chết? Mục tiêu vẫn an toàn?

- Vâng, Long Phong đã chết, trang bị cũng mất luôn. Xác nhận mục tiêu không có việc gì.

- Long Phong chết như thế nào?

.....

- Vậy bây giờ mục tiêu ở đâu?

- Sau khi mục tiêu tiến đến một mương nước thì không còn thấy nữa. Lực lượng của chúng tôi ở tỉnh Nam không đủ, nên không thể truy tìm tung tích của đối phương.

- Được, cứ như vậy đi. Dọn sạch hiện trường, không được lưu lại bất cứ dấu vết gì.

Sau khi cúp điện thoại, ánh mắt Trưởng phòng Hồ neho lại. Để giết chết người này, đảm bảo không có bất cứ vấn đề gì xảy ra, ông ta đã cố ý lựa chọn Long Phong ra tay. Nhưng thật không ngờ Long Phong lại bị người ta giết chết.

- Tại sao lại có thể thất thủ?

Ánh mắt Trưởng phòng Hồ tràn đầy sự nghi hoặc. Ông biết rất rõ thực lực của Long Phong, là một tay súng vô cùng mạnh. Nhưng

bây giờ...

Trưởng phòng Hồ có chút đau đầu mà xoa huyệt Thái dương, nhìn vào màn hình. Tổng thất một tinh anh, đây tuyệt đối là một phiên toái lớn.

Suy nghĩ một hồi, Trưởng phòng Hồ mới thở dài, cầm điện thoại gọi cho một người.

- Tướng quân, kế hoạch thất bại.

Trưởng phòng Hồ cẩn thận nói.

- Kế hoạch gì?

Bên kia truyền đến giọng nói trầm thấp.

Trưởng phòng Hồ thấp giọng đáp:

- Kế hoạch Nam Thư.

- Kế hoạch Nam Thư?

Giọng nói bên kia hơi sửng sốt, trong nháy mắt liền âm trầm:

- Chuyện gì xảy ra?

- Long Phong đi ám sát, nhưng đã bị người ta giết chết. Mục tiêu mất tích.

Trưởng phòng Hồ nói xong, ông ta có thể nghe rõ được tiếng hít thở trong điện thoại tăng lên.

- Chuyện gì thế? Tại sao Long Phong lại chết? Giết một nhân vật nhỏ nhoi mà cũng thất thủ?

Đối phương rốt cuộc đã không khống chế được lửa giận trong lòng. Mới đầu năm mà đã nhận được tin tức như vậy, đúng là cao hứng không nổi.

- Không ai biết chuyện gì xảy ra, nhưng qua kiểm tra thi thể của Long Phong thì thấy rằng cậu ấy bị ngoại lực đánh nát tim. Hơn nữa vũ khí của cậu ấy cũng bị lấy đi mất.

Nói đến đây, giọng nói của Trưởng phòng Hồ càng thêm âm trầm. Một tay súng bắn tĩa, bị người ta đánh nát tim, đó là một khái niệm như thế nào, ông là người rõ nhất.

Tướng quân bên kia cũng im lặng, sau đó nói tiếp:

- Cứ tiếp tục đi.

- Vâng, tướng quân.

Trưởng phòng Hồ cúp điện thoại, sau đó bắt đầu im lặng. Ông đã sớm hạ lệnh tìm kiếm tung tích đối phương, nhưng nhân thủ bên đó không đủ, muốn tìm cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Sáng hôm sau, Giang Nguyên cùng với Tuyên Tử Nguyệt và Tiểu Bảo đến đại viện Dương gia. Đại viện Dương gia hôm nay rất náo nhiệt. Hai ngày trước đó, bất luận là Dương Vân Dương hay là Dương lão đều rất bận rộn, phải tham gia hoạt động thăm hỏi các lão đồng chí.

Đến mừng ba, mừng bốn thì có thể xem như được nghỉ ngơi. Mà con trai độc nhất của Dương gia là Dương Hán cũng về thăm nhà, vì thế không khí rất náo nhiệt.

Giang Nguyên đến nhà chỉ mang theo hai món quà. Dù sao, đối với Dương gia mà nói, trên cơ bản cũng chẳng thiếu gì. Hơn nữa, cho dù có mua món quà đắt tiền, đối với bọn họ cũng chẳng phải quan trọng. Vì thế Giang Nguyên cũng không tốn nhiều công sức, chỉ tùy tiện mua hai món là được.

- Ôi, Giang Nguyên, tại sao lại quay về sớm như thế? Không ở thêm vài ngày nữa sao?

Nhìn thấy Giang Nguyên, Dương Vân Dương kinh ngạc hỏi.

Đi theo phía sau ông là một thanh niên trẻ tuổi, ánh mắt ngạc nhiên nhìn đám người Giang Nguyên.

- Ở nhà cũng không có việc gì nên tôi quay về đây sớm, thuận tiện đến chúc tết Dương lão.

Giang Nguyên cười, đưa hai món quà trong tay cho Dương Vân

Dương, sau đó giới thiệu:

- Tử Nguyệt, đây chính là Trưởng phòng Dương.
- Chào chú Dương.

Tuyên Tử Nguyệt ôm Tiểu Bảo đứng bên cạnh Giang Nguyên, mỉm cười gật đầu chào Dương Vân Dương.

- A, cô là Tử Nguyệt à? Đúng là xinh đẹp thật.

Dương Vân Dương cười to, sau đó quay sang giới thiệu với chàng thanh niên đằng sau:

- Dương Hán, đây là bác sĩ Giang Nguyên.

Chàng thanh niên vội vàng vươn tay với Giang Nguyên:

- Bác sĩ Giang, chào anh. Lần đầu tiên gặp mặt, tôi là Dương Hán.
- Chào anh, cứ gọi tôi là Giang Nguyên, đừng gọi bác sĩ Giang, nghe khách sáo lắm.

Giang Nguyên mỉm cười bắt tay đối phương. Đối với người thừa kế duy nhất của Dương gia, hắn cũng cảm thấy tò mò. Nhưng nhìn bộ dạng trầm ổn của Dương Hán, Giang Nguyên âm thầm gật đầu. Hiện Dương Hán đang là một Phó huyện trưởng, mặc dù chỉ lớn hơn hắn vài tuổi, nhưng thoạt nhìn rất đáng tin.

Giang Nguyên và Tuyên Tử Nguyệt bước vào đại sảnh của Dương gia. Dương lão đã sớm có mặt tại đại sảnh, thấy Giang Nguyên bước vào liền vui mừng hỏi thăm.

Tiểu Bảo kêu lên:

- Con chào Dương gia gia.
- Ôi, Tiểu Bảo đúng là đáng yêu mà. Nào, đến đây Dương gia gia lì xì cho.

Dương lão tiếp nhận Tiểu Bảo từ trong tay Tuyên Tử Nguyệt, sau khi đưa cho Tiểu Bảo một bao lì xì, liền đưa cho Tuyên Tử Nguyệt

một bao:

- Cháu chính là Tử Nguyệt phải không?

- Dạ, vâng.

Tuyên Tử Nguyệt nhìn phong bao lì xì, cảm thấy sững sốt, sau đó vội vàng cúi đầu, cung kính nói:

- Cảm ơn Dương lão, cháu tên là Tử Nguyệt.

- Ôi, không tệ, không tệ. Tiểu tử Giang Nguyên này giấu cháu lâu như thế ở Tây Sơn mà chẳng thèm mang cháu đến đây gặp mặt lão già này.

Dương lão cười nói.

Dương lão nói khiến cho mặt Tuyên Tử Nguyệt có chút đỏ lên. Mặc dù cô vẫn luôn bình tĩnh nhưng trước mặt vị thành viên trong tổ bảy người tối cao của Hoa Hạ, cô cũng không tránh khỏi hồi hộp.

Những Giang Nguyên bên cạnh lại cười nói:

- Dương lão, tại sao bọn họ có mà cháu lại không có?

Chương 408: Tuyên Năng nôn nóng

- Cậu cũng muốn sao? Không có cửa đâu.

Nhìn tay Giang Nguyên đưa ra, vẻ mặt dày như muốn bao xì xì, Dương lão không nhin được mà bật cười, vỗ mạnh vào tay Giang Nguyên một cái.

Những người khác đều có, hẳn không có mà còn bị ăn một cái tát vào tay. Giang Nguyên chỉ có thể thở dài bất đắc dĩ.

Năm nay Dương Hán mới 28 tuổi, đối với một số chuyện trong nhà, nói thật cũng không hiểu biết hết. Có một số chuyện, y còn chưa đủ tư cách để biết.

Ngồi trên bàn cơm, thấy mọi người rất nhiệt tình với Giang Nguyên, còn có cô gái tên Tuyên Tử Nguyệt bên cạnh, trong lòng Dương Hán có chút kinh nghi.

Y không rõ, tại sao với thân phận của gia gia, lại khách sáo với Giang Nguyên như vậy, hoàn toàn không phải là thưởng thức hậu bối bình thường, mà gần như là ngang hàng với nhau. Trong ấn tượng của y, y chưa từng nhìn thấy cảnh tượng như vậy.

- Dương Hán, mời rượu đi.

Thấy cháu trai ngồi im dưng bữa, Dương lão cười nói.

- Vâng.

Dương Hán giật mình, vội cầm ly rượu cười nói với Giang Nguyên:

- Giang Nguyên, nào, đây là lần đầu tiên chúng ta gặp mặt, tôi mời cậu một ly.

- Không dám, không dám, tôi phải mời anh mới đúng.

Giang Nguyên mỉm cười bưng ly rượu lên, sau đó ngửa đầu uống cạn.

Dương Hán phía đối diện cũng ngửa đầu uống cạn, nhưng trong lòng lại kinh hãi, chợt phát hiện, lão gia tử bảo y chủ động mời rượu là như thế nào.

- Vâng, xin gia chủ cứ yên tâm. Tôi nhất định sẽ tìm tiểu thư trở về.

Nhìn theo bóng lưng vội vã của Tuyên Vân, sắc mặt Tuyên Năng tối sầm, khẽ thở dài, đứng dậy chậm rãi bước ra ngoài.

Nhìn thấy vợ của mình đang nhàn nhã ngồi thêu hoa, Tuyên Năng liền bước đến. Nhìn bảy tám cánh hoa thêu lệch lạc, gương mặt cười khổ:

- Bà cũng biết mình thêu hoa không đẹp, tại sao lại còn thêu?

- Chính là thêu không đẹp nên mới thêu. Tôi không tin tôi không

thêu đẹp bằng người khác.

Tuyên phu nhân ngẩng đầu nhìn Tuyên Năng, khẽ hừ một tiếng, sau đó cầm kim thêu tiếp tục thêu.

Thấy biểu hiện nhàn nhã của vợ, Tuyên Năng không khỏi cau mày:

- Bây giờ mà bà còn tâm tư thêu hoa sao? Nửa tháng rồi vẫn chưa tìm được Tử Nguyệt, chẳng lẽ bà không lo lắng?

- Tôi lo lắng cái gì?

Tuyên phu nhân nói:

- Chẳng lẽ tôi không biết tính tình của con bé đó sao? Ông lo nó xảy ra vấn đề? Tôi thấy ông còn đang ước không gả gáp nó cho người ta thì có.

- Bà...

Nghe giọng nói mỉa mai của vợ, Tuyên Năng thiếu điều không bốc hỏa, chỉ là lửa giận vừa mới dâng lên đến cổ, chợt nhớ đến chuyện gì đó, liền nhìn chằm chằm vợ mình:

- Bà, có phải bà đã biết gì đó hay không?

- Gì? Tôi biết gì?

Tuyên phu nhân cũng không ngẩng đầu lên, tiếp tục thêu hoa.

- Bà nhất định là biết Tử Nguyệt đang ở đâu, đúng không?

Tuyên Năng bình tĩnh nhìn vợ, trầm giọng nói:

- Nhất định là bà đã động tay chân gì đó. Nếu không, tại sao đám người Tuyên Vân tìm mãi cả nửa tháng cũng không tìm ra được Tử Nguyệt?

- Hừ, ông đừng có mà ăn nói lung tung. Đám người Tuyên Vân vô dụng, cũng không thể trách tôi được chứ?

Tuyên phu nhân thả đồ thêu trong tay xuống, quay sang nhìn Tuyên Năng, nói:

- Con nha đầu Tử Nguyệt, tôi bất kể là có tìm được nó về hay không. Tìm không được cũng không sao. Tôi không thích tên tiểu tử Tề gia, Tử Nguyệt cũng không thích. Không gả cũng không quan trọng.

- Không gả cũng không quan trọng?

Tuyên Năng nhìn chăm chăm vợ của mình, tức giận nói:

- Bà có biết không gả thì chuyện gì sẽ xảy ra không?

Nhưng Tuyên phu nhân dường như không có tâm tư lắng nghe, quay người bỏ đi, chỉ để lại một bóng lưng cho Tuyên Năng.

Nhìn theo bóng lưng của vợ, Tuyên Năng cau mày, đột nhiên ánh mắt sáng lên, lớn tiếng gọi:

- Người đâu, mau gọi Tuyên Vân đến đây.

Chương 409: Chỉ một chữ tình

- Gia chủ, theo như người bên dưới báo cáo, chứng thật là tiểu thư đã theo Giang Nguyên về quê ăn tết. Nhưng hai ngày trước đã rời đi, trước mắt vẫn chưa tra được là bọn họ đã đi đâu.

Sau khi điều tra xong, Tuyên Vân quay trở lại báo cáo.

- Tại sao các người lâu như vậy mà vẫn không tra ra được?

Tuyên Năng nhìn chăm chăm Tuyên Vân, trầm giọng hỏi.

Tuyên Vân chần chờ một chút, nhìn sắc mặt tức giận của gia chủ, đành phải nói:

- Tôi đã xác nhận qua, đích thật là phu nhân đã có động tay trong đó.

- Hừ, tôi biết ngay là bà ấy mà. Người phụ nữ này càng lúc càng quá đáng.

Tuyên Năng chỉ có thể buồn bực nói, đột nhiên quay sang Tuyên

Vân, nói tiếp:

- Được rồi, cậu lui xuống đi, hãy cố thăm dò xem tiểu thư đã đi đâu. Trong vòng mười ngày phải tìm bằng được nó về cho tôi.

Tuyên Vân cúi đầu nghe được lời này, vội vàng gật đầu rồi bước ra ngoài. Chuyện của gia chủ và phu nhân, ai dám nghe, ai dám can thiệp?

Nhìn Tuyên Vân bước ra ngoài, rốt cuộc Tuyên Năng không áp chế được lửa giận trong lòng, bước nhanh về phòng khách.

- Nay, cuối cùng là bà định làm gì? Tại sao chuyện này lại có thể đem ra đùa giỡn được?

Tuyên Năng tức giận nhìn vợ vẫn đang nhàn nhã thêu hoa như cũ:

- Bà không thể ngang ngạnh như vậy có được không? Nếu Tề gia trở mặt với chúng ta, bà có biết là chuyện gì sẽ xảy ra hay không?

- Đùa giỡn? Tôi đùa giỡn chuyện gì?

Tuyên phu nhân thả đồ thêu trong tay xuống, trợn mắt nhìn Tuyên Năng:

- Tử Nguyệt là con gái của chúng ta. Nó không thích tên tiểu tử của Tề gia, tại sao ông cứ bắt nó phải lấy thằng đó? Ông làm cha đúng là vô dụng. Ngay cả tâm nguyện của con gái cũng không thể thỏa mãn được, tôi lấy cái gì ra mà đùa giỡn với ông?

- Tôi không cần biết sự nghiệp gia tộc, không cần biết chúng ta muốn phát triển đến như thế nào, tôi chỉ biết con gái của tôi là quan trọng nhất, quan trọng hơn tất cả mọi thứ.

- Tôi chỉ là đàn bà, cái gì cũng không làm được, nhưng tôi hy vọng con gái của mình được hạnh phúc, được vui vẻ. Cho nên, nếu nó đã có lựa chọn như thế nào, tôi là mẹ, nhất định sẽ phải giúp nó.

- Mặc dù tôi biết mình không thể làm được chuyện gì lớn lao, nhưng để cho nó vui vẻ được một ngày thì hay một ngày, chung quy vẫn còn tốt hơn người làm cha như ông.

Tuyên phu nhân trừng mắt tức giận nói với Tuyên Năng:

- Ông muốn thế nào? Được, nếu ông muốn bắt nó thì đến bắt tên tiểu tử Giang Nguyên trước đi. Còn ông mà đưng đến con gái của tôi, ông cứ chờ đó cho tôi.

Bị phu nhân quát cho, sắc mặt Tuyên Năng lúc trắng lúc đen. Ông biết rõ tính tình của vợ mình, đồng thời cũng biết vợ mình nói không sai. Ông là một người cha vô dụng, ngay cả hạnh phúc của con gái mình cũng không bảo vệ được.

Nhưng ông cũng biết, nếu ông chỉ lo đến hạnh phúc của con gái, như vậy cả gia tộc sẽ lâm vào phiền toái. Là gia chủ, Tuyên Năng không thể không cân nhắc lợi hại trong đó.

Tuyên Năng im lặng không nói, thở dài một cái rồi xoay người bước ra cửa.

Nhìn chồng xoay người rời đi, trong nháy mắt trở nên già nua rất nhiều, hai mắt Tuyên phu nhân đỏ bừng. Bà được chồng yêu thương nên có quyền ngang ngạnh. Nhưng bà cũng biết sau khi chồng bà được lên làm gia chủ, một chút tùy hứng của bà cũng không thể còn. Làm cái gì cũng phải xuất phát từ lợi ích của gia tộc, thậm chí cũng phải hy sinh luôn cả hạnh phúc của con gái.

Bà hiểu nhưng bà cũng xót con. Bà không nhịn được mà muốn phát tiết, nhưng hết thấy sẽ mang đến phiền phức và đau khổ cho chồng.

Huyện Lưu hà tỉnh Nam, thôn Viễn Thủy, một cô gái thanh toán tiền cho một tài xế rồi chậm rãi bước vào trong thôn.

Sau khi vào thôn, cô gái này nhìn xung quanh, ánh mắt hiện lên sự phiền muộn, lẩm bẩm:

- Đã bốn năm rồi chưa đến đây, thời gian trôi qua thật là nhanh.

Nhìn thấy ngôi nhà quen thuộc của Giang gia cách đó không xa, ánh mắt hiện lên sự vui sướng, bước chân không khỏi nhanh hơn vài phần.

- Chị Thanh Linh?

Trong lúc cô gái xinh đẹp đang bước đến nhà Giang Nguyên, đột nhiên bên tai nghe được một giọng nói quen thuộc.

Từ Thanh Linh sửng sốt, sau đó quay đầu lại, nhìn một cô gái thanh lệ thoát tục đang đứng trước một ngôi nhà hơi cũ, kinh ngạc nhìn cô.

- Tiểu Vũ?

Từ Thanh Linh ngẩn ra, sau đó lại nhìn ngôi nhà Giang Nguyên cách đó không xa, có chút ngoài ý muốn, vừa vui mừng lẫn sợ hãi:

- Tiểu Vũ, thì ra nhà em cũng ở đây sao?

- Đúng vậy, nhà em ở đây. Còn nhà của Nguyên ca ca ở bên cạnh.

Đối với việc kinh ngạc của Từ Thanh Linh, Lý Tiểu Vũ rất hiểu, liền gật đầu nói:

- Chị Thanh Linh, chị đến tìm Nguyên ca ca sao?

- Ừm, chị nhiều năm rồi không có đến đây.

Gương mặt Từ Thanh Linh hiện lên sự ngỡ ngàng.

- Nguyên ca ca không có ở nhà.

Nhìn nụ cười của Từ Thanh Linh, Lý Tiểu Vũ chần chừ một chút rồi mỉm cười nói.

- Không có ở nhà?

Từ Thanh Linh có chút sửng sốt. Hôm nay còn trong thời gian nghỉ tết, tại sao Giang Nguyên lại không có ở nhà? Chẳng lẽ là đi Bắc Kinh rồi? Lập tức gương mặt không khỏi hiện lên sự thất vọng và tiếc nuối.

Nhìn vẻ mặt thất vọng của Từ Thanh Linh, Lý Tiểu Vũ nhẹ cắn môi. Cô rất hiểu cảm giác của Từ Thanh Linh, có thể nói là đồng bệnh tương lân, thoáng suy nghĩ một chút rồi nói:

- Tối hôm qua anh ấy đã cùng với Hội trưởng Tuyên rời đi rồi.

- Hội trưởng Tuyên?

Nghe được cái tên này, Từ Thanh Linh một lần nữa sửng sốt nhìn Lý Tiểu Vũ.

- Vâng, chính là Hội trưởng Tuyên.

Lý Tiểu Vũ cười khổ đáp.

- Tuyên Tử Nguyệt?

Từ Thanh Linh quả nhiên như Lý Tiểu Vũ đã đoán, cứ như vậy mà đứng im, phải mất một lúc lâu mới hồi phục lại tinh thần.

- Chị ấy và Nguyên ca ca về nhà mừng năm mới, còn có Tiểu Bảo nữa.

Lý Tiểu Vũ nói:

- Ở lại đây mấy ngày.

- Ở lại mấy ngày?

Sắc mặt Từ Thanh Linh lại càng trắng bệch.

Chương 410: Bại lộ

Mấy ngày kế tiếp, Giang Nguyên vẫn ở trong biệt thự Tây Sơn, thưởng thức không khí yên tĩnh mà bình thường khó có được. Nếu hắn không ra khỏi cửa, đảm bảo sẽ không người nào phát hiện.

Giang Nguyên im lặng chờ người của Thiên Y Viện liên lạc với hắn. Tuy hắn không xác định là lúc nào, nhưng trước ngày 15 tháng Giêng, chắc chắn sẽ có người đến tìm hắn. Đương nhiên, cuộc sống ở Tây Sơn cũng không còn yên tĩnh nữa, bởi vì Phan Hiểu Hiểu đã đến.

- Giang Nguyên, không phải anh nói sẽ đợi tôi đến tỉnh Nam sao? Tại sao lại trở về?

Bước vào cửa, Phan Hiểu Hiểu vừa vui mừng lẫn ngạc nhiên nhìn

Giang Nguyên, rồi lại nhìn Tuyên Tử Nguyệt, xác nhận cả hai không có gì thay đổi mới thở phào một hơi.

Giang Nguyên mỉm cười nói:

- Ở nhà vài ngày cũng nhàn rồi, nên sớm trở về, đỡ cho cô phải chạy đến đó.

- Thật không?

Tuy không xác định được Giang Nguyên nói là thật hay giả, nhưng Phan Hiểu Hiểu nghe xong, cũng cảm thấy vui.

Tuyên Tử Nguyệt bên cạnh cũng không khỏi liếc nhìn Giang Nguyên. Tên tiểu tử này nói tới nói lui cũng chỉ toàn giết người không đền mạng.

Thấy khóe miệng Tuyên Tử Nguyệt nhếch lên, Giang Nguyên bắt đầu dĩ cười khở. Hần hiểu ý của Tuyên Tử Nguyệt nhưng ý của hắn không phải như vậy.

Nhưng Phan Hiểu Hiểu không để ý đến ánh mắt trao đổi của hai người, mà là nhìn Tiểu Bảo đang chạy đến gọi “mẹ nuôi”. Cô ngồi xổm xuống, giang hai tay ôm Tiểu Bảo vào lòng, sau đó móc từ trong túi một phong bao lì xì nhét vào tay Tiểu Bảo, cười nói:

- Mẹ nuôi cho con, có thích hay không?

- Thích.

Tiểu Bao hôn vào má Phan Hiểu Hiểu một cái thật mạnh, cười ngọt vô cùng.

Thời gian lại trôi qua tiếp một ngày. Mặc dù đã cố gắng không tạo tiếng động, nhưng thực lực của Tuyên gia là không thể nghi ngờ, rốt cuộc cũng đã tìm được đến cửa biệt thự Tây Sơn.

Bởi vì biệt thự Tây Sơn có không ít quan chức cấp cao ở, nên không có người nào có dũng khí làm loạn ở đây. Cho nên bọn họ chỉ có thể bất đắc dĩ mà canh chừng, đồng thời đem tin tức về báo lại cho Tuyên Năng.

- Tiếp tục canh chừng cho tôi. Nếu như tiểu thư ra ngoài, ngay tức khắc tóm cổ nó về. Vạ nhất không được thì để tôi đích thân đến.

Tuyên Năng cúp máy thật mạnh, nhưng gương mặt lại là sự bất đắc dĩ, khiến cho Tuyên phu nhân ở bên cạnh phải thở dài.

- Không thể kéo dài được nữa. Nếu trước tết Nguyên Tiêu mà Tử Nguyệt không về, chúng ta cũng không tìm được lý do để nói với Tề gia.

Tuyên Năng nói cho mình nghe, nhưng đồng thời cũng nói cho Tuyên phu nhân nghe.

- Dù sao thì ông cũng quyết định đi.

Tuyên phu nhân không nói thêm điều gì, chỉ gật đầu rồi bước ra khỏi phòng.

Nhìn theo bóng lưng của vợ, Tuyên Năng cười khổ, sau đó ngẩng đầu nhìn trần nhà rồi nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Có một số việc, cuối cùng cũng sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Tề Lăng âm trầm nhìn người thanh niên trước mắt, lạnh nhạt hỏi:

- Cậu nói cái gì?

- Gia chủ, căn cứ theo điều tra của chúng tôi, động tĩnh khác thường của Tuyên gia gần đây chính là đang đi tìm một người.

Người thanh niên nhìn Tề Lăng, ánh mắt hiện lên sự hưng phấn. Sau khi Tề Lang chết, người được gia chủ tín nhiệm vẫn chưa được bổ khuyết. Lần này y lập được công lớn. Y tin rằng mình nhất định có thể tiến vào tầm mắt của gia chủ.

- Tìm ai?

Tề Nhạc Minh nheo mắt, nhện không được liền chen vào.

- Bọn họ đang tìm Tuyên Tử Nguyệt tiểu thư.

Người thanh niên cung kính nhìn Tề Nhạc Minh, vội vàng trả lời.

- Đang tìm Tử Nguyệt?

Tề Nhạc Minh nghe xong, sắc mặt liền thay đổi, tiến lên một bước nhìn chăm chăm người thanh niên:

- Nói, chuyện gì xảy ra?

Thấy biểu hiện khẩn trương của đại thiếu, người thanh niên mừng thầm trong lòng, biết tin tức mà y vừa mới cung cấp rất được gia chủ và đại thiếu xem trọng, vội vàng trả lời:

- Trước đó vài ngày, thuộc hạ ngoài ý muốn phát hiện được Tuyên gia đang điều động nhân thủ, cho nên đã âm thầm chú ý, thấy những người này dường như đang tìm kiếm ai đó, thường hay đến các nhà ga, sân bay, bến xe. Lúc đó thuộc hạ khá nghi ngờ, cho nên đã hỏi thăm một chút.

Người thanh niên không nhanh không chậm, nói:

- Hôm qua, rốt cuộc thuộc hạ đã phát hiện Tuyên Vân của Tuyên gia đích thân đến Bắc Kinh. Vì thế thuộc hạ cũng đã đi theo, và cuối cùng xác định bọn họ đang tìm Tuyên Tử Nguyệt tiểu thư.

- Tử Nguyệt mất tích từ lúc nào? Vì sao người Tuyên gia lại không biết?

Nhớ đến lần trước đến nhà Tuyên gia, Tuyên bá bá nói Tuyên Tử Nguyệt đang đi du lịch, bây giờ Tề Nhạc Minh liền hiểu ra, lúc đó có thể là Tuyên Năng đã lừa cha con họ.

Sắc mặt Tề Lăng bên cạnh trầm xuống. Còn nửa tháng nữa Tuyên Tử Nguyệt sẽ được gả vào Tề gia. Tại sao thời điểm này lại mất tích, là có ý gì?

Sau đó, không khỏi lạnh lùng hừ một tiếng:

- Mau nói, có chuyện gì xảy ra?

Thấy gia chủ nổi giận, người thanh niên không dám chần chừ, vội vàng nói:

- Báo cáo gia chủ, căn cứ vào phán đoán của thuộc hạ, thời gian

Tuyên tiểu thư mất tích hẳn cũng đã hơn mười ngày.

- Hơn mười ngày? Không phải là đã mất tích trước tết sao?

Tề Nhạc Minh hay gọi cho Tuyên Tử Nguyệt, nhưng điện thoại của cô luôn trong tình trạng khóa máy, y còn tưởng rằng Tuyên Tử Nguyệt không để ý đến y, bây giờ nghĩ lại càng tức giận, hẳn phải sớm nghĩ đến chuyện này là có vấn đề.

- Hẳn là đã mất tích khoảng ba bốn ngày trước tết, cho đến hai ngày vừa qua thì người của Tuyên gia đã tìm được Tuyên tiểu thư ở bắc Kinh.

Người thanh niên tiếp tục nói.

- Vậy người của Tuyên gia đã mang Tuyên Tử Nguyệt về chưa?

Tề Nhạc Minh khẩn trương hỏi:

- Cô ấy không xảy ra chuyện gì chứ?

Nhìn biểu hiện khẩn trương của Tề Nhạc Minh, người thanh niên chần chờ một chút rồi đáp:

- Tuyên tiểu thư không xảy ra chuyện gì, nhưng bây giờ người của Tuyên gia chỉ canh chừng chứ không mang cô ấy về.

- Vì sao?

Nhìn biểu hiện muốn nói rồi lại thôi của người thanh niên, sắc mặt Tề Nhạc Minh có chút cứng đờ, sau đó khẩn trương hỏi.

- Bởi vì Tuyên tiểu thư dường như đang ở cùng Giang Nguyên trong một khu biệt thự trọng yếu, cho nên người của Tuyên gia không dám làm loạn.

Người thanh niên nhìn Tề Nhạc Minh, sau đó nói.

- Cái gì? Giang Nguyên? Cùng với Giang Nguyên?

Phản ứng của Tề Nhạc Minh giống như người thanh niên đã nghĩ, mắt đỏ lên, quát lớn.

Chương 411: Không phải oan gia không gặp mặt

Thời gian cách tết Nguyên Tiêu càng lúc càng gần, bất giác đã đến mừng 10. Theo phỏng đoán của Giang Nguyên, khoảng hai ba ngày nữa người của Thiên Y Viện sẽ đến.

Nhà trẻ cũng đã mở cửa lại. Không biết đến Thiên Y Viện sẽ mất bao lâu, cho nên Giang Nguyên quyết định gửi Tiểu Bảo đi nhà trẻ. Ít nhất khi hần rời đi sẽ cảm thấy yên tâm.

Nghe nói được đi nhà trẻ lại, Tiểu Bảo vui vẻ vô cùng. Tuy nói mấy ngày qua có ba mẹ nuôi, cô dì chú bác chơi cùng, nhưng Tiểu Bảo vẫn luôn nhớ bạn bè của mình.

Thấy Tiểu Bảo vui mừng như thế, Giang Nguyên cũng cảm thấy yên tâm. Cho dù không có hần bên cạnh, cũng không có quá nhiều vấn đề với Tiểu Bảo. Vì thế, sáng sớm mọi người tập trung lại, cẩn thận đưa Tiểu Bảo đến nhà trẻ.

- Mọi người ơi, mình trở về đây.

Nhìn Tiểu Bảo vui vẻ chạy đến đám bạn của mình, gương mặt Giang Nguyên hiện lên nụ cười yên tâm. Xem ra Tiểu Bảo sống ở đây không tệ, như vậy hần cũng yên tâm hơn.

Nhìn nụ cười hài lòng của Giang Nguyên, cô gái bên cạnh cũng thở phào nhẹ nhõm:

- Bác sĩ Giang, Tiểu Bảo rất ngoan, ở đây cũng rất được các bạn yêu thích.

- Cảm ơn cô giáo Viên.

Đối với cô gái Viên trước mặt, Giang Nguyên vẫn rất khách sáo. Sau khi nói lời cảm ơn liền mỉm cười chào tạm biệt, cùng với Tuyên Tử Nguyệt và Phan Hiểu Hiểu rời đi.

Nhìn ba người biến mất ngoài cửa, ánh mắt cô gái Viên tràn đầy tiếc nuối.

- Rất đẹp trai, mỗi tội đào hoa quá.

Nhớ đến hai cô gái xinh đẹp động lòng người, cô gái Viên thờ dài, sau đó quay trở về.

Hắn dẫn theo hai cô gái, mà cô gái nào cũng xinh đẹp, khi đi cũng cảm thấy tự hào. Chính bản thân Giang Nguyên cũng không phủ nhận điều này.

Dọc đường đi thu hút không ít ánh mắt của mọi người, Giang Nguyên rốt cuộc cảm giác có chút không chịu nổi. Bây giờ hắn không muốn tạo ra động tĩnh quá lớn, cũng không dám phô trương thanh thế. Chỉ còn vài ngày nữa là đến tết Nguyên Tiêu, hắn không muốn gây ra chuyện gì phức tạp. Hắn biết rõ Tuyên gia mạnh đến cỡ nào. Chỉ cần bọn họ đi hai vòng quanh thủ đô, nhất định sẽ bị tóm ngay.

Cho nên, sau khi ăn xong cơm trưa, Giang Nguyên có ý định chở hai cô trở về biệt thự Tây Sơn. Tuyên Tử Nguyệt thì không sao, vì cô đã quen với cuộc sống yên tĩnh ở đó. Nhưng Phan Hiểu Hiểu thì lại không muốn.

- Không được, không được. Ngày nào cũng ở Tây Sơn, vất vả lắm chị Tử Nguyệt mới ra ngoài một lần, chúng ta đi dạo phố thôi.

Phan Hiểu Hiểu kéo tay Tuyên Tử Nguyệt, vẻ mặt không cam lòng. Cô ở Tây Sơn hai ngày, lúc này được ra ngoài hít thở, hiển nhiên là muốn thoải mái rồi.

Thấy Phan Hiểu Hiểu năn nỉ như vậy, Tuyên Tử Nguyệt đành phải gật đầu.

Xem ra phụ nữ vĩnh viễn chính là như vậy, Giang Nguyên cũng đành đi theo hai cô. Dù sao cả ngày cứ ở trong biệt thự, cũng có chút chán.

Điểm phiền phức duy nhất chính là Giang Nguyên không cách nào để hai người đi dạo một mình, chỉ có thể đi theo đằng sau, tiếp tục làm người khuân vác.

Thế lực Giang Nguyên rất tốt. Đi dạo phố đến chiều, sau đó lại đưa hai cô đi ăn một bữa rồi mới quay về biệt thự Tây Sơn.

Khi về đến nơi thì đã 8h tối, chiếc xe chậm rãi tiến vào khu vực Tây Sơn.

Trong lúc chiếc xe đang di chuyển, đột nhiên xuất hiện hai cảnh sát giao thông, tay cầm biển cấm đặt chính giữa, rồi kéo dây vàng, ra hiệu cho các xe đi đường vòng.

Nhưng đám người Giang Nguyên vẫn không phát hiện, tiếp tục tiến về phía trước.

Chiếc xe thong thả chạy trên đường. Đột nhiên Giang Nguyên giảm phanh lại. Bởi vì phía trước xuất hiện hai chiếc xe song song, đang nổ máy ầm ầm.

Giang Nguyên khẽ cau mày nhìn hai chiếc xe đằng trước, sau đó quay sang nhìn Tuyên Tử Nguyệt. Thấy ánh mắt của Giang Nguyên, Tuyên Tử Nguyệt dường như ý thức được điều gì, sắc mặt biến đổi, sau đó duỗi đầu ra ngoài cửa sổ xe nhìn một chút.

Sau khi nhìn xong, sắc mặt liền trở nên âm trầm, nhẹ nhàng cảm môi, liếc nhìn Giang Nguyên một cái:

- Giang Nguyên.

- Ừm.

Giang Nguyên quay lại nhìn Tuyên Tử Nguyệt, đang định nói điều gì, nhưng lại bị Tuyên Tử Nguyệt ôm lấy cổ, sau đó một mùi thơm đập vào mũi. Trong lúc Giang Nguyên còn chưa kịp phản ứng, đôi môi mềm mại của cô đã áp lên môi hắn.

Phan Hiểu Hiểu có chút ngẩn người. Cô có chút không hiểu, mấy ngày qua, trước mặt cô, Tuyên Tử Nguyệt không hề có biểu hiện thân mật với Giang Nguyên, tại sao bây giờ lại nổi điên. Lúc này, vẻ mặt của Phan Hiểu Hiểu thậm chí ngay cả buồn bực cũng không có, chỉ có sự kinh ngạc mà thôi.

Nhưng thời gian duy trì không dài, chỉ khoảng hai ba giây. Khi Giang Nguyên sắp sửa phản ứng lại, Tuyên Tử Nguyệt lưu luyến buông cô Giang Nguyên ra, nhìn hắn thật sâu rồi chuẩn bị đẩy cửa xe bước ra.

Nhưng đã bị Giang Nguyên nắm lại.

- Cô ở đây chờ tôi, để tôi xuống trước.

Giang Nguyên lãnh đạm nói:

- Tôi đã nói rồi, nếu cô không muốn lấy Tề Nhạc Minh thì đừng lấy. Không ai có thể miễn cưỡng được cô.

- Cảm ơn anh, nhưng không được.

Tuyên Tử Nguyệt nhẹ nhàng giật khỏi tay Giang Nguyên, lắc đầu cười buồn:

- Khoảng thời gian ở cùng anh rất vui, cảm ơn anh.

Dứt lời liền chậm rãi mở cửa bước xuống xe.

Nhìn Tuyên Tử Nguyệt bước xuống xe, Giang Nguyên quay đầu lại nhìn Phan Hiểu Hiểu vẫn còn đang mơ hồ, trầm giọng nói:

- Cô ở trên xe, mặc kệ phát sinh chuyện gì cũng đừng xuống xe, hiểu chưa?

- Có chuyện gì vậy?

Mặc dù hai người nói chuyện với nhau không rõ, nhưng Phan Hiểu Hiểu vẫn ý thức được điều gì, liền mở to hai mắt hỏi.

- Đừng hỏi nữa, cứ ở trên xe.

Giang Nguyên trầm giọng nói, sau đó mở cửa bước xuống xe.

Giang Nguyên bước đến bên cạnh Tuyên Tử Nguyệt, lúc này sáu bảy người từ chiếc xe phía đối diện cũng bước xuống, dẫn đầu là người đàn ông trung niên, Tuyên Vân.

Nhìn thấy Tuyên Tử Nguyệt, Tuyên Vân cung kính nói:

- Tiểu thư, gia chủ cho mời cô về.

- Biết rồi, về thôi.

Tuyên Tử Nguyệt gật đầu, sau đó nhìn Giang Nguyên cười nói:

- Bảo trọng.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, Giang Nguyên cau mày, hỏi:

- Còn bao lâu nữa?

Tuyên Tử Nguyệt đáp:

- Ngày 28 tháng 2 Âm lịch.

Giang Nguyên gật đầu:

- Chờ tôi.

- Chờ cậu? Tôi thấy không cần đâu.

Một giọng nói đột ngột vang lên bên tai.

Nghe được thanh âm này, đám người Tuyên Vân liền cứng đờ, sắc mặt trong nháy mắt trầm xuống.

Sắc mặt Tuyên Tử Nguyệt cũng thay đổi, bởi vì cô đã nhìn thấy Tề Nhạc Minh.

Sắc mặt Tề Nhạc Minh tái xanh, bên cạnh đi theo bảy tám người từ rừng cây bên đường bước ra.

Giang Nguyên nhìn thấy bảy tám người đằng sau Tề Nhạc Minh, bước chân rất trầm ổn như du long du hành trong khoảng không. Xem ra thực lực chỉ sợ không dưới Tề Lang.

- Tiểu thư.

Nhìn đám người sau lưng Tề Nhạc Minh, Tuyên Vân liền biến sắc, vội vàng bảo vệ Tuyên Tử Nguyệt. Mặc dù ông không tin Tề Nhạc Minh sẽ làm gì Tuyên Tử Nguyệt, nhưng Tề gia đã biết việc này, hơn nữa còn lai giả bất thiện.

- Giang Nguyên, anh mau đi đi. Anh mau đi đi.

Được người Tuyên gia bảo vệ, sắc mặt Tuyên Tử Nguyệt liền biến

đổi, kêu lên với Giang Nguyên.

Giang Nguyên nhẹ nhàng giơ tay, ý bảo Tuyên Tử Nguyệt không cần lo lắng, sau đó quay sang nhìn Tề Nhạc Minh, lạnh giọng nói:

- Tề đại thiếu, bài học lần trước xem ra không đủ. Bốn người không đủ nên cho đến tám người đến chơi với tôi.

- Hừ, Giang Nguyên, vốn Tề gia tôi định cho cậu một cơ hội, nhưng bây giờ cậu có nghĩ cũng đừng nghĩ. Hôm nay, nếu tôi còn để cho cậu sống sót rời đi, tôi sau này sẽ không mang họ Tề nữa.

Thấy Tuyên Tử Nguyệt quan tâm Giang Nguyên như vậy, Tề Nhạc Minh đã sớm tức giận trong lòng, rõ ràng là Tuyên Tử Nguyệt và Giang Nguyên đã có tình cảm sâu đậm. Hơn nữa, bây giờ y cũng không dám khẳng định giữa hai người có xảy ra chuyện gì hay không.

Nhưng bây giờ y không dám nghĩ, hai mắt đỏ bừng nhìn Giang Nguyên, hận không thể một đao giết chết hắn.

Hiện tại Giang Nguyên cũng hiểu rõ tình cảnh giữa hắn và Tề gia là không chết không thôi. Hơn nữa, Phan Hiểu Hiểu vẫn còn ở trong xe. Bây giờ hắn có muốn chạy cũng chạy không được, đành nhún vai, nói:

- Tề đại thiếu, xem ra là anh đã không nhớ họ của mình rồi. Đã mấy lần, có lần nào Tề gia được chỗ tốt chưa?

- Lần đầu tiên là Tề Lang, lần thứ hai là bốn người truy sát tôi cũng chẳng thành công. Lần thứ ba Tề Lang dẫn đến bốn người, sau đó cũng chết luôn.

Giang Nguyên nhìn bốn người đằng sau Tề Nhạc Minh, lạnh lùng nói:

- Lần này các người định chết mấy người.

Nghe Giang Nguyên nói, đám người Tuyên gia, còn có Tuyên Tử Nguyệt cũng cảm thấy kinh ngạc, ánh mắt nhìn Giang Nguyên có chút không thể tin được. Người của Tuyên gia hiểu rất rõ thực lực của Tề Lang. Nhưng bốn người đến truy sát Giang Nguyên cũng đã

chết?

Chương 412: Tu La khát máu (1)

Sắc mặt Tề Nhạc Minh rất khó coi, đến cả tay cũng run lên.

Cái chết của Tề Lang chính là tổn thất khó có thể quên đối với Tề Nhạc Minh. Hơn nữa, trước sau còn có mấy cao thủ thất bại trong tay Giang Nguyên. Cho dù cao thủ Tề gia rất đông, nhưng điều đó cũng làm cho Tề gia có chút thương cân động cốt.

- Giết hẳn cho tôi.

Tề Nhạc Minh oán độc nhìn chăm chăm Giang Nguyên, sau đó nhìn Tuyên Tử Nguyệt đang được người của Tuyên gia vây quanh, sát ý trong mắt càng đậm thêm vài phần. Sau đó chỉ vào Giang Nguyên, lạnh giọng quát lên.

Tề Nhạc Minh vừa nói xong, tám người phía sau y liền lao lên, vây quanh Giang Nguyên ở chính giữa.

- Muốn tử chiến sao?

Thấy bốn phía đều bị bao vây, gương mặt Giang Nguyên hiện lên sự bất đắc dĩ, sau đó quay đầu nhìn chiếc xe của mình, thấy Phan Hiểu Hiểu vẫn ngồi bên trong, chậm rãi lắc đầu.

Nhìn đám người vây quanh Giang Nguyên, còn lại nhìn ánh mắt kiên định của hắn đang hướng cô lắc đầu, Phan Hiểu Hiểu bắt đầu bối rối. Cô hiểu ý của Giang Nguyên. Cô đã gọi điện thoại ra ngoài biết bao nhiêu lần, nhưng cột sóng của điện thoại đều không có tín hiệu gì. Xem ra đối phương đã dùng dụng cụ quấy nhiễu sóng điện thoại, phong tỏa tín hiệu thông tin khu vực xung quanh. Hơn nữa xe của cô đậu ở đây lâu như vậy mà không có một chiếc xe nào đi đến, hiển nhiên là đối phương đã có chuẩn bị mà đến. Nhìn động tác của đối phương, không biết là nhân vật và thế lực như thế nào?

Phan Hiểu Hiểu nhìn ngón tay Giang Nguyên phát ra ánh sáng, rồi lại nhìn Tuyên Tử Nguyệt bị hai người chế trụ không cách nào

nhúc nhích, nhẹ cắn môi một cái, sau đó ngồi im trong xe.

Cô biết mình không phải mục tiêu của đối phương, cho nên cô cứ ngồi trong xe, sẽ không ai để ý đến cô. Bây giờ Giang Nguyên đang gặp phiền phức, cô có ra ngoài cũng không giúp gì được hẳn.

Sau khi cô nhìn ra phía sau, mới phát hiện không biết từ khi nào đằng sau đã có hai chiếc xe chặn lại. Cô có muốn rời đi cũng không có biện pháp.

Cho nên, Phan Hiểu Hiểu chỉ có thể ngồi trên xe, lựa chọn trơ mắt nhìn mà không thể giúp gì được. Đã không giúp được, vậy thì tuyệt đối không trở thành gánh nặng cho Giang Nguyên.

Hai tay Tuyên Tử Nguyệt bị hai cao thủ của Tuyên gia giữ chặt, có muốn giãy dụa hay nhúc nhích cũng không được, chỉ có thể hét lớn với Tề Nhạc Minh:

- Tề Nhạc Minh, anh thả anh ấy ra đi, tôi sẽ trở về, bình tâm nguyện ý gả cho anh.

- Hừ, bình tâm nguyện ý? Muốn như vậy, cái giá để trả chính là hẳn phải chết.

Nghe được lời này, sắc mặt Tề Nhạc Minh lại càng trầm xuống, nhìn Tuyên Tử Nguyệt, nói:

- Cô cho rằng đến bây giờ mà tôi còn để cho hẳn sống sao?

- Tôi thích cô, đối tốt với cô như vậy mà cô chỉ biết nhớ thương hẳn.

Tề Nhạc Minh nói.

Ánh mắt tàn khốc quay sang nói với tám người đang vây quanh Giang Nguyên:

- Giết hẳn cho tôi, bầm thây vạn đoạn.

Nghe Tề Nhạc Minh ra lệnh, tám người liếc mắt nhìn nhau, sau đó quát lớn một tiếng rồi lao tới Giang Nguyên.

Giang Nguyên hít vào một hơi, hai tay run lên, tay trái phát ra ánh sáng màu bạc, tay phải là màu đen sẫm.

Đối mặt với sự tập kích của tám người cùng lúc, Giang Nguyên cũng hét lớn một tiếng rồi tấn công. Chết hay sống sẽ được quyết định bởi một kích này.

Khi ra tay, hai mắt Giang Nguyên híp lại, sau đó nhìn xung quanh, phát hiện thiên địa đã biến thành một màu xám trắng.

- Chủ thể tiến vào trạng thái không minh, Huyết mạch thiên phú Thông minh chỉ tâm khởi động. Thiên phú bậc một: Mê hoặc, Thanh chướng thống nhất khởi động, tiêu hao năng lượng chậm lại 90%.

Một tin tức hiện lên trong đầu Giang Nguyên.

Từ lúc tin tức này hiện lên, thị giác, thính giác, khứu giác và cảm giác của đều được tăng lên, phán đoán tình huống chung quanh một cách rõ ràng, động tác của tám người đều hiện rõ trong đầu của hắn.

Giang Nguyên phán định rất rõ ràng. Bị tám người bao vây, khẳng định là không còn đường chạy trốn, chỉ có thể phát huy thực lực của mình đến mức tận cùng. Nếu như có thể ngay từ ban đầu, đánh ngã mấy chiến lực của đối phương, như vậy hắn sẽ có cơ hội.

Cho nên, trong nháy mắt hắn liền khởi động trạng thái Không minh, tiến hành đánh cược một lần.

Năng lượng của hắn bây giờ khá đủ. Hơn nữa ở trạng thái Không minh, năng lượng tiêu hao chậm lại 90%, tương đương với tiêu hao năng lượng khi khởi động một loại thiên phú, đủ cho hắn chống đỡ một khoảng thời gian rất dài.

Khi những thân ảnh chạm vào nhau.

Lập tức phát ra tiếng kêu và huyết hoa văng ra.

Đội mọi người tách ra, không ai có thể nghĩ đến tình huống sẽ thảm thiết như thế.

Ngay cả sắc mặt Tề Nhạc Minh bên cạnh cũng biến đổi. Y thật sự không ngờ tình huống sẽ là như vậy.

Giang Nguyên đứng im tại chỗ, hơi cúi đầu, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, trước ngực là một mảnh đỏ tươi.

Từ mũi dao trong hai tay của hắn chậm rãi nhỏ xuống mấy giọt máu.

Ánh sáng phát ra từ bàn tay trái có chút mờ xuống, nhưng sau khi huyết quang rơi xuống, liền khôi phục lại ánh sáng như ban đầu, ánh sáng khiến cho người ta lạnh cả người.

Ánh sáng xanh đen ở tay phải cũng có một màu đỏ sậm, sau khi huyết quang chảy xuống, chỉ còn lại một màu xanh đen, giống như ánh sáng phát ra từ dạ ngực.

Nhìn Giang Nguyên đứng chính giữa phát ra hàn ý khiến cho người ta cảm nhận được rõ ràng, tất cả đều ngẩn cả người. Cho đến khi chung quanh vang lên tiếng ngã xuống, mọi người mới giật mình tỉnh lại.

Bịch bịch bịch.

Tám người ngã xuống mất ba người. Một người ôm ngực, một người ôm cổ, người còn lại thì không một tiếng động ngã xuống đất.

- Tại sao lại như vậy?

Tề Nhạc Minh lẳng lẳng nhìn ba người nằm trên mặt đất, không thể tin được mà lắc đầu, kinh hãi thì thào.

Không ai có thể nghĩ đến, tám cao thủ vây công Giang Nguyên, chỉ dưới một chiêu đã giết chết mất ba người.

Mọi người đều quay sang nhìn Giang Nguyên. Từ sắc mặt và vết thương trên ngực của hắn, mọi người đều nhìn ra được Giang Nguyên đang bị thương rất nặng, nhưng thật không ngờ hắn chấp nhận bị trọng thương để đổi lại ba mạng người.

Nhưng Giang Nguyên vẫn còn đứng im, trong khi đối thủ có đến

ba người chết, rốt cuộc thì hẳn bị thương nghiêm trọng đến cỡ nào?

Mọi người mơ hồ nhìn thấy Giang Nguyên cúi đầu, nhưng khoe miệng của hắn không ngừng chảy ra dòng máu đỏ sẫm, chảy xuống cằm, cổ, ngực, khiến cho ngực của hắn bị nhuộm đỏ thêm một phần.

- Giang Nguyên.

Nước mắt Tuyên Tử Nguyệt tuôn ra như mưa, ra sức giãy dụa, nhưng cô vừa mới nói được một nửa, thân hình liền mềm oặt xuống.

Phía sau cô, Tuyên Vân thu tay lại, sắc mặt lạnh lùng, giống như vừa rồi không phải là ông ta đánh cú đánh đó.

Một tiếng của Tuyên Tử Nguyệt khiến cho Giang Nguyên thoáng tỉnh lại một chút, chậm rãi quay đầu lại, hướng đến nơi phát ra thanh âm. Khi ánh mắt của người Tuyên gia đang diu Tuyên Tử Nguyệt chạm phải ánh mắt của Giang Nguyên, nhất tề rung mình một cái. Bởi vì ánh mắt của Giang Nguyên lạnh như băng, không hề có bất kỳ tình cảm nào, chỉ có sát ý mà thôi.

Hơn nữa khoe miệng không ngừng chảy ra máu tươi, giống như huyết Tu La trên chiến trường, khiến người ta không rét mà run.

Điều này làm cho những người chạm phải ánh mắt của hắn, chỉ cảm thấy có một luồng sát ý xông thẳng vào đầu, khiến cho người ta lạnh cả người.

Ánh mắt lạnh lẽo của Giang Nguyên khi nhìn thấy Tuyên Tử Nguyệt, dường như thoáng ôn hòa một chút. Sau khi xác nhận Tuyên Tử Nguyệt chỉ ngắt đi, lúc này mới chậm rãi quay đầu lại.

Lúc này, năng lượng trong cơ thể Giang Nguyên rất nhanh vận chuyển. Hắn bị thương tại phổi, lúc này đang dùng tốc độ bằng mắt thường có thể thấy được dần lành lại, ngay cả mấy cái xương sườn bị gãy cũng tự động nối liền.

Nhưng đầu óc Giang Nguyên vẫn thanh tỉnh như cũ. Hắn có thể cảm giác được năng lượng tích trữ đang nhanh chóng giảm xuống.

Mỗi một lần hít thở, hẳn cảm thấy đau vô cùng, nhưng dần dần giảm bớt.

- Tốt nhất là giết chết hẳn, giết chết hẳn.

Lúc này, Tề Nhạc Minh mới hồi phục lại tinh thần, nhìn năm cao thủ còn lại, quát lớn.

Nghe tiếng quát của Tề Nhạc Minh, ánh mắt của năm cao thủ còn lại liền bốc lên hỏa quang. Kỳ thật bọn họ biết rõ, tiểu tử trước mắt có thể một chiêu giết chết ba người trong số họ, nhưng cũng bởi vì bọn họ quá mức khinh thường đối phương, tưởng rằng bị tám người vây công, đối phương sẽ không có lực hoàn thủ. Nhưng thật không ngờ tốc độ đối phương lại kinh khủng như vậy, thậm chí dùng cả tính mạng của mình, hoàn toàn không thèm phòng ngự, toàn lực ra tay, đánh chết cả ba người.

Nhưng bây giờ đối phương đã bị thương, hơn nữa còn bị thương rất nặng, sẽ không còn sức mạnh và tốc độ kinh khủng như vừa rồi, muốn giết chết đối phương cũng không phải là chuyện khó khăn gì. Thậm chí chỉ cần một người thôi cũng đủ.

Cho nên, mọi người liếc mắt nhìn nhau, sau đó lại hét lớn một tiếng, vọt về phía Giang Nguyên.

Chương 413: Tu La khát máu (2)

Giang Nguyên dường như đã bị thương quá nặng, không để ý đến đám người Tề gia đang tấn công đến, vẫn cúi đầu đứng im, không hề nhúc nhích.

Ngồi bên trong xe, Phan Hiểu Hiểu che miệng, nước mắt đã rơi đầy mặt.

Từ lúc mới bắt đầu, cô đã hiểu được chuyện gì xảy ra. Nhưng so với cô đã nghĩ thì nghiêm trọng hơn nhiều. Cô chưa từng nghĩ đến cảnh tượng lại kinh khủng đến như vậy.

Trước đây cô vẫn nhìn thấy đám công tử đánh nhau đến chảy máu, nhưng còn trước mắt thì...

Nhìn hai người nằm trên mặt đất vẫn còn chảy máu, rồi lại nhìn sắc mặt trắng bệch của Giang Nguyên cộng thêm một mảng đỏ trước ngực, thân hình tùy thời có thể ngã xuống, Phan Hiểu Hiểu che miệng không để cho mình khóc thành tiếng.

Cô biết cô không giúp được gì, có ra ngoài cũng chỉ gây thêm loạn cho hẳn. Ngồi ở đây, để hẳn thanh thần, cho dù có khóc cũng không để hẳn nghe thấy.

Thấy đám người đến gần, Giang Nguyên nhắm mắt, giống như thúc thủ chờ chết.

Nhìn biểu hiện của Giang Nguyên, Tề Nhạc Minh nhe răng cười. Tình huống bây giờ của Giang Nguyên cũng không nằm ngoài ý liệu của y. Tám người vây công, giết chết được ba người của Tề gia, bây giờ sao có thể chống đỡ được nổi chứ?

Giang Nguyên có một người, lại còn bị thương nặng, trong khi bọn họ vẫn còn đến năm người không bị thương. Chuyện này không phải dễ như trở bàn tay sao? Tề Nhạc Minh tự tin, cho dù là y, một quyền cũng có thể đánh chết tên vương bát đản kia.

Đương nhiên, là Thiếu chủ của Tề gia, làm chuyện khinh thường như vậy, đúng là có chút phong hiểm. Cho nên khẳng định là phải giao chuyện này cho thủ hạ đi làm. Cơ thể không dính máu, nhưng lại có thể nhìn thấy đối thủ chảy máu, còn không sáng khoái sao?

Người của Tuyên gia cũng có chút không đành lòng, đặc biệt là Tuyên Vân, ánh mắt nhìn Giang Nguyên có chút phức tạp. Người thanh niên trước mắt này một chiêu có thể giết chết được ba cao thủ Tề gia, đối lại bản thân bị thương nặng. Nhưng dưới sự vây công của tám người mà còn có thể đánh chết ba người, thật sự là làm cho người ta bội phục.

Hơn nữa, so sánh với những người đồng lứa với hẳn, cơ hồ không tìm được người nào có thể so sánh được, lại còn tâm đầu ý hợp với tiểu thư. Nếu như người này có bối cảnh như Tề gia thì tốt biết bao.

Nghĩ đến đây, Tuyên Vân nhẹ thở dài, dường như không đành lòng nhìn tiếp, quay sang nhìn tiểu thư đang hôn mê, lại thở ra một hơi.

Lúc này năm đạo thân ảnh rất nhanh bao phủ Giang Nguyên.

Nhìn thân ảnh Giang Nguyên biến mất, Phan Hiểu Hiểu đang che miệng rồi cuộc nắc lên, biến thành tuyệt vọng. Cô điên cuồng ấn vào điện thoại di động, muốn nhờ nó mà cầu cứu một ai đó, nhưng điện thoại không ngừng truyền đến tiếng tút tút, không hề có bất cứ tín hiệu gì.

Thấy mãi vẫn không gọi được, Phan Hiểu Hiểu liền ném mạnh điện thoại ra ngoài cửa xe.

Nhưng cô lại phát hiện, ngoài cửa sổ, Giang Nguyên vẫn đứng ngay tại chỗ. Chỉ là vết máu trên ngực hắn lại càng nhiều hơn. Thậm chí Giang Nguyên còn ho khan, một dòng máu tươi từ trong miệng hắn chảy ra.

Bên cạnh, năm người chỉ còn lại ba người.

Khụ khụ. Tiếng ho khan không ngừng khiến cho Giang Nguyên từ trạng thái Minh không thanh tỉnh lại. Một cảm giác ấm áp dâng lên trong phần ngực, chữa trị thương thế đang tăng thêm cho hắn.

- Làm sao có thể?

Nhìn sắc mặt trắng bệch nhưng vẫn không ngã xuống của Giang Nguyên, Tề Nhạc Minh hoàn toàn ngẩn cả người.

Thân hình Giang Nguyên không còn sát khí như lúc trước, nhưng gương mặt thì vẫn giữ nguyên.

Hắn vừa ho ra một ngụm máu vừa lạnh lùng nhìn ba người trước mặt, khiến cho cả ba hoảng sợ lui lại từng bước.

Ba người thật sự là đã bị Giang Nguyên dọa sợ. Hai chiêu của Giang Nguyên đã giết mất năm người. Đương nhiên, đây cũng không phải là điều khiến cho bọn họ kinh hãi. Điều khiến bọn họ kinh hãi nhất chính là tên tiểu tử này đã trúng của bọn họ không ít chiêu nhưng lại không bị đánh ngã.

Nếu là người bình thường, ngay trong lần đầu tiên vây công, người đó hẳn đã chết rồi. Nhưng còn tiểu tử trước mắt, chẳng những không chết mà còn giết thêm được hai người.

Vừa nãy, bọn họ đã xác định dưới sự vây công của nhiều người như vậy, Giang Nguyên chết là không thể nghi ngờ.

Nhưng đối phương vẫn còn sống, hơn nữa còn đứng rất thẳng, cho dù có phun máu cũng không chết.

Nghĩ đến đây, ba người còn lại nhìn năm người nằm bất động trên mặt đất, ánh mắt hiện lên sự sợ hãi. Người nào cũng đã giết không biết bao nhiêu người, nhưng bây giờ bọn họ thật sự chột dạ. Mặc dù đối phương đã bị thương rất nặng, nhưng đánh mãi vẫn không chết, bọn họ đã bắt đầu có chút sợ hãi.

Giang Nguyên lạnh lùng nhìn ba người vài lần, sau đó cười khỏ. Mỗi một lần ho hay thở, ngực đau giống như là dao cắt.

Xương sườn số 9, 10, 11 bên trái, xương sườn số 6, 7 bên phải đã bị gãy. Hơn nữa xương sườn số 7 đã cắm vào phổi. Xương bảp đùi bên phải bị gãy, nếu còn động đập chỉ sợ sẽ gãy thật sự.

Điều duy nhất còn may mắn chính là, hai tay không hề tổn hao, vẫn còn có thể đánh ra một kích cuối cùng.

Hắn cúi xuống nhìn ngực của mình, nhìn thấy máu không ngừng từ miệng nhỏ xuống ngực, thấm ướt phần áo bên dưới, sau đó ngẩng đầu nhìn Tề Nhạc Minh, khóe miệng hiện lên ý cười, khiến cho Tề Nhạc Minh phía đối diện cảm thấy phát lạnh.

Nhìn nụ cười lạnh lẽo của Giang Nguyên, còn có máu không ngừng chảy xuống, Tề Nhạc Minh đột nhiên cảm thấy tim của mình bắt đầu đập mạnh, thậm chí toàn thân còn có chút run rẩy.

Rốt cuộc, y không thể chịu nổi sự dày vò đáng sợ này. Y không thể chịu được một người bị đánh trọng thương như vậy lại còn có thể làm cho y khấn trương.

- Lên, giết hắn cho tôi. Ai giết được, thưởng cho mỗi người một triệu.

Tề Nhạc Minh kêu lên.

Trọng thưởng tất có dũng phu. Mặc dù ba người đã sớm run sợ trong lòng, nhưng Thiệu chủ đã ra lệnh, hơn nữa Giang Nguyên lại

còn trọng thương nặng hơn trước, ba người liếc mắt nhìn nhau liền cắn răng vọt tới. Tiểu tử trước mắt quý dị vô cùng, nhưng đối phương rõ ràng đã không còn khiến người ta phát lạnh như ban đầu.

Hơn nữa, nhìn bộ dạng của đối phương, có thể cử động được hay không còn chưa tính, huống chi là đánh. Cho nên cả ba đều hít một hơi thật sâu, tiếp tục tấn công Giang Nguyên. Bọn họ tin tưởng rằng, một kích cuối cùng sẽ khiến cho đối phương chết là không thể nghi ngờ.

Giang Nguyên hít một hơi thật sâu, cố nén cơn đau ở ngực, chuẩn bị để bản thân tiến vào trạng thái Không minh lần nữa. Hẳn biết, nếu hắn không chống đỡ nổi, hắn sẽ chết.

- Không thể chết được, mình nhất định không thể chết được. Mình còn rất nhiều chuyện cần làm.

Giang Nguyên thầm nghĩ, sau đó ngừng thở, cảm giác trong đầu truyền đến một tin tức.

Ba người còn lại đều là ba người cực kỳ có kinh nghiệm, hình thành thế tam giác, lao tới Giang Nguyên. Hai mắt Giang Nguyên nhẹ nhàng nhắm lại, hai ngón tay căng ra, trong đầu hiện lên động tác và phương vị của ba người.

Ba người Tề gia đang tấn công Giang Nguyên, thấy hắn một lần nữa nhắm mắt lại, trong lòng cũng cảm thấy khẩn trương. Bởi vì mỗi lần bọn họ công kích, đối phương liền có biểu hiện này, giống như hắn chỉ cần đứng im tại chỗ là có thể phán đoán được vị trí và công kích của từng người.

Thậm chí còn có thể dịch chuyển cơ thể, khiến cho những bộ phận quan trọng tránh khỏi đòn công kích.

Đây chính là một trong những nguyên nhân khiến bọn họ run sợ. Bọn họ chưa từng gặp qua người nào lại quý dị như thế, chẳng khác nào đằng sau có thêm một đôi mắt.

Bây giờ Giang Nguyên đã tiến nhập vào trạng thái Minh không. Ba người kia đã khẩn trương trong lòng, nhưng hiện tại đã không còn

đường lui, đành phải cắn răng dựa theo phương vị đã định mà công kích Giang Nguyên.

Trong đầu Giang Nguyên nhanh chóng hiện lên vị trí của từng người, đồng thời rất nhanh ra tay ước lượng phương hướng và lực công kích của hắn.

Trong thiên hạ không có gì là không phá được, chỉ có nhanh là không phá được. Đây cũng chính là nguyên nhân Giang Nguyên có thể chiến thắng một cách thần kỳ. Lần này hắn toàn lực ra tay, một đạo ngân quang và ô quang hiện lên trước mắt hai người. Nhìn hai đạo ánh sáng này, ánh mắt của cả hai hiện lên sự kinh hãi, vẻ mặt trong nháy mắt đông cứng lại.

Dưới sự công kích toàn lực của Giang Nguyên, rốt cuộc người cuối cùng cũng đã ngã xuống đằng sau. Ánh mắt lóe lên, mang theo một tia huyết hoa.

Sắc mặt mọi người vô cùng quái dị.

Sắc mặt Tề Nhạc Minh vô cùng khó coi nhìn ba gã thuộc hạ cuối cùng ngã xuống, rồi nhìn Giang Nguyên cũng ngã xuống, liền ngửa đầu đắc ý cười to.

- Haha, Giang Nguyên, rốt cuộc thì mày cũng đã chết. Haha...

Chương 414: Đoán được phần đầu không đoán được phần cuối

Nhìn Giang Nguyên phun ra một ngụm máu rồi ngửa đầu ngã xuống, Phan Hiểu Hiểu gào khóc lên, không thèm quan tâm mọi chuyện mở cửa lao xuống xe.

- Giang Nguyên.

Nghe tiếng gọi tuyệt vọng lẫn thống khổ, mọi người mới thật sự chú ý đến bên trong xe vẫn còn người.

Nhìn thấy cô gái xinh đẹp đang đau khổ vì Giang Nguyên, Tề Nhạc Minh có chút sửng sốt, sau đó cười thành tiếng, càng cười càng đặc ý. Y thích nhất chính là cảnh tượng như vậy.

Tuyên Vân cúi đầu nhìn tiểu thư nhà mình, nhẹ thở dài. Ông đã ở đây hai ngày, đại khái cũng thăm dò được thân phận của cả ba người. Nhìn vẻ mặt đau khổ của Phan Hiểu Hiểu, trong lòng cảm thấy may mắn, cũng may mà tiểu thư đã bị ông đánh ngất.

Trong lúc mọi người đang cảm thấy quái lạ khi nhìn thấy Phan Hiểu Hiểu chạy đến, đột nhiên một tràng ho khan vang lên khiến tất cả đều sửng sốt.

Theo tiếng phát ra, vốn mọi người đều cho rằng Giang Nguyên đã chết, lúc này vừa phun ra một ngụm máu vừa chậm rãi ngồi dậy, biểu hiện thậm chí còn cực kỳ thoải mái, mỉm cười nhìn Phan Hiểu Hiểu.

Phan Hiểu Hiểu nhào đến ôm chầm lấy Giang Nguyên không buông, khiến tất cả lại càng khó hiểu.

Nhìn Giang Nguyên đang được một cô gái ôm rất chặt, nụ cười của Tề Nhạc Minh đông cứng lại, tay bắt đầu run lên.

Không ai biết tại sao Giang Nguyên còn có thể đứng dậy được.

Nhưng Giang Nguyên vẫn đứng đó, máu trong miệng vẫn còn chảy

ra.

Nhìn tám thuộc hạ nằm dưới đất, Tề Nhạc Minh như muốn điên lên. Y mang tám cao thủ trong nhà đi, cho rằng kỳ này Giang Nguyên chết chắc rồi.

Nhưng y thật không ngờ nghĩ được phần đầu nhưng không đoán được phần cuối.

Mặc dù Giang Nguyên giống như gió thổi qua liền ngã, nhưng Tề Nhạc Minh lại không cảm thấy như vậy. Tay y run lên, nhìn người trước mắt như nhìn quỷ.

Khụ khụ. Giang Nguyên cúi đầu ho khan, máu trong miệng vẫn không ngừng trào ra, khiến cho hắn cảm thấy hô hấp như muốn ngừng lại.

Hắn cảm giác trên người không còn một chút khí lực, cảm giác ngực của mình đau như dao cắt. Mỗi một lần ho, mỗi một lần thở đều khiến hắn đau như muốn té xỉu.

Nhưng đáng người vẫn đứng thẳng nơi đó, cũng không dựa vào người Phan Hiểu Hiểu.

Sắc mặt Tuyên Vân lúc này cũng vô cùng cổ quái. Ông không biết nên vui hay nên buồn. Ông đột nhiên cảm thấy trong lòng kính nể Giang Nguyên vô cùng. Ông chưa từng nghĩ đến sẽ có người đánh mà không chết như Giang Nguyên.

Nhưng hết thở lại hiện lên trước mắt.

Ông chung quy cho rằng đối phương sẽ chết, nhưng chàng thanh niên trước mắt vẫn đứng im, vẫn không chết, hết lần này đến lần khác người chết lại là người khác.

Tám cao thủ Tề gia, cứ như vậy mà bị giết chết. Tề gia chỉ còn lại một mình Tề Nhạc Minh. Nhưng nhìn biểu hiện của đối phương, cũng chẳng khác nào đã chết. Không ai cho rằng Tề Nhạc Minh có dũng khí ra tay giết chết Giang Nguyên. Có lẽ lần này chàng thanh niên đó đã tìm được đường sống trong chỗ chết.

Trong lúc Tuyên Vân đang âm thầm thở phào nhẹ nhõm, một giọng

nói vang lên.

- Tuyên Vân, giết hẳn cho tôi.

Tề Nhạc Minh dường như điên lên, quát lớn với Tuyên Vân:

- Tuyên Vân, giết hẳn cho tôi. Tề gia sẽ không tính toán với các người chuyện lần này.

Giết hẳn?

Nghe Tề Nhạc Minh quát lớn, nhìn hai mắt đỏ bừng của Tề Nhạc Minh, Tuyên Vân ngẩn cả người, sau đó quay sang nhìn Giang Nguyên.

Tề Nhạc Minh vẫn được xem là con rể của Tuyên gia. Mà quan hệ giữa Tuyên gia và Tề gia lại rất thân thiết. Tề đại thiếu có thể được xem là một nửa chủ tử của Tuyên gia.

Bây giờ Tề đại thiếu nói như vậy, hơn nữa còn nói không tính toán chuyện này, như vậy Tuyên Vân sẽ thận trọng cân nhắc lời nói của y.

Nếu là người ngoài, nghe Tề đại thiếu rống lên như vậy, khẳng định sẽ mang người xông lên, nhưng Giang Nguyên vẫn đứng im tại chỗ. Giang Nguyên là người là tiểu thư thích. Ông thật sự cảm thấy do dự.

Ông không lo lắng người của Tuyên gia sẽ giống như tám cao thủ của Tề gia. Đã đến tình trạng này, cho dù biểu hiện của Giang Nguyên vừa rồi quá mức dọa người, nhưng Tuyên Vân chưa bao giờ tin tưởng cơ thể con người được làm bằng sắt. Cho nên, dưới tình huống này, ông hoàn toàn không tin Giang Nguyên có năng lực xuất ra thực lực kinh người như vừa rồi.

Nếu không, Tuyên Vân cảm giác thế giới này không phải cho người tồn tại.

- Tuyên Vân, ông có nghe hay không, ra tay mau. Nếu không, ông sẽ biết hậu quả.

Thấy Tuyên Vân chần chừ, Tề Nhạc Minh lạnh giọng uy hiếp. Y

biết rất rõ Tuyên Vân có địa vị như thế nào đối với Tuyên gia, cũng như mức độ trung thành của ông đối với Tuyên gia. Đối với những chuyện liên quan đến lợi ích gia tộc, Tuyên Vân nhất định sẽ tiếp nhận điều kiện của y.

Tuyệt đối sẽ không bởi vì một mình Giang Nguyên mà tổn hại đến lợi ích của gia tộc.

Quả nhiên, Tề Nhạc Minh vừa nói xong, sắc mặt Tuyên Vân liền biến ảo, quay sang nhìn Tuyên Tử Nguyệt đang hôn mê, rồi cuộc thở ra một hơi. Sau khi liếc mắt nhìn Tề Nhạc Minh, ông liền tiến lên hai bước, hơi khom người trước Giang Nguyên, cười khổ nói:

- Giang thiếu, thật xin lỗi.

Giang Nguyên khó khăn nhếch miệng lên, gật đầu, nói:

- Không sao.

Nhìn gương mặt dữ tợn của Giang Nguyên nở nụ cười bình thản, ánh mắt Tuyên Vân sáng lên, sau đó lại là sự tiếc nuối. Ông chưa từng gặp qua người nào có thể coi thường sinh tử như vậy. Trong tình huống như thế mà vẫn duy trì được bình tĩnh.

Tuyên Vân cảm thấy vô cùng đáng tiếc. Một người quá ưu tú như Giang Nguyên, hơn nữa lại có quan hệ rất tốt với tiểu thư sẽ chết trong tay của mình, ông thật sự không nỡ. Nhưng ông biết rõ, Tề Nhạc Minh đã nói như thế, ông thật sự không tìm được lý do nào để cự tuyệt. Nếu như cự tuyệt, sẽ mang đến cho gia tộc càng nhiều phiền toái hơn nữa.

Cho nên, vì gia tộc, ông không thể không ra tay. Sau khi ông đến gần vài bước, có thể nhìn ra và cảm nhận được hơi thở của đối phương rất hỗn loạn, rõ ràng là đã không chống đỡ nổi.

- Mấy ngày nay, cảm ơn cậu đã chiếu cố tiểu thư nhà tôi.

Tuyên Vân lại tiếp tục khom người trước Giang Nguyên.

- Không, các người không thể giết anh ấy. Giang Nguyên đối với chị Tử Nguyệt tốt như vậy, các người không thể giết anh ấy.

Phan Hiểu Hiểu cắn môi, mắt đỏ bừng chặn trước mặt Giang Nguyên, nói với Tuyên Vân.

Nhìn cô gái khóc như mưa trước mặt mình, nhưng vẫn quật cường che chở cho Giang Nguyên, trong lòng Tuyên Vân cũng thấy cảm khái, đang định lên tiếng, nhưng lại nghe tiếng Giang Nguyên phát ra đằng sau Phan Hiểu Hiểu.

- Hiểu Hiểu, cô tránh qua một bên đi, không có việc gì đâu.

Tay Giang Nguyên nhẹ vỗ lên vai Phan Hiểu Hiểu, mỉm cười nói.

Nghe tiếng Giang Nguyên, Phan Hiểu Hiểu sửng sốt, nhưng không khỏi thở phào nhẹ nhõm. Cô luôn luôn tin tưởng Giang Nguyên. Mặc dù lúc này cô cảm thấy rất lo lắng, hơn nữa tình huống của Giang Nguyên hoàn toàn không ổn, nhưng Giang Nguyên có thể nói ra như vậy, khiến cho cô yên tâm không ít.

Khụ khụ. Giang Nguyên chậm rãi móc một món đồ nói với Tuyên Vân:

- Tôi nghĩ Tuyên gia các người hẳn sẽ không muốn đắc tội với Thiên Y Viện.

- Thiên Y Viện?

Nghe Giang Nguyên nói, Tuyên Vân sửng sốt, sau khi nhìn kỹ huy hiệu trong tay Giang Nguyên, không khỏi kêu lên:

- Huy hiệu Thiên Y. Cậu...cậu là người của Thiên Y Viện?

Tuyên Vân nói xong, Tề Nhạc Minh đứng đằng sau cũng biến sắc. Y biết Giang Nguyên không phải là người của Thiên Y Viện. Nếu không, lần đầu y phái người ám sát người Tề Lang đi ám sát Giang Nguyên, người của Thiên Y Viện cũng ở đó, không thể nào không tìm đến Tề gia gây phiền toái?

Nhưng tại sao Giang Nguyên lại có huy hiệu Thiên Y?

Người có huy hiệu Thiên Y, cho dù không phải là người của Thiên Y Viện, nhưng hẳn sẽ có quan hệ rất sâu đậm.

Lúc này, Tề Nhạc Minh đang suy nghĩ Giang Nguyên có quan hệ với Thiên Y Viện từ lúc nào.

Tề Nhạc Minh cũng không phải kiêng kỵ huy hiệu của Thiên Y Viện. Dù sao chuyện này Tề gia chiếm lý. Chỉ cần Giang Nguyên không phải là người của Thiên Y Viện, cho dù y giết chết Giang Nguyên, cũng không sợ đắc tội với Thiên Y Viện.

Nhưng Tuyên gia thì khác. Nhìn huy hiệu phát sáng trong tay Giang Nguyên, Tuyên Vân sẽ lựa chọn như thế nào, Tề Nhạc Minh dùng đầu ngón chân cũng có thể nghĩ ra.

Nghĩ đến đây, oán hận trong lòng Tề Nhạc Minh lại càng tăng thêm vài phần. Vốn y cho rằng có thể dùng chuyện của Tuyên Tử Nguyệt để ép Tuyên Vân ra tay. Mặc dù Tuyên Vân không muốn, nhưng dưới áp lực của y, tất nhiên là sẽ ra tay. Nhưng bây giờ trong tay Giang Nguyên lại có huy hiệu của Thiên Y Viện, Tuyên Vân lại là một tên giảo hoạt, nhất định sẽ có lý do để không ra tay.

Dù có thâm cừu đại hận như thế nào, cũng không ai muốn đắc tội với người của Thiên Y Viện. Mà Giang Nguyên có trong tay huy hiệu của Thiên Y Viện, như vậy Tuyên Vân lại càng có lý do không phải ra tay. Sau này Tuyên gia và Tề gia có phát sinh xung đột, Tuyên Vân cũng có thể lấy lý do này ra để nói.

Người của Tuyên gia không ra tay, người của mình lại chết hết, ai sẽ giết Giang Nguyên?

Tề Nhạc Minh tức đến nghiến răng nghiến lợi.

Chương 415: Tìm được đường sống trong chỗ chết

- Khốn kiếp!

Nhìn Tuyên Vân mang người rời đi, Tề Nhạc Minh hận đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng rồi lại không thể làm gì được, chỉ có thể thăm mắng một câu.

Sau khi mắng xong, Tề Nhạc Minh đứng im nhìn Giang Nguyên, trong lòng đột nhiên lạnh lại.

Mặc dù Giang Nguyên nhìn qua tùy thời có thể ngã xuống bất cứ lúc nào, nhưng Tề Nhạc Minh ngay cả ý nghĩ đích thân ra tay cũng không có. Y cho rằng lúc này không thể đem tính mạng ra đùa được.

Trong tình huống như vậy, y lựa chọn buông tha cho Giang Nguyên, cũng không tự mình ra tay.

Cho nên, y chỉ biết oán hận liếc mắt nhìn Giang Nguyên một cái rồi quay đầu bỏ đi. Nếu đã không giết được đối phương, còn ở lại đây để đối phương chê cười, y thật sự không muốn.

Nhìn Tề Nhạc Minh rời đi, Giang Nguyên âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Bây giờ hắn đã đến cực hạn. Nếu Tề Nhạc Minh có dũng khí mạo hiểm ra tay, Giang Nguyên ngay cả hy vọng chạy trốn cũng không có.

Nhưng cũng may Tề Nhạc Minh bị hắn hù dọa, thủy chung không dám ra tay. Nếu không...

Nghĩ đến đây, Giang Nguyên nhìn theo hướng Tề Nhạc Minh rời đi, sau đó nói với Phan Hiểu Hiểu:

- Nhanh, đỡ tôi lên xe, chúng ta mau rời khỏi chỗ này.

- Vâng, vâng.

Nhìn thi thể nằm trên mặt đất, mũi người thấy mùi máu tanh, nhớ đến sự kinh khủng của Giang Nguyên khi giao thủ với những người này, Phan Hiểu Hiểu hít sâu một hơi, cẩn thận dìu Giang Nguyên lên xe. Trong lúc Phan Hiểu Hiểu định lái xe đến bệnh viện, Giang Nguyên liền ngăn lại:

- Không, về nhà.

- Về nhà?

Phan Hiểu Hiểu kinh ngạc nhìn Giang Nguyên:

- Không đến bệnh viện sao?

- Không, mau chở tôi về nhà. Nghỉ ngơi một đêm là ổn thôi.

Tay Giang Nguyên lau vết máu nơi khóe miệng, xác nhận tình trạng xuất huyết bên trong tạm thời đã ngừng, liền thở phào nhẹ nhõm. Với thương thế như vậy, chỉ cần điều chỉnh một chút, hẳn qua một đêm là có thể khôi phục lại, không cần đến bệnh viện cho người ta động dao động kéo.

Hơn nữa, trong tiểu khu cũng tương đối an toàn. Bây giờ phải trước khi người của Tề gia đến mà trở lại tiểu khu. Chỉ có trở về, người của Tề gia mới không dám xằng bậy.

Nhìn biểu hiện kiên trì của Giang Nguyên, sắc mặt dường như cũng tốt hơn lúc trước, Phan Hiểu Hiểu chần chừ một chút rồi khởi động xe chạy về tiểu khu.

Bây giờ cô có chút hiểu ra tại sao Giang Nguyên lại kiên trì trở về tiểu khu. Đối phương ngay cả con đường cũng có thể phong kín, chỉ có thể trở về tiểu khu thì mới có thể an toàn.

Phan Hiểu Hiểu toàn lực lái xe, chỉ mất năm phút là đã về đến biệt thự.

Trong vòng năm phút này, sắc mặt Giang Nguyên đã tốt hơn rất nhiều. Ít nhất trên gương mặt đã có huyết sắc, không còn trắng bệch như trước, làm cho Phan Hiểu Hiểu thoáng chút yên tâm hơn.

- Bác sĩ Giang làm sao vậy? Tại sao lại như vậy?

Quản gia Lý nhìn Phan Hiểu Hiểu dìu Giang Nguyên vào trong, sắc mặt liền biến đổi, vội vàng đến hỗ trợ.

Giang Nguyên cười lắc đầu, nói:

- Không có việc gì? Bác Lý đừng lo lắng. Tôi đi tắm một cái là tốt thôi.

Nhìn vết máu thật lớn trên người Giang Nguyên, bác Lý khẩn trương nói:

- Bác sĩ Giang, nếu không để tôi đưa cậu đến bệnh viện. Vết thương này không nhẹ đâu.

- Không sao đâu, bác Lý, không sao đâu mà. Bác không tin cháu sao?

Giang Nguyên lắc đầu nói.

Nghe được lời này của Giang Nguyên, bác Lý chần chừ một chút, sau đó bất đắc dĩ gật đầu thở dài. Danh tiếng của bác sĩ Giang quá lớn, ông thật là không cách nào phản bác được.

Lập tức đành phải cùng với Phan Hiểu Hiểu đưa Giang Nguyên trở về phòng, sau đó mới lui ra.

Lúc này, nơi Giang Nguyên bị tập kích, Tề Nhạc Minh dẫn thêm một đám người nữa đến, nhưng ngoài những thi thể nằm trên đường, còn lại thì không có ai. Tề Nhạc Minh tức đến giậm chân, nói:

- Tiểu tử này trốn nhanh thật.

Hắn oán hận nhìn chung quanh một chút, sau đó mới cau mày nói:

- Được rồi, tranh thủ thời gian rửa sạch chỗ này. Mười lăm phút sau lui về.

- Vâng.

Đám người đứng phía sau Tề Nhạc Minh lên tiếng đáp lại, sau đó xông lên phía trước nâng các thi thể ra ngoài, rồi dùng bột phấn màu trắng đổ lên các vết máu.

Rất nhanh, từ khi được rắc bột phấn vào, những vũng máu tanh nồng nặc bắt đầu trở nên nhạt mùi rồi khô lại. Mọi người dùng dụng cụ hốt rác và chổi, cẩn thận quét dọn đóng bột phấn màu trắng đã biến thành màu đen đổ đi.

Sắc mặt Tề Nhạc Minh âm trầm bất định đứng bên cạnh mà nhìn tám thi thể đang được nâng lên xe, ánh mắt tràn đầy căm tức.

Đây chính là ăn trộm gà không được còn mất năm gạo. Cơ hội tốt

như vậy, chẳng những không giết được Giang Nguyên, hơn nữa còn tổn thất tám cao thủ. Lúc này trong lòng Tề Nhạc Minh tràn đầy sự hối hận. Y biết có lẽ đây chính là cơ hội cuối cùng của y. Tám cao thủ trước mặt Giang Nguyên còn không chịu nổi một kích, y liền biết được thực lực của Giang Nguyên kinh khủng đến bao nhiêu.

Ngay cả cha của y cũng không nắm chắc có thể ứng phó được công kích của tám cao thủ này, nhưng Giang Nguyên lại làm được.

Đương nhiên, chuyện đáng sợ nhất chính là Tề Nhạc Minh biết rất rõ, nửa năm trước thực lực của Giang Nguyên như thế nào. Một cước của y cũng có thể đánh đối phương trọng thương. Nhưng chỉ sau mấy tháng ngắn ngủi, Giang Nguyên đã có thể một mình giết chết tám cao thủ Tề gia, tốc độ gia tăng thực lực kinh khủng như vậy, Tề Nhạc Minh quả thật không thể tưởng tượng được. Nếu qua một hai năm nữa, đến lúc đó sẽ mạnh đến tình trạng như thế nào.

Bây giờ, đối phương thuận lợi chạy thoát, thậm chí còn có khả năng chạy đến Thiên Y Viện. Sau này nếu có cơ hội cũng không nhất định có thể hạ thủ được.

Nghĩ đến đây, Tề Nhạc Minh cơ hồ muốn tát cho mình vài cái, nhưng y cũng biết rõ đây không phải là sai lầm. Mang theo tám cao thủ đến đây là nể mặt đối phương lắm rồi, chỉ là thực lực của đối phương nằm ngoài dự liệu mà thôi.

Ánh mắt hung lệ của Tề Nhạc Minh rốt cuộc cũng hiện lên sự bất đắc dĩ và hối hận.

- Anh thật sự không có việc gì chứ?

Phan Hiểu Hiểu nhìn Giang Nguyên ngồi trên sàn nhà, cố sức cởi quần áo, vội bước đến hỗ trợ.

Nhờ có sự trợ giúp của Phan Hiểu Hiểu, Giang Nguyên cởi được quần áo xong, nhẹ nhàng thở hắt ra, sau đó nhìn phần ngực bị lõm xuống của mình, cười khổ.

- Giang Nguyên, nếu không thì chúng ta đến bệnh viện đi.

Nhìn vết lõm trên ngực Giang Nguyên, Phan Hiểu Hiểu chỉ cảm

thấy trong lòng phát lạnh. Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy thương thế như vậy. Mặc dù cô không biết tình huống này rốt cuộc nghiêm trọng bao nhiêu, nhưng cô biết rõ tuyệt đối sẽ không nhẹ, liền khẩn trương nói.

Giang Nguyên nhẹ nhàng lắc đầu, sau đó vươn tay chạm vào vị trí của mấy khúc xương sườn bị gãy. Cũng may mà hắn tránh không bị đánh vào xương sườn thứ 4, thứ 5. Nếu không, hai xương sườn này bị gãy, tim của hắn đã sớm bị đâm trúng rồi.

Lập tức cắn răng đè xuống một chỗ lõm, sau đó dụng lực hít sâu một hơi, chỉ nghe được tiếng răng rắc rất nhỏ truyền ra. Đợi đến khi Giang Nguyên thở ra một hơi, khúc xương sườn bị gãy đã tự động liền lại.

Phan Hiểu Hiểu nhìn thấy, liền trợn mắt há mồm. Cô lần đầu tiên nhìn thấy có người trị thương như vậy, nhưng cô cũng biết lần này Giang Nguyên tuyệt đối cũng không dễ chịu gì. Bởi vì cô nhìn thấy trên trán Giang Nguyên lấm tấm mồ hôi.

Ồi. Sau khi giật mạnh khúc xương sườn đâm vào phổi, Giang Nguyên nhin không được mà kêu lên một tiếng. Cảm giác đau đớn này, ngay cả hắn cũng không chịu nổi.

Nhìn sắc mặt trắng bệch của Giang Nguyên, Phan Hiểu Hiểu chỉ cảm thấy tim mình như thắt lại.

Phù. Giang Nguyên thở hắt ra, cảm thấy mặc dù trước ngực vẫn đau đớn, nhưng ít ra cũng không còn đau như dao cắt vừa nãy. Các khớp xương đã về đúng vị trí. Kế tiếp chỉ cần thời gian cho nó lành lại mà thôi.

Giang Nguyên quay sang Phan Hiểu Hiểu, có chút mệt mỏi nói:

- Được rồi, không sao đâu. Tôi ngủ một chút, sáng mai sẽ ổn. Cô về phòng ngủ đi.

- Không, tôi muốn ở đây với anh.

Phan Hiểu Hiểu lắc đầu.

- Nghe lời tôi đi. Tôi cam đoan khi cô tỉnh lại, tôi sẽ nghiêm chỉnh

đến trước mặt của cô.

Nhìn biểu hiện cố chấp của Phan Hiểu Hiểu, Giang Nguyên cười khổ nói.

- Không, hôm nay tôi nhất định phải ở với anh.

Phan Hiểu Hiểu vẫn lắc đầu, nhìn Giang Nguyên, nói:

- Tôi lo cho anh.

Giang Nguyên cười khổ, sau đó thở dài.

- Được rồi.

Dứt lời liền cố sức ngồi dậy:

- Vậy tôi đi tắm trước.

- Không được, anh không được cử động. Tôi sẽ đi lấy khăn lau cho anh.

Mặc dù Phan Hiểu Hiểu không biết Giang Nguyên bị thương bao nhiêu, nhưng cô biết vừa nãy Giang Nguyên cố định lại những chiếc xương sườn bị gãy, một khi cử động, rất có khả năng sẽ xảy ra vấn đề. Cho nên vội giơ tay cản Giang Nguyên lại.

Nhìn theo bóng lưng vội vã của Phan Hiểu Hiểu đi vào nhà tắm, Giang Nguyên thở dài, cũng không động dậy nữa. Bây giờ đối với hắn mà nói, bớt cử động được thì bớt cử động. Mỗi lần cử động làm cho hắn đau nhức vô cùng.

Phan Hiểu Hiểu rất nhanh cầm ra một cái khăn lông ướt, sau khi lau mặt cho hắn, liền cẩn thận lau phần cổ và ngực.

Khi lau, ngón tay lơ đãng chạm vào vùng da thịt để trần của Giang Nguyên, sắc mặt Phan Hiểu Hiểu có chút phấp phồng. Trước kia cô từng ôm Giang Nguyên ngủ, nhưng chưa từng tiếp xúc cơ thể chính thức lần nào.

Chương 416: Con gái và cha

Phan Hiểu Hiểu cố gắng trấn định, sau đó dùng khăn lông cẩn thận lau qua cổ, ngực và nách Giang Nguyên một lần rồi bước vào phòng tắm.

Đứng trước tấm gương lớn bên trong phòng tắm, nhìn gương mặt đỏ bừng vì ngượng cộng với nhịp tim đập như hươu chạy, Phan Hiểu Hiểu hít từng hơi thật sâu, cố gắng trấn định.

- Mặc cỡ quá đi, mặc cỡ quá đi.

Hít vào mấy hơi, thấy sắc mặt vẫn đỏ bừng như cũ, Phan Hiểu Hiểu không nhìn được mà lăm bắm.

Trước kia cô cũng đã từng ôm Giang Nguyên mà ngủ, đi đâu cũng ôm cánh tay của hắn, nhưng bây giờ lại trong tình huống như thế này. Ngấm lại vừa nãy, trước mặt Giang Nguyên xem như mất hết mặt mũi. Phan Hiểu Hiểu nhìn không được lại hung hăng chà mặt mình một lần.

Mãi một lúc mới bình tĩnh lại, Phan Hiểu Hiểu lại rửa sạch khăn lông lần nữa, rồi bước ra ngoài tiếp tục lau người cho Giang Nguyên.

Nhìn Phan Hiểu Hiểu đỏ mặt lau bắp đùi cho mình, trong lòng Giang Nguyên cười khở. Nói thật, bị Phan Hiểu Hiểu xoa bắp đùi như vậy, hắn cũng có cảm xúc khác thường, nhưng dù sao hắn cũng còn miễn cưỡng ngăn chặn lại được. Nếu để cho biểu hiện bất thường xảy ra, chỉ sợ Phan Hiểu Hiểu sẽ không dám lau nữa.

Hai người cố gắng áp chế cảm xúc của mình, cuối cùng thì cũng lau xong.

Sau khi lau xong, Phan Hiểu Hiểu thở phào nhẹ nhõm và Giang Nguyên cũng thế.

Cẩn thận dìu Giang Nguyên nằm lên giường, Phan Hiểu Hiểu cẩn môi dưới, gương mặt lại ửng đỏ, cuối cùng leo lên một bên giường nằm xuống.

Nhìn Phan Hiểu Hiểu nằm xuống bên cạnh, Giang Nguyên có chút đau đầu. Hắn nhớ lần ngủ trước với Phan Hiểu Hiểu, bị cô ép đến gất gao, bây giờ xương sườn mới lành lại, vạ nhất...

Nhưng nhìn Phan Hiểu Hiểu ngoan ngoãn nằm ngủ một bên, hơn nữa giường cũng rộng một thước tám, thấy cũng không xảy ra vấn đề gì lớn, lúc này Giang Nguyên mới thoáng yên lòng.

Hắn lấy trên tủ đầu giường một miếng Sơn Tham bỏ vào trong miệng, đang định nhắm mắt lại, liền nhìn thấy Phan Hiểu Hiểu tò mò ngẩng đầu dậy, hỏi:

- Giang Nguyên, anh ăn gì thế?

Giang Nguyên quay đầu lại nhìn gương mặt nhỏ nhắn, lẩm bẩm:

- Thuốc trị thương, cô có muốn ăn hay không?

- Thuốc?

Nghe được là thuốc, Phan Hiểu Hiểu vội vàng lắc đầu. Cô sợ nhất chính là uống thuốc.

- Được rồi, ngủ đi. Tỉnh lại thì tôi sẽ tốt hơn.

Giang Nguyên cười nói.

- Vâng.

Phan Hiểu Hiểu thò tay ra khỏi khăn, nắm lấy một ngón tay của Giang Nguyên, lúc này mới nhắm mắt lại.

Thấy gương mặt có chút buồn ngủ của Phan Hiểu Hiểu, Giang Nguyên hít vào một hơi thật sâu, sau đó nhắm mắt lại.

- Phát hiện sinh vật dị thường, bắt đầu hấp thu năng lượng, Ngũ Cầm vận khí pháp gia tốc.

Từ lúc tin tức này hiện lên, Giang Nguyên rất nhanh đã ngủ say. Vết thương nơi ngực và bụng của hắn đang chảy tràn một dòng khí lưu ấm áp. Dưới sự thúc giục của Ngũ cầm vận khí pháp, khí lưu từ khí hải rất nhanh vận hành theo hai mạch Nhâm Đốc.

Ngũ cầm vận khí pháp vận hành, năng lượng trong không gian cũng bắt đầu tập trung quanh thân Giang Nguyên, sau đó dung nhập vào cơ thể, thuận lợi chuyển hóa thành nội khí.

Lúc này, Tuyên Tử Nguyệt được chuyên cơ chở về nhà.

Sắc mặt Tuyên Năng có chút khó coi nhìn Tuyên Tử Nguyệt đang lạnh lùng đứng trước:

- Lá gan của con cũng lớn thật đấy.

Tuyên Tử Nguyệt nhìn cha của mình, nói:

- Nếu lá gan của con không lớn, sẽ không phải là con gái của cha.

Nghe Tuyên Tử Nguyệt nói, gương mặt Tuyên Năng hiện lên sự bối rối. Ông còn không hiểu tính tình của con gái mình sao? Nếu lá gan không lớn thì sẽ không còn là con gái của ông.

- Con làm chuyện như vậy, sau này con bảo cha làm sao mà ngẩng đầu trước mặt chú Tề chứ? Làm sao mà công đạo với Nhạc Minh?

Tuyên Năng nghiêm mặt nói với Tuyên Tử Nguyệt.

- Cha cũng chẳng cần công đạo với bọn họ. Tề Nhạc Minh muốn lấy thì con gả thôi.

Tuyên Tử Nguyệt nhìn ra ngoài cửa, đột nhiên nói một câu.

“Nhớ chờ tôi”.

Nhớ đến câu nói này, ánh mắt của Tuyên Tử Nguyệt có chút mờ lung. Cô không tin vào những lời nói đó, nhưng trong lòng của cô vẫn mang theo chút hy vọng. Cô thật sự không muốn gả cho Tề Nhạc Minh.

Mặc dù cô cảm thấy hy vọng này không lớn, nhưng chung quy vẫn còn hơn là không có hy vọng. Giang Nguyên chưa bao giờ để cho người khác phải thất vọng. Những lần này...

Tuyên Tử Nguyệt nhẹ thở ra một hơi.

Nghe con gái thở dài, còn có gương mặt bất đắc dĩ, Tuyên Năng chỉ cảm thấy trong lòng đau nhói, ánh mắt hiện lên sự tiếc nuối.

Ông cảm thấy mình giống như vợ đã nói, là một người cha vô

dụng. Ngay cả hạnh phúc của con gái cũng không bảo vệ được.

Nghĩ đến đây, Tuyên Năng chậm rãi bước về phía trước, ôm lấy vai của Tuyên Tử Nguyệt, nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ:

- Tử Nguyệt, cha xin lỗi.

Tuyên Tử Nguyệt nhẹ nhàng lắc đầu, tay đặt lên tay của cha, chậm rãi nói:

- Con xin lỗi cha.

- Có phải cha rất vô dụng không?

Tuyên Năng cười khổ hỏi.

- Không, cha chính là người cha tốt nhất.

Tuyên Tử Nguyệt mỉm cười.

- Cha không tốt, ngay cả hạnh phúc của con cũng không thể bảo vệ được, cha không xứng làm người cha tốt.

Tuyên Năng nhẹ nhàng lắc đầu.

- Cha không cần phải tự trách. Mấy năm qua, vì gia tộc cha đã nỗ lực rất nhiều. Con là con gái của cha, từ nhỏ đã được cha yêu thương. Bây giờ cũng nên vì gia tộc mà nỗ lực một chút.

Tuyên Tử Nguyệt mỉm cười nói.

Nhìn con gái mỉm cười, nhưng Tuyên Năng lại cảm thấy càng đau lòng hơn.

- Ba, anh ấy nói con nên chờ anh ấy.

Tuyên Tử Nguyệt quay đầu lại tiếp tục nhìn ánh trăng:

- Anh ấy nói trước 28 tháng Hai, anh ấy sẽ đến.

- Thế thì có ích gì? Đến thì làm được cái gì bây giờ?

Tuyên Năng sửng sốt, sau đó cười khổ.

Chương 417: Lên đường

- Thiên Y Viện? Hẳn có trong tay huy hiệu của Thiên Y Viện?

Tuyên Năng biến sắc nhìn Tuyên Vân trước mặt.

- Vâng, gia chủ, trong tay cậu ta có huy hiệu Thiên Y.

Tuyên Vân cẩn thận đáp:

- Nếu không phải trong tay cậu ta có huy hiệu Thiên Y, tôi đã không thể không ra tay đánh chết cậu ta rồi.

- Huy hiệu Thiên Y....

Tuyên Năng nhớ lại lời con gái nói vừa nãy.

- Nếu tiểu tử này thật sự là người của Thiên Y Viện, như vậy, nói không chừng còn có thể...

Nghĩ đến đây, Tuyên Năng không nhịn được mà nắm chặt nắm tay, gương mặt tràn đầy hưng phấn. Vốn ông đã sớm nhận được mệnh lệnh, chuẩn bị đến Tề gia nhận lỗi, chịu nhục tiếp nhận một số điều kiện của đối phương. Đồng thời dựa theo đính ước đã có mà gả Tuyên Tử Nguyệt vào Tề gia.

Nhưng bây giờ nghe Tuyên Vân nói, trong lòng ông lại dâng lên một hy vọng. Nếu Giang Nguyên thật sự có quan hệ với Thiên Y Viện, hẳn có thể mời một vị Thiên y sư ra mặt, cho dù là Tề gia cũng phải nể một phần mặt mũi này. Ngay cả Tề Nhạc Minh cũng không dám đối kháng với Thiên Y Viện.

Con gái bảo bối của ông nói không chừng có thể vui vẻ đi theo lựa chọn của nó. Mất đi một minh hữu là Tề gia, nhưng lại có Thiên Y Viện còn mạnh hơn bù vào.

- Tiểu thư có biết chuyện này không?

Tuyên Năng chợt nhớ đến biểu hiện của con gái vừa nãy, vội vàng hỏi.

- Tiểu thư không biết, tiểu thư chỉ biết Giang Nguyên chưa chết mà thôi.

Tuyên Vân hồi báo.

- Được, anh lui xuống đi.

Nghe con gái còn chưa biết được tin này, Tuyên Năng nhịn không được mà muốn đi nói ngay cho Tuyên Tử Nguyệt biết. Mặc dù khả năng Giang Nguyên có thể mời được một vị Thiên y sư không lớn, nhưng ít ra vẫn còn có cái gì đó giúp con gái vui vẻ, còn hơn là tâm tro như bây giờ.

- Tử Nguyệt, đừng suy nghĩ nhiều nữa. Con có thể trải qua một khoảng thời gian vừa rồi với cậu ấy như vậy đã là tốt lắm rồi. Cuộc sống sau này, hãy chôn kỹ nó vào lòng, yên ổn làm vợ của Tề gia.

Tuyên phu nhân ngồi trên ghế salon, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc con gái đang gổ đầu trên đùi mình, thở dài nói.

- Nhưng anh ấy bảo con chờ anh ấy.

Tuyên Tử Nguyệt chớp đôi mắt đẹp, nhẹ nhàng nói.

- Chờ nó? Chờ nó đến thì làm gì đây? Nó có thể chống lại Tề gia?

Tuyên phu nhân tiếp tục vuốt ve mái tóc con gái.

Bà im lặng một chút rồi lên tiếng, phá vỡ ảo tưởng của con gái mình.

Là người từng trải, bà biết rõ hy vọng càng lớn thì thất vọng sẽ càng nhiều. Là một người mẹ, bà có thể cho phép con gái mình ngang ngạnh, nhưng trong vấn đề này, bà phải dùng kinh nghiệm của mình khống chế hết thảy. Chuyện đã không thể thay đổi, vậy thì dạy cho con gái thêm vài thứ. Ít nhất cũng làm cho cuộc sống của nó sau này yên ổn một chút.

- Nhưng, con tin lời anh ấy.

Nghe mẹ nói, thân hình Tuyên Tử Nguyệt nhẹ run lên, cắn môi,

dường như không muốn từ bỏ.

- Tiểu tử này có bùa sao?

Nghe con gái nói như thế, Tuyên phu nhân thở dài, nói:

- Tử Nguyệt, kỳ thật thì con cũng biết, điều này làm sao mà xảy ra được? Có lẽ nó cũng có chút danh tiếng, nhưng nó có thể đối kháng Tề gia sao? Tuyên gia nhà chúng ta cũng không có khả năng vì thế mà trở mặt với Tề gia. Bằng không, ba của con...Ồi.

Tuyên Tử Nguyệt im lặng nằm trên đùi của mẹ, không nói gì, nhưng một giọt nước mắt lại chảy xuống.

- Cũng không nhất định.

Lúc này, một thanh âm trầm ổn truyền đến.

Tuyên phu nhân ngạc nhiên quay sang nhìn chồng của mình, cau mày hỏi:

- Hai mẹ con tôi đang nói chuyện, ông là đàn ông xen vào làm gì?

- Tôi vừa mới nghe Tuyên Vân báo cáo lại, nên đến nói cho hai người nghe một chút.

Đối mặt với vợ của mình, một chút thể diện của gia chủ cũng không có, chỉ đành cười nói.

- Chuyện gì thế?

Nhìn biểu hiện hưng phấn của Tuyên Năng, Tuyên phu nhân cũng có chút tò mò. Ông hiểu rõ tính tình của chồng mình. Có thể làm cho chồng của bà hưng phấn như vậy, chỉ sợ không phải là việc nhỏ.

Tuyên Năng nhìn con gái bảo bối, cười nói:

- Vừa nãy Tuyên Vân có nói, vốn Tề Nhạc Minh ép buộc anh ấy ra tay giết chết Giang Nguyên, nhưng...

- Nhưng sao?

Tuyên phu nhân là người thông minh, Tuyên Năng nói như vậy, bà đã có thể hiểu rõ ràng. Tề Nhạc Minh uy hiếp Tuyên Vân giết chết Giang Nguyên cũng chẳng có gì lạ, nhưng lạ là Giang Nguyên vẫn không chết, không khỏi mở to mắt nhìn chòng mình.

Nghe vợ hỏi, Tuyên Năng cười hai tiếng, sau đó nhìn Tuyên Tử Nguyệt:

- Trong tay Giang Nguyên có huy hiệu Thiên Y, hình như có quan hệ không cạn với Thiên Y Viện.

- Thiên Y Viện?

Tuyên phu nhân kêu lên một tiếng, còn Tuyên Tử Nguyệt thì run lên.

Hai mẹ con Tuyên Tử Nguyệt hiển nhiên cũng biết được Thiên Y Viện là chỗ nào. Nghe Giang Nguyên có huy hiệu Thiên Y, lại còn quan hệ không cạn với Thiên Y Viện, trong lòng hai người đều rất vui, cũng hiểu rõ điều này đại diện cho cái gì.

Khóe mắt Tuyên Tử Nguyệt lại càng có nhiều giọt nước mắt rơi xuống, nhưng bây giờ không còn là khổ sở mà là kích động và hy vọng.

- Nó đã nói con chờ nó, như vậy tiểu tử này hẳn có cái để dựa vào. Chúng ta cứ chờ xem, nhưng cũng đừng hy vọng quá lớn.

Thấy con gái không động đậy, nhưng Tuyên Năng vẫn cảm giác được Tuyên Tử Nguyệt đang rất vui sướng.

Khi ông nói ra tin tức này, đồng thời cũng nhắc nhở con gái một chút, đừng ôm hy vọng quá nhiều. Ông chỉ mong con gái có thể vui vẻ, nhưng sẽ không hy vọng con gái bị tổn thương.

Sáng hôm sau, Giang Nguyên nhẹ nhàng mở mắt ra, cảm giác thư thái, không có bất cứ điều gì là không khỏe, không khỏi thở hắt ra.

Hắn qua đầu sang, thấy Phan Hiểu Hiểu như con chim nhỏ rúc vào người hắn mà ngủ, Giang Nguyên mỉm cười, tay nhẹ nhàng xoa gương mặt nhỏ nhắn của cô, sau đó cẩn thận ngồi dậy, bước ra cửa sổ. Hắn đuổi thắt lưng một cái, nghe được ngón tay phát ra

tiếng kêu rằng rắc, hơn nữa ngực cũng không có bất cứ cảm giác dị thường, lúc này Giang Nguyên mới hoàn toàn thả lỏng.

Xem ra vết thương ngày hôm qua của hắn đã hoàn toàn khép lại.

Chỉ là Giang Nguyên vẫn không khỏi có chút đau lòng. Hắn nhớ kỹ, khi vừa tỉnh lại, trong đầu hiện lên một tin tức, năng lượng Cửu Vĩ đuôi 4 chỉ còn lại chưa đến 30%.

Một đêm hao phí mấy chục % năng lượng, khiến cho hắn thật sự đau lòng.

Nhưng đau lòng thì đau lòng, ít nhất nó cũng còn bảo vệ được tính mạng cho hắn. Hơn nữa trong một đêm giúp cho hắn chữa trị thương thế, hồi phục lại như vậy, tóm lại là vẫn đáng giá.

Rửa mặt sạch sẽ, Giang Nguyên thay quần áo, xuống vườn hoa bên dưới luyện Ngũ Cầm Hí.

Nửa tiếng sau, lông mi Phan Hiểu Hiểu có chút chớp động, sau đó mở bừng hai mắt ra.

Ánh mắt còn đang mơ hồ liền khẩn trương nhìn sang bên cạnh.

Khi cô nhìn sang, trong lòng liền cả kinh, bởi vì bên cạnh không có ai.

- Giang Nguyên.

Phan Hiểu Hiểu kêu lên, sau đó ngồi bật dậy, nhìn chung quanh một lúc, mới mơ hồ nghe được ngoài cửa sổ có thanh âm quen thuộc truyền đến.

Cô vội vàng bước đến cửa sổ nhìn ra bên ngoài, chỉ thấy một thân ảnh quen thuộc đang luyện tập trong vườn hoa.

Một đêm trôi qua, Bắc Kinh vẫn bình thường như cũ, nhưng không ai biết một đêm qua có rất nhiều người bởi vì một sự kiện ít người biết đến mà bị thôi chức.

Dương lão rất tức giận. Mặc dù Giang Nguyên không nói đến chuyện hắn bị thương, Dương lão cũng cảm thấy nghi hoặc, nhưng

mặc kệ thế nào vẫn có người phải hứng chịu lửa giận của Dương lão.

Đối với chuyện nhỏ như vậy, cho dù những thành viên còn lại của tổ bảy người cảm thấy động tác của Dương lão rất lạ, nhưng cũng không ai chú ý quá mức.

Buổi trưa, Giang Nguyên rốt cuộc đã nhận được một cuộc điện thoại xa lạ. Khi đó, hắn có chút kích động. Trông mong lâu như vậy, rốt cuộc cũng trông đến ngày người của Thiên Y Viện liên lạc.

Giang Nguyên đi cũng không kinh động đến ai. Ngay cả đám người Dương lão và Dương Vân Dương, mặc dù biết hắn đi nhưng vì ngại thân phận nên không xuất hiện, chỉ có Phan Hiểu Hiểu lái xe chở hắn đến phi trường.

- Không sao đâu. Cứ yên tâm đi. Mấy ngày nữa tôi sẽ về.

Giang Nguyên mỉm cười nhìn vẻ mặt lo lắng của Phan Hiểu Hiểu, nói:

- Nhớ giúp tôi chăm sóc Tiểu Bảo.

- Ừm, tôi biết rồi. Dù sao anh đi, tôi nhàn rỗi cũng không có việc, Tiểu Bảo cứ giao cho tôi.

Phan Hiểu Hiểu gật đầu.

- Được, có cô ở đó, tôi cũng an tâm.

Giang Nguyên dùng tay vuốt mái tóc của Phan Hiểu Hiểu, sau đó cười nói:

- Chờ tôi trở về, khi đó sẽ không ai dám làm gì tôi nữa.

- Thật sao?

Nghe Giang Nguyên nói, hai mắt Phan Hiểu Hiểu có chút sáng lên. Gần đây cô lo lắng nhất chính là chuyện này. Chuyện ngày hôm qua làm cho cô rất căng thẳng.

- Thật, đương nhiên là thật.

Chương 418: Viện y tế hoặc Thiên Y Viện?

Cổ thành Kim Lăng, cổ đô Lục triều. Lần đầu tiên Giang Nguyên đến nơi này, nhưng hẳn lại không có hứng thú với Kim Lăng.

Máy bay đáp xuống sân bay Kim Lăng. Mặt trời lúc này rất sáng, độ ẩm cao hơn Bắc Kinh rất nhiều.

Người đến đón Giang Nguyên là một người đàn ông khoảng bốn mươi tuổi, tự xưng là người của phòng Hậu cần Thiên Y Viện tên Lưu Thành, nhưng nhìn từ trên xuống dưới cũng nhìn không ra có chỗ nào giống người làm hậu cần cả. Chỉ ít người này thuộc dạng đánh ba gậy cũng không thả ra được cái rắm. Nếu có thể làm công tác hậu cần, chắc cũng chỉ có nơi thần bí như Thiên Y Viện mới làm được.

Trên đường đi, người này cũng không nói được với Giang Nguyên mấy câu, khiến cho hắn muốn hỏi thăm đại khái vị trí của Thiên Y Viện cũng không được.

Những mặc kệ thế nào, đãi ngộ của Thiên Y Viện không tệ. Khi đi cũng là ngồi khoang máy bay hạng nhất. Lúc xuống cũng có một chiếc Audi mới tinh đến đón. So với đãi ngộ mà Giang Nguyên nhận được ở Bắc Kinh thì không khác gì nhiều.

Giang Nguyên vốn tưởng rằng phải đi thêm một đoạn hành trình dài nữa, thậm chí hẳn còn phỏng đoán không biết Thiên Y Viện có nằm trong một thâm sơn cùng cốc nào không, nhưng thật không ngờ xe dạo quanh thành Kim Lăng một vòng rồi tiến vào một con hẻm nhỏ tương đối yên tĩnh, hơn nữa còn có màu sắc hoài cổ.

Nhưng điều khiến cho Giang Nguyên không kịp phản ứng chính là, chiếc xe dừng trước một viện tử. Mang theo nghi hoặc cùng với Lưu Thành bước xuống xe, khi nhìn tấm biển của viện tử này, Giang Nguyên hoàn toàn choáng váng.

- Viện y tế ngã tư đường Long Hưng.

Ặc. Giang Nguyên đứng sững trước viện tử, mất một lúc lâu mới khôi phục lại tinh thần, sau đó nhìn Lưu Thành đang thản nhiên

chờ mình, do dự hỏi:

- Nơi này chính là Thiên Y Viện?

- Đúng. Chính là Thiên Y Viện.

Lưu Thành gật đầu, cảm thấy bất ngờ với biểu hiện của Giang Nguyên.

- Viện y tế ngã tư đường = Thiên Y Viện?

Hai mắt Giang Nguyên chớp chớp, nhìn chăm chú về mặt Lưu Thành, lúc này mới tiếp nhận sự thật.

Thiên Y Viện là viện y tế ngã tư đường.

Viện y tế ngã tư đường chính là Thiên Y Viện.

Thấy Giang Nguyên đã tiếp nhận sự thật, Lưu Thành lấy từ trong túi ra một cái thẻ, đưa cho Giang Nguyên, nói:

- Bác sĩ Giang, sau khi tiến vào Thiên Y Viện, hãy mang tấm thẻ này vào. Nhớ kỹ, trừ phi là đang ở trong phòng, còn không thì lúc nào cũng phải mang theo.

Nhìn biểu hiện thận trọng của Lưu Thành, Giang Nguyên gật đầu, sau đó đeo tấm thẻ vào cổ.

Thấy Giang Nguyên đã hiểu ý tứ của mình, Lưu Thành mới tiếp tục dẫn Giang Nguyên vào bên trong. Giang Nguyên vừa đi vừa nhìn, mới phát hiện nơi này đúng thật là một viện y tế bình thường. Hai bên có phòng thu phí, phòng tiêm, bên trong còn có hai phòng bệnh. Một số bệnh nhân đang nằm nhả ngời trên giường, vừa truyền dịch vừa xem tivi.

Hết thấy đều là một viện y tế bình thường đến không thể bình thường hơn, nhưng nơi này lại chính là Thiên Y Viện hàng thật giá thật.

Trên đường đi không hề dừng lại, Giang Nguyên đi theo Lưu Thành tiếp tục đi vào bên trong, dần dần Giang Nguyên mới phát hiện một số bất thường.

Viện bên trong rất lớn. Viện sau to hơn viện trước đến mấy lần.

Hơn nữa Giang Nguyên nhạy cảm phát hiện mỗi lần hần đi ngang qua một viện, dường như có người giám sát hần. Mặc dù hần không thể nào xác định được vị trí của người giám sát, nhưng hần khẳng định nơi này chính là Thiên Y Viện. Nếu không sẽ không có khả năng thi thố đến cảnh giới như vậy.

Liên tiếp qua bốn năm viện, Lưu Thành dừng lại, sau đó dẫn Giang Nguyên quẹo vào một cái ngõ ba, xuyên qua một con đường mòn nhỏ, rồi đi vào một ngôi nhà tương đối thanh nhã.

- Bác sĩ Giang, tạm thời cậu ở chỗ này. La y sư sẽ đến tìm cậu sau.

Lưu Thành đẩy một gian phòng, tươi cười nói:

- Bác sĩ Giang có thể tùy ý hoạt động trong ngôi nhà này. Nhưng tạm thời đừng đi chung quanh. Trước khi La y sư đến tìm, cần cái gì, có thể ấn chuông gọi bên trong phòng.

- Vâng, cảm ơn anh.

Giang Nguyên mỉm cười gật đầu, cảm thấy quy định hạn chế này cũng không đến nỗi nào. Thiên Y Viện là một nơi thần bí. Mặc dù hần được mời đến, nhưng cũng không thể chạy loạn bên trong được.

Gật đầu với Giang Nguyên xong, Lưu Thành tự động rời đi, để Giang Nguyên một mình trong ngôi nhà.

Giang Nguyên nhìn chung quanh, phát hiện bốn phía đều lặng yên không một tiếng động. Xem ra chỉ có một mình hần ở đây, lập tức lấy điện thoại ra nhìn. Bây giờ là 11h trưa, không biết La y sư có thể tranh thủ đến gặp hần hay không.

Nhưng Giang Nguyên cũng không nôn nóng. Ngày mốt mới 15, hần có thể nhàn nhã ở lại đây nghỉ ngơi. Dù sao Thiên Y Viện cũng sẽ không bỏ đói hần.

Giang Nguyên cũng không suy nghĩ nhiều, mang theo ba lô bước vào phòng. Không thể không nói, điều kiện của phòng dành cho khách không tệ. Mặc dù hơi cổ xưa, nhưng trang thiết bị có thể nói

là cần cái gì có cái đó, lại còn cực kỳ rộng rãi, không thua kém khách sạn năm sao.

Giang Nguyên đặt ba lô xuống, lấy quần áo từ trong ba lô ra bỏ vào trong tủ, sau đó nhàn nhã ngồi xuống chiếc ghế dài bên cạnh một hòn non bộ trong viện, lười biếng phơi nắng.

Không khí ở Kim Lăng có thể nói là tốt hơn so với Bắc Kinh rất nhiều. Ngẩng đầu nhìn bầu trời trong xanh, còn có ánh nắng mặt trời ấm áp, Giang Nguyên tựa lưng vào ghế, tay gối đầu, nhẹ nhàng nhắm mắt, hoàn toàn thả lỏng.

Giang Nguyên cảm giác đã lâu rồi không được thoải mái như vậy. Thời gian trước, ngày nào hắn cũng căng thẳng thần kinh, chỉ có ở chỗ này hắn mới có cảm giác chính thức được thả lỏng. Đối với Thiên Y Viện thần bí này, chỉ cần bày ra một số thứ đơn giản, nhưng cũng làm cho Giang Nguyên cực kỳ tín nhiệm bọn họ.

Nơi này có lẽ là nơi mà hắn cảm thấy an toàn nhất. Dù sao cũng là nơi có thể làm cho tổ bảy người kiêng kỵ, Giang Nguyên nghĩ không ra còn có chỗ nào có thể an toàn hơn chỗ này.

Đặc biệt sau khi phát sinh xung đột với Tề gia, Giang Nguyên xác nhận phải có được thứ gì đó trong tay. Nếu không, chỉ cần một mình Tề gia thôi cũng đủ làm cho hắn ăn không ngon ngủ không yên.

Nhưng bây giờ còn cách ngày 15 hai ngày nữa, Giang Nguyên toàn toàn thả lỏng tinh thần. Hắn không xác định được cuộc khảo nghiệm của Thiên Y Viện lần này sẽ có bao nhiêu khó khăn, nhưng hắn không bao giờ nghĩ quá nhiều về những chuyện mà hắn vốn không có biện pháp.

Nghỉ ngơi hai ngày, điều chỉnh trạng thái đến mức tốt nhất, sau đó sẽ xuất ra toàn lực.

Trong lĩnh vực y học, Giang Nguyên cực kỳ tin tưởng vào năng lực của hắn. Năng lực của hắn còn mạnh hơn Vương Mịch và Tôn Nghị rất nhiều. Nếu hai người bọn họ còn có thể trở thành bác sĩ thực tập, thì với năng lực của hắn, lấy chức danh bác sĩ cấp 3 cũng không phải là khó.

Không bao lâu sau, hần chìm vào giấc ngủ.

Lúc này, một cô gái xinh đẹp chậm rãi bước vào trong viện.

Vừa mới bước vào, liếc mắt nhìn thấy Giang Nguyên nằm ngửa trên ghế dài, không khỏi sửng sốt, sau đó liền nở nụ cười.

Đối với chàng thanh niên này, Vương Mịch luôn có một loại cảm giác nói không nên lời. Cô vô cùng tò mò về năng lực và hiểu biết của đối phương.

Cho nên, khi sư phụ bảo cô đến mời Giang Nguyên đi dùng cơm, cô rất vui. Cô muốn biết Giang Nguyên đã lâu không gặp như vậy sẽ có thay đổi gì.

Nhưng cô dường như không nhớ kỹ, lần trước cô gặp Giang Nguyên ở bệnh viện đa khoa ba quân chủng đến giờ cũng chưa đến một tháng.

Vương Mịch bước rất nhẹ, nhưng vẫn đủ để cho Giang Nguyên tỉnh lại. Lông mi của hần nhẹ nhàng rung lên, trong đầu nhớ đến bước chân dường như có chút quen thuộc, sau đó rất nhanh hiện ra một gương mặt.

Chậm rãi ngẩng đầu lên, Giang Nguyên nhìn ra cổng, sau đó nói:

- Bác sĩ Vương, đã lâu không gặp.

Đối với việc Giang Nguyên còn chưa nhìn thấy cô, chỉ nghe tiếng bước chân đã có thể nhận ra cô, Vương Mịch mỉm cười:

- Bác sĩ Giang, đã lâu không gặp.

Trong lúc đi với Vương Mịch, Giang Nguyên tranh thủ hỏi một số chuyện về Thiên Y Viện.

Đối với vấn đề của Giang Nguyên, Vương Mịch cũng không giấu diếm.

- Thiên Y Viện rất lớn. Tuy nói bề ngoài chỉ là một viện y tế ngã tư đường Long Hưng, nhưng bắt đầu từ trung viện cho đến hậu viện, tất cả đều theo kiến trúc của Thiên Y Viện.

- Đại đa số chúng tôi khi đến đều trực tiếp tiến vào hậu viện. Bởi vì anh là lần đầu tiên đến, hơn nữa còn chưa có thân phận chính thức. Cho nên người của phòng Hậu cần mới mang anh từ tiền viện mà vào.

- Chờ sau này anh có được thân phận chính thức của Thiên Y Viện, anh có thể tự do xuất nhập. Hơn nữa, trừ những nơi đòi hỏi quyền hạn cực cao, anh có thể đi tham quan xung quanh một chút.

Vừa nghe Vương Mịch giải thích, cả hai rất nhanh tiến vào một viện tử. Lúc này bên trong viện tương đối náo nhiệt. Trên hành lang thỉnh thoảng có rất nhiều nhân viên mặc đồng phục màu trắng qua lại.

Bọn họ cũng không khỏi tò mò nhìn Giang Nguyên, rồi lại nhìn tấm thẻ trước ngực hắn, cảm thấy quái dị.

Chương 419: Chỗ tốt của Thiên Y Viện

Đoạn đường đi qua, hắn có cảm giác mình giống như gấu mèo bị người ta quan sát, nhịn không được phải sờ mũi. Tuy nói gần đây cuộc sống của hắn vẫn thường như vậy, nhưng tóm lại, hắn vẫn cảm thấy có chút quái lạ.

Nhìn Giang Nguyên dường như không được tự nhiên, Vương Mịch mỉm cười, giải thích:

- Đừng để ý. Bọn họ chỉ là tò mò khi có người ngoài ở đây mà thôi.

- Chẳng lẽ bình thường ở nơi này không có người ngoài vào sao?

Giang Nguyên ngạc nhiên hỏi.

- Có nhưng ít lắm. Hơn nữa đầu năm mới lại càng ít.

Vương Mịch nhún vai, sau đó cười nói:

- Đại hội hàng năm của Thiên Y Viện chúng ta là một trong những hoạt động có quy cách cao nhất. Một số Thiên y sư bên ngoài sẽ trở về tham gia.

- Cho nên, các phương diện trong viện đặc biệt nghiêm túc, rất ít khi có người bên ngoài xuất hiện, cho dù là những người có quan hệ tốt với Thiên Y Viện.

Nói đến đây, Vương Mịch nhìn Giang Nguyên một chút rồi nói:

- Bây giờ thì bác sĩ Giang đã hiểu tại sao chuyện anh xuất hiện ở đây lại được người ta chú ý nhiều như vậy.

Giang Nguyên nhẹ nhàng gật đầu, sau đó nhìn mọi người chung quanh không ngừng ra vào, phát hiện tuổi tác của những người này còn khá trẻ, thậm chí ngoài bốn mươi cũng cực kỳ hiếm thấy.

Lập tức cười hỏi:

- Tại sao Thiên Y Viện toàn là người trẻ tuổi không vậy?

Vương Mịch cười nói:

- Bây giờ đến phòng ăn ăn cơm đại đa số đều là bác sĩ dưới cấp 3. Còn y sư thì phần lớn vẫn còn chưa về. Nếu không thì toàn gọi người ta mang thức ăn đến phòng.

Nghe xong, Giang Nguyên chậm rãi gật đầu:

- Thì ra là thế.

- Vương Mịch, đây là ai vậy?

Lúc này, Giang Nguyên rốt cuộc nhìn thấy được một lão đồng chí. Vị lão đồng chí cũng nhìn thấy Giang Nguyên, còn có tấm thẻ trước ngực của hắn, có chút sửng sốt, sau đó dừng bước mỉm cười hỏi Vương Mịch.

Nhìn vị lão đồng chí này đã có tóc bạc hai bên, Vương Mịch vội vàng dừng lại, cung kính trả lời:

- Lâm lão sư, đây chính là bác sĩ Giang mà La lão sư mời đến tham gia đại hội Thiên Y. Có thể sau đại hội sẽ gia nhập vào Thiên Y Viện chúng ta.

-Ồ, là La lão sư mời sao?

Ánh mắt của Lâm y sư hiện lên sự kinh ngạc, bắt đầu đánh giá Giang Nguyên.

Nhìn biểu hiện cung kính của Vương Mịch, Giang Nguyên cũng biết địa vị của vị Lâm y sư tại Thiên Y Viện này không thấp, lập tức mỉm cười gật đầu.

Nhìn động tác của Giang Nguyên, Lâm y sư nói:

- Tiểu Giang đúng là không tệ. Mười mấy năm qua, Thiên Y Viện chưa từng xuất hiện lời mời khách bên ngoài, thật không ngờ bác sĩ Tiểu Giang tuổi còn trẻ như thế lại được La y sư coi trọng. Không tệ, không tệ.

- Cảm ơn Lâm y sư đã khích lệ.

Giang Nguyên mỉm cười đáp lại.

- Ừm.

Nghe Giang Nguyên đáp, Lâm lão sư ừ một tiếng, sau đó cũng không nói nhiều, xoay người rời đi.

Thấy Lâm y sư đã đi, Vương Mịch liền mang theo Giang Nguyên tiếp tục đi về phía trước. Lúc này, Giang Nguyên vừa đi vừa cau mày, bởi vì hắn cảm giác vị Lâm y sư đó dường như không hài lòng đối với hắn.

Nhưng Giang Nguyên cũng không để ý. Nơi nào thì cũng giống nhau, luôn xảy ra tình huống lão đồng chí cậy già lên mặt.

Hắn đi theo Vương Mịch tiến vào một hành lang.

Sau đó tiến vào một tiểu viện rất yên tĩnh. Đi vào bên trong là một đại sảnh, thấy La y sư đang ngồi trước một chiếc bàn tròn xem sách.

Lúc này Tôn Nghị cũng lặng lẽ ngồi bên cạnh, dường như đang chờ đợi chuyện gì.

Thấy Giang Nguyên và Vương Mịch bước vào, ánh mắt nhìn Tôn Nghị hiện lên sự bất mãn, nhưng sau đó lại mỉm cười, bàn tay nhẹ

nhà ông nằm lại.

Lúc này, La y sư nghe được tiếng động ngoài cửa, liền buông quyển sách ngẩng đầu lên. Thấy Giang Nguyên và Vương Mịch, La y sư mỉm cười nói:

- Bác sĩ Giang, chúc mừng năm mới.

- Chúc mừng năm mới, La y sư.

Giang Nguyên chấp tay nói.

Giang Nguyên vừa mới ngồi xuống, bên ngoài liền có người mang thức ăn vào. Bốn người bốn món mặn, một món canh, không nhiều không ít nhưng lại nấu rất ngon. Thậm chí Giang Nguyên nhìn thấy có hai món rất đặc biệt.

Trong đó có một món nấm, tai nấm trong suốt, hẳn chưa bao giờ nhìn thấy trước đó.

Món còn lại là cá chường tiêu. Con cá có màu nhũ bạch, không có vảy, khi mang lên bàn mang theo một mùi thơm khiến người ta phải thèm thuồng.

Tôn Nghị bên cạnh thấy biểu hiện của Giang Nguyên như thế, không khỏi khinh thường, sau đó khẽ cười nói:

- Bác sĩ Giang chưa từng nhìn thấy hai món ăn này sao?

Giang Nguyên thành thật gật đầu. Mấy năm nay, tuy nói hẳn ăn không ít món ngon, nhưng đúng là chưa nhìn thấy hai món ăn này.

- Bác sĩ Giang, cậu chưa nhìn thấy cũng là chuyện bình thường. Món ăn này được gọi là nấm thủy tinh xào chay, là một loại nấm rất quý chỉ có Thiên Y Viện chúng tôi mới trồng được. Bên ngoài không bao giờ có.

- Con cá chường tiêu này cũng vậy, không tìm được bên ngoài đâu. Đây là đặc sản của Thiên Y Viện, ngoài trừ thịt rất tươi, có mùi thơm đặc biệt thì có công dụng bồi bổ sức khỏe, là nguyên liệu nấu ăn cực kỳ trân quý.

Tôn Nghị đặc ý giới thiệu:

- Đây đều là nguyên liệu nấu ăn rất quý. Hơn nữa số lượng có hạn, ngoài cấp bậc bác sĩ mới có quyền gọi hai món này, hơn nữa giá cả lại khá đắt. La y sư đã cố tình gọi chúng đãi cậu.

- Haha, bác sĩ Giang không cần khách sáo. Chỉ cần bác sĩ Giang có thể thông qua khảo hạch, về sau muốn gọi hai món ăn này cũng là chuyện rất đơn giản.

La y sư cười nói.

Vương Mịch đã đi theo La y sư một thời gian, cũng không còn câu thúc và cẩn thận như lúc trước, nghe La y sư nói xong liền lên tiếng:

- Bác sĩ Giang, sự việc cũng không đơn giản như vậy. Sau này, cho dù anh có thăng lên làm bác sĩ tam phẩm, nếu muốn gọi món ăn này cũng phải đặt trước ba ngày. Hơn nữa giá của một món là một vạn đồng.

Nghe nói là một vạn đồng, Vương Mịch cũng không nhịn được mà líu lưỡi. Nói bác sĩ ở Thiên Y Viện này có tiền cũng không sai, nhưng cũng chỉ ngoài cấp bậc bác sĩ mới có thể được ăn món ăn này.

Cấp bậc bác sĩ thực tập như cô, mỗi tháng cũng chỉ nhận được từ Thiên Y Viện một vạn đồng trợ cấp. Một món ăn một vạn đồng, cô có nghĩ cũng không dám nghĩ. Nhiều nhất cũng chỉ là ăn ké sư phụ thôi.

- Một vạn?

Giang Nguyên chớp mắt. Cho dù với tài sản của hãn bây giờ cũng không nhịn được mà nuốt nước miếng. Một vạn đồng một đĩa nấm xào chay, quả thật còn mắc hơn cả một con chó Bit pull.

Còn con cá này nữa, chỉ lớn hơn ngón út một chút, ngoài chợ cùng lắm cũng chỉ tám chín đồng. Một ngàn đồng cho một con cá nhỏ, đúng thật là giết người.

Cấp bậc bác sĩ trở lên mới được ăn, lại còn phải đặt trước ba ngày,

xem ra chỉ có người có tiền của Thiên Y Viện mới dám ăn.

- Nào, ăn đi.

Nhìn vẻ mặt kinh ngạc của Giang Nguyên, La y sư mỉm cười, tâm trạng khoái trá:

- Nếm thử đi, mùi vị không tệ đâu.

Thấy La y sư đã cầm đũa, Giang Nguyên cũng không khách sáo. Hẳn chưa bao giờ có đủ lực kháng cự với thức ăn ngon. Nhìn hai món ăn thơm ngon trước mặt, hơn nữa còn chưa từng được ăn, hẳn làm sao mà không động tâm được?

Lập tức gắp một cọng nấm thủy tinh, nhẹ nhàng bỏ vào trong miệng, chỉ cảm thấy một cảm giác thanh mát tan ra từ đầu lưỡi.

- Rất ngon.

Với kiến thức của Giang Nguyên, lúc này cũng không nhận được mà than lên một câu.

Thấy vẻ mặt tán dương của hắn, La y sư hài lòng nói:

- Nào, nếm thử món cá này đi, cũng là thứ hiếm đấy. Chờ khi nào cậu chính thức gia nhập Thiên Y Viện, sau này sẽ nhận được chỗ tốt từ Thiên Y Viện chúng tôi.

- Vâng, quả thật là rất tốt.

Giang Nguyên liên tục gặt đầu, trong lòng thầm nghĩ, không nói đến thế lực của Thiên Y Viện đủ để che chở cho hắn, chỉ cần nói đến những món ăn không có ở bên ngoài này, chỗ tốt nhận được cũng thật là lớn.

Ăn cơm xong, Tôn Nghị và Vương Mịch dọn dẹp lại một chút, sau đó mọi người cùng ngồi xuống ghế salon cạnh bàn trà nghỉ ngơi. Rất nhanh có người mang chén bát đi rửa và mang đến vài tách trà.

Giang Nguyên ngồi trên ghế salon, vốn không chú ý lắm, nhưng trong lúc lơ đãng lại nghe được một mùi thơm của trà bay đến.

Nghe được mùi thơm thấm đẫm lòng người này, Giang Nguyên nhẹ hít một hơi, tay bưng tách trà lên ngửi, sắc mặt có chút thay đổi, không nhận được mà nhấp một miếng.

Nước trà vừa mới trôi vào trong cổ họng, chỉ cảm thấy một vị ngọt từ lưỡi sinh ra, sau đó một mùi thơm dâng lên tận óc, khiến đầu óc chợt thanh tỉnh lại.

- Trà ngon.

Nuốt ngụm trà xuống bụng, Giang Nguyên không nhận được liền khen một câu.

Nhìn biểu hiện cảm thán của Giang Nguyên, La y sư cười nói:

- Trà này cũng không tệ.

Chương 420: Vương Mịch mời ăn cơm

- Lá trà này cũng chỉ cung cấp cho y sư của Thiên Y Viện.

Nhìn vẻ mặt cảm thán của Giang Nguyên, La y sư cười nói:

- Đương nhiên, vị thành viên cao nhất của tổ bảy người hàng năm cũng được tặng hai cân trà. Người khác có muốn uống cũng không được.

- Vị cao nhất?

Giang Nguyên ngẩn người, mới nhớ đến La y sư nói là ai, trong lòng liền thầm than. Thiên Y Viện quả nhiên là khó lường. Trong tổ bảy người, cũng chỉ có vị cao nhất kia mới có. Nói như vậy, ngay cả Dương lão gia tử có muốn uống cũng không được.

Thấy Giang Nguyên giống như đang suy nghĩ, La y sư mỉm cười:

- Lá trà này có công dụng làm thanh tỉnh đầu óc. Dùng lâu dài sẽ giúp kéo dài tuổi thọ. Cho nên rất nghiêm khắc trong vấn đề cung ứng.

Nghe La y sư nói, Giang Nguyên cảm thấy Thiên Y Viện còn muốn

thần bí hơn so với suy nghĩ của hần.

Hàn huyền vài câu, La y sư liền cười nói:

- Bác sĩ Giang, hai ngày này cậu cứ yên tâm nghỉ ngơi. Ngày mốt sẽ là ngày cử hành đại hội khai niên của Thiên Y Viện. Đến lúc đó, trong hội nghị, tôi và hai vị y sư Liêu Long Căn, Lưu Mộc Dương sẽ đứng lên giới thiệu cậu.

- Vậy thì tốt quá, làm phiền La y sư rồi.

Nghe xong, Giang Nguyên thở phào nhẹ nhõm.

- Năm đó, hai vị Thiên y sư này có quan hệ rất tốt với phụ mẫu lão sư. Nếu không, hai người bọn họ cũng sẽ không nể mặt tôi đến như vậy.

Nói xong, La y sư có chút cảm thán nhìn Giang Nguyên, nói:

- Nhưng cậu cũng phải cố gắng, nhất định đem hết toàn lực mà thi thố. Tôi đã cam đoan trước mặt hai vị Thiên y sư là cậu có tư cách và năng lực này. Nếu vạn nhất thất bại, không chỉ mối quan hệ giữa tôi và hai vị Thiên y sư rạn nứt mà cả hai người ấy sẽ cảm thấy mất mặt, cậu có hiểu không?

- Xin La y sư, còn có hai vị Thiên y sư an tâm, tôi nhất định sẽ dốc hết toàn lực.

Giang Nguyên trầm giọng đáp.

- Ừm, tốt, cậu tự tin như vậy là tốt.

Nhìn vẻ mặt tự tin của Giang Nguyên, La y sư chậm rãi gật đầu:

- Được rồi, nhưng hai ngày này tạm thời ủy khuất cậu một chút, cứ ở lại nhà khách nghỉ ngơi, chờ sau khi có được thân phận chính thức ở Thiên Y Viện, thì có thể tùy ý đi lại mọi nơi.

- Tôi hiểu rồi.

Giang Nguyên hiểu ý của La y sư, nhưng hần cũng không quan tâm. Hần ở trong nhà khách ngây ngốc hai ngày, ăn uống có người

lo, huống chi còn có một không gian rộng rãi.

Nói chuyện thêm vài câu, Vương Mịch liền tiễn Giang Nguyên trở lại nhà khách.

- Bác sĩ Giang, tối nay tôi muốn mời anh ăn cơm.

Sau khi tiễn Giang Nguyên vào viện, Vương Mịch chần chờ một chút rồi nói:

- Mặc dù không phải là cao lương mỹ vị, nhưng chung quy vẫn tốt hơn anh ăn ở đây.

Nhìn gương mặt thoáng ửng đỏ của Vương Mịch, Giang Nguyên mỉm cười gật đầu. Hắn biết Vương Mịch sợ hắn ở đây một mình nhàm chán, liền nói:

- Như vậy thì tốt quá. Có bác sĩ Vương mời tôi ăn cơm như vậy, tôi sẽ không cảm thấy buồn.

- Được rồi, anh cứ nghỉ ngơi đi. Tivi và máy tính trong phòng đều có thể sử dụng được. Có gì thì gọi điện thoại cho tôi.

Vương Mịch đưa ra một danh thiếp màu trắng cho Giang Nguyên, nói.

Nhìn tên và số điện thoại trong danh thiếp, Giang Nguyên gật đầu, nói:

- Cảm ơn.

Xế chiều, Giang Nguyên vẫn nằm phơi nắng trong sân. Khoảng 6h tối, Vương Mịch đến.

Lần này Vương Mịch không mặc đồng phục đi làm nữa mà là quần áo bình thường. Mặc dù đơn giản, nhưng chiếc quần jean bó sát vẫn phô diễn được hai cặp đùi thon dài của cô, chiếc áo thun màu trắng cộng thêm chiếc khăn lông vừa vặn phụ trợ cho dung nhan xinh đẹp của cô.

Giang Nguyên liếc mắt một cái, không nhìn được mà cảm thán:

- Bác sĩ Vương thật xinh đẹp.
- Bác sĩ Giang, anh thật biết ăn nói đấy.

Mặc dù khiêm tốn nhưng được Giang Nguyên khen, nụ cười trên gương mặt Vương Mịch không khỏi sáng thêm vài phần.

Giang Nguyên không phải nói dối. Cô gái xinh đẹp xuất hiện bên cạnh hẳn không ít. Bất luận là Tuyên Tử Nguyệt hay là Phan Hiểu Hiểu, còn có Từ Thanh Linh và Lý Tiểu Vũ, có thể nói là những mỹ nữ khó gặp. Còn Vương Mịch trước mắt, hoàn toàn không thua kém chút nào, thậm chí còn có thêm vài phần thành thực, khiến người mới gặp liền có cảm tình ngay.

- Đi thôi, bác sĩ Giang, hôm nay tôi mời anh đến căn tin của chúng tôi để ăn cơm. Thức ăn ở đó còn ngon hơn cả nhà hàng bên ngoài đấy.

Vương Mịch mỉm cười nói.

- Vậy làm phiền bác sĩ Vương rồi.

Giang Nguyên không quen để phụ nữ mời cơm, nhưng đây là địa bàn của người ta, hẳn cũng không tiện lên tiếng. Dù sao thức ăn ở căn tin hẳn không đắt lắm.

Vẫn đi trên con đường cũ. Trên hành lang có nhiều người qua lại, nhưng không ai mặc quần jean bò và áo khoác như Giang Nguyên.

Bởi vì có Vương Mịch bên cạnh, người chú ý đến Giang Nguyên cũng không ít. Hơn nữa, bởi vì đến giờ cơm, mọi người cũng thả lỏng hơn nhiều, không nghiêm túc như buổi trưa nữa. Có một số người quen biết với Vương Mịch đều giơ tay chào hỏi, đồng thời tò mò với thân phận của Giang Nguyên.

Nghe Giang Nguyên đến tham gia đại hội khai niên của Thiên Y Viện, đám thanh niên đều kinh ngạc không thôi. Bọn họ từ nhỏ đến lớn đều ở trong Thiên Y Viện. Trong đại hội khai niên, bọn họ chỉ được xếp vị trí hàng cuối cùng.

Những năm gần đây, người ngoài đến tham gia đại hội không phải không có. Nhưng lần này lại là một thanh niên ngang bằng tuổi với

bọn họ, không nhận được phải tò mò nhìn Giang Nguyên vài lần.

Nhưng Giang Nguyên phát hiện, có rất nhiều người không nhận ra hắn. Theo lý, những ngày qua danh tiếng của hắn không nhỏ, thế nhưng lại chẳng ai nhận ra hắn.

Mặc dù nghi ngờ, nhưng Giang Nguyên cũng không suy nghĩ quá nhiều. Thiên Y Viện thật sự rất thần bí. Xuất hiện tình huống này cũng là chuyện bình thường.

Lần này Vương Mịch dẫn Giang Nguyên đến một tiểu viện rất thanh tĩnh.

Bước vào một gian đại sảnh, bên trong xếp một loạt bàn ăn trắng toát, vô cùng sạch sẽ, khiến cho Giang Nguyên đột nhiên nhớ đến căn tin của trường Đông Nguyên.

Lúc này đã có hơn một trăm người ngồi, nhưng lại không có cảm giác chật chội.

Vương Mịch dẫn Giang Nguyên vào cái bàn trong góc, sau đó cười nói:

- Anh ngồi đây, tôi đi gọi thức ăn.

- Được, cô đi đi.

Giang Nguyên gật đầu.

Trong lúc chờ Vương Mịch đi gọi thức ăn, Giang Nguyên tùy ý nhìn quanh bốn phía.

Sau khi thay quần áo đồng phục, tất cả đều mặc trang phục đủ kiểu dáng. Nhưng tương đối mà nói, dường như hơi già. Ngoại trừ mấy cô gái, trang phục của phần lớn mọi người đều có màu đậm.

Đối với cách ăn mặc này, Giang Nguyên thật ra cũng không ngoài ý muốn. Mặc kệ là cơ quan y tế nào, thanh niên đều tận lực mặc trang phục cho già dặn một chút.

Xem ra, Thiên Y Viện cũng không khác gì các cơ cấu cùng loại khác.

Mọi người đều bưng một khay thức ăn bằng inox. Trên khay có ba bốn món ăn, còn có hoa quả và canh.

Những người này hoàn toàn không khác gì các sinh viên trong trường đại học, đều ăn bằng khay. Điều này làm cho Giang Nguyên có chút ngoài ý muốn. Hắn còn tưởng rằng đãi ngộ của Thiên Y Viện thì phải khác nơi khác chứ.

Vương Mịch rất nhanh trở về, ngồi xuống đối diện với hắn, sau đó cười nói:

- Bác sĩ Giang, anh là người tỉnh Nam, tôi gọi cho anh hai món ăn cay.

- Bác sĩ Vương khách sáo quá. Cô không cần để ý như vậy đâu. Thức ăn nào tôi cũng ăn được hết.

Giang Nguyên vội vàng cười nói.

Vương Mịch chỉ cười, dùng tay vén mái tóc dài qua tai, nói:

- Không có gì. Tôi cũng thích ăn thức ăn cay. Hơn nữa đầu bếp ở đây cũng là người tỉnh Nam. Cho nên thức ăn cho người ấy nấu, mùi vị rất ngon.

-Ồ, thật đúng là nhìn không ra bác sĩ Vương cũng thích ăn cay.

Nhìn Vương Mịch mỉm cười, Giang Nguyên có chút ngoài ý muốn.

Hai người đang nói chuyện với nhau, lúc này một chàng thanh niên dáng người cao lớn bước vào trong đại sảnh, tùy ý nhìn quanh, liền nhìn thấy Vương Mịch đang ngồi cùng Giang Nguyên ở góc phòng, ánh mắt sáng lên, bước nhanh đến.

- Vương Mịch, tôi đang tìm cô đấy, không nghĩ đến cô đang ở đây.

Chàng thanh niên bước đến, tùy ý ngồi xuống bên cạnh Vương Mịch, sau đó cau mày nhìn Giang Nguyên rồi lại nhìn Vương Mịch, ngạc nhiên hỏi:

- Vương Mịch, ai vậy? Tại sao trước đây tôi chưa từng thấy.

- Lê Dương, vị này là bác sĩ Giang. Anh ấy nhận lời mời đến tham gia đại hội khai niên Thiên Y hàng năm của chúng ta.

Nghe chàng thanh niên hỏi, Vương Mịch hơi cau mày, nhưng vẫn trả lời.

- Tham gia đại hội khai niên Thiên Y?

Chàng thanh niên sững sờ nhìn Giang Nguyên, ánh mắt hiện lên sự kinh ngạc và âm lãnh.

Chương 421: Cái đích cho mọi người chỉ trích

Có lẽ người khác không rõ lắm tại sao lại xuất hiện một thanh niên được mời đến tham gia đại hội khai niên, nhưng Liêu Dương thì biết rất rõ.

Bởi vì y cũng thuộc thế hệ bác sĩ trẻ của Thiên Y Viện như Tôn Nghị, tổ phụ của y là Liêu Long Căn.

Mấy ngày hôm trước, trong lúc vô tình y nghe được tổ phụ đề cập qua, trong đại hội khai niên Thiên Y năm nay, ông được y sư La Thiên Minh nhờ vả, cùng với y sư Lưu Mộc Dương cùng nhau đề cử một bác sĩ bên ngoài tên Giang Nguyên tham gia cuộc thi thăng cấp bác sĩ tam phẩm. Lúc đó, y còn nhớ vẻ mặt của tổ phụ rất tùy ý, rõ ràng không xem trọng.

Ban đầu, y nghe Vương Mịch giới thiệu là bác sĩ Giang, cũng không để ý lắm. Cho đến khi nghe nói là người được mời đến tham gia đại hội khai niên, y mới bừng tỉnh, xác nhận người trước mắt chính là bác sĩ Giang Nguyên mà tổ phụ đã nói.

- Cậu chính là Giang Nguyên?

Liêu Dương nhìn chằm chằm vào hai mắt Giang Nguyên, rốt cuộc nhìn thấy tấm thẻ màu xanh dành cho khách đeo trên cổ hắn, lúc này Liêu Dương mới tin là thật. Người đến tham gia cuộc thi thăng cấp bác sĩ tam phẩm này thoát nhìn không nhỏ hơn y nhiều lắm,

đó cũng là nguyên nhân khi tổ phục nhắc Giang Nguyên trước mặt y thì có chút không vui.

Cảm giác trong lời nói và ánh mắt của đối phương có chút địch ý, Giang Nguyên thoáng sửng sốt, sau đó bình tĩnh gật đầu nói:

- Vâng, tôi chính là Giang Nguyên.

- Cậu muốn tham gia cuộc thi thăng cấp bác sĩ tam phẩm?

Nghe Giang Nguyên xác nhận, ánh mắt Liêu Dương lại lạnh thêm hai phần.

Khóe miệng Giang Nguyên vênh lên. Lúc này đại khái hắn đã hiểu ra là chuyện gì, cười nói:

- Không sai, tôi đến đây chính là tham gia cuộc thi thăng cấp bác sĩ tam phẩm.

- Đang nói đùa gì vậy? Cậu cho rằng bác sĩ cấp bậc tam phẩm dễ đạt được làm sao? Cậu cho rằng cậu là ai? Bác sĩ tam phẩm trẻ nhất ở Thiên Y Viện này cũng đã 32 tuổi, còn cậu thì bao nhiêu? Một người từ bên ngoài vào lại muốn thăng cấp làm bác sĩ tam phẩm.

Liêu Dương khinh thường nói.

Nhìn ánh mắt tràn đầy địch ý của Liêu Dương, Giang Nguyên mỉm cười. Đối với tình huống như lúc này, hắn thấy nhiều rồi, lập tức nói:

- Tôi là Giang Nguyên, vì thế chẳng có vấn đề gì.

Nghe Giang Nguyên nói xong, Liêu Dương không khỏi sửng sốt, sau đó cười to.

Vương Mịch bên cạnh cũng cảm thấy ngạc nhiên. Trong ấn tượng của cô, Giang Nguyên luôn là người khiêm tốn, ôn hòa. Thật không ngờ, hắn lại tự tin và cường ngạnh như vậy. Có thể nói là tự phụ. Nhưng cô lại tin tưởng Giang Nguyên.

Vương Mịch nhìn gương mặt lạnh nhạt của Giang Nguyên, rồi lại

nhìn Liêu Dương bên cạnh.

Cô biết Liêu Dương là một người cũng rất kiêu ngạo. Tổ phụ là một thiên y sư, hơn nữa bản thân Liêu Dương cũng được xem là nhân vật kiệt xuất trong thế hệ trẻ của Thiên Y Viện. Ngay cả Vương Mịch cũng tự nhận mình không bằng y.

Nghe Giang Nguyên nói như vậy, Vương Mịch sợ Liêu Dương không chịu được, đang định giới thiệu Liêu Dương với Giang Nguyên, nhưng chưa kịp lên tiếng đã nghe Liêu Dương cười lạnh:

- Được, lần đầu tiên tôi nhìn thấy có người mạnh miệng ở Thiên Y Viện như vậy.

- Tôi chỉ nói thật mà thôi.

Nghe tiếng cười lạnh của Liêu Dương, Giang Nguyên lãnh đạm phun ra vài chữ, khiến cho tiếng cười của Liêu Dương ngừng bật.

Đối với việc đả kích người khác, Giang Nguyên hiểu biết rất nhiều. Hắn có lực tinh thần cường đại, hơn nữa còn có kỹ năng thiên phú là Mê hoặc khiến cho lực ảnh hưởng tinh thần của hắn đến người khác càng lúc càng mạnh. Cho dù hắn không xuất ra thiên phú này, nhưng mỗi lời nói của hắn đều có lực đả kích rất mạnh.

Giang Nguyên cũng không phải là loại người thích gây náo động chốn đông người. Hắn biết Thiên Y Viện là một nơi có cấp bậc rõ ràng, cường giả vi tôn. Hạ mình dường như chẳng có được chỗ tốt. Nếu hắn được thăng cấp làm bác sĩ tam phẩm. Mặc kệ hạ thấp như thế nào cũng sẽ khiến người khác chú ý, lại còn đỏ mặt và ghen ghét.

Cho nên, nếu hắn đã có chủ ý, muốn lấy được vị trí bác sĩ tam phẩm. Như vậy hắn không cần phải hạ thấp mình. Thực lực sẽ khiến người ta tôn trọng hắn.

Ít nhất bây giờ Giang Nguyên xác định, những người đang ăn cơm trong căn tin này, trên cơ bản đều là bác sĩ thực tập. Còn Liêu Dương, từ thái độ của Vương Mịch, còn có biểu hiện tự tin và cuồng vọng của y, Giang Nguyên có thể thấy được, Liêu Dương là một người rất giỏi.

Đối mặt với sự khinh thường, thậm chí là khiêu khích của đối phương, Giang Nguyên chỉ mỉm cười nhẹ nhàng, nhìn thẳng vào ánh mắt của đối phương.

Giọng nói của Liêu Dương đã làm cho không ít người trong đại sảnh chú ý, rất nhiều người đều quay lại.

- Xem ra cậu rất tự tin vào bản thân mình.

Liêu Dương cũng thấy người khác chú ý đến bản của mình, lập tức hít vào một hơi, đè nén sự tức giận. Y được xem là thiên chi kiêu tử trong thế hệ trẻ của Thiên Y Viện, cũng không thể để mất mặt trước mặt người ngoài:

- Nhưng cậu nên biết Thiên Y Viện chính là nơi nào.

- Tôi luôn tự tin vào bản thân mình.

Giọng nói của Giang Nguyên rất bình tĩnh, dường như không bị Liêu Dương ảnh hưởng, vẫn ngẩng đầu tự tin, khiến cho Liêu Dương lại càng thêm tức giận.

Nhìn người trước mặt còn kiêu ngạo hơn cả mình, Liêu Dương chỉ cảm thấy sự kiêu ngạo của mình dưới áp lực của đối phương đã vỡ vụn hoàn toàn. Y đã từng nhìn thấy người cuồng vọng, nhưng chưa từng thấy người nào cuồng vọng như Giang Nguyên. Nếu như không phải kinh nghiệm nói cho y biết đối phương không phải đồ ngốc, cũng không phải có vấn đề về tinh thần, y thật đúng là cho rằng đầu óc của đối phương thật sự có vấn đề.

Liêu Dương quay đầu nhìn chung quanh, rồi lại nhìn Vương Mịch. Thấy Vương Mịch dường như không có ý định bảo Giang Nguyên nên cẩn thận, liền cảm giác tôn nghiêm của mình bị khiêu khích, sau đó quay sang nhìn Giang Nguyên, lạnh giọng cười nói:

- Haha, được rồi, nếu bác sĩ Giang tự tin như vậy, vậy chúng ta đánh cuộc đi?

- Đánh cuộc? Được thôi.

Giang Nguyên gật đầu. Hắn không thích đánh cuộc nhưng bây giờ hắn đã không còn đường lui, hơn nữa có thêm phần thắng cho

mình, hẳn cũng vui lòng mà nhận. Dù sao lần này hẳn nhất định sẽ phải lấy được vị trí bác sĩ tam phẩm. Nếu không lấy được, tất cả sẽ mất hết.

Thấy Vương Mịch bên cạnh muốn nói rồi lại thôi, Giang Nguyên lắc đầu, ý bảo Vương Mịch không cần lo lắng:

- Không biết anh muốn đánh cuộc gì?

Nhìn ý cười nhàn nhạt trên gương mặt Giang Nguyên, Liêu Dương cau mày, sau đó rút từ trong túi một cái hộp nhỏ, mở ra đưa đến trước mặt Giang Nguyên.

Nhìn thấy cái hộp nhỏ này, Vương Mịch liền sửng sốt, lập tức biết được lần này Liêu Dương thật sự đã hăng tiết vịt, ngay cả cái này cũng lấy ra đánh cuộc, liền nói:

- Liêu Dương, tôi thấy thôi đừng đánh cuộc gì cả. Ngày mốt chúng ta xem tình huống khảo hạch của bác sĩ Giang là được.

Nói xong, Vương Mịch quay sang Giang Nguyên:

- Giang Nguyên, vị này chính là đệ tử của Thiên y sư Liêu Long Căn, Liêu Dương, cũng là một trong những nhân tài xuất sắc nhất thế hệ chúng tôi.

Nghe Vương Mịch giới thiệu, trong lòng Giang Nguyên chợt hiểu ra, mới biết được tại sao Vương Mịch lại có vẻ kiêng kỵ Liêu Dương như vậy. Thì ra là lai lịch không nhỏ. Liêu Long Căn dường như là một trong hai Thiên y sư mà La y sư đã mời.

Đang định lên tiếng, chợt nghe giọng nói đặc ý của Liêu Dương vang lên:

- Như thế nào? Bác sĩ Giang có dám đánh cuộc không?

Giang Nguyên cười lạnh, sau đó cúi đầu nhìn một quả màu đỏ trong cái hộp, ánh mắt hiện lên chút nghi hoặc.

Quả này hình tròn, to cỡ hạt dẻ, màu đỏ, thoát nhìn rất đáng yêu nhưng nhìn kỹ lại, dưới lớp da đỏ rực của nó có thể nhìn thấy một lớp chất lỏng đang di động, cực kỳ quái lạ.

-Đây là cái gì vậy?

Giang Nguyên chớp mắt hai lần, xác định mình chưa từng gặp qua loại quả này, liền ngẩng đầu tò mò nhìn Liêu Dương. Hắn khẳng định đây không phải là loại quả bình thường. Nếu không, Liêu Dương sẽ không có khả năng lấy nó ra để đánh cuộc.

Nghe Giang Nguyên nói xong, Liêu Dương sửng sốt một chút, nhưng sau đó khinh thường phá lên cười:

- À, tôi quên mất, cậu là lang băm, làm sao có thể nhìn thấy được loại quả này?

Trong lúc Vương Mịch nhìn vẻ mặt nghi hoặc của Giang Nguyên, đang định lên tiếng, nhưng lại bị Liêu Dương khoát tay chặn lại, cầm cái hộp nhỏ hướng mọi người chung quanh, cười hắc hắc:

- Mọi người xem đây, có người ngay cả cái này cũng không nhận ra, vậy mà dám đến Thiên Y Viện chúng ta to miệng, nói muốn tham gia kỳ thi tấn cấp bác sĩ tam phẩm. Mọi người nói có buồn cười không?

- Khảo hạch bác sĩ tam phẩm?

Những người chung quanh nghe được lời nói của Liêu Dương, tất cả đều sửng sốt, kinh ngạc nhìn Giang Nguyên, rất nhanh ánh mắt hiện lên sự hâm mộ lẫn ghen ghét.

Những người đang ngồi kia, trên cơ bản cũng chỉ là bác sĩ thực tập hoặc kiến tập mà thôi, còn cách bác sĩ tam phẩm cả một hai cấp, ít nhất phải mất bốn năm năm tham ngộ mới có thể tham gia khảo hạch. Nhưng lần này, một người thoát nhìn không lớn hơn bọn họ bao nhiêu lại muốn tham gia?

Dựa vào cái gì?

- Con bà nó, chúng ta đều phải hơn hai mươi tuổi mới có thể đạt đến mức này, một bác sĩ lang băm ở bên ngoài vào dựa vào cái gì chứ?

Nhìn thấy vẻ mặt của mọi người, Giang Nguyên cũng đành chịu, vì nó không nằm ngoài sở liệu.

Chương 422: Đánh cuộc quả Hồng Vân

Ánh mắt đổ kỹ chuyển sang chiếc hộp nhỏ trong tay Liêu Dương, tất cả đều sáng mắt, lộ ra cái nhìn hèn mọn.

- Quả Hồng Vân, tính ôn, vị chất, chủ trị đại bổ khí huyết, tăng cường gân cốt.

Nghe Giang Nguyên chậm rãi nói ra, tay Liêu Dương cứng đờ. Vừa nãy y còn thấy Giang Nguyên ngay cả quả này còn không nhận ra, đang định lấy việc đó để nhạo báng Giang Nguyên. Nhưng không ngờ, Giang Nguyên lại đem tính chất và công dụng của quả này nói rõ như vậy.

Liêu Dương kinh ngạc nhìn Giang Nguyên. Tại sao vừa nãy còn không biết gì, bây giờ đột nhiên lại biết? Nghĩ đến đây, Liêu Dương không nhịn được mà hoài nghi liếc mắt nhìn Vương Mịch.

Vương Mịch lập tức lắc đầu, tỏ vẻ cô không có nhắc Giang Nguyên. Nhìn ánh mắt ngạc nhiên của Vương Mịch, Liêu Dương có thể khẳng định không phải Vương Mịch nói cho Giang Nguyên nghe. Xem ra, chỉ sợ tên tiểu tử này đột nhiên nhớ ra mà thôi, không khỏi có chút ngượng ngùng. Vốn y định dùng cái này để chế nhạo Giang Nguyên, thật không ngờ đối phương lại biết. Bây giờ thật sự chẳng còn lý do để chế nhạo đối phương nữa.

Sau đó lạnh giọng cười nói:

- Được, nếu bác sĩ Giang đã nhận ra loại quả này, như vậy bác sĩ Giang có thể đánh cuộc chứ?

- Quả thật không sai.

Giang Nguyên nghĩ trong bụng. Ban đầu, hẳn thật sự không biết quả màu đỏ này là cái gì, nhưng sau một lúc, trong đầu liền bật ra những gì mà tổ sư gia đã dạy, tìm được trong đó tư liệu về nó.

Loại quả màu đỏ này có tên là quả Hồng Vân, là loại thuốc có công dụng đại bổ mạnh hơn Sơn Tham lâu năm rất nhiều, có tác dụng cường gân kiện cốt, đối với người luyện võ mà nói thì là vật hiếm.

Cho nên, ánh mắt Giang Nguyên khi nhìn quả Hồng Vân này có chút ngưng trọng. Căn cứ theo tư liệu của tổ sư gia, điều kiện sinh trưởng và yêu cầu về số năm của quả Hồng Vân rất cao. Cho nên, mấy trăm năm trước, loại quả này đã thành hàng hiếm. Nhưng hẳn không ngờ thời bây giờ vẫn còn quả Hồng Vân tồn tại.

Cho nên, khi nhìn thấy Liêu Dương lấy ra loại quả này để đánh cược, trong lòng Giang Nguyên liền căng thẳng. Hiệu quả của loại quả này quả thật mạnh hơn Sơn Tham rất nhiều. Trước kia, Tuyên Tử Nguyệt đã từng nói với hắn, Sơn Tham lâu năm có hiệu quả vô cùng tốt đối với những người bắt đầu luyện nội khí. Còn đối với những người dùng Sơn Tham để tu luyện từ khi còn bé như cô, ngoại trừ những loại Sơn Tham có số năm vượt quá trăm năm, thậm chí là một trăm năm mươi năm, còn lại thì loại mấy chục năm, hiệu quả không được lớn cho lắm.

Loại quả Hồng Vân hiếm có này, rất có công hiệu đối với đám người Tuyên Tử Nguyệt, còn hơn cả Sơn Tham một hai trăm năm. Còn đối với Giang Nguyên, hiệu quả của nó lại càng cường đại hơn.

- Được thôi.

Thấy sắc mặt Giang Nguyên có chút ngưng trọng, Liêu Dương đắc ý cười. Người bình thường không dễ gì có được quả Hồng Vân trong tay. Nhưng y thì giống như được trời ưu ái, có tổ phụ là một Thiên y sư. Cho nên hàng năm cũng được vài quả để phụ trợ tu luyện, rèn luyện gân cốt.

Y nhất thời xúc động, lấy ra loại quả này để đánh cược với Giang Nguyên. Vốn có chút đau lòng, nhưng bây giờ có thể dựa vào nó để lấy lại thể diện.

Lập tức nhìn Giang Nguyên, khê cười:

- Bác sĩ Giang, không biết cậu lấy cái gì ra để đánh cược với tôi đây?

Giang Nguyên để ý đến vẻ mặt của những người chung quanh, còn có ánh mắt hâm mộ của Vương Mịch khi nhìn thấy quả Hồng Vân, liền biết được loại quả này cực kỳ quý báu ở Thiên Y Viện. Ban

đầu hần còn có một gốc Sơn Tham hai trăm năm, mặc dù giá trị thấp hơn không ít nhưng miễn cưỡng vẫn có thể đem ra để so với quả Hồng Vân. Nhưng gốc Sơn Tham đó đã bị hần ăn sống gần hết, bây giờ không thể lấy ra đánh cuộc được.

Lập tức mỉm cười lắc đầu:

- Xin lỗi, quả Hồng Vân này quá mức quý giá, tôi tìm không ra thứ gì có giá trị ngang bằng với nó để đánh cuộc.

- Haha, bác sĩ Giang không cần khiêm tốn. Nếu có thể đến tham gia khảo hạch thăng cấp bác sĩ tam phẩm, làm sao lại không có thứ gì có giá trị để so sánh với quả Hồng Vân này?

Liêu Dương đặc ý nhìn Giang Nguyên, cười nói:

- Chẳng lẽ bác sĩ Giang sợ đánh cuộc thua nên không muốn lấy ra?

Nhìn bộ dạng đặc ý của Liêu Dương, Giang Nguyên chỉ cười, sau đó nói:

- Quả Hồng Vân này thật sự rất hiếm có, có thể nói là dược liệu trân phẩm ở Thiên Y Viện này. Nếu muốn tìm một loại dược liệu cùng loại với nó ở bên ngoài, khó càng thêm khó. Tôi nào có được thứ gì có thể so sánh với nó để lấy ra đây. Bác sĩ Liêu mới chính là khiêm nhường đấy.

Nghe Giang Nguyên nói như vậy, Liêu Dương lại càng đặc ý. Quả Hồng Vân này được xếp hạng dược liệu thượng phẩm ở Thiên Y Viện. Cho dù là bác sĩ bình thường, muốn lấy một quả không hề dễ dàng. Giang Nguyên từ bên ngoài vào, làm sao có được loại quả trân quý như thế.

Tâm trạng vô cùng sáng khoái, nụ cười đặc ý trên gương mặt Liêu Dương lại càng đậm thêm vài phần.

Cười ha hả vài tiếng, y nói:

- Nếu bác sĩ Giang không có loại thuốc nào có giá trị ngang tầm, vậy thì lấy ra vật gì cũng được.

- Đồ vật khác cũng có thể?

Giang Nguyên nhắm mắt. Trong tay hắn thật sự chẳng có gì đáng giá. Tài sản duy nhất của hắn bây giờ chỉ có tiền mặt. Dù sao trong tài khoản của hắn vẫn còn bốn trăm vạn.

Lập tức Giang Nguyên cười nói:

- Bác sĩ Liêu cũng biết, muốn tìm vật phẩm có giá trị ngang bằng với quả hồng Vân thật không dễ dàng. Trên người tôi cũng chẳng có gì cả, chỉ có bốn trăm vạn tiền mặt. Nếu bác sĩ Liêu đồng ý, chúng ta có thể đánh cược.

- Bốn trăm vạn?

Nghe Giang Nguyên nói xong, những người trẻ tuổi trong phòng ăn liền than nhỏ. Thiên Y Viện cũng không quá coi trọng tiền bạc. Những điều này chỉ dành cho các bác sĩ tam phẩm, thậm chí là y sư. Cái mà bọn họ muốn chính là càng nhiều dược liệu trân quý càng tốt. Tiền bạc đối với họ mà nói thì chẳng là gì. Bọn họ muốn có cũng không phải là chuyện khó.

Nhưng đối với những người chưa đạt đến cấp bậc bác sĩ tam phẩm, mà chỉ là bác sĩ thực tập hoặc kiến tập, một tháng bọn họ chỉ được trợ cấp từ năm nghìn đến một vạn mà thôi.

Tuy nơi để bọn họ dùng tiền không nhiều. Nhưng dù sao tuổi tác cũng còn trẻ, cũng không thể nào ngày nào cũng ở trong bệnh viện. Bọn họ cũng muốn đi ra ngoài du ngoạn, muốn mua quần áo đẹp, hoặc tán gái...

Cho nên, khi Giang Nguyên nói ra con số bốn trăm vạn, tất cả đều sợ hãi. Bốn trăm vạn là một con số rất lớn.

Liêu Dương cũng không khác biệt gì. Mặc dù y là cháu của thiên y sư, nhưng ngoại trừ những phương diện được tổ phụ chiếu cố đặc biệt, còn lại đãi ngộ cũng giống như bác sĩ thực tập ở các bệnh viện thông thường. Nghe Giang Nguyên lấy ra bốn trăm vạn để đánh cược, hiển nhiên là đã động tâm.

Quả Hồng Vân đối với bên ngoài, có tiền cũng chưa chắc mua được. Nhưng đối với một số những gia tộc thế gia muốn mua quả Hồng Vân từ Thiên Y Viện, mặc dù phải nhờ đỡ ân tình, nhưng giá

phải trả cũng khoảng năm trăm vạn. Tính ra cũng không chênh lệch quá lớn.

Nghĩ đến đây, Liêu Dương thoáng do dự một chút, nhưng nhớ đến vẻ mặt lơ đãng của tổ phụ, hơn nữa y cũng biết độ khó của cuộc thi tấn cấp bác sĩ tam phẩm rất cao. Mà người ngoài muốn qua được nó, lại càng khó khăn gấp mấy lần.

Liêu Dương cho rằng chỉ cần qua mấy năm nữa, y cũng có thể thông qua cuộc thi tấn cấp bác sĩ tam phẩm. Nhưng bây giờ là không thể. Còn Giang Nguyên trước mắt, cho dù năng lực có mạnh, cũng chưa chắc có thể qua được. Hơn nữa, nếu y không đánh cuộc, ngược lại có vẻ như y đang sợ.

Liêu Dương nhìn Giang Nguyên đang mỉm cười, hừ lạnh một tiếng, sau đó trầm giọng nói:

- Được, mặc dù quả Hồng Vân của tôi không phải trị giá bốn trăm vạn, nhưng nếu bác sĩ Giang đã không còn thứ nào khác để đánh cuộc, vậy thì tôi chịu thiệt, chấp nhận đánh cuộc thôi.

- Được rồi, chúng ta bắt đầu đi.

Giang Nguyên móc từ trong túi ra một cái thẻ, đặt lên trên bàn, cười nói:

- Nếu trong đại hội khai niên năm nay, tôi không qua được kỳ khảo hạch bác sĩ tam phẩm. Vậy bốn trăm vạn này sẽ thuộc về bác sĩ Liêu.

- Nhưng nếu tôi qua được, quả Hồng Vân kia của bác sĩ Liêu sẽ thuộc về tôi.

Thấy Giang Nguyên đã đặt thẻ lên trên bàn, còn có vẻ mặt bình tĩnh của hắn, trong lòng Liêu Dương đột nhiên căng thẳng, trầm nghĩ:

- Chẳng lẽ tiểu tử này còn cái gì để tự tin sao?

Nhưng nhớ đến phân tích vừa rồi của mình, Liêu Dương cười lạnh, rất nhanh gạt đầu:

- Được, không thành vấn đề. Nếu tôi thua, quả Hồng Vân này sẽ thuộc về cậu.

Thấy Liêu Dương đã xác nhận, nụ cười trên gương mặt Giang Nguyên lại càng đậm, sau đó chỉ vào tấm thẻ, nói:

- Nơi này có mấy rút tiền không? Tôi sẽ ngay lập tức rút bốn trăm vạn để làm tin.

- Haha, không cần đâu. Thiên Y Viện chúng tôi đánh cuộc, không cần lo lắng mấy thứ này. Không ai có dũng khí thiếu nợ chúng tôi.

Nhìn Giang Nguyên, Liêu Dương lãnh đạm nói.

- Chỉ cần đánh cuộc có hiệu lực, qua ngày mười lăm, nếu cậu được tấn cấp, có thể tùy thời đến gặp tôi để lấy quả Hồng Vân. Còn nếu cậu thua, đến lúc đó cậu đem bốn trăm vạn này cho tôi.

- Được.

Giang Nguyên nhẹ nhàng gật đầu. Quy củ này rất tốt. Quả Hồng Vân nhất định sẽ thuộc về hắn. Nó sẽ có tác dụng trợ lực rất lớn cho hắn.

Chương 423: Đập nồi dìm thuyền

- Cái gì? Liêu Dương đánh cuộc với Giang Nguyên? Đánh cuộc bằng một quả Hồng Vân?

La y sư gỡ cặp mắt kính xuống, quay sang nhìn Tôn Nghị, kinh ngạc hỏi.

Tôn Nghị mỉm cười, ánh mắt ẩn sâu một chút đắc ý xen lẫn căm tức, nói với La y sư:

- Đúng vậy. Đệ tử vừa nghe sư đệ ở ngoài nói, trong bữa cơm tối, Vương Mịch đến mời Giang Nguyên đi ăn cơm. Kết quả lại đánh cuộc với Liêu Dương. Nghe nói Giang Nguyên đến tham gia kỳ thi khảo hạch thăng cấp bác sĩ tam phẩm, Liêu Dương dường như không tin Giang Nguyên có thể thông qua, mà Giang Nguyên lại có

chút sĩ diện. Cho nên hai người đã trực tiếp đánh cuộc với nhau.

Nghe Tôn Nghì nói, La y sư cau mày, rõ ràng có chút có chút ngoài ý muốn. Ông thật không ngờ trên người Giang Nguyên lại xuất hiện chuyện như vậy, không khỏi ngạc nhiên hỏi:

- Liêu Dương dùng quả Hồng Vân, thế Giang Nguyên dùng cái gì để đánh cuộc?

- Giang Nguyên dường như rất giàu có. Hẳn lấy bốn trăm vạn đánh cuộc với Liêu Dương. Tính ra thì Liêu Dương hơi bị thiệt một chút.

Tôn Nghì đáp.

- Chắc chắn, tiểu tử Giang Nguyên này thật không đơn giản, có thể lấy ra bốn trăm vạn. Nhưng lá gan của Liêu Dương không nhỏ, dám dùng quả Hồng Vân để đánh cuộc.

La y sư khẽ cười.

- Nhưng dường như Giang Nguyên rất tự tin có thể qua được kỳ khảo hạch.

- Sư phụ, điều này cũng không nhất định. Giang Nguyên nói không chừng sợ bị mất mặt, cho nên mới bắt đắ dĩ tiếp chiêu.

Tôn Nghì một chút hảo cảm với Giang Nguyên cũng không có. Y không tin Giang Nguyên có thể thông qua khảo hạch này, lập tức nói tiếp:

- Con cũng nghe lão gia tử nhà con nói qua, người có thể thông qua khảo hạch tấn cấp bác sĩ tam phẩm, trong vòng mười năm cũng chỉ xuất hiện có hai lần. Một lần thành công một thất bại. mà người thành công khi đó cũng đã hơn 60 tuổi, cũng là một vị lão y sư lừng lẫy bên ngoài.

- Còn Giang Nguyên chỉ mới hơn hai mươi, con không tin hẳn có thể thông qua.

Nhìn vẻ mặt của Tôn Nghì, La y sư mỉm cười:

- Mặc kệ thế nào, ta xem như cấp cho Giang Nguyên một ân tình.

Nếu cậu ấy đã tự tin như vậy, đó cũng là chuyện tốt. Thành công thì không sao, còn không thành công, chỉ cần cậu ấy biểu hiện tốt, ta cũng không tính là mất thể diện, cũng dễ ăn nói với hai vị Thiên y sư kia.

- Sư phụ nói rất đúng.

Tôn Nghị liên tục gật đầu.

La y sư lại cảm thán:

- Kỳ thật ta vẫn hy vọng cậu ấy có thể thông qua, mặc dù xác suất không cao lắm. Nhưng để cho Giang Nguyên bắt đầu từ bác sĩ kiến tập thì thật sự có chút đáng tiếc.

- Sư phụ, đây cũng là do hần lựa chọn. Nếu hần tiếp nhận vị trí bác sĩ thực tập, cũng không đến nỗi như vậy.

Khi nhắc đến chuyện này, Tôn Nghị có chút tức giận. Bọn họ thiên tâm vạn khổ mới có thể tấn cấp bác sĩ thực tập, còn Giang Nguyên thì chưa làm gì hết đã được, làm sao mà không khiến người ta tức giận?

- Người trẻ tuổi thì tâm cao khí ngạo cũng là chuyện bình thường. Cậu ấy quả thật có chút tư cách như thế.

Nhớ đến nụ cười vô cùng tự tin của Giang Nguyên, La y sư mỉm cười gật đầu:

- Mặc kệ thành công hay không, đây cũng có thể xem là một lần ma luyện cho cậu ấy. Ta tin rằng thành tựu trong tương lai của cậu sẽ không thấp hơn ta. Thậm chí đạt đến cấp thiên y sư cũng có thể. Chỉ là hao phí thời gian dài hơn mà thôi.

Nghe La y sư đề cao Giang Nguyên như vậy, Tôn Nghị thầm khinh bỉ trong lòng:

- Thiên y sư? Nào có chuyện đơn giản như vậy? Lão gia tử nhà ta hao phí không biết bao lâu mới được tấn cấp Thiên y sư.

- Thiên Y Viện đúng là Thiên Y Viện, thức ăn so với bên ngoài ngon hơn không biết bao nhiêu lần.

Giang Nguyên vừa đi vừa nói lời cảm ơn Vương Mịch:

- Bác sĩ Vương, hôm nay thật sự cảm ơn cô rất nhiều.
- Không cần phải khách sáo. Anh đã giúp tôi và Tôn Nghị ở Lỗ Sơn nhiều như vậy, mời anh ăn bữa cơm có tính là gì chứ?

Wương Mịch quay sang nhìn Giang Nguyên, cười nói, nhưng rồi ánh mắt có chút lo lắng:

- Đúng rồi, bác sĩ Giang, anh thật nắm chắc như vậy sao?
- Mặc dù không biết có bao nhiêu khó khăn, nhưng tôi tin tưởng vào bản thân mình.

Giang Nguyên cười nói:

- Đối với tôi mà nói, tôi cảm giác ngoại trừ thực lực, niềm tin là rất quan trọng. Nếu như tôi thất bại, cũng không sao cả, xem như chơi lớn một chút.
- Hơn nữa, gia tăng một chút áp lực cho mình. Đây gọi là đập nổi chìm thuyền, tử chiến đến cùng.

Giang Nguyên vừa nói vừa cười, nhưng Vương Mịch vẫn cảm nhận được sự ngưng trọng trong lời nói của Giang Nguyên. Cô không nhịn được liếc mắt nhìn hắn một cái rồi gật đầu.

Cô không biết Giang Nguyên nhiều lắm, nhưng cô có thể cảm nhận được Giang Nguyên rất coi trọng kỳ thi này. Bây giờ cô mới hiểu được, qua được hay không qua được kỳ thi đối với Giang Nguyên rất quan trọng. Nếu không, với năng lực của hắn, thông qua khảo hạch bác sĩ thực tập là không thành vấn đề. Đến lúc đó, chỉ cần cùng với mọi người trải qua mấy năm nữa, có tấn cấp bác sĩ tam phẩm cũng không phải là chuyện khó khăn gì.

Nhưng Giang Nguyên lại lựa chọn con đường khó nhất, đánh cược một lần, trong lòng Vương Mịch không khỏi âm thầm bội phục, cũng rất muốn biết tại sao Giang Nguyên lại mạo hiểm như vậy.

Đương nhiên, cô biết Giang Nguyên sẽ không nói.

Tiền Giang Nguyên đến trước cửa viện, Vương Mịch mỉm cười gật đầu, sau đó nhìn Giang Nguyên, nói:

- Được rồi, bác sĩ Giang, anh hãy nghỉ ngơi cho thật tốt. Vẫn còn một ngày nữa, anh cố điều chỉnh trạng thái. Tôi tin rằng anh nhất định thành công.

- Cảm ơn.

Nhìn ánh mắt chân thành của Vương Mịch, Giang Nguyên mỉm cười gật đầu.

Phòng dành cho khách của Thiên Y Viện cực kỳ thoải mái. Giang Nguyên tắm rửa xong, mặc quần áo ngủ leo lên giường, cắn một miếng Sơn Tham bỏ vào trong miệng, sau đó nuốt xuống bụng rồi chậm rãi nhắm hai mắt lại. Theo như lời Vương Mịch nói, điều hần cần làm chính là điều chỉnh lại trạng thái đến mức tốt nhất, cái khác đều không quan trọng.

- Phát hiện năng lượng sinh vật dị thường, Ngũ Cầm vận khí pháp khởi động, bắt đầu hấp thu.

Cùng lúc với tin tức này hiện lên trong đầu, hình xăm màu đỏ trên cánh tay Giang Nguyên cũng nhẹ nhàng lóe lên.

Sáng hôm sau, Giang Nguyên mở mắt, cảm nhận được tin tức trong đầu, liền thở hắt ra. Hoàn cảnh ở Thiên Y Viện đúng là không tệ. Mặc dù người ở nơi này không ít, nhưng trong không khí vẫn ẩn chứa năng lượng cực kỳ phong phú. Xem ra Thiên Y Viện chọn ở chỗ này cũng không phải là chọn loạn.

Từ lần tiêu hao năng lượng quá mức lúc trước, năng lượng tích trữ Cửu Vĩ đuôi 4 của hần cuối cùng cũng đạt đến 40%. Kế tiếp, cho dù buổi sáng không cần tu luyện Ngũ Cầm Hí, chỉ cần ngủ đến sáng mai, ít nhất cũng có thể đạt đến 45%.

45% năng lượng đủ để cho hần ứng phó cuộc khảo hạch ngày mai. Cho dù có khó khăn đến cỡ nào, hần cũng phải tranh thủ.

Rửa mặt đánh răng xong, Giang Nguyên ra ngoài sân tập thể dục, nhưng cũng không tập Ngũ Cầm Hí. Dù sao nơi này khá xa lạ, hơn nữa Thiên Y Viện cũng có chút thần bí khó lường. Hần cũng không

chắc sẽ không có người chú ý đến Ngũ Cầm Hí của hần. Cho nên, hần quyết định, trong thời gian ở đây sẽ không luyện Ngũ Cầm Hí.

Tập thể dục một lát, hần có cảm giác đói bụng. Sau khi trở về phòng, hần dựa theo số điện thoại có ghi lại gọi đi, rất nhanh bên kia truyền đến một giọng nói rất nhẹ nhàng.

Chưa đến mười phút, có người mang đến cho hần hai lồng bánh bao hấp và một bát bún gạo. Mùi thơm xộc vào mũi khiến hần càng thêm cồn cào.

Bánh bao xốp nhưng không bở, bún gạo dậy mùi, Giang Nguyên ăn cảm thấy còn ngon hơn cả khi ở Tây Sơn.

- Thiên Y Viện đúng là Thiên Y Viện.

Ánh mắt Giang Nguyên càng thêm kiên định vài phần.

Một ngày lại rất nhanh trôi qua. Đến buổi tối, Vương Mịch lại đến mời hần ăn cơm, thuận tiện dẫn Giang Nguyên đi dạo xung quanh Thiên Y Viện. Lần này Giang Nguyên mới khẳng định, Thiên Y Viện lớn còn hơn hần tưởng tượng.

Vương Mịch dẫn hần đi dạo một vòng tròn, thông qua bốn hành lang, mười viện tử, vừa có nhà trệt, vừa có nhà cao tầng. Lại còn có một ngọn núi rất cao, dưới chân núi có sông uốn lượn, thậm chí còn có một biệt thự nhỏ.

Giang Nguyên âm thầm gật đầu. Thành Kim Lăng này chỉ sợ cũng chỉ có Thiên Y Viện tồn tại. Một nơi lớn như thế mới chứa được nhiều người như vậy.

Ngủ qua một đêm, sáng hôm sau tỉnh lại, hần tiếp tục tập thể dục rồi ăn sáng. Lúc này, tinh thần của Giang Nguyên lại khẩn trương trở lại. Một lát sau, Vương Mịch đến đưa hần đến đại lễ đường của Thiên Y Viện.

Hần chưa từng nhìn thấy đại lễ đường, nhưng nếu đã là nơi tụ họp hàng năm của Thiên Y Viện, hần sẽ không quá kém. Giang Nguyên không biết nó có giống như hội trường đại hội quốc gia Bắc Kinh hay không?

Ngắm lại đại khí của Thiên Y Viện hai ngày qua, quả thật có thể xây dựng được một kiến trúc như vậy.

Chương 424: Chuyện ngoài ý muốn

Mang theo chút tò mò, trên đoạn đường đi, người càng lúc càng nhiều. Giang Nguyên mơ hồ nhìn thấy hình ảnh của đại lễ đường.

Đại lễ đường thoát nhìn rất mộc mạc, chỉ là một căn nhà một trệt, tường làm bằng gỗ, mang theo hơi hướm cổ xưa.

Nhìn vẻ mặt quái dị của Giang Nguyên, Vương Mịch giải thích:

- Đại lễ đường này của chúng tôi là một trong những kiến trúc lâu đời nhất của Thiên Y Viện, được lưu lại từ sáu bảy chục năm về trước. Ngoại trừ bên ngoài là không thay đổi, còn bên trong thì chúng tôi lắp đặt một số trang thiết bị.

- Ồ!

Nghe Vương Mịch giải thích, Giang Nguyên gật đầu hiểu ra.

Khi Giang Nguyên cảm thấy mọi chuyện đã không còn kỳ quái, hẳn dường như đã trở thành mục tiêu chú ý của mọi người. Người nào đi ngang qua người hẳn đều mang theo ánh mắt tò mò mà nhìn hắn.

Từ sau lần đánh cuộc ở nhà ăn, tất cả thế hệ trẻ của Thiên Y Viện đều biết có một người tên là Giang Nguyên, không biết tự lượng sức mình mà lao vào thách cuộc thi tấn cấp bác sĩ tam phẩm.

Cho nên, sau khi mọi người nhìn thấy tấm thẻ trên cổ Giang Nguyên, ai nấy đều hiểu ra, cái người trước mắt thoát nhìn rất tao nhã, nhưng kỳ thật lại là người cuồng vọng đến cực điểm.

Mọi người mang theo ánh mắt hiếu kỳ lẫn khinh thường liếc nhìn Giang Nguyên, rất nhanh bước vào lễ đường. Vương Mịch nhìn vẻ mặt buồn bực của Giang Nguyên, không nhịn được mà dùng tay che miệng mỉm cười.

Nhìn Vương Mịch cười đến vui vẻ như vậy, Giang Nguyên lại càng buồn bực hơn, đi theo Vương Mịch vào trong lễ đường, ngồi xuống vị trí hàng thứ tám bên phải lễ đường.

Sau khi ngồi xuống, lúc này Giang Nguyên mới nhìn tình huống xung quanh lễ đường. Hắn phát hiện chính giữa trước đài hội nghị có năm cái ghế bành khổng lồ đặt theo hình vòng cung.

Phía sau năm cái ghế bành này còn có chín cái ghế khác, cũng được xếp thành hình vòng cung, tổng cộng có mười bốn ghế.

Nhìn thấy tình huống như vậy, Giang Nguyên thấp giọng bên tai Vương Mịch, hỏi:

- Thiên Y Viện có mười bốn vị thiên y sao?

- Ờ!

Cảm nhận được hơi ấm bên tai, gương mặt Vương Mịch có chút đỏ lên, nói:

- Nào có. Đại hội Thiên y hàng năm chỉ có năm vị thiên y tham gia. Còn chín vị phía sau là y sư nhất phẩm.

- Năm vị?

Giang Nguyên gật đầu. Hắn chỉ biết có ba người trong số đó, là Liêu Long Căn, Lưu Mộc Dương, ông ngoại của Tôn Nghị. Hai người còn lại thì không biết.

Vương Mịch là người khéo hiểu lòng người, liền nói:

- Năm vị Thiên y sư này, trong đó có hai người mà anh đã biết. Ba người còn lại là Thiên y sư Từ Khả Liễu, Thiên y sư Chu Thế Dương, còn có Thiên y sư Ninh Hán Dân. Trong đó Chu Thế Dương là ngoại tổ phụ của Tôn Nghị.

- Chu Thị Dương? (Con heo là con dê)

Nghe được cái tên này, Giang Nguyên không nhận được mà sửng sốt.

Nhìn phản ứng của Giang Nguyên, Vương Mịch không khỏi nhìn hần bằng ánh mắt khinh thường. Cô tất nhiên hiểu Giang Nguyên đang nghĩ gì, nhưng lời này không thể lấy ra nói đùa được. Vị trí của mỗi một vị Thiên y sư tại Thiên Y Viện chính là chí cao vô thượng. Ai cũng không dám đem ra nói giỡn.

Giang Nguyên hiển nhiên là hiểu ý của Vương Mịch, thoáng mỉm cười một cái rồi nghiêm túc trở lại.

Thấy Giang Nguyên đã hiểu ý của mình, Vương Mịch tiếp tục giới thiệu:

- Xung quanh là chín vị nhất phẩm y sư, được coi là người có đủ quyền lực ở Thiên Y Viện chúng ta. La lão sư là một trong số đó. Tổng cộng là mười bốn người có vị trí cao nhất Thiên Y Viện, quản lý hết thầy thủ tục ở đây.

- Đương nhiên, những cái quan trọng nhất vẫn do năm vị Thiên y sư chủ quản. Năm vị đó, Thiên y sư Từ Khả Liễn là Viện trưởng Thiên Y Viện. Bốn vị còn lại và chín vị y sư nhất phẩm hỗ trợ Thiên y sư Từ Khả Liễn.

Nghe Vương Mịch giới thiệu, dần dần lễ đường đã bắt đầu đông người.

Giang Nguyên ngồi bên cạnh Vương Mịch cũng khiến rất nhiều người chú ý. Hơn mười năm mới thấy người tham gia khảo hạch tấn cấp bác sĩ tam phẩm, không muốn thu hút người khác cũng khó.

Bên trong tiếng ồn ào, rất nhanh vang lên tiếng bước chân rất nhỏ.

Lỗi tai Giang Nguyên nhẹ nhàng run lên, sau đó từ trong tiếng ồn nắm bắt được tiếng bước chân rất nhỏ nhưng vô cùng trầm ổn cùng với khí thế rất đặc biệt.

Giang Nguyên theo tiềm thức quay đầu về hướng tiếng bước chân.

Liền thấy được ngoài cửa bước vào một đoàn người. Đầu lĩnh là một người phụ nữ tóc hoa râm, vẻ mặt uy nghiêm. Đi sau bà là bốn lão đồng chí khoảng chừng sáu bảy chục tuổi.

Vương Mịch đang giới thiệu tình huống cho Giang Nguyên nghe, chợt thấy Giang Nguyên quay lại, không khỏi theo ánh mắt của Giang Nguyên mà nhìn. Khi nhìn thấy những người này, sắc mặt khẽ nhúc nhích, tiến đến bên tai định nói, ai ngờ Giang Nguyên vừa lúc quay mặt lại, khiến cho môi Vương Mịch in vào mặt Giang Nguyên.

Giang Nguyên không kịp phòng bị, chỉ cảm thấy bên tai nóng lên, sau đó một cảm giác ấm nóng phả tới.

- A!

Trong nháy mắt, Vương Mịch không nhận được hô to lên, gương mặt đỏ bừng.

Lúc này, bởi vì có năm vị Thiên y sư bước vào, không khí trong nháy mắt yên tĩnh lại. Tiếng kêu kinh hãi của Vương Mịch khiến cho không ít người chú ý đến, ngay cả năm vị Thiên y sư vừa mới bước vào cũng có chút tò mò.

Cảm nhận được ánh mắt của mọi người, còn có năm vị Thiên y sư đang kinh ngạc nhìn mình, gương mặt Vương Mịch vốn đỏ nay càng đỏ hơn, vội vàng cúi thấp đầu.

Giang Nguyên dùng tay sờ mặt mình, gương mặt vẫn lạnh nhạt, giống như không có gì phát sinh.

Nhưng trong mắt người khác, hẳn phải có chuyện gì đó đặc biệt. Một người thì bình tĩnh, một người thì vẻ mặt ửng đỏ như nai con bị chấn kinh. Hai mảng đối lập, đủ để nói rõ dường như có chuyện gì đó không được bình thường xảy ra.

Đi theo năm vị Thiên y sư, vừa mới bước lên đài chủ tịch, La y sư liếc mắt một cái liền nhìn thấy, ánh mắt lại càng thêm quái dị vài phần.

Chương 425: Thời gian khai niên

Trong những ánh mắt tò mò lẫn đổ kỵ, người đổ kỵ nhất hẳn là Liêu Dương và Tôn Nghị đang ngồi ở hàng thứ tám, thứ chín.

Nói đến Liêu Dương và Tôn Nghị. Cả hai đều là thiên tài của Thiên Y Viện, bối cảnh rất mạnh, hơn nữa thực lực bản thân hoàn toàn không thấp. Đối với một cô gái mà luận về năng lực hay tướng mạo, khí chất như Vương Mịch mà nói, cả hai đều rất ưa thích.

Nhưng bây giờ, nhìn Vương Mịch xấu hổ cúi đầu, còn Giang Nguyên thì bình tĩnh lau mặt bên cạnh, ánh mắt cả hai như muốn bốc hỏa. Nếu không phải đang là mùa đông, chỉ sợ ánh mắt của hai người đã đốt Giang Nguyên thủng như cái nia rồi.

Nhưng cũng may, từ khi năm vị Thiên y sư cộng với chín vị y sư nhất phẩm lên đài, tất cả ánh mắt đều hướng về phía chính giữa. Lúc này Vương Mịch mới có dũng khí ngẩng đầu lên, sắc mặt vẫn đỏ bừng như cũ, có chút oán hận liếc Giang Nguyên một cái, nhưng không dám nói gì với hắn.

Lúc này, Giang Nguyên đã nhìn thấy rõ mười bốn vị đại diện cho quyền lực cao nhất của Thiên Y Viện, người nào cũng sáu bảy chục tuổi. Thiên y sư Từ Khả Liễu ngồi chính giữa, nhìn mọi người ngồi bên dưới, gương mặt hiện lên nụ cười.

Bốn vị Thiên y sư phân thành hai bên, người nào cũng đang thấp giọng trò chuyện với nhau.

Giang Nguyên nhìn thấy La y sư đang mỉm cười nói chuyện với một vị y sư bên cạnh. Nhìn vị trí của La y sư, liền biết vị trí của ông ở Thiên Y Viện không thấp.

Sau khi nhìn hết trên đài, Giang Nguyên mới chú ý đến tình huống trong lễ đường. Hắn rất nhanh phát hiện phía trước mình là một sự phân bố rất có quy luật.

Hàng thứ nhất là những người mái tóc đã hoa râu. Hàng thứ hai, thứ ba cũng theo quy luật này.

Hàng càng về sau, tuổi tác lại càng trẻ. Cách Giang Nguyên khoảng hai ba hàng, trên cơ bản là những người từ ba mươi đến bốn mươi tuổi. Từ hàng thứ tám trở đi thì đều là thanh niên.

Hơn nữa, vừa rồi cũng đã có không ít người hàng trước nhìn thấy hắn, nhưng những người hàng sau thì dường như cũng không quá

để ý.

Lúc này, trong lòng Giang Nguyên đại khái đoán được một số tình huống. Hàng thứ bảy hẳn là ngoài bác sĩ tam phẩm, là người có được vị trí ở Thiên Y Viện này.

Bắt đầu từ hàng của hắn đều là những bác sĩ thực tập, kiến tập còn chưa được Thiên Y Viện công nhận.

Giang Nguyên tính toán một chút, bảy hàng ghế này có tổng cộng ba trăm người. Mười mấy hàng ghế sau đều ngồi đầy ắp người. Dựa theo lời nói của Vương Mịch, đại hội khai niên hàng năm của Thiên Y Viện là thời gian tụ hội lớn nhất của Thiên Y Viện, trên cơ bản tất cả mọi người đều quay về tham gia.

Tính ra, bác sĩ có cấp bậc chính thức ở Thiên Y Viện có khoảng ba trăm. Còn bác sĩ thực tập, kiến tập khoảng chừng năm trăm.

Nhìn thấy số lượng khổng lồ, Giang Nguyên không nhin được mà âm thầm gật đầu.

Hắn không rõ thực lực của những người này. Nhưng thực lực của những bác sĩ thực tập như Vương Mịch thì hẳn không sai. Ít nhất trong thời gian ở Lỗ Sơn, kỹ thuật và năng lực mà Vương Mịch và Tôn Nghị biểu hiện, có thể nói là ngang ngửa với chủ nhiệm hoặc phó chủ nhiệm của một khoa. Hơn nữa còn có năng lực tổng hợp của những khoa khác. Thế mà ở đây cũng chỉ có được tư cách bác sĩ thực tập mà thôi.

Bấy nhiêu đó thôi cũng có thể đoán được thực lực cơ bản của Thiên Y Viện.

Còn chưa là thành viên chính thức mà đã đạt được trình độ đáng sợ như vậy rồi, ba trăm người trước mặt Giang Nguyên, rốt cuộc có được thực lực như thế nào, Giang Nguyên không cách nào đoán được.

Nếu đưa ra một phán đoán cơ bản nhất, hơn ba trăm người này ít nhất siêu việt bằng Viện trưởng của một bệnh viện.

Giang Nguyên thầm than trong lòng. Khó trách tổ bảy người đều rất coi trọng Thiên Y Viện. Ngay cả Tuyên gia, Tề gia cũng phải

kiêng kỵ.

Trong lúc Giang Nguyên đang suy nghĩ, La y sư bắt đầu đứng dậy bước đến trước một micro, nhẹ nhàng cầm cái gậy gỗ lên một cái chuông chừng nửa thước.

Theo tiếng gõ của La y sư, tiếng chuông phát ra thanh âm thanh thúy. Giang Nguyên theo tiếng chuông này liền nhanh chóng yên tĩnh trở lại.

Nhưng khi Giang Nguyên nhìn cái chuông đồng mà La y sư đang gõ, ánh mắt hiện lên sự kinh hãi.

Có lẽ người khác không cảm nhận được sự khác thường của tiếng chuông, nhưng với lực tinh thần vô cùng nhạy cảm của hần, hần phát hiện bên trong tiếng chuông ẩn chứa tác dụng rất kỳ lạ.

Suy nghĩ đang bay bổng ở đâu đó nhanh chóng bị kéo lại, hơn nữa còn không tự chủ được mà yên lặng.

Thậm chí, hần có thể cảm nhận được, hình xăm bên vai trái của hần dường như có chút nóng lên.

Giang Nguyên biết rất rõ, điều này đại diện cho cái gì. Phải biết rằng lực tinh thần cường hần của hần, còn có hình xăm thần kỳ, ngoại trừ hần nguyện ý, nếu không rất khó bị ngoại vật ảnh hưởng. Nhưng tiếng chuông này lại sinh ra tác dụng như vậy. Điều này khiến cho Giang Nguyên cảm thấy hiếu kỳ với cái chuông.

- Thật là vui. Hôm nay tất cả mọi người đều có mặt, cùng nhau tham gia đại hội khai niên mỗi năm một lần của chúng ta.

- Sau đây xin mời Thiên y sư, Viện trưởng Từ Khả Liễu đọc lời chúc mừng năm mới.

Một tràng pháo tay vang lên, Viện trưởng Từ Khả Liễu chậm rãi đứng dậy, mỉm cười bước đến chỗ micro.

- Các vị đồng liêu, lại một năm cũ qua đi, một năm mới lại đến. Có thể gặp mặt tất cả mọi người ở đây, tôi cảm thấy rất vui. Năm ngoái, chúng ta tổng cộng có bốn vị tấn cấp y sĩ và hai vị y sư. Tổng lượng nguyên liệu thuốc tăng 8% và dược liệu thượng phẩm

tăng 5%.

Nghe Thiên y sư Từ Khả Liễu tổng kết năm cũ, Giang Nguyên âm thầm kinh hãi trong lòng. Cả một năm, Thiên Y Viện tấn chức được có bốn vị y sĩ và hai y sư. Mà nhìn phía sau có đến hơn năm trăm người, từ đó xem ra tấn cấp đúng là không dễ.

Hơn nữa, Thiên Y Viện còn có bộ phận sản xuất thuốc của riêng mình. Chỉ nhìn quả Hồng Vân mà Liêu Dương lấy ra ngày hôm qua, Giang Nguyên liền có thể đoán được, quả Hồng Vân hẳn thuộc về dược liệu thượng phẩm. Mà tình hình kinh doanh của dược liệu thượng phẩm tăng 5%. Thiên Y Viện nhất định nắm giữ được phương pháp nuôi trồng. Nếu không làm sao mà gia tăng sản lượng kinh doanh được?

Nghĩ đến đây, Giang Nguyên lại càng coi trọng Thiên Y Viện hơn. Xem ra, gia nhập Thiên Y Viện chính là một quyết định đúng đắn. Hẳn nhất định phải lấy được chức bác sĩ tam phẩm.

Nếu chỉ là một bác sĩ thực tập, thậm chí là bác sĩ kiến tập, vậy chẳng còn ý nghĩa gì nữa.

Đối với quyết tâm của mình, Giang Nguyên không hề hối hận.

Rất nhanh Từ Khả Liễu đã tổng kết năm cũ, đưa ra lời chúc năm mới. Bốn vị Thiên y sư đều lên đài, tiến hành báo cáo tổng kết phương diện do mình quản lý, đồng thời cổ vũ các vị y sư, y sĩ và bác sĩ thực tập, bác sĩ kiến tập sang năm phải càng cố gắng hơn, năm sau giỏi hơn năm trước.

Trong những buổi họp truyền thống của các cơ quan Hoa Hạ, các lãnh đạo thay phiên nhau báo cáo, ngay cả Thiên Y Viện cũng như vậy.

Các vị y sư nhất phẩm mỗi người nói một câu. Mất gần hai tiếng rưỡi mới nói xong.

La y sư hăng giọng hai cái, sau đó bước đến micro, nhìn mọi người chung quanh, rồi quay sang nhìn năm vị Thiên y sư, cười nói:

- Bây giờ Thiên y bắt đầu mở niên hội, thời gian phát biểu ý kiến bắt đầu. Nếu các vị đang ngồi đây có ý kiến gì, hoặc yêu cầu gì, có

thể nói với Thiên y sư.

La y sư nói xong, các vị Thiên y sư cũng mỉm cười gật đầu chung quanh. Đây cũng là tục lệ của Thiên Y Viện. Hàng năm, trong đại hội khai niên, các vị thiên y sư trên cơ bản đều có mặt. Các y sĩ tầng thấp sẽ có cơ hội nhờ các vị thiên y sư hỗ trợ cho những việc mà mình cần mà bình thường khó có được.

Nhưng loại chuyện này rất ít. Theo quy định của Thiên Y Viện, loại chuyện này trên cơ bản không ai cần đến.

Chỉ là lúc này, trống ngực Giang Nguyên có chút gia tốc. Bởi vì hắn biết thời khắc tốt cuộc cũng đã đến.

Chương 426: Bắt đầu thâm hạch

La y sư đứng trên bục, mỉm cười nhìn xung quanh, thấy cũng giống như những lần trước, không có cái lên tiếng liên mỉm cười, sau đó nói:

- Không có ai muốn giảng tập à?

Sau khi hỏi một lượt, thấy không ai trả lời, La y sư cả cười, nói:

- Được, nếu các vị ngồi đây không ai muốn giảng, vậy hôm nay lão hủ có một chuyện.

Những người ngồi ở tám hàng bên dưới nghe La y sư nói vậy cũng không có gì bất ngờ. Dù sao hầu hết mọi người đều biết hôm nay có Giang Nguyên phải thông qua khảo hạch thăng cấp y sĩ tam phẩm để nhận được chức y sĩ tam phẩm.

Nhưng ba vị Thiên y sư Từ Khả Liễu và mấy vị y sư nhất phẩm trên bục, cùng các y sư già ngồi hàng đầu bên dưới, họ thật sự không biết tin tức này. Giờ họ thấy La y sư đứng trên bục đột nhiên nói lời này đều không kịp được sửng sốt, không biết lúc này La y sư muốn làm gì.

Địa vị của La y sư chỉ thấp hơn mấy vị Thiên y sư này, theo lý mà nói thì không cần dùng thời gian giảng tập này để nói một vài việc.

Mấy vị Thiên y sư Từ Khải Liểu trên bục dĩ nhiên sẽ không chú ý và cũng không nghe được mấy tin tức nhỏ như thế này. Lúc này ai nấy đều vô cùng tò mò nhìn về phía La y sư, có chút bất ngờ. La y sư cười với Thiên y sư Từ Khải Liểu, sau đó chậm rãi nói:

- Thiên y sư Từ Khải Liểu tôn kính, Viện trưởng, tôi muốn đề xuất một yêu cầu lên Hội đồng viện!

- Được, La y sư, mời nói!

Thiên y sư Từ Khải Liểu hơi ngạc nhiên, mỉm cười gật đầu nói.

- Năm ngoái lúc tôi đi tuần du bên ngoài đã phát hiện được một bác sĩ trẻ tương đối giỏi, sau khi quan sát và trò chuyện, xác định được bác sĩ trẻ này có quan hệ tương đối sâu xa với Thiên Y viện chúng ta. Cha mẹ cậu ấy năm đó đều là thành viên của Thiên Y viện ta hơn nữa năng lực kỹ thuật cá nhân của cậu ấy tương đối tốt.

- Đối với một thanh niên có quan hệ tương đối sâu xa với viện ta, hơn nữa năng lực kỹ thuật chỉ ít cũng đạt được giữa y sĩ thực tập và y sĩ tam phẩm của viện ta, tôi cảm thấy hoàn toàn phù hợp với tiêu chuẩn thu nạp dòng máu mới của Thiên Y viện ta. Cá nhân tôi có ý định xin cho cậu ấy gia nhập bốn viện.

- Cho nên, tôi đã báo cáo và nói chuyện với hai vị Thiên Y sư Liêu Long Căn và Lưu Mộc Dương, sau khi nhận được sự xác nhận của hai vị Thiên y sư, giờ chính thức đề xuất thỉnh cầu lên Hội đồng viện, xin Hội đồng viện phê chuẩn cho bác sĩ Giang Nguyên tham gia khảo hạch vào viện có liên quan của bốn viện.

Sau khi nói xong, La y sư lại cười gật đầu với năm vị Thiên y sư.

Lúc này trên mặt Thiên y sư Từ Khải Liểu nở nụ cười nhạt, chuyện này đã mấy năm nay không xuất hiện ở Thiên Y viện, không ngờ hôm nay lại xuất hiện một người.

Đối với những chuyện thế này, bà rất vui, dù sao đối với tôn chỉ của Thiên Y viện mà nói, không thể tự bế tự mãn, phải hút máu mới.

Đó chính là tục lệ Thiên Y viện đã chính thức xây dựng hơn trăm

năm qua, đây cũng là một trong những phương pháp tốt nhất để bảo đảm cho Thiên Y viện lúc nào cũng có thể phát triển theo chiều hướng tốt.

Bà lập tức mỉm cười gật đầu, tỏ vẻ đồng ý, sau đó nhìn sang một lão đồng chí mặc trang phục Trung Sơn đầu tròn tai lớn và một người đàn ông đang ngồi thẳng lưng, hơi gầy mặc đồ vest thẳng tưng trông khoảng chừng chưa tới sáu mươi tuổi bên cạnh, nói:

- Liêu y sư, Lưu y sư? Hai vị đã biết tình hình rồi?

- Đúng, La y sư đã báo cáo với hai chúng tôi về tình hình có liên quan. Theo tình hình La y sư thông báo với hai chúng tôi, vị bác sĩ Giang Nguyên này có tư cách tham gia khảo hạch liên quan đến việc vào gia nhập viện của bốn viện.

Lão đồng chí đầu tròn tai to kia nhìn người đàn ông mặc đồ vest bên cạnh, mỉm cười gật đầu nói:

- Mọi người đều biết La y sư là người làm việc cẩn thận. Cho nên tôi và Lưu y sư đều cho rằng có thể phê chuẩn.

Lúc này người đàn ông mặc đồ vest bên cạnh cũng mỉm cười gật đầu, bày tỏ sự đồng tình với lời của Liêu y sư.

Thiên y sư Từ Khải Liễu nghe Thiên y sư Liêu Long Căn nói vậy cũng mỉm cười gật đầu. Bà lại nhìn sang hai vị Thiên y sư khác bên cạnh nói:

- Vậy ý kiến của Chu y sư và Ninh y sư như thế nào?

Hai vị Thiên y sư Chu Thế Dương và Ninh Hán Dân bên cạnh rõ ràng lúc đầu cũng không mấy chú ý đến thông tin này, giờ cũng rất chăm chú nghe La y sư và Liêu y sư nói. Về vấn đề này, dù sao cũng phù hợp với quy định liên quan của Thiên Y viện. Hơn nữa đã có hai vị Thiên y sư đồng ý, dĩ nhiên họ cũng chẳng phản đối. Hai người cùng nhau mỉm cười gật đầu nói:

- Chúng tôi tin vào con mắt của La y sư, đồng ý cho bác sĩ Giang Nguyên này tham gia khảo hạch liên quan!

- Được!

Thiên y sư Từ Khải Liễu nghe thấy mọi người đều cười gật đầu cũng cười, gật đầu nhìn La y sư nói:

- Nếu Hội đồng viện đã không có ý kiến phản đối, hơn nữa cá nhân tôi cũng rất tin tưởng vào ánh mắt và sự cẩn thận của La y sư.

Thiên y sư Từ Khải Liễu nói tới đây lại cười nhìn bốn người còn lại, nói:

- Thiên Y viện chúng ta từ lâu đã không có dòng máu mới gia nhập. Hơn nữa hôm nay lại đang là thời gian diễn thuyết đầu năm, là một ngày vui. Hơn nữa chúng ta cũng đều tin vào ánh mắt và sự cẩn thận của La y sư.

- Chi bằng thế này đi, có thể trực tiếp thu nhận bác sĩ Giang Nguyên này với chức vị y sĩ thực tập. Hy vọng trong vòng vài năm cậu ấy có thể thông qua khảo nghiệm, nhanh chóng trở thành thành viên chính thức của Thiên Y viện chúng ta.

Lời này của Thiên y sư Từ Khải Liễu vừa nói ra, những người còn lại chẳng có vẻ gì quá bất ngờ. Dù sao địa vị của La y sư cũng chỉ thấp hơn mấy người bọn họ, cộng thêm thái độ cẩn thận của La y sư từ trước đến nay. Hơn nữa vừa hay hôm nay lại là thời gian diễn thuyết đầu năm mà đề xuất thỉnh cầu này, hơn nữa còn nhận được sự xác nhận của hai vị Thiên y sư.

Giờ nể mặt La y sư, phá lệ cho một cấp bậc thành viên không chính thức để làm chuyện vui đầu năm cũng chẳng phải chuyện gì kỳ quái.

Mấy vị Thiên y sư phía sau cùng với mấy vị y sư nhất phẩm cùng cấp bậc với La y sư lúc này trên mặt đều nở nụ cười mỉm, khẽ gật đầu. Họ tương đối tán đồng cách làm này, dù sao như thế cũng thể hiện rõ địa vị của họ chỉ kém Thiên y sư, điều này đối với họ cũng là chuyện đáng mừng.

Một chức vị y sĩ thực tập đối với bọn họ mà nói, không liên quan gì đến lợi ích bản thân. Còn chuyện sau này người đó có thể vượt qua cửa ải y sư tam phẩm, trở thành thành viên chính thức hay không, đó lại là một chuyện khác, và cũng chẳng ai quan tâm đến vấn đề này.

Có điều, trên khuôn mặt hai vị Thiên y sư Liêu Long Căn và Lưu Mộc Dương lại lộ một nụ cười đặc biệt. Thiên y sư Lưu Mộc Dương này giờ không nói gì lúc này mới nhìn về phía Thiên y sư Từ Khải Liễu mỉm cười nói:

- Từ y sư, vị bác sĩ Giang Nguyên này đặc biệt muốn tham gia khảo hạch thăng cấp y sĩ tam phẩm của chúng ta.

- Ồ?

Thiên y sư Từ Khải Liễu nghe thấy lời này trên mặt lộ ra nụ cười kinh ngạc. Các y sư nhất đẳng sau lưng bà lúc này cũng phát ra âm thanh kinh ngạc nho nhỏ.

Còn mấy lão y sư ngồi ở hàng ghế trước bên dưới cũng đều nghe thấy câu nói này, sau đó thấp giọng kêu lên kinh ngạc.

Trực tiếp tham gia khảo hạch thăng cấp y sĩ tam phẩm là việc bao năm nay chưa từng có. Bọn họ hiểu rõ người ngoài tham gia khảo hạch thăng cấp y sĩ tam phẩm sẽ nghiêm khắc nhường nào. Người ngoài muốn trở thành thành viên chính thức của Thiên Y viện đâu phải chuyện dễ dàng.

Mấy y sư lớn tuổi một chút đều nhớ, mấy chục năm trước, Hội đồng viện đã phê chuẩn tiến hành khảo hạch thăng cấp y sĩ tam phẩm hai lần. Trong đó chỉ có một lần thành công. Và vị bác sĩ già thuận lợi tấn cấp y sĩ tam phẩm khi đó cuối cùng chẳng qua cũng chỉ là miễn cưỡng tấn cấp y sĩ tam phẩm, mấy năm trước cũng đã qua đời vì già yếu.

Còn vị bác sĩ thất bại kia, cuối cùng được nhận làm y sĩ kiến tập, tuy giờ vẫn còn, nhưng hơn hai mươi năm trôi qua vẫn chỉ quanh quẩn ở cấp bậc y sĩ nhị phẩm.

Lúc này y sư Từ Khải Liễu ngẩng đầu lên nhìn La y sư đang đứng trên bục, sau đó nghiêm nghị nói:

- La y sư, chắc chắn bác sĩ Giang Nguyên này muốn tham gia khảo hạch thăng cấp y sĩ tam phẩm của Thiên Y viện chúng ta chứ?

- Thiên y sư Từ Khải Liễu tôn kính, bác sĩ Giang Nguyên thật sự muốn xin phép tham gia khảo hạch thăng cấp y sĩ tam phẩm của

viện ta. Cá nhân tôi cho rằng cậu ta có kỹ thuật và năng lực này cho nên tôi mới chính thức đề xuất lời xin phép này lên Hội đồng viện tại đây. Xin Hội đồng viện thẩm hạch phê chuẩn.

La y sư mỉm cười gật đầu nói.

Thiên y sư Từ Khải Liễu thấy La y sư nói vậy thì sắc mặt trở nên nghiêm túc hơn. Khảo hạch thăng cấp y sĩ tam phẩm có nghĩa là Thiên Y viện đã chuẩn bị để chấp nhận một người ngoài trở thành thành viên chính thức, cho nên khảo nghiệm này không những nghiêm khắc, mà Hội đồng viện cũng không chế tương đối nghiêm khắc đối với những trường hợp này.

Điều kiện để có thể xin phép, là phải do một y sư nhất phẩm thay mặt người đó đề xuất thỉnh cầu, phải được hai vị thiên y sư trở lên thẩm hạch phê chuẩn mới có thể chính thức đề xuất lên Hội đồng viện.

Có điều, nếu La y sư đã báo cáo tình hình trước với Liêu Long Căn và Lưu Mộc Dương thì xem ra đã chuẩn bị xong, đã đi hết các lưu trình liên quan. Theo quy định có liên quan, có hai vị Thiên y sư thẩm hạch phê chuẩn, chỉ cần không có hai vị Thiên y sư trở lên phản đối, vậy là chứng tỏ đã bước vào lưu trình khảo hạch thăng cấp y sĩ tam phẩm.

- Thiên y sư Liêu Long Căn, Thiên y sư Lưu Mộc Dương, tôi đại diện Hội đồng viện chính thức xác nhận hai vị, có phải hai vị xác định đã thẩm hạch phê chuẩn đề xuất khảo hạch thăng cấp y sĩ tam phẩm của bác sĩ Giang Nguyên không?

Về mặt Thiên y sư Từ Khải Liễu nghiêm túc xác nhận với hai vị kia.

- Đúng vậy, chúng tôi đã phê chuẩn thông qua đề xuất xin phép thay bác sĩ Giang Nguyên của Y sư nhất phẩm La Thiên Minh, cũng đề xuất thẩm hạch lên Hội đồng viện!

Liêu Long Căn và Lưu Mộc Dương liếc mắt nhìn nhau rồi cùng gật đầu, chính thức nói.

Thiên y sư Từ Khải Liễu nghe hai người xác nhận cũng

nghiêm túc gật đầu, sau đó nhìn về phía La y sư nói:

- La y sư, giờ xin hãy giao những tư liệu liên quan đến bác sĩ Giang Nguyên cho thành viên khác của Hội đồng viện!

- Được.

Dĩ nhiên La y sư đã chuẩn bị trước. ông nhanh chóng lấy ra ba xấp tài liệu, đưa cho đến chiếc bàn nhỏ trước mặt ba vị Thiên y sư Từ Khải Liễu, Chu Thế Dương và Ninh Hán Dân.

Lúc này ba vị Thiên y sư cũng chăm chú đọc bản tư liệu này, bắt đầu tiến hành thẩm duyệt chi tiết. Phê chuẩn thẩm duyệt của một người có khả năng trở thành thành viên chính thức, tuy chỉ cho tư cách tham gia khảo hạch, nhng tất nhiên cũng phải thận trọng.

Chương 427: Vinh quang không biết

Khi ba vị Thiên y sư thẩm hạch tài liệu, cho dù là y sư, hay y sĩ ở bên dưới lúc này cũng không ngừng bàn luận riêng. Hầu hết mọi người đều lần đầu tiên gặp phải tình huống này, mới biết hóa ra người ngoài muốn gia nhập Thiên Y viện, giành được chức vụ chính thức ở Thiên Y viện hóa ra lại khó khăn như vậy.

Một tư cách tham gia khảo hạch lại phải thông qua sự thẩm hạch của hai vị Thiên y sư và đề xuất xin phép với Hội đồng viện, sau đó phải được năm Thiên y sư của Hội đồng viện thẩm hạch cuối cùng và thông qua.

Nghĩ tới đây hầu hết y sĩ và y sư lúc này đều thầm cảm thấy may mắn. Con đường ban đầu của mình tuy rằng rất gian khổ, nhưng mình từ trong viện từng bước đi lên mới có thể đi đến bước này. Sau đó chỉ cần chờ đủ số năm quy định là được trực tiếp thông qua khảo hạch tấn cấp; dù thế nào thì cũng thoải mái hơn nhiều những trình tự như thế này.

Cái khác không cần nói, chỉ riêng điều kiện phải có hai vị Thiên y sư thẩm hạch rồi cùng nhau đề xuất xin phép, là đã khiến hầu hết những người ở đây không làm được rồi.

Các y sĩ thực tập phía sau lúc này cũng không biết nên ghen tỵ hay thấy may mắn, họ cũng đang thầm kiêu ngạo. Những người trong viện như mình, quả nhiên vẫn chiếm ưu thế hơn người ngoài.

Lúc này, Giang Nguyên lại trở thành tâm điểm của mọi ánh mắt. Thỉnh thoảng lại có rất nhiều người nhìn về phía Giang Nguyên. Trong mắt những người này, cho dù lần này Giang Nguyên có thể thông qua khảo hạch không, nhưng có thể hẳn đã để lại ấn tượng trong lòng năm vị Thiên y sư, như vậy đã tương đối khiến người ta phải đổ kỵ rồi.

Các y sư và y sĩ ngồi hàng trước lúc này cũng không tìm được quay đầu lại tìm kiếm, thuận theo ánh mắt của những y sĩ thực tập phía sau, bọn họ cũng dễ dàng tìm được vị trí của Giang Nguyên, thấy Giang Nguyên đang ngồi thẳng lưng bên hàng thứ tám, khuôn

mặt bình tĩnh.

- Chậc chậc... Trẻ thế? Thật hay giả vậy? Có phải là đệ tử bên ngoài của vị y sư nhất phẩm hay Thiên y sư chúng ta không? Nếu không làm sao có thể?

Thấy bộ dạng của Giang Nguyên xong, có vài y sư và y sĩ trên mặt lộ vẻ quái dị, tuổi này mà làm được thế sao? Nên biết hai vị đến từ bên ngoài tham gia khảo hạch thăng trực tiếp lên y sĩ tam phẩm năm đó, một vị đã gần sáu mươi, còn một vị cũng đã năm mươi tuổi... Vị trước mắt này, cùng lắm cùng lắm cũng chưa thể quá ba mươi tuổi. Đây không phải là đệ tử của vị Thiên y sư nào đặc biệt bồi dưỡng ra chuẩn bị muốn phá kỷ lục đấy chứ?

So với sự suy đoán của các y sư và y sĩ bên dưới, ba vị Thiên y sư trên bục đang lật xem tài liệu, mặc dù trên mặt không có gì thay đổi đặc biệt, nhưng trong mắt đã lộ ra tia kinh ngạc. Chừng đó đã đủ để khiến trong lòng mọi người cảm thấy hơi kinh ngạc, thậm chí là sửng sốt.

Rất nhanh, ba vị Thiên y sư cũng đã xem xong tài liệu trong tay. Lúc này Thiên y sư Từ Khải Liễu và các vị Thiên y sư hác nhẹ nhàng nhìn nhau, sau đó ngẩng đầu quét nhìn phía dưới một lượt, cười cười, sau đó nói:

- Tôi vừa xem xong tư liệu về bác sĩ Giang Nguyên này... Thật sự khiến người ta inh ngạc... Nếu người đề xuất xin phép không phải La y sư La Thiên Minh, tôi sẽ thật sự nghi ngờ các y sư có nhằm người không...

Thiên y sư Từ Khải Liễu vừa nói những lời này, mấy vị thiên y sư Liêu Long Căn bên cạnh đều nở nụ cười, rõ ràng họ cũng cảm thấy như vậy.

Thiên y sư Từ Khải Liễu thấy mấy vị Thiên y sư bên cạnh mình cũng cười, liền cười nói:

- Nếu tất cả mọi người đều nghĩ vậy, vậy mời bác sĩ Giang Nguyên bước lên đây, cho mọi người được làm quen với một thanh niên tuổi trẻ... Cho dù lần này cậu ấy có tư cách tham gia khảo hạch thăng chức y sư tam phẩm hay không, cậu ấy đều đáng để mọi

người chúng ta làm quen một chút...

Nghe thấy Thiên y sư Từ Khải Liễu nói vậy, Vương Mịch bên cạnh liền đẩy đẩy Giang Nguyên, trên mặt lộ vẻ hưng phấn, ý bảo hắc mau lên bực. Hắc có thể được Thiên y sư Từ Khải Liễu đánh giá như vậy, nếu được Thiên y sư Từ Khải Liễu khen ngợi, cho dù Giang Nguyên khảo hạch thất bại, nhưng nói không chừng cũng không cần bắt đầu từ y sĩ kiến tập thấp nhất.

Lúc này dĩ nhiên Giang Nguyên không hề rụt rè. Hắc đứng dậy, đi lên trên bực.

La y sư bên cạnh nghe Thiên y sư Từ Khải Liễu nói vậy, trên mặt cũng lộ ra vẻ kỳ lạ. Ông hơi không hiểu được, trước khi chính thức phê chuẩn cho Giang Nguyên tham dự khảo hạch thăng chức y sư tam phẩm, vì sao Thiên y sư Từ Khải Liễu lại cho Giang Nguyên ưu đãi như vậy?

Cho dù gia nhập làm một thành viên chính thức, Thiên y sư Từ Khải Liễu cũng không thể coi trọng đến như vậy mới đúng.

Theo trình tự bình thường, sau khi năm Thiên y sư của Hội đồng viện chính thức thông qua cho Giang Nguyên tham dự khảo hạch thăng chức y sư tam phẩm mới để Giang Nguyên lên bực. Nhưng bây giờ, Tề Lăng chỉ xem tư liệu đã bảo Giang Nguyên lên bực, như vậy hơi kỳ quái, rất quái dị...

Trong lúc La y sư trong lòng nghi hoặc, Giang Nguyên vừa đứng dậy, ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung vào Giang Nguyên. Còn mấy vị Thiên y sư và Y sư nhất phẩm trên bực cũng cẩn thận nhìn về phía Giang Nguyên.

Mấy vị Thiên y sư nhìn thấy Giang Nguyên đứng dậy đều hơi sửng sốt, họ không ngờ thăng nhải ranh tuần dật trẻ tuổi gây ra chấn động nho nhỏ này lại chính là Giang Nguyên.

Mấy vị Thiên y sư còn đỡ, ít nhất họ đều biết tuổi của bác sĩ Giang Nguyên này, thấy Giang Nguyên đứng dậy cũng không kinh ngạc lắm. Chỉ có tám vị Y sư nhất phẩm còn lại ngồi sau lưng họ, lúc này vừa nhìn thấy Giang Nguyên chỉ suýt chút nữa là rơi cả kính xuống. Họ không biết Giang Nguyên lại trẻ đến như vậy. Khi nhìn

thấy Giang Nguyên đứng vậy đã không ít người cảm thấy kinh ngạc.

Bọn họ đều được coi là những người từng trải nhất Thiên Y viện. Họ cũng tương đối hiểu rõ tình hình hai lần khảo hạch thăng chức y sư tam phẩm trước. Thậm chí còn tương đối biết rõ hai vị tham gia khảo hạch thăng chức y sư tam phẩm này tuổi tác đều không nhỏ. Cho dù Thiên y sư Từ Khải Liễu nói bác sĩ Giang Nguyên này tương đối trẻ, họ cũng bất giác nghĩ rằng, Giang Nguyên hẳn đã chừng bốn mươi tuổi.

Nhưng dù thế nào họ cũng không ngờ, Giang Nguyên đứng dậy thật sự quá trẻ, trẻ đến mức họ không thể nào ngờ tới.

Giang Nguyên chậm rãi bước lên bục, trên mặt vẫn giữ nụ cười mỉm, sau đó hơi cúi đầu với mấy vị Thiên y sư và Y sư nhất phẩm ngồi hàng đầu, sau đó mỉm cười nói:

- Chào các vị tiền bối, tôi là Giang Nguyên!

Mấy vị Thiên y sư thấy Giang Nguyên không siểm nịnh cũng không kiêu căng, rất khí độ thì cũng thăm gật đầu. Cũng chỉ có người có khí độ như vậy mới giống người thật sự đủ tự tin vào bản thân mình. Họ cảm thấy chàng thanh niên này nếu không phải quá kiêu ngạo thì cũng thuộc dạng thực sự có tài.

Có điều nếu hẳn đã được La y sư khen ngợi, vậy thì chỉ e là thật sự có tài.

Thiên y sư Từ Khải Liễu lúc này nhìn Giang Nguyên đứng trên bục, bộ dạng bình tĩnh mỉm cười, bà liền mỉm cười gật đầu nói:

- Tốt... bác sĩ Giang Nguyên thật sự trẻ ngoài dự liệu của chúng tôi...

- Cảm ơn sự khích lệ của Viện trưởng Từ... Tại hạ vô cùng sợ hãi...

Giang Nguyên khiêm nhường gật đầu đáp.

- Ừm...

Các bà lão thường rất thích những thanh niên tuấn kiệt mà lại rất lễ phép như thế này, Thiên y sư Từ Khả Liễn cũng không ngoại lệ, bà mỉm cười gật đầu nói:

- Bác sĩ Giang Nguyên tuy không xuất thân từ Thiên Y viện chúng tôi, nhưng lại có quan hệ sâu xa với Thiên Y viện... Nếu cậu thật sự có đủ năng lực, vậy thì trở về Thiên Y viện chúng tôi cũng là chuyện đương nhiên...

Bà lập tức mỉm cười nhìn về phía hai Thiên y sư Chu Thế Dương và Ninh Hán Dân, nói:

- Vậy Chu Thế Dương y sư và Ninh Hán Dân y sư... Hai vị có ý kiến gì không? Có phê chuẩn thông qua không?

Lúc này hai vị thiên y sư Chu Thế Dương và Ninh Hán Dân liếc mắt nhìn nhau, cùng cười. Ban nãy Thiên y sư Từ Khả Liễn đã nói Giang Nguyên thực sự có năng lực, vậy thì quay trở về là chuyện đương nhiên. Dĩ nhiên họ cũng chẳng có ý kiến gì khác. Huống hồ theo những gì tư liệu ban nãy nói, quan hệ sâu xa giữa Giang Nguyên và Thiên Y viện chính là chuyện năm đó...

Mặc dù Giang Nguyên trước mặt thực sự hơi trẻ một chút, nhưng dù nói thế nào, chỉ dựa vào chuyện năm đó, họ cũng phải cho đối phương một cơ hội. Đây cũng là một trải nghiệm cần có cho chàng thanh niên tên Giang Nguyên này. Nếu cậu ta thật sự vượt qua khảo hạch thăng chức y sư tam phẩm này, đương nhiên tiền đồ sẽ vô lượng. Hai người cũng cười gật đầu nói:

- Đồng ý để bác sĩ Giang Nguyên tham gia khảo hạch thăng chức y sư tam phẩm!

- Được...

Lúc này Thiên y sư Từ Khả Liễn cũng cười, quay đầu lại nhìn Liêu Long Căn và Lưu Mộc Dương bên cạnh, gật đầu cười nói:

- Nếu mọi người đã đồng ý, vậy thì tôi đại diện Hội đồng viện tuyên bố, phê chuẩn bác sĩ Giang Nguyên tham gia khảo hạch thăng chức y sư tam phẩm...

Giang Nguyên nghe thấy lời này thì cũng chậm rãi thở hắt ra. Tuy

hắn đã biết trước thẩm tra tư cách này không phải vấn đề gì lớn, nhưng hắn cũng biết rõ, một người có năng lực hay không chỉ là thứ yếu, quan trọng nhất là anh có cơ hội hay không. Giống như lần này, lỡ như xảy ra chút sai sót, vậy thì cho dù hắn tự tin đến đâu, có năng lực đến đâu, chỉ cần vấp vấp ở đây thì cái cấp bậc Y sĩ tam phẩm sẽ như trắng dưới nước.

Thiên y sư Từ Khải Liễu vừa dứt lời, mấy vị Thiên y sư bên cạnh liền mỉm cười chậm rãi vỗ tay...

Mọi người phía dưới nhìn thấy các Thiên y sư trên bục đã vỗ tay cũng bắt đầu vỗ tay theo, chúc mừng cuối cùng đa có thể... có dòng máu mới gia nhập Thiên Y viện rồi...

Trong lòng các Thiên y sư trên bục hiểu rõ, họ vỗ tay không phải vì cá nhân Giang Nguyên, mà là vì... Hắn được coi là hậu bối duy nhất của người đó lưu lại trên đời này... Tuy chỉ là trên danh nghĩa, nhưng vì cái danh nghĩa này, họ buộc phải vỗ tay...

Chúc mừng đồ tôn của người kia quay trở về Thiên Y viện... Cho dù Giang Nguyên có được cấp bậc Y sĩ tam phẩm hay Y sĩ thực tập cũng đều đáng chúc mừng... Là năm người nắm quyền lực của Thiên Y viện, họ biết rõ năm đó đã xảy ra chuyện gì, người đó đã làm chuyện gì, còn đệ tử mà lão đã dẫn theo, cặp y sĩ trẻ đó đã làm gì... Mà thân là con của cặp thanh niên đó, Giang Nguyên có quyền đến nhận vinh quang của tổ bối và cha hắn...

Chương 428: Phản ứng của mọi người

Giang Nguyên hơi mỉm cười đứng đó, mỉm cười cúi đầu cảm ơn những người dưới bục, trong lòng hắn cảm thấy hơi mơ hồ.

Khi hắn nhìn đến ánh mắt của năm vị Thiên y sư nhìn hắn, trong mắt lóe lên sự ôn hòa nào đó nhưng lại nhanh chóng có chút kỳ quái. Tình huống này khiến hắn cảm thấy rất kỳ lạ. Nếu không phải hắn có thể xác nhận đây là lần đầu tiên mình gặp năm vị Thiên y sư này, hắn sẽ thật sự cho rằng mấy vị Thiên y sư này có phải quen hắn từ trước không.

Tiếng vỗ tay của những người bên dưới bục dừng lại. Không ít

người nhìn Giang Nguyên đứng trên bục với ánh mắt hâm mộ và ghen ghét. Giờ Giang Nguyên đã có tiền đồ vô lượng. Lần này cho dù Giang Nguyên không thể vượt qua khảo hạch, nhưng hắn đã có được phong quan rất lớn. Cho dù Giang Nguyên có kém, thì chỉ e là hắn cũng có thể lẫn lộn ở Thiên Y viện tốt hơn người thường nhiều.

Hầu hết những người trẻ tuổi lúc này đều thầm lăm bằm: Thăng nhải này sẽ không qua được khảo hạch thăng chức y sư tam phẩm, không qua được, chắc chắn không qua được.

Liêu Dương và Tôn Nghị cũng chậm rãi lăm bằm như vậy. Lúc này oán niệm của hai người tương đối lớn. Từ trước đến nay, sau lưng họ có sự tồn tại của Thiên y sư, cộng thêm năng lực của bản thân cũng quả thật không tầm thường, cho nên luôn là nhân vật thuộc lớp nhân tài kiệt xuất trong giới trẻ.

Nhưng giờ, thấy Giang Nguyên phong quang đứng trên bục, hai người đều hiểu rõ, cho dù lần này Giang Nguyên có vượt qua khảo hạch thăng thăng lên Y sĩ tam phẩm hay không, danh tiếng và địa vị của Giang Nguyên ở Thiên Y viện chỉ e là không hề dưới hai người.

Nếu có thể trực tiếp vượt qua, hai người họ chỉ có thể ngẩng đầu mà nhìn theo bóng lưng Giang Nguyên mà thôi.

Tất cả mọi người đều không thể hiểu rõ chuyện gì xảy ra, Giang Nguyên cũng vậy. Vì chuyện lần này thật sự hơi nằm ngoài dự liệu.

Đại hội nhanh chóng giải tán, gần một ngàn người ăn chung ở nhà ăn, còn năm vị Thiên y sư cùng với Y sư nhất phẩm có phòng ăn riêng của mình. Còn Giang Nguyên dĩ nhiên là đi chung với bọn Vương Mịch, còn cả Tôn Nghị.

Một bàn mười người, lúc này Giang Nguyên đang ngồi đối diện với ánh mắt nóng bỏng của bảy tám người khác trong bàn, còn cả cảm giác những ánh mắt rực cháy đang đâm sau lưng và trước mặt. Thế nhưng hắn vẫn bình tĩnh, đôi đũa trong tay vẫn rất đều đặn, vừa ăn vừa cười nói với Vương Mịch bên cạnh:

- Ồm, đồ ăn ở Thiên Y viện cũng ngon thật đấy, không ngờ nồi cơm lớn đến vậy mà cũng có thể nấu ra ngon thế.

- Anh vẫn có thể nuốt trôi à?

Vương Mịch nhìn Giang Nguyên cứ từ đĩa từng đĩa gấp đồ ăn trên đĩa bỏ vào trong miệng liền không kìm được nhìn chăm chăm hẳn, thấp giọng oán than nói.

- Hả?

Giang Nguyên nhướn mắt nhìn Vương Mịch, có chút bất đắc dĩ nói:

- Tôi đói rồi, cô không đói à?

- Đói, anh chỉ biết ăn ăn ăn. Sao tôi không biết là anh biến thành heo rồi nhỉ?

Vương Mịch nhìn thấy Giang Nguyên ngẩng gương mặt đơn thuần vô tội lên thì mặt liền đen đi. Cô không kìm được muốn cầm đĩa hung hăng gõ Giang Nguyên một cái, nhưng nhìn thấy những ánh mắt hơi kỳ lạ xung quanh thì cuối cùng đành nén lại.

Lúc này thật sự Giang Nguyên rất đói bụng. Mấy ngày trước hẳn tiêu hao quá nhiều năng lượng, mấy ngày nay lượng cơm của hẳn cũng tăng gấp bội. Giờ hẳn mà không ăn thì đói chết mất.

Tôn Nghị bên cạnh cũng nhìn bộ dạng của hai người Giang Nguyên, cuối cùng không nhìn tiếp được nữa, giọng chua loét nói:

- Bác sĩ Giang, anh không lo lắng có qua được khảo hạch hay không à? Nên biết độ khó của khảo hạch này ngay cả một vài y sư tam phẩm, nhị phẩm nhìn thấy còn đau đầu đấy!

- Không lo.

Giang Nguyên nhẹ nhàng nói khiến Tôn Nghị tức đến mức suýt hộc máu.

- Nếu anh không qua được, chỉ có thể làm Y sĩ kiến tập, hơn nữa anh cũng sẽ thua bốn triệu tệ. Anh không lo lắng chút nào à?

Tôn Nghị không cam lòng hừ giọng nói với Giang Nguyên.

Hắn nghĩ rằng thằng nhãi này đang giả vờ, là loại giả vờ ghê gớm điển hình.

Giang Nguyên đưa đũa gấp thịt bào nhét vào miệng, hài lòng nhai nhai, sau khi nuốt xuống mới thở dài nói:

- Nếu lo lắng thì có thể đảm bảo sẽ vượt qua được thì tôi sẽ lo lắng. Nếu như lo lắng mà chả được gì vậy thì tôi lo lắng làm cái gì? Thế chẳng bằng ăn no thêm một chút, chiều có thêm tí sức lực và tinh thần.

Nghe Giang Nguyên nói vậy, cả đám hoàn toàn đứng hình.

Trong một gian phòng, năm vị Thiên y sư đang vừa ăn vừa tán gẫu.

- Liêu y sư, Lưu y sư, nếu Giang Nguyên có quan hệ như thế với người đó, sao trước đây không nghe các anh nói gì?

Thiên y sư Ninh Hán Dân đặt đũa xuống, nhìn Liêu Long Căn và Lưu Mộc Dương chậm rãi cười nói.

Liêu Long Căn cười cười, sau đó nói:

- Tôi và Lưu y sư dù biết việc này, nhưng cảm thấy cũng chẳng có gì. Tuy Giang Nguyên này tính ra cũng là đồ tôn của người kia, nhưng dù sao sau khi sinh ra đã không còn quan hệ gì với Thiên Y viện ta rồi. Cho nên cũng không thông báo trước cho mọi người.

- Ủm, đúng vậy. Năm đó Giang Kỳ và Dư Mẫn kia nếu không phải tạm thời nhận được nhiệm vụ, cũng không đem con mình đưa về quê. Nếu không đứa trẻ này cũng sẽ được Thiên Y viện chúng ta bồi dưỡng rồi.

Mặc dù trước nay Thiên y sư Từ Khải Liễu luôn mạnh mẽ nhưng dù sao bà cũng là một phụ nữ, nhắc đến chuyện cũ năm đó vẫn hơi cảm thán.

- Từ y sư cũng đừng nên thương tâm. Tôi thấy tình hình Giang Nguyên hiện nay cũng khá tốt. Theo lời La y sư, thực lực của cậu

ấy có lẽ đã đạt tới Y sĩ tam phẩm rồi. Nếu trước giờ được chúng ta bồi dưỡng, giờ có lẽ cũng là Y sĩ thực tập rồi. Cho nên ai cũng có số cả rồi. Ông trời đã định sẵn hôm nay cậu ấy sẽ quay về Thiên Y viện chúng ta không phải sao?

Thiên y sư Lưu Mộc Dương cũng cảm thán nói.

Thiên y sư Từ Khải Liểu chậm rãi gật đầu, nói:

- Cũng đúng. Nếu lần này cậu ấy có thể vượt qua khảo hạch thăng thẳng lên Y sĩ tam phẩm, điều đó chứng tỏ mấy năm nay cậu ta thực sự đã gặp được vài kỳ ngộ. Chỉ cần chúng ta cẩn thận bồi luyện thêm, cuối cùng sẽ có một ngày cậu ta có thể tiếp nhận được y bát của người đó.

- Ừm, ừm.

Chu Thế Dương ở bên lúc này cũng nhẹ nhàng gật đầu nói:

- Cho dù cậu ấy không vượt qua, chúng ta cũng cho cậu ấy cấp bậc Y sĩ thực tập, dần dần, chắc chắn cậu ấy cũng sẽ trở thành nhân tài kiệt xuất trong đám thanh niên.

Lúc này mấy vị Thiên y sư đều lần lượt gật đầu. Năm đó sau khi người đó cùng hai đệ tử mất tích, Thiên Y viện dù đã phát động tất cả mọi người tìm kiếm nhưng vẫn không có chút tin tức nào.

Giờ con trai của hai đệ tử kia đã quay về Thiên Y viện. Đa số Thiên y sư ngồi đây đều vẫn nhớ đến chuyện cũ của người đó, ít nhiều đều sẽ chiều cổ hơn. Đương nhiên, sự chiều cổ này cũng chỉ thuận tay mà làm. Ở một vài phương diện nào đó cũng khá có lợi, vì trong Thiên Y viện, không ai có được bất kỳ đặc quyền gì, chỉ có thể dựa vào năng lực của anh để leo lên, không có năng lực, anh chỉ có thể ngoan ngoãn ngồi ở vị trí đó, không ai có thể giúp được anh.

Còn ở trong một phòng khác, lúc này chín vị Y sư nhất phẩm cùng ngồi một bàn, bàn của họ nóng nực hơn bàn của các Thiên y sư nhiều.

- Lão La, ông không được đâu đấy. Tìm được một bác sĩ trẻ như vậy đi khảo hạch Y sĩ tam phẩm. Không phải là đệ tử ông lên bồi

dưỡng đấy chứ?

Một vị Y sư già tóc hơi hoa râm cười hắc hắc nói với La y sư.

La y sư nhướng mắt, hừ giọng nói:

- Lão Dương, ông cảm thấy có thể không? Nếu không có kế hoạch của viện, một mình tôi có thể bồi dưỡng được một Y sĩ tam phẩm hai mươi lăm tuổi à? Tôi trốn ở đâu để bồi dưỡng đây?

- Ha ha, cũng đúng nhỉ.

Lúc này một vị y sư khác ngồi đối diện cũng cười gật đầu nói:

- Vậy lão La ông tìm đâu ra vậy một thanh niên giỏi như vậy? Chẳng lẽ ông cảm thấy cậu ta thật sự có thể vượt qua khảo hạch thăng thăng lên Y sĩ tam phẩm sao? Có lẽ ông cũng biết độ khó của cuộc khảo hạch kiểu này mà?

La y sư có chút cười, nói:

- Tôi rất tin vào Giang Nguyên, tỷ lệ vượt qua được không thấp.

La y sư tuy cũng không tin tưởng vào người mà mình đề cử lắm, nhưng lúc này không thể nào để lộ sự yếu thế của mình. Tuy độ khó của khảo hạch thăng thăng lên Y sĩ tam phẩm thực sự vượt xa mức bình thường, nhưng dĩ nhiên La y sư vẫn hy vọng vào Giang Nguyên.

Mọi người nhìn thấy nụ cười mỉm trên gương mặt La y sư thì liếc mắt nhìn nhau, đột nhiên có người lên tiếng nói:

- Lão La tôi nghe Từ viện trưởng nói Giang Nguyên này có quan hệ rất xa xa với Thiên Y viện. Hơn nữa tôi thấy lần này mấy vị Thiên y sư vẫn chưa khảo hạch nhưng đã có cái nhìn rất khác đối với Giang Nguyên. Không biết rốt cuộc Giang Nguyên có quan hệ sâu xa như thế nào với Thiên Y viện?

Nghe thấy có người hỏi câu này, mấy vị y sư còn lại đều khá sửng sốt, sau đó đồng loạt nhìn La y sư, trong lòng đều thầm nghĩ: “Đúng rồi, tất cả mọi người chỉ nhớ Giang Nguyên là do La y sư đưa vào, nhưng thật ra quên mất chuyện này!”

La y sư nhìn thấy mọi người đều nhìn mình với vẻ mặt tò mò liền bất đắc dĩ cười khổ. Ông cũng biết một chút về quan hệ sâu xa này, nhưng dường như mấy vị Thiên y sư có ánh mắt khá coi trọng Giang Nguyên. Ông thật sự cũng không hiểu vì sao.

Kể ra, Giang Nguyên cũng được coi như con của đệ tử vị kia, hẳn là cũng không đến nỗi khiến mấy vị Thiên y sư đối đãi như vậy chứ. Nhưng tình hình trước mặt, rõ ràng là mấy vị Thiên y sư này dường như rất gần gũi với Giang Nguyên, chẳng lẽ có liên quan đến chuyện này?

La y sư thật sự không thể nghĩ thông, nhưng nhìn mấy vị đồng liêu này, cũng đều nhìn ông với vẻ tò mò. Nếu che giấu hơi hột nữa thật sự cũng chẳng che giấu được. Dù sao cấp bậc của những người ở đây đều biết được chuyện đó, cho nên La y sư cũng không che giấu, liền cười nói:

- Mọi người còn nhớ chuyện lớn xảy ra cách đây hơn hai mươi năm không?

- Hơn hai mươi năm trước?

Các y sư đều khẽ sửng sốt, sau đó họ lập tức khẽ biến sắc, với thân phận của họ, chuyện xảy ra hơn hai mươi năm trước, dĩ nhiên là họ đều biết. Có một người kinh ngạc lên tiếng:

- Chẳng lẽ Giang Nguyên có quan hệ với người đó?

- Quan hệ với người đó thật ra cũng không nhiều.

La y sư thấy mọi người hiểu lời mình nói cũng khẽ thở dài nói:

- Nhưng mọi người có còn nhớ, lúc đó bên cạnh người đó còn có hai đệ tử đi cùng.

- A, đúng rồi. Lúc đó hai người kia hình như mới vừa kết hôn không lâu, hình như có một đứa con.

Một vị y sư dường như hiểu ra nói.

Lúc này, một vị y sư khác cũng đột nhiên kinh ngạc nói:

- Đúng, tôi nhớ rồi. Giang Kỳ, đúng rồi, tên cậu ta là Giang Kỳ. Chẳng lẽ Giang Nguyên chính là...

- Đúng, không sai. Giang Nguyên là con trai của Giang Kỳ và Dư Mẫn.

La y sư chậm rãi nói.

- Chả trách, thế này thì đúng là có quan hệ sâu xa với Thiên Y viện chúng ta rồi. Nhưng cậu ta không ở Thiên Y viện, sao còn trẻ vậy mà đã có năng lực và kỹ thuật giỏi đến thế?

Chương 429: Bắt đầu khảo hạch

Khảo hạch thăng thăng lên Y sĩ tam phẩm trong mắt Giang Nguyên chỉ giống như một cuộc thi lấy giấy chứng nhận hành nghề bác sĩ bình thường.

Tuy không thi đức trí thể mỹ lao của anh, nhưng trên căn bản các môn nội, ngoại, phụ, nhi, thương cốt đều phải thi. Đây chính là sự biến thái của Thiên Y viện. Còn có một nguyên nhân khác nữa, là vì đề thi dường như cũng có độ khó cực cao, có vẻ không khác gì lắm với cuộc thi y sư chủ nhiệm.

Một bác sĩ bình thường khi tham gia cuộc thi y sư chủ nhiệm, hơn phân nửa đã trên bốn mươi tuổi, hơn nữa hoặc là tham gia thi y sư chủ nhiệm khoa nội, hoặc là tham gia thi y sư chủ nhiệm khoa ngoại, đều chỉ tham gia thi một khoa. Nhưng sự biến thái của Thiên Y viện là ở đây, nó yêu cầu anh phải hiểu tất cả các khoa, nội dung của khoa nào cũng đều khảo hạch anh.

Càng biến thái hơn nữa là những thứ mà nó khảo hạch anh, độ khó tương đối cao, các tình huống rất phức tạp khiến anh phải giải quyết từng chút một, sau đó trị liệu, phẫu thuật... cuối cùng là xem tình hình chữa trị của anh, thủ pháp phẫu thuật của anh để cho điểm.

Đây chính là ấn tượng duy nhất của Giang Nguyên đối với khảo hạch thăng thăng lên Y sĩ tam phẩm, cũng là tình hình đại khái mà ban đầu La y sư nói với hắn.

Hắn cũng không hề lo lắng về chuyện này. Đối với hắn mà nói, những bệnh nhân này hắn gần như đều đã khám qua, hơn nữa chẩn đoán trị liệu trung y, tây y trên căn bản hắn đều biết. Đương nhiên có thể nói kinh nghiệm một trăm phần trăm đã đạt đến cấp bậc y sư chủ nhiệm cũng không phải nói quá.

Hắn còn có một chỗ dựa, đó chính là kinh nghiệm hành y cả đời của Tổ sư gia, dù sao Thiên Y viện cũng không quản chuyện hắn dùng trung y, tây y, chỉ cần có thể xem ra bệnh và chữa trị được thì chính là bác sĩ giỏi.

Giang Nguyên ăn xong, nghỉ ngơi hai tiếng thì bị kéo đi tham gia khảo hạch thăng thăng lên Y sĩ tam phẩm.

Khảo hạch không thể hoàn thành trong một buổi chiều, cuộc thi này quá phức tạp nên ít nhất phải tốn một ngày.

Hiệu suất làm việc của Thiên Y viện khá cao, chỉ trong vòng hai tiếng đồng hồ đã có thể sắp xếp ổn thỏa một cuộc khảo hạch mà ít nhất đã hai mươi năm không tiến hành.

Mọi người nhìn thấy bóng lưng Giang Nguyên đi theo một y sĩ đến khu bệnh nhân thì vẻ mặt khá phức tạp, cho dù trong lòng họ ghen ghét, hay hâm mộ, nhưng lúc này trong lòng đều có chút phiền muộn...

Thằng nhãi trước mặt tuổi cũng xấp xỉ mình, thậm chí là còn nhỏ hơn mình, nhưng đã dám khiêu chiến cuộc khảo hạch nghe nói là có độ khó hơn khảo hạch Y sĩ tam phẩm bình thường gấp mấy lần... Hơn nữa giờ họ còn nghe các Y sư chính thức nói rõ quy định của khảo hạch thăng thăng lên Y sĩ tam phẩm này, chỉ cần thật sự tham gia khảo hạch vậy thì người này có thể một bước lên trời, trực tiếp trở thành Y sĩ tam phẩm. Nếu cuối cùng có thất bại thì cũng sẽ bắt đầu từ y sĩ kiến tập.

Vương Mịch nhìn theo bóng lưng thẳng như bút đi theo một Y sĩ nhị phẩm đi về phía bệnh nhân, trong mắt cô liền lóe lên tia nóng bỏng.

Nếu là cô, chắc chắn cô sẽ lựa chọn bắt đầu từ Y sĩ thực tập, vì cô hiểu rất rõ năng lực của một Y sĩ tam phẩm, còn cả cuộc khảo

hạch thẳng thẳng lên Y sĩ tam phẩm đó khó đến nhường nào.

Nhưng chàng thanh niên nửa lạ nửa quen trước mặt lại khiến cô thật sự cảm thấy bội phục.

Y sĩ nhị phẩm dẫn đường cho Giang Nguyên cũng không lớn tuổi lắm, trông cũng khoảng không quá ba sáu ba bảy tuổi. Anh ta vừa đi vừa thỉnh thoảng nhìn sang Giang Nguyên. Đây cũng là lần đầu tiên anh ta nhìn chàng thanh niên dường như rất có lai lịch này ở khoảng cách gần.

- Hai mươi lăm tuổi à...

Y sĩ này nhìn vẻ mặt bình tĩnh của đối phương vừa đi trong lòng vừa than thầm. Anh ta là đệ tử tùy thân bên cạnh Thiên y sư Lưu Mộc Dương, kể ra cũng là một người khá ưu tú trong số các Y sĩ, cho nên trước nay anh ta cũng khá tự cao. Nhưng khi anh ta thật sự nhìn thấy thanh niên nghe nói chưa đầy hai lăm tuổi này, anh ta cũng không kìm được cảm thán. Nếu đối phương thật sự vượt qua được khảo hạch lần này, vậy thì sẽ thật sự phá được kỷ lục của Thiên Y viện.

Lúc này Giang Nguyên đang bước từng bước theo y sư phía trước, vẻ mặt tương đối bình tĩnh, dường như không hề để ý gì với cuộc khảo hạch sắp tới.

Nhưng nếu có ai cẩn thận quan sát tình hình của hắn sẽ phát hiện, vẻ mặt của hắn bây giờ thậm chí là bình tĩnh đến mức lạnh nhạt, đi cùng với đó là hơi thở cực kỳ dài, và giữa hít vào thở ra cực kỳ có vận luật.

Thậm chí nếu có quan sát và ghi chép chi tiết, thậm chí có thể nhìn thấy, cứ mỗi lần Giang Nguyên bước năm bước, hô hấp của hắn mới hoàn thành một lần, cứ lặp đi lặp lại như vậy, không hề có chút sai lệch giây nào.

Cùng với bước đi và hô hấp của Giang Nguyên, có vài hạt năng lượng yếu ớt không thể nhìn thấy được đang chậm rãi tràn ra xung quanh cơ thể hắn, cùng với hô hấp của hắn, đang từ xung quanh cơ thể hắn dần dần bị hút vào trong cơ thể.

Đây là tình trạng chỉ xuất hiện khi Cổ Ngũ Cầm Hí tu luyện đến một trình độ nhất định. Nếu nói trong lòng Giang Nguyên không căng thẳng là giả. Giang Nguyên chỉ đang mượn hô hấp của mình kết hợp với quy luật của bước đi, từng bước từng bước tiến vào trạng thái như không minh để điều chỉnh trạng thái toàn thân của mình. Để khi chính thức bắt đầu khảo hạch mình có thể đạt được trạng thái tốt nhất.

Đi hơn mười phút, cuối cùng Giang Nguyên đã theo vị y sĩ này đến khu bệnh nhân của Thiên Y viện.

Khu bệnh nhân này không lớn, cũng chỉ có hai ba tòa lầu nhỏ. Vị y sĩ này nhanh chóng dẫn Giang Nguyên đi vào một tòa lầu nhỏ trong số đó, bước vào một văn phòng.

- Thầy, Giang Nguyên tới...

Vị y sĩ này tiến đến trước văn phòng, nhẹ nhàng gõ cửa, nghe thấy bên trong truyền ra tiếng “Vào đi” anh ta mới dẫn Giang Nguyên bước vào trong văn phòng,

Sau khi dừng bước, cuối cùng Giang Nguyên đã thoát khỏi trạng thái trong ngoài hô hấp tuần hoàn, hồi phục trạng thái bình thường. Lúc này Giang Nguyên cảm thấy trạng thái của bản thân cực tốt. Điều này khiến hắn càng thêm tự tin với cuộc khảo hạch sắp phải đối mặt.

Giang Nguyên thấy trong văn phòng có vài người đang ngồi thì trong lòng lại một lần nữa thoáng kinh ngạc. Bởi vì hắn thấy bên trong có Lưu Mộc Dương y sư, còn có hai vị y sư nhất phẩm cũng đang ngồi đó. Ngoài ra còn có ba vị y sư trung tuổi tác khá lớn cũng có mặt. Thậm chí Giang Nguyên còn thấy vị Lâm y sư mình gặp lúc vừa vào Thiên Y viện và dường như không thích mình lắm kia cũng đang ngồi. Xem ra địa vị cả vị này cũng tương đối cao.

Thiên y sư Lưu Mộc Dương thấy Giang Nguyên bước vào liền mỉm cười, sau đó đứng dậy nói:

- Được rồi, nếu Giang Nguyên đã tới, vậy chúng ta bắt đầu thôi...

Thiên y sư Lưu Mộc Dương vừa nói xong, mấy vị y sư còn lại cũng

đều mỉm cười gật đầu đứng lên.

Ở đây, dĩ nhiên Giang Nguyên không có tư cách lên tiếng. Hắn chỉ ngoan ngoãn theo sau mấy vị y sư đi ra ngoài.

Có điều Giang Nguyên đi theo sau, nhìn mấy vị lão đồng chí đi trước ai nấy đều chậm rãi cất bước pha chút khí thế và pháp độ. Đặc biệt là vị Thiên y sư Lưu Mộc Dương đi đầu tiên, giữa những bước đi tùy tiện, giác quan nhạy bén của Giang Nguyên khiến hắn cảm thấy, vị Thiên y sư Lưu Mộc Dương này vừa mỉm cười bước đi, vừa tùy ý trò chuyện với hai vị Y sư nhất phẩm bên cạnh, và ông cũng có các loại khí tức năng lượng lượn lờ quanh người. Trong lòng Giang Nguyên âm thầm kinh ngạc.

Phương diện tu luyện nội khí của vị Thiên y sư Lưu Mộc Dương này e là đã đạt đến mức cực kỳ khó lường. Ít nhất Giang Nguyên biết rõ, cho dù là tu luyện Cổ Ngũ Cầm Hí, giữa những bước đi mới có thể đạt đến mức độ này, nhưng cũng không thể thoải mái tự nhiên đến như vậy.

Càng không thể vừa đi vừa tùy tiện mỉm cười trò chuyện với người khác. Ban này khi chính mình ở trong cảnh giới này phải tập trung tư tưởng, một khi dừng bước hoặc nói chuyện, trạng thái này sẽ lập tức bị phá hủy.

Nhưng cảnh giới của vị Thiên y sư Lưu Mộc Dương này đã hoàn toàn bỏ xa mình.

Sau khi mọi người đi qua một đoạn hành lang ngắn liền cửa vào một phòng bệnh trông giống như một căn hộ.

Một nhân viên hộ lý mặc đồng phục màu trắng thấy mấy vị y sư tiến vào vội vàng khẽ cúi người, sau đó lùi sang một bên.

Thiên y sư Lưu Mộc Dương mỉm cười nhìn về phía Giang Nguyên nói:

- Giang Nguyên, tôi và mấy vị y sư phụ trách sẽ khảo hạch cậu khoa nội, phụ khoa và khoa nhi.. Khảo hạch này có rất nhiều bài. Giờ là bài thi đầu tiên. Cậu lên khám cho bệnh nhân này, sau đó nói cho chúng tôi về chẩn đoán và phương hướng chữa trị...

- Được...

Giang Nguyên mỉm cười gật đầu, hẳn không bất ngờ về điều này. Cách để phán định kỹ thuật và năng lực thật sự của một bác sĩ không phải nằm ở chuyện ra đề như thế nào, mà nằm ở tình hình hẳn chẩn đoán và chữa trị cho bệnh nhân.

Giang Nguyên lập tức chậm rãi bước lên phía trước, đứng trước giường bệnh quan sát kỹ bệnh nhân.

Mặc dù Giang Nguyên tương đối tự tin vào năng lực và kỹ thuật của mình, nhưng lúc này hẳn không thể xảy ra bất cứ sai lầm nào. Nơi này là Thiên Y viện, bệnh nhân có thể được chữa trị ở đây chắc chắn không phải bệnh nhân có bệnh tình đơn giản. Hoặc là bệnh tình phức tạp, hoặc là bệnh tình cực kỳ nguy hiểm. Cho dù là trường hợp nào, Giang Nguyên đều không dám khinh thường. Dù sao đây cũng là kỳ khảo hạch thật sự, một vị Thiên y sư, hai vị Y sư nhất phẩm đằng sau, còn ba vị còn lại đoán chừng cũng là Y sư nhị phẩm.

Đối mặt với sáu tồn tại đáng sợ này, nếu Giang Nguyên hoàn toàn không thêm để ý, vậy thì hẳn chính là thăng ngục rồi...

Đứng bên giường bệnh, Giang Nguyên cẩn thận nhìn hai mắt và sắc mặt của bệnh nhân, thấy hiện giờ rõ ràng bệnh nhân đang trong trạng thái hôn mê nông, sắc mặt hơi trắng, hơn nữa trong trắng còn hơi vàng.

Nhìn thấy sắc mặt như vậy Giang Nguyên hơi sửng sốt. Cho dù là chẩn đoán theo phương pháp trung y hay tây y thì thị chẩn cũng là một khâu cực kỳ quan trọng. Nhưng sắc mặt của bệnh nhân trước mắt hơi quái dị.

Anh ta không phải loại trắng như những bệnh nhân thiếu máu bình thường, lại không phải dạng vàng của những bệnh nhân gan có vấn đề... Mà là vàng trắng lẫn lộn, ít nhất là trong kinh nghiệm hành nghề y của Giang Nguyên chưa từng gặp phải trường hợp này.

Có điều, Giang Nguyên không hề căng thẳng. Bệnh nhân của Thiên Y viện, nếu không đặc biệt một chút thì sao có thể đến đây? Sao có

thể dùng để khảo hạch mình?

Chương 430: Lâm y sư đặc ý (1)

Mặc dù trong phòng bệnh không khí và thông gió khá tốt, vệ sinh cũng rất tốt, nhưng sau khi Giang Nguyên hơi nhăn mũi, đột nhiên người thấy một mùi lạ nhè nhẹ.

Giang Nguyên lại khẽ nhăn mũi người người xem mùi lạ này từ đâu tới thì xác định được mùi lạ này thật sự phát ra từ hơi thở của bệnh nhân.

Đối với những mùi thể này, tuy không rõ ràng, nhưng Giang Nguyên vẫn có thể phát hiện ra được sự khác thường của nó. Vì người bình thường sẽ có không mùi thể này.

Giang Nguyên lập tức hơi cúi người xuống, đưa tay đặc lên mạch ở tay phải bệnh nhân, vừa bắt mạch đồng thời đến gần bệnh nhân thêm một chút.

Sau khi mũi Giang Nguyên lại hít hít nhẹ, dưới tị thức cường hóa của Giang Nguyên, mùi kì lạ này cuối cùng cũng nồng hơn nhiều.

Lúc này trong đầu Giang Nguyên lóe lên một dòng thông tin: “Xác định trong không khí có chứa u-rê vượt quá tiêu chuẩn.”

- U-rê vượt quá tiêu chuẩn?

Giang Nguyên hơi sửng sốt, sau đó trong lòng chợt hiểu ra.

Hắn lập tức cẩn thận bắt mạch, đồng thời đưa tay cầm ống nghe đặt đầu giường bên cạnh cẩn thận kiểm tra cho bệnh nhân một chút, sau đó theo thứ tự tiến hành xúc chẩn ngực, bụng và kiểm tra hệ thống thần kinh.

Mấy vị y sư nhìn động tác của Giang Nguyên, trên mặt cũng vô cùng bình tĩnh. Mặc dù động tác của Giang Nguyên rất tiêu chuẩn, nhưng đây cũng chẳng là gì. Nếu như làm kiểm tra tổng quát như vậy, bất kỳ Y sĩ kiến tập nào ở Thiên Y viện đều có thể làm còn tiêu chuẩn hơn cả Giang Nguyên.

Tất cả mọi người đều đang chờ kết quả phán định cuối cùng của Giang Nguyên.

Cho dù Giang Nguyên có kiểm tra như thế nào, thứ đưa ra cuối cùng mới là tiêu chuẩn đánh giá quan trọng nhất.

Lúc này thiên y sư Lưu Mộc Dương nhìn Giang Nguyên với vẻ mặt bình tĩnh, nhàn nhã. Còn năm vị Y sư bên cạnh lúc này cũng không dám quá coi nhẹ. Dù sao đây cũng là cuộc khảo hạch mười mấy hai mươi năm mới xuất hiện một lần. Mặc dù chỉ là khảo hạch Y sĩ tam phẩm, nhưng mỗi một người ngoài nào gia nhập viện đều phải cực kỳ cẩn thận. Nếu không thì cũng sẽ không phải do Thiên y sư đích thân dẫn đội gồm hai vị Y sư nhất phẩm, ba vị Y sư tam phẩm đi giám sát.

Trên mặt mấy vị y sư cũng đều tỏ ra nghiêm túc, chỉ có vị Lâm y sư kia lúc này trên mặt thăm thẳm nở nụ cười lạnh. Gần đây vừa khéo Lâm y sư phụ trách khoa nội của khu bệnh nhân. Dĩ nhiên ông hiểu rất rõ bệnh tình của bệnh nhân này. Bệnh tình của bệnh nhân này không phải rất phức tạp, nhưng biểu hiện bệnh chứng của anh ta tương đối không rõ ràng. Bác sĩ bình thường nếu như không đọc kỹ báo cáo kiểm tra có liên quan, vậy thì rất khó xác định bệnh tình của bệnh nhân.

Đây cũng chính là một nguyên nhân khiến bệnh của bệnh nhân nghiêm trọng đến mức này, vì lúc đi chữa ở nơi khác đã bị chẩn đoán nhầm...

Nói đến Giang Nguyên trước mặt, trong lòng Lâm y sư cảm thấy không thích không lý do. Lần đầu tiên lão gặp Giang Nguyên, trong lòng lão đã cảm thấy không vui và không thích, đến giờ rồi cuộc thì lão cũng biết là tại sao.

Lần đầu tiên khi lão gặp thẳng nhãi này đã cảm thấy thẳng nhãi này rất cao ngạo. Mặc dù bề ngoài vẫn coi là khá kính trọng người khác, nhưng ngay cả một tiếng thầy cũng không gọi, chỉ kêu Lâm y sư Lâm y sư... Lâm y sư này là để những thẳng nhãi ranh như mày có thể kêu sao?

Vốn Lâm y sư cũng không vì chuyện này mà quá thế này thế nọ với Giang Nguyên, nhưng giờ thì lão đã biết vì sao mình không thích

thằng nhãi ranh này rồi. Vì thằng nhãi này là con trai của Giang Kỳ. Nhớ tới Giang Kỳ, trong lòng Lâm y sư càng như có ngọn lửa đang bùng cháy trong lòng.

Nhớ năm đó, nếu không có Giang Kỳ, sao mình lại như thế này?

Mấy năm nay mỗi hận này luôn ghi khắc trong lòng lão, và chính vì có mỗi hận này kích thích, lão đã cắn răng cố gắng phấn đấu, mới có thể bò lên cấp bậc Y sư nhị phẩm này.

Giờ nhiều khi lão ta còn nghĩ, năm đó vì sao Giang Kỳ lại mất tích? Nếu không mất tích, mình có thể cho gã nhìn thấy, trước mặt mình, Giang Kỳ kia chẳng là cái thá gì.

Năm đó mày được mọi người coi là kỳ tài ngút trời, nhưng giờ ông đây cũng trong vòng hai mươi năm leo lên cấp bậc Y sĩ nhị phẩm. Còn mày thì sao? Mày có thể không?

Nhưng thật không ngờ, đã nhiều năm trôi qua như vậy, con trai Giang Kỳ lại xuất hiện trước mặt mình, chẳng trách mình vừa thấy thằng nhãi này đã cảm thấy rất kỳ lạ. Giờ vừa nhớ lại đã thấy hằn cho mình một cảm giác rất giống với Giang Kỳ năm đó. Trên mặt luôn treo một nụ cười dối trá khiến người ta thấy khó chịu, khiến người ta hận không thể một tát đánh chết đối phương...

Cho nên, lúc này Lâm y sư ôm vẻ mặt muốn chờ xem kịch vui. Lão nhìn động tác của Giang Nguyên, lão rất mong chờ vẻ mặt của thằng nhãi này khi không qua được cuộc khảo hạch. Đến lúc đó hẳn chẳng qua chỉ là một Y sĩ kiến tập cấp thấp nhất mà thôi. Ít ra mình còn có mười năm để tìm chút niềm vui từ thằng nhãi này.

Xem xem thằng nhãi này có giống với cha hắn năm đó, còn dám cười khiến người ta thấy ghét không...

Thậm chí giờ Lâm y sư còn rất mong chờ, mong chờ thằng nhãi này bó tay trước bệnh nhân này. Giờ chỉ cần thấy trên mặt hắn lộ vẻ kinh ngạc thì lão sẽ lập tức cảm thấy vui vẻ.

Có điều đợi một lúc lâu, trên mặt Giang Nguyên vẫn giữ vẻ bình tĩnh. Bất kỳ ai nhìn mặt hắn cũng không thể biết trong lòng hắn đang nghĩ gì, không thể nhìn ra trong lòng hắn có phải đã có đáp

án không. Điều này khiến Lâm y sư rất tiếc nuối.

Sau khi Giang Nguyên kiểm tra xong liền nhẹ nhàng thở hắt ra. Nói thật, tình hình như vậy hẳn thật sự lần đầu tiên gặp phải, không có ai giới thiệu cho hẳn biết bệnh tình, không có báo cáo kiểm tra bệnh án liên quan, hoàn toàn dựa vào kiểm tra của chính mình, lần này thật sự hơi khó...

Có điều, vì mình ngửi thấy được mùi khác thường kia, cho nên từ mùi này có thể đoán ra nồng độ u-rê vượt quá tiêu chuẩn, giống như trong lúc u mê được chỉ đường vậy.

U-rê vượt quá tiêu chuẩn, điều này chứng tỏ hàm lượng ni-tơ u-rê trong cơ thể bệnh nhân này có nồng độ quá cao nên trong hơi thở mới có mùi u-rê.

Mà nồng độ hàm lượng ni-tơ u-rê quá cao, điều đó chỉ có một khả năng duy nhất là thận của bệnh nhân xảy ra vấn đề cực lớn.

Như vậy, tình huống rõ ràng đã xuất hiện, bệnh nhân này bị suy thận...

Mặc dù hiện tượng bên ngoài của bệnh nhân và cả mạch tượng đều rất không rõ ràng, nhưng nhìn từ hiện tượng bên ngoài hoàn toàn không thể nhận ra bệnh nhân này bị suy thận. Nhưng đã có một nguyên nhân phát bệnh chính xác này, cộng thêm ban nãy kiểm tra huyết áp cao, hơn nữa rõ ràng cũng có biểu hiện suy tim. Phân tích bệnh tình tiếp theo, Giang Nguyên đã có thể bóc từng lớp kén, phân tích được đại khái tình hình.

Lúc tất cả mọi người đều cảm nhận thấy Giang Nguyên đứng thẳng lưng lên, nhẹ nhàng thở hắt ra, sau khi họ nhìn nhau thì đều biết rõ có lẽ Giang Nguyên đã có kết quả, nhưng đúng hay sai thì còn phải chờ xem đã...

Có điều mấy vị y sư này đều lơ đãng nhíu mày, vì Giang Nguyên không tốn quá nhiều thời gian. Khi họ lựa chọn bệnh nhân này dĩ nhiên họ cũng biết đại khái tình hình của bệnh nhân, trong tình huống không kết hợp với các số liệu kiểm tra liên quan, Giang Nguyên kiểm tra một lượt, thời gian suy nghĩ cũng không quá dài đã đưa ra được kết luận, trông có vẻ tương đối vội vàng.

Bệnh nhân này cho dù là để họ khám, chỉ e thời gian tiêu tốn cũng như vậy... Lễ nào thẳng nhãi này lỗ mãng đến thế? Chỉ e kết quả lần này của thẳng nhãi này hơi mờ lung. Đường nhiên tất cả mọi người đều nhìn Giang Nguyên, xem thử hẳn có thật sự đưa ra kết luận hay không.

- Các thầy, về bệnh nhân này, tôi tạm thời có vài kết luận sơ bộ.

Vẻ mặt Giang Nguyên vẫn vô cùng bình tĩnh, mỉm cười gật đầu nói với mọi người.

Lưu Mộc Dương thấy vẻ mặt bình tĩnh của Giang Nguyên trong lòng khẽ động, cũng mỉm cười gật đầu nói:

- Được, bác sĩ Giang, mời nói!

Lúc này dĩ nhiên Giang Nguyên cũng hiểu rõ, các y sư này đang chờ chẩn đoán của mình, không cần phải phân tích nguyên nhân bệnh. Hắn lập tức mỉm cười nói:

- Căn cứ theo bệnh trạng và thể chứng của bệnh nhân, phán đoán sơ bộ của tôi là: Công năng thận mãn tính không đầy đủ, có chứng tăng u-rê huyết, cộng với công năng của tim gan bị suy yếu, cao huyết áp cấp độ ba, thiếu máu nặng, có thể còn kèm theo chứng mỡ trong máu cao.

Giang Nguyên vừa nói ra lời này, vẻ mặt Lâm y sư bên cạnh lập tức biến đổi, trong mắt lóe lên tia kinh ngạc, đặc biệt là mỗi khi Giang Nguyên nói ra một tên bệnh, sắc mặt lão ta càng thêm khó coi, mãi cho đến khi Giang Nguyên nói đến chứng bệnh cuối cùng, sắc mặt Lâm y sư đã cực kỳ khó coi.

Vốn lão muốn chờ xem kịch vui, nhưng lão thật sự không ngờ, đáp án của Giang Nguyên lại như vậy, hơn nữa còn chi tiết đến thế...

Lúc này, đám Thiên y sư Lưu Mộc Dương ở bên đều liếc mắt nhìn nhau một cái, trong mắt ai cũng đều lóe lên tia kinh ngạc.

Thiên y sư Lưu Mộc Dương nhẹ nhàng gật đầu, trên mặt lộ tia hứng thú nói:

- Nếu bác sĩ Giang đã có thể phán đoán như vậy, vậy thì về

phương pháp trị liệu, không biết cậu suy nghĩ như thế nào?

- Hiện tại bệnh nhân có nhiều cơ quan nội tạng suy yếu nghiêm trọng, chủ yếu thể hiện ở suy yếu chức năng thận. Hiện tại tôi cho rằng nên sử dụng truyền máu bảo vệ thận và tiến hành phân tích máu... Còn về đơn thuốc chi tiết, có thể như thế này...

Giang Nguyên hơi cười, sau đó nói:

- Đương nhiên, nếu chữa trị bằng phương pháp trung y cũng cực kỳ có hiệu quả, có thể dùng thuốc trung y phối hợp với châm cứu để thải độc, đồng thời kích thích phục hồi nội tạng, để cho bệnh tình của bệnh nhân dần dần hồi phục.

Nghe đến đây, trên mặt Thiên y sư Lưu Mộc Dương nở nụ cười mỉm, gật đầu, sau đó nhìn về phía một Y sư nhất phẩm phía sau nói:

- Đào y sư, giờ Giang Nguyên đã đưa ra phán đoán và kiến nghị chữa trị, ông và Lâm y sư cùng Dương y sư có ý kiến gì không? Nhận xét đại khái đi!

Vị Đào y sư này mỉm cười, sau đó lại nhìn về phía Lâm y sư và Dương y sư.

Vị Dương y sư lúc này cũng cười, sau đó gật đầu, nói:

- Gần như thế.

Sắc mặt của Lâm y sư lúc này hơi cổ quái, nhưng cũng nặn ra nụ cười nói:

- Mặc dù vẫn có chút sai lệch, nhưng cũng được coi như đạt yêu cầu.

Đào y sư nghe hai người nói xong liền nhìn Lâm y sư, thoáng có chút kinh ngạc nhưng vẫn mỉm cười quay đầu nhìn Thiên y sư Lưu Mộc Dương, gật đầu nói:

- Thiên y sư Lưu Mộc Dương, chúng tôi cảm thấy bác sĩ Giang nắm khá chắc và chuẩn xác bệnh tình, tuy vẫn có chút sai lệch, nhưng có thể đạt đến trình độ này, kết hợp ý kiến của Dương y sư, Lâm y

sư và cá nhân tôi, tôi cảm thấy có thể chấm điểm A-.

Chương 431: Lâm y sư đặc ý (2)

- Được, chúng ta đến đề thứ hai...

Thiên y sư Lưu Mộc Dương nói xong, đám người phía sau liền đi theo sau Thiên y sư Lưu Mộc Dương ra ngoài. Lúc này Giang Nguyên cũng đi theo sau cùng.

Hắn có chút không hiểu, theo lý thuyết có lẽ không sai, nhưng A là khái niệm gì, đề này có được coi là đã qua không?

Giang Nguyên thật sự vẫn hơi mơ hồ, không ngờ Thiên Y viện cũng đi theo trào lưu như vậy, không dùng “Ưu, tốt, đạt yêu cầu” để chấm điểm, mà lại dùng thứ này. Nghĩ đến điều này, Giang Nguyên thật sự rối rắm, theo lý mà nói có lẽ mình không sai sót gì, vì sao lại là A-? Cho dù không được A+, thì ít nhất cũng phải là A chứ?

A này có được coi là qua không? Trong lòng Giang Nguyên hơi thấp thỏm...

Với chuyện A biến thành A- này, Giang Nguyên cũng gần như hiểu ra. Rõ ràng đầu tiên Dương y sư kia nói là gần như thế, nhưng sau khi Lâm y sư đột nhiên chêm một câu còn chút sai lệch gì đó, coi như đạt yêu cầu. Đây rõ ràng là do câu nói của lão ta khiến mình chỉ ít từ A biến thành A-.

“Khốn kiếp.” Giang Nguyên nhìn theo bóng lưng Lâm y sư kia trong lòng thầm mắng. Rốt cuộc mình đắc tội với lão già này thế nào mà lão lại quẩn lấy mình như vậy.

Có điều, lúc này Giang Nguyên cũng chỉ thầm mắng trong lòng. Lão già họ Lâm này rõ ràng là y sư cấp bậc tương đối cao. Giờ hắn không muốn đắc tội đối phương, ở nơi sâm nghiêm như Thiên Y viện, nếu như đi đắc tội với mấy lão già này, rõ ràng không phải là một cách sáng suốt.

Cho nên tuy trong lòng Giang Nguyên bức bối, nhưng cũng chỉ có

thể đàn hoàng theo sát phía sau mấy lão đồng chí này. Đứng dưới mái hiên nhà người ta không thể không cúi đầu mà.

Rất nhanh, mọi người đã tiến vào trong một phòng bệnh khác.

Vẫn như trước, Giang Nguyên không hỏi nhiều, trực tiếp đi thẳng tới.

Có điều lúc bước lên, Giang Nguyên làm như lơ đãng đảo mắt qua khuôn mặt Lâm y sư, thấy trong mắt Lâm y sư lúc này còn có chút đắc ý, hẳn liền biết e là bệnh nhân lần này cũng là bệnh nhân khoa nội, hơn nữa e là còn phiền toái hơn bệnh nhân ban này.

Đương nhiên, Giang Nguyên cũng không sợ vấn đề này. Đối với hắn mà nói, chỉ cần kiểm tra cẩn thận một chút thì không có bệnh nhân nào là không kiểm tra ra được nguyên nhân bệnh. Còn về chuyện chữa trị, chỉ cần phương hướng sơ bộ và dùng thuốc không có vấn đề gì, họ không yêu cầu phải nhìn thấy hiệu quả ngay lập tức thì cũng sẽ không thể sai được. Giờ hắn lập tức kiểm tra kỹ cho bệnh nhân.

Rõ ràng, bệnh nhân này thực sự tương đối phiền phức hơn. Giang Nguyên kiểm tra qua một lượt nhưng vẫn chưa thể nào biết được nguyên nhân gây bệnh cụ thể của bệnh nhân này.

Lâm y sư bên cạnh nhìn thấy Giang Nguyên đang kiểm tra một lượt, lúc này lông mày vẫn hơi nhíu lại, trong mắt không khỏi lóe lên tia đắc ý nhàn nhạt. Bệnh nhân này lúc đầu khi được đưa đến còn phải được một vị Y sư nhất phẩm chữa trị, nhưng sau khi vị Y sư nhất phẩm khám xong vẫn không thể đưa ra kết luận. Sau đó phải mời ông đến hội chẩn, tiêu tốn không ít sức lực mới kiểm tra ra được nguyên nhân bệnh.

Cho nên hôm nay khi lão nhận được nhiệm vụ, yêu cầu lựa chọn ra hai bệnh nhân tương đối phức tạp trong khoa nội, Lâm y sư lập tức sắp xếp hai bệnh nhân tương đối phiền phức để gây thêm rắc rối cho Giang Nguyên.

Đương nhiên, ý của lão không phải đơn giản là gây thêm rắc rối, khảo hạch thăng thăng lên Y sĩ tam phẩm này, có khảo hạch thể nào thì cũng chỉ có mấy đề này. Giang Nguyên chỉ cần có một vấp

vấp nhỏ, vậy thì tám chín mươi phần trăm là hẳn sẽ không vượt qua được khảo hạch.

Nhưng Giang Nguyên đã dễ dàng qua được cửa ải thứ nhất, nếu cửa ải thứ hai vẫn để Giang Nguyên qua được, vậy thì hai ải mà lão sắp xếp ra hoàn toàn uống phí rồi.

Vốn Lâm y sư còn hơi căng thẳng sợ lần này Giang Nguyên lại vượt qua quá dễ dàng. Giờ thấy cuối cùng trên mặt Giang Nguyên đã lộ vẻ khổ sở, Lâm y sư cuối cùng liền cảm thấy đắc ý.

Mấy vị y sư bên cạnh thấy Giang Nguyên như vậy đều mỉm cười. Họ nắm rất rõ tình hình của hai bệnh nhân này, biết đều là những ca tương đối khó. Nếu Giang Nguyên có thể chẩn đoán ra bệnh của họ một cách đơn giản, vậy thì chàng thanh niên này quá khủng bố rồi.

Sau khi Giang Nguyên kiểm tra xong một lượt vẫn không phân tích ra được, lông mày hẳn không khỏi nhíu lại. Hẳn đành phải kiểm tra những nơi có thể một lần nữa. Lần này hẳn mới hơi lần ra manh mối, hình như cơ quan nội tạng nào đó của bệnh nhân xuất hiện vấn đề.

Có điều từ mạch tượng và cả thính chẩn, xúc chẩn thì không hề tìm ra dấu vết gì...

Giang Nguyên hơi nhíu mày, sau đó quay đầu lại nhìn mấy vị bác sĩ sau lưng mình, thấy trên mặt mấy y sư lúc này vẫn mang theo nụ cười nhạt, dường như không hề sốt ruột. Duy chỉ có trên mặt Lâm y sư bên cạnh kia tuy trên mặt cũng nở nụ cười gượng gạo, nhưng trong mắt lại lóe lên tia đắc ý. Điều này khiến Giang Nguyên xác định, bệnh nhân phiền phức này chắc chắn lại là do Lâm y sư tìm cho mình.

Hắn lập tức cười lạnh trong lòng. ông cho rằng tôi bó tay sao? Ông cứ đắc ý đi, đợi tôi kiểm tra ra trước rồi tính.

Nghĩ vậy, Giang Nguyên không cần thận kiểm tra nữa mà bắt đầu phân tích lại tình hình từng chút từng chút một, hai mắt hơi khép lại, thầm nói: “Thiên phú Thanh chương cấp một khởi động.”

Rất nhanh, Giang Nguyên vừa dứt lời, trong đầu lóe lên một dòng tin tức: “Thiên phú Thanh chướng cấp một khởi động.”

Tầm mắt của Giang Nguyên đột nhiên tối sầm. Sau đó phần bụng của bệnh nhân trong nháy mắt liền trở nên ảm đạm, sau đó từng cái bóng mà đen hoặc xám di động.

“Thiên phú Thanh chướng cấp một dừng lại. Tiêu hao năng lượng 3%, tích lũy năng lượng Cửu Vĩ đuôi thứ tư hiện nay là 42%...”
Dòng tin tức này lại một lần nữa lóe lên, hai mắt Giang Nguyên dần hồi phục trạng thái bình thường, trong mắt cũng lóe lên tia cười nhạt.

Vừa nãy nhờ Thanh chướng, hẳn đã phát hiện ra chút khác thường của cơ quan nội tạng, thông qua điểm đột phá này, hẳn nhanh chóng tìm ra căn nguyên của bệnh tình hỗn tạp này.

Tìm được nguyên nhân căn bệnh, tất cả đều trở nên đơn giản...

Mấy vị y sư sau lưng nhìn Giang Nguyên, thấy bóng lưng vẫn đang bận rộn của Giang Nguyên thì liếc mắt nhìn nhau rồi đều âm thầm gật đầu. Chàng thanh niên trẻ tuổi này tính cách thật sự trầm tĩnh, cho đến lúc này mà vẫn còn có thể trấn tĩnh, thực hiện kiểm tra không nhanh không chậm, đúng là một người có khiếu làm bác sĩ.

Lúc này, nụ cười lạnh trong mắt Lâm y sư dần đậm lên. Lão rất tự tin vào bệnh nhân này. Bản thân lão còn phải tốn nhiều thời gian như vậy, phải kiểm tra đi kiểm tra lại cộng với vài công cụ kiểm nghiệm mới có thể xác định được. Nếu thẳng nhai này thật sự có thể kiểm tra được rõ ràng, vậy thì đám mình còn lẫn lộn thế nào được nữa?

Có điều, khi ý cười trong mắt Lâm y sư bắt đầu tràn lên mặt, Giang Nguyên đột nhiên thở hắt ra.

Nghe thấy tiếng thở hắt quen thuộc, nụ cười của Lâm y sư lại cứng đờ...

Chương 432: Lâm y sư không đặc ý nổi

- Bệnh nhân hiện tại chủ yếu bị chứng bóc tách động mạch chủ kèm theo mất máu nhẹ và thiếu máu. Đề nghị nhanh chóng phẫu thuật chữa trị.

Giang Nguyên trả lời ngắn gọn súc tích. Sau khi hắn nói xong, ánh mắt lơ đãng quét qua khuôn mặt Lâm y sư, thấy trên mặt lão đột nhiên lóe lên tia tối tăm, trong lòng hắn cười thầm, chờ các lão đồng chí cho điểm.

Thiên y sư Lưu Mộc Dương nhìn chàng thanh niên tràn đầy tự tin này trên mặt cũng nở nụ cười nhạt, nhẹ nhàng mà gật đầu, sau đó nhìn về phía Đào y sư bên cạnh, mỉm cười nói:

- Đào y sư, các ông cho điểm đi!

Đào y sư cười gật đầu, liền nhìn về phía Lâm y sư cùng Dương y sư, nói:

- Dương y sư, ông cảm thấy thế nào?

- Phán đoán chính xác bệnh tình, đề nghị chữa trị chính xác!

Dương y sư nói chuyện dứt khoát lưu loát, lúc này khi nhìn Giang Nguyên ý cười cũng đậm hơn nhiều.

Còn Lâm y sư, lão sớm đã nhìn thấy Thiên y sư Lưu Mộc Dương kia khẽ gật đầu, trong lòng đã rồi thành một đồng bụi nhùi. Lão biết nếu mình cố ý cho điểm thấp, chỉ e sẽ khiến Thiên y sư Lưu Mộc Dương phát hiện ra điểm bất thường, sợ là Đào y sư kia cũng sẽ có ý kiến với mình.

Lão đành phải tìm cách mỉm cười, gật đầu nói:

- Tôi đồng ý với ý kiến của Dương y sư!

Đào y sư thấy cuối cùng Lâm y sư cũng đưa ra một đánh giá công bằng cũng hài lòng gật đầu, sau đó nhìn Thiên y sư Lưu Mộc Dương nói:

- Thiên y sư Lưu Mộc Dương, tổng cộng điểm của Lâm y sư và Dương y sư, cá nhân tôi cho rằng phán đoán và chữa trị của bác sĩ Giang Nguyên hoàn toàn chính xác, nên cho điểm A+!

- Được!

Giang Nguyên đi sau Lâm y sư, thấy khí thế của đồng chí già này dường như đã yếu đi bất liên cảm thấy tự đắc. Có điều trong lòng hắn vẫn nghi hoặc. Rốt cuộc mình đã đắc tội lão từ bao giờ? Cũng may lần này lão cho mình điểm A+ coi như cũng hơi xua đi buồn bực lúc ban đầu rồi.

Giang Nguyên nghĩ mãi không nghĩ ra thì chỉ đành lắc đầu, tạm thời bỏ qua chuyện này. Hắn không phải là người sợ chuyện, nhưng vô duyên vô cớ bị người ta gây khó dễ khiến trong lòng Giang Nguyên hơi bực bội.

Có điều cũng may, chỉ cần bản thân mình giỏi, vẫn còn có các y sư khác ở đây, lão già này có lẽ không dám làm gì quá đáng.

Tiếp theo đề thứ ba là bệnh nhân phụ khoa.

Đối với bệnh nhân thế này, Giang Nguyên chỉ có thể nói là không có gì để nói. Thực ra số bệnh nhân phụ khoa hắn từng khám không nhiều. Vì cho dù là lúc hắn ở nước ngoài hay ở phòng khám trong nước, thực sự không có quá nhiều bệnh nhân bệnh phụ khoa đến tìm hắn khám.

Duy chỉ có một điểm là năm đó khi ở Haiti, bác sĩ quá ít, nhân thủ không đủ dùng, có vài phụ nữ không tìm được bác sĩ phụ khoa bản địa nên chẳng còn cách nào khác mới tìm đến hắn.

Lúc này Giang Nguyên mới hiểu, vì sao trước kia khi mình kiểm tra cho bệnh nhân, có vài bác sĩ lại nhìn mình với ánh mắt quái dị. Có lẽ họ cũng đều nắm được tư liệu của mình, biết mình không nắm rõ phụ khoa lắm nên mới có vẻ mặt như vậy.

Đồng chí lão Lâm đứng bên lúc này tinh thần lại phấn chấn, ánh mắt chẳng có chút hảo ý nhìn Giang Nguyên. Nụ cười trộm vốn đã dập tắt kia của lão giờ lại nở ra.

Giang Nguyên thấy tinh thần không lùi bước này của đồng chí lão Lâm thì đành phải thở dài. Mặc dù mình ít khi giết heo, nhưng không có nghĩa là mình không giết được.

Phụ khoa thì sao chứ? Năm đó Tổ sư gia ngay cả đỡ đẻ cũng làm

rồi, hơn nữa đều là những ca nguy hiểm, cho nên dĩ nhiên cũng nắm rất rõ phụ khoa.

Sau khi cẩn thận kiểm tra một lượt, với bệnh phụ khoa nếu Giang Nguyên thật sự chỉ dựa vào tài năng của mình thì đúng là hơi gà mờ. Trình độ bệnh phụ khoa của mình còn chẳng bằng những bác sĩ chủ nhiệm phụ khoa bình thường, cách tiêu chuẩn của Thiên Y viện thật sự quá xa.

Chả trách sắc mặt của mấy vị y sư lại hơi cổ quái.

Căn cứ theo tình hình mình kiểm tra ra, Giang Nguyên xác định mình không thể nào dựa vào bản lĩnh của chính mình để tiến hành phán đoán được. Hắn đành hít sâu một hơi, khẽ nhắm mắt lại, sau đó gắn kết những thứ mình kiểm tra được trong đầu một lượt.

Rất nhanh, từ tình hình kiểm tra này, sau khi gắn kết lại trong đầu, sâu trong đầu, một đoạn hình ảnh và tin tức ủa ra.

Năm đó khi Tổ sư gia hành y đã từng khám cho một bệnh nhân như thế này. Giang Nguyên so sánh phân tích tình hình và biểu hiện bệnh trạng của bệnh nhân này một lượt, xác định không khác gì lắm, sau đó hắn lại dựa vào kiến thức và bản lĩnh của bản thân để so sánh, trong lòng bình tĩnh hơn.

Mặc dù Tổ sư gia năm đó chỉ dùng trung y, những thứ ông dùng cũng là tên bệnh và cách chữa trị trung y. Có điều giờ sau khi đối chiếu trung y với tây y thì chỉ có vài sai biệt nhỏ thôi.

Từ cái tên bệnh trung y để xác định tên bệnh bằng tây y không phải chuyện gì quá phức tạp. Giang Nguyên nhanh chóng đưa ra kết luận bệnh tình. Về mặt cũng nhanh chóng trở nên bình tĩnh.

Lâm y sư thấy Giang Nguyên lại mang vẻ mặt đáng ghê tởm kia xoay người lại thì liền cảm thấy tim mình đập rất mạnh. Buổi chiều lão đã đọc trong tư liệu, kinh nghiệm của thằng nhãi này về phụ khoa rất ít. Mà đầu tiên khi ở văn phòng, lúc mấy vị y sư tùy tiện bàn luận đều nhận định, thằng nhãi này phải đạt được điểm B trở lên trong bài khảo hạch phụ khoa, vậy thì chỉ cần đủ thực lực để hoàn thành tốt các đề khác thì vẫn có hy vọng qua được.

Nhưng Lâm y sư thấy thẳng thẳng này lại y như hai lần đầu thì tim lại chùng xuống. Chẳng lẽ thẳng thẳng này...

- Bệnh nhân này chủ yếu bị Lạc nội mạc tử cung và tắc đường dẫn trứng.

Giang Nguyên vừa dứt lời, Lâm y sư liền nhìn nhìn vị nữ y sư bên cạnh, thấy vị nữ y sư này khẽ gật đầu, trong lòng chấn động mạnh, thẳng thẳng này lại phán đoán đúng rồi.

Một khi chẩn đoán đã không có vấn đề gì, vậy thì phương diện chữa trị không phải vấn đề gì quá lớn.

Vì phương diện liên quan đến chữa trị có rất nhiều phương pháp chữa trị ngoại giới, thực ra đều là những thứ Thiên Y viện không thèm để mắt đến. Với mỗi căn bệnh Thiên Y viện luôn có những thủ đoạn, phương pháp chữa trị đặc biệt có hiệu quả khác với ngoại giới.

Theo tục lệ, người ngoài gia nhập Thiên Y viện đều được có quyền hạn nhất định, bắt đầu học tập củng cố lại trong các khoa của Thiên Y viện, với năng lực và tài năng của người mới gia nhập, thông thường đều có thể nắm bắt được những phương pháp trị liệu mới này, và hiểu về những phương thuốc đặc biệt của Thiên Y viện.

Cho nên, trong khảo hạch thăng thẳng lên Y sĩ tam phẩm này, phương diện chữa trị và dùng thuốc đều không được coi trọng lắm. Chỉ cần chẩn đoán và phương hướng chữa trị đại khái không sai, vậy thì sẽ không có vấn đề gì quá lớn.

Sau khi Giang Nguyên nói xong tất cả chẩn đoán và chữa trị, Thiên y sư Lưu Mộc Dương liền mỉm cười nhìn vị Y sư nhất phẩm bên cạnh, nói:

- Bạch Vi y sư, bà và Phong y sư cùng với Hồ Hà y sư cho điểm đi!

Bạch Vi y sư là một nữ y sư rất khoan thai, sau khi nghe Thiên y sư Lưu Mộc Dương nói vậy liền cười gật đầu, sau đó nhìn về phía Hồ Hà y sư và Dung y sư đằng sau, cười nói:

- Nào, mọi người phát biểu ý kiến của mình đi.

Hai vị y sư liếc mắt nhìn nhau, sau đó một vị nữ y sư liền cười nói:

- Bác sĩ Giang Nguyên trên cơ bản đã phán đoán chính xác bệnh tình, tuy chưa đủ chi tiết, nhưng cũng tương đối tốt.

- Bác sĩ Giang Nguyên ngoại trừ chẩn đoán thứ ba vẫn chưa xác định được, còn về những chẩn đoán chính thì không có vấn đề gì. Phương pháp chữa trị cũng không sai sót lắm.

Du Nhất Phong y sư vô cùng đi đúng trọng tâm, nói rõ tình trạng câu trả lời của Giang Nguyên. Còn về phương pháp chữa trị thì nói câu không có gì sai sót lắm rất thường dùng kia.

Các y sư của Thiên Y viện này thú vị thật đấy. Giang Nguyên vô cùng buồn bực. Phương pháp chữa trị này hẳn tốn công sức mới nghĩ ra biện pháp ổn thỏa như vậy, nhưng từ miệng vị Du Nhất Phong y sư này thì cũng chỉ là không sai sót gì lắm, điều này khiến hắn vô cùng bực bội.

Lâm y sư bên này vẫn luôn đồng tai lên, sau khi nghe hai vị y sư đánh giá xong, trong lòng lạnh căm. Theo như đánh giá này thì ít nhất hẳn cũng được B+. Còn nếu Bạch Vi mà rộng rãi một chút, vậy thì điểm A là không chạy thoát rồi.

Quả nhiên, vị Bạch Vi y sư mỉm cười xong, liền nói với Thiên y sư Lưu Mộc Dương:

- Thiên y sư Lưu Mộc Dương, căn cứ theo chấm điểm thống nhất của chúng tôi, quyết định cho bác sĩ Giang Nguyên một điểm A-.

Nghe thấy vậy, trong lòng Lâm y sư bực bội. Bà già Bạch Vi này đúng là nhìn thấy thanh niên đẹp trai nên cho điểm lung tung rồi. Chẩn đoán thứ ba không chẩn đoán được mà còn cho A-.

Đương nhiên, Lâm y sư chỉ làm bầm chứ không dám bày tỏ chút bất mãn nào. Bạch Vi ở Thiên Y viện là Y sư nhất phẩm chỉ thua các Thiên y. Lão chỉ là một Y sư nhị phẩm, trước mặt Bạch Vi thật sự chỉ là một y sư cấp dưới. Trong tình huống như thế này, y sư cấp dưới nếu dám chất vấn quyết định của y sư cấp trên, chắc chắn là tự tìm chết rồi.

Cho nên Lâm y sư chỉ đành đè nén suy nghĩ của mình chứ không

dám lên tiếng, cũng chẳng dám làm gì.

Thiên y sư Lưu Mộc Dương rất hài lòng với quyết định của Bạch Vi.

Trong đề thi thứ ba thứ tư tiếp theo, đều là bệnh nhân khoa nhi, một trong hai ca còn là bệnh nhân khoa nhi cộng thêm ngoại khoa. Giang Nguyên cũng không hề để ý đến vấn đề này, bệnh ngoại khoa khác với bệnh nội khoa ở chỗ, bệnh nội khoa chú trọng năng lực phân tích của anh, còn bệnh ngoại khoa lại khảo nghiệm năng lực kỹ thuật động thủ của anh.

Trong hai đề thi này, điểm của Giang Nguyên cũng không thấp, một A, một A-.

Giang Nguyên cũng chẳng biết rốt cuộc mình còn bao nhiêu đề thi nữa, nhưng buổi chiều đầu tiên nhanh chóng trôi qua, khảo hạch tiếp theo sẽ vào sáng mai.

Nhưng buổi sáng mai có bao nhiêu đề, Giang Nguyên cũng không biết, chỉ có thể an tâm chờ đợi. Có điều với tình hình hiện tại, một A+, một A, ba A-, có vẻ cũng tương đối. Nếu như tiêu chuẩn trung bình của Thiên Y viện là A vậy thì Giang Nguyên thật sự hơi rắc rối.

Có điều Giang Nguyên vẫn rất tự tin vào bản thân. Với năng lực của hắn cộng với những tinh hoa Tổ sư gia truyền lại cộng thêm năng lực thiên phú, nếu như còn không qua được ải, vậy thì Giang Nguyên cũng thật sự chẳng còn gì để nói.

Chương 433: Heo là dê

- Sao? Thành tích khảo hạch của thằng nhóc đó không tệ quá chứ?

Thiên y sư Từ Khải Liễu ngồi trước bàn, nhìn Thiên y sư Lưu Mộc Dương bên cạnh cười nói.

Ninh Hán Dân và Liêu Long Căn lúc này cũng đều buông đôi đũa trong tay mỉm cười nhìn Lưu Mộc Dương. Họ đều muốn biết tình hình khảo hạch của Giang Nguyên hôm nay như thế nào.

Đặc biệt là Liêu Long Căn, buổi chiều cuối cùng ông đã nghe chuyện thăng cháu nhà mình cưỡi với Giang Nguyên một Hồng Vân quả nên ông càng thêm hiếu kỳ về thành tích của Giang Nguyên.

Về tình hình của Giang Nguyên, tư liệu Thiên Y viện đã viết tương đối rõ. Bốn triệu này từ đâu mà có, Liêu Long Căn cũng tương đối rõ. Đầu tiên thì ông cũng không ôm hy vọng quá lớn chuyện Giang Nguyên có thể vượt qua khảo hạch thăng trực tiếp Y sư tam phẩm hay không. Nhưng khi ông biết Giang Nguyên đem toàn bộ tài sản của mình ra cưỡi với Liêu Dương một Hồng Vân Quả, Liêu Long Căn lại đột nhiên hiếu kỳ, lẽ nào Giang Nguyên lại tự tin vào bản thân đến thế?

Cho nên, khi Liêu Long Căn nghe Thiên y sư Từ Khả Liễu hỏi chuyện này cũng vô cùng tò mò. Một Hồng Vân Quả đối với y sư bình thường mà nói nó rất được coi trọng, nhưng đối với Thiên y sư cấp bậc như Liêu Long Căn thì lại chẳng đáng là gì. Giờ ông chỉ tò mò Giang Nguyên này rốt cuộc là tự tin hay là cuồng vọng.

Thiên y sư Lưu Mộc Dương thấy mọi người đều chú ý đến mình thì cũng mỉm cười, đặt đĩa xuống bưng ly nước hoa quả bên cạnh lên, sau khi nhẹ nhàng nhấp một ngụm, liền cười nói:

- Tương đối tốt.

- Tương đối tốt?

Thiên y sư Lưu Mộc Dương nói vậy, lúc này mấy Thiên y sư còn lại đều hơi sửng ra. Họ không ngờ sẽ nhận được đáp án này nên trong mắt càng thêm hiếu kỳ.

Thiên y sư Lưu Mộc Dương thấy vẻ tò mò của mọi người liền cười nói:

- Lần này hai đề khoa nội cậu ấy đều thi khá tốt. Hơn nữa hai bệnh nhân khoa nội sợ là người bên dưới đã cố ý làm khó, chọn ra hai bệnh nhân có bệnh tình tương đối phức tạp. Nhưng mà cậu ấy vẫn được một A+ và một điểm A-.

- Còn phụ khoa vốn mọi người tưởng cậu ấy chỉ có thể nhận được

điểm B, nhưng cũng đã lấy được một điểm A-, còn khoa nhi thì một A một A-. Tính ra, tổng thành tích cũng tương đối khá. Nếu mấy đề ngày mai không xảy ra vấn đề gì quá lớn, chắc tỷ lệ thăng nhĩ này có thể vượt qua khảo hạch thật sự không nhỏ.

Nghe Thiên y sư Lưu Mộc Dương nói vậy, trên mặt mấy vị Thiên y sư kia đều lộ tia kinh ngạc, đặc biệt là Thiên y sư Ninh Hán Dân kia, ông liền cười ha hả nhìn Thiên y sư Liêu Long Căn ngồi bên cạnh nói:

- Thế nào? Hồng Vân Quả của thằng cháu bảo bối kia của lão Liêu ông e là không giữ được rồi.

- Haha, không ngờ Giang Nguyên này thật sự không tệ. Nếu Hồng Vân Quả của Liêu Dương thật sự không giữ được thì cũng đáng đời nó.

Liêu Long Căn thật sự không hề để ý, cười ha hả nói.

- Liêu Dương nhà ông cựa với Giang Nguyên một Hồng Vân Quả?

Mấy vị Thiên y sư còn lại nghe thấy lời này sau khi liếc mắt nhìn nhau đều nở nụ cười.

Đối với họ mà nói, đây chỉ là trò đùa trẻ con chẳng đáng là gì, điều khiến họ ngạc nhiên là Giang Nguyên thật sự dám đánh cược.

- Haizz, gia môn bất hạnh, gia môn bất hạnh!

Liêu Long Căn thấy mọi người cười hì hì cũng chỉ đành thở dài than thở. Tính tình cháu mình ông hiểu rất rõ, luôn luôn kiêu ngạo, lúc này đụng phải đối thủ, xảy ra chuyện thế này cũng không có gì lạ.

Có điều xảy ra chuyện này cũng tốt, có thể mài bớt duệ khí của Liêu Dương, đối với tương lai của y sau này sẽ rất có lợi.

Nhưng lúc này trong nụ cười của Thiên y sư Chu Thế Dương lại có chút khác lạ. Liêu Long Căn không để ý chuyện này, nhưng Chu Thế Dương ông lại rất để ý. Trong năm Thiên y sư, trải nghiệm của ông ta ít nhất, cho nên cũng xếp cuối cùng.

Nhưng Chu Thế Dương coi trọng nhất là thể diện. Xếp hạng đứng cuối, nhưng trong lòng luôn ngẫm so sánh với mấy vị đứng trước. Giống như lần này, cháu ngoại Tôn Nghị của ông còn chưa đủ tư cách tham gia khảo hạch y sĩ thực tập bình thường. Nhưng ông đã dựa vào thể diện của mình, tìm vài lý do để cháu trai và Vương Mịch cùng tham gia trước kỳ thi khảo hạch này, để có thể cùng cấp bậc với Liêu Dương.

Như thế ông mới cảm thấy cháu mình không kém Liêu Dương, cũng được coi là những người đứng đầu trong thế hệ trẻ, người làm ông ngoại như ông cũng cảm thấy hãnh diện.

Nhưng giờ lại mọc ra một Giang Nguyên, còn nhỏ tuổi hơn cháu ngoại mình nhưng lại có thể leo lên được cấp bậc Y sĩ tam phẩm, điều này khiến ông cảm thấy rất thất bại.

Sau khi mọi người cười một trận thì cũng không chú ý đến chuyện này nữa.

Đêm này Giang Nguyên cũng ngủ rất ngon. Sau khi hần nghỉ ngơi thật tốt một đêm, ngày hôm sau lại được một vị y sĩ dẫn đi, tiếp tục tham gia khảo hạch lần thứ hai.

Có điều lần này sau khi hần tiến vào, nhìn thấy một đám y sư thì hơi sửng ra. Vì lần này đã hoàn toàn đổi người, vị Thiên y sư dẫn đầu không phải Thiên y sư Lưu Mộc Dương nữa mà là một vị có cái tên rất buồn cười, Thiên y sư Chu Thế Dương, ngoài ra còn có năm vị y sư hần hoàn toàn không quen.

- Ủ, được rồi, nếu Giang Nguyên đã tới, chúng ta bắt đầu thôi.

Thiên y sư Chu Thế Dương ra vẻ lãnh đạo, chậm rãi gật đầu, sau đó đứng dậy về mặt không thay đổi nói.

- Vâng!

Rõ ràng mấy vị y sư này đều rất rõ tính cách Thiên y sư Chu Thế Dương này, đều vội vàng lên tiếng, sau đó cung kính đi theo sau lưng Thiên y sư Chu Thế Dương đi ra ngoài.

Giang Nguyên cảm thấy hình như không ai thèm để ý đến mình liền sờ mũi, đột nhiên cảm thấy áp lực hôm nay rất lớn.

Giống như ngày hôm qua, Giang Nguyên ngoan ngoãn đi sau mấy vị kia, sau đó tiến vào trong một phòng bệnh.

Vừa vào phòng bệnh, Giang Nguyên liền nhận ra bệnh nhân khác với hôm qua. Tinh thần của bệnh nhân này tương đối tốt, sắc mặt cũng tốt.

Hơn nữa, sau khi đi vào, vị y sư bên cạnh nhanh chóng đưa cho Giang Nguyên một bệnh án.

- Á?!

Giang Nguyên hơi nghi hoặc nhận bệnh án. Hôm qua thì chẳng có tư liệu bệnh án gì, tất cả đều dựa vào kinh nghiệm khám bệnh của bản thân, sao giờ lại nhét cho mình một bệnh án?

Trong lúc Giang Nguyên đang nghi hoặc, y sĩ kia liền nói:

- Đây là tất cả tư liệu bệnh án của bệnh nhân này. Sau khi cậu đọc xong thì kiểm tra cho ông ấy một lượt, nửa tiếng sau cậu sẽ bắt đầu phẫu thuật cho ông ấy.

- Hả? Hả?!

Giang Nguyên nhìn bệnh nhân kia, rồi lại nhìn đám y sĩ sắc mặt lạnh tanh xung quanh, đột nhiên cảm thấy Thiên Y viện này quả nhiên rất khác thường.

Chương 434: Viêm ruột thừa lặn

“Thiên Y viện này quả nhiên là nơi thần bí khó lường.”

Sau khi Giang Nguyên đọc xong bệnh án, còn thấy cả chẩn đoán “Viêm ruột thừa cấp tính” trên đó, hắn liền thầm thở dài, thật sự cảm thấy áp lực bản thân quá lớn.

Một ca phẫu thuật ngoại khoa một bệnh viện huyện cũng có thể hoàn thành lại đột nhiên xuất hiện ở Thiên Y viện, hơn nữa còn xuất hiện trong cuộc khảo hạch thăng thăng lên Y sĩ tam phẩm, Giang Nguyên thật sự cảm thấy mình sắp điên rồi.

Hắn cảm thấy có chút khó tin hỏi vị y sĩ này:

- Bệnh nhân này không nhầm đấy chứ?

Vị y sĩ này vẻ mặt nghiêm túc liếc nhìn Giang Nguyên, không lên tiếng.

Nhìn ánh mắt của vị y sĩ này, Giang Nguyên biết mình nghĩ sai rồi.

Cho dù Thiên Y viện hay ở đâu, ít nhất bệnh án trong tay là thật, hơn nữa đã trực tiếp đưa đến tay mình rồi, còn nói rõ là bệnh nhân cần mình phẫu thuật, vậy sao có thể là bệnh án giả được?

Với sự chính quy và thanh cao của Thiên Y viện, chắc chắn sẽ không thể làm ra những chuyện vi phạm đến y đức. Cho nên, bệnh án này cũng chắc chắn không thể có bất kỳ nguy hại gì. Cho dù là để khảo hạch cũng sẽ không thể xảy ra.

Giang Nguyên im lặng bước lên phía trước, kiểm tra cho bệnh nhân. Tuy hắn không tin bệnh án này là giả, nhưng mỗi một bác sĩ có tâm trước khi làm phẫu thuật đều phải kiểm tra toàn diện, để tránh xảy ra bất kỳ sai sót gì.

Giang Nguyên vừa kiểm tra, trong lòng vừa nhanh chóng xoay chuyển. Hắn muốn biết vì sao Thiên Y viện đột nhiên đẩy cho mình một bệnh nhân đơn giản như vậy, rốt cuộc là có ý gì? Hơn nữa một chứng viêm ruột thừa đơn giản vì sao lại xuất hiện ở Thiên Y viện.

Giang Nguyên chỉ tốn vài phút đã có thể khẳng định tình hình của bệnh nhân không khác gì với bệnh án, 100% là một bệnh nhân đơn giản cần phẫu thuật để giải quyết.

Thấy vậy Giang Nguyên xoay người lại, Thiên y sư Chu Thế Dương chậm rãi gật đầu, sau đó nói:

- Kiểm tra xong hết rồi thì chuẩn bị sẵn sàng, mười lăm phút sau tiến hành phẫu thuật.

Giang Nguyên nghe thấy Thiên y sư Chu Thế Dương nói vậy liền cười khan hai tiếng, cuối cùng không kiềm được hỏi:

- Thiên y sư Chu Thế Dương, xin hỏi thật sự muốn tôi làm một ca phẫu thuật viêm ruột thừa sao?

Thiên y sư Chu Thế Dương lãnh đạm liếc mắt nhìn Giang Nguyên một cái, sau đó gật đầu nói:

- Cậu hãy cố gắng dùng hết sức mình đã thực hiện tốt ca phẫu thuật này.

- Ừ, được!

Giang Nguyên thấy vẻ không mặn không nhạt của Thiên y sư Chu Thế Dương thì bức bối gật đầu. Nói vậy không phải đang nói nhảm sao, chẳng lẽ mình dám không làm à?

Lúc vào phòng mổ, Giang Nguyên lại một lần nữa chấn động.

Thiên Y viện không hổ là Thiên Y viện, chỉ thực hiện một ca phẫu thuật nhỏ cũng phải vào khu cách ly, đứng trong phòng khử trùng, đeo một mũ thở trong suốt, trước sau trái phải đều phun chất khử trùng.

Sau khi Giang Nguyên bước vào phòng mổ, Giang Nguyên mới phát hiện bên trong đã có ba người, một người có vẻ là trở thủ, một người phụ trách công cụ, một người lưu động.

“Thế này hơi đơn giản quá đi nhỉ?” Giang Nguyên nhìn ba người đang đứng đó, ngay cả một người gây mê cũng không có, xem ra e là người phụ trách lưu động sẽ kiêm luôn mảng gây mê.

Số lần Giang Nguyên làm phẫu thuật không ít, nhưng ở các bệnh viện trong nước thật sự không xảy ra tình trạng ít người như vậy, trừ phi là ở dưới đáy biển năm đó, thực sự mới xảy ra tình trạng trong một phòng mổ chỉ có ba bốn người.

Đối với những ca mổ như thế này, dĩ nhiên Giang Nguyên cũng không để ý. Giang Nguyên nhìn xung quanh không thấy có camera giám sát, có điều Giang Nguyên cũng không thấy lạ lẫm. Hắn chậm rãi bước lên trước, thoáng ngẩng đầu nhìn đèn mổ vô cùng tinh xảo trên đỉnh đầu, quả nhiên không ngoài dự liệu, bên trên có mấy camera, sau đó hắn liền cười cười.

- Có thể bắt đầu rồi chứ?

Giang Nguyên bước đến trước giường mổ, đeo kính bảo hộ lên mắt, nhìn trở thủ đối diện. Vị trở thủ này trông rất trẻ, hơn nữa còn là một bác sĩ nữ.

- Bệnh nhân đã vào trạng thái hôn mê, có thể bắt đầu phẫu thuật.

Giọng trở thủ như oanh vàng vang lên, đôi mắt trong suốt của cô nhìn Giang Nguyên, trong mắt mang theo tia hiếu kỳ đánh giá Giang Nguyên.

Giang Nguyên đã quen với ánh mắt như vậy. Hai ngày nay hắn ở trong Thiên Y viện, chẳng mấy ai gặp hắn mà có thể coi hắn như không khí, ai nấy cũng nhìn chăm chăm hắn, ánh mắt vô cùng quái dị.

Giang Nguyên khẽ nhún vai nhìn trở thủ đối diện, sau đó lại nhìn người phụ trách máy móc, mỉm cười:

- Vậy chúng ta bắt đầu chứ?

Nụ cười mỉm của Giang Nguyên trong mắt trở thủ và người phụ trách lưu động có chút quái dị. Thằng nhãi này thật sự đến để tham gia khảo hạch sao? Chưa thấy ai khảo hạch mà còn cười. Kiêu ngạo đến thế à? Hắn thật sự cho rằng bàn mổ của Thiên Y viện đơn giản vậy sao? Tuy chỉ là một ca mổ viêm ruột thừa đơn giản, nhưng phải thể hiện năng lực và kỹ thuật thực sự của cá nhân, nếu chỉ có trình độ mổ như những bác sĩ ngoại khoa bình thường, vậy thì đừng đến đây cho xấu mặt.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, đều thấy vẻ quái dị trong mắt đối phương, có điều hai người đều không lên tiếng, ánh mắt đều nhìn về phía Giang Nguyên, chờ Giang Nguyên bắt đầu.

Giang Nguyên nhìn phần bụng đã được đắp khăn, khử trùng xong, chậm rãi gạt đầu đưa tay qua.

Trở thủ đối diện không hổ là người làm trở thủ, phản ứng rất nhanh, cô lập tức đưa một con dao mổ qua. Giang Nguyên nắm chặt đuôi dao, nhanh chóng cắt một đường ở bụng dưới bên phải của bệnh nhân. Có điều cùng với lúc hắn rạch dao xuống, cảm giác

nhảy cảm nói cho hẳn biết, tay của mình đã bị một cổ khí cơ không tên khóa chặt, mà luồng khí cơ này đến từ phía đối diện. Với năng lực cảm nhận của Giang Nguyên, dĩ nhiên Giang Nguyên không cần nhìn cũng biết, nữ trợ thủ đối diện lúc này đang nhìn chằm chằm động tác của hắn. Giang Nguyên khẽ mỉm cười. Thiên Y viện rốt cuộc vẫn là Thiên Y viện, thật sự quá cẩn trọng, để một cao thủ như vậy làm trợ lý cho mình. Xem ra chỉ cần mình sắp có chút sơ xuất nào, vị trợ thủ này của mình sẽ lập tức ra tay, ngăn chặn động tác của mình.

“Chỉ một ca phẫu thuật nhỏ như thế này mà còn xảy ra sai sót thì mình có còn cần phải lăn lộn nghề này nữa không?” Giang Nguyên im lặng cười khỏ, động tác đột nhiên nhanh chóng hơn.

- Soạt soạt soạt!

Dao mổ trong tay dùng tốc độ nhanh đến mức gần như mắt thường không thể nhìn thấy được trực tiếp phanh lớp da và mở ra, trợ thủ đối diện sững sờ nhìn dao của Giang Nguyên và thấy hắn mở phần bụng ra. Sau khi cô sững sờ mất nửa giây mới hồi thần, vội vàng đưa tay sang y tá dụng cụ bên cạnh.

Y tá dụng cụ đã chuẩn bị trước những cô vẫn sững sờ. Cô đã quen với tốc độ cao của các bác sĩ trong Thiên Y viện. Tuy tốc độ của bác sĩ trước mặt thật sự hơi nhanh quá, nhưng có động tác hơi chậm lại của trợ thủ, cho nên cô đưa hai cái móc kéo nhỏ vào tay trợ thủ rất kịp lúc.

Cô cầm được móc kéo nhỏ liền lập tức kéo phần da đã được rạch ở hai bên ra. Trong mắt cô lúc này hơi có chút bức bối, từ đó có thể thấy cô rất dễ ý đến chút sai sót ban nãy của mình.

Tay Giang Nguyên không dừng lại, nếu đã là ca mổ bình thường thế này, hơn nữa lại vừa khéo là phần mà hẳn tinh thông nhất, dĩ nhiên hẳn phải phát huy. Những ca mổ bình thường thế này, chuyện thành công hay không đã không cần phải nghi ngờ nữa. Giờ điều cần thiết là phải thể hiện cho họ thấy thủ pháp của anh có nhuần nhuyễn hay không, động tác có chuẩn xác hay không, đương nhiên tốc độ hoàn thành ca mổ cũng có nhân tố nhất định.

Mức độ thủ pháp nhuần nhuyễn của Giang Nguyên dĩ nhiên là

không có vấn đề, còn sự chính xác của động tác, cái này cũng chẳng có gì phải suy nghĩ. Giờ việc hẳn phải làm, đương nhiên chỉ có tốc độ.

Vậy Giang Nguyên có cần phải lo về tốc độ không? Đương nhiên không cần.

Mũi nhọn đầu dao của Giang Nguyên nhẹ nhàng đẩy phần mô màu vàng nhạt trong khoang bụng ra, đôi mắt của trợ thủ bên cạnh cũng mở to. Lúc này cô không còn dám lơ là nữa, nếu như thật sự xảy ra chút sai sót, lần này cô sẽ mất sạch mặt mũi.

Có điều, lần này cô không quá căng thẳng, từ tình huống ban nãy có thể thấy Giang Nguyên này không hề non tay, chắc cũng chẳng xảy ra vấn đề gì. Có điều tốc độ của thẳng nhai này quá nhanh, khiến cho cô hơi cảm thấy không thể khống chế.

Cô là đệ nhất cao thủ trong giới trẻ của Thiên Y viện, cảm giác này khiến cô cảm thấy rất không ổn. Nhưng hiện tại cô cũng không còn cách nào khác, trước khi đối phương xảy ra vấn đề, cô chỉ là một trợ thủ, một người giám sát, cô không thể thực hiện biện pháp dự phòng nào khác. Nhưng nếu như thật sự xảy ra vấn đề, người giám sát là cô cũng khá đau đầu.

Giang Nguyên chẳng tâm trạng đâu mà nghĩ quá nhiều về trợ thủ này, dao trong tay, hẳn nhẹ nhàng đẩy vài cái để lộ ra những nội tạng bên trong khoang bụng.

Đương nhiên, lỗ rạch nhỏ không thể nhìn thấy quá nhiều thứ bên trong. Có điều với thị lực của Giang Nguyên dĩ nhiên là vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng, hẳn duỗi hai ngón tay vào nhẹ nhàng sờ bên trong.

Nữ trợ thủ bên cạnh thấy hai ngón tay thon dài của Giang Nguyên cắm vào trong cũng thở phào nhẹ nhõm, xem ra cũng không tệ.

Có điều, khi đôi mày thanh tú của cô chậm rãi giãn ra thì hai hàng lông mày của Giang Nguyên lại khẽ nhíu lại.

- Ồ?

Đúng lúc nữ trợ thủ đang kinh ngạc, Giang Nguyên đột nhiên đưa

tay ra.

- Hả?

Lúc này nữ trợ thủ thấy Giang Nguyên đưa tay ra thì hơi ngẩn người. Cô nhìn nhìn Giang Nguyên lại nhìn nhìn tay Giang Nguyên, thật sự không biết nên lấy thứ gì cho Giang Nguyên.

- Dao.

Lúc này Giang Nguyên đang dồn sự chú ý vào ngón tay ở bàn tay trái của mình. Lúc này ngón tay của hắn đang lục lọi trong bụng bệnh nhân để tìm chỗ ruột thừa nhỏ kia. Tay phải đưa ra một lúc mới phát hiện tay của mình vẫn trống không, lúc này hắn mới hồi thần lại, chắc vị trợ thủ này của mình vẫn chưa biết mình cần gì, hắn đành bất đắc dĩ lãnh đạm nói.

Nữ trợ thủ nghe thấy ngữ khí bất đắc dĩ của Giang Nguyên thì gương mặt lộ ra ngoài khẩu trang hơi đỏ lên, trong mắt hơi tức giận.

Cuối cùng cô nén không được oán hận cầm dao mổ nhét vào trong tay Giang Nguyên.

Cô biết rõ trong cuộc khảo hạch thăng cấp thăng lên Y sĩ tam phẩm này có các vị Thiên y sử, Y sử nhất và nhị phẩm đang nhìn, nhất cử nhất động của mình đều sẽ lọt vào mắt họ, chỉ cần có xảy ra bất kỳ sơ suất nào họ đều sẽ nhìn rất rõ ràng.

- Hả?

Lúc này Giang Nguyên cũng cảm nhận được sự bất mãn của nữ trợ thủ, không khỏi cười khan một tiếng, nói:

- Ruột thừa lặn.

- Ruột thừa lặn?

Lúc này nữ trợ thủ cũng sửng sốt, sau đó mới hiểu ra nguyên nhân vì sao nãy giờ ngón tay của Giang Nguyên luôn động đậy trong bụng bệnh nhân.

Ruột thừa lặn là chuyện rất phức tạp, vì ruột thừa thông thường đều ở đoạn cuối của kết tràng, sau đó lộ ra trong khoang bụng. Thông thường viêm ruột thừa như vậy, trực tiếp đưa hai ngón tay vào móc nó, sau đó kéo ra dùng chỉ may thắt lại rồi cắt một dao.

Sau đó lại dùng kim chỉ may lại, thế là OK.

Nhưng ruột thừa lặn, chứng tỏ ruột thừa ẩn ở một vị trí nào đó, thậm chí là ở sau một màng bụng nào đó. Với tầm nhìn thế này muốn tìm được nó cực kỳ khó. Cho nên Giang Nguyên đưa tay ra cần dao, phải mở rộng vết mổ, chỉ đưa hai ngón tay vào không thể đủ được.

Nghe thấy ruột thừa ở bên trái, trên mặt nữ trợ thủ không còn tức giận nữa. Cô cũng rõ, lần này Giang Nguyên gặp rắc rối rồi.

Giang Nguyên nhận dao mổ nữ trợ thủ đưa sang, vừa mở rộng miệng vết mổ, vừa âm thầm cười khổ. Quả nhiên khảo hạch thẳng cấp thẳng lên Y sĩ tam phẩm không phải chuyện đơn giản. Ca mổ viêm ruột thừa bình thường và viêm ruột thừa lặn là hai chuyện hoàn toàn khác nhau. Hơn nữa không biết trước tình hình thì càng khác nữa.

Có điều, Giang Nguyên cũng không lo lắng chuyện ruột thừa lặn. Chuyện như vậy tuy hẳn không thấy nhiều, nhưng cũng đã gặp phải ba bốn lần. So với những bác sĩ mổ ngoại khoa bình thường hẳn vẫn có kinh nghiệm hơn.

Cho nên sau khi hẳn mở rộng vết mổ, hai ngón tay xâm nhập sâu hơn, sau đó ngón tay nhanh chóng tìm đến đường kết tràng của bệnh nhân.

Người khác có lẽ đôi lúc sẽ không chú ý đến những thứ này, nhưng Giang Nguyên biết rất rõ, cho dù ruột thừa nằm ở vị trí nào, nhưng nơi bắt đầu của nó đều nằm ở đuôi của kết tràng.

Chỉ cần thăm dò được vị trí của phần đuôi kết tràng, vậy thì việc tìm ra vị trí ruột thừa rất đơn giản.

Cho nên sau khi ngón tay của hẳn xâm nhập vào sâu hơn liền lập tức thuận theo kết tràng lần xuống dưới, hẳn nhanh chóng tìm ra

được ruột thừa sưng phồng lên đằng sau một lớp màng mỏng.

Giang Nguyên cảm thấy ngón tay đã chạm được ruột thừa sưng phồng trên mặt liền nở nụ cười nhạt, sau đó hai ngón tay nhẹ nhàng móc lên, móc đoạn ruột thừa ẩn nấp rất kín ra.

Sau khi móc ra, Giang Nguyên lại đưa tay vào lần nữa.

Nữ trợ thủ thấy Giang Nguyên tìm ra ruột thừa lặn kia nhanh chóng như vậy thì trong mắt cô hơi sửng sốt. Nhưng dù sao cô cũng đã chuẩn bị rất tốt nên sau đó rất nhanh chóng đưa kim qua.

Giang Nguyên cầm kim, nhanh chóng may vài mũi ở chỗ kết tràng và ruột thừa, sau đó lại nở nụ cười mỉm, nhận kéo nữ trợ thủ đưa sang.

“Xoẹt” đoạn ruột thừa sưng phù kia rơi xuống.

Giang Nguyên dùng kim chỉ may kết tràng lại, sau khi Giang Nguyên nhanh chóng thắt nút và cắt chỉ xong, phần quan trọng nhất của ca mổ đã nhanh chóng hoàn thành.

Trong một phòng giám sát cách đó hơn mười mét, Thiên y sư Chu Thế Dương nhìn màn hình giám sát, trong mắt khẽ lóe lên một tia khó tin. Ông hơi nhíu mày, trầm giọng nói:

- Trương Lăng Dương, anh xác định đây là một bệnh nhân ruột thừa lặn?

Chương 435: Vượt qua thuận lợi

- Đúng vậy, chúng tôi rất chắc chắn, đây 100% là một ca ruột thừa lặn.

Một vị Y sư nhất phẩm đứng sau lưng Thiên y sư Chu Thế Dương hiểu rất rõ vì sao Thiên y sư Chu Thế Dương lại hỏi như vậy, ông vội vàng cẩn thận đáp:

- Đây là nhận định chung của ba y sư chúng tôi!

Lông mày của Thiên y sư Chu Thế Dương lại nhẹ nhàng cau lại lần nữa, trong mắt lóe lên tia dị thường. Ông trầm mặc một lúc, sau đó nói:

- Ruột thừa lặn mà tay chân thẳng nhãi này còn nhanh như vậy đúng là quá to gan.

Nghe thấy vậy, mấy vị y sư phía sau nhìn nhau, sau đó đều ý thức được gì đó trong mắt đối phương. Động tác của Giang Nguyên không thể gọi là không nhanh, hẳn hoàn thành cả ca mổ mà chỉ tốn chưa đến mười phút. Nhìn Giang Nguyên kéo chỉ, nhẹ nhàng mà nhanh chóng cắt chỉ may, sau đó để lộ ra một đường may ngay ngắn và đều đặn, đôi mắt như nước thu trong suốt của nữ trợ thủ đối diện tràn đầy vẻ kinh ngạc.

Cô chưa từng gặp bác sĩ nào có động tác nhanh như vậy, hơn nữa còn xử lý miệng vết mổ tốt đến thế, cộng thêm tốc độ hẳn tìm ra được ruột thừa lặn, lúc này nữ trợ thủ không kìm được giương mắt lên nhìn chăm chú đôi mắt bình tĩnh kia. Giờ cô mới xác nhận được vì sao thẳng nhãi này lại dám tham gia khảo hạch thăng cấp thẳng lên Y sĩ tam phẩm. Năng lực và tốc độ khủng bố thế này, nếu như chỉ bàn về khoa ngoại thì thực sự quá đủ tư cách.

Đương nhiên, những điều này cô chỉ nghĩ trong lòng. Tuy cô có gốc gác không bình thường, hơn nữa còn thuộc hàng cao thủ đệ nhất trong giới trẻ, nhưng cũng chỉ là Y sĩ tam phẩm, những chuyện như thế này cô quả không nổi.

- Tốt lắm, đề thi của bác sĩ Giang đã khảo hạch xong, anh có thể đi rồi, chúc mừng anh có thể vượt qua thuận lợi.

Nữ trợ thủ đợi sau khi Giang Nguyên đã khử trùng xong, dán băng lên liền khẽ gật đầu, sau đó nói với Giang Nguyên.

- Cảm ơn.

Giang Nguyên cười gật đầu, sau đó cười đi ra khỏi phòng mổ.

Nữ trợ thủ nhìn bóng dáng cao ngất kia rời đi trong mắt lóe lên ý cười nhàn nhạt, thấp giọng nói:

- Giang Nguyên, rất mong anh gia nhập Thiên Y viện!

Lúc này trong phòng giám sát, Thiên y sư Chu Thế Dương quay đầu nhìn y sư Trương Lăng Dương đằng sau, lãnh đạm nói:

- Được rồi, phẫu thuật xong rồi, mọi người chấm điểm đi!

Trương Lăng Dương y sư cười gật đầu nhìn về phía hai vị y sư phía sau nói:

- Trương y sư, Triệu y sư, hai ông nói đi!

Hai vị y sư này đã chuẩn bị sẵn, nghe Trương Lăng Dương y sư nói vậy liền nhìn nhau một cái. Một trong hai người hơi do dự nói:

- Ca mổ khá thuận lợi, nhưng động tác của bác sĩ Giang Nguyên quá vội vàng, phẫu thuật có sai sót gì khác hay không phải chờ tình hình hồi phục mới có thể xác định được.

Một vị y sư khác cùng với Trương Lăng Dương lúc này như tùy ý liếc nhìn biểu cảm của Thiên y sư Chu Thế Dương.

Sau khi thấy Thiên y sư Chu Thế Dương lộ vẻ hài lòng, trong lòng âm thầm thở phào nhẹ nhõm, xác định được suy nghĩ nào đó của vị Thiên y sư Chu Thế Dương này.

Đợi đến khi một y sư khác chấm điểm thì ông ta đã lớn gan hơn nhiều:

- Ca phẫu thuật khá thuận lợi, nhưng trình độ của bác sĩ Giang Nguyên này chúng tôi không rõ lắm. Nhưng động tác của cậu ta thực sự quá vội vàng, trong lúc cắt ruột thừa và may lại có sai sót gì không không thể nắm chắc được, chỉ có thể đợi khi bệnh nhân hồi phục mới có thể khẳng định trăm phần trăm.

Mấy vị y sư khác nghe hai vị y sư này chấm điểm liền âm thầm cười khở. Đối với những tình huống như thế này họ hiểu rất rõ. Tuy không thể nói nhận xét của hai vị y sư này có vấn đề nhưng nhận xét như thế rõ ràng hơi sai lệch. Về ngoại khoa mọi người ai cũng hiểu Giang Nguyên đã thể hiện được năng lực mạnh mẽ của mình trong ca phẫu thuật này.

Nếu như nhận xét bình thường, không có gì ngoài ý muốn xảy ra thì có thể cho A+. Nhưng giờ hai vị y sư này lại nói như vậy, cộng

thêm Trương Lăng Dương chắc chắn có thể cho A- đã không tệ rồi.

Có điều mọi người cũng hiểu, nguyên nhân gây ra tình trạng này là vì hình như Thiên y sư Chu Thế Dương không thích bác sĩ Giang Nguyên này.

Quả nhiên, Trương Lăng Dương nghe hai vị y sư này nhận xét xong, cũng cười gật đầu nói:

- Căn cứ theo ý kiến nhận xét của hai vị y sư, tôi cảm thấy nên cho A-!

Sau khi nói xong, Trương Lăng Dương liền cẩn thận nhìn về phía Thiên y sư Chu Thế Dương, thấy Thiên y sư Chu Thế Dương chậm rãi gật đầu mới âm thầm thở phào nhẹ nhõm, xem ra mình đã không lĩnh hội sai suy nghĩ của Thiên y sư Chu Thế Dương.

Mọi người thấy Thiên y sư Chu Thế Dương quả nhiên chấp nhận số điểm này, trong lòng mọi người đều âm thầm cười khổ, nhưng không ai dám nói gì.

Giang Nguyên không hề biết gì về những chuyện này, khi hần bước ra thì thấy vị y sĩ luôn đi cùng với mình đang đợi bên ngoài, sau đó anh ta lại dẫn hần đến một nơi khác.

Khi Giang Nguyên đến một phòng bệnh khác thì chỉ thấy mấy vị y sư đã ở bên trong. Có điều lần này Giang Nguyên phát hiện họ không chấm điểm trước mặt mình nữa mà trực tiếp đưa mình đi khám bệnh nhân mới.

Giang Nguyên cũng không quá bất ngờ về điều này. Dù sao các y sư này cũng đã giám sát cả quá trình ca mổ nên đã chấm điểm trước cũng không có gì kỳ lạ. Có điều Giang Nguyên đột nhiên cảm nhận thấy ánh mắt các vị y sư nhìn mình hình như hơi khác thường.

Trong lòng Giang Nguyên hơi bức bối nhưng lại ngại hỏi, chỉ có thể bất đắc dĩ tiếp tục khảo hạch.

Hai đề thi tiếp theo, Thiên y sư Chu Thế Dương hơi bức bối vì biểu hiện của Giang Nguyên thực sự quá tốt.

Những đề khảo hạch này biểu hiện của Giang Nguyên tương đối tốt, đặc biệt là hai đề cuối, một đề khảo hạch bệnh nhân khoa chấn thương cộng thêm một bệnh nhân khoa chấn thương kèm với khoa ngoại, động tác của Giang Nguyên rất lưu loát, hơn nữa cho dù là hiệu quả phẫu thuật hay khôi phục lại vị trí cũ đều rất tốt, xử lý hai bệnh nhân vô cùng gọn gàng. Điều này làm cho mấy vị y sư chịu trách nhiệm chấm điểm dù có muốn bới lông tìm vết cũng không được.

Nếu đã không thể tìm ra sai sót, vậy thì chuyện chèn ép điểm không ai có thể làm được, cho dù là Thiên y sư Chu Thế Dương cũng không thể.

Cho nên, thành tích cuối cùng của Giang Nguyên cũng tương đối tốt, một A+, một A-, hai A.

Thiên y sư Chu Thế Dương nhìn thấy kết quả cuối cùng dù trên mặt vẫn như bình thường nhưng trong mắt lại dần tối tăm.

Có điều mấy y sư phụ trách chấm điểm lại thở phào nhẹ nhõm, ít nhất bác sĩ Giang Nguyên này quả nhiên thật sự có tài. Tuy hẳn không được Thiên y sư Chu Thế Dương thích, nhưng dựa vào thực lực của mình vẫn nhận được điểm số như vậy. Điều này khiến mấy vị y sư cũng an lòng hơn.

Bữa trưa, các vị Thiên y sư vì chuyện kết quả khảo hạch của Giang Nguyên mà lại ngồi cùng nhau.

- Không tệ, không tệ. Tất cả đều là điểm A. Xem ra cuối cùng Thiên Y viện chúng ta lại có một thành viên mới đến từ bên ngoài rồi.

Sau khi Thiên y sư Từ Khả Liễn nhìn sơ bản báo cáo Thiên y sư Chu Thế Dương đưa đến, khuôn mặt vui mừng, gật đầu nói:

- Đến đây, đến đây, mọi người xem đi. Y sĩ Giang Nguyên này của chúng ta quả nhiên khá tốt.

Lúc này mấy vị y sư đều lần lượt xem bản báo cáo, xem xong ai nấy đều liên tục gật đầu. Khảo hạch này khó khăn như thế nào, bọn họ đều rõ. Đầu tiên họ cho rằng cùng lắm Giang Nguyên chỉ nắm chắc 30% có thể vượt qua, nhưng không ngờ đối phương lại

có thể vượt qua như thế này.

Điều này khiến mấy vị Thiên y sư vừa kinh ngạc lại hơi vui mừng. Đối với họ mà nói, cho dù thế nào, Thiên Y viện có thêm một thanh niên thực lực mạnh mẽ như vậy cũng cực kỳ có lợi cho Thiên Y viện.

Thanh niên đại diện cho tương lai của Thiên Y viện, hơn nữa trong số thanh niên của Thiên Y viện hiện tại, năng lực của mấy người đứng đầu căn bản không chênh lệch nhau bao nhiêu, giờ đột nhiên lại xuất hiện một nhân tài tuyệt đỉnh như vậy, đây có lẽ sẽ là chất xúc tác cho vài thanh niên trong viện.

“Hiệu ứng cá da trơn” nổi tiếng ở đâu cũng hữu hiệu.

Thiên y sư Từ Khải Liễu thấy trên mặt các vị đồng liêu đều nở nụ cười mỉm bèn mỉm cười, bưng ly lên, cười nói:

- Nào, vì người kia có người nổi nghiệp, chúng ta cạn một ly!

- Được, cạn một ly!

Mọi người đều nâng ly, mỉm cười cùng một cái. Chỉ có Thiên y sư Chu Thế Dương trên mặt mỉm cười nhưng trong lòng cảm tức, lại chẳng cách nào có thể phát tiết được.

- Giang Nguyên, thế nào rồi?

Vương Mịch hơi căng thẳng hỏi Giang Nguyên đang chăm chú ăn đồ ăn.

Lúc này Tôn Nghị ngồi bên cũng đồng tai lên, nhìn chằm chằm Giang Nguyên, muốn nghe xem rốt cuộc thành tích của Giang Nguyên như thế nào. Tuy gã kiên quyết không tin Giang Nguyên có thể vượt qua cuộc khảo hạch này, nhưng gã vẫn hơi căng thẳng. Tội gã rất mong Liêu Dương thua một Hồng Vân Quả, nhưng nếu Giang Nguyên thật sự vượt qua, vậy thì trong lòng gã vẫn sẽ hơi chưa chắc. Gã luôn muốn được đập Giang Nguyên dưới chân, cho nên gã bằng lòng để Liêu Dương không thua một Hồng Vân Quả, cũng muốn nhìn thấy Giang Nguyên không vượt qua được khảo hạch này.

Giang Nguyên không nhanh không chậm, sau khi hắt bỏ một gắp đồ ăn vào miệng, chậm rãi nhai, sau đó mới cười cười nói:

- Có lẽ vấn đề không lớn đâu.

- Vấn đề không lớn? Thật sao?

Vương Mịch hưng phấn nhìn Giang Nguyên, sợ Giang Nguyên chỉ đang cố gỡ thể diện.

- Thật hay giả? Lễ nào trong khảo hạch này anh được A trở lên?

Lúc này Tôn Nghị ngồi bên khế lạnh lòng, nhưng gã vẫn không kìm được lắc đầu hừ giọng nói.

- Có lẽ không sao.

Giang Nguyên cười nhìn mắt Vương Mịch, lại nhìn Tôn Nghị vẻ mặt không tin bên cạnh, gật đầu, sau đó có chút cau mày nói:

- Trừ một đề tôi không biết điểm, những đề khác đều từ A- trở lên, còn có 2 A + ...

- Hả? Thật sao? Vậy anh qua rồi, chắc chắn qua rồi. Chỉ cần đề kia anh không bị B trở xuống thì chắc chắn qua rồi!

Lúc này cuối cùng Vương Mịch đã hưng phấn kêu lên.

Còn Tôn Nghị bên cạnh lúc này sắc mặt tối sầm xuống, nhìn Giang Nguyên giống như muốn tìm ra dấu vết nói dối nào đó trên khuôn mặt Giang Nguyên.

Chương 436: Nghi thức nhận chức long trọng

Người mấy bàn bên cạnh vốn luôn chú ý đến bàn bên Giang Nguyên, lúc này họ nghe thấy Vương Mịch hưng phấn kêu lên liền đồng loạt liếc mắt nhìn nhau, sau khi xác định đối phương cũng nghe thấy từ “qua rồi”, sắc mặt liền khế biến. Giang Nguyên này thật sự qua rồi? Vậy có phải bảng xếp hạng của thể hệ này ở

Thiên Y viện có phải sẽ có thay đổi lớn không?

Sau khi mấy người nhìn nhau, một trong số đó liền rút di động ra, bấm một dãy số, một người khác đưa tay cản lại, nói:

- Đừng vội, Hội đồng viện vẫn chưa thông báo, cũng chưa thể xác định được, đợi có tin tức chính xác hẵng báo cho anh Dương.

- Ừm, cũng đúng, lỡ báo tin tức không chính xác thì sao.

Sau khi người này hơi sửng ra liền gạt đầu đồng ý.

Có điều mặc dù hai người không báo tin, nhưng Liêu Dương vẫn rất nhanh chóng biết được tin này, vì những người khác cũng đã gọi điện báo cho y.

- Sao có thể như vậy? Hắn có thể vượt qua? Khảo hạch thăng cấp Y sĩ tam phẩm cho dù là một Y sĩ tam phẩm thường thường chưa chắc đã có thể vượt qua được, sao hắn có thể vượt qua?

Lúc này sắc mặt Liêu Dương xanh mét, y hét lớn trong điện thoại:

- Đợi Hội đồng viện có thông báo chính thức hẵng gọi cho tôi.

Sau khi dứt lời, Liêu Dương tắt ngay điện thoại, sau khi đứng lên hít sâu liên tục hai hơi, y mới dần dần đè nén cơn giận trong lòng xuống.

Sau khi y đi lòng vòng tại chỗ hai vòng, y lại móc Hồng Vân Quả trong túi ra nhìn, trong mắt đầy vẻ không nỡ. Thực ra Liêu Dương nghĩ rất rõ, có người đã nghe Giang Nguyên chính miệng nói vậy thì có lẽ là cũng không khác gì mấy đâu.

E là Hồng Vân Quả trong tay mình không giữ nổi nữa rồi.

Nhưng Liêu Dương hiểu rất rõ, thực ra mình căng thẳng không phải vì Hồng Vân Quả này. Hồng Vân Quả này mỗi năm mình có đến mấy quả, mất đi một quả cũng chẳng có gì to tát. Điều khiến mình căng thẳng là thằng nhãi Giang Nguyên kia đã vượt qua mình, hơn nữa còn thăng cấp lên Y sĩ tam phẩm trước mình mấy năm. Danh xưng người đứng đầu trong số những thanh niên ba mươi tuổi trở xuống giờ hoàn toàn đã bị Giang Nguyên cướp mất

rồi.

Nghĩ tới đây, Liêu Dương hung hăng đạp mạnh chân, sau đó bước nhanh ra ngoài.

Lúc hai giờ chiều, không ít người đều đợi trong nhà ăn của Thiên Y viện, thì theo thông lệ, nếu có chuyện gì cần thông báo hoặc bố cáo, đều sẽ thông báo mới ở trong bảng thông báo đối diện nhà ăn. Mà những thông báo này thường sẽ xuất hiện vào đầu giờ chiều.

Lúc này, trong bảng thông báo bằng màn hình LED quả nhiên đã xuất hiện một thông báo.

- Thông báo Giang Nguyên chính thức vượt qua Khảo hạch thăng cấp thăng lên Y sĩ tam phẩm, Hội đồng viện phê chuẩn, cho phép Giang Nguyên gia nhập Thiên Y viện và nhận cấp bậc Y sĩ tam phẩm.

Đám người vây xem nhìn thấy bản thông báo này lập tức ồn ào lên. Tuy buổi sáng họ đã nhận được chút tin tức nói Giang Nguyên đã vượt qua khảo hạch, nhưng giờ thông báo chính thức xuất hiện vẫn khiến vô số người cảm thấy hơi khó chấp nhận.

Bởi vì trước kia mọi người đều coi thường Giang Nguyên. Cuộc khảo hạch này có tiền lệ, đều là những bác sĩ già năm sáu mươi tuổi. Còn Giang Nguyên mới hai mươi mấy tuổi, lại chưa từng được nhận bồi dưỡng chính thức của Thiên Y viện. Gần như không có ai tin rằng hắn có thể vượt qua. Nhưng giờ thông báo đã ở đây, giấy trắng mực đen thông báo Giang Nguyên thuận lợi vượt qua khảo hạch, thăng lên làm Y sĩ tam phẩm.

Mọi người có phản ứng như vậy cũng rất bình thường.

Tất cả mọi người đều dồn mắt vào ba người từ trong nhà ăn vừa bước ra, và lúc này một trong số ba người đó đang trở thành tâm điểm chú ý của tất cả mọi người.

- Xem ra anh thật sự qua được rồi!

Tuy bị cách một đám đông, không thể nhìn thấy dòng thông báo hiển thị trên bảng thông báo, nhưng Vương Mịch nhìn thấy ánh mắt vừa hâm mộ xen lẫn đố kỵ mọi người đang nhìn về phía mình

thì sao còn không hiểu ra, Giang Nguyên thật sự đã thuận lợi qua ải rồi.

Giang Nguyên mỉm cười, lúc này trong lòng cũng âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Tuy hắn rất tự tin vào thành tích của mình, nhưng giờ cuối cùng đã có kết quả thực sự, vậy thì cuối cùng hắn mới được thở phào nhẹ nhõm. Trước mặt hắn hiện ra một bóng dáng xinh đẹp, hắn thầm nói: “Đội anh, giờ cuối cùng anh đã giành được cấp bậc Y sĩ tam phẩm rồi, đến lúc đó chắc chắn anh sẽ đi tìm em!”

Sau khi hắn âm thầm nói hai câu liền mỉm cười nhìn sang Vương Mịch ở bên, nói:

- Ủm, xem ra đã qua thật rồi!

Sắc mặt của Tôn Nghị lúc này lập tức âm trầm, gã biết lần này mình thật sự nghĩ sai rồi.

Ánh mắt nóng bỏng của mọi người đều nhìn Giang Nguyên, trong số họ có Y sĩ thực tập, cũng có Y sĩ kiến tập, tuổi tác hơn phân nửa đều lớn hơn Giang Nguyên. Giờ họ đều biết rất rõ, bắt đầu từ bây giờ, người thanh niên còn nhỏ tuổi hơn mình này đã thật sự bước lên phía trước họ, đã có quyền lợi và địa vị riêng ở Thiên Y viện.

Còn bọn họ phải trải qua nỗ lực trong rất nhiều năm mới có thể làm được điểm này. Giờ cho dù là ai trong số họ, bắt đầu từ giờ khắc này đều phải giữ được sự kính trọng trước mặt đối phương, nếu không quy tắc nghiêm túc của Viện sẽ cho họ biết thế nào là làm y sư cấp trên.

Giang Nguyên nhìn những ánh mắt nóng bỏng thoáng mang chút kính sợ xung quanh liền mỉm cười, sau đó nhìn Vương Mịch đứng bên, nói:

- Vậy giờ tôi được coi là Y sĩ tam phẩm chính thức rồi à?

- Ủm, gần như thế, có điều có lẽ vẫn có một nghi lễ chính thức.

Vương Mịch thoáng suy nghĩ, sau đó nói:

- Nhưng còn phải xác định xem anh sẽ theo vị y sư nào. Y sĩ tam

phẩm vừa thăng cấp đều phải nhận một thầy giáo chính thức, đặc biệt là những người từ bên ngoài đến như anh thì càng phải làm như vậy!

- Còn phải theo thầy? không phải tôi đã là Y sĩ tam phẩm chính thức rồi sao?

Giang Nguyên cau mày nói.

Tôn Nghị đứng bên hờ giọng, cười nói:

- Y sĩ tam phẩm cũng phải theo thầy. anh đừng cho rằng thực sự thăng cấp làm Y sĩ tam phẩm thì mọi chuyện sẽ thuận lợi. Đặc biệt là những người từ bên ngoài đến như anh, chí ít phải học tập chính quy từ ba tháng trở lên mới có thể nắm được vài phương pháp chữa trị đặc biệt của Thiên Y viện!

- Đúng, có điều tôi nghĩ khả năng anh theo thầy của tôi tương đối cao. Vì theo quy tắc của Thiên Y viện chúng ta, sau khi anh chính thức thăng lên cấp bậc Y sư, anh mới không còn có bất kỳ thầy giáo nào trên danh nghĩa nữa. Có điều những hạn chế của Y sĩ tam phẩm hơi nhiều một chút thôi.

Vương Mịch ở bên cười giải thích nói.

- Được thôi.

Giang Nguyên nghe thấy theo La y sư thì thoáng thở phào nhẹ nhõm. Nếu như phải thật sự theo một thầy giáo, vậy thì giống như trên đầu đeo thêm một cái gông vậy. Nếu như theo La y sư vẫn khá hơn một chút.

Giờ sau khi đã xác nhận được tin tức Giang Nguyên đã chính thức thông qua, dĩ nhiên ba người không cần phải theo thông báo nữa. Vương Mịch đưa Giang Nguyên đi gặp La y sư. Dù sao những việc tiếp theo, hầu hết vẫn phải cần La y sư làm chủ. Giang Nguyên cũng có rất nhiều thứ muốn chính thức hỏi La y sư.

- Giang Nguyên, chúc mừng cậu.

La y sư nhìn thấy Giang Nguyên liền tươi cười nói.

- Cảm ơn La y sư, nếu như không có ngài giúp đỡ, tôi cũng sẽ không có được cơ hội này!

Giang Nguyên hết sức cảm kích La y sư.

- Haha, nói như vậy thì khách sáo quá rồi.

La y sư vừa cười vừa nói:

- Tối hôm nay sẽ có một nghi thức nhận chức cho cậu, sau nghi thức này cậu sẽ chính thức gia nhập Thiên Y viện chúng tôi.

Giang Nguyên gật đầu, sau đó nhìn La y sư nói:

- La y sư, tôi vừa nghe Vương Mịch nói sau khi trở thành Y sư tam phẩm còn sẽ có một người thầy.

La y sư mỉm cười, sau đó nói:

- Chuyện này cậu cứ yên tâm, sau này cậu sẽ theo tôi. Tôi sẽ không quá hạn chế cậu, nhưng cậu phải có ba tháng học chính quy. Sau đó cậu sẽ nhận vài nhiệm vụ của Thiên Y viện, trên căn bản sẽ không có quá nhiều yêu cầu đặc biệt khác.

- Ba tháng?

Nghĩ đến hơn nửa tháng nữa đã là ngày 28 tháng 2 rồi, Giang Nguyên liền nhíu mày nói:

- Vậy thầy La, nếu như tôi muốn ra ngoài giải quyết chút việc thì phải làm sao?

- Ba tháng mà cậu cũng không ở được à?

La y sư nghe thấy Giang Nguyên đổi lại gọi mình là thầy La cũng tương đối vui vẻ. Có điều lúc này ông vẫn không kìm được nhíu mày nói.

Giang Nguyên nhẹ nhàng lắc đầu, nhìn La y sư nói:

- Nửa tháng nữa tôi có việc phải làm.

- Nửa tháng?

La y sư cau mày, nhìn Giang Nguyên, thấy vẻ kiên quyết trên mặt Giang Nguyên, ông thoáng trầm ngâm, nói:

- Vậy cậu phải đi bao lâu?

Giang Nguyên thoáng ngẫm nghĩ, sau đó nói:

- Khoảng ba ngày!

- Được rồi, đến lúc đó tôi sẽ đặc biệt duyệt cho cậu nghỉ phép ba ngày, xong việc phải lập tức trở về.

La y sư chậm rãi gật đầu nói.

Giang Nguyên nghe La y sư nói vậy cuối cùng Giang Nguyên cũng thở phào nhẹ nhõm, vội vàng gật đầu nói:

- Cảm ơn thầy La.

Nghi thức buổi tối lại được cử hành ở đại lễ đường. Gần hai mươi năm nay, hẳn là người duy nhất từ bên ngoài có thể vượt qua khảo hạch thăng cấp thăng lên Y sĩ tam phẩm, hơn nữa lại trẻ như vậy, lại vừa đứng đang trong giai đoạn Thiên y khai niên hội, cho nên nghi thức của Giang Nguyên lần này tương đối long trọng.

Nghi thức nhận cấp của Y sĩ tam phẩm bình thường cho dù cũng sẽ có buổi lễ chính thức, nhưng thông thường sẽ không nhiều người tham gia như vậy. Hơn nữa cũng đồng thời có vài người cùng nhận cấp, nhiều lúc thậm chí còn hơn mười người cùng nhận.

Những giống như Giang Nguyên thì thật sự chỉ có một.

Lúc này năm vị Thiên y sư vẫn ngồi trên bục, chín vị Y sư nhất phẩm lúc này cũng ngồi ở hàng sau trên bục.

Dưới bục vẫn giống như ngày hôm qua, ngồi đầy người. Tuy nghi thức nhận cấp này không yêu cầu mọi người đều tham dự, nhưng tất cả mọi người trong Thiên Y viện đều đến tham gia. Dù sao một nghi thức như thế này cũng thuộc đáng hiếm có ở Thiên Y viện hai mươi năm nay, thậm chí nó còn hiếm có hơn Thiên y khai niên hội mỗi năm một lần.

Hơn nữa khó có dịp nắm vị Thiên y sư đều có mặt, nếu bọn họ đều đến tham dự mà những người bên dưới không đến, như vậy cũng khó ăn khó nói.

Lúc này Giang Nguyên vẫn ngồi ở vị trí hàng thứ tám. Vô số ánh mắt lúc này đang không ngừng quét về phía hắn, trong mắt tràn đầy tia hâm mộ. Có điều từ hôm qua Giang Nguyên đã quá quen với những ánh mắt như thế này rồi.

- Hôm nay Thiên Y viện chúng ta rất vui mừng chào đón một thành viên mới đặc biệt!

- Sự gia nhập của cậu ấy, khiến Thiên Y viện chúng ta tăng thêm sức sống mới, đại diện cho thế hệ trẻ của Thiên Y viện chúng ta.

- Sau đây, mời bác sĩ Giang Nguyên lên bục để nhận cấp, và tuyên thệ!

La y sư đứng ở trên bục, mỉm cười nhìn về phía Giang Nguyên vô cùng bắt mắt ngồi ở hàng thứ tám gặt đầu.

Giang Nguyên cười nhạt đứng dậy, đi về phía bục.

Không biết bao nhiêu người bên cạnh đang nhìn cáo bóng dáng hơi gầy nhưng lại cao ngất kia đang chậm rãi bước lên bục với ánh mắt nóng bỏng, có không ít ánh mắt đang đâm thẳng lên lưng Giang Nguyên, hận không thể thay thế vị trí của hắn.

Trong đó có hai ánh mắt là mạnh mẽ nhất, đều là hai người ngồi ở hàng thứ tám, một là Liêu Dương, một là Tôn Nghị. Về mặt của hai người này tương đối khó coi. Lúc đầu khi hai người này lên cấp Y sĩ thực tập, đều có mười mấy người cùng lúc lên cấp, và cũng chỉ có một Thiên y sư tham dự.

Còn Giang Nguyên bây giờ tuổi còn nhỏ hơn cả họ, vậy mà đã thật sự leo lên vị trí Y sĩ tam phẩm. Điều này khiến tâm tình hai người này đã không thể dùng những từ hâm mộ, ghen ghét, hận để hình dung nữa.

Đặc biệt là Liêu Dương. Lúc này y hận đến mức nghiến răng. Giờ y không những đổ ky, mà còn tiếc cho Hồng Vân Quả của y.

Giang Nguyên đứng trên bục, lúc này Thiên y sư Từ Khả Liễn ở vị trí chủ trì đã mỉm cười đứng dậy, bước đến, sau đó đưa tay sang cái khay một vị y sĩ bên cạnh đang cung kính đưa tới, lấy một bộ đồng phục màu trắng, cười giao cho Giang Nguyên.

- Mời mặc đồng phục của viện.

La y sư ở bên mỉm cười nói.

Giang Nguyên nhìn bộ đồ màu trắng trong tay, thật sự không ngờ còn có cả màn này. Hắn lập tức không chần chừ nữa, nhẹ nhàng mở bộ đồng phục ra, thuận thực mặc vào.

La y sư thấy Giang Nguyên mặc xong, lại nói:

- Mời Thiên y sư Từ Khả Liễn Viện trưởng Thiên Y viện trao cấp Y sĩ tam phẩm cho Giang Nguyên.

Nghe La y sư nói xong, Thiên y sư Từ Khả Liễn mỉm cười gật đầu, sau đó lại đưa tay sang cái khay bên cạnh lấy một cái huy chương hình quả hồ lô, nhẹ nhàng đeo lên ngực trái cho Giang Nguyên.

- Cảm ơn Viện trưởng Từ!

Giang Nguyên hơi khom người với Thiên y sư Từ Khả Liễn, nhìn huy chương hồ lô ba ngôi sao \nhỏ nhỏ màu vàng, Giang Nguyên hít nhẹ một hơi, mình đến đây là vì cái này.

Giờ trên cơ bản hắn cũng đã hơi hiểu được huy chương cấp bậc này của Thiên Y viện. Huy chương của Thiên Y viện có năm màu đỏ, cam, xanh, tím, vàng.

Đại diện cho Thiên y sư, Y sư, Y sĩ, Y sĩ thực tập và Y sĩ kiến tập.

Còn những ngôi sao nhỏ bên trên tượng trưng cho cấp bậc chính thức của anh, ba ngôi sao nhỏ là tam phẩm.

Lúc này Giang Nguyên bất giác nhìn về phía huân chương màu vàng ở ngực Thiên y sư Từ Khả Liễn, có điều sau khi hắn liếc mắt nhìn thì khẽ sửng sốt. Với thị lực kinh khủng của hắn, hắn có thể nhìn rõ, huân chương hồ lô màu vàng của Thiên y sư Từ Khả Liễn có ba ngôi sao nhỏ có màu sắc cực kỳ bình thường.

Giang Nguyên nhìn thấy vậy trong lòng khá kinh ngạc. Theo quy tắc của Thiên Y viện, cái này đại diện cho cấp ba, chẳng lẽ Thiên y sư cũng chia cấp?

Chương 437: Đại Y Tinh thành

Nhìn huân chương màu vàng kia, trong mắt Giang Nguyên khẽ lóe lên tia khác lạ, nó nhanh đến mức người ta căn bản không kịp chú ý, ngay cả Thiên y sư Từ Khải Liễu đứng đối diện cũng không kịp chú ý.

- Xin mời y sĩ Giang Nguyên bước lên trước tuyên thệ.

Đứng trước bục, Giang Nguyên nhẹ nhàng hít một hơi.

Vương Mịch đã nói cho hẳn biết về chuyện tuyên thệ này. Thật ra thì cũng chẳng có bài tuyên thệ đặc biệt gì, anh thích nói gì thì cứ nói đấy, nói ra những lời tổng kết của mình về hành trình hành nghề y và tuyên thệ là được.

Giang Nguyên đứng trước bục ngoảnh đầu nhìn năm vị Thiên y sư và chín vị Y sư nhất phẩm, sau đó lại quay đầu đi, nhìn những Y sư nhị phẩm, Y sư tam phẩm cùng với những y sĩ ngồi kín bên dưới bục, vẻ mặt vô cùng bình tĩnh lúc này dường như mơ hồ có chút biến đổi.

Không thể chỉ nói là có chút biến đổi, Giang Nguyên cảm thấy bản thân mình hơi có chút kích động.

Những người trên dưới bục này, tuy họ không thể đại diện cho cả nền y học Trung Quốc, nhưng Giang Nguyên hiểu rất rõ, có thể nói là họ đại diện cho đỉnh cao nhất của nền y học Trung Quốc. Mấy trăm người trước mắt đây, đại diện cho tinh túy và tinh hoa của những người làm nghề y Trung Quốc.

Số người này tuy không nhiều, nhưng họ lại có sức ảnh hưởng cực lớn trong giới y học Trung Quốc mà những người khác căn bản không thể nào phát hiện được, thậm chí là có năng lực quyết định một vài phương hướng nào đấy.

Đứng ở đây, trái tim Giang Nguyên hơi rung động. Hắn mở miệng, định nói những câu mà hắn đã nghĩ từ trước, nhưng hắn phát hiện, những câu nói vốn cũng khá hài lòng kia giờ lại không thể nói ra thành lời.

Bởi vì, , hắn đột nhiên cảm thấy, những câu nói đó quá đơn điệu, thật sự là quá đơn điệu.

Đối mặt với những người này, đối mặt với cơ hội hiếm có như thế này, hắn cảm thấy mình nên nói gì đó khác biệt, có điều hắn cảm thấy mình không nghĩ ra nên nói gì cho phù hợp.

Những người dưới bực thấy Giang Nguyên đứng trước bực, miệng mở ra nhưng lại không nói gì, dường như có chút kích động, nhưng vẻ mặt lại mơ màng thì họ cũng dần bắt đầu có chút kinh ngạc, thậm chí là thấp giọng cười.

- Tên nhà quê này.

Có người ghé sát tai người bên cạnh, cúi đầu che miệng chế nhạo, trong mắt tràn ra tia trào phúng.

- Haha, đúng là từ bên ngoài tới, chưa trải đời, có vài câu mà cũng chẳng biết nói.

Một người khác cũng rất khinh thường thấp giọng cười nhạo nói.

- Thế này mà đi ra ngoài chắc chắn sẽ làm mất mặt Thiên Y viện.

Đặc biệt là hai người Liêu Dương và Tôn Nghị ngồi ở hàng thứ tám.

Họ nhìn thấy Giang Nguyên đứng trên bực thì trên mặt lộ vẻ kinh ngạc, sau đó lại cười nhạo, trông bộ dạng có vẻ hả hê.

Chỉ có Vương Mịch cũng ngồi hàng thứ tám lúc này nhìn Giang Nguyên trên bực trong mắt cũng có nghi hoặc, cũng có kinh ngạc, nhưng không hề có chút vẻ cười nhạo nào, chỉ có hiếu kỳ, lại cả cảm giác kỳ quái khó hiểu.

Trong những tiếng bàn luận, mấy vị Thiên y sư lúc này cũng thoáng kinh ngạc nhìn về phía Giang Nguyên đang đứng trước bực.

Bọn họ cũng hiểu sơ về Giang Nguyên, biết Giang Nguyên này tương đối trầm ổn, sao giờ lại mất bình tĩnh như vậy?

La y sư ở bên lúc này cũng bắt đầu sốt ruột. Giang Nguyên này đột nhiên đứng ngậy ra đây, như vậy sao được? Lúc này ông cũng hơi choáng váng, Giang Nguyên không giống kiểu người mất bình tĩnh như vậy.

Đang lúc mọi người đều cười nhạo, nghi ngờ căng thẳng, tiếng ồn ào càng lúc càng vang lên.

- Đinh!

Một tiếng chuông thanh thúy vang lên.

Tiếng chuông này trong suốt du dương khiến người ta bình tĩnh lại, trong mắt mọi người đều kinh ngạc, vẻ mặt Giang Nguyên lạnh nhạt nhẹ nhàng đặt cây búa nhỏ trong tay xuống. Hắn đột nhiên ngẩng đầu, cất cao giọng nói:

- Trương Trạ nói: “Y học kinh điển rất khó tinh thông, nguồn gốc của nó đến từ rất lâu đời.”

Giang Nguyên nói ra câu này, trong lòng tất cả mọi người đều chấn động, chỉ cảm thấy trong dư âm của tiếng chuông, lời của Giang Nguyên đánh thẳng vào tâm phủ, họ đồng loạt kinh ngạc. Tất cả mọi người đều không ngờ, một người ban nãy đứng trên bục còn định nói lại thôi, giống như bị cứng lưỡi, giờ vừa mở miệng lại kinh người như vậy.

Ngay cả vẻ mặt của mấy vị Thiên y sư ngồi trên bục cũng hơi chấn động, đồng loạt lộ ra vẻ nghiêm nghị. Bởi vì tất cả mọi người ở đây đều biết câu này từ đâu đến.

- Đó là vì bệnh có nguyên nhân bệnh giống nhau nhưng triệu chứng bên ngoài khác nhau, cũng có nguyên nhân bệnh khác nhau nhưng triệu chứng bên ngoài giống nhau. Do đó, lục phủ ngũ tạng khỏe mạnh hay hư nhược, mạch máu kinh lạc thông suốt hay tắc nghẽn, vốn không chỉ dựa vào tai và mắt là có thể kiểm tra ra được, bắt buộc phải chẩn mạch mới có thể biết được.

Giang Nguyên tiếp tục cất cao giọng nói:

- Nhưng mạch tượng có phù, trầm, huyền, khẩn khác nhau. Khí huyết lưu thông cũng có cao thấp nông sâu khác nhau. Da thịt có dày mỏng, xương cốt có cứng mềm khác biệt. Chỉ những người dụng tâm tinh tế, mới có thể cùng ông bàn luận được những đạo lý này.

- Nếu dùng những suy nghĩ thô thiển nhất, nông cạn nhất để tìm tòi về những đạo lý y học tinh tế, vi diệu, chẳng lẽ không phải quá nguy hiểm sao? Nếu thực chứng lại dùng phương pháp bổ sung để chữa trị. Nếu là hư chứng lại dùng cách tiêu để chữa trị. Khí huyết lưu thông vẫn muốn khơi thông nó, rõ ràng không lưu thông nhưng vẫn muốn chặn tắc nó. Chứng hàn mà cho anh ta dùng thuốc lạnh, chứng nhiệt lại cho anh ta dùng thuốc nóng. Những phương pháp chữa trị như vậy chỉ khiến bệnh tình trầm trọng thêm. Anh hy vọng anh ta có thể chữa khỏi, tôi lại thấy bệnh tình anh ta nặng thêm. Cho nên y học, bói toán đều khó ở chỗ kỹ thuật tinh thông. Nếu không có thần tiên truyền thụ, dựa vào cái gì mà có thể hiểu được những đạo lý thâm sâu vi diệu kia?

Hai mắt Giang Nguyên chậm rãi đảo qua bên dưới, ánh mắt dứt khoát và thành thật, khiến cho tất cả mọi người đều tiếp xúc ánh mắt với hắn. Trong lòng tất cả mọi người ở đây đều hiểu ý nghĩa của đoạn này, thậm chí hầu hết mọi người đều có thể đọc thuộc lòng. Nhưng khi những lời này thốt ra từ miệng Giang Nguyên, khi ánh mắt hắn quét qua, lúc này, những người ban nãy cười nhạo hắn giờ đã không một ai dám nhìn thẳng vào mắt hắn.

Đặc biệt là câu cuối cùng kia, dựa vào đâu để hiểu được những đạo lý thâm sâu vi diệu ấy? Những người bị ánh mắt của Giang Nguyên quét qua thậm chí còn bất giác rung mình, mặt mày xấu hổ cúi đầu. Trong đầu họ không ngừng quanh quẩn câu nói:

- Nếu không có thần tiên truyền thụ, dựa vào cái gì mà có thể hiểu được những đạo lý thâm sâu vi diệu kia?

- Nếu không có thần tiên truyền thụ, dựa vào cái gì mà có thể hiểu được những đạo lý thâm sâu vi diệu kia?

Trên trán mấy người này bắt đầu toát mồ hôi, nghĩ mình thân là người của Thiên Y viện, nhưng lại tự cao tự đại, khi hành tẩu trong thiên hạ không coi ai ra gì, tự cho rằng không bệnh nào trên

đời này là mình không chữa được, trên mặt lần lượt lộ ra vẻ xấu hổ.

Hình xăm màu đỏ nhạt trên cánh tay trái của Giang Nguyên lúc này chậm rãi lóe lên. Ngũ Cầm vận khí pháp trong người hẳn không biết từ khi nào đã chậm rãi vận hành, đồng thời quan người bắt đầu bốc lên khí tức năng lượng nhàn nhạt. Vô số hạt năng lượng mắt thường không thể nhìn thấy được bắt đầu chậm rãi lưu động xung quanh cơ thể Giang Nguyên.

Lúc này ánh mắt Giang Nguyên càng lúc càng trong sáng và nghiêm túc, giọng nói càng lúc càng rõ ràng. Lúc này giọng nói ấy giống như tiếng chuông đồng vang vọng trong tai mọi người. Từng câu từng chữ của Giang Nguyên đang chậm rãi hiện lên trong đầu họ.

- Trên đời có vài kẻ ngu ngốc, đọc sách y ba năm đã bắt đầu lớn tiếng khoe khoang trên đời này không bệnh gì mình không thể chữa được, đợi sau khi chữa bệnh được ba năm mới biết, không có phương thuốc sẵn có nào là sử dụng được. Cho nên người học y nhất định phải đào sâu nghiên cứu các kiến thức y học, chuyên tâm cần cù không ngừng nghỉ. Không thể nghe hơi nôi chõ, hiểu biết nửa vời mà đã dám nói là mình hiểu rõ các kiến thức y khoa. Nếu như vậy, sẽ làm hại chính bản thân mình!

Đặc biệt là có không ít y sĩ ngồi hàng năm, sáu, bảy trên trán bắt đầu cũng chảy mồ hôi hột.

Là y sĩ của Thiên Y viện, hầu hết tuổi tác không lớn, đều là những người kiêu ngạo bất phàm. Thời gian họ hành nghề bên ngoài tương đối nhiều, hầu hết họ đều coi những bác sĩ bên ngoài như những tên tiểu tốt tầm thường, coi thường kỹ thuật của họ là cặn bã. Nhưng trong lời nói của Giang Nguyên dường như mang theo ma lực quái dị, đánh thẳng vào tim họ, chỉ thẳng bản tâm của họ.

- Phàm là những bác sĩ có y thuật có phẩm đức thì tâm trí phải ổn định, không ham muốn, không mong chờ. Đầu tiên họ phải thể hiện được tấm lòng từ bi đồng cảm, quyết tâm cứu vớt sự đau khổ của nhân loại. Nếu có người bệnh đến nhờ bác sĩ chữa trị, cho dù anh ta giàu hay nghèo, già trẻ xấu đẹp, là kẻ thù hay người thân, qua lại thân thiết hay bạn bè bình thường, là dân tộc Hán hay dân tộc thiểu số, là người thông minh hay người ngu ngốc, tất cả đều

phải đối xử giống nhau, phải đối xử như với người thân thiết nhất. Cũng không thể chần chừ do dự, suy xét thiệt lợi được mất của bản thân, tiếc tính mạng tài sản của mình.

Giang Nguyên cất cao giọng nói tới đây, đột nhiên có người lớn tiếng nói cùng.

- Là một bác sĩ có tài có đức thì nên làm cho suy nghĩ thuần khiết, biết tự vấn bản thân, trông rất trang trọng, rộng lượng, thẳng thắn và không ngạo mạn cũng không luồn cúi.

Mọi người nghe thấy giọng nữ vừa uy nghiêm vừa mạnh mẽ quen thuộc này đều nhìn sang. Không biết từ khi nào, Thiên y sư Từ Khả Liễu đã đứng dậy, ngẩng đầu đồng thanh nói cùng Giang Nguyên. Mọi người sững sờ nhìn Thiên y sư Từ Khả Liễu đang ngẩng đầu đọc, trên mặt lộ ra sự chấn động và kinh ngạc.

Lúc này Giang Nguyên cũng chú ý thấy người bên cạnh đột nhiên đứng dậy, một giọng nữ đang đồng thanh đọc cùng mình, nhưng hẳn cũng không dừng lại, tiếp tục cất cao giọng nói:

- Chẩn đoán bệnh phải thật chuyên tâm, tìm hiểu chi tiết căn nguyên bệnh trạng, không được có bất kì sai sót gì. Dùng thuốc, dùng kim không thể xảy ra sai lầm. Tuy phải nhanh chóng chữa khỏi bệnh, nhưng quan trọng hơn là khâu chẩn đoán không được rối loạn, cần phải cân nhắc cho kỹ lưỡng. Không thể dùng chuyện lớn như tính mạng của con người để thể hiện tài năng sáng chói của bản thân, để truy cầu danh tiếng. Làm như vậy quá thiếu nhân đức !

- Đến nhà bệnh nhân cho dù bài trí rất xa hoa cao quý cũng không được nhìn ngang liếc dọc, nhìn đông nhìn tây. Cho dù tiếng đàn tiếng nhạc bên tai cũng không thể phân tâm, cao lương mỹ vị dâng đến cũng phải ăn như kiểu không có mùi vị gì. Các loại rượu ngon bưng ra cũng phải làm như không nhìn thấy.

Nói đến đây, lại một số giọng nam đột nhiên vang lên, cùng đọc chung.

Mọi người nhìn sang thì thấy bốn vị Thiên y sư còn lại đều đứng dậy, ngẩng đầu đọc cùng.

- Nguyên nhân sở dĩ phải làm như vậy là vì một con ngựa đau cả tàu bỏ cỏ, hưởng hồ nổi đau khổ của bệnh nhân lúc nào cũng đi theo họ. Nếu như bác sĩ có thể an tâm vui vẻ hưởng lạc, kiêu ngạo và tự mãn, đây là hành vi người thần đều thấy hổ thẹn, là việc người cao thượng có đạo đức không làm. Đây chính là những phẩm đức cơ bản của bác sĩ.

Sau đó, chín Y sư nhất phẩm lúc này đều đứng dậy, giọng nam nữ hòa lẫn vào nhau, nghiêm túc đọc.

- Chuẩn tắc của bác sĩ.

Không biết từ khi nào, người bên dưới đã lần lượt đứng dậy, ai nấy đều ngẩng đầu ưỡn ngực, cùng Giang Nguyên đồng thanh đọc:

- Chuẩn tắc của bác sĩ, phải thận trọng trong lời nói, không thể tùy tiện đùa giỡn với người khác, không lớn tiếng ồn ào, nói về khuyết điểm của người khác để đánh bóng danh tiếng của bản thân, phỉ báng công kích bác sĩ khác, mượn đó để khoe thành tích của mình. Tình cờ chữa khỏi cho một bệnh nhân mà ngẩng đầu ưỡn ngực tự khen mình, cho rằng mình thiên hạ vô song. Đây là những thói quen xấu không chữa được của bác sĩ.

- Cho nên bác sĩ không thể dựa vào chuyên môn của mình để mưu cầu tiền tài, chỉ nên cố suy nghĩ cứu giúp những người đau khổ, đến Âm Tào địa phủ, sẽ tự cảm thấy mình là người có phúc. Hơn nữa, không thể vì người ta có tiền có địa vị mà cố ý cho họ sử dụng những loại thuốc đắt tiền quý hiếm, khiến người ta khó kiếm từ đó thể hiện tài năng của mình, điều này thật sự không phù hợp với trung thứ chi đạo của Khổng gia. Chí của ta là ở cứu người giúp đời, cho nên mới nói ra những lời này. Người làm nghề y đừng thấy hổ thẹn vì những lời thô lỗ của tôi.

Chương 438: Ngôn tùy pháp hành

Sau khi mọi người đồng thanh đọc xong hết đoạn “Đại y tinh thành”, âm thanh vẫn còn vang vọng mãi không tan.

Dường như mọi người đều chìm trong sự kích động này, mãi mà vẫn chưa thoát ra được.

Bởi vì, đoạn Đại y tinh thành này từ nhỏ họ đã đọc thuộc lòng, nhưng hình như nó đã trở thành thứ bị lãng quên từ lâu lắm rồi.

Thiên y sư Từ Khải Liễu đứng trên bục, hai mắt híp lại, sau khi nhẹ nhàng hít vào một hơi, lúc này mới dần thoát khỏi sự chấn động, nhìn những đồng liêu vẻ mặt đang say mê kia, trong mắt lóe lên tia vui mừng và cảm khái.

Lúc này, bà bắt đầu tự vấn lại, mình làm Viện trưởng bao nhiêu năm như vậy, có lẽ, thật sự đã quên đi một vài thứ.

Đúng lúc bà định lên tiếng nói vài câu thì bà đột nhiên cứng lại, sau đó chậm rãi quay đầu nhìn về phía bục giảng.

Sau đó, vẻ mặt của bà bắt đầu trở nên cổ quái, thậm chí là lộ ra vẻ kinh hãi...

Lúc này mấy vị Thiên y sư cũng dần dần hồi thần. Họ vừa nhìn thấy vẻ mặt của Thiên y sư Từ Khải Liễu thì cũng hơi sửng sốt, sau đó như đều cảm nhận được gì đó, đều nhìn về phía bục giảng.

Sau một hai giây, mọi người đều lộ ra vẻ kinh hãi, sau đó thì trên mặt họ bắt đầu xuất hiện những cảm xúc khác nhau, có vui mừng, có phẫn chấn, có ngưỡng mộ, thậm chí còn có cả đổ kỵ.

Lúc này những người bên dưới đều lần lượt tỉnh lại, bất giác nhìn lên bục, nhưng họ lại bị bộ dạng của Giang Nguyên hấp dẫn.

Giang Nguyên hình như vẫn chưa hồi thần, tóc mái hơi dài đang nhẹ nhàng tung bay, còn đôi mắt của hắn lúc này đang lảng lảng nhắm lại, giống như vẫn chưa tỉnh lại khỏi bài đọc vừa rồi, nhưng

bộ đồng phục màu trắng trên người hần không gió tự bay, vạt áo phía dưới đang chậm rãi tung bay ra sau.

Một cỗ khí tức tương đối khổng lồ từ trên người hần chậm rãi bay đi.

- Sít...

Mười mấy vị y sư ngồi gần bục giảng lúc này đều đồng loạt hít một hơi lạnh.

Lúc này mấy vị Thiên y sư tôi nhìn anh, anh nhìn tôi nhẹ nhàng gật đầu.

- Ngôn tùy pháp hành.

Thiên y sư Từ Khả Liễu chậm rãi gật đầu nói.

- Ừm.

Mấy vị thiên y sư một lần nữa gật đầu.

- Người nối nghiệp của Nguyên Bản huynh.

Thiên y sư Từ Khả Liễu lại nhìn thoáng qua, dường như Giang Nguyên đang chậm rãi mở mắt, trong mắt bà tràn đầy vui mừng, chậm rãi nói:

- Tôi cảm thấy rất được an ủi.

- Chào Giang Y sĩ!

- Chào Giang Y sĩ!

Giang Nguyên lặng lẽ đi trên hành lang bước về phía trước, có vài Y sĩ thực tập và Y sĩ kiến tập đi từ phía ngược lại nhìn thấy Giang Nguyên đều lần lượt khách khí và cung kính chào hỏi.

- Xin chào, xin chào.

Giang Nguyên vừa cười gật đầu, vừa tiếp tục chậm rãi đi về phía trước.

Kể ra, giờ Giang Nguyên vẫn còn cảm thấy mơ hồ về ngày hôm qua. Nhớ lại những gì xảy ra tối qua, hắn cũng còn hơi mơ màng.

Giờ hắn vẫn nhớ mang máng, khi hắn đọc đến hai đoạn cuối của Đại y tinh thành, tinh thần cả người dường như rơi vào một cảnh giới kỳ diệu không vui không buồn không lo không khổ.

Chỉ có một trái tim từ bi thương xót.

Trong đầu hắn, khi tất cả mọi người cùng đọc Đại y tinh thành, dường như có một thứ gì đó ẩn sâu trong trí óc bị kích động.

Một vài hình ảnh trong ký ức của Tổ sư gia bay lượn trong đầu hắn, sau đó lóe lên. Vô số những hình ảnh về chứng bệnh hiện lên trong đầu hắn, sau đó lại nhanh chóng lấp đầy những tế bào não chưa được mở ra, lấp đầy từng tế bào đó.

Những mảnh ký ức vốn nấp sâu trong đầu hắn này thật sự đã trở thành của hắn, sau đó dung nhập và hòa lẫn nhau.

Trong thời gian ngắn ngủi đọc hai đoạn cuối của Đại y tinh thành, hắn không biết có bao nhiêu đoạn ký ức đã bị mình dung hợp, nhưng hắn biết, ý thức của hắn lúc đó đã bị những ký ức này tấn công nên trở nên hơi mơ hồ.

Có điều miệng hắn vẫn đọc không dừng lại, mãi cho đến khi đọc xong cả đoạn Đại y tinh thành mới dường như thoát khỏi trạng thái kỳ diệu này, dần dần tỉnh táo lại.

Chỉ có điều khi hắn tỉnh táo lại hắn đã phát hiện, tất cả mọi người đều nhìn chăm chăm hắn. Có vài người nhìn hắn giống như nhìn thấy một quái thú hung mãnh. Có vài người nhìn hắn như nhìn thấy bảo khố chứa đầy bảo vật, còn có vài người nhìn hắn như một đóa hoa tuyệt đẹp.

Hắn không rõ chuyện gì đã xảy ra, nhưng hắn có thể cảm nhận khí tức năng lượng đang dần tiêu tán quanh người mình nhưng vẫn còn rất khổng lồ. Cánh tay trái của hắn nóng rực như bị phỏng, còn cảm giác đầu đang căng lên, cảm giác thấy quanh cơ thể vô cùng ấm áp.

Đương nhiên, quan trọng nhất là dòng tin tức lóe lên trong đầu

hắn: “Tích lũy năng lượng Cửu Vĩ đuôi thứ tư 93%.”

Tất cả những điều này, tất cả những cảm giác này sau khi hắn hít sâu một hơi mới nhanh chóng tan đi.

Giờ hắn vẫn hơi không hiểu rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra, rốt cuộc nguyên nhân gì khiến tích lũy năng lượng của mình đột nhiên tăng nhanh đến mức này. Hơn nữa trong đầu mình đột nhiên mọc ra những kinh nghiệm của Tổ sư gia và hấp thụ chúng. Rốt cuộc vì sao lại đột nhiên bộc phát như vậy...

Có điều tất thấy những gì hôm qua, hắn vẫn rành rành trước mắt.

Ánh mắt mấy vị Thiên y sư nhìn mình giống như nhìn thấy một phác ngọc thân kỳ, một cái hộp chứa đầy bí mật, còn ánh mắt Thiên y sư Chu Thế Dương kia nhìn mình như nhìn hộp Pandora.

Hắn không biết mình đã để lộ ra thứ gì, nhưng hắn hiểu rất rõ, hình như đã có gì đó mình không thể nào nắm giữ được nữa.

Có điều, cho dù thế nào, dù thái độ của mấy vị thiên y sư đối với mình có quái dị, nhưng hôm qua mình đã thu hoạch được lớn.

Tất cả những thứ này đều đến từ lúc tiếng chuông gõ lên, mình bắt đầu đọc bài “Đại y tinh thành” này.

“Đại y tinh thành” là một đoạn văn trong quyển thứ nhất “Bị cấp thiên kim yếu phương” của Tôn Tư Mạc đời Đường, chính là một văn hiến cực kỳ quan trọng thảo luận y đức trong số những điển tịch y học Trung Quốc, là đoạn văn tất cả người học y đều phải đọc. Nó đại diện cho nguyên tắc và tiêu chuẩn cơ bản của người làm nghề y, có điều hiện nay đã rất ít bác sĩ có thể đọc thuộc được đoạn văn này.

Giang Nguyên ghi nhớ rất rõ đoạn văn này, vì trong tổ huấn Giang gia có một điều, tất cả con cháu Giang gia đều phải đọc thuộc và thực hiện tất cả những gì đoạn văn này nói, và mấy năm nay hắn cũng luôn làm theo đúng huấn giới này.

Trùng hợp là, vốn chỉ định nói những lời lấy lệ, nhưng Giang Nguyên đột nhiên mất tự chủ, tâm linh kích động, đưa tay gõ một tiếng chuông tĩnh tâm, đọc đoạn văn này để bước vào cửa Thiên Y

viện...

Cuối cùng việc này đã dẫn đến kết quả hần không hề dự đoán trước được.

Chương 439: Hồng Vân Đan

Cả đoạn đường, Giang Nguyên chậm rãi đi về phía trước dọc theo hành lang, cả đoạn đường luôn chào hỏi người khác. Giờ hần đang đến nhà ăn, tìm Liêu Dương để lấy Hồng Vân Quả.

Hiện tại hần chỉ cách Cửu Vĩ đuôi thứ năm vài điểm năng lượng, sắp mọc được đuôi thứ năm rồi, đồng thời cũng sẽ nhận được kỹ năng mới.

Đương nhiên hần mong chờ kỹ năng mới này. Vì hiệu quả của mấy kỹ năng đầu tiên tương đối tốt. Kỹ năng mới lần này sẽ là gì, sẽ mạnh như thế nào, đều là những thứ hần rất tò mò.

Hơn nữa mỗi lần lên một cấp, thực lực của hần cũng tăng lên rất nhiều. Tuy hiện tại hần cũng không vội dùng Hồng Vân Quả, nhưng hần cũng rất muốn nhanh chóng có được Hồng Vân Quả, dù sao đây cũng là lần đầu hần cầm được một loại vị thuốc thượng phẩm.

Nên biết rằng sâm núi hai trăm năm mười năm hần hái được kia, có lẽ cũng chẳng so được với Hồng Vân Quả này. Hơn nữa theo lời La y sư nói, nếu Giang Nguyên có được Hồng Vân Quả, cộng thêm nửa củ sâm núi hai trăm năm mười tuổi còn lại của Giang Nguyên, chỉ cần thêm vài thứ thuốc khác, ông có thể giúp Giang Nguyên tinh luyện vài viên Hồng Vân Đan.

Hiệu quả của Hồng Vân Đan tốt hơn nhiều so với việc ăn sống nhân sâm của Giang Nguyên, hơn nữa hiệu quả của Hồng Vân Quả và nhân sâm núi hỗ trợ lẫn nhau, cộng thêm vài vị thuốc điều hòa, có thể kích thích tác dụng của thuốc.

Theo cách nói của La y sư, Hồng Vân Đan này có thể nâng hiệu quả của Hồng Vân Quả và nhân sâm núi lên gấp đôi.

Đối với Giang Nguyên mà nói, hiệu quả của Hồng Vân Đan này dĩ nhiên càng tốt hơn, hơn nữa được hiệu được nâng lên gấp đôi như vậy, giúp Giang Nguyên vốn phải dùng tiết kiệm cũng chỉ dùng được hơn nửa tháng, nhưng giờ đã đủ để hần sử dụng nửa tháng trở lên, đồng thời loại thuốc này có tác dụng lớn cho việc tu luyện nội khí hơn.

Đối với Giang Nguyên mà nói, tu luyện nội khí đồng nghĩa với nâng cao cấp năng lượng của hần... Đặc biệt gần đây, Giang Nguyên có thể cảm nhận rõ ràng, mỗi lần thăng cấp, mỗi lần xuất hiện một cái đuôi, nội khí của mình trên căn bản cũng được nâng lên một bậc. Đây cũng chính là nguyên nhân khiến hơn nửa năm nay thực lực của hần tăng lên nhanh chóng như vậy.

Đẳng cấp của mình tăng lên trong đó không thể nào phủ nhận tác dụng của những thứ thuốc này, ít nhất nó đã giúp tốc độ tu luyện của mình tăng lên gấp đôi.

Cho nên Giang Nguyên tương đối hứng thú với Hồng Vân Quả này... Hơn nữa không nói gì khác, chỉ dựa vào chuyện trước giờ hần chưa từng được thấy vị thuốc quý hiếm như vậy đã đủ để hần tương đối tò mò rồi.

Lúc đi vào nhà ăn, Giang Nguyên liền thấy Liêu Dương đang chờ trong nhà ăn... Liêu Dương vừa thấy hần bước đến, trên mặt lộ ra chút tia quái dị, có âm mộ, có đổ kỵ... Nhưng hần không hề nhìn thấy vẻ không vui hay tức giận trên mặt y.

- Giang y sĩ... đây là Hồng Vân Quả của anh...

Liêu Dương đứng dậy.

Liêu Dương vẫn phải giữ sự kính trọng bắt buộc dành cho bác sĩ cấp trên. Y dùng hai tay đưa cái hộp cho Giang Nguyên.

Giang Nguyên cười cười, sau đó nhận cái hộp từ tay Liêu Dương, mỉm cười gật đầu, nói:

- Cảm ơn...

Nói xong, Giang Nguyên cũng không ở lại lâu, sau khi cười cười hần liền xoay người rời đi. Giờ thời gian của hần có thể nói là

tương đối quý giá. Giờ Tàng thư viện của Thiên Y viện đã mở quyền hạn Y sĩ tam phẩm cho hẳn. Việc hẳn phải làm mỗi ngày bây giờ là ngồi trước máy tính, siêng năng học hỏi và làm quen với những tư liệu liên quan đến Thiên Y viện.

Liêu Dương nhìn bóng lưng Giang Nguyên rời khỏi nhà ăn nhẹ nhàng thở hắt ra, lúc này trong mắt mới lộ ra một tia bất đắc dĩ.

Mấy Y sĩ thực tập trẻ sau lưng y lúc này mới bước đến, trong đó một người nhìn Liêu Dương, nói:

- Anh Dương, thẳng nhãi này chẳng qua chỉ là một Y sĩ tam phẩm, anh không cần phải khách khí với hắn như vậy...

- Hừ... Cậu thì biết cái quái gì...

Liêu Dương thấy thanh niên kia bất mãn thay mình liền hừ một tiếng, sau đó nói:

- Các cậu sau này nhớ kỹ, không có việc gì thì đừng có mà đi chọc Giang Nguyên này... Nếu không tôi bảo vệ không nổi các cậu đâu, rõ chưa?

- Hả... Tại sao? Anh Dương... Có Liêu Thiên y sư, ai mà không phải nể mặt anh nửa phần chứ?

Mấy thanh niên này nghe vậy đều sửng sốt. Bọn họ dựa vào thể diện của Liêu Dương, ở Thiên Y viện, tuy không thể tung hoành ngang dọc nhưng cũng chẳng ai dám trêu chọc họ.

Liêu Dương lại khẽ hừ một tiếng, sau đó nhìn xung quanh. Sau khi y xác nhận không có người mới thấp giọng nói:

- Các cậu biết Thiên y sư Nguyên Bản hai mươi năm trước không?

Mấy thanh niên liếc mắt nhìn nhau một cái, sau đó cùng gật đầu. Chuyện Thiên y sư Nguyên Bản mất tích chính là sự kiện lớn nhất xảy ra ở Thiên Y viện trong mấy chục năm nay. Tuy chuyện này không được truyền ra, nhưng mọi người đều lớn lên ở Thiên Y viện từ nhỏ đến lớn, một số người tuổi hơi lớn một chút thậm chí còn mơ hồ nhớ được tình hình Thiên Y viện lúc đó.

Lúc đó cả viện từ trên xuống dưới, tất cả những y sư và y sĩ tuần du bên ngoài đều được triệu hồi, và đã khởi động cảnh báo cấp A. Gần một trăm y sư trở lên đã được cử đi khắp nơi, trong Thiên Y viện ngoại trừ một số người bắt buộc phải giữ lại để giới bị cho Thiên Y viện, hầu hết các cao thủ đều được cử đi.

Cả sự kiện này đã kéo dài trong ba năm. Trong ba năm này, Thiên Y viện đã đóng cửa, vô số người đến Thiên Y viện xin chữa trị đều bị từ chối, còn tất cả cao thủ và gần trăm y sư được phái đi cuối cùng đều trở về tay không.

Sau đó, Thiên Y viện lại một lần nữa mở cửa, nhưng trên dưới Thiên Y viện không ai còn nhắc đến chuyện này nữa.

Lúc này mọi người vừa nghe đến tên Thiên y sư Nguyên Bản liền kinh ngạc, sau đó cũng căng thẳng nhìn về phía Liêu Dương. Họ không biết chuyện này vì sao lại liên quan đến Thiên y sư Nguyên Bản. Nên biết có thể dính đến Thiên y sư, cho dù là Thiên y sư này còn hay không còn thì đều không phải chuyện nhỏ.

- Năm đó Thiên y sư Nguyên Bản vì một chuyện cực kỳ quan trọng của Thiên Y viện nên mới mất tích... Cho nên mấy năm nay tuy ngoài mặt Thiên Y viện không tìm kiếm tung tích Thiên y sư Nguyên Bản nữa, nhưng vẫn còn âm thầm tiếp tục...

Nghe Liêu Dương nói vậy, lúc này tất cả mọi người vẫn còn mơ hồ, chẳng biết chuyện này thì liên quan gì đến Giang Nguyên.... Liêu Dương nhìn thấy vẻ mơ hồ của mọi người thì không khỏi lạnh giọng hừ một tiếng nói:

- Giang Nguyên này là hậu nhân của Thiên y sư Nguyên Bản... Mấy năm nay hắn bị thất lạc bên ngoài, nếu không vì sao Y sư La Thiên Minh lại phải hao khí sức lực kéo hắn trở về viện như vậy... Vì sao ông nội tôi và Thiên y sư Thiên y sư Lưu Mộc Dương lại có thể đồng ý đề xuất một chuyện như thế này vào Khai niên hội...

Mọi người nghe Liêu Dương nói vậy mới bừng tỉnh, hóa ra Giang Nguyên lại có lai lịch như vậy. Chẳng trách một việc mấy chục năm nay hiếm khi xảy ra lại được phá lệ như vậy.

Liêu Dương nhìn vẻ mặt đã hiểu ra của mọi người thì khinh

thường cười lạnh một tiếng, sau đó nói:

- Các cậu tưởng rằng chuyện này đơn giản như vậy sao? Nếu đơn giản như vậy thì tôi đã không phải kiêng kỵ hẳn đến thế...

- A? Còn gì nữa vậy? Anh Dương nói nhanh đi...

Mấy thanh niên này nhìn nhau, vội vàng hỏi.

- Tối ngày hôm qua, lúc mọi người đọc Đại y tinh thành, thẳng nhai Giang Nguyên này đã đánh bậy đánh bạ tiến nhập cảnh giới “Ngôn tùy pháp hành”...

Lúc nói đến chuyện này, giọng Liêu Dương không khỏi đè thấp xuống.

- Ngôn tùy pháp hành?

Mấy người đồng loạt kinh ngạc kêu lên, sau khi nhìn nhau vài lần, lúc này mới lộ ra vẻ kinh hãi, nói:

- Anh Dương... sao có thể? Cảnh giới này... không phải chỉ mấy vị Thiên y sư mới có thể bước vào sao?

- Ông nội tôi nói, có thể giả được à? Lúc đó mấy vị thiên y sư đều thừa nhận như vậy...

Liêu Dương hừ giọng nói:

- Lúc đó sau khi chúng ta ngồi ở sau cho nên không cảm nhận được khí tức đó, nhưng mấy vị y sư ngồi trước đều có thể nhìn thấy rõ ràng... Hơn nữa nghe nói vì chuyện này, sau đó mấy vị Thiên y sư và Y sư nhất phẩm còn cố ý họp mặt... Nghe nói Viện trưởng từ có nói một câu Thiên y sư Nguyên Bản có người kế nghiệp rồi...

- Thật sự là Ngôn tùy pháp hành...

Mấy Y sĩ thực tập thanh niên này sắc mặt khể biến đổi. Nếu các Thiên y sư đã nói vậy thì chắc chắn không sai rồi, chỉ thật sự đối diện với Ngôn tùy pháp hành các y sĩ trẻ mới thật sự nghiêm túc. Họ không hiểu một người trẻ nha vậy sao lại xuất hiện Ngôn tùy pháp hành. Nó đại diện cho điều gì họ đều rõ. Chỉ có Thiên y sư

mới xuất hiện Ngôn tùy pháp hành này. Nếu nó đã xuất hiện trên người của một người cùng lứa với họ, vậy thì người cùng lứa này sẽ được các Thiên y sư chú ý đến mức nào chứ.

Chả trách Liêu Dương thân là cháu ruột của Thiên y sư Liêu Long Căn cũng phải kiêng kỵ Giang Nguyên như vậy... Giang Nguyên cầm Hồng Vân Quả mới có được cùng với nửa củ sâm núi cần thận giao cho La y sư.

Thấy Giang Nguyên đưa Hồng Vân Quả đến, còn cả hơn nửa củ sâm núi còn lại tới, La y sư không quan tâm đến Hồng Vân Quả, những lại khá hứng thú với sơn núi hai trăm năm mươi tuổi của Giang Nguyên.

- Chắc chắc... Thứ này thật sự khá hiếm thấy...

La y sư hơi có chút tò mò nhìn Giang Nguyên nói.

Đầu tiên Giang Nguyên không nghĩ La y sư sẽ hứng thú với củ sâm núi không nguyên vẹn này của mình, nhưng nghĩ lại, chuyện này cũng không có gì quá bất ngờ. Hồng Vân Quả là thứ Thiên Y viện có thể trồng được, hàng năm đều có sản lượng nhất định.

Những sâm núi hai trăm năm mươi tuổi này, có lẽ Thiên Y viện cũng có vùng trồng trọt đã sinh, nhưng cũng chưa đã có rất nhiều, cứ đào củ nào thì sẽ ít đi củ đó... Vậy tính ra, có thể là nó còn có giá cao hơn Hồng Vân Quả.

Giang Nguyên lập tức mỉm cười, sau đó nói:

- Đợt trước trong lúc con đi hái thuốc, số khá may mắn, vừa hay đụng được nó...

- Vừa hay đụng được...

La y sư không nghi ngờ hẳn chỉ nhẹ nhàng lắc đầu cảm thán một tiếng, dù sao mấy thứ này không phải muốn có là có, ngoại trừ dựa vào may mắn, thật sự vẫn phải dựa vào may mắn.

- Được rồi... vậy ta giúp con tinh luyện một chút... Có hai thuốc chính thể này, những loại thuốc phụ khác trên cơ bản không nhiều tiền lắm... Ta giúp con tìm đủ là được...

La y sư mỉm cười nói:

- Sau này, con phải tự cố gắng kiếm điểm, có được ít được liệu thượng phẩm mà có tiền cũng không thể mua được, chỉ có thể dùng điểm để đổi... Cho nên sau ba tháng này, phải thật sự cố gắng...

Chương 440: Hệ thống điểm

- Điểm?

Giang Nguyên ngẩn người, sau đó ngạc nhiên nói:

- Làm nhiệm vụ để kiếm điểm ạ?

- Đúng... là làm nhiệm vụ kiếm điểm...

La y sư nghe thấy Giang Nguyên cũng biết chuyện này liền mỉm cười nói:

- Mỗi năm Thiên Y viện đều sẽ có rất nhiều nhiệm vụ. Sau khi con hoàn thành được nhiệm vụ sẽ nhận được điểm phong phú, cho nên nếu con muốn lấy được nhiều tài nguyên ở Thiên Y viện, vậy thì con phải nỗ lực kiếm điểm, có điều ta cảm thấy có lẽ chuyện này đối với con cũng chẳng phải chuyện gì khó khăn...

- Vâng...

Giang Nguyên cười gật đầu, quả thật đối với hắn nói, đây không phải chuyện gì khó khăn, hắn rất tin vào điều này.

- Ừm... Những quy định và điều lệ liên quan về con tự nghiên cứu đi... Cách thu hoạch điểm cũng nhiều lắm, chỉ cần con có đủ năng lực, tích điểm chẳng phải chuyện gì quá khó khăn...

La y sư nhẹ nhàng cười cười, nhìn Giang Nguyên đột nhiên trong mắt lóe lên một tia cảm thán, ông chần chờ một chút lại nói:

- Giang Nguyên, cố gắng cho tốt nhé!

Giang Nguyên nghe thấy trong giọng nói của La y sư dường như có

chút cảm thán thì hơi sững ra, sau đó nhìn La y sư trong mắt lóe lên tia nghi hoặc.

Lúc này La y sư lại thở dài, sau đó nhìn về phía Giang Nguyên nói:

- Giang Nguyên... Con có biết vì sao, con có biết ta là người đứng đầu trong Y sư nhất phẩm đã lâu nhưng mãi vẫn chưa thể thăng lên Thiên y sư không?

- Á?

Giang Nguyên sững sờ nhìn La y sư, sau đó chờ ông nói tiếp.

La y sư cười khỏ một tiếng, sau đó nói:

- Năng lực và kỹ thuật của ta đã đủ để thăng lên Thiên y sư rồi, nhưng về mặt tu luyện nội khí, tư chất của ta có hạn, vẫn luôn bị nhốt ở Địa giai tầng 3, không thể nào đột phá được...

- Địa giai tầng 3...

Giang Nguyên hơi ngẩn ra. Hắn thật sự không hiểu cái Địa giai tầng 3 này rốt cuộc cao chừng nào... Nhưng nghe thì có vẻ cũng không phải cao lắm. Ít nhất hắn cũng thấy thực lực của La y sư thực sự không cao.

Nhưng cái Địa giai tầng 3 này rốt cuộc tính thế nào, trong lòng Giang Nguyên rất mơ hồ. Vốn hắn còn định hỏi tiếp, có điều nhìn thấy hình như bây giờ La y sư hơi buồn bã, cho nên hắn không định cắt ngang lời La y sư, chỉ nhẫn nại chờ La y sư nói tiếp.

- Với năng lực kỹ thuật của ta, hai lần tấn cấp trước đã đủ để tấn chức Thiên y sư rồi, nhưng Thiên Y viện có yêu cầu nội khí của Thiên y sư phải là Thiên giai tầng 3... Với tư chất của ta đã bị nhốt ở Địa giai tầng 3 hơn hai mươi năm rồi, nhưng căn bản không có chút cơ hội nào để tiến lên, cho nên... đây chính là tiếc nuối cả đời của ta...

Lúc La y sư nhìn Giang Nguyên, trong mắt đầy vẻ mong chờ, sau đó nói:

- Mặc dù ta không thể làm Thiên y sư được. Nhưng con xuất hiện,

ta tin, trong tay ta, với năng lực và tư chất của con, chắc chắn trong vòng hai mươi năm sẽ có thể tấn chức Thiên y sư.

- Thầy La, thầy tự tin vào con như vậy sao? Hai mươi năm là có thể sao?

Nhìn vẻ tin tưởng chắc chắn của La y sư, Giang Nguyên ngạc nhiên nói.

La y sư mỉm cười gật đầu nói:

- Đương nhiên... Con đã bước đầu bước vào cảnh giới Ngôn tùy pháp hành. Cho nên ta tin, với năng lực của con chắc chắn trong vòng năm năm có thể bước vào Thiên giai tầng 3...

- Với năng lực và kỹ thuật hiện nay của con, chỉ cần cố gắng. Hơn nữa ta sẽ toàn lực dạy dỗ và bồi dưỡng, có lẽ sẽ có chút gian khổ ... nhưng ta tin với năng lực của con, hai mươi năm chắc chắn không vấn đề gì...

La y sư tin tưởng chắc chắn nhìn Giang Nguyên, trầm giọng nói.

- Ngôn tùy pháp hành?

Giang Nguyên có chút sửng sốt. Sau đó nhớ tới lúc mình đọc Đại y tinh thành ngày hôm qua đã xảy ra vài biến hóa. Lúc này hẳn bắt giác hiểu ra, hóa ra trạng thái này được gọi như thế...

Giang Nguyên nhìn thấy vẻ mặt chân thành của La y sư, hẳn cảm thấy lần này La y sư thật sự rất dụng tâm với mình. Hẳn lập tức nghiêm túc gật đầu, sau đó trầm giọng nói:

- Xin thầy yên tâm, con chắc chắn sẽ không để người mất mặt!

- Uh... cố gắng cho tốt, thầy trò chúng ta liên thủ tạo ra kỷ lục hàng đầu của Thiên Y viện!

La y sư đưa tay ra vỗ vai Giang Nguyên, nhìn vào mắt Giang Nguyên, nói:

- Với tư chất của con, các vị Thiên y sư cũng sẽ mở rộng cửa cho con. Tuy sẽ không có ủng hộ vật chất đặc biệt gì, nhưng những

phương diện khác con không cần lo lắng. Dù sao con cũng được coi là hậu bối của Thiên y sư Nguyên Bản. Các vị Thiên y sư cũng sẽ chiếu cố con...

- Vâng...

Trong lòng hần đại khái cũng biết vị Thiên y sư Nguyên Bản này là thầy của cha mẹ mình. Giang Nguyên chậm rãi gật đầu.

Từ sau khi Giang Nguyên chính thức có cấp bậc Y sĩ tam phẩm ở Thiên Y viện, giờ hần đã có nơi ở chính thức của riêng mình ở Thiên Y viện. Mặc dù nơi này không lớn lắm, nhưng cũng có hai phòng một sảnh, một phòng ngủ một thư phòng...

Hơn nữa trong hai phòng một sảnh này trên cơ bản đã có đủ nội thất, ngay cả chăn gối đều đã được chuẩn bị sẵn, vô cùng thuận tiện. Giang Nguyên rất an tâm ở lại đây. Mỗi ngày hần sẽ vào thư phòng mở máy tính, nhập tài khoản quyền hạn của hần, có thể vào được thư viện của Thiên Y viện, bắt đầu học và đọc những tư liệu mới.

Thật ra Giang Nguyên cũng không vội vàng học những thứ này, mà hần tìm hiểu tình hình khái quát và cơ bản của Thiên Y viện trước, đồng thời cũng tìm hiểu về hệ thống điểm của Thiên Y viện.

Sau khi Giang Nguyên xem xong hệ thống này, trong mắt hần lộ ra tia vui mừng lẫn sợ hãi. Hóa ra tác dụng của điểm tương đối lớn, có điểm, anh có thể nhận được những dược liệu quý giá của Thiên Y viện, còn cả dùng điểm để đổi vài tư liệu cơ mật của Thiên Y viện, thậm chí còn có thể nhận được những dược phẩm đặc biệt nâng cao nội khí.

Thậm chí, có thể dùng một số điểm lớn để yêu cầu Thiên Y viện giúp đỡ đặc biệt...

Điểm có thể nhận được qua nhiệm vụ, cách tân kỹ thuật, phát hiện loại thuốc mới... Có rất nhiều cách và phương thức để nhận điểm...

Mỗi tháng Thiên Y viện đều có rất nhiều nhiệm vụ được công bố, ngoại trừ một vài nhiệm vụ mà mỗi thành viên buộc phải hoàn

thành, còn lại, chỉ cần anh có thời gian, có cách, đều có thể nhận các loại nhiệm vụ để nhận điểm...

Phần thưởng điểm của phương diện cách tân kỹ thuật và điểm nhiệm vụ có khác biệt rất lớn. Anh hoàn thành một nhiệm vụ, có thể chỉ có mười điểm, nhưng phương diện cách tân kỹ thuật, phần thưởng điểm vô cùng kinh khủng, từ một trăm đến hàng vạn điểm...

Còn về vấn đề phát hiện được vật mới, điểm cũng không thấp, thông thường cũng được trên trăm điểm, thậm chí vài ngàn...

Đồng thời, ngoài những việc này ra, vài cống hiến đặc biệt cũng có điểm. Phương diện này thì có ít có nhiều, ít thì vài chục, nhiều thì trên cả vạn điểm...

Thấy vậy, Giang Nguyên không khỏi mỉm cười. Phương diện cách tân kỹ thuật có lẽ mình có cơ hội thử một lần. Dựa theo cách nói trên, coi như mình đã hoàn thành một cách tân nhỏ, cũng sẽ có được một số điểm lớn.

Chương 441: Cửu Vĩ hiện hình

Giang Nguyên xem giới thiệu hệ thống điểm không cuối cùng không kiềm được mở thư mục phân loại dược vật học.

Dược liệu của Thiên Y viện thật sự quá hấp dẫn, chỉ một Hồng Vân Quả Giang Nguyên dám khẳng định, e là ngoài Thiên Y viện, muốn tìm được nó ở nơi khác chỉ sợ còn khó hơn tìm thấy sâm núi hai năm năm mươi tuổi kia rất rất nhiều.

Hơn nữa theo cách nói của La y sư, trong Thiên Y viện còn có rất nhiều dược liệu quý giá, nhưng cũng phải dùng điểm để đổi, cho nên Giang Nguyên rất tò mò... Những dược liệu này rốt cuộc có những gì? Dĩ nhiên là không tính Hồng Vân Quả.

Lúc mở thư mục phân loại dược vật học ra, bên trong có rất nhiều...

“Bốn thảo cương mục”, “Tổng hợp dược liệu thường dùng”, “Tổng

hợp thuốc"... Giang Nguyên xem từng file một trong thư mục.

“Mục lục dược liệu của Thiên Y viện”.

Sau khi Giang Nguyên nhìn thấy mục lục này hai mắt hơi sáng lên, sau đó đưa tay ra bấm mở.

“Mục lục dược liệu hạ phẩm”, “Mục lục dược liệu trung phẩm”, “Mục lục dược liệu thượng phẩm”, “Mục lục dược liệu trân phẩm”. Mục lục bên dưới lại được chia thành bốn mục lục.

Giang Nguyên không cần suy nghĩ, trực tiếp mở Mục lục dược liệu trân phẩm.

Số dược liệu liệt kê bên trong không nhiều, cũng chỉ khoảng mười vị, nhưng khi nhìn những cái tên trong đó, trong đầu Giang Nguyên lần lượt hiện ra tư liệu của những dược liệu này.

- Tử Tinh Địa Du... Thiên Tâm Mộc... Linh Dương Giác... Thiên Nguyệt Hùng Đằm... Tử Linh Tham...

Giang Nguyên nhẹ nhàng hít một hơi lạnh, những dược liệu này, trong ký ức Tổ sư gia truyền lại cho mình đều cực kỳ khó kiếm... Nhưng thật không ngờ Thiên Y viện vẫn có...

Tử Tinh Địa Du, Thiên Tâm Mộc, Tử Linh Tham đều có thể đại bổ nguyên khí, còn có thể rèn luyện thân thể, là dược liệu tốt nhất. Còn Linh Dương Giác là tuyệt phẩm tốt nhất để thanh tâm ngưng thần. Trong thời khắc mấu chốt muốn thăng cấp, hoặc khi sắp tẩu hỏa nhập ma, dược liệu này là một trong những dược liệu tốt nhất không thể thiếu.

Sau khi Giang Nguyên xem xong mười mấy loại dược liệu liền khó khăn nuốt nước miếng. Những dược liệu này, hẳn tùy tiện lấy một hai loại trong đó, đem đi phối với dược liệu khác, cho dù là nấu thành nước thuốc hay tinh luyện thành đan dược, đều giúp hấp tích lũy được mấy chục điểm năng lượng, và cường hóa cơ thể, thậm chí có thể cường hóa tinh thần lực lên vài bậc.

Sau khi hắn nhẹ nhàng thở hắt ra, xác nhận trong dược liệu trân phẩm không có Hồng Vân Quả thì trong lòng cũng thêm chắc chắn, xem ra nội tình của Thiên Y viện này thật sự rất sâu.

Trong Dược liệu trân phẩm có mười mấy dược liệu, thượng phẩm thì hẳn là có nhiều hơn.

Giang Nguyên thở hắt ra, mở Mục lục dược liệu thượng phẩm...

Trong Mục lục dược liệu thượng phẩm, quả nhiên giống như trong tưởng tượng của hắn, có hơn ba mươi vị dược liệu. Ngoài Hồng Vân Quả, ngoài ra còn có những dược liệu cực kỳ hiếm thấy Song Nguyệt Liên Tử, Địa Xích Quả, Linh Tuyền Nhũ, Đường Tâm Quán Tử...

- Hừ...

Sau khi Giang Nguyên thở hắt ra, lúc này trong đầu đã tràn đầy suy nghĩ kiếm điểm. Những dược liệu này, tuy chỉ vài loại có tác dụng với hắn, nhưng đã đủ để hắn nuốt nước miếng rồi.

“Điểm... nhất định phải nhanh chóng kiếm được điểm...” Giang Nguyên tiếc nuối tắt mục lục này. Giờ hắn mới mở trung tâm cá nhân của thư viện. Bên trong có những mục lục quyền hạn và những thứ giáo vụ Thiên Hoàng vệ buộc hắn phải đọc. Hắn phải nắm rõ những thứ đó trong ba tháng này...

Giang Nguyên cũng không lo lắng điều này lắm, với năng lực của hắn, cho dù là phương diện kỹ thuật nào của Thiên Y viện, đạt đến đỉnh cao nào, chắc chắn hắn cũng không cần quá nhiều thời gian là sẽ có thể nắm chắc nó.

Ít nhất giờ tinh thần lực của hắn đã cực kỳ cường đại, đặc biệt là sau lần tiến nhập cảnh giới Ngôn tùy pháp hành này, tinh thần lực rõ ràng tăng rất nhiều. Cho dù không sử dụng Thông mẫn chi tâm, giờ trí nhớ của hắn vẫn có khả năng lý giải cực mạnh. Với năng lực này, hắn tin bản thân sẽ nhanh chóng nghiên cứu thông thấu những thứ cần phải đọc.

Giang Nguyên ở đây học tư liệu và kỹ thuật của Thiên Y viện, còn Thiên y sư Từ Khải Liễu lúc này đang tới văn phòng của La y sư.

- Thiên Minh... học trò Giang Nguyên của ông, ông phải quan tâm nhiều một chút...

Thiên y sư Từ Khải Liễu bưng ly trà Vương Mịch đưa đến, nhẹ

nhàng nhấp một ngụm rồi chậm rãi nói.

La y sư mỉm cười gật đầu nói:

- Xin Viện trưởng Từ cứ yên tâm... Chắc chắn tôi sẽ dốc hết sức dạy cho Giang Nguyên, cố gắng giúp cậu ấy tấn cấp Thiên y sư trong vòng hai mươi năm.

- Ừm... Vậy thì tốt.... Năm đó Nguyên Bản huynh rất quan tâm đến cặp học trò này, năm đó khi Giang Nguyên ra đời, đã từng trước mặt chúng ta nói rằng tương lai đứa trẻ này chắc chắn sẽ bất phàm... Giờ tuy Nguyên Bản huynh đã không còn, cặp học trò đi cùng anh ấy cũng đã mất tích theo, nếu giờ đứa trẻ này đã có cơ duyên xảo hợp quay trở về, vậy thì Nguyên Bản huynh cũng có thể nhắm mắt rồi...

Thiên y sư Từ Khải Liễu nghe La y sư nói vậy cũng cảm thán một tiếng, sau đó nói:

- Tư chất của Giang Nguyên không giống bình thường, lại có ông chỉ dạy, tôi cũng yên tâm... Nếu ông cần gì, cũng có thể đề xuất với Hội đồng viện. Miễn không đi ngược với nguyên tắc, Hội đồng viện sẽ chiếu cố một chút... Chỉ cần đứa trẻ này tự nỗ lực thì trong hai mươi năm tiếp nhận y bát của Nguyên Bản huynh, tôi nghĩ không phải vấn đề quá lớn!

Lúc này trong lòng La y sư tràn đầy vui mừng gật đầu nói:

- Cảm ơn Viện trưởng Từ, nếu cần, tôi sẽ đề xuất với Hội đồng viện... Có điều, tôi nghĩ Giang Nguyên cũng chẳng cần phải có chiếu cố quá đặc biệt. Với năng lực của cậu ấy, tôi nghĩ cậu ấy sẽ tự bước từng bước, tuyệt đối sẽ không để người ta đàm tiếu, không thẹn với lương tâm tiếp nhận bát y của Nguyên Bản huynh...

Nói tới đây, La y sư liền chuyển đề tài, lại nói:

- Có điều, tôi nghĩ với năng lực của Giang Nguyên, nếu có vài việc, khi cần xử lý đặc biệt, vẫn mong Viện trưởng Từ và Hội đồng viện rộng lượng một chút...

Thiên y sư Từ Khải Liễu thấy La y sư mỉm cười nói vậy thì trong

lòng hơi kinh ngạc, không biết La y sư nói vậy là có ý gì. Bà không ngờ, La y sư lại tin tưởng Giang Nguyên đến vậy. Bà thoáng trầm ngâm một chút, mỉm cười nói:

- Thiên Minh yên tâm... Cho dù là vì tư chất của bản thân Giang Nguyên, hay là vì nể mặt Nguyên Bản huynh cùng cặp học trò kia của anh ấy, Hội đồng viện đều sẽ suy xét kỹ... Chỉ cần Giang Nguyên có năng lực, Hội đồng viện chúng tôi sẽ cố gắng chăm chút...

- Được... Vậy tôi thay Giang Nguyên cảm ơn Viện trưởng Từ...

Vương Mịch còn cả Tôn Nghị ở bên nhìn hai người mỉm cười nói chuyện, liền trợn mắt há hốc mồm.

Hai người đều biết Giang Nguyên có quan hệ rất sâu xa với Thiên Y viện, nhưng thật sự không ngờ, Giang Nguyên lại được Thiên y sư Từ Khải Liễu và Hội đồng viện coi trọng đến như vậy. Thậm chí Thiên y sư Từ Khải Liễu còn cố ý đến tìm La y sư để bàn bạc chuyện của Giang Nguyên, còn hứa nếu cần sẽ chiếu cố đặc biệt...

Nên biết, ở Thiên Y viện này, tất cả mọi người từ nhỏ đã cùng được bồi dưỡng ở học viện của Thiên Y viện, cùng nhau lớn lên... bất luận thân phận. Cho dù là Tôn Nghị lúc nhỏ cũng không hề được nhận bất kỳ đãi ngộ gì đặc biệt. Gã chỉ có một điểm lợi là, Thiên y sư Chu Thế Dương ông ngoại gã thường xuyên dùng vài dược liệu tương đối đặc biệt để bồi dưỡng nguyên khí, rắn chắc cơ thể, để phương diện tu luyện nội khí của gã có thể mạnh hơn người khác một bậc.

Còn một lần ngoại lệ duy nhất, là lần thi tấn cấp Y sĩ thực tập này. Thiên y sư Chu Thế Dương đã dùng thể diện của mình mới có thể cho hai người bọn họ tham gia trước một thời gian.

Đây cũng không phải vấn đề nguyên tắc gì, dù sao thành tích của hai người đều đủ để tham gia cuộc thi, thậm chí cuộc thi còn sắp xếp y sư La Thiên Minh vị Y sư nhất phẩm của Thiên Y viện và nổi tiếng nghiêm cẩn làm giám khảo, bởi vậy có thể thấy rõ Thiên Y viện không chế những chuyện này rất cẩn thận.

Nhưng bây giờ, Thiên y sư Từ Khải Liễu lại đích thân đến, nói Hội

đồng viện sẽ suy xét chiếu cố đặc biệt. Điều này chứng tỏ địa vị của Giang Nguyên trong mắt các vị Thiên y sư của Hội đồng viện đặc biệt chừng nào.

Lúc này, hai người họ cũng hơi mơ hồ. Vị Thiên y sư Nguyên Bản kia... Còn cả cha mẹ Giang Nguyên, rốt cuộc là vì cái gì, mà khiến hai mươi năm sau Hội đồng viện vẫn nhớ đến họ, thậm chí không tiếc đưa ra hứa hẹn như vậy...

Sau khi hai người liếc mắt nhìn nhau liền thấy vẻ mơ hồ trong mắt đối phương, không thể nào hiểu được là vì sao.

Ban đêm, Giang Nguyên nhớ ra mình còn thiếu vài điểm nữa là đã được 100% năng lượng. Lúc này hắn liền cảm thấy hơi hưng phấn, xem ra tối nay chỉ cần tu luyện thêm một đêm, nếu không có gì bất ngờ, sẽ có thể đạt đến cảnh giới Cửu Vĩ đuôi thứ năm.

Nhớ tới chuyện này, Giang Nguyên hơi hưng phấn. Sau đó hắn đưa tay vào túi lấy một củ sâm núi ra cắn một miếng, sau đó trong đầu lóe lên một dòng thông báo, hắn lại chìm vào giấc ngủ.

Sau khi hắn chìm vào giấc ngủ, Ngũ Cầm vận khí pháp trong cơ thể bắt đầu vận hành tự động, hình xăm màu đỏ nhạt nơi cánh tay dần phát sáng.

Vẫn giống như mấy ngày trước, dòng khí lưu dày đặc dần dần bắt đầu vận hành từ khí hải, các cơ bắp xung quanh cơ thể một lần nữa bắt đầu cuộn lên khí tức ấm áp nhẹ nhàng, sau đó tập trung vào huyệt vị gần nhất, cuối cùng hình thành một dòng khí lưu nhỏ nhỏ, chảy vào trong kinh mạch.

Còn dòng khí lưu trong khí hải kia bắt đầu vận hành thuận theo hai mạch nhâm đốc. Bên ngoài cơ thể Giang Nguyên, những khí tức trong lành nhẹ nhàng hoặc thứ gì đó bắt đầu từ da dần dần thấm vào tế bào da thịt, cơ thể, vào xương cốt... Sau đó khí tức ấm áp dung nhập vào huyệt vị, kinh mạch trong cơ thể Giang Nguyên, dần dần hợp thành một thể, khiến cho dòng khí lưu trong hai mạch nhâm đốc của Giang Nguyên vận hành càng lúc càng nhanh.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, khí lưu trong cơ thể Giang Nguyên vận hành càng lúc càng nhanh, khí tức mát lạnh nhẹ nhàng

bên ngoài cơ thể Giang Nguyên cũng càng lúc càng bị Giang Nguyên hút nhanh vào trong cơ thể.

Không biết bao lâu trôi qua, đột nhiên trong đầu Giang Nguyên lóe lên một dòng tin tức.

- Năng lượng Cửu Vĩ đuôi thứ tư đã đầy... Cửu Vĩ phục hồi, bắt đầu hiện hình...

Dòng tin tức này lóe lên, hình xăm trên cánh tay trái Giang Nguyên bộc phát ra một đạo ánh sáng, sau đó hình xăm như con mèo đáng yêu đang lảng lạng cuộn mình kia bắt đầu chậm rãi duỗi ra, lộ hoàn toàn diện mạo của nó.

Một con hồ ly màu đỏ lười biếng duỗi lưng, sau đó ngẩng đầu ngáp một cái. Bốn cái đuôi bông bành chậm rãi dựng đứng lên, hai đôi mắt sáng đẹp như bảo thạch chậm rãi mở ra...

Cặp mắt đẹp như bảo thạch của nó vừa mở ra, đột nhiên từ trong đôi mắt nó dần dần hiện lên tia sáng đỏ nhàn nhạt, sau đó tràn ra khắp cả người Giang Nguyên...

Tia sáng đỏ này chậm rãi tràn từ cánh tay trái sau đó đi dọc theo bên trái cơ thể, lại chậm rãi đi dần xuống đùi trái, sau đó lại đi lên...

Cùng với tia sáng đỏ lan dần ra này, da, tế bào xương cùng với tế bào nội tạng của Giang Nguyên lúc này cũng bắt đầu chậm rãi co lại giãn ra, trong lúc co giãn, dường như những tế bào này đều được cường hóa cực đại. Sau khi tia sáng đỏ này lan khắp da, xương cốt và nội tạng thì gần như da, xương, nội tạng đều được trải qua một quá trình cường hóa hoàn chỉnh, biểu hiện rõ nét đầu tiên là những bộ phận này đã cứng cáp hơn.

Cứ như thế, tia sáng đỏ chậm rãi tràn ngập toàn thân Giang Nguyên, cuối cùng thì chậm rãi tràn đến cả đầu của Giang Nguyên.

- Hiện hình hoàn thành... trao cho cơ thể thiên phú thứ ba... Tập sát...

Khi dòng tin tức này lóe lên ánh sáng màu đỏ rực rỡ tràn ngập khắp cơ thể Giang Nguyên đột nhiên biến mất tăm.

Lúc này con hồ ly nhỏ màu đỏ máu ở vai trái Giang Nguyên lại chậm rãi muợn mình, sau đó hai mắt cũng từ từ nhắm lại, lúc này một dòng tin tức lại lóe lên.

- Kích hoạt Cửu Vĩ đuôi thứ năm... Tích lũy năng lượng Cửu Vĩ đuôi thứ năm bằng không.

Dòng tin tức này lóe lên, đuôi của hình xăm lại xuất hiện một hình ảnh nhân nhật, gần như lại có thứ gì xuất hiện, trông gần giống như một cái đuôi lớn, nhưng chỉ không quá rõ ràng mà thôi.

Sáng sớm hôm sau khi Giang Nguyên nhẹ nhàng mở mắt ra, trong đầu vẫn nhớ mang máng tối qua hình như đã xảy ra gì đó, có điều hẳn lại không nhớ gì cả. Nhưng hẳn biết rất rõ cảm giác quen thuộc này, có lẽ là cảm giác sau mỗi lần mình thuận lợi tấn cấp. Xem ra có lẽ mình đã tấn cấp thành công rồi.

Sau khi Giang Nguyên nhẹ nhàng thở hắt ra bèn đưa tay vén ống tay áo nhìn lên vai mình. Với thị lực mãnh mẽ của hắn dĩ nhiên có thể nhìn thấy được hình xăm hồ ly mờ mờ kia của mình. Lúc này ở gốc đuôi đã không phải bốn đuôi nữa, mà ở bên dưới lại có thêm một hình cái đuôi nhân nhật rồi.

- Đúng là tấn cấp rồi... Có điều không biết lần này mình lại có thêm thiên phú gì...

Giang Nguyên hơi hưng phấn, những thứ này là thế đấy. Nhiều lúc may mắn, có lẽ bạn sẽ có ấn tượng mơ hồ. Nhưng đôi lúc lại chẳng có chút ấn tượng gì. Giống như hiện nay, mình không thể nào nhớ ra được rốt cuộc thiên phú mới của ngày hôm qua là cái gì.

Chương 442: Nữ trợ thủ

Dù Giang Nguyên nghĩ đi nghĩ lại nhưng vẫn không thể nhớ ra được kỹ năng mới này là gì. Sau khi hắn thở dài bất đắc dĩ một hơi thì cũng chỉ đành buồn bực rời khỏi giường. Nếu giờ không nhớ ra được, vậy thì phải đợi khi nào nó tự phát huy tác dụng mới biết được.

Giang Nguyên thức dậy, đánh răng rửa mặt xong lại thay một bộ quần áo rộng rãi, bước ra khỏi phòng mình đi ra ngoài.

Hai ngày nay trên cơ bản hắn đã nắm rõ bố cục của cả Thiên Y viện này. Phía sau Thiên Y viện có một khu rừng dạng công viên lớn. Sáng sớm những ngày bình thường có lẽ cũng không nhiều người đến đây. Vì Thiên Y viện vẫn còn có một luyện võ trường cực lớn, có lẽ rất nhiều người của Thiên Y viện nếu tu luyện hoặc tập thể dục đều sẽ đến luyện võ trường, hơn nữa thông thường cũng không đi sớm quá.

Dù các y sĩ và y sư của Thiên Y viện cũng đều phải tu luyện nội khí, nhưng cơ hội để chém giết thật sự không nhiều lắm, cho nên họ cũng không quá coi trọng luyện tập thực chiến. Tuy hàng năm Thiên Y viện đều có thi về phương diện này, nhưng cũng không nghiêm khắc lắm, và cũng không yêu cầu lực chiến đấu cá nhân quá mạnh.

Các y sĩ và y sư chỉ cần yên tâm làm những việc họ nên làm, còn mấy chuyện chém chém giết giết, với uy danh của Thiên Y viện, rất ít khi phải làm những việc như vậy. Hơn nữa dù có làm, thì cũng còn có Thiên y ngoại viện.

Các cao thủ của Thiên y ngoại viện đơn thuần là sinh ra để đánh nhau. Bên trong đó có những cao thủ do Thiên Y viện tự bồi dưỡng, cũng có những người từ bên ngoài đầu quân vào Thiên Y viện. Nhưng có một vấn đề không thể nghi ngờ, đó là họ đều là cao thủ trong cao thủ. Với nội tình của Thiên Y viện, trên căn bản cũng không ai dám đến khiêu khích Thiên Y viện.

Tinh lực con người có hạn, thuật có chuyên tinh, y sĩ và y sư của Thiên Y viện phần lớn là dồn hết tinh lực để nghiên cứu và học tập, còn việc tu luyện nội khí, thông thường chỉ tu luyện trong phòng mình là được. Dù sao tu luyện nội khí cũng không thể biến thái được như Giang Nguyên, bất cứ lúc nào ở đâu cũng có thể. Khi họ tu luyện cũng phải tránh những thứ khác quấy nhiễu.

Cho nên dĩ nhiên tu luyện trong phòng riêng là tốt nhất. Dù sao địa bàn của Thiên Y viện cũng nằm ở vùng đất tu luyện tốt nhất của Kim Lăng, căn bản không cần phải chọn chỗ đặc biệt để tu luyện.

Và dĩ nhiên, khu rừng dạng công viên lớn vào buổi sáng vô cùng khoáng đãng. Giang Nguyên nhân cơ hội chạy đến bên đó, sau khi chờ một chút để hơi thở đều đặn rồi thì tiếp tục tập Ngũ Cầm Hí như thường lệ.

Sau khi Giang Nguyên tìm một vùng đất bằng phẳng, cởi áo khoác và áo thun ra liền bắt đầu khởi động tay chân, sau khi hít sâu mấy cái thì bắt đầu tu luyện...

- Hộc... hộc... hộc... hộc...

Hai tay hai chân Giang Nguyên chống giữ, cả cơ thể đẩy về trước lui về sau vô cùng có quy luật. Đồng thời khi đẩy về trước giữa ngực và bụng lại phát ra những tiếng “rắc”. Lúc lui ra sau, giữa bụng và ngực nhanh chóng rút lại, bắt đầu có những tiếng “hộc” trầm nặng như tiếng máy xay gió vang lên.

Nhìn Giang Nguyên lúc này giống như một con mãnh hổ đang đứng trên mỏm núi đá, không ngừng ngửa mặt lên trời gầm gừ.

Sau khi lặp đi lặp lại vài lần như vậy, hai tay trái phải của Giang Nguyên tiếp tục tiện đà đẩy về phía trước, đồng thời hai chân hất lui ra sau, kéo giãn hết cỡ thắt lưng, giữ tư thế đó ngẩng đầu lên trời, rồi cúi đầu nhìn song song với mặt đất, giống như hổ duỗi thắt lưng. Các đốt sống thắt lưng không ngừng vang lên tiếng “rắc rắc”.

Giang Nguyên cảm nhận được được tay chân mình linh hoạt hơn trước hai phần, hơn nữa lực bộc phát ra dường như cũng mạnh hơn trước, trong lòng hẳn cảm thấy vui mừng. Quả nhiên, mỗi lần tấn cấp đều nhận được rất nhiều lợi ích.

Cơ thể cường hóa, chứng tỏ tăng cường khả năng kháng đả kích, có nghĩa cơ thể mình càng thêm linh hoạt, điều này có trợ giúp rất lớn khi đánh nhau.

Sau vài lần luyện Ngũ Cầm Hí, Giang Nguyên thấy đã sắp bảy giờ, phía xa mơ hồ truyền đến tiếng người. lúc này hẳn mới chậm rãi thu công, sau khi lau mồ hôi trên trán, mặc y phục vào rồi mới trở về phòng mình.

Căn phòng Giang Nguyên nằm trong một viện nhỏ, viện nhỏ này là viện dành cho y sĩ của Thiên Y viện.

Tất cả y sĩ đều sống trong viện này. Căn Giang Nguyên ở là một căn nhà dạng căn hộ nhỏ có hai phòng. Trên căn bản những người có cấp bậc y sĩ ở Thiên Y viện đều được sống riêng.

Giang Nguyên bước vào viện nhỏ liền gặp không ít người từ bên trong bước ra, xem ra đang chuẩn bị đến nhà ăn. Giang Nguyên toàn thân mặc đồ thể thao trở về, hầu hết mọi người đều mỉm cười gật đầu coi như chào hỏi.

Giang Nguyên thật sự không quen mấy y sĩ này, cho nên cũng chỉ mỉm cười gật đầu coi như đáp lại.

Trên đường đi, hắn gặp một cô gái vô cùng xinh đẹp dáng cao gầy, mái tóc dài quá vai, khí chất tuyệt vời.

Giang Nguyên tùy tiện nhìn qua, đang định mỉm cười gật đầu chào hỏi thì đột nhiên cảm thấy đôi mắt trong suốt xinh đẹp của đối phương hơi quen quen. Hắn hơi sửng ra, sau đó vẫn không thể nhớ ra được mình đã gặp đối phương ở đâu.

Cô gái đối diện nhìn thấy Giang Nguyên thì khẽ sửng ra, đột nhiên khóe miệng nhếch lên, lộ ra một nụ cười cực kỳ quyến rũ.

Giang Nguyên nhìn nụ cười xinh đẹp của cô gái này thì hơi sửng sốt. Hắn còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra thì cô gái đó đột nhiên giơ chân đá hắn một cái.

- Á...

Giang Nguyên sửng sốt, cơ thể bất giác lui nhanh ra sau, nhẹ nhàng né tránh cú đá này. Hắn đang định mở miệng nói, ai ngờ cô gái xinh đẹp này vẫn không chịu từ bỏ, lại một lần nữa đá vào ngực Giang Nguyên.

Giang Nguyên khẽ cau mày, lần đầu tiên hắn gặp phải chuyện kỳ lạ như vậy. Lẽ nào mình thật sự quen bà cô này? Mình đã đặc tội cô ta ở đâu à?

Giang Nguyên nhìn cú đá thứ hai bay tới, cuối cùng liền nhíu nhíu

mày, sau đó nhẹ nhàng khoát tay chặn cú đá trước ngực hấn một khoảng cách, đồng thời móc tay kéo qua.

Cô gái đối diện thấy vốn chân mình cách ngực Giang Nguyên chỉ khoảng một thước trên mặt đang lộ vẻ đắc ý, ai ngờ động tác của Giang Nguyên đột nhiên trở nên nhanh nhẹn, hấn đưa tay lên chặn một đá này của mình lại.

Cô vừa đang định phản ứng thì phát hiện chân của mình đã bị đối phương móc lại. Cô vẫn chưa kịp phản ứng thì đã phát hiện một lực lớn ập đến, cả cơ thể mình bị quăng ra ngoài.

- A...

Cơ thể cô gái bay lên trời liên kinh hoàng hét lên một tiếng, cô bị Giang Nguyên quăng bay đi ba mét, có điều vẫn may là Giang Nguyên dùng lực rất khéo. Lúc cô rơi xuống tuy chân hơi không vững nhưng sau khi liên tục lui ra sau hai bước cũng coi như miễn cưỡng đứng vững.

- Anh... sao anh lại thế chứ...

Sau khi cô gái trẻ đứng vững, trên mặt vẫn còn vẻ kinh hãi, cuối cùng thì chuyển sang tức giận, đôi mắt xinh đẹp trợn to nhìn Giang Nguyên, tức giận nói.

Giang Nguyên chớp hai mắt vô tội, nhìn cô gái xinh đẹp đang hầm hừ trước mặt, trên mặt trần đầy bức bối.

- Sao lại kêu tôi sao anh lại thế... rõ ràng là cô đá tôi trước mà!

- Được rồi.. Giang Nguyên, tôi chỉ muốn thử thân thủ của anh, hôm nay chị đây sẽ không thềm tính toán với cậu...

Cô gái xinh đẹp nhìn khuôn mặt bức bối của Giang Nguyên đột nhiên cười khi khi, nhìn Giang Nguyên cười nói.

Giang Nguyên thấy cô gái xinh đẹp đột nhiên chuyển từ giận sang cười thì không khỏi cười khổ một tiếng. Người của Thiên Y viện đúng là ai cũng có cá tính.

Giang Nguyên mỉm cười, sau đó lắc đầu, đang định đi vào trong

viện.

Cô gái thấy Giang Nguyên cứ vậy mà đi, không thèm để ý đến mình thì sửng sốt một chút, không nhịn được kêu lên:

- Haizz... cậu cứ đi như vậy à...

Giang Nguyên nghe thấy cô gái sau lưng gọi liền cười khỏ một tiếng, sau đó xoay người lại nói:

- Là cô ra tay trước mà, rốt cuộc cô muốn thế nào?

Cô gái nhìn bộ dạng không tình nguyện của Giang Nguyên thì khẽ hừ một tiếng, nói:

- Cậu biết tôi là ai không?

- Không...

Lần này Giang Nguyên cẩn thận nhìn khuôn mặt xinh đẹp của cô gái, dù cảm thấy dường như đối phương hơi quen quen nhưng vẫn khẳng định mình chắc chắn không quen đối phương, cho nên chắc chắn lắc đầu nói.

- Hừ... Tôi biết là cậu không biết mà...

Cô gái nhăn chiếc mũi cao bất mãn nói:

- Cậu không nhớ lúc cậu khảo hạch, ai làm trợ thủ cho cậu à?

Giang Nguyên nghe thấy câu này thì không khỏi sửng sốt. Sau khi được cô gái này nhắc nhở hẳn mới cẩn thận nhìn đôi mắt cô, lúc này mới cảm thấy chẳng trách mình cứ thấy đôi mắt cô rất quen. Hóa ra cô là trợ thủ của mình hôm đó.

Hắn lập tức cả cười, nói:

- Hóa ra là cô à... Tôi cứ cảm thấy cô quen quen...

- Hừ... nhớ ra rồi à!

Cô gái thấy Giang Nguyên nghĩ ra mới lại nở nụ cười, nhìn Giang Nguyên nói:

- Hôm đó ca mổ của cậu rất tốt... Cho dù là ở Thiên Y viện cũng không có mấy người có tốc độ và thủ pháp vượt qua cậu đâu!

Giang Nguyên nghe thấy cô khen liền không khỏi cười khỏ, nói:

- Nhưng khảo hạch hôm đó, nghe nói tôi chỉ được A-. Thế có được coi là ổn không?

- Ồ? A-? Sao có thể thế? Với thủ pháp và tốc độ của cậu, theo lý thuyết một điểm A+ không thể nào thoát được.

Cô gái nhìn nụ cười khỏ đó của Giang Nguyên liền ngạc nhiên, sau đó nói:

- Điều này không thể nào... Nếu kỹ thuật như cậu mà chỉ được A-, vậy ai còn nhận được A+...

Giang Nguyên nghe thấy giọng nghi hoặc của cô gái trong lòng cũng lóe lên chút nghi ngờ. Dù sao đối phương cũng có thể làm trợ thủ của mình, đến để áp trận giúp mình, như vậy chứng tỏ năng lực của đối phương chắc chắn đáng để Thiên Y viện tin tưởng. Nếu cô cũng như vậy nói, như vậy cho dù không đúng với suy nghĩ của đối phương thì ít nhất mình cũng phải được một điểm A, sao có thể là A-.

Cô gái thấy vẻ mặt tương đối nghi hoặc của Giang Nguyên cũng cau mày suy nghĩ một chút, sau đó thấp giọng hỏi Giang Nguyên:

- Hôm đó ai chủ trì buổi khảo hạch của cậu?

- À... Thiên y sư Chu Thế Dương...

Giang Nguyên thấy cô gái thấp giọng hỏi mình nên Giang Nguyên cũng nhỏ giọng trả lời.

- Thiên y sư Chu Thế Dương?

Sau khi cô gái nghe thấy cái tên này liền sửng sốt một lúc rồi nở nụ cười, nói:

- Chả trách... Có điều cậu cũng qua rồi, vậy thì không sao...

Giang Nguyên thấy vẻ mặt kỳ quái của cô, còn cả lời nói này thì hơi sững sốt, dường như lúc này cũng ý thức được gì đó.

Dường như cô gái xinh đẹp này muốn nói gì đó với mình nhưng lại thôi, chỉ đưa tay về phía Giang Nguyên cười nói:

- Được rồi, làm quen đi, tôi là Mã Duệ Hoảng.

Chương 443: Cướp người?

- Mã Duệ Hoảng?

Giang Nguyên nhú mày, sau đó cũng đưa tay bắt tay cô gái xinh đẹp này, cười nói:

- Giang Nguyên...

Mã Duệ Hoảng thấy Giang Nguyên nghiêm trang tự giới thiệu thì đôi mắt xinh đẹp lóe lên ý cười, gật đầu nói:

- Có điều bạn bè đều gọi tôi là Mã Tiểu Duệ, cậu cũng gọi tôi là Mã Tiểu Duệ đi...

- Mã Tiểu Duệ? Được... Vậy thì gọi là Mã Tiểu Duệ...

Giang Nguyên nhìn vẻ mỉm cười của Mã Duệ Hoảng thì cũng cười, gật đầu.

- Giang Nguyên, cậu vừa mới tu luyện về à?

Đôi lông mày xinh đẹp của Mã Tiểu Duệ nhướn lên, nhìn bộ đồ thể thao của Giang Nguyên, trong mắt lóe lên tia quái dị nói.

Giang Nguyên gật đầu, cười nói:

- Đúng... đi vận động một chút!

- Chậc chậc... Chả trách cậu lại lợi hại như vậy, Thiên Y viện chúng ta chẳng có mấy y sư hoặc y sĩ nỗ lực như vậy!

Mã Tiểu Duệ cười cảm thán hai tiếng, sau đó nhìn Giang Nguyên

cười nói:

- Được rồi, cậu về tắm rửa thay quần áo trước đi, không trì hoãn thời gian của cậu nữa!

- Được... gặp sau!

Giang Nguyên cười vẫy tay, sau đó xoay người đi vào trong viện.

Mấy ngày tiếp theo, Giang Nguyên ngày nào cũng ở trong Thiên Y viện học những kỹ thuật và tư liệu mới. Giang Nguyên tự thấy bản thân cũng tương đối lợi hại, nhưng khi nhìn thấy những kỹ thuật và tư liệu mới này của Thiên Y viện, hẳn không thể không bội phục.

Những kỹ thuật và tư liệu này trên căn bản đều là những kỹ thuật chữa trị mới và những thứ được cách tân từ kỹ thuật hiện có, thậm chí ngay cả phương diện ức chế ung thư cũng có rất nhiều phương pháp và loại thuốc mới.

Giang Nguyên cũng không hề bất ngờ về điều này. Với kỹ thuật của Thiên Y viện, còn cả nhiều dược liệu quý hiếm như vậy, dĩ nhiên thành quả của phương diện này là nhiều nhất. Nên biết mở rộng những kỹ thuật mới cần phải có vô số người tiêu hao vô số thời gian, trải qua vô số lần thực tiễn mới có thể có đột phá và mở rộng kỹ thuật.

Nhưng về mặt phối thuốc của Thiên Y viện, trên trăm y sư ưu tú nhất Trung Quốc tích lũy cả ngàn năm đều phải chuyệן đùa, hơn nữa còn có nhiều dược liệu thần kỳ như vậy, muốn nghiên cứu ra vài loại thuốc hiệu quả không phải chuyệן quá khó khăn.

Chẳng hạn như “Hồi thiên châm số 123”.

Loại này có hiệu quả kinh người. Số 123 này có công hiệu hồi dương, dùng cho người bị thương nặng sắp chết, hoặc bệnh nặng sắp chết, hoặc khi cấp cứu những ca phức tạp có thể cứu sống và ổn định bệnh tình.

Còn loại thuốc “Viên chống ung thư”.

Nó có hiệu quả ức chế cực tốt các loại tế bào ung thư, thậm chí

còn có tác dụng chữa khỏi tận gốc với vài loại bệnh ung thư đặc biệt.

Còn về phương diện kỹ thuật, Thiên Y viện cũng có những thành quả bất phàm. Chẳng hạn như đối với chứng u não, thậm chí không cần phải tách hộp sọ, chỉ cần mở một một lỗ nhỏ, sau đó dùng đầu dò để phẫu thuật, giảm tỷ lệ tổn hại não bệnh nhân xuống cực thấp, hơn nữa lại cực kỳ an toàn.

Kỹ thuật này, còn có thể dùng cho rất nhiều u não không thể chữa trị bằng cách mở hộp sọ. Tính ra có thể nói là một bước đột phá trong lĩnh vực não ngoại khoa, nhưng trước giờ Giang Nguyên chưa từng thấy kỹ thuật này được nhắc đến trên tạp chí kỹ thuật hoặc chuyên nghiệp nào, cũng không nghe nói trên toàn cầu có bệnh viện hoặc trung tâm nghiên cứu nào tiến hành những ca mổ như thế này.

Thậm chí Thiên Y viện còn có thể dùng cách giải chết, tiến hành phẫu thuật tim cho bệnh nhân, có thể giúp tim ngừng đập trong khoảng thời gian hơn mười phút, đảm bảo hoàn toàn sự an toàn cho bệnh nhân, đồng thời đơn giản hóa rất nhiều cho những ca mổ lớn, giảm nguy hiểm của ca mổ đến mức thấp nhất.

Những kỹ thuật thế này, Thiên Y viện có tương đối nhiều. Giờ Giang Nguyên mới hiểu, vì sao Thiên Y viện lại sắp xếp cho mình ba tháng để học những thứ này. Vì có rất nhiều kỹ thuật không phải anh có thể học được qua tư liệu máy tính hoặc video clip, cần phải thông qua thao tác phẫu thuật thật sự mới thật sự nắm bắt được.

Như vậy tính ra thời gian ba tháng là tương đối sát sao.

Cho nên Giang Nguyên không dám coi thường. Rất nhiều thứ trong này hẳn chưa từng nghe nói đến, thậm chí đến nghĩ cũng chưa bao giờ nghĩ đến. Tuy với năng lực của hắn, muốn học hết những thứ này nội trong ba tháng không phải vấn đề lớn, nhưng hắn cũng phải nghiêm túc cẩn thận mới được. Mặc dù có quyền hạn là có thể học và đọc những thứ này bất cứ lúc nào. Nhưng có một vài vấn đề Thiên Y viện sẽ sắp xếp hắn tham gia một vài ca phẫu thuật mà không phụ thuộc vào ý kiến riêng của hắn, mà muốn tinh thông được những thứ này thì cũng khá phiền phức.

Chả trách La y sư nghe mình nói muốn nghỉ phép lại khó khăn như vậy.

Trong thời gian tiếp theo, phần lớn thời gian Giang Nguyên đều dùng máy tính, ngay cả bữa cơm hàng ngày cũng được nhà ăn gửi đến tận nơi.

Khoảng thời gian này La y sư cũng rất để ý tình hình của Giang Nguyên. Ông thấy Giang Nguyên ngày đêm nghiên cứu học tập thì âm thầm gật đầu. Chả trách Giang Nguyên còn trẻ mà lại có được thành tựu như vậy, điều này chắc chắn cũng vì sự nỗ lực của cá nhân hẳn.

Thời gian trôi qua từng ngày, rất nhanh đã đến ngày 26 tháng 2 rồi.

Mấy ngày này, thỉnh thoảng Giang Nguyên cũng lấy điện thoại gọi cho Tuyên Tử Nguyệt, nhưng không hề bất ngờ, điện thoại lần nào cũng tắt máy.

Đêm khuya, Giang Nguyên lấy điện thoại ra, một lần nữa bấm dãy số đó, có điều trong tai nghe vẫn vang lên câu nói ấy.

- Số máy quý khách vừa gọi hiện đang tắt máy...

Sau khi Giang Nguyên nhẹ nhàng thở hắt ra liền chậm rãi cúp điện thoại, sau đó nhẹ nhàng cười cười. Trước mắt hắn dường như hiện ra bóng dáng xinh đẹp luôn đứng thẳng lưng ấy.

- Đừng lo... Ngày mai anh sẽ đến tìm em...

Bộ phận chạy ngoài của Thiên Y viện cũng rất tốt, tuy Giang Nguyên ra ngoài là vì việc riêng, nhưng vé máy bay gì đó, tất cả đều được bao hết, không cần Giang Nguyên bỏ chi phí gì.

Tối ba tiếng đồng hồ, cuối cùng Giang Nguyên đã đến Xuyên Trung, sau đó Văn phòng của Thiên Y viện trú tại Xuyên Trung sắp xếp xe và tài xế cho Giang Nguyên, đưa Giang Nguyên đến Tuyên gia.

Tuyên gia cũng giống các thế gia cổ xưa khác, đều ở trong một sơn cốc nhỏ gần trung tâm Xuyên Trung.

Giang Nguyên ngồi trên xe ngắm cảnh hai bên đường, chiếc xe thuận theo một con đường nhỏ thẳng tắp đi vào một ngọn núi. Lúc này Giang Nguyên cũng không kìm được khẽ cảm thán một tiếng. Nếu không có người đưa mình đến đây, mình thật sự không thể nào tìm được nơi này.

Chiếc xe đi thẳng về phía trước, đi hơn hai tiếng đồng hồ, cua vào một sơn cốc nhỏ. Lúc này Giang Nguyên mới nhìn thấy một đại viện lớn ở trong sơn cốc kia.

- Đây là Tuyên gia?

Nhìn viện lạc ẩn giữa núi, Giang Nguyên chậm rãi hỏi.

- Đúng... Giang y sĩ, đây chính là Tuyên gia...

Tài xế cười gật đầu, xác nhận nói.

- Ừ...

Giang Nguyên cười cười, nhìn xe chậm rãi dừng trước một viện tử khổng lồ. Lúc này Giang Nguyên mới chậm rãi đi xuống xe.

Giang Nguyên nhìn ngôi nhà khổng lồ tràn ngập cổ khí trước mặt rồi bước về phía trước, thấy trước cửa có treo một tấm bảng có mùi cổ xưa thơm mát, Giang Nguyên nhẹ nhàng thở hắt ra...

- Tuyên phủ... mình đến rồi...

Giang Nguyên bước lên trước, cầm cái vòng nắm cửa bằng đồng gõ nhẹ, nghe thấy một âm thanh thanh thúy truyền ra, hần bất giác cảm thấy hơi căng thẳng.

Kể ra hần chạy đến đây thật sự cũng hơi thấy chẳng có lý do gì chính đáng... Thật tình hần và Tuyên Tử Nguyệt, một không có gì, hai không có gì... ngay cả một chút thân mật định chung thân gì cũng không có, thế này đến cướp người, hình như hơi bá đạo quá, hoặc có thể nói là quá vô sỉ.

Cho nên trong lúc Giang Nguyên gõ cửa trong lòng thật sự cảm thấy hơi mơ hồ, lát nữa mình nên nói gì? Mình đến đây để làm gì? Cướp vợ? Cướp gái? Hay cướp bạn?

Đang lúc Giang Nguyên trong lòng không yên, cánh cửa lớn mở ra, bên trong có một ông cụ bước ra, nghi hoặc nhìn Giang Nguyên, sau đó nói:

- Chàng trai trẻ, xin hỏi có chuyện gì?

- À... cụ, xin hỏi... ờm... Tuyên Tử Nguyệt có nhà không? Tôi là bạn của cô ấy!

Giang Nguyên khẽ hít vào một hơi, vội vàng cười cười, hỏi.

- Tiểu thư? Cậu tìm tiểu thư?

Ông cụ sững sốt, sau đó liền nở nụ cười, nói:

- Ngại quá... Sáng sớm nay, ông cụ nhà tôi và cả người nhà đã đưa tiểu thư đi Vân tỉnh rồi.

- Đi Vân tỉnh?

Giang Nguyên hơi kinh ngạc. Giờ dĩ nhiên hẳn biết Vân tỉnh là nơi ở của Tề gia. Hẳn lập tức căng thẳng hỏi:

- Không phải hai tám sao? Hôm nay mới hai bảy mà?

Ông cụ thấy vẻ căng thẳng của Giang Nguyên liền cười ha ha nói:

- Ngày mai là ngày đại hỷ của tiểu thư. Hai nơi cách nhau cả ngàn dặm, dĩ nhiên là hôm nay phải đi Vân tỉnh... Sau đó thông gia sẽ đến khách sạn Vân tỉnh đón dâu... nếu không làm sao mà kịp?

Nghe được lời này, Giang Nguyên sững sốt, sau đó nở nụ cười khổ, đứng rồi... Cái này sao mình lại không nghĩ ra cơ chứ?

Hắn không khỏi khẽ thở dài, lấy điện thoại ra nhìn giờ. Giờ đã xế chiều, sợ muộn đến Vân tỉnh thì tối mất rồi.

- Vậy xin hỏi cụ... Tiểu thư nhà ông cô ấy ở khách sạn nào ở Vân tỉnh?

Sau khi xác định thời gian, Giang Nguyên lại vội vàng hỏi.

- Ừm... Cái này thì tôi biết, hình như là một resort ở ngoại thành

Vân tỉnh... tên...

Ông cụ nhíu mày, dường như hơi không nhớ rõ.

Giang Nguyên thấy bộ dạng này của ông cụ thì cực kỳ sốt ruột nhưng ngại không dám hối thúc.

Vẫn may là ông cụ chỉ chần chờ một lúc liền nhớ ra, sau đó trả lời:

- Đúng rồi, là Tử Vân sơn trang...

- À... tốt quá, vậy cảm ơn ông, tôi đi đây...

Giang Nguyên cảm ơn ông cụ rồi vội vàng đi trở về xe của mình.

Tài xế thấy Giang Nguyên lại quay lại không khỏi tò mò, đang định nói thì nghe Giang Nguyên hỏi:

- May... quay về tỉnh thành!

- Ồ... được, đi đi...

Tài xế vội vàng gật đầu đáp.

Chương 444: Văn phòng đại diện Vân tỉnh

- Ồ? Giờ Giang Nguyên lại muốn đi Vân tỉnh?

Người phụ trách Văn phòng đại diện Xuyên tỉnh, Lâm y sĩ một Y sĩ tam phẩm sau khi nhận được báo cáo bất giác nhíu mày, vì hình như gã nghĩ thấy mùi gì đó đặc biệt.

Là người phụ trách Xuyên tỉnh, Lâm y sĩ rất hiểu tình hình Xuyên tỉnh, đặc biệt là chuyện xảy ra của một vài thế gia.

Khi Giang Nguyên muốn đi Tuyên gia, gã đã biết Giang Nguyên rất có khả năng có chút quan hệ với Tuyên gia, nhưng giờ Giang Nguyên lại vội vàng chạy đến Vân tỉnh. Vậy thì chỉ có một khả năng, là chạy đến Tề gia ở Vân tỉnh.

Rốt cuộc Giang Nguyên này muốn làm gì? Chẳng lẽ hẳn có quan hệ

đặc biệt gì với vị đó của Tuyên gia? Khóe môi Lâm y sĩ nở nụ cười thú vị. Về những chuyện này dĩ nhiên gã không để ý lắm. Thanh niên mà, những chuyện thế này rất bình thường.

Lâm y sĩ chỉ khá để ý đến vị quý tộc mới tương lai mới nổi này, nhớ đánh giá của Thiên y sư Từ Khả Liễu dành cho Giang Nguyên này lúc Khai niên hội. Sau khi ngẫm nghĩ, Lâm y sĩ gọi một cú điện thoại cho ngoại cần:

- Vé máy bay của Giang y sĩ đặt chưa? Nhất định phải đặt hạng tốt nhất!

- Ừ, ừ, nếu cậu ấy yêu cầu hạng phổ thông nhanh nhất thì hạng phổ thông vậy.

Lâm y sĩ nghe cấp dưới báo cáo xong liền hài lòng cúp máy, rồi lại bấm số điện thoại của Văn phòng đại diện ở Vân tỉnh. Nếu đã muốn làm người tốt, vậy thì dĩ nhiên là phải làm đến cùng.

Ngồi trên máy bay Giang Nguyên hơi cau mày, tựa vào ghế, nhắm mắt lại.

Chỗ ngồi nhỏ hẹp khiến hắn cảm thấy không thoải mái lắm. Lúc này trong lòng hắn hơi hỗn độn, dường như không thể nào bình tĩnh được. Mọi khi ngồi trên máy bay, dường như hắn luôn có thói quen tu luyện nội khí nhưng lần này lại không làm vậy.

- Tiên sinh, xin hỏi ngài chọn gì?

Lúc này một giọng nói thanh thúy vang lên khiến cảm xúc rối loạn của Giang Nguyên dường như thoáng bình tĩnh một chút.

Giang Nguyên mở mắt ra nhìn sang bên cạnh, một nữ tiếp viên hàng không thanh tú đang mỉm cười nhìn hắn.

- Trà lạnh, cho tôi nhiều đá một chút!

Giang Nguyên nhìn chiếc xe đẩy, sau đó gật đầu cười nói với tiếp viên hàng không.

- À. Vâng ạ.

Mặc dù trà lạnh thêm đá là lần đầu tiên cô gặp, nhưng sau khi tiếp viên hàng không khẽ mỉm cười, cô vẫn mỉm cười gật đầu. Chàng thanh niên đẹp trai dường như mang chút u buồn trước mặt khiến cô đột nhiên động lòng. Điều này khiến sau khi cô xác nhận đối phương không ngủ liền lên tiếng hỏi đối phương.

Sau khi cô rót một ly trà lạnh liền cho thêm hai viên đá.

Cô cẩn thận đưa cho Giang Nguyên, nói:

- Tiên sinh, xin mời cẩn thận

- Cảm ơn.

Giang Nguyên nhận ly trà lạnh mỉm cười cảm ơn xong thì nhẹ nhàng nhấp một ngụm, cảm nhận vị ngọt mát lạnh chảy vài cổ họng. Lúc này hắn mới cả thấy cảm xúc hỗn loạn kia dường như hơi bình ổn lại một chút. Lúc này hắn mới nhẹ nhàng thở hắt ra một hơi.

Tiếp viên hàng không thanh thú nhìn thấy vẻ rối loạn và u buồn giữa trán chàng thanh niên đẹp trai này thoáng tan đi sau khi mình đưa một ly trà lạnh thì trên mặt thoáng nở nụ cười vui vẻ, sau đó đẩy xe đi về phía trước.

- Tiểu thư, tôi cũng muốn một ly trà lạnh thêm đá.

Bên cạnh có một tên mập nhìn thấy cô tiếp viên hàng không xinh đẹp cũng vội vàng vẫy tay gọi.

- À vâng, xin đợi một lát.

Có lẽ tên mập này không được đãi ngộ tốt như vậy, cô tiếp viên hàng không nở một nụ cười khuôn mẫu, sau đó tiện tay đưa cho y một ly trà lạnh, điều này khiến tên mập không kìm được bực bội, lầm bầm nhìn Giang Nguyên ở bên. Lạnh giọng hừ giọng nói:

- Thằng khốn mặt trắng!

Giang Nguyên quay đầu nhìn tên mập một cái, sau đó lại quay đầu đi, nhắm mắt lại, nhắm mắt dưỡng thần. Lần này không cách nào

bình tĩnh tu luyện, nhắm mắt nghỉ ngơi một chút cũng tốt. Hắn chạy cả ngày như vậy rồi, dù thế nào cũng thấy hơi mệt mỏi. Khi Giang Nguyên chậm rãi nhắm mắt lại, lúc này cả tâm linh dần dần cũng bắt đầu bình ổn lại, sau đó hắn chìm vào một trạng thái nửa mê nửa tỉnh.

Trời bắt đầu tối, cuối cùng thì máy bay cũng đáp xuống sân bay Vân tỉnh.

Giang Nguyên đứng dậy rời khỏi chỗ ngồi, đang định bước vào lối đi thì bị tên mập đối diện chen mạnh một cái chen về phía trước, còn quay đầu lại trừng mắt với Giang Nguyên một cái.

Giang Nguyên nhìn tên mập trước mặt nở nụ cười nhạt, không thèm để ý, chỉ lẳng lặng theo dòng người đi về phía trước. Còn tên mập ở trước cũng cố ý chậm rãi đi phía trước, muốn trêu chọc Giang Nguyên. Có điều dĩ nhiên Giang Nguyên sẽ không tức giận vì những chuyện thế này, hắn lập tức cũng không nhanh không chậm đi ở phía sau.

Tên mập kia thấy Giang Nguyên không bị mình chọc tức liền bước ra khỏi ca bin, lúc này còn quay đầu lại nhìn Giang Nguyên khiêu khích, thấy Giang Nguyên vẫn không có phản ứng, lúc này mới khinh thường đi ra cabin.

Giang Nguyên đi ở phía sau, đi ra khỏi sân bay, đứng ở cầu thang cuốn, lúc này mới cảm thấy hơi lạnh trong gió đêm. Sau khi hắn nhẹ nhàng thở hắt ra thì thấy dưới thang cuốn phía trước ngoài chiếc xe bus trung chuyển còn có một chiếc xe Benz đang dừng ở đó.

Giang Nguyên khẽ híp mắt lại nhìn người đàn ông mặc vest đang bắt chéo hai tay trước người, đứng thẳng lưng bên cạnh xe, trên ngực đeo huy chương màu trắng.

- Văn phòng đại diện Vân tỉnh làm việc chu đáo thật.

Giang Nguyên mỉm cười sau đó liền chậm rãi đi xuống thang cuốn.

Những người đang đi xuống cũng chú ý đến chiếc xe dừng ở cuối thang cuốn, ai nấy không kìm được ghé mắt sang. Trước giờ không

phải họ chưa nghe nói đến chuyện lái xe đi thẳng vào khu hạ cánh đón người, nhưng đây là lần đầu tiên họ nhìn thấy.

Lập tức tất cả mọi người đều hơi hâm mộ nhìn chiếc xe Benz biển số quân đội nào. Họ đều nghĩ trên chuyến bay này ai có mặt mũi đến thế, có thể cho xe vào tận khu hạ cánh này để đón người, hơn nữa còn có biển số quân đội, không biết là nhân vật lớn nào đây.

Tên mập kia giờ cũng đang chậm rãi đi xuống, vừa nhìn thấy chiếc xe, trong mắt tràn đầy hâm mộ, vừa đi về phía chiếc xe bus, vừa không ngừng quay đầu lại nhìn.

Có điều, đợt khi y quay đầu lại liền thấy tên thanh niên bị mình trừng mắt mấy lần kia lúc này đang chậm rãi bước về chiếc xe Benz xa hoa trong ánh mắt kinh ngạc và ngưỡng mộ của mọi người. Còn người trông như vệ sĩ đứng trước xe lúc này đang cung kính mở cửa cho thanh niên kia. Sau đó gã còn cẩn thận đưa tay che cửa xe, sợ tên thanh niên kia khi bước vào xe đụng phải nóc xe.

Tên mập nhìn thấy thanh niên kia ngồi vào trong xe, sau đó nghe tiếng động cơ xe trầm thấp vang lên chậm rãi rồi đi mới phát hiện lưng mình đang lạnh run. Y đưa tay lau mồ hôi lạnh trên trán xong mới vội vàng chạy lên xe bus, trong lòng thầm cảm thấy may mắn, ban nãy đúng là mình tự tìm rắc rối.

May là vị kia không so đo với mình, nếu như thật sự chọc đối phương tức giận, sợ là lần này rắc rối to rồi. Chỉ cần nhìn tên vệ sĩ lái xe kia là biết lần này chắc chắn mình no đòn.

Chiếc xe chậm rãi chạy về phía trước, Giang Nguyên ngồi sau nhìn nhìn, sau đó nói:

- Đưa tôi đến Tử Vân sơn trang.

Tài xế phía trước ngẩng đầu nhìn thoáng Giang Nguyên qua gương chiếu hậu, sau đó cung kính cười nói:

- Giang y sĩ, Từ y sĩ của Văn phòng đại diện đang chờ ngài dùng cơm, ngài có cần đi dùng bữa trước không?

- Ồ? Từ y sĩ đang chờ tôi à?

Giang Nguyên chần chờ một chút, giờ trời đã tối rồi, vậy thì cũng không vội nữa. Hắn gật đầu nói:

- Được, vậy đi ăn trước đi!

Chiếc xe đi nửa tiếng đồng hồ mới vào trong nội thành Vân tỉnh, sau đó đi vào một lối đi bên cạnh một bệnh viện nhỏ.

Khi đi đến trước cổng, Giang Nguyên mới tùy tiện nhìn bên ngoài, thấy có mấy chữ ghi trên bảng hiệu là Trạm y tế của phố gì gì đó.

Khi Giang Nguyên thấy ba chữ “Trạm y tế” Giang Nguyên không khỏi lau mồ hôi. Thiên Y viện này đúng là thâm sâu thật.

Trên cơ bản những văn phòng đại diện khắp nơi đều do y sĩ tam hoặc nhị phẩm trấn giữ. Vị Từ y sĩ này cũng là y sĩ tam phẩm, cùng cấp với Giang Nguyên.

- Từ y sĩ khách sáo quá. Đúng là làm cho tôi thụ sủng nhược kinh.

Giang Nguyên bưng ly rượu vang lên cùng với người đàn ông trung niên khoảng bốn mươi tuổi đối diện, cười nói.

- Haha, Giang Nguyên, cậu khách sáo quá. Đây là lần đầu cậu đến Vân tỉnh chúng tôi, đương nhiên tôi phải chiêu đãi thật tốt chứ.

Lúc này Từ y sĩ mỉm cười, nâng ly rượu nhẹ nhàng nhấp một ngụm, sau đó nhìn Giang Nguyên cười nói:

- Giang Nguyên, nếu cậu không chê, cứ gọi thẳng tôi là Từ Dương là được, gọi Từ y sĩ nghe khách sáo quá.

Thấy Từ y sĩ nói vậy rõ ràng là cố gắng muốn kết giao, dĩ nhiên Giang Nguyên cũng chẳng khách sáo nữa, liền cười nói:

- Anh Từ Dương, anh Từ Dương, haha, nào, chúng ta cùng uống ly nữa.

- Được, nào, uống.

Sau khi qua ba tuần rượu, rõ ràng tửu lượng của Từ y sĩ không hề kém, hai người mỗi người uống một chai rượu vang mà mặt không

biến sắc. Lúc này Từ Dương cũng nhận ra hình như Giang Nguyên có vài việc cần làm, lập tức liền cười nói:

- Giang Nguyên, lần này cậu đến Vân tỉnh chẳng lẽ định đến Tề gia?

Giang Nguyên mỉm cười, biết là phía Xuyên Trung đã thông báo cho Từ Dương, lập tức cũng không ngại ngùng, cười nói:

- Đúng, có điều lần này chủ yếu là đi tìm Tuyên gia!

- Ồ? Tuyên gia? Cậu quen Tuyên gia?

Lúc này Từ Dương hơi sửng sốt, lại cười hỏi.

Giang Nguyên cười cười, gật đầu nói:

- Đúng, có chút quan hệ với Tuyên gia nên lần này đặc biệt tới đây.

- Ừ, vậy được. Tôi thấy Giang Nguyên cậu đi gấp như vậy chắc hẳn có việc gấp, vậy thì tôi không trì hoãn cậu nữa.

Lúc này Từ Dương lại nhìn Giang Nguyên, mỉm cười nói:

- Nếu Giang Nguyên cậu có gì cần Văn phòng đại diện chúng tôi giúp đỡ thì đừng khách sáo.

- Được, chắc chắn rồi!

Giang Nguyên nhìn thấy vẻ chân thành của Từ Dương dĩ nhiên cũng không khách khí, mỉm cười nâng ly rượu lên, lại cùng Từ Dương cạn thêm một ly.

Xe im lặng dừng trước Tử Vân sơn trang. Giang Nguyên đi xuống xe, chậm rãi đi về phía cửa Tử Vân sơn trang. Có điều hẳn còn chưa tới cửa đã bị người ta chặn lại.

Chương 445: Hôm nay là ngày tốt

- Xin lỗi... hôm nay sơn trang đã được bao rồi, không mở cửa đón khách ngoài...

Một người đàn ông trung niên mặc vest đánh giá Giang Nguyên một chút, sau đó nở nụ cười nghề nghiệp, khách sáo cười nói với Giang Nguyên.

Trên người đối phương có khí tức nhàn nhạt không khỏi bị Giang Nguyên nhạy cảm phát hiện được, đây là một cao thủ.

Đầu óc Giang Nguyên nhanh chóng xoay chuyển, hẳn không biết rõ ở đây có người của Tề gia hay không, mình vẫn nên cẩn thận một chút thì hơn.

Hắn lập tức cười gật đầu, lui đi.

Mặc dù có người ngăn ở cửa, nhưng Giang Nguyên muốn vào cũng không phải việc gì khó. Sau khi Giang Nguyên mỉm cười liền đi quanh Tử Vân sơn trang một vòng, đứng ở một chỗ vắng vẻ. Giang Nguyên quan sát xung quanh, lại nín thở nghe ngóng, xác nhận bên trong không có ai, đồng thời căn cứ vào kinh nghiệm có thể khẳng định quanh đây không có camera mới nhẹ nhàng lui ra sau hai bước, sau đó nhảy chóng chạy lên hai bước, thuận theo bờ tường “phốc” một tiếng nhảy lên, đưa tay bám lên thành tường, im lặng lộn vào trong.

Giang Nguyên nhẹ nhàng đáp xuống bên trong, nhìn xung quanh, lúc này mới sửa sang lại quần áo, chậm rãi đi về dãy phòng khách phía trước.

Nếu Tử Vân sơn trang này đã được bao hết, vậy Tuyên Tử Nguyệt dĩ nhiên ở trong căn phòng tốt nhất của Tử Vân sơn trang. Cái này cũng không quá khó tìm.

- Xin chào... xin hỏi khu VIP ở đâu?

Giang Nguyên khẽ mỉm cười gọi một nhân viên phục vụ lại ân cần hỏi thăm.

- Khu VIP?

Nhân viên phục vụ này hơi sửng sốt, sau đó liền cười nói:

- Ngài đang hỏi phòng Tổng thống à?

- Đúng...

Giang Nguyên mỉm cười nhưng đồng tử co rút rất nhanh, nhìn vào mắt nhân viên phục vụ phía trước, đồng thời trong đầu lóe lên một dòng tin: “Khởi động thiên phú Mê hoặc cấp 1.”

- Tuyên tiểu thư đang ở phòng Tổng thống số 1... Xin mời ngài đi theo tôi, tôi có thể dẫn ngài đi...

Ánh mắt nhân viên phục vụ hơi ngây ra, nhưng khuôn mặt vẫn mỉm cười nhìn Giang Nguyên, nói.

- Không cần, cô nói cho tôi biết đi như thế nào là được...

Giang Nguyên tiếp tục mỉm cười. Hẳn biết với năng lực hiện tại của mình không thể ảnh hưởng đối phương quá lâu. Mình chỉ có cùng lắm mười giây, kỹ năng Mê hoặc này sẽ mất đi hiệu lực.

- Vâng... ở đây... đi đến ngã cua phía trước, lại đi...

Nữ nhân viên phục vụ đáng yêu nhanh chóng chỉ đường cho Giang Nguyên.

Sau khi Giang Nguyên nghe rõ thì lại mỉm cười.

Sau đó, hắn nhìn vào mắt nữ nhân viên phục vụ, thấp giọng cười nói:

- Được rồi, giờ không còn chuyện gì nữa, cô đi đi... Nhớ, cô chưa từng gặp tôi...

Giang Nguyên nhìn nữ nhân viên phục vụ chậm rãi rời đi mới nhẹ nhàng thở hắt ra. Sau đó hắn đi theo chỉ dẫn của nữ nhân viên phục vụ.

Sau vài phút, Giang Nguyên cũng xuất hiện trước dãy phòng Tổng thống.

Giang Nguyên nhìn tòa nhà ba tầng thì thoáng trầm ngâm, sau đó hắn nhìn đồng hồ trên điện thoại, giờ đã hơn chín giờ tối, xung quanh cũng tương đối yên tĩnh. Sau đó hắn đi đến một góc không người, cẩn thận trèo lên theo bức tường.

Hắn không đi vào trong gõ cửa là vì hắn biết rõ chắc chắn trong hành lang có camera giám sát. Hắn không muốn để lại bất kỳ chứng cứ mình nửa đêm xông vào nhà người ta cướp vợ.

Hơn nữa nếu trong camera giám sát xuất hiện một người đàn ông xa lạ vào phòng cô dâu lúc chín giờ tối, những bảo vệ đó cho dù không chú ý cũng sẽ chú ý.

Giang Nguyên dán lên bức tường cẩn thận leo lên lầu hai, sau đó nín thở nghe ngóng âm thanh bên trong.

Lúc này bên trong có người đang nói chuyện với nhau, hình như một nam một nữ. Sau khi Giang Nguyên xác định không phải Tuyên Tử Nguyệt thì liền cẩn thận di chuyển sang bên. Hắn rất rõ, một nam một nữ bên này có lẽ là ba mẹ Tuyên Tử Nguyệt. Hai người e đều là cao thủ trong cao thủ, chỉ cần thiếu cẩn thận một chút sợ là sẽ bị họ nghe thấy động tĩnh.

Có điều cũng may, cả đoạn đường Giang Nguyên cẩn thận di chuyển không hề kinh động hai người. Giang Nguyên di chuyển sang một ô cửa sổ còn sáng đèn khác. Lúc này cuối cùng Giang Nguyên đã nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc bên cửa sổ, đang ngồi trước bàn sách, cầm lược chải đầu.

Giang Nguyên nhìn thấy động tác chậm rãi nhưng đầy ưu thương của Tuyên Tử Nguyệt thì trong lòng bất giác căng thẳng. Sau khi hắn nhẹ nhàng thở hắt ra, nhìn thấy đã cách cửa sổ đầu tiên kia hơn mười mét, xác nhận có lẽ họ sẽ không nghe thấy được mới đưa tay nhẹ nhàng gõ gõ cửa sổ.

Giang Nguyên nhẹ nhàng gõ hai cái, bóng dáng xinh đẹp tuyệt trần bên trong dường như hơi cứng đờ, một lúc sau mới chậm rãi xoay người lại, nhìn về phía cửa sổ bên này.

Giang Nguyên nhìn thấy khuôn mặt xinh xắn rõ ràng hơi tái nhợt thì trong lòng đau nhói, hắn biết chuyện này, mặc kệ thế nào, mình cũng phải làm cho tốt.

Mượn ánh đèn Tuyên Tử Nguyệt nhìn thấy gương mặt quen thuộc bên ngoài cửa sổ. Trên mặt cô nhanh chóng lộ ra nụ cười hưng phấn nhưng nó nhanh chóng trở nên ảm đạm đi. Cô chỉ khẽ mỉm

cười đi tới, mở cửa sổ ra, nhìn Giang Nguyên nói:

- Sao anh lại tới đây?

Giang Nguyên mỉm cười, sau đó gật đầu nói:

- Anh nói rồi, đã bảo em chờ anh rồi mà...

Giang Nguyên ngồi trên salon, cầm ly trà nóng Tuyên Tử Nguyệt đem tới, sau khi nhẹ nhàng nhấp một ngụm, lúc này hắn mới ngẩng đầu nhìn Tuyên Tử Nguyệt, sau đó mỉm cười nói:

- Anh đưa em đi nhé?

Tuyên Tử Nguyệt nghe thấy Giang Nguyên nói vậy liền nhìn chăm chăm Giang Nguyên, một lúc lâu sau mới cười lắc đầu nói:

- Không... em không đi được...

Giang Nguyên nhìn thấy nụ cười thoáng mang chút bất đắc dĩ của Tuyên Tử Nguyệt liền cắn môi, sau đó nói:

- Lần này anh có thể đưa em đi... Giờ anh là y sĩ của Thiên Y viện... Cho dù có là Tề gia cũng không dám làm gì anh!

- Giờ anh là y sĩ của Thiên Y viện?

Hai mắt Tuyên Tử Nguyệt sáng ngời nhưng lại nhanh chóng ảm đạm, sau đó cười nói:

- Cho dù anh là y sĩ của Thiên Y viện cũng vô ích... Em không thể đi, em đi, chắc chắn ba mẹ em sẽ chịu khổ, hơn nữa không thể vì em mà làm xấu quan hệ của Tuyên gia và Tề gia được...

Tuyên Tử Nguyệt mỉm cười nhìn Giang Nguyên, cười nói:

- Cho dù thế nào, em cũng rất cảm ơn anh!

Giang Nguyên nhìn thấy vẻ mặt lãnh đạm và lời nói của Tuyên Tử Nguyệt liền nhẹ nhàng hít vào một hơi, sau đó gật đầu nói:

- Anh hiểu ý em...

Tuyên Tử Nguyệt lẳng lẳng đứng trước cửa sổ nhìn bóng dáng kia biến mất trong màn đêm, trên mặt đột nhiên có thêm hai dòng lệ trong suốt.

Ngày hôm sau rất náo nhiệt, trong tiếng pháo nổ âm âm, một đội xe dài chậm rãi chạy ra khỏi cổng Tử Vân sơn trang, sau đó thuận theo con đường lớn, không nhanh không chậm đi về phía trước.

Trên không trung có một chiếc trực thăng đang bay chậm, ghi lại toàn bộ cảnh đội xe hoa lệ long trọng từ trên cao.

Tề Nhạc Minh ngồi trong chiếc xe chủ hôn, hôm nay y vô cùng đẹp trai, đồ vest màu trắng, áo cổ cổ dài tay, cộng thêm mái tóc vuốt keo bóng lũng được sấy thẳng đứng, trên mặt ngàn ngập vẻ hưng phấn và vui sướng. Dù là ai nhìn thấy đều phải dựng ngón tay cái lên tán dương.

- Tử Nguyệt... hôm nay là ngày vui của chúng ta, em cười đi... đừng mặt mày rầu rĩ như vậy...

Tề Nhạc Minh nhìn Tuyên Tử Nguyệt ngồi đối diện cuối cùng hơi nhú mồm.

Tuyên Tử Nguyệt mặc bộ váy cưới màu trắng, trang điểm nhẹ xinh đẹp vô cùng. Lúc này cô ngẩng đầu lên nhìn Tề Nhạc Minh, sau đó trên mặt cũng chậm rãi nở ra nụ cười.

Mặc dù nụ cười hơi cứng nhắc, nhưng vẫn làm Tề Nhạc Minh rất hài lòng.

- Ừm... vậy mới được, hôm nay là ngày vui của chúng ta, nếu cô đâu không vui, vậy thì quá buồn cười rồi...

Tề Nhạc Minh hài lòng cười gật đầu.

Lúc này, Giang Nguyên lẳng lẳng ngồi ở trong xe cách đó không xa, nhìn đội xe dài, trên khuôn mặt lạnh nhạt không biết suy nghĩ gì, cho đến khi đội xe chậm rãi biến khỏi tầm mắt mới chậm rãi nói với tài xế:

- Quay về văn phòng đại diện trước đi...

- Sao? Giang Nguyên về rồi à?

Từ y sĩ xuất hiện trước mặt Giang Nguyên, rất kinh ngạc, hôm nay là ngày vui của Tề gia và Tuyên gia, Giang Nguyên đi chúc mừng, sao đột nhiên lại quay về?

Giang Nguyên khẽ mỉm cười gật đầu, sau đó nói:

- Anh Từ Dương, tôi đến mượn vài người...

Chương 446: Tôi phản đối

Ở bờ hồ ngoại thành Vân tỉnh, ở một viện lạc khổng lồ, lúc này đang vô cùng vui mừng náo nhiệt.

Không ít người đang duỗi cổ ra ngoài trông ngóng, đợi đoàn xe rước dâu trở về.

- Wao... đến rồi, đến rồi... nhìn trực thăng bên kia kìa, chắc không lâu nữa sẽ đến...

Lúc này có người hưng phấn chỉ một chấm đen nhỏ ở phía chân trời, nói.

Bên dưới trực thăng là đoàn xe rước dâu dài thật dài lúc này cũng đang chậm rãi đi về phía bờ hồ.

- Mượn người? Muốn mượn người gì?

Từ Dương hơi bất ngờ nhìn Giang Nguyên, ngạc nhiên nói.

Giang Nguyên cười cười nói:

- Nhờ anh Từ Dương cho tôi mượn vài cao thủ ngoại viện của Văn phòng đại diện tại Vân tỉnh...

- Cao thủ ngoại viện?

Từ Dương nghe thấy yêu cầu của Giang Nguyên thì hơi sửng ra. Giang Nguyên này đi đám cưới còn dẫn theo cao thủ ngoại viện để làm gì?

Có điều Từ Dương không hổ là người phụ trách Văn phòng đại diện của Thiên Y viện trú tại Vân tỉnh, sau khi nghĩ một chút, sắc mặt khẽ biến. Anh ta nhìn khuôn mặt lãnh đạm của Giang Nguyên một lúc lâu mới nở nụ cười, nói:

- Được thôi... Tôi cho cậu mượn, có điều Văn phòng đại diện tại Vân tỉnh của tôi chỉ có bốn người...

- Được... Bốn người thì bốn người... Thật sự làm phiền anh Từ Dương rồi...

Giang Nguyên cười gật đầu nói.

- Giang Nguyên, cậu nói vậy là khách khí rồi... Giữa chúng ta còn khách khí làm gì?

Từ Dương gật đầu, sau đó nói:

- Được... Để giờ tôi sắp xếp cho cậu...

Từ Dương nhìn xe của Giang Nguyên cùng bốn cao thủ ngoại viện biến mất khỏi tầm nhìn, nụ cười trên mặt mới dần thu lại, sau đó cười khổ lắc đầu, thở dài nói:

- Thanh niên, đúng là không biết phải nói sao... Có điều, Thiên Y viện mình cũng chẳng sợ gì... haha...

- Đì đoàng...

Trong tiếng pháo nổ đì đoàng, đội xe chậm rãi tiến vào cổng đại viện. Tề Nhạc Minh khuôn mặt mỉm cười dịu Tuyền Tử Nguyệt chậm rãi bước xuống xe, từ từ bước vào đại viện trong tiếng vỗ tay của người thân, bạn bè và các vị khách quý.

Hôn lễ Tề gia lần này theo đúng yêu cầu của Tề Nhạc Minh, tiến hành theo nghi thức hôn lễ phương Tây. Trên bãi cỏ ven hồ bên cạnh đại viện, một hôn lễ long trọng đã được chuẩn bị xong.

Đội xe đón dâu đã trở về, các vị khách quý và người thân bạn bè đều lần lượt ngồi ở bên hồ, chờ nghi thức bắt đầu.

Tuyền Năng trên mặt mỉm cười, lẳng lặng nhìn con gái trước giờ

dường như chưa bao giờ xinh đẹp như vậy trước mặt, trong mắt trần ngập áy náy. Cuối cùng ông chỉ đành đưa tay sờ lên gương mặt xinh đẹp đang mỉm cười đó, cười nói:

- Tử Nguyệt, hôm nay con đẹp lắm...

- Vâng... cảm ơn ba...

Cuối cùng trên mặt Tuyên Tử Nguyệt đã nở một nụ cười ấm áp, gật đầu.

Tuyên Năng nhìn nụ cười ấm áp của con gái cũng mỉm cười gật đầu, sau đó giao con gái vào tay Tề Nhạc Minh đang chậm rãi bước đến. Sau đó ông nhìn cô con gái dịu dàng hiền thực đứng bên cạnh Tề Nhạc Minh, chậm rãi đi về phía trước trong tiếng vỗ tay của mọi người.

Phía trước là những cậu bé cô bé vô cùng đáng yêu đang cầm giỏ hoa đi theo cô dâu chú rể, vừa đi vừa nhẹ nhàng vẩy cánh hoa hồng

Rồi sau đó, một bé trai bé gái giúp cô dâu nâng đuôi soa-rê trắng tinh lên.

Tuyên Năng nhìn con gái càng ngày càng cách xa mình, nụ cười trên mặt dần dần biến mất, sau đó nhẹ nhàng thở dài.

Có điều, trong mắt mọi người xung quanh, họ vẫn cho rằng mình hiểu rõ tâm tình của vị gia chủ Tuyên gia này. Con gái bảo bối duy nhất giờ đã gả cho người đàn ông khác, tâm tình của người làm cha không buồn bã mới lạ.

Các thế gia truyền thừa từ thời xa xưa dĩ nhiên sẽ không có tín ngưỡng tôn giáo, cho nên trong nghi thức không có Chúa, nhưng do quan hệ của trưởng bối hai nhà Tuyên Tề rất thân, cho nên một vài quy củ vẫn phải làm đủ. Dù có tổ chức hôn lễ theo nghi thức phương Tây thì cũng không thể thiếu những thứ này.

Tuyên gia và Tề gia thân là những thế gia truyền thừa từ xa xưa kết thân, khách khứa đến dự hôn lễ dĩ nhiên khá nhiều, ở hội trường có vài trăm chiếc ghế đều ngồi đầy khách khứa.

Tề Nhạc Minh nhìn khách khứa đang mỉm cười vỗ tay xung quanh, tâm tình tương đối tốt. Y xoay đầu nhìn cô gái mà y yêu mến từ lâu bên cạnh, trong lòng vô cùng đặc ý. Bắt đầu từ hôm nay cuối cùng thì cô gái kiều ngạo này đã phải cúi đầu với mình, vào Tề gia rồi, từ nay về sau sẽ hoàn toàn thuộc về mình.

Nghĩ tới đây, tâm tình Tề Nhạc Minh vô cùng vui sướng. Y bắt đầu ảo tưởng, từ nay sau lúc, nên chinh đốn cô nàng kiều ngạo này như thế nào, để cô từ nay về sau sẽ như một con mèo hoang được thuần dưỡng, phủ phục dưới chân mình.

Ông cụ chủ trì hôn lễ vô cùng hiền lành và đôn hậu.

- Giờ đây, tôi chúc mừng đôi bạn trẻ sắp trở thành vợ chồng... Nhưng, tôi vẫn phải làm theo tục lệ, hỏi một câu...

Ông cụ trên mặt nở nụ cười hân hoan, sau đó nhìn về phía khách khứa, mỉm cười nâng cao giọng hỏi:

- Xin hỏi các vị khác ở đây, có ai phản đối không? Nếu không ai phản đối, vậy thì tôi tuyên bố, đôi bạn trẻ này chuẩn bị trao nhẫn, chính thức trở thành vợ chồng...

Nghe ông cụ nói vậy, bên dưới vang lên những tiếng cười vui vẻ.

Trên mặt ông cụ lúc này cũng tràn ngập nụ cười, nói tiếp:

- Được, nếu như không có ai phản đối, vậy thì tôi tuyên bố...

Đang lúc mọi người đang chờ ông cụ tuyên bố cho hai người trao nhẫn thì đột nhiên xảy ra bất ngờ.

- Tôi phản đối...

Một giọng nói trong sáng và nghiêm túc chọt vang lên giữa đám đông.

Âm thanh này vừa phát ra, vẻ mặt ông cụ kia cứng đờ, sau khi miễn cưỡng nặn ra một nụ cười liền nhìn về phía truyền đến giọng nói, chuẩn bị tiếp tục cười nói.

Lúc này giữa đám đông cũng phát ra những tiếng kinh ngạc trầm

thấp, tất cả mọi người đều thấy sắc mặt chú rể phía trước đột nhiên trở nên xanh mét. Sau đó tất cả mọi người đều ý thức được, hình như không phải có người đang nói đùa. Thế là họ lần lượt ngoảnh đầu ra sau.

Họ nhìn thấy một thanh niên đang chậm rãi bước đến, sau lưng hắn còn có bốn người trung niên mặt mày lạnh lùng, mặc đồ trung sơn màu đen, tất cả mọi người đều xác định, đây không phải trò đùa.

Hơn nữa hình như trên ngựa mấy người phía sau đều đeo một huy chương nho nhỏ, không ít người cũng thấp giọng kinh ngạc kêu lên:

- Thiên Y viện...

Mặc dù giọng nói rất nhỏ, nhưng những người ở đây đều nghe thấy rõ ràng. Mọi người cũng bắt đầu chú ý thấy trên ngực trái của chàng thanh niên khuôn mặt đẹp trai kia có một huy chương hình hồ lô màu xanh, còn bốn người trung niên mặt mày lạnh lùng, mặc đồ trung sơn màu đen sau lưng trên ngực đeo huy chương màu trắng.

Lúc này sắc mặt của mọi người lập tức trở nên cổ quái.

Sau đó họ đồng loạt nhìn về phía cô dâu chú rể bên trên, không thể hiểu được rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra? Vì sao người của Thiên Y viện lại nhúng tay vào chuyện này.

Lúc này sắc mặt Tề Nhạc Minh cực kỳ khó coi, trở nên xanh lét, nhìn chằm chằm Giang Nguyên đang chậm rãi tiến đến. Ngay cả tay y cũng bắt đầu run lên. Y không ngờ, trong hôn lễ của mình lại xuất hiện màn này.

Chương 447: Cướp người (1)

Tất cả mọi người đều nhìn thấy trên lối đi chính giữa, Giang Nguyên và bốn cao thủ ngoại viện của Thiên Y viện sau lưng hắn đang chậm rãi bước lên lễ đài.

Lúc này mọi người cũng đều nhận ra, trong tình huống thế này, chàng thanh niên của Thiên Y viện đặc biệt mang theo bốn cao thủ ngoại viện của Thiên Y viện đến nói phản đối, chắc chắn sự việc sẽ không đơn giản rồi.

Tất cả những người đến dự lễ cưới vẻ mặt tương đối đặc sắc. Họ biết lần này Tề gia có rắc rối rồi, hơn nữa trong mắt họ mang một vẻ thích thú đặc biệt. Tất cả mọi người đều nhìn chàng thanh niên đang chậm rãi bước đến, trong lòng lần lượt lóe lên suy nghĩ sắp có kịch hay. Chẳng lẽ thật sự xảy ra màn kịch cầu huyết sao? Thằng nhãi này đến cướp dâu à?

Có điều tất cả mọi người đều nhìn Giang Nguyên, trong lòng càng thêm nghi hoặc. Người có thể đến tham dự hôn lễ của Tề gia trên căn bản đều là những nhân vật có địa vị trong những thế gia truyền thống. Giờ họ nhìn thấy bộ dạng khá trẻ của Giang Nguyên, trên ngực hắn còn đeo huân chương màu xanh, trong mắt ai nấy đều lộ vẻ nghi hoặc.

Trên cơ bản mọi người đều biết, màu sắc huy chương của Tuv đại diện cho cấp bậc gì, cấp bậc Thiên y sư cao nhất là màu vàng, đến y sư màu tím, rồi đến y sĩ màu xanh, cùng với y sĩ thực tập, y sĩ kiến tập màu cam và màu đỏ. Nhìn chàng thanh niên này cùng lắm khoảng hai sáu hai bảy tuổi, sao có thể đeo huân chương y sĩ màu xanh?

Sao có thể như vậy? Y sĩ của Thiên Y viện không phải ít nhất đều ngoài ba mươi sao? Ai đã từng thấy y sĩ chính thức nào dưới ba mươi tuổi đâu?

Trong lòng mọi người mang theo nghi hoặc, nhưng lại nhìn bốn người trung niên mang huy chương ngoại viện của Thiên Y viện màu trắng, ngoài mặt không biểu cảm nhưng lại có khí tức trầm ổn đang chậm rãi bước đến, nghi hoặc trong lòng dần tiêu tan đi.

Bốn người trung niên này chắc chắn là cao thủ ngoại viện của Thiên Y viện. Người có thể có được khí thế này, tuy không thể là Thiên Giai, nhưng ít nhất cũng là Địa giai tầng 1. Cao thủ như vậy, nếu không phải người của Thiên Y viện, ai có thể dám đeo huy chương Thiên Y viện?

Nói như vậy, thân phận của y sĩ trẻ trước mặt chắc chắn cũng không thể là giả. Nếu không trong hoàn cảnh có nhiều cao thủ các phái và các thế gia như thế này, ai lại dám giả mạo người của Thiên Y viện?

Tuyên Tử Nguyệt nhìn thấy bóng dáng và khuôn mặt quen thuộc đang nở nụ cười ấm áp dần dần đi về phía mình, gương mặt vốn cứng nhắc của cô cuối cùng cũng khẽ giật giật. Trong đôi mắt to xinh đẹp lạnh nhạt kia lúc này cũng lóe lên làn sóng.

Cô yên lặng nhìn bóng dáng cao ngất đang chậm rãi kiên định bước đến, khuôn mặt quen thuộc kiên nghị và ấm áp, bên tai dường như còn nghe thấy giọng nói quen thuộc ấy:

- Em không muốn cưới, vậy thì đừng cưới...

Cùng với những lời nói này nhẹ nhàng vang lên trong đầu, nhìn thấy bóng dáng quen thuộc kia đang kiên định chậm rãi bước đến, ánh mắt Tuyên Tử Nguyệt dần trở nên mờ lung.

Hai giọt nước mắt trong suốt bắt đầu chậm rãi từ khóe mắt chảy xuống.

Tuyên Năng và mẹ Tuyên ngồi bên kia nhìn Giang Nguyên đang chậm rãi bước đến, sau khi lại người liếc nhìn nhau, lúc này trong mắt cũng lóe lên tia kinh ngạc xen lẫn vui mừng.

Có điều, lúc này hai người cũng không biết nên làm gì, cũng không biết nên nói gì. Đối mặt tình huống như vậy, hai người cũng không biết nên xử lý như thế nào.

Cho nên, hai vị trưởng bối Tuyên gia cứ ngồi đó, không lên tiếng, chỉ lặng lẽ nhìn mọi chuyện diễn ra.

Đương nhiên, hai vị này có thể không lên tiếng, nhưng Tề Lăng gia chủ Tề Gia lúc này không thể không lên tiếng. Thân là gia chủ Tề gia, cha của chú rể, có người đến quấy rối hôn lễ con mình, lúc này dĩ nhiên ông không thể để cho chuyện như vậy xảy ra.

Một ông cụ ngồi bên cạnh Tề Lăng, sắc mặt âm trầm nhìn về phía Tề Lăng, nói:

- Gia chủ, để tôi đi xem thử.

- Không... chú Vân, để tôi tự đi...

Lúc này Tề Lăng hít sâu một hơi, sắc mặt xanh mét đứng lên. Hai nhân vật cũng thuộc cấp bậc trưởng bối của Tề gia thấy gia chủ đích thân đứng dậy thì liếc nhìn nhau một cái, sắc mặt tương đối khó coi đi theo sau lưng Tề Lăng, đi đến lối đi giữa lễ đường, đi về phía Giang Nguyên.

Tề Lăng nhìn thấy người thanh niên đang chậm rãi bước đến, trong mắt hơi lạnh lẽo. Mặc dù ông chưa từng gặp người thanh niên này nhưng chỉ cần liếc mắt ông cũng nhận ra thẳng nhãi chết tiệt này là ai.

Ánh mắt lão lập tức nhẹ nhàng quét qua huy chương màu xanh trên ngực đối phương, đôi mắt không tìm được giạt giạt... Huy chương màu xanh, bên trên có ba ngôi sao vàng, là Y sĩ tam phẩm hàng thật giá thật rồi.

- Khốn nạn... thẳng súc sinh này mới hai lăm hai sáu tuổi, sao có thể trở thành Y sĩ tam phẩm của Thiên Y viện?

Lúc này Tề Lăng cũng không nhịn được oán hận thầm mắng một tiếng.

Ông ta biết rõ tình hình hiện tại khó giải quyết nhường nào. Thiên Y viện là nơi không thể chọc vào chứ đừng nói đến mấy cao thủ ngoại viện của Thiên Y viện kia. Trong tình huống bình thường không có ai dám đắc tội Thiên Y viện.

Người của các phái và các thế gia lớn ai dám nói không có lúc mình phải nhờ đến Thiên Y viện? Tề gia ông cũng không ít lần nhờ vả Thiên Y viện.

Nếu là lúc khác, là chuyện khác, ông sẽ lập tức mỉm cười khách khí với người của Thiên Y viện. Nhưng chuyện trước mặt, ông chỉ có thể lạnh lùng bước đến, nói lý trước với đối phương. Nếu như vẫn không được... Vậy thì chỉ cần Tề gia có lý, cho dù thẳng nhãi này có thật sự là người của Thiên Y viện cũng không sợ hấn quá xằng bậy.

Có điều lúc này trong lòng Tề Lăng rất lạnh lẽo. Ông biết rõ Giang Nguyên mới có quan hệ với Thiên Y viện không lâu, hơn nữa tuổi cũng mới hai lăm hai sáu. Với tuổi tác nh vậy, trong nửa tháng ngắn ngủi, sao lại phá cách trở thành Y sĩ tam phẩm của Thiên Y viện? Nếu không có tầng cao của Thiên Y viện đứng sau lưng ủng hộ thì chắc chắn không thể nào làm được.

Nghĩ tới đây, trong lòng Tề Lăng cũng hơi lo lắng. Nếu chỉ đơn thuần là một y sĩ của Thiên Y viện, ông ta thật sự không để vào mắt. Dù là một Y sĩ tam phẩm bình thường, ông cũng không sợ lắm. Nhưng nếu sau lưng Giang Nguyên có nhân vật cấp bậc Thiên y sư ủng hộ, nếu vậy thì ông phải vô cùng thận trọng.

Ông không muốn, cũng không dám đắc tội Thiên Y viện. Hậu quả đắc tội Thiên Y viện, ông rất rõ. Nếu như chọc cho nhân vật cấp bậc Thiên y sư nào đó của Thiên Y viện không vui, vậy thì sau này Tề gia sẽ rắc rối. Hơn nữa cho dù không phải là nhân vật cấp bậc Thiên y sư mà một Y sư nhất phẩm cũng đủ rắc rối rồi. Giờ rõ ràng thẳng nhãi trước mặt đến gây rối, cho nên chắc chắn phải xử lý tốt chuyện này, nếu không chỉ cần thiếu cẩn thận...

Cho nên, Tề Lăng vừa đi, suy nghĩ trong đầu vừa nhanh chóng xoay chuyển, nghĩ xem nên ứng phó chuyện này như thế nào.

Nhìn người đàn ông trung niên có bề ngoài tương đối giống Tề Nhạc Minh phía đối diện sắc mặt tái xanh cũng đang bước đến, hai mắt Giang Nguyên khẽ co rút, biết nhân vật chính đã xuất hiện, đối thủ mình phải ứng phó chủ yếu lần này chính là vị trước mặt.

Khi hai người cách nhau chừng nửa thước thì hai bên đều dừng bước, nhìn nhau, trầm mặc một lúc.

Tề Lăng thấy Giang Nguyên nhìn mình với gương mặt lạnh nhạt không có ý định lên tiếng thì đành phải nhẹ nhàng hít vào một hơi, chậm rãi chấp tay, cười vang nói:

- Hôm nay là ngày vui của Tề gia, y sĩ Thiên Y viện đại giá quang lâm, thật sự là vẻ vang cho Tề gia quá...

Mấy vị khách ngồi những hàng bên cạnh nghe Tề Lăng nói vậy liền liếc mắt nhìn nhau, thầm nghĩ: “Tề Lăng này đúng là lão hồ ly.

Trong tình huống thế này mà vẫn có thể nén giận, tiên lễ hậu binh, cứ chiếm lễ trước rồi tính sau...”

Lúc này sắc mặt Giang Nguyên khễ cứng lại, hắn không hề bất ngờ trước động tác của Tề Lăng. Đối phương đã có thể làm gia chủ, dĩ nhiên không phải nhân vật dễ đối phó. Hắn cũng lập tức chậm rãi chấp tay, sắc mặt không thay đổi, lãnh đạm nói:

- Tề gia chủ khách khí rồi...

Tề Lăng thấy Giang Nguyên vẻ mặt lạnh nhạt đáp lại một câu như vậy rồi không có phản ứng gì nữa thì trong lòng khễ chùng xuống, biết quả nhiên thiện giả bất lai, lai giả bất thiện...

Trong lòng ông lập tức càng thêm tối tăm, thẳng nhãi này kín kễ, vốn còn định khách khí trước một chút, xem có thể lật mặt thẳng nhãi này được không, nhưng giờ nhìn tình hình, chỉ e thẳng nhãi này đã quyết tâm rồi.

Nụ cười trên mặt Tề Lăng càng thêm khách sáo, đưa tay sang bên cạnh xin mời nói:

- Y sĩ đường xa đến, chắc đã mệt rồi... Xin mời y sĩ an vị, nghỉ ngơi một lát. Tề mỗ lát nữa sẽ đích thân đến uống cùng y sĩ hai ly.

Giang Nguyên nhìn sắc mặt âm trầm của Tề Lăng thì cũng chẳng muốn dây dưa nhiều với đối phương. Dù sao hắn cũng phải trở mặt, vậy thì chẳng cần phải giả vờ giả vịt gì với đối phương nữa. Hắn lập tức chấp tay, lãnh đạm nói:

- Tề gia chủ khách khí, hôm nay Giang mỗ tới làm gì, tôi nghĩ Tề gia chủ hắn cũng đã rõ. Tôi đặc biệt xin lỗi Tề gia chủ, nếu có chỗ nào đắc tội, vẫn mong ông rộng lượng...

Giang Nguyên nói vậy, không chỉ Tề Lăng biến sắc, mà mấy vị tân khách bên cạnh nghe thấy sắc mặt cũng lần lượt biến đổi. Hai người lần này chính thức lật mặt, vậy e là không chừa đường lùi nữa rồi.

Quả nhiên, sắc mặt Tề Lăng cũng trầm xuống, hai tay không chấp lại nữa, đôi mắt lạnh lẽo, nhìn Giang Nguyên, ngữ khí biến đổi, lạnh giọng nói:

- Cáo lỗi? Cáo lỗi gì? Người thanh niên, có lẽ cậu là y sĩ của Thiên Y viện. Nhưng chẳng lẽ cậu cho rằng mình có thể ỷ có cái danh Thiên Y viện trên đầu là có thể làm xằng làm bậy? Tề gia tôi cũng là gia tộc lớn của Trung Quốc. Tôi khách khí với cậu là vì nể mặt Thiên Y viện, cậu đừng có làm tưởng!

Giang Nguyên nghe thấy giọng uy hiếp của Tề Lãng liền lạnh giọng cười nói:

- Làm xằng làm bậy? Giang Nguyên tôi làm xằng làm bậy lúc nào?

- Hôm nay là lễ cưới của con trai tôi, cậu đến làm loạn, lẽ nào không phải làm xằng làm bậy? Cho dù là Thiên y sư của quý viện cũng không thể vô lễ như vậy!

Tề Lãng lạnh giọng nói:

- Đừng nghĩ cậu là y sĩ của Thiên Y viện thì tôi không dám làm gì cậu. Ở đây có rất nhiều tiền bối trưởng giả các phái các gia tộc ở đây. Nếu cậu dám làm bậy, tôi sẽ bắt cậu trước, đến lúc đó sẽ cùng cậu đến Thiên Y viện nói chuyện. Tôi muốn xem xem, chẳng lẽ mấy vị ở Thiên Y viện đều là những người không biết lý lẽ sao?

Chương 448: Cướp người (2)

Cả hôn lễ yên tĩnh, tất cả mọi người nhìn chằm chằm Giang Nguyên, xem Giang Nguyên sẽ có hành động gì.

Tề Lãng là gia chủ Tề gia, nói những lời như thế này khá có lý. Chỉ ít thì rõ ràng những gì Tề Lãng đang nói đã đủ nể mặt Thiên Y viện, tí nữa cho dù có động thủ, Tề gia cũng chắc chắn không thua thiệt về lý.

Giang Nguyên bình tĩnh cười lạnh một tiếng, hẳn sẽ sợ lời uy hiếp của Tề Lãng sao? Nếu sợ uy hiếp, hôm nay hẳn sẽ không chạy tới đây rồi.

- Nói lý? Nói lý cái gì?

Giang Nguyên cười lạnh, hẳn hơi ngửa đầu ra sau, như đang cười

nhạo lời nói của Tề Lãng.

- Người ta đả lể với tôi, tôi sẽ đáp lại bằng lể...

Khuôn mặt Giang Nguyên vô cùng tuấn tú, khoe miệng nở nụ cười trải phúng, nhẹ nhàng chấp hai tay, nhìn Tề Lãng trước mặt, lãnh đạm cười nói:

- Tôi và Tề gia ông, mặc dù không nói là không đội trời chung, nhưng Tề gia các người đã phái người đi ám sát tôi bao nhiêu lần? Ông có định nói lý với tôi không?

- Hừ...

Giọng nói của Giang Nguyên rất trong, tất cả mọi người đều nghe thấy rõ ràng. Cả hôn lể lại vang lên những tiếng bàn luận khe khẽ. Người của Thiên Y viện mà Tề gia cũng dám ám sát? Lẽ nào Tề Lãng điên rồi sao?

Giang Nguyên vừa nói ra câu này, trong lòng Tề Lãng trầm xuống. Sở dĩ ông ta luôn nói chuyện đàng hoàng với Giang Nguyên dĩ nhiên là vì chột dạ. Giờ Giang Nguyên nói ra những lời này, Tề Lãng biết, lần này đã không còn cách nào khác. Đối phương đã xé rách lớp mặt nạ, hôm nay buộc phải thanh toán hết nợ nần rồi.

- Nói lý? Nói lý cái gì? Mà cứ quấy rầy vị hôn thê của tao, tao không giết mày thì giết ai?

Đang lúc Tề Lãng mặt mày âm trầm định lên tiếng thì đột nhiên đằng sau vang lên một giọng nói giận dữ.

Giang Nguyên liếc nhìn Tề Nhạc Minh ở đằng sau xông ra, mặt tái xanh, hai mắt bốc hỏa, cười lạnh nói:

- Tao quấy rầy Tuyên Tử Nguyệt? Tao khinh không thêm nói với mày.... Có điều hôm nay tao đến, không phải để tính toán chuyện bọn mày đã ám sát tao. Hôm nay tao đến là để đưa Tuyên Tử Nguyệt đi!

- Cái gì?

Giang Nguyên vừa nói ra lời này, sắc mặt những tân khách bên

cạnh khế biển. Tên này đúng là đến cướp dâu à?

Cha con Tề gia lúc này cũng hơi sửng sốt. Mặc dù bọn họ sớm đã nghĩ Giang Nguyên đến không thể loại trừ khả năng này. Nhưng họ không ngờ, Giang Nguyên thật sự là đến vì thế.

Sắc mặt hai cha con lập tức đen sì.

- Giang Nguyên, mày muốn chết à?

Sắc mặt Tề Nhạc Minh xanh mét, hai mắt đỏ bừng, trừng mắt nhìn Giang Nguyên tức giận nói:

- Hôm nay dám đến đây làm loạn Tề gia!

- Giang Nguyên... Cậu nên hiểu rõ, hôm nay là ngày vui của Tề gia tôi, chẳng lẽ cậu thật sự dám làm bậy sao?

Lúc này sắc mặt Tề Lăng cũng lạnh lẽo, trầm giọng quát.

Giang Nguyên khẽ cười nhún vai.

Sau đó hắn nhìn cặp cha con trước mặt lạnh giọng nói:

- Hôm nay tôi tới đây chỉ vì một chuyện này. Nếu không ông nghĩ rằng tôi rảnh rỗi, có thời gian từ Kim Lăng chạy đến chỗ các người sao?

- Cậu... chẳng lẽ cậu thật sự cho rằng Tề gia tôi sẽ sợ cậu sao?

Sắc mặt Tề Lăng lạnh lẽo nhìn Giang Nguyên lạnh giọng nói. Ông đã chuẩn bị cho tình huống xấu nhất rồi. Đường đường là Tề gia, là một gia tộc lớn uy danh hiển hách ở Trung Quốc, nếu như bị người khác tát vào mặt trước nhiều người như vậy, Tề gia ông sau này còn lẩn lộn bên ngoài thế nào nữa?

So với Tề Lăng trầm ổn, lúc này Tề Nhạc Minh ở bên cạnh đã không nhịn được nữa, y tức giận hét lên, xông đến, đánh một đấm về phía Giang Nguyên.

Một đấm của Tề Nhạc Minh đánh đến, khóe miệng Giang Nguyên nở nụ cười mỉm nhưng không hề động đậy. Lúc này một người

đàn ông trung niên ở sau lưng hẳn nhẹ nhàng tiến lên trước một bước, sau đó giơ tay, nhẹ nhàng chụp lấy nắm đấm của Tề Nhạc Minh, rồi đẩy nhẹ. Cả người Tề Nhạc Minh liên tục lui ra sau ba bốn bước, sau khi được Tề Lăng đưa tay ra đỡ mới coi như đứng vững được.

Tề Nhạc Minh khó khăn lắm mới đứng vững, lúc này hai mắt y càng đỏ hơn, tru tréo với những người xung quanh:

- Người đầu... giết hẳn cho tôi... giết hẳn cho tôi...

Vài người Tề gia đứng bên cạnh thấy thiếu chủ chịu thiệt, lúc này ai nấy mắt đều đỏ kè, nhao nhao đòi lên.

Bốn người đàn ông trung niên mặc đồ Trung Sơn sau lưng Giang Nguyên thấy người Tề gia lao đến cũng đồng loạt bước lên trước một bước, bảo vệ Giang Nguyên ở chính giữa, dưới chân đứng thế chữ bát chữ đinh, khuôn mặt lạnh lùng nhìn đám người Tề gia đang lao đến.

Mặc dù Tề gia người đông thế mạnh, nhưng trong mắt bốn người đàn ông trung niên này không hề có tia sợ hãi, chỉ có sát ý lạnh lẽo.

Là người của Thiên Y viện, tuy chỉ là cao thủ ngoại viện, nhưng vẫn có lòng kiêu ngạo của Thiên Y viện. Cho dù kẻ địch đông và nhiều, cũng tuyệt đối không được cúi đầu. Chỉ cần họ còn sống, vậy thì chắc chắn họ sẽ không lùi nửa nước. Nếu thật sự chết trận, vậy thì dĩ nhiên cũng phải bắt đối phương trả cái giá xứng đáng.

Lúc này Giang Nguyên vẫn đứng ở đó, không lên tiếng, chỉ yên lặng nhìn Tề Lăng, giống như đám người đang xông lên căn bản không phải nhắm đến hắn.

Lúc này Tề Lăng cũng nhìn chằm chằm Giang Nguyên, xem Giang Nguyên có định rút lui hay không.

Có điều ông ta đã thất vọng rồi...

Những khách khứa đến dự lễ bên cạnh lúc này ai nấy cũng mang vẻ mặt âm u nhìn hiện trường. Bao nhiêu năm nay họ chưa từng thấy ai xung đột trực tiếp với người của Thiên Y viện, lẽ nào lần

này Tề gia thật sự bất chấp tất cả rồi?

Lúc này Tuyên Tử Nguyệt đứng trên bục, nhìn cảnh tượng trước mắt, cúi cùng cô không kìm được nữa, chân nhẹ nhàng búng một cái, sốt ruột nhảy từ trên lễ đài xuống, mang theo bộ váy cưới trắng tinh trên người. Làn váy dài giống như một con thiên nga xinh đẹp tuyệt trần đang cất cánh quét qua chân trời.

Lúc này mẹ Tuyên cũng kịp thời búng từ chỗ ngồi lên, sau đó chắn trước người Tuyên Tử Nguyệt, đưa tay kéo Tuyên Tử Nguyệt lại, sau đó ra sức nhứ mào, lắc đầu.

Tuyên Tử Nguyệt nhìn vẻ mặt của mẹ Tuyên thì hiểu rõ, chuyện này mình không thể nhúng tay vào. Hiện nay quan trọng nhất là đừng làm gì cả, tránh sự việc càng không thể khống chế.

Cô lập tức nghiêng chặt rằng, đứng cạnh mẹ Tuyên, căng thẳng nhìn, chỉ chờ đợi, nếu thật sự đánh nhau, vậy thì cô chẳng sợ gì nữa.

Cuối cùng, trong ánh mắt căng thẳng của mọi người, Tề Lăng sắc mặt âm trầm cũng đưa tay lên.

Tề Lăng giơ tay lên rất đúng lúc, tất cả mọi người đều dừng lại cách vị trí của Giang Nguyên hai ba mét.

Những vị khách vây xem lúc này đều thở phào nhẹ nhõm, mặc dù bọn họ không ngại xem một trận hỗn chiến. Nhưng lúc này bọn họ không biết nên đứng về phía nào. Nếu người của Thiên Y viện thật sự bị Tề gia giết chết, vậy thì họ cũng khó ăn khó nói.

Cho nên, mọi người đều nhìn chằm chằm xem chuyện gì xảy ra tiếp theo.

Chương 449: Cướp người (3)

Trong đám người vây xem cũng có rất nhiều người muốn nhân lúc này bán thể diện cho Thiên Y viện, bước lên để hòa giải vụ này. Nếu như có thể để Thiên Y viện hoặc y sĩ trẻ trước mặt nhớ ân tình của mình, đây là chuyện tương đối tốt. Có điều, vẫn chưa có

ai thật sự dám bước lên.

Ngày vui của đích tử Tề gia, nếu người đến cướp dâu không phải người của Thiên Y viện, Tề gia sớm đã cho cả nhà ra tay đại khai sát giới. Lúc này những người bên ngoài không thể nhúng tay vào, cũng không dám tùy ý nhúng tay vào. Chuyện này chỉ cần làm không tốt là sẽ gây ra mối thù lớn.

Cho nên có vài người hơi có thân phận đều đứng nhìn, nhìn xem chút nữa có thể hòa hoãn một chút, nếu có cơ hội thích hợp thì bước lên giàn hòa, như vậy cũng khá tốt.

- Được... Chuyện đã qua, hôm nay chúng ta không nói đến nữa. Nhưng cậu biết hôm nay là ngày vui của Tề gia tôi... Nếu cậu gây ra thế cục chưa chết chưa dừng lại, chẳng lẽ cậu cho rằng cậu có thể toàn thân trở ra sao!

Tề Lăng nhìn Giang Nguyên, lạnh giọng quát:

- Nếu không phải tôi nể cậu còn trẻ không hiểu chuyện, hôm nay chắc chắn đã không cho cậu được trở về rồi. Giờ cậu đi đi, Tề gia tôi sẽ không so đo với cậu nữa!

Khóe miệng Giang Nguyên nhếch lên, để lộ nụ cười lạnh, nhìn chằm chằm Tề Lăng, đôi mắt thanh u thâm thúy, chậm rãi nói:

- Nếu là người khác, tôi có thể mặc kệ... Nhưng là Tuyên Tử Nguyệt, nếu cô ấy không muốn cưới, vậy thì cô ấy có thể không cưới... Không ai có thể ép được!

- Cậu...

Tề Lăng nghe Giang Nguyên nói vậy thì đôi mắt lạnh lẽo, quét mắt nhìn bốn cao thủ đồ đen đang bảo vệ Giang Nguyên ở giữa, trong lòng thầm hận. Nếu không có bốn cao thủ ngoại viện của Thiên Y viện này, mình đã chế trụ Giang Nguyên từ lâu rồi, sao có thể để hân đứng đây nói năng bừa bãi chứ?

Có điều lúc này ông cũng chỉ nhìn Giang Nguyên hít vào một hơi, đề cơn bức bối trong lòng, lạnh giọng nói:

- Tuyên Tử Nguyệt là con dâu của Tề gia, từ nhỏ đã có hôn ước.

Sao con bé lại không muốn cưới? Hơn nữa tôi nghĩ dù không muốn cưới, cũng không tới lượt cậu quản!

Giang Nguyên khẽ hừ một tiếng, sau đó nhìn về phía Tuyên Tử Nguyệt bị mẹ Tuyên giữ lại đứng cách đó không xa, trên mặt bắt đầu nở nụ cười ấm áp, sau đó cất cao giọng nói:

- Tử Nguyệt... Anh từng nói rồi, nếu em không muốn cưới thì đừng cưới...

Tuyên Tử Nguyệt nhìn nụ cười ấm áp sáng lạn của Giang Nguyên thì khẽ cắn môi. Giọt lệ trong mắt cô rơi xuống như trên châu.

Đám người bên cạnh nhìn thấy rất rõ ràng, trong lòng thốn thức, thanh niên bây giờ thật là, nghĩ lại hồi đó...

Mẹ Tuyên nhìn chàng thanh niên với nụ cười tự tin và kiên định đang ngẩng cao đầu đứng cách đó không xa trong lòng cảm thấy ấm áp. Giang Nguyên này tuy còn trẻ, nhưng rất có trách nhiệm, dám dẫn vài người đến Tề gia cướp người, cũng không ủng hộ cho con gái bảo bối của mình thương yêu hẳn như vậy...

- Nào... đến đây với anh...

Giang Nguyên mỉm cười vươn tay.

Sau đó chậm rãi đi về phía trước.

Thấy Giang Nguyên bước về phía trước, bốn người mặt áo đen cũng hơi sững ra, rồi chậm rãi bước theo về phía trước.

Là cao thủ ngoại viện của Thiên Y viện, trong lòng họ cũng có chút cảm khái. Là cao thủ của Văn phòng đại diện trú tại Vân tỉnh của ngoại viện Thiên Y viện, bình thường rất ít khi có cơ hội ra tay. Nhưng không ngờ, hôm nay ra tay lại là cùng y sĩ trong viện đi cướp dâu.

Kể ra, khi mấy vị cao thủ này trên đường đến đây trong lòng rất tò mò. Vị y sĩ trẻ tuổi nhất trong lịch sử của viện rốt cuộc mang theo đám người mình chạy đến Tề gia để làm gì? Nhưng họ thật sự không ngờ lại đi làm cái chuyện cướp dâu hoành tráng như vậy. Nhưng hẳn dám đem bốn người họ đến Tề gia cướp dâu, tuy mình

là người Thiên Y viện nhưng làm như thế này cũng ngẫu quá?

Mặc dù trong lòng hơi bất đắc dĩ và cười khổ, nhưng đối mặt với người ngoài, bốn cao thủ ngoại viện của Thiên Y viện dĩ nhiên không hề có chút sợ hãi. Họ đại diện cho Thiên Y viện, mặc kệ phía trước là ai, là nơi nào, chỉ cần y sĩ của Thiên Y viện ra lệnh, vậy thì họ chỉ có thể tiến lên phía trước, tuyệt đối không thể lùi bước.

Tề Lăng nhìn bốn cao thủ Thiên Y viện chậm rãi tiến lên thì sắc mặt càng trở nên khó coi. Ông biết, mình mà ra tay vậy thì quan hệ với Thiên Y viện coi như chấm hết. Nhưng tình hình hiện tại không thể không ra tay. Nếu thật sự để Giang Nguyên đưa Tuyên Tử Nguyệt đi, vậy mặt mũi Tề gia sẽ mất sạch.

Hai ông già đứng sau Tề Lăng lúc này sắc mặt xanh mét, tiến lên từng bước, chắn trước mặt đám người, cùng quát lên:

- Chớ có làm càn!

Giang Nguyên nhìn hai ông già chắn phía trước và mấy cao thủ Tề gia vây quanh, đôi mắt khẽ híp lại. Hắn lại chậm rãi tiến lên trước một bước.

Giang Nguyên tiến lên trước một bước, bốn cao thủ Thiên Y viện lúc này cũng lần lượt tiến lên một bước, sắc mặt lạnh lùng nhìn người trước mặt, tay đã chậm rãi giơ lên, nếu muốn cướp, vậy thì cướp thôi...

- Đắc tội rồi...

Hai ông cụ đứng chắn phía trước chắc cũng là cao thủ Đại giai tầng 1, thấy hai cao thủ ngoại viện Thiên Y viện xông về phía mình, hai người nhìn nhau, ánh mắt lạnh đi, sau khi nói một câu thì hai tay cũng đánh tới.

- Bịch...

Giữa bốn người vang lên một âm thanh trầm nặng, sau đó họ cùng lui mạnh ra sau một bước.

Bốn người lui ra sau một bước thì Giang Nguyên vừa hay đứng

đăng trước. Hắn cũng không hề chậm chạp, sau khi hít một hơi, hai tay đánh mạnh về phía hai người phía trước.

Hai người khác đứng sau lưng hai ông cụ thấy Giang Nguyên đánh tới, lúc này trong mắt cũng lóe lên tia hung ác. Tuy bọn họ kém hơn hai ông cụ, nhưng cũng là cao thủ Địa giai tầng 2. Họ sớm đã tức giận vì Giang Nguyên dám đánh đến tận cửa Tề gia, giờ thấy đã động thủ, tuy vẫn kiêng kỵ thân phận Thiên Y viện của đối phương nên sẽ không dồn đối phương vào chỗ chết, nhưng sao còn nương tay. Họ lần lượt đưa hai tay lên chụp lấy bả vai Giang Nguyên, chuẩn bị khóa hai vai Giang Nguyên lại lật ra sau rồi tính sau.

Hai người nghĩ chỉ cần mình khống chế được thăng nhĩ này, vậy thì mọi chuyện sẽ được giải quyết, hôn lễ của thiếu chủ cũng có thể được tiếp tục. tuy hai người đều biết rõ đối phương tuy còn trẻ nhưng thực lực không yếu. Nghe nói Tề Lang còn chết trong tay đối phương. Nhưng họ cũng không quá để ý. Một người mới chừng này tuổi, cho dù tu luyện thể nào, cũng chẳng thể quá mức lợi hại. Chắc chắn Tề Lang trùng kế của hắn. Họ vẫn kiên quyết không tin với thực lực của hai người họ mà không bắt được Giang Nguyên.

Giang Nguyên nhìn thấy vẻ hung ác trong mắt hai người thì cũng lạnh lùng cười, trong lòng mặc niệm một tiếng, trong đầu lóe lên một thông tin: “Khởi động Thiên phú Tốc độ cấp 1.”

Giang Nguyên mắt thấy tay đối phương đánh qua thì nhẹ nhàng đưa tay ra, hai cổ tay xoay một cái giống như một tia chớp nhanh chóng khóa tay đối phương, sau đó dưới chân đề xuống, một tiếng hét vang lên. Trong ánh mắt kinh hãi của đối phương, cánh tay hắn phát mạnh qua, hai người lập tức bị đánh bay đi giống hai miếng giẻ rách.

Hai bên giao thủ chỉ trong tích tắc nhưng những gì xảy ra đã khiến tất cả tân khách há to miệng. Họ căn bản không ngờ một y sĩ Thiên Y viện trẻ tuổi lại có thực lực mạnh mẽ đến thế.

Tuyên Tử Nguyệt đứng trong đám đông nhìn thấy cảnh này định tiến lên nhưng lại quay đầu nhìn mẹ đang giữ tay mình.

Mẹ Tuyên nhìn thấy vẻ mặt căng thẳng và đau khổ của con gái mình, trên khuôn mặt xinh đẹp của bà chậm rãi nở nụ cười thương tiếc. Sau đó bà buông tay con gái, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt Tuyên Tử Nguyệt, cười nói:

- Muốn đi thì đi đi...

Tuyên Tử Nguyệt nghe mẹ nói như vậy, cả tia thương tiếc trong mắt kia, hai mắt cô lập tức lại đỏ hoe.

- Nhưng...

Tuyên Tử Nguyệt nhìn mẹ, sau đó lại nhìn hai hàng trưởng bối Tề gia, cuối cùng lại chán nản cúi đầu.

- Con gái bảo bối của mẹ... trước đây con có thể đâu...

Mẹ Tuyên nhìn con gái chán nản cúi đầu, trên mặt đầy đau đớn liền nhẹ nhàng thở dài, sau đó cười nói:

- Được rồi, đi đi... Con xem, ba con cũng đồng ý rồi đó!

Tuyên Tử Nguyệt nghe mẹ Tuyên nói vậy thì hơi kinh ngạc ngẩng đầu lên, sau đó nhìn về phía ba mình, cô thấy lúc này ba đang mỉm cười nhìn mình, trong mắt tràn đầy thương tiếc, sau đó nhẹ nhàng gật đầu.

Tuyên Tử Nguyệt nhìn thấy nụ cười dịu dàng của ba, hai tròng mắt nóng lên, một dòng ấm nóng lại chảy ra từ hốc mắt.

Chương 450: Mẹ Tuyên dũng mãnh

- Đi đi...

Mẹ Tuyên nhẹ nhàng đẩy con gái một cái, trên mặt tràn ngập ý cười ấm áp. Đối với một người mẹ mà nói, còn gì quan trọng hơn hạnh phúc của con mình chứ?

Tuyên Tử Nguyệt hơi ngẩng đầu lên, đưa tay nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên mặt, sau đó gật mạnh đầu với mẹ, nâng váy lên, chạy nhanh về phía Giang Nguyên.

Tuyên Năng đứng cách đó không xa nhìn đuôi váy dài trắng tinh bay nhẹ trong gió sau lưng con gái nụ cười trên mặt càng trở nên sáng lạn, dường như trong nháy mắt đã thật sự trở nên thoải mái hơn nhiều.

- Gia chủ... thế này...

Mấy vị trưởng bối Tuyên gia đứng bên lúc này trợn mắt há hốc mồm nhìn Tuyên Tử Nguyệt chạy đi. Sắc mặt ai nấy đều thay đổi nhìn về phía Tề Lăng. Họ biết rất rõ, nếu Tuyên Tử Nguyệt đã làm mọi việc ra như vậy thì sau này quan hệ của Tuyên gia và Tề gia sẽ bị ảnh hưởng như thế nào.

Tuyên Năng nhìn thấy vẻ kinh hãi của các trưởng bối Tuyên gia chỉ lắc đầu, sau đó tiếp tục nhìn con gái mình, thấy nụ cười vui vẻ và thoải mái đã lâu chưa xuất hiện trên khuôn mặt con gái.

Các trưởng bối Tuyên gia đứng bên nhìn thấy nụ cười vui vẻ thoải mái hiếm thấy của gia chủ thì kinh ngạc nhìn nhau vài cái, cuối cùng đều lần lượt thở dài, không nói gì nữa. Tất cả mọi người đều nhìn Tuyên Tử Nguyệt lớn lên, ai cũng muốn cho bảo bối duy nhất của Tuyên gia hạnh phúc. Nếu gia chủ đã quyết định như vậy dĩ nhiên tất cả bọn họ cũng không còn gì để nói.

Tất cả tân khách, lúc này cũng chú ý tới hành động của cô dâu.

Rất nhanh, Tuyên Tử Nguyệt liền đến gần bên Giang Nguyên. Lúc

này cha con Tề gia cũng phát hiện ánh mắt và vẻ mặt của các vị tân khách có chút khác thường.

Hai cha con Tề gia nhìn theo ánh mắt của tân khách, cảm thấy trong mắt họ có chút kinh ngạc lại hơi có chút châm chọc, lúc này dường như họ cũng ý thức có gì đó không ổn.

Hai người không còn để ý đến Giang Nguyên đang đánh đến nữa, sắc mặt thay đổi nhìn ra sau lưng.

Sau khi hai cha con nhìn ra sau thì suýt chút nữa hộc máu. Người ta đánh đến tận cửa định cướp dâu thì thôi đi, nhưng lúc này cô con dâu chưa qua khỏi cửa còn chạy theo người ngoài. Lần này thì họ mất sạch mặt mũi rồi.

Ngón tay Tề Lăng nhẹ nhàng đưa lên, đằng sau lập tức có hai người trung niên im lặng chạy về phía Tuyên Tử Nguyệt.

Tề Nhạc Minh ở sau nhìn thấy Tuyên Tử Nguyệt vui vẻ chạy đi, đôi mắt liền trợn trừng, đôi mắt vốn đỏ bừng lúc này càng đỏ hơn nhiều.

Tuyên Tử Nguyệt nhìn thấy hai người đàn ông trung niên mặt không biểu cảm chạy về phía mình thì hơi sửng ra.

Sắc mặt Tuyên Tử Nguyệt cứng đờ, sau đó nhẹ nhàng cắn răng một cái, rồi xoay người xé rách đuôi váy dài của mình, nắm chặt nắm đấm tấn công hai người trung niên.

- Tiểu thư Tử Nguyệt... quay về đi, chúng tôi sẽ không làm khó cô

Hai người trung niên nhìn Tuyên Tử Nguyệt chuẩn bị động thủ, hai mắt lạnh lẽo, nhìn Tuyên Tử Nguyệt lạnh lùng nói.

- Hừ...

Đôi mày Tuyên Tử Nguyệt hơi nhíu lại, sau khi khẽ hừ một tiếng, chân đưa lên đá về phía hai người trung niên.

Hai người thấy Tuyên Tử Nguyệt không lùi xuống thì ánh mắt của hai người cũng lạnh lẽo, muốn ra tay bức Tuyên Tử Nguyệt lui lại.

Tuyên Tử Nguyệt nhìn thấy hai người lao tới thì trong lòng khá căng thẳng. Cô hiểu rất rõ với thực lực của đối phương, e là cao hơn mình, mình muốn một mình ứng phó với hai người chắc chắn sẽ rất khó khăn.

Sau khi Tuyên Tử Nguyệt hít nhẹ một hơi thì không chần chừ nữa, lập tức dậm về phía hai người.

Có điều, cô còn chưa đánh tới, lúc này đằng sau có một tiếng gió lao đến, sắc mặt của hai người trung niên đối diện vô cùng hoảng hốt hai tay vừa bảo vệ trước ngực thì đã bị hai chân của một người đá bay đi.

Tuyên Tử Nguyệt kinh ngạc quay đầu nhìn lại, liền thấy mẹ mình lúc này đang đứng sau mỉm cười, nhìn mình nói:

- Đi đi...

- Dạ...

Tuyên Tử Nguyệt cố nén nước mắt gật đầu, sau đó tiếp tục chạy sang bên Giang Nguyên.

Lúc này tay Giang Nguyên như tia chớp hét to một tiếng, nhân tức hai cao thủ Tề gia hình như còn chưa dám thật sự tử thủ với mình liền đưa tay chụp lấy cổ tay của hai người, rồi lại quăng sang một bên. Hắn nhìn thấy Tuyên Tử Nguyệt đang chạy nhanh tới thì trong mắt liền lóe lên ý cười. Hắn không lo lắng gì khác, chỉ lo lúc này Tuyên Tử Nguyệt sẽ không chịu đi cùng hắn.

Nhưng bây giờ Tuyên Tử Nguyệt đã chạy về phía mình, vậy thì không còn gì phải lo lắng nữa.

Giang Nguyên bên này thở phào nhẹ nhõm, Tề Lãng bên kia thì lại tức giận suýt hộc máu. Ông nhìn bà thông gia hai chân đá bay hai cao thủ dưới tay mình liền tức giận hét lên:

- Lý Mỹ Linh, cô đang làm gì đó?

- Tôi làm gì? Hạ nhân Tề gia anh có tư cách gì mà dám động chân động tay với con gái tôi?

Mẹ Tuyên thấy Tề Lãng tức giận quát hỏi thì vẻ mặt vẫn bình tĩnh lạnh lùng trả lời Tề Lãng.

- Cô...

Tề Lãng thấy mẹ Tuyên rõ ràng thiên vị cho Tuyên Tử Nguyệt thì sắc mặt đỏ bừng. Bà thông gia này đích thân che chở cho con dâu mình đi gặp tình nhân, thế này thì mặt mũi Tề gia thật sự mất sạch rồi. Ông lập tức cắn răng, tự nhảy qua, định ít nhất cũng phải ngăn cản cô con dâu của mình lại, không để vứt hết mặt mũi của mình như vậy được.

Có điều, ông còn chưa động thủ Tề Nhạc Minh đã nhảy sang, chạy về phía Tuyên Tử Nguyệt tát mạnh một cái.

Tuyên Tử Nguyệt vẻ mặt không đổi nhìn tay Tề Nhạc Minh đánh đến, không hề trì hoãn, bàn tay ngọc nhẹ nhàng giơ lên, duỗi tay giữ cổ tay Tề Nhạc Minh, sau đó hai tay lại dùng thêm sức.

Tề Nhạc Minh đang tức giận không kịp phòng ngự đã bị Tuyên Tử Nguyệt chụp lấy cổ tay, còn chưa kịp hồi phục tinh thần thì đã phát hiện mình bay thẳng lên trời, sau đó “bịch” một tiếng, y bị Tuyên Tử Nguyệt quăng qua vai lăn lộn trên mặt đất.

Tề Lãng nhìn thấy con mình bị cô con dâu tương lai quăng vai té trên mặt đất trước mặt bao nhiêu tân khách, sắc mặt Tề Lãng lập tức tái xanh, thở mạnh một hơi, đang định tiếp tục lao sang đích thân ra tay dạy dỗ đứa con dâu đáng chết này một trận. Nhưng ông lập tức thấy không biết từ khi nào bà thông gia đã đứng chắn trước mặt mình không xa.

- Tề Lãng, chuyện của bọn nhỏ để bọn nó tự giải quyết... Nếu không ông định đấu với tôi sao?

Mẹ Tuyên cười lạnh hừ giọng nói với Tề Lãng trước mặt.

Tề Lãng nhìn con cộp cái đang cười lạnh trước mặt thì hận đến mức nghiến răng. Ông biết rõ sự lợi hại của con cộp cái Tuyên gia này. Nếu thật sự làm lớn chuyện rồi thì còn để ý đến ai nữa. Ông ta lập tức giẫm nhân, hét lớn với đám người Tề gia sau lưng:

- Bao vây chỗ này lạ cho tôi, không cho ai được chạy đi...

Lúc này, bốn người mặc đồ đen Giang Nguyên dẫn đến cũng đang đánh giết thể như chẻ tre, mấy cao thủ Tề gia đang dây dưa với họ nhưng vô cùng khó khăn, vì họ dám đả thương đám người Giang Nguyên, nhưng lại không dám giết họ. Có cái danh của Thiên Y viện bảo vệ, cho dù Tề gia có lý, đánh bị thương đối phương không có gì phải sợ, nhưng nếu thật sự đánh chết, đặc biệt là Giang Nguyên kia, chắc chắn sẽ có chuyện xảy ra, lúc đó Thiên Y viện sẽ không thềm nói lý với anh nữa.

Bốn cao thủ bên Giang Nguyên đều là cao thủ Địa giai tầng 1, trong trường hợp đối phương không dám ra đòn quá mạnh tay thì cuối cùng Giang Nguyên đã thuận lợi đánh đến.

Giang Nguyên nhìn Tuyên Tử Nguyệt đối diện, lại nhìn người phụ nữ xinh đẹp đứng bên cạnh Tuyên Tử Nguyệt, mỉm cười gật đầu với người phụ nữ này nói:

- Chào dì...

- Ủm...

Cuối cùng mẹ Tuyên cũng được gặp Giang Nguyên, sau khi đánh giá từ trên xuống dưới liền hài lòng gật đầu nói:

- Thăng nhóc cậu cũng được đấy...

Tề Lăng nhìn thấy hai người này lúc này còn mẹ vợ ngăm con rể thì cuối cùng cũng không nhịn được nữa, mặt mũi đỏ bừng. Có điều ông biết Lý Mỹ Linh này không phải là kiểu người có thể nói lý. Giờ chỉ có thể có hai cách, một là đánh sạch năm người của Thiên Y viện cùng với Tuyên gia, như vậy có thể giữ được thể diện cho Tề gia. Hai là phải tìm được một người có thể nói lý ra... Nếu không chuyện này chắc chắn không thể nào thu xếp được.

Tề Lăng cân nhắc một hồi, cuối cùng quay đầu về phía Tuyên Năng đang ngồi đó, giận dữ cười nói:

- Tuyên Năng... rốt cuộc Tuyên gia các người muốn làm gì? Có phải muốn lật mặt với Tề gia của tôi không?

Chương 451: Một lần nữa phá hỏng

Tề Lãng cảm thấy hôm nay thật sự là mất hết mặt mũi. Biết như vậy, lần trước ông đã ra tay giết chết tên tiểu tử này rồi.

Bây giờ thì hay rồi, người ta tìm đến nhà cướp dâu, trước mặt các gia các phái tất thẳng vào mặt ông như vậy. Hơn nữa đã đến tình trạng này, mặc kệ cuối cùng thế nào thì cũng xem như mất hết mặt mũi rồi.

Tuyên Năng thật ra lại rất dứt khoát, nhìn vẻ mặt nổi giận của Tề Lãng thì đứng dậy, chậm rãi bước đến, rồi nhìn Giang Nguyên đứng ở đằng sau, gương mặt không hề miễn cưỡng, chỉ còn lại yên tâm và thả lỏng, cười nói với con gái bảo bối:

- Tuyên Tử Nguyệt.

Nghe Tuyên Năng gọi, ánh mắt tất cả mọi người đều tập trung vào vị gia chủ Tuyên gia, cảm thấy hiếu kỳ không biết Tuyên Năng sẽ tỏ thái độ như thế nào.

- Con đã quyết định như vậy, thân là cha, cha cũng không có biện pháp xen vào. Bắt đầu từ hôm nay, con sẽ không còn là con gái của Tuyên Năng ta nữa, không còn quan hệ với nhà họ Tuyên.

Tuyên Năng lạnh lùng nhìn con gái, nói ra mấy câu này, nhưng tất cả mọi người đều nhìn thấy, trong mắt Tuyên Năng tràn đầy cứng chiều đối với con gái của mình.

Đối với thái độ của Tuyên Năng, tất cả mọi người đều sửng sốt, sau đó liếc mắt nhìn nhau rồi len lén cười. Nếu Tuyên Năng đã quyết định đứng về phía con gái của mình, vậy thì Tuyên Năng chỉ có thể làm ra thái độ như vậy, mới có thể làm cho quan hệ giữa Tề gia và Tuyên gia không còn quyết liệt nữa. Xem như Tuyên gia đã nể mặt Tề gia, đồng thời cấp cho Tề gia một công đạo.

Quả nhiên, mặc dù nước mắt của Tuyên Tử Nguyệt một lần nữa rơi xuống, nhưng sắc mặt Tề Lãng và Tề Nhạc Minh lại trầm xuống. Hai cha con Tề Lãng mong muốn Tuyên Năng bắt Tuyên Tử Nguyệt trở lại, nhưng Tuyên gia buông tay mặc kệ như thế, vậy thì kế tiếp sẽ do Tề gia xử lý.

Hơn nữa, rõ ràng là mặc dù Tuyên gia nói mặc kệ Tuyên Tử

Nguyệt, nhưng nếu Tuyên Tử Nguyệt thật sự xảy ra chuyện, tất cả mọi người của Tuyên gia khẳng định sẽ không trở mặt đứng nhìn. Cha con Tề gia chỉ có thể mắng Tuyên Năng thật sự quá vô sỉ mà thôi.

Đối mặt với tình cảnh như vậy, cha con Tề gia cũng không tìm được biện pháp nào khác. Trước kia đã không có, bây giờ lại càng không có.

- Được, được, giới cho Tuyên Năng ông.

Tề Lăng trừng mắt nhìn Tuyên Năng và Tuyên phu nhân, tức giận hừ một tiếng, sau đó quay sang nhìn bốn hắc y nhân đang bao vây Giang Nguyên và con dâu huyệt của mình, lạnh giọng nói:

- Giang Nguyên, Tề gia ta và cậu hôm nay không chết không thôi.

Nghe được lời này, trong lòng Giang Nguyên cũng có chút căng thẳng. Hắn dựa vào thân phận của Thiên Y Viện mới khiến cho Tề gia không dám hạ thủ với hắn, nhưng thật không nghĩ đến Tề Lăng lại dám nói ra những lời như vậy. Nếu Tề gia đã nói như thế, vậy hắn chỉ có thể liều chết đánh một trận.

Giang Nguyên nhẹ nhàng thở hắt ra nhìn Tuyên Tử Nguyệt bên cạnh:

- Ra đằng sau anh đi.

- Vâng.

Tuyên Tử Nguyệt gật đầu, sau đó nhu thuận bước ra phía sau Giang Nguyên, chỉ là lén lút xé rách một đoạn váy, để lộ đôi chân trắng nõn để tiện ra tay.

Lúc này Giang Nguyên lại còn tâm trạng nói đùa. Nghe được tiếng xé vải rất nhỏ, hắn liền quay đầu nhìn thoáng qua, sau đó cười nói:

- Ừm, chân của em rất đẹp. Sau này em nên thường xuyên mặc váy ngắn, nhất định sẽ dài miên man.

- A!

Cho đến bây giờ chưa từng nghe Giang Nguyên công khai đùa cợt cô như vậy, trong nháy mắt gương mặt Tuyên Tử Nguyệt đỏ bừng, không nhịn được hung hăng néo cho Giang Nguyên một cái.

Nhìn động tác của hai người, tất cả những người có mặt đều kinh ngạc. Bây giờ mà còn thời gian liếc mắt đưa tình với nhau?

Lúc này, Tề Nhạc Minh đã thật sự phun ra một ngụm máu, cầm lấy một cái ghế bên cạnh ném tới Giang Nguyên.

Nhìn cái ghế đang bay đến, Giang Nguyên cũng không nhúc nhích, đã sớm có một hắc y nhân bay lên đá cái ghế sang một bên.

Nhìn đám người hắc y nhân trước mặt, Giang Nguyên thở hắt ra, nụ cười trên gương mặt tắt đi, sau đó vươn tay ra đằng sau.

Một hắc y nhân trung niên đằng sau cũng thở ra, sau đó gỡ một thanh trường đao sau lưng xuống, đặt vào trong tay Giang Nguyên.

Nhìn thanh đao trong tay Giang Nguyên, tất cả mọi người đều rung mình. Bởi vì họ cảm giác được trên người chàng thanh niên này tỏa ra sát khí nồng đậm.

Lúc này, ai nấy cũng đều có thể khẳng định, tiểu tử này không phải chỉ dựa vào thanh thể của Thiên Y Viện. Nghe khí tức liền biết là người từ trong cõi chết bước ra.

Thấy Giang Nguyên cầm đao, không ít người bắt đầu sốt ruột. Nên biết rằng, nếu Tề gia và Thiên Y Viện thật sự phát sinh mâu thuẫn, thậm chí là giao chiến. Như vậy Tề gia tuyệt đối sẽ không có chỗ tốt.

Nhưng những người đến tham dự hôn lễ của Tề gia, phần lớn là người có quan hệ rất tốt với Tề gia. Nếu Tề gia phát sinh xung đột với Thiên Y Viện, Tề gia suy sụp là điều không thể tránh khỏi.

Đương nhiên, cũng có người hă hê ở bên cạnh, âm thầm cười trộm chờ xem kịch vui.

Trong lòng Tề Lăng cũng lạnh như băng. Là gia chủ, ông làm ra quyết định như vậy là không thể tránh khỏi. Tề gia đường đường là đại gia tộc. Bây giờ bị người ta đánh đến nhà. Nếu là đại nhân

vật của Thiên Y Viện đến thì thôi đi, xem như làm trò trước mặt tân khách. Nhưng người đến chỉ là một bác sĩ nho nhỏ của Thiên Y Viện, Tề gia sau này làm sao còn mặt mũi lẫn lộn ở Hoa Hạ nữa.

Người phía sau Giang Nguyên, Tề gia đúng là không thể gây phiền phức được. Nhưng trong tình huống này, cũng không thể yếu thế. Mặc kệ thế nào, hôm nay nhất định phải lấy lại thể diện. Nếu không...

Tề Lăng cắn răng, chuẩn bị dẫn người bao vây Giang Nguyên.

Bên cạnh rốt cuộc có người không nhịn được, liếc mắt nhìn nhau, sau đó kêu lên:

- Tề gia chủ đừng kích động.

- Con bà nó.

Nghe được giọng nói này, trong lòng Tề Lăng đột nhiên buông lỏng, còn Giang Nguyên thì thở phào nhẹ nhõm. Hắn biết thực lực ẩn núp bên trong một đại thế gia mạnh như thế nào. Hắn đến đây cũng không phải để gây ra tình huống xấu nhất. Nếu thật sự phải động gươm đao, khẳng định là sẽ không có chỗ tốt. Muốn toàn thân trở ra là không thể nào.

Mọi người quay đầu lại nhìn người đã lên tiếng, trong lòng cảm thấy may mắn. Rốt cuộc cũng có người chịu đứng ra giảng hòa. Nếu không, đến cuối cùng, không người nào có thể chịu đựng được kết quả.

- Tề gia chủ hãy nghe mấy lão nhân chúng tôi nói một câu.

Thấy Tề Lăng đã dừng tay, một số người có mái tóc hoa râm cảm thấy tảng đá nặng trong lòng như rớt xuống, mỉm cười bước ra.

Nhìn những người này, chẳng những Tề Lăng phải dừng tay, ngay cả Tuyên Năng cũng thở phào nhẹ nhõm. Bọn họ đều là lão đồng chí đức cao vọng trọng, ngày thường đều khéo đưa đẩy chặt. Nếu đã cùng nhau lên tiếng, hẳn là đã có vài phần nắm chắc.

Quả nhiên, khi các vị lão đồng chí ra mặt, gia chủ Tề Lăng và vị bác sĩ trẻ của Thiên Y Viện đều dừng tay, ai nấy cũng đều bình

tĩnh lại. Xem ra chàng thanh niên này cũng không phải hạng người lỗ mãng, cũng biết phân biệt nặng nhẹ.

Lập tức, một vị lão đồng chí chấp tay nói với Tề Lăng:

- Tề gia chủ hãy nghe tôi nói một câu. Chuyện của con trai ngài cũng chưa đến mức nghiêm trọng.
- Tôi thấy đây là chuyện của lớp trẻ thì cứ để lớp trẻ tự xử lý.
- Hứa lão nói đúng đấy. Nếu là vì chuyện này mà động tay động chân, thật sự là có chút không hay.

Một vị lão đồng chí khác tiếp lời.

Thấy tất cả mọi người đều lên tiếng, Tề Lăng cũng không cắt ngang. Vì thế các lão đồng chí đều hiểu rằng bản thân Tề Lăng cũng không muốn chuyện đến bước như thế này, lập tức anh một câu, tôi một câu tiến hành khuyên can.

- Bác sĩ Giang Nguyên tuổi cũng còn trẻ. Hai người đó cũng tâm đầu ý hợp. Tuy nói hôm nay hành động hơi lỗ mãng một chút, nhưng vẫn còn có thể chấp nhận được. Tề gia chủ không cần quá tức giận.
- Đúng, Tề gia chủ không cần phải quá để ý.

Các lão đồng chí nói xong, những tân khách xung quanh cũng đều lên tiếng giảng hòa, giúp Tề gia lấy lại chút thể diện, để Tề Lăng có thể xuống đài.

Nhìn sắc mặt vốn đang lạnh lùng của cha mình dần tốt hơn một chút, trong lòng Tề Nhạc Minh vô cùng nôn nóng. Những người bên cạnh không ngừng nói giúp cho Giang Nguyên và Tuyên Tử Nguyệt, mà cha của y lại không có ý định tiếp tục, hai mắt Tề Nhạc Minh đỏ lên. Mắt thấy Tuyên Tử Nguyệt sắp là người của mình, chẳng lẽ vệt đun sôi còn muốn bay sao?

- Cha, chẳng lẽ cứ như vậy mà thôi sao? Không được, Tuyên Tử Nguyệt tuyệt đối phải là vợ của con.

Tề Nhạc Minh tức giận kêu lên.

Nghe Tề Nhạc Minh rống lên, sắc mặt mọi người đều cứng đờ. Vốn không khí căng thẳng đang dần hòa hoãn lại, nhưng bị một câu này của Tề Nhạc Minh trong nháy mắt liền căng lên lại.

Lúc này, trong lòng Tề Lăng cũng thấy giận dữ con trai của mình. Vốn mọi chuyện đang dần tốt cho ông, cho con ông, cho Tề gia, sau này có cơ hội sẽ tìm mọi người tính sổ. Bây giờ chỉ cần để Tề gia có thể vượt qua tình huống này là ổn. Ông vốn đang muốn làm một người tốt, không để Tề gia mất thể diện, hơn nữa cũng không phát sinh xung đột với Thiên Y Viện, nhưng lại bị đứa con trai của mình phá hỏng.

Chương 452: Trường Dao trận

Sắc mặt Tề Lăng liền âm u trở lại. Sắc mặt của các lão đồng chí cũng trầm xuống. Mọi người đều biết, khi Tề Nhạc Minh nói ra những lời này, cục diện hài hòa khó khăn lắm mới có được trong nháy mắt bị quét sạch.

Các lão đồng chí tức giận nhìn Tề Nhạc Minh. Thằng ranh đáng chết này chẳng lẽ không nhìn rõ sao, bọn họ khó khăn lắm mới tìm được một cái cớ xuống đài cho Tề gia, tại sao y một chút cũng không hiểu chuyện vậy? Vì một người phụ nữ mà không để ý đến an nguy của gia tộc?

Chúng tân khách cũng nhìn nhau, thầm nghĩ: Bây giờ thì tốt rồi. Xem Tề Lăng ông làm sao mà giải quyết?

Tề Lăng hít sâu hai hơi, bình phục lại tinh thần, biết lúc này đã không còn đường lui, lập tức nghiêng răng nghiêng lợi nhìn con trai của mình, nhưng bây giờ dạy cho nó bài học đã không còn kịp nữa rồi.

Đã đến nước này, phóng lao đành phải theo lao thôi. Vì thể diện của Tề gia, hiển nhiên cũng không thể để việc này cứ như vậy mà trôi qua, lập tức nhìn mọi người, chấp tay nói:

- Các vị trưởng giả nói rất có lý, Tuyên Tử Nguyệt cũng là con dâu chưa qua cửa của Tề gia, Tề Lăng tôi cũng không cần bận tâm nhiều. Tuy nhiên hôm nay, việc này không phải cứ như vậy mà

xong được.

Tề Lãng vừa nói ra, mọi người liếc mắt nhìn nhau, âm thầm thở dài, biết Tề Lãng đã bị ép đến góc tường không cách nào quay đầu lại. Nhưng trong giọng nói của Tề Lãng vẫn còn chứa lại một đường sống, chỉ hy vọng tình huống không đến mức không thể vãn hồi.

Nghe Tề Lãng nói, Giang Nguyên thở hắt ra, biết hôm nay không đánh không được, trong lòng cười khổ một tiếng.

Xoạt!

Mọi người chỉ nghe được một thanh âm thanh thúy vang lên, đưa mắt nhìn lại, liền nhìn thấy Giang Nguyên đã rút trường đao ra khỏi vỏ, thân đao ánh lên quầng sáng trong tay hắn.

- Muốn chiến thì chiến thôi.

Giang Nguyên cầm trường đao dài nửa thước, chỉ thẳng vào Tề Nhạc Minh:

- Tề Nhạc Minh, có gan thì ra đây đánh một trận.

- Ồ!

Tề Nhạc Minh đang tức đến nghiêng răng nghiêng lợi, nhìn thấy thanh đao tỏa ra hàn ý lạnh như băng chỉ thẳng vào mình, sắc mặt liền cứng đờ.

Ngày trước, có lẽ y còn dám ứng chiến. Nhưng sau cái lần ám sát hụt Giang Nguyên ở Bắc Kinh, nhìn Giang Nguyên đại sát bốn phía đã bị hù mất mật, bây giờ nào dám ứng chiến?

Nhìn sắc mặt chợt biến thành màu đen của Tề Nhạc Minh, nhưng lại không dám ứng chiến, các tân khách đều cười lạnh trong lòng.

Tên tiểu tử Tề gia này quả nhiên chỉ giỏi mạnh miệng. Người ta yêu cầu khiêu chiến cũng không dám ứng chiến.

Tề Lãng nhìn thấy cảnh tượng như vậy, sắc mặt cũng biến thành màu đen. Ông tất nhiên biết được con của mình tuyệt đối không

phải là đối thủ của Giang Nguyên. Nếu ứng chiến, chỉ sợ sẽ xảy ra vấn đề lớn. Mặc dù cũng không chịu được sự thua kém, nhưng ông không dám cho con trai của mình đi mạo hiểm.

Sắc mặt trầm xuống, tức giận quát:

- Giang Nguyên, nể mặt các vị trưởng bối ở đây và Thiên Y Viện, sẽ không lấy mạng của cậu.

- Nhưng nếu hôm nay cậu muốn mang Tuyên Tử Nguyệt đi, cậu nhất định phải thông qua Trường Dao trận. Nếu cậu qua được, Tề gia sẽ cho các người bình yên rời đi. Nếu cậu không dám, Tề gia tôi xem như nể mặt Thiên Y Viện. Bây giờ cậu rời đi, Tề gia cũng không so đo với đứa hậu bối như cậu.

Tề Lăng nói xong, những người có mặt đều kinh ngạc, dường như không nghĩ đến Tề Lăng lại xuất ra chiêu này. Nhưng nhìn vẻ mặt của Tề Lăng, thấy Tề Lăng cũng không phải nói đùa, liền nhất tề nhìn Giang Nguyên, gương mặt hiện lên sự cổ quái.

- Trường Dao trận?

Giang Nguyên cũng có chút sửng sốt. Hắn không biết Trường Dao trận là gì, nhưng nhìn sắc mặt mọi người, dường như cũng không đơn giản.

Tuyên Tử Nguyệt biến sắc, nhìn Giang Nguyên, lắc đầu nói:

- Giang Nguyên, không được đâu.

Thấy Giang Nguyên dường như không biết Trường Dao trận là gì, Tề Lăng lạnh lùng nói:

- Trường Dao trận do mười tám cao thủ Tề gia chúng tôi tạo thành. Nếu cậu có thể bình yên rời khỏi trận, các người có thể rời đi. Nếu không, hôm nay cậu đừng hòng có suy nghĩ khác.

- Được.

Nghe Tề Lăng nói, Giang Nguyên đại khái hiểu được chuyện gì xảy ra, lập tức cũng không hỏi nhiều, trực tiếp gật đầu.

Thấy Giang Nguyên đã có dũng khí ứng chiến, Tề Lăng yên lặng nhìn thẳng vào mắt Giang Nguyên:

- Được, nếu cậu đã đồng ý, tôi sẽ cho người khởi trận.

- Đừng mà, Giang Nguyên, nếu anh xông lên...

Tuyên Tử Nguyệt khẩn trương vô cùng, kéo Giang Nguyên lại nói.

Giang Nguyên mỉm cười, dùng tay xoa đầu Tuyên Tử Nguyệt, cười nói:

- Yên tâm đi. Hãy tin tưởng anh, nhất định sẽ không có vấn đề.

- Nhưng...

Tuyên Tử Nguyệt vẫn khẩn trương như cũ, lắc đầu nói.

Nhìn biểu hiện lo lắng của Tuyên Tử Nguyệt, Giang Nguyên thấp giọng cười nói:

- Không cần lo lắng. Em phải tin anh chứ? Nếu không, hôm nay chúng ta sẽ không rời đi được.

Nghe Giang Nguyên nói, rồi lại nhìn nụ cười tự tin của hắn, Tuyên Tử Nguyệt cắn răng nói:

- Được. Nếu như không ổn thì phải mau rời đi.

- Ừm, yên tâm đi, anh biết chừng mực mà.

Giang Nguyên gật đầu, sau đó chờ Tề gia bày trận.

Nhìn thấy Giang Nguyên đã đồng ý, tất cả quan khách đều lộ vẻ bất đắc dĩ. Tề gia đã cười lên lưng hổ không xuống được. Giang Nguyên cũng không chịu thua. Nhưng rồi cũng chỉ có một con đường này thôi. Nếu không đồng ý, Giang Nguyên muốn dẫn Tuyên Tử Nguyệt đi là không thể nào.

Tề gia muốn bảo vệ mặt mũi nên xuất ra Trường Dao trận. Đây cũng là biện pháp duy nhất, nhưng người bình thường làm sao có thể xông qua được Trường Dao trận? Thập bát Trường Dao trận có

tiếng là khó xông. Nếu Tề gia tìm đến mười tám cao thủ, Giang Nguyên muốn qua khó càng thêm khó.

Lúc này mọi người nhìn không được nhất tề khen Tề Lăng hảo thủ đoạn.

Giang Nguyên xông qua được, để cho Giang Nguyên dẫn người đi. Còn qua không được, đến lúc đó Giang Nguyên cũng không còn lực để hoàn thủ, không thể mang Tuyên Tử Nguyệt đi được nữa. Mặt mũi của Tề gia được bảo vệ, lại còn nể mặt được Thiên Y Viện.

Tề Lăng an bài như thế nào, Giang Nguyên xem như đã leo lên lưng cọp.

Hai vợ chồng Tuyên gia đứng cách đó không xa, liếc mắt nhìn nhau, ánh mắt hiện lên sự lo lắng.

Chương 453: Đội hạng hai

- Bác sĩ Giang, việc này không thể cậy mạnh. Nếu cao thủ Tề gia ra hết, cậu nhất định sẽ không qua được.

Người đàn ông trung niên, thủ lĩnh của bốn cao thủ mặc đồ đen bên cạnh Giang Nguyên tiến đến bên tai hắn, thấp giọng nói:

- Tuy nói Tề Lăng không có dũng khí hạ tử thủ, nhưng nếu Thập Bát Trường Dao trận này được lập thành trận pháp chân chính, đến lúc đó, không cần thận sẽ gặp nguy hiểm ngay.

Nghe người đàn ông trung niên nói, Giang Nguyên chậm rãi gạt đầu. Hắn không phải quá lo lắng về chuyện này. Nếu như hắn tiếp không nổi, nửa đường xuất trận đối với hắn cũng không khó. Nhưng tình huống bây giờ, hắn nhất định phải qua trận. Nếu không, hắn sẽ không mang Tuyên Tử Nguyệt đi được.

Hắn chưa từng nghĩ đến chỉ dựa vào bốn cao thủ mang đến từ Thiên Y Viện là có thể mang Tuyên Tử Nguyệt rời đi. Hắn chỉ dựa vào Thiên Y Viện làm hậu thuẫn cho hắn. Nếu không có Thiên Y Viện, chỉ sợ cao thủ Tề gia đã sớm đánh chết hắn rồi.

Nói xong, người đàn ông trung niên lui về phía sau Giang Nguyên, lẳng lặng chờ Tề gia khởi trận. Ông muốn xác nhận, nếu đối phương phá ra cao thủ Địa giai tăng một tầng hai, ông nhất định phải khuyên can Giang Nguyên. Bởi vì, nếu người qua trận không phải cấp bậc Thiên giai trở lên, căn bản không có khả năng thông qua. Nếu cứ cưỡng ép thông qua, chết là không thể nghi ngờ.

Tân khách có mặt rất nhiều nhưng không khí hoàn toàn yên tĩnh. Tất cả mọi người đều chờ xem Tề Lăng sẽ sắp xếp Trường Dao trận như thế nào.

Nhưng trong lòng tất cả đều biết rõ, Trường Dao trận của Tề gia lúc này chỉ sợ không đơn giản.

- Làm sao bây giờ? Lần này Tề Lăng chơi lớn rồi.

Tuyên phu nhân nói. Vì mặt mũi Tề gia, Tề Lăng tuyệt đối không dễ dàng bỏ qua cho Giang Nguyên. Cho dù không dám giết Giang Nguyên, nhưng nhất định sẽ giữ Tuyên Tử Nguyệt lại.

Sắc mặt Tuyên Năng cũng trở nên âm trầm. Nghe vợ nói, cũng chỉ có thể lắc đầu:

- Đã đến nước này thì không còn cách nào nữa, chỉ nhìn xem Giang Nguyên có thể chống đỡ được hay không.

Tuyên phu nhân cau mày nhìn con gái đang lo lắng đứng đằng sau Giang Nguyên, đột nhiên hít một hơi thật sâu, trầm giọng nói:

- Mặc kệ thế nào, nếu Giang Nguyên không qua được, tôi nhất định sẽ mang Tử Nguyệt đi.

Tuyên Năng quay đầu nhìn vẻ mặt kiên định của vợ mình, im lặng một lúc rồi thở dài không nói.

Nhưng các vị trưởng bối Tuyên gia mơ hồ nghe được lời nói của hai vợ chồng, tất cả nhìn nhau, sắc mặt có chút khó coi.

Bọn họ biết rất rõ tính cách của gia chủ và gia chủ phu nhân. Gia chủ có lẽ còn bận tâm đến lợi ích của gia tộc nhưng gia chủ phu nhân thì không. Đã nói thì sẽ làm. Nếu Giang Nguyên không qua được trận, Tề gia làm khó Giang Nguyên và Tuyên Tử Nguyệt, gia

chủ phu nhân nhất định sẽ ra tay.

Nếu gia chủ phu nhân đã ra tay, mặc dù gia chủ vừa rồi tuyên bố Tuyên Tử Nguyệt không còn là người của Tuyên gia, nhưng đến khi đó, cũng sẽ không bằng quang đứng nhìn.

Cả nhà gia chủ đều nhảy xuống nước, đến lúc đó sẽ hoàn toàn trở mặt với Tề gia.

Nghĩ đến đây, các vị trưởng bối đều cau mày, cân nhắc xem nếu tình huống như vậy xuất hiện, có nên ngăn cản gia chủ và gia chủ phu nhân hay không? Nhưng có thể ngăn cản được sao?

Hai mắt Tề Nhạc Minh đỏ bừng, khiến cho người của Tề gia nhìn thấy đều vội vàng tránh xa, không dám đụng chạm.

- Cha, để cho nhóm người Bân thúc lên đi. Nhất định phải giữ lại tên Giang Nguyên này, để cho nó biết Tề gia của chúng ta không phải dễ chọc.

Tề Nhạc Minh nghiến răng nói.

Nhưng Tề đại thiếu còn chưa chờ được câu trả lời đã ăn một bạt tai.

Bốp! Nghe thanh âm giòn vang vang lên, còn có cảm giác nóng rát truyền đến, Tề Nhạc Minh không tin nổi nhìn cha của mình. Sau khi sờ lên trên mặt, y mới xác định được người cha luôn yêu thương y nhất đã đánh y.

- Câm miệng.

Tề Lăng hận rèn sắt không thành thép, trừng mắt nhìn con trai một cái, sau đó chậm rãi bước vào bên trong.

Tề Nhạc Minh đứng bên ngoài, tay ôm mặt lắng nghe tiếng động bên trong.

- Lý Minh, Tề Giang, các người dẫn người lên đi. Nhớ, có thể đánh bị thương, nhưng đừng đánh chết, hiểu chưa?

- Bẩm gia chủ, chúng tôi đã rõ.

Nghe được giọng nói bên trong, sắc mặt Tề Nhạc Minh đỏ bừng, hơi thở bắt đầu dồn dập.

Y biết rất rõ thực lực của Lý Minh và Tề Giang. Mặc dù đều là Địa giai tầng một, nhưng khi bọn họ gánh Trường Dao trận, Địa giai tầng hai chiếm một nửa. Còn lại tám cao thủ là Địa giai tầng ba. Nhưng Tề gia bố trí Trường Dao trận này không phải là đội ngũ mạnh nhất.

Mặc dù chỉ là đội ngũ hạng hai, nhưng cũng đủ cho Giang Nguyên ăn thiệt. Tuy nhiên, nghe thấy cha dặn dò không được giết Giang Nguyên, trong lòng Tề Nhạc Minh hận đến nghiến răng nghiến lợi. Nhưng y cũng hiểu nguyên nhân cha không thể giết đối phương. Tiểu tử này là người của Thiên Y Viện, thật sự khiến cho người ta có chút kiêng kỵ. Cho nên phụ thân mới quyết định như thế.

Mặc dù rất tức giận, nhưng Tề Nhạc Minh vẫn không mất đi lý trí, hít sâu hai hơi liền quay đầu rời đi. Chỉ cần có thể giữ Tuyên Tử Nguyệt lại, sau này sẽ tìm cơ hội tính sổ món nợ này.

Đối phương là bác sĩ của Thiên Y Viện, Tề gia không dám giết chết, nhưng sau này có cơ hội, nhất định sẽ không bỏ qua.

Nhìn một hàng ngũ bước ra từ bên trong, Tuyên Năng chớp mắt, sắc mặt dần trở nên âm trầm. Là thông gia của Tề gia, ông hiển nhiên có thể nhìn ra được, mặc dù Tề gia không phái ra đội ngũ mạnh nhất, nhưng thực lực của những người này cũng cực kỳ kinh người. Với thực lực của Giang Nguyên, muốn xông qua chỉ sợ rất khó.

Sắc mặt Tuyên phu nhân cũng không dễ coi. Nhưng lúc này, bà chỉ có thể nắm chặt tay. Vạn nhất mọi chuyện không thể văn hồi, bà sẽ nhảy ra ngoài.

- Bác sĩ Giang, nếu không được thì đừng xông tới. Nếu cứ cứng đầu xông tới, nhất định sẽ gặp họa.

Người đàn ông trung niên đứng đằng sau Giang Nguyên nhìn thấy trận thế, mặc dù thở phào nhẹ nhõm, nhưng ánh mắt lại lạnh hơn vài phần. Ông biết, cho dù với trận thế này, bác sĩ Giang chỉ sợ cũng không qua được. Cho nên vẫn thấp giọng nói:

- Một khi Trường Dao trận bắt đầu, chưa đến bước cuối cùng, ngàn vạn lần không được dùng thân qua ải.

Chương 454: Đại chiến bắt đầu

Có không ít người muốn Giang Nguyên chết ở đây, nhưng số người không muốn Giang Nguyên chết lại càng nhiều hơn.

Cho nên, mặc kệ muốn hay không muốn Giang Nguyên chết, tất cả mọi người đều nhìn chăm chăm mười tám vị cao thủ Tề gia đang cầm đao xếp thành hai hàng trên bãi đất trống đằng trước.

Trường Dao trận là trận pháp được truyền từ thời xưa đến nay, trải qua mấy trăm năm lịch sử, nhưng cơ hội xuất hiện lại không nhiều.

Vì Trường Dao trận không phải là dùng để đối địch mà là dùng để đón khách. Đương nhiên là nghênh đón khách không có thiện ý. Có những lúc và có những người không biết nói đạo lý, nhưng lại không thể giết chết. Đối với những vị khách như vậy, các gia các phái sẽ dùng Trường Dao trận để ứng phó.

Bọn họ sẽ không tránh khỏi đứng thẳng lưng, chống nạnh la hét nói người nào đó hôm nay nếu qua được Trường Dao trận thì xem như bỏ qua, còn không qua được thì chết ở chỗ này....

Hiện tại Giang Nguyên gặp chính là cảnh tượng như vậy.

Đương nhiên, trong lòng Tề Lăng đang không ngừng nguyên rửa Giang Nguyên trên đường về sẽ bị xe đụng, ăn thức ăn không cẩn thận bị nghẹn chết, hoặc lúc đi toilet sẽ bị rơi vào bồn cầu.

Nhưng hôm nay làm trò trước mặt nhiều người như vậy, ông cũng không muốn Giang Nguyên chết ở chỗ này, chỉ muốn đối phó Giang Nguyên, sau đó thuận lợi giữ Tuyên Tử Nguyệt ở lại, lấy lại mặt mũi cho Tề gia, cũng như không phát sinh xung đột gì với Thiên Y Viện.

Cho nên, ông chỉ phái một đội ngũ hạng hai ra để bày Trường Dao trận. Một khi trận pháp được triển khai, mặt mũi Thiên Y Viện vẫn

được cấp đầy đủ, cũng như Thiên Y Viện sẽ không tìm được lý do để gây phiền phức cho Tề gia. Đồng thời cũng đủ làm cho Giang Nguyên trọng thương, để hắn không còn sức hoàn thủ và phản kháng. Đến lúc đó, Giang Nguyên bị bắt, Tuyên Tử Nguyệt và Tuyên gia sẽ không vì tình huống như vậy mà trở mặt với Tề gia. Hết thấy đều trở nên thuận lợi.

Tất cả mọi người đều hiểu ý của Tề Lăng. Cho nên cũng không ít người nhẹ nhàng thở phào, sau đó nhìn chàng thanh niên mang theo trường đao đứng đằng trước.

Tuyên Tử Nguyệt đứng cách đó không xa, lẳng lặng nhìn Giang Nguyên, gương mặt vẫn bình tĩnh, thậm chí còn nở một nụ cười tự tin. Nhưng vẫn có người nhìn thấy, hai tay buông lỏng của nữ diễn viên chính Tuyên Tử Nguyệt của ngày hôm nay đang nắm chặt lại, thậm chí còn có chút trắng bệch.

Mười tám vị cao thủ của Tề gia, tuổi tác cũng chừng bốn chục, mặc bộ đồ Tôn Trung Sơn màu đen, hai tay nắm chặt chuôi đao, ngẩng đầu ưỡn ngực, khí thế phi phàm.

Trường Đao trận như vậy cũng không thấy nhiều lắm. Cho dù tân khách đều là những người có chút thân phận, nhìn thấy cảnh tượng trước mặt, không khỏi có chút rung động.

Mặc dù không ít người biết được đây không phải là thực lực mạnh nhất của Tề gia, nhưng ít ra trận thế bày như vậy cũng đủ kinh ngạc lòng người.

Tất cả mọi người cũng biết, trận thế này của Tề gia vừa ra, nếu bản thân mình xông qua, khẳng định cũng không xông qua được.

Sau khi đánh giá thực lực mười tám vị cao thủ xong, tất cả mọi người đều nhìn Giang Nguyên bằng ánh mắt thương hại. Tề Lăng không hổ là gừng càng già càng cay. Chỉ cần chàng thanh niên này không chết, chỉ làm hắn bị thương, Tề gia xem như nhất cử lưỡng tiện qua được ải này.

Trở thành tiêu điểm của mọi người, tay Giang Nguyên cầm thanh đao, đứng thẳng người, sắc mặt lạnh nhạt, một chút cũng không sợ hãi.

Thanh trường đao phát ra ánh sáng lò mờ dưới ánh nắng mặt trời, chuôi đao lò mờ chảy xuôi một dòng lưu quang.

Nhìn mười tám vị cao thủ đang cầm đao đẳng trước, Giang Nguyên neho mắt, ánh mắt hiện lên thần thái khác thường, trong đó có căng thẳng, có cười khở, đương nhiên nhiều hơn nữa chính là chiến ý. Tuy nói tình huống một chọi nhiều người hẳn gặp không ít, nhưng nói về chất lượng và số lượng, hôm nay tuyệt đối là phá kỷ lục.

Muốn thông qua Trường Đao trận do mười tám vị cao thủ trấn giữ, Giang Nguyên biết nếu chỉ dựa vào thực lực của hẳn, chỉ sợ chưa đi được một nửa đã bị đối phương đánh ngã. Đao trong tay đối phương không phải để không. Cho dù đối phương không giết chết hẳn, nhưng chưa chắc hẳn đã qua nổi chứ đừng nói chi đến việc phá trận.

Nhưng hẳn không sợ. Mặc dù hẳn biết bản thân mình cùng lắm cũng chỉ đạt đến Địa giai tầng 1, nhưng nếu phối hợp với thiên phú dị năng Cửu Vĩ Thiên Hồ, muốn qua được trận hẳn cũng không phải là chuyện khó khăn.

Đương nhiên, không phải là quá khó, còn khó thì đương nhiên vẫn phải có rồi.

- Rút đao.

Một người đàn ông trung niên đứng trước nhất quát lớn.

Keng. Chỉ nghe tiếng rút đao vang lên, mười tám thanh đao phát ra ánh sáng giữa không trung.

Nhìn mười tám thanh đao dày cộm, các vị tân khách cũng chậm rãi gặt đầu.

Các loại đao dùng trong Trường Đao trận, có Đường đao giống Giang Nguyên, có Đơn đao, cũng có Đồ đao. Ba loại khác nhau, khí thế cũng khác nhau. Đường đao chú trọng khí thế. Bất luận là chém hay đâm đều đủ để đối phương phải chết.

Đơn đao thì chú trọng sự ung dung.

Còn về phần Đồ đao có thể đập, có thể chém, công dụng rất nhiều. Trong trận pháp này, rõ ràng rất thích hợp sử dụng Đồ đao. Nếu không muốn đưa người vào chỗ chết, vậy thì không cần đâm, trực tiếp dùng sống lưng của đao đập đối phương là được.

Giang Nguyên nheo mắt, hiển nhiên cũng biết được ưu thế của loại Đồ đao này. Một trận pháp với nhiều người như vậy, cực kỳ tiêu hao thể lực của người xông trận. Nếu muốn qua được mười tám người, khó khăn sẽ rất lớn.

Nhưng Giang Nguyên vẫn không sợ, hít sâu một hơi, sau đó cúi đầu nhắm mắt.

Thấy Giang Nguyên nhắm mắt, những vị cao thủ đứng trong trận cũng dần ngưng trọng. Bởi vì bọn họ phát hiện, trên người chàng thanh niên thoát nhìn rất ôn nhu này lại toát ra một hàn ý kinh người. Hàn ý này khác với sát khí bình thường, nhưng lại khiến lòng người run sợ.

Cho nên, mọi người cũng bắt đầu tụ khí ngưng thần. Bởi vì một khi giơ đao, đại diện cho đối phương tùy thời xông trận. Cuộc đại chiến chuẩn bị bắt đầu.

Chương 455: Nội khí thẩm thấu

Nhìn chàng thanh niên cầm trường đao cúi đầu nhắm mắt, mọi người đều ngưng hô hấp, chờ đối phương xông trận.

Giang Nguyên nhắm mắt, hô hấp càng lúc càng nhẹ, điều chỉnh trạng thái đến mức thư giãn nhất, sau đó yên lặng để bản thân tiến vào trạng thái Minh Không.

Giang Nguyên cúi đầu nhắm mắt đứng mười mấy giây vẫn không có phản ứng, những người vây quanh bắt đầu bàn tán.

- Không phải Giang Nguyên sợ rồi chứ?

Một người chắc đi theo trưởng bối của mình đến góp vui quay sang nói với cô gái bên cạnh.

Cô gái bên cạnh khẽ cau mày, thấp giọng nói:

- Hẳn không thể nào. Hôm nay có người ở Thiên Y Viện, nhiều nhất cũng chỉ bị thương thôi. Tề gia không dám ra tay quá nặng với anh ta đâu.

Nói đến đây, cô gái dừng lại một chút rồi liếc mắt nhìn Giang Nguyên, do dự một lát rồi nói:

- Nhìn khí thế của anh ta, nhất định không phải là sợ.

- Nhưng cô nhìn biểu hiện của anh ta bây giờ, chẳng lẽ là đang giả vờ? Nếu không thì là đang câu giờ.

Thấy Giang Nguyên vẫn không ngẩng đầu lên, chẳng khác nào đang giả vờ, cô gái này nói.

- Im lặng đi.

Nghe hai người nói chuyện với nhau, một người đàn ông trung niên mái tóc hoa râm thấp giọng khiển trách.

Nghe tiếng răn dạy của người đàn ông, hai cô gái vội im lặng, sau đó quay sang nhìn Giang Nguyên.

Hai người vừa nhìn sang, vẫn nhìn thấy Giang Nguyên không hề động đậy, vẫn duy trì trạng thái giả nai đó. Nhưng vừa mới bị khiển trách, hai người không dám khinh thường, cẩn thận nhìn kỹ, đột nhiên giật mình, kinh ngạc liếc nhìn nhau.

Nhìn vào mắt đối phương, cả hai xác định mình không có bị hoa mắt.

Giang Nguyên vẫn đứng im, trường đao cũng không hề động đậy, trường đao của các cao thủ bên cạnh cũng không có gì khác thường. Nhưng tóc của hắn đang bay phấp phới trong lúc trời lại không có gió.

Không có gió nhưng tóc vẫn tự động bay, điều này đại diện cho điều gì?

- Làm sao có thể?

Hai người hoảng sợ trong lòng. Biểu hiện này chính là nội khí thẩm thấu ra ngoài. Chỉ có vận dụng nội khí đến cực hạn, và cũng chỉ có Thiên giai mới có khả năng xuất hiện tình huống này. Tuy nói Địa giai tầng một cũng có thể làm được nhưng rất ít.

Trong lúc hai người còn chưa hồi phục lại tinh thần, trong đầu Giang Nguyên đã hiện lên một tin tức. Động.

Trước tầm nhìn đã trở nên rõ ràng, Giang Nguyên chậm rãi ngừng đầu, thanh đao trong lòng bàn tay nhẹ nhàng chuyển động.

Đồng thời, dưới chân Giang Nguyên cũng động. Mọi người chỉ cảm thấy mắt hoa lên, Giang Nguyên đã lao vào trong trận. Chờ đến khi bọn họ nhìn thấy rõ thân ảnh của Giang Nguyên, lúc này Giang Nguyên đã vọt được vào Trường Dao trận hai thước. Nói cách khác, Trường Dao trận trong nháy mắt đã bị hấn xông qua được một phần tư.

Quả thật chính là như vậy. Hai cao thủ Địa giai tầng một đứng trước nhất còn chưa kịp phản ứng, bóng dáng Giang Nguyên đã biến mất. Duy nhất kịp phản ứng, giơ cao trường đao trong tay chém tới Giang Nguyên cũng chỉ có cao thủ hàng thứ hai và thứ ba.

Hây! Hai cao thủ đứng hàng thứ hai là Địa giai tầng ba. Khi bọn họ hồi phục lại tinh thần, Giang Nguyên đã xông qua người bọn họ. Nhưng cao thủ hàng thứ ba là Địa giai tầng hai đã tự động phản ứng, huy đao chém tới Giang Nguyên. Hai cao thủ hàng thứ hai thì chém tới đằng sau.

Mặc dù bọn họ chỉ là cao thủ của đội ngũ hạng hai Trường Dao trận, nhưng còn chưa động thủ đã bị đối phương xông qua, điều này làm cho bọn họ rất tức giận. Dưới sự phản ứng cấp tốc, hai thanh đao của hai người đã chém tới Giang Nguyên đang bị đồng đội phía trước ngăn cản.

Lúc này Giang Nguyên cũng cầm đao giơ tới trước, chặn được hai thanh trường đao của hai người kia chém tới.

Keng. Ba thanh đao chạm vào nhau, phát ra thanh âm đinh tai nhức óc.

Đường đao chỉ là một thanh đao dài hẹp, sở trường của Giang Nguyên lại là tốc độ. Cho nên, sau khi bị hai thanh Đờ đao chém trúng, tay Giang Nguyên bị chấn động, đẩy lui vài bước.

Lúc này, trường đao của hai gã phía sau cũng nhanh chóng trảm đến. Cảm giác phía sau có gió kéo tới, hai mắt lạnh như băng của Giang Nguyên không hề dao động, mượn lực chấn dưới chân, chân phải xoay tròn, cả người trong nháy mắt xoay người lại. Tay cầm Đường đao vốn đang hạ xuống liền nâng lên.

Cái Đường đao chú trọng chính là khí thế. Trong lúc Giang Nguyên xoay người, thắt lưng phát lực, đao xuất nhanh chóng, đưa lên hạ xuống, mạnh mẽ vô cùng.

Keng keng. Liên tục hai thanh âm va chạm vào nhau, chỉ thấy hai thanh Đờ đao bị chấn. Thậm chí hai cao thủ Tề gia cầm đao cũng bị đẩy lui hai bước, suýt chút nữa làm rớt Đờ đao trong tay.

- Giới.

Tuyên Năng đang căng thẳng xem cuộc chiến cũng nhin không được mà vỗ đùi, tán dương một câu.

Về phần Tuyên mẫu, lúc này đã sớm cười như địa chủ được mùa. Khi bà nhìn thấy nội khí của Giang Nguyên thẩm thấu ra ngoài, trong lòng vừa vui mừng lẫn sợ hãi, không nghĩ đến chàng thanh niên thoát nhìn thanh tú như vậy, nội khí lại tu luyện đến trình độ như thế. Còn bây giờ lại khiến cho bà hưng phấn thêm vài phần.

Lần này tiểu tử kia biểu hiện thực lực và động tác kinh người, tỷ lệ có thể qua được trận tăng lên sáu thành.

Trong lúc vợ chồng Tuyên Năng hưng phấn thì sắc mặt của Tề Lãng đã sớm âm trầm. Kỳ thật ban đầu ông cũng không để thực lực của Giang Nguyên vào mắt. Cái mà ông kiêng kỵ chính là Thiên Y Viện đằng sau.

Nhưng bây giờ, Tề Lãng đã bị thực lực mà Giang Nguyên biểu hiện làm cho kinh sợ. Cho dù trước kia có không ít cao thủ Tề gia chết trong tay đối phương, ông vẫn cho rằng đối phương bất quá chỉ là đầu cơ mưu lợi, hoặc chơi ám chiêu. Cho dù vừa nãy Giang

Nguyên phá giải được sự tấn công của cao thủ Tề gia, ông vẫn không quan tâm. Dù sao bốn người bên cạnh Giang Nguyên chính là cao thủ của Thiên Y Viện.

Vừa rồi nội khí của Giang Nguyên thẩm thấu ra ngoài, mặc kệ nội khí của hắn bây giờ nhiều hay ít cũng đại diện cho việc tiềm chất tu luyện nội khí của Giang Nguyên. Với biểu hiện này, nhiều nhất là ba năm nữa, hắn sẽ trở thành một cao thủ Thiên giai.

Và sẽ trở thành một họa lớn cho Tề gia.

Chương 456: Xông trận

Dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, sau khi đẩy lui hai cao thủ Tề gia, thân hình của Giang Nguyên cũng không dừng lại, tiếp tục kéo đao lao thẳng về phía trước.

Hai cao thủ hàng thứ ba chỉ miễn cưỡng giơ đao ngăn cản, nhưng vì quá vội vàng, nào chống đỡ được sự trùng kích của Giang Nguyên. Giang Nguyên dùng đao ngăn cản một người, sau đó dùng thân để đẩy người còn lại, vọt đến trước mặt cao thủ hàng thứ tư.

Khi Giang Nguyên vọt đến trước mặt cao thủ hàng thứ ba, cao thủ hàng thứ tư đã sớm đề cao cảnh giác. Nhưng đáng tiếc, bọn họ vẫn là Địa giai tầng ba. Mặc dù cũng lớn tiếng hét lên, nhưng vừa huy đao chém tới Giang Nguyên, vẫn bị thanh trường đao của Giang Nguyên bổ lại.

Nhưng động tác của hai người không phải là không có tác dụng. Mặc dù cả hai vẫn bị Giang Nguyên đẩy ra, nhưng lại cấp cơ hội cho cao thủ hàng thứ ba chém tới.

Mặc dù đối thủ hàng thứ ba chỉ là Địa giai tầng ba nhưng hai người mang theo tức giận chém đến sau lưng Giang Nguyên, đao phong lợi hại vẫn khiến cho da lưng của hắn phải nổi da gà.

Mặc dù da thịt sinh ra phản ứng tự động, nhưng ánh mắt của Giang Nguyên vẫn cứ lạnh lùng như cũ, nhìn hai người cầm đao bị đẩy lui đằng trước, tay run lên. Trường đao trong tay quỷ mỵ xuất hiện ở phía sau.

Keng keng.

Hai thanh âm thanh thúy vang lên. Thân hình Giang Nguyên mạnh mẽ lui về phía sau, mất hai bước mới trụ vững cước bộ.

Nhưng trên lưng áo của hắn đã xuất hiện một vết rách hơn 10cm. Mùi máu tươi xông thẳng vào mũi của hai người.

Tay phải của Giang Nguyên nhẹ nhàng run lên, nhẹ đến nỗi không ai có thể nhìn ra được. Điều duy nhất mà người ta nhìn thấy ở Giang Nguyên chính là, Giang Nguyên cũng không nhân cơ hội lao về phía trước mà chỉ đứng im, dường như chờ đối thủ hàng thứ tư hồi phục lại tinh thần, cho bọn họ một cơ hội.

Mặc dù chỉ dừng lại một giây, nhưng tất cả mọi người đều có thể nhìn ra, đây chính là một cơ hội vô cùng tốt cho Trường Dao trận của Tề gia. Nếu không, với tốc độ kinh người của Giang Nguyên vừa rồi, không thể nào không nhân cơ hội tiếp tục tấn công về phía trước. Nếu không tấn công, chứng tỏ hắn đã bị thương không nhẹ.

Cao thủ hàng thứ tư, thậm chí là thứ năm đều sáng mắt. Chỉ trong một giây ngắn ngủi, có người đã bước lên vung đao, đồng thời cũng có người bước lên hai bước, lảng không trầm tới.

Nhìn tổng cộng sáu cao thủ huy đao chém tới Giang Nguyên, không ít người phát ra tiếng kinh hô, chỉ có người của Tề gia là mỉm cười hài lòng.

Càng về phía sau, Trường Dao trận mới xem như phát ra thực lực chân chính.

Từ lúc người bắt đầu xông trận, ít nhất sẽ có từ hai đến ba cao thủ bên ngoài tiến hành giáp công. Nhưng Giang Nguyên đã lao thẳng đến gần một nửa, đến giờ phút này Trường Dao trận mới thật sự hình thành công kích hữu hiệu nhất đối phó Giang Nguyên, phát ra uy lực chính thức của Trường Dao trận.

Bị cao thủ Địa giai tăng một, tăng hai, tăng ba tiến hành giáp công, Giang Nguyên lại bị thương chưa khôi phục lại, nhìn như thế nào cũng tránh không khỏi một kích này.

Trong lúc mọi người nhìn thấy trường đao đang chém tới Giang Nguyên, Giang Nguyên vẫn đang còn trong trạng thái Không Minh, trong đầu vẫn rất yên tĩnh, bên trong tầm nhìn còn có bốn thanh trường đao đang chậm rãi chém đến gần.

Mà trong đầu của hắn, một cảnh tượng trong nháy mắt cũng thoáng hiện. Phía sau đang có hai thanh trường đao bổ tới, sáu thanh đang hình thành một cục diện vây công không thể tránh.

Phù. Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, Giang Nguyên nhẹ nhàng thở hắt ra. Tay phải vốn đang rung rung đột nhiên ngưng lại. Cổ năng lượng sau khi hoàn thành nhiệm vụ chữa trị đã rất nhanh tiêu tán.

Dưới ánh mắt kinh hãi của mọi người, thân hình Giang Nguyên một lần nữa đã động.

Hàng cao thủ thứ năm nhe răng cười, huy đao trăm tới người Giang Nguyên. Còn cao thủ hàng thứ tư, đao đã đi được nửa đường, dường như cách Giang Nguyên cũng chỉ còn nửa thước. Nhưng ánh mắt bọn họ lại hiện lên sự kinh ngạc, giống như nhìn thấy chuyện gì đó không thể tin được.

Chỉ có cao thủ hàng thứ ba là há to miệng, sau đó nhìn thấy thanh đao của mình vừa mới đi được nửa đường, còn chưa đạt đến vị trí và đao phong tốt nhất, đã bị đao phong quen thuộc chém trúng.

Tất cả mọi người đều im lặng nhìn cảnh tượng trước mắt. Thân ảnh Giang Nguyên vẫn đứng thẳng tắp trên đường, chỉ lưu lại một tàn ảnh dài một mét.

Cao thủ hàng thứ năm kinh ngạc khi đao của mình chỉ bổ trúng tàn ảnh. Cao thủ hàng thứ tư quay đầu nhìn về phía thân ảnh bên phải cách đao phong của mình càng lúc càng xa. Chỉ có cao thủ hàng thứ ba, trong tiếng leng keng vang lên, một tiếng kêu rên xuất hiện cộng với hai luồng máu văng lên, hoảng sợ lui về phía sau.

Hai thanh Đờ đao tung bay trên đỉnh đầu mọi người.

Khi hai thanh đao đang thu hút ánh nhìn của mọi người, thân ảnh Giang Nguyên đột nhiên trở nên mơ hồ lần nữa.

Cao thủ hàng thứ tư có cảm giác thân đao của mình chạm vào một

cái gì đó, nhẹ nhàng bị chấn lên, sau đó một luồng đao phong xuất hiện trước người, rồi nghe được tiếng kêu bi thảm của cao thủ hàng thứ năm.

Cao thủ hàng thứ năm trơ mắt nhìn cổ tay của mình phun máu, bắn lên cơ thể của một người.

Lúc này, người bị máu bắn lên chính là thật thế, không còn là hư ảnh nữa.

Hai người kinh hãi muốn huy động cánh tay, muốn chém người kia nhưng phát hiện chỉ vô dụng thôi. Bởi vì đã giết không được người kia.

Thân ảnh Giang Nguyên xuất hiện đằng trước cao thủ hàng thứ sáu.

Lúc này mọi người mới nhìn kỹ hình dáng của Giang Nguyên.

Máu dính trên người Giang Nguyên rất nhiều. Chiếc áo đã có thêm vài vết rách, dính đầy máu tươi, của người khác, dường như cũng có của hắn, thoạt nhìn rất thê thảm.

Nhưng gương mặt Giang Nguyên vẫn lạnh nhạt như cũ, giống như vẫn chưa vào trận nửa phút trước. Hai mắt lảng lảng đảo qua cao thủ hàng thứ sáu, nhìn thấy hai thanh đao đang chém tới.

Cao thủ hàng thứ sáu đều là Địa giai tầng một, không cao không thấp, nhưng song đao của bọn họ dường như yếu hơn mấy người trước vài phần. Bởi vì cách vung đao của bọn họ không phải là nhấn tâm chém ra, mà chỉ là động tác theo thói quen. Ánh mắt lạnh lẽo của Giang Nguyên cũng là nguyên nhân khiến đao thế của bọn họ bị yếu.

Thân hình Giang Nguyên có chút dừng lại, sau đó một lần nữa chém về phía trước.

Keng. Ba thanh đao chạm vào nhau. Đường đao trong tay Giang Nguyên giống như con cá chạch, đụng trúng đao phong của hai cao thủ Địa giai tầng một.

Hai người chỉ cảm thấy một lực chấn thật lớn khiến cho cổ tay

của cả hai run lên, sau đó hai thanh trường đao không tự chủ được mà bay lên.

Cước bộ của Giang Nguyên không hề dừng lại, khi hai thanh đao còn chưa rơi xuống đã xuất hiện trước người cao thủ hàng thứ bảy.

Thập bát trường đao trận đã qua được mười hai người, chỉ còn lại sáu người cuối cùng.

Đương nhiên, cao thủ mạnh nhất sẽ nằm ở đây. Bốn Địa giai tầng một, hai Địa giai tầng hai, sáu người âm lãnh nhìn Giang Nguyên vùng đao đến.

Cứ nghĩ rằng sẽ không ai tin tưởng Giang Nguyên có thể xông qua được sáu người, nhưng thật ra có không ít người cho rằng Giang Nguyên có thể xông qua.

Chương 457: Sát

Trong sân hoàn toàn yên tĩnh, tất cả mọi người đều ngừng hô hấp, nhìn chăm chăm bảy người trong Trường Đao trận. Với tốc độ tấn công như vừa rồi của Giang Nguyên, chỉ cần nửa phút, thậm chí hơn mười giây sẽ có thể xuất ra kết quả.

Nhưng trong Trường Đao trận, bốn Địa giai tầng một, hai Địa giai tầng hai, mặc dù vừa rồi động tác của Giang Nguyên kinh người, nhưng người đủ tin tưởng Giang Nguyên lại không nhiều.

Keng, keng. Giang Nguyên vẫn không chút động dung, huy đao liều mạng với hai cao thủ Địa giai tầng một. Ba người cùng lui về phía sau.

Cảm nhận được cảm giác tê rần truyền đến từ cổ tay, hai cao thủ Địa giai tầng một đều kinh hãi, không ngờ Giang Nguyên đã sớm vận sức chờ phát động, liều mạng với hai người, không hề thua kém.

Cao thủ hàng thứ sáu phía sau Giang Nguyên khó khăn lắm mới hồi phục lại tinh thần, nhìn nửa thân đao lộ ra bên cạnh Giang

Nguyên, cánh tay phải như nhũn ra, không dám tiếp tục bổ thêm một đao nữa.

Đương nhiên, không phải là hai người không dám, nhưng gia chủ đã có chỉ thị, không được hạ tử thủ với Giang Nguyên. Nếu hai người này ra tay, kế tiếp không ai có thể chuẩn xác khống chế được cục diện. Một khi thất thủ, kết quả không ai muốn thừa nhận.

Lập tức mọi người liếc nhìn nhau một cái, hết sức ăn ý mà dừng lại, tự điều chỉnh trạng thái và trận thế, chuẩn bị phát ra một kích cuối cùng, đánh bị thương Giang Nguyên, khống chế hẳn bên trong trận pháp.

Giang Nguyên lẳng lặng đứng im tại chỗ, quanh thân tản ra hàn ý, không một tiếng động, chỉ có hô hấp và lồng ngực phập phồng. Còn đám cao thủ Tề gia thì thở phào nhẹ nhõm, cảm giác Giang Nguyên không phải như bọn họ đã nghĩ.

Bọn họ cũng nhìn thấy vết thương không nhẹ trên người Giang Nguyên, không ngừng chảy máu. Ai nấy đều nguyện ý để Giang Nguyên chảy thêm nhiều máu nữa. Đến lúc đó, bọn họ lại càng thêm vài phần nắm chắc.

Cho nên, mọi người chậm rãi điều chỉnh trạng thái của mình đến mức tốt nhất, cũng không thêm quan tâm Giang Nguyên có cơ hội thở dốc hay không, bởi vì thương thế đó nhất thời không cách nào hồi phục ngay được.

Những bọn họ không biết, mức độ khôi phục sức khỏe của Giang Nguyên kinh khủng đến bao nhiêu. Bọn họ vẫn tưởng rằng vết thương trên người Giang Nguyên đang chảy máu mà không biết rằng, chúng chẳng những không chảy máu nữa mà còn đang kết vảy.

Bàn tay vốn đang run rẩy cũng dần dần ngừng lại. Nhờ khí tức ấm áp toát ra từ khí hải chữa trị, rất nhanh tiêu tán.

Những người đang xem cuộc chiến đều cảm thấy căng thẳng, nhìn không chớp mắt, sợ bỏ lỡ cái gì đó. Bọn họ biết rõ ý định của những người bên trong Trường Đào trận. Một khi ra tay, nhất định

sẽ xuất ra kết quả chính thức.

Mọi người đều lo lắng cho Giang Nguyên. Thực lực vừa mới biểu hiện của hắn đã khiến cho cái nhìn của mọi người đối với Giang Nguyên tăng thêm một phần, thậm chí là hai ba phần.

Bất luận là tốc độ, độ chính xác và năng lực phản ứng của Giang Nguyên, cái nào cũng đủ khiến cho người khác phải ngậm ngùi. Nên biết rằng, loại tốc độ mà thậm chí có thể sinh ra tàn ảnh, mặc dù chỉ là ngẫu nhiên nhưng ít nhất phải ngoài Thiên giai mới có khả năng đạt đến tốc độ này.

- Thiên Y Viện lần này thật sự đã xuất ra một kỳ tài. Sau này Tề gia phiền phức lớn rồi.

Một lão giả có bối phận cực cao cau mày, thấp giọng thở dài một tiếng.

Lão giả bên cạnh cũng nhẹ nhàng gật đầu:

- Chỉ cần cho hắn một chút thời gian nữa, nếu phương diện y thuật của hắn cũng là trời cho như thế, Tề gia cuối cùng sẽ...

Nói đến đây, lão giả nhìn sắc mặt âm hàn của Tề Lăng đứng cách đó không xa, cũng không nói nữa.

Nhưng lại có một vài lão giả bên cạnh nghe được lời của ông, nhẹ nhàng gật đầu, không nhin được mà quay sang nhìn Tề Lăng.

Nhưng lão giả đầu tiên, sau khi liếc mắt nhìn Tề Lăng, đột nhiên thấp giọng nói:

- Trừ phi Tề Lăng có thể đủ nhẫn tâm.

Nghe ông nói, những người còn lại liếc mắt nhìn nhau, sau đó nhẹ nhàng gật đầu.

Lão giả thứ hai khẽ hừ một tiếng, hạ thấp âm thanh, nói:

- Tề Lăng cũng không phải là người dễ dàng chịu thiệt. Tôi thấy....hắc.

Mọi người có chút sững sờ, lại không nhìn được liếc mắt nhìn Tề Lăng một cái.

Hai người một nam một nữ đứng bên cạnh nghe các vị lão giả bàn luận, thần sắc lại có sự khác biệt. Cô gái nhìn Giang Nguyên vẫn không nhúc nhích, ánh mắt tràn đầy sự lo lắng và khẩn trương.

Là con gái, họ dễ dàng cảm động với những câu chuyện đậm chất ngôn tình, đặc biệt chàng thanh niên đang ở trong Trường Đào trận lại rất đẹp trai. Không hề nghi ngờ, hẳn chính là người mà các cô đã chọn.

Về phần chàng thanh niên thì ánh mắt tràn đầy hưng phấn, vẻ mặt như chờ xem kịch vui, nhìn chăm chăm phía bên kia. Vốn ánh mắt lúc trước chỉ có sự đổ kỵ, bây giờ lại có chút hả hê.

Trường Đào trận yên tĩnh vài giây. Bên kia, một cao thủ đứng hàng cuối vừa mới điều chỉnh được hô hấp một chút, dường như lơ đãng nhìn thoáng qua Tề Lăng phía đối diện.

Hai mắt Tề Lăng bắn ra một đạo quang mang.

Nhìn thấy động tác của Tề Lăng, vị cao thủ kia sững sốt một chút, sau đó nhìn chăm chăm vào hai mắt Tề Lăng, miệng Tề Lăng có chút giật giật, sắc mặt liền ngưng trọng lại.

Một cao thủ khác sớm đã chú ý đến biến hóa của đối phương, ánh mắt cũng hiện lên sự kinh ngạc. Đợi đến khi đối phương nhẹ nhàng gạt đầu, rất nhanh sắc mặt cũng ngưng trọng lại vài phần.

Hai người nhẹ nhàng liếc mắt nhìn hai cao thủ ở hàng thứ tám. Những người này bình thường phối hợp cực kỳ ăn ý. Nhìn thấy ánh mắt của hai người, hai cao thủ hàng thứ tám cũng có chút sững sốt, rồi không một tiếng động làm ra động tác với hai cao thủ hàng thứ bảy.

Bọn họ vẫn quan sát Giang Nguyên đang lẳng lặng đứng cúi đầu, xác nhận đối phương không hề chú ý đến động tác cực kỳ khó phát hiện của bọn họ, liếc mắt nhìn nhau một cái rồi cùng kêu lên:

- Trảm long.

Hét lớn một tiếng, hai người tiến lên một bước, Đồi đao trong tay nhất tề bổ tới Giang Nguyên.

Bốn người đã sớm có chuẩn bị, nghe được tiếng hét này, nhất tề quát theo, trường đao trong tay bổ tới Giang Nguyên đang ở chính giữa.

Nghe được tiếng hét lớn, mọi người đều mở to mắt, nhìn chăm chăm giữa sân. Rõ ràng đây chính là một kích cuối cùng.

- Trảm long.

Tuyên Tử Nguyệt cắn chặt môi dưới, nắm chặt nắm tay, hai mắt mở to nhìn Giang Nguyên không chớp, còn có sáu thanh đao đang vung lên.

Là đại tiểu thư Tuyên gia, cô hiểu rất rõ ý nghĩa của trảm long, một kích sắc bén nhất trong Trường Đao trận, cũng là một kích quyết định cuối cùng. Nếu Giang Nguyên đỡ được một kích này, như vậy không ai còn có thể ngăn cản hắn được nữa.

Nhưng Giang Nguyên có thể chống đỡ được một kích này sao?

Cũng không riêng gì Tuyên Tử Nguyệt, hai vợ chồng Tuyên Năng cũng đang căng thẳng trong lòng.

Vợ chồng Tuyên gia đều là cao thủ Thiên giai. Nếu bọn họ xông vào Trường Đao trận, đương nhiên sẽ có nắm chắc. Nhưng người xông trận là con rể tương lai, bọn họ làm sao mà không khẩn trương được.

Hai vợ chồng vẫn một mực chú ý đến động tác của Tề Lăng. Vừa rồi Tề Lăng ra hiệu bằng mắt với các cao thủ Tề gia, mặc dù bọn họ không nhìn thấy, nhưng nhìn những động tác nhỏ của các cao thủ rồi tiếng hét “trảm long” vang lên, bọn họ đã ý thức được Tề Lăng đã nổi sát khí, không còn là vấn đề văn hời mặt mũi đơn thuần nữa mà là nhìn thấy được tiềm lực lẫn thực lực của Giang Nguyên, cùng với mối uy hiếp trong tương lai, cho nên đã quyết định giết chết Giang Nguyên trong Trường Đao trận, vĩnh viễn đoạn tuyệt hậu hoạn.

Nhưng lúc này, hai người cũng không còn biện pháp, chỉ có thể hy

vọng vận khí của con rể tương lai tốt một chút, có thể thoát khỏi trận.

Mọi người có mặt cũng căng thẳng trong lòng, chột trong Trường Dao trận vang lên tiếng khóc.

Từ lúc tiếng khóc này vang lên, đã thấy thân hình Giang Nguyên chột lóe, sau đó cả người bay lên trời, rồi như một đạo vòi rồng vọt thẳng đến bốn đạo Đồ đao đang bổ tới.

Keng keng keng keng. Liên tiếp tiếng đao va chạm vào nhau. Máu và tiếng kêu thảm đồng thời vang lên.

Thân hình Giang Nguyên mang theo mấy vết máu rớt cuộc xông ra khỏi trận.

Lảo đảo vài bước mới miễn cưỡng dùng đao mà đứng vững. Nước mắt cố nén của Tuyên Tử Nguyệt rớt cuộc đã rơi xuống.

Tất cả mọi người đều tập trung vào thân ảnh đầy máu nhưng vẫn ngang nhiên đứng thẳng của Giang Nguyên, ai nấy đều khẩn trương. Mặc dù Giang Nguyên đã xông ra khỏi trận, thậm chí còn đã thương được hai trong sáu cao thủ cuối cùng, nhưng thương thế này của hắn chỉ sợ đủ để trí mạng.

Chương 458: Giết! Giết! Giết

Tất cả mọi người đều nhìn thấy Giang Nguyên lao lên. Khi đó Giang Nguyên đã bị thương không nhẹ, nhưng lại dùng phương thức quỷ dị, hơn nữa còn bộc phát lực tấn công rất mạnh, đem Đường đao bảo hộ cơ thể, rồi dùng phương thức long quyền lao thẳng ra, thậm chí còn nhân cơ hội đánh bị thương hai cao thủ.

Nhưng một số người có tâm đã nhìn thấy được, mặc dù Giang Nguyên đã thoát ra khỏi trận, nhưng trên người ít nhất đã có năm vết cắt thật dài, hơn nữa còn chảy rất nhiều máu, tuyệt đối bị thương không nhẹ.

Có thể dưới sự giáp công của sáu người mà lao ra, nếu không bị thương thì mới là có vấn đề.

Nhưng Giang Nguyên dù sao cũng là bác sĩ của Thiên Y Viện, cũng có được biện pháp bảo vệ tính mạng. Chỉ cần kịp thời, theo lý hân sẽ không có vấn đề quá lớn.

Tuyên Tử Nguyệt và bốn cao thủ mặc đồ đen của Thiên Y Viện đang định chạy đến, lúc này bên cạnh có người hét lớn:

- Lên, giết nó cho tôi.

Mọi người nhất tể sửng sốt, theo tiếng nhìn lại, liền nhìn thấy Tề Nhạc Minh tay cầm trường đao, mang theo năm sáu người lao đến chỗ Giang Nguyên đang chống trường đao thở hồng hộc.

Bốn vị cao thủ Thiên Y Viện cùng với Tuyên Tử Nguyệt liền kinh hô một tiếng, hoảng sợ chạy về phía Giang Nguyên.

Nhưng đã không còn kịp nữa rồi. Tề Nhạc Minh và năm sáu người kia đã vọt đến chỗ của hân.

Mọi người kinh hãi nhìn cảnh tượng trước mắt, không nghĩ đến Giang Nguyên đã xông ra khỏi Trường Đao trận, Tề Nhạc Minh lại còn dám hạ độc thủ với hân như vậy. Với thương thế của Giang Nguyên bây giờ, chỉ sợ sẽ hoàn toàn xong đời.

Nhưng nếu Giang Nguyên chết, Tề gia hiển nhiên cũng sẽ gặp phiền phức lớn.

Mấy lão giả đều nhất tề nhìn về phía Tề Lăng đứng cách đó không xa. Trong tình huống này, nếu muốn ngăn cản, chỉ có Tề Lăng mới làm được.

Nhưng Tề Lăng sẽ lên tiếng sao?

Mấy vị lão giả nhìn Tề Lăng, thấy Tề Lăng đứng im tại chỗ, ngoại trừ sắc mặt âm hàn thì không còn phản ứng nào cả, liền quay sang nhìn nhau, trong lòng hiểu rõ. Tề Lăng quả nhiên đã thông suốt, muốn diệt trừ hậu hoạn.

Tề Lăng quả thật đã nghĩ như vậy. Vừa rồi ông không nghĩ đến Giang Nguyên dưới lệnh hạ sát của ông mà còn có thể xông ra ngoài trận. Trong lòng ông tràn đầy rối rắm, cho rằng Tề gia không những đã mất hết toàn bộ thể diện, mà còn tạo ra một họa lớn.

Nhưng thật không ngờ, con trai của ông đã thật sự phát điên, mang theo một vài người sớm chờ một bên, nhìn thấy Giang Nguyên xông ra ngoài thì lao đến, muốn giết chết tình địch của mình.

Tề Lăng theo tiềm thức muốn ngăn cản, nhưng ông vừa muốn lên tiếng, một ý niệm liền xuất hiện trong đầu.

Sau đó liền im lặng nhìn Tề Nhạc Minh dẫn người giết chết Giang Nguyên. Tuy có thể đắc tội với Thiên Y Viện, nhưng dù sao cũng còn có lý do. Hắn đến đoạt vợ của con trai ông, con trai ông kích động giết hắn cũng chẳng có gì lạ. Thiên Y Viện cũng không thể truy cứu Tề gia quá mức.

Nhưng nếu Giang Nguyên không chết, tất sẽ để lại họa cho Tề gia. Bây giờ nỗ lực một chút, giết chết mầm tai họa này là đúng đắn.

Vợ chồng Tuyên Năng cũng đứng phắt dậy, phần nộ nhìn chằm chằm bên này. Nếu không phải không kịp, chỉ sợ cả hai cũng bất chấp, trực tiếp lao đến cứu người.

- Tề Lăng, các người đang định làm gì vậy?

Cao thủ đầu lĩnh của Thiên Y Viện nhìn thấy người của Tề gia đã bao vây Giang Nguyên, không khỏi hai mắt đỏ bừng, tức giận quát lên.

Nghe tiếng quát của vị cao thủ, sắc mặt Tề Lăng cũng không thay đổi, chỉ làm bộ nói:

- Đây, dừng tay, Nhạc Minh, dừng tay, đừng làm bậy.

- Còn ở đó làm bộ nữa hả?

Mắt thấy đám người kia đã vung đao lên, bốn cao thủ của Thiên Y Viện đã nhất tề quát lớn.

Lúc này, mọi người đều cho rằng Giang Nguyên chết chắc rồi.

Chỉ là, Tề Nhạc Minh vốn đang hưng phấn, đột nhiên cảm thấy lạnh trong lòng.

Bởi vì y nhìn thấy Giang Nguyên ngẩng đầu lên, hai mắt vô thần đang đỏ dần, một luồng khí tức quý dị quanh thân Giang Nguyên đang bốc lên.

- Thiên phú bậc một, Sát khởi động.

Hình xăm con mèo nhỏ màu đỏ bên cánh tay trái Giang Nguyên bắt đầu lóe lên, một tin tức hiện lên trong đầu. Hai mắt vốn đã đỏ bừng của Giang Nguyên lại càng đỏ hơn, sát khí quanh thân tăng lên gấp bội.

Nhưng từ lúc hai mắt Giang Nguyên đỏ bừng, tầm nhìn vốn đang là trắng đen đột nhiên có chút màu đỏ.

Từ lúc tin tức này hiện lên, Giang Nguyên cũng bắt đầu phát hiện một số dị thường trên người mình. Vốn tay chân đang nhũn ra, bây giờ lại nóng lên, sau đó giống như khôi phục lại khí lực, cảm giác không còn sức lực nào tan biến, chỉ còn lại sức sống ngập tràn.

Vết thương đang còn đau nhức cũng không còn bất kỳ điều gì nguy hiểm nữa.

Nhưng duy nhất Giang Nguyên không cảm giác được chính là, một luồng huyết y đã lâu không xuất hiện đã lặng yên hiện lên trong đầu hắn.

- Giết.

Cảm giác quanh thân Giang Nguyên đột nhiên lạnh lại, mặc dù cũng thấy có chút lạ thường, nhưng cũng không ai quá để ý. Mặc dù kinh hãi, nhưng Tề Nhạc Minh vẫn cắn răng giờ đao chém tới Giang Nguyên.

Y không tin Giang Nguyên bị thương như vậy lại còn năng lực phản kích?

Nhìn thanh trường đao đang bổ đến mình, hai mắt Giang Nguyên trợn lên, một luồng sát ý dày đặc có thể đông lạnh người khác tuôn ra.

Thanh trường đao vẫn luôn chống xuống đất đột nhiên bắn lên, sau đó chém tới hai thanh trường đao đang bổ xuống, cả người giống

như tia chớp đánh về phía trước.

- A!

Rất nhanh, bên trong đám người vang lên tiếng hét thảm.

Nghe được tiếng hét thảm này, trong lòng mọi người liền căng lên, cho rằng Giang Nguyên sẽ...

Gương mặt Tề Lăng rốt cuộc cũng hiện lên sự hài lòng. Hậu hoạn đã được giải quyết, nhưng đồng thời ông cũng cảm thấy nghi hoặc, tại sao giọng nói kia lại có chút quen thuộc?

Nghi hoặc này của Tề Lăng rất nhanh đã được giải đáp. Một thanh trường đao bay lên trời, bên dưới còn dính cánh tay, sau đó có một người kêu thảm từ trong đám người hoảng hốt lùi ra.

- Nhạc Minh?

Nhìn thân ảnh quen thuộc đầy máu, sắc mặt Tề Lăng trong nháy mắt trắng bệch.

Lúc này, trong đám người cũng có sự thay đổi. Tiếng rên thảm không ngớt. Từng luồng máu tiếp tục văng lên.

Nghe tiếng kêu thảm thiết, thỉnh thoảng lại có thân ảnh hoảng hốt lùi ra, bốn cao thủ Thiên Y Viện và Tuyên Tử Nguyệt đang chạy đến đều kinh sợ, không biết chuyện gì xảy ra.

Không chỉ bọn họ, mà những người có mặt cũng tràn đầy kinh nghi. Bọn họ không hiểu, rõ ràng là Giang Nguyên đã bị thương nặng như thế, tại sao lại trở nên sinh long hoạt hổ, giống như chưa từng bị thương, chẳng khác nào uống thuốc kích thích.

Kỳ thật Giang Nguyên cũng không hiểu chuyện gì xảy ra. Hắn chỉ biết kỹ năng mới mà hắn đạt được đang khởi động.

Hơn nữa, thiên phú này có thể kích thích tiềm năng của con người, giúp cho hắn đang bị trọng thương trong nháy mắt khôi phục lại trạng thái siêu việt.

Nhưng Giang Nguyên không phát hiện ra, sau khi đánh ra mấy

chiêu, máu văng bốn phía, trong đầu của hắn không còn bất kỳ suy nghĩ gì nữa, chỉ còn lại...

Giết! Giết! Giết.

Mọi người đều trợn mắt há mồm nhìn tình huống trong sân, chỉ thấy một thân ảnh mang theo ngân quang xuyên qua đám người. Từng luồng huyết hoa văng lên, từng tiếng kêu bi thảm xuất hiện, không ngừng có người bay ngược ra.

Bốn cao thủ Thiên Y Viện và Tuyên Tử Nguyệt đứng một bên, nhìn Giang Nguyên như sát thần chém loạn xung quanh.

- Người đâu, mau đến đây.

Tề Lăng xông lên đỡ lấy Tề Nhạc Minh. Nhìn thấy sắc mặt trắng bệch của con trai, cộng thêm cánh tay phải bị đoạn đến khuỷa tay, sắc mặt Tề Lăng cũng tái nhợt. Ông thật không nghĩ đến, một kết cục vốn xem như đã định lại có thể biến thành như vậy.

- Bác sĩ Duẫn, bác sĩ Duẫn.

Tề Lăng nắm chặt cánh tay cụt của Tề Nhạc Minh, nhanh chóng điểm vào các huyệt vị cầm máu, vừa kêu lớn vào bên trong.

Chờ đến khi vị bác sĩ Duẫn kia chạy đến tiếp nhận Tề Nhạc Minh, Tề Lăng mới phát hiện, sáu bảy thuộc hạ của mình, ngoại trừ hai ba người trọng thương thối lui sang một bên, vẻ mặt thất hồn lạc phách nhìn Giang Nguyên, còn lại thì đã chết hết.

Giang Nguyên vẫn cúi đầu như cũ, cầm đao đứng im tại chỗ, máu nhỏ xuống mũi đao, khiến nhiều người cảm thấy cảnh tượng quá mức rùng động.

Chương 459: Trảm thủ đẳng

Đưa tay nhặt cánh tay bị chặt đứt của con trai lên, sắc mặt Tề Lăng tái xanh. Ông như thế nào cũng không ngờ đến kết quả lại như vậy.

Nhìn cánh tay, trong lòng Tề Lăng trào lên từng trận co rút. Mặc dù cánh tay còn có thể nổi trở lại, nhưng từ nay về sau nó sẽ không còn được như trước nữa.

Tuy đối với người bình thường mà nói, nó sẽ chẳng có gì ảnh hưởng, nhưng đối với người luyện võ, ảnh hưởng sẽ rất lớn. Đặc biệt tay phải đã không còn linh hoạt như xưa. Nếu có thể giữ được thực lực ở mức như bây giờ đã là may mắn lắm rồi.

Tề Nhạc Minh trong tương lai sẽ tiếp quản Tề gia. Nếu thực lực không tăng lên được ngoài Thiên giai, làm sao mà tiếp quản? Làm sao mà phục chúng? Nghĩ đến đây, lòng Tề Lăng lại quặn đau. Sau khi đưa cánh tay cho bác sĩ để đưa đi ướp lạnh, chuẩn bị phẫu thuật nổi lại, ông ngẩng đầu nhìn Giang Nguyên vẫn đang bị cao thủ Tề gia bao quanh, ánh mắt hiện lên tia oán độc.

Bốn cao thủ của Thiên Y Viện rốt cuộc cũng đã chạy đến, bao quanh Giang Nguyên. Tuyên Tử Nguyệt cũng đã đứng bên cạnh hắn. Sau khi xác nhận trạng thái của Giang Nguyên không tệ lắm, hắn sẽ không xuất hiện vấn đề, liền cầm một thanh trường đao trên mặt đất lên, che chắn cho Giang Nguyên, gương mặt xinh đẹp tràn đầy hung ác, nhìn chằm chằm đám cao thủ của Tề gia.

Giang Nguyên đã vì cô mà làm được đến nước này, tổn thương thành như thế, muốn động thủ nữa chỉ sợ sẽ không nổi. Tuyên Tử Nguyệt cắn môi, nhìn đám cao thủ đằng trước, lẩm bẩm:

- Bây giờ sẽ đến phiên em bảo vệ cho anh.

- Tề Lăng, Tề gia của ông thật sự quá đáng rồi đấy.

Cao thủ đầu lĩnh Thiên Y Viện cũng cầm trường đao trong tay, cẩn thận đề phòng đám người xung quanh, đồng thời nhìn chằm chằm Tề Lăng, quát lớn:

- Tề gia các người lật lọng, nghĩ Thiên Y Viện chúng tôi không có người sao? Hôm nay, nếu bác sĩ Giang có việc gì, trong vòng ba ngày, Thiên Y Viện chúng tôi tất có sở báo.

Mặc dù người đàn ông trung niên của Thiên Y Viện tức giận đến cực điểm nhưng ông cũng không biểu lộ quá mức, chỉ là nhắc nhở

Tề Lãng. Nếu Tề Lãng còn có dũng khí làm chuyện gì khác, sẽ có hậu quả tất báo.

Bởi vì ông biết rất rõ, nếu Tề Lãng nổi điên lên, cho dù ông và ba người kia liều chết chống cự, cũng không thể chống lại nổi sự điên cuồng của cao thủ Tề gia.

Hơn nữa ông cũng biết rõ, Tề Lãng cũng không phải là người tùy ý kiêu ngạo. Bây giờ Tề Lãng vẫn còn cơ hội thu tay, ông chỉ là nhắc nhở Tề Lãng, cũng như gây thêm chút áp lực cho Tề Lãng mà thôi.

Nhìn cao thủ Tề gia bao vây mấy người Giang Nguyên, sắc mặt Tề Lãng vẫn không biểu hiện gì. Ông biết lời đối phương nói không phải là giả. Nếu ông trong tình huống này ra lệnh giết chết bọn họ, trong vòng ba ngày, có lẽ cả nhà Tề gia sẽ không bị diệt, nhưng Thiên Y Viện sẽ hủy diệt phân nửa Tề gia, khiến cho Tề gia phải trả một cái giá không thể chấp nhận nổi.

Nhưng cái giá mà Tề gia phải trả lần này cũng rất cao. Không chỉ tổn thất một số cao thủ, hơn nữa tay phải của Tề Nhạc Minh cũng bị Giang Nguyên chặt đứt. Còn có Tuyên Tử Nguyệt đứng bên cạnh Giang Nguyên nữa. Ngoài tổn thất nhân thủ thì mặt mũi cũng không còn.

Cho nên, gương mặt Tề Lãng vẫn âm tình bất định. Tuy ông biết mình nên đưa ra lựa chọn như thế nào. Nhưng ông vẫn muốn tỏ ra kiêu ngạo một chút, ít nhất cũng biểu hiện Tề gia là một đại gia tộc, không ai có thể uy hiếp được.

Hơn nữa, mặc dù Tề Lãng không dám hạ tử thủ với Giang Nguyên lúc này, nhưng cũng quyết định cho tên tiểu tử đó căng thẳng một chút. Tề gia là đại gia tộc mấy trăm năm, muốn bóp chết hẳn chỉ là chuyện của vài phút đồng hồ.

Tất cả mọi người và cao thủ của Tề gia đều nhìn chăm chăm Tề Lãng, chờ gia chủ đưa ra quyết định. Mặc dù mọi người biết Tề Lãng sẽ đưa ra quyết định gì, nhưng Tề gia lần này thật sự là tổn thất rất lớn, hơn nữa, ngay cả cánh tay của Tề Nhạc Minh cũng bị chém đứt. Tề Lãng nổi điên cũng không phải là không thể.

Cho nên, tất cả mọi người đều cùng chờ đợi.

Nhưng Tề Lăng còn chưa lên tiếng, trong vòng vây đã có động tĩnh.

Vẫn luôn dùng đao để chống đỡ thân hình, hơn nữa còn luôn cúi đầu, Giang Nguyên không biết đã ngẩng đầu lên khi nào.

Bốn cao thủ Thiên Y Viện và Tuyên Tử Nguyệt đang bảo vệ Giang Nguyên cũng không phát hiện cho đến khi nhìn thấy sắc mặt khác thường của đám cao thủ Tề gia đang bao quanh, lúc này mới khẩn trương nhìn lại.

- Đi.

Hai mắt vẫn đỏ bừng như cũ, gương mặt lạnh nhạt, nhưng khóe miệng Giang Nguyên lại nhếch lên, tay phải cầm đao, chậm rãi bước về phía trước hai bước, vươn tay trái về phía Tuyên Tử Nguyệt.

Nhìn thấy cước bộ của Giang Nguyên vẫn vững vàng, mặc dù không còn vẻ mặt ôn nhuận như ngày xưa, dường như có chút quái dị, nhưng nhìn thấy Giang Nguyên vươn tay đến, Tuyên Tử Nguyệt vẫn không ức chế được sự rung động trong lòng. Xem ra Giang Nguyên đã thật sự không còn vấn đề gì quá lớn.

Mỉm cười với Giang Nguyên, Tuyên Tử Nguyệt đặt tay vào lòng bàn tay của hắn, gạt đầu.

- Đi thôi.

Nắm tay Tuyên Tử Nguyệt, Giang Nguyên quay đầu lại nhìn bốn cao thủ đang thủ hộ xung quanh, gạt đầu một cái rồi bước ra ngoài, xem đám cao thủ Tề gia đang bao vây giống như gà chó.

Thấy Giang Nguyên nắm tay Tuyên Tử Nguyệt, không thèm để ý đến đám cao thủ của Tề gia xung quanh, bốn vị cao thủ của Thiên Y Viện đang khẩn trương đồng thời thả lỏng. Bác sĩ Giang đã không sao, bọn họ còn e ngại chuyện gì, lập tức ngẩng đầu cầm chặt trường đao, theo sát đằng sau Giang Nguyên bước ra ngoài.

Thiên Y Viện chưa bao giờ cúi đầu trước người khác. Tề gia thì như thế nào? Nếu dám ngăn cản, có chết cũng không để Thiên Y Viện mất hết mặt mũi.

Nhìn Giang Nguyên bước đi, đám cao thủ Tề gia nhìn nhau. Gia chủ còn chưa ra lệnh, bọn họ không biết nên ngăn cản hay là thả cho họ đi.

Trong lúc cao thủ Tề gia đang do dự, sắc mặt Tề Lăng một lần nữa tái xanh. Ông thật không ngờ Giang Nguyên lại không để Tề gia vào mắt.

Nếu bây giờ hạ lệnh cho thuộc hạ thối lui, để Giang Nguyên rời đi, mặt mũi Tề gia sẽ triệt để không còn.

Nhưng trong lúc ông còn đang do dự, Giang Nguyên lại nắm tay Tuyên Tử Nguyệt bước đi. Đám cao thủ Tề gia nhìn Giang Nguyên từng bước một đi đến, một đám liền lộ vẻ giận dữ.

Hôm nay tiểu tử này đến phá hỏng hỷ sự nhà người ta, đánh bị thương nhiều người như vậy, bây giờ lại không để bọn họ vào mắt. Gia chủ còn chưa hạ lệnh, bọn họ liền cắn răng, hét lớn giờ đao bổ xuống Giang Nguyên, muốn bức hắn lui trở về.

Nhưng khi bọn họ vừa mới giơ đao, chỉ thấy một đạo ngân quang xuất hiện đằng trước, sau đó tay trầm xuống, một cảm giác tê rần truyền đến.

Chờ đến khi bọn họ hồi phục lại tinh thần, mới phát hiện cánh tay của mình đã bị một đao xuất quỷ nhập thần của đối phương chặt đứt. Trong lúc hoảng hốt, hai cao thủ Thiên Y Viện từ phía sau Giang Nguyên tiến lên, dùng đao đánh hai người khác thối lui, che chở Giang Nguyên trước hai cao thủ đã cụt tay, một cước đánh bay ra ngoài.

Nhìn thấy cảnh tượng đó, hơn nữa bên mình lại chịu thiệt, đám cao thủ Tề gia bên cạnh đều phần nộ giơ đao bổ tới.

Nhìn trường đao bổ tới, màu đỏ trong mắt Giang Nguyên chợt lóe lên, tay trái căng lên, kéo Tuyên Tử Nguyệt vào lòng, đồng thời một đạo ngân quang xuất hiện đằng trước.

Đường đao trong tay Giang Nguyên lưu loát bổ trúng hai thanh trường đao đang bổ ra. Chân phải đá trúng bụng dưới của một người.

Chỉ nghe tên cao thủ kia rên lên một tiếng, miệng phun ra một ngụm máu rồi bay ngược ra ngoài.

Lúc này, đường đao trong tay phải Giang Nguyên một lần nữa vung lên, ngân quang chợt hiện, trường đao đang bổ tới phía đối diện bị trúng một đao của Giang Nguyên, sau đó bị đẩy ra. Khí thế của đường đao cũng không ngừng lại. Đối phương kêu thảm lên một tiếng, một cánh tay mang theo máu bay lên.

Các quan khách đứng cách đó không xa, nhìn thấy cảnh tượng hỗn loạn, chỉ trong vòng hai giây ngắn ngủi, trong không trung, hoặc người bay ra hoặc cánh tay bay ra hoặc trường đao bay ra, sắc mặt đều cứng đờ.

Bọn họ đều nhìn thấy rõ vết thương trên người bác sĩ Giang, nhưng tại sao lại thành cảnh tượng như vậy? Động tác vô cùng ác liệt. Thực lực này chỉ có tăng chứ không giảm. Quả thật giống như một sát thần.

Phải biết rằng cao thủ Tề gia trên cơ bản đều không dưới Địa giai. Ít nhất cũng là Địa giai tầng ba. Tại sao nhiều người như vậy, trước mặt một bác sĩ tuổi còn quá trẻ của Thiên Y Viện lại không hề có lực ngăn cản?

Trong lúc che chở cho một người, gương mặt bác sĩ Giang vẫn cứ lạnh nhạt, hai mắt hồng quang chợt hiện, một luồng sát khí quanh thân phóng lên cao, mang theo khí thế gấp Phạt giết Phạt, gấp thần sát thần.

Nhìn từ đầu đến cuối, Giang Nguyên không biết đã chặt đứt bao nhiêu cánh tay, mọi người đều kinh hãi, thảm nghì:

- Bác sĩ Giang này chẳng lẽ còn có một ngoại hiệu “Trảm thủ đẳng”?

Chương 460: Nổi điên

Bốn cao thủ Thiên Y Viện đang kết thành trận thế, bảo hộ hai người Giang Nguyên ở chính giữa, liều chết xông về phía trước.

Cao thủ đầu lĩnh Thiên Y Viện vừa vung đao, vừa lớn tiếng hét:

- Ngăn cản người của Thiên Y Viện chúng tôi, chết.

Bốn người đều là cao thủ Địa giai tầng một, bao quanh bên người Giang Nguyên, một đường chém giết. Giang Nguyên nắm tay Tuyên Tử Nguyệt đi chính giữa. Hơn nữa, trong lúc Giang Nguyên bước đi, hai mắt vẫn nhìn thẳng phía trước, bất luận là công kích từ bên cạnh hay là từ phía sau, hẳn đều có thể nhìn thấy rõ ràng, thảnh thơi chém ra một đao, đánh lui những cao thủ Tề gia mà bốn người kia không thể đánh lui kịp.

- A!

Một cao thủ Thiên Y Viện đang đi bên phải Giang Nguyên, lúc này đang huy đao đánh lui một người, đột nhiên cảm giác được bên cạnh có cái gì đó đụng vào người mình. Nhìn lại thì thấy bên cạnh mình, tay phải của một cao thủ Tề gia đã bị chặt đứt, mà đao của người này đang định chém xuống vai của ông.

Giang Nguyên lạnh nhạt nhìn người này, giống như không có chuyện gì phát sinh, sau đó rất nhanh quay đầu đi, huy đao chém về phía cao thủ Tề gia đang chém tới.

Cao thủ của Tề gia không ít, nhưng đám người chặn giết Giang Nguyên lại không chiếm được chút tiện nghi nào. Trong đó, bốn vị cao thủ Thiên Y Viện thực lực cường hãn cũng là nguyên nhân chủ yếu. Nhưng rõ ràng, nguyên nhân quan trọng nhất chính là vị bác sĩ Giang ở chính giữa.

Mặc dù vị bác sĩ Giang này còn trẻ, nhưng thực lực rất đáng sợ. Bốn người thậm chí cũng không thể xác định được đối phương có phải là thực lực cấp bậc Thiên giai hay không. Nhưng mỗi lần bốn người gặp phải tình huống sắp bị trọng thương, phần lớn Giang Nguyên đều xuất hiện kịp thời giải vây cho bọn họ.

Nếu không có đối phương kịp thời xuất hiện, bọn họ cũng sẽ bị thương không nhẹ.

Được Giang Nguyên bảo vệ trong lòng, Tuyên Tử Nguyệt cầm trường đao trong tay, khẩn trương nhìn bốn phía, nhưng rất nhanh

cô phát hiện, bản thân cô không cần lo lắng bất cứ chuyện gì. Bốn vị cao thủ Thiên Y Viện rất tận lực. Cho dù có người tìm ra sơ hở, nhưng sẽ bị Giang Nguyên ở đằng sau một đao giải quyết dễ dàng.

Bất luận là từ hướng nào, Giang Nguyên cũng có thể giải quyết dễ dàng đối phương. Cảm nhận được năng lực phán đoán kinh khủng của Giang Nguyên, Tuyên Tử Nguyệt ngạc nhiên vô cùng. Phải mất một lúc mới có thể tiếp nhận được sự thật này.

Khó trách Giang Nguyên lại có dũng khí mang theo bốn người chém giết Tề gia. Thì ra thực lực của hắn đã mạnh đến tình trạng này rồi.

Lúc này, Tuyên Tử Nguyệt mới phát hiện phía sau của cô đã áp vào ngực Giang Nguyên. Cảm nhận được hơi ấm từ lồng ngực Giang Nguyên truyền sang, cùng với tiếng đập của trái tim, gương mặt Tuyên Tử Nguyệt có chút đỏ lên.

Cô có cảm giác cô và Giang Nguyên đã trở thành tiêu điểm của mọi người.

Thấy Tuyên Tử Nguyệt dường như có chút bất an, tay trái Giang Nguyên nhẹ ôm lấy thắt lưng của Tuyên Tử Nguyệt, tay phải vẫn cầm đao chém ra một kích như cũ.

Đột nhiên hơi ấm tăng thêm vài phần, cảm giác an toàn được nâng lên, trái tim bất an đột nhiên bình ổn lại, cứ như vậy mà dựa vào người Giang Nguyên, chậm rãi bước từng bước một đi tới.

Bị vây trong trạng thái Không Minh, cộng thêm thiên phú Sát phát huy tác dụng, Giang Nguyên có thể chuẩn xác cảm nhận được tình huống bốn phía. Thậm chí hắn có thể phán đoán được tình huống cơ thể của một vài người, nhưng hắn lại mơ hồ cảm nhận được hắn không khống chế được sát ý trong lòng.

Tuy vậy, năng lượng tích trữ trong cơ thể hắn đang dần giảm bớt. Mặc dù có trạng thái Không Minh, năng lượng tiêu hao có thể chậm lại chín phần, nhưng bây giờ, trạng thái này đã duy trì sáu bảy phút đồng hồ. Nếu cứ tiếp tục như vậy, chỉ sợ không thể chống đỡ nổi được bao lâu.

Nhờ có trạng thái Không Minh, năng lực tính toán và phán đoán của Giang Nguyên vô cùng cường hãn. Hắn cho rằng trước khi năng lượng của hắn tiêu hao hết, thoát khỏi khốn cảnh hắn sẽ không khó. Ít nhất còn có năm thành cơ hội.

Cho nên, sắc mặt Giang Nguyên vẫn lạnh nhạt như cũ, chưa đến bước cuối cùng, dường như cũng không cần quá lo lắng. Bây giờ trong lòng hắn chỉ có một huyết ý mà thôi.

Bốn vị cao thủ Thiên Y Viện bảo hộ bên cạnh Giang Nguyên, mặc dù đã có Giang Nguyên trợ giúp nhưng trên người vẫn xuất hiện không ít vết thương. Không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng cũng đủ khiến cho bọn họ bị thương không nhẹ.

Chỉ trong một hai phút ngắn ngủi, bọn họ đã đánh bị thương nặng bảy tám cao thủ Tề gia, nhưng vẫn còn ít nhất mười người đang vây công bọn họ. Phía sau dường như vẫn còn có người gia nhập chiến cuộc.

Nhìn những cánh tay đầy máu bay ngang dọc, Tề Lăng há to miệng, đứng ngẩn cả người. Ông thật không ngờ Giang Nguyên bị người của ông bao vây nhiều như vậy, chẳng những không bị tổn thất gì mà còn trực tiếp dẫn người ra ngoài.

Đã giết thành tình cảnh như thế, gương mặt Tề Lăng vẫn âm thầm bất định. Ông vẫn chưa thể đưa ra quyết định cuối cùng, cho nên ông quyết định không lên tiếng.

- Tề Lăng huynh, anh hãy nghĩ kỹ đi. Anh định lấy cơ nghiệp mấy trăm năm của Tề gia đánh cuộc với Thiên Y Viện sao?

Nhìn máu thịt văng lên, còn có ngày càng nhiều người của Tề gia bao vây Giang Nguyên, Tuyên Năng không thể nhìn được. Mặc kệ thế nào, Tuyên Tử Nguyệt vẫn còn đứng bên cạnh Giang Nguyên, ông không thể không lên tiếng.

Cơ mặt Tề Lăng giật giật vài cái, hừ một tiếng với Giang Nguyên, cũng không trả lời.

Một số lão giả nhìn thấy cảnh tượng này, thấy Tuyên Năng cũng đã ra mặt nói chuyện, liền vội vàng lên tiếng:

- Tề gia chủ, thừa lúc tình huống còn có thể vãn hồi, hãy dừng tay lại đi. Nếu không, hậu quả....

Nghe các vị lão giả nói, trong lòng Tề Lăng vẫn cảm thấy không cam lòng. Tề gia của ông đã khi nào chịu nhục qua như vậy chứ? Hơn nữa thuộc hạ chết khá nhiều, còn có cánh tay của Tề Nhạc Minh. Nếu cứ như vậy mà để cho Giang Nguyên rời đi, ông thật sự không cam lòng.

Cho nên, Tề Lăng vẫn do dự không quyết.

Trong lúc Tề Lăng đang do dự, hai mắt của Giang Nguyên càng lúc càng đỏ, tần suất đường đao ra tay cũng cao hơn. Ngay cả Tuyên Tử Nguyệt trong lòng Giang Nguyên cũng cảm giác có chút không ổn. Bởi vì hơi thở của Giang Nguyên càng lúc càng thô, hơn nữa một cổ hàn ý khiến người ta lạnh như băng đột nhiên bắn ra ngoài.

Chương 461: Thiên Y triệu lệnh

“Tập sát” bình thường dùng để chỉ những loại động vật ăn thịt thích trêu đùa con mồi không còn cách nào chạy thoát. Nó sẽ giết tất cả con mồi, không chừa một ai.

Mà loại hành vi “tập sát” này dường như chỉ xuất hiện trong bộ tộc Hồ ly. Nhiều khi, một số con hồ ly tập sát con mồi, ví dụ như gà rừng, nó sẽ giết hết tất cả con mồi, nhưng chỉ mang đi hoặc ăn một con mà thôi.

Rõ ràng, Giang Nguyên đã nhận được loại thiên phú “Tập sát” này cách đây không lâu, tuyệt đối sẽ không đơn giản như vậy. Nếu nó đã được gọi là “Tập sát”, vậy loại đặc tính trên hiển nhiên là không thể tránh khỏi.

Dưới máu tươi và chiến đấu kích thích, thiên phú Tập sát đã khởi động từ rất lâu, khiến cho công năng trong cơ thể Giang Nguyên trong nháy mắt đạt đến trạng thái đỉnh phong. Nhưng đặc tính này cũng đã ảnh hưởng đến bản tính của hắn, khiến cho loại ham muốn giết chóc ẩn sâu trong lòng của hắn dần dần được phóng ra.

Và lần này, nó đã bị bạo phát hoàn toàn.

Hai mắt Giang Nguyên càng lúc càng đỏ, hàn ý càng lúc càng nhiều, khiến cho bốn cao thủ Thiên Y Viện bên cạnh cũng chú ý đến.

Bởi vì Giang Nguyên ra tay, cao thủ Tề gia chung quanh bị thương cũng nhiều hơn. Áp lực mà bốn vị cao thủ Thiên Y Viện phải gánh chịu cũng được giảm bớt, có chút cơ hội để thở dốc.

Bốn người đã ý thức được cục diện hiện tại đã không ổn. Gia chủ Tề Lăng vẫn không lên tiếng, tùy ý để cao thủ Tề gia tấn công bọn họ. Mặc dù không phải ra cao thủ quá mạnh, nhưng cứ như vậy, bốn người sẽ không còn kiên trì được lâu.

Nhưng bốn người đều là cao thủ của Thiên Y Viện, chưa bao giờ cảm thấy sợ hãi trước bất kỳ cuộc chiến nào. Cho nên bốn người đã mang tâm lý liều chết, mục đích chỉ để hộ tống Giang Nguyên an toàn rời khỏi.

Chức trách của bọn họ chính là như thế. Mỗi một bác sĩ của Thiên Y Viện đều là một phân tử tinh nhuệ. Quy định thứ nhất của Thiên Y Viện chính là bảo vệ hết toàn lực bảo vệ cho các thành viên của Thiên Y Viện được an toàn.

Cao thủ đầu lĩnh của bốn người tên Dư Dao, vẫn luôn bảo vệ đứng trước bên trái Giang Nguyên, đảm nhiệm công tác mở đường, xem như là người gánh áp lực lớn nhất trong bốn người, và cũng là người bị thương nặng nhất. Lúc này trên người ông đã có sáu bảy vết thương.

Máu từ người khác và máu của chính ông đã làm cho cơ thể của ông đỏ thẫm.

Nhìn cao thủ Tề gia tập trung xung quanh, Dư Dao đã có chút mệt mỏi. Ông cũng không còn tin tưởng Tề Lăng sẽ suy nghĩ lại hay không.

Thân là người của Thiên Y Viện, mỗi người đều có sự kiêu ngạo mà người khác không thể với tới, tuyệt đối sẽ không cúi đầu trước bất kỳ địch nhân nào. Ông đã tỏ vẻ cho Tề Lăng biết hậu quả của

nó. Nếu Tề Lăng vẫn không có ý định thu tay, cho dù có chết ở chỗ này, ông tuyệt đối sẽ không nói lời uy hiếp đối phương nữa.

Thiên Y Viện làm việc chưa bao giờ dựa vào miệng mà là dựa vào thực lực. Cho dù bác sĩ Giang một mình đến tỉnh Vân, cũng chỉ điều động có bốn người bọn họ, đã có dũng khí xông vào Tề gia đoạt người. Mặc dù bốn người bọn họ có chút nghi ngờ, nhưng cũng không chần chừ mà chấp hành mệnh lệnh.

Nếu bây giờ đối phương đã không còn kiêng kỵ Thiên Y Viện, như vậy chỉ có tử chiến mà thôi, tuyệt đối không làm mất thể diện của Thiên Y Viện.

Sau khi dùng dao chém lui một cao thủ Tề gia, Dư Dao rốt cuộc không nhịn được nhìn thoáng qua bác sĩ Giang đằng sau mình. Ban đầu, ông cũng không hiểu rõ con người của bác sĩ Giang, nhưng chỉ trong mấy tiếng ngắn ngủi, bây giờ ông lại rất rõ ràng. Tuổi còn trẻ nhưng năng lực chiến đấu lại cường hãn. Trong tương lai, nhất định là một trong những nhân vật thành tựu nhất của Thiên Y Viện.

Bây giờ bác sĩ Giang vẫn còn chưa thật sự trưởng thành, nhưng hẳn không thể chết ở đây. Là hộ vệ, bọn họ có thể chết, nhưng hẳn thì không.

Cho nên, trong lòng Dư Dao đã quyết định, người ở Thiên Y Viện phải đến từng tỉnh không nhiều. Mỗi văn phòng làm việc của Thiên Y Viện chỉ có một thành viên chính thức của Thiên Y Viện thường trú, sau đó là hai bác sĩ thực tập, còn có bốn hộ vệ Địa giai tầng một, mười hộ vệ Địa giai tầng hai và ba bảo vệ vòng ngoài.

Lúc này, ở phòng làm việc cũng chỉ còn có mười hộ vệ mà thôi. Nếu điều đến hết cũng chẳng làm nên chuyện gì. Với tình huống trước mắt, căn bản không còn biện pháp giúp cho bác sĩ Giang thoát hiểm. Cho nên, Dư Dao đang cân nhắc không biết có nên vận dụng đặc quyền của Thiên Y Viện hay không.

Rất nhiều năm trôi qua, rất ít người sử dụng đặc quyền này. Bởi vì một khi sử dụng, cái giá phải trả là rất lớn. Thân là thủ lĩnh hộ vệ do Thiên Y Viện phái đến đồn trú tỉnh ngoài, ông có quyền sử dụng loại đặc quyền này. Đặc biệt còn có thành viên chính thức của

Thiên Y Viện ở đây nữa.

Để cam đoan sự an toàn cho bác sĩ Giang, ông sẽ vận dụng loại đặc quyền này của Thiên Y Viện, Thiên Y triệu lệnh.

Khi sử dụng Thiên Y triệu lệnh, ông có thể hướng cao thủ các gia các phái đến cứu viện. Thiên Y triệu lệnh đại diện cho lời hứa của Thiên Y Viện. Một khi có người ra tay viện thủ cho Thiên Y Viện, bất luận thành công hay không, người đó cũng sẽ được Thiên Y Viện trả công xứng đáng.

Đối mặt với phần thưởng xứng đáng của Thiên Y Viện, không ai là không động tâm.

Đương nhiên, chưa đến mức cuối cùng, ông sẽ không làm như vậy. Một khi sử dụng đặc quyền, đối với một thành viên của Thiên Y Viện, bất kỳ là thành viên chính thức hay không chính thức, đây đều là một sự nhục nhã. Hơn nữa, sau khi Thiên Y Viện trả công cho người ta xong, nhất định sẽ dựa theo tình huống mà điều tra lại, người phát ra lệnh cũng phải gánh chịu trách nhiệm tương ứng.

Cho nên, Dư Dao quyết định cùng với ba người kia kiên trì đến phút cuối cùng mới thôi.

Chương 462: Một bước giết một người

- Tề Lăng, ông còn không quyết định sao?

Nhìn cuộc chiến càng lúc càng kịch liệt, Tuyên Năng lớn tiếng gầm lên với Tề Lăng.

Đã đến lúc này rồi, ông không còn bận tâm đến quan hệ giữa Tề gia và Tuyên gia. Nếu Giang Nguyên bị Tề gia giết chết, chỉ sợ con gái của ông...

Mặc dù đã tuyên bố Tuyên Tử Nguyệt không còn quan hệ gì với Tuyên gia, nhưng lo lắng cho con gái, ông cũng chẳng thêm cố kỵ mấy thứ gì đó nữa. Là gia chủ Tuyên gia, bây giờ ông biết rõ Tề Lăng đang có chủ ý gì. Ông nhất định phải gây áp lực cho Tề Lăng.

Nếu để Tề Lãng thật sự làm ra quyết định tử chiến, cục diện sẽ không còn thu thập được.

Sắc mặt Tề Lãng vẫn âm tình bất định, hai mắt nhìn chăm chăm bên kia. Ông không phải là không thể làm ra quyết định, chỉ là đã đến tình trạng này rồi, ông cũng muốn nhìn xem Giang Nguyên rốt cuộc mạnh đến mức nào. Tại sao bị thương nghiêm trọng như thế lại còn phát huy thực lực rất cường hãn?

Bởi vì cho đến bây giờ, ông cũng không nhìn thấy đối phương sử dụng bất cứ loại thuốc nào. Ông đang do dự, không biết có nên trả một cái giá thật lớn để giết chết Giang Nguyên, tránh lưu lại bất cứ hậu hoạn nào hay không.

Lúc này, hai mắt của ông đột nhiên giật giật, bởi vì bên kia lại phát hiện có chút lạ thường.

Tuyên Tử Nguyệt bị khí tức ngày càng dày đặc trên người Giang Nguyên làm cho trong lòng bất an. Cảm giác được sự bất an của Tuyên Tử Nguyệt, Giang Nguyên đột nhiên buông lỏng Tuyên Tử Nguyệt ra.

- Dựa sát vào.

Giang Nguyên quát lên, Dư Đao hơi ngấn người một chút liền dẫn ba người kia dựa sát vào nhau. Rõ ràng, khi dựa sát, áp lực được giảm bớt, mọi người cũng có thể kiên trì lâu hơn một chút.

Nhưng khi bốn người dựa sát vào nhau, bọn họ phát hiện bác sĩ Giang mà bọn họ đang bảo vệ đột nhiên xuất hiện phía trước nhất, thay bọn họ mở đường.

Vốn Dư Đao đang định cùng với một người khác đoạt lại vị trí của Giang Nguyên, nhưng ông phát hiện vị bác sĩ Giang này tàn nhẫn đến đáng sợ, lực sát thương còn mạnh hơn bọn họ rất nhiều.

Nhưng bọn họ chỉ nhìn thấy động tác của Giang Nguyên, không nhìn thấy gương mặt của hắn. Hai mắt Giang Nguyên đã tràn ngập một màu đỏ, khiến cho tất cả những người bị hắn nhìn quét qua đều cảm thấy lạnh trong lòng.

Chưa ai nhìn thấy một ánh mắt có thể làm cho lòng người lạnh

như thế bao giờ.

Thậm chí một số cao thủ Tề gia bị Giang Nguyên nhìn quét qua, trong lòng liền hoảng hốt.

Tề Dương Chí vốn là một cao thủ của Tề gia, khoảng chừng bốn mươi tuổi, nhưng lại có thực lực Địa giai tầng một, cũng là một trong những cao thủ đầu lĩnh ở đây.

Trong số các vết thương trên người đầu lĩnh Thiên Y Viện có hai vết do ông ta tạo nên. Thậm chí có một lần, nếu không phải chàng bác sĩ trẻ kia xuất đao, ông ta đã có thể chém đứt cánh tay của người kia rồi.

Nhớ đến điều này, Tề Dương Chí cảm thấy lạnh trong lòng. Là một trong những thủ lĩnh hộ vệ của Tề gia, chuyện như ngày hôm nay làm cho ông rất căm tức. Trường Đao trận của Tề gia bị đối phương xông qua dễ dàng. Hơn nữa, nhiều người đánh giết năm người đối phương cũng không thành công.

Điều này làm cho động tác trong tay Tề Dương Chí càng thêm hung ác vài phần. Đặc biệt là người tên Giang Nguyên kia. Tề Dương Chí quyết định phải cho đối phương đẹp mặt mới được.

Keng. Nhìn một đao của mình chém ra, đối phương cũng không quay đầu lại, một đao bổ tới, đánh bay đao phong của mình, sau đó thuận tiện chém một người bên mình ngã xuống đất, trong lòng Tề Dương Chí nhin không được mà cảm thấy căng thẳng.

Ban đầu, ông ta cũng không chính thức giao phong với đối phương, cũng không cảm thấy đối phương rất cuộc có bao nhiêu đáng sợ. Nhưng bây giờ ông ta đã lĩnh ngộ được sự cường hãn của đối phương. Ít nhất bị ba người vây công, năng lực phán đoán của đối phương đáng sợ đến cực hạn. Hơn nữa tốc độ thật sự làm cho người ta cảm thấy choáng.

Vừa mới đánh vắng một đao của ông xong, trong nháy mắt đối phương đã bổ một đao lên người còn lại. Tốc độ xuất đao như thế, nhưng gương mặt vẫn rất lạnh nhạt, giống như hắn đã đoán được hết thủy.

Nhìn thuộc hạ gục xuống, còn có một vũng máu tươi, mặt Tề Dương Chí cũng bắt đầu vận vẹo. Người đó ngoại trừ là thuộc hạ thì cũng còn là đường đệ, thực lực đạt đến Địa giai tầng ba, nhưng lại bị đối phương chém cho một đao, không còn cử động.

- Mẹ kiếp.

Tề Dương Chí phần nộ quát, sau đó hung hăng chém một đao về phía đối phương.

Dường như cảm nhận được khí thế của một đao này, đối phương rút cuộc đã nghiêng đầu nhìn ông ta một cái. Tề Dương Chí phát hiện, trong mắt đối phương ngoại trừ màu đỏ còn có một cổ hàn ý xông thẳng vào nội tâm, khiến cho đầu óc của mình trở nên trống rỗng.

Mặc dù chỉ chột lóe lên rồi biến mất, nhưng khi Tề Dương Chí hồi phục lại tinh thần, mới phát hiện một đao của đối phương đã kề lên cổ của mình.

Trong lúc ông ta còn nghi hoặc đưa tay lên sờ cổ, lại phát hiện thuộc hạ bên cạnh đang kinh hãi nhìn mình, ông ta liền cúi xuống, sau đó nhìn thấy bàn tay đầy máu tươi.

- Năng lượng tiêu hao tăng lên. Năng lượng tích trữ còn 28%.

Bởi vì vận dụng thiên phú với cường độ cao, đặc biệt vừa rồi lại mạnh mẽ dùng thiên phú Mê hoặc, năng lượng tiêu hao thật lớn. Trong đầu Giang Nguyên hiện lên một dòng tin tức.

Về mặt Giang Nguyên vẫn không hề biến đổi, đường đao trong tay vẫn lưu loát ngăn cản. Sau khi cản được một đao, lại chém một đao xuống người tên còn lại. Dưới ánh mắt hoảng hốt của đối phương, đã chặt một cánh tay của đối phương xuống.

Nhưng bởi vì điều này mà hắn cũng phải trả một cái giá nho nhỏ. Sau khi hắn lệch cơ thể sang nửa thước, một đao đao phong sượt qua hông của hắn, tạo thành một lỗ hổng dài nửa thước.

Mặc dù vậy, hắn cũng không hề phản ứng hay có dấu hiệu dừng lại. Khi cảm giác đau nhức truyền đến, hắn mới biết được một xương sườn của hắn đã bị cắt đứt.

- Giết.

Trong đầu chỉ có một chữ Giết, Giang Nguyên bước ra một bước, trường đao lạnh lùng vung lên, bổ vào bên hông đối phương, ánh mắt nhìn qua gương mặt đối phương, nhìn đối phương kinh ngạc, phun máu rồi ngã xuống.

Nhìn máu tươi văng lên, trái tim Giang Nguyên lại càng đập mạnh, màu đỏ trong mắt lại càng dày hơn, một tin tức hiện lên trong đầu:

- Thiên phú Sát đã đạt đến đỉnh phong, tiêu hao năng lượng tăng lên lần nữa.

Đường đao trong tay Giang Nguyên được làm bằng thép đặc biệt, do thủ lĩnh Dư Đao của Thiên Y Viện đưa cho Giang Nguyên dùng, danh xưng không dính một giọt máu.

Những lúc này, thân đao, thậm chí là chuôi đao đều có cảm giác dính dính. Giang Nguyên nắm chặt chuôi đao, cảm nhận chuôi đao hơi trơn, nhưng vẫn có thể nắm ổn như cũ. Điều này khiến cho hắn hài lòng vô cùng.

Chỉ là tin tức trong đầu khiến cho tâm hắn có chút ba động.

Dường như thời gian chống đỡ không còn được bao lâu.

Động tác Giang Nguyên lại càng nhanh thêm vài phần. Bước từng bước về phía trước, huy đao, sau đó bước tiếp, rồi huy đao. Hai đao chém bay hai người. Những người trong phạm vi xung quanh hắn hai thước, không ai đứng thẳng được. Mọi người đều bất giác thối lui ra ngoài hai thước, về mặt khẩn trương lẫn hoảng sợ, cầm đao bảo vệ trước ngực, nhìn chàng thanh niên toàn thân đầy máu khiến cho người ta phải run sợ.

Các vị khách cùng với đám người Tề Lăng, Tuyên Năng đều lặng lẽ nhìn cảnh tượng trước mắt. Toàn trường yên tĩnh, không một ai lên tiếng nói chuyện. Ngay cả không khí cũng dường như đông cứng lại.

Nhìn đám người vẫn rậm rạp trước mặt mình, Giang Nguyên nắm chặt chuôi đao, nhưng bước chân lại ngừng.

Cảm giác một chữ Giết lướt qua trong đầu, Giang Nguyên cắn răng, mạnh mẽ ức chế luồng sát ý này, khiến cho đầu óc của hắn thoáng thanh tĩnh lại. Hắn quay lại nhìn Tuyên Tử Nguyệt vẫn theo sát đằng sau, còn có bốn hộ vệ của Thiên Y Viện.

- Liên lụy mọi người rồi.

Giọng nói của Giang Nguyên vô cùng lạnh lùng.

Nhưng bốn người Dư Dao nghe được, lập tức run lên, liếc mắt nhìn nhau một cái, sau đó nói:

- Chúng tôi vô năng, không thể bảo vệ bác sĩ chu toàn.

Khóe miệng Giang Nguyên vênh lên, giống như mỉm cười, sau đó thở hắt hắt, mạnh mẽ chế trụ sát ý trong đầu, nói:

- Tôi nhớ còn có một Thiên Y triệu lệnh, hẳn là tôi có tư cách sử dụng. Nhưng hãy chờ một phút nữa hãy dùng.

- Sau một phút?

Dư Dao ngẩn ngơ, sau đó nhìn ánh mắt màu đỏ khiến cho người ta sợ hãi của Giang Nguyên, hơn nữa cũng không thể kháng cự, liền gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu.

Thấy đối phương đã gật đầu, khóe miệng Giang Nguyên lại vênh lên lần nữa, nói với Tuyên Tử Nguyệt:

- Yên tâm đi.

Chương 463: Thiên Y chiếu lệnh

Hoa Hạ yên ổn đã lâu, cho dù các gia các phái cũng xảy ra tình trạng chém giết, nhưng chưa ai nhìn thấy cảnh tượng thảm thiết như lúc này.

Thắt lưng Giang Nguyên đứng thẳng, quần áo trên người dính đầy máu tươi, rách rưới, chẳng khác nào một tên ăn mày. Khi có gió thổi qua liền lay động, có vẻ bị thương và cô tịch.

Tay vẫn nắm chặt thanh đao, cũng không dùng vải buộc chặt, tùy ý mang theo. Máu nhỏ từng giọt xuống mũi đao, còn chưa chảy xuống thì ngưng tụ ở một nơi nào đó trên thân đao, run rẩy theo từng cước bộ của Giang Nguyên.

Nhìn người đang bước về phía trước, còn có thanh đường đao đầy máu và cặp mắt đỏ bừng, tay cầm đao của cao thủ Tề gia dường như cũng run rẩy.

Gã đầu lĩnh còn lại đổi thành hai tay cầm đao, nhẹ nhàng gầm một tiếng, hét lớn:

- Lên.

Nghe người đầu lĩnh quát lớn, cao thủ Tề gia xung quanh cũng cắn răng một cái, sau đó theo sát đầu lĩnh, giơ đao chém tới Giang Nguyên.

Tiếng gầm lớn dường như làm cho viên huyết châu càng rung lên lợi hại.

Rốt cuộc, dưới ánh mắt của mọi người, viên huyết châu nhẹ nhàng chảy xuống.

Ánh đao nhấp nháy.

Thân ảnh Giang Nguyên trong nháy mắt biến mất.

Trong ánh mắt kinh hãi của mọi người, hai dòng máu văng lên xen lẫn tiếng kêu bi thảm.

- Hừ.

Giang Nguyên cũng rên lên một tiếng. Còn đám người vây công Giang Nguyên thì hứng khởi trong lòng.

Bọn họ bao vây lâu như vậy, nhưng đây là lần đầu tiên chính thức làm bị thương Giang Nguyên thật nặng.

Một cảm giác đau nhức khó có thể ức chế kéo đến, Giang Nguyên cũng chỉ hừ một tiếng, trong đầu liền phán định thương thế.

Vết thương sau lưng ít nhất dài nửa thước, hơn nữa còn chặt đứt hai cái xương sườn.

Nhưng đối với loại thương thế này, trong đầu Giang Nguyên chỉ tiến hành một chút phán định.

Sau đó không thêm để ý, tiếp tục huy động thanh trường đao trong tay, chém xuống đám cao thủ Tề gia đang hưng phấn. Sau đó thuận tay đoạt một thanh đao từ trong tay đối thủ, song đao xoay tròn, chém vòng bốn phía.

Hình xăm trên vai trái chợt lóe lên. Trong đầu Giang Nguyên thỉnh thoảng lại vang lên một hàng tin tức.

- Năng lượng tiêu hao tăng tốc. Năng lượng tích trữ Cửu Vĩ đuôi 5 còn 21%.

- Năng lượng tiêu hao tăng tốc. Năng lượng tích trữ Cửu Vĩ đuôi 5 còn 19%.

Giang Nguyên nhắm mắt, trong đầu hiện ra hướng đi của đám người, có bốn thanh đao đang lao tới, trong đó có hai thanh khá nguy hiểm.

Keng hai tiếng, đường đao trong tay Giang Nguyên như tia chớp bổ trúng hai thanh đao kia, đồng thời cơ thể lách sang một bên, lựa chọn một góc độ vô cùng tốt, khiến cho hai thanh đao kia chỉ để lại hai vết rách trên người hắn mang theo mùi máu tươi.

Nhưng động tác lần này đã khiến cho vết thương dài nửa thước lần trước chảy máu thêm.

Năng lực tự khỏi bệnh của hắn có thể giúp cho một số vết thương nhỏ mau lành lại. Còn những vết thương lớn thì rất nhanh sẽ được cầm máu. Tuy nhiên, đối mặt với cuộc chiến được duy trì với cường độ cao như thế thì dường như có chút không ổn.

Nhưng đao Giang Nguyên vẫn không dừng lại. Lúc này, hắn có chút không ức chế được sát ý tràn ngập trong đầu. Mặc dù có ý niệm nói cho hắn biết hắn có thể đại sát tứ phương ở đây, bởi vì cao thủ chân chính Tề gia vẫn không xuất hiện.

Hoặc cao thủ ở đây chỉ là cấp bậc Địa giai. Một khi có cao thủ Thiên giai ra tay, hết thảy sẽ không còn đơn giản như vậy. Hơn nữa năng lượng cũng sẽ không đủ.

Nhưng Giang Nguyên vẫn không thể ức chế không động thủ giết người. Đặc biệt cao thủ Tề gia lại càng khiến hắc hắc có thể ức chế được. Mấy lần cao thủ Tề gia sắp giết chết hắc hắc, hắc hắc đều chiến thắng từ trong côi chết. Điều này khiến cho hắc hắc cảm thấy buồn bực, bởi vì hắc hắc vẫn không có cơ hội cũng như thực lực đối phó với Tề gia.

Mùi máu tươi trong không khí khiến cho hắc hắc hưng phấn vô cùng.

- Chàng thanh niên này thật đáng sợ.

Lão giả tóc hoa râm nhìn Giang Nguyên liêu chết chém giết, rồi nhìn vết thương trải rộng quanh thân, thậm chí thỉnh thoảng lại có thêm vết thương chồng lên, nhưng vẫn không làm đối phương động dung, khi ra tay thì nhanh như thiểm điện.

Loại năng lực này, loại sát khí này hung ác và đáng sợ đến cực điểm.

- Tề Lăng...

Nhìn cảnh tượng trước mắt, nhìn càng lúc càng nhiều cao thủ Tề gia ngã xuống, vết thương trên người Giang Nguyên cũng càng lúc càng chồng chất, sắc mặt Tuyên Năng cũng dần thay đổi. Tình huống đã bắt đầu không khống chế được nữa. Nếu cứ như vậy, chỉ sợ Tề Lăng có muốn thu tay cũng không được.

Nghe tiếng Tuyên Năng quát, sắc mặt Tề Lăng quái dị nhìn Tuyên Năng một cái, ánh mắt hiện lên sự lạnh lạnh, khiến cho Tuyên Năng lạnh lại trong lòng. Xem ra Tề Lăng đã hạ nhãn tâm rồi.

Lúc này, Tề Lăng chậm rãi bước qua bên kia, rất nhanh thu hút ánh mắt mọi người. Tất cả đều hiểu được sự lựa chọn của Tề Lăng.

Nếu để Tề Lăng đích thân ra tay, chàng thanh niên trước mắt, cho dù có thực lực kinh người cũng sẽ thất bại thôi.

Rất nhiều người âm thầm thở dài. Một người có tiền đồ vô lượng

như vậy mà bị hủy trong tay Tề Lăng, thật sự có chút đáng tiếc. Nhưng nhiều người vẫn bội phục quyết định của Tề Lăng, thậm chí không tiếc đắc tội với Thiên Y Viện cũng muốn tiêu diệt mối uy hiếp quá lớn kia. Không hổ là người đứng đầu Tề gia.

Bốn cao thủ Thiên Y Viện cũng chống đao trên mặt đất, không ngừng thở hổn hển. Nếu không phải Giang Nguyên thu hút tất cả lực chú ý, bốn người bọn họ sẽ không chống đỡ nổi.

Dư Dao nhìn chăm chăm vào đám người, đồng thời trong lòng rất nhanh tính toán. Ông là thủ lĩnh hộ vệ bên ngoài của Thiên Y Viện, nhưng lại đứng nhìn một bác sĩ trẻ của Thiên Y Viện vì bảo vệ tính mạng của tất cả mọi người mà chiến đấu một mình. Nhưng ông không thể đi ngược lại mệnh lệnh của bác sĩ Thiên Y Viện. Cho nên ông cắn răng chờ hết một phút.

Tình huống trước mắt xem ra, bác sĩ Giang đang chiếm cứ thượng phong. Mặc dù bị thương không nhẹ, nhưng chỉ cần không tổn thương đến phần quan trọng, Thiên Y Viện sẽ cứu được.

Những qua hơn bốn mươi giây, khi nhìn thấy Tề Lăng bước sang bên kia, trong lòng Dư Dao liền căng lên.

Là thủ lĩnh hộ vệ của phòng làm việc ở tỉnh Vân, ông rất rõ thực lực của Tề Lăng, cao thủ Thiên giai tầng hai. Một khi ra tay, bác sĩ Giang tuyệt đối sẽ không chống đỡ được.

Hít một hơi thật sâu, ông bước ra, cao giọng quát to:

- Tôi, hộ vệ Dư Dao, Thiên Y ngoại viện nhất phẩm, phụng mệnh bác sĩ tam phẩm Giang Nguyên mở ra Thiên Y chiếu lệnh.

Lời của Dư Dao vừa ra, mọi người đang nhìn chăm chăm Tề Lăng, sắc mặt liền cứng đờ, trong sân lập tức yên tĩnh, ngay cả Tề Lăng cũng ngừng bước, giống như vừa mới nghe được chuyện gì đáng sợ lắm.

Tình huống yên tĩnh này chỉ kéo dài ba giây, sau đó trong sân bắt đầu náo nhiệt lên.

Một số tân khách tuổi tác lớn một chút liền nghi hoặc hoặc vui mừng, thấp giọng nói chuyện với nhau.

- Thiên Y chiếu lệnh? Đường như đã mấy chục năm rồi chưa xuất hiện qua.

- Tề Lăng lần này phiền phức rồi. Thiên Y chiếu lệnh đã ra, chỉ sợ ông ta cũng không nhớ đến việc còn có Thiên Y chiếu lệnh.

- Giang Nguyên đúng là đủ tàn nhẫn, lại dùng Thiên Y chiếu lệnh. Xem ra, hắn đã nghĩ thông suốt rồi.

- Đường nhiên, nếu đổi lại là anh, đến lúc này rồi, anh có dùng Thiên Y chiếu lệnh hay không?

- Thiên Y chiếu lệnh. Thế nào? Cho dù chỉ là Thiên Y chiếu lệnh của bác sĩ tam phẩm, lão Hoàng, anh có ra tay không?

- Ra tay, đương nhiên là ra tay rồi. Ai dám đắc tội với Thiên Y Viện chứ? Hơn nữa, nếu hôm nay không ra tay, Tuyên Năng và con cộp cái của ông ta cũng tuyệt đối không đứng nhìn. Chúng ta chỉ cần ở bên cạnh tỏ vẻ một chút thôi. Tề Lăng cũng là người thông minh mà.

Ánh mắt hai người tràn đầy hưng phấn, thấp giọng nói chuyện với nhau, thỉnh thoảng nhìn về phía hộ vệ nhất phẩm của Thiên Y ngoại viện, chờ đối phương đem nội dung của Thiên Y chiếu lệnh phát ra rõ ràng. Một khi chiếu lệnh được thành lập, những người đang có mặt ở đây, chỉ cần không phải người ngu ngốc, hẳn sẽ kiếm được chỗ tốt.

Về phần Tề gia, ngoại trừ những người có quan hệ cực tốt với Tề gia, không có người nào đứng về phía Tề gia cả.

Dù sao, nếu Thiên Y chiếu lệnh được phát ra, đây cũng không phải chuyện đùa. Ở đây không ai dám coi thường nó.

Nhìn các trưởng bối vừa kinh ngạc, vui mừng lẫn sợ hãi thấp giọng nói chuyện với nhau, một số thanh niên nhìn chằm chằm trưởng bối nhà mình, không hiểu tại sao nhất phẩm hộ vệ gì đó mở ra Thiên Y chiếu lệnh lại làm cho các trưởng bối nhà mình hưng phấn như vậy.

Còn gia chủ Tề gia đang chuẩn bị ra tay, tại sao lại dừng bước? Thiên Y chiếu lệnh rốt cuộc là gì?

Chương 464: Thỏa hiệp

- Dừng tay.

Một thanh âm nổi giận mang theo chút bất đắc dĩ vang lên bên tai mọi người.

Nghe được thanh âm quen thuộc này, những người đang chờ đợi Dư Dao nói tiếp đều sững sờ, sau đó nhất tề thở dài.

- Thôi rồi, một chút chỗ tốt cũng không có rồi.

Tất cả mọi người nhìn sắc mặt Tề Lăng còn khó coi hơn bọn họ gặp mấy lần, nhẹ nhàng lắc đầu, thầm nghĩ:

- Họ Tề ông không thể cứng rắn thêm được một chút nữa sao? Chỉ một chút thôi.

Nghe giọng nói bất đắc dĩ của Tề Lăng, Dư Dao đang căng thẳng cũng thở phào nhẹ nhõm. Ông vẫn đang chờ những lời này của Tề Lăng.

Thiên Y chiếu lệnh không phải là chuyện đùa. Một khi chính thức phát ra ngoài, hậu quả gánh vác cũng cực kỳ nghiêm trọng. Mặc dù hậu quả này không phải do ông gánh mà là Giang Nguyên gánh, nhưng cho dù là thành viên chính thức của Thiên Y Viện cũng chưa chắc có thể gánh nổi.

Cho nên, Dư Dao chỉ thoáng dừng một chút. Ông biết rõ sức mạnh của Thiên Y chiếu lệnh. Nếu Tề Lăng không điên, tất sẽ trước khi ông chính thức phát lệnh mà ngăn cản thuộc hạ vây công. Nếu không, một khi Thiên y chiếu lệnh vừa ra, Tề gia 100% là không chiếm được chỗ tốt.

Các thiên y sư, bởi vì Thiên Y chiếu lệnh phát ra, tất sẽ dốc sức phát động đả kích cường đại đối với Tề gia.

Không có bất kỳ môn phái hoặc gia tộc nào có thể đối kháng với lửa giận của Thiên Y Viện. Chỉ cần không phải kẻ điên, tất phải đoán được tình huống trong đó.

Cho nên, trong thời khắc cuối cùng này, ông thoảng dừng lại một chút. Chỉ cần Tề Lăng ra lệnh dừng tay, như vậy Thiên Y chiếu lệnh sẽ không cần phát ra nữa, đối với người nào cũng có lợi.

Tiếng hét lớn của Tề Lăng vang lên, tất cả cao thủ của Tề gia đều sửng sốt, sau đó thở phào nhẹ nhõm, như nước thủy triều lui về phía sau. Bọn họ thật sự đã bị Giang Nguyên làm cho sợ hãi, nhưng vì mặt mũi của Tề gia, bọn họ đành phải liều chết xông tới.

Bây giờ gia chủ hạ lệnh dừng tay, tất nhiên là phải vội vàng lui về phía sau.

Nhưng trong lúc mọi người đang lui về phía sau, song đao trong tay Giang Nguyên lại chém bay hai người, khiến cho gương mặt Tề Lăng một lần nữa vận vận.

Sau khi chém bay hai người, nhìn mọi người lui về phía sau, hai mắt đỏ bừng của Giang Nguyên cũng hòa hoãn được một chút, cổ nén sát ý điên cuồng trong đầu, đứng nguyên tại chỗ.

Tiện tay vứt bỏ thanh đao bên tay trái, Giang Nguyên nhẹ nhàng cầm thanh đường đao đang nhỏ máu bước về phía đám người Dư Đạo.

- Giang Nguyên...

Nhìn bước chân có chút nặng nề cộng thêm một thân máu tươi của Giang Nguyên bước tới, Tuyên Tử Nguyệt nhin không được ném cây đao trong tay xuống, nước mắt ràn rụa chạy như bay đến chỗ Giang Nguyên, dùng tay đỡ lấy cánh tay của hắn.

Cảm nhận được Tuyên Tử Nguyệt đang dùng sức đỡ cánh tay của mình, Giang Nguyên cắn răng, sau đó nhắm mắt, đem hơn phân nửa cơ thể dán vào người Tuyên Tử Nguyệt, sau đó thở hắt ra.

Bây giờ, năng lượng tích trữ của hắn đã xuống đến mức thấp nhất, muốn khống chế thiên phú Tập kích cũng không dễ dàng gì.

Trước khi thiên phú này ngừng lại, tiêu hao năng lượng vẫn như cũ. Một chút ý thức còn sót lại khiến Giang Nguyên cảm thấy, nếu hắn muốn dừng lại thiên phú này, hắn nhất định phải toàn lực ức chế sát ý. Có như vậy mới có thể dừng lại thiên phú.

Cho nên, hẩn nhắm hai mắt của mình lại, bắt đầu thở chậm, tiến hành đối kháng lại sát ý nồng đậm do thiên phú Tập sát mang đến.

Lúc này Tuyên Tử Nguyệt cũng phát hiện Giang Nguyên không ổn. Nhưng khi cô nhìn vết thương trên cơ thể Giang Nguyên, cô tưởng rằng Giang Nguyên vì bị thương nặng nên mới như thế, nước mắt cứ thế mà rơi xuống, tay ôm thắt lưng của hẩn, cố sức giúp hẩn đi về phía trước.

Bốn người Dư Đao không lúc nào là không đề phòng, đặc biệt sau khi nhìn thấy biểu hiện của Giang Nguyên thì lại càng căng thẳng trong lòng, tay cầm trường đao bảo hộ xung quanh Giang Nguyên.

Thậm chí Dư Đao còn chuẩn bị phát Thiên Y chiếu lệnh lần nữa. Một khi Tề Lăng đổi ý, chỉ cần bốn người bọn họ chống đỡ được hai đợt công kích nữa, ông tin rằng có thể cam đoan đưa bác sĩ Giang bình yên rời khỏi đây.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, ánh mắt Tề Lăng có chút phức tạp, nhưng vẫn không lên tiếng.

Thấy Tề Lăng không có ý định tiếp tục phát động công kích, Dư Đao cũng thở phào nhẹ nhõm, đưa mắt nhìn ba người bên cạnh.

Ba cao thủ Thiên Y Viện cũng đang thở hổn hển, nhưng rất nhanh di chuyển, hình thành một trận thế hình tam giác, bao quanh Giang Nguyên và Dư Đao bên trong, sau đó thấy Dư Đao cẩn thận móc một cái hộp nhỏ màu vàng từ trong túi ra.

Nhìn cái hộp nhỏ màu vàng, ánh mắt của những người chung quanh hiện lên sự hâm mộ. Tất cả mọi người đều đã nhìn qua vật này. Đây là một loại dược vật dùng để cấp cứu tính mạng của Thiên Y Viện, chỉ dùng cho nội bộ, rất ít khi dùng bên ngoài.

Một cái hộp nhỏ tương đương với một mạng. Mặc kệ bị thương nặng như thế nào, chỉ cần dùng nó, trên cơ bản có thể duy trì mạng sống. Loại thuốc đó không biết có bao nhiêu người muốn có mà không được.

Lúc này thấy Dư Đao lấy ra loại thuốc đó, người nào mà không đổ mắt cơ chứ?

Nhưng đỏ mắt thì đỏ mắt, hơn mười năm qua chưa từng có người nào dám đánh chủ ý với thuốc của Thiên Y Viện. Bởi vì người nào có chủ ý cũng đều chết sạch.

Dưới ánh mắt kính nể, oán hận hoặc quái dị của mọi người, cơ thể Giang Nguyên nhẹ nhàng dán vào người Tuyên Tử Nguyệt, ngay cả cây kim cắm trên cổ cũng không có bất kỳ cảm giác nào.

Dư Dao cẩn thận tiêm thuốc trong cái hộp màu vàng vào động mạch cổ của Giang Nguyên. Sau khi rút ra, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. Có loại thuốc này, bác sĩ Giang sẽ không có vấn đề gì quá lớn,

Tề Lăng chỉ lẳng lặng nhìn cảnh tượng trước mặt, cũng không có bất kỳ động tác nào, tất cả mọi người đều không rõ, không biết vị gia chủ nổi tiếng tàn nhẫn của Tề gia đang suy nghĩ chuyện gì.

Chương 465: Điều kiện

- Chủ thể phát hiện năng lượng vật chất dị chủng, biểu hiện phân tích có tác dụng chữa trị cho máy chủ, nhanh chóng vận chuyển quanh thân chủ thể, hiệp trợ chủ thể chữa trị, gia tốc tốc độ chữa trị, dự định thời gian hoàn thành chữa trị là ba tiếng rưỡi.

Đang toàn lực áp chế sát ý trong đầu, Giang Nguyên mơ hồ cảm nhận được một tin tức hiện lên. Sau khi xác nhận tin tức một chút, hắn cũng không để ý nữa, liên tục điều chỉnh hô hấp, khiến cho bản thân một lần nữa khôi phục bình tĩnh.

Dư Dao cắt cái hộp màu vàng, sau đó nhìn chung quanh, xác nhận Tề gia cũng không có động tĩnh gì đặc biệt, lúc này mới thoáng yên lòng, rồi nhìn Tuyên đại tiểu thư đang dìu Giang Nguyên.

Nhìn gương mặt xinh đẹp tuyệt trần đang nhỏ nước mắt, đích thật là động lòng người đến cực điểm, Dư Dao không nhịn được phải thầm khen một tiếng. Khó trách bác sĩ Giang không tiếc dùng thân mạo hiểm đại náo Tề gia cũng phải đoạt cho bằng được cô gái này. Nếu đổi lại là ông khi còn trẻ, chỉ sợ cũng sẽ làm như vậy.

Tâm trạng của Tuyên Tử Nguyệt lúc này cũng đã thả lỏng hơn vài phần. Vừa rồi cô cảm thấy sức nặng cơ thể Giang Nguyên đặt trên người cô, tâm trạng khi đó vô cùng khẩn trương. Cô hiểu rõ tính cách của Giang Nguyên. Giang Nguyên thoát nhìn tùy ý nhưng nội tâm lại cực kỳ kiên cường. Nếu không đến tình trạng không chống đỡ nổi, hắn tuyệt không vô lực mà dựa vào người cô như vậy.

Cho nên, Tuyên Tử Nguyệt vô cùng lo lắng cho tình huống của Giang Nguyên. Cũng may cô cũng biết vị cao thủ Thiên Y Viện đã tiêm thuốc gì cho hắn, hắn sẽ không xảy ra vấn đề gì lớn. Hơn nữa cô cũng cảm nhận được hô hấp của Giang Nguyên đang dần bình ổn lại, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Không khí thoáng có chút khẩn trương lẫn đáng sợ, nhưng kéo dài không lâu, bất quá chỉ một hai phút mà thôi. Trong đầu Giang Nguyên lại hiện lên một tin tức: Thiên phú “Tập sát” đình chỉ. Chủ thể sẽ lâm vào tình huống suy yếu sau mười phút nữa. Căn cứ vào

tình huống trước mắt của chủ thể, thời gian suy yếu sẽ duy trì trong hai mươi bốn giờ. Năng lực tích trữ Cửu Vĩ đuôi 5 còn 13%”.

Từ lúc tin tức này hiện lên, sát ý khó có thể ức chế trong đầu Giang Nguyên tiêu tán không còn. Hai mắt Giang Nguyên mở ra, chậm rãi đứng thẳng lên.

Nhìn Giang Nguyên không cần đỡ nữa, vũng vàng đứng dậy, hơn nửa gương mặt đang đỏ bừng đã có chút nhợt nhạt, nhưng hai mắt đã trở lại trong sáng như xưa, Tuyên Tử Nguyệt vừa kinh ngạc nhưng đồng thời cũng thở phào nhẹ nhõm.

- Giang Nguyên, anh không có việc gì chứ?

Mang theo chút hưng phấn lẫn không thể tin nổi, Tuyên Tử Nguyệt run giọng nói.

Giang Nguyên mỉm cười, gật đầu nhìn Tuyên Tử Nguyệt, nói:

- Không có việc gì đâu.

Nói xong, Giang Nguyên nhìn Dư Dao, cười nói:

- Vất vả rồi.

- Bác sĩ Giang, cậu không có việc gì chứ?

Thân là thủ lĩnh hộ vệ Thiên Y ngoại viện, Dư Dao tất nhiên biết được hiệu quả của loại thuốc mà Giang Nguyên dùng vừa này. Mặc dù nó có tác dụng chữa trị thương thế, duy trì tính mạng, nhưng chỉ mới vài phút ngắn ngủi, bác sĩ Giang đã khôi phục lại như bình thường, khiến Dư Dao rất kinh ngạc.

Giang Nguyên cười, gật đầu, cũng không nói gì, sau đó nhìn về phía Tề Lăng đang nhìn chăm chăm hẳn.

Mặc dù hẳn bị vây trong trạng thái tinh huyết, nhưng đối với mọi chuyện phát sinh xung quanh vẫn rất rõ ràng, cũng nghe được một tiếng dừng tay của Tề Lăng.

Đối với điều này, Giang Nguyên đã có đoán trước. Dư Dao cũng không phải người ngu xuẩn, đã chấp hành ý nguyện của hắn, đồng

thời đạt được kết quả mà hần mong muốn.

Hần cũng biết về Thiên Y chiếu lệnh. Tác dụng của nó có thể nói là nghịch thiên. Đồng thời hần cũng biết hậu quả sau khi sử dụng, và hần cũng đã làm tốt chuẩn bị. Vạn nhất Tề Lăng không chấp nhận, như vậy cũng đành tiếp nhận hậu quả thôi.

Mặc dù Thiên Y Viện sẽ tiến hành tấn công Tề gia, nhưng bởi vì Giang Nguyên là người khơi mào, mức phạt mà hần nhận được sẽ rất nặng, đồng thời còn gánh một khoản nợ. Từ đó về sau, có lẽ là mấy năm hoặc mười năm, hần sẽ làm không công cho Thiên Y Viện.

Giang Nguyên cũng không muốn đem chuyện của Tề gia giao cho Thiên Y Viện xử lý. Những chuyện như vậy, hần có thói quen tự mình ra tay. Mặc dù sẽ tốn chút thời gian.

Hơn nữa hần càng không muốn bởi vì Thiên Y chiếu lệnh mà từ nay về sau làm không công cho Thiên Y Viện. Bởi vì như vậy, hần sẽ không được nội bộ Thiên Y Viện ủng hộ, như vậy sẽ càng khó có cơ hội lên cấp.

Thấy Giang Nguyên dường như đã khôi phục, mọi người đều kinh ngạc. Mặc dù bọn họ biết Tề Lăng là bị Thiên Y chiếu lệnh uy hiếp, rốt cuộc lựa chọn khuất phục, nhưng Tề gia chết nhiều người như vậy, Tề Lăng tuyệt không có khả năng cứ như vậy mà cho qua, đều muốn xem chuyện kế tiếp sẽ như thế nào.

Giang Nguyên lặng lẽ nhìn Tề Lăng đứng cách đó không xa, cảm nhận được sát khí dày đặc mà Tề Lăng phóng ra, nhưng vẻ mặt của hần vẫn lạnh nhạt. Có lẽ người khác sẽ bị khí thế của Tề Lăng chấn nhiếp hoặc áp đảo, nhưng đối với hần mà nói, lại không chút ảnh hưởng nào. Vừa mới ra tay giết nhiều người của Tề gia như vậy, Tề Lăng cũng không có cách nào bắt được hần. Bây giờ Tề Lăng đã rơi xuống thế hạ phong, khí thế cường thịnh thì thế nào?

Nhìn ánh mắt bình tĩnh của Giang Nguyên, không hề có chút sợ hãi, ngay cả trào phúng cũng không có, Tề Lăng biết đã không còn bất kỳ biện pháp nào nữa.

Cố nén sát khí trong lòng, Tề Lăng cũng không nói gì thêm, chỉ

lạnh lùng lên tiếng:

- Chỉ trong ba tháng, phải tiến hành thông mạch cho cánh tay của Tề Nhạc Minh, đồng thời phải cấp mười viên Vân Cực đan.

Tề Lăng vừa nói ra, không khí dường như có chút ngưng lại, nhưng rồi rất nhanh bùng nổ. Ngoại trừ một số thanh niên, tất cả mọi người đến tham dự đều biết, trong tình huống này, Tề Lăng đã lựa chọn mất hết mặt mũi nhưng lại là phương thức xử lý thích hợp nhất.

Duy trì thực lực cho Tề Nhạc Minh sau khi nối tay, hơn nữa còn phải cấp mười miếng Vân Cực Đan, đây có thể được xem là Tề gia lỗ lớn, nhưng cũng vẫn là lựa chọn tốt nhất.

Nghe Tề Lăng nói, Giang Nguyên cũng không có chút gì ngoài ý muốn, chỉ lẳng lặng nhìn Tề Lăng không nói gì.

Tề Lăng cũng không lên tiếng, nhìn thẳng vào Giang Nguyên. Cả hai không giống như cò kè mặc cả, mà giống như hai người bạn ngồi tán dóc với nhau mà thôi.

Giang Nguyên nhìn Tề Lăng một lúc rồi đáp:

- Được.

Dứt lời, Giang Nguyên xoay người bước về phía Tuyên Tử Nguyệt, nắm lấy tay cô chậm rãi bước ra ngoài.

Bốn người Dư Dao lúc này cũng thở phào một hơi, biết chuyện này rốt cuộc cũng đã giải quyết xong, sau đó đứng thẳng thắt lưng, mang theo một thân đầy vết thương đi theo phía sau Giang Nguyên. Khi đi vẫn không che giấu được nét mặt kiêu ngạo. Cho dù bọn họ là người của Thiên Y Viện, nhưng cũng chưa từng nghĩ đến sẽ xảy ra chuyện như lúc này. Có thể sau khi đi rồi sẽ không bao giờ gặp lại, nhưng trận chiến lần này vẫn đủ để bọn họ có thể khoe khoang trong khắp Thiên Y ngoại viện.

Sau này, cho dù có thể được điều về tổng viện, chung quy vẫn có thể ngẩng cao đầu.

Tuyên Tử Nguyệt nhìn Giang Nguyên nắm tay của mình, vừa đi

vừa quay lại nhìn cha mẹ đứng cách đó không xa, nhìn gương mặt tươi cười của họ, hai mắt cô bắt đầu cay lên.

Nước mắt không nhịn được mà rơi xuống. Tuyên Tử Nguyệt vội vàng quay đầu lại, bước theo Giang Nguyên rời đi.

Nhìn sáu người bước lên xe, sau đó chiếc xe chậm rãi biến mất trong tầm mắt của mọi người, ánh mắt của những người trong sân đều hiện lên một chút cảm khái. Tuy có chút tiếc nuối vì Thiên Y chiếu lệnh không phát ra, nhưng vẫn còn đáng giá, ít nhất vẫn còn nhìn thấy được cảnh tượng khó gặp. Trường hợp như vậy, sau này chỉ sợ sẽ không còn nữa.

Tề Lăng nhìn chiếc xe biến mất, sắc mặt một hồi biến ảo, rồi cuộc miễn cưỡng mỉm cười chấp tay với mọi người.

Vợ chồng Tuyên Năng cũng lặng yên rời đi. Người của Tuyên gia đi theo đằng sau, về mặt quái dị nhìn vợ chồng gia chủ. Bọn họ biết rõ, từ nay về sau, Tuyên Tề hai nhà sẽ không còn quan hệ minh hữu mà chỉ còn là kẻ thù của nhau.

Nhưng bởi vì Tuyên đại tiểu thư có quan hệ với vị bác sĩ của Thiên Y Viện, rốt cuộc là có lợi hay có hại cho Tuyên gia thì không ai biết trước được. Nhưng mặc kệ thế nào, thực lực cường hãn mà vị bác sĩ Giang kia biểu hiện đủ để cho thấy tiền đồ của hắn là vô hạn. Có lẽ đây sẽ là một cơ hội vô cùng tốt cho Tuyên gia.

- Thiên phú Tập sát dừng lại, thời kỳ suy yếu bắt đầu. Thời gian duy trì dự tính vượt quá hai mươi bốn giờ.

Từ lúc tin tức này hiện lên, ngồi trên xe, Giang Nguyên mỉm cười nhìn Tuyên Tử Nguyệt, chỉ thấy trong đầu ong lên một tiếng, toàn thân trở nên vô lực.

Chương 466: Ác nhân cáo trạng trước

Trạng thái này lan tràn, Giang Nguyên thậm chí phát hiện tầm nhìn của hắn bắt đầu trắng toát.

Không thể kháng cự, Giang Nguyên đành cười khổ, sau đó cố sức

quay sang nhìn Tuyên Tử Nguyệt, nói:

- Một quá, anh ngủ một chút nhé. Có thể sẽ ngủ khá lâu, cũng đừng lo lắng gì.

Dứt lời, hai mắt Giang Nguyên chậm rãi khép lại, sau đó dựa vào lưng ghế, rồi ngủ thiếp đi.

Trong lúc mơ màng, Giang Nguyên thoáng nghe được tiếng kêu của Dư Đào:

- Quay về phòng làm việc, liên lạc với y sĩ Từ, bảo anh ấy sẵn sàng.

Y sĩ Từ Dương cảm thấy hôm nay không phải là một ngày tốt. Tuy nói sáng nay y không làm sai chuyện gì, nhưng y vẫn có chút hối hận. Nếu biết xảy ra chuyện như vậy, ít nhất lúc đó y nên mang theo mọi người đi theo Giang Nguyên một chuyến.

Thiên Y Viện chưa bao giờ sợ phiền phức. Nhưng nếu lúc đó y có mặt, chưa chắc sự việc sẽ nháo đến mức như vậy. Với nội tình mấy năm ở tỉnh Vân này của y, Tề gia nhiều ít cũng cấp cho vài phần mặt mũi. Hơn nữa, có hai vị y sĩ của Thiên Y Viện, Tề gia lại càng phải kiêng kỵ thêm vài phần.

Bây giờ thì tốt rồi. Y sĩ Giang đoạt vợ của người ta, quấy sự việc thành bộ dạng như vậy, lại còn bị thương nặng trở về. Nếu lúc đó Giang Nguyên xảy ra chuyện ở Tề gia, y là người phụ trách phòng làm việc ở tỉnh Vân, tuyệt đối khó thoát khỏi liên quan, không biết trong viện sẽ xử phạt y như thế nào.

Mặc dù ảo nảo, nhưng Từ Dương vẫn mỉm cười nhìn Tuyên đại tiểu thư đang khấn trương bên cạnh:

- Giang Nguyên chỉ bị mất máu, dẫn đến tình trạng khí hư thoát lực. Các cơ quan nội tạng bên trong đều ổn định. Tôi sẽ cho cậu ấy dùng chút thuốc bổ ích khí huyết, hẳn sẽ không có vấn đề gì quá lớn.

Dứt lời, lại nhìn thấy ánh mắt của vị tiểu thư nhà họ Tuyên lóng lánh nước, Từ Dương thầm than một tiếng rồi nói với vị y sĩ thực tập bên cạnh lấy thuốc cho Giang Nguyên.

Nhưng khi nhìn thấy vị y sĩ thực tập bắt đầu dùng thuốc cho Giang Nguyên, Từ Dương nhìn toàn thân đầy máu của hắn, lại nghĩ đến vừa rồi khi kiểm tra, có nhìn thấy vết thương lẫn vết sẹo quái dị trên người hắn. Suy nghĩ một chút, Từ Dương bước ra ngoài.

- Y sĩ Từ, quả thật đúng là như vậy. Tôi đã cho y sĩ Giang sử dụng Hồi Thiên Châm, nhiều nhất cũng chưa được nửa giờ.

- Tôi cũng không giải thích được vết thương trên người y sĩ Giang là chuyện gì xảy ra?

- Nhưng thật sự lúc đó cậu ấy bị thương rất nặng. Ít nhất phải chịu mấy mươi đao.

Nghe Dư Dao nói, sắc mặt Từ Dương có chút ngưng trọng. Là y sĩ của Thiên Y Viện, y hiểu rất rõ chuyện này đại diện cho cái gì, nhưng ánh mắt của y chỉ hiện lên chút hưng phấn rồi lại thở dài. Mặc dù y rất muốn tiến hành nghiên cứu Giang Nguyên, tìm hiểu và kiểm tra tế bào gốc trong cơ thể của hắn, nhưng y biết rõ, với tình huống đồng cấp giữa y và Giang Nguyên, y căn bản không có quyền tiến hành nghiên cứu. Cho dù là len lén thu thập một số tiêu bản cũng không được.

Hơn nữa, nếu như không được Giang Nguyên đồng ý, cho dù là y sư của Thiên Y Viện cũng không có quyền.

Cho nên, vẻ mặt Từ Dương trở nên rối rắm. Y biết rõ, là y sĩ của Thiên Y Viện, Giang Nguyên khẳng định biết được tình huống của hắn. Có lẽ Giang Nguyên đã sớm biết được nguyên nhân, cho nên y không nên có tâm tư gì khác. Nghĩ đến đây, Từ Dương nhẹ thở dài.

- Trạng thái suy yếu của thiên phú Tập sát được giải trừ. Thời gian hao tổn, hai mươi giờ lẻ ba phút.

Tin tức này hiện lên, Giang Nguyên rốt cuộc tỉnh táo lại, cảm thấy toàn thân vẫn không còn chút sức lực nào, gương mặt không khỏi hiện lên sự phiền muộn.

Thiên phú Tập sát quả thật rất lợi hại. Nếu không có thiên phú đó, với thực lực của hắn, cho dù tiến vào trạng thái Không Minh cũng không có khả năng bị thương nặng mà vẫn có được thực lực

khủng bố như thế. Nhưng di chứng sau khi sử dụng thì quá nặng.

Chỉ sử dụng trong một thời gian ngắn ngủi, nhưng hẳn lại phải ngủ say mất hai mươi mấy tiếng. Mặc dù có liên quan đến việc cơ thể của hắn bị thương nặng, nhưng điều này cũng quá kinh khủng. Xem ra, sau này chưa đến mức cuối cùng thì vẫn không nên dùng thì tốt hơn.

- Giang Nguyên, anh tỉnh rồi à?

Thấy Giang Nguyên ngồi dậy, Tuyên Tử Nguyệt đang ngủ say bừng tỉnh lại, vui mừng hỏi Giang Nguyên.

- Ừm, chào buổi sáng.

Giang Nguyên mỉm cười, sau đó dùng tay vén mái tóc dài của Tuyên Tử Nguyệt, rồi nhìn đồng hồ trên tường, nói:

- Anh đói bụng chết đi được. Nào, đi kiếm chút gì đó ăn đi.

Giang Nguyên vừa nói xong, ngoài cửa vang lên tiếng gõ, rồi có người bước vào.

- Giang Nguyên, tổng viện thông báo, sau khi cậu tỉnh lại thì lập tức trở lại Thiên Y Viện.

Từ Dương nhìn Giang Nguyên, lắc đầu cười khổ.

- Mệnh lệnh của tổng viện?

Giang Nguyên có chút sửng sốt, sau đó hiểu ra. Xem ra Tề Lăng vẫn chưa từ bỏ ý định, cáo trạng hắn trước tiên.

Nhưng như vậy cũng bình thường thôi. Vốn việc này là do hắn khơi mào. Tề gia chịu thiệt như vậy, nếu không nhân cơ hội này trách cứ lên Thiên Y Viện, vậy thì mới là lạ đấy. Ít nhất có thể giải trừ được chuyện Tề Nhạc Minh truy sát hắn.

Trong lúc Giang Nguyên không thềm quan tâm, Tuyên Tử Nguyệt bên cạnh lại khẩn trương nhìn hắn:

- Giang Nguyên, Thiên Y Viện sẽ không...

Giang Nguyên lắc đầu:

- Yên tâm đi, tổng viện sẽ không làm gì anh đâu.

Giang Nguyên nói như vậy không phải là để an ủi Tuyên Tử Nguyệt. Mặc dù lần này hắn làm hơi quá, nhưng căn cứ vào thái độ của Thiên y sư Từ Khải Liễu đối với hắn, có lẽ chỉ là trừng phạt nhỏ. Dù sao, thực lực mà hắn thể hiện ở Tề gia, chắc chắn sẽ được cao tăng trong viện đánh giá cao. Nếu vì vậy mà tiến hành trừng phạt hắn nghiêm khắc, như vậy, Viện trưởng Từ Khải Liễu cũng hơi quá rồi.

Nhìn vẻ mặt tự tin của Giang Nguyên, một chút cũng không thêm quan tâm, trong lòng y sĩ Từ tràn đầy cảm thán, lại càng tin tưởng những lời đồn về Giang Nguyên thêm vài phần. Nếu không, đối mặt với mệnh lệnh của tổng viện như vậy, người nào dám bất cần như thế?

- Vậy bây giờ anh không có việc gì chứ? Nếu không, anh hãy báo lại tổng viện, nói sẽ quay về muộn một chút?

Mặc dù đã trải qua một ngày, nhưng Tuyên Tử Nguyệt vẫn lo lắng cho Giang Nguyên như cũ, sợ thương thế của Giang Nguyên còn chưa khôi phục.

Giang Nguyên mỉm cười lắc đầu:

- Không sao đâu. Không tin, em cứ hỏi y sĩ Từ.

Giang Nguyên biết rõ, lúc này Từ Dương đã phát hiện được sự dị thường của mình. Là thành viên chính thức của Thiên Y Viện, nếu ngay cả điểm bất thường đó cũng không nhìn ra được, thì cũng không xứng danh y sĩ của Thiên Y Viện. Cho nên Giang Nguyên cũng không kiêng kỵ quá nhiều. Dù sao trong viện cũng có nhiều cao tăng biết thể chất của hắn kỳ lạ, khả năng khôi phục cực kỳ mạnh, cho nên hắn cũng không sợ Từ Dương biết.

Từ Dương hiểu ý, cười nói:

- Tuyên tiểu thư yên tâm đi. Khả năng tự khôi của Giang Nguyên rất mạnh, hơn nữa đã dùng thuốc của Thiên Y Viện, hắn là không có vấn đề gì quá lớn.

Nghe y sĩ Từ nói, Tuyên Tử Nguyệt cũng yên tâm hơn, chỉ là trên mặt hiện lên chút do dự lẫn khẩn trương, nhìn Giang Nguyên hỏi:

- VẬY anh hãy quay về đó đi. Em ở chỗ này chờ anh.

- Ở chỗ này chờ anh?

Giang Nguyên sửng sốt, nhìn gương mặt do dự của Tuyên Tử Nguyệt, cười nói:

- Em đương nhiên là đi theo anh rồi.

- Thật sao?

Nghe Giang Nguyên nói, gương mặt Tuyên Tử Nguyệt hiện lên sự hưng phấn, nhưng vẫn hỏi lại lần nữa:

- Em đi theo anh sẽ không sao chứ?

- Đương nhiên là không rồi.

Giang Nguyên cười đáp. Chuyện hắc vì Tuyên Tử Nguyệt mà đánh thẳng vào Tề gia chỉ sợ đã truyền khắp trên dưới tổng viện. Mang theo Tuyên Tử Nguyệt hiển nhiên là không thành vấn đề.

- Vậy thì tốt quá rồi.

Mấy tiếng sau, khi nhìn thấy tấm biển Thiên Y Viện, sắc mặt Tuyên Tử Nguyệt cũng giống như Giang Nguyên lần đầu tiên đến đây vậy. Cô cũng biết Thiên Y Viện nằm ở Kim Lăng, nhưng thật không ngờ vị trí của Thiên Y Viện lại giống như phòng làm việc của tỉnh Vân, chỉ là một trung tâm y tế khám chữa bệnh.

Thoáng có chút khẩn trương đi theo Giang Nguyên bước vào. Sau khi bước vào, rất nhanh có một người đang đứng chờ sẵn bọn họ trước cửa viện.

Thấy Giang Nguyên và Tuyên Tử Nguyệt bước đến, vị hộ vệ ngoại viện của Thiên Y Viện liền cung kính đưa đến một tấm thẻ:

- Y sĩ Giang, đây là thẻ thông hành của Tuyên tiểu thư.

Nhìn thấy tấm thẻ, Giang Nguyên cũng có chút sửng sốt. Hắn vốn tưởng rằng hắn sẽ phải tự mình dẫn Tuyên Tử Nguyệt đi làm giấy thông hành, nhưng thật không ngờ trong viện đã chuẩn bị sẵn cho hắn rồi.

- Cảm ơn, vất vả cho anh rồi.

Mặc dù có chút kinh ngạc, nhưng trong lòng Giang Nguyên xem như cũng thả lỏng. Xem ra sư phụ và các vị cao tăng đã đủ chiều cố hắn, ngay cả cái này cũng sắp xếp thật tốt.

Lúc này, bên trong một gian phòng làm việc, ba vị Thiên y sư, bốn y sư nhất phẩm đang ngồi. Sắc mặt của La lão y sư, sư phụ của Giang Nguyên cũng có chút khó coi, nghe Chu Thế Dương thuật lại chuyện tình.

- Tiểu tử này quá liều lĩnh, dám dùng thân phận của mình mà làm ra chuyện đó. Đúng là làm mất hết danh dự của Thiên Y Viện chúng ta mà.

Chương 467: Quyết định xử phạt

- Liều lĩnh như vậy, tất không thể tha.

Lời vừa nói ra, Thiên y sư Từ Khải Liễu liền cau mày. Chu Thế Dương nhìn thấy, liền ý thức được lời nói của ông có chút quá rõ ràng, vội vàng nói lại:

- Mặc dù người này tư chất không tệ, nhưng tính tình phải cần được rèn luyện nhiều hơn. Chúng ta thân là trưởng bối, phải quản thúc cậu ta nhiều hơn nữa. Nếu không, ngày sau ra ngoài làm việc, với tính cách như vậy, Nguyên Bản huynh cũng cảm thấy mất mặt.

Nghe Chu Thế Dương nói, mặc dù các vị Thiên y sư đang ngồi đây cũng mơ hồ cảm nhận được Chu Thế Dương dường như không quá thích Giang Nguyên, nhưng lời của ông không phải là không có lý, cũng không khởi gậy đầu, chỉ có sắc mặt của La lão y sư là tối sầm.

Nếu để cho viện xử lý, mặc dù Giang Nguyên sẽ không bị xử phạt

quá nặng, nhưng cấm túc chỉ sợ là không tránh khỏi. Hẳn chỉ có ba tháng, giờ đã phí mất mấy ngày, nếu bây giờ mà bị cấm túc nữa, như vậy thời gian lãng phí lại càng nhiều hơn. Nếu bị định tội nặng, trong vòng một năm, tư nguyên sẽ giảm một phần ba, lại còn phải gia tăng thêm nhiệm vụ, hoàn toàn bất lợi cho sự phát triển của Giang Nguyên.

La lão cau mày, nói:

- Giang Nguyên là đệ tử của tôi, cũng nên để tôi nói hai ba câu chứ.

Lời của La lão vừa nói ra, ba vị Thiên y sư đều nhìn La lão, ánh mắt của Chu Thế Dương hiện lên chút bất mãn nhưng cũng không nói gì. Bởi vì, mặc dù La lão là y sư nhất phẩm nhưng tư lịch đủ lớn, hơn nữa còn là người đứng đầu y sư nhất phẩm, hoàn toàn không bị câu thúc như những y sư nhất phẩm khác. Mặc dù không phải Thiên y sư, nhưng các Thiên y sư khác cũng đều tôn trọng ông.

Thiên y sư Từ Khải Liễn mỉm cười nói:

- La y sư cứ nói. Dù sao cậu ấy cũng là đệ tử của ông, ông là người có quyền lên tiếng nhất.

Thiên y sư Từ Khải Liễn vừa nói xong, ánh mắt Chu Thế Dương liền tối lại. Ông như thế nào không biết Thiên y sư Từ Khải Liễn đã định chuyện của Giang Nguyên ra sao. Để cho La y sư chủ đạo xử lý chuyện này, là sự phụ xử lý đồ đệ, như thế nào cũng không thể quá nặng. Nhưng Từ Khải Liễn là Viện trưởng, nếu bà đã nói như vậy, ông cũng không cách nào phản đối.

- Cảm ơn Viện trưởng Từ.

La lão y sư mỉm cười gật đầu với Từ Khải Liễn, sau đó mới nói:

- Mặc dù Giang Nguyên vừa mới vào Thiên Y Viện chưa lâu, nhưng là sự phụ của cậu ấy, tôi vẫn hiểu rõ tính cách của Giang Nguyên.

- Tuy nói việc này Giang Nguyên làm có chút lỗ mãng, nhưng tình có thể hiểu.

- Tình có thể hiểu?

Nghe được lời nói rõ ràng là biện hộ cho Giang Nguyên, Thiên y sư Chu Thế Dương rốt cuộc không nhìn được, hừ lạnh:

- Đến nhà người ta đoạt vợ của người ta, hơn nữa còn giết người. Dù sao Tề gia cũng là gia tộc lớn. La y sư có phải là đã thiên vị quá chăng?

La y sư ngẩng đầu nhìn Chu Thế Dương.

Sau đó mỉm cười. Ông rất hiểu tính tình của Chu Thế Dương, lập tức nói:

- Thiên y sư Chu Thế Dương nói không sai. Đến nhà người ta cướp vợ người ta, lại còn giết người, quả thật Giang Nguyên đã làm hơi quá đáng, cũng là tuổi trẻ khí thịnh thôi.

- Tuổi trẻ khí thịnh? Tề gia được coi là gia tộc lâu đời ở Hoa Hạ, nếu chỉ là tuổi trẻ khí thịnh thì có thể đến nhà người ta giết người sao? Nếu không phải ý lại vào danh tiếng của Thiên Y Viện, cậu ta dám làm như thế? Danh tiếng của Thiên Y Viện sao có thể dễ dàng để cho một đứa nít ranh tuổi trẻ khí thịnh bôi nhọ được?

- Thiên y sư Chu Thế Dương, hãy nghe La y sư nói xong đã, sau đó chúng ta sẽ tiến hành định luận.

Nhìn La lão khê cau mày, Từ Khải Liễu rốt cuộc nhìn không nổi nữa, liền lên tiếng.

Bị Từ Khải Liễu nói như thế, Chu Thế Dương lúc này mới hậm hực im lặng, cũng hiểu được mình đã quá nóng vội rồi.

- Kỳ thật Giang Nguyên cũng đã tích oán với Tề gia đã lâu. Trước khi Giang Nguyên gia nhập Thiên Y Viện đã bị Tề gia âm thầm ám sát mấy lần. Theo như tôi biết, ít nhất là có ba lần. Hơn nữa, trong đó có một lần là do tôi tận mắt nhìn thấy. Tại trận động đất ở Lỗ Sơn, Giang Nguyên một mình ngày đêm không ngớt cứu giúp những nạn dân, nhưng lại bị người của Tề gia giả làm người bệnh gạt đến một chỗ hẻo lánh, sau đó bốn người tiến hành tập kích.

- Mặc dù lúc đó Giang Nguyên đã miễn cưỡng thoát hiểm, nhưng

cũng bị trọng thương hôn mê. Tôi đã dùng Hồi Thiên Châm cứu lại cậu ấy một mạng.

Nói đến đây, La lão dừng một chút rồi nói tiếp:

- Hơn nữa, Giang Nguyên và Tuyên Tử Nguyệt lưỡng tình tương duyệt. Giang Nguyên làm như vậy, cũng là có tình có nghĩa, không phải loại người nhát gan. Thiên Y Viện chúng ta luôn cho rằng không bao giờ nợ ân tình của người khác. Lần này, Giang Nguyên dùng sức của một mình, chỉ mang theo bốn cao thủ ngoại viện chém trọng thương mười cao thủ của Tề gia, bình yên thoát thân, cũng đâu có làm mất thể diện của Thiên Y Viện chúng ta.

Nghe La lão nói như vậy, những vị y sư đang ngồi đây liền động dung. Bọn họ cũng biết chuyện Giang Nguyên một mình chạy đến Lỗ Sơn cứu người trong trận động đất rồi bị thương. Ai nấy cũng đều rất tán thưởng, nhưng không ngờ bị thương là do Tề gia ám sát.

Nghe xong, mọi người đều không nhin được mà cảm thấy tức giận. Người của Tề gia giả bệnh để lừa gạt một bác sĩ đang toàn lực cứu người, thật sự là quá mức vô sỉ.

Nhìn vẻ mặt có chút cảm tức của mọi người, La lão lại nói tiếp:

- Cho nên, mặc dù lần này Giang Nguyên làm việc hơi quá phận, nhưng cũng là có tình trong đó. Cho nên, tôi xin hướng Viện ủy hội thỉnh cầu giơ cao đánh khẽ.

Nghe đến đó, mọi người có mặt đều chậm rãi gật đầu, chỉ có Chu Thế Dương là lãnh đạm nói:

- Mặc dù tình có thể hiểu, nhưng dù sao cũng là quá mức tùy ý. Tuổi trẻ cũng nên ma luyện nhiều hơn mới tốt.

Thiên y sư Lưu Mộc Dương bên cạnh cười nói:

- Cách làm việc của Giang Nguyên thật ra khiến tôi rất hứng thú. Thanh niên làm việc có chút xúc động và nhiệt huyết cũng là chuyện bình thường. Nếu Thiên y sư Chu Thế Dương cho rằng phải nên ma luyện nhiều hơn, vậy cứ để Giang Nguyên cảm tức một tuần, ma luyện tính tình của cậu ấy, để cậu ấy học được cách

trầm ổn.

- Cấm túc một tuần? Tôi cảm thấy quá nhẹ. Nếu không có một người làm gương, những người trẻ tuổi trong viện làm sao mà tuân theo quy củ được?

Chu Thế Dương nhìn Lưu Mộc Dương, trong lòng hừ một tiếng. Ông làm sao mà không biết Lưu Mộc Dương có quan hệ rất tốt với La lão y sư.

- Tôi cảm thấy cần xử phạt nặng hơn nữa.

Nghe ý kiến của hai vị Thiên y sư, mọi người đều quay sang nhìn Từ Khải Liểu, xem bà quyết định như thế nào. Bình thường sẽ do ba vị thiên y sư quyết định, nhưng lần này Giang Nguyên làm hơi quá, cho nên mới phải tập trung mọi người lại để thương nghị.

Thấy hai vị Thiên y sư có ý kiến khác nhau, Từ Khải Liểu thoáng trầm ngâm rồi nói:

- Nếu thiên y sư Lưu Mộc Dương và Chu Thế Dương có ý kiến khác nhau, vậy quyết định cấm túc mười ba ngày.

- Về phần Thông mạch thuật và mười viên Vân Cực Đan, nếu Giang Nguyên đã đáp ứng, vậy người trả sẽ là...

Nói đến đây, Từ Khải Liểu nhìn La y sư, nói:

- La y sư, Giang Nguyên là đệ tử của anh, xử lý ra sao sẽ do anh quyết. Nhưng tôi không muốn anh nuông chiều Giang Nguyên quá. Vân Cực Đan sẽ do viện trả, Giang Nguyên hoàn lại trong vòng năm năm, như thế nào?

Nghe Từ Khải Liểu nói, La y sư chỉ biết cười khỏ, sau đó gật đầu:

- Viện trưởng Từ nói rất đúng, chỉ là mười viên Vân Cực Đan sẽ do tôi thanh toán một nửa, viện trả một nửa. Như vậy áp lực của Giang Nguyên cũng không quá lớn, cũng không ảnh hưởng đến việc huấn luyện.

- Hahah, La y sư quả nhiên là sốt ruột đệ tử. Lần xử phạt này đã là phá lệ rồi. Nếu Giang Nguyên ngay cả chút áp lực đó cũng không

chịu đựng nổi, bởi vì mười viên Vân Cực Đan mà ảnh hưởng đến việc tấn chức, như vậy cứ để cậu ta lo lắng một vài thứ cũng tốt.

Từ Khải Liểu nói:

- Nếu ngay cả cái này cậu ấy cũng làm không được, sau này chúng ta làm sao mà yên tâm cho cậu ta tiếp nhận y bát của Nguyên Bản huynh?

Nghe Từ Khải Liểu nói, gương mặt La lão ngưng trọng lại:

- Viện trưởng Từ nói đúng, tôi đã quan tâm quá đáng rồi. Đúng là ngọc không mài thì không thể sáng được.

- Được, cứ quyết định như vậy đi.

Từ Khải Liểu mỉm cười nói:

- Lúc này Giang Nguyên hẳn đã về rồi. La y sư đi thông báo quyết định xử phạt cậu ta đi. Còn về phần tiểu cô nương Tuyên gia kia, lần này Tuyên gia đã làm đến nước này rồi, xem như không thể vãn hồi, cứ để cô ấy ở trong viện đi.

- Vâng.

Nghe Từ Khải Liểu nói xong, mọi người đồng thanh đáp lại, xem như tán thành ý kiến của bà. Lần này Tuyên gia đúng là chiếm tiện nghi rồi. Chỉ có Chu Thế Dương là hừ lạnh trong lòng. Viện trưởng Từ quá thiên vị rồi. Bản tính của đàn ông chính là quá mềm lòng.

- Em tạm thời ở đây nghỉ ngơi, anh sang gặp sư phụ trước.

Giang Nguyên dẫn Tuyên Tử Nguyệt bước vào một viện tử, vừa đi vừa nói, nhưng lại nhìn thấy một người từ trong viện bước ra.

Người đi ra nhìn thấy Giang Nguyên, liền lắc đầu than thở:

- Chậc chậc, Giang Nguyên, nghĩ không ra cậu dám đến nhà người ta đoạt dâu. Nhìn cậu như vậy, ai nghĩ cậu dám làm ra chuyện như thế chứ?

Giang Nguyên đang định lên tiếng, đối phương đã nói trước:

- Nghe nói cậu ở Tề gia chiến một trận rất dữ dội, còn tưởng rằng cậu sẽ được nâng cánh trở về, nhưng bây giờ trông có vẻ rất linh hoạt. Nào, đến đây thử với tôi hai chiêu đi.

Nghe lời người này nói, còn có vẻ mặt trêu chọc, Giang Nguyên bắt đầu nói:

- Mã Tiểu Duệ, chị tránh ra đi, không thấy tôi là bệnh nhân sao?

Chương 468: Bà nương này không tệ

- Bệnh nhân? Tôi thấy dường như không giống.

Mã Tiểu Duệ đánh giá Giang Nguyên trên dưới, gương mặt lộ ra vẻ quỷ dị:

- Tại sao nhìn cậu không giống như người bệnh nhỉ? Sắc mặt hồng hào, tinh khí mười phần, nào giống kiểu bị người ta chém mấy chục đao? Không phải cậu diễn trò trước Tề gia chứ?

- Diễn trò? Tương lai con của chị cưới vợ, chị mời người ta để diễn trò thử xem?

Nhìn Mã Tiểu Duệ, Giang Nguyên nhận không được nói thầm trong lòng. Cô gái này, bình thường trước mặt người không quen biết thì tỏ ra đoan chính. Khi quen rồi, trở mặt 180 độ, điên không chịu được. Nhưng thực lực của cô lại rất cao, cho dù là hắc cũng phải hao phí không ít công sức mới đè cô được.

- Ô, đây chính là vị hồng nhan khuynh thành trong truyền thuyết gây nên sóng gió phải không?

Mã Tiểu Duệ cũng không để ý đến Giang Nguyên nữa, quay sang đánh giá Tuyên Tử Nguyệt, ánh mắt hiện lên ánh sáng khác thường, sau đó chậc chậc than thở:

- Giang Nguyên, ánh mắt của cậu đúng là không tệ, không uống công cậu chạy đến Tề gia cướp dâu như thế.

Nhìn cô gái xinh đẹp trước mặt nói như vậy, mặt Tuyên Tử Nguyệt

không khỏi đỏ lên. Cô gái này có thể tùy ý ăn nói với Giang Nguyên như vậy, chỉ sợ cũng là thành viên chính thức của Thiên Y Viện. Tuổi còn trẻ nhưng đã là thành viên chính thức, bất luận hiện tại hay sau này sẽ đều là nhân vật khó lường. Cho nên, Tuyên Tử Nguyệt cũng không có dũng khí lên tiếng. Nhưng khi nhìn thấy đối phương thân mật với Giang Nguyên như vậy, trong lòng Tuyên Tử Nguyệt có chút chua chua.

Giang Nguyên cười khỏ nói:

- Được rồi, chị đừng có đùa nữa. Xin giới thiệu với chị, đây là Tuyên Tử Nguyệt.

- Tử Nguyệt, đây là Mã Duệ Hoằng, là nữ y sĩ trẻ nhất, ưu tú nhất của Thiên Y Viện, có một không hai trên đời.

Giang Nguyên mỉm cười giới thiệu với Tuyên Tử Nguyệt.

- Xin chào, tôi là Tuyên Tử Nguyệt, rất vui được gặp chị.

Nghe Giang Nguyên giới thiệu, ánh mắt Tuyên Tử Nguyệt hiện lên chút khác thường, mỉm cười vươn tay về phía Mã Tiểu Duệ.

Mã Tiểu Duệ cũng vươn tay, cười nói:

- Xin chào, Tử Nguyệt, hoan nghênh đến Thiên Y Viện. Cô có thể gọi tôi là Mã Tiểu Duệ giống Giang Nguyên đấy.

- Vâng, Tiểu Duệ.

Tuyên Tử Nguyệt không nghĩ đến Mã Tiểu Duệ nhìn qua trông rất nghiêm túc lại dễ gần đến thế, vội vàng gật đầu.

- Nào, Tử Nguyệt, cô vừa đến Thiên Y Viện, hẳn còn chưa quen. Cuộc sống sau này, cứ để tôi lo cho cô.

Mã Tiểu Duệ cười nói.

- Sao?

Nghe Mã Tiểu Duệ nói, Tuyên Tử Nguyệt sửng sốt, sau đó quay sang nhìn Giang Nguyên.

Nhìn phản ứng của Tuyên Tử Nguyệt, Mã Tiểu Duệ bật cười;

- Cô đừng nhìn anh ta, tiểu tử này ít nhất cũng phải mất mười ngày nữa tháng không được gặp cô rồi.

- Tại sao?

Giang Nguyên cũng ngạc nhiên nhìn Mã Tiểu Duệ.

- Tại sao?

Mã Tiểu Duệ chớp mắt, nhìn Giang Nguyên, làm ra vẻ ngạc nhiên:

- Chẳng lẽ khi cậu giết người lại chưa từng nghĩ đến cấm túc sáu hồi là chuyện đáng sợ đến cỡ nào sao?

- Cấm túc sáu hồi?

Giang Nguyên mở to mắt:

- Tôi sao?

- Đương nhiên, không phải cậu thì còn ai nữa?

Nhìn vẻ mặt của Giang Nguyên, Mã Tiểu Duệ không nhịn được cười lớn:

- Dựa theo hành động của cậu ngày hôm nay, không nói đến xử phạt nào khác, nhưng cấm túc sáu hồi là không thể tránh khỏi. Căn cứ vào phán đoán, ít nhất cũng phải mất nửa tháng. Đương nhiên không loại trừ Viện trưởng Từ đồng tình với cậu, nhưng ít nhất cũng phải là một tuần.

- Hả?

Nghe đến đó, Giang Nguyên ngẩn cả người. Hắn thật không nghĩ qua, trong những mức phạt dành cho hắn lại có cấm túc sáu hồi.

Nhưng hắn cũng không lo lắng lắm. Cấm túc thì cấm túc, nhưng điều hắn lo lắng nhất chính là...

- Vậy thì phải nhờ Mã Tiểu Duệ chị giúp tôi chiếu cố Tử Nguyệt một chút rồi.

Giang Nguyên vội vàng nói với Mã Tiểu Duệ. Tuyên Tử Nguyệt ở đây không quen. Nếu hắn thật sự bị cấm túc, có Mã Tiểu Duệ bên ngoài lo cho Tuyên Tử Nguyệt là tốt rồi.

- Biết rồi, nhìn biểu hiện khẩn trương của anh kia.

Mã Tiểu Duệ hừ một tiếng, nói:

- Nên đi sắp xếp cho Tử Nguyệt trước đi. Một lát nữa chắc chắn sẽ có người tìm cậu. Lần này cậu phiền phức lớn rồi, hắc hắc.

- Được rồi, chúng tôi vào trước. Lát nữa tôi sẽ cho chị số của Tử Nguyệt.

Nói với Mã Tiểu Duệ hai câu nữa, Giang Nguyên vội vàng dẫn Tuyên Tử Nguyệt lên lầu.

- Em tạm thời ngủ tạm ở phòng anh nhé. Anh ở thư phòng cũng được rồi.

- Ở đây là phòng tắm, còn có một phòng bếp nhỏ. Nhưng chắc cũng không cần dùng đâu. Em muốn cái gì, cứ gọi điện thoại xuống căn tin, bên đó họ sẽ mang đến. Thức ăn bình thường đều miễn phí, trừ các loại thức ăn đặc biệt thôi.

- Chờ khi có thời gian, anh sẽ mời em ăn những món đặc sản của Thiên Y Viện, mùi vị rất ngon.

Nhìn Giang Nguyên cẩn thận giới thiệu hoàn cảnh cho cô nghe, Tuyên Tử Nguyệt cảm môi, đột nhiên nói:

- Giang Nguyên, chắc sẽ không có việc gì chứ?

Giang Nguyên sửng sốt, nhìn vẻ mặt khẩn trương của Tuyên Tử Nguyệt, sau đó mỉm cười, dùng tay vén mái tóc của cô, sau đó nói:

- Yên tâm đi, không có vấn đề gì đâu. Mặc dù anh vừa mới vào Thiên Y Viện, nhưng mấy vị Thiên y sư cũng rất coi trọng anh. Hơn nữa, anh còn có trưởng bối đã từng ở Thiên Y Viện trước đây. Trong viện sẽ không làm gì anh đâu.

Nhìn thẳng vào hai mắt của Giang Nguyên, vẫn là sự tự tin như cũ,

lúc này Tuyên Tử Nguyệt mới an tâm gật đầu.

- Yên tâm đi, có lẽ anh sẽ vắng mặt vài ngày, nhưng anh đã nhờ Mã Tiểu Duệ chiếu cố cho em. Còn có một vị sư tỷ nữa. Lát nữa anh sẽ nhờ chị ấy dành thời gian qua chơi với em. Rất nhanh anh sẽ trở lại.

Đang nói, ngoài cửa liền vang lên tiếng gõ.

Nghe được tiếng gõ, Giang Nguyên bước đến, liền nhìn thấy một thân ảnh tú lệ.

Nhìn kỹ người này, Giang Nguyên mỉm cười. Nhắc Tào Tháo liền có Tào Tháo, lập tức nói:

- Vương Mịch, sao cô lại đến đây?

Wương Mịch cũng không vội trả lời, đánh giá Giang Nguyên từ trên xuống dưới, xác nhận Giang Nguyên cũng không có gì khác thường, liền thở phào nhẹ nhõm, cười nói:

- Giang Nguyên, sư phụ gọi anh sang.

- Bảo tôi sang?

Giang Nguyên gật đầu:

- Được, tôi sẽ sang bên đó ngay.

Wương Mịch duỗi đầu nhìn vào bên trong, nhìn thấy Tuyên Tử Nguyệt, liền cười nói:

- Đây là Tuyên Tử Nguyệt tiểu thư phải không? Giang Nguyên, anh đi chuẩn bị đi. Có lẽ sẽ phải bị cấm túc một thời gian, nhưng tôi sẽ thay anh chăm sóc cho Tuyên tiểu thư.

- Thật phải bị cấm túc tám hồi sao?

Giang Nguyên cười khổ:

- Mất bao lâu vậy?

- Viện ủy hội ý kiến là mười ngày.

Vương Mịch cười đáp.

- Mười ngày?

Sắc mặt Giang Nguyên càng khó coi hơn:

- Vậy còn có thêm gì nữa không?

- Không. Viện ủy hội quyết định sẽ chi trả mười khối Vân Cực Đan mà Tề gia yêu cầu, nhưng anh phải hoàn trả trong vòng năm năm.

Vương Mịch tiếp tục nói:

- Anh hãy cố gắng lên. Mười khối Vân Cực Đan này không dễ trả đâu.

Nghe xong, Giang Nguyên ngẩn người, cả kinh nói:

- Nội viện chi trả? Tôi đang có ý định nhờ sư phụ hỗ trợ.

Ngày hôm qua, khi đáp ứng yêu cầu của Tề Lăng, hắn cũng mừng tượng Vân Cực Đan là một loại đan dược, nhưng căn bản không biết nó là loại gì.

Lúc đó, mặc dù hắn bừa hăn đến cực điểm, nhưng chẳng khác nào đèn cạn dầu. Cho nên, khi Tề Lăng đưa ra yêu cầu, hắn bình tĩnh gật đầu đáp ứng. Kỳ thật hắn cũng không rõ Vân Cực Đan có tác dụng gì.

Mặc kệ Vân Cực Đan là cái gì, dù sao nó cũng còn tốt hơn là phát ra Thiên Y chiếu lệnh. Cho nên, Giang Nguyên không do dự gật đầu đồng ý ngay. Chuyện Vân Cực Đan từ từ sẽ tính. Dù sao trên đầu hắn cũng còn một vị sư phụ y sư nhất phẩm. Nếu không thì Viện trưởng Từ cũng đã từng tỏ vẻ sẽ chiếu cố hắn.

Ít nhất là an toàn mang Tuyên Tử Nguyệt đi rồi tính sau. Nếu không đồng ý, đừng nói là muốn mang Tuyên Tử Nguyệt đi, hắn làm trò trước mặt nhiều người như vậy, lại còn giết chết người của Tề gia, nội điểm này không cũng đủ để Tề Lăng không cho hắn đi rồi.

Giang Nguyên thật không ngờ Vân Cực Đan sẽ do nội viện chi trả.

Nhìn bộ dạng mơ hồ của Giang Nguyên, Vương Mịch mỉm cười lắc đầu:

- Anh đã là viện sĩ chính thức, lời anh nói chính là đại diện cho thái độ của viện. Anh đã đáp ứng điều kiện của người khác thì nhất định phải chi trả.

- Mặc dù anh khẳng định là không thể trả nổi rồi, nhưng Viện trưởng Từ rất trọng dụng anh, cho nên mới không đồng ý để La lão sư thay anh trả, mà tạo áp lực cho anh, yêu cầu anh trong vòng năm năm phải hoàn lại.

Nghe Vương Mịch nói, Giang Nguyên thở hắt ra. Xem ra hẳn đánh cuộc không sai. Mặc dù nguy hiểm không nhỏ, nhưng giết nhiều người của Tề gia, lại còn mang Tuyên Tử Nguyệt đi, cái giá hẳn phải trả cũng phải cao một chút.

- Nhìn qua vẫn rất đáng giá.

Giang Nguyên vừa nghĩ vừa nhìn Tuyên Tử Nguyệt bên cạnh, mỉm cười.

- Tử Nguyệt, anh phải đi cấm túc sáu hồi mười ngày. Đây là Vương Mịch, là sư tỷ của anh. Em cứ an tâm ở đây, cô ấy sẽ chăm sóc em thật tốt. Nếu Vương Mịch bận quá, em cứ tìm Mã Tiểu Duệ. Mặc dù bà nương này có chút điên điên, nhưng làm người rất tốt.

Nghe Giang Nguyên nói, Vương Mịch đứng bên cạnh đỡ khóc đỡ cười. Cũng chỉ có Giang Nguyên mới dám gọi Mã Duệ Hoảng sư tỷ là bà nương, lại còn điên điên nữa chứ?

Chương 469: Phòng sáu hồi khủng bố

- Tiểu tử con đúng là tên điên.

La y sư nhìn Giang Nguyên, cười khổ lắc đầu.

- Sư phụ, lời này của thầy cũng tổn thương người khác quá. Nếu con là tên điên, con sẽ không đáp ứng điều kiện của Tề Lăng.

Giang Nguyên cúi đầu mỉm cười, nhưng vẫn làm ra vẻ đàng hoàng nói.

- Được rồi, con cũng đừng giả bộ trước mặt thầy nữa. Người khác không biết, thầy còn không biết sao. Điên quên lối về.

Nhìn biểu hiện giả bộ thành thật của Giang Nguyên, La y sư mỉm cười:

- Được rồi, bây giờ qua bên phòng sám hối đi, ngoan ngoãn ở đó mười ngày. Lúc ra ngoài rồi thì phải tranh thủ thời gian học hỏi.

- Vâng, sư phụ.

Giang Nguyên thành thật gật đầu, sau đó nhìn La y sư xoay người bước vào phòng thí nghiệm, ánh mắt hiện lên sự ăm ắp.

Mặc dù Vương Mịch không nói rõ tình huống xử phạt hần, nhưng Giang Nguyên biết rất rõ, nếu không nhờ sư phụ, hần sẽ không dễ dàng gì mà tránh được một cửa này, chỉ bị cấm túc sám hối mười ngày. Nhìn vẻ mặt buồn bực của Tôn Nghị bên cạnh là có thể biết được.

Nếu quyết định xử phạt đã có, hơn nữa Tuyên Tử Nguyệt đã có Vương Mịch và Mã Tiểu Duệ chiếu cố, hần cũng yên tâm đến phòng sám hối.

Phòng sám hối nằm ở ngọn núi sau viện. Trên đường đi, Giang Nguyên gặp phải không ít người.

- Xin chào y sĩ Giang.

- Xin chào y sĩ Giang.

Nhìn gương mặt kính nể lẫn hâm mộ của các y sĩ thực tập hoặc kiến tập, Giang Nguyên hiểu ra chuyện của hần chỉ sợ đã bị lan truyền khắp viện rồi.

- Giang Nguyên, không tệ đấy. Nghe nói cậu dẫn bốn cao thủ ngoại viện xông vào Tề gia cướp vợ, đánh Tề gia đến hoa rơi nước chảy, nhưng vẫn có thể toàn thân trở ra. Hơn nữa, Tề gia cũng chỉ đòi cậu có mười viên Văn Cự Đan. Mạnh, quá mạnh đi.

Gặp một vị y sĩ ba mươi tuổi, Giang Nguyên liền nhận ra ngay. Nhìn đôi phương bội phục cộng với ngón tay cái giơ lên, Giang Nguyên cười hắc hắc:

- Đào huynh, anh cũng đừng trêu chọc tôi chứ? Có biết hậu quả là gì không? Là cấm túc sáu hồi đấy.

- Cấm túc sáu hồi?

Nghe được câu này, gương mặt Đào Dương Khôn trở nên cứng đờ, vẻ bội phục trong nháy mắt chuyển sang đồng tình, sau đó hỏi:

- Mấy ngày?

Nhìn sắc mặt thay đổi của Đào Dương, Giang Nguyên có chút ngạc nhiên:

- Mười ngày, làm sao vậy?

- Mười ngày?

Đào Dương thất thanh kêu lên.

- Vâng, mười ngày, mà có chuyện gì sao? Hình như nó rất kinh khủng?

Giang Nguyên cả kinh hỏi.

- Đương nhiên, cấm túc mười ngày...

Trong lòng Đào Dương Khôn dường như rất sợ, nhìn Giang Nguyên, đồng tình nói:

- Lần trước tôi bị cấm túc ba ngày, lúc ra ngoài cảm giác giống như đã chết.

- Nghiêm trọng như vậy sao?

Giang Nguyên mở to mắt, hoài nghi nói:

- Đào huynh, anh đừng hù dọa tôi chứ?

- Hù dọa cậu?

Đào Dương Khôn cau mày, sau đó cười nói:

- Cậu cứ thử xem rồi biết.

Tạm biệt Đào Dương Khôn, Giang Nguyên chậm rãi bước về phía bên kia núi, chỉ là trong lòng hơi căng thẳng. Biểu hiện của Đào Dương Khôn thật khiến người ta lo lắng mà.

Bước đến sau núi, liền nhìn thấy có một gian phòng. Thật ra trước kia Giang Nguyên đã từng nhìn thấy một lần, biết được căn nhà này được gọi là phòng sám hối, nhưng chưa từng đến gần để xem.

- Cậu là Giang Nguyên?

Một người đàn ông trung niên sắc mặt âm trầm ngồi trước bàn, yên lặng nhìn Giang Nguyên.

- Vâng, là tôi. Tôi đến để sám hối.

Nhìn vẻ mặt âm u của đối phương rồi nhớ đến lời nói của Đào Dương Khôn, Giang Nguyên chợt cảm thấy trên người nổi cả da gà. Phòng sám hối này quả thật có chút dọa người.

Nhưng ai ngờ Giang Nguyên vừa mới gật đầu trả lời, sắc mặt người đàn ông trung niên liền sáng lên, nở một nụ cười thật tươi, thậm chí còn đứng lên bắt tay hắn:

- Hoan nghênh, hoan nghênh đến phòng sám hối. Tôi chờ cậu lâu rồi.

- Vâng, vâng.

Nhìn đối phương đột nhiên vui vẻ với mình, Giang Nguyên đỡ đần, phát hiện năng lực ứng biến của mình quá kém.

- Mười ngày, mười ngày. Thời gian thật là tốt. Cậu có biết không, tôi đã lâu lắm rồi chưa nhận được người nào đến đây quá lâu.

- Tất cả đều chỉ ở một hai ngày, nhiều nhất là năm ngày.

- Năm ngày cậu có biết không? Có biết hiệu quả là gì không?

- Mấy tiểu tử đó bất quá chỉ là da lông, một chút ý tứ cũng không có.

- Chỉ khi nào ngoài một tuần thì mới chính thức cảm nhận được nội hàm của cấm túc sám hối. Mười ngày, đây là một thời gian rất thỏa đáng.

Nghe người đàn ông trung niên đằng trước không ức chế được sự hưng phấn khi nói chuyện, còn có con đường thẳng tắp đi sâu vào trong, Giang Nguyên bắt đầu cảm nhận được hàn ý bủa vây xung quanh.

Cho đến khi hắn chính thức nhìn thấy phòng sám hối, hắn mới chân chính xác nhận sự dị thường của nó.

Cái gì là mười ngày mới có thể cảm nhận được nội hàm của cấm túc sám hối? Rõ ràng ở năm ngày thôi đã có cảm giác muốn tự sát rồi, đừng nói là mười ngày?

Bước vào trong, yên lặng nhìn người đàn ông trung niên vui vẻ đóng cửa, sau đó nghe được tiếng bước chân hưng phấn rời đi, Giang Nguyên ngẩng đầu nhìn ngọn đèn le lói trên trần nhà cao hai thước, rồi nhìn một lỗ thông gió nho nhỏ, còn có một cái bồ đoàn bằng cỏ trên mặt đất, bồn cầu tự hủy, một đồng bánh xích quy và một bình nước.

Tổng diện tích phòng sám hối, bất quá chưa đầy ba mét vuông.

- Đâu phộng.

Giang Nguyên gãi đầu, cảm giác căn phòng sám hối này còn muốn kinh khủng hơn phòng tạm giam của quân đội lần trước nữa. Ít nhất ở đó còn có cái giường, còn ở đây chỉ có cái bồ đoàn. Còn chiều cao thì không quá hai thước. Loại không gian nhỏ hẹp này khiến cho người ta khó chịu vô cùng. Người bình thường ở đây chỉ hai ba ngày đã muốn phát điên rồi.

Còn hắn thì phải ở đến mười ngày.

Giang Nguyên ôm trán, rốt cuộc hiểu tại sao vừa rồi người đàn ông kia lại hoan nghênh hắn như vậy. Người đó đúng là có vấn đề.

Nhẹ nhàng thở dài, Giang Nguyên cởi giày, khoanh chân ngồi xuống bồ đoàn. Cũng may mà hắn đã có chuẩn bị tâm lý. Mặc dù có chút vượt qua sự tưởng tượng của hắn, nhưng vẫn còn nằm trong phạm vi chấp nhận được.

Hắn móc một miếng Sơn Tham trong túi đưa lên miếng cần, sau đó chậm rãi nhắm mắt lại, bắt đầu thúc giục Ngũ Cầm Vận Khí Pháp. Hai ngày qua hắn đã tổn thất trầm trọng. Năng lượng tích trữ của Cửu Vĩ đuôi 5 chỉ còn lại hơn 10%. Lần này phải nhân cơ hội bổ sung trở lại mới được.

- Phát hiện năng lượng sinh vật dị chủng, bắt đầu hấp thu, Ngũ Cầm Vận Khí Pháp tự động khởi động.

Từ lúc tin tức này hiện lên, hô hấp Giang Nguyên dần dần bình ổn lại. Hạt năng lượng chung quanh cũng bắt đầu ngưng tụ bốn phía Giang Nguyên.

- Cái gì thế?

Trở lại phòng làm việc của mình, người đàn ông trung niên không thể chờ đợi được mà mở máy tính, sau đó kích vài cái, mở ra camera giám sát.

Nhìn chàng thanh niên ngồi im không nhúc nhích trên bồ đoàn, hai mắt người đàn ông liền mở to.

- Chuyện gì xảy ra vậy? Tiểu tử này không phải thích náo động sao? Tại sao lại bình tĩnh như thế?

Người đàn ông trợn mắt há mồm nhìn một hồi, gương mặt rất cuộc hiện lên sự khinh thường:

- Làm bộ, cậu nhất định là làm bộ. Để tôi xem, nếu cậu ở đây được ba ngày, tôi gọi cậu bằng gia gia.

Giang Nguyên tất nhiên là không biết có người đang nguyên rủa hắn. Lúc này hắn chỉ toàn tâm toàn ý thôi động Ngũ Cầm Vận Khí Pháp, cảm giác hạt năng lượng nhanh chóng tập trung lại, trong lòng thâm than. Thật không ngờ ở nơi này linh khí lại nồng đậm như vậy, dường như còn đậm hơn nhiều so với bên ngoài.

Xem ra trong mười ngày này, hẳn có thể bổ sung hết toàn bộ năng lượng đã tiêu hao. Thậm chí còn có thể tích trữ thêm một ít.

Thời gian đảo mắt trôi qua, rất nhanh đã qua bốn năm ngày.

- Nào Tử Nguyệt, đây là cá Diệu Hương, đặc sản của Thiên Y Viện chúng tôi. Bên ngoài không có đầu.

Mã Tiểu Duệ cười chỉ vào đĩa cá chưng tiêu trên bàn, nói.

- Cá Diệu Hương? Hình như Giang Nguyên đã từng nói cho em nghe, nghe nói là rất đắt.

Ngửi được mùi thơm ngào ngạt, Tuyên Tử Nguyệt kêu lên một tiếng, sau đó xấu hổ nhìn Mã Tiểu Duệ:

- Tại sao lại bắt Tiểu Duệ chị tốn kém như vậy?

- Đây, khách sáo với tôi làm gì chứ? Tôi còn nhiều tiền hơn Giang Nguyên mà. Nào, nếm thử đi.

- Vâng.

Gắp gở một thời gian, Tuyên Tử Nguyệt cũng hiểu được tính cách của Mã Tiểu Duệ, cũng không khách sáo, dùng tay gắp một miếng bỏ vào miệng.

Khi miếng cá vào trong miệng, Tuyên Tử Nguyệt cảm giác có một vị khó có thể hình dung tràn ngập cả khoang miệng. Trong lúc cô đang định than thở, lại nghe bên tai có người nói:

- Chậc chậc, nghe nói vị y sĩ Giang đã ở trong phòng sám hối năm ngày rồi. Thật là lợi hại.

Chương 470: Lý phán quan không cam lòng

- Anh làm sao mà biết được? Y sĩ Giang thật phải ở trong phòng sám hối mười ngày sao? Đúng là kinh khủng.

Người còn lại ngạc nhiên nói.

- Đương nhiên là mười ngày rồi. Tin tức này không sai đâu. Gây ra chuyện lớn như vậy, nghe nói là không bị xử phạt gì khác, chỉ có cấm túc sáu hồi thôi. Ít nhất cũng phải mười ngày.

Người nọ thấp giọng cười nói:

- Hôm qua tôi nghe nói, Lý phán quan của phòng sáu hồi dường như tâm trạng không được tốt lắm. Nếu không phải y sĩ Giang quá yên ổn, làm sao tâm trạng của Lý phán quan lại không tốt được?

- Thế à? Vậy thì không kỳ quái rồi. Lý phán quan kia thích nhất là xem người khác nổi giận, lần này vất vả lắm mới có người bị cấm túc sáu hồi mười ngày, nhưng lại không thỏa mãn được tâm lý dị thường của ông ấy, đương nhiên là thất vọng rồi.

Người còn lại cười nói:

- Anh còn không biết đâu, lần trước tôi bị cấm túc hai ngày, thiếu chút nữa phát điên lên. Khi đi ra, gương mặt vốn âm u của Lý phán quan lại nở nụ cười hèn mọn, bỉ ổi. Tôi chỉ hận không đâm một quyền vào gương mặt đó nát bét cho rồi.

Nghe hai người nói chuyện, sắc mặt Tuyên Tử Nguyệt trở nên cứng đờ, ánh mắt bắt đầu hiện lên sự lo lắng.

Nhìn Tuyên Tử Nguyệt như vậy, Mã Tiểu Duệ cười nói:

- Tử Nguyệt, đừng có lo. Giang Nguyên sẽ không có việc gì đâu.

Tuyên Tử Nguyệt nhìn thoáng qua hai người đang nói chuyện bên cạnh, thở dài, cau mày nói:

- Nhưng bọn họ nói nghe đáng sợ quá.

Mã Tiểu Duệ hiển nhiên cũng biết được sự đáng sợ của phòng sáu hồi. Cô cũng đã từng bị cấm túc sáu hồi, nhưng chỉ có hai ba ngày thôi. Còn Giang Nguyên thì đến cả mười ngày, quả thật hơi nhiều.

Nhưng lời này cô dĩ nhiên sẽ không nói cho Tuyên Tử Nguyệt nghe. Chỉ là cô có chút tò mò. Giang Nguyên đánh nhau vô cùng

tàn nhẫn, ở trong đó mười ngày, khi ra ngoài có còn đủ bình tĩnh hay không?

Trong đại viện Tề gia, Tề Nhạc Minh nằm trên giường, cánh tay đã được nối lại, đang dùng nẹp cố định.

- Cha, chúng ta cứ như vậy mà quên sao?

Hai mắt Tề Nhạc Minh đỏ bừng, nói với Tề Lăng.

- Dĩ nhiên là không rồi. Nhưng bây giờ cần phải nhẫn nại.

Sắc mặt Tề Lăng âm trầm, nói:

- Con nên biết rằng, nếu tay của con không được thuật Thông mạch của Thiên Y Viện chữa trị, sẽ không có khả năng khôi phục hoàn toàn. Vì để cho con có thể tấn cấp Thiên giai, chúng ta không thể không cúi đầu.

- Hơn nữa, ngày hôm qua Thiên Y Viện đã đưa đến mười viên Vân Cực Đan. Bình thường có muốn mua loại đan dược này cũng chưa chắc có thể mua được hai viên. Có mười viên này, tương lai con tấn cấp Thiên giai sẽ không còn là vấn đề. Thậm chí Thiên giai tầng hai cũng có thể. Còn nữa, Nhị thúc và Mộc thúc của con đang nằm ở Địa giai đỉnh phong quá lâu rồi mà không có đột phá. Có Vân Cực Đan, bọn họ hoàn toàn có thể đột phá đến cấp Thiên giai.

- Cho nên, vì con, vì gia tộc, chúng ta phải nhẫn nại.

Tề Lăng lạnh giọng nói:

- Chờ thêm một năm nữa, chúng ta chung quy sẽ nghĩ ra được biện pháp. Chủ yếu là không được để Thiên Y Viện chú ý đến chúng ta, hiểu chưa?

Nghe Tề Lăng nói, ngực Tề Nhạc Minh trở nên phập phồng, thở hắt ra vài cái mới nói:

- Được, con sẽ nhẫn nại một năm.

- Ừm, trong một năm này, con phải luôn cố gắng. Bây giờ chúng ta đã có Vân Cực Đan, hơn nữa cánh tay của con sau khi được thuật

Thông mạch chữa trị, nhất định sẽ khôi phục. Lần này con chịu khổ và nhục nhã như thế, đa phần Vân Cực Đan cha sẽ dành cho con, những người khác trong gia tộc sẽ không nói gì. Ngoại trừ Vân Cực Đan, cha sẽ dùng những thứ khác, cố giúp cho con tấn cấp Thiên giai trong vòng ba năm rưỡi.

- Cho nên, Nhạc Minh, con đừng lo lắng gì nữa. Đàn ông cầm lên được thì bỏ xuống được. Chờ con tấn cấp Thiên giai, con còn lo lắng gì nữa chứ?

Tề Lăng xoa đầu Tề Nhạc Minh, nói.

Nghe xong, tinh thần của Tề Nhạc Minh cũng run lên. Lần này y thật sự bị Giang Nguyên dọa sợ. Nhưng nếu trong vòng ba năm rưỡi, đến lúc đó y còn sợ ai chứ?

Nhìn Tề Nhạc Minh đã thoát khỏi trạng thái uể oải, bắt đầu phấn chấn, Tề Lăng thở phào trong lòng. Ông chỉ có một đứa con trai này. Nếu không, hôm đó ông cũng không nhẫn nại mà lui bước như vậy.

- Giang Nguyên, tao nhất định sẽ giết chết mày.

Nhớ lại thời điểm bị một tiểu bối như Giang Nguyên khi dễ, Tề Lăng âm thầm nghiến răng nói.

So với không khí nặng nề của Tề gia, trên dưới Tuyên gia lại hứng khởi.

- Xem ra Giang Nguyên ở Thiên Y Viện rất được trọng dụng. Chẳng những Tuyên Tử Nguyệt được phép ở lại Thiên Y Viện, mà Giang Nguyên cũng chỉ bị phạt cấm túc sáu hồi mười ngày. Lần này vận khí của Tuyên Tử Nguyệt đúng là không tệ.

Một vị lão đồng chí quay đầu nhìn vợ chồng Tuyên Năng, mỉm cười nói:

- Gia chủ quả nhiên là biết bày mưu nghĩ kế.

- Tỉnh thức, chú cũng đừng khen tôi quá lời. Lần này chủ yếu là nhờ phu nhân của tôi. Nếu không nhờ bà ấy, tôi làm sao dám mạo hiểm như thế?

Tuyên Năng mỉm cười nhìn Tuyên phu nhân, nói.

Thấy chồng như vậy, Tuyên phu nhân khẽ hừ một tiếng, không nhìn được cười nói:

- Được rồi, cũng đừng nịnh bợ tôi nữa, chủ yếu là con gái của ông phúc khí. Tôi không thích Tề Nhạc Minh, mà cha con họ Tề lại có tiếng âm hiểm. Tử Nguyệt không gả qua đó là may mắn lắm rồi.

Nói đến đây, Tuyên mẫu lại cảm thán một câu:

- Ban đầu, không ai nghĩ tên tiểu tử Giang Nguyên lại chạy đến Thiên Y Viện, lại còn được trọng dụng như thế. Lúc đó tôi chỉ là đau lòng Tử Nguyệt, mới nhúng tay một chút vào trong. Ai ngờ vô tâm cảm liễu thành rừng. Haiz, cũng là Tử Nguyệt may mắn.

- Haha, Mỹ Linh khiêm nhường quá rồi. Đây cũng không riêng gì phúc phận của Tử Nguyệt mà còn là phúc khí của Tuyên gia chúng ta.

Một vị lão giả khác cũng cười nói:

- Giang Nguyên đối với Tử Nguyệt có thể nói là tình cảm thâm thiết. Hơn nữa còn trẻ mà đã là y sĩ của Thiên Y Viện, được Thiên Y Viện coi trọng, tiền đồ có thể nói là vô lượng. Đây đối với Tuyên gia mà nói, có một con rể là y sư của Thiên Y Viện, thậm chí có thể là Thiên y sư, quả thật tốt đến không tưởng tượng được.

Lão giả vừa nói xong, tất cả mọi người đều cười to.

Trong lúc mọi người đang nhắc đến Giang Nguyên, có người vui, cũng có người buồn. Còn Giang Nguyên lúc này thì vẫn ngồi yên trên bồ đoàn, tiếp tục vận hành Ngũ Cầm Vận Khí Pháp.

Năm ngày đã trôi qua, nhờ có sơn tham và linh khí nồng đậm trong núi chống đỡ, năng lượng tích trữ của Giang Nguyên đã khôi phục lại 49%.

Đối với căn phòng sám hối vốn làm cho người ta vừa thấy đã sợ này, ban đầu Giang Nguyên cảm thấy không quen, nhưng rất nhanh đã bình tĩnh lại. Bởi vì hắn không có nhiều thời gian để suy nghĩ. Ngày nào cũng tập trung tinh thần để tu luyện.

Mỗi ngày, hắn sẽ dành nửa tiếng để luyện Ngũ Cầm Hí trong không gian nhỏ hẹp, thời gian còn lại, hắn khoanh chân vận hành Ngũ Cầm Vận Khí Pháp trên bồ đoàn.

Lý phán quan phụ trách phòng sám hối, sắc mặt âm trầm nhìn vào màn hình, ánh mắt chợt lóe lên thần sắc điên cuồng lẫn phần nộ.

Hai thuộc hạ của ông là cao thủ ngoại viện cũng cẩn thận tránh xa, sợ làm Lý phán quan nổi giận. Bọn họ biết rất rõ, tâm trạng hai ngày nay của Lý phán quan không được tốt, hoàn toàn khác biệt với tâm trạng hưng phấn của ba ngày trước.

Mà nguồn cơn của tâm trạng không tốt đó chính là vị khách trong phòng sám hối kia. Hắn đã ở trong đó năm ngày, nhưng một chút phản ứng dị thường cũng không có.

- Tiểu tử, xem như cậu lợi hại. Còn năm ngày nữa, tôi xem cậu có thể kiên trì được bao lâu. Nếu cậu ngất ngốc được thêm năm ngày mà không có bất kỳ phản ứng gì, tôi liền phục cậu.

Lý phán quan đã sớm quên mất lời ông nói mấy ngày trước. Ông nói nếu Giang Nguyên có thể kiên trì được hai ngày, ông sẽ gọi Giang Nguyên là gia gia. Bây giờ đã qua năm ngày, đáng lý ông đã sớm đổi sang họ Giang, gọi là Giang phán quan rồi.

Bây giờ ông chỉ có sắc mặt khó coi nhìn Giang Nguyên trong màn hình, hàn quang bắn ra bốn phía, hừ lạnh:

- Được, tiểu tử kia, cậu bình tĩnh như vậy phải không, nhưng lão tử sẽ không để cho cậu yên ổn như thế đâu.

Chương 471: Đánh cược và chôn sống

- Mười ngày... tỷ lệ cược Giang Nguyên bình yên ra ngoài là 1: 1.3, nếu tiến hành can thiệp tinh thần, tỷ lệ cược 1: 0.8.

Tề Lăng nghe tên đàn em đối diện hưng phấn nói vậy liền khẽ hừ một tiếng, sau đó nói:

- Lần này tỷ lệ cược khá thấp...

- Không còn cách nào cả, anh Dương... Lần này bọn Lý Mạnh đưa ra tỷ lệ cược như vậy, em lén hỏi rồi, lần này Giang Nguyên đã gắng gượng được năm ngày, không hề có chút gì khác thường. Năm ngày còn lại cũng còn khó nói... Hơn nữa lần này Giang Nguyên làm loạn rất lớn ở Tề gia... Nghe nói còn chém giết mặt mày không biết sắc, có lẽ đã quyết tâm lắm rồi...

Liêu Dương nghe tên đàn em nói vậy thì sắc mặt hơi khó coi, trong lòng khẽ run lên, biết đã chạm vào kiêng kỵ, gã lập tức đè thấp giọng nói:

- Cho nên, Lý Mạnh chỉ đưa tỷ lệ 1.3...

- Hừ... Lý Mạnh nhất gan quá nhất gan... Lý phán quan đâu phải dạng vừa, tôi không tin ông ấy có thể để Giang Nguyên an toàn bước ra...

Lúc này Liêu Dương hừ giọng nói.

Tên đàn em này vội gật đầu nói:

- Anh Dương nói đúng, Lý Mạnh đó đúng là quá nhất gan...

Tôn Nghị ngồi bên vốn không lên tiếng, chỉ khẽ nhíu mày, lúc này lông mày gã càng nhíu chặt, cuối cùng lên tiếng:

- Liêu Dương... Lần này tốt nhất là cẩn thận một chút... Giang Nguyên này không bình thường đâu...

- Không bình thường?

Liêu Dương hơi nghi hoặc nhìn Tôn Nghị nói:

- Có chuyện gì xảy ra vậy? Tôn Nghị... đầu óc cậu không sao đấy chứ? Sao lại bị Giang Nguyên dọa mất rồi? Tôi đã thua một Hồng Vân Quả, tôi không sợ mà cậu lại sợ hấn à?

Tôn Nghị nhìn vẻ không hài lòng của Liêu Dương, khẽ cười lắc đầu nói:

- Liêu Dương... Giang Nguyên này cậu thật sự không thể xem thường hấn đâu... Người này trước đây tôi cũng nghĩ hấn chỉ bình

thường thôi, nhưng gần đây tôi phát hiện Giang Nguyên thật sự không đơn giản...

- Cậu nói Giang Nguyên không đơn giản?!

Liêu Dương tròn tròn hai mắt, nhìn Tôn Nghị, kinh ngạc nói:

- Tôi nói này Tôn Nghị, cậu đúng là bị thằng ranh đó dọa rồi à?

- Liêu Dương... tâm chí của thằng ranh đó thật sự rất kiên cường. Trước kia khi động đất ở Lỗ Sơn đã dám một mình nhảy dù xuống Lỗ Sơn vào thời điểm nguy hiểm nhất... Còn lần này một mình dẫn theo bốn cao thủ ngoại viện dám đánh vào hôn lễ Tề gia để cướp vợ người ta, một người bị mười mấy người vây giết, cuối cùng có thể chém trọng thương mấy người bình yên thoát thân, người như thế thật sự không thể là người bình thường...

Tôn Nghị cười khỏ thở dài nói:

- Cho nên, tôi cảm thấy việc này hơi khó tin... hay là cẩn thận một chút đi...

- Tôn Nghị... Không phải tôi chê cười cậu, từ lúc nào mà cậu trở nên nhát gan như vậy?

Liêu Dương cười lạnh:

- Dù thằng nhãi này có chút bản lĩnh... Nhưng Phòng sám hối là chuyện dễ dàng như vậy sao? Bao nhiêu năm nay không có một ai có thể chịu đựng được một tuần trong tay Lý phán quan... Giang Nguyên này có thể sao?

Nghe Liêu Dương nói vậy, mắt Tôn Nghị lóe lên, sau đó cắn răng, trong mắt lộ tia quyết tâm.

Sau đó y thở hắt ra, lắc đầu cười nói:

- Được... Liêu Dương, nếu cậu đã nói thế thì tôi cùng cược với cậu một ván...

- Được... Vậy cứ thế đi...

- Cứ thế đi...

Tôn Nghị gật đầu.

Trên hành lang, có hai y sĩ khoảng ba mươi tuổi đang vừa đi vừa cười nói:

- Anh đặt chưa?

- Đặt rồi...

- Lần này không phải cược số ngày, anh cược thắng hay thua?

- Cược thắng...

- Cược thắng? Anh thật sự cho rằng Giang Nguyên có thể vượt qua được mười ngày?

- Cái này còn khó nói, có điều tôi cảm thấy Giang Nguyên có hy vọng, rất có hy vọng...

- Tôi cảm thấy không đáng tin lắm đâu... trước giờ chưa có ai qua tay Lý phán quan mà vẫn bình yên ra ngoài...

- Nhưng Giang Nguyên thì khác... chỉ cần nhìn vào những việc hắn đã làm ở Tề gia mà vẫn có thể an toàn trở ra... Tôi cảm thấy hắn có hy vọng... Cái kèo 1:1.3 này đáng tin hơn 1:0.8... Dù sao cũng đang nhàn rồi, đầu tư một chút biết đâu lại lời...

- Ừ, ừ... cũng đúng... Haizz, kể ra Giang Nguyên thật sự ngầu ghê, mới hai trăm tuổi chứ mấy? Chậc chậc... Hắn không những vượt qua khảo hạch tấn cấp, còn có thể bước vào cảnh giới Ngộn tùy pháp hành... chừng đó đủ khiến người ta kinh ngạc rồi. Lần này còn gây ra chuyện lớn như vậy ở Tề gia, thật sự là quá đáng sợ. Chẳng lẽ thằng nhãi này đã đạt đến Địa giai đỉnh phong, sắp bước sang ngưỡng cửa Thiên giai rồi?

- Cái này chưa chắc... mới hai trăm tuổi mà bước sang ngưỡng cửa Thiên giai, chắc chắn là không thể....

Cũng giống như hai người này, rất nhiều y sĩ của Thiên Y viện đều đang bàn về vụ cá cược lần này. Kèo Lý Mạnh đưa ra không nhiều,

nhưng mỗi lần ra kèo đều không phải chuyện nhỏ. Hơn nữa Lý Mạnh này là người đáng tin, thắng thua rõ ràng.

Nếu anh thắng được gã, thắng đủ nhiều rồi, có chuyện gì không làm được, muốn thứ gì trong viện, nếu tâm tình Lý Mạnh tốt sẽ giúp anh...

Cho nên, mỗi lần Lý Mạnh ra kèo có rất nhiều người tham gia...

Đương nhiên, người có đủ tư cách nhúng tay vào ít nhất cũng là thành viên chính thức. Những y sĩ thực tập và y sĩ chuyên tu đều không có tư cách tham gia.

Thông thường từ y sư trở lên cũng sẽ không tham gia, mà người có được cấp bậc y sư chính thức cũng chẳng có gì cần Lý Mạnh giúp đỡ cả.

Những người tham gia cá cược vẫn đông như trẩy hội.

Giang Nguyên chậm rãi mở mắt ra chỉ thấy trời đột nhiên tối đen...

Thật ra không phải đột nhiên tối đen, mà là tối đen từ lâu rồi, có điều hắn Giang Nguyên chậm rãi mở mắt ra phát hiện mà thôi...

Trong bóng tối, Giang Nguyên ngồi yên đó, trừng mắt nhìn vách tường trước mặt.

Lý phán quan đặc ý ngồi trước màn hình giám sát, nhìn camera giám sát trong bóng tối, cười.

Mấy ngày nay, trên cơ bản lão đã nắm được quy luật hoạt động của Giang Nguyên, cho nên lão chọn đúng thời gian ngồi trước màn hình giám sát, chờ.

Phòng sám hối đã là một áp lực đủ để người ở đây phải phát điên, ánh sáng huỳnh quang duy nhất màu trắng lơ lơ mờ chiếu trên trần nhà là thứ duy nhất khiến người ta cảm thấy mình còn sống, còn có thể chống đỡ, ít nhất là vẫn chưa hoàn toàn phát điên.

Một khi ánh đèn biến mất, vậy thì cả người giống như bị chôn sống vậy.

Chôn sống, chôn sống thật sự, cho dù là có lỗ thông gió, nhưng vẫn giống như bị chôn sống.

Cảm cảm giác đen tối và tĩnh mịch cùng với không gian nhỏ hẹp đủ để khiến một người tỉnh táo có thể nhanh chóng sụp đổ trong vòng mấy tiếng đồng hồ.

Cho dù Giang Nguyên hẳn đã thật sự tiến vào trạng thái tọa thiền, nhưng cũng có lúc hẳn tỉnh táo. Thời gian năm ngày, Lý phán quan tin, không cần đến năm ngày nữa, trong căn phòng tĩnh mịch không có bất kỳ âm thanh, không có bất kỳ ánh sáng gì này, Giang Nguyên chắc chắn sẽ không thể nào chống đỡ được hai ba ngày nữa.

Ba ngày, thậm chí là hai ngày sau, lão sẽ được nhìn thấy cảnh tượng và kết quả mà lão mong chờ đã lâu, khiến lão vô cùng hưng phấn.

Cho nên, giờ lão đang rất mong chờ được nhìn thấy phản ứng của Giang Nguyên...

- Nào... Tao biết mày tỉnh rồi, cảm thấy thế nào hả? Có tốt không?

Nhìn người thanh niên trong màn đêm mờ lung của camera giám sát, lão muốn biết, tiếp theo đối phương có đột nhiên bị sụp đổ không?

Chương 472: Nguy hiểm và khống chế

Giang Nguyên lẳng lặng ngồi trong bóng đêm, yên lặng nhìn bức tường tối đen đối diện, thậm chí hai mắt hẳn không chớp, đồng tử không co rút, cho nên trong mắt hẳn vẫn là một mảng đen tối.

Nếu một người ngay cả bóng tối cũng không thể hưởng thụ thì chắc chắn là một chuyện rất đáng sợ.

Cho nên hiện tại Giang Nguyên rất may mắn. Khả năng nhìn trong bóng tối của mắt hẳn vẫn đang được khống chế. Chỉ cần hẳn không muốn, vậy thì sẽ không xuất hiện. Nếu không chỉ cần đột nhiên xuất hiện bóng tối, trong lòng mình sẽ nảy sinh sợ hãi. Để áp

chế nổi sợ sâu trong lòng thì áp lực sẽ dần dần nảy sinh, kết hợp với tầm nhìn mờ mờ này cùng với không gian nhỏ hẹp, chỉ sợ sẽ khiến cho nổi sợ và áp lực của bản thân càng nặng nề hơn, từ đó khiến tinh thần của mình sẽ bị sụp đổ.

Đương nhiên, đây chỉ là một khả năng cực thấp nhưng lại là một nguy hiểm cực lớn. Chỉ cần mình thật sự xảy ra tình trạng như vậy, cho dù sau chuyện này Thiên Y viện có đủ năng lực đảm bảo cho mình không xảy ra vấn đề gì, nhưng tinh thần sụp đổ rất dễ khiến cho những bí mật luôn ẩn giấu trong đáy lòng mình bất giác lộ ra.

Nguy hiểm như vậy, Giang Nguyên không muốn trải qua. Hắn chậm rãi ổn định cảm xúc của mình, bình tĩnh trở lại, đây chính là cách tốt nhất.

Trong bóng tối tĩnh mịch, thứ duy nhất khiến người ta có chút cảm giác chính là lỗ thông gió trên đỉnh đầu lúc này vẫn đang chậm rãi kéo những làn gió nhẹ đến.

- Haizz...

Giang Nguyên khe khẽ thở dài, trong một nháy mắt ngăn ngửi hắn đã biết rõ vì sao đèn áp trần lại tắt, cho nên hắn thở dài.

Nói thật, hắn chỉ đến nhìn tường mà suy ngẫm, theo như cách nói của thầy hắn, các Thiên y sư muốn mài giũa tính cách của hắn, và đây là cách tốt nhất khiến một người học được cách nhẫn nại và chịu đựng, còn cả kiên nhẫn. Nhưng sao hắn lại gặp phải thứ biến thái đáng sợ như thế này? Chẳng trách khi tiến vào, gặp vị y sĩ quen biết kia, anh ta vừa nghe mình phải nhìn tường mười ngày lại căng thẳng và sợ hãi đến thế.

Nhớ tới điều này, khóe miệng Giang Nguyên hơi khó khăn nhếch lên, nhẹ nhàng hít thở vài lần, sau đó từ từ ộc sợ hãi và áp lực trong lòng ra.

Chặn lại không bằng khơi thông. Nếu cảm giác sợ hãi và áp lực đã bắt đầu sinh sôi và lan tràn, vậy thì chỉ có thể dùng một vài cách để khơi thông. Miễn cưỡng áp chế chỉ khiến loại áp lực này càng lớn thêm. Càng thêm nguy hiểm là cho dù qua được lần này, vậy

thì lần tiếp theo, kẻ biến thái kia lại sử dụng những cách khác khiến cho mình không kịp đề phòng mà bộc phát, như vậy thì sẽ càng thêm nguy hiểm!

Hơn nữa mình càng áp chế, phản lực cũng sẽ càng mạnh, nếu đối phương dùng thêm vài thủ đoạn khác, rất dễ dàng dẫn dụ tinh thần mình sụp đổ.

Trong hoàn cảnh như thế nào, cho dù đối lại là ai, nếu đột nhiên phát hiện ngay cả ánh sáng chống đỡ để cảm thấy mình vẫn còn sống duy nhất biến mất, dù người có kiên cường thế nào thì cũng phải hơi thất thần, sau đó cảm giác sợ hãi và áp lực mà mình không chế bấy lâu sẽ nhân cơ hội ập đến.

Giang Nguyên cũng không ngoại lệ, có điều tinh thần lực của hắn mạnh mẽ hơn rất nhiều những người khác. Hơn nữa trong nghi thức tấn cấp nhận hàm lần trước, nhờ cơ duyên xảo hợp Giang Nguyên đã gõ được tiếng chuông lòng, khiến tâm linh của hắn trong một trạng thái đặc biệt sẽ tiến vào Ngôn tùy hành pháp, khiến tinh thần lực của hắn càng tăng lên.

Cho nên, khi Giang Nguyên cảm nhận được áp lực và sợ hãi trong sâu đáy lòng nhanh chóng cuộn lên, hắn liền nhẹ nhàng hít sâu hai lần, bình ổn lại cảm xúc của mình, sau đó đứng dậy, giống như thường ngày, đứng nguyên tại chỗ, chậm rãi co duỗi cơ thể, làm mấy động tác Ngũ Cầm Hí đơn giản.

Ngũ Cầm Hí có thể giúp cơ thể khỏe mạnh, đồng thời cũng có thể ổn định tâm thần.

Nhìn thấy Giang Nguyên còn có thể không nhanh không chậm, không vội không hoảng hoạt động tay chân rong bóng đêm và tĩnh lặng, gương mặt hưng phấn và chờ đợi của Lý phán quan dần biến thành nghi hoặc. Lão nhìn chăm chăm Giang Nguyên đang làm những động tác vận động tay chân giống như thường ngày. Sắc mặt lão cuối cùng đã hoàn toàn trầm xuống.

Lý phán quan là một cao thủ, điều này không thể nghi ngờ gì cả. Lão nhìn những động tác của Giang Nguyên qua màn hình giám sát, ban đầu thì chúng hơi cứng nhắc, những thời gian dần trôi qua, những động tác này cũng càng lúc càng lưu loát tự nhiên.

Rõ ràng, Lý phán quan có thể cảm nhận được những thứ này chứng tỏ điều gì, vì lão rất rõ, những động tác đầu tiên của Giang Nguyên cứng nhắc chứng tỏ Giang Nguyên đã bị ảnh hưởng của ánh sáng đột nhiên mất đi, áp chế sợ hãi và áp lực hấn miễn cưỡng trong lòng từ trước đến giờ đã bắt đầu bạo phát.

Điều này làm cho lão tương đối hưng phấn.

Nhưng sau khi Giang Nguyên đứng dậy làm mấy động tác co duỗi quái đản, khi những động tác này càng lúc càng trở nên tự nhiên lưu loát thì điều này cũng chứng tỏ Giang Nguyên đã bắt đầu dần thoát khỏi nỗi sợ hãi và áp lực trong lòng. Hắn đang từng bước từng bước đi ra khỏi ảnh hưởng của sự tĩnh mịch này.

- Hộc... hộc...

Hơi thở của Lý phán quan bắt đầu thô dần, khuôn mặt cũng bắt đầu vằn vện xanh đen.

Lão hiểu rất rõ sự đáng sợ của Phòng sám hối của mình. Từ lúc lão quản lý Phòng sám hối đến nay không có ai có thể chịu đựng được một tuần. Đương nhiên, ngoại trừ vài thành viên cấp cao, vì lão căn bản không dám sử dụng bất kỳ thủ đoạn gì với những thành viên cấp cao, thậm chí là không dám có chút gì bất kính.

Nhưng thẳng nhai trước mắt mình đã bắt đầu sử dụng đến thủ đoạn tắt đèn, vậy mà hắn vẫn có thể thản nhiên đối mặt, hơn nữa trông bộ dạng thì vẫn còn có thể tiếp tục kiên trì được. Điều này khiến tâm lý vốn bắt đầu vằn vện của Lý phán quan càng trở nên điên cuồng hơn.

- Giỏi... giỏi... giỏi...

Lý phán quan nhìn chằm chằm bóng người trên màn hình giám sát, nghiêng răng nghiêng lợi nói mấy tiếng giỏi giỏi, bàn tay đang cầm ly trà lúc này đã nổi gân xanh, rất nhanh, cái ly vỡ vụn thành mấy mảnh.

- Tắt đèn rồi... tắt đèn rồi... Lý phán quan tắt đèn rồi...

Tin tức truyền đi rất nhanh, tất cả những người quan tâm đến vụ cá cược, còn cả người của Giang Nguyên đều đang âm thầm truyền

tin tức này.

- Tắt đèn rồi? Tình hình thế nào? Tinh thần Giang Nguyên có xuất hiện vấn đề gì không? Có sụp đổ không?

Không ít người đều đang căng thẳng hồi, đặc biệt là những người đặt cược đều truy hỏi.

- Nghe nói Lý phán quan đã bóp vỡ ly...

Rõ ràng, đây là tin tức do những người làm việc ở Phòng thám hỏi truyền ra. Những người nghe thấy tin này có người vui có kẻ lo...

- Chuyện gì vậy?

La y sư hơi nhíu mày, nhìn Vương Mịch đang thất thần đối diện, trầm giọng nói.

- A... Xin lỗi thầy, con thất thần rồi.

Nhìn vẻ mặt không vui của thầy, Vương Mịch hơi hoảng, vội vàng lắc đầu.

- Ừm... cẩn thận một chút...

La y sư gật đầu, không nói gì thêm. Ông hiểu rất rõ tính tình của học trò mình, nếu mình đã nhắc nhở rồi, con bé sẽ lập tức quay về trạng thái bình thường. Ông lập tức nhìn vào kính hiển vi điện tử, đọc ra vài con số.

Vương Mịch nghe La y sư nói, liền cẩn thận nhập số liệu vào.

- Thầy... bên Phòng thám hỏi, thầy có nên đánh tiếng một chút không?

Vương Mịch cùng Tuyên Tử Nguyệt đi dạo phố về lại quay về phòng thí nghiệm giúp thầy làm thí nghiệm, cô nhớ đến mấy tin tức vừa nghe, sau khi chần chừ một lúc, cuối cùng cũng nhìn thầy thấp giọng nói.

Vương Mịch biết rõ, thầy rất coi trọng Giang Nguyên. Mình đưa ra đề nghị này hẳn sẽ không bị thầy răn dạy. Hơn nữa nếu thầy ra

mặt, chắc chắn Lý phán quan sẽ không dám không nể mặt. Nếu thầy không ra mặt thì e là lần này Giang Nguyên gặp phiền phức rồi.

Vương Mịch nhớ đến chàng trai luôn mang vẻ mặt bình tĩnh và tự tin kia, nếu như tinh thần của hắn thật sự mất khống chế thì sẽ đủ kích sự tôn nghiêm và tự tin của hắn đến nhường nào?

Vương Mịch cắn răng, nói với thầy những lời này.

Tôn Nghị đang ở bên cạnh làm việc khác nghe thấy những lời này thì tay hơi cứng lại, sau đó y quay đầu nhìn Vương Mịch, trong mắt đầy tức giận. Y đã đặt cược rất lớn, nếu như thầy mà thật sự ra mặt, vậy thì mình và Liêu Dương thua chắc rồi.

Lập tức trong lòng y không khỏi căng thẳng, hai lỗ tai đỏ ửng, nín thở, đợi câu trả lời của thầy.

La y sư ngẩng đầu nhìn học trò của mình, chăm chú nhìn vào đôi mắt của Vương Mịch, thấy trong lòng Vương Mịch hơi bối rối thì mới cau mày, vừa tiếp tục nhìn vào kính hiển vi điện tử vừa nói:

- Không cần... Chuyện này có lợi cho Giang Nguyên... Nếu như ngay cả việc này nó cũng không chịu đựng được, tương lai sao có thể thăng cấp lên Thiên y sư?

- Thiên y sư?

Vương Mịch nghe thấy những lời này thì sửng sốt nhìn thầy. Cô biết thầy rất coi trọng Giang Nguyên, nhưng đây là lần đầu tiên cô nghe thầy có thể nói chắc nịch rằng Giang Nguyên tương lai sẽ thăng cấp lên Thiên y sư.

Tôn Nghị ở bên nghe thấy vậy mặt cũng đổi sắc. Theo ý của thầy thì ông tin chắc tương lai Giang Nguyên sẽ thăng cấp lên Thiên y sư sao? Sao có thể như vậy chứ? Giờ Giang Nguyên mới chỉ là y sĩ tam phẩm, muốn thăng cấp lên Thiên y sư còn cần thêm hơn ba mươi năm nữa, sao giờ thầy dám khẳng định chắc chắn như vậy?

Có điều, dù trong lòng hai người nghi hoặc nhưng cũng không dám truy hỏi gì cả. Chỉ có Vương Mịch vẫn cắn răng, chưa chịu từ bỏ nói:

- Thầy... Con nghe nói bên Phòng sám hối đã tắt đèn của Giang Nguyên rồi...

- Tắt đèn rồi?

La y sư nghe thấy vậy cũng sửng sốt, bắt đầu trầm ngâm. Mấy chục năm trước ông cũng từng bước vào Phòng sám hối này, giờ ngẫm nghĩ lại, ông biết nếu ngay cả đèn của Phòng sám hối cũng tắt thì sẽ có cảnh tượng gì.

Sắc mặt La y sư lập tức hơi khó coi.

Tôn Nghị như tùy tiện liếc mắt nhìn thầy, thấy thầy cau mày, vẻ mặt âm trầm thì trong lòng liền căng thẳng. Y chỉ sợ lần này thầy sẽ nhúng tay vào. Nếu thầy mà nhúng tay vào thì thứ mà mình đã đánh cược sẽ bị thua chắc rồi.

Nghĩ vậy, Tôn Nghị càng thêm bức mình, cái cô nàng Vương Mịch này rốt cuộc muốn làm gì, sao cứ phá hỏng chuyện tốt của mình mãi vậy.

Tôn Nghị càng nghĩ càng tức, khuôn mặt y cứng đờ nhìn về phía Vương Mịch. Cô nàng này để tâm đến chuyện Giang Nguyên như vậy, không phải cô ấy đối với Giang Nguyên...

Tôn Nghị nhìn thấy vẻ mặt quan tâm và căng thẳng của Vương Mịch thì trong lòng hơi trầm xuống.

Chương 473: Thêm một chiêu nữa

Kể ra Tôn Nghị cũng khá có ý với Vương Mịch, nếu không lúc đầu y đã không nói với ông ngoại y cho y và Vương Mịch được tham gia cuộc thi tấn cấp trước.

Nhưng trước giờ Vương Mịch đối với y không nóng không lạnh, giờ lại quan tâm đến Giang Nguyên như vậy, như thế sao có thể khiến y an lòng, sao có thể khiến y không căng thẳng được? Khi y nhìn thấy Vương Mịch căng thẳng quan tâm như vậy thì trong lòng càng tức giận hơn nữa. Lẽ nào mình kém Giang Nguyên nhiều đến thế sao? Giang Nguyên đã có một đại tiểu thư Tuyên gia rồi, lẽ nào

Vương Mịch còn đối với Giang Nguyên...

Có điều, tuy lúc này trong lòng Tôn Nghị tức giận nhưng dĩ nhiên cũng không dám nói gì. Sau khi y hít sâu một hơi lấy lại bình tĩnh liền nhìn về phía La y sư. Mấu chốt của chuyện này giờ vẫn nằm ở chỗ La y sư, ông có thật sự nhúng tay vào không?

Một khi La y sư nhúng tay vào vậy thì bao nhiêu điểm tích lũy đều sẽ mất hết.

Nghĩ đến chuyện này, Tôn Nghị cảm thấy tim mình đau sắp chết... Nên biết số điểm này được tích lũy từ lúc y còn là Y sĩ kiến tập cho đến Y sĩ thực tập, cộng thêm một số kiếm được từ người khác... Có thể nói là toàn bộ tích lũy của y. Lần này nếu không phải vì Lý Mạnh lập kèo, y sẽ không theo Liêu Dương, đem ra cược hết như vậy.

- Việc này không cần quản, Giang Nguyên đang nhìn tường suy ngẫm ở Phòng sám hối vậy thì mọi chuyện cứ để Phòng sám hối xử lý đi, chúng ta không cần nhúng tay vào.

Giọng La y sư vang lên bên tai Tôn Nghị khiến Tôn Nghị vừa sửng sốt vừa thở phào nhẹ nhõm, trên mặt lóe lên tia vui mừng. Chỉ cần thầy không nhúng tay vào là tốt rồi. Y vốn cứ nghĩ lần này thua chắc rồi, ai ngờ thầy lại nói không nhúng tay vào.

- Thông thường bên Phòng sám hối không thể tùy tiện nhúng tay vào, hơn nữa những rèn luyện thể này sẽ có lợi cho Giang Nguyên...

La y sư hơi trầm ngâm, sau đó ngẩng đầu lên nhìn vào Vương Mịch trong lòng đang căng thẳng, muốn nói rồi lại thôi kia, ông lãnh đạm nói:

- Thầy rất tin vào Giang Nguyên... Nếu nó không chống đỡ được, vậy thì cùng lắm đến lúc đó nhờ Viện trưởng Từ ra tay can thiệp tinh thần của nó là được!

- Vâng... thầy!

Dĩ nhiên Vương Mịch hiểu ý của thầy, tuy cô vẫn còn lo lắng nhưng chỉ có thể nhẹ nhàng gật đầu. Nếu thầy đã nói không nhúng

tay vào, vậy thì chỉ có thể dựa vào bản thân Giang Nguyên mà thôi.

“Hy vọng anh có thể kiên trì vượt qua.” Vương Mịch thầm thở dài, nhưng cô không hề phát hiện Tôn Nghị đứng bên đang hừ lạnh nhìn cô.

Giang Nguyên thuần thục bước đi trong bóng đêm đến trước bức tường, lấy từ bên trong ra một miếng bánh quy, sau đó lại bưng ly nước lên, chuẩn xác đưa đến trước vòi nước, sau khi lấy đầy một ly nước mới bước về lại trước tấm nệm cỏ, chậm rãi ngồi xuống.

Lý phán quan nhìn thấy động tác cực kỳ chuẩn xác của Giang Nguyên thì sắc mặt càng thêm khó coi.

Hai ngày nay lão luôn nhìn, nhìn Giang Nguyên từ lúc bắt đầu lần mò trong bóng tối, đến giờ thì đã không cần phải nhìn cũng có thể cầm nắm mọi thứ rất chuẩn xác.

Không hề có chút sai lệch, không có chút biểu hiện khác thường. Lý phán quan hiểu rõ, hành động tắt đèn của mình không có chút tác dụng nào với Giang Nguyên.

Mặc dù lúc mới đầu, Giang Nguyên cũng bị ảnh hưởng một chút, nhưng biểu hiện hai ngày nay của hắn đã chứng tỏ hắn đã hoàn toàn quen với tình trạng hiện tại, sẽ không có phản ứng khác vì đèn bị tắt nữa.

- Thăng nhãi giỏi lắm... đúng là thăng nhãi rất giỏi...

Lý phán quan nhìn chằm chằm màn hình, nhìn cái bóng thỉnh thoảng lại đưa tay lên sát miệng, từ từ ăn bánh quy. Miệng lão lẩm bầm, có điều trong mắt không hề có chút bất phục mà chỉ lóe lên những tia lạnh lẽo cùng với vẻ mặt điên cuồng kỳ quái.

Giang Nguyên cắn một miếng bánh quy nhỏ, sau đó bưng ly nước lên, nhẹ nhàng hớp một ngụm, từ từ thấm cho miếng bánh trong miệng tan ra sền sệt rồi mới cẩn thận nuốt miếng bánh xuống.

Giang Nguyên chậm rãi ăn xong miếng bánh quy, uống hết nước trong ly rồi lại đứng dậy đi đến bên cạnh vòi nước, từ từ lấy một ly nước, sau khi ngửa cổ uống xong, lúc này mới thỏa mãn vỗ

bụng mình, đặt ly xuống, quay trở về trước tấm thảm cỏ.

Một tuần lễ này, điểm tích lũy năng lượng của hần đã được 54%. Hần đã cảm nhận rất rõ, tinh thần lực của hần rõ ràng đã tăng hơn một tuần trước không ít. Có thể nói là thành quả này có liên quan rất lớn đến rèn luyện trong Phòng sám hối mấy ngày nay.

Đặc biệt là hai ngày nay, hai ngày nay hần đã dần dần phát tiết và phóng thích hết những sợ hãi và áp lực trong lòng, đã khống chế được mọi thứ, nên hiệu quả tôi luyện cũng vô cùng rõ nét.

Thậm chí Giang Nguyên cũng có thể cảm nhận được, cho tới hôm nay, tốc độ vận hành của Ngũ Cầm vận khí pháp trong người mình dường như cũng nhanh hơn so với trước.

Mà tốc độ Ngũ Cầm vận khí pháp có liên quan rất lớn đến tinh thần lực. Tốc độ vận hành tăng nhanh, thông thường sẽ có tác dụng tăng cường rất lớn cho tinh thần lực.

Cho nên, Giang Nguyên ngồi trở lại trên nệm cỏ, trước khi lại bắt đầu tiếp tục nhắm mắt tu luyện Ngũ Cầm vận khí pháp hần không kìm được ngẩng đầu lên nhìn thoáng qua trần nhà, hần biết rõ, ở vị trí đó có một camera giám sát.

Là thành viên của Cô Lang trước kia, hần hiểu rõ những thủ đoạn này. Tuy camera được lắp rất khéo léo, nhưng sau khi Giang Nguyên đã nắm rõ và quen thuộc với Phòng sám hối này, hần lập tức phát hiện được sự tồn tại của camera.

Nhưng Giang Nguyên cũng chẳng động nào nó, Phòng sám hối thế này trong vài ngày sẽ chẳng có ai tới. Vậy thì buộc phải có một camera giám sát để xác định tình hình của người ở trong phòng.

Cho nên, Giang Nguyên vẫn làm như mình chưa phát hiện ra thứ này. Nhưng lúc này hần vẫn không kìm được nhìn về phía camera cười cười. Hần cũng rất rõ, lúc này có lẽ đang có người nhìn, và rất có thể người đó là Lý phán quan. Đèn của mình bị tắt chắc chắn đối phương cũng không thoát khỏi liên quan.

Với tâm lý rõ ràng hơi vụn vặt của Lý phán quan, Giang Nguyên cảm thấy mình không cười với lão một cái thì hơi có lỗi với mình.

Lý phán quan nhìn thấy trong bóng tối lơ mờ, bóng người kia đột nhiên quay lại nhìn về phía màn hình, thậm chí còn có thể mơ hồ nhìn thấy đối phương đang mỉm cười, khóe mắt lão lập tức giật giật vài cái, thậm chí ngay cả gân xanh trên cổ cũng nổi rõ lên.

- Thăng ranh... mày đắc ý lắm à...

- Tương đối đắc ý đấy nhĩ...

Lý phán quan nhìn cái bóng chỉ ngẩng đầu lên một cái giờ lại bắt đầu buông rèm mắt khoanh chân bất động như chưa có gì xảy ra trên màn hình giám sát, khóe miệng co giật, sau đó lão chậm rãi đưa tay sang cái nút màu đỏ bên cạnh công cụ khống chế.

Sau khi lão thoắt chân chừ một chút thì lại nhẹ nhàng ấn xuống.

Sau khi lão ấn xuống, một chiếc đèn nhỏ bên cạnh màn hình giám sát sáng lên, sau đó thì bắt đầu nhấp nháy nhanh.

Chương 474: Mã Tiểu Duệ đặt cược

Trong Phòng sám hối lại yên tĩnh như trước...

Giang Nguyên im lặng ngồi khoanh gối trên tấm đệm cỏ, Ngũ Cầm vận khí pháp trong cơ thể đang tiếp tục nhanh chóng vận hành, thôi thúc năng lượng trong cơ thể nhanh chóng vận chuyển.

Những hạt năng lượng trong không gian xung quanh sau mấy ngày Giang Nguyên tu luyện vẫn không hề suy giảm. Những hạt năng lượng này vẫn không ngừng tập trung xung quanh cơ thể Giang Nguyên theo vận hành Ngũ Cầm vận khí pháp của Giang Nguyên.

Sau đó chúng xuyên qua da, cơ, xương của Giang Nguyên chậm rãi dung nhập trong cơ thể Giang Nguyên, tiến hành cường hóa các tế bào cơ thể của Giang Nguyên rồi hòa vào dòng khí trong cơ thể Giang Nguyên, tiến hành cường hóa thể tích của dòng khí, gia tăng tốc độ vận hành của dòng khí.

Hô hấp của Giang Nguyên cùng với sự vận hành của Ngũ Cầm vận khí pháp như có như không, giống như rất lâu mới nghe thấy được

một tiếng hít thở cực nhỏ. Tiếng hít thở này dường như còn yếu ớt hơn cả âm thanh của lỗ thông gió nhiều.

Trong văn phòng của Lý phán quan, chiếc đèn đỏ nhỏ bên cạnh màn hình giám sát vẫn đang nhấp nháy cực nhanh, giống như có chuyện gì đó không hay đang chuẩn bị xảy ra.

Một cặp dưới cửa Phòng sám hối bước vào châm trà cho Lý phán quan, cung kính khom người với Lý phán quan thì phát hiện Lý phán quan đang hưng phấn nhìn chăm chăm màn hình không thèm để ý đến anh ta. Anh ta liền cẩn thận bước đến châm nước vào ly trà trên bàn Lý phán quan.

Trước khi rời đi, ánh mắt của anh ta như lơ đãng đảo qua màn hình, nhìn thấy đèn đỏ bên cạnh màn hình đang lấp lóe, đồng tử của anh ta khẽ co rút một chút, sau đó liền cung kính yên lặng lui ra ngoài không chút tiếng động.

Không biết khi nào, tiếng hít thở của Giang Nguyên bất giác trở nên thô hơn, mặc dù vẫn rất nhẹ nhàng, nhưng trong Phòng sám hối yên tĩnh dường như đã có thêm chút tiếng động.

Hình xăm màu đỏ nhạt trên vai trái của Giang Nguyên đột nhiên chậm rãi lóe lên.

“Cơ thể phát hiện có một lượng nhỏ vật chất dị thường xâm nhập... theo phân tích là loại vật chất hữu cơ gây ảo giác. Chúng đã gây ra ảnh hưởng tương ứng cho cơ thể... điều động năng lượng tăng cường trao đổi chất cho cơ thể, đẩy vật chất dị thường ra, đồng thời kích thích cơ thể sản sinh ra sức miễn dịch đặc biệt tạm thời với vật chất này...”

Dòng tin tức này vừa lóe lên trong đầu Giang Nguyên, trong yên lặng, dòng vận hành máu trong cơ thể Giang Nguyên cùng với hoạt động của các tế bào tương ứng tăng tốc trong nháy mắt.

Những vật chất hữu cơ loại gây ảo giác được hít vào trong phổi bắt đầu nhanh chóng được vận chuyển đến gan, bắt đầu thông qua dạng bài tiết để tiến hành bài tiết.

Có điều, vận hàng của vật chất cho dù được vận hành nhanh

chóng trong cơ thể thì vẫn cần có một thời gian ngắn. Hơn nữa loại vật chất gây ảo giác này dường như không ngừng tiến vào Phòng sám hối theo lối thông gió, khiến Giang Nguyên không thể nào tránh né được...

Hô hấp của Giang Nguyên càng lúc càng trở nên mạnh hơn.

Nhưng nó cũng không quá mức khoa trương, tuy hẳn vẫn lạnh nhạt như cũ nhưng hai hàng lông mày đã hơi nhíu lại.

Lý phán quan thấy đã nửa tiếng trôi qua dường như Giang Nguyên vẫn chưa có thay đổi gì rõ rệt, Lý phán quan hừ một tiếng, sau đó liền bùng ly trà lên, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, rồi lão chậm rãi tựa vào ghế chờ đợi.

Đèn đỏ bên cạnh màn hình giám sát lúc này vẫn nhấp nháy nhanh, giống như không hề có ý định dừng lại.

- Phòng sám hối... đèn đỏ sáng rồi...

Tin tức này nhanh chóng lan truyền trong các y sĩ.

- Giang Nguyên này lợi hại quá... có thể khiến đèn đỏ của Lý phán quan sáng lên... tắt đèn cũng không làm gì được hắn... nếu đổi lại là tôi, chắc chắn đã tiêu từ lâu rồi...

- Thật ra... Tôi đột nhiên cảm thấy nên đặt Giang Nguyên thẳng mới đúng...

- Cái này thì chưa chắc... Tính cách biến thái của Lý phán quan chắc chắn sẽ không dễ dàng bỏ qua cho Giang Nguyên đâu...

Trên đường đi, Mã Tiểu Duệ mơ hồ nghe thấy những lời bàn luận này, trong lòng kinh hãi, cô vô cùng bội phục và thích tài năng của Giang Nguyên này.

Người có thể lọt vào mắt cô không nhiều lắm, Giang Nguyên chính là một trong số đó.

Cô thật sự không ngờ, Lý phán quan sau khi dùng thủ đoạn tắt đèn với Giang Nguyên lại dùng đến thủ đoạn bật đèn đỏ cuối cùng như vậy.

Nên biết bản thân cô cũng chỉ mới đến ải tắt đèn, còn chuyện đèn đỏ sáng này, cô chưa từng trải qua.

Tuy cô chưa nếm thử đèn đỏ sáng, nhưng nó có ý nghĩa gì cô rất rõ. Gương mặt cô trầm xuống, giờ chỉ hy vọng Giang Nguyên có thể vượt qua được chuyện này.

- Còn hai ngày nữa... Giang Nguyên, thằng nhãi cậu đừng để tôi thất vọng.

Mã Tiểu Duệ cau mày thì thảo hai câu xong, lông mày cô đột nhiên thẳng lên, sau đó cô quay lại đi nhanh về một hướng khác.

- Mã Duệ Hoảng... sao cô lại tới đây?

Lúc này một thanh niên đang ngồi trên ghế vừa nghịch cặp cầu bạch ngọc trong tay vừa kinh ngạc nhìn về phía Mã Tiểu Duệ đang bước vào cửa, ngạc nhiên nói.

- Lý Mạnh, sao tôi không thể tới chứ!?

Mã Tiểu Duệ lạnh giọng hừ nói:

- Tôi đến đặt cược, không hoan nghênh à?

- Đặt cược?!

Lý Mạnh nghe Mã Tiểu Duệ nói vậy liền kinh ngạc liếc mắt nhìn Mã Tiểu Duệ, thấy Mã Tiểu Duệ không giống đang nói đùa, vẻ mặt gã hơi ngạc nhiên sau đó cao giọng phá lên cười, đứng dậy nói:

- Hoan nghênh hoan nghênh... đương nhiên hoan nghênh...

- Không ngờ, Giang Nguyên này còn kinh động đến của Mã Duệ Hoảng cô. Không biết Mã Duệ Hoảng cô định đặt hán thắng hay thua?

Đôi mắt Lý Mạnh khẽ híp lại, cười nhìn Mã Tiểu Duệ nói.

- Thắng... một ngàn điểm!

Mã Tiểu Duệ lãnh đạm nói.

- Một ngàn điểm?!

Lý Mạnh nghe thấy số điểm này tinh thần liền chấn động, mắt sáng ngời. Đặt lớn, tuyệt đối là đặt lớn...

Lý phán quan tên Lý Tự Cường, một cái tên rất có ý chí rất có chí tiến thủ, nhưng làm việc lại không hề có chí tiến thủ chút nào.

Nhân viên cấp dưới vào châm nước cho Lý phán quan kia đã vào năm sáu lần, phát hiện chiếc đèn đỏ nhỏ bên cạnh màn hình vẫn chậm rãi lấp lóe, gương mặt Lý chủ quản dường như càng lúc càng khó coi.

Đợi khi gã vào châm nước lần thứ sáu phát hiện chiếc đèn đỏ kia vẫn con lấp lóe, lúc này sắc mặt của nhân viên cấp dưới này đã biến đổi, sau khi châm nước liền vội vã ra ngoài.

Gã đã châm sáu lần nước, trên căn bản là cứ cách một tiếng lại vào một lần, giờ đã là bảy giờ rồi, những đèn đỏ kia vẫn nhấp nháy, điều này chứng tỏ là gã rất hiểu.

Gã đã ở Phòng sám hối mấy năm trời, rất hiếm khi thấy đèn đỏ này sáng lên.

Đèn đỏ này sáng lên chứng tỏ điều gì gã rất hiểu, điều này chứng tỏ một Phòng sám hối nào đó đã bị lấn được vật trong không khí, được vật Phòng sám hối sử dụng chỉ có một loại.

Đó là thuốc gây ảo giác, thẳng nhai bên trong vẫn còn có thể yên tĩnh như vậy sao?

Người này bước nhanh ra ngoài, sau khi đặt phích nước xuống liền lập tức bước nhanh ra ngoài.

Chương 475: Quỷ kế

- Tỷ lệ cược mới nhất thắng 1: 1.1... thua 1:0.9...

Lý Mạnh nghe đối phương nhỏ giọng nói xong sắc mặt hơi thay đổi, lộ ra chút hưng phấn và kỳ lạ, quay đầu lại nhìn hai người

ngồi trước máy tính bên cạnh trầm giọng nói.

Mã Tiểu Duệ đứng cạnh vừa mới đặt cược xong, lúc này nhú mào trầm giọng nói:

- Tôi nói này Lý Mạnh, tôi vừa đặt cược xong... Sao anh lại hạ tỷ lệ cược xuống vậy, ban nãy vẫn còn 1:1.2... Có phải anh thấy tôi đặt một ngàn điểm nên muốn chơi xấu không?

Lý Mạnh nghe thấy giọng Mã Tiểu Duệ bức bối như vậy liền cười hì hì, nhìn Mã Tiểu Duệ lắc đầu nói:

- Chậc chậc, xem kìa... Mã đại tiểu thư, trước mặt cô ai mà dám chơi xấu chứ, Lý Mạnh tôi cho dù thế nào cũng không dám chơi xấu cô. Có điều vận may của Mã đại tiểu thư của cô vẫn còn tốt đấy, nếu đến muộn một phút nữa tỷ lệ đặt cược của cô đã là 1: 1 rồi.

- Thế thì còn được...

Mã Tiểu Duệ cũng không chú ý đến 0.1 này, có điều cô không thích mình phải chịu thiệt mà thôi. Cô lập tức nhăn mũi, khẽ hừ một tiếng.

- Đúng rồi... Sao kèo của anh thích đổi là đổi vậy?

Mã Tiểu Duệ nhìn Lý Mạnh, đột nhiên hiểu kỳ nói.

- Kèo đương nhiên phải đổi rồi... Chỉ cần cô chưa đặt cược, vậy thì nhà cái có thể tùy theo thay đổi của tình hình để điều chỉnh kèo, còn chuyện cô có đặt hay không đó là chuyện của cô!

Lý Mạnh nhìn Mã Duệ Hoảng trên mặt lộ ý cười. Nếu nói trong viện này, ngoại trừ mấy vị Thiên y sư và Y sư nhất phẩm ra, gã thật sự không kiêng kỵ a, nhưng Mã Duệ Hoảng Mã đại tiểu thư trước mặt gã thật sự vẫn hơi kiêng kỵ. Cũng chẳng phải sau lưng Mã Duệ Hoảng này có bối cảnh gì, chỉ vì cô nàng này thật sự lợi hại. Nếu không có sự xuất hiện của Giang Nguyên, cô ấy đã chiếm cứ danh hiệu Y sĩ tam phẩm trẻ nhất trong hai mươi năm nay của Thiên Y viện. Hơn nữa thực lực của cô cũng tương đối không yếu. Cho dù là Lý Mạnh nếu đối đầu với Mã Duệ Hoảng vậy thì cũng chỉ có thể cúi đầu nhận thua.

Cách đây một hai năm, Lý Mạnh cũng có ý với Mã Duệ Hoảng vừa hoạt bát lại cực kỳ ưu tú. Có điều, khi Lý Mạnh tiếp cận đã bị Mã Duệ Hoảng hung hăng giáo huấn một trận không chút nể mặt. Lý Mạnh lại không phải đối thủ của Mã Duệ Hoảng, cho nên Lý Mạnh đã mất sạch mặt mũi. Lý Mạnh lại chẳng có cách gì khác với Mã Duệ Hoảng cho nên sau này chỉ đành lùi xa ba mét... Sau đó gã cũng không dám trêu chọc Mã Duệ Hoảng nữa. Gã hiểu rất rõ, nếu thật sự chọc giận Mã Duệ Hoảng, cô nàng sẽ chẳng thêm để ý là ai, ai chọc vào kẻ đó xui xẻo... Đương nhiên, trước mắt có một người ngoại lệ, có điều không biết người đó là ai thôi.

- Tình hình thay đổi cái gì? Giang Nguyên lại thế nào rồi?

Mã Duệ Hoảng nghe Lý Mạnh nói vậy thì cuối cùng cũng có phản ứng, hình như do bên Giang Nguyên có thay đổi nên Lý Mạnh mới thay đổi kèo. Cô lập tức căng thẳng hỏi.

Lý Mạnh nhìn bộ dạng vô cùng quan tâm của Mã Duệ Hoảng thì thoáng lộ vẻ kinh ngạc, nhưng vẫn nói:

- Đèn đỏ của Phòng sát hạch đã sáng bảy tiếng đồng hồ nhưng Giang Nguyên vẫn không hề có phản ứng gì...

- Đèn đỏ sáng bảy tiếng đồng hồ?

Lúc này đôi mắt lớn của Mã Duệ Hoảng cũng trợn to.

Bảy tiếng đồng hồ điều này cũng có nghĩa là được vật không ngừng cuộn cuộn trong lỗ thông gió bảy tiếng đồng hồ... Càng chứng tỏ Giang Nguyên đã kiên trì được bảy tiếng đồng hồ không có phản ứng gì dưới tác dụng của thuốc ảo giác. Điều này khiến Mã Duệ Hoảng lo lắng, đồng thời cô cũng cảm thấy chần động... Không những Mã Duệ Hoảng như vậy mà sau khi tin tức tỷ lệ cược giảm nhanh chóng truyền đi, tất cả mọi người biết rõ Giang Nguyên đã kiên trì trong đèn đỏ được bảy tiếng đồng hồ hơn nữa hình như vẫn còn có thể kiên trì tiếp nữa.

- Yêu nghiệt... thật sự là yêu nghiệt...

Mọi người vừa kinh ngạc đồng thời cũng chỉ có thể lắc đầu cảm thán. Tên này quả nhiên hơn người... chẳng trách thằng nhãi này có

thể vượt qua kỳ khảo hạch tấn thăng cấp y sĩ... Quả nhiên là yêu nghiệt... Có điều mọi người vừa kinh ngạc, nhưng cũng tò mò, rốt cuộc sao Giang Nguyên này có thể kiên trì lâu như vậy... Giang Nguyên có thể kiên trì bao lâu, mọi người không biết, nhưng Giang Nguyên đang ngồi trong Phòng sám hối tối đen kia vốn lông mày khẽ nhíu lại, không biết từ khi nào lông mày đã thả lỏng ra, một lần nữa khôi phục vẻ mặt lãnh đạm.

Có điều hình xăm màu đỏ nhạt trên vai trái Giang Nguyên lúc này vẫn lấp lóe không nhanh không chậm, lộ ra sự thần bí.

Sau nửa tiếng đồng hồ, một dòng tin tức hiện lên: “Cơ thể đã sản sinh ra kháng lực tạm thời tương ứng với chất ảo giác này... Hệ thống trao đổi chất của cơ thể bắt đầu chậm lại, khôi phục trạng thái bình thường...”

Khi dòng tin tức này lóe lên, vốn dòng chảy máu và nhịp tim hơi tăng nhanh của Giang Nguyên lúc này đã dần hồi phục trạng thái chậm rãi bình thường. Các tế bào của cơ thể cũng từ tăng nhanh bắt đầu giảm chậm lại... Có kháng lực tạm thời này, dĩ nhiên Giang Nguyên cũng dần quen với chất ảo giác trong không khí rồi.

Lý phán quan dĩ nhiên không hề biết những điều này, lão chỉ có thể thấy Giang Nguyên vẫn ngồi ở đó, dường như không hề có chút phản ứng gì.

- Thăng nhãi này vẫn có thể kiên trì như vậy...

Sắc mặt của Lý phán quan hơi xanh, lão thật sự không ngờ, chất ảo giác đã liên tục cung cấp bảy tiếng đồng hồ, vậy mà Giang Nguyên vẫn có thể trụ được.

Sau khi lão nhẹ nhàng thở hắt ra liền yên lặng nhìn Giang Nguyên trên màn hình một lúc lâu, cuối cùng lạnh giọng lầm bầm nói:

- Giỏi... thăng ranh, có bản lĩnh thì mày cứ kiên trì đi, tao xem mày còn có thể kiên trì bao lâu...

Lúc này, thời gian hiển thị trên màn hình máy tính đã gần đến sáu giờ tối. Lý phán quan thoáng nhìn vào màn hình giám sát, sau đó đứng dậy đi ra, bên cạnh màn hình giám sát lúc này đèn đỏ vẫn

tiếp tục lấp lóe... Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Giang Nguyên vẫn yên lặng ngồi trong Phòng sám hối, giống như chất gầy ảo giác hít vào phổi không hề tồn tại. Lý phán quan hiềm hoi lắm mới đến văn phòng sớm một tiếng đồng hồ, nhìn vào màn hình giám sát thấy vẫn giống như bình thường, Giang Nguyên vẫn đứng trong căn Phòng sám hối nhỏ hẹp, chậm rãi hoạt động tay chân, động tác vô cùng lưu loát nhẹ nhàng... Trong mắt Lý phán quan vốn mang chút mong chờ trong nháy mắt đã trở nên lạnh băng... Lão là người quản lý Phòng sám hối, hôm qua lão đã loáng thoáng nghe thấy, giờ bên ngoài đã bắt đầu đem chuyện Giang Nguyên ở Phòng sám hối ra đánh cược. Mà người quản lý Phòng sám hối như lão bị người ta lên gọi là Lý phán quan dĩ nhiên cũng là mục tiêu chú ý của tất cả mọi người.

Dường như tất cả mọi người đều chú ý nơi này, đều âm thầm đoán xem, lần này lão có thất bại hoàn toàn không, bại dưới tay một thằng nhãi phải vào Phòng sám hối... Lý phán quan ngồi trước bàn làm việc, lẳng lặng nhìn chằm chằm màn hình, sắc mặt âm trầm không biết đang nghĩ gì.

Liêu Dương và Tôn Nghị lúc này cũng đang ở chung:

- Yên tâm đi, chúng ta không thua được đâu...

Liêu Dương nhìn Tôn Nghị đang lo lắng, tự tin cười nói:

- Bên Lý phán quan đã cho người đi nghe ngóng thử rồi... Với tính cách của Lý phán quan, chắc chắn lão sẽ không chịu thua đâu. Lão ưa thể diện nhất, chắc chắn sẽ không để Giang Nguyên bình yên bước ra đâu...

Chương 476: Sức đề kháng vĩnh viễn

- Cái gì? Giang Nguyên vẫn không có phản ứng gì? Đèn đỏ vẫn sáng?

Lại một ngày nữa trôi qua, Liêu Dương và Tôn Nghị lại ngồi chung với nhau, nghe người bên dưới truyền tin đến, hai mặt nhìn nhau.

Liêu Dương hơi khó tin nhìn đàn em của mình, kinh ngạc nói:

- Đèn sáng cả một ngày, vậy mà Giang Nguyên vẫn không sao?

- Không... nghe tin bên Phòng sám hối truyền về, Giang Nguyên vẫn ngồi yên ở đó...

Tên đàn em Y sĩ thực tập kia cười nói:

- Anh Dương, nghe nói Lý phán quan cả đêm hôm qua cũng không về nghỉ ngơi, cũng ngồi ở văn phòng...

Liêu Dương và Tôn Nghị nghe thấy lời này hai chân mày liền nhíu lại. bản thân Lý phán quan đã ngồi cả một đêm, vậy mà Giang Nguyên lại không việc gì.

Sau khi hai người liếc mắt nhìn nhau một cái, Liêu Dương gật đầu với Y sĩ thực tập kia, nói:

- Được rồi... Cậu chú ý chặt bên đó, có chuyện gì nhanh chóng báo lại cho tôi!

- Vâng, anh Dương...

Tôn Nghị nhìn thấy gã đàn em bước ra khỏi cửa liền căng thẳng nhìn Liêu Dương, nói:

- Giờ phải làm sao đây? Lý phán quan kia cũng hết cách với Giang Nguyên rồi...

Lúc này Liêu Dương cũng trầm mặc, sắc mặt âm trầm một lúc rồi ngẩng đầu nhìn Tôn Nghị phía đối diện, nói:

- Chúng ta đưa ít thuốc cho Lý phán quan đi.

- Cái gì?

Tôn Nghị nhìn chằm chằm Liêu Dương, kinh ngạc nói:

- Cậu điên à... như vậy là...

Nói tới đây, Tôn Nghị dừng lại, trên mặt lộ vẻ do dự. Liêu Dương nhìn Tôn Nghị nói:

- Đèn đỏ đã sáng nửa ngày... Còn một ngày nữa là đủ mười ngày...

Chúng tôi là Lý phán quan cũng đã hết cách...

- Trong một ngày này, nếu Lý phán quan vẫn ở trong văn phòng, vậy thì chắc chắn Lý phán quan sẽ chỉnh lượng thuốc đến mức cao nhất... Nếu không chắc chắn lão ta sẽ không dễ dàng tha thứ cho Giang Nguyên...

Liêu Dương vừa nói đến đây, trên mặt càng lộ vẻ kiên định, nhìn Tôn Nghị, lạnh giọng nói:

- Giờ chỉ còn một ngày, nếu Giang Nguyên thật sự có thể vượt qua được, vậy thì bao nhiêu điểm chúng ta cực khổ tích lũy mấy năm nay sẽ đổ sông đổ biển hết....

- Nhưng... bên Lý phán quan, cho dù chúng ta đưa thuốc, lão dám dùng sao?

Lúc này Tôn Nghị cũng hơi chần chờ. Mặc dù Lý phán quan là người thuộc hệ thống ngoại viện của Thiên Y viện, nhưng Lý phán quan nắm giữ Phòng sám hối, nên tính trong cả Thiên Y viện cũng có địa vị không thấp, làm sao có thể chấp nhận thuốc của họ, lão sẽ dám làm những việc như thế này sao?

Nên biết, những loại thuốc gây ảo giác của Phòng sám hối đều được Hội đồng viện ngầm chấp nhận, có thể dùng để tôi luyện cho vài thành viên, cho dù Lý phán quan có làm thế nào cũng không được coi là phạm quy.

Nhưng các loại thuốc khác, nếu lão dám sử dụng lung tung, vậy thì phải chịu trách nhiệm...

- Chỉ còn cách thử xem... Cậu đâu phải không biết Phòng sám hối có những thứ gì. Cùng lắm Lý phán quan chỉ điều chỉnh thuốc ảo giác đến mức cao nhất thôi.

Cũng chẳng còn cách nào khác nữa... Nếu chúng ta không muốn thua, thì chỉ có thể thử cách này...

Liêu Dương nhìn chằm chằm Tôn Nghị. Chuyện thế này, một mình y không dám quyết định, dù thế nào cũng phải kéo thêm một người nữa cùng xuống nước. Nếu không chuyện như vậy, nếu lỡ thật sự xảy ra vấn đề, một người thì chắc chắn sẽ không chống đỡ

nổi.

Ánh mắt Tôn Nghị chợt lóe lên, rõ ràng, trong lòng gã đang do dự...

- Cậu nghĩ đi... bao nhiêu điểm như vậy... thua sạch chẳng nói làm gì, nhưng lần này chúng ta đầu tư nhiều như vậy là vì thứ kia, cậu thử nghĩ xem...

Liêu Dương giống như ma quỷ, hai mắt nhìn chăm chăm Tôn Nghị, chậm rãi lên tiếng.

Lông mày Giang Nguyên hơi giật giật, trong đầu dường như lóe lên hình ảnh Tổ sư gia, cả phòng khám dường như cũng hơi vặn vẹo, giống như tivi bị nhiễu sóng vậy.

Vẻ mặt Lý phán quan cũng hơi vặn vẹo, tay nhẹ nhàng vặn cái nút bên cạnh. Có điều lần này khi lão vặn thì phát hiện cái nút này đã không thể vặn được nữa.

Lão nghi hoặc quay đầu lại nhìn phát hiện cái nút này không biết đã vặn hết max từ khi nào.

Ánh mắt Lý phán quan nhìn cái nút đã vặn đến mức cao nhất ít nhất nửa tiếng, trong mắt lóe lên tia quái dị, sau đó lão nhìn chăm chăm cái bóng trên màn hình kia. Lúc này trong mắt cuối cùng hơi thất thần...

Tay của lão cứng nhắc trên cái nút đó, lão chưa bao giờ nghĩ mình sẽ gặp tình huống này. Lão đã chinh phục đến cực hạn, vậy mà đối phương vẫn chống đỡ được.

Hơi thở của Giang Nguyên hơi thô, hai vai thậm chí cũng hơi run lên, nhưng camera giám sát không thể nhìn thấy được những chuyện này.

Dần dần, hàng lông mày của Giang Nguyên khẽ giật giật, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể tỉnh lại khỏi ảo cảnh kia. Hình xăm màu đỏ nhạt trên vai trái lúc này đang lấp lóe rất nhanh, giống như cũng ý thức được nguy hiểm gì đó.

Kháng lực tạm thời của Giang Nguyên đối với loại thuốc ảo giác này cũng không tệ, nhưng lượng thuốc hít vào càng nhiều thì

kháng lực đường như cũng mất đi hiệu lực.

Giang Nguyên đã liên tục hít thuốc ảo giác hơn ba mươi tiếng đồng hồ, cho dù kháng lực của hắn tương đối mạnh mẽ nhưng trước một lượng thuốc ảo giác lớn như vậy, Giang Nguyên cũng dần không chống đỡ được.

Nhưng cũng may, lúc này lượng thuốc Lý phán quan có để dùng đã đạt cực hạn. Giờ điều duy nhất Lý phán quan có thể làm đó là chờ đợi. Mặc dù lão không phải thành viên chính thức của Thiên Y viện, không phải hệ thống chữa trị, mà thuộc Hệ thống ngoại viện của Thiên Y viện, nhưng lão hiểu rất rõ loại thuốc ảo giác mà mình đã dùng bao nhiêu năm nay.

Mặc dù lão không hy vọng quá nhiều, nhưng lúc này lão đã không còn cách nào khác. Những thủ đoạn lão có thể dùng lão đều đã dùng, hiện tại chỉ có nhìn. Nếu Giang Nguyên còn có thể chống đỡ thêm một ngày với lượng thuốc này, vậy thì Giang Nguyên đã thuận lợi vượt qua ải.

Lý phán quan lão... lần này thật sự thua rồi..

Đúng vậy, hiện nay đối với Lý phán quan mà nói thật sự thua rồi, bởi vì thời gian cứ trôi qua từng giây từng phút trôi qua, không biết từ bao giờ hơi thở của Giang Nguyên đã bắt đầu chậm rãi, hơn nữa ảo cảnh vốn sắp sụp đổ của hắn lúc này đã ổn định lại, hình ảnh Tổ sư gia dần rõ nét, khôi phục lại bình thường.

- Thời gian hít thuốc gây ảo giác đạt tiêu chuẩn, lượng thuốc ảo giác đạt tiêu chuẩn... Cơ thể đã sản sinh ra sức đề kháng vĩnh viễn với loại thuốc gây ảo giác này...

Lúc này trong đầu Giang Nguyên cũng lặng lẽ lóe lên dòng tin tức này.

- Không còn cách nào khác...

Lý phán quan dựa vào ghế, lẳng lặng nhìn màn hình, nhìn Giang Nguyên vẫn chưa có phản ứng gì, mặt không khỏi xám như tro. Lão không sợ thua, lần này cho dù thua cũng chẳng ảnh hưởng gì đến lão.

Lão chỉ bức mình là lần này lão lại bất lực. Cái cảm giác mọi thứ đang hoàn toàn nắm chắc trong tay mình thế mà lại bị thất bại bởi tên thanh niên trước mặt.

Chương 477: Thuốc cường bạo

Giang Nguyên yên lặng ngồi trên nệm cỏ, không biết qua bao lâu mới từ từ mở mắt ra.

- Chỉ một ngày nữa.

Giang Nguyên chậm rãi đứng dậy, nhẹ nhàng thở hắt ra, trong lòng âm thầm cảm thán, mặc dù trong Phòng sám hối không phân biệt được ngày đêm, nhưng đồng hồ sinh học của hắn rất chuẩn, luôn có thể khiến hắn đoán chính xác thời gian.

Giang Nguyên kiên trì ở đây suốt chín ngày, hơn nữa còn bị tắt đèn, còn trải qua khảo nghiệm thuốc ảo giác, tuy tâm cảnh hắn rất mạnh nhưng vẫn cảm nhận được áp lực tương đối lớn khiến tinh thần hắn sắp sụp đổ.

Hắn chậm rãi hoạt động tay chân một chút sau đó làm mấy động tác Ngũ Cầm Hí đơn giản khiến huyết mạch toàn thân chậm rãi vận chuyển vài lần rồi mới hài lòng nuốt lưng hai cái.

Hắn bước về phía trước hai bước, chuẩn xác đưa tay ra lấy trong hộp tử bên tường một miếng bánh quy, sau khi mở gói ra thì chậm rãi nhai, đồng thời đưa tay cầm ly nước ghé đến trước vòi nước hứng một ly nước, vừa ăn bánh quy vừa dùng nước nuốt trôi thứ bánh quy khó ăn này.

Hắn vừa nuốt vừa cảm thấy hơi buồn nôn.

Liên tiếp chín ngày trời, ngày nào cũng ăn cái thứ khô nhằn này, người bình thường mà ăn thế này thì đã phát điên rồi. Mặc dù trước kia Giang Nguyên cũng có kinh nghiệm dùng thứ này cho đỡ đói, ăn liên tục hai ba ngày cũng là chuyện bình thường, nhưng ăn liên tiếp chín ngày như thế này, hơn nữa không hề có thứ gì khác để điều hòa thì trước giờ chưa từng có.

Có điều, người là sắt cơm là thép, tuy thứ này khó ăn một chút, nhưng dù sao cũng là thứ cho Thiên Y viện tự đặc chế, mặc dù mùi vị không ra làm sao, nhưng chí ít cũng có thể đỡ đói, hơn nữa cũng cung cấp đủ dinh dưỡng. Để duy trì đủ thể lực, Giang Nguyên vẫn cắn răng ăn, dù sao thì cũng chỉ còn một ngày, kiên trì thêm một ngày nữa đối với Giang Nguyên cũng không khó khăn lắm.

Lý phán quan nhìn trong màn hình giám sát thấy trong không gian tràn ngập thuốc ảo giác nồng độ cao, những bóng người kia dường như không hề có chút phản ứng, các phán đoán đều rất chính xác tự nhiên. Lý phán quan hí mắt, cuối cùng không kìm được nhìn nhìn cái lọ thủy tinh nhỏ cao chừng mười phân bên tay.

Trong lọ đựng một chút bột phấn mịn màu trắng, không nhiều lắm, chỉ chừng 5, 60 gram, nhưng Lý phán quan biết rất rõ chất bột trắng này có tác dụng như thế nào.

Lý phán quan nhìn cái lọ thủy tinh này đôi mắt chợt nhớ đến lời người đưa cái lọ đến nói.

Đồng hồ quả lắc treo trên tường đang lắc lư, sau khi lắc một lúc, Lý phán quan vẫn chưa hồi phục tinh thần. Đến khi lão ngẩng đầu lên, nhìn đồng hồ trên màn hình giám sát của máy tính mới phát hiện thời gian đã trôi qua rất lâu.

Lý phán quan nhìn thấy cái bóng người kia đã lại trở về tấm nệm cỏ thì mới nghĩ rằng.

Lão ấn một cái nút, đèn đỏ không ngừng lấp lóe kia lúc này tự động vụt tắt sau khi lão ấn nút.

Sau đó Lý phán quan cầm cái lọ nhỏ đứng dậy, không quay đầu lại mà bước ra ngoài.

Người kia nói, chỉ cần Giang Nguyên không bình yên ra khỏi đây thì trong vòng ba tháng sẽ có một viên Vân Cực Đan được đưa đến trước mặt lão.

Điều này nếu người khác nói lão sẽ không tin, nhưng người này nói, còn có cả một người khác đứng bên cạnh, lão tin vào năng lực và gia thế của hai người này có lẽ sẽ không lừa mình.

Cho nên, lão cân nhắc rất lâu, nghĩ lại gần chục năm nay mình luôn trì trệ trước cảnh giới này, ngay cả một thăng nhĩ mà cũng có thể khiến mình bức bối mấy ngày, cái cảm giác vô số lần khiến mình thất vọng kia, còn cả những lời bàn luận của tụi nhĩ bên ngoài, cả những ánh mắt kỳ dị kia, cuối cùng Lý phán quan đã đưa ra quyết định.

Dù sao mấy năm nay cũng chưa từng có ai bình yên rời khỏi Phòng sám hối của lão. Thăng nhĩ này có điên cuồng một chút bước ra ngoài cũng không có gì quá kỳ lạ, là chuyện rất bình thường.

Hơn nữa loại thuốc này, lão tin lời đối phương, với năng lực của Thiên Y viện, nếu làm ra loại thuốc có quá nhiều tác dụng phụ gì đó, thì chắc chắn không phải Thiên Y viện làm ra rồi. Điều này lão tin chắc đối phương không lừa mình.

Đến lúc đó, cùng lắm người khác chỉ cho rằng Giang Nguyên không chịu đựng được hiệu lực của thuốc ảo giác, cuối cùng đã sụp đổ, khiến hắn hoàn toàn điên loạn. Chuyện này thật sự rất bình thường.

Chỉ cần hắn được can thiệp tâm lý, điều chỉnh một hai ngày hồi phục lại bình thường thì sẽ chẳng ai suy nghĩ quá nhiều.

Lần này đáng để mạo hiểm. Hơn nữa mình chỉ hơi động tay động chân một chút mà được một viên Vân Cực Đan lại trị được thăng ranh đáng chết này, ngẫm lại cũng rất có lời.

Không lâu sau, Lý phán quan lại trở về văn phòng, ngồi lại trước máy tính, nhìn cái bóng vẫn ngồi yên bất động kia, trong mắt lóe lên tia lạnh lẽo, thấp giọng nói: “Thăng ranh mày ngoan ngoãn cúi đầu đi, ai bảo để tao phải xuất chiêu này, mày đừng có trách tao!”

Sau khi dứt lời, lão ngẩng đầu nhìn con số đang nhảy trên góc màn hình, chỉ còn vài tiếng đồng hồ nữa.

Lý phán quan hít một hơi thật sâu, không chần chờ gì nữa. Lão nhẹ nhàng ấn cái nút kia. Lúc này đèn đỏ trong nháy mắt lại nhấp nháy thật nhanh.

Đèn đỏ vừa bắt đầu nhấp nháy, lỗ thông gió trên đầu Giang

Nguyên lại một lần nữa chậm rãi rắc một loại bột phấn rất mịn trong gió.

Giang Nguyên đang ngồi trên tấm đệm cỏ lúc này hơi thở tương đối nhẹ nhàng và ổn định. Một hơi thở cũng rất dài, thường một phút mới hít thở ba đến bốn lần. Nhưng trong lúc hắn hít thở, bột phấn mịn kia đang đi theo hô hấp của hắn, chậm rãi bị hít vào trong phổi.

Chưa được bao lâu, hình xăm màu đỏ lại một lần nữa chậm rãi lóa ra, trong đầu Giang Nguyên lóe lên một tin tức: “Trong cơ thể phát hiện một lượng nhỏ vật chất dị thường xâm nhập. Theo phân tích là vật chất hữu cơ loại tấn công thần kinh, đã tập hợp năng lượng thúc đẩy tăng cường quá trình trao đổi chất của cơ thể cho phù hợp để thúc đẩy đào thải vật chất dị thường, đồng thời kích thích cơ thể sản sinh sức đề kháng tạm thời với vật chất này.”

Dòng tin tức này vừa lóe lên, cơ thể Giang Nguyên bắt đầu tăng tốc vận hành huyết mạch trong cơ thể, các hoạt động của những tế bào khác trong cơ thể cũng dần nhanh hơn.

Có điều, phải một lúc lâu sau chân mày Giang Nguyên mới thoáng thả lỏng, thậm chí ngay cả hô hấp cũng hơi nhanh lên một chút.

Trong mắt Lý phán quan lúc này cũng mang theo ý cười, lẳng lặng nhìn màn hình giám sát, lão rất rõ loại thuốc điên cuồng này không loại thuốc ảo giác nào có thể so sánh được.

Chương 478: Cuối cùng không chống đỡ nổi

- Bắt đầu rồi!

Trong mắt Liêu Dương lóe lên tia đắc ý, nhìn Tôn Nghị phía đối diện nói:

- Sao? Tôi nói Lý phán quan sẽ ra tay mà!

- Một viên Vân Cực Đan, nếu đổi lại là tôi, e là cũng sẽ động lòng!

Tôn Nghị nghe thấy Lý phán quan ra tay thì trên mặt cũng lộ vẻ vui mừng, nhưng vẫn thoáng chút lo lắng, cười nói:

- Có điều viên Vân Cực Đan cũng không phải chuyện đơn giản!

- Một viên Vân Cực Đan có gì mà đơn giản với không đơn giản? Chẳng lẽ chúng ta mà không kiếm ra được sao? Nên biết lấy một viên Vân Cực Đan đổi lại thăng vụ cá cược lần này vẫn rất đáng. Cậu thử nghĩ xem, nếu thắng, thứ chúng ta muốn sẽ về tay, đừng nói một viên Vân Cực Đan, cho dù ba viên cũng chẳng đáng là gì!

Liêu Dương lạnh lùng cười nói:

- Có thứ này đến lúc đó cậu có thể nghĩ xem có ích chừng nào!

- Ừm, đương nhiên. Nếu không vì cái này, tôi cũng không mạo hiểm như vậy. Nên biết lần này nếu thật sự xảy ra vấn đề hai chúng ta không ai thoát được đâu.

Tôn Nghị hừ giọng nói.

- Yên tâm, chỉ dùng chút thuốc điên cuồng thôi mà, cũng có ảnh hưởng gì lớn đâu. Lý phán quan đó đâu có ngu. Nếu lão mà để chuyện này xảy ra vấn đề mới là lạ ấy.

Liêu Dương tràn đầy tự tin nói.

Liêu Dương vừa nói vừa nghĩ đến tình hình thăng nhải kia sau khi tinh thần suy sụp, trong đầu Liêu Dương bất giác cảm thấy thoải mái. Lần trước gã đánh cuộc thua Giang Nguyên, nhớ lại vẻ mặt bình tĩnh tự tin của thăng nhải đó, trong lòng hẳn vẫn ức. Lúc đó gã bị ông nội cảnh cáo không được tùy tiện trêu chọc đối phương, sau đó còn phải tự tay nhận thua đưa Hồng Vân Quả cho đối phương trước mặt nhiều người, như thế chẳng khác tát vào mặt gã.

Gã ở Thiên Y viện bao nhiêu năm nay luôn được người ta tôn bực, trước nay chưa từng phải chịu thiệt như vậy. lần này không những là vì thứ ka, thực sự một phần nguyên nhân là gã muốn trút giận. Gã âm thầm quyết định, sau mười ngày này chắc chắn phải dẫn một đám người đến Phòng sám hối xem bộ dạng của Giang Nguyên khi bước ra. Hơn nữa sau khi xong chuyện này, gã phải lấy đoạn

ghi hình giám sát bên Lý phán quan về xem tình hình Giang Nguyên phát điên trong Phòng sám hối.

Chỉ nghĩ đến chuyện này thôi Liêu Dương đã cảm thấy sung sướng rồi.

Quả thật, Giang Nguyên khó chịu trong lòng Liêu Dương sẽ thấy sung sướng. Thực ra giờ Liêu Dương đã có thể bắt đầu sướng rồi, vì Giang Nguyên giờ đang tương đối khó chịu. Trong lòng dường như có một sức mạnh hung hăng và khổng lồ đang không ngừng cuộn lên, muốn bùng phát khỏi lồng ngực hẳn.

Có điều cũng may, giờ hẳn vẫn đang bị nhốt trong huyền cảnh học tập của Tổ sư gia, vẫn chưa thoát ra khỏi đó, chỉ có điều trong lòng bắt đầu có chút bất an kích động.

Trước tình huống này, Giang Nguyên tương đối có kinh nghiệm. Mấy năm nay ở bên ngoài hẳn đã từng trải qua những thứ này khiến cơ thể hẳn cũng tự nhiên xảy sinh phản xạ có điều kiện với thứ này. Hô hấp của hẳn bắt đầu dần trở nên sâu và dài hơn.

Không còn ngăn như lúc đầu nữa.

Sau khi hô hấp của Giang Nguyên tự nhiên chuyển sang trạng thái hít sâu thở chậm, cảm xúc vốn hơi bất an kích động của hẳn dần bình tĩnh lại, cộng thêm quá trình trao đổi chất toàn thân tăng tốc, những thuốc điên cuồng hít vào cũng nhanh chóng được thải ra khỏi cơ thể. Chu kỳ nửa phân rã của thuốc cũng được rút ngắn cực nhanh, điều này khiến Giang Nguyên dần dần trở nên bình tĩnh hơn một chút.

Có điều trong đáy lòng hẳn vẫn có một cỗ sức mạnh đang ngoe, vẫn tồn tại có điều dường như đang bị Giang Nguyên miễn cưỡng áp chế.

- Đã nửa tiếng rồi.

Lý phán quan nhìn con số hiện trên góc dưới bên phải màn hình, lông mày lại hơi nhíu lại, trong mắt lóe lên tia khó tin. Loại thuốc ảo giác kia không có chút tác dụng gì với Giang Nguyên, điều này còn có thể là vì Giang Nguyên có lẽ đã từng trải qua sự tôi luyện

của quá nhiều việc, ý chí quá mức kiên định, cho nên có thể trụ được.

Nhưng loại thuốc điên cuồng này không phải chỉ dựa vào ý chí là có thể khống chế. Lão cũng có nghe nói chuyện Giang Nguyên ở Tề gia. Một người ở một nơi như Tề gia mà có thể đỏ mắt giết người, sao có thể khống chế hoàn toàn loại thuốc điên cuồng này? Loại thuốc này hình như có tác dụng nhằm vào những kẻ như hắn mà?

Thời gian đã không còn quá nhiều, Lý phán quan đã không còn nhẫn nại như ban đầu. Lúc này lão đã bắt đầu vặn cái nút khống chế lượng thuốc cao hơn một mức.

Lão vừa điều chỉnh nút vặn, lượng thuốc trong lỗ thông gió chậm rãi tăng lên gấp đôi, im lặng tràn ngập khắp không gian nhỏ hẹp.

Lý phán quan điều chỉnh lượng thuốc xong, nụ cười gần như bệnh hoạn trên mặt lúc này đã càng đậm hơn, sau đó lão dựa vào lưng ghế, mỉm cười nhìn màn hình máy tính, bắt đầu hưởng thụ cảm giác chờ đợi.

- Ồ?

Lông mày lão chậm rãi nhíu chặt, nhìn đồng hồ. Đã lại nửa tiếng đồng hồ trôi qua, nhưng cái bóng trên màn hình vẫn ngồi yên bất động, dường như vẫn không hề chịu ảnh hưởng gì. Nụ cười trên mặt Lý phán quan lúc này vẫn chưa hề thuyên giảm, thậm chí là càng đậm hơn.

- Lợi hại, lợi hại.

Lý phán quan nhìn bóng người trên màn hình khế siết chặt tay, trên mặt nở nụ cười mỉm trông rất quỷ dị.

Lão đưa tay ra, lại vặn nút.

Lại nửa tiếng nữa.

Sau đó Lý phán quan lại vặn thêm lần nữa.

Nút khống chế lượng thuốc này tổng cộng có năm nấc, mỗi một nấc lượng thuốc tăng thêm một lần, khi Lý phán quan vặn đến lần

thứ ba, cuối cùng đã thấy bóng người trên màn hình giám sát có phản ứng.

Hơi thở của Giang Nguyên hơi thô, sau khi kiên trì được nửa tiếng, trong không khí đã nồng nặc mùi thuốc, cho dù có gia tăng nhanh tốc độ trao đổi chất, cộng thêm cơ thể cũng đã toàn lực thích ứng với sự tồn tại của thuốc, nhưng cơ thể không đủ thời gian thích ứng nên tim đã bắt đầu đập nhanh, cộng thêm sức mạnh càng lúc càng cuộn trào trong lòng, cuối cùng đã ép Giang Nguyên rời khỏi ảo cảnh.

“Hộc hộc” Giang Nguyên hít từng hơi thật mạnh, muốn một lần nữa đè ép sức mạnh tàn phá trong lòng kia, nhưng dường như điều tiết hơi thở lần này cũng không tác dụng lắm. Cổ sức mạnh tàn phá kia vẫn không ngừng cuộn lên, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể tràn ra vậy. Không gian nhỏ hẹp đen tối trước mặt khiến Giang Nguyên cảm thấy có một suy nghĩ muốn phá nát tất cả mọi thứ trước mặt.

“Hộc hộc hộc”, nhịp thở càng lúc càng gấp gáp, Giang Nguyên chậm rãi bò dậy khỏi tấm nệm cỏ, sau đó hần nghiến chặt răng, bắt đầu chậm rãi làm vài động tác Ngũ Cầm Hí. Ngũ Cầm Hí có tác dụng thanh tâm định thần, Giang Nguyên phải mượn nó để phát tiết cổ sức mạnh không ngừng tàn phá trong lòng mình ra.

- Hahaha...

Lý phán quan nhìn thấy lúc này bóng người trong màn hình động tác vô cùng gấp gáp, thậm chí là hơi hỗn loạn thì cuối cùng cũng cười phá lên, tương đối đặc ý, hơn nữa giọng cười càng lúc càng lớn, giống như muốn giải phóng hết những uất ức mười ngày nay.

Một nhân viên của Phòng thám hỏi đứng ngoài nghe thấy trong phòng làm việc của chủ quản truyền ra tiếng cười điên cuồng, lúc này hai mắt gã liền lóe lên tia vui mừng, sau đó vội vàng chạy nhanh ra ngoài.

- Kèo Giang Nguyên thắng 1: 1.3, thua 1: 0.8.

Lý Mạnh nghe thấy tin này vẻ mặt có chút quái dị, sau khi chần chờ một lúc liền trầm giọng nói với hai cấp dưới bên cạnh.

Sau khi đổi xong tỷ lệ cược, Lý Mạnh đưa tay vuốt cằm, trong mắt tràn đầy nghi hoặc, rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra? Vào ngày cuối cùng Giang Nguyên lại bắt đầu xảy ra vấn đề? Theo tính toán của mình, đáng lẽ Lý phán quan đã sử dụng hết thủ đoạn rồi, lẽ nào do tự Giang Nguyên không chống đỡ được?

So với Lý Mạnh đang nghi hoặc, trên mặt Liêu Dương và Tôn Nghị lúc này tràn ngập nụ cười hưng phấn, xem ra tất cả đều không uổng phí rồi, cuối cùng Giang Nguyên đã không chịu đựng được nữa. Chỉ cần Giang Nguyên suy sụp, vậy thì lần này hai người gần như chắc chắn có thể lấy được thứ kia rồi.

Tin tức tỷ lệ cược thay đổi nhanh chóng được truyền đi, hấp dẫn sự chú ý của khá nhiều người.

- Chuyện gì xảy ra? Đâu còn bao lâu nữa đâu, chẳng lẽ xảy ra vấn đề rồi?

Mã Tiểu Duệ đã nắm được đại khái quy tắc nghe thấy tin này trong lòng hơi căng thẳng. Cô biết bên Giang Nguyên đã xảy ra vấn đề, nếu không tỷ lệ cược mới được hạ xuống sao lại lập tức kéo lên 1:1.3 rồi.

Trong lòng Mã Tiểu Duệ không phải đang lo lắng cho 1000 điểm cô đặt mà lo cho Giang Nguyên. Nếu Giang Nguyên không chống đỡ được, trong lòng cô rất tiếc nuối. Đây thật sự là người đầu tiên khiến cô cảm thấy nể phục. Cô hiểu rõ Giang Nguyên còn nhỏ tuổi hơn cô này trong tận đáy lòng kiêu ngạo và kiên trì đến nhường nào. Nếu lần này tinh thần hẫng thật sự suy sụp, chỉ sợ sau này sẽ ảnh hưởng cực lớn đến lòng tự tin của hã. Đương nhiên, cũng rất có thể sẽ là ảnh hưởng tốt, nhưng Mã Tiểu Duệ hy vọng Giang Nguyên vẫn có thể giữ được nhuệ khí này. Cô không thích những người cả ngày lù lù im lặng nhưng lại tự nhận là trầm ổn.

Cho nên, Mã Tiểu Duệ chần chừ một lúc vẫn gọi một cú điện thoại.

Lý Mạnh thấy di động của mình đột nhiên vang lên thì hơi nhú mào, sau khi cầm lên xem, nhìn thấy một dãy số quen thuộc thì gã hơi sửng sốt. Sau đó gã nhanh chóng phản ứng lại. Mã Duệ Hoàng trước nay không để ý gì đến gã lại gọi điện cho gã, nghĩ đi nghĩ lại

chỉ vì một việc.

- Giang Nguyên!

Khuôn mặt tuần lãng của Lý Mạnh lóe lên tia ghen tỵ.

Dĩ nhiên Giang Nguyên không biết mình vô duyên vô cớ lại bị trúng đạn. Giờ thân mình hần còn chưa lo xong, vì Lý phán quan đã vô lương đến mức biến thái, một lần nữa tăng lượng thuốc lên gấp đôi. Điều này khiến động tác Ngũ Cầm Hí của Giang Nguyên càng lúc càng nhanh, hơi thở càng lúc càng dồn dập, thậm chí ngay cả hai ròng mắt cũng bắt đầu ửng đỏ.

Lúc này tấm đệm cỏ vốn ở trên mặt đất cũng bị bước chân rõ ràng hơi hỗn loạn của Giang Nguyên giẫm nát thành những mảnh nhỏ.

Chương 479: Sắp mất khống chế

- Không tệ, cũng không tệ, vẫn còn chịu đựng được.

Lý phán quan nhìn động tác của Giang Nguyên tuy hơi loạn, hơi cứng nhắc nhưng vẫn có thể miễn cưỡng chống đỡ được, chưa xuất hiện biểu hiện điên cuồng thật sự thì nụ cười trên mặt càng đậm. Lúc đầu lão còn sợ Giang Nguyên biến thái này ngay cả thuốc điên cuồng cũng có thể chống đỡ được, nhưng giờ thuốc điên cuồng đã có tác dụng với Giang Nguyên thì lão đã chẳng còn gì phải lo lắng nữa.

Lão cười tủm tỉm đưa tay ra vặn cái nút, lần này, lão đã vặn nút liều lượng thuốc đến mức cao nhất.

Sau khi vặn xong, Lý phán quan lại một lần nữa nhàn nhã dựa vào lưng ghế, trên mặt mang nụ cười vặn vẹo, miễn cưỡng đè nén cảm giác hưng phấn trong lòng, chờ thời khắc cuối cùng đến.

Thuốc điên cuồng liều lượng cao nhất, lão tin Giang Nguyên sẽ không chống đỡ được quá năm phút. Lão sắp đợi được thời khắc thăng nhĩ này hoàn toàn suy sụp.

- Học học học!

Không biết từ khi nào động tác của Giang Nguyên dần dừng lại, hai tay chống lên đầu gối, ngực phập phồng, thậm chí ngay cả mũi cũng bắt đầu phập phồng. Trong ngực dường như ẩn giấu một con trâu đang phát ra tiếng thở hồng hộc.

Đôi mắt cũng dần bắt đầu có những tơ máu, hai mắt cũng bắt đầu ửng đỏ.

Hình xăm màu đỏ nhạt trên vai trái lúc này cũng điên cuồng nhấp nháy, trong đầu lóe lên tin tức cảnh báo:

- Cảnh báo, cảnh báo... vật chất hữu cơ loại điên cuồng trong cơ thể vượt quá mức, tinh thần của cơ thể sắp mất khống chế!

Giang Nguyên cảm nhận được âm thanh cảnh báo này vang lên trong đầu thì đôi mắt càng đỏ hơn, tiếng thở cũng càng lúc càng thô. Giờ hẳn cảm thấy cảm xúc của mình càng lúc càng nôn nóng, một cảm giác bức bối khổng lồ khiến hẳn bắt đầu có cảm giác muốn được đập phá.

Thậm chí, hẳn dần cảm thấy không gian đen tối nhỏ hẹp trước mắt khiến hẳn ngay cả hít thở cũng khó khăn. Hẳn muốn phá tan cái cảm giác áp chế này.

Rất nhanh, hai đồng tử của Giang Nguyên nhanh chóng co rút, trước mắt bóng đen dần dần rút lui, cả không gian bắt đầu rõ ràng hơn. Năng lực nhìn trong bóng đêm trước nay Giang Nguyên không hề sử dụng đến lúc này cuối cùng cũng mất khống chế, bắt đầu phát huy tác dụng để giúp cơ thể chống lại tình trạng mất khống chế này.

Mặc dù bóng đêm mất đi, nhưng không gian nhỏ hẹp đột nhiên trở nên rõ ràng này vẫn khiến trong lòng Giang Nguyên nôn nóng, áp lực lớn cũng không thể giảm đi quá nhiều. Cái cảm giác muốn phá vỡ tất cả càng lúc càng nghiêm trọng.

- Tinh thần của cơ thể sắp mất khống chế, cường chế cơ thể tiến vào trạng thái trống rỗng.

Ngay lúc Giang Nguyên cảm thấy mình sắp không khống chế được, sắp bộc phát thì hình xăm màu đỏ nhạt chỗ vai trái đột nhiên điên cuồng lóe lên, sau đó một tin tức hiện ra. Giang Nguyên cảm thấy trước mắt đột nhiên trắng xóa, các màu sắc nhanh chóng biến mất tăm.

Cảm giác điên cuồng trong lòng lúc này cũng trở nên tỉnh táo trong nháy mắt, dường như tất cả những thứ ban nãy chỉ là ảo giác.

Giang Nguyên khẽ thở hắt ra, chậm rãi đứng thẳng lưng lại, ngẩng đầu lạnh lùng nhìn camera giám sát trên đầu, sau đó cứ đứng như vậy không nhúc nhích.

Mặc dù cái liếc mắt của Giang Nguyên qua camera giám sát không quá rõ ràng nhưng trong lòng Lý phán quan bất giác căng thẳng. Trong bóng đêm, tuy lão không nhìn được rõ ánh mắt của Giang

Nguyên nhưng lão có thể cảm nhận được cái bóng người vốn đã bên bờ vực suy sụp kia đột nhiên trở nên lạnh lùng, thậm chí còn ngẩng đầu nhìn về phía mình, trên cơ thể hắt toát ra sự lạnh lẽo vô hình, khiến lão vừa sửng sốt vừa lạnh run trong lòng.

- Chuyện gì xảy ra? Chuyện gì xảy ra?

Lý phán quan nhìn mọi thứ đột nhiên thay đổi thì lập tức ngoảnh đầu nhìn đèn đỏ bên cạnh màn hình.

Lúc này đèn đỏ vẫn đang lấp lóe, nút điều chỉnh cũng đang ở mức cao nhất chứng tỏ thuốc diên cuồng vẫn đang liên tục rót vào, nhưng, những sao thẳng nhai kia lại không có chút phản ứng, thậm chí còn có vẻ lạnh lùng như vậy?

Lúc này cuối cùng Lý phán quan cũng kinh hãi, thỉnh thoảng lại gõ xuống bàn vài cái, rồi kiểm tra lượng thuốc diên cuồng còn lại, cũng xác định hệ thống giám sát của mình không xảy ra vấn đề gì.

Có điều, sau khi lão vội vàng gõ gì đó trên bàn phím thì cuối cùng đã xác nhận, tất cả không vấn đề gì cả, vấn đề là ở người trong kia.

Giang Nguyên lảng lảng đứng trong Phòng sám hối, quay đầu nhẹ nhàng nhìn xung quanh, trong đầu chỉ là một mảng lạnh lẽo và vắng lặng, những suy nghĩ lại vận hành tương đối nhanh.

Hắn hiểu rất rõ, mình còn phải ở trong này mấy tiếng đồng hồ nữa. Sau khi mình miễn cưỡng tiến vào trạng thái trống rỗng, trạng thái này cũng không thể duy trì lâu quá, cùng lắm có thể duy trì trạng thái trống rỗng gần một tiếng đã là kết quả cực tốt rồi.

Giờ mình có thể duy trì cảm xúc trấn tĩnh này hoàn toàn là vì trạng thái trống rỗng đã miễn cưỡng cắt đứt những phản ứng cảm xúc và tinh thần không tốt.

Nhưng một khi trạng thái trống rỗng này biến mất, những phản ứng cảm xúc và tinh thần không tốt kia sẽ lại lập tức ủa đến.

Trong đầu Giang Nguyên nhanh chóng phán đoán tình hình trước mắt, cuối cùng phát hiện ra mình hoàn toàn không có cách gì với thứ này.

Nếu muốn phá giải cục diện này, thứ nhất là phải rời khỏi Phòng sám hối. Thứ hai là có thể dùng loại thuốc khác chống lại thuốc điên cuồng này.

Nhưng giờ vẫn còn mấy tiếng đồng hồ nữa mới đến mười ngày, căn bản không thể nào lập tức rời khỏi Phòng sám hối. Cho dù Giang Nguyên hoàn toàn không thèm coi chiếc cửa sắt trước mặt là gì, nhưng hẳn hiểu rõ, một khi mình cưỡng chế lao ra khỏi Phòng sám hối trước mười ngày thì mình sẽ có tội danh gì.

Đến lúc đó, cho dù mình có lý do gì đều sẽ bị trừng phạt nghiêm khắc.

Muốn chống lại loại thuốc điên cuồng này, Giang Nguyên cũng không có loại thuốc thích hợp. Giờ trên người hẳn chỉ đem theo vài củ sâm núi duy nhất, căn bản hoàn toàn không có tác dụng với thứ này, thậm chí nếu bồi bổ quá nhiều dương khí thì cũng sẽ phản tác dụng.

Cho nên, Giang Nguyên chỉ có thể lạnh lung đứng đó, hy vọng mình có thể duy trì trạng thái trống rỗng lâu hơn một chút, sau đó hy vọng sau khi mình thoát khỏi trạng thái trống rỗng có thể kiên trì được đến thời khắc cuối cùng, hoặc trong một tiếng ngắn ngủi này mình có thể sản sinh ra sức đề kháng với loại thuốc điên cuồng này.

Đương nhiên, theo tính toán của hắn, khả năng này chỉ chiếm tỷ lệ 20%.

- Sao có thể như vậy? Sao có thể như vậy?

Lý phán quan nhìn chằm chằm màn hình giám sát, thật sự không thể hiểu nổi, rõ ràng Giang Nguyên đã có phản ứng với loại thuốc điên cuồng này, nhưng đến thời khắc mấu chốt thì lại không có gì nữa. Chuyện trái với lẽ thường này khiến lão thật sự choáng váng.

Chương 480: Được vật biến dị

Lý phán quan nhìn thời gian từng giây từng phút trôi qua đột nhiên vô lực đặt mông ngồi trở lại trên chiếc ghế bành của mình. Lúc

này lão đã hoàn toàn thất vọng rồi. Tên trước mặt mặc dù đứng ở đó hơi kỳ lạ nhưng rõ ràng dưới tác dụng của thuốc điên cuồng mà hẳn giờ vẫn có thể bình tĩnh, điều đó chứng tỏ đối phương hoàn toàn hồi phục lại tinh thần dưới tác dụng của thuốc điên cuồng.

Lý phán quan vô lực quay đầu nhìn thoáng qua nút điều chỉnh lượng thuốc, sau khi xác định mình đã vận hết nấc thì đành rơi vào tuyệt vọng.

Giờ chỉ còn vài tiếng đồng hồ nữa, thuốc nên dùng đều đã dùng rồi, xem ra lần này cho dù dùng thuốc điên cuồng cũng chẳng thể làm gì thẳng nhãi này.

Lý phán quan nghĩ đến viên Vân Cực Đan đã sắp đến tay thì trong lòng vô cùng thất vọng. Vốn lão con hy vọng lần này Vân Cực Đan có thể giúp lão đột phá một chút, nhưng giờ xem ra đã mạo hiểm uổng công rồi.

Đương nhiên, thật ra Lý phán quan cũng thoáng thở phào nhẹ nhõm, Giang Nguyên vô sự, như vậy dĩ nhiên cũng sẽ không xảy ra nguy hiểm gì.

Có điều, lão thấy Giang Nguyên an toàn vượt qua như vậy thì thật sự không cam lòng, rất không cam lòng.

Nhưng không cam lòng thì cũng chẳng còn cách nào khác, lão chỉ có thể im lặng chờ thời gian trôi qua. Không lâu sau nữa, thẳng nhãi khiến lão vừa nhìn đã thấy khó chịu nhưng cũng chỉ đành bất lực này cuối cùng sẽ biến mất khỏi tầm mắt lão. Giờ lão chỉ hy vọng tên này mau mau biến mất chứ không còn muốn làm gì đối phương nữa. Lần này lão thật sự thấy rất mệt, chỉ sợ sau này cũng sẽ không còn thiết tha gì nữa.

Trong lúc Lý phán quan cuối cùng cũng quyết định buông tay thì mắt lão đột nhiên lóe lên, vì dường như lão đã nhìn thấy bóng người trên màn hình kia đột nhiên lắc một cái.

- Ồ?

Đồng chí Lý phán quan đã mệt mỏi không thiết tha gì nữa lập tức trộn tròn hai mắt nhìn lên màn hình. Rõ ràng bóng người kia đã có

phản ứng khác thường. Lão liền ngồi bật dậy.

- Chuyện gì xảy ra vậy? Ban này chẳng có chút phản ứng gì, sao giờ hình như thằng nhãi này lại có cảm giác rồi?

Lý phán quan nhìn chằm chằm màn hình, lúc này trong lòng cảm thấy hơi khó tin. Tuy rõ ràng là trong màn hình người kia đã có phản ứng nhưng Lý phán quan trải qua kinh nghiệm lần trước nên giờ không hề cảm thấy hưng phấn, chỉ nghĩ có phải thằng nhãi này lại chơi mình không?

Không có chuyện gì cũng giật giật vài cái, sau đó lập tức không có động tĩnh gì, rõ ràng là đang chơi anh mà.

Đương nhiên, bản thân Giang Nguyên là hiểu rõ nhất, lúc này hẳn thật sự không chơi Lý phán quan. Vì trạng thái trống rỗng chỉ có thể duy trì bốn mươi lăm phút, sau đó sẽ bị hóa giải.

Mà một khi hẳn thoát khỏi trạng thái trống rỗng rồi thì hẳn liền cảm thấy một cơn nóng nảy đang dâng lên trong lòng.

- Học học học...

Giang Nguyên thở từng hơi mạnh đồng thời hai mắt lập tức bắt đầu đỏ lên.

Giang Nguyên vừa miễn cưỡng ổn định cảm xúc của mình, vừa bắt đầu làm thủ vài động tác Ngũ Cầm Hí để áp chế sự nóng nảy trong lòng.

Có điều, trong tình huống nóng nảy này, động tác của Giang Nguyên càng lúc càng thiếu chính xác, thậm chí ngay cả Lý phán quan lúc này vốn đã hết hy vọng giờ cũng bắt đầu nghi hoặc.

Thằng nhãi này thật sự lại xảy ra vấn đề à?

Cùng với hơi thở nặng nề của Giang Nguyên, thuốc diên cuồng nồng nặc trong không khí bắt đầu đi vào phổi Giang Nguyên, sau đó thuận theo các mạch máu và dưỡng khí tiến vào động mạch phổi, sau đó đi thẳng đến tim, động mạch não...

Giang Nguyên muốn hít thở chậm rãi nhưng không làm được. Cảm

giác nôn nóng trong lòng khiến hẳn muốn cảm xúc hơi bình tĩnh lại cũng vô dụng.

Có điều vẫn may trong cơ thể vẫn còn chút sức đề kháng với loại thuốc diên cuồng này. Dưới tác dụng của sức đề kháng này, Giang Nguyên vẫn coi như có thể miễn cưỡng khống chế chính mình, miễn cưỡng kiên trì không để mình bị sức mạnh tương đối trong không gian nhỏ hẹp này ép cho suy sụp.

Lúc này Lý phán quan vừa mừng vừa lo, nhìn trong màn hình giám sát, lần này e là thằng nhãi này đã thật sự xảy ra vấn đề. Lê nào viên Vân Cực Đan của mình lần này lại có hy vọng rồi.

Lão lập tức nhìn đồng hồ trên màn hình, trong lòng mừng thầm, vẫn đủ... Hơn nữa lượng thuốc vẫn còn đủ, có thể duy trì đến phút cuối, xem ra trời không tuyệt đường người mà.

Lúc này, trong màn hình chỉ thấy động tác của bóng người kia càng lúc càng gấp gáp, nụ cười mỉm trên gương mặt Lý phán quan càng thêm đậm.

- A...

Trong miệng Giang Nguyên phát ra tiếng gầm thấp, hai mắt đỏ lên. Tuy cơ thể dần đã có sức đề kháng với loại thuốc diên cuồng này, nhưng chỉ một chút sức đề kháng này so với được tính của một lượng thuốc lớn như vậy thì tác dụng tương đối có hạn.

Giang Nguyên bắt đầu cảm thấy trong lòng có một sự nóng nảy và có cảm giác muốn đập phá tất cả đang bắt đầu xâm lấn sự tỉnh táo của mình.

- Học học học...

Giang Nguyên miễn cưỡng áp chế tiết tấu hơi thở của mình, để mình thở chậm lại. Nếu muốn chống lại sự kích động nóng nảy này chỉ có cách hít thở chậm lại mới có thể làm được điều này. Nếu không hít thở chậm lại thì với tình hình trước mắt mình chắc chắn không thể chống đỡ được quá nửa tiếng nữa, tinh thần của mình sẽ hoàn toàn suy sụp. Tâm ý của Giang Nguyên dường như cảm nhận được quyết tâm của hẳn, cố gắng lượng trong cơ thể

Giang Nguyên lúc này cũng bắt đầu chậm rãi vận chuyển, bắt đầu toát ra một hơi lạnh nhàn nhạt giúp cho Giang Nguyên miễn cưỡng khống chế tiết tấu hơi thở.

Giang Nguyên cảm nhận được hơi lạnh nhàn nhạt toát ra từ khí hải thì trong lòng khá vui vẻ, vội vàng mượn hơi lạnh này bắt đầu đốc sức khống chế tần suất hơi thở, cuối cùng đã giảm từ một phút hơn hai mươi lần xuống còn khoảng hơn mười lần.

Cùng với tần suất thở chậm lại, Giang Nguyên liền cảm nhận thấy cảm giác nôn nóng đang từng bước ăn mòn sự tỉnh táo của mình lúc này rõ ràng cũng trở nên chậm lại.

Sau khi Giang Nguyên cảm nhận được thay đổi này cuối cùng cũng âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Động tác Ngũ Cầm Hí của hắn lúc này cũng dần trở nên trôi chảy hơn nhiều. Nếu cứ thế này, có lẽ mình có hy vọng kiên trì đến phút cuối cùng.

Cứ như thế, thời gian cứ từng giây từng phút trôi qua, dưới sự sốt ruột của Giang Nguyên và Lý phán quan, cuối cùng thời gian chỉ còn cách kỳ hạn mười ngày gần một tiếng nữa.

Lúc này, bên ngoài cửa Phòng sám hối đã bắt đầu có vài người dường như vô tình dừng bước ở đây. Những người này có một số chỉ đơn thuần là hiếu kỳ, có một số đặt cược, có một số thì quan tâm Giang Nguyên nên trong khoảng thời gian này họ đều không hện mà đến đây, đợi kết quả cuối cùng.

- A... Lỗ Tân, anh cũng đến à?

Một y sĩ khoảng ba lăm ba sáu tuổi mặc đồng phục màu trắng cười chào hỏi một vị khác.

Một y sĩ khác tuổi tác trông có vẻ tương đương nghe thấy tiếng chào hỏi này liền quay đầu lại nhìn, sau đó cười nói:

- Đúng vậy... sao? Lý Hiểu Dương, lần này anh cũng đặt cược à?

- Không... Tôi chỉ tò mò, nghe nói Phòng sám hối này tắt đèn, rồi đèn đỏ sáng, tỷ lệ cược của bên Lý Mạnh thay đi đổi lại, mà Giang Nguyên vẫn có thể chống đỡ đến giờ, cho nên tôi rất tò mò. Dù sao cũng rảnh rồi không có việc gì nên tới xem thử...

Lý Hiểu Dương cười ha ha nói.

- Haha... Tôi có đặt cược một ít, có điều chủ yếu cũng chẳng khác gì anh, muốn xem thử vị Giang Nguyên nổi danh gần đây lần này bước ra rốt cuộc sẽ như thế nào... Nếu hần vẫn có thể bước ra như bình thường, vậy thì Lỗ Tân tôi đời này thật sự chỉ bội phục mình hần!

Vị y sĩ tên Lỗ Tân này trong mắt trần đầy hưng phấn nói:

- Chuyện thế này rất hiếm gặp, sao không đích thân đi xem được chứ!

- Haha... giống nhau cả thôi, giống nhau thôi!

Lúc này Lý Hiểu Dương cũng cười nhìn một hai bóng người quen thuộc thỉnh thoảng đi đến, không ngừng mỉm cười gật đầu nói.

Lúc này Mã Tiểu Duệ cũng ra tới cửa, mặc dù cô không muốn Giang Nguyên xuất hiện với bộ dạng thất thổ, nhưng sau khi nhận được tin từ chỗ Lý Mạnh, rốt cuộc cô cũng không kìm được. Ít nhất cô nghĩ, nếu Giang Nguyên thật sự xuất hiện biểu hiện khác thường, nếu bên trong không khống chế Giang Nguyên, vậy mình sẽ ra tay trước đánh bất tỉnh Giang Nguyên rồi tính sau, không thể để hần mất mặt trước mặt bao nhiêu người như vậy.

Chỉ có Tuyên Tử Nguyệt lúc này đang ở cạnh Vương Mịch, trong lòng sốt ruột ngồi chờ trong phòng xuất phát từ lòng quan tâm, Vương Mịch không dẫn Tuyên Tử Nguyệt đến Phòng thám hỏi vào lúc này. Vì cô hiểu rất rõ, khi Giang Nguyên ra ngoài rốt cuộc sẽ có tình trạng gì còn chưa biết. Để tránh Tuyên Tử Nguyệt nhìn thấy điều gì khác thường mà không chấp nhận được, Vương Mịch quyết định cứ chờ ở đây thì hơn.

Nếu Giang Nguyên không có việc gì, dĩ nhiên tất cả đều tốt, nếu có chuyện, vậy thì đợi tình trạng của Giang Nguyên bình ổn lại rồi trở về là lựa chọn tốt nhất.

Hai mắt Giang Nguyên càng lúc càng đỏ, mặc dù hần đang miễn cưỡng áp chế và kiên trì thành công đến giờ, nhưng lúc này cũng đã đến cực hạn. Ý thức của hần bắt đầu hơi mơ hồ, nhưng có điều

chấp niệm trong lòng khiến hắc khổng chế được phản ứng của mình, không để thần trí của mình hoàn toàn bị hủy diệt, sau đó tinh thần bị sụp đổ.

- Nhanh lên một chút... Nhanh lên một chút...

Lý phán quan nhìn bóng người đi lại khó khăn đang làm từng động tác Ngũ Cầm Hí trong Phòng sám hối, lúc này cũng nghiêng chặt răng, miệng lầm bầm nói. Thời gian thật sự đã không còn nhiều nữa.

Dường như đúng như những gì Lý phán quan đang làm bầm. Không khí trong Phòng sám hối nhỏ hẹp lúc này đang dần xuất hiện vài thay đổi khác thường. Không khí vốn gần như trong suốt bắt đầu lơ mờ xuất hiện một ít bụi màu vàng nhạt...

Giang Nguyên cũng không hề biết rõ điều này. Hơi thở của hắn vẫn gấp gáp hít những hạt bụi nhỏ này vào phổi. Ý thức đã mơ hồ của hắn lại đột nhiên lóe lên dòng cảnh báo:

- Tít... trong cơ thể phát hiện vật chất hữu cơ khác thường, phân tích cho thấy là vật chất biến dị kết hợp giữa thuốc ảo giác và thuốc điên cuồng... Cơ thể không thể khống chế... tinh thần cơ thể sắp bị đánh chiếm...

Tin tức này còn chưa hiển thị hết, hai mắt Giang Nguyên trong nháy mắt biến thành màu đỏ, hắn ngẩng đầu lên trời rống lên một tiếng khiến người ta run sợ...

Chương 481: Phá cửa mà ra

- A, thành công rồi.

Nhìn biểu hiện của Giang Nguyên qua màn hình, ngồi trong phòng làm việc, Lý phán quan không kìm được mà có cảm giác hưng phấn.

- Vân Cực Đan, Vân Cực Đan. Xem ra mình có hy vọng đột phá rồi.

Lý phán quan thì thào.

- Ừ, còn nửa giờ nữa, nào, hãy để cho tôi thưởng thức một chút. Áp chế lâu như vậy, xem cậu có thể kiên nhẫn đến trình độ nào.

Đại cục đã định, xem như đã hoàn toàn yên tâm, tâm trạng cực kỳ sung sướng, Lý phán quan bắt đầu nâng chung trà lên, nhàn nhã tựa lưng vào ghế, nhìn vào màn hình giám sát, yên tâm chờ đợi hết thấy.

Mỗi lần nhìn thấy người nào dưới sự khống chế của mình mà mất đi bản tính, trong lòng của ông lại khoan khoái vô cùng.

Bịch. Đầu vòi nước bị Giang Nguyên đánh cho một quyền nát vụn. Một cột nước vọt mạnh lên, sau đó rơi trúng mặt và người của hắn.

Những khi những giọt nước rơi xuống mặt, Giang Nguyên có chút sửng sốt, sau đó trong đầu của hắn xuất hiện một hình ảnh khác thường.

Nước không hề lạnh, chỉ có sự ấm áp, lại còn có mùi quen thuộc.

- Máu.

Giang Nguyên lau mặt, sau đó nhìn lòng bàn tay của mình, thì thào trong miệng.

- Đội trưởng...Cơ Đầu...Tích Nghiêm...

Hai mắt Giang Nguyên mở to nhìn vách tường trước mặt, giống như nhìn thấy những khuôn mặt khác nhau, bên tai cũng vang lên rất nhiều âm thanh.

- Chạy đi, chạy đi mau.

- Cơ Đầu, Cơ Đầu...

Giang Nguyên lau máu trên mặt, kéo Cơ Đầu rất nhanh chạy về phía trước.

- Đội trưởng, Cơ Đầu không ổn rồi.

Nhìn nửa thân người đã nát vụn của Cơ Đầu, Giang Nguyên gầm

lên với đội trưởng.

Nhưng không ai đáp lại hắn, chỉ có tiếng súng và lựu đạn vang lên. Mọi người chỉ nhìn thoáng qua bên này, sau đó cố gắng ức chế sự bi thống trong lòng, tiếp tục tấn công về phía trước.

Tiếng súng AK47 không ngừng vang lên bên tai, cùng tiếng quát tháo quen thuộc:

- Đi, Giang Nguyên, đi đi.

- Không.

- Đội trưởng, hãy mang Giang Nguyên đi đi, để tôi cản phía sau cho.

Thanh âm của Tích Nghiêm giống như vang lên bên tai.

Giang Nguyên đang giãy dụa bị đội trưởng kéo dài trên mặt đất, sau đó được nâng lên vai, nhanh chóng thối lui.

- Không, không.

Giang Nguyên kêu thật to, giống như trong bóng tối đang có rất nhiều kẻ địch hiện diện, phần nộ huy quyền đấm loạn chung quanh.

Phòng sám hối trong nháy mắt bị Giang Nguyên đấm cho nát vụn.

Thấy Giang Nguyên điên cuồng như vậy, Lý phán quan lại càng cười đến sung sướng.

Quả thật, mấy ngày nay ông ta giống như bị áp lực. Bây giờ nhìn thấy cảnh tượng trước mặt, hỏi sao ông ta lại không vui, không hưng phấn cơ chứ?

Bịch bịch bịch! Các món đồ trong phòng đều bị đánh nát, thậm chí ngay cả vách tường cũng bị Giang Nguyên đấm cho vài quyền.

Giang Nguyên thở hổn hển, ánh mắt đỏ bừng, hoàn toàn bị ảo giác trong đầu làm cho mê loạn.

Hình xăm trên vai trái bắt đầu lóe lên, một tin tức hiện lên trong đầu:

- Cảnh cáo, cảnh cáo, đã bị được vật ảnh hưởng. Trí nhớ của chủ thể bị vây trong trạng thái hỗn loạn, mất kiểm soát, tiến hành điều chỉnh khẩn cấp.

Nhưng Giang Nguyên một chút cũng không có cảm giác với tin tức này. Trong đầu hắn, hay có thể nói là tự sâu trong đáy lòng của hắn chưa từng quên cảnh tượng trước đây.

Nó làm cho hắn tiếc nuối cùng hối hận.

Giang Nguyên phần nộ đánh xuống những gì chắn ngang tầm mắt của hắn.

Rất nhanh, hắn đánh tới cửa phòng sát hạch.

Cánh cửa sắt bị Giang Nguyên oanh kích, phát ra thanh âm nặng nề, sau đó bắt đầu lung lay. Giang Nguyên cảm giác cánh cửa sắt này vẫn cứng đầu, mắt lại càng đỏ hơn, thậm chí còn hét to một tiếng.

- Trạng thái của chủ thể trở nên kích động, thiên phú Tập sát khởi động, tiến vào trạng thái thị huyết.

Tin tức hiện lên, công kích của Giang Nguyên lại càng mãnh liệt.

Rầm rầm rầm.

Nhìn hình ảnh trên màn hình, còn có ngọn đèn màu đỏ nhấp nháy và tiếng chuông cảnh báo vang lên, Lý phán quan sửng sốt, rất nhanh ấn một cái nút.

Cái nút này có tác dụng phóng ra một loại thuốc giúp con người trấn tĩnh, phòng ngừa tinh thần con người sau khi mất khống chế sẽ bị thương tổn quá lớn.

Nhưng Lý phán quan cũng biết rõ, dưới tác dụng của thuốc làm tinh thần mất khống chế, thuốc giúp trấn tĩnh lại chỉ sợ rất khó có tác dụng trong thời gian ngắn, liền căn rằng vội vàng chạy ra bên ngoài.

Bên ngoài phòng làm việc đang có bốn thuộc hạ, sau khi nghe được tiếng còi cảnh báo liền chạy đến.

- Nhanh lên, chúng ta phải chế trụ tên tiểu tử đó trước khi hắn lao ra khỏi phòng.

Sắc mặt Lý phán quan không được tốt lắm. Ông không ngờ Giang Nguyên lại điên lên, tạo thành một hậu quả như vậy, ngay cả cánh cửa sắt cũng không đỡ nổi.

Nếu Giang Nguyên đã tiến vào trạng thái như thế, ông là người phụ trách phòng thám hỏi, nhất định phải trước khi đối phương lao ra khỏi phạm vi quản chế mà không chế đối phương lại.

Nếu không, với lực phá hoại của Giang Nguyên, hắn điên cuồng nhảy vào khu nghiên cứu hoặc khu chữa bệnh, vậy thì phiền phức lớn rồi. Và ông sẽ phải chịu trách nhiệm toàn bộ.

Lý phán quan dẫn bốn thuộc hạ, khó khăn lắm mới chạy được đến nơi, liền nghe rầm một tiếng, trong lòng liền căng lên, biết được tấm cửa sắt đã bị Giang Nguyên phá hủy rồi.

- Nhất định phải chế trụ hắn lại.

Lý phán quan không dám chần chừ, dẫn bốn thuộc hạ vọt vào bên trong. Lúc này, Lý phán quan có chút đổ mồ hôi hột. Biết vậy đã không dùng liều quá lớn rồi.

Chương 482: Mất không chế

- A!

Nhìn hai thuộc hạ ngã xuống đất, phun ra một ngụm máu, sắc mặt Lý phán quan vô cùng khó coi.

Hai thuộc hạ, một người Địa giai tầng một, một người Địa giai tầng hai, mặc dù không mạnh bằng, nhưng cũng chỉ yếu hơn một chút.

Nhưng lúc này, vừa mới vọt vào đã bị đối phương đánh bay ra

ngoài. Rốt cuộc là Giang Nguyên có bao nhiêu lợi hại?

Mặc dù đã sớm nghe nói Giang Nguyên xông qua được Trường Đào trận của Tề gia, thậm chí còn giết rất nhiều cao thủ của Tề gia, nhưng Lý phán quan lại không tin. Dù sao ông tu luyện mười năm mới đến được Địa giai đỉnh phong, còn Giang Nguyên mới 25 tuổi, làm sao đạt đến trình độ đó được? Ông vốn cho rằng cao thủ Tề gia kiêng kỵ Thiên Y Viện nên không dám xuất ra toàn lực, vì thế mới khiến cho hắn kiêu ngạo như thế.

Nhưng bây giờ, Lý phán quan không dám nghi ngờ nhiều. Bốn thuộc hạ vọt vào, bị thương mất hai người. Thực lực này còn bàn cãi nữa sao?

Lúc này, một thân ảnh từ thông đạo vọt ra, mang theo hàn ý dày đặc. Hai cao thủ đằng sau Lý phán quan kêu lên một tiếng, đuối sát đằng sau.

- Mẹ kiếp.

Nhìn thân ảnh người nọ, Lý phán quan không dám chậm trễ, toàn lực đánh một quyền về phía người kia.

Đối phương phản ứng cực nhanh, không chút né tránh, một quyền đối lại, hoàn toàn không để một quyền của Lý phán quan vào mắt.

Nhìn phản ứng của đối phương, sắc mặt Lý phán quan lạnh lại. Giang Nguyên có lợi hại, nhưng chung quy vẫn chưa đạt đến Thiên giai. Nếu liều mạng, Địa giai đỉnh phong như ông còn sợ sao? Lập tức cắn răng, một quyền đánh tới.

Ầm.

Quyền của hai người va vào nhau, tạo thành một cơn gió mãnh liệt, khiến cho hai cao thủ đang vọt đến bên cạnh Giang Nguyên phải mở to mắt nhìn.

Cảm nhận được lực phản chấn rất mạnh từ cánh tay truyền lên, chấn động cả người, Lý phán quan cuống quýt lui về phía sau, sắc mặt đại biến. Đã rất lâu rồi ông chưa đụng phải một đối thủ mạnh đến như vậy. Với thực lực Địa giai đỉnh phong như ông, nhưng lại bị một quyền của Giang Nguyên đẩy lui, quả thật rất đáng sợ.

Lý phán quan không dám tin nhìn đối phương, nhưng khi nhìn thấy đối phương cũng bị đánh lui ba bốn bước, trong lòng mới thoáng yên ổn lại.

Nhưng đối phương chỉ lui vài bước, sau đó lại phát ra tiếng gầm nhẹ khiến người ta lạnh cả ruột gan.

Tiếp tục vọt đến, trong lòng Lý phán quan run lên. Tiểu tử này đáng sợ quá. Xem ra dưới tác dụng kích thích của thuốc, hắn đã thật sự nổi điên.

Với khí thế như vậy, khi đối chiến, hắn sẽ chiếm thế thượng phong.

Trước trạng thái điên cuồng của Giang Nguyên, Lý phán quan còn chưa chiến, khí thế đã yếu đi vài phần. Thấy Giang Nguyên đánh tới một quyền, Lý phán quan liền cẩn thận tung ra một quyền nghênh đón.

Ầm.

Khí thế đã yếu đi vài phần, Lý phán quan bị Giang Nguyên chấn lui năm sáu bước, nhưng khi hai chân vừa mới đứng vững, Giang Nguyên lại hét lên một tiếng, tiếp tục đánh tới một quyền, xu thế hung hãn trước đây chưa từng có.

Lúc này, Lý phán quan đã kinh hãi trong lòng, miễn cưỡng đối chưởng với Giang Nguyên một cái, cảm giác cổ tay đau không chịu nổi, không khỏi kêu lên một tiếng với hai thuộc hạ:

- Các người chết hết rồi sao? Còn chưa xông lên?

Lập tức thối lui, sau đó nhấn một cái nút trên cái đồng hồ đeo trên tay.

Đây là một loại thiết bị gọi đi. Phòng sát hạch nằm ngay bên trong Thiên Y Viện, hơn nữa ngày thường cũng rất ít chuyện xảy ra. Cho nên chỉ có bốn người quản lý mà thôi. Lúc này Lý phán quan ẩn thiết bị cầu xin trợ giúp, trực tiếp hướng ra bên ngoài cầu cứu.

Người phụ trách trực ban của Thiên Y Viện nghe tiếng còi cảnh báo vang lên chói tai, liền giật mình, vội bật dậy nhìn vào màn

hình lớn.

Nên biết rằng, tiếng còi cảnh báo đó, ngoại trừ diễn tập hàng năm thì chưa từng nghe thấy qua. Chẳng lẽ là diễn tập khẩn cấp?

Người đó đưa mắt nhìn kỹ, liền nhìn thấy nơi phát ra cảnh báo không phải là bên ngoài Thiên Y Viện mà là đến từ phòng khám hồi.

- Cái này...

Người phụ trách có chút sửng sốt, cho dù là diễn tập khẩn cấp, hẳn phải diễn ra ở bên ngoài chứ? Tại sao lại thực hiện ở phòng khám hồi?

Mặc dù kinh nghi, nhưng mặc kệ thế nào, tiếng còi cảnh báo đã vang lên rồi, người phụ trách không dám chần chừ, lập tức ấn một cái nút, sau đó nói vào micro:

- Đội một đến trợ giúp trước.

Sau khi ra lệnh xong, người này ngẩng đầu lên nhìn màn hình lớn trên vách tường, sau đó nhấn nút di chuyển camera giám sát đến vị trí xảy ra sự việc.

- Ồ?

Sau khi nhìn thấy rõ sự việc, gương mặt người phụ trách hiện lên sự cổ quái.

Lý phán quan đang dẫn hai thuộc hạ, dùng chiến thuật trì hoãn, vây quanh một người thanh niên có gương mặt quen thuộc đang điên loạn. Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, người phụ trách có chút phì cười. Chuyện như thế lại xảy ra ở viện của Lý phán quan, đúng là lần đầu tiên gặp phải.

Một số người đứng bên ngoài phòng khám hồi, đang nhàn nhã trò chuyện, chuẩn bị chờ đến sau mười phút sẽ xem tình huống của Giang Nguyên như thế nào, lúc này cũng nghe được tiếng quát từ trong khu vực phòng khám hồi vọng ra, anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, có chút không hiểu rốt cuộc bên trong đã phát sinh chuyện gì. Chẳng lẽ đám người phòng khám hồi nhàn rỗi đến mức luyện võ với nhau?

Nhưng thanh âm này dường như không giống.

Trong lúc mọi người đang nghi hoặc, bên trong lại truyền đến tiếng hét thẳm, mọi người lại càng nghi hoặc hơn.

Một thuộc hạ của Lý phán quan nhất thời không phòng bị, bị một quyền của Giang Nguyên đánh trúng ngực, phun ra một ngụm máu văng ra ngoài. Lúc này chỉ còn lại Lý phán quan và một thuộc hạ khác.

Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra vậy? Tại sao thanh âm này không phải giống như đang luyện võ với nhau?

Mọi người cứ anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, nhưng không ai có dũng khí lướt qua bức tường đó.

Đây là nơi tiến hành xử phạt của Thiên Y Viện, cho dù là thành viên chính thức của Thiên Y Viện cũng không dám tự tiện chọc giận Lý phán quan. Cho nên mọi người cứ nhìn nhau mà không ai dám tiến vào tìm hiểu.

- Chết.

Lúc này, trong viện truyền đến tiếng rống giận khiến cho người ta phải lạnh mình. Sau đó lại một tiếng hét thẳm. Khi đó mọi người mới phát hiện sự việc có chút không ổn.

Những người vây xem đang định leo lên tường nhìn xem, đột nhiên nghe được tiếng gió từ phía sau truyền đến. Mọi người quay đầu nhìn lại, liền nhìn thấy bốn người mặc chế phục màu đen, ngực đeo huy hiệu bảo vệ màu đỏ của Thiên Y Viện, từ trên mặt đất bắn lên, hai bước đạp lên bức tường rơi vào bên trong.

- Thành viên của tổ cảnh giới.

Nhìn thân ảnh chỉ xuất hiện trong những buổi diễn tập hàng năm, mọi người đều cả kinh. Bọn họ biết được bốn người này đại diện cho điều gì. Đây là hệ thống cảnh giới hộ vệ tầng một của Thiên Y Viện. Một khi có người xâm lấn hoặc trong viện xuất hiện tình huống dị thường, ngoại trừ nhân viên trực cảnh giới thì đây là tổ trợ giúp đầu tiên nhất.

- Có người nào dám xâm nhập vào bên trong sao?

Sắc mặt đám y sĩ đều thay đổi, theo sát chạy vào trong viện.

Có người có dũng khí xâm nhập vào viện, hơn nữa còn là phòng sám hối, đúng là ăn gan báo mã.

Lúc này, Mã Tiểu Duệ là người chạy đầu tiên, một chân đạp lên bức tường, lướt qua rồi rơi xuống bên trong.

Sau khi rơi xuống đất, nhìn thấy rõ tình huống, sắc mặt liền biến đổi, kêu to lên:

- Giang Nguyên.

Các y sĩ còn chưa đến nơi, nghe được tiếng kinh hô của Mã Tiểu Duệ, gương mặt liền hiện lên thần sắc quái dị. Chuyện này có liên quan đến Giang Nguyên sao?

Hai mắt Giang Nguyên đỏ bừng, một quyền đánh vào ngực Lý phán quan. Sau khi nhìn Lý phán quan bay ngược ra ngoài hai ba thước, lúc này mới ngửa đầu hét lớn một tiếng.

Tiếng kêu thê lương khiến lòng người phát lạnh.

Bốn thành viên cảnh giới đến trợ giúp, nhìn thấy cảnh tượng trước mặt, liền có chút kinh nghi. Bởi vì trước mặt chàng thanh niên râu ria xồm xoàm kia là huy hiệu y sĩ tam phẩm.

Nhìn kỹ lại, bốn vị cao thủ của Thiên Y Viện cũng nhận ra chàng thanh niên này là ai. Đây là người có thể nói là nổi nhất ở Thiên Y Viện gần đây, nghe nói là rất được các Thiên y sư coi trọng, tiền đồ sáng lạn, y sĩ trẻ tuổi nhất, y sĩ Giang Nguyên.

Nếu không phải kẻ địch xâm lấn, cao thủ ngoại viện cũng không dám tùy tiện ra tay, chỉ vội vàng tiến lên, đỡ lấy Lý phán quan, ý định hỏi thăm tình huống trước.

- Tại sao? Tại sao?

Một tiếng rống thê lương vang lên.

Đứng trong sân, một thân sát ý, hai mắt đỏ bừng, Giang Nguyên phần nộ ngửa đầu hét to.

- Tại sao? Đội trưởng, tại sao?

- Vì quốc gia, vì lệnh của một người, chúng ta bốn ba ngàn dặm, truy tìm chém giết nhiều năm như thế, chết nhiều huynh đệ như thế. Nhưng khi mang được đồ vật về, kết quả lại như thế này?

- Tại sao?

- Tất cả mọi người đều tưởng rằng có thể trở về nhà, nhưng tại sao cuối cùng lại thành như vậy?

- Cơ Đầu, Tích Nghiêm ca, Đại Hùng đã chết, mà chết trong tay người nhà.

- Tại sao? Tại sao?

Giang Nguyên ngửa đầu hét lớn, nước mắt màu đỏ chậm rãi chảy xuống gương mặt.

Chương 483: Mã Tiểu Duệ

Nghe tiếng rống thê lương của Giang Nguyên, còn có huyết lệ nơi khóe mắt, tất cả mọi người đều rung động. Nhớ đến lời Giang Nguyên vừa nói, mọi người không ngờ chàng thanh niên thoát nhìn ngày thường rất ôn hòa lại có một đoạn quá khứ như vậy.

Mặc dù nghe qua có chút làm cho người ta không dám tin, nhưng nhìn biểu hiện của Giang Nguyên, không người nào là không tin. Khó trách Giang Nguyên lại dám dẫn bốn cao thủ ngoại viện tiến vào Tề gia làm ra chuyện kinh người như thế.

Sau khi nghe Giang Nguyên nói, bất luận là người định hăn thắng hay thua, đều không nhịn được mà thầm khen một câu:

- Quả thật là một trang nam nhi.

Thậm chí có không ít người, ví dụ như Mã Tiểu Duệ, lúc này đã vì

chuyện quá khứ của Giang Nguyên làm cho bi phẫn không thôi.

- Tiểu tử này điên rồi, điên rồi, mau chế trụ hẳn lại.

Lý phán quan hoảng hốt rống lên với một cao thủ ngoại viện. Lúc này hai tay của ông đau vô cùng, hơn nữa lại bị chê cười trước mặt nhiều người như thế, Lý phán quan hận không thể giết chết Giang Nguyên mới cam tâm.

Nhưng ông ta chỉ dám nói như vậy mà thôi. Mặc dù ông có quyền trừng phạt các thành viên của Thiên Y Viện, nhưng cũng bị hạn định. Thân phận của ông có thể so sánh với một thành viên chính thức của Thiên Y Viện sao? Cho dù là y sĩ cấp thấp nhất, ông cũng không dám ra tay động thủ với đối phương.

Đám cao thủ ngoại viện của Thiên Y Viện nhìn nhau, rồi lại nhìn Giang Nguyên, sau đó xác nhận đối phương đã xuất hiện tình trạng mất khống chế tinh thần. Dù sao bọn họ cũng biết phòng sám hối là nơi nào. Mặc dù trước kia chưa từng xảy ra tình huống như thế này, nhưng bây giờ tốt nhất là nên chế trụ y sĩ Giang lại đã.

Đội trưởng đầu lĩnh vung tay lên, bốn người bao vây Giang Nguyên lại.

- Y sĩ Giang, y sĩ Giang.

Vị đầu lĩnh thử gọi Giang Nguyên vài tiếng, xem có thể thức tỉnh Giang Nguyên hay không, nhưng lúc này Giang Nguyên không nhìn thấy thiện ý của y, trong mắt chỉ còn lại một màu đỏ.

- Các người, các người muốn cướp đồ vật sao?

Giọng nói của Giang Nguyên lạnh lạnh, ánh mắt bắn ra sát khí khiến cho bốn cao thủ vây bắt hẳn có chút căng thẳng trong lòng.

- Chuyện gì xảy ra vậy?

Vị đầu lĩnh nhìn sát ý trong mắt Giang Nguyên, rốt cuộc xác định hẳn đã hoàn toàn mất đi lý trí, dường như đã lâm vào trạng thái cuồng bạo nào đó.

Mã Tiểu Duệ đứng cách đó không xa, sắc mặt âm trầm nhìn Giang

Nguyên, nhìn một hồi liền nói:

- Sắc mặt ửng đỏ, hơi thở thô và ngắn, ánh mắt không có tiêu cự, hẳn là do thuốc kích thích cuồng bạo.

Mã Tiểu Duệ nói xong, các y sĩ vây xem mới chú ý đến sự khác thường trên gương mặt Giang Nguyên, sau khi sửng sốt liền bắt đầu nghị luận. Nếu không chú ý, quả nhiên là nhìn không ra. Nhưng tình huống trước mắt quả thật có chút giống.

Dù sao bọn họ cũng là thành viên chính thức của Thiên Y Viện. Biểu hiện rõ ràng như thế, hơn nữa Giang Nguyên cuồng bạo như vậy, chỉ sợ không phải do thuốc gây ảo giác tạo thành. Thuốc gây ảo giác cũng có thể biến con người ta thành bộ dạng như thế, nhưng biểu hiện cuồng bạo giống Giang Nguyên như lúc này thì có vẻ chưa đến mức.

Mọi người đều biết Giang Nguyên mới hai mươi tuổi đã tấn chức y sĩ tam phẩm. Đây chính là danh hiệu hàng thật giá thật. Mới hơn hai mươi tuổi đã làm được đến mức này, có thể nghĩ bản tính của Giang Nguyên cố chấp bao nhiêu. Nhưng cũng chính vì vậy, hẳn mới kiên định đi đến ngày hôm nay.

Hơn nữa, trong buổi lễ nhậm chức, bài diễn thuyết của Giang Nguyên một lần nữa chấn động toàn trường. Điều này đủ cho thấy ý chí của Giang Nguyên kiên định như thế nào.

Một người có ý chí kiên định như thế, cho dù trong tình huống bị mất đi tri thức, cũng không có khả năng xuất hiện trạng thái cuồng bạo. Như vậy, chỉ có bị thuốc kích thích cuồng bạo mới làm cho Giang Nguyên xuất hiện dị thường như thế.

Đồng thời, nhìn biểu hiện của Giang Nguyên, với bản lĩnh của bọn họ trong lĩnh vực y học, hiển nhiên cũng nhìn ra được chút mảnh khốc trong đó, chỉ sợ đây không chỉ đơn thuần là thuốc gây ảo giác.

Mã Tiểu Duệ vừa nói xong, thân hình Lý phán quan bên cạnh liền cứng đờ, sau đó tay run lên, rồi toàn thân run lên.

Ông thật không ngờ lại bị người ta nhìn ra được. Ông vốn tưởng

rằng, có rất nhiều người sau khi dùng thuốc tạo ảo giác cũng xuất hiện tình trạng như vậy. Người bình thường rất khó nghĩ đến tình huống này. Không nghĩ đến lại có người nhìn ra được.

Đi ngược lại quy tắc, dám dụng thuốc ngoài quy định với thành viên chính thức của Thiên Y Viện sẽ phải chịu tội danh gì, là người quản lý phòng khám hồi của Thiên Y Viện, hiển nhiên Lý phán quan sẽ phải biết điều lệ của Thiên Y Viện rõ ràng. Nghĩ đến đây, trong lòng liền run lên.

Sắc mặt Mã Tiểu Duệ âm trầm nhìn thoáng qua Lý phán quan bên cạnh, sau đó trầm giọng nói với bốn cao thủ ngoại viện:

- Y sĩ Giang đang ở trong trạng thái hỗn loạn, mọi người ra tay chế trụ cậu ấy, nhưng không được làm bị thương.

Nghe Mã Tiểu Duệ nói như thế, bốn cao thủ Thiên y ngoại viện đều gật đầu. Đã có y sĩ phát ra chỉ thị, hơn nữa cũng có được phán định tình huống trước mắt, bọn họ cũng không còn kiêng kỵ gì nữa, trực tiếp ra tay. Chỉ cần không đả thương đối phương quá nặng, cho dù xảy ra vấn đề cũng không liên quan gì đến bọn họ.

Mã Tiểu Duệ nói xong, liền quay đầu nhìn về phía Lý phán quan:

- Lý chủ quản, tôi hoài nghi ông sử dụng thuốc ngoài quy định với y sĩ Giang Nguyên. Tôi sẽ đưa ra yêu cầu với Viện Ủy, tiến hành điều tra việc này. Trong thời gian điều tra, không một ai được tiến vào bên trong, cho đến khi có kết quả.

- Phòng khám hồi là do tôi chủ quản. Ngoại trừ thành viên của Viện Ủy và Giám sát, không ai có đủ quyền hạn chế quyền lực của tôi. Cho dù cô là thành viên chính thức của Thiên Y Viện cũng không có tư cách này.

Lý phán quan mạnh mẽ trấn định, trầm giọng nói với Mã Tiểu Duệ:

- Trừ phi có thành viên của hội Giám sát ra lệnh, nếu không, phạm vi phòng khám hồi vẫn do tôi nắm trong tay như cũ.

- Hừ.

Nghe được lời này của Lý phán quan, Mã Tiểu Duệ hừ lạnh một

tiếng, cũng không lên tiếng. Cô dĩ nhiên biết được, bản thân cô chỉ có thể cảnh cáo chứ không có quyền hạn chế đối phương. Vì thế cô móc điện thoại ra, bắt đầu gọi cho sư phụ của mình, thuật lại toàn bộ sự việc.

Thấy Mã Tiểu Duệ không nói gì nữa, Lý phán quan không nhanh không chậm bước về phía phòng khám hồi. Ông nhất định phải nhanh chóng xử lý thuốc vẫn còn sót lại bên trong. Mặc dù khó có thể tránh khỏi một kiếp này, nhưng chỉ cần làm sạch một chút, cũng có khả năng giảm hậu quả mà ông phải gánh chịu xuống mức thấp nhất.

Chương 484: Viên tiên sinh

Dưới tác dụng của thuốc ảo giác và cuồng bạo, Giang Nguyên đã tiến vào trạng thái Tập sát đáng sợ.

Lực công kích mạnh vô cùng.

Bốn thuộc hạ do Lý phán quan dẫn đến đã bị Giang Nguyên đánh bại. Lúc này không ai dám ra tay quá nặng với Giang Nguyên.

Nếu ra tay quá nặng, khiến cho một y sĩ tam phẩm xuất hiện tình huống bị trọng thương, không ai có thể gánh nổi trách nhiệm này.

Bốn cao thủ Thiên y ngoại viện đến trợ giúp cũng không khác gì. Mặc dù đều là thực lực Địa giai nhất phẩm đến đỉnh phong, nhưng bốn người liên thủ, trong thời gian ngắn cũng không chế trụ được Giang Nguyên.

Giang Nguyên ra tay cứ như người điên, đánh cho bốn cao thủ Thiên y ngoại viện cuống quýt lui về phía sau. Đừng nói là chế trụ Giang Nguyên, cho dù muốn bảo vệ mình cũng khó.

Bịch! Đội trưởng bị Giang Nguyên đánh bay. Các y sĩ bên cạnh đều mở to mắt nhìn. Đây thật sự là y sĩ tam phẩm của Thiên Y Viện chúng ta?

Thành viên chính thức của Thiên Y Viện, bất luận là y sĩ hay là y sư, đều am hiểu về lĩnh vực chuyên môn của mình. Đối với việc

đánh nhau cũng chỉ là kiêm tu, mục đích là cường thân kiện thể, hoặc gia tăng nội khí khi chữa trị mà thôi.

Liên quan đến chuyện đánh nhau, sẽ do cao thủ Thiên y ngoại viện phụ trách. Các thành viên nội viện chỉ cần chuyên tâm vào nghiên cứu học thuật, nâng cao năng lực trong lĩnh vực y học của mình. Vì thế, mỗi ngày chỉ dành khoảng một hai tiếng để tu luyện nội khí. Ngoại trừ nhân vật cấp thiên tài như Mã Tiểu Duệ, trên cơ bản không có y sĩ tam phẩm nào luyện nội khí đến tình trạng Địa giai tầng hai kinh khủng như vậy.

Thực lực của Giang Nguyên trước mắt, chẳng lẽ đã đạt đến Địa giai đỉnh phong?

Nhìn bốn cao thủ Địa giai nhất phẩm bị Giang Nguyên đánh cho cuống quýt lui về phía sau, ngay cả phản công cũng không dễ dàng gì, mọi người nhìn nhau, ánh mắt tràn đầy vẻ nghi hoặc.

Mã Tiểu Duệ nói chuyện điện thoại xong, quay sang nhìn tình huống, trong lòng có chút lo lắng. Giang Nguyên bây giờ giống như một ma đầu. Ban đầu cô và Giang Nguyên giao thủ qua, cô không nhận thấy thực lực của Giang Nguyên quá mạnh. Nhưng bây giờ, dưới tác dụng của thuốc cuồng bạo, hẳn mới có được thực lực như thế.

Căn cứ vào kinh nghiệm, dưới tác dụng của thuốc ảo giác và thuốc gây cuồng bạo, Giang Nguyên sẽ có được năng lực chiến đấu và công kích siêu hạng, nhưng nó cũng ảnh hưởng đến cơ thể và tinh thần rất lớn. Cho dù sau này được điều dưỡng cẩn thận, sợ rằng cũng sẽ không dễ dàng hồi phục.

Nhưng đối với tình huống trước mắt, Mã Tiểu Duệ cũng đành thúc thủ vô sách, lập tức cau mày trầm ngâm, bước nhanh ra bên ngoài.

Nhìn tình huống trước mắt, vị đội trưởng cũng cau mày. Bốn người mà cũng không chế trụ được y sĩ Giang, mặt mũi xem như mất hết. Nhưng thực lực của y sĩ Giang quá mạnh, động tác ra tay như gió, trước đây y chưa từng nhìn thấy bao giờ.

Với tốc độ này, trước kia y chỉ nhìn thấy trên người hai vị cao thủ Thiên giai. Hơn nữa, có đôi khi vị cao thủ Thiên giai đó cũng

không có tốc độ nhanh như Giang Nguyên bây giờ.

Dù sao cũng là thành viên của tổ trợ giúp khẩn cấp, dĩ nhiên là phải có vài phần ngạo khí. Y xác định y sĩ Giang nhiều nhất cũng chỉ là Địa giai, tuyệt đối không có khả năng là Thiên giai, lập tức gật đầu với thuộc hạ xung quanh.

Ánh mắt bốn người nhìn nhau, sau đó gật đầu một cái, nhất tề xông đến Giang Nguyên.

Vị đội trưởng lao đến tấn công đầu tiên, bị Giang Nguyên giơ một cước đạp tới. Vị đội trưởng ngay cả ý nghĩ tránh đi cũng không có, chật vật lăn dưới đất, tranh thủ một cơ hội cho thuộc hạ của mình.

Suy nghĩ của y không sai. Sau khi bắt chéo hai tay đỡ được một cước của Giang Nguyên, chỉ lui về sau vài bước, cũng không bị đá bay. Ba thuộc hạ ở phía sau xông lên. Một người đánh một quyền vào động mạch cổ của Giang Nguyên. Hai người còn lại chộp đến hai tay Giang Nguyên.

Ba người này, bất luận người nào đắc thủ cũng tạo thành uy hiếp cho Giang Nguyên, mang đến cơ hội cho người khác, nhanh chóng chế trụ vị y sĩ đang nổi điên này.

Đội trưởng ở bên cạnh run rẩy hai tay, đang định tiếp tục xông lên. Ba thuộc hạ, ngoại trừ người phía sau là có cơ hội bổ trúng, còn lại vẫn phải chờ y trợ giúp.

Nhưng khi y vừa mới vọt lên hai bước, sắc mặt liền cứng đờ. Bởi vì y phát hiện, lực công kích của y sĩ Giang không những kinh người mà tốc độ phản ứng cũng như vậy.

Y nhìn thấy một chưởng của thuộc hạ đằng sau Giang Nguyên đang còn cách động mạch cổ của hắn chừng một thước, chân phải của Giang Nguyên đã rất nhanh gạt chân của gã thuộc hạ.

Bịch. Chỉ thấy một chưởng của gã thuộc hạ bổ vào khoảng không, vai bên phải của Giang Nguyên đồng thời đánh bay gã thuộc hạ bên phải ra ngoài.

Sau đó nhanh chóng xoay người, một chân quét ngang. Gã thuộc

hạ đằng sau vừa mới đứng vững, chưa kịp phòng ngự, liền bị một cước của Giang Nguyên đá trúng ngực, kêu thảm một tiếng, phun ra một ngụm máu rồi bay ngược ra ngoài.

Nhìn trong sân chỉ còn lại một thuộc hạ, sắc mặt vị đội trưởng trở nên trắng bệch. Y vốn tưởng rằng liên hoàn kích lần này hẳn có thể bắt được y sĩ Giang, không nghĩ đến đối phương lại có thể đánh bay được hai người cùng một lúc như vậy.

Lập tức, vị đội trưởng có chút chần chừ, nhìn hai mắt đỏ bừng của đối phương cùng với hàn ý lạnh lẽo trong đó, rốt cuộc cảm giác được dường như không phải y có thể giải quyết chuyện này.

Không được dể thương đối phương, lại phải bắt được đối phương, quả thật là quá khó.

Y liền nhấn nút báo động đeo bên tai, bắt đầu cầu viện đến trung tâm cảnh giới.

Người phụ trách đứng trước màn hình giám sát, sắc mặt cũng tối sầm. Không cần vị đội trưởng nhấn nút cầu viện, y đã tự động ấn nút trên bàn, trầm giọng nói:

- Xin chào Viên tiên sinh, tôi là Chủ nhiệm hội Giám sát, xin lập tức đến phòng thám hỏi trợ giúp.

Khi Mã Tiểu Duệ cầm một thứ trong tay chạy đến, trong sân đã có chút hỗn loạn. Chỉ còn lại hai thành viên của tổ cao thủ Thiên y ngoại viện, đang toàn lực kềm chế Giang Nguyên, không cho hắn lao ra ngoài.

Một số y sĩ tiến lên trợ giúp các cao thủ trọng thương.

Trong lúc Mã Tiểu Duệ muốn tiến lên, phía sau bức tường vang lên một tiếng vù. Nhìn thấy người này, trong lòng Mã Tiểu Duệ liền cả kinh, là Viên tiên sinh của Thiên y ngoại viện.

Chương 485: Ba giây ngã chết một con lừa

- Viên tiên sinh.

Các y sĩ trẻ tuổi nhìn thấy một lão giả mặc hắc sam tiến vào, liền khách khí chào một tiếng. Mặc dù thành viên chính thức của Thiên Y Viện cao hơn cao thủ ngoại viện, nhưng đối mặt với cao thủ ngoại viện Thiên giai, đặc biệt là người thường xuyên chỉ điểm bọn họ tu luyện nội khí, y sĩ nhị tam phẩm cũng vẫn rất cung kính.

Viên tiên sinh nhìn lướt qua giữa sân. Sau khi nhìn thấy rõ tình huống, hai mắt nheo lại, sau đó mỉm cười gật đầu với các y sĩ xung quanh:

- Các vị tiểu sinh, tại sao lại chạy đến đây xem náo nhiệt vậy?

Mã Tiểu Duệ đứng đầu tiên, lo lắng nhìn hai cao thủ Thiên y ngoại viện đang tiến hành công kích Giang Nguyên:

- Chúng tôi đi ngang qua nơi này, vừa lúc nhìn thấy tổ trợ giúp đến, liền thuận tiện theo xem.

- Ồ?

Ánh mắt của Viên tiên sinh hiện lên ý cười, sau đó tiếp tục nhìn tình huống giữa sân. Sau khi nhìn chăm chú một chút, ánh mắt có chút sáng lên, thật ra cũng không vội, cười hỏi:

- Tiểu Mã, đây là y sĩ Giang Nguyên gần đây danh chấn Thiên Y Viện?

Mã Tiểu Duệ gật đầu:

- Viên tiên sinh, cậu ấy là Giang Nguyên, hẳn là đã bị người trong phòng sám hối sử dụng một lượng lớn thuốc cuồng bạo và thuốc tạo ảo giác, bây giờ đã rơi vào trạng thái cuồng loạn vô cùng.

- Tiểu tử họ Lý kia dám dùng thuốc lượng lớn sao?

Viên tiên sinh cau mày. Mặc dù ông không biết Giang Nguyên, nhưng lại biết rất rõ nữ y sĩ trẻ nhất của Thiên Y Viện. Hơn nữa còn là một y sĩ có thiên phú tu luyện. Trước đây ông vẫn thường xuyên chỉ điểm cho Mã Tiểu Duệ, hoàn toàn hiểu rõ tính cách và năng lực của cô. Nếu Mã Tiểu Duệ đã nói như vậy, hẳn sẽ không

sai.

- Tôi đã báo cáo lại Viện ủy, Viện ủy lập tức sẽ cho người xử lý việc này.

Mã Tiểu Duệ quay đầu nhìn về phía phòng khám hồi. Lúc này Lý phán quan đã tiến vào, xem ra đã bắt đầu động tay chân.

- Vậy là được rồi. Nếu dám xằng bậy với y sĩ nội viện, đúng là gan đủ lớn.

Viên tiên sinh trầm giọng nói. Quy định của Thiên Y Viện rất nghiêm, nhưng Lý tiểu tử của phòng khám hồi dám làm ra chuyện như vậy, đúng thật là to gan lớn mật. Xem ra mấy năm quản lý phòng khám hồi, quả thật tự đắc đến mức quên hình. Lần này, xem ra Lý phán quan gặp phiền phức lớn rồi.

Nếu Viện ủy đã biết việc này, ông cũng không định để ý đến nữa, sắc mặt nghiêm lại, bước đến trước mặt hai cao thủ Thiên y ngoại viện, định ra tay chế phục vị y sĩ trẻ tuổi đang cuồng loạn.

- Viên tiên sinh, xin chờ một chút, để tôi thử xem.

Mã Tiểu Duệ vội vàng lên tiếng.

- Sao?

Viên tiên sinh có chút sửng sốt, sau đó nhìn Mã Tiểu Duệ, còn có vật trong tay của cô.

Sau đó mỉm cười gật đầu:

- Vậy cô thử trước đi.

Nhìn Mã Tiểu Duệ bước nhanh đến giữa sân, ánh mắt Viên tiên sinh hiện lên sự mong đợi. Dù sao ông cũng đã nhìn qua tình huống. Thực lực của y sĩ Giang Nguyên quả thật rất kinh khủng. Hiện tại còn đang ở trong trạng thái cuồng loạn. Nếu muốn chế trụ đối phương mà không để đối phương bị thương, chỉ sợ sự việc sẽ không đơn giản. Cho dù cấp bậc Thiên giai như ông cũng không dễ dàng gì. Nếu Mã Tiểu Duệ nói sẽ thử, vậy thì cứ để cô thử xem.

- Giang Nguyên.

Mã Tiểu Duệ chạy đến gần, kêu to một tiếng.

Quả nhiên, nghe được giọng nói của Mã Tiểu Duệ, Giang Nguyên đã có chút phản ứng. Thấy Giang Nguyên sững sốt, tay Mã Tiểu Duệ liền vung lên. Một luồng khí màu trắng phả vào mặt của hắn.

Giang Nguyên không phòng bị, bị luồng khói trắng đập vào mặt, liền nổi giận gầm lên, ánh mắt đỏ bừng tấn công Mã Tiểu Duệ.

Mã Tiểu Duệ một kích đắc thủ, rất nhanh thối lui về phía sau. Cô biết rất rõ, với thực lực cuồng bạo của Giang Nguyên lúc này, cô hoàn toàn không thể so chiêu với hắn.

Thấy Mã Tiểu Duệ thối lui về phía sau, đội trưởng cao thủ Thiên y ngoại viện vội vàng tiến lên, thu hút sự chú ý của Giang Nguyên. Nếu để Giang Nguyên đả thương một vị y sĩ khác, thân là đội trưởng đội cảnh giới số 1, đúng thật là sơ suất.

- Sao?

Viên tiên sinh nhìn Giang Nguyên bị Mã Tiểu Duệ vung khói thuốc vào mặt, không khỏi sững sốt, sau đó kinh nghi nhìn Mã Tiểu Duệ.

Ai ngờ liếc mắt nhìn sang, liền nhìn thấy vẻ mặt ngạc nhiên của Mã Tiểu Duệ lúc này.

- Tiểu Mã, vừa rồi cô dùng cái gì vậy?

Viên tiên sinh ngạc nhiên hỏi.

- Tôi dùng thuốc mê do chính mình điều phối.

Sắc mặt Mã Tiểu Duệ cổ quái nhìn bình thuốc trong tay mình, sau đó nhìn Giang Nguyên ở trong sân.

- Có tính sai gì không?

Đối với thiên phú của Mã Tiểu Duệ trong lĩnh vực y học hay tu luyện, Viên tiên sinh đều không nghi ngờ. Nhưng lúc này vẫn không nhận được mà hỏi một câu.

Ánh mắt Mã Tiểu Duệ mở to, nói:

- Không thể nào. Tôi đã thí nghiệm qua, cho dù là một con la trưởng thành cũng sẽ bị lượng thuốc này làm bất tỉnh. Chỉ trong ba giây là ngất xỉu ngay.

- Ồ!

Sắc mặt Viên tiên sinh cứng đờ. Ông biết rất rõ, la thường xuyên được dùng làm đối tượng thí nghiệm. Bởi vì một con la trưởng thành có sức chịu đựng ngang bằng một người tu luyện nội khí, vì thế nó là vật thí nghiệm vô cùng tốt.

Nếu có hiệu quả y như lời Mã Tiểu Duệ đã nói, ngay cả bản thân ông chỉ sợ cũng không chống đỡ nổi năm sáu giây đồng hồ.

Nhưng vị y sĩ Giang Nguyên trước mắt, qua bốn năm giây vẫn không có phản ứng. Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra vậy?

- Có phản ứng rồi?

Mã Tiểu Duệ đột nhiên kinh hô lên.

Viên tiên sinh đưa mắt nhìn lại, quả nhiên nhìn thấy được động tác của Giang Nguyên dường như yếu hơn.

Nhưng hai người đợi thêm năm sáu giây, phát hiện Giang Nguyên vẫn duy trì tình huống này mà không hề có phản ứng nào khác.

- Tiểu tử này tương đương với mấy con la sao?

Viên tiên sinh kinh hãi trong lòng. Ông không hoài nghi tác dụng thuốc mê mà Mã Tiểu Duệ đã điều chế, nhưng bị trúng loại thuốc được xưng là “ba giây ngã chết một con lừa” này, Giang Nguyên chỉ hơi yếu đi mà thôi, quả thật là kinh người.

Vẻ mặt Mã Tiểu Duệ cũng trở nên tái nhợt. Cô cố ý lấy ra loại thuốc mê này, nhưng lại không có nổi hiệu quả, quả thật là mất mặt mà.

Viên tiên sinh dường như cũng biết được Mã Tiểu Duệ đang xấu hổ, vội ho khan, sau đó bước nhanh về phía trước. Ông biết năng

lực của Mã Tiểu Duệ không tệ, lúc nào cũng kiêu ngạo. Bây giờ rơi vào tình huống này, ông ra tay là thích hợp hơn.

Khi Viên tiên sinh lao lên, vẻ xấu hổ trên gương mặt Mã Tiểu Duệ lúc này mới giảm bớt, nhìn thoáng qua bình phun thuốc trong tay mình, sau đó lại nhìn Giang Nguyên, ánh mắt lại càng kinh nghi. Tại sao thuốc lại không có tác dụng với hắn? Rõ ràng là cô đã thử nghiệm rất nhiều lần, hiệu quả rất tốt mới mang ra sử dụng, sao bây giờ lại không có kết quả?

Đương nhiên là bây giờ cô nghĩ không ra mà. Cho đến mấy ngày sau, cô mới có thể biết được.

Trong lúc Mã Tiểu Duệ đang sửng sốt, phía sau cô không biết từ khi nào lặng yên xuất hiện thêm vài người.

- Viện trưởng Từ, Lưu thiên y sư, La y sư, Trần y sư.

Mã Tiểu Duệ thấy có người bên cạnh cung kính chào, giật mình khôi phục lại tinh thần.

Nhìn thấy mọi người bước đến, cô vội vàng cúi đầu, cung kính chào:

- Xin chào Viện trưởng Từ, Lưu thiên y sư, La y sư, Trần y sư.

Chương 486: Viện trưởng nói phun tiếp

Thấy mọi người cung kính chào hỏi, mấy vị y sư chỉ gật đầu, sau đó nhất tề nhìn về phía giữa sân.

Lúc này Giang Nguyên đang quần đấu với Viên tiên sinh.

Cao thủ Thiên giai chính là cao thủ Thiên giai, Viên tiên sinh đối mặt với Giang Nguyên, rõ ràng là dễ dàng hơn so với bốn cao thủ Thiên y ngoại viện.

Mặc dù khi ra tay có chút kiêng kỵ, nhưng cũng không để Giang Nguyên chiếm cứ thượng phong. Đối mặt với trọng kích cuồng bạo của Giang Nguyên, ông luôn tìm kiếm cơ hội để chuẩn bị chế phục

hắn.

Mọi người im lặng không lên tiếng, nhưng sắc mặt tối sầm, đặc biệt là La y sư.

Các y sĩ khác khi nhìn, chưa chắc đã phán định Giang Nguyên có sự khác thường. Nhưng ở đây đều là nhân vật đứng đầu Thiên Y Viện, liếc mắt một cái đã có thể nhìn ra được tình huống bên trong.

Sau khi nhìn vài lần, sắc mặt La y sư lại càng âm trầm. Chỉ là ông không lên tiếng, chỉ lẳng lặng nhìn. Bởi vì lúc này không phải là lúc ông có thể lên tiếng. Bên cạnh ông còn có Viện trưởng Từ Khải Liễu, còn có thành viên phụ trách của hội Giám sát, thiên y sư Lưu Mộc Dương. Ông là sư phụ của Giang Nguyên, việc này không thích hợp để ông lên tiếng.

Ông tin rằng, việc này cũng không cần ông lên tiếng, Viện trưởng Từ Khải Liễu, còn có Thiên y sư Lưu Mộc Dương sẽ có công đạo.

Ánh mắt Thiên y sư Từ Khải Liễu hiện lên sự tức giận, nhìn Thiên y sư Lưu Mộc Dương, nói:

- Mộc Dương, ông nói như thế nào đây?

- Việc này sẽ nghiêm trị thỏa đáng.

Mặc dù Lưu Mộc Dương thoát nhìn rất ôn hòa, nhưng ông là người nắm giữ quyền giám sát Thiên Y Viện, một khi phát hiện có người phạm quy tắc, đặc biệt là lần này lại nhằm vào thành viên chính thức, hơn nữa còn là nhân tài kiệt xuất, được các vị Thiên y sư coi là tương lai sau này của viện, ông lại càng tức giận hơn.

Cho nên, Thiên y sư Từ Khải Liễu vừa nói, ánh mắt Lưu Mộc Dương đã phát lạnh, trầm giọng đáp.

- Ừm.

Thiên y sư Từ Khải Liễu gật đầu, sau đó nhìn Mã Tiểu Duệ đang cẩn thận đứng bên cạnh, nói:

- Mã Duệ Hoàng, trong tay con là cái gì?

- Dạ, là loại thuốc mê do con tự điều chế.

Đối mặt với Thiên y sư Từ Khải Liễu, Mã Tiểu Duệ một chút cũng không dám tùy ý, vội vàng đáp.

- Nếu đã mang đến, tại sao lại không dùng? Đánh thuốc mê tiểu tử này đi.

Thiên y sư Từ Khải Liễu lãnh đạm nói.

- Sao ạ?

Mã Tiểu Duệ bất ngờ.

Từ Khải Liễu vừa nhìn đã biết loại thuốc trong tay cô dùng để làm gì, nhưng cô lại không dám giấu diếm:

- Viện trưởng Từ, con...con đã dùng rồi, nhưng vô dụng.

- Đã dùng? Vô dụng?

Từ Khải Liễu cau mày, có chút ngoài ý muốn nhìn Mã Tiểu Duệ, trầm giọng nói:

- Con không thí nghiệm qua sao?

- Không, con đã thí nghiệm qua, còn thí nghiệm rất nhiều lần trên năm sáu con la.

Nói đến đây, Mã Tiểu Duệ có chút khẩn trương ngẩng đầu nhìn sư phụ, sau đó cúi đầu nói tiếp:

- Người cũng đã dùng qua, rất an toàn, hiệu quả cũng khẳng định.

- Thế à?

Từ Khải Liễu lại càng cau mày chặt hơn, khiến cho tim của Mã Tiểu Duệ lại càng nhảy bùm bùm.

Nên biết rằng, cô thí nghiệm trên cơ thể người là trực tiếp bắt mấy y sĩ làm vật thí nghiệm cho cô, cũng không xin phép thành viên của hội kiểm tra được trước.

- Tiếp tục phun đi.

Từ Khải Liểu trầm giọng nói.

Nghe được lời này, Mã Tiểu Duệ thở phào nhẹ nhõm. Xem ra Thiên y sư Từ Khải Liểu không có ý định truy cứu việc này. Nhưng trước đó cô đã phun mấy lần Giang Nguyên cũng vẫn không ngã, bây giờ phun tiếp có tác dụng gì không?

Nhưng nếu Thiên y sư Từ Khải Liểu đã hạ lệnh như vậy, cô cũng không dám do dự, cắn răng chạy về phía Giang Nguyên.

Trần y sư đứng một bên vẫn không lên tiếng, nhìn bộ dạng cẩn thận của đệ tử mình, không khỏi khẽ cười, quay sang nói với La y sư:

- Lão La, mặc dù Giang Nguyên đã đoạt vị trí đầu bảng của Tiểu Duệ chúng tôi, nhưng Tiểu Duệ rất biết cách làm người. Nên biết rằng chai thuốc này của nó đã thí nghiệm vô số lần, hao phí biết bao nhiêu nguyên liệu mới tạo ra được, cũng không có bất kỳ tác dụng phụ này. Thế mà bây giờ lại lấy ra dùng cho Giang Nguyên nhà ông, đúng là không tệ.

- Hừ.

Tâm trạng của La lão lúc này không tốt. Bất luận là ai nhìn thấy đồ đệ bảo bối của mình bị người ta biến thành như vậy mà không bức tức chứ. Nghe Trần y sư nói, cũng không nhịn được khẽ hừ một tiếng:

- Giang Nguyên nhà tôi bị biến thành bộ dạng như vậy, cũng không hy vọng loại thuốc này càng làm tình huống trầm trọng thêm.

- Chắc chắn, lão La, ông yên tâm đi. Tiểu Duệ dám dùng trên người Giang Nguyên, tuyệt đối không phải là thuốc bậy thuốc bạ. Để xác định tính an toàn của nó, Tiểu Duệ đã mất bảy tám ngày mới có thể hoàn thành.

Trần y sư mỉm cười nói, gương mặt tràn đầy tự tin:

- Con bé kia làm việc gì cũng rất cố chấp. Nếu không, cũng không trở thành y sĩ tam phẩm ở cái tuổi này, đúng không nào?

- Ý của ông là chẳng lẽ Giang Nguyên nhà tôi lại thua con bé của nhà ông sao? Hừ, ông cứ chờ đó, nhiều nhất là hai năm, không, một năm rưỡi, Giang Nguyên nhà tôi sẽ còn lợi hại hơn con bé nhà ông.

Nghe Trần y sư bắt đầu khoe khoang đệ tử của mình, La y sư có chút không phục. Giang Nguyên nhà ông đúng chuẩn Thiên y sư tương lai, sao có thể thua con bé hỉ mũi chưa sạch của Trần y sư chứ...mặc dù con bé đó quả thật rất lợi hại.

Liên nói tiếp:

- Hơn nữa, ông nhìn Giang Nguyên đi, ngay cả lão Viên cũng không có biện pháp chế trụ. Về phương diện này, con bé nhà ông có thể so sánh sao?

Thấy La y sư không phục, Trần y sư chỉ mỉm cười:

- Chuyện đánh nhau mà so sánh làm gì? Nếu lấy ra để so sánh, chúng ta cần cao thủ ngoại viện làm chi? Hơn nữa, là con gái, chỉ cần mạnh mẽ trong lĩnh vực chuyên môn của mình là được. Chuyện đánh nhau là của đàn ông, tranh giành làm gì?

Nói đến đây, Trần y sư liếc mắt nhìn La y sư, nói tiếp:

- Nhưng lão La, ông ngấm lại đi, đệ tử của ông giỏi thật, nhưng thân làm sư phụ là ông, ông có thể đánh thắng đồ đệ tôi không?

Nói đến đây, Trần y sư hất cằm lên, vẻ mặt khinh thường nhìn La y sư:

- Sao?

- Sao sao cái rắm?

Bị chạm vào vết thương cũ, La y sư xấu hổ không thôi:

- Đồ đệ so với đồ đệ, sư phụ so với sư phụ. Năng lực của ông có thể so sánh với tôi sao? Hả hả...

Chương 487: Cuối cùng cũng ngã xuống

Viện trưởng ra lệnh, Mã Tiểu Duệ chấp hành rất nghiêm túc.

Mặc dù chỉ còn thừa lại một chút, nhưng Mã Tiểu Duệ cũng không dám tiết kiệm. Thừa dịp Viên tiên sinh đang cuốn lấy Giang Nguyên, liền phun hai ba phát vào mặt hắn.

Sau khi phun xong, Mã Tiểu Duệ liền lui trở về, tiếp tục giao Giang Nguyên cho Viên tiên sinh chế trụ.

Viên tiên sinh biết rất rõ, ngay khi Mã Tiểu Duệ lao đến, ông đã bế hô hấp lại. Con quái vật Giang Nguyên này không sợ thuốc mê của Mã Tiểu Duệ, nhưng ông không giống. Đối với bất cứ loại thuốc nào xuất phát từ trong tay y sĩ lại càng không thể khinh thường.

Mặc dù Mã Tiểu Duệ chỉ là y sĩ thấp nhấ, nhưng thiên phú của cô trong lĩnh vực y học rất cao. Nếu không bế khí, Giang Nguyên còn chưa ngã thì ông đã ngã rồi.

- Con đúng là rộng rãi.

Nhìn Mã Tiểu Duệ liên tiếp phun ba phát, Trần y sư mỉm cười, gật đầu nói.

- Sư phụ.

Mã Tiểu Duệ nhìn sư phụ, ánh mắt tràn đầy buồn bực lẫn ủy khuất:

- Vừa nãy con đã phun một lần, nhưng không có tác dụng gì.

- Đã phun, nhưng không có tác dụng?

Trần y sư nghe được, không khỏi có chút kinh ngạc.

- Vâng.

Mã Tiểu Duệ cẩn thận nhìn thoáng qua Thiên y sư Từ Khải Liễu, sợ Từ Khải Liễu không hài lòng với thuốc của cô. Nên biết rằng, tạo nghệ điều chế thuốc của cô đã từng được Viện trưởng Từ tán dương hồi năm ngoái, đồng thời cũng định vị trí đệ nhất nhân cho cô trong số thế hệ trẻ ở Thiên Y Viện.

Đây cũng là cái để cho cô có thể dựa vào, ngoại trừ một sư phụ là y sư nhất phẩm. Nếu không, với tính tình của cô, hai năm qua gây ra không ít chuyện, không ngờ Viện trưởng Từ thưởng thức, chắc cô cũng không dám tùy ý như vậy trong Thiên Y Viện.

Thiên y sư Từ Khải Liễu cũng không chú ý đến vẻ mặt khẩn trương của Mã Tiểu Duệ. Ánh mắt của bà chỉ mang theo sự nghi hoặc lảng lảng nhìn Giang Nguyên ở trong sân.

Đối với năng lực điều chế thuốc của Mã Tiểu Duệ, bà không hề nghi ngờ. Nhưng Giang Nguyên hoàn toàn không có phản ứng với thuốc của Mã Tiểu Duệ, bà quả thật rất kinh ngạc.

Hai mắt Giang Nguyên đỏ bừng, dưới tác dụng của thuốc cuồng bạo, hơn nữa còn bị vây trong trạng thái Tập sát, căn bản không còn bất kỳ ý thức nào mà lựa chọn né tránh thuốc của Mã Tiểu Duệ. Trong đầu hẳn lúc này chỉ có một ý nghĩ, đó chính là giết chết người đã giết hấn và đội trưởng của hấn.

Lúc này, hình xăm trên vai trái của hấn chợt lóe lên. Một tin tức hiện lên trong đầu:

- Chủ thể phát hiện một loại chất có tính làm hôn mê cao. Tiếp tục tăng cường khống chế chất hấp thu vào phổi.

Vừa rồi Viên tiên sinh lui về phía sau, tạo một không gian cho Mã Tiểu Duệ, nhưng cũng đồng thời tạo cơ hội cho Giang Nguyên chiếm thể thượng phong. Thiên phú Tập sát khiến cho Giang Nguyên càng thêm hưng phấn, điên cuồng tấn công Viên tiên sinh.

Gương mặt già nua của Viên tiên sinh hiện lên sự khó coi. Ông thân là một trong những cao thủ Thiên giai quản lý Thiên y ngoại viện, nhưng đánh lâu như vậy cũng không bắt được một tên tiểu tử.

Tuy mọi người đều biết ông có chút cố kỵ, không dám nặng tay, nhưng đã lâu như vậy, lại còn bị đối phương chiếm thể thượng phong. Gương mặt Viên tiên sinh có chút xấu hổ, đặc biệt là ông đã nhìn thấy Viện trưởng Từ và Thiên y sư Lưu Mộc Dương cũng đã đến, đang nhìn chăm chăm bên này. Nếu cứ tiếp tục như vậy, quả thật không còn mặt mũi nào nữa.

Lập tức gầm nhẹ một tiếng, không còn nương tay, toàn lực đối kích với Giang Nguyên.

Bịch bịch bịch.

Viên tiên sinh toàn lực ra tay, Giang Nguyên có chút không chống đỡ được, bị Viên tiên sinh bức lui hai bước.

Khi đối kích với công kích toàn lực của Viên tiên sinh, Giang Nguyên cũng đã vận dụng thực lực đến cực hạn, huyết mạch toàn thân căng cứng.

Bên trong cơ thể của hắn đang cố gắng khống chế thuốc mê phát huy tác dụng. Nhưng khi huyết mạch bắt đầu gia tốc, thuốc mê rất nhanh phóng đến não.

Tầm mắt Giang Nguyên đột nhiên có chút mơ hồ, toàn thân như nhũn ra.

Đang bị cuồng loạn, Giang Nguyên cũng không phát hiện được điểm này, vẫn toàn lực ra tay chống đỡ công kích của Viên tiên sinh.

Viên tiên sinh hiển nhiên cũng đã phát hiện được động tác của Giang Nguyên trở nên yếu ớt. Hắn là thuốc mà Mã Tiểu Duệ phun ra đã phát huy tác dụng.

Lập tức trong lòng thở phào nhẹ nhõm, thoáng giảm bớt tốc độ công kích, tránh ngộ thương đến vị y sĩ trẻ tuổi này.

Mấy giây sau, tốc độ ra tay của Giang Nguyên càng lúc càng chậm. Viên tiên sinh cũng nhẹ nhàng thối lui, nhìn Giang Nguyên đứng im tại chỗ, ánh mắt rũ xuống, trong lòng âm thầm thở phào:

- Chàng thanh niên này thật là lợi hại. Nội viện chúng ta rốt cuộc cũng có được một cao thủ chân chính.

- Đội trưởng, Cơ Đầu, yên tâm đi, gia đình các anh, tôi nhất định sẽ tìm được bọn họ, chăm sóc cho bọn họ thật tốt.

- Tôi sẽ tìm được người đó, tìm cái người đã hạ lệnh giết chết mọi người để báo thù, sẽ không để cho mọi người chết oan uổng.

- Tôi sẽ tìm được người đã ôm tiền của mọi người bỏ trốn, bắt anh ta phải nhả hết tiền để phụng dưỡng cho ba mẹ các anh.

Giang Nguyên vừa vô lực huy động quyền cước, ánh mắt vô thần, miệng lẩm bẩm.

- Chúng ta trung kiên vì nước, nhưng chết trong tay người một nhà. Tôi tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho bọn họ, tôi không cam lòng bỏ qua cho bọn họ.

Nhìn Giang Nguyên đứng giữa sân, lẩm bẩm một mình, những người còn lại đều im lặng.

Chương 488: Lưu Mộc Dương phần nộ

Màu đỏ trong ánh mắt của Giang Nguyên dần dần giảm xuống, sau đó cả người vô lực ngã ra đằng sau.

La y sư sớm đã sốt ruột, thấy Giang Nguyên ngã xuống, liền chạy đến, đưa tay đỡ lấy đồ đệ bảo bối của mình.

Nhìn Giang Nguyên, ánh mắt của các y sĩ hiện lên sự phức tạp. Vốn bọn họ đã nghe nói thực lực của Giang Nguyên phô bày ở Tề gia, nhưng khi đó bọn họ có chút không tin.

Bây giờ tận mắt nhìn thấy, ngay cả Viên tiên sinh suýt chút nữa cũng không làm gì được Giang Nguyên, phải dựa vào thuốc mới có thể khống chế hắn lại. Như vậy, thực lực của hắn hoàn toàn cách Thiên giai không xa.

Dần dần, ánh mắt mọi người lộ ra sự kính sợ. Giang Nguyên bằng tuổi này đã tham gia tấn cấp, thành công đạt được vị trí y sĩ tam phẩm. Bây giờ lại có được một thân cường hãn đến kinh khủng, khó trách Viện trưởng Từ cũng phải đích thân đến. Xem ra, sau này xu thế của Giang Nguyên ở Thiên Y Viện sẽ lên như điều gặp gió.

Đồng thời, hắn sẽ được chỉ định là người nối nghiệp Thiên y sư.

Trong lúc những người khác thì kính sợ, còn Mã Tiểu Duệ thì mắt

sáng ngời. Vừa rồi cô dùng liều lượng gấp ba. Nếu cứ như vậy mà không đánh ngã được Giang Nguyên, thể diện của cô xem như là mất hết.

Hơn nữa, đây không chỉ là vấn đề thể diện, mà là sau này cái nhìn của Viện trưởng Từ đối với cô sẽ thay đổi.

Bây giờ thì tốt rồi. Tuy hiệu quả hơi chậm, phải dùng đến mấy lần, nhưng cuối cùng cũng đã có hiệu quả.

Nhìn Giang Nguyên đang yếu ớt, ánh mắt Viện trưởng Từ hiện lên chút ba động.

Lúc này, Lý phán quan vừa lau mồ hôi vừa chạy ra khỏi phòng sám hối. Nhìn thấy trận chiến trong sân đã dừng lại, Giang Nguyên đã thuận lợi bị chế trụ, không khỏi thở phào nhẹ nhõm. Nhưng ông ta đột nhiên nhìn thấy vẻ mặt trào phúng của các y sĩ khi nhìn mình, lại còn có chút đồng tình nữa chứ.

Lý phán quan sửng sốt, rốt cuộc đã chú ý đến những người bên cạnh.

Sau khi nhìn kỹ, trong lòng liền giật thót, lảo đảo:

- Tiêu rồi, tiêu rồi.

- Chủ quản phòng sám hối Lý Tự Cường, y sĩ tam phẩm Mã Duệ Hoảng tố cáo anh vi phạm quy định, lạm dụng thuốc đối với y sĩ tam phẩm Giang Nguyên. Bây giờ tôi ra lệnh tạm cách chức của anh, tiếp nhận điều tra của hội Giám sát.

Thiên y sư Lưu Mộc Dương lạnh nhạt nhìn thoáng qua Lý phán quan đang đổ đầy mồ hôi trước mặt.

- Vâng.

Lý phán quan run giọng đáp.

Khi nhìn thấy Viện trưởng Từ và người phụ trách viện Giám sát, Thiên y sư Lưu Mộc Dương, trong lòng Lý phán quan đã run sợ đến cực điểm. Vốn ông ta tưởng rằng khi Mã Tiểu Duệ hướng viện Giám sát tố cáo ông, nhiều nhất cũng chỉ là một thành viên nào đó

của hội sẽ đến. Nhưng thật không ngờ, không chỉ Lưu Mộc Dương đến, mà ngay cả Viện trưởng Từ cũng đích thân đến luôn.

Tâm lý ôm may của ông đã tiêu tán không còn. Nếu chỉ đến một mình Lưu Mộc Dương, có lẽ ông còn có cơ may thoát khỏi. Nhưng bây giờ đến ngay cả Viện trưởng Từ cũng xuất hiện, hai vị phía sau cũng sẽ cực kỳ kiên ky, tuyệt đối không có khả năng nường tay cho ông.

- Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?

Sắc mặt Tôn Nghị cũng trở nên kinh hoảng, ở trong phòng giống như kiến bò chảo nóng. Y vừa nhận được tin tức, liền chạy đến chỗ của Liêu Dương, tâm trạng vô cùng khẩn trương. Y và Giang Nguyên đều cùng một sư phụ. Nếu việc này truyền ra ngoài y xuống tay với đồng môn, hậu quả sẽ là...

Sắc mặt Liêu Dương bên cạnh cũng âm trầm, nhưng trấn định hơn Tôn Nghị vài phần, nói:

- Lý Tự Cường đúng là vô dụng. Ngay cả chuyện này cũng làm không gọn gẽ.

- Lý Tự Cường xem như xong đời rồi. Nhưng quan trọng nhất chính là chúng ta. Chúng ta phải làm sao bây giờ?

Nghe Liêu Dương mắng Lý phán quan, Tôn Nghị không khỏi tức giận nói.

- Làm sao bây giờ? Mẹ kiếp.

Liêu Dương hừ một tiếng:

- Dù sao lần này chúng ta cũng đã thắng. Lý Tự Cường không phải kẻ ngu. Nếu ông ta chịu bị xử phạt một mình thì không sao, nhưng nếu đắc tội với chúng ta, sau này lại càng khó lẫn lộn. Anh cũng đừng lo lắng nữa.

Nghe xong, Tôn Nghị thoáng có chút bình tĩnh lại, sau đó nói:

- Vấn đề bây giờ là Viện trưởng Từ cũng đã biết chuyện này, chỉ sợ sẽ không dễ dàng vượt qua được điều tra.

- Chẳng lẽ Viện trưởng Từ sẽ nhúng tay vào chuyện của hội Giám sát sao? Hơn nữa, Lý Tự Cường không phải người ngu, sẽ không khai ra chúng ta đâu.

Nhìn biểu hiện khẩn trương của Tôn Nghị, Liêu Dương trấn an:

- Lần này chúng ta cũng thắng rồi mà. Chỉ cần chuyện này qua đi, chúng ta có thể lấy được thứ chúng ta muốn. Mặc kệ thế nào cũng đáng giá.

-Ồ, hy vọng là Lý Tự Cường có thể chống đỡ được.

Tôn Nghị hiển nhiên biết được có lo lắng cũng không làm được gì, đành thở dài nói.

Cuộc điều tra nhanh chóng được tiến hành. Dưới mệnh lệnh của Thiên y sư Lưu Mộc Dương, rất nhanh trong vòng một tiếng đã tra ra chân tướng.

Mặc dù Lý phán quan đã tiến hành xử lý thuốc bên trong, nhưng thành viên viện Giám sát cũng không phải ngồi không. Thiên y sư Lưu Mộc Dương, còn có Viện trưởng Từ giám sát, những người tham gia điều tra đều là các cao thủ.

- Chủ nhiệm, đã cho ra kết quả rồi. Chúng tôi tìm được một lượng thuốc gây cuồng bạo còn lưu lại bên trong phòng sám hối, đồng thời từ trong không khí phân tích ra được.

Một người đàn ông trung niên ngực đeo huy hiệu giám sát cung kính báo cáo với Lưu Mộc Dương.

- Tình hình thế nào?

Lưu Mộc Dương vừa xem báo cáo vừa hỏi.

- Mặc dù trong phòng sám hối đã bật thông gió xử lý khẩn cấp, nhưng chúng tôi vẫn có thể phát hiện ra được lượng thuốc gây ảo giác còn sót lại. Trải qua tính toán tốc độ gió và lượng khí thoát ra, chúng tôi có thể xác nhận, bên trong phòng sám hối, y sĩ Giang Nguyên đã trúng hai loại thuốc này với liều lượng kinh người.

Nói đến đây, sắc mặt của vị ủy viên Giám sát có chút ngưng trọng.

Nghe vị ủy viên này nói, giọng nói có chút ngưng trọng, Lưu Mộc Dương ngẩng đầu lên, hỏi:

- Cụ thể là mức độ bao nhiêu?

- Căn cứ theo đánh giá, nửa tiếng trước, lượng thuốc gây ảo giác là 100miligam, gấp năm lần so với tiêu chuẩn thông thường. Còn lượng thuốc gây cuồng bạo là 213-225 miligam.

Ủy viên Giám sát báo cáo kết quả. Là thành viên của viện Giám sát, trên cơ bản đều là y sư nhị phẩm. Dám ra tay với một thành viên chính thức của Thiên Y Viện như vậy, hiển nhiên là cực kỳ căm tức.

Rầm. Vị ủy viên vừa dứt lời, Lưu Mộc Dương đã đập mạnh xuống bàn làm việc, tức giận quát:

- 225miligam. Thật to gan!

- Liều thuốc này đã vượt mức quy định 300%. Thời gian hít vào càng lâu, càng dễ dàng tạo thành thương tổn không thể đánh giá được đối với tinh thần và cơ thể con người. Nhưng chúng tôi cũng không cách nào xác định y sĩ Giang Nguyên rốt cuộc đã hít phải bao nhiêu. Việc trị liệu kiểm tra có liên quan đều do La Thiên Minh y sư chủ trì.

Mặc dù xác định Lưu Mộc Dương đã biết được mức độ nguy hại của con số này, nhưng vị thành viên hội Giám sát vẫn đem những tư liệu mà mình phân tích được báo cáo ra.

- 300%...300%...

Lưu Mộc Dương thì thảo. Nhớ đến biểu hiện cuồng bạo của Giang Nguyên khi này, sắc mặt lại càng âm trầm, lạnh giọng nói:

- Mau tiến hành thẩm vấn Lý Tự Cường. Ta không tin anh ta có gan lớn đến mức dám ra tay với y sĩ chính thức như vậy, trong đó nhất định là có nguyên nhân.

- Vâng, tôi lập tức an bài thẩm vấn ngay.

Nhìn biểu hiện phẫn nộ của Lưu Mộc Dương, vị thành viên hội

Giám sát trầm giọng đáp.

- Ừm.

Lưu Mộc Dương chậm rãi gật đầu, nhìn thấy vị ủy viên giám sát đang lui ra, đột nhiên lên tiếng:

- Nếu cần thiết, tôi cho phép anh sử dụng Hoắc Tâm trà.

Nghe được lời này, ánh mắt của vị ủy viên giám sát ngưng trọng lại, sau đó đáp:

- Vâng, tôi sẽ nhanh chóng gửi báo cáo có liên quan lên cho ngài.

- Được, đi đi.

Lưu Mộc Dương gật đầu.

Chương 489: Điều tra

- Khốn kiếp.

Nhìn số liệu được phân tích ra từ kết quả xét nghiệm máu, La y sư lửa giận ngập trời.

Trong máu của Giang Nguyên tổng cộng có ba loại thuốc, thuốc tạo ảo giác, thuốc gây cuồng bạo và thuốc mê.

Trong đó, lượng thuốc gây ảo giác được đánh với liều lượng rất cao. Còn nồng độ thuốc mê thì cũng không thấp. Nhưng hai loại này cũng không quá ảnh hưởng đến cơ thể người. Chủ yếu là loại thuốc gây cuồng bạo. Sau khi có được kết quả xét nghiệm, La y sư không nhận được mà quát lên.

Vị ủy viên giám sát đứng bên cạnh, sắc mặt cũng vô cùng khó coi. Đánh liều cao như vậy, có còn để người ta sống nữa không? Nếu trong cơ thể người tồn tại lượng thuốc cao như vậy, cho dù có chữa hết cũng sẽ trở thành người điên.

- Mau dùng thuốc lợi tiểu, đồng thời sử dụng thêm natri, tiêm qua tĩnh mạch.

La y sư phân phó cho Vương Mịch và Mã Tiểu Duệ bên cạnh.

Nghe La y sư ra lệnh, Vương Mịch và Mã Tiểu Duệ nhanh chóng mở tủ thuốc, từ bên trong lấy ra ống tiêm và các loại thuốc có liên quan, phối hợp với nhau vô cùng thành thục.

Mã Tiểu Duệ rút 20mililit dung dịch vào ống tiêm, sau đó nói:

- Thuốc lợi tiểu.

Vương Mịch tiếp nhận ống tiêm, rất nhanh tiêm dung dịch qua tĩnh mạch vào người Giang Nguyên.

Nhìn dung dịch chậm rãi đi vào cơ thể Giang Nguyên, Mã Tiểu Duệ thở phào nhẹ nhõm, đồng thời cũng bơm tiếp dung dịch natri, tiêm tiếp vào một tĩnh mạch khác cho Giang Nguyên.

Nhìn mũi và miệng của Giang Nguyên cắm đầy ống dưỡng khí, trong lòng Mã Tiểu Duệ cũng có chút quặn đau. Cô chưa từng nghĩ đến một người lúc nào cũng cười rạng rỡ như ánh mặt trời như thế lại cất giấu một quá khứ đau lòng đến như vậy.

Tất cả mọi người đều tin lời nói của Giang Nguyên. Một người dưới tác dụng của thuốc ảo giác, còn có thuốc gây cuồng bạo, những lời nói ra tuyệt không thể giả bộ được.

Hơn nữa, mọi người đều biết, trong trận động đất ở Lỗ Sơn, Giang Nguyên một mình không ngại ngàn dặm xa xôi cùng với đội đặc chủng đầu tiên đến Lỗ Sơn, chính là để cứu đứa bé mà sau này nhận hẳn làm cha nuôi.

Liên hệ từng câu chuyện, Mã Tiểu Duệ hiển nhiên là có chút hiểu ra.

Những lời của Giang Nguyên, tưởng chừng như rất khó tin nhưng hết thảy đều là sự thật.

Gương mặt Vương Mịch bên cạnh cũng tràn đầy khẩn trương. Cô thật không ngờ khi Giang Nguyên ra đi rồi quay về với bộ dạng như thế này. Cô cũng mới xem qua sổ liệu. Nếu như không phải đích thân cô xét nghiệm, có lẽ cô sẽ không thể tin nổi.

Điều mà cô lo lắng nhất bây giờ là với nồng độ cao như vậy trong máu, hệ thống thần kinh của Giang Nguyên nhất định sẽ bị ảnh hưởng.

Khi cô liếc mắt nhìn Mã Tiểu Duệ, liền nhìn thấy Mã Tiểu Duệ đang khẩn trương nhìn chăm chăm Giang Nguyên, thầm nghĩ:

- Tại sao Mã Tiểu Duệ lại có biểu hiện lo lắng như vậy?

Nghĩ đến đây, trong lòng có chút động:

- Chẳng lẽ...

Mã Tiểu Duệ phía đối diện dường như cũng cảm nhận được ánh mắt hoài nghi của Vương Mịch, gương mặt đỏ lên, ánh mắt bối rối thu trở về, chăm chú tiêm thuốc.

Thấy vẻ mặt chột dạ của Mã Tiểu Duệ, trong lòng Vương Mịch trầm xuống. Xem ra Mã Tiểu Duệ có tình cảm đặc biệt với Giang Nguyên. Nếu không, tại sao lúc này lại cố ý chạy đến hỗ trợ?

La y sư cũng không chú ý đến vẻ mặt của hai người, cầm bản báo cáo trong tay, nói với vị ủy viên giám sát:

- Hồ Khánh, việc này phiền mọi người dốc sức nhiều hơn.

- Yên tâm đi La lão, có Viện trưởng Từ chú ý, Thiên y sư Lưu Mộc Dương tự mình giám sát, nhất định sẽ có kết quả. Người nào có liên quan sẽ không thoát một ai.

Vị ủy viên giám sát nghiêm túc gật đầu với La y sư:

- Điều quan trọng trước mắt là cải thiện tình huống của y sĩ Giang Nguyên, nhanh chóng đào thải chất độc ra ngoài, tránh tạo thành quá nhiều tổn thương.

- Hết thủy nhờ mọi người.

La y sư gật đầu, chậm rãi thở hắt ra.

- Được, vậy chúng tôi mang báo cáo đến cho Thiên y sư Lưu Mộc Dương. Nếu bên này, y sĩ Giang Nguyên có phát sinh chuyện gì, xin

hãy thông báo cho chúng tôi.

Hồ Khánh cũng không ở lại lâu. Y biết Viện trưởng Từ và Thiên y sư Lưu Mộc Dương đang rất chú ý việc này. Y cần phải nhanh một chút báo cáo sang.

Nhìn thân ảnh của Hồ Khánh biến mất, ánh mắt La y sư dần rét lạnh lại hai phần. Ông vốn cho rằng nếu Lý Tự Cường đã nắm giữ phòng sám hối, chung quy sẽ không dám quá phạm. Nhưng thật không ngờ ông ta dám dùng thuốc liều cao với Giang Nguyên như vậy.

Nghĩ đến đây, La lão sư hừ một tiếng, ngẩng đầu nhìn trần nhà, nói:

- Thật đáng chết! Bộ tưởng La Thiên Minh tôi dễ khi dễ lắm sao? Lần này mặc kệ là ai, cũng phải cho tôi một câu trả lời.

Thành viên của viện Giám sát đã nhúng tay vào điều tra chuyện của Giang Nguyên, rất nhanh truyền khắp trong viện. Tất cả y sĩ đánh cược Giang Nguyên đều run sợ trong lòng. Mặc dù kết quả đã có, nhưng không ai dám đến chỗ Lý Mạnh để nhận tiền thắng cược.

Dù sao lần này Giang Nguyên bị Lý phán quan dùng thuốc vượt quá quy định, tạo thành tình huống như trên, rất có khả năng có liên quan đến lần đánh cược này. Vạn nhất những người có liên quan đến đánh cược bị lộ ra ngoài, trên cơ bản chính là tìm tử lộ.

Cho nên tất cả mọi người đều im lặng quan sát, chờ đợi kết quả cuối cùng.

Chương 490: Nồng độ thuốc trong máu

- Giang Nguyên thế nào rồi?

Nhìn thấy Mã Tiểu Duệ từ bên trong bước ra, Tuyên Tử Nguyệt vẫn chờ ở bên ngoài, vội vàng lao đến hỏi.

- Bây giờ vẫn còn đang điều trị bên trong.

Mã Tiểu Duệ cười nói:

- Đừng lo. Thiên Y Viện chúng tôi luôn có những loại thuốc tốt nhất, Giang Nguyên tuyệt đối sẽ không có vấn đề gì đâu.

- Vâng, vâng.

Mặc dù sớm biết ở trong Thiên Y Viện, Giang Nguyên sẽ không có khả năng xảy ra vấn đề. Nhưng nhìn biểu hiện khẩn trương của Mã Tiểu Duệ và Vương Mịch, Tuyên Tử Nguyệt vẫn rất lo lắng. Nhưng bây giờ, nhìn Mã Tiểu Duệ cũng không còn lo lắng như lúc đầu, cô cũng thoáng yên tâm một chút:

- Bây giờ tôi có thể vào thăm Giang Nguyên được chưa?

Mã Tiểu Duệ chần chờ một chút rồi nói:

- Bây giờ còn chưa được đâu. Cậu ấy đang trong giai đoạn dùng thuốc. Phải đợi tình huống tốt hơn một chút thì cô mới có thể vào được.

- Vậy phải mất bao lâu nữa?

Tuyên Tử Nguyệt hỏi.

Mã Tiểu Duệ suy nghĩ một chút rồi đáp:

- Hẳn là phải bốn năm tiếng nữa. Nếu không thì cô về nghỉ ngơi trước đi. Khi nào Giang Nguyên tỉnh lại, tôi sẽ thông báo cho cô ngay.

- Bốn năm tiếng nữa?

Sắc mặt Tuyên Tử Nguyệt thoáng ảm đạm, nhưng vẫn kiên trì nói:

- Không được, tôi phải chờ ở chỗ này. Tôi muốn được nghe tin tức của anh ấy đầu tiên.

Thấy Tuyên Tử Nguyệt kiên trì như vậy, Mã Tiểu Duệ thở dài một hơi. Xem ra tình cảm của vị Tuyên đại tiểu thư này đối với Giang Nguyên rất sâu, chỉ có thể gật đầu:

- Được, vậy tôi vào trước. Nếu Giang Nguyên có chuyển biến tốt, tôi lập tức thông báo cho cô ngay.

- Mạnh ca, vừa mới nhận được tin tức. Giang Nguyên quả thật bị người ta hạ thuốc cuồng bạo, hơn nữa còn dùng liều lượng rất lớn. Bây giờ thành viên viện Giám sát đang bắt đầu thẩm vấn Lý phán quan.

Một y sĩ tam phẩm chạy đến, thấp giọng nói bên tai Lý Mạnh.

- Đã chứng thật chưa?

Lý Mạnh cau mày, trầm giọng hỏi.

- Đã chứng thật rồi. Bây giờ thành viên viện Giám sát đã bắt đầu thẩm vấn. Hơn nữa bên kia cũng đã xác nhận, trong cơ thể Giang Nguyên và không khí trong phòng sám hồi chứa một hàm lượng thuốc cuồng bạo rất cao. Bây giờ Viện trưởng Từ rất chú ý đến việc này. Hơn nữa, Thiên y sư Lưu Mộc Dương đang chủ trì điều tra. Tôi nghĩ rất nhanh sẽ có kết quả cuối cùng.

Vị y sĩ kia báo lại cáo chi tiết.

Nghe đến đó, trong mắt Lý Mạnh hiện lên hàn ý, cười lạnh:

- Được, có người dám chơi chiêu với tôi. Tôi thật ra cũng muốn nhìn xem là ai đã không để Lý Mạnh tôi vào mắt.

- Mạnh ca, tôi cảm thấy chúng ta hãy tạm thời dừng một chút. Nếu thành viên viện Giám sát điều tra đến chỗ chúng ta, chúng ta cũng khó mà ăn nói.

Nhìn biểu hiện cảm xúc của Lý Mạnh, vị y sĩ kia vội vàng nói.

- Ừm.

Lý Mạnh gật đầu, sau đó quay sang nhìn hai người đối diện, nói:

- Được rồi, lưu lại số liệu, sau đó đem ổ cứng hủy đi.

- Vâng, Mạnh ca.

Nghe Lý Mạnh nói, hai người lập tức cầm lấy một cái usb, lưu loát sao chép số liệu vào. Chờ hơn mười giây, sau khi xác nhận sao chép thành công, hai người giao cái usb cho Lý Mạnh, rồi trực tiếp format lại ổ cứng.

Sau khi format xong, hai người tháo ổ cứng ra, rồi dùng một cái búa nhỏ đập nát ổ cứng, rồi bỏ vào trong túi, gật đầu với Lý Mạnh một cái, nhanh chóng rời đi.

Nhìn hai người rời đi, Lý Mạnh bỏ usb vào trong túi, quay sang nói với vị y sĩ:

- Được rồi, đi thôi, chờ thêm vài ngày nữa xem sao.

- Đúng, đúng, chờ thêm vài ngày nữa. Ai cũng biết danh dự của Mạnh ca mà. Qua vài ngày nữa, những người đó sẽ hiểu rõ thôi.

Tình huống của Giang Nguyên khôi phục rất nhanh. Nửa tiếng sau, Vương Mịch nhìn số liệu hiện lên trên máy, sắc mặt biến đổi, thậm chí không nhận được mà kinh hô lên.

- Tại sao lại như vậy?

La y sư cau mày, nhìn Vương Mịch hỏi.

- Giảm xuống.

Wương Mịch che miệng, kinh ngạc chỉ vào màn hình trước mặt.

- Giảm xuống?

La y sư ngẩn người. Chuyện này cũng bình thường thôi mà, nhưng nhìn biểu hiện của đồ đệ, dường như cũng không đơn giản như vậy, lập tức bước đến, hai mắt liền mở to.

- Tại sao lại như vậy?

Một lúc lâu sau La y sư mới hồi phục tinh thần, có chút kinh nghi nhìn số liệu trên màn hình, trầm giọng nói:

- Rút máu xét nghiệm.

- Vàng.

Vương Mịch vội vàng đứng dậy, cầm ống tiêm đi rút máu Giang Nguyên.

Nhìn hai thầy trò, Mã Tiểu Duệ cũng không biết chuyện gì xảy ra, liền vội vàng bước đến.

- Cái gì?

Sau khi nhìn số liệu trên màn hình, gương mặt Mã Tiểu Duệ cũng hiện lên sự kinh ngạc.

Bởi vì nồng độ của ba loại thuốc trong máu Giang Nguyên đã giảm xuống một nửa.

- Điều này sao có thể?

Mã Tiểu Duệ quay sang nhìn Giang Nguyên. Chỉ mới nửa tiếng thôi mà, cho dù đã dùng đủ thuốc, cũng không có khả năng giảm nồng độ thuốc trong máu xuống thấp như vậy. Đây hoàn toàn không phù hợp với cơ thể người bình thường.

- Để thử lại một lần nữa.

Vương Mịch cầm ống rút máu, vội vàng bước đến, nhỏ vài giọt vào trong một loại thuốc khác, bắt đầu kiểm tra.

Ba người nhìn chăm chăm vào màn hình, muốn nhìn xem bây giờ là kết quả gì, nếu như cũng giống như kết quả vừa rồi, vậy số liệu này là thật.

- Lại xuống thấp hơn một điểm nữa rồi.

Nhìn số liệu thứ hai vừa xuất hiện, Mã Tiểu Duệ không nhận được kinh hô lên. Bây giờ cô mới xác định đó là thật.

Nhìn số liệu vừa mới xuất hiện trên màn hình, bao gồm cả La y sư cũng ngẩn cả người. Ba người nhìn nhau, tất cả đều biết nó đại diện cho cái gì. Với tốc độ giảm nồng độ thuốc trong máu xuống như vậy, cho dù dùng thuốc lợi tiểu với liều lượng lớn, còn có thuốc chống co bóp có liên quan, cũng không có khả năng đạt đến

trình độ này.

Nên biết rằng, tốc độ giảm như vậy là nhanh hơn người bình thường gấp năm lần.

Ba người sống sót một lúc, dần dần sắc mặt cũng bình thường trở lại, dường như đã tiếp nhận tình huống này.

- Giang Nguyên có khả năng khôi phục rất mạnh. Xem ra năng lực tự bảo vệ bản thân của anh ấy mạnh hơn người khác rất nhiều.

Vương Mịch dường như nhớ lại tình huống ở Lỗ Sơn lúc trước.

La y sư chậm rãi gật đầu. Ông cũng đang nghĩ đến điều này, chợt quay sang hai người nói:

- Việc này tạm thời không được truyền ra ngoài, nghe chưa?

Chương 491: Đi sai bước

Vương Mịch và Mã Tiểu Duệ biết rất rõ, bây giờ rất nhiều người chú ý đến Giang Nguyên. Ít nhất là có một số y sư đang cảm thấy rất hứng thú với hắn. Nhưng bây giờ vẫn còn kiêng kỵ thân phận y sĩ chính thức của Giang Nguyên trong viện, lại còn là đệ tử của La y sư.

Nếu năng lực tự khôi của Giang Nguyên bị lan truyền rộng rãi ra ngoài, sẽ có rất nhiều y sư, thậm chí là Thiên y sư sẽ có hứng thú với hắn. Đến lúc đó chỉ sợ sẽ phiền phức hơn nữa.

Cho nên, nghe La y sư nói như vậy, hai người liền gật đầu tỏ vẻ đã hiểu.

Gần một tiếng sau, nồng độ thuốc trong máu Giang Nguyên chỉ còn lưu lại một chút. Tốc độ này khiến cho ba người kinh hãi không thôi.

Thuốc mê do Mã Tiểu Duệ tự mình điều chế cũng đã được bài tiết ra ngoài. Bình thường thuốc gây ảo giác thì sẽ mất ba tiếng để tiến hành tan rã trong cơ thể người, còn thuốc gây cuồng bạo thì lâu

đến năm tiếng.

Nói cách khác, trong tình huống bình thường, muốn đào thải thuốc gây ảo giác ra ngoài cơ thể, nhất định phải mất đến sáu tiếng. Còn thuốc gây cuồng bạo thì mất đến mười mấy tiếng. Cho dù dùng rất nhiều thuốc lợi tiểu và thuốc chống co bóp để thúc đẩy tốc độ đào thải cũng phải mất từ ba đến năm tiếng.

Nhưng bây giờ chưa đến một tiếng, toàn bộ thuốc trong cơ thể Giang Nguyên trên cơ bản đã đào thải gần hết. Tốc độ này quả thật rất kinh người. Hơn nữa, Giang Nguyên dưới tác động của thuốc mà duy trì lâu như vậy, nói rõ năng lực tự vệ của cơ thể rất kinh khủng.

Khả năng tự khôi và bảo vệ cơ thể như vậy, có thể nói là siêu năng lực, còn Giang Nguyên thì có thể gọi là siêu nhân.

- Được rồi, hẳn là không còn vấn đề gì nữa. Ta đang chờ Lưu Mộc Dương. Hai đứa ở lại đây trông chừng.

La y sư nhìn thoáng qua máy giám sát đầu giường, xác nhận tất cả đã có chuyển biến tốt, lúc này mới gạt đầu, dặn dò hai cô gái một tiếng rồi bước ra ngoài.

Đối với những gì mà Giang Nguyên phải chịu trong phòng thẩm hỏi, bây giờ ông vẫn còn chút tức giận khó tiêu. Mặc dù ông không lo lắng bên phía viện Giám sát xảy ra vấn đề gì, nhưng ông vẫn quyết định đến chỗ của Lưu Mộc Dương, tỏ thái độ của ông một chút.

Mã Tiểu Duệ thấy tình huống của Giang Nguyên lúc này, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm, nhớ đến Tuyên Tử Nguyệt vẫn còn đang chờ bên ngoài, liền vội vàng bước ra ngoài, để Tuyên Tử Nguyệt vào trong thăm Giang Nguyên, có như vậy mới khiến cô yên lòng được.

- Lý Tự Cường, anh xác định tất cả đều là do anh tự mình chủ trương?

Ủy viên giám sát lạnh lùng nhìn Lý phán quan, hỏi:

- Nếu anh dám giấu giếm chuyện gì, đã từng là ủy viên giám sát của Viện Giám sát, hẳn anh biết hậu quả là như thế nào.

Lý phán quan mà lúc trước lúc nào gương mặt cũng nhăn nhó như thể người ta nợ mình rất nhiều tiền lúc này lại xanh cả mặt, hai mắt không còn bất kỳ vẻ kiêu ngạo gì nữa. Ông ta cố gắng trấn định, gật đầu nói với ủy viên giám sát:

- Ủy viên Hầu, tôi hiển nhiên là biết. Nhưng việc này quả thật là do tôi nhất thời hồ đồ.

Nhìn thái độ bốt kiêu ngạo của Lý phán quan, còn có sắc mặt tái xanh và chần chừ, ủy viên Hầu lạnh nhạt cười, sau đó gõ nhẹ lên trên bàn.

Cộc cộc. Trên bàn phát ra hai tiếng, nghe vào trong tai Lý phán quan chẳng khác nào sấm sét, khiến toàn thân ông ta run lên.

Đợi đến khi ông ta ngẩng đầu lên, một người bước vào, trên tay còn có một tách trà nóng.

Sắc mặt Lý phán quan đột nhiên trắng bệch.

- Uống đi, nghe nói bên trong có rất nhiều cam thảo, mùi vị hẳn không tệ.

Ủy viên Hầu mỉm cười nhìn Lý phán quan sắc mặt trắng bệch, nói.

- Tôi nói, tôi sẽ nói.

Chỉ nghe vài lời của Ủy viên Hầu, còn có nụ cười trên gương mặt, rồi nhìn tách trà đang đặt trước mặt mình, Lý phán quan giống như nhìn thấy ma quỷ, vội thẳng thắt lưng, gương mặt sốt ruột lẫn khấn trương:

- Xin lỗi, ủy viên Hầu, tôi sẽ nói hết toàn bộ. Tôi vẫn còn giấu diếm, tôi sẽ nói hết toàn bộ.

- Uống đi, để lạnh uống sẽ không tốt.

Nhìn Lý phán quan đột nhiên chuyển biến thái độ, gương mặt Ủy viên Hầu đột nhiên lạnh lại:

- Uống đi.

Nhìn ánh mắt phát lạnh của Ủy viên Hầu, Lý phán quan giống như bị rút hết sức lực, ngã xuống ghế, ánh mắt tràn đầy sự tuyệt vọng lẫn hối hận.

Ông ta cho rằng mình vẫn còn may mắn, có thể che giấu được cho hai người kia. Nếu ông nói ra, cho dù sau này ông có thể tiếp tục ở lại trong viện, chỉ sợ cũng sẽ không có được cuộc sống tốt. Nhưng thật không ngờ Ủy viên Hầu không tin lời ông ta nói, thậm chí còn dùng đến cả loại trà này.

Đã từng là ủy viên của viện Giám sát, ông ta biết rất rõ đây là loại trà gì, nhưng ông thật không ngờ, Ủy viên Hầu lại được quyền sử dụng nó, yêu cầu ông phải uống. Lúc này hối hận đã không còn kịp nữa rồi.

Vốn vừa rồi nếu ông ta không ôm tâm lý may mắn, như vậy sẽ không uống chén trà này. Hơn nữa nội viện cũng sẽ cho ông một cơ hội tiếp tục ở lại ngoại viện. Nhưng bây giờ, Ủy viên Hầu đã sử dụng Hoạch Tâm trà, nói rõ Ủy viên Hầu đã không còn cho ông ta cơ hội nữa.

Hai tay Lý phán quan run rẩy, chậm rãi nâng tách trà cẩn thận uống vào.

Mùi vị rất ngon, ngọt, thậm chí còn có mùi thơm, nhưng trong lòng Lý phán quan tràn đầy đau khổ.

Bởi vì tham lam mà đi sai đường, vứt bỏ tiền đồ tốt đẹp của mình. Vốn ông chỉ cần kiên nhẫn một chút, không tham lam Vân Cực Đan, chỉ trong vòng hai năm, chung quy có thể tích góp đủ mà đổi một viên.

Lý phán quan uống một hơi, khóe mắt chảy xuống hai hàng nước mắt.

Sau mười phút, ủy viên Hầu hài lòng gật đầu, sau đó nhìn Lý phán quan, thở dài nói với thuộc hạ bên cạnh:

- Được rồi, đưa anh ta trở về. Sau khi anh ta tỉnh lại, đọc lệnh cấm cho anh ta nghe, rồi bảo anh ta tự mình rời khỏi.

- Vâng.

Sau khi gật đầu với thuộc hạ một cái, Ủy viên Hầu cầm bản báo cáo chậm rãi bước ra khỏi phòng thẩm vấn.

Sau khi ra khỏi, gương mặt vốn đang lạnh lùng liền âm trầm vài phần:

- Tôn Nghị, Liêu Dương.

Ủy viên Hầu nhẹ nhàng thở dài, sau đó lắc đầu. Y quả thật không nghĩ đến sự việc này lại có liên quan đến hai người.

Một người là cháu của thiên y sư Liêu Long Căn, một người là cháu ngoại của thiên y sư Chu Thế Dương.

Đương nhiên, Ủy viên Hầu cũng không lo lắng lắm. Dù sao ông cũng sẽ đem bản báo cáo này giao lại cho Thiên y sư Lưu Mộc Dương. Hơn nữa, Viện trưởng Từ cũng đang lưu ý việc này, hẳn sẽ không có vấn đề gì quá lớn.

Cộc cộc.

Ủy viên Hầu nhẹ nhàng gõ vài cái, sau đó nghe được tiếng của Lưu Mộc Dương truyền từ bên trong ra:

- Mời vào.

Cẩn thận đẩy cửa vào, nhìn thấy Thiên y sư Lưu Mộc Dương đang ngồi sau bàn làm việc, đằng trước còn có một người nữa.

- La lão, ngài cũng ở đây sao?

Ủy viên Hầu mỉm cười chào La y sư một câu.

- Là Hậu y sư à?

La y sư cũng gật đầu, sau đó nói:

- Thế nào? Có kết quả thẩm vấn bên kia chưa?

- Đã có. Tôi cố ý mang đến đây cho Chủ nhiệm Lưu.

Ủy viên Hầu cười nói, sau đó đưa bản báo cáo đến trước mặt Lưu Mộc Dương:

- Chủ nhiệm, đây là khẩu cung của Lý Tự Cường, ngài xem qua một chút.

- Ừm, vất vả rồi.

Lưu Mộc Dương gật đầu, sau đó mở quyển báo cáo ra, cẩn thận xem qua.

Nhìn Thiên y sư Lưu Mộc Dương bắt đầu xem báo cáo, mặc dù La y sư rất nôn nóng, nhưng cũng vẫn nhàn nhã ngồi uống trà. Dù sao đây cũng là chuyện của viện Giám sát, lại dính đến Giang Nguyên, ông không tiện hỏi thăm quá dồn dập.

Chỉ là La y sư nhìn thấy Lưu Mộc Dương cau chặt lông mày, trong lòng cả kinh, không biết chuyện gì lại khiến Lưu Mộc Dương có biểu hiện như thế.

Chương 492: Nước miếng của Mã Tiểu Duệ

- Cái gì? Tôn Nghị?

Nghe Lưu Mộc Dương nói, La y sư sửng sốt. Ông thật không ngờ chuyện này lại có liên quan đến một đệ tử khác của mình.

Nhìn vẻ mặt của La y sư, Lưu Mộc Dương cũng cười khổ. Nếu đổi lại là mình, chắc cũng sẽ như vậy.

Sắc mặt La y sư có chút khó coi, sau đó nhìn Lưu Mộc Dương, nói:

- Tôi cũng thật không ngờ Tôn Nghị lại dính đến chuyện này.

- Lão La, chuyện cũng bình thường thôi mà. Tôn Nghị và Liêu Dương trong viện, cũng không phải những đứa ngoan ngoãn gì. Lần này gây ra chuyện như vậy, âu cũng là quả báo.

Lưu Mộc Dương nhìn thoáng qua Ủy viên Hầu, trầm giọng nói:

- Đi thăm dò là vì nguyên nhân gì, sau đó báo cáo lại cho tôi.

- Vâng.

Ủy viên Hầu cung kính gập đầu với Lưu Mộc Dương, sau đó lui ra ngoài.

- Lão Lưu, thế Tôn Nghị và Liêu Dương phải làm sao bây giờ?

La y sư cau mày xoa huyệt Thái Dương. Lúc này ông thật sự rất giận, không nghĩ đến đệ tử của mình lại làm ra chuyện hại đồng môn như thế.

Nhớ đến Tôn Nghị, ông lại càng giận. Ông vốn không thích Tôn Nghị cho lắm. Nếu không phải là vì Chu Thế Dương, Tôn Nghị làm sao có thể được báii ông làm sư phụ chứ? Nhưng một khi đã báii ông làm thầy rồi, ông hiển nhiên cũng dốc lòng chỉ dạy.

Vốn tưởng rằng Tôn Nghị theo ông hai tháng, ngày thường cũng chăm chỉ học tập, tưởng đã có thể thở phào nhẹ nhõm, nào biết được tiểu tử đó lại làm ra chuyện như vậy, làm sao có thể khiến cho tâm trạng của ông vui được.

- Viện trưởng Từ đã chú ý đến chuyện này. Còn về phần phải xử lý như thế nào thì chờ sau khi Ủy viên Hầu điều tra tình huống rõ ràng sẽ tính sau. Tôi sẽ gọi Chu Thế Dương và lão Liêu đến đây.

Lưu Mộc Dương cười khổ lắc đầu. Đối với việc này, rõ ràng là ông cũng có chút đau đầu.

- Lão Liêu thì không sao, nhưng Chu Thế Dương thì...

La y sư lại cau mày lần nữa. Tôn Nghị là đệ tử của ông, là đồng môn sư huynh đệ với Giang Nguyên. Lần này đồng môn hại nhau, nếu truyền ra ngoài, đó sẽ là một vết nhơ. Có Chu Thế Dương ở đây, sau này Tôn Nghị vẫn có thể tiếp tục lưu lại trong viện. Nhưng muốn tấn cấp y sư nhất phẩm, thậm chí là Thiên y sư thì không thể rồi.

Cho nên, Chu Thế Dương sẽ không ngồi yên, tất sẽ nghĩ biện pháp, và sẽ có khả năng không thông qua ông. Đến lúc đó chỉ sợ...

Nghĩ đến đây, La y sư lại càng đau đầu thêm vài phần.

Thành viên viện Giám sát muốn điều tra những chuyện gì xảy ra trong nội viện, tất chỉ là những chuyện đơn giản.

Hầu Nguyên Cường chỉ tốn mất nửa tiếng đã gõ cửa phòng Lưu Mộc Dương.

- Nguyên nhân chủ yếu của Liêu Dương và Tôn Nghị chính là đánh cuộc với Lý Mạnh.

- Đánh cuộc với Lý Mạnh?

La y sư giật mình. Ông không biết Lý Mạnh đánh cuộc cái gì, nhưng ông biết Lý Mạnh là ai. Chẳng lẽ là còn có liên quan đến Lý Mạnh? Vậy thì Liêu Dương và Tôn Nghị lại càng phiền phức rồi.

Mặc dù La y sư không biết Lý Mạnh đánh cuộc về chuyện gì, nhưng Lưu Mộc Dương thân là người phụ trách viện Giám sát, tất nhiên là biết, lập tức lắc đầu cười khổ.

- Khó trách...thì ra lại có liên quan đến Lý Mạnh.

Lưu Mộc Dương thoáng trầm ngâm, sau đó hiểu rõ mấu chốt trong đó, nhẹ nhàng thở dài, nhìn La y sư nói:

- Lý Mạnh thường xuyên tổ chức những lần đánh cuộc nhỏ trong viện, lấy những chuyện mà mọi người quan tâm để tiến hành đánh cuộc. Lần này Liêu Dương và Tôn Nghị mạo hiểm như vậy, chỉ sợ là coi trọng cái vật kia trong tay Lý Mạnh.

- Lý Mạnh đánh cuộc? Vật trong tay cậu ta?

La y sư lại càng sửng sốt, sau đó bình tĩnh:

- Chẳng lẽ là hai thằng ranh kia muốn...

- Ngoại trừ cái vật kia, tôi thật chẳng nghĩ ra cái gì có thể khiến cho hai đứa nó mạo hiểm như vậy.

Lưu Mộc Dương cười khổ lắc đầu.

- Hai đứa này...

La y sư định mở miệng mắng, nhưng sau đó lại nhịn xuống, thở dài.

- Được rồi, việc này trên cơ bản đã rõ. Tôi sẽ đi thông báo cho Viện trưởng Từ, sau đó sẽ nói chuyện với lão Liêu và Chu Thế Dương.

Lưu Mộc Dương cười nói, ánh mắt dần dần lạnh lại:

- Trong viện có quy củ, không người nào có thể phá hư.

Gương mặt Tôn Nghị tối sầm trở lại phòng làm việc. Nhưng khi trở lại, nhìn thấy bên trong không một bóng người, liền nhớ đến La y sư và Vương Mịch hẳn là ở bên kia chữa trị cho Giang Nguyên, cuối cùng đành cắn răng bước sang bên đó.

Giang Nguyên cũng tính là đồng môn của y. Lúc này y không sang bên đó hỗ trợ, quả thật không dễ coi chút nào.

Phòng cấp cứu, La y sư vừa mới ra ngoài, còn Vương Mịch thì đang nói chuyện với Tuyên Tử Nguyệt, thông báo tình huống cho cô biết. Mã Tiểu Duệ ở bên cạnh Giang Nguyên. Thấy tình huống của Giang Nguyên đã chuyển biến tốt đẹp, liền chuẩn bị rút ống truyền ra khỏi tay trái của hắn.

Sau khi rút xong, cô sửa sang lại tay áo cho Giang Nguyên một chút. Chỉ là trong lúc lơ đãng, lại đẩy tay áo của Giang Nguyên lên cao hơn.

- Cái gì vậy?

Hai mắt Mã Tiểu Duệ đột nhiên nhìn thấy một chỗ nào đó.

Nhìn phía dưới bả vai của Giang Nguyên mơ hồ hiện lên một hình ảnh màu đỏ như có như không. Mã Tiểu Duệ chần chừ một chút, xác nhận mình không phải nhìn thấy ảo giác, liền đưa tay kéo áo Giang Nguyên lên cao hơn.

- Đây là cái gì vậy?

Mã Tiểu Duệ kinh nghi nhìn hình xăm quái dị nơi vai trái của Giang Nguyên.

Khi nhìn hình xăm này, trong lòng Mã Tiểu Duệ xuất hiện một cảm giác rất lạ. Người ta xăm hình quái dị không ít, nhưng hình xăm này là cực kỳ hiếm thấy.

Hình xăm này giống như được sinh ra một cách tự nhiên trên vai Giang Nguyên, chẳng những nhìn cực kỳ phối hợp, mà dường như không có dấu vết máy xăm khắc vào. Hơn nữa hình xăm tinh xảo đến cực điểm, giống như một con tiểu hồ ly đang phình to cái đuôi mà ngủ.

Chỉ là, hình xăm của con tiểu hồ ly màu đỏ cũng không tính là lạ, những đuôi của nó khá nhiều.

- Một, hai, ba, bốn, không, năm cái.

Mã Tiểu Duệ cẩn thận đếm qua, lúc này mới xác nhận con tiểu hồ ly có đến năm cái đuôi.

- Tại sao lại có đến năm cái đuôi nhỉ?

Mã Tiểu Duệ nhìn chăm chăm hình xăm, sau đó đưa tay nâng cằm, có chút không rõ. Cô có thể nhìn ra đây là một con hồ ly, nhưng tại sao lại có năm cái đuôi? Theo lý, cho dù tính tình của Giang Nguyên cổ quái, muốn xăm hồ ly chín đuôi cũng chẳng có gì lạ, nhưng đây chỉ có năm cái đuôi.

Mã Tiểu Duệ không nhịn được vươn tay sờ vào những cái đuôi.

Khi ngón tay cô vừa mới chạm đến, đột nhiên cảm thấy có nhiệt truyền đến. Hơn nữa hình xăm còn sáng lên.

- A!

Mã Tiểu Duệ rút ngón tay về, ánh mắt mở to, nhìn chăm chăm hình xăm trên vai trái Giang Nguyên rồi lại nhìn ngón tay của mình. Vừa rồi không phải là ảo giác, quả thật hình xăm nóng lên, rồi lại sáng lên một chút.

- Đây thật sự là hình xăm sao?

Nhìn hình xăm cổ quái, Mã Tiểu Duệ rốt cuộc không nhịn được mà giơ tay chạm vào hình xăm một lần nữa.

- Ừm, không có việc gì.

Cảm giác lần này đầu ngón tay chỉ truyền đến nhiệt độ cơ thể bình thường, không phải là cảm giác vừa rồi, hơn nữa hình xăm cũng không phát sáng, Mã Tiểu Duệ thở phào nhẹ nhõm, đồng thời cũng có chút thất vọng.

Sau đó cô lại dùng tay xoa xoa hình xăm của Giang Nguyên, xác nhận không có phản ứng gì, như vẫn chưa từ bỏ ý định, đưa tay lên chấm chút nước bọt, rồi lại cẩn thận lau lau hình xăm.

Đối với hình xăm tinh xảo này, cô như thế nào cũng không cảm thấy nó chỉ là một hình xăm đơn thuần.

Chỉ là lúc này cô không chú ý đến có một đôi mắt hơi mê mang bắt đầu mở ra, đang nghi hoặc nhìn cô, rồi lại nhìn ngón tay dính nước miếng của cô, ánh mắt lại càng nghi hoặc nhiều hơn.

- Là thật.

Mã Tiểu Duệ lau lau, thấy hình xăm vẫn rõ ràng như cũ, liền có chút sửng sốt.

Mã Tiểu Duệ vẫn không tin, sau đó lại đưa tay vào miệng thấm nước miếng, rồi lại đưa đến chỗ hình xăm lau qua lau lại.

Trong lúc đang lau, cô đột nhiên kinh hô một chút, rút tay trở về, nhìn chăm chăm hình xăm quái dị. Bởi vì lần này cô xác định, tuyệt đối không phải là ảo giác. Hình xăm của Giang Nguyên vừa rồi đã làm nóng tay của cô.

Cô nhìn thấy nó sáng lên, mặc dù chỉ là lóe lên rồi biến mất, nhưng thật sự là nó đã lóe lên.

Mã Tiểu Duệ mở to mắt, nhìn chăm chăm hình xăm trên vai Giang Nguyên, hoàn toàn choáng váng.

- Đây rốt cuộc là cái gì vậy?

Trong lúc Mã Tiểu Duệ cau mày, mặt ghé sát vào, đang định xác nhận xem hình xăm này rốt cuộc là gì, đột nhiên trên đỉnh đầu vang lên một giọng nói:

- Chị nhìn cái gì vậy?

Chương 493: Lửa giận của Chu Thế Dương (1)

- A...

Nghe thấy trên đỉnh đầu của mình vang lên một giọng nói, lại còn có hơi thở thổi tới, làm lay lay mấy cọng tóc của cô, đang chuyên tâm nghiên cứu hình xăm, Mã Tiểu Duệ giống như trộm bị bắt quả tang, đỏ mặt kinh hô lên.

Nhìn ánh mắt đang chăm chú nhìn mình, rồi nhớ đến hành động vừa rồi của mình, Mã Tiểu Duệ không ức chế được sự xấu hổ, sắc mặt đỏ bừng, vội vàng lắc đầu:

- Không...không có gì.

Nhìn Mã Tiểu Duệ lúc nào cũng sang sảng lộ ra vẻ mặt như vậy, Giang Nguyên chớp hai mắt, trong lòng có chút nghi hoặc, không biết Mã Tiểu Duệ đã phát hiện được điều gì không. Mặc dù hắn không dám chắc trong thời gian hắn hôn mê đã xảy ra chuyện gì. Nhưng điều may mắn nhất chính là quần áo của hắn vẫn chưa bị cởi ra.

Nói như vậy, hắn là không có ai nhìn thấy hình xăm của hắn. Người duy nhất nhìn thấy, có khả năng chỉ là người trước mắt.

Cho nên Giang Nguyên vẫn lẳng lặng nhìn Mã Tiểu Duệ:

- Vừa rồi chị đang nhìn cái gì vậy?

Bị Giang Nguyên nhìn chăm chú như thế, trống ngực của Mã Tiểu Duệ lại càng tăng tốc thêm vài phần. Lúc này cô đã sớm quên mất vừa rồi cô đã nhìn thấy hình xăm quái lạ, trong lòng chỉ biết bối rối, không biết người này đã tỉnh lại bao lâu rồi. Thấy cô dùng nước miếng lau hình xăm, rồi lại ghé sát như vậy, có khi nào hiểu lầm là cô muốn hôn tay hắn hay không?

- Không, không có, không có nhìn cái gì.

Mã Tiểu Duệ đỏ mặt lấp bắp, cúi đầu thấp giọng nói, không dám nhìn thẳng vào mắt Giang Nguyên.

Nhìn biểu hiện hoàn toàn khác với ngày xưa của Mã Tiểu Duệ, nghi hoặc trong lòng Giang Nguyên lại càng nhiều hơn. Hắn ngồi dậy, không khỏi cau mày, nói:

- Thật à?

Nghe được giọng nói có chút nghi ngờ, Mã Tiểu Duệ rất cuộc nổi giận. Hỏi cái gì mà hỏi, không phải chỉ là nhìn cánh tay của cậu một chút thôi sao? Còn dùng nước miếng lau một chút, có gì đặc biệt à?

Với tính tình của Mã Tiểu Duệ lúc này, lập tức nhướn mày, ngẩng đầu nhìn Giang Nguyên, tức giận nói:

- Gì đó? Không...không phải chỉ nhìn hình xăm kỳ quái trên vai cậu thôi sao?

- Có gì hay chứ? Hình gì mà chẳng ra hình. Cậu có bao giờ nhìn thấy một con hồ ly nào năm đuôi không? Cậu có nhìn thấy Cửu Vĩ Thiên Hồ chưa? Người ta có chín đuôi đó. Hình xăm năm đuôi, thật sự là...hừ...

Nhìn Mã Tiểu Duệ rất cuộc cũng trở lại tính cách bình thường, không còn cảm giác quái dị nữa, Giang Nguyên mới thở phào nhẹ nhõm. Xem ra bà nương này vẫn chưa xác định được hình xăm có gì không ổn. Nếu không, với tính cách của cô, chắc sẽ không nhịn được mà hỏi hắn ngay.

Giang Nguyên lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, liền nghe Mã Tiểu Duệ nói:

- Được rồi, hình xăm này dường như có chút cổ quái.

- Ặc!

Trong lòng Giang Nguyên có chút căng thẳng, sau đó khẩn trương nhìn Mã Tiểu Duệ, thấy Mã Tiểu Duệ chớp mắt đầy kinh ngạc:

- Thật sự là hình xăm sao? Tại sao...tại sao nó lại có thể sáng lên?

- Không thể nào? Làm sao mà có thể chứ?

Cảm giác hình xăm trên cánh tay của mình không có điều gì bất thường, Giang Nguyên vội vàng lên tiếng:

- Chỉ là một hình xăm bình thường thôi mà.

Mã Tiểu Duệ ngẩng đầu nhìn Giang Nguyên. Mặc dù vừa rồi có chút bối rối, nhưng nghe Giang Nguyên nói, cô đành mỉm cười:

- Ừ, có thể là do tôi nhìn nhầm.

Ánh mắt hai người đều có chút quỷ dị. Tôi nhìn cô, cô nhìn tôi. Đột nhiên Giang Nguyên thở hắt ra, bật cười, rồi Mã Tiểu Duệ cũng bật cười theo.

- Giang Nguyên, anh tỉnh rồi sao?

Vương Mịch bước vào, nhìn thấy Giang Nguyên ngồi trên giường, gương mặt hiện lên sự mừng rỡ. Mặc dù cô đã xác nhận Giang Nguyên không còn gì trở ngại, nhưng cũng không nghĩ đến hẳn lại tỉnh nhanh như thế.

Nhanh như vậy đã tỉnh dậy, lại còn ngồi trên giường, trạng thái rất tốt. Xem ra, thuốc gây cuồng bạo và thuốc ảo giác cũng không ảnh hưởng quá lớn đến hệ thống thần kinh của hắn.

- Giang Nguyên...

Trong lúc Giang Nguyên đang định lên tiếng, liền nhìn thấy một người mặc trang phục bình thường lao lên, hai mắt đỏ bừng nhìn mình, hắn liền mỉm cười:

- Em nhìn này, không phải anh rất tốt sao?

Mái tóc hơi rối loạn, hơn nữa còn có râu ria xồm xoàm, nhưng tinh thần vẫn rất sáng lán, mỉm cười nhìn mình, sự lo lắng và khẩn trương của Tuyên Tử Nguyệt rốt cuộc cũng tiêu tán, những giọt nước mắt chảy xuống.

- Được rồi, lớn như vậy mà còn khóc.

- Lo cho anh làm gì chứ?

- Nguy hiểm nhiều như vậy mà anh còn qua được, huống chi chút việc nhỏ này.

Nhìn Tuyên Tử Nguyệt vừa khóc vừa ôm chặt lấy mình, Giang Nguyên nhẹ nhàng vỗ lưng cô, đồng thời âm thầm cảm thán. Tuyên Tử Nguyệt ngày đó lúc nào cũng lạnh lùng, nhưng bây giờ lại vì hấn mà khóc.

Nhưng chung quy cũng chỉ vì hấn mà thôi.

Giang Nguyên cười khổ. Cũng may, cũng may vẫn còn rất tốt.

Vương Mịch và Mã Tiểu Duệ ở bên cạnh mỉm cười, nhưng ánh mắt lại lóe lên sự khác thường.

- Cái gì? Không phải chứ? Các người nhất định điều tra sai rồi? Tôn Nghị không có khả năng gây ra chuyện này.

Nghe tiếng gầm lên của Chu Thế Dương qua điện thoại, Lưu Mộc Dương cười khổ, hắng giọng một cái rồi nói:

- Lão Chu, đã điều tra rõ ràng rồi. Anh cũng biết dưới tác dụng của Hoặc Tâm trà, không ai có thể nói dối được. Nếu anh không tin, anh có thể xem lại đoạn băng ghi trong phòng thẩm vấn.

- Không thể nào, nhất định là có người hãm hại nó.

Chu Thế Dương chần chờ một chút rồi rống lên.

Lưu Mộc Dương thở dài, sau đó nói:

- Lão Chu, nếu anh kiên trì như vậy, có thể hướng viện Giám sát xin phúc thẩm lại. Lão Liêu đã tiếp nhận ý kiến của tôi. Nếu lão Chu anh hoài nghi, anh có thể đề nghị một ngày phúc thẩm. Ngày một viện Giám sát sẽ đưa ra quyết định xử phạt. Đương nhiên, Tôn Nghị sẽ có quyền được biện hộ cho mình.

Chu Thế Dương im lặng. Ông biết rất rõ quy củ trong viện. Lưu Mộc Dương trước giờ vẫn phụ trách viện Giám sát, làm việc chí công vô tư. Cho nên mới nắm giữ công việc này lâu như vậy.

Nhưng ông không tin Lưu Mộc Dương một chút mặt mũi cũng không nề. Cho nên, Chu Thế Dương im lặng một lát liền nói:

- Lão Lưu, Tôn Nghị tuổi còn trẻ, chưa hiểu chuyện nên bị người ta lợi dụng, nên mới phạm sai lầm, rất đáng xử phạt. Nhưng chuyện hãm hại đồng môn truyền ra ngoài, tiền đồ của nó sẽ bị hủy.

Dứt lời, Chu Thế Dương liền im lặng. Mặc dù ông bài danh cuối cùng trong các vị Thiên y sư, nhưng lại là người sĩ diện nhất. Ông tin rằng mình chỉ nói vài câu, Lưu Mộc Dương nghe qua hẳn sẽ hiểu. Nếu Lưu Mộc Dương nề mặt ông, tất sẽ bỏ qua.

Nhưng ông phải thất vọng rồi.

- Lão Chu, anh cũng biết quy củ trong viện không thể phá hư. Huống chi chuyện xuống tay với đồng môn lại là chuyện kiêng kỵ nhất.

Lưu Mộc Dương vẫn không thỏa hiệp.

- Hơn nữa, Viện trưởng Từ đã chú ý đến việc này, tuyệt đối không thể nường tay trong đó.

Nghe được lời này, một ngọn lửa giận bốc lên trong lòng Chu Thế Dương. Lưu Mộc Dương đúng là một chút mặt mũi cũng không cho, ngay cả Viện trưởng Từ cũng mang ra, lập tức nói:

- Đã như vậy, tôi xin hướng Chủ nhiệm Lưu anh xin phúc thẩm lại.

Dứt lời, Chu Thế Dương liền cúp máy, im lặng một hồi rồi lại gọi tiếp.

La y sư thấy điện thoại vang lên, sắc mặt cũng lạnh lại.

Chương 494: Lửa giận của Chu Thế Dương (2)

Cạch.

Chu Thế Dương giận dữ đập mạnh điện thoại xuống, sắc mặt tái xanh vì giận. Ông không ngờ không chỉ Lưu Mộc Dương không nể mặt ông mà ngay cả La Thiên Minh cũng như vậy.

- La Thiên Minh, lão gia hỏa này, hãy chờ đó cho tôi.

Chu Thế Dương oán hận mắng một câu. Vốn ông còn muốn dựa vào việc Tôn Nghị dù sao cũng là đệ tử của La y sư, ít nhất La y sư cũng phải đề xuống chuyện này. Chỉ cần Giang Nguyên chủ động nói với Lưu Mộc Dương là không truy cứu nữa, như vậy Tôn Nghị vẫn còn một con đường sống. Nhưng La Thiên Minh lại từ chối, nói đứa nào cũng là đệ tử của ông, không thể thiên vị đứa này bỏ đứa kia vâng vâng... Rõ ràng là thiên vị thằng ranh Giang Nguyên rồi còn gì. Thế cháu ngoại của tôi không phải đệ tử của ông?

Lúc này, Chu Thế Dương đã ghi hận La Thiên Minh. Nếu không phải La Thiên Minh có uy vọng cực cao trong viện, ông đã trực tiếp nổi bão rồi.

Mặc dù đã sớm có chuẩn bị tâm lý, sắc mặt La y sư lúc này cũng có chút hổ thẹn, nhìn điện thoại trong tay, hừ lạnh một tiếng. Thật ra ông không lo lắng việc này. Quy định của Thiên Y Viện, không ai có thể phá hư. Hơn nữa, ông còn là y sư nhất phẩm cao cấp nhất, cho dù Chu Thế Dương là Thiên y sư cũng phải nể mặt ông.

Cất điện thoại di động vào túi, La y sư bước đến phòng cấp cứu. Tình huống của Giang Nguyên đã ổn định, nhưng điều mà ông lo lắng nhất chính là sau khi Giang Nguyên tỉnh lại, thần kinh có bị ảnh hưởng gì hay không.

Đây là điều mà ông quan tâm nhất.

Tôn Nghị bước vào phòng, nhìn thấy Giang Nguyên đang ôm giai

nhân trong lòng, sắc mặt không khỏi có chút cứng đờ. Y vốn tưởng rằng lúc này Giang Nguyên hẳn phải nằm ở trên giường, thân hình cắm đầy các dây nhợ, còn có sư phụ và Vương Mịch ở bên cạnh tiêm thuốc. Hơn nữa, sau mười mấy tiếng cứu tỉnh, lại còn phải can thiệp phục hồi hệ thống thần kinh.

Ai biết được mới có gần một tiếng, Giang Nguyên đã ngồi dậy ôm mỹ nữ trong tay.

- Mẹ kiếp, hệ thống thần kinh của nó không bị gì sao? Vậy thì...

Tôn Nghị lảng lảng nhìn Giang Nguyên, đột nhiên trong lòng căng lên, sắc mặt trong nháy mắt trầm xuống.

Giang Nguyên hiển nhiên cũng chú ý đến Tôn Nghị, ánh mắt tùy ý lướt qua, nhìn sắc mặt âm trầm của Tôn Nghị, trong lòng có chút sững sốt, sau đó ánh mắt hiện lên chút dị thường.

Thấy Giang Nguyên nhìn mình, Tôn Nghị thăm mắng một câu trong lòng rồi bước vào, miễn cưỡng cười nói:

- Giang Nguyên, cậu tỉnh lại rồi sao? Vậy thì tốt quá rồi. Tôi nghe cậu xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nên từ bên ngoài vội vã chạy về.

Nhìn vẻ mặt cứng ngắc cố nở nụ cười của Tôn Nghị, Giang Nguyên mỉm cười nói:

- Làm phiền Tôn sư đệ quan tâm rồi.

- Hả, không có việc gì là tốt rồi, không có việc gì là tốt rồi.

Nghe được một tiếng Tôn sư đệ, Tôn Nghị có cảm giác muốn học máu. Rõ ràng y nhập môn trước Giang Nguyên, nhưng lại bị Giang Nguyên đoạt trước chức y sĩ tam phẩm, còn y vẫn còn là một y sĩ thực tập, gọi y một tiếng sư đệ đã là nể mặt lắm rồi.

Nhưng điều mà y lo lắng nhất chính là, ánh mắt Giang Nguyên vẫn rất bình thường, không hề có biểu hiện bất ổn nào về tinh thần. Xem ra chẳng cần can thiệp tinh thần nào cả. Chẳng lẽ y thật sự thua sao?

Mặc dù rất lo lắng, nhưng Tôn Nghị một chút cũng không dám

biểu lộ ra mặt, chỉ mỉm cười tiếp tục dò xét Giang Nguyên, xem có phải một chút vấn đề cũng không có hay không.

Lúc này, cánh cửa phòng cấp cứu lại được đẩy ra. Người bước vào là La y sư. Thấy Giang Nguyên đã tỉnh lại, hơn nữa tinh thần cũng không tệ lắm, gương mặt La y sư hiện lên sự vui mừng lẫn sợ hãi:

- Giang Nguyên, con tỉnh rồi sao?

- Vâng, sư phụ, con vừa mới tỉnh lại.

Nhìn gương mặt vui mừng của La y sư, nụ cười của Giang Nguyên lại càng đậm hơn.

- Cảm giác thế nào?

Nhìn tinh thần Giang Nguyên rất tốt, một chút cũng không có dấu hiệu bị thuốc ảnh hưởng, La y sư cảm thấy yên tâm.

- Cảm giác không tệ lắm, cũng không có điều gì bất thường.

Giang Nguyên hiển nhiên là biết tại sao. Trước mặt La y sư, hẳn cũng không có quá nhiều kiêng kỵ. Dù sao La y sư cũng đã sớm biết cơ thể hắn có chút đặc biệt.

- Vậy là tốt rồi.

Nghe Giang Nguyên nói không có vấn đề gì, La y sư hài lòng gật đầu. Ông lo lắng nhất chính là thần kinh của Giang Nguyên sẽ bị ảnh hưởng.

Đây chính là chuyện phiền phức nhất. Mặc dù Thiên Y Viện rất tài giỏi trong vấn đề chữa trị và can thiệp tinh thần, nhưng khi gặp phải những trường hợp bị tổn thương quá nghiêm trọng, vẫn phải thúc thủ vô sách.

Tôn Nghị thấy La y sư bước vào, có chút giật mình. Nếu chuyện của y bị lọt ra ngoài, bị La y sư biết được, phiền phức sẽ đến, vội vàng cười nói:

- Sư phụ, người đừng lo lắng. Con thấy trạng thái của Giang Nguyên rất tốt.

Lúc này La y sư mới chú ý đến Tôn Nghị, nhìn nụ cười của y, ánh mắt La y sư liền lạnh lại. Thấy vậy, Tôn Nghị liền phát hoảng trong lòng. Trong lúc Tôn Nghị đang muốn lên tiếng, La y sư đột nhiên lắc đầu thở dài:

- Tôn Nghị, con hãy đến viện Giám sát trình diện đi.

- Sao ạ?

Sắc mặt Tôn Nghị tái xanh, trong lòng căng thẳng, nhìn La y sư nói:

- Sư phụ, người...người...

Thấy Tôn Nghị không có ý định đi trình diện, La y sư thở dài:

- Đi đi. Tự con đi là tốt nhất. Đừng để bên viện Giám sát cử người đến.

Nghe xong, sắc mặt Tôn Nghị lại càng trắng bệch, tay có chút run rẩy. Y rốt cuộc đã xác định, chuyện của y chỉ sợ đã bị bại lộ.

Mặc dù lúc nào y cũng tỏ ra kiêu ngạo trong viện, người bình thường không đáng để y để vào mắt, nhưng y biết, sự kiêu ngạo của y chỉ có thể dùng với các y sĩ chưa chính thức, hoặc y sĩ phẩm thấp nhất, còn đối mặt với người của viện Giám sát, y chẳng là cái gì cả. Cho dù là ông ngoại của y, nếu viện Giám sát đã hạ lệnh, ông ngoại cũng không dám trực tiếp đối kháng.

Nghĩ đến hậu quả sau này, hai chân Tôn Nghị không khỏi mềm nhũn.

Chương 495: Lửa giận của Chu Thế Dương (3)

Tôn Nghị không biết tại sao chuyện mà y lo lắng nhất lại xảy ra.

Lý phán quan không phải là kẻ ngốc, tại sao lại khai y ra?

Nhưng đến nước này rồi, Tôn Nghị biết, nếu ngay cả La y sư đã

biết chuyện này, y đã chẳng còn đường lật lại. Chỉ còn hy vọng duy nhất là dựa vào ông ngoại mà thôi.

- Viện Giám sát thì thế nào? Bất quá cũng chỉ cấm túc mình. Ở phòng sám hối, mặc kệ Lý phán quan có để ý đến mình hay không, còn ông ngoại, mình cũng sẽ không gặp quá nhiều khó khăn.

- Tuyệt đối không thể để mất thể diện trước mặt Giang Nguyên cũng như Vương Mịch. Chỉ cần còn ông ngoại, mình vẫn còn cơ hội xoay người.

Tôn Nghị mím chặt môi, hít sâu hai hơi, miễn cưỡng làm cho gương mặt tốt hơn một chút sau đó mỉm cười gật đầu với La y sư:

- Sư phụ, con đi đây.

Nói xong, cũng không nhìn Vương Mịch và Mã Tiểu Duệ, xoay người bước ra ngoài ngay.

Nhìn thân ảnh có chút đơn độc của Tôn Nghị biến mất ngoài cửa, Vương Mịch và Mã Tiểu Duệ đều ngắc nhiên.

- Sư phụ, Tôn Nghị...

Wương Mịch nhìn Tôn Nghị, sau đó quay sang hỏi La y sư.

- Không cần lo cho nó đâu. Về sau các con sẽ rõ.

La y sư cũng không định nói ra chuyện này. Dù sao cùng lắm ngày mai mọi người cũng sẽ biết.

Thấy La y sư nói như vậy, Vương Mịch và Mã Tiểu Duệ cũng không suy nghĩ nhiều, chỉ không biết Tôn Nghị đã phạm phải tội gì mà để phòng Giám sát hỏi đến.

Chỉ có Giang Nguyên là cau mày, sau đó khóe miệng vênh lên.

Thấy Giang Nguyên đã không còn việc gì, hơn nữa Tuyên Tử Nguyệt cũng đã vào, Mã Tiểu Duệ cảm thấy cũng không cần ở đây nữa, liền chào La y sư và mọi người. Chỉ là trước khi đi, không nhìn được liếc nhìn cánh tay trái của Giang Nguyên một cái, khiến cho Giang Nguyên như nhảy dựng trong lòng.

- Bà nương này không biết có phát hiện được gì hay không?

Giang Nguyên suy nghĩ, đột nhiên có chút đau đầu.

Trên đường đi, sắc mặt Tôn Nghị có chút khó coi. Không ít y sĩ thực tập hoặc y sĩ bậc thấp muốn chào hỏi y, nhưng nhìn vẻ mặt âm lãnh của y, ai nấy đều vội vàng tránh sang một bên.

Hôm nay ai cũng nhìn ra tâm trạng của Tôn đại công tử không tốt. Ai cũng không muốn dính xui xẻo với y.

Nhưng khi Tôn Nghị bước vào trong khu vực viện Giám sát, tâm trạng liền tốt hơn. Bởi vì y nhìn thấy ông ngoại đang đi vào trong.

- Ông ngoại.

Tôn Nghị vui mừng kêu lên.

- Ủm.

Nhìn thấy Tôn Nghị, Chu Thế Dương cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, nghiêm mặt gật đầu, sau đó tiếp tục đi vào bên trong.

Đối với phản ứng của Chu Thế Dương, Tôn Nghị cũng không lấy làm lạ. Y gây ra tai họa như vậy, tâm trạng của ông ngoại làm sao mà tốt được. Không bằng y đã là khoan dung lắm rồi.

Tôn Nghị cũng không đi theo phía sau Chu Thế Dương, tự mình đến phòng điều tra của viện Giám sát để trình diện.

Nhưng tâm trạng của y đã không còn tối tăm nữa, rõ ràng đã bình tĩnh hơn nhiều. Dù sao có cự đầu trong viện làm hậu thuẫn, mặc kệ là ai, trong lòng cũng kiên định hơn rất nhiều.

- Chủ nhiệm Lưu, tôi đến để xin phúc thẩm.

Gương mặt Chu Thế Dương hiện lên sự lạnh lùng, cũng không nói gì, trực tiếp bày tỏ thái độ bất mãn của mình.

Mặc dù ông xếp cuối trong các Thiên y sư, nhưng mặc kệ thế nào, là một trong năm cự đầu, ông vẫn có đủ tư cách để tỏ thái độ như bây giờ.

Đối với thái độ của Chu Thế Dương, Lưu Mộc Dương cũng không cảm thấy ngoài ý muốn. Chu Thế Dương nổi tiếng bao che khuyết điểm, tính tình lại nóng nảy.

Lưu Mộc Dương mỉm cười. Bây giờ ông chỉ căn cứ vào quy định của viện mà làm việc, một chút cũng không chột dạ, cười nói:

- Mời lão Chu anh ngồi, tôi lập tức an bài ngay.

- Hừ.

Chu Thế Dương khẽ hừ một tiếng, không thèm lên tiếng.

Lưu Mộc Dương gọi một cuộc điện thoại, rất nhanh Ủy viên Hầu bước vào.

Sau khi bước vào, nhìn thấy Chu Thế Dương đang ngồi trước bàn làm việc của Lưu Mộc Dương, sắc mặt của Ủy viên Hầu có chút căng ra, trong lòng cười khổ. Xem ra lần này chạy trời không khỏi nắng rồi.

Chu Thế Dương đưa lưng ra cửa, đương nhiên là không nhìn thấy vẻ mặt của Ủy viên Hầu, nhưng Lưu Mộc Dương thì nhìn thấy. Nhìn vẻ mặt này của Ủy viên Hầu, trong lòng ông cũng cảm thấy bất đắc dĩ. Nhưng cũng không còn cách nào khác. Ai bảo Ủy viên Hầu là Tổ trưởng phòng Điều tra chứ.

- Tổ trưởng Hầu, anh hãy đưa Thiên y sư Chu Thế Dương đến phòng thẩm vấn, tiến hành phúc thẩm lại.

Lưu Mộc Dương lãnh đạm nói.

- Vâng, chủ nhiệm.

Nhìn vẻ mặt của Chủ nhiệm, Ủy viên Hầu hiển nhiên cũng biết Chủ nhiệm đã không còn biện pháp, liền cung kính nói:

- Chu thiên y sư, xin mời ngài đến phòng điều tra, tôi lập tức an bài cho ngài ngay.

- Được.

Chu Thế Dương ngẩng đầu lên, sau đó đứng dậy bước nhanh ra cửa.

Ủy viên Hầu cười khỏ gật đầu với Lưu Mộc Dương, sau đó theo sát đằng sau Chu Thế Dương, làm người dẫn đường cho ông. Lần này thần tiên đánh nhau, y lại có liên quan, chỉ có thể đành hoàng làm việc. Ngàn vạn lần không được xảy ra sơ suất. Nếu không, một khi liên lụy, chỉ có chết mà thôi.

Cho nên, y giữ gìn bản báo cáo thẩm vấn rất cẩn thận, sớm chờ đợi đến giây phút này. Thật ra thì y cũng không có gì khẩn trương cho lắm. Chỉ cần y có bản khẩu cung, Chu Thế Dương cũng sẽ không làm gì được y. Chuyện lớn như vậy, tất nhiên sẽ do người lãnh đạo trực tiếp của y là Lưu Mộc Dương chịu trách nhiệm, không cần một tiểu lâu la như y phải phí công.

Lúc này, Chu Thế Dương im lặng không nói. Đối với một y sư nhị phẩm nho nhỏ như vậy, ông tất nhiên là không cần phải khách sáo.

Dù sao lần này đến đây là để xem xét lại. Chỉ cần ông ta nắm được nhược điểm nào đó, để xem Lưu Mộc Dương có còn mặt mũi nào nữa hay không.

Về phần gã tổ trưởng phòng điều tra nho nhỏ này, chỉ là một kẻ chết thay xui xẻo. Nhân vật nhỏ thường hay phải làm mấy chuyện như thế.

Chương 496: Vụ mua bán có lời

Xoay xoay!

Trong phòng làm việc của phòng điều tra, thanh âm lật giấy không nhanh không chậm vang lên.

Chu Thế Dương ngồi ở vị trí chính giữa, dùng ghế của Tổ trưởng Hầu, sắc mặt lạnh nhạt lật xem từng tờ khẩu cung.

Vốn là chủ nhân của phòng điều tra, nhưng tổ trưởng Hầu lại cẩn thận đứng một bên, tùy thời để cho Chu Thế Dương có thể hỏi.

Không khí trong phòng làm việc lúc này cũng rất yên tĩnh và căng thẳng. Tất cả thành viên của phòng điều tra thỉnh thoảng lại liếc mắt nhìn về phía phòng làm việc của tổ trưởng.

Sau đó yên lặng làm chuyện của mình, không dám phát ra thanh âm quá lớn, sợ quấy nhiễu vị kia.

Sắc mặt Chu Thế Dương lạnh nhạt, bình tĩnh lật quyển khẩu cung, nhưng trong lòng lại rất khẩn trương. Căn cứ theo quyển khẩu cung thuật lại, việc này quả nhiên là có thật. Ông xem đã lâu nhưng không tìm được một chút sơ sót trong đó cũng không có. Xem ra phòng điều tra làm việc cực kỳ chắc chắn.

Nhưng Chu Thế Dương cũng không vì thế mà xem quá nhanh. Ông không tin cả quyển khẩu cung cũng không có được sơ hở trong đó.

Lúc này, Hầu Nguyên Cường vẫn cẩn thận đứng bên cạnh, gương mặt không có gì khẩn trương. Bởi vì khi y đến phòng của Chủ nhiệm, nhân viên trong phòng đã hoàn tất một phần ghi chép cho bản khẩu cung này. Có nó, biên bản khẩu cung đã trở nên hoàn mỹ. Cho nên trong lòng y vẫn rất bình tĩnh.

Sau khi xem đến phần ghi chép thêm, sắc mặt Chu Thế Dương rốt cuộc đã thay đổi, bởi vì ông nhìn thấy phần ghi chép có một cái tên: Liêu Dương.

Đừng nói người khác viết gì, ông có thể không để ý. Nhưng việc này vốn là do Liêu Dương và Tôn Nghị làm ra. Liêu Dương là cháu của Liêu Long Căn, phần ghi chép này đại diện cho việc Liêu Long Căn đã tiếp nhận ý kiến xử lý Lưu Mộc Dương.

Hơn nữa, Liêu Dương đã khai ra như vậy, Tôn Nghị muốn nói khác hoặc không thừa nhận cũng khó.

Xem đến đây, gương mặt Chu Thế Dương tái xanh. Ông thật không ngờ Liêu Long Căn lại dễ dàng tiếp nhận kết quả như vậy. Mặc dù hậu quả mà Liêu Dương phải nhận nhẹ hơn Tôn Nghị rất nhiều, nhưng nào có chuyện tiếp nhận đơn giản như thế? Bởi vì nó sẽ để lại một vết nhơ cho người đó sau này.

Đối mặt với sự thật đó, Chu Thế Dương đột nhiên có cảm giác vô

lực. Ông vốn cho rằng Liêu Long Căn sẽ không mềm yếu. Như vậy, ông ít nhất vẫn còn có cái để vịn vào. Nhưng bây giờ thì không thể rồi.

Xem đến đây, Chu Thế Dương không còn muốn xem nữa. Bởi vì có xem cũng không còn ý nghĩa.

Nhìn gương mặt của Chu Thế Dương, Hầu Nguyên Cường âm thầm cười lạnh, nhưng ngoài mặt vẫn rất nghiêm túc.

- Mang ta đi gặp Tôn Nghị.

Chu Thế Dương thở ra hai hơi, sau đó đứng dậy.

Tôn Nghị đang ở trong phòng thẩm vấn, trong lòng vô cùng bất an. Nếu ông ngoại của y không đến đây, như vậy hẳn là đã đạt thành nhất trí trước đó với Thiên y sư Lưu Mộc Dương. Vì thế không có ai đến để tiến hành hỏi hoặc thẩm vấn y. Nhưng nhìn tình huống trước mắt, ngay cả ông ngoại cũng đã đích thân đến, xem ra Lưu Mộc Dương khẳng định là không cùng ý kiến với ông ngoại rồi.

Tôn Nghị vẫn cho rằng, sau này y nhất định sẽ trở thành Thiên y sư giống ông ngoại.

Cho nên, mặc dù y có thể sẽ bị xử phạt, nhưng y không quan tâm. Nhưng một khi bị một vết nhơ trên người, mười năm sau, nó sẽ trở thành một trở ngại rất lớn nếu y muốn trở thành Thiên y sư.

Nhìn cánh cửa lặng yên mở ra, còn có ông ngoại xuất hiện ngoài cửa, Tôn Nghị mừng như điên, nhưng chỉ lóe lên rồi biến mất, bởi vì y nhìn thấy gương mặt âm trầm của ông ngoại lúc này.

Từ viện Giám sát đi ra, sắc mặt Chu Thế Dương vô cùng khó coi. Trên đoạn đường đi, không khí lạnh lẽo vô cùng, khiến cho một số người đi ngang lên tiếng chào hỏi một câu rồi né sang nhanh, sợ chộc đến vị Thiên y sư này.

Tâm trạng đang không vui, bình thường vốn sẽ gật đầu chào lại những ai chào hỏi mình, nhưng bây giờ lại mặc kệ hết.

Lúc này, điện thoại trong túi ông vang lên.

- Chuyện gì thế?

Chu Thế Dương không kiên nhẫn nói.

- Chu lão sư, vừa nhận được tin tức, Giang Nguyên đã tỉnh, hình như không có vấn đề gì lớn.

Người bên kia cảm nhận được Chu Thế Dương có chút không kiên nhẫn, vội vàng trả lời.

- Tỉnh rồi?

Chu Thế Dương sửng sốt, vội vàng hỏi:

- Không có vấn đề gì?

-Vâng, đệ tử vừa mới nhận được tin tức như vậy.

Bên kia trả lời.

- Được rồi, ta biết rồi,

Sau khi cúp điện thoại, bước chân Chu Thế Dương dừng lại, thoáng chần chừ một chút, sau đó xoay người bước sang một hướng khác.

Trong phòng cấp cứu, Giang Nguyên đang sầm mi khổ kiếm nhìn La y sư đang lấy máu của hắn:

- Sư phụ, con mới tỉnh lại mà, thầy bỏ qua cho con đi.

- Bỏ qua cho con?

La y sư cũng không ngẩng đầu lên, chỉ lo lấy máu:

- Tiểu tử con, rốt cuộc là đang che giấu cái gì? Tại sao lại thành như vậy? Nếu con đưa ra một lý do khiến ta tin, ta sẽ bỏ qua cho con.

- Ấc?

Nghe được giọng điệu có chút cường đạo này, Giang Nguyên cứng lưỡi, sau đó lắc đầu cười khổ:

- Sư phụ, đến ngay cả con cũng không biết mà.

- Không biết?

La y sư không dừng tay rút máu, nghiêng răng nói:

- Không thừa lúc này lấy máu của con, vậy thì chờ lúc nào nữa?

- Chẳng lẽ con không biết chỉ có lúc này mới có thể từ máu của con tìm ra chút mảnh khõe trong đó sao?

Giang Nguyên nghe xong, đầu đổ đầy mồ hôi. La y sư là người cuồng nghiên cứu. Nếu đổi lại là hắn, chỉ sợ cũng sẽ giống như vậy. Khi La y sư rút được 80ml máu, ông lại duỗi tay lấy tiếp một ống Vương Mịch đưa tới.

- Sư phụ, không phải người sẽ lấy nữa chứ?

Mặc dù người bình thường khi hiến máu có thể hiến đến ba bốn trăm đơn vị máu, nhưng Giang Nguyên là người luyện võ, máu là thứ rất quan trọng, không dễ dàng mất đi được. Một khi mất máu quá nhiều, sẽ ảnh hưởng đến việc luyện khí. Mà máu của hắn lại khác người khác. Nếu bị lấy đi mấy trăm đơn vị máu, ít nhất phải mất cả nửa cây Sơn Tham mới có thể bổ sung lại được. Nhớ đến điều này, Giang Nguyên nhìn không được mà cảm thấy đau lòng.

- Mới có 80ml, phải rút hai ống nữa mới được.

La y sư nói, nhưng tay một khắc cũng không ngừng lại, thậm chí còn dùng sức thêm vài phần.

- Hai ống?

Giang Nguyên cả kinh. Lần trước hắn bị thương thành như vậy, sau đó không biết lãng phí bao nhiêu Sơn Tham mới có thể bổ sung lại được. Lần này lại bị lấy đến 200ml, vậy thì lỗ lớn rồi.

Lập tức lắc đầu:

- Không được, nhiều nhất cũng chỉ ống này thôi.

Nghe giọng điệu keo kiệt của Giang Nguyên, La y sư nào không

hiếu ý của hắc chủ, lập tức hừ lạnh:

- Cũng biết lòng dạ con keo kiệt. Thôi, tặng lại cho con một Hồng Vân quả. Con cho ta lấy ba ống nhé?

- Hồng Vân Quả? Ba ống?

Giang Nguyên chớp mắt, trong lòng tính toán. Máu thì có thể từ từ bổ sung, nhưng Hồng Vân Quả thì không dễ có. Hơn nữa nó còn đáng giá mấy trăm vạn bên ngoài.

Tính toán như vậy, dường như hắc chủ cũng có lời, cười hắc hắc gật đầu:

- Thành giao. Ba ống thì ba ống, cộng lại là 320ml. Nhiều hơn là không được đâu nhé.

- Đồ tham tiền,

Nhìn Giang Nguyên đáp ứng một cách nhanh gọn như vậy, La y sư khinh thường liếc mắt nói một câu.

Tuyên Tử Nguyệt ở bên cạnh thấy hai thầy trò mặc cả, rồi lại nhìn Giang Nguyên bị rút máu, không khỏi ôm chặt cánh tay Giang Nguyên. Lại nói tiếp cô đang đau lòng Giang Nguyên.

Nhưng không sao, một Hồng Vân Quả cũng đáng giá. Bình thường, nếu trong nhà muốn có một quả cũng chưa chắc có được. Nhưng bây giờ, chỉ cần bỏ ra 320ml máu là có thể đổi được, dường như vụ mua bán này rất có lời.

Nghĩ đến đây, Tuyên Tử Nguyệt lại nắm thật chặt cánh tay của Giang Nguyên, ánh mắt nhìn vị La y sư càng thêm vài phần kính trọng. Nhà cô muốn có một quả như vậy cũng không dễ dàng gì, nhưng La y sư của Thiên Y Viện tiện tay đã ném ra được một quả, người này quả thật không thể so sánh với.

Thiên Y Viện uy danh hiển hách, quả nhiên không phải nơi bình thường có thể so sánh được.

Vương Mịch bên cạnh nhìn Giang Nguyên nhe răng nhếch miệng, trong lòng cười thầm. Người này hai lần trước bị thương, lần nào

cũng bị mất hai ngàn ml máu. Lần này mới rút có một trăm đã thành bộ dạng như vậy, giống như bị người ta cắt thịt.

Nhưng đổi lại được một quả Hồng Vân, quả thật rất đáng giá.

Vương Mịch ở trong Thiên Y Viện, mặc dù quan hệ cũng không tệ, nhưng muốn có được một quả, ít nhất phải tốn đến bốn năm trăm vạn, thậm chí còn phải thế thêm một số đồ vật khác nữa.

Còn Giang Nguyên chỉ bị rút có hơn ba trăm ml máu, lại được một quả Hồng Vân, trên cơ bản là 1ml máu trị giá hai vạn, đúng là một vụ mua bán rất có lời.

Chương 497: Chồn chúc tết gà

Trong lúc hai thầy trò La y sư đang vui vẻ, một người vui vẻ hút máu, một người vui vẻ vì kiếm được tiền, cánh cửa phòng cấp cứu bị đẩy ra.

La y sư cũng không để ý, nhưng Vương Mịch đứng bên cạnh thì nhìn thấy người bước vào, sắc mặt biến đổi, vội vàng đứng thẳng, cung kính nói:

- Xin chào Thiên y sư Chu.

Vương Mịch vừa lên tiếng, La y và Giang Nguyên đang nhìn chăm chăm ống tiêm đột nhiên sừng sốt, sau đó cùng nhau nhìn về phía cửa.

Đối mặt với một trong năm cự đầu, Thiên y sư Chu Thế Dương, tuy nói hai thầy trò không thích cho lắm nhưng cũng không dám chậm trễ. Giang Nguyên thì ngồi thẳng người, mỉm cười gật đầu với Chu Thế Dương, nói:

- Thiên y sư Chu, xin chào.

- Ủm.

Vương Mịch chào, Chu Thế Dương làm như không thấy. Nhưng đối với câu chào của Giang Nguyên, Chu Thế Dương lại gật đầu ừ

một tiếng.

Tuyên Tử Nguyệt ở bên cạnh nghe Vương Mịch cung kính chào hỏi với vị Thiên y sư, trong lòng cũng có chút căng thẳng. Cô hiển nhiên biết Thiên y sư đại diện cho điều gì. Cô đến Thiên Y Viện lâu như vậy, nhưng chưa từng gặp qua một vị Thiên y sư nào, lập tức không dám chần chừ, vội vàng đứng lên, cung kính đứng một bên, không dám bất kính với vị Thiên y sư này.

Nhìn biểu hiện của Chu Thế Dương, trong lòng La y sư cũng rất nhanh chuyển động, đại khái đoán được mục đích Chu Thế Dương đến đây. Sau khi đưa ống tiêm cho Vương Mịch, liền đứng dậy cười nói:

- Thiên y sư Chu Thế Dương đại giá quang lâm, thật sự là vinh hạnh cho kẻ hèn này.

- Hừ, lão La, ông cũng đừng làm bộ khách khí nữa. Chúng ta cũng chẳng phải vừa mới quen biết nhau.

Chu Thế Dương cũng không hòa nhã gì lắm với La y sư:

- Lão La, ông đang làm gì vậy?

-Ồ, Giang Nguyên vừa mới tỉnh lại, tôi chỉ lấy chút máu của nó để kiểm tra.

La y sư tùy ý đáp.

- Lấy máu kiểm tra? Kiểm tra một chút?

Chu Thế Dương nhìn ba ống máu trên bàn, hai mắt không khỏi nhướng lên. Cái này mà gọi là rút máu kiểm tra một chút? Đây là rút máu người ta nấu canh thì có.

Nhìn mấy ống tiêm đỏ bừng, Chu Thế Dương quay sang nhìn Giang Nguyên, thấy sắc mặt Giang Nguyên vẫn bình thường, trong lòng cũng cảm thấy sự nghi ngờ. Dựa theo những gì ghi trên bản khẩu cung, Giang Nguyên lúc này hẳn còn chưa tỉnh mới đúng chứ.

Nhưng Chu Thế Dương thật ra cũng không hoài nghi số liệu được ghi trên bản khẩu cung. Dù sao, không thể nói là dựa vào biên bản

khẩu cung của viện Giám sát một trăm phần trăm, nhưng ở đây tuyệt đối không người nào dám làm giả, càng đừng nói đến việc động tay vào biên bản khẩu cung.

Hơn nữa, làm giả khẩu cung cũng sẽ không nhận được bất kỳ chỗ tốt nào.

Chu Thế Dương một chút cũng không tin, vì để chĩnh đũa cháu bảo bối của mình, có người dám làm giả chuyện như vậy, đừng nói chi Liêu Long Căn cũng tham gia trong đó.

Đối mặt với hai thiên y sư, nếu có người dám làm ra chuyện giả mạo như vậy, trừ phi muốn chết.

Thấy thần thái của Giang Nguyên vẫn sáng lán như cũ, mặc dù Chu Thế Dương kinh nghi trong lòng, nhưng cũng không hỏi nhiều. Nếu Giang Nguyên khôi phục nhanh như vậy, nói như thế nào, đối với ông cũng là một chuyện tốt.

La y sư thấy Chu Thế Dương chú ý đến mấy ống máu trên bàn, lại còn nhìn chăm chăm Giang Nguyên, ánh mắt hiện lên sự nghi hoặc, liền biết là Chu Thế Dương đang nghi ngờ sự bất thường trong đó.

La y sư vội vàng cười nói:

- Thiên y sư Chu Thế Dương đại giá quang lâm, thật không biết là có chuyện gì không?

Lúc này, Chu Thế Dương cũng hồi phục lại tinh thần, di chuyển ánh mắt từ Giang Nguyên sang La y sư, lãnh đạm nói:

- Tôi cố tình đến tìm Giang Nguyên để hỏi vài câu.

- Muốn hỏi Giang Nguyên vài câu?

Hai mắt La y sư nheo lại, nhưng thật ra cũng không nằm ngoài ý liệu.

Mặc dù ông muốn từ chối thay đệ tử của mình, nhưng tinh thần và trạng thái của Giang Nguyên vô cùng tốt, cũng không thể đưa ra lý do để từ chối, trong lòng chỉ có thể thở dài, biết lần này Giang

Nguyên trốn không thoát rồi, sư phụ cũng chẳng giúp được gì. Hết thấy phải chờ hẩn quyết định.

Lập tức quay sang nói với Vương Mịch đang cất mảy ống tiêm:

- Vương Mịch, con và Tuyên tiểu thư ra ngoài trước đi.

Nghe La y sư nói, Vương Mịch và Tuyên Tử Nguyệt liếc mắt nhìn nhau, sau đó lo lắng nhìn Giang Nguyên, rồi vội vàng bước ra ngoài. Có mặt Thiên y sư ở đây, ngoại trừ La y sư, người nào cũng không có tư cách.

Nhìn Vương Mịch và Tuyên Tử Nguyệt bước ra ngoài, Chu Thế Dương nhìn La y sư, phát hiện La y sư cũng không có ý định ra ngoài, ánh mắt liền hiện lên sự tức giận, nhưng cũng không còn biện pháp. Tư lịch của La y sư còn lâu hơn cả ông, hơn nữa còn là y sư nhất phẩm cao cấp nhất, lại còn quan hệ với mấy vị thiên y sư không tệ, không nể mặt cũng không được.

Chu Thế Dương có chút thở hắt ra, sau đó cố gắng mỉm cười, bước đến chỗ Giang Nguyên, bày ra bộ dạng trưởng bối quan tâm vân bối, nói:

- Giang Nguyên, bây giờ cảm giác thế nào rồi?

- Cảm ơn Thiên y sư Chu đã quan tâm. Bây giờ đã cảm thấy khỏe rồi ạ.

Giang Nguyên cũng không phải lần đầu tiên nói chuyện với Chu Thế Dương, Hơn nữa ngay từ đầu Chu Thế Dương đã không có cảm tình với hẩn. Nhưng dù sao Chu Thế Dương cũng là Thiên y sư, Giang Nguyên nhiều ít cũng phải cung kính trả lời.

Lúc này hẩn cũng đại khái đoán được chuyện gì xảy ra. Cho nên đột nhiên nhìn thấy vị Thiên y sư này chạy đến quan tâm một nhân vật nhỏ bé như hẩn, hẩn vẫn hiểu được ẩn ý trong đó.

- Ừm, cảm thấy khỏe là tốt rồi. Nếu không, tôi lại phải chạy đến chỗ Viện trưởng Từ, nhờ bà ấy đến can thiệp chữa trị tinh thần cho cậu. Nhưng trước mắt xem ra, trạng thái tinh thần của Tiểu Giang rất tốt, hoàn toàn không cần điều này. Xem ra tôi quan tâm không đúng lúc rồi.

Nhìn vẻ mặt cố rặn nụ cười của Chu Thế Dương, Giang Nguyên bỗng đứng cảm thấy buồn nôn.

Nhưng cũng không còn cách nào khác. Mặt mũi của Chu Thế Dương không thể không cấp. Thiên Y Viện là nơi rất nghiêm về cấp bậc. Nếu phạm phải sai lầm không nên phạm, bị người ta lợi dụng, đó chính là phiền toái lớn.

- Vậy thì phải cảm ơn Thiên y sư Chu rồi.

Giang Nguyên mỉm cười đáp lại một câu, nhưng trong lòng lại âm thầm cười lạnh, sau đó chờ vị Thiên y sư này nói ra mục đích chính của ông.

Chương 498: Đập cửa mà đi

- Tiểu Giang, thế nào? Chuyện này cậu có thể suy nghĩ lại một chút không?

- Hơn nữa, ngày mai tôi sẽ ký một giấy thông hành đặc biệt đến Mật quán năm ngày cho cậu. Cậu có biết Mật quán không? Cậu có thể vào đó năm ngày.

Gương mặt như cương thi của Chu Thế Dương nở nụ cười, khiến cho La y sư cũng bắt đầu có chút buồn nôn.

Chu Thế Dương vì cháu ngoại của mình mà muốn Giang Nguyên viết thư bãi nại, lại còn phải tự vu oan cho mình, nói hấn làm ra một số chuyện không đúng khiến cho Tôn Nghị cảm tức, sau đó mới dẫn đến chuyện như vậy.

- Chẳng lẽ danh tiếng của cháu ngoại ông quan trọng hơn danh tiếng của Giang Nguyên?

La y sư đứng bên cạnh lắng nghe, nhìn chằm chằm Chu Thế Dương, thầm mắng một câu. Nếu không phải Chu Thế Dương là một trong năm cự đầu của Thiên Y Viện, La y sư đã vác gậy đuổi ra ngoài rồi.

Nhưng ông cũng không tiện xen vào. Dù sao Chu Thế Dương cũng

là Thiên y sư, hơn nữa còn phải xem suy nghĩ của Giang Nguyên như thế nào. Thật ra ông không sợ đắc tội với Chu Thế Dương, nhưng Chu Thế Dương muốn làm khó Giang Nguyên sau này cũng không phải là chuyện khó khăn gì lắm.

Nếu Giang Nguyên đồng ý, La y sư có thể hiểu được. Ít nhất Chu Thế Dương còn ở vị trí Thiên y sư hai nhiệm kỳ nữa, cũng chính là mấy chục năm. Mà mấy chục năm này chính là những năm mấu chốt của Giang Nguyên. Nếu Giang Nguyên chịu ủy khuất một chút, sau này không phải là không có lợi.

Hơn nữa, Chu Thế Dương còn hứa hẹn sẽ ký giấy vào Mật quán cho Giang Nguyên năm ngày, đối với Giang Nguyên mà nói cũng là một cơ hội không tệ. Dù sao tư liệu và kỹ thuật bên trong Mật quán, còn có một số dược vật đặc biệt sinh trưởng và những bí văn cổ, cho dù là y sư có tư cách cũng chưa chắc đã vào được. Hao tổn rất nhiều công sức cũng chỉ vào bên trong được một hai ngày. Chu Thế Dương trực tiếp ký giấy thông hành cho Giang Nguyên vào trong đó năm ngày, đã là quá lắm rồi.

Loại hấp dẫn này, đối với La y sư này thì chẳng có ích lợi gì, nhưng lại cực kỳ thu hút một y sư dưới nhị phẩm.

Cho nên, La y sư cũng không tỏ vẻ gì đặc biệt, chỉ lảng lảng đứng nhìn, chờ Giang Nguyên đưa ra quyết định của mình. Làm sư phụ, trong những lúc như thế này, ông không có quyền thay Giang Nguyên làm chủ. Điều mà ông có thể làm chính là, nếu Giang Nguyên từ chối, sau này ông sẽ tranh thủ đãi ngộ công bằng cho đệ tử của mình trong việc tấn cấp y sư nhất phẩm. Cho dù Chu Thế Dương là Thiên y sư, muốn ngăn cản Giang Nguyên cũng chưa chắc có khả năng.

Chu Thế Dương đang rất tự tin nhìn chàng thanh niên trước mắt. Ông tin rằng chàng thanh niên này, mặc dù tính tình vẫn còn nóng vội nhưng tuyệt đối là một người thông minh.

Ông đã ám chỉ và đưa ra lời hứa hẹn như vậy, cũng chính là làm trò cho La Thiên Minh xem luôn.

Ông cho rằng Giang Nguyên nhất định sẽ chấp nhận lời đề nghị của ông. Dù sao ông là Thiên y sư, có thể hạ mình đến đây đã là nể

mặt một y sĩ tam phẩm nho nhỏ là hần lấm ròi. Điều hần cần làm bất quá chỉ là chịu chút ủy khuất mà thôi. Tuy danh tiếng truyền ra ngoài sẽ khó nghe một chút, nhưng không có ghi chép lại, sau này cũng chẳng ảnh hưởng gì lắm.

- Xin lỗi.

Trong lúc Chu Thế Dương mỉm cười chờ Giang Nguyên trả lời, đột nhiên nghe được một câu như vậy.

Sắc mặt của Chu Thế Dương đột nhiên cứng đờ, nhìn chăm chăm chàng thanh niên trước mắt, hoài nghi không biết mình có nghe lầm hay không.

Nhìn gương mặt tươi cười của Chu Thế Dương đột nhiên cứng lại, Giang Nguyên nói:

- Xin lỗi, tôi không thể làm như vậy.

- Cậu...cậu nói cái gì?

Nghe Giang Nguyên nói, gương mặt đang tươi cười của Chu Thế Dương đột nhiên trắng bệch, nhìn chăm chăm Giang Nguyên, lạnh giọng hỏi. Ông như thế nào cũng không nghĩ đến tiểu tử này lại không lo lắng, thậm chí còn không để ý đến thân phận của ông, trực tiếp từ chối.

- Chu thiên y sư không nghe rõ sao?

Nhìn sắc mặt của Chu Thế Dương, khóe miệng Giang Nguyên vênh lên, nhẹ nhàng mỉm cười.

- Cậu...

Nhìn vẻ mặt trào phúng của Giang Nguyên, Chu Thế Dương chỉ cảm thấy có một ngọn lửa đang dâng thẳng lên đầu.

Cố gắng nhịn xuống muốn một chưởng đánh chết tên tiểu tử trước mặt, nhớ đến tiền đồ của đứa cháu ngoại, Chu Thế Dương âm trầm nhìn Giang Nguyên, cho rằng đối phương còn trẻ không hiểu chuyện, quyết định tha thứ cho hần một lần, hít một hơi thật sâu, nói:

- Tiểu Giang, cậu còn trẻ, nên suy nghĩ cho cẩn thận. Dù sao Tôn Nghị cũng là sư đệ của cậu, bây giờ cậu chịu chút ủy khuất, sau này...

- Cảm ơn ý tốt của Chu thiên y sư, tôi đã suy nghĩ kỹ rồi.

Nhìn Chu Thế Dương cố nén suy nghĩ muốn đánh chết mình, lại còn làm ra bộ dạng dạy đời hắn, trong lòng Giang Nguyên cười lạnh. Cho đến bây giờ hắn không phải là loại người thích chịu thiệt. Thậm chí hắn còn muốn lấy thêm của người ta. Mấy năm qua, hắn đã học được kinh nghiệm này ở Cô Lang. Nếu muốn sống yên ổn, nhất định phải có nguyên tắc của chính mình. Trong trường hợp thỏa hiệp lần đầu, như vậy sẽ có lần thứ hai, thứ ba.

Thỏa hiệp có đôi khi là một phương pháp, nhưng còn có một phương pháp khác, đó chính là chống lại. Đối mặt với cường địch, nhất định phải ngẩng cổ đánh cuộc một lần, như thế mới giúp mình là chính mình.

Đương nhiên, chống lại phải được thành lập trên một trụ cột nhất định. Trụ cột của Giang Nguyên lúc này chính là La y sư bên cạnh, còn có thái độ của Viện trưởng Từ đối với hắn.

Giang Nguyên biết rất rõ từ chối đại diện cho điều gì, đại diện cho từ nay về sau sẽ có một cự đầu đè xuống đỉnh đầu mình, sẽ trong rất nhiều chuyện mang đến phiền toái cho mình. Thậm chí còn tận lực đẩy hắn vào bất lợi. Đối với thành viên bình thường của Thiên Y Viện, sẽ rất khó mà qua được áp lực này.

Nhưng lúc này, Giang Nguyên vẫn mỉm cười nhìn một trong năm cự đầu, nói ra suy nghĩ của hắn, bởi vì hắn nhìn thấy sắc mặt của La y sư rất bình tĩnh. Điều này cam đoan hiện tại và tương lai của hắn sẽ có người trợ giúp hắn kháng cự lại Chu Thế Dương.

Cho nên, có đôi khi đi theo người nào là rất quan trọng.

- Được, giỏi lắm, giỏi lắm.

Nhìn chàng thanh niên tràn đầy khí thế trước mặt mình, lại còn duy trì được ánh mắt kiên định, Chu Thế Dương biết mình đã thất bại. Lúc này ông không còn nghĩ đến chuyện của Tôn Nghị nữa,

trong lòng chỉ có tức giận và phẫn nộ, mặt đen đến nỗi có thể nặn ra nước. Sát khí trong mắt ngay cả La y sư bên cạnh cũng có thể cảm nhận được.

Cảm nhận được sát ý trên người Chu Thế Dương phát ra ngoài, La y sư cũng có chút căng thẳng. Mặc dù ông không cho rằng chút năng lực khống chế Chu Thế Dương cũng không thể không có, thẹn quá hóa giận mà ra tay đối phó Giang Nguyên, nhưng vẫn cười nói:

- Lão Chu, Giang Nguyên còn trẻ, còn chưa hiểu chuyện. Ông cũng đừng so đo với nó.

La y sư nói xong, sát khí lạnh như băng trên người Chu Thế Dương có chút giảm xuống, khiến La y sư thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này, Chu Thế Dương cũng ý thức được cho dù ông tức giận cũng không thể thay đổi được gì, nhẹ nhàng thở hắt ra, lặng yên nhìn Giang Nguyên, một lúc lâu sau liền ngửa đầu phá lên cười, thậm chí còn vỗ vai Giang Nguyên, trầm giọng nói:

- Được, rất có tiền đồ.

Nói ra, sắc mặt La y sư liền thay đổi. Ông biết rất rõ Chu Thế Dương là hạng người như thế nào, hiển nhiên cũng hiểu được ý tứ trong lời nói của ông. Đây chính là nói cho Giang Nguyên biết cuộc sống sau này của hắn chỉ sợ không được tốt như vậy.

- Dương nhiên, tương lai Giang Nguyên sẽ trở thành Thiên y sư. Tiền đồ của nó, thật ra không cần Thiên y sư Chu Thế Dương ông quan tâm.

La y sư mỉm cười phản kích, nhưng sự tự tin và kiên định trong lời nói của ông khiến cho khóe mắt Chu Thế Dương nhướng lên vài phần.

- Được, đúng là hậu sinh khả úy. Hai thầy trò La Thiên Minh ông đúng là không tệ, không tệ. Haha...

Chu Thế Dương cười hai tiếng, sau đó chào cũng không thềm chào, trực tiếp xoay người bước ra ngoài, chỉ nghe được tiếng rầm của cánh cửa đóng lại.

Nhìn cánh cửa bị đóng lại, La y sư quay đầu nhìn Giang Nguyên một cái, vẫn thấy Giang Nguyên mỉm cười như cũ, liền nói:

- Được rồi, sau này phải cố gắng lên mới được, đừng làm mất mặt sư phụ. Nếu không, hai thầy trò chúng ta sẽ mất hết thể diện đấy.

- Đương nhiên, sư phụ yên tâm đi. Tương lai con nhất định sẽ trở thành Thiên y sư.

Giang Nguyên sờ bả vai có chút đau của mình. Hai thầy trò dường như không lo lắng những gì mà Chu Thế Dương đã nói.

Chỉ là hai người biết rất rõ, lần này xem như bọn họ đã trở mặt với một trong năm vị cự đầu của Thiên Y Viện. Có lẽ sau này gặp nhau, trên mặt vẫn khách sáo như cũ, nhưng bên trong, vị Chu Thế Dương này chỉ cần có cơ hội, tuyệt đối sẽ gây phiền phức cho bọn họ.

Nếu chuyện nào rơi vào tay Chu Thế Dương, vậy thì nhận thua đi. Vốn anh sẽ bị cấm túc ba ngày sẽ trở thành một tuần, từ một tuần sẽ thành nửa tháng.

Nếu phạm phải lỗi nặng, chờ bị đuổi ra khỏi viện đi.

Chương 499: Nguyên tắc của Liêu Long Căn

Trên bảng thông báo trước cửa cổng tin Thiên Y Viện xuất hiện một tin tức, rất nhanh nhắc lên một con số không nhỏ trong các y sĩ Thiên Y Viện.

Mặc dù chỉ là tin tức phê bình hai vị y sĩ thực tập nhưng lại khiến kẻ khác phải chú ý. Bởi vì hai người đó khá nổi tiếng ở Thiên Y Viện, một người tên Liêu Dương, một người tên Tôn Nghị, hai nhân vật phong vân trong lớp trẻ. Phía sau bọn họ còn có Thiên y sư Liêu Long Căn và Thiên y sư Chu Thế Dương.

- Vốn đang không biết tại sao Giang Nguyên lại nổi điên ở phòng khám hối, thì ra là có liên quan đến hai người này. Phòng khám hối

mà bọn họ cũng có thể nhúng tay vào? Đúng là gan lớn.

- Nếu anh có Thiên y sư hậu thuẫn, lá gan của anh cũng sẽ lớn như vậy thôi. Anh không phải không biết bọn họ hoành hành như thế nào trong Thiên Y Viện à?

- Cũng đúng. Hai người đó gây ra chuyện như vậy cũng chẳng có gì kỳ lạ.

- Nhưng lần này xử phạt cũng không nhẹ, bị cấm túc một tuần. Chẳng lẽ viện Giám sát không quan tâm đến thái độ của hai vị Thiên y sư sao?

Hai y sĩ thực tập đứng trước bảng thông báo, thấp giọng bàn tán với nhau.

Bên cạnh là hai y sĩ nhị phẩm, cũng đang xem tin tức, nghe hai y sĩ thực tập bàn tán với nhau, ánh mắt hiện lên sự kinh ngạc, một người trong đó hưng phấn nói:

- Viện Giám sát đúng là có vốn trong tay. Nếu không, với tính cách của Thiên y sư Chu Thế Dương, làm sao mà để Tôn Nghị bị xử phạt nặng như vậy.

- Thật ra, tôi nghe nói Viện trưởng Từ cũng chú ý đến chuyện này, cho nên Thiên y sư Lưu Mộc Dương mới có thể nhanh chóng đưa ra kết quả xử lý.

Người còn lại cười nói. Quyết định xử phạt như vậy, đối với một số y sĩ bình thường mà nói, tuyệt đối là một tin tức phẫn chấn lòng người. Mặc dù Thiên Y Viện giới luật sâm nghiêm, hơn nữa còn có giám sát, có một số quy định không ai dám phạm vào. Nhưng đám y sĩ phẩm thấp như bọn họ ngẫu nhiên bị ức hiếp cũng là chuyện bình thường. Hơn nữa còn không dám để lộ ra ngoài.

Nhưng lần này viện Giám sát không hề lưu tình đối với hai vị Thiên y sư, quyết định xử phạt nặng Tôn Nghị và Liêu Dương, cũng khiến cho một số người thu liễm lại.

Hai vị y sư tình cờ đi ngang, sau khi đọc được tin tức, liếc mắt nhìn nhau, ánh mắt hiện lên sự kinh ngạc. Một người gạt đầu, sau đó nhìn vị y sư còn lại, nói:

- Việc này đúng là không đơn giản. Xảy ra chuyện lần này, hai người kia muốn tiến lên y sĩ chính thức, chỉ sợ sẽ bị trì hoãn mất hai năm. Viện Giám sát đúng là không cố kỵ hai vị Thiên y sư rồi.

Người còn lại chỉ mỉm cười, nói:

- Anh thì biết cái gì? Cái này còn chưa tính. Liêu Dương thì không sao, nhưng Tôn Nghị thì lớn chuyện rồi. Lần này là cậu ta mưu hại đồng môn. Trong tương lai, nếu muốn tấn cấp Thiên y sư, đây chính là vết nhơ không thể xóa, đủ để khiến cho cơ hội cạnh tranh của cậu ta tan thành mây khói.

- Còn có chuyện này sao?

Người nọ cả kinh hỏi.

- Đương nhiên, đánh cuộc thì không tính, nhưng mưu hại đồng môn thì là việc tối kỵ trong viện chúng ta. Mặc dù chúng ta cũng được xem là đồng môn, nhưng dù sao bọn họ có cùng một sư phụ. Mặc dù trong viện không có ghi chép quy định cụ thể về việc này, nhưng vẫn có tục lệ. Đã từng có người bị vết nhơ, cả đời không còn cơ hội để thăng vị.

Người còn lại thấp giọng nói:

- Cho nên, tôi cũng không hiểu tại sao Thiên y sư Chu Thế Dương là một nhân vật không dễ chọc, lại không dám thay đổi quyết định của viện Giám sát. Đúng là hiếm thấy.

- Còn có chuyện như vậy?

Người nọ cũng sửng sốt, ánh mắt hiện lên sự kinh ngạc, nói:

- Với tính cách của Thiên y sư Chu Thế Dương, chỉ sợ sẽ không dễ dàng buông tay, tại sao lại như vậy?

- Còn như thế nào nữa? Chính là Thiên y sư Lưu Mộc Dương không phải là người dễ lay chuyển. Nếu không, Thiên y sư Lưu Mộc Dương làm sao có thể nắm giữ viện Giám sát nhiều năm như thế.

Nói đến đây, ánh mắt của người này hiện lên sự kính nể”

- Cũng chính là Thiên y sư Lưu Mộc Dương có thể làm như vậy, nếu không, anh cho rằng Chu Thế Dương làm sao mà cam tâm chứ? Lại còn có Thiên y sư Liêu Long Căn nữa. Người bình thường có thể chống lại hai vị Thiên y sư không?

- Đúng rồi, Thiên y sư Lưu Mộc Dương nắm giữ quyền giám sát trong tay, nội viện chúng ta có người nào không phục đâu chứ.

Hai người chậm rãi bước về phía trước, còn Lý Mạnh thì cùng với một người khác bước đến trước bảng thông báo.

Những người đang vây xem, nhìn thấy Lý Mạnh, liền khách sáo chào hỏi:

- Chào Mạnh ca.

- Ủ, ừ!

Tâm trạng Lý Mạnh rất tốt, gật đầu với mọi người, sau đó chậm rãi bước đến trước bảng thông báo.

Ngẩng đầu nhìn một hồi, khóe miệng Lý Mạnh nhếch lên, khẽ cười lắc đầu, sau đó xoay người lại nói với những người chung quanh:

- Được rồi, bắt đầu 9h ngày mai, ai cướp Giang Nguyên thắng thì đến gặp tôi.

Lý Mạnh vừa nói ra, có không ít người cảm thấy vui mừng, nhưng cũng có một số người kinh ngạc, cả kinh hỏi:

- Mạnh ca, không phải Giang Nguyên nổi điên mới chạy ra khỏi phòng sám hối sao? Cho dù có người giở thủ đoạn trong đó, nhưng cũng không liên quan gì đến chúng ta.

- Danh dự của Lý Mạnh tôi mà các người cũng không tin sao? Liêu Dương và Tôn Nghị dùng thủ đoạn, đương nhiên là không có liên quan gì đến các người. Kết quả như thế nào thì như thế đó thôi.

Lý Mạnh nhún vai, sau đó cười nói:

- Anh có xem quy tắc không? Phải can thiệp tinh thần thì mới tính là thua. Nhưng sau khi Giang Nguyên đi ra, hôn mê chừng một

tiếng thì trở lại bình thường, căn bản không cần tiến hành can thiệp tinh thần. Cho nên đây chính là phán định cuối cùng.

- Hả, vâng.

Người này ngẩn ra, sau đó mới nhớ lại quy tắc quả thật là như thế. Bọn họ đã không chú ý đến điểm này, lập tức có không ít người sắc mặt buồn bã, sau đó thở dài.

Lý Mạnh chậm rãi rời đi, nhưng trong lòng lại thầm than.

- Vốn đang định dạy cho hai tên này một bài học. Nhưng nhìn bọn họ thảm như vậy, thôi thì bỏ qua. Ôi, thật đáng tiếc.

- Lão Liêu, anh hoàn toàn không động lòng sao?

Chu Thế Dương âm trầm nhìn Liêu Long Căn đối diện, hỏi.

Thiên y sư Liêu Long Căn thật ra rất bình tĩnh, nhẹ nhàng nâng chung trà lên nhấp một ngụm, sau đó ngẩng đầu nhìn Chu Thế Dương, thở dài:

- Lão Chu, tính ra anh ở trong viện cũng bốn năm chục năm rồi phải không?

- Đương nhiên, chúng ta ai mà không vào viện từ nhỏ? Trải qua mấy chục năm khó khăn mới lên được vị trí này.

Chu Thế Dương có chút không rõ lời nói của Liêu Long Căn là có ý tứ gì. Chỉ là nhắc đến điều này, trong lòng không khỏi có chút kiêu ngạo. Dù sao trong viện có đến mấy trăm người, có thể bò lên vị trí cao nhất cũng chỉ có mấy người thôi.

Bây giờ ông đã ngồi ở vị trí này, nhưng tiền đồ của đứa cháu ngoại lại không được đảm bảo, vậy thì sao chứ?

Nhớ đến điều này, Chu Thế Dương lại cảm thấy tức giận. Nghĩ lại cái hôm chịu hạ thấp mình đi tìm Giang Nguyên, sắc mặt Chu Thế Dương lại càng khó coi thêm vài phần.

Liêu Long Căn nhìn thoáng qua gương mặt đột nhiên khó coi của Chu Thế Dương, nói:

- Lão Chu, chúng ta ở trong viện cũng mấy chục năm, chẳng lẽ không rõ quy củ của viện sao?

- Quy củ?

Nghe Liêu Long Căn nói, sắc mặt Chu Thế Dương trở nên cứng đờ, sau đó hừ lạnh:

- Quy củ không phải do con người định ra sao? Hơn nữa cũng chẳng phải chuyện lớn gì. Những liên quan đến tương lai của hai đứa cháu, chẳng lẽ ông một chút cũng không để ý?

- Không phải là không thêm để ý, nhưng quy củ chính là quy củ. Hơn nữa mấy năm qua hai đứa này cũng quá kiêu ngạo rồi. Chịu chút giáo huấn cũng tốt.

Liêu Long Căn không nhanh không chậm nói.

- Tôi không phản đối chuyện dạy cho hai đứa nó một bài học, nhưng nó sẽ bị ghi chép lại, hơn nữa cũng sẽ ảnh hưởng đến chuyện bọn chúng tấn cấp sau này.

Nhìn biểu hiện bình tĩnh của Liêu Long Căn, Chu Thế Dương chỉ thấy căm tức trong lòng. Nếu Liêu Long Căn có cùng suy nghĩ với ông, việc này còn có thể vấn hồi. Nhưng tại sao lão gia hỏa đó lại không thêm quan tâm?

Nhìn biểu hiện nôn nóng của Chu Thế Dương, Liêu Long Căn nhẹ nhàng tách trà xuống, nói:

- Lão Chu, tôi trở thành Thiên y sư sớm hơn ông. Cho nên có vài chuyện tôi muốn nói với ông một chút.

- Sao?

Nhìn vẻ mặt của Liêu Long Căn đột nhiên nghiêm túc lại, Chu Thế Dương nhướng mày, trầm giọng hỏi:

- Lão Liêu, rốt cuộc là anh đang nghĩ chuyện gì, anh cứ nói thẳng ra đi?

Liêu Long Căn gật đầu, sau đó nói:

- Viện chúng ta thành lập đã mấy trăm năm. Có thể duy trì được đến ngày hôm nay, thậm chí còn có địa vị tôn quý, đây không phải là dựa vào người khác, mà là dựa vào công bình và liêm chính.

Nghe đến đây, sắc mặt Chu Thế Dương đột nhiên có chút khó coi.

- Công chính? Công bình? Thế giới này cho đến bây giờ vẫn không hề có công chính công bình.

- Chẳng lẽ lão Liêu anh cho rằng có? Con trai của anh, nếu không nhờ có anh, nó có thể nhanh chóng lên đến y sư không?

Gương mặt Chu Thế Dương hiện lên sự trào phúng:

- Còn Tôn Nghị, mấy năm nay không nhờ cha con anh bình thường dụng tâm giảng dạy, cung cấp nhiều được vật thượng phẩm, nó có thể xếp vị trí thứ nhất trong các y sĩ thực tập không? Điều này các y sĩ kiến tập và thực tập có thiên phú đồng dạng có thể so sánh sao?

- Cho nên, trên đời này không có cái gì là công bình và công chính cả.

- Những gì tôi làm chẳng qua chỉ là chút bất công nhỏ mà thôi. Giúp cháu ngoại của mình thì tính là gì? Chẳng lẽ lão Liêu anh lại không có tư tâm đó?

Nghe Chu Thế Dương chất vấn, Liêu Long Căn mỉm cười, nói:

- Tư tâm thì ai mà chẳng có, nhưng không đi ngược lại quy củ là được. Cho nên, anh, tôi, còn có Lưu Mộc Dương, cũng đều rất thoải mái.

- Nhưng có người hạ thủ với thành viên chính thức của viện, thì quy củ chính là không thể phá hư.

Nói đến đây, sắc mặt Liêu Long Căn trầm xuống vài phần.

Chương 500: Danh tiếng đại chấn

Sự kiện phòng sám hối rất nhanh kết thúc. Lưu lại trong ấn tượng của mọi người chính là tốc độ phản ứng và xử lý nghiêm khắc của viện Giám sát trong vấn đề xảy ra. Mặc dù người bị xử lý chỉ là hai y sĩ thực tập, nhưng ý nghĩa còn quan trọng hơn cả những gì mà hai y sư đã nói.

Ấn tượng thứ hai chính là vị Y sĩ Giang Nguyên lại một lần nữa làm mọi người chấn kinh.

Căn cứ theo số liệu công bố của viện Giám sát, liều lượng thuốc ảo giác trong máu của Giang Nguyên đạt đến 100ml, còn thuốc gây cuồng bạo là 225ml.

Theo như số liệu đã công bố, vị y sĩ Giang Nguyên này đã hít chúng vào cơ thể đến mấy tiếng, mãi cho đến khi còn một giờ nữa là được mười ngày, đã phát điên, lâm vào ảo giác và cuồng bạo.

Hơn nữa, sau khi phóng ra khỏi phòng sám hối, đã chiến với bốn cao thủ cộng với Viên tiên sinh.

- Quá mạnh.

Có lẽ đã nghe qua chuyện của Giang Nguyên ở Tề gia, mọi người cũng không tin tưởng lắm. Nhưng cảnh tượng phát sinh trong viện, mọi người rốt cuộc đã tin tưởng, y sĩ Giang Nguyên quả thật rất mạnh.

Một người có thể kiên trì dưới tác dụng của thuốc gây ảo giác và cuồng bạo lâu như vậy, còn có thể đánh ngang ngửa với một cao thủ Thiên giai, khiến cho đối phương thúc thủ vô sách là chuyện mà trước đây chưa bao giờ có.

Từ khi nào mà y sĩ nội viện có thể đạt đến trình độ này? Cho dù là năm vị Thiên y sư có thực lực Thiên giai nhiều nhất cũng chỉ là trình độ này mà thôi.

Tên của Giang Nguyên một lần nữa đã nhắc lên một con sóng trong toàn bộ Thiên Y Viện. Có người đổ kỵ, có người hâm mộ, nhưng không thể phủ nhận một y sĩ có thể đạt đến thực lực như vậy, hơn nữa còn có lực khống chế tinh thần mạnh mẽ đến như thế, trong lĩnh vực chuyên môn của hắn, nhất định cũng sẽ tiến nhanh hơn

người khác. Bởi vì người khác còn phải tốn hao tinh lực nhất định, phân tâm để tu luyện nội khí, dùng cấp bậc nội khí của mình để theo đuổi lĩnh vực chuyên môn.

Còn Giang Nguyên thì không cần phân tâm như vậy. Cho dù muốn tiếp tục tu luyện, cũng dễ dàng hơn nhiều so với bọn họ. Với thực lực của Giang Nguyên lúc này, thiên phú trong phương diện tu luyện hoàn toàn không thua kém thiên phú trong lĩnh vực chuyên nghiệp. Thậm chí còn có thể vượt qua. Hơn nữa, lực khống chế tinh thần của hắn có thể nói là mạnh đến đáng sợ. Chỉ sợ người khác không thể so sánh được.

Nghe nói, Thiên y sư Từ Khải Liễu và các Thiên y sư khác nói chuyện với nhau, cũng phỏng đoán Giang Nguyên sẽ trở thành Thiên y sư trẻ nhất của Thiên Y Viện sau này.

Đây không phải là phỏng đoán Giang Nguyên có bao nhiêu tỷ lệ trở thành Thiên y sư mà chỉ là vấn đề thời gian dài ngắn ra sao.

Trong đợt sóng này, Giang Nguyên lại rất nhanh biến mất trong tầm mắt của mọi người. Bởi vì bây giờ thời gian đối với hắn rất cần thiết. Ba tháng học tập, bây giờ đã mất gần một nửa. Hiện tại hắn phải tập trung vào học tập, trì hoãn lâu như vậy, thời gian đúng thật là gấp gáp.

- Ngoại khoa hiện đại số đặc biệt.

Nhìn số liệu, Giang Nguyên chỉ cảm thấy đau đầu. Bởi vì khoa học ngoại khoa nhiều đến mấy trăm vạn chữ, hơn nữa còn có hình ảnh, khiến người ta nhìn vào cũng cảm thấy muốn hôn mê.

Tuy nói hắn có thể xem và hiểu hết phần lớn nhưng muốn đọc qua một lần và nhớ hết thì không phải là chuyện dễ dàng gì.

Nhưng cũng không còn cách nào khác. Hắn phải trong ba tháng hoàn tất hết chương trình học. Nếu không, sau này muốn học phải nỗ lực rất nhiều.

- Nào, ăn cơm trước đi, lần này em gọi cho anh món cơm khoai tây thịt bò mà anh thích nhất.

Cửa phòng vang lên tiếng gõ, Giang Nguyên ngẩng đầu lên, liền

nhìn thấy một gương mặt xinh đẹp ló đầu vào.

- Được, cho anh thêm hai phút nữa.

Nghe được giọng nói này, Giang Nguyên đang cau mày phân tích liền giãn ra.

- Em gọi phần cơm hai người phải không? Vậy ăn cơm với anh luôn nhé.

Bước vào phòng khách, ngồi trước bàn cơm, Giang Nguyên cầm thìa múc một muống cơm bỏ vào trong miệng, nói với Tuyên Tử Nguyệt.

- Em cũng thích ăn cơm.

Tuyên Tử Nguyệt cầm thìa, vừa nhìn Giang Nguyên, vừa mỉm cười thỏa mãn.

Nhìn gương mặt gầy đi hai phần của Tuyên Tử Nguyệt, Giang Nguyên mỉm cười, sau đó buông muống xuống, đứng dậy nắm tay Giang Nguyên, cười nói:

- Được rồi, đừng ăn nữa.

- Làm sao vậy?

Nhìn Giang Nguyên đột nhiên đứng lên, Tuyên Tử Nguyệt hơi kinh ngạc, sau đó khấn trương hỏi.

- Anh không thích ăn sao?

- Không phải. Nào, đi theo anh.

Giang Nguyên mỉm cười lắc đầu, sau đó nắm tay Tuyên Tử Nguyệt bước ra ngoài.

- A!

Không kịp chuẩn bị, Tuyên Tử Nguyệt cảm thấy kinh ngạc, nhưng cũng buông muống trong tay xuống, chạy theo phía sau Giang Nguyên.

- Xin chào y sĩ Giang.

- Xin chào y sĩ Giang.

Giang Nguyên mỉm cười gật đầu đáp lại những y sĩ thực tập chào hỏi hân, sau đó cùng với Tuyên Tử Nguyệt tìm một cái bàn không ngồi xuống, lúc này mới đến quầy gọi cơm.

- Sư phụ, hôm nay có cá Diêu Hương và nấm Thủy tinh không?

Nghe là tiếng Giang Nguyên, một vị đầu bếp đứng trong quầy ngẩng đầu lên, sau đó mỉm cười:

- Là y sĩ Giang à? Đã lâu không gặp cậu rồi. Cậu có đặt trước không?

- Không, cho nên tôi muốn hỏi thăm một chút.

Thấy vị đầu bếp khách sáo như vậy, Giang Nguyên có chút sửng sốt, liền mỉm cười gật đầu.

Vị đầu bếp lộ ra thần sắc khó xử, sau đó nhìn Giang Nguyên, nói:

- Không đặt trước thì hơi khó. Vì gần đây lượng cá Diêu Hương khá ít, trên cơ bản đều đã được các y sư khác đặt. Về phần nấm Thủy tinh, để tôi giúp cậu xem qua. Nếu còn dư thì tôi sẽ lấy cho cậu. Cậu chờ một chút nhé.

- Được, vậy làm phiền bác rồi.

Giang Nguyên hiển nhiên cũng biết hai loại thức ăn này là phải được đặt trước. Bây giờ hân hỏi bất quá cũng chỉ là thử thời vận mà thôi. Nhưng không ngờ đầu bếp lại còn nấm Thủy tinh thật.

Chương 501: Nhiều phiền phức hơn

Tuyên Tử Nguyệt ngồi ở bên kia không xa nhìn Giang Nguyên đứng trước cửa sổ chọn món ăn, lúc này trên mặt đang nở nụ cười ngọt ngào cảm động. Mặc dù cô không biết Giang Nguyên đang chọn món gì, nhưng cô biết, mấy ngày nay Giang Nguyên luôn ở

trong phòng vui đầu học tập, trên căn bản mỗi ngày ngoài sáu tiếng ngủ cùng với một tiếng tập thể dục buổi sáng, những thời gian còn lại hẳn đều không bước ra khỏi phòng.

Ngay cả ăn cơm, ngày nào cũng ăn cơm hộp tiết kiệm thời gian nhất, và hai ba miếng cho xong chuyện rồi lại quay về phòng.

Nhưng giờ hẳn vì cô đã bớt chút thời gian đến nhà ăn chọn món ăn cơm, điều này dĩ nhiên khiến cô cảm thấy trong lòng ngọt lịm.

- Giang y sĩ, hôm nay cậu may mắn đấy... Năm đông cô thủy tinh hôm nay chúng ta chỉ còn nhiều hơn một chút, nhưng cũng miễn cưỡng đủ một phần, cậu xem...

Đầu bếp kia cười ha hả nhìn Giang Nguyên nói.

- Lấy... đương nhiên lấy, cảm ơn anh...

Giang Nguyên nghe nói thật sự chỉ đủ một phần dĩ nhiên là không từ chối, đây là một niềm vui bất ngờ rồi.

- Vậy được... Phần này dành cho cậu vậy, còn cá kho cay tôi thực sự hết cách... Hôm nay chỉ còn lại bốn phần đều đã được đặt trước, không còn cách nào khác.

Đầu bếp xin lỗi cười nói.

- Không sao, không sao... Có năm đông cô thủy tinh là được rồi, còn cá kho cay hôm khác tôi đặt trước...

Giang Nguyên cười cười cảm ơn, dĩ nhiên hẳn biết đầu bếp này đã nể mặt lắm rồi, sau đó nói:

- Để tôi chọn thêm vài món khác...

- Ừm... Chọn một canh gà nhân sâm... Thêm một...

Giang Nguyên trầm ngâm một chút, mới vừa nói hai câu, lúc này phía sau có người ngắt lời cười nói:

- Giang Nguyên... Cậu định chọn cá kho cay à?

Giang Nguyên nghe thấy câu này thì hơi sửng sốt. Sau đó quay đầu lại nhìn thì thấy có một người đàn ông trung niên xa lạ đang mỉm cười nhìn mình. Hắn thoáng nhìn lướt qua huân chương hồ lô trước ngực đối phương thì thấy là Y sĩ nhị phẩm cao hơn mình. Hắn thật sự không hiểu ý đối phương lắm, lập tức cười nói:

- Đúng vậy... Nhưng tôi quên đặt trước, không còn cách nào khác...

- Ừm... vậy không sao, tôi có đặt một phần... Nếu cậu muốn thì tặng cậu vậy...

Y sĩ trung niên cười nói.

- A... Như vậy sao được... Quân tử không cướp đồ tốt của người khác... Thế này không được, không được, để hôm khác tôi đặt đi!

Sau khi Giang Nguyên hơi sửng sốt thì vội vàng lắc đầu cười, từ chối nói.

Người đàn ông trung niên thấy Giang Nguyên từ chối liền cười, nói:

- Chỉ là một phần cá kho cay nhỏ thôi, chúng ta là đồng nghiệp, Giang Nguyên cậu không cần khách sáo...

- Vậy được... Vậy cảm ơn huynh đài nhiều...

Giang Nguyên thấy đối phương đã nói vậy mà mình còn từ chối thì hơi quá đáng. Hơn nữa đối phương khách sáo như vậy hình như là muốn kết giao với mình. Hắn lập tức đưa tay ra cười nói:

- Đúng rồi, tôi còn chưa biết tên huynh đài!

- À... Tôi là Vương Quế Lâm...

Y sĩ trung niên thấy Giang Nguyên đưa tay ra thì cũng đưa tay bắt tay Giang Nguyên, nói:

- Không dám gọi huynh đài, cậu cứ gọi tôi là Vương Quế Lâm là được rồi...

Giang Nguyên cười gật đầu. Lúc này hắn thấy hai người mình

đang đứng chặn chỗ cửa sổ chọn món, đằng sau đã có hai người đứng đợi, liền cười gật đầu nói:

- Anh Vương... Vậy hôm nay tôi xin cảm ơn nhé...

- Đừng khách sáo... Nói nữa là xa cách quá rồi... Cậu mau chọn món đi, đừng để người đẹp phải chờ!

Vương Quế Lâm này là người thẳng thắn, còn cười trêu chọc Giang Nguyên hai câu.

Giang Nguyên lại chọn thêm một món rau, gật đầu cảm ơn Vương Quế Lâm xong mới cười trở về bàn.

- Anh đấy... bận rộn thế này còn chạy ra ăn cơm cái gì... nếu làm nhỡ việc của anh thì phiền phức đấy...

Tuyên Tử Nguyệt thấy Giang Nguyên bước đến không khỏi oán trách nói.

- Không sao... Ngày nào anh cũng ru rú mãi trong phòng cũng không được, đi ra ngoài ăn bữa cơm coi như thả lỏng một chút...

Giang Nguyên mỉm cười nói:

- Em biết anh chọn món gì không?

- Món gì cũng được... Em rất thích đồ ăn đầu bếp chỗ anh nấu!

Tuyên Tử Nguyệt cười ngọt ngào nói.

- Anh chọn khoai lang hấp, cá kho cay, còn cả nấm đông cô thủy tinh... ngoài ra còn cả rau xanh và canh gà nấm đông cô...

Giang Nguyên cười ha ha nói.

Tuyên Tử Nguyệt nghe Giang Nguyên nói vậy thì hơi sửng sốt, sau đó ngạc nhiên nói:

- Hai món này không phải phải đặt trước à? Anh đặt từ khi nào? Không phải anh chưa từng bước ra khỏi phòng sao?

Giang Nguyên cười nói:

- Ban này đầu bếp rất tốt bụng để cho anh một phần năm đồng cô thủy tinh, sau đó một đồng nghiệp lại nhường phần cá kho cay cho chúng ta...

- A... Thế à... hai món này đắt lắm... chúng ta không nên lãng phí như vậy...

Tuyên Tử Nguyệt nghe Giang Nguyên nói vậy đầu tiên là hơi vui mừng, sau đó như nhớ ra gì đó bèn lo lắng nói.

Giang Nguyên thấy Tuyên Tử Nguyệt như vậy liền biết cô muốn tiết kiệm tiền cho mình. Hắn nghĩ lại trước đây Tuyên Tử Nguyệt tiêu tiền chưa từng biết tiết kiệm, nhưng giờ cô lại biết tiết kiệm tiền cho mình bèn cười nói:

- Đừng lo... chúng ta cũng đâu có thiếu chút tiền này, khó khăn lắm mới đến ăn một bữa mà... Hơn nữa lâu lắm rồi chúng ta chưa ăn mấy món này...

- Ừm... vậy cũng được...

Tuyên Tử Nguyệt thấy Giang Nguyên nói vậy thì cũng không kìm được nuốt nước miếng. Hai món ăn này đắt thì đắt thật nhưng mùi vị, rất đáng với cái giá đó!

Có điều lúc này Giang Nguyên nhìn xung quanh, hơi tò mò, nói:

- Gần đây anh cảm thấy rất kỳ lạ. Hình như người ở trong viện, còn cả vài đồng nghiệp hình như khác sáo với anh hơn trước... Ngay cả đầu bếp kia hình như cũng dễ nói chuyện hơn xưa!

Tuyên Tử Nguyệt nghe Giang Nguyên nói vậy sau khi sửng ra liền mỉm cười, sau đó nói:

- Anh không biết nguyên nhân à?

- Ừ? Cái gì?

Giang Nguyên hơi sửng sờ nói.

Tuyên Tử Nguyệt thấy Giang Nguyên thật sự không biết liền không kìm được che miệng khẽ cười, sau đó nói:

- Anh không biết giờ anh nổi tiếng ở viện thế nào à?

- A? Thật sao?

Giang Nguyên có chút sững sốt, sau đó cũng hiểu ra, hắc nộ nộ cười. “Đúng rồi, xem ra sau chuyện Phòng sám hồi lần này, mình thật sự nổi tiếng rồi. Chả trách ban nãy Vương y sĩ cao hơn mình hai cấp lại khách sáo với mình như vậy, còn có ý định muốn kết giao nữa.”

Tuyên Tử Nguyệt gật đầu cười nói:

- Đúng vậy... Em có nghe Vương Mịch và Mã Tiểu Duệ nói, anh đã được mấy vị Thiên y sư coi là kỳ tài trăm năm khó gặp của Thiên Y viện... Họ nói chuyện anh tấn cấp Thiên y sư trong tương lai, chỉ là vấn đề thời gian thôi...

- Có cần khoa trương như vậy không?

Giang Nguyên nghe vậy không kìm được bật cười thất thanh. Có điều hắc ngẫm lại, chuyện này cũng tương đối có khả năng. Dù sa ở một nơi chế độ cấp bậc sâm nghiêm như Thiên Y viện, Vương y sĩ cao hơn mình hai cấp mà còn có ý định kết giao với mình, xem ra thật sự nói không chừng như vậy.

Nghĩ tới điều này, Giang Nguyên không khỏi lắc đầu cười khổ. Đây chính là cây có mọc thành rừng, vẫn bị gió thổi bật rễ... Đây không biết là chuyện tốt hay chuyện xấu nữa.

Rất nhanh, bên trong đã đem đồ ăn của hai người tới, nhìn cá kho cay cùng với ớt đỏ tươi ngon, còn cả những lát nấm đông cô làm thành giống như thủy tinh thơm ngát, Giang Nguyên cũng không nhịn được nuốt nuốt nước miếng, sau đó gơ đũa lên nói:

- Nào... mau ăn thôi...

Sau khi hai người ăn no nê một bữa mới quay về. Giang Nguyên lại nhìn Tuyên Tử Nguyệt, sau đó cười nói:

- Em rảnh rồi thì hẹn với Vương Mịch hoặc Mã Tiểu Duệ đi chơi... đừng có ngày nào cũng ở trong nhà!

- Vâng... Em biết rồi, sáng em đã hẹn với Mã Tiểu Duê, cô ấy nói chiều nay chúng em sẽ đi dạo phố...

Tuyên Tử Nguyệt cười nói.

- Được... Vậy em đi chơi đi... Thích mua gì thì mua, không cần tiết kiệm..

Giang Nguyên yên tâm gặt đầu, sau đó liền quay trở lại phòng.

Giang Nguyên sau khi ăn một bữa no nê thì tâm tình vô cùng thoải mái. Hắn trở về phòng ngồi trước máy tính bắt đầu tiếp tục học “Phụ san ngoại khoa hiện đại”...

- Phẫu thuật nào còn có thể dùng kim móc...

Giang Nguyên vừa nhìn thấy tư liệu bên trên thì tinh thần chấn động. Thứ này trước nay hắn chưa từng tiếp xúc, nếu như theo cách miêu tả này, vậy thì rất nhiều ca phẫu thuật khó của khoa nào đều được giải quyết dễ dàng.

Rất nhanh, Giang Nguyên tập trung toàn bộ tinh lực vào việc học tập. Tuy trước kia hắn theo Tổ sư gia học được rất nhiều thủ pháp ngoại khoa đặc biệt, nhưng dù sao cũng là kỹ thuật rất lâu trước đây, tuy có nhiều chỗ đặc biệt nhưng cũng không thể coi thường khoa học hiện đại.

Đặc biệt là những kỹ thuật siêu việt của Thiên Y viện vượt qua những bệnh viện ngoại khoa khác. Có không ít kỹ thuật ngay cả nghe Giang Nguyên cũng chưa từng nghe đến.

Trong này Giang Nguyên toàn tâm cố gắng học tập, lúc này cách đây vài ngàn mét, Trường phòng Hồ toàn thân mặc quân phục đại tá thẳng tắp đang ngồi trong văn phòng, tay cầm điện thoại báo cáo cho vị lãnh đạo nào đó.

- Người của chúng ta đã điều tra đến Kim Lăng... nhưng phát hiện đã mất tung tích của Giang Nguyên... Chúng ta đã cử đi không ít người, nhưng vẫn chưa có bất kỳ manh mối gì...

Trường phòng Hồ vẻ mặt bất đắc dĩ cẩn thận báo cáo qua điện thoại.

- Ủm? Sao lại không tìm được? Chẳng lẽ người mà có thể bay được à? Tiếp tục cử người đi, nhất định phải tìm cho được hần, mau chóng giải quyết... Điều tra rõ tất cả, xem xem rốt cuộc đồ có trên người hần không... Rõ chưa?

Bên kia truyền ra một giọng nói uy nghiêm, khiến ánh mắt Trưởng phòng Hồ một lần nữa nghiêm túc, vội vàng trầm giọng đáp:

- Vâng!

- Còn nữa...Bên phía Bắc Kinh cũng đường hoàng lỏng... Cố gắng nghĩ cách, chỗ Bắc Kinh cũng điều tra thử xem, xem có thể tìm được thêm nhiều manh mối không... Chuyện này không thể kéo dài thêm... càng kéo dài, càng có hậu họa vô cùng...

Chủ nhân của giọng nói uy nghiêm dường như nghĩ ra điều gì, giọng nói càng nghiêm khắc hơn:

- Anh nên biết, nếu chuyện này thật sự lộ ra, đến lúc đó muốn che giấu chuyện này rất khó. Hơn nữa thằng nhãi đó có rất nhiều mối quan hệ ở phía Bắc Kinh, chắc chắn không thể để xảy ra sơ sót! Nếu như trên người hần không tìm được thứ kia, vậy thì coi như không cần thứ kia nữa cũng phải giải quyết gọn hần!

Trưởng phòng Hồ dĩ nhiên cũng biết những lời này là thật. Ông là người phụ trách trực tiếp cả chuyện này nên ông hiểu rất rõ tính nghiêm trọng của sự việc. Ông vội lập tức nghiêm túc nói:

- Vâng... Xin ngài yên tâm, tôi nhất định sẽ cử thêm người, cố gắng giải quyết nhanh chóng chuyện này... Tuyệt đối sẽ không để xảy ra sơ sót!

Chương 502: Tiểu Bảo bị bệnh

- Ba... ba...

Giang Nguyên chợt tỉnh khỏi giấc ngủ, đã lâu rồi hần chưa nằm mơ. Ban nãy hình như trước mắt hần hiện lên bóng dáng Tiểu Bảo, còn cả giọng nói bập bẹ của nó nữa.

Giang Nguyên chậm rãi ngồi dậy, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, lúc này ngoài cửa sổ vẫn đen như mực, nhưng đồng hồ sinh học chuẩn xác đã nói cho hắn biết giữa màu đen vô bờ ngoài cửa sổ kia lúc này đã có chút ánh bình minh.

Hắn rời giường mặc xong quần áo, lén lút mở cửa phòng, sau đó đi ra khỏi tòa nhà.

Trong bóng đêm yên lặng, Giang Nguyên chậm rãi đi ra sau núi.

Hắn giờ đã tương đối quen với con đường này, cho dù không khởi động năng lực nhìn trong bóng đêm cũng có thể thuận lợi bước đi.

- Học... học...

Giang Nguyên làm những động tác quen thuộc, cảm nhận cơ thịt và xương khớp của mình dưới từng động tác đã từ thoải mái linh hoạt, sau đó là thu chặt lại, từng cổ khí tức hoặc mát mẻ, hoặc ấm áp lúc nhanh chóng chuyển động, lúc chậm rãi quanh cơ thể, trong lòng Giang Nguyên vô cùng thỏa mãn.

Mấy ngày trước đã tiêu hao quá nhiều năng lượng. Lúc ở Tề gia đã tiêu hao một lượng lớn năng lượng tích lũy. Sau đó khi quay lại khó khăn lắm mới bổ sung được một phần nào đó. Nhưng lúc ở Phòng sám hồi hắn lại tiêu hao hơn phân nửa năng lượng. Lần này qua nhiều ngày cố gắng, rồi còn ăn khá nhiều sâm núi, cuối cùng cũng một lần nữa bổ sung lại năng lượng. Hơn nữa hắn chỉ cần nỗ lực thêm chút nữa có lẽ sẽ tiếp tục tiếp lên một cấp. Điều này khiến tâm tình của Giang Nguyên tương đối tốt.

- Học...

Sau khi Giang Nguyên chậm rãi đứng dậy, thở mạnh một hơi, cảm nhận khí tức lưu động trong cơ thể đang chậm rãi trở về khí hải, dần dần yên tĩnh trở lại, sau đó trong đầu lóe lên dòng thông báo:

- Tít... Ngũ Cầm vận khí pháp tự động dừng lại, điểm tích lũy năng lượng Cửu Vĩ đuôi thứ năm là 56%...

Giang Nguyên nghe thấy tin tức này lóe lên trong đầu liền hài lòng gật đầu, nhìn bầu trời, thấy lúc này ánh sáng phía đông đã hơi lộ diện...

Hôm nay Giang Nguyên dậy sớm hơn thường ngày nên cũng tiện đường ghé qua nhà ăn lấy bữa sáng.

- Sao hôm nay dậy sớm vậy...

Lúc quay về Tuyên Tử Nguyệt giờ mới vừa rời giường rửa mặt, thấy Giang Nguyên mang theo bữa sáng trở về, có chút sững sốt rồi mỉm cười.

Giang Nguyên cười cười, nói:

- Dậy hơi sớm... nhìn đồng hồ thấy vừa đến giờ nên tiện thể ghé nhà ăn mua bữa sáng luôn!

- Dậy sớm...

Tuyên Tử Nguyệt nghe Giang Nguyên nói vậy thì thấy hơi kỳ lạ.

Cô ở đây đã hơn một tháng. Trên cơ bản sáng nào Giang Nguyên cũng dậy lúc 6h30. Nhưng hôm nay hẳn đã dậy sớm hơn ít nhất nửa tiếng, đúng là dậy sớm thật.

- Nào... ăn bữa sáng đi. Anh mua quẩy với đậu nành, còn cả bánh bao nữa...

Giang Nguyên cười lấy từng thứ một ra đặt lên bàn, cười nói:

- Mau đến ăn đi, để nguội không ngon đâu!

- Ừm...

Giang Nguyên vừa ăn bữa sáng, thỉnh thoảng lại cầm di động lên xem giờ. Tuyên Tử Nguyệt ngồi cạnh thấy hình như hôm nay Giang Nguyên hơi khác thường. Sau khi cô chần chừ một lát liền nói:

- Sao vậy?

Giang Nguyên cười cười, sau đó tiện tay đưa điện thoại di động đặt một bên, nói:

- Sáng nay nằm mơ thấy Tiểu Bảo... Gần đây bạn quá, không biết

nó... thế nào rồi...

- Ồ...

Tuyên Tử Nguyệt thấy Giang Nguyên hiểm khi lại lộ vẻ phiền muộn liên yên lặng gật đầu. Dĩ nhiên cô hiểu, gần đây Giang Nguyên bận tối mắt tối mũi. Ngày nào cũng hơn mười hai giờ đêm hần mới ngủ, sáng sáu giờ hơn dậy, ngay cả thời gian gọi điện thoại cũng không có. Hơn nữa ngay cả Phan Hiểu Hiểu cũng rất ít khi liên lạc chứ đừng nói đến bọn Từ Thanh Linh ở Vân Giang.

Bên Phan Hiểu Hiểu là vì Tiểu Bảo nên mới thỉnh thoảng liên lạc một hai lần.

- Đợi lát nữa anh gọi điện thoại về đi... Lâu lắm rồi Tiểu Bảo không gặp anh, chắc nó cũng nhớ anh lắm!

Tuyên Tử Nguyệt ngẩng đầu nhìn Giang Nguyên, nói.

- Ừ...

Giang Nguyên gật đầu, lại cầm lấy điện thoại di động nhìn một chút.

Ăn xong bữa sáng, lại uống chén trà, nhìn đồng hồ thấy gần đến tám giờ, lúc này Giang Nguyên mới cầm di động ra. Hắn đang định gọi điện đến trường mẫu giáo ở Bắc Kinh. Nào ngờ hắn vừa định gọi đi thì di động vang lên.

Giang Nguyên nhìn thấy cái tên “Hiểu Hiểu” hiện lên thì trong lòng có chút căng thẳng, sau đó ấn nút nghe.

- Alo... Hiểu Hiểu..

Giang Nguyên trầm giọng nói.

Bên kia Phan Hiểu Hiểu nghe thấy giọng Giang Nguyên vội vàng nói:

- Anh Nguyên... Tiểu Bảo sốt hai ngày nay nhưng làm thế nào cũng không hạ sốt được... hôm nay... bắt đầu mê sảng rồi...

- Cái gì?

Giang Nguyên nghe thấy giọng Phan Hiểu Hiểu sốt ruột như vậy thì trong lòng rất căng thẳng, trầm giọng nói:

- Bác sĩ nói như thế nào?

- Chủ nhiệm Lý Khoa y Bệnh viện đa khoa tổng hợp nói giờ đang chờ kiểm tra nguyên nhân gây sốt...

Phan Hiểu Hiểu sốt ruột nói:

- Anh Nguyên, hay là anh về xem thử... sáng nay Tiểu Bảo còn mê sảng gọi ba!

- Được...

Giang Nguyên trong lòng trầm xuống, quả nhiên xảy ra vấn đề, hần nhú mày, sau đó đồng ý nói:

- Lát nữa anh sẽ bay về... Có lẽ cũng mất vài tiếng, anh sẽ cho người đến xem trước!

- Ừm... Anh về nhanh lên, em lo lắng sắp chết rồi...

Phan Hiểu Hiểu nghe Giang Nguyên nói vậy thoáng thở phào nhẹ nhõm, nói.

Sau khi cúp máy, Tuyên Tử Nguyệt đứng bên Giang Nguyên sớm đã cảm thấy không ổn, lúc này cũng căng thẳng hỏi Giang Nguyên:

- Sao vậy? Tiểu Bảo làm sao?

- Sốt cao không hạ... Giờ bệnh viện vẫn chưa kiểm tra ra nguyên nhân...

Sắc mặt Giang Nguyên âm trầm thở hắt ra. Sau đó hần cầm điện thoại lên, bấm một con số, nói:

- Ban hậu cần à? Tôi là Giang Nguyên... Giúp tôi đặt hai vé máy bay chuyển bay đi Bắc Kinh nhanh nhất...

- Cái gì? Giờ con muốn đi à?

La y sư thấy Giang Nguyên nửa tháng nay không xuất hiện trước mặt mình đột nhiên chạy đến đây, nói muốn đi Bắc Kinh thì ông lập tức nhướn mày, bất mãn nhìn Giang Nguyên nói:

- Con đã chậm trễ mất nửa tháng, giờ chỉ còn hơn một tháng nữa mà con còn muốn đi?

Giang Nguyên hiểu rõ phản ứng của La y sư, vội vàng giải thích nói:

- Thầy, Tiểu Bảo nhà con bị bệnh, giờ bên bệnh viện nói không kiểm tra được nguyên nhân, con phải về xem thử...

- Tiểu Bảo bị bệnh?

La y sư có chút sững sốt, sau đó mày cũng nhíu sát. Ông cũng khá thích đứa trẻ Tiểu Bảo này, sao nó lại đột nhiên bị bệnh...

La y sư cau mày thoáng trầm ngâm, dĩ nhiên ông cũng biết Giang Nguyên rất coi trọng cậu con nuôi này. Lần này ông cũng không tiện ngăn cản. Nhưng giờ đang là thời kỳ tương đối mấu chốt của Giang Nguyên. Qua ba tháng này, Giang Nguyên muốn khởi động lại bộ tư liệu này sẽ cực kỳ phiền phức.

Chương 503: Y sư đấu pháp (1)

La y sư thoáng trầm ngâm, lập tức liền trầm giọng nói:

- Bên Bắc Kinh có ba y sĩ thường trú, người phụ trách tên Lâm Ngọc Tường, là Y sĩ nhất phẩm, còn một người là Trương Ngọc Phượng, Y sĩ nhị phẩm, cô ấy rất giỏi nhi khoa... Để ta cho hai người bọn họ đến xem thử... Con đừng vội, nếu họ đến khám mà còn không được thì ta sẽ đi cùng con!

Giang Nguyên nghe La y sư nói vậy thì chỉ đành gật đầu, hẳn rất rõ, nếu mình về ít nhất phải mất hai ba ngày. Lúc này, thời gian rất gấp, hẳn rất hiểu thực lực của Thiên Y viện. Nếu đã có hai vị y sĩ đến, trên căn bản ít nhất có thể đảm bảo Tiểu Bảo không xảy ra vấn đề. Giờ đã đặt chuyến bay ba giờ sau, chẳng qua mình chỉ trì hoãn hai ba tiếng đồng hồ thôi.

- Được rồi... con về trước đi. Giờ ta gọi điện cho bên Bắc Kinh để họ lập tức đến đó! Có tin tức gì ta sẽ thông báo cho con!

Giang Nguyên thấy La y sư cầm điện thoại bàn lên cũng gật đầu, đi ra ngoài. Dù sao hẳn cũng hy vọng La y sư gọi điện cho bên Bắc Kinh. Hẳn chỉ là một Y sĩ tam phẩm, nếu muốn nhờ vả đồng nghiệp ở Bắc Kinh không phải là chuyện dễ dàng.

Tuyên Tử Nguyệt thấy Giang Nguyên quay về liền căng thẳng hỏi:

- Thế nào?

- Thầy đã đánh tiếng với bên Bắc Kinh, sẽ nhanh chóng có người qua đó... Chúng ta cứ chờ tin tức trước đã!

Giang Nguyên gật đầu, ý bảo Tuyên Tử Nguyệt yên tâm rồi quay về phòng.

Với những chuyện như thế này hẳn luôn rất bình tĩnh. Vì hẳn hiểu rõ, cho dù có sốt ruột cũng chẳng được gì, ít nhất có hai vị y sĩ ở đó, chắc chắn Tiểu Bảo sẽ không có chuyện gì. Nếu chuyện hai vị y sĩ cũng không giải quyết được, vậy thì mình đi cũng chưa chắc đã làm được gì.

Trong Bệnh viện đa khoa ba quân chủng, lúc này Phan Hiểu Hiểu và dì Dương đang đứng trong phòng bệnh, vẻ mặt lo lắng nhìn mấy bác sĩ mặc áo blouse trắng đang khám cho Tiểu Bảo nằm trên giường bệnh. Lúc này Tiểu Bảo toàn thân yếu ớt, khuôn mặt nhỏ nhắn sốt đỏ bừng nằm trên giường, như đang mơ màng ngủ.

Bác sĩ dẫn đầu là một nữ bác sĩ trung niên tóc hoa râm tầm sáu mươi tuổi, đeo một cặp kính lão, rất cẩn thận đưa hai tay sờ sau tai, cằm, cổ, nách của Tiểu Bảo.

Mấy vị bác sĩ đi cùng bên cạnh có già có trẻ, xem ra những chuyên gia giáo sư đức cao vọng trọng của khoa nhi đều được điều động.

Vốn Phan Hiểu Hiểu và dì Dương đều không tể nào điều động được vị nữ giáo sư vốn đã về hưu này. Có điều, sau khi ông cụ Dương nghe thấy Tiểu Bảo sốt cao không hạ, bệnh viện chưa kiểm tra ra vấn đề thì vô cùng sốt ruột. Ông cũng rất xem trọng Tiểu Bảo này. Lúc rảnh rồi ông thường thích ôm Tiểu Bảo. Giờ Tiểu Bảo

đột nhiên bị bệnh, ông rất lo lắng. Hơn nữa nên biết Giang Nguyên đã để Tiểu Bảo ở lại Bắc Kinh nếu lần này xảy ra chuyện gì, ông cũng khó ăn nói với Giang Nguyên.

Ông lập tức đánh tiếng với bên Bệnh viện đa khoa.

Lãnh đạo bệnh viện nhận được điện thoại từ văn phòng ông cụ Dương sao dám chậm trễ. Lãnh đạo vội vàng triệu tập các giáo sư chuyên gia khoa y, ngay cả vị Chủ nhiệm cũ đã về hưu cũng được mời đến, mọi người hội chẩn tập thể.

Sau khi vị chủ nhiệm về hưu này kiểm tra xong cũng chậm rãi nhíu mày, rồi lại cầm bệnh án lên lật xem, lúc này mới gật đầu, giao bệnh án cho bác sĩ trẻ bên cạnh.

Dì Dương thấy hình như vị Chủ nhiệm này đã kiểm tra xong, vội vàng bước đến hỏi:

- Chủ nhiệm Đào... tình hình Tiểu Bảo như thế nào?

Chủ nhiệm Đào đưa tay đẩy kính, nhìn dì Dương, trên mặt nở nụ cười. Bà biết rõ bối cảnh của vị này nên khách khí gật đầu cười nói:

- Dương phu nhân... tôi vừa kiểm tra qua, tạm thời tình hình vẫn chưa thể xác định, chúng tôi về văn phòng thảo luận một chút đã!

- Ừm... Được, phiền Chủ nhiệm Đào rồi!

Dì Dương nghe Chủ nhiệm Đào nói vậy chỉ có thể gật đầu.

Mấy vị bác sĩ này đang định rời đi thì lúc này ở cửa có một nam một nữ bước tới.

Hai người này trông khoảng bốn mươi tuổi, người đi đầu mang kính đen, để tóc mái, vẻ mặt nghiêm túc, người phụ nữ đi sau mặt tròn tròn, trên mặt nở nụ cười nhạt, chậm rãi đi đến.

Các bác sĩ đang định ra ngoài nhìn thấy hai người này bước vào thì hơi sửng sốt. Đây là phòng VIP, hơn nữa chỉ có một bệnh nhân là Tiểu Bảo. Lúc đầu mọi người cho rằng là người nhà đến thăm bệnh, nhưng dì Dương và Phan Hiểu Hiểu đứng bên có vẻ sửng sốt, sau

đó liếc mắt nhìn nhau, thấy trong mắt đối phương hình như cũng không quen hai người này thì hơi sững ra.

Nhưng sau khi Phan Hiểu Hiểu thoáng sững ra thì đột nhiên nhớ ra Giang Nguyên nói sẽ cho người đến xem trước thì liền nặn ra một nụ cười. Cô đang định bước lên trước thì thấy dì Dương ở bên đột nhiên kêu lên một tiếng kinh ngạc, giống như vừa mới nhận ra người đến là ai. Bà vội vàng bước lên, cung kính và khách khí với người trung niên đeo kính đen:

- Lâm y sư... sao ngài đến đây?

Người đàn ông trung niên dẫn đầu nhìn thấy dì Dương hơi ngẩn ra, sau đó như nhớ ra gì đó mới nhẹ nhàng gật đầu:

- Ủ... Tôi và Trương y sư nhận được lệnh đến khám cho một đứa bé tên Tiểu Bảo!

- A... Bên này bên này... xin mời ngài, xin mời ngài...

Dì Dương nghe thấy lời này trên mặt liền lộ vẻ vui mừng, sau đó lui qua một bên, đưa tay nói.

Lâm y sư gật đầu, sau đó nhìn Phan Hiểu Hiểu bên cạnh, trên mặt khẽ cười, nói:

- Cô là Phan tiểu thư đúng không?

- A... Đúng, chào ngài... Tôi là Phan Hiểu Hiểu, Lâm... Lâm y sư, là Giang Nguyên mời ngài tới ạ?

Phan Hiểu Hiểu thấy dì Dương khách khí với vị này như vậy, hoàn toàn không giống như đối với bác sĩ, mà giống như đối với lãnh đạo vậy nên cô cũng không dám chậm chạp, vội vàng mỉm cười khách sáo đáp.

- Ừm... Giang y sĩ hiện tại đang bận rất nhiều việc, nhất thời vẫn chưa đến được, chúng tôi đến trước, nếu vấn đề không lớn, cậu ấy không cần phải tới nữa...

Lâm y sư cũng rất khách khí với Phan Hiểu Hiểu, cười gật đầu, sau đó đi về phía giường bệnh của Tiểu Bảo.

Phan Hiểu Hiểu nghe thấy lời này thì hơi thất vọng, đã hai tháng nay cô chưa được gặp Giang Nguyên rồi, không biết rốt cuộc Giang Nguyên bận gì mà đến lúc này vẫn không có thời gian quay về. Có điều giờ cô không tiện nói gì, hơn nữa cô cũng đang rất tò mò về thân phận của vị Lâm y sư này. Cô thấy dì Lâm đứng bên cũng rất cung kính khách khí với Lâm y sư. Điều này thật sự làm cho cô cảm thấy không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Cô cũng được coi xuất thân danh môn, cũng hiểu đôi chút về tình hình trong gia đình, cô càng hiểu, người có thể khiến con dâu Dương gia khách sáo kính cẩn như vậy thật sự không nhiều.

Có điều dù cô chưa hiểu rõ nhưng cũng không dám chậm trễ, tuy nói do Giang Nguyên mời đến, nhưng như vậy thì cũng không thể thất lễ, cô lập tức chạy theo sau, gật đầu đáp lời, nói:

- Vâng, vậy thì làm phiền hai vị y sư rồi...

Mấy vị giáo sư chuyên gia của Bệnh viện đa khoa đứng ở cửa nhìn hai người bên trong, lúc này liền đưa mắt nhìn nhau. Bệnh viện này không giống với những nơi khác. Theo quy định, mỗi bác sĩ đều có địa điểm và phạm vi hành nghề của mình, không thể chạy lung tung được. Ngoại trừ trường hợp bệnh viện cấp dưới mời các chuyên gia giáo sư của bệnh viện cấp trên đến hội chẩn, các chuyên gia giáo sư mới có thể khám bệnh nhảy khu vực.

Hai người trước mặt không mặc đồng phục làm việc, bên mình cũng không nhận được thông báo gì, họ tự nhiên chạy đến khám bệnh cho bệnh nhân của bệnh viện, như vậy là vi phạm quy định nghiêm trọng.

Nếu như chuyện này xảy ra ở chỗ khác, các chuyên gia giáo sư này đã gọi bảo vệ đến đuổi người rồi... Cái kiểu không báo mà đến, không mời mà vào này chẳng phải là tự bước đến cửa tát vào mặt mọi người sao?

Có điều, các chuyên gia giáo sư này có thể lẫn lộn ở một nơi như Bệnh viện đa khoa ba quân chủng thì không phải loại không có mắt nhìn người. Họ thấy vị Dương phu nhân kia dường như quen biết đối phương, lại còn cung kính khách sáo như vậy thì cũng hiểu lai lịch của hai người này e là bất phàm.

Có điều mấy người này có nghĩ nát óc cũng không nghĩ ra được vị y sư nào mà có thanh thể lớn như vậy, ngay cả Dương phu nhân mà cũng không mấy nhiệt tình. Còn Dương phu nhân lại cung cung kính kính. Cho dù mấy bác sĩ riêng của bảy vị đứng đầu cũng không thể có thanh thể như vậy.

Hơn nữa đối phương hình như còn do vị bác sĩ Giang Nguyên đã từng rất nổi tiếng ở Bệnh viện đa khoa kia mời đến. Lúc này mấy vị giáo sư chuyên gia càng thêm hiếu kỳ. Người có thể khiến Dương phu nhân rất nể mặt nhưng dường như lại rất thân với Giang Nguyên...

Mọi người đều có gắng khắc chế biểu cảm, không nói gì, ngay cả Chủ nhiệm khoa nhi cũng không nói gì.

Vị Chủ nhiệm Đào dẫn đầu kia hai mắt cũng lóe lên, tuy trong mắt có chút bất mãn nhưng vẫn cười, sau đó nói với vị Chủ nhiệm khoa nhi hiện tại kia:

- Đã là người cùng nghề thì chúng ta cùng đợi một chút đi, tiểu Lý lấy bệnh án ra, chuẩn bị đồ dùng cho hai vị bác sĩ này!

- A... Vâng ạ!

Chủ nhiệm Lý vội vàng lên tiếng, sắc mặt của ai nấy đều hơi khó coi nhưng cũng lần lượt nặn ra nụ cười rồi quay trở lại đứng một bên nhìn chứ không bước đến nói chuyện khách sáo với hai người kia. Họ chỉ muốn chờ xem tay nghề của hai người này. Nếu hai người có gây ra chuyện gì đáng buồn cười không, tuy chúng tôi không dám thật sự đắc tội với anh, nhưng về mặt lĩnh vực kỹ thuật chuyên nghiệp, anh có năng lực thì anh ngẫu, còn nếu không đừng trách chúng tôi không nể mặt.

Vị Lâm y sư nhìn mấy vị giáo sư chuyên gia mặt cười nhưng trong lòng không cười bên cạnh, không bày tỏ thái độ gì, ông chỉ gật đầu với vị nữ y sư kia. Vị nữ y sư kia mỉm cười hỏi Phan Hiểu Hiểu đứng bên cạnh:

- Phan tiểu thư, nhờ cô nói lại đại khái tình hình phát bệnh...

- A... vâng...

Phan Hiểu Hiểu vội vàng gật đầu. Kể ra cô cũng không hiểu rõ quá trình phát bệnh thật sự là gì, chẳng qua cô chỉ kể lại chi tiết một lượt những gì cô giáo ở nhà trẻ đã nói với cô.

- Ờ... Khi ngủ trưa đột nhiên sốt... cũng không nôn mửa hay tiêu chảy, chảy mũi...

Nữ y sư kia nhìn Phan Hiểu Hiểu, cười xác nhận nói.

- Đúng... Là như vậy... sốt mãi cho đến giờ, toàn trên ba mươi tám độ, sốt đi sốt lại, hôm nay cao nhất là bốn mươi độ...

Phan Hiểu Hiểu căng thẳng gật đầu nói.

Nữ y sư kia cũng gật đầu, sau đó nhìn Chủ nhiệm Lý sắc mặt khó coi cầm bệnh án đứng bên cạnh, mỉm cười, nói:

- Vị bác sĩ này có thể cho tôi mượn xem bệnh án không?

Chương 504: Y sư đấu pháp (2)

Chủ nhiệm Lý nghe vị y sư này nói muốn xem bệnh án trong lòng tuy tương đối không vui nhưng vẫn miễn cưỡng nở nụ cười đưa bệnh án qua.

- Cảm ơn...

Nữ y sư nhận bệnh án thì lật hai trang, đến hai trang đầu, chỗ ba kiểm tra căn bản, vì thông thường y tá sẽ ghi tỉ mỉ kiểm tra nhiệt độ ở đây. Muốn biết tình hình dao động nhiệt độ chỉ cần xem ở đây sẽ biết.

Nữ y sư này sau khi lật xem một lượt liền giao bệnh án lại cho Lâm y sư kia, sau đó chị ta lấy chiếc hòm khám bệnh nhỏ màu trắng trên vai mình xuống.

Các giáo sư chuyên gia bên cạnh nhìn thấy chiếc hòm khám bệnh kia trong mắt cũng lộ tia ngạc nhiên. Vì trên chiếc hòm nhỏ không có dấu hiệu chữ thập đỏ truyền thống gì cả, mà chỉ có một biểu tượng hình hồ lô kỳ quái.

Nhưng khi họ nhìn thấy đối phương mở hồ lấy tai nghe ra thì mắt đều lần lượt sáng lên. Vì tai nghe của đối phương hình như không giống bình thường, hơn nữa trông cực kỳ tinh xảo và đẹp đẽ, quả thực giống như một tác phẩm nghệ thuật tinh xảo vậy.

Những tai nghe đang đeo trên cổ họ so với nó thực sự giống như hàng phế thải vậy.

Có điều, mấy vị chuyên gia và giáo sư lớn tuổi một chút trên mặt không hề có biểu cảm gì nhưng hai bác sĩ hơi trẻ hơn một chút đứng phía sau lúc này không kìm được bĩu môi, nói thầm:

- Cầm cái thứ xa xỉ như thế để làm gì, chỉ là cái tai nghe thôi ma, có cần làm thế không? Chị nghĩ rằng đồ đẹp mắt thì khác biệt lắm sao? Là có thể nghe ra được những âm thanh mà tai nghe khác không nghe thấy sao? Giả vờ giả vịt...

Đương nhiên, không chỉ hai bác sĩ này nghĩ vậy, trong lòng mấy bác sĩ khác cũng thầm lẩm bầm như thế. Có làm cái ống nghe lộng lẫy cỡ nào thì nó cũng chỉ là cái ống nghe thôi, có cần thiết phải như thế không?

Đương nhiên, Phan Hiểu Hiểu và Dương phu nhân dĩ nhiên không thấy vậy. Phan Hiểu Hiểu vừa nhìn thấy cái ống nghe này mắt đã sáng lên. Cô nàng này luôn cảm thấy những thứ xinh đẹp là tốt nhất. Cô cảm thấy hai vị này ngay cả tai nghe cũng oách như vậy, đúng là khác với bác sĩ ở bệnh viện này.

Còn Dương phu nhân, bà vốn biết đại khái thân phận hai vị y sư này nên cũng không trách họ cầm ra thứ gì, cho dù là lấy ra hai ống trúc cũng chẳng có gì kinh ngạc, đều cảm thấy chắc chắn họ có cái lý của họ.

Vị nữ y sư kia không thèm để ý đến ánh mắt quái dị của mấy giáo sư chuyên gia bên cạnh, chỉ đeo tai nghe lên tai mình, sau đó cẩn thận đặt trước ngực Tiểu Bảo...

Vị Lâm y sư bên cạnh lúc này cũng đang tùy tiện lật bệnh án của Tiểu Bảo, đánh giá những loại thuốc và những kết quả kiểm tra xét nghiệm ghi trên đó.

Nữ y sư này nghe xong tim phối, lại lấy trong hòm ra một thanh đèn lưỡii, xem thử cổ họng Tiểu Bảo, sau đó cũng bắt đầu đưa tay sờ toàn thân Tiểu Bảo một lượt từ đầu đến chân.

Lúc này mấy vị giáo sư chuyên gia bên cạnh cố nén bức bối, khuôn mặt cười lạnh đứng nhìn, muốn xem thử, hai người này rốt cuộc có thể đưa ra kết luận gì.

Tất cả mọi người im lặng nhìn vị nữ y sư này kiểm tra Tiểu Bảo cẩn thận từ đầu đến chân.

Có điều mấy vị giáo sư chuyên gia này càng nhìn thì sắc mặt càng nghiêm trọng. Bọn họ không biết lai lịch của hai người này, nhưng khi nhìn nữ y sư này kiểm tra cho Tiểu Bảo động tác thật sự quy phạm như trong sách giáo khoa. Tất cả mọi người đều hiểu ra, e là lai lịch của hai vị này không đơn giản.

Đương nhiên, điều này cũng chỉ dần khiến các vị giáo sư chuyên gia hơi coi trọng hơn một chút. Động tác quy phạm, cái này chỉ cần ngày ngày khổ luyện, nghiêm khắc khống chế động tác không để xảy ra sai sót, cứ luyện như vậy một hai năm là thuần thục.

Bọn họ cũng có thể luyện được, có điều trong lâm sàng, làm gì có thể khiến động tác của anh hoàn toàn giống khuôn mẫu khắc ra được? Nhưng người trước mắt đã làm được như vậy, điều này khiến trong lòng họ cảm thấy hơi kỳ quái và đáng coi trọng.

Chờ vị nữ y sư này kiểm tra xong, vị Lâm y sư lúc này cũng gấp bệnh án trong tay lại, sau đó nhướn mắt nhìn nữ y sư, nói:

- Trương y sư, thế nào rồi?

Trên mặt vị nữ y sư kia vẫn nở nụ cười nhàn nhạt, giữa hàng lông mày dường như không có gì là bối rối. Trong lòng mọi người thâm kinh ngạc. Họ vốn tưởng rằng bà đã nắm chắc bệnh này, nhưng nào ngờ Trương y sư này nhẹ nhàng lắc đầu:

- Ngoại trừ cổ họng hơi đỏ thì không có gì bất thường!

- Ồ!

Trong lòng mọi người cảm khái, tưởng vị Lâm y sư rõ ràng là y sư

cấp trên kia sẽ có vẻ mặt bất ngờ, nhưng dường như vị Lâm y sư kia không hề để ý, chỉ gật đầu, sau đó nói:

- Lấy máu đi...

Vị Trương y sư cũng gật đầu. Chị ta đưa tay lấy từ trong hòm ra một ống tiêm và một cây tăm bông hình như đã được khử trùng, nhẹ nhàng cầm ngón tay Tiểu Bảo lên, sau khi sát trùng xong nhẹ nhàng đâm xuống một cái.

Chị ta nặn ra một giọt máu đỏ sẫm, chị ta cầm một cái ống trong suốt nhẹ nhàng hút giọt máu này vào trong, sau đó cầm cái ống lắc lư dưới ánh mặt trời ngoài cửa sổ, lông mày sẽ cau lại nhìn kỹ, nói:

- Ngoại quan dịch máu trong vắt, không có gì khác thường...

Mấy giáo sư chuyên gia nhìn thấy động tác này, còn cả giọng nói đột nhiên vang lên như báo cáo thì lập tức kích động đến mức trợn tròn mắt. Thế này cũng coi là báo cáo kiểm tra sao? Chỉ xem một chút như vậy có thể nhìn ra điều gì? Thế mà cũng được coi là báo cáo chính thức sao?

Có điều, Lâm y sư bên cạnh rất nghiêm túc gật đầu, như đã chấp nhận báo cáo này.

Sau khi xem xong, Trương y sư đưa tay đến phía dưới mé ngoài của hòm khám bệnh, đưa tay kéo ra một thứ đồ nho nhỏ, sau đó chị ta nhẹ nhàng bỏ giọt máu này vào trong, rồi lại nhẹ nhàng ấn vào một góc bên cạnh. Giọt máu giống như hạt đậu kia lại nhẹ nhàng rút lại.

Sau đó dưới ánh mắt ngạc nhiên của mọi người, mặt bên của hòm khám bệnh kia chậm rãi phát sáng.

Tập trung nhìn, phía mặt bên là một màn hình tinh thể lỏng, có điều khi nó không phát sáng thì chỉ là một mặt hòm màu trắng, giống y như tạc, cho dù bạn có nhìn kỹ nhường nào cũng không thể nhận ra được chút gì khác thường.

Trong lúc mọi người rất chấn động, sau khi Trương y sư nhìn một chút, nụ cười nhạt luôn treo trên mặt chị ta đột nhiên biến mất.

Các giáo sư bên cạnh lúc này không chú ý đến biểu cảm của Trương y sư, chỉ nhìn chằm chằm cái hòm khám bệnh hơi kỳ quái. Nếu nói ban đầu mấy vị giáo sư này chỉ hơi tò mò, giờ thì họ đã thật sự bị chấn động. Máy phân tích dịch máu đơn giản loại mini này không phải không có, nhưng kết hợp với hòm khám bệnh như thế này thì đừng nói chưa từng thấy qua, ngay cả nghe họ cũng chưa từng nghe nói đến.

Chương 505: Cách ly khẩn cấp

Mấy vị giáo sư nhìn hòm khám bệnh rồi lại nhìn nhau, thật sự cảm thấy mình bị trấn trụ.

Đây gọi là đi tát sấm gâu, đi câu sấm giở. Đầu tiên cái ống nghe xa hoa kia họ còn hơi khinh thường, nhưng tính thực dụng cực mạnh của cái hòm khám bệnh trước mặt thật sự khiến họ chấn động.

Mặc dù họ không rõ đây là kiểm tra này là kiểm tra gì, nhưng chắc chắn không phải loại kiểm tra máu bình thường, có lẽ thuộc một loại kiểm tra đặc biệt. Nếu không với kỹ thuật và thiết bị của Bệnh viện đa khoa, trên bệnh án có ghi lại nhiều báo cáo kiểm tra như vậy, trên căn bản không cần phải kiểm tra tạm thời thêm nữa.

Đương nhiên, trừ phi đối phương cố ý lấy le, nếu không khả năng này gần như rất nhỏ.

Các giáo sư chuyên gia này đột nhiên chú ý thấy nữ y sư luôn nở nụ cười mỉm trên môi của đối phương lúc này sắc mặt đột nhiên âm u. Trong lòng mấy vị giáo sư khẽ “tạch” một tiếng. Lễ nào đối phương đã kiểm tra ra được gì?

- Thế nào?

Lâm y sư nhíu mày, lãnh đạm hỏi.

- Không thể xác nhận được nguyên nhân sốt...

Lúc này Trương y sư cũng khẽ cau mày, nhìn số liệu thể hiện trên màn hình tinh thể lỏng, thấy hơi bất ngờ.

Lâm y sư nghe Trương y sư nói vậy thì lông mày càng nhíu chặt, sau đó tự bước đến cạnh Tiểu Bảo, nhìn cơ thể đang mơ màng nằm trên giường bệnh. Sau khi ông đánh giá một lúc liền đưa tay lật người Tiểu Bảo, cẩn thận kiểm tra cơ thể Tiểu Bảo một lượt, rồi lại đưa tay đẩy những nếp nhăn chỗ khuỷu tay, khuỷu chân của Tiểu Bảo ra xem.

Sau khi ông xem cẩn thận một lượt thì lông mày càng nhíu chặt, giống như đang gặp phải vấn đề khó/

Sau khi ông thoáng trầm mặc, liền lắc lắc cơ thể Tiểu Bảo đang nằm trên giường. Lâm y sư nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Tiểu Bảo, sau đó đưa tay nhẹ nhàng đẩy vị trí lưng ngón trở tay trái của Tiểu Bảo.

Lúc này mấy vị giáo sư bên cạnh bắt đầu hai mắt nhìn nhau. Theo lý, vị Lâm y sư này là y sư cấp trên, y sư cấp dưới không kiểm tra ra, y sư cấp trên kiểm tra lại thì phải thực hiện một lần kiểm tra cơ thể nữa mới đúng. Làm gì có chuyện y sư cấp dưới đã kiểm tra cơ thể qua rồi thì mình không kiểm tra nữa, lẽ nào ông ta không lo y sư cấp dưới không phát hiện ra được một vài hiện tượng khác thường sao?

Hơn nữa dù y sư cấp trên chỉ làm bộ thì cũng phải làm... Sao hai người này hoàn toàn không để ý đến chuyện này vậy?

Trong lòng các vị giáo sư thầm nghĩ. Nhưng họ thật sự không biết trong lòng những y sư Thiên Y viện này kiêu ngạo và tự tin nhường nào. Người có tư cách trở thành thành viên chính thức của Thiên Y viện, vậy thì họ luôn đủ tin tưởng vào đồng nghiệp của mình. Nếu những kiểm tra cơ thể đơn giản nhất này cũng không làm được, vậy thì còn mặt mũi đâu mà lẩn lộn tiếp nữa.

Hơn nữa Lâm y sư và Trương y sư cùng làm việc với nhau ở Bắc Kinh nhiều năm.

Họ rất hiểu tính khí của đối phương. Tính tình Trương y sư kỳ cẩn thận, mặc dù là Y sĩ nhị phẩm nhưng phương diện này so với Lâm y sư không hề thua kém chút nào, cho nên dĩ nhiên Lâm y sư rất yên tâm. Cộng thêm người của Thiên Y viện trước nay làm việc luôn yêu cầu hiệu suất và hiệu quả, căn bản sẽ không lãng phí thời

gian vào những chuyện đơn giản như vậy.

Nếu đã có đồng nghiệp đáng tin cậy đưa ra phán đoán rồi vậy thì mình hoàn toàn không cần phải lãng phí thời gian vào việc này nữa.

Lâm y sư cẩn thận nhìn vân kinh mạch trên ngón trỏ của Tiểu Bảo, chân mày皱 chặt hơn nữa, ngẩng đầu nhìn về phía Trương y sư, trầm giọng nói:

- Kim châm đâm huyết...

- Kim châm đâm huyết?

Trương y sư nghe Lâm y sư nói vậy thì hơi sửng sốt, trên mặt lộ tia kinh ngạc nhưng nhanh chóng hồi phục tinh thần, mở hòm khám bệnh ra không chút chậm trễ sau đó lấy một ống tiêm đưa qua.

Hai người nhanh chóng nhẹ nhàng dùng bông khử trùng khử trùng một vài vị trí trên người Tiểu Bảo xong, Trương y sư ra tay nhanh như bay đâm bảy tám kim châm lên người Tiểu Bảo.

Mấy giáo sư bên cạnh thấy trên người Tiểu Bảo đột nhiên có thêm vài cây kim châm sáng loáng từ tử chí đến ngực, rồi đến mặt thì trong mắt lộ vẻ kinh hãi, anh nhìn tôi, tôi nhìn anh. Cuối cùng họ vẫn kìm được không nói gì. Đứa trẻ còn nhỏ như vậy sao có thể cắm kim châm dài như vậy lên người? Đặc biệt là trong cơ thể có nhiều nội tạng quan trọng như vậy, lẽ nào không sợ làm chúng bị thương sao?

Có điều mấy vị giáo sư chuyên gia chỉ hơi trầm ngâm. Tình hình hiện tại tuy hơi khiến người ta căng thẳng, nhưng dường như hai người này cũng không phải kiểu những người hay làm bậy, cho nên mọi người quyết định không lên tiếng ngăn cản, quyết định cứ xem thử tình hình trước rồi tính sau.

Mặc dù trên mặt các vị giáo sư lóe lên chút căng thẳng, nhưng sắc mặt của hai vị y sư động thủ lúc này lại vô cùng nghiêm túc.

Sau khi hai người liếc mắt nhìn nhau liền nhẹ nhàng gật đầu. Hai người chia nhau ra một trái một phải nhẹ nhàng búng lên đuôi

mấy cây kim châm.

Mấy cây kim châm kia rung lên, toàn thân Tiểu Bảo cũng bắt đầu khẽ run rẩy, thậm chí ngay cả nắm tay vốn nắm chặt lúc này cũng bắt đầu nắm vào mở ra.

- Lâm y sư...

Phan Hiểu Hiểu đứng bên thấy vậy cũng hơi căng thẳng, nhìn Lâm y sư căng thẳng nói.

Lâm y sư khẽ khoát tay, ý bảo Phan Hiểu Hiểu đừng lo. Nhưng hai mắt của ông lại nhìn chăm chăm mấy cây kim châm, giống như sợ xảy ra sai sót.

Các giáo sư chuyên gia đứng bên lúc này nhìn thấy vẻ nghiêm trọng trên mặt hai người thì cũng học theo họ nhìn những cây kim châm đang không ngừng rung lên kia. Nhưng họ nhìn tới nhìn lui cũng không nhìn thấy có gì khác thường.

Chỉ có hai vị y sư đứng đó nhìn bộ dạng của mấy cây kim châm, vẻ mặt càng lúc càng ngưng trọng...

Dần dần, tốc độ rung của mấy cây kim châm càng lúc càng chậm, bắt đầu muốn dừng lại. Lúc này sắc mặt hai vị y sư âm trầm, giống như sắp có chuyện gì không hay xảy ra vậy.

Phan Hiểu Hiểu và dì Dương đứng bên nhìn thấy vẻ mặt càng lúc càng âm trầm của hai vị y sư thì tim cũng bắt đầu thắt lại.

Hai vị y sư bị mọi người nhìn chăm chăm, lúc này dường như không hề chú ý đến ánh mắt vừa căng thẳng vừa sợ hãi của người khác. Hai người chỉ mang theo sắc mặt âm trầm nhìn nhau, sau đó cùng gật đầu. Lâm y sư đưa tay nhẹ nhàng rút kim châm ở ngực Tôn Nghị ra.

Trong ánh mắt kinh hãi của mọi người, sau khi kim châm ở ngực Tiểu Bảo bị rút ra thì một tơ máu cũng chậm chậm chảy ra từ lỗ kim đó, hơn nữa cùng với những kim châm xung quanh chậm rãi rung lên, tơ máu kia càng lúc càng đậm, càng lúc càng lớn, cho đến khi lớn bằng hạt đậu xanh.

Hai vị y sư nhìn chăm chăm giọt máu lớn bằng hạt đậu xanh kia, đột nhiên, vẻ mặt âm trầm của hai người lập tức trở nên tái nhợt.

Những người còn lại lúc này trong lòng căng thẳng, sau đó cũng đều nhìn hạt máu kia. Lần này, cuối cùng họ đã nhận ra điều khác thường, vì giọt máu kia không phải đỏ sẫm bình thường mà dường như có một tầng màu xám nhạt.

Tầng màu xám nhạt này nếu không nhìn kỹ thì bình thường không thể nhận ra được. Nhưng sau khi họ nhìn chăm chú có thể nhìn thấy rõ trên bề mặt của giọt máu thực sự có một tầng màu xám đang không ngừng lưu động, khiến người ta cảm thấy rất không thoải mái.

Chủ nhiệm Lý thấy tình hình kỳ quái như vậy lúc này rất cực không kìm được nữa, đang định mở miệng hỏi thì vị Trương y sư kia dường như phát hiện ra ông muốn nói gì, đột nhiên phất tay với ông, ý bảo ông đừng lên tiếng. Còn vị Lâm y sư thì rút di động trong túi ra, vẻ mặt cực kỳ nghiêm trọng nhanh chóng bấm một dãy số.

- Y sư cao cấp La Thiên Minh... chào ngài, tôi là Lâm Ngọc Tường, giờ tôi xin báo cáo với ngài, Bắc Kinh phát hiện ra một loại độc bệnh truyền nhiễm khác thường, tình hình cụ thể không rõ, tôi xin viện trao quyền đặc biệt...

- Đúng... là Tiểu Bảo... ban nãy vừa xác nhận, tôi và y sĩ Trương Ngọc Phượng sẽ nhanh chóng tiến hành phân tích tương ứng...

- Được... xác nhận trao quyền đặc biệt tạm thời, trong kỳ hạn hai tiếng đồng hồ, tôi sẽ nhanh chóng thông báo tình hình với mấy Ủy viên thường vụ đương cục, xin y sư La Thiên Minh nhanh xin phép Hội đồng viện, trao trao quyền đặc biệt chính thức và cử chi viện tương ứng!

- Được, tôi và y sĩ Trương Ngọc Phượng sẽ luôn đảm bảo thông tin thông suốt...

- Đã nhận được trao quyền đặc biệt tạm thời, khởi động cấp cứu khổng lồ...

Sau khi cúp máy, Lâm y sư về mặt nghiêm túc nói với Trương y sư hai câu, sau đó xoay người đi về phía cửa sổ.

Lúc này Trương y sư lại nở nụ cười nhạt như ban đầu, bước đến trước cửa phòng bệnh, đóng cửa phòng bệnh lại. Sau đó chị ta xoay người đối diện với mấy vị giáo sư chuyên gia khoa nhi đang mang về mặt kinh ngạc, trầm giọng nói:

- Các vị bác sĩ... hiện giờ tôi xin tuyên bố một thông báo...

- Xin mọi người giờ đừng đặt câu hỏi với tôi, yên lặng lắng nghe là được!

Trương y sư dùng ngữ khí không thể chất vấn trầm giọng nói với những người đang mang về mặt kinh hãi:

- Một tiếng sau khoa nhi của Bệnh viện đa khoa ba quân chủng sẽ tiến hành cách ly toàn diện, thông báo chính thức sẽ được quản lý cấp cao của quý bệnh viện dùng hình thức chính thức thông báo cho mọi người trong vòng nửa tiếng. Trong một tiếng này, các phòng ban khống chế dịch bệnh sẽ chính thức thực hiện biện pháp cách ly.

- Còn chuyện cả viện có cách ly hay không, chúng tôi sẽ xem tình hình rồi công bố sau... Nhưng xin mọi người giờ hãy trở về vị trí của mình, chuẩn bị tốt để tiến hành cách ly. Nhưng không thể để tin tức này lộ ra ngoài, vì lộ ra ngoài... mọi người có lẽ hiểu rất rõ cách cách ly bệnh truyền nhiễm, cũng hiểu rõ hậu quả...

- Ở đây, tôi không nói nhiều... xin mọi người phối hợp. Nếu có ai phản đối, xin hãy ở đây chờ thông báo chính thức của quý bệnh viện...

Chủ nhiệm Lý dẫn đầu đám người thấy Trương y sư nói vậy thì kinh hãi há mồm, lại nghe giọng nói của Lâm y sư cách đó không xa truyền tới:

- Ủy viên Ngô Thực Tích, chào anh... Tôi là Lâm Ngọc Tường của Thiên Y viện. Theo lệnh trao quyền đặc biệt tạm thời, tôi muốn thông báo với anh cùng với Ủy ban thường vụ Bộ chính trị trung ương một tin...

Chương 506: Chạy đến Bắc Kinh

- Ủy viên Ngô Thực Tích?

Chủ nhiệm Lý nghe thấy cái tên này, ông vốn nhìn Trương y sư định lên tiếng, lúc này trong lòng khẽ run lên.

Nếu là người khác, có lẽ họ không biết là ai, nhưng Ủy viên Ngô Thực Tích là một trong bảy người đứng đầu, hơn nữa trong điện thoại Lâm y sư kia đã nói rõ ràng như vậy, nếu mà còn không biết đối phương đang nói chuyện với ai thì đúng là quá không có tầm nhìn.

Chủ nhiệm Lý vốn đang cười lạnh định châm chọc Trương y sư vài câu, lúc này cũng vội vàng dừng lại. Mặc kệ đối phương nói là thật hay giả, người đang nói chuyện với đối phương rốt cuộc có đúng là vị Ủy viên kia hay không, nhưng lúc này tốt nhất là đừng nói gì, cứ ngoan ngoãn nghe theo là được rồi. Dù sao đối phương cũng nói trong vòng nửa tiếng, mình cũng không thiếu gì nửa tiếng này.

Phan Hiểu Hiểu và Dương phu nhân đứng bên lúc này cũng nghe thấy rõ, sắc mặt trong nháy mắt liền trắng bệch. Vì lúc này dường như họ cũng đã xác định được, bệnh của Tiểu Bảo hình như rất nghiêm trọng.

Hai người nhìn Tiểu Bảo đang nằm trên giường bệnh, nước mắt lập tức ứa ra.

Giang Nguyên vừa mới nhận được điện thoại của La y sư, lúc này sắc mặt cũng cực kỳ âm trầm. Căn cứ theo tin tức của La y sư, hai vị y sĩ Bắc Kinh đã dùng cách Kim châm đâm huyết để xác định trong cơ thể Tiểu Bảo có một loại mầm bệnh không rõ. Hơn nữa từ những hiện tượng phán đoán mầm bệnh này có tính truyền nhiễm tương đối cao. Có điều, chứng bệnh này truyền nhiễm qua không khí, hay qua máu hoặc qua cách nào khác thì tạm thời chưa phán đoán được.

Nhưng cho dù thế này, điều này cũng chứng tỏ tình hình Tiểu Bảo tương đối nghiêm trọng. Nó đã ở Bệnh viện đa khoa ba quân chủng hai ngày mà vẫn chưa thể nào hạ sốt. Từ đó có thể xác định

những thứ thuốc hiện tại không có tác dụng khống chế mầm bệnh chưa rõ này.

Vừa nghĩ vậy, trong lòng Giang Nguyên liền nóng như lửa đốt, vừa thu dọn quần áo, vừa liên hệ với Ban hậu cần yêu cầu chuẩn bị xe đưa hẳn ra sân bay.

Tuyên Tử Nguyệt đứng bên thấy sắc mặt âm trầm của Giang Nguyên liền biết e rằng bệnh của Tiểu Bảo lần này tương đối nghiêm trọng, trong lòng cô lập tức cũng căng thẳng theo.

Sau đó cô cũng vội vàng quay về phòng mình, thu dọn quần áo, chuẩn bị xuất phát cùng Giang Nguyên bất cứ lúc nào.

Có điều sau khi Giang Nguyên cúp máy, nhìn thấy Tuyên Tử Nguyệt cũng xách túi của cô bước ra khỏi phòng thì thoáng trầm ngâm một lúc, rồi nói với Tuyên Tử Nguyệt:

- Tử Nguyệt, lần này em đừng đi!

- Hả?

Tuyên Tử Nguyệt nghe Giang Nguyên nói vậy thì sửng sốt, nhìn Giang Nguyên không giống như đang nói đùa. Cô cắn môi kinh ngạc nói:

- Sao vậy?

- Đừng nghĩ lung tung.

Giang Nguyên nhìn gương mặt kinh ngạc lại có chút buồn bã của Tuyên Tử Nguyệt vội vàng giải thích:

- Bệnh của Tiểu Bảo lần này có thể liên quan đến một loại dịch bệnh chưa rõ, hơn nữa có khả năng truyền nhiễm rất lớn. Cho nên em cứ ở đây đi, có tin gì anh sẽ lập tức thông báo cho em!

Tuyên Tử Nguyệt nghe Giang Nguyên giải thích như vậy thì mới hơi yên lòng, nhưng cô vẫn lắc đầu nói:

- Không được. Tiểu Bảo bị bệnh, em nhất định phải đi!

- Nghe lời nào, lỡ như thật sự truyền nhiễm cao, em đến tiếp xúc ở cự ly gần sẽ rất nguy hiểm. Cứ ở đây đi, nếu bọn anh xác định không sao rồi anh sẽ gọi điện cho em để em đến thăm Tiểu Bảo!

Giang Nguyên nhìn vẻ kiên trì của Tuyên Tử Nguyệt liền bất đắc dĩ nói.

- Không được, em nhất định phải đi chung với anh. Em cùng anh đi thăm Tiểu Bảo!

Lần này Tuyên Tử Nguyệt vô cùng cố chấp, nhìn Giang Nguyên chu miệng lắc đầu nói.

Giang Nguyên nhìn thấy Tuyên Tử Nguyệt chu miệng, cau mày nhìn mình bất mãn thì thở dài. Hắn rất hiểu tính cách Tuyên Tử Nguyệt, nếu Tuyên Tử Nguyệt đã quyết định thì mình rất khó thuyết phục cô ấy.

Hắn đành phải gật đầu, nói:

- Được rồi, nếu em đã nhất định đi cùng vậy thì sau khi đến phải nghe theo sắp xếp, chờ anh xác nhận Tiểu Bảo không sao rồi em mới được vào thăm!

- Ừm, được!

Tuyên Tử Nguyệt chỉ cần Giang Nguyên đồng ý cho cô đi cùng nên nhanh chóng đồng ý, vội vàng gật đầu nói.

Bên hậu cần nhanh chóng sắp xếp xe, đưa Giang Nguyên và Tuyên Tử Nguyệt đến sân bay. Trên đường đến sân bay, Giang Nguyên nhận được điện thoại của La y sư.

- Giang Nguyên, lần này con đi nhất định phải chú ý an toàn. Mỗi lần phát hiện dịch bệnh mới trên căn bản đều sẽ gây nên một đại nạn lớn. Giờ Hội đồng viện sẽ lập tức mở cuộc họp khẩn cấp. Thầy nghĩ chỉ một tiếng sau, trong việc sẽ trao lệnh trao quyền đặc biệt cho Văn phòng đại diện ở Bắc Kinh. Sau khi bọn họ chính thức xác định tình hình mới cử một tiểu đội đến chi viện cho Bắc Kinh.

- Tình huống này, thầy cũng chẳng còn cách nào khác. Nếu thật sự cần chi viện, sẽ do y sư Tưởng Thế Can chuyên về lĩnh vực bệnh

truyền nhiễm dẫn đội. Thầy sẽ đánh tiếng với ông ấy và cả bên phía Bắc Kinh, cố gắng cho con quyền hành sự cho tiện. Con phải thận trọng, biết chưa?

- Cảm ơn thầy, con biết rồi.

Giang Nguyên dĩ nhiên hiểu ý tứ lời dặn dò nghiêm túc của La y sư. Giới luật của Thiên Y viện nghiêm ngặt, đặc biệt là trong những sự kiện đặc biệt như thế này thì sẽ càng thêm nghiêm khắc. La y sư có thể lên đánh tiếng giúp mình là đã chiếu cố mình lắm rồi.

Nếu không tất cả mà làm theo quy định, một y sĩ tam phẩm như hẳn đến đó cũng chỉ có thể là một chân chạy việc vặt, chuyện Tiểu Bảo, không đến phiên hẳn làm chủ.

Giang Nguyên rất rõ quyền hạn của lệnh trao quyền đặc biệt này lớn nhường nào. Người phụ trách Văn phòng đại diện Bắc Kinh nhận được lệnh trao quyền đặc biệt sẽ chính thức có quyền đại diện toàn diện cho Thiên Y viện trực tiếp kiến nghị lên các ban ngành tối cao nhất của Bộ chính trị.

Mà những kiến nghị của Thiên Y viện đối với các ban ngành tối cao nhất của Bộ chính trị trên phương diện này trên cơ bản gần như là được chấp hành triệt để 100%. Người phụ trách Văn phòng tại Bắc Kinh sẽ chịu trách nhiệm thành lập gấp một vị trí Đội phó thường vụ lãnh đạo tiểu đội.

Còn về vị trí tổ trưởng, thông thường đều do một vị lãnh đạo nào đó của Bộ chính trị giữ chức, cũng có thể nói, một khi nhận được lệnh trao quyền đặc biệt, Văn phòng đại diện Bắc Kinh sẽ có quyền điều động hệ thống y tế toàn quốc, thậm chí là phối hợp với hệ thống cảnh sát vũ trang, khi cần thiết còn có thể phối hợp với phía quân đội.

Sau khi xác định được phạm vi, trong phạm vi này, tất cả các phòng ban và cả những tài nguyên tương ứng đều phải nghiêng về tiểu đội này. Chỉ cần đồng chí đội phó này hạ lệnh cách ly toàn bộ Bệnh viện đa khoa ba quân chủng, và cả trường mẫu giáo Tiểu Bảo học cũng cần phải cách ly, vậy thì các ban ngành dự phòng khổng chế dịch bệnh có vũ trang sẽ phong tỏa những chỗ này với khí thể

sét đánh.

Tất cả mọi người trước khi được cho phép sẽ không được xuất nhập, đồng thời cả thành phố sẽ tiến hành quản chế ở vài phương diện, thậm chí nếu cần có thể sẽ phong tỏa toàn thành phố.

Sau khi La y sư đánh tiếng xong, Giang Nguyên cũng có được ảnh hưởng từ năng lực của tiểu đội này.

Chương 507: Nghiêm cấm thăm hỏi

Máy bay đáp xuống sân bay Bắc Kinh. Giang Nguyên và Tuyên Tử Nguyệt bước xuống cầu thang, một chiếc xe mang biển số vũ trang đã dừng bên chân cầu thang, yên lặng chờ Giang Nguyên đến.

Một thượng úy vũ trang đứng trước xe nhận ra Giang Nguyên đang chậm rãi bước xuống cầu thang đang đứng trước thêm bậc thang liền cung kính nói với Giang Nguyên:

- Trung tá Giang Nguyên, tôi được lệnh đến đón ngài!

- Trung tá Giang Nguyên...

Giang Nguyên nhìn thượng úy mặt mũi tuấn lãng, toàn thân mặc quân phục thẳng tắp đang hành kính lễ với mình, mắt Giang Nguyên chớp chớp, một cảm giác vừa lạ lẫm vừa quen thuộc dâng lên trong lòng.

Suýt chút nữa hẳn quên mất mình còn có một thân phận trung tá.

- Chào anh!

Mặc dù sắc mặt Giang Nguyên hơi tối tăm vì bệnh tình của Tiểu Bảo nhưng hẳn vẫn nở nụ cười gật đầu cảm ơn thượng úy này, vì hẳn mặc thường phục nên cũng không tiện hỏi lễ.

Xe nhanh chóng lái ra khỏi sân bay Bắc Kinh, sau đó chạy vào trong thành phố.

Giang Nguyên nhìn đồng hồ, trầm giọng hỏi:

- Xin hỏi, đang đưa tôi đến Bệnh viện đa khoa ba quân chủng sao?

- Đúng vậy... Hiện tại tòa nhà khoa nhi của bên Bệnh viện đa khoa ba quân chủng đã bị cách ly tạm thời... Có điều, tôi nhận được lệnh của Bộ chỉ huy tạm thời đưa ngài sang bên đó!

Vị thượng úy trẻ tuổi vừa lưu loát xoay bánh lái, cho xe hòa vào dòng xe nhanh chóng đi về phía trước.

Giang Nguyên nghe nói đang đưa mình đến Bệnh viện đa khoa ba quân chủng thì mới hài lòng gật đầu. Hắn sợ các đồng chí già bên trên lại nhìn chằm chằm lấy mình, giờ hắn chẳng còn tâm trí đâu mà ứng phó với họ.

Chiếc xe mở còi cảnh sát nên chẳng tốn bao nhiêu thời gian đã tới Bệnh viện đa khoa ba quân chủng, sau đó đưa Giang Nguyên đến thẳng tòa nhà khoa nhi.

Giang Nguyên nhìn tòa nhà khoa nhi vẫn như trước nhưng đã lạnh lẽo hơn một chút liền âm thầm gật đầu. Từ sau đợt “SARS” lần trước tàn phá, các ban ngày đều đã cẩn thận hơn. Ngay cả Thiên Y viện cũng tương đối cẩn thận về phương diện này.

Giang Nguyên vừa liếc mắt đã thấy tòa nhà lớn này đã được khổng chế rất nghiêm mật. Ngay cả mấy trăm cánh cửa sổ cũng không có cánh nào mở. Nhưng trong mắt người khác chỉ e là không thể nhận ra điều gì quá khác thường.

Làm như vậy lợi ích lớn nhất là có thể tránh xảy ra khủng hoảng. Dù sao người Bắc Kinh cũng đã bị “SARS” lần trước dọa cho sợ đủ rồi. Đây gọi là một lần bị rắn cắn mười năm sợ dây thừng. Trước khi chưa xác định được tính truyền nhiễm của mầm bệnh chưa biết này, làm như vậy là thỏa đáng nhất!

Vị thượng úy kia dừng xe trước tòa nhà, sau đó ở trong xe lấy một tờ giấy thông hành đưa cho cấp Giang Nguyên, sau đó cười nói:

- Trung tá, đây là giấy thông hành của ngài...

Giang Nguyên nhận rồi nhìn thoáng qua.

Sau đó hắn lại nhìn Tuyên Tử Nguyệt ngồi bên, nói:

- Chúng tôi có hai người!

- Hai người...

Vị thượng úy này hơi chần chừ một chút, sau đó lấy một tờ giấy thông hành phía trước đưa sang.

- Cảm ơn!

Giang Nguyên mỉm cười nói cảm ơn xong hai người mới bước xuống xe.

Giang Nguyên tiện tay đeo giấy thông hành lên cổ mới rồi mới dẫn Tuyên Tử Nguyệt đi về phía cửa.

Lúc họ đi đến cửa có mấy người mặc áo jacket liếc nhìn Giang Nguyên một cái, sau khi nhìn thấy hai tấm thẻ thông hành đeo trên cổ Giang Nguyên và Tuyên Tử Nguyệt thì mới tránh sang một bên.

Giang Nguyên và Tuyên Tử Nguyệt bước vào đại sảnh của tòa nhà liền có người từ bên trong bước ra đón.

- Xin chào... Chủ nhiệm Giang, chào mừng ngài quay về.

Giang Nguyên nghe thấy giọng nói của đối phương thì hơi sửng sốt. Hắn nhận ra người ra đón có lẽ là người của Bệnh viện đa khoa ba quân chủng. Có điều Giang Nguyên xác định hắn không quen đối phương.

- Ồ... Tôi xin tự giới thiệu, tôi là Lê Bình Phó phòng của Phòng nghiệp vụ Bệnh viện đa khoa. Có lẽ là anh không biết tôi...

Người đàn ông trung niên đeo kính gọng đen này vừa gật đầu vừa cười nói với Giang Nguyên:

- Nào... bác sĩ Giang, mời qua bên này... Bộ chỉ huy tạm thời đang tạm thời ở bên này...

Giang Nguyên gật đầu, sau đó dẫn Tuyên Tử Nguyệt bước theo vị Phó phòng Lê này đi vào trong.

Trên đường đi Giang Nguyên thấy bên trong được giới bị rất

nghiêm túc. Lúc này mới có thể nhận ra tất cả lối đi đều đã được phong tỏa. Trước cửa thang máy và các lối đi đều có cảnh sát vũ trang đầy đủ đứng đó.

Phó phòng Lê dẫn Giang Nguyên đi đến trước một phòng làm việc, nhẹ nhàng gõ gõ cửa, sau đó mới đẩy cửa ra, mời Giang Nguyên đi vào.

Thấy Giang Nguyên bước vào, Tuyên Tử Nguyệt dĩ nhiên cũng đi vào theo.

Những người bên trong thấy Giang Nguyên và Tuyên Tử Nguyệt bước vào đều thoáng sửng sốt một chút, sau đó một người bên trong vội vàng đi đến, nói:

- Chủ nhiệm Giang, chào cậu... Chào mừng cậu trở về!

Nghe thấy lời này, lúc này mọi người bên trong mới nhìn Giang Nguyên, trong mắt lộ ra vẻ chột hiểu, rất nhiều người trong lòng thầm nói: “Chả trách cảm thấy quen quen, hóa ra là vị này...”

Mặc dù tất cả mọi người đều biết Giang Nguyên là ai nhưng họ vẫn cảm thấy kỳ lạ vì Giang Nguyên đột nhiên chạy đến đây.

- Viện trưởng Lâm, chào ông... lâu lắm không gặp...

Giang Nguyên có ấn tượng rất sâu với vị Phó viện trưởng Lâm Kiến Quốc bước đến chào hỏi này, hần lập tức cười bắt tay ông ta.

- Đúng rồi, Chủ nhiệm Giang đi đột ngột, chẳng thềm gặp mặt lấy một lần. Tất cả mọi người vẫn thường xuyên nhắc đến cậu. Đặc biệt là Chủ nhiệm Triệu bọn họ, lúc nào cũng nhắc, không biết khi nào cậu mới quay về!

Sau khi khách sáo hai câu, Phó viện trưởng Lâm liền giới thiệu mọi người với Giang Nguyên:

- Giang Nguyên... nào, để tôi giới thiệu với cậu... Vị này là Bộ trưởng Nghiêm của Bộ y tế...

- Bộ trưởng Nghiêm... Vị này là Giang Nguyên, là Phó chủ nhiệm Trung tâm chẩn thương chỉnh hình của bệnh viện chúng tôi, còn là

Phó chủ nhiệm Khoa cấp cứu chấn thương chiến tranh của Học viện quân y ba quân chủng...

Giang Nguyên nhìn người đàn ông trung niên đeo kính gọng vàng hơi ngẩng cằm lên, mang theo vẻ quan chức nhìn mình thì liền mỉm cười đưa tay ra, gật đầu nói:

- Bộ trưởng Nghiêm, chào ông!

- Ừ...

Bộ trưởng Nghiêm gật đầu, tiện tay bắt tay Giang Nguyên, chỉ ừ khê một tiếng rồi không để ý gì đến Giang Nguyên nữa. Có điều khi hai mắt dừng lại ở Tuyên Tử Nguyệt đứng sau lưng Giang Nguyên thì trong mắt lóe lên tia kinh ngạc.

Giang Nguyên cũng không để ý lắm, giờ hắn đang sốt ruột muốn đi gặp Tiểu Bảo, nhưng có vẻ giờ bên này đã chính thức giới nghiêm. Hơn nữa cũng chưa có đồng nghiệp của Văn phòng đại diện Thiên Y viện trú tại Bắc Kinh, nên giờ chỉ có thể nhẫn nại chào hỏi mấy người này.

- Vị này là Chủ nhiệm Tiền Tiền Bảo Minh của Trung tâm khống chế dịch bệnh quốc gia... Vị này là giáo sư Lý của Trung tâm nghiên cứu dịch bệnh quốc gia... Vị này là...

Giang Nguyên nhẫn nại bắt tay từng người, mỉm cười gật đầu chào hỏi. Sau khi xong xuôi hắn mới thở hắt ra, sau đó nói với Viện trưởng Lâm bên cạnh:

- Viện trưởng Lâm... Tôi muốn đi xem thử bệnh nhân...

- Ờ... cái này...

Viện trưởng Lâm gật đầu, đang định nói, đột nhiên bên kia có một người trầm giọng nói:

- Giờ bệnh nhân đã được cách ly nghiêm ngặt... nghiêm cấm thăm hỏi...

Chương 508: Ông im miệng cho tôi

Giang Nguyên nghe nói không được thăm hỏi thì hơi sửng sốt. Hẳn thật sự không ngờ lại có người nói chuyện với hắn như vậy. Có điều hắn phản ứng lại rất nhanh. Những người này không biết thân phận thật sự của hắn. Điều này cũng không có gì lạ.

Lâm Kiến Quốc đứng bên lúc này cũng sửng sốt, sau đó vội vàng cười nói:

- A... Bộ trưởng Nghiêm... Chủ nhiệm Giang... Bệnh nhân đó là con nuôi của Chủ nhiệm Giang... Hơn nữa...

- Con nuôi? Đừng nói là con nuôi, cho dù là con ruột cũng không được gặp...

Bộ trưởng Nghiêm ưỡn bụng, cau mày, bất mãn nhìn Lâm Kiến Quốc, trầm giọng nói:

- Viện trưởng Lâm... Lúc này không phải là lúc nề tình riêng, bệnh nhân này có tính truyền nhiễm cao, tuyệt đối không cho phép tùy ý đến gần!

Dứt lời, lão ta còn cau mày liếc mắt nhìn Giang Nguyên một cái, trầm giọng nói:

- Bác sĩ Giang, mặc dù anh là người của bệnh viện, nhưng không thể vi phạm nguyên tắc...

Lâm Kiến Quốc đứng bên thấy Bộ trưởng Nghiêm nói chuyện không nề mặt chút nào thì sắc mặt cũng hơi trầm xuống. Nhưng địa vị của Bộ trưởng Nghiêm này cao hơn ông, ông cũng không tiện phản bác. Ông đành cười khan nói:

- Bộ trưởng Nghiêm... Chủ nhiệm Giang đây là do y sư Trương Ngọc Phượng cho người cho người đón đến!

- Y sư Trương Ngọc Phượng...

Bộ trưởng Nghiêm nghe thấy cái tên này thì không kìm được cau mày. Vị nữ y sư này dường như có lai lịch khá lớn, cấp trên đã trực tiếp hạ lệnh muốn mình phải toàn lực phối hợp với những yêu cầu, nghiên cứu của Lâm y sư và cả vị Trưởng y sư này. Tuy mệnh lệnh chính thức chưa được đưa xuống, nhưng có lẽ vị Lâm y sư và Trưởng y sư đó rất nhanh sẽ trở thành người phụ trách chính của tiểu đội lãnh đạo lần này.

Bộ trưởng Nghiêm nhớ đến hai vị y sư đó, bên trên đã dặn đám người mình phải phối hợp, hoặc khi họ cần đám người mình làm gì chỉ cần trực tiếp gọi một cú điện thoại đến, giống như ra lệnh vậy, trong lòng lão liên cảm thấy khó chịu. Nói thế nào lão cũng là một Phó bộ trưởng, nhưng trong mắt hai người này chỉ như chân chạy việc vậy.

Bộ trưởng Nghiêm nhớ đến hai tiếng đồng hồ này bị sai tới sai lui thì trong lòng rất không vui, giờ nhìn Giang Nguyên cũng cảm thấy khó chịu lây.

Hai người kia thì không còn cách nào khác, bên trên đã đưa lệnh xuống rồi. Còn thằng nhãi trước mặt này hình như cũng chẳng coi mình ra gì. Còn tùy tiện dắt theo một cô gái xinh đẹp chạy vào đây làm cái gì chứ?

- Thế cũng không được... anh ta chỉ là... bác sĩ bên chấn thương. Đầu phải bác sĩ chuyên ngành bệnh truyền nhiễm... Tất cả đều phải theo quy định. Nếu không sẽ giống như dịch SARS năm đó, lại xảy ra điều gì ngoài ý muốn, trách nhiệm này chúng ta không ai gánh vác nổi đâu!

Bộ trưởng Nghiêm lạnh lùng liếc nhìn Giang Nguyên nói.

Lâm Kiến Quốc đứng bên vệ mặt ngưỡng ngừng, lúc này ông vô cùng lúng túng. Vị y sư Trưởng Ngọc Phượng kia đã dặn dò mình cho người ra sân bay đón Giang Nguyên, nhưng không hề có dặn dò gì khác. Giờ Bộ trưởng Nghiêm nói vậy, ông cũng thật sự không tiện phản bác.

Lúc này sắc mặt Giang Nguyên cũng âm trầm. Hắn lòng nóng như lửa đốt chạy tới đây vì muốn được nhanh chóng gặp Tiểu Bảo. Hắn không ngờ tới đây rồi còn bị cản lại.

Có điều, hẳn cũng lười nói chuyện với Bộ trưởng Nghiêm này, hẳn nhìn Lâm Kiến Quốc hỏi:

- Viện trưởng Lâm... y sĩ Lâm Ngọc Tường và y sư Trương Ngọc Phượng đang ở đâu?

- A... Lúc này hai vị y sư đang ở Phòng thí nghiệm lâu hai, đang phân ly và phân tích bệnh dịch...

Lâm Kiến Quốc nghe Giang Nguyên nói vậy thì hơi sững sốt, vội vàng đáp.

- Được... gọi điện thoại cho họ, bảo tôi tới rồi!

Giang Nguyên trầm giọng nói.

- A... được được... Chủ nhiệm Giang, cậu chờ một chút...

Thái độ của Lâm Kiến Quốc đối với Giang Nguyên khác hẳn hơn so với Bộ trưởng Nghiêm nhiều.

Ông tương đối hiểu rõ chuyện của Giang Nguyên. Bên Tổng cục hậu cần có thể trực tiếp treo cho hẳn hai cái chức Phó chủ nhiệm, hơn nữa Giang Nguyên đi lâu như vậy, cấp trên cũng chưa hủy bỏ hai chức Phó chủ nhiệm này của Giang Nguyên.

Hơn nữa Giang Nguyên còn được nhận quân hàm kỹ thuật cùng với quân hàm chính thức cùng lúc. Từ đó có thể thấy bối cảnh Giang Nguyên sâu thẳm nào.

Lần này vị y sư Trương Ngọc Phượng kia còn đặc biệt dặn dò mình đi thông báo cho bên cảnh sát vũ trang cử người nhanh chóng ra sân bay đón Giang Nguyên, trông có vẻ quen biết Giang Nguyên chứ không phải đơn thuần chỉ vì Giang Nguyên là người nhà của Tiểu Bảo.

Lâm Kiến Quốc gọi điện, Bộ trưởng Nghiêm đứng bên nhìn Giang Nguyên, trong lòng cười lạnh. Lão dĩ nhiên biết hai vị y sư lai lịch bất minh này khó tiếp xúc đến chừng nào. Thằng nhãi này còn ngang ngạnh muốn Lâm Kiến Quốc báo cho đối phương biết hẳn đã đến. Thằng nhãi này mà nghĩ mày là ha? Hừ?

Bộ trưởng Nghiêm vừa nghĩ vừa nhìn Tuyên Tử Nguyệt đứng bên cạnh Giang Nguyên, trong lòng đắc ý nghĩ thầm: “Mấy cô gái nhỏ chưa gặp sự đời này phải để các cô ấy nhìn thấy uy phong của mình mới biết mấy thằng thanh niên trẻ trâu này chẳng có gì đáng tin cả!”

Có điều lão vừa liếc mắt nhìn qua thì phát hiện cô bé xinh đẹp này cũng đang nhìn mình với ánh mắt cổ quái. Trên mặt cô không hề có chút sợ hãi, mà chỉ có... trào phúng hoặc biểu cảm gì khác...

Về mặt Bộ trưởng Nghiêm lập tức đen lại, thế này là có ý gì? Mình đường đường là một Phó bộ trưởng, từ trước đến giờ phụ nữ chỉ nhìn mình với ánh mắt kính sợ hoặc sùng bái, làm gì có như thế này?

Lúc này, trong lòng Bộ trưởng Nghiêm dâng lên một cơn giận vô cớ. Lão thầm cắn răng, chỉ cần Lâm Kiến Quốc gọi điện xong, mình lập tức sẽ đá thằng nhãi này ra ngoài.

- Ồ... À... Vâng, vâng...

Bên kia Lâm Kiến Quốc đã nói chuyện điện thoại xong, sau khi cúp máy ông liền xoay người lại, mỉm cười nói với Giang Nguyên trong ánh mắt tò mò của mọi người:

- Chủ nhiệm Giang... Lâm y sư mời cậu lên...

- Đi, tôi đưa cậu đi thay trang phục cách ly...

Lâm Kiến Quốc mỉm cười nói trước khuôn mặt xanh đen của Bộ trưởng Nghiêm.

Tuyên Tử Nguyệt ở bên lúc này cũng kéo áo Giang Nguyên, nói:

- Giang Nguyên, em cũng muốn đi thăm Tiểu Bảo!

- Em đừng đi... Tạm thời tình hình chưa rõ, cũng không quá an toàn...

Giang Nguyên nhìn khuôn mặt mong chờ của Tuyên Tử Nguyệt, bất đắc dĩ nói.

- Không được... không được, anh có thể đi thì em cũng có thể đi... Em là dì của Tiểu Bảo... Em cũng muốn đi!

Tuyên Tử Nguyệt không chịu, kéo góc áo Giang Nguyên, vội vàng dậm chân lắc đầu nói, bộ dạng nũng nịu đáng yêu khiến trong mắt mọi người đều lóe lên tia kinh ngạc.

Giang Nguyên nhìn bộ dạng này của Tuyên Tử Nguyệt cũng bất đắc dĩ cười khổ. Cô bé này từ sau khi cùng mình chạy đến Thiên Y viện càng ngày càng bớt đi sự lạnh lùng trước đây nhưng lại tăng thêm nhiều nũng nịu. Mà điều này, mình thật sự chẳng cách nào nhẫn tâm từ chối được.

Hắn hơi trầm ngâm một lúc, liền gật đầu nói:

- Được... Vậy em đi cùng anh!

- Không được...

Bộ trưởng Nghiêm đứng bên vốn đã tức giận, giờ nghe Giang Nguyên nói vậy thì lập tức nhảy căng lên, trầm giọng nói:

- Cô ấy tuyệt đối không được đi, Giang Nguyên... anh cho rằng đây là chuyện trẻ con à? Trong hoàn cảnh cách ly nghiêm ngặt như vậy, sao có thể để người không phận sự vào trong!

Giang Nguyên thấy Bộ trưởng Nghiêm không có việc gì mà lại nhảy ra gây chuyện thì cuối cùng sắc mặt cũng trở nên lạnh lẽo. Thằng nhãi chết tiệt này, có chuyện hay không có chuyện cũng nhảy ra làm rối lên, một Phó bộ trưởng có gì mà ghê gớm chứ?

Bộ trưởng Nghiêm thấy vẻ mặt Giang Nguyên lạnh lẽo khó coi thì trong lòng hơi lạnh, nhưng lão lại lập tức ưỡn thẳng lưng. Lão là một Phó bộ trưởng, chẳng lẽ lại sợ thằng nhãi ranh trước mặt sao? Lão còn định tiếp tục khiển trách đối phương vài câu, có điều vừa mở miệng đã bị đối phương cắt ngang.

- Ông im miệng cho tôi... Ở đây không đến phiên ông lên tiếng!

Giang Nguyên vẻ mặt lạnh lẽo nói ra lời này, cả căn phòng trở nên im lặng, tất cả mọi người đều nhìn với vẻ mặt cổ quái. Tất cả mọi người ở đây đều thấy rõ, vị Phó bộ trưởng này đang gây chuyện

với vị bác sĩ Giang trông có vẻ không có gì đáng sợ nhưng lại có bối cảnh ghê gớm này. Không ai muốn xen miệng vào, nếu không có đặc tội với ai thì cũng có vẻ cũng đều chẳng phải chuyện gì sáng suốt.

Bộ trưởng Nghiêm trợn mắt há hốc mồm, sắc mặt hơi xanh tím, chỉ vào Giang Nguyên, tức đến mức ngón tay run lên, giọng run run nói:

- Láo... hỗn láo... một bác sĩ cõn con như mày... cũng dám... cũng dám...

- Ông câm miệng cho tôi...

Chương 509: Trang phục bảo hộ kín hoàn toàn

- Tôi đã nói rồi, ở đây không tới phiên ông mở miệng...

Giang Nguyên lại quăng ra câu này, im lặng nhìn chằm chằm Bộ trưởng Nghiêm, sau một lúc im lặng, hần chậm rãi xoay người đi, gật đầu với Lâm Kiến Quốc.

Vẻ mặt Lâm Kiến Quốc hơi cổ quái mang theo chút tái xanh. Tuy Bộ trưởng Nghiêm chỉ là Phó bộ trưởng bộ y tế, nhưng cũng là một Phó bộ trưởng thường vụ trong tay nắm quyền lớn. Nếu không lão đã không thể được cử đến phụ trách chỉ huy và phối hợp công việc ở đây.

Nhưng rõ ràng, tuy Lâm Kiến Quốc để ý, nhưng Giang Nguyên không thèm để ý đến vị Phó bộ trưởng này.

Lâm Kiến Quốc nhìn Bộ trưởng Nghiêm bị Giang Nguyên quát, hình như vẫn chưa thể phản ứng lại, thậm chí trong mắt còn hơi lộ ra tia sợ hãi kỳ quái, không hề phản bác lại Giang Nguyên. Rồi Giang Nguyên lại nhìn mình chằm chằm, Lâm Kiến Quốc chỉ đành cười khan, rồi lại quay sang nhìn Bộ trưởng Nghiêm, thấy đối phương vẫn chưa có phản ứng gì, lúc này mới vội vàng gật đầu, xoay người dẫn Giang Nguyên đi ra ngoài.

Tuyên Tử Nguyệt không hề bất ngờ với cảnh tượng trước mặt. Từ lúc cô bắt đầu quen Giang Nguyên đã phát hiện trên người Giang Nguyên luôn có khí tức đặc biệt. Loại khí tức này vô cùng kỳ quái và có nhiều biến hóa. Khi hẳn thật sự vui vẻ mỉm cười, luôn dễ dàng ảnh hưởng đến những người khác.

Khi hẳn muốn giết người, trên người cũng mang theo một khí tức khiến người ta lạnh đến tận tim, đầy mùi máu tươi giống như cảm giác khi đối mặt với con sói hung dữ vậy.

Còn bây giờ, khi cảm xúc của hẳn đang rất không tốt, rất bức bối, trên người cũng mang theo một cảm giác uy hiếp khó có thể diễn tả thành lời, khiến người ta cảm thấy sợ hãi, không thể chống đỡ được.

Và đối tượng hẳn tức giận, Bộ trưởng Nghiêm trước mặt giờ cũng đang trong trạng thái này.

So với sự bình tĩnh của Tuyên Tử Nguyệt, những người có mặt ở đây đều không thể bình tĩnh được.

Không nói đến vị Bộ trưởng Nghiêm giờ đã ở trong trạng thái sửng sờ, vị Chủ nhiệm Tiên Tiên Ngọc Minh của Trung tâm khống chế dịch bệnh quốc gia và vị giáo sư Bạch Lý của Trung tâm nghiên cứu dịch bệnh kia cũng đều trong trạng thái ngốc nghếch. Người dám ở đây, không chút nể tình quát Bộ trưởng Nghiêm không tới lượt lão mở miệng, thật sự quá...

Bọn họ cảm thấy mình không thể tìm được từ gì thích hợp để hình dung.

Mọi người nhìn người thanh niên trên người đang tràn ngập một cảm giác khiến người ta không thể nào chống đỡ được, trong lòng cảm thấy đối phương không biết là ghé mới sinh không sợ hổ, hay đơn giản là thanh niên ngông cuồng. Nhưng cho dù sau lưng cậu có bảy người đứng vị trí cao nhất đi chăng nữa cũng không dám đứng trước mặt mọi người nói với vị chỉ huy cao nhất trên danh nghĩa hiện tại chỗ này không đến phiên lão ta mở miệng.

Còn vị thượng tá cảnh sát vũ trang đứng bên cạnh kia lúc này đã trợn mắt há hốc mồm. Anh ta cũng được coi là một nửa nhân vật

của quân đội, anh ta hiểu khá rõ Giang Nguyên, kể ra thì anh ta vẫn cao hơn trung tá Giang Nguyên này nửa cấp.

Nhưng ở đây anh ta cũng chỉ là một nhân vật nghe theo chỉ huy. Trung tá Giang Nguyên này lại dám trực tiếp khiển trách Phó Bộ trưởng Nghiêm như vậy, điều này này đã hoàn toàn lật đổ mọi nhận thức trong lòng anh ta.

Trong sự im lặng cổ quái, ánh mắt mọi người đều nhìn chằm chằm theo bóng dáng Giang Nguyên và Tuyên Tử Nguyệt biến mất ở ngoài cửa. Bộ trưởng Nghiêm thì vẫn đứng đó, chưa hồi thần lại. Đột nhiên, dường như có tiếng thở hổn hển giống như ai đó mới chui đầu từ dưới nước lên, mọi người mới bừng tỉnh, vẻ mặt hơi cổ quái nhìn về phía Bộ trưởng Nghiêm.

Vị Bộ trưởng Nghiêm này lúc đầu luôn ở đây vênh mặt hất hàm sai khiến, đối diện với lời khiển trách của một thanh niên, tuy khí thế của đối phương cũng hơi kinh người nhưng lại bị người ta dọa đến nổi ngay cả mở miệng đáp trả cũng không dám, điều này thật sự là quá mất mặt.

Bộ trưởng Nghiêm dường như cảm nhận được ánh mắt kỳ quái của mọi người đang nhìn nên cuối cùng cũng tỉnh khỏi áp lực kinh khủng của Giang Nguyên, lúc này sắc mặt lão đã hoàn toàn xanh mét. Lão thật sự nghĩ không ra, ban nãy vì sao mình lại lùi bước. Vì sao mình không dám nói gì, thậm chí ngay cả dũng khí đối kháng cũng không có.

Nên biết, đối phương chỉ là một thằng nhãi ranh. Vậy mà đối mặt với lời khiển trách của đối phương, mình chẳng dám nói một lời, thực sự là quá mất mặt.

- Hộc hộc...

Mọi người chỉ nghe thấy tiếng thở như trâu của Bộ trưởng Nghiêm, sắc mặt của lão đang từ xanh chuyển sang tím, rồi lại từ tím chuyển sang trắng...

Ngay sau đó Bộ trưởng Nghiêm sắc mặt vừa trắng vừa xanh giò chân ra đập một cái, hung hăng đập bay chiếc ghế chính giữa ra xa hai ba mét.

- Thăng súc sinh... súc sinh... sao dám... sao dám...

Bộ trưởng Nghiêm nhìn chiếc ghế bay trên mặt đất khàn giọng nói. Lão nhìn thấy trước cửa đã không một bóng người. Nếu lúc này có người ở đây, chắc chắn lão sẽ bắt chấp uy nghiêm của Phó bộ trưởng, nhấc chiếc ghế xông qua, đánh cho thằng nhãi ranh chết tiệt kia một ghế ngã xuống đất.

Nhưng giờ bên kia đã không một bóng người, còn bảo lão mạo hiểm xông lên khu vực cách ly lâu hai để đuổi giết đối phương thì lão không muốn. Lão lập tức nhìn chăm chăm những người xung quanh, nói như chém đinh chặt sắt:

- Tôi nhất định... tôi nhất định sẽ... sẽ bỏ tù thằng súc sinh đáng chết này... trong cuộc họp tiểu đội chỉ huy lát nữa....

- A... vâng vâng... thằng nhãi nông cuồng như vậy, thật sự phải nghiêm trị, nghiêm trị...

Mọi người đồng loạt gật đầu, lấp bắp một hồi mới nôn ra được từ “nông cuồng” để phụ họa Bộ trưởng Nghiêm đang tức giận này.

Bộ trưởng Nghiêm thấy mọi người đều thành kính nhìn mình, nghiêm túc gật đầu thì cơn tức trong lòng lúc này mới hơi vơi đi một chút.

Tuy lão hiểu rõ những người này đang phụ họa mình, đáy lòng e là đang cười thầm. Nhưng sống đôi khi phải biết tự lừa mình dối người.

Bộ trưởng Nghiêm thề, đợt cuộc họp chính thức lát nữa nhất định phải khiến thằng nhãi này chịu đủ trừng phạt. Mặc dù cấp trên không đưa ra mệnh lệnh chính thức, nhưng lão chắc chắn sẽ có một vị trí Tổ phó của tổ lãnh đạo. Đến lúc đó lão sẽ tóm lấy chuyện đối phương tùy tiện đưa người vào khu vực cách ly để dạy cho đối phương một bài học khắc cốt ghi tâm.

Lão là một người trưởng thành không cần phải đối đầu với thằng nhãi ranh trẻ trâu như vậy. Lão chỉ cần dùng chút thủ đoạn nho nhỏ là có thể khiến đối phương hiểu ra, đắc tội với mình đáng sợ chừng nào, đáng hối hận nhường nào. Đến lúc đó đối phương sẽ

phải khóc rống lên, hối hận và tuyệt vọng.

Đương nhiên, Giang Nguyên đối tượng đang bị Bộ trưởng Nghiêm đốc sức nguyên rủa lúc này không hề có chút cảm giác hối hận nào. Hắn đang nói với Lâm Kiến Quốc:

- Viện trưởng Lâm... Cho tôi hai bộ trang phục bảo hộ kín hoàn toàn.

- Kín hoàn toàn...

Lâm Kiến Quốc hơi sửng sốt, sau đó cười khỏ nói:

- Chủ nhiệm Giang... trong viện chúng ta không có thứ này, những trang bị có liên quan cấp trên vẫn chưa điều đến đủ...

- Trong viện không có?

Giang Nguyên cũng có chút sửng sốt, sau đó cau mày nói:

- Vậy nói với Lâm y sĩ một tiếng, nhờ ông ấy chuẩn bị giúp tôi hai bộ...

Lâm Kiến Quốc trừng mắt, dĩ nhiên ông biết mấy người Lâm y sư đưa đến, đều được trang bị trang phục bảo hộ kín hoàn toàn. Nhưng trang phục bảo hộ loại kín hoàn toàn đắt nhường nào ông hiểu rõ. Khi bốn người Lâm y sư mặc bốn bộ trên người, ông đã hơi đỏ mắt rồi.

Nhưng giờ Giang Nguyên lại bình tĩnh nói đối phương vẫn có đồ dự bị, điều này sao không khiến ông kinh ngạc được.

Ông lập tức liếc mắt nhìn Giang Nguyên, sau đó mới gật đầu nói:

- Được, để tôi liên lạc với Lâm y sư, không biết họ có mang theo đồ dự bị không?

- Phiền ông rồi, có lẽ là có!

Giang Nguyên cười gật đầu.

Lâm Kiến Quốc đi đến cầm điện thoại trên vách tường bên cạnh,

sau đó bấm một dãy số, nói với bên trong hai câu. Lúc này trong lòng đã không còn kinh ngạc nữa, chỉ nói với Giang Nguyên:

- Được rồi, Chủ nhiệm Giang, họ sẽ nhanh chóng đưa hai bộ đến cho cậu!

- Cảm ơn...

Giang Nguyên không chút bất ngờ cảm ơn.

Rất nhanh, bên trong có hai bác sĩ mặc trang phục cách ly bình thường cầm hai cái rương ra.

Lâm Kiến Quốc nhìn thứ lấy ra trong hai cái rương trong mắt lóe lên tia hâm mộ. Ông hiểu rất rõ, trang phục bảo hộ kín hoàn toàn này ngoại trừ Trung tâm nghiên cứu bệnh dịch quốc gia có vài bộ, ngay cả bệnh viện cao cấp nhất trong nước như họ cũng không được trang bị.

Trong kho hàng, vì ảnh hưởng của SARS năm đó có lẽ cũng dự trữ một ít, nhưng trước khi chưa hoàn toàn xác định tính truyền nhiễm của loại bệnh mới trước mắt, cũng sẽ không bảo vệ quá kỹ như vậy, cùng lắm họ chỉ phát sáu bảy bộ đến, và nó đều đã nằm trên người đối phương rồi.

Chương 510: Thuộc quy tức

- Được rồi, Chủ nhiệm Giang... Mọi người đi vào từ đây là được, tôi không tiến mọi người vào nữa...

Lâm Kiến Quốc chỉ là một nhân viên phối hợp bên ngoài, không cần phải tiến vào khu vực cách ly.

- Viện trưởng Lâm, làm phiền ông rồi!

Sau khi Giang Nguyên khách khí cảm ơn, nhìn Lâm Kiến Quốc bước ra ngoài xong, lúc này mới mở rương ra, sau đó lấy từ bên trong một bộ trang phục bảo hộ liền đầu dạng kín hoàn toàn ra.

- Nào, mặc vào... mặc từ chân trước...

Giang Nguyên thấy Tuyên Tử Nguyệt cầm bộ đồ bảo hộ lên rồi sẵn sàng thì không nhịn được cười cười, sau đó ngồi xổm xuống đưa tay cầm cổ chân Tuyên Tử Nguyệt, giúp cô mặc vào.

Tuyên Tử Nguyệt vốn một chân đang đứng vững vàng lại bị Giang Nguyên cầm lấy cổ chân, sắc mặt liền ửng đỏ, sau đó cơ thể dường như khẽ run lên.

Giang Nguyên cảm thấy lòng bàn tay truyền đến cảm giác run rẩy liên hồi sưng sốt, cả cười... cô bé này ôm không biết đã ôm bao nhiêu lần rồi, nhưng dưới tính cách cởi mở vẫn che giấu không được sự ngưỡng ngàng.

Tuyên Tử Nguyệt cảm nhận được nét cười nhàn nhạt trên mặt Giang Nguyên thì mặt lại càng ửng đỏ hơn.

Sau khi Giang Nguyên giúp Tuyên Tử Nguyệt mặc đồ bảo hộ xong thì lại đi ra sau lưng Tuyên Tử Nguyệt, giúp Tuyên Tử Nguyệt cài kín dây kéo, rồi lại cầm mũ bảo hộ đội lên đầu Tuyên Tử Nguyệt, lại nhắc bình dưỡng khí đeo lên giúp Tuyên Tử Nguyệt, nối ống khí, đóng kín toàn thân, mở cung cấp dưỡng khí xong hẳn mới bắt đầu mặc đồ bảo hộ của mình.

Loại đồ bảo hộ kín hoàn toàn này chính là chỗ dựa khiến hẳn dám đưa Tuyên Tử Nguyệt vào trong. Có bộ trang phục bảo hộ kín đáo này, trừ khi Tuyên Tử Nguyệt làm loạn bên trong, nếu không cho dù không cẩn thận thế nào thì ít nhất cũng không bị truyền nhiễm bệnh.

Loại đồ bảo hộ kín hoàn toàn thật ra Giang Nguyên chỉ mặc một lần ở Thiên Y viện. Có điều hẳn mặc rất thuận thực, chỉ một chút xú đã mặc xong, mở công tắc cung cấp dưỡng khí, cảm thấy cảm giác khó thở nhanh chóng biến mất thì mới hài lòng gật đầu, dẫn Tuyên Tử Nguyệt đi vào trong.

Sau khi đi qua một khu vực cách ly và một khu khử trùng, Giang Nguyên và Tuyên Tử Nguyệt mới thật sự bước vào khu thí nghiệm lần hai. Bên ngoài có một trong hai bác sĩ ban nãy đưa đồ bảo hộ ra đang đứng chờ hai người bọn họ.

- Chủ nhiệm Giang... xin mời theo tôi... Lâm y sư và Trương y sư

đang chờ ngài...

Một bác sĩ trông khoảng bốn mươi tuổi, nhưng Giang Nguyên căn bản có thể xác định ra địa vị của đối phương trong Bệnh viện đa khoa ba quân chủng.

Những người có thể được điều động vào trong này, có lẽ đều là những bác sĩ cấp bậc Phó chủ nhiệm của khoa bệnh truyền nhiễm Bệnh viện đa khoa ba quân chủng. Nếu không với tình hình ở đây, bác sĩ bình thường chắc chắn không thể nào vào được nơi này.

- Được, vất vả cho anh rồi....

Giang Nguyên tương đối kính trọng những bác sĩ đã đi đến cấp bậc Phó chủ nhiệm này. Dù cho họ có tài năng thế nào, trong ngành này, ít nhất họ đã phải lăn lộn mười mấy năm trong bệnh viện rồi.

Giang Nguyên đi tới một gian riêng biệt trong suốt liền nhìn thấy bên trong có ba người đang mặc đồ bảo hộ kín hoàn toàn đang đứng trước một kính hiển vi điện tử, một máy phân ly và một chiếc máy vi tính.

Giang Nguyên mỉm cười, sau đó nói với Tuyên Tử Nguyệt:

- Giờ em ở đây, anh vào trong xem thử...

- Được...

Giang Nguyên đi đến cửa thì nhẹ nhàng ấn vào nút mở cửa màu đỏ bên trên, cánh cửa được đóng chặt lập tức vang lên tiếng động rồi từ từ lùi ra.

Giang Nguyên bước vào trong thì lại đến một gian khứ trùng hai ba mét vuông, hẳn lại đưa tay ấn nút đóng cửa màu đỏ trên tường.

Cánh cửa lại một lần nữa đóng kín.

Giang Nguyên ngẩng đầu nhìn vòi phun xung quanh, sa đó đứng chính giữa, vỗ lên một nút bấm màu vàng khác trên tường.

“Xì xì...” một luồng khí màu trắng dày đặc từ những vòi phun trên đỉnh đầu và xung quanh phun ra. Giang Nguyên giơ cao hai tay,

xoay ở giữa hai vòng, để khí khứ trùng phun khắp toàn thân một lượt.

Sau đó cả người hắn được phủ trong màn sương mù trắng. Đợi sau khi quạt thông gió trên đỉnh đầu nhanh chóng hút hết khí sương khứ trùng, hắn mới nhẹ nhàng ấn nút xanh cuối cùng.

“Xì xì...” lại một âm thanh vang lên, cánh cửa phòng khứ trùng nhẹ nhàng lùi ra...

Lúc này mọi người bên trong cũng chú ý đến Giang Nguyên từ bên ngoài bước vào. Vị y sư đang xem gì đó trước máy tính lúc này đã đứng dậy, đi về phía Giang Nguyên, vừa đi vừa đưa tay ra, nói:

- Giang Nguyên, chào cậu... Tôi là Lâm Ngọc Tường!

Giang Nguyên nhìn gương mặt nghiêm túc đang nặn ra nụ cười mỉm sau mặt nạ trong suốt thì liền bắt chặt tay Lâm Ngọc Tường, cười gật đầu, sau đó nghiêm nghị hỏi:

- Anh Lâm, tình hình như thế nào rồi?

- Tình hình không được tốt lắm...

Lâm Ngọc Tường nhẹ nhàng lắc đầu, nhìn gương mặt cực kỳ trẻ tuổi sau mặt nạ trong suốt liền ức chế lời cảm thán trong lòng, trên mặt lộ ra chút lo lắng, nói:

- Chúng tôi đã phân ly bệnh độc thành công. Hoạt tính của loại bệnh độc này cực mạnh... Ít nhất trước mắt đã có thể khẳng định nó có đặc tính truyền nhiễm trong dịch thể, nhưng có thể truyền nhiễm qua không khí hay không... hiện tại chưa thể nào xác định được!

Sắc mặt Giang Nguyên hơi cứng đờ, hắn rất rõ, hoạt tính cực mạnh đại diện cho điều gì... Nó đại diện căn bệnh này có tính truyền nhiễm cực mạnh và bệnh tính cực cao. Giờ hắn chỉ hy vọng, loại bệnh độc này chỉ có thể truyền nhiễm trong thể dịch. Nếu thật sự phát hiện có tính truyền nhiễm qua không khí vậy thì quá đáng sợ.

Nói không chừng sẽ lại một trận “SARS” đáng sợ...

Đương nhiên, lần này phát hiện sớm, không thể nào tạo ra cảnh tượng đáng sợ kia được. Nhưng nó vẫn đủ để tàn phá cả nhân loại, tạo ra uy hiếp tương đối đáng sợ.

- Vậy... anh Lâm, Tiểu Bảo nhà tôi... tình hình Tiểu Bảo như thế nào?

Sau khi Giang Nguyên đè nén sự lo lắng về loại bệnh độc này dưới đáy lòng liền ngẩng đầu nhìn Lâm Ngọc Tường, hỏi vấn đề mà hắn quan tâm nhất.

- Tình hình không tốt...

Lâm Ngọc Tường nhẹ nhàng nhếch môi, trong mắt lóe lên một tia buồn bã khiến trong lòng Giang Nguyên căng thẳng.

- Hoạt tính của bệnh độc quá mạnh mẽ, có tính phá hoại tương đối mạnh với cơ thể. Tuy bọn tôi đã bắt đầu nghĩ cách ức chế hoạt tính của loại bệnh độc này, nhưng bệnh độc vẫn đang tiến hành ăn mòn dần cơ thể Tiểu Bảo...

Giang Nguyên nhìn hai hàng lông mày nhíu chặt lại của Lâm Ngọc Tường thì trong lòng dần trầm xuống, khẽ hít sâu một hơi, sau đó nói:

- Vậy trước mắt...

- Giờ chúng ta đã làm chậm hoạt tính bệnh độc thành công. Cho nên chúng tôi dự tính trong vòng bảy mươi hai giờ đồng hồ, nó sẽ không thể nào gây tổn hại cho cơ thể Tiểu Bảo nữa. Nhưng có một phiền phức duy nhất là nó cứ sốt cao không hạ... Tuy chúng tôi đã dùng gối băng để giảm nhiệt cho não, nhưng vẫn không thể đảm bảo nhiệt độ cao này sẽ không gây ra tổn thương mang tính vĩnh viễn cho não của nó...

Lâm Ngọc Tường nói ra những lời này thì vẻ mặt hơi âm trầm. Sau khi họ nhận được điện thoại của La y sư thì đã biết thẳng thóc Tiểu Bảo này có quan hệ với viện.

Là người thân của đồng nghiệp trong Thiên Y viện, nếu như vấn đề tình huống khó tránh khỏi này xảy ra thì như thế không phải là chuyện gì quá mất mặt.

- Sốt cao không hạ...

Hai lòng mày Giang Nguyên cũng khế nhứ lại, hơi trầm ngâm, nói:

- Chắc chắn có thể đảm bảo trong bảy mươi hai tiếng sẽ không có vấn đề gì khác quá lớn?

- Đúng... chúng tôi đã sử dụng “Thuốc quy tức”. Hiện tại hệ thống trao đổi chất của Tiểu Bảo đã chậm hơn ba lần, hoạt tính của bệnh độc cũng bị khống chế. Nhưng cậu cũng biết, loại thuốc này duy trì nhiều nhất ba ngày...

- Thuốc quy tức?

Giang Nguyên trừng mắt, trong đầu lóe lên tư liệu gần đây mình vừa tiếp xúc:

- Chính là cái “methoxy-hydroxyphosphoryl”?

- Đúng... chính là nó...

Lâm Ngọc Tường gật đầu, xác nhận nói:

- Có cá này, chúng tôi mới dám đảm bảo trong vòng bảy mươi hai tiếng đồng hồ sẽ không xảy ra tổn hại nào quá lớn. Chỉ cần nhanh chóng tìm được loại thuốc khống chế được loại bệnh độc này, như vậy có thể đảm bảo...

Nhưng điều duy nhất không thể đảm bảo nổi là tế bào não của nó không bị nhiệt độ cao xâm nhập. Dù sao thì nhiệt độ cơ thể của nó đang luôn ở mức bốn mươi độ, không thể nào hạ được...

Giang Nguyên vừa nghe sắc mặt âm trầm vừa gật đầu suy nghĩ...

Chương 511: Giả Tử Dược Tề

Adenosine Triphosphate, Glycoside và muối Natri phối hợp lại, gọi là “Quy Tức Dược Tề”.

Hiệu quả của loại thuốc này tương đối đặc biệt, hơn nữa cái tên cũng rất đặc sắc, cho nên Giang Nguyên nhớ rất rõ ràng.

Xuất phát từ sự hiếu kỳ đối với loại thuốc này, Giang Nguyên lúc đó đã nghiên cứu rất chi tiết miêu tả về nó, còn có tư liệu có liên quan.

Loại thuốc này hơn mười năm trước do một vị y sư nhĩ phẩm am hiểu lĩnh vực điều chế thuốc điều chế ra được. Lúc đó, vị y sư này ra ngoài du ngoạn, đã tìm được một bản ghi lại cách điều chế phương thuốc cổ đại này, cùng với hiệu quả khá đặc biệt, làm cho ông cực kỳ hứng thú.

Sau mấy lần điều chỉnh và thí nghiệm, ông đã thay nguyên liệu bên trong từ Adenosine Triphosphate (ATP: phân tử mang năng lượng, có chức năng vận chuyển năng lượng đến các nơi cần thiết để tế bào sử dụng), lincosine và muối sodium sang Adenosine Triphosphate, glycoside và muối Natri.

Loại Adenosine Triphosphate, lincosine và muối sodium được gọi là thuốc “Giả Tử Dược Tề”.

Hiệu quả của Giả Tử Dược Tề rất mạnh, có thể khiến cho một người lâm vào trạng thái chết giả. Tuy nhiên, tác dụng phụ của nó cũng không nhỏ.

Sau khi chế tạo loại thuốc này, thông qua thí nghiệm trên động vật, vị y sư kia phát hiện trong chín mươi con chuột bạch được dùng làm thí nghiệm, có sáu con không tỉnh lại. Trải qua ba mươi ngày quan sát, cùng với tác động thức tỉnh não bộ và sử dụng thuốc làm tăng tuần hoàn, đã có ba con tỉnh lại, khôi phục chức năng như bình thường.

Nhưng ba con còn lại vẫn nằm trong trạng thái não tử vong, trong đó có hai con tuần hoàn hoàn toàn suy kiệt.

Đối với kết quả thí nghiệm như thế, vị y sư này hoàn toàn không để ý. Dù sao, mỗi một loại thuốc phải thông qua nhiều lần điều chỉnh mới có thể đạt đến trạng thái tương đối hoàn mỹ. Sau đó sẽ tiếp tục tiến hành thí nghiệm lần thứ hai trên động vật. Lần thí nghiệm trên chuột bạch sau này hoàn toàn không tệ. Trong số chín mươi con chuột bạch, chỉ có ba con là không tỉnh, số còn lại đều đã phục hồi thành công.

Quá mừng rỡ, vị y sư này đã lập tức gửi thành quả lên hội đồng thẩm tra dược phẩm, xin tiến hành thí nghiệm trên loài động vật linh trưởng.

Mặc dù báo cáo về khả năng thành công trên các loại động vật linh trưởng không có khả năng được thông qua, nhưng với hiệu quả đặc biệt của loại thuốc này cùng với tình huống đặc biệt, có tác dụng trong việc cứu mạng bệnh nhân, thành viên hội đồng thẩm tra dược phẩm đã phê chuẩn cho vị y sư này tiến thêm một bước thí nghiệm, đồng thời phái thành viên trong hội đồng đến quan sát toàn bộ quá trình thí nghiệm.

Sau khi được hội đồng thành viên phê chuẩn, vị y sư này đã tiến hành thử nghiệm trên động vật gần giống với con người nhất là khỉ. Nếu lần thí nghiệm này có thể vượt qua, như vậy nó sẽ chính thức được đưa vào sử dụng lâm sàng. Khi đã được xét duyệt thông qua, loại thuốc này có thể tiến vào nhóm “thuốc sử dụng có chỉ định”.

Nhưng lần này vận khí của ông lại không được may mắn, đã có ba con không tỉnh lại.

Qua bản báo cáo, thành viên hội đồng thẩm tra dược phẩm đã hạ lệnh ngừng tiến hành thí nghiệm loại thuốc này, xếp nó vào loại dược phẩm cần hạn chế.

Thuốc hạn chế đại diện cho tính nguy hiểm trong sử dụng rất cao. Cho dù nhất định phải sử dụng, cũng phải xin phép thành viên hội đồng thẩm tra dược phẩm, sau khi được phê duyệt mới có thể đem ra sử dụng.

Thuốc hạn chế sử dụng và thuốc do y sư tự quyết định sử dụng là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau.

Trong trường hợp thuộc nhóm hạn chế sử dụng chẳng khác nào phán án tử cho loại thuốc đó.

Đối mặt với quyết định như vậy, vị y sư này vô cùng tiếc nuối, nhưng cũng không muốn như vậy mà từ bỏ. Mặc dù nó không tính là an toàn, nhưng hiệu quả của nó lại cực kỳ có ý nghĩa trong điều trị lâm sàng.

Rốt cuộc, ông mất hơn một năm để điều chỉnh lại được vật, tiến hành thử nghiệm trên chuột bạch, rốt cuộc cũng điều chế ra được một loại thuốc khác, chính là Quy Túc Dược Tề bây giờ.

Hiệu năng của Quy Túc Dược Tề chỉ bằng một phần ba của Giả Tử Dược Tề, nhưng tính an toàn lại cực kỳ cao, thuận lợi thông qua hội đồng thành viên thẩm tra được phẩm, được phê chuẩn và tiến vào hàng ngũ được phẩm sử dụng khi có chỉ định.

Mặc dù hiệu năng đã giảm bớt, nhưng nó lại có tác dụng vô cùng tốt trên những ca bệnh nặng, rất được các y sĩ và y sư của Thiên Y Viện sử dụng. Hơn nữa, trong điều trị lâm sàng cũng không xuất hiện bất kỳ tác dụng phụ nào.

Cho nên, mặc dù là thuốc chỉ được sử dụng khi có chỉ định, nhưng Giang Nguyên có thể khẳng định, với tiêu chuẩn nghiêm khắc của Thiên Y Viện, hơn nữa cùng với những báo cáo lâm sàng về tác dụng của nó trong mười năm qua, đủ để cam đoan tính an toàn của loại thuốc này.

Cho nên, trong vòng bảy mươi hai giờ, Tiểu Bảo sẽ không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng một vấn đề cần giải quyết ngay bây giờ là thân nhiệt của cậu bé rất cao.

Nhưng Giang Nguyên cũng biết, với năng lực của Lâm Ngọc Tường, còn có vị y sĩ Trương Ngọc Phượng, nếu không có cách nào để giải quyết, cho dù là hần cũng không nhất định có biện pháp.

Nhưng mặc kệ thế nào, Giang Nguyên cũng quyết định tự mình đi xem một chút. Mặc dù kinh nghiệm của hần chưa chắc đã phong phú bằng hai vị y sĩ Lâm Ngọc Tường và Trương Ngọc Phượng, nhưng hần lại có những thứ mà hai người kia không thể so sánh.

Ngẩng đầu nhìn Lâm Ngọc Tường phía đối diện đang cau mày, Giang Nguyên gật đầu cảm ơn rồi nói:

\

- Vì chuyện của thằng nhò, đã làm cho Lâm huynh và Trương y sĩ vất vả nhiều.

- Lời này của cậu khách sáo quá rồi. Chúng ta đều là thành viên

của Thiên Y Viện, vốn phải tương trợ lẫn nhau. Đừng nói chi đây cũng là bốn phận của tôi. Không cần phải khách sáo như vậy.

Mặc dù không ở Bắc Kinh, nhưng đều là nhân sĩ có chút quan hệ không nói rõ được với cao tăng Thiên Y Viện ở Bắc Kinh, nghe qua những chuyện về ngôi sao mới nổi Giang Nguyên này, Lâm Ngọc Tường chỉ ước thân được với Giang Nguyên càng nhiều càng tốt.

Thấy biểu hiện thân cận của Lâm Ngọc Tường như vậy, Giang Nguyên cũng không khách sáo, chỉ là nghĩ đến một việc, liền nói:

- Về tình huống của thằng bé, không biết...

- Bên phía CDC (trung tâm kiểm soát và phòng ngừa dịch bệnh) đã cử người sang, đang tiến hành cách ly. Nhưng vẫn chưa phát hiện tình huống tương tự.

Nói xong, gương mặt Lâm Ngọc Tường thoáng dễ chịu hơn.

Lúc này, Giang Nguyên cũng gật đầu, âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Nếu chưa phát hiện tình huống tương tự, như vậy lời đồn vi khuẩn có trong không khí sẽ giảm đi rất nhiều. Chỉ cần không truyền đi trong không khí, tính nguy hại của nó sẽ không cao.

- Được rồi, vậy để tôi đến xem Tiểu Bảo trước.

Giang Nguyên cười gật đầu.

- Cậu đi đi. Bây giờ Tiểu Bảo đang bị cách ly bên trong phòng kín. Có y sĩ thực tập trông coi.

- Cảm ơn.

Nghe được còn có y sĩ thực tập trông coi, gương mặt Giang Nguyên hiện lên sự cảm kích. Ý tứ như vậy cũng là đủ lắm rồi.

Chương 512: Tùy tiện cởi quần áo

Nhìn Giang Nguyên bước từ bên trong ra, Tuyên Tử Nguyệt chờ bên ngoài cũng cảm thấy khẩn trương:

- Tình huống Tiểu Bảo như thế nào rồi? Bây giờ chúng ta đi thăm nó được không?

- Tình huống tạm thời ổn định.

Giang Nguyên mỉm cười, ý bảo Tuyên Tử Nguyệt cứ yên tâm:

- Nào, bây giờ chúng ta sang bên đó thăm nó.

Trong phòng làm việc bên cạnh có hai vị bác sĩ đang ngồi, nghe hai người Giang Nguyên nói chuyện, một người bước nhanh ra, nói với Giang Nguyên:

- Chủ nhiệm Giang, Tiểu Bảo ở đằng trước, để tôi dẫn cậu đến đó.

- Vâng, cảm ơn anh, bác sĩ Đường.

Giang Nguyên nhìn thẻ nhân viên trước ngực vị bác sĩ, cười nói.

- Đừng khách sáo, đừng khách sáo.

Bác sĩ Đường mỉm cười, sau đó dẫn hai người đi về phía trước.

Xuyên qua tấm kính thủy tinh, Giang Nguyên có thể nhìn thấy được Tiểu Bảo đang nằm trên giường bệnh, trên mặt đeo mặt nạ oxy. Bên cạnh có một người mặc đồ phòng hộ, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn màn hình theo dõi rồi ghi chép lại.

Nhìn gương mặt đỏ bừng của Tiểu Bảo, tim Giang Nguyên có chút quặn thắt, sau đó bước đến trước cửa, nhẹ nhàng nhấn nút.

- Vào đi.

Bước vào phòng khử trùng, Giang Nguyên mỉm cười vẫy tay với Tuyên Tử Nguyệt.

Tuyên Tử Nguyệt tò mò nhìn căn phòng nhỏ hẹp trước mặt, sau đó bước theo Giang Nguyên vào trong, rồi cánh cửa nhẹ nhàng đóng lại.

Nhìn vẻ mặt nghi hoặc của Tuyên Tử Nguyệt, Giang Nguyên mỉm cười giơ tay lên:

- Nào, giơ tay lên.

- Vâng.

Tuyên Tử Nguyệt làm theo Giang Nguyên, giơ tay lên, lập tức trên đỉnh đầu phủ xuống khói trắng.

Cô liền hiểu ra loại khói trắng này dùng để làm gì.

Bác sĩ Đường đứng bên ngoài, nhìn vị y sư mặc đồ bảo hộ giống như người ngoài vũ trụ, ánh mắt hiện lên sự hâm mộ. Là một Phó chủ nhiệm bình thường của khoa truyền nhiễm, trong lòng anh ta bây giờ chỉ có thể âm thầm cảm thán. Năm đó, nơi này của bọn họ không phải chưa từng có bệnh nhân bị Sars, nhưng nào có được trang bị điều kiện tốt như thế này.

Nếu năm đó bệnh viện cũng được trang bị đồ bảo hộ như thế, Tiểu Hoa cũng sẽ không bị nhiễm và không phải bị chết.

Nhớ đến gương mặt tươi cười như hoa của Tiểu Hoa, trong lòng bác sĩ Đường dâng lên từng đợt cảm thán.

Nhìn vị bác sĩ bên trong đang kinh ngạc khi thấy hai người Giang Nguyên tiến vào, Giang Nguyên mỉm cười, đưa tay ra:

- Chào anh, tôi là Giang Nguyên. Vất vả cho anh rồi.

- Hả, Giang... y sĩ Giang.

Người kia thoạt nhìn còn lớn hơn Giang Nguyên vài tuổi, có chút sững sốt, sau đó gương mặt kinh ngạc bắt tay Giang Nguyên, cười nói:

- Xin chào bác sĩ Giang, tôi là y sĩ thực tập Viên Dũng, ngưỡng mộ tên anh đã lâu, cuối cùng cũng được gặp trực tiếp.

- Khách sáo quá rồi.

Giang Nguyên mỉm cười nhìn vẻ khiêm cung trong mắt đối phương, đồng thời cũng hiểu được đối phương đang suy nghĩ chuyện gì. Quả thật bề ngoài của hắn còn quá trẻ.

Lúc này, Viên Dững dường như nhớ đến điều gì đó, vội vàng xin lỗi:

- Xin lỗi, tôi kích động quá. Anh đến thăm Tiểu Bảo phải không? Tôi sẽ không làm chậm trễ thời gian của anh. Mời sang bên này.

Giang Nguyên mỉm cười, bước đến giường bệnh của Tiểu Bảo.

Nhìn gương mặt đỏ bừng vì sốt cao của Tiểu Bảo, cùng với hơi thở có chút hỗn độn, trong lòng Giang Nguyên lại nhói lên, tay nhẹ nhàng vuốt gương mặt của cậu bé. Mặc dù vẫn còn cách một lớp bao tay dày, nhưng Giang Nguyên vẫn cảm giác được nhiệt nồng truyền đến, liền cắn môi, thấp giọng lầm bầm:

- Tiểu Bảo, đừng sợ, ba đang ở đây. Có ba, con nhất định sẽ khỏe lại.

Viên Dững vội vàng giới thiệu tình huống:

- Mặc dù đã sử dụng gói băng và túi chườm nước đá, nhưng nhiệt độ cơ thể của Tiểu Bảo vẫn là 39 độ C.

- Trước mắt có sử dụng thuốc gì không?

Giang Nguyên hỏi.

- Bây giờ chủ yếu sử dụng thuốc kháng sinh. Đây là bệnh án, anh xem qua một chút đi.

Viên Dững vội vàng đưa quyển bệnh án sang.

Giang Nguyên cẩn thận xem qua quyển bệnh án, hai mắt nheo lại. Lâm Ngọc Tường và Trương Ngọc Phương đã chăm cứu xác nhận bệnh trạng, thậm chí có thể thông qua chăm cứu mà xác định mức độ hoạt động của loại virus này, trong lòng không khỏi ngạc nhiên.

Trong ba tháng học tập, kỹ thuật chăm cứu của hắn được tăng lên một hạng, nhưng Giang Nguyên còn chưa sử dụng qua trong thực tế. Trong giáo trình chăm cứu có nói qua tình huống này, nhưng Giang Nguyên chưa sử dụng lần nào, cho nên hắn cũng không có cách nào phán đoán được tình huống tương tự.

Nhưng lần này, hắn đã chính thức cảm nhận được điểm mạnh của thuật châm cứu vào huyết vị. Thuật châm cứu vào huyết vị có hai loại, thăm dò và điều trị. Hai người Lâm Ngọc Tường và Trương Ngọc Phương đã sử dụng thuật châm cứu vào huyết vị để thăm dò, dùng thủ pháp châm cứu đặc biệt để bức dị vật tồn tại trong huyết mạch và cơ thể ra ngoài.

Họ có thể thông qua màu sắc trên đỉnh đầu kim châm để phán đoán mức độ nghiêm trọng của bệnh trạng.

Lâm Ngọc Tường và Trương Ngọc Phương thông qua biểu hiện của máu, trực tiếp phán định Tiểu Bảo đã bị nhiễm virus, thậm chí còn có thể xác định được tình huống hoạt động của virus.

Xem đến đây, Giang Nguyên lại càng coi trọng thực lực của Thiên Y Viện thêm vài phần.

- Xem ra mình phải tăng thời gian chăm chỉ học tập hơn.

Nhẹ nhàng thở hắt ra, Giang Nguyên cẩn thận xem qua quyển bệnh án một lần, rốt cuộc đã hiểu được đại khái tình huống của Tiểu Bảo.

- Thế nào?

Tuyên Tử Nguyệt cẩn thận vén vài sợi tóc trên trán cậu bé, nhìn thấy gương mặt đỏ bừng của cậu, vẫn không nhận được mà khẽ run, nhìn Giang Nguyên hỏi.

Giang Nguyên nhẹ nhàng lắc đầu:

- Không ổn.

Mặc dù đã sớm đoán được, hai mắt Tuyên Tử Nguyệt cũng không khỏi đỏ lên.

Trả quyển bệnh án cho Viên Dũng, Giang Nguyên một lần nữa đến trước mặt Tiểu Bảo, xúc tẩm chẩn mỏng lên, lộ ra toàn thân của cậu bé.

Nhìn toàn thân cũng đều đỏ bừng, Giang Nguyên cắn môi, sau đó dùng tay đè trán Tiểu Bảo rồi mở mắt cậu bé ra xem.

Rồi lại tiếp tục nắm cằm, để Tiểu Bảo đang hôn mê phải há miệng ra.

Thuận tay tiếp nhận đèn pin nhỏ mà Viên Dững đưa sang, hẩn cẩn thận soi vào trong miệng Tiểu Bảo, nhìn sắc lưỡi, gương mặt lại càng ngửng tròng, sau đó đưa trả đèn pin cho Viên Dững.

Tuyên Tử Nguyệt nhìn thấy Giang Nguyên kiểm tra, còn có Viên Dững đứng một bên, thấy hai người lần đầu tiên gặp mặt nhưng phối hợp cực kỳ ăn ý, trong lòng liền cảm thấy quái dị. Bác sĩ của Thiên Y Viện, đi đến đâu, trước mặt chuyên môn của mình cũng đều lưu loát như vậy.

Cầm lấy bàn tay nhỏ bé của Tiểu Bảo, Giang Nguyên cẩn thận bấm vào đầu ngón tay của cậu bé, rồi nhìn một mạch máu rất nhỏ màu đỏ hiện lên trên da tay, sắc mặt lại càng khó coi.

Viên Dững ở một bên không lên tiếng. Là y sĩ thực tập của Thiên Y Viện, y tất nhiên biết được Giang Nguyên đang nhìn cái gì. Bản thân y cũng đã kiểm tra qua, kết luận thì khá là không ổn.

Cho nên, bây giờ y có chút chờ mong, không biết vị y sĩ Giang Nguyên gần đây danh tiếng nổi như cồn này có điểm gì độc đáo hay không?

Lúc này, Giang Nguyên vươn một ngón tay, nhẹ nhàng đặt lên cổ tay của Tiểu Bảo, bắt đầu xem xét.

Chỉ hai giây sau, tay hẩn nhẹ nhàng nâng lên.

Viên Dững bên cạnh mấp máy miệng. Cách một lớp bao tay, không có khả năng bắt mạch chuẩn xác được. Cho nên bắt mạch không cần cân nhắc vào lúc này.

Giang Nguyên cũng có chút do dự, nhưng hẩn cũng không do dự bao lâu, sau đó thò tay đặt lên bả vai của mình

Nhìn động tác của Giang Nguyên, Viên Dững sửng sốt, sau đó kinh hô lên:

- Bác sĩ Giang, anh không thể tháo bình dưỡng khí ra được. Điều này đi ngược với nguyên tắc cách ly.

Giang Nguyên mỉm cười lắc đầu, sau đó dưới ánh mắt hoảng sợ của Viên Dũng, thuận tay tháo bình dưỡng khí xuống, rồi đến nón, mũ và quần áo bảo hộ.

- Này...này...

Viên Dũng trợn mắt nhìn Giang Nguyên, khi phản ứng lại vội vàng nhấn nút liên lạc khẩn cấp, kêu lên:

- Chủ nhiệm Lâm, tình huống khẩn cấp, y sĩ Giang Nguyên trong phòng cách ly đã tự tiện cởi quần áo bảo hộ.

- Cái gì?

Bên kia ngừng lại hai giây, lập tức truyền đến tiếng kêu kinh hãi của Lâm Ngọc Tường:

- Chuyện gì xảy ra thế? Tôi lập tức sang ngay.

Nghe tiếng cảnh cáo của Viên Dũng, cùng với hành động liên lạc khẩn cấp của y, Giang Nguyên dường như không thèm để ý, chỉ tiếp tục cởi quần áo phòng hộ của mình ra.

Sau đó nhìn Tuyên Tử Nguyệt đang khẩn trương bên cạnh, lắc đầu nói:

- Đừng lo, anh sẽ không sao đâu.

Chương 513: Tam Lăng Châm

Bất luận là quy định gì, hoặc nguyên tắc nào, trong phòng cách ly mà gỡ mũ, khẩu trang, bao tay hay bất cứ vật cách ly nào đều tuyệt đối không được phép.

Lúc này Giang Nguyên đã cởi gần hết, hoàn toàn không quan tâm chuyện hân có bị lây nhiễm hay không.

Tuyên Tử Nguyệt chỉ biết Giang Nguyên làm như vậy là rất nguy hiểm nhưng cũng không biết cụ thể ý nghĩa bên trong.

Nhưng Viên Dũng thì biết rất rõ. Vốn phòng hộ cẩn thận, chỉ cần

không làm trái thao tác, tỷ lệ lây nhiễm là bằng không. Nhưng tình huống trước mắt của Giang Nguyên, nếu tiếp xúc trực tiếp với người bệnh, tỷ lệ lây nhiễm sẽ còn cao hơn.

Cho nên Viên Dũng mới khẩn trương như vậy. Mặc dù y chỉ là một y sĩ thực tập ngoại viện, nhưng cũng biết rất rõ, những người trong nội viện coi trọng y sĩ Giang biết bao nhiêu. Nếu xảy ra vấn đề...

Lâm Ngọc Tường và Trương Ngọc Phượng nhận được thông báo, sắc mặt đại biến, vừa ấn nút báo động khẩn cấp, vừa nhanh chóng chạy đến phòng cách ly.

- Giang Nguyên, Giang Nguyên, mau mặc vào. Nếu cậu xảy ra vấn đề, tôi làm sao ăn nói với La y sư chứ?

Lâm Ngọc Tường vừa ấn nút khử trùng vừa sốt ruột la lên.

Trương Ngọc Phượng cũng khẩn trương ngắt lời:

- Giang Nguyên, mau, mặc vào đi, có vấn đề gì thì chúng ta cùng nhau nghiên cứu. Vạn nhất không được thì mời La y sư hoặc Viện trưởng Từ đến đây.

Nhưng Giang Nguyên đã cởi xong, tất nhiên không nghe được những lời hai người nói, chỉ có Tuyên Tử Nguyệt ở bên cạnh là nghe được thanh âm sốt ruột của hai người, sắc mặt thay đổi, biết Giang Nguyên làm như vậy là cực kỳ nguy hiểm.

- Giang Nguyên, anh mau mặc đồ vào đi.

Tuyên Tử Nguyệt rút cuộc cũng khẩn trương lên, nắm chặt cánh tay Giang Nguyên, nói.

Giang Nguyên mỉm cười, vỗ tay Tuyên Tử Nguyệt:

- Tin anh đi, anh sẽ không có việc gì đâu.

Nghe Giang Nguyên nói rồi nhìn nụ cười ấm áp của hắn, Tuyên Tử Nguyệt lúc này mới nhẹ nhàng gật đầu. Đối với Giang Nguyên, cô có thể nói là tin tưởng vô điều kiện.

Đám người bác sĩ Đường đứng bên ngoài vẻ mặt kinh ngạc nhìn hai vị y sư mặc đồ như người ngoài vũ trụ lao vào phòng cách ly.

Nhìn cánh cửa chậm rãi đóng lại, hai vị bác sĩ nhìn nhau, rồi vội vàng chạy theo.

Chẳng lẽ đã xảy ra vấn đề?

Khi hai người chạy đến phòng cách ly, xuyên qua tấm kính thủy tinh, có thể nhìn thấy được tình huống bên trong. Liếc mắt một cái, hai người đều giật mình, biết rõ tại sao hai vị y sư kia lại khẩn trương chạy đến như vậy.

Chỉ là hai người không rõ lắm, tại sao vị Chủ nhiệm Giang này lại cởi đồ bảo hộ trong phòng cách ly như thế.

Lúc này, Lâm Ngọc Tường và Trương Ngọc Phượng cũng đã khử trùng xong, chính thức tiến nhập vào phòng cách ly.

- Giang Nguyên, cậu điên rồi sao? Mau mặc vào.

Nhìn Giang Nguyên vẫn còn đang đứng bên trong, dường như còn chưa tiếp xúc với người bệnh, Lâm Ngọc Tường thở phào nhẹ nhõm, vội vàng tiến lên trước mặt Giang Nguyên, trầm giọng nói.

Ông không dám để Giang Nguyên gặp chuyện không may. Ông và Trương Ngọc Phượng đã từng tiếp xúc qua người bệnh, cho nên hai người vẫn còn mặc nguyên bộ đồ phòng hộ chưa cởi ra.

Nhưng hiện tại, vẫn còn chưa xác định được tình huống lây nhiễm, Giang Nguyên đã cởi đồ phòng hộ, không những vi phạm nguyên tắc cách ly mà còn không chịu trách nhiệm với bản thân mình. Bọn họ là người phụ trách của Thiên Y Viện ở đây. Nếu có một ngôi sao mới mà Viện trưởng Từ rất coi trọng xảy ra chuyện ở chỗ này, bọn họ cũng khó mà thoát khỏi trách nhiệm.

Nhìn vẻ mặt khẩn trương của Lâm Ngọc Tường và Trương Ngọc Phượng, Giang Nguyên chỉ cười lắc đầu:

- Lâm huynh, y sĩ Trương, không cần lo lắng đâu. Tôi tự biết mình đang làm cái gì, và sẽ gánh chịu tất cả hậu quả.

Thấy Giang Nguyên biết được mình đang làm cái gì, Lâm Ngọc Tường cau mày, trầm giọng nói:

- Giang Nguyên, cậu phải biết hậu quả sẽ như thế nào nếu cậu làm như vậy. Trong tình huống bệnh tình còn chưa rõ ràng, cậu đã cởi áo phòng hộ, cậu không thể nào đảm bảo được cậu sẽ không bị lây nhiễm. Một khi bị lây nhiễm, mà chúng ta lại chưa có thuốc kháng bệnh hữu hiệu, chính cậu đã đẩy bản thân cậu vào hoàn cảnh cực kỳ nguy hiểm.

- Vì thế, chúng tôi yêu cầu cậu một lần nữa mặc đồ phòng hộ vào, sau đó không được cởi ra, cho đến khi toàn bộ trình tự cách ly kết thúc mới thôi.

Trương Ngọc Phượng cũng nghiêm túc nói với Giang Nguyên:

- Cậu sẽ chịu trách nhiệm với bản thân của cậu.

Nhìn hai vị y sĩ cực kỳ khẩn trương, Giang Nguyên cười nói:

- Không còn cách nào. Tôi mặc đồ phòng hộ thì sẽ không thể tiến hành chẩn đoán toàn diện cho Tiểu Bảo. Cho nên tôi phải cởi ra. Hơn nữa tôi cũng nắm chắc mình sẽ không bị lây nhiễm. Vì thế hai vị đừng ngăn cản tôi nữa. Tôi đã đưa ra quyết định thì sẽ chịu trách nhiệm toàn bộ.

Thấy Giang Nguyên kiên trì như vậy, sắc mặt hai người đều khó coi. Nhìn biểu hiện của Giang Nguyên, chỉ sợ không nghe theo lời khuyên của hai người. Hơn nữa, với thân phận của Giang Nguyên bây giờ, bọn họ cũng không cách nào trực tiếp hạ lệnh cho Giang Nguyên. Một lúc sau, Lâm Ngọc Tường khẽ thở dài:

- Giang Nguyên, nếu cậu đã nói như vậy, tôi sẽ phải báo cáo lại với La y sư.

Thấy biểu hiện bất đắc dĩ của Lâm Ngọc Tường, Giang Nguyên cũng biết bọn họ cũng khó xử, gật đầu nói:

- Vâng, anh cứ báo cáo lại với sư phụ của tôi.

Dứt lời, Giang Nguyên cũng không do dự, bước đến bên cạnh giường bệnh của Tiểu Bảo, nhẹ nhàng đặt lên cổ tay cậu bé.

Cảm giác nóng rát truyền đến, Giang Nguyên lại đau lòng, sau đó hít một hơi thật sâu, bình tĩnh bắt mạch.

Cảm nhận được sự ba động dồn dập truyền đến, mày Giang Nguyên dần dần cau lại. Bây giờ dùng đủ loại thuốc hạ sốt cũng không giảm sốt, như vậy chỉ có thể dùng biện pháp khác.

Bây giờ Giang Nguyên chỉ có thể dựa vào kinh nghiệm mà tổ sư gia đã truyền lại. Mà muốn sử dụng nó, nhất định phải xác định chi tiết tình huống của Tiểu Bảo. Từ đó mới có thể tìm được phương pháp giải quyết tương ứng.

Mạch nhanh, đầu lưỡi đỏ bừng, có bọt vàng, nhiệt độ cao không giảm.

Giang Nguyên có chút trầm ngâm, trong lòng liền có phán đoán đại khái. Hắn cũng đã nhìn xem trên bệnh án có ghi lại phương thuốc mà y sĩ Trương Ngọc Phượng đã khai. Thuốc được sử dụng hoàn toàn ăn khớp với tình huống trước mắt.

Tác dụng của thuốc đối với Tiểu Bảo mà nói thì tương đối chậm. Nhưng Tiểu Bảo còn nhỏ tuổi, không cách nào đánh thuốc quá cao. Cho nên trong khoảng thời gian ngắn khó mà có được hiệu quả như mong đợi.

Nhìn Giang Nguyên trực tiếp tiếp xúc với Tiểu Bảo, hoàn toàn không lo lắng cho việc mình có thể bị lây nhiễm, Lâm Ngọc Tường và Trương Ngọc Phượng bên cạnh đều thở dài. Bọn họ cũng có con, làm sao mà không hiểu tại sao Giang Nguyên lại làm như vậy?

Không để ý đến an nguy của mình, dùng toàn lực để chẩn đoán bệnh tình của đứa bé, đại đa số người làm cha cũng sẽ làm như vậy. Nhưng đứa bé này không phải là con ruột của hắn, thế mà hắn vẫn làm. Điều này càng khiến cho hai người càng thêm kính nể Giang Nguyên hơn.

Nhưng Lâm Ngọc Tường vẫn đi đến một bên, cầm điện thoại trên bàn gọi ra ngoài.

- Cái gì? Tiểu tử này điên rồi, tại sao các người không ngăn nó lại?

Phản ứng đầu tiên của La y sư là tức giận, quát lớn với Lâm Ngọc

Tường. Nên biết rằng Giang Nguyên là toàn bộ hy vọng của ông. Nếu hẳn vì vậy mà xảy ra chuyện, cái được không đủ bù cái mất.

Nhưng sau khi phát hỏa, nghe Lâm Ngọc Tường giải thích, La y sư cũng biết được tính cách của đệ tử mình, đành thở dài nói:

- Nếu đã như vậy rồi thì cứ tùy nó đi. Cho dù là tôi cũng chưa chắc ngăn được nó.

La y sư trầm ngâm một chút rồi hỏi:

- Phân tích liên quan đến virus có tiến triển gì không?

- Mặc dù đã thuận lợi tách virus ra, nhưng trước mắt chỉ có thể xác nhận tạm thời không có lan truyền trong không khí.

Lâm Ngọc Tường vội vàng trả lời.

Nghe được là tạm thời chưa khẳng định được nó đã lan truyền trong không khí, La y sư cũng thở phào nhẹ nhõm. Như vậy, tỷ lệ Giang Nguyên bị lây nhiễm sẽ giảm đi rất nhiều.

- Các người nhanh chóng phân tích, xác nhận tính chất của virus, còn có biện pháp xử lý tương quan. Tiểu tổ mà viện cử đi cũng đã xuất phát. Trong vòng khoảng hai tiếng nữa sẽ đến nơi. Nếu có chuyện gì thì nhất định phải báo cáo cho tôi biết.

- Vâng.

Lâm Ngọc Tường vội vàng đáp.

- Chờ tên tiểu tử kia chẩn bệnh xong, cậu nói cho nó biết, nhất định phải mặc đồ phòng hộ vào, nói là tôi ra lệnh, hiểu chưa?

La y sư trầm giọng nói.

- Vâng.

Sau khi cúp điện thoại, Lâm Ngọc Tường bất đắc dĩ quay sang nhìn Giang Nguyên, phát hiện Giang Nguyên đang trầm ngâm, hình như đang nghĩ đến biện pháp nào đó.

Lập tức hai mắt Lâm Ngọc Tường sáng lên, vội vàng bước đến chỗ Giang Nguyên. Y cũng cực kỳ tò mò đối với ngôi sao mới nổi này, muốn biết xem Giang Nguyên có thể xuất ra biện pháp gì đặc biệt hay không.

Vốn, Lâm Ngọc Tường tưởng rằng Giang Nguyên đang muốn kê đơn thuốc, nhưng không ngờ Giang Nguyên lại lấy một cây Tam Lăng châm từ chỗ Viên Dũng.

Giang Nguyên cầm cây Kim Lăng châm đến bên cạnh Tiểu Bảo, nhẹ nhàng thở hắt ra. Đối mặt với tình huống như vậy, hẳn mơ hồ nhớ lại một phương pháp mà tổ sư gia đã truyền lại.

Chương 514: Lấy máu

Trong truyền thừa của tổ sư gia, phương pháp này cũng rất ít khi được dùng. Cho nên Giang Nguyên cũng chỉ nhớ mơ hồ có một phương pháp như vậy, nhưng hiệu quả của nó đối với tình huống của Tiểu Bảo lại cực kỳ thích hợp. Chỉ là lúc này Giang Nguyên có chút chần chừ, không dám chắc phương pháp này có hữu hiệu hay không. Bởi vì phương pháp này thật sự quá đơn giản. Giang Nguyên đại khái chỉ có thể đoán được một số đạo lý trong đó, nhưng cũng không tin lắm sẽ có hiệu quả.

Nhưng trước mắt, Giang Nguyên không tìm được phương pháp nào khác.

Cho nên, hắn hít một hơi thật sâu, sau đó nhẹ nhàng bóp miệng Tiểu Bảo để cậu há miệng ra.

Lâm Ngọc Tường và Trương Ngọc Phượng bên cạnh nhìn động tác của Giang Nguyên, muốn nói rồi lại thôi. Trước mắt, bệnh này có thể lây lan qua chất dịch, động tác của Giang Nguyên như vậy là cực kỳ nguy hiểm. Vặn nhất trên tay có vết thương, dính vào một chút nước miếng của Tiểu Bảo, việc lây lan là có thể xảy ra.

Đừng nói trước mắt cũng không loại trừ căn bệnh này có thể truyền qua đường không khí. Giang Nguyên đến gần như vậy thật sự là quá nguy hiểm.

Nhưng hai người cũng không mở miệng ngăn cản Giang Nguyên. Nếu Giang Nguyên đã cởi đồ phòng hộ, như vậy hẳn đã tỏ rõ thái độ của mình. Hẳn có thể vì đứa con nuôi này mà ngay cả mạng cũng không cần, vậy thì khuyên như thế nào đây?

Nhưng khi nhìn thấy Giang Nguyên cầm Tam Lăng Châm, chuẩn bị châm vào miệng Tiểu Bảo, Lâm Ngọc Tường nhin không được vội vàng lên tiếng:

- Giang Nguyên, nếu không thì cậu mang bao tay vào đi.

Giang Nguyên mỉm cười lắc đầu, ý bảo không cần, sau đó nâng cằm của Tiểu Bảo cao hơn vài phân để thấy được đầu lưỡi của cậu bé tự động vểnh cao hơn bên trong.

Khi đầu lưỡi nhếch lên, hai mắt Giang Nguyên có chút nheo lại, dường như thấy rõ được tĩnh mạch xanh và hồng bên dưới lưỡi.

Tam Lăng Châm nhẹ nhàng lóe lên, sau đó đâm xuống hai tĩnh mạch.

Nhìn hai tĩnh mạch xuất hiện hai cái chấm đỏ nhỏ, Giang Nguyên hài lòng gật đầu, sau đó giao Tam Lăng Châm cho Viên Dũng đi khử trùng, tiếp theo hắn lấy ra một cây đèn lưỡi, nhẹ nhàng đẩy lưỡi Tiểu Bảo lên cao hơn một chút.

Nhìn bên dưới lưỡi có hai điểm màu đỏ bầm, Giang Nguyên thở hắt ra, sau đó cầm một cây gắp, gắp hai cục máu dưới lưỡi đi, sau đó mới rút cây đèn lưỡi về.

Lâm Ngọc Tường và Trương Ngọc Phượng nhìn động tác của Giang Nguyên, ánh mắt tràn đầy vẻ hoài nghi. Bọn họ có chút không hiểu vừa rồi Giang Nguyên rốt cuộc đã làm cái gì.

Nếu Giang Nguyên muốn lấy máu để kiểm tra, tại sao lại không rút máu? Nếu không phải là rút máu, vậy thì vừa rồi hắn đã làm cái gì?

Nhìn Giang Nguyên dường như không định tiếp tục làm gì nữa, Lâm Ngọc Tường vội vàng hỏi:

- Giang Nguyên, vừa rồi La y sư nói rằng sau khi cậu kiểm tra

xong, nhất định phải mặc đồ phòng hộ vào.

Nghe Lâm Ngọc Tường nói, Giang Nguyên mỉm cười, sau đó quay sang nhìn Tiểu Bảo đang hôn mê, lắc đầu nói:

- Không cần đâu, cởi thì cũng đã cởi rồi. Tôi cứ để như vậy thôi, ở chỗ này chờ Tiểu Bảo tỉnh lại.
- Nhưng bây giờ cậu rất có khả năng sẽ bị lây nhiễm. Tình hình dịch bệnh vẫn còn chưa xác định rõ.

Lâm Ngọc Tường vội vàng khuyên can, nhưng lại bị Giang Nguyên đưa tay cản lại.

- Lâm huynh, tôi hiểu ý tốt của anh. Nhưng thật sự không cần đâu. Tôi sẽ không bị lây nhiễm.

Giang Nguyên nhìn gương mặt tràn đầy lo âu của Lâm Ngọc Tường, mỉm cười nói:

- Hơn nữa, tôi cũng muốn Tiểu Bảo sau khi tỉnh lại sẽ nhìn thấy tôi, mà không phải là tôi trong bộ đồ phòng hộ, còn có mũ che mặt nữa.

Nhìn nụ cười và ánh mắt kiên định của hắn, Lâm Ngọc Tường chần chừ một chút liền thở dài, sau đó lắc đầu, không kiên trì vấn đề này nữa. Ý hiểu rất rõ suy nghĩ của Giang Nguyên. Cho nên cũng không miễn cưỡng nữa.

Chỉ thở dài, hỏi:

- Vậy cậu có đề nghị gì về phương pháp trị liệu cho Tiểu Bảo?
- Tạm thời không có. Thuốc mà Lâm huynh và y sĩ Trương kê rất hợp lý, bây giờ tôi chỉ muốn quan sát một chút, xem có thể giảm thân nhiệt cho Tiểu Bảo hay không.

Giang Nguyên nhìn Lâm Ngọc Tường và Trương Ngọc Phượng, sau đó nói:

- Tôi cũng không có kiến thức chuyên môn trong lĩnh vực nghiên cứu bệnh dịch, khẳng định phải nhờ hai vị giúp tôi rồi.

- Có thể giảm sốt được hay không?

Lâm Ngọc Tường và Trương Ngọc Phượng cảm giác được trong giọng nói của Giang Nguyên dường như có hàm súc đặc biệt, liếc mắt nhìn nhau một cái, cả hai phát hiện sự nghi hoặc trong mắt đối phương.

Nhưng dường như đây cũng không phải là lúc để hỏi. Lâm Ngọc Tường chỉ có thể gật đầu:

- Về phương diện nghiên cứu dịch bệnh, tôi và y sĩ Trương sẽ cố hết sức. Hơn nữa, tổ viện trợ của Thiên Y Viện cũng sẽ đến. Đến lúc đó cứ giao cho bọn họ. Cậu yên tâm đi, thực lực của viện đối với phương diện này là rất mạnh.

- Được, vất vả cho hai người rồi.

Giang Nguyên gật đầu.

Bước ra khỏi phòng cách ly, Lâm Ngọc Tường và Trương Ngọc Phượng nhìn xuyên qua cánh cửa kính, nhìn Giang Nguyên đang âu yếm nhìn Tiểu Bảo, cả hai đều thở dài.

Lúc này, vị bác sĩ Đường bước đến, nói với hai người:

- Hai vị y sư, vừa rồi Trưởng phòng Nghiên cứu của ban Chỉ huy tạm thời điện thoại đến, muốn triển khai một cuộc họp.

Lâm Ngọc Tường gật đầu, sau đó nhìn vào phòng thí nghiệm, rồi quay sang nói với Trương Ngọc Phượng:

- Bây giờ còn đang tiến hành phân tích, hẳn cần một tiếng nữa. Chúng ta đến phòng hội nghị trước đi, đồng thời thông báo cho bọn họ biết chuyện tiểu tổ sẽ đến trợ giúp.

- Vâng, chúng ta đi thôi.

Trương Ngọc Phượng gật đầu.

Nhìn trên màn hình xuất hiện hai người mặc đồ phòng chống lây nhiễm, Trưởng phòng Nghiên cứu lúc này gật đầu nói:

- Được rồi, Lâm y sư và Trương y sư cũng đã đến. Chúng ta họp thôi.

Mọi người nhìn nhau, sau đó gật đầu.

- Lâm y sư, xin hỏi tình huống của bệnh dịch như thế nào rồi?

Trưởng phòng Nghiêm nhìn hai người, khách khí hỏi.

- Tình huống chính xác còn chưa xác định được, phải tiếp tục quan sát và phân tích. Nhưng Thiên Y Viện đã cử một tiểu tổ đến trợ giúp. Đến lúc đó bọn họ sẽ tiếp nhận phụ trách công việc nghiên cứu và phân tích.

Nghe Lâm y sư nói, Giáo sư Bạch Quý và chủ nhiệm Tiền của trung tâm nghiên cứu và phòng chống dịch bệnh có chút sững sốt. Bình thường, trợ giúp nghiên cứu hẳn là người của trung tâm hoặc trong hệ thống bọn họ, nhưng tại sao bọn họ lại không nghe nói về chuyện này?

Chương 515: Dừng việc công báo thù riêng

Đối mặt với chuyện có tiểu tổ đến trợ giúp, ngoại trừ hai vị y sư, đám người của Trưởng phòng Nghiêm tất nhiên là không ai biết. Bây giờ nghe xong, hai người của trung tâm nghiên cứu và phòng chống dịch bệnh đều đại khái đoán ra được chuyện bên trong.

Hai vị y sư lai lịch thần bí nằm trong tay toàn cục. Mọi người cũng không ai biết lai lịch của họ, chỉ sợ tiểu tổ đến trợ giúp cũng cùng lai lịch với hai người này. Mọi người không biết dường như cũng không phải điều gì kỳ quái.

Trong lòng Giáo sư Bạch Quý và Chủ nhiệm Tiền của trung tâm kiểm soát và phòng ngừa dịch bệnh dần dần có chút kiêng kỵ. Bọn họ biết rõ những chuyên gia nổi tiếng nhất cả nước. Trong tình hình chung, nếu người được phái đến để nghiên cứu bệnh dịch, tuyệt đối phải là những người đó.

Nếu đúng là như vậy, bọn họ hẳn phải nhận được tin tức, không thể nào lại có một tiểu tổ lặng yên không một tiếng động đến đây được.

Đối với vấn đề mang tính chuyên nghiệp này, Phó trưởng phòng Nghiêm một chút cũng không quan tâm. Trong đầu y bây giờ chỉ còn suy nghĩ muốn chinh Giang Nguyên mà thôi.

Cổ nén lửa giận trong lòng, bày ra thái độ quan tâm hỏi thăm tình huống nghiên cứu dịch bệnh.

- Ừm, tốt lắm, phương diện nghiên cứu và trị liệu sẽ giao cho hai vị y sư cùng với tiểu tổ phụ trách.

Phó trưởng phòng Nghiêm làm ra vẻ đứng đắn, nghiêm túc nói, sau đó chuyển sang chuyện khác:

- Bây giờ vẫn còn một vấn đề. Bởi vì thông báo bổ nhiệm chính thức ở trên còn chưa đưa xuống, cho nên phải thông báo cho hai vị y sư một chút.

Nhìn bộ dạng nghiêng răng nghiêng lợi của Phó Trưởng phòng Nghiêm, mấy người bên cạnh liếc nhìn nhau, sau đó cười khở trong lòng. Xem ra Phó trưởng phòng Nghiêm là muốn đâm thọc rồi.

- Ồ, có chuyện gì vậy?

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Phó trưởng phòng Nghiêm, Lâm Ngọc Tường không khỏi lên tiếng hỏi.

Quả nhiên không ngoài dự liệu, Phó trưởng phòng Nghiêm nhướn mày, sắc mặt tối sầm, nói:

- Vừa rồi, Giang Nguyên đã vi phạm nguyên tắc cách ly. Cậu ta không phải là chuyên gia về phương diện phòng chống bệnh dịch, nhưng lại tự tiện tiến hành chẩn đoán cho bệnh nhân, thậm chí còn mang người không có phận sự vào khu cách ly.

- Hơn nữa còn tiến hành uy hiếp người phụ trách hiện trường là tôi. Quả thật không có kỷ luật gì cả.

Nhìn gương mặt tái xanh vì giận của Phó trưởng phòng Nghiêm, Lâm Ngọc Tường và Trương Ngọc Phượng đều nhìn nhau, căn bản không nghĩ đến Phó trưởng phòng Nghiêm lại cáo trạng Giang Nguyên với họ.

Trong lòng không khỏi cười thầm.

Mặc dù Giang Nguyên không phụ trách bất cứ chuyện gì ở đây, những địa vị của hắn ở trong Thiên Y Viện hoàn toàn không thua gì bọn họ. Thậm chí lấy bối cảnh của Giang Nguyên mà nói, lại còn nằm trên cả bọn họ. Bây giờ Phó trưởng phòng Nghiêm lại cáo trạng Giang Nguyên với họ, thật sự là không biết phải làm sao.

Hơn nữa, Giang Nguyên không phải là người có thể tùy ý đắc tội với người khác. Phó chủ nhiệm Nghiêm chỉ sợ đã chọc giận Giang Nguyên. Nếu không, tại sao Giang Nguyên lại so đo với bác sĩ ở thế tục như vậy?

- Nhất định phải nghiêm túc xử lý, không biết ý kiến của hai vị y sư như thế nào?

Phó trưởng phòng Nghiêm phần nộ nói. Y tin rằng đối mặt với chuyện như vậy, hai vị y sư hẳn sẽ đứng về phía y.

Nhưng sắc mặt mọi người bên cạnh dần dần có chút cổ quái. Bởi vì bọn họ chú ý đến gương mặt của hai vị y sư. Mặc dù còn cách một lớp mũ, nhưng mọi người vẫn phát hiện có chỗ không ổn.

Bởi vì vẻ mặt của hai vị y sư nhìn Phó trưởng phòng Nghiêm vừa có chút trào phúng, vừa có chút khó coi.

Nhưng Phó trưởng phòng Nghiêm lại không chú ý đến điểm này, vẫn phần nộ nhìn hai người, hy vọng nhận được sự ủng hộ từ họ. Chỉ cần họ không phản đối, y có thể chỉ huy cảnh vệ bắt Giang Nguyên lại. Với quyền lực hiện nay, y có đủ năng lực để làm việc này, nhất định phải dạy cho Giang Nguyên một bài học.

Phó trưởng phòng Nghiêm chờ hai người lên tiếng, nhưng mãi vẫn không thấy đâu. Lúc này y mới phát hiện sắc mặt của hai vị y sư dường như có chút khó coi.

Khi Phó trưởng phòng Nghiêm cảm thấy không ổn, Lâm Ngọc

Tường mới lên tiếng:

- Trưởng phòng Nghiêm, y sĩ Giang Nguyên chính là một trong những nhân viên mà thượng cấp cử đến. Cho nên cậu ấy có quyền tiến vào khu vực cách ly.

- Ơ!

Nghe Lâm Ngọc Tường nói, cảm giác không ổn trong lòng Phó trưởng phòng Nghiêm lại càng nhiều hơn vài phần. Ban đầu y cho rằng Giang Nguyên chỉ là thân nhân của người bệnh, nên mới được phép tiến vào. Nhưng dường như quan hệ giữa Giang Nguyên và hai vị y sư kia không cạn. Nếu không, làm sao với thân phận một bác sĩ ngoại khoa lại được Lâm y sư nói thành nhân viên hỗ trợ?

Bây giờ, Phó trưởng phòng Nghiêm đang khẳng định Lâm Ngọc Tường chính là bao che cho Giang Nguyên, trong lòng lại càng căm tức thêm. Y bị Giang Nguyên uy hiếp thành như vậy, chẳng lẽ ngậm bồ hòn làm ngọt sao? Hơn nữa, mặc dù y phải hiệp trợ bọn họ trong công việc, nhưng đây rõ ràng là vi phạm quy định, thuộc quyền xử lý của y.

Nếu Giang Nguyên là nhân viên trợ giúp, y không thể quản được. Nhưng tiểu tử này chỉ mang theo một cô gái đến, mà cô gái đó hoàn toàn không phải nhân viên y tế, rõ ràng chỉ là người thân. Vậy thì trăm phần trăm Giang Nguyên đã phạm quy rồi. Nếu Giang Nguyên dẫn người không có phận sự vào trong, y có thể bắt được nhược điểm của hắn.

- Được, xem như Giang Nguyên là nhân viên hỗ trợ, nhưng tại sao cậu ta lại tùy ý mang người ngoài vào như thế? Cô gái đó cũng không phải nhân viên hỗ trợ, tại sao lại có thể tùy ý bước vào? Hơn nữa, khi tôi ngăn cản cậu ta, cậu ta lại tiến hành uy hiếp tôi? Vậy ban chỉ huy tạm thời của chúng tôi dùng làm cái gì?

Lúc này, giọng nói của Phó trưởng phòng Nghiêm lại càng thêm tức giận:

- Cho dù Giang Nguyên là nhân viên hỗ trợ, nhưng cậu ta đã vi phạm quy định cách ly, nhất định phải tiến hành xử phạt.

Lời này của Phó trưởng phòng Nghiêm giống như cây ngay không sợ chết đứng. Mặc dù trước mắt y chỉ là hỗ trợ nhưng dù sao y cũng là một trong những người phụ trách. Chuyện vi phạm quy định nghiêm trọng như vậy, y không tin đối phương lại dám tùy ý bao che. Nếu không, nháo lên đến cấp trên, y cũng chẳng sợ.

Nghe Phó trưởng phòng Nghiêm nói, những người bên cạnh đều gật đầu, cũng không chen vào. Dù sao có ba người làm chủ ở đây, đám lâu la như bọn họ không cần phải tham dự vào.

Rõ ràng lai lịch của hai vị y sư này rất cao, ngay cả Phó trưởng phòng Nghiêm cũng không đắc tội nổi, bọn họ tất nhiên lại càng không dám chen vào, cẩn thận nhìn hai người qua màn hình, chờ cả hai sẽ xử lý việc này như thế nào. Dù sao, Giang Nguyên vừa rồi đã vi phạm quy định nghiêm trọng, hơn nữa còn ngăn cản Phó trưởng phòng Nghiêm. Quả thật là đuối lý rồi.

Cho nên, nếu hai người kia muốn bao che cho Giang Nguyên, đúng là không phải chuyện dễ dàng.

Quả nhiên, mọi người thấy được hai vị y sư liếc mắt nhìn nhau, xem ra bọn họ cũng biết việc này khó giải quyết.

Phó trưởng phòng Nghiêm thấy vậy, sắc mặt lại càng đặc ý. Nghiêm Thế Bác ông từ khi nào bị ăn thiệt như vậy chứ? Lần này không bắt được Giang Nguyên, vậy mặt mũi của ông xem như mất hết rồi.

- Trưởng phòng Nghiêm, việc này hãy nói sau đi.

Trong lúc Phó trưởng phòng Nghiêm đang đặc ý, lại nghe Lâm y sư nói một câu, lập tức có chút sửng sốt, không ngờ Lâm y sư lại bao che cho Giang Nguyên như vậy, không khỏi cười lạnh:

- Nói sau? Đối với hành vi vi phạm quy định như vậy, tôi cho rằng nhất định phải xử phạt ngay. Nếu không, sau này chúng ta làm sao giữ được nguyên tắc cách ly chứ?

- Nếu để dịch bệnh lây lan ra ngoài, người nào cũng không gánh nổi trách nhiệm. Tôi yêu cầu lập tức nghiêm trị Giang Nguyên.

Phó trưởng phòng Nghiêm nhìn thẳng vào hai người trong màn

hình, vẽ mặt chính khí, khiến cho những người bên cạnh phải thâm hừ một tiếng. Đây rõ ràng là dùng việc công báo thù riêng rồi.

Chương 516: Tiểu Bảo hạ sốt

Trong phòng một mảnh yên tĩnh.

Trong tình huống hội nghị chính thức như vậy, không ai có thể bỏ qua vấn đề và yêu cầu của người phụ trách toàn diện là Phó trưởng phòng Nghiêm. Dù sao, ngoại trừ nghiên cứu và trị liệu, việc điều động nhân viên, cách lý và phối hợp toàn diện công việc trên cơ bản đều do Phó trưởng phòng Nghiêm phụ trách. Mà trước mắt y cũng là người phụ trách cao nhất tại hiện trường.

Mặc dù là người phụ trách công việc nghiên cứu, Lâm Ngọc Tường và Trương Ngọc Phượng so với Phó trưởng phòng Nghiêm chẳng khác nào con voi so với con kiến, nhưng trước mắt cũng không khỏi kiêng kỵ hai phần.

Bọn họ có thể không thêm để ý đến lời nói của Phó trưởng phòng Nghiêm, nhưng đối mặt với phương diện chuyên nghiệp, bọn họ còn phải nghiêm túc hơn so với Phó trưởng phòng Nghiêm, hiển nhiên cũng biết được mức độ nghiêm trọng của nguyên tắc cách ly một khi bị phá hư.

Nhưng lúc này, Phó trưởng phòng Nghiêm lại nắm vào không tha, hai người bọn họ đành phải đưa ra một số lời giải thích.

- Bây giờ Giang Nguyên cũng đang ở trong trạng thái bị cách ly. Còn cô gái kia cũng vậy. Trong thời gian cách ly theo quy định, cô ấy cũng sẽ không được phép rời đi. Cho nên, xin Phó trưởng phòng Nghiêm cứ yên tâm. Đối với nguyên tắc cách ly, chúng tôi rõ ràng hơn so với anh.

Nhìn gương mặt tức giận của Phó trưởng phòng Nghiêm, giọng nói của Lâm Ngọc Tường lạnh lại vài phần, khiến cho Phó trưởng phòng Nghiêm đang định nói tiếp chợt rung mình, vội vàng thu lời lại. Y còn chưa biết rõ chính xác lai lịch của hai người này. Hơn nữa, trên danh nghĩa là y phải hỗ trợ công việc cho hai người, vì

thế y không dám đắc tội với đối phương.

Mặc dù Phó trưởng phòng Nghiêm không lên tiếng, nhưng vẫn liếc mắt nhìn những người bên cạnh, thấy những người này cúi đầu, giả bộ không nhìn thấy ánh mắt của mình, trong lòng tràn đầy oán niệm. Y vốn muốn trước mặt mọi người diễn trò hay, vừa xả giận lại lấy lại được mặt mũi, nhưng bây giờ sắc mặt lại càng khó coi hơn.

Nhưng y không dám tức giận với hai y sư, chỉ biết nghiến răng nghiến lợi trong lòng, chờ cấp trên chính thức đưa quyết định bổ nhiệm xuống, xác định phạm vi quản lý, y nhất định sẽ chinh Giang Nguyên đến chết mới thôi.

Rất nhanh, Phó trưởng phòng Nghiêm chuyển sang đề tài khác, tiến hành thảo luận về việc an bài cho tiểu tổ, hội nghị rất nhanh giải tán.

Nhìn màn hình tắt đi, sắc mặt Phó trưởng phòng Nghiêm trong nháy mắt âm trầm xuống, quay sang cười khan với mọi người rồi nhìn đồng hồ, nói:

- Bổ nhiệm tiểu tổ hẳn rất nhanh sẽ đến.

Mọi người liếc mắt nhìn nhau, nhất tề gật đầu, chỉ có ánh mắt của Lâm Kiến Quốc là hiện lên sự lo lắng.

Đối mặt với oán niệm của Phó trưởng phòng Nghiêm, Giang Nguyên rõ ràng không biết. Lúc này, hắn đang nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt của Tiểu Bảo, cảm nhận nhiệt độ đang lui dần, thần sắc khẩn trương dần dần giãn ra.

- Thế nào rồi? Đã hạ sốt chưa?

Cảm nhận được ý cười trên gương mặt Giang Nguyên, Tuyên Tử Nguyệt vui vẻ hỏi.

- Ừm, đã bắt đầu giảm sốt rồi.

Giang Nguyên thở phào nhẹ nhõm, dựng thẳng thắt lưng mỉm cười với Tuyên Tử Nguyệt, sau đó duỗi tay về phía Viên Dũng.

- Bắt đầu hạ sốt?

Nghe xong, Viên Dững còn kinh ngạc hơn nhiều so với Tuyên Tử Nguyệt. Trong khoảng thời gian này, y vẫn một mực ở đây, biết được thân nhiệt quá cao của Tiểu Bảo đã phí biết bao nhiêu công sức của hai vị y sư cũng không hạ được. Nhưng bây giờ y sĩ Giang chỉ mới đến một tiếng, châm cho một châm, nhiệt độ đã hạ rồi sao?

Thuận tay đưa dụng cụ đo nhiệt độ cho Giang Nguyên, Viên Dững bước nhanh đến, xem có phải nhiệt độ đã giảm xuống hay không.

Giang Nguyên đem dụng cụ đo nhiệt độ đặt lên trên trán Tiểu Bảo. Một luồng ánh sáng màu đỏ lóe lên, trên cặp đo nhiệt độ rất nhanh hiện lên một loạt con số.

- 38.5 độ?

Ánh mắt Giang Nguyên sáng lên, hài lòng gật đầu. Xem ra biện pháp mà tổ sư gia lưu lại quả nhiên là dùng được. Chỉ mới gần một tiếng mà đã lui về con số an toàn, hiệu quả này không tệ. Hơn nữa, nhìn tình huống, có thể hy vọng xuống đến dưới 38 độ C.

- Sao?

Nhìn con số, Viên Dững bên cạnh rúng động vô cùng, không nhịn được hô lên một tiếng.

- Hạ rồi. Tiểu Bảo bắt đầu tốt hơn rồi.

Suy nghĩ của Tuyên Tử Nguyệt đơn giản hơn nhiều. Đối với cô mà nói, nhiệt độ cơ thể Tiểu Bảo giảm, đồng nghĩa với việc Tiểu Bảo không còn gặp nguy hiểm.

- Hạ sốt? Thật sự hạ sốt sao?

Vừa mới hợp xong, nhận được tin tức, Lâm Ngọc Tường và Trương Ngọc Phượng cũng có chút không tin. Lâm Ngọc Tường cầm lấy dụng cụ đo nhiệt độ trong tay Viên Dững, nhắm ngay trán của Tiểu Bảo kiểm tra một chút.

Nhìn con số 38.2 độ C, tay Lâm Ngọc Tường cứng đờ, cuống quýt

hỏi:

- Điều này sao có thể?

Y sĩ Trương Ngọc Phượng cũng ngẩn người, vội vàng bước lại gần, nhìn sắc mặt Tiểu Bảo, quả nhiên là không còn đỏ bừng như lúc ban đầu nữa, lúc này mới kinh nghi quay sang nhìn Giang Nguyên:

- Giang Nguyên, có phải cậu đã dùng thuốc khác không?

- Không, những loại thuốc cần dùng mọi người đã dùng qua rồi mà.

Tiểu Bảo hạ sốt, tâm trạng củ Giang Nguyên cũng thả lỏng hơn rất nhiều, nhìn vẻ mặt nghi hoặc củ Lâm Ngọc Tường và Trương Ngọc Phượng, mỉm cười nhún vai nói.

- Vậy, chẳng lẽ là dựa vào một châm vừa rồi củ cậu?

Lâm Ngọc Tường cau mày nhìn Giang Nguyên, ánh mắt có chút không tin.

- Chắc là vậy.

Giang Nguyên gật đầu.

Nhìn biểu hiện củ Giang Nguyên, Lâm Ngọc Tường lại quay sang nhìn Viên Dũng, xác nhận trong khoảng thời gian này Giang Nguyên không dùng bất kỳ loại thuốc nào khác, ánh mắt liền hiện lên sự kinh sợ.

- Châm hai châm vào tĩnh mạch dưới lưỡi, chẳng lẽ sẽ mang đến hiệu quả này?

Nghe Lâm Ngọc Tường thì thào, ánh mắt Trương Ngọc Phượng sáng lên, không nhận được mà sợ hãi:

- Thiệt Thông Tâm Mạch, đâm vào hai mạch, có thể giảm được hỏa độc. Quả thật là một phương pháp hay.

- Đúng rồi.

Lâm Ngọc Tường nghe xong, hai mắt cũng sáng lên nhìn Giang Nguyên, tràn đầy bội phục, vỗ tay một cái, nói;

- Quả nhiên là phương pháp hay.

Giang Nguyên mỉm cười lắc đầu:

- Hai vị quá khen rồi. Tôi thật ra cũng chỉ thử thời vận mà thôi, không nghĩ đến lại có hiệu quả như thế này.

- Y sĩ Giang có thể thuận lợi lấy được chức y sĩ chính thức của Thiên Y Viện vào năm 24 tuổi, quả nhiên không phải tầm thường.

Nhìn biểu hiện khiêm nhường của Giang Nguyên, Lâm Ngọc Tường tất nhiên là không biết được Giang Nguyên là học từ người khác, lúc này chỉ biết bội phục hẩn thật lòng.

- Bây giờ đã tạm thời hạ sốt, nhưng về vấn đề nghiên cứu dịch bệnh, phải nhờ hai vị vất vả rồi.

Giang Nguyên nhìn hai người nói.

Thấy Giang Nguyên nhắc lại lần nữa, hai người cũng trở nên nghiêm túc:

- Giang Nguyên, cậu yên tâm đi, vẫn còn ba ngày. Chúng tôi nhất định sẽ nghĩ biện pháp tìm ra loại thuốc ức chế nó.

Hai người nói như vậy không phải là giả. Mặc dù bọn họ không chuyên nghiệp về phương diện nghiên cứu, nhưng nội tình mấy trăm năm của Thiên Y Viện chẳng lẽ chỉ để nhìn suông? Vốn nghiên cứu về lĩnh vực này của Thiên Y Viện còn cao hơn nơi khác một bậc. Đặc biệt sau trận dịch Sars năm đó, phương diện này của Thiên Y Viện lại càng tiến bộ cực nhanh.

Có sự trợ giúp của tiểu tổ, hiển nhiên là không thành vấn đề.

- Được rồi.

Nhìn biểu hiện tự tin của hai người, Giang Nguyên cũng thoáng yên tâm một chút.

Hai người dẫn dò thêm vài câu, sau đó bước ra ngoài đến phòng thí nghiệm. Chuyện mà vừa rồi Phó trưởng Nghiêm làm khó cũng chẳng khiến họ bận tâm. Ngay cả cự đầu của Thiên Y Viện còn phải khách sáo với Giang Nguyên nữa là.

Loại kiến hôi thì không đáng để ý.

Chương 517: Quyền nơi tay

Có một số con kiến hôi, anh xem nó là kiến hôi, nhưng mà nó lại không biết, chung quy cứ tưởng mình là sao sáng giữa bầu trời, là mặt trời mà mọi người phải vây quanh.

Phó trưởng phòng Nghiêm tất nhiên không biết mình là con kiến hôi. Tuy nói y hỗ trợ hai vị y sư, nhưng tình huống trước mắt, hai vị y sư không thể nào quản được. Người khác còn phải ngược nhìn y, vây quanh y nữa mà.

Đặc biệt sau khi thông báo bổ nhiệm chính thức được đưa xuống, y lại càng không cho mình là kiến hôi.

- Tổ trưởng: Tề Bách Lâm, Phó tổ trưởng: Lâm Ngọc Tường, Trương Ngọc Phượng, Nghiêm...

Nhìn công văn phát xuống, tinh thần Phó trưởng phòng Nghiêm không khỏi rung lên. Quả nhiên như y đã dự liệu, mặc dù Lâm Ngọc Tường và Trương Ngọc Phượng bài danh trước y, nhưng nhìn chức vụ mà y được phân công, đúng là không ngoài dự liệu. Tất cả mọi việc bên ngoài đều do y quản lý, còn Lâm Ngọc Tường và Trương Ngọc Phượng chỉ là phụ trách nghiên cứu và trị liệu dịch bệnh mà thôi.

Nghĩ đến đây, Phó trưởng phòng Nghiêm chỉ muốn bốc hỏa về việc hai người kia bao che cho Giang Nguyên.

Bây giờ y đã danh chính ngôn thuận có được quyền quản lý mọi người, nhưng còn xử lý Giang Nguyên như thế nào thì phải thông qua Lâm Ngọc Tường và Trương Ngọc Phượng. Nếu bọn họ không chịu nói, mặc dù y là chủ quản nhưng cũng không cách nào đối phó với Giang Nguyên.

Nhưng nếu vì thế mà bỏ qua cho Giang Nguyên, Phó trưởng phòng Nghiêm tất nhiên là không muốn. Tiểu tử này làm y mất hết mặt mũi như vậy, bây giờ đã có quyền trong tay, tất nhiên là phải chỉnh Giang Nguyên rồi.

Hơi trầm ngâm một chút, gương mặt Phó trưởng phòng Nghiêm rốt cuộc hiện lên nụ cười âm lãnh.

Lâm Kiến Quốc ở bên cạnh nhìn thấy Phó trưởng phòng Nghiêm cầm tờ giấy bổ nhiệm trong tay nhìn một lúc lâu, ánh mắt bỗng dừng hiện lên nụ cười âm lãnh, cảm thấy không ổn. Nhưng thông báo bổ nhiệm của cấp trên, ông chỉ là một thành viên bình thường, dù thế nào cũng không thể ý kiến được.

Lâm Kiến Quốc chỉ có thể thở dài. Chuyện thần tiên đánh nhau, ông chỉ cần ở bên cạnh nhìn xem là ổn.

Tề Bách Lâm nhận được bản báo cáo, liền có chút cau mày. Chuyện như vậy Tiểu Nghiêm trực tiếp xử lý là được, tại sao lại còn đưa đến cho ông?

Nghĩ đến Tiểu Nghiêm hẳn không phải là loại người không hiểu chuyện, Tề Bách Lâm chần chờ một chút rồi cẩn thận đọc lại bản báo cáo.

- Giang Nguyên?

Tề Bách Lâm cau mày suy nghĩ một chút.

Đột nhiên cảm thấy cái tên này có chút quen thuộc. Hình như đã nghe nói qua ở chỗ nào rồi.

Thư ký đứng bên cạnh nhìn thấy biểu hiện nghi hoặc của Tề Bách Lâm, có chút chần chờ rồi nói:

- Phó viện trưởng Tề, Giang Nguyên dường như có quen biết với Dương lão.

- Dương lão.

Tề Bách Lâm giật mình, chợt nhớ đến Giang Nguyên là ai.

Có lẽ người khác không rõ ràng lắm, nhưng là Phó thủ tướng của quốc vụ viện, ông tất nhiên là biết những chuyện trước đây về Giang Nguyên.

Lập tức Phó thủ tướng Tề liền biết được nguyên nhân tại sao Tiểu Nghiêm lại cố ý làm báo cáo gửi cho mình.

Hơi trầm ngâm một chút, nhớ đến phong cách làm việc của Dương lão gia tử, liền nói:

- Được rồi, Tiểu La, cậu gọi điện thoại cho Phó trưởng phòng Nghiêm, bảo anh ta cứ dựa theo điều lệ mà làm.

- Vâng.

Thư ký bên cạnh lên tiếng rồi lui ra ngoài.

Sau khi thư ký lui ra ngoài, Tề Bách Lâm cau mày suy nghĩ một chút. Vi phạm quy định nghiêm trọng như vậy, dựa theo quy định làm việc, trừng phạt Giang Nguyên một chút, Dương lão tuyệt đối sẽ không có ý kiến. Nhưng chung quy vẫn phải báo cáo Dương lão một tiếng.

Nghĩ xong, Tề Bách Lâm thu dọn một chút rồi bước ra khỏi phòng làm việc. Dù sao ông cũng là tổ trưởng tiểu tổ, báo cáo cấp trên một tiếng về công việc đang làm cũng là chuyện phải làm.

Khi Phó trưởng phòng Nghiêm nhận được điện thoại, y liền biết Phó thủ tướng Tề nhất định sẽ ủng hộ y. Mấy năm qua ôm bắp đùi của Phó thủ tướng Tề cũng không phải không có ích gì.

- Người đâu, đến khu cách ly gọi Giang Nguyên ra cho tôi, đưa cậu ta đến phòng cách ly khác.

Phó trưởng phòng Nghiêm đắc ý nói.

Nhìn biểu hiện đắc ý của Phó trưởng phòng Nghiêm, những thành viên bên cạnh đều biết rằng lần này Phó trưởng phòng Nghiêm đã cầm thượng phượng bảo kiểm trong tay. Nếu không, làm sao ngay cả ý kiến của hai vị kia cũng không cần?

Lâm Kiến Quốc cũng có chút bất đắc dĩ, cười khổ một tiếng:

- Giang Nguyên, lần này tôi không thể giúp cậu được rồi.

Vị Thiếu tá bên cạnh nghe Phó trưởng phòng Nghiêm ra lệnh, không dám chần chừ, vội vàng đứng dậy, lệnh cấp dưới dẫn người đi. Dù sao, dựa theo bổ nhiệm của tổ chức, y phải tiếp nhận mệnh lệnh của Phó trưởng phòng Nghiêm. Mặc kệ là chuyện gì, nếu Phó trưởng phòng Nghiêm đã ra lệnh, y nhất định phải thực hiện. Nếu không, mọi việc sẽ liên lụy đến đầu của y.

- Ba.

Sau khi hạ sốt, Tiểu Bảo rốt cuộc cũng đã tỉnh lại.

Cảm nhận được một bàn tay đang vuốt ve mình, cậu bé mê mang nhìn bốn phía, liền nhìn thấy Giang Nguyên đang mỉm cười nhìn cậu, sau đó cố sức vươn bàn tay nhỏ bé của mình về phía Giang Nguyên.

- Ba, ba đã về.

Bởi vì sốt cao không giảm, bàn tay nhỏ bé dường như có chút gầy đi, Giang Nguyên nhịn không được lại cảm thấy đau lòng, cẩn thận ôm lấy Tiểu Bảo vào lòng, hôn một cái lên trán cậu, mỉm cười nói:

- Ừm, ba về rồi, cố tình về để ở với Tiểu Bảo.

- Ba, con nhớ ba lắm. Ba đừng đi nữa có được không?

Tiểu Bảo dùng sức ôm lấy cổ Giang Nguyên, vui vẻ nói, dường như sốt cao vẫn không làm cậu khó chịu.

- Ừ, ba cũng nhớ con lắm. Yên tâm đi, Tiểu Bảo, ba sẽ về ở với con mà.

Nhìn bàn tay còn ghim kim tiêm của Tiểu Bảo, nghe giọng nói vẫn còn yếu ớt nhưng rất hưng phấn của cậu bé, trong lòng Giang Nguyên khẽ run lên, dùng sức ôm chặt cơ thể nhỏ bé của cậu, gật đầu nói.

Chương 518: Phó tổ trưởng thường vụ

- Y sĩ Giang, hãy để Tiểu Bảo nằm xuống.

Thấy động tác của Giang Nguyên, Viên Dững muốn nói rồi lại thôi, nhưng rồi lại nhin không được mà nói ra. Y biết rất rõ, tiếp xúc quá gần như vậy, cho dù bệnh không truyền qua không khí, nhưng cũng đã đủ điều kiện để bị lây nhiễm.

Giang Nguyên mỉm cười, sau đó đặt Tiểu Bảo trở lại giường, nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cậu, mỉm cười nói:

- Tiểu Bảo ngoan, không cần sợ, ba vẫn ở đây với con mà.
- Vâng, Tiểu Bảo không sợ. Có ba ở đây, Tiểu Bảo sẽ không sợ.

Tiểu Bảo mở to mắt, cố gắng nói. Dưới tác dụng của thuốc Quy Tức Dược Tề, tinh thần của Tiểu Bảo vẫn mệt mỏi như cũ.

- Tiểu Bảo, dì Tử Nguyệt cũng ở đây, con không cần phải sợ.

Tuyên Tử Nguyệt đứng một bên, biết mình mặc đồ bảo hộ, Tiểu Bảo không nhận ra cô, lúc này ánh mắt đỏ bừng, nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt cậu bé.

- Dì Tử Nguyệt?

Nghe giọng nói quen thuộc, vốn hai mắt đã bắt đầu nhắm lại liền mở ra, sau đó cố sức chuyển động đầu, liền nhìn thấy Tuyên Tử Nguyệt đứng một bên.

- Dì, ôm con một cái đi.

Tiểu Bảo vui mừng vươn tay ra.

Nhìn biểu hiện vui mừng của Tiểu Bảo, Tuyên Tử Nguyệt cẩn thận ngồi xuống giường, ôm Tiểu Bảo vào lòng, chỉ hận không thể cởi bộ đồ phòng hộ ra.

Tiểu Bảo đang ôm Tuyên Tử Nguyệt, đột nhiên mở to mắt, nhìn Tuyên Tử Nguyệt, hỏi:

- Dì Tử Nguyệt, mẹ nuôi đâu? Tại sao mẹ nuôi lại không đến?

- Ờ...

Nhìn ánh mắt mong chờ của Tiểu Bảo, Tuyên Tử Nguyệt chỉ có thể bất đắc dĩ nhìn Giang Nguyên.

- Tiểu Bảo ngoan, mau ngủ đi. Tỉnh lại, mẹ nuôi sẽ đến.

Giang Nguyên yêu chiều nhéo gương mặt Tiểu Bảo, mỉm cười nói.

Reng reng reng. Lúc này, điện thoại trên bàn làm việc vang lên. Viên Dũng nghe máy, nghe được hai câu liền cau mày nhìn Giang Nguyên:

- Y sĩ Giang, bác sĩ Đường bên ngoài nói có người muốn mời anh ra ngoài.

- Ờ?

Giang Nguyên sửng sốt, sau đó gật đầu.

Nghe Giang Nguyên phải đi, Tiểu Bảo vốn đã có chút mơ màng liền mở to mắt lên, khẩn trương nói:

- Ba đừng đi mà.

- Ngoan, ba không đi đâu, nhất định sẽ ở lại đây chăm sóc Tiểu Bảo.

Giang Nguyên mỉm cười đáp lời. Lúc này, Tiểu Bảo mới chịu ngủ yên.

- Cứ để cho nó ngủ đi.

Giang Nguyên cẩn thận tiếp nhận Tiểu Bảo từ trong lòng Tuyên Tử Nguyệt, đặt cậu nằm ngay ngắn trên giường. Ngủ có thể làm cho cơ thể của Tiểu Bảo thích ứng với thuốc hơn.

Giang Nguyên cầm lấy bộ đồ phòng hộ mặc vào. Bây giờ hẳn cũng phải bị cách ly, nhất định phải tiến hành đúng trình tự cách ly. Mấy ngày nay, nếu muốn ra khỏi phòng, hẳn phải mặc đồ phòng hộ vào. Như vậy mới có thể đảm bảo bệnh không bị lây lan.

Tuyên Tử Nguyệt cầm lấy bình dưỡng khí đeo vào lưng Giang Nguyên. Giang Nguyên cau mày nhìn bên ngoài, không biết là ai tìm mình. Bây giờ còn phải mặc đồ phòng hộ, đúng là phiền toái.

- Viên Dũng, hết thấy ở đây nhờ anh đấy. Tôi đi một chút sẽ quay lại ngay.

Giang Nguyên mỉm cười nói.

- Vâng, y sĩ Giang cứ yên tâm.

Viên Dũng vội vàng gật đầu nói.

Có Viên Dũng ở đây, Giang Nguyên cũng yên tâm hơn. Dù sao tình huống của Tiểu Bảo lúc này đã tạm thời ổn định, hẳn sẽ không xảy ra vấn đề, liền cùng với Tuyên Tử Nguyệt bước ra ngoài.

Sau khi khử trùng xong, Giang Nguyên xuất hiện ngoài cửa, liền nhìn thấy bác sĩ Đường đứng bên ngoài:

- Người nào tìm tôi vậy?

- Chủ nhiệm Giang, có người gọi điện thoại đến, bảo cậu xuống lầu một.

Bác sĩ Đường vội vàng nói.

- Ồ?

Giang Nguyên khẽ cau mày, sau đó gật đầu một cái rồi cùng với Tuyên Tử Nguyệt bước đến thang máy.

Bây giờ hẳn thật sự rất tò mò không biết người này có việc gì mà gọi hắn ra ngoài. Nhưng cũng may là hắn đã trở thành người bị cách ly, đã được khử trùng. Nếu không, ra ngoài phải cởi rồi mặc lại khi vào, thật sự là phiền phức.

Bước vào thang máy, hai người rất nhanh đi xuống lầu một.

Lúc này, ở Hoài Nhân Đường, trong phòng làm việc của Dương lão gia tử, thư ký bước vào, thấp giọng nói với ông:

- Thủ tướng Dương, Phó thủ tướng Tề đến.

-Ồ, mời cậu ấy vào.

Dương lão sững người, rồi gật đầu nói.

- Lão Tề đến rồi sao, ngồi đi.

Thấy Phó thủ tướng Tề bước vào, Dương lão buông văn kiện trong tay xuống, gật đầu cười nói.

- Phó thủ tướng Dương, tôi đến báo cáo với ngài tình huống ở bệnh viện đa khoa Tam quân chủng.

Phó thủ tướng Tề biết thời gian của lão gia tử rất bận, cũng không khách sáo gì, liền trực tiếp vào luôn.

- Tình hình ra sao?

Nghe Phó thủ tướng Tề nói, vẻ mặt Dương lão liền nghiêm túc lại. Ông luôn luôn là người nghiêm túc với công việc.

- Bên kia đã hoàn thành công tác cách ly. Còn cậu bé bị nhiễm bệnh cũng đã được tiến hành cách ly toàn diện. Đến bây giờ vẫn chưa phát hiện có ca nhiễm bệnh nào mới xuất hiện. Hơn nữa, hai vị y sư cũng đang dốc sức nghiên cứu dịch bệnh.

Nói đến đây, Phó thủ tướng Tề có chút chần chừ, sau đó lại nói tiếp:

- Hình như là sẽ có một tiểu tổ đặc biệt đến trợ giúp đang trên đường đến.

-Ồ, có tiểu tử trợ giúp đến sao? Vậy thì tốt quá rồi.

Đối với việc này, Dương lão thật một chút cũng không cảm thấy kỳ quái.

Nhìn vẻ mặt của Dương lão, Phó thủ tướng Tề ngẩn cả người. Vừa rồi ông cũng đang suy nghĩ về vấn đề này, không biết tiểu tổ đó rốt cuộc từ đâu đến, tại sao một chút thông báo cũng không có, nhưng thật không ngờ Dương lão gia tử dường như không cảm thấy

ngoài ý muốn đối với chuyện này, thậm chí còn không hỏi tiểu tổ là ai nữa.

Nhưng Phó thủ tướng Tề là người rất thông minh. Có thể lẫn lộn được đến chức vụ này, ông tất nhiên biết có những chuyện mà mình có thể biết, còn không nên biết thì sẽ không biết.

Cũng không do dự nữa, liền chuyển sang chủ đề khác:

- Nhưng tiểu tổ phụ trách công việc bên kia lại xuất hiện một vấn đề.

- Vấn đề gì?

Dương lão ngẩng đầu nhìn Phó thủ tướng Tề. Ông hiển nhiên biết lão Tề cũng không phải tùy ý nói ra, tất nhiên là có chuyện cần báo cho ông biết, vì thế liền mỉm cười hỏi.

- Vâng, là anh bạn Giang Nguyên. Không biết tại sao lần này cậu ấy lại có mặt ở đó.

Phó thủ tướng Tề vừa cười vừa nói:

- Tuổi trẻ thì có chút nôn nóng. Nghe nói là có mâu thuẫn với Phó trưởng phòng Nghiên cứu của Bộ Y tế.

Phó thủ tướng Tề vừa nói vừa chú ý đến Dương lão. Quả nhiên ông nhìn thấy hai mắt của Dương lão sáng lên, trong lòng liền khẳng định. Xem ra ông đã không đoán sai. Dương lão có quan hệ không cận với Giang Nguyên.

Chỉ là ông đang định nói tiếp, liền nghe Dương lão nói:

- Giang Nguyên đã trở về? Bây giờ đang ở đâu?

Nghe Dương lão đột nhiên hỏi, Phó thủ tướng Tề có chút sửng sốt. Hiếm khi nào nhìn thấy Dương lão có vẻ mặt hưng phấn như bây giờ, Phó thủ tướng Tề trong lòng chấn kinh, lúc này mới xác định vị trí của Giang Nguyên trong lòng Dương lão tuyệt đối không đơn giản.

Nhớ đến việc ông đã cho phép Tiểu Nghiên dựa theo quy định xử

lý Giang Nguyên, trong lòng Phó thủ tướng Tề liền căng lên:

- Bây giờ trung tá Giang Nguyên đang ở trong bệnh viện ba quân chủng.

-Ồ, ở đó sao? Thật là tốt quá.

Dương lão mỉm cười, sau đó nói:

- Lão Tề, vậy phân công cho cậu ấy vị trí Phó tổ trưởng thường vụ tiểu tổ đi.

- Sao?

Xác nhận mình không có nghe lầm, Phó thủ tướng Tề hoàn toàn ngây cả người.

Lúc này, Giang Nguyên đang cùng với Tuyên Tử Nguyệt xuống thang máy, liền nhìn thấy ngoài cửa đang có cảnh sát cầm súng nhìn chăm chăm hai người.

Chương 519: Hai cái tát

Nhìn hai người Giang Nguyên mặc đồ phòng hộ, phía sau là một đám cảnh sát được trang bị vũ trang hạng nặng bước vào phòng hội nghị, tâm trạng của Phó trưởng phòng Nghiêm có thể nói là rất sung sướng, nhưng vẫn cố ý bày ra vẻ mặt nghiêm túc. Mọi người bên cạnh không cần nhìn cũng biết vị đồng chí phó tổ trưởng tiểu tổ này rốt cuộc đặc ý đến trình độ nào.

Cho nên, ánh mắt mọi người nhìn Giang Nguyên vừa có chút cổ quái, vừa đồng tình nhưng cũng có châm chọc.

Dù sao đang ngồi đây cũng là những lão đồng chí trong thể chế, cấp bậc không thấp, là nhân vật một mẫu ruộng có ba phần đất.

Và bọn họ cũng thuộc ba phần đất này của Phó trưởng phòng Nghiêm.

Cho nên, Phó trưởng phòng Nghiêm dù gì cũng đại diện cho uy

ng nghiêm thể hệ. Hơn nữa lại là thủ trưởng của mọi người. Bị Giang Nguyên khiển trách như vậy, bọn họ cũng cảm thấy xấu hổ thay.

Đương nhiên, duy nhất có ngoại lệ chính là vị Lâm Kiến Quốc của bệnh viện ba quân chủng và vị Thượng tá kia, được xem là người một nhà với Giang Nguyên. Hơn nữa, Lâm Kiến Quốc cũng không phải thuộc quyền quản lý của Phó trưởng phòng Nghiêm. Cho nên, ông thật sự lo lắng cho hẳn.

Còn vị Thượng tá, mặc dù thuộc hệ thống cảnh sát, nhưng miễn cưỡng cũng được xem là cùng loại người với Giang Nguyên, không thích quan liêu. Ngoại trừ kinh ngạc về hành động của Giang Nguyên hôm đó, còn lại chính là bội phục.

Các thành viên của tiểu tổ lúc này đều kinh ngạc nhìn Giang Nguyên xuyên qua kính mặt nạ đang cau mày cùng với ánh mắt không kiên nhẫn.

Nhìn biểu hiện của Giang Nguyên, tất cả đều cảm thấy ngạc nhiên. Trong tình huống như lúc này, hẳn chẳng những không sợ sệt hay lo lắng, ngược lại còn có chút tức giận lẫn không kiên nhẫn, giống như anh đang buồn ngủ, nhưng lại cứ bị người ta đánh thức.

Đương nhiên, đây cũng không phải là điểm quái dị nhất. Quái dị nhất là cô gái xinh đẹp đi cùng cũng cau mày. Đối với tình huống trước mắt, đáng lẽ cô gái đó phải khẩn trương, nhưng biểu hiện lúc này lại hoàn toàn giống với Giang Nguyên.

Hai người này rất cuộc...

Mọi người có chút không hiểu thấu được. Mọi người đều biết Giang Nguyên cũng có chút danh tiếng trong quân đội lúc trước, nhưng khi đó tất cả đều cho rằng Giang Nguyên gặp may, nhờ có truyền thông mới được thổi phồng lên như thế.

Dù sao những chuyện mạo hiểm như vậy, những người có bối cảnh chân chính sẽ không tự mình làm ra.

Chỉ có Lâm Kiến Quốc là không có suy nghĩ như mọi người. Ông quay đầu nhìn Phó trưởng phòng Nghiêm đang ngồi chính giữa, ánh mắt hiện lên chút quái lạ. Ông đột nhiên cảm giác Phó trưởng

phòng Nghiêm có lẽ sẽ cười không nổi.

- Giang Nguyên, cậu vi phạm quy định cách ly, bây giờ tôi lấy thân phận Phó tổ trưởng tiểu tổ, chính thức ra quyết định xử phạt.

Nhìn hai người Giang Nguyên bị dẫn vào, Phó trưởng phòng Nghiêm liền đứng lên, hất cằm nhìn hai người, nói năng vô cùng đông dặc. Nhưng người bên cạnh không cần nhìn cũng đủ biết, cái đuôi của Phó trưởng phòng Nghiêm đang vênh lên rất cao.

Bốp.

Tuy nói đánh người không đánh vào mặt, nhưng mọi người đều nhìn thấy rõ ràng, thật sự là một cái tát đã văng trúng mặt Phó trưởng phòng Nghiêm, khiến Phó trưởng phòng Nghiêm chẳng những còn chưa nói hết câu lại còn bị lão đảo.

- Cậu...

Phó trưởng phòng Nghiêm ôm mặt, nhìn chằm chằm Giang Nguyên. Khi phản ứng lại, hai mắt đỏ bừng, hàm răng run rẩy, đang định lên tiếng thì đã bị Giang Nguyên lạnh lùng cắt ngang.

- Tôi đã nói, nơi này không đến lượt anh nói chuyện, anh không rõ sao?

Giọng nói lạnh lùng xuyên qua chiếc mũ, khiến cho người ta không rét mà run, đặc biệt là Phó trưởng phòng Nghiêm.

Nhưng dù sao y cũng là một Phó trưởng phòng. Mặc dù Giang Nguyên đang bốc lên hàn ý, nhưng bị hấn tát trước mặt mọi người, thẹn quá hóa giận, vội vàng lui về sau hai bước, đứng cách Giang Nguyên một khoảng cách rồi chỉ vào hắn, nói:

- Cậu...sao cậu dám ra tay chứ?

Phó trưởng phòng Nghiêm nói một câu, nhìn ánh mắt lạnh lùng của Giang Nguyên, không nhịn được lại lui về sau hai bước, tức giận quát lớn với đám cảnh vệ phía sau:

- Cảnh vệ, cảnh vệ đâu? Các người ăn cứt hủ? Mau bắt nó cho tôi.

Trong lòng đám cảnh vệ cũng phát kinh lên. Ai có thể nghĩ vị Trung tá Giang Nguyên này lại động thủ đánh người. Nhưng cho dù là động thủ đánh người, không ai ra lệnh, ai cũng không muốn động đến vị “anh hùng” không dễ đối phó này.

Bây giờ, Phó trưởng phòng Nghiêm đã ra lệnh, mấy cảnh vệ vội vàng tiến lên muốn bắt Giang Nguyên lại.

Nhưng bọn họ chỉ mới bước được hai bước, liền cảm thấy hoa mắt. Một bóng trắng hiện lên, sau đó là một sức mạnh không thể kháng cự kéo đến. Còn chưa kịp phản ứng, mọi người đã lui về sau vài bước.

Mọi người kinh hãi trong lòng, theo tiềm thức mà nắm chặt súng. Bóng trắng này là cô gái vẫn hay đi theo Trung tá Giang Nguyên. Cô gái khế cau mày nhìn mọi người, gương mặt tỏ ra ý cảnh cáo.

Lúc này, Giang Nguyên cũng quay đầu nhìn thoáng qua đám cảnh vệ đang không biết nên làm thế nào, liền phát tay, ý bảo mọi người thối lui ra đằng sau, lại một cái tát nữa vang lên.

Bốp.

Trước mắt bao nhiêu người, cái tát này có vẻ vang hơn.

- Tôi đã nói, nơi này không đến phiên anh nói chuyện.

Nhìn Phó trưởng phòng Nghiêm ôm miệng chảy máu, Giang Nguyên lãnh đạm nói:

- Tôi không muốn tiếp tục tha cho anh lần nữa.

Phó trưởng phòng Nghiêm gương mặt xanh tím, đang định lên tiếng với vị Thượng tá cảnh vệ, nghe được lời này vội vàng im miệng lại. Mặc dù vẻ oán độc trong mắt ngày càng nhiều, nhưng y thật sự sợ Giang Nguyên lại đánh y tiếp, chỉ nhìn chằm chằm Giang Nguyên.

Phó trưởng phòng Nghiêm biết rất rõ tình huống lúc này. Những người bên cạnh không có mấy ai dám phản ứng, chỉ cần y nhìn chút, kế tiếp chính là Giang Nguyên xui xẻo.

- Người quản lý ở đây là y sĩ Lâm. Nếu anh ấy còn chưa lên tiếng, anh tốt nhất là đừng tìm tôi gây phiền phức. Nếu không, mặc kệ sau lưng anh là ai, anh cũng xong đời, hiểu chưa?

Giang Nguyên bình tĩnh nhìn Phó trưởng phòng Nghiêm, sau đó quay sang nhìn Lâm Kiến Quốc đang trợn mắt há mồm:

- Viện trưởng Lâm, hãy thông báo cho y sĩ Lâm, mời anh ấy đến đây giải quyết.

Vị Thượng tá bên cạnh vốn đã xanh mặt sờ tay vào súng bên hông, cảnh vệ bên cạnh cũng đã cầm súng ở tay, nghe Giang Nguyên nói, không khỏi chần chờ một chút.

Mà Phó trưởng phòng Nghiêm thừa dịp Giang Nguyên nói chuyện, vội vàng lui về sau hai ba thước, trốn đằng sau lưng vị Thượng tá.

Sau khi trốn ra đằng sau, Phó trưởng phòng Nghiêm mới cảm thấy an toàn, vội đứng thẳng thắt lưng, rống lên với Lâm Kiến Quốc đang định liên lạc với y sĩ Lâm:

- Tôi là tổ trưởng phụ trách toàn cục. Tên tiểu tử này vi phạm quy tắc cách ly, nằm trong phạm vi do tôi quản lý. Tôi xử lý cũng không cần phải thông qua bọn họ.

Nói xong, lại quay sang nói với vị Thượng tá:

- Có nghe thấy không? Cậu ta tùy ý công kích tôi, mau bắt cậu ta lại cho tôi, lập tức bắt lại.

Nghe được lời này của Phó trưởng phòng Nghiêm, vị Thượng tá cầm súng chỉ vào Giang Nguyên, trầm giọng nói:

- Trung tá Giang Nguyên, xin đừng phản kháng.

Nghe giọng nói của vị Thượng tá, đám cảnh vệ bên cạnh liền cầm súng lên, chỉ vào Giang Nguyên hoặc Tuyên Tử Nguyệt.

Nhìn súng chỉ vào Giang Nguyên, Phó trưởng phòng Nghiêm rất cuộc đặc ý trở lại, ánh mắt lóe lên sự hung ác, oán độc nhìn Giang Nguyên, nói:

- Cậu dám đánh tôi? Lần này rơi vào tay tôi, tôi xem cậu còn đắc ý được hay không. Ai cũng không cứu được cậu đâu.

Giang Nguyên khẽ cau mày, nhìn Phó trưởng phòng Nghiêm đang đắc ý, rồi lại nhìn vị Thượng tá cầm súng chỉ vào mình, rồi cuộc cảm thấy chán đến cực điểm, nhưng rồi lại cảm thấy bất đắc dĩ. Máy cày súng đối với hắn và Tuyên Tử Nguyệt mà nói, hiển nhiên không có gì đáng uy hiếp.

Mặc dù mặc áo phòng hộ không tiện lợi cho lắm, nhưng muốn động thủ hạ vài người cũng chỉ là chuyện rất đơn giản.

Nhưng thật lòng hắn không muốn động thủ với vị Thượng tá và những vị cảnh sát. Dù sao đối phương cũng là nghe lệnh làm việc.

Nhìn gương mặt sưng phù như cái đầu heo, rồi lại cười đến đắc ý, ánh mắt oán độc của Phó trưởng phòng Nghiêm, Giang Nguyên thở dài, chậm rãi ngẩng đầu, rồi ấn vào nút liên lạc trên cánh tay trái. Xem ra hắn phải nói với Lâm Ngọc Tường một tiếng, thuận tiện để y liên lạc với người của tổ bảy người, để tên đầu heo này tránh sang một bên, đừng ở chỗ này gây phiền phức nữa.

Hắn chỉ muốn ở bên cạnh Tiểu Bảo mà thôi, không cần thiết phải ở đây đôi co với tên đầu heo này.

Nhưng hắn còn chưa ấn nút, cửa phòng hội nghị đã được đẩy ra, có người cầm một tờ giấy bước vào.

Chương 520: Giơ chân đi, Phó tổ trưởng Nghiêm

- Các người còn đứng ngây ra đó? Mau bắt hắn lại cho tôi.

Phó trưởng phòng Nghiêm tức giận thúc giục mấy cảnh vệ. Bây giờ y chỉ muốn Giang Nguyên gặp xui xẻo, cũng không có chú ý đến người bước vào.

Nhưng những người bên cạnh thì chú ý, chính là người phụ trách phòng liên lạc.

Nhìn tờ giấy người phụ trách cầm trong tay, ai nấy cũng đều hiểu kỳ. Đích thân người phụ trách của phòng liên lạc đến đây, tin tức mà người đó mang đến hẳn sẽ rất quan trọng. Chẳng lẽ có tình huống gì nghiêm trọng phát sinh sao?

Lúc này, người phụ trách cũng chú ý đến tình huống bên trong, nhìn vài lần mới nhận ra mặt heo đứng đằng sau vị Thượng tá là Phó trưởng phòng Nghiêm.

Trong lòng cả kinh, sau đó bước nhanh đến, nói:

- Tổ trưởng Nghiêm, thượng cấp có chỉ thị mới.

- Chỉ thị mới?

Mặc dù nóng lòng muốn bắt Giang Nguyên lại, nhưng Phó trưởng phòng Nghiêm cũng không dám chậm trễ, trong lòng cảm thấy vô cùng hoài nghi. Khi y nhận được điện thoại của thư ký Phó thủ tướng Tề, cũng không nghe nói có chỉ thị mới gì cả, tại sao đột nhiên lại có chỉ thị đưa xuống, lại còn thông qua phòng liên lạc?

Y vội vã tiếp nhận tờ công văn, thấy được mấy chữ to hàng đầu: Thông báo bổ nhiệm.

Nhìn thấy bốn chữ này, Phó trưởng phòng Nghiêm liền sửng sốt. Thư thông báo bổ nhiệm lãnh đạo tiểu tổ vừa mới đưa xuống, tại sao lại còn đưa xuống một bản nữa? Y lập tức nhìn kỹ lại. Chỉ là sau khi xem xong, Phó trưởng phòng Nghiêm chỉ cảm thấy trong lòng căng lên.

- Bổ nhiệm đồng chí Giang Nguyên làm Phó tổ trưởng thường vụ tiểu tổ lãnh đạo phòng chống dịch bệnh khẩn cấp.

Mọi người bên cạnh nhìn thấy gương mặt lúc trắng lúc xanh của Phó trưởng phòng Nghiêm, ngay cả tay cầm tờ thông báo cũng run rẩy, không khỏi sửng sốt, không biết thượng cấp đã đưa xuống chỉ thị gì lại làm cho Phó trưởng phòng Nghiêm trở thành như vậy.

Lâm Kiến Quốc cũng bước đến, nhìn nội dung trên tờ thông báo, gương mặt cũng hiện lên sự cổ quái, nhìn Phó trưởng phòng Nghiêm bên cạnh rồi lại nhìn Giang Nguyên, muốn nói rồi lại thôi.

Mọi người đều nhận ra sự không ổn. Vị Thượng tá đang cầm súng chỉ vào Giang Nguyên, cũng không nghe được giọng nói của Phó trưởng phòng Nghiêm nữa, không nhìn được quay đầu lại nhìn, không biết có nên tiếp tục nữa hay không.

- Tổ trưởng Nghiêm, cấp trên...cấp trên ra chỉ thị gì vậy?

Vị Thượng tá chờ mãi cũng không nghe Phó trưởng phòng Nghiêm lên tiếng, cảm thấy không khí thật quái lạ, cũng không thể tiếp tục uy hiếp Giang Nguyên, rốt cuộc không nhìn được liền quay đầu lại hỏi.

Nghe được câu hỏi này, hai mắt Phó trưởng phòng Nghiêm giật giật, nuốt nước miếng ừng ực, nhưng vẫn không thể nói nên lời.

Nhìn vẻ mặt của Phó trưởng phòng Nghiêm, sắc mặt Lâm Kiến Quốc càng lúc càng cổ quái. Người bên ngoài nhìn ra được vị Phó trưởng phòng Nghiêm đang cố nén chuyện gì đó. Nếu không, gương mặt của y cũng sẽ không rối rắm như vậy.

Lâm Kiến Quốc hít sâu hai hơi, cố ý không bật cười, nhìn Phó trưởng phòng Nghiêm, phỏng chừng Phó trưởng phòng Nghiêm cũng không có ý định lên tiếng, liền ho khan một tiếng, nói:

- Cấp trên bổ nhiệm đồng chí Giang Nguyên làm Phó tổ trưởng thường trực của tiểu tổ.

Lâm Kiến Quốc nói xong, sắc mặt Phó trưởng phòng Nghiêm lại càng trắng thêm vài phần, không khí hoàn toàn im lặng.

Mọi người đều yên lặng nhìn Giang Nguyên trước mắt, lúc này mới hiểu được tại sao Phó trưởng phòng Nghiêm lại có vẻ mặt như thế, đồng thời cũng hiểu được chàng thanh niên này luôn nói nơi đây không phải là nơi Phó trưởng phòng Nghiêm có thể lên tiếng. Thì ra...

Tổ trưởng Tề trên danh nghĩa chung quy không có khả năng quản lý sự việc bên dưới. Nói cách khác, Giang Nguyên bây giờ chính là lão đại của tiểu tổ ở đây.

Ngay cả hai vị y sư Lâm Ngọc Tường và Trương Ngọc Phượng cũng xếp hạng đằng sau Giang Nguyên, chứ đừng nói chi đến vị

Phó trưởng phòng Nghiêm xếp hạng cuối cùng này.

- Bây giờ nơi này thật sự không phải là chỗ để Phó trưởng phòng Nghiêm lên tiếng.

Mọi người yên lặng thăm thẳm. Sắc mặt Giang Nguyên lúc này cũng hiện lên sự cổ quái. Lâm Ngọc Tường gọi cho hắn, hỏi:

- Giang Nguyên, có chuyện gì vậy?

Giang Nguyên đành phải cười khổ:

- Vốn có một việc cần nhờ anh giúp, nhưng bây giờ thì không cần.

- Không cần?

Nghe giọng điệu kỳ lạ của Giang Nguyên, Lâm Ngọc Tường có chút tò mò.

- Vâng, bởi vì bây giờ tôi là Phó tổ trưởng thường vụ của tiểu tổ.

Giang Nguyên nói. Hắn làm sao mà không biết cấp trên hạ mệnh lệnh xuống là có ý gì? Chuyện của hắn ở Thiên Y Viện, hắn là bọn họ cũng đã biết rõ ràng, cho nên bắt hắn làm cu li. Liên lạc với hắn so với liên lạc với hai người Lâm Ngọc Tường thì dễ dàng hơn nhiều.

- Cậu là Phó tổ trưởng thường vụ tiểu tổ? Chà, vậy thì tốt quá rồi. Có cậu ở đây, chúng tôi cũng đỡ phiền phức hơn. Haha...

Bên kia, Lâm Ngọc Tường khoái trái cúp điện thoại. Mấy sự việc hỗn tạp, chung quy đã có Giang Nguyên gánh. Y và Trương Ngọc Phượng thật sự không muốn giao tiếp với những loại người hỗn tạp bên ngoài. Thật sự là quá lãng phí thời gian.

Vị Thượng tá bên cạnh, sắc mặt lúc này cũng thả lỏng, vội vàng thu súng, cười ha hả nhìn Giang Nguyên:

- Được rồi, Tổ trưởng Giang, bây giờ ở đây do cậu làm chủ.

- Cảm ơn.

Nhìn vị Thượng tá thờ phào nhẹ nhõm, Giang Nguyên cũng mỉm cười, dùng tay vỗ vai đối phương, sau đó nói:

- Ngại quá, ngại quá.

Dứt lời, Giang Nguyên quay sang nhìn Phó trưởng phòng Nghiêm vẫn đang nhìn chăm chăm tờ thông báo, khẽ cười một tiếng:

- Phó tổ trưởng Nghiêm, bây giờ chắc anh không còn ý kiến gì nữa phải không? Nếu không, vậy tôi đi chăm sóc con tôi đây.

Ừc ừc! Phó trưởng phòng Nghiêm vẫn nhìn chăm chăm tờ thông báo, giống như có đóa hoa nào đó đang nở bên trong, trong cổ họng phát ra tiếng nuốt nước bọt, rất nhỏ nhưng người ta vẫn nghe thấy rõ ràng.

Mọi người có chút đồng tình nhìn Phó trưởng phòng Nghiêm. Đường đường là một vị quan cấp cao, lại bị người ta đánh thành như vậy trước mặt người khác. Bây giờ còn chưa lấy lại được mặt mũi, lại bị đối phương đè đầu. Thật ra thì mọi người cũng biết việc này vốn chẳng có gì lớn. Nhưng anh lại cứ thích gây phiền phức cho người ta, kết quả lại tự gây phiền phức cho mình, cũng không trách được ai.

Chỉ là mọi người đều âm thầm kinh hãi trong lòng. Cũng may là không dính dáng đến mình. Nếu không, mình có thể được bình yên hay không lại là hai chuyện khác nhau.

Nhìn biểu hiện của Phó trưởng phòng Nghiêm, Giang Nguyên nhún vai một cái. Bởi vì kết quả này đến cả bản thân hắn cũng không ngờ. Đánh Phó trưởng phòng Nghiêm hai cái tát cũng là do tâm trạng của hắn không được tốt, cứ bị tên này gây phiền phức, cho nên mới nhịn không được.

Bây giờ xem ra, phiền phức đã không còn, hắn cũng chẳng còn tâm tư dây dưa với bọn họ, nhìn mọi người một cái rồi gật đầu nói:

- Được rồi, cứ tiếp tục như vậy đi. Tôi về lại phòng cách ly.

Nhìn Giang Nguyên dẫn theo cô gái biến mất ngoài cửa, mọi người đều nhìn nhau. Vị Phó tổ trưởng thường vụ này thật là oai. Không nói hai câu, cũng chẳng dằn dò chuyện gì đã trực tiếp bỏ đi.

Sắc mặt Phó trưởng phòng Nghiêm cứ lúc trắng lúc đen, nghiêng răng nghiêng lợi ngẩng đầu lên. Lúc này y cũng muốn phẩy tay bỏ đi, một khắc cũng không muốn ở chỗ này chịu ánh mắt soi mói của mọi người.

Nhưng y lại không dám đi, cũng không thể đi được.

Người khác không thêm bỏ lại một câu đã tiêu sái bỏ đi, nhưng y thì không thể. Y là cán bộ cấp Phó trưởng phòng, y còn có công việc của mình, còn rất nhiều chuyện cần phải giải quyết. Nếu không, người xui xẻo chính là y.

Mặc dù Giang Nguyên bài danh trên y, nhưng cấp trên căn bản chưa phân công chức vụ chính thức cho hắn, cũng chưa nói rõ hắn sẽ làm gì, rõ ràng có ý hắn muốn làm cũng được, không làm cũng được. Bởi vì không có chức vụ chính thức, chỉ khi nào mọi người có chuyện không quyết định được hoặc không dám làm chủ thì mới đi tìm hắn.

Về phần trách nhiệm, nhìn biểu hiện bây giờ thì biết, chỉ sợ người ra lệnh là một người có bối cảnh rất mạnh. Không phải chuyện lớn thì căn bản không phiền đến người đó. Lần này cũng giống như phái quan khâm sai mang theo ngự tứ kim bài đến mà thôi.

Đương nhiên, có thể lẫn lộn đến chức vụ bây giờ, chút cản trở đấy không tạo thành đả kích trí mạng cho Phó trưởng phòng Nghiêm. Y biết bây giờ mình không có biện pháp chỉnh đối phương, liền nhanh chóng điều chỉnh tâm trạng, bắt đầu lựa chọn con đường chính xác cho mình.

Hít sâu hai hơi, khiến cho sắc mặt tốt hơn một chút, Phó trưởng phòng Nghiêm ngẩng đầu nhìn mọi người, trầm giọng nói:

- Được rồi, không có việc gì thì mọi người đi làm chuyện của mình đi.

Mọi người cũng là kẻ lười đời, cũng biết được tình huống lúc này là như thế nào, cũng không muốn làm Phó trưởng phòng Nghiêm bề mặt, lập tức bày ra biểu hiện nghiêm túc, giống như không có việc gì phát sinh, gật đầu một cái rồi bước ra ngoài.

Nhìn mọi người rời đi, sự phẫn nộ trong lòng Phó trưởng phòng Nghiêm càng lúc càng nhiều. Y biết rõ trong lòng đám rùa rút đầu này đang nghĩ gì.

- Giang Nguyên, mày cứ chờ đó cho tao.

Phó trưởng phòng Nghiêm nghiến răng oán hận nói, chỉ là y không biết nên để tên tiểu tử kia chờ y đến bắt hay là...

- Mẹ kiếp.

Nghĩ đến đây, Phó trưởng phòng Nghiêm hung hăng giậm chân nói.

Chương 521: Đường y sư tam phẩm

Tiểu tổ hỗ trợ đã đến đúng thời gian đã định trước. Nhìn những thùng hàng đựng trang thiết bị to lớn, Phó trưởng phòng Nghiêm trợn tròn mắt.

Những trang thiết bị to lớn này căn bản không thể đưa vào bên trong tòa nhà, cho dù là phá hủy cánh cửa khoa Nhi cũng không đưa vào được thang máy. Điều này khiến cho các lãnh đạo cùng với Phó viện trưởng Lâm cảm thấy đau đầu.

Theo như trước đây, trong tình huống như vậy sẽ dựng mấy căn lều vải khổng lồ bên ngoài mảnh đất trống. Nhưng trước mắt, khoa Nhi đang bị cách ly. Nếu dựng lều bên ngoài khoa Nhi, không, cho dù dựng ở bất cứ chỗ nào trong khuôn viên bệnh viện Đa khoa ba quân chủng cũng đều khiến cho người ta cảm thấy không ổn.

- Trưởng phòng Nghiêm, anh xem phải làm sao bây giờ?

Phó viện trưởng Lâm đau khổ nhìn mấy thùng hàng cao hai ba thước đàng trước, bất đắc dĩ nói với Phó trưởng phòng Nghiêm.

Phó trưởng phòng Nghiêm mở to mắt, nhìn những thùng hàng to trước mặt, có chút cau mày, sau đó cười lạnh, quay sang nói với Lâm Kiến Quốc:

- Viện trưởng Lâm đến chỗ tổ trưởng Giang báo cáo chuyện này đi. Chuyện như vậy, tôi cũng không có cách nào xử lý, cứ để cho cậu ấy quyết định.

- Được.

Nhìn vẻ mặt không thèm quan tâm của Phó trưởng phòng Nghiêm, Lâm Kiến Quốc đành phải gật đầu, sau đó gọi điện thoại xin chỉ thị của Giang Nguyên.

Nhìn Lâm Kiến Quốc bước vào trong tòa nhà, ánh mắt Phó trưởng phòng Nghiêm hiện lên sự đắc ý, thầm nghĩ:

- Nếu đã nhận chức thường vụ, vậy thì cứ để cho mày làm. Mấy chuyện này tao cũng chẳng để gì đi xin chỉ thị. Mày đã đến, như vậy cứ giao cho mày. Nếu xảy ra vấn đề cũng chẳng phải chuyện của tao.

So với Phó trưởng phòng Nghiêm giống như con hồ ly chuẩn bị trộm gà, len lén đắc ý thì Giang Nguyên bình tĩnh hơn nhiều.

- Công việc cách ly đã tiến hành được bao lâu rồi?

Nghe Lâm Kiến Quốc báo cáo lại, Giang Nguyên liền trầm giọng hỏi.

- Được năm tiếng rồi.

Lâm Kiến Quốc lưu loát trả lời.

Ngón tay Giang Nguyên gõ nhẹ lên bàn công tác, trầm ngâm một chút rồi nói:

- Cứ dựng lều vái bên ngoài tòa nhà, đồng thời phong tỏa đường vào tòa nhà luôn.

- Nhưng...

Lâm Kiến Quốc sửng sốt, sau đó do dự nói:

- Nếu là như vậy, chuyện chúng ta bí mật cách ly sẽ rất nhanh bại lộ tin tức. Một số thành viên và bệnh nhân của bệnh viện cũng đã hoài nghi.

Vốn quan hệ với Giang Nguyên trước kia cũng không tệ, Lâm Kiến Quốc muốn nói rồi lại thôi. Tuy nhiên, ông cảm thấy Giang Nguyên tuổi vẫn còn trẻ, vẫn nên nhắc nhở một chút:

- Giang Nguyên, cậu xem có nên xin chỉ thị cấp trên hay không? Cấp trên nói phải tận lực giữ bí mật, tránh tạo thành khủng hoảng không cần thiết.

Giang Nguyên cười nói:

- Không sao đâu. Trong tình huống hiện nay, căn lầu này được

phong tỏa nhưng có thể giữ bí mật được bao lâu? Cho dù chúng ta không làm gì, qua mấy tiếng nữa, chỉ sợ lời đồn đãi sẽ ngày càng nhiều, ngược lại càng thêm không tốt. Anh cứ bảo viện ủy làm thông báo đi, nói có quân đội có nhiệm vụ bí mật ở chỗ này, tạm thời tiến hành quản chế.

- Đó cũng là một biện pháp tốt, nhưng có cần nói một tiếng với bên quân đội không?

Lâm Kiến Quốc hỏi.

Giang Nguyên đáp:

- Không sao đâu. Nếu bên kia có hỏi, anh cứ bảo họ tìm tôi, hoặc trực tiếp lấy danh nghĩa tiểu tổ lãnh đạo phát công văn cho họ.

- Được, cứ như vậy đi.

Nghe giọng nói bình tĩnh của Giang Nguyên, còn có câu trả lời thuyết phục của hắn, Lâm Kiến Quốc cũng yên tâm hơn. Giang Nguyên quả nhiên làm việc rất chu toàn.

Chuyện mà Phó trưởng phòng Nghiêm khó giải quyết, lọt vào trong tay Giang Nguyên lại không tính là gì.

Bên ngoài khoa Nhi bắt đầu giống trống khua chiêng dựng lều vải. Các công nhân cũng bắt đầu phong tỏa đường vào, khiến không ít người chú ý. Đồng chí Phó trưởng phòng Nghiêm xác định Giang Nguyên không xin chỉ thị cấp trên, tâm trạng không khỏi tốt hơn lên. Tên tiểu tử này đúng là còn quá non.

- Xin chào Đường y sư.

Giang Nguyên cung kính bắt tay một y sư tam phẩm, đồng thời lo lắng đánh giá vị y sư này.

Đường y sư một thân tây trang, đeo một cặp mắt kính gọng vàng, tính cách thoát nhìn trầm ổn, tuổi khoảng hơn bốn mươi. Nhưng Giang Nguyên biết rất rõ tuổi thật của ông là năm mươi. Bởi vì những người có thể đạt đến cấp bậc y sư ở Thiên Y Viện, không ai dưới năm mươi tuổi.

Nhưng y sư của Thiên Y Viện trên cơ bản cũng tự chăm sóc mình không tệ. Ít có người nào già đi, mà ngược lại đại đa số còn nhìn trẻ hơn tuổi thật rất nhiều.

- Ừm.

Đường y sư gật đầu, sau đó hỏi:

- Bây giờ tình huống thế nào rồi?

Lâm Ngọc Tường bên cạnh vội vàng đáp:

- Trước mắt, chúng tôi đã tạm thời phân tích xong kết cấu của virus, nhưng chưa xác định được chính xác phương thức lây nhiễm. Còn về thuốc điều trị thì vẫn còn đang nghiên cứu.

- Vẫn còn chưa xác định được phương thức lây nhiễm? Chuyện gì xảy ra thế?

Đường y sư cau mày, trầm giọng hỏi.

Nhìn Đường y sư cau mày, Lâm Ngọc Tường cũng có chút khẩn trương. Mặc dù y là y sĩ nhất phẩm, chênh lệch với y sư tam phẩm cũng chỉ có một bậc, nhưng địa vị thì cách nhau xa:

- Nghiên cứu cũng chỉ tiến hành được mấy tiếng. Cho nên vẫn còn hơi chậm.

- Vậy chúng ta phải quan sát kỹ bệnh nhân đã tiếp nhận, tùy thời báo cáo tình huống cho tôi.

Đường y sư gật đầu, nói.

- Vâng.

Lâm Ngọc Tường gật đầu xác nhận.

Lúc này, Đường y sư quay sang nhìn Giang Nguyên, ánh mắt hiện lên chút khác thường, nói:

- Giang Nguyên, bây giờ tiểu tổ là do cậu phụ trách?

- Vâng, tạm thời do tôi phụ trách.

Giang Nguyên gật đầu đáp.

- Ừ.

Nghe Giang Nguyên xác nhận, sự khác thường trong mắt Đường y sư lại càng nhiều. Ông quả thật có chút tò mò với Giang Nguyên. Ông chỉ gặp Giang Nguyên có một lần trong đại hội khai niên của Thiên Y Viện, ấn tượng lúc đó với Giang Nguyên khá sâu đậm. Nhưng thật ra ông cũng không quá quan tâm đến một người vừa mới tân cấp y sĩ.

Nhưng thật không ngờ, một người vừa mới tân cấp y sĩ tam phẩm đã rất nhanh gặp lại. Hơn nữa còn là người phụ trách của Lâm Ngọc Tường và Trương Ngọc Phượng, thật khiến người ta có chút ngoài ý muốn.

- Được rồi, khi nào thì chúng ta chính thức tiếp quản phòng thí nghiệm, bắt đầu công việc nghiên cứu?

Đường y sư trầm giọng hỏi.

- Bây giờ đang bắt đầu bố cục, mời Đường y sư và các vị y sĩ nghỉ ngơi một chút. Dự tính là khoảng gần một tiếng nữa là có thể bắt đầu.

Đối với việc này, Giang Nguyên thật ra đã sớm có chuẩn bị, vội vàng trả lời. Hắn thật sự không dám có chút chậm trễ đối với những công việc chính thức. Nếu không, khi Đường y sư có ấn tượng không tốt, quay trở về viện báo cáo lại hắn không làm tròn nhiệm vụ thì phiền phức rồi.

- Được, vậy chúng tôi đi chuẩn bị trước. Khoảng một tiếng nữa thì bắt đầu công việc.

Đối với câu trả lời của Giang Nguyên, Đường y sư tương đối hài lòng. Ít nhất chàng thanh niên này làm việc khá chu toàn.

Sau khi Đường y sư ra ngoài, Lâm Ngọc Tường mới thở phào nhẹ nhõm, sau đó cười nói với Giang Nguyên:

- Đường y sư là Phó chủ nhiệm phòng nghiên cứu vi trùng của khoa Sinh học. Mặc dù tuổi còn chưa đến năm mươi nhưng đã là

một y sư rất giỏi, nghe nói tiền đồ trong tương lai là không thể đo được. Xem ra, lần này nội viện rất coi trọng chuyện ở đây. Nếu không cũng sẽ không phái ngài ấy đến đây. Có lẽ Đường y sư sẽ không cao hứng khi đến đây. Mặc dù là một loại virus mới nhưng giá trị còn chưa đến mức để ngài ấy phải coi trọng. Lần này để ngài ấy mang đội đi, chỉ sợ có chút cảm giác dùng dao mổ gà. Chúng ta nhất định phải dụng tâm hơn nữa.

Giang Nguyên hiển nhiên nghe được ý nhắc nhở trong lời nói của Lâm Ngọc Tường, trong lòng cười khổ. Vốn hấn chỉ về thăm con, kết quả vị kia lại phân cho hấn chức Phó tổ trưởng thường vụ. Bây giờ gặp phải vị Đường y sư này nữa, lại càng không dám có chút chậm trễ.

- Vâng.

Giang Nguyên thở dài, thật không ngờ hấn lại gặp mấy chuyện phiền phức như vậy, lập tức gật đầu:

- Bây giờ tôi đi gọi điện thoại xác nhận một chút tình huống bên dưới, tránh để xảy ra sơ sót.

- Ừm, đi đi. Cậu còn có tôi và y sĩ Trương mà.

Thấy Giang Nguyên đã hiểu ý của mình, Lâm Ngọc Tường cười nói. Với tư lịch của vị Đường y sư thì không cần phải quan tâm Giang Nguyên, nhưng Lâm Ngọc Tường biết rất rõ, khi y tấn chức y sư, mấy vị y sư nhất phẩm sẽ là nhân vật mẫu chốt nhất. Là đệ tử được La y sư coi trọng, y nhất định phải chiếu cố Giang Nguyên thật tốt. Nếu để Giang Nguyên xảy ra vấn đề, để La y sư mất hứng, chỉ sợ y cũng sẽ không được chỗ tốt.

Có Giang Nguyên đốc thúc, công việc dựng lều vải nghiên cứu thuận lợi hoàn thành trong vòng một tiếng. Điều này làm cho Đường y sư cảm thấy rất hài lòng, sau đó dẫn mấy vị y sĩ rất nhanh tiến vào bên trong. Sau khi nhận được tài liệu nghiên cứu từ chỗ Lâm Ngọc Tường, tất cả bắt đầu tiến nhập vào công việc.

Đường y sư quả thật có chút nôn nóng. Ông đang có một hạng mục nghiên cứu đang trong thời điểm mẫu chốt, đột nhiên bị phái đến đây, quả thật có chút khó chịu, đành phải nhanh chóng hoàn tất

chuyện bên này để có thể trở về.

Thấy Đường y sư bước vào lều vải, Giang Nguyên cũng thở phào nhẹ nhõm. Cuối cùng thì cũng đã an bài xong cho những người này. Theo lý, với thực lực của nội viện, còn có năng lực của Đường y sư, chỉ trong vòng hai ba ngày, hẳn là có thể tìm ra thuốc chữa. Đến lúc đó Tiểu Bảo cũng sẽ bình yên thoát hiểm.

Chương 522: Bao vây nhà trẻ

- Giang Nguyên.

Đã mấy tháng không gặp, lúc này Phan Hiểu Hiểu bước lên ôm lấy thắt lưng Giang Nguyên. Mặc dù Giang Nguyên đang mặc áo phòng hộ, nhưng cô vẫn ngả đầu lên vai hắn, hai mắt đỏ bừng, như thế nào cũng không bỏ tay ra được.

- Được rồi, không phải anh đã trở về sao?

Giang Nguyên nhẹ nhàng vỗ vai Phan Hiểu Hiểu, ôm lấy cơ thể mềm mại vào lòng, mũi ngửi được một mùi thơm quen thuộc.

- Nếu không phải vì Tiểu Bảo, liệu anh có trở về hay không? Anh nhất định là không nhớ em rồi?

Phan Hiểu Hiểu chu cái miệng nhỏ nhắn, bất mãn nói với Giang Nguyên.

Nhìn Phan Hiểu Hiểu có chút tiều tụy, Giang Nguyên cũng cảm thấy đau lòng, biết được vì Tiểu Bảo, Phan Hiểu Hiểu chỉ sợ lo lắng không ngủ được.

Hắn lại dùng sức ôm Phan Hiểu Hiểu vào lòng.

- Á, đồ xấu xa!

Phan Hiểu Hiểu kinh hô lên. Cảm nhận được sức mạnh của cánh tay Giang Nguyên, trong lòng Phan Hiểu Hiểu cũng cảm thấy ấm áp, nhưng hai mắt lại đỏ hơn vài phần, hung hăng đâm vào vai Giang Nguyên mấy cái, nức nở:

- Đồ xấu xa, anh để em một mình ở đây, anh có biết em sợ lắm hay không? Em chỉ có một mình Tiểu Bảo, nhìn thẳng bé không ổn, em sợ lắm có biết không?

- Được, là anh không tốt, là anh không tốt.

Giang Nguyên dùng tay vuốt mái tóc Phan Hiểu Hiểu, nói:

- Không có việc gì rồi. Không phải anh đã trở về sao? Đừng khóc nữa.

Vất vả lắm mới trấn an được Phan Hiểu Hiểu, Giang Nguyên nhìn xung quanh, cảm thấy hài lòng. Xem ra bên này cũng rất nề mặt, an bài cho Phan Hiểu Hiểu một phòng cách ly khá tốt.

- Giang Nguyên, em còn phải ở đây bao lâu nữa?

Đã ở đây mấy tiếng đồng hồ, Phan Hiểu Hiểu thật sự cảm thấy lo lắng.

- Chắc còn phải ở thêm vài ngày nữa. Em cứ yên tâm ở đây đi. Cũng không còn cách nào, nhất định phải chờ thời gian cách ly hoàn thành mới được.

Giang Nguyên mỉm cười trấn an, nói:

- Dù sao mấy ngày này anh cũng sẽ ở lại đây. Có thời gian anh sẽ đến thăm em.

- Ừm.

Mặc dù đã sớm biết đáp án, nhưng Phan Hiểu Hiểu vẫn có chút buồn bực trong lòng. Ngày nào cũng bị nhốt trong phòng thì đúng là nhàm chán vô cùng.

- Được rồi, cô Dương đang ở bên cạnh. Em cũng yên tâm đi. Chỉ cần không có vấn đề gì nghiêm trọng, em có thể về nhà.

Giang Nguyên mỉm cười gật đầu:

- Để anh bảo người ta mang điện thoại đến đây cho em. Có việc gì thì em cứ gọi điện thoại cho anh. Bây giờ để anh sang bên chỗ đi

Dương trước.

- Vâng, nếu có thời gian, anh nhất định phải đến thăm em đây.

Phan Hiểu Hiểu gật đầu nói.

Giang Nguyên xoa đầu Phan Hiểu Hiểu:

- Yên tâm đi, để anh bảo Tử Nguyệt sang đây trò chuyện với em.

- Tử Nguyệt cũng đến đây rồi sao? Được, đã lâu rồi em không có gặp Tử Nguyệt.

Nghe Giang Nguyên nói như thế, Phan Hiểu Hiểu vui mừng kêu lên.

Rời khỏi chỗ Phan Hiểu Hiểu, Giang Nguyên bước sang chỗ của dì Dương.

Bị cách ly, những thân là con dâu của người đứng đầu nhà nước, dì Dương vẫn rất bình tĩnh, lúc này đang ngồi trong phòng xem tivi, nhìn thấy Giang Nguyên bước vào, bà cảm thấy vô cùng ngạc nhiên.

Nhìn dì Dương bình tĩnh như vậy, Giang Nguyên cũng thở phào nhẹ nhõm. Hắn đang lo lắng không biết dì Dương có cảm thấy phiền phức khi bị cách ly không.

- Chuyện gì xảy ra vậy? Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra? Tôi đến đón con tôi về nhà? Các người dựa vào cái gì mà ngăn tôi? Nếu con tôi xảy ra vấn đề, các người ai sẽ chịu trách nhiệm?

Một người phụ nữ ăn mặc rất thời thượng đứng trước cổng nhà trẻ, tay chỉ vào một cảnh sát có vũ trang, tức giận quát lớn:

- Anh có biết tôi là ai không? Chỉ là một trung tá, vậy mà dám hoành hành trước mặt tôi? Tôi nói cho anh biết, ngày mai tôi sẽ nói người giám đốc anh đấy?

- Đây là đứa cháu gái mà Bộ trưởng Viên yêu quý nhất. Nếu anh không cho nhà chúng tôi đón cháu về, lão gia tử nhà tôi phát hỏa, các người một người cũng không thoát khỏi đâu.

Một người phụ nữ trung niên giống như bảo mẫu cũng chen vào lên tiếng.

- Đúng, anh có biết tôi là ai không? Trong Tứ Cửu Thành này không ai dám đối xử với tôi như vậy? Anh chỉ là một cảnh sát nhỏ bé mà cũng dám ngăn cản tôi? Có tin bây giờ tôi gọi điện thoại cho Tư lệnh Dư của các người không?

Nhìn cảnh tượng hỗn loạn, vị trung tá cảnh vệ cảm thấy bất đắc dĩ, dùng tay lau nước bọt trên mặt mình, sau đó nói với những võ cảnh đằng sau:

- Mọi người canh chừng cho tốt. Tôi vào bên trong báo cáo.

- Anh định chạy à? Báo cáo với ai? Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Tôi nói cho các người biết, nếu con tôi xảy ra chuyện ngoài ý muốn, tôi bắt các người phải đền mạng.

Cô gái kia nhìn thấy võ cảnh đứng thành một hàng rào chắn, liền tức giận mắng to.

Sau khi nói chuyện với dì Dương được vài câu, điện thoại của Giang Nguyên vang lên. Nghe được nội dung báo cáo, Giang Nguyên thở dài. Tại sao trên đời này lại không có mấy ai giống dì Dương chứ, lúc nào cũng có thể bình tĩnh mà đối mặt với mọi chuyện?

- Dì, cháu có một số việc cần xử lý. Có gì cháu quay lại thăm dì sau nhé. Nếu dì cần cái gì, cứ gọi điện thoại cho cháu.

Giang Nguyên nhìn dì Dương, nói.

- Không sao, cháu cứ đi lo công việc của mình. Dì ở đây rất tốt, không cần lo lắng cho dì đâu.

Dì Dương mỉm cười nói, phong thái quý phái thể hiện đầy đủ, khiến cho Giang Nguyên lại càng cảm thán hơn. Khác biệt giữa người với người thật sự quá lớn.

- Chuyện gì xảy ra vậy?

Ngồi xuống trước màn hình, Giang Nguyên cau mày hỏi.

- Tổ trưởng Giang, bên khu vực nhà trẻ gửi thông báo đến, nói có người nhà của mấy đứa bé đến đón làm loạn, người bên đó không cản được.

Gương mặt Phó trưởng phòng Nghiêm vẫn còn bầm tím nhưng vẫn bày ra vẻ mặt đứng đắn, dường như không nhớ ngày hôm qua Giang Nguyên đã tát cho y hai tát.

- Cản không được là có ý gì?

Giang Nguyên trầm giọng hỏi.

- Con dâu của Chủ nhiệm Lý văn phòng trung ương, con dâu của Phó chủ nhiệm Ủy ban Cải cách, còn có phu nhân của Bộ trưởng Đào bộ Ngoại giao, bảo mẫu nhà Bộ trưởng Viên của Bộ Tài chính...

Gương mặt Phó trưởng phòng Nghiêm vẫn không chút thay đổi, nói:

- Nghe nói tổng bộ vũ trang cũng đã nhận được điện thoại của Phó chủ nhiệm Trương và Bộ trưởng Đào chất vấn. Cho nên, bên kia họ bảo chúng ta phải đưa ra lý do. Danh nghĩa của chúng ta ở đây không trấn được những người này.

Nói đến đây, gương mặt Phó trưởng phòng Nghiêm rốt cuộc cũng hiện lên nụ cười, nhìn Giang Nguyên, nói:

- Chúng tôi cũng không thể quyết định, vì thế mới xin chỉ thị của Tổ trưởng Giang nên làm thế nào? Dù sao bây giờ chúng ta vẫn còn đang giữ bí mật.

Vẻ mặt bất đắc dĩ nhưng ánh mắt lại hiện lên sự đặc ý của Phó trưởng phòng Nghiêm không thoát khỏi ánh mắt của Giang Nguyên.

Giang Nguyên cau mày. Lại nói tiếp, hẳn đối với chuyện này vô cùng đau đầu. Nhà trẻ mà Tiểu Bảo đang đi học cũng là nơi mà các nhà quyền quý ở Bắc Kinh gửi con mình vào. Bây giờ xảy ra vấn đề, đừng nói là một Trung tá cảnh vệ, cho dù là Phó trưởng phòng Nghiêm cũng không trấn được.

Muốn trấn được đám quan chức quyền quý đó, cấp bậc ít nhất phải tương đương hoặc cao hơn mới được.

Nghĩ đến đây, Giang Nguyên cau mày, sau đó nói:

- Được rồi, chúng ta lấy danh nghĩa diễu tập chống khủng bố đưa ra một văn bản thông báo, tiến hành phong tỏa toàn bộ nhà trẻ. Nếu có nghi ngờ gì, mời bọn họ cứ hướng Quốc vụ viện mà hỏi.

- Cái gì?

Nghe Giang Nguyên nói, một đám người đều sửng sốt. Mặc dù tiểu tổ lãnh đạo này nằm dưới danh nghĩa của Quốc vụ viện, nhưng người phụ trách trước mắt chủ yếu là Phó thủ tướng Tề. Nếu Giang Nguyên muốn dùng danh nghĩa của Quốc vụ viện, chẳng lẽ không cần xin chỉ thị của Phó thủ tướng Tề sao?

Hơn nữa, cho dù Phó thủ tướng Tề muốn đưa ra quyết định như vậy, chỉ sợ cũng phải hướng lên cấp trên nữa để xin chỉ thị.

Nếu chỉ vì muốn ứng phó với bọn họ mà yêu cầu bọn họ gọi điện thoại đến Quốc Vụ viện, chỉ sợ bọn họ sẽ thực hiện ngay.

Phó trưởng phòng Nghiêm âm thầm cười lạnh trong lòng, nhưng ngoài mặt lại không hề lên tiếng phản đối, làm ra vẻ nghiêm túc:

- Được, bây giờ tôi sẽ thông báo cho bên kia, bảo bọn họ thực hiện theo ý kiến của cậu. Về phần báo cáo lại với cấp trên, phải nhờ đến tổ trưởng Giang rồi.

Lâm Kiến Quốc đứng một bên, ánh mắt tràn đầy vẻ lo lắng. Ông biết bối cảnh Giang Nguyên rất sâu, nhưng chung quy không thể không để ý đến Phó thủ tướng Tề? Hơn nữa, muốn tiến hành diễu tập chống khủng bố ở nhà trẻ Tây Sơn, một nơi cực kỳ mẫn cảm, ít nhất phải để cho một số người trong ngành biết được. Cho dù là Phó thủ tướng Tề cũng phải thông báo cho những người có liên quan. Nào có chuyện chỉ nói một câu nói như Giang Nguyên?

Nhìn gương mặt chỉ thoáng cau mày nhưng vẫn bình tĩnh của Giang Nguyên, Lâm Kiến Quốc rốt cuộc cũng không lên tiếng. Giang Nguyên không phải là loại người xằng bậy. Nếu hắn đã nói như thế, ít nhiều cũng phải có nắm chắc trong tay.

Chủ nhiệm Tiền, giáo sư Bạch của Bộ Y tế tất nhiên lại càng không nói gì. Còn vị Thượng tá võ cảnh, lúc này đang là người chịu áp lực lớn nhất. Vất vả lắm mới có được biện pháp giải quyết, hiển nhiên lại càng không phản đối. Dù sao, với bối cảnh của Giang Nguyên, hẳn nói gì thì làm đó thôi.

Vốn tưởng rằng việc này còn phải thảo luận rồi mới đưa ra ý kiến, rồi xin chỉ thị cấp trên, ít nhất cũng phải tốn mất ba bốn tiếng. Nhưng không nghĩ đến vị Phó tổ trưởng thường trực này lại giải quyết nhanh chóng, khiến cho mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, vội vàng đi lo chuyện của mình. Chuyện phiền phức như vậy, ai cũng không muốn dính đến.

Nhìn màn hình tắt đi, Giang Nguyên thở dài, sau đó cầm điện thoại gọi cho một người. Bây giờ hẳn một chút cũng không lo lắng. Dù sao chức Phó tổ trưởng thường trực của hắn cũng là do vị kia phân xuống. Về phần giúp hắn ăn nói với các lãnh đạo trong ngành như thế nào sẽ do người đó giải quyết. Chung quy cũng không thể chỉ một mình hắn ra sức còn bọn họ thì ngồi nhàn rồi, một việc cũng không làm, anh nói có đúng không?

Chương 523: Chuyện hay thay đổi

- Ai chà, Giang Nguyên à? Lần này cậu trở về cũng không thèm gọi cho tôi một tiếng hả?

Nhìn vẻ mặt Dương lão cười thật tươi, thư ký bên cạnh liền cẩn thận châm thêm nước cho ông rồi rất nhanh lui ra ngoài. Y biết, chỉ khi nào lão gia tử trò chuyện với vị bác sĩ kia thì mới có vẻ mặt như vậy.

- Dương lão đừng nói như vậy. Cháu chỉ về thăm con trai của mình thôi, thế mà ngài lại giao cho cháu cái chức Phó tổ trưởng thường vụ. Ngài còn bảo cháu nên thông báo cho ngài một tiếng?

Điện thoại vừa thông, nghe được giọng điệu của Dương lão, Giang Nguyên liền cười khổ, xác nhận chức Phó tổ trưởng thường vụ này là lão gia tử phân xuống.

- Haha, cũng đúng, nhưng cũng không còn cách nào. Cậu trở về,

vậy chuyện phụ trách tất nhiên là giao cho cậu xử lý. Cậu cũng biết tính tình của các y sư trong Thiên Y Viện rồi. Có cậu ở đó, đương nhiên là tốt nhất. Không giao cho cậu thì giao cho ai?

Dương lão một chút cũng không cảm thấy xấu hổ, ngược lại còn cười tùm tùm:

- Hơn nữa giao cho cậu, tôi cũng yên tâm hơn.

Nghe giọng nói tự đắc của Dương lão, Giang Nguyên cũng không thể tránh được. Nhưng hắn cũng không quan tâm lắm. Có cái chức Phó tổ trưởng thường vụ, hắn cũng tiện chăm sóc Tiểu Bảo hơn.

Đương nhiên, bây giờ không phải là lúc để tán dóc. Hắn cũng không khách sáo, trực tiếp vào đề:

- Lão gia tử, nếu ngài đã ủy quyền cho cháu cái chức Phó tổ trưởng thường vụ, vậy khi cháu gặp phiền phức, ngài cũng phải chịu trách nhiệm cho cháu.

- Chuyện phiền phức?

Nghe Giang Nguyên nói, Dương lão hơi kinh ngạc, sau đó cười nói:

- Không phải vừa mới ủy quyền cho cậu chức Phó tổ trưởng sao? Bên đó cậu là người lớn nhất, cậu còn gặp phiền phức gì nữa chứ?

- Chức tổ trưởng này chỉ có tổn công mà không có kết quả.

Nói xong, Giang Nguyên cũng muốn lệ rơi đầy mặt. Đây chính là không có việc gì tự tìm việc đây. Bây giờ phải gánh một trọng trách nặng nề như thế, lại còn có y sư trong viện đến, một chút cũng không dễ dàng.

Nghe Giang Nguyên nói xong chuyện phiền toái của hắn, Dương lão ngạc nhiên, sau đó cười nói:

- Cũng may mà cậu còn nghĩ ra được lý do.

- Dương lão cũng đừng cười chứ.

Nghe giọng cười của Dương lão, Giang Nguyên thở dài:

- Dù sao cháu cũng đã nói cho ngài nghe, chuyện bên Quốc vụ viện giao lại cho ngài. Cháu cũng không có mặt mũi để ngoại giao gì với bên đó cả.

- Tiểu tử này, thật có người đến gây phiền phức sao? Để tôi nói một tiếng với bên Quốc vụ viện. Thật là...

Dương lão đáp lời:

- Được rồi, lần này tôi sẽ nói thay cho cậu. Sau này, chuyện như vậy cậu cứ tìm Phó thủ tướng Tề đi, đừng tìm tôi.

- Cháu mặc kệ, nếu ngài đã muốn cháu đảm nhiệm trọng trách, ngài cũng phải hỗ trợ cháu mới được. Nếu không thì sẽ không công bằng.

Giang Nguyên cười hai tiếng rồi cúp điện thoại.

Một cuộc điện thoại thông qua, tình huống ở nhà trẻ tạm thời cũng ổn định xuống. Dù sao có Quốc vụ viện ra tay, vẫn đủ trấn trụ người khác. Bởi vì không ai ở Bắc Kinh này có đủ dũng khí để làm khó Quốc vụ viện.

Đương nhiên, có mấy vị đại lão nhịn không được liền gọi điện thoại đến Quốc Vụ viện. Sau khi có được câu trả lời thuyết phục, mặc dù trong lòng rất hoài nghi nhưng cũng chỉ đành thở dài. Rõ ràng việc này có chút quỷ dị nhưng không ai dám truy cứu.

Bất luận là người ở Quốc vụ viện hay là nhà trẻ Tây Sơn đều cảm thấy nghi ngờ, nhưng không ai dám chất vấn, chỉ có thể vụng trộm bàn tán với nhau. Nhưng trong khoảng thời gian ngắn vẫn không tạo thành ảnh hưởng gì.

Đối mặt với tình huống như vậy, người của tiểu tổ lãnh đạo, ngoại trừ Phó trưởng phòng Nghiêm thì ai cũng thở phào nhẹ nhõm. Dù sao cấp trên đã ra lệnh giữ bí mật. Nếu lộ ra ngoài, mặc dù không phải bọn họ chịu trách nhiệm, nhưng tổng thể mà nói vẫn tạo thành ảnh hưởng tương đối lớn.

Phó trưởng phòng Nghiêm cả ngày ở trong phòng làm việc, nhưng không có ai bên phòng thông tin đến thông báo gì cả. Sau khi hỏi thăm Chủ nhiệm phòng thông tin, nhận được câu trả lời không có,

đành thất vọng ra về.

Điều này làm cho Chủ nhiệm của phòng thông tin cảm thấy quái lạ, không biết rốt cuộc đồng chí phó tổ trưởng này muốn làm cái gì.

Qua hết một ngày, Phó trưởng phòng Nghiêm vẫn chờ Phó thủ tướng Tề gọi điện thoại đến để có cơ tìm Giang Nguyên gây phiền toái, hoặc trực tiếp răn dạy, nhưng chờ đến tối vẫn không chờ được tin tức mà y cần.

Ngay cả việc Giang Nguyên mượn danh nghĩa quân đội phát ra thông báo, cũng không thấy có bất kỳ người nào trong ngành đến chất vấn, giống như hết thảy đều thuận lý thành chương mà làm.

Những thành viên của tiểu tổ nhìn Phó trưởng phòng Nghiêm ban đầu là tinh thần phấn chấn, thỉnh thoảng còn lộ ra nụ cười hưng phấn, đến bây giờ là vẻ mặt mất mát, mọi người cũng nhất tề thu liễm lại, phối hợp bằng vẻ mặt thất vọng.

Dưới tác dụng của Quy Tức Dược Tề, sau khi hạ sốt, tình huống của Tiểu Bảo cũng ổn định hơn. Chỉ là ngày nào cũng trong trạng thái mê man.

Thấy thời gian cứ trôi qua, Giang Nguyên dần dần cảm thấy sốt ruột. Dù sao Quy Tức Dược Tề chỉ có khả năng cam đoan tình huống của Tiểu Bảo trong ba ngày. Nếu trong vòng ba ngày vẫn chưa tìm ra được thuốc chữa trị, sẽ càng nguy hiểm hơn.

Đương nhiên, Giang Nguyên hoàn toàn tin tưởng năng lực của nội viện. Nhưng nếu không phải vì thời gian chỉ mới qua được một nửa, lại còn vị Đường y sư kia, Giang Nguyên hận không thể cứ cách một tiếng là gọi điện thoại hỏi thăm tình huống.

Lâm Ngọc Tường cũng chú ý đến sự bất an của Giang Nguyên, cười nói:

- Giang Nguyên, cậu đừng lo lắng. Đường y sư rất có uy tín trong lĩnh vực này. Trong vòng ba ngày, ngài ấy nhất định sẽ tìm được thuốc ức chế thích hợp, không cần phải lo lắng đâu.

Nghe Lâm Ngọc Tường nói, Giang Nguyên biết mình đã có chút sốt

ruột, xấu hổ cười một tiếng, sau đó hít sâu một hơi giảm bớt sự căng thẳng trong lòng, rồi trở về phòng cách ly xem Tiểu Bảo.

Nhưng khi Giang Nguyên vừa mới bước vào phòng cách ly, bên phía Đường y sư đã truyền đến tin tức. Mặc dù không phải là tin tức mọi người đã tìm được loại thuốc kháng virus, nhưng cũng đủ làm tinh thần mọi người rung lên.

Căn cứ vào việc phân tích kết cấu của virus, kết hợp với việc quan sát kết quả bệnh trạng của bệnh nhân, có thể loại trừ được hình thức lây nhiễm qua đường không khí, chủ yếu là thông qua các con đường chất dịch.

Nghe tin tức như vậy, mọi người đều cảm thấy vui mừng. Dù sao mọi người vẫn lo lắng nhất là virus có thể được truyền qua đường không khí. Một khi xuất hiện tình huống này, đại nạn Sars năm đó sẽ tái hiện.

Nếu như chỉ truyền qua con đường chất dịch, mối nguy hại sẽ giảm xuống rất nhiều, tính không chế sẽ tăng lên. Thậm chí công tác cách ly cũng dễ dàng hơn.

Nghe được tin tức phấn chấn lòng người như vậy, Phó trưởng phòng Nghiên không chờ đợi được mà đi báo cáo với Phó thủ tướng Tề. Đối với việc vượt quyền của Phó trưởng phòng Nghiên, Giang Nguyên cũng không thêm để ý, chỉ lo chăm sóc cho Tiểu Bảo và Phan Hiểu Hiểu.

Tuyên Tử Nguyệt cũng không ở lại bệnh viện ba quân chủng. Mặc dù Giang Nguyên là Phó tổ trưởng thường vụ tiểu tổ lãnh đạo, nhưng cũng không thể để cho một người không phải nhân viên y tế xuất hiện tại một nơi cách ly cẩn thận như thế này. Nếu để Đường y sư nghe được, ảnh hưởng sẽ cực lớn. Cho dù Tuyên Tử Nguyệt có mặc đồ phòng hộ, chỉ sợ Giang Nguyên cũng sẽ bị phiền phức.

Giang Nguyên đứng ngắn ở cửa phòng cách ly cho đến trưa.

Nhưng thời gian an nhàn cũng không duy trì được lâu. Bên phía nhà trẻ truyền đến tin tức không được tốt, nói có hai đứa bé xuất hiện tình trạng giống với Tiểu Bảo.

Chương 524: Tổ trưởng Giang hạ lệnh

- Phiên phức lớn rồi.

Ngồi trong phòng cách ly trông chừng Tiểu Bảo, Giang Nguyên vừa nghe xong điện thoại, trong đầu liền xuất hiện mấy chữ này.

Hắn không chút chần chừ, bước ra khỏi phòng cách ly, đến phòng họp video bên cạnh, thông báo triệu tập cuộc họp.

Ngồi trước màn hình, Giang Nguyên không khỏi dùng tay gãi đầu. Làm Phó tổ trưởng thường vụ tiểu tổ lãnh đạo thật sự là quá phiền phức mà.

Nhìn vẻ mặt rối rắm của Giang Nguyên qua tấm mặt nạ trong suốt, ngay cả Phó trưởng phòng Nghiêm đang tâm trạng không tốt cũng cảm thấy tốt hơn.

Sau khi các thành viên của tiểu tổ, ngoại trừ hai vị y sư đang tham gia công tác nghiên cứu, trên cơ bản đã đến đông đủ, Phó trưởng phòng Nghiêm liền biểu hiện khẩn trương, nhìn Giang Nguyên qua màn hình, hỏi:

- Tổ trưởng Giang, chuyện này rốt cuộc nên làm như thế nào? Lần này chúng ta cũng không thể ra thông báo lần át được.

Nhìn vẻ mặt của Phó trưởng phòng Nghiêm, ánh mắt Giang Nguyên hiện lên nụ cười lạnh. Đối với người mà Giang Nguyên không xem là đối thủ, vậy thì cứ để y làm trò khỉ đi.

Những người bên cạnh ai mà không biết suy nghĩ của Phó trưởng phòng Nghiêm, cho nên không ai ngắt lời, chờ Giang Nguyên phản ứng. Tổ trưởng Giang này cũng không phải loại người dễ chọc, làm việc lời lệ phong hành. Nhưng chuyện lần này không phải dựa vào bối cảnh là có thể giải quyết được. Hơn nữa còn phải đưa ra phương án phòng hộ tình trạng lây nhiễm cao độ.

Đương nhiên, những thứ này sẽ do giáo sư Bạch Quý và Chủ nhiệm Tiên của Trung tâm phòng chống và điều trị dịch bệnh hoàn thành. Tuy nhiên còn phải xem Giang Nguyên có quen thuộc với

trình tự đó hay không. Nếu như quen, tất sẽ hạ lệnh để bọn họ phụ trách. Bây giờ Phó trưởng phòng Nghiêm đang làm khó Giang Nguyên, bọn họ hiển nhiên là không dám đắc tội.

Giang Nguyên thật ra lại rất bình tĩnh, nhìn Phó trưởng phòng Nghiêm miệng không ngừng nhắc tới mấy việc này, suy nghĩ của hắn lại bay đi chỗ nào đó.

- Tổ trưởng Giang cũng nên đưa ra một chương trình thích hợp. Cứ như vậy thì không thể được.

Phó trưởng phòng Nghiêm nói đã đời vẫn không thấy Giang Nguyên đáp lại, sắc mặt liền thay đổi, hừ lạnh:

- Cậu là Phó tổ trưởng thường vụ, việc này nên do cậu quyết định.

Bị Phó trưởng phòng Nghiêm lớn tiếng nói như vậy, lúc này Giang Nguyên mới hồi phục lại tinh thần, cau mày nói:

- Cần chi phải khẩn trương như thế? Tiếp tục phong tỏa tin tức ở bệnh viện tam quân chủng và nhà trẻ 24h nữa.

- Tiếp tục phong tỏa 24h nữa?

Phó trưởng phòng Nghiêm cảm thấy bất ngờ.

Thấy Giang Nguyên quyết định dứt khoát như thế, Phó trưởng phòng Nghiêm không khỏi nhướng mày, khinh thường nhìn Giang Nguyên, nói:

- Tiếp tục phong tỏa, cậu có biết nguy hiểm lắm không? Dịch Sars năm đó cũng chỉ vì giấu diếm tin tức, kết quả ngay cả Bắc Kinh cũng bị dính vào. Chẳng lẽ chúng ta lại mạo hiểm như vậy?

Nói đến đây, Phó trưởng phòng Nghiêm lại liếc mắt nhìn mọi người, sau đó âm dương quái khí nói:

- Tổ trưởng Giang, đến lúc đó xảy ra vấn đề, cậu có thể không sợ, nhưng những người như chúng tôi thì không gánh nổi trách nhiệm đâu.

Nghe được lời này của Phó trưởng phòng Nghiêm, mọi người liếc

mắt nhìn nhau, âm thầm gật đầu. Bối cảnh của Tổ trưởng Giang sâu, tuổi lại trẻ, trong thân lại không có chức vụ gì, chỉ là đột nhiên đảm nhiệm chức vụ Phó tổ trưởng này thôi. Đến khi xảy ra vấn đề thật sự, nhiều nhất là không còn giữ được chức, căn bản cũng chẳng ảnh hưởng gì lớn. Nhưng bọn họ người nào cũng có chức vụ kha khá, hơn nữa vất vả nhiều năm mới bò lên được, vì thế cũng không muốn xảy ra đường rẽ gì. Năm đó, rất nhiều lãnh đạo ở Bắc Kinh phải rơi đài, huống chi là đám lâu la như bọn họ.

Mọi người cùng nhau nhìn Giang Nguyên, ánh mắt tràn đầy lo lắng. Nếu vị Tổ trưởng Giang này cứ làm ầu, mọi người không thể đứng nhìn.

Nhìn các thành viên trong tiểu tổ dưới sự chia rẽ của Phó trưởng phòng Nghiêm, đã bắt đầu đem lực chú ý của họ chia về phía mình, Giang Nguyên khẽ cười, sau đó lãnh đạm nói:

- Các người lo lắng gì chứ? Bên kia đã có kết quả, tạm thời loại trừ việc lây nhiễm qua đường không khí. Tính chất nguy hại sẽ nhỏ, không có khả năng tạo thành hậu quả nghiêm trọng như dịch Sars trước đây.

- Hơn nữa, chỉ là phong tỏa tin tức 24h mà thôi. Nhà trẻ Tây Sơn cũng không phải nơi nào khác, toàn bộ đều là con cháu của các cán bộ trong chính phủ. Bọn họ đều biết tính chất nghiêm trọng của vấn đề. Bây giờ còn có danh nghĩa của Quốc vụ viện, bọn họ có thể nói cái gì chứ? Cho dù tin tức có truyền ra ngoài, bọn họ cũng không dám có bất cứ điều gì khác thường, chỉ có thể lén lút hỏi thăm mà không dám có bất cứ lời nói lung tung nào, vì thế không cần lo sẽ tạo thành khủng hoảng.

Nghe Giang Nguyên nói, thành viên của tiểu tổ cũng gật đầu, ánh mắt nhìn Giang Nguyên cũng bội phục hơn. Vị Tổ trưởng Giang này mới hơn hai mươi tuổi, nhưng tại sao lại giống như lăn lộn mấy chục năm trong chính phủ, hiểu rõ hết thảy những vấn đề.

Thấy mọi người bị mấy câu nói của Giang Nguyên thuyết phục, Phó trưởng phòng Nghiêm cũng cảm thấy kinh hãi, nhưng đối mặt với cơ hội khó có được, y như thế nào buông tha, lập tức cau mày nói tiếp:

- Vậy bên phía nhà trẻ thì như thế nào? Sau khi phong tỏa tin tức 24h thì làm thế nào nữa?

Thấy Phó trưởng phòng Nghiêm vẫn không muốn buông tha cho vấn đề này, Giang Nguyên cau mày. Người này đúng là lúc nào cũng chỉ biết ganh tỵ. Ai cũng biết Phó trưởng phòng Nghiêm đang cố tình tìm khó cho Giang Nguyên, nhưng hắn đã nói rất hợp tình hợp lý như vậy, làm sao có thể làm khó hắn được.

Giang Nguyên trầm ngâm một chút rồi nói:

- Lập tức phái người của tiểu tổ đến nhà trẻ, trợ giúp bên kia tiến hành cách ly, đồng thời chuẩn bị hai xe vận tải được cải trang, đưa hai bệnh nhi kia về bệnh viện để tiến hành trị liệu.

- Hơn nữa, yêu cầu tiểu tổ trợ giúp khống chế bệnh tật phải kiểm tra luôn những người đã tiếp xúc với bệnh nhi, tiến hành cách ly theo cấp bậc.

- Canh gác nghiêm ngặt, không được để xảy ra sơ suất, hiểu chưa?

Giang Nguyên lạnh lùng nhìn mọi người trong màn hình, sau đó lại quay sang nhìn Chủ nhiệm Tiền của trung tâm phòng chống dịch bệnh:

- Phương diện này sẽ do Chủ nhiệm Tiền chỉ huy.

Nhìn hai mắt lạnh lùng của Giang Nguyên nhìn mình, một cổ khí thế không giận mà uy đập vào mặt, Chủ nhiệm Tiền run lên, vội vàng nói:

- Xin tổ trưởng cứ yên tâm, chuyện này cứ giao cho tôi, tuyệt đối sẽ không để xảy ra vấn đề.

Chương 525: Miêu đại sư

Trong lúc Chủ nhiệm Tiền vỗ ngực cam đoan hoàn thành nhiệm vụ, mọi người bên cạnh mặc dù không bị Giang Nguyên nhìn chăm chăm, nhưng trong lòng vẫn căng lên.

Trong những chuyện như vậy, ai cũng không dám khinh thường. Nếu chuyện của mình phụ trách xảy ra vấn đề, không cần nói gì nữa, trực tiếp nhận tờ giấy ra về thôi. Đây là chuyện mà các đồng chí trong thể chế khẩn trương nhất, giống như học sinh gặp phải thầy giáo nghiêm khắc, vội vàng thẳng sống lưng, sợ bị Giang Nguyên giáo huấn.

- Giáo sư Bạch, phương diện nghiên cứu dịch bệnh không cần ngài phối hợp nữa. Bên phía nhà trẻ, ngài cho nhân viên của mình chú ý nhiều hơn, đồng thời thu thập tiêu bản máu càng nhiều càng tốt, tiến hành xét nghiệm và phân tích.

Giang Nguyên nhìn sang Giáo sư Quý Bạch của trung tâm kiểm soát và phòng ngừa dịch bệnh:

- Tôi sẽ mời y sĩ Lâm hướng dẫn lại cho ngài.

Nghe Giang Nguyên nói, trong lòng Giáo sư Quý Bạch có chút khó chịu. Ông đường đường là một trong những người phụ trách của trung tâm kiểm soát và phòng ngừa dịch bệnh, bây giờ chỉ hỗ trợ mấy chuyện vặt vãnh, thật sự làm cho ông ta mất cả thể diện.

Những lúc này ông ta không dám kháng lệnh. Lâm y sư và tiểu tổ hỗ trợ nghiên cứu dịch bệnh đó, ông ta cũng không rõ ràng lắm. Những thoạt nhìn bọn họ đều là những nhân vật hếch mũi lên trời, ông cũng không dám trêu chọc, lập tức đáp lời:

- Vâng, tổ trưởng Giang.

Phó trưởng phòng Nghiên cứu bên cạnh thấy Giang Nguyên ra lệnh cho mọi người, ở một bên cũng cảm thấy không vui. Nhưng bây giờ y không có biện pháp. Giang Nguyên hạ lệnh cũng rất chặt chẽ, không hề xuất hiện một sơ hở nào, khống chế bố cục rất gắt gao. Trước mắt mà nói thì tạm thời không có cách nào tìm hàng Giang Nguyên.

Sau khi hạ lệnh xong, Giang Nguyên chậm rãi nhìn lướt qua mọi người một lần nữa, trầm giọng nói:

- Được rồi, mọi người thủ vững vị trí, phòng ngừa chuyện ngoài ý muốn phát sinh, đồng thời chờ đợi bên tổ nghiên cứu dịch bệnh

đưa sang tin tức. Mặc dù không nhất định sau hai mươi bốn tiếng sẽ gỡ bỏ phong tỏa tin tức, nhưng cũng nên chuẩn bị hết thủy. Tôi hy vọng đến lúc đó sẽ không xảy ra vấn đề gì.

- Vâng.

Mọi người đều gật đầu lên tiếng.

- Cứ như vậy đi, giải tán.

Dứt lời, Giang Nguyên đứng dậy bước ra khỏi phòng hội nghị, lưu lại một đám người anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, còn có Phó trưởng phòng Nghiêm đang buồn bực, sau đó vội vàng giải tán đi làm chuyện của mình.

Tổ trưởng Giang vừa ra lệnh, nếu chuyện mà mình phụ trách xảy ra vấn đề, chỉ sợ trốn không thoát. Vì thế ai cũng không dám chậm trễ.

Như ong vỡ tổ mà chạy đi.

Về mặt Phó trưởng phòng Nghiêm hiện lên sự thất vọng, nhưng rồi cũng không thất vọng bao lâu, rất nhanh cười lạnh. Bây giờ tiểu tử này nói hay lắm, nhưng bắt tay vào xử lý sẽ không đơn giản như vậy. Bây giờ chúng ta cứ chờ xem.

- Y sĩ Giang, nhiệt độ cơ thể của Tiểu Bảo lại cao lên.

Vừa mới trở lại phòng cách ly, Giang Nguyên liền thấy Viên Dũng lo lắng cầm một bản ghi chép đến.

Mặc dù đã sớm dự liệu đến tình huống này, nhưng khi nó xuất hiện, trong lòng Giang Nguyên lại có chút căng thẳng, đưa tay tiếp nhận bản ghi chép. Nhiệt độ cơ thể của Tiểu Bảo đã lên đến 38.8 độ C.

Giang Nguyên thở hắt ra, bước lại nhìn gương mặt hơi đỏ bừng của Tiểu Bảo, sau đó bước ra ngoài, vừa đi vừa nói:

- Viên Dũng, tiếp tục theo dõi nhiệt độ cơ thể. Nếu nhiệt độ lên đến 39.5, hãy dùng túi chườm băng.

- Vàng, y sĩ Giang.

Viên Dũng đáp.

Cạch. Từ trong phòng khử trùng bước ra, Giang Nguyên bước vào phòng thí nghiệm bên cạnh. Nhìn Lâm Ngọc Tường và Trương Ngọc Phượng đang bận rộn, trong lòng Giang Nguyên cũng thoáng yên tâm hơn. Thời gian đã trôi qua hai ngày, Lâm Ngọc Tường và Trương Ngọc Phượng cũng không hề có dấu hiệu bị lây nhiễm, nói rõ tin tức mà chỗ Đường y sư truyền đến là thật. Nếu thật sự xảy ra tình huống lây nhiễm qua đường hô hấp, Lâm Ngọc Tường và Trương Ngọc Phượng chỉ sợ cũng không tránh được.

Chậm rãi bước đến đằng sau hai người, nhớ đến chuyện thân nhiệt Tiểu Bảo cao hơn, Giang Nguyên lo lắng nói với Lâm Ngọc Tường:

- Lâm huynh, bên phía nhà trẻ lại xuất hiện thêm hai bệnh nhi. Không biết bên phía Đường y sư đã nghiên cứu dịch bệnh như thế nào rồi?

Quay đầu nhìn Giang Nguyên, Lâm Ngọc Tường chần chừ một chút, nói:

- Để tôi gọi điện thoại cho Đường y sư hỏi thăm tình huống như thế nào.

Nhìn Lâm Ngọc Tường cầm điện thoại lên hỏi, Giang Nguyên cười khổ. Những cuồng nhân nghiên cứu của Thiên Y Viện, tính tình cũng sẽ rất cổ quái. Khi họ đang toàn tâm toàn lực nghiên cứu, anh đến quấy rầy, tất sẽ không được hoan nghênh.

Cho nên Giang Nguyên cũng không dự định đến lều của Đường y sư để hỏi. Ngay cả điện thoại hắc cũng không dám gọi, đành bắt đắc dĩ nhờ Lâm Ngọc Tường. Hắn không muốn làm Đường y sư mất hứng.

Cũng may Lâm Ngọc Tường là người thông minh, Giang Nguyên vừa nói, y đã biết được Giang Nguyên cần gì.

- Đường y sư nói, bây giờ đã có chút manh mối. Nhiều nhất là khoảng mười mấy tiếng nữa sẽ cho ra kết quả cuối cùng.

Nhìn ánh mắt sốt ruột của Giang Nguyên, Lâm Ngọc Tường nói hai câu với bên kia xong, liền cúp điện thoại nói với Giang Nguyên:

- Đừng lo lắng. Chỉ cần trong vòng hai mươi bốn giờ có thể điều chế được thuốc, Tiểu Bảo cũng sẽ không bị ảnh hưởng gì nhiều.

- Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi.

Nghe được chỉ cần mười mấy tiếng nữa thôi, Giang Nguyên thở phào nhẹ nhõm. Có thuốc, không chỉ tình huống của Tiểu Bảo có thể khống chế, mà bên phía nhà trẻ cũng không cần lo lắng nữa. Sau hai mươi bốn tiếng giải trừ phong tỏa tin tức, khi công bố cũng không khiến quần chúng khủng hoảng nhiều.

Tại một doanh trại trong một khu rừng.

- Tướng quân, bên phía Miêu đại sư đã đắc thủ rồi.

Trưởng phòng Hồ vui vẻ nói qua điện thoại.

- Thật sao? Miêu đại sư có đáng tin không?

Bên kia truyền đến một thanh âm trầm thấp.

- Đúng vậy, thưa tướng quân. Bên phía Bắc Kinh truyền đến tin tức, bây giờ nhà trẻ Tây Sơn đang phong tỏa tin tức. Đứa bé kia cũng đã được đưa đến bệnh viện ba quân chủng, ngay cả khoa Nhi ở đó cũng bị phong tỏa luôn.

Trưởng phòng Hồ vừa nói, trong lòng cũng rất kinh ngạc, dường như có chút kính sợ thủ đoạn của Miêu đại sư.

Người bên kia thoáng trầm ngâm một chút rồi hỏi:

- Miêu đại sư không lưu lại dấu vết gì chứ?

- Xin tướng quân cứ yên tâm. Động tác của Miêu đại sư rất sạch sẽ. Căn cứ vào tin tức ở Bắc Kinh, bây giờ bọn họ dùng phương thức dịch bệnh có thể lây nhiễm để tiến hành cách ly khoa nhi bệnh viện ba quân chủng và nhà trẻ. Hơn nữa thời gian cũng đã gần hai ngày rồi, cũng không có gì khác thường. Cho nên hẳn không có vấn đề gì.

Đối với vấn đề này, Trưởng phòng Hồ lại rất bình tĩnh.

- Ừm, vậy thì tốt rồi.

Giọng nói bên kia hiện lên sự hài lòng, sau đó lại hỏi:

- Bây giờ tình huống ra sao rồi?

- Không ngoài sở liệu, tên tiểu tử kia đã xuất hiện. Bây giờ đang ở trong bệnh viện ba quân chủng. Nhưng tình huống bên trong thì tạm thời chưa rõ. Tôi đang cân nhắc không biết có nên cài người vào trong đó hay không.

Trưởng phòng Hồ đáp.

- Để phòng ngừa vạn nhất, tạm thời không cần, chỉ cần phải người theo dõi tên tiểu tử đó, không đến thời khắc cuối cùng thì không được động thủ ở Bắc Kinh, tuyệt đối không để hấn chạy thoát.

Giọng nói của vị tướng quân rất kiên định:

- Mặt khác, dặn dò Miêu đại sứ, bảo ông ấy mau rời khỏi Bắc Kinh, tuyệt đối không được để xảy ra sơ sót. Vạn nhất không được thì...

- Vâng, xin tướng quân cứ yên tâm.

Lãnh ý chợt xuất hiện trên gương mặt trưởng phòng Hồ. Ý tướng quân rất rõ ràng. Tại đất đế đô, một chút sơ suất cũng không được xảy ra. Nếu không, một khi bị cấp trên chú ý đến, điều tra đến đây, chuyện xấu nhất sẽ xảy ra.

Về phần Miêu đại sứ, nếu như để xảy ra vấn đề, cho người ám sát cũng không phải là chuyện khó khăn gì.

Sau khi cúp điện thoại, Trưởng phòng Hồ suy nghĩ một chút rồi mở ngăn kéo bàn công tác, lấy ra một điện thoại vệ tinh, gọi cho một người.

Lúc này, tại một khách sạn nhỏ gần bệnh viện ba quân chủng, một người đàn ông tóc hoa râm, điện mục âm lãnh móc điện thoại ra. Sau khi nhìn con số trên màn hình, liền nở nụ cười âm u.

- Khắc khắc, yên tâm đi, trưởng phòng Hồ, tuyệt đối sẽ không có ai phát hiện.

Nghe Trưởng phòng Hồ hỏi, người đàn ông mỉm cười, thấp giọng nói.

Nghe được câu trả lời khẳng định của Miêu đại sư, trưởng phòng Hồ thở phào nhẹ nhõm, sau đó cung kính nói:

- Miêu đại sư, nếu không, để tôi mua cho ngài một vé máy bay, ngài quay về Tây Cương trước nhé?

Nghe giọng nói cung kính của Trưởng phòng Hồ, người đàn ông trung niên gật đầu hài lòng, nhưng nụ cười trên mặt lại càng âm u hơn:

- Trưởng phòng Hồ, ngài không cần lo lắng. Khó khăn lắm mới đến Bắc Kinh một lần, tôi cũng định đi chung quanh tham quan một chút, mấy ngày nữa sẽ về. Ngài cũng không cần lo lắng có ai phát hiện. Thủ pháp của tôi, tuyệt đối không ai có thể nhận ra. Hơn nữa, vạn nhất Trưởng phòng Hồ cần hỗ trợ gì, tôi cũng có thể tùy thời hỗ trợ.

Nghe bên kia nói xong, trưởng phòng Hồ có chút cau mày, nhưng vẫn mỉm cười:

- Được rồi, hết thấy ngài phải cẩn thận. Có chuyện gì thì thông báo cho tôi.

- Đương nhiên, đương nhiên, khắc khắc.

Chương 526: Miêu đại sư (2)

Nghe bên kia Miêu đại sư đã cúp điện thoại, gương mặt Trưởng phòng Hồ lạnh lại hai phần, thoáng trầm ngâm một chút rồi gọi một số điện thoại khác, sau đó nói:

- Các người hãy chú ý cẩn thận tình huống ở bệnh viện ba quân chủng, đừng để tên tiểu tử kia trốn thoát. Ngoài ra còn phải chú ý hành động của Miêu đại sư. Nếu ông ta có hành động bất thường

thì báo lại cho tôi.

- Rõ, xin Trưởng phòng Hồ yên tâm.

Sau khi nói chuyện với Trưởng phòng Hồ xong, Miêu đại sư cầm một cái rương nhỏ mở cánh cửa phòng, nhìn ra bên ngoài một chút, sau đó lặng yên bước vào nhà vệ sinh chung. Hai phút sau, bên trong bước ra một người đàn ông trung niên mặc tây trang, từ cửa sổ nhẹ nhàng nhảy xuống rồi biến mất trong con hẻm nhỏ.

Nửa tiếng sau, người đàn ông trung niên này xuất hiện tại một khách sạn năm sao cao cấp.

- Xin chào tiên sinh, xin hỏi có thể giúp được gì cho tiên sinh.

Nhân viên tiếp tân nhìn người đàn ông vóc người không cao, nhưng thoát nhìn nhã nhặn, mỉm cười nói.

- Cho tôi thuê một gian phòng.

Người đàn ông mỉm cười đưa ra chứng minh nhân dân, giọng nói trầm thấp, không giống cái giọng khàn khàn khi nói chuyện với Trưởng phòng Hồ.

- Vâng, xin ngài chờ một lát.

Sau khi làm xong thủ tục, Miêu đại sư chậm rãi bước vào thang máy, rồi bước vào một gian phòng, tiện tay đặt cái rương nhỏ lên trên bàn, ngồi xuống ghế salon, dường như nghĩ đến chuyện gì rất vui, đột nhiên phá lên cười:

- Thiên Y Viện, thật không nghĩ ra chỉ tiện tay làm chút chuyện lại dụ được người của Thiên Y Viện đến. Thật là thú vị. Hahah.

Cười to hai tiếng, Miêu đại sư đột nhiên gật đầu, lẩm bẩm:

- Trưởng phòng Hồ, hắc hắc, tưởng rằng Miêu Nhất Thiên tôi cần chút tiền ít ỏi của ông sao? Xin lỗi nhé. Nếu không phải có người của Thiên Y Viện xuất hiện, tôi xem như tiện tay giúp chút chuyện nhỏ mà thôi. Nhưng lần này phải xin lỗi rồi. Miêu Nhất Thiên tôi nào để chuyện kết thúc một cách đơn giản như vậy. Vất vả lắm mới có người của Thiên Y Viện xuất hiện, nếu không xuất hiện thì

tôi thất vọng lắm đây. Haha...

- Bây giờ đã hai ngày rồi, hẳn là Thiên Y Viện sắp tìm ra thuốc giải. Nhưng, Miêu Nhất Thiên nào đơn giản như thế chứ? Hãy cứ chờ xem, lần này tôi sẽ cho Thiên Y Viện các người rơi đài trước.

Lúc này, điện thoại của Trưởng phòng Hồ vang lên. Nhìn số điện thoại gọi đến, trưởng phòng Hồ cau mày, nhận điện thoại:

- Chuyện gì xảy ra vậy?

- Trưởng phòng, Miêu đại sư không thấy đâu cả.

Bên kia truyền đến thanh âm khẩn trương.

- Cái gì? Tại sao lại như vậy? Nửa tiếng trước tôi còn nói chuyện với ông ta mà? Các người không canh chừng ông ta sao?

Sắc mặt Trưởng phòng Hồ khế biến, trầm giọng nói.

- Trưởng phòng, người của chúng tôi vẫn ở bên cạnh. Sau khi chúng tôi nhận được điện thoại, đến gõ cửa phòng, phát hiện Miêu đại sư không còn ở đó, ngay cả vật phẩm tùy thân cũng không thấy đâu luôn.

Giọng nói bên kia có chút bất đắc dĩ. Cấp trên đã ra lệnh bọn họ đi cùng Miêu đại sư, nhưng không ra lệnh giám sát. Bây giờ đột nhiên nói phải giám sát thì lại không thấy người đâu. Đây cũng không còn biện pháp.

- Miêu đại sư rốt cuộc đã chạy đi đâu?

Cẩn thận nhớ lại cuộc nói chuyện vừa rồi với Miêu đại sư, dường như cũng không có điều gì bất thường. Nhưng tại sao Miêu đại sư lại biến mất?

Chẳng lẽ ông ta đã phát giác được chuyện gì? Trưởng phòng Hồ cau mày, trầm ngâm một chút, nhớ đến dù sao Giang Nguyên cũng đã xuất hiện, cho dù không thấy Miêu đại sư cũng không sao, lập tức nói:

- Mặc kệ ông ta đi. Các người phái một số người đi dạo xung

quanh, xem có thể tìm được hay không. Vạn nhất tìm không được, mục tiêu chủ yếu của chúng ta vẫn là người bên trong bệnh viện ba quân chủng, hiểu chưa?

- Rõ, thưa Trưởng phòng.

Nghe được tiếng điện thoại cúp, Trưởng phòng Hồ cau mày, sau đó cầm điện thoại gọi đến cho Miêu đại sư, phát hiện điện thoại đã khóa máy.

Mặc dù trong lòng ý thức được có chút vấn đề, nhưng nghĩ tới nghĩ lui, Miêu đại sư thấy nó cũng không gây ra ảnh hưởng gì đặc biệt, cũng không chú ý đến chuyện này nữa.

Nhưng Trưởng phòng Hồ không biết lần này Miêu đại sư mà ông không quá chú ý sẽ gây ra phiền toái đến cỡ nào.

Sắc trời dần dần tối xuống. Giang Nguyên ngồi trong phòng cách ly, chậm rãi nuốt thức ăn trên bàn, cho đến khi ăn xong hết thì mới nhẹ nhàng thở ra.

Sau đó đặt cái ghế vào góc tường, tạo ra một khoảng trống, rồi cúi người xuống, hai tay chống đẩy, bắt đầu vận động vai và chân.

Phù phù. Giang Nguyên chậm rãi thở ra hít vào, tay chân một trước một sau chậm rãi di chuyển. Nội khí bên trong khí hải cũng bắt đầu lưu động, rót vào hai mạch Nhâm Đốc, rồi lưu động toàn thân.

Thời gian dần trôi, Giang Nguyên đột nhiên thay đổi cơ thể, khí thể trên người trong nháy mắt trở nên uy mãnh, cả người giống như con gấu thở phì phò, một lát sau liền lăn qua lăn lại trên mặt đất.

Trong căn phòng chỉ hơn mười mét vuông nhưng Giang Nguyên lăn như thế nào cũng không đụng vào vách tường. Khi lăn, hắn cũng không quan sát chung quanh, chỉ nhắm mắt, tùy tâm sở dục hoạt động thân hình, giống như hắn có thể nhạy cảm cảm giác được chướng ngại vật xung quanh.

Giang Nguyên nhắm mắt, tập trung hoạt động, cảm nhận được một luồng khí tức lưu động bên trong cơ thể, chậm rãi xua tan sự

uể oải trong người.

Sau khi luyện xong, một thân mồ hôi, Giang Nguyên mới đứng lên, bước vào phòng tắm nhỏ, tắm rửa một lát rồi thay quần áo đi ra.

Cảm nhận được sự khoan khoái, lúc này Giang Nguyên mới thấy được chức vụ Phó tổ trưởng thường vụ của hắn có chút tác dụng. Nên biết rằng, căn phòng tắm nhỏ này là tạm thời xây dựng nên. Nước trong phòng tắm cũng không phải trực tiếp chảy từ vòi mà là thông qua một cái bình, trải qua nửa tiếng khử trùng mới có thể sử dụng.

Những tiện nghi như vậy đều do người ta tranh thủ thời gian mới hoàn thành, rất hao tổn sức lực. Mặc dù Giang Nguyên đã sớm thích ứng với các loại hoàn cảnh, nhưng sau khi cơ thể đổ đầy mồ hôi, có thể tắm nước nóng thì vẫn thoải mái hơn nhiều. Nếu không, khi hắn mặc đồ phòng hộ sẽ rất khó chịu.

- Nhiệt độ đã lên đến 39.8.

Viên Dũng cầm dụng cụ đo nhiệt độ, nhìn số liệu hiển thị bên trên, cười khổ nói với Giang Nguyên.

Giang Nguyên gật đầu. Đối với chuyện này, hắn một chút cũng không cảm thấy bất ngờ. Dù sao thông qua chích máu ở hai mạch Kim Tân Ngọc Dịch, có thể duy trì được một hai ngày đã là tốt lắm rồi. Bây giờ sốt lại cũng là chuyện bình thường.

Nhưng Giang Nguyên cũng không định sử dụng loại phương pháp này. Dù sao, không đến vạn bất đắc dĩ thì không nên dùng. Dùng nhiều sẽ tổn thương dương khí.

Bây giờ nhiệt độ cơ thể của Tiểu Bảo còn chưa vượt quá 40 độ C. Hơn nữa qua mấy tiếng nữa, có thể sẽ có được loại thuốc ức chế. Bây giờ có túi băng hạ nhiệt, tạm thời không có vấn đề gì quá lớn.

- Được rồi, Viên Dũng, vất vả cho anh rồi. Anh đi nghỉ đi, nơi này cứ để cho tôi.

Nhìn gương mặt Viên Dũng có chút uể oải, Giang Nguyên mỉm cười nói.

- Không cần, không cần. Y sĩ Giang, tôi canh Tiểu Bảo được rồi. Có việc gì thì tôi sẽ thông báo cho anh, anh đi nghỉ ngơi đi.

Viên Dũng sững sốt, ánh mắt hiện lên sự khác thường nhưng vẫn kiên quyết lắc đầu.

Nhìn Viên Dũng kiên trì như vậy, Giang Nguyên hiển nhiên biết là tại sao, liền vỗ vai Viên Dũng, cười nói:

- Đi đi, tôi cũng vừa mới ngủ xong, bây giờ tinh thần rất tốt. Hai ngày nay vất vả cho anh rồi. Nơi này đã có tôi, sáng mai anh trở lại. Đây là mệnh lệnh.

- Vâng, cảm ơn y sĩ Giang.

Nhìn ánh mắt ôn hòa của Giang Nguyên, Viên Dũng gật đầu, sau đó lui ra ngoài.

Nhìn Viên Dũng biến mất sau cánh cửa, lúc này Giang Nguyên mới cởi đồ phòng hộ của mình ra, ngồi xuống trước giường của Tiểu Bảo, nhìn gương mặt ửng đỏ của cậu, mày khẽ cau lại, có chút khó chịu, sắc mặt của Giang Nguyên cũng dần âm u hơn. Hắn đưa tay sờ trán Tiểu Bảo, cảm nhận được cảm giác nóng rát truyền đến từ lòng bàn tay, hắn âm thầm thở dài, vươn tay lấy túi băng từ trong tủ ra, đặt xuống bên cạnh gương mặt Tiểu Bảo.

- Tiểu Bảo, đừng sợ, có ba ở cạnh con, con cần phải kiên trì hơn. Rất nhanh ba sẽ tìm ra thuốc chữa bệnh cho con. Con nhất định phải kiên trì.

Nhẹ nhàng vuốt trán Tiểu Bảo, Giang Nguyên cắn môi, chậm rãi nói.

Giống như nghe được lời nói của Giang Nguyên, Tiểu Bảo phát ra tiếng rên rỉ, gương mặt vốn đang nhăn nhó tạm thời giãn ra.

Chương 527: Chuyện khác thường khó hiểu

Bóng đêm che giấu cả một thành phố.

Những ngọn đèn neong bắt đầu chiếu sáng những con đường bên trong thành phố.

Bệnh viện Đa khoa Ba quân chủng, ngoại trừ phòng trực ban y tá và một số phòng bệnh đặc biệt, còn lại đều chìm trong bóng tối.

Dưới ngọn đèn hôn ám, Giang Nguyên lẳng lặng ngồi trên ghế, hai mắt nhắm lại, vẫn không nhúc nhích, giống như pho tượng ngàn năm lặng yên không một tiếng động. Nếu không phải ngực vẫn còn phập phồng cùng với hơi thở gần như không thể nghe thấy, có lẽ người ta sẽ tưởng hắn là một pho tượng đồng.

Theo hô hấp của Giang Nguyên, một năng lượng vờn quanh cơ thể hắn, không hề tan đi.

Không biết qua bao lâu, phía chân trời hắc ám dần dần lộ ra ánh bình minh rất nhỏ. Năng lượng vờn quanh cơ thể Giang Nguyên dường như cũng cảm nhận được tia sáng này, trong nháy mắt liền lớn mạnh hơn, giống như gió lớn, vòng quanh người Giang Nguyên, khiến cho tóc trên trán hắn có chút phát phờ.

Bên trong bóng tối, toàn thân Giang Nguyên đột nhiên chấn động. Cọng tóc đang phập phới đột nhiên yên lặng, hai mắt khép hờ mở ra, hiện lên sự bất an nhìn về phía Tiểu Bảo.

Lúc này Tiểu Bảo vẫn còn đang mê man, dường như vẫn chưa xảy ra chuyện gì bất thường, chỉ có Giang Nguyên là cảm thấy sự bất an truyền đến. Hắn ngồi dậy, bước đến bên cạnh Tiểu Bảo, đưa tay sờ trán cậu bé rồi nhìn màn hình giám sát bên cạnh.

Nhiệt độ vẫn như cũ, hơn nữa tình huống cũng không có điều gì bất thường, nhưng Giang Nguyên chung quy vẫn cứ cảm giác có cái gì đó không đúng.

Phù. Hít một hơi thật sâu, Giang Nguyên ngồi xuống ghế lần nữa, sau đó lẳng lặng nhìn Tiểu Bảo nằm trên giường. Hắn cảm thấy sẽ có chuyện gì đó không ổn phát sinh, nhưng hắn lại không biết là phát sinh từ chỗ nào.

Lúc này, tại khách sạn năm sao cách bệnh viện không xa, trong một căn phòng tối om, Miêu đại sư đang ngồi quay về hướng bệnh

viện, hai tay cầm một nhạc khí kỳ lạ to bằng quả trứng. Mấy ngón tay không ngừng ấn vào mấy cái lỗ thông hơi, đồng thời dùng sức mà thổi.

Khi ông ta thổi, gân xanh trên trán cũng xuất hiện, nhưng nhạc khí cổ quái này lại không truyền ra âm thanh.

Trước mặt Miêu đại sư có một dụng cụ nhìn giống như máy hát.

Phía sau máy hát có một thiết bị nhận tín hiệu, dường như là thu lấy tín hiệu từ nhạc khí cổ quái kia.

Bên trên là một màn hình tinh thể lỏng đang hiển thị biểu đồ âm lượng nhấp nháy theo nhịp điệu của nhạc khí.

Gân xanh trên mặt Miêu đại sư càng lúc càng nhiều, thậm chí ngay cả mồ hôi hột cũng toát ra, nhưng vẫn không có tiếng động nào, cảnh tượng cổ quái khiến người ta phải sợ hãi.

Giang Nguyên vẫn đứng ngồi không yên, dường như có cái gì đó làm nhiễu loạn tinh thần hắn. Hắn cảm thấy loại bất an này rất quen thuộc, giống như những lần trước mỗi khi nguy hiểm đến.

Nhưng bây giờ mà xuất hiện cảm giác đó thì thật là lạ. Theo lý, với lực tinh thần của hắn bây giờ, phải không có khả năng xuất hiện tình huống này mới đúng chứ. Nhưng tại sao lại vẫn cứ xuất hiện, khiến cho tâm tư của hắn không yên?

Phù, phù. Giang Nguyên ngồi trước giường Tiểu Bảo, từ từ nhắm hai mắt, chậm rãi điều chỉnh hô hấp, để trạng thái của hắn bình tĩnh lại.

Kinh nghiệm mấy năm qua đã cho hắn biết, hắn càng bất an thì lại càng khó tìm được nơi xảy ra vấn đề, lại càng không thể phát giác được nguy hiểm trước khi nó đến.

Phù phù. Lồng ngực phập phồng của Giang Nguyên bắt đầu chậm lại, gương mặt cũng không còn lâu âu như trước, chỉ còn lại sự bình tĩnh.

Hơi thở của Giang Nguyên nhỏ mà dài, một lần nữa giống như lão tăng nhập định, chậm rãi trở về trạng thái tĩnh tọa ban đầu.

Lúc này, Giang Nguyên đã tiến vào trạng thái không minh, chút bất an cuối cùng cũng biến mất, trong lòng giống như có một tấm gương soi sáng hết thảy.

Giang Nguyên cảm nhận được bên tai truyền đến tiếng hít thở dồn dập, truyền đến từ chỗ Tiểu Bảo.

Thình thịch thình thịch...

Nhịp tim của Tiểu Bảo cũng bởi vì sốt cao mà có chút dồn dập, hẳn là 120 lần/phút.

Dần dần, gương mặt Giang Nguyên càng lúc càng bình tĩnh hơn.

Xè xè...

Đây dường như là thanh âm của máu từ tim chảy vào động mạch chủ ở ngực.

Cảm giác càng lúc càng nhạy cảm, cuối cùng một thanh âm vang lên:

- Chủ thể tiến vào trạng thái Không Minh.

Từ lúc tin tức này vang lên, suy nghĩ của Giang Nguyên trong nháy mắt liền trở nên rõ ràng. Tiến nhập vào trạng thái này, hẳn có thể cảm nhận hết thảy sự việc bên ngoài, tìm kiếm nơi phát ra sự bất an.

Người trong cuộc thì u mê nhưng người ngoài cuộc lại tỉnh táo.

Giang Nguyên nghe được tiếng vận động của mạch máu bên trong cơ thể Tiểu Bảo.

Những điều này cũng không nói cho Giang Nguyên biết nơi phát ra sự bất an của hắn.

Cho nên, Giang Nguyên cẩn thận tìm kiếm lại một lần, phát hiện cũng không có gì bất thường, từ cơ thể nhỏ bé của Tiểu Bảo rời đi, bắt đầu đem ngũ thức tập trung xung quanh cậu bé.

Nếu hắn không có vấn đề, Tiểu Bảo cũng không có vấn đề, vậy vấn

đề tất phải đến từ bên ngoài.

Bên ngoài rất phức tạp lại hỗn loạn. Muốn tìm nơi phát ra cảm giác dị thường này là rất khó.

Nhưng Giang Nguyên sẽ không từ bỏ. Không tìm được? Tại sao lại biết là không tìm được?

Mặc dù không biết cái gì đã làm cho hắn cảm thấy bất an đến cực độ, nhưng hắn nhất định phải tìm cho bằng được.

Chương 528: Thuốc ức chế virus

Màu đen của màn đêm dần dần giảm xuống, ánh sáng xuất hiện càng lúc càng nhiều.

Chỉ là bên trong có ngọn đèn, nên ánh sáng ngoài cửa sổ rất khó khiến người ta chú ý đến.

Ngồi trước giường, đưa lưng về cửa sổ, nhưng Giang Nguyên vẫn cảm nhận được tia sáng xuất hiện bên ngoài.

Lúc này, âm cực hóa dương, âm dương chuyển hóa, cũng là lúc linh tính vạn vật trên thế giới thăng hoa nhất. Giang Nguyên đã bình tĩnh lại, thậm chí tiến vào trạng thái Không Minh, độ miễn cảm cũng cao hơn bình thường.

Trước mắt, Giang Nguyên cảm giác được trong không gian dường như có chút dị thường, có một thứ gì đó không rõ ràng ba động xung quanh.

- Đây là cái gì?

Giang Nguyên cảm nhận được sự ba động này, tim nhảy dựng lên, như muốn thoát khỏi trạng thái Không Minh.

Mắt thấy không khống chế được sự ba động, chuẩn bị thoát khỏi trạng thái Không Minh, hình xăm trên cánh tay Giang Nguyên đột nhiên lóe lên. Trái tim đang loạn nhịp liền ổn định trở lại.

Ở trong trạng thái Không Minh, Giang Nguyên cảm nhận rõ ràng hết thấy. Mặc dù ba động vẫn còn sót lại, nhưng vẫn không đủ lực đẩy hẳn ra khỏi trạng thái Không Minh.

Bây giờ hẳn biết rõ ràng xúc động trong lòng mình, nhưng vì đang ở trong trạng thái Không Minh, suy nghĩ và trực giác nói cho hẳn biết, ba động đột nhiên xuất hiện này tất nhiên sẽ không đơn giản, nó chính là một điềm báo cho chuyện không hay.

Vì thế, hẳn tiếp tục cảm nhận sự ba động, thậm chí để cho toàn thân phối hợp với nó, cảm thụ sự ảnh hưởng của nó đến các đồ vật xung quanh.

Hẳn phải tìm ra lý do khiến cho hẳn cảm thấy bất an.

Hết thấy chung quanh vẫn không có gì bất thường, nhưng khi Giang Nguyên đem lực chú ý lên người Tiểu Bảo thì hẳn lại cảm nhận được sự dị thường.

Bởi vì hẳn nhận ra hơi thở của Tiểu Bảo dường như bị ảnh hưởng bởi sự ba động này, bắt đầu có biến hóa.

Sau khi phát giác được điều này, mặc dù bị vây trong trạng thái Không Minh, tim Giang Nguyên không nhện được mà giật nảy lên, sau đó đứng dậy.

Cúi người cẩn thận quan sát tình huống của Tiểu Bảo.

Thiên phú “Phá chướng” khởi động. Toàn thân Tiểu Bảo rất nhanh hiện lên trước mắt Giang Nguyên. Mặc dù Phá Chướng không thể thấy rõ toàn bộ cơ quan nội tạng, nhưng Giang Nguyên vẫn có thể cảm giác được sự khác thường trong cơ thể cậu bé.

Hẳn dường như phát giác có một khí tức nào đó rất khác lạ đang nảy sinh bên trong cơ thể Tiểu Bảo, khiến cho người ta cảm thấy cực kỳ không thoải mái.

- Chuyện gì xảy ra vậy?

Cảm nhận được hơi thở khác thường, Giang Nguyên vừa nghi hoặc, phần nộ lẫn kinh hãi.

Hơn nữa, sự lạ thường này rất nhanh đẩy Giang Nguyên thoát khỏi trạng thái Không Minh.

- Trạng thái Không Minh ngừng lại, tiêu hao năng lượng 3%. Năng lượng tích trữ Cửu Vĩ đuôi 5 còn 81%.

Khi phục hồi lại tinh thần, Giang Nguyên một lần nữa cảm nhận được nhịp tim hỗn loạn. Hắn biết rất rõ đây chính là tác dụng của ba động cổ quái kia.

Nhưng ba động cổ quái này là từ đâu đến? tại sao lại có ảnh hưởng đến Tiểu Bảo?

Mà ảnh hưởng này rõ ràng không tốt, và nó sẽ tạo thành ảnh hưởng cụ thể gì cho Tiểu Bảo?

Trong lòng Giang Nguyên càng lúc càng bất an, nhưng hắn rất nhanh biết rõ chuyện hắn cần làm bây giờ, chính là tìm ra nơi xuất hiện ba động. Chỉ cần tìm ra nơi phát, hết thảy sẽ rõ ràng.

Cho nên, hắn ngồi xuống, sau đó nhắm mắt, ngưng thần tĩnh khí, chuẩn bị một lần nữa tiến vào trạng thái Không Minh.

Vù vù!

Trong tình huống nôn nóng, muốn tiến vào trạng thái Không Minh một lần nữa cũng không phải là chuyện dễ dàng. Nhưng Giang Nguyên không từ bỏ, thoáng lấy lại bình tĩnh, điều chỉnh lại hô hấp của mình.

Chỉ có điều chỉnh hô hấp, để tâm trạng ổn định lại, mới có thể chính thức tiến vào trạng thái Không Minh.

Vù. Khi Giang Nguyên điều chỉnh lại hô hấp, tâm trạng nôn nóng một lần nữa ổn định lại, nét mặt cũng dần bình tĩnh hơn.

Khi chuẩn bị tiến vào trạng thái Không Minh, Giang Nguyên đột nhiên phát giác sự ba động đó đã biến mất.

- Không còn?

- Không còn?

Giang Nguyên ngạc nhiên mở mắt nhìn bốn phía, sau đó nhắm mắt cảm nhận được một chút. Cảm giác ba động đã thật sự biến mất. Nói cách khác, nguyên nhân khiến hấn bất an đã biến mất.

Giang Nguyên thở phào nhẹ nhõm, nhưng vẫn không khỏi cảm thấy kinh nghi. Ba động này rốt cuộc có tác dụng gì? Có thể tạo thành ảnh hưởng xấu cho Giang Nguyên hay không?

Giang Nguyên một lần nữa bước đến bên cạnh Tiểu Bảo, đưa tay bắt mạch, dường như không có điều gì bất thường, biểu hiện trên màn hình theo dõi cũng không có biến hóa.

Giang Nguyên vẫn cảm thấy rất lo lắng, cầm dụng cụ đo nhiệt độ Tiểu Bảo một lần nữa, vẫn là con số 39.8 như cũ, lúc này mới thả lỏng tinh thần. Xem ra ảnh hưởng vừa rồi cũng không bao nhiêu.

Thoáng thở phào, Giang Nguyên xoay người sang chỗ khác, mới phát hiện ngoài cửa sổ đã sáng lên. Hấn chậm rãi đuổi người một chút, khiến các khớp xương xung quanh phát ra thanh âm rắc rắc.

Mặc dù trong lòng vẫn có chút bất an, nhưng khoe miệng Giang Nguyên vẫn vênh lên. Bây giờ hấn Đường y sư đã tìm ra được thuốc ức chế virus. Chỉ cần có thể khống chế được virus trên người Tiểu Bảo, cho dù có xảy ra vấn đề gì cũng không ảnh hưởng quá lớn.

8h sáng, dưới sự chờ mong của Giang Nguyên, một y sĩ tam phẩm từ lầu vải bước ra, là y sĩ đi theo Đường y sư, gương mặt hiện lên sự uể oải. Xem ra hai ngày qua, bọn họ đã hao phí không ít khí lực.

Vị y sĩ mỉm cười nhìn Giang Nguyên, đưa ra một cái hộp và một cái đĩa:

- Y sĩ Giang, nhiệm vụ nghiên cứu đã hoàn thành, đây là sáu viên thuốc ức chế virus, còn có tư liệu nghiên cứu và thành phần thuốc, tất cả đều giao cho anh. Ngoài ra, nhờ anh chuẩn bị máy bay, trong vòng hai tiếng nữa sẽ xuất phát. Đường y sư nghỉ ngơi một chút sẽ trở về Thiên Y Viện ngay.

Thấy đã có thuốc điều trị, Giang Nguyên thở phào nhẹ nhõm, nhưng nghe nói Đường y sư muốn đi ngay, trong lòng liền cả kinh:

- Nhanh như vậy sao? Tại sao không ở đây nghỉ ngơi thêm chút nữa? Hai giờ có kịp không, vì còn rất nhiều thiết bị như vậy?

- Không cần đâu, anh chuẩn bị vé máy bay chuyển gần nhất là được. Còn thiết bị thì chờ về sau.

Vị y sĩ mỉm cười nói với Giang Nguyên.

Thấy đối phương kiên trì như vậy, Giang Nguyên liền biết Đường y sư thật sự muốn nhanh chóng trở về. Nhưng sáng nay hắn vừa phát hiện được sự bất thường, không khỏi có chút lo lắng:

- Đường y sư không cần quan sát hiệu quả của thuốc sao? Nếu không thì chờ thêm một lát nữa.

- Xin lỗi y sĩ Giang, trong phòng nghiên cứu của Đường y sư đang có một dự án nghiên cứu đang trong giai đoạn mẫu chốt. Lần này có thể tranh thủ hai ngày đến đây đã là không dễ dàng rồi.

Thấy mình đã nói như vậy rồi mà Giang Nguyên vẫn còn khẳng khái như thế, vị y sĩ không khỏi có chút bất mãn. Hai ngày qua y cũng chỉ ngủ có mấy tiếng, cũng ước gì sớm trở về, lập tức mặt lạnh lại.

Đây là Đường y sư ra lệnh, y cũng chỉ truyền lời lại mà thôi. Nếu không phải biết sự phụ của Giang Nguyên là La y sư, bối cảnh lợi hại, chỉ sợ y sẽ không ăn nói khách sáo với Giang Nguyên như vậy.

Nhìn thấy vẻ mặt của vị y sĩ, Giang Nguyên biết yêu cầu của mình hơi quá phận. Nếu Đường y sư đã giao cho hắn sáu viên thuốc cộng với phương pháp điều chế, chính là biết được quan hệ giữa hắn và Tiểu Bảo, cũng đã là nể mặt hắn lắm rồi. Nếu không thì đã ném qua công thức, nào tự mình điều chế ra chứ?

Lập tức gật đầu cảm ơn:

- Xin lỗi, nếu đã như vậy, tôi cũng không giữ mọi người ở lại. Tôi sẽ sắp xếp cho mọi người, cam đoan trong vòng hai tiếng sẽ xuất phát.

Thấy Giang Nguyên đã hiểu ra, vị y sĩ cũng hài lòng gật đầu. Hai ngày qua đúng là khổ cực mà. Hơn nữa, không khí ở Bắc Kinh

không tốt, vẫn là trở về nội viện thì thoải mái hơn nhiều.

Chương 529: Đường y sư quay về Kim Lăng

- Mau đặt khoang hạng nhất cho các vị y sư của tiểu tổ về Kim Lăng, hai tiếng nữa sẽ xuất phát.

Dứt lời, Giang Nguyên liền cúp điện thoại, mở cái hộp mà vị y sĩ kia đưa sang.

Nhìn sáu viên thuốc điều trị được bọc lại kỹ càng, Giang Nguyên nhẹ nhàng thở hắt ra, sau đó đưa cái hộp cho Viên Dũng:

- Đây là thuốc ức chế virus, mau cho Tiểu Bảo sử dụng đi.

- Vâng, y sĩ Giang.

Tiếp nhận hộp thuốc Giang Nguyên đưa sang, gương mặt Viên Dũng hiện lên sự hưng phấn, vội vàng cầm hộp thuốc đi.

Trong lúc Viên Dũng chuẩn bị, Giang Nguyên bước sang phòng nghiên cứu, đưa cái đĩa cho Lâm Ngọc Tường. Đối với thứ này, hẳn là nên giao cho chuyên gia. Giang Nguyên cũng không có ý định nghiên cứu nó vì hẳn cũng chẳng am hiểu lĩnh vực này.

Sau khi nhận được tư liệu, Lâm Ngọc Tường liền tiến hành tham khảo. Bây giờ đã có ba bệnh nhi, hơn nữa có còn tiếp tục gia tăng nữa hay không thì chưa biết. Bây giờ đã có thuốc điều trị, nhất định phải nhanh chóng điều chế càng nhiều thuốc càng tốt. Nếu không, để dịch bệnh khuếch tán, vậy thì rất đáng tiếc.

Sau khi giao cái đĩa cho Lâm Ngọc Tường, Giang Nguyên vội trở về phòng cách ly. Bây giờ Tiểu Bảo đã bắt đầu dùng thuốc ức chế virus. Mặc dù hẳn tin vào năng lực của Đường y sư, nhưng Giang Nguyên vẫn có chút lo lắng. Dù sao thuốc ức chế này vẫn chưa được thử nghiệm trên người.

Cũng may, khi Lâm Ngọc Tường bắt đầu nghiên cứu tư liệu, Trương Ngọc Phượng đã sang bên phòng cách ly quan sát tình

huống dùng thuốc của Tiểu Bảo. Là y sư, cô nhất định phải thận trọng tiến hành quan sát và ghi chép tình huống sau khi dùng thuốc. Sau khi xác nhận thuốc có hiệu quả, mới có thể tiếp tục đưa vào sử dụng.

Có Trương Ngọc Phượng, Giang Nguyên lại càng yên tâm hơn. Đối với việc nghiên cứu thuốc, hẳn không thể so sánh với những vị y sĩ từ nhỏ đã trưởng thành trong Thiên Y Viện.

Hơn nữa, y sĩ Trương Ngọc Phượng đã có hơn mười năm kinh nghiệm, phương diện này lại càng thành thục hơn so với Giang Nguyên.

Ngồi trước giường, nhìn nước thuốc chậm rãi nhỏ từng giọt truyền vào cơ thể Tiểu Bảo, Giang Nguyên thở phào nhẹ nhõm, nhưng trong lòng vẫn có sự bất an.

Sự ba động kỳ quái vào sáng nay chung quy khiến cho Giang Nguyên cảm giác sự việc sẽ không đơn giản như vậy.

- Nhiệt độ cơ thể 39.8, nhịp tim 110/phút, hô hấp 18 lần/phút, trước mắt tạm thời không có điều gì bất thường.

Viên Dũng vừa ghi chép vào bệnh án, vừa nói.

Giang Nguyên gật đầu. Dùng thuốc chưa được một tiếng, việc có thể ức chế được virus hay không còn chưa xác định. Phải qua một tiếng nữa, tiến hành xét nghiệm lại máu, khi đó mới có thể khẳng định.

Gương mặt y sĩ Trương Ngọc Phượng nở một nụ cười ôn hòa sau tấm mặt nạ, nhìn Giang Nguyên đã cởi y phục phòng hộ, nhẹ nắm chặt tay Tiểu Bảo, vẻ mặt khẩn trương, liền nói:

- Giang Nguyên, cậu đừng lo lắng như vậy. Đường y sư rất nổi tiếng trong lĩnh vực nghiên cứu virus trong viện. Ông ấy đã điều chế ra thuốc ức chế, nhất định là không có vấn đề gì.

- Đương nhiên rồi, đương nhiên rồi.

Giang Nguyên mỉm cười. Hẳn biết hẳn là sẽ không có vấn đề, nhưng sự bất an đó chung quy vẫn quấn quanh trong lòng hẳn.

Nhìn nụ cười miễn cưỡng của Giang Nguyên, y sĩ Trương Ngọc Phượng cũng hiểu, trong lòng lại cảm thán vài phần. Giang Nguyên thật không tệ. Tiểu Bảo không phải là con ruột của hắn, nhưng hắn lại xem nó còn hơn con ruột của mình.

Reng reng reng. Lúc này điện thoại trên bàn công tác vang lên, Viên Dũng bước đến nghe máy, sau đó cúp điện thoại nói với Giang Nguyên và Trương Ngọc Phượng:

- Hai vị y sĩ, xe đã chuẩn bị xong. Mười phút nữa Đường y sư có thể xuất phát. Hai vị có muốn tiền không?

- Đi sao?

Nghe được lời này, Trương Ngọc Phượng sững sốt nhìn Giang Nguyên.

- Vâng, Đường y sư muốn nhanh chóng trở lại nội viện.

Giang Nguyên bất đắc dĩ, sau đó đứng dậy nói:

- Trương tử, chúng ta cùng đi tiễn nhé.

- Được, có Viên Dũng ở đây, hắn sẽ không có vấn đề gì, nhưng Lâm y sư thì chắc không đi được.

Nói đến đây, Trương Ngọc Phượng lắc đầu nhìn Giang Nguyên:

- Cậu mau mặc đồ phòng hộ vào đi. Thời gian không còn nhiều đâu.

- Vâng, tôi sẽ mặc nhanh thôi.

Nghe Trương Ngọc Phượng nói, Giang Nguyên bật cười, sau đó mặc đồ phòng hộ vào. Viên Dũng đứng đằng sau Giang Nguyên, cẩn thận giúp hắn đội mũ.

Có người giúp quả thật nhanh hơn rất nhiều, đặc biệt là những người đã quen với việc mặc đồ phòng hộ. Chưa đến hai phút, Giang Nguyên dưới sự trợ giúp của Viên Dũng đã mặc xong, nhìn thoáng qua Tiểu Bảo còn đang mê man, nói:

- Được rồi, chúng ta đi thôi.

- Ừm, đi thôi.

Trương Ngọc Phượng mỉm cười, sau đó nhìn Viên Dũng:

- Tiểu Viên, chú ý cẩn thận hơn nhé. Có gì thì gọi chúng tôi ngay.

- Vâng.

Viên Dũng cung kính đáp lời.

Cạch. Cánh cửa mở ra, hai người bước vào phòng khử trùng.

Hai người không ra cổng, mà đứng ngoài cửa chờ đám người Đường y sư. Là y sư của Thiên Y Viện, bọn họ có tư cách để hai y sĩ đến tiễn. Đối với một nơi sâm nghiêm như Thiên Y Viện, Giang Nguyên và Trương Ngọc Phượng lại càng phải làm điều này.

Hai người đứng chờ ngoài cửa không bao lâu thì Đường y sư và mấy y sĩ đã bước ra, nhìn hai người Giang Nguyên mặc đồ phòng hộ, gương mặt Đường y sư hiện lên nụ cười.

- Đường y sư, vất vả cho ngài rồi.

Trương Ngọc Phượng đứng trước Giang Nguyên, cung kính cúi đầu nói. Giang Nguyên cũng không dám chậm trễ, cũng cung kính cúi đầu theo. Mặc kệ thế nào, Đường y sư ngàn dặm xa xôi đến đây, cho dù không phải cố ý đến vì Tiểu Bảo, nhưng ít ra cũng đã vì Tiểu Bảo mà tìm ra được thuốc ức chế, hoàn toàn đáng để Giang Nguyên phải cung kính.

- Ừm.

Đường y sư nhẹ nhàng gật đầu, sau đó quay sang nhìn Trương Ngọc Phượng, nói:

- Tiểu Trương mấy năm ở Bắc Kinh cũng không tệ, tiếp tục cố gắng đi, tranh thủ lên bậc.

- Cảm ơn Đường y sư. Tôi nhất định sẽ tiếp tục cố gắng.

Trương Ngọc Phượng vội vàng cảm ơn:

- Vốn Lâm y sĩ cũng muốn đến tiễn ngài, nhưng bây giờ anh ấy đang vội chỉnh sửa lại tư liệu mà ngài đưa, thành ra tôi và Giang Nguyên đại diện đến để tiễn ngài về lại viện.

Giang Nguyên mỉm cười, nghe đến đó liền gật đầu.

- Không sao, lát nữa cô nói lại với Tiểu Lâm, cậu ấy phụ trách ở Bắc Kinh này không tệ. Lần này trở về, trên phương diện đánh giá, tôi cũng sẽ chiếu cố một chút, bảo cậu ấy cố gắng tấn chức y sư, sau này về lại nội viện.

Đường y sư tán dương hai câu, rồi quay sang nhìn Giang Nguyên, mỉm cười gật đầu:

- Giang Nguyên.

- Vâng.

Giang Nguyên khiêm tốn gật đầu đáp lại.

- Cậu là y sĩ trẻ tuổi nhất trong viện chúng ta. Các Thiên y sư cũng rất coi trọng cậu. Hơn nữa La y lại càng quan tâm cậu nhiều hơn. Nhất định phải cố gắng, đừng phụ lòng kỳ vọng của mọi người.

Đường y sư nhìn Giang Nguyên, mỉm cười nói.

- Cảm ơn Đường y sư, tôi nhất định sẽ cố gắng, không làm cho ngài phải thất vọng.

Giang Nguyên đáp.

Đường y sư tất nhiên là nhìn ra được sự cung kính của Giang Nguyên là phát ra từ nội tâm, liền gật đầu nói:

- Được rồi, các người trở về đi, quan sát tình huống một chút, tôi phải trở về nội viện ngay.

- Vâng.

Giang Nguyên gật đầu, sau đó chần chừ một chút liền nói:

- Đường y sư, tôi còn có một vấn đề.

- Vấn đề gì?

Nghe Giang Nguyên nói, Đường y sư sửng sốt, sau đó cau mày nói.

- Ngài có cảm giác dịch bệnh lần này có xảy ra vấn đề gì khác không? Có thể xuất hiện biến dị hay không?

Giang Nguyên cắn răng, trầm giọng nói.

- Sao?

Nghe Giang Nguyên hỏi, Đường y sư lại cau mày, liếc mắt nhìn Giang Nguyên một cái, lãnh đạm nói:

- Vậy thì cậu nên nghiên cứu về virus đi.

Dứt lời, liền bước nhanh đi. Những y sĩ đi đằng sau ông cũng quái dị nhìn Giang Nguyên một cái rồi đuổi theo.

Chương 530: Phó trưởng phòng Nghiêm ra lệnh

Nhìn chiếc xe thương vụ lóe đèn biến mất khỏi con đường, Giang Nguyên âm thầm thở phào nhẹ nhõm, sau đó quay người bước vào bên trong.

Vừa đi vừa nói với Trương Ngọc Phượng bên cạnh:

- Trương tỷ, có phải là tôi đã quá khẩn trương rồi không?

- Ừ, có một chút.

Trương Ngọc Phượng nhìn Giang Nguyên thở dài, nhưng ý cười trong mắt lại càng nhiều:

- Đừng lo lắng. Biến dị của virus chỉ xuất hiện trong những tình huống cực đoan nhất, hơn nữa còn cần thời gian tương đối dài. Trong vòng một hai ngày không có khả năng xuất hiện tình huống

biến dị đâu.

Nói đến đây, Trương Ngọc Phượng lại nhìn Giang Nguyên, cười nói tiếp:

- Cho nên, thuốc Đường y sư đã đưa, nhất định là có tác dụng ức chế virus, cậu không cần lo lắng.

- Tôi tin, chỉ là quan tâm quá sẽ bị loạn.

Khóe miệng Giang Nguyên vênh lên.

Nhìn Giang Nguyên đã yên tâm hơn, Trương Ngọc Phượng lắc đầu cười khổ:

- Cậu cũng là, lo lắng thì lo, nhưng đừng hỏi ra chứ. Cũng may sự phụ của cậu là La thủ tịch, nếu không, không biết Đường y sư sẽ đánh giá cậu như thế nào.

- Haha, cũng là sốt ruột vì con quá thôi mà. Trương tỷ, chắc chị cũng hiểu.

Giang Nguyên gãi đầu, kết quả phát hiện mình đang đội mũ giáp, không khỏi bật cười.

- Cậu đấy, haiz.

Nhìn thấy động tác này của Giang Nguyên, Trương Ngọc Phượng không nhịn được cũng cười theo.

Đi theo phía sau Trương Ngọc Phượng bước vào thang máy, gương mặt vốn đang tràn ngập nụ cười của Giang Nguyên lại hiện lên sự lo lắng. Có đôi khi bạn cảm thấy bất an nhưng người khác lại không biết. Bây giờ hẳn chỉ hy vọng giống như lời Trương Ngọc Phượng đã nói, đừng xuất ra vấn đề gì.

- Viên Dũng, tình huống thế nào rồi?

Vừa mới bước vào, Giang Nguyên liền cởi bộ đồ phòng hộ, hỏi Viên Dũng một bên.

Đối với sự khẩn trương như vậy của Giang Nguyên, Viên Dũng

thật ra đã sớm nhìn quen, cười đáp:

- Tạm thời cũng không có gì thay đổi.

Trương Ngọc Phượng không nhìn được mà lắc đầu:

- Cậu mới xuống dưới có mười phút thôi mà, không cần phải khẩn trương như vậy đâu.

- Hah, cũng không còn cách nào.

Nhìn nét mặt của Trương Ngọc Phượng, Giang Nguyên tự biết bản thân đã quá lo lắng, đành cười khổ.

Hai người ngồi trong phòng cách ly quan sát tình huống Tiểu Bảo.

Lúc này, Viên Dũng vẫn đang theo dõi chỉ số nhiệt độ cơ thể của Tiểu Bảo, đột nhiên cau mày nói:

- Nhiệt độ cơ thể dường như bắt đầu cao hơn.

- Sao?

Giang Nguyên biến sắc, sau đó có chút khẩn trương nhìn Trương Ngọc Phượng.

Trương Ngọc Phượng thoáng trầm ngâm một chút, sau đó nói với Giang Nguyên:

- Đừng lo lắng, hẳn là thuốc ức chế đang phát huy tác dụng. Cho nên xuất hiện tình huống phản ứng.

Nghe Trương Ngọc Phượng nói như vậy, Giang Nguyên cũng thở phào nhẹ nhõm, nhẹ gật đầu. Căn cứ vào biểu hiện của nghiên cứu vi sinh vật và thuốc, quả thật cũng xuất hiện nhiều tình huống như vậy. Hơn nữa, trong mấy năm chữa bệnh của hắn, hắn cũng thường hay gặp.

Nhưng Giang Nguyên cũng không khỏi âm thầm cười khổ. Quá quan tâm thì sẽ loạn. Khó trách cổ nhân lại có câu thầy thuốc thì không nên chữa bệnh cho người nhà. Đối mặt với bệnh tình của Tiểu Bảo, bản thân hắn có đôi khi dễ dàng hỗn loạn.

Nếu không, hẳn sẽ dễ dàng phán định được tình huống này, nào chờ Trương Ngọc Phượng lên tiếng chứ?

- Viên Dũng, theo dõi nhiệt độ cơ thể năm phút một lần.

Trương Ngọc Phượng dặn dò.

- Vâng.

Thời gian từng phút một trôi qua, sau nửa tiếng, nhiệt độ cơ thể của Tiểu Bảo đã lên đến 41.2 độ C.

Nhìn thấy con số này, sắc mặt Giang Nguyên dần dần có chút khó coi. Dựa theo nghiên cứu vi sinh vật, còn có kinh nghiệm bản thân, hẳn chuyện này là rất bình thường. Nhưng sự bất an trong lòng Giang Nguyên lại càng lúc càng nhiều.

Bây giờ hẳn có chút không rõ, rốt cuộc là vì nhiệt độ cơ thể Tiểu Bảo quá cao mà lo lắng hay là còn có vấn đề khác?

Nhìn sắc mặt ngày càng khó coi của Giang Nguyên, Trương Ngọc Phượng thở dài, đứng dậy cầm túi băng đặt bên cạnh đầu Tiểu Bảo, rồi cầm ống nghe nghe nhịp tim và nhịp thở.

Giang Nguyên có chút khẩn trương nhìn Trương Ngọc Phượng, sợ cô nói ra tin tức gì đó không tốt.

Cẩn thận kiểm tra một lúc, lúc này Trương Ngọc Phượng mới quay sang nhìn Giang Nguyên:

- Đừng lo. Bây giờ vẫn còn trong phạm vi khống chế được.

- Vậy là tốt rồi.

Giang Nguyên gật đầu, cố nén suy nghĩ muốn tiến đến kiểm tra cho Tiểu Bảo. Hẳn biết rất rõ, trong trạng thái của hẳn lúc này, rất có khả năng đưa ra ngộ phán, ngược lại càng khiến mình bất an hơn.

Đột nhiên, bên trong mũ giáp của hai người truyền đến thanh âm của Lâm Ngọc Tường:

- Tư liệu đã được chỉnh sửa xong, tôi đã đưa cách điều chế có liên quan cho bên điều chế thuốc. Khoảng mấy tiếng nữa là có thể điều chế ra. Tình huống của Tiểu Bảo như thế nào rồi?

Trương Ngọc Phượng nhìn Giang Nguyên, sau đó ấn nút trên cánh tay, nói:

- Bây giờ vẫn còn đang quan sát. Nhiệt độ cơ thể của Tiểu Bảo vẫn cao. Đã qua nửa tiếng, phông chùng thuốc đã có tác dụng. Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, dự tính trong vòng một tiếng nữa sẽ giảm sốt.

- Ừm, tốt, quan sát nhiều hơn, có gì thay đổi báo cáo lại với tôi.

Trong phòng hội nghị, Phó trưởng phòng Nghiêm nhìn tư liệu mà Lâm Ngọc Tường gửi đến, gương mặt tràn đầy hưng phấn. Y cũng không nghĩ nhanh như vậy lại có thể điều chế ra được thuốc ức chế, thuận lợi giải quyết một mối nguy cơ. Là phó tổ trưởng tiểu tổ lãnh đạo, phần công lớn này là không thể thiếu.

Suy nghĩ một chút, y liền quay sang nhìn vị Thượng tá võ cảnh, trầm giọng nói:

- Thượng tá HỒ, bây giờ có thể giảm bớt canh phòng bên phía nhà trẻ, thông báo cho người nhà đang lo lắng, đưa họ đến gặp con cháu của mình, đồng thời phải thực hiện nguyên tắc cách ly nghiêm ngặt.

- Đương nhiên, phải khống chế số lượng.

Nghe Phó trưởng phòng Nghiêm nói xong, vị Thượng tá gật đầu. Y biết cái gọi là người nhà đang lo lắng là chỉ ai.

Chương 531: Lập tức bay ngược trở lại

Thượng tá HỒ nghe thấy Bộ trưởng Nghiêm ra lệnh cũng thở phào nhẹ nhõm. Hai ngày nay để cưỡng chế người nhà các vị quan chức cao, cảnh sát vũ trang anh ta cũng gánh khá nhiều áp lực. tuy hiện nay đã có thông báo trên danh nghĩa của Quốc vụ viện, nhưng ngày nào cũng bị mấy vị Chủ nhiệm Bộ trưởng kia nhìn chăm

chăm, trong lòng cũng hơi hoảng loạn.

Giờ cuối cùng họ có thể mở một cửa, cho người nhà của mấy vị quan chức lớn này vào thăm viếng cháu chắt bảo bối của họ. Áp lực mà bọn Thượng tá Hồ đang gánh rõ ràng cũng giảm đi rất nhiều.

Đương nhiên, số người vẫn phải hạn chế đã giúp anh ta và Bộ trưởng Nghiêm được nở mày nở mặt. Bao nhiêu người được vào, cho ai vào, cũng là một vấn đề. Chỉ cần khống chế tin tức, lén thông báo cho mấy vị lão đại cấp tương đối cao, để phu nhân hoặc con dâu của họ gì đó vào thăm một chút cho yên tâm, đó đã là một nhân tình không nhỏ.

Bộ trưởng Nghiêm nhìn Thượng tá Hồ mặt mày vui vẻ thoải mái đi ra ngoài thì cũng cảm thấy tương đối có mặt mũi. Mệnh lệnh này của mình đã đưa ra rất thỏa đáng lại kịp thời. Mình có thể diện, cấp dưới cũng vui mừng. Mặc dù mình không phải một Tổ phó thường vụ, nhưng trước mặt những cấp dưới này cũng phải có chút tiếng nói, hơn nữa cũng sẽ được cấp dưới ủng hộ. Như vậy thì uy nghiêm đã bị mất không phải sẽ có thể kiếm trở về sao?

- Giờ đã có thể phán đoán bệnh dịch sẽ lây truyền qua đường tiêu hóa và thể dịch... Thuốc ức chế bệnh dịch theo dự tính sẽ chế tạo xong trong sáu giờ đồng hồ nữa...

Bộ trưởng Nghiêm lại một lần nữa nhìn thoáng tài liệu trong tay, đọc một dòng chữ bên trên. Tuy hiện tại chủ yếu lão làm công việc hành chính, không cần phải làm những việc chữa trị và phòng dịch thực tế, nhưng lão là một Phó bộ trưởng thường vụ phụ trách công tác phòng dịch của Bộ y tế nên lão cũng hiểu tương đối rõ những thứ này. Bệnh dịch chỉ lây truyền qua thể dịch và đường tiêu hóa thì cũng không đáng sợ lắm. Trên căn bản mức độ truyền nhiễm nguy hiểm cũng tựa như Viêm gan và HIV.

Chỉ cần chú ý một chút, chắc chắn sẽ không bị lây. Căn cứ theo quy định liên quan, tuy hiện giờ chưa chính thức xóa bỏ cách ly. Nhưng trước mặt các đồng chí lãnh đạo, để các đồng chí lãnh đạo yên tâm, gặp con cháu một chút cũng là việc nên làm. Đây là một hành động giảm áp lực tâm lý cho các vị lãnh đạo, chẳng ai có thể nói gì.

Mấy việc được lòng lãnh đạo thế này sao lại không làm chứ? Đến lúc đó khi mình muốn lên chức Bộ trưởng, có mấy vị này giúp đỡ một chút, vậy thì sẽ trở thành một trợ lực không nhỏ. Nghĩ đến chuyện này, Phó Bộ trưởng Nghiêm không kìm được đắc ý, hừ giọng nói:

- Ấy da... Ta đã từng đến Quỳnh Lâm Yến. Ta cũng đã từng đánh vệ tử tiền.. a... đánh vệ tử tiền...

Giang Nguyên ngồi ngay ngắn trước giường của Tiểu Bảo thấy sắp hai tiếng đồng hồ nhưng nhiệt độ cơ thể của Tiểu Bảo vẫn từ từ lên cao thì sắc mặt càng thêm âm trầm. Trương Ngọc Phượng bên cạnh nhìn kiểm tra nhiệt độ mới nhất, sắc mặt cũng hơi biến đổi. Vì đã hai tiếng đồng hồ trôi qua mà nhiệt độ cơ thể của Tiểu Bảo vẫn tiếp tục tăng lên. Tình hình cứ thế này, không thể nói chắc chắn sẽ có vấn đề, nhưng cũng hơi khác thường.

- Tiểu Bảo... đừng sợ, ba đây, ba ở đây...

Giang Nguyên lầm bầm, lại ngồi gần thêm một chút. Hắn đưa tay cầm lấy tay Tiểu Bảo, trong mắt tràn ngập trù mến và căng thẳng, vuốt ve trán Tiểu Bảo, thấp giọng trấn an, giống như đang muốn làm giảm bớt chút đau đớn cho Tiểu Bảo vậy.

Trương Ngọc Phượng đứng bên nhìn thấy vẻ mặt âm trầm, căng thẳng lại bất đắc dĩ của Giang Nguyên thì cũng khẽ nhíu mày. Chị ta biết, với tình hình của Giang Nguyên hiện tại, trên căn bản không thể tiếp tục nắm tiến trình chữa trị, chỉ có thể để chị ta tiếp nhận tất cả.

Chị ta hơi trầm ngâm, sau đó quả quyết nói với Viên Dũng bên cạnh:

- Viên Dũng hút một ống máu, đi đưa cho Lâm y sĩ, nhờ anh ấy nhanh chóng kiểm tra bệnh độc, xem số lượng bệnh độc có bắt đầu giảm bớt không...

- Vâng...

Lúc này Viên Dũng lập tức lấy đồ, sau đó bước đến phía bên kia của giường bệnh lấy máu Tiểu Bảo.

Lúc này rõ ràng cảm xúc của Giang Nguyên đang trầm xuống, hơn nữa trong lòng đầy cảm giác bất an, nhìn Viêm Dũng lại một lần nữa lấy máu của Tiểu Bảo. còn Tiểu Bảo đang hôn mê dường như cũng cảm nhận thấy sự đau đớn nên hàng lông mày non nớt cũng chậm rãi nhíu lại.

Giang Nguyên nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Bảo đang nhíu mày, trái tim không khỏi thắt lại, không kìm được khom người xuống, cẩn thận vuốt ve trán Tiểu Bảo, muốn vuốt giãn hàng lông mày đang khẽ nhíu lại kia.

Giang Nguyên cảm thấy chỗ ngón tay truyền đến nhiệt độ nóng bỏng thì hơi thở không kìm được nặng nề hơn. Nhiệt độ cơ thể cao như vậy, mình nhất định phải nghĩ cách, tuyệt đối không thể để Tiểu Bảo cứ như vậy được.

Có điều, trong khi hắn vừa mới khẽ vuốt mấy cái, thở hỗn hển vài hơi, trong đầu vẫn đang suy nghĩ hỗn loạn, nên giải quyết vấn đề này như thế nào, đột nhiên hắn cảm thấy chỗ vai trái nóng lên, sau đó trong đầu lóe lên một chỉ thị:

- Tít... trong phổi phế quản phát hiện vi sinh vật có hại khác thường xâm nhập... Bắt đầu kích thích gia tăng bạch cầu, bạch cầu hạt trung tính, tăng cường hoạt tính tế bào, sức đề kháng của cơ thể bắt đầu tăng mạnh...

Giang Nguyên nghe thấy chỉ thị này lóe lên trong đầu thì vẻ mặt lập tức cứng đờ, nhanh chóng hồi phục tinh thần, trong lòng hoảng hốt. Cuối cùng hắn đã tìm thấy căn nguyên khiến hai ngày nay trong lòng mình cảm thấy bất an.

Thể chất của mình mạnh hơn người thường rất nhiều, những vi sinh vật có hại thông thường căn bản không thể gây nên ảnh hưởng quá lớn đối với mình. Nhưng giờ mình đã nhận được cảnh báo như vậy, điều đó chứng tỏ tính nguy hiểm của loại vi sinh vật có hại đang xâm nhập này đã vượt quá phạm vi chịu đựng của cơ thể mình.

Và bây giờ có thể xuất hiện vi sinh vật có hại, thì chỉ có một khả năng...

Nghĩ tới đây, Giang Nguyên đứng bật dậy, nói với Viêm Dũng đang lấy máu, trầm giọng kêu lên:

- Mau... mau gọi điện cho Đường y sư, mời họ giờ quay lại ngay...

- A...

Viêm Dũng sửng sốt, sau đó giương mắt nhìn thoáng đồng hồ trên tường, ngạc nhiên nói:

- Giờ máy bay của Đường y sư đã cất cánh, không thể liên lạc được...

- Bay rồi?

Giang Nguyên sửng sốt, sau đó cau mày trầm giọng nói:

- Lập tức liên lạc với sân bay, yêu cầu chuyển bay quay ngược lại...

Y sĩ Trương Ngọc Phượng đứng bên kính ngạc nhìn Giang Nguyên, nói:

- Giang Nguyên ... làm sao vậy? Hiện tại tình hình của Tiểu Bảo không có dấu hiệu xấu đi, có thể chỉ là...

- Không... bệnh độc biến dị rồi... lập tức mời nhóm Đường y sư quay trở lại...

Trương Ngọc Phượng còn chưa nói hết câu, Giang Nguyên mặt trầm như nước, nhìn về phía y sĩ Trương Ngọc Phượng, trầm giọng ngắt lời nói.

- Biến dị rồi? Chuyện này.. không thể nào... mới trong hai ngày ngắn ngủi, bệnh độc không thể nào xuất hiện biến dị, chắc chắn không thể!

Trương Ngọc Phượng nghe Giang Nguyên nói vậy bất giác lắc đầu, sau đó nhìn Giang Nguyên, cau mày trầm giọng khuyên nhủ:

- Giang Nguyên... Tôi biết cậu lo lắng cho Tiểu Bảo, nhưng cậu không nên để cảm xúc xen vào công việc, không thể làm lung tung được. Cậu không thể tùy tiện thay đổi hành trình của Đường y

sư... Hơn nữa, không có bất kỳ chứng cứ nào chứng minh bệnh độc biến dị rồi, cậu không thể nghi ngờ kết quả nghiên cứu của Đường y sư được!

Nói tới đây sắc mặt Trương Ngọc Phượng nghiêm túc nhìn về phía Giang Nguyên nói:

- Hẳn cậu cũng hiểu rõ quy tắc của Thiên Y viện, y sĩ cấp dưới nếu không có đủ bằng chứng mà nghi ngờ y sư cấp trên, tình huống này tương đối nghiêm trọng.

- Không... Trương y sĩ... bệnh độc biến dị rồi, giờ đã có khả năng truyền nhiễm qua đường không khí, tôi dám khẳng định!

Giang Nguyên nhìn thấy vẻ mặt Trương Ngọc Phượng nghiêm túc như vậy dĩ nhiên cũng biết Trương Ngọc Phượng đang nhắc nhở mình. Cho nên lúc này vẻ mặt của hắn cũng nghiêm túc, nhìn Trương Ngọc Phượng nói:

- Cho nên, giờ phải mời Đường y sư quay lại, nghiên cứu lần nữa và tìm ra chất ức chế bệnh động mới... Nếu không một khi bệnh độc lan truyền, hậu quả chắc chắn rất đáng sợ!

- Cậu...

Trương Ngọc Phượng thấy Giang Nguyên gọi mình là Trương y sư liền chăm chú nhìn vào mắt Giang Nguyên, biết Giang Nguyên đang nghiêm túc giải thích và thảo luận với mình về chuyện này. Trước ánh mắt kiên định chứ không còn căng thẳng như ban đầu của Giang Nguyên, tuy Trương Ngọc Phượng không biết vì sao Giang Nguyên có thể chắc chắn như vậy nhưng chị ta biết Giang Nguyên không phải loại người ăn nói lung tung.

Sau khi Trương Ngọc Phượng hơi do dự một lúc, lại nghĩ tới nhiệt độ của Tiểu Bảo tới giờ vẫn lên cao gần hai tiếng đồng hồ hình như thật sự không được bình thường. Lúc này chị ta mới nhìn về phía Giang Nguyên, trầm giọng nói:

- Giang Nguyên, ban này tôi vừa bảo Viêm Dũng lấy máu rồi, nếu như cậu kiên trì khẳng định bệnh độc đã có biến dị, vậy tôi sẽ mời y sĩ Lâm Ngọc Tường tiến hành so sánh tiêu bản bệnh độc... Nhưng

hiện tại, cậu không có gì chứng minh bệnh độc đã thực sự biến đi, cho nên... Tôi kiến nghị cậu nên đợi vài tiếng đồng hồ nữa, đợi có kết quả so sánh bệnh độc, nếu thật sự có vấn đề, vậy thì lại mời Thiên Y viện hoặc Đường y sư trợ giúp, như vậy tương đối hay hơn!

Nói tới đây, Trương Ngọc Phượng dừng lại, lo lắng nhìn Giang Nguyên. Dường như mình nói vậy nhưng về mặt của Giang Nguyên vẫn kiên định không chút thay đổi, chỉ ta bất đắc dĩ nhắc nhở lần nữa:

- Cậu nên biết, cho dù giờ cậu cho máy bay quay ngược lại, đón Đường y sư bọn họ quay lại thì có lẽ giờ cậu cũng chẳng có chứng cứ gì để thuyết phục Đường y sư, như thế sẽ khiến Đường y sư... tương đối tức giận... thậm chí...

- Cậu hiểu mà... Cho dù thầy của cậu là La y sư cao cấp nhất, nhưng tự tiện thay đổi hành trình dự định của một vị y sư như vậy, còn khiến ông ấy tức giận, cậu sẽ không thể gánh nổi trách nhiệm đâu! Một khi ông ấy đem chuyện này báo lên Hội đồng viện, vậy thì cậu sẽ phải chịu trừng phạt cực kỳ nghiêm khắc!

Trong ánh mắt mong chờ của Trương Ngọc Phượng, Giang Nguyên vẫn kiên trì lắc đầu, nhìn Trương Ngọc Phượng nói:

- Không... cho dù Đường y sư có tức giận tôi cũng phải mời ông ấy quay lại... Nếu không đợi ông ấy quay về Kim Lăng, sau đó lại đợi có kết quả rồi mới quay trở lại, ít nhất cũng phải chậm trễ mất bốn tiếng đồng hồ trở lên.

- Với tình hình hiện tại, nếu có thể mời ông ấy quay lại thì có thể tiết kiệm rất nhiều thời gian. Nếu Đường y sư quay lại tôi sẽ chịu đựng cơn phẫn nộ của ông ấy...

Giang Nguyên kiên định gật đầu với Trương Ngọc Phượng, sau đó cầm điện thoại, trầm giọng nói:

- Tôi là Giang Nguyên, giờ xin lập tức thông báo với sân bay, yêu cầu chuyển bay Đường y sư đang ngồi lập tức quay trở lại!

Chương 532: Chất vấn và trả giá

Hàng Bội Minh tinh thần hơi thiếu tỉnh táo đang tiện tay lật tờ báo trên đầu gối. Hai ngày nay phải tăng thêm hai chuyến bay thật sự là rất cực khổ.

Anh ta đưa tay nhéo chỗ mi tâm, muốn giúp mình tỉnh táo một chút, có điều sau khi nhéo hai cái thì đột nhiên cảm thấy thân máy bay dường như chệch đi rất rõ ràng.

- Ồ? Chuyện gì xảy ra vậy?

Sau khi Hàng Bội Minh sửng ra, trong lòng liền kinh ngạc. Anh ta là một cơ trưởng có kinh nghiệm mấy ngàn giờ bay, anh ta có thể xác định rất rõ, ban này máy bay vừa của một vòng lớn.

Nhưng trước khi mình vào toilet, máy bay rõ ràng đã tiến vào đường bay và độ cao dự định, vì sao lại của được?

“Chẳng lẽ xảy ra chuyện gì bất ngờ?” Trong lòng Hàng Bội Minh căng thẳng, bất ngờ người đứng dậy khỏi bồn vệ sinh, kéo quần lên rồi xông ra ngoài.

Anh ta lập tức vào khoang điều khiển, nhìn phi công phó Trương Hùng vẫn đang ngồi đó, hình như không có điều gì bất thường, lúc này anh ta mới thoáng thở phào nhẹ nhõm, sau đó đi qua, ngồi xuống một bên, vừa quan sát đường bay trước mặt. Sau khi xác định hướng bay đã thay đổi, anh ta liền cau mày trầm giọng nói:

- Chuyện gì xảy ra?

- Cơ trưởng... Vừa mới nhận được lệnh của Ban quản lý đường bay... yêu cầu chúng ta quay trở lại sân bay Bắc Kinh...

Lúc này Trương Hùng bên cạnh vẽ mặt kinh ngạc nói với Hàng Bội Minh.

- Cái gì? Giờ quay trở lại Bắc Kinh?

Hàng Bội Minh nhìn đồng hồ, đã cất cánh nửa tiếng rồi, giờ này mà còn cho máy bay quay ngược về...

Hàng Bội Minh hơi nhúu mày, đưa tay cầm lấy tai nghe, sau đó kết

nổi thông tin:

- HZ2308 gọi đài quan sát, HZ2308 gọi đài quan sát...

- Tôi là đài quan sát, mời nói..

- HZ2308 vừa nhận được lệnh quay về sân bay Bắc Kinh, xin xác nhận...

- Xác nhận mệnh lệnh, yêu cầu chuyển bay HZ2308 lập tức quay về sân bay Bắc Kinh...

Hàng Bội Minh nghe thấy mệnh lệnh được xác nhận thì thoáng thở phào nhẹ nhõm. Sau đó nói:

- Xin hỏi vì nguyên nhân gì?

Bên kia thoáng chần chờ một chút, sau đó hồi đáp:

- Trên chuyến bay có vài quý khách quan trọng, cần họ quay trở lại Bắc Kinh...

- Nhận lệnh!

Hàng Bội Minh nghe thấy nguyên nhân này trong lòng mới coi như hoàn toàn yên tâm. Chỉ cần không phải vì nguyên nhân linh tinh nào khác là được, nếu như trên chuyến bay có nhân vật nguy hiểm hay tội phạm gì đó, vậy thì rất phiền phức.

Hàng Bội Minh yên tâm, lúc này mới cầm micro, thông báo:

- Các vị hành khách kính mến... Tôi là cơ trưởng của chuyến bay, rất xin lỗi phải thông báo với mọi người... Tôi vừa nhận được thông báo của đài quan sát...

Nguyên nhân là máy bay cần quay trở lại Bắc Kinh...

Đường y sư đang nhắm mắt dưỡng thần trên chiếc ghế rộng rãi ở khoang hạng nhất nghe thấy thông báo này liền lơ đãng nhú mày. Một vị y sĩ bên cạnh lập tức hiểu ý thấp giọng hỏi tiếp viên hàng không đi ngang qua:

- Chuyện gì xảy ra?

- Xin lỗi... tiên sinh. Ban nãy nhận được thông báo của Bắc Kinh, máy bay phải quay về sân bay Bắc Kinh, tình hình cụ thể tạm thời vẫn chưa rõ...

Tiếp viên hàng không không bao giờ dám lơ là với khách hàng khoang hạng nhất, có điều chuyện như thế này, các cô cũng chỉ có thể trả lời bằng câu ứng phó này, khéo miệng khẽ nở nụ cười mỉm, khéo léo giải thích với khách hàng.

Mặc dù vị y sĩ này nghe tiếp viên hàng không trả lời như vậy thì không hài lòng lắm, nhưng dĩ nhiên cũng không cố ý làm khó người khác. Anh ta lập tức nhìn thoáng Đường y sư bên cạnh, thấy Đường y sư không có vẻ gì khác thường, lúc này mới gật đầu với tiếp viên hàng không bên cạnh.

Tiếp viên hàng không thấy khách hàng không truy vấn mình nữa thì cũng thở phào nhẹ nhõm. Kể ra máy bay đã bay được nửa đường mà còn nhận được lệnh quay ngược lại, đây thật sự là lần đầu tiên cô gặp phải. Nguyên nhân cụ thể cô thật sự không rõ lắm.

Giờ cô còn phải đi trấn an những vị khách ngồi ở phía sau...

Hơn nửa tiếng đồng hồ sau, máy bay một lần nữa đáp xuống phi trường, đám Đường y sư được người đến đón cung kính nghênh đón dưới chân cầu thang máy bay. Lòng mày Đường y sư khẽ nhướn lên, trong mắt lóe lên tia tức giận nhưng không hề nói gì.

Bởi vì... đợi lát nữa, có người phải giải thích rõ chuyện này.

- Xin lỗi... Đường y sư... Đã đi được nửa đường còn phải mời ngài và các vị y sĩ quay lại...

Giang Nguyên rất là cung kính đứng ở cửa nghênh đón mấy người, trên mặt tràn đầy xin lỗi. Y sĩ Trương Ngọc Phượng vẻ mặt cũng rất bất đắc dĩ.

Đường y sư chấp tay đứng ở cửa, không bước vào, chỉ lẳng lặng nhìn Giang Nguyên, sau đó lãnh đạm nói:

- Giang y sĩ... chuyện gì?

Trương Ngọc Phượng đứng cạnh thấy vẻ mặt lãnh đạm và ngử khí nói chuyện như vậy của Đường y sư thì vẻ mặt càng bất đắc dĩ, lén lút liếc nhìn Giang Nguyên, trong mắt đầy đồng cảm và thở dài.

Giang Nguyên cung nhìn Đường y sư, trong mắt tràn ngập tia áy náy nhưng không hề có vẻ sợ hãi nói:

- Đường y sư... tôi cho rằng bệnh độc đã có biến dị, thuốc ức chế bệnh động có thể sẽ không đạt được hiệu quả như dự tính. Hơn nữa bệnh độc có thể còn có khả năng lây nhiễm qua đường không khí. Để tránh sự việc phát triển thêm bước nữa, cho nên tôi mạo muội mời Đường y sư và các vị y sĩ quay trở lại, tiến hành phân tích lại kết cấu bệnh độc, và chế lại loại thuốc ức chế bệnh độc mới!

Giang Nguyên vừa nói ra lời này, vẻ mặt mấy vị y sĩ đứng sau Đường y sư đồng loạt trông xuống. Trong mắt ai nấy đều mang theo vẻ kinh ngạc cùng với trào phúng nhìn Giang Nguyên, sau đó cẩn thận ngẩng đầu nhìn Đường y sư phía trước.

Bọn họ rất rõ, đối với Đường y sư mà nói lý do như vậy chứng tỏ điều gì. Đó là chưa nói tới chuyện dùng lý do như vậy cắt ngang Đường y sư đang nóng lòng quay trở về Thiên Y viện sẽ khiến Đường y sư tức giận nhường nào.

Giang Nguyên to gan lớn mật trước mặt đối mặt với cơn giận của Đường y sư, lần này phải gặp phiền phức lớn rồi.

Mấy vị y sĩ ở cạnh Đường y sư nghiên cứu mấy ngày rồi nên cũng tương đối hiểu rõ tính cách Đường y sư này. Điều này khiến họ bội phục vị Giang y sĩ to gan lớn mật này, đồng thời cũng không kìm được thương xót cho y sĩ Giang Nguyên này. Lần này thẳng nhai này phiền phức lớn rồi.

Quả nhiên không ngoài dự liệu, trong mắt Đường y sư lóe lên tia giận dữ, hai hàng lông mày nhướn thẳng, sau đó nhìn chằm chằm Giang Nguyên một lúc lâu. Trương Ngọc Phượng đứng bên cũng bị sự tức giận của Đường y sư làm cho tim run rẩy. Thế nhưng Giang Nguyên ở bên vẫn bình tĩnh đứng đó, im lặng nhìn Đường y sư, không hề có ý định rút lui.

- Được!

Đột nhiên, Đường y sư lạnh lùng nhìn Giang Nguyên, trong miệng thốt lên một chữ, có điều trong mắt không hề có ý tán thưởng mà là ánh mắt lạnh lùng bức người.

- Tuy chỉ là một Y sĩ tam phẩm mới vào viện vài tháng nhưng sự to gan của Giang y sĩ khiến tôi rất bội phục!

Giang Nguyên nhìn ánh mắt lạnh lùng bức người của Đường y sư, khẽ rũ mắt xuống, tỏ vẻ mình không cố ý mạo phạm, sau đó khiêm tốn xin lỗi:

- Xin lỗi, Đường y sư!

- Xin lỗi?

Đường y sư thấy Giang Nguyên không hề có ý lùi bước trước sự chất vấn và ánh mắt ép bức của mình, mặt ông lại lạnh lùng hơn, lạnh giọng nói:

- Tuy cậu là học trò của La y sư cấp cao nhất, nhưng cậu có thể tự tiện thay đổi hành trình của tôi khi chưa được tôi đồng ý, hơn nữa còn nghi ngờ kết quả phán đoán của tôi... Chuyện này, chắc chắn tôi sẽ báo cáo lên Hội đồng viện, sẽ để cho Ban giám sát kỷ luật có xử lý nghiêm khắc và thích hợp dành cho cậu...

- Xin lỗi, Đường y sư... Tôi không cố ý mạo phạm, nhưng chuyện khẩn cấp, cho nên mới tự tiện... xin ngài lượng thứ!

Đối mặt với cơn tức giận của Đường y sư, Giang Nguyên cũng chỉ có thể kiên nhẫn giải thích lần nữa. Đối mặt với sự phẫn nộ của y sư cấp trên, là y sư cấp dưới, cho dù có lý đi chăng nữa, anh cũng phải giữ sự cung kính khiêm nhường, nếu không, với thiết luật nghiêm khắc về cấp bậc của Thiên Y viện, cho dù anh có lý cũng thành không có lý.

- Chuyện khẩn cấp?

Đường y sư nhìn Giang Nguyên, lúc này cuối cùng cũng tức giận bật cười, hừ một tiếng nói:

- Được được... cậu đã nói có chuyện khẩn cấp, vậy thì cậu nói tôi biết, sao cậu phát hiện được bệnh độc có biến dị? Đừng nói với tôi giờ cậu đã có so sánh với tiêu bản bệnh độc!

- Vẫn chưa có... giờ y sĩ Lâm Ngọc Tường vẫn đang tiến hành so sánh khẩn cấp!

Giang Nguyên một lần nữa cung kính nói.

- Chưa có? Chưa có thì dựa vào đâu cậu nói bệnh độc xảy ra biến dị? Cậu có chứng cứ gì không? Hay là cậu chưa từng học nghiên cứu bệnh độc của Thiên Y viện?

Trên mặt Đường y sư cuối cùng cũng lộ vẻ trào phúng, nhưng sự tức giận thì càng ngày càng mạnh mẽ hơn.

- À... Tôi vẫn chưa học xong, môn nghiên cứu bệnh độc vẫn chưa học tới...

Giang Nguyên chần chờ một chút, sau đó thành thật đáp.

Mọi người nghe Giang Nguyên nói vậy liền hai mắt nhìn nhau, sau đó lộ ra vẻ cổ quái.

Lúc này Đường y sư cũng đỡ khóc đỡ cười, nhìn y sĩ Trương Ngọc Phượng đứng bên một lúc, mới lạnh giọng cười nói:

- Trương y sĩ, chẳng lẽ Giang Nguyên chưa học, cô cũng chưa học sao?

- Á...

Y sĩ Trương Ngọc Phượng thấy Đường y sư nhìn mình thì vẻ mặt cũng sượng lại, đang định nói thì Giang Nguyên ở bên không muốn Trương Ngọc Phượng bị mình làm liên lụy, vội lên tiếng nói:

- Đường y sư, y sĩ Trương Ngọc Phượng đã nhắc nhở tôi nhưng hiện tại tôi là người phụ trách cao nhất của tổ lãnh đạo, chuyện này do mình tôi kiên trì, cho nên chuyện này không liên quan đến y sĩ Trương Ngọc Phượng...

Đường y sư thấy Giang Nguyên đem mọi chuyện đổ hết lên người

hắn thì cũng nhìn Giang Nguyên với con mắt khác, gật đầu lạnh giọng cười nói:

- Được... Coi như cậu cũng to gan lớn mật đấy...

- Nếu y sĩ Trương Ngọc Phượng đã nhắc nhở cậu, vì sao cậu còn kiên trì nói bệnh độc đã xuất hiện biến dị? Cậu có chứng cứ có thể chứng minh không?

Đường y sư lạnh lẽo nhìn Giang Nguyên nói:

- Nếu cậu không đem ra được chứng cứ, vậy thì có lẽ cậu đã biết hậu quả như thế nào? Cho dù La y sư có đích thân đến đây, cũng không thể tránh được hậu quả hành vi này của cậu!

Trước những lời lạnh lẽo của Đường y sư, Giang Nguyên nghiêm túc gật đầu, nhìn Đường y sư trầm giọng nói:

- Đường y sư... Hiện tại tôi vẫn chưa có chứng cứ xác thực, nhưng xin mời ngài cùng các vị y sĩ nghỉ ngơi một lát. Giờ y sĩ Lâm Ngọc Tường đang đốc sức tiến hành so sánh với tiêu bản bệnh độc, đồng thời cũng đang dùng thuốc ức chế bệnh độc tiến hành thử nghiệm được vật nồng độ cao... Có lẽ trong vòng ba tiếng sẽ hoàn thành công tác này... Nếu ba tiếng sau, tiêu bản bệnh độc không có gì khác thường, hơn nữa thử nghiệm hiệu quả thuốc bình thường thì tôi đồng ý chấp nhận bất kỳ trừng phạt nào của Đường y sư!

- Không có chứng cứ...

Đôi mắt Đường y sư lại càng thêm lạnh lẽo, nhìn chằm chằm Giang Nguyên một lúc, cuối cùng chậm rãi gật đầu, lạnh giọng nói:

- Được, dù sao tôi cũng đã quay lại rồi, vậy thì cũng không tiếc gì cậu ba tiếng đồng hồ. Nếu ba tiếng đồng hồ sau kết quả bình thường, vậy thì cậu phải trả cái giá nên trả!

Chương 533: Tình hình khẩn cấp

Giang Nguyên đi sau nhìn Đường y sư dẫn mấy y sĩ vào phòng nghỉ ngơi để nghỉ thì lúc này mới xem như thở phào nhẹ nhõm.

- Giang Nguyên... lá gan của cậu đúng là lớn thật!

Lúc này Trương Ngọc Phượng nhìn Giang Nguyên vẻ mặt cảm thán. Tên này dám nói năng như vậy trước mặt Đường y sư, nếu như không cẩn thận, lần này Giang Nguyên e là sẽ gặp phiền phức lớn. Có điều chị rất cảm động vì Giang Nguyên đã hấp dẫn hết cơn giận của Đường y sư lên người hắn.

Giang Nguyên bắt đầu dĩ cười cười, lắc đầu nói:

- Chị Trương... Nếu tôi không làm như vậy, e là Đường y sư chưa chịu thôi đâu... Cứ thế cái đã, đợi Lâm y sĩ có kết quả rồi tính sau. Dù sao cũng chẳng trốn được!

- Cậu ấy... haizz...

Trương Ngọc Phượng thấy Giang Nguyên vẫn bình tĩnh thì cũng chỉ có thể bất đắc dĩ. Chị rất thích Giang Nguyên, đặc biệt là nhìn cách hắn đối xử với Tiểu Bảo, trong lòng chị ta cũng quan tâm đến Giang Nguyên như một người chị. Nhưng, đối mặt với cơn giận của Đường y sư chị quả thật hơi bất lực. So với chị, Giang Nguyên đằng sau có La y sư đứng đầu vẫn có chỗ dựa hơn.

Hai người quay trở về phòng cách ly, lại nhìn Tiểu Bảo, sau khi xác định tạm thời không có chuyện gì khác thường, lúc này Giang Nguyên mới nghĩ ra một chuyện, sau đó hắn bước đến trước bàn làm việc, cầm điện thoại, bấm một dãy số nói:

- Tổ Tây Sơn, tôi là Giang Nguyên... Hiện giờ tình hình có biến, tôi yêu cầu tăng cường cách ly nhà trẻ Tây Sơn, nghiêm hắc căn cứ theo điều lệ cách ly để tiến hành cách ly... bất kỳ ai cũng không được phép vi phạm...

- Cái gì? Ai đưa ra thông báo? Ai cho phép thăm hỏi? Bao lâu rồi?

Lúc này Giang Nguyên vừa nghe được hai câu thì sắc mặt lập tức thay đổi, lạnh giọng quát.

- Bộ trưởng Nghiêm?

Sắc mặt Giang Nguyên lại một lần nữa lạnh lẽo, sau đó căng thẳng hỏi:

- Đã có ai vào thăm xong rồi đi chưa?

- Chưa có... giờ đều đang ở bên trong!

Người bên kia vội vàng trả lời.

Giang Nguyên nghe thấy câu trả lời này mới xem như thở phào nhẹ nhõm, sau đó nói:

- Giờ tôi ra lệnh, bắt đầu từ giờ phút này, cấm mọi người ra vào. Đồng thời những người đã vào đều sẽ căn cứ theo điều lệ cách ly phòng dịch để tiến hành cách ly, bất kỳ ai cũng không được phép ngoại lệ...

Bên kia nghe thấy Giang Nguyên ra lệnh vội căng thẳng nói:

- Tổ trưởng Giang... Ban nầy phu nhân và Bộ trưởng Đào của Bộ ngoại giao đã vào... Còn có cả phu nhân Bộ trưởng Viên của Bộ tài chính cũng vào... Còn cả Phó trưởng tham mưu Lý của quân khu Bắc Kinh... Chẳng lẽ cũng cách ly?

- Cách ly! Cho dù là ai cũng không được phép ngoại lệ, phải nghiêm khắc thực hiện theo quy định. Nếu có ai dám làm trái, tôi đảm bảo kiếp sau cũng sẽ phải sống trong tù, biết chưa?

Giang Nguyên cau mày, trầm giọng quát.

- Vâng...

Bên kia nghe thấy ngữ khí nghiêm khắc của Giang Nguyên cũng không dám có thêm chút sơ suất gì, lập tức trầm giọng đáp.

Vị trung tá cảnh sát vũ trang bên kia sau khi cúp máy, vẻ mặt vô cùng khổ sở.

Trước khi nghe máy anh ta vốn đang thở phào nhẹ nhõm, nhưng giờ tim đã nhảy lên tới cổ họng rồi.

Nên biết rằng mấy vị đi vào đều là những nhân vật lớn một ngón tay có thể nghiền chết anh ta. Đặc biệt là vị Bộ trưởng Đào kia, đó là một lão đại xếp trong TOP 10 cả nước, nhưng giờ phải cách ly người ta. Mệnh lệnh như vậy, chỉ e Tổ trưởng Giang nghe nói có chỗ dựa ở Bắc Kinh, thật sự không có ai dám ra lệnh không chút lưu tình như vậy.

Ra lệnh như vậy, chỉ sợ cho dù là vị Phó thủ tướng treo danh tổ trưởng kia muốn hạ lệnh thì cũng phải cân nhắc một chút.

Có điều, nếu lão đại cấp trên ra lệnh, vậy thì giờ anh ta chỉ cần nghiền răng nghe theo lệnh, cách ly mấy vị lão đại này là được. Nhiều lắm là chọn mấy phòng tốt tốt cho mấy vị lão đại là được.

Sau khi Giang Nguyên ngắt máy, vẻ mặt càng thêm âm trầm. Hắn không ngờ, Nghiêm Quốc Hùng lại dám tùy tiện làm trái quy tắc, nếu như những người vào thăm này ra ngoài thì chắc chắn sẽ phiền phức lớn.

Trương Ngọc Phượng ở bên không hiểu chuyện gì xảy ra, nhưng cũng mơ hồ hiểu ra gì đó, cũng không kìm được căng thẳng hỏi:

- Giang Nguyên, không xảy ra chuyện gì lớn chứ?

- Vẫn may...

Giang Nguyên nhẹ nhàng thở hắt ra, sắc mặt hơi tốt hơn, sau đó nói:

- Có người vào thăm, nhưng vẫn chưa ra ngoài, giờ cho cách ly toàn bộ rồi!

- A? Có người vào thăm? Ai cho vào? Còn muốn sống nữa không?

Trương Ngọc Phượng nghe thấy câu này không kìm được hít một hơi lạnh.

Nếu thật sự xảy ra vấn đề, đó không phải chuyện nhỏ, ít nhất đó là chuyện trên cả trăm, thậm chí là trên cả ngàn mạng. Hơn nữa rút

giây động rừng, không biết sẽ gây ra tổn hại lớn chừng nào cho quốc gia và xã hội.

- Nghiêm Quốc Hùng...

Giang Nguyên lạnh lùng phun ra một cái tên, sau đó nhìn sang Trương Ngọc Phượng, nói:

- Chị Trương... chị ở đây coi một chút, tôi đi xử lý chuyện này rồi quay lại!

- Được, cậu đi đi!

Trương Ngọc Phượng gật đầu, chuyện như thế này dĩ nhiên chị và Lâm Ngọc Tường sẽ không nhúng tay vào, giao cho Giang Nguyên xử lý chị rất yên tâm.

Giang Nguyên đi qua phòng khử trùng, lại đi đến thang máy, khuôn mặt càng lạnh lẽo hơn. Hắn thật sự đã rất khoan dung với Nghiêm Quốc Hùng này rồi. Ít nhiều Nghiêm Quốc Hùng cũng là một Phó bộ trưởng Bộ y tế, hơn nữa tổ này cũng cần có một người để trừ tính toàn cục bên ngoài, vì Tổ phó thường vụ hắn cũng không quen với việc này lắm, cho nên hắn mới không hạn chế gì Nghiêm Quốc Hùng này.

Nhưng bây giờ, Nghiêm Quốc Hùng lại gây ra sai lầm như vậy, tuy chỉ ngoài ý muốn, nhưng vi phạm điều lệ thế này thì không ai có thể cứu nổi nữa. Hơn nữa Giang Nguyên cũng không thể tiếp tục để người như vậy ở đây, bắt buộc phải dọn dẹp sạch sẽ hiểm họa ngầm này. Lúc này không thể nào để xảy ra được bất kỳ sơ sót gì.

Nếu đổi lại là người khác có lẽ sẽ không xử lý chuyện này một cách không nề tình như vậy. Người làm quan đều nề mặt nhau, nhưng Giang Nguyên thì không. Những lúc như thế này phải thật quyết đoán, không thể để xảy ra bất kỳ sai lầm gì.

Giang Nguyên cũng không cho phép bất kỳ điều dị thường gì xuất hiện ở đây.

Giang Nguyên bước ra thang máy, sắc mặt lạnh lẽo, sau đó bước đến trước một văn phòng. Hiện giờ trên căn bản người của tiểu đội đều sẽ ở đây. Nhân lúc mọi người đều ở đây phải nhanh chóng

xử lý chuyện này, dao sắc chặt đay rồi, sau đó lại sắp xếp người khác phụ trách mảng này.

Mọi người thấy Giang Nguyên đang bước nhanh tới, mọi người đều hơi sửng ra. Lúc này Nghiêm Quốc Hùng đang khá thỏa mãn, vừa thấy Giang Nguyên bước vào sắc mặt cũng bớt đi vẻ sợ hãi lúc đầu, làm như không nhìn thấy Giang Nguyên, tiếp tục nói với mọi người:

- Mọi người cần phải làm tốt công việc của mình, nhất định không được để xảy ra sai sót!

Chương 534: Miêu đại sư đặc ý

Giang Nguyên đứng ở cửa lẳng lặng nhìn Phó Bộ trưởng Nghiêm, nhìn thấy tia đắc ý trên mặt Phó Bộ trưởng Nghiêm, trong lòng khẽ thở ra. Dĩ nhiên hẳn biết vì sao Phó Bộ trưởng Nghiêm này lại nóng lòng cho mấy vị kia vào thăm như vậy.

Có điều xem ra số Phó Bộ trưởng Nghiêm không được may mắn cho lắm, vị Bộ trưởng Đào bị nhốt trong đó, còn mấy nhân vật cấp bậc quan trọng nữa. Tin tức này trên cơ bản bảy vị đứng đầu sẽ nhận được thông báo chính thức. Mà vì vấn đề SARS năm đó nên bảy vị đứng đầu cũng cực kỳ chú ý đến sự kiện bệnh độc lần này. Xảy ra chuyện như vậy, Phó Bộ trưởng Nghiêm là người khởi xướng chắc chắn tiền đồ cũng sẽ ảm đảm.

Nhưng hiện tại Phó Bộ trưởng Nghiêm vẫn còn không biết mình mình đã không bán được chút nhân tình, chiếm được lợi lớn...

Giang Nguyên lúc này đã không còn cảm thấy tức giận cái người sắp vui quá hóa buồn này nữa, hẳn chỉ lãnh đạm nói:

- Phó Bộ trưởng Nghiêm...

- Ôi... Tổ trưởng Giang, sao cậu xuống đây? Có chỉ thị gì à?

Phó Bộ trưởng Nghiêm nghe Giang Nguyên gọi mới làm như lúc này mới để ý thấy Giang Nguyên, khuôn mặt tươi cười hỏi thăm, không còn vẻ căng thẳng khi đụng phải Giang Nguyên như hai

ngày nay nữa. Đường như lão đã quên mất Giang Nguyên từng tát mình hai cái vậy.

Giang Nguyên yên lặng nhìn Phó Bộ trưởng Nghiêm, sau đó lãnh đạm nói:

- Tổ phó Nghiêm, vì anh vi phạm quy định, hạ cấp bậc cách ly của nhà trẻ Tây Sơn... Giờ tôi tuyên bố anh phải tạm dừng chức vụ Tổ phó, chờ tiếp nhận điều tra!

- Cái... cái gì?

Khuôn mặt Nghiêm Quốc Hùng vốn nở nụ cười thoải mái trong nháy mắt liền trở nên cứng nhắc, nhìn chăm chăm Giang Nguyên, sau đó nụ cười cứng nhắc trên mặt trong nháy mắt chuyển thành xanh mét cùng phần nộ.

- Giang Nguyên... mày... mày đừng khinh người quá đáng... đừng tưởng mày là một Tổ phó thường vụ thì có thể làm xằng làm bậy. Thế nào là vi phạm quy định? Mày đừng có nói năng lung tung... Hơn nữa mày cũng chỉ là một Tổ phó thường vụ, mày có tư cách gì mà tạm dừng chức vụ của tao?

Nghiêm Quốc Hùng phản ứng lại, lúc này bất chấp uy thế của Giang Nguyên đã từng tát mình hai cái, hung hăng vỗ bàn đứng dậy tức giận hét lớn với Giang Nguyên.

Giang Nguyên hơi nhíu mày, mình đã nói rõ ràng như vậy mà tên Nghiêm Quốc Hùng còn chưa hiểu à?

Hắn lập tức thở hắt ra, sau đó quay đầu nhìn mọi người đang kinh ngạc, nói:

- Giờ tôi thông báo với mọi người một tin xấu, căn cứ theo tình hình hiện tại, bệnh độc đã xuất hiện biến dị. Có lẽ nó đã có thêm khả năng lây truyền qua không khí, hơn nữa rất có thể loại thuốc ức chế bệnh độc mới được nghiên cứu ra không có hiệu quả ức chế bệnh độc tốt như dự đoán.

Giang Nguyên thấy ánh mắt mọi người như đã hiểu ra liền nói tiếp:

- Cho nên, bắt đầu từ bây giờ, tôi yêu cầu mọi người phải nâng cao tinh thần, không thể lơ là...

Nói tới đây, ánh mắt lạnh lẽo của Giang Nguyên chậm rãi quét qua mọi người:

- Nếu lại xảy ra sơ suất, vậy thì hiệu quả, mọi người hiểu rất rõ!

- Vâng!

Mọi người bị giọng nói của Giang Nguyên làm cho kinh sợ.

Lúc này họ lại bị Giang Nguyên quét mắt qua nên lập tức giật mình, đồng loạt đáp.

Giang Nguyên thấy mọi người đã hiểu rõ tính nghiêm trọng thì mới nhẹ nhàng gật đầu. Giang Nguyên nhìn Nghiêm Quốc Hùng vừa nghe mình nói vậy sắc mặt đã xanh xám kinh ngạc, liền nói:

- Thượng tá Hồ... Anh mời Phó Bộ trưởng Nghiêm đi xuống trước... đợi xử lý!

- Vâng!

Thượng tá Hồ sớm đã bị uy nghiêm của Giang Nguyên chấn nhiếp, lúc này không chút do dự đi về phía Nghiêm Quốc Hùng, anh ta bắt đầu dĩ khuyên nhủ:

- Bộ trưởng Nghiêm... Anh đi cùng tôi trước, chờ ý kiến của bên trên vậy!

Phó Bộ trưởng Nghiêm thấy Thượng tá Hồ nói vậy liền nhìn Thượng tá Hồ ban nãy rất cung kính với mình giờ lại dùng vẻ mặt bắt đầu dĩ khuyên nhủ, tay lão run lên, cảm thấy mình lại một lần nữa bị sỉ nhục. Trong công việc ai mà không phạm chút sai lầm nhỏ? Chẳng qua mình chỉ thiếu may mắn mà thôi, ai cũng có lúc xui xẻo, nhưng mọi người đều sẽ nể mặt nhau một chút, ai mà chẳng có lúc Đông Sơn tái khởi chứ? Thằng nhãi này lại...

Phó Bộ trưởng Nghiêm nhớ lại mình đã bị thằng nhãi này làm nhục vài lần liền lập tức cảm thấy cực kỳ phẫn nộ. Lão ngẩng đầu nhìn Giang Nguyên, tức giận nói:

- Giang Nguyên... Mày không có tư cách bắt tao tạm dừng chức vụ, phải có lệnh của Phó thủ tướng Tề, chứ không đến lượt mày bắt tao tạm dừng chức vụ!

Giang Nguyên lạnh nhạt nhìn thoáng Phó Bộ trưởng Nghiêm còn đang tức giận, thở hắt ra, lãnh đạm nói:

- Phó Bộ trưởng Nghiêm... sẽ nhanh chóng có mệnh lệnh chính thức thôi!

Dứt lời, Giang Nguyên nhìn thoáng qua thượng tá Hồ.

Thượng tá Hồ thấy Giang Nguyên liếc mắt nhìn liền khẽ run lên, sau đó không dám chần chờ, vội vàng lôi Phó Bộ trưởng Nghiêm ra ngoài. So với Phó Bộ trưởng Nghiêm rõ ràng lần này đang gặp phiền phức lớn thì vị Tổ trưởng Giang trước mặt khiến người ta kính sợ hơn nhiều.

- Buông tôi ra, cậu buông tôi ra... Cậu dám làm vậy với tôi?!

Phó Bộ trưởng Nghiêm giãy dụa, muốn thoát khỏi sự lôi kéo của thượng tá Hồ. Có điều hai cảnh sát vũ trang bên cạnh lập tức bước lên theo chỉ thị của thượng tá Hồ, áp chế kéo Phó Bộ trưởng Nghiêm ra ngoài.

Giang Nguyên nhìn Phó Bộ trưởng Nghiêm đã bị đưa ra ngoài, lúc này lại nhìn về phía mọi người, nhìn mấy thành viên của tổ lãnh đạo, muốn tìm ra một người phụ trách công việc, có điều sau khi nhìn vài lần cũng chỉ nhúu mày. Vì mấy vị còn lại, nếu không phụ trách công tác hỗ trợ nghiên cứu bệnh độc hoặc phòng dịch như Chủ nhiệm Tiên và giáo sư Bạch, trên căn bản ai cũng phụ trách công việc của riêng mình.

Còn những người khác cũng có việc của mình, người duy nhất hơi nhàn rỗi một chút chính là người quen Lâm Kiến Quốc. Có điều Lâm Kiến Quốc chỉ là Phó viện trưởng Bệnh viện đa khoa ba quân chủng, nếu lên vị trí Tổ phó, vậy thì lý lịch và cấp bậc chưa đủ.

Giang Nguyên cau mày suy nghĩ một chút rồi nhìn về phía mọi người, nói:

- Công tác do Phó Bộ trưởng Nghiêm vốn phụ trách tạm thời do tôi

tiếp quản... nhưng công việc chung sẽ do Viện trưởng Lâm chịu trách nhiệm, có vấn đề gì có thể báo cho tôi bất cứ lúc nào!

Mọi người nghe Giang Nguyên nói vậy liền hai mắt nhìn nhau. Lâm Kiến Quốc này trong mắt mọi người thì tư lịch có thể nói là hơi thấp, theo lý mà nói thì việc này không thể nào rơi đến lượt ông. Mọi người nghe thấy sau này báo cáo công việc liên quan sẽ báo cho Phó Viện trưởng Lâm thì liền thấy hơi khó chịu. Có điều mọi người cũng không thể nói gì, vì Lâm Kiến Quốc chỉ phụ trách công việc chung, chứ không phải chính thức đảm nhiệm vị trí tổ phó.

Hơn nữa người lên tiếng là Tổ trưởng Giang không sợ trời không sợ đất làm cho người ta sợ hãi nên mọi người vội vàng gật đầu, tỏ ý đã hiểu.

Còn về phần Lâm Kiến Quốc lúc này đang nhìn chằm chằm Giang Nguyên, ông thật sự không ngờ Giang Nguyên lại giao trọng trách này cho mình, có điều ông cũng nhanh chóng hưng phấn hồi thần. Tuy mình không chính thức đảm nhận vị trí Tổ phó này, nhưng mình phụ trách công việc này, chỉ cần làm cho tốt là chắc chắn sẽ lập được công lao lớn. Đến lúc mình muốn đi lên cao một chút cũng sẽ dễ nói chuyện hơn.

Đương nhiên, đây cũng không phải là chuyện mà ông hưng phấn nhất. Điều ông hưng phấn là trước giờ mình tương đối chiếu cố Tổ trưởng Giang, lần này e là vô tình ôm được chỗ dựa lớn. Lần này chỉ cần làm cho tốt sau này e à có khá nhiều lợi ích.

- Vâng, Tổ trưởng Giang, tôi nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ!

Kể ra, Phó Viện trưởng Lâm cũng có đeo quân hàm, nên ông lập tức nghiêm túc đáp.

- Ừm... Viện trưởng Lâm, những việc này giao lại cho ông!

Giang Nguyên hết sức hài lòng với phản ứng của Phó Viện trưởng Lâm. Hắn tương đối yên tâm với Phó Viện trưởng Lâm, dù sao đây cũng là người mình, hơn nữa Phó Viện trưởng Lâm là một người ổn trọng, cho dù không làm được tốt nhất, nhưng ít nhất sẽ không xảy ra sai sót gì.

Sau khi Giang Nguyên dặn dò hai câu vôi vàng quay trở lại phòng cách ly phía trên. Dù sao tình hình Tiểu Bảo hiện tại còn chưa rõ, giờ Giang Nguyên chưa cách nào xác định được thuốc khống chế bệnh độc kia có thật sự có hiệu quả tương ứng không.

Nhưng cho dù thế nào, bệnh độc đã xuất hiện biến dị. Vậy thì hiệu quả của thuốc ức chế bệnh độc chắc vẫn có, nhưng chắc chắn sẽ giảm đi rất nhiều. Đây cũng chính là nguyên nhân khiến hẳn tuy không muốn nhưng vẫn dám hạ quân lệnh trước mặt Đường y sư.

Lúc này, vị Miêu đại sư kia vừa bước vào một căn phòng trong khách sạn, tùy tiện cởi áo khoác vắt lên salon, hài lòng đắc chí ngồi trên sofa, gương mặt vô cùng đắc ý.

- Thiên Y viện... Haha... Đường Khả Giang... Cuối cùng lần này mày đã ngã một võ đầu rồi... haha...

Miêu đại sư đắc ý cười haha. Trước đó không lâu lão đã nhìn thấy Đường y sư dẫn cấp dưới của mình lên xe rời khỏi Bệnh viện đa khoa ba quân chủng đến sân bay. Lúc này lão mới yên tâm tìm một nơi thật tốt ở bên ngoài, hưởng thụ một bữa vịt quay rồi mới trở về khách sạn.

Giờ lão vừa hồi tưởng lại mùi vị vịt quay Bắc Kinh chính thống vừa nhớ tới chuyện hôm nay, lão không kìm được đắc ý. Vốn khi lão hạ cổ tể mao với thằng nhóc kia cũng không muốn phải làm đến mức này, nhưng ai ngờ người của Thiên Y viện đột nhiên phát hiện ra chuyện này.

Hơn nữa người tới còn là Đường Khả Giang mà lão quen. Điều này khiến Miêu đại sư lập tức hăng hái. Hơn mười năm trước hai người đã từng giao thủ, nhưng Miêu đại sư đã thua ở ván đó. Lần này sau mười năm lão dốc lòng nghiên cứu mới tạo ra được loại cổ tể mao này.

Loại cổ tể mao này vốn trên thân không có gì quá đặc biệt, điểm đặc biệt duy nhất đó là dưới sự kích thích của thứ âm đặc biệt, có thể khống chế tiến hành biến dị.

Mặc dù muốn thổi ra sóng âm đặc biệt tương đối khó, nhưng lần này có thể gặp người của Thiên Y viện, thậm chí còn may mắn

nhANH chóng dự được Đường Khảm Giang đến, Mao đại sư nhớ đến trận thua hiểm hơn mười năm trước vẫn còn canh cánh trong lòng. Lần này nếu lão còn không nắm chắc cơ hội lão sẽ cảm thấy có lỗi với bản thân. Giờ lao còn hưng phấn nghĩ đến, hai ngày sau, cổ tể mao này hoàn toàn bộc phát sẽ xảy ra tình trạng gì.

Sau khi Đường Khảm Giang biết được việc này sẽ có sắc mặt như thế nào. Đồng thời Thiên Y viện bị mất mặt, sẽ xử phạt Đường Khảm Giang ra sao.

Nghĩ tới đây, Miêu đại sư lại không tìm được ngửa đầu cười phá lên đắc ý.

Chương 535: Thuốc ức chế bệnh độc không hiệu quả

- Chị Trương... Tình hình Tiểu Bảo như thế nào rồi?

Giang Nguyên bước vào phòng cách ly việc đầu tiên vẫn là căng thẳng hỏi Trương Ngọc Phượng về chuyện này.

Trương Ngọc Phượng nhẹ nhàng lắc đầu, trong mắt hiện lên một tia sầu lo, nói:

- Nếu cứ tiếp tục sốt cao thế này...

- Vẫn tiếp tục sốt cao hơn à?

Mặc dù nằm trong dự liệu, nhưng trong lòng Giang Nguyên vẫn không tìm được đáng chất. Lâu như vậy rồi, sao vẫn tiếp tục sốt, càng lúc càng sốt cao như vậy chứng tỏ, có lẽ hiệu quả của thuốc ức chế bệnh độc hiện tại không rõ ràng lắm.

Hiệu quả của thuốc ức chế bệnh độc không tốt, chứng tỏ tình hình của Tiểu Bảo không thể nào có chuyển biến.

Giang Nguyên nhìn đồng hồ trên tường, trong lòng lại một lần nữa căng thẳng. Hiệu quả của thuốc quy tức chỉ còn vài tiếng đồng hồ nữa là kết thúc. Nhưng tình hình của Tiểu Bảo nếu như không thể nào giảm bớt, cứ tiếp tục thế này thì sẽ phiền phức.

- Xem ra... trong một thời gian ngắn phải nghĩ ra được cách khác...

Giang Nguyên hít sâu một hơi, lấy lại bình tĩnh, đang định đi qua xem kỹ tình hình của Tiểu Bảo một chút thì đột nhiên máy truyền tin trong mũ đội đầu truyền ra giọng Lâm Ngọc Tường.

- Đã có kết quả kiểm tra lại hàm lượng bệnh độc... Hàm lượng bệnh độc giảm khoảng 10%, chưa đạt được hiệu quả dự tính... So sánh tiêu bản bệnh độc còn cần khoảng hai tiếng nữa!

Giọng Lâm Ngọc Tường hơi trầm trọng.

- Giảm 10%...

Giang Nguyên nhẹ nhàng căn cứ môi, trong mắt hiện lên một tia tối tăm, sau đó ngẩng đầu nhìn Trương Ngọc Phượng đứng đối diện.

Sắc mặt Trương Ngọc Phượng lúc này cũng trầm đi. Vốn chị còn ôm một tia hy vọng, nhưng giờ khi có kết quả kiểm tra lại hàm lượng bệnh độc đã báo trước được rất nhiều thứ.

Kết hợp với tình hình của Tiểu Bảo, có thể xác định lời của Giang Nguyên là chính xác. Tiểu Bảo đã dùng thuốc được mấy tiếng đồng hồ, hàm lượng bệnh độc chỉ giảm 10%. Hơn nữa hiện tại Tiểu Bảo vẫn đang tiếp tục sốt cao, yếu hơn hiệu quả dự kiến của thuốc ức chế bệnh độc ít nhất 70%...

Giang Nguyên hít một hơi thật sâu, sau đó trầm giọng nói:

- Giờ tôi sang chỗ anh Lâm lấy kết quả, sau đó đưa cho Đường y sư... Nếu Đường y sư đồng ý, tôi sẽ mời họ nhanh chóng tiến hành nghiên cứu biến dị bệnh độc!

Trương Ngọc Phượng gật mạnh đầu, sau đó nhìn Giang Nguyên, nói:

- Được, đi... tôi đi cùng cậu!

Đường y sư nhìn báo cáo kiểm tra lại hàm lượng bệnh độc Giang Nguyên đưa tới sắc mặt dần trầm xuống. Giang Nguyên và Trương Ngọc Phượng liếc mắt nhìn nhau, trong lòng hai người hơi trầm

xuống, họ biết có lẽ lúc này Đường y sư cũng đã thấy rõ có gì đó không bình thường.

Mấy vị y sĩ bên cạnh lúc này nhìn thấy sắc mặt Đường y sư bắt đầu trầm xuống, lúc này cũng bắt đầu lộ vẻ mặt kinh hãi. Đường y sư như vậy, xem ra bệnh độc thật sự xảy ra vấn đề rồi.

- Nhưng sao có thể xảy ra vấn đề? Rõ ràng chưa được bao lâu mà... Chẳng lẽ đã... biến dị... đúng như Giang y sĩ này nói?

Mấy vị y sĩ lộ vẻ mặt căng thẳng, là y sĩ của Thiên Y viện, bọn họ trước nay chưa từng sợ bất cứ bệnh gì. Nhưng thứ bệnh độc này gần như đã phá vỡ kiến thức nghiên cứu bệnh độc học căn bản rồi. Họ có hơi hoảng sợ.

Bởi vì cho tới bây giờ họ chưa từng thấy bệnh độc biến dị nhanh đến vậy. Thậm chí ngay cả bọn họ cũng thừa nhận, dường như trong trí nhớ chưa từng xảy ra tình huống như thế này.

Nhưng chỉ có sắc mặt là Đường y sư là hơi cổ quái. Sau đó ông ngẩng đầu nhìn về phía Giang Nguyên như đang nghi ngờ.

Giang Nguyên thấy vẻ mặt Đường y sư cổ quái như vậy thì trong lòng cũng nghi hoặc, có điều lúc này hắn không để ý được nhiều như vậy. Hắn cung kính lên tiếng:

- Đường y sư... Tình hình hiện nay có lẽ đã đủ chứng minh bệnh độc có khả năng xuất hiện biến dị rồi.

Cho nên... để sớm nghiên cứu ra thuốc ức chế bệnh độc mới, tôi thỉnh cầu ngài dẫn theo đội của mình, nhanh chóng chủ trì công tác nghiên cứu bệnh độc!

Sau khi Giang Nguyên nói xong liền im lặng chờ Đường y sư trả lời. Có điều hắn đợi một lúc lâu vẫn không nghe thấy Đường y sư nói gì. Hắn không kìm được lại ngẩng đầu nhìn Đường y sư, thấy trong mắt Đường y sư lúc này vẫn hơi cổ quái đang nhìn mình chằm chằm, giống như đang nghiên cứu gì đó.

Đúng lúc Giang Nguyên không nhin được nữa, đang định lên tiếng tiếp thì cuối cùng Đường y sư cũng đã cất lời.

- Giang Nguyên... Hai tiếng trước, sao cậu có thể phát hiện ra bệnh độc xuất hiện biến dị?

Đường y sư giơ báo cáo trong tay lên, yên lặng nhìn Giang Nguyên, nói.

Tim Giang Nguyên khẽ giật thót, mình làm sao phát hiện? Cái này sao nói rõ được đây?

Đường y sư thấy Giang Nguyên do dự và chần chừ, ánh mắt hơi lạnh đi, khẽ hừ một tiếng, lãnh đạm nói:

- Nói!

Trương Ngọc Phượng đứng bên nghe thấy giọng tức giận của Đường y sư thì vẻ mặt căng thẳng, vội vàng liếc mắt với Giang Nguyên, ý bảo hắn mau trả lời, không thể vì chuyện này mà lại chọc giận y sư cấp trên, nếu không sẽ có phiền phức lớn.

- Cảm giác!

Lúc này dĩ nhiên Giang Nguyên cũng biết không thể né tránh được, hơn nữa muốn tìm một lý do nói cho qua chuyện chắc chắn cũng không thể. Trước mặt là một vị y sư Thiên Y viện chính gốc, chắc chắn không phải là nhân vật mình có thể tùy tiện lừa gạt, cho dù tìm ra một lý do thì chắc chắn cũng không gạt được ai.

Cho nên Giang Nguyên chỉ có thể nói ra hai chữ như vậy.

- Cảm giác?

Tất cả mọi người đang tò mò giống lỗ tai chuẩn bị nghe xem Giang Nguyên trả lời như thế nào, lúc này nghe vậy thì vẻ mặt vô cùng kinh ngạc.

Ánh mắt của Đường y sư cũng ngưng tụ, lông mày nhướn lên nhìn xem Giang Nguyên nói gì. Ông thấy ánh mắt Giang Nguyên đang kiên định nhìn mình, trên mặt không chút chột dạ, trong lòng khẽ khựng lại, sau đó trong đầu lóe lên một suy nghĩ. Ánh mắt vốn sắc bén của ông cùng với suy nghĩ này lóe lên mà lập tức hòa hoãn đi.

Giang Nguyên thấy ánh mắt ác liệt của Đường y sư trong nháy mắt

đã hòa hoãn đi thì trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm, thầm nghĩ: “Cũng may là thuật Mê hoặc cũng mình cũng đáng tin... tuy tiêu hao chút năng lượng, nhưng có thể nguy trang được sự bình tĩnh, còn mang theo chút mê hoặc và năng lực ảnh hưởng đến người khác, kết quả cũng không bất lợi lắm. Nếu không nếu mà không qua được ải này thì chỉ có thể gắng gượng tiếp thôi!

Lúc này ánh mắt Đường y sư nhìn Giang Nguyên tuy còn hơi ác liệt nhưng đã ôn hòa hơn rất nhiều. Hơn nữa, trong mắt ông cũng không còn sự chất vấn mà Giang Nguyên lo lắng nhất nữa, dường như chỉ còn chút cảm thán và chút gì đó quái lạ.

- Không tệ... cậu không tệ, vận may của thằng nhãi này không tệ...

Trong lúc mọi người sợ Đường y sư sẽ nổi bão thì Đường y sư lại lãnh đạm nói ra hai câu khó hiểu. Ánh mắt ông nhìn Giang Nguyên lộ ra tia cảm thán nhưng không hề còn vẻ giận dữ nữa.

Không những người khác sửng sốt mà Giang Nguyên cũng sửng sốt, trong lòng thầm nghĩ: “Không phải chứ? Lẽ nào thuật Mê hoặc của mình có hiệu quả mạnh như vậy à? Không những khiến Đường y sư tin tưởng, mà còn khiến ông đột nhiên có cảm tình với mình sao?”

Chương 536: Người trong Cổ môn

- Cảm giác... đối với một bác sĩ mà nói là một thứ rất quan trọng... Có nhiều lúc, chúng ta thường chỉ dựa vào chút cảm giác khác thường này mà có thể phát hiện rất nhiều thứ mình không để ý đến, thậm chí là những thứ căn bản nghĩ mình cũng chẳng nghĩ tới...

- Đương nhiên, đối với cảm giác... yêu cầu nguồn gốc và độ đáng tin rất cao... Nhưng chỉ cần chúng ta tỉ mỉ tìm kiếm, cuối cùng cũng sẽ tìm ra chút dấu vết từ trong chút cảm giác này...

Lúc này Đường y sư vẫn không nhìn Giang Nguyên mà quay đầu lại dạy bảo cho những y sĩ kia. Sau đó, ông lại nhìn Giang Nguyên, trầm giọng nói:

- Là một người cha, có một cảm giác vô cùng linh mãnh nào đó cũng là đương nhiên.

Có lẽ cũng là do may mắn, nhưng không thể phủ nhận, cảm giác của cậu tương đối linh mãnh và chính xác. Cậu chấp nhận mạo hiểm đưa ra phán đoán như vậy, cũng có nghĩa là có đủ tự tin, cho nên, lý do của cậu tôi tin!

- Tin...

Giang Nguyên ngẩn người, sau đó cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này mấy vị y sĩ bên cạnh cũng cảm thấy như vậy, đều chậm rãi gật đầu. Lúc này dù là ánh mắt của Trương Ngọc Phượng cũng hơi phiêu du đầu đó, giống như đang suy nghĩ gì.

Đường y sư nhìn thấy bộ dạng của mọi người liền hài lòng gật đầu, tiếp tục trầm giọng nói:

- Tôi nghĩ mọi người đã nghiệm được gì đó từ những trải nghiệm trước đây, nhưng, mọi người phải hiểu rõ một điểm, cảm giác rất quan trọng, nhưng chúng ta cũng không thể để nó mê hoặc. Nó chỉ đại diện cho một vài manh mối và xúc động đơn giản... phải cẩn thận truy tìm theo nó, không thể nào tùy tiện phán đoán theo cảm giác!

Nói tới đây, Đường y sư lại liếc mắt nhìn mọi người, trầm giọng nói:

- Hiếu chưa?

- Rồi ạ!

Mọi người lần lượt gật đầu, ngay cả Trương Ngọc Phượng đứng bên cũng trầm giọng gật đầu đáp.

Nhìn bộ dạng này, trong lòng Giang Nguyên cười khổ. Hắn không ngờ, mình bịa đại một lý do mà lại bị Đường y sư lôi ra một đồng đạo lý to tát, còn nói nghiêm túc như vậy.

Đường y sư liếc nhìn Giang Nguyên một cái, thấy vẻ mặt Giang

Nguyên hơi kỳ quái thì hừ khẽ một tiếng, nghiêm mặt nói:

- Thăng nhãi cậu, coi như cũng có chút bản lĩnh. Thủ pháp Cổ môn quỷ dị như vậy mà cũng bị cậu tóm được mảnh khốe... cũng coi như đã lập được công cho Thiên Y viện ta!

- Thủ pháp Cổ môn?

Đường y sư vừa nói ra lời này, trừ Giang Nguyên, sắc mặt mọi người đều lần lượt kinh ngạc. Trên mặt họ lộ ra một vẻ kinh hãi, Trương Ngọc Phượng và hai y sĩ có nhiều năm kinh nghiệm hơn một chút lúc này lộ vẻ đã hiểu ra.

Giang Nguyên nhìn bộ dạng của mọi người thì cảm thấy hơi tò mò. Thủ pháp Cổ môn này là thứ gì? Sao có thể khiến đám y sĩ mắt cao hơn trán này có bộ dạng như vậy? Ngay cả Trương Ngọc Phượng lúc này sắc mặt cũng hơi khó coi.

- Chả trách... chả trách...

Lúc này Trương Ngọc Phượng đang lầm bầm:

- Tôi nói mà sao có thể biến dị nhanh như vậy, hóa ra... là người của Cổ Môn...

- Cổ Môn?

Giang Nguyên kinh ngạc nhìn Trương Ngọc Phượng, nghi hoặc nói:

- Chị Trương, Cổ Môn là nơi nào? Chẳng lẽ bệnh độc biến dị lần này là do có người cố ý khống chế?

Trương Ngọc Phượng cẩn thận liếc mắt nhìn Đường y sư một cái, thấy Đường y sư không có vẻ gì không vui, lúc này sắc mặt mới trầm xuống, gật đầu nói:

- Nếu thật sự là thủ pháp của Cổ Môn, vậy dĩ nhiên là có người khống chế biến dị, nếu không bệnh độc tuyệt đối không có khả năng xuất hiện biến dị nhanh như vậy!

- Đúng vậy... Trừ Cổ Môn, chắc chắn sẽ không có ai không kiêng dè làm ra những chuyện thế này được...

Một vị y sĩ nhất phẩm có kinh nghiệm khá cao lúc này vẻ mặt cũng âm trầm chậm rãi gật đầu nói.

Lúc này mấy vị y sĩ còn lại cũng liên tục gật đầu, có người thấp giọng nói:

- Chả trách trên nghiên cứu bệnh độc học lại chưa hề có ghi chép về tình huống như thế này, hóa ra là có người của Cổ Môn đang giả trò. Thủ pháp này trước đây hình như cũng chưa từng nghe nói đến...

Giang Nguyên nghe thấy những lời này thì lập tức cảm thấy mình thật sự kiến thức hơi nông cạn. Hắn lập tức thầm nghĩ: “Xem ra các y sĩ được Thiên Y viện bồi dưỡng từ nhỏ trên một vài phương diện thật sự mạnh hơn mình rất nhiều. Ít nhất thì kiến thức nhiều hơn mình. Xem ra mình còn phải nỗ lực nhiều hơn mới được.”

Có điều, hiện giờ Giang Nguyên vẫn hơi mâu thuẫn. Nếu Đường y sư có thể phát hiện nguyên nhân bệnh độc biến dị, hơn nữa đường như cũng tương đối quen thuộc với Cổ Môn. Vậy thì có lẽ phải có cách ứng phó mới đúng. Nhưng mấy y sĩ vừa nghe có người của Cổ Môn gì đó thao túng thì có bộ dạng như vậy, e là người của Cổ Môn này không phải dễ đối phó.

- Đường y sư... Nếu đã vậy, giờ mời ngài hãy bắt đầu nhanh chóng nghiên cứu lại loại bệnh độc này... Tuy trước mắt vẫn chưa phát hiện bên ngoài có lan truyền bệnh độc, nhưng chúng ta nhất định phải nhanh chóng chế ra thuốc ức chế bệnh độc!

Tuy trong lòng Giang Nguyên rất sốt ruột nhưng cũng không dám nói những lời không tôn trọng, mà chỉ còn cách cẩn thận lựa chọn câu chữ.

Đường y sư vẻ mặt nghiêm túc gật đầu, sau đó đứng dậy nói với mọi người bên cạnh:

- Được rồi, mọi người chuẩn bị ai vào vị trí này... Bắt đầu tiếp nhận nghiên cứu bệnh độc... Nhanh chóng phân tích tiêu bản bệnh độc, sau đó chế ra loại thuốc ức chế bệnh độc mới. Nếu có người của Cổ Môn ở đây thì nhất định phải thật cẩn thận, nhanh chóng giải quyết chuyện này!

- Vâng!

Mọi người cùng đáp.

Sau khi dứt lời, Đường y sư quay đầu nói với Giang Nguyên:

- Giang Nguyên... người của Cổ Môn kia chắc chắn đang ẩn nấp xung quanh. Cậu cử người đi kiểm tra thử, nhưng nhất định phải cẩn thận. Đừng đánh rần động cỏ.

- Vâng!

Dĩ nhiên Giang Nguyên sẽ lập tức đồng ý gật đầu. Có điều hẳn hơi tò mò nói:

- Đường y sư, rốt cuộc Cổ Môn này là nơi như thế nào? Lẽ nào còn có kẻ dám đối địch với Thiên Y viện chúng ta?

Đường y sư ngẩng đầu nhìn Giang Nguyên một cái, sau đó hừ giọng nói:

- Đợi cậu trở về Viện thì ngoan ngoãn đọc lại lịch sử Viện đi. Nếu không ngay cả cái này cậu cũng không biết, sau này sao cậu có mặt mũi nói mình là người của Thiên Y viện đây?

Mặc dù Đường y sư hơi bực mình, nhưng vẫn giải thích:

- Cổ Môn chính là kẻ thù của Thiên Y viện ta, đã dây dưa mấy trăm năm rồi. Có điều gần trăm năm nay nó đã bị Thiên Y viện chúng ta mạnh mẽ đánh bại, dần dần bắt đầu im hơi lặng tiếng. Vài người của Cổ Môn ẩn nấp ở các nơi rất ít khi lộ diện, nhưng nếu đã có kẻ lộ diện thì ai nấy đều rất khó đối phó.

- Người của Cổ Môn này chẳng lẽ cũng có sở trường y thuật như Thiên Y viện chúng ta?

Giang Nguyên lại một lần nữa hiếu kỳ hỏi.

- Bọn chúng cùng loại với Thiên Y viện chúng ta, có điều người của Cổ Môn đa phần đều hung tàn, giỏi nhất là hạ độc thả dịch, làm loạn thế gian... Trái với Thiên Y viện chúng ta, thế nên mới là kẻ thù... Bệnh độc lần này chắc chắn cũng do người của Cổ Môn làm.

Có điều nhìn thủ pháp này làm ta nhớ đến một đối thủ cũ rất thích chơi cổ độc...

Nói tới đây, Đường y sư nghĩ tới một người nào đó nói:

- Có điều năm đó có lẽ người này đã chết mới đúng. Lẽ nào hãn vẫn chưa chết?

Đường y sư vừa đi ra ngoài vừa quay đầu lại, nhìn Giang Nguyên, trầm giọng nói:

- Giờ người của Cổ Môn hành sự tương đối bí ẩn, lần này đột nhiên ra tay, chỉ e có gì đó cổ quái... Cậu mau chóng cử người đi thăm dò. Nếu có phát hiện gì, nhanh chóng thông báo cho tôi, không được tự ý hành động!

- Vâng, Đường y sư!

Giang Nguyên dĩ nhiên không dám khinh thường dặn dò của Đường y sư. Hãn vội vàng gật đầu đồng ý. Trong lòng hãn khá cảnh giác với thứ được gọi là Cổ Môn này. Hãn hiểu rất rõ sự lớn mạnh của Thiên Y viện. Kể có thể đối đầu hàng trăm năm với Thiên Y viện, tuy hiện tại đã bị áp chế bớt, nhưng chắc chắn cũng không dễ chọc.

Nhớ tới điều này, Giang Nguyên hơi bức bối. Mày muốn đấu với Thiên Y viện thì cứ việc đấu, vì sao lại xuống tay với Tiểu Bảo chứ?

Giang Nguyên nhớ tới bộ dạng đáng thương của Tiểu Bảo trong lòng không kìm được lửa giận. Hãn hận không thể lập tức đánh cho tên chết tiệt đó một trận nhừ tử. Hãn lập tức bấm số điện thoại của ông cụ Dương, thông báo và nêu yêu cầu chuyện này với ông.

Sau khi Giang Nguyên gọi điện thoại, ông cụ Dương nghe nói chuyện bệnh độc lần này rất có thể liên quan đến hành vi của con người. Tổ chức bạo lực mạnh mẽ lập tức được khởi động, bắt đầu tiến hành điều tra các hộ dân và khách sạn trong phạm vi gần ba nghìn mét quanh Bệnh viện đa khoa ba quân chủng. Đồng thời cử một tổ ba người sẽ trực tiếp liên lạc và kết nối với bên tổ lãnh

đạo.

Có điều, sau khi Giang Nguyên nghe xong điện thoại, xác nhận cơ quan tình báo bạo lực đã cử một lượng người lớn đi điều tra, trong lòng Giang Nguyên đột nhiên sáng lên, nhớ được lúc mình cảm thấy có gì đó không bình thường đã phát hiện ra một loại ba động kỳ quái.

Lúc đó, vì mình cảm nhận được ba động kỳ quái này nên mới biết trong cơ thể Tiểu Bảo có gì khác thường.

Nghĩ tới đây, tinh thần Giang Nguyên chấn động, đúng rồi, mặc dù mình không thể xác định được rốt cuộc ba động đó có ảnh hưởng như thế nào với Tiểu Bảo, nhưng ba động cụ thể truyền đến từ hướng nào, mình vẫn còn nhớ kỹ.

Hắn lập tức nhìn xung quanh rồi hồi tưởng lại phương hướng ba động đó truyền đến, là hướng tây...

Mắt Giang Nguyên lập tức sáng lên. Hắn lại gọi điện, bảo đối phương điều tra theo phương hướng cụ thể này. Còn việc họ có thể điều tra được dấu vết gì, Giang Nguyên không hề lo lắng. Với khả năng của cơ quan bạo lực, nếu có phương hướng mà còn không thể điều tra rõ được thì còn cần họ làm gì nữa.

Dù sao tất cả đều giao cho chuyên gia đi làm, đảm bảo họ sẽ làm rất tốt, tuyệt đối không xảy ra sai sót gì.

Điều hắn lo lắng bây giờ là Tiểu Bảo. Mặc dù hiện tại Đường y sư đã bắt đầu nghiên cứu lại bệnh độc, nhưng cần bao nhiêu thời gian, Giang Nguyên không thể khẳng định.

Lâm Ngọc Tường và Trương Ngọc Phượng rõ ràng cũng bó tay với tình hình của Tiểu Bảo. Vì Tiểu Bảo giờ Giang Nguyên cũng chỉ đành tự mình nghĩ cách.

Đương nhiên, nếu như không thể nghĩ ra cách, vậy cách tốt nhất, dĩ nhiên là gỡ chuông phải kiếm người buộc chuông. Chỉ cần tìm được người trong Cổ Môn kia, Giang Nguyên tự tin sẽ có đủ mọi cách để đối phương giao thuốc giải ra.

Chương 537: Bộ trưởng Đào phần nộ

- Làm càn... Có biết tôi là ai không? Tôi là Đào Nhất Minh, sao các người dám nhốt tôi?

Một người đàn ông trung niên tóc hơi bạc, có vẻ uy nghiêm đưa tay kéo người phụ nữ ra sau lưng, nhìn hai cảnh vệ cả người mặc kín mít, đầu đội trùm đầu cách lý tức giận trách mắng.

Một người đứng sau hai cảnh vệ vũ trang thấy vị này tức giận trách mắng thì cũng có vẻ mặt bất đắc dĩ cuống quýt giải thích nói:

- Bộ trưởng Đào, xin lỗi xin lỗi, xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn. Đây là mệnh lệnh của cấp trên! Xin ngài nhẫn nại một chút!

Vị Bộ trưởng Đào nghe người kia nói vậy liền trợn mắt, tức giận nói:

- Cấp trên? Cấp trên cái gì? Là Nghiêm Quốc Hùng của Bộ y tế cho tôi vào, có vấn đề thì bảo anh ta tới đây giải thích với tôi...

- Xin lỗi... Bộ trưởng Đào... Phó Bộ trưởng Nghiêm hiện tại đã bị tạm dừng chức vụ, chuẩn bị tiếp nhận xử lý... Cho nên theo lệnh của Tổ trưởng Giang, yêu cầu ngài và phu nhân ở đây cách ly quan sát!

Người phụ trách vội cẩn thận giải thích. Anh ta không muốn cũng không dám đắc tội với vị trước mặt.

- Nghiêm Quốc Hùng bị tạm dừng chức vụ?

Bộ trưởng Đào hơi sửng sốt, trong lòng lúc này cũng ý thức được điều gì đó, nhưng ông vẫn tức giận nói:

- Tổ trưởng Giang? Tổ trưởng Giang cái gì? Bảo hắn đến nói chuyện với tôi! Hắn có tư cách gì mà đòi nhốt tôi? Có biết trong Bộ chúng tôi còn bao nhiêu chuyện chờ tôi sắp xếp không? Muốn nhốt tôi, bảo Quốc vụ viện đưa lệnh xuống... Những người khác không ai có tư cách cả!

- Bộ trưởng Đào... Xin ngài bớt nóng, bớt nóng...

Người phụ trách mỉm cười, nói:

- Ngài cũng biết chúng tôi không thể so với những nơi khác. Chỗ này không thể để xảy ra chút vấn đề gì...

Nói tới đây, người phụ trách nhìn xung quanh, lúc này mới thấp giọng giải thích với Bộ trưởng Đào:

- Vấn đề lần này thật sự không nhỏ, cho nên nghe nói Phó Bộ trưởng Nghiêm mới... bị Tổ trưởng Giang ra lệnh tạm dừng chức vụ ngay tại chỗ...

Nhưng giờ cấp trên vẫn chưa thêm xử lý Phó Bộ trưởng Nghiêm. Phó Bộ trưởng Nghiêm giờ vẫn đang bị giam giữ... Xin ngài hiểu cho! Tôi nghĩ lệnh của bên trên có lẽ sẽ nhanh chóng đưa xuống thôi!

Nhìn vẻ cẩn thận của người phụ trách, trong lòng Bộ trưởng Đào trầm xuống, biết điều mình lo lắng nhất quả nhiên đã thành sự thật. Sự việc đã thật sự nghiêm trọng đến mức ngay cả một Bộ trưởng như mình cũng phải cách ly quan sát. Vậy thì e là chuyện lần này cũng có tính nghiêm trọng không khác gì lần trước...

Nghĩ đến cháu trai bảo bối của mình còn bị cách ly bên trong, trong lòng Bộ trưởng Đào càng thêm căng thẳng, sốt ruột hỏi:

- Vậy rốt cuộc bên trong đó nghiêm trọng nhường nào?

Người phụ trách thấy Bộ trưởng Đào đã không để ý đến chuyện cách ly quan sát, hơn nữa bắt đầu lo lắng cho cháu của ông thì anh ta mới thở phào một hơi. Xem ra cuối cùng vị Bộ trưởng Đào này đã giải quyết xong rồi.

- Tạm thời vẫn chưa rõ lắm, nhưng có lẽ chuyện lần này không đơn giản đâu. Có điều Bộ trưởng cứ yên tâm. Tôi sẽ nghĩ cách tìm một nơi riêng tư cho tiểu công tử ở, cố gắng để cậu ấy không tiếp xúc với những đứa trẻ khác!

Người phụ trách vội trấn an nói, thuận tiện bán một nhân tình.

- Được được... Vậy nhờ anh rồi...

Bộ trưởng Đào nghe người phụ trách nói vậy thì cuối cùng trên mặt đã lộ tia vui mừng, khách khí nói với người phụ trách.

- Bộ trưởng Đào khách sáo rồi... Đây là chuyện chúng tôi nên làm!

Người phụ trách vội vàng cười, sau đó nói:

- Ngài xem, hay là ngài cứ yên tâm nghỉ ngơi ở đây một lát. Ngài có thể dùng điện thoại sắp xếp công việc trong bộ, nhưng không thể tiết lộ tình hình trong này. Sau đó tôi nghĩ mệnh lệnh liên quan tới việc tạm để ngài ở đây quan sát sẽ nhanh chóng được đưa xuống thôi...

Bộ trưởng Đào nghe thấy vậy thì sắc mặt hơi ảm đạm đi, nhưng vẫn cắn răng gật mạnh đầu nói:

- Được... vậy tôi ở lại đây nửa ngày. Nhưng nếu tiếp theo không có lệnh của bên trên, các anh nhất định phải để tôi và phu nhân rời đi!

Người phụ trách thấy cuối cùng Bộ trưởng Đào cũng đồng ý thì thở phào nhẹ nhõm, sau đó liên tục gật đầu cười nói:

- Đương nhiên, đương nhiên... Xin Bộ trưởng Đào yên tâm, nhiều nhất là nửa ngày sẽ có lệnh tới thôi!

Bộ trưởng Đào thấy người phụ trách tự tin như vậy thì trong lòng càng thêm hiếu kỳ, sau đó nói:

- Rốt cuộc Tổ trưởng Giang là ai? Sao tôi chưa từng nghe nói đến vị này? Sao có thể ra lệnh trực tiếp tạm dừng chức vụ của Phó Bộ trưởng Nghiêm vậy?

Người phụ trách thấy Bộ trưởng Đào nói vậy cũng biết nếu không thỏa mãn lòng hiếu kỳ của vị Bộ trưởng Đào này e khó mà yên ổn được, nên chỉ đành nói:

- Bộ trưởng Đào, ngài có biết Giang Nguyên có danh hiệu “anh hùng” bên phía quân đội không?

- Giang Nguyên?

Bộ trưởng Đào có chút sững sốt, sau đó mắt sáng lên, ngạc nhiên nói:

- À... Tôi biết, chính là Giang Nguyên cứu nạn ở Lỗ Sơn kia đúng không?

- Đúng... Cậu ấy chính là Tổ trưởng Giang... Đứa bé nhiễm bệnh đầu tiên lần này chính là con nuôi của Tổ trưởng Giang... Nghe nói lúc đầu vốn Tổ trưởng Giang không có tên trong danh sách thành viên của tổ chúng tôi. Nhưng sau khi cậu ấy quay về, cấp trên đã trực tiếp ra lệnh cho cậu ấy nhận chức Tổ phó thường vụ...

Người phụ trách này muốn trấn trụ Bộ trưởng Đào, cho nên không có gì là không nói, lập tức tiết lộ bối cảnh của Giang Nguyên, chỉ sợ Bộ trưởng Đào lại bắt đầu giở trò gì.

Quả nhiên Bộ trưởng Đào nghe thấy mấy lời này thì mắt hơi lóe lên, rõ ràng đã bị trấn trụ. Tuy ông không biết cái tổ lãnh đạo này rốt cuộc có những ai, nhưng ngay cả Nghiêm Quốc Hùng mà chỉ có thể là một Tổ phó ở đây, vậy thì chắc chắn quy cách không hề thấp rồi.

Giang Nguyên này vừa xuất hiện lại trực tiếp giữ chức Tổ phó thường vụ. Ít nhất điều này chứng minh một việc, trong mắt vị lãnh đạo nào đó bên trên, địa vị của Giang Nguyên không chỉ cao hơn Nghiêm Quốc Hùng một bậc, nếu không cấp trên đã không dễ dàng cho Giang Nguyên treo cái danh thường vụ rồi. Với tuổi tác trẻ như hắn cùng lắm chỉ được làm một thành viên là đã quá cao rồi.

Mặc dù đã biết khá tình hình, nhưng Bộ trưởng Đào vẫn không kìm được hỏi thêm một câu:

- Vậy Tổ trưởng của các anh là vị nào?

- Tổ trưởng...

Người phụ trách hơi chần chừ một chút, sau đó nói:

- Phó thủ tướng Tề...

- Phó thủ tướng Tề...

Bộ trưởng Đào nhẹ nhàng gật đầu, sau đó không nói gì nữa, rõ ràng không khác gì mấy so với tướng tượng của ông.

Lúc này, điện thoại của người phụ trách vang lên. Sau khi người phụ trách nghe điện thoại, nói hai câu, sắc mặt liền khẽ thay đổi, vâng dạ hai từ rồi cúp máy.

Bộ trưởng Đào thấy vẻ mặt người phụ trách hơi kỳ quái thì không kìm được hỏi:

- Lại xảy ra chuyện gì?

Người phụ trách hơi chần chừ một chút, sau đó nói:

- Giờ đã đổi tổ trưởng rồi...

- Á? Đổi ai?

Bộ trưởng Đào nghe thấy vậy cũng sửng sốt, ngạc nhiên nói. Tình huống đột nhiên thay đổi người này thật sự rất kỳ quái và hiếm thấy.

Chương 538: Tung tích của Miêu đại sư

- Phó thủ tướng Trương...

Người phụ trách nghe Bộ trưởng Đào hỏi liền chậm rãi phun ra một cái tên.

- Phó thủ tướng Trương?

Bộ trưởng Đào kinh ngạc. Dĩ nhiên ông ta biết Phó thủ tướng Trương là ai. Đó là Phó thủ tướng thường vụ Trương của Quốc vụ viện, là một trong bảy vị đứng đầu, cao hơn Phó thủ tướng Tề cả một cấp bậc. Đây chính là tầng quản lý cao nhất của quốc gia, hơn nữa còn được coi là một trong những vị đứng đầu cả nước.

Lúc này Bộ trưởng Đào đã không đợi chờ mệnh lệnh nữa. Phó thủ tướng Trương đã làm Tổ trưởng, điều này đã nói rõ rất nhiều vấn

đề.

Có điều, Bộ trưởng Đào vẫn không kìm được hỏi câu cuối cùng:

- Vậy Phó thủ tướng Trương làm Tổ trưởng, lẽ nào Phó thủ tướng Tề phụ trách vị trí Tổ phó thường vụ sao?

Người phụ trách nghe Bộ trưởng Đào hỏi vậy, sắc mặt càng thêm quái dị, sau đó nói:

- Phó thủ tướng Tề hiện tại chỉ là Tổ phó phụ trách chỉ huy và điều động toàn cục thôi...

- Á?!!

Bộ trưởng Đào lại một lần nữa sửng sốt, sau đó ngạc nhiên nói:

- Chẳng lẽ không phải Phó thủ tướng Tề phụ trách công tác bình thường của cả tổ sao?

- Không phải...

Người phụ trách nhẹ nhàng lắc đầu.

- Vậy Tổ phó thường vụ là ai?

Trong đầu Bộ trưởng Đào xuất hiện một cái tên, nhưng ông lại cảm thấy quá hoang đường nên khẽ vứt cái tên này ra khỏi đầu. Nhưng ông thực sự không nghĩ ra còn có ai có thể tiếp nhận vị trí Tổ phó thường vụ này. Ông đành phải hiếu kỳ hỏi tiếp.

- Vẫn là Tổ trưởng Giang...

Người phụ trách lãnh đạm nói.

- ...

Bộ trưởng Đào im lặng, người phụ trách bên cạnh cũng im lặng, không ai nói thêm gì, chỉ im lặng đi vào phòng cách ly quan sát.

Hai ngón tay thon dài nhẹ nhàng đặt trên mạch của Tiểu Bảo, sau đó thả ra.

Trương Ngọc Phượng nhìn hai hàng lông mày nhú chặt trên khuôn mặt tuần tú kia, cuối cùng không tìm được nói:

- Giang Nguyên... đừng sốt ruột, chúng ta lại từ từ nghĩ cách...

Giang Nguyên nghe Trương Ngọc Phượng nói vậy thì hai mắt chậm rãi trầm tĩnh lại, trong mắt lóe lên tia uể oải. Vì tình hình của Tiểu Bảo mà hắn đã bắt mạch cho nó một lúc lâu, thậm chí cả công năng Thanh chướng cũng sử dụng hai lần, nhưng vẫn không tìm được cách tốt nhất khống chế tình hình bệnh tình của Tiểu Bảo.

- Hiệu lực của thuốc Quy tức còn bao lâu nữa thì hết?

Giang Nguyên thở hắt ra, nhìn về phía Viêm Dũng hỏi.

Viêm Dũng ngẩng đầu nhìn đồng hồ trên tường, sau đó trả lời:

- Còn hai tiếng đồng hồ nữa...

- Hai tiếng đồng hồ!

Ánh mắt Giang Nguyên khẽ âm trầm, sau đó đi đến trước bàn làm việc, cầm điện thoại, bấm một dãy số.

- Tìm được chưa?

Giọng Giang Nguyên khá lạnh lẽo, Trương Ngọc Phượng và Viêm Dũng bên cạnh cũng liếc mắt nhìn nhau. Cả hai đều rất lo lắng. Họ hiểu rõ... cảm xúc của Giang y sĩ bây giờ đã không thể nào khống chế được nữa rồi.

Quả nhiên, giọng Giang Nguyên lập tức nâng cao, giọng càng lúc càng lạnh lẽo:

- Vẫn chưa sao? Tôi đã nói phương hướng với các anh rồi... Sao vẫn chưa tìm được? Các anh có còn là người của Cục an toàn quốc gia nữa không? Vô dụng như vậy, có cần tôi gọi người của Bộ tổng tham mưu ba quân chủng đến giúp các người không?

- Nhanh lên một chút, nếu trong vòng một tiếng nữa chưa có tin tức... Tôi sẽ điều người của Bộ tổng tham mưu ba quân chủng đến

đấy...

- Hiểu chưa?

- Cạch...

Giang Nguyên gác mạnh máy, ngẩng đầu nhìn trần nhà. Trương Ngọc Phượng và Viêm Dũng ở bên cũng lơ mờ nghe thấy tiếng hít thở mạnh truyền đến. Trong mắt hai người lóe lên tia căng thẳng. Giang y sĩ trước nay luôn ôn hòa bình thản mà giờ lại có bộ dạng như vậy, xem ra lúc này Giang y sĩ đã thật sự không khống chế được cảm xúc rồi.

Trương Ngọc Phượng thấy Giang Nguyên như vậy chần chừ một chút, sau đó chậm rãi đi ra ngoài.

Hai mươi phút sau, Trương Ngọc Phượng lại một lần nữa bước vào phòng khử trùng rồi đi vào. Đằng sau còn có một người khác toàn thân mặc trang phục phòng hộ.

Người đó chậm rãi đi đến bên cạnh Giang Nguyên đang ngồi gần người trước giường bệnh của Tiểu Bảo nhìn chăm chăm Tiểu Bảo, sau đó nhẹ nhàng đặt tay lên vai Giang Nguyên.

- Giang Nguyên...

Một giọng nói quen thuộc vang lên bên tai Giang Nguyên khiến sắc mặt đang âm trầm đến cực điểm của Giang Nguyên lập tức thả lỏng bớt. Hắn quay đầu lại nhìn gương mặt xinh đẹp ẩn dưới chiếc mũ trùm đầu trong suốt, miễn cưỡng nở ra một nụ cười, đưa tay nhẹ nhàng vỗ vỗ bàn tay ngọc, cười nói:

- Sao em lại tới đây?

- Em nghe bác sĩ Trương nói hiện tại tâm tình của anh không được tốt, cho nên bảo em đến thăm anh...

Phan Hiểu Hiểu đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc Giang Nguyên, cắn môi, cười nói:

- Đừng lo... chắc chắn Tiểu Bảo sẽ không sao đâu...

- Ừm...

Giang Nguyên nhẹ nhàng nắm chặt tay Phan Hiểu Hiểu, sau đó gật đầu nhìn về phía Trương Ngọc Phượng, trên mặt lộ tia cảm kích.

- Đúng vậy... Giang Nguyên, cậu đừng lo... Giờ Đường y sư bọn họ đang dốc sức tiến hành phân tích bệnh độc, tôi tin sẽ nhanh chóng nghiên cứu ra thuốc ức chế bệnh độc mới thôi!

Trương Ngọc Phượng thấy tâm tình Giang Nguyên dường như đã hơi ổn định một chút, lúc này chị mới thở phào nhẹ nhõm, sau đó cười nói.

Giang Nguyên gật đầu, sau đó cười cười, nói:

- Xin lỗi, chị Trương... khiến chị phải lo lắng rồi...

- Không sao... Tôi biết là do cậu quá lo lắng cho Tiểu Bảo, tôi rất hiểu...

Chị Trương mỉm cười gật đầu, nói:

- Nếu cậu còn nói nữa thì quá khách sáo rồi đấy...

- Vâng... cảm ơn!

Giang Nguyên gật đầu.

Lúc này, điện thoại trên bàn làm việc lại một lần nữa vang lên. Giang Nguyên đứng bật dậy, chạy đến bên cạnh bàn làm việc, đưa tay cầm điện thoại.

- Tìm được rồi? Chắc chắn 80%?

Trong giọng nói của Giang Nguyên mang theo chút hưng phấn, nói:

- Không bị hấn phát hiện chứ?

- Không! Được... Các anh canh gác ở đó, tôi lập tức tới ngay...

Giang Nguyên đang định ngắt máy, đột nhiên lại nói:

- Điều cho tôi ba tay súng bắn tỉa giỏi nhất đến, canh chặt cho tôi,

nhất định không thể để hắn chạy thoát cho tôi...

- Không cần quản... sợ cái gì? Xảy ra chuyện gì tôi chịu trách nhiệm... theo dõi cho tôi, nếu hắn muốn chạy cứ nổ súng cho tôi... Tuyệt đối không thể để hắn trốn...

Sau khi dứt lời, Giang Nguyên cúp máy thật mạnh, sau đó bước nhanh về phía phòng khử trùng...

Mấy người nhìn sững Giang Nguyên đang mở cửa phòng khử trùng, cứ thế lao vọt đi. Lúc này Trương Ngọc Phượng bên cạnh mới phản ứng lại, hét lên kinh ngạc:

- Giang Nguyên... Cậu vẫn chưa mặc đồ phòng hộ....

- Không cần...

Giang Nguyên nói ra hai chữ, cánh cửa phòng khử trùng chậm rãi đóng lại.

- Không cần?

Trương Ngọc Phượng nhìn chằm chằm cánh cửa phòng khử trùng bị đóng lại, rồi lại nhìn thấy đèn đỏ trên cửa phòng khử trùng lóe lên. Lúc này sắc mặt chị liên biến đổi. Giang Nguyên cứ không mặc đồ phòng hộ mà khởi động khử độc như vậy, hắn sao chịu đựng nổi?

Lúc này Viêm Dũng bên cạnh cũng biến sắc, xông đến cửa phòng khử trùng, liên tục đập lên nút khởi động của cửa, muốn mở cửa thả Giang Nguyên ra. Nhưng sau một lúc vỗ mạnh cánh cửa vẫn không hề có chút phản ứng.

Viêm Dũng nhìn cánh cửa lớn vẫn đứng yên bất động, lúc này trên mặt lộ vẻ chán nản. Anh ta quên mất, một khi bắt đầu khử trùng, cánh cửa đó không thể mở ra, trừ phi khử trùng xong, tất cả các chất khử trùng đã bị quạt hút gió hút đi hết thì mới có thể mở ra.

Chương 539: Đợi tôi giết người quay về

Giang Nguyên đi ra khỏi cửa, áo quần trên người hơi run lên, sau đó hần nhú mào, mùi thuốc khử trùng trên người quả nhiên vẫn chưa bị quạt hút gió hút hết.

Mấy người đứng trong phòng cách ly, nhìn xuyên qua tấm kính, nhìn thấy Giang Nguyên vẻ mặt lạnh nhạt bước ra khỏi phòng khử trùng, thấy hần không hề có thương tích gì, hình như cũng không có gì là không khỏe. Hình như hần còn hơi bất mãn vì chút mùi dính lên quần áo, Trương Ngọc Phượng và Viêm Dũng hai mắt nhìn nhau, trong mắt tràn đầy ngạc nhiên.

Phan Hiểu Hiểu cũng chẳng hiểu ra làm sao. Cô không biết vì sao Trương Ngọc Phượng và Viêm Dũng ban nãy lại căng thẳng như vậy. Cô thấy Giang Nguyên bình yên vô sự bước ra khỏi phòng khử trùng thì cũng chẳng cảm thấy gì là kỳ quái.

Giang Nguyên quay đầu lại nhìn phòng cách ly, quả nhiên liền thấy mấy người bên trong ai nấy đều đang đứng trước tấm kính nhìn mình chằm chằm. Hần khẽ vẫy tay, bày tỏ mình không sao, sau đó bước nhanh về phía thang máy.

Chiến sĩ cảnh vệ canh gác ở thang máy lâu một nhìn thấy một gương mặt vừa quen thuộc lại vừa xa lạ từ thang máy bước ra đều lần lượt sửng sốt. Họ đang định cầm súng bước lên cản bước đối phương, đột nhiên nhìn thấy bảng tên trên ngực trái của đối phương, nhìn thấy cái tên ghi trên bảng tên.

- Chào tổ trưởng Giang!

Hai người lập tức đứng nghiêm, mang theo chút kính ngạc hành kính lễ.

- Ừm!

Giang Nguyên gật đầu rồi nhanh chóng bước ra ngoài, lần này Giang Nguyên không thèm chào hỏi họ.

Lúc này Lâm Kiến Quốc đang cùng với Bạch giáo sư của Trung tâm nghiên cứu bệnh độc đang đi cùng với một người có vẻ như lãnh đạo từ bên ngoài bước vào. Lúc họ đụng phải Giang Nguyên, thấy Giang Nguyên không mặc đồ bảo hộ đi ra ngoài đều sửng sốt, sau

đó lại kinh ngạc. Rốt cuộc Tổ trưởng Giang này định làm gì? Hẳn không phải ở phòng cách ly sao?

Hai người liếc mắt nhìn nhau, lại nhìn nhìn vị Tổ phó mới tới đi giữa hai người, thấy Giang Nguyên hình như không có ý định chào hỏi họ. Cuối cùng vẫn là Lâm Kiến Quốc vội vàng bước lên trước chào hỏi, nghi hoặc nói:

- Tổ trưởng Giang định đi đâu à? Phó thủ tướng Tề đến, anh có cần mở một cuộc họp với Phó thủ tướng Tề trước đã không?

Lúc này trên người Giang Nguyên dày đặc sát ý, nghe Lâm Kiến Quốc nói vậy thì dưới chân thoáng dừng lại một chút. Sau đó hẩn thoáng nhìn vị Phó thủ tướng Tề sau lưng Lâm Kiến Quốc đang nhìn mình mỉm cười, trên mặt cũng miễn cưỡng nở nụ cười, gật đầu, sau đó nói:

- Phó thủ tướng Tề, vừa hay ngài đã đến. Vậy việc ở đây tạm giao lại cho ngài. Tôi đi giết người xong lập tức quay về!

- Đi giết người xong lập tức quay về?

Ba người đứng đó, vẻ mặt kinh ngạc nhìn Giang Nguyên toàn thân nồng nặc mùi thuốc sát trùng, cả người sát ý lạnh lẽo bước nhanh ra cửa, trong lòng lạnh run, ngẩng đầu lên nhìn nhau.

Phó thủ tướng Tề nhìn chằm chằm Giang Nguyên đi ra khỏi cửa, một lúc sau mới hồi phục tinh thần, sau đó quay đầu nhìn hai người bên cạnh, chần chừ chứng thực:

- Ban nãy Giang Nguyên mới nói đi làm gì?

- À, Tổ trưởng Giang nói đi giết người rồi về!

Lâm Kiến Quốc hơi chần chừ.

Cuối cùng vẫn xác nhận nói.

-

Lâm Kiến Quốc vừa nói ra lời này, cả ba người đều trầm mặc.

Lâm Kiến Quốc và giáo sư Bạch đều biết Tổ trưởng Giang chắc là không nói đùa. Nhìn bộ dạng hắn bây giờ chỉ sợ là đang thật sự đi giết người. Nhưng lúc này Phó thủ tướng Tề thì hơi trợn mắt há hốc mồm, đột nhiên cảm thấy thế giới này hình như có gì đó không đúng. Minh tự nhiên trở thành cấp dưới của tên thanh niên này cũng không nói làm gì, nhưng trước nay có ai dám đứng trước mặt mình mà nhẹ nhàng nói đi giết người xong quay về không?

Hai người Lâm Bạch thấy vẻ trợn mắt há hốc mồm của Phó thủ tướng Tề thì liếc mắt nhìn nhau. Họ đột nhiên cũng cảm thấy thế giới này thật sự quá đáng sợ. Tổ trưởng Giang này đầu tiên cũng miễn cưỡng được coi là một người đứng đắn, lần này rốt cuộc là ai chọc giận hắn? Ngay cả đồ bảo hộ cũng không mặc, cứ thế trực tiếp đứng trước mặt Phó thủ tướng Tề nói phải đi giết người.

Thật là đáng sợ, thế giới gần đây thực sự đáng sợ!

Giang Nguyên cướp chiếc xe jeep trong tay một cảnh vệ ban nãy vừa lái đến cửa, âm âm lao đến nơi cần đến. Trương Ngọc Phượng ở trong phòng cách ly cầm điện thoại, trầm giọng truyền đạt mệnh lệnh vào điện thoại:

- Cao thủ ngoại viện trực thuộc Văn phòng đại diện Thiên Y viện ở Bắc Kinh, tất cả mau chóng đến khách sạn Lệ Kinh, trợ giúp y sĩ Giang Nguyên! Kẻ địch được phán đoán là cao thủ Cổ Môn, số người chưa rõ, yêu cầu tiêu diệt toàn bộ mục tiêu. Sau khi đến địa điểm, nhận lệnh cả y sĩ Giang Nguyên, mặt khác nhất định phải đảm bảo an toàn cho y sĩ Giang Nguyên!

Trương Ngọc Phượng vừa cúp máy, đồng thời lúc này các phân khu ở Bắc Kinh không ít người đều vứt mọi công việc dở dang, lao như bay ra ngoài. Trong một thời gian ngắn, tiếng trực thăng, tiếng còi xe cảnh sát vang lên.

- Giang Nguyên ơi Giang Nguyên, lần này mọi chuyện đã bị cậu làm rối tung lên rồi, giờ chúng ta không ai chạy thoát được nữa...

Sau khi cúp máy Trương Ngọc Phượng đưa tay sờ trán, sau đó lại bấm một dãy số, bất đắc dĩ nói:

- Đường y sư đã xảy ra chuyện...

- Cái gì? Thằng nhãi kia đã chạy đi giết người?

Trong điện thoại Đường y sư gầm to lên.

- Hắn chưa từng nghe nói đến người của Cổ Môn mà cũng một mình chạy đi, tìm chết à?

Trương Ngọc Phượng nghe thấy Đường y sư rống lên giận dữ liền chần chừ rồi giải thích:

- Có lẽ Giang Nguyên không xằng bậy như thế.

- Sẽ không xằng bậy sao? Hắn ngay cả thủ đoạn của người Cổ Môn còn chưa biết rõ đã chạy đi giết còn không phải là làm xằng bậy? Sao cô không ngăn cản hắn?

Giọng của Đường y sư càng nâng cao hơn, vô cùng tức giận quát.

- Cậu ấy... ban nãy cậu ấy không mặc đồ phòng hộ đã chạy qua phòng khử trùng lao thẳng ra ngoài, tôi không kịp ngăn cản...

Trương Ngọc Phượng yếu ớt nói:

- Ban nãy có vẻ thuốc khử trùng không ảnh hưởng gì đến cậu ấy, người của Cổ Môn cũng chưa chắc trong một thời gian ngắn đã làm được gì cậu ấy. Hơn nữa tôi đã cử cao thủ ngoại viện chạy đến trợ giúp rồi!

- Á!

Đường y sư nghe Trương Ngọc Phượng nói vậy cũng sửng sốt. Không mặc đồ phòng hộ đã trực tiếp lao qua phòng khử trùng chứng tỏ điều gì ông rất rõ.

Sau khi Đường y sư chần chừ một chút vẫn trầm giọng nói:

- Đi, cô đi cùng tôi tới đó, phải hết sức đảm bảo không xảy ra vấn đề lớn.

Bệnh viện đa khoa ba quân chủng cách khách sạn Lệ Kinh không xa. Tuy cũng có vài cái đèn đỏ, nhưng xe của Giang Nguyên cứ ầm ầm xông qua. Có điều trên đường đi Giang Nguyên cũng dần bình

tĩnh lại. Tuy ban nãy hấn hận không thể lập tức một dao đâm chết người hạ độc, nhưng hấn hiểu rất rõ, đối phương có thể khiến đám Đường y sư kiêng kỵ như vậy chắc chắn không phải nhân vật đơn giản.

Đối mặt với một kẻ địch như vậy, nếu như mình không chuẩn bị thật tốt, cảm xúc rối bời chắc chắn không được. Cho nên trên đường đi, hấn đã chậm rãi điều chỉnh hơi thở và tâm thái của mình.

Cứ thế, đợi đến khi đến cửa khách sạn, cảm xúc của Giang Nguyên đã hoàn toàn ổn định lại. Sát ý vốn dâng tràn cũng im lặng thu liễm rồi biến mất, thậm chí trên người không còn chút khí tức đặc biệt nào lộ ra ngoài nữa. Nếu người bên cạnh nhìn sang thì giờ Giang Nguyên cũng chỉ vô hại như một thanh niên bình thường.

Nhân viên gác cửa thấy xe của Giang Nguyên tiến vào liền chạy ra định mở cửa xe, ai ngờ một người đàn ông trung niên mặc đồ vest cách tân đã vội vàng chạy tới, đẩy cậu ta lui lại, sau đó cẩn thận mở cửa xe thay Giang Nguyên, dẫn Giang Nguyên đi vào trong đại sảnh.

Đợi sau khi Giang Nguyên xuống xe, phía sau lập tức có người nhảy lên xe giúp Giang Nguyên lái chiếc xe jeep biển số quân đội ra khỏi khách sạn. Điều này khiến cho nhân viên gác cửa sửng sốt.

- Tổ trưởng Giang, tôi là Từ Nham của Cục an ninh quốc gia. Giờ người vẫn đang ở trong phòng, có lẽ vẫn chưa phát hiện được hành động của chúng ta.

Người đàn ông trung niên vừa đi vừa giới thiệu với Giang Nguyên.

- Ừm.

Giang Nguyên gật đầu, sau đó nhìn về phía Từ Nham nói:

- Anh có thứ đó không?

- Thứ đó?

Từ Nham hơi sửng sốt, sau đó nhìn xung quanh, lấy từ dưới nách ra một khẩu súng, lén lút đưa qua.

Giang Nguyên nhìn khẩu súng mang theo ống giảm thanh 92, sắc mặt cứng đờ, sau đó phất phất tay, nói:

- Còn khẩu khác không?

- Khác?

Sắc mặt Từ Nham cứng đờ, sau đó chần chờ nói:

- Nơi này dùng thứ nặng quá thì không hay lắm?

Từ Nham nói vậy sắc mặt Giang Nguyên càng thêm cổ quái. Từ Nham biết sự ghê gớm của vị Tổ trưởng Giang này. Ngay cả chuyện nổ súng ở nơi này mà hắn còn dám gách trách nhiệm, căn rằng nói:

- Vậy để tôi cho người đem hai khẩu tấn công cự ly ngắn tới?

- ...

Giang Nguyên thấy Từ Nham căn rằng thì trầm mặc một chút, bắt đầu lắc đầu nói:

- Không có hàng lạnh à?

- Hàng lạnh?

Từ Nham trợn mắt. Lúc này mới thở hắt ra, hóa ra vị này không phải ngại hỏa lực không đủ, mà là muốn dùng hàng lạnh. Anh ta lập tức vội vàng đưa tay nhận lại súng, thoáng trầm ngâm, sau đó vội vàng cười nói:

- Đồng nghiệp bên trên có đem thứ ngài muốn.

- Ừm.

Giang Nguyên gật đầu.

Hai người đi đến trước một căn phòng. Người đàn ông trung niên kia gõ cửa theo vận luật. Cánh cửa nhanh chóng được mở ra một khe nhỏ, đủ để hai người tiến vào.

Sau khi Giang Nguyên đi vào thì liếc mắt nhìn tình hình trong

phòng khách, chỉ thấy trên chiếc bàn ở chính giữa phòng khác có ba bốn chiếc laptop, có mấy nhân viên giám sát ngồi trước máy tính, đang tiến hành giám sát hoặc nghe lén. Bốn năm người thanh niên bên cạnh đang giữ chặt súng của mình, hoặc đang thử áo chống đạn trên người mình.

Mọi người thấy hai người tiến vào lập tức đứng dậy, hành kính lễ với hai người. Từ Nham gật đầu, sau đó nhìn mọi người nói:

- Dem hàng lạnh trên người các anh ra đây!

Mọi người nghe Từ Nham nói vậy thì hơi sửng sốt, sau đó lấy đồ trên người rồi đặt lên bàn trà trước sofa, sau đó nhìn Từ Nham, lại nhìn nhìn Giang Nguyên bên cạnh. Lộ ra vẻ ngạc nhiên.

Chương 540: Mọi người không cần đi

- Tổ trưởng Giang... ngài xem thử xem... có cái nào vừa ý không?

Từ Nham nhìn mấy con dao đủ kiểu dáng trên bàn trà, cười khan nói với Giang Nguyên, chỉ sợ Giang Nguyên không hài lòng. Nếu giờ mà lập tức đi tìm sợ quá phiền phức.

Mấy thanh niên nghe Từ Nham nói vậy liền liếc mắt nhìn nhau. Giờ họ mới biết nguyên nhân đội trưởng đội trưởng bảo mình đem thứ này ra, trong mắt lập tức đều lộ ra tia bất mãn. Đây là thứ để họ dùng, sao lại lấy ra cho người khác? Vậy thì mình dùng cái gì?

Từ Nham thấy trong mắt mấy người lộ ra tia bất mãn thì trừng mắt cảnh cáo họ, khẽ hừ một tiếng. Mấy thanh niên này lập tức thu về bất mãn ban nãy lại, có điều lúc này cũng không dám nhìn chăm chăm Giang Nguyên. Họ không hiểu nổi thẳng thắn này có lai lịch gì, sao đội trưởng phải khách khí với hắn như vậy. Hơn nữa còn bảo mình đem món đồ tuy thân của mình ra.

Sau khi mấy người này nhìn Giang Nguyên vài cái liền cảm thấy thẳng thắn trước mắt hình như hơi quen quen. Họ lại nhìn kỹ lần nữa. Hình như ban nãy đội trưởng mới gọi đối phương là Tổ trưởng Giang. Về mặt mấy người đồng loạt lộ ra kinh ngạc, sau đó lại liếc mắt nhìn nhau, xác định được sự thật này trong mắt đồng

bọn, mấy người mới nhận ra thằng nhãi trước mặt là ai.

Bọn họ cũng biết Giang Nguyên. Nhưng thằng nhãi này không phải là quân y nhảy dù từ trên cao sao? Sao lại chạy đến đây? Hơn nữa đội trưởng còn đưa hàng cho hắn chọn, lẽ nào thằng nhãi này cũng sẽ cùng hành động với đám bọn họ?

Nghĩ tới đây, trong mắt mấy thanh niên này dần lộ vẻ bất thiện. Bọn họ đều là những người xông ra trong máu trong lửa, thằng nhãi quân y có chút hư danh trước mặt còn muốn cùng hành động với đám bọn họ, như vậy chẳng phải sẽ kéo đám bọn họ đi lùi sao? Bọn họ không tin, chỉ là một quân y biết nhảy dù mà thật sự có thể giết được người sao?

Giang Nguyên không hề để ý mấy ánh mắt quái dị này, hắn chỉ tiện tay lấy một con dao găm trong số những con dao trên bàn.

Giang Nguyên cầm con dao găm lưu loát chém vài đường rồi hài lòng gật đầu. Đã lâu rồi hắn không tiếp xúc với mấy thứ này, xem ra cảm giác tay vẫn chưa mất hết. Còn mấy con dao khác như “Chó địa ngục Thụy Sĩ”... Giang Nguyên thật sự không vừa mắt.

Con dao găm này vẫn tương đối quen hơn...

Một thanh niên đứng cạnh lúc này hai tròng mắt đang trợn trừng. Con dao găm này cậu ta đặc biệt sưu tầm, có điều cậu ta không thể nào ngờ, Giang Nguyên này vừa nhìn lại chọn đúng thứ của cậu ta. Những thứ khác rõ ràng là hàng thượng đẳng hơn, sao đối phương lại không vừa mắt vậy.

Chàng thanh niên này tương đối bức bối, còn mấy thanh niên khác bên cạnh đồng tử khế co rút. Họ nhìn rất rõ động tác của Giang Nguyên, tên này là cao thủ chơi dao. Chỉ vừa nhìn đã biết, Giang Nguyên này chắc chắn cũng là một cao thủ. Đám người mình muốn múa dao như vậy cũng không dễ dàng gì.

Giang Nguyên thật sự không chú ý đến nét biến hóa trên mặt những thanh niên này.

Dù sao hắn cũng không cần đối phương ra tay, trước mặt người của Cổ Môn, những người được coi là cao thủ cận chiến bình

thường này chắc hẳn vừa lộ diện sẽ phải chết. Giang Nguyên không có ý định để họ cùng đi chết.

Trong nhóm người này, những người duy nhất có tác dụng, có lẽ là ba tay súng bắn tỉa mà đầu tiên mình cử đến.

Giang Nguyên tiện tay nhét dao vào trong ống quần mình, rồi nhìn Từ Nham, trầm giọng nói:

- Cầm một tai nghe đến đây, phòng nào, xác định có một người à? Tự tôi qua đó, các anh không cần đi cùng...

- A...

Chẳng những Từ Nham sửng sốt, ngay cả mấy thanh niên bên cạnh đều sửng ra. Họ thanh to thể lớn kéo đến như vậy, lẽ nào chỉ để giúp vị này theo dõi một người?

- Tổ trưởng Giang... thế này... hay là để chúng tôi đi đi. Ngài nói cần sống hay chết thì cứ giao cho chúng tôi là được, không cần ngài đích thân ra tay.

Từ Nham nói rất hay. Anh ta thật sự không dám để vị này đi mạo hiểm. Tuy hiện tại anh ta vẫn chưa hiểu được vì sao chàng quân y trẻ này lại trở thành chỉ huy lớn nhất của hành động lần này. Nhưng nếu vị Tổ trưởng Giang này xảy ra chuyện, chắc chắn chức tổ trưởng của mình cũng không cần làm nữa, trực tiếp đi xuống giữ một chức hậu cần là được rồi.

Giang Nguyên nhìn vẻ mặt căng thẳng của Từ Nham cười cười. Hẳn biết đối phương đang lo lắng cái gì. Sau khi hẳn hơi thoáng trầm ngâm liền chăm chú nhìn đối phương, giải thích:

- Đội trưởng Từ... Hành động lần này, các anh thật sự không thể tham gia. Mục tiêu không đơn giản như các anh tưởng tượng. Các anh không có kinh nghiệm đối phó với họ!

- Không có kinh nghiệm đối phó với họ...

Khóe mắt của mấy thanh niên này giật giật, thế này là có ý gì? Trong tay đám người mình ai chẳng từng giết mười mấy hai chục người? Những người chết trong tay đám mình, có mấy người

không phải cao thủ? Tên quân y này rốt cuộc có ý gì? Dám xem thường mình sao?

Khóe mắt Từ Nham lúc này cũng giật giật, có điều anh ta không dám biểu hiện quá rõ như mấy cấp dưới của mình. Anh ta chỉ cười khan nói:

- Tổ trưởng Giang... Trong đội chúng tôi đều là những cao thủ trải qua trăm trận... Hay là để người chúng tôi đi thử trước, lỡ như không được, ngài hãy lên... Dù sao cũng mười mấy lần, bên ngoài còn có ba tay súng bắn tỉa nhìn chăm chăm, hẳn không thể chạy thoát được đâu!

Giang Nguyên vẫn lắc đầu trong ánh mắt mong chờ và bất mãn của mọi người. Hắn nhìn chăm chăm Từ Nham nói:

- Không được, đây là mệnh lệnh, rõ chưa?

Từ Nham nghe Giang Nguyên nói vậy cũng thu lại nụ cười trên mặt, sau đó trầm giọng đáp:

- Rồi!

Dứt lời, Từ Nham liền đi về phía tổ giám sát, trầm giọng nói:

- Báo cáo tình hình mục tiêu hiện tại!

- Căn cứ theo quan sát của tay súng bắn tỉa, trong phòng chỉ có một người... chưa phát hiện mục tiêu khác!

Người bên tổ giám sát vội vàng trả lời.

- Ừ...

Từ Nham sau đó bất đắc dĩ nhìn Giang Nguyên, nói:

- Vậy Tổ trưởng Giang, thế này đi... Chúng tôi cùng ngài đi lên, ở bên ngoài tiếp ứng ngài... Thế có được không?

- Không cần...

Giang Nguyên kiên định từ chối, sau đó nhìn mọi người, nói:

- Không ai được đi theo, cho dù bất cứ chuyện gì xảy ra, đây là mệnh lệnh... Trừ phi tôi ra lệnh cho súng bắn tĩa ra tay, những người khác không được vào!

Mấy thanh niên đứng sau lưng Từ Nham thấy Giang Nguyên kiên định ra lệnh như vậy, lúc này ai nấy đều nghiến chặt răng, vẻ mặt phần nộ nhìn Giang Nguyên. Nếu đây không phải là nơi có kỷ luật, e là những thanh niên này sẽ trực tiếp thể hiện sự phần nộ của mình với Giang Nguyên.

Lúc này vẻ mặt Từ Nham cũng bức bội nhìn chằm chằm Giang Nguyên, thấy Giang Nguyên không hề có ý định đổi ý, đành thở dài, sau đó cầm lấy tai nghe và một bộ đồ trên bàn, đưa cho Giang Nguyên, nói:

- Tổ trưởng Giang... Nếu có gì không ổn, hãy lập tức ra lệnh cho súng bắn tĩa ra tay...

Chương 541: Bắt đầu hành động

- Còn đây là thẻ khóa phòng.

Sau khi Giang Nguyên tiếp nhận tai nghe xong, Từ Nham lại đưa đến một thẻ khóa phòng.

Nhìn thẻ từ trong tay Từ Nham, Giang Nguyên có chút cau mày. Nói thật hẳn chẳng thích mấy thứ đồ này. Hẳn vẫn thích chìa khóa hơn. Bởi vì dùng thẻ từ mở phòng, nhiều ít cũng sẽ có tiếng vang, nhưng dùng chìa khóa thì sẽ giảm phiền phức hơn rất nhiều.

Nhưng cũng không còn cách nào khác. Giang Nguyên đành phải tiếp nhận, sau đó đi vào phòng, thay bộ quần áo nhân viên bán hàng, đeo tai nghe lên rồi xoay người bước ra ngoài.

Nhìn theo bóng lưng Giang Nguyên biến mất ngoài cửa, đám thanh niên bên ngoài đang ghen khuấy rất cuộc cũng làm loạn lên. Là đội ngũ ưu tú nhất của lực lượng an ninh quốc gia, từ lúc nào lại bị người ta ngó lơ chứ? Cho dù là bộ đội đặc chủng cũng không có ai dám khinh thường bọn họ như thế?

- Đội trưởng, chuyện gì xảy ra vậy? Có phải tên tiểu tử này không có não không?

Gã thanh niên bị lấy mất dao găm tức giận nói với Từ Nham.

- Đúng, tên tiểu tử này tưởng rằng hắn có thể hai tay chơi hai dao sao? Hoàn toàn không để chúng ta vào mắt?

Những người khác cũng lên tiếng.

Sắc mặt Từ Nham cũng hiện lên sự ngưng trọng, nhưng nhìn thân ảnh của Giang Nguyên hiện lên trên màn hình, trầm giọng nói:

- Mọi người đừng nghĩ lung tung. Tổ trưởng Giang không phải là nhân vật đơn giản.

- Không đơn giản?

Đám thanh niên liếc mắt nhìn nhau. Mặc dù có chút không tin, nhưng sự tức giận trong mắt đã dần dần tiêu tán. Dù sao bọn họ vẫn rất tin tưởng đội trưởng. Nếu đội trưởng nói không đơn giản thì chính là không đơn giản.

Nhìn Giang Nguyên biến mất khỏi màn hình, Từ Nham nhẹ nhàng thở ra, quay sang nhìn mọi người, nói:

- Trước kia tôi đã từng nói qua, không nên xem thường bất cứ người nào. Tổ trưởng Giang tuyệt đối không giống như những gì mọi người nhìn thấy bên ngoài.

- Mặc dù tôi không cách nào xác định Tổ trưởng Giang thật sự là người như thế nào, nhưng trực giác nói cho tôi biết, nếu cậu ấy muốn giết tôi, tôi hoàn toàn không có lực hoàn thủ.

Sau khi dứt lời, lại đeo một chiếc tai nghe lên, sau đó ra lệnh:

- Súng bắn tỉa chú ý, chuẩn bị công kích. Việc tiếp nhận tin tức sẽ giao cho số 1 phụ trách. Ngoại trừ thông tin giám sát, tất cả đều duy trì im lặng.

- Số 1, tôi là số 2, hiện tại giao quyền thông tin cho số 1. Xin mời xác nhận.

- Số 1 nhận được.

Bên kia truyền đến thanh âm trầm thấp của Giang Nguyên.

- Nhận được.

Nhẹ nhàng thở ra, Từ Nham chỉ tay vào một màn hình:

- Phóng to gian phòng mục tiêu lên.

- Vâng.

Nhân viên giám sát lập tức phóng to màn hình. Bên trên liền xuất hiện một gian phòng hơi mờ. Gian phòng này chính là mục tiêu giám sát tại tòa nhà cách hơn trăm thước.

Xuyên qua tấm rèm, mọi người có thể miễn cưỡng nhìn thấy có một người rất cổ quái đang ngồi trên giường.

Sau khi xác nhận mục tiêu vẫn còn trong phòng, ánh mắt mọi người lại chuyển sang một màn hình bên cạnh. Bên trên là hình ảnh của một số nơi đặt camera giám sát.

- Số 1 đã tiến vào tòa nhà mục tiêu.

Thành viên giám sát thấp giọng báo cáo vị trí của Giang Nguyên.

- Số 1 đã đến gần phòng của mục tiêu.

Tất cả mọi người đều nhìn chăm chăm vào Giang Nguyên.

Nhìn căn phòng trước mặt, xác nhận không có lầm, Giang Nguyên nhẹ nhàng thở hắt ra, khom người xuống, lấy con dao găm, ánh mắt vô cùng kiên định.

Mục đích của hắn rất rõ ràng, thứ nhất chính là bắt sống. Nếu không thể bắt sống, vậy thì trực tiếp giết chết.

Nếu để cho người đó chạy thoát, một khi có chuẩn bị gì đó phía sau, hoặc thúc giục sóng âm, virus sẽ tiếp tục biến dị, như vậy đám người Đường y sư có muốn điều chế thuốc ức chế dịch bệnh cũng rất khó khăn.

Mà Tiểu Bảo lại càng thêm nguy hiểm.

Nếu giết chết người này, thứ nhất có thể khống chế được nguy hiểm, thứ hai chính là không chừng có thể tìm được vật ức chế dịch bệnh trên người ông ta.

Đương nhiên, nếu có thể bắt sống được thì càng tốt.

- Mục tiêu vẫn ở trong phòng, không có động tĩnh gì cả.

Nghe được tiếng báo cáo truyền đến từ tai nghe, Giang Nguyên lấy thẻ khóa, lổ tai nhẹ nhàng rung lên. Thính lực đã được cường hóa, trong nháy mắt trở nên nhạy cảm hơn. Hắn nghe được trong những phòng xung quanh đang có tiếng tivi, còn có tiếng nói chuyện nho nhỏ.

Giang Nguyên cau mày, sau đó nhẹ nhàng dán sát lỗ tai vào cánh cửa, mơ hồ nghe được có tiếng hít thở truyền ra.

Tiếng hít thở này nhỏ nhưng dài. Xem ra giống như lời giám sát Đồng đã nói, hẳn là đang ở trong phòng ngủ hoặc nghỉ ngơi, không có ở ngoài phòng khách.

Không hề do dự, Giang Nguyên đứng thẳng thân hình, bắt đầu điều chỉnh hô hấp, để tâm trạng trở nên bình tĩnh hơn.

Phù phù.

Giang Nguyên đứng trước cửa, lặng yên bất động. Thông qua màn hình giám sát, đám người Từ Nham đang tràn đầy khẩn trương cũng cảm thấy nghi hoặc, không biết vì sao tổ trưởng Giang lại đứng bất động ở cửa.

Nhưng Từ Nham không dám lên tiếng. Dù sao mọi thứ đang ở trong tay Giang Nguyên. Mặc kệ Tổ trưởng Giang làm gì, chỉ cần hắn không truyền ra chỉ thị hoặc hành động gì khác thì không thể quấy nhiễu hắn.

Phù phù.

Qua hơn một phút, trong lúc Từ Nham đang nhin không nổi chuẩn bị hỏi, đầu Giang Nguyên liền ngẩng lên.

Nhìn động tác của Giang Nguyên, tay Từ Nham nhanh chóng dừng lại, ánh mắt hiện lên thần sắc cổ quái. Bởi vì y phát hiện, vị Tổ trưởng Giang Nguyên này chỉ trong vài phút ngắn ngủi đã xảy ra biến hóa. Loại cảm giác này rất lạ, nhưng y có thể khẳng định. Cho dù chỉ nhìn qua màn hình giám sát, nhưng y vẫn có thể cảm giác được khí chất trên người đối phương có sự thay đổi.

Nhưng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì thì y không rõ ràng cho lắm.

Chương 542: Loạn đấu

Cạch! Giang Nguyên nhẹ nhàng đặt thẻ từ vào khóa cảm ứng trên cánh cửa phòng. Chỉ nghe cánh cửa phát ra một tiếng vang thật nhỏ rồi mở ra.

Giang Nguyên cũng không tùy tiện bước vào, hai mắt nhắm lại, lỗ tai khẽ run lên. Sau khi xác nhận bên trong không có tiếng động gì khác thường, lúc này mới nhẹ nhàng đẩy cửa ra rồi bước vào.

- Số 1 đã tiến vào.

Nhân viên giám sát khẩn trương nhìn màn hình, sau đó nhìn sang hình ảnh của tay súng bắn tỉa đang chĩa súng vào phòng khách.

Tất cả mọi người đều nhìn chăm chăm màn hình. Nhìn thân ảnh quen thuộc đang chậm rãi bước vào phòng khách, tất cả đều cảm thấy kinh ngạc. Hắn đang làm cái gì vậy? Chẳng lẽ đến làm khách hay sao? Tại sao cứ dáng vẻ không nhanh không chậm như thế? Nếu đổi lại là bọn họ, sớm đã hai ba bước nhảy vào phòng rồi, nào có chuyện chậm như con rùa vậy? Đây không phải là cấp cho địch nhân thời gian phản ứng sao?

Trong lúc mọi người đang nóng lòng, Giang Nguyên vẫn cứ không nhanh không chậm, chậm rãi nhìn xung quanh.

Dưới trạng thái Không Minh, tất cả mọi đèn tối đều trở nên trong sáng. Giang Nguyên chậm rãi quay đầu nhìn quét qua phòng khách. Sau khi xác nhận không có gì bất thường, liền lặng yên không một tiếng động bước vào phòng trong. Lúc này, bên tai của hắn vẫn truyền đến tiếng hít thở nhỏ mà dài kia. Điều này giúp cho hắn

phán định rõ ràng, đối phương còn chưa nhận ra điều gì bất thường.

Nhưng khi Giang Nguyên bước đến trước cửa, bước chân liền dừng lại. Hai mắt nheo lại, cảm giác được bên trong ngoại trừ tiếng hô hấp thì còn có thanh âm năng lượng đang vờn quanh.

- Cao thủ.

Giang Nguyên bình tĩnh xác nhận. Trạng thái này của đối phương không phải là đang ngủ mà là đang tu luyện. Cảnh vật xung quanh đều bị hút hết năng lượng. Chỉ cần nguồn năng lượng này bị chạm vào, chắc chắn đối phương sẽ tỉnh lại.

Đối với một cao thủ mà nói, chỉ trong tích tắc cũng đủ khiến cho người đó tập kích hẳn. Trong đầu Giang Nguyên rất nhanh vận chuyển. Sau khi xác nhận, hẳn không có cách nào đến gần đối phương trong vòng hai thước mà không thức tỉnh đối phương.

Lúc này, tất cả mọi người đều nhìn chăm chăm vào Giang Nguyên đang dạo phòng khách một vòng rồi dừng lại trước cửa phòng ngủ, không hề động đậy, ai nấy đều khẩn trương đến cực điểm. Không biết rốt cuộc là hẳn đang do dự chuyện gì? Chẳng lẽ còn đang định gõ cửa sao?

Trong lúc mọi người đang kinh nghi, thân ảnh kia đột nhiên động đậy.

Bịch. Giang Nguyên chợt nhấc chân đạp vào cửa phòng. Chỉ nghe được một thanh âm trầm đục, cửa phòng giống như bị một thanh chùy đập mạnh, bay thẳng vào bên trong.

Thân ảnh Giang Nguyên chợt lóe lên rồi biến mất trong tầm mắt của mọi người.

Miêu đại sư vẫn đang khoanh chân nhắm mắt ngồi đầu giường liền mở mắt thật to, nhìn cánh cửa đang bay đến, lông mày cau lại, hai mắt lóe lên một tia tàn khốc, một quyền đánh tới.

Bịch. Lại là một thanh âm trầm đục. Cánh cửa vỡ nát văng ngược hơn mười thước. Nhưng lúc này, bên trong những mảnh vụn gỗ nhỏ lại có một con dao găm đang lặng yên đâm tới cổ Miêu đại sư.

Mắt thấy con dao chỉ còn cách cổ mình hơn một thước, Miêu đại sư hừ lạnh một tiếng, cơ thể giống như không có xương ngã về phía sau. Bàn chân vốn đang xếp bằng, thuận theo thế ngã, một chân đạp thẳng về bóng đen phía trước.

Một dao của Giang Nguyên thất bại, sắc mặt vẫn không thay đổi. Khi nhận thấy có một luồng kinh phong kéo đến, chân phải xoay tròn, sau đó cả người giống như một cái máy xay gió lách sang một bên, nguy hiểm tránh được một cú đấm, sau đó rơi xuống cách đó ba thước.

Lúc này, Miêu đại sư cũng nhanh chóng lao xuống giường, vung tay lên, một đồng bột màu đen vung tới Giang Nguyên.

Thấy đồng bột màu đen phủ tới, Giang Nguyên vội bế khí, sau đó dùng tay kéo tấm dra trên giường bao trùm đồng bột phấn.

Cũng không chần chừ, chân dưới đá ra.

- Nhóc con vô lễ.

Miêu đại sư lúc này đã nhìn thấy Giang Nguyên, lập tức hét lớn một tiếng, tay run lên. Một quả cầu gai nhọn màu trắng hình thù cổ quái xuất hiện trong tay, đâm tới Giang Nguyên.

Con dao trong tay Giang Nguyên trong nháy mắt chạm vào quả cầu gai, phát ra thanh âm kim loại chạm nhau. Tay trái Miêu đại sư run lên, đâm quả cầu gai đến trước ngực Giang Nguyên.

Nhìn quả cầu lóe lên quang mang lục sắc, Giang Nguyên trong nháy mắt lui về phía sau. Hắn không dám khẳng định thể chất của mình có thể miễn nhiễm với chất độc trong quả cầu hay không.

Khi Giang Nguyên lui về phía sau, hai người mới xem như nhìn thấy rõ đối phương. Giang Nguyên nhìn thấy đối phương là một người đàn ông trung niên đeo kính vàng, thoát nhìn rất lịch sự. Nhưng sau cặp mắt kính là hai mắt lóe ra hàn quang. Hắn nhẹ nhàng thở ra, tay sờ lên hai vết thương trên mặt vừa rồi bị mảnh gỗ cửa cửa vào, thầm nghĩ với một quyền phá cửa vừa rồi của đối phương, thực lực tuyệt đối không thua gì hắn.

- Được, được, nghĩ không ra Thiên Y Viện lại có người như vậy.

Tuổi còn trẻ mà lại dám đơn độc một mình đến tìm ta.

Nhìn Giang Nguyên, ánh mắt Miêu đại sư cũng mơ hồ mang theo chút kiêng kỵ:

- Nhưng đáng tiếc là cậu đã gặp phải tôi. Nếu không, qua mười năm nữa, Cổ môn ta lại có thêm một đối thủ đáng sợ.

- Hừ.

Hai mắt Giang Nguyên nheo lại, nhìn Miêu đại sư, không hề lên tiếng, huy đao đâm tới.

Nhìn vẻ mặt lạnh nhạt không hề sợ hãi của Giang Nguyên đang đánh tới mình, ánh mắt Miêu đại sư cũng hiện lên sự kinh nghi. Tại sao lại có cảm giác không không thích hợp? Một chút cũng không có cảm giác Giang Nguyên là cao thủ ngoại viện của Thiên Y Viện, ngược lại giống như sát thủ lãnh huyết được bồi dưỡng qua. Sát khí này quả thật rất hiếm thấy.

Miêu đại sư không dám chậm trễ. Tiểu tử trước mắt này, nhiều nhất cũng chỉ hai lăm, hai sáu tuổi. Nhưng lứa tuổi này đã có được thực lực đối kháng với ông ta, không biết cao thủ ngoại viện của Thiên Y Viện xuất hiện từ khi nào.

Với tuổi này của hắn, nhiều nhất là mười năm nữa, thậm chí là năm sáu năm, thực lực của hắn có khả năng đạt đến cao thủ Thiên giai. Hơn nữa, thành tựu sau này là không thể đếm được.

Cho nên Miêu đại sư hạ quyết tâm, nhất định phải giết chết Giang Nguyên. Nếu để cho hắn phát triển sau này, tất sẽ trở thành một họa lớn cho Cổ môn.

Chương 543: Tại sao lại đụng đến con tôi?

Đang đang. Hai tiếng vang trầm đục. Con dao trong tay Giang Nguyên phá giải hai quả cầu gai đâm tới. Phía tay trái phóng ra một đạo ngân quang vào bả vai Miêu đại sư.

- Sao?

Ánh mắt Miêu đại sư hiện lên sự ngưng trọng, đồng thời đậm mạnh chân xuống, hai tay thu lại. Sau khi đâm liên tiếp bốn năm lần hai quả cầu gai bức lui Giang Nguyên, lúc này Miêu đại sư mới nhìn thấy ngân châm đang cắm trên vai mình.

Nhìn ngân châm còn cách huyệt Kiên Tĩnh của mình chỉ còn nửa tấc, ánh mắt Miêu đại sư lạnh lại. Vừa rồi nếu không phải ông ta kịp thời tránh được, một khi để bị đâm trúng huyệt Kiên Tĩnh, ông ta đã xong đời rồi. Mất đi một cánh tay, ông ta tuyệt đối không có cơ hội thủ thắng.

- Thật là lợi hại.

Miêu đại sư nổi lên cảnh giác. Chỉ là một tên nhóc cao thủ ngoại viện Thiên Y Viện, đã có thể bức ông ta đến tình trạng này, đúng là đáng sợ, lập tức không dám khinh thường nữa.

Nhìn Miêu đại sư phía đối diện, Giang Nguyên nhìn thấy cây ngân châm đang phát sáng trên bả vai Miêu đại sư, nhẹ nhàng chuyển động theo hô hấp của ông ta, tay trái vung lên lần nữa, hai đạo ngân quang tiếp tục bắn về phía Miêu đại sư, đồng thời dưới chân đậm mạnh, theo sau hai đạo ngân quang là con dao găm như u linh lặng yên lướt đến.

- Thăng nhóc kia, cậu dám...

Nhìn động tác của Giang Nguyên, hai quả cầu gai trong tay Miêu đại sư nhẹ nhàng run lên, đánh bay hai ngân châm, sau đó đâm một đâm, đâm lệch con dao của Giang Nguyên, đồng thời phun mạnh về phía Giang Nguyên.

Bịch. Bụng Miêu đại sư bị Giang Nguyên đá một bước, bay ngược vào vách tường. Còn thân hình Giang Nguyên thì cũng cứng đờ.

Bởi vì Giang Nguyên bị luồng khí cổ từ trong miệng Miêu đại sư phun trúng, sau đó cảm giác toàn thân tê rần, tay chân dường như mất đi không chế.

Khụ khụ. Miêu đại sư ho khan hai tiếng, phun ra một ngụm máu tươi, nhưng gương mặt lại lộ vẻ đắc ý, nhìn Giang Nguyên lạnh lùng nói:

- Thế nào? Tiểu tử kia, biết mình chết chắc rồi chưa?

- Hừ, chỉ là một thằng ranh của ngoại viện, lại dám đơn độc một mình đến chống đối với ta. Quả thật không biết sống chết.

Miêu đại sư cười lạnh, vịn vách tường đứng lên, từ trong túi móc ra một cái bình đổ vào trong miệng, sau đó chậm rãi bước tới.

Giang Nguyên yên lặng nhìn Miêu đại sư. Chỉ là khi nhìn thấy Miêu đại sư uống một ngụm nước thuốc, bước đi vài bước, gương mặt vốn tái nhợt trong nháy mắt hồng hào hẳn lên, bước chân cũng vững chắc, ánh mắt liền hiện lên vẻ kinh ngạc.

- Hệ thống tinh thần bị vật chất dị thường xâm lấn. Chủ thể mất đi khống chế.

Theo tiếng bước chân của Miêu đại sư, trong đầu Giang Nguyên giống như có tiếng vang dồn dập. Giang Nguyên cảm thấy vai trái của mình nóng lên. Nếu bây giờ hắn có thể nhìn thấy vai trái của mình, hắn là sẽ nhìn thấy hình xăm màu đỏ đang dồn dập lóe sáng.

Giang Nguyên dần dần cảm nhận được tay chân cứng đờ đang từ từ khôi phục. Nhưng Miêu đại sư lúc này chỉ còn cách hắn có hai thước.

Vẫn còn đang trong trạng thái Không Minh, gương mặt Giang Nguyên hiện lên sự lạnh nhạt. Đối mặt với tình huống trước mắt, hắn vẫn không hề sợ hãi, còn ánh mắt Miêu đại sư thì hiện lên sự nghi ngờ.

- Chắc chắn, Thiên Y Viện cũng bắt đầu bồi dưỡng những người như tử sĩ sao? Đến lúc này rồi mà còn có thể chịu đựng được? Khó trách chỉ bằng ấy tuổi mà đã có được thực lực như thế.

Miêu đại sư thoáng cả kinh, dường như nghĩ đến điều gì đó, đột nhiên nở nụ cười, vẻ mặt đáng tiếc nhìn Giang Nguyên, hai quả cầu gai trong tay run lên, nói:

- Chỉ là một tiểu tử giỏi như vậy lại chết, đúng thật là đáng tiếc. Tiểu tử, lần sau đừng nhập sai môn nữa nhé.

Dứt lời, hai quả cầu gai trong tay Miêu đại sư đã đâm tới trái tim

Giang Nguyên, vừa đâm vừa nói:

- Cao thủ trẻ tuổi như cậu quả thật tìm không dễ. Máu nơi ngực của cậu chính là một vật tuyệt hảo để nuôi cổ, quả thật không nên lãng phí.

Nhìn quả cầu gai màu trắng đang đâm xuyên về phía mình, đồng tử Giang Nguyên co rút lại. Nhìn thấy vẻ mặt của Giang Nguyên, Miêu đại sư đắc ý cười, hai quả cầu gai đâm vào áo khoác của hắn, tiếp tục đâm sâu vào cơ thể.

Hai mắt Giang Nguyên nheo lại. Hắn đã cảm nhận được hàn ý phát ra từ quả cầu, mà quả cầu đang cách tâm thất trái của hắn chỉ một chút xíu.

- Haha...A!

Nhìn gương mặt hơi hoảng hốt của Giang Nguyên, Miêu đại sư phá lên cười, nhưng vừa mới cười được hai tiếng, nụ cười liền cứng lại, gương mặt lộ vẻ hoảng sợ.

Sau đó liền nhìn thấy Giang Nguyên giống như cương thi ngã về phía sau, tránh được quả cầu gai màu trắng đâm vào ngực.

Con dao găm vẫn nắm chặt trong tay Giang Nguyên không biết khi nào đã dính đầy máu tươi.

Miêu đại sư nhìn con dao găm trong tay Giang Nguyên, nhìn máu tươi dính trên đó, rồi nhìn vị trí bên trái dưới bụng, chỉ thấy được một dòng máu đang chậm rãi phun ra, nhanh chóng thấm ướt chiếc áo sơ mi màu trắng.

- Đi chết đi.

Nhìn máu của mình đang trào ra, sắc mặt Miêu đại sư trở nên đáng sợ, cầm chặt quả cầu gai màu trắng đâm tới ngực Giang Nguyên.

Giang Nguyên đang nằm trên mặt đất cũng không giống như Miêu đại sư đã đoán, đột nhiên xoay người thật mạnh, khó khăn lắm mới tránh được quả cầu gai đâm xuống.

Cạch. Nhìn quả cầu gai đâm xuyên qua thảm, phát ra một tiếng

kêu thật to, sắc mặt Miêu đại sư một lần nữa biến đổi. Sau một chút chần chừ, ông ta liền cầm quả cầu gai đen tiếp tục phóng tới Giang Nguyên.

Nhưng khi ông ta vừa mới vung lên, đã nhìn thấy khóe miệng của Giang Nguyên đột nhiên lộ ra thần sắc quỷ dị, thậm chí còn mang theo chút trào phúng, thấp giọng nói:

- Bắn.

Nghe được lời này, sắc mặt Miêu đại sư đại biến, mạnh mẽ bắn lên, muốn trốn đằng sau giường. Nhưng vừa mới bay lên, đã nghe được một tiếng phốc, thân giường bốc lên một làn khói.

Nhìn thấy làn khói, Miêu đại sư thở phào nhẹ nhõm, nhưng đột nhiên lại cảm giác toàn thân tê rần, giống như có vật gì đâm xuyên qua cơ thể, sau đó thân hình ông ta từ giữa không trung rơi xuống đất.

Nhưng còn chưa rơi xuống đất, cơ thể lại chấn động lần nữa rồi mới thật sự rơi xuống hẳn.

Nhìn Miêu đại sư ôm bụng nằm trên mặt đất, miệng phun máu tươi, Giang Nguyên rút cuộc nở nụ cười thật tươi.

- Cao thủ đến đâu thì cũng không bằng tay súng bắn tỉa.

Giang Nguyên thì thào, sau đó cố sức nâng đầu nhìn con dao dính đầy máu trong tay mình, gương mặt hiện lên nụ cười hài lòng. Lão gia hỏa này bị một dao của hắn đâm vào lá lách, thuận tay kéo dài thêm một chút, khiến cho máu chảy ra nhiều. Vì vậy mới tạo cơ hội cho tay súng bắn tỉa ngắm trúng. Nếu không, với thân thủ của ông ta, còn có độ nhạy cảm, chỉ sợ sẽ không dễ dàng bị đánh trúng.

Miêu đại sư nằm trên mặt đất, ôm chặt bụng, vừa phun máu vừa oán độc nhìn Giang Nguyên, nghiến răng nói:

- Hèn hạ.

- Nghĩ không ra, Miêu Thiên Nhất ta tung hoành thiên hạ hơn mười năm, lại chết trong tay một cao thủ ngoại viện của Thiên Y Viện.

Lúc này, Giang Nguyên cảm thấy cảm giác tê rần toàn thân đã biến mất, chậm rãi ngồi dậy, mỉm cười nói:

- Người nào nói cho ông biết tôi là người của ngoại viện Thiên Y?

- Cậu...cậu không phải người...của Thiên Y Viện?

Miêu đại sư nhìn Giang Nguyên ngồi dậy, gương mặt hiện lên vẻ khó tin, kinh ngạc nói:

- Không, tuyệt đối không thể nào.

- Tôi đương nhiên là người của Thiên Y Viện, nhưng không phải là ngoại viện Thiên Y.

Giang Nguyên hoạt động tay chân, nói:

- Miêu Thiên Nhất tiên sinh, tôi là Giang Nguyên, y sĩ tam phẩm Thiên Y Viện có lời chào đến ngài.

- Y sĩ tam phẩm?

Hai mắt Miêu đại sư mở to, cổ sức lắc đầu:

- Không, không thể nào. Cậu...cậu chỉ bằng chừng này tuổi, lại còn có một thân công phu, tại sao lại là người của nội viện Thiên Y?

Giang Nguyên nhún vai, sau đó từ trong túi của mình lấy ra một huy hiệu đeo trước ngực, đứng dậy, nhìn Miêu đại sư, thở dài nói:

- Tôi không rõ tại sao ông lại xuống tay với con trai tôi? Nếu ông không xuống tay với nó, phỏng chừng ông đã sớm đi xa rồi, không ai có thể đủ sức bắt ông.

- Huy hiệu Thiên Y?

Miêu đại sư nhìn chằm chằm huy hiệu trước ngực Giang Nguyên, sau đó lại cổ sức ngẩng đầu nhìn hắn đột nhiên thở dài:

- Con của cậu? Tôi đang tự hỏi tại sao người của Thiên Y Viện lại đến. Thì ra...Khó trách, khó trách...khụ khụ.

Miêu đại sư ho khan một trận, máu trong miệng phun ra càng lúc

càng nhiều, còn máu ở bụng cũng dần dần thấm ướt tấm thảm.

Rồi im lặng.

Chương 544: Tổ trợ giúp đến

- Số 2 xác nhận, mục tiêu đã bị bắn trúng.

- Số 3 xác nhận, mục tiêu đã bị bắn trúng.

Trong sự im lặng, đám người Tử Nham nhìn chăm chăm màn hình. Tất cả đều khẩn trương đến cực điểm. Cho đến khi bên tai truyền đến tiếng xác nhận của hai người, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Tình huống biến ảo, khiến cho bọn họ bị hù dọa, thiếu chút nữa là ngất đi.

Mặc dù hình ảnh không rõ ràng cho lắm, thậm chí hơn phân nửa còn bị tấm rèm che ngăn cản, nhưng mọi người vẫn mơ hồ nhìn thấy tình huống giao thủ bên trong. Hơn nữa, thông qua micro truyền đến tiếng vang kinh khủng. Mặc dù chỉ mới hơn nửa phút, nhưng cũng đủ để cho mọi người cảm nhận được sự kịch liệt trong đó.

Mặc dù hai người nói cái gì là, Thiên Y ngoại viện, nội viện..., bọn họ nghe không hiểu, nhưng khi biết được Tổ trưởng Giang bị rơi vào thế hạ phong, mắt thấy tính mạng khó giữ, Tử Nham thậm chí còn có ý định cho tay súng bắn tĩa đột kích, ai ngờ tình huống lại nghịch chuyển.

Mặc kệ là ai, bị tay súng bắn tĩa bắn trúng hai phút, cho dù không chết cũng nguy hiểm đến tính mạng. Đừng nói cho đối phương đã bị Tổ trưởng Giang đả thương nặng.

Mọi người nghe được tiếng thở phào của tổ trưởng Giang, còn có tiếng hấp hối của đối phương, tất cả nhìn nhau một cái rồi cùng hoan hô.

Ít nhất, mặc kệ thế nào cũng không xảy ra sự cố.

- Vài người theo tôi qua đó xem một chút.

Từ Nham vung tay lên, đang định dẫn mấy đội viên lên lầu, chuẩn bị hỗ trợ Giang Nguyên, ai ngờ tai nghe truyền đến tiếng báo cáo của tay súng bắn tã;

- Báo cáo, có ba trực thăng đang bay đến.

- Ba trực thăng?

Từ Nhảm sửng sốt, sau đó cau mày nói:

- Có logo gì không? Lai lịch ra sao?

Bên kia thoáng chần chừ một chút rồi đáp:

- Một trực thăng mang dấu hiệu của cảnh sát, một trực thăng được phủ sơn, còn một cái là chim ruồi dân dụng.

Sau khi báo cáo xong, mọi người liền nghe thấy tiếng trực thăng truyền đến.

- Cảnh sát? Quân đội? Tại sao trước đó lại không có thông báo?

Từ Nham cau mày, trầm giọng nói:

- Các người tiếp tục quan sát, tùy thời báo cáo tình huống.

Dứt lời, liền vung tay lên:

- Chúng ta đến đó xem tình hình. Mặc kệ đối phương có lai lịch gì, chúng ta cũng phải đảm bảo an toàn cho Tổ trưởng Giang.

- Vâng.

Đám đội viên lên tiếng.

Mọi người đều đứng lên, đi theo phía sau Từ Nham ra ngoài.

Lúc này có không ít người từ trong phòng của mình ló đầu ra. Khi nhìn thấy đám người Từ Nham một thân quân phục chạy lên, ai nấy đều biến sắc, vội vàng lui lại vào phòng. Người nào gan lớn cũng bị đám người Từ Nham dọa sợ, đành phải đóng cửa lại.

Chờ mọi người chạy vào phòng khách, Giang Nguyên cầm cái rương nhỏ của Miêu đại sư đặt lên bàn, cẩn thận tìm kiếm.

- Tổ trưởng Giang.

Thấy Giang Nguyên bình yên vô sự, Từ Nham vui mừng kêu lên. Đang định nói tiếp, liền bị Giang Nguyên đưa tay cản lại.

- Mọi người không nên vào, phong tỏa cả tầng lầu. Nơi này có vật thể nguy hiểm đang tồn tại.

Giang Nguyên ra lệnh.

- Hả...vâng.

Nghe Giang Nguyên nói, Từ Nham sửng sốt, vội vàng lên tiếng rồi vung tay lên, ngăn cản đám người đằng sau.

Lúc này, trực thăng đã ầm ầm trên bầu trời khách sạn.

Trong tai nghe của Từ Nham truyền đến tiếng của tổ giám sát bên dưới:

- Đội trưởng, trực thăng gửi đến tín hiệu liên lạc, nói là người của tổ trưởng Giang, yêu cầu thả dây.

Lúc này Giang Nguyên cũng nghe thấy, liền trầm giọng nói:

- Nói cho bọn họ biết vị trí, cho phép thả dây.

Từ Nham nghe Giang Nguyên nói, vội vàng lên tiếng:

- Chấp hành mệnh lệnh của Tổ trưởng Giang, cho phép thả dây.

Nghe có người đến, Giang Nguyên cũng dừng thẳng thắt lưng, không tiếp tục tìm kiếm nữa, giao cho người của ngoại viện xử lý. Bọn họ mới là những nhân sĩ chuyên nghiệp.

Rất nhanh, mấy sợi dây xuất hiện bên ngoài cửa sổ. Từ Nham nhìn thấy một số người không mang trang bị gì cả, chỉ mặc bộ quần áo màu đen và đeo bao tay từ cửa sổ nhảy vào, sau đó rơi xuống mặt đất, trong lòng liền kinh hãi.

- Cao thủ...tất cả đều là cao thủ.

- Y sĩ Giang.

Sau khi mọi người tiến vào, nhanh chóng nhìn xung quanh, xác nhận không có nguy hiểm, liền cung kính gật đầu với Giang Nguyên.

Nhìn bộ dạng, còn có huy hiệu trước ngực, Giang Nguyên liền biết người đến là ai, lập tức gật đầu, nói:

- Các người hãy tìm kiếm trong phòng, xem có thứ gì bất thường tồn tại hay không? Chú ý an toàn. Ngoài ra còn có một người của Cổ môn chết bên trong, trên giường tồn tại độc vật không rõ. Nhất định phải rửa sạch, đồng thời mang nó về nội viện xử lý.

- Vâng.

Sắc mặt mọi người có chút biến đổi. Vốn bọn họ vâng lệnh đến hỗ trợ, sau khi nhìn thấy tình huống, còn tưởng rằng người của Cổ môn đã chạy trốn, ai ngờ lại bị giết chết.

Người đầu lĩnh gật đầu nói với Giang Nguyên:

- Y sĩ Giang, mời cậu về nghỉ ngơi. Đường y sư và Trường y sư đang chạy đến.

Giang Nguyên gật đầu, sau đó nói:

- Tôi biết rồi. Mọi người hãy xử lý sơ bộ trước đi, tránh xuất hiện chuyện ngoài ý muốn.

- Vâng.

Mọi người cùng lên tiếng, sau đó chạy vào trong phòng. Đối với người của Cổ môn, cho dù đã chết, bọn họ cũng không dám khinh thường. Nên biết rằng, thân là cao thủ ngoại viện Thiên Y, địch nhân lớn nhất của bọn họ chính là người của Cổ môn. Mấy năm nay, mặc dù người của Cổ môn ẩn núp không xuất hiện, nhưng vẫn luôn có người chết trong tay Cổ môn.

Vị đầu lĩnh cẩn thận từ trong túi móc ra một cái hộp, mọi người từ

trong hộp móc ra một viên thuốc bỏ vào miệng, rồi đeo khẩu trang vào, lúc này mới cẩn thận đẩy cửa phòng bước vào.

Nhìn mọi người bước vào, rồi lập tức đóng cửa phòng, Giang Nguyên thở hắt ra, sau đó ngồi xuống ghế salon, tay mở cái rượu nhỏ, muốn tìm bên trong có thứ gì đó hay không, nhưng tay vừa chạm đến lại rút trở về.

Chương 545: Danh hiệu Quý Cổ Tử

Giang Nguyên cũng không quen thuộc lắm đối với Cổ môn. Nếu cái rượu kia là của Miêu đại sư, nói không chừng sẽ có điều quý dị trong đó. Giang Nguyên quyết định chờ đám người Trương Ngọc Phượng đến.

Chuyện như vậy nên giao cho người có chuyên môn giải quyết thì hơn. Cho dù hắn có lấy ra đi chăng nữa cũng chưa hẳn đã quen thuộc.

Rất nhanh, bên trong tai nghe lại truyền đến tin tức, đều là những người xa lạ nhưng lại có quyền hạn, tất cả đều tự xưng là người của Giang Nguyên.

Nhìn những cao thủ ngoại viện chạy vào bên trong, Giang Nguyên thuật lại tình huống một lần nữa, sau đó dặn dò bọn họ tiến hành tìm kiếm trong phòng khách, không dự định bỏ qua bất cứ chi tiết nào.

Khi Đường y sư và Trương Ngọc Phượng bước vào phòng, các cao thủ ngoại viện Thiên Y đã lật tung phòng khách lên. Chỉ có bên trong phòng ngủ là vẫn như cũ, không người bước vào, chỉ thỉnh thoảng nghe được bên trong truyền ra những thanh âm rất nhỏ. Xem ra các cao thủ ngoại viện đang cẩn thận xử lý độc phần bị Giang Nguyên trù lại trên giường.

Đường y sư và Trương Ngọc Phượng đã sớm biết được Giang Nguyên giết chết người của Cổ môn, gương mặt đã không còn vẻ khẩn trương. Sau khi bước vào, Giang Nguyên định lên tiếng, ai ngờ Đường y sư lại ngoắc Giang Nguyên, nói:

- Giang Nguyên, cậu lại đây.

Giang Nguyên ngăn người, sau đó bước đến ngồi xuống bên cạnh Đường y sư. Đường y sư liền cầm tay hắn, bắt mạch một lần, rồi cẩn thận kiểm tra mắt và mô ở mắt của Giang Nguyên. Xác nhận không có gì khác thường, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

- Không tệ, không bị trúng cổ độc của Cổ môn.

Ánh mắt Đường y sư sáng lên, nhìn Giang Nguyên, gật đầu nói:

- Người ở đâu rồi?

- Cao thủ ngoại viện đang xử lý bên trong.

Giang Nguyên hướng về phía phòng ngủ, sau đó chỉ cái rương cho Đường y sư xem, nói:

- Đường y sư, đây là vật phẩm tùy thân của đối phương tạm thời tìm được, nhưng tôi không dám tùy tiện mở ra.

Nhìn cái rương nhỏ trước mắt, Đường y sư hài lòng gật đầu:

- Vật của Cổ môn đừng nên tùy ý động đến. Nếu không phòng bị đủ, rất dễ bị trúng chiêu.

Dứt lời, Đường y sư quay sang nói với Trương Ngọc Phượng:

- Trương y sĩ, cô vào hiệp trợ người của ngoại viện, còn việc xử lý cái rương này thì giao cho tôi.

- Vâng.

Nghe Đường y sư nói, Trương Ngọc Phượng gật đầu, sau đó bước vào phòng trong.

Thấy Trương Ngọc Phượng đã bước vào, Đường y sư liền nhìn cao thủ ngoại viện đang đứng trang nghiêm ở một bên, nói:

- Các người ra bên ngoài đi, canh chừng cẩn thận, không được để bất kỳ người nào tiến vào.

- Vâng.

Mọi người lên tiếng, sau đó chạy đến chỗ đám người Từ Nham đang đứng bên ngoài, đóng chặt cửa phòng, không cho một ai đến gần. Điều này khiến cho đám người Từ Nham lộ vẻ bất mãn, nhưng đối mặt với một đám cao thủ một thân tây trang, sắc mặt lạnh như băng, hơn nữa còn là người của tổ trưởng Giang, ai cũng không dám trêu chọc.

Bọn họ biết rất rõ quân đội, cảnh sát, thậm chí là lực lượng an ninh trên danh nghĩa như bọn họ, nhưng không ai biết rõ những người trước mặt. Nhưng thực lực bọn họ bày ra không phải là giả.

Có thể trực tiếp vận dụng quân đội và cảnh sát ở Bắc Kinh, sử dụng trực thăng phi dân dụng, tuyệt đối không phải là nhân vật có thể trêu vào.

Cho nên, bọn họ chỉ có thể đứng một bên, mặc dù không cam lòng nhưng cũng không còn cách nào khác.

Đường y sư ngồi trước bàn trà, lấy túi xách tùy thân ra, sau đó lấy hai cái khẩu trang, đưa một cái cho Giang Nguyên.

Đây là khẩu trang mà các cao thủ ngoại viện vừa nãy đã đeo. Giang Nguyên có chút tò mò đeo vào.

Sau khi đeo vào, hẳn phát hiện khẩu trang này rất tốt. Không chỉ có độ co giãn, mà còn bao bọc miệng và mũi rất kỹ, lại dán sát vào da mặt, hoàn toàn không lưu lại bất cứ khe hở nào.

Hơn nữa, Giang Nguyên có thể lờ mờ cảm nhận được một mùi hương trên khẩu trang. Mặc dù Giang Nguyên không cách nào phân biệt là mùi hương gì, nhưng có thể khẳng định là mùi thuốc.

Thấy Đường y sư đeo khẩu trang xong, bắt đầu đeo bao tay vào, rồi mới mở cái rương nhỏ, trong lòng Giang Nguyên lại càng khấn trượng. Khẩu trang này nhất định là có chất phòng độc rất mạnh. Nếu không, Đường y sư cũng không dám bình tĩnh mở rương như vậy.

Nghĩ đến đây, Giang Nguyên không khỏi có chút buồn bực. Nếu vừa rồi hẳn có một cái khẩu trang như vậy, sẽ không sợ người ta phun khói độc vào mặt mà hóa thạch như thế.

Nếu không nhờ cái hình xăm kia, đổi lại là người khác, sớm đã chết trong tay Miêu đại sư rồi.

Cạch. Đường y sư nhấn vào cái nút, sau đó cẩn thận mở nắp rương lên. Quả nhiên có một đám bột phấn bay lên.

Đường y sư dùng tay gạt đám bột phấn ra, quay sang nhìn Giang Nguyên:

- Đây là Mê Tâm Phấn, là một trong những thứ mà người Cổ môn thích nhất, có tác dụng làm mê man thần trí con người.

Nói xong, liền cẩn thận nhìn vào bên trong rương, có chút cau mày. Bên trong cái rương có một thứ giống như cái loa.

- Quả nhiên là nó.

Ánh mắt Đường y sư lóe lên, cầm lấy cái loa, chỉ thấy bên trên có một ấn ký giống như quỷ trảo.

Khẽ sờ ấn ký này, Đường y sư thở dài, sau đó nhìn Giang Nguyên, ánh mắt hiện lên sự sợ hãi:

- Cậu có biết ông ta là ai không?

Giang Nguyên ngẩn người, sau đó nói:

- Ông ta nói mình là Miêu Thiên Nhất.

- Đúng, ông ta tên là Miêu Thiên Nhất, danh hiệu là Quỷ Cổ Tử, là một trong những cao thủ cổ độc mọi người đều biết của Cổ môn.

Nói xong, ánh mắt Đường y sư lại hiện lên chút cảm thán:

- Tôi vốn tưởng rằng ông ta đã chết. Ai ngờ mấy chục năm qua đi, ông ta vẫn còn sống.

Nói đến đây, Đường y sư lại không nhin được mà liếc mắt nhìn Giang Nguyên, thở dài:

- Càng không ngờ ông ta lại chết trong tay của cậu.

Chương 546: Đường y sư nhà quê

Buông cái loa xuống, Đường y sư cẩn thận lấy ra hai cái ống nghiệm nửa thủy tinh nửa kim loại. Một ống có nắp màu đen, một ống có nắp màu đỏ.

Nhìn thấy hai cái ống nghiệm này, hai mắt Đường y sư sáng lên, sau đó chạm một ngón tay vào một ống nghiệm rồi đưa cho Giang Nguyên xem:

- Trên mỗi ống nghiệm có một lớp vi khuẩn. Nếu để cho vi khuẩn này trực tiếp tiếp xúc với da tay, vi khuẩn sẽ lặng yên không một tiếng động tiến vào da của cậu, sau đó chuyển thành cổ độc. Đây là thủ đoạn mà người của Cổ môn hay dùng.

Nghe Đường y sư nói, Giang Nguyên gật đầu, tỏ vẻ nhớ kỹ. Đối với việc Đường y sư tận lực dạy cho hắn, Giang Nguyên cảm kích vô cùng. Nhưng điều hắn lo lắng nhất chính là Đường y sư có thể tìm được thứ khắc chế độc vật bên trong hay không.

Đường y sư giống như nhìn ra được sự sốt ruột của Giang Nguyên, chỉ vào hai cái ống nghiệm, nói:

- Có thấy hai ống chia thành màu đen và đỏ không? Cậu có biết nó đại diện cho điều gì không?

Giang Nguyên mở to mắt nhìn, sau đó lắc đầu. Nếu hắn biết thì tốt rồi.

- Màu đỏ chủ hỏa, có thể đốt cháy vạn vật. Trong mắt người của Cổ môn thì đại diện cho sát khí, chủ công phạt. Màu đen chủ thủy, đại diện cho sinh cơ, kết sinh vạn vật, chủ cứu trị, hồi phục.

Đường y sư nói.

- Vậy ý của người là màu đen chính là giải được?

Nhìn Đường y sư mỉm cười, Giang Nguyên chấn động trong lòng, hưng phấn nói.

- Trên cơ bản thì xem như là vậy. Nhưng phải đợi xác nhận lại thì mới dùng được.

Nhìn biểu hiện hưng phấn của Giang Nguyên, gương mặt đang nghiêm túc của Đường y sư hiện lên nụ cười, sau đó chỉ vào ống nghiệm màu đen, nói:

- Đồng thời những thứ bên trong này cũng là độc vật mà Miêu Thiên Nhất dùng để chống lại Thiên Y Viện chúng ta.

Thấy thuốc giải đã được tìm thấy, Giang Nguyên có chút nôn nóng, nhìn Đường y sư, nói:

- Vậy bây giờ chúng ta nên trở về. Thuốc giải đã được tìm thấy, mà virus đang có nguy cơ khuếch tán qua đường không khí. Chúng ta phải mau chóng điều chế thuốc kháng, như vậy mới có thể giảm phong hiểm.

- Gấp cái gì chứ? Bây giờ Miêu Thiên Nhất đã chết, không ai có thể thúc giục virus biến dị. Đã có thuốc giải rồi, rất nhanh chúng ta sẽ tìm ra phương pháp khống chế.

Nhìn biểu hiện nôn nóng của Giang Nguyên, Đường y sư khẽ hừ một tiếng, liếc mắt nhìn hắn, sau đó nói:

- Đợi tôi đi xem Miêu Thiên Nhất một chút.

- Vâng.

Thấy Đường y sư đứng dậy bước vào phòng, Giang Nguyên vội vàng lên tiếng. Nhưng thật ra hắn ước có thể chạy về bệnh viện ngay bây giờ.

Đường y sư bước vào chưa bao lâu thì bước ra, ánh mắt nhìn Giang Nguyên có chút cổ quái, nhưng không nói lời nào, xoay người bước ra ngoài.

Giang Nguyên không dám chậm trễ, vội vàng cầm cái rương chạy theo sau. Màng của Tiểu Bảo đang nằm trong tay người ta, không ăn cần một chút là không được.

- Tổ trưởng Giang, chúng ta phải làm sao bây giờ?

Nhìn Tổ trưởng Giang ôm cái rương nhỏ, đi theo đằng sau một người chẳng khác nào người hầu, Từ Nham đứng bên cạnh sốt ruột lên tiếng. Nếu hắn đi rồi, bọn họ ở lại đây làm cái gì bây giờ?

Nghe được tiếng kêu, Giang Nguyên mới nhớ đến hắn đang là chủ quán nơi này. Nếu hắn đi, bỏ lại đám người Từ Nham, đúng là không được đạo nghĩa cho lắm.

Lập tức thoáng trầm ngâm rồi nói:

- Có một nữ y sĩ vừa mới vào, chị ấy họ Trương. Chờ chị ấy ra, mọi người nghe theo sự phân công của chị ấy là được.

Dứt lời, thấy Đường y sư đã đi xa, hắn vội vàng đuổi theo. Đám người Từ Nham chỉ biết ngây ngốc nhìn theo, đột nhiên cảm thấy mình đúng thật là người dư thừa.

Nào có chuyện như vậy chứ? Tùy tiện giao quyền chỉ huy cho một người xa lạ?

Từ Nham cho rằng điều này không hợp quy củ, nhưng trong đầu liền nhớ đến lời dặn dò của cấp trên, hết thấy nghe theo chỉ huy của đồng chí Giang Nguyên.

Nghĩ đến đây, Từ Nham đành thở dài, quay sang nhìn đám đội viên đang bất mãn phất tay một cái, sau đó tiếp tục canh gác.

Ngồi trên xe, Giang Nguyên cẩn thận đặt cái rương lên trên đùi mình. Đây là bùa cứu mạng Tiểu Bảo, tuyệt đối không được để xảy ra vấn đề.

Đường y sư nhìn động tác của Giang Nguyên, đột nhiên lên tiếng:

- Tại sao cậu lại chuyển động được?

- Ờ?

Giang Nguyên mở to mắt nhìn Đường y sư, dường như không hiểu Đường y sư đang nói chuyện gì:

- Đường y sư, ngài nói cái gì vậy?

Nghe Giang Nguyên hỏi, rồi nhìn về mặt vô tội của hắn, Đường y sư hỏi lại:

- Tôi hỏi tại sao cậu lại chuyển động được?

- À.

Giang Nguyên do dự một chút rồi trả lời:

- Tôi đương nhiên là chuyển động được.

- Tại sao?

Đường y sư không thèm nhìn Giang Nguyên, chỉ hỏi.

Nhìn thấy vẻ mặt bình tĩnh của Đường y sư, Giang Nguyên cúi xuống nhìn cái rương trong tay mình, rồi nhớ đến mạng của Tiểu Bảo vẫn còn nằm trong tay Đường y sư, chỉ đành thở dài, nói:

- Thứ đồ chơi đó vô dụng đối với tôi.

Đường y sư nhìn chằm chằm Giang Nguyên, nói:

- Hai ngày qua cậu vẫn thực hiện cách ly, nhưng hôm nay lại bỏ đồ phòng hộ, chạy đến đây giết người, cũng không lo lây virus trong người cậu sẽ truyền qua đường không khí lây cho người khác sao? Xem ra, cậu khẳng định virus lần này đối với cậu cũng là thứ đồ chơi?

- Ấc.

Nhìn vẻ mặt quái dị của Đường y sư, Giang Nguyên cũng không còn cách nào khác. Bởi vì Đường y sư nói không sai. Virus vừa mới tiến vào người hắn, đã trực tiếp bị diệt sát, căn bản không phát huy một chút tác dụng nào, đừng nói chỉ là truyền bệnh. Hắn vẫn mặc đồ phòng hộ ra bên ngoài chính là không muốn để người khác biết mình cổ quái thôi.

Thấy Giang Nguyên im lặng không nói, hai mắt Đường y sư lại càng sáng lên vài phần, cẩn thận nhìn Giang Nguyên, sau đó quay đầu đi, thở dài nói:

- Cậu có biết sát chiêu của Miêu Thiên Nhất có tên là gì không?

- Là gì ạ?

Giang Nguyên có chút tò mò hỏi Đường y sư.

- Định thân cổ.

Đường y sư dường như nhớ đến điều gì đó, ngẩng đầu nhìn trần xe, sau đó nói:

- Năm đó, khi tôi vừa mới tấn chức y sư, đã theo hai vị y sư khác cũng vừa mới tấn chức ra ngoài tìm được, rốt cuộc đã gặp được Miêu Thiên Nhất.

- Lúc đó, hai vị y sư kia đều chết, chỉ còn một mình tôi sống sót.

Nói đến đây, Đường y sư lại quay sang nhìn Giang Nguyên:

- Lúc đó, Miêu Thiên Nhất cũng sử dụng loại Định thân cổ này.

Giang Nguyên im lặng. Hắn biết rất rõ ý tứ của Đường y sư. Nhưng có những thứ hắn muốn giải thích cũng không giải thích rõ ràng cho lắm. Vì thế hắn chỉ im lặng nhìn Đường y sư, cũng không trả lời.

Nhìn Giang Nguyên nhìn mình, Đường y sư thở dài nói:

- Mặc kệ thế nào, ông ta cũng đã chết trong tay cậu. Đây cũng là nguyên nhân tôi rất cảm kích cậu, và nội viện sẽ có khen thưởng đối với cậu. Nhưng...

Nói đến đây, Đường y sư nhìn Giang Nguyên, có chút do dự.

Nghe Đường y sư nói, trong lòng Giang Nguyên đánh bộp. Hắn sợ Đường y sư sẽ đổi ý.

- Nếu có thể, cậu cho tôi xin...ít máu của cậu được không?

Nghe xong, Giang Nguyên thở phào nhẹ nhõm. Chỉ cần ngài cứu tiểu Bảo, chút máu tính là gì chứ. Ban đầu sư phụ của hắn còn lấy mấy trăm ml máu của hắn nữa là, lập tức sáng khoái gật đầu,

khiến cho Đường y sư cảm thấy vui mừng.

Nhìn sắc mặt vui mừng của Đường y sư, Giang Nguyên âm thầm khinh bỉ trong lòng. Chút máu thôi mà đã khiến cho Đường y sư vui mừng đến như vậy, vẫn còn kém xa sư phụ của hắn. Ngay cả thịt của hắn cũng cắt mất một miếng.

Lúc này Đường y sư chỉ lo vui mừng, không chú ý đến sắc mặt của Giang Nguyên. Nếu thấy được thần sắc này của hắn, nhất định sẽ không tiếp tục để Giang Nguyên khinh bỉ mình.

Trở lại bệnh viện đa khoa Ba quân chủng, Đường y sư mang theo cái rương nhỏ vào lầu nghiên cứu. Đường nhiên, với tâm trạng tốt đẹp, Đường y sư đã cho Giang Nguyên một thời gian xác định, trong vòng ba giờ sẽ cho ra loại thuốc mới ức chế virus, khiến cho Giang Nguyên thở phào nhẹ nhõm.

Trở về phòng cách ly, Phan Hiểu Hiểu vẫn còn ở bên trong. Nhìn Giang Nguyên bước vào, gương mặt xinh đẹp đang lo lắng đằng sau tấm mặt nạ liền nở nụ cười:

- Anh về rồi sao?

- Tiểu Bảo thế nào rồi?

Giang Nguyên hỏi, không để ý đến ánh mắt cổ quái của Viên Dũng bên cạnh.

- Tiểu Bảo vẫn sốt không giảm, phải làm sao bây giờ?

Phan Hiểu Hiểu vô cùng khẩn trương. Cô luôn tin tưởng Giang Nguyên, lại càng tin vào y thuật của hắn. Nhưng đã mấy ngày rồi, Tiểu Bảo dường như không chuyển biến tốt, tất nhiên là làm cho cô vô cùng khẩn trương.

Chương 547: Dị biến của Giang Nguyên

Giang Nguyên nhẹ nhàng vỗ vai Phan Hiểu Hiểu, trấn an:

- Đừng lo lắng. Anh đã tìm được thuốc điều trị thích hợp. Mọi

người đang tiến hành kiểm tra. Nếu không có gì bất ngờ, trong vòng hai ba tiếng nữa sẽ có thuốc. Tiểu Bảo nhất định sẽ khỏe lại.

- Vâng.

Nghe Giang Nguyên nói, Phan Hiểu Hiểu rốt cuộc mới yên tâm, bất chấp bên cạnh còn có người lạ, ngả đầu vào lòng hắn, dùng tay ôm thắt lưng của hắn, như thế nào cũng không chịu bỏ ra.

Mặc dù chiếc mũ đang đung vào cằm của mình có chút không thoải mái, nhưng Giang Nguyên vẫn mỉm cười ôm lấy Phan Hiểu Hiểu. Hắn biết mấy ngày qua, nhất định Phan Hiểu Hiểu còn lo lắng hơn cả hắn.

Vất vả lắm mới trấn an được Phan Hiểu Hiểu, lúc này Giang Nguyên mới bước lại giường nhìn Tiểu Bảo. Gương mặt nhỏ nhắn của Tiểu Bảo vẫn đỏ bừng, cau mày nằm không nhúc nhích.

Giang Nguyên hít vào một hơi, sau đó đưa tay về phía Viên Dũng:

- Cho tôi xem bệnh án một chút.

- Vâng.

Viên Dũng cẩn thận đưa quyển bệnh án sang.

Giang Nguyên nhìn qua, thấy trong khoảng thời gian hắn rời đi, nhiệt độ cơ thể vẫn duy trì ở mức 40 độ C.

Nhìn thấy số liệu, Giang Nguyên cau mày, hỏi:

- Quy Tức Được Tề còn duy trì được bao lâu?

- Nửa tiếng nữa.

Viên Dũng thuận miệng đáp. Y vẫn luôn để ý đến điều này. Y biết, trong vòng nửa tiếng nữa, khi Quy Tức Được Tề chấm dứt, nhiệt độ sẽ nhanh chóng tăng lên, tạo thành tổn thương không thể nghịch chuyển cho cơ thể Tiểu Bảo.

- Nửa tiếng nữa?

Giang Nguyên mấp máy môi. Cho dù Đường y sư có thể điều chế được thuốc trong vòng ba tiếng, nhưng chờ đến khi virus hoàn toàn được khống chế cũng phải mất năm sáu tiếng nữa. Trước mắt, nếu Tiểu Bảo không còn tác dụng của Quy Tức Dược Tề khống chế, trong tình huống thân nhiệt quá cao, căn bản không thể chống giữ lâu đến như vậy được.

Giang Nguyên cau mày, quay sang nhìn Viên Dũng, trầm giọng nói:

- Có thể sử dụng Quy Tức Dược Tề một lần nữa không?
- Không thể. Căn cứ vào biểu hiện của báo cáo kiểm nghiệm được phẩm, sau khi người bệnh đã sử dụng Quy Tức Dược Tề, trong vòng một trăm giờ, không được sử dụng lại lần nữa. Nếu không, sẽ tạo thành thương tổn cho não.

Viên Dũng đối với cái này quen thuộc hơn Giang Nguyên nhiều:

- Nếu tiếp tục sử dụng, tỷ lệ Tiểu Bảo tỉnh lại sẽ không vượt quá 50%.
- 50%?

Sắc mặt Giang Nguyên trầm xuống. Tỷ lệ nhỏ như vậy, hẳn tuyệt đối không thể đánh cuộc.

Nghĩ đến đây, Giang Nguyên hít một hơi thật sâu, sau đó bước đến bàn công tác cầm điện thoại lên.

- Đường y sư, tôi là Giang Nguyên. Con của tôi bây giờ chỉ có thể duy trì được nửa tiếng nữa thôi. Ngài xem còn biện pháp nào khác hay không?

Giang Nguyên nói.

Bên kia, Đường y sư nghe được giọng nói của Giang Nguyên vô cùng khẩn trương, sắc mặt cũng trầm xuống, thoáng chút trầm ngâm rồi nói:

- Để tôi qua đó xem thử.
- Vâng, cảm ơn ngài.

Giang Nguyên gật đầu.

Đường y sư rất nhanh xuất hiện, mặc một bộ đồ phòng hộ. Nhìn thấy Giang Nguyên không mặc đồ phòng hộ gì trong phòng, ánh mắt hiện lên sự cảm khái. Người này rõ ràng không sợ dịch bệnh. Nếu không, làm sao dám đứng ở đây mà không có bất kỳ biện pháp phòng hộ nào.

- Đường y sư, làm phiền ngài quá rồi.

Thấy Đường y sư tiến vào, Giang Nguyên cung kính nói.

Nhìn biểu hiện này của Giang Nguyên, Đường y sư khẽ hừ trong lòng. Tiểu tử này vì con của hắn mới cầu đến ông, mới cung kính với ông. Bình thường nhiều nhất cũng chỉ tỏ vẻ một chút thôi.

Đúng là một tên không biết tôn ti trật tự gì cả.

Mặc dù trong lòng khinh bỉ nhưng Đường y sư vẫn bước đến giường, cẩn thận kiểm tra cho Tiểu Bảo. Nhưng trong trường hợp này, ông một chút nắm chắc cũng không có. Tuy nói ông là y sư, so với Lâm Ngọc Tường và Trương Ngọc Phượng thì cao hơn hai cấp, hơn nữa phương diện tự tin tuyệt đối không thua kém hai người kia.

Nhưng mấy năm qua, ông dồn hết tin lực cho việc nghiên cứu. Còn phương pháp trị liệu khác thì không có gì đặc biệt cho lắm.

Bây giờ thuốc ức chế còn đang được phân tích. Nếu muốn tìm phương pháp khác để khống chế tình huống của Tiểu Bảo, tất nhiên là không dễ dàng gì.

Nhưng nghe Giang Nguyên yêu cầu, ông vẫn không chần chừ mà đến đây. Là y sư thượng cấp, đối mặt với tình huống như vậy, mặc kệ đứng ở góc độ y sư hay là đồng nghiệp, ông cũng phải nghĩ cách trợ giúp.

Ông biết Giang Nguyên hẳn là biết rõ điều này.

Quả nhiên, sau khi Đường y sư kiểm tra xong, thoáng trầm ngâm một chút rồi nhìn Giang Nguyên, nói:

- Tôi thấy, đối với tình huống này, ngoại trừ dùng thuốc để ức chế thì không còn cách nào ngăn cản thân nhiệt lên cao.

- Hơn nữa...

Nói đến đây, Đường y sư nhìn Giang Nguyên, sau đó trầm giọng nhắc nhở:

- Cậu hẳn cũng biết, phương thức kích huyết ở huyệt Kim Tân Ngọc Dịch của cậu sau khi sử dụng Quy Tức Dược Tề phỏng chừng sẽ không có bao nhiêu tác dụng nữa.

Giang Nguyên nhẹ nhàng gật đầu, cảm kích nói:

- Cảm ơn ngài.

- Vậy tôi đi xuống trước đây.

Nhìn vẻ mặt cảm kích của Giang Nguyên, Đường y sư gật đầu, sờ khuôn mặt Tiểu Bảo, sau đó xoay người bước ra ngoài. Bất lực trong tình huống này, ông cũng không được thoải mái.

- Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?

Phan Hiểu Hiểu sốt ruột, ánh mắt bắt đầu mờ lại.

Nhìn Tiểu Bảo nằm trên giường, Giang Nguyên cắn răng, sau đó quay sang nhìn Viên Dũng.

- Tôi ngủ một chút đã.

- Ờ?

Nghe Giang Nguyên nói, Viên Dũng và Phan Hiểu Hiểu đều sửng sốt. Bây giờ mà Giang Nguyên còn có thể ngủ được sao?

- Anh hãy giúp tôi chuẩn bị Quy Tức Dược Tề, canh thời gian giùm tôi. Khi đến giờ, đánh thức tôi dậy. Người nào cũng không được ầm ĩ, chờ tôi tỉnh lại, sẽ tiến hành dùng thuốc lần thứ hai.

Giang Nguyên cũng không giải thích gì nhiều, trực tiếp bước đến chiếc giường nhỏ bên cạnh, nằm thẳng lên giường, sau đó nhắm

mắt, cứ như vậy mà ngủ say.

Phan Hiểu Hiểu và Viên Dững nhìn nhau, không biết Giang Nguyên rốt cuộc định làm cái gì.

Nhưng hai người ghi nhớ lời Giang Nguyên nói, không dám quấy rầy hẳn, chỉ yên lặng nhìn thời gian từng phút một trôi qua.

Trương Ngọc Phượng cũng không ở bên kia quá lâu, nửa tiếng sau đã quay về. Sau khi bước vào phòng cách ly, liền nhìn thấy Giang Nguyên đang nằm ngủ trên giường.

- Lúc này mà còn ngủ được sao?

Trong lòng kinh ngạc, Trương Ngọc Phượng bước đến bên cạnh giường Tiểu Bảo, thấp giọng hỏi Viên Dững:

- Tình huống thế nào rồi?

- Không tốt. Thời gian phát huy của Quy Tức Dược Tề chỉ còn lại nửa giờ.

Viên Dững bất đắc dĩ nói.

- Chỉ còn nửa tiếng.

Mặc dù đã chuẩn bị tâm lý, ánh mắt Trương Ngọc Phượng vẫn không khỏi hiện lên vẻ tối tăm, quay sang nhìn Giang Nguyên, vẻ tối tăm lại càng nhiều. Cô biết rõ Giang Nguyên vì Tiểu Bảo mà nỗ lực mấy ngày qua, gặp không biết bao nhiêu nguy hiểm, giết chết được người của Cổ môn mang thuốc giải về.

Nếu cứu không kịp Tiểu Bảo, Giang Nguyên sẽ còn khó chịu đến cỡ nào.

Nhưng tình huống trước mắt, cô vẫn cảm thấy có chút quái lạ. Theo lý, Giang Nguyên không có khả năng ngủ vào lúc này.

- Chuyện gì xảy ra vậy?

Trương Ngọc Phượng chỉ vào Giang Nguyên, hỏi Viên Dững.

Viên Dũng đáp:

- Y sĩ Giang bảo tôi chuẩn bị Quy Túc Dược Tề, nói nếu đến giờ thì đánh thức anh ấy dậy.

- Cậu ấy chuẩn bị dùng Quy Túc Dược Tề lần thứ hai?

Sắc mặt Trương Ngọc Phượng thay đổi, sau đó thở dài nói:

- Nếu là tôi, tôi cũng đành đánh cuộc một lần.

Dứt lời, cô lo lắng nhìn thoáng qua Giang Nguyên:

- Huống chi là Giang Nguyên.

Trương Ngọc Phượng còn đang nói, Phan Hiểu Hiểu bắt đầu nghẹn lên, nhìn Trương Ngọc Phượng, hỏi:

- Trương tỷ, chẳng lẽ không còn biện pháp gì sao?

Nhìn Phan Hiểu Hiểu như sắp khóc, Trương Ngọc Phượng thở dài, nắm tay Phan Hiểu Hiểu, nhẹ nhàng an ủi:

- Hiểu Hiểu đừng khóc, nói không chừng còn có cơ hội chuyển mình.

- Vâng.

Phan Hiểu Hiểu gật đầu, nhưng trong lòng vẫn nghẹn khuất. Đến lúc này rồi, cô biết nhiều khi sự thật lại không tránh khỏi.

Trương Ngọc Phượng đang an ủi Phan Hiểu Hiểu, đột nhiên cảm giác được gì đó, liền quay đầu nhìn Giang Nguyên đang nằm trên giường.

- A?

Trương Ngọc Phượng cau mày nhìn Giang Nguyên.

Nghe tiếng kêu của Trương Ngọc Phượng, Viên Dũng cũng theo ánh mắt của Trương Ngọc Phượng nhìn lại.

Sau khi nhìn chăm chú một chút, gương mặt liền lộ vẻ kinh ngạc.

Phan Hiểu Hiểu đang thương tâm gục trong lòng Trương Ngọc Phượng, thấy hai người kia có biểu hiện kỳ lạ, không nhìn được mà vươn đầu ra, theo ánh mắt của hai người nhìn lại.

Chương 548: Giang Nguyên dị biến (2)

Cảm nhận được sự dị thường, Phan Hiểu Hiểu nhìn chăm chăm Giang Nguyên, muốn xác nhận chuyện gì xảy ra.

Nhìn lần đầu tiên, thật ra cũng không phát hiện có điều gì bất thường. Nhưng cẩn thận nhìn một hồi, rốt cuộc mới phát giác được dị trạng của Giang Nguyên.

Đang định đến gần Giang Nguyên, lại bị Trương Ngọc Phượng kéo lại, thấp giọng nói:

- Đứng lại gần.
- Anh ấy bị gì vậy?

Bị Trương Ngọc Phượng kéo lại, Phan Hiểu Hiểu khẩn trương hỏi.

Ánh mắt Trương Ngọc Phượng trở nên ngưng trọng nhìn Giang Nguyên, sau đó lắc đầu nói:

- Cậu ấy dường như đang ở trong trạng thái rất kỳ lạ, tốt nhất là không nên quấy nhiễu cậu ấy.
- Vậy anh ấy sẽ không có việc gì chứ?

Nhìn vẻ mặt ngưng trọng của Trương Ngọc Phượng, Phan Hiểu Hiểu nhìn không được hỏi.

- Không sao đâu, cậu ấy sẽ không có việc gì đâu.

Trương Ngọc Phượng cũng không biết trả lời như thế nào, chỉ nhìn mấy sợi tóc trên trán Giang Nguyên không ngừng rung rung, còn có làn khói bay lơ lửng xung quanh hắn, ánh mắt hiện lên sự cổ quái.

Lúc này Giang Nguyên tất nhiên là không cách nào phát giác được sự dị thường của hắn. Hình xăm trên cánh tay trái của hắn đang

điên cuồng lóe lên. Nhịp tim của Giang Nguyên cũng đập liên hồi.

Thình thịch thình thịch. Nhịp tim đập nhanh hơn so với người bình thường rất nhiều, dường như là 300 lần/phút.

Nói cách khác, cứ mỗi giây nhịp tim của Giang Nguyên đập năm lần.

Theo y học bình thường, nhịp tim của Giang Nguyên đã vượt quá tần suất “thất chiến”. Nếu xuất hiện trạng thái này, đại diện cho tim của người đó đang ở trong tình huống nguy hiểm. Chỉ cần một đến hai phút, tim của người đó sẽ ngừng đập. Thậm chí còn có thể xuất hiện tình trạng vỡ tim, dẫn đến tử vong.

Nhưng Giang Nguyên vẫn duy trì tình huống này hơn hai phút.

Theo nhịp tim, Ngũ Cầm Vận Khí Pháp trong cơ thể của hắn cũng dùng tốc độ tương đương vận chuyển trong hai mạch Nhâm Đốc. Kết quả, năng lượng chung quanh bị năng lượng trong cơ thể Giang Nguyên ảnh hưởng, điên cuồng vọt đến xung quanh hắn, thậm chí tạo thành trạng thái thủy triều.

Khí tức năng lượng như suối chảy, di chuyển xung quanh Giang Nguyên, thậm chí dra trải giường cũng nhẹ nhàng lay động.

Một ý niệm vẫn chớp động trong đầu Giang Nguyên.

- Tiểu Bảo, ba nhất định phải cứu con.

- Tiểu Bảo, hãy chờ ba.

Ý niệm liên tục gieo rắc trong đầu, hình xăm trên vai trái Giang Nguyên càng lóe lên nhiều hơn. Tóc, quần áo, thậm chí là dra giường cũng điên cuồng lay động.

- Cái này...

Phan Hiểu Hiểu mở to mắt nhìn cảnh tượng phá vỡ mọi quan niệm của cô, hồi lâu vẫn không nói nên lời.

Trương Ngọc Phượng và Viên Dũng bên cạnh ý thức được chuyện gì đã xảy ra với Giang Nguyên. Ánh mắt vừa kinh ngạc lại vừa

khẩn trương.

Bọn họ chưa từng nhìn thấy trạng thái này, mà chỉ đọc qua một số tư liệu, hoặc trong lúc các cao thủ ngoại viện chỉ điểm bọn họ tu luyện đã nhắc qua mà thôi.

Thậm chí gần đây, bọn họ cũng có nghe nói có người đã tiến vào trạng thái này, và người đó chính là Giang Nguyên.

Nghe nói trong đại hội khai niên của Thiên Y Viện, y sĩ Giang Nguyên đã thuận lợi tấn cấp y sĩ tam phẩm với lứa tuổi trước nay chưa từng có. Sau đó nhờ một vật trong viện trợ giúp, cơ duyên xảo hợp mà tiến vào trạng thái này. Khi đó, Trương Ngọc Phượng và Viên Dũng đang ở Bắc Kinh, chỉ có Lâm Ngọc Tường là trở về tham gia đại hội.

Sau khi Lâm Ngọc Tường trở về có thuật lại chuyện này, nhưng cũng không rõ chi tiết cụ thể ra sao.

Nhưng bây giờ, Trương Ngọc Phượng và Viên Dũng tận mắt nhìn thấy nó xuất hiện. Mặc dù bọn họ không dám khẳng định, nhưng những gì xuất hiện trên người và chung quanh Giang Nguyên, đều hoàn toàn phù hợp với những gì đã được ghi chép. Vì thế mới khiến cho bọn họ lo lắng.

Đối với người tu luyện mà nói, đạt đến trạng thái này cực kỳ khó. Chỉ có một số cao thủ Thiên giai, ngẫu nhiên mới có thể tiến vào trạng thái đó, còn lại thì không thể.

Hơn nữa, cho dù là cao thủ Thiên giai, khi tiến vào trạng thái này cũng phải là cơ duyên xảo hợp mới được.

Loại trạng thái này đối với người tu luyện mà nói, tốc độ của nó có thể viễn siêu hơn tốc độ tu luyện bình thường mười lần. Hơn nữa, trong loại trạng thái này, cảnh giới của một người cũng được dễ dàng kéo lên.

Rất nhiều cao thủ tu luyện nhiều năm, sau khi ngẫu nhiên tiến vào, đột phá được chướng ngại, con đường tu luyện về sau chẳng khác nào đất bằng.

Nhưng cũng có người không được may mắn, khi ở trong trạng thái

hiếm có này thì không khống chế được, bị tẩu hỏa nhập ma, biến thành phế nhân, thậm chí là người điên.

Cho nên, Trương Ngọc Phượng và Viên Dũng đều khẩn trương. Một khi tiến nhập trạng thái, trong lòng phải bình tĩnh mới được. Nhưng với tâm trạng của Giang Nguyên bây giờ, đừng nói là bình tĩnh, chỉ cần hấn không khẩn trương lo âu quá độ đã là may mắn lắm rồi.

Nếu Giang Nguyên không cẩn thận, sẽ thất bại trong gang tấc, thậm chí là tẩu hỏa nhập ma.

Trương Ngọc Phượng nhẹ nhàng kéo Phan Hiểu Hiểu lui về sau hai bước. Sau khi xác nhận không có quấy nhiễu Giang Nguyên, mới thấp giọng nói với Phan Hiểu Hiểu:

- Ngàn vạn lần đừng lên tiếng. Bây giờ Giang Nguyên đang ở trong thời khắc mấu chốt, tuyệt đối không được kinh động cậu ấy, rõ chưa?

Trong lòng Phan Hiểu Hiểu tràn đầy kinh nghi. Sau khi nghe Trương Ngọc Phượng cảnh cáo, tất nhiên là ôm miệng, liên tục gật đầu không dám nói.

Nhìn vẻ mặt khẩn trương của Phan Hiểu Hiểu, gương mặt trắng bệch, Trương Ngọc Phượng không đành lòng, nói:

- Không cần ôm chặt miệng như vậy đâu. Chỉ cần không quấy nhiễu Giang Nguyên, hấn sẽ không xảy ra vấn đề.

- Ừm, ừm.

Nghe Trương Ngọc Phượng giải thích, ánh mắt vốn đang lo lắng của Phan Hiểu Hiểu trong nháy mắt bình tĩnh hơn không ít.

Thấy Phan Hiểu Hiểu đã trấn định, lúc này Trương Ngọc Phượng mới quay sang nhìn Viên Dũng, ho nhẹ cảnh cáo, khiến cho Viên Dũng bừng tỉnh, vội vàng quay sang Trương Ngọc Phượng gật đầu một cái, tỏ vẻ đã hiểu.

Thấy Viên Dũng đã hiểu, lúc này Trương Ngọc Phượng mới kéo Phan Hiểu Hiểu ngồi vào chỗ của mình, tránh gây ra tiếng động

quá lớn ảnh hưởng đến Giang Nguyên. Lúc này Viên Dũng cũng vội vàng ngồi xuống sau bàn làm việc, rút dây điện thoại, tránh có người gọi đến quấy nhiễu Giang Nguyên.

Nhìn động tác của Viên Dũng, Trương Ngọc Phượng gật đầu tán thưởng, sau đó cẩn thận quan sát tình huống của Giang Nguyên, không khỏi cảm thấy lo lắng.

Nếu Giang Nguyên xảy ra vấn đề, bọn họ không còn cách nào là báo cáo lại với La thủ tịch và các lãnh đạo trong nội viện. Mặc dù không liên quan đến họ, nhưng dù sao bọn họ cũng ở đây. Giang Nguyên đột nhiên tiến nhập vào trạng thái này, sau đó xảy ra vấn đề, là thành viên được cao tầng nội viện coi trọng, bọn họ tất nhiên cũng sẽ chịu trách nhiệm.

Hơn nữa, nếu Giang Nguyên thật sự xảy ra vấn đề, không cần nội viện nghi ngờ, một ngôi sao khó xuất hiện của Thiên Y Viện nữa đường chết non cũng sẽ khiến cho bọn họ cực kỳ nuối tiếc.

Nhưng Giang Nguyên cũng không có gì là không ổn. Hơn nữa, nguồn năng lượng tập trung xung quanh cũng càng lúc càng lớn, ảnh hưởng đến không gian xung quanh giường. Tầm dra giường phát ra tiếng bạch bạch càng lúc càng lớn.

Sắc mặt Trương Ngọc Phượng và Viên Dũng có chút trắng bệch. Trong tư liệu ghi lại trạng thái đó cũng không kinh khủng như thế này.

Lúc này, trong phòng thí nghiệm bên cạnh, Lâm Ngọc Tường nghi ngờ nhìn xung quanh, sau đó đem tầm mắt hướng về phòng cách ly, sắc mặt biến đổi, vọt vào phòng khử trùng.

Đường y sư đang tiến hành chỉ đạo những y sĩ phân tích dịch bệnh cũng kinh nghi ngẩng đầu nhìn về phía phòng cách ly, thoáng cảm nhận một chút, sắc mặt liền biến đổi:

- Chuyện gì xảy ra vậy?

Dứt lời, liền dẫn dò mấy y sĩ vài câu, sau đó vọt ra ngoài, nhanh chóng chạy qua hành lang khử trùng, chạy về phía tòa nhà.

Vừa đi vừa cảm nhận luồng năng lượng càng lúc càng khổng lồ,

sắc mặt càng ngưng trọng hơn. Trên lầu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tại sao lại có nguồn năng lượng khổng lồ ba động như thế?

Chương 549: Giang Nguyên dị biến (3)

Trong nguồn năng lượng khổng lồ, quần áo và dra giường bay phành phạch, Giang Nguyên khẽ cau mày nhưng vẫn ngủ, dường như không hề hay biết.

Những sâu trong đầu của hắn, một hình ảnh đang xoay tròn, không ngừng hiện lên.

- Không phải.
- Không có.
- Cái này không phải.
- Cái này cũng không phải.
- Cái này cũng không.

Những mảnh vỡ ký ức thay phiên nhau hiện lên.

- Cũng không có.
- Cái này không đúng.

Đây đều là những kinh nghiệm Tổ sư gia khi chữa bệnh cho người khác lưu lại.

Giang Nguyên tiếp thu kinh nghiệm chữa bệnh cùng với một số phương pháp tu luyện của Tổ sư gia, nhưng không có cách nào tiếp nhận được hết, chỉ có thể thông qua học tập và quan sát để tiếp thu tri thức trong đó.

Bây giờ cũng giống như vậy, hắn vội vàng muốn cứu Tiểu Bảo hoặc tìm ra phương pháp nào có thể khống chế tình huống hiện tại của cậu bé, nhưng những gì mà hắn đã tiếp nhận lại không có một thứ nào liên quan.

Vì thế, hẳn phải tìm kiếm trong trí nhớ của mình một biện pháp. Hẳn tin rằng nhất định là có, chỉ là hẳn không biết mà thôi.

Thời gian từng phút một trôi qua, ý thức nói cho Giang Nguyên biết thời gian của hẳn đã không còn nhiều.

Lông mày Giang Nguyên đang ngủ say càng cau chặt, ý niệm trong đầu càng phát ra dồn dập.

- Tiểu Bảo, đừng sợ, ba nhất định sẽ tìm được biện pháp cứu con.

- Nhất định, hãy chờ ba.

Trong sự lo âu của Giang Nguyên, tấm dra trải giường càng tung bay kịch liệt.

Năng lượng vờn quanh hẳn hình thành một cái vòi rồng.

Một số tư liệu gần giường dưới ảnh hưởng của nguồn năng lượng, bắt đầu rơi xuống đất.

Hình xăm trên vai trái Giang Nguyên chớp động màu đỏ, giống như thiếu điện. Nếu không nhìn kỹ, trên cơ bản sẽ không nhìn thấy màu đỏ lóe ra.

- Chuyện gì xảy ra vậy?

Lâm Ngọc Tường bước ra khỏi phòng khử trùng, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, không nhận được thấp giọng hô lên một tiếng.

Trương Ngọc Phượng lắc đầu, ánh mắt tràn đầy kinh hãi.

Đường y sư ở trong thang máy, cảm giác nguồn năng lượng ba động càng lúc càng khổng lồ, trong lòng bắt đầu lo sợ. Là y sư, lực tinh thần của ông càng thêm mạnh hơn so với Lâm Ngọc Tường và Trương Ngọc Phượng vài phần. Cho nên, mặc dù còn cách rất xa, nhưng ông vẫn cảm nhận được năng lượng dị thường ba động trong không trung.

Càng đến gần, ông lại càng cảm giác năng lượng ba động này càng tăng lên. Điều này làm cho Đường y sư lại càng khẩn trương.

Loại năng lượng ba động này ông rất quen thuộc. Ở Thiên Y Viện nhiều năm như thế, trên cơ bản cũng giống như một cao thủ nội viện. Không nói đến mấy vị Thiên y sư, chỉ nói đến mấy cao thủ ngoại viện Thiên gia, một năm chung quy vẫn có thể cảm giác được năng lượng ba động này đột nhiên xuất hiện.

Năng lượng ba động lần này mang đến một cảm giác rất quen thuộc cho bọn họ, nhưng cuồng bạo hơn nhiều.

Cho nên, khi Đường y sư cảm giác được luồng năng lượng ba động này, lập tức nghĩ đến một người. Ở đây, ngoại trừ người đó ra, ông không nghĩ còn có ai có thể bộc phát được loại năng lượng này.

Thân là người có địa vị và cấp bậc cao nhất, dưới tình huống như vậy, ông biết được trách nhiệm của chính mình. Trạng thái này cực kỳ kinh người. Có chỗ tốt nhưng cũng có chỗ phong hiểm. Mặc dù không biết tại sao hắn lại tiến vào trạng thái đó, nhưng mặc kệ thế nào vẫn dễ dàng xuất hiện vấn đề.

Hơn nữa, năng lượng ba động ngày càng kịch liệt. Đường y sư biết rất rõ, ba động này đại diện cho chuyện ngoài ý muốn xảy ra. Cho nên, Đường y sư chỉ hận tốc độ thang máy thật sự quá chậm. Trước kia, có lẽ ông cũng không để ý đến Giang Nguyên cho lắm, chỉ cho là tên này có vận khí tốt. Nhưng bây giờ ông biết rất rõ tiểu tử này có ý nghĩa như thế nào đối với Thiên Y Viện.

Một người có thể giết chết Miêu Thiên Nhất, cho dù cơ sở của hắn không bền chắc, cho dù tính tình của hắn quá khoa trương, nhưng ít ra hắn là y sĩ tam phẩm, có thể tùy ý tiến vào trạng thái này, tương lai tuyệt đối sẽ tiến vào bậc Thiên y sư. Thậm chí còn có thể cao hơn nữa.

Nếu tên tiểu tử này xuất hiện vấn đề, chính là một tổn thất rất lớn cho Thiên Y Viện. Mặc dù Đường y sư cho rằng mình không quá thích Giang Nguyên, nhưng cũng không có biện pháp tiếp nhận bất cứ chuyện gì ngoài ý muốn xuất hiện. Nếu Giang Nguyên xảy ra chuyện ngoài ý muốn, ông sẽ tự trách cả đời.

Nhìn cánh cửa thông gió mở ra, Đường y sư cấp bách nhảy vào. Lâm Ngọc Tường vội tiến lên, sợ Đường y sư quấy nhiễu Giang

Nguyên.

- Chuyện gì xảy ra vậy? Tại sao lại như vậy?

Trong lòng tràn đầy khẩn trương, nhìn tấm dra giường bay phành phạch, đồng tử Đường y sư co rút lại, ngạc nhiên nhìn Lâm Ngọc Tường xông đến, hạ thấp âm thanh, hỏi.

- Tôi cũng không rõ cho lắm.

Nhìn vẻ tức giận lẫn khẩn trương của Đường y sư, Lâm Ngọc Tường cũng cảm thấy bất đắc dĩ, sau đó nhìn Trương Ngọc Phượng, nói:

- Y sĩ Trương, cô hãy nói xem.

- Sao?

Nghe được lời này, Đường y sư vội vàng nhìn Trương Ngọc Phượng. Bây giờ ông hẳn là đang rất tức giận, nhưng tình huống này, có ai đến cũng không ngăn cản được. Trừ phi có Thiên y sư ở đây, nếu không, chỉ sợ sẽ thật sự xảy ra vấn đề.

Trương Ngọc Phượng cẩn thận bước đến. Cô biết rất rõ tình huống trước mắt. Nhìn vẻ mặt tức giận của Đường y sư, cô liền vội vàng giải thích:

- Giang Nguyên thấy tác dụng của thuốc Quy Túc Dược Tề sắp hết, liền dặn Viên Dũng chuẩn bị sử dụng lần thứ hai. Sau đó dặn lại khi nào đến giờ thì gọi hắn, rồi cứ như vậy mà nằm lên giường.

- Cứ như vậy thôi sao?

Đường y sư ngẩn người, ngạc nhiên nhìn Trương Ngọc Phượng.

- Vâng, cứ như vậy thôi.

Trương Ngọc Phượng không ngừng gật đầu.

Thấy Trương Ngọc Phượng xác nhận, Đường y sư ngạc nhiên nhìn Giang Nguyên trên giường, trong nháy mắt cảm thấy mơ hồ. Như vậy mà cũng được sao?

Nhưng Đường y sư cũng biết được đây không phải là lúc để hỏi, thấp giọng nói:

- Tình huống này bao lâu rồi?

- Hẳn đã gần nửa tiếng rồi.

Trương Ngọc Phượng nhìn đồng hồ trên tường, sau đó trả lời.

- Nửa tiếng?

Đường y sư sửng sốt, gương mặt lộ vẻ khó tin. Cho đến bây giờ ông chưa từng nghe nói có người tiến vào trạng thái này đến nửa tiếng đồng hồ.

Hơn nữa, trạng thái này của Giang Nguyên quả thật quá kinh khủng. Nhìn khí tức xung quanh là có thể biết được. Nếu đổi lại là người khác, chỉ sợ sớm đã bị tẩu hỏa nhập ma. Nhưng Giang Nguyên lại nằm im, dường như không vì chút năng lượng này mà có vẻ mặt khác thường.

Ba người lẳng lặng nhìn cảnh tượng trước mắt, còn có Phan Hiểu Hiểu lo lắng đứng bên cạnh, không ngừng nắm tay Trương Ngọc Phượng, hỏi:

- Trương tỷ, Giang Nguyên...rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra vậy? Anh ấy không có việc gì chứ?

- Ừm, hẳn là không có việc gì.

Trương Ngọc Phượng nhìn thoáng qua Đường y sư đang lo lắng, trong lòng cũng hiểu được, nhưng vẫn mỉm cười an ủi Phan Hiểu Hiểu.

Viên Dũng nhìn thời gian, sắc mặt có chút cả kinh, do dự rồi lên tiếng nhắc nhở:

- Y sĩ Trương, thời gian đã đến rồi.

- Thời gian đến rồi sao?

Nghe xong, Trương Ngọc Phượng sửng sốt, sau đó mới phản ứng

lại, cả kinh nói:

- Đã đến thật rồi sao?

- Vâng, còn năm phút nữa Quy Túc Dược Tề sẽ mất đi tác dụng.

Viên Dũng nhìn Giang Nguyên trên giường, khẩn trương đáp lại. Vừa rồi y sĩ Trương đã dặn, đến giờ thì phải đánh thức hẳn dậy.

Những tình huống lúc này có thể đánh thức sao?

Nhìn vẻ mặt của Viên Dũng, Trương Ngọc Phượng hơi do dự. Giang Nguyên đã dặn đánh thức hẳn dậy, nhưng tình huống trước mắt làm sao có thể đánh thức hẳn? Nếu bây giờ làm phiền hẳn, từ trong trạng thái này mà gọi hẳn dậy, có được không? Chỉ sợ còn chưa gọi, Đường y sư bên cạnh đã giết cô rồi.

Cho nên, Trương Ngọc Phượng cũng chỉ có thể quay sang Đường y sư. Ở đây Đường y sư là cấp bậc cao nhất, nên làm cái gì phải do Đường y sư quyết định.

Thấy Trương Ngọc Phượng nhìn mình, Đường y sư cau mày, rồi lại nhìn Giang Nguyên giống như đang ngủ say, hạ giọng nói:

- Bây giờ Giang Nguyên đang ở trong thời điểm mấu chốt, tuyệt đối không được quấy nhiễu cậu ấy. Nếu cậu ấy đã lựa chọn sử dụng Quy Túc Dược Tề, cho dù đánh thức, cũng chẳng làm nên chuyện gì.

Nghe Đường y sư nói, Viên Dũng nhìn Trương Ngọc Phượng, sau đó gật đầu, bắt đầu đi chuẩn bị thuốc.

Lúc này, ý thức trong đầu Giang Nguyên càng lúc càng khẩn cấp. Tốc độ tìm tòi trong trí nhớ cũng càng nhanh hơn. Thời gian dành cho hẳn không nhiều.

Cảm giác gấp gáp truyền đến, hình xăm trên vai trái Giang Nguyên lóe lên càng lúc càng nhanh. Khí tức năng lượng cũng dần dần kinh khủng hơn nhiều.

Chương 549-2: Giang Nguyên dị biến (4)

- Cái gì vậy?

Vẫn khẩn trương nhìn Giang Nguyên, Lâm Ngọc Tường cau mày kêu lên một tiếng.

Đường y sư và Trương Ngọc Phượng nghe thấy, trong lòng liền căng lên.

Hai người vừa nhìn sang liền giật mình. Bởi vì năng lượng bạo ngược này lại càng thêm khủng bố vài phần. Liếc mắt nhìn lại, Giang Nguyên đã không còn bình tĩnh như ban đầu, cả người bắt đầu có chút run rẩy.

- Chuyện gì xảy ra vậy?

Nhìn thấy cảnh tượng này, Đường y sư không nhịn được mà thấp giọng hô lên. Vừa rồi còn tốt mà, tại sao bây giờ lại xuất hiện tình trạng như thế này?

- Không biết chuyện gì xảy ra nữa? Đột nhiên cảm giác năng lượng bắt đầu có chút hỗn loạn.

Lâm Ngọc Tường không nhịn được, khẩn trương nói.

- Tại sao lại đột ngột như thế?

Sắc mặt Đường y sư có chút phát hoảng. Mặc dù ông chưa từng gặp qua, nhưng rõ ràng Giang Nguyên đang có chút không khống chế được năng lượng bạo ngược kia.

- Làm sao bây giờ? Đường y sư, ngài có biện pháp nào không?

Trương Ngọc Phượng khẩn trương nhìn Đường y sư, hỏi.

Sắc mặt Đường y sư âm trầm, nhìn Giang Nguyên càng lúc càng run rẩy, lắc đầu nói:

- Lúc này chẳng ai giúp được gì đâu. Chỉ hy vọng cậu ấy có thể khống chế được chính mình mà dừng lại.

- Sao?

Nghe nói Đường y sư cũng không còn cách nào, mặc dù đã sớm đoán trước nhưng Trương Ngọc Phượng vẫn không nhịn được mà kinh hô lên.

Mặc dù không hiểu nhiều lắm, nhưng nghe hai người nói chuyện, Phan Hiểu Hiểu vẫn biết được bên trong đã xảy ra vấn đề, nước mắt trào ra, đang định lao đến Giang Nguyên, lại bị Trương Ngọc Phượng kéo lại, nói:

- Hiểu Hiểu, em đừng có qua đó chứ? Nếu quấy nhiễu Giang Nguyên, sẽ xảy ra chuyện lớn đấy.

Nghe Trương Ngọc Phượng nói, Phan Hiểu Hiểu mới dừng lại, tay gạt nước mắt, nhưng phát hiện mình còn đang đeo cái mũ, đành phải để nước mắt tuôn rơi mà nhìn.

- Giang Nguyên.

Phan Hiểu Hiểu nhìn Giang Nguyên, ghen ngào nói:

- Tiểu Bảo xảy ra chuyện, nếu anh cũng xảy ra chuyện, vậy em phải làm sao bây giờ? Anh không được xảy ra vấn đề. Nếu không...nếu không...

Bên này Phan Hiểu Hiểu đang khóc lóc, bên kia cơ thể Giang Nguyên lại càng run rẩy lợi hại. Hơn nữa, năng lượng chung quanh cũng càng lúc càng cuồng bạo. Đường y sư và đám người Trương Ngọc Phượng căng thẳng nhìn Giang Nguyên, màu cau chặt lại.

Tình huống dường như không khống chế được rồi.

Nhìn biểu hiện của Giang Nguyên như vậy, sắc mặt đám người Đường y sư lại càng khó coi. Nếu cứ tiếp tục như vậy, chỉ sợ Giang Nguyên sẽ thật sự xảy ra vấn đề.

Trong lòng Trương Ngọc Phượng tràn đầy hối hận. Nếu biết Giang Nguyên như thế, lúc đó cô sẽ ngăn cản Giang Nguyên đi ngủ. Mặc kệ thế nào cũng không xảy ra tình trạng như lúc này.

Cảm giác Trương Ngọc Phượng nắm tay mình càng lúc càng chặt, Phan Hiểu Hiểu hiển nhiên biết được tình huống chỉ sợ không ổn. Nhưng nhớ đến Trương Ngọc Phượng đã dặn không được quấy

hiếu Giang Nguyên, cô cố gắng nén khóc, nhìn Giang Nguyên, nước mắt:

- Giang Nguyên, anh nhất định phải đứng dậy. Anh không được gặp chuyện không may. Em và Tiểu Bảo chờ anh.

Giống như nghe được tiếng thì thầm của Phan Hiểu Hiểu, năng lượng đang ba động đột nhiên dừng lại. Mọi thứ đang tung bay liền rơi xuống. Cuồng phong đã hoàn toàn biến mất.

Nhìn cảnh tượng này, Đường y sư và đám người Lâm Ngọc Tường đều ngạc nhiên. Chuyện gì xảy ra vậy?

Khí tức cuồng bạo đó đã đi đâu rồi? Tại sao lại biến mất?

Ba người liếc mắt nhìn nhau, đột nhiên nhớ đến một khả năng, sắc mặt ba người liền biến đổi, sau đó hoảng sợ nhìn Giang Nguyên. Năng lượng cuồng bạo đã không còn, nguyên nhân chỉ có một, chính là bị Giang Nguyên hút vào cơ thể. Nếu không, tại sao nó lại biến mất?

Nguồn năng lượng bị Giang Nguyên hút vào cơ thể. Vậy nó đại diện cho cái gì? Sẽ phát sinh chuyện gì? Chưa ai nhìn thấy, thậm chí cũng chưa từng nghe qua tình huống như vậy. Cho dù đoán cũng đoán không ra.

Ba người nhìn chằm chằm Giang Nguyên. Lúc này Giang Nguyên đột nhiên động dậy.

Giang Nguyên nằm trên giường, giống như bị người ta đập trúng, liền bật người dậy.

Bật lên cao gần một thước, sau đó phun ra một ngụm máu.

Sau đó cả người rơi xuống giường.

Mọi người đều trợn mắt. Đường y sư phản ứng lại, xông lên hai bước, giơ tay tiếp được Giang Nguyên. Liền nhìn thấy thân hình Giang Nguyên quỷ dị lộn nhào giữa không trung, sau đó nhẹ nhàng rơi xuống đất.

Bất luận là Đường y sư đứng đằng trước hay là Trương Ngọc

Phượng, Lâm Ngọc Tường, Viên Dững ở đằng sau, ai nấy đều ngẩn cả người, có chút không tiếp nhận được sự biến hóa xảy ra.

- Giang...Giang Nguyên.

Nhìn Giang Nguyên sắc mặt trắng bệch, hai mắt nhắm chặt, rồi vững vàng đứng im, Phan Hiểu Hiểu là người đầu tiên khôi phục lại tinh thần, run giọng hỏi Giang Nguyên một câu.

Nhưng Giang Nguyên không hề nghe thấy Phan Hiểu Hiểu nói, chỉ lẳng lặng đứng im, hơi thở rất quý dị.

Đường y sư cổ quái nhìn Giang Nguyên, ánh mắt tràn đầy vẻ kinh ngạc, sau đó nhìn Giang Nguyên từ trên xuống dưới. Ông đối với trạng thái của Giang Nguyên có chút không xác định được. Không biết Giang Nguyên đã xảy ra chuyện gì.

Về phần Trương Ngọc Phượng và Lâm Ngọc Tường đứng đằng sau, hai người nhìn nhau. Bọn họ làm nghề y bao nhiêu năm, bệnh gì cũng đã gặp qua, nhưng quả thật chưa từng nhìn thấy tình huống trước mắt.

Trong lúc Đường y sư đang định lên tiếng thăm dò Giang Nguyên, Giang Nguyên lại động đậy.

Chương 550: Trạng thái chết giả

Mọi người còn đang kinh ngạc, không biết mọi chuyện như thế nào, liền nhìn thấy Giang Nguyên hé nửa mắt, thân hình lóe lên, đột nhiên xuất hiện bên cạnh giường bệnh của Tiểu Bảo.

Viên Dững đang đứng trước giường lại càng hoảng sợ, nhìn Giang Nguyên chợt xuất hiện trước mắt, thiếu chút nữa đánh rơi viên thuốc xuống đất.

- Ngân châm.

Sắc mặt Giang Nguyên có chút tái nhợt, nhưng lạnh nhạt giơ tay về phía Viên Dững.

Cảm giác được trên người Giang Nguyên tràn ngập một khí tức lạnh lẽo, Viên Dũng vội vàng cầm một ống ngân châm đưa cho Giang Nguyên.

Tiếp nhận ống ngân châm Viên Dũng đưa qua, sau đó lại vươn tay còn lại.

Viên Dũng tất nhiên là biết Giang Nguyên đang cần gì, vội vàng đưa đến một miếng bông sát trùng.

Đám người Đường y sư và Trương Ngọc Phượng vây quanh lại, mang theo ánh mắt kinh nghi nhìn Giang Nguyên, không biết hẳn định làm cái gì.

Giang Nguyên cúi thấp đầu, hai mắt mở to, nhìn toàn thân Tiểu Bảo.

Dưới Hắc Bạch thị giới, toàn thân Tiểu Bảo bắt đầu trở nên trong suốt, huyết mạch lưu động và các cơ quan nội tạng đều hiện lên mơ hồ.

Nhưng tình huống trước mắt, rõ ràng không đạt được hiệu quả mà Giang Nguyên mong muốn. Một tin tức hiện lên trong đầu. Thiên phú bậc một Thanh Chưởng khởi động. Năng lượng tiêu hao gấp bội.

Sau khi tin tức này hiện lên, Hắc Bạch thị giới một lần nữa trở nên rõ ràng. Vốn huyết mạch lưu động và cơ quan nội tạng đang mơ hồ trong nháy mắt trở nên rõ ràng hơn.

Dựa theo ký ức lưu lại, tay trái cầm ống ngân châm lập tức đâm xuống.

Hơn mười cây ngân châm từ bên trong ống bắn ra ngoài.

Giang Nguyên cầm từng cây ngân châm, nhanh chóng dựa theo vị trí kinh lạc và huyết vị mà cắm vào.

- Bách Hội, Nhân Trung, Huyệt Thái Dương, Khí Hải...Hội Âm...

Đám người Đường y sư lẳng lặng nhìn Giang Nguyên đâm từng châm một vào huyết vị quan trọng nhất của cơ thể con người.

Trong lòng không khỏi khẽ run lên.

Những huyết vị mà Giang Nguyên đâm xuống đều là vị trí chết người. Những người bên cạnh, mặc dù đều là cao thủ, nhưng không dám đâm nhiều huyết vị quan trọng cùng một lúc như vậy. Nhiều nhất cũng chỉ ba bốn huyết mà thôi. Nhưng Giang Nguyên liên tiếp đâm xuống hơn mười huyết, lại còn không hề gián đoạn, nhìn cũng không thèm nhìn, giống như hẳn rất tự tin 100% sẽ không xuất hiện vấn đề.

Nhìn động tác của Giang Nguyên, người khác hoàn toàn miễn cưỡng có thể tiếp nhận, nhưng Trương Ngọc Phượng thì cảm thấy vô cùng cổ quái. Ban đầu, Giang Nguyên vì Tiểu Bảo mà lo lắng vô cùng. Ngay cả một số những xử lý đơn giản cũng không tài nào tỉnh táo mà quyết định được, tại sao bây giờ lại có thể trấn tĩnh như thế. Hơn nữa vị trí hạ châm đều là những huyết vị nguy hiểm.

Nhưng Trương Ngọc Phượng không dám lên tiếng, chỉ lẳng lặng nhìn động tác của Giang Nguyên. Nếu lúc này mà quấy nhiễu hẳn, khiến cho hẳn hạ châm xảy ra vấn đề, vậy thì phiền phức lớn rồi.

Mặc dù không tinh thông châm cứu, nhưng thân là y sư, tạo nghệ về phương diện này của Đường y sư là phải có. Tuy nhiên, những huyết mà Giang Nguyên hạ châm xuống, Đường y sư rất cuộc không biết nó sẽ có tác dụng gì.

Tốc độ hạ châm của Giang Nguyên rất nhanh, chỉ trong chớp mắt, trên người Tiểu Bảo đã có hơn mười cây ngân châm cắm vào, sau đó nhìn thấy Giang Nguyên đẩy những cây châm còn dư vào lại ống ngân châm.

Sau đó, mọi người liền nhìn thấy hai tay của Giang Nguyên không ngừng búng vào ngân châm.

Cứ mỗi lần hẳn búng một cây, cơ thể nhỏ bé của Tiểu Bảo lại nhẹ nhàng run lên.

Trong ánh mắt kinh nghi của mọi người, cơ thể run rẩy của Tiểu Bảo càng lúc càng giảm. Đặc biệt, khi Giang Nguyên búng cây ngân châm cuối cùng, Tiểu Bảo đã không còn bất kỳ động tĩnh gì nữa.

Trương Ngọc Phượng và Phan Hiểu Hiểu nhìn thấy cảnh tượng này, trong lòng tràn đầy khẩn trương. Còn sắc mặt Lâm Ngọc Tường thì khẩn trương, bởi vì Tiểu Bảo đã không còn động đậy, hơn nữa hơi thở cũng càng ngày càng yếu.

Những Đường y sư dường như đang nhớ đến một người nào đó.

Sau khi Giang Nguyên búng qua tất cả các ngân châm, giống như bị thoát lực lui về sau, khí tức lạnh lẽo quanh thân cũng biến mất.

Nhìn thân hình yếu ớt của Giang Nguyên, mặc dù kinh nghi, nhưng Lâm Ngọc Tường vẫn vội vã đưa tay sang đỡ.

Sau khi xác nhận Giang Nguyên đã thật sự yếu ớt, y liền vội vàng đỡ Giang Nguyên ngồi xuống một cái ghế.

Phụt. Giang Nguyên vừa mới ngồi xuống, trong miệng phun ra một ngụm máu, dính đầy quần áo.

- A, Giang Nguyên.

Phan Hiểu Hiểu kinh hô lên.

Đường y sư vội vàng móc ra một cái ống tiêm, rất nhanh tiêm vào động mạch cổ cho Giang Nguyên.

Phù. Sắc mặt Giang Nguyên trắng bệch, cố sức ngẩng đầu nhìn Đường y sư, cười một cách khó khăn:

- Tình huống Tiểu Bảo đã tạm thời được khống chế. Chuyện còn lại phải nhờ Đường y sư ngài rồi.

Đường y sư sửng sốt, không nhận được mà liếc nhìn Tiểu Bảo trên giường bệnh, sau đó gật đầu:

- Yên tâm đi, trong vòng hơn hai tiếng nữa nhất định sẽ có thuốc.

- Vậy là tốt rồi, tôi muốn ngủ một lát. Khi nào có thuốc, phiền đánh thức tôi dậy.

Giang Nguyên quay sang nhìn những người còn lại, sau đó hai mắt nhắm nghiền, dựa vào ghế ngủ say.

Chương 551: Lửa giận của Phó thủ tướng Tề

- Lại ngủ rồi.

Nhìn Giang Nguyên ngủ tiếp, Trương Ngọc Phượng và Lâm Ngọc Tường đều khấn nguyện, sợ Giang Nguyên trở lại trạng thái dọa người như vừa rồi.

Đường y sư tiến lên bắt mạch cho Giang Nguyên, sau đó gật đầu với hai người:

- Kinh mạch của Giang Nguyên chỉ hơi hao tổn một chút. Cứ để cậu ấy nghỉ ngơi vài ngày là ổn.

Nghe không còn vấn đề gì khác, hai người mới thở phào nhẹ nhõm. Bọn họ lo lắng năng lượng dưỡng mệnh kia tiến vào trong cơ thể Giang Nguyên, khiến cho cơ thể Giang Nguyên không thể chịu nổi thì phiền toái rồi.

- Đường y sư, Giang Nguyên hẳn sẽ không có vấn đề gì chứ?

Phan Hiểu Hiểu vẫn lo lắng như cũ.

- Yên tâm đi, đã cho cậu ấy dùng thuốc, sẽ không có vấn đề gì đâu.

Nhìn Phan Hiểu Hiểu lo lắng như vậy, Đường y sư gật đầu nói.

Lúc này, Viên Dũng liền ôm Giang Nguyên đặt lên trên chiếc giường nhỏ bên cạnh.

Phan Hiểu Hiểu cẩn thận giúp Giang Nguyên cởi chiếc áo dính máu ra. Nhìn Giang Nguyên đã ngủ say, cô mới thoáng yên tâm một chút mà bước đến chỗ Tiểu Bảo.

Đường y sư và đám người Lâm Ngọc Tường cũng vây quanh giường bệnh Tiểu Bảo, cẩn thận kiểm tra tình huống cho cậu bé.

- Không có mạch đập, hơi thở cũng cực kỳ yếu ớt.

Trương Ngọc Phượng kinh hô lên. Nếu không phải nhìn thấy trên màn hình còn có sóng điện tim xuất hiện, chỉ sợ Trương Ngọc Phượng sẽ cho rằng Tiểu Bảo đã chết.

Vẻ mặt Đường y sư ngưng trọng, đưa tay bắt mạch cho Tiểu Bảo, sau đó cau mày, nói:

- Ông nghe.

Viên Dũng vội vàng đưa ống nghe tới.

Đường y sư nghe tim, phổi, sau đó dùng đèn pin chiếu nhẹ vào đồng tử, lúc này ánh mắt hiện lên sự kinh ngạc.

Lâm Ngọc Tường và Trương Ngọc Phượng hiển nhiên cũng nhìn thấy được kết quả mà Đường y sư đã kiểm tra, không nhận được liếc mắt nhìn nhau, ánh mắt tràn đầy sự kinh ngạc.

- Châm pháp thật lợi hại.

Đường y sư dựng thẳng thắt lưng, vẻ mặt cảm thán, nhìn ngân châm trên người Tiểu Bảo, nói:

- Hiệu quả còn vượt qua cả Giả Tử Dược Tề. Hơn nữa, mặc dù hơi thở yếu ớt, nhưng lại duy trì cực kỳ ổn định. Không biết Giang Nguyên đã học được thủ pháp này ở đâu.

Hai người Lâm Ngọc Tường không trả lời được, chỉ có thể quay sang nhìn Giang Nguyên đang mê man trên giường.

Nhất tề thở hắt ra.

- Giang Nguyên đâu? Giang Nguyên đâu rồi?

Trong phòng làm việc của Phó thủ tướng Tề, nhìn thấy báo cáo, ông giận dữ nhìn những người trước mặt.

Lâm Kiến Quốc và các vị thành viên nhìn nhau, cười khố:

- Phó thủ tướng Tề, bây giờ tôi đi thông báo cho Tổ trưởng Giang, mời cậu ấy đến tham gia cuộc họp.

- Không phải còn có hai Phó tổ trưởng nữa sao? Gọi đến đây hết đi. Chuyện gì xảy ra vậy? Tình huống càng lúc càng không tốt, vậy mà một người cũng không thấy.

Lửa giận trong lòng Phó thủ tướng Tề đang bốc lên bùng bùng, khiến cho đám người Lâm Kiến Quốc phải cảm như hến, người thì vội vàng ra ngoài gọi điện thoại, người thì cúi đầu làm bộ xem văn kiện, ai cũng không dám chọc vào Phó thủ tướng Tề.

Mọi người đều biết Phó thủ tướng Tề treo cái danh tổ trưởng tiểu tổ lãnh đạo. Ai biết được mới qua hai ngày đã trực tiếp xuống làm Phó tổ trưởng. Điều này thật ra cũng chẳng có gì. Dù sao Tổ trưởng biến thành Phó tổ trưởng cũng chẳng phải chuyện hiếm. Nhưng vấn đề là Phó thủ tướng Tề là Phó thủ tướng, nhưng ngay cả chức danh Phó tổ trưởng thường trực cũng không được, lại đội trên đầu một chàng thanh niên mới hơn hai mươi tuổi.

Bây giờ tình huống càng lúc càng nghiêm trọng, nhưng một bóng người cũng không thấy. Điều này làm sao có thể khiến ông không tức giận chứ.

Đương nhiên, điều làm cho ông càng căm tức chính là đường đường là một Phó thủ tướng Quốc vụ viện, đi đâu cũng đều được người ta cung kính. Bây giờ lại đụng phải một tên tiểu tử không có cấp độ, phẩm chất. Ông đến thì lại bỏ chạy lấy người.

Nào có chuyện như vậy chứ? Cho dù đằng sau có chỗ dựa to như núi, nhưng nhất định cũng phải làm tốt công việc mới được. Nếu không, không ai có thể bảo vệ được hẳn.

Lâm Kiến Quốc rút rè bước vào, trong lòng căng thẳng, thấp giọng báo cáo lại với Phó thủ tướng Tề:

- Thủ tướng Tề, bên kia nói Tổ trưởng Giang đang ngủ.

Rầm. Nhìn Lâm Kiến Quốc cúi đầu nói ra mấy lời này, Phó thủ tướng Tề chỉ thiếu chút nữa không phun máu ra ngoài. Lửa giận trong lòng rốt cuộc không áp chế được, vỗ mạnh bàn đứng lên:

- Bây giờ mà cậu ta còn ngủ được sao? Bên phía Tây Sơn đang có mười mấy ca bệnh. Nếu cứ tiếp tục như vậy, để cho sự kiện giống

như dịch Sars xảy ra, cậu ta muốn ngồi tù cả đời sao?

Thấy Phó thủ tướng Tề nổi bão, những người còn lại không dám lên tiếng. Chuyện thần tiên đánh nhau, đám lâu la bọn họ nên làm bộ không biết, không liên quan thì mới được.

- Đi, mang tôi đến đó, xem tiểu tử này rốt cuộc đang làm cái gì.

Phó thủ tướng Tề quát to một trận, sau đó nhìn đám người trước mắt, chỉ cảm thấy cơn giận này giống như không tìm được đúng chỗ để xả.

Nghe Phó thủ tướng Tề nói muốn đi tìm Giang Nguyên, Lâm Kiến Quốc lại chần chừ một chút rồi nói:

- Phó thủ tướng Tề, đó là khu cách ly, ngài đừng đến đó thì hay hơn. Để tôi đi hỏi lại thử xem Tổ trưởng Giang đã tỉnh dậy chưa. Nếu dậy rồi thì giục cậu ấy đến đây ngay.

Nghe nói là khu cách ly, Phó thủ tướng Tề có chút do dự. Vì người đó mà chịu nguy hiểm, vậy thì không tốt.

Nhìn Phó thủ tướng Tề do dự, Lâm Kiến Quốc vội vàng khuyên:

- Ngài ngồi xuống uống chén trà trước, tôi nhất định sẽ gọi Tổ trưởng Giang đến đây.

- Đi nhanh đi.

Phó thủ tướng Tề hừ lạnh một tiếng, tiếp tục ngồi xuống.

- Vâng, vâng, tôi đi ngay đây, ngài chờ cho một chút.

Lâm Kiến Quốc vội vàng lên tiếng bước ra ngoài, vẻ mặt sầu khổ. Nếu không phải Giang Nguyên đối với ông rất tốt, ông thật sự không muốn bị kẹp giữa như thế này. Tư vị đúng là không thoải mái.

Nhưng Giang Nguyên cũng quá đáng quá, một chút cũng không để Phó thủ tướng Tề vào mắt. Người ta dù sao cũng là Phó thủ tướng Quốc vụ viện. Cho dù anh bối cảnh cường đại, người ta cũng là cao tăng, cũng không thể bày ra cái giá quá cao như thế?

Lâm Kiến Quốc vừa đi vừa lắc đầu bước vào trong khu cách ly.

Chương 552: Thân phận của các Phó tổ trưởng

Lâm Kiến Quốc mặc đồ phòng hộ, lại đeo thêm mấy lớp khẩu trang, bảo vệ thật nghiêm ngặt cho bản thân rồi mới cầm điện thoại, xuyên qua tấm kính thủy tinh nhìn vào bên trong.

- Viên y sư, xin hãy đánh thức Tổ trưởng dậy, mọi người đang chờ cậu ấy để tiến hành cuộc họp. Hơn nữa, Phó thủ tướng Tề đang rất tức giận.

Mặc dù Lâm Kiến Quốc nói đến miệng đắng lưỡi khô, Viên Dũng vẫn không để ý đến:

- Y sĩ Giang đang cần nghỉ ngơi, không có cách nào tham gia hội nghị được. Có chuyện gì mọi người tự quyết định là được mà.

- Chúng tôi biết, nhưng bây giờ không phải là vấn đề tự quyết định hay không quyết định mà là có đại lão đang mất hứng.

Viện trưởng Lâm chỉ thiếu chút nữa không quát lên. Đám người Phó tổ trưởng y sư này đều là những người hếch mặt lên trời. Ngoại trừ Giang Nguyên, không ai thêm để ý đến ông.

Ngay cả một câu nói, một thành viên trẻ tuổi nhất trong số họ cũng có thể làm chủ, không một ai để ông vào mắt.

Mặc dù trong lòng đang tức như điên, nhưng Lâm Kiến Quốc chỉ có thể nhẫn nại giải thích:

- Viên y sư, Phó thủ tướng Tề đang tức giận. Cậu hãy đánh thức Tổ trưởng Giang dậy đi. Nếu không, tôi không thể bàn giao lại với Phó thủ tướng Tề.

Viên Dũng cũng không còn kiên nhẫn, trầm giọng nói:

- Ông ta mất hứng thì cũng không thể quấy nhiễu y sĩ Giang được. Cơ thể y sĩ Giang không được thoải mái, trong vòng hơn hai tiếng

thì không thể đánh thức anh ấy dậy. Nếu có chuyện gì khẩn cấp, không cách nào quyết định thì có thể xin chỉ thị của y sĩ Lâm.

Dứt lời, Viên Dũng cúp điện thoại, sau đó đi lo chuyện của mình, bỏ lại Lâm Kiến Quốc đứng sững người.

Bây giờ ông có đá chân cũng vô dụng, muốn mời hai vị Phó tổ trưởng kia xuống tham dự cuộc họp cũng không ai nghe thấy, càng không có ai đáp lại, chỉ có hai vị bác sĩ khoa lâm nghiệm chịu trách nhiệm bên ngoài vẫn một mực ngồi im trong phòng làm việc, dường như không nghe được thanh âm Viên trưởng quơ chân múa tay bên ngoài.

Thấy không ai để ý đến mình, Lâm Kiến Quốc chỉ đành bước xuống lầu. Dù sao chuyện cần làm cũng đã làm. Chuyện kể tiếp, ông cũng không định tham gia. Thần tiên đánh nhau, dùng phương thức gì để xử nhau cũng không liên quan đến ông.

Việc này nên tránh xa thì hơn, tránh tai bay vạ gió. Là con tôm nhỏ thì phải có tự giác của con tôm nhỏ.

- Cái gì? Cơ thể không thoải mái?

Phó thủ tướng Tề thiếu chút nữa là đập bể tách trà trong tay xuống đất. Tên tiểu tử này liều lĩnh quá đi. Ban đầu sức khỏe còn tốt lắm mà, mới qua có bao ngày, cái gì mà cơ thể không khỏe. Rõ ràng là lấy cớ.

Không phải nói đi giết người sao? Nếu có thể giết người, còn có thể không thoải mái?

Trong lòng Phó thủ tướng Tề tràn đầy phẫn nộ.

Tiểu tử này quả thật kiêu ngạo đến cực điểm. Phó thủ tướng Tề nhất định phải báo cáo việc này lên cấp trên, không để cho hắn tùy ý làm bậy.

- Không phải vẫn còn hai Phó tổ trưởng sao? Người đâu? Tôi đến lâu như vậy rồi, cũng không thấy bọn họ đến tham dự.

Oán khí của Phó thủ tướng Tề vẫn chưa tan. Ông ta thật sự không có biện pháp với Giang Nguyên, nhưng hai người kia ban đầu cũng

là cấp dưới của ông, bây giờ cùng là Phó tổ trưởng, chung quy vẫn không lộ diện. Đây được xem là chuyện gì?

Nghe Phó thủ tướng Tề nói, các thành viên trong tiểu tổ liếc mắt nhìn nhau, sau đó cực kỳ ăn ý mà cúi thấp đầu. Bọn họ ở đây còn lâu hơn, nhưng trên cơ bản chưa từng gặp qua hai vị Phó tổ trưởng thần bí này. Bây giờ Phó thủ tướng Tề muốn gọi họ đến, có thể gọi được sao?

Phó thủ tướng Tề quét mắt nhìn tất cả mọi người, thấy tất cả đều cúi đầu, không ai lên tiếng, cơn tức trong lòng lại càng nhiều hơn, đang định nổi giận, đột nhiên trong đầu nhớ đến một chuyện, liền có chút chần chừ, cảm thấy chuyện này dường như không đơn giản.

Ban đầu, khi ông còn là Tổ trưởng, mặc dù chỉ là trên danh nghĩa, nhưng ông vẫn biết rất rõ tình huống của tiểu tổ. Khi nhìn thấy danh sách, ngoại trừ Nghiêm Quốc Hùng, hai cái tên Phó tổ trưởng thì lại rất xa lạ. Nhưng khi đó ông cũng không để ý cho lắm. Bởi vì chẳng qua cũng chỉ treo một cái danh mà thôi. Hơn nữa, khi đó tiểu tổ được thành lập vội vã, điều động hai chuyên gia ở Bộ Y tế đến cũng là chuyện bình thường.

Nhưng bây giờ, nhìn thấy đám người chung quanh đều cúi đầu không dám trả lời, ông đột nhiên cảm thấy mọi chuyện không hề đơn giản.

- Lâm Ngọc Tường, Trương Ngọc Phượng?

Phó thủ tướng Tề sờ cằm, thoáng trầm ngâm suy nghĩ, nhưng lại không nghĩ ra trước đây đã từng gặp qua hai người này.

Cau mày một chút, lúc này mới theo tiềm thức gọi:

- Nghiêm.

Nhưng vừa mới nói được một chữ Nghiêm, liền nhớ đến thuộc hạ cũ của mình đã bị Giang Nguyên đá đi. Nghĩ đến, trong lòng Phó thủ tướng Tề lại càng tức giận nhiều hơn. Nhưng Nghiêm Quốc Hùng cũng là xui xẻo mà, gây ra vấn đề như vậy, liên lụy Bộ trưởng Đào cũng bị cách ly. Phó thủ tướng Tề chung quy không có

biện pháp giải vây cho thuộc hạ cũ, chỉ có thể chờ chuyện này qua đi rồi nghĩ cách sau.

- Viện trưởng Lâm.

Không còn Nghiêm Quốc Hùng, Phó thủ tướng Tề chung quy cũng phải nhờ đến Phó viện trưởng làm việc cũng khá kiên định kia.

- Vâng, Phó thủ tướng Tề.

Nghe Phó thủ tướng Tề gọi mình, trong lòng Lâm Kiến Quốc phát sầu, nhưng cũng không dám từ chối, vội vàng bước lên.

- Lâm Ngọc Tường và Trương Ngọc Phượng là người ở cơ quan nào vậy?

Phó thủ tướng Tề cau mày hỏi.

Nghe Phó thủ tướng Tề hỏi vấn đề này, Lâm Kiến Quốc có chút sửng sốt, chần chờ một chút mới hỏi Chủ nhiệm Tiền của trung tâm kiểm soát và phòng ngừa dịch bệnh:

- Chủ nhiệm Tiền, hai vị Phó tổ trưởng kia là trong cơ quan của ngài sao?

- Hả?

Tiền Ngọc Minh giật mình, sau đó lắc đầu:

- Không biết.

- Anh cũng không biết?

Lâm Kiến Quốc nghi hoặc hỏi, sau đó quay sang nhìn giáo sư Quý Bạch của trung tâm nghiên cứu dịch bệnh:

- Là người của giáo sư Bạch ngài?

- Tôi không biết.

Giáo sư Bạch cười khổ nhún vai, tỏ vẻ mình cũng không biết.

Thấy mọi người biểu hiện như vậy, Phó thủ tướng Tề ngắc cả

người. Làm sao có thể? Hai phó tổ trưởng ở đây, nhưng không ai biết lai lịch? Nên biết rằng, đây đều là những nhân vật phụ trách phương diện này trong nước, sao có thể còn có người nhận không ra?

Sắc mặt Phó thủ tướng Tề càng lúc càng ngưng trọng. Tiểu tổ đột nhiên xuất hiện hai người chức danh Phó tổ trưởng, trong đó chắc hẳn có uẩn khúc, thoáng trầm ngâm một chút rồi nói:

- Viện trưởng Lâm, anh đi mời hai người đó đến tham gia hội nghị đi.

Chương 553: Không ai để ý đến

Nghe Phó thủ tướng Tề yêu cầu mời hai vị Phó tổ trưởng kia đến họp, Lâm Kiến Quốc mới nhớ đến, vừa rồi ông đi gọi Giang Nguyên, hai người kia cũng có ở đó nhưng không ai để ý đến ông, đành phải cười khổ nói:

- Phó thủ tướng Tề, hai người đó cho đến nay cũng chưa từng tham gia qua cuộc họp nào cả.

- Cho đến bây giờ chưa từng tham gia qua?

Phó thủ tướng Tề cau mày:

- Làm sao như vậy được? Nếu đã là Phó tổ trưởng, làm sao có chuyện không tham gia cuộc họp. Nhất định phải mời bọn họ đến đây.

Thấy Phó thủ tướng Tề đã kiên trì như thế, Lâm Kiến Quốc đành phải thở dài, sau đó bước sang một bên gọi điện thoại.

Quả nhiên không ngoài dự liệu, người nghe điện thoại chính là Viên y sư. Nghe nói ông muốn mời Lâm y sư và Trương y sư đến họp, đối phương chỉ nói một câu không có thời gian rồi cúp máy.

Nhìn vẻ mặt bất đắc dĩ của Lâm Kiến Quốc, Phó thủ tướng Tề mở to mắt, trầm giọng hỏi:

- Như thế nào?

- Hai người đó nói không có thời gian.

Lâm Kiến Quốc đáp.

- Không có thời gian?

Cơn tức vừa mới đè xuống đã bùng lên. Một người thì nói không khỏe, hai người thì nói không có thời gian, bọn họ xem Phó thủ tướng Tề ông là gì?

- Để tôi gọi xem bọn họ nói cái gì.

Phó thủ tướng Tề đứng dậy, bước đến bên cạnh điện thoại, nói với Lâm Kiến Quốc:

- Gọi lại lần nữa.

Lâm Kiến Quốc chần chờ một chút, nhưng nhìn Phó thủ tướng Tề đang tức giận đùng đùng, vẫn phải một lần nữa gọi điện thoại.

Tính tình của Viên Dũng xem như rất tốt, nhưng liên tục có người gọi điện thoại đến, cũng có chút tức giận, nhưng Lâm Ngọc Tường và Trương Ngọc Phượng đang ở bên cạnh, nên khi nói chuyện cũng khá khách sáo.

- Xin hỏi có chuyện gì không ạ?

- Viên y sư, Phó thủ tướng Tề muốn nói chuyện với cậu.

Lâm Kiến Quốc vừa mới nói được một câu đã bị Phó thủ tướng Tề giật lấy điện thoại, nói:

- Tôi là Tề Cường, cậu là ai?

- Tề Cường?

Viên Dũng đáp:

- Xin lỗi không biết, nhưng ngài có chuyện gì không vậy?

Khụ! Nghe bên kia trả lời rất thành thật, Phó thủ tướng Tề thiếu

chút nữa phun ra một ngụm máu, thở hổn hển hai tiếng, lúc này mới nói:

- Mời Phó tổ trưởng Lâm đến nghe điện thoại.

- Phó tổ trưởng Lâm?

Viên Dũng ngẩn người, lúc này mới nhớ đến hẳn là nói đến y sĩ Lâm, liền quay đầu lại gọi:

- Y sĩ Lâm, có một người tên Tề Cường muốn gặp anh.

- Tề Cường? Tìm tôi? Hỏi ông ta có chuyện gì không?

Lâm Ngọc Tường đang cẩn thận nghiên cứu ngân châm trên người Tiểu Bảo.

Lúc này y nào có tâm trạng nghe điện thoại. Mặc dù biết Tề Cường là ai, nhưng cũng không thèm ngẩng đầu lên.

- Vâng.

Viên Dũng nói vào điện thoại:

- Xin hỏi ngài tìm y sĩ Lâm có chuyện gì không?

Bên kia, Phó thủ tướng Tề rất muốn phun máu ra. Rõ ràng vị Phó tổ trưởng Lâm đó biết ông là ai, nhưng lại tỏ thái độ không quan tâm. Nhớ đến đằng sau còn có không ít người, ông đành cắn răng nói:

- Cậu nói cho anh ta biết, bảo anh ta đến tham gia hội nghị.

- Tham gia hội nghị?

Viên Dũng quay đầu lại nhìn một chút, thấy Lâm Ngọc Tường và Trương Ngọc Phượng đang cẩn thận nghiên cứu ngân châm, trực tiếp trả lời:

- Y sĩ Lâm không có thời gian.

Nghe được lời này, sắc mặt Phó thủ tướng Tề tối lại, sau đó nói tiếp:

- Vậy thì Phó tổ trưởng Trương?

- Chị ấy cũng không có thời gian.

Viên Dũng không chút chần chừ. Hiện tại hai vị y sĩ chẳng ai có tâm tư tham gia hội nghị, trực tiếp trả lời một câu rồi cúp điện thoại ngay.

Nghe được bên kia truyền đến tiếng tí tí, sắc mặt Phó thủ tướng Tề đang cầm điện thoại lúc trắng lúc xanh. Mấy năm qua, có ai dám nói chuyện với ông như vậy?

Phù phù. Phó thủ tướng Tề chung quy không hổ danh là chiến sĩ giai cấp vô sản, hít sâu hơi hai, điều chỉnh lại tâm trạng, lúc này mới đặt điện thoại xuống.

Sau khi cúp điện thoại, Phó thủ tướng Tề vô cùng tức giận. Từ khi ông thượng vị đến nay, không ai dám cư xử với ông như thế, nhưng ở đây thì có. Phó thủ tướng Tề chung quy muốn dẫn người đến gặp đối phương, quát cho đối phương vài phát. Nhưng kinh nghiệm mấy chục năm quan trường đã giúp cho ông nhanh chóng tỉnh táo lại.

Rõ ràng, tình huống trước mắt có chút bất thường. Nếu đối phương đã biết ông là ai, nhưng lại không quan tâm, tuyệt đối là bất thường.

Có chút không rõ lai lịch của đối phương, Phó thủ tướng Tề cảm thấy nên cẩn thận một chút. Bởi vì ông đột nhiên nhớ đến sự kiện Sars của mười năm trước.

Khi đó ông vẫn còn là Phó bộ trưởng Bộ Y tế, nên vô cùng quen thuộc đối với sự kiện dịch Sars. Sự kiện giằng co rất lâu, hơn nữa càng lúc càng nghiêm trọng. Người của trung tâm phòng chống dịch bệnh và trung tâm nghiên cứu dịch bệnh đều thúc thủ vô sách, nhưng không biết từ đâu thượng cấp mời đến được một đội ngũ nghiên cứu rất lạ.

Lúc đó, đội ngũ đó chỉ tốn có một tuần đã tìm ra được nguyên tắc trị liệu và loại thuốc ức chế dịch Sars có liên quan. Cuối cùng cứu được quốc gia đang lâm vào khủng hoảng.

Nhưng sau đó, đội ngũ nghiên cứu đã biến mất một cách thần bí, cũng không ai nhắc đến đội ngũ này nữa. Bởi vì ông được tiếp xúc với đội ngũ đó, cho nên mới nhớ kỹ sự tồn tại của họ. Khi đó, người trong đội ngũ cũng không ai thèm quan tâm đến người phụ trách, chỉ chú ý đầu vào nghiên cứu.

Hai vị Phó tổ trưởng này suốt ngày ở trong phòng nghiên cứu, cái gì cũng không quản, quả thật rất giống với những người năm xưa.

Cho nên, Phó thủ tướng Tề chung quy không dám chậm trễ. Ông nhớ, khi đó cự đầu cao nhất của quốc gia có đến động viên, ông cũng đi theo bên cạnh. Đội ngũ kia cũng chỉ phái ra một người tượng trưng, hàn huyên với vị cự đầu mấy câu, hơn nữa thái độ còn không được tốt lắm.

Trước mắt mà nói, nhân vật thần bí thì cứ là nhân vật thần bí. Nếu không có gì đáng ngại, tạm thời không nên để ý đến, lập tức hít sâu thêm hai lần, ngồi lại vị trí của mình, uy nghiêm nhìn mọi người:

- Được rồi, nếu hai vị Phó tổ trưởng kia đang bận nghiên cứu dịch bệnh, vậy chúng ta họp trước.

Thấy Phó thủ tướng Tề không phát hỏa nữa, mọi người lấy lại tinh thần, nghiêm chỉnh bắt đầu cuộc họp.

Phó thủ tướng Tề làm quan nhiều năm, uy nghiêm tất nhiên là đã thuần thục. Mặc dù cảm giác mình đảm đương cái chức Phó tổ trưởng có chút dùng dao giết trâu để mổ gà, nhưng vẫn ho khan hai tiếng, nói vài câu mở đầu, sau đó quay sang nói với Lâm Kiến Quốc bên cạnh:

- Viện trưởng Lâm, anh hãy giới thiệu tình huống ở bên kia một chút.

Chương 554: Phó thủ tướng Tề ngu người

- Vâng, để tôi báo cáo với mọi người tình huống ở nhà trẻ Tây Sơn một chút. Bây giờ đã có mười hai bệnh nhi và một giáo viên xuất hiện tình trạng nóng sốt, đã lấy máu tiến hành xét nghiệm, tạm

thời dựng lều vải cách ly để giám sát và điều trị.

Sau khi nghe Lâm Kiến Quốc báo cáo xong, Phó thủ tướng Tề nhìn giáo sư Quý Bạch của trung tâm nghiên cứu vi khuẩn, hỏi:

- Giáo sư Bạch, tình huống nghiên cứu virus như thế nào rồi?
- Vốn tổ nghiên cứu dịch bệnh đã điều chế ra được thuốc ức chế, nhưng dịch bệnh đột nhiên xuất hiện biến dị, tổ nghiên cứu đó vẫn đang tiếp tục công việc.

Giáo sư Bạch vội vàng đem tin tức mà mình mới nhận được báo cáo lên.

- Dịch bệnh đột nhiên biến dị?

Phó thủ tướng Tề cau mày. Mặc dù ông không phải chuyên gia trong lĩnh vực này, nhưng nhiều ít cũng hiểu một chút. Ít nhất ông vẫn nghe ra được tính nghiêm trọng trong đó:

- Cho dù vất vả như thế nào cũng phải nhanh chóng nghiên cứu ra thuốc ức chế dịch bệnh.
- Vâng.

- Chủ nhiệm Tiền, việc phòng ngừa và cách ly, người của bên anh nhất định phải toàn lực làm tốt, không được để xảy ra sơ suất.

Trong lúc Phó thủ tướng Tề họp xong, Giang Nguyên bên kia vẫn còn ngủ say. Lâm Ngọc Tường và Trương Ngọc Phượng vẫn đang nghiên cứu những ngân châm trên người Tiểu Bảo.

Lúc này, bên ngoài rốt cuộc đã xuất hiện một số tình huống.

Khoa Nhi đã phong tỏa mấy ngày nay, một số bệnh nhân đã bắt đầu lén lút truyền ra ngoài chuyện gì đã xảy ra.

Phó viện trưởng Lâm nhận được báo cáo, sắc mặt tái xanh.

Bởi vì bệnh viện Ba quân chủng có gần trăm bệnh nhân còn chưa thể xuất viện đã yêu cầu xuất viện.

Hơn nữa, dưới sự lan truyền của người bệnh, bệnh viện đã bùng phát tin tức căn bệnh có thể lây nhiễm. Nhận được tin tức này, người của bệnh viện đã chạy đến báo cáo cho Lâm Kiến Quốc.

- Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?

Nhìn tờ báo cáo, Lâm Kiến Quốc bất đắc dĩ phải cầm nó đến tìm Phó thủ tướng Tề.

Phó thủ tướng Tề vừa mới uống xong một tách trà, tâm trạng đang tốt hơn một chút liền bị phá hỏng. Ông biết tình huống này đại diện cho điều gì. Nếu truyền ra ngoài, khủng hoảng tất nhiên sẽ xảy ra, rất có khả năng tái hiện lại sự kiện dịch Sars năm xưa.

Một khi xuất hiện khủng hoảng, là thành viên tiểu tổ lãnh đạo, ông tất nhiên sẽ phải gánh trách nhiệm tương đối lớn.

Sắc mặt thoáng trầm ngâm, sau đó nghiêng răng nói:

- Bây giờ anh hãy đi động viên người của khoa tuyên truyền của bệnh viện, tận lực không được để việc này tiếp tục truyền ra ngoài. Để tôi đi tìm Phó thủ tướng Trương, nhờ ngài ấy tiến hành phong tỏa tin tức, giám sát khả năng có thể truyền qua con đường internet.

- Vâng.

Nghe Phó thủ tướng Tề ra lệnh, Lâm Kiến Quốc không dám chần chừ. Mặc dù không biết có hữu hiệu hay không, nhưng trước mắt cũng chỉ có thể làm như vậy, vội vàng chạy ra ngoài, bắt đầu thực hiện mệnh lệnh.

Khi Lâm Kiến Quốc đi rồi, Phó thủ tướng Tề vội cầm điện thoại nói:

- Gọi Chủ nhiệm Tiền và giáo sư Bạch đến đây.

Nghe Phó thủ tướng Tề nói, không người nào dám chậm trễ. Chưa được hai phút, Chủ nhiệm Tiền và giáo sư Bạch vừa mới rời phòng hội nghị chưa lâu đã hồng hộc chạy đến.

- Chủ nhiệm Tiền, bên ngoài đã có lời đồn không hay. Phương diện

cách ly, anh nhất định phải làm cho thật tốt, tuyệt đối không được để bên trong có bất kỳ tin tức nào truyền ra ngoài.

Phó thủ tướng Tề nghiêm nghị nói với Chủ nhiệm Tiền.

Nghe Phó thủ tướng Tề nói, Chủ nhiệm Tiền và giáo sư Bạch đều biến sắc, hai người hiển nhiên cũng biết được tình huống như vậy xuất hiện là có ý nghĩa gì.

Nhưng hai người cũng cố không hơn. Chủ nhiệm Tiền lập tức đáp:

- Vâng.

Dứt lời, Phó thủ tướng Tề quay sang nhìn giáo sư Bạch, sắc mặt càng thêm nghiêm túc, trầm giọng nói:

- Giáo sư Bạch, anh phải đốc thúc người bên anh nhanh chóng điều chế ra được thuốc ức chế. Có được thuốc rồi, cho dù bên ngoài có xảy ra chuyện gì, chúng ta cũng nắm chắc thế chủ động.

- Vâng, tôi nhất định sẽ nhanh chóng đốc thúc chuyện này.

Mặc dù giáo sư Bạch không chắc, nhưng cũng không dám từ chối, vội vàng đáp ứng. Dù sao chuyện nghiên cứu, ông một chút cũng không được nhúng tay vào. Nhiều nhất cũng chỉ là đi đốc thúc mà thôi. Về phần có thể hoàn thành hay không, ông quản không được. Nhưng cũng chỉ có thể đáp ứng. Nếu không, xảy ra sơ suất, không đợi tổ nghiên cứu kia nghiên cứu ra, ông đã bị Phó thủ tướng Tề chặt đầu rồi.

- Được, đi nhanh đi.

Phó thủ tướng Tề uy nghiêm nói một câu rồi đuổi hai người ra ngoài.

Nhìn theo bóng lưng của hai người, sắc mặt Phó thủ tướng Tề trở nên âm trầm. Nhớ đến chuyện vừa này, ông cảm thấy đau đầu. Ông đã hạ mấy mệnh lệnh, rốt cuộc có được bao nhiêu tác dụng cũng không biết. Trên cơ bản miễn cưỡng khống chế cục diện là được.

Bây giờ lòng người đang nóng như lửa đốt, nhưng vẫn còn có

người nhàn nhã nghỉ ngơi, giống như không có việc gì. Việc này vốn do tên tiểu tử kia xử lý, bây giờ lại chuyển sang ông, khiến cho ông không khỏi cảm tức thêm vài phần.

Nghĩ vậy, Phó thủ tướng Tề chung quy chỉ cảm thấy có một cơn tức nhắm thẳng lên đầu.

Phó thủ tướng Tề cảm thấy không thể để như vậy được, liền cầm điện thoại gọi cho một người. Bây giờ ông chỉ là một Phó tổ trưởng, tất phải báo cáo lại với Phó thủ tướng Trương. Thuận tiện phản ánh với cấp trên tình huống của tiểu tổ một chút. Trong thời khắc mấu chốt mà có người nhàn nhã, ông tin rằng Phó thủ tướng Trương nghe xong, tuyệt đối sẽ không cao hứng.

Mang theo chút cảm tức và phẫn nộ, chờ bên kia reo lên hai tiếng, liền nghe được một thanh âm:

- Lão Tề hả, tình huống bên anh như thế nào rồi?

- Thủ tướng Trương, tình huống không quá lạc quan. Bên này xảy ra một số vấn đề nhỏ.

Phó thủ tướng Tề cẩn thận báo cáo lại tình huống bên này cho Phó thủ tướng Trương nghe. Là một trong những người phụ trách hiện trường, ông nhất định phải báo cáo một cách chi tiết, tránh xảy ra sơ sót, cũng như không rơi vào tội giấu diếm tin tức. Nên biết rằng, năm đó, tội danh như vậy đã kéo xuống mấy người cấp bậc như ông.

Nghe Phó thủ tướng Tề báo cáo, giọng nói của Phó thủ tướng Trương trở nên nghiêm túc:

- Lão Tề, tình huống nghiêm trọng như vậy sao?

- Đúng vậy, Phó thủ tướng Trương, tôi đã phái người thực hiện các biện pháp phòng ngừa, nhưng cụ thể đạt đến hiệu quả gì thì cũng khó mà nói được, hẳn cũng không khả quan.

Phó thủ tướng Tề hồi đáp, nhưng thật ra cũng không có dũng khí báo cáo tình huống nghiêm trọng bên trong. Phó thủ tướng Trương rất có khả năng đến thị sát. Nếu phát hiện chuyện nghiêm trọng như vậy, ngược lại sẽ ảnh hưởng đến chính bản thân ông.

- Lão Tề, chuyện này anh nhất định phải coi trọng, tuyệt đối không thể để phát triển thêm nữa.

Đối với thi thố của Phó thủ tướng Tề, Phó thủ tướng Trương vẫn khá hài lòng.

Nghe Phó thủ tướng Trương khẳng định, trong lòng Phó thủ tướng Tề liền bình tĩnh lại, nói:

- Cảm ơn Phó thủ tướng Trương, nhưng tình huống bên này của chúng tôi lại không được tốt lắm. Mặc dù thành viên của tiểu tổ rất phối hợp, nhưng có một số việc tôi cũng khó mà xử lý một mình.

-Ồ, chuyện gì vậy?

Nghe Phó thủ tướng Tề đột nhiên nói như vậy, Phó thủ tướng Trương nhạy cảm ý thức được chuyện gì, lập tức cau mày hỏi.

- Chính là Phó tổ trưởng thường vụ Giang Nguyên, trong thời điểm mấu chốt như thế này mà cậu ấy lơ là quá.

Phó thủ tướng Tề vội vàng báo cáo lại với Phó thủ tướng Trương. Dù sao, tình huống như vậy là có, ông báo cáo lại cũng là chuyện bình thường, không tính là báo cáo láo.

Ông tin rằng Phó thủ tướng Trương sẽ hiểu. Tình huống đang rất cấp bách mà có người dám lơ là, tuyệt đối không thể cho phép. Ông tin rằng, cho dù Giang Nguyên có bối cảnh mạnh, nhưng trước mặt Phó thủ tướng Trương, chắc chắn sẽ bị khiển trách, không hề nể tình.

Nhưng sau khi ông nói xong, chờ bên phía Phó thủ tướng Trương lên tiếng giải quyết, nhưng chờ mười mấy giây cũng không nghe tiếng trả lời, giống như đang do dự thì phải.

Trong lòng Phó thủ tướng Tề trầm xuống. Chẳng lẽ trong tình huống như vậy mà Phó thủ tướng Trương cũng không giải quyết được Giang Nguyên? Chẳng lẽ Giang Nguyên còn có quan hệ với Phó thủ tướng Trương?

Nhưng rất nhanh liền trấn định. Mặc kệ là quan hệ với người nào,

Phó thủ tướng Trương không thể bỏ qua trường hợp này được. Nếu bỏ qua, để xảy ra vấn đề, Phó thủ tướng Trương sẽ không bàn giao được với các cự đầu khác.

Cho nên, Phó thủ tướng Tề thật ra cũng không vội, bình tĩnh chờ Phó thủ tướng Trương đưa ra ý kiến. Ông tin rằng Phó thủ tướng Trương nhất định sẽ có một quyết định xử lý đúng đắn.

Quả nhiên, sau khi đợi thêm vài giây nữa, bên kia truyền đến thanh âm của Phó thủ tướng Trương.

Nhưng giọng nói nghe có chút quái lạ.

- Lão Tề à, về phần Giang Nguyên, anh cũng nên khoan dung nhiều hơn. Dù sao cậu ấy cũng còn trẻ, có những phương diện kinh nghiệm còn chưa đủ. Anh là tiền bối, nhất định phải hỗ trợ nhiều hơn.

- O?

Nghe được lời này, Phó thủ tướng Tề chột ngu người.

Chương 555: Thuốc điều trị hoàn thành

- Rốt cuộc trong tổ bảy người có mấy người là thân thích của cậu hả?

Sau khi cúp điện thoại, Phó thủ tướng Tề ngây ra. Lúc này ông muốn ôm bắp đùi của một người nào đó mà rống lên một câu.

Vốn đang hăng hái bưng bưng cáo trạng Giang Nguyên, lấy tội danh lơ là nhiệm vụ giống như Nghiêm Quốc Hùng gán cho hắn, ít nhất cũng phải kéo hắn ra khỏi cái chức Phó tổ trưởng thường vụ. Kết quả không ngờ lại như thế, lại gánh thêm trách nhiệm bảo mẫu. Điều này làm cho Phó thủ tướng Tề có cảm giác bị thương.

Ý tứ của Phó thủ tướng Trương rất rõ ràng. Mặc kệ Giang Nguyên làm thế nào, chỉ cần không thái quá, lão Tề ông phải giúp đỡ một bên. Người ta còn trẻ không hiểu chuyện, anh gánh nhiều hơn một chút, ngàn vạn lần không được để xảy ra vấn đề.

Phó thủ tướng Tề cảm giác Giang Nguyên giống như một người đến từ đảng Thái Tử. Vạn nhất xảy ra vấn đề, sẽ có một hai bộ lão đến giải quyết.

Phó thủ tướng Tề không phải người ngu. Từ lời nói của Phó thủ tướng Trương, ông có thể nghe ra được nhiều thứ. Phó thủ tướng Trương nói như vậy với ông, hẳn tổ bảy người phía sau Giang Nguyên không chỉ có một người mà ít nhất là mấy người.

Những tổ bảy người tổng cộng cũng chỉ có bảy người. Nếu có mấy người đứng đằng sau hẳn, quả thật sẽ hù Phó thủ tướng Tề đá ra quần mất.

Khó trách ông đường đường là một Phó thủ tướng nhưng lại được trao cho cái chức Phó tổ trưởng tầm thường.

- Tại sao mình lại xui xẻo dính vào mấy chuyện như thế này nhỉ?

Phó thủ tướng Tề cảm thấy rất buồn bực nhưng cũng không còn cách nào khác. Nếu cấp trên đã giao xuống như thế, ông đành phải tiếp nhận thôi.

Sự việc xui xẻo trước mắt cũng chỉ có một mình ông gánh.

Đập mạnh xấp văn kiện xuống bàn, Phó thủ tướng Tề buồn bực đứng dậy, cùng thư ký ra ngoài đốc thúc công việc. Vạn nhất xảy ra vấn đề, người chịu trách nhiệm chính là ông.

Lời đồn một khi phát ra, muốn đè xuống cũng không dễ dàng gì. Phó thủ tướng Tề tự mình tọa trấn, nhưng tình huống mà các khoa bệnh viện Ba quân chủng hồi báo lại không được lạc quan. Đại đa số bác sĩ đã giải thích rất rõ, những bệnh nhân chính là chim sợ cành cong, không dễ dàng tin tưởng.

Hơn nữa, những lời đồn lén lút truyền ra ngoài càng lúc càng nhiều, dần dần trong thành phố Bắc Kinh đã bắt đầu xuất hiện một số tin tức như vậy. Điều này làm cho Phó thủ tướng Tề vừa giận vừa sợ, nhưng lại có chút không thể tránh được. Bây giờ mà có lên tivi bác bỏ tin đồn cũng không ai dám.

Vạn nhất không khống chế được, giống như sự kiện dịch Sars năm đó tuôn ra ngoài, kết quả sẽ chết rất bi thảm.

Người vốn gánh trách nhiệm nặng nhất là Giang Nguyên lại đang ngủ rất ngon. Cơ thể của hắn đang tiến hành tự chữa trị. Bởi vì thúc giục năng lượng quá nhiều để tìm biện pháp, hắn đã mạnh mẽ hút hết năng lượng vào cơ thể, khiến cho kinh mạch toàn thân bị thương.

Nhưng cũng may kinh mạch của Giang Nguyên trong vòng hai năm qua đã được cường hóa, có thể chống đỡ được, thậm chí còn có thể châm cứu cho Tiểu Bảo.

Lúc này, năng lượng xung quanh hắn vẫn đang được chậm rãi hút vào cơ thể, dung nhập kinh mạch, cuối cùng dung nhập vào năng lượng bên trong khí hải, trợ giúp hắn khôi phục tiêu hao.

Mặc dù chữa trị kinh mạch khá chậm, nhưng có hơn hai tiếng, hơn nữa Đường y sư đã cho Giang Nguyên dùng Hồi Thiên Châu, cũng đủ làm cho hắn khôi phục được sáu bảy phần.

- Tiểu Lý, bên phía cậu như thế nào rồi? Phải tranh thủ thời gian.

Đường y sư nhìn báo cáo trong tay, rồi thúc giục một vị y sĩ đeo kính hiển vi ngồi đằng trước.

Vị y sĩ Lý kia vội vàng trả lời:

- Chủ nhiệm yên tâm đi, trong vòng mười lăm phút nữa sẽ có kết quả.

- Được.

Đường y sư hài lòng gật đầu, sau đó nhìn vị y sĩ đang điều phối thuốc, nói:

- Trương Du, thuốc sắp xong chưa?

- Trong vòng hai mươi phút nữa sẽ hoàn thành.

Y sĩ Trương Du rất nhanh cầm mấy cái ống nghiệm vào mấy chiếc máy khác nhau, cũng không quay đầu lại, đáp.

- Mọi người nắm chắc trình tự, không được xảy ra vấn đề. Tôi đã cam đoan với tên tiểu tử kia trong vòng hơn hai tiếng nữa sẽ điều

chế được thuốc. Các người đừng làm tôi mất thể diện.

Trước mặt cấp dưới của mình, Đường y sư cũng không nghiêm túc như bên ngoài.

- Chủ nhiệm, ngài cứ yên tâm, tuyệt đối sẽ không xảy ra vấn đề gì đâu.

Mấy vị y sĩ cũng ý chí dâng trào mà trả lời. Hôm nay bọn họ cũng bị một đả kích lớn. Đường đường là phòng nghiên cứu dịch bệnh, thiếu chút nữa đã nghiên cứu thất bại. Nếu truyền ra ngoài, mặc dù không bị xử phạt, nhưng sẽ bị những chỗ khác chê cười.

Cũng may vị y sĩ Giang kia to gan, nửa đường kéo mọi người lại. Tính ra cũng là thiếu người đó một phần nhân tình. Mọi người tất nhiên là phải cố gắng, nhanh chóng điều chế ra thuốc điều trị.

- Tôi hy vọng sau hai mươi phút nữa sẽ có thành phẩm.

Nhìn mọi người, Đường y sư hài lòng gật đầu. Đối với cấp dưới của mình, ông hoàn toàn yên tâm. Hơn nữa Miêu Thiên Nhất đã chết, tất sẽ không có khả năng xảy ra vấn đề.

Sau mười lăm phút, vị y sĩ Lý lên tiếng hồi báo:

- Kết quả của mẫu số 3 là tốt nhất, hiệu suất ức chế đạt đến 88%.

Nghe y sĩ Lý trả lời, Đường y sư hài lòng gật đầu, sau đó quay sang nhìn Trương Du.

Trương Du là một nữ y sĩ khoảng ba bốn ba lăm tuổi, nghe y sĩ Lý hồi báo, liền dừng lại việc phối thuốc, toàn lực tập trung vào mẫu số 3.

Khoảng ba bốn phút sau, y sĩ Trương Du đã đem một cái hộp được niêm phong kỹ càng đưa đến trước mặt Đường y sư:

- Thuốc ức chế virus mẫu số 3, tổng cộng có mười viên đã hoàn thành.

Nhìn cái hộp được phong kín, Đường y sư gật đầu, sau đó cầm lấy cái hộp bước ra ngoài. Bây giờ còn cách hai tiếng khoảng mười

phút nữa, ông nhất định phải thực hiện lời hứa đưa thuốc đến tận tay Giang Nguyên.

Đương nhiên, lần này ông cũng không vội trở về. Ông phải tận mắt nhìn thấy thuốc phát huy tác dụng đối với Tiểu Bảo mới được. Mặc dù lần này hẳn sẽ không có khả năng xảy ra vấn đề, nhưng Đường y sư tình nguyện ở lại thêm vài tiếng, xác định mọi việc ổn định mới có thể ra về.

Khi Đường y sư bước ra khỏi thang máy, rất nhanh bước về phòng cách ly, ánh mắt Giang Nguyên nhẹ nhàng động đậy. Tiếng bước chân của Đường y sư tiến vào phòng khử trùng vọng đến, ánh mắt Giang Nguyên càng động đậy nhiều hơn.

Đối với tiếng bước chân của Đường y sư, Giang Nguyên tương đối mẫn cảm. Mặc dù đang được chữa trị và hôn mê, nhưng khi tiếng bước chân của Đường y sư tiến lên lầu, Giang Nguyên đã cảm giác được.

Khi Đường y sư bước ra khỏi phòng khử trùng tiến vào phòng cách ly, hai mắt Giang Nguyên mở bừng ra.

- Đường y sư, thế nào rồi?

Giang Nguyên ngồi bật dậy, khiến cho đám người Lâm Ngọc Tường giật mình. Giang Nguyên còn đang ngủ rất say, tại sao Đường y sư vừa mới tiến vào đã tỉnh lại?

- Haha, cũng may là không làm nhục sứ mệnh.

Đưa ra hộp thuốc, sắc mặt Đường y sư cũng tốt hơn rất nhiều. Hơn nữa càng thêm coi trọng Giang Nguyên vài phần, không hề xem Giang Nguyên ngang hàng với các y sĩ cấp thấp khác.

Nghe được lời này, nhìn cái hộp trong tay Đường y sư, gương mặt Giang Nguyên hiện lên nụ cười. Tuy đã sớm xác định sẽ không xảy ra vấn đề, nhưng có thể tận mắt nhìn thấy viên thuốc, lúc này hẳn mới thật sự yên lòng.

- Viên Dũng, mau, mau.

Tiếp nhận hộp thuốc trong tay Đường y sư, ngay cả lời cảm ơn

cũng chưa kịp nói, Giang Nguyên đã vội vàng đưa thuốc cho Viên Dũng.

Nhìn biểu hiện nôn nóng của Giang Nguyên, Đường y sư mỉm cười, cũng không chấp nhất.

Khi Viên Dũng pha thuốc vào trong nước, sau đó tiêm vào người Tiểu Bảo, Giang Nguyên cũng bước lên, nhìn ngân châm trên người cậu bé, sau đó nhẹ nhàng rút ra.

Lâm Ngọc Tường và Trương Ngọc Phượng đang nghiên cứu ngân châm, lúc này đang mở to mắt nhìn những vị trí mà Giang Nguyên rút ngân châm ra.

Là y sĩ của Thiên Y Viện, bọn họ biết rất rõ Giang Nguyên rút châm ra là có ý gì. Bây giờ Tiểu Bảo đang ở trong trạng thái chết giả, huyết mạch lưu động toàn thân cực kỳ chậm. Nếu muốn thuốc phát huy nhanh tác dụng, tất nhiên là phải đánh thức Tiểu Bảo từ trạng thái chết giả. Ít nhất cũng phải làm cho huyết mạch tăng tốc lưu động lên mấy lần mới được.

Những vị trí châm cứu đều là những huyết vị quan trọng, thủ pháp châm cứu rất đáng cho bọn họ học hỏi.

Nhìn động tác của Giang Nguyên, không chỉ có Lâm Ngọc Tường và Trương Ngọc Phượng, ngay cả Đường y sư cũng nhìn chăm chăm. Đối với thủ pháp thi châm của Giang Nguyên, chỉ sợ ngay cả La y sư cũng cảm thấy hứng thú, huống chi là bọn họ.

Giang Nguyên vừa mới rút châm ra, cảm giác nhịp tim của Tiểu Bảo đập nhanh hơn, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, điện thoại trên bàn liền vang lên.

Viên Dũng bước đến tiếp điện thoại, khó có được giọng nói khách khí, sau đó quay sang nói với Giang Nguyên:

- Y sĩ Giang, Thủ tướng Dương có việc gấp tìm anh.

Chương 556: Hội nghị khẩn cấp

- Điện thoại của Dương lão gia tử?

Giang Nguyên cau mày, ánh mắt hiện lên chút ngoài ý muốn. Có thể khiến cho Dương lão gọi thẳng đến đây, nói rõ có chuyện gì đó rất quan trọng. Nếu không thì đã trực tiếp nhắn cho tổ thông tin truyền tin lại rồi.

Giang Nguyên không dám chậm trễ. Sau khi xác nhận tình huống của Tiểu Bảo đã ổn, liền bước nhanh đến bàn công tác, cầm lấy điện thoại.

- Giang Nguyên, bọn họ nói cậu không khỏe?

Câu đầu tiên của Dương lão làm cho Giang Nguyên rất cảm động.

- Không sao đâu, chỉ bị thương nhỏ thôi ạ.

Giang Nguyên cười đáp.

- Bây giờ cháu đã không có việc gì nữa rồi.

- Bị thương? Thật sự không sao chứ?

Nghe Giang Nguyên nói bị thương, giọng nói Dương lão ngưng trọng hơn rất nhiều, quan tâm hỏi thăm lần nữa.

Đợi sau khi Giang Nguyên xác nhận không có việc gì, giọng nói của Dương lão mới tạm thoải mái lại, sau đó hỏi tiếp:

- Tình huống Tiểu Bảo đã ổn định chưa?

- Cảm ơn ngài đã quan tâm, tình huống tạm thời cũng không tệ lắm.

Vừa có được thuốc ức chế, tâm trạng Giang Nguyên rất là tốt.

- Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi.

Nghe Giang Nguyên nói, Dương lão cũng thoáng thở phào nhẹ nhõm. Nói thật, ông cũng rất quan tâm đến cậu bé.

- Giang Nguyên, bây giờ tình huống rất không tốt. Cậu nhất định phải xử lý triệt để bên kia một chút.

- Tình huống không tốt?

Giang Nguyên cau mày hỏi.

- Ừm, bây giờ đang có chút tin tức không tốt truyền khắp Bắc Kinh. Mặc dù đã bị khống chế, nhưng vẫn chưa ngăn được triệt để. Nếu cứ tiếp tục như vậy thì không ổn.

Nói những lời này, giọng nói của Dương lão mang theo chút ngưng trọng. Mọi người vẫn còn sợ hãi đối với tình huống năm xưa.

Nghe Dương lão nói, Giang Nguyên thoải mái cười, đáp:

- Ngài yên tâm đi. Bây giờ phòng nghiên cứu dịch bệnh đã có tiến triển rất tốt, tuyệt đối sẽ không để xảy ra vấn đề gì.

-Ồ, thật sao?

Nghe được lời này của Giang Nguyên, Dương lão rõ ràng đã vui vẻ hơn.

- Vâng, ngài yên tâm đi, cháu sẽ rất nhanh xử lý tốt chuyện này.

Giang Nguyên cười nói.

Cúp điện thoại, Giang Nguyên bước đến bên cạnh giường nhìn Tiểu Bảo đang ngủ, mỉm cười nói với Đường y sư:

- Đường y sư, thật là vất vả cho ngài quá.

- Đây cũng là trách nhiệm thôi.

Đường y sư mỉm cười đáp.

Sau đó nhìn Giang Nguyên, nói:

- Cậu còn có việc thì đi xử lý đi. Tôi sẽ ở lại đây, cho đến khi xác định thuốc có tác dụng mới thôi.

- Vâng, vậy mọi việc nhờ ngài.

Giang Nguyên cũng không khách sáo. Có Đường y sư ở đây, hẳn cũng cảm thấy yên tâm hơn rất nhiều.

Lập tức lấy bộ đồ phòng hộ ở bên cạnh mặc vào. Tuy nói trước kia hắn không có mặc mà đi dạo cả một vòng, nhưng bây giờ là lúc khẩn cấp, thân là Phó tổ trưởng thường vụ, trên thực tế chính là người cao nhất, vẫn phải chú ý đến điểm này.

Xuống đến lầu một, trong phòng làm việc chỉ có một mình Thượng tá Hồ. Nhìn thấy Giang Nguyên bước vào, Thượng tá Hồ lấy làm kinh ngạc. Ngay cả Phó thủ tướng Tề mời còn không xuống, tại sao lúc này Tổ trưởng Giang lại xuất hiện?

Mặc dù giật mình nhưng Thượng tá Hồ tất nhiên là không dám chậm trễ. Một người mà ngay cả Thượng tá Hồ cũng không thể đắc tội, y chỉ là một tiểu nhân vật lại càng không dám đắc tội.

- Tổ trưởng Giang, nghe nói cậu không thoải mái. Cảm thấy thế nào rồi?

Thượng tá Hồ ân cần hỏi thăm.

- Ừm, không sao.

Nhìn phòng họp trống rỗng, Giang Nguyên mới phát hiện tình huống có chút nghiêm trọng, lập tức hỏi:

- Những người khác đâu?

- Phó thủ tướng Tề đã đến bệnh viện tổ chức họp các lãnh đạo.

Thượng tá Hồ vội vàng đáp:

- Bây giờ hắn là giáo sư Bạch đang ở bên khu lều vải cách ly. Còn về phần Chủ nhiệm Tề thì đã sang bên nhà trẻ Tây Sơn đốc thúc công việc.

- Ừ.

Giang Nguyên gật đầu, cũng không cảm thấy lạ, nói:

- Mau gọi điện thoại cho Phó thủ tướng Tề và các thành viên khác, triệu tập một hội nghị khẩn cấp. Tôi muốn biết tình huống cụ thể bây giờ.

- Hội nghị khẩn cấp? Vâng, vâng, bây giờ tôi đi thông báo đây.

Thượng tá Hồ sững sốt, ánh mắt hiện lên thần sắc cổ quái, sau đó vội vàng chạy đến phòng thông tin.

Thấy Thượng tá Hồ đã đi, Giang Nguyên bước đến phòng hội nghị. Vẫn còn định pha cho mình tách trà, mới phát hiện có muốn uống cũng không được, đành thở dài, sau đó tay chống cằm chờ mọi người đến.

- Trong tình huống này, mọi người nhất định phải đem hết toàn lực, không chế tin đồn này xuống.

Phó thủ tướng Tề ngồi trước đài, trầm giọng nói với mọi người:

- Trong thời điểm mấu chốt như thế này, người nào cũng không được lơ là. Nếu ai lơ là, tôi sẽ truy cứu trách nhiệm của người đó.

Nói đến đây, nhìn những gương mặt nghiêm túc bên dưới, trong lòng Phó thủ tướng Tề thoáng hài lòng, sau đó nâng chung trà lên uống một ngụm, đang định nói tiếp, thư ký đứng cách đó không xa liền cẩn thận bước đến, thấp giọng nói vài câu bên tai Phó thủ tướng Tề.

- Cái gì? Hội nghị khẩn cấp? Khi tôi bảo cậu ta đến họp, không đến. Bây giờ đòi tổ chức cuộc họp? Không đi.

Nghe thư ký nói, trong lòng Phó thủ tướng Tề chung quy chỉ cảm thấy lửa giận ngút trời, không nhin được mà quát ra miệng.

Thanh âm hơi lớn, thông qua micro, vọng đến tai mọi người. Sắc mặt những người bên dưới đều sững sốt.

- Tiểu tử kia...chính là chỉ...người đó.

Một số thành viên tiểu tổ lãnh đạo đều biết, có thể làm cho Phó thủ tướng Tề trở thành như vậy cũng chỉ có một người, Phó tổ trưởng thường vụ tiểu tổ lãnh đạo.

Nhưng sắc mặt khác thường đó của mọi người chỉ lóe lên rồi biến mất. Ai nấy đều nghiêm túc cúi đầu, giống như không nghe được điều gì.

Phó thủ tướng Tề cũng ý thức được giọng nói của mình quá lớn, ngẩng đầu nhìn thoáng qua mọi người.

- Không thì để tôi nói là ngài đang bận họp bên này, không thể phân thân, bảo bọn họ họp trước.

Thư ký cũng cảm thấy bất bình cho Phó thủ tướng Tề, thấp giọng trả lời.

Phó thủ tướng Tề đang định gật đầu, đột nhiên nhớ đến cuộc trò chuyện với Phó thủ tướng Trương, thoáng trầm ngâm một chút rồi chậm rãi lắc đầu, ý bảo thư ký lui xuống, sau đó ngồi thẳng thắt lưng, ho khan hai tiếng, nói:

- Được rồi, ý kiến vừa rồi mọi người nhất định phải lắng tai nghe. Bây giờ tạm họp đến đây, mọi người toàn lực chấp hành nhiệm vụ.

- Vâng.

Tất cả nghiêm túc gật đầu.

Phó thủ tướng Tề bước nhanh ra khỏi phòng họp, thư ký theo sát phía sau, nhỏ giọng nói:

- Thông báo từ mười phút trước, hình như là thông báo đến toàn tổ.

- Tiểu tử này rốt cuộc muốn làm cái gì? Gần một tiếng trước thì nói là không khỏe, bây giờ lại muốn triển khai hội nghị khẩn cấp. Thật sự là kiêu ngạo quá mà.

Vừa đi, Phó thủ tướng Tề vừa giận dữ nói. Nếu không phải kiêng kỵ bối cảnh của đối phương, Phó thủ tướng Tề đã quyết định không tham gia hội nghị hội ghé gì cả.

Thư ký đi phía sau, về mặt cũng mơ hồ nhìn Phó thủ tướng Tề, đột nhiên có cảm giác chính bản thân mình cũng có chút không rõ ràng, không biết tại sao Phó thủ tướng Tề lại thay đổi chủ ý đến tham gia hội nghị.

Nhưng là thư ký, những việc nên hỏi sẽ hỏi, không nên hỏi, tất

nhiên là không hỏi rồi.

Khi Phó thủ tướng Tề bước vào phòng hội nghị, bên trong đã có sẵn vài người, ngoại trừ Chủ nhiệm Tiền đang ở Tây Sơn thì cơ bản đã đến đông đủ.

Thấy Phó thủ tướng Tề tiến vào, những người còn lại đều vội vàng đứng dậy, cung kính nói:

- Thủ tướng Tề.

Phó thủ tướng Tề gật đầu, nhìn về phía người mặc bộ đồ phòng hộ màu trắng đang ngồi trước nhất.

Mặc dù sớm biết đối phương sẽ không quá mức cung kính đối với mình, nhưng việc Giang Nguyên ngồi yên bất động, thậm chí còn dùng tay chống cằm, bộ dạng uể oải, lửa giận trong lòng ông lại tiếp tục dâng lên.

Nhưng nhớ đến lời Phó thủ tướng Trương, lại nghĩ đến cho dù đối phương có cấp độ gì, phẩm chất gì, ít nhất người ta cũng treo cái danh Phó tổ trưởng thường vụ, ở chỗ này còn cao hơn ông nửa cấp, Phó thủ tướng Tề cũng đành chịu đựng, sau đó bước đến một chỗ khác, thoạt nhìn giống như ngồi đối diện với Giang Nguyên.

Các thành viên tiểu tổ lơ đãng nhìn về phía vị trí của Phó thủ tướng Tề, sau đó vội vàng cúi thấp đầu xuống. Bây giờ tâm trạng của Phó thủ tướng Tề không được tốt. Nếu không, bàn hội nghị lớn như vậy, Phó thủ tướng Tề cũng không ngồi đối diện với Tổ trưởng Giang.

Kế tiếp, hội nghị sẽ không còn yên tĩnh nữa.

Giang Nguyên nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Phó thủ tướng Tề phía đối diện, liền đứng thẳng thắt lưng, sau đó nhìn đồng hồ trên tường rồi nói:

- Được rồi, bây giờ cũng chỉ còn thiếu Chủ nhiệm Tiền. Nhưng thời gian không còn, chúng ta bắt đầu họp.

Nghe Giang Nguyên nói, mọi người liền thẳng người, ngay cả thư ký bên cạnh Phó thủ tướng Tề cũng vội vàng giở văn kiện trong

tay đặt xuống trước mặt Phó thủ tướng Tề.

Chương 557: Ai sẽ ra mặt?

- Được rồi. Đầu tiên tôi xin lỗi vì đã để xảy ra một chút vấn đề nhỏ. Cho nên đối với tình huống trong hơn hai tiếng qua, tôi thật sự không hiểu rõ lắm.

Giang Nguyên mỉm cười nói, sau đó quay sang nhìn Phó thủ tướng Tề:

- Tổ trưởng Tề, phiên ngài có thể nói rõ chi tiết tình huống hiện tại cho tôi biết hay không?

Giang Nguyên vừa nói xong, gương mặt của Phó thủ tướng Tề không khỏi giật giật vài cái. Các thành viên bên cạnh nhìn chăm chăm vào cây bút của mình, giống như từ trên cây bút có thể nở ra một bông hoa.

Trong lúc gương mặt Phó thủ tướng Tề đang giật giật, thư ký đứng sau ông cũng nhìn chăm chăm sàn nhà, giống như trên sàn nhà cũng nở ra một bông hoa.

- Được rồi, nếu tổ trưởng Giang đã cảm thấy khỏe trong người, có thời gian đến tham gia cuộc họp, vậy thì tôi cũng xin nói qua một chút.

Phó thủ tướng Tề nhìn chăm chăm Giang Nguyên, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Mặc dù ông có chút kiêng kỵ Giang Nguyên, nhưng tuyệt đối không phải là sợ. Mặc kệ thế nào thì ông cũng là Phó thủ tướng Quốc Vụ Viện, hoàn toàn không cần sợ một Phó tổ trưởng thường vụ của một tiểu tổ lãnh đạo tạm thời.

Gương mặt Giang Nguyên cũng không tỏ ra điều gì bất thường, chỉ mỉm cười gật đầu. Hắn rất hiểu tâm trạng của Phó thủ tướng Tề, cho nên cũng không trách móc. Phó thủ tướng Tề thể hiện thái độ như vậy, hẳn là ở trên đã có người gõ qua ông. Nếu không, đường đường là một Phó thủ tướng Quốc Vụ Viện, làm sao có thể thu

liềm trước mặt hẵn như vậy.

Nhìn đối phương không hề bất mãn như ông đã nghĩ, thậm chí còn mỉm cười gật đầu, Phó thủ tướng Tề có chút sửng sốt, ánh mắt hiện lên thần sắc khác. Nhưng lúc này ông cũng không có tâm tư suy nghĩ lý do tại sao Giang Nguyên lại như vậy, sau khi hắng giọng, liền trầm giọng nói:

- Tình huống trước mắt đang rất khó khăn, có thể nói là đạt đến trình độ nguy hiểm. Chỉ trong vòng mấy tiếng, đã có vô số lời đồn đãi truyền khắp Bắc Kinh.

- Trước mắt, đã có gần một trăm người bệnh đòi xuất viện. Căn cứ theo số liệu biểu hiện của các ngành có liên quan, chỉ trong hơn hai tiếng, vé máy bay và tàu lửa đã gia tăng mãnh liệt. Dòng người đổ về các bến xe lại càng nhiều hơn.

Nói đến đây, Phó thủ tướng Tề ngừng đầu nghiêm túc nhìn Giang Nguyên rồi nói tiếp:

- Nếu chúng ta không nhanh chóng áp chế xuống, phỏng chừng chưa đầy năm tiếng nữa, tình huống sẽ không áp chế được nữa. Trong vòng hơn mười tiếng, Bắc Kinh sẽ nổ ra cuộc khủng hoảng, trật tự sẽ là một vấn đề tương đối lớn.

- Một khi xuất hiện vấn đề, chúng ta – những người đang ngồi ở đây sẽ gánh vác trách nhiệm cực kỳ trọng đại. Người nào cũng không thoát được.

Phó thủ tướng Tề nhìn chăm chăm Giang Nguyên.

Thấy vẻ mặt của Giang Nguyên vẫn rất bình tĩnh, hoàn toàn không hề bị áp lực, trong lòng Phó thủ tướng Tề lại càng căm tức, đành phải dời tầm mắt sang những người khác. Thấy vậy, mọi người liền liên tục gật đầu.

Nói đến đây, Phó thủ tướng Tề mới chuyển tầm mắt sang Giang Nguyên, trầm giọng nói;

- Tình huống trước mắt tạm thời chính là như thế.

Sau khi dứt lời, trong lòng Phó thủ tướng Tề đột nhiên có cảm giác

thả lỏng. Hai tiếng vừa qua, ông đã tận lực nghĩ mọi biện pháp, nhưng vẫn không có biện pháp nào tốt để khống chế tình huống. Bây giờ Giang Nguyên đã xuất hiện, ông thật ra lại thở phào nhẹ nhõm, ít nhất còn có người nhảy ra gánh trọng trách lớn hơn. Tuy nói không thể giúp được gì, nhưng ít ra vẫn còn có một người treo cái danh lãnh đạo trên đầu mình. Khi xảy ra vấn đề, lửa cũng không lan đến ông quá nhiều.

Thấy Phó thủ tướng Tề nhìn mình chăm chăm, hơn nữa gương mặt còn hiện lên sự mệt mỏi, Giang Nguyên mỉm cười. Làm lãnh đạo đúng là không thoải mái, chỉ sợ vị Phó thủ tướng Tề này chủ trì công việc trong hơn hai tiếng qua cũng chẳng dễ dàng gì.

Thấy Giang Nguyên bị mình nhìn chăm chăm như vậy mà còn mỉm cười được, lửa giận trong lòng Phó thủ tướng Tề liền phát ra, lạnh giọng nói:

- Như thế nào, tổ trưởng Giang có biện pháp giải quyết nào không?
- Cái này để sau hãy nói.

Giang Nguyên đáp.

- Để sau hãy nói? Còn có điều gì quan trọng hơn cái này?

Nghe xong, Phó thủ tướng Tề tức muốn lộn ruột. Bận rộn đến trưa, chính là vì chuyện này mà đau đầu. Bây giờ Giang Nguyên lại nói là để sau hãy nói.

Nhìn Phó thủ tướng Tề tức giận, Giang Nguyên cau mày nói:

- Bây giờ tình huống bên phía nhà trẻ như thế nào? Có bao nhiêu người nhiễm bệnh? Có quan trọng bằng mấy lời đồn đó không?
- O?

Phó thủ tướng Tề nghe xong, sắc mặt liền cứng đờ, nhưng lại không thể phản bác. Đúng như lời Giang Nguyên đã nói, kỳ thật cái này quan trọng hơn. Chỉ là phong ba trước mắt quá cấp bách, khiến cho ông tập trung hết mọi lực chú ý mà thôi.

Lập tức hít sâu một hơi, ánh mắt hiện lên sự ưu tư, đáp:

- Trước mắt nhà trẻ Tây Sơn đã xuất hiện hơn mười ca, đều là bị sốt cao. Bây giờ cũng đã tiến hành biện pháp cách ly, nhưng trong thời gian tới, vẫn còn có khả năng có bệnh nhi xuất hiện.

Nghe xong, Giang Nguyên lại cau mày. Đây cũng không nằm ngoài dự đoán của hắn. Hơn nữa bây giờ thuốc cũng đã có, vấn đề xảy ra cũng sẽ không quá lớn. Cho nên hắn cũng không lo lắng.

Thấy Giang Nguyên không quá để ý, trong lòng Phó thủ tướng Tề tràn đầy sự bất lực với Giang Nguyên, cảm thấy tên tiểu tử này đúng là không hiểu chuyện. Cứ tưởng rằng là Phó tổ trưởng thường vụ thì ngồi đó chỉ tay sao? Khi xảy ra vấn đề, cho dù có cự đầu đằng sau nâng đỡ, hắn cũng sẽ lưu lại vết nhơ mà thôi.

Hơn nữa, lúc này đã xảy ra vấn đề, chẳng lẽ cậu thoát được sao?

Nhìn vẻ mặt của Phó thủ tướng Tề, Giang Nguyên cũng biết ông đang suy nghĩ chuyện gì, liền cười nói:

- Vậy, chủ yếu trước mắt chính là khống chế tin đồn tiếp tục lan truyền.

- Ừm.

Cuối cùng cũng nghe được một câu đúng trọng tâm, Phó thủ tướng Tề gật đầu. Hiện tại vấn đề này đang là lửa cháy sát lưng. Bây giờ virus còn chưa lan tràn, cả Bắc Kinh đã bối rối như vậy rồi. Thật là đáng sợ vô cùng, lập tức nhìn Giang Nguyên, nói:

- Xem ra tổ trưởng Giang đã có tính trước, không biết đã có phương pháp gì xử lý chưa?

- Biện pháp gì cũng không có. Tình huống trước mắt bây giờ, chỉ sợ không có biện pháp gì có thể sử dụng.

Giang Nguyên cười nhạt, sau đó nói:

- Điều duy nhất là ổn định lòng dân. Muốn tiếp tục giấu diếm cũng không còn tác dụng gì lắm. Hơn nữa càng về sau sẽ càng loạn, chỉ càng tạo thêm phiền toái.

- Bây giờ tất cả mọi người đều biết, nếu không khống chế, không

chờ thời gian sau này, bây giờ Bắc Kinh đã hoàn toàn rối loạn rồi.

Phó thủ tướng Tề lạnh lùng nhìn Giang Nguyên, hừ một tiếng.

- Không biết tổ trưởng Giang rốt cuộc đã có cao kiến gì, mau lấy ra để mọi người cùng tham khảo.

Nhìn vẻ mặt khó chịu của Phó thủ tướng Tề, Giang Nguyên cười nói:

- Ý kiến của tôi là, nếu đã không giấu được, vậy thì trực tiếp tuyên bố, nói là đã phát hiện một loại bệnh dịch mới, nhưng trước mắt đã được khống chế. Hơn nữa thuốc ức chế cũng đã được nghiên cứu thành công, tuyệt đối không có việc lan truyền trên diện rộng.

- Tôi nghĩ, nếu dân chúng hiểu về tình huống hơn, tâm trạng sẽ bình tĩnh lại. Từ đó sẽ không còn xuất hiện hỗn loạn nữa.

Nghe Giang Nguyên đề nghị, Phó thủ tướng Tề trợn mắt nhìn hần. Còn những thành viên bên cạnh, tất cả đều ngẩng đầu nhìn Giang Nguyên, không nghĩ đến tổ trưởng Giang lại có đề nghị như vậy. Rốt cuộc nó có tác dụng hay là phản tác dụng thì không ai biết trước được.

Đương nhiên, nếu làm không tốt, mọi người sẽ cùng nhau xui xẻo.

Nhưng nghĩ lại, mọi người cảm thấy thật ra đề nghị này của tổ trưởng Giang cũng không tính là kỳ quái. Hần không phải là người trong thể chế, nhưng lại có thể lên được cái chức Phó tổ trưởng thường vụ, hần sẽ không sợ xui xẻo. Dù sao tuổi của hần cũng còn trẻ, có dũng khí đánh cược với mọi chuyện.

Thành công, mọi chuyện được giải quyết. Dịch bệnh được khống chế, thuận lợi nghiên cứu được thuốc ức chế, tất cả đều vui mừng.

Nhưng đây cũng chỉ là suy nghĩ của hần, còn mọi người thì không dám đánh cược.

Vẻ mặt của Phó thủ tướng Tề cũng cổ quái nhìn Giang Nguyên, trong lòng không khỏi suy nghĩ. Trong tình huống trước mắt, nếu cứ tiếp tục như vậy, thật đúng là không khống chế được. Đây thật ra cũng được xem là một biện pháp.

Thoáng trầm mặc một chút, Phó thủ tướng Tề cắn răng ngẩng đầu nhìn Giang Nguyên, nói:

- Thế ai sẽ thực hiện?

Phó thủ tướng Tề vừa nói xong, thân hình mọi người đều cứng đờ, sau đó liếc mắt nhìn Phó thủ tướng Tề một cái, trong nháy mắt liền hiểu được ý của ông. Theo tình huống trước mắt thì quả thật không còn biện pháp nào khác. Nhưng không ai muốn nhảy ra thực hiện chuyện này.

Nếu xảy ra vấn đề, người trấn trụ cục diện sẽ phải chịu trách nhiệm rất lớn, danh tiếng sẽ bị hủy, sau đó không còn cơ hội xoay người được nữa.

Người nào có thể thực hiện được chuyện này thì đó vẫn còn là một vấn đề.

Chương 558: Cậu đẩy tôi cản

Muốn nói người thích hợp nhất ra mặt bác bỏ tin đồn, không ai khác chính là Phó thủ tướng Tề. Ông thân là Phó thủ tướng Quốc Vụ Viện, đại diện cho chính phủ tuyên bố chuyện này là thỏa đáng nhất.

Nhưng Phó thủ tướng Tề chung quy sẽ không nguyện ý mạo hiểm như vậy. Ông bây giờ đang ngồi trên ghế rất tốt. Đối mặt với một chuyện mà không có cách nào khống chế được, người nào cũng không muốn bị người ta giẫm cho một cái.

Nhưng nếu ông mạo hiểm, một khi xảy ra vấn đề, khả năng xuống đài sẽ rất là cao. Nguy hiểm như vậy, tất nhiên là ông không muốn gánh rồi.

Phó thủ tướng Tề đưa ra vấn đề này cũng là có lý do. Dù sao, trên đầu ông vẫn còn một Phó tổ trưởng thường vụ. Vì thế, Giang Nguyên có tư cách thực hiện chuyện này.

Nếu Giang Nguyên đã nói ra, để hắn thực hiện là tốt nhất. Nếu xảy ra vấn đề, một mình hắn sẽ chịu trách nhiệm. Ông thân là phó tổ trưởng, trách nhiệm phải chịu cũng sẽ nhẹ hơn.

Cho nên, mọi người nhìn Phó thủ tướng Tề, rồi lại nhìn Giang Nguyên, thần sắc trong mắt khác nhau. Tất cả đều hy vọng sẽ có người đứng ra, nhưng vị Tổ trưởng Giang này sẽ làm sao?

Mặc dù hắn còn trẻ, có nhiệt huyết, nhưng đây rõ ràng là một chuyện rất nguy hiểm, lại chẳng có chỗ tốt, chỉ sợ hắn cũng chẳng muốn làm.

Phổng chừng hắn nói ra như vậy là muốn Phó thủ tướng Tề thực hiện.

Dưới ánh mắt hoài nghi của Phó thủ tướng Tề và ánh mắt mong muốn lẫn phức tạp của mọi người, Giang Nguyên nhìn lướt qua, sau đó mỉm cười.

Nhìn Giang Nguyên cười, tất cả đều cảm thấy nghi hoặc, liếc mắt nhìn nhau, có chút không rõ cho lắm, không biết Tổ trưởng Giang muốn làm ra chuyện gì đây?

Rốt cuộc là hắn có hiểu tình huống hay không?

Trong lòng Phó thủ tướng Tề lại càng cảm thấy cổ quái, thậm chí còn có chút hồi hộp. Với bối cảnh đằng sau Giang Nguyên, nếu hắn muốn đâm thọt đằng sau, để các cự đầu đưa ra quyết định yêu cầu Phó thủ tướng Tề phải ra mặt, ông ta cũng không tránh được.

Cho nên, trong lòng Phó thủ tướng Tề cảm thấy không yên.

Tim đập, thành thịch.

Tim đập, thành thịch thành thịch.

Tim đập, thành thịch thành thịch thành thịch.

Tim đang đập liên hồi.

Nhìn thấy thần sắc cổ quái của mọi người, Giang Nguyên quay sang nhìn Phó thủ tướng Tề, thấy gương mặt Phó thủ tướng Tề đang giật giật, hai mắt hiện lên sự khẩn trương, biểu hiện không yên, nụ cười trên mặt Giang Nguyên lại càng đậm vài phần.

Thấy Giang Nguyên nhìn mình mỉm cười, Phó thủ tướng Tề cảm thấy trống ngực đập càng lúc càng nhanh, trong lòng thâm hận, hận không thể cho mình hai bạt tai. Rảnh quá thì ngủ khỏe, tự đứng lại nói ai sẽ ra mặt thực hiện chuyện này?

Nhìn ánh mắt âm hiểm của tên tiểu tử trước mặt, chắc chắn sẽ bắt ông đi làm chuyện này.

Tại sao ông lại không cẩn thận như vậy chứ? Tại sao lại nhìn tên tiểu hồ ly kia thành thanh niên nhiệt huyết chứ?

Mẹ kiếp! Mẹ kiếp!

Phó thủ tướng Tề chỉ cảm thấy trong lòng đang có hàng ngàn hàng vạn chữ mẹ kiếp hiện ra.

Khi Giang Nguyên hé miệng, tim Phó thủ tướng Tề giật thót một cái.

- Tổ trưởng Tề, tôi cảm thấy kỳ thật ngài là người thích hợp làm chuyện này nhất.

Nghe xong, Phó thủ tướng Tề chỉ cảm thấy trước mắt biến thành màu đen, hai lỗ tai ong ong lên.

- Quả nhiên tên tiểu tử này là một tên hồ ly. Mình phải nên sớm biết hẳn không phải là một nhân vật dễ đối phó chứ.

Phó thủ tướng Tề nguyên rủa trong lòng.

Ánh mắt mọi người lúc này đều tập trung về phía Phó thủ tướng Tề, chỉ thấy sắc mặt của ông lúc trắng lúc xanh. Ai cũng biết lúc này Phó thủ tướng Tề hẳn là có suy nghĩ muốn giết người.

Mọi người lại vội vàng cúi đầu. Mặc dù lửa không cháy đến người bọn họ, nhưng mọi người vẫn nên cúi thấp đầu một chút, tránh bị vạ lây.

Phó thủ tướng Tề hít sâu hai hơi, cố gắng áp chế ngàn vạn câu chửi trong lòng mình, miễn cưỡng mỉm cười nhìn Giang Nguyên:

- Tổ trưởng Giang, tôi nghĩ chuyện này tôi ra mặt không quá thích hợp.

- Ồ? Không thích hợp? Tại sao?

Ánh mắt Giang Nguyên tràn ngập nụ cười khó hiểu, bình tĩnh nhìn Phó thủ tướng Tề.

- Kỳ thật tôi lại cảm thấy Phó thủ tướng Tề là người thích hợp nhất. Tư lịch đủ, hơn nữa còn là Phó thủ tướng Quốc Vụ Viện, chủ quản Y tế. Đường đường một Phó thủ tướng ra mặt nói chuyện, ắt sẽ trấn được cục diện. Mọi người tuyệt đối sẽ tin ngài.

Dứt lời, Giang Nguyên mỉm cười nhìn mọi người bên cạnh, nói:

- Mọi người có cảm thấy như vậy không? Phó thủ tướng Tề ra mặt là tốt nhất.

Nghe xong, cảm thấy ánh mắt của Tổ trưởng Giang đang nhìn mình, ai nấy đều dựng thẳng thắt lưng.

Đây là lúc mấu chốt, ai mà dám trả lời. Nếu lên tiếng, chắc chắn sẽ đắc tội với một bên.

Nếu gật đầu, chẳng khác nào hãm hại Phó thủ tướng Tề.

Mặc kệ Phó thủ tướng Tề có qua được cửa này hay không, về sau sẽ nhớ kỹ anh.

Mọi người đều là con tôm nhỏ. Một khi bị Phó thủ tướng Tề ghi hận, cho dù Phó thủ tướng Tề có đi xuống, nhưng lực lượng đằng sau ông ta cũng đủ cho mọi người ăn thiệt.

Cho nên, không ai dám gật đầu.

Nhưng Tổ trưởng Giang nhìn chằm chằm, nếu mọi người lắc đầu phản đối, đắc tội với một người có lai lịch thần bí như Giang Nguyên, hậu quả như thế nào, ai cũng không dám nói.

Tổ trưởng Giang còn ra mặt chống đối Phó thủ tướng Tề, thậm chí còn dám đưa ra đề nghị như vậy, Phó thủ tướng Tề lại không dám bác bỏ, dùng ngữ khí thương lượng mà nói, mọi người làm sao mà không biết bối cảnh đằng sau Tổ trưởng Giang chỉ sợ lớn đến dọa người.

Cho nên, mọi người nhìn nhau, cả đám gồng mình chịu đựng ánh mắt của hai vị Tổ trưởng. Ai nấy đều giữ cho đầu của mình được thẳng, chỉ sợ không cẩn thận làm ra động tác không thích hợp, vậy thì phiền phức lớn rồi.

Phó thủ tướng Tề nhìn chằm chằm mọi người vài lần, thấy không ai gật đầu, rốt cuộc thở phào nhẹ nhõm. Trong lòng ông đã định, nếu ai dám gật đầu đẩy ông xuống nước, quay đầu lại ông sẽ giết chết người đó.

Bây giờ tất cả đều thức thời, nói rõ bọn họ rất là có giác ngộ.

Thấy không khí tĩnh mịch, mọi người lại cứng ngắc, Giang Nguyên đột nhiên mỉm cười.

Vừa cười vừa lắc đầu, khiến tất cả đều cảm thấy nghi hoặc.

Giang Nguyên hiểu rất rõ tình huống bây giờ. Làm quan đúng là không dễ dàng. Trong tình huống này, bị bức đến mức như vậy, quả thật không đơn giản.

Sau khi cười xong, Giang Nguyên quay sang nhìn Phó thủ tướng Tề đang đỏ đầy mồ hôi, sau đó thở dài.

Nghe tiếng thở dài của Giang Nguyên, Phó thủ tướng Tề giật thót người.

Vội vàng ho khan một tiếng, nói:

- Lại nói tiếp, tôi ra mặt quả thật không thích hợp. Dù sao tôi cũng chỉ là một Phó tổ trưởng, còn cậu lại là Phó tổ trưởng thường vụ, là nhân sĩ và anh hùng quốc dân cả nước đều biết. Cậu đứng ra là thích hợp nhất.

- So với một cán bộ chính phủ như tôi đứng ra nói chuyện thì sẽ khiến dân chúng tin phục hơn nhiều.

Dứt lời, Phó thủ tướng Tề quay sang nhìn mọi người:

- Mọi người nói có đúng không?

Thấy Phó thủ tướng Tề nhìn mình, mọi người vội vàng mỉm cười, không lắc cũng chẳng gật.

Thấy mọi người giống như da trâu, giả bộ ngu, Phó thủ tướng Tề hận đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng cũng không còn biện pháp, đành phải nhìn Giang Nguyên, xem hắn có mắc lừa lần nữa không.

Chỉ là khi ông liếc mắt nhìn sang, liền nhìn thấy Giang Nguyên vẫn còn mỉm cười, giống như việc này chẳng có quan hệ gì với hắn, không khỏi khiến cho tâm trạng ông chùng xuống.

Chương 559: Có hiệu quả

Nhìn trán đỏ đầy mồ hôi của Phó thủ tướng Tề, Giang Nguyên lại

mỉm cười. Nhưng trong mắt của Phó thủ tướng Tề, nụ cười của Giang Nguyên vô cùng quý giá, trong lòng lại cảm thấy không yên, không biết Giang Nguyên có phải đang có ý đẩy ông xuống nước hay không.

Nghĩ đến đây, Phó thủ tướng Tề cắn răng quyết định. Nếu tiểu tử này muốn đẩy ông xuống nước, như vậy cũng sẽ không dễ dàng gì. Dù sao cũng phải nói chuyện với hắn một phen. Đã có mấy chục năm kinh nghiệm đấu tranh, chẳng lẽ còn thua một thằng ranh miệng còn hôi sữa?

Hơn nữa, cho dù hắn tung ra ám chiêu, vạn nhất đẩy được ông đi, ông cũng sẽ thông báo cho Phó thủ tướng Trương. Thật sự muốn trở mặt, ông cũng phải chuẩn bị đường lui thật tốt cho mình mới được.

Trong lúc Phó thủ tướng Tề đã làm tốt chuẩn bị, định tranh luận với Giang Nguyên một phen, Giang Nguyên đã lãnh đạm cười:

- Tổ trưởng Tề, tôi lại cảm thấy ngài thích hợp hơn. Dù sao ngài cũng là Phó thủ tướng Quốc Vụ Viện, theo lý hắn là người ra mặt tốt nhất. Tiếng nói của tôi không lớn, chỉ sợ rất khó khiến người ta tin tưởng.

- Haha, Tổ trưởng Giang khiêm tốn quá rồi. Gần đây danh tiếng của Tổ trưởng Giang không nhỏ. Trên dưới cả nước có lẽ còn có người không biết tôi, nhưng tuyệt đối không ai không nhận ra Tổ trưởng Giang Nguyên cậu. Hơn nữa, Tổ trưởng Giang lại là người có trái tim nhân hậu, dân chúng nhất định sẽ tin tưởng cậu.

Phó thủ tướng Tề cười ha hả, nhưng ánh mắt lại không có ý cười chút nào.

Nhìn Phó thủ tướng Tề nghiêng răng nghiêng lợi, Giang Nguyên đột nhiên cảm thấy chẳng có hứng thú gì nữa. Phó thủ tướng Tề là Phó thủ tướng Quốc Vụ Viện, theo lý ông phải là người lên tiếng mới đúng.

Nhưng bây giờ xem ra, quả thật là muốn cái mạng già của ông ta rồi, liền thở dài nói:

- Được rồi, nếu Tổ trưởng Tề đã nói như thế, tôi cũng không từ chối nữa.

Hắn thật sự chẳng có tâm tư tranh giành với lão đồng chí. Dù sao, trong việc này, người khác có lẽ lo lắng sợ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, còn hắn là thành viên của Thiên Y Viện, hơn nữa còn nắm rõ tình huống phát triển của dịch bệnh, ngay cả Miêu Thiên Nhất cũng đã bị hắn giết, hắn chẳng có gì phải lo lắng.

Giang Nguyên vừa nói ra, Phó thủ tướng Tề phía đối diện liền nhìn hắn chằm chằm, không hiểu tại sao Giang Nguyên lại đáp ứng. Ngay cả một đồng lý do đã được chuẩn bị cũng không lấy ra sử dụng được nữa.

Những người bên cạnh đều kinh ngạc nhìn Giang Nguyên, không nghĩ đến Tổ trưởng Giang cứ như vậy mà đồng ý. Hơn nữa, ngay cả suy nghĩ phản bác cũng không có, giống như đã sớm làm tốt sự chuẩn bị.

Nhìn vẻ mặt quái lạ của mọi người, Giang Nguyên cũng không nhiều lời, đứng dậy nói:

- Được rồi, mọi chuyện cứ như vậy đi. Thông báo cho tổ thông tin làm tốt phương diện giao tiếp, tranh thủ tối nay chúng ta sẽ làm chuyện nên làm.

Nói đến đây, Giang Nguyên nhìn Phó thủ tướng Tề, nói:

- Về phần phía Tổ trưởng Trương, phải nhờ Tổ trưởng Tề báo cáo lại rồi.

Dứt lời, Giang Nguyên bước thẳng ra ngoài. Bây giờ hắn không có tâm tư dây dưa với những người này. Tiểu Bảo vẫn còn đang dùng thuốc. Mặc dù có Đường y sư bên cạnh, nhưng hắn vẫn không thể không lo lắng:

- Sắp xếp xong thì thông báo cho tôi.

Nhìn Giang Nguyên biến mất ngoài cửa, mọi người nhìn nhau, mặc dù cảm thấy thoải mái hơn nhưng vẻ ngạc nhiên lại rất nhiều.

Người nào cũng không rõ, Giang Nguyên rốt cuộc là ngu hay là có

ý gì khác.

Chỉ có Phó thủ tướng Tề là thờ phào nhẹ nhõm. Nhìn theo bóng lưng của Giang Nguyên, ông vội vàng lau mồ hôi trên trán.

Sau đó cũng đứng dậy. Bây giờ ông muốn đi báo cáo lại với Phó thủ tướng Trương. Nếu Giang Nguyên đã nói sẽ ra mặt xử lý, vậy việc này đã không còn liên quan đến ông nữa.

Điều cần làm bây giờ là qua được một cửa Phó thủ tướng Trương. Dù sao cũng phải được Phó thủ tướng Trương đồng ý mới được.

- Cái gì? Giang Nguyên ra mặt?

Giọng nói của Phó thủ tướng Trương có chút sửng sốt. Trong lúc Phó thủ tướng Tề đang căng thẳng, Phó thủ tướng Trương đã nói:

- Nếu các người cảm thấy làm như vậy là thỏa đáng, tôi sẽ đồng ý. Lão Tề anh xử lý sao cho thỏa đáng đi.

Nghe Phó thủ tướng Trương dường như không có ý phản đối, Phó thủ tướng Tề thờ phào nhẹ nhõm, sau đó giải thích:

- Phó thủ tướng Trương, chuyện này tiểu tổ chúng tôi cũng đã thảo luận qua, Giang Nguyên mãnh liệt yêu cầu để chuyện này cho cậu ấy làm.

- Hơn nữa, chúng tôi cũng cho rằng, danh tiếng gần đây của Giang Nguyên trong nước rất cao, thậm chí được dân chúng tín nhiệm, lại là nhân sĩ chuyên nghiệp trong lĩnh vực y tế, lại còn đảm nhận chức Phó tổ trưởng thường vụ. Để cậu ấy ra mặt trong chuyện này, chúng tôi cảm thấy rất thỏa đáng.

Nói xong, Phó thủ tướng Tề cảm thấy trống ngực đột nhiên đập mạnh. Mặc dù lý do đưa ra rất chính đáng, nhưng dù sao Phó thủ tướng Trương cũng không phải là tiểu oa nhi như Giang Nguyên. Nếu Phó thủ tướng Trương không đồng ý, vậy thì phiền phức rồi.

Nhưng cũng may, Phó thủ tướng Trương chỉ trầm ngâm một chút, cũng không phản đối:

- Được rồi, nếu Giang Nguyên đã yêu cầu như vậy, vậy thì cứ làm

theo lời cậu ấy. Phương diện có liên quan, tôi sẽ nói một tiếng.

Dứt lời, Phó thủ tướng Trương liền cúp điện thoại.

Nghe đầu dây bên kia truyền đến tiếng tút tút, Phó thủ tướng Tề có chút sững sờ, thật không ngờ Phó thủ tướng Trương lại đồng ý một cách đơn giản như vậy. Hơn nữa, vừa rồi ông dường như cảm nhận được trong lời nói của Phó thủ tướng Trương có chút quái dị.

Nghe ý tứ của Phó thủ tướng Trương, ông hẳn là tôn trọng ý kiến của Giang Nguyên. Giang Nguyên nói như vậy, vậy thì cứ làm theo lời hắn.

Phó thủ tướng Tề chung quy cảm giác được mình muốn ngắt đi. Đường đường là một trong bảy cự đầu, mặc dù có lẽ có chút nguyên nhân đặc biệt, nhưng cũng không thể ai cũng như vậy được.

Phó thủ tướng Tề suy nghĩ một chút, cảm giác có chút nghĩ không thông, nhưng lúc này lại cảm thấy yên tâm hơn nhiều. Việc này không cần ông ra mặt, hiển nhiên cũng không cần phải suy nghĩ nữa, vội vàng đi an bài. Việc này kéo dài một ngày, phiền toái sẽ nhiều hơn.

- Đường y sư, làm phiền ngài quá, bây giờ tình huống như thế nào rồi?

Trở lại phòng cách ly, Giang Nguyên hỏi Đường y sư.

Đường y sư hài lòng gật đầu:

- Tình huống tạm thời cũng không tệ lắm, cũng không có phản ứng dị thường. Hơn nữa, vừa rồi cũng đã lấy ít máu, đưa cho y sĩ Lâm tiến hành xét nghiệm. Nếu có hiệu quả, hẳn rất nhanh sẽ nhìn thấy ngay.

Trong lúc mọi người đều chờ đợi, Lâm Ngọc Tường rất nhanh cầm bản xét nghiệm đến, nói:

- Căn cứ theo biểu hiện của kết quả xét nghiệm, dịch bệnh đã giảm 20%.

Nghe được kết quả này, Giang Nguyên có chút sửng sốt, sau đó quay sang nhìn Đường y sư.

Chỉ thấy Đường y sư mỉm cười nói:

- Không tệ, dùng thuốc mới được một tiếng đã có thể đạt đến hiệu quả như thế này, tôi nghĩ hiệu năng của thuốc đã có thể xác nhận.

- Vậy là tốt rồi.

Nghe Đường y sư nói, tảng đá lớn trong lòng Giang Nguyên rốt cuộc cũng rơi xuống. Chỉ cần xác nhận thuốc ức chế có hiệu quả, hết thảy sẽ không thành vấn đề.

Bây giờ, hẳn đi chủ trì họp báo cũng không gặp bất kỳ áp lực nào. Chỉ cần phương diện thuốc không xảy ra vấn đề, sau khi tổ chức họp báo, tỷ lệ lan truyền dịch bệnh sẽ nhỏ lại.

Đứng trước giường bệnh, Giang Nguyên cẩn thận rút tất cả ngân châm trên người Tiểu Bảo xuống, khôi phục lại chức năng tuần hoàn cho các bộ phận trong cơ thể Tiểu Bảo. Dù sao, công năng tuần hoàn trong cơ thể Tiểu Bảo chỉ khôi phục chưa đến một nửa, cũng là để phòng ngừa vạn nhất. Bây giờ xác nhận đã an toàn, tất nhiên là phải khôi phục công năng cơ thể, giúp cho thuốc phát huy hết tác dụng.

Giang Nguyên rút ngân châm, đám y sĩ Lâm bên cạnh tất nhiên là mở to mắt theo dõi, ghi nhớ trình tự Giang Nguyên rút châm, chờ sau này sẽ cẩn thận nghiên cứu lại.

Sau khi rút hết ngân châm, dưới ánh mắt của mọi người, chỉ thấy được trên màn hình giám sát bên cạnh, số liệu đang xảy ra biến hóa.

Vốn nhịp tim đang là 30-40 lần/phút, lúc này đã nhanh chóng tăng lên. Chỉ trong vòng hai phút, nhịp tim của Tiểu Bảo đã tăng lên 90 lần/phút.

Lồng ngực đang phập phồng rất yếu của Tiểu Bảo đã dần khôi phục lại bình thường.

Nhìn thấy hết thảy, đám Đường y sư bên cạnh không nhịn được

liếc mắt nhìn nhau. Tốc độ khôi phục nhanh như vậy, hơn nữa lại an toàn, hiệu năng còn mạnh hơn thuốc giả chết trong biết bao nhiêu lần.

Thủ thuật châm cứu này trước đây chưa từng nghe nói qua. Lúc này, mọi người nhìn Giang Nguyên, lại càng cảm thấy hắc thần bí thêm vài phần.

Chương 560: Bắt đầu họp báo

- Tổ trưởng Giang, Tổ trưởng Trương đã phê chuẩn tổ chức họp báo. Tivi, đài phát thanh và trang các báo mạng cũng đã bố trí xong. Buổi họp báo sẽ được cử hành vào lúc 5h, ghi hình trực tiếp.

Sau khi thông qua Phó thủ tướng Trương, Phó thủ tướng Tề ngoan hơn rất nhiều, không còn dùng tư tưởng quan vị để đối đãi với Giang Nguyên. Cho nên, ngay cả phần giới thiệu của Phó thủ tướng Trương cũng làm thay luôn.

- 5h.

Giang Nguyên ngẩng đầu nhìn đồng hồ. Bây giờ là 4h, còn gần một tiếng nữa, xem ra hiệu suất làm việc của tiểu tổ rất cao. Chỉ trong một tiếng đã hoàn thành tất cả công việc chuẩn bị.

Đương nhiên, Giang Nguyên cũng biết rõ, ngoại trừ quân đội, tiểu tổ lãnh đạo có thể điều động các bộ phận khác. Muốn cử hành một buổi họp báo cũng là chuyện đơn giản. Phát ra mấy mệnh lệnh, bất luận là trung ương hay địa phương, các cơ quan truyền thông đều phải nhanh chóng chạy đến.

Hơn nữa, ngoại trừ truyền hình trực tiếp trên tivi, những đơn vị truyền thông còn lại sẽ tiến hành gửi bài về tòa soạn. Trước khi in ấn sẽ trải qua một lần biên tập của cơ quan đơn vị có liên quan. Một chút vấn đề sẽ không thể xảy ra. Không nói đến bên mình đưa ra thông tin là thật hay giả, nhưng khi đưa lên báo, chính là hoàn mỹ đến cực điểm, một chút tỳ vết cũng không có.

- Liên quan đến bản thảo thông báo, tổ văn thư sẽ chuẩn bị cho cậu. Buổi họp báo sẽ được tiến hành trong phòng hội nghị bệnh

viện đa khoa Ba quân chủng. Đến lúc đó xin mời tổ trưởng Giang đến trước nửa tiếng để chuẩn bị sẵn sàng.

Nói đến đây, Phó thủ tướng Tề chần chừ một chút, sau đó thấp giọng nói:

- Tổ trưởng Giang, cậu cũng đừng mặc đồ phòng hộ nữa.

- Hả, à vâng.

Nghe Phó thủ tướng Tề nói xong, Giang Nguyên có chút sững sốt rồi mỉm cười. Thiếu chút nữa hẳn quên mất hẳn đang bị cách ly. Dựa theo tình huống, tuyệt đối không có khả năng tiến hành chủ trì họp báo. Nếu hẳn mặc nguyên một bộ đồ phòng hộ xuất hiện trong buổi họp báo, đừng nói là đọc bản thảo, cứ trực tiếp phát thông báo giới nghiêm toàn thành phố. Nếu không, chắc chắn người trong toàn bộ thành phố sẽ tháo chạy mất.

Phó thủ tướng Tề xem ra cũng là người thành thật, đã đẩy hẳn ra, ngay cả nguyên tắc cũng không cần, bây giờ còn yêu cầu hẳn đừng mặc áo phòng hộ nữa.

Những chuyện này cũng tốt. Mọi người cũng biết đồ phòng hộ trên cơ bản chính là làm đáng, tại không có ai có dũng khí vạch trần mà thôi. Phó thủ tướng Tề nói như vậy, hẳn ngược lại cảm thấy nhẹ nhõm. Cứ mỗi lần ra ngoài là phải mặc vào, đúng là phiền phức chết đi được.

Thấy Giang Nguyên cũng không có ý phản đối, Phó thủ tướng Tề lau mồ hôi. Vốn đây Giang Nguyên ra tổ chức họp báo đã là có chút miễn cưỡng rồi. Ban đầu, ông cũng không dự định để Giang Nguyên mặc đồ phòng hộ gặp mọi người. Bây giờ đến thời điểm mấu chốt, ông cũng đành cắn răng mà nói ra thôi.

Thấy Giang Nguyên cũng không phản đối, liền thở phào nhẹ nhõm:

- Được rồi, Tổ trưởng Giang mau chuẩn bị sẵn sàng đi. Buổi họp báo sắp bắt đầu rồi.

- Vâng.

Sau khi dứt lời, Giang Nguyên liền cúp điện thoại, sau đó quay

sang nói với Đường y sư:

- Đường y sư, bây giờ tôi phải tham gia một buổi họp báo, trấn an lòng dân. Nơi này nhờ hết vào ngài. Nếu như có thể, mau gửi công thức điều chế thuốc sang cho bên sản xuất để nhanh chóng sản xuất ra, đồng thời bên này cũng tận lực giúp chúng tôi điều chế thêm vài đơn vị.

- Được, nguyên liệu vẫn còn, đại khái có thể điều chế ra thêm.

Đối với điều này, Đường y sư tất nhiên là không cự tuyệt.

Lúc này, tại hội trường bệnh viện đa khoa Ba quân chủng, nhân viên công tác đã rất nhanh bố trí hiện trường. Nhân viên của đài truyền hình Bắc Kinh cũng đã có mặt, hiệp trợ nhân viên bệnh viện, tiến hành bố trí cameras và hệ thống dây điện.

Khi Giang Nguyên xuất hiện tại hội trường, một nhân viên công tác chạy đến, kéo hẳn ngồi xuống trước bàn trang điểm. Một nhân viên trang điểm xuất hiện trước mặt Giang Nguyên.

- Không cần đâu.

Sau khi từ Lỗ Sơn trở về, hắn đã trải qua mấy lần như vậy. Nhìn hộp phấn trong tay nhân viên trang điểm, Giang Nguyên không khỏi cười khổ lắc đầu.

- Không được, Tổ trưởng Giang, mặc dù khí sắc của anh không tệ, nhưng lên tivi thì phải trang điểm mới được, nhìn mới có tinh thần.

Nhân viên trang điểm cười nói, sau đó đưa bông phấn dặm lên mặt Giang Nguyên.

Cảm giác mùi thơm xộc vào mũi, Giang Nguyên đành phải nín thở, mặc cho nhân viên trang điểm muốn làm gì thì làm. Hắn biết rất rõ, khi lên tivi thì phải được trang điểm lại. Nếu không, hiệu quả sẽ yếu đi rất nhiều.

Mặc dù không quen, nhưng Giang Nguyên đành phải nhẫn nại. Dù sao đây là họp báo công bố dịch bệnh trên cả nước, có thể làm tốt được phần nào thì hay phần đó.

Lúc này, một nhân viên cầm một xấp bản thảo đến trước mặt Giang Nguyên, vừa chỉ vào vừa giải thích:

- Tổ trưởng Giang, đây là bản thảo nội dung mà anh cần phải nói. Đến lúc đó, anh cứ dựa theo nội dung này đọc lên là được. Bây giờ anh hãy tranh thủ làm quen đi.

- Đây là hai trang trả lời, anh cũng hãy xem qua. Đến lúc đó tất cả mọi người sẽ dựa theo câu hỏi này mà hỏi, cũng không có câu hỏi nào khác.

Nghe người đó nói, Giang Nguyên lại cười khỏ. Trước mặt một chính phủ cường đại, muốn an bài hết thấy mọi việc, quả thật đơn giản đến không thể đơn giản hơn. Đồng thời không có bất cứ truyền thông nào có thể đột phá được phòng tuyến, có dũng khí viết loạn được.

Đặc biệt trong tình huống như lúc này, ổn định là điều kiện tiên quyết, tuyệt không để bất cứ chuyện gì ngoài ý muốn xảy ra.

Đối với tình huống như vậy, Giang Nguyên vẫn rất quen thuộc. Với lực trí nhớ khủng khiếp của hắn, muốn ứng phó bản thảo này cũng không thành vấn đề, lập tức cầm bản thảo lên đọc. Chỉ cần đọc qua hai lần, khi lên trên đài, tuyệt đối không có bất cứ vấn đề gì xảy ra.

Chờ nhân viên trang điểm làm xong, Giang Nguyên cũng đã học xong bản thảo. Nhìn thời gian, vẫn còn mười phút nữa, hắn liền cầm bản thảo đi theo sau lưng nhân viên văn thư bước ra bên ngoài. Chuẩn bị bên ngoài cũng đã hoàn tất, mọi chuyện chắc chắn sẽ diễn ra suôn sẻ.

Chương 561: Sự kinh ngạc của các ký giả

Trong phòng họp lớn của Bệnh viện đa khoa ba quân chủng, lúc này đã ngồi đầy người. Đằng sau có ba bốn camera đã ráp máy xong, nhân viên các phương diện đều đã vào vị trí.

Các phóng viên có mặt ở đây cũng đang giữ tài liệu vừa cầm trong tay, vẻ mặt ai nấy đều rất nghiêm túc.

Với những nhiệm vụ chính trị như thế này, người đến tham dự buổi họp báo này trên căn bản đều là những nhân viên nòng cốt của giới truyền thông, biết rõ tình hình. Tuy trong lòng họ cũng đã biết một chút về cuộc họp báo lần này nhưng đa số vẫn chưa rõ lắm.

Sau khi họ đọc thoáng qua, cả hội trường vang lên tiếng xôn xao.

- Quy cách của tổ lãnh đạo này đúng là không thấp... Phó thủ tướng Trương là Tổ trưởng... Giang Nguyên là Tổ phó thường vụ... Phó thủ tướng Tề là Tổ phó...

Một ký giả trẻ lật quyển tư liệu trong tay, vừa đọc, đột nhiên quay đầu nhìn sang một vị ký giả tóc hoa râm bên cạnh, kinh ngạc nói:

- Lão Hoàng, Giang Nguyên? Giang Nguyên này là Giang Nguyên nào?

- A... Tôi cũng không biết...

Lúc này rõ ràng lão Hoàng cũng vừa mới đọc tới đây, nghe thấy ký giả trẻ nói vậy, lúc này cũng sửng sốt. Ông nhìn chăm chăm vào mục danh sách thành viên của tổ, sau khi nhíu mày hồi lâu, lại ngẩng đầu lên nhìn bàn đại biểu phía trước, trên bàn có đặt bảng tên. Ông liếc mắt nhìn qua, cái tên Giang Nguyên nằm ở chính giữa nhất rất bắt mắt.

- Cái này thật khó nói, nhưng có lẽ không phải Giang Nguyên kia...

Lão Hoàng nhìn chăm chăm cái bảng tên kia mấy lần, sau đó nhíu mày thấp giọng nói.

- Đó không phải Giang Nguyên này, giờ lãnh đạo bên trên có ai tên Giang Nguyên sao? Xếp hạng của người này còn trên cả Phó thủ tướng Tề, không thể nào chưa từng nghe nói đến được!

Lúc này ký giả trẻ cũng nhíu chặt mày, sau khi suy nghĩ một lúc, dường như không thể nào nghĩ ra. Sau đó cậu ta dồn hy vọng sang lão Hoàng bên cạnh, nói:

- Lão Hoàng, ông giàu kinh nghiệm, có lẽ ông biết chứ?

- Không biết... Tôi thật sự chưa nghe nói có ai tên Giang Nguyên...

Lão Hoàng sau khi nghĩ thêm lần nữa, cuối cùng vẫn lắc đầu, cười khổ nói.

Cũng giống như những gì hai người này bàn luận, không ít người bên cạnh, ai nấy đều thỉnh thoảng nhìn lên cái bảng tên ở chính giữa bàn, vừa nhìn tư liệu trong tay, sự nghi hoặc tràn ngập trong ánh mắt mỗi người.

Có điều về nổi nghi hoặc này, không ít người đều phải lắc đầu. Dù sao Giang Nguyên kia thật sự quá trẻ tuổi, hơn nữa đẳng cấp kém tổ này quá xa, có lẽ không thể nào là hắn được.

Rất nhanh, các ký giả đều chuyển lực chú ý lên chủ đề của cuộc họp báo lần này.

- Bệnh độc mới? Trận thế lớn thế này... không phải lại xảy ra vấn đề gì lớn chứ?

Một ký giả căng thẳng nói.

Một ký giả khác lúc này cũng gật đầu nói:

- Có thể... lẽ nào hôm nay anh không nghe thấy lời đồn sao? Nói ở đây xảy ra chuyện... hơn nữa xem tình hình bây giờ...

Cấp trên chắc là muốn làm sáng tỏ việc này... Nếu không đã không vội vàng thu dọn sạch sẽ tin đồn này, chỉ sợ lại xảy ra vấn đề lớn rồi.

- Đáng chết... Hy vọng đừng xảy ra vấn đề gì lớn, nếu không chúng ta đều ở đây, nếu mà xảy ra vấn đề, chúng ta đều xui xẻo rồi...

Ký giả đầu tiên kia lúc này lại căng thẳng nói.

- Có lẽ không đâu... nếu thật sự xảy ra vấn đề gì lớn, chắc cũng sẽ không mở cuộc họp báo ở đây... có điều nhìn tình hình hiện tại thì thực sự hơi kỳ lạ, chỉ có thể dựa theo tiêu chuẩn trên để hỏi...

Ký giả thứ hai nhìn vào tờ cuối cùng của tư liệu, lúc này cũng nhú chật mày.

Lúc này ký giả đầu tiên cũng đưa tay gỡ đầu, sau đó bất đắc dĩ nhìn về phía bàn đại biểu trước mặt, thấy đã có vài người lục tục ngồi xuống, cười khổ nói:

- Đừng nghỉ nữa. Chuẩn bị sẵn sàng đi... dù sao cũng sắp có đáp án rồi...

Đợi lúc Giang Nguyên ra ngoài, trên bàn đại biểu đã có hai người ngồi rồi. Giang Nguyên nhìn nhìn rồi mỉm cười.

Vốn hần tướng chỉ có mình mình ứng phó nơi này. Có điều Phó thủ tướng Tề suy nghĩ tương đối chu toàn, đã kéo cả Tiền Ngọc Minh của Trung tâm khống chế bệnh dịch và Bạch Quý của Trung tâm nghiên cứu bệnh độc trong tổ đến chống đỡ cục diện cho mình.

Có điều nhìn nụ cười gượng của Tiền Ngọc Minh và Bạch Quý đang ngồi trên bàn Giang Nguyên hiểu rất rõ, e là hai người này bị Phó thủ tướng Tề ép đến, ngoại trừ mình có ai bằng lòng nhúng tay vào việc này chứ?

Đối với vấn đề này, Giang Nguyên cũng không quá để ý, có hai người tới chống đỡ cục diện cho mình dĩ nhiên càng tốt, nếu không một mình mình ngồi bên trên bàn đại biểu thì cũng không được hay cho lắm. Cho dù khí trường của mình có mạnh chừng nào thì cũng hơi có cảm giác thể đơn lực yếu. Hơn nữa với tuổi tác của mình, tuy mình là một Tổ phó thường trực, nhưng một mình mình mở một cuộc họp báo, thực sự khó khiến người ta tín nhiệm.

Giang Nguyên lập tức mỉm cười, chậm rãi đi về vị trí chính giữa của bàn đại biểu.

Giang Nguyên vừa chậm rãi bước đến, bên dưới lập tức vang lên những tiếng xôn xao. Ký giả của các công ty truyền thông lớn đều ngồi đây nơi này, ai nấy trên mặt cũng kinh ngạc nhìn Giang Nguyên rồi bắt đầu cúi đầu ghé tai bàn luận.

Giang Nguyên đi tới chính giữa bàn đại biểu nhìn nhìn vị trí chính giữa, phía trước có một bảng tên ghi tên mình. Hần mỉm cười với Tiền Ngọc Minh và Bạch Quý ngồi hai bên, sau đó ngồi xuống chính giữa.

Những người bên dưới thấy Giang Nguyên mặc bộ trang phục giáo quan trắng tắp, bên ngoài khoác áo blouse trắng ngồi chính giữa bàn đại biểu thì dần yên tĩnh lại, chỉ có một vài người vẫn khó át chế được sự nghi hoặc trong lòng đang thấp giọng bàn luận với nhau.

Lỗi tai Giang Nguyên khẽ giật giật, nghe thấy lời bàn luận của mấy người kia.

- Đúng là Giang Nguyên này sao... Sao có thể? Sao cậu ta lại ở đây, không thể nào như vậy được...

- Không thể nào hiểu nổi, theo lý thì những chuyện như thế này hoặc do Phó thủ tướng Tề ra mặt, hoặc là bộ Y tế cử một Phó bộ trưởng tới, còn không nữa thì sẽ do Chủ nhiệm Tiền của bên khống chế bệnh dịch kia chủ trì, sao có thể là Giang Nguyên...

Giang Nguyên nghe thấy tiếng bàn luận của mọi người thì mỉm cười, sau đó nhìn đồng hồ, thấy đã đến giờ thì liền ho khan hai tiếng vào micro, thử giọng.

Trong loa truyền ra hai tiếng thử giọng, các ký giả ở đây đều im lặng trở lại, sau đó nhìn về phía Giang Nguyên trên bàn đại biểu.

- Xin chào các bạn ký giả, tôi là Giang Nguyên Tổ phó thường vụ Tổ lãnh đạo khống chế dịch bệnh bộ Y tế...

-Ồ ồ...

Giang Nguyên vừa nói ra lời này, bên dưới lại có những tiếng ồn ào bàn luận không ngoài dự liệu.

- Chuyện gì xảy ra vậy? Giang Nguyên thật sự là Tổ phó thường vụ sao... Phó thủ tướng Tề còn dưới quyền cậu ta...

Trong mắt các ký giả tràn đầy kinh ngạc.

Những ký giả có thể ngồi ở đây trên cơ bản đều là nhân viên nòng cốt của các công ty truyền thông, trên cơ bản họ đều đã từng tiếp xúc với anh hùng quốc dân Giang Nguyên từng hot trong thời gian trước. Và dĩ nhiên họ cũng nắm rõ lý lịch Giang Nguyên trong lòng bàn tay.

Càng hiểu rõ lý lịch của Giang Nguyên thì họ lại càng kinh ngạc. Ở một nơi chức vị quyết định tất cả như Trung Quốc sao có thể xuất hiện tình huống như vậy?

Nếu Giang Nguyên chỉ có một vị trí thành viên trong tổ thì họ cũng chẳng cảm thấy quá kỳ quái. Dù sao Giang Nguyên cũng là người trong ngành y, hơn nữa cũng nổi tiếng... cố lẽ cũng có bối cảnh. Dù hẳn có cùng là thành viên giống như bọn Chủ nhiệm Tiền của Trung tâm khống chế bệnh dịch cũng không phải chuyện kỳ quái.

Nhưng bây giờ, hẳn lại giữ cái vị trí Tổ phó thường trực, còn Phó thủ tướng Tề người quản lý mảng Y tế của Quốc vụ viện lại thấp hơn hẳn nửa cấp, chuyện này thực sự quá kỳ quái.

Nên biết người giữ chức Tổ trưởng là Phó thủ tướng Trương. Chức Tổ trưởng này thường chỉ mang cái danh vậy thôi, chứ không hề ra mặt chủ trì sự vụ cụ thể. Thông thường người thực sự phụ trách chính là Tổ phó thường trực...

Mà hiện giờ Giang Nguyên ngồi ở vị trí Tổ phó thường trực, vậy hẳn chính là lão đại thật sự của tổ lãnh đạo này. Ngay cả Phó thủ tướng Tề cũng chỉ xếp thứ hai. Tình huống như thế này thực sự trước nay chưa từng có.

Giang Nguyên nghe thấy tiếng lao xao bên dưới liền mỉm cười, nhìn bản thảo trên căn bản đã thuộc lòng trong tay, sau đó tiện tay đặt xuống, chậm rãi nói vào micro:

- Giờ... Tôi đại diện cho Tổ lãnh đạo khống chế bệnh dịch tuyên bố với mọi người một tin...

- Trung tâm khống chế bệnh dịch trực thuộc bộ Y tế chúng tôi hai ngày trước, cũng là ngày mười sáu, đã phát hiện ra một trường hợp nhiễm bệnh độc mới. lúc đó Bệnh viện đa khoa ba quân chủng đã thực hiện cách ly nghiêm khắc, tiến hành cách ly người bệnh...

- Đồng thời Bệnh viện đa khoa ba quân chủng cũng lập tức báo cáo tình hình bệnh dịch cho bộ Y tế và Quốc vụ viện...

- Dưới sự quan tâm mật thiết của Quốc vụ viện đã khẩn cấp điều động thành viên các phòng ban, thành lập một Tổ lãnh đạo khống

chế bệnh dịch do Phó thủ tướng Trương Hiểu Kiện của Quốc vụ viện làm tổ trưởng... tiến hành xử lý và khống chế khẩn cấp tình hình lần này...

- Hiện tại... tình hình người bệnh đã được khống chế tốt, tổng cộng có mười ba trường hợp nhiễm bệnh, một trường hợp xảy ra nguy hiểm, không có trường hợp nào chết vì nhiễm bệnh... Trước mắt người bệnh và những người tiếp xúc đều đã được cách ly nghiêm mật...

Nói tới đây, Giang Nguyên dừng một chút, trong lòng vô cùng bội phục tổ văn thư, không hổ là những người chuyên làm việc với chữ nghĩa và số liệu. Vốn theo báo cáo thống kê bình thường thì phải tuyên bố là trong bốn mươi tám giờ tăng thêm mười hai trường hợp mắc bệnh...

Nhưng bản thảo của tổ văn thư đã trực tiếp tuyên bố thành tổng số người mắc bệnh là mười ba trường hợp... so với hai ngày tăng mười hai trường hợp, nghe có vẻ là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau...

Một bên là bệnh truyền nhiễm này có mười ba người phát bệnh, so với hai ngày tăng thêm mười hai người bệnh, về mặt xác suất và khái niệm học, rõ ràng là hai khái niệm khác biệt cực lớn.

Nhưng tổ văn thư đã lựa chọn cách nghe nhẹ nhàng nhất, đó là cho số bệnh nhân tăng lên gộp chung lại thành số người bệnh. Khi những dân chúng bình thường nghe có tổng cộng mười ba người bệnh, hơn nữa đều đã hoàn toàn khống chế cách ly, sẽ đỡ nguy hiểm hơn SARS năm đó không biết bao nhiêu lần...

Nghĩ tới đây, Giang Nguyên liền mỉm cười nói tiếp:

- Hiện tại công tác nghiên cứu bệnh độc này đã gần hoàn thành. Bệnh nhân nhiễm bệnh nguy hiểm đầu tiên đang tiếp nhận trị liệu bằng thuốc ức chế bệnh độc mới nghiên cứu ra, tạm thời hiệu lực rất tốt... Công tác sản xuất thuốc khống chế bệnh độc cũng đang nhanh chóng tiến hành. Dự tính trong vòng hai mươi bốn giờ sẽ sản xuất xong một đợt thuốc với số lượng lớn.

Giang Nguyên ở đây giới thiệu, các ký giả bên dưới nhanh chóng hí

hoáy viết... Nhưng trong số đó cũng có người, khi Giang Nguyên giới thiệu, trên mặt lộ vẻ trào phúng, không có ý định ghi chép.

Chương 562: Nghi hoặc của các bộ trưởng

Phó thủ tướng Tề đang ngồi trong văn phòng, nhìn chăm chăm TV trước mắt. Ông nghe Giang Nguyên nói những lời này thì sắc mặt hơi kỳ quái, vì ông đã xem qua bản thảo tổ văn thư đưa cho Giang Nguyên. Những gì Giang Nguyên nói hơi khác với bản thảo tổ văn thư đưa.

Giờ Giang Nguyên nói đã tìm được thuốc ức chế bệnh độc, hơn nữa còn có hiệu quả rất tốt. Cái này vốn tổ văn thư chỉ nói đã tìm được thuốc ức chế dịch bệnh, đang trong giai đoạn thí nghiệm. Nhưng Giang Nguyên như vậy tức là đã dồn chuyện này vào ngõ cụt.

Tuy nói như thế có thể ổn định lòng dân, nhưng lỡ như hiệu quả thuốc không được như mong đợi, hoặc xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, như thế sẽ phiền phức lớn.

Sắc mặt của Phó thủ tướng Tề hơi âm u. Nếu như thuốc ức chế bệnh độc thật sự có hiệu lực, vậy thì ông mạo hiểm để lại ấn tượng xấu với bên trên, đẩy Giang Nguyên ra chủ trì cái cuộc họp báo này làm gì? Giang Nguyên này nói chắc như đinh đóng cột như vậy, chẳng lẽ hẳn thật sự tự tin sao?

Nhớ đến Giang Nguyên hai ngày nay gần như đều ở khu thực nghiệm và cách ly bên trên, chẳng lẽ hẳn thật sự chắc chắn rồi?

Nghĩ tới đây, sắc mặt Phó thủ tướng Tề hơi khó coi.

Trước tivi, vô số người dân Bắc Kinh đều đang ngồi ngay ngắn trước tivi, vẻ mặt nghiêm túc nhìn buổi họp báo được tường thuật trực tiếp trên tivi.

Đối với những tin đồn mẫn cảm thế này nó được lan truyền đi rất nhanh. Hôm nay không ít thị dân đã lơ mơ nghe thấy vài tin đồn. Mặc dù họ chưa xác định được chính xác nhưng cũng hơi bàng hoàng. Tuy họ đều xác nhận được tòa nhà khoa nhi của Bệnh viện

đa khoa ba quân chủng đang bị đóng kín, hơn nữa không ít bệnh nhi và người nhà đều bị cách ly bên trong.

Trong lúc bàng hoàng, họ nghe nói có họp báo này thì ai nấy đều căng thẳng theo dõi.

Lúc đầu khi các thị dân nhìn thấy sự xuất hiện của Giang Nguyên thì hơi nghi hoặc, có điều cái mọi người quan tâm không phải ai là người tuyên bố tin tức. Cái họ quan tâm là tình hình bệnh dịch trong tin đồn rốt cuộc như thế nào. Nhưng hiện giờ tất cả mọi người đều ngóng tai căng thẳng nghe Giang Nguyên nói.

Trải qua sự kiện SARS lần trước, lúc đó có rất nhiều quan chức cao cấp đã rút chức chỉ vì giấu tình hình. Cho nên các thị dân tương đối tin vào tình hình Giang Nguyên giới thiệu. Nếu như tình hình thực sự nghiêm trọng, họ tin sẽ không ai dám mạo hiểm mà tùy tiện giấu diếm.

Đương nhiên, không ít thị dân đã chuẩn bị sẵn, nếu tình hình thật sự nghiêm trọng thì chuẩn bị đưa cả nhà chạy đi trốn. Với tình huống thế này, không ai dám đem tính mạng của mình ra để đùa.

Sắc mặt Phó bộ trưởng Viên của bộ Tài chính hơi tối tăm. Ông đang nhíu mày trầm giọng nói với cấp dưới trước mặt:

- Lý Cường, chuyện gì xảy ra? Số liệu thế này mà cậu cũng nộp lên được à? Cậu đưa cho tôi, rồi sao tôi ăn nói với Phó thủ tướng Ngô? Giờ đi làm lại ngay cho tôi.

Cấp dưới đang đứng trước bàn làm việc trên trán toát một lớp mồ hôi. Trong lòng thầm hối hận, nghĩ thầm: “Đã nghe nói là hai ngày nay Bộ trưởng Viên không vui rồi mà, đáng lẽ hôm nay mình không nên nộp bảng này lên.”

- Bộ trưởng, số liệu này đã là số liệu thực cuối cùng rồi đấy ạ.

Nghĩ đến việc nếu thay đổi số liệu này, vậy thì sẽ hoàn toàn không đúng, nghĩ đến đây, Lý Cường cắn răng, bắt buộc dĩ nói với Bộ trưởng Viên. Đột nhiên lúc này có người từ bên ngoài đẩy cửa bước vào.

Lý Cường có chút sửng sốt, ai mà lại dám không gõ cửa đã xông

vào văn phòng bộ trưởng vậy? Quả nhiên Bộ trưởng Viên lộ vẻ mặt giận dữ nhìn về phía cửa.

Lúc này Lý Cường cũng vội vàng nhìn về phía cửa. Gã vừa liếc mắt đã thấy người bước vào là thư ký của Bộ trưởng Viên.

- Bộ trưởng, ngài mau xem đài Bắc Kinh đi, có tin tức rồi.

Thư ký của Bộ trưởng Viên đang ôm một cái laptop chạy đến, trên mặt lộ vẻ sốt ruột.

- Có tin tức?

Phó Bộ trưởng Viên hơi sửng sốt, sau đó vội vàng ngoắc tay nói:

- Mau mau, nói thế nào, nói thế nào?

- Ngài xem giờ đang họp báo công bố tin tức.

Thư ký vội vàng đem laptop qua đặt xuống.

- Ừm, mau mau.

Bộ trưởng Viên vội vàng kéo chiếc laptop chưa kịp đưa sang, đặt trước mặt mình.

Lý Cường nhìn bộ dạng luống cuống tay chân của Bộ trưởng Viên, mặc dù gã vô cùng hiểu kỳ nhưng cũng coi là có chút ý thức. Gã thấy Bộ trưởng Viên lúc này đã không chú ý đến mình thì lập tức do dự một chút, cuối cùng vẫn quyết định tự lặng lẽ lùi đi trước, về sau hăng tít. Với tình hình của mình hiện tại, từ từ hăng nói cũng là nói, nói không chừng sau này còn có khả năng xoay chuyển.

- Giang Nguyên?

Bộ trưởng Viên nhìn gương mặt hơi quen thuộc trên màn hình thì hơi sửng ra, sau đó đồng tai lên nghe.

- Hiện tại công tác nghiên cứu bệnh độc này đã gần hoàn thành. Bệnh nhân nguy hiểm đầu tiên đang tiếp nhận chữa trị bằng thuốc ức chế bệnh độc, tạm thời hiệu quả đang rất tốt. Công tác sản xuất

thuốc ức chế bệnh độc cũng nhanh chóng được tiến hành. Dự tính trong vòng hai mươi bốn tiếng đồng hồ sẽ sản xuất xong thuốc với số lượng lớn.

Bộ trưởng Viên này nghe đến đây liền khẽ thở phào nhẹ nhõm. Lúc này ông mới nhớ ra còn có Lý Cường ở đây.

Có điều, khi ông ngẩng đầu lên nhìn thoáng qua thì phát hiện không biết Lý Cường đã lui ra từ khi nào, ông mới hài lòng gật đầu, nhìn thư ký bên cạnh, nói:

- Lúc đầu Giang Nguyên này còn nói những gì?
- À, đã nói một chút về tình hình bệnh độc và số người mắc bệnh.
- Tình hình như thế nào?

Bộ trưởng Viên vội vàng hỏi. Tuy ông là một Phó bộ trưởng nhưng về tình hình của chuyện này cũng chỉ biết một chút. Dù sao thì tổ lãnh đạo cũng bảo mật rất nghiêm khắc tình hình của chuyện này. Cho dù là ông thì cũng chỉ loáng thoáng biết được vài tin tức. Hơn nữa ông cũng được dặn dò là phải giữ bí mật cẩn thận.

- Theo những gì Tổ trưởng Giang này nói thì hiện đã có mười ba người phát bệnh, chỉ có một bệnh nhân nghiêm trọng đang tiếp nhận chữa trị bằng thuốc ức chế bệnh, hình như tương đối hiệu quả.

Lúc này thư ký vui vẻ nói. Anh ta hiểu rất rõ, phu nhân bộ trưởng đi thăm vẫn đang còn bị cách ly. Hai ngày nay bộ trưởng đang rất lo lắng vì chuyện này.

- Thế à?

Bộ trưởng Viên hơi thở phào nhẹ nhõm, trên mặt cũng lộ ra thoải mái, có điều ông đột nhiên nhìn màn hình rồi lại nhíu mày.

- Sao họp báo mà chỉ có ba người? vì sao không có Bộ trưởng Nghiêm? Giang Nguyên này dùng thân phận gì mà chủ trì họp báo?

Lúc này Bộ trưởng Viên cau mày, nghi ngờ nhìn về phía thư ký, nói:

- Bộ trưởng Nghiêm không lộ diện à?

- Không ạ.

Thư ký vội vàng trả lời:

- Tổ trưởng Dang này dùng danh nghĩa Tổ phó thường vụ, ngay từ đầu chỉ có Tổ trưởng Giang, Chủ nhiệm Tiền của Trung tâm nghiên cứu khống chế bệnh dịch cùng với giáo sư Bạch, không có những người khác!

Bộ trưởng Viên nghe thư ký nói vậy sắc mặt lại trở nên tối tăm. Thân là một phó bộ trưởng ông hiểu rõ một vài điều. Lúc đầu khi ông đi nghe ngóng cũng không biết tổ lãnh đạo này rốt cuộc có ai. Mãi cho đến khi bên kia đưa tin nói có thể vào thăm, ông mới biết Phó Bộ trưởng Nghiêm của bộ Y tế phụ trách việc này.

Theo lý, chuyện thế này phải do vị Phó Bộ trưởng Nghiêm kia ra mặt mới đúng, tại sao lại là Giang Nguyên này? Nếu Giang Nguyên này là Tổ phó thường vụ, vậy chẳng lẽ Phó Bộ trưởng Nghiêm là Tổ trưởng?

- Ban này có công bố thành viên của tổ này không?

Bộ trưởng Viên hơi xoay chuyển suy nghĩ, lập tức hỏi.

- Cũng không nói rõ thành phần, nhưng Tổ trưởng là Phó thủ tướng Trương.

Thư ký đi theo Bộ trưởng Viên lâu như vậy, dĩ nhiên biết Bộ trưởng Viên đang nghĩ gì, vội vàng trả lời.

- Phó thủ tướng Trương là Tổ trưởng?

Hai tròng mắt Bộ trưởng Viên lập tức trợn tròn. Phó thủ tướng Trương là Tổ trưởng, còn Giang Nguyên này là Tổ phó thường vụ, vậy Phó Bộ trưởng Nghiêm kia là gì? Là thành viên gì?

Bộ trưởng Viên ngời ngẩn ra một lát, sau đó lập tức nói:

- Đi mau, tìm người hỏi các ký giả trong đó, có lẽ họ có danh sách thành viên tổ, cậu nghe ngóng rõ ràng rồi quay về báo lại cho tôi.

- Vâng, tôi đi đây.

Thư ký không chần chừ, vội vàng gật đầu chạy ra ngoài. Việc tìm mấy ký giả trong đó hỏi thăm tin tức không khó.

Bộ trưởng Viên nhìn thư ký ra ngoài thì nhú chặt mày, không thể nào thả lỏng được nữa, sau đó ông lại cẩn thận nhìn màn hình nghe báo cáo tình hình.

- Được rồi, giờ là thời gian đặt câu hỏi. Tôi sẽ dành cho mọi người mười phút, mời mọi người tự do đặt câu hỏi.

Giang Nguyên mỉm cười gật đầu nói.

Giang Nguyên vừa dứt lời, bên dưới lập tức có mấy cánh tay giơ lên, trong đó có nữ ký giả áo ngắn tay màu đỏ thỉnh thoảng cúi thấp đầu cười lạnh kia cũng giơ tay lên, trông rất bắt mắt.

Chương 563: Nữ phóng viên không mời mà tới

- Về hình hình bệnh độc, ban này tôi đã nói rất rõ ràng... Trước mắt đã tìm được thuốc ức chế bệnh độc hữu hiệu. Ca bệnh nặng cũng đang được toàn lực cứu trị, hơn nữa biểu hiện của thuốc ức chế bệnh động tương đối hữu hiệu...

Giang Nguyên ngồi trước bàn đại biểu, trên mặt nở nụ cười mỉm bình tĩnh, nhìn các phóng viên trầm giọng nói:

- Được... vị tiếp theo...

Giang Nguyên vừa nói, bên dưới lại một lần nữa có vài cánh tay giơ lên. Tuy mọi người biết buổi họp báo này là một vở kịch, nhưng các ký giả vẫn bằng lòng giơ tay, dù không được gọi đến thì cũng coi như hoàn thành nhiệm vụ. Lỡ như được gọi đến, có thể lộ mặt ở một trường hợp lớn thế này cũng tương đối tốt.

- Được... mời anh tóc ngắn đeo kính kia...

Giang Nguyên tùy tiện nhìn lướt qua đám đông, sau đó thuận

miệng gọi một ký giả. Mặc dù trên mặt Giang Nguyên vẫn mỉm cười nhưng thực sự hắn cũng cảm thấy nhàm chán. Những trường hợp sáo rỗng như thế này, nếu không phải nhất định phải có một người bước ra chống đỡ cục diện, hắn lười đến tham gia những hoạt động như thế này.

- Tổ trưởng Giang, chào anh... Tôi là phóng viên Báo buổi chiều Bắc Kinh. Tôi muốn hỏi một chút về số người bệnh, chính xác là chỉ có mười ba người sao? Con số này có phải là con số thật không?

Vị ký giả này đứng dậy, liếc mắt vào quyển sổ trong tay, hỏi rõ câu hỏi.

Giang Nguyên nghe thấy câu hỏi này thì trong lòng cười khở. Các ký giả này cũng thành thật quá nhỉ. Ký giả ban này hỏi vấn đề đầu tiên trong tư liệu tổng kết các vấn đề. Còn ký giả này lại hỏi tiếp vấn đề thứ hai trong đó. Ngay cả thứ tự cũng không sai...

Giang Nguyên cũng không thèm nhìn tư liệu trong tay, trực tiếp trả lời:

- Căn cứ theo số liệu thống kê hiện tại, cách đây nửa tiếng trước thực sự chỉ có mười ba người. Hơn nữa trong mười ba người này còn bao gồm ba trường hợp mới nghi ngờ nhiễm bệnh...

Ký giả này cũng tương đối chuyên nghiệp. Sau khi hỏi xong câu hỏi này, lại như nghi ngờ, dùng một thái độ tương đối chuyên nghiệp truy vấn thêm một câu:

- Vậy... Tổ trưởng Giang, tôi muốn xác nhận một chút, tuy giờ các anh đã có biện pháp cách ly, nhưng hiện tại có phải bệnh độc vẫn có khả năng lan truyền ra ngoài không?

“Móa nó... Đây là vấn đề thứ ba đây mà...” Trong bụng Giang Nguyên mắng thầm nhưng ngoài mặt thì không chút thay đổi, vô cùng tự tin đáp:

- Bệnh viện đa khoa đã thực hiện cách ly vô cùng kịp thời và đúng mực. Khi họ vừa phát hiện bệnh nhân bất thường và xác nhận có thể tồn tại loại bệnh mới đã lập tức phóng tỏa cả tòa nhà. Chúng

tôi cực kỳ hài lòng và tự tin về cách xử lý của Bệnh viện đa khoa ba quân chủng. Hơn nữa Quốc vụ viện và Bộ Y tế cũng rất coi trọng việc này, đã kịp thời tiến hành cách ly tất cả những người có tiếp xúc...

Nói tới đây, Giang Nguyên hơi dừng lại. Sau đó hần nói:

- Hơn nữa căn cứ theo tình hình trước mắt, từ khi bắt đầu phát hiện ra ca bệnh đầu tiên cho đến giờ cũng không quá sáu mươi giờ đồng hồ, nhưng chưa hề phát hiện bên ngoài có bất kỳ trường hợp nào nghi ngờ mắc bệnh... Cho nên...

Chúng tôi có thể khẳng định... Trên cơ bản bệnh độc vẫn chưa truyền ra bên ngoài...

Dứt lời, Giang Nguyên liền vừa cười vừa nhìn vị ký giả kia, nói:

- Xin hỏi bạn phóng viên, anh đã hài lòng với câu trả lời của tôi chưa?

Vị ký giả kia nghe Giang Nguyên trả lời trên mặt đường như đã lộ vẻ hài lòng, gật đầu cảm ơn:

- Cảm ơn Tổ trưởng Giang...

Sau khi ký giả thứ hai ngồi xuống, Giang Nguyên lại một lần nữa mỉm cười với mọi người, nói:

- Được rồi, giờ xin mọi người tiếp tục giơ tay nêu câu hỏi...

Rất nhanh, Giang Nguyên đã chú ý đến nữ ký giả áo ngắn tay màu đỏ rất bắt mắt trong số những cánh tay tùy tiện giơ lên kia.

“Chọn trang phục thông minh...” Giang Nguyên nhìn thấy một bóng dáng tương đối xinh đẹp và cực kỳ bắt mắt liền cười cười, sau đó nói:

- Được... Xin mời chị áo đỏ chính giữa hàng thứ tư...

Nữ ký giả áo đỏ nghe Giang Nguyên nói vậy trên mặt lộ tia đắc ý, sau đó đứng dậy, cầm micro ký giả bên cạnh đưa qua.

Có điều sau khi nữ ký giả này nhận micro thì nụ cười tươi tắn trên khuôn mặt xinh đẹp bỗng mất, thay vào đó là vẻ mặt lạnh như băng nhìn về phía Giang Nguyên, nói:

- Xin chào Tổ trưởng Giang... Tôi là phóng viên Báo tin tức Nhật Bản Thái Bình Dương...

Giang Nguyên thấy đối phương đột nhiên thu lại nụ cười, trong mắt mơ hồ lóe lên tia trào phúng thì thấy hơi nghi hoặc. Nhưng sau khi Giang Nguyên nghe đối phương tự giới thiệu xong thì rõ ràng hơi sững ra, nghĩ thầm: “Họp báo lần này lẽ nào còn thông báo cả giới truyền thông nước ngoài?”

Giang Nguyên thấy vẻ bất thiện lộ rõ trong mắt đối phương thì bất giác ngoảnh đầu nhìn người phụ trách hiện trường cách đó không xa. Lúc hẳn nhìn thấy vẻ mặt trắng bệch của đối phương thì trong lòng hơi cả kinh, biết đã xảy ra vấn đề rồi.

Có điều, thật ra hẳn cũng không quá lo lắng. Dù hẳn không biết làm sao để đối phương lần vào đây, nhưng binh đến tướng chặn nước đến đề ngăn, chẳng có gì đáng để lo lắng cả.

Lúc này, các ký giả có mặt ở đây cũng đều thấp giọng bàn luận. Bọn họ rất rõ, cũng biết rằng những cuộc họp báo khẩn cấp thế này đáng lẽ sẽ không mời ký giả nước ngoài tham dự. Nhưng nữ ký giả này đột nhiên nói cô ta là ký giả của Báo tin tức Nhật Bản Thái Bình Dương. Điều này dĩ nhiên khiến các ký giả kinh ngạc, không biết rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra?

Các ký giả già tương đối có kinh nghiệm lúc này cũng quay đầu nhìn về người phụ trách chương trình, nhìn thấy vẻ mặt trắng bệch của đối phương trong lòng lập tức cả kinh. Trong tình huống này mà bị người ta lần vào, lần này không chỉ người phụ trách này xui xẻo, chỉ sợ lần này Giang Nguyên cũng gặp phiền phức lớn rồi.

Một nữ ký giả Nhật Bản rõ ràng là lai giả bất thiện thiện giả bất lai...

Sắc mặt người phụ trách thoáng trắng bệch một lúc nhưng cũng nhanh chóng hồi phục tinh thần, biết lần này xảy ra vấn đề lớn rồi. Vào thời điểm mấu chốt này nếu bị cô nàng này khuấy đảo cục

diện, vậy thì mình cũng không thể thoát khỏi trách nhiệm này.

Đối phương rõ ràng đã có sự chuẩn bị mới đến, chỉ e là muốn gây ra chuyện lớn. Nếu Tổ trưởng Giang này thật sự bị đối phương hỏi câu hỏi gì quá khó thì xảy ra vấn đề là cái chắc rồi. Người phụ trách cần rằng, đừng dấy lạnh giọng chất vấn:

- Sao cô vào được đây? Chúng tôi không hề mời ký giả của Báo Thái Dương...

- Cảnh vệ... Cảnh vệ.... Dẫn cô ta đi, tiến hành điều tra...

Cùng với tiếng gọi cảnh vệ của người phụ trách, hội trường khẽ xôn xao... Còn về mặt của nữ ký giả kia sau khi hơi biến sắc, lại cười lạnh nói:

- Sao? Chúng tôi không được mời thì không thể đến tham gia à? Hay các người muốn che giấu chuyện gì?

Người phụ trách nghe nữ ký giả này nói vậy sắc mặt liền trầm xuống. Anh ta vừa ngoắc cảnh vệ ý bảo bọn họ mau lên một chút, vừa nháy mắt với thợ quay phim, muốn họ dời tầm nhìn của camera.

- Đây là tường thuật trực tiếp... Tôi xem thử các người làm thế nào?

Nữ ký giả kia lúc này định đi về phía trước, dường như muốn tránh cảnh vệ, chạy về phía bàn đại biểu.

Lúc này Tiền Ngọc Minh và giáo sư Bạch Quý ngồi trước bàn lãnh đạo nhìn thấy động tác này của nữ ký giả, sắc mặt cũng biến đổi, đều đồng loạt nhìn về phía Giang Nguyên. Giờ đang truyền hình trực tiếp, nếu xảy ra vấn đề thế này, vậy thì cuộc họp báo lần này coi như đi tong, thậm chí còn có thể gây ra phản ứng trái chiều.

Lúc này Giang Nguyên cũng nhú mày nhìn hình ảnh trước mắt, sau đó hần mồm cười, chậm rãi giơ tay lên, gật đầu với người phụ trách, sau đó nói vào micro:

- Mọi người yên lặng... vị nữ phóng viên của báo Thái Dương tuy không mời mà tới, nhưng ngồi đến là khách, tôi cho phép cô ấy đặt

câu hỏi...

Giang Nguyên nói xong, sắc mặt người phụ trách hơi cứng đờ, còn các cảnh vệ cũng đều dừng bước, nhìn người phụ trách.

Người phụ trách thấy Giang Nguyên mỉm cười gật đầu thì cũng đành bất đắc dĩ mà gật đầu, tới lúc này rồi cũng chẳng còn cách nào khác.

Giang Nguyên nhìn bên dưới ồn ào đang yên tĩnh lại liền mỉm cười, sau đó gật đầu với nữ ký giả kia nói:

- Được rồi, phóng viên của báo Thái Dương... xin hỏi cô muốn hỏi câu hỏi gì?

Chương 564: Isomura Hatoyama

- Nhanh đi điều tra thân phận người phụ nữ này, còn cả việc sao cô ta có thể lẫn vào đây?

Sắc mặt người phụ trách căng thẳng vừa nhìn Giang Nguyên trả lời nữ ký giả kia, vừa cầm bộ đàm lên, sau đó thấp giọng nói vào bên trong. Hiện giờ tuy người đã giao cho Tổ trưởng Giang xử lý, nhưng nhất định phải nhanh chóng điều tra ra thân phận của người phụ nữ này. Nhìn bộ dạng bất thiện của đối phương, nếu thật sự chỉ là một ký giả, vậy thì cũng không phiền phức gì quá lớn, nhưng nếu đến vì mục đích khác thì phiền phức to rồi.

Đạo diễn hiện trường đã nhanh chóng cắt máy quay bên này, đồng thời phản ứng cực kỳ nhanh chóng giảm bớt âm thanh micro trong tay nữ ký giả, nhưng tất cả thị dân Bắc Kinh ngồi trước tivi đều đã nhìn thấy màn này, thậm chí đều đại khái hiểu có chuyện gì xảy ra.

Thân là người dân sống ở thủ đô, dĩ nhiên độ miễn cảm chính trị tương đối cao. Họ đều lơ mờ phát hiện ra cảnh này có gì đó không bình thường, có điều, cũng may phản ứng của Giang Nguyên khiến trong lòng họ dần bình ổn lại.

Nhìn Giang Nguyên ngồi trên bàn đại biểu, nụ cười tùy ý lạnh nhạt

trên mặt, lúc này hẳn thậm chí còn hơi nghiêng người về phía trước, đưa tay chống cằm, cứ thế ngồi trước bàn, yên lặng và tò mò nhìn nữ ký giả của báo Thái Dương kia, như tương đối tùy tiện đợi câu hỏi của đối phương vậy.

Vốn các phóng viên bên dưới còn đang xôn xao, sau khi nghe Giang Nguyên nói vậy cũng dần yên tĩnh trở lại. Ai nấy đều nhìn về phía nữ ký giả báo Thái Dương vẫn đang cầm micro, muốn biết xem nữ ký giả này sẽ hỏi câu hỏi gì.

So với những ký giả ở đây, còn cả vị phụ trách hiện trường vốn đã chuẩn bị xong tâm lý và đã mở lại sức, sắc mặt của Phó thủ tướng Tề ngồi trong văn phòng lúc này cũng cực kỳ khó coi.

Mặc dù Giang Nguyên bị ông đẩy đi tham gia cuộc họp báo này, nhưng không có nghĩa là ông mong cuộc họp báo xảy ra vấn đề. Nếu thật sự xảy ra vấn đề thì sẽ không ai có thể chạy thoát, hậu quả chắc chắn không ai trong tổ này muốn nhìn thấy.

Tiền Ngọc Minh và Bạch Quý ngồi bên cạnh Giang Nguyên thấy nụ cười tự tin điềm tĩnh và tùy ý của Giang Nguyên thì dường như cũng bị khí tức tự tin trên người Giang Nguyên lây nhiễm, sự kinh ngạc trên mặt cũng dần tiêu tan, hồi phục lại sự trấn định, sau đó cùng với Giang Nguyên nhìn nữ ký giả đã đứng trở về vị trí cũ kia.

Nữ ký giả nhìn tên thanh niên ngồi ngay ngắn trên bàn đại biểu trước mặt đang biếng nhác nhìn mình, thậm chí trong mắt còn mang theo tia hiếu kỳ và nở nụ cười trấn định nhìn mình, tim cô cũng hơi siết lại, đột nhiên cảm thấy hình như mình vẫn chưa nắm chắc lắm.

- Được, cảm ơn Tổ trưởng Giang. Tôi là Isomura Hatoyama của Tờ tin tức Thái Dương.

Nữ ký giả nói rằng rõ ràng, ánh mắt kinh ngạc vốn lóe lên trong mắt lúc này nhanh chóng biến mất. Cô nhìn Giang Nguyên, đôi mắt lóe lên tia lạnh lẽo, trấn định nói:

- Tôi không có nhiều câu hỏi lắm, chỉ muốn làm rõ một vài nghi hoặc về tình hình mà ban này Tổ trưởng Giang đã thông báo thôi.

Giọng nữ ký giả này rất trong, khuôn mặt xinh đẹp lạnh lùng, tiếng Trung vô cùng lưu loát.

Nếu cô không tự xưng mình là ký giả Nhật Bản, chỉ e tất cả những người ở đây đều không thể nhận ra cô không phải người Trung Quốc.

- Isomura Hatoyama?

Giang Nguyên trầm lặng lại, trong đầu lóe lên một cái tên khác.

Đôi mắt Giang Nguyên khá hứng thú nhìn nữ ký giả, đột nhiên hẳn cảm thấy người phụ nữ này hơi quen quen. Lâu lắm rồi hẳn chưa gặp vụ khiêu chiến nào, không ngờ, đến lúc này lại gặp một vụ. Hơn nữa còn là một phụ nữ người Nhật, chủ yếu nhất là cũng họ Hatoyama. Xem ra lai lịch của Isomura này cũng không đơn giản.

Nghĩ tới đây, Giang Nguyên nhìn Isomura này, nụ cười trên mặt càng đậm hơn. Hẳn rất tò mò và cũng rất mong chờ.

Isomura Hatoyama nhìn nụ cười đột nhiên đậm hơn trên gương mặt Giang Nguyên thì đôi mắt xinh đẹp híp lại, đang định nói thì đột nhiên nghe một âm thanh truyền đến.

- Isomura tiểu thư? Xin hỏi có phải cô quen Michiko Hatoyama tiểu thư không?

- Ô?!

Isomura nhú mày, trong mắt lóe lên tia kinh ngạc nhìn về phía tên thanh niên đang chống cằm nhìn mình. Từ trong ánh mắt dường như hơi uể oải của đối phương cô đã xác nhận chính đối phương đã hỏi.

- Đó là chị tôi, anh từng gặp chị ấy?

Khuôn mặt lạnh lùng như băng của chống cằm nhìn có chút dao động, nhìn chằm chằm Giang Nguyên.

Khóe miệng Giang Nguyên nhếch lên, trong mắt lóe lên tia khẳng định, sau đó ngồi thẳng người, cười cười, lãnh đạm nói:

- Gặp rồi.

Dứt lời, Giang Nguyên lại khôi phục vẻ đứng đắn, chậm rãi nói:

- Được rồi, Isomura tiểu thư, cô có gì nghi ngờ, xin nói đi. Tôi sẽ thành thật trả lời cô!

- Anh...

Isomura trợn to hai mắt, nhưng đột nhiên phát hiện ra những ánh mắt xung quanh dường như hơi kỳ quái. Lúc này cô mới chợt nhớ ra giờ mình đang làm việc. Cô vội vàng dừng lại, hít sâu một hơi, nhìn Giang Nguyên.

Lúc này ánh mắt cô nhìn Giang Nguyên cuối cùng cũng lóe lên một tia cổ quái. Cái gã tên Giang Nguyên trước mặt sao không giống mấy quan chức Trung Quốc chút nào. Trong một trường hợp như thế này mà lại đi hỏi chuyện riêng tư sao? Hơn nữa, sao hắn có thể biết chị mình? Mấy năm trước chị mình đã gia nhập một bộ phận bí mật, sau đó cả năm nay đều không có tin tức gì. Chẳng lẽ...

Isomura không dám suy nghĩ nhiều nữa. Sau khi cô khụ một tiếng liền cầm micro, nói với Giang Nguyên:

- Tổ trưởng Giang, tôi muốn hỏi, về vấn đề thống kê số người bệnh của các anh, xin hỏi anh xác nhận tổng cộng số người bệnh là mười ba người đúng không? Nói thật tôi rất không tin tưởng vào một vài thống kê của quý quốc!

Isomura nói ra câu này, không những sắc mặt của Tiền Ngọc Minh và Bạch Quý trên bàn đại biểu hơi trầm xuống, mà ngay cả các ký giả bên dưới lúc này sắc mặt cũng hơi đen lại. Mọi người đều biết rất rõ Isomura có ý gì. Có điều chuyện năm đó thật sự không thể nào trốn tránh. Có điều đã bao nhiêu năm trôi qua rồi, không còn ai nhắc đến chuyện đó nữa.

Nhưng lúc này chuyện đó lại bị một người nước ngoài đột nhiên nhắc đến, điều này thực sự khiến những người ngồi đây trong lòng cảm thấy không thoải mái.

Mọi người lập tức nhìn về phía Giang Nguyên trên bàn lãnh đạo, nhìn xem hắn nói như thế nào. Tuy mọi người không tin tưởng

lầm vào con số này nhưng cũng không ai tin Giang Nguyên sẽ cúi đầu trước con số này. Cho dù con số này là thật hay giả, nếu đã là công bố của phái chính phủ, vậy thì dĩ nhiên không thể nào lật ngược được. Mọi người chỉ có một lo lắng duy nhất là, Isomura đột nhiên mọc ra này không biết có chứng cứ gì khác chứng minh con số này là giả không.

- Ban nãy tôi đã nói rồi, hiện tại số người phát bệnh thực sự là mười ba người, trong đó có ba trường hợp chỉ nghi ngờ nhiễm bệnh.

Giang Nguyên bình tĩnh nhìn Isomura, trên mặt khẽ cười, nói:

- Sao? Isomura tiểu thư nghi ngờ con số này là giả?

Isomura nhún vai, trên mặt nở nụ cười lạnh, nói:

- Xin lỗi, tôi quả thật có chút hoài nghi!

Giang Nguyên tùy ý dựa ra sao, sau đó nhìn Isomura cười nói:

- Vậy Isomura có chứng cứ gì không? Hoặc có bất kỳ tư liệu gì có thể chỉ ra chúng tôi đã làm giả con số này không?

- Không có.

Isomura thấy vẻ mặt Giang Nguyên vẫn lạnh nhạt, không chút căng thẳng thì hơi nhíu mày, sau đó lập tức đổi đề tài, nói:

- Có điều, tôi muốn biết, ban nãy Tổ trưởng Giang nói tổng cộng có mười ba trường hợp nhiễm bệnh, vậy không biết trong hai ngày nay số trường hợp nhiễm bệnh tăng lên bao nhiêu.

Giang Nguyên yên lặng nhìn vào mắt Isomura, trong mắt mang theo ý cười. Xem ra Isomura cũng có chút bản lĩnh, ngay cả lỗ hổng này cũng có thể nắm được, có điều cũng chẳng có gì.

- Mười ba ca bệnh này, trừ ngày đầu tiên phát hiện ra một người, còn mười hai ca khác đã liên tục phát hiện vào ngày thứ hai.

Giang Nguyên lãnh đạm cười nói.

- Vậy tôi xin thỉnh giáo tiếp một vấn đề.

Isomura nghe Giang Nguyên nói vậy mắt liền lóe lên, sau đó lại nói:

- Không biết những ca bệnh này phát hiện ở đâu?

Nghe đến đây, Giang Nguyên liền chăm chú nhìn Isomura, trong lòng càng xem trọng Isomura hơn. Có điều ý cười trong lòng hắn càng đậm, muốn tìm ra được sai sót từ chỗ này, vậy thì vận may của cô thật sự không được tốt cho lắm rồi.

Chương 565: Nghi ngờ

- Trường mầm non Tây Sơn... Ca đầu tiên phát hiện ở Trường mầm non Tây Sơn...

Giang Nguyên bình tĩnh nhìn Isomura, khóe miệng hơi nhếch lên, nói:

- Từ ca đầu tiên cho đến ca thứ mười ba, hiện tại đều ở trường mầm non Tây Sơn...

- Cho nên, tôi tương đối khâm phục tinh thần kính nghiệp của Isomura tiểu thư... Có điều, về phương diện này không cần cô phải lo lắng... Từ khi phát hiện ra ca đầu tiên, chúng tôi đã cách ly phong tỏa cả trường mầm non Tây Sơn... Không có bất kỳ người tiếp xúc khả nghi nào rồi đi... Cho nên chúng tôi có thể cam đoan, tất cả những nhân viên có thể tiếp xúc đều đã được cách ly hoàn toàn... sẽ không có khả năng phát tán bệnh độc trên diện tích lớn...

Nghe thấy Giang Nguyên nói năng bình tĩnh như vậy, không những các phóng viên ở buổi họp báo thở phào nhẹ nhõm mà tất cả các thị dân Bắc Kinh đang ngồi trước tivi chăm chú theo dõi truyền hình trực tiếp buổi họp báo này cũng đặt được trái tim đang nghẹn trên cổ họng xuống. Chỉ cần mọi thứ được khống chế thì mọi người không cần phải lo lắng nữa.

Còn về trường mầm non Tây Sơn, mọi người vừa thở phào nhẹ nhõm đồng thời trong mắt cũng lóe lên nụ cười thoải mái. Chỉ cần

là người có chút kiến thức đều biết trường mầm non Tây Sơn là nơi nào. Những đứa trẻ có thể vào học ở đây trên cơ bản đều là con cháu nhà quan chức, mấy đứa trẻ này mà còn cần phải lo sao.

Hai mắt Isomura Hatoyama khễ lóe lên, cô đại khái cũng khá hiểu tình hình này. Chuyện trường mầm non Tây Sơn bị phong tỏa cô cũng biết lờ mờ, nhưng lại không biết chuyện trường mầm non Tây Sơn bị phong tỏa là vì bệnh dịch này. Cô vốn cho rằng khả năng phát tán bệnh độc này tương đối cao, cho nên mới túm lấy Giang Nguyên chất vấn.

Nhưng cô không ngờ Giang Nguyên có thể bình tĩnh xác nhận nơi đó là trường mầm non Tây Sơn.

Isomura nghĩ tới hai vấn đề mình túm được đều bị Giang Nguyên phủ định mất, hoàn toàn không đạt được kết quả như mong muốn thì khế cau mày. Cô không dễ dàng gì mới lọt được vào đây, không thể nào không có kết quả gì như vậy.

Isomura nhìn tên nhanh niên với ánh mắt ôn hòa mang theo nụ cười nhạt đang nhìn mình thì trong lòng hơi giận dữ. Cô là tinh anh trong Bộ tình báo, không dễ dàng gì mới vào được đây nhưng lại không hoàn thành được nhiệm vụ, đó đúng là một sự sỉ nhục.

Lập tức trong đầu cô nhanh chóng xoay chuyển, cô muốn tìm cách đột phá cục diện bế tắc trước mặt... Với cơ hội khó khăn lắm mới có được này, nếu như cô còn không hoàn thành được mục đích, vậy thì không những sẽ khiến Bộ trưởng Bộ tình báo thất vọng về mình, mà mình cũng tuyệt đối không thể chấp nhận được sự thất bại của mình.

Giang Nguyên thấy khuôn mặt quen quen của Isomura đang nhíu mày thì trong mắt dần càng dày đặc ý cười. Em gái của Michiko quả nhiên cũng không đơn giản. Hai chị em này ngay cả nhíu mày cũng giống nhau, xem ra Isomura cũng chưa dễ dàng từ bỏ như vậy.

Tất cả mọi người đều nhìn thấy sự thay đổi trên gương mặt Giang Nguyên.

Họ thấy trên gương mặt tuần dật trẻ tuổi kia lộ ra nụ cười hiểu

kỳ, giống như đang chờ đợi gì đó thì không ít người cảm thấy sốt ruột.

- Tổ trưởng Giang này không trúng mỹ nhân kế của đối phương đấy chứ? Lúc này mà còn cho đối phương cơ hội, lẽ nào còn định để đối phương hỏi tiếp sao?

Người phụ trách hiện trường đứng cách đó không xa vẫn đang căng thẳng, nhìn chăm chăm Giang Nguyên, lúc này trên khuôn mặt đen thui đã sắp ứa cả nước. Ban nãy anh ta đã nhận được báo cáo của cấp dưới. Mặc dù họ vẫn chưa thể xác định thân phận của người phụ nữ này, nhưng căn cứ theo phân tích thủ đoạn lên vào của cô nàng này, có lẽ là người của Cục tình báo Nhật Bản hoặc quốc gia nào đó.

Mà trong trường hợp thế này đối phương lại chính diện làm khó, rõ ràng là đã chuẩn bị trước mới tới. Hơn nữa cô ta cũng tương đối có mục đích. Rõ ràng cô nàng trước mặt có ý định khác. Nhưng Tổ trưởng Giang này sao còn không lập tức dừng lại, kết thúc cơ hội của người phụ nữ này?

Người phụ trách hiện trường sốt ruột nhưng giờ lại không cách nào tiến lên trước nhắc nhở Giang Nguyên, chỉ còn cách đứng đó giẫm chân, dùng ánh mắt nhìn chăm chăm Tiền Ngọc Minh và giáo sư Bạch Quý ngồi cạnh. Anh ta hy vọng hai người có thể nhắc nhở Giang Nguyên.

Tiền Ngọc Minh và giáo sư Bạch Quý ngồi bên lúc này cũng giống như người phụ trách hiện trường, rất sốt ruột, không hiểu sao Tổ trưởng Giang lại rộng lượng với nữ ký giả rõ ràng là đến gây chuyện này.

Có điều, hai người cũng không dám chủ động nhắc nhở Giang Nguyên, dù sao Giang Nguyên hiện tại khá có uy trong lòng họ. Ngay cả Phó thủ tướng Tề còn phải đối xử khách khí với hắn, hai người bọn họ sao dám yêu cầu Giang Nguyên thế này thế nọ. Có điều hai người đều hiểu rõ không thể cứ tiếp tục như thế này. Tiền Ngọc Minh ở bên do dự một hai giây, cuối cùng không kịp được đưa tay che miệng, cúi đầu ho khan hai tiếng.

Giang Nguyên nghe thấy tiếng ho khan này liền quay đầu thoáng

nhìn Tiền Ngọc Minh. Giang Nguyên thấy sự lo lắng và vẻ muốn nói lại thôi trong ánh mắt Tiền Ngọc Minh thì không nhịn được cười cười, gật đầu, ý bảo mình hiểu. Lúc này hắn mới nhìn về phía Isomura Hatoyama trước mặt, cười nói:

- Được rồi, Isomura tiểu thư. Nếu cô không còn câu hỏi nào khác, vậy tôi xin mời phóng viên tiếp theo...

Isomura Hatoyama cau mày ngẩng đầu nhìn Giang Nguyên, thấy ý cười nhạt ở góc mày Giang Nguyên thì cắn răng, sau đó trầm giọng nói:

- Tôi còn một câu hỏi cuối cùng!

- Ồ? Còn câu hỏi?

Ý cười trên khóe môi Giang Nguyên càng đậm, sau đó gật đầu nói:

- Đã vậy, Isomura tiểu thư là phóng viên nước ngoài duy nhất, tôi có thể cho cô cơ hội hỏi thêm một lần nữa. Hãy hỏi đi. Tôi sẽ thành thật trả lời... Nhưng sau khi trả lời xong câu hỏi này, các bạn phóng viên khác vẫn đang còn chờ...

- Được...

Isomura gật đầu, trên gương mặt xinh đẹp lộ vẻ dứt khoát, sau đó ngẩng đầu nhìn Giang Nguyên, nói:

- Thực ra, tôi rất không tin tưởng vào một vài tình hình Tổ trưởng Giang đã nói...

- Xin hỏi anh làm sao có thể chứng minh tất cả những ca bệnh đều đến từ Trường mầm non Tây Sơn? Và anh làm sao đảm bảo, phương pháp cách ly Trường mầm non Tây Sơn của các anh có hiệu quả, không hề có chút sai sót?

- Hơn nữa tôi nghe nói Trường mầm non Tây Sơn là nơi gửi người thân của rất nhiều các vị quan chức cấp cao của chính phủ các anh. Liệu anh cũng có thể đảm bảo trăm phần trăm là người nhà của các vị quan chức cấp cao của chính phủ này đều sẽ không có xuất hiện bất kỳ trường hợp đặc biệt nào? Tôi tin rằng các anh cũng không thể nào đảm bảo những điều này...

Isomura lạnh lùng nhìn Giang Nguyên, trầm giọng nói:

- Cho nên, tôi rất nghi ngờ anh về điểm này...

Isomura vừa dứt lời, tất cả mọi người đều nhìn về phía Giang Nguyên, xem Giang Nguyên trả lời như thế nào!

Chương 566: Phản ứng khắp nơi

Về vấn đề mà Yukiko đã đặt ra, trong lòng mọi người đều biết, và có thể nói bằng một câu: Ai cũng hiểu tình huống ở nhà trẻ Tây Sơn. Nếu thật sự một chút vấn đề cũng không có, người nào cũng khó mà tin được.

Hơn nữa, có hay không chuyện bệnh dịch chỉ bộc phát ở nhà trẻ Tây Sơn mà không phải ở nơi khác, quả thật rất khó mà xác định. Cho nên, tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm Giang Nguyên, xem hắn trả lời như thế nào. Nếu trả lời hợp lý, hiển nhiên mọi chuyện sẽ không thành vấn đề.

Nhưng nếu không trả lời hợp lý, trong buổi họp báo được truyền hình trực tiếp này xuất hiện vấn đề, cái được không đủ bù cái mất.

Đương nhiên, trong tình huống như vậy, muốn qua loa cũng rất dễ dàng. Dù sao ai cũng không có biện pháp chứng thực chuyện này. Chỉ cần Tổ trưởng Giang đừng phạm sai lầm là được.

Nhưng Tổ trưởng Giang dường như rất có hứng thú với Yukiko, khiến cho mọi người có chút lo lắng, sợ Tổ trưởng Giang trúng mỹ nhân kế thì xem như xong đời.

Tiền Ngọc Minh và giáo sư Bạch Quý bên cạnh cũng cảm thấy khẩn trương, sợ Giang Nguyên nói sai một câu, như vậy sẽ tiêu đời ngay. Nhưng thật ra hai người cũng không quá lo lắng. Ít nhất, căn cứ vào cảm giác ở chung với Giang Nguyên mấy ngày nay, qua loa vài câu vừa nãy, theo lý hắn sẽ không xảy ra vấn đề.

- Đối với những ca bệnh ở nhà trẻ Tây Sơn, sau khi cuộc họp báo kết thúc, mọi người có thể lấy tư liệu về mười ba bệnh nhân ở chỗ nhân viên công tác. Tôi nghĩ những tư liệu đó có thể chứng minh

bệnh nhân đến từ nhà trẻ Tây Sơn.

Nói đến đây, Giang Nguyên nhìn thoáng qua người phụ trách hiện trường cách đó không xa, nói:

- Xin mời đồng chí phụ trách mau in những tư liệu này ra.

Nghe Giang Nguyên nói xong, người phụ trách kia vội vàng gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu.

- Về phần biện pháp thi thố ở nhà trẻ Tây Sơn có chu đáo không? Có phải chăng vì một số quan hệ đặc biệt mà xảy ra sơ sót?

Ánh mắt Giang Nguyên đảo qua những phóng viên đang nhìn mình chằm chằm, sau đó tập trung vào người Yukiko, cười nói:

- Đối với điều này, tôi có thể cam đoan.

- Anh cam đoan như thế nào?

Thấy Giang Nguyên tự tin như vậy, Yukiko cười lạnh trong lòng. Ai cũng có thể nói như vậy, nhưng muốn chứng minh, tuyệt đối không đơn giản. Cho dù cô không bắt được sơ hở của đối phương, nhưng chỉ cần dân chúng hoài nghi chuyện này, mục đích xem như đạt được.

Cho nên, Yukiko cười lạnh nhìn Giang Nguyên, xem đối phương trả lời như thế nào.

Thấy nụ cười khiêu khích của Yukiko, Giang Nguyên âm thầm cảm thán. Năm đó, Michiko cũng nhìn hắn như vậy, nghĩ không ra mới được bao lâu, lại đến cô em gái của cô nhìn hắn. Hai chị em nhà này đúng thật là giống nhau.

Giang Nguyên chậm rãi dựng thẳng thân hình, nhìn Yukiko, nói:

- Nếu Yukiko tiểu thư cho rằng như vậy, vậy thì để tôi nói cho cô biết một việc.

- Việc gì?

Yukiko cau mày. Cô không tin Giang Nguyên có thể xuất ra thứ có

thể chứng minh chuyện này.

- Cách đây không lâu, Bộ trưởng Đào của Bộ Ngoại giao và phu nhân đến thăm cháu ở nhà trẻ, cũng vì vậy mà bị cách ly, tiến hành theo dõi trong ba ngày. Còn có Phó tham mưu trưởng, Thiếu tướng Trương ở quân khu Yên Kinh.

Giang Nguyên trầm giọng nói:

- Đồng chí Phó tổ trưởng tiểu tổ lãnh đạo Nghiêm Quốc Hùng, cũng bởi vì đã đồng ý cho những người kia đi thăm, bây giờ đã bị mất chức chờ xử lý.

Giang Nguyên vừa nói ra, trong sân liền ồ ào hẳn lên. Ai cũng không nghĩ đến lại nghe được một tin tức bùng nổ đến như vậy. Cán bộ cao tầng như Bộ trưởng Đào cũng bị cách ly quan sát, vậy thì còn có ai có thể ngoại lệ nữa?

Sắc mặt Yukiko hiện lên vẻ khó tin. Cô biết rõ Bộ trưởng Đào có địa vị và quyền lực như thế nào ở Hoa Hạ. Nếu ngay cả ông cũng bị cách ly theo dõi, vậy thì không còn nghi ngờ gì thêm nữa.

Nói đến đây, Giang Nguyên nhìn Yukiko một lát rồi nói tiếp:

- Thế nào? Yukiko tiểu thư, bây giờ cô có còn hoài nghi phương pháp giải quyết của chúng tôi nữa hay không?

Nhìn chàng thanh niên vẫn mỉm cười, Yukiko cắn môi lắc đầu, sau đó ngồi xuống.

Cô biết rất rõ, đến tình trạng này, trên cơ bản đã không hoàn thành nhiệm vụ.

Thấy Yukiko đã ngồi xuống, Tiền Ngọc Minh, giáo sư Bạch Quý và người phụ trách hiện trường đều thở phào nhẹ nhõm.

Gương mặt xinh xắn của Yukiko hiện lên sự ngưng trọng, vẫn nhìn chằm chằm Giang Nguyên, ánh mắt tò mò, nhưng cô vẫn ngồi im, không còn động tác gì khác.

Không còn Yukiko phá rối, buổi họp báo thuận lợi kết thúc. Tất cả các phóng viên đều đến chỗ của nhân viên công tác nhận một bản

tư liệu về các bệnh nhân. Yukiko cũng không ngoại lệ.

Người phụ trách hiện trường nhìn thấy Yukiko theo dòng người bước ra ngoài, hận đến nghiến răng, sau đó cầm điện thoại nói:

- Chúng ta không có chứng cứ, cũng không thể lấy danh nghĩa tự tiện tiến vào buổi họp báo mà bắt cô ta. Thả cô ta đi đi.

Nghe được mệnh lệnh truyền đến từ tai nghe, những người mặc đồ đen đứng ngoài cửa đều lặng yên tản đi.

Yukiko nhìn thấy đám người áo đen đã rời đi, gương mặt hiện lên nụ cười lạnh.

Cô vừa đi vài bước, liền quay đầu nhìn Giang Nguyên đang đứng nói chuyện với mọi người trên đài, ánh mắt hiện lên thần sắc quái dị.

Lúc này, Giang Nguyên dường như cũng cảm nhận được điều gì đó liền quay đầu nhìn sang. Sau khi nhìn thấy Yukiko, khóe miệng vểnh lên.

Sau khi buổi họp báo chấm dứt, ngồi trong phòng làm việc, Phó thủ tướng Tề cũng thở phào nhẹ nhõm. Mặc kệ ông ta có căng thẳng đến cỡ nào, buổi họp báo cũng đã xong. Còn về tình huống sau đó, không phải ông có thể khống chế được. Hơn nữa, Giang Nguyên nói rất chắc chắn, khẳng định bệnh dịch sẽ không xảy ra vấn đề, điều này làm cho Phó thủ tướng Tề không nhịn được mà có chút tin tưởng.

- Có thể những người kia thật sự lợi hại, và tên tiểu tử này đã nắm được tin tức gì bên đó. Nếu không, cũng không chủ động tổ chức họp báo.

Nghĩ đến đây, Phó thủ tướng Tề có chút cảm tức, mắng thầm trong lòng:

- Tên Giang Nguyên đáng chết này, dám trong cuộc họp báo liếc mắt đưa tình với phụ nữ. Thật sự là vô sỉ.

Ngoại trừ những người ở Bắc Kinh chú ý đến sự kiện này, tại Tây Bắc cách xa hàng nghìn dặm, một người đàn ông trung niên mặc

tây trang đang nhìn Giang Nguyên trên tivi.

Hai hàng lông mày cau lại, ẩn dưới là đôi mắt lóe lên hàn quang.

Reng reng reng. Nghe được tiếng chuông điện thoại truyền đến, vị Tướng quân liền nhấc máy:

- Alo!

- Tướng quân, người của chúng ta vừa mới xác nhận một tin tức. Tại một khách sạn cách bệnh viện Ba quân chừng, khoảng hai ba giờ trước đã xảy ra một cuộc chiến. Theo biểu hiện, hẳn là có liên quan đến Miêu đại sư.

Vị tướng quân nắm điện thoại thật chặt, hai mắt nheo lại, lãnh đạm nói:

- Miêu đại sư thế nào rồi?

- Căn cứ theo điều tra, Miêu đại sư hẳn đã bị giết chết rồi.

Bên kia vội vàng đáp.

Nghe được lời này, vị Tướng quân thở hắt ra, sau đó chậm rãi gật đầu:

- Tốt, đáng chết thì sẽ chết, như vậy mới không phiền toái. Bây giờ theo dõi tên tiểu tử kia cho tôi. Một khi có cơ hội thì xuống tay.

- Vâng.

Chương 567: Phó thủ tướng Trương phê chỉ thị

- Chuyện gì xảy ra vậy? Tại sao lại để cho cô gái tên Yukiko đó vào trong? Thiếu chút nữa là xảy ra vấn đề lớn rồi.

Một người phụ nữ trung niên mặc trang phục công sở ngồi sau bàn làm việc, lạnh lùng nhìn người phụ trách hiện trường:

- Có tra ra lai lịch không?

- Trưởng phòng Nguyên, cô gái tên Yukiko đó trộm giấy mời của người khác, hiện tại còn chưa xác minh được lai lịch. Nhưng theo biểu hiện thì đến từ tỉnh báo Nhật Bản.

Ngô Dũng cúi đầu, sắc mặt trầm xuống.

- Tỉnh báo Nhật Bản?

Hàn ý trên gương mặt người phụ nữ trung niên càng nhiều hơn, nhìn chăm chăm Ngô Dũng:

- Cũng may lần này không xảy ra vấn đề lớn. Nếu không, không chỉ một mình cậu, mà ngay cả tôi cũng không giữ được vị trí của mình. Bây giờ điều tra cho rõ tình huống, sau đó báo cáo cho tôi biết.

- Vâng.

Ngô Dũng vội vàng gật đầu, chần chừ một chút rồi nói:

- Dường như Tổ trưởng Giang quen với Yukiko, chúng ta có cần điều tra hay không?

- Bất luận là ai, cũng phải điều tra hết.

Trưởng phòng Nguyên lạnh lùng nói.

- Vâng.

Nghe Trưởng phòng Nguyên ra lệnh, Ngô Dũng thành thật gật đầu. Vốn y định đến hỏi thăm Giang Nguyên một chút, ai ngờ Trưởng phòng Nguyên lại bảo điều tra luôn cả Tổ trưởng Giang. Đây chẳng phải là mang đá ném chân mình sao?

Đợi sau khi Ngô Dũng ra ngoài, Trưởng phòng Nguyên liền cau mày suy nghĩ, sau đó cầm điện thoại trên bàn, hắng giọng hai cái rồi mới bấm số.

- Bộ trưởng, tình huống tạm thời đã được xác nhận. Đối phương hẳn là đến từ tỉnh báo Nhật Bản.

Về mặt Trưởng phòng Hồ vô cùng cẩn thận, báo cáo với đối phương:

- Ý đồ của đối phương rất rõ, chính là muốn nhiều loạn trật tự xã hội của chúng ta.

- Vâng, tôi đã hạ lệnh điều tra. Nhưng tạm thời không có cách nào xử lý đối phương.

Sau khi báo cáo vài câu, Trưởng phòng Nguyên thấp giọng nói:

- Hơn nữa, căn cứ theo tình huống ở hiện trường, Tổ trưởng Giang hình như có liên quan với Yukiko đó. Tôi đã bảo người đi thăm dò rồi.

- Vâng, tôi nhất định sẽ cẩn thận.

Sau khi cúp điện thoại, Trưởng phòng Nguyên thở hắt ra, ánh mắt lạnh lẽo nhìn chiếc huy chương trên màn hình máy tính, sau đó gật đầu. Đối với bà mà nói, mặc kệ đối phương là ai, thân phận ra sao, có lai lịch gì, bà đều phải điều tra. Đây là việc của vị trí mà bà đang ngồi.

Giang Nguyên tất nhiên là không biết bản thân hần đang bị điều tra. Hiện tại, tâm trạng của hần rất tốt.

Bởi vì nhiệt độ cơ thể của Tiểu Bảo đã giảm xuống.

- 38.5 độ C.

Viên Dũng nhìn dụng cụ đo nhiệt độ, hưng phấn nói.

- Tốt quá.

Giang Nguyên liên tục gật đầu. Mặc dù hần cảm nhận được nhiệt độ trong cơ thể Tiểu Bảo đang giảm xuống, nhưng bây giờ thông qua dụng cụ đo nhiệt độ xác nhận, hần mới chính thức yên tâm. Hiện tại mới dùng thuốc được mấy tiếng nhưng nhiệt độ đã giảm nhanh như vậy, đạt đến phạm vi cơ thể người có thể thừa nhận, trên cơ bản có thể nói Tiểu Bảo đã tạm thời thoát khỏi nguy hiểm.

Chỉ cần dịch bệnh không phát sinh dị biến, cứ duy trì như vậy,

Tiểu Bảo sẽ dần dần khôi phục.

- Lấy máu tiến hành xét nghiệm lần nữa.

Đường y sư hài lòng nhìn Viên Dũng, nói.

- Vâng.

Nghe Đường y sư nói, Viên Dũng vội vàng gật đầu, sau đó lấy máu rồi đi ra ngoài.

- Giang Nguyên, bây giờ yên tâm rồi chứ?

Nhìn vẻ mặt vui mừng của Giang Nguyên, Đường y sư mỉm cười gật đầu.

- Vất vả cho ngài rồi.

Giang Nguyên cười nói lời cảm ơn, đang định nói tiếp, bên cạnh liền truyền đến tiếng gọi “Ba”.

Nghe được tiếng kêu, Giang Nguyên giật thót, sau đó quay đầu, liền nhìn thấy Tiểu Bảo không biết tỉnh lại từ lúc nào đang mở to mắt nhìn hắn.

Tình huống của Tiểu Bảo có chuyển biến tốt đẹp, cuộc họp báo cũng xem như thành công. Sau khi Giang Nguyên chủ trì cuộc họp báo xong, mặc dù có nhiều người bàn luận về chuyện của bệnh viện Ba quân chủng hơn, nhưng tổng thể mà nói, người dân ở Bắc Kinh xem như đã bình tĩnh. Việc người dân rời khỏi thành phố cũng giảm đi nhiều.

Phó thủ tướng Trương nhìn tài liệu báo cáo, cẩn thận nhìn số liệu, hài lòng gật đầu. Xem ra Giang Nguyên này không riêng gì có thân phận y sĩ của Thiên Y Viện, mà phong cách làm việc cũng rất quyết đoán. Chỉ mở một cuộc họp báo nhưng lại có thể thay đổi được đại cục, dẹp loạn tình thế đang hỗn loạn ở Bắc Kinh. Xem ra đúng là một nhân tài.

Tiện tay đặt bản báo cáo sang một bên, sau đó cầm lấy bản thứ hai. Đây là tình huống dịch bệnh phát triển, và cũng là vấn đề mà ông quan tâm nhất.

- Thuốc ức chế virus đã hoàn thành. Bệnh nhân đầu tiên sau khi dùng thuốc đã có được chuyển biến tốt đẹp. Hiện tại thuốc đang được tăng cường sản xuất, dự tính có thể sản xuất được một ngàn đơn vị, đủ cho ba đến năm trăm người.

Xem đến đây, Phó thủ tướng Trương nhẹ nhàng thở hắt ra. Đối với sự kiện dịch bệnh lần này, ông cũng có chút lo lắng. Mặc dù ông không trực tiếp nhúng tay vào chuyện này, đem tất cả sự việc giao cho tiểu tổ lãnh đạo, nhưng vẫn một mực duy trì chú ý.

Dù sao chuyện năm đó vẫn còn để lại di chứng. Mười năm trước, khi ông còn là một Phó tỉnh trưởng một tỉnh, nhưng năm đó chẳng khác nào là một tai họa. Tỉnh của ông là một trong những khu vực phát dịch bệnh nghiêm trọng. Cho đến bây giờ, nghĩ lại ông vẫn còn cảm thấy sợ.

Lần này, nếu không phải bên dưới hành động nhanh chóng, khống chế chu đáo, hơn nữa Thiên Y Viện còn trực tiếp nhúng tay vào, ông đã không cách nào yên tâm ngồi ở phòng làm việc. Phải biết rằng, một ngày trước ông đã chuẩn bị tốt, khi sự tình không thể khống chế, ông sẽ đích thân xuống tọa trấn.

Đối với Thiên Y Viện, trước khi ông tiến vào tổ bảy người, ông không biết đó là nơi nào. Hai năm trước, khi ông thuận lợi tiến vào cao tầng quốc gia, mặc dù bài danh ở cuối, nhưng đã có tư cách tiếp xúc với một số bí mật.

Khi đó ông mới biết rõ, những người năm đó là đến từ nơi nào. Hàng năm, cứ mỗi lần đến đợt kiểm tra, những y sư có vẻ kỳ quái được mời đến khám bệnh thì ra là đến từ Thiên Y Viện thần bí.

Mà vị bác sĩ kia không nghĩ đến lại đến từ Thiên Y Viện, còn bệnh nhân đầu tiên là con của hắn. Đây cũng chính là chỗ mà tổ bảy người lo lắng nhất. Nếu không, Phó thủ tướng Trương nào có thể dễ dàng như vậy? Làm sao có chuyện đồng ý cho một y sĩ trẻ tuổi làm Phó tổ trưởng thường vụ chứ?

Bây giờ đọc được bản báo cáo này, Phó thủ tướng Trương rốt cuộc cũng thở phào nhẹ nhõm. Chỉ cần thuốc phát huy công hiệu, trong thời điểm mấu chốt nhất sẽ có công dụng.

Cẩn thận đặt hai bản báo cáo sang một bên, sau đó cầm lấy bản báo cáo thứ ba.

- Nhân viên tình báo Nhật Bản? Có liên quan đến Giang Nguyên?

Xem đến đây, Phó thủ tướng Trương cau mày, sau đó tiếp tục đọc. Chỉ là càng đọc, mặt của ông càng nhăn lại.

- Tiến hành điều tra Giang Nguyên?

Sau khi đọc xong bản báo cáo, Phó thủ tướng Trương đặt xuống, bắt đầu trầm tư.

Theo lý, nếu Giang Nguyên có liên quan đến Thiên Y Viện, như vậy chỉ cần đối phương không chính thức nguy hại cho quốc gia, cũng không cần tiến hành điều tra.

Hơn nữa, trong sự kiện bộc phát dịch bệnh lần này, Giang Nguyên đã làm rất tốt, rất đáng biểu dương. Nhưng là một trong những cao tăng của Trung Quốc, Phó thủ tướng Trương vẫn không khỏi cảm thấy lo lắng.

Ông biết trong tổ bảy người, Phó thủ tướng Dương quan hệ mật thiết với Giang Nguyên nhất. Hơn nữa, Giang Nguyên cũng là thành viên của Thiên Y Viện. Có hẳn ở đây, quan hệ giữa chính phủ và Thiên Y Viện cũng gần gũi hơn. Đây cũng là nguyên nhân tổ bảy người không ai phản đối Giang Nguyên trở thành Phó tổ trưởng thường vụ.

Nhưng nếu đối phương có quan hệ mật thiết với nhân viên tình báo Nhật, hơn nữa còn biểu hiện thẳng ngay trong cuộc họp báo, ngược lại rất đáng chú ý.

Phó thủ tướng Trương thoáng trầm ngâm một chút, sau đó tiện tay phê vào bản báo cáo.

- Cẩn thận quan sát, kịp thời báo cáo, không được manh động.

Chương 568: Bọ ngựa bắt ve

Mặc dù bị sự kiện dịch bệnh ảnh hưởng, người đến khám bệnh tại bệnh viện Ba quân cũng giảm rất nhiều, nhưng khu nội trú vẫn người qua lại như mắc cửi.

Chỉ là tất cả cửa sổ đều được đóng chặt. Ngoài ra còn có một lều vải màu trắng được dựng gần ngay với khoa Nhi. Ngoài trừ cảnh vệ được trang bị vũ khí hạng nặng canh gác bên ngoài, còn thì chỉ có nhân viên mặc đồ trắng ra vào. Đây giống như là nơi ôn thần dừng chân, không ai dám đến gần.

Yukiko mặc chiếc áo đầm màu xám đứng trong đám người, thu hút không ít sự chú ý của người qua lại. Cô đứng gần khoa Nhi, gương mặt xinh đẹp vẫn lạnh lùng như cũ, nhưng hai mắt lại hiện lên sự chờ mong.

Đứng một hồi lâu, cô cũng không thấy người nọ xuất hiện, ánh mắt liền hiện lên sự thất vọng, sau đó xoay người rời đi.

Khi Yukiko rời đi, một người đàn ông ngồi xổm cách đó không xa, trên đỉnh đầu là một tờ báo chiều Bắc Kinh, nhẹ nhàng đưa tay lên miệng, thấp giọng nói:

- Mục tiêu đã rời đi. Số 2 tiếp quản mục tiêu.

- Số 2 đã nhận được, đã tiếp quản mục tiêu.

Từ bên trong tai nghe truyền đến tiếng nói, người đàn ông tiện tay thu lại tờ báo, sau đó bước theo hướng Yukiko đã rời đi.

Sau khi người đàn ông này rời đi, cách đó không xa cũng có một người thanh niên đang xem báo, lúc này có chút ngẩng đầu lên, nhìn theo hướng người đàn ông kia, ánh mắt hiện lên sự lạnh lẽo, sau đó dường như cảm nhận được cái lạnh của Bắc Kinh, liền rút cổ, thấp giọng nói:

- Đinh tử đã theo mục tiêu. Mục tiêu là một cô gái trẻ. Đinh tử nghi ngờ là của Quốc Tự Hào chứ không phải của cục 3.

- Tiếp tục nhiệm vụ, cẩn thận quan sát tình huống, nếu tình huống không ổn, tùy thời lui lại.

Trong tai nghe truyền đến giọng nói, sau đó lặng yên không một

tiếng động. Lúc này chàng thanh niên giống như không có chuyện gì phát sinh, sau đó đứng dậy bước đến một góc tránh gió, tiếp tục ngồi xuống.

- Ba, con muốn chơi đá banh, con muốn chơi đá banh.

Tiểu Bảo đứng dưới đất, mở hai tay nhìn Giang Nguyên phía đối diện, lớn tiếng kêu lên.

- Được. Đến đây đi, đến đây đi.

Giang Nguyên mỉm cười ném quả bóng về phía Tiểu Bảo, nhìn Tiểu Bảo chụp được quả bóng liền nở nụ cười, nét mặt Giang Nguyên lại càng sáng lạng hơn.

Phan Hiểu Hiểu nhìn hai cha con vui vẻ với nhau, không nhịn được mà ngồi xuống, giang hai tay với Tiểu Bảo:

- Nào, Tiểu Bảo, ném bóng cho mẹ nuôi đi.

- Được, mẹ nuôi tiếp bóng.

Tiểu Bảo nghe rằng, sau đó cố sức đá quả bóng về phía Phan Hiểu Hiểu.

Phan Hiểu Hiểu một thân trang phục phòng hộ màu trắng tiếp quả bóng, sau đó cẩn thận ném lại cho Tiểu Bảo.

Nhìn hai người chơi với nhau rất vui vẻ, Giang Nguyên đứng dậy, tiếp nhận bản báo cáo Viên Dững đưa sang, cẩn thận xem qua.

- Y sĩ Giang, căn cứ vào kết quả kiểm tra của y sĩ Lâm, virus trong cơ thể Tiểu Bảo xem như đã được xử lý triệt để. Qua hai lần xét nghiệm cũng không phát hiện có virus tồn tại.

Viên Dững mỉm cười nói với Giang Nguyên:

- Vì thế, y sĩ Lâm đề nghị, sau đợt thuốc ngày hôm nay, Tiểu Bảo có thể ngưng sử dụng, đồng thời bước vào cách ly bình thường.

- Ừm, tốt, sáng mai đưa Tiểu Bảo đến phòng bệnh cách ly bình thường.

Giang Nguyên gật đầu, sau đó nói:

- Tình huống các bệnh nhân khác như thế nào?

- Trong tổng số mười chín ca bệnh bên Tây Sơn chuyển đến, mười bốn ca đã không phát sinh tình huống nóng sốt nữa, trên cơ bản đã khôi phục trạng thái bình thường. Năm ca bệnh còn lại vẫn đang được khống chế nhiệt độ. Dự tính trong vòng ba ngày có thể điều trị dứt điểm, đạt đến tiêu chuẩn cách ly bình thường.

Giang Nguyên hài lòng gật đầu:

- Được rồi, anh hãy tiếp tục quan sát chỗ này, tôi ra ngoài trước.

- Vâng.

Dưới sự trợ giúp của Viên Dũng, Giang Nguyên một lần nữa mặc đồ phòng hộ vào, sau đó thông qua phòng khử trùng bước xuống lầu.

- Xin chào Tổ trưởng Giang.

Cửa thang máy mở ra, hai cảnh vệ cung kính chào Giang Nguyên.

Giang Nguyên mỉm cười gật đầu, sau đó bước về phía phòng làm việc của tiểu tổ.

Lúc này, Phó thủ tướng Tề và đám người Tề Ngọc Minh đang ở trong phòng làm việc thảo luận chuyện gì đó, thấy Giang Nguyên tiến vào, Tiền Ngọc Minh và giáo sư Bạch Quý đứng dậy chào hỏi Giang Nguyên:

- Tổ trưởng Giang.

Từ lúc tất cả các ca bệnh được khống chế một cách thuận lợi, bên phía nhà trẻ Tây Sơn cũng không còn ca bệnh nào mới xuất hiện nữa. Bên ngoài cũng không có, khiến cho người của tiểu tổ đều thở phào nhẹ nhõm, không còn sự lo lắng như ban đầu.

Gương mặt của hai người Tiền Ngọc Minh cũng treo đầy nụ cười.

Mặc dù Phó thủ tướng Tề đối với Giang Nguyên còn chút không

cam lòng, nhưng tình huống hiện tại cũng khiến cho ông cảm thấy không tệ. Thấy Giang Nguyên tiến vào, mặc dù không đứng lên, nhưng vẫn gật đầu với hắn:

- Giang Nguyên, xem ra tiểu tổ của chúng ta qua mấy ngày nữa là có thể giải tán rồi.

- Đúng vậy, nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, trong vòng một tuần nữa chúng ta có thể yên tâm nghỉ ngơi rồi.

Giang Nguyên mỉm cười gật đầu, sau đó bước qua, ngồi xuống nhìn Tiền Ngọc Minh, nói:

- Chủ nhiệm Tiền, tình huống bên Tây Sơn như thế nào rồi?

- Tình huống đã ổn định, hai mươi mấy giờ trôi qua cũng không phát sinh ca bệnh mới. Hơn nữa, Bộ trưởng Viên được cách ly ba ngày quan sát cũng đã kết thúc, thuận lợi rời khỏi Tây Sơn. Hết thấy bình an.

Tiền Ngọc Minh phẫn chấn nói.

- Ừm, vậy là tốt rồi. Mấy vị này mà đi, chúng ta cũng yên tâm hơn. Nếu bọn họ xảy ra vấn đề, chúng ta lại càng phiền phức hơn.

Giang Nguyên cười nói.

- Haha.

Tất cả mọi người đều liên tục gật đầu, chỉ có Phó thủ tướng Tề là lơ đãng nhìn đi chỗ khác. Ông biết Giang Nguyên nói không sai. Nghiêm Quốc Hùng phạm một sai lầm nho nhỏ, đã khiến cho mấy vị đại thành viên Trung Quốc này phải bị nhốt ở Tây Sơn.

Tuy nói ông đường đường là một Phó thủ tướng, cũng không cần để ý đến những người kia, nhưng dù sao trong sự việc mà ông lãnh đạo lại xuất hiện vấn đề, cho dù Giang Nguyên có kịp thời ngăn chặn, nhưng xuất hiện chuyện như vậy, thậm chí có thể khiến cho mấy vị cán bộ lớn đó xảy ra vấn đề, đó cũng là một sai lầm lớn.

Mấy năm gần đây, Nghiêm Quốc Hùng đi theo ông, xuất không ít lực cho ông. Hai năm nữa là có thể tiếp nhận khảo sát lên chức Bộ

trưởng. Nhưng bây giờ, bởi vì sự kiện này mà làm cho tiền đồ bị hủy, Phó thủ tướng Tề cũng cảm thấy căm tức.

Vất vả lắm mới bồi dưỡng được một cấp dưới làm việc giỏi giang, cũng chỉ vì một chuyện nhỏ mà không còn sử dụng được, ai mà chẳng căm tức. Nhưng cho dù ông có muốn ra mặt cho Nghiêm Quốc Hùng cũng không được. Bởi vì một việc nhỏ nhưng có thể làm thành một mối lửa lớn, tính chất nghiêm trọng, khiến cho Phó thủ tướng Trương phải tự mình xuống nhận chức Tổ trưởng.

Nghiêm Quốc Hùng xem như đã tạo một ấn tượng xấu trong lòng tổ bảy người. Nếu duy trì một chức vụ thấp thì còn có thể, nhưng muốn lên chức lãnh đạo cấp bộ thì tuyệt không có khả năng.

Cho nên, Phó thủ tướng Tề chỉ có thể thở dài. Đối với lão thuộc hạ này, ông cũng chỉ tận hết sức giảm bớt tội trạng cho y, cũng không vì việc này mà lâm vào lao ngục. Đó đã là kết quả tốt nhất rồi.

Chuyện trò với mọi người vài câu, an bài công việc kế tiếp, lúc này Giang Nguyên mới bước ra khỏi phòng làm việc, đang định móc điện thoại hỏi thăm Tuyên Tử Nguyệt đang ở khách sạn gần đó, để cô vào bên trong thăm Tiểu Bảo một chút, điện thoại đột nhiên vang lên.

Nhìn dãy số xa lạ, Giang Nguyên có chút nghi hoặc, nhưng vẫn nhấn nút nghe.

- Xin chào, tôi là Giang Nguyên.

Giang Nguyên lên tiếng.

- Xin chào tổ trưởng Giang.

Lúc này, bên kia truyền đến một giọng nữ vừa quen vừa xa lạ.

Chương 569: Michiko và Yukiko

Nghe được giọng nữ này, Giang Nguyên có chút cau mày. Vừa mới nghe, hẳn đã có thể biết được người gọi là ai. Mặc dù không biết tại sao đối phương lại biết số của hắn, nhưng hắn vẫn mỉm cười,

nói:

- Thì ra là Yukiko tiểu thư, không biết cô tìm tôi có chuyện gì?
- Tổ trưởng Giang, muốn tìm anh đúng là không dễ dàng.

Giọng nói của Yukiko thoáng nhu hòa vài phần, không còn lạnh lẽo như hôm diễn ra cuộc họp báo.

- Haha, xin lỗi, gần đây bận rộn quá.

Giang Nguyên không lạnh không nhạt nói. Hẳn đối với mấy gián điệp tình báo cũng không hảo cảm cho lắm. Nếu không phải Yukiko là em của Michiko, hẳn đúng là không thèm để ý đến đối phương.

Nghe giọng nói lãnh đạm của Giang Nguyên, Yukiko ở bên kia chu miệng. Ngoại trừ nhân viên trong tổng bộ, cho đến bây giờ cô chưa từng khách sáo với ai như vậy. Nhưng vì chị, lúc này chỉ có thể nhẫn nhịn.

Hít sâu hai hơi, cô mới chậm rãi lên tiếng:

- Xem ra là đã mạo muội rồi.

Nghe giọng nói của đối phương đột nhiên thay đổi, trở nên mềm mại, Giang Nguyên cũng có chút sửng sốt, sau đó cười nói:

- Yukiko tiểu thư khách sáo quá rồi. Không biết cô tìm tôi có chuyện gì không?
- Tổ trưởng Giang, xin hỏi anh có thời gian dùng bữa cơm với tôi hay không?

Yukiko nói.

- Ăn cơm?

Giang Nguyên sửng sốt, có chút không rõ tại sao cô gái này lại mời hẳn ăn cơm. Rõ ràng cô ta đến đây là không có ý tốt. Bây giờ, hẳn cũng chẳng có tâm trạng để ý đến cô, lập tức nói:

- Xin lỗi, Yukiko tiểu thư, tôi có nhiều việc cần làm lắm.

Nghe Giang Nguyên trả lời, ánh mắt Yukiko hiện lên sự khác thường. Vốn cô tưởng rằng ngày đó Giang Nguyên dám biểu hiện như vậy với cô trong buổi họp báo là có ý với cô, bây giờ cô mời hẳn ăn cơm, hẳn hẳn sẽ không từ chối mới đúng, tại sao lại như thế này?

Nhưng Yukiko thoáng suy nghĩ một chút, đột nhiên hiểu rõ vài phần. Bây giờ Trung Quốc đại khái đã điều tra xong thân phận của cô, nhưng vì không có chứng cứ nên không bắt được cô.

Hai ngày qua cũng có người theo dõi cô. Giang Nguyên chỉ sợ sau khi biết được thân phận của cô nên mới cư xử với cô như vậy. Nghĩ đến đây, Yukiko không nhịn được âm thầm mắng một câu:

- Có sắc tâm mà lại không có gan.

Yukiko vốn định quyến rũ đối phương, nhưng bây giờ chỉ sợ không có kết quả.

Nhớ đến chị, Yukiko không bỏ cuộc, nũng nịu nói:

- Quả thật Yukiko đã mạo muội. Tổ trưởng Giang, tôi có một vấn đề muốn hỏi anh.

- Vấn đề gì?

Thấy đối phương cũng không nhắc lại chuyện ăn cơm, Giang Nguyên lên tiếng hỏi.

Nghe Giang Nguyên không từ chối, Yukiko mừng thầm trong lòng:

- Tổ trưởng Giang, hình như anh quen với chị của tôi?

- Quen, có chuyện gì không?

Đột nhiên nghe Yukiko hỏi một câu như vậy, Giang Nguyên sửng sốt một chút rồi trả lời.

- Xin hỏi anh quen chị tôi vào lúc nào? Lần cuối anh gặp chị ấy là cách đây bao lâu?

Yukiko vội vàng hỏi.

Cảm nhận được giọng nói khẩn trương của Yukiko, Giang Nguyên hơi cảm thấy nghi hoặc, sau đó suy nghĩ một chút liền trả lời:

- Tôi quen cô ấy hai năm rồi, lần cuối cùng nhìn thấy là một năm trước.

- Một năm trước?

Nghe Giang Nguyên đáp, Yukiko liền hưng phấn, vội vàng hỏi tiếp:

- Một năm trước anh gặp chị tôi ở đâu?

Nghe Yukiko hỏi, Giang Nguyên cũng không định giấu diếm, trầm ngâm một chút liền đáp:

- Hẳn là ở Gambia.

- Gambia?

Nghe tên địa danh, Yukiko có chút sửng sốt:

- Tổ trưởng Giang, khi đó chị của tôi vẫn khỏe chứ?

- Cũng không tệ lắm.

Cảm nhận được sự khẩn trương trong lời nói của Yukiko, Giang Nguyên cũng không che giấu. Lúc đó Michiko khỏe vô cùng, còn đánh ngã hẳn mấy lần. Hiện giờ ngấm lại vẫn còn làm người ta ngửa răng.

- Cũng không tệ lắm? Vậy tại sao chị ấy...

Yukiko lẩm bẩm.

Giang Nguyên mơ hồ nghe được lời nói của Yukiko, trong lòng liền cả kinh:

- Michiko làm sao vậy?

Thấy Giang Nguyên quan tâm, Yukiko liền đáp:

- Chị của tôi đã mất tin tức từ một năm trước rồi.

- Hơn một năm trước?

Giang Nguyên kêu lên. Hơn một năm trước, hẳn đúng là đã gặp Michiko, nhưng đến bây giờ vẫn không nghe được tin tức của cô. Chẳng lẽ cô còn ở Châu Phi?

- Tổ trưởng Giang, anh nói anh có gặp qua chị của tôi lần cuối cùng, vậy anh có thể nói cho tôi biết khi đó chị ấy làm gì không? Bây giờ tôi làm sao cũng không tra ra được chuyện của chị ấy.

Yukiko nôn nóng hỏi Giang Nguyên.

Chỉ là vừa nói ra miệng, Yukiko liền cảm thấy mình đúng là thất thố. Tại sao chuyện gì cũng nói với đối phương? Theo lý, nếu cô muốn hỏi, ít ra cũng phải nói bóng nói gió, chứ không phải trực tiếp đem toàn bộ suy nghĩ của mình nói ra như vậy.

Giang Nguyên thật ra cũng không suy nghĩ nhiều như thế. Hắn cau mày bởi vì lời nói của Yukiko.

Michiko năm đó cũng đi theo một đội ngũ. Là người Châu Á với nhau, đội ngũ của cô cũng có tiếp xúc với Cô Lang, mà đường như địa vị của Michiko trong đội ngũ đó cũng không thấp, hơn nữa thực lực lại rất mạnh. Chẳng lẽ khi Cô Lang xảy ra chuyện, đội ngũ của Michiko cũng xuất hiện vấn đề?

Trong lòng Yukiko đang vội, nhưng vẫn chú ý đến sự lạ thường của Giang Nguyên. Với sự miễn cảm của mình, cô lập tức cảm giác được Giang Nguyên đang lo lắng chuyện gì, liền nói:

- Tổ trưởng Giang, nếu như anh biết tin tức của chị tôi, xin anh hãy nói cho tôi biết. Yukiko tôi biết ơn anh rất nhiều.

- Không, tôi không biết rõ tình huống của cô ấy. Khi gặp cô ấy cách đây hơn một năm, cô ấy rất tốt. Nhưng sau lần đó, tôi cũng rời khỏi Châu Phi, không còn gặp lại cô ấy nữa, cũng không nghe được tin tức gì.

Giang Nguyên thành thật trả lời. Hắn hiểu tâm trạng của Yukiko, cũng giống như năm đó hắn biết được tin tức của gia đình, liền

muốn trở về nhà.

Nghe Giang Nguyên trả lời, trực giác phụ nữ nói cho Yukiko biết, Giang Nguyên không có nói dối. Mặc dù có chút thất vọng, nhưng vẫn cảm kích:

- Tổ trưởng Giang, thật sự cảm ơn anh rất nhiều.
- Đừng khách sáo.

Giang Nguyên mỉm cười, không nhận được hỏi thăm một câu:

- Michiko không liên lạc với cô sao?
- Không. Hơn một năm rồi không có tin tức gì cả.

Yukiko trả lời.

Nghe Yukiko nói, Giang Nguyên âm thầm thở dài. Đội ngũ xuất hiện ở Châu Phi, trên cơ bản đều là tay dính máu người. Xuất hiện chuyện ngoài ý muốn cũng không phải hiếm thấy. Người nhiều như vậy, khi chấp hành nhiệm vụ đều dốc hết sức mình. Không ai có thể cam đoan bình yên trở về.

Chỉ là nhớ đến gương mặt xinh đẹp nhưng lạnh lùng của Michiko, nếu xảy ra chuyện ngoài ý muốn, Giang Nguyên đúng là cảm thấy đau lòng. Mặc dù cô ấy và hắn không cùng một đội ngũ, hắn cũng không phải là người mạnh mẽ, cũng có thể nói là người yếu nhất trong đội, bị không ít người ngoài đội khiêu khích.

Nhưng khi hắn có chuyện, Michiko sẽ đứng về phía hắn, cho dù đôi lúc cô hay ngẫu nhiên đùa giỡn hoặc khi dễ hắn.

Nghĩ đến đây, Giang Nguyên thở dài, sau đó nói:

- Được rồi, nếu tôi có thời gian, sẽ phái người hỏi thăm tin tức của chị cô.

Chương 570: Lý lịch bị làm giả

- Ồ, cậu thật là lợi hại.

Đầu dây bên kia, Hải Bắc hưng phấn kêu lên:

- Cậu ở đâu là chói mắt ở chỗ đó.

Nghe giọng nói hưng phấn của Hải Bắc, Giang Nguyên hơi sửng sốt, sau đó chợt hiểu ra. Mấy tháng gần đây, danh tiếng của hắn quả nhiên lan truyền trong nước không nhỏ. Đám người Hải Bắc chú ý đến thật ra cũng không kỳ quái.

- Đúng rồi, Enie đã biết cậu còn sống, nhưng không phải là tôi nói đầu nhé.

Bên kia Hải Bắc cười gượng.

- Enie.

Nghe được cái tên này, Giang Nguyên day trán, cười khổ:

- Được rồi, cô ấy biết thì cứ để cô ấy biết, nhưng anh đừng nói anh có liên lạc với tôi.

- Đương nhiên rồi, tuyệt đối không có chuyện đó đâu.

Bên kia Hải Bắc vội vàng cam đoan.

- Vậy thì được.

Giang Nguyên cười gật đầu, sau đó nói:

- Hải Bắc, có chuyện này cần nhờ anh hỗ trợ.

- Chuyện gì nói đi.

Hải Bắc sáng khoái nói.

- Anh còn nhớ Hải Viên không?

Giang Nguyên hỏi.

Bên kia, Hải Bắc thoáng trầm mặc một chút, dường như nhớ đến điều gì đó, liền gật đầu:

- Nhớ, là đội ngũ có người Châu Á chiếm đa số.

- Sau khi chúng ta mất tích, Hải Viên đã đi đâu?

Giang Nguyên hỏi.

Lần này Hải Bắc không im lặng mà trả lời:

- Sau khi các người mất tích chừng vài ngày, Hải Viên cũng mất tích theo. Hình như không còn thấy đội ngũ này sau đó nữa.

- Không thấy nữa?

Giang Nguyên cau mày, nghi hoặc hỏi.

- Đúng. Khi đám người Bắc Cực Hùng đuổi đến, liền phát hiện thi thể người trong đội ngũ của cậu. Tất cả các đội ngũ khác cũng đuổi đến. Lúc đó Hải Viên cũng có mặt, nhưng bọn họ chỉ đi theo một đoạn rồi không thấy nữa.

Lúc này Hải Bắc cũng có sự nghi hoặc:

- Ban đầu, bởi vì có nhiều người chạy theo nên tôi cũng không chú ý. Nhưng bây giờ có thể xác định, nhiều nhất là hai ngày sau đã không còn thấy bọn họ nữa.

Giang Nguyên cau mày trầm ngâm một chút. Tình huống như vậy, theo lý Hải Viên không có khả năng không đi theo, nhưng tại sao chỉ mới theo được hai ngày đã mất tích? Trừ phi là có chuyện quan trọng hơn thu hút bọn họ, hoặc toàn quân đã bị diệt.

Nhưng khả năng này không thể xảy ra.

Tất cả mọi người theo đuổi hai năm, không thể nào đến phút cuối cùng lại từ bỏ. Hơn nữa, cho dù có bị tiêu diệt, đội ngũ lại đi cùng nhau, dù thế nào cũng phải có chút phong thanh truyền ra ngoài chứ?

Nghĩ đến đây, Giang Nguyên hoảng hốt. Lúc này đã xảy ra chuyện gì?

“Đứng dậy, tên tiểu tử vô dụng kia” Trong đầu hiện ra thân ảnh yếu đuối vươn tay về phía mình, Giang Nguyên trầm xuống, nói:

- Hải Bác, anh hãy giúp tôi điều tra một chút, xem có người biết tung tích của Hải Viên hay không.

- Được, tôi sẽ giúp cậu điều tra. Trong vòng ba ngày sẽ có tin tức cho cậu.

Sau khi cúp điện thoại, Giang Nguyên thở hắt ra, sau đó tạm thời gác chuyện này sang một bên. Đã có Hải Bác thăm dò chuyện này, nếu có người biết tin tức Hải Viên, nhất định sẽ tra ra.

Nghĩ đến đây, Giang Nguyên bước sang phòng bệnh bên cạnh.

Sau khi Giang Nguyên cúp điện thoại không lâu, tại bãi đậu xe cách khoa Nhi không xa, một cô gái đeo tai nghe, trầm giọng nói với người bên cạnh:

- Thế nào? Có tra ra được nơi phát ra không?

- Không tra ra được. Địa chỉ của đối phương có bức tường lửa rất mạnh.

Một người ngồi trước máy tính tháo tai nghe xuống, lắc đầu nói.

- Chỉ có thể tra ra được từ xương hỏ của Giang Nguyên.

Nghe đối phương nói, cô gái gật đầu, lẩm bẩm:

- Hải Viên, đội ngũ người Châu Á chiếm đa số. Hải Bác, Enie, thi thể trong đội ngũ các người, Bắc Cực Hùng...

Lẩm bẩm xong mấy cái tên, cô gái nhướn mày, nói:

- Mau đưa lai lịch của Giang Nguyên cho tôi xem.

Người kia đánh lên bàn phím vài cái, trên màn hình liền hiện lên một phần tiểu sử. Nhưng sau khi y nhìn xong, ánh mắt hiện lên sự nghi ngờ, quay sang nhìn cô gái:

- Tổ trưởng, lý lịch của Giang Nguyên đã bị làm giả.

- Đã bị làm giả?

Cô gái sửng sốt, sau đó bước lại gần nhìn vào màn hình vài lần,

sắc mặt dần dần ngưng trọng. Lý lịch này rất sạch sẽ, hơn nữa vừa nhìn là biết đây là lý lịch đã được ngụy tạo.

Thủ pháp có thể tạo ra lý lịch đó cũng chỉ có người bên ngành cô làm. Mà muốn làm được như vậy, phải có sự chấp thuận từ cao tầng bên trong ngành.

Người kia cũng nhìn ra được ẩn ý bên trong, ngẩng đầu nhìn cô gái, hỏi:

- Tổ trưởng, làm sao bây giờ?

Cô gái cau mày, trầm ngâm một chút rồi nói:

- Để tôi xin chỉ thị của cấp trên.

Lập tức, cô gái lấy ra điện thoại gọi cho một người.

Sau khi cúp điện thoại, cô gái ngồi một bên lẳng lặng chờ.

Hai người còn lại bên trong xe cũng nhìn chăm chăm màn hình máy tính, cùng chờ đợi tin tức từ cấp trên. Loại chuyện phiên toái này, cấp trên cũng phải xin chỉ thị của cấp trên nữa. Nếu cấp trên không phê duyệt, người nào cũng không còn biện pháp.

Trừ phi tự mình xuống tay. Nhưng chuyện như vậy, trên cơ bản không ai dám làm.

Cũng may, mọi người chỉ chờ có vài phút, điện thoại của cô gái lại vang lên lần nữa. Sau khi cô gái nói chuyện xong, gương mặt mỉm cười, nói với người ngồi đằng trước máy tính:

- Password: 96wa3se.

Cạch cạch cạch. Người nọ nhẹ nhàng gõ lên bàn phím, trên màn hình lại hiện ra một bản lý lịch khác.

Mọi người bước gần lại, ánh mắt tò mò.

Sau khi xem xong, sắc mặt của người nào cũng ngưng trọng. Hai người kia lộ ra vẻ mặt cổ quái nhìn cô gái.

- Tổ trưởng, chúng ta có cần tiếp tục điều tra không?

Người ngồi trước máy tính chần chừ hỏi.

- Tra, đương nhiên là phải tra rồi. Nếu cấp trên hạ lệnh, chúng ta đương nhiên là phải tra tới cùng.

Ánh mắt cô gái tràn đầy vẻ hưng phấn. Đã lâu rồi cô chưa gặp được mục tiêu thú vị như vậy. Nếu cấp trên đã hạ lệnh điều tra, hiện tại cũng không ra lệnh ngừng lại, vậy tại sao lại không tra?

Hai người bên cạnh nhìn ánh mắt hưng phấn của cô gái, liếc mắt nhìn nhau, bất đắc dĩ cười khổ:

- Biết ngay mà.

- Sau khi Giang Nguyên tốt nghiệp trung học xong đã mất tích trong một cuộc đấu súng nhỏ ở Nepal. Một năm trước mới quay trở lại. Sau đó còn có thể ngồi trực thăng đến Lỗ Sơn, thủ thuật trị thương rất cao. Hải Viên, Bắc Cực Hùng, nghe qua giống như là lính đánh thuê, còn có thi thể đồng bạn Giang Nguyên.

Cô gái càng nói càng hưng phấn, giống như vừa tìm được món đồ chơi ưng ý:

- Lần này gặp phải cá lớn rồi. Tôi đã nói tiểu tử này còn trẻ mà đã hại lợi như vậy, nhất định là có chuyện.

- La Hưng Bảo, anh hãy điều tra tình huống trong nhà Dương Tiểu Bảo, là đứa con nuôi mà Giang Nguyên cứu được từ Lỗ Sơn về đây. Giang Nguyên không sợ chết chạy đến cứu thằng bé, phỏng chừng cha của đứa bé có liên quan đến hắn. Mau thăm dò kỹ càng cha của đứa bé rốt cuộc là làm gì, đã đi những đâu.

- Ngô Cường Quân, anh tiếp tục giám sát ở chỗ này. Có vấn đề gì thì báo cáo lại cho tôi biết. Tôi về tổng bộ trước để tìm tư liệu. Hắc hắc, lần này xem như bắt được cá lớn rồi.

Hai người nhìn cô gái còn trẻ lắc lư cái đuôi ngựa thật dài mở cửa nhảy xuống xe, hai mặt nhìn nhau, sau đó cười khổ, thầm nghĩ:

- Không biết là cá lớn gì, nhìn bộ dạng thì chắc là một con cá mập

lớn. Xui xẻo là bọn mình cũng bị cuốn vào.

Chương 571: Lộ ra mảnh khoe ban đầu

Ba người trong xe giải tán, chỉ lưu lại một người bên trong tiếp tục giám sát.

Cách khoa Nhi không xa, một người thanh niên đội mũ lông tai chó ngồi ở một nơi tránh gió, trong tay là một tờ báo đã lật ra vô số lần, nhưng ánh mắt không hề nhìn vào tờ báo mà thỉnh thoảng nhìn về phía cửa khoa Nhi, giống như đang chờ cái gì đó.

Hai bên cách xa nhau mấy chục thước, ai cũng không biết sự tồn tại của ai, nhưng mục tiêu của bọn họ đều là Giang Nguyên.

Còn mục tiêu thì không biết đang có người theo dõi hẳn.

- Trưởng phòng, mục tiêu trước mắt vẫn còn đang ở chỗ cũ, cũng không có rời đi.

Nghe tiếng báo cáo trong điện thoại, Trưởng phòng Hồ cau mày nói:

- Mặc kệ thế nào cũng phải giám sát cậu ta. Nếu cậu ta còn chưa rời khỏi Bắc Kinh, vậy phải nghĩ biện pháp bắt sống cậu ta. Sau đó tiến hành thẩm vấn. Vạn nhất không được, xử lý luôn, nhưng phải cam đoan không được để lại tung tích.

- Vâng.

Bên kia rất nhanh cúp điện thoại.

Nghe tiếng tút tút truyền đến, Trưởng phòng Hồ buông điện thoại xuống, nhìn ra ngọn núi phía xa, ở đó đang có những đám mây trắng phiêu đảng, nhẹ nhàng thở dài. Ông thật không ngờ năm đó vẫn còn một con cá lọt lưới, khiến bây giờ ông ta phải bị động như vậy.

Bây giờ tình huống rất rõ ràng. Hẳn càng lúc càng có quan hệ mật thiết với cao tầng. Nếu không nhanh chóng diệt trừ đối phương, chuyện sẽ càng lúc càng nguy hiểm. Một khi sự kiện năm xưa bị

cao tăng chú ý, ông và tướng quân sẽ gặp nguy hiểm ngay.

Trong lúc Trưởng phòng Hồ thở dài thì gương mặt của cô gái tổ trưởng lại hưng phấn. Bây giờ cô đã có được tư liệu của cha Tiểu Bảo, nhưng chỉ là ghi chép lại đối phương đã tham gia phục dịch quân đội nhiều năm trước, còn đã đi những đâu thì không có ghi.

Biết được điều này, cô chẳng những không sợ mà còn lấy làm mừng. Bởi vì cô biết rất rõ việc tư liệu ghi chép bị mất là có ý gì. Chỉ có điều động thành thành viên của quân đội đặc biệt thì mới có tình huống như vậy.

Trong số những binh đoàn đặc chủng của Hoa Hạ, có không ít người tình huống giống như Giang Nguyên. Giang Nguyên có thể yêu nghiệt như thế, tuyệt đối cũng là từ những nơi đó ra.

Giang Nguyên thân mật với nhân viên tình báo đảo quốc như vậy, đảm bảo không cho phép bên trong xuất hiện bất cứ tình huống gì. Hơn nữa, hẳn có quan hệ rất thân thiết với cao tăng. Nếu có thể tìm ra được vấn đề nào đó, đây tuyệt đối là một con cá lớn.

- Ngô Cường Quân, anh hãy dặn dò bọn họ nhất định phải theo dõi thật cẩn thận người đó, ngàn vạn lần không được thả lỏng, biết không?

Vừa cầm điện thoại dặn dò cấp dưới, vị nữ Tổ trưởng vừa đi trên hành lang đến một chỗ khác. Nếu cô muốn điều tra Giang Nguyên đến từ quân đội nào, nhất định phải thông qua quân đội mà thẩm dò. Lực lượng an ninh bên cô không thể đuổi tay đến bên quân đội được.

Muốn tra xét bên quân đội, khẳng định phải thông qua cao tăng của ngành có liên quan phối hợp với cao tăng của quân đội. Nhưng thủ tục này khá rắc rối. Hơn nữa, phỏng chừng cấp trên cũng không thể giao tiếp được với bên quân đội. Nếu như có thể tự mình giải quyết thì không còn gì tốt hơn.

Vị nữ tổ trưởng này dường như có quan hệ với quân đội. Nhìn vẻ mặt tự tin của cô, muốn đạt được mục đích cũng không phải là chuyện khó khăn gì.

Đến trước cửa phòng làm việc cuối hành lang, cô nhẹ nhàng gõ cửa, không đợi bên trong đáp lời liền đẩy cửa bước vào.

Sau bàn làm việc bên trong phòng là một quân nhân khoảng hai bảy hai tám tuổi. Gương mặt của vị quân nhân này rất tuấn lãng, ngồi ngay ngắn trước máy tính, quân hàm hai gạch một sao trên hai đầu vai nhìn rất chói mắt.

Nghe được tiếng gõ cửa, y liền ngẩng đầu, há miệng định lên tiếng mời vào, nhưng lời còn chưa nói ra miệng đã thấy cánh cửa được đẩy ra.

Vị quân nhân trẻ tuổi có chút ngạc nhiên. Sau khi nhìn thấy rõ người bước vào, gương mặt không khỏi nở nụ cười:

- Hà Quyên, em có thể lịch sự một chút được không?

- Có chỗ nào không được lịch sự?

Hà Quyên chu miệng nói:

- Trương Dân Vệ, không phải là em đã gõ cửa sao?

Nghe được lời này, vị quân dân tên Trương Dân Vệ cảm thấy bất đắc dĩ, sau đó nói:

- Được rồi, được rồi, bà cô của tôi, em có lịch sự, có lễ phép, được chưa?

- Haha.

Hà Quyên tùy ý kéo chiếc ghế ngồi xuống trước bàn làm việc của Trương Dân Vệ:

- Chủ nhiệm Trương, công việc bận rộn quá nhỉ?

Nhìn Hà Quyên cười hì hì, Trương Dân Vệ lại thở dài, sau đó dựa lưng vào ghế salon, nói:

- Nói đi, bà cô của tôi, có chuyện gì không?

- Không hồ là Chủ nhiệm trẻ tuổi nhất của cục 3. Bản lãnh nhìn

mặt mà đoán chuyện của anh quả nhiên rất cao. Em còn chưa nói gì, anh đã biết em tìm anh có chuyện.

Hà Quyên cười nói.

Nghe Hà Quyên nói xong, Trương Dân Vệ lại cười khố:

- Chúng ta lớn lên từ nhỏ với nhau. Bà cô em không có chuyện gì thì đâu có đến điện Tam Bảo. Nếu đã đại giá quang lâm đến chỗ của anh, tất nhiên là có việc rồi.

- Vậy thì em cũng không khách sáo nữa.

Hà Quyên mở to mắt nói:

- Em nhờ anh giúp điều tra một người.

- Người nào? Cục an ninh của em không điều tra ra được sao?

Trương Dân Vệ ngạc nhiên hỏi.

- Đương nhiên rồi, vì người đó là bên quân đội các anh mà.

Nói đến chuyện này, Hà Quyên liền nghiêm túc trở lại.

- Người quân đội?

Trương Dân Vệ cau mày:

- Hệ thống tình báo?

- Không, hẳn là thành viên của bộ đội đặc chủng đồn trú bên ngoài.

Hà Quyên đáp.

- Thành viên đồn trú bên ngoài?

Trương Dân Vệ cau mày, nhìn Hà Quyên nói:

- Đây là văn kiện cơ mật.

- Nếu không cơ mật, em tìm đến anh làm gì?

Hà Quyên cười nói:

- Nếu không em đã tự mình giải quyết rồi.

Nói đến đây, Hà Quyên cúi người nhìn chăm chăm Trương Dân Vệ:

- Nhanh lên đi. Em chỉ muốn biết chuyện của hai người kia thôi, tuyệt đối không tiết lộ ra ngoài.

- Cho dù có tiết lộ ra ngoài, tuyệt đối sẽ không ảnh hưởng đến anh. Em chỉ cần xác nhận một chuyện là được.

Nhìn Trương Dân Vệ cau mày, Hà Quyên nói.

- Được rồi.

Trương Dân Vệ rất hiểu tính cách của Hà Quyên, cũng không do dự, nhẹ gõ lên bàn hai cái rồi nhìn Hà Quyên, nói:

- Em muốn điều tra người nào?

- Giang Nguyên, Dương Bảo Cường.

Hà Quyên nói ra hai cái tên.

Nghe được hai cái tên này, sắc mặt Trương Dân Vệ có chút cứng đờ, sau đó trầm giọng nói:

- Giang Nguyên không phải người của quân đội đặc chủng.

- Không phải? Tại sao anh biết?

Hà Quyên ngẩn người. Sau khi hỏi Trương Dân Vệ một câu, dường như hiểu rõ chuyện gì đó, liền gật đầu nói tiếp:

- Vậy giúp em điều tra Dương Bảo Cường.

- Được. Cung cấp tư liệu chi tiết hơn chút đi.

- Dương Bảo Cường, người thôn Tề La huyện Lỗ Sơn, tỉnh Xuyên.

Hà Quyên nói.

Nghe Hà Quyên nói, Trương Dân Vệ nhẹ nhàng gõ lên bàn phím, sau đó nhìn màn hình im lặng không nói.

Nhìn vẻ mặt của Trương Dân Vệ, Hà Quyên sửng sốt, sau đó cúi người qua, nhìn vào màn hình.

Sau khi nhìn xong, có chút sửng sốt, cau mày hỏi:

- Có hợp lý không?

- Không hợp lý cũng phải hợp lý.

Trương Dân Vệ lại tựa lưng vào ghế, nâng tách trà lên nhấp một ngụm, nhìn Hà Quyên:

- Trong tình huống này nói rõ Dương Bảo Cường đã gia nhập một đội ngũ làm nhiệm vụ bí mật. Cho nên tên của anh ta không có ở quân khu, cũng không thể xác định được ngành hoặc quân đội cụ thể.

- Cho dù có chết cũng không lưu lại sao?

Hà Quyên nghi hoặc hỏi.

- Chết?

Trương Dân Vệ nói:

- Nếu hy sinh, sau khi nhiệm vụ chấm dứt, nhất định sẽ báo lên cấp trên.

- Nhưng nhiệm vụ kia hẳn là đã hoàn thành.

Về nghi hoặc trong mắt Hà Quyên lại càng đậm hơn.

Chương 572: Núi Kilimanjaro

Đối mặt với tình huống này, sắc mặt của Hà Quyên có chút ngưng trọng. Cô muốn biết rõ ràng tình huống trong đó, nhưng cô cũng biết, nếu muốn tra rõ tình huống thì cực kỳ phiền phức. Đặc biệt cô không phải là người trong quân đội, mà là thuộc hệ thống an

ninh. Muốn nhúng tay vào tuyệt đối không có khả năng.

Cho dù là cao tăng của lực lượng an ninh, cũng không ai dám nhúng tay vào chuyện của quân đội.

Nhưng bảo cô buông tha cho, cô quả thật không cam lòng. Suy nghĩ một chút, Hà Quyên nói:

- Nếu nhiệm vụ này đã chấm dứt, hơn nữa người tham gia nhiệm vụ đã chết, nhưng lại không có báo cáo lên, vậy có thể hướng quân khu điều tra lại việc này không?

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của người bạn thanh mai trúc mã, Trương Dân Vệ đặt trà trong tay xuống, ngồi thẳng thân hình, trầm giọng nói:

- Hà Quyên, chuyện này tốt nhất nên ngừng lại đi.

- Tại sao?

Hà Quyên cau mày hỏi.

- Quân khu Tây Bắc luôn là khu vực quan trọng. Chuyện như vậy có thể bình thường, cũng có thể bất thường. Ngay chính bản thân anh cũng chưa chắc biết được, em là người của bên An ninh, chạm cũng không nên chạm vào. Nếu không, xảy ra chuyện thật, cả hai chúng ta sẽ gặp phiền phức rất lớn.

Trương Dân Vệ nói.

Nhìn người bạn đột nhiên nghiêm túc nói, sắc mặt Hà Quyên dần dần tối xuống. Mặc dù cô đối với chuyện này có chút tò mò, nhưng cũng không phải là người không phân biệt được nặng nhẹ. Nếu không cũng đã không ngồi lên được vị trí Tổ trưởng tổ Tình báo của cục An ninh quốc gia.

Nhẹ nhàng thở hắt ra, Hà Quyên cau mày nói:

- Theo lý, việc này vốn nằm trong phạm vi giám sát của các anh mà.

- Không sai, nhưng có một vài chuyện bên anh có thể xen vào,

nhưng có vài chuyện thì không.

Biết Hà Quyên không dễ gì hết hy vọng, Trương Dân Vệ cười khổ:

- Giống như chuyện nhỏ như thế này, có thể bên Tây Bắc bỏ sót cũng là chuyện bình thường.

- Vậy bên chỗ của anh có thể gửi văn kiện thẩm tra cho bên Tây Bắc được không?

Hà Quyên vẫn chưa từ bỏ ý định. Hiện tại đầu mối chỉ có ở chỗ đó. Nếu đầu mối bị cắt đứt, hết thầy sẽ uống phí.

Nghe xong, Trương Dân Vệ ngẩng đầu nhìn Hà Quyên, nói:

- Hà Quyên, đây là chuyện của bên Tây Bắc. Làm nhiệm vụ gì, làm như thế nào, có hoàn thành hay không cũng là chuyện của bọn họ. Cục 3 tội anh không có quyền nhúng tay vào điều tra. Đây là vi phạm quy định. Về phần chuyện của em, mặc kệ có xảy ra vấn đề gì hay không, em cũng không nên điều tra nữa. Nếu không, Tây Bắc chưa xảy ra vấn đề mà em là người xảy ra trước đấy.

- Hơn nữa, cho dù cục An ninh quốc gia bên em thông qua con đường chính thức, yêu cầu thẩm tra, cũng không tra ra được chuyện bên quân đội đâu. Đặc biệt là chuyện của quân khu một phương, ai cũng khó mà nói được.

Thấy Trương Dân Vệ khó có lúc nghiêm túc với mình, Hà Quyên nhún vai, vẻ mặt chán nản nói:

- Được rồi, được rồi, không tra nữa, được chưa? Vất vả lắm mới tìm được thứ để chơi, vậy mà giờ phải gạt nước mắt bỏ sang một bên.

- Bà cô của tôi ơi, đồ chơi của bà cô rất nhiều, bà cô cũng đừng rồi rẩm mãi một chuyện như vậy.

Nhìn biểu hiện của Hà Quyên, Trương Dân Vệ không khỏi bật cười.

- Em sẽ không điều tra chuyện bên đó nữa, nhưng em nhất định sẽ theo dõi Giang Nguyên. Tên tiểu tử đó chắc chắn là có chuyện.

Hà Quyên nhắc đến Giang Nguyên liền tức giận, sau đó đứng dậy bước ra ngoài.

Trương Dân Vệ không nói gì, thấy cửa phòng làm việc đóng cái rầm, liền cười khổ.

Mọi người đều tiếp tục giám sát Giang Nguyên, bao gồm cả chiếc xe bên trong bãi đậu xe và chàng thanh niên ngồi chồm hổm xem báo.

Đối với bọn họ mà nói, thời gian có chút khó khăn, đặc biệt là cái người ngồi xem báo gần khoa Nhi. Mặc dù ngày nào cũng thay phiên nhau, nhưng tiết trời của Bắc Kinh quả thật rất lạnh.

Hai ba ngày rất nhanh trôi qua. Đối với Giang Nguyên mà nói, hai ba ngày này rất bình thường. Những người bị cảm nhiễm trên cơ bản đã dần dần bình phục, cũng không xuất hiện ca bệnh mới. Điều này làm cho tâm trạng của các thành viên trong tiểu tổ lãnh đạo thoải mái hơn nhiều.

- Xem ra chúng ta rất nhanh có thể nghỉ ngơi rồi.

Giang Nguyên ngồi trên ghế, nhìn các thành viên tiểu tử xung quanh, mỉm cười nói.

- Đúng vậy, rất nhanh có thể nghỉ ngơi.

Phó thủ tướng Tề đối với bộ dạng uể oải của Giang Nguyên tập mãi thành quen. Cho nên thấy bộ dạng miễn cưỡng đó cũng có chút đáng yêu, ngược lại còn học Giang Nguyên dựa lưng vào ghế, chậm rãi thở hắt ra.

- Lần này là nhờ có Tổ trưởng Giang lãnh đạo rất tốt.

Tiền Ngọc Minh cảm thán nhìn Giang Nguyên, vượt mong ngựa một cái.

Đương nhiên, đây cũng không phải là vượt mong ngựa. Nếu không có Giang Nguyên, chỉ sợ lúc này mọi người còn đang bận rộn, thậm chí có thể vì chuyện bệnh dịch bị tiết lộ ra ngoài mà sút đầu mẻ trán.

Nghe Tiền Ngọc Minh nói, ánh mắt Phó thủ tướng Tề cũng hiện lên một tia cảm thán. Tuy nói trong lòng có chút không phục, nhưng ông cũng biết rõ, Tiền Ngọc Minh nói không sai. Ban đầu bởi vì Nghiêm Quốc Hùng gây ra chuyện, mọi người không ai được yên bình. Thậm chí còn có thể gánh trên lưng cái tiếng thất bại.

Giang Nguyên mỉm cười, đang định lên tiếng, đột nhiên điện thoại reo lên.

Là một dãy số xa lạ.

Nhấn nút nghe, bên trong truyền đến giọng nói của Hải Bắc.

Giang Nguyên liền vui lên, sau đó gật đầu với mọi người một cái rồi bước ra ngoài.

- Thế nào, Hải Bắc?

Giang Nguyên trầm giọng hỏi, trong lòng thoáng có chút khẩn trương.

- Tôi đã điều tra qua, sau khi Hải Viên biến mất, đã từng có người nhìn thấy bọn họ ở gần khu vực núi Kilimanjaro cách thời điểm đó nửa tháng, nhưng chỉ thấy đội ngũ đó tiến vào trong núi rồi biến mất. Sau này cũng không còn ai nhìn thấy nữa.

Hải Bắc chậm rãi nói:

- Tôi đã hỏi qua rất nhiều người, cũng cùng một tin tức, không có gì khác.

- Núi Kilimanjaro?

Giang Nguyên cau mày, trong lòng cảm thấy nghi hoặc. Hải Viên chạy đến núi Kilimanjaro để làm gì? Chẳng lẽ ở đó có chuyện thu hút bọn họ? Michiko có phải mất tích cùng một lúc với bọn họ không?

Chương 573: Háo sắc

Núi Kilimanjaro tọa lạc ở khu vực phía đông Tanzania Châu Phi, được xưng là nóc nhà của Châu Phi, bao gồm ba ngọn núi lửa đã ngừng hoạt động: Kibo, Mavensi và Sheila, diện tích khoảng 760 km vuông, độ cao 5892 mét so với mặt nước biển, được xem là điểm cao nhất ở Châu Phi.

Giang Nguyên ở Châu Phi một khoảng thời gian tương đối dài, đối với địa hình Châu Phi tương đối quen thuộc. Sau khi trở lại phòng làm việc, hẳn thoáng trầm ngâm, nhớ lại tình huống ở núi Kilimanjaro.

Mặc dù nơi này có phong cảnh không tệ, nhưng đột nhiên Hải Viên chạy đến núi Kilimanjaro để làm gì? Giang Nguyên có chút nghĩ không ra. Năm đó, Hải Viên truy tìm vật kia không thua gì Cô Lang. Có thể để bọn họ nửa đường buông tha mà chuyển sang núi Kilimanjaro này thì đúng là có chút cổ quái.

Giang Nguyên vuốt cằm, có chút không rõ. Hải Bác nói rất rõ ràng, lúc đó tất cả đội ngũ đều cách xa mấy ngàn dặm, khi điều tra dấu vết đã đánh với Cô Lang một trận cuối cùng, nhưng Hải Viên chỉ lưu lại hai ngày rồi nhanh chóng rời đi. Nửa tháng sau đó, bởi vì một thành viên bị thương mà bị một lính đánh thuê đang tịnh dưỡng ở Kilimanjaro nhìn thấy.

Khi đó mọi người đều tập trung ở Bắc Phi, nhưng bọn họ lại xuất hiện ở Đông Phi, quả thật rất kỳ quái.

- Tại sao? Tại sao?

Ngón tay nhẹ nhàng gõ xuống bàn, phát ra tiếng cộc cộc.

Nhìn Giang Nguyên cau mày, Tiền Ngọc Minh phía đối diện có chút nghi hoặc liếc mắt nhìn Bạch Quý, sau đó do dự rồi hỏi:

- Tổ trưởng Giang, chẳng lẽ có chuyện gì phiền phức sao?

- Không, chỉ là chút việc riêng thôi.

Nghe Tiền Ngọc Minh hỏi, Giang Nguyên từ trong suy nghĩ bừng tỉnh lại, ngẩng đầu nhìn hai người đối diện đang khẩn trương, lắc đầu nói.

- Tiểu Giang, nếu có chuyện gì cần xử lý thì cứ đi đi. Ở đây có tôi rồi.

Nhìn biểu hiện ngưng trọng của Giang Nguyên, Phó thủ tướng Tề lên tiếng.

Giang Nguyên lắc đầu cảm ơn, sau đó đứng dậy bước ra khỏi phòng làm việc, đi về phía thang máy.

- Tổ trưởng, Yukiko lại đến nữa, đã đứng nửa tiếng rồi.

Một cô gái cầm tách trà nóng hổi, đầu đội mũ len, tay làm động tác hà hơi. Biểu hiện lạnh nhạt nhưng miệng lại thấp giọng nói với micro nơi cổ tay áo.

- Tiếp tục theo dõi cho tôi.

Hà Quyên ngồi trong xe, quay sang nói với Ngô Cường Quân:

- Theo dõi, tiếp tục theo dõi cho tôi. Một chút cũng không được lơ là.

- Ơ, bọn họ không nói chuyện, tôi làm sao mà khống chế?

Nhìn Tổ trưởng hơi mất bình tĩnh, Ngô Cường Quân ngồi trước máy vi tính vô lực giang tay.

- Mặc kệ, anh phải theo dõi cho tôi.

Hà Quyên lớn tiếng kêu lên. Mái tóc đuôi ngựa đung đưa nhẹ nhàng vung vẩy, giống như một con cá nhỏ nhảy lên mặt nước.

Yukiko đứng cách khoa Nhi không xa, nhìn tòa nhà một hồi lâu, rồi cuộc móc ra một chiếc điện thoại, tiếp tục chần chờ, sau đó mới nhấn số.

- Tổ trưởng, Yukiko đã gọi điện thoại, là gọi đến cho Giang Nguyên.

Ngô Cường Quân hưng phấn kêu lên, khiến sắc mặt Hà Quyên trở nên vui vẻ, vừa đeo tai nghe vừa tự đắc kêu lên:

- Thế nào? Tôi đã bảo anh ta có vấn đề mà. Tưởng rằng có thể thoát khỏi lòng bàn tay tôi sao?

- Tổ trưởng Giang, xin chào, xin hỏi anh đã có tin tức của chị tôi chưa?

Yukiki cẩn thận hỏi.

Giang Nguyên cười nói:

- Cô điện thoại rất kịp thời, tôi vừa mới nhận được tin tức.

-Ồ, thật sao? Xin hỏi đã tìm được chị của tôi rồi à?

Yukiko hưng phấn hỏi.

- Không có.

Giang Nguyên nói, chẳng khác nào dội gáo nước lạnh vào người Yukiko.

- Tôi chỉ điều tra ra được nơi cô ấy xuất hiện cuối cùng mà thôi.

Giang Nguyên thở hắt ra:

- Ở Kilimanjaro, Tanzania, có người nhìn thấy tiểu đội của cô ấy.

- Núi Kilimanjaro?

Yukiko ngẩn ra, sau đó hỏi:

- Là chuyện từ khi nào?

- Đại khái cũng là một năm trước. Trước mắt chỉ có thể xác nhận đó là nơi xuất hiện cuối cùng của cô ấy mà thôi.

Giọng nói của Giang Nguyên có chút nặng nề. Nếu Michiko không về nước, thậm chí không liên lạc với Yukiko, như vậy tình cảnh của Michiko hẳn là rất khó khăn.

- Cũng là một năm trước?

Giọng nói của Yukiko trầm xuống. Rõ ràng, một năm trước

Michiko đã tra ra được chuyện gì, nếu không cũng không có khả năng lâu như vậy cũng không liên lạc với cô. Mà núi Kilimanjaro có lẽ là đầu mối cuối cùng có thể tìm được.

- Núi Kilimanjaro?

Gương mặt Hà Quyên cũng hiện lên sự nghi ngờ. Giang Nguyên có thể điều tra ra được người xuất hiện ở núi Kilimanjaro một năm trước, như vậy hẳn có quan hệ gì với người tên Hải Bác? Và Hải Bác rốt cuộc là người ở đâu?

Nơi phát ra tin tức tình báo mạnh như vậy, tuyệt đối không phải bình thường. Cho dù là hệ thống An ninh quốc gia, ở nước ngoài, nếu không phải người đặc biệt, cũng không có cách nào tra ra được tung tích của đối phương. Nhưng Giang Nguyên trước mặt lại có được con đường này, quả thật rất đáng sợ.

- Tổ trưởng Giang, nếu anh đã quen với chị của tôi, hơn nữa còn điều tra ra được những thứ này, vậy anh có thể nói cho tôi biết, rốt cuộc chị của tôi đã chấp hành nhiệm vụ gì hay không?

Giọng nói của Yukiko có chút khẩn trương, thỉnh cầu với Giang Nguyên qua điện thoại.

Giang Nguyên cau mày nói:

- Chuyện này cũng khó nói lắm.

- Tôi nghĩ cô là người của bên tình báo, hẳn cũng có vài thứ đã biết.

Giang Nguyên lãnh đạm nói:

- Hơn nữa, cô biết nhiều cũng chẳng có chỗ tốt. Cô là em gái của Michiko, tôi nghĩ cô tốt nhất đừng nên biết những thứ này.

- Nói mau, tôi ghét nhất là mấy người giả nai. Anh mau nói nhanh đi.

Bên kia Yukiko còn chưa nói gì, Hà Quyên cách đó mấy chục thước đã vỗ bàn thúc giục, gương mặt tràn đầy hưng phấn lẫn kích động, khiến cho hai người Ngô Cường Quân tràn đầy hắc tuyến.

- Không, tổ trưởng Giang, tôi nghĩ anh nhất định là quen với chị tôi. Cho nên, xin anh nể mặt chị tôi mà nói cho tôi biết. Tôi van anh đấy.

Yukiko trầm giọng nói.

Nghe Yukiko thỉnh cầu, Giang Nguyên nhẹ nhàng thở hắt ra, im lặng một chút rồi nhìn điện thoại trong tay, sau đó nói:

- Bây giờ đã là 3h rồi. 6h chúng ta cùng nhau ăn một bữa cơm, tôi sẽ nói cho cô biết. Qua điện thoại nói không tiện.

- Đúng vậy, đúng vậy, là tôi nôn nóng quá.

Yukiko sửng sốt, sau đó chợt hiểu ra, ngại ngùng nói:

- Anh muốn gặp ở đâu?

Giang Nguyên cau mày, sau đó nói:

- Như vậy đi, 5h cô đến bệnh viện, tôi sẽ đưa cô đi.

- Được.

Nghe bên kia cúp máy, gương mặt Hà Quyên hiện lên sự phẫn nộ, hung hăng đập lên bàn, nghiến răng nói:

- Giang Nguyên, quả nhiên là háo sắc.

Hai người Ngô Cường Quân bên cạnh lại liếc mắt nhìn nhau, vội vàng cúi đầu. Hai người biết rõ tâm trạng của tổ trưởng đang không tốt, nhất định phải tránh ra để tránh lửa lan vào mình. Nhưng trong lòng hai người đang âm thầm khinh bỉ. Người ta là vì giữ bí mật, nào đâu có chuyện háo sắc? Có thể Yukiko rất xinh đẹp, nhưng Giang Nguyên cũng không vì vậy mà làm chuyện lộ bí mật được.

- Tôi đề nghị điều tra cô gái một chút.

Gã thanh niên ngồi chồm hổm trên mặt đất nhẹ nhàng kéo tờ báo xuống, nhìn theo hướng Yukiko rời đi, sau đó thấp giọng nói.

- Cô gái đó hẳn là cục tình báo Nhật đang theo dõi. Chúng ta không cần phải xen vào. Ở Bắc Kinh tận lực ít có hành động một chút, theo dõi sát sao mục tiêu là được.

Trong tai nghe truyền đến thanh âm của một người, khiến cho gã thanh niên kia thả tầm mắt lại tờ báo, lẳng lặng chờ đợi.

Giang Nguyên nhìn đồng hồ, sau đó đưa quả bóng cho Phan Hiểu Hiểu, nói:

- Tiểu Bảo, con chơi với mẹ nuôi nhé. Ba ra ngoài có chút việc.

- Vâng, mẹ nuôi chơi với con đi.

Tiểu Bảo nhe răng cười, hớn hở nói với Phan Hiểu Hiểu.

- Anh ra ngoài làm chút chuyện. Em ăn cơm cùng với Tiểu Bảo đi.

Sau khi dặn dò Phan Hiểu Hiểu một câu, Giang Nguyên bước ra khỏi phòng cách ly, cởi áo phòng hộ ra, mặc áo khoác vào rồi đi ra ngoài.

- Tổ trưởng Giang đi ra ngoài sao?

- Đúng vậy, có chuyện cần làm.

Giang Nguyên mỉm cười gật đầu với giáo sư Bạch Quý, rồi bước ra cổng.

- Mục tiêu xuất hiện, mục tiêu xuất hiện.

Gã thanh niên đang ngồi xổm ở góc tường nhìn thân ảnh xuất hiện nơi cổng, đồng tử co rụt lại, thấp giọng trả lời.

- Theo dõi chặt chẽ, tùy thời báo cáo.

- Tổ trưởng, Yukiko đã đến cổng. Bây giờ Giang Nguyên cũng đã ra ngoài.

Lúc này, Ngô Cường Quân cũng không dám chậm trễ, lập tức quay sang báo cáo với Hà Quyên.

- Số 1 chuẩn bị xe theo dõi anh ta.

Giang Nguyên nhẹ nhàng đậu xe trước mặt Yukiko. Yukiko không chút chần chừ mở cửa xe, sau đó ngồi xuống ghế lái phụ, nhìn Giang Nguyên, có chút áy náy:

- Xin lỗi Tổ trưởng Giang, đã mang đến phiền phức cho anh.

- Đừng khách sáo mà.

Giang Nguyên mỉm cười, liếc mắt nhìn Yukiko một cái rồi nhấn ga, chỉ là trong lòng có chút than thầm. Hai chị em nhà này nhìn gần, quả thật rất giống nhau.

Chương 574: Anh có Trương Lương kế

Nhìn vẻ mặt lạnh nhạt của Giang Nguyên, Yukiko nghiêng đầu nhìn thoáng qua gương chiếu hậu, nhạy cảm bắt được một chiếc xe. Cẩn mật một cái, cô quay sang nhìn Giang Nguyên:

- Tổ trưởng Giang...

- Yukiko tiểu thư, làm sao vậy?

Giang Nguyên đánh tay lái, cười hỏi.

- Phía sau có xe theo dõi.

Yukiko nói.

- Ừ, cứ để bọn họ đi theo đi.

Giang Nguyên mỉm cười đáp, quay sang nhìn Yukiko đang có chút áy náy, nói:

- Không sao đâu.

- Vâng.

Nhìn vẻ mặt lạnh nhạt của Giang Nguyên như vậy, Yukiko có chút hiểu ra. Xem ra vị Tổ trưởng Giang này không đơn giản như cô đã nghĩ.

- Số 1 theo dõi chặt chẽ chiếc xe phía trước. Chúng ta nhất định phải theo kịp.

Ngồi trên xe giám sát, Hà Quỳnh hưng phấn kêu lên:

- Xe số 2, số 3 chuẩn bị sẵn sàng.

- Rồi.

Mọi người vội vàng lên tiếng. Tất cả mọi người đều rõ ràng bây giờ Tổ trưởng đang rất phấn khởi, một chút sơ sẩy không được xảy ra. Nếu để xảy ra vấn đề, hãy chuẩn bị nghênh đón trận mưa lôi đình xuống đi.

- Mục tiêu đã đi với cô gái kia rồi. Theo sát.

Gã thanh niên không biết đã biến mất từ lúc nào.

- Số 1, mục tiêu di chuyển vào phố Trường An. Xe số 2 chuẩn bị...

- Nhận được.

Đầu phố Trường An, chiếc xe vẫn luôn theo sát đằng sau xe Giang Nguyên đột nhiên chuyển hướng. Một chiếc xe màu xám chậm rãi chạy ra, sau đó đi theo đằng sau.

- Xe số 2 đuổi theo.

- Xe số 1 hoàn thành rút lui.

Một gã thanh niên vẻ mặt già dặn đeo tai nghe, điều khiển một chiếc xe bus màu đen chậm rãi đi đằng sau. Nhìn thấy chiếc xe đằng trước đột nhiên chuyển hướng, ánh mắt gã thanh niên hiện lên sự nghi hoặc, sau đó nhìn chung quanh vài lần, cũng không phát hiện được điều gì bất thường, liền trầm giọng nói:

- Chiếc xe khả nghi đã rời đi, chưa phát hiện được sự bất thường khác.

- Tiếp tục theo dõi cự ly xa cho tôi. Phía trước sẽ có người giúp anh.

Bên trong tai nghe truyền đến một giọng nói trấn định.

- Rõ.

Gã thanh niên lên tiếng.

Trong mắt hiện lên sự dứt khoát, sau đó ngẩng đầu nhìn chiếc xe cách đó không xa, chân ga giẫm mạnh thêm hai phần.

Tại một chỗ xa hơn, trong một chiếc xe vận tải, Hà Nguyên ngồi trong xe nhìn mấy dấu hiệu trên màn hình máy tính, cầm lấy điện thoại nói:

- Xe số 3 chuẩn bị sẵn sàng, xe số 2 chuẩn bị rút lui.

- Vâng, tổ trưởng.

Trong tai nghe của gã thanh niên truyền đến một thanh âm:

- Xe trợ giúp đã đến vị trí, mau lui về phía sau.

- Rõ.

Gã thanh niên trả lời, sau đó đạp thắng, rồi tách khỏi xe Giang Nguyên, hòa vào dòng xe cộ trên đường.

Lúc này tình huống bắt đầu có chút hỗn loạn. Tất cả xe cộ đều đi theo phía sau Giang Nguyên, không ai biết ai.

- Khánh Vân Lâu?

Yukiko nhìn tiểu viện nhỏ trước mặt, trong lòng hoài nghi. Cô cũng không am hiểu ẩm thực của Hoa Hạ, cho nên không biết tại sao khi ăn cơm lại chạy đến tiểu viện.

Giang Nguyên ngẩng đầu nhìn tấm biển hiệu, hiểu Yukiko đang hoang mang, liền mỉm cười nói:

- Nơi này có món Phật nhảy tường rất ngon.

- Phật nhảy tường?

Yukiko cau mày, sau đó nhìn Giang Nguyên, nói:

- Là cái món canh mà hòa thượng nghĩ thấy mùi thơm cũng phải nhảy tường leo ra sao?

Nghe Yukiko nói, Giang Nguyên cười ha hả, gật đầu:

- Chính là cái này.

- Ồ, tôi nghe nói đến món canh này cũng lâu rồi, nhưng vẫn chưa từng ăn qua.

Yukiko thoáng có chút hứng phấn nhìn Giang Nguyên, sau đó cúi thấp đầu nói:

- Cảm ơn anh, Tổ trưởng Giang.

- Đừng khách sáo mà. Cô là em của Michiko, theo lý cô đã đến Hoa Hạ, tôi hẳn phải nên chiêu đãi cô.

Giang Nguyên nói:

- Cô có thể gọi tôi là Giang Nguyên.

Yukiko nhìn Giang Nguyên thật sâu, càng thêm nhu hòa, cúi đầu nói:

- Vâng, Giang Nguyên -kun

Nghe Yukiko nói, Giang Nguyên lại càng cười sang sảng hơn, sau đó cùng nhau bước vào trong viện.

- Mục tiêu đã tiến vào.

Cũng cùng một câu nhưng vang lên tại những nơi khác nhau.

- Chờ tôi ngoài này, tôi cũng muốn vào trong.

Hà Quyên luống cuống vuốt lại mái tóc, sau đó cầm áo khoác treo trên tường, nói với Ngô Cường Quân bên cạnh:

- Anh vào trong đó với tôi.

- Hả, tại sao lại là tôi?

Gương mặt Ngô Cường Quân hiện lên sự ngạc nhiên.

- Ai bảo nhìn anh chẳng chặc làm gì? Theo tôi vào, nếu không mất mặt tôi lắm. Nhanh.

Hà Quyên bình tĩnh nói.

- Ờ.

Ngô Cường Quân ngẩn người đưa tay sờ mặt, nhìn La Hưng Bảo đang cười đắc ý bên cạnh, trong lòng không biết nên vui hay buồn.

- Đi nhanh đi. Món Phật nhảy tường ở đây rất ngon đấy. Hôm nay anh đúng là may mắn.

La Hưng Bảo thúc giục. Đối với y mà nói, cho dù có ăn được món Phật nhảy tường, y cũng không muốn bồi Tổ trưởng đi làm nhiệm vụ.

- Ồ, Phật nhảy tường? Tổ trưởng, thật sao?

Nghe nói có ăn ngon, lúc này Ngô Cường Quân mới định thần lại, có chút hưng phấn nhìn Hà Quyên, nói.

Nhìn cấp dưới ham ăn của mình, gương mặt xinh đẹp của Hà Quyên hiện lên sự giận dữ, quát lớn:

- Như thế nào? Bảo anh cùng đi ăn cơm với tôi, chẳng lẽ tôi còn không bằng cái món Phật nhảy tường?

- Không, tuyệt đối không. Có thể được cùng ăn cơm với Tổ trưởng là vinh hạnh của tôi. Cái gì mà Phật nhảy tường, tất cả đều là cặn bã.

Ngô Cường Quân không ngừng cười khan. Nếu làm Tổ trưởng mất hứng, đừng nói là ăn một bữa Phật nhảy tường, cho dù có ăn mười bữa cũng không có lời.

Nhìn bộ dạng chân chó của Ngô Cường Quân, Hà Quyên hài lòng gật đầu một cái.

Lúc này, lại hai chiếc xe một trước một sau chậm rãi đậu đối diện

Khánh Vân Lâu, cách nhau một trăm thước, nhưng cũng không ai chú ý đến. Bởi vì ở vùng ngoại ô, xe đậu ven đường vài chiếc cũng là chuyện bình thường.

Trên mỗi chiếc xe đều có hai ba thanh niên ngồi chờ. Lúc này tất cả đều nhìn thẳng vào Khánh Vân Lâu. Rất nhanh, bọn họ tìm ra được chiếc xe của Giang Nguyên trong hơn mười chiếc xe đậu trước cửa.

- Xác nhận mục tiêu đã vào bên trong Khánh Vân Lâu.

Ngồi trên xe thứ nhất, người ngồi ở vị trí lái phụ nhìn cửa Khánh Vân Lâu, sau đó sờ tai nghe, trầm giọng nói.

Bên kia truyền đến một giọng nói:

- Chờ tại chỗ, tìm kiếm cơ hội.

- Vâng.

Giang Nguyên nhẹ nhàng mở nắp bình gốm. Một mùi thơm từ bên trong truyền ra. Yukiko đang sốt ruột đột nhiên hiện lên sự kinh ngạc, dồn toàn bộ lực chú ý vào chiếc bình trước mắt. Cô chưa từng ngửi qua mùi thơm nào như vậy, quả thật khiến người ta rất muốn ăn.

Giang Nguyên cẩn thận dùng muỗng múc một chén canh đưa cho Yukiko:

- Nào, nếm thử đi. Món Phật nhảy tường ở đây rất ngon. Hơn nữa còn là chánh tông ở Bắc Kinh này.

- Vâng, cảm ơn.

Yukiko hai tay tiếp nhận chén canh, khách khí cúi thấp đầu với Giang Nguyên, tỏ vẻ cảm ơn.

Giang Nguyên cũng múc cho mình một chén, sau đó từ trong túi móc ra một cái đèn cao hơn 10 ly đặt lên bàn.

Cái này giống như một cái đèn LED được chế tạo từ kim loại. Yukiko đang định lên tiếng hỏi, đã thấy Giang Nguyên nhấc lên

đèn một cái.

Theo Giang Nguyên nhấn xuống, cái đèn LED bắt đầu chớp động.

- Được rồi, có cái này thì không ai nghe được chúng ta nói chuyện.

Giang Nguyên cười nói.

- Ồ, là máy quấy nhiễu.

Yukiko chợt hiểu ra. Là một nhân viên tình báo, mặc dù cái máy này được chế tạo một cách thủ công, cô nhất thời nhận không ra, nhưng Giang Nguyên đã nhắc, cô hiển nhiên biết được cái này dùng để làm gì.

Ánh mắt nhìn Giang Nguyên càng thêm hiếu kỳ. Mặc dù cô muốn có một cái máy quấy nhiễu không khó, nhưng cái khó chính là cái máy này được chế tạo một cách thủ công. Hơn nữa còn do chính tay Tổ trưởng Giang thực hiện. Nếu không, với năng lực của hắn, muốn có thứ đồ này chẳng phải chuyện gì khó.

Muốn chế tạo thứ đồ vật như thế, Yukiko không tin mình có thể làm được.

Kết. Nghe tiếng xé gió điếc tai truyền đến, Hà Quyên vội vàng tháo tai nghe ra ném lên trên bàn, tức giận nói với Ngô Cường Quân:

- Chuyện gì xảy ra vậy?

- Tổ trưởng, hắn là đã bị quấy nhiễu rồi.

Lúc này Ngô Cường Quân cũng tháo tai nghe của mình xuống, nhìn máy thu sóng trên đỉnh đầu, loay hoay hai lúc, ánh mắt liền hiện lên vẻ bất đắc dĩ.

- Bị quấy nhiễu?

Hà Quyên cau mày, nhìn Ngô Cường Quân, hỏi:

- Chuyện gì xảy ra thế?

- Hắn là bọn họ đã sử dụng máy chống nghe trộm. Trong phạm vi

máy chống nghe trộm phát huy tác dụng, tất cả các thiết bị nghe trộm hoặc phân tích sóng âm như chúng ta đều không thể sử dụng.

Ánh mắt Ngô Cường Quân cũng hiện lên vẻ kinh ngạc. Rõ ràng anh ta cũng cảm thấy ngoài ý muốn, không nghĩ đến đối phương lại cẩn thận như vậy.

Chương 575: Mua một tặng một

- Không phá được sao?

Không nghe thấy thanh âm gì cả, sắc mặt Hà Quyên trầm xuống, hỏi Ngô Cường Quân.

- Không phá được. Đối phương đã có phòng bị, thiết bị của chúng ta trên cơ bản không dùng được nữa.

Ngô Cường Quân bất đắc dĩ nhún vai.

- Tên khốn kiếp này, nhất định là có chuyện. Nếu không, tại sao lại chuẩn bị máy chống nghe lén như thế?

Hà Quyên nghiêng răng, vẻ mặt bất mãn nhìn về phía phòng bao của Giang Nguyên và Yukiko, thiếu chút nữa là cắn nát hàm răng của mình.

Nhìn biểu hiện tức giận của tổ trưởng, Ngô Cường Quân vội vàng lui sang một bên, trong lòng cảm thấy buồn bực. Hôm nay, chỉ sợ không được ăn món Phật nhảy tường rồi.

- Mặc dù chúng ta thuộc về đội ngũ khác nhau, nhưng khi Michiko ở Châu Phi cũng đã chiếu cố tôi rất nhiều.

Giang Nguyên cầm cái chén nhỏ nhấp một ngụm canh, lãnh đạm nói:

- Sau đó mục tiêu xuất hiện, tất cả mọi người đều đuổi theo, nhưng chỉ có đội ngũ của cô ấy đuổi theo có một ngày rồi biến mất. Không ai biết bọn họ đi đâu. Đương nhiên, lúc ấy cũng không ai chú ý đến, tất cả đều tập trung vào một mục tiêu.

- Sau đó không lâu, tôi cũng trở về nước, và từ đó không gặp cô ấy nữa.

Sau khi nhấp xong ngụm cuối cùng trong chén, Giang Nguyên buông cái chén xuống, nhìn Yukiko đang tập trung nghe hắn nói:

- Tôi có nhờ bạn bè bên kia điều tra giúp. Tin tức mà anh ấy có thể tra ra được chính là nửa tháng sau đó, tại khu vực gần núi Kilimanjaro, có người nhìn thấy đội ngũ của Michiko, rồi sau đó không thấy nữa.

Yukiko chậm rãi gật đầu, tay cầm cái chén nhỏ của Giang Nguyên, múc cho hắn một chén khác, sau đó mới nói:

- Giang Nguyên kun, chị của tôi không liên lạc gì với anh sao?

- Không.

Giang Nguyên lắc đầu, nhìn Yukiko nói:

- Sau khi tôi về nước, tất cả phương thức liên lạc đều không còn. Cô ấy cũng không tìm được tôi.

- Nhưng gần đây, tôi đã thử thông qua bạn bè liên lạc với cô ấy, nhưng không liên lạc được.

Giang Nguyên bưng chén canh lên, nhẹ lắc đầu:

- Tôi không biết đội ngũ của Michiko thuộc về nơi nào, nhưng nhất định là thuộc về quân đội. Cho nên, nếu cô muốn điều tra, phỏng chừng không dễ dàng. Nhưng tôi chỉ muốn nói một điều, cô không được nói tin tức của tôi cho bất cứ kẻ nào biết.

Giang Nguyên nói xong, đồng tử của hắn co rút lại, một luồng khí tức không thể kháng cự thẩm thấu ra ngoài.

Nhìn vào mắt Giang Nguyên, hai mắt Yukiko cứng đờ, theo tiềm thức mà gật đầu. Giang Nguyên mỉm cười, ánh mắt dời sang chỗ khác, Yukiko liền cung kính cúi đầu:

- Giang Nguyên kun cứ yên tâm, anh đã nói cho tôi biết tin tức của chị tôi, tôi nhất định sẽ không tiết lộ tin tức của anh cho người

khác biết.

- Vậy là tốt rồi. Nếu sau này cô điều tra ra được tin tức của chị cô, nếu như có thể, xin hãy thông báo cho tôi biết một tiếng. Tôi cũng rất muốn biết Michiko đang ở đâu.

Giang Nguyên gật đầu nói.

Nghe Giang Nguyên nói xong, Yukiko một lần nữa cung kính cúi đầu:

- Giang Nguyên kun, anh là bạn tốt của chị tôi. Nếu như có thể, mong anh chú ý nhiều hơn nơi chị tôi có thể đến. Có tin tức, xin hãy thông báo cho tôi.

Nói đến đây, hai tay Yukiko nhẹ ôm bụng, cúi đầu thật sâu một lần nữa.

- Giang Nguyên kun, hết thủy nhờ anh.

- Được, Yukiko tiểu thư không cần khách sáo như vậy. Michiko là bạn của tôi, tôi nhất định sẽ tìm cô ấy. Khi nào có tin tức, tôi sẽ thông báo cho cô.

Giang Nguyên cười nói:

- Nào, dùng canh đi. Mùi vị của món canh này thật sự không tệ.

Hà Quyên bưng bát, ngửi được mùi thơm nồng tỏa ra từ bát canh, mày đang cau lại thoáng giãn ra hai phần, sau đó cầm thìa múc từng muỗng lên ăn.

Sau khi ăn hết toàn bộ chén canh cùng thức ăn trong đó, lúc này mới hài lòng buông cái bát trong tay, nhìn Ngô Cường Quân phía đối diện:

- Ăn nhanh đi rồi nghĩ biện pháp giúp tôi.

- Ừm ừm.

Ngô Cường Quân cúi đầu, vừa uống canh vừa nghĩ thầm trong bụng:

- Nghĩ biện pháp? Nghĩ biện pháp cái rắm. Trừ phi cô vọt thẳng vào phòng đó, còn không thì chẳng còn biện pháp nào cả.

Trong lúc hai người đang uống canh, trong tai nghe liên truyền đến tiếng kêu rất nhỏ. Nhưng tai nghe của hai người đều bỏ trong túi, hơn nữa lại bị mùi của món Phật nhảy tường hấp dẫn, nên không ai chú ý đến.

La Hưng Bảo ngồi trong xe giám sát nói vào trong điện thoại, sau khi phát hiện không có phản ứng, trong lòng ngạc nhiên vô cùng, liền quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Hai mục tiêu đang giám sát đã bước lên xe, bắt đầu chạy ra ngoài, không khỏi luống cuống tay chân.

- Mục tiêu đã rời đi. Chúng ta có cần tiếp tục đuổi theo không?

Trong tai nghe truyền đến tiếng nói của một người khác. Nghe được câu hỏi này, La Hưng Bảo chỉ biết tức giận nói:

- Tạm thời bất động.

Sau đó vội vàng cầm điện thoại, gọi to:

- Tổ trưởng, tổ trưởng, gọi tổ trưởng.

Bên kia không có tiếng đáp lại, La Hưng Bảo vội vàng cầm lấy một cái điện thoại khác, trầm giọng nói:

- Mau vào trong đó, có thể tổ trưởng đã xảy ra chuyện.

Nói xong, La Hưng Bảo cầm khẩu súng trên bàn xông ra ngoài.

Hai chiếc xe đậu cách đó không xa, nghe tiếng La Hưng Bảo kêu lên, liền vội vàng vọt xuống xông vào Khánh Vân Lâu.

Giang Nguyên có chút nghi hoặc quay đầu nhìn động tĩnh ngoài cửa Khánh Vân Lâu. Nhìn đám người từ trong xe lao xuống, vội vàng chạy vào bên trong quán, ánh mắt nghi hoặc chợt lóe lên, sau đó khẽ cười lắc đầu, chân ga đạp nhẹ, chậm rãi rời đi.

Đám người đang ngồi trong hai chiếc xe cách đó không xa liền trợn mắt nhìn tình huống trước cửa Khánh Vân Lâu. Bọn họ không biết

rốt cuộc bên trong Khánh Vân Lâu đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng gã đầu lĩnh liền vui vẻ nói:

- Nhanh, bây giờ đám người Quốc Tự Hào đang ở đây, không còn ai khác, chúng ta mau chóng theo sau, nắm chắc cơ hội.

- Vâng.

Nghe gã thanh niên ra lệnh, người trên một chiếc xe khác lên tiếng đáp lại. Hai chiếc xe nhanh chóng khởi động, chạy theo hướng xe của Giang Nguyên, lẩn vào trong bóng đêm.

Nhìn La Hưng Bảo phá cửa chạy vào, Hà Quyên hỏi:

- Anh chạy vào đây làm gì?

- Tổ...tổ trưởng, cô không có việc gì chứ?

La Hưng Bảo chạy vào trong phòng bao, nhìn thấy hai người Hà Quyên đang ngồi ngay ngắn uống canh, còn chưa phục hồi lại tinh thần, bảy tám người đằng sau đã vọt vào trong phòng.

Sau đó mọi người đều nhìn thấy Hà Quyên và Ngô Cường Quân không có việc gì, không khỏi nhìn nhau, sau đó nhìn về phía La Hưng Bảo.

Hà Quyên sửng sốt một hồi lâu mới hồi phục tinh thần, trừng mắt nhìn người đang đứng chính giữa:

- Các người vào đây hết, vậy ai ở bên ngoài giám sát?

- Tổ trưởng, bọn họ vừa mới đi rồi.

Phát hiện tình huống không như mình đã tưởng tượng, La Hưng Bảo chán nản nói.

- Cái gì? Đi rồi? Chuyện gì xảy ra vậy?

Nghe được lời này, Hà Quyên nhảy dựng lên, vừa mang lại giày vừa nói:

- Còn các người nữa, tại sao lại không đuổi theo mà chạy vào hết

trong này?

Thấy Tổ trưởng nổi bão, mọi người vội vàng nhìn La Hưng Bảo.

Thấy mọi người không chút tiết tháo sử dụng kỹ năng di chuyển, đem hỏa lực của Tổ trưởng chuyển hết lên người mình, La Hưng Bảo vội vàng trả lời:

- Tổ trưởng, tôi đã báo cáo với cô, nhưng hai người đều không phản ứng. Tôi tưởng rằng...tưởng rằng...

Hà Quyên mang giày, nghe được lời này, rốt cuộc hiểu ra, tay vội sờ bên tai, rồi lại sờ túi áo, lúc này mới phát hiện tai nghe đang nằm trong túi, dở khóc dở cười giậm chân nói:

- Còn đứng đó làm gì? Mau đuổi theo cho tôi.

Đám người thấy Hà Quyên móc tai nghe từ trong túi ra, rốt cuộc cũng hiểu được chuyện gì, vội vàng quay người chạy nhanh ra ngoài. Trì hoãn lâu như vậy, không biết có còn đuổi kịp không?

- Anh...anh còn ở đó dọn dẹp làm gì? Mau nhanh lên...

Nhìn Ngô Cường Quân luống cuống lùa hết thức ăn trong chén vào miệng, Hà Quyên tức giận mắng một câu, sau đó xoay người chạy ra ngoài, vừa chạy vừa đeo tai nghe, trong lòng cảm thấy buồn bực. Thật không ngờ giữa đường lại xảy ra sơ suất đến như thế. Đúng là mua một tặng một mà.

Bị Hà Quyên mắng, một đám người giống như vịt trên sông, hò hét chạy ra ngoài, khiến cho nhân viên của Khánh Vân Lâu trợn mắt há mồm, không biết đám người này đang làm cái gì?

Quản lý mắng thầm trong bụng, chuẩn bị báo cáo lại với ông chủ, để đám vương bát đản này biết được, Khánh Vân Lâu không phải là nơi muốn xông vào thì xông vào.

Đám người nhao nhao chạy ra ngoài cửa, sau đó leo lên xe, nhớ lại hướng đối phương rời đi, rồi vội vàng nhấn ga đuổi theo. Đường nhiên, có đuổi theo kịp không thì còn chưa biết.

Chương 576: Tôi chỉ là phòng vệ chính đáng

Màn đêm lạnh lẽo, dưới ngọn đèn đường hôn ám, chiếc xe chậm rãi chạy về phía trước. Yukiko ngồi ở vị trí lái phụ, nhẹ nhàng dựa lưng vào ghế, thỉnh thoảng nghiêng đầu nhìn thoáng qua người thanh niên có sống mũi cao và hàng mi dài bên cạnh.

Thấy khóe môi đối phương vểnh lên cùng với gương mặt trắng nõn dưới ánh đèn đường, trong lòng Yukiko như bị mê hoặc. Mặc dù cô tin tưởng những gì đối phương nói với mình là thật, nhưng cô thật sự cảm giác được, với tấm bằng thạc sĩ tâm lý học của mình, cô một chút cũng không nhìn thấu hẳn.

Nếu chỉ dựa vào vẻ bề ngoài đẹp trai cùng với ánh mắt và thái độ ôn nhu của đối phương, cô hoàn toàn không thể tiếp nhận được hơn một năm trước, đối phương vẫn còn là một thành viên của đội ngũ đánh thuê hung ác.

Tương đối mà nói, cô còn chấp nhận việc chị của cô là lính đánh thuê còn hơn Giang Nguyên.

Nhưng khí thế mà đối phương ngẫu nhiên lộ ra, cùng với biểu hiện của ngày hôm nay, người ta không thể không tin được. Chàng thanh niên trước mắt, thật sự nắm trong tay năng lực đủ để người ta kinh sợ.

Vốn hai người đang còn trong trạng thái đối địch, thậm chí ở buổi họp báo còn châm chích nhau, nhưng cô không cảm nhận được địch ý trên người đối phương. Cô cảm giác đối phương là vì một thứ gì đó, có lẽ là vì chị của cô, mà tỏ ra có thiện ý, thậm chí là quan tâm cô. Thái độ này khiến người ta cảm thấy bình tĩnh, yên ổn hơn.

- Giang Nguyên kun...

Giọng nói của Yukiko vang lên.

- Sao?

Giang Nguyên quay đầu lại, nhìn Yukiko trong bóng đêm, gật đầu đáp lại.

- Anh nói chị của tôi...có còn sống không?

Giang Nguyên im lặng một chút, sau đó gật đầu:

- Tôi nghĩ hẳn là còn sống.

- Ừm.

Giống như lời nói của Giang Nguyên có ma lực, thanh âm của Yukiko trở nên thoải mái hơn nhiều, hai mắt lóe sáng trong bóng đêm.

Giang Nguyên ngẩng đầu, liền nhìn thấy chính giữa đường đang có một chiếc xe tải nằm ngang, hai mắt liền nheo lại.

Cảm giác tốc độ của xe giảm xuống, Yukiko nghi hoặc hỏi:

- Giang Nguyên kun, làm sao vậy?

- Có chút vấn đề nhỏ.

Giang Nguyên cười nói, nhìn hai ngọn đèn lóe sáng qua kính chiếu hậu.

- Có chút vấn đề nhỏ?

Cảm giác trong lời nói của Giang Nguyên có chút kỳ lạ, Yukiko ngồi thẳng người dậy nhìn phía trước.

- Cái gì thế?

Cô nhìn thấy chiếc xe vắt ngang đường trước mặt, không khỏi nhú mày:

- Hình như không qua được.

- Không sao đâu. Tôi xuống xe xem một chút, cô ngồi yên ở đây đừng đi đâu.

Giang Nguyên nói với Yukiko, sau đó mở cửa bước xuống xe.

Thấy Giang Nguyên bước xuống xe, Yukiko liền ngồi thẳng người dậy.

Gương mặt hiện lên nét ngưng trọng. Là một nhân viên tình báo, mặc dù không chuyên về chiến đấu, nhưng cô vẫn cảm nhận được sự dị thường trong lời nói của Giang Nguyên.

Qua kính chiếu hậu, cô nhìn thấy một chiếc xe chậm rãi dừng lại, sau đó cửa xe mở ra, cơ thể Yukiko trong nháy mắt căng lên, tay nắm chặt cánh cửa, đang định bước xuống, liền nhìn thấy Giang Nguyên đã bước đến đầu xe đột nhiên quay đầu lại, xuyên qua tấm kính trước mặt mà nhìn cô một cái.

Thấy ánh mắt của Giang Nguyên, nhớ đến lời hắn nói vừa nãy, Yukiko nhẹ nhàng thở hắt ra, sau đó buông lỏng tay, dựa lại vào ghế. Nơi này là địa bàn của Hoa Hạ, hơn nữa cô là phụ nữ, có đôi khi chỉ cần ngồi im một chỗ là được. Cô chỉ là một nhân viên tình báo, tiếp nhận huấn luyện không nhiều. Lúc này dường như cũng chẳng giúp gì được nhiều.

Động tác xuống xe rất nhanh, chứng tỏ tốc độ phản ứng của người đó rất nhanh nhẹn.

Nhưng chỉ vài giây ngắn ngủi, đã có năm người xuất hiện, bao vây Giang Nguyên ở giữa, nòng súng đen thui ẩn hiện.

Ngồi trên xe, đồng tử Yukiko nhẹ nhàng co rút lại. Mặc dù là nhân viên tình báo, nhưng cô có thể nhận ra những người bao vây Giang Nguyên tuyệt đối đều là cao thủ. Có thể một tay cầm súng một tay cầm dao găm, hiển nhiên không phải nhân vật đơn giản. Nếu đối lại là cô, chắc cũng không đối phó nổi với một người.

Tình huống trước mắt, Giang Nguyên phải đối phó với năm họng súng, hơn nữa đối phương duy trì khoảng cách hai mét, Yukiko suy nghĩ một chút liền biết được, cho dù Giang Nguyên có cường đại thì chỉ sợ cũng không có cách nào ứng đối với cục diện như vậy.

Năm người kia cũng cùng suy nghĩ với Yukiko. Với khoảng cách hai thước, cho dù thân thủ của đối phương cao hơn bọn họ một bậc, thậm chí là hai bậc, bọn họ cũng không sợ. Là tinh anh của tiểu tổ đặc chủng, bọn họ cũng là người xuống núi đao biển lửa

như các thành viên của Cô Lang, cho nên cái có thể khiến cho bọn họ sợ hãi không nhiều. Lần trước Long Phong thất bại chỉ khiến cho bọn họ cẩn thận thêm một chút mà thôi.

Nếu không, cũng không có khả năng năm người đến đối phó một người. Làm như vậy chỉ để đảm bảo vạn vô nhất thất.

- Mau đi theo chúng ta. Nếu không, chết.

Gã thanh niên duy nhất không cầm dao găm trong tay nói với Giang Nguyên, sau đó đá cái còng số 8 đến dưới chân của hắn.

Giang Nguyên nhìn cái còng số 8 đen thui dưới đất, hai mắt co rụt lại. Hắn dĩ nhiên nhận ra cái còng số 8 này không phải được làm từ hợp kim bình thường, mà thông qua nhiều loại hợp kim khác nhau tạo thành. Nếu bị còng lại, muốn mở ra mà không có chìa khóa, trừ phi chịu chặt đứt cánh tay.

Khóe miệng nhếch lên, Giang Nguyên nghiêng đầu nhìn người nọ, lãnh đạm nói:

- Bởi vì Cô Lang?

- Đeo lên.

Đối phương cũng không bị mắc lừa, tiếp tục lạnh giọng nói.

Thấy đối phương không trả lời câu hỏi của mình, Giang Nguyên thở dài. Mấy ngày qua, mặc dù hắn vì một số nguyên nhân mà không tận lực điều tra, nhưng rõ ràng có một thế lực nào đó đang nhắm vào hắn. Nếu không, hắn ở Bắc Kinh lâu như vậy, lại có thân phận y sĩ của Thiên Y Viện, lại có người dám xuống tay đối với hắn?

Nhún vai, Giang Nguyên quay đầu nhìn năm người xung quanh, rồi nhìn con dao găm đen thui trong tay họ, cười nói:

- Các người cũng hích dùng cái này? Cái này dùng tốt lắm đấy.

Thấy Giang Nguyên mỉm cười, lại còn nói mấy lời khó hiểu, mọi người nhìn nhau, không biết tên tiểu tử trước mặt bị chạm dây thần kinh nào, ánh mắt phát lạnh, đang định lên tiếng, đột nhiên

thần sắc cứng đờ.

- Thiên phú bậc một Mê hoặc khởi động.

- Thiên phú bậc một Tốc độ khởi động.

Trong đầu hiện lên hai tin tức, hai mắt Giang Nguyên tiếp tục co rụt lại. Một luồng khí tức khó hiểu tràn ngập quanh thân của hắn. Mà đứng mũi chịu sào là người trực tiếp đối mặt với tầm mắt của Giang Nguyên.

Yukiko khấn trương nhìn chăm chăm tình huống trước đầu xe, nhưng cô đã không còn nhìn thấy Giang Nguyên nữa.

Ngay sau đó liền nhìn thấy huyết hoa bắn ra trong màn đêm.

Giang Nguyên đưa tay bắt lấy người đang phun máu, sau đó lắc mình, tay đoạt lấy con dao găm, rồi chuyển qua một tay khác, nhẹ nhàng lướt qua động mạch cổ một người. Dưới ánh mắt kinh ngạc của đối phương, ánh sáng màu đen một lần nữa vung lên.

Không có tiếng súng vang lên, có thể không vang hoặc chưa kịp vang. Khi người kia ngã ngửa ra đằng sau, Giang Nguyên đã không biết từ khi nào quỷ mị xuất hiện trước mặt hai người cuối cùng.

Dao găm trong tay hai người vừa vung lên, tầm mắt liền hoa lên, cổ có chút lạnh.

Hai người nhìn con dao găm trong tay đối phương, ánh mắt hiện lên sự tuyệt vọng. Chỉ là khi cúi đầu nhìn thoáng qua con dao trong tay mình, đột nhiên cảm giác được, thì ra dùng tốt chính là như vậy.

Cảm giác được ngoài cửa xuất hiện một người, nhìn khẩu súng trong tay đối phương, Yukiko ngồi trong xe liền hồi phục tinh thần, sau đó cúi người xuống. Khóa xe rất ổn, đối phương không vào được. Hơn nữa cửa xe đủ nặng để bảo vệ cô. Cô tin rằng Giang Nguyên rất nhanh có thể quét sạch mọi uy hiếp.

Gã thanh niên đang định dùng súng đập bể cửa kính xe, đột nhiên phát hiện tay của mình không động đậy được.

Thuận mắt nhìn lại, thấy cổ tay của mình bị người ta cầm chặt không biết từ lúc nào. Một gương mặt đang mỉm cười nhìn y.

- Đừng đập bể. Bể rồi phải đi thay, phiền phức lắm.

Nghe được lời này, gã thanh niên đột nhiên cảm thấy lời nói của đối phương rất kỳ lạ, sau đó ánh mắt trở nên mơ hồ.

Nửa phút sau.

- Thiên phú bậc một Mê hoặc ngừng lại.

- Thiên phú bậc một Tốc độ ngừng lại. Năng lượng tiêu hao 7%.
Năng lượng tích trữ Cửu Vĩ đuôi năm còn lại 83%.

Cảm nhận được tin tức trong đầu truyền đến, Giang Nguyên chậm rãi quay trở lại, từ trong túi móc ra một cái khăn, nhẹ nhàng lau sạch con dao rồi ngồi xuống, thả nó xuống bên cạnh chủ nhân của nó lần nữa. Nhìn gương mặt còn trẻ của đối phương, rồi nhìn thi thể chung quanh, Giang Nguyên ngẩng đầu nhìn bầu trời, ánh mắt hiện lên sự bất đắc dĩ lẫn khổ sở.

- Các người là chiến sĩ, nhưng xin lỗi, tôi không thể để cho các người sống được.

Sau khi thở dài, Giang Nguyên chậm rãi bước về phía chiếc xe, thềm nhủ:

- Tây Bắc. Thật sự là Tây Bắc.

Yukiko mở cửa xe, nhìn gã thanh niên đã ngã xuống bên cạnh xe, rồi lại nhìn những người còn lại. Mặc dù đã sớm có chuẩn bị tâm lý, nhưng cô vẫn nhăn mặt như cũ, tay bịt mũi và miệng, lộ ra vẻ khó chịu.

- Chịu không được thì ngồi trên xe đi.

Giang Nguyên nhìn mấy ngọn đèn xe từ xa chiếu đến, mỉm cười nói với Yukiko.

Yukiko nhìn Giang Nguyên, sau đó gật đầu rồi ngồi lại trên xe, đóng chặt cửa xe lại. Mùi máu tươi bên ngoài quá nồng. Mặc dù cô

cũng đã tiếp nhận qua huấn luyện, nhưng tình huống này đối với cô mà nói thì quả thật có chút không vượt qua được.

Kết kết kết.

Liên tiếp tiếng phanh xe vang lên, ba chiếc xe nối đuôi nhau dừng lại. Một đám người lao xuống.

- Không..

Nhìn thấy hiện trường, sắc mặt Hà Quyên trắng bệch, mày cau chặt nói.

Ngô Cường Quân và La Hưng Bảo bên cạnh, sắc mặt cũng vô cùng khó coi.

Chỉ có những người đi sau, khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, ánh mắt chớp động vài cái, sắc mặt cũng khó coi, nhưng không phải màu trắng mà là màu xanh.

- Tổ chỉ huy và tổ hành động quả nhiên khác nhau vô cùng.

Giang Nguyên đứng bên cạnh nhìn biểu hiện của mọi người, mỉm cười nói, sau đó nhìn bọn họ móc súng nhắm ngay chính mình.

Giang Nguyên nhún vai, giang hai tay, làm ra vẻ mặt vô tội, nói:

- Tôi chỉ là phòng vệ chính đáng mà thôi.

Chương 577: Rất không chuyên nghiệp

- Chỉ là phòng vệ?

Nhìn vẻ mặt vô tội của Giang Nguyên, mọi người không nhịn được mà liếc mắt nhìn cảnh tượng máu tanh trước mặt, đột nhiên có cảm giác hoang đường, thâm nghĩ:

- Tào lao! Ở đây chết nhiều người như vậy, máu đầy đất, cái này cũng được xem là phòng vệ chính đáng?

Nhìn thấy vẻ mặt của mọi người, Giang Nguyên cười khổ:

- Được rồi, cùng lắm thì cho là dự định phòng vệ.

- Giang Nguyên, giơ tay lên.

Hà Quyên bị lời nói của Giang Nguyên thu hút lực chú ý, rốt cuộc không còn cảm thấy mùi máu tươi tanh nồng như lúc ban đầu, lúc này liền buông tay đang bịt mũi và miệng, móc ra một khẩu súng nhắm ngay Giang Nguyên, lớn tiếng quát, chỉ là bàn tay cầm súng khẽ run lên.

Giang Nguyên nghiêng đầu, có chút ý tứ nhìn Hà Quyên đang cầm súng, không nhìn được mà bật cười. Cô gái trước mắt này quả thật có chút thú vị.

- Không cho phép, mau giơ tay lên.

Thấy Giang Nguyên nhìn tay của mình, gương mặt vốn đang tái nhợt của Giang Nguyên liền đỏ bừng, tức giận quát.

Thấy đối phương nổi giận, Giang Nguyên cũng hiểu được mình có chút quá phận. Người ta dù sao cũng là một lãnh đạo. Hẳn cười như vậy, chẳng khác nào coi thường người ta, đành bất đắc dĩ mà buông tay, sau đó giơ tay lên, nhìn Hà Quyên cười khổ:

- Được rồi, được rồi. Nhưng xin hỏi cô là người của cục An ninh quốc gia hay là cục 3? Ít nhất cũng phải cho tôi xem giấy chứng nhận một chút chứ.

- Đừng nói nhiều.

Đồng chí Tổ trưởng Hà đang nổi giận, tất nhiên là không nể mặt Giang Nguyên. Lúc này là lúc nào chứ? Đại gia bắt người còn phải có giấy chứng nhận? Anh cho rằng anh là Giang Nguyên, phía sau có người chống đỡ thì chúng tôi sẽ nể mặt anh?

Nhìn vẻ mặt bình tĩnh của người thanh niên trước mặt, Hà Quyên chần chờ một chút, sau đó cắn răng, nhìn cấp dưới bên cạnh, lạnh giọng nói:

- Bắt hắn lại cho tôi.

- Vâng.

Nghe Tổ trưởng nói, một người bên cạnh vội vàng lấy còng tay bên hông ra, tiến lên phía trước.

- Xoay qua chỗ khác.

Người cầm còng số 8 đứng cách Giang Nguyên hai thước, tức giận quát lớn.

- Không được, muốn trói thì cứ trói, nhưng trói đằng trước đừng trói đằng sau. Không thoải mái.

Đối với nguyên tắc này, Giang Nguyên lắc đầu kháng nghị.

Đối với hắn, đó là nguyên tắc của hắn, nhưng lọt vào tai người khác thì không dễ như vậy.

Nghe Giang Nguyên nói xong, vẻ mặt vị đồng chí đang cầm còng tay đột nhiên mất hết uy nghiêm, chỉ còn lại sự ngạc nhiên. Lần đầu tiên anh ta gặp phải một người kiêu ngạo đến như vậy.

Một hồi lâu mới hồi phục tinh thần, vị đồng chí trầm giọng quát:

- Mau thành thật một chút, quay người lại. Nếu không đừng trách tôi không khách sáo.

- Thế anh muốn như thế nào đối với tôi thì mới được xem là không khách sáo?

Giang Nguyên nhún vai, kiên trì nguyên tắc của mình. Nhìn vẻ mặt căm tức của đối phương, Giang Nguyên cũng có chút tức giận. Hắn đã nguyện ý phối hợp, chính là nể mặt anh ta rồi.

- Đừng có quá phận chứ?

- Cậu...

Nhìn vẻ mặt lạnh lại của Giang Nguyên, giọng nói âm trầm, trong lòng vị đồng chí kia cũng có chút bất đắc dĩ. Tuy nói nhiều người chĩa súng vào đối phương như vậy, đối phương tất nhiên là không dám làm gì.

Nhưng cứ giằng co như thế, anh ta lại thật sự không dám tiến lên.

Lập tức tay rút súng, lớn tiếng quát:

- Mau thành thật cho lão tử, nếu không, tôi không khách sáo đâu.

Nhìn hòng súng đen ngòm, ánh mắt Giang Nguyên lạnh lại:

- Sự nhần nại của tôi là có giới hạn. Nếu anh dám nổ súng, vậy thì anh cứ nổ súng đi. Còn không thì tôi không có thời gian chơi đùa với các người đâu.

Dứt lời, Giang Nguyên quay đầu nhìn Hà Quyên phía sau, có chút cau mày. Hắn biết rất rõ, người làm chủ trước mắt chỉ sợ chỉ có cô gái này.

Nhìn thấy ánh mắt của Giang Nguyên, trong lòng Hà Quyên phát lạnh, giống như đang bị một con mãnh thú hung tàn đến cực điểm nhìn chăm chăm. Một cảm giác sồn da gà nổi lên. Cô thậm chí phát giác cô không dám nhìn thẳng vào đối phương, ngay cả tay cầm súng cũng run rất lợi hại.

Cảm nhận được hàn ý trong lòng, mặc dù không muốn tiếp nhận sự sợ hãi, nhưng nhớ đến sau lưng Giang Nguyên có bối cảnh mạnh mẽ, Hà Quyên hít một hơi thật sâu, mạnh mẽ áp chế trái tim đang nhảy thình thịch của mình, sau đó nói:

- Được rồi, Trương Bảo, cứ cùng anh ta lại đi.

Nghe Hà Quyên nói, Trương Bảo cầm còng tay thở phào nhẹ nhõm, vội vàng cất súng đi. Người trước mắt thật đáng sợ. Vừa rồi còn bày ra bộ dạng không làm hại ai, nhưng trong nháy mắt lại khiến người ta cảm thấy hung tàn như sói điên. Nhưng mặc kệ, cứ bắt hắn trước đã. Chỉ cần bắt được hắn, chung quy vẫn làm cho người ta cảm thấy yên tâm hơn.

- Được, giơ tay ra đằng trước, không được nhúc nhích.

Vừa nói vừa cẩn thận cầm còng tay bước qua, chỉ là trong lòng Trương Bảo có chút run lên. Sớm biết như vậy thì đã đáp ứng cho rồi.

Nhớ đến mấy chỗ thi thể đầy máu và mùi máu tươi nồng nặc, Trương Bảo cảm thấy hồi hận trong lòng. Cứ trực tiếp trói đằng

trước cho rồi, cứ hết lần này đến lần khác trêu chọc tên sát tinh kia. Nếu chọc hấn phát điên lên, anh ta chính là một con dê nhỏ dâng lên miệng sói.

Nếu tên tiểu gia hỏa này dụng tâm bất lương, chỉ bằng một người mà giết chết nhiều người như vậy, chỉ sợ muốn bắt anh ta làm con tin là chuyện đơn giản đến cực điểm.

Nhưng cũng may, mặc dù tim đập rất nhanh, nhưng sau khi khóa tay đối phương lại, đối phương vẫn không có động tĩnh, lúc này Trương Bảo mới thở phào nhẹ nhõm, gương mặt cứng nhắc cũng thoáng trở nên thoải mái lại.

Nghe tiếng lồng ngực của đối phương đập nhanh như ngựa chạy cho đến khi tay hấn bị còng lại mới ổn định được một chút, Giang Nguyên lắc đầu cười khổ, không biết dùng từ nào để hình dung tâm trạng của mình.

Nhìn Giang Nguyên bị còng tay, những người còn lại cũng thở phào nhẹ nhõm, Hà Quyên thở hắt ra, cất súng vào túi, sắc mặt cũng tốt hơn vài phần. Cô quay đầu nhìn thoáng qua Yukiko, khẽ hừ một tiếng, ra hiệu với cấp dưới bên cạnh:

- Bắt cô ta lại luôn.

- Tôi phản đối. Tôi là công dân đảo quốc. Hơn nữa vừa rồi tôi là người bị hại, cũng chẳng vi phạm pháp luật của nước các người. Mặc kệ các người là cơ quan chấp pháp nào, cũng không có quyền tiến hành bắt giữ hay có bất kỳ hành vi nào đối với tôi.

Yukiko bình tĩnh nhìn Hà Quyên, nói:

- Có thể phối hợp điều tra với các người là đã đủ tôn trọng các người lắm rồi.

- Cô...

Nhìn Yukiko bình tĩnh không thua gì Giang Nguyên, Hà Quyên chỉ thiếu điều không phun ra một ngụm máu, nhưng không thể không thừa nhận cô gái trước mắt chính là nhân viên tình báo đảo quốc. Dưới tình huống chưa đủ chứng cứ, ngoại trừ yêu cầu cô phối hợp điều tra thì căn bản không còn biện pháp khác.

Giang Nguyên đứng nhìn, gương mặt hiện lên nụ cười. Yukiko trước mắt quả thật rất giống với chị của mình, là một người rất sắc bén.

Thấy chung quanh mình, ngoại trừ một hai người đang nhìn chăm chăm hẳn, những người còn lại đều nhìn Yukiko, Giang Nguyên cúi đầu nhìn còng tay của mình, không khỏi thở dài. Ý thức cảnh giới của những người này quá kém. Đối mặt với hẳn, lại chỉ còng tay của hẳn.

Mà còng tay của hẳn thì cũng chỉ tùy tiện còng lại rồi thôi. Hơn nữa còn cắt cử có hai người giám sát mình. Một cước của hẳn cũng đủ đánh ngã đối phương. Chờ khi bọn họ phản ứng trở lại thì hẳn đã chạy xa rồi.

Những người này hẳn là của cục An ninh quốc gia, thật sự là thiếu chuyên nghiệp mà.

Chương 578: Còn kinh khủng hơn

Nghe tiếng thở dài của Giang Nguyên, đám người Hà Quyên mới tập trung chú ý đến.

- Anh cười cái gì?

Nhìn Giang Nguyên thở dài, Hà Quyên cau mày. Cô mới vừa đụng độ với Yukiko, cơn tức còn chưa xả ra được, bây giờ thấy Giang Nguyên như vậy, tất nhiên là trùng mắt với hẳn rồi.

Khí thế của cô vừa đủ mạnh, hoàn toàn quên mất vừa rồi thiếu chút nữa đã bị ánh mắt của Giang Nguyên giết chết, vì thế mới chuyển hướng sang người Yukiko.

- Tại sao lại không được cười?

Giang Nguyên giơ còng tay lên, sau đó nhướn mày, nhìn Hà Quyên đang tức giận, nói:

- Cô nên liên lạc với thượng cấp của cô đi. Thời gian cũng không còn sớm nữa, tôi còn phải về chăm con của mình.

- Anh...anh giết nhiều người như vậy, anh còn muốn trở về?

Nhìn vẻ mặt lạnh nhạt của Giang Nguyên, cơn tức trong lòng Hà Quyên lại dâng lên. Người này thật sự không để cô vào mắt? Giết người không phải là chuyện đơn giản. Cho dù đằng sau tiểu tử đó có bối cảnh lớn như thế nào đi chăng nữa thì cũng chạy không thoát, lại còn ngạo mạn đến như vậy?

Nghĩ đến đây, cơn tức trong bụng Hà Quyên dâng lên, hung hăng đá một cước vào bụng Giang Nguyên.

Giang Nguyên cau mày, không nghĩ đến cô gái này tính tình lại nóng nảy như vậy, cũng không né tránh, một chân nhấc lên. Hà Quyên vốn trong cơn tức giận không hề phòng bị, bị một cước của Giang Nguyên đá ngã ngửa ra sau.

Cũng may có người đằng sau nhìn thấy tình thế không ổn, vội vàng đưa tay đến đỡ. Những người còn lại thì luống cuống rút súng, nhắm ngay Giang Nguyên, khẩn trương quát to:

- Không được nhúc nhích.

Nhìn vẻ mặt khẩn trương của mọi người, Giang Nguyên nhún vai nói:

- Thôi quên đi. Các người nhanh lên một chút. Muốn thu dọn hiện trường thì thu dọn, muốn xin chỉ thị cấp trên thì xin. Tôi không có tâm trạng chơi với các người đâu.

Thấy Giang Nguyên không kiên nhẫn, nhưng cũng không còn động tác nào khác, lúc này mọi người mới thả lỏng tinh thần.

Hà Quyên vừa ăn thiệt, lập tức nhớ đến người này vừa mới giết người tàn nhẫn, cũng không dám nói nữa, thấp giọng ra lệnh cho hai nhân viên giám sát Giang Nguyên, sau đó bước qua một bên gọi điện thoại báo cáo cấp trên.

Thấy những người bị mình giết đang bị lục soát từ trên xuống dưới, ngay cả vũ khí cũng bỏ bao mang về, Giang Nguyên chỉ lặng yên đứng nhìn không lên tiếng.

Quân cờ, tất cả mọi người chỉ là quân cờ và tôi cũng vậy.

Hơn nữa, chúng ta chỉ là một con chốt đáng thương. Tôi đã từng là con chốt đáng thương đó, nhưng bây giờ, tôi sẽ thành công qua sông, không còn là con chốt mặc cho người ta chi phối nữa.

Muốn thoát ra khỏi bàn cờ, mặc dù có chút khó khăn, nhưng bây giờ tôi đã nhìn thấy một hy vọng.

Xin hãy nghỉ ngơi đi. Mặc dù các người chết trong tay của tôi, nhưng có người sẽ vì cái chết của các người mà trả một cái giá thật lớn.

Đương nhiên, người đó không phải là tôi.

Giang Nguyên cũng không muốn ở chỗ này lâu. Hắn không sợ lạnh, nhưng hắn không muốn ở. Hắn không muốn nhìn thấy hình ảnh người ngã chết trong vũng máu.

Bởi vì hình ảnh đó gợi cho hắn những đau thương năm xưa.

Bây giờ hắn đã biết những người này và đám người đội trưởng là đến cùng một chỗ. Mặc dù hắn ra tay giết những người này, nhưng bọn họ lại khiến cho hắn nhớ đến thời gian chiến đấu cùng đám người đội trưởng.

Nhưng Giang Nguyên cũng không rời đi. Bởi vì hắn biết chuyện này có liên quan đến thân phận của hắn, nhất định sẽ khiến cho cao tăng chú ý. Cuối cùng cũng sẽ bình yên vô sự, nhưng chính vì vậy mà hắn không thể rời đi.

Chuyện nghiêm trọng như vậy, ít nhất trong tình huống trước mắt, Giang Nguyên phải phối hợp điều tra. Nếu bây giờ rời đi, còn có Yukiko, ngược lại sẽ khiến cho mọi việc phiền toái. Vì thế Giang Nguyên tình nguyện phối hợp với đối phương. Dù sao chỉ cần chuyện này lên đến cấp trên, nhiều nhất thì hắn cũng chỉ cần phối hợp điều tra với đối phương là được.

- Vào đi.

Hà Quyên cho người đưa Giang Nguyên và Yukiko vào xe ngồi, sau đó có người bên ngoài canh gác, còn cô thì dẫn người bảo vệ hiện trường, đồng thời tiến hành phân tích sơ bộ.

- Tình huống thế nào rồi?

Hà Quyên che miệng, bước đến bên cạnh mấy cái xác, trầm giọng hỏi.

- Tổ trưởng, đều là một kích trí mạng. Trên người bọn họ cũng không có vết thương nào khác.

Một thành viên sắc mặt ngưng trọng ngẩng đầu nhìn Hà Quyên, sau đó lại nhìn Giang Nguyên đứng cách đó không xa, ánh mắt hiện lên sự sợ hãi.

- Cái gì?

Hà Quyên ngẩn người. Cô mơ hồ nhìn thấy được sự sợ hãi trong mắt các thành viên của mình, không thể tin được, nói:

- Điều này sao có thể?

- Năm người, có năm người.

Người nhân viên kia lắc đầu, sau đó nói:

- Quả thật là một kích trí mạng. Chúng tôi đã kiểm tra qua, có bốn người bị cắt đứt động mạch cổ, một người còn lại là bị ngoại lực đánh trúng ngực, gãy ba cái xương sườn, trong đó có một cây cắm vào tim, là nguyên nhân gây ra cái chết.

Nói đến đây, gương mặt người nhân viên lại hiện lên sự sợ hãi:

- Theo hiện trạng của vết thương, người này hẳn là bị một quyền đánh chết.

- Một quyền?

Hai mắt Hà Quyên mở to, ngạc nhiên nói:

- Điều này sao có thể? Bốn người đều bị cắt đứt động mạch cổ, chẳng lẽ bọn họ đều là người chết sao?

Hai nhân viên liếc mắt nhìn nhau, một người cười khổ nhìn Hà Quyên nói:

- Tổ trưởng, đây cũng không phải là điều quan trọng nhất.

- Sao?

Nhìn vẻ mặt của nhân viên, Hà Quyên hít một hơi thật sâu, sau đó hỏi.

- Là cái gì?

- Lai lịch của những người này.

Nhân viên nuốt nước bọt, sau đó nói:

- Trên người bọn họ không có bất kỳ dấu hiệu nào, cũng không có giấy tờ chứng minh thân phận của bọn họ. Căn cứ theo kết quả kiểm tra và phán đoán của chúng tôi, những người này hẳn là cao thủ.

- Cao thủ?

Hà Quyên nhướn mày, sắc mặt cứng ngắc, hỏi:

- Cao bao nhiêu?

Hai nhân viên nhìn nhau lần nữa, sau đó nói:

- Ít nhất là cao hơn chúng tôi.

- Cao hơn rất nhiều.

- Cao hơn rất nhiều.

Nghe được lời này, Hà Quyên quay đầu đi, sau đó nhìn Giang Nguyên đang nhắm mắt dưỡng thần trong xe, đột nhiên cảm giác trống ngực bắt đầu tăng lên. Mặc dù đã sớm xác nhận người này ra tay tàn nhẫn, nhưng không nghĩ đến thực lực lại kinh khủng như vậy. Vậy mà vừa rồi cô còn giơ chân lên đá người ta.

Bây giờ ngẫm lại, Hà Quyên cảm thấy sợ trong lòng.

Nhưng hai thành viên trong tổ của cô lại không có ý định buông tha cho tâm hồn bắt đầu yếu ớt của cô.

- Hơn nữa, nhìn vị trí tử vong của những người này, hẳn là năm người bao vây một người, sau đó người kia trong thời gian cực nhanh giết chết đối phương.

Người nhân viên kia lên tiếng nói tiếp.

Thành viên còn lại nhìn Giang Nguyên trong xe, muốn nói rồi lại thôi.

- Còn cái gì nữa, nói mau đi.

Hà Quyên chỉ cảm thấy tim mình có chút không chịu đựng được việc đập nhanh như vậy, cố gắng ức chế sự sợ hãi trong lòng, tức giận quát.

Bị Hà Quyên rống to, người nhân viên không khỏi co rúm cổ, vội vàng trả lời:

- Tôi cảm giác chúng ta nên cách anh ta xa ra một chút. Nếu người này không có ý định gì khác, còn không thì hai anh em chúng tôi không giám sát được.

Nghe xong lời này, Hà Quyên im lặng.

Cô quay sang nhìn Giang Nguyên đang an tĩnh trong xe, ánh mắt hiện lên thần sắc khó hiểu, sau đó lắc đầu nói:

- Thôi đi, các người cứ yên tâm làm việc. Nếu anh ta muốn chạy hoặc muốn làm điều gì đó thì đã sớm làm rồi, không cần chờ đến bây giờ.

- Vâng.

Nghe Tổ trưởng nói, hai thành viên trong tổ liếc mắt nhìn nhau, đồng thời gật đầu rồi tiếp tục công việc.

Nhìn cảnh tượng máu tanh đằng trước, Hà Quyên cắn môi, sau đó bước về phía chiếc xe của Giang Nguyên. Mặc dù Giang Nguyên sẽ không làm ra bất cứ hành động gì, nhưng là tổ trưởng, cô nhất định phải chịu trách nhiệm với nhân viên của mình.

Cô đang định gọi thành viên đang ngồi trong xe đến, liền nhìn thấy

Giang Nguyên đột nhiên cho tay đã bị còng sờ soạn vào túi áo.

Nhìn động tác này, Hà Quyên liền biến sắc, vội vàng rút súng, hét lên với Giang Nguyên:

- Dừng tay, anh làm cái gì vậy?

Nghe tiếng Hà Quyên hét lên, hai thành viên bên trong xe cũng kinh động nhảy dựng lên, luống cuống móc súng chỉ vào Giang Nguyên.

Các thành viên bên cạnh cũng khẩn trương chạy đến, cầm súng chỉ vào chiếc xe.

Nhìn những người chung quanh đang khẩn trương, Giang Nguyên cười khổ, sau đó xòe bàn tay ra, lúc này mọi người mới nhìn thấy hắn móc ra một cái điện thoại di động.

- Tôi chỉ muốn gọi điện thoại thôi mà.

Giang Nguyên mỉm cười nhìn mọi người chung quanh, sau đó cúi đầu nhấn số.

- Bỏ xuống, không cho gọi điện thoại.

Hà Quyên khẩn trương nói lớn.

Nhưng Giang Nguyên không thèm để ý, vẫn bấm số điện thoại.

Chương 579: Trưởng phòng Hà nổi nóng

- Chủ nhiệm Vương, tôi là Giang Nguyên, đã xảy ra chút vấn đề.

- Vâng, hắn là người của cục An ninh quốc gia.

- Vâng, cảm ơn.

Một đám người cầm súng nhắm vào Giang Nguyên, thấy Giang Nguyên vẫn bình tĩnh ngồi trong xe gọi điện thoại, sắc mặt mọi người có chút khó coi. Thật sự là xem thường người ta quá mà, một chút cũng không để ai vào mắt.

Nhưng không ai dám có bất cứ động tác nào, cho dù là Giang Nguyên đang mang còng tay.

Mang theo chút phần nộ lẫn không cam lòng, mọi người đều quay sang nhìn Hà Quyên, không biết vị Tổ trưởng tính tình táo bạo này sẽ làm như thế nào.

Nhưng vị tổ trưởng đó dường như thu liễm tính tình nóng bạo của mình trước chàng thanh niên kia không ít. Lúc này chỉ tức giận đứng nhìn, ngay cả lên tiếng khiển trách cũng không.

Giang Nguyên gọi điện thoại xong, liền cất điện thoại vào túi, sau đó nhìn còng tay của mình, bất đắc dĩ lắc đầu, nhưng cũng không thèm nhìn những người đang chia sủng vào mình, tiếp tục nhắm mắt dưỡng thần.

Hắn thật sự không có kiên nhẫn ngồi chờ bọn họ báo lên từng cấp trên một. Cho nên quyết định gọi thẳng đến thư ký của Dương lão. Nếu không, không biết hắn phải chờ đến lúc nào mới quay về chăm sóc Tiểu Bảo.

Nhìn Giang Nguyên nói chuyện điện thoại xong, cũng không có động tác gì nữa, hơn nữa Hà Quyên cũng mơ hồ nghe được Giang Nguyên đã nói chuyện với ai, cũng âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Hà Quyên thật không phát giác ra ở sâu trong đáy lòng của cô là một cảm giác sợ hãi Giang Nguyên. Nếu không, với tính tình của cô, làm sao dung túng cho người ta làm càn như vậy.

Thấy tổ trưởng hạ sủng, những người còn lại liếc mắt nhìn nhau, sau đó cũng hạ sủng xuống, tiếp tục làm công việc của mình.

Sắc mặt Hà Quyên ửng đỏ. Vừa rồi chỉ vì chút vấn đề nhỏ mà hành động lớn, dọa sợ hai người bên trong xe. Nhưng để phòng ngừa vạn nhất, Hà Quyên vẫn yêu cầu hai nhân viên xuống xe.

Đối với hành động như vậy, Giang Nguyên cũng không thèm để ý, chỉ nhắm mắt dưỡng thần.

Yukiko ngồi trên một chiếc xe khác, lẳng lặng nhìn Giang Nguyên ở bên kia, ánh mắt hiện lên sự hiếu kỳ.

Đối với tình huống của Giang Nguyên bây giờ, cô càng lúc càng nghi hoặc. Cô hoàn toàn không biết được đối phương có thân phận gì ở Hoa Hạ, tại sao lại không sợ hãi như thế?

Thời gian cũng không trôi qua bao lâu, sau đó đã có bốn năm chiếc xe lóe đèn gào thét mà đến.

Nhìn một người trung niên bước xuống xe, sắc mặt Hà Quyên lộ ra vẻ kinh ngạc, sau đó bước nhanh đến:

- Trưởng phòng.

- Uh.

Người đàn ông trung niên có vài phần tương tự với Hà Quyên gật đầu một cái, sau đó nhìn cảnh tượng máu tanh đầy đất, hai hàng lông mày cũng cau lại.

- Thế nào? Tình huống đã rõ ràng chưa?

Người đàn ông trung niên nhìn Hà Quyên, trầm giọng hỏi.

- Vẫn còn chưa rõ. Chúng tôi vẫn chưa tra ra được bất cứ thứ gì có thể chứng minh được thân phận của bọn họ. Vũ khí mà họ dùng cũng rất tiên tiến. Nhìn tình huống, dường như là tinh anh.

Hà Quyên nhìn người đàn ông trung niên, dường như không có cảm giác ngăn cách chức vụ, chỉ tùy ý đáp lại.

Mặc dù đã sớm nhận được tin tức, nhưng nghe điều này, sắc mặt người đàn ông trung niên hơi trầm xuống, cặp lông mày cau lại với nhau.

Quay sang nhìn cảnh tượng máu tanh bên kia, rồi nhìn xung quanh, sau đó liền nhìn thấy Giang Nguyên đang nhắm mắt dưỡng thần trong xe, ánh mắt hiện lên tia ngưng trọng, nhìn Hà Quyên nói:

- Hắn có nói gì không?

- Không.

Nói đến điều này, sắc mặt của Hà Quyên trở nên tối tăm. Nếu có thể từ miệng tên kia cạy ra được điều gì thì tốt quá rồi.

Đối với điều này, người đàn ông trung niên dường như cũng không cảm thấy ngoài ý muốn. Mặc dù ông không biết thân phận cụ thể của Giang Nguyên, nhưng ông biết bối cảnh đằng sau hẳn rất lớn. Nếu không, với độ tuổi đó làm sao mà làm lãnh đạo tiểu tổ được. Thậm chí ngay cả Phó thủ tướng Tề cũng bài danh sau hẳn.

Cho nên, bây giờ ông cũng không có ý định muốn từ miệng Giang Nguyên khai thác được chuyện gì, chỉ nhìn Yukiko trên chiếc xe bên cạnh rồi hỏi:

- Những người kia đều do một mình hẳn giết?

- Vâng, đều do một mình anh ta làm.

Ánh mắt Hà Quyên hiện lên sự sợ hãi, trầm giọng nói:

- Hơn nữa, căn cứ theo phân tích của tụi con, tất cả đều là một kích trí mạng. Thậm chí còn bị giết trong một thời gian rất ngắn.

Hizz. Nghe đến đó, người đàn ông trung niên không khỏi hít một hơi thật sâu. Mặc dù ông có chút không tin được, nhưng đối với năng lực của Hà Quyên và sự tín nhiệm đối với cô, nếu Hà Quyên đã nói như vậy, hẳn là không sai.

Đưa mắt nhìn Giang Nguyên trong xe một lần nữa, vẻ ngưng trọng trong mắt càng nồng đậm, sau đó nhìn Hà Quyên, nói:

- Con không làm gì với hẳn sao?

- Không.

Nghe người đàn ông trung niên hỏi, ánh mắt Hà Quyên hiện lên sự khác thường, vội vàng lắc đầu.

Nhưng người đàn ông trung niên lại phát hiện, trường mắt nhìn Hà Quyên, nói:

- Thành thật khai báo.

Nghe được lời này, Hà Quyên khẽ hừ một tiếng:

- Nào có. Con còn thiếu chút nữa bị anh ta khi dễ nữa là.

- Sao?

Người đàn ông trung niên có chút khấn trương, đánh giá Hà Quyên một phen, xác nhận Hà Quyên không có vấn đề gì mới hừ lạnh một tiếng:

- Đừng tưởng rằng ba không biết tính tình của con. Nhưng lai lịch của Giang Nguyên, ai cũng không nói chính xác được. Hơn nữa, những người này không biết rõ thân phận, nếu hấn đã chịu ở lại, nói rõ hấn không sợ. Con phải nhớ kỹ bài học này, đừng xằng bậy nữa, hiểu chưa?

- Con biết rồi, ba cũng đừng nói nữa.

Bị mắng, gương mặt Hà Quyên có chút đỏ lên nhìn xung quanh, thấy đám nhân viên thức thời tránh xa, lúc này mới gắt giọng nói.

Nhìn con gái khó có lúc lộ ra vẻ then thùng, Trưởng phòng Hà khẽ hừ một tiếng rồi bước về phía Giang Nguyên.

Thấy Trưởng phòng Hà bước đến, hai thành viên đang canh bên cạnh xe vội vàng chào một cái.

- Các người sang một bên nghỉ ngơi đi, tôi muốn nói chuyện với cậu ta.

Trưởng phòng Hà chần chờ một chút rồi nói.

- Vâng.

Hai nhân viên do dự, nhưng thấy Trưởng phòng Hà trừng mắt, hai người mới ngượng ngùng bước sang một bên, nhưng vẫn nhìn chăm chăm vào tình huống trong xe, chuẩn bị một khi có phát hiện dị thường thì nhanh chóng đến cứu viện.

Trưởng phòng Hà mở cửa xe, sau đó ngồi lên xe, nhìn Giang Nguyên bên cạnh.

Nhưng sau khi ông liếc mắt một cái, trong lòng không khỏi sửng sốt. Bởi vì tên tiểu tử này một chút động tĩnh cũng không có, cứ ngồi nhắm mắt dưỡng thần, giống như không để ý đến người bên cạnh.

Nhìn thấy biểu hiện của Giang Nguyên, Trưởng phòng Hồ không khỏi cau mày. Trong hệ thống quốc an, ông cũng được xem là người có chức vị cao. Ngoại trừ những nhân vật thượng cấp, không ai dám khinh thường ông như vậy.

Nhưng trước mặt lại là một tiểu tử miệng còn hôi sữa, lại không thèm để ý đến ông.

Khụ. Trưởng phòng Hà dùng sức hắng giọng hai tiếng, dụng tâm nhắc nhở Giang Nguyên đừng giả bộ nữa.

Nhưng Giang Nguyên một chút cũng không để ý đến, vẫn nhắm mắt.

Sắc mặt Trưởng phòng Hà sầm xuống. Tên tiểu tử này tự cao quá rồi, hoàn toàn không để ông vào mắt.

- Khụ, khụ, Tổ trưởng Giang, tổ trưởng Giang.

Mạnh mẽ ức chế cảm giác căm tức trong lòng, lại hắng giọng hai cái, sau đó lên tiếng gọi Giang Nguyên.

Quả nhiên, chiêu này có công hiệu. Giang Nguyên thở dài, sau đó mở mắt.

- Tổ trưởng Giang xem ra rất vất vả, cho nên mới ngủ say đến như vậy.

Trưởng phòng Hà nói rất nghiêm túc nhưng Giang Nguyên lại nghe ra được sự châm chọc trong lời nói của đối phương.

- Đúng là có chút vất vả.

Giang Nguyên nghiêm chỉnh gật đầu.

Nghe Giang Nguyên nói như thế, khóe mắt Trưởng phòng Hà không nhịn được mà giật giật, nhưng vẫn cố nhịn:

- Tổ trưởng Giang, tôi là Trưởng phòng của phòng hành động Bộ An ninh quốc gia Hà Miếu.

-Ồ, là Trưởng phòng Hà, không biết có gì chỉ giáo?

Giang Nguyên vẫn không lạnh không nhạt mà ứng phó. Hắn cũng dự định chào hỏi vị Trưởng phòng này. Cứ kéo dài thời gian chờ một mệnh lệnh từ cấp trên đưa xuống.

Thấy Giang Nguyên có ý định ứng phó mình mà không nể mặt mình, cục tức trong bụng Trưởng phòng Hà rốt cuộc trào lên, trầm giọng nói:

- Tổ trưởng Giang, tôi dùng danh nghĩa của Bộ An ninh quốc gia mà nói chuyện với cậu. Căn cứ vào tình huống biểu hiện bên ngoài, tôi hoài nghi cậu có dính dáng đến chuyện nguy hại đến an toàn quốc gia. Mời cậu phối hợp điều tra với tôi.

- Tôi đương nhiên là phối hợp điều tra rồi.

Giang Nguyên thở dài, nói:

- Nhưng Trưởng phòng Hà, có một số việc Bộ An ninh Quốc gia các người không quản được.

- Chúng tôi không quản được?

Trưởng phòng Hà cau mày, lạnh giọng nói.

Chương 580: Cuộc họp báo mới

Nghe được giọng nói có chút căm tức của ai đó, Giang Nguyên bất đắc dĩ quay sang nhìn Trưởng phòng Hà:

- Trưởng phòng Hà, việc này không liên quan gì đến Bộ An ninh quốc gia ngài. Hơn nữa, cũng không phải Bộ An ninh của ngài có thể quản được.

- Cho nên, ngài cũng đừng làm khó dễ tôi.

Giang Nguyên nhìn chăm chú Trưởng phòng Hà, nói.

Nhìn ánh mắt trong suốt của Giang Nguyên, Trưởng phòng Hà thở hắt ra. Điều này ông cũng không cảm thấy có gì ngoài ý muốn. Nhưng tình huống trước mắt, nếu bộ An ninh quốc gia của ông đã đụng phải, hiển nhiên là không có khả năng buông tay. Nếu không, làm sao mà ăn nói với cấp trên?

Lập tức trầm giọng nói:

- Mặc kệ có liên quan đến bộ An ninh quốc gia chúng tôi hay không, hoặc chúng tôi có quản được hay không, chúng tôi cũng phải điều tra cho tường tận. Trừ phi cấp trên có chỉ thị khác. Vì thế, xin mời Tổ trưởng Giang cậu phối hợp với tôi.

Nhìn Trưởng phòng Hà không chịu rút lui, Giang Nguyên nhún vai, nói:

- Được, vậy Trưởng phòng Hà muốn hỏi cái gì thì cứ hỏi đi.

Nhìn Giang Nguyên, Trưởng phòng Hà trầm giọng hỏi:

- Tốt lắm, tôi muốn biết tại sao những người kia lại tập kích cậu?
- Không biết.

Giang Nguyên lắc đầu, nhìn Trưởng phòng Hà, lãnh đạm nói.

- Không biết?

Giọng nói của Trưởng phòng Hà đột nhiên phát lạnh, ánh mắt nhìn chằm chằm Giang Nguyên, tràn đầy vẻ uy nghiêm. Nếu người bình thường bị trừng như vậy, chỉ sợ ruột gan đã yếu đi không biết bao nhiêu phần.

Nhìn vẻ mặt của Trưởng phòng Hà, Giang Nguyên mỉm cười. Hắn có thể cảm nhận được lực tinh thần của đối phương phát tán, hẳn là do tính chất công việc bao năm qua bồi dưỡng ra, lực tinh thần rõ ràng là cường đại hơn người bình thường. Nhưng có lẽ nó sẽ có tác dụng với những người khác, đối với Giang Nguyên, quả thật là chuyện đáng chê cười.

Lập tức Giang Nguyên cười nói:

- Không biết thật mà. Tôi và Yukiko ra ngoài dùng cơm, đi ngang qua chỗ này. Sau đó liền bị những người kia chặn lại. Trong tay đối phương có súng, cho nên tôi chỉ là phòng vệ mà thôi.

Thấy sắc mặt Trưởng phòng Hà có chút khó coi, Giang Nguyên mỉm cười nói:

- Về phần tại sao đối phương muốn tập kích tôi, và lai lịch của bọn họ, tôi thật sự không biết.

- Thật không biết?

Nhìn vẻ mặt của Giang Nguyên, Trưởng phòng Hà biết được Giang Nguyên rõ ràng không có ý định hợp tác, sắc mặt liền tối sầm, đang định nói tiếp, điện thoại đột nhiên vang lên.

Nghe được tiếng chuông điện thoại, Trưởng phòng Hà hít sâu một hơi, áp chế lửa giận trong lòng, sau đó rút điện thoại ra nhìn một chút, cau mày rồi mở cửa xe bước xuống. Sau khi đi ra ngoài, lúc này mới nhấn nút nghe.

Lỗi tai Giang Nguyên nhẹ giật giật.

Sau đó mơ hồ nghe được giọng nói của Trưởng phòng Hà cách đó mấy thước.

Nghe hai người nói chuyện với nhau, Giang Nguyên liền mỉm cười. Cuối cùng thì không cần ứng phó với Trưởng phòng Hà nữa rồi.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, Trưởng phòng Hà bước đến, sắc mặt khó coi nói với Hà Quyên hai câu, sau đó lên xe.

Sắc mặt Hà Quyên cũng tối sầm, nhìn Giang Nguyên bên này, trừng mắt một cái rồi gọi một nhân viên đến.

Người nhân viên này lộ vẻ kinh ngạc, nhưng vẫn gật đầu, sau đó lên xe Giang Nguyên, tháo còng tay cho hắn, rồi lái xe chạy theo xe của Trưởng phòng Hà.

Rất nhanh, những chiếc xe tập trung xung quanh xe của Trưởng phòng Hà, có hai chiếc xe cảnh sát đi trước mở đường. Chiếc xe chở Giang Nguyên theo sau, phía sau là hai ba chiếc nữa, giống

như cảnh sát đang bảo vệ một nhân vật quan trọng, hộ tống Giang Nguyên chạy về phía Bắc Kinh.

Yukiko tò mò nhìn Giang Nguyên, nhưng cũng không hỏi. Bởi vì cô biết, Giang Nguyên có thể nói cho cô biết tin tức của Michiko, bao gồm luôn cả những chuyện trước kia, chứng tỏ hẳn tin tưởng cô. Còn tình huống bây giờ, rõ ràng là Giang Nguyên có địa vị rất đặc biệt trong quốc nội Hoa Hạ.

Là nhân viên tình báo bên ngoài, với thân phận của cô, tất nhiên là không nên hỏi.

Giang Nguyên hiển nhiên cũng không định giải thích với Yukiko, chỉ mỉm cười:

- Không cần lo lắng, không có vấn đề gì đâu.

- Vâng.

Yukiko gật đầu, không lên tiếng hỏi.

Chiếc xe rất nhanh chạy vào Bắc Kinh, sau đó ngừng lại trước cửa một tử huyệt viện.

Có hai cảnh vệ tiến lên mở cửa xe cho Giang Nguyên, sau đó mời Giang Nguyên và Yukiko vào trong.

Yukiko đi một bên, liếc nhìn chung quanh. Với ánh mắt của một nhân viên tình báo, cô rất nhanh phát hiện nơi này bất phàm.

Bốn phía đều có lực lượng cảnh giới, canh phòng rất sâm nghiêm. Trong lòng Yukiko liền cảm thấy khẩn trương. Xem ra thân phận của Giang Nguyên quả nhiên không tầm thường.

- Yukiko tiểu thư, xin mời sang bên này nghỉ ngơi.

Một nữ cảnh vệ khách khí nói với Yukiko.

Thấy Yukiko nhìn mình, Giang Nguyên gật đầu, sau đó nói:

- Đi đi, nghỉ ngơi một chút, rất nhanh sẽ ổn thôi.

- Vàng.

Đối với lời nói của Giang Nguyên, Yukiko hoàn toàn tin tưởng, lập tức thả lỏng tinh thần, theo cảnh vệ sang bên phòng khác nghỉ ngơi.

Còn Giang Nguyên thì theo một cảnh vệ bước về phía trước.

Chỗ này hẳn chưa từng đến, nhưng hẳn gặp phải chuyện như vậy, hơn nữa còn giết chết mấy người thoát nhìn thân phận không dễ gặp người, đây lại là kỳ kinh trọng địa, tình huống trước mắt, hẳn là Dương lão đang đợi hẳn mới đúng. Nếu không phải Dương lão, ít nhất cũng là một thành viên trong tổ bảy người.

Nếu không, những người khác không đủ tư cách để nói chuyện.

Quả nhiên không ngoài dự đoán. Khi Giang Nguyên bước vào trong căn phòng tiếp khách, đã nhìn thấy Dương lão uống trà bên trong.

Nhìn thấy Giang Nguyên bước vào, Dương lão buông tách trà trong tay xuống, mỉm cười hỏi:

- Giang Nguyên, cậu không bị thương chứ?

- Cũng may, lại cấp thêm phiền phức cho ngài rồi.

Giang Nguyên cười lắc đầu.

- Đừng nói với tôi cái gì phiền hay không phiền.

Thấy Giang Nguyên nói không có việc gì, thần sắc trên mặt bình thường, Dương lão cũng thở phào nhẹ nhõm.

- Thật không nghĩ đến có người gan lớn dám làm ra vụ tập kích ở vậy ở đây.

Nói xong, Dương lão nhìn Giang Nguyên, hỏi:

- Giang Nguyên, cậu có biết những người này không?

Nghe Dương lão hỏi, Giang Nguyên thoáng im lặng một chút. Về vấn đề này, hẳn đang cảm thấy rối rắm, không biết có nên nói cho

Dương lão nghe không. Nếu Dương lão biết, tất sẽ tiến hành điều tra khu Tây Bắc, hơn nữa còn lấy danh nghĩa tổ bảy người điều chỉnh, sau đó xử lý nghiêm túc những người có liên quan ở khu Tây Bắc.

Hơn nữa, ngoại trừ khu Tây Bắc hoài nghi hẳn đang giữ vật kia, thậm chí thành viên trong tổ bảy người cũng có thể biết được. Trước mắt hẳn phải tạm thời che giấu. Bởi vì theo tình huống trước mắt, hẳn cũng không muốn đám người Dương lão đi thăm dò.

Xuất hiện tình trạng che giấu ở Bắc Kinh này, đám người Dương lão tuyệt đối không cho phép, nhất định sẽ tiếp tục điều tra. Để phòng ngừa Dương lão tra ra chân tướng, Giang Nguyên cũng phải nghĩ biện pháp xử lý, không thể để món đồ đó bị tiết lộ ra ngoài.

Bây giờ, hẳn đã khẳng định tính chất của mục tiêu. Sau khi thăm vấn những người kia, hẳn đã biết rõ ràng tình huống, muốn tìm đến mục tiêu cuối cùng cũng không có khó khăn gì.

Cho nên, Giang Nguyên thoáng im lặng một chút rồi lắc đầu:

- Cháu cũng không rõ nữa.

Thấy Giang Nguyên không nói, Dương lão cũng không hỏi:

- Không sao. Tôi sẽ tiếp tục cho người điều tra, tránh sự việc tương tự phát sinh.

Giang Nguyên gật đầu.

Về phần Yukiko, Dương lão cũng không định làm khó một nhân viên tình báo nhỏ nhoi của nước ngoài. Làm vậy với một tiểu nhân vật, thật sự là mất giá quá.

Hai ba ngày trôi qua, tất cả người bệnh được cách ly ở bệnh viện đa khoa Ba quân chủng cũng đã khỏi hẳn. Hơn nữa cũng không gặp bất cứ trường hợp bệnh tái phát. Phía nhà trẻ cũng không có trường hợp mới xuất hiện. Điều này làm cho tất cả mọi người thở phào nhẹ nhõm, chứng tỏ dịch bệnh đã được khống chế hữu hiệu.

Chỉ cần không xuất hiện chuyện ngoài ý muốn, sự kiện dịch bệnh

này đã kết thúc trọn vẹn.

Với tính chất lây lan mạnh, hơn nữa còn nguy hại, nhưng lại không có trường hợp tử vong cũng như không khuếch tán trên diện rộng, bất luận xét từ khía cạnh nào mà nói thì cũng cực kỳ đáng giá.

Lại thêm mấy ngày nữa trôi qua, tiểu tổ lãnh đạo cũng đã đưa ra nhận thức cuối cùng, dịch bệnh đã được khống chế hoàn toàn, không còn xuất hiện bất cứ tình huống lan tràn nào.

Tổ bảy người nhận được tin tức này cũng đồng lòng khen ngợi. Để hoàn toàn dập tắt sự lo sợ của dân chúng, tiểu tổ lãnh đạo đều cho rằng, nhất thiết phải tiến hành một cuộc họp báo lớn. Tham gia không những là truyền thông trong nước mà còn có hơn mười hãng truyền thông có tiếng trên thế giới tham dự.

Đây đối với hệ thống phòng ngừa và kiểm soát dịch bệnh Trung Quốc là một sự kiểm nghiệm lớn và thành công, nhất định phải tỏ vẻ với toàn bộ Châu Á, thậm chí là thế giới.

Đương nhiên, đối với cuộc họp báo lớn đến như vậy, Phó thủ tướng Tề rất muốn chủ trì.

Chương 581: Cô gái tóc vàng

Hiện trường họp báo rất náo nhiệt, lớn gấp mấy lần so với lúc trước.

Đối với cuộc họp báo như vậy, truyền thông trong nước muốn đến tham gia rất nhiều. Mấy ngày qua, tất cả công ty truyền thông đều cực kỳ quan tâm tin tức này.

Mọi người vẫn còn nhớ như in ảnh hưởng mà dịch SARS mang đến cho bọn họ mười năm trước đó. Vì thế, truyền thông trong nước lại càng hứng thú với căn bệnh dịch mới đột nhiên bộc phát ở Bắc Kinh, không biết Bắc Kinh có thể thuận lợi xử lý hay không. Mấy ngày qua, có không biết bao nhiêu hãng truyền thông muốn tiến hành phỏng vấn tiểu tổ lãnh đạo. Mà Tiểu tổ lãnh đạo cũng đã phái Phó viện trưởng Lâm cứ cách một hai ngày lại thông báo lên

các phương tiện truyền thông.

Có hơn mười công ty truyền thông tập trung gần bệnh viện Ba quân chủng, chú ý đến sự kiện hot nhất trong thời gian gần đây. Mà buổi họp báo lần này là cuộc họp báo quy mô công bố toàn bộ quá trình bệnh dịch phát sinh.

Nhìn quy mô chuẩn bị của nó, tất cả các phóng viên đều nghĩ đến, có lẽ trong cuộc họp báo lần này sẽ có tin tức trọng đại cần tuyên bố. Hơn nữa xem danh sách khách mời, hẳn là tin tức tốt.

Cho nên, tất cả các công ty truyền thông đều tranh thủ đến sớm, khiến cho đại sảnh diễn ra họp báo chật ních người.

Phó thủ tướng Tề vẫn ngồi trong phòng làm việc, nhìn Giang Nguyên, Tiền Ngọc Minh, Bạch Quý và Phó viện trưởng Lâm trong màn hình, sắc mặt tối sầm. Vấn cuộc họp báo như vậy, nếu ông muốn tham gia thì sẽ có thể tham gia.

Nhưng vị trí chính giữa đó không dành cho ông mà là cho Giang Nguyên. Bảo ông đường đường là một Phó thủ tướng mà phải ngồi bên cạnh Giang Nguyên, ông tuyệt đối không đồng ý. Có nhiều công ty truyền thông như vậy, lại còn truyền hình trực tiếp, mặt mũi của ông sẽ mất hết.

Nếu vậy, tốt hơn hết là không đi.

Trái ngược với sắc mặt tối tăm của Phó thủ tướng Tề, những người trên tivi đều tinh thần sáng láng, phấn khởi. Nhìn thấy vẻ mặt của những người này, các phóng viên đều nghĩ đến kết quả hẳn sẽ rất tốt.

Vì thế các phóng viên nhanh chóng mở máy tính của mình lên.

- Tôi cảm thấy rất vui khi có thể gặp lại mọi người trong ngày hôm nay.

Giang Nguyên ngồi chính giữa, mỉm cười nhìn các phóng viên trước mặt:

- Lần này, tôi muốn công bố một tin tức tốt về dịch bệnh mà mọi người đang quan tâm gần đây.

Nhìn Giang Nguyên trên đài, tự tin nói chuyện, thỉnh thoảng khiến cho các phóng viên bên dưới phải vỗ tay nhiệt liệt, sắc mặt của Phó thủ tướng Tề lại càng tối hơn.

Ông thật sự hối hận, nếu không phải ban đầu ông đẩy Giang Nguyên ra chủ trì cuộc họp báo kia, lần này người chủ trì tuyệt đối sẽ là ông.

Nghĩ đến đây, Phó thủ tướng Tề nghiêng răng nghiêng lợi trong lòng. Tên tiểu tử Giang Nguyên này ngay từ đầu đã nắm chắc căn bệnh sẽ hoàn toàn được khống chế, nhưng không hề đề cập với ông. Kết quả trái ngọt đã đơm và người đi hái là hắn. Nếu lần này để cho Phó thủ tướng Tề chủ trì, có nhiều công ty truyền thông trong nước lẫn nước ngoài đưa tin như vậy, danh tiếng của ông sẽ lan khắp Bắc Kinh cũng như Trung Quốc. Sau này ông muốn leo lên chức cao hơn cũng dễ dàng.

Nhưng tình huống hiện tại, tuy nói công lao cũng có phần ông, nhưng công to nhất cũng không đến lượt ông. Điều này cũng chỉ giúp cho ông có thêm chút thành tích mà thôi, như thế nào lại không khiến cho Phó thủ tướng Tề buồn bực chứ.

Nhưng, cho dù có nghiêng răng nghiêng lợi, đỏ mắt mà nhìn, cũng chỉ có thể nuốt xuống. Ai bảo ban đầu ông nhất gan, không dám nhảy ra làm chi?

Vốn ông còn định đề nghị Phó thủ tướng Trương cho ông chủ trì họp báo lần này. Nhưng khi ông vừa mới mở miệng, Phó thủ tướng Trương đã trực tiếp từ chối.

Lý do rất đơn giản. Cuộc họp báo đầu tiên, Giang Nguyên với chức vụ Phó tổ trưởng thường vụ đã chủ trì. Bây giờ dịch bệnh đã hoàn toàn được khống chế, hẳn chính là người công bố tin tức tốt này. Nếu đối người khác thì không thể nào nói nổi.

Cho nên, nghe Phó thủ tướng Trương nói như vậy, Phó thủ tướng Tề chung quy không dám nhắc lại. Ông biết rất rõ, nếu ông nhắc lại, tuyệt đối là tự tìm khổ cho mình.

Cho nên, lúc này Phó thủ tướng Tề chỉ có thể âm thầm nuốt hận mà thôi.

- Nhìn kìa, John, chính là John.

Trong số những người xem truyền hình, một cô gái tóc ngắn màu vàng nhìn chăm chăm màn hình tivi, ánh mắt màu lam hiện lên sự vui mừng lẫn sợ hãi, lớn tiếng nói:

Một thanh niên bên cạnh nhìn cô gái tóc vàng, lắc đầu cười khổ:

- Biết rồi, tôi biết đó là John.

- Chính là anh ấy. Mặc dù hình dạng đã thay đổi, thành thực hơn so với trước kia rất nhiều, nhưng vẫn rất đáng yêu. Tôi rất thích anh ấy.

Cô gái tóc vàng kéo tay chàng thanh niên, hưng phấn nói:

- Hải Bác, mau đặt vé máy bay, tôi muốn đến Trung Quốc, muốn đến Bắc Kinh.

Chương 582: Tiếp tục điều tra

Nghe cô gái tóc vàng nói, ánh mắt màu xanh của Hải Bác hiện lên sự khác thường, vội vàng nói:

- Enie, em không nên nóng lòng như vậy. Nếu John đã không chết, sau này em vẫn sẽ gặp lại cậu ấy. Chờ qua hết thời gian này đi.

- Không, Hải Bác, em phải đi ngay bây giờ. Tiểu tử này hại em lúc đó khóc một trận. Bây giờ em phải đánh cho anh ta khóc trở lại.

Mũi Enie nhăn lại, ánh mắt hiện lên sự hưng phấn, nói.

Hải Bác có chút đau đầu vuốt trán của mình, nhớ đến lời John đã dặn dò, bất đắc dĩ nói:

- Không được, bây giờ John rất bận. Chúng ta đợi thêm thời gian nữa đi. Em cũng biết, những người trong đội ngũ của cậu ấy đã chết hết. Hiện tại cậu rất đang gặp phiền toái rất lớn. Nếu bây giờ em đi tìm cậu ấy, nói không chừng còn mang lại phiền toái lớn hơn nữa.

- Không, nếu John đã dám lộ diện trong tình hình này, với tính tình của anh ấy, nhất định sẽ không xảy ra vấn đề gì.

Ánh mắt Enie chợt nhướng lên, cau mày nhìn Hải Bắc, khiến Hải Bắc giật thót mình.

- Hải Bắc.

Trong lúc Hải Bắc đang sợ hãi, bên tai liền vang lên giọng nói của Enie.

- Hả, có chuyện gì?

Hải Bắc có chút chột dạ ngẩng đầu nhìn Enie, thấy ánh mắt dưới hàng mi thanh tú của cô đang hoài nghi nhìn mình.

- Hải Bắc, có phải anh đang có cái gì gật em hay không?

Enie nhìn chăm chăm Hải Bắc, trầm giọng nói.

Hải Bắc vội vàng lắc đầu:

- Không có, tuyệt đối không có.

- Có, nhất định có.

Nhìn thái độ của Hải Bắc, nét hoài nghi trên gương mặt Enie lại càng đậm, nhìn chăm chăm Hải Bắc:

- Anh nhất định là có cái gì đó gật em.

Ánh mắt Hải Bắc chợt lóe lên, không nói gì.

- Anh...đã sớm biết tin tức của John phải không?

Enie nghiến răng nói.

- A...a..

Hải Bắc lại do dự, Enie liền nhảy dựng lên, một tay bóp cổ Hải Bắc ấn xuống đất, ra quyền đánh đấm.

- Anh dám gật em? Anh cũng dám giấu em? Em đánh chết anh.

Enie vừa đánh vừa kêu lên:

- Hải Bác, hôm nay em sẽ đánh cho anh gãy hai cái xương sườn. Thật là ghê tởm, quá ghê tởm mà.

- Ui cha...ui cha...

Hải Bác luống cuống giơ tay bảo vệ đầu và mặt.

Kêu thảm lên:

- Enie, dừng tay, dừng tay.

- Dừng tay? Nói, anh biết từ khi nào? Tại sao lại không cho em biết?

Enie không chút lưu tình quơ nắm tay, nổi giận quát hỏi.

- Không trách được anh. John không cho anh nói mà. Bây giờ cậu ấy vẫn còn đang nguy hiểm ở Trung Quốc, bảo không cho anh nói với mọi người.

Lúc này Hải Bác cũng bất chấp, vội vàng nói. Y không đầu lại người phụ nữ bạo lực này. Bây giờ mà không nói ra, mặc dù không bị gãy hai cái xương sườn, nhưng mặt mũi bầm dập là không tránh khỏi.

Nghe Hải Bác nói, Enie đánh thêm hai quyền nữa rồi mới buông Hải Bác ra:

- Hừ, chỉ biết tìm lý do. Em sẽ lên đi tìm anh ấy, sợ cái gì chứ?

Dứt lời, Enie không cam lòng kéo áo Hải Bác, uy hiếp:

- Mau đặt vé máy bay cho em, khoang hạng nhất, có nghe không?

- Nghe rồi, nghe rồi, bà cô của tôi.

Cảm giác đầu óc đã bị tiếng rống của Enie làm cho choáng váng, Hải Bác vội ôm tai, lớn tiếng đáp lời. Tiếng rống của cô gái kia có thể rống chết người. Nếu bị rống thêm hai tiếng nữa, Hải Bác cũng không biết chừng lỗ tai của mình có thể bị điếc luôn hay không.

- Giang...Nguyên, anh dám trốn tôi? Để xem anh có thể chạy đi đâu.

Nhìn gương mặt mỉm cười trên tivi, trong đầu Enie liền nhớ đến hình ảnh tương tự những tràn ngập nét trẻ con cùng nụ cười ngượng ngùng năm xưa.

- Được rồi, họp báo đến đây kết thúc. Cảm ơn mọi người đã ủng hộ.

Sau nửa tiếng hỏi đáp, Giang Nguyên đứng lên, tỏ vẻ cảm ơn các phóng viên rồi tuyên bố chấm dứt họp báo.

Nhưng, lần này cũng không dễ dàng như lần trước, Giang Nguyên vừa mới bước xuống đài, đã bị hơn mười phóng viên vây quanh.

- Tổ trưởng Giang, theo như chúng tôi được biết thì độc tính của dịch bệnh này rất mạnh, nhưng anh và đội ngũ của mình có thể phản ứng nhanh chóng như thế, vừa phân tích và nghiên cứu, thậm chí còn điều chế ra được thuốc ức chế, xin hỏi, rốt cuộc là anh đã làm bằng cách nào? Dựa theo lẽ thường, chuyện này là không có khả năng.

Một nữ phóng viên người nước ngoài giơ cái micro đến trước mặt Giang Nguyên, lắp bắp hỏi thứ tiếng trung không rõ lắm.

Giang Nguyên vừa nghe xong, cười nói:

- Xin lỗi, tôi không nghe rõ. Vị tiểu thư này, có thể dùng Tiếng Anh không?

- Vâng.

Gương mặt nữ phóng viên hiện lên nụ cười vui vẻ, dùng tiếng Anh thuật lại câu hỏi lần nữa.

- Các bạn cũng biết, dịch SARS trong quá khứ luôn ám ảnh chúng tôi mấy năm qua. Đội ngũ chuyên môn của chúng tôi đã tăng cường nghiên cứu về lĩnh vực này, đưa ra nhiều phương án khẩn cấp dùng để ứng đối với các dịch bệnh ngoài ý muốn bộc phát. Cho nên, mọi người cũng không cần hoài nghi.

Mặc dù đã lâu rồi không nói tiếng Anh, nhưng tiếng Anh của Giang Nguyên vẫn rất lưu loát:

- Về phần nghiên cứu dịch bệnh, gần đây có một tài liệu y khoa ghi lại căn kể tình huống này trên tạp chí Y học quốc gia, nếu mọi người có hứng thú thì có thể xem. Tôi tin rằng mọi người nhất định sẽ hài lòng.

- Tổ trưởng Giang, tôi muốn hỏi...

Những phóng viên nói tiếng Anh khác nhau đưa micro đến trước mặt Giang Nguyên, nhưng rất nhanh đã bị bảo an chặn lại, che chở cho Giang Nguyên và mấy thành viên của tiểu tổ lãnh đạo lui ra ngoài, khiến cho các phóng viên thất vọng rất nhiều.

- Hẹn gặp lại, Giang Nguyên kun.

Hai tay Yukiko đặt trước bụng, chậm rãi cúi đầu.

- Hẹn gặp lại, Yukiko tiểu thư.

Giang Nguyên mỉm cười gật đầu:

- Ở Đông Phi nhất định phải cẩn thận. Nếu có chuyện gì thì cứ gọi điện thoại cho tôi, tôi sẽ cho người giúp cô.

- Cảm ơn.

Yukiko mỉm cười gật đầu:

- Nếu có tin tức của chị tôi, tôi cũng mong anh sẽ thông báo cho tôi biết.

- Được, lên đường bình an.

Nhìn Yukiko bước vào đường kiểm tra an ninh rồi rất nhanh biến mất, Giang Nguyên cũng chậm rãi xoay người bước ra ngoài. Hắn ngẩng đầu nhìn số hiệu chuyển bay, đột nhiên thở dài. Hắn cũng nên chuẩn bị một chút để đến đó.

Ngô Cường Quân đứng phía sau một tấm bảng, nhìn nữ tổ trưởng đang nghiêm mặt đứng bên cạnh, cẩn thận nói:

- Tổ trưởng, Yukiko đi rồi, chúng ta có tiếp tục theo dõi nữa không?

- Theo, tiếp tục theo. Tiểu tử này nhất định là có vấn đề.

Về mặt Hà Quyên không cam lòng nhìn Giang Nguyên đi ra ngoài cửa, hừ lạnh nói.

Nghe được lời này của Tổ trưởng, sắc mặt Ngô Cường Quân tối sầm, lắc đầu bất đắc dĩ:

- Nhưng Trưởng phòng đã cấm chúng ta không được điều tra Giang Nguyên nữa.

- Ông ấy nói kệ ông ấy, chúng ta không cần để ý.

Hà Quyên lạnh lùng nói, không chút để lệnh cấm của cha vào đầu.

- Nhưng...

Sắc mặt của Ngô Cường Quân lại tối thêm vài phần, đang định há miệng, lại bị Hà Quyên ngắt lời:

- Không cần nói gì nữa, tiếp tục cho người điều tra cho tôi.

- Vâng.

Thấy tổ trưởng đại nhân ra lệnh, Ngô Cường Quân bất đắc dĩ thở dài, trong lòng tràn đầy oán niệm:

- Đâu phỏng nó, ông ấy là cha của cô, chứ không phải cha tôi. Cô không sợ nhưng tôi sợ.

Chương 583: Mâu thuẫn trong phòng chờ sân bay (thượng)

- Xin chào bác sĩ Giang.

- Xin chào bác sĩ Giang.

Trên đường đến khoa Nhi, gặp phải người nào, mặc kệ có quen hay không, tất cả đều nhiệt tình chào hỏi Giang Nguyên.

Giang Nguyên mỉm cười gật đầu đáp lễ. Gặp người nào quen biết thì gọi tên đối phương. Chờ hẳn bước đến khoa Nhi, gương mặt liền có chút căng lên.

Đây rõ ràng là nổi tiếng rồi. Giang Nguyên biết hẳn đã leo lên được một vị trí cao hơn so với những người khác. Trước đây, mọi người nhìn hẳn, nhiều nhất cũng chỉ là một bác sĩ có năng lực mà thôi.

Nhưng lần này, vì duyên cớ tiểu tổ lãnh đạo, hẳn đảm nhiệm chức Phó tổ trưởng thường vụ, ngay cả Phó thủ tướng Tề cũng bài danh sau hẳn, trên cơ bản, người nào chú ý đến sẽ phát hiện được sự dị thường trong đó.

Khoa Nhi đã được giải trừ phong tỏa, nhưng người ra vào chỗ này vẫn rất ít. Hơn nữa tuyệt đại đa số đều là nhân viên công tác. Về phần người khác thì hoàn toàn không thấy ai.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Giang Nguyên cười khổ không thôi. Lúc này, bệnh viện Ba quân chủng xem như đã bị hẳn hãm hại. Nếu Tiểu Bảo không đến đây, chung quy khoa Nhi của bệnh viện sẽ không suy bại đến tình trạng này. Nếu muốn khôi phục lại sự náo nhiệt như trước kia thì phải cần ít nhất hai ba tháng nữa.

Nhưng cũng may, lần này bệnh viện Ba quân chủng xem như nhận được không ít chỗ tốt. Các đồng chí lãnh đạo trong viện, ngoại trừ Phó viện trưởng Lâm đều nhận được nhiều ưu đãi. Sau này con đường thăng qua sẽ dễ dàng hơn nhiều. Hơn nữa, cấp trên còn chi tài chính xuống. Tính qua tính lại, ngoại trừ khoa Nhi chịu khổ

chút thì chỗ nào cũng lãi to.

- Mẹ nuôi, đá bóng cho con, mẹ nuôi.

Bước gần đến phòng bệnh liền nghe tiếng cười sảng khoái của Tiểu Bảo bên trong. Tâm trạng đang nặng nề của Giang Nguyên bắt đầu vui trở lại.

Bây giờ Tiểu Bảo đã hoàn toàn khôi phục lại bình thường, Giang Nguyên cũng cảm thấy yên tâm hơn. Suýt chút nữa là mất đi tiểu bảo bối, trong lòng Giang Nguyên nghĩ lại mà thấy sợ. Nhưng cũng may, cuối cùng đều bình an vượt qua.

Nếu không phải hẳn có thân phận thành viên Thiên Y Viện, chỉ sợ Tiểu Bảo không thể cứu được.

Bước vào phòng, liền thấy Tiểu Bảo đang chơi với Tuyên Tử Nguyệt và Phan Hiểu Hiểu.

- Ba.

Thấy Giang Nguyên bước vào, Tiểu Bảo bỏ quả bóng trong tay, chạy đến chỗ Giang Nguyên.

- Nào, Tiểu Bảo ngoan.

Hai tay giang rộng ôm lấy Tiểu Bảo.

Giang Nguyên hôn Tiểu Bảo một cái thật sâu:

- Ai đá banh thắng vậy?

- Con. Mẹ nuôi và dì đấu với một mình con. Con không sợ.

Tiểu Bảo kiêu ngạo ngẩng đầu nhìn Giang Nguyên.

- Haha, không tệ, không tệ.

Nhìn biểu hiện kiêu ngạo của Tiểu Bảo, Giang Nguyên không nhịn được phá lên cười.

Sau khi chơi đùa với Tiểu Bảo một lúc, Giang Nguyên mới quay sang nói với Tuyên Tử Nguyệt và Phan Hiểu Hiểu:

- Ngày mai anh sẽ ra ngoài một chuyến. Tiểu Bảo giao lại cho hai người.

- Hả, anh lại muốn đi sao? Quay lại Thiên Y Viện?

Tuyên Tử Nguyệt nghi hoặc nhìn Giang Nguyên.

Giang Nguyên lắc đầu:

- Ra nước ngoài, sau đó anh sẽ trở lại Thiên Y Viện.

- Sao vậy?

Sắc mặt Phan Hiểu Hiểu khẽ biến, nói:

- Chẳng lẽ có chuyện gì sao? Khi nào thì trở về?

Giang Nguyên cười, sau đó xoa đầu Tiểu Bảo. Nhìn Tiểu Bảo vui vẻ, ánh mắt Giang Nguyên hiện lên chút thương cảm, gật đầu nói:

- Ừm, anh có một số việc cần làm.

Nhìn động tác của Giang Nguyên, hai người liếc mắt nhìn nhau, sắc mặt đều ngưng trọng. Hai người đối với quá khứ của Giang Nguyên nhiều ít cũng biết. Mà Giang Nguyên đã từng nói qua cha của Tiểu Bảo là người bạn tốt nhất của hắn. Vì thế hai người cũng mơ hồ đoán được chút gì đó.

- Giang Nguyên, anh phải cẩn thận đấy.

Biết đàn ông đều có những việc cần làm. Hơn nữa nhìn vẻ mặt của Giang Nguyên, liền biết chuyện này không đơn giản. Cho nên, Tuyên Tử Nguyệt gật đầu, cẩn thận dặn dò Giang Nguyên.

Giang Nguyên mỉm cười gật đầu với Tuyên Tử Nguyệt và Phan Hiểu Hiểu:

- Yên tâm đi, có chuyện gì có thể làm khó anh chứ?

- Ừm, anh phải cẩn thận đấy.

Phan Hiểu Hiểu cũng không lo lắng lắm. Cô rất tin tưởng Giang Nguyên, không lo Giang Nguyên sẽ xảy ra vấn đề gì.

- Tiểu Bảo, ở lại nhà trẻ phải ngoan đấy. Ba sẽ thường xuyên về thăm con, được không?

Nhẹ nhàng véo gương mặt Tiểu Bảo, hôn lên mặt cậu vài cái mới lưu luyến đứng lên.

- Hiểu Hiểu, Tử Nguyệt, Tiểu Bảo nhờ hai người đấy nhé.

Giang Nguyên nói:

- Nhiều nhất là nửa tháng nữa anh sẽ về.

- Vâng, anh đi đường nhớ cẩn thận.

Sau khi ăn cơm tối với ba người xong, Giang Nguyên đến nhà Dương lão.

- Phải đi? Sao không ở lâu thêm chút nữa?

Nghe Giang Nguyên chuẩn bị đi, Dương lão có chút không nỡ.

- Cũng không còn cách nào. Trong viện vẫn còn nhiều việc cháu chưa hoàn thành, phải nhanh chuẩn bị vài thứ. Nếu không sẽ rất phiền.

Nhớ đến những thứ mà hần còn chưa học hết, Giang Nguyên cảm thấy đau đầu. Lần này trở lại Kim Lăng xong, hần phải ghé Tây Bắc một chuyến. Nếu sư phụ mà biết chắc sẽ mắng hần.

Nghe Giang Nguyên lấy cớ phải trở về Thiên Y Viện, Dương lão cũng không giữ người. Đối với Thiên Y Viện, bất luận thành viên nào trong tổ bảy người cũng không dám lơ là.

Tuy người của tổ bảy người cũng có chút tò mò đối với Thiên Y Viện, nhưng chưa ai thăm dò chi tiết của viện. Bọn họ chỉ biết tổng bộ của Thiên Y Viện ở Kim Lăng, nhưng không ai trong tổ bảy người, thậm chí là thành viên của chính phủ đến nơi này.

- Được rồi, trong sự kiện dịch bệnh lần này, cậu là có công đầu. Các thành viên trong tiểu tổ cơ bản đã nhận được huy chương và phần thưởng, nhưng đối với cậu, chúng tôi cũng không biết nên thưởng như thế nào.

Dương lão mỉm cười nhìn Giang Nguyên:

- Cho nên tôi muốn hỏi ý kiến của cậu một chút.
- Thưởng?

Giang Nguyên sờ mũi, ánh mắt mơ hồ. Thưởng đối với hắn mà nói chẳng có lực hấp dẫn gì cả.

Nhìn bộ dạng mơ hồ của Giang Nguyên, Dương lão bật cười. Nếu đã thưởng, ông cũng không cần hỏi. Vì ông biết phần thưởng đối với hắn không có lực hấp dẫn.

Nhìn Dương lão bật cười, Giang Nguyên thở dài:

- Nếu không thì cho cháu tiền thưởng nhiều chút.
- Tiền?

Dương lão ngẩn người:

- Tiền thì tiền, nhưng sẽ không nhiều lắm.
- Không nhiều thì là bao nhiêu ạ?

Bây giờ trong tài khoản của hắn cũng chỉ có hai ba trăm vạn. Nếu tiền thưởng ít quá thì thôi vậy.

Nhìn bộ dạng tham tiền của Giang Nguyên, Dương lão phá lên cười, lắc đầu nói:

- Được rồi, được rồi, tôi sẽ căn cứ vào tiêu chuẩn cao nhất bây giờ mà thưởng cho cậu, sẽ không ít hơn một trăm vạn đâu.
- Vậy cháu lấy tiền thưởng.

Giang Nguyên gật đầu. Mặc dù cảm thấy một vạn không nhiều lắm, nhưng còn tốt hơn là không có.

- Vậy cậu định khi nào xuất phát?

Dương lão hỏi.

- Ngày mai sẽ đi sớm ạ.

Giang Nguyên cười nói:

- Cho nên cháu đến tạm biệt ngài.

- Được, vậy đi đường cẩn thận.

Đối với việc Giang Nguyên cố ý đến chào ông, Dương lão cảm thấy hài lòng, cười nói:

- Yên tâm đi, ngoại trừ tiền thưởng, mặc kệ cậu có muốn hay không, cũng sẽ có một phần thưởng khác.

Đối với Dương lão mà nói, ông nguyện ý duy trì loại quan hệ thân mật này với Giang Nguyên mà không phải là quan hệ dựa trên lợi ích.

Sáng hôm sau, Giang Nguyên ngồi trong phòng chờ khách VIP ở sân bay Bắc Kinh. Một nhân viên phục vụ mang đến một tách trà Long Tỉnh, hai mắt sáng ngời nhìn Giang Nguyên đang đeo cặp mắt kính:

- Bác sĩ Giang, đây là trà của anh.

- Cảm ơn.

Giang Nguyên vừa xem báo vừa tiếp nhận tách trà, gật đầu cảm ơn.

- Xin đừng khách sáo. Xin hỏi anh còn cần gì khác không?

Nhân viên mỉm cười nói.

- Không, cảm ơn.

Giang Nguyên kiên nhẫn ngồi chờ, vừa uống trà vừa chờ máy bay cất cánh.

Lúc này ngoài cửa phòng VIP xuất hiện thêm vài người.

- Nào, Bộ trưởng, xin mời ngài ngồi bên này.

Một người đàn ông đeo mắt kính gọng vàng nhìn quanh quất, thấy bên trong chỉ có một mình Giang Nguyên đang ngồi uống trà, liền nói với nhân viên phục vụ:

- Mau chuẩn bị cho Bộ trưởng một tách Mao Tiêm.

- Vâng, lập tức sẽ có ngay.

Nữ nhân viên phục vụ căng thẳng, vội vàng đáp lại, sau đó nhanh chóng đi châm trà, một nhân viên khác đưa qua một cái khăn lông:

- Bộ trưởng Hồ, mời ngài lau mặt.

- Ừm.

Người đàn ông đầu chỉ còn vài cọng che trước trán gật đầu uy nghiêm, sau đó tiếp nhận chiếc khăn người kia đưa sang, dùng sức lau mặt, lúc này mới thở hắt ra nhìn thư ký một bên, nói:

- Tiểu La, cậu hãy liên lạc với Tỉnh trưởng Trương, nói cho anh ta biết thời gian chúng ta sẽ đến, để anh ta an bài cơm trưa.

- Vâng.

Vị thư ký gật đầu, sau đó bước sang một bên gọi điện thoại.

Lúc này, Bộ trưởng Hồ mới tùy ý nhìn chung quanh một chút, nhìn thấy Giang Nguyên đang ngồi xem báo, liền có chút cau mày.

Chương 584: Mâu thuẫn trong phòng chờ sân bay (trung)

Là phòng chờ VIP của sân bay thủ đô, nếu không phải là cán bộ ngoài cấp phó Bộ, lãnh đạo xí nghiệp nhà nước hoặc tư nhân khổng lồ, người bình thường trên cơ bản sẽ không vào được.

Tuy nói ở Bắc Kinh này, mười người thì hết chín người là cán bộ ngoài cấp Phó, nhưng có thể ngồi ở đây thì không nhiều.

Bộ trưởng Hồ một thân thật béo, vất vả ngồi xuống nghỉ ngơi một

hồi, ổn định hơi thở mới bắt đầu nhàn nhã nhìn xung quanh, liền nhìn thấy Giang Nguyên đang ngồi xem báo phía đối diện, ánh mắt hiện lên sự nghi hoặc.

Có tư cách ngồi ở chỗ này, đạt đến cấp bậc của ông ta ít nhất cũng phải trên bốn mươi, nhưng chàng thanh niên trước mắt, bất quá cũng chỉ mới hơn hai mươi, tại sao có thể ngồi được ở chỗ này? Như thế nào không khiến cho ông nghi ngờ được.

Đương nhiên, chuyện như vậy cũng không phải là không có. Có một số thanh niên có bối cảnh thâm hậu hoặc có chút thủ đoạn lẫn năng lực vẫn có thể ngồi ở đây. Chỉ là Bộ trưởng Hồ ở Bắc Kinh nhiều năm như vậy, đối với vòng tròn ở đây cũng khá hiểu biết. Tuy ông cảm thấy chàng thanh niên trước mắt có chút quen thuộc nhưng không tài nào nhớ nổi hẳn là ai. Nếu đã nhớ không rõ, vậy hẳn không phải là nhân vật nào ở Bắc Kinh rồi.

Bộ trưởng Hồ cũng không đặc biệt chú ý nữa. Tình huống này ở Bắc Kinh không nhiều nhưng không phải là không có. Có thể là nhà giàu nào đó ở nơi khác, dùng danh nghĩa trưởng bối trong nhà lẫn lộn bên ngoài cũng có khả năng. Lúc này Bộ trưởng Hồ đưa tay tiếp nhận tách trà nhân viên phục vụ đưa sang, nhẹ nhàng nhấp một ngụm.

- Bộ trưởng, Tỉnh trưởng Trương thông báo, nói đã chuẩn bị tiệc đón gió cho Bộ trưởng ở Cửu Thiên Các.

Thư ký La quay lại, mỉm cười thấp giọng nói bên tai Bộ trưởng Hồ.

Nghe được lời này, gương mặt Bộ trưởng Hồ hiện lên ý cười, hài lòng gật đầu:

- Tỉnh trưởng Trương làm việc không tệ, đúng là bạn tốt.

- Đúng vậy, Tỉnh trưởng Trương rất biết hiểu ý.

Vị thư ký mỉm cười phụ họa.

Giang Nguyên lẳng lặng ngồi xem báo, nhưng những lời nói bên kia không ngừng truyền vào tai hắn.

Vốn mục đích của hắn cũng không phải bình tĩnh như hắn đã thể

hiện. Hẳn đợi lâu như vậy, rốt cuộc cũng đợi được lúc này. Điều này làm cho tim của hắn đập hơi mạnh, nhưng nhờ có lực khống chế, hắn vẫn duy trì được sự bình thản như cũ.

Nhưng bây giờ, nghe những lời nói hỗn tạp, trong lòng đột nhiên toát lên sự phiền muộn.

- Bộ trưởng, lần này chúng ta đến tỉnh Đông Hải thị sát, có mấy nơi chúng ta cần đi, nhưng có vài nơi thì không cần, vì ở đó không có gì cả.

- Haha, Tiểu La cậu đúng là quỷ quyết. Có Tỉnh trưởng Trương ở đó, cậu còn lo lắng gì nữa?

- Tôi đương nhiên là không lo rồi. Bộ trưởng Hồ ngài khó có khi đến Đông Hải, những nơi có thể đến tôi đương nhiên là lưu ý rồi.

Nghe Bộ trưởng Hồ và thư ký thấp giọng nói chuyện với nhau, Giang Nguyên có chút cau mày, ánh mắt hiện lên sự không kiên nhẫn.

Vị Bộ trưởng Hồ này thoát nhìn quan hệ rất thân thiết với gã thư ký. Khi hai người nói đến chuyện này, một chút kiêng kỵ cũng không có. Bên cạnh lại có hai người đàn ông trung niên đi theo Bộ trưởng Hồ, mặc dù không nghe được nhưng vẫn mỉm cười theo.

Giang Nguyên thở hắt ra, sau đó buông tờ báo trong tay xuống, nhìn đồng hồ, thấy còn nửa tiếng nữa mới đến giờ lên máy bay, lập tức nhắm mắt dựa lưng vào ghế, hy vọng có thể làm cho tâm tư của mình bình lặng lại.

Nhưng tâm trạng của Bộ trưởng Hồ và gã thư ký không tệ. Được thư ký vỗ mông ngựa, tâm trạng của Bộ trưởng Hồ lại càng cao hứng, giọng nói cũng cao hơn, nhưng không còn trò chuyện bầy bầy tám tám kia nữa, mà hứng chí bồng bồng bình luận chuyện ở tỉnh Đông Hải.

Bộ trưởng Hồ này rõ ràng là người có quyền cao chức trọng, khi nói chuyện thì rung trời chuyển đất, vẻ mặt tự tin vô cùng.

- Hiện tại, Tỉnh trưởng Trương vẫn còn trẻ trung khỏe mạnh, phía sau lại có vị kia ủng hộ. Qua hai năm nữa, tiến thêm một bước là

hoàn toàn có khả năng.

- Đúng vậy, Bộ trưởng Hồ ngài nhìn người là chuẩn nhất.

Một người đàn ông trung niên vội vàng gật đầu nói.

Người đàn ông còn lại cười ha hả đáp lời:

- Bộ trưởng, ngài cũng đừng khiêm nhường nữa. Với xu thế của ngài, qua hai ba năm sau, hướng lên trên cũng là chuyện bình thường.

- Hah, lão Lý, lời này của anh nói cho có thôi. Tôi làm sao có thể so với Tỉnh trưởng Trương. Người ta là đại tướng nơi biên cương, không thể so sánh được.

Bộ trưởng Hồ cười tủm tỉm nói.

- Bộ trưởng, Trưởng phòng Lý nói rất đúng. Tuổi của ngài không lớn hơn tỉnh trưởng Trương, hơn nữa cấp trên lại rất coi trọng ngài. Tôi nghĩ sau hai năm nữa, Quốc Vụ Viện chắc chắn sẽ có chỗ cho ngài.

Gã thư ký La tin tưởng vỗ mông ngựa Bộ trưởng Hồ.

Giọng nói của đám người này càng lúc càng lớn, khiến Giang Nguyên đang dựa lưng dưỡng thần cách đó không xa phải cau mày, ánh mắt hiện lên sự bất đắc dĩ, nhìn thoáng qua đám người Bộ trưởng Hồ nhưng rồi lại khó mà nói.

Các nhân viên phục vụ khá quen thuộc với Bộ trưởng Hồ, biết đối phương là cán bộ cấp lãnh đạo có thực quyền, cho nên cũng không dám yêu cầu đối phương hạ thấp giọng.

Phù. Nghe tiếng nói bên tai càng lúc càng lớn, mày của Giang Nguyên càng lúc càng cau chặt, gương mặt hiện lên sự lạnh lùng.

Cô nhân viên vẫn luôn nhìn chăm chăm Giang Nguyên, lúc này cũng cảm giác được sắc lạnh trên gương mặt hắn, trong lòng liền khẩn trương. Cô biết vị bác sĩ Giang này chỉ sợ là không hài lòng với Bộ trưởng Hồ rồi.

Nhưng cô cũng không còn biện pháp, chỉ có thể bất đắc dĩ đứng nhìn, sợ bác sĩ Giang tức giận đứng dậy, khi đó là phiền phức rồi.

Chương 585: Mâu thuẫn trong phòng chờ sân bay (hạ)

- Nơi này là chốn công cộng, xin hãy im lặng một chút, đừng như quạ đen quấy nhiễu tinh thần người khác như vậy.

Một giọng nói lạnh lẽo vang lên, đánh tan những thanh âm đang hưng phấn, khiến cho sắc mặt Bộ trưởng Hồ và những người khác đều tối sầm.

Mọi người ngạc nhiên quay về phía người duy nhất có thể lên tiếng.

Nhìn gương mặt trẻ tuổi lạnh lùng đeo kính đen, ai nấy đều hiện lên vẻ khó coi. Những người đang ngồi đây, cho dù không phải quyền cao chức trọng thì cũng nắm trong tay thực quyền. Bất luận là người nơi khác đến chạy việc hoặc nhân viên công tác bên dưới, ai mà không nịnh hót chứ?

Thật không ngờ, hôm nay lại bị một thằng nhóc miệng còn hôi sữa dạy đời cho.

Đám người Bộ trưởng Hồ liền cảm thấy hổ thẹn, còn nhân viên phục vụ bên cạnh thì sắc mặt cứng đờ, nhìn hai bên không biết nên như thế nào cho phải.

Cô nhân viên phục vụ đứng bên cạnh Giang Nguyên, sau một phút sửng sốt liền tươi cười, đang định lên tiếng, nhưng những người kia cảm thấy ông chủ của mình bị người ta sỉ nhục, là thuộc hạ, hiển nhiên là nên vì ông chủ mà ra mặt.

Gã thư ký La đứng lên, tức giận nói:

- Tên tiểu tử kia, đang nói gì vậy đó? Có biết Bộ trưởng của chúng tôi là ai không? Tại sao lại dám ăn nói kiểu như thế?

- Cam miệng, để tôi yên tĩnh một chút.

Sắc mặt Giang Nguyên có chút khó coi. Hôm nay chắc hẳn sẽ không được yên tĩnh rồi. Bây giờ hẳn chỉ cảm thấy tức giận, ánh mắt tràn ngập vẻ không kiên nhẫn.

Một năm qua, hình ảnh của đám người Tích Nghiêm lúc nào cũng ẩn hiện trong đầu hắn, nhưng hắn vẫn mạnh mẽ áp chế. Từ khi xảy ra chuyện ở Lỗ Sơn, còn có Tiểu Bảo xuất hiện, làm cho những thứ đó lại càng trào lên thêm.

Nhớ năm đó mọi người cùng nhau xuất sinh nhập tử, kết quả đều chết trong tay người nhà. Bây giờ chỉ còn lại một mình hắn. Hiện tại hắn đã tìm ra được manh mối, rốt cuộc cũng có thể báo thù cho các anh em. Tâm trạng của hắn lại càng không thể chờ đợi được, cuối cùng lại bị những người này làm cho phát hỏa.

Anh em của hắn vào sống ra chết, vì một cái lệnh của quốc gia mà phải bỏn ba chiến đấu. Khi đã có kết quả thì bị người ta giết chết. Còn đám cán bộ kia lại chỉ biết hưởng thụ mà thôi.

Cửu Thiên Các, Giang Nguyên nào không biết nơi đó là chỗ nào.

Nghe cái tên cũng đủ biết đó là một hội sở cao cấp.

Mượn danh khảo sát để hưởng thụ xa hoa, Giang Nguyên sao mà không rõ ràng chứ?

Chỉ là ngày thường hắn đối với chuyện như vậy sẽ không thêm để ý, càng không quản. Nhưng giờ, những lời nói của đám người kia khiến cho hắn phiền loạn, càng làm cho hắn cảm thấy cái chết của huynh đệ hắn là không đáng giá.

- Cậu có biết mình đang làm gì không? Có biết đây là nơi nào không? Sao có thể dung thứ cho loại người làm càn như cậu được?

Bị Giang Nguyên nói như thế, trong lòng gã thư ký La liền run lên, nhưng nhớ đến sau lưng mình là Bộ trưởng Hồ, lá gan liền lớn hơn. Tên tiểu tử trước mắt thoát nhìn không giống mấy thiếu gia ở Bắc Kinh, thư ký La lại càng được tiếp thêm dũng khí. Lúc này là thời điểm mấu chốt, nếu khí thế yếu đi, bị lãnh đạo đánh giá thấp, vậy thì hỏng rồi.

Hơn nữa, làm sao Bộ trưởng Hồ có thể để người ta tùy ý khiến

trách mình chứ? Biết được Bộ trưởng Hồ đang âm thầm tán thưởng mình, gã thư ký La lại càng lớn giọng hơn:

- Có biết đây là ai không? Chúng tôi đang bàn chuyện quan trọng đấy. Mau xin lỗi đi, nếu không tôi mời nhân viên bảo an đuổi cậu ra ngoài.

Thấy thư ký La lớn tiếng khiển trách, Bộ trưởng Hồ mắt lạnh nhìn Giang Nguyên, cái gì cũng không nói. Nếu ở đây không có những người khác, ông ta cũng không ngại để thư ký La giáo huấn đối phương một chút. Đám nít ranh bây giờ lớn lối quá, ý trong nhà có trưởng bối chống lưng thì ra ngoài muốn làm gì thì làm, nhưng không biết rằng trưởng bối của hắn khi gặp ông thì sẽ có bộ dạng như thế nào.

Giang Nguyên nhướng mày, nhìn thẳng vào thư ký La đang kiêu ngạo, chậm rãi đứng dậy.

Nhân viên phục vụ liền luống cuống tay chân, vội vàng đứng dậy ngăn cản.

- Bác sĩ Giang, xin anh đừng giận, đều là do chúng tôi phục vụ không tốt, anh nghỉ ngơi một chút đi.

Một quản lý phòng chờ chạy đến, nói với thư ký La:

- Chủ nhiệm La, chủ nhiệm La, xin ngài nghỉ ngơi một chút. Đều là do chúng tôi sắp xếp không chu toàn.

- Hừ, tiểu tử này quá kiêu ngạo rồi.

Có mỹ nữ khuyên can, hơn nữa còn bị khí thế của Giang Nguyên làm cho lạnh lại, thư ký La liền hừ lạnh một tiếng, cũng không có dừng khí tiếp tục đối chọi với Giang Nguyên.

Nhưng sắc mặt của Bộ trưởng Hồ lại khế biến. Ông ở Bắc Kinh, cho dù một số thái tử đứng trước mặt ông cũng phải khách sáo một chút, nhưng tiểu tử này lại tùy ý như vậy, ở nơi công cộng lại khiển trách ông, tâm lý sao có thể vui cho được. Tuy nói không biết thân phận của đối phương như thế nào, nhưng uy nghiêm là vẫn phải giữ.

Sắc mặt liền trầm xuống:

- Cô nhân viên, tâm trạng của tiểu đồng chí này đang kích động, cô mời hẳn sang chỗ khác đi.

- Sao ạ?

Nghe Bộ trưởng Hồ nói, sắc mặt vị quản lý đang giải thích với thư ký La liền cứng đờ. Là người phụ trách phòng chờ VIP, nếu bởi vì chuyện như vậy mà mời khách ra ngoài thì thật sự không thỏa đáng. Hơn nữa Giang Nguyên cũng không phải là không có lý trước. Nếu mời hẳn đến phòng chờ khác, chỉ sợ bác sĩ Giang sẽ không đồng ý. Nên biết rằng lai lịch của bác sĩ Giang cũng không thấp.

Nhưng vị Bộ trưởng Hồ trước mắt lại càng không thể đắc tội. Người quản lý do dự một chút liền quyết định nói ra thân phận của bác sĩ Giang, nói không chừng Bộ trưởng Hồ sẽ nể mặt một chút.

Nhưng lời còn chưa nói liền nhìn thấy Giang Nguyên nhìn Bộ trưởng Hồ, nói:

- Bộ trưởng Hồ Minh Cường?

- Sao?

Nghe đối phương gọi thẳng tên của mình, sắc mặt Bộ trưởng Hồ có chút biến đổi. Đối phương biết tên của ông, lại còn dám gọi thẳng ra trước mặt những người khác như vậy?

- Nếu các người bàn luận chuyện công vụ khẩn cấp, thật ra tôi sẽ không có ý kiến.

Giang Nguyên nhìn Bộ trưởng Hồ, nói tiếp:

- Nhưng nếu các người muốn bàn luận chuyện đến tỉnh Đông Hải ăn uống, vui chơi ca hát thì nào thì cũng ok, nhưng các người có thể đổi nơi khác mà nói. Còn nơi này là phòng chờ vip của sân bay.

- Cậu?

Nghe Giang Nguyên nói xong, đám người Bộ trưởng Hồ đều giật mình, sắc mặt biến đổi, đặc biệt là gương mặt Bộ trưởng Hồ, lại càng tức giận lẫn kinh ngạc.

Rõ ràng vừa nãy chỉ thấp giọng nói với Tiểu La mấy câu, không nghĩ đến tên tiểu tử này cách xa như vậy mà cũng nghe được, hơn nữa còn dùng cái này để uy hiếp mình.

Sắc mặt Bộ trưởng Hồ biến ảo, nhìn chăm chăm Giang Nguyên, thấy hắn rất quen mặt, nhưng hoàn toàn không có trong ấn tượng.

Nghĩ đến đây, trong lòng Bộ trưởng Hồ bình tĩnh lại, chậm rãi ngồi thẳng người, nhìn Giang Nguyên nói:

- Vị tiểu đồng chí này, nói thì không nên nói lung tung. Tùy ý phỉ báng lãnh đạo là bị truy cứu trách nhiệm đấy.

- Phỉ báng lãnh đạo?

Giang Nguyên khề hừ một tiếng, thấy Bộ trưởng Hồ nhìn mình chăm chăm, vẻ mặt uy hiếp, hơn nữa còn có ý cảnh cáo, liền nói:

- Chẳng lẽ vừa rồi ngài và thư ký của mình không phải đang thương lượng đến Cửu Thiên Các ăn gì sao? Hay là định chuyển sang chỗ khác?

Nói đến đây, Giang Nguyên cười lạnh:

- Ngài đừng nói với tôi là không phải nhé?

Chương 586: Nhiệt tình muốn chết

- Cậu...cậu...ăn nói cho cẩn thận đấy.

Bị Giang Nguyên nói ra nội dung ông ta và thư ký La nói chuyện với nhau, sắc mặt Bộ trưởng Hồ triệt để thay đổi, không nhịn được phần nộ quát lên.

Ông không biết tại sao Giang Nguyên lại nghe được nội dung câu chuyện, nhưng Bộ trưởng Hồ biết, nếu để cho hắn tiếp tục hồ

ngôn loạn ngữ như vậy, mặt mũi của ông xem như mất hết.

Thư ký La cũng biến sắc. Bộ trưởng Hồ và y cũng chỉ tùy ý nói nhỏ vài câu, tiểu tử này làm sao mà nghe được?

- Cô nhân viên, chuyện gì xảy ra thế? Mau đuổi hắn ra ngoài. Dám ở đây phỉ báng lãnh đạo.

Thư ký La vội vàng quát lớn với cô nhân viên phục vụ:

- Chẳng lẽ còn muốn chúng tôi gọi bảo an?

Sắc mặt Bộ trưởng Hồ âm trầm nhìn Giang Nguyên, cũng không ngăn cản thư ký của mình, chỉ chờ động tác của cô nhân viên.

Bây giờ ông bắt đầu cảm thấy chàng thanh niên dường như có chút không giống người khác. Cho nên ông chờ phản ứng của nhân viên phục vụ. Ông không rõ thân phận của đối phương nhưng phục vụ thì nhất định biết.

Nếu như nhân viên phục vụ có thể đuổi được hắn ra ngoài, cũng không đến mức khẩn trương như vậy.

Nhìn người phụ trách khó xử nhìn Giang Nguyên, trong lòng Bộ trưởng Hồ trầm xuống. Có thể khiến cho đối phương dưới áp lực của mình mà do dự, chỉ sợ thân phận của tên tiểu tử này không đơn giản.

Nhưng cũng may, người phụ trách chỉ do dự một chút rồi bước đến chỗ tên tiểu tử kia. Điều này khiến cho tinh thần Bộ trưởng Hồ đang trầm xuống liền kéo lên lại.

- Bác sĩ Giang, anh cũng đừng so đo với Bộ trưởng Hồ. Nếu không, để sân bay chúng tôi đổi phòng nghỉ khác cho anh.

Trong lòng nữ quản lý phòng chờ âm thầm thống hận, bản thân không có việc gì tự dừng đi đổi ca làm với đồng nghiệp để rồi gặp phải chuyện này làm chi.

Vừa rồi cô phải cân nhắc lắm mới quyết định đến thương lượng với bác sĩ Giang. Cô thật sự không thể đắc tội với Bộ trưởng Hồ, còn bác sĩ Giang thì ngay từ đầu đã rất hòa ái, dễ gần, không

chừng có thể thương lượng được.

Lúc này gương mặt xinh đẹp tràn đầy vẻ cầu khẩn, chỉ hy vọng Giang Nguyên đừng trêu chọc bên kia nữa.

Nhìn nữ nhân viên quản lý thấp giọng cầu khẩn mình, vẻ lạnh nhạt trên gương mặt Giang Nguyên giảm xuống, gật đầu trấn an:

- Không có việc gì đâu. Cô cứ tránh sang một bên, không ai có can đảm làm khó dễ cô được đâu.

- Nhưng...

Nghe Giang Nguyên nói, trong lòng nữ nhân viên quản lý lại càng sầu khổ, nhìn thoáng qua sắc mặt âm trầm của Bộ trưởng Hồ, rồi quay lại nhìn Giang Nguyên, đang định cầu xin thêm lần nữa.

- Yên tâm đi.

Nhìn ánh mắt bất đắc dĩ của đối phương, Giang Nguyên liền vỗ nhẹ vai của cô.

Lực tinh thần luôn tăng lên, cho dù không dùng thiên phú Mê hoặc, giọng nói và ánh mắt của hắn vẫn đủ cường đại.

Bị Giang Nguyên nhìn thoáng qua như thế, cảm nhận được cái vỗ vai trấn an của đối phương, còn có ánh mắt không thể kháng cự, trái tim đang đập mạnh của nữ nhân viên quản lý liền ổn định lại, không hiểu sao lại tin tưởng Giang Nguyên, bước sang bên cạnh.

Thấy cô nhân viên quản lý không khuyên được Giang Nguyên, ngược lại còn bị thuyết phục, lại còn tránh ra, trái tim bé nhỏ của Bộ trưởng Hồ lại nhảy lên.

Bộ trưởng Hồ ngồi trên ghế salon, thất lực không khỏi dựng thẳng lên hai phần, cặp mắt vốn ti hí bây giờ mở to lên, nhìn chăm chăm nụ cười trào phúng của chàng thanh niên.

Lúc này, ông cảm thấy đối phương lại càng quen mắt, nhưng nhớ mãi vẫn không nhớ ra được đối phương là ai.

- Giang...Giang Nguyên?

Lúc này, vị Trưởng phòng Lý vẫn ngồi bên cạnh Bộ trưởng Hồ đột nhiên kêu lên.

- Giang Nguyên?

Bộ trưởng Hồ giật nảy mình. Gần đây cái tên này rất quen tai, có thể nói là nằm trong mọi câu chuyện của người dân Bắc Kinh.

Vì thế, cái tên này thật sự khiến người ta phải tò mò.

Bộ trưởng Hồ nhìn chằm chằm cặp mắt đằng sau cặp mắt kính, rớt cuộc sắc mặt tái xanh. Tuy nói ông chỉ nhìn thấy ảnh chụp của hắn trên báo, nhưng nếu gỡ cặp mắt kính xuống, còn không phải là hắn sao?

Chẳng những sắc mặt của Bộ trưởng Hồ xanh mét mà thư ký La cộng với hai người còn lại đều trắng bệch. Nếu không nói là tái xanh.

Một người có thể bài danh trên cả Phó thủ tướng Quốc vụ viện thì đại diện cho điều gì?

Cho dù cấp bậc đối phương có thấp đến mức không đáng để vào mắt, nhưng ai cũng biết cái tên này đại diện cho cái gì.

Đặc biệt là thư ký La, trong lòng tràn đầy cảm xúc.

Y thường xuyên đi dự tiệc cùng Bộ trưởng Hồ, trong lời nói của các lãnh đạo, gần như lần nào cũng nhắc đến cái tên này, sau đó còn hỏi đối phương có biết thân phận và bối cảnh của hắn hay không.

Trong lời nói không hề có sự tò mò mà là coi trọng cực độ.

Đối với một người còn nhỏ tuổi hơn cả mình, nhưng lại được các lãnh đạo coi trọng, thậm chí là kiêng kỵ, thư ký La đã vô số lần hâm mộ đối phương.

Mặc dù không biết là ai, nhưng ít nhất có ba vị bài danh đầu tiên trong tổ bảy người thưởng thức.

Miệng Bộ trưởng Hồ có chút giật giật, thất lưỡng đang thẳng liền có

chút rung rung, ánh mắt nhìn Giang Nguyên chột lóe lên.

Nữ nhân viên quản lý đang sợ run, lúc này cũng ngạc nhiên phát hiện, Bộ trưởng Hồ đang âm trầm đột nhiên nở nụ cười.

Cười đến thân mật, thậm chí còn có chút lấy lòng.

Cơ thể béo phì nháy dựng lên, bước đến, từ xa đã vươn tay ra.

- Ui chao, hèn chi mà tôi cảm thấy sao mà quen mắt quá. Thì ra là Tổ trưởng Giang.

- Xin lỗi, xem mắt mũi tôi này, ngay cả Tổ trưởng Giang cũng không nhận ra. Thật là đáng đánh đòn.

Bộ trưởng Hồ cười đến híp mắt, hai tay duỗi ra, giống như gặp được người thân.

Nhiệt tình muốn chết.

Chương 587: Một chậu nước lạnh

- Yên lặng đi.

Giang Nguyên bỏ lại một câu, làm như không thấy hai tay và vẻ mặt nhiệt tình của Bộ trưởng Hồ đang bước đến, trực tiếp xoay người bỏ về chỗ ngồi của mình.

Thấy Giang Nguyên xem như mình như không khí, gương mặt đang nhiệt tình của Bộ trưởng Hồ trở nên cứng đờ.

Không khí hoàn toàn yên tĩnh. Nhìn cảnh tượng trước mặt, các nhân viên phục vụ đang mở to hai mắt vội cụp xuống, giống như ai cũng không chứng kiến được cảnh tượng vừa rồi.

Tất cả đều cảm thấy khẩn trương. Bộ trưởng Hồ là lãnh đạo cấp bộ, trong tay nắm thực quyền, bác sĩ Giang dám làm nhục ông như vậy, Bộ trưởng Hồ chỉ sợ sẽ trở mặt.

Đám người thư ký La và Trưởng phòng Hồ đều kinh ngạc và căng thẳng trong lòng, không biết Bộ trưởng Hồ sẽ làm như thế nào.

Bọn họ theo Bộ trưởng Hồ nhiều năm, ít năm nhất cũng là hai ba năm như thư ký La, tất cả đều rõ tính cách độc đoán của Bộ trưởng Hồ. Vì thế không ai dám nghịch lại ý của ông.

Bây giờ, Bộ trưởng Hồ lại chịu nhục như vậy, chỉ sợ sẽ trở mặt ngay thôi.

Nhìn theo bóng lưng của Giang Nguyên, tay Bộ trưởng Hồ run rẩy, ánh mắt hiện lên sự tức giận, sắc mặt tái xanh, nhưng không nổi bão như mọi người đã suy nghĩ.

Yên tĩnh hai ba giây, mọi người liền nghe được tiếng Bộ trưởng Hồ cười khan hai tiếng, nhưng ai cũng không có dũng khí nhìn Bộ trưởng Hồ.

Bộ trưởng Hồ nhìn mọi người chung quanh, thấy các nhân viên phục vụ đều cúi đầu, không nhìn thấy đang có vẻ mặt gì, liền cười khan hai tiếng, sau đó bước về chỗ ngồi của mình.

Đám người thư ký La vội vàng cụp mắt xuống, sợ làm cho Bộ trưởng Hồ đang tức giận ghim bọn họ trong lòng.

- Nơi này là khu nghỉ ngơi công cộng, mọi người hạ thấp giọng xuống, đừng quấy nhiễu Tổ trưởng Giang nghỉ ngơi.

Bộ trưởng Hồ mỉm cười nói, giống như vừa rồi chẳng có chuyện gì phát sinh.

Đám người thư ký vội vàng gật đầu, thấp giọng tự trách:

- Phải, phải, chúng ta thật sự vô ý tứ quá, không chú ý gì cả.

- Ừm.

Thấy mọi người thức thời như vậy, Bộ trưởng Hồ mới hài lòng gật đầu, giống như người vừa rồi nói lớn không phải là ông.

Không ai dám nhìn chằm chằm vào mặt Bộ trưởng Hồ, ngay cả thư ký La cũng lảng tránh nhìn vào mặt ông.

Bởi vì y xác nhận, mặc dù Bộ trưởng Hồ đang mỉm cười nhưng gương mặt lại tái xanh.

Khi Bộ trưởng Hồ ngồi lại ghế, người thì uống trà, người thì ngủ gà ngủ gật, trong phòng chờ yên tĩnh vô cùng, ngay cả tiếng thở cũng không nghe thấy, hoàn toàn cách biệt một trời một vực với cảnh tượng náo nhiệt vừa nãy.

Mấy nhân viên phục vụ cũng không nhận được mà nhìn trộm Giang Nguyên đang nhắm mắt dưỡng thần.

Nhìn gương mặt tuấn đạt sau tấm kính đen, tất cả đều cảm thấy một cảm giác cực kỳ cổ quái.

Vị bác sĩ Giang này bất quá cũng chỉ mới hai lăm hai sáu tuổi, nhưng lại dám cư xử như vậy với Bộ trưởng Hồ, hơn nữa trước khi biết thân phận của Giang Nguyên thì không thềm để ý.

Nhưng sau khi biết rõ thân phận của hắn thì nhanh chóng chuyển từ không thềm để ý thành nịnh bợ.

Ai ngờ vị bác sĩ Giang này căn bản không thềm để Bộ trưởng Hồ vào mắt. Mà sau khi chịu nhục, Bộ trưởng Hồ cũng không dám nổi bão. Điều này khiến cho các nhân viên phục vụ phải căng thẳng trong lòng.

Vị bác sĩ Giang này chỉ sợ có bối cảnh còn cường đại hơn mọi người đã nghĩ. Nếu không, tại sao ngay cả Bộ trưởng Hồ cũng cư xử với hắn như vậy?

Cả phòng chờ hoàn toàn yên tĩnh, chỉ nghe tiếng thở thô nặng của Bộ trưởng Hồ, khiến cho tâm mọi người cũng nâng lên hạ xuống. Lúc này, đám người thư ký La cảm thấy thời gian sao mà trôi chậm quá.

Ai cũng không dám bắt chuyện với Bộ trưởng Hồ, sợ làm cho Bộ trưởng Hồ thêm khó chịu, ngay cả người thân cận nhất là thư ký La cũng không dám.

Lúc này mọi người lơ đãng nhìn về phía người nào đó, thấy hắn đang lẳng lặng nhắm mắt, không một tiếng động.

Thời gian chậm rãi trôi qua. Trong không khí nặng nề, người quản lý phòng chờ nhìn thời gian, sau đó nghe được trong tai nghe truyền đến thanh âm, tinh thần đang căng thẳng được thả lỏng,

vội vàng bước đến chỗ Bộ trưởng Hồ, nói:

- Bộ trưởng Hồ, bây giờ ngài có thể đi đăng ký rồi.

- Ừm.

Bộ trưởng Hồ nhìn người phụ trách phòng chờ một cái.

Cô nhân viên phụ trách bị Bộ trưởng Hồ nhìn chăm chăm như vậy, trong lòng liền căng lên. Cô hiểu rất rõ ý tứ của Bộ trưởng Hồ, vội vàng cụp mắt xuống, tỏ vẻ cung thuận.

Bộ trưởng Hồ chậm rãi gật đầu, cũng không thèm nhìn Giang Nguyên, đứng dậy bước nhanh ra ngoài.

Mà đám người thư ký La cũng vội theo sát đằng sau Bộ trưởng Hồ. Ai cũng không dám nhìn Giang Nguyên, giống như Giang Nguyên là một tên ôn thần, ai cũng không dám kinh động.

Nhìn đám người Bộ trưởng Hồ bước ra khỏi phòng chờ, các nhân viên phục vụ mới thở phào nhẹ nhõm, chuyển ánh mắt ái mộ lẫn kính ngưỡng sang chàng thanh niên lớn mật kia.

Các cô không biết có thể xin được số điện thoại của bác sĩ Giang hay không.

Bác sĩ Giang này quả thật cường hãn như lời đồn đại, ngay cả Bộ trưởng Hồ cũng phải kiêng dè, đủ để nói rõ hết thảy. Nếu có thể được hãn đế mắt, vậy thì may mắn quá rồi.

Tuổi trẻ đẹp trai lại có tiền, có thực lực, quan trọng nhất chưa lập gia đình, phải nói là chàng trai siêu cấp kim cương trong lòng các cô.

Chương 588: La y sư bất đắc dĩ

Đi ngang qua Thiên Y Viện mà không vào thì khó coi.

Mặc dù Giang Nguyên không muốn trở về, nhưng từ Kim Lăng đến Tây Bắc, không thông qua viện mà muốn bí mật đến đó thì rất khó.

Cho nên, Giang Nguyên quyết định trở về đối mặt với sự phẫn nộ của sư phụ một chút.

- Xin chào bác sĩ Giang.

- Bác sĩ Giang, cậu quay về rồi sao?

Trên hành lang gặp các y sĩ kiến tập, gương mặt tràn đầy vẻ hăm mộ và sùng kính, còn có các y sĩ chính thức, nhìn Giang Nguyên cũng rất khách khí mà bắt chuyện.

Cũng có không ít người ghen ghét. Có lẽ bọn họ cho rằng không ai phát hiện, nhưng Giang Nguyên vẫn nhạy cảm cảm nhận được ánh mắt khác thường của đối phương.

Mỉm cười chào hỏi cho qua, trong lòng Giang Nguyên hiển nhiên biết bọn họ đang ghen ghét chuyện gì.

Trước kia hắn còn không biết người của Cổ môn là ai, nhưng bây giờ thì hắn biết rất rõ, giết một người của Cổ môn sẽ có ý nghĩa như thế nào. Hơn nữa, hắn còn giúp cho Thiên Y Viện tránh được một sơ suất, công lao này sẽ được thưởng như thế nào?

Mặc dù Giang Nguyên không xác định, nhưng hắn biết phần thưởng sẽ không nhỏ. Nếu không, làm sao có thể khiến cho các đồng nghiệp ghen ghét như vậy?

Đi được một đoạn, cứ gặp mãi ánh mắt như vậy, Giang Nguyên tập mãi cũng thành quen.

Đột nhiên hắn nhìn thấy một người, sắc mặt cứng lại, bước chậm, hơi khom người nói:

- Xin chào Chu thiên y sư.

- Ủm.

Chu Thế Dương nhìn Giang Nguyên, cũng không gật đầu mà bước nhanh đi. Đi theo phía sau của Chu Thế Dương là hai y sư, liếc mắt nhìn Giang Nguyên một cái rồi bước nhanh.

Nghe phía sau truyền đến tiếng chào hỏi “xin chào Chu thiên y sư”,

Giang Nguyên khẽ cau mày. Chu Thế Dương đối với hắn xem ra ân oán chưa tan.

- Xin chào Trương y sư.

Sau khi chào hỏi một y sư nhị phẩm, nghe đối phương khích lệ hai câu, lúc này Giang Nguyên mới đến phòng làm việc của La y sư.

- Cái gì? Con lại muốn đi? Những thứ kia con còn chưa học hết mà?

Thấy Giang Nguyên trở về, La y sư còn chưa kịp vui mừng, nghe được lời này, lập tức quát lên.

Nghe tiếng gầm gừ của sư phụ, Giang Nguyên âm thầm cười khổ, nhưng hắn đã làm tốt chuẩn bị, cho nên cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, chỉ lẳng lặng nhìn La lão, nói:

- Sư phụ, con quả thật có chuyện quan trọng cần làm mà.

- Con...

Nhìn vẻ mặt cố chấp của Giang Nguyên, La y sư hít một hơi, khí ghen ở cổ họng không thể phát ra ngoài.

Yên lặng nhìn Giang Nguyên một hồi, rốt cuộc thở dài, lắc đầu nói:

- Thôi đi, thôi đi, con muốn thế nào thì như thế đó đi.

Nghe La lão nói, Giang Nguyên vui mừng nói:

- Cảm ơn sư phụ.

- Ôi, con đấy...

Nhìn biểu hiện vui mừng của Giang Nguyên, La lão bất đắc dĩ lắc đầu:

- Ta cũng không còn biện pháp với con.

- Về chuyện học tập, để ta nói với Viện trưởng Từ. Lần này con lập công không nhỏ, Viện trưởng Từ hẳn sẽ không phản đối.

- Vâng, cảm ơn sư phụ.

Mặc dù biết sư phụ tất nhiên sẽ có biện pháp giải quyết, vạn nhất không còn biện pháp, Giang Nguyên thậm chí cũng đã chuẩn bị đem điểm tích lũy của mình đi đổi.

Tuy bây giờ trong tay hắn không có điểm tích lũy, nhưng theo như lời La y sư đã nói, hắn đã lập công không nhỏ, điểm tích lũy tuyệt đối không ít. Đến lúc đó đem đi đổi, hoàn toàn không có vấn đề.

Nhưng, nếu không cần đổi điểm tích lũy thì tốt hơn.

- Con ra ngoài, nhất định phải chú ý an toàn. Có chuyện gì thì tìm văn phòng làm việc ở nơi đó.

Nói đến đây, La y sư nhìn Giang Nguyên, thở dài nói:

- Dù sao hết thầy cũng phải cẩn thận. Nếu con gây ra chuyện, ta không trông nom được con đâu.

Nhìn biểu hiện của La y sư, trong lòng Giang Nguyên cũng có chút xấu hổ, gật đầu nói:

- Sư phụ, người yên tâm đi, con nhất định sẽ cẩn thận. Sau khi hoàn thành xong, con sẽ mau chóng quay về và hoàn tất việc học.

- Đi đi.

Đối với lời nói của Giang Nguyên, độ tin tưởng của La y sư không cao. Ông biết Giang Nguyên nói là thật, nhưng một khi hắn gây chuyện, ai mà quản cho được.

Bây giờ La y sư chỉ hy vọng Giang Nguyên đừng gây ra chuyện gì làm cho ông phải sợ. Bây giờ, tất cả mọi hy vọng của ông đều đặt trên người tiểu tử này.

- Phòng Hậu cần, tôi là Giang Nguyên, tôi muốn đến Tây Bắc thông qua con đường bí mật của chúng ta.

Sau khi rời khỏi phòng làm việc của La y sư, Giang Nguyên vừa đi vừa gọi điện thoại đến phòng Hậu cần.

Chuyện như vậy đều do phòng Hậu cần của Thiên Y Viện an bài. Bây giờ Giang Nguyên đã là thành viên chính thức của Thiên Y Viện, có quyền để sắp xếp việc này.

Liên lạc xong, Giang Nguyên trở về phòng chuẩn bị đồ đạc, sau đó xuất phát.

Vừa mới bước xuống lầu, lập tức nhìn thấy một cái chân quét về phía mình.

- Chật chặt, Mã Tiểu Duệ, không cần vừa thấy mặt đã ra chiêu được không?

Bàn tay nhẹ nhàng bắt lấy chân, cảm giác cổ chân truyền đến sự ấm áp, sau đó gạt chân ra ngoài, cười khổ nói.

Mã Tiểu Duệ lưu loát lộn nhào giữa không trung, phá giải lực đạo của Giang Nguyên, sau đó rơi xuống đất, hừ lạnh:

- Anh đấy, tại sao lần nào anh cũng gặp được chuyện tốt vậy?

- Chuyện tốt? Chuyện tốt gì vậy? Cô cũng biết mấy ngày qua tôi ăn ngủ không yên, có rất nhiều chuyện cần an bài, lại còn phải ứng phó với cao thủ Cổ môn, lo lắng cho tình huống của Tiểu Bảo. Có thể nói là tìm đường sống trong chỗ chết, cô còn nói là chuyện tốt.

Nhìn vẻ mặt trêu chọc của Mã Tiểu Duệ, Giang Nguyên cảm thấy đau đầu không thôi.

- Mặc kệ thế nào, lần này anh lập được công lớn, ít nhất cũng có được mấy trăm điểm tích lũy. Hơn nữa, Tiểu Bảo đã thuận lợi bình phục, anh không định chúc mừng à?

Trên gương mặt Mã Tiểu Duệ tràn đầy vẻ hưng phấn, giống như công lao này là do cô lập vậy.

Đối mặt với bà nương này, Giang Nguyên thật sự không còn biện pháp, nhún vai nói:

- Không còn cách nào khác. Tôi còn có việc phải đi. Chờ tôi trở về sẽ mời cô.

- Cậu lại muốn đi?

Nghe Giang Nguyên nói, sắc mặt Mã Tiểu Duệ cứng đờ, kinh ngạc nói.

Chương 589: Mã Tiểu Duệ vừa phiên toái lại thông minh

Máy bay chậm rãi đáp xuống sân bay Tây Bắc, quay sang nhìn Mã Tiểu Duệ, ánh mắt Giang Nguyên hiện lên sự ưu thương.

- Cô nói muốn theo tôi đến đây làm gì?

- Để chơi với anh.

Nhìn xung quanh sân bay đều là cây cối trụi lủi, gương mặt Mã Tiểu Duệ tràn đầy hưng phấn, không chút cảm giác được về ưu thương trên mặt của ai đó.

- Chơi? Tôi không phải đi chơi, bà cô của tôi ời.

Nhìn vẻ mặt hưng phấn của Mã Tiểu Duệ, Giang Nguyên ôm mặt, chỉ cảm thấy không còn gì để nói, cũng không cách nào hình dung được sự ưu thương của hắn. Hắn đến đây là để giết người, không phải để du lịch.

Hai người xuống máy bay, yên lặng gọi một chiếc taxi đến một trạm Y tế.

- Trạm y tế, lại là trạm y tế.

Nhìn chiêu bài cũ nát, Giang Nguyên không nói gì, chỉ sờ mũi, nhìn Mã Tiểu Duệ bên cạnh, nói:

- Tại sao trong viện đều là trạm y tế vậy, có trạm vô sỉ không?

- Vô sỉ?

Mã Tiểu Duệ nhìn Giang Nguyên bằng ánh mắt cổ quái:

- Được rồi, tôi cảm thấy từ này rất tốt.

- Nhưng nghe nói năm đó, các Thiên y sư đều cho rằng phòng làm việc phải thấp giọng. Cho nên đều đặt văn phòng thành một trạm y tế ở ngã tư đường. Nếu anh cảm thấy bọn họ vô sỉ, vậy là anh lớn mật rồi.

Giang Nguyên im lặng không nói gì.

Thấy Giang Nguyên không lên tiếng, Mã Tiểu Duệ nở nụ cười vui sướng, sau đó nói với Giang Nguyên:

- Mau vào đi.

- Haiz.

Giang Nguyên thở dài, sau đó cùng với Mã Tiểu Duệ bước vào.

Mượn một chiếc xe việt dã của văn phòng làm việc, Giang Nguyên lái về phía tây.

Ra khỏi thành phố, đại bộ phận đều là sa mạc hoang vu, hơn mười dặm đều không có người ở. Giang Nguyên lái xe trên con đường bằng phẳng thẳng về phía trước với tốc độ 120km/h, chẳng khác nào một con trâu.

- Giang Nguyên, rốt cuộc chúng ta đi đâu vậy?

Mã Tiểu Duệ nhìn về mặt lạnh lùng của Giang Nguyên, ánh mắt không nén nổi sự tò mò.

Trong lòng Giang Nguyên đang căm tức, nào có tâm trí trả lời chứ?

Nhìn về mặt vẫn lạnh lùng như cũ của Giang Nguyên, dường như không có ý trả lời mình, Mã Tiểu Duệ hừ nhỏ:

- Được rồi, tôi không ngại chuyện của anh, không cần mất hứng như thế.

Quay đầu nhìn Mã Tiểu Duệ đang chu miệng, Giang Nguyên bắt đầu dĩ nhiên. Cô không ngại nhưng tôi ngại.

Nhưng Mã Tiểu Duệ trời sinh tính tình sáng khoái, cũng không mất hứng quá lâu, lại cười hì hì tiếp cận Giang Nguyên, nói:

- Giang Nguyên, có phải anh phát hiện ở Tây Bắc có loại thuốc quý hiếm hay không? Yên tâm đi, tôi không đoạt của anh đâu.

Nghe Mã Tiểu Duệ lú lú bên tai, Giang Nguyên cảm thấy đầu óc choáng váng. Cái gì mà phát hiện loại thuốc quý hiếm? Nếu thật sự như thế thì khỏe rồi, đâu cần phải đau đầu như thế này?

- Có phải không hả? Có phải không hả?

Nhìn Giang Nguyên im lặng không nói, Mã Tiểu Duệ không nhịn được sự tò mò, lại nhích sát đến gần, cầm lấy cánh tay Giang Nguyên lắc lắc:

- Có phải hay không? Có phải hay không hả?

Bị Mã Tiểu Duệ nhai mãi bên tai, Giang Nguyên bất đắc dĩ đáp:

- Không phải.

- Không phải? Thế là cái gì?

Mã Tiểu Duệ nhìn chăm chăm Giang Nguyên, ánh mắt tràn đầy sự hiếu kỳ.

Đối mặt với Mã Tiểu Duệ, Giang Nguyên thật đúng là bất đắc dĩ.

Nhìn vào hai mắt Mã Tiểu Duệ, Giang Nguyên trầm giọng nói:

- Giết người.

- Giết người?

Hai mắt Mã Tiểu Duệ chớp chớp nhìn Giang Nguyên.

- Giết người? Giết ai vậy? Không biết là ai đã khiến cho anh hao phí khí lực chạy đến đây, nói mau nói mau.

Phản ứng của Mã Tiểu Duệ làm cho Giang Nguyên sửng sốt. Vốn hẳn cho rằng sau khi hắn nói ra, Mã Tiểu Duệ sẽ thành thật lại một chút, ai ngờ giống như xe tra thêm mỡ, vẻ mặt hưng phấn của Mã

Tiểu Duệ lúc này không hề giả.

- Muốn giết rất nhiều người sao? Để tôi giúp cho anh. Có thuốc này, muốn giết mấy người cũng được, một người cũng không chạy thoát.

Vẻ mặt Mã Tiểu Duệ vô cùng hưng phấn nhìn chằm chằm Giang Nguyên, khiến cho Giang Nguyên hận không thể một quyền đập bể đầu của mình. Tại sao hắn lại quên mất bà nương này là người lúc nào cũng sợ thiên hạ bất loạn. Bây giờ mà muốn thoát khỏi cô là rất khó.

Ảo não, Giang Nguyên chỉ có thể tự an ủi mình. Vốn hắn đã không thoát khỏi tay bà nương này rồi.

- Lần này thật sự là đi giết người.

Giang Nguyên chậm rãi đậu xe vào ven đường, sau đó quay sang chăm chú nhìn Mã Tiểu Duệ:

- Hơn nữa, giết người rất phiền toái. Cho nên tôi hy vọng không liên lụy đến cô.

- Không hy vọng?

Nhìn vẻ mặt ngưng trọng của Giang Nguyên, vẻ mặt hưng phấn của Mã Tiểu Duệ rốt cuộc cũng đỡ. Từ khi quen Giang Nguyên đến nay, hắn rất ít khi nói chuyện như thế này với cô.

- Giết ai vậy?

Mã Tiểu Duệ cau mày, ánh mắt hưng phấn tiêu tan, thay vào đó là sự khẩn trương và ngưng trọng. Trong lòng cô, Giang Nguyên là người làm việc quyết đoán, chuyện gì cũng dám làm. Tề gia như vậy mà hắn cũng dám giết đến nhà, thuận lợi mang Tuyên Tử Nguyệt đi. Bất luận mưu lược và tính cách đều rất sắc bén.

Một người đàn ông như vậy, làm những chuyện như thế này sẽ rất thận trọng. Hắn muốn giết người, thân phận của người đó hẳn không tầm thường.

- Nếu như tôi nói, cô có đồng ý quay về hay không?

Giang Nguyên yên lặng nhìn Mã Tiểu Duệ. Hẳn thật sự không muốn kéo Mã Tiểu Duệ vào. Dù sao việc này sự tình trọng đại. Mặc dù không trăm phần trăm xác định, nhưng có quyền làm những chuyện như vậy, tất nhiên phải là chủ quản cao nhất. Người mà hẳn đối phó có thể là tướng lãnh. Với thân phận và bối cảnh của hẳn, muốn đối phó với những người như thế, nguy hiểm sẽ rất nhiều.

Thiên Y Viện không úy kỵ áp lực, nhưng quy củ của Thiên Y Viện tuyệt đối không cho phép chuyện như vậy phát sinh.

Một khi bại lộ ra ngoài, cho dù là người của tổ bảy người, bởi vì sự tồn tại của Thiên Y Viện, cộng thêm mạch quan hệ của hẳn, có lẽ sẽ bỏ qua cho hẳn. Nhưng Thiên Y Viện sẽ không. Cho dù hẳn có sự phụ chống lưng, có Viện trưởng Từ chiếu cố, nhưng hẳn cũng không tránh khỏi bị trừng phạt nghiêm khắc.

Muốn làm chuyện như vậy, cũng chỉ có thể tự mình làm. Nếu còn kéo Mã Tiểu Duệ xuống nước, vậy thì quá đáng lắm.

- Anh không cần phải nói. Là tôi sai rồi.

Vẻ mặt Mã Tiểu Duệ vô cùng nghiêm túc nhưng khóe miệng lại vểnh lên, nhìn Giang Nguyên nói.

- Cô...thật sự, tôi không hy vọng cô tham gia vào việc này.

Nhìn khóe miệng Mã Tiểu Duệ nhếch lên, Giang Nguyên liền biết không ổn. Mã Tiểu Duệ chỉ sợ không nghe hẳn nói, lập tức mặt lạnh lại, trầm giọng nói.

- Có thể làm cho anh khẩn trương như vậy, phía Tây Bắc có mấy người chứ?

Nghe Giang Nguyên nói, Mã Tiểu Duệ không thềm để ý, chỉ ngắt đầu nhìn khu vực hoang vu phía trước, liền nghĩ đến một người nào đó, nói:

- Một người là chủởng môn phái Thiên Sơn.

Nói đến đây, cô quay sang nhìn Giang Nguyên, hai mắt lóe lên, tiếp tục nói:

- Còn lại là khu quân sự chính trị Tây Bắc.

Thấy Mã Tiểu Duệ nhìn chăm chăm mình không tha, Giang Nguyên âm thầm cười khổ. Bà nương này, lại biết dùng chiêu này với hần. Bị người ta dễ dàng nhận ra như vậy, vậy thì mấy năm kinh nghiệm cộng thêm một năm tu luyện của hần thật đúng là uổng phí.

Với lực tinh thần của hần, nếu muốn che giấu thứ gì đó, người nào cũng không nhìn ra được. Cho dù mang máy nói dối đến để kiểm tra cũng chưa chắc gì đã kiểm tra ra.

Nhưng nghe Mã Tiểu Duệ nói hai câu, lúc này Giang Nguyên cũng chỉ cảm thán trong lòng. Bà nương này đúng là thông minh hơn người, khóa chặt phạm vi mục tiêu của hần.

Vì thế, Giang Nguyên cũng không chần chừ nữa, cười khổ nói:

- Được rồi, để tôi nói cho cô biết, nhưng cô cũng phải hiểu bên trong đó có phong hiểm như thế nào.

- Ừ ừ, nói mau đi, nói mau đi.

Thấy Giang Nguyên thở ra một hơi, đang có chút thất vọng vì không nhìn ra được điều gì từ mắt Giang Nguyên, nghe xong liền hưng phấn trở lại.

- Quân đội Tây Bắc.

Giang Nguyên nhìn Mã Tiểu Duệ, nói.

Mã Tiểu Duệ mở to mắt, thấp giọng kêu lên:

- Thật sao? Anh điên ư? Anh có biết việc này nghiêm trọng đến thế nào không?

- Vì thế tôi mới không hy vọng cô tham gia vào.

Giang Nguyên nhìn Mã Tiểu Duệ, hy vọng cô có thể hiểu rõ ý của hần.

Chương 590: Ngoài ý muốn (thượng)

- Là một người bạn, nhất định phải đủ thành ý.

Đối với những lời này của Mã Tiểu Duệ, Giang Nguyên có chút bó tay. Hắn không có cách nào nói Mã Tiểu Duệ không phải bạn. Cho nên hắn biết, nếu hắn còn khuyên Mã Tiểu Duệ nữa thì hắn đã không xem cô là bạn.

Tận lực làm việc sạch sẽ một chút. Đây chính là suy nghĩ duy nhất của Giang Nguyên bây giờ.

- Chuẩn bị như thế nào rồi? Hạ độc? Hay trực tiếp giết chết?

Mã Tiểu Duệ chống cằm, hai mắt sáng rực nhìn Giang Nguyên đang lái xe bên cạnh, vẻ mặt hoàn toàn nghiêm túc.

Giang Nguyên quay đầu lại nhìn Mã Tiểu Duệ, nói:

- Việc này tạm thời còn chưa xác định. Tôi phải điều tra trước mới được.

- Ừ, nhất định phải thận trọng. Nếu mục tiêu còn chưa xác định kỹ, khi xuống tay sẽ gây ra chấn động rất lớn.

Mã Tiểu Duệ gật đầu. Tuy nói cô đã quyết định giúp Giang Nguyên, nhưng nếu có thể không động thủ thì tốt hơn. Bởi vì phân lượng của mục tiêu Giang Nguyên rất kinh người. Cho dù cô có thể ỷ vào Thiên Y Viện, nhưng những chuyện như vậy cũng là tối kiêng kỵ.

- Đến rồi.

Giang Nguyên đậu xe bên đường, nhìn doanh trại khổng lồ cách đó không xa.

Mã Tiểu Duệ nhìn theo ánh mắt của Giang Nguyên, thở hắt ra, ánh mắt ngưng trọng.

Ban đêm, hai bóng người bay qua hàng rào, chui vào trong đêm tối.

- Làm sao bây giờ? Đi bên kia? Anh có biết hướng không?

- Không.
- Không biết thì phải làm sao? Tại sao không hỏi thăm cho rõ ràng?
- Đừng vội, để tôi xem.

Giang Nguyên nhìn quanh đêm tối, sau đó vẫy tay với Mã Tiểu Duệ, lặng yên chạy về phía trước.

Đứng trước một căn lầu nhỏ, Giang Nguyên tiện tay chọn một cánh cửa, sau đó móc một thanh sắt mỏng từ trong túi ra, thành thực cắm vào ổ khóa.

Trong bóng tối, Mã Tiểu Duệ chớp mắt nhìn động tác của Giang Nguyên, vẻ kinh ngạc trên gương mặt không tài nào che giấu được.

Cạch. Trên cửa phát ra một tiếng kêu rất nhỏ. Giang Nguyên nhìn Mã Tiểu Duệ, thấp giọng nói:

- Cô chờ tôi một chút.

Nhìn Giang Nguyên đẩy cửa ra rồi bước vào, giống như vào nhà của mình, Mã Tiểu Duệ do dự một chút rồi đứng ngoài chờ.

- Thiên phú bậc một Mê hoặc ngừng lại. Năng lượng tiêu hao 3%, năng lượng tích trữ Cửu Vĩ đuôi 5 còn 91%.

Cảm giác được tin tức truyền đến trong đầu, Giang Nguyên nhẹ nhàng thở hắt ra, sau đó mở to mắt nhìn gã quan quân đang ngủ say do tác dụng của Mê hoặc trên giường, rồi chậm rãi bước ra ngoài.

- Thế nào? Tìm được chưa?

Nhìn Giang Nguyên từ trong phòng đi ra, sau đó nhẹ nhàng đóng cửa lại, Mã Tiểu Duệ liền hỏi thăm.

- Ừm, qua đây đi.

Giang Nguyên nhẹ nhàng gật đầu, sau đó vẫy tay với Mã Tiểu Duệ rồi bước đến một căn lầu cách đó không xa.

Nhìn thân hình cao to đằng trước, ánh mắt Mã Tiểu Duệ càng hiện lên vẻ hiếu kỳ. Chàng thanh niên trước mắt, cô càng lúc càng nhìn không thấu. Cô không rõ tại sao Giang Nguyên vào trong cũng chưa được bao lâu đã biết rõ người kia ở chỗ nào.

Đối với chuyện này, Mã Tiểu Duệ tin rằng với một ít được vật, cô sẽ dễ dàng có được tin tức mà mình muốn có, nhưng tuyệt đối không nhanh như vậy.

Giang Nguyên, rốt cuộc trên người anh chất chứa bao nhiêu bí mật vậy? Tại sao có thể nhanh như thế mà tìm được tin tức?

Lúc này, Giang Nguyên đang đi đằng trước đột nhiên giơ tay, sau đó chui vào trong bóng tối. Mã Tiểu Duệ cũng vội vàng ngừng suy nghĩ, theo sát đằng sau.

Một nhóm binh lính đi ngang qua, hai người lúc này mới lặng yên tiếp tục chạy về phía trước.

Không bao lâu sau, hai người rất nhanh xuất hiện trước một tòa nhà. Trước cửa có hai người lính đang canh gác. Hai mắt Mã Tiểu Duệ sáng lên, xem ra Giang Nguyên đúng là tìm được rồi.

Nhìn hai binh lính canh gác, Giang Nguyên quay sang nhìn Mã Tiểu Duệ, thấp giọng nói:

- Cô ở đây chờ tôi nhé.

- Hồi nãy tôi chờ anh rồi.

Mã Tiểu Duệ lắc đầu, nói:

- Không được, lần này phải vào cùng nhau.

Giang Nguyên nhún vai, hất mặt về phía hai binh lính canh cửa, thấp giọng nói:

- Bây giờ chúng ta còn chưa rõ tình huống trực ca như thế nào của bọn họ. Hơn nữa để không đả thảo kinh xà thì không thể động vào hai người này.

- Với lại, tôi chỉ là xác định tình huống trước, cũng không phải

xuống tay luôn.

Nhìn vẻ mặt không muốn của Mã Tiểu Duệ, Giang Nguyên vội vàng nói.

Nghe Giang Nguyên nói, Mã Tiểu Duệ cảm tức nhìn hai binh lính canh cửa đứng trước, sau đó cau mày nhìn hắn, hoài nghi hỏi:

- Anh có thể không kinh động bọn họ sao?

- Đương nhiên rồi.

Thấy Mã Tiểu Duệ hoài nghi lời nói của mình, Giang Nguyên bật cười:

- Cô cứ ngoan ngoãn chờ ở chỗ này. Rất nhanh tôi sẽ ra thôi.

Dứt lời, Giang Nguyên gạt đầu một cái rồi chạy vào trong bóng tối.

Mã Tiểu Duệ đứng xa mà nhìn, chỉ thấy Giang Nguyên rất nhanh từ trong màn đêm lao ra, rồi rẽ vào ngọn đèn cách đó nửa thước.

Lúc này Giang Nguyên muốn tiến vào bên trong tòa nhà thì phải băng qua một bức tường có ánh sáng gần hai thước.

Nhưng hai binh lính canh gác lại đứng canh trước cổng cách đó khoảng chừng mười thước. Nếu muốn hai vệ binh này không phát hiện được, tốc độ của Giang Nguyên phải rất nhanh. Đây là một khó khăn rất lớn.

Nhưng Mã Tiểu Duệ thấy Giang Nguyên không hề sợ hãi. Khi đến gần bức tường, hắn đột nhiên bay lên.

Mã Tiểu Duệ chỉ thấy mắt mình hoa lên, sau đó nhìn thấy Giang Nguyên xuất hiện trước bức tường, nhẹ nhàng nhoáng một cái, một tay đặt lên bức tường, cả người lộn nhào, rồi không một tiếng động biến mất sau bức tường.

Mã Tiểu Duệ trợn mắt nhìn hai vệ binh không hề có phản ứng gì. Nếu không phải bên trong đã xuất hiện bóng dáng của Giang Nguyên, cô thật hoài nghi không biết vừa rồi có phải mình bị hoa mắt rồi không?

Nhưng cô có chút không dám tin, tốc độ vừa rồi của Giang Nguyên thật sự quá nhanh, nhanh đến mức không thể tin được.

Từ trước đến giờ cô chưa từng nhìn thấy người nào có tốc độ nhanh như vậy. Cho dù là những cao thủ ngoại viện, tuyệt đối cũng không có khả năng nhanh như vậy.

Trong lúc Mã Tiểu Duệ đang trợn mắt, Giang Nguyên đã chậm rãi bước vào trong nhà.

Nhìn căn nhà trước mắt, Giang Nguyên bước đến trước một căn phòng, nhẹ nhàng móc thanh sắt rồi mở cửa phòng ra.

Nhưng trong lúc Giang Nguyên mở cửa căn phòng phát ra một tiếng cạch rất nhẹ, tại một căn phòng cách đó vài thước, một người đàn ông trung niên khô gầy đang ngồi khoanh chân đột nhiên mở mắt, hai mắt hiện lên thần quang khiếp người.

Chương 591: Ngoài ý muốn (hạ)

Hơi thở của Giang Nguyên hơi nặng nề, trong căn phòng đối diện rất có khả năng là kẻ đầu sỏ hại chết anh em của mình. Đúng lúc Giang Nguyên có kích động muốn đẩy cửa vào trong thì đột nhiên trong lòng có một điềm báo. Chân hắn khựng lại, sau khi chần chờ một lúc, hắn lui ra ngoài cửa.

Giang Nguyên vừa mới lùi ra ngoài cửa, thân hình lặng lẽ lui sang chỗ tối phía bên cạnh, thu liễm khí tức toàn thân nấp vào sau một chiếc bàn đá ở trong sân, lông mày nhíu chặt nhìn cánh cửa cách đó không xa. Hắn vừa nhìn sang được một hai giây, cánh cửa kia bắt đầu có tiếng động khe khẽ rồi mở ra, một bóng người nhanh chóng lao ra.

“Cao thủ...” Sau khi bóng người kia lao ra, dừng lại ở chỗ cửa một chút, sau đó lại đi vào cánh cửa mình vừa mới mở, hành động rất im lặng. Sắc mặt Giang Nguyên khẽ trầm xuống. Hắn lập tức không chút do dự, thân hình vừa động đã nhảy lên tường không mang theo chút phong thanh gì. Sau khi hắn xác nhận hai vệ binh kia không có gì khác thường liền bay ra khỏi sân...

Còn người nọ sau khi bước vào trong phòng, ánh đèn trong phòng nhanh chóng sáng lên. Trong tiếng kêu lên kinh ngạc khe khẽ, sau khi có người ở trong thấp giọng nói hai câu, bóng dáng kia lại xông ra ngoài, nhanh chóng liếc nhìn trong sân hai cái rồi nhanh chóng lao ra khỏi sân trong cái nhìn sững sốt của hai vệ binh.

Sau khi già dò xét ngoài sân một lúc, không hề phát hiện được gì mới trầm giọng quát hai vệ binh:

- Cảnh báo... Có người xâm nhập...

Hai vệ binh nghe người này nói vậy sắc mặt liền biến đổi, một trong số đó lập tức ẩn vào máy cảnh báo trên người, một người khác vác súng lên chạy vào trong sân.

Nghe thấy tiếng động cảnh báo vang lên xung quanh, Mã Tiểu Duệ vội vàng bay qua tường, theo sau Giang Nguyên nhanh chóng hòa vào trong bóng đêm bỏ chạy.

Đằng sau lưng hai người, ánh đèn trên vòm tháp lập tức chiếu sáng, bắt đầu nhanh chóng chiếu rọi xung quanh.

Mã Tiểu Duệ chạy theo sau Giang Nguyên, đi vào trong một ngọn núi nhỏ, sau đó mới cẩn thận nhìn ánh đèn xung quanh, vừa chạy vừa hiếu kỳ nói:

- Chuyện gì vậy? Anh cũng bị người ta phát hiện à?

Giang Nguyên bất đắc dĩ cười khổ nói:

- Hơi sơ suất một chút, bên cạnh tên đó có cao thủ...

- Có cao thủ?

Giọng Mã Tiểu Duệ hơi trầm xuống. Cô rất rõ thực lực của Giang Nguyên. Giang Nguyên có thể khiến tiên sinh ngoại viện phải bó tay, người có thể được Giang Nguyên công nhận cao thủ thì chắc chắn thực lực không thấp.

Bên cạnh một tướng lĩnh quân đội lại có cao thủ như vậy, điều này khiến Mã Tiểu Duệ hơi kinh ngạc. Tuy Mã Tiểu Duệ biết thường xuyên có một vài cao thủ đến các quân đoàn huấn luyện một vài

tin anh cho quân đội bình thường, nhưng rất hiếm khi có cao thủ thực sự đi.

Nhưng trong quân đội của Tây Bắc này lại có một cao thủ gần tới Thiên Vị thì cũng hơi kỳ quái rồi!

- Đúng... Cao thủ...

Giang Nguyên lãnh đạm nói:

- Ít nhất cũng là Địa giai đỉnh phong...

Giang Nguyên vừa nói trong lòng lại dâng lên sát khí cuộn cuộn. Tuy hiện tại vẫn chưa thể xác định đối phương là chủ mưu lớn nhất đứng phía sau, nhưng giờ mình đã có thể khẳng định, mục tiêu chắc chắn có vấn đề.

Cao thủ như vậy, thông thường chỉ xuất hiện bên cạnh bảy vị đứng đầu hiện nay. Hơn nữa bên cạnh thành viên tổ bảy người nhiều nhất cũng chỉ có một hai người. Nhưng bên cạnh một thủ lĩnh của quân đội đóng giữ tại địa phương mà cũng có, hơn nữa cao thủ đó còn sống ở sát bên cạnh, rõ ràng là vệ sĩ tùy thân của đối phương. Trong chuyện này chắc chắn có vấn đề không nhỏ.

Có thể khiến một cao thủ như vậy bảo vệ bên cạnh, thủ lĩnh của quân đội đóng giữ tại địa phương này phải cho đối phương lợi ích rất lớn hoặc có quan hệ lợi ích cực lớn với thế lực đứng sau lưng đối phương mới có thể có đãi ngộ bảo vệ giống như tổ bảy người cao nhất?

- Người này chắc chắn có vấn đề...

Mã Tiểu Duệ quả quyết nói.

Giang Nguyên hơi nhún vai, tỏ vẻ đồng ý.

- Thế nào? Anh Ngô... Có phát hiện được gì không?

Một người đàn ông nét mặt âm trầm, khuôn mặt chữ quốc khoắc chiếc áo quân nhân đang ngồi trong phòng. Y nghe thấy tiếng bước chân gấp rút và tiếng còi cảnh sát hú bên ngoài liền nhìn về phía người đàn ông gầy gầy vừa bước vào phòng nói.

- Tướng quân, không có phát hiện gì cả...

Người đàn ông gầy gầy sắc mặt hơi khó coi, ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, lắc đầu nói:

- Chuyện này rất kỳ lạ...

- Rất kỳ lạ?

Người đàn ông trung niên nghe thấy lời này thì sắc mặt khế thay đổi. Dĩ nhiên y biết cao thủ bảo vệ bên cạnh mình này lợi hại nhường nào. Cho dù là các tinh anh đặc chủng lợi hại nhất dưới quyền của mình cho dù một đội xông lên cũng chưa tiếp được mấy chiêu của anh Ngô này.

Nhưng một cao thủ như vậy, sau khi có người lên vào lại nói không phát hiện được gì, hơn nữa còn nói rất kỳ lạ, điều này khiến người ta hơi căng thẳng.

Anh Ngô này dường như cảm nhận được sự kinh ngạc trong lòng tướng quân liền chậm rãi nói:

- Sau khi đối phương bị tôi phát hiện liền lập tức bỏ chạy, điều này chứng tỏ không phải đối phương không có gì cố kỵ... Nhưng điều kỳ quái duy nhất là, hắn muốn làm gì?

Nói tới đây, trong mắt anh Ngô lóe lên một tia kiêng kỵ, trầm giọng nói:

- Nhưng thực lực người này tương đối đáng sợ... Từ lúc tôi cảm nhận được cho tới khi tôi chạy ra cùng lắm không tới mấy giây, nhưng đối phương đã biến mất không tung tích...

- Thực sự quá kỳ quái, có lẽ không thể như vậy mới đúng...

Nghe anh Ngô này nói vậy, hàng lông mày của tướng quân cũng khế nhíu lại.

- Vệ binh ở cửa cũng không phát hiện được gì... Anh Ngô... Với năng lực của anh cũng không thể phát hiện ra đối phương, có phải là cửa xảy ra vấn đề không?

- Có lẽ là không... Tôi có thể xác định lúc đó thực sự có một khí tức khác thường. Có điều sau khi tôi phát hiện ra đối phương, cổ khí tức đó liền biết mất... Đây mới là chỗ kỳ quái nhất...

Anh Ngô sắc mặt âm trầm nói:

- Theo lý mà nói, dù đối phương có thực lực cao hơn tôi thì cũng không thể im lặng rời đi trong một thời gian ngắn như vậy mới đúng... Thực sự quá kỳ quái!

Mấy lần kỳ quái liên tục này làm cho sắc mặt của tướng quân dần trở nên khó coi, y thoáng trầm ngâm nói:

- Anh Hung không cần gấp gáp, đợi thuộc hạ của tôi điều tra thử xem hăng tính... Nếu thật sự có người lén vào mở khóa, dĩ nhiên chúng ta có thể tra ra được...

- Ừm... Cũng chỉ có thể như thế thôi...

Anh Ngô gật đầu. Gã cũng hy vọng cảm giác của mình sai. Nếu không... Tình huống đụng phải lần này thực sự hơi quá kỳ lạ. Gã đã xác định tình hình cảnh giới của cả sân, theo lý mà nói, nếu muốn vào trong sân mà không kinh động đến cảnh vệ trước cửa tương đối khó khăn. Bản thân gã cũng không thể.

Nhưng hai cảnh vệ trước mặt vẫn bình yên vô sự, cũng không hề phát hiện ra bất kỳ điều gì khác thường, nhưng lại có người lén vào... Chỉ e là cao thủ Thiên Vị bình thường cũng không thể làm được đến mức này. Nhưng đường đường là một cao thủ Thiên Vị, sao có thể làm ra những chuyện như thế này?

Nghĩ tới đây, anh Ngô này lại nhìn về phía tướng quân, trầm giọng nói:

- Nhưng cho dù thế nào, tướng quân... Mấy ngày kế tiếp, anh nhất định phải cẩn thận. Tôi cũng sẽ cố gắng để luôn theo sát anh, tránh xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Sắc mặt tướng quân nghiêm túc gật đầu, nói:

- Được, vậy phải nhờ vào anh Ngô rồi!

- Vậy phải làm sao bây giờ? Chúng ta vẫn đi chứ?

Mã Tiểu Duệ đứng trên sườn núi nhìn doanh trại sáng rực ánh đèn cách đó không xa, thỉnh thoảng còn vang lên tiếng còi cảnh sát nhú mào nói.

- Đi... đương nhiên phải đi rồi... có điều không phải bây giờ...

Trên mặt Giang Nguyên nở nụ cười lạnh lẽo, nói:

- Nếu đã phát hiện ra khác thường... dĩ nhiên càng phải theo dõi sát sao rồi...

- Nhưng... bên cạnh người đó nhiều cảnh vệ như vậy, hơn nữa còn có cao thủ... giờ đã bị hấn cảnh giác, chỉ sợ không dễ đâu...

Mã Tiểu Duệ nhăn mày nói.

- Haha...

Giang Nguyên mỉm cười, sau đó ngoảnh đầu nhìn Mã Tiểu Duệ nói:

- Người nhiều, chúng ta sẽ sợ sao?

- Á...

Mã Tiểu Duệ nghe vậy thì hơi sửng sốt, sau đó quay đầu nhìn về phía Giang Nguyên, nhìn nụ cười cổ quái trên mặt Giang Nguyên thì đột nhiên cũng nở nụ cười, chậm rãi lắc đầu nói:

- Đúng vậy, nhiều người chúng ta sẽ sợ sao? Thiên Y viện biết sợ nhiều người từ khi nào vậy?

- Đặc biệt là Mã Tiểu Duệ tôi... Người của anh có nhiều thì có tác dụng gì chứ?

Mã Tiểu Duệ nở nụ cười lạnh lẽo tự tin nói, trong mắt lóe lên tia nghiêm túc.

Chương 592: Một lần nữa lên vào

Tướng quân ngồi trong phòng làm việc nhìn báo cáo trong tay, sắc mặt lập tức âm trầm hơn.

- Thế nào?

Anh Ngô kia nhìn thấy sắc mặt tướng quân âm trầm trong nháy mắt, trong lòng cũng hơi trầm xuống. Xem ra không có gì bất ngờ, thực sự là có người xâm nhập.

- Bộ phận kỹ thuật nói, khóa thực sự đã bị người ta dùng công cụ mở ra...

Tướng quân vứt mạnh báo cáo trong tay lên bàn, hai hàng lông mày dựng thẳng đứng, trong mắt lóe lên tia tàn khốc, tức giận nói:

- Đúng là to gan lớn mật, ngay cả chỗ của tôi cũng dám vào...

Anh Ngô thấy tướng quân nói vậy sắc mặt cũng khẽ biến. Tuy tận đáy lòng trên cơ bản gã đã xác định thật sự có người xâm nhập, nhưng trong lòng vẫn mang theo chút mong chờ, hy vọng đó thật sự là ảo giác của mình. Là một võ giả mà nói, chuyện lần này thực sự quá kỳ lạ. Hơn nữa vì không tìm ra chút manh mối gì khác nên gã rất không muốn tin đây là sự thật.

Nhưng báo cáo trước mắt đã chứng minh, tất cả gần như đều là sự thật. Điều này khiến cảm xúc của gã cũng tối tăm mất một chút. Gã cảm thấy kẻ xâm nhập lần này rất khó lường.

Mặt tướng quân xanh mét cầm lấy điện thoại, bấm một dãy số, tức giận quát:

- Tăng gấp đôi số người đi điều tra, nhất định phải điều tra cho ra...

Sau khi tướng quân tức giận rống lên trong điện thoại một lúc mới nhìn về phía anh Ngô, trầm giọng nói:

- Anh Ngô... Sự an toàn của tôi nhờ cả vào anh Ngô!

- Tướng quân yên tâm... Lát nữa tôi sẽ thông báo cho đệ tử của tôi, bảo bọn họ đến thêm vài người, tăng thêm đề phòng, nhất định sẽ bảo vệ chu toàn cho tướng quân...

Anh Ngô lạnh lùng hừ giọng nói:

- Bọn chuột nhắt nhát gan đó.. Chỉ cần hấn dám đến nữa, có tôi ở đây, chắc chắn sẽ cho hấn có đi mà không có về.

Nghe thấy vậy, tướng quân mừng rỡ, hưng phấn nói:

- Được... Tất cả nhờ vào anh Ngô...

Giang Nguyên đứng trên đỉnh núi, hai mắt híp lại, quan sát quân doanh cách đó không xa. Hấn nhìn những người đang chạy đi trong quân doanh cùng với những quân sĩ thỉnh thoảng lại mang theo quân khuyến đi tuần du xung quanh, sắc mặt lạnh nhạt, giống như tất cả những chuyện này không liên quan gì đến hấn.

Mã Tiểu Duệ bên cạnh cầm ống dòm nhìn vào trong quân doanh, sau khi cẩn thận quan sát một lát, sắc mặt nghiêm trọng, đưa ống dòm cho Giang Nguyên, nói:

- Giờ trong doanh đề phòng rất nghiêm mật... Nếu muốn vào nữa, chắc rất khó...

Giang Nguyên nhận ống nhòm nhưng không nhìn, chỉ cầm trong tay, lãnh đạm cười nói:

- Muốn vào... tóm lại thì vẫn có thể vào được...

- Đặc biệt là nếu đã phát hiện có vấn đề... vậy thì dĩ nhiên vẫn phải đi vào!

Mã Tiểu Duệ nhìn nhìn ống dòm trong tay Giang Nguyên, lại nhìn Giang Nguyên vẫn đang híp mắt nhìn chằm chằm doanh trại phía trước, trong mắt lóe lên tia quái dị. Sau khi cô chần chừ một lúc, lại nhìn về phía quân doanh bên dưới, rồi lại nhìn Giang Nguyên, vẻ cổ quái trong mắt càng đậm, nhưng cuối cùng cũng không nói gì.

Ban đêm.. Bóng dáng Giang Nguyên và Mã Tiểu Duệ lại một lần nữa xuất hiện ở cách quân doanh hơn hai trăm mét.

Mã Tiểu Duệ duỗi cổ nhìn nhìn quân doanh có đèn chiếu sáng bốn phía trước mặt, cùng với ánh đèn thỉnh thoảng lóe lên ở trong bức

tường kia, hàng lông mày thanh tú hơi nhướn lên, sau đó nhìn Giang Nguyên bên cạnh, lắc đầu nói:

- Nếu muốn im lặng đi vào, rất khó khan...

Nói tới đây, cô lại nhìn Giang Nguyên, nói:

- Trừ phi...

- Trừ phi gì?

Giang Nguyên dường như đã hiểu rõ ý của Mã Tiểu Duệ, khoe miệng hơi nhếch lên, nhìn Mã Tiểu Duệ cười hỏi.

- Anh... Hừ... Tôi không nói nữa... Anh tự nghĩ cách đi...

Mã Tiểu Duệ thấy bộ dạng như cười như không của Trương Đồng thì chân khựng lại, bất mãn hừ giọng nói:

- Dù sao chuyện này cũng chẳng liên quan gì đến tôi.

Có bản lĩnh anh tự đi đi...

- Đương nhiên là tôi tự đi... Lẽ nào thật sự phải để cô đi hạ thuốc cho mọi người hôn mê sao?

Giang Nguyên cười ha hả nói:

- Vậy thì không cần người khác điều tra, cứ trực tiếp đến Thiên Y viện chúng ta đòi công bằng là được rồi...

- Hừ... Vậy tùy anh, nếu không dùng thuốc, tôi xem anh làm sao vào... Người nhiều thế này, chỉ cần bị phát hiện một cái là anh xong đời ngay...

Mã Tiểu Duệ nghe Giang Nguyên nói vậy thật sự thở phào nhẹ nhõm. Nếu Giang Nguyên đã nói vậy thì ít nhất là hắn đã có cách khác. Sao cô không biết hậu quả nếu thật sự hạ thuốc đám người này chứ? Chỉ cần làm không tốt, hai người sẽ thật sự sẽ rơi vào rắc rối.

- Cô ở đây xem thử... xem tôi vào như thế nào...

Mã Tiểu Duệ nghe Giang Nguyên nói vậy liền bấu môi, không nói gì.

Giang Nguyên bên cạnh nhìn vẻ trầm mặc của Mã Tiểu Duệ mà không tìm được thấp giọng cười. Sau đó hắt búng người lên, lao thẳng vào quân doanh trước mặt...

Mã Tiểu Duệ ở xa nhìn lách qua mấy chiếc đèn chiếu xạ, rồi lại né tránh mấy đội lính tuần tra. Sau đó hắt nhanh chóng lật người vào trong bức tường. Trái tim cô lúc này cũng dần dần bị treo ngược lên.

Bên ngoài doanh trại, cấm giới không quá nghiêm mật. Nhưng sau khi hắt tiến vào doanh trại, cấm giới nghiêm ngặt hơn gấp mấy lần. Qua quan sát vào ban ngày và ban đêm, giờ trong doanh trại, số binh sĩ tuần tra ít nhất tăng lên gấp ba. Hơn nữa hiện tại khi đi tuần tra ít nhất còn tăng thêm bốn đến năm con quân khuyển.

Trong tình huống như vậy, Giang Nguyên muốn một lần nữa thuận lợi lên vào đến vị trí ngày hôm qua chỉ sợ tương đối khó khăn. Hơn nữa ở bên ngoài sân, số thủ vệ cũng tăng lên nhiều. Nếu mình muốn im lặng tiến vào quả thật không thể.

Giang Nguyên nhẹ nhàng lật người vào trong tường xong liền nhìn thấy một nhóm người đang dẫn theo một con quân khuyển đi về phía bên này. Lúc này sau khi hắt hơi nhíu mày liền đưa tay vào trong túi lấy một chai thủy tinh nhỏ, nhẹ nhàng bôi ít bột phấn lên quần áo của mình, sau đó thu liễm khí tức toàn thân, lẳng lặng ẩn nấp trong bóng đêm bất động.

Binh lính của đội tuần tra sau khi chậm rãi đi đến, con quân khuyển kia dường như phát hiện ra gì đó, chun mũi ngửi ngửi phía Giang Nguyên nhưng lập tức giống như không ngửi ra được thứ gì liền nhanh chóng xoay người đi, không quay về bên này nữa.

Giang Nguyên nhìn động tác của con quân khuyển kia thì hơi mỉm cười. Xem ra phương thuốc Tổ sư gia để lại khá hay. Chỉ có điều không biết vì sao năm đó Tổ sư gia lại nghiên cứu chế xuất loại thuốc này... Chẳng lẽ năm đó Tổ sư gia cũng đã từng đi làm ba chuyện lung tung này?

Nghĩ tới đây, Giang Nguyên không nhịn được âm thầm cười khan. Chuyện làm nhục tiền bối tổ sư như vậy dường như vẫn tốt hơn.

Sau khi binh lính của đội tuần tra rời đi, Giang Nguyên nhanh chóng đi về phía phục tiêu phía trước, tiếp tục đi tới.

Với năng lực của Giang Nguyên, cộng thêm hai năm kinh nghiệm chiến đấu bên ngoài, hẳn tánh được bốn năm tổ khi binh lính của đội tuần tra, sau đó lại một lần nữa xuất hiện trước tiểu viện kia.

Giang Nguyên nhìn nhìn mười mấy vệ binh đang đứng ở bức tường thì khóe miệng liền nở nụ cười lạnh. Tăng lên năm lần, thật sự cho rằng người đông là có thể giữ chắc được sao?

Hắn lập tức nhắm mắt, chậm rãi thở ra khiến cảm xúc của mình dần bình tĩnh lại. Sau đó hắn tự bước vào Không Minh Chi cảnh.

Hiện tại Giang Nguyên đã bước vào trạng thái trống rỗng, hơn nữa hẳn tương đối có kinh nghiệm, càng ngày càng thành thục, không giống như trước đây, phải điều chỉnh một khoảng thời gian rất dài mới có thể tiến vào trạng thái này.

Giờ, hắn chỉ cần khẽ nhắm hai mắt lại, điều tức hô hấp một chút là không quá mười hai mươi giây sau, khi Giang Nguyên mở mắt ra, trước mắt hắn đã là một mảng trắng đen rồi.

“Tít... Cơ thể tiến vào trạng thái trống rỗng, các thiên phú khởi động, năng lượng tiêu hao giảm bớt 90%...”

Cùng với dòng thông báo này vang lên, Giang Nguyên lại một lần nữa nhắm mắt, nhẹ nhàng hít một hơi.

Hô hấp lại một lần nữa hơi chậm đi, tinh thần lực bắt đầu mở rộng ra, những thứ muốn biết cũng dần trở nên rõ ràng.

Trước mặt Giang Nguyên bắt đầu có mấy tiếng hít thở dài khẽ khàng hiện lên trong đầu hắn. Giang Nguyên cảm nhận được nơi truyền đến của những tiếng hít thở này liền nhanh chóng xác định phía trước có hơi thở của mười vệ binh.

Sau đó cảm giác nhanh chóng tràn ra phía trước... Rất nhanh, sau khi đi qua khoảng cách hơn mười mét, Giang Nguyên lại cảm nhận

được sự tồn tại của một hơi thở khác.

Hơi thở này vừa dày vừa dài, đang ở vị trí gian phòng ngày hôm qua. Trong lòng Giang Nguyên có thể khẳng định... Xem ra tên kia vẫn ở đây, không hề đổi chỗ. Điều này khiến hắc hơi an tâm. Nếu không tên này mà đột nhiên đổi chỗ, phải đi tìm lại thì cũng tương đương đổi phiên phức.

Sau khi Giang Nguyên cảm nhận được sự tồn tại của hơi thở này thì bắt đầu chuyển sang bên cạnh. Đây là người quan trọng nhất hiện tại, hắc cần phải xác nhận xem đối phương có ở đây không.

Nếu có thì, hi hi...

Chương 593: Cường chế dẫn đi

Một tiếng hít thở khe khẽ hiện lên trong sự quan sát của Giang Nguyên, khiến trong lòng Giang Nguyên hơi chắc chắn. Chỉ cần người này ở đây, vậy thì yên tâm rồi. Nếu không lúc nào cũng phải phải lo lắng về người này có phải từ nơi khác chui ra. Đây chẳng phải chuyện khiến người ta yên tâm gì.

Về mặt của Giang Nguyên hơi lãnh đạm, một lần nữa chậm rãi trốn vào trong góc tường lần trước. Giang Nguyên đứng trong góc tối, những binh sĩ kia cách Giang Nguyên chưa tới hai ba mét lúc này không hề phát hiện ra sự tồn tại của Giang Nguyên.

Mắt Giang Nguyên hơi híp lại, ngón tay hơi búng một cái, một đạo ngân quang im lặng bắn ra.

Những binh sĩ đứng cách Giang Nguyên khoảng hai ba mét kia dường như cơ thể hơi cứng đờ, sau đó lại hồi phục như trước giống như không hề có sự biến hóa khác thường gì xảy ra.

Giang Nguyên chậm rãi bước đi đến bên cạnh những binh sĩ này, mượn thân hình những binh sĩ này để che chắn tầm nhìn của các thủ vệ bên kia. Sau đó chân hắc hơi dùng lực, búng lên một cái, trong nháy mắt liền vượt qua bức tường, tiến vào trong sân nhỏ.

Những vệ binh xung quanh không hề phát giác, còn những binh sĩ

lúc này đang cứng đờ đứng chỗ đó lúc này trong mắt trống rỗng, một ngâm châm sáng bạc lúc này đang nhẹ nhàng rung lên trên cổ họ.

Giang Nguyên lảng lạng đứng trong sân. Lúc này trong sân không hề có vệ binh. Sau khi Giang Nguyên hơi dừng lại một chút rồi trực tiếp bước đi về phía gian phòng của cao thủ kia.

Có điều, trong lúc Giang Nguyên bước đi không hề có chút tiếng động nào. Ngay cả hơi thở và nhịp tim của hắn không biết từ lúc nào đã giảm đến mức thấp nhất. Cả người hắn lảng lẽ bước đi trong sân, giống như một u linh phiêu dật không chút tiếng động.

Trong tầm nhìn là một mảng đen trắng, Giang Nguyên lúc nào cũng chú ý đến sự tồn tại của hơi thở trong cảm giác của mình kia. Cho đến khi hắn đến gần, hơi thở kia vẫn rất dài. Đợi đến khi Giang Nguyên đến trước cửa vẫn không hề có chút thay đổi nào.

Trên mặt Giang Nguyên vẫn giữ sự lãnh đạm. Xem ra đối phương cũng khá tự tin, hơn nữa khí tức của mình cũng thu liễm quá hoàn mỹ, đối phương không hề phát hiện ra sự tồn tại của mình.

Giang Nguyên đưa tay vào túi lấy ra một cái bình thủy tinh nhỏ có miệng phun vừa dài vừa thanh, hắn nhẹ nhàng ấn chót bên dưới miệng bình, khẽ khàng đưa chiếc bình nhỏ đến sát trong cửa, sau đó cắm cái miệng phun thon dài vào trong khe cửa bên dưới.

Sau khi làm xong tất cả những chuyện này, Giang Nguyên liền chậm rãi lui ra sau một bước, ẩn vào trong bóng tối của mái hiên bên cạnh.

Miệng phun của bình thủy tinh nhỏ này thiết kế tương đối tinh xảo, cái miệng phun thon dài vừa cắm vào khe cửa, một làn sương mỏng manh nhẹ nhẹ im lặng phun ra...

Giang Nguyên đứng trong bóng tối yên lặng một lúc, nghe thấy hơi thở luôn dài và nhẹ kia dần bắt đầu dồn dập hơn, sau đó dần trở nên nặng nề hơn thì khẽ gật đầu. Xem ra thuốc đã có hiệu lực, tên được gọi là cao thủ kia có lẽ lúc này đã chìm vào giấc ngủ say rồi.

Giang Nguyên lại một lần nữa bước đến, lấy cái bình thủy tinh

nhỏ lại, cẩn thận cất vào trong túi. Sau đó hắn xoay người bước đến trước một cánh cửa khác. Giang Nguyên lại móc ra sợi thép kia, nhẹ nhàng đâm vào ổ khóa, khóa cửa lại một lần nữa truyền đến tiếng “cách” khe khẽ rồi mở ra.

Giang Nguyên đưa tay cẩn thận đẩy cửa. Hắn đột nhiên nhướn mày vì hắn đột ngột cảm thấy dường như sau cánh cửa có gì đó khác thường. Có điều, chưa đợi hắn kịp phản ứng thì tiếng còi cảnh báo trong cánh cửa lập tức vang lên.

- Ồ?!

Giang Nguyên nhướn mày, thoáng chần chừ nửa giây, sau đó tay lại một lần nữa dùng sức đẩy cánh cửa ra. Cả người hắn lao vào bên trong.

Lúc Giang Nguyên vừa lao vào trong, cảnh cổng ngoài sân cũng bị đẩy mạnh ra. Tám chín vệ binh canh cửa ai nấy vác súng đang chạy vào trong sân.

Hai vệ binh lao vào đầu tiên nhìn thấy cánh cửa trong sân đã bị mở ra sắc mặt lần lượt biến đổi, kinh hãi kêu lên:

- Tướng quân!

Chúng vừa kêu lên, vừa lao vào trong phòng.

Nhưng, lúc này vị cao thủ mà tướng quân vô cùng nể trọng ở cách vách dường như không hề nghe thấy chuông báo động, bên đó vẫn yên tĩnh như cũ.

Lúc này tất cả vệ binh không để ý được nhiều như vậy, họ đều lao nhanh vào phòng của tướng quân.

Còn Giang Nguyên lúc này cũng vừa đi đến trước giường của tướng quân. Có điều Giang Nguyên vừa đi đến trước giường thì lông mày lại hơi nhướn lên, sau đó tay phải hơi giơ lên, sau khi một đạo ngân quang lóe lên, trên giường liền truyền đến tiếng đồ gì đó rớt xuống.

Giang Nguyên không chút chần chừ đưa tay xốc mền trên giường lên, sau đó tay trái hơi vung lên, chụp lấy nắm đấm đang đánh về

phía ngực mình, nhẹ nhàng giữ lấy cổ tay đó, sau đó dùng sức bẻ một cái...

- A...

Cuối cùng tướng quân kêu lên một tiếng bi thảm, ngã lảo trên mặt đất.

Giang Nguyên nhìn khẩu súng trên giường sắc mặt không hề biến đổi, đưa tay nhẹ nhàng gõ lên cổ của tướng quân, sau đó lại đưa tay kẹp tướng quân bên nách, lao ra cánh cửa sổ phía sau.

Chương 594: Giang Nguyệt Minh

Cánh cửa sổ bằng gỗ bị đánh nát như thủy tinh.

Mấy vệ binh vừa lao và trong phòng đã nghe thấy tiếng gió “vù vù” từ cánh cửa sổ vỡ nát kia truyền đến. Sau khi họ kinh hoàng thất sắc liền lớn tiếng hét lên bao vây lấy cửa sổ.

Giang Nguyên đứng ở ngoài cửa sổ, dùng tầm nhìn trắng đen khê quan sát xung quanh, rồi kẹp người lao nhanh về phía trước.

Tiếng còi cảnh báo vang lên xung quanh, vô số người bắt đầu lao về phía sân nhỏ này. Có điều hầu hết mọi người đều vây từ bên trước đến, số người từ đằng sau vây đến không nhiều.

- Mau mau...

- Mau lên, mau lên...

Giang Nguyên đang kẹp người nghe thấy tiếng người và tiếng bước chân truyền đến liền hít sâu một hơi, cũng tăng tốc lao nhanh về phía trước, cuối cùng cũng trốn khỏi đám binh sĩ phía sau, lao vào trong bóng tối.

Giang Nguyên đứng lảng lảng trong bóng đêm phía sau doanh trại, nhìn từng đội binh sĩ cách đó không xa đang lao qua sân nhỏ, lại né tránh mấy binh sĩ cách đó vài mét đang chạy đến, nhìn thấy trong sân kia đã bắt đầu có người chạy về phía mình, hẳn lại một

lần nữa xoay người lẫn vào bóng đêm của doanh trại, chạy về phía trước.

Cho dù nách của Giang Nguyên đang kẹp một người nặng sáu bảy chục cân nhưng tốc độ cũng không hề chậm. Thậm chí cơ thể hắn rất linh hoạt, nhanh chóng xẹt qua những chỗ có ánh sáng, sau đó lại một lần nữa lẫn vào bóng tối.

Mã Tiểu Duệ đứng ở sườn núi cách đó không xa nhìn thấy doanh trại phía trước đột nhiên sáng lên, còn cả tiếng còi báo động liên tục thì sắc mặt biến đổi. Cô hiểu chuyện đột nhập của Giang Nguyên đã thất bại rồi.

Mã Tiểu Duệ nhìn những bóng người trong doanh trại đang lao đi thì hai hàng lông mày xinh đẹp hơi nhăn lên, trong mắt lóe lên tia lo lắng.

Cô hiểu rõ, đối phương phòng bị rất cẩn trọng, nếu không với năng lực của Giang Nguyên, Giang Nguyên sẽ không thể dễ lộ tung tích như vậy. Giờ điều Mã Tiểu Duệ lo lắng nhất là, trong doanh trại này còn có cao thủ khác. Nếu Giang Nguyên bị đối phương quẫn lấy, rồi lại bị những người khác bao vây thì sẽ phiền phức lớn.

Rốt cuộc lúc này Mã Tiểu Duệ đã hơi chần chừ. Cô không biết mình có nên đi giúp Giang Nguyên hay không. Nếu Giang Nguyên thật sự bị quẫn lấy, với những thứ mang trên mình có lẽ cô có thể giúp Giang Nguyên được một tay. Nhưng cô lại không chắc chắn. Nếu mình đi thì có làm Giang Nguyên vướng víu thêm không? Dù sao bên dưới cũng một trong những đội quân dã chiến tinh nhuệ nhất Trung Quốc, nếu thật sự bị bao vây, không ai có thể chạy thoát.

Đang lúc cô định kết nối liên lạc với bên Giang Nguyên để hỏi thăm tình hình thì trong tai nghe cũng truyền đến tín hiệu tí tít.

Cô lập tức ấn nút nghe.

Bên trong truyền đến giọng nói trầm thấp của Giang Nguyên:

- Mau... rời đi, gặp nhau tại chỗ cũ...

Mã Tiểu Duệ nghe thấy trong tai nghe truyền đến tiếng chuông báo

động rất rõ ràng, còn cả tiếng người ồn ào mơ hồ ở phía xa liên thổ phào nhẹ nhõm. Xem ra Giang Nguyên hiện tại đã ẩn nấp rất kỹ, chưa bị đối phương phát hiện. Nếu vậy chắc hẳn Giang Nguyên có thể thoát thân được.

Cô lập tức xoay người trốn đi không chút chần chừ. Giờ vị trí của cô ở cách doanh trại không xa, lập tức nhanh chóng rời đi mới là chuyện chính. Có lẽ không lâu sau, những người kia sẽ bắt đầu lục soát xung quanh. Nếu mình đi chậm e cũng sẽ gặp phiền phức.

Giang Nguyên lặng lẽ ẩn thân sau bóng một cây đại thụ. Bóng cây khổng lồ hoàn toàn thay hẳn che đi ánh đèn xung quanh. Có điều cách đó không xa, có từng nhóm binh sĩ đang tiến hành tìm kiếm về phía này, và bên ngoài doanh trại cũng đã bày bố đầy người, ngăn ngừa mình dễ dàng trốn thoát.

Hai mắt Giang Nguyên lại khẽ híp lại, không hổ là một trong những đội quân dã chiến tinh nhuệ nhất trong quốc. Chỉ với những động tác trước mắt đã thấy tương đối hoàn thiện.

Với tình hình hiện tại, hẳn căn bản không cách nào mang người này rời đi.

Giang Nguyên nhẹ nhàng đặt người này xuống, qua tầm nhìn đen trắng nhìn vài nhóm người đang chậm rãi lục soát về phía này. Hẳn không chút do dự ép người này dựa lên gốc cây trước mặt, cẩn thận nhìn người này.

Giang Nguyên nhìn thấy đối phương mặt chữ điền mày rậm, mặc dù đang hôn mê nhưng vẫn có một cổ uy hãn thì hẳn có thể xác định rõ, ít nhất mình không tìm nhầm người. Người này là Trương tướng quân.

Sau khi Giang Nguyên xác nhận không nhầm người thì lại một lần nữa lấy từ trong túi một bình thủy tinh nhỏ.

Chiếc bình thủy tinh này còn tinh xảo hơn cái bình đầu tiên rất nhiều. Nó dài không quá nửa ngón tay, cũng có miệng phun tinh xảo. Giang Nguyên nhẹ nhàng đưa bình thủy tinh nhỏ đến trước mũi Trương tướng quân, nhẹ nhàng ấn một cái sau đó thu lại.

Sau khi xịt xong, Giang Nguyên im lặng đếm mười số, sau đó đưa tay nhẹ nhàng ấn vào chỗ cổ của Trương tướng quân. Giang Nguyên ấn xuống, hai mắt vốn đang mê man của Trương tướng quân hơi động dậy, sau đó mở to mắt ra.

Có điều, lúc này rõ ràng tinh thần của Trương tướng quân khá uể oải, chỉ cố gắng ngẩng đầu nhìn Giang Nguyên một cái, rồi lại nhìn xung quanh. Trong mắt vẫn còn mơ hồ, giống như y chưa nhận ra mình đang ở đâu.

- Tên!

Hai mắt Giang Nguyên híp lại nhìn vào hai mắt Trương tướng quân, hai đồng tử trong mắt co rút nhanh, một ánh sáng khác thường khê lóe lên...

Trương tướng quân bị Giang Nguyên nhìn chăm chăm như vậy thì đôi mắt ngừng tụ lại, giống như hoàn toàn bị ánh mắt của Giang Nguyên hấp dẫn, không cách nào rời đi được.

Sau khi Trương tướng quân nghe thấy giọng Giang Nguyên thì cơ thể hơi run lên, sau đó ồm ồm nói:

- Trương Mỗ Vọng...

Sau khi Giang Nguyên nghe đối phương báo danh, nhìn thấy trạng thái của Trương tướng quân đã hoàn toàn chịu sự chi phối của thuốc, bị thiên phú “Mê hoặc” của mình khống chế, Giang Nguyên không chần chừ nữa. Hắn trầm giọng nói tiếp:

- Mà có biết Cô Lang không?

- Cô... Lang...

Trương tướng quân nghe thấy cái tên này thì yên lặng nhìn vào hai mắt Giang Nguyên, cơ thể lại khê run lên, miệng âm ờ nhưng không nói gì.

- Nói...

Mà Giang Nguyên dựng lên, hắn không ngờ, Trương tướng quân này dưới tác dụng của thuốc và Mê hoặc mà vẫn có thể kháng cự

câu hỏi của mình. Xem ra s chí của Trương tướng quân này không bình thường, cộng thêm vấn đề này được ẩn sâu trong lòng nên dĩ nhiên có thể chống lại sự ảnh hưởng của mình.

Thậm chí Trương tướng quân còn cố gắng xoay đầu, như muốn thoát khỏi tầm mắt của Giang Nguyên. Nhưng đầu y vừa hơi cử động đã không thể nào thoát khỏi ánh mắt Giang Nguyên.

Có điều cùng với đồng tử của Giang Nguyên co giật nhanh và giọng nói không cho phép kháng cự, sau khi Trương tướng quân mở miệng mấy lần thì cuối cùng cũng nói:

- Biết...

- Cô Lang có phải trực tiếp nghe lệnh của mày không?

Trương tướng quân hơi do dự một chút, nhưng cùng với tia khác thường trong mắt Giang Nguyên vừa lóe lên thì rốt cuộc y lại nói:

- Đúng....

Sau khi phòng tuyến tâm lý cuối cùng của Trương tướng quân bị Giang Nguyên đột phá thì sự kháng cự đã giảm đi rõ rệt. Y bắt đầu trả lời từng câu hỏi của Giang Nguyên.

- Nhiệm vụ của Cô Lang có phải do mày đưa ra không?

- Đúng...

Nghe đến đây, ánh mắt Giang Nguyên lại một lần nữa lạnh đi. Hắn nhìn đội ngũ tìm kiếm đang càng lúc càng áp đến gần, lại một lần nữa thấp giọng quát:

- Mệnh lệnh tiêu diệt Cô Lang có phải cũng do mày đưa ra không?

Trương tướng quân chần chờ một chút, sau đó một lần nữa nói:

- Đúng...

- Vậy có ai khác ra lệnh cho mày không?

Giang Nguyên trầm động hỏi. Hắn vừa dứt lời thì yên lặng nhìn

Trưởng tướng quân. Câu hỏi này rất quan trọng. Nếu chỉ có Trưởng tướng quân, vậy thì những gì nên làm Giang Nguyên đã làm rồi. Nhưng nếu sau lưng Giang Nguyên còn có những người khác, vậy thì tương đối phiền phức.

Nghe thấy Giang Nguyên hỏi vậy, Trưởng tướng quân lại dừng, không trả lời ngay, trên mặt bắt đầu có vẻ hơi giãy dụa.

Giang Nguyên nhìn thấy bộ dạng này của Trưởng tướng quân trong lòng liền trầm xuống. Đằng sau Trưởng tướng quân này đúng là còn có người khác?

- Nói mau, ai ra lệnh cho mày?

Giang Nguyên nhìn binh lính càng lúc càng đến gần liền một lần nữa trầm giọng nói.

- Là... là... là Giang Nguyệt Minh...

Trưởng tướng quân lắp bắp chần chờ một lúc mới nói.

- Giang Nguyệt Minh?

Giang Nguyên hơi sửng sốt, sau đó nói:

- Hắn là ai?

- Tôi cũng không biết...

Trong mắt Trưởng tướng quân lại mơ hồ, chậm rãi nói.

- Vậy sao mày phải nghe theo hắn?

Giang Nguyên hơi chần chờ rồi hỏi tiếp.

- Hắn... hắn... hắn giúp tôi ngồi lên vị trí này...

Trưởng tướng quân nói khiến Giang Nguyên kinh ngạc. Vị trí như thế này, ngoại trừ mấy vị trong nhóm bảy người và hai ba vị quan chức cấp cao nhất trong quân đội có tư cách tham gia quyết định, ai còn có thể quyết định vị trí như thế này? Giang Nguyệt Minh này có lai lịch như thế nào? Sao có thể ảnh hưởng được bọn họ?

Chương 595: Rất phiền phức

Giang Nguyên nghe thấy tiếng người càng lúc càng gần hai hàng lông mày càng nhíu chặt lại. Hắn muốn tiếp tục truy hỏi về tình hình của Giang Nguyệt Minh này. Hắn không tin Trương tướng quân còn có thể giấu diếm dưới tình trạng này. Chỉ cần mình tiếp tục hỏi thêm chút tình hình, ít nhất thì mình còn có thể thăm dò được một chút về tình hình Giang Nguyệt Minh.

Nhưng bây giờ, hình như đã không còn thời gian nữa...

Giang Nguyên nhìn Trương tướng quân hai mắt vẫn trống rỗng nhìn mình. Trong mắt hắn chợt lóe lên tia tàn khốc. Hắn giơ tay lên, nhưng được nửa chừng thì cánh tay lại khựng lại giữa không trung.

- Sau khi mày tỉnh lại sẽ không nhớ gì cả... ngủ đi!

Giang Nguyên nói xong, hai mắt Trương tướng quân nhắm chặt lại, sau đó thì ngủ say như chết. Sau khi Giang Nguyên làm xong những việc này thì nhẹ nhàng thở hắt ra. Hắn im lặng đứng dậy, mượn thân cây để ẩn nấp, sau đó chạy nhanh ra khỏi doanh trại.

Rất nhanh, sau khi Giang Nguyên tránh được vài đội binh lính thì đã gần ra được bên ngoài doanh trại, có điều muốn đi xuyên qua đám lính canh giới không phải chuyện dễ dàng.

Hắn im lặng đứng sau tòa nhà, im lặng chờ đợi.

Rất nhanh, bên kia liền truyền đến tiếng kêu vui mừng xen lẫn sợ hãi:

- Tìm được rồi, tướng quân ở đây, tướng quân ở đây...

Âm thanh này vừa truyền đến, đám binh lính không ngừng tìm kiếm phía trước ai nấy đều lộ vẻ hứng phấn, chạy về phía truyền đến âm thanh kia. lúc này dưới ánh đèn, một bóng người màu đen lóe lên, xông qua khoảng cách mấy chục mét, sau đó vượt qua bức tường, xông ra bên ngoài...

- Ai...

Mấy binh sĩ vẫn tuần tra dưới chân tường nhìn thấy bóng đen lóe lên vệt vàng giơ súng lên. Bóng đen kia đã lộn qua bức tường, những binh lính đứng trên tháp canh sớm đã nhận được mệnh lệnh, nâng khẩu súng trong tay bắn về phía bóng đen vừa mới lộn qua bức tường.

- Pằng pằng pằng...

Miệng lửa của súng máy hạng nặng lóe lên bắn về phía Giang Nguyên. Những đầu đạn không ngừng bắn ra làm cho bụi bay mù mịt...

Nhưng chúng vẫn không thể giữ bóng dáng Giang Nguyên ở lại. Chỉ trong hai ba giây ngắn ngủi, Giang Nguyên đã biến mất trong bóng tối, đợi đến khi đèn pha bên cạnh quét qua thì đã chẳng thấy tung tích đâu nữa...

- Tướng quân thế nào rồi?

Mấy quan quân cao cấp đứng quanh giường, nhìn một quân y mặc áo blouse trắng căng thẳng hỏi.

- Tướng quân không sao... chỉ... chỉ ngủ mê man mà thôi...

Quân y chần chờ một chút, sau đó ngẩng đầu lên nhìn các quan quân vẻ mặt căng thẳng bên cạnh, nói:

- Có thể... là bị dùng loại thuốc mê gì đó. Nhưng hiện tại xem ra cũng không có gì quá đáng ngại...

- Tốt... quan sát tình hình thật kỹ... nhất định phải đảm bảo tướng quân không xảy ra bất kỳ vấn đề gì...

Một quan quân trông có vẻ có cấp bậc cao nhất nhìn quân y trầm giọng nói.

- Ngày yên tâm... tôi nhất định sẽ túc trực ở đây cho đến khi tướng quân tỉnh lại...

Quân y vội vàng nói.

- Ừm...

Vị quan quân kia gật đầu, lúc này mới quay đầu nhìn về phía mấy quan quân phía sau. Sau khi ông nhìn vài lần liền nhìn một vị thiếu tá tầm ba mươi tuổi, lạnh giọng hỏi:

- Dương Quân, chuyện gì xảy ra? Ngày hôm qua quân doanh đã bị người ta đột nhập, hôm nay còn để bắt được tướng quân đi... Anh là người phụ trách cảnh vệ mà lại để xảy ra chuyện gì vậy?

Thiếu tá nọ vẻ mặt buồn bã, cúi đầu áy náy nói:

- Tham mưu trưởng... Hôm nay tôi đã tăng cường số cảnh vệ lên gấp ba lần... Hơn nữa bên ngoài phòng tướng quân ở còn sắp xếp thêm ba tiểu đội luân phiên thủ vệ...

- Ba đội. Vậy mà vẫn bị người ta lẻn vào?

Tham mưu trưởng nghe thấy lời này thì sắc mặt tối sầm, tức giận nói:

- Một lũ vô dụng!

Cả đám bị Tham mưu trưởng giáo huấn nhưng không ai dám lên tiếng.

Đây vốn là sự thật. Ba tiểu đội giữ một cái sân nhỏ vậy mà để người ta im lặng lẻn vào. Điều này thật sự không thể tưởng tượng nổi.

Đúng lúc Tham mưu trưởng đang nổi trận lôi đình thì một người đàn ông trung niên mặc đồ bình thường chậm rãi bước tới.

Tham mưu trưởng khuôn mặt vốn đang giận dữ nhìn thấy người đàn ông trung niên này thì lập tức thu liễm vẻ giận dữ trên mặt lại, gật đầu nói với người đàn ông trung niên:

- Ngô tiên sinh...

- Chào Ngô tiên sinh...

Các quan quân còn lại lúc này cũng lần lượt gật đầu với người đàn

ông trung niên nói.

- Ừm...

Sắc mặt của Ngô tiên sinh này cũng cực kỳ khó coi. Gã ở ngay bên cạnh phòng của Trương tướng quân mà còn bị người ta xuống tay. Nếu không có binh sĩ xông vào tổn sức lay gã tỉnh dậy, giờ gã vẫn đang chìm trong giấc ngủ. Gã nghĩ đến điều này lại cảm thấy lần này mình đúng là mất mặt.

Ngô tiên sinh bước đến nhìn tướng quân, sau khi đưa tay ra bắt mạch thì sắc mặt mới hơi tốt lên. Gã quay đầu nhìn về phía mọi người, lạnh giọng nói:

- Người đâu?

Lúc mọi người nhìn vào mắt Ngô tiên sinh đều cảm thấy trong lòng lạnh run, ai nấy đều vội vàng cúi thấp đầu. Chỉ có thiếu tá Dương Quân phụ trách cảnh vệ là vội vàng đáp:

- Sau khi đối phương thả tướng quân ra đã nhân lúc các cảnh vệ bị tướng quân thu hút sự chú ý đã leo tường bỏ trốn...

- Nhiều người như vậy mà để hãn leo tường bỏ trốn? Một đám ăn hại!

Ngô tiên sinh nghe thấy người đã chạy mất liền không kìm được tức giận mắng thiếu tá Dương Quân một trận.

Thiếu tá Dương Quân lại bị mắng đồ ăn hại thì trong lòng vô cùng oan ức. Anh ta đã vắt kiệt sức để sắp xếp cảnh vệ. Người của ba tiểu đối chỉ bảo vệ một cái sân nhỏ, thế này hoàn toàn đã cẩn mật đến cực điểm rồi, nhưng vẫn xảy ra vấn đề.

Nghĩ tới đây, trong lòng thiếu tá Dương Quân thầm chửi bới: “Chẳng phải ông cũng tự xưng là cao thủ, có ông bảo vệ sẽ không xảy ra sai sót gì sao? Kết quả khi xảy ra vấn đề mà ngủ mãi không tỉnh, còn không ngại mà mắng người ta...”

Đương nhiên, những lời này thiếu tá Dương Quân chỉ dám nghĩ trong lòng chứ không dám nói ra. Tuy Ngô tiên sinh này không thuộc hệ thống quân đội, nhưng rất được tướng quân coi trọng.

Hơn nữa gã cũng thường xuyên huấn luyện cho người của bộ đội cảnh vệ và binh lính đặc chủng của quân khu. Thực lực của gã rất kinh người, rất được tướng quân và các binh lính kính trọng. Nếu anh ta thật sự chộc cho Ngô tiên sinh này tức giận, đợi tướng quân tỉnh dậy e là sẽ không ăn được quả ngọt đâu.

Cũng may sau khi Ngô tiên sinh trút giận một lúc, lại dặn dò thêm hai câu cho người lập tức đuổi theo tung tích thì lại ra ngoài. Dương Quân mới thở phào nhẹ nhõm.

Sắc mặt Ngô tiên sinh âm trầm bước ra khỏi phòng, sau đó quay về phòng mình, đưa tay cầm điện ngoại vệ tinh bấm một dãy số.

Giang Nguyên lặng lẽ ngồi trong một gian phòng nhỏ, nhìn thịt dê đang sôi ùng ục trong nồi, sau đó đưa đũa gắp một gắp bỏ vào trong chén, sau khi chấm một miếng tương liền bỏ vào miệng, nhẹ nhàng nhai.

Mã Tiểu Duệ ngồi bên bưng ly coca, nhìn Giang Nguyên đang chậm rãi ăn thịt dê, hai hàng lông mày xinh đẹp lại một lần nữa nhíu lại, trầm giọng nói:

- Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Giang Nguyên gật đầu, sau đó bưng ly coca lên hớp một ngụm lớn, sau đó mới thỏa mãn khà một cái, lắc đầu nói:

- Phiền phức, rất phiền phức...

Chương 596: Thuộc điều phối

Ngô tiên sinh rất tức giận, bởi vì sau khi Trương tướng quân tỉnh dậy, y không hề biết người bắt y là ai, thậm chí bộ dạng của đối phương như thế nào cũng không biết. Y chỉ nhớ duy nhất một điều là y đã mò lấy khẩu súng đầu giường, nhưng còn chưa kịp nổ súng đã liền bị đối phương đánh rớt. Sau đó y lập tức bị người đó đánh cho bất tỉnh.

Hơn nữa những người đuổi theo điều tra đều không điều tra được chút tin tức gì, điều này khiến gã cực kỳ tức giận. Giờ đã không

phải vấn đề mặt mũi nữa, là Tây Bắc này là một bố cục cực lớn. Tuyệt đối không thể để nó xảy ra vấn đề gì. Nếu Trương tướng quân thật sự xảy ra vấn đề, vậy thì gã cũng khó thoát được trách nhiệm.

- Cho dù có đào ba thước đất cũng phải đào bằng được chúng cho tôi...

Ngô tiên sinh ngồi trong phòng họp lạnh giọng quát.

Đám quan quân bên cạnh ai nấy đều vội vàng gật đầu đồng ý, có điều trên mặt thì mang vẻ tươi cười còn trong lòng ai nấy đều thầm lẩm bẩm: “Lần này Ngô tiên sinh đúng là mất mặt. Đường đường là một đại cao thủ còn bị người ta xuống tay. Chả trách Ngô tiên sinh ít khi tham gia thậm chí là trước nay chưa từng bày tỏ ý kiến trong những cuộc họp thế này, vậy lần này đã không nhận được nữa.

- Các người đừng có gật đầu... Nhật định phải dốc hết sức lực điều tra rõ chuyện này. Chuyện này là một việc rất quan trọng, không thể để xảy ra sai sót...

Ngô tiên sinh không có ý định bỏ qua cho bọn họ, vẻ mặt vẫn âm trầm, quát.

Ngô tiên sinh liên tục răn dạy thêm mấy cau, lúc này có dần dần đã có vài quan quân đã bắt giác nhú mào. Ngô tiên sinh này không có chức vụ gì trong quân đội. Bình thường mọi người kính trọng thực lực mạnh mẽ của gã, hơn nữa thỉnh thoảng gã cũng ra tay chỉ dẫn cho vài binh sĩ trong quân. Nhưng thế là gã đã thật sự tự coi mình là chủ quản lên tiếng mắng mỏ mọi người trong cuộc họp như vậy sao? Trong lòng mọi người cảm thấy không được thoải mái.

Trương tướng quân lúc này vẻ mặt cũng âm trầm ngồi bên đã chú ý thấy chút khác thường trên mặt của mấy quan quân cao cấp khác. Y đang định lên tiếng để hòa hoãn không khí thì bên ngoài phòng họp vang lên một tiếng báo cáo.

Trương tướng quân nhận báo cáo nhân viên thông tin đưa qua, hai hàng lông mày nhướn lên, trong mắt lóe lên tia kinh ngạc.

Ngô tiên sinh bên cạnh nhìn thấy vẻ mặt này của Trương tướng quân liền đưa tay cầm báo cáo lên xem. Sau khi gã đọc vài dòng chữ, trong mắt lóe lên tia kinh ngạc, thậm chí còn phát ra tiếng kinh hãi.

Những người bên cạnh cũng thấy vẻ mặt của Ngô tiên sinh và Trương tướng quân. Đặc biệt là tiếng kêu kinh hãi của Ngô tiên sinh, điều này khiến mọi người vô cùng tò mò.

Trương tướng quân cũng rất tò mò. Ban nãy y cũng đã đọc qua, nhưng không nghĩ ra được thứ gì. Xem ra Ngô tiên sinh đã tìm ra được manh mối gì trong đó.

Trong lòng Trương tướng quân khẽ động. Ngô tiên sinh bị hạ thuốc nên không thể kịp thời tỉnh dậy. Hơn nữa vệ binh của mình bị người ta đâm một ngăm châm thì hoàn toàn mất ý thức, nhưng cả người vẫn cứng ngắc, có thể duy trì tư thế quân đội đứng yên đó trong hai ba chục phút, điều này thật sự khiến người ta kinh ngạc.

Những, sau khi quân y nhổ ngăm châm trên cổ ra, mấy binh lính này lại hoàn toàn khôi phục như bình thường. Tình hình này, lẽ nào Ngô tiên sinh hiểu ra gì đó?

Lúc này Trương tướng quân mới nhìn về phía Ngụy Tiệp Quỷ, thấy Ngô tiên sinh đột nhiên đứng dậy đi ra bên ngoài. Trương tướng quân nhìn thấy động tác của Ngô tiên sinh thì nhẹ nhàng thở hắt ra, xem ra đã tìm ra được manh mối rồi.

- Thiên Y viện? Chẳng lẽ là người của Thiên Y viện? Hay là...

Ngô tiên sinh vừa đi, vừa lăm bằm, sắc mặt lại càng khó coi. Lúc đầu gã thật sự không thể nào nghĩ đến Thiên Y viện. Loại thuốc như thế này rất hiếm có, nhưng không phải là không kiếm được. Chỉ ít gã muốn kiếm thì không phải là không kiếm được.

Nhưng bây giờ, khi có thứ này xuất hiện, sau khi cân nhắc lại tình hình thì trừ Thiên Y viện, gã không thể nghĩ người của nơi nào lại có năng lực như vậy nữa.

Lúc này Giang Nguyên không biết, vì mình để lại ngăm châm kia đã

khiến cho người ta bắt đầu chạm tới lai lịch của mình. Có điều cho dù Giang Nguyên có biết thì hắn cũng chẳng để ý lắm. Dù sao nếu bị phát hiện vấn đề đúng là không nhỏ, chỉ dựa vào hắn hoặc thật sự chỉ là chuyện cá nhân thì không thể nào giải quyết được chuyện này. Nếu đến khi phải thật sự dùng đến Thiên Y viện, chắc chắn Giang Nguyên cũng sẽ không khách khí.

Giờ hắn đã hiểu rõ tác phong của Thiên Y viện. Xảy ra chuyện, chỉ cần đừng quá vô lý, viện chắc chắn sẽ đứng ra gánh, không để cho bất kỳ thành viên nào của mình chịu thiệt. Còn sau chuyện này nội bộ nên xử lý như thế nào thì đó là hai chuyện khác nhau.

Cho nên, giờ Giang Nguyên rất gan lì. Mặc dù giờ mình đã tiếp xúc một con quái vật lớn, nhưng vì Cô Lang, Giang Nguyên không hề có ý định lùi bước. Với những chuyện như thế này, mỗi dòng binh đều hiểu rõ, không phải may mắn chết sẽ là tao chết.

Giang Nguyên đưa tay gấp một miếng thịt dê trong nồi bỏ vào miệng rồi mới hài lòng gật đầu, nói:

- Mặc dù phiền phức nhưng tôi vẫn phải đi một chuyến. Chuyện này nhất định phải điều tra rõ. Nếu không thời gian càng kéo dài sẽ càng phiền phức.

- Hả? Còn phải đi nữa?

Mã Tiểu Duệ kinh ngạc nhìn Giang Nguyên, nói.

- Đúng, nhất định phải nhanh chóng đi nữa. Càng là những lúc như thế này, họ sẽ càng không ngờ trong một thời gian ngắn như vậy mà tôi vẫn dám đi.

Giang Nguyên đặt đũa xuống, đưa tay lấy một tờ khăn giấy lau miệng, nhìn đồng hồ, sau đó nói:

- Giờ là năm giờ sáng. Chúng ta nghỉ ngơi thêm hai mươi tiếng nữa rồi tôi sẽ đi.

Mã Tiểu Duệ nhìn thấy vẻ mặt bình tĩnh của Giang Nguyên thì bất đắc dĩ nhếch môi. Cô cũng hiểu Giang Nguyên, chuyện gì Giang Nguyên đã quyết định e là sẽ chẳng có cách nào thay đổi được. Cô đành phải nói:

- Được, vậy thì anh phải cẩn thận đấy. Để tôi chuẩn bị cho anh thêm chút đồ nữa, đề phòng khi cần thiết.

- Không cần, tôi đã chuẩn bị một ít rồi.

Giang Nguyên mỉm cười đưa tay vào túi lấy hai bình thủy tinh nhỏ đưa cho Mã Tiểu Duệ.

- Ồ?

Mã Tiểu Duệ nhìn hai cái bình tinh xảo trong tay Giang Nguyên thì hơi ngạc nhiên. Cô đưa tay qua cầm, sau đó đưa về phía ánh đèn lấp ló, rồi mới nhìn Giang Nguyên nói:

- Anh chuẩn bị từ bao giờ? Cái gì thế?

- Một cái là thuốc mê một cái là thuốc ảo giác...

Giang Nguyên mỉm cười nhìn Mã Tiểu Duệ nói:

- Tôi tự phối đấy!

- Sao anh có thể phối ra được? Tôi còn tưởng là anh lấy trong kho thuốc ra đấy!

Mã Tiểu Duệ ngạc nhiên nhìn Giang Nguyên nói:

- Thật sự do anh tự phối chứ?

- Đương nhiên, tôi lấy từ chỗ thầy tôi không ít thuốc, lúc không có việc gì tôi tự làm ra một ít, cảm thấy hiệu quả khá tốt. Lần này cái đồ chơi này đã lập công không nhỏ đâu.

Giang Nguyên hơi đắc ý. Cái này hẳn căn cứ theo phương thuốc Tổ sư gia để lại, tự mình điều phối.

Chương 597: Tái tập kích và phòng bị

- Trong viện đã quy định nghiêm khắc là không được tự ý thí nghiệm và điều chế thuốc sử dụng trên cơ thể người mà.

Về mặt Mã Tiểu Duệ chính nghĩa nhìn Giang Nguyên, bình tĩnh nói:

- Cho nên, thuốc này của anh, không thể sử dụng!

Giang Nguyên nhìn về mặt bình tĩnh của Mã Tiểu Duệ thì nghĩ nghĩ, hình như trong một mớ đù các quy định của viện thực sự có điều này. Hắn liền đưa tay vuốt mũi, bất đắc dĩ nói:

- Cái quy định này là nhằm vào những loại thuốc dùng để chữa trị có được không hả? Cái thứ này của tôi không phải dùng để chữa bệnh cứu người!

- Nhưng theo quy định, bất kỳ loại thuốc nào như thế này cũng được coi là thuốc độc giết người, cũng đều nằm trong phạm vi này.

Mã Tiểu Duệ đắc ý nhìn Giang Nguyên, nói:

- Trong viện đã tuyệt đối không cho phép bất kỳ loại thuốc nào chưa qua thẩm duyệt phê chuẩn mà sử dụng trên cơ thể người!

- Cho nên anh không thể sử dụng cái này. Nếu thật sự bị viện phát hiện sẽ bị xử phạt không nhẹ.

Mã Tiểu Duệ nhìn khuôn mặt đen như mực của Giang Nguyên cười hắc hắc nói.

- Sao viện phát hiện được?

Giang Nguyên nhìn về mặt tự đắc của Mã Tiểu Duệ đột nhiên cười nói:

- Chẳng lẽ cô sẽ nói với viện tôi sử dụng thuốc điều phối chưa được qua thử nghiệm nghiêm khắc sao?

- Hơn nữa vốn tôi phối hai loại thuốc này không phải định dùng để cứu người, cho dù có làm họ chết thì đó cũng là tôi muốn làm họ chết.

Giang Nguyên hừ giọng nhìn Mã Tiểu Duệ, nhún vai, nói:

- Đi, ngủ đi!

- Á...

Mã Tiểu Duệ nhìn bóng lưng Giang Nguyên đã đi xa buồn bực hét lớn mấy tiếng gọi Giang Nguyên, sau đó bất đắc dĩ thở dài đuổi theo, sau đó nhìn Giang Nguyên, tò mò hỏi một loạt câu hỏi:

- Rốt cuộc anh đã từng dùng cái này chưa? Hiệu quả như thế nào? Phương thuốc của anh đáng tin chứ?

- ...

- Sư phụ, bọn con tới đây.

Trong doanh trại, ba thanh niên cung kính đứng trước mặt Ngô tiên sinh cẩn thận nói.

Về mặt Ngô tiên sinh tối tăm nhìn mấy đồ đệ của mình, sau đó chậm rãi gật đầu, trầm giọng nói:

- Ừm, đến thì tốt. Mấy ngày nay ở đây các con nhất định phải thật cẩn thận, tuyệt đối không thể để xảy ra sai sót, biết không?

- Vâng, sư phụ...

Mấy thanh niên đều cung kính gật đầu.

- Được, ba người các con ở mấy căn phòng kia. Tuy có lẽ đối phương không thể lại dám đến, nhưng cũng phải cẩn thận một chút. Nếu thật sự xảy ra sai sót, không chỉ các con, mà ngay cả vị sư cũng sẽ phiền phức!

Ngô tiên sinh lạnh giọng nhìn mấy người dẫn dò nói.

- Sư phụ yên tâm, có ba chúng con ở đây, chắc chắn sẽ không xảy ra bất kỳ sai sót gì!

Ngô tiên sinh nhìn vẻ mặt tự tin của ba đệ tử thì hài lòng gật đầu.

Gã tương đối tự tin về ba đệ tử của mình. Căn cứ theo tung tích hai lần trước có lẽ đối phương chỉ có một người. Cho dù đối

phương thật sự là người của Thiên Y viện hoặc của bên đó, trong tay có thuốc đặc biệt như thế nào, cũng không thể nào hạ thuốc được ba đệ tử của mình một lúc.

Chỉ cần mình phòng bị điểm này của đối phương thì ít nhất sẽ không xảy ra chuyện gì quá bất ngờ nữa.

Nghĩ tới đây, Ngô tiên sinh nhìn về phía tướng quân ngồi bên cạnh, nói:

- Tướng quân hiện tại anh có thể yên tâm rồi. Mặc dù đối phương có chút thủ đoạn, nhưng bắt đầu từ bây giờ, nếu đối phương còn xuất hiện, chắc chắn không thể lại xảy ra tình trạng như ngày hôm qua nữa.

- Có ba đệ tử của tôi hỗ trợ, tôi chắc chắn có thể bắt được tên tặc này, bầm hấn thành vạn mảnh.

Ngô tiên sinh oán hận nói.

- Ừm... ừm... thế thì tôi an tâm rồi, tất cả đều nhờ vào Ngô tiên sinh và mấy tiểu huynh đệ!

Trương tướng quân nhìn ba người thanh niên nhanh nhẹn cùng với Ngô tiên sinh mặt đầy tự tin, lúc này cũng thở phào nhẹ nhõm, hài lòng mỉm cười gật đầu.

Ngô tiên sinh nhìn Trương tướng quân bước ra khỏi cửa rồi cuộc trên mặt cũng nở một nụ cười lạnh lẽo. Mặc kệ là người của Thiên Y viện hay nơi nào, nếu đã dám nhúng tay vào chuyện bên này vậy thì đầu tiên phải qua ải của mình mới được. Bên này đã phải tốn nhiều sức lực như vậy, tuyệt đối không thể dễ dàng bỏ qua.

Nếu như thật sự là Thiên Y viện, nếu đã dám nhúng tay vào bên này, vậy thì mình chắc chắn sẽ không dễ dàng dừng tay, người khác sợ người của Thiên Y viện, nhưng bọn tao thì, hừ...

Ban đêm, doanh trại cả ngày ồn ào cuối cùng cũng yên tĩnh trở lại. Ngô tiên sinh cũng thở phào nhẹ nhõm. Thằng nhãi chết tiệt đó đã liên tục đến làm loạn hai ngày, khó khăn lắm mới chạy thoát đi, dưới sự giám sát nghiêm mật thế này, hôm nay chắc không dám quay lại nữa.

Cho nên, Ngô tiên sinh cũng quyết định an tâm nghỉ ngơi một chút, dù sao có ba đệ tử của mình bảo hộ căn phòng ở giữa của tướng quân, cộng thêm nhiều binh lính thủ vệ như vậy, chắc không thể xảy ra chuyện gì được.

Hôm nay Trương tướng quân cũng ngủ khá sâu. Đã náo loạn hai ngày, trừ rạng sáng hôm nay bị người ta hạ thuốc ngủ được mấy tiếng đồng hồ, thời gian còn lại đều bận rộn. Hai ngày náo loạn này trong lòng y rất run sợ, thật sự cũng chẳng thể nào nghỉ ngơi tốt được. Nhưng hôm nay, có nhiều người bảo vệ như vậy, đối phương chắc chắn cũng không thể có gan đến thế. Y cuối cùng cũng có thể yên tâm ngủ một giấc rồi.

Y tin, có ba đồ đệ của Ngô tiên sinh cộng thêm một loạt binh lính thủ vệ bảo vệ mình, chắc chắn sẽ không thể xảy ra vấn đề gì.

Nhưng chuyện đâu có dễ dàng dự liệu như vậy chứ?

Chương 598: Đời người là phải mạo hiểm

Trong bóng tối, một bóng người lẳng lặng đứng ở chỗ đó, không nhúc nhích đã một lúc lâu rồi.

Một đội binh lính ở phía trước không xa đang tuần du, nhưng không ai chú ý thấy trong bóng tối lại có người tồn tại. Cho dù là có người vô tình liếc mắt nhìn qua thì hình như cũng chẳng phát hiện ra gì.

Giang Nguyên lẳng lặng đứng ở đó, không hề có chút khí tức. Nếu có người đứng bên cạnh hắn mà không nhìn chăm chú, vậy thì Giang Nguyên cũng sẽ giống một thân cây nhỏ, căn bản không ai có thể nhận ra đây là một con người.

Giang Nguyên nhìn đội binh sĩ đi qua cùng với tòa lâu nhỏ phía trước, hàng lông mày hơi nhíu lại. Xem ra đối phương không hề buông lỏng vì hôm qua mình vừa mới tới rồi.

Tiếp theo muốn tiến vào trong e là tương đối khó. Trước cái sân nhỏ kia có mấy chục binh sĩ canh gác, không thể bước vào mà không chút tiếng động.

Hàng lông mày của Giang Nguyên đã nhíu được một lúc nhưng đến giờ hắn vẫn chưa nghĩ ra cách gì ổn thỏa để đối phó với chiến thuật biến người của đối phương. Hắn thật sự không thể nào dễ dàng đột phá hàng phòng ngự này.

Sau khi Giang Nguyên cau mày suy nghĩ một lúc nữa mới nhẹ nhàng thở dài, sau đó hắn im lặng lẩn vào trong bóng đêm.

Không lâu sau, Giang Nguyên lại xuất hiện trong một bóng tối tương đối gần sân nhỏ. Sau đó hắn đưa tay lấy ống ngân châm, mở hộp ra, nhẹ nhàng bấm vào bộ phận phía dưới ống châm.

Tay hắn khẽ búng, trong ống châm bắn ra bốn năm ngân châm. Sau khi tay hắn nhẹ nhàng vung lên, bốn cây ngân châm lại xuất hiện giữa mấy ngón tay hắn.

Giang Nguyên nhìn hai tổ vệ binh không đứng cố định cùng với mấy người đang im lặng đứng sừng sững xung quanh tòa lâu nhỏ kia thì hai mắt nhẹ nhàng nhắm lại, sau khi từ từ làm hơi thở chậm lại thì trái tim nhanh chóng trở nên bình ổn.

Trái tim vừa bình ổn, hơi thở vừa chậm lại, chưa đến mấy chục giây ngắn ngủi, tầm nhìn của Giang Nguyên dần biến thành một mảng đen trắng.

- Tít... Tiến vào trạng thái trống rỗng, năng lượng tiêu hao giảm bớt 90%...

Âm thanh nhắc nhở vang lên, hai mắt Giang Nguyên mở to, đôi đồng tử lãnh đạm và lạnh lẽo nhẹ nhàng nhìn về phía mấy vệ binh đi tuần kia.

Rất nhanh, sau khi hai tổ này đi tới đi lui tuần tra hai lần, Giang Nguyên đã có thể xác định được khe hở trong hai phút mà hai tổ vệ binh tuần tra đi từ đầu này đến đầu kia. Trong khe hở này, hai tổ vệ binh này, ở một vị trí, tầm mắt của họ không thể nào nhìn thấy.

Đương nhiên, khe hở hai giây này cũng chỉ trong một trường hợp đặc biệt nào đó.

Trong hoàn cảnh sáng rõ như thế này, mấy binh lính đứng kia không phải người giả. Cho dù tốc độ của Giang Nguyên có nhanh như thế nào thì cũng không thể khiến đám binh lính đứng ở vị trí cố định chỉ trở mắt ra nhìn.

Tay Giang Nguyên nhẹ nhàng vung lên, sau đó một đạo ngân quang lóe lên. Cơ thể mấy binh lính đứng kia hơi cứng lại. Có điều họ chỉ cứng lại một giây rồi lại khôi phục bình thường.

Hai mắt Giang Nguyên hơi híp lại, từng cây kim bắn ra rồi nhanh chóng cắm lên cổ năm binh lính.

Sau khi bắn hết mấy cây kim này, vừa đúng lúc hai tổ vệ binh đi tuần đi đến hai đầu, sau đó khe hở hai giây kia lập tức xuất hiện.

Giang Nguyên bắn người lên không chút do dự, lao về phía năm binh lính kia.

Trong hai giây, Giang Nguyên lập tức xuyên qua bức tường. Khi binh sĩ của hai tổ đi tuần quay đầu lại thì bóng dáng của Giang Nguyên đã biến mất vào trong bức tường rồi.

- Học... học...học...

Giang Nguyên nhắm mắt lại. Hắn nhanh chóng cảm nhận được ba hơi thở vừa dài vừa mỏng, trải trong mấy căn phòng bên cạnh.

Giang Nguyên nghe thấy ba tiếng hít thở vừa dài vừa mỏng này liền nhẹ nhàng cau mày. Hai người đột nhiên xuất hiện này khiến hắn lại thêm chút phiền phức.

Lông mày Giang Nguyên khẽ cau lại. Lúc này hắn lại phát hiện thêm một vấn đề nữa. Trong số ba người này không có vị cao thủ hai hôm nay. Hơn nữa thông qua hơi thở để phán đoán, Giang Nguyên cũng có thể xác nhận, ba người này không yếu hơn cao thủ kia bao nhiêu.

Có điều, tuy yếu hơn không ít, nhưng có lẽ sẽ gây phiền phức hơn khá nhiều.

Giang Nguyên rất khẳng định, ba cao thủ đó hiện tại vẫn chưa ngủ, đều đang điều tức nhập định. Trong tình huống thế này, cảm giác của họ cực kỳ nhanh nhạy. Chỉ cần xung quanh có chút khác thường thì họ cũng đều có thể cảm nhận được.

Rõ ràng, nếu muốn ứng phó ba người này sẽ vướng tay vướng chân hơn ứng phó một người nhiều. Cách duy nhất chính là, tiếp tục dùng thuốc.

Có điều, khi Giang Nguyên thu liễm hơi thở, im lặng áp sát một căn phòng trong số đó thì phát hiện quả nhiên đối phương có phòng bị.

Khe hở dưới cửa đã bị chèn kín hoàn toàn, ngay cả cửa sổ căn bản cũng không tìm được khe hở nào.

Có điều, Giang Nguyên cũng không nhụt chí. Đối với một người đã từng hoàn thành mười mấy vụ ám sát như hắn mà nói, đây gần như chẳng phải phiền phức gì quá lớn.

Giang Nguyên nhẹ nhàng ngồi xổm trước cửa phòng, sau đó đưa ngón tay ra, nhẹ nhàng dùng ngón tay quẹt quẹt lên cửa...

“Soạt soạt soạt...” những âm thanh cực nhỏ vang lên trong đêm đen cũng không rõ ràng lắm, nhưng Giang Nguyên vẫn có thể cảm nhận rõ mình vừa nhẹ nhàng quẹt quẹt, tiếng hít thở trong phòng lập tức hơi dừng lại, sau đó bắt đầu trở nên nặng nề hơn một chút.

Đương nhiên, hơi thở nặng nề thêm này ngay cả chủ nhân của nó có lẽ cũng không hề cảm nhận được, nhưng trong tai Giang Nguyên thì nó lại cực kỳ rõ ràng.

Sau khi khước miệng Giang Nguyên khẽ nhếch lên thì ngón tay hắn vẫn không dừng lại... nhẹ nhàng quẹt tiếp, không nhẹ không mạnh, không có bất kỳ thay đổi gì.

Sau khi tiếng hít thở hơi nặng nề hơn được một lát, cuối cùng Giang Nguyên đã nghe thấy âm thanh hắn muốn nghe.

Người bên trong đứng dậy rồi...

“Cẩn câu rồi...” Về mặt Giang Nguyên lạnh nhạt tiếp tục dùng ngón út nhẹ nhàng quẹt quẹt, chờ đợi...

Người thanh niên bên trong lúc này khẽ nheo mày đứng sau cửa, nghe âm thanh khe khẽ như có như không kia.

Âm thanh này đối với y đang nhập định điều tức, hơn nữa còn giám sát tình hình xung quanh mà nói, thật sự là một âm thanh rất phiền phức. Hơn nữa nó vừa giống với cảm giác có một chiếc lá bị thổi đến bên cửa, sau đó cứ nhẹ nhàng đập vào cửa trong cơn gió đêm.

Y thoáng do dự một chút, sau đó nhẹ nhàng di chuyển sang một bên, sau đó đưa tay nhẹ nhàng vịn tay nắm cửa, rồi mở cửa ra...

Sau khi cánh cửa chậm rãi mở ra, âm thanh nho nhỏ đó chợt biến mất, hơn nữa y chờ một lúc mà thấy ngoài cửa không hề có chút gì khác thường.

Tên thanh niên thấy âm thanh kia biến mất liền khẽ thở hắt ra, xem ra thật sự là âm thanh lá cây quẹt vào. Khi y chuẩn bị đóng

cửa lại thì đột nhiên cảm thấy tay mình tê tê. Y kinh ngạc đưa mắt nhìn qua thì đã thấy trên cổ tay dường như có một tia ngân quang đang nhẹ nhàng lóe lên.

Có điều, hơi thở của y chỉ nặng nề thêm một chút, còn chưa kịp mở miệng lên tiếng thì một ngân châm đã cắm vào huyệt y. Trong nháy mắt, tên thanh niên liền cứng đờ ở đó, miệng mở to, nhìn khuôn mặt tuần tú xuất hiện trước mặt mình, trong mắt tràn đầy sợ hãi.

Giang Nguyên chậm rãi đứng dậy sau đó vươn tay ra...

Cảnh cửa lại một lần nữa nhẹ nhàng đóng lại. Tiếng bước chân rất nhỏ lại một lần nữa đi đến trước giường. Hai thanh niên khác đang hơi nhúu mày ở cách đó không xa lúc này hàng lông mày cũng nhẹ nhàng thả lỏng lại, một lần nữa khôi phục bộ dạng ban đầu.

Giang Nguyên lẳng lặng nhìn hai căn phòng khác, trên mặt vẫn là vẻ lãnh đạm, nhưng hần chỉ ngồi chồm hổm trước mặt một gian phòng chứ tạm thời chưa có động tác gì khác.

Hiện tại ba người hắn đã giải quyết được một. Nhưng hai người khác thực sự khiến hắn càng thêm phiền phức.

Có điều, Giang Nguyên cũng không chần chừ thêm mà tiếp tục chơi lại chiêu cũ. Hắn đưa ngón tay ra nhẹ nhàng quẹt lên cửa. Cứ thế này liên tiếp hai lần dụ người ta ra mở cửa thật sự rất có khả năng xảy ra nguy hiểm. Liên tục có hai người ra mở cửa vào lúc này hình như hơi không bình thường. Có điều, Giang Nguyên cũng chỉ có thể đánh cược một lần. Nhưng theo kinh nghiệm của hắn, tuy có lẽ người thứ hai sẽ cẩn thận hơn một chút nhưng cũng sẽ không vì chút khác thường nho nhỏ mà có phản ứng gì quá lớn.

Chỉ cần giải quyết được người thứ hai quan trọng nhất, để đối phương cảm thấy hai lần cảnh giác liên tục không đúng, vậy thì lần thứ ba dĩ nhiên chẳng phải vấn đề gì. Thế này rất đáng để cược đấy chứ...

Chương 599: Kể đầu tiên

Lâm Tử Thanh nghe ngoài cửa truyền đến tiếng soạt soạt thì hơi bức bối. Vốn gã nghĩ là một chiếc lá hoặc tờ giấy gì đó, sẽ nhanh chóng bị thổi bay đi, nhưng tiếng soạt soạt cứ không ngừng vang lên...

Cuối cùng, Lâm Tử Thanh không kìm được nữa, gã đứng dậy từ trên giường, đi nhanh đến bên cạnh cửa. Y đang định mở cửa thì đột nhiên tay hơi cứng lại, trên mặt bắt đầu lộ ra chút nghi ngờ.

Ban này không laai bên chỗ Trương sư đệ cũng mở cửa một lúc. Giờ mình cũng mở cửa không phải quá trùng hợp sao?

Nghĩ tới đây, tay Lâm Tử Thanh cứng lại ở đó, trong lòng bắt đầu hơi căng thẳng. Hẳn thu liễm khí tức, đứng yên trước cửa dò xét một lúc.

Cứ thế, gã đứng yên lặng bên cửa một phút, ngoại trừ tiếng “soạt soạt” nhè nhẹ, rất nhỏ nhưng liên tục không ngừng thì gã không hề nghe thấy bất kỳ âm thanh nào. Hơn nữa gã cũng không hề cảm nhận thấy khí tức khác thường gì ở bên ngoài.

Cứ thế, cuối cùng Lâm Tử Thanh cũng yên tâm. Sau đó gã yên tâm đưa tay đẩy cửa ra. Gã tin, chỉ cần mình kéo cửa, chiếc lá hoặc tờ giấy gì đó có lẽ sẽ lập tức bay đi, sẽ không còn những tạp âm truyền đến gây phiền phức cho mình nữa.

Có điều gã vừa mới kéo cửa ra, trong mắt đã toát lên tia kinh hãi, sau đó đứng cứng ngắc ở đấy, không hề có chút phản ứng gì.

Giang Nguyên chậm rãi đi về phía căn phòng thứ ba. Giờ mình đã giải quyết hai phòng kia rồi, căn phòng còn lại chắc cũng không phiền phức gì lắm. Chỉ cần độ cảnh giác của đối phương không quá cao, vậy thì có lẽ sẽ không xảy ra sơ suất gì.

- Soạt soạt soạt...

Người thanh niên đang khoanh chân ngồi ở trên giường cảm nhận được một âm thanh ồn ào đột nhiên vang lên thì hơi nhả mày, đây là âm thanh gì?

Vốn gã định bỏ mặc, nhưng sau khi kiên trì một lúc thì cũng giống như hai sư đệ của gã, cảm thấy quá ồn ào. Cuối cùng gã cũng

không nhận được đứng dậy đi về phía cửa.

Có điều, lúc đi đến bên cạnh cửa gã lại nhớ ra hai sư đệ của mình ban nãy cũng mở cửa. Trong lòng gã càng cảnh giác cao độ. Mặc dù gã cảm thấy ban nãy có vẻ hai sư đệ của mình không có vấn đề gì, nhưng sao có thể trùng hợp đến như vậy?

Gã mang theo tia cảnh giác nhẹ nhàng áp tai đến sát cửa...

Giang Nguyên đứng ở ngoài cửa, hai tròng mắt hơi híp lại, công năng “Thanh chướng” lúc này đã khởi động. Hắn nhìn thấy bóng người sau cửa đang áp đến gần, bóng người kia tỏa ra nhiệt lượng nhẹ nhẹ, sau đó ngưng quan trọng tay nhẹ nhàng bay đi.

- Phập...

Một tiếng động nhỏ vang lên, gã thanh niên vừa mới áp sát tai lên cửa cơ thể đột nhiên cứng đờ, sau đó thân hình cứng ngắc dựa lên cửa, không hề nhúc nhích.

Giang Nguyên nhẹ nhàng buông tay sau đó xoay người rời đi, chỉ để lại một ngân quang lấp lánh rất nhỏ trên cửa.

Giang Nguyên thật sự không ngờ người thứ ba lại giải quyết dễ dàng đến như vậy, không như hai người kia. Rõ ràng giải quyết tên này đơn giản hơn rất nhiều, rót nội khí vào ngân châm cách một cánh cửa phóng ngân châm qua, đâm thủng cánh cửa, trực tiếp chế trụ gã còn lại, sau đó là đại công cáo thành.

Mặc dù Giang Nguyên đã thuận lợi giải quyết ba cao thủ bảo vệ, nhưng Giang Nguyên không hề buông lỏng. Để giải quyết ba người này hắn đã tốn ít nhất hơn mười phút. Mà Giang Nguyên không thể đảm bảo mấy kẻ bị mình dùng ngân châm giữ chân có bị bại lộ hay không, cho nên giờ hắn phải nhanh chóng hoàn thành.

Đã không còn sự bảo vệ của ba người này, dĩ nhiên Giang Nguyên thuận lợi hơn rất nhiều. Hắn nhanh chóng đứng trước cửa phòng Trương tướng quân.

Hai mắt Giang Nguyên híp lại, sau đó thông qua nhịp tim và nhịp thở bên trong phán đoán đó chính là Trương tướng quân, hơn nữa bên trong không có ai khác. Lúc này hắn dồn tầm nhìn vào căn

phòng trước mặt.

Lần trước hắn bị lộ vì thứ trên cánh cửa, lần này hắn sẽ không phạm phải sai lầm nữa.

Hai mắt Giang Nguyên lại một lần nữa híp lại, sau đó chậm rãi quét mắt khắp cánh cửa một lượt.

Dưới tác dụng của công năng “thanh chướng”, Giang Nguyên có thể nhìn thấy rõ kết cấu cả cánh cửa trước mặt.

Sau khi Giang Nguyên quét mắt một lượt thì đã Nguyên lập tức tìm được chỗ có vấn đề.

Trên khóa cửa có một hệ thống cảnh báo đơn giản. Nếu Trương tướng quân bên trong không hủy cảnh báo này, nếu cửa bị mở từ bên ngoài sẽ lập tức khởi động cảnh báo.

Mấy thứ cồng con này, nếu đã bị Giang Nguyên phát hiện ra vị trí thì muốn giải quyết nó là chuyện rất đơn giản. Giang Nguyên không cần kinh động đến những người khác, đưa tay lấy một cây ngân châm từ trong ống châm ra, nhẹ nhàng hít vào một hơi, truyền nội khí vào trong, đưa tay đâm lên cánh cửa.

Ngân châm đâm chính xác vào một vị trí dây dẫn trên cánh cửa, sau đó một tiếng “tách” vang lên, sợi dây dẫn kia đột nhiên bị cắt đứt.

Hắn đưa tay nhẹ nhàng rút ngân châm ra, sau đó lại mò ra một cọng thép, nhẹ nhàng mở cửa ra.

Trương tướng quân ngủ rất say. Y đã bận rộn hai mấy tiếng đồng hồ, trên cơ bản không được ngủ bao nhiêu. Hơn nữa hôm qua lại tổn tinh thần đối kháng với Giang Nguyên, tinh thần thực sự hao tổn quá nhiều, cho nên khi Giang Nguyên đứng trước giường y, tiếng ngáy của Trương tướng quân vẫn vang lên từng đợt.

Giang Nguyên nhìn kẻ trước mặt trong mắt lóe lên một tia sát ý. Chính người này đã ra lệnh giết cả Cô Lang.

Có điều, tia sát ý chỉ lóe lên trong mắt Giang Nguyên rồi biến mất. Sau đó hắn đưa tay nhẹ nhàng vỗ vỗ Trương tướng quân.

Mấy phút sau, sắc mặt Giang Nguyên âm lãnh nhìn Trương tướng quân đang kinh hãi nhìn mình, chậm rãi nói:

- Tao là Giang Nguyên... một tiểu lang cuối cùng trong Cô Lang...

- Xem ra... mày biết tao. Lần đó kẻ tập kích tao cũng là do mày cử đến đúng không...

Trên mặt Giang Nguyên dần nở nụ cười mỉm, nhưng, Trương tướng quân bên cạnh ý sợ hãi trong mắt càng lúc càng đậm...

- Đúng vậy... Mày đã biết rồi, biết là giờ tao không thể nào bỏ qua cho mày nữa...

- Có điều, tao vẫn muốn nói cho mày biết một tiếng... Mục tiêu của mày không sai đâu... thật đấy...

Giang Nguyên mỉm cười nói:

- Cái thứ đó, thật sự đang ở trong tay tao... Nó rất tốt, rất mạnh... Đây cũng là lý do vì sao nhiều người bảo vệ mày như vậy nhưng tao vẫn có thể đứng ở đây...

- Được rồi...

Giang Nguyên nhìn thấy tia tuyệt vọng và ảo não đang hiện lên trong mắt Giang Nguyên thì tiếp tục mỉm cười móc một cây ngân châm ra, nhẹ nhàng quơ quơ trước mặt Trương tướng quân, nói:

- Cô Lang đã làm nhiều việc cho mày như vậy, nhưng cuối cùng chẳng còn lại một ai... Chuyện này dù sao cũng phải có người trả giá... Cái giá này, mày trả trước một phần đi nhé!

- Tạm biệt...

Giang Nguyên nhìn ánh mắt cầu khẩn và tuyệt vọng của Trương tướng quân, ngân châm trong tay nhẹ nhàng đâm xuống, trong lòng khẽ lầm bầm: “Đội trưởng... Cơ Đầu... Anh Tích Nghiêm... Tất cả các anh em, em báo thù cho mọi người rồi, đây là kẻ đầu tiên...”

Chương 600: Sẽ không đơn độc

Giang Nguyên nhìn đôi mắt trước mặt kia đột nhiên bắt đi ánh sáng, thứ gì đó luôn đè nặng trong lòng Giang Nguyên dường như cũng được giải thoát đi nhiều...

Giang Nguyên nhẹ nhàng thở hắt ra, kẻ trước mặt là tên đầu tiên, căn cứ theo những gì Trương tướng quân nói, kẻ phụ trách còn có Trưởng phòng Hồ. Cho dù là cả “Kế hoạch Cô Lang” hay kế hoạch ám sát mình lần trước, đều do một tay Trưởng phòng Hồ này bày ra.

Cho nên, Giang Nguyên vẫn chưa dừng lại. Hắn phải nhanh chóng rời đi, phải tìm tung tích Trưởng phòng Hồ kia. Giờ kẻ đầu sỏ đã bị giết, chỉ còn lại người này. Dĩ nhiên mình không thể bỏ qua.

Giang Nguyên đứng im dưới bức tường, lắng nghe tiếng thở nhẹ của một hàng binh lính kia, xác nhận năm binh lính vẫn bị mình chế trị, đang duy trì trạng thái lúc đầu, còn những binh lính xung quanh nhịp tim và hơi thở không có gì khác thường. Giang Nguyên khẽ gạt đầu, xem ra vẫn chưa bị người ta phát hiện.

Sau khi Giang Nguyên cẩn thận lắng nghe tiếng bước chân của hai đội binh lính tuần tra, đội đối phương đi tới vị trí đã dự tính, hắn liền nhanh chóng lộn người qua tường. Sau đó, trong nháy mắt hai tổ binh lính kia quay đầu lại, hắn đã nhanh chóng biến mất trong bóng tối.

Giang Nguyên đứng trong bóng đêm phân biệt phương hướng một chút sau đó nhanh chóng biến mất. Giờ người mà hắn cần tìm là vị trí căn phòng của Trưởng phòng Hồ kia.

Giang Nguyên đứng trong sân hơn mười phút, những binh lính tuần tra bên ngoài không hề phát hiện ra được Giang Nguyên ban nãy đã ra vào trong sân một vòng. Lúc này họ vẫn rất tận chức cẩn thận tuần tra nơi này.

- Ai?

Lúc này, binh lính dẫn đầu kia dường như phát hiện ra được gì đó, vội vàng nâng súng về một phía trong bóng tối trầm giọng quát.

- Là tôi...

Ngô tiên sinh chậm rãi bước ra từ trong bóng tối, tương đối hài lòng với sự cẩn thận của binh lính này.

- A.... Là Ngô tiên sinh à... Ngài còn chưa ngủ sao...

Mấy binh lính thấy Ngô tiên sinh đi tới thì trên mặt cũng nở nụ cười thoải mái, gật đầu nói.

- Ủ... đến xem thử...

Ngô tiên sinh gật đầu, sau đó tùy ý quét mắt nhìn các binh lính trước mặt, gã đang định bước vào trong sân thì dưới chân thoáng dừng lại.

Sau đó gã hơi nghi ngờ nhìn qua một binh lính bên trái.

Vốn gã đã sắp xếp cho ba đệ tử bảo vệ bên cạnh Trương tướng quân, cộng thêm nhiều binh lính thủ vệ như vậy, gã cũng tương đối yên tâm. Gã đã cực khổ cả ngày rồi nên cũng định nghỉ ngơi một lát.

Có điều sau khi ngủ hai tiếng lại bừng tỉnh dậy, ngẫm lại thì trong lòng vẫn hơi thấp thỏm.

Cho nên gã mới đến xem thử. Có điều gã đột nhiên phát hiện mấy binh lính bên trái dường như hơi khác thường.

Sau khi gã nhìn lại thêm lần nữa thì sắc mặt liền biến đổi, sau đó gã vội vàng đi nhanh vào trong sân.

Binh lính thủ vệ đầu lĩnh nhìn thấy vẻ mặt Ngô tiên sinh đột nhiên biến đổi thì trong lòng căng thẳng, sau đó cũng đuổi theo phía sau chạy vào trong.

Anh ta vừa chạy vào trong thì đã nghe bên trong vang lên một tiếng “bịch”, cánh cửa bị đá bay.

Lúc anh ta vừa chạy đến gần thì ngực đã bị trúng một cú đá, anh ta còn chưa kịp phản ứng lại thì đã bị bay ngược ra ngoài.

- Một đám phế vật...

Giọng Ngô tiên sinh cực kỳ cảm tức, phần nộ và kinh hãi...

- Bịch...

Lại một tiếng cánh cửa bị đá tung nửa vang lên, sau đó... Ngô tiên sinh nhìn thấy hai đệ tử ngã trên giường thì vẻ mặt càng thêm phần nộ. Sau khi gã lao tới phía trước nhìn một chút, nhớ ra mấy binh sĩ hôm qua sau khi rút ngân châm ra thì không có vấn đề gì, gã liền nghiêng rằng nhổ ngân châm ra.

- Sư phụ...

Tên đệ tử nằm trên giường vừa được nhổ ngân châm ra liền bật người nhảy dựng lên.

Ngô tiên sinh không thèm trả lời, lại vội vàng chạy đến hai căn phòng hai bên.

Người thứ hai cũng được cứu bằng cách này.

Nhưng khi Ngô tiên sinh đá vào cánh cửa thứ ba thì cảm giác dưới chân truyền đến cảm giác nặng nề khang khác. Trong lòng Ngô tiên sinh hơi kinh ngạc, sau đó nghe thấy tiếng cơ thể người bên trong nặng nề ngã xuống.

Trong phòng này chính là đại đệ tử của gã, cũng là đệ tử mà gã coi trọng nhất. Ngô tiên sinh nghe thấy tiếng cơ thể người nặng nề ngã xuống bên trong thì trong lòng thất lại, vội vàng chạy nhanh tới, sau đó gạt cánh cửa bị mình đá bay ra. Gã nhìn thấy đệ tử nhà mình đang nằm trợn mắt trên mặt đất, trên cổ còn có một vết máu rất rõ ràng.

- A... tao phải giết mày...

Sắc mặt Ngô tiên sinh xanh mét lao tới, sau đó liền xông nhanh ra ngoài sân, hai đệ tử sau lưng gã lúc này cũng mặt mũi xanh mét chạy theo Ngô tiên sinh ra ngoài. Bọn họ hiểu rất rõ... vốn đại sư huynh có lẽ cũng giống như bọn họ, có điều ban nãy đã bị sư phụ ngộ sát rồi...

Đám binh lính bên ngoài lúc này sớm đã lao vào, cũng phát hiện ra sự khác thường của tướng quân, trong nháy mắt tiếng chuông

cảnh báo hú dài, ánh đèn cũng lập tức sáng lên...

Trưởng phòng Hồ nghe thấy tiếng chuông cảnh báo đột nhiên vang lên bên ngoài thì trong mắt lóe lên tia vui mừng giống như vớ được cọng cỏ cứu mạng, run rẩy nhìn Giang Nguyên nói:

- Vị này... bây giờ cảnh vệ đã phát hiện rồi... Anh sẽ không đi được đâu... Nếu không... Chỉ cần anh tha cho tôi, tôi sẽ che chở cho cậu đi...

Giang Nguyên nhìn thấy đôi mắt vốn đang tuyệt vọng của Trưởng phòng Hồ chợt lóe lên tia mong chờ, khoe miệng liền nhếch lên một nụ cười xinh đẹp.

Trưởng phòng Hồ thấy Giang Nguyên đột nhiên tươi cười như vậy thì trong lòng rất sửng sốt. Y không thể hiểu được rốt cuộc vì sao đối phương lại có phản ứng như vậy. Có điều đối phương đã cười, vậy có lẽ cũng không có chuyện gì xấu.

Y đang nặn ra một nụ cười, định mở miệng nói thì đã nghe Giang Nguyên lãnh đạm cười nhìn y, nói:

- Mà có biết, Cô Lang chết bao nhiêu người không?

- Á...

Trưởng phòng Hồ nghe thấy câu này sắc mặt đột nhiên biến đổi, rồi như ý thức được điều gì đó, khuôn mặt lập tức trắng bệch. Đúng rồi, đối phương đã hao tổn biết bao nhiêu sức lực mới tìm được mình, thậm chí còn mạo hiểm lén vào doanh trại, sao có thể dễ dàng bỏ qua cho mình như vậy?

- Mà không biết chứ gì... Vậy để tao nói với mày... Tổng cộng là hai mươi tám người...

Giang Nguyên lẳng lặng nhìn Trưởng phòng Hồ đang tuyệt vọng, chậm rãi nói:

- Giờ chỉ còn lại một mình tao...

- Tao nghĩ giờ chắc họ đang rất hy vọng mày xuống đó, chơi cùng họ... Họ đã chờ rất lâu rồi...

Giang Nguyên mỉm cười nói.

Nhưng những lời này rơi vào tai Trưởng phòng Hồ giống như tiếng chuông đòi mạng...

- Không... không... chuyện này thật sự không liên quan đến tôi, không liên quan đến tôi... Là tướng quân, là Trưởng tướng quân... Tôi chỉ làm việc theo lệnh... Nếu anh muốn tìm thì hãy tìm ông ấy...

Trưởng phòng Hồ kinh hoàng nhìn Giang Nguyên, cầu xin nói:

- Hay là, tôi đưa anh đi tìm ông ấy... Thế nào? Chỉ cần anh tha cho tôi!

- Không cần... Lão ta đã ở dưới đó chờ mày rồi, tao nghĩ... có mày đi cùng, có lẽ Trưởng tướng quân sẽ không cô đơn mới đúng...

Chương 601: Kịch chiến

- Hai người qua bên kia, canh chừng chỗ này cho tôi. Tên kia rất có khả năng ở chỗ này.

Nghe được ngoài cửa truyền đến tiếng tức giận, hơn nữa còn có tiếng nghiến răng của Ngô tiên sinh, Trưởng phòng Hồ đang tuyệt vọng chờ chết liên sáng mắt, hiện lên sự hưng phấn lẫn mong muốn.

Nghe được thanh âm này, vẻ mặt của Giang Nguyên không hề biến đổi. Trước khi đối phương lên tiếng, hắn đã cảm nhận được tiếng phá phong truyền đến. Hơn nữa còn biết được thân phận của đối phương. Hai ngày trước, hắn đã cảm nhận được khí tức của cao thủ này rồi.

Chỉ là Giang Nguyên không ngờ đối phương lại đến nhanh như vậy. Xem ra hắn đi chưa được bao lâu thì bên kia đã xuất hiện vấn đề.

Nhìn vẻ mặt hưng phấn và mong chờ của Trưởng phòng Hồ, ánh mắt Giang Nguyên hiện lên sự lạnh lẽo:

- Xem ra ông cho rằng mình đã được cứu rồi sao?

- Để tôi nói cho cậu biết, đây là Ngô tiên sinh lợi hại nhất khu Tây Bắc chúng tôi. Ông ta đã từng trong nửa phút giải quyết xong đội ngũ tinh anh đặc chủng cường đại nhất khu Tây Bắc.

- Cậu không thoát được đâu.

Trưởng phòng Hồ mạnh mẽ áp chế sự hưng phấn lẫn khẩn trương trong lòng mình, hít một hơi thật sâu. Ông ta biết, nếu muốn giữ được mạng sống, ông ta nhất định phải thuyết phục được đối phương tin rằng người bên ngoài rất lợi hại. Hơn nữa hắn đã bị bao vây, hoàn toàn không còn chỗ trốn.

Cho nên, Trưởng phòng Hồ nhìn thẳng vào cặp mắt lạnh lẽo của Giang Nguyên. Mặc dù trên trán vẫn đổ mồ hôi, nhưng vẫn trầm giọng nói:

- Nếu cậu đồng ý bỏ qua cho tôi, tôi sẽ hợp tác với cậu, và cậu sẽ có khả năng rời đi.

Nhìn vẻ mặt của đối phương, ánh mắt Giang Nguyên hiện lên thần sắc cổ quái. Thấy Giang Nguyên nhìn mình chằm chằm, tim Trưởng phòng Hồ nhảy dựng lên.

Nghe tiếng tim đập mạnh của đối phương, khóe miệng Giang Nguyên nhếch lên. Ý cười càng thêm nồng đậm, thoáng có chút trào phúng:

- Ông cảm thấy tôi sẽ bỏ qua cho ông sao?

Trưởng phòng Hồ khó khăn nuốt nước miếng, nhìn cặp mắt mang theo ý giễu cợt trước mặt mình, trong lòng phát hoảng. Nhưng ông ta biết bây giờ ông ta không thể hoảng hốt, không thể bởi vì vẻ mặt của đối phương mà yếu thế.

Hơn nữa ông ta tin rằng, những gì ông ta nói là sự thật. Với năng lực của Ngô tiên sinh, còn có ba đệ tử của ông và nhiều binh lính ngoài kia, đối phương tuyệt đối không có khả năng thoát thân, lập tức hít một hơi thật sâu, yên lặng nhìn đối phương, nói:

- Tôi chỉ nói sự thật với cậu. Nếu làm theo lời tôi nói, cậu sẽ có hy

vọng rời đi. Nếu như tôi chết, cậu tuyệt đối cũng không thoát.

Nói đến đây, Trưởng phòng Hồ trấn định nhìn đối phương. Ông ta tin rằng, với cặp mắt u tối khiến người ta phải hoảng hốt kia, hẳn hẳn có thể cảm nhận được ông không có nói dối.

Hơn nữa, ngay từ ban đầu đối phương đã biết đến sự tồn tại của Ngô tiên sinh. Lần thứ hai, thậm chí có thể thông qua nhiều thủ đoạn ứng phó với Ngô tiên sinh. Như vậy, đối phương không hề kiêng kỵ Ngô tiên sinh.

Và hiện tại chính là cơ hội sinh tồn duy nhất của ông ta.

Thấy vẻ mặt chăm chú của Trưởng phòng Hồ, Giang Nguyên cười nói:

- Được, tôi thừa nhận ông là một người rất lợi hại, rất giỏi nắm bắt cơ hội. Và đây chính là nguyên nhân khiến ông có thể trở thành thuộc hạ đắc lực nhất của Trương tướng quân.

Nghe đối phương nói những lời này, trong lòng Trưởng phòng Hồ thoáng yên ổn hơn vài phần. Xem ra đối phương hẳn là có chút tâm động rồi.

- Nhưng ông đã sai lầm rồi.

Trong lòng Trưởng phòng Hồ vừa mới thả lỏng được một chút, nghe đến đó, sắc mặt liền cứng đờ, sau đó nhìn thấy trong tay đối phương xuất hiện một cây ngân châm, chợt lóe lên rồi biến mất.

Sau đó ông ta cảm thấy toàn thân tê rần, khí lực dần dần tiêu tán, ý thức cũng trở nên mơ hồ. Trong chút ý thức còn sót lại là một gương mặt tràn ngập sát ý của đối phương.

- Hẳn thật sự không sợ sao?

Mang theo chút nghi vấn cuối cùng cộng với ảo não và tuyệt vọng, Trưởng phòng Hồ dần dần lâm vào bóng tối vô hạn vô biên.

Chậm rãi đứng dậy, nhìn thoáng qua người trước mắt, Giang Nguyên thở hắt ra, sau đó móc một cái khẩu trang trong túi đeo lên, lúc này mới nhẹ nhàng xoay người sang chỗ khác.

Khi Giang Nguyên vừa mới xoay người, cánh cửa phòng bị đá văng ra, bay về phía hắn.

Sắc mặt Giang Nguyên không hề thay đổi, giống như đã sớm có sự chuẩn bị, một quyền đánh tới.

Cánh cửa bị bể thành bốn năm mảnh. Giang Nguyên hít sâu một hơi, sau đó một cước đá ra ngoài.

Bịch.

Một thanh âm muộn hưởn vang lên, một luồng khí lãng đá văng những mảnh cửa nhỏ ra ngoài, va vào bức tường hai bên, phát ra thanh âm bịch bịch rồi mới rơi xuống đất.

Mảnh nhỏ văng đi, hai người cũng lui về sau vài bước, khó khăn lắm mới đứng vững, sau đó mới ngẩng đầu nhìn rõ hình dáng đối phương.

Về mặt Giang Nguyên vẫn bình tĩnh như cũ, nhưng ánh mắt của Ngô tiên sinh lại có chút kinh ngạc. Ông ta không ngờ, xu thế kẹp của mình lại ngang bằng với một mình đối phương.

Hơn nữa, mặc dù đối phương đeo khẩu trang màu đen, cộng thêm cặp mắt kính đen, nhưng ông vẫn có thể từ hai mắt và hàng lông mày ẩn hiện của hắn mà đoán được, tuổi của đối phương hẳn không quá ba mươi.

Ông tự nhận, bây giờ bất quá ông chỉ mới có bốn mươi sáu tuổi, nhưng đã có thể đạt đến cảnh giới Địa giai đỉnh phong, được xem là kỳ tài khó có được. Đây cũng chính là điểm kiêu ngạo của ông ta. Nhưng bây giờ ông ta đã không còn suy nghĩ này nữa.

- Cậu là ai? Tại sao lại dám tập kích quân doanh, giết chết chủ quân quân đội?

Nhìn ánh mắt bình tĩnh và lạnh lẽo của đối phương, không hề có sự sợ hãi, ý niệm trong lòng Ngô tiên sinh cũng bắt đầu dao động. Ông ta vốn tưởng rằng người trước mắt là người của Thiên Y Viện, nhưng bây giờ ông ta lại không dám khẳng định. Thiên Y Viện luôn có quy định nghiêm khắc, sẽ không cho phép các thành viên nhúng tay vào chuyện quân sự và chính trị, lại càng không có

chuyện dám ra tay giết chết lãnh đạo trong quân đội.

Nhìn người trung niên gầy gò trước mặt, tay Giang Nguyên nhẹ đẩy cặp mắt kính, sau đó điều chỉnh lại giọng nói của mình:

- Ông chính là Ngô tiên sinh?

- Phải.

Ngô tiên sinh cau mày một chút, sau đó liếc nhìn Trưởng phòng Hồ đang nằm im trên giường đằng sau lưng Giang Nguyên, lạnh giọng hỏi:

- Cậu là Giang Nguyên?

Nghe đối phương gọi thẳng tên của mình như vậy, xem ra lời của Trương tướng quân là không sai. Giang Nguyệt Minh và vị Ngô tiên sinh này là cùng một phe. Ngô tiên sinh chính là người mà Giang Nguyệt Minh phải đến để bảo vệ Trương tướng quân. Nếu không, đối phương sẽ không có khả năng đoán được thân phận của hắn dễ dàng như vậy. Tuy nói đối phương còn chưa xác định lắm, nhưng ít ra hắn đã khiến đối phương phải hoài nghi.

- Ông không cần quan tâm chuyện tôi là ai. Bây giờ tôi chỉ muốn biết ông là ai.

Giang Nguyên yên lặng nhìn Ngô tiên sinh trước mặt. Bây giờ hắn không có ý định bại lộ thân phận cho đối phương biết, lại càng không để cho đối phương biết hắn đã biết được Giang Nguyệt Minh.

Hiện tại, hắn đã có thể xác nhận, chuyện của Cô Lang cũng không phải một mình Trương tướng quân làm. Thế lực ẩn sau đó còn lớn hơn hắn đã tưởng tượng. Chỉ là chờ đợi lâu như vậy, hắn không còn kiên nhẫn nổi nữa. Mối thù của đám người đội trưởng cũng không thể vì khó khăn và phong hiểm trước mắt mà ngừng lại. Chỉ là hắn không có ý định thu hút sự chú ý của đối phương. Ít nhất không làm cho đối phương biết được hắn đã từ chỗ Trương tướng quân biết được tình huống về bọn họ.

Nếu không, đối mặt với tình huống như vậy, đối phương sẽ không chết không thôi với hắn.

Nghe Giang Nguyên nói, Ngô tiên sinh lại nhìn chăm chăm Giang Nguyên, lạnh giọng cười nói:

- Nếu cậu đã không muốn nói, vậy chờ sau khi tôi bắt được cậu, xem cậu có nói ra hay không.

Dứt lời, liền huy thảo về phía Giang Nguyên.

Giang Nguyên cười lạnh. Đây cũng là điều mà hắn muốn. Hắn không muốn nhiều lời với đối phương. Nói càng nhiều càng dễ bị sơ hở.

Bịch bịch. Tiếng giao thủ liên tiếp vang lên. Một luồng khí lảng từ chỗ hai người phát ra toàn bộ căn phòng, khiến giấy tờ bên trong phòng bay tán loạn.

Đấu nhau vài chiêu, vẻ mặt của Ngô tiên sinh lại càng kinh hãi. Ông vốn cho rằng đối phương tuổi tác còn nhỏ, có lẽ thực lực không thua kém ông, nhưng kinh nghiệm tuyệt đối không thể bằng ông. Chỉ cần giao thủ vài chiêu, với kinh nghiệm của ông, muốn bắt đối phương cũng không phải là chuyện khó khăn gì. Nhưng không ngờ, đối phương không hề rơi vào thế hạ phong, thậm chí còn trên cơ nửa chử.

Trong lúc Ngô tiên sinh đang định gọi đệ tử đến giúp đỡ, Giang Nguyên cũng không định cấp cơ hội cho đối phương. Thời gian của hắn không có nhiều. Nếu cứ tiếp tục như vậy, muốn bắt đối phương cũng không phải là không thể, nhưng kéo dài như thế này, đến lúc đó hắn muốn đi sẽ rất khó.

Bịch. Giang Nguyên toàn lực đánh ra một quyền, chấn bay Ngô tiên sinh ra ngoài, thừa dịp này, hắn liền nhào ra cửa.

Ngoài cửa, một người đang đứng huy động một thanh trường đao chém xuống đỉnh đầu Giang Nguyên.

Nhìn thấy ngân quang chột lóe, trong lòng Giang Nguyên sửng sốt. Trên người hắn không mang theo binh khí, không có gì có thể ngăn cản. Hơn nữa, chiều rộng của cánh cửa cũng chỉ có ba thước, Giang Nguyên chỉ có thể thở dài, nhẹ nhàng thối lui về phía sau.

Ánh mắt Ngô tiên sinh phía sau hiện lên sự vui vẻ. Nếu không nhờ

có đệ tử của ông ngăn cản, thiếu chút nữa đã khiến tên tiểu tử này chạt thoát rồi.

Lập tức quát một tiếng, hai tay chộp đến hai vai Giang Nguyên. Chỉ cần đối phương bị ông ta chộp trúng, xương quai xanh xem như bị phế rồi.

Chương 602: Bỏ chạy

Hai bàn tay của Ngô tiên sinh chộp vào vai Giang Nguyên, hung hăng ấn xuống. Nhưng Giang Nguyên nào để cho đối phương có cơ hội dễ dàng gây thương tích cho mình như vậy. Sau khi phán định vị trí của đối phương, dưới chân gia tốc lui nhanh về phía sau, sau đó cả người đánh tới Ngô tiên sinh.

Nhìn Giang Nguyên đột nhiên đánh tới, sắc mặt Ngô tiên sinh liền biến đổi, giơ tay ngăn cản.

Một thanh âm va chạm nặng nề vang lên. Hai người nhanh chóng tách ra. Ngô tiên sinh cuống quýt lui về sau hai ba bước, còn Giang Nguyên thì mượn xu thế lao thẳng về phía cửa.

Lúc này, Ngô tiên sinh đã nhảy vào trong phòng, chỉ còn một người bên ngoài, làm sao đủ sức giữ cửa. Vừa mới vung đao lên đã bị Giang Nguyên đánh tới một quyền. Khi đối phương vừa tránh ra, Giang Nguyên liền lao thẳng ra ngoài.

Hai đệ tử còn lại của Ngô tiên sinh thì canh giữ cửa sổ, căn bản không có cách ngăn cản, chỉ có thể trơ mắt nhìn Giang Nguyên biến vào trong bóng tối.

Đùng đùng. Mấy tiếng súng liên tiếp vang lên. Trong bóng tối ít nhất có ba bốn viên đạn xẹt đến chỗ Giang Nguyên.

Mặc dù đã sớm có đoán trước, nhưng Giang Nguyên cũng không ngờ đối phương lại phán đoán chuẩn xác đến như vậy. Liên tiếp quay mấy vòng trên mặt đất, nguy hiểm tránh được công kích của đối phương, nhưng đùi phải vẫn có cảm giác tê rần.

Hừ! Giang Nguyên kêu lên một tiếng, nhưng không ngừng lại,

nhào thẳng vào bóng tối. Sau đó vọt người mấy lần rồi biến mất không thấy.

- Đuổi theo.

Nhìn thân ảnh Giang Nguyên biến mất trong bóng đêm, cùng với vài giọt máu lưu trên mặt đất, ánh mắt Ngô tiên sinh hiện lên sự vui mừng, sau khi vung tay lên liền đuổi theo hướng mà Giang Nguyên biến mất.

Hai đệ tử của ông cũng hưng phấn đuổi theo.

Về phần đám binh lính ngấm bản thành công Giang Nguyên, lúc này lại càng không thể chần chừ, có ba người phía sau nhanh đuổi theo.

Giang Nguyên nhanh chóng leo qua bức tường. Chỉ là khi rơi xuống đất, dưới chân lại là một cái bẫy sói. Giang Nguyên cau mày một cái, nghiêng rằng vọt qua, sau đó chạy thẳng ra ngoài.

Khi hắn vừa chạy được hai ba thước, chỗ của hắn vừa rồi văng lên khối bụi. Giang Nguyên cắn răng, dưới chân lại càng không ngừng, rất nhanh chạy vội vào trong bóng tối. Hắn phải thoát khỏi tầm mắt của hai tay súng hạng nặng đang đuổi theo mình.

Đùng đùng. Đạn vẫn vang lên đằng sau Giang Nguyên.

Lại một làn khói bụi văng lên. Hai cái đèn pha cũng theo sát đằng sau hắn không bỏ.

- Làm gì có chuyện trốn thoát được?

Ngô tiên sinh nhìn Giang Nguyên chật vật chạy trốn, hưng phấn quát.

Mặc dù đèn phải đã bị trúng đạn, ảnh hưởng đến hành động của hắn, nhưng Giang Nguyên vẫn chạy nhanh như cũ, đồng thời biến ảo phương hướng. Hai làn đạn vẫn theo sát đằng sau, nhưng gương mặt của hắn vẫn không hề hiện lên vẻ kinh hoàng. Hơn nữa, hô hấp vốn có chút dồn dập của hắn càng ngày càng chậm lại.

Phù...phù...phù.

Theo hô hấp chậm lại, ánh mắt Giang Nguyên cũng bắt đầu rõ ràng hơn.

- Chủ thể tiến vào trạng thái Không Minh. Năng lượng tiêu hao còn 90%.

Giang Nguyên nhìn màn đêm đằng trước, nhưng tầm mắt đã rõ ràng hơn. Mặc dù đôi mắt vẫn truyền đến cơn đau, nhưng cường độ của hắn càng thêm nhanh hơn vài phần.

Sau một lúc quay cuồng, Giang Nguyên nhanh chóng nhảy vào một bóng tối khác. Hai tay súng đằng sau cũng không có ý định dừng lại, vẫn đuổi theo đằng sau hắn. Hai người rọi đèn cũng không có nhân nhả, theo sát đằng sau Giang Nguyên.

Giang Nguyên ở trong bóng tối giống như ở ban ngày. Hai tay súng cộng với hai người rọi đèn cũng không dễ dàng đuổi kịp hắn. Nhưng Ngô tiên sinh và hai đệ tử của ông ta mới là phiền toái lớn nhất của Giang Nguyên.

Trong bóng đêm, tốc độ của hắn vẫn rất nhanh. Hắn vừa chạy trốn vừa quay đầu nhìn thoáng qua những người đuổi theo không bỏ đằng sau, không khỏi cau mày.

Chân bị thương, với tốc độ hiện tại, rất dễ dàng bị đám người Ngô tiên sinh đuổi kịp. Nếu bị bắt, phiền toái kế tiếp sẽ không nhỏ. Tuy Giang Nguyên am hiểu lấy ít đổi nhiều, nhưng đối mặt với một người thực lực không thua kém mình bao nhiêu, lại còn có thêm hai đệ tử giúp đỡ, Giang Nguyên cũng không nắm chắc mình có thể thoát khỏi.

Nghĩ đến đây, nhìn hai tay súng và hai người rọi đèn đã bị hắn bỏ xa, Giang Nguyên nhẹ nhàng thở hắt ra, sau đó ngồi thụp xuống đằng sau một bụi cỏ.

Khi ngồi xuống, Giang Nguyên rất nhanh dùng tay xé rách ống quần đôi mắt. Dưới ánh sáng, hắn liền nhìn thấy máu đang chảy ra từ vết đạn kia.

Chương 603: Đau đớn

Không dám chần chừ, Giang Nguyên rất nhanh móc ra một cây ngân châm và một con dao nhỏ giống ngân châm, rạch thẳng xuống vết thương.

- Nhanh lên một chút, nhanh lên một chút. Tên tiểu tử kia nhất định chưa chạy thoát được đâu. Phải cẩn thận tìm kiếm.

Giọng nói căm tức của Ngô tiên sinh vang lên, phân công cho hai đệ tử tìm kiếm xung quanh. Tuy nói tìm kiếm trong bóng đêm có chút bất tiện, nhưng tên tiểu tử kia đột nhiên không thấy, nhất định là trốn ở gần đây.

Bị súng bắn trúng, bị thương nặng định không nhẹ, tuyệt đối không chạy đi xa được.

Mày Giang Nguyên cau lại, nhẹ nhàng rạch con dao xuống vết thương.

Với cường độ da thịt của hắn bây giờ, súng bình thường hoặc tiểu liên trong cự ly gần không thể làm hắn bị thương nặng được. Nhưng súng lần này lại khác. Nếu không phải bắn trúng bắp đùi mà là chỗ khác, chỉ sợ đã bị lủng rồi.

Đương nhiên, đã bắn trúng thì không cần phải khoét viên đạn ra. Nhưng bây giờ hắn nhất định phải lấy viên đạn ra cho bằng được. Nếu không, muốn khôi phục lại hành động bình thường sẽ rất khó.

Năng lực chịu đau của Giang Nguyên rất mạnh. Lần trước hắn cũng đã cắt thịt của mình đưa cho La lão. Nhưng lần trước không có phiền phức như lần này. Lần trước chỉ cần hạ đao chuẩn xác và nhanh một chút thì không bị đau.

Còn lần này, muốn lấy viên đạn ra cũng không phải là chuyện đơn giản. Đầu tiên phải mở vết thương rộng ra rồi mới lấy được.

Khi con dao nhỏ cắt xuống, giọng nói của Ngô tiên sinh và hai đệ tử cũng càng lúc càng gần, làm cho mày Giang Nguyên càng cau chặt, động tác trong tay cũng càng nhanh hơn.

Mạnh mẽ dùng lực, một dòng máu tươi từ vết thương toát ra.

Cảm giác được con dao va chạm vật cứng bên trong, Giang Nguyên hít sâu một hơi, lại tiếp tục dùng lực. Con dao nhỏ đã chạm vào đầu đạn. Con dao dài mười ly, bây giờ chỉ còn lộ ba ly ra bên ngoài.

Sau khi xác nhận con dao đã nằm dưới đầu đạn, Giang Nguyên hít vào một hơi, cắn răng nhấn tay xuống.

Hizz. Theo con dao nhấn xuống, cho dù lực chịu đựng của Giang Nguyên rất cao, cũng không khỏi hít một hơi thật sâu. Cơn đau này khiến cho tầm nhìn của hắn trở nên mơ hồ.

Trong đầu của hắn truyền đến một tin tức:

- Chủ thể rời khỏi trạng thái Không Minh. Năng lượng tiêu hao 3%. Năng lượng tích trữ Cửu Vĩ đuôi 5 còn lại 87%.

Cảm nhận được tin tức trong đầu, Giang Nguyên cũng cố không hơn. Vừa rồi quả thật rất đau. Thậm chí cơn đau còn làm cho hắn rời khỏi trạng thái Không Minh.

Nhưng sự tàn nhẫn này cũng không vô ích. Dưới lực khống chế tinh chuẩn của mình, vết thương bên ngoài cũng không toét ra quá nhiều.

Giang Nguyên vươn tay trái kéo đầu đạn ra, sau đó mới thoáng thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng tiếng hít thở vừa rồi của hắn đã khiến cho Ngô tiên sinh chú ý. Bây giờ ông ta đang bắt đầu tìm kiếm sang bên này.

Giang Nguyên cũng không dám chần chừ, tay đè lên trên vết thương đang chảy máu, sau đó vứt con dao vẫn còn dính máu đi. Vết thương tương đối sâu. Hơn nữa vừa mới lấy đạn, khiến cho vết thương lại càng sâu thêm, rất có khả năng tổn thương đến mạch máu. Giang Nguyên biết rất rõ, với năng lực khôi phục của hắn, muốn trong khoảng thời gian ngắn cầm máu, nhất định phải khâu lại.

Nếu không, khi chân vừa cử động, máu sẽ chảy không ngừng, vậy

lại càng phiền toái hơn.

Thoáng cân nhắc một chút, Giang Nguyên đã đưa ra phán định tình huống. Hắn muốn thoát khỏi sự đuổi giết của đối phương, nhất định phải khống chế cho được chỗ này. Nếu không, vết thương đó sẽ làm cho hắn thất bại ngay.

Nghĩ đến đây, lại nghe được bước chân càng lúc càng gần, Giang Nguyên cũng không dám chần chừ, tiếp tục lấy ra một cây ngân châm khác.

Hai mắt nheo lại, sau đó hít vào một hơi, đâm thẳng vào bên cạnh vết thương, rồi rút tiếp nội khí vào bên trong, khiến cho cây ngân châm trở nên thẳng đứng, hắn lại tiếp tục đâm xuống, xuyên thẳng qua bên kia.

Sau khi cây ngân châm xuyên qua cơ thể, đầu và đuôi châm chạm nhau, hắn đã dùng cây châm thay thế cho chỉ, trực tiếp khâu vết thương lại với nhau.

Tương đương dùng một dây kẽm để buộc vết thương lại.

Sau khi làm xong hết thấy, trán Giang Nguyên toát ra một tầng mồ hôi mịn. Nhưng Giang Nguyên cũng không dừng lại. Bởi vì lấy viên đạn, miệng vết thương bị khoét to hơn, cho nên khâu một châm vẫn còn chưa đủ.

Giang Nguyên không chút chần chừ rút ra một cây nữa, sau đó tiếp tục đâm vào vết thương của mình.

Lúc này, Ngô tiên sinh cách hơn mười thước, có chút hít hít cái mũi, giống như ngửi được mùi máu tươi trong gió, hai mắt liên sáng lên, quay sang hướng gió thổi tới, rồi phất tay ra hiệu cho hai đệ tử đang tìm kiếm cách đó không xa.

Lúc này, Giang Nguyên đang cau mày, trán đổ càng lúc càng nhiều mồ hôi.

Khoảng cách gần như vậy, rất nhanh hai người đệ tử của Ngô tiên sinh đã nhanh chóng tìm thấy bụi cỏ. Ngô tiên sinh hướng bụi cỏ cười to:

- Tên tiểu tử kia, bước ra đây chịu chết đi. Mà không chạy thoát đâu.

Ngô tiên sinh vừa nói xong, bên trong bụi cỏ không truyền ra bất cứ thanh âm nào.

- Còn muốn trốn?

Thấy đối phương hoàn toàn bất động, Ngô tiên sinh cười lạnh, khom thắt lưng xuống, tay nhặt một hòn đá, hít một hơi thật sâu rồi ném vào bụi cỏ.

Nhưng khi ông còn chưa ra tay, trong bụi cỏ đã chậm rãi đứng lên một người.

- Hả, không né sao?

Chương 604: Ương ngạnh

Giang Nguyên đứng trong bụi cỏ, đưa mắt nhìn Ngô tiên sinh, còn có hai người trẻ tuổi đứng cách đó không xa, không hề phản ứng với cái nhìn trào phúng của họ, chỉ lặng lẳng đứng nhìn, khiến cho Ngô tiên sinh cảm thấy buồn bực lẫn khó chịu.

Hôm nay, không chỉ Trương tướng quân bị tên tiểu tử này giết chết, mà đại đệ tử ông coi trọng nhất cũng đã chết luôn.

Vốn đại đệ tử của ông sẽ không chết, nhưng lại chết dưới sự liều lĩnh và căm tức của mình. Ngô tiên sinh biết rõ, đối phương cũng chỉ chế trụ đệ tử của ông, cũng không chính thức hạ sát thủ. Ngay cả đại đệ tử, đối phương cũng chỉ xuyên qua cánh cửa đâm vào huyết vị, khiến cho y đứng im mà thôi.

Nhưng cũng bởi vì ông tùy tiện đẩy cửa ra, khiến cho ngân châm đâm thẳng vào trong, giết chết đại đệ tử.

Ngô tiên sinh vô cùng tức giận, đã đem hết mọi tội lỗi đổ lên người Giang Nguyên. Nếu không phải tại thằng nhãi này, đệ tử của ông làm sao mà chết được. Trương tướng quân làm sao mà chết được?

Bố cục nhiều năm như vậy, vất vả lắm mới bồi dưỡng được một người, nhưng lại chết trong tay tiểu tử đó. Tâm huyết nhiều năm bị hủy, khi quay về cũng khó mà thoát tội. Nếu không giết hắn, làm sao mà xả được cơn giận trong lòng? Không, trước khi giết chết thì phải bắt sống hắn, tra tấn hắn, để cho hắn cảm nhận được cảm giác đau khổ là như thế nào.

Nhưng tên tiểu tử này lại giống như tử sĩ, không hề phản ứng, giống như không nhìn thấy tình huống trước mắt.

- Muốn chạy trốn?

Gương mặt gầy gò của Trương tiên sinh trở nên vắn vẹo, ánh mắt tràn đầy căm tức lẫn hối hận.

Cảm nhận được vết thương dần dần khôi phục, khoe miệng Giang Nguyên vênh lên, lãnh đạm nói:

- Chạy trốn? Chạy trốn như thế nào?

- Chẳng lẽ còn muốn ta dạy cho cậu cách chạy trốn?

Nghe Giang Nguyên nói chuyện, mặc dù vẫn là biểu hiện lạnh nhạt, nhưng ít ra sự bất đắc dĩ trong lời nói của đối phương khiến cho lửa giận trong lòng Ngô tiên sinh được phát tiết vài phần.

- Chạy trốn như thế nào? Ông đã tính đến chuyện tôi bị thương hành động không tiện rồi mà. Nếu có thể chạy trốn tôi đã sớm chạy rồi, còn chờ các người đến bắt tôi sao?

Giang Nguyên ước gì kéo dài thời gian thêm một chút, ít nhất vết thương của hắn sẽ lành thêm một chút.

Nói đến đây, Giang Nguyên nhìn ra phía sau lưng Ngô tiên sinh, nói:

- Xem ra không chỉ có ba người, hắn sẽ còn có nhiều người đến đây. Tôi có muốn chạy cũng chạy không thoát, phải không?

Nghe Giang Nguyên nói, Ngô tiên sinh cũng quay đầu lại nhìn một cái. Ông không lo lắng Giang Nguyên có thể đánh lén mình. Khi ông nhìn lại phía sau, quả thật đang có binh lính chạy đến.

Thấy người của mình chạy đến, trong lòng Ngô tiên sinh lại càng bình tĩnh hơn, nhưng cũng cảm thấy có chút quái lạ. Tên tiểu tử này không phải là loại người thúc thủ chịu trói, tại sao lại bình tĩnh như vậy? Theo lý, cho dù hắn chạy không thoát, nhưng cũng sẽ liều chết phản kháng một chút. Tình huống bây giờ đúng là có chút kỳ lạ.

Nhưng Ngô tiên sinh cũng không suy nghĩ nhiều. Vốn có ba thầy trò ông ở đây, hắn có muốn chạy cũng chạy không được. Bây giờ còn có thêm một đội binh lính tinh nhuệ, hắn lại càng không có cơ hội chạy trốn.

- Hừ, tên tiểu tử kia, mau thúc thủ chịu trói đi, đỡ phải đau đớn.

Nhìn thấy đại thế đã định, Giang Nguyên cũng đã hiểu được tình huống muốn chạy cũng không được, oán khí trong lòng Ngô tiên sinh cũng tiêu tan hai phần.

Cảm giác ở vết thương càng lúc càng nhiều, trong lòng Giang Nguyên cũng bình tĩnh hơn. Xem ra tốc độ khôi phục cơ thể của hắn vẫn không khiến người ta thất vọng. Không còn bao lâu nữa, hắn sẽ không cần cố kỵ, toàn lực ứng phó tình huống trước mắt.

Lập tức hỏi ngược lại:

- Ông cảm thấy tôi sẽ thúc thủ chịu trói sao? Tôi đâu có ngu như vậy? Hay là ông cảm thấy tôi rất ngu?

Thấy đối phương cười giễu cợt, mặt Ngô tiên sinh đỏ lên, nhưng thật ra ông cũng không kiên nhẫn dây dưa với Giang Nguyên, chỉ hừ lạnh một tiếng rồi bước đến. Nếu đối phương đã mạnh miệng như vậy, bây giờ thu thập đối phương mới là quan trọng nhất.

Bây giờ Ngô tiên sinh vô cùng tự tin. Từ vết thương trên đùi đối phương cộng với mùi máu tanh nồng nặc, có thể xác định đối phương bị thương không nhẹ. Nếu ông ta còn không bắt được, quả thật sống uổng phí quá.

Thấy sư phụ đã tiến lên, hai gã đệ tử rất nhanh phân thành hai bên thủ vệ, cũng không tiến lên hỗ trợ.

Đối phương đã bị thương, còn có sư phụ của mình ra tay, cũng đủ

thu thập đối phương rồi. Hai người chỉ cần ở một bên cam đoan không có bất ngờ gì xảy ra là được.

Đám binh lính cũng đang đuổi đến gần, một gã đệ tử giơ tay, ra hiệu binh lính không cần tiến lên.

Đám binh lính cũng đã nhìn thấy rõ tình huống trước mắt, thấy Ngô tiên sinh đang động thủ với đối phương, cũng chỉ đứng xa mà nhìn. Nếu Ngô tiên sinh đã ra tay, đối phương nhất định trốn không thoát.

Dần dần, đám binh lính nhìn cảnh tượng trước mắt, miệng không nhin được há to ra. Vốn bọn họ cho rằng Ngô tiên sinh cực kỳ lợi hại, người kia đấu với Ngô tiên sinh, không bao lâu sau sẽ dễ dàng bị đánh ngã.

Nhưng bây giờ nhìn hai người giao thủ đằng trước, kinh phong như gió tản ra bốn phía, mọi người mới biết được, Ngô tiên sinh đã đạt đến trình độ lợi hại như thế nào rồi. Nếu Ngô tiên sinh toàn lực ra tay, chỉ sợ không một người nào có thể sống sót.

Giang Nguyên đứng im tại chỗ, thấy chiêu hủy chiêu. Chỉ khi nào Ngô tiên sinh ra chiêu quá lợi hại thì mới né tránh một chút. Giao thủ một hồi liền rơi vào thế hạ phong.

Động tác của hắn càng làm cho Ngô tiên sinh và hai gã đệ tử thêm trấn định. Tiểu tử này quả nhiên bị thương không nhẹ, muốn chạy cũng chạy không được.

Bịch bịch. Sau hai lần đỡ chiêu, rốt cuộc Giang Nguyên hừ lên một tiếng, bước chân lui về sau vài bước. Sắc mặt của Ngô tiên sinh liền lộ ra vẻ vui mừng. Xem ra tên tiểu tử này không chống đỡ được nữa rồi, nào chịu buông tay, quát lớn một tiếng, đánh ra một kích toàn lực về phía Giang Nguyên.

Giang Nguyên dường như không tiếp chiêu, hai tay giơ lên ngăn cản, một lần nữa hừ một tiếng, bị Ngô tiên sinh đánh bay ra ngoài.

Trong lúc Ngô tiên sinh đang đắc ý, đột nhiên mây cau lại. Bởi vì hướng Giang Nguyên bay ra là trúng một người đệ tử.

Chương 605: Có con tin trong tay, chẳng khác nào có thiên hạ trong tay

- A!

Thấy Giang Nguyên bay về phía mình, gã đệ tử trẻ tuổi vốn đã đề phòng, thấy bây giờ nhất được tiện nghi, tất nhiên là không bỏ qua. Hơn nữa, Đại sư huynh bị hấn hại chết, khi ra tay lại càng không lưu tình.

Lập tức hét lớn một tiếng, huy quyền đánh về phía thân hình Giang Nguyên đang bay đến.

Mọi người nhìn Giang Nguyên bay ngược ra ngoài và gã đệ tử trẻ tuổi đang huy quyền hét lớn, ánh mắt hiện lên sự hưng phấn, muốn nhìn thấy kết quả của Giang Nguyên.

Nhưng Ngô tiên sinh chỉ hơi cau mày, cảm nhận được sự việc có chút vấn đề. Nhưng ông không tin đối phương đang chặt vật như thế lại có thể thoát được một kích toàn lực của đệ tử ông. Ông biết rất rõ thực lực của đệ tử mình. Cho dù không thể làm đối phương bị thương, nhưng muốn đánh đối phương bay trở lại thì không thành vấn đề.

Chỉ là Ngô tiên sinh còn chưa kịp suy nghĩ hết đã nhìn thấy Giang Nguyên đang chuẩn bị chạm phải một kích của gã đệ tử, thân hình liền lảo không xoay tròn, sau đó rơi xuống mặt đất. Hơn nữa, Ngô tiên sinh thậm chí còn nhìn ra được sự giấu cợt trong mắt đối phương.

- Không ổn rồi.

Ngô tiên sinh vừa mới toát ra ý niệm này trong đầu, còn chưa kịp phản ứng, đã nhìn thấy Giang Nguyên xoay tròn lần nữa, bắp đùi giống như không hề bị thương, lưu loát tránh khỏi một quyền rất mạnh của đệ tử ông.

Sau đó, nương theo xu thế xoay tròn, đôi chân của Giang Nguyên kẹp lấy cổ tay của gã đệ tử rồi xoay lại, khiến cho các đốt ngón tay

bị xoay ngược. Tay trái của hắn thì khóa trái cánh tay của gã đệ tử, còn tay phải thì chế trụ yết hầu, vẻ mặt lạnh nhạt đứng ở nơi đó.

Nghịch chuyển phát sinh quá nhanh khiến cho mọi người không kịp phản ứng. Ngoại trừ Ngô tiên sinh vẻ mặt kinh sợ bước lên hai bước, còn tất cả mọi người đều ngơ ngác, không biết tại sao tên tiểu tử đó đã bị thương không nhẹ, khi đánh bay cũng đứng không vững, như thế nào lại đột nhiên trở mình như thế?

Động tác đó, tốc độ đó là của một người bị thương sao? Bắp đùi của hắn bị thương có thể linh hoạt như vậy à?

Mặt Ngô tiên sinh tái xanh, nhìn chăm chăm Giang Nguyên đang chế trụ gã đệ tử của ông, không biết rốt cuộc Giang Nguyên đã làm như thế nào? Không nói đến hành động của đối phương thật kinh người, lại còn lừa ông một cú ngoạn mục, nhưng bắp đùi của hắn bị thương nặng như thế, làm sao có được tốc độ nhanh như vậy? Trừ phi là hắn không bị thương.

Ngô tiên sinh lại nhìn chăm chăm bắp đùi Giang Nguyên, xác định vết thương đó không phải là giả. Máu cũng không phải là giả.

Thậm chí vừa rồi ông cũng cảm giác được thân hình đối phương cứng ngắc, quả thật là đã bị thương, hành động sẽ không thuận lợi. Nhưng tình huống trước mắt lại khiến cho ông khó hiểu.

Cẩn thận nhìn vài lần, trong lòng Ngô tiên sinh liền hít một hơi khí lạnh. Bởi vì ông nhìn thấy trán đối phương đột nhiên xuất hiện một tầng hơi nước, gương mặt tái nhợt hơn vài phần. Hơn nữa mùi máu tươi vốn đã phai đi rất nhiều đột nhiên nồng nặc trở lại.

Xem ra đối phương bị thương là thật, nhưng trong tình huống này lại có thể phát huy được tốc độ kinh khủng như thế, đúng là lợi hại.

Giang Nguyên bóp chặt cổ họng của người kia, chậm rãi điều chỉnh hô hấp của mình. Mặc dù đã có hai ngón châm cố định vết thương, nhưng chỉ trong một giây ngắn ngủi kịch liệt hoạt động vừa rồi, đã khiến cho vết thương vốn đã được cầm máu của hắn một lần nữa rách ra.

Cảm giác đau đớn khi vết thương bị xé rách càng đau hơn vài phần. Đặc biệt trong quá trình xoay người, hần quả thật phải cắn chặt răng, cho đến khi thật sự khống chế được đối phương, không còn động tác nào khác thì cảm giác đau đớn mới giảm nhẹ vài phần.

- Mọi người không được lại đây, trong tay tôi có con tin đấy.

Giọng nói hơi suy yếu của Giang Nguyên vẫn lộ ra sự bình tĩnh, gương mặt mỉm cười nhìn hai thầy trò Ngô tiên sinh và đám binh lính.

Có con tin? Giang Nguyên vừa nói xong liền cảm thấy quái lạ, giống như lời này không phải là nói. Hần cau mày suy nghĩ một chút, thầm nghĩ: Đúng rồi, trước kia người khác toàn là rống lên đòi giết hần, bây giờ thì hần nói quá hào hoa phong nhã, không đủ khí thế.

Nhưng, mặc dù khí thế không đủ, nhưng tác dụng vẫn không sai. Ít nhất, Ngô tiên sinh và gã đệ tử còn lại đều dừng bước. Đám binh lính thấy Ngô tiên sinh dừng bước cũng vội vàng dừng bước theo, không dám bước qua.

Nhìn đồ đệ bị giữ chặt trong tay đối phương không thể nhúc nhích, hai mắt Ngô tiên sinh đỏ lên, nhìn chăm chăm Giang Nguyên, hận không thể một chưởng đánh chết hần. Cả đời này ông chỉ thu có ba đồ đệ, kết quả đại đồ đệ đã bị giết chết, bây giờ đến tam đồ đệ bị khống chế trong tay đối phương. Lần này tuyệt đối không thể để xảy ra vấn đề.

Ngô tiên sinh đầy sát khí chăm chăm nhìn Giang Nguyên, giọng nói giống như ác quỷ từ vực sâu vạn trượng vọng lại:

- Cậu trốn không thoát đâu. Mau thành thật buông nó ra, thúc thủ chịu trói, ta cam đoan cậu sẽ không bị đau khổ.

Lúc này, Giang Nguyên cảm giác được cơn đau từ bắp đùi của mình đã hoàn toàn giảm bớt, gương mặt càng thêm dễ chịu vài phần. Bây giờ hần có con tin trong tay, muốn kéo thêm vài phút cũng không có bất cứ vấn đề gì.

Vài phút cũng đủ giúp cho vết thương của hắn khép đến trình độ nhất định. Ít nhất sẽ không ảnh hưởng đến hành động như vừa rồi. Đến lúc đó đi lại sẽ tiện hơn rất nhiều.

- Ngô tiên sinh, ông cảm thấy lời ông nói tôi có thể tin sao?

Giang Nguyên chậm rãi nói. Bây giờ hắn một chút cũng không vội. Từ hành động này của Ngô tiên sinh, hắn biết được một chiêu hắn sử dụng là không nhầm. Quả nhiên có con tin trong tay chẳng khác nào thiên hạ nằm trong tay.

Nhìn biểu hiện bình tĩnh của đối phương, Ngô tiên sinh chỉ thiếu không phun máu ra.

Nhưng lúc này, ông cũng chỉ có thể chịu đựng. Ai bảo đồ đệ của ông nằm trong tay người khác làm chi?

Đương nhiên, Ngô tiên sinh cũng không gấp. Ông không lo lắng chút thời gian này. Dù sao, thời gian kéo càng lâu, binh lính phía sau cũng sẽ đến càng nhiều. Đến lúc đó, khu vực này sẽ bị bao vây, cộng thêm có hai tay súng bắn tỉa, cho dù đối phương có bắt đệ tử của mình, cũng không trốn thoát được.

Hơn nữa, bây giờ đối phương đang bị chảy máu liên tục, thương thế càng lúc càng tăng thêm. Thời gian kéo dài càng lâu, đối với ông ta càng có lợi, càng có hy vọng cứu đệ tử ra.

Cứ thế hai người tôi một câu, anh một câu. Lúc này, Ngô tiên sinh thì chờ Giang Nguyên xuất huyết càng nhiều, binh lính đến càng nhiều.

Còn Giang Nguyên thì chờ vết thương của mình khép lại nhiều hơn. Đến lúc đó, muốn chạy cũng có thêm vài phần nắm chắc.

Cứ như vậy, hai người kéo dài cả năm sáu phút. Giang Nguyên nhạy cảm cảm giác được thanh âm xoạt xoạt truyền đến từ trong bóng tối càng lúc càng nhiều. Xem ra đã có thêm nhiều người khác đến.

Đến bây giờ, Giang Nguyên cảm nhận được vết thương của mình đã khép lại hoàn toàn, vội vàng suy tính trong đầu, biết thời gian không thể chờ đợi được. Nếu người của đối phương đến càng lúc

càng nhiều, hắn có muốn chạy thoát cũng không được.

Nếu thật sự có thêm vài cây súng bắn tĩa xuất hiện, chờ bọn họ tìm được vị trí tốt, tỷ lệ có thể trốn thoát của hắn sẽ giảm xuống rất nhiều.

Nghĩ đến đây, khoe miệng Giang Nguyên nhếch lên, sau đó tay kia vẫn đặt lên vết hầu của đối phương, một tay nắm chặt cổ tay đối phương, từ từ thối lui.

Chương 606: Phản tác dụng

- Không được qua đây. Người nào bước qua, tôi cũng không có biện pháp cam đoan an toàn cho anh ta

Lúc này, Giang Nguyên càng lúc càng cảm thấy mình có tiềm chất của một thổ phỉ. Trước kia, tại sao hắn lại không phát hiện mình có tiềm chất này trong núi đao biển lửa chứ?

Giang Nguyên vừa lạnh nhạt nhìn mọi người, vừa chậm rãi lui về phía sau, nhưng trong lòng ảo não. Năm đó hắn rất đơn thuần, chỉ biết dùng đao dùng súng để chiến đấu. Nếu hắn giống được như bây giờ, cũng không bị khi dễ nhiều như vậy.

- Cậu đi không được đâu?

Ngô tiên sinh lạnh lùng uy hiếp Giang Nguyên. Trong lòng ông ta đang rất tức giận. Thăng nhãi này nắm thời gian cực chuẩn. Bây giờ binh lính phía sau đến rất nhiều, rất nhanh sẽ hình thành một vòng vây. Hơn nữa, ông ta tin rằng hai tay súng bắn tĩa sẽ rất nhanh bố trí vị trí. Nhưng đối phương lại lựa chọn lui bước. Lúc này Ngô tiên sinh chỉ có thể bội phục trình độ nắm chắc thời cơ của đối phương.

Nhưng ông ta nói cũng là thật. Đã đến tình trạng này, muốn chạy trốn cũng không trốn được xa.

Giang Nguyên thấy bắp đùi của mình đã không còn đau đớn khi cử động, trong lòng cũng bình tĩnh hơn. Xem ra hắn trì hoãn vài phút cũng đã có tác dụng.

Đối mặt với uy hiếp của Ngô tiên sinh, hắn cũng chẳng thềm để ý, chỉ cười nói:

- Mặc kệ tôi có đi được hay không, cũng phải nhìn xem ông có giữ được tôi hay không.

- Hơn nữa, ông không lo lắng cho an nguy của đệ tử mình hay sao?

Vừa lui về phía sau, Giang Nguyên vừa nói.

- Hừ, cậu giết chết Trương tướng quân, cậu cho rằng cậu bắt được đồ đệ của tôi, tôi sẽ để cho cậu đi sao?

Ngô tiên sinh lạnh giọng nói.

- Cậu suy nghĩ quá đơn giản rồi.

-Ồ, xem ra ông không quá quan tâm đến tính mạng của đệ tử mình.

Giang Nguyên cười nói.

Gã đệ tử đang bị Giang Nguyên chế trụ nhìn gương mặt của sư phụ, trong lòng biết rất rõ. Mặc dù y là đệ tử của ông, nhưng theo tình huống trước mắt, chỉ sợ sư phụ tuyệt đối không vì y mà buông tha cho đối phương.

Y biết rõ tầm quan trọng của Trương tướng quân. Trương tướng quân bị người ta ám sát, y và sư phụ làm nhiệm vụ cận vệ, tất nhiên sẽ phải gánh vác trách nhiệm thật lớn, sẽ bị nghiêm khắc trừng phạt. Nếu bắt được tên giết người, mọi chuyện còn dễ nói. Nhưng nếu để cho hắn chạy thoát, kết quả sẽ cực kỳ nghiêm trọng.

So sánh với nhau, y tuyệt đối không bằng người trước mắt này.

Lúc này, y bị Giang Nguyên lắc lắc tay, gương mặt thống khổ chột vụn vụn.

Nhưng Giang Nguyên ở đằng sau thì dường như không nhìn thấy, vẫn nhanh chóng khống chế y lui về phía sau.

Ngô tiên sinh không nhanh không chậm đi cách mười thước đã

nhìn thấy gương mặt đồ đệ nhà mình lộ ra vẻ hung ác, trong lòng âm thầm thở dài, sau đó giống như bị Giang Nguyên uy hiếp, liền ngừng bước.

Thấy Ngô tiên sinh không đi theo nữa, gương mặt Giang Nguyên hiện lên vẻ đắc ý, càng thêm lui nhanh về phía sau.

Mắt thấy khoảng cách càng lúc càng xa, vẻ hung ác trên gương mặt gã đồ tử càng nhiều hơn, tay trái vẫn buông thõng khể động, một cây ngân châm không một tiếng động xuất hiện giữa lòng bàn tay của gã.

Trong lúc gã cẩn răng định đâm vào bụng bên trái của Giang Nguyên, đột nhiên cảm thấy yết hầu căng ra, sau đó một tiếng rắc rất nhỏ, cả người mất đi ý thức.

Giang Nguyên thở dài, ôm lấy thi thể của gã đồ tử, bước nhanh về phía sau.

- Theo tính cách của tôi, tôi không tùy tiện giết con tin. Nhưng thật đáng tiếc, chẳng những hại mình mất mạng, lại còn phá hỏng nguyên tắc của tôi.

Nghĩ đến đây, Giang Nguyên thở dài nói:

- Nếu là như vậy, thật xin lỗi, tôi cũng muốn lợi dụng phế vật một chút.

Sau khi cách xa mười thước, thấy Ngô tiên sinh đã phát hiện tình huống không ổn, Giang Nguyên cười lạnh, cũng không dừng lại, vác thi thể của gã đồ tử đằng sau lưng, sau đó xoay người bỏ chạy.

- Mau bắn cho tôi.

Ngô tiên sinh đã nhìn ra được đồ tử của ông ta đã thất bại. Hơn nữa còn bị đối phương giết chết, liền nhanh chân đuổi theo, đồng thời gào to.

Đùng đùng đùng. Trong nháy mắt đã có hơn mười thân ảnh nhanh như tia chớp bắn theo thân ảnh Giang Nguyên.

Tiếng súng đằng sau dường như không chút ảnh hưởng đến Giang

Nguyên. Hắn một khắc cũng không dừng lại, chỉ cảm thấy trên lưng truyền đến từng đợt chấn động rất nhỏ.

Ngô tiên sinh truy đuổi đằng sau, nhìn thấy thân ảnh đã mơ hồ đằng trước cộng với thi thể bất động của gã đệ tử, oán khí trong lòng bốc lên như ngọn núi lửa. Ông như thế nào cũng không nghĩ ra, rõ ràng đối phương đã bị thương, tại sao lại chạy thoát như người không có gì vậy?

- Ngừng bắn, đuổi theo cho tôi.

Nhìn viên đạn bắn trúng thân hình đệ tử, nhưng không hề tổn thương một cọng lông của đối phương, Ngô tiên sinh ghen ghét đằng sau đành phải tức giận quát. Ông ta sợ đám binh lính phía sau không cẩn thận bắn lầm ông ta, lúc đó xem như oan không thấu rồi.

Nghe tiếng ra lệnh của Ngô tiên sinh đằng sau, Giang Nguyên cũng không chút do dự, vội vàng quăng tấm chắn thi thể sau lưng, nhanh chân bỏ chạy.

Mang theo một người nặng gần bảy chục ký trên lưng, muốn chạy trốn cũng không dễ dàng. Hơn nữa, Giang Nguyên cũng cảm thấy bắp đùi của mình bắt đầu đau nhức, lập tức nắm lấy cơ hội không bị bắn nữa, vội vàng chạy trốn.

Nhìn theo bóng lưng gia tốc của Giang Nguyên, sắc mặt Ngô tiên sinh trở nên khó coi. Tên này là yêu quái sao? Vừa rồi hắn mang thi thể đệ tử của ông trên lưng, hơn nữa bắp đùi còn bị thương, miễn cưỡng ông có thể duy trì được tốc độ với hắn. Bây giờ trên người không còn gánh nặng, nhìn động tác chạy trốn linh hoạt của hắn, nào giống người bị thương chứ?

Lúc này, Ngô tiên sinh cũng không nhịn được mà hoài nghi, tên tiểu tử này bị thương thật hay là gạt ông ta vậy? Nếu không, tại sao lại chạy trốn nhanh như thế?

Ngô tiên sinh vừa đuổi theo vừa suy nghĩ. Nếu tên tiểu tử này không bị thương, hoàn toàn không cần phải lừa gạt ông, đã sớm chạy thoát rồi, tuyệt đối sẽ không dùng đồ đệ của ông làm con tin.

Ngô tiên sinh càng lúc càng hồ đồ, chỉ có thể nghiêng rằng theo sát đằng sau Giang Nguyên. Ông không tin, cho dù cơ thể của tên tiểu tử này làm bằng sắt, bị bắn thủng bắp đùi, hẳn có thể chống đỡ được bao lâu?

Hồng hộc! Ngô tiên sinh thở hổn hển, nhìn thân hình bắt đầu lão đảo ở đằng trước, rồi quay đầu lại nhưng không còn nhìn thấy đệ tử và đội ngũ binh lính, đành phải cắn răng chạy tiếp.

Lúc này Giang Nguyên cũng thở hổn hển. Vết thương của hắn lại nứt ra. Nếu không nhờ có hai cây ngân châm cố định, sớm đã chảy máu mà ngã xuống rồi. Bây giờ chảy máu không tính là nhiều, nhưng cứ mãi như vậy thì cộng lại cũng không ít.

Tuy nói năng lượng trong cơ thể vẫn duy trì bổ sung cho lượng máu đã tiêu hao, nhưng dường như đã có chút không chống đỡ nổi,

Tay sờ vào túi, nhưng phát hiện hắn không còn Sơn Tham hay vật nào có thể bổ khí, đành phải tiếp tục chạy về phía trước, không dám dừng lại. Lão gia hỏa phía sau hắn cũng không phải ngồi không. Nếu bị đuổi kịp, những gì hắn làm lúc trước xem như uổng phí.

Cứ như thế, hai người một trước một sau đuổi theo nhau.

Chạy được một đoạn, Giang Nguyên rốt cuộc cảm thấy không chống đỡ nổi, hai mắt hoa lên, mơ hồ nghe được tiếng bước chân đuổi theo của Ngô tiên sinh, đành bất đắc dĩ đứng lại, hai tay chống đùi mà thở.

Thở hổn hển hai hơi, hắn miễn cưỡng xoay người sang chỗ khác, thấy cách hai ba chục thước, Ngô tiên sinh cũng dừng lại, hai tay chống đầu gối thở phà phà, chẳng khác nào ống bể, liền bất đắc dĩ cười khổ:

- Ông cứ đuổi theo tôi làm gì vậy?

- Ông lớn như vậy rồi mà chạy cả mấy chục mét, coi chừng đứt hơi tiêu đời đấy.

- Cậu mới xong đời đấy. Từ nhỏ sức khỏe của tôi đã rất tốt. Cậu có

ngon thì chạy thoát khỏi tay tôi thử? Hôm nay tôi sẽ bắt được cậu.

Ngô tiên sinh trừng mắt nhìn Giang Nguyên, vẻ mặt không phục nhưng nói không ra hơi.

- Được thôi, ông cứ tiếp tục đuổi theo tôi đi. Chỉ cần ông có thể đuổi theo tôi, tôi sẽ không chạy nữa, ngoan ngoãn theo ông trở về.

Nghỉ ngơi được một lát, khí lực đã lấy lại được đôi chút, Giang Nguyên nhìn bắp đùi của mình, thấy máu cũng đã ngừng chảy, liền cười khan hai tiếng rồi xoay người chạy trốn.

Nhìn Giang Nguyên lại giống như con thỏ lủi đi, Ngô tiên sinh cắn răng đứng dậy chạy theo.

Nhưng khi ông vừa mới chạy được hai chục thước liền phát hiện, đầu của mình bắt đầu choáng váng và hụt hơi.

Năm sáu năm qua, ông chưa từng gặp tình huống này. Sau khi dùng tốc độ cao chạy bốn năm km, dường như đã bắt đầu phản tác dụng.

Chương 607: Một chén rượu

- Khụ khụ, tôi sẽ không bỏ qua cho cậu đâu, tuyệt đối không.

Trong thiên địa liên phẳng phát tiếng rống của Ngô tiên sinh.

Giang Nguyên thở hồng hộc chống thắt lưng đứng trong một chỗ tối trên quốc lộ. Hắc móc điện thoại từ trong túi ra, đang định gọi đi, ở đằng sau liền có luồng sáng chiếu đến.

Nhìn thấy ngọn đèn này, Giang Nguyên nhẹ nhàng thở hắt ra, sau đó ngồi phịch xuống đất, thả điện thoại vào lại trong túi, chờ chiếc xe chạy đến.

Cảm nhận được một sự ấm áp phủ vào mặt của mình, Giang Nguyên mở mắt, dùng tay che luồng ánh sáng, sau đó quay đầu nhìn bầu trời, gương mặt mỉm cười.

- Đội trưởng, tôi đã báo thù cho mọi người rồi.

- Người hạ lệnh và người thi hành đã bị tôi giết chết. Mặc dù có lẽ đằng sau còn có người gián tiếp khiến cho Cô Lang bị hại, nhưng ít ra tôi đã làm được bước đầu tiên, cũng là bước quan trọng nhất.

- Về phần những người đằng sau, tôi nhất định sẽ chậm rãi thăm dò, để bọn họ phải trả một cái giá thật lớn. Nhưng bây giờ tôi chưa thể tra ra được. Lực lượng của bọn họ quá mạnh, nhưng tôi không sợ. Tôi sẽ tiếp tục điều tra từng bước. Hơn nữa tôi tin rằng, bọn họ cũng không dễ dàng bỏ qua cho tôi.

- Trong Cô Lang, tôi chỉ là một con sói nhỏ. Nhưng bây giờ con sói nhỏ đó đã trưởng thành, sẽ đem tất cả những gì thuộc về chúng ta mà lấy lại.

- Tướng quân quân khu Tây Bắc Trương Minh Bác bị bệnh tim tái phát, năm ngày nữa sẽ tiến hành truy điệu ở Bát Bảo Sơn. Các thành viên trong tổ bảy người đã gửi vòng hoa đến phúng viếng.

Nhìn dãy hoa tang được xếp một loạt cộng với tấm ảnh chụp của người chết trên tivi, một người đàn ông trẻ tuổi ngồi trên ghế salon cau mày, gương mặt tuần mỹ toát ra vẻ âm trầm.

Ngô tiên sinh khấn trương đứng một bên, trán đổ mồ hôi hột, sau đó chậm rãi rơi xuống nền gạch bông, nhưng Ngô tiên sinh động cũng không dám động, càng không dám dùng tay lau chùi, chỉ có thể nín thở mà đứng, ngay cả bàn tay cũng mơ hồ run rẩy.

Người đàn ông trẻ tuổi lẳng lặng xem hết tin tức, sau đó cầm lấy remote tắt tivi rồi thấy lên bàn, quay sang nhìn Ngô tiên sinh, lạnh nhạt hỏi:

- Lão Ngô, ông theo tôi chắc cũng được mấy năm rồi?

- Vâng, thừa công tử, tôi đi theo công tử cũng sáu năm rồi.

Ngô tiên sinh run rẩy trả lời.

- Sáu năm.

Người đàn ông thở dài, tay cầm ly rượu vang trên bàn nhẹ nhàng

đảo một cái rồi đưa lên chớp mũi, sau đó nhìn nước rượu trong ly một hồi mới nói:

- Nhanh như vậy đã sáu năm rồi sao? Khi đó tôi chỉ mới mười sáu tuổi, thời gian trôi thật là nhanh.

Nghe người đàn ông cảm thán, vẻ mặt của Ngô tiên sinh lại càng khẩn trương, ngẩng đầu lên nhìn người đàn ông một chút, bịch một tiếng quỳ xuống, run giọng nói:

- Công tử, lão nô đã làm hỏng đại sự của công tử, tội đáng chết vạn lần.

- Đúng là làm hỏng đại sự.

Người đàn ông lại lắc ly rượu lần nữa, sau đó đưa lên miệng nhấp một miếng. Khi rượu tràn ngập cả khoang miệng, lúc này mới chậm rãi nuốt xuống, ánh mắt hiện lên sự thỏa mãn, liền buông ly rượu xuống bàn, đưa tay vẫy một cái.

Một cô gái mặc đồng phục màu đen đeo tạp dề trắng chậm rãi bước đến, khom lưng đặt một ly rượu xuống trước mặt người đàn ông.

Người đàn ông cầm chai rượu, nhẹ nhàng rót vào trong ly, sau đó lại rót vào trong ly của mình, lúc này mới quay sang nhìn Ngô tiên sinh đang quỳ gối:

- Lão Ngô, lại đây uống ly rượu này đi.

Nghe người đàn ông nói, thân hình Ngô tiên sinh đang quỳ trên mặt đất run lên, một lúc lâu sau mới ngẩng đầu, ánh mắt tràn đầy sợ hãi;

- Công tử, lão nô nhất định sẽ vì công tử mà tận tâm tận lực. Xin công tử hãy bỏ qua cho lão nô lần này.

Dứt lời, Ngô tiên sinh liên tục dập đầu xuống đất.

Nhìn biểu hiện của Ngô tiên sinh, người thanh niên lắc đầu thở dài, nói:

- Lão Ngô, ông bảo tôi nên nói tốt gì cho ông đây?
- Tôi đưa ông đến Tây Bắc, kết quả Trương Minh Bác chết.
- Ông không bảo vệ được Trương Minh Bác thì chưa tính, ngay cả hung thủ ông cũng không bắt được?
- Bắt không được thì giết chết, nhưng ngay cả điều này mà ông cũng làm không xong, ông bảo tôi làm sao mà tha cho ông?

Ánh mắt người đàn ông dần dần lạnh lại.

Nghe y nói, Ngô tiên sinh ngừng dập đầu, run rẩy ngẩng đầu lên, nhìn ly rượu màu đỏ sẫm trên bàn, sắc mặt trắng bệch.

Từ hôm qua đến giờ, ông vẫn không thể xác định được người kia có phải là Giang Nguyên hay không, cũng không tìm được đầu mối nào khác, thậm chí ngay cả tung tích của Giang Nguyên cũng không tìm được. Khi đó, Ngô tiên sinh đã sớm nghĩ đến hậu quả rồi.

Nhưng ông vẫn duy trì một hy vọng, có thể lập công chuộc tội, nhưng bây giờ, tia hy vọng đó đã tan biến.

Đành phải nuốt nước miếng dập đầu trước mặt người đàn ông một cái, sau đó đưa bàn tay run rẩy bưng ly rượu giữa đầu uống một cái.

Nhìn Ngô tiên sinh uống xong ly rượu, gương mặt người đàn ông rốt cuộc cũng hòa hoãn lại, mỉm cười gật đầu:

- Lão Ngô, ra ngoài đi. Tôi hy vọng còn có thể gặp lại ông.
- Cảm ơn công tử, lão nô cũng hy vọng có thể dốc sức vì công tử.

Ngô tiên sinh lập dập đầu lần nữa, sau đó cố sức đứng dậy, gương mặt lộ vẻ sầu thảm, thân hình run rẩy bước ra ngoài.

Chương 608: Cống hiến đặc biệt cấp C

Sau khi chạy thoát, trong một thời gian ngắn, Giang Nguyên không

hề có suy nghĩ lại tiếp tục đi đâu, ngoan ngoãn ở lại trong viện.

Cho nên, mặc dù phía Tây Bắc và Yên Kinh loạn thành một bầu, nhưng một chút cũng không ảnh hưởng đến hắn. Bây giờ hắn giống như một con chim cút núp dưới đôi cánh của Thiên Y Viện để tránh gió.

- Về rồi thì mau học hết những gì mà con chưa học, nhớ học hết cho ta. Nếu con còn dám chạy đi đâu nữa, xem ta có chặt đứt chân con hay không?

La lão quăng ra một câu tàn nhẫn, còn Vương Mịch thì cố nén cười bên cạnh.

Giang Nguyên tất nhiên là phải gật đầu. La lão rất tốt với hắn, hơn nữa lần này hắn cũng không có ý định đi đâu nữa. Ngoan ngoãn ở lại trong viện để lánh nạn mới là lựa chọn tốt nhất.

Bên ngoài đã chết một chủ quản một quân khu, cơn lốc này không nhỏ, hắn Dương lão và tổ bảy người cũng phải đau đầu. Giang Nguyên cũng không có tâm tư nhúng tay vào. Việc này còn cách hắn rất xa. Nếu đến gần, đó mới là ngu.

- Sư phụ, chuyện lần trước không phải nói có thưởng cho con sao? Thưởng bao nhiêu vậy?

Sau khi bị La lão mắng, Giang Nguyên lại nghĩ đến chuyện phần thưởng. Ngẫm lại có thể dùng điểm tích lũy để đổi được liệu, trong lòng Giang Nguyên liền ngứa ngáy. Nếu không phải hắn vội đi Tây Bắc, hắn đã sớm hỏi rồi.

Thấy Giang Nguyên vừa mới bị mắng xong đã cười hì hì hỏi đến phần thưởng, La lão không nhịn được khẽ hừ một tiếng, nói:

- Tự về mà tìm hiểu.

- Trở về tìm hiểu?

Giang Nguyên lặng lẽ nhìn La lão:

- Tìm hiểu như thế nào?

- Không phải con có tài khoản sao? Về phòng lên mạng tra là được.

Nhìn đồ đệ mình ngày thường thông minh, bây giờ lại trở nên ngu ngốc, La lão đành bất đắc dĩ nói cho Giang Nguyên biết.

- Vâng, vâng.

Giang Nguyên cuống quýt gật đầu, hưng phấn nói:

- Sư phụ, vậy con về trước.

- Đi đi, lần này thành thật lại cho ta. Về mà nhanh chóng học hết chương trình học, có nghe thấy không?

Thấy Giang Nguyên ngay cả nghe mình cũng không nghe xong, La lão đành phải nói theo bóng lưng của Giang Nguyên. Cho dù hần thông minh hơn người, nhưng dù sao trụ cột y học cũng chưa học hết. Tuy nói có nguyên nhân, nhưng nếu nói ra, chẳng mấy ai chịu.

Nóng lòng trở về phòng, Giang Nguyên không thể chờ đợi được mà đăng nhập vào tài khoản trên máy tính.

Sau khi đăng nhập vài tài khoản, thoáng nhìn qua giao diện, Giang Nguyên suy nghĩ một chút rồi nhấn vào nút kiểm tra tài khoản. Nếu có tiền chuyển vào, nó sẽ được hiển thị trên trang này.

Quả nhiên, sau khi mở kiểm tra tài khoản, Giang Nguyên quét hai mắt nhìn, liền nhìn thấy có giao dịch chuyển vào.

Con số màu đỏ khiến cho hần phải giật mình.

- 1500?

Giang Nguyên mở to mắt nhìn, không nhìn được mà hoan hô một tiếng. Hần thật không nghĩ đến mình lại nhận được 1500 điểm.

1500 điểm không phải là con số nhỏ. Nên biết rằng, một y sĩ tam phẩm, sau khi hoàn thành nhiệm vụ Thiên Y Viện giao cho trong vòng một năm mới nhận được một trăm điểm. Nhưng bây giờ hần lại nhận được số điểm tương đương với mười lăm năm nhiệm vụ của y sĩ tam phẩm. Đúng thật là buôn bán có lời.

Hơn nữa, với số điểm này, hẳn có thể đổi lấy Hồng Vân Quả, gia tăng số lượng được liệu thưởng phẩm lên bốn món.

Mạnh mẽ ức chế sự hưng phấn trong lòng, Giang Nguyên nhấn vào nút giao dịch, sau đó liền nhìn thấy nơi đã chuyển điểm đến.

Hắn thấy được nơi chuyển đến số điểm này.

- Hoàn thành cống hiến đặc biệt cấp B, thưởng 1500 điểm.

- Cống hiến đặc biệt cấp B.

Giang Nguyên vội vàng nhấn vào nút “chi tiết”, sau đó trên màn hình hiện ra tư liệu của phần thưởng này. Cống hiến đặc biệt cấp B có giá trị từ 1000 đến 5000 điểm. Hẳn nhận được 1500 điểm, xem ra vẫn còn hơi thấp.

Nhưng có thể nhận được số điểm này, Giang Nguyên xem như hài lòng. Nên biết rằng bên dưới còn có C, D, E. Hẳn nhận được cấp B đã là lợi hại lắm rồi.

- 1500...1500...

Nghĩ đến được liệu mà mình có thể đổi, Giang Nguyên không nhận được mà càng hưng phấn hơn. Với số điểm đó, hẳn có thể luyện thêm hai nhóm Hồng Vân Đan. Số lượng Hồng Vân Đan lần trước đã không còn nhiều.

Nhưng, Giang Nguyên cảm thấy bản thân nên tính toán một chút. Tuy điểm tích lũy không ít, nhưng nếu không cần thiết thì không nên dùng. Người khác phải mất mấy chục năm mới đạt được số điểm đó, không thể tùy tiện lãng phí được.

Nghĩ đến đây, Giang Nguyên lại mở mục lục được liệu, nhìn kỹ một phen, về mặt vốn đang hưng phấn liền trầm xuống.

Một Hồng Vân Quả mất 380 điểm. Một Sơn Tham ba trăm năm mất 500 điểm. Sữa Linh Tuyên có thể dùng thay thế cho Sơn Tham mấy trăm năm cũng phải mất 450 điểm, cộng thêm một chút được liệu nữa, điểm của hắn đúng là không đủ dùng rồi.

Thở dài một hơi, Giang Nguyên cười khổ đóng mục lục được liệu

lại. Xem ra, hẳn phải cố gắng kiếm thêm điểm mới được. Nếu không, muốn đi đường tắt thật sự quá khó rồi.

Nhưng, nếu không có được liệu này, muốn nhanh lên cấp cũng không dễ dàng gì. Nên biết rằng, hẳn đến Tây Bắc lần này hao phí không ít năng lượng. Bây giờ tính lại, hẳn không khỏi cảm thấy đau lòng.

Sau khi tắt mục lục được liệu, Giang Nguyên lại tiếp tục mở tư liệu chương trình học tập, đột nhiên nhìn thấy một dấu hiệu có hình phong thư. Sau khi hẳn mở máy, chỉ lo nhìn điểm, cho nên không chú ý đến thứ này.

Tò mò nhấp vào, rất nhanh mở ra một bưu kiện điện tử.

Bên trên chỉ có ghi vài câu.

- Y sĩ tam phẩm, căn cứ vào hành động hiệp trợ phòng nghiên cứu virus của viện khống chế dịch bệnh dị thường, cộng với việc giết chết một thành viên Cổ môn, phá hỏng kế hoạch quấy rối bốn viện. Trải qua phân tích và thảo luận của thành viên trong viện, đã nhận định anh hoàn thành công hiến đặc biệt cấp C với phần thưởng 1500 điểm, hy vọng sau này anh sẽ tiếp tục phát huy.

Chương 609: Hộp kín

So với tâm trạng sung sướng của Giang Nguyên sau khi nhận được phần thưởng, những người khác thì cũng không phải là rất tốt. Giống như Giang Nguyên đã sở liệu, tại một phòng hội nghị, tổ bảy người đang tiến hành hộp kín.

Cả bảy người, ngoại trừ một thư ký phụ trách ghi chép nội dung cuộc họp thì không còn ai khác. Không khí trong phòng vô cùng căng thẳng, giống như được bao phủ bởi một đám mây đen.

- Điều tra tình huống thế nào rồi?

Dương lão đưa tay gạt tàn thuốc, sau đó quay sang hỏi một người ngồi chính giữa phía cuối cùng.

- Kết quả điều tra của bên kia không có gì đặc biệt. Hơn nữa đối phương cũng chỉ có một người.

Sắc mặt người này âm trầm. Ông thân là người lãnh đạo cao nhất trong tổ bảy người, hơn nữa quân đội cũng do ông trực tiếp nắm trong tay, nhưng tình huống hiện tại làm cho ông kinh sợ lẫn cảm tức.

- Không điều tra ra người đó là ai sao?

Dương lão bài danh thứ ba trong tổ bảy người, nhưng cũng không nhúng tay vào chuyện quân đội. Vì thế cũng không rõ ràng lắm. Mặc dù ông cảm thấy tức giận về việc chủ quản của một quân khu bị ám sát, nhưng không thể nhúng tay, chỉ có thể hỏi han mà thôi.

- Tình huống rất cổ quái.

Người đàn ông phía chính giữa nhăn mặt nói, dường như đã nghĩ đến một người nào đó:

- Đối phương chỉ có một người, hơn nữa căn cứ vào binh lính đuổi theo lúc đó tường thuật lại, thực lực của đối phương rất mạnh.

Nói đến đây, ánh mắt lão nhân hiện lên một sự khác thường:

- Căn cứ vào báo cáo, phía Tây Bắc lúc đó có Ngô tiên sinh, người đã ở Tây Bắc một thời gian dài cũng có mặt.

- Nghe nói vị Ngô tiên sinh này võ công siêu quần, hơn mười binh lính đặc chủng cũng không phải là đối thủ của ông ta.

Nói đến đây, sáu người còn lại đều kinh ngạc, sau đó nhìn nhau. Bọn họ dường như cũng đã nghĩ đến điều gì.

Dương lão cau mày nhìn lão nhân ngồi chính giữa:

- Ngô tiên sinh không phải là huấn luyện viên được phái đến chứ?

Dương lão vừa nói ra, tất cả mọi người đều nhìn về phía lão nhân chính giữa. Mặc dù trong lòng mọi người đã có câu trả lời, nhưng vẫn muốn xác định tin tức. Nếu không phải là huấn luyện viên được gửi đến, vậy thì vấn đề bên trong sẽ rất lớn.

Thấy tất cả mọi người đều nhìn mình, lão nhân cười khổ, nhẹ nhàng lắc đầu.

Thấy lão nhân lắc đầu, ánh mắt mọi người đều ngưng trọng. Quả nhiên...

Đại quân khu không phải không có cao thủ như vậy tồn tại, đều do thành viên của ủy ban quân sự ủy thác phái đến từng quân khu để làm nhiệm vụ huấn luyện.

Thời gian huấn luyện không vượt quá sáu tháng, nhưng vừa rồi lão nhân kia nói rất rõ ràng, Ngô tiên sinh đã ở đó một thời gian rất dài. Vấn đề chính là nằm ở chỗ đó.

Dương lão cau mày. Sau sự kiện bị trúng độc, tính tình của ông càng thêm nóng nảy hai phần, không còn nhu hòa như trước:

- Ở Tây Bắc rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Trương Minh Bác ăn gan báo sao? Hay là muốn làm chuyện gì khác? Xem ra, chỉ sợ chuyện lần này là có nguyên nhân.

Dương lão vừa nói xong, sắc mặt mọi người đều biến đổi. Kỳ thật mọi người cũng đã nghĩ đến, nhưng không ai nói ra mà thôi. Dù sao quân đội cũng là do một tay lão nhân quản lý, những người còn lại không nhúng tay vào. Cho dù có vấn đề, cũng không trực tiếp nói thẳng ra như vậy.

Nhưng mọi người cũng hiểu được thái độ của Dương lão. Dù sao chuyện Dương lão bị hạ độc đến nay vẫn còn chưa có kết luận cuối cùng.

Tuy nói đã tìm ra được người chủ sự, nhưng về việc phát ra loại độc này thì hiện tại còn chưa điều tra được.

Cho nên, tất cả mọi người đều hiểu thái độ của Dương lão. Chuyện này còn chưa xong, quân đội đã xảy ra vấn đề, tâm lý người nào cũng khó chịu.

Lão nhân ngồi chính giữa âm trầm gật đầu:

- Quả thật có chuyện, hơn nữa vấn đề còn rất lớn. Tổ điều tra phái xuống báo cáo lại, Ngô tiên sinh đó đã đuổi theo kẻ ám sát, hơn

nữa còn mang theo ba đệ tử, nhưng đã bị đối phương giết mất hai, cuối cùng vẫn không bắt được hung thủ.

- Ngày hôm sau, Ngô tiên sinh cũng biến mất luôn. Từ đó về sau không còn thấy nữa.

Nghe đến đó, mọi người nhìn nhau. Bây giờ tình huống rất rõ ràng, Trương Minh Bác nhất định là có chuyện. Nếu không, tại sao lại xuất hiện tình huống như thế chứ?

Nghĩ đến đây, trong lòng mọi người liền kinh hãi. Quân khu Tây Bắc đứng thứ ba trong tất cả các quân khu lớn. Nếu một khi Tây Bắc xảy ra chuyện, có thể cũng không cách nào thu dọn cho sạch. Nhưng cũng may, lúc này chỉ có một số tin tức bại lộ ra ngoài, tin rằng quân đội đã tiến hành điều phối và khống chế khẩn cấp đối với quân khu Tây Bắc.

- Bị giết cùng với Trương Minh Bác còn có một người. Tất cả mọi người cũng đã xem qua tư liệu về tình huống. Tổ điều tra vẫn đang tiến hành điều tra việc này. Về kết quả cuối cùng, tôi tin rằng trong mấy ngày kế tiếp sẽ có được một báo cáo chính thức.

Dương lão chậm rãi gật đầu, nhưng trong lòng vẫn rất lo lắng:

- Về phần quân khu Tây Bắc, trước mắt nên xử trí tình huống như thế nào?

- Trước mắt quân khu Tây Bắc sẽ do thành viên ủy ban quân sự phái đến là Tưởng Long Quân tọa trấn. Tôi tin rằng sẽ không có vấn đề gì xảy ra.

Lão nhân trầm giọng nói.

Nghe lão nhân nói như vậy, tất cả đều thoáng yên tâm được một chút. Mọi người cũng biết rõ về Tưởng Long Quân, là lãnh đạo năm đó của quân khu Tây Bắc, uy vọng thậm chí còn cao hơn Trương Minh Bác. Trương Minh Bác tiếp nhận chức quân đoàn trưởng quân khu là sau khi Tưởng Long Quân lên chức. Có ông ta đến tọa trấn, mọi người cũng yên tâm hơn.

Thấy mọi người đã yên tâm, lão nhân liền chuyển đề tài:

- Trước mắt chỉ có một mấu chốt duy nhất, người ám sát đó là ai.

Nói đến đây, ánh mắt của lão nhân khẽ nhúc nhích:

- Căn cứ vào tin tức mà tôi mới nhận được, hung thủ dùng ngân châm. Chỉ một cây ngân châm đã có thể khiến cho một binh lính đặc chủng toàn thân cứng ngắc, không thể nhúc nhích, cũng không cách nào nói chuyện. Nhưng chỉ cần rút ngân châm ra là có thể khôi phục lại bình thường.

- Ngân châm?

Thành viên tổ bảy người đều sửng sốt.

Lão nhân lại tiếp tục nói:

- Hơn nữa, căn cứ vào kiểm nghiệm, hai người Trương Minh Bác toàn thân trên dưới cũng không có bất kỳ vết thương nào khác. Chỉ có vết ngân châm thật nhỏ đâm vào cổ mà thôi. Nguyên nhân gây tử vong chính là tim ngừng đập đột ngột.

Dưới ánh mắt ngưỡng vọng của mọi người, lão nhân lên tiếng:

- Nói cách khác, hai người này chết dưới một cây ngân châm.

Nghe đến đó, các thành viên tổ bảy người đều kinh ngạc. Người nào có thể sử dụng ngân châm đạt đến hiệu quả như thế? Quả thật rất đáng sợ.

Sắc mặt Dương lão bên cạnh không khỏi động đậy, dường như nhớ đến điều gì đó.

Ánh mắt lơ đãng buông xuống, trong đầu nhanh chóng nhớ lại. Càng nhớ lại càng hồi hộp.

Giang Nguyên....Giang Nguyên không phải am hiểu ngân châm nhất sao?

Hơn nữa, mấy ngày trước không phải hẳn vội vã rời khỏi Bắc Kinh sao?

Tuy nói là quay về Thiên Y Viện, nhưng cụ thể có trở về hay không

thì còn chưa biết.

Nghĩ đến đây, trong lòng Dương lão càng kinh hãi. Nếu tính toán lại, thật sự là rất trùng hợp. Chẳng lẽ Giang Nguyên có liên quan đến việc này?

Mặc dù có chút không dám tin, nhưng Dương lão cũng không thể loại trừ khả năng này. Sau khi trầm ngâm một chút, nhẹ nhàng đảo mắt nhìn tất cả mọi người, thấy ai cũng không chú ý đến sự khác thường của mình, lúc này mới hắng giọng một tiếng, nói:

- Mặc kệ tình huống thế nào, chuyện này nhất định phải tra rõ. Quân đội không thể bị dao động căn cơ, nhất định phải bóp chết những mầm họa đang manh nha nhú đầu ra.

- Đúng, việc này nhất định phải điều tra cho rõ. Mặc kệ đám chủ quân khác của Tây Bắc có tham dự vào hay không, trong sự việc này cũng không thể trốn tránh được trách nhiệm.

Nghe những người còn lại đem lực chú ý tập trung vào các thành viên ở Tây Bắc, Dương lão mới nhẹ nhàng thở ra. Mặc kệ thế nào, ông không muốn việc này liên quan đến Giang Nguyên.

Chương 610: Phụ nữ nổi điên

Về chuyện ở quân khu Tây Bắc, ngoại trừ vị lão nhân cao nhất trong tổ bảy người, những người còn lại không có quyền nhúng tay vào. Thậm chí tất cả đều không muốn nhúng tay. Nhưng lần này, chuyện xảy ra lớn đến như vậy, Dương lão cũng đã nói như thế, nếu cần mọi người trợ giúp, ai nấy cũng nguyện ý mà làm.

Tây Bắc là một quân khu lớn, lần thay máu này đã thay hết vài vị trí cao tầng, cộng thêm mấy vị trí thấp một chút, tổng cộng lại cũng có được tám người.

Mặc dù thành viên của tổ bảy người chưa bao giờ nhúng tay vào chuyện của quân đội, nhưng phía sau người nào mà chẳng liên quan đến quân đội? Bây giờ có cơ hội, mặc dù không thể ra tay hỗ trợ, nhưng vẫn có thể tranh thủ tranh một vị trí cho người của mình. Vị trí này, bất luận giao cho ai, đều khiến người ta phải đổ

mắt.

Dù sao, chuyện xảy ra lớn như thế, bên phía Tây Bắc vẫn tương đối yên tĩnh. Nhưng những người liên quan đến lại không nhàn rỗi. Khi phạm vi được kéo rộng ra, đến lúc đó người nào cũng có cơ hội dính mưa móc. Cho nên, tất cả mọi người đều tận sức lực đẩy một cái. Dù sao cũng chỉ là động miệng lưỡi, chứ ngày thường làm sao có cơ hội nhúng tay vào chuyện của quân đội.

Rất nhanh, dưới sự thôi động của mọi người, quân khu Tây Bắc phải thay máu là không thể tránh khỏi.

Sự kiện ám sát tạm thời đã được định, cuộc họp vốn nặng nề cuối cùng cũng kết thúc trong vui vẻ.

Dương lão cũng thở phào nhẹ nhõm, bước theo sau mọi người rời khỏi phòng họp. Tuy ông biết việc này có liên quan đến Giang Nguyên không lớn, nhưng Dương lão vẫn cảm thấy sẽ không đơn giản như vậy.

Cho nên, khi mọi người không đem lực chú ý tập trung lên người Giang Nguyên, cũng làm cho Dương lão thoáng yên tĩnh một chút, trong lúc đang định trở về phòng gọi điện thoại cho Giang Nguyên, vừa mới bước đến cửa đã nghe phía sau truyền đến một thanh âm:

- Lão Dương, đến chỗ của tôi uống chén trà nhé.

- Ồ, thật sự là trà ngon.

Nhấp một ngụm trà, cảm nhận được hơi thở tươi mát, đánh bay cảm giác nặng nề của cuộc họp vừa rồi, Dương lão hài lòng khen tặng một câu.

Nhìn biểu hiện của Dương lão, lão nhân khẽ hừ một tiếng:

- Lần trước không phải đã cho anh nửa cân sao? Đừng đánh chủ ý lên trà của tôi nữa. Không có đâu.

- Ai nói tôi có chủ ý chứ? Tôi chỉ là cảm thán một câu thôi mà.

Bị lão nhân phá hỏng suy nghĩ của mình, Dương lão chẳng những không xấu hổ, mà còn cười hắc hắc:

- Anh tìm tôi có việc gì?

- Ừm.

Lão nhân nhẹ nhàng gật đầu, sau đó vẻ mặt nghiêm túc nhìn Dương lão, chần chờ một chút rồi nói:

- Anh cho rằng việc này có liên quan đến Giang Nguyên hay không?

- Sao?

Dương lão sửng sốt.

Nhìn vẻ mặt ngưng trọng của lão nhân, liên ý thức được, xem ra cũng không phải chỉ có một mình ông nghĩ đến khả năng này.

- Mấy ngày trước, Giang Nguyên cũng đã rời khỏi Bắc Kinh, hơn nữa cậu ấy cũng rất am hiểu ngân châm.

Lão nhân vừa nói vừa nhìn Dương lão.

Trong lòng Dương lão cảm thấy bất đắc dĩ, nhưng ngoài mặt vẫn không biểu hiện gì, chỉ yên lặng nhìn lão nhân. Ông muốn biết tại sao lão nhân này lại có suy nghĩ như vậy? Hay là có ý gì khác?

- Tôi đã hỏi y sĩ Lâm của Thiên Y Viện, người am hiểu châm thuật ở Thiên Y Viện cũng không ít. Nhưng người có thể đạt đến cảnh giới đăng phong tạo cực thì không nhiều lắm. Về phần có thể đạt đến tình huống đó thì phải có trình độ cực cao mới có thể làm được. Anh ta đã từng nói châm thuật của Giang Nguyên cũng cực kỳ đặc sắc, hơn nữa bài danh cũng tương đối cao.

Lão nhân không nhanh không chậm nhìn Dương lão nói:

- Lão Dương, tôi cũng biết Giang Nguyên cũng không quá có khả năng này, nhưng trước mắt mà nói, Giang Nguyên là có hiềm nghi nhất.

Sắc mặt Dương lão dần dần ngưng trọng. Lời của lão nhân nói, ông cũng hiểu được. Hiềm nghi của Giang Nguyên là lớn nhất. Nếu lão nhân đã hỏi qua y sĩ của Thiên Y Viện, vậy thời gian Giang

Nguyên rời khỏi Bắc Kinh, không sai biệt lắm là có 50% đến Tây Bắc. Nếu không, không có khả năng trùng hợp như vậy.

Nhìn Dương lão trầm ngâm, lão nhân thở dài:

- Mặc kệ thế nào, chuyện này đều phải điều tra. Nếu không phải Giang Nguyên thì tốt, nhưng nếu đúng, chúng ta cũng biết chuyện sẽ phải làm như thế nào.

Nói đến đây, lão nhân lại đưa mắt nhìn Dương lão, nói:

- Dù sao lai lịch của Giang Nguyên vẫn có chút không rõ ràng. Mặc dù cậu ấy đã cứu anh, nhưng chúng ta phải điều tra cho rõ thì mới có thể yên tâm hơn. Bây giờ cậu ấy còn là thành viên của Thiên Y Viện, lại càng không thể khinh thường.

Dương lão gật đầu. Lão nhân nói không sai. Đối với tình huống như vậy, ông hiển nhiên phải phân biệt nặng nhẹ.

Thấy Dương lão gật đầu, lão nhân mỉm cười, sau đó không nhắc lại vấn đề này nữa. Có thể ngồi lên vị trí này, cũng không cần phải nói nhiều.

Khi hai vị lão đồng chí đang chú ý đến vấn đề này, có một người phụ nữ đang nổi điên.

Hà Quyên đứng cách trạm y tế ngã tư Long Hưng, nhìn chăm chăm vào trạm y tế, rõ ràng có chút phát điên.

La Hưng Bảo và Ngô Cường Quân ở đằng sau cô cũng nghiêm túc nhìn chăm chăm màn hình đằng trước, sợ làm tức giận ai đó đang nổi điên. Dạo gần đây, cơn tức của Tổ trưởng ngày một nhiều hơn, chính là một thùng hỏa dược. Ai dám trêu chọc cô, người đó chính là xui xẻo.

Nhưng khi hai người không lên tiếng, hy vọng lửa không lan đến mình, rốt cuộc Tổ trưởng Hà đã bạo phát.

- La Hưng Bảo.

Nghe tổ trưởng đại nhân gọi, La Hưng Bảo giật thót mình, vội vàng thẳng thân hình, lớn tiếng đáp:

- Có.

- Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra vậy? Anh nói cho tôi biết rốt cuộc đây là chỗ nào?

Hà Quyên nghiêng răng nhìn chằm chằm La Hưng Bảo, lạnh giọng nói.

La Hưng Bảo khó khăn nuốt nước miếng, nghiêm túc đáp:

- Báo cáo tổ trưởng, đây là địa điểm giám sát mục tiêu của chúng ta, quả thật là trạm y tế ngã tư Long Hưng Kim Lăng.

- Nếu chỉ là một trạm y tế, tại sao chúng ta lại không vào được?

Hà Quyên tức giận nói.

- Người ta không cho chúng ta vào.

La Hưng Bảo thành thật đáp.

Tổ trưởng Hà rõ ràng không hài lòng với câu trả lời như vậy:

- Chúng ta là tiểu tổ hành động của Bộ An ninh Quốc gia, tại sao chúng ta lại không được vào?

- Không biết.

Nhớ đến hai lần lên vào thất bại, La Hưng Bảo cũng cảm thấy khó hiểu. Đường đường là thành viên tiểu tổ hành động của Bộ An ninh quốc gia, nhưng ngay cả một trạm y tế cũng không vào được. Thật là quá mất mặt.

- Anh không tra ra được lai lịch của trạm y tế đáng chết này sao?

Nghe tiếng quát the thé của Hà Quyên, gương mặt vắn vẹo, rõ ràng là đã bắt đầu mất đi khống chế, khiến cho La Hưng Bảo và Ngô Cường Quân muốn phát ngất, nhưng hai người lại không dám che lỗ tai. Ai cũng biết Hà Quyên đang mất khống chế, nếu để cho cô ta hoàn toàn mất khống chế, sợ không thể thu thập được. Bây giờ chỉ còn chờ sau khi Tổ trưởng phát tiết xong sẽ trở lại bình thường.

Quả nhiên, sau khi Hà Quyên thét lên chói tai với La Hưng Bảo, về mặt phần nộ dần dần hòa hoãn lại, nhìn chăm chăm vào La Hưng Bảo, chờ y trả lời.

- Tổ trưởng, tôi đã gửi lời mời cấp trên hiệp trợ điều tra, nhưng đến bây giờ vẫn chưa có hồi báo.

La Hưng Bảo cố nén cảm giác phát ngất, vội vàng trả lời.

- Còn chưa có? Anh gửi đi khi nào?

- Ngày hôm trước.

La Hưng Bảo không dám chần chừ.

- Được, để tôi gọi điện thoại hỏi. Tôi không tin chỉ có một trạm y tế cũng có thể ngăn được tôi.

Chương 611: Rốt cuộc đây là nơi nào?

- Tôi hỏi chuyện gì đã xảy ra? Rốt cuộc trạm y tế Kim Lăng này có lai lịch gì? Cơ cấu bí mật của quân đội? Hay là một cái nào khác? Tại sao chúng ta lại không tư liệu về nó?

Tổ trưởng Hà rống vào điện thoại, giọng nói cực kỳ bất mãn.

Nhưng bên kia dường như hiểu rất rõ tính tình của Hà tổ trưởng, một giọng nam ôn hòa nói:

- Đại tỷ, thật sự là không có tư liệu về trạm y tế ngã tư Long Hưng nào cả. Tôi đã hướng cấp trên xin tình báo trợ giúp, nhưng đến bây giờ cũng không có bất cứ tin tức gì. Nếu không thì chị chờ một chút, có tin tức tôi sẽ thông báo cho chị ngay.

- Chờ một chút? Tôi chờ lâu như vậy, anh còn bắt tôi chờ sao? Tổ tình báo của Bộ An ninh quốc gia đã yếu đến trình độ này rồi à?

Tổ trưởng Hà tức giận cúp điện thoại, thở hển hển hai hơi, sau đó lại móc điện thoại gọi cho một người.

Trong phòng làm việc của Chủ nhiệm cục 3, một người đàn ông

còn trẻ ngồi trước màn hình xem tài liệu, lúc này điện thoại trong túi liền vang lên.

Người đàn ông tiện tay móc điện thoại, lơ đãng nhìn màn hình. Sau khi nhìn thấy người gọi đến, gương mặt hiện lên nụ cười, nói:

- Chắc chắc, khó có lúc Hà đại tiểu thư gọi điện thoại cho tôi. Không biết lần này gọi là có gì không?

- Trương Dân Vệ, anh hãy tra giùm em một chút, trạm y tế ngã tư Long Hưng ở Kim Lăng có liên quan gì đến các anh hay không? Hay là một cơ cấu bí mật?

Đối với Trương Dân Vệ, Tổ trưởng Hà cũng không khách khí, trầm giọng hỏi.

- Kim Lăng? Trạm y tế?

Nghe được lời này, Trương Dân Vệ mở to mắt, ánh mắt hiện lên sự kinh ngạc:

- Hà Quyên, em không lầm chứ? Trạm y tế?

- Không sai, chính là trạm y tế ngã tư Long Hưng. Anh mau giúp em thăm dò đi.

Nghe giọng điệu kỳ quái của Trương Dân Vệ, trong lòng Hà Quyên càng thêm cảm tức.

Nghe giọng nói cực kỳ tức giận của Hà đại tiểu thư, Trương Dân Vệ tò mò hỏi:

- Tại sao lại như vậy? Trạm y tế này có gì đặc biệt? Với danh nghĩa Bộ An ninh quốc gia của em, một trạm y tế nho nhỏ có thể ngăn được em sao? Cho dù em lấy danh nghĩa cảnh sát cũng có thể điều tra mà.

- Anh đừng có nói nhiều như vậy được không? Nếu em có thể tra ra được, em còn tìm anh giúp em làm gì?

Bị Trương Dân Vệ hỏi ngược lại, Hà đại tiểu thư găm rú lên.

- Được rồi, em đừng cúp điện thoại, anh tra cho em.

Nghe giọng điệu nổi bão của Hà đại tiểu thư, Trương Dân Vệ vội vàng cười nói.

Y thật sự không dám làm vị đại tiểu thư này tức giận thêm, vội vàng mở máy tính.

Nhưng sau khi gõ vài cái, nhìn những gì hiện lên trên màn hình, Trương Dân Vệ cau mày, sau đó nhấp vào một ký hiệu trên màn hình. Ô mặt mã hiện ra, Trương Dân Vệ lại gõ vài cái, trên màn hình hiện lên một logo màu xanh đậm.

Trương Dân Vệ tiếp tục gõ bốn chữ “thành phố Kim Lăng”.

Rất nhanh tư liệu hiện ra trên màn hình.

Nhưng y xem một hồi cũng không thấy có tên trạm y tế nào cả, thậm chí ngã tư Long Hưng cũng không, lập tức nói vào điện thoại:

- Đại tiểu thư, em không nhìn nhầm chứ? Trạm y tế này là một nơi rất khó lường à?

- Đương nhiên rồi.

Hà Quyên lạnh giọng đáp:

- Cấp dưới của em đã hai lần tiến vào nhưng không tra ra được. Có liên lạc với cảnh sát phố Kim Lăng, bọn họ nói chuyện của phố Long Hưng bọn họ không quản. Đây chính là tục lệ, mấy chục năm qua chưa từng thay đổi. Cho nên không ai biết đây là nơi nào.

Nói đến đây, Hà Quyên ngừng một chút rồi nói tiếp:

- Trong quốc nội chúng ta, ngoại trừ quân đội thì còn chỗ nào mà danh nghĩa an ninh quốc gia như tụi em cũng không dùng được?

- Thật sự là kỳ quái. Ngay cả Bộ An ninh quốc gia của tụi em mà cũng không có tư liệu về nó?

Trương Dân Vệ gãi đầu, vẻ mặt hoang mang.

- Nếu có, anh cho rằng em sẽ tra không ra sao?

Hà Quyên hừ nói.

Trương Dân Vệ gật đầu đồng ý:

- Cũng đúng...

- Mau giúp em nghĩ biện pháp tra ra đi. Nếu ngay cả các anh cũng không có biện pháp, em sẽ trực tiếp dẫn người vọt vào.

Nói đến đây, Hà Quyên dậm chân, tức giận nói:

- Em không tin một nơi cút chó như thế này cũng ngăn được em.

- Đừng, em đừng xằng bậy chứ.

Nghe Hà Quyên nói, Trương Dân Vệ vốn hiểu được tính cách của bà nương này, vội vàng khuyên nhủ:

- Tại sao chúng ta lại tìm không được tư liệu về nó, nhất định là có nguyên nhân. Em cũng đừng nôn nóng. Vạn nhất gây ra chuyện khó lường, không ai giữ được em đâu.

- Anh sẽ nghĩ biện pháp giúp em. Em chờ đi.

Sợ Hà tiểu thư nhịn không được mà gặp chuyện không may, Trương Dân Vệ do dự một chút rồi nhìn ra cửa, xác nhận cửa đã được đóng chặt, lúc này mới gõ tay lên bàn phím.

Theo nhịp gõ của y, trên màn hình bỗng nhiên tối sầm, rồi hiện lên một cái khung.

Nhìn cái khung này, Trương Dân Vệ không chút chần chừ, rất nhanh gõ vào. Y rất ít khi vào giao diện này. Bởi vì một khi vào, trong vòng ba mươi giây không gõ đúng mật mã, lập tức sẽ truyền đến bộ phận giám sát. Đến lúc đó y sẽ gặp phiền phức lớn.

Bản thân y không có quyền tiến vào trang web này. Bây giờ lén lút đăng nhập vào, hậu quả không cần phải suy nghĩ nhiều.

Y nhanh chóng gõ vào một loạt các ký tự.

Màn hình lóe lên, sau đó từ màu đen chuyển thành bình thường, lộ ra một giao diện hoàn toàn mới.

Chương 612: Đơn vị tuyệt mật

Nhìn trang web màu trắng trên màn hình, lúc này Trương Dân Vệ không nhận được mà nuốt nước miếng.

Y vào trang web này cũng không nhiều, cũng chỉ có một hai lần, nhưng mỗi lần vào, trong lòng y đều rất run. Bởi vì người có thể vào được trang web không phải y mà là cha của y.

Hơn nữa, cha của y cũng không biết được Trương Dân Vệ lại biết điều này, lại còn dám xâm nhập vào khu tư liệu tuyệt mật. Nên biết rằng, đây tuyệt đối không phải là chuyện chỉ mắng vài ba câu là xong. Trương Dân Vệ đưa tay nhấp vào dữ liệu, chỉ cảm thấy lòng bàn tay túa đầy mồ hôi.

Nếu cha của y không phải Cục trưởng cục 3, y tuyệt đối không dám xâm nhập vào kho tư liệu tuyệt mật này.

Mặc dù trong lòng rất lo lắng, nhưng tay của Trương Dân Vệ một khắc cũng không ngừng, rất nhanh gõ vài chữ Trạm y tế ngã tư Long Hưng.

Sau khi nhập hàng chữ vào, Trương Dân Vệ chần chừ một chút rồi nhấn nút Enter.

Rất nhanh, bên dưới không còn là trống rỗng nữa mà xuất hiện một loạt chữ màu đỏ và một cái ô.

- Thiên Y Viện, tư liệu chi tiết đơn vị tuyệt mật, xin nhập mật mã.

Nhìn thấy hàng chữ màu đỏ cùng với cái ô không ngừng lóe lên, tay Thiên Y Viện chột run rẩy, sau đó nhanh chóng tắt đi trang web, bất tri bất giác trán đã đổ đầy mồ hôi.

Chỉ là Trương Dân Vệ không biết, tại một căn phòng với rất nhiều máy tính, đột nhiên đèn đỏ phát sáng, rồi vang lên tiếng còi cảnh báo.

Nghe tiếng còi cảnh báo vang lên, tất cả mọi người đều nhìn nơi phát ra đèn đỏ. Một người ngồi ở trước nhất ngẩng đầu lên, trầm giọng nói:

- Trương Giác, điều tra nơi phát ra cảnh báo.

- Vâng.

Người ngồi gần vị trí đèn đỏ liền nhanh chóng đánh lên máy tính vài cái, nhìn tư liệu và tình huống biểu hiện trên màn hình, lập tức đem tư liệu gửi đi.

Người thanh niên ngồi trước nhất trong phòng làm việc nhìn văn kiện xuất hiện trên màn hình, sau đó cầm điện thoại lên.

- Đơn vị tuyệt mật?

Trương Dân Vệ thì thào.

- Anh nói cái gì? Có tra ra được không?

Hà Quyên mơ hồ nghe được tiếng Trương Dân Vệ lẩm bẩm bên này, không nhận được lớn tiếng hỏi.

Nghe tiếng Hà Quyên truyền vào trong điện thoại, Trương Dân Vệ liền bưng tỉnh, thoáng trấn định, hạ thấp giọng nói:

- Hà Quyên, đừng tra nữa. Nơi đó không thể đụng vào.

Nghe được lời này, Hà Quyên cũng sửng sốt, nhưng cũng nhanh chóng hồi phục tinh thần. Mặc dù tính tình của cô nóng vội nhưng lại cực kỳ thông minh. Nếu không cũng không ngồi lên vị trí tổ trưởng. Hơn nữa, cô lớn lên cùng với Trương Dân Vệ, biết rõ một khi Trương Dân Vệ đã trực tiếp gọi thẳng tên cô, như vậy nơi đó thật sự không thể đụng vào.

Nhưng Hà Quyên vẫn không cam lòng, cẩn thận hỏi:

- Rốt cuộc là nơi nào vậy? Tại sao anh lại khẩn trương như thế?

- Đừng hỏi nữa, là đơn vị tuyệt mật. Hãy mau rời khỏi đi, đừng cũng đừng đụng vào.

Trương Dân Vệ vừa lau mồ hôi vừa thấp giọng trả lời.

- Đơn vị tuyệt mật? Cấp bậc gì thế? Tại sao anh lại sợ như vậy? Chẳng lẽ là cấp đặc biệt?

Hà Quyên không hỏi cho rõ ràng thì không từ bỏ ý định. Nếu không biết được kết quả mà xám xịt rồi đi, cô tuyệt đối không cam lòng. Cô chưa bao giờ chịu thiệt qua như vậy. Nếu như là một đơn vị bảo mật cấp đặc biệt, thậm chí là cấp 1, cô sẽ quay đầu bỏ đi. Bởi vì nó không phải là thử mà cô có thể chạm vào.

- Đơn vị tuyệt mật, em có hiểu hay không? Không phải là đơn vị bảo mật.

Trương Dân Vệ thở hắt ra:

- Cho dù là đơn vị bảo mật cấp đặc biệt, anh cũng không cho em xông vào. Nhưng đơn vị tuyệt mật, em hẳn hiểu rõ sự khác nhau trong đó chứ?

- Đơn vị tuyệt mật, không phải đơn vị bảo mật?

Hà Quyên cau mày, vừa mới nói đến đây, đột nhiên sững lại. Bởi vì cô nhớ đến đã từng tiếp xúc qua một phần tư liệu, dường như ngoại trừ đơn vị bảo mật đặc biệt thì quả thật còn có một đơn vị tuyệt mật cao hơn. Chỉ là mấy năm gần đây cô chưa từng gặp qua nên khái niệm không rõ ràng cho lắm.

Bây giờ vừa nghe xong, cô liền phản ứng trở lại. Đơn vị tuyệt mật. Thì ra cấp bậc đơn vị này là có tồn tại.

Nghĩ đến đây, sắc mặt Hà Quyên trắng bệch, khó trách đối phương biết thân phận của cô cũng không thềm để vào mắt. Nghĩ đến việc cấp dưới của cô hai lần lên vào trong đó, sau đó bị người ta đánh ra ngoài, trong lòng Hà Quyên cảm thấy sợ. Nếu đối phương thật sự là đơn vị tuyệt mật, nếu muốn giết chết cấp dưới của cô, bọn họ xem như chết không công rồi.

- Vâng, cảm ơn anh, khi nào em về sẽ mời anh ăn cơm.

Hà Quyên không dám chần chừ, nói lời cảm ơn với Trương Dân Vệ xong thì gật đầu với hai người La Hưng Bảo:

- Bảo mọi người thu đội trở về.

- Vâng.

Nhìn sắc mặt khó coi của Hà Quyên, hai người liền biết cô đã đụng phải nơi khó chơi, vội vàng lên tiếng, sau đó thông qua điện thoại nói mọi người rút lui.

Sau khi cúp điện thoại, Trương Dân Vệ thở hắt ra, cố gắng dần nỗi khiếp sợ của mình xuống, nhưng trong lòng bắt đầu tò mò đối với trạm y tế phố Long Hưng. Y chủ quản công tác tình báo, nhưng chưa bao giờ biết quốc nội lại có một cơ cấu “trạm y tế” thuộc đơn vị tuyệt mật như vậy.

Chỉ là y càng nghĩ lại càng không ra.

Reng reng reng. Trong một căn phòng làm việc, tiếng chuông điện thoại vang lên. Một người đàn ông trung niên thoạt nhìn giống với Trương Dân Vệ vội phần nhìn hai chiếc điện thoại trên bàn, xác nhận chiếc điện thoại màu đỏ vang lên, sắc mặt nghiêm lại, vội vàng buông cây bút trong tay cầm điện thoại lên nghe.

- Xin chào, tôi là Trương Hi Dân.

- Xin chào Cục trưởng Trương, tôi gọi từ phòng bảo mật ủy ban quân sự, muốn hỏi ngài một vấn đề.

Giọng nói bên kia còn trẻ nhưng rất nghiêm túc.

Cục trưởng Trương lên tiếng:

- Được, xin hỏi là vấn đề gì?

- Xin hỏi Cục trưởng Trương, căn cứ vào biểu hiện ghi chép vừa rồi, cách đây mười phút, ngài đã dùng quyền hạn thẩm dò cấp hai của mình đăng nhập vào tư liệu trạm y tế phố Long Hưng, xin hỏi là có chuyện gì mà ngài phải kiểm tra nơi đó?

- Trạm y tế phố Long Hưng? Cách đây mười phút?

Cục trưởng Trương sửng sốt, ngăn cả người.

- Vâng, Cục trưởng Trương, xin lỗi vì đã quấy rầy. Xin ngài tra rõ sự việc. Chúng tôi chờ kết quả của ngài.

Nghe tiếng tút tút từ bên kia truyền đến, sắc mặt Trương Hi Dân tái xanh. Quyền hạn của mình đã bị người ta lấy cắp để dùng. Đây chính là thất trách. Mặc dù trước kia cũng có tiền lệ, nhưng nhất định phải điều tra cho rõ. Nếu không, là Cục trưởng cục Tình báo mà bị người ta trộm mất tài khoản, đó chính là một sự mất mặt rất lớn.

Trương Hi Dân nhanh chóng mở máy, sau đó đăng nhập vào hệ thống, kiểm tra lịch sử đăng nhập. Tài khoản của ông được đăng ký ở một số nơi, nhưng ngoài những chỗ này thì không ai có khả năng sử dụng tài khoản của ông.

Nghĩ cũng không cần nghĩ, tất bên trong cục đã có quỹ, hơn nữa cấp bậc còn không thấp.

Màn hình trước mặt Trương Hi Dân nhanh chóng hiển thị lịch sử đăng nhập vào tài khoản cộng với những ghi chép có liên quan.

Sau khi xem xong, sắc mặt Trương Hi Dân trầm xuống. Nhìn địa chỉ đã truy cập vào tài khoản của ông, hai mắt Trương Hi Dân tối sầm, thiếu chút nữa là ngất xỉu.

- Nghịch tử.

Môi Trương Hi Dân run rẩy, mở to mắt nhìn địa chỉ truy cập hiện lên trước mặt mình, một lúc sau mới hồi phục tinh thần. Địa chỉ truy cập này đến từ phòng làm việc của con ông. Ban đầu còn suy nghĩ xem ai có đủ quyền hạn truy cập vào tài khoản của ông, bây giờ nghĩ lại, ngoại trừ nghịch tử nhà ông thì còn có ai nữa?

Nhìn lão tử nhà mình đặng đặng sát khí bước vào cửa, Trương Dân Vệ còn đang cau mày suy nghĩ về chuyện của trạm y tế phó Long Hưng liền sửng sốt, trong lòng liền trầm xuống. Mồ hôi vừa mới khô trên trán một lần nữa toát ra.

Trương Dân Vệ chột dạ nhìn về mặt của lão tử nhà mình, thấy sắc mặt của ông âm trầm, vốn tưởng rằng sau khi y thừa nhận, nhiều nhất là chỉ bị ăn đập, nhưng bây giờ đã ý thức được điều gì đó.

- Ba, có chuyện gì thế?

Trương Dân Vệ khẩn trương nhìn Trương Hi Dân, nói.

- Con rốt cuộc đã đụng phải thứ gì vậy?

Sắc mặt Trương Hi Dân âm u nhìn con trai của mình.

Nhìn biểu hiện thận trọng của cha, Trương Dân Vệ biết được lần này mình đã gây ra họa. Đơn vị tuyệt mật kia nhất định là có giám sát.

Sắc mặt liền trắng bệch, vội vàng thành thật trả lời.

- Kim Lăng? Trạm y tế? Thiên Y Viện?

Nghe con mình nói ra mấy chữ này, trong đầu Trương Hi Dân liền nhớ đến câu chuyện của mười mấy năm trước.

Lúc đó, ông chỉ là một Phó chủ nhiệm bình thường. Khi nghe đến chuyện này cũng cảm thấy tò mò, nhưng bởi vì giới hạn quy định và điều lệ, rất nhanh đã đem chuyện này ném ra sau đầu. Hơn mười năm trôi qua, cái từ đó đã không còn xuất hiện nữa, cho nên ông cũng không nhớ rõ. Bây giờ đột nhiên xuất hiện, khiến cho ông nhớ lại sự kiện năm đó.

- Thiên Y Viện.

Nhẹ nhàng lẩm bẩm, sắc mặt Trương Hi Dân liền biến đổi.

Chương 613: Một người cũng không thoát

- Cái tên vương bát đản kia rốt cuộc là có lai lịch gì? Trạm y tế này là như thế nào?

Hà Quyên chiếm lấy vị trí của La Hưng Bảo, ngồi trước màn hình máy tính, điên cuồng điều tra về tin tức phố Long Hưng ở Kim Lăng.

Nhưng tổ trưởng Hà xem như thất vọng rồi. Bởi vì cô có tìm hết mọi trang web cũng không tìm được bất cứ tin tức gì về con phố này. Nhiều nhất cũng chỉ là mấy cửa hàng buôn bán khai trương ở đó mà thôi.

Đương nhiên, mấy tin tức khai trương cửa hàng như vậy cũng chỉ là đăng một bài nhỏ trên mấy diễn đàn ở Kim Lăng. Bởi vì nó thật sự quá nhỏ.

Sau khi tìm hết các trang mạng mà không có tin tức, Hà Quyên cũng chưa từ bỏ ý định, đăng nhập vào trung tâm tư liệu tình báo của Bộ an ninh quốc gia, nhưng cũng không có bất cứ một phát hiện nào.

Nhìn thấy hết thấy, Hà Quyên có chút chán nản.

La Hưng Bảo và Ngô Cường Quân vừa rồi còn thấy một cô gái điên gõ đi gõ lại trên bàn phím, bây giờ thì lại là bộ dạng chán nản, liếc mắt nhìn nhau, anh trừng tôi, tôi trừng anh, giằng co thoái thác, cuối cùng Ngô Cường Quân là người bại trận.

- Tổ trưởng...

Nhưng hai người đã đánh giá thấp tình huống hiện tại của Tổ trưởng Hà, Ngô Cường Quân vừa mới lên tiếng gọi, Hà Quyên đã phát tay:

- La Hưng Bảo, anh hãy liên lạc trung tâm tình báo giúp tôi, hỏi đơn vị tuyệt mật là gì? Thuộc cấp bậc nào?

- Vâng.

Mặc dù không rõ tại sao tổ trưởng lại hỏi như vậy, La Hưng Bảo vội vàng đáp lời, sau đó gọi điện thoại đến trung tâm tình báo.

Ngô Cường Quân bị quên lãng, ủy khuất nhìn màn hình, rồi lại nhìn Tổ trưởng Hà đang điên cuồng tiếp tục gõ bàn phím. Vừa rồi Tổ trưởng đại nhân không nổi bão với mình đã là may mắn lắm rồi.

Nhưng mọi người cũng không yên tĩnh được bao lâu, một tiếng chuông điện thoại reo lên.

Nghe được tiếng chuông, Hà Quyên phát tay, giận dữ nói:

- Điện thoại của ai thì tắt ngay đi.

La Hưng Bảo và Ngô Cường Quân nhìn nhau. Lúc này La Hưng Bảo đang gọi điện thoại cho trung tâm tình báo, còn Ngô Cường Quân thì không làm gì, đành phải rụt cổ, cần thận nói:

- Tổ trưởng, là điện thoại của cô reo.

- Tôi?

Tổ trưởng Hà có chút sửng sốt.

Lúc này mới cảm giác được trong túi của mình động đậy.

Lập tức ho khan một tiếng, sau đó móc điện thoại ra, ngay cả ai gọi đến cũng không xem, trực tiếp nhấn nút nghe:

- Alo, người nào đó?

- Xin hỏi có phải đồng chí Hà Quyên không?

Một thanh âm trầm ổn vang lên.

Nghe được tiếng “đồng chí”, còn có giọng nói bình tĩnh nhưng uy nghiêm của đối phương, sắc mặt Hà Quyên có chút biến đổi, nói:

- Vâng, tôi là Hà Quyên, anh là...?

- Đồng chí Hà Quyên, chào cô, tôi thuộc phòng bảo mật của Ủy ban quân sự.

Đồng chí Giang Nguyên không biết bởi vì chuyện của mình mà đại tiểu thư Hà Quyên và những người có liên quan với cô bị kéo vào. Thủ vệ ngoại viện Thiên Y đối với bất cứ người ngoài đều không để vào mắt. Nếu không phải xác định người lén lút xông vào là người của chính quyền thì đã không hạ thủ lưu tình rồi.

Chuyện như vậy, cao thủ Thiên Y ngoại viện đều rất có kinh nghiệm. Dù sao hơn mười năm qua, người làm chuyện như vậy cũng không ít. Bình thường sẽ bị ném ra ngoài, sau đó ghi vào thành một án bên trong là được, căn bản không ảnh hưởng đến người của nội viện.

Cho nên Giang Nguyên càng không biết vị Tổ trưởng Hà đó đã đuổi theo hắt đến Kim Lăng.

Trong căn phòng nhỏ của mình, Giang Nguyên lấy ra một viên Hồng Vân Đan bỏ vào miệng, cảm giác Hồng Vân Đan hóa thành một chất lỏng ngọt từ yết hầu chậm rãi trôi xuống dạ dày.

- Phát hiện năng lượng sinh vật đặc biệt, bắt đầu hấp thu. Ngũ Cầm Vận Khí Pháp khởi động.

Phù phù.

Giang Nguyên giang hai tay hai chân, cơ thể chuyển động có vận luật, phát ra tiếng thổi phì phò như máy xay gió, thoạt nhìn giống như mãnh hổ đang đứng trên núi đá, không ngừng ngửa mặt lên trời gầm rú.

Theo Giang Nguyên hoạt động, năng lượng không ngừng tràn ngập quanh thân, sau đó bị hút vào cơ thể, xuyên qua da tay, xương, theo kinh mạch toàn thân chậm rãi chảy vào hai mạch Nhâm Đốc, bắt đầu ngưng luyện.

Sau khi hoàn tất động tác này, Giang Nguyên bắt đầu biến hóa động tác khác, vẫn hai tay chống giữ, chậm rãi hút khí, cổ ngã sang bên trái.

Đột nhiên, chân trái Giang Nguyên duỗi ra, nâng lên, sau đó đến

lượt đùi phải.

Cứ như vậy, Giang Nguyên luyện tập một hồi, rồi cuộc ngừng lại.

Giang Nguyên ngừng lại, điều chỉnh hô hấp, trong đầu liên truyền đến một tin tức:

- Hoàn thành hấp thu năng lượng, Ngũ Cầm Vận Khí Pháp đình chỉ, năng lượng tích trữ Cửu Vĩ đuôi 5 97%.

Cảm nhận được tin tức này, Giang Nguyên nhẹ nhàng thở hắt ra, năng lượng tiêu hao đã được bù lại, xem ra chỉ cần thêm một hai ngày là có thể thuận lợi đột phá Cửu Vĩ đuôi 6.

Nhưng, Giang Nguyên cảm cái bình nhỏ, nhẹ nhàng thở dài. Số lượng Hồng Vân Đan mà hắn luyện chế được bây giờ chỉ còn có hai viên.

Nếu muốn tiếp tục đột phá, nhất định phải dùng điểm tích lũy đổi lấy được liệu thượng phẩm, tiến hành luyện chế lần nữa. Nhớ đến số điểm tiêu hao, Giang Nguyên có chút đau lòng.

Nhưng với số điểm tích lũy lần này, hắn có thể đổi được được liệu luyện chế Hồng Vân Đan nhiều gấp đôi lần trước. Nghĩ đến đây, cảm giác từ đau lòng chuyển sang thỏa mãn.

Nhẹ nhàng tắm rửa, Giang Nguyên quay trở lại trước máy tính. Bây giờ Hồng Vân Đan chỉ còn lại hai viên. Dù sao giữ điểm tích lũy cũng không có lời, chi bằng đem đi đổi được liệu sớm, sau đó nhờ sư phụ hỗ trợ luyện đan được. Chờ sau khi dùng xong hai khối Hồng Vân Đan này, sẽ không sợ thiếu thuốc dùng.

Ngồi trước máy tính, đăng nhập vào hệ thống, Giang Nguyên trực tiếp mở mục lục được liệu Thiên Y Viện.

Nhìn bên trong nhảy ra mấy danh mục, Giang Nguyên có chút chán chừ, rồi cuộc mở danh mục “mục lục được liệu trân phẩm”.

- Nhân sâm Tử Linh. Chi phí đổi: 1300 điểm.

Nhìn được liệu trân phẩm này, Giang Nguyên cảm thán hai tiếng. Thật ra hắn có đủ điểm để đổi một cây nhân sâm Tử Linh, nhưng

tính lại thì không có lời. Hắc mua nhân sâm Tử Linh nhưng lại không có dược vật khác để phối hợp luyện ra đan dược.

Hơn nữa, đối với hắc bây giờ, cho dù có dược vật khác phối hợp, nhưng có thể luyện ra Tử Linh Đan, quả thật có chút hơi xa xỉ. Một viên Tử Linh Đan bằng bốn năm viên Hồng Vân Đan.

Tuy nói hiệu quả của Tử Linh Đan mạnh hơn rất nhiều so với Hồng Vân Đan, nhưng đối với hắc mà nói, hoàn toàn thua kém giá trị của bốn năm viên Hồng Vân Đan cộng lại.

Cho nên, Giang Nguyên cũng chỉ cảm thán một tiếng rồi tiếp tục nhìn xuống.

- Thiên Tâm Mộc. Chi phí đổi: 1100 điểm,

- Thiên Nguyệt Hùng Đám. Chi phí đổi: 1450 điểm. Chắc chắn, nhiều quá. Khi cần thì mua một viên cũng được.

Sau khi xem qua danh mục dược liệu trân phẩm một lần, Giang Nguyên lắc đầu, sau đó tắt danh mục này đi. Những dược vật này đối với hắc mà nói tuyệt đối là thuốc tốt, nhưng thật sự là dùng không nổi. Hắc vẫn nên dùng dược liệu thượng phẩm thì tốt hơn. Đổi lấy hai món từ dược liệu thượng phẩm, sau đó luyện chế Hồng Vân Đan, hiệu quả sẽ rất tốt.

Trong lúc Giang Nguyên đang hưng phấn đổi lấy hai loại dược liệu, Hà Quyên và Trương Dân Vệ tâm trạng nặng nề, ngồi trong phòng làm việc, lẳng lặng chờ đợi.

Chương 614: Kế hoạch Cô Lang bị đưa ra ánh sáng

Trương Dân Vệ thì tốt hơn một chút. Ít nhất y cũng biết chuyện gì xảy ra. Hơn nữa, cha của y cũng đã dặn dò đến lúc đó nên ứng phó như thế nào.

Nhưng Hà Quyên vừa mới ngồi máy bay trở về gấp thì trong lòng không hiểu chuyện gì. Tuy nói cô luôn không sợ trời không sợ đất,

nhưng bây giờ trong lòng lại bất an. Là người phụ trách tiểu tổ hành động của Bộ An ninh quốc gia, đối với phòng Bảo mật của Quân ủy là nơi như thế nào, mặc dù chưa tiếp xúc qua, nhưng cô vẫn biết rất rõ. Ngồi ở đây, thỉnh thoảng lại liếc nhìn Trương Dân Vệ, nhưng không dám nói lời nào. Chỉ là nhìn thấy gương mặt tái nhợt của Trương Dân Vệ, trong lòng lại càng trầm trọng hơn. Tuy vậy, cô cũng có thể đoán ra được đại khái, cô và Trương Dân Vệ bị gọi đến cùng một lúc, hẳn là có liên quan đến trạm y tế kia.

Rất nhanh, cánh cửa bị đẩy ra, hai người thoát nhìn còn trẻ hơn bọn họ bước vào.

Hai người này cũng không khách sáo, ngồi xuống ghế salon bên cạnh. Một người lấy ra giấy bút tiến hành ghi chép, còn một người thì nhìn hai người Trương Dân Vệ, gương mặt nghiêm nghị nở nụ cười, nói:

- Được rồi, hai người không cần khẩn trương. Tôi chỉ hỏi hai vị một vài vấn đề thôi.

Đối mặt với người của phòng Bảo mật quân ủy, hai người không dám có chút giấu diếm, nhất nhất đem những gì mình biết thành thật nói ra, ngay cả Tổ trưởng Hà vốn luôn kiêu ngạo cũng không dám có bất cứ điều gì không kiên nhẫn.

Nghe hai người thuật lại, người thanh niên kia gật đầu, sau đó nhìn Hà Quyên, hỏi:

- Tổ trưởng Hà, tôi muốn hỏi cô, cô bắt đầu chú ý đến Thượng tá Giang Nguyên từ khi nào?

- O, Thượng tá?

Hà Quyên ngần ngừ. Giang Nguyên không phải chỉ là Trung tá thôi sao, tại sao lại biến thành Thượng tá?

Mặc dù cảm thấy quái lạ, nhưng Hà Quyên vẫn thành thật trả lời:

- Tôi chú ý đến anh ta từ lúc bắt đầu cuộc họp báo công bố dịch bệnh.

Người thanh niên gật đầu, nói:

- Như vậy, khi Thượng tá Giang Nguyên đến Kim Lăng, cô đã mang theo cấp dưới của mình đi theo, đúng không?

- Đúng vậy.

- Xin hỏi, trong khoảng thời gian này, cô có nhìn thấy Thượng tá Giang Nguyên rời khỏi trạm y tế phố Long Hưng không?

Người thanh niên nhìn Hà Quyên, hỏi.

Hà Quyên lắc đầu, sau đó đáp:

- Trạm y tế đó cực kỳ rộng lớn. Chúng tôi đã thăm dò tình huống đại khái, hơn nữa còn triệu tập nhân thủ giám sát mấy cánh cửa ra vào. Qua hai mươi bốn tiếng, xe cộ ra vào cũng rất nhiều. Cho nên chúng tôi cũng không khẳng định trăm phần trăm Thượng tá Giang Nguyên có rời đi hay không.

- Ồ.

Người thanh niên lẳng lặng nhìn Hà Quyên, giống như có thể nhìn thấu nội tâm của cô, khiến cho Hà Quyên cảm thấy khẩn trương trong lòng, cho đến khi người thanh niên gật đầu một cái, Hà Quyên mới thở phào nhẹ nhõm, chỉ cảm thấy cô vào Bộ An ninh quốc gia lâu như vậy, đây là lần đầu tiên gặp phải tình huống khiến cho cô run sợ đến như thế.

Người thanh niên gật đầu, sau đó nhìn chằm chằm Hà Quyên, dường như cũng nhìn ra được sự khẩn trương của cô, liền mỉm cười lần nữa:

- Tổ trưởng Hà, không cần khẩn trương. Chỉ là một câu hỏi đơn giản mà thôi.

- Vâng, vâng.

Hà Quyên cảm thấy không được tự nhiên. Bây giờ cô mới cảm nhận được cảm giác khi cấp dưới của cô đối mặt với cô như thế nào.

- Còn một vấn đề nữa.

Người thanh niên cười nói:

- Mấy ngày qua, cô không cách nào xác định được Thượng tá Giang Nguyên có rời khỏi phạm vi trạm y tế, cũng không nhìn thấy anh ấy, đúng không?

- Vâng, đúng vậy.

Hà Quyên một lần nữa gật đầu xác nhận.

Người thanh niên đứng dậy, nói:

- Được rồi, cảm ơn hai vị đã hỗ trợ. Về phần liên quan đến việc xử lý hai người không do chúng tôi phụ trách, sẽ do cơ quan của hai người tiến hành xử lý.

Dứt lời, hai người thanh niên liền bước ra ngoài, chỉ còn lại Trương Dân Vệ và Hà Quyên nhìn nhau.

- Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra vậy?

Trong lòng thoáng yên tĩnh vài phần, Hà Quyên hỏi Trương Dân Vệ bên cạnh.

- Còn không phải tại em muốn điều tra trạm y tế đó sao? Ôi.

Về mặt Trương Dân Vệ cầu xin, nói:

- Bây giờ thật sự tiêu đời rồi.

Hai người trẻ tuổi vừa mới tiến hành thẩm vấn Hà Quyên xong, lúc này bước vào một căn phòng làm việc khác. Sau khi bước vào phòng, liền cầm điện thoại màu đỏ bấm số.

- Alo.

Rất nhanh, bên kia truyền đến thanh âm già nua nhưng uy nghiêm.

- Bí thư, tôi là Trương Kiến, đã xác nhận xong, trong khoảng thời gian này Thượng tá Giang Nguyên vẫn không có lộ diện.

Người thanh niên nói.

- Được, tôi biết rồi, vất vả cho cậu.

Giọng nói của lão nhân vẫn uy nghiêm như cũ.

Cúp điện thoại xuống, lão nhân nghĩ đến người nào đó, liền thấp giọng nói:

- Thiên Y Viện...Thiên Y Viện.

Từ sau khi Thái Tổ giành được thiên hạ, tất cả lãnh đạo đều cạn kiệt tâm tư muốn tìm hiểu Thiên Y Viện nhiều hơn một chút, thậm chí còn muốn cài người vào bên trong, nhưng chưa từng thành công. Cho đến bây giờ cũng như vậy.

Vì thế, muốn có được tin tức bên trong Thiên Y Viện là không thể nào. Muốn xác nhận Giang Nguyên có ở trong Thiên Y Viện hay không cũng không biết.

Lần này đụng phải tổ trưởng một tổ hành động của Bộ An ninh quốc gia, cũng trùng hợp đang theo dõi Giang Nguyên, vì thế người đó đã trở thành công cụ duy nhất có thể xác định được Giang Nguyên có tham gia vào sự kiện ám sát ở quân khu Tây Bắc hay không.

Sau khi Giang Nguyên đến Kim Lăng vẫn không hề lộ diện. Hơn nữa Tuyên tiểu thư kia cũng vẫn còn ở lại Bắc Kinh, không cùng hần quay về Kim Lăng. Điều này cũng đáng cho người ta phải hoài nghi.

Mặc dù hiềm nghi Giang Nguyên rất lớn, nhưng vẫn không cách nào xác định được việc này.

Lão nhân nhẹ nhàng lắc đầu, sau đó gạt suy nghĩ này sang một bên. Bây giờ chỉ có thể trông chờ vào tổ điều tra bên Tây Bắc, xem có thể xác nhận được thân phận của hung thủ hay không.

Nếu quả thật là Giang Nguyên, chuyện lần này quả thật càng thêm nghiêm trọng. Thân là thành viên của Thiên Y Viện, hẳn tuyệt đối không được phép nhúng tay vào chuyện quân sự và chính trị của thế tục.

Giang Nguyên một mình ra tay hay có liên quan đến Thiên Y Viện,

sự khác biệt trong đó rất lớn. Nếu quả thật chỉ có một mình Giang Nguyên, lão nhân cũng không cần lo lắng, nhưng ông lo chính là có liên quan đến Thiên Y Viện.

Nếu Thiên Y Viện bắt đầu nhúng tay vào chuyện của thế tục, sự việc sẽ rất nghiêm trọng.

Lão nhân cau mày, một lần nữa lắc đầu, tạm thời gác chuyện này sang một bên, cầm văn kiện, đang định phê duyệt, bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa.

- Mời vào.

Vừa đọc văn kiện, lão nhân vừa lên tiếng nói.

- Bí thư, đây là văn kiện bên Tây Bắc gửi đến.

Thư ký cẩn thận đặt văn kiện lên bàn làm việc của lão nhân, sau đó lui ra ngoài.

- Tây Bắc...

Lão nhân bỏ văn kiện trong tay xuống, sau đó cầm văn kiện mà thư ký mới đưa đến, rất nhanh mở ra. Ông biết rõ, văn kiện này nhất định là văn kiện của tổ điều tra Tây Bắc gửi đến. Ông hy vọng có thể biết được tin tức mà mình muốn biết.

Phần văn kiện này cũng không dày lắm, cũng chỉ có hai ba trang. Lão nhân cẩn thận xem qua một lần, sắc mặt dần dần ngưng trọng. Hơn nữa tốc độ đọc càng lúc càng nhanh, chỉ trong mấy phút ngắn ngủi đã xem xong phần văn kiện.

- Trương Minh Bác quả thật rất làm càn.

Sau khi xem xong, lão nhân không nhịn được vỗ mạnh bàn một cái khiến tách trà cũng giật nảy lên.

Thở hai hơi, lão nhân mới thoáng bình tĩnh lại một chút, sau đó cầm văn kiện lên xem kỹ lần nữa.

Trên văn kiện viết rất rõ, căn cứ vào tư liệu nói chuyện giữa Trương Minh Bác và Trưởng phòng Hồ, đã tìm được thứ khiến

người ta kinh ngạc đến cực điểm.

Mà trong đó, điều khiến cho lão nhân phần nộ chính là, Trương Minh Bác và thuộc hạ của ông ta là Trưởng phòng Hồ đã thành lập một thế lực không nhỏ, làm ra rất nhiều thứ đi ngược lại quy định, vượt quá quyền hạn, thậm chí là còn phái rất nhiều đội ngũ lên ra nước ngoài tiến hành các loại kế hoạch.

Mặc dù phần tư liệu này không ghi lại chi tiết hết tất cả, nhưng chỉ cần thông qua những dấu vết này, lão nhân đã có thể khẳng định, Trương Minh Bác quả nhiên có vấn đề rất lớn. Nếu không cũng không có khả năng Quân ủy chưa ra lệnh đã tiến hành nhiều kế hoạch như vậy, thậm chí còn không ngại gây nên tranh cãi quốc tế, ra lệnh cho rất nhiều binh lính quân khu Tây Bắc ra nước ngoài thực hiện một số hành động đáng ngờ.

Xem xong tư liệu này, mặc dù lão nhân đã ra quyết định thay máu quân khu Tây Bắc, nhưng bây giờ ông phát hiện vẫn còn chưa đủ, phải tiến hành thêm một bước điều chỉnh. Nếu không, cả quân khu rất có thể sẽ lưu lại tai họa ngầm.

Chỉ là cần phải điều chỉnh chỗ nào một lần nữa khiến lão nhân phải cau mày.

Trong lúc lão nhân đang suy nghĩ, rốt cuộc quyết định triển khai hội nghị quân ủy khẩn cấp, thay toàn bộ chủ quản của quân khu Tây Bắc, bên ngoài liên vang lên tiếng gõ.

- Bí thư, điều tra Tây Bắc bổ sung báo cáo.

Nhìn vẻ mặt âm trầm của lão nhân, thư ký biết được lão nhân nhất định là vì chuyện của Tây Bắc mà phần nộ, vội vàng đưa báo cáo đặt lên trên bàn, sau đó lui ra ngoài.

Nghe được báo cáo bổ sung của quân khu Tây Bắc, lão nhân rất nhanh cầm lên đọc một lần. Chỉ là lần này xem xong, sắc mặt lại biến đổi lần nữa.

- Kế hoạch Cô Lang?

Chương 615: Danh tự

- Hồng Vân quả, hai quả. Linh Tuyền nhũ, 20ml.

Giang Nguyên bỏ hai loại dược liệu thượng phẩm vào trong giỏ hàng, nhìn giá cả không khỏi thở dài. Hai loại dược liệu này, mỗi thứ hai phần, cộng lại tiêu hết 1660 điểm. Nhìn đến đây, Giang Nguyên không khỏi choáng váng.

Vốn hẳn tưởng rằng hẳn có 1500 điểm tích lũy, đủ để đổi lấy hai lò luyện chế Vân Tuyền Đan. Kết quả bây giờ hẳn mới phát hiện mình quá ngây thơ rồi. Điểm để đổi lấy loại dược liệu thượng phẩm này kỳ thật còn muốn nhiều hơn so với hẳn đã nghĩ.

Nhìn con số 1660 điểm, vượt quá số điểm hiện có của hẳn, Giang Nguyên bất đắc dĩ cười khổ, lúc này mới hiểu được tại sao Liêu Dương lại đau lòng quả Hồng Vân như vậy. Đối với một y sĩ bình thường mà nói, đừng nói đến y sĩ thực tập, dược liệu thượng phẩm như vậy quả thật trân quý đến cực điểm.

Thoáng suy nghĩ một chút, Giang Nguyên liền đem hai loại dược liệu đổi thành một phần, sau đó dựa theo cách điều chế Vân Tuyền Đan, thay đổi bằng một số dược liệu trung phẩm và hạ phẩm.

Sau khi bỏ hết dược liệu cần mua vào giỏ hàng, nhìn con số 996 màu đen, Giang Nguyên lại cười khổ. Một lò Vân Tuyền Đan tiêu hao hết 1000 điểm, đúng là đã kích người ta mà.

Nhưng mặc kệ thế nào, giá cả có đắt ra sao, Giang Nguyên không chút do dự mà nhấn nút mua.

Động tác của phòng quản lý dược liệu khá nhanh. Giang Nguyên vừa mới hoàn thành thao tác mua, chưa đến nửa tiếng, cửa phòng hẳn lại vang lên tiếng gõ.

Cửa phòng mở ra, liền nhìn thấy hai người mặc đồng phục màu lam, ngực đeo huy hiệu hình cỏ đứng trước cửa.

- Xin chào, y sĩ Giang Nguyên. Đây là dược liệu mà anh đặt mua. Xin mời anh kiểm tra hàng.

Một người mang theo nụ cười vừa hâm mộ lẫn kính nể hai tay đưa một cái rương nhỏ đến trước mặt Giang Nguyên. Y làm việc tại

phòng quản lý dược liệu nhiều năm rồi, chuyển dược liệu thượng phẩm đến tay người mua cũng không ít. Nhưng đây là lần đầu tiên đưa hàng đến cho một y sĩ tam phẩm. Hơn nữa còn là hai loại dược liệu thượng phẩm. Nên biết rằng, bỏ ra số tiền lớn đến như vậy, ngoại trừ cấp bậc y sư, cho đến bây giờ chưa hề thấy ai mua, chứ đừng nói chỉ đến y sĩ tam phẩm.

Nhưng vị trước mắt này mới gia nhập Thiên Y Viện không lâu, nhưng lại có phách lực và thủ bút đến như vậy, quả thật không đơn giản.

Giang Nguyên nhìn hai ống dung dịch và hai Hồng Vân Quả được đặt trong một cái rương tinh xảo cùng với một số dược liệu trong một cái rương bình thường, mỉm cười hài lòng, sau đó ký tên vào hóa đơn.

Sau khi người của phòng quản lý dược đi rồi, Giang Nguyên mới cầm lấy lọ Linh Tuyền Nhũ đưa lên trước mặt để quan sát.

Hắn không sợ Linh Tuyền Nhũ này là giả. Ở Thiên Y Viện, người của phòng quản lý dược liệu tuyệt đối không có khả năng để xảy ra vấn đề này.

Giang Nguyên cảm thấy tò mò, xem Linh Tuyền Nhũ này có giống với hình dạng mà tổ sư gia đã truyền lại hay không.

Nhìn thứ nước màu trắng sữa, ánh mắt Giang Nguyên hiện lên chút mơ hồ. Bởi vì thứ nước trong ống đang chậm rãi chảy xuôi.

Nhìn thấy loại nước đặc biệt này, Giang Nguyên không khỏi cảm thán một câu. Quả nhiên là Linh Tuyền Nhũ, chỉ có Linh Tuyền Nhũ mới có được tính chất đặc biệt như thế.

Thuốc đã có, công việc sau đó chính là mang cho sư phụ nhờ luyện chế. Mặc dù đã có rương giữ nhiệt, nhưng nếu giữ lâu, dược hiệu cũng sẽ mất đi một ít. Hiên nhiên nên sớm luyện chế thành thuốc cho rồi.

Lúc này La lão đang ở trong phòng thí nghiệm, nghiên cứu cách điều chế một loại thuốc mới, thấy Giang Nguyên ôm cái rương nhỏ như bảo bối bước vào, gương mặt liền mỉm cười. Ông như thế nào

không biết Giang Nguyên đang định làm cái gì.

Lập tức tiếp nhận cái rương trong tay Giang Nguyên, sau đó phất tay đuổi giống như đuổi ruồi:

- Được rồi, mau bỏ đó rồi trở về học đi. Nếu không học hết mấy y học cơ sở đó, cái mặt già này của tôi chẳng biết để vào đâu đâu.

- Vâng, vâng, con biết rồi.

Thấy sư phụ đuổi mình như đuổi ruồi, mặc dù da mặt của Giang Nguyên rất dày nhưng cũng không khỏi đỏ lên, nhìn Vương Mịch đang cười tủm tỉm, vội vàng đi ra ngoài.

Dù sao hắc ở đây cũng không giúp được gì, chi bằng đi làm chuyện của mình thì hay hơn. Hắc cũng đã tiêu tốn thời gian quá nhiều rồi. Mặc dù đại đa số thời gian đều dùng làm những chuyện thích đáng, nhưng kéo dài mãi như vậy cũng không phải chuyện tốt.

Lập tức trở về phòng của hắc, yên ổn học tập. Gần đây hắc đã học đến phần cuối cùng nhất của y học cơ sở, gien di truyền học.

Đây là phần mà hắc ít hiểu biết nhất. Trên cơ bản cũng chỉ xem qua có một quyển sách cơ sở mà thôi, bây giờ miễn cưỡng cũng có thể xem hiểu được một chút.

Cho nên, hắc học phần cuối cùng này hơi bị cực. Cũng không phải là hắc học không thông, mà là nó liên quan dính dáng đến nhiều thứ. Trong trí nhớ của Tổ sư gia cũng không có khả năng chứa hết những thứ này. Cho nên hắc phải học lại từ đầu.

- Cấu trúc tế bào của người...DNA...

Giang Nguyên lẩm bẩm những từ ngữ này, ánh mắt hiện lên ánh sáng. Từng tế bào phân liệt, sinh sản, hình thành hệ tế bào tinh khiết, sau đó tạo thành một cơ thể người hoàn chỉnh.

Khái niệm như vậy làm cho Giang Nguyên có chút kỳ quái. Dựa theo khái niệm, chỉ cần có đủ năng lượng và hoàn cảnh thích hợp, một người đã chết cũng có thể sống lại. Điều phiền phức duy nhất chính là người sống lại chẳng khác nào trẻ con mới sinh, không có trí nhớ ban đầu.

Đương nhiên, Giang Nguyên biết đây là một khái niệm nhân bản. Nhưng nhân bản đi ngược lại đạo đức thí nghiệm. Thiên Y Viện tất nhiên cũng đã nghiên cứu qua phương diện này, nhưng chỉ giới hạn trong động vật mà thôi.

- Nếu có thể lưu trữ suy nghĩ và trí nhớ, căn cứ vào nguyên lý, một người hẳn là có thể vĩnh sinh bất tử.

Giang Nguyên gật đầu, cảm thấy suy nghĩ của mình đúng là có chút giống với khái niệm trong phim khoa học viễn tưởng. Nhưng hẳn cảm giác cái này không phải là không thể làm được. Trong trí nhớ của Tổ sư gia, còn có những mảnh nhỏ tinh thần mà hẳn thu hoạch được ở Sở Nam, đều là trí nhớ tồn lưu của một người. Mặc dù không có bất kỳ sự tồn tại của tư duy dư thừa nào, nhưng tiến hành chữa đựng suy nghĩ và trí nhớ cũng không phải là không làm được.

Suy nghĩ một lúc, Giang Nguyên càng cảm thấy hứng thú đối với gen học và di truyền học. Hẳn quyết định chờ sau khi học hết y học trụ cột, sẽ đến thư viện của Thiên Y Viện để nghiên cứu tư liệu về phương diện này, nghiên cứu học tập một lần. Hẳn cảm thấy sau này tất sẽ có chỗ dùng đến.

Cứ như vậy, Giang Nguyên càng lúc càng dụng tâm, bắt đầu chú ý học tập gen di truyền.

Vùi đầu học cả mấy tiếng đồng hồ, Giang Nguyên cảm thấy choáng váng, không khỏi cảm thán một câu. Tri thức này giống như là biển cả mênh mông. Học những thứ đó, mới biết những gì trước kia mình học chỉ là cặn bã.

Trong lúc Giang Nguyên đang đắm chìm trong kiến thức về gen di truyền học. Ở Bắc Kinh, vị lão nhân không ngừng nhận được tư liệu mới về tổ điều tra Tây Bắc gửi đến.

- Kế hoạch Cô Lang đã được tiến hành nhiều năm, phái ra một đội ngũ binh lính đặc chủng tinh nhuệ hơn ba chục người, tiến hành tác chiến ở một số lục địa, bao gồm Nepal, Mỹ, Pháp, Anh, Gambia, Haiti....Mãi cho đến năm ngoái mới ngừng lại. Sau khi đội ngũ hoàn thành nhiệm vụ, có hai người còn sống thì bị mai phục.

Nhìn báo cáo mới nhất, mày của lão nhân nhướng lên. Ông không nghĩ đến lại có chuyện vi phạm quân pháp và quy định nghiêm trọng như vậy xuất hiện.

Hơn ba mươi binh lính đặc chủng tinh nhuệ lại ra nước ngoài tác chiến mà không có bất kỳ một sự phê chuẩn nào của quân ủy, cũng không thông báo cho quân ủy biết. Thậm chí còn duy trì cả mấy năm, đi qua hơn mười một quốc gia. Nếu xuất hiện chuyện ngoài ý muốn, đó chính là mâu thuẫn ngoại giao không cách nào thu dọn được, thậm chí mức độ nghiêm trọng sẽ dẫn đến chiến tranh.

Sau khi đọc hai câu cuối cùng, vẻ phẫn nộ trên gương mặt lão nhân lại càng nhiều. Ba mươi chiến sĩ tinh nhuệ của Trung Quốc, bởi vì tư dục của đám người Trương Minh Bác, toàn bộ chết trận ở nước ngoài. Còn những chiến sĩ còn sống sót, sau khi hoàn thành nhiệm vụ lại bị chết trong tay người nhà.

Lão nhân nhìn vào danh sách các chiến sĩ mà tổ điều tra Tây Bắc đã điều tra ra được, ngực phập phồng vì giận. Đây đều là tinh anh của quốc gia, thế mà lại...

Lão nhân thống khổ nhắm hai mắt, dựa lưng vào ghế, mãi mới bình phục lại.

Sau khi bình ổn lại tâm trạng, ông cầm bản báo cáo lên lần nữa, đảo qua danh sách các chiến sĩ tử trận. Khi ánh mắt xẹt qua cái tên Dương Bảo Cường, ánh mắt của ông có chút ngưng lại. Cái tên này dường như rất quen.

Lão nhân cau mày suy nghĩ một chút, nhưng như thế nào cũng không nghĩ ra cái tên này là ai, đã xuất hiện ở chỗ nào.

Nhưng ông biết rất rõ, có thể làm cho ông ấn tượng, nhất định là một chuyện nào đó đã xuất hiện qua. Hơn nữa, lão nhân mơ hồ cảm giác được cái tên này có chút quan trọng. Mặc dù không dám xác định, nhưng ông vẫn ấn nút gọi thư ký vào:

- Tiểu Trương, hãy giúp tôi điều tra một người tên Dương Bảo Cường.

Chương 616: Đồ ngốc

- Bí thư, tin tức gần đây nhất về cái tên Dương Bảo Cường này là đến từ Thượng tá Giang Nguyên. Thượng tá Giang Nguyên gọi Dương Bảo Cường là huynh đệ của cậu ấy. Tiểu Bảo mà Giang Nguyên nhận làm con nuôi chính là con trai của Dương Bảo Cường.

Nghe thư ký hồi báo, lão nhân có chút cứng đờ, theo tiềm thức cúi đầu nhìn cái tên trong danh sách cùng với thời gian trong bản báo cáo, trong đầu nhanh chóng phác thảo từng đầu mối một, sau đó nhanh chóng tổ hợp lại cùng với nhau.

- Trước khi Giang Nguyên mất tích ở Nepal chỉ là một học sinh bình thường. Hai năm sau đột nhiên xuất hiện ở quê nhà, vừa lúc Cô Lang bị diệt khẩu. Trong hai năm ngắn ngủi đó đã biến hóa nhiều như thế, chẳng lẽ...

Lão nhân lặng lẽ nhìn báo cáo trong tay, dường như đã có được lời giải thích.

Phụ trách kế hoạch Cô Lang chính là Trương Minh Bác và cấp dưới của ông ta, Trưởng phòng Hồ.

Đặt bản báo cáo xuống, tâm trạng lão nhân có chút trầm trọng, nhưng lại thoáng thở phào nhẹ nhõm. Ít nhất ông cũng đã biết Giang Nguyên làm không sai, nhưng nguyên nhân Giang Nguyên thực hiện điều này không phải là do Thiên Y Viện sai lầm. Điều này làm cho tâm trạng lão nhân có chút mâu thuẫn.

Ám sát chủ quản một quân khu là một chuyện rất nghiêm trọng, lão nhân không cách nào không truy cứu. Nhưng Giang Nguyên thân là thành viên của Thiên Y Viện, lại làm cho lão nhân cực kỳ kiêng kỵ. Đương nhiên, quan trọng nhất là Giang Nguyên là mối dây liên kết mật thiết Bắc Kinh với Thiên Y Viện. Lão nhân đứng là rối rắm về vấn đề này.

Sau đó, ông lại nhìn qua văn kiện một lần, chú ý đến một vấn đề. Căn cứ vào báo cáo biểu hiện, sau khi tiến hành diệt khẩu đội ngũ Cô Lang, cũng không lấy được thứ mà họ muốn.

- Đồ vật kia rốt cuộc là gì?

Lão nhân cau mày. Một thứ có thể khiến cho Trương Minh Bác coi trọng, thậm chí còn phải rất nhiều binh lính tinh nhuệ, không tiếc vì phạm quân kỷ, từ Nepal chạy đến Pháp, Mỹ, Đông Phi...Rốt cuộc là cái gì đã khiến cho ông ta phải mạo hiểm như thế?

Lão nhân tựa lưng vào ghế bành, hai mắt nhắm lại, lẳng lặng tự hỏi, sau đó mới chậm rãi mở mắt, cầm điện thoại gọi cho một người:

- Thông báo cho tổ điều tra Tây Bắc, tiến thêm một bước điều tra toàn diện, sau đó báo cáo lại với tôi.

Cúp điện thoại, gương mặt lão nhân hiện lên sự uể oải, gọi thư ký vào, nói:

- Phân phó xuống bên dưới, cẩn thận chú ý hành động của Thượng tá Giang Nguyên.

- Vâng.

- Dương ca, vừa nhận được tin tức, Giang Nguyên đã đổi điểm lấy hai loại dược liệu thượng phẩm.

Một y sĩ mang huy hiệu y sĩ thực tập còn trẻ tiếp cận Liêu Dương đang xem điểm tích lũy của mình.

- Hai loại dược liệu thượng phẩm?

Liêu Dương có chút sửng sốt.

Sau đó hừ lạnh:

- Ý có 1500 điểm tích lũy thì tiêu xài hoang phí. Tưởng rằng lần sau còn may mắn như vậy sao? Cũng không biết điểm tích lũy kiếm khó như thế nào? Sau này hẳn sẽ phải hối hận.

- Đúng vậy, người này vừa mới nhặt được chút may mắn thì đã hất đầu lên, cứ tưởng rằng điểm tích lũy là hoa sao? Đem đi đổi dược liệu tu luyện, chi bằng đổi lấy một số tư liệu cao cấp, ra bên ngoài còn có chỗ dùng. Cứ tưởng mình là cao thủ ngoại viện, mà

không biết rằng thực lực chuyên nghiệp so với thực lực tu luyện quan trọng gấp vô số lần.

Gã thanh niên kia hòa theo.

- Kẻ ngoại đạo thì cũng chỉ là kẻ ngoại đạo.

Nói đến đây, Liêu Dương cười lạnh, hạ thấp giọng:

- Đoán chừng sư phụ của hắc cũng bị hắc dọa sợ. Sợ rằng chính bản thân hắc cao lắm cũng chỉ tu đến địa giai tam phẩm, cho nên mới đem điểm tích lũy đổi lấy mấy dược liệu ngu xuẩn.

- Các người đang nói gì đấy?

Trong lúc hai người thấp giọng nói chuyện với nhau, đằng sau vang lên một thanh âm thanh thúy.

Liêu Dương quay đầu lại nhìn, liền mỉm cười:

- Mã Tiểu Duệ, cô về từ lúc nào vậy?

- Gọi tôi là Mã Duệ Hoằng.

Mã Tiểu Duệ nhăn mũi, hừ lạnh nói:

- Các người vừa mới nói cái gì?

Liêu Dương nhún vai:

- Còn không phải đang nói đến Giang Nguyên sao?

- Giang Nguyên?

Mã Tiểu Duệ ngạc nhiên:

- Anh ta lại làm sao vậy?

- Hắc ta vừa dùng một ngàn điểm đổi lấy dược liệu.

Liêu Dương nói.

- Cái gì? Lấy một ngàn điểm đổi lấy dược liệu?

Mã Tiểu Duệ sững sốt, sau đó ngạc nhiên nói;

- Anh ta đổi được liệu gì mà cần đến nhiều điểm như vậy?
- Tôi nghe nói là một Hồng Vân Quả và một phần Linh Tuyền Nhũ, còn có một số được liệu trung phẩm.

Gã thanh niên nghiêm mặt cười nói.

- Hồng Vân Quả và Linh Tuyền Nhũ? Anh ấy đổi mấy cái thứ này? Nhiều như vậy sao?

Mã Tiểu Duệ kinh hô lên:

- Chẳng lẽ anh ta định tiếp tục gia tăng thực lực tu luyện?
- Người này điên rồi sao? Thực lực của anh ta đã đến gần Địa giai đỉnh phong, bây giờ lại đi đổi được liệu, chẳng lẽ anh ta muốn trong vòng mấy năm đột phá Thiên giai sao?

Mã Tiểu Duệ ôm trán, cảm thấy có chút đau đầu. Chẳng lẽ người này cường tu luyện? Nào có chuyện người của nội viện không lo đi tăng cường năng lực chuyên môn của mình mà lại đi tu luyện, mà cũng chẳng phải người ngoại viện nữa chứ?

Giang Nguyên ngồi trước máy tính, đối diện là chương cuối cùng của gien di truyền học, đột nhiên nghe tiếng chuông cửa.

Giang Nguyên không muốn đứng dậy. Bây giờ quấy rầy hần học tập, quả thật rất khó chịu, nhưng vẫn đứng dậy xoay người bước ra phòng khách. Sau khi mở cửa, liền nhìn thấy Mã Tiểu Duệ đứng ngoài cửa.

Nhìn vẻ mặt không kiên nhẫn của Giang Nguyên, Mã Tiểu Duệ đã nói:

- Như thế nào? Nhìn thấy tôi thì mất hứng?
- Nào có, làm gì có chuyện đó chứ?

Nhìn gương mặt xinh xắn lộ ra vẻ nghịch ngợm của Mã Tiểu Duệ, Giang Nguyên mỉm cười nói:

- Được rồi, lần trước thật xin lỗi, chưa kịp nói gì với cô thì đã trở về trước rồi.

- Không sao. Anh có thể bình yên trở về là tốt rồi.

Mã Tiểu Duệ phất tay, sau đó nói:

- Cũng may anh đi kịp thời. Ngày hôm sau sau khi tôi rời đi, liền bị người bên quân đội tra xét mấy lần.

Giang Nguyên gật đầu. Hẳn biết cho nên mới không ở lại, trực tiếp ngồi trên chiếc xe hàng lớn suốt đêm chuẩn đi.

- Không định mời tôi vào ngồi sao?

Nhìn Giang Nguyên đứng ở cửa, khóe miệng Mã Tiểu Duệ nhếch lên.

- A, mời vào, mời vào.

Giang Nguyên mỉm cười mời Mã Tiểu Duệ tiến vào, sau đó từ trong tủ lạnh lấy ra hai lon Coke, ném một lon cho Mã Tiểu Duệ.

Đưa tay tiếp lấy lon Coke, Mã Tiểu Duệ cũng không khách sáo, ngồi xuống ghế salon trong phòng khách, ngửa đầu uống một hớp.

Giang Nguyên cũng ngửa đầu uống một hớp lớn, cảm giác chất lỏng lạnh lạnh trôi qua yết hầu, không nhận được thở hắt ra sáng khoái.

- Anh dùng một ngàn điểm để đổi được liệu?

Mã Tiểu Duệ cầm lon nước trong tay, cau mày hỏi Giang Nguyên.

Giang Nguyên gật đầu đáp:

- Đúng.

Thấy Giang Nguyên gật đầu, Mã Tiểu Duệ không nhận được nói:

- Anh điên rồi sao? Anh có biết điểm tích lũy rất khó kiếm không? Một ngàn điểm đủ để cho anh đổi lấy hai ba loại tư liệu kỹ thuật đặc biệt. Tại sao lại đem đi đổi được liệu chứ?

- Đan được dùng để tu luyện của tôi không nhiều. Nếu như muốn tiếp tục tăng tốc tu luyện, nhất định phải đổi lấy dược liệu để luyện chế. Có điểm thì đương nhiên là đi đổi rồi.

Giang Nguyên nhìn Mã Tiểu Duệ bằng ánh mắt cổ quái, trong lòng cảm thấy ngạc nhiên. Cái gì là kỹ thuật đặc biệt? Bây giờ y học cơ sở hắn còn chưa học hết, đi đổi mấy thứ đó làm gì? Lại nói tiếp, thực lực của hắn bây giờ đủ để ứng phó với nhiều loại bệnh, tạm thời không cần phải tăng cường thêm.

- Đan được tu luyện không nhiều?

Mã Tiểu Duệ lẳng lặng nhìn Giang Nguyên:

- Anh dùng đan dược gì để tu luyện nội khí? Tại sao lại cần dược liệu thượng phẩm để luyện chế?

- Hồng Vân Đan.

Giang Nguyên tùy ý cười nói:

- Nhưng lần này tôi đã thay đổi thành dược liệu Vân Tuyền Đan.

- Hồng Vân Đan?

Mã Tiểu Duệ ngẩn người, cảm thấy cái tên này rất quen thuộc, nhưng lại không nhớ đan dược này có thành phần gì.

Nhìn vẻ mặt ngây ngốc của Mã Tiểu Duệ, Giang Nguyên mỉm cười. Hắn biết Mã Tiểu Duệ không nhớ rõ, lập tức cười nói:

- Dược liệu chủ yếu là Hồng Vân Quả và Sơn Tham hai ba trăm năm.

- Cái gì?

Mã Tiểu Duệ hét lên.

Chương 617: Mơ mộng

- Anh thật sự là một tên phá gia chi tử. Bây giờ tôi mới biết tại sao

nội khí của anh lại kinh khủng như vậy.

Nghe Giang Nguyên dùng Hồng Vân Đan để tu luyện, hơn nữa còn đem một ngàn điểm tích lũy để đổi thành dược liệu, Mã Tiểu Duệ rất cuộc im lặng.

- Như thế nào?

Giang Nguyên gãi đầu, tò mò nhìn Mã Tiểu Duệ.

- Anh có biết, y sĩ nội viện chúng ta trên cơ bản không có mấy người xa xỉ đến nỗi dùng Hồng Vân Đan để tu luyện không?

Mã Tiểu Duệ đau lòng, nhìn Giang Nguyên thở dài:

- Ngoại trừ y sư ngoài cấp bậc nhất phẩm, bởi vì đã có nội khí, muốn kịp tấn chức nên mới dùng vài viên. Thậm chí cấp bậc đan dược như Hồng Vân Đan cũng chỉ dùng một hai viên, nào giống như anh, ăn giống như ăn đường đậu vậy?

- Vậy cô bình thường dùng cái gì để tu luyện?

Giang Nguyên ngạc nhiên hỏi.

- Chỉ là Tham Linh hoàn bình thường thôi. Chẳng lẽ La y sư không nói cho anh biết sao?

Mã Tiểu Duệ lẳng lặng nhìn Giang Nguyên, nói:

- Mười điểm một viên, mười lăm vạn điểm một bình.

Giang Nguyên chần chờ một chút rồi lắc đầu:

- Tôi không có chú ý đến cái này. Hiệu quả như thế nào?

- Cũng không tệ lắm. Đương nhiên là không thể so sánh với Hồng Vân Đan, nhưng đối với chúng tôi mà nói, như vậy cũng đủ rồi.

Mã Tiểu Duệ nghiêng đầu nhìn Giang Nguyên, nói:

- Tôi đang tự hỏi tại sao thực lực của anh lại kinh khủng như vậy, thì ra là dựa vào một đồng đan dược đó để luyện nên.

Nói đến đây, Mã Tiểu Duệ rốt cuộc không nhịn được lại liếc Giang Nguyên một cái:

- Anh đã dùng bao nhiêu viên Hồng Vân Đan rồi? Nếu chỉ dùng được liệu bình thường, không có khả năng đột phá đến trình độ như anh.

- Tôi dùng Hồng Vân Đan không nhiều lắm. Chủ yếu là dùng Sơn Tham để phụ trợ tu luyện mà thôi.

Giang Nguyên mỉm cười giải thích:

- Nếu tôi có thể dùng Hồng Vân Đan như đường đậu, tôi đã sớm đột phá Thiên giai, nào có chuyện nằm ở trình độ hiện tại.

Mã Tiểu Duệ thở hắt ra, sau đó nhìn Giang Nguyên, nói:

- Lão Sơn Tham...Anh đúng là giàu có, có lão Sơn Tham để ăn. Nhưng sau này anh mua Tham Linh Hoàn đi, hiệu quả có thể còn hơn so với việc anh dùng Sơn Tham đấy.

- Vậy à? Vậy để tôi đi mua hai bình. So sánh với việc gặm Sơn Tham thì đáng tin cậy hơn.

Giang Nguyên ngẫm lại cũng đúng. Hẳn đôi khi không có việc gì lại móc một cái rễ cây từ trong túi ra cho vào miệng cắn một cái, quả thật có chút bất lịch sự. Hơn nữa, mặc kệ là loại thuốc nào, cũng phải điều phối cùng với những dược vật tương ứng thì mới có hiệu quả tốt. Hẳn trước kia cứ dùng Sơn Tham, mặc dù hiệu quả không tệ, nhưng chưa hoàn toàn phát huy hết hiệu năng của nó.

Lúc này Mã Tiểu Duệ nhìn Giang Nguyên, gương mặt hiện lên sự chần chừ.

Nhìn Mã Tiểu Duệ khó có lúc lộ ra biểu hiện chần chừ như vậy, Giang Nguyên cười nói:

- Muốn nói cái gì thì nói đi. Đối với tôi mà cô cũng còn điều khó nói sao?

- À!

Nhìn nụ cười trêu chọc của Giang Nguyên, Mã Tiểu Duệ khẽ hừ một tiếng, vẻ ngượng ngùng trên gương mặt bị quét sạch, nhìn Giang Nguyên nói:

- Anh luyện Vân Tuyền Đan, có thể đổi cho tôi vài viên không?

- Sao?

Giang Nguyên ngẩn người, sau đó nhìn ánh mắt mong chờ của Mã Tiểu Duệ, cười nói:

- Như thế nào, cô muốn đột phá?

- Vâng, tôi ngừng lại ở Địa giai nhị phẩm cũng lâu quá rồi. Tôi muốn có hai ba viên Vân Tuyền Đan, có lẽ sẽ có thể đột phá.

Mã Tiểu Duệ nói:

- Trong tay tôi có hơn hai trăm điểm tích lũy, tôi muốn đổi anh ba viên.

- Không cần đâu. Tôi cho cô ba viên, chờ sau này cô có thứ gì tốt thì trả lại cho tôi. Bây giờ tôi không thiếu điểm.

Giang Nguyên cười nói:

- Nhưng muốn luyện được Vân Tuyền Đan, phải cần vài ngày nữa. Nếu cô cần gấp, tôi còn hai viên Hồng Vân Đan, tôi cho cô một viên. Chờ Vân Tuyền Đan luyện xong, tôi cho cô hai viên.

- Vậy thì tốt quá. Tôi không nghĩ anh là đại tài chủ như vậy. Sau này có thứ gì tốt, tôi sẽ lấy để trả lại cho anh.

Nhìn biểu hiện vui mừng của Mã Tiểu Duệ, Giang Nguyên không nhịn được khẽ cười. Chỉ có bà nương này mới không khách sáo với hắn. Nhưng cũng chỉ có tính cách như vậy thì mới là Mã Tiểu Duệ. Nếu sau này cô có cái gì tốt, chắc chắn sẽ nghĩ đến hắn đầu tiên.

Móc cái bình nhỏ từ trong túi ra, sau đó từ trong ngăn kéo móc ra thêm một cái bình nhỏ, đổ một viên Hồng Vân Đan vào trong bình.

- Nay.

Giang Nguyên tiện tay ném cái bình cho Mã Tiểu Duệ. Mã Tiểu Duệ luống cuống tay chân chộp lấy, cho đến khi vũng vàng bắt được cái bình trong tay thì mới trừng mắt nhìn Giang Nguyên, sau đó cẩn thận mở bình ra, nhìn viên thuốc to bằng hạt đậu nành, truyền ra mùi thơm nức mũi, không nhịn được hít một hơi thật dài, vẻ mặt say mê.

Nhìn vẻ mặt của Mã Tiểu Duệ, Giang Nguyên không nhịn được cười nói:

- Không đến mức như vậy chứ? Chỉ là một viên Hồng Vân Đan thôi mà...

Mã Tiểu Duệ cẩn thận đặt nắp bình lại, sau đó trừng mắt với Giang Nguyên một cái:

- Anh cho rằng ai cũng là thổ hào như anh à? Anh biết có bao nhiêu người muốn có một viên Hồng Vân Đan mà không được không? Cho dù là tôi, cũng chỉ uống có một viên đan được cùng loại. Y sĩ bình thường khác nghĩ cũng không dám nghĩ, có ai như anh đâu chứ?

Dứt lời, Mã Tiểu Duệ cầm cái bình như cầm bảo bối trong tay, hừng phấn nói:

- Được rồi, tôi về trước đây.

- Đi đi.

Nhìn biểu hiện của Mã Tiểu Duệ, Giang Nguyên phất tay. Sau khi nhìn Mã Tiểu Duệ biến mất ngoài cánh cửa, hắn cúi xuống nhìn viên Hồng Vân Đan còn lại của mình, nhẹ nhàng thở hắt ra, cảm thấy hôm nay cũng nên đột phá rồi.

Sau khi nghiên cứu thấu triệt môn học cuối cùng, nhìn hàng chữ “hoàn thành toàn bộ”, Giang Nguyên ngồi thẳng người, sắc khoải duỗi thắt lưng một cái, nghe tiếng cột sống phát ra tiếng rắc rắc, lúc này mới mỉm cười hài lòng. Học lâu như vậy, cuối cùng cũng xong.

Sau khi học xong hết kiến thức cơ sở, Giang Nguyên cảm giác thực lực của hắn cũng tăng lên rất nhiều. Ban đầu, cái mà hắn am hiểu

cũng chỉ là chữa thương trong chiến đấu và cốt thương mà thôi. Sau khi có được trí nhớ và kinh nghiệm của tổ sư gia, Giang Nguyên mới được xem là chính thức bước vào lĩnh vực chuyên nghiệp, có đầy đủ kinh nghiệm thực tế và lý thuyết như một bác sĩ thật sự. Tuy vậy, đối với một số lĩnh vực cao cấp, hắn vẫn không quá quen thuộc.

Ví dụ như virus học và di truyền học, hắn cũng chỉ được xem là miễn cưỡng hiểu rõ, nhưng không tính là quen thuộc, chứ đừng nói chi là tinh thông. Nhưng bây giờ, hắn đã chính thức quen thuộc với các lĩnh vực y học hiện đại. Tuy nói là vẫn chưa thông thạo, nhưng ít ra khi đối mặt với nó sẽ không cần nhờ giúp đỡ như những lần trước.

Nhưng trong đầu Giang Nguyên lúc này vẫn tràn ngập những tư tưởng kỳ diệu của gien di truyền học. Trước kia hắn chưa từng học qua hệ thống gien học chính thức, đối với khái niệm nhân bản cũng cảm thấy nó rất viễn tưởng, cái gì là chiết xuất các loại axit nucleic, hạch tế bào...sau đó tiến hành cấy ghép vi mô, tất cả đều cực kỳ cao thâm.

Nhưng bây giờ, sau khi đã hiểu rõ, hắn không còn cảm thấy cao thâm khó lường nữa, thậm chí hắn còn có thể thông qua tri thức cơ sở này cùng với những phương diện khác của Thiên Y Viện, bắt đầu ý thức được một số lĩnh vực đặc thù có ích của lĩnh vực này.

Ít nhất thì đã có những ý niệm kỳ lạ bắt đầu manh nha trong đầu của hắn, cảm giác thứ này không phải là không có khả năng để làm.

Nếu như có thể đột phá ở phương diện đó, thành quả nhận được sẽ rất tốt, không biết sẽ làm khiếp sợ bao nhiêu người. Đường nhiên, Giang Nguyên biết tạm thời hắn chỉ đang ảo tưởng mà thôi. Mặc dù đã có phương hướng nhưng muốn từ đó xuất ra thành quả, phải thông qua nghiên cứu chuyên môn rất lâu, thậm chí còn phải có vật chất ủng hộ và phối hợp với các chuyên gia nghiên cứu trong phương diện này mới được.

Cho nên Giang Nguyên cũng chỉ là “mơ mộng” một chút thôi. Chỉ là hắn không rõ ràng lắm, ý niệm đó sau này sẽ mang đến ảnh hưởng cho hắn như thế nào.

Hắn đứng dậy bước ra phòng khách, dời cái bàn trà sang một góc, sau đó bỏ viên Hồng Vân Đan cuối cùng vào miệng, cảm nhận nó biến thành một thứ chất lỏng ngọt ngào trôi xuống cổ của mình. Tại đan điền, một luồng nhiệt lưu dâng lên, bắt đầu tản ra kinh mạch toàn thân.

Trong đầu hắn vang lên một tin tức:

- Phát hiện năng lượng sinh vật đặc biệt, Ngũ Cầm Vận Khí Pháp khởi động, bắt đầu hấp thu năng lượng.

Giang Nguyên chậm rãi mở rộng đáng người, nằm sấp, hai tay chống đẩy, bắt đầu tiến hành luyện Ngũ Cầm Hí. Luyện lâu như vậy rồi, hắn biết chỉ có phối hợp với Ngũ Cầm Hí, hắn mới có thể phát huy năng lượng đến mức tận cùng. Thu hoạch năng lượng và tu luyện nội khí càng thêm cường hóa cơ thể của hắn.

Chương 618: Tàng Phong

Giống như lúc trước, một luồng khí lưu nồng đậm bắt đầu vận hành theo khí hải đến khắp toàn thân. Xung quanh cơ thể tràn ngập một khí tức ấm áp, sau đó tập trung ở huyệt vị gần nhất, cuối cùng hình thành một luồng khí lưu nho nhỏ chảy vào trong kinh mạch.

Theo động tác và hô hấp của Giang Nguyên, khí lưu bắt đầu vận hành theo hai mạch Nhâm Đốc. Khí tức quanh thân Giang Nguyên chậm rãi rót vào từng tế bào, xương, sau đó dung nhập vào huyệt vị quanh thân của hắn, dần dần hòa hợp cùng với cơ thể, khiến cho khí lưu vận hành trong hai mạch Nhâm Đốc càng lúc càng nhanh.

Thời gian từng phút một trôi qua, tốc độ vận hành của khí lưu trong cơ thể Giang Nguyên được đẩy lên. Khí lưu xung quanh cơ thể của hắn cũng bị hút vào, chuyển hóa thành khí lưu bên trong.

Không biết qua bao lâu, trong đầu Giang Nguyên xuất hiện một tin tức.

- Năng lượng tích trữ Cửu Vĩ đuôi 5 chứa đầy. Cửu Vĩ hồi phục,

bắt đầu hiện hình.

Theo tin tức này hiện lên, hình xăm trên cánh tay trái của Giang Nguyên bộc phát một luồng quang mang thật mạnh. Sau đó, con hồ ly vẫn giống như con mèo nhỏ đáng yêu đang nằm cuộn mình một lần nữa duỗi người ra.

Con tiểu hồ ly màu đỏ chậm rãi duỗi thắt lưng, sau đó ngẩng đầu ngáp một cái, bốn cái đuôi chậm rãi dựng thẳng lên. Ánh mắt đẹp như bảo thạch chậm rãi mở ra.

Khi hai mắt mở ra, đột nhiên một luồng ánh sáng màu đỏ hiện lên, lan tràn toàn thân Giang Nguyên.

Hồng quang chậm rãi từ cánh tay trái xuống thân hình bên trái rồi xuống chân trái, rồi lại ngược lên trên.

Hồng quang lan xuống, các tế bào trong cơ thể Giang Nguyên dường như co rút lại, nhận được sự cường hóa rất lớn, trở nên cứng rắn hơn nhiều.

Hồng quang cứ như vậy mà tràn ngập toàn thân, cho đến khi bao phủ luôn cả đầu.

- Hiện hình hoàn thành, cung cấp cho chủ thể thiên phú thứ tư, Tàng Phong.

Sau khi tin tức này hiện lên, hồng quang đang tràn ngập toàn thân Giang Nguyên đột nhiên biến mất.

Con tiểu hồ ly màu đỏ trên vai trái Giang Nguyên chậm rãi cuộn mình lại, hai mắt nhắm nghiền. Lúc này, lại thêm một tin tức nữa hiện lên.

- Kích hoạt năng lượng Cửu Vĩ đuôi 6. Năng lượng tích trữ Cửu Vĩ đuôi 6 bằng 0.

Từ lúc tin tức này hiện lên, một cái đuôi vốn chỉ là hư ảnh lơ mơ xông ra, thoạt nhìn giống như một cái đuôi to đùng, chỉ là không rõ ràng mà thôi.

Giang Nguyên chậm rãi mở mắt, đứng dậy, ngửi được mùi mồ hôi

nồng nặc quanh thân và cảm giác dinh dính, nhưng toàn thân lại tràn ngập một cảm giác vô cùng khoan khoái. Thở hắt ra một hơi, Giang Nguyên vén tay áo của mình, nhìn kỹ một chút. Với nhãn lực của hắn, hiển nhiên có thể nhìn thấy hình xăm tiểu hồ ly của hắn không còn năm cái đuôi nữa, mà đã xuất hiện thêm một cái đuôi lơ lờ.

Bước vào phòng tắm, vừa tắm vừa tẩy đi mồ hôi có chút dị thường dính trên người, trong lòng Giang Nguyên tràn ngập chờ mong. Cửu Vĩ đuôi 6 đã kích hoạt rồi, cũng không biết lần này nó sẽ có công năng gì mới.

Nhưng Giang Nguyên biết rất rõ, thiên phú mới chỉ khi nào cần thiết thì mới chính thức biểu hiện công năng ra ngoài. Cho nên bây giờ hắn không thể xác nhận được thiên phú mới của hắn rốt cuộc có tác dụng như thế nào.

Đối với chuyện này, Giang Nguyên cũng không suy nghĩ quá nhiều. Đối với hắn mà nói, nếu đã đạt được thiên phú mới, vậy thì không cần phải suy nghĩ. Khi nào cần, nó tất sẽ xuất hiện. Bây giờ, quan trọng nhất là tích trữ năng lượng. Nội khí hiện tại của hắn đã cao hơn thêm một tầng.

Tu luyện nội khí, đối với Giang Nguyên mà nói, hết sức quan trọng. Nếu không có nội khí làm cơ sở, có nhiều thiên phú đi chăng nữa cũng vô ích. Hơn nữa, thực lực cường đại còn muốn quan trọng hơn năng lực chuyên môn của hắn.

Đối mặt với nhiều lần bị đuổi giết và ám sát như vậy, nếu không nhờ có nội khí, căn bản không có khả năng tránh được.

Với thực lực hiện tại của hắn, có thể đánh ngang hàng với cao thủ Địa giai đỉnh phong. Thậm chí không bại dưới tay cao thủ Thiên Giai, cũng là nhờ có các thiên phú thần kỳ tồn tại. Chỉ khi nào hắn chính thức tu luyện được nội khí, mới xem như thực lực chân chính.

Giang Nguyên biết rõ, nếu như không có đủ năng lượng, hắn cũng không có cách nào sử dụng được thiên phú. Thực lực không đủ, hắn sẽ đặt mình vào nguy hiểm.

Ví dụ như bây giờ, năng lượng tích trữ của hắc bằng không. Nói cách khác, nếu như hắc vừa mới tấn cấp, gặp phải địch nhân, phiền toái sẽ rất lớn. Không những không có cách sử dụng thiên phú, ngay cả khi hắc bị thương cũng không có năng lực chữa trị.

Nếu gặp tình huống như lúc trước, bách tử vô sinh.

Lần này, sau khi tấn cấp, Giang Nguyên cảm giác nội khí vận hành trong cơ thể hắc càng thêm lưu loát. Thực lực tăng lên rất rõ ràng.

Bây giờ, nếu gặp phải cao thủ Địa giai nhất phẩm, Giang Nguyên tin rằng không cần có thiên phú hiệp trợ, hắc cũng có thể đánh một trận ngang tay với đối phương mà không bị thua.

Đương nhiên, đây đối với hắc vẫn còn chưa đủ. Hắc nằm trên giường, nghĩ đến dược liệu mà La lão đang điều chế, phỏng chừng qua vài ngày nữa sẽ có. Đến lúc đó hắc dùng đan dược hiệp trợ tu luyện, đột phá Cửu Vĩ đuôi 7 cũng không cần thời gian quá dài.

Nghĩ đến đây, Giang Nguyên lại móc ra một khúc Sơn Tham lâu năm.

Chương 619: Ngô tiên sinh nhân họa đắc phúc

- Nghe nói Giang Nguyên dùng một ngàn điểm tích lũy đổi lấy hai loại dược liệu thượng phẩm.

Hai y sĩ hơn ba mươi tuổi vừa đi vừa thấp giọng nói chuyện với nhau.

- Đúng là có tiền!

Một y sĩ cảm thán nói.

Người y sĩ kia khẽ hừ một tiếng:

- Cũng chẳng phải là may mắn sao? Nhưng cũng ngu quá đi, lại dùng một ngàn điểm đổi dược liệu.

- Đúng vậy, ỷ mình nhiều tiền. Hừ.

Hai người thì thầm, gương mặt tràn đầy sự ghen ghen lẫn hâm mộ. Một năm bọn họ làm đủ loại nhiệm vụ, bất quá cũng chỉ tích lũy được ba bốn trăm điểm. Còn Giang Nguyên lần này buôn bán lời, kiếm được hơn một ngàn điểm, bằng bọn họ làm bốn năm năm. Trừ phi gặp chút may mắn nhận được nhiệm vụ lớn, nhận được mấy trăm hoặc một ngàn điểm, thì khi đó mới dám xa xỉ như Giang Nguyên.

Đương nhiên, bọn họ cũng không đem điểm tích lũy của mình đi đổi được liệu, mà là đổi những tư liệu cao cấp, hoặc đổi lấy thời gian tiến vào thư viện tư liệu cao cấp.

Tuy nói ai đổi gì thì đều phải giữ bí mật, nhưng người bình thường muốn nghe được tình huống như vậy cũng không phải là chuyện khó khăn. Cho nên, việc Giang Nguyên dùng hơn một ngàn điểm để đổi lấy hai loại dược liệu thượng phẩm đã được truyền khắp y sĩ chính thức và y sĩ thực tập.

Vốn chuyện này cũng không ai chú ý lắm. Dù sao, đối với người cấp bậc y sư mà nói, một ngàn điểm cũng không phải là nhiều, nhưng làm cho người khác chú ý chính là, Giang Nguyên đổi lấy hai loại dược liệu thượng phẩm trong khi các y sư cũng không đổi lấy được liệu quá nhiều, trừ phi là muốn điều chế được vật đặc biệt nào đó.

Đặc biệt không ít người nghe được Giang Nguyên đổi chính là Hồng Vân Quả và Linh Tuyên Nhũ thì lại càng không nhin được mà càng cười to hơn.

Khi Chu Thế Dương nghe được chuyện như vậy, gương mặt cười lạnh không thôi, nói với vị y sư nhị phẩm đã đem chuyện này nói lại cho ông nghe:

- Giang Nguyên này sợ là cũng giống như sư phụ của hắn, sợ thực lực nội khí không theo kịp, nhưng trong nội viện chúng ta, có mấy ai để ý đến tu luyện nội khí chứ, chỉ trừ hai thầy trò bọn họ.

- Haha.

Thấy Chu Thế Dương cười đến vui vẻ như vậy, vị y sư nhĩ phẩm bên cạnh cũng phá lên cười.

Sắc mặt Ngô tiên sinh hưng phấn khom người đứng bên trong phòng khách. Trước mặt vẫn là gã thanh niên tuần mỹ lần trước, tay cầm một ly rượu vang. Chỉ là vẻ mặt của hai người hoàn toàn khác so với mấy ngày trước.

Gương mặt chán nản của Ngô tiên sinh đã thay bằng vẻ mặt hưng phấn, thậm chí là tự tin.

Mà gã thanh niên, ánh mắt nhìn Ngô tiên sinh đã không còn lạnh nhạt, trong đó lại còn ẩn hiện ý cười.

- Lão Ngô, nghĩ không ra, thật sự là nghĩ không ra.

Gã thanh niên bưng ly rượu nhấp nhẹ một ngụm, ánh mắt nhìn Ngô tiên sinh đã thêm vài phần thưởng thức lẫn coi trọng.

- Hết thấy đều do công tử tặng cho, cộng thêm may mắn của lão nô.

Nghe gã thanh niên nói, Ngô tiên sinh cúi thấp đầu tỏ vẻ cung kính, gương mặt già nua hiện lên nụ cười.

- Nào có chứ? Chỉ là do ông tự tạo nên mà thôi. Dưới tác dụng của Phá Thiên Đan, người có thể thoát được cũng không nhiều. Vậy mà ông lại qua được. Trước kia tôi thật đúng là nhìn không ra.

Gã thanh niên trẻ tuổi nói, sau đó vẫy tay với cô gái bên cạnh.

Cô gái kia vội vàng khom thắt lưng bưng một cái ly không đến, đặt lên trên bàn.

Gã thanh niên cầm lấy chai rượu, rót đầy một ly, sau đó đẩy về phía lão Ngô, cười nói:

- Nào lão Ngô, hãy thử xem loại rượu Đồng Mộc Bảo chánh tông này đi.

- Cảm ơn công tử.

Nhìn ly rượu trên bàn, gương mặt Ngô tiên sinh hiện lên nụ cười hưng phấn lẫn đắc ý. Mấy ngày trước, cũng một ly rượu, nhưng đã suýt lấy mạng ông ta. Bây giờ, ông ta vẫn còn đứng ở chỗ này, hơn nữa còn nhấm nháp hảo tửu chánh tông công tử thưởng cho. Từ nay về sau không còn khổ cực làm việc bên ngoài nữa.

Ngô tiên sinh mỉm cười bưng ly rượu, sau đó đưa lên miệng nhấp một ngụm, cảm thấy có chút chua chua, nhưng sau đó chỉ toàn là vị ngọt, nhẹ nhàng nuốt ngụm rượu xuống, chỉ cảm thấy nước rượu chảy từ yết hầu xuống bụng, ánh mắt hiện lên vẻ hưng phấn.

Vài ngày trước, ai có thể biết được, sau khi ông ta uống rượu Phá Thiên Đan xong, lại có thể thông qua khảo nghiệm cử tử nhất sinh, đột phá giới hạn mấy năm không đột phá được, trở thành cao thủ Thiên giai chính thức, có thể nói là nhân họa đắc phúc.

Chương 620: Phiền toái lớn

Từ trong phòng công tử bước ra, Ngô tiên sinh vẫn còn cảm nhận được vị ngọt của loại rượu Đồng Mộc Bảo. Uống được ly rượu thượng phẩm thì không tính, có thể uống rượu cùng với công tử, tất nhiên đã trở thành người thân cận bên cạnh công tử, được công tử coi trọng.

Trước kia, Ngô tiên sinh lúc nào cũng cẩn thận. Khi đối mặt với các cô gái hầu hạ bên cạnh công tử cũng không dám chậm trễ. Bởi vì ông chỉ là một thuộc hạ thực lực Địa giai đỉnh phong, mặc dù cách Thiên giai chỉ còn một cánh cửa, nhưng ông ta cho rằng mình ít nhất cũng phải mất bốn năm năm mới có khả năng đột phá. Đương nhiên, nếu vận khí kém, cũng có khả năng vĩnh viễn không thể bước qua.

Một thuộc hạ Địa giai đỉnh phong, trước mặt công tử, vĩnh viễn chỉ là một con chó. Cho dù có đứng ở vị trí trung tâm cũng chỉ là một con chó.

Nhưng ông không ngờ, bởi vì ông ta gây ra sai lầm, bị công tử phạt một ly rượu pha Hồn Thiên Đan. Vốn tưởng rằng bản thân ông khó có thể chịu đựng được tác dụng đánh sâu vào của loại thuốc này,

giống như những người khác, bạo thể mà chết. Nhưng không nghĩ đến ông ta lại có thể qua được.

Nhân họa đắc phúc, qua ba ngày ba đêm chịu dày vò, thoáng chốc đã đột phá được một phần năm thực lực chưa đột phá, trở thành cao thủ Thiên giai.

- Phá Thiên Đan quả thật là Phá Thiên Đan.

Cười ha hả, phóng thích một chút đắc ý trong lòng, Ngô tiên sinh không nhận được cảm thán một hồi. Nhớ đến chuyện của mấy ngày nay, ông nghĩ lại cũng có chút sợ.

Ông ta biết rất rõ lai lịch của Phá Thiên Đan. Kỳ thật luyện chế đan dược này không dễ. Ban đầu, lão chủ nhân ngẫu nhiên có được một cây Độc Long Chi. Độc Long Chi này rất khó tìm, hơn nữa dược tính rất mạnh, lại ẩn chứa độc tố. Để vô hiệu quả độc tố này, cần phải dùng đến một loại dược vật đã tuyệt tích gần trăm năm.

Nhưng lão chủ nhân đã ra lệnh cho tất cả thuộc hạ, tìm kiếm mấy năm, vẫn không phát hiện được sự tồn tại của loại dược vật này. Lúc này mới bất đắc dĩ dùng hai đơn vị Độc Long Chi phối hợp với dược vật khác, luyện thành Phá Thiên Đan.

Phá Thiên Đan mang ý nghĩa sử dụng của loại thuốc này, có tác dụng phá thiên. Nếu tư chất của anh không đủ, sau khi đạt đến Địa giai nhất phẩm hoặc đỉnh phong mà không có cơ hội đột phá tiếp, vậy anh có thể dùng đến loại dược vật này. Nếu vận khí tốt, có khả năng thông qua Phá Thiên Đan để đạt đến hiệu quả phá thiên. Nếu vận khí không tốt, không thể chịu nổi tác dụng của loại dược vật này, khi đó sẽ bạo thể mà chết.

Bởi vì không có loại thuốc trung hòa, cũng không cách nào khống chế được dược tính cũng như không thể tiêu trừ hoàn toàn độc tính. Cho nên, những người phát hiện chính mình đã vô vọng đột phá, liền cần rằng ném thử loại dược vật này, có thể thông qua nó cố gắng đột phá Thiên giai cũng chỉ có một người qua được. Những người còn lại đều bạo thể mà chết.

Tỷ lệ thành công rất thấp, cho nên từ đó về sau không ai dám dùng loại dược vật này nữa. Vì thế, Độc Long Chi trân quý cùng với một

số loại dược vật luyện chế thành Phá Thiên Đan đã trở thành phế vật.

Nhưng về sau, loại đan dược này đã lọt vào tay công tử, thật ra cũng có chút tác dụng, dùng làm phương pháp trừng phạt những thuộc hạ phạm sai lầm nghiêm trọng.

Trước Ngô tiên sinh đã có hai người đều là Địa giai nhất phẩm, bởi vì một số sai lầm nghiêm trọng mà bị công tử dùng Phá Thiên Đan để trừng phạt. Không đợi được hai ba ngày đã bạo thể mà chết. Vốn Ngô tiên sinh tưởng rằng mình cũng khó mà thoát khỏi, chỉ là ông không cam lòng.

Vốn tư chất của ông không đến nỗi tệ. Chỉ cần tiếp tục, qua vài năm nữa, dưới sự hỗ trợ của dược vật, tỷ lệ đột phá Thiên giai sẽ rất lớn.

Ai ngờ ông ta lại phạm sai lầm nghiêm trọng, bị trừng phạt uống Phá Thiên Đan. Vốn ông ta tưởng rằng lần này mình khó mà tránh được vận rủi, nhưng trong lòng vẫn không cam. Nhớ đến ông ta đường đường cũng là cao thủ Địa giai đỉnh phong, mấy năm nữa sẽ đột phá Thiên Giai, nhưng lại bị té ngã bởi một thằng ranh. Cho nên, mặc dù thừa nhận độc tính hành hạ, nhưng ông vẫn kiên trì, cắn răng chịu đựng, hy vọng sẽ thành công dù biết là rất ít.

Ai ngờ, chịu đựng ba ngày ba đêm, trong lúc ông sắp sửa buông tha, đột nhiên lại đột phá được Thiên giai, tiết kiệm được mấy năm cùng với rất nhiều dược vật trân quý. Quả nhiên là nhân họa đắc phúc.

Lần quay lại này, ông ta chính thức trở thành người tâm phúc bên cạnh công tử, không còn như lúc trước, cứ mãi liều chết bên ngoài. Bây giờ chỉ cần an lạc ở chỗ này, ngẫu nhiên có nhiệm vụ thì đi làm, đồng thời có dược vật và tài nguyên tu luyện không dứt.

- Tên tiểu tử kia, mày chờ đó cho tao. Tao nhất định sẽ xin công tử một viên Phá Thiên Đan, để cho mày phải chịu cảm giác như dao đâm kiến cắn, thiên đao vạn quả.

Ắt xì. Đang ngồi ăn cơm, Giang Nguyên đột nhiên rung mình một

cái, khiến Vương Mịch phía đối diện phải kinh ngạc:

- Giang Nguyên, anh làm sao vậy?

- Hả, không có gì, không có gì.

Giang Nguyên lắc đầu nhìn xung quanh, trong lòng cảm thấy cổ quái. Lực tinh thần của hắn rất mất cảm, mặc dù chung quanh vẫn có người nhìn hắn bằng vẻ mặt cổ quái, nhưng rõ ràng không có ác ý, tại sao hắn lại rung mình? Đúng thật là kỳ quái.

Nghe Giang Nguyên nói, Vương Mịch thật ra cũng không để ý, chỉ cười:

- Anh có biết bây giờ đang có rất nhiều người thảo luận về việc anh dùng một ngàn điểm để đổi được liệu không?

- Rất nhiều người sao?

Giang Nguyên ngẩn người, sau đó cười nói:

- Cũng chẳng có gì kỳ lạ. Nhu cầu của mỗi người khác nhau mà thôi.

- Cũng đúng.

Vương Mịch gật đầu nhìn Giang Nguyên:

- Với năng lực chuyên nghiệp của anh bây giờ, tấn chức y sĩ nhị phẩm cũng chỉ là chờ đến năm mà thôi. Đến lúc đó nhất định sẽ thông qua. Vì vậy, anh gia tăng tu luyện nội khí cũng không sai, nhưng điểm tích lũy kiếm không dễ. Tôi đề nghị sau này anh nên tận lực đổi lấy thời gian tiến vào thư viện tư liệu cao cấp, học thêm nhiều kiến thức chuyên nghiệp. Đối với anh sau này sẽ có rất nhiều chỗ tốt. Về phần tu luyện nội khí, bây giờ anh đã vượt xa y sĩ bình thường, thậm chí là đại đa số y sư.

Nhìn vẻ chăm chú trên gương mặt xinh đẹp của Vương Mịch, trong lòng Giang Nguyên có chút run lên. Con gái xinh đẹp, có đôi không phải nằm ở vẻ xinh đẹp hoặc khí chất mà là giống như tình huống trước mắt, quả thật làm cho tinh thần người ta phải lay động.

Cảm thấy mình hơi thất thần, Giang Nguyên vội vàng bừng tỉnh, mỉm cười nhìn Vương Mịch:

- Cảm ơn, nhưng cái tôi muốn lại khác mọi người.

Thấy gương mặt Vương Mịch lộ ra vẻ nghi hoặc, Giang Nguyên nói;

- Từ nhỏ các người đã trưởng thành trong Thiên Y Viện, cơm áo không lo, càng không cần lo lắng xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, nhưng tôi thì lại khác.

- Cô thấy không, từ lúc cô quen tôi đến giờ, tôi lúc nào cũng phải liều chết bên ngoài. Không phải người ta giết tôi thì tôi giết người ta.

Giang Nguyên nhẹ nhàng lắc đầu:

- Các người là thiên chi kiêu tử, không ai có dũng khí trêu chọc các người. Các người cũng không cần trêu chọc người khác, nhưng tôi thì khác.

Nghe Giang Nguyên nói, trước mắt Vương Mịch liền hiện lên lần đầu tiên quen Giang Nguyên ở Lỗ Sơn. Chỉ mới biết được vài ngày, hắn đã bị người của Tề gia vây công, cuối cùng dùng một người đấu nhiều người, tiêu diệt toàn bộ đối phương.

Sau đó, vì cô gái Tuyên gia, mang theo bốn cao thủ ngoại viện đánh đến Tề gia, gần như dùng sức của một người mang Tuyên Tử Nguyệt đi.

Mặc dù có nhờ sức của viện nhưng không thể phủ nhận, chàng thanh niên trước mắt hoàn toàn khác với bọn cô.

Nhớ đến một thân đầy máu của Giang Nguyên, cô cũng cảm thấy bất đắc dĩ:

- Bây giờ anh đã là người của Thiên Y Viện, là thành viên chính thức, sau này anh cũng sẽ giống với chúng tôi.

Giang Nguyên mỉm cười lắc đầu:

- Vương Mịch, tôi biết cô rất quan tâm tôi, nhưng tôi với cô, với những người khác hoàn toàn không giống nhau. Tôi có rất nhiều chuyện cần phải làm. Có đôi khi, không phải do tôi muốn làm mà là không thể không làm. Tôi không làm, người khác cũng sẽ tìm đến tôi.

- Thôi, không nhắc chuyện này nữa, ăn cơm đi.

Giang Nguyên nhẹ nhàng lắc đầu, cười nói:

- Sau này cô sẽ hiểu.

Nhìn Giang Nguyên cúi đầu ăn cơm, gương mặt Vương Mịch hiện lên thần sắc thương tiếc. Mặc dù cô không hiểu chàng thanh niên trước mặt lúc nào cũng tươi cười rất cuộc còn ẩn giấu bí mật gì bên trong, nhưng cô biết rất rõ, có lẽ đúng như lời hắn nói, chờ sau này cô sẽ hiểu.

Trong phòng họp của Hoài Nhân Đường, không khí vẫn rất nghiêm túc. Bảy thành viên của tổ bảy người ngồi xung quanh một cái bàn hình trứng, nhưng lúc này lại càng ngưng trọng thêm vài phần.

- Lão Dương, anh cũng biết nguyên tắc. Bây giờ, dưới những chứng cứ xác thật, nếu xuất hiện tình huống như vậy, chúng ta không thể không truy cứu. Một khi phá lệ, hậu quả có thể nghĩ.

Lão nhân ngồi chính giữa nhìn Dương lão sắc mặt âm trầm, nhẹ nhàng thở dài, sau đó nhìn những người còn lại:

- Kỳ thật thì tôi cũng không muốn. Mọi người cũng biết rõ, ngoại trừ những người ở phòng làm việc Thiên Y Viện đồn trú tại Bắc Kinh, còn lại thì chúng ta chẳng có mối dây liên hệ nào với Thiên Y Viện. Nhưng tình huống bây giờ, chúng ta không thể không coi trọng.

- Như vậy mọi người nhắc tay biểu quyết đi.

Dứt lời, lão nhân lẳng lặng liếc mắt nhìn mọi người, sau đó giơ tay lên.

Chương 621: Cuộc họp khẩn cấp của Hội

đồng Thiên Y viện

- Viện trưởng... có thư khẩn cấp của tổ bảy người...

Một cô gái trẻ cột tóc đuôi ngựa mặc đồng phục trắng, hai tay cầm một văn kiện đặt lên bàn làm việc của Thiên y sư Từ Khải , sau đó liền cẩn thận lui ra ngoài và nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Thiên y sư Từ Khải hơi nhíu mày, nhìn văn kiện trên bàn, trong mắt lóe lên tia nghi hoặc. Sự kiện bệnh độc ở Bắc Kinh đã trôi qua được một thời gian, hơn nữa bên văn phòng đại diện ở Bắc Kinh cũng không gửi về tin gì đặc biệt, sao bên Tổ bảy người lại có thư kiện chính thức gửi tới? Đây cũng là chuyện rất hiếm thấy.

Bà đưa tay nhẹ nhàng cầm lấy phong thư, nhìn phong thư được dán chặt sau, sau đó mới cẩn thận mở ra...

Thiên y sư Từ Khải nhìn từng dòng chữ trên bức thư, sắc mặt dần dần âm trầm. Cho tới khi bà đọc xong mới để văn kiện lên bàn làm việc, ngẩng đầu nhìn bầu trời bên ngoài cửa sổ, trong mắt hiện lên tia thương tiếc, chậm rãi thở dài rồi mới đưa tay cầm điện thoại lên.

La lão y sư vội vã ra khỏi phòng thí nghiệm của mình, đi nhanh về phía phòng làm việc của Viện trưởng, , trên mặt tràn đầy nghi hoặc cùng sầu lo. Ông không hiểu vì sao Viện trưởng lại gọi ông đến vào lúc này. Nhưng ông nghe giọng của Viện trưởng thì cảm thấy hình như không phải chuyện gì tốt đẹp.

Điều này khiến sự lo lắng trong lòng ông càng tăng thêm, bước chân không khỏi nhanh hơn một chút.

- Sao có thể? Sao có thể như vậy?

La lão y sư nhìn văn kiện trong tay sắc mặt trong nháy mắt tái nhợt. Ngay cả hai bàn tay đang cầm văn kiện dường như cũng run rẩy.

- La y sư... ông phải chuẩn bị sẵn tâm lý...

Thiên y sư Từ Khải lắng lắng La lão y sư, nói.

La lão y sư trong nháy mắt như già đi vài tuổi, yên lặng nhìn văn kiện trong tay một lúc lâu rồi mới ngẩng đầu nhìn về phía Thiên y sư Từ Khải . Ông nở một nụ cười khổ, nói:

- Viện trưởng, cảm ơn... Tôi biết rồi!

Thiên y sư Từ Khải nhìn khuôn mặt khổ sở và già nua của La lão y sư cũng nhẹ nhàng thở dài một hơi, nói:

- Lão La, ông cũng đừng lo lắng quá... Từ ngữ của bên Tổ bảy người cũng không quá nghiêm khắc, chỉ yêu cầu chúng ta trường phật. Giang Nguyên dù sao cũng được coi là hậu nhân của người kia, về tình về lý, chuyện này không phải không thể vấn hồi...

- Tôi biết... Cám ơn viện trưởng...

La lão y sư gật đầu, sau đó nhìn về phía Thiên y sư Từ Khải , thoáng chần chừ một lúc rồi cắn răng, trầm giọng nói:

- Viện trưởng, việc này cũng là do người làm sư phụ như tôi quản giáo không nghiêm, tôi cũng phải chịu phần lớn trách nhiệm. Giờ tôi chính thức xin ngài và Hội đồng viện cho phép được từ bỏ chức vụ cấp cao nhất.

Thiên y sư Từ Khải nghe La lão y sư nói vậy thì hơi sửng sốt, ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn La lão y sư đứng đối diện. Bà thấy ông đang mỉm cười bất đắc dĩ nhẹ nhàng gật đầu với mình.

Thiên y sư Từ Khải nhìn thấy vậy thì trầm mặc một lúc, sau đó bất đắc dĩ thở dài, gật đầu, nói:

- Tôi sẽ suy nghĩ...

- Cám ơn viện trưởng...

Thiên y sư Từ Khải nhìn La lão y sư ra khỏi phòng làm việc liền chậm rãi lắc đầu. Bà thật sự không ngờ, La lão y sư lại bằng lòng vì Giang Nguyên mà hy sinh lớn đến vậy. Sau khi bà nhẹ nhàng cảm thán một tiếng liền nhìn chiếc điện thoại trên bàn làm việc, đưa tay cầm ống nghe, lãnh đạm nói:

- Thông báo với các vị thiên y sư, mở cuộc họp Hội đồng viện...

- Haizz... Lão Liêu, hôm nay có chuyện gì vậy... Sao đột nhiên lại họp...

Thiên y sư Chu Thế Dương đi vào phòng họp nhìn Thiên y sư Liêu Long Căn duy nhất trong phòng, ngạc nhiên nói.

Thiên y sư Liêu Long Căn cười lắc đầu nói:

- Tôi cũng không biết..., nhưng chắc có chuyện gấp gì, nếu không Viện trưởng sẽ không đột nhiên thông báo họp đâu!

-Ồ... anh cũng không biết à?

Trên mặt thiên y sư chu thế dương lộ ra vẻ nghi sờ, sau đó nói:

- Kỳ quái thật...

Lúc này, Thiên y sư Lưu Mộc Dương cũng đến, nhìn hai người ngồi trong, cười nói:

- Các anh nhanh nhẹn quá nhỉ...

- Haha... Vừa lúc chúng tôi không có chuyện gì nên cứ thế chạy tới thôi...

Thiên y sư Chu Thế Dương cười ha hả nói:

- Đúng rồi, lão Lưu, anh biết hôm nay có chuyện gì không?

- Tôi còn đang định hỏi các anh đây...

Thiên y sư Lưu Mộc Dương lắc đầu, sau đó nhìn về phía Liêu Long Căn nói:

- Lão Liêu, anh cũng không biết chuyện gì à?

- Không biết...

Liêu Long Căn một lần nữa cười lắc đầu nói.

- Được rồi... Đợi Viện trưởng tới đi...

Thiên y sư Lưu Mộc Dương ngồi xuống một bên, sau đó nhìn xung quanh, ngạc nhiên nói:

- Sao hôm nay Ninh Hán Dân vẫn chưa đến? Bình thường không phải anh ấy đi họp đúng giờ nhất sao?

- Thiên y sư Ninh Hán Dân hôm qua đi Vân tỉnh, bên đó xảy ra chút chuyện, anh ấy đi xử lý một chút...

Lúc này Thiên y sư Từ Khả Liễu từ ngoài cửa bước vào, nghe Thiên y sư Lưu Mộc Dương nói vậy liền tiếp lời nói.

- Viện trưởng...

Ba người thấy Thiên y sư Từ Khả Liễu tiến vào liền vội vàng gật đầu, lên tiếng chào hỏi.

- Thiên y sư Lưu Mộc Dương, anh xem cái này trước đi...

Thiên y sư Từ Khả Liễu gật đầu đáp lại mọi người rồi mới ngồi xuống vị trí chủ tọa ở chính giữa. Sau đó, bà mở kẹp tài liệu trong tay, đưa một bản văn kiện cho Thiên y sư Lưu Mộc Dương ngồi bên cạnh mình, sau đó mới nói với mọi người:

- Tôi vừa mới nhận được một bức thư từ bên ngoài, tố cáo với tôi một thành viên của bốn viện đã làm một chuyện vi phạm kỷ luật nghiêm trọng, phải xử lý... Cho nên, tôi mới mời các vị đến mở cuộc họp này!

- Vi phạm kỷ luật nghiêm trọng?

Thiên y sư Chu Thế Dương và Liêu Long Căn liếc mắt nhìn nhau, sắc mặt đều hơi biến đổi. Thông thường vi phạm kỷ luật đều được Thiên y sư Lưu Mộc Dương quản lý giám sát. Nếu nghiêm trọng hơn một chút, chẳng hạn như vị y sư nào đó vi phạm kỷ luật nghiêm trọng thì sau khi Thiên y sư Lưu Mộc Dương và Viện trưởng Từ Khả Liễu bàn bạc thương lượng sẽ đưa ra quyết định. Nhưng giờ lại mở cuộc họp Hội đồng viện vì chuyện vi phạm kỷ luật, vậy chắc chắn không thể là chuyện nhỏ. Chỉ e rất có khả năng dính đến vị y sư cấp bậc cao nào đó, hơn nữa có ảnh hưởng tương đối lớn, nếu không không thể nào cần đến mấy vị Thiên y sư cùng ngồi với nhau bàn bạc xử lý được.

Lúc này, ánh mắt hai người đều nhìn về phía Thiên y sư Lưu Mộc Dương đang đọc văn kiện bên cạnh. Hai người hiểu rất rõ, có thể gửi thư trực tiếp đến Viện trưởng Từ Khải Liễu, hơn nữa Thiên y sư Lưu Mộc Dương phụ trách kỷ luật cũng không biết trước sự việc, chắc chắn là chuyện liên quan đến bên ngoài. Có điều không biết chuyện này liên quan đến môn phái thế gia cổ võ khác, hay là...

Nếu như không dính dáng đến môn phái thế gia cổ võ khác, vậy có thể trực tiếp gửi thư đến tay Thiên y sư Từ Khải Liễu dĩ nhiên sẽ là chuyện tương đối phiền phức và nghiêm trọng rồi.

Lúc này vẻ mặt hai người cũng tương đối nghiêm túc, chờ Thiên y sư Lưu Mộc Dương đọc hết văn kiện rồi chuyển đọc tiếp...

Hai người nhìn chằm chằm Thiên y sư Lưu Mộc Dương, chỉ thấy sau khi Thiên y sư Lưu Mộc Dương đọc xong, ngoài vẻ mặt nghiêm trọng ra thì còn lộ ra tia bất ngờ. Sau đó ông đưa văn kiện trong tay cho Liêu Long Căn đối diện.

Liêu Long Căn nhận văn kiện, lúc này sắc mặt cũng trở nên nghiêm trọng. Có điều sau khi ông đọc xong cũng lộ vẻ mặt giống Thiên y sư Lưu Mộc Dương, thậm chí còn nghi hoặc liếc nhìn Thiên y sư Từ Khải Liễu một cái.

Điều này khiến Thiên y sư Chu Thế Dương càng thêm tò mò, không biết rốt cuộc là chuyện gì.

Chờ sau khi văn kiện được Thiên y sư Liêu Long Căn truyền tới, Thiên y sư Chu Thế Dương không thể chờ đợi thêm được nữa. Sau khi lão nhìn nhìn vài lần liền hơi sững sốt. Sự nặng nề trong lòng lập tức tiêu tan chỉ còn lại niềm vui mừng và ngạc nhiên...

Lão thật sự không ngờ, thăng nhãi ranh Giang Nguyên kia lại gây ra chuyện lớn như vậy. Trong lòng lão vô cùng vui mừng. Lần này thăng nhãi ranh này gan to bằng trời dám làm ra chuyện nghiêm trọng thế này, lần này thì hẳn thật sự xui xẻo rồi. Hơn nữa La Thiên Minh La thủ tịch người đã hoàn toàn dồn hết hy vọng lên người hãn chỉ e lần này không thể ngẩng đầu lên được nữa.

Thiên y sư Chu Thế Dương nghĩ tới bộ dạng của La Thiên Minh

trong viện sau này trong lòng liền vui mừng. Sau này xem lão ta còn dám ngang ngạnh trước mặt mình nữa không... hà hà...

Có điều trong lòng vui mừng thì vui mừng, Thiên y sư Chu Thế Dương vẫn cảm thấy kỳ quái và cảnh giác. Chuyện này, rõ ràng... chỉ là một Y sĩ tam phẩm, tuy làm ra việc vi phạm kỷ luật nghiêm trọng như vậy, cùng lắm chỉ cần Thiên y sư Lưu Mộc Dương và Thiên y sư Từ Khải Liễn thương lượng rồi xử phạt theo quy định, sau đó thông báo cho Tổ bảy người cao nhất là được. Tại sao phải gọi tất cả các Thiên y sư đến để thương lượng việc này?

Nghĩ tới đây, tim Thiên y sư Chu Thế Dương đập “thịch” một cái. Xảy ra tình huống như thế này, vậy thì chỉ có một khả năng, đó là không định nghiêm phạt Giang Nguyên theo quy định, nếu không cần bản không cần mở cuộc họp Hội đồng viện để bàn bạc như vậy. Bằng không Thiên y sư Từ Khải Liễn và Thiên y sư Lưu Mộc Dương cứ trực tiếp xử lý thì cũng chẳng ai có thể nói gì.

“Chẳng lẽ Thiên y sư Từ Khải Liễn muốn bao cho cho thẳng ranh Giang Nguyên? Hay định nể mặt lão già họ La kia?”

Thiên y sư Chu Thế Dương mang theo cảnh giác trong lòng hừ lạnh một tiếng, nếu đã mở cuộc họp Hội đồng viện, vậy thì chắc chắn mình sẽ không cho phép tình huống như vậy xuất hiện. Chỉ cần mình không đồng ý, có quy tắc của viện, cho dù Thiên y sư Từ Khải Liễn, Thiên y sư Lưu Mộc Dương và Thiên y sư Liêu Long Căn đều muốn tha cho Giang Nguyên cũng không thể được.

Nghĩ tới đây, trong lòng Thiên y sư Chu Thế Dương cũng yên tâm hơn một chút. Lão đưa văn kiện trả lại cho Thiên y sư Từ Khải Liễn, gật đầu tỏ vẻ mình đã đọc xong.

Thiên y sư Từ Khải Liễn thấy mọi người đã đọc xong liền trầm giọng nói:

- Được rồi, nếu tất cả mọi người đều đã hiểu rõ tình hình, vậy thì hội nghị chính thức bắt đầu thôi. Tất cả mọi người có thể phát biểu ý kiến một chút không? Dù sao trong mấy năm gần đây đây là lần đầu tiên Thiên Y viện chúng ta xuất hiện tình huống nghiêm trọng như vậy...

Thiên y sư Từ Khải Liễu vừa dứt lời, Thiên y sư Lưu Mộc Dương bên cạnh đang định mở miệng nói. Ông thân là lãnh đạo của Ban giám sát quản lý Hội đồng viện, gặp phải những chuyện như thế này đều sẽ do ông đưa ra kiến nghị xử lý trước. Sau đó mọi người mới bàn luận dựa trên kiến nghị này của ông. Có điều ông vừa ngồi thẳng người chưa kịp lên tiếng đã nghe thấy Thiên y sư Chu Thế Dương về mặt tức giận đối diện lên tiếng.

- Đúng là to gan lớn mật... tên này dám tùy tiện hoành hành bên ngoài, hoàn toàn không thèm để ý đến quy định của Thiên Y viện ta... Giờ lại còn dám làm ra chuyện vi phạm quy tắc cơ bản của viện ta như vậy, khiến viện ta gây ra hậu quả xấu cho bên ngoài không cách nào bù đắp được...

Thiên y sư Chu Thế Dương nói năng chính nghĩa nhìn về phía Thiên y sư Từ Khải Liễu ngồi giữa, trầm giọng nói:

- Viện trưởng, căn cứ quy định của viện ta, với những con sâu làm rầu nồi canh như vậy tất nhiên phải xóa bỏ thân phận y sĩ, phế bỏ tu vi nội khí, trục xuất khỏi Thiên Y viện, để làm sạch thanh danh Thiên Y viện ta...

Chương 622: Quyết định xử phạt cuối cùng

Thiên y sư Chu Thế Dương giành kiến nghị xử lý trước, Thiên y sư Lưu Mộc Dương bên cạnh đang định nói đành cười khổ một tiếng, sau đó không nói gì thêm, chỉ nhìn về phía Thiên y sư Từ Khải Liễu.

Thiên y sư Lưu Mộc Dương rất rõ hành động của Thiên y sư Chu Thế Dương. Thiên y sư Chu Thế Dương là người thông minh. Lão đã lập tức đoán ra suy nghĩ của Viện trưởng cho nên mới giành đưa ra ý kiến xử phạt để tránh mọi người thuận nước đẩy thuyền chuyện lớn hóa nhỏ. Hơn nữa theo quy định của Thiên Y viện thì giải pháp của Thiên y sư Chu Thế Dương cũng không có gì sai. Cho nên ông chỉ có thể nhìn về Thiên y sư Từ Khải Liễu, để xem Viện trưởng định nói như thế nào.

Hàng lông mày thanh mảnh của Thiên y sư Từ Khả Liễu khẽ nhướn lên, sau đó nhìn về phía Thiên y sư Lưu Mộc Dương, chậm rãi cười nói:

- Mộc Dương, anh quản lý Ban giám sát, anh đưa ra ý kiến xử lý của mình thử đi.

Thiên y sư Lưu Mộc Dương nghe Thiên y sư Từ Khả Liễu nói vậy thì sắc mặt lập tức nghiêm túc. Mặc dù ông không biết ý Thiên y sư Từ Khả Liễu là gì, nhưng đây là chức trách của ông. Ông lập tức liền trầm giọng nói:

- Căn cứ theo quy định của Thiên Y viện, các xử trí của Thiên y sư Chu Thế Dương ban này đại khái rất thích đáng.

Nói tới đây, Thiên y sư Lưu Mộc Dương thoáng dừng một chút, sau đó mới nói:

- Có điều, Giang Nguyên vừa mới gia nhập Thiên Y viện chúng ta, thời gian chẳng qua mới được mấy tháng, cho nên căn cứ theo quy định của viện, đề nghị xóa bỏ thân phận y sĩ, sau khi tiến hành huấn giới thì trực xuất ra khỏi Thiên Y viện, không cần phế trừ nội khí đã tu luyện!

Thiên y sư Chu Thế Dương nghe Thiên y sư Lưu Mộc Dương đưa ra ý kiến xử lý như vậy há miệng định nói nhưng nhanh chóng sáng suốt dừng lại. Lão hiểu rất rõ, tuy mình không muốn buông tha cho thằng nhãi ranh kia, nhưng Thiên y sư Lưu Mộc Dương là người phụ trách Ban giám sát, ý kiến xử lý ông ta đưa ra đều có tình có lý, mình có kiên trì cũng vô ích. Chắc chắn Thiên y sư Từ Khả Liễu và Thiên y sư Liêu Long Căn cũng sẽ không đồng ý với ý kiến của mình. Nếu mình còn tiếp tục kiên trì thì cũng hơi rõ ràng quá.

Dù sao Thiên y sư Lưu Mộc Dương đã nói vậy thì chuyện Giang Nguyên bị trực xuất khỏi Thiên Y viện đã là chuyện chắc như đinh đóng cột rồi. Cho dù Thiên y sư Từ Khả Liễu có muốn bao che, trước mặt đám người mình cũng không thể nào lật ngược quyết định được.

- Vậy Thiên y sư Liêu Long Căn có ý kiến gì không?

Thiên y sư Từ Khải Liễu không có biểu hiện gì khác thường với ý kiến xử lý của Thiên y sư Lưu Mộc Dương, chỉ nhìn về phía Thiên y sư Liêu Long Căn gật đầu nói.

Thiên y sư Liêu Long Căn nghe Thiên y sư Từ Khải Liễu hỏi ý kiến của mình, lúc này trong lòng Thiên y sư Chu Thế Dương bên cạnh đã rất bình tĩnh. Liêu Dương đưa cháu bảo bối của Thiên y sư Liêu Long Căn đã vì Giang Nguyên mà bị phạt không nhẹ. Giờ Thiên y sư Liêu Long Căn đã có cơ hội bỏ đá xuống giếng thì dĩ nhiên sẽ không nói giúp Giang Nguyên rồi.

Thiên y sư Liêu Long Căn lúc này mỉm cười nói:

- Lần này Giang Nguyên vi phạm nghiêm trọng quy định của viện ta, tôi đồng ý với quyết định xử phạt Thiên y sư Lưu Mộc Dương nói.

Nghe tới đây, Thiên y sư Chu Thế Dương cười thầm gật đầu, thầm nghĩ không khác dự liệu của mình là bao.

Có điều, lão còn chưa cười được hai tiếng đã nghe Thiên y sư Liêu Long Căn nói tiếp:

- Có điều...

Thiên tư của Giang Nguyên tương đối tốt, bản tính cũng không xấu. Trước đây vài ngày còn lập cho viện ta công lao không nhỏ. Hơn nữa, cậu ấy mới gia nhập viện ta không lâu. Thanh niên liễu lĩnh cũng là chuyện thường tình. Căn cứ theo những gì trên tư liệu viết thì cũng coi như có nguyên do sâu xa.

Nụ cười trên mặt Thiên y sư Chu Thế Dương đã không còn nặn ra nổi nữa. Lúc này sắc mặt lão hơi biến đổi. Lời Thiên y sư Liêu Long Căn nói làm lão hơi không phản ứng lại được. Thiên y sư Liêu Long Căn này lại nói giúp Giang Nguyên?

Đang lúc lão còn ngạc nhiên liền nghe Thiên y sư Liêu Long Căn nói tiếp:

- Nếu bên Tổ bảy người đã không yêu cầu quá mãnh liệt phải nghiêm khắc xử lý như thế nào, theo tôi nghĩ họ ít nhiều cũng đang cho chúng ta một cơ hội. Chàng thanh niên Giang Nguyên này

không tệ, tư chất lại rất được, là nhân tài hiếm có. Tôi thấy chỉ bằng hạ hai cấp để nhớ kỹ sai lầm, giữ lại viện xem xét!

Thiên y sư Liêu Long Căn nói xong lời này, không chỉ sắc mặt Thiên y sư Chu Thế Dương biến đổi mà Thiên y sư Lưu Mộc Dương và Thiên y sư Từ Khả Liễu bên cạnh cũng lộ vẻ bất ngờ.

- Thiên y sư Liêu Long Căn nói vậy là sai rồi. tuy Giang Nguyên từng lập chút công lao cho viện ta, nhưng hấn phạm sai lầm lớn như vậy, sao có thể xử lý nhẹ nhàng như thế? Quy định của viện ta ở đâu chứ? Nếu chúng ta dễ dàng bỏ qua như vậy, sau này các y sĩ, y sư khác phạm quy thì nên xử lý như thế nào?

Thiên y sư Chu Thế Dương thấy Thiên y sư Từ Khả Liễu rõ ràng đã bắt đầu động lòng. Thiên y sư Lưu Mộc Dương dường như cũng sẽ không kiên trì thì cuối cùng cũng không kìm được nữa, vội vàng lên tiếng nói.

Thiên y sư Chu Thế Dương nói xong lời này, Thiên y sư Liêu Long Căn liếc mắt nhìn Thiên y sư Chu Thế Dương một cái rồi không nói gì nữa. Lòng mày Thiên y sư Lưu Mộc Dương hơi cau lại, quay đầu nhìn về phía Thiên y sư Từ Khả Liễu , trầm giọng nói:

- Viện trưởng, ý của chị như thế nào?

Thiên y sư Từ Khả Liễu nhẹ nhàng thở dài, nói

- Quả thật, tôi rất hiểu ý kiến của Thiên y sư Chu Thế Dương. Quy định của viện không thể phá vỡ. Tuy chuyện của Giang Nguyên cũng coi như có căn nguyên nhưng dù sai cũng đã phạm sai lầm lớn, quả thật không thể tha thứ.

Thiên y sư Chu Thế Dương nghe thấy vậy liền hơi mỉm cười. Lão tương đối hiểu Thiên y sư Từ Khả Liễu. Bà là người chính trực công bằng. Chuyện như thế này, nếu mình kiên trì làm theo quy định của viện thì Thiên y sư Từ Khả Liễu cũng sẽ không thể phản đối.

Cho nên lúc này dù Thiên y sư Liêu Long Căn cố ý tha cho Giang Nguyên, thậm chí Thiên y sư Lưu Mộc Dương luôn có quan hệ khá tốt với La Thiên Minh cũng có thể muốn thiên vị, nhưng chỉ cần

mình phản đối thì Thiên y sư Từ Khải Liễu sẽ không thể đứng về phía họ, tha cho Giang Nguyên.

Đang lúc Thiên y sư Chu Thế Dương đang đặc ý, lúc này Thiên y sư Từ Khải Liễu lại nói:

- Có điều, ban nãy La Thiên Minh y sư đã kiểm điểm sâu sắc với tôi. Anh ấy cho rằng Giang Nguyên phạm sai lầm này là do anh ấy quản giáo không nghiêm, cho nên trong chuyện này, anh ấy tình nguyện chịu phần lớn trách nhiệm. Anh ấy đã xin Hội đồng viện cho từ chức vụ y sư cấp cao nhất.

Thiên y sư Từ Khải Liễu vừa nói ra lời này, sắc mặt mọi người đều biến đổi, liếc nhìn nhau. Họ thật sự không ngờ, La Thiên Minh y sư vì đệ tử này của ông mà tình nguyện hy sinh lớn đến thế.

Nếu có La Thiên Minh gánh bớt phần nửa trách nhiệm, vậy dĩ nhiên Giang Nguyên sẽ không phải chịu xử phạt nghiêm khắc như thế nữa. Đây cũng chính là lý do La Thiên Minh y sư bằng lòng gánh trách nhiệm, thậm chí là bằng lòng từ bỏ chức y sư cao cấp nhất.

Thiên y sư Lưu Mộc Dương và Thiên y sư Liêu Long Cán lập tức liếc mắt nhìn nhau, sau đó dồn ánh nhìn về phía Thiên y sư Chu Thế Dương. Việc này nếu La Thiên Minh đã quyết định như vậy, cho dù là vì vấn đề tư cách của La Thiên hay vấn đề quan hệ cá nhân, hai người bọn họ đều sẽ không phản đối.

Giờ phải xem ý kiến của Thiên y sư Chu Thế Dương. Dù sao mọi người đều biết Thiên y sư Chu Thế Dương và La Thiên Minh không hợp. Lần này Thiên y sư Chu Thế Dương cứ tóm lấy chuyện Giang Nguyên không buông cũng là vì liên quan đến La Thiên Minh y sư.

Lần này La Thiên Minh y sư đã bằng lòng đổi chức vụ y sư cao cấp nhất để đổi lại điều kiện Giang Nguyên không bị nghiêm trị. Nếu Thiên y sư Chu Thế Dương đồng ý, vậy mới có thể tiếp tục, nếu lão kiên quyết không đồng ý, mọi người cũng không tiện miễn cưỡng thông qua. Dù sao mấy vị Thiên y sư này tuy có chia năng lực cao thấp, nhưng bề ngoài thì giữa họ trừ Thiên y sư Từ Khải Liễu, địa vị đều bình đẳng.

Cho dù là chuyện gì, ý kiến của mỗi vị Thiên y sư đều được tôn trọng.

Có điều mọi người đều biết, nếu La Thiên Minh y sư đã hy sinh lớn như vậy, có lẽ Thiên y sư Chu Thế Dương sẽ không phản đối. Dù sao mục đích chủ yếu của lão có lẽ vẫn là La Thiên Minh.

Quả nhiên, đúng như mọi người dự liệu, lúc này sao khi sắc mặt Thiên y sư Chu Thế Dương biến ảo một lúc liền nhìn về phía Thiên y sư Từ Khả Liễu nói:

- Nếu La thủ tịch đã bằng lòng chịu trách nhiệm như vậy thì tôi cũng không có ý kiến gì nữa.

Thiên y sư Chu Thế Dương nói vậy, dĩ nhiên Thiên y sư Liêu Long Căn và Thiên y sư Lưu Mộc Dương ở bên cạnh không có ý kiến gì khác. Sau khi Thiên y sư Từ Khả Liễu nhẹ nhàng thở dài liền nói:

- Vậy được, thế thì cứ quyết định như vậy đi.

- Y sư cấp bậc cao nhất Lưu Từ Nhi vì quản giáo không nghiêm, tự xin từ bỏ chức y sư cấp bậc cao nhất. Giang Nguyên vi phạm sai lầm lớn như vậy, hạ một bậc làm Y sĩ thực tập, cũng ghi lỗi lớn một lần.

Thiên y sư Chu Thế Dương nghe Thiên y sư Từ Khả Liễu nói vậy khóe miệng giật giật. Nhưng lão nhìn thấy vẻ mặt nghiêm nghị kiên quyết của Thiên y sư Từ Khả Liễu, còn Thiên y sư Lưu Mộc Dương và Thiên y sư Liêu Long Căn ở bên cũng nhẹ nhàng gật đầu, rốt cục đành hừ thầm một tiếng rồi không nói gì nữa.

Vốn lão tưởng cho dù không trục xuất Giang Nguyên ra khỏi viện thì ít nhất cũng phải giáng hai cấp hoặc lưu lại viện xem xét một năm. Nhưng giờ rõ ràng Thiên y sư Lưu Mộc Dương và Thiên y sư Liêu Long Căn đã đồng ý với ý kiến của Thiên y sư Từ Khả Liễu. Nếu như lão còn nhảy vào phản đối, vậy thì hơi khó coi quá.

Vì chuyện nhỏ như thế này mà đi đắc tội với Thiên y sư Từ Khả Liễu, còn làm cho hai vị Thiên y sư này không vui thì cũng không cần thiết.

Lúc này Thiên y sư Chu Thế Dương thầm hừ một tiếng chấp nhận

quyết định này. Trong lòng lão thâm nở nụ cười lạnh, La Thiên Minh đã không còn giữ chức vị cao cấp nhất, Giang Nguyên lại bị giáng xuống Y sĩ thực tập, sau này muốn hành hạ họ quả thật dễ như trở bàn tay, nghĩ đến điều này, tâm tình của Thiên y sư Chu Thế Dương lại trở nên tốt đẹp.

Thù oán mấy năm nay, một khi thanh toán xong thực sự rất sảng khoái.

Về việc này, Giang Nguyên không hề biết rõ lắm. Hắn đang chuẩn bị đến phòng làm việc của La lão y sư, định xem Vân Tuyền đan kia, không biết sư phụ đã luyện chế được chưa.

Hắn vừa nãy đã đổi một lọ Tham Linh Hoàn, giờ thực sự vẫn đang thiếu đan dược có hiệu quả mạnh hơn để phối hợp, cho nên hắn muốn nhanh chóng lấy Vân Tuyền Đan, dùng dược vật bổ khí tu luyện bình thường phối hợp với đan dược hiệu quả mạnh như Vân Tuyền đan, như thế hắn có thể đạt được hiệu quả gấp nửa lần.

Có điều lúc này khi hắn vừa mới bước đến cánh cửa định xuống lầu, đột nhiên bên ngoài vang lên tiếng loa phát thanh.

Giang Nguyên hơi sửng sốt, nghe thấy âm thanh bên trong:

- Giờ sẽ tuyên bố một thông báo xử phạt.

Chương 623: Tiểu nhân lật trời

- Giờ Hội đồng viện sẽ tuyên bố xử phạt mới nhất đối với Y sĩ tam phẩm Giang Nguyên. Hội đồng viện quyết định sẽ giáng cấp Y sĩ tam phẩm Giang Nguyên thành Y sĩ thực tập, cũng ghi lại tội lớn một lần. Ngoài ra, sư phụ hướng dẫn La Thiên Minh y sư cấp cao nhất vì quản giáo không nghiêm, giờ đã xin Hội đồng viện được từ bỏ chức vụ Y sư cấp cao nhất. Nay Hội đồng viện đã cho phép.

Giang Nguyên nghe thấy thông báo này trong đầu như có tiếng sét đánh ầm ầm, sắc mặt đột nhiên trắng bệch. Hắn không ngờ đến giờ chuyện này đột nhiên bị bại lộ. Hắn không hề có bất kỳ cảm giác gì về xử phạt đối với mình, nhưng sư phụ đã vì chuyện này mà từ bỏ chức vụ y sư cao cấp nhất.

Sau khi Giang Nguyên đứng sững ở cửa một lúc mới tiếp tục bước nhanh về phía trước.

Dọc đường đi hẳn đụng phải rất nhiều người, hơn nữa cũng giống như trước, hầu hết đều là Y sĩ thực tập, có điều lần này ánh mắt của họ hoàn toàn khác nhau.

Có ánh mắt hả hê, có đồng tình, có trào phúng, nhưng hầu hết đã không còn cung kính và nhiệt tình như trước kia. Thỉnh thoảng có vài người muốn cung kính chào hỏi với Giang Nguyên theo thói quen, nhưng vừa mới đi được nửa bước lại lập tức phản ứng lại, sau đó liền lui bước đi.

Tất nhiên Giang Nguyên không có tâm tư để ý đến chuyện này, bước chân càng lúc càng nhanh hơn, đi về phía phòng làm việc của La lão y sư.

Giang Nguyên đi đến trước một phòng làm việc thì dừng chân lại, nhìn cánh cửa quen thuộc nọ trong lòng khó tránh cảm giác căng thẳng và xấu hổ mà đã lâu chưa có.

Đang lúc Giang Nguyên nhẹ nhàng thở hắt ra, đưa tay định gõ cửa thì bên trong đã truyền đến giọng nói trầm ổn hữu lực của La lão y sư:

- Vào đi!

Giang Nguyên rút tay về sau đó nhẹ nhàng đẩy cửa ra, chậm chậm đi đến, mang theo chút áy náy cùng chột dạ, nhìn về phía La lão y sư đang ngồi sau bàn làm việc.

- Ngồi đi!

La lão y sư mỉm cười gật đầu với Giang Nguyên.

Giang Nguyên nhìn vẻ tươi cười trên mặt La lão y sư, trong lòng có chút đau xót, hẳn rất rõ, sư phụ không thể trở thành Thiên y sư chính là tiếc nuối lớn nhất của ông. Nhưng giờ vì mình, ngay cả vị trí y sư cao cấp nhất, người đứng đầu chỉ dưới các Thiên y sư của sư phụ cũng từ bỏ.

- Đừng có thế nữa, chẳng phải bị cản trở một chút thôi sao, sợ cái

gì, sư phụ còn chẳng sợ mà.

La lão y sư nhìn bộ dạng của Giang Nguyên liền cười sang sảng, nói:

- Được rồi, không sao, đừng lo lắng cho sư phụ. Cái danh cao cấp nhất này chỉ là một hư danh, toàn phải chịu khổ chứ chẳng được lợi lộc gì, lại còn tốn không biết bao nhiêu sức lực của sư phụ. Chỉ cần con cố gắng nỗ lực, đừng nói là một vị trí cao cấp nhất, cho dù giáng ta xuống là y sư nhị phẩm cũng chẳng sao.

- Cảm ơn sư phụ.

Giang Nguyên gật mạnh đầu, sau đó nhìn La lão y sư nói:

- Con sẽ không làm sư phụ thất vọng đâu!

Nghe Giang Nguyên nói vậy La lão y sư cảm thấy rất an lòng, cười ha hả nói:

- Có câu này của con ta rất vui. Cái vị trí cao cấp nhất này có là gì? Đừng nghĩ ta không biết bản lĩnh của thằng nhóc con, bình thường cứ thích giả vờ làm heo ăn thịt hổ.

- Được rồi được rồi, cố gắng lên, đừng ỷ rủ. Mặc dù giờ con chỉ là Y sĩ thực tập, nhưng trong cuộc thi tấn cấp năm nay con vẫn có thể tham gia. Đến lúc đó con hãy đi thi với các vị Y sĩ thực tập khác, sẽ lấy lại cái cấp Y sĩ tam phẩm này lại!

- Vâng, sư phụ!

Giang Nguyên bước ra ngoài cửa nhẹ nhàng thở dài, tuy sư phụ trông có vẻ không để ý, nhưng trong lòng hẳn hiểu rất rõ. Nếu không phải vì mình, sao sư phụ có thể làm như vậy. Nghĩ đến đây, Giang Nguyên âm thầm cười khổ một tiếng, tự cảm thấy trọng trách trên vai mình càng nặng nề hơn.

Nghĩ tới đây, Giang Nguyên lại thở dài một hơi, sau đó liền quay trở về nơi ở của mình. Lúc này hẳn mới bắt đầu chú ý đến ánh mắt khác thường trên đường. Trừ những Y sĩ thực tập tương đối quen chào hỏi với hắn hai tiếng, những người khác nếu không phải lộ vẻ khác thường đi ngang qua, hoặc giả vờ như không nhìn thấy,

trong mắt đã không còn vẻ kính cẩn như trước kia.

Trong lòng Giang Nguyên cười lạnh nhưng thật ra cũng không cảm thấy khó chịu. Thế sự vốn là như vậy, thấy mãi cũng quen rồi.

- Haizz, Giang Nguyên, vừa mới nghe chuyện của cậu. Thật sự quá đáng tiếc, cố gắng cho tốt nhé, nhanh chóng đuổi theo tôi đi, tôi rất xem trọng cậu.

Giang Nguyên nhìn người đàn ông trung niên trên ngực đeo huy chương Y sĩ tam phẩm, trên mặt lộ vẻ khoa trương đang vỗ vai mình thì mỉm cười. Hắn đột nhiên nhớ ra người kia là ai, lần đó mình muốn chọn món cá kho cay và nắm đông cô thủy tinh cho Tuyên Tử Nguyệt ăn nhưng hết hàng, chính Y sĩ này đã thân thiết tặng cho mình một phần.

Lúc ấy anh ta có vẻ mặt thân thiết muốn kết giao với mình nhưng không ngờ đảo mắt đã trở thành cao cao tại thượng, bộ dạng trào phúng.

- Đa tạ.

Giang Nguyên cười cười, gật đầu, sau đó định rời đi, nhưng ai ngờ người này đột nhiên nhìn lên ngực hắn, kinh ngạc kêu lên:

- Hả? Giang Nguyên, cậu vẫn chưa đổi huy chương à? Cậu giờ không thể mang huy chương y sĩ màu xanh này, mau thay huy chương màu cam của Y sĩ thực tập đi. Nếu để Ban giám sát thấy cũng sẽ bị xử phạt nghiêm khắc đấy.

Hai mắt Giang Nguyên khẽ híp lại. Đây chính là nguyên nhân hắn rất buồn bực vì chuyện của La lão y sư. Vốn hắn không định so đo gì với thằng nhãi này nhưng rốt cuộc đã không nhịn được nữa, trong mắt hơi lóe lên một tia tàn khốc, lãnh đạm nói:

- Cái này không nhọc anh quan tâm.

- À... à... Giang Nguyên, cậu này không thể nói như vậy được. Chế độ của Thiên Y viện chúng ta rất nghiêm khắc. Giờ cậu đã bị giáng cấp thành Y sĩ thực tập, sao con có thể mang huy chương Y sĩ tam phẩm.

Người này nghe thấy giọng nói Giang Nguyên đã có chút bức bối thì lúc này vẫn không hề có ý định dừng lại, trong mắt anh ta lóe lên tia đắc ý và trào phúng tiếp tục nói.

Lúc này, hai người đứng ở đó đã hấp dẫn sự chú ý của không ít người. Những người đi ngang qua này đa phần đều là Y sĩ thực tập, nghe người này nói vậy lúc này cũng không kìm được đi chậm lại, vẻ mặt muốn xem náo nhiệt nhìn về phía này. Giang Nguyên và La lão y sư phụ hắn vừa bị xử phạt giáng cấp quả nhiên đã lập tức có người tới gây rắc rối rồi.

Lúc này Giang Nguyên cũng chú ý đến những người xem náo nhiệt bên cạnh, hai hàng lông mày khẽ nhíu lại, lạnh giọng nói:

- Tránh ra!

- Ôi cha, Giang Nguyên, tôi có lòng tốt nhắc nhở cậu, vậy mà cậu còn dám thế này. Đúng là lật trời mà!

Tên này thấy Giang Nguyên vẫn còn dám ngang ngạnh như vậy thì cuối cùng cũng trở mặt, lớn tiếng khiển trách:

- Cậu phải hiểu cho rõ. Giờ tôi đã là bác sĩ cấp trên của cậu. Chẳng lẽ ngay cả quy củ này cậu cũng không biết?

- Dám bất kính với tôi, đúng là lật trời mà!

Chương 624: Tôi còn đánh anh thật đấy

- Ôi cha...

Thằng nhãi này còn chưa nói xong, đột nhiên cảm thấy trước ngực có một lực lao đến cực mạnh. Cả người vội vàng lui ra sau mấy bước cho đến khi sau lưng đụng phải tường mới dừng lại.

Sau khi đụng lên tường người này mới hồi phục tinh thần, nhìn Giang Nguyên đang định rời đi, sắc mặt nhanh chóng đen lại. Anh ta thẹn quá hóa giận lao đến trước mặt Giang Nguyên, chỉ mặt Giang Nguyên tức giận quát mắng:

- Lật trời à, tôi sẽ tố cáo lên Ban giám sát cậu dám ra tay với bác sĩ cấp trên!

- Ra tay? Tôi ra tay với anh thì sao?

Giang Nguyên nhướn mày nhìn thẳng nhãi này, một khí tức nguy hiểm bắt đầu cuộn lên.

Nhưng rõ ràng thẳng nhãi này đang tức giận nên cũng không chú ý tới hơi thở nguy hiểm trong đôi mắt Giang Nguyên. Anh ta chỉ thấy xung quanh có nhiều Y sĩ thực tập đang xem như vậy, lần này mình thật sự mất mặt rồi. anh ta lớn tiếng quát Giang Nguyên:

- Giờ mau xin lỗi ông đây, nói không chừng ông đây sẽ bỏ qua cho cậu!

- Bỏ qua cho tôi?

Giang Nguyên lãnh đạm cười một tiếng, ngữ khí dần lạnh đi, nói:

- Giờ tâm tình tôi đang không tốt, tốt nhất đừng có chọc tôi!

- Ai yo, cậu đúng là không sợ quy tắc của viện. Được, cậu đợi đấy cho tôi, tôi sẽ cho cậu biết hậu quả!

Tên nhãi này giận quá hóa cười, đưa tay lấy di động ra định gọi điện cho Ban giám sát.

- Hờ, ban nãy anh nói tôi ra tay đánh anh rồi?

Giang Nguyên nhìn bộ dạng thẳng nhãi này liền một lần nữa mỉm cười, lãnh đạm nói.

- Đương nhiên, nhiều người nhìn thấy như vậy, chẳng lẽ không đúng?

Thẳng nhãi này nghe Giang Nguyên nói thể liền hừ lạnh một tiếng, nói:

- Giờ cho dù cậu có quỳ gối cầu xin tôi cũng vô ích!

- Thế theo yêu cầu của anh...

Giang Nguyên lãnh đạm cười, đưa nắm đấm lên đấm vào mặt thẳng nhãi này, nói:

- Giờ tôi thật sự ra tay cho anh xem!

- A!

Tuy Giang Nguyên ra tay đã cố ý giảm bớt hai phần sức mạnh nhưng thẳng nhãi này vẫn bị nắm đấm như sắt của Giang Nguyên đánh cho miệng chảy máu,

- A... phì...

Thằng nhãi này che miệng, vẻ mặt kinh ngạc và không dám tin nhìn hấn. Dù thế nào anh ta cũng không ngờ Giang Nguyên lại dám ra tay đánh anh ta. Đợi sau khi anh ta hồi phục lại tinh thần mới phát hiện dường như bên miệng mình có thêm gì đó.

Những Y sĩ thực tập vây xem bên cạnh đều nhìn với ánh mắt kinh hãi và bội phục. Thằng nhãi này nhổ từ trong miệng ra một ngụm máu.

Thằng nhãi này nhìn trong mớ đờm máu lẫn lộn có mấy cái răng trắng bóng thì ngẩn người ra, nhìn chằm chằm Giang Nguyên, suýt chút nữa là hai mắt tóe lửa, hận không thể băm Giang Nguyên thành vạn mảnh.

- Mày, mày còn dám đánh tao?

Sau khi thẳng nhãi này lắp bắp nói xong câu này thì liền tru lên:

- Phản rồi, phản rồi, Giang Nguyên dám đánh bác sĩ cấp trên!

Giang Nguyên nhìn bộ dạng thẳng nhãi này liền hừ lạnh một tiếng nói:

- Tôi đánh anh thật đấy, thì sao nào?

Dứt lời, một cú đấm nữa lao đến.

Lần này “bịch” một tiếng, thẳng nhãi này ngửa đầu ra sau, đợi tới khi anh ta hồi phục lại tinh thần, đưa tay lau miệng mới phát hiện

trong tay mình đã có thêm mấy cái răng.

- Mày, mày... tao liều mạng với mày...

Thằng nhãi này nhìn mấy cái răng trong tay, rớt cuộc hai mắt cũng đỏ lên, lao về phía Giang Nguyên, quơ quơ nắm đấm hét lên.

Thằng nhãi này thực ra giờ cũng đang là cao thủ Địa Giai. Tuy chỉ mới bước vào Địa giai tầng 3 nhưng muốn ra tay với Giang Nguyên thì hơi giống trứng chọi đá. Anh ta vừa xông lên, đưa nắm đấm về phía Giang Nguyên, ngay cả quần áo của Giang Nguyên còn chưa đụng được đã bị Giang Nguyên đá một đá trúng ngực. Anh ta bị đá bay ra sau tung vào tường rồi mới ngã lăn trên mặt đất.

- Khụ, khụ, khụ, mày... mày dám đánh tao... mày thật sự dám đánh tao...

Thằng nhãi này ôm ngực, run rẩy đưa tay lên nhìn mấy cái răng và máu trong lòng bàn tay, lúc này mới hồi phục tinh thần, ngẩng đầu lên nhìn Giang Nguyên với ánh mắt không thể tin, giọng run run nói:

- Mày chết chắc rồi, mày chết chắc rồi... mày mà cũng dám ẩu đả bác sĩ cấp trên...

Giang Nguyên nhìn khuôn mặt thằng nhãi này đều là máu, trông cực kỳ buồn cười thì cơn giận trong lòng mới tiêu tan vài phần, không kìm được phì cười nói:

- Sao? Anh còn muốn thử không?

- Mày...

Thằng nhãi này nhìn thấy Giang Nguyên giơ nắm đấm lên thì rụt cổ lại, không ngừng tru tréo lên, xoay người bỏ chạy. Anh ta thật sự bị Giang Nguyên đánh cho sợ rồi. Đường đường là một cao thủ Địa Giai, vậy mà trong tay đối phương lại không thể nào đánh lại được. Lúc này anh ta nhớ lại sự khủng bố của Giang Nguyên trong lời đồn thì mới thật sự cảm thấy mình quá mạo muội rồi.

Có điều, chủ yếu là thằng nhóc này làm gì cũng không theo quy

tắc, dám đi ngược lại với giới luật lớn nhất của Thiên Y viện, hoàn toàn không để ý quan hệ cấp trên cấp dưới, dám ra tay với mình. Mình mà sớm biết tính cách thẳng nhãi này kinh khủng như vậy thì đánh chết anh ta cũng không dám đi trêu chọc đối phương.

Thẳng nhãi này sau khi chạy đi được vài bước, nhìn mấy Y sĩ thực tập xung quanh còn cả một hai Y sĩ tam phẩm, lúc này đang nhìn mình với khuôn mặt đồng tình kèm theo vẻ quái dị. Sắc mặt anh ta cũng lập tức đỏ bừng, bước chân càng nhanh thêm một chút. Sau khi anh ta thấy Giang Nguyên không có ý đuổi theo, lúc này mới quay đầu lại, tru lên với Giang Nguyên:

- Mày đợi đấy... Ban giám sát sẽ không bỏ qua cho mày đâu, mày đợi mà bị trục xuất ra khỏi viện đi!

Giang Nguyên nhìn thẳng nhãi trốn như chuột mà còn ra vẻ mạnh mẽ uy hiếp mình thì hoàn toàn không để ý, chỉ khẽ cười một tiếng rồi lại cất bước đi về phía viện của mình, chỉ để lại một đám Y sĩ thực tập không biết là đang ngưỡng mộ hay như thế nào đang nhìn theo bóng lưng hắn với vẻ mặt ngưỡng mộ.

Với chuyện này Giang Nguyên cũng chẳng lo lắng gì, mấy người kia tưởng rằng giờ sư phụ mình đã không còn giữ chức cao cấp nhất, mình đã không còn là y sĩ chính thức nên mới dám ngạo mạn với mình như vậy. Có điều, bọn người kia lại dám chạy đến trêu chọc mình lúc tâm tình mình không tốt, vậy thì chỉ chịu thiệt mà thôi, đừng tưởng mình thật sự không dám làm gì họ.

Giờ sư phụ mình vừa mới từ bỏ vị trí cao cấp nhất để bảo vệ mình, giờ mình đánh nhau với mấy tên chưa mọc mắt kia thì cũng chẳng phải vấn đề gì lớn. Như vậy cũng coi như lập uy, để mấy tên đó hiểu, cho dù mình không còn cái đánh Y sĩ tam phẩm thì lúc nên ra tay vẫn phải ra tay, đỡ cho mấy tên chưa mọc mắt kia chạy đến trước mặt mình giễu võ dương oai. Tuy mình không sợ nhưng cũng khá rắc rối.

Đương nhiên, Giang Nguyên nghĩ như vậy nhưng người khác sẽ không nghĩ như vậy. Thẳng nhãi kia chịu thiệt lớn như vậy, dĩ nhiên sẽ không bỏ qua cho Giang Nguyên.

- Thẳng khốn, tao sẽ không bỏ qua cho mày đâu...

Đồng chí kia ôm mặt, hai mắt đỏ kè chạy đến Ban giám sát. Anh ta thấy mấy y sĩ gặp trên đường đều nhìn mình với ánh mắt tò mò và kỳ quái thì không khỏi che kín mặt hơn. Đường nhiên lửa giận trong lòng càng tăng thêm vài phần.

Anh ta vất vả lắm mới chạy được tới Ban giám sát, tìm thấy người phụ trách trực ban của phòng tổ cáo, lúc này sau khi anh ta kể rõ sự tình liền tức giận nói:

- Chủ nhiệm Lý, ngày nhất định phải xử lý nghiêm khắc Giang Nguyên này. Thằng nhãi này vừa mới bị xử phạt mà còn dám ra tay với tôi, hoàn toàn không để ý tôn ti trên dưới, dám ra tay đánh bác sĩ cấp trên. Ngài nhìn cái mũi tôi đây này, miệng tôi cũng bị đánh ra thể này rồi, rất nhiều người đều nhìn thấy. Lần này mà không xử phạt nghiêm khắc sau này e là chẳng ai coi trọng nguyên tắc của viện ta nữa!

Vị Cục trưởng Lý phụ trách này khuôn mặt vô cùng kỳ lạ, nghe đồng chí nọ vẽ mặt phần nọ tố cáo thì nhìn nhìn vị y sĩ xui xẻo mặt mày đầy máu này, trầm ngâm một lúc cuối cùng nói:

- Được rồi, tôi sẽ ghi lại rồi nhanh chóng xử lý!

Thằng nhãi này nhìn bộ dạng có vẻ không mấy để tâm của Chủ nhiệm Lý này thì không khỏi sốt ruột, vội vàng la lên:

- A, Chủ nhiệm Lý, giờ ngài phải cử người đi đi chứ. Thằng ranh đó giờ vẫn còn đeo huy chương Y sĩ tam phẩm. Ngài nhìn mặt tôi đây này, tôi chỉ nói một câu bảo hấn gỡ huy chương xuống vậy mà bị đánh thành ra thể này rồi.

- Tôi biết rồi, tôi sẽ xử lý. Anh không nghe thấy sao?

Vị Chủ nhiệm Lý này là Y sư tam phẩm, không muốn dây dưa với mấy Y sĩ tam phẩm, trừng mắt lên.

Thằng nhãi này vốn không định bỏ qua nhưng bị Chủ nhiệm Lý trừng mắt như vậy thì không kìm được rút cổ lại. Anh ta dám đắc tội Giang Nguyên nhưng tuyệt đối không dám đắc tội vị Chủ nhiệm Lý của Ban giám sát này. Anh ta vừa bị người ta đánh, giờ lại bị người ta đuổi, trên mặt hết xanh rồi lại đỏ.

Chương 625: Đưa đi thực tập

Chủ nhiệm Lý nhìn cái tên không có việc gì tự đi tìm rắc rối kia xám xịt chạy ra ngoài thì không biết nên cười hay nên bất đắc dĩ. Cái tên trước mặt lại tìm về cho mình những rắc rối thế này. Rõ ràng, bên trên đã quyết định chuyện của Giang Nguyên nhưng tên trước mặt lại còn đến tố cáo Giang Nguyên đánh người.

Cái tên Giang Nguyên này trên căn bản mọi người đều từng nghe nói đến. Hắn là kiểu người tương đối khiêm tốn, không phải loại hay gây chuyện. Lần này hắn ra tay, chắc chắn là do thằng nhãi này không mọc mắt, đi trêu chọc Giang Nguyên nên mới bị đánh. Cho nên Chủ nhiệm Lý mới chẳng nề nang gì thằng nhãi này.

Có điều chuyện này, Giang Nguyên thật sự đã lại phạm quy, hơn nữa còn ẩu đả với bác sĩ cấp trên, không thể không xử lý. Nhưng việc này nên xử lý như thế nào, Chủ nhiệm Lý lại không tiện tự quyết định. Ông lập tức cầm tài liệu đi tìm người lớn nhất Ban giám sát, Thiên y sư Lưu Mộc Dương.

Thiên y sư Lưu Mộc Dương đang viết gì đó trên bàn làm việc thì nghe có tiếng gõ cửa. Ông không ngẩng đầu lên nói:

- Vào đi!

Chủ nhiệm Lý bước vào phòng làm việc, thấy lão đại nhà mình đang viết gì đấy thì cũng không dám quấy rầy, chỉ ngồi trên chiếc ghế bên cạnh cẩn thận chờ đợi.

Thiên y sư Lưu Mộc Dương cũng không trì hoãn quá lâu, sau khi tốn hai phút viết xong thứ này thì buông bút, ngẩng đầu lên nhìn Chủ nhiệm Lý ngồi bên cạnh, sau đó đưa một ngón tay day day mi tâm của mình nói:

- Minh Cường à... Tôi thực sự không muốn nhìn thấy anh đâu...

Chủ nhiệm Lý cười khan hai tiếng nói:

- Chủ nhiệm... Tôi cũng không muốn đến, có điều không còn cách nào khác, chuyện này tôi không quyết định được!

- Được rồi... Chuyện gì?

Thiên y sư Lưu Mộc Dương bất đắc dĩ cười khổ một tiếng. Chuyện có thể khiến thuộc hạ đắc lực nhất phải đến tìm mình tất nhiên là chuyện phiền phức gì đó. Nếu không sao cần anh ta phải chạy đến báo cáo với mình. Hôm nay mình vì chuyện Giang Nguyên đã đủ đau đầu, không ngờ vẫn còn chuyện phiền phức tìm đến cửa. Lẽ nào lại có vị y sư nào gây ra chuyện phiền phức gì?

Lý chủ nhiệm vội vàng cầm văn kiện trong tay đưa sang, nói:

- Chủ nhiệm... có người tố cáo Giang Nguyên ẩu đả với cấp trên...

- Giang Nguyên?

Thiên y sư Lưu Mộc Dương nghe thấy cái tên này liền đưa tay nhận lấy văn kiện, ngạc nhiên nhìn Chủ nhiệm Lý:

- Minh Cường... Anh nói cái gì?

- Haha... Giang Nguyên, có Y sĩ tam phẩm tố cáo cậu ta đánh người...

Chủ nhiệm Lý lại cười khan hai tiếng.

- Haizz... Cậu nói sao Giang Nguyên này lại nhiều chuyện như vậy chứ?

Sau khi Thiên y sư Lưu Mộc Dương ngăn người một chút lại bất đắc dĩ nở nụ cười khổ, sau đó đưa tay mở văn kiện ra đọc. Hai hàng lông mày của ông bất đắc dĩ nhíu lại. Sau đó ông đưa tay cầm điện thoại, bấm một dãy số.

Chủ nhiệm Lý nhìn thấy bộ dạng lão đại nhà mình thì cũng vội vàng ồ lên.

Ông biết lão đại nhà mình quả nhiên lại đau đầu về việc này. Giờ chắc chắn là ông ấy muốn thương lượng với Viện trưởng để xử lý chuyện này.

Sau khi Thiên y sư Lưu Mộc Dương nói trong điện thoại vài câu thì thở dài, sau đó gật đầu, nói:

- Được... vậy cứ thế đi...

Chủ nhiệm Lý nghe thấy vậy lúc này trong lòng đã khẳng định, xem ra việc này nên xử lý như thế nào giờ đã có kết luận rồi.

Bên này còn đang thương lượng xem nên xử lý chuyện này như thế nào thì đồng chí bị đánh gãy n cái răng kia lúc này đang lau vết máu trên mặt, nhưng vì trong miệng đã thiếu đi mấy cái răng nên khi nói chuyện rõ ràng là hơi lọt gió. Anh ta hung hăng nói:

- Các người chờ đấy... Lần này thằng nhãi này chắc chắn sẽ bị khai trừ... Dám ẩu đả với bác sĩ cấp trên, đúng là lật trời rồi...

Mấy người bên cạnh lúc này có người gật đầu, có người cau mày, nói:

- Cái này cũng chưa chắc... La Thiên Minh y sư mặc dù hiện tại không phải y sư cao cấp nhất nhưng cũng là Y sư nhất phẩm... Với kinh nghiệm và năng lực của La lão y sư, cấp trên chưa chắc đã không nể mặt...

- Hừ...

Mặc dù thằng nhãi này nói chuyện vẫn lọt gió nhưng vẫn dè dặt thấp giọng, khề hừ một tiếng nói:

- La Thiên Minh đã rút cái chức cao cấp nhất chứng tỏ mấy vị cấp trên chắc chắn cũng rất bất mãn với lão, nếu không sao có thể vì Giang Nguyên phạm sai lầm mà ngay cả người làm sư phụ cũng phải chịu phạt? Đợi xem đi... Thằng nhãi này dám đánh tôi, lần này chắc chắn xong đời rồi!

Đúng lúc này, bên ngoài lại có tiếng loa phát thanh:

- Giờ xin tuyên bố một thông báo xử phạt vi phạm kỷ luật...

Thằng nhãi này nghe thấy tiếng loa phát thanh thì tinh thần chấn động, hưng phấn nói:

- Thế nào? Tôi nói thằng nhãi này xong đời rồi mà... haha...

Các y sĩ của Thiên Y viện rất hiếm khi gặp tình huống một ngày

thông báo xử phạt hai lần, nhưng hôm nay rõ ràng đã phá lệ. Hôm nay không những lên loa thông báo xử phạt hai lần hơn nữa còn xử phạt cùng một người.

- Y sĩ thực tập Giang Nguyên đánh nhau ấu dâm, xử phạt như sau: Trừ điểm thường niên ba năm, đưa đi Văn phòng đại diện tỉnh Nam thực tập một năm!

Các y sĩ nghe thấy thông báo xử phạt này liền hai mắt nhìn nhau. Ban nãy tin Giang Nguyên đánh cho Y sĩ tam phẩm đầu rơi máu chảy đã nhanh chóng được truyền đi. Tuy mọi người không được chứng kiến nhưng cũng có nghe nói đến, có điều xử phạt dành cho tên này hiện nay hình như hơi kỳ lạ...

Đương nhiên, các y sĩ cũng nghĩ lại, chuyện này chẳng liên quan gì đến mình. Dù sao Giang Nguyên đánh người không sai, xử phạt cũng xử rồi, trừ điểm thường niên ba năm cũng không ít, hơn nữa còn bị đưa đi thực tập, thế là cũng được rồi.

Nhưng thẳng nhãi bị đánh thấy mấy người bạn bên cạnh đều nhìn mình với vẻ mặt cổ quái thì sắc mặt lúc xanh lúc đen. Ban nãy gã còn nói chắc chắn Giang Nguyên sẽ bị khai trừ, nhưng giờ chỉ bị trừ điểm, rồi đưa đi thực tập gì đó... Không phải tất cả những Y sĩ kiến tập khi tấn cấp Y sĩ thực tập đều phải thực tập sao? Điểm thường niên ba năm đối với họ mà nói là không ít, nhưng với Giang Nguyên có thể dùng một ngàn điểm để đổi được liệu này thì có là gì?

- Thế này... thế này rõ ràng là bao che mà...

Thằng nhãi này cảm thấy nhục nhã lập tức nhảy cẫng lên, phẫn nộ nói:

- Ấu dâm với bác sĩ cấp trên, theo quy định của viện, ít nhất cũng bị ghi lỗi lớn. Thằng nhãi này đã bị ghi lỗi lớn một lần, trong một năm có hai lần lỗi lớn sẽ phải khai trừ... Tôi phải đi gặp Thiên y sư Lưu Mộc Dương để kiện...

Mấy người xung quanh thấy thằng nhãi đỏ mặt muốn xông ra ngoài liền vội vàng kéo lại, nhắc nhở:

- Cậu điên rồi à... không thấy cái tội bên trên nói sao, đánh nhau ẩu đả... chứ không phải ẩu đả với bác sĩ cấp trên... Chuyện thế này, cậu còn dám đi đòi co với Ban giám sát à? Muốn chết à?

Thằng nhãi này thực ra trong lòng hiểu rõ, có điều mình bị người ta đánh, hơn nữa mình còn mạnh miệng dọa dẫm, giờ không thể nào mất mặt thế được, cho nên mới giả giờ đi đòi co. Giờ gã bị người ta kéo lại dĩ nhiên cũng vội vàng dừng bước, vẻ mặt tức giận nói:

- Quá vô sỉ, thật sự là quá vô sỉ...

- Haizz... thôi thôi, đừng tức nữa, đừng tức nữa...

Mọi người vội vàng khuyên can, có điều trong lòng ai cũng cười thầm. Tên này không có việc gì lại đi chọc thẳng nhóc kia, lần này thì hay rồi, bị đánh ra thế này, còn đắc tội Y sư La Thiên Minh, lần này chịu lỗ chắc rồi.

- Hừ... quên đi, không thèm so đo với họ nữa...

Trong lòng thằng nhãi này hiểu rất rõ, sau khi giả vờ xông lên hai lần liền về mặt phần nộ dừng bước. vội vàng chạy đến phòng chữa trị răng hàm mặt để gấn răng giả trong tiếng cười thầm của mọi người.

Ngày hôm sau, Giang Nguyên thu dọn hành lý, chuẩn bị quay về tỉnh Nam.

Hồ lão y sư của phòng khám Khánh Nguyên nghe tin Giang Nguyên sắp về tỉnh Nam đều rất vui mừng, dĩ nhiên mừng nhất và Lý Tiểu Vũ và Từ Thanh Linh. Ở Bắc Kinh Tuyên Tử Nguyệt nghe Giang Nguyên phải quay về Văn phòng thường trú tỉnh Nam một năm thì thương lượng xong cũng đem Tiểu Bảo về tỉnh Nam.

Đương nhiên, người duy nhất không vui là Mã Tiểu Duệ và Vương Mịch, hai người này ra cửa tiễn Giang Nguyên lên xe.

- Sư phụ nói sư phụ không đến tiễn anh, bảo anh cứ ở tỉnh Nam một thời gian. Trong thời gian này anh cứ yên tâm học hỏi tích lũy... Đợi vài tháng nữa khi bắt đầu thi tấn cấp sẽ cho anh quay về tham dự cuộc thi...

Vương Mịch nhìn vẻ mặt thoải mái của Giang Nguyên, trong lòng vốn đang còn thương cảm cũng cảm thấy tâm tình tốt lên, cười nói với Giang Nguyên.

Giang Nguyên cười cười, gật đầu nói:

- Bảo sư phụ cứ yên tâm... Viện trưởng và Thiên y sư Lưu Mộc Dương cho tôi về tỉnh Nam một năm đã rất chiếu cố tôi rồi. Đúng lúc tôi muốn về thăm ông nội... Cũng lâu lắm không về nhà rồi!

- Ừm ừm... Anh ở tỉnh Nam nhớ tự cẩn thận, nếu gặp chuyện gì phiền phức thì gọi điện cho sư phụ...

Mặc dù Vương Mịch biết rõ với năng lực và thực lực của Giang Nguyên, chắc cũng không thể gặp được phiền phức gì quá lớn nhưng cũng không kìm được dặn dò.

- Yên tâm đi... không sao đâu. Nếu thật sự không xử lý được đương nhiên sẽ tìm sư phụ... Tôi đâu phải loại người thích chịu thiệt...

Giang Nguyên cười nói.

Lúc này Mã Tiểu Duệ nhìn Giang Nguyên, vẻ mặt không nỡ:

- A... Anh đi rồi, trong Viện chẳng còn ai để chơi cùng nữa...

- Ai... Cô đừng lúc nào cũng nghĩ tới chơi thế, ngoan ngoãn ở lại viện đi. Giờ tôi không phải Y sĩ tam phẩm nữa, cô lại là y sĩ trẻ nhất viện rồi, cố gắng lên, leo lên nhị phẩm, đừng để tôi lại đuổi kịp, không thì mất mặt lắm...

Giang Nguyên dĩ nhiên cũng không nghiêm túc gì Mã Tiểu Duệ cười hắc hắc nói đùa mấy câu chọc cho Mã Tiểu Duệ ngẩn rạng ngẩn lọi, thề sẽ trở thành Y sĩ nhị phẩm trẻ tuổi nhất viện xong mới coi như bỏ qua cho Giang Nguyên.

Có điều trước khi Giang Nguyên lên xe, Mã Tiểu Duệ vẫn rất nghĩa khí nói với Giang Nguyên:

- Anh yên tâm, đợi anh đi rồi, tôi sẽ đi đánh cho thằng kia một trận, để thằng kia biết thế nào là... năm đấm sắt...

- Ừ ừ... ra tay tàn nhẫn một chút. Thực lực thằng đó yếu lắm, chắc chắn không phải đối thủ của cô... Có cô ở đây tôi rất yên tâm... Nhớ đánh xong thì chụp cho tôi vài tấm ảnh, để tôi sung sướng một chút...

Chương 626: Y sĩ thực tập loại khác

Mặc dù bạn học Giang Nguyên tới thực tập nhưng Văn phòng đại diện tỉnh Nam vẫn tương đối khách khí, cử một chiếc xe đến sân bay đón hẳn.

- Giang y sĩ... Bên này...

Nhìn thấy Giang Nguyên từ trong đại sảnh sân bay bước ra, một chiếc Santana nát cùng tiếng còi hú không nhỏ, chiếc xe lao đến trước mặt Giang Nguyên sau đó “két” một tiếng, sau khi lốp xe phun ra làn khói xanh liền chuẩn xác dừng lại.

- Haizz... mà y muốn chết à...

Một chiếc BMW chuẩn bị đón người ở cửa dừng gấp lại, sau đó một người vươn đầu ra từ trong xe, nhìn về phía chiếc xe cản đường gã, thấy chỉ là một chiếc Santana cùng lắm hai ngàn tệ thì tức giận mắng.

Người thanh niên ngồi trong chiếc Santana cũng không thèm để ý, chỉ giẫm mạnh chân lên chân ga hai cái, làm chiếc xe rú ầm lên, một làn khói đen từ sau ống pô cuốn ra khiến tên đàn ông trên chiến BMW vội vàng rút đầu lại ho khan một trận rồi đóng cửa sổ lại.

Giang Nguyên vừa đi tới vừa nhìn cảnh này, trên mặt không kìm được lộ ra ý cười. Hắn thật sự không biết Văn phòng đại diện tỉnh Nam còn có một nhân vật thế này. Hắn đứng trước xe, chàng thanh niên kia vội vàng bước xuống xe, đưa tay nhận hành lý của Giang Nguyên rồi để ra cốp sau.

Giang Nguyên ngồi lên xe thấy nội thất trong xe vô cùng tinh xảo và dễ chịu, ghế rõ ràng là ghế bằng da thật mềm mại, lại nghe tiếng còi hú của xe rất nhỏ, Giang Nguyên không kìm được mỉm cười. Thiên Y viện quả thật nhiều quái nhân, chiếc xe này rõ ràng bề ngoài rất rách nát, còn mang vỏ của chiếc Santana, nhưng động cơ bên trong chắc chắn lắp động cơ V8 tăng áp..

Nghe thấy tiếng động cơ vang lên chắc hẳn là phiên bản nhập khẩu, nếu không đạt được tốc độ trăm mét trong vòng 6 giây, Giang Nguyên có thể tự nuốt luôn cả chiếc xe. Cái thằng nhãi lái xe này đúng là giả heo ăn thịt hổ...

Chàng thanh niên này giúp Giang Nguyên cất hành lý xong thì đi đến trước cửa xe đang định bước lên xe thì lúc này chiếc BMW phía sau cuối cùng đã di chuyển đến sau xe anh ta, dừng lại bên cạnh. Một cánh tay từ trong cửa sổ xe đưa ra chỉ thẳng vào mặt chàng thanh niên, còn ở cửa sổ bên kia cũng có một khuôn mặt xinh đẹp lộ ra, trừng mắt khinh bỉ chàng thanh niên, nũng nịu nói:

- Một chiếc Santana rách mà cũng không ngại lái ra đường....

Trong vẻ ngạc nhiên của chàng thanh niên, chiếc xe BMW rú lên rồi lao về phía trước.

- Ai ôi... lái BMW thì ghê gớm lắm à?

Người thanh niên nhìn theo chiếc BMW, khôi phục lại tinh thần, tức giận nói:

- Móa... đừng chạy... xem ra vượt qua mày nà... Mẹ kiếp...

Dứt lời, người thanh niên đưa tay kéo cánh cửa, ngồi lên xe, khởi động xe đuổi theo...

Giang Nguyên nghe thấy tiếng máy xe gia tốc thì ngồi vững vàng một bên, miệng nở nụ cười, đưa tay đẩy đẩy gọng kính sắp rơi xuống trên sống mũi, thầm nghĩ:

“Mình hai năm rồi không chơi xe rồi. Tiếng máy này vừa vang lên đã nghe đã thế, chiếc BMW lần này phiền phức rồi đây...”

Người thanh niên lái rất thuần thục, nhấn ga, còn nhàn rãi quay đầu sang Giang Nguyên, nói:

- Giang y sĩ, anh ngồi cho vững nhé, xem tôi vượt chiếc cặn bã kia này...

Sau khi dứt lời, anh ta giẫm mạnh chân ga, chiếc xe nhanh chóng lao về phía trước.

- Động cơ tuapin kép A2 SENPAL của Đức? Món này không tệ...

Giang Nguyên nghe thấy tiếng nổ vang lên bên tai thì lỗ tai cũng bất giác run run, lập tức phán đoán ra nguồn gốc độc lực của chiếc xe này. Trong lòng hắn bất giác khen thầm một tiếng. Minh cũng chưa chắc là A1 hay A2...

- A... đúng... A2...

Người thanh niên gạt đầu, sau khi dưới chân thả lỏng nửa ga rồi lại đạp mạnh, sau khi chiếc xe hơi run lên thì Giang Nguyên lập tức cảm nhận được tốc độ xe lại được tăng lên một tầng trong nháy mắt.

Chiếc xe nhanh chóng đánh nhanh một vòng cua rồi lao vào đường cao tốc. Chiếc BMW kia đã ở trước mắt cách đó không xa. Rất nhanh, khi đồng hồ công tơ mét trước mắt di chuyển đến con số 180, chiếc Santana đã chạy song song với chiếc BMW.

Cô nàng ngồi bên ghế lái phụ của chiếc BMW đã chú ý thấy bên cạnh có một chiếc xe chạy lên, vừa đảo mắt nhìn đã được suýt nữa rớt cả kính. Cô ta ngỡ sờ không thể hiểu nổi, sao chiếc Santana quèn mà cũng đuổi theo kịp.

Người đàn ông lái BMW bên cạnh lúc này cũng chú ý đến chiếc xe. Vừa đúng lúc người thanh niên vừa chỉnh cửa sổ xe xuống, đưa tay giơ ngón giữ lên. Gã đàn ông lái BMW nhìn cái thế tay giống như mình làm lúc nãy thì tức đến mức suýt phun máu.

Người thanh niên này sau khi trút được giận xong thì không dám mạo hiểm thêm nữa, vội vàng đóng cửa sổ xe lại.

Còn gã đàn ông lái chiếc BMW kia lúc này dĩ nhiên không thể nuốt trôi cục tức này. Chiếc BMW series 5 của mình sao lại thua chiếc Santana nhìn có vẻ sẽ hỏng bất cứ lúc nào này? Gã lại đạp chân ga ầm ầm lao về phía trước.

Người thanh niên vừa nhìn thấy BMW lại vượt qua mình hơn nửa thân xe liền cười hắc hắc, cũng đạp chân ga, chiếc xe hơi rung lên, công tơ mét lại nhanh chóng tăng lên, sau đó thì vượt qua chiếc BMW đang cố gắng gia tốc kia...

Chiếc Santana với tốc độ 240, 250km/h đã bỏ chiếc BMW càng lúc càng xa.

Người đàn ông lái BMW mặt đen lại, trợn mắt há hốc mồm nhìn chiếc Santana xẹt khói đen kia, sửng sờ một lúc mà không thể hồi phục lại tinh thần, chỉ lầm bầm:

- Sao có thể như vậy? Sao có thể như vậy?

Cô nàng xinh đẹp bên cạnh lúc này cũng nhìn chiếc Santana nhả khói đen càng chạy càng xa, cuối cùng cũng hồi phục tinh thần, dẫu môi tức giận nói với người đàn ông lái BMW:

- Anh lái BMW đó hả... chạy còn thua chiếc Santana...

Người đàn ông lái BMW mặt đen đi vừa nghe thấy lời này thì lập tức bùng nổ cơn giận:

- Con mọe nó... Cô không nhìn ra à, chiếc xe của thằng nhãi đó độ rồi đấy... Khốn kiếp... còn ầm ĩ nữa thì cút xuống xe cho ông đây...

Người thanh niên cuối cùng cũng trút giận xong, anh ta không thấy bóng dáng BMW phía sau nữa, lúc này mới giảm tốc độ xuống, quay đầu sang cười haha nói với Giang Nguyên:

- Giang y sĩ, chào ngài. Tôi là Lưu Lạc Dương Y sĩ thực tập của văn phòng đại diện tỉnh Nam, sau này xin chiếu cố nhiều hơn...

- Haha... Tôi cũng là y sĩ thực tập, chiếu cố nhau thôi...

Giang Nguyên mỉm cười, bắt tay với anh chàng Lưu Lạc Dương tràn đầy sức sống này.

- Đâu có, đâu có... Tôi không thể nào so được với ngài...

Lưu Lạc Dương là kiểu người vừa gặp đã thân, anh ta cung kính cười nói với Giang Nguyên:

- Giang y sĩ, tôi ngưỡng mộ đại danh của ngài đã lâu... Không xuất thân thiên y viện, nhưng lại là Y sĩ tam phẩm trẻ nhất của Thiên Y viện... Hơn nữa còn một mình làm loạn Tề gia, những sự tích của ngài tôi nghe tới mòn tai luôn...

Giang Nguyên tùy ý cười cười, nói:

- Lưu Lạc Dương, đó đều là chuyện quá khứ rồi. Giờ tôi cũng giống anh, đều là Y sĩ thực tập, đừng gọi tôi là ngài nữa.

- Nhưng tôi là người sùng bái ngài... Hơn nữa ngài có thực lực của Y sĩ tam phẩm hàng thật giá thật...

Vừa trò chuyện thấy tính cách Giang Nguyên tùy tiện nên rõ ràng Lưu Lạc Dương cũng tùy tiện hơn nhiều, anh ta hiểu kỳ nói:

- Tôi còn nghe nói không những ngài có thực lực Y sĩ tam phẩm mà tu luyện nội khí cũng đến cảnh giới Địa giai đỉnh phong, cách Thiên vị chỉ còn một bước?

Giang Nguyên nghe thấy lời này thì sửng sốt, cười nói:

- Anh nghe ai nói?

- Rất nhiều người nói... Trong diễn đàn siêu cấp Y sĩ thực tập của Thiên Y viện chúng ta đột trước ngày ngày còn bàn luận, nói ngài đã chống đỡ được tên sinh ngoại viện nửa tiếng, hơn nữa còn trong tình huống không tỉnh táo... Cuối cùng phải dùng thuốc mới bị khống chế...

Nói tới đây, vẻ mặt Lưu Lạc Dương càng thêm sùng bái.

- Diễn đàn siêu cấp? Thiên Y viện chúng ta còn có diễn đàn này à?

Giang Nguyên ngăn người, sau đó cười, nói:

- Thực ra tôi còn cách Địa giai đỉnh phong một khoảng cách khá lớn... không có khoa trương vậy đâu...

- Ồ...

Nghe vậy, Lưu Lạc Dương cũng không có gì bất ngờ, chỉ cười hắc hắc hai tiếng mới nói:

- Vậy còn được, nếu ngài thật sự tới Địa Giai đỉnh phong thì quá dọa người rồi. Tôi chưa nghe nói có cao thủ Thiên vị nào chưa tới ba mươi tuổi... Nếu thật sự ngài ở Địa Giai đỉnh phong vậy chắc

ngài sẽ là cao thủ Thiên vị trẻ nhất trong lịch sử...

Lưu Lạc Dương cũng không chịu ngồi không, tư duy cũng khá linh hoạt, lúc này lại đột nhiên nhớ ra một chuyện, ngạc nhiên quay đầu nhìn về phía Giang Nguyên, nói:

- Giang y sĩ... Cái... sao ngài biết động cơ chiếc xe này của tôi là SENPAL A2?

Giang Nguyên thấy Lưu Lạc Dương nhắc đến chuyện này thì cười nói:

- Trước kia tôi cũng từng tiếp xúc vài chiếc xe độ... tiếng động cơ của SENPAL rất đặc biệt, cho nên tôi vừa nghe đã đoán chắc là nó...

Nói tới đây, Giang Nguyên lại cười bồi thêm một câu:

- Chiếc xe này của anh độ khá đấy, khởi động nhanh, gia tốc ổn, lực bứt phát đủ... cho dù là ở nước ngoài cũng đạt tiêu chuẩn của hàng hạng nhất!

- Đương nhiên... chiếc xe này tôi tốn không ít tiền đấy... còn đặc biệt mời cao thủ độ giúp... đừng thấy bề ngoài chiếc xe nát nát vậy, nhưng ở tỉnh Nam tôi chưa từng thấy chiếc xe nào có thể nhanh hơn xe tôi... khi khi...

Nói tới đây, Lưu Lạc Dương cũng không kìm được đắc ý. Có điều hai hàng lông mày của anh ta đột nhiên nhíu lại, như nghĩ ra gì đó, hai mắt sáng lên quay đầu nhìn về phía Giang Nguyên, nói:

- Giang y sĩ... Ngài có thể nghe được là động cơ SENPAL, còn có thể đoán được là A2, thế... thế thì quá lợi hại rồi!

- SENPAL tôi tìm hiểu khá nên giờ cũng miễn cưỡng có thể đoán ra được. Nhưng A2... sao có thể chứ? Nếu không phải thợ độ động cơ cấp chuyên nghiệp chắc chắn không thể phân biệt được model A1, A2, B1, B2...

- A... haha... cái này có gì kỳ lạ đâu, hồi trước tôi cũng từng độ xe, cũng là SENPAL, lúc đó tôi cũng đem mấy loại động cơ ra thử một thời gian nên mới nghe ra được, cái này chẳng có gì kỳ lạ.

Giang Nguyên cười ha hả nói cho có lệ, có điều trong mắt lại nhớ đến hình ảnh năm đó Đại Hùng đã tự tay chỉ mình độ xe.

- B2 SENPAL mới nhất lực bao phát ít nhất cao hơn A2 10%, gia tốc còn mạnh hơn nữa... Tiểu Nguyên... Lại đây, cậu tự tháo A2 ra thay B2 này thử đi... Hì hì, đảm bảo cậu sẽ hài lòng...

Giọng nói hùng hậu của Đại Hùng dần vang lên trong đầu Giang Nguyên...

Chương 627: Sợ hãi

Trong sự ngỡ ngàng mộ của Lưu Lạc Dương, cuối cùng Giang Nguyên cũng xuất hiện ở phòng làm việc của Văn phòng tỉnh Nam.

Nhìn tấm bảng trên cửa, Giang Nguyên không khỏi thở dài. Hẳn không ngờ đây là phòng làm việc của Văn phòng thường trú Thiên Y viện ở tỉnh Nam

- Anh đừng nói với tôi, y sư Triệu Quốc Cường là người phụ trách của văn phòng này nhé...

Giang Nguyên đưa tay sờ sờ mũi nói.

- Á... không phải, y sư Triệu Quốc Cường là y sư của Trạm y tế...

Thiên y sư Liêu Long Căn cười hì hì cười nói với Giang Nguyên:

- Nghe nói trước kia ngài đã từng làm việc ở Phòng khám Khánh Nguyên đường Văn Các. Có điều chắc chắn ngài sẽ không đoán ra ai là người phụ trách của văn phòng này!

Giang Nguyên trừng mắt nhìn vẻ mặt tươi cười quái dị của Lưu Lạc Dương, sắc mặt khẽ động nói:

- Không phải là... Trạm trưởng Trương chứ?

- Á... á...

Lưu Lạc Dương như bị ai bóp cổ, nhìn sững Giang Nguyên nói:

- Sao ngài biết?

- Vì Viện trưởng Trương là người không có khả năng nhất...

Giang Nguyên đưa tay gãi gãi cằm, vẻ mặt cười khỏ.

- Chủ nhiệm Trương, xin chào... sau này mong được chiếu cố...

Giang Nguyên khách khí đưa tay ra bắt tay với người vừa lùn vừa mập trước mặt.

- Ừm... Giang Nguyên à. Chúng ta cũng được coi là người quen cũ, không cần khách khí, an tâm ở đây thực tập đi nhé... Một năm này biểu hiện cho thật tốt, đến lúc đó tôi sẽ viết nhận xét cho cậu tốt một chút, tương lai hy vọng cậu có thể nhanh chóng lên lại chức y sĩ chính thức.

Chủ nhiệm Trương này cười bắt tay Giang Nguyên, thể hiện rất tốt vai trò của một y sư cấp trên.

Giang Nguyên mỉm cười, Chủ nhiệm Trương này trước đây hẳn đã từng gặp, tuy không thân nhưng cũng biết rõ tính cách người này, là loại tiểu nhân đặc chí. Trong Trạm y tế khu Đạo Xã, đường Văn Các. Tuy Chủ nhiệm Trương chỉ treo cái chức Trạm phó, nhưng gần như không quản gì cả.

Cho nên khi Lưu Lạc Dương mới nói, chắc chắn hẳn sẽ không đoán ra là ai, hẳn lập tức nghĩ tới Chủ nhiệm Trương. Mấy người ở Trạm y tế khu Đạo Xã, đường Văn Các hẳn đều gặp, duy chỉ có Chủ nhiệm Trương này là không có khả năng nhất. Cho nên hẳn lập tức đoán là vị Chủ nhiệm Trương này.

Giang Nguyên tương đối quen thuộc với Trạm y tế khu Đạo Xã, đường Văn Các này. Phòng khám Khánh Nguyên của Hồ lão y sư ở phía nam đường Văn Các, cách trạm y tế ở phía bắc đường Văn Các khoảng bảy tám trăm mét. Có điều vì có phòng khám Khánh Nguyên nên chuyện làm ăn của Trạm y tế này tương đối tiêu điều, một ngày chưa có tới chục bệnh nhân.

Giang Nguyên chưa từng chú ý đến Trạm y tế này, nhưng không ngờ, nơi này lại là Văn phòng thường trú của Thiên Y viện ở tỉnh Nam.

Có điều, hẩn ngẫm nghĩ một chút thì cũng thấy bình thường. Những Văn phòng thường trú của Thiên Y viện ở các nơi mà hẩn đã gặp hầu hết đều yên tĩnh lạnh lẽo như vậy.

Không có một nơi nào quá nóng nực, làm ăn quá tốt. Nếu nơi này làm ăn quá tốt vậy hoàn toàn không phù hợp với tôn chỉ của Thiên Y viện.

Nếu không với thực lực của Thiên Y viện, người phụ trách của Văn phòng thường trú Thiên Y viện ở các nơi ít nhất là y sĩ tam phẩm. Với thực lực của y sĩ tam phẩm, nếu thật sự ngồi khám bệnh, một ngày không có hai ba trăm bệnh nhân mới là lạ.

Giang Nguyên nhìn tình hình trước mắt cười hì hì nói với Chủ nhiệm Trương:

- Chủ nhiệm Trương... Vậy phải làm phiền ở đây một năm rồi, không biết tôi sẽ ở đâu?

-Ồ... Cái này Lưu Lạc Dương sẽ giúp cậu thu xếp một phòng, cậu cứ yên tâm ở đây một năm đi...

Chủ nhiệm Trương bộ dạng đã chuẩn bị chu toàn, đột nhiên sắc mặt trở nên nghiêm túc, trầm giọng nói:

- Giang Nguyên, một năm này cậu phải thành thật. Viện đã đưa cậu đến đây thực tập là muốn mài dũa tính cách của cậu, không thể nào lại gây ra những chuyện phiền phức như trước đây nữa. Tôi mặc kệ sự phụ của cậu là La lão y sư hay là ai, nhưng ở chỗ này của tôi thì nhất định không được làm loạn, cậu đã hiểu chưa?

- A... rõ, rõ...

Giang Nguyên nhìn hai con mắt nhỏ trên gương mặt phì nộn của Chủ nhiệm Trương nhìn chăm chăm mình thì hơi sửng ra, sau đó gật đầu cười ha ha, nói:

- Chủ nhiệm Trương yên tâm... Chắc chắn tôi sẽ ở đây yên tâm học tập, nhất định sẽ không có chuyện gì đâu!

-Ừ ừ... biết vậy là tốt rồi...

Chủ nhiệm Trương gật đầu, lúc này mới xoay người đi, hai tay chấp sau lưng bước ra ngoài.

Lưu Lạc Dương ở bên nhìn Chủ nhiệm Trương ra ngoài rồi mới tiến đến bên cạnh Giang Nguyên, thấp giọng nói:

- Giang y sĩ, ngài đừng để ý, Chủ nhiệm Trương tính cách vậy đấy. Cái gì cũng thích quản nhưng thật ra chẳng quản được gì cả...Chỉ cần ngoài mặt cho lão chút thể diện, lúc riêng tư nên làm thế nào chúng ta cứ làm thế ấy...

Giang Nguyên mỉm cười, hẳn dĩ nhiên hiểu tình hình Chủ nhiệm Trương. Người này gần bốn mươi tuổi mới vượt qua khảo hạch tấn cấp Y sĩ tam phẩm, giờ đã dừng ở cấp bậc Y sĩ tam phẩm sắp mười năm không hề tiến thêm, hơn nữa đã ở tỉnh Nam năm sáu năm, gần như không thể nào thăng tiến thêm.

Người như vậy, dĩ nhiên khó đối phó nhất. Một lão già lọc lõi đã không còn động lực để đi lên, vậy thì dĩ nhiên sẽ đồn tâm tư lên xung quanh. Hơn nữa cũng chẳng có gì phải sợ hãi. Chỉ cần lão không phạm sai lầm gì lớn, cái vị trí y sĩ tam phẩm này vẫn vững vàng, không phải sợ ai cả...

Giang Nguyên cũng hiểu rất rõ, mình đã chạy đến đây rồi thì sau này sợ là thật sự không có cách gì với Chủ nhiệm Trương này. Đối phương sẽ không nể mặt vì sư phụ mình là Y sư nhất phẩm chứ đừng nói đến chuyện sư phụ nhà mình lần này đã bị lấy mất cái vị trí cao cấp nhất rồi.

Ngẫm đến điều này Giang Nguyên thật sự thấy hơi đau đầu. Có điều hẳn cũng không để ý lắm, dù sao ở đây mình cũng chẳng thể gây ra chuyện gì lớn. Ở văn phòng này suốt một năm trời có lẽ sẽ không có chuyện gì, trừ khi cực kỳ xui xẻo. Dù sao sau này mình cũng chẳng có việc gì, có thể thường xuyên về thăm nhà, bầu bạn với ông nội, tiện thể tụ tập với đám Từ Thanh Linh nhiều một chút.

Cộng thêm Hồ lão y sư bên kia. Dù sao nơi này cũng cho hẳn cảm giác thoải mái hơn Bắc Kinh nhiều.

- Đi thôi... đưa tôi về phòng xem thử...

Giang Nguyên đưa tay vỗ tay Lưu Lạc Dương, mỉm cười nói.

Người của Thiên Y viện trước nay không bạc đãi chính mình. Tuy bên ngoài Trạm y tế này trông khá tồi tàn nhưng sau khi vào trong, nhìn thấy phòng mình Giang Nguyên cũng tương đối hài lòng. Một phòng khách một phòng ngủ và một nhà bếp, trang trí cũng tương đối tốt, so với khi mình ở Phòng khám Khánh Nguyên thì tốt hơn rất nhiều.

Sau khi Giang Nguyên thu dọn một chút thấy không còn sớm nữa liền cười nói với Lưu Lạc Dương:

- Gờ chắc không có chuyện gì nữa nhỉ? Không có chuyện gì thì tôi đến Phòng khám Khánh Nguyên đã...

- Không có việc gì... Đi thôi, tôi tiễn ngài đi... Hì hì... bạn gái tôi giờ chắc cũng gần tan học rồi...

Lưu Lạc Dương cười hì hì gật đầu nói:

- Tiện thể đi đón cô ấy luôn!

- Bạn gái anh?

Giang Nguyên tò mò nhìn Lưu Lạc Dương.

- Ừ... à... mới quen được nửa năm, cô ấy học khoa diễn xuất Đại học Đông Nguyên...

Lưu Lạc Dương lộ vẻ đắc ý nói.

- A... thằng nhóc anh cũng không tệ nhỉ...

Giang Nguyên nhìn vẻ mặt Lưu Lạc Dương không kìm được cười.

Chiếc xe Santana rách nát đậu cách phòng khám Khánh Nguyên không xa. Giang Nguyên nhìn tấm bảng quen thuộc không kìm được thở dài một hơi, lâu lắm không gặp rồi.

Giang Nguyên gật đầu với Lưu Lạc Dương rồi nhẹ nhàng đẩy cửa xuống xe, đi theo dòng người không ngớt trên đường, đang đi về phía Phòng khám Khánh Nguyên thì đột nhiên cảm thấy vai trái

hơi nóng lên. Giang Nguyên trong nháy mắt cảm nhận được một cổ hàn ý từ sống lưng mình truyền tới, lao lên tới đỉnh đầu. Da và huyết quản toàn thân hẩn trong nháy mắt đều co rút.

Đương nhiên, điều này không phải điều mà hẩn cảm thấy hoảng sợ nhất, điều khiến hẩn hoảng sợ nhất là hẩn nhìn thấy một người phụ nữ đối diện đang chậm rãi đi về phía này. Khuôn mặt người đó xinh đẹp vô cùng nhưng trên người lại toát ra hơi thở lạnh lẽo, làm tinh thần lực nhạy cảm của hẩn cảm nhận được sự uy hiếp cực lớn, thậm chí là một nỗi sợ hãi phát ra từ sâu trong đáy lòng mà dường như đã lâu rồi hẩn chưa từng có...

Có điều, đầu tiên người phụ nữ kia dường như không chú ý tới hẩn. Có điều khi ánh mắt Giang Nguyên chú ý đến cô ta, đối phương dường như cảm giác được nên bắt đầu dời tầm mắt nhìn về phía Giang Nguyên.

- Tít... thiên phú Tàng Phong khởi động...

Chính lúc Giang Nguyên miễn cưỡng áp chế sự hoảng sợ trong lòng mình, cứng nhắc dời đôi mắt của mình đi thì trong đầu lóe lên một thông tin.

Dòng thông tin này vừa lóe lên, Giang Nguyên liền cảm thấy toàn thân mình nhẹ đi. Cảm giác sợ hãi kia gần như biến mất trong nháy mắt, nhưng kinh mạch toàn thân dường như nội khí đang yên lặng vận hành cũng gần như nấp đi trong nháy mắt, quả thực ngay cả bản thân mình cũng không hề cảm nhận được sự tồn tại của nội khí.

Chương 628: Yamachou đáng sợ

Cảm nhận được ánh mắt đối phương giống như một con rắn độc đang xẹt qua người mình sau đó không hề dừng lại mà lập tức rời đi, sắc mặt Giang Nguyên lạnh nhạt cấp bước tiếp tục đi về phía trước, xẹt qua vai đối phương.

Lúc xẹt qua vai, trống ngực của Giang Nguyên hơi đập nhanh hơn, cổ kiềm chế không ra tay với đối phương. Vì trong tích tắc ban nãy hẩn cảm nhận được nội khí đã ẩn nấp kia của mình mặc dù lạnh

yên không một tiếng động, nhưng lại khiến hắn cảm thấy lưu loát chưa từng có. Khiến hắn tự tin phát hiện ra hắn đã mạnh hơn trước trong nháy mắt. Hắn tin trong tình huống này hắn có thể bạo phát ra một kích mạnh nhất, hoàn mỹ nhất.

Có điều, Giang Nguyên kìm lại, vì đối diện với người phụ nữ kỳ lạ này hắn không hề nắm chắc. Hắn tự tin với một đòn toàn lực của mình, chắc chắn đối phương sẽ bị thương không nhẹ, nhưng sẽ không thể giết được đối phương. Hơn nữa hắn có thể cảm nhận được, đối đối mặt với người phụ nữ này, hắn không thể một đòn giết chết ả vậy thì chắc chắn hắn phải chết.

Đương nhiên, quan trọng nhất là, hắn không thể nào biết được, vì sao hắn lại có cảm giác đề phòng mãnh liệt với người phụ nữ trước mặt này. Hắn có thể cảm nhận được mùi máu tanh nhàn nhạt khiến người ta cảm thấy sợ hãi trên người đối phương. Thậm chí hắn còn có thể cảm nhận được đối phương chính là kẻ mạnh nhất mình từng gặp. Nhưng hắn không biết lai lịch của người phụ nữ này, hắn không hiểu...

Có điều hắn biết rõ, người có thể khiến mình nảy sinh sát khí dày đặc như vậy, nếu có thể giết được đối phương thì nhất định phải ra tay. Là một chiến sĩ thực sự, cảm giác của hắn đa phần rất linh mẫn. Hắn có thể cảm nhận được sự nguy hiểm ẩn chứa trên người phụ nữ trước mặt.

Người này đột nhiên xuất hiện ở đây càng khiến hắn cảm thấy uy hiếp cực lớn. Với một người có thể nói bốn bên đều là địch mà nói bất kỳ một sự nguy hiểm nào cũng đáng để cảnh giác chứ đừng nói là người phụ nữ khiến hắn cảm thấy cực kỳ sợ hãi và cực kỳ nguy hiểm trước mặt.

Nhưng với tình huống như thế này, hắn miễn cưỡng khắc chế lại. Hắn không muốn mạo hiểm, hiện tại hắn chỉ hy vọng, đừng nhìn thấy người phụ nữ này, thậm chí... trước khi thực lực của hắn mạnh lên, đừng gặp lại ả nữa.

- Tít... thiên phú Tàng Phong dừng lại, tiêu hao năng lượng 2%, hiện tại năng lượng Cửu Vĩ đuôi thứ sáu là 6%...

Nghe thấy dòng tin tức lóe lên trong đầu Giang Nguyên nhẹ nhàng

thở hắt ra, hiện tại hẳn đại khái đã hiểu rõ tác dụng của thiên phú mới. Thiên phú Tàng Phong này giúp mình hoàn toàn thu liễm tất cả khí tức, thậm chí có thể khiến bất kỳ cao thủ nào cũng không phát hiện ra sự tồn tại khí tức của mình. Đồng thời trong trạng thái này toàn thân của mình trông có vẻ vô cùng bình thường nhưng lại có thể điều chỉnh đến mức mạnh nhất, có thể bạo phát một đòn mạnh nhất trong tình huống đối phương hoàn toàn không hề phát hiện.

Thiên phú này, có thể nói là lựa chọn tốt nhất khi ám sát và giả heo ăn thịt hổ...

Giang Nguyên không quay đầu lại, cũng không chần chờ, mà tiếp tục đi về phía trước, đi qua phòng khám Khánh Nguyên, đi qua Đại học Đông Nguyên vẫn không dám dừng bước

- Yamachou đại nhân

Một thanh niên mặt mày tuấn mỹ tà dị cung kính đứng trước người phụ nữ này, cung kính gọi.

- Ừm...

Người phụ nữ hơi gật đầu, nâng tầm mắt nhìn người thanh niên trước mặt. Gương mặt lạnh lẽo trong nháy mắt nở nụ cười, khoe miệng cũng nhếch lên một nụ cười mê người, nũng nịu nói:

- Thế nào?

Đối mặt với nụ cười cực kỳ mê người của người phụ nữ, người thanh niên không dám nhìn, chỉ tiếp tục cúi đầu. Trầm giọng đáp:

- Yamachou đại nhân... đã nhận được tin, Giang Nguyên kia đã tới Vân Giang, hiện đang ở Văn phòng thường trú của Thiên Y viện ở tỉnh Nam...

- Ừm? Vậy là tốt rồi. không uống công tôi ở lại đây hai ngày...

Người phụ nữ vươn cổ tay trắng nõn nhẹ nhàng bưng ly trà trên chiếc bàn nhỏ bên cạnh, nhẹ nhàng đưa sát bên miệng, tư thế ưu nhã ngửi hương trà, sau đó chậm rãi nhấp một ngụm nhỏ, trên mặt lộ ra một nụ cười hài lòng, gật đầu nói:

- Uddi, anh cũng khá dụng tâm đấy... Thanh Tâm trà mà cũng có thể kiếm được...

- Không dám không dám, Yamachou đại nhân đại giá quang lâm, Uddi dĩ nhiên phải chuẩn bị vài thứ tốt để hiếu kính chứ...

Người thanh niên tự xưng là Uddi này nghe thấy lời khen của người phụ nữ thì trên mặt cũng lộ tia mừng rỡ, cung kính đáp:

- Yamachou đại nhân... Tôi đã sai người đi giám sát hành động của Giang Nguyên kia, ngài xem khi nào ngài có thời gian?

- Tùy ý thôi... Hiếm khi tôi đến Vân Giang một chuyến, cứ tùy tiện dạo chơi xung quanh cái đã...

Sau khi người phụ nữ đặt ly trà trong tay xuống thì lãnh đạm nói:

- Còn về phần Giang Nguyên... Khi nào tâm tình tôi tốt sẽ đi xem thử!

- Vâng...

Uddi gật đầu, ý cười trên mặt càng thêm nồng đậm. Bình thường hiếm khi Yamachou đại nhân xuất hiện một lần. Lần này lại đến tỉnh Nam, hơn nữa xem có vẻ còn muốn ở lại thêm vài ngày, xem ra lần này mình đúng là may mắn rồi.

Giang Nguyên đi dạo xung quanh hai vòng lại tìm một nơi uống hai tách cafe, xác định không gặp người phụ nữ kia nữa, lúc này trong lòng mới thoáng thở phào nhẹ nhõm, đẩy đẩy gọng kính đen của mình, bước ra khỏi quán cafe đi về phía phòng khám Khánh Nguyên.

Giang Nguyên đẩy cánh cửa kính quen thuộc, một mùi thuốc khử trùng và thuốc bắc lẫn lộn quen thuộc đập vào mặt. Anh Hoàng đứng trong quầy thuốc đang luống cuống tay chân ứng phó với những bệnh nhân vây xung quanh quầy. Tiểu Mỹ mặc bộ đồ y tá màu hồng phấn bưng khay trị liệu, dường như chân đi không chạm đất chạy về phía phòng trị liệu.

Giang Nguyên nhìn khung cảnh quen thuộc này khóe môi chậm rãi nở một nụ cười mỉm. Xem ra mình đi lâu như vậy, ở đây tất cả

đều vẫn thế, hoàn toàn không có bất kỳ thay đổi gì.

Hắn lảng lạng đi qua phòng khám, thấy trước phòng khám vẫn đầy người ngồi. Hắn bước đến trước phòng khám khoa nội, thấy một mình Hồ lão y sư đang ngồi trước bàn chẩn mạch, xung quanh là một vòng bệnh nhân đều đang chờ đợi.

- Ồ? Trương Nhạc không ở đây à?

Giang Nguyên nhú mày sau đó nhìn những bệnh nhân đang sốt ruột chờ đợi đằng sau. Sau khi hắn mỉm cười liền bước vào trong phòng khám.

- Haizz.... Chàng thanh niên, đừng chen ngang chứ...

Một bệnh nhân lớn tuổi ở phía sau thấy Giang Nguyên đi thẳng vào phòng khám thì vội vàng kêu lên.

Giang Nguyên quay đầu lại cười cười, dưới chân vẫn không ngừng lại đi vào phòng khám trong ánh mắt căm tức của người bệnh, đưa tay mở cửa phòng khám.

- Quả nhiên vẫn ở đây...

Giang Nguyên đưa tay với bộ đồ làm việc quen thuộc, tiện tay mặc vào, sau đó mới ngẩng đầu lên trong ánh mắt ngạc nhiên của Hồ lão y sư. Hắn mỉm cười đi đến ngồi xuống bàn khám bệnh đối diện Hồ lão y sư, đưa tay gỡ kính đen trên mũi xuống, mỉm cười nói với Hồ lão y sư:

- Sư phụ... lâu lắm không gặp!

- A...

Trên mặt Hồ lão y sư lộ tia vui mừng khó có thể át chế được, nói:

- Đúng vậy... thằng ranh, lâu lắm không gặp...

Mấy bệnh nhân sững sờ nhìn Giang Nguyên gỡ kính xuống. Lúc này bên cạnh cuối cùng đã có bệnh nhân cũ vui mừng kêu lên, đồng thời vội vàng bước đến bên cạnh Giang Nguyên, nói:

- Bác sĩ Giang...

- Bác Đào... lâu lắm không gặp...

Giang Nguyên mỉm cười, đưa tay ra nói:

- Sao, chứng đau đầu tái phát à?

- Đúng vậy... lại tái phát...

Khuôn mặt vốn hơi đau đớn của bác Đào lúc này mang theo nụ cười vui mừng, đưa tay đặt lên gối bắt mạch, cười nói:

- Hôm nay vận khí đúng là không tệ, lại được dịp ngài quay về, lại phải làm phiền ngài rồi...

- Hahaa... Làm phiền gì à... Bác nói thế này là khách sáo quá rồi...

Tới giữa trưa, cuối cùng Giang Nguyên và Hồ lão y sư cũng khám hết cho những bệnh nhân này đúng giờ. Dì La giúp việc đã làm xong một bàn thức ăn lớn trong nhà bếp, Hồ lão y sư cởi đồng phục ra đứng dậy cười nói:

- Đi thôi, ăn cơm đi... Chắc dì La đã nấu món cá kho mà con thích nhất rồi đấy...

- A...

Giang Nguyên mỉm cười cũng cởi đồng phục ra, sau đó theo Hồ lão y sư đi về phía nhà ăn.

Nhà ăn lúc này đã ngồi đầy người, thấy Giang Nguyên và Hồ lão y sư bước đến ai cũng lộ vẻ tươi cười, nói:

- Mau... Hồ lão, Giang Nguyên, chỉ còn chờ hai người thôi...

Giang Nguyên ăn được mùi vị món ăn quen thuộc, nhìn những người quen thuộc trên bàn đột nhiên ngẩn ngơ như lại quay về lúc hắn vừa tới Vân Giang...

Có điều hắn chỉ ngẩn ngơ trong nháy mắt, hắn hiểu rất rõ, đây chỉ là tạm thời. Giờ hắn đã không còn là hắn trước kia. Cho dù hắn

muốn cũng không thể đơn thuần như trước được nữa... Trừ phi hẳn có thể đạt đến trình độ có thể nắm chắc được tất cả...

- Giang Nguyên... mau ăn đi, ăn đi... Đây là những món con thích nhất đó...

Dì La đối diện cười tởm tởm vui mừng nói với Giang Nguyên.

Giang Nguyên cuống quýt gật đầu đáp:

- Ui da... Vẫn là dì La tốt với con nhất..

- Giang Nguyên... Lần này con về rồi thì không đi nữa chứ?

Dì La nhìn Giang Nguyên ăn từng miếng thức ăn lớn liền vui mừng hỏi.

Hồ lão y sư nghe vậy liền cười nói:

- Dì La... đừng nói lung tung. Giờ thẳng nhóc này đang có tiền đồ, có thể thỉnh thoảng quay về ăn món ăn cô nấu là cô nên mãn nguyện rồi...

Giang Nguyên mỉm cười nói:

- Dì La, vẫn phải đi ạ. Có điều một năm này chắc không có việc gì thì vẫn chạy đến đây ăn chực ạ...

- Được được... thế thì tốt...

Dì La vui mừng nói:

- Đến đi, chỉ cần con đến là dì vui rồi...

Hồ lão y sư mỉm cười nói:

- Sao đột nhiên lại định quay về một năm vậy?

- Không còn cách nào khác, cấp trên yêu cầu ạ...

Giang Nguyên nhún vai cười nói:

- Gần đây đúng là bị giày vò quá, được an dật một chút cũng tốt...

- Cấp trên yêu cầu...

Hồ lão y sư ngẩn người, cảm thấy rất khó hiểu. Cấp trên không bảo Giang Nguyên ở lại Bắc Kinh mà lại sắp xếp về tỉnh Nam làm gì? Nghĩ tới đây, Hồ lão y sư có chút lo lắng.

Chương 629: Vân Tuyền Đan

Giang Nguyên thấy bộ dạng Hồ lão y sư liền biết ông đang nghĩ gì, liền cười nói:

- Sư phụ, người hiểu lắm rồi... không có việc gì đâu...

- Ừ... Không có việc gì là tốt rồi, không có việc gì là tốt rồi...

Hồ lão y sư thấy vẻ thoải mái của Giang Nguyên thì trong lòng cũng bình tĩnh, cuống quýt cười gật đầu nói.

Giang Nguyên tùy ý hỏi thăm:

- Sao vậy? Trương Nhạc không ở đây?

Hồ lão y sư nghe Giang Nguyên nhắc tới chuyện này liền cười nói:

- Con còn nhớ lúc đầu con tham gia cuộc thi tân tú kia đã nhận được một danh ngạch không?

- A?

Giang Nguyên ngẩn người, sau đó cười nói:

- Sư phụ, người không nhắc suýt chút nữa con quên mất rồi...

- Đúng vậy... cái danh ngạch kia, bên Sở y tế vẫn giữ lại mãi. Ta nghĩ dù sao con cũng không cần, cho nên đã đánh tiếng với Sở trưởng Bạch của Sở y tế, để Trương Nhạc đi...

Hồ lão y sư mỉm cười nhìn về phía Giang Nguyên, nói:

- Việc này không thương lượng trước với con... Con không có ý kiến gì chứ?

- Làm gì có... sư phụ nói gì thế...

Giang Nguyên cười nói:

- Cái danh ngạch đó để đây cũng lãng phí, có thể để Trương Nhạc đi, như vậy dĩ nhiên tốt nhất...

Xế chiều, Giang Nguyên lại ở phòng khám cả buổi chiều, vốn định quay về Văn phòng đại diện ăn bữa tối, có điều vừa nghe nói Giang Nguyên quay về thì lại bị mấy bệnh nhân cũ của phòng khám Khánh Nguyên vây đến.

Cho nên Giang Nguyên không thể nào thoát thân được, cứ thế kéo dài cho đến tám giờ tối.

- Chuyện gì xảy ra? Giang Nguyên kia chạy đi đâu rồi? ngày đầu tiên mà đã chẳng thấy mặt vậy?

Chủ nhiệm Trương nhìn Lưu Lạc Dương, rất không vui nói.

Lưu Lạc Dương vội cười trả lời:

- Chủ nhiệm, chắc Giang Nguyên đang ở phòng khám Khánh Nguyên. Lâu lắm rồi anh ấy không về, chắc là ở bên đó ăn tối rồi...

- Hừ... Thăng nhai này, viện cử hấn đến đây thực tập, không phải cho hấn về chơi... đúng là không biết nặng nhẹ...

Trên mặt Chủ nhiệm Trương lộ vẻ không vui, nói:

- Khi nào hấn về bảo hấn đến phòng làm việc của tôi!

- Vâng... Chủ nhiệm...

Lưu Lạc Dương cười đồng ý, thật ra cũng chẳng để ý. Chủ nhiệm Trương này thích sĩ diện, thực tập cái gì, văn phòng đại diện giờ có việc gì. Giang Nguyên ở phòng khám Khánh Nguyên mới coi là làm việc chính sự không phải à? Lẽ nào thế không tính là thực tập?

Có điều Lưu Lạc Dương nghĩ nghĩ, hay là cứ nhắn tin cho Giang Nguyên. Dù sao ít nhiều gì cũng phải cho Chủ nhiệm Trương chút thể diện. Nếu như sau khi thực tập xong lão viết mấy lời nhận xét

gì đó không tốt, vậy thì sau khi quay về có khi lại ảnh hưởng đến chuyện tấn cấp.

Sau khi Giang Nguyên nhìn thấy tin nhắn thì cũng vừa mới khám bệnh xong. Hắn nhìn nhìn đồng hồ, thực sự cũng không còn quá sớm nữa. Hắn lập tức cáo từ Hồ lão y sư, nói chắc chắn ngày mai mà không có việc gì sẽ lại đến giúp đỡ rồi ra khỏi cửa.

Sau khi ra khỏi cửa Giang Nguyên bắt đầu thấy những nam nữ thanh niên không ngừng đi trên đường Văn Các. Hắn nhìn những gương mặt đường như quen thuộc lại vừa xa lạ này trên mặt bất giác cũng nở nụ cười, trong đầu xuất hiện vô số gương mặt đã lâu không gặp.

“Ngày mai phải mời Thanh Linh và Tiểu Vũ đi ăn bữa cơm... Lâu lắm không gặp rồi...” Giang Nguyên vừa đi vừa tính, nhớ đến hai gương mặt vô cùng xinh đẹp thì trên mặt nở nụ cười nhạt.

Trở về Văn phòng đại diện, Giang Nguyên thấy cũng không còn sớm nữa liền đến văn phòng Chủ nhiệm Trương một chuyến. Tuy hắn cũng không quá để ý đến Chủ nhiệm Trương này, nhưng để tránh phiền phức, Giang Nguyên đành cố nhẫn nại, nghe Chủ nhiệm Trương thuyết giáo một hồi.

Đối với Giang Nguyên mà nói, những bài thuyết giáo thế này ngoại trừ trường hợp hắn có việc gì gấp, nếu không thì hắn thật sự chẳng để ý. Với tư vi tâm cảnh của hắn bây giờ, những lời lẽ này dĩ nhiên không quá ảnh hưởng đến hắn.

Chủ nhiệm Trương thấy thái độ của Giang Nguyên cũng coi như khá thành khẩn thì sau khi phun nước bọt nửa ngày cũng cảm thấy khát nước, bèn tha cho Giang Nguyên về phòng.

Giang Nguyên bước ra khỏi phòng làm việc của Chủ nhiệm Trương thì không kìm được cười khở. Kể ra lúc đầu mình cũng là Y sĩ tam phẩm mà, Chủ nhiệm Trương này đúng là sĩ diện đậm nghiện rồi.

Có điều để tránh phiền phức thì đành cứ để mặc lão vậy, chỉ cần đừng thật sự chọc giận mình, đến lúc đó mình không muốn nể mặt lão thì đừng trách. Một Y sĩ tam phẩm thật sự không đáng để để vào mắt.

Trở về phòng, Giang Nguyên cầm quần áo đi vào nhà tắm tắm rửa. Giang Nguyên vừa tắm trong đầu liền hiện ra gương mặt xinh đẹp đến cực điểm và cả khí tức khiến hần sợ hãi kia.

“Rốt cuộc người phụ nữ đó là ai?” Giang Nguyên vừa lau khô nước trên người, hai hàng lông mày đẹp đẽ cũng khể nhủu lại. Trước kia hần ở Vân Giang chưa từng gặp người phụ nữ này, nhưng lần này mình vừa về Vân Giang liền gặp người phụ nữ kinh khủng như vậy, điều này khiến lòng hần có dự cảm không tốt.

“Hy vọng đừng liên quan gì đến mình, haizz...” Giang Nguyên nhẹ nhàng thở dài, sau đó mặc nội y vào rồi trở về phòng.

Giang Nguyên cẩn thận lấy từ trong túi ra hai cái bình ngọc nhỏ, sau khi thoáng do dự một chút liền đặt một bình hơi lớn hơn lại, sau đó lấy từ bình ngọc nhỏ ra một viên đan dược màu trắng sữa.

Viên đan dược màu trắng sữa này vừa được lấy ra thì cả phòng liền tràn ngập một mùi hương thơm ngát nhàn nhạt.

Giang Nguyên nhìn viên đan dược trong mắt lóe lên tia nóng bỏng. Hần không chút chần chừ nuốt viên đan dược xuống rồi sau đó lại cẩn thận đậy chặt nắp bình và quay về nằm trên giường. Hần cảm nhận viên đan dược ở trong bụng đang dần được tiêu hóa thành một cỗ nhiệt lưu, lúc này hần mới bắt đầu khởi động Ngũ Cầm vận khí pháp của mình.

Viên đan dược màu trắng sữa này chính là Vân Tuyền Đan La lão y sư luyện chế giúp hần, có điều số lượng không nhiều, chỉ có hơn hai mươi viên mà thôi.

Nhưng hiện tại Giang Nguyên đã lựa chọn sử dụng Vân Tuyền Đan không chút do dự chứ không phải sử dụng Sâm Linh Đan như thường ngày. Bởi vì giờ hần đã chẳng còn tâm tư đâu để tiết kiệm đan dược. Sau khi hần gặp người phụ nữ khiến hần sợ hãi hôm nay, hần hiểu rõ, giờ mình phải nhanh chóng nâng cao thực lực mới là quan trọng nhất.

Còn kế hoạch sử dụng Vân Tuyền Đan gián đoạn phối hợp với dùng Tham Linh Hoàn để đạt được hiệu quả cao nhất kia giờ hần đã không thèm để ý đến nữa. Hần chỉ muốn nhanh chóng nâng cao

thực lực của mình thôi.

Còn về chuyện có thể lãng phí được tính, chỉ có thể để sau hăng tính. Dù sao chỉ có thực lực của mình mới có thể đảm bảo tất cả mọi thứ.

Dù sao giờ cũng còn hai mươi viên, tuy chưa chắc có thể đảm bảo giúp mình thăng lên một cấp nhưng chí ít có thể giúp mình tích lũy đủ năng lượng để đề phòng vạn nhất!

Chương 630: Kẻ đáng ghét

Mỗi lần Giang Nguyên nhìn thấy bình ngọc nhỏ và Vân Tuyền Đan bên trong hắc đều cảm thấy rất cảm kích.

Hắn biết rõ hai mươi viên Vân Tuyền Đan này quý giá nhường nào. Một ngàn điểm có lẽ với một vài y sư mà nói chính là sự cực khổ cả một năm, nhưng đối với vài y sĩ bình thường, đây hoàn toàn là sự toàn tâm toàn lực của nhiều năm ròng mới có thể có được ngàn điểm. Vận khí của hắn khá tốt, có thể lấy được 1500 điểm, cho nên mới có thể sử dụng không chút kiêng nể. Hơn nữa hắn còn có một vị sư phụ như vậy, không cần phải tốn điểm để nhờ y sư cao cấp khác luyện đan, thực sự là quá may mắn rồi.

Đặc biệt là sau khi nghe thông báo qua một buổi tối mình lại tăng được 5 điểm tích lũy năng lượng, trong lòng Giang Nguyên càng cảm khái hơn.

Sau mỗi lần tăng lên một đuôi, muốn tích lũy năng lượng càng trở nên khó khăn hơn. Giống như trước đây uống một viên Hồng Vân Đan ít nhất cũng có thể tăng 6, 7 điểm năng lượng tích lũy, nhưng giờ dùng Vân Tuyền Đan có hiệu quả tương đương vậy mà cũng chỉ có thể tăng 5 điểm.

Đương nhiên, Giang Nguyên giờ cũng tương đối hài lòng với hiệu quả này. Nên biết bình thường khi hắn sử dụng Tham Linh Hoàn, thường chỉ tăng được 2 điểm, còn nếu không dùng, cả ngày còn tăng chưa được 1 điểm tích lũy năng lượng.

Cho nên, Giang Nguyên tương đối may mắn. Mình có sư phụ tốt,

mình có điểm có thể đổi được những dược liệu này.

Thực tập của Y sĩ thực tập Thiên Y viện không giống với mấy sinh viên thực tập của các học viện, đại học, cần đi theo sau giáo viên hướng dẫn, đi khắp nơi khám bệnh, thực tập thực tế phương pháp và kinh nghiệm chữa trị. Giai đoạn như vậy, các y sĩ của Thiên Y viện sau khi tròn 14 tuổi đã tiến hành rồi, hơn nữa còn đi sâu thêm một bước độc lập xử lý bệnh nhân chính là đã hoàn thành xong giai đoạn kiến tập.

Y sĩ thực tập được gọi là thực tập chẳng qua chỉ là học tập những tư liệu và tiến hành phân tích những ca bệnh cực kỳ đặc biệt và hiếm gặp, cùng với học cách nắm chắc đại cục như thế nào.

Cho nên ở Văn phòng thường trú của Thiên Y viện thực sự rất nhàn rỗi. Trừ đôi lúc mới phải chú ý đến vài ca bệnh đặc biệt, trên căn bản chẳng có quá nhiều việc đặc biệt. Buổi sáng sau khi Giang Nguyên chào hỏi Chủ nhiệm Trương, xác định không có chuyện gì đặc biệt lại đến phòng khám Khánh Nguyên giúp đỡ nửa ngày, sau đó buổi tối lại hẹn Từ Thanh Linh và Lý Tiểu Vũ đi ăn tối.

Bệnh nhân của phòng khám Khánh Nguyên rất nhiều, cũng có một nửa là đến để tìm Giang Nguyên. Có điều với tốc độ làm việc kinh khủng của Giang Nguyên, đến 4h chiều hắn đã xử lý xong toàn bộ những bệnh nhân đến tìm hắn. Sau đó hắn đến trước cổng Đại học Đông Nguyên chờ hai nàng kia, đợi các cô cùng đi ăn.

Giang Nguyên đứng ở cổng sau Đại học Đông Nguyên, đưa tay đẩy đẩy gọng kính đen hơi trượt xuống của mình, nhìn những đám người không ngừng ra ra vào vào ở cổng, nhìn những gương mặt trẻ tuổi tràn đầy sức sống luôn tràn đầy nụ cười, khóe miệng hắn cũng bất giác nở nụ cười mỉm.

Hắn hâm mộ nụ cười đơn thuần như vậy.

Giang Nguyên đứng ở đây, đứng trong đám người này dường như bản thân cũng có thể lây nhiễm sự thoải mái và vui vẻ đó, như chính mình có thể dung nhập vào bọn họ.

Giang Nguyên đứng ở cổng trường quen thuộc mang theo nụ cười nhợt nhạt chờ đợi nhưng không ai chú ý đến hắn, càng không ai nhận ra

hắn chính là Giang Nguyên nổi tiếng Đại học Đông Nguyên, thậm chí là nổi tiếng cả Vân Giang và tỉnh Nam.

Về điểm này, Giang Nguyên thật sự chẳng có gì bất ngờ. Sau khi mình có thiên phú mới “Tàng Phong”, hắn cảm thấy khí tức của bản thân càng được che giấu kỹ. Cho dù mình không khởi động thiên phú này, nhưng khí tức của mình hoàn toàn không tùy tiện và khoa trương như trước kia.

Lúc này, mình cũng giống như một người bình thường thực sự, đứng trong đám đông, không hề gây sự chú ý với mọi người. Cho dù có một người quen đi ngang qua mình, trừ phi đối phương nhìn rõ mình, nếu không chắc chắn đối phương sẽ không nhận ra mình, chỉ coi mình như một người xa lạ mà đi xẹt qua.

Về điểm này, Giang Nguyên rất hài lòng. Đối với một người giờ nguy hiểm bốn phía mà nói, không hấp dẫn sự chú ý của người khác dĩ nhiên là tốt nhất, giống như người phụ nữ đã gặp hôm qua vậy...

Trong đầu Giang Nguyên hiện ra bộ dạng người phụ nữ đáng sợ kia, trong lòng không kìm được khẽ run lên, thầm cảm thấy may mắn. May mà giờ khí tức của mình đã vô cùng ẩn giấu, cho nên đối phương mới không chú ý đến mình, đồng thời sau khi sử dụng “Tàng Phong” đối phương có chú ý đến mình thì cũng không nhận ra điều gì khác thường.

Mặc dù Giang Nguyên không biết có phải đối phương đến vì mình hay không nhưng hắn vẫn cho rằng, đừng để đối phương chú ý tới mình là tốt nhất.

Sau khi Giang Nguyên chờ hơn mười phút, rất nhanh hắn đã nhìn thấy hai bóng dáng xinh đẹp trong đám người. Có điều bên cạnh hai bóng dáng xinh đẹp này còn có hai người đi bên cạnh không ngừng lú lo...

- Từ học tử... Tiểu Vũ... Hay chúng ta cùng đi ăn nhé? Tôi mời hai người đi Lệ Hiên...

Hai thanh niên ăn mặc rất thời thượng đang đi bên cạnh hai người, khuôn mặt tươi cười nói.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của Từ Thanh Linh, hai hàng lông mày thanh tú đã nhíu chặt lại, trong mắt hiện lên tia thiếu kiên nhẫn nói:

- Trương Lương... Tôi nói rồi, hôm nay chúng tôi có hẹn với bạn rồi...

- Haizz... Từ học tử, có bạn cũng không sao, chúng tôi mời là được rồi...

Người thanh niên tên Trương Lương kia trên mặt lộ ra tia sáng khoái nói.

- Đúng... Từ học tử, càng đông càng vui, chúng ta có thể đi cùng... Chúng tôi đã đặt vị trí tốt ở Lệ Hiên rồi... Chỗ bên đó khó đặt lắm...

Một thanh niên khác lộ vẻ hãnh diện nói:

- Tôi đã đặc biệt gọi điện cho Trương tổng của Lệ Hiên để chỗ cho tôi đây...

- Ôi chao... Hai người sao thế, đã nói không cần rồi, hai người nghe không hiểu hả? Sao cứ lảm nhảm hoài vậy?

Giang Nguyên luôn chú ý đến bên đó đột nhiên nghe Lý Tiểu Vũ bên cạnh thốt lên câu này, nhất thời không kìm được bật cười. Xem ra hai thằng ranh này thật sự rất phiền phức, nếu không sao có thể chọc được Lý Tiểu Vũ luôn dịu dàng ít khi tức giận phải bực bội như vậy.

Từ Thanh Linh lúc này cũng bực bội, hừ một tiếng nói:

- Đúng... Có nghe bé Tiểu Vũ nói gì không? Hai người các người đừng cứ đi theo mãi thế...

Có điều hai tên kia da mặt rất dày, sau khi liếc mắt nhìn nhau, trong mắt lóe lên tia giận dữ nhưng mau chóng được che đậy lại. Da mặt Trương Lương khá dày nói:

- Từ học tử... chỗ Lâm Mẫn đặt OK lắm, mọi người cùng đi nhé... có được không...

Giang Nguyên nhìn thấy Từ Thanh Linh và Lý Tiểu Vũ vẻ mặt bất đắc dĩ ngo xung quanh tìm mình liền cười cười bước nhanh đến, nói:

- Thanh Linh... Tiểu Vũ, anh ở đây!

- A...

Hai người nghe thấy giọng nói này sắc mặt liền vui vẻ, có điều sau khi quay đầu về phía phát ra tiếng gọi liền sửng lại, người đeo kính đen này là Giang Nguyên sao?

Có điều hai người chỉ hơi sửng ra thôi, tuy thoạt nhìn thì trông không giống lắm, nhưng sau khi nhìn kỹ họ lập tức nhận ra bóng dáng quen thuộc trước mặt chính là Giang Nguyên đã lâu không gặp.

Hai người lần lượt nở nụ cười ngọt ngào đi về phía Giang Nguyên.

Trương Lượng và Lâm Mẫn bên cạnh bị nụ cười ngọt ngào của Từ Thanh Linh và Lý Tiểu Vũ làm cho hai mắt mờ màng. Sau đó họ đều nhìn về phía gã thanh niên trông lịch sự nho nhã đeo kính đen đang bước về phía này. Trong mắt cả hai lần lượt lộ ra tia khinh thường, sau khi gật đầu với nhau liền đi theo sau Từ Thanh Linh và Lý Tiểu Vũ.

Hiếm khi gặp được Từ Thanh Linh và Lý Vấn đi cùng nhau, dĩ nhiên hai người bọn họ sẽ không dễ dàng buông tha. Nếu bạn của đối phương trông có vẻ gốc gác như vậy thì dĩ nhiên cả hai sẽ không bỏ qua cơ hội này.

- Thanh Linh... Tiểu Vũ.... Lâu lắm không gặp, có khỏe không?

Giang Nguyên nhìn nụ cười vui mừng trên hai gương mặt xinh đẹp thì tâm tình tối tăm vì gặp người phụ nữ đáng sợ kia lập tức tốt lên nhiều.

- Anh Nguyên... bọn em khỏe lắm...

Lý Tiểu Vũ rất vui mừng nhìn Giang Nguyên, trên mặt hơi đỏ lên, dịu dàng nói.

Chương 631: Angela

- Ừm, khỏe là tốt rồi. Tiểu Vũ, tinh thần của em không tệ, nhưng cần phải ăn nhiều một chút. Gầy quá không tốt đâu.

Nhãn lực của Giang Nguyên bây giờ rất lợi hại, liếc nhìn hai mắt của Lý Tiểu Vũ liền biết tinh thần của cô rất tốt, nhưng lại cảm thấy Lý Tiểu Vũ có chút gầy gò, hơn nữa còn suy nhược.

Lý Tiểu Vũ khi còn bé đã yếu ớt, nhất định phải điều trị. Nếu không, thể chất quá yếu sẽ ảnh hưởng đến sau này.

Nghe Giang Nguyên nói như thế, gương mặt Lý Tiểu Vũ không khỏi đỏ lên, cúi đầu gắt giọng:

- Nguyên ca ca, nào có ai vừa gặp mặt đã chê em gầy?

- Đúng, đúng, không ai nói giống như anh đâu. Rất nhiều học muội đều hâm mộ dáng người của Tiểu Vũ. Bọn họ có muốn giảm cân cũng giảm không được.

Từ Thanh Linh nắm lấy cánh tay Lý Tiểu Vũ, bất mãn nói.

- Được rồi, là anh nói sai, anh nói sai, được chưa?

Nhìn hai người chĩa đầu mâu về phía mình, Giang Nguyên vội vàng lắc đầu, cười nói.

Thấy ba người trò chuyện với nhau rất vui vẻ, còn hai cô gái vừa rồi còn không thèm tươi cười với mình, ánh mắt Trương Lượng và Lâm Mẫn hiện lên sự đổ kỵ. Tiểu tử này muốn chết sao? Lại đi quyến rũ hai hoa hậu giảng đường trường bọn họ?

Hai người nhìn nhau, Lâm Mẫn liền đưa tay vuốt lại mái tóc của mình, sau đó bước đến chỗ ba người:

- Từ học tử, đây là bạn của chị sao?

Dứt lời, không đợi Từ Thanh Linh lên tiếng, liền vươn tay về phía Giang Nguyên, cười nói:

- Chào anh, chào anh, anh là bạn của Từ học tử phải không? Tôi là Lâm Mẫn, gia phụ là Lâm Hướng Tiền.

Nhìn bàn tay tiểu tử này đưa đến, nụ cười trên gương mặt Giang Nguyên thoáng nhạt hai phần, nói:

- Xin lỗi, tôi không quen cậu.

- Anh...

Thấy Giang Nguyên không hề nề mặt, hơn nữa cậu ta đã nói ra tên cha của mình, anh ta cũng không thềm để trong mắt. Xem ra là người từ bên ngoài đến. Nếu không, cũng không thể nào không biết cha của cậu ta là ai.

Sắc mặt Lâm Mẫn hơi thay đổi, giống như chưa thấy xấu hổ, chậm rãi buông tay, cười nói:

- Tôi là học đệ của Từ học tử. Hôm nay tôi có đặt bàn ở Lệ Hiên, đang định mời Từ học tử và Tiểu Vũ dùng cơm. Nếu anh là bạn của Từ học tử thì đi chung luôn.

Giang Nguyên cau mày, nói:

- Chúng tôi không quen cậu, xin đừng quấy rầy chúng tôi.

Thấy Giang Nguyên không nề mặt mình, sắc mặt Lâm Mẫn triệt để thay đổi, nhìn Giang Nguyên, lạnh giọng cười nói:

- Haha, người anh em này, mời anh ăn cơm đã là nề mặt Từ học tử và Tiểu Vũ lắm rồi, người khác có muốn nghĩ cũng đừng nghĩ.

- Đúng vậy, Mẫn ca là con trai của Thị trưởng Lâm. Người bình thường muốn mời Mẫn ca ăn cơm cũng không được. Anh cũng đừng không biết tốt xấu.

Trương Lượng khẽ hừ một tiếng.

Đối mặt với tình huống này, Giang Nguyên có chút bất đắc dĩ, cười khổ, sau đó quay sang nhìn Từ Thanh Linh và Lý Tiểu Vũ:

- Đi thôi, chúng ta đi ăn cơm. Để anh gọi cho Basituyi, để ông ấy

dành chỗ cho chúng ta.

- Hả, Basituyi? Là ông chủ của Angela sao?

Nghe Giang Nguyên nói, Từ Thanh Linh mừng rỡ kêu lên.

- Đúng, hôm nay ông ấy sẽ tự mình xuống bếp nấu cho chúng ta ăn. Đi thôi.

Giang Nguyên mỉm cười gật đầu, sau đó dẫn hai người Từ Thanh Linh đi.

Từ Thanh Linh và Lý Tiểu Vũ đang ước gì có thể đi sớm, lập tức Lý Tiểu Vũ nắm tay Từ Thanh Linh đi theo bên cạnh Giang Nguyên.

Thấy Giang Nguyên để ý cũng không thèm để ý đến mình, dẫn hai tiểu mỹ nữ bỏ đi, sắc mặt của Lâm Mẫn và Trương Lượng nhất tề đen xuống. Vốn hai người tưởng rằng, sau khi Giang Nguyên nghe tên Thị trưởng Lâm, cho dù không muốn cũng phải nể mặt một chút, không nghĩ đến hắn chẳng thèm để vào mắt, cứ như vậy mà bỏ đi.

- Tên chó này, sau này nhất định sẽ cho người giáo huấn mày. Mẹ kiếp!

Trương Lượng hàm hừ nhìn theo bóng lưng của ba người, phần hận nói. Cậu ta đi theo Lâm Mẫn, từ lúc bước vào trường năm ngoái cho đến nay, chưa từng bị người ta khi dễ như vậy. Nên biết rằng, bình thường, hai người muốn của cô gái nào cũng chỉ là chuyện đơn giản. Trêu chọc vài câu, mấy cô đó đã nhảy lên xe của họ.

Lúc này, hai người đã hao phí rất nhiều khí lực với cô gái kia như vậy, bọn họ vẫn không nể mặt, thật sự khiến hai người vô cùng căm tức. Đây không phải là không nể mặt một cách bình thường.

Nếu không phải tại tên tiểu tử kia, hai người cũng không bị mất mặt trước mặt hai cô gái như vậy.

Lâm Mẫn nhìn theo bóng lưng ba người, hừ lạnh:

- Gọi điện thoại cho Cường tử, bảo anh ta điều tra lai lịch của tên

tiểu tử này. Nếu là thứ tầm thường, mau dạy cho nó một bài học cho sáng mắt ra.

- Vâng.

Sắc mặt Trương Lượng cũng âm trầm, ánh mắt hiện lên sự tàn khốc, móc điện thoại ra định gọi điện thoại, đột nhiên nhìn thấy Giang Nguyên dẫn Từ Thanh Linh và Lý Tiểu Vũ vẫy tay đón một chiếc taxi ven đường.

Mắt Trương Lượng sáng lên, nhìn Lâm Mẫn, hưng phấn nói:

- Mẫn ca, anh xem, tiểu tử này tuyệt đối chỉ là hạng tầm thường.

- Sao?

Lâm Mẫn quay đầu lại, thấy Giang Nguyên ngay cả xe cũng không có, lại còn muốn dẫn hai cô gái kia đón taxi, gương mặt hiện lên nụ cười lạnh. Xem ra tên này chỉ làm màu, thiếu chút nữa là bị hấn hù dọa rồi.

Quay sang cười đắc ý với Trương Lượng:

- Nào, mau ghi lại bảng số xe đi. lát nữa gọi điện thoại hỏi xem hắn đã dẫn hai người kia đi đâu. Sau đó chúng ta sẽ đi theo.

- Được rồi, tôi đi ngay. Hắc hắc...

Trương Lượng vừa cầm điện thoại, vừa chạy vào trong trường học, hưng phấn cười nói:

- Mẫn ca, anh chờ tôi ở đây. Bây giờ tôi cho người đi hỏi tài xế.

Mười phút sau, chiếc xe taxi dừng lại trước nhà hàng Angela. Nhìn bảng hiệu quen thuộc, Giang Nguyên không nhịn được nuốt nước miếng. Mấy năm qua, hắn ăn đồ ăn ngon bên ngoài không ít. Nhưng đối với thức ăn Pháp, quán của Basituyi vẫn là chính tông.

Đối với người thích ăn như hắn, thật sự là khó ức chế sự hấp dẫn này. Đây cũng chính là nguyên nhân hắn hay chọn nhà hàng này.

Giang Nguyên dẫn hai cô gái vào bên trong. Bồi bàn rất nhanh

chạy đến đón tiếp, khom người kính cẩn hỏi:

- Tiên sinh, chào anh, xin hỏi anh có đặt bàn trước không?

Giang Nguyên quét mắt, thấy phòng ăn đã đầy người, liền mỉm cười nói;

- Vâng, tôi họ Giang. Basituyi hẳn là đã chuẩn bị bàn cho tôi.

- A, Giang tiên sinh, chào anh, ông chủ đã giữ cho anh vị trí tốt nhất.

Nghe Giang Nguyên nói, bồi bàn càng thêm cung kính hai phần, khom người nói:

- Xin mời anh và hai vị tiểu thư theo tôi.

Ba người đi theo nhân viên phục vụ bước vào bên trong, rất nhanh ngồi xuống một vị trí khá yên tĩnh. Một người đàn ông tóc vàng từ xa bước đến.

- Giang, đã lâu không gặp, cứ tưởng là quên tôi rồi chứ?

Basituyi thân thiết ôm Giang Nguyên một cái, vỗ vai Giang Nguyên cười một cách vui vẻ, xỏ ra một tràng tiếng Pháp.

- Nào có, tôi vừa mới trở về hôm qua, hôm nay đã gọi cho anh rồi, làm thế nào mà quên anh được chứ? Nếu có quên anh, tôi vẫn còn nhớ thức ăn của anh làm.

Giang Nguyên cười ha hả, dùng tiếng Pháp để đối đáp lại.

-Ồ, Giang, cậu không cần nhớ tôi, nhớ thức ăn tôi làm là được.

Basituyi vui vẻ nói, sau đó quay sang nhìn Từ Thanh Linh và Lý Tiểu Vũ, khom người, dùng tiếng Hoa để nói:

- Hai vị tiểu thư xin đẹp, hoan nghênh hai người đến với Angela.

Giang Nguyên bên này trò chuyện vui vẻ, nhưng không biết cách đó không xa, một cô gái gương mặt lạnh lùng đang ngồi, nhắm nháp mỹ thực.

Chương 632: Khách không mời mà đến

- Mẫn ca, tên tiểu tử kia đã dẫn người đến Angela.

Trương Lượng vừa lái xe vừa cất điện thoại, sắc mặt thoáng có chút khó coi, nói với Lâm Mẫn bên cạnh.

Lâm Mẫn cũng sửng sốt, ngạc nhiên hỏi:

- Cậu xác định không sai chứ?

- Không sai đâu. Tôi đã cho người xác nhận với tài xế, biển số xe không sai. Hơn nữa, vừa rồi anh ta quả thật có đón một nam hai nữ đến Angela.

Trương Lượng cau mày nhìn Lâm Mẫn, do dự nói:

- Mẫn ca, bây giờ chúng ta làm gì? Có đi hay không?

Lâm Mẫn cau mày. Nếu đối phương thật sự đến Angela, vậy thì không dễ chơi. Nhưng nhớ đến hai gương mặt xinh xắn, cậu ta lại có chút không cam lòng, cắn răng nói:

- Đi, đương nhiên là đi rồi. Tại sao lại không đi chứ?

Thấy bồi bàn mang lên một đĩa thức ăn thật tinh xảo, Giang Nguyên mỉm cười nhìn hai cô gái đối diện:

- Nào, chúng ta ăn thôi, anh không nhịn được nữa rồi.

- Vâng, vâng.

Hai cô gái cũng bị món ăn hấp dẫn, nghe Giang Nguyên nói, không nhịn được mà gật đầu, sau đó cầm lấy dao và nĩa.

Lý Tiểu Vũ rõ ràng là ít đến mấy nhà hàng sang trọng như vậy, ngay cả dao và nĩa cầm cũng không quen, len lén nhìn động tác của Từ Thanh Linh hai lần, mới xem như sử dụng thành thạo.

Nhìn thấy biểu hiện của Lý Tiểu Vũ, trong lòng Giang Nguyên cảm thấy thương tiếc.

Angela buôn bán không tệ. Ngồi một hồi, phòng ăn đã đầy người. Nhưng vì bàn của Giang Nguyên là do Basituyi tự mình chế biến, nên tốc độ đưa thức ăn lên rất nhanh. Hơn nữa mùi vị lại còn chính tông, khiến cho Giang Nguyên ăn rất thỏa mãn.

Hai cô gái cũng bị mùi của thức ăn đánh sâu vào, vừa ăn, gương mặt vừa tràn đầy cảm thán.

- Nguyên ca ca, thức ăn ở Angela đúng là ngon. Trước kia em đã từng nghe nói món ăn Pháp rất ngon, nhưng bây giờ xem như đã thể nghiệm rồi.

Vừa ăn xong một phần thức ăn, Lý Tiểu Vũ cầm lấy khăn ăn lau miệng, vẻ mặt thỏa mãn nói với Giang Nguyên.

Giang Nguyên cười nói:

- Đương nhiên rồi, là do chính chủ của nhà hàng nấu, mùi tất nhiên phải chính tông rồi. Ông ấy đã từng nhận huy chương vàng về nấu ăn ở Pháp đấy.

- Thật sao? Khó trách lần này em cảm thấy món ăn ngon hơn lần trước vài phần.

Từ Thanh Linh không nhịn được cũng lên tiếng.

Mọi người vừa ăn vừa trò chuyện vui vẻ, Trương Lượng và Lâm Mẫn cũng đã chạy đến Angela.

- Xin lỗi, hai vị tiên sinh, xin hỏi có đặt bàn trước không ạ?

Bồi bàn mỉm cười khom người với hai người Lâm Mẫn.

- Như thế nào? Không đặt trước thì không thể vào ăn sao?

Lâm Mẫn hừ một tiếng.

Bồi bàn vội cười nói:

- Xin lỗi, đương nhiên là có thể. Nhưng hôm nay nhà hàng đã đầy khách...

- Đầy khách? Đầy khách thì sao? Bây giờ mới mấy giờ, anh định hù người ta à?

Trương Lượng giơ đồng hồ lên xem, lạnh giọng hừ một tiếng:

- Còn chưa đến 6h mà đã đông khách?

- Vâng, thật sự là xin lỗi. Mười lăm phút trước, nhà hàng đã đầy khách rồi ạ.

Bồi bàn mỉm cười giải thích với hai người:

- Nếu lần sau hai vị có đến, có thể gọi điện thoại trước. Nhà hàng nhất định sẽ giữ lại vị trí tốt cho hai vị.

Nhìn vẻ mặt cẩn thận của bồi bàn, Lâm Mẫn liền quét mắt nhìn vào bên trong, phát hiện quả thật không còn chỗ trống, liền hừ một tiếng:

- Chúng tôi có bạn ở đây.

- A, hai vị có bạn ở đây sao? Xin hỏi đặt bàn số mấy? Tôi sẽ dẫn hai vị đến đó.

Bồi bàn sửng sốt, vội vàng mỉm cười, khách sáo nói.

Trương Lượng bước lên, hừ lạnh:

- Chúng tôi tự tìm là được.

- Này này.

Nhìn hai người không thèm để ý đến mình đã bước vào bên trong, người bồi bàn vội vàng đuổi theo, thấp giọng cười nói:

- Hai vị, xin hỏi bạn của hai vị đi mấy người? Tôi sẽ giúp hai vị tìm. Xin đừng quấy nhiễu những vị khách khác.

Nhìn bồi bàn nhỏ giọng nói, hơn nữa phòng ăn bên trong vừa rộng lại nhiều người, muốn tìm ba người Từ Thanh Linh chỉ sợ không dễ. Lâm Mẫn suy nghĩ một chút liền nói:

- Bọn họ có hai nữ một nam, tuổi tác không lớn. Hai cô gái, một cô

mặc chiếc áo khoác màu hồng nhạt, một cô mặc áo khoác vàng.

- Hai nữ một nam, áo màu hồng và màu vàng.

Bồi bàn suy nghĩ một chút liền giật mình nói:

- Xin hỏi có phải là Giang tiên sinh và hai vị tiểu thư xinh đẹp?

- Giang tiên sinh?

Lâm Mẫn ngẩn người. Cậu ta làm sao biết được tên tiểu tử kia họ gì, nhưng chắc hẳn là đúng, lập tức gật đầu:

- Đúng rồi.

- Ồ, mời hai vị theo tôi.

Mặc dù bồi bàn cảm thấy có chút vấn đề, nhưng vẫn mỉm cười dẫn hai người vào bên trong.

Thấy bồi bàn đi phía trước dẫn đường, Lâm Mẫn và Trương Lượng nhìn nhau mỉm cười, sau đó bước theo sau.

Cho đến khi vào thẳng một góc yên tĩnh bên trong, hai người cảm giác được, nếu để cho hai người tự tìm, thật đúng là không thể tìm được chỗ này.

- Giang tiên sinh, có hai vị tiên sinh nói là bạn của anh.

Bồi bàn khách sáo thấp giọng nói.

- Sao?

Giang Nguyên ngẩn người, đưa mắt nhìn lại, liền nhìn thấy vẻ mặt đáng ghét của hai người kia.

Nhìn thấy hai người này, Giang Nguyên không khỏi cau mày. Hai tên gia hỏa này đúng là không từ bỏ ý định, tìm đến tận chỗ này. Hẳn đang định lên tiếng, Lâm Mẫn đã nói trước:

- Ôi chao, thì ra mọi người ngồi ở đây, làm cho tôi và Trương Lượng phải tìm mãi mãi.

Mày của Giang Nguyên càng cau chặt hơn, nhưng nhìn có một vài bàn khách đang dùng bữa cách đó không xa, liền hạ thấp giọng nói:

- Xin lỗi, chúng tôi không quen các cậu. Xin đừng quấy rầy chúng tôi dùng cơm.

- Tại sao lại nói như vậy? Sao lại không quen chứ? Chúng tôi quen với Từ học tử, còn có Tiểu Vũ nữa.

Trương Lượng cười hắc hắc, quay sang nói với bồi bàn:

- Nào, mang một cái ghế đến đây.

Lúc này bồi bàn đã nhìn ra vấn đề không ổn, sắc mặt cũng bắt đầu có chút khó coi.

Chương 633: Biến ra ngoài

Lúc này Giang Nguyên đột nhiên cảm thấy thiên phú Tàng Phong có chút quá mức rồi, cũng không phải chuyện tốt.

Nếu là trước kia, hẳn chỉ tùy tiện trừng mắt nhìn hai tên gia hỏa này, bọn họ tuyệt đối không dám có bất cứ ồn ào gì trước mặt hắn.

Nhưng từ khi có thiên phú Tàng Phong, người bình thường sẽ không chú ý đến hắn. Hơn nữa, cho dù có chú ý đến, bọn họ sẽ xem hắn như một người bình thường đến không thể bình thường hơn, hoàn toàn không có bất kỳ lực uy hiếp nào.

Hắn nhướng mày, định dạy cho hai tên tiểu tử kia một bài học, vị bồi bàn vội vàng lên tiếng. Anh ta biết sự việc không ổn, quấy rầy những vị khách khác, lập tức xin lỗi hai người:

- Xin lỗi hai vị tiên sinh. Nếu Giang tiên sinh đã không nhận ra hai người, xin hai người đừng quấy rầy khách chúng tôi dùng cơm.

- Này, phục vụ kiểu gì vậy? Mau mang cho tôi một cái ghế, anh có nghe hay không?

Nghe bồi bàn nói xong, Trương Lượng nhướng mày, ánh mắt hiện lên chút tàn khốc, dùng tay đẩy mạnh người bồi bàn.

- Anh...

Không kịp đề phòng, người bồi bàn bị Trương Lượng đẩy một cái, suýt chút nữa ngã chống vó, không khỏi có chút cảm tức. Khách đến Angela dùng cơm đều là người cực kỳ chú ý thân phận. Một số khách hàng bị ảnh hưởng, liền cau mày nói:

- Xin lỗi tiên sinh, xin cậu đừng quấy rầy chúng tôi dùng cơm.

- Này, tôi đã bảo anh mang đến đây cái ghế, có nghe hay không?

Nhìn bồi bàn dám cau mày với mình, sắc mặt Trương Lượng trong nháy mắt trầm xuống. Cha của cậu ta và cha Lâm Mẫn đều được điều đến Vân Giang vào năm ngoái. Cha của cậu ta làm Cục trưởng cục Thuế, còn cha của Lâm Mẫn thì tiếp nhận chức Thị trưởng Vân Giang. Cho nên hai người bọn họ cũng theo đến Vân Giang để đi học.

Từ lúc hai người đến đây cho tới nay, đều là nhân vật đi ngang, ai cũng phải nể mặt vài phần. Nhưng khi gặp Giang Nguyên, bị hắt hủi, bây giờ gặp phải gã bồi bàn không để cậu ta vào mắt, sắc mặt Trương Lượng và Lâm Mẫn vô cùng khó coi.

Vị bồi bàn cũng rất kiên trì. Hai người này đã quấy rầy đến những vị khách khác, hơn nữa cũng không phải là bạn của Giang tiên sinh, tất nhiên là phải mời hai người ra ngoài.

- Xin lỗi, Giang tiên sinh không chào đón hai vị. Cho nên xin mời hai vị đừng quấy rầy bọn họ dùng cơm.

Người bồi bàn nhẫn nại giải thích. Angela luôn là nơi thể nghiệm mỹ thực ngon nhất cũng là nơi có hoàn cảnh dùng cơm tốt nhất.

- Anh nói cái gì? Bốn công tử đến đây là đã nể mặt các người rồi.

Bị bồi bàn kiên quyết đuổi ra, Trương Lượng cảm giác mặt mũi mất hết, không khỏi lớn tiếng quát:

- Nhà hàng các người có còn muốn mở cửa nữa hay không? Dám

đuổi chúng tôi ra ngoài?

Tiếng quát mắng của Trương Lượng khiến không ít các vị khách cau mày nhìn lại. Sắc mặt Giang Nguyên cũng trầm xuống, đang định đứng dậy, nhưng còn chưa nhúc nhích, đột nhiên trong lòng xông ra một điềm báo.

Điềm báo này rất quen thuộc khiến cho hắn giật mình. Thân hình vừa mới nhô dậy liền bất động, vẻ mặt giống như không có gì xảy ra, nhưng ở sâu trong nội tâm lại căng lên như dây đàn.

Đồng thời, trong đầu hắn hiện lên một tin tức:

- Thiên phú Tàng Phong khởi động.

- Đi ra ngoài đi.

Một giọng nói vang lên đằng sau hai người.

- Người nào...

Trương Lượng quay đầu lại, không thấy rõ là ai, liền tức giận quát. Nhưng mới vừa nói được nửa câu, thân hình đã cứng lại.

Giống như bị chú thuật, mở to mắt nhìn cô gái xinh đẹp đến cực điểm, giống như bị dung nhan xinh đẹp của đối phương chấn nhiếp.

Nhưng rõ ràng không phải là như thế. Bởi vì trong ánh mắt của Trương Lượng tràn đầy sự hoảng sợ, dường như đã gặp phải một nhân vật cực kỳ đáng sợ.

- Hai người các người, mau biến ra ngoài hết đi.

Giọng nói đó vang lên lần nữa. Không chỉ Trương Lượng hoảng sợ khi thấy cô gái mà ngay cả Lâm Mẫn cũng như vậy.

Thân hình hai người đều cứng đờ, nói cũng không kịp nói, xoay người loạng choạng chạy ra ngoài, chẳng khác nào có con cọp đuổi theo đằng sau.

Ngoại trừ hai người này, còn có người bồi bàn, Từ Thanh Linh và

Lý Tiểu Vũ cũng liếc mắt nhìn cô gái xinh đẹp kia một cái, nhưng không có bất kỳ sự kinh hãi, chỉ là cảm thấy không ngạc, không biết tại sao cô gái này chỉ tùy ý nói một câu đã dọa hai tên kia sợ muốn đái ra quần mà chạy đi.

Chỉ có Giang Nguyên là vẫn duy trì sự bình tĩnh.

Nhưng hẳn cũng không bình tĩnh được bao lâu. Bởi vì cô gái xinh đẹp kia đã nhìn lướt qua Từ Thanh Linh và Lý Tiểu Vũ, sau đó tập trung vào hẳn.

Chương 634: Yêu cầu

Giang Nguyên theo thói quen dùng tay đẩy cặp mắt kính lên, nhưng ngón tay lại rơi vào khoảng không, liền cau mày nhìn cặp mắt kính đang ở trên bàn. Lúc này hẳn mới nhớ đến khi dùng cơm đã thuận tay lấy xuống.

- Giang Nguyên?

Cô gái chăm chú nhìn Giang Nguyên, ánh mắt hiện lên sự khác thường, hơn nữa đôi lông mi có chút run run, khiến cho gương mặt lãnh diễm đột nhiên động lòng người.

Nghe đối phương gọi mình, biểu hiện kinh ngạc lẫn ngoài ý muốn, trong lòng Giang Nguyên không khỏi run lên, âm thầm cười khổ. Cô gái đáng sợ này quả nhiên có quan hệ với hẳn. Cho dù không có quan hệ, khẳng định cũng có quen biết.

Bất đắc dĩ gật đầu, hỏi:

- Xin hỏi cô là ai?

- Tôi?

Cô gái dường như rất ít khi gặp phải vấn đề này, có chút sửng sốt, gương mặt liền hiện lên nụ cười, nói:

- Bọn họ vẫn gọi tôi là Sơn Trường Đại Nhân.

- Sơn Trường? Đại nhân?

Nghe danh xưng này có chút quái lạ, Giang Nguyên mấp máy môi, gật đầu cười nói:

- Sơn Trường Đại Nhân, chào cô.

- Chào anh.

Sơn Trường Đại Nhân gật đầu, nói:

- Món ăn ở đây không tệ lắm, thiếu chút nữa là bị phá hỏng rồi.

Nhìn Sơn Trường Đại Nhân quay trở lại chỗ ngồi cách đó không xa, Giang Nguyên ngẩn ngơ. Thì ra đối phương bước ra chỉ là vì bị hai người Trương Lượng và Lâm Mẫn quấy rầy.

Nghĩ như vậy, Giang Nguyên có chút buồn bực, vươn tay sờ trán của mình. Sớm biết như vậy, vừa rồi hẳn đã ra tay thu thập hai tên gia hỏa kia rồi, ngàn vạn lần không để cho bọn họ quấy nhiễu cô gái này.

- Giang Nguyên, làm sao vậy? Anh và Sơn Trường...

Về mặt Từ Thanh Linh cổ quái nhìn Giang Nguyên, rồi lại nhìn cô gái tự xưng là Sơn Trường Đại Nhân ngồi trong góc kia, thấp giọng hỏi.

- Không quen.

Giang Nguyên thành thật lắc đầu, sau đó cười nói:

- Thôi, chúng ta ăn tiếp đi.

Nhìn vẻ mặt bất đắc dĩ của Giang Nguyên, Từ Thanh Linh và Lý Tiểu Vũ liếc mắt nhìn nhau, cũng không nhắc lại. Bởi vì các cô nhận ra được, tâm trạng Giang Nguyên đang có chút đặc biệt.

Sơn Trường Đại Nhân đến tương đối sớm, hơn nữa lại đi một mình, dường như đến để ăn cái gì đó, cho nên ăn rất nhanh. Chưa đến hai mươi phút đã ăn xong, liền gọi bồi bàn tính tiền.

Trong lúc Giang Nguyên âm thầm thở phào nhẹ nhõm, tưởng rằng đối phương sẽ rời đi, ai ngờ Sơn Trường Đại Nhân rất khách khí dừng lại bàn bộn họ.

Gương mặt mỉm cười, gật đầu nói:

- Xin lỗi quấy rầy một chút.

Nghe được lời này, ba người cùng nhau ngẩng đầu lên, nhất tề mỉm cười, nhìn cô gái tên Sơn Trường Đại Nhân. Điểm khác biệt chính là, nụ cười của Giang Nguyên thì miễn cưỡng, còn Từ Thanh Linh và Lý Tiểu Vũ thì mang theo chút tò mò.

- Y sĩ Giang Nguyên, nếu chiều mai rảnh, xin mời đến trà lâu Vân Thanh để uống trà.

Sơn Trường Đại Nhân tùy ý nói một câu với Giang Nguyên, sau đó quay sang nhìn Từ Thanh Linh và Lý Tiểu Vũ:

- Nếu hai cô có hứng thú, có thể đến cùng.

Dứt lời, gương mặt Sơn Trường Đại Nhân khôi phục lại sự lạnh lẽo, quay người bước đi, để lại ba người kinh ngạc nhìn nhau.

- Giang Nguyên...

Từ Thanh Linh bất chấp sự hấp dẫn của thức ăn, buông dao trong tay xuống, chăm chú nhìn Giang Nguyên. Cô và Lý Tiểu Vũ đều cảm thấy nghi ngờ. Một cô gái xinh đẹp thoát tục, tự xưng là Sơn Trường Đại Nhân chẳng những đột ngột đưa ra lời mời với Giang Nguyên mà còn mời luôn cả hai cô. Nhưng Giang Nguyên lại không quen biết với cô gái, không khỏi khiến các cô cảm thấy nghi ngờ.

Rốt cuộc là đi hay không đi, tất cả sẽ do Giang Nguyên quyết định. Bởi vì sự việc có chút cổ quái. Hơn nữa dường như Giang Nguyên đã biết chuyện gì đấy.

Nhìn ánh mắt nghi hoặc của hai cô gái, Giang Nguyên miễn cưỡng cười, trong đầu nhanh chóng chuyển động, lắc đầu nói:

- Hai người không cần đi.

Nghe Giang Nguyên nói, Từ Thanh Linh và Lý Tiểu Vũ nhìn nhau, chậm rãi gật đầu. Lý Tiểu Vũ có chút lo lắng nhìn Giang Nguyên:

- Nguyên ca ca, anh không quen cô ấy sao? Tại sao lại hẹn anh dùng trà, lại còn bảo tụi em đi cùng?

- Đừng lo lắng.

Giang Nguyên mỉm cười lắc đầu:

- Cô ấy có liên quan với cấp trên của tụi anh, chỉ là chúng ta chưa gặp nhau mà thôi.

- Cấp trên?

Từ Thanh Linh và Lý Tiểu Vũ ngẩn người, sau đó không hỏi nữa. Nếu Giang Nguyên đã nói như vậy, tất nhiên là không tiện hỏi nữa.

Nhìn hai người hiểu chuyện như thế, trong lòng Giang Nguyên âm thầm thở dài. Lai giả bất thiện, thiện giả bất lai.

Đối phương gọi hắn là y sĩ Giang Nguyên, rõ ràng biết rõ tình huống của hắn, nhưng không phải người của Thiên Y Viện. Cô ấy mang đến cho hắn một cảm giác rất đáng sợ.

Xảy ra chuyện như vậy, Giang Nguyên cũng không còn tâm trạng ăn uống. Sau khi ăn xong, hắn đón xe đưa hai cô gái trở về trường, nhưng nửa đường liền nhìn thấy một chiếc xe màu đỏ đâm vào cột đèn bên đường. Có một chiếc xe tải đang chạy đến, chuẩn bị kéo chiếc xe này ra, cách đó không xa là chiếc xe cứu hộ báo còi inh ỏi chạy đi.

Nhìn chiếc xe bị đụng nát đầu xe, Giang Nguyên cũng không để ý, nhưng Từ Thanh Linh và Lý Tiểu Vũ bên cạnh thì rất ngạc nhiên. Bởi vì các cô biết chiếc xe này là của ai.

Trong xe cứu hộ vừa mới rời đi, sắc mặt Trương Lượng và Lâm Mẫn vô cùng hoảng sợ, bị mấy nhân viên y tá mạnh mẽ cố định trên cáng không cho nhúc nhích, nhưng thân hình hai người không ngừng run rẩy, ánh mắt tràn đầy khẩn trương lẫn kinh hoàng, răng không ngừng va vào nhau phát ra tiếng lộp cộp.

- Có thể là do kinh hoảng khi bị tai nạn xe. Dùng thuốc an thần.

Vị thầy thuốc kia vừa dùng dây cố định tay chân hai người trên cáng, vừa cau mày nói với y tá bên cạnh.

- Vâng.

Y tá vội vàng gập đầu, tranh thủ thời gian tiêm thuốc an thần.

Bác sĩ kia cau mày nhìn hai người trên cáng, ánh mắt tràn đầy nghi hoặc. Cho dù là tai nạn xe, nhưng không có khả năng hù hai người thành bộ dạng như vậy. Hơn nữa không người nào bị thương. Kỳ quái nhất chính là, đường rộng như vậy, tại sao hai người lại đụng phải cột đèn bên cạnh?

Nhưng y không nghĩ ra được lời giải thích. Dù sao hai người kia đang bị kinh hoảng,. Dùng thuốc an thần là không sai. Còn về cái khác, chờ tinh thần hai người ổn định sẽ hỏi sau.

Sau khi tiêm thuốc an thần, hai người đang run rẩy liền yên tĩnh xuống, tay cũng không còn run rẩy nữa, hàm răng không còn đánh vào nhau nữa, nhưng ánh mắt sợ hãi là vẫn còn.

Thừa dịp hai người đã yên tĩnh, vị bác sĩ kia nhân cơ hội kiểm tra lần nữa.

- Chỗ này có đau không? Nơi này có vấn đề gì không?

Sau khi hỏi xong, thấy hai người hoảng sợ gập đầu, bác sĩ thoáng thở phào nhẹ nhõm. Cũng may chất lượng xe không tệ lắm. Mặc dù đầu xe bị đụng nát vụn, nhưng túi chống va đập phát huy tác dụng rất tốt, hai người chỉ bị thương nhẹ mà thôi, không tổn thương quá mức cho cơ thể.

Điều duy nhất mà y lo lắng chính là, tinh thần của hai người rõ ràng là có chút vấn đề. Hơn nữa vụ tai nạn cũng khá cổ quái. Vì hai người không có mùi rượu, cũng không phải do say rượu mà thành.

- Vừa rồi hai người gặp phải chuyện gì sao? Tại sao lại đụng phải cột điện như thế?

Vị bác sĩ đã nắm bắt đúng bản chất của sự việc.

- A!

Vị bác sĩ vừa mới hỏi xong, Lâm Mẫn và Trương Lượng đột nhiên lại hoảng sợ, thân hình bắt đầu run rẩy.

Chương 635: Thỉnh giáo

- A!

Nhìn hai người đột nhiên trở lại như cũ, vị bác sĩ cũng cảm thấy choáng váng. Không biết hai người có gặp phải quỷ hay không?

- Mau gọi điện thoại cho ba của tôi, Lâm Hường Tiền. Mau lên, tôi sợ, tôi sợ lắm. Mau lên.

Lâm Mẫn hoảng sợ nhìn vị bác sĩ, lớn tiếng cầu cứu.

- Lâm Hường Tiền? Thị trưởng Lâm?

Vị bác sĩ không giống như Giang Nguyên, nghe tên không biết là ai, vừa mới nghe xong, sắc mặt cả kinh. Vị cảnh sát giao thông bên cạnh cũng biến sắc. Y vừa mới tìm thấy giấy phép lái xe của người này, cũng họ Lâm.

- Chẳng lẽ...

Lập tức, vị cảnh sát giao thông không dám chậm trễ, móc điện thoại ra gọi điện báo cáo. Đây là công tử của Thị trưởng Lâm, không thể để xảy ra vấn đề gì được.

Rất nhanh, mọi người liền xác định được thân phận của vị Lâm công tử này, trên xe cứu hộ liền nháo nhào.

Giang Nguyên tất nhiên là không biết việc gì. Sau khi đưa hai người trở lại trường học, đã ngồi xe quay về phòng làm việc.

Buổi tối, phòng làm việc yên tĩnh vô cùng. Giang Nguyên nhìn căn phòng tối om bên cạnh, liền biết Lưu Lạc Dương chỉ sợ đi chơi với bạn gái rồi. Còn phòng của Chủ nhiệm Trương cũng tối mù, xem ra

cũng không có ở nhà.

Nếu không cần chào hỏi bọn họ, Giang Nguyên cảm thấy yên tĩnh hơn. Hắn tắm rửa một cái, chuẩn bị bắt đầu tu luyện.

Tắm rửa xong, Giang Nguyên trở lại giường, lấy cái bình nhỏ đựng Vân Tuyền Đan, đổ một viên ra tay, đang định bỏ vào trong miệng, đột nhiên có chút do dự, thở dài một hơi rồi thả viên thuốc vào lại trong bình, sau đó móc ra bình Tham Linh Hoàn, lấy ra một viên bỏ vào miệng.

Cảm nhận Tham Linh Hoàn hóa thành một dòng nước chảy xuống yết hầu, Giang Nguyên nhẹ nhàng thở hắt ra, sau đó nằm xuống.

Nhưng hắn cũng không nhắm mắt mà bắt đầu suy nghĩ. Lúc trước, hắn liều lĩnh, thậm chí lãng phí một số được lực cũng muốn kiên trì dùng Vân Tuyền Đan, cũng bởi vì sự xuất hiện của cô gái tên Sơn Trường.

Nếu bây giờ đối phương đã tìm hắn, hắn có tiếp tục dùng Vân Tuyền Đan nữa cũng không có ý nghĩa.

Nhưng, cho dù hắn lo lắng, cũng không muốn cầu cứu Thiên Y Viện. Dù sao, cô gái kia cũng vì hắn mà đến, hơn nữa còn đáng sợ đến như vậy, Giang Nguyên thật không tự tin đối mặt với người phụ nữ như thế.

Nếu như có thể, hắn thật sự muốn mặc kệ hết thảy, chạy trước cái đã. Nhưng bây giờ hắn trốn cũng không dám trốn. Cảm giác ở trong nội tâm nói cho hắn biết, cô gái này rất đáng sợ. Một thân sát khí, còn có mùi máu tươi lờ mờ, tuyệt đối không phải là giả.

Nếu hắn chỉ có một mình, bỏ trốn sẽ dễ dàng, nhưng đối phương đã chú ý đến Từ Thanh Linh và Lý Tiểu Vũ, thậm chí còn đưa ra yêu cầu cho hai cô, ý tứ trong đó là có thể hiểu.

Giang Nguyên nhẹ nhàng thở dài, lắc đầu, rốt cuộc đưa ra quyết định, ngày mai hắn vẫn đi uống trà. Nếu như không đến thời khắc cuối cùng, hắn sẽ không cầu cứu Thiên Y Viện. Dù sao lai lịch đối phương còn chưa rõ ràng.

Sáng hôm sau, Giang Nguyên thức dậy, cảm nhận được một tin tức

hiện ra trong đầu, chậm rãi thở hắt ra. Tham Linh Hoàn yếu hơn so với Vân Tuyên Đan không ít. Nhưng được tính của nó cũng xem như giảm xóc, không đến mức lãng phí Vân Tuyên Đan.

Ăn sáng xong, Giang Nguyên đang định qua chỗ Hồ lão hỗ trợ, nhưng bị Chủ nhiệm Trương gọi lại:

- Giang Nguyên, đừng chạy loạn nữa. Cả ngày không thấy cậu. Từ hôm nay trở đi, cậu sẽ bắt đầu nghiên cứu và kiểm tra các báo cáo của cục Y tế địa phương, đồng thời tiến hành đối chiếu lại các trường hợp này.

- Vâng.

Giang Nguyên biết rõ, đây là một trong những công việc cơ bản nhất của phòng làm việc. Bình thường đều do Chủ nhiệm Trương tự mình xử lý. Nhưng nếu đã giao cho hần thực tập, hần lập tức nhận lời. Dù sao buổi chiều mới đi uống trà, hần trước tiên nên xử lý công việc, tránh cho Chủ nhiệm Trương ngày nào cũng nhìn hần không vừa mắt.

Lập tức đi theo Chủ nhiệm Trương vào phòng làm việc. Giang Nguyên do dự một chút rồi hỏi:

- Chủ nhiệm Trương, có thể hỏi anh một vấn đề được không?

- Vấn đề gì?

Nghe Giang Nguyên hỏi có chuyện cần thỉnh giáo, Chủ nhiệm Trương vui vẻ gật đầu:

- Nói đi.

Thấy giọng nói vui vẻ của Chủ nhiệm Trương, cũng không từ chối, Giang Nguyên âm thầm mỉm cười, quả nhiên là đã làm đúng. Đối với người như Chủ nhiệm Trương, chỉ cần khách sáo với y một chút, ứng phó sẽ rất đơn giản, lập tức nói:

- Xin hỏi anh có từng nghe qua người tên Sơn Trường không?

- Sơn Trường?

Chủ nhiệm Trương có chút sửng sốt.

Chương 636: Trà lâu Vân Thanh

Dưới ánh mắt mong muốn của Giang Nguyên, Chủ nhiệm Trương lắc đầu, nhưng gương mặt lại lộ vẻ căm tức, không nghĩ đến Giang Nguyên lại hỏi vấn đề này.

Thấy Chủ nhiệm Trương cũng không biết Sơn Trường là ai, trong lòng Giang Nguyên có chút thất vọng. Xem ra, nếu muốn biết lai lịch của cô gái này, chỉ sợ phải cầu cứu sư phụ mới được.

Nhưng sau khi suy nghĩ một chút, hắn nhẹ nhàng lắc đầu. Bây giờ hắn thật sự không muốn quấy nhiễu lão sư.

Kiểm tra bệnh án đối với Giang Nguyên mà nói là một chuyện rất đơn giản. Với kinh nghiệm lâm sàng của hắn, muốn từ trong đó tìm ra vấn đề, cũng không phải là chuyện khó khăn gì.

Nhìn một bản báo cáo bệnh án trên màn hình, Giang Nguyên chậm rãi nhìn qua.

Chủ nhiệm Trương ngồi đối diện, thấy Giang Nguyên cứ nhấn chuột sang trang, đột nhiên lạnh giọng nói:

- Các cậu bây giờ sướng rồi. Nhớ năm đó, chúng tôi chỉ nhận được những bản sao chép bệnh án. Nhận được lúc nào thì phải xử lý ngay lúc đó, đuổi kịp thời gian, không dám chậm trễ.

- Đến phiên các cậu bây giờ, bệnh án đều được đưa lên trên mạng. Mỗi ngày cứ canh đúng thời gian cố định xử lý một lần là được.

Thấy biểu hiện có chút không cam lòng của Chủ nhiệm Trương, Giang Nguyên liền nói:

- Chủ nhiệm Trương, bây giờ anh cũng thuận tiện không ít mà, không cần khổ cực như lúc trước nữa.

Nghe Giang Nguyên nói như thế, Chủ nhiệm Trương lại càng tức giận, nói thầm:

- Thuận tiện thì thuận tiện, nhưng có biết năm đó lão tử vất vả biết bao nhiêu không? Mẹ kiếp!

Tốc độ của Giang Nguyên rất nhanh, chưa đầy một tiếng đã kiểm tra xong mười mấy bệnh án. Hắn ngẩng đầu nhìn Chủ nhiệm Trương đang nhàn rỗi phía đối diện:

- Chủ nhiệm Trương, tôi đã làm xong rồi.

- Hoàn thành xong?

Chủ nhiệm Trương chớp mắt, nhìn thẳng vào mắt Giang Nguyên, thấy vẻ mặt của hắn vẫn rất bình tĩnh, liền cau mày, ánh mắt hiện lên sự lạnh lẽo:

- Cậu cũng đừng nên qua loa cho xong việc. Nếu xảy ra chuyện, đừng trách tôi đến lúc đó không có lời phê tốt cho cậu.

- Đương nhiên là không rồi.

Giang Nguyên mỉm cười đứng dậy, nói:

- Nếu anh lo lắng, anh có thể xem qua một lần. Nếu có chuyện thì cứ tìm tôi.

Dứt lời, hắn liền bước ra ngoài.

- Cậu...

Thấy Giang Nguyên cứ như vậy mà bỏ đi, Chủ nhiệm Trương muốn bốc hỏa, nhưng Giang Nguyên đã làm xong rồi, y không thể giữ Giang Nguyên ở lại, đành phải lạnh giọng nói:

- Tiểu tử, đừng có mà đắc chí. Nếu để tôi bắt được sơ sót của cậu, tôi sẽ cho cậu đẹp mắt.

Giang Nguyên bước ra cửa, trong lòng âm thầm cười lạnh. Hắn làm sao mà không biết Chủ nhiệm Trương đang hận hắn đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng hắn cũng không nghĩ sẽ nể mặt Chủ nhiệm Trương. Dù sao, đối với người như vậy, cứ hạ thấp mình, người đó sẽ càng lấn tới.

Bước vào phòng khám của Hồ lão, xắn tay giúp ông khám bệnh. Sau khi ăn cơm trưa xong, Giang Nguyên ngồi xe đến trà lâu Vân Thanh.

Trà lâu Vân Thanh nằm ở Hà Tây Vân Giang, cũng được xem là quán trà có tiếng. Giang Nguyên nói với tài xế địa chỉ xong, tài xế liền chở hẳn thẳng đến chỗ này.

Qua hơn mười phút, chiếc xe dừng lại trước một cánh cổng được trang trí rất trang nhã.

Trả tiền xe xong, sau khi xuống xe, Giang Nguyên ngẩng đầu nhìn cánh cửa mang hơi thở cổ xưa, còn có bảng hiệu với bốn chữ “Trà lâu Vân Thanh” rồng bay phượng múa, nhẹ nhàng thở hắt ra.

- Chữ đẹp quá.

Sắc mặt Giang Nguyên có chút ngưng trọng nhìn tấm bảng hiệu, trong lòng âm thầm kinh ngạc.

Hắn cảm thán không phải là chữ đẹp bao nhiêu, mà là hắn nhìn ra được từ trong bốn chữ thoát nhìn có chút phiêu dật này lại lộ ra khí tức ác liệt. Có lẽ người bình thường nhìn không ra, nhưng đối với hắn mà nói, thậm chí không cần vận dụng Pháp Chưởng, vẫn có thể cảm nhận được khí thế mạnh mẽ ẩn trong bốn chữ.

Trình độ viết chữ của một người có thể đạt đến cảnh giới như vậy, thậm chí còn có thể thể hiện được khí thế mạnh mẽ và ác liệt như thế, đủ để nêu bật khí thế mạnh mẽ không thể che giấu của chủ nhân của nó.

Nếu không phải là cao thủ Thiên giai thì không thể viết được như vậy. Hơn nữa còn là cao thủ trong các cao thủ Thiên giai.

Mặc dù trong lòng âm thầm kinh hãi, nhưng Giang Nguyên cũng không do dự, chậm rãi bước vào bên trong.

Sau khi bước qua cánh cổng, một cô gái mặc sườn xám màu đỏ, mái tóc trên đầu được cố định bằng một trâm được khắc từ gỗ Tử Đàn khom người trước Giang Nguyên, cười nói:

- Giang tiên sinh, xin mời theo tôi.

Cảm nhận được một luồng khí tức năng lượng tản ra từ người cô gái, Giang Nguyên bất động thanh sắc đi theo đằng sau, vừa đi vừa dùng lực tinh thần chú ý tình huống xung quanh.

Tuy nói hần không úy kỵ ở đây là chỗ nào, nhưng hần chưa bao giờ đánh mà không nắm chắc tình huống. Hần nhất định phải hiểu rõ tất cả tình huống để không bị hoảng loạn.

Trên đường đi, hần có thể cảm nhận được trong một căn phòng có không ít người, nhưng những người này chỉ là người bình thường, đang uống trà nói chuyện phiếm, khiến cho hần thoáng yên tâm vài phần.

Cô gái đi đằng trước nhẹ nhàng đẩy một cánh cửa, sau đó mỉm cười ra hiệu với Giang Nguyên:

- Giang tiên sinh, mời anh vào trong. Sơn Trường Đại Nhân rất nhanh sẽ đến gặp anh.

Giang Nguyên gật đầu, sau đó bước vào trong.

Căn phòng này không nhỏ, ngoại trừ bức tường thủy tinh đối diện Giang Nguyên, tường xung quanh đều được treo đầy những bức tranh thư pháp cổ. Chính giữa phòng là một cái bàn trà với bốn bộ đoàn xung quanh, còn lại thì trống trải vô cùng.

Mặc dù như vậy, nhưng lại trang nhã đến cực điểm, là một nơi rất tốt để uống trà.

Thấy Giang Nguyên đã bước vào, cô gái mặc sườn xám liền cẩn thận mang đến một đôi dép lê bông vải màu trắng, giúp Giang Nguyên thay ra.

Giang Nguyên cũng không khách sáo, sau khi thay dép, hần bước xuống bàn trà bên trong, lắng lặng ngồi xuống chờ người mời đến.

Sự đề phòng trong lòng hần đã tiêu tan. Mặc kệ tình huống gì, ở đây vẫn còn một cái cửa sổ. Một khi có bất ngờ xảy ra, hần cũng dễ dàng thoát khỏi.

Chương 637: Còn nhớ Miêu Thiên Nhất

không?

Giang Nguyên ngồi chờ không bao lâu thì nghe được bên ngoài có tiếng bước chân cực kỳ có vận luật truyền đến.

Nghe được tiếng bước chân này, thất lưỡng Giang Nguyên không khỏi thẳng lên hai phần.

Cô gái xinh đẹp đứng ở một bên, nghe được tiếng bước chân, vội vàng cung kính mở cửa ra, sau đó khom người đưa đến một chiếc dép lê cho Sơn Trường Đại Nhân.

Giang Nguyên ngồi ở bờ đoàn của mình, ngẩng đầu nhìn Sơn Trường Đại Nhân bước vào, gật đầu chào hỏi.

Cô gái Sơn Trường Đại Nhân hôm nay mặc một chiếc trường bào màu trắng, tóc dài xoa vai, liếc mắt một cái, vẻ đẹp tuyệt trần của nữ sĩ cổ đại khiến cho tim người ta phải đập thình thịch.

Nhưng Giang Nguyên một chút sung sướng cũng không có, nhìn Sơn Trường Đại Nhân trong lòng không nhịn được phải cảm thán. Thực lực của cô gái này tuyệt đối là vượt xa cao thủ. Rốt cuộc thì cô bao nhiêu tuổi, hắc một chút cũng không rõ ràng lắm.

Nhìn bộ dạng của đối phương, tuyệt đối không vượt quá ba mươi, nhưng thực lực khiến cho người ta phải kinh hãi tóm lại là từ đâu mà có? Chẳng lẽ đối phương dùng thuật dưỡng nhan sao?

Ở Thiên Y Viện, Giang Nguyên cũng đã gặp rất nhiều cao thủ ngoại viện, nhưng chưa từng có người nào dưới bốn mươi tuổi có thể khiến cho hắc khẩn trương khi đối mặt như vậy.

Động tác của Sơn Trường Đại Nhân rất nhàn nhã, ngồi xuống đối diện Giang Nguyên, không nhìn ra bất cứ cảm giác uy hiếp nào, nhưng Giang Nguyên một chút cũng không dám khinh thường, ngồi thì như tùy ý, nhưng thần kinh thì căng lên như dây đàn. Đương nhiên, dưới tác dụng của thiên phú Tàng Phong, không ai nhận ra vẻ mặt khẩn trương của hắc.

Cô gái thanh lệ chậm rãi tiến đến gần, sau đó xuất ra một bộ trà

cụ, bắt đầu trắng bình, chuẩn bị pha trà.

Sơn Trường Đại Nhân nhìn động tác của cô gái, nhẹ nhàng gạt đầu, sau đó mới quay sang nhìn Giang Nguyên, gương mặt hiện lên nụ cười.

Nhìn nụ cười tươi của cô gái, Giang Nguyên không nhịn được khẽ run lên. Hắn không phải chưa từng nhìn thấy mỹ nữ. Mấy cô gái bên cạnh hắn, có chỗ nào thua kém người khác, nhưng trước mặt Sơn Trường Đại Nhân, các cô vẫn còn rất non nớt.

Sơn Trường Đại Nhân chính là pha trộn giữa những khí chất phức tạp. Khi thì thanh lãnh, khi thì kiêu my. Hơn nữa, dung nhan còn diễm lệ đến cực điểm, hấp dẫn đàn ông khó mà kháng cự được.

Nhưng, Giang Nguyên chỉ chấn động một chút. Lực tinh thần cường đại đã nhắc nhở hắn, người phụ nữ trước mắt không dễ trêu chọc, giống như một con nhện đen tùy thời có thể đưa anh vào chỗ chết.

Nhìn y sĩ trẻ tuổi của Thiên Y Viện, khi đối mặt với mình, ánh mắt chỉ thoáng một chút mê ly rồi trở lại bình thường, ánh mắt Sơn Trường Đại Nhân cũng không nhịn được hiện lên sự tán thưởng.

- Không tệ.

Nghe được hai chữ này từ miệng đối phương, còn có sự tán thưởng và ý cười trong ánh mắt, Giang Nguyên sửng sốt, sau đó cười nói:

- Sơn Trường Đại Nhân, quá khen rồi.

- Quá khen?

Sơn Trường Đại Nhân mỉm cười lần nữa:

- Một chút cũng không nói xạo. Tôi thật không nghĩ đến anh lại đến đây một mình.

- Sao?

Giang Nguyên ngẩn người, cười nói:

- Hôm nay bọn họ có việc, cho nên tôi đi một mình.

- Ồ?

Khỏe miệng Sơn Trường Đại Nhân vênh lên, ánh mắt hiện lên hàm xúc đặc biệt, tươi cười nói:

- Không sao, bọn họ không đến cũng chẳng có gì. Anh đến là được rồi, chỉ là tôi cảm thấy có chút ngoài ý muốn.

- Ngoài ý muốn?

Nghe Sơn Trường Đại Nhân nói, Giang Nguyên cau mày hỏi.

- Xem ra, bây giờ anh còn chưa biết thân phận của tôi.

Thấy vẻ mặt của Giang Nguyên, nụ cười của Sơn Trường Đại Nhân càng thêm đậm vài phần, thở dài:

- Chẳng lẽ anh không nói với sư phụ của mình về sự xuất hiện của tôi sao? Cũng không tra cứu tư liệu của tổ tông báo trong viện?

Nghe Sơn Trường Đại Nhân cảm thán, gương mặt Giang Nguyên có chút cứng đờ, trong lòng cảm thấy hối hận và cảnh giác. Xem ra hẳn thật sự quá khinh thường rồi.

Những cảm giác hối hận chỉ lóe lên rồi biến mất. Bởi vì Giang Nguyên chưa bao giờ thay đổi bất cứ chuyện gì chỉ vì hối hận.

- Xin lỗi, tôi thật ra đã quá khinh thường rồi. Chẳng lẽ Sơn Trường Đại Nhân quen với sư phụ của tôi?

Giang Nguyên chậm rãi hỏi.

- Quen?

Sơn Trường Đại Nhân lộ ra vẻ mặt khác thường, cười lớn:

- Tôi không quen La y sư, nhưng ông ấy hẳn sẽ biết tôi là ai.

Nghe Sơn Trường Đại Nhân nói xong, trong lòng Giang Nguyên lại càng sâu khổ. Lần này hẳn thật sự quá khinh địch rồi.

Nhìn nụ cười khổ của Giang Nguyên, Sơn Trường Đại Nhân nói:

- Như thế nào? Hối hận rồi sao?

- Có chút, tôi vốn tưởng rằng nội viện chưa chắc đã có quan hệ với cô.

Giang Nguyên gật đầu, sau đó cầm chén trà cô gái mặc sườn xám đưa sang, đưa lên chóp mũi ngửi một cái, liền ngửi được mùi thơm nồng đậm của trà, ánh mắt hiện lên sự kinh ngạc, sau đó ngửa đầu uống cạn chén trà.

Sơn Trường Đại Nhân nhìn động tác của Giang Nguyên, trong lòng có chút thưởng thức lẫn kinh ngạc, hỏi:

- Lá gan của anh đúng là không nhỏ.

- Haha, với thân phận của Sơn Trường Đại Nhân, đãi khách còn không dùng loại trà thượng đẳng sao? Tại sao tôi lại không uống chứ?

Cảm nhận được hương vị trà tràn ngập trong khoang miệng, đầu óc trong nháy mắt thanh tỉnh hơn hai phần, Giang Nguyên không nhìn được cảm thán một câu.

Sơn Trường Đại Nhân cười nói:

- Không sai.

Lập tức vươn ngón tay bưng chén trà nhấp một ngụm, sau đó mới nhìn Giang Nguyên, nói:

- Tôi nghĩ hẳn y sĩ Giang cũng không quá hiểu biết về thân phận của tôi. Vì thế tôi sẽ gợi ý cho anh biết một chút.

- Mời nói.

Giang Nguyên gật đầu.

- Không biết y sĩ Giang còn nhớ Miêu Thiên Nhất không?

Sơn Trường Đại Nhân buông chén trà trong tay, tùy ý nhìn Giang

Nguyên, hỏi.

Chương 638: Hạ độc một lần nữa

Tay Giang Nguyên có chút run lên.

Đương nhiên là lặng yên mà run rẩy, một lúc sau đã nhanh chóng ổn định lại.

Đưa mắt nhìn gương mặt lạnh lùng phía đối diện, Giang Nguyên cố gắng ức chế suy nghĩ muốn lập tức nhảy ra ngoài cửa sổ để đào thoát, đưa tay cầm tách trà đã được đổ đầy đưa lên miệng, nhẹ nhàng ngửi mùi trà, rồi nhẹ nhàng nhấp một ngụm.

Nhìn Giang Nguyên chỉ tập trung vào chén trà, mặc dù sắc mặt Sơn Trường Đại Nhân vẫn lạnh lùng, nhưng không khỏi khẽ cười.

Giang Nguyên ngồi đối diện cô, nếu như vừa rồi cô không nhận ra được tay Giang Nguyên run lên thì thật sự tệ quá. Nhưng bây giờ nhìn biểu hiện giống như phẩm trà của hắn, hiển nhiên là đã biết:

- Tiểu gia hỏa này làm bộ rất giỏi. Chắc hẳn bây giờ đang hối hận muốn chết. Nhưng không nghĩ đến Thiên Y Viện lại xuất hiện một quái thai như vậy, đúng là có chút thú vị. Miêu Thiên Nhất bị giết chết trong tay tên tiểu tử này, cũng không tính là dọa người.

Cười thầm, Sơn Trường Đại Nhân nhìn Giang Nguyên, đột nhiên ánh mắt hiện lên sự nghi hoặc. Hôm qua khi gặp Giang Nguyên ở ngoài, cô cũng không quá mức chú ý.

Khi đó, bởi vì Giang Nguyên thu liễm nội tức, liếc mắt nhìn thoáng qua, cô không phát hiện được bất kỳ khí tức của người tu luyện nội khí nào. Nhưng bây giờ, sau khi cẩn thận cảm giác một chút, cô có thể mơ hồ cảm nhận được cơ thể của hắn tràn ngập nội khí, hơn nữa còn không kém, nhưng lại có chút không cố định, khiến cho người ta không cách nào phán đoán được thực lực chân thật của đối phương.

- Kỳ lạ, chẳng lẽ tên tiểu tử này tu luyện công pháp đặc dị nào đó? Tại sao trước giờ chưa từng nghe nói Thiên Y Viện có tu luyện công pháp này?

Khụ! Trong lúc Sơn Trường Đại Nhân đang nghỉ hoặc, Giang Nguyên buông chén trà trong tay xuống, hắng giọng hai tiếng rồi nói:

- Tôi không ngờ Sơn Trường Đại Nhân lại là người của Cổ môn.

- Đúng, tôi là Sơn Trường của Cổ môn.

Thấy Giang Nguyên không còn giả bộ nữa, Sơn Trường Đại Nhân mỉm cười, nói:

- Bây giờ có hối hận vì đã đến chỗ tôi uống trà không?

- Ừm, quả thật là có.

Giang Nguyên đưa tay sờ mũi, mở to mắt nhìn Sơn Trường Đại Nhân đối diện, bất đắc dĩ gật đầu:

- Xem ra tôi đã quá khinh thường rồi. Tôi phải nên tìm kiếm tư liệu của cô trong nội viện trước.

Dứt lời, Giang Nguyên lại cười khổ nhìn Sơn Trường Đại Nhân:

- Nhưng nếu Sơn Trường Đại Nhân đã tìm tôi, hẳn không chỉ để uống trà thôi chứ?

- Đương nhiên là không phải rồi.

Sơn Trường Đại Nhân khẽ hừ một tiếng, gương mặt chỉ còn vẻ lạnh lùng, nhìn Giang Nguyên, nói:

- Vốn việc này không phải do tôi quản, nhưng...

- Vừa lúc tôi đi ngang qua đây, hơn nữa thuộc hạ của tôi cũng nhận được tin tức, nói anh đã trở về. Dù sao thì Miêu Thiên Nhất cũng có chút quan hệ với tôi. Cho nên tôi liền lưu lại, định xem ai là người đã giết ông ta, thuận tiện báo thù cho ông ta luôn.

Nghe xong, trong lòng Giang Nguyên có chút căng thẳng. Nếu đối phương đã nhắc đến Miêu Thiên Nhất, quả nhiên là muốn báo thù cho ông ta.

Người này thoát nhìn giống như một cô gái chẳng làm hại ai, nhưng ẩn sâu bên trong cơ thể là nội khí khổng lồ, cộng với mùi máu tanh không dễ dàng cảm nhận được trên người, Giang Nguyên nhẹ nhàng thở hắt ra, trong đầu liền xuất hiện một tin tức:

- Thiên phú Tàng Phong khởi động.

Từ lúc tin tức này hiện lên, khí tức vốn đang chậm rãi trong cơ thể Giang Nguyên đột nhiên mất đi. Nhưng Giang Nguyên lại biết rõ, trạng thái của hắn đã đạt đến đỉnh phong. Bất luận là muốn chạy trốn hay là cho đối phương một kích trí mạng cũng đều đã được chuẩn bị.

- Sao?

Vẫn luôn chú ý động tĩnh của Giang Nguyên, Sơn Trường Đại Nhân rõ ràng cảm giác được khí tức của Giang Nguyên đang thay đổi. Vốn cô cho rằng Giang Nguyên đang âm thầm tụ khí, chuẩn bị tùy thời chạy trốn hoặc chuẩn bị đối kháng với cô.

Nhưng cô lại cảm giác tên tiểu tử này không chỉ không tụ khí ứng phó với cô, ngược lại trong cơ thể càng thêm ảm đạm, có cảm giác như là không có nội khí vận hành trong cơ thể hắn.

- Chẳng lẽ là muốn bày ra thực lực yếu ớt?

Sơn Trường Đại Nhân mở to mắt, nhìn Giang Nguyên càng thêm bình tĩnh hơn hai phần, đột nhiên cảm giác được tiểu tử trước mặt này dường như có chút đáng yêu.

- Sơn Trường Đại Nhân, nếu cô đã dự định báo thù cho Miêu Thiên Nhất, vậy không biết cô định báo thù như thế nào?

Cảm giác mình có thể tùy thời làm ra phản ứng, Giang Nguyên nhẹ nhàng hít sâu một hơi nhìn Sơn Trường Đại Nhân phía đối diện.

- Như thế nào? Tại sao tôi lại cảm giác anh một chút cũng không lo lắng? Chẳng lẽ anh dự định mặc cho tôi xử trí?

Sơn Trường Đại Nhân vươn hai tay đầu ngón tay xoắn xoắn lộn tóc trên bờ vai của mình, ánh mắt hiện lên vẻ đùa cợt.

Giang Nguyên mỉm cười nói:

- Đương nhiên là không rồi. Mặc dù thực lực của tôi còn kém xa Sơn Trường Đại Nhân, nhưng đã đến nước này rồi, cố lo lắng cũng vô ích. Binh đến thì tướng cần. Cho nên, tôi muốn biết cô định báo thù cho Miêu Thiên Nhất như thế nào.

- Tốt, không tệ. Lúc này mà còn bình tĩnh được, đúng là không tệ.

Sơn Trường Đại Nhân gật đầu tán thưởng, nói:

- Thật không ngờ Thiên Y Viện lại có nhân tài như anh. Thật ra tôi cũng có chút tiếc nuối. Nếu anh là người của Cổ môn chúng tôi, chúng tôi sẽ bồi dưỡng anh giống như bồi dưỡng tinh anh, nào giống như Thiên Y Viện đẩy anh đến chỗ này chứ?

- Haha, cảm ơn Sơn Trường Đại Nhân đã khích lệ.

Mặc dù trong lòng rất căng thẳng, nhưng mặt Giang Nguyên vẫn không đổi sắc, cười đáp. Trong lòng hắn biết rất rõ, người phụ nữ này đã tự xưng là Sơn Trường Đại Nhân, hơn nữa còn khiến hắn cảm nhận được khí tức rất đáng sợ, hắn địa vị trong Cổ môn sẽ rất cao.

Đối mặt với nhân vật như vậy, Giang Nguyên cũng chẳng còn tâm tư nói chuyện với đối phương. Muốn đánh cứ đánh, muốn giết cứ giết. Đánh không lại thì chạy thôi.

- Được rồi. Tôi nhận được báo cáo, có nói ông ta không có việc gì lại đi chọc đến con của anh.

Sơn Trường Đại Nhân nâng tách trà lên, nhấp một ngụm, sau đó buông tách trà xuống, nói;

- Nếu đổi lại là tôi, tôi cũng sẽ giết chết ông ta.

- O!

Nghe được lời này, sắc mặt Giang Nguyên có chút cổ quái. Sơn Trường Đại Nhân rốt cuộc có phải đến tìm hắn để báo thù không? Tại sao lại đứng về hắn mà nói chuyện như thế?

- Cho nên tôi quyết định cho anh một cơ hội, sau đó sẽ cân nhắc đến việc có nên giết anh hay không.

Sơn Trường Đại Nhân nhìn Giang Nguyên, lãnh đạm nói.

Giang Nguyên nhìn thẳng vào mắt Sơn Trường Đại Nhân, trong đầu đột nhiên hiện lên một tin tức:

- Thiên phú Tàng Phong ngừng lại. Năng lượng tích trữ Cửu Vĩ đuôi 6 còn lại 11%.

Xác nhận Sơn Trường Đại Nhân không cần phải lừa hắn, xem ra sẽ không lập tức động thủ ngay với hắn, Giang Nguyên liền ngừng hoạt động thiên phú Tàng Phong, tránh cho lãng phí năng lượng quá nhiều, lúc này mới nhìn Sơn Trường Đại Nhân, nói:

- Tôi thật ra phải cảm ơn Sơn Trường Đại Nhân rồi.

- Đừng khách sáo. Bất quá tôi thấy dù sao anh cũng là một nhân tài, cho nên quyết định cho anh một cơ hội.

Sơn Trường Đại Nhân lãnh đạm nói:

- Kỹ năng của Miêu Thiên Nhất không bằng người, bị các người giải được độc, bản thân không cẩn thận chết trong tay anh, thật ra cũng không thể trách người khác được.

- Nhưng, là Sơn Trường của Cổ môn, chung quy vẫn phải lấy lại công đạo cho ông ta.

Tay Sơn Trường Đại Nhân gõ vào chén trà trên bàn, ngẩng đầu nhìn Giang Nguyên, nói:

- Cho nên tôi quyết định tiếp tục hạ độc.

- Nếu anh có thể giải được loại độc này, như vậy tôi sẽ không giết anh.

Chương 639: Tình báo trợ giúp

- Cái gì? Tiếp tục hạ độc?

Giang Nguyên cau mày nhìn gương mặt lạnh nhạt của đối phương, xác nhận đối phương không phải nói đùa, liền trầm giọng nói:

- Không biết Sơn Trường Đại Nhân định hạ độc như thế nào?
- Đương nhiên là giống như lần trước. Nếu không, làm sao mà gọi là công bằng?

Sơn Trường Đại Nhân nhìn Giang Nguyên, ánh mắt hiện lên sự quái dị:

- Thế anh nói như thế nào?
- Công bằng? Công bằng cái rắm. Cái này mà gọi là công bằng?

Sau khi rời khỏi trà lâu Vân Thanh, sắc mặt Giang Nguyên có chút tái xanh, không nhịn được thấp giọng nói thầm:

- Con bà nó. Người hiền thì bị người ta bắt nạt, ngựa hiền thì bị người ta cỡi.

Phát tiết lửa giận trong người, Giang Nguyên quay đầu nhìn bảng hiệu “Trà lâu Vân Thanh”, không nhịn được mà gõ vào đầu của mình.

- Không cho phép tìm nội viện giúp đỡ. Không cho phép nói chuyện đánh cuộc với nội viện. Con mẹ nó, tôi phải giải quyết làm sao đây?
- Nếu người của nội viện đến đây, con bà nó, cô đã chết trong tay họ rồi, còn dám uy hiếp tôi. Có loại người như vậy sao?

Nhớ đến điều kiện mà Sơn Trường Đại Nhân nói vừa nãy, Giang Nguyên hận đến nghiến răng.

Mặc dù thời gian vẫn còn sớm, nhưng Giang Nguyên cũng không trở lại phòng khám của Hồ lão, trực tiếp đón xe về phòng làm việc.

Ngồi trên xe taxi, nhìn cổng trường đại học Đông Nguyên, Giang Nguyên móc điện thoại gọi hai cuộc điện thoại.

- Ủ, không có việc gì đâu, gọi hỏi xem em đang làm gì. Ủ, hai ngày

này khí lậu rất lạnh, đừng chạy loạn bên ngoài, ngoan ngoãn ở lại trường. Nhớ đừng tắt máy điện thoại. Hả, à không có gì. Anh định khi nào có thời gian thì mời em ăn cơm. Đừng tắt máy, đừng chạy loạn, nhớ chưa? Được, được.

Nghe bên kia truyền đến tiếng tút tút, Từ Thanh Linh nhìn điện thoại trong tay, ánh mắt mở to đầy nghi hoặc, không biết tại sao Giang Nguyên lại gọi điện thoại nói như vậy.

Nhưng tâm trạng của cô lại rất vui, thậm chí còn không nhin được mà nở nụ cười. Bởi vì cô nghe ra được sự quan tâm của Giang Nguyên đối với cô.

- Được rồi, không ra, ngoan ngoãn ở lại trường chờ anh mời em ăn cơm, được chưa?

Lý Tiểu Vũ nhìn điện thoại trong tay, ánh mắt tràn đầy hạnh phúc. Suy nghĩ của cô đơn giản hơn nhiều. Nếu Giang Nguyên đã dặn dò cô như vậy, vậy thì cô cứ an tâm ở lại trong trường.

Gọi điện thoại xong, Giang Nguyên xem như yên tâm được một chút, sau đó trước mắt lại hiện lên gương mặt diêm lệ, trong lòng cảm thấy nghi hoặc. Sơn Trường Đại Nhân hẳn là người của Cổ môn không sai.

Nhưng thực lực của cô ta rốt cuộc mạnh bao nhiêu? Sơn Trường Đại Nhân có thân phận như thế nào ở Cổ môn? Nghe qua hẳn là địa vị không thấp. Hơn nữa, dựa theo khí thế khiến người ta phải hoảng sợ của cô, tuyệt đối không thể nào thấp được.

Nghĩ đến đây, Giang Nguyên thở hắt ra. Tuy nói không thể cầu viện nội viện, nhưng điều tra tư liệu của đối phương hẳn là không thành vấn đề.

Trở lại phòng làm việc, vừa mới dứt đầu vào đã nhìn thấy Chủ nhiệm Trương. Thấy Giang Nguyên tiến vào, gương mặt Chủ nhiệm Trương cũng hiện lên vẻ kinh ngạc. Y thật không ngờ, Giang Nguyên mỗi ngày nhàn rỗi chạy loạn bên ngoài, đến cả tối cũng không trở về, tại sao hôm nay lại quay về phòng làm việc vào lúc này?

- Giang Nguyên, cậu về rồi sao? Tôi thấy cậu nhàn rồi như vậy, như vậy đi, nếu là tới thực tập, vậy ngày mai cậu bắt đầu ngồi chẩn bệnh ở trạm y tế. Gần đây số lượng người bệnh thật sự là rất ảm đạm. Viện trưởng Lưu bắt đầu có chút đau đầu.

Chủ nhiệm Trương nhìn Giang Nguyên, vẻ mặt nghiêm túc:

- Dù sao, thay vì cậu đến phòng khám Khánh Nguyên, chi bằng thành thật ngồi ở đây. Cậu là người của trạm y tế, mỗi ngày lại chạy đến phòng khám Khánh Nguyên để chẩn bệnh, đúng là khó coi. Nếu Viện trưởng Lưu đã nói đến như vậy, cậu cũng nên ở lại chỗ này khám bệnh đi, hiểu chưa?

- Vâng, vâng. Tôi sẽ ở lại đây.

Mặc dù không quá nguyện ý, nhưng Giang Nguyên cũng không có tâm trạng tranh cãi với Chủ nhiệm Trương. Bây giờ hẳn chỉ muốn biết rốt cuộc Sơn Trường Đại Nhân là nhân vật như thế nào.

Gật đầu xong, Giang Nguyên trở lại phòng của mình.

Thấy Giang Nguyên đồng ý một cách lưu loát, Chủ nhiệm Trương có chút nghi hoặc nhìn theo bóng lưng Giang Nguyên, khẽ hừ một tiếng:

- Tiểu tử này lại định gây chuyện gì nữa vậy?

Về lại phòng của mình, Giang Nguyên thoáng trầm ngâm một chút rồi móc điện thoại ra gọi.

- Xin chào, đây là trạm y tế ngã tư Long Hưng, xin hỏi có thể giúp được gì cho ngài không?

Đầu dây bên kia truyền đến một giọng nữ, Giang Nguyên thở hắt ra, nói:

- Xin chào, tôi là y sĩ thực tập Giang Nguyên, bây giờ đang cần trợ giúp của tổ tình báo.

- Vâng, xin chờ một lát.

Giọng nữ bên kia cũng không có bất cứ do dự nào, nói xong một

câu, chờ hai ba giây, sau đó đã nghe thấy tiếng trả lời:

- Vâng, nghiệm chứng giọng nói đã xong, đã xác nhận thân phận, y sĩ thực tập Giang Nguyên, tôi đã chuyển yêu cầu của anh đến tổ tình báo.

Tút tut! Nghe bên kia truyền đến thanh âm đổ chuông, rất nhanh đã có một giọng nói vang lên:

- Xin chào, y sĩ thực tập Giang Nguyên, tôi là Lý Cường, thành viên tình báo cấp 2 của tổ tình báo, xin hỏi có thể giúp được gì cho cậu?

- Xin chào, tôi muốn kiểm tra một chút, tư liệu về Sơn Trường của Cổ môn.

Giang Nguyên lần đầu tiên nhờ đến tổ tình báo cung cấp tư liệu, cũng không quá quen thuộc, trực tiếp hỏi thẳng đối phương vấn đề mà mình muốn hỏi.

- Sơn Trường của Cổ môn?

- Vâng.

Nghe giọng nói của đối phương hiện lên sự kinh ngạc, Giang Nguyên trầm giọng xác nhận.

- Được.

Nghe tiếng gõ bàn phím bên kia, sau đó giọng nói của đối phương vang lên:

- Y sĩ thực tập Giang Nguyên, căn cứ vào quyền hạn của cậu, tôi đã tìm được tư liệu liên quan đến Sơn Trường Cổ môn.

- Cổ môn phân thành nội môn, ngoại môn. Trong đó, Sơn Trường là chức vụ cao nhất, đứng sau Chính phó môn chủ, có quyền lực cực cao.

Chương 640: Ai đi ngang cũng đừng nên bỏ qua

- Sơn Trường Cổ môn, ngoài vị trí đặc biệt, có được quyền lực thấp hơn Chính Phó môn chủ, nhưng lại không bị Chính phó môn chủ khống chế. Đồng thời có quyền giám sát và trừng phạt nội ngoại môn. Chức vụ cụ thể có thể được xem là Trưởng lão của Cổ môn.

- Sơn Trường Cổ môn hiện tại là Sơn Trường Tôn Diêu Nguyệt, nữ, tuổi không rõ, thực lực nội khí ước chừng ngoài Thiên giai, một năm trước tiếp nhận chức Sơn Trường Cổ môn, tình huống cụ thể hơn nữa thì không rõ.

Nghe thành viên tổ tình báo báo lại, Giang Nguyên trợn mắt há mồm. Hắn đã dự cảm được người phụ nữ đó không đơn giản. Bây giờ xem ra, quả nhiên là không đơn giản thật. Ít nhất Giang Nguyên đã bị hù dọa. Tôn Diêu Nguyệt này là một đại yêu nữ, cùng cấp bậc với Thiên y sư Lưu Mộc Dương, hơn nữa quyền lực còn muốn cao hơn Lưu Mộc Dương.

Nhớ đến mình bị một cự đầu như vậy theo dõi, Giang Nguyên chỉ cảm thấy đau đầu.

Có muốn chạy cũng chạy không thoát. Đại yêu nữ đó đã đem Từ Thanh Linh và Lý Tiểu Vũ ra uy hiếp hắn. Xem ra chỉ có thể là câu nói kia, bình đến thì tướng chặn.

Giang Nguyên dùng tay vuốt vuốt mi tâm, từ trong túi lấy ra một viên Tham Linh Hoàn nuốt xuống, hít một hơi thật sâu, bắt đầu luyện Ngũ Cầm Hí.

Sáng hôm sau, ngoài cửa trạm y tế cũ nát đột nhiên xuất hiện một tấm bảng.

- Phòng Cấp cứu.

Giang Nguyên mặc đồng phục, ngẩng đầu nhìn tấm bảng trên đỉnh

đầu, rốt cuộc nhịn không được mà sờ mũi, sau đó lại nhìn tấm bảng nội khoa, ngoại khoa của hai gian phòng khác, bắt đầu dĩ thử dài, sau đó bước vào phòng làm việc.

Giang Nguyên cũng có chút bội phục Chủ nhiệm Trương, đã nghĩ đến việc làm một tấm bảng hiệu phòng Cấp cứu cho hẳn.

Phòng Cấp cứu đại diện cho cái gì? Nói đúng là mặc kệ anh bị bệnh gì, chỉ cần đến là có thể vào ngay phòng Cấp cứu.

Bác sĩ nội khoa thì khám cho người bị bệnh nội khoa. Bác sĩ ngoại khoa thì khám cho người bị bệnh ngoại khoa. Giang Nguyên có thể tưởng tượng được Chủ nhiệm Trương đã mất không ít tâm tư khi chuẩn bị bảng hiệu này cho hẳn.

Thấy Viện trưởng trạm y tế Lưu nhìn Giang Nguyên mặc đồng phục, thành thật ngồi trong phòng khám bệnh đã cảm thấy hưng phấn, hẳn không nhịn được mà đưa tay gãi đầu.

- Bác sĩ Giang, vất vả cho cậu rồi.

Viện trưởng Lưu đối với Giang Nguyên không giống như Chủ nhiệm Trương, ngoài cười nhưng trong không cười. Ông là thật lòng khách sáo với hẳn.

Tuy nói Viện trưởng Lưu không rõ ràng thân phận của Chủ nhiệm Trương và Giang Nguyên, cứ tưởng là do cấp trên cử xuống giám sát công việc.

Trạm y tế từ trước đến nay kinh doanh không được phát đạt cho lắm. Tuy nói nội ngoại khoa đều có bác sĩ. Nhưng hai người này miễn cưỡng cũng chỉ có thể xử lý một số bệnh thông thường. Ngày nào nhiều nhất cũng chỉ một hai chục người bệnh, cũng có thể duy trì được một chút.

Nhưng Giang Nguyên thì khác. Hẳn lại đi giúp cho đối thủ lớn nhất của trạm y tế là phòng khám Khánh Nguyên. Nếu không có phòng khám Khánh Nguyên, trạm y tế khẳng định đã trở mình từ lâu rồi.

Nhưng cũng không còn cách nào khác. Trước kia Viện trưởng Lưu cũng chỉ có thể đỏ mắt mà nhìn. Tuy nhiên, bây giờ đã khác rồi.

Không nói đến danh tiếng của Giang Nguyên trên tivi, chỉ cần nói đến danh tiếng của hắn khi còn làm việc ở phòng khám Khánh Nguyên. Dựa vào chiêu bài Giang Nguyên này, nếu trạm y tế không thể trở mình được thì đúng là không thể nói nổi rồi.

Viện trưởng Lưu nhớ đến hai ngày trước, khi ông nhìn tờ thông báo của cấp trên gửi xuống, nói sẽ có thành viên mới đến. Lúc đó Viện trưởng Lưu chỉ muốn chạy đến Cục Y tế tìm lãnh đạo mà mắng một trận. Vốn kinh doanh của trạm y tế đã không tốt, nuôi sống vài người đã không dễ dàng rồi.

Bây giờ có thêm một người, có còn muốn người ta sống nữa hay không? Viện trưởng là ông phải làm như thế nào đây?

Nhưng khi Viện trưởng Lưu nhìn thấy cái tên kia.

Ban đầu ông cứ tưởng trùng tên trùng họ. Bởi vì với năng lực và danh tiếng của người đó, dù thế nào cũng không có khả năng đến đây. Nhưng sau khi ông gặp trực tiếp Giang Nguyên, Viện trưởng Lưu trong nháy mắt cứ như được tặng phần thưởng lớn.

Cho nên, mặc dù nhiệm vụ hàng đầu của đối phương là hiệp trợ Phó viện trưởng Trương, nhưng ông vẫn không nhịn được mà đi tìm Phó viện trưởng Trương để thương lượng. Viện trưởng một trạm y tế như ông đã ghen ghét nhiều năm rồi. Mỗi lần họp hội nghị các viện trưởng, ông đều ngồi ở dãy cuối. Bởi vì hiệu suất kinh doanh của trạm quá thấp, thật sự là không ngẩng nổi đầu với các Viện trưởng trạm y tế khác.

Tuy biết Phó viện trưởng Trương sẽ đồng ý, bởi vì để cho Giang Nguyên ngồi đây chữa bệnh là cơ hội xoay người duy nhất của ông. Chỉ cần Giang Nguyên làm việc tốt, đến lúc đó ông có thể xê dịch được cái vị trí nhiều năm không nhúc nhích này của mình.

Nhìn thấy vẻ mặt hưng phấn của Viện trưởng Lưu, Giang Nguyên đành phải mỉm cười ứng đối, tỏ vẻ xin Viện trưởng Lưu cứ yên tâm, hắn nhất định sẽ tận tâm tận lực, vì trạm y tế mà tận phần một sức. Đương nhiên, trong lòng hắn cũng nghĩ như vậy. Nếu ngồi ở đây, có bệnh nhân đến, hắn tất nhiên là phải khám rồi. Phần có bao nhiêu người bệnh, cũng không phải là chuyện của hắn.

Đương nhiên, Giang Nguyên không biết, bên ngoài trạm y tế đã treo đầy băng rôn quảng cáo.

Sau khi Viện trưởng Lưu bước ra khỏi phòng Giang Nguyên, cười tủm tỉm mà đi ra cổng, nhìn những băng rôn quảng cáo mà ông đã cho người suốt đêm làm ra, ông cười đến mức hai mắt không mở ra nổi.

Nếu không phải cảm thấy đốt pháo hơi quá lố, ông hận không thể giống như năm đó trạm y tế được xây dựng, chuẩn bị mấy chục bánh pháo đốt vang trời.

Nhưng nhìn mấy tấm băng rôn quảng cáo bắt mắt, mặc dù trong lòng có chút tiếc nuối nhưng vẫn tương đối hài lòng.

Bởi vì chữ viết bên trên rất to, trừ phi là người mù, mới không nhìn thấy được tin tức quảng cáo ở trên.

- Nhiệt liệt chào mừng anh hùng quốc dân, thánh thủ toàn khoa bác sĩ Giang Nguyên gia nhập trạm y tế.

- Hôm nay bác sĩ Giang Nguyên sẽ chẩn bệnh tại trạm y tế, hoan nghênh mọi người đến khám bệnh

Nhìn những tấm băng rôn bắt mắt như vậy, Viện trưởng Lưu hài lòng gật đầu, trong lòng nghĩ đến có cần tăng thêm hai cáo bên cạnh nữa hay không.

- Tin tức tốt, trạm y tế khám bệnh, giảm 90% chi phí.

Nhưng Viện trưởng Lưu cảm thấy cái này thô tục quá, nên quyết định từ bỏ suy nghĩ này, nhưng vẫn cau mày tự hỏi, đột nhiên bước về phòng làm việc của mình, quyết định dốc hết sức đẩy mạnh lực độ tuyên truyền mới được.

Chưa đến một tiếng, đã có hai y tá từ trong trạm y tế bước ra, một người cầm xấp giấy màu đỏ, đứng trước cửa phát cho người qua lại.

Nội dung cũng không có gì đặc biệt. Chỉ là thánh thủ Giang Nguyên sẽ khám bệnh ở trạm. Trong ba ngày, miễn phí toàn bộ chi phí khám bệnh. Ai đi ngang cũng đừng nên bỏ qua.

Chương 641: Phát hiện dị thường

Giang Nguyên ngồi trong phòng khám bệnh, hết nhìn đông rồi đến nhìn tây, nhìn phòng bệnh trống không mà nhức cả trứng. Đương nhiên, hẳn cũng rõ ràng tình huống của trạm y tế. Một ngày mà có mấy người bệnh đến khám đã là không tệ rồi.

Những người đến đây khám bệnh, trên cơ bản chỉ là cảm mạo bình thường, uống vài ba viên thuốc kháng sinh là ổn. Còn bệnh nghiêm trọng hơn thì chạy đến phòng khám Khánh Nguyên. Đương nhiên, còn có một số trường hợp khác bệnh không nặng không nhẹ, nhưng muốn được bảo hiểm y tế chi trả, cũng sẽ đến chỗ này.

Đương nhiên, con số này không nhiều. Giang Nguyên cầm bút máy xoay xoay trong tay, nhìn phòng khám bệnh trống tuếch, rồi lắng tai nghe không khí yên tĩnh của hai phòng khám bên cạnh, khẽ thở dài, suy nghĩ có chút bay đi xa.

Đại yêu nữ Tôn Diệu Nguyệt, nếu cô ta đã nói sẽ hạ độc, tất nhiên là sẽ động thủ, nhưng quan trọng là động thủ ở chỗ nào. Lúc này, Giang Nguyên đang vắt hết não để suy nghĩ.

Dựa theo phương thức của Tôn Diệu Nguyệt, quy mô lần này sẽ không nhỏ hơn so với lần trước. Có nhỏ cũng không nhỏ hơn nhiều. Bây giờ hẳn lại không có cách nào để phòng ngự.

Nghĩ đến đây, Giang Nguyên có chút đau đầu. Theo lý, bây giờ hẳn Tôn Diệu Nguyệt đã bắt đầu ra tay. Điều mình có thể làm là giám sát tình hình dịch bệnh xuất hiện bất thường ở các nơi. Cũng may mà hẳn đã tiến hành kiểm tra lại toàn bộ bệnh án. Chỉ cần hẳn cẩn thận một chút, có lẽ khi Tôn Diệu Nguyệt ra tay, hẳn cũng tận lực khiến cho virus lan tràn.

- Đau đầu quá đi!

Nghĩ đến người mà hẳn phải đối mặt, Giang Nguyên hận không thể quất vào thi thể Miêu Thiên Nhất một roi nữa. Không có việc gì thì đi chọc vào con hẳn. Mẹ kiếp, mẹ kiếp!

- Có nên thông báo cho nội viện, phái người đến tiến hành phản

kích toàn diện, giết chết yêu nữ đó hay không?

Tay Giang Nguyên sờ cảm, đột nhiên hung quang phát ra trong mắt. Nhưng cũng chỉ lóe lên hai giây rồi biến mất, thở dài, cảm thấy việc này có chút không có khả năng. Hắn chạy trốn hay không còn chưa tính, nhưng bây giờ còn dính đến Từ Thanh Linh và Lý Tiểu Vũ. Nếu bị yêu nữ kia bắt lại, hiểm lại càng thêm hiểm.

Thoáng suy nghĩ một chút, Giang Nguyên lựa chọn buông tha cho suy nghĩ giết người diệt khẩu.

Trong lúc Giang Nguyên đang suy nghĩ miên man, ngoài cửa chạy vào một người. Vừa thấy Giang Nguyên ngồi sau bàn chẩn bệnh, vẻ vui mừng trên gương mặt lại càng nhiều hơn, vội vàng đặt móng xuống cái ghế bên cạnh, hưng phấn nói:

- Bác sĩ Giang, phiền cậu khám bệnh cho tôi một chút.

- À, được, được.

Rốt cuộc cũng nhìn thấy có người bệnh, Giang Nguyên vội vàng dẹp suy nghĩ qua một bên, tập trung khám bệnh. Nếu cứ suy nghĩ lung tung, chỉ sợ việc cầm dao giết đến trà lâu Vân Thanh cũng sẽ có.

Vừa bắt mạch vừa nhìn sắc mặt của bệnh nhân, Giang Nguyên mỉm cười hỏi:

- Xin hỏi có chỗ nào không được thoải mái?

- Chính là đau đầu, bị nhiều năm rồi.

Người bệnh lên tiếng. Lúc này, Giang Nguyên nhìn ra cửa, thấy người vào càng nhiều hơn, hơn nữa còn có không ít gương mặt người quen cũ.

Có chút nghi hoặc, Giang Nguyên nhìn thấy bệnh nhân bước vào đây phòng khám bệnh, cũng chỉ có thể cố gắng cưỡng ép sự nghi hoặc trong lòng, quay sang hỏi tiếp:

- Đau ở vị trí nào? Có thể chỉ cho tôi xem được không?

Vừa kiểm tra cho người bệnh, Giang Nguyên vừa căng tai lên nghe những người bệnh khác nói chuyện với nhau.

- Đúng vậy, vốn tôi định đến phòng khám Khánh Nguyên thử thời vận, xem có bác sĩ Giang có ở đó hay không? Ai ngờ đi được nửa đường đã thấy băng rôn giới thiệu bác sĩ Giang đang khám bệnh ở đây. Cho nên mới chạy đến xem.

- Haha, tôi cũng không khác gì. Vừa nãy tiểu tử nhà tôi đi ngang qua chỗ này, cầm được một tờ giấy quảng cáo. Đọc xong liền gọi điện thoại cho tôi đến đây.

Hai lão nhân ngồi hàng ghế đầu, vẻ mặt hưng phấn và đặc ý nói chuyện với nhau. Nội dung của những người bên cạnh cũng không khác gì. Nghe xong, Giang Nguyên cảm thấy rất ngạc nhiên, không nghĩ đến Viện trưởng Lưu lại làm ra hành động như vậy. Hẳn nghĩ đến Chủ nhiệm Trương yêu cầu hẳn ở lại khám bệnh, chỉ sợ Viện trưởng Lưu đã phí không ít công phu trước mặt Chủ nhiệm Trương. Nếu không, cũng không giống trống khua chiêng làm ra chuyện này.

Giang Nguyên nhìn hai người bệnh, ánh mắt lơ đãng nhìn thấy Viện trưởng Lưu đeo kính đen đứng ngoài cửa phòng, nhìn người bệnh chật ních bên trong, nở nụ cười giống như con chồn trộm được một con gà mái.

Phù. Nhìn vẻ mặt của Viện trưởng Lưu, Giang Nguyên bất đắc dĩ thở dài.

Cứ như vậy, cho đến 4h chiều, Giang Nguyên mới khám xong cho tất cả người bệnh.

Thấy người bệnh cũng đã được khám xong, Giang Nguyên vội vàng bước đến phòng làm việc của Chủ nhiệm Trương. Mỗi ngày, những ca bệnh đặc biệt sẽ được gửi đến qua mạng. Tuy nói khả năng xuất hiện tình huống dị thường ngày hôm nay sẽ không lớn, nhưng Giang Nguyên vẫn cảm thấy lo lắng, vẫn phải tự mình đi xem một chút.

Yêu nữ Tôn Diệu Nguyệt là Sơn Trường của Cổ môn, nếu đã làm chuyện gì, tuyệt đối không phải là việc nhỏ. Nếu cô ta đã ra tay,

tất nhiên là không thể khinh thường.

- Chuyện gì vậy?

Thấy Giang Nguyên bước vào, Chủ nhiệm Trương có chút nghi hoặc. Cho đến khi nghe được Giang Nguyên nói muốn xem báo cáo bệnh án của ngày hôm nay, trong lòng Chủ nhiệm Trương càng thêm cổ quái, nhìn Giang Nguyên, nói:

- Bây giờ cậu đã ngồi khám bệnh bên ngoài rồi, không cần phải xem báo cáo bệnh án nữa.

Giang Nguyên cười nói:

- Không sao, kiểm tra bệnh án cũng là chuyện mà tôi nên làm. Tranh thủ chút thời gian là được, cũng tiện theo Chủ nhiệm Trương học tập ít kinh nghiệm.

- Đừng có mà nịnh bợ. Nếu cậu đã yêu cầu, vậy cậu cứ tiếp tục kiểm tra bệnh án, nhưng vẫn phải bệnh bên ngoài. Hai phương diện này không thể để xảy ra vấn đề, hiểu chưa?

Đối với việc Giang Nguyên chủ động yêu cầu như vậy, Chủ nhiệm Trương nheo mắt nhìn Giang Nguyên, sau đó gật đầu. Y xem ra, Giang Nguyên không có việc gì tự tìm việc, việc này cũng chẳng quan hệ đến y. Dù sao, nếu Giang Nguyên để xảy ra sơ sót, đó là lỗi của hắn.

Thấy Chủ nhiệm Trương không từ chối yêu cầu của mình, Giang Nguyên lập tức mở máy tính, cẩn thận kiểm tra qua tất cả các bệnh án đã được gửi đến. Sau khi xác nhận không có gì bất thường, lúc này mới ghi vào bên trên: Đã thẩm tra.

Thấy Giang Nguyên rời đi, Chủ nhiệm Trương nheo mắt, từ máy tính của mình xem qua các báo cáo bệnh án mà Giang Nguyên đã kiểm tra qua một lần nữa.

Nhưng y xem từ đầu đến cuối, cũng không phát hiện được chuyện gì bất thường, không khỏi hừ lạnh một tiếng:

- Tiểu tử, mày nên cẩn thận cho tao. Đừng để tao bắt được sơ sót gì của mày đấy.

- Hiểu Hiểu, nếu em và Tiểu Bảo muốn đến thì đến muộn một chút. Ở đây hiện tại không được an toàn, có thể gặp vấn đề bất cứ lúc nào. À, chuyện này cũng khó nói lắm, cứ chờ, anh sẽ gọi điện thoại cho em sau.

Đối với Phan Hiểu Hiểu, Giang Nguyên cũng không che giấu chuyện gì. Nói hai câu, liền gạt bỏ suy nghĩ bất mãn trong đầu Phan Hiểu Hiểu đi.

Sau khi cúp điện thoại, Giang Nguyên thở dài, thấp giọng nói:

- Yêu nữ, có làm gì thì làm nhanh đi. Sống cuộc sống cẩn thận vậy hoài cũng chẳng tốt gì.

Hôm nay đã là ngày thứ ba Giang Nguyên ngồi khám bệnh. Người bệnh đến mỗi lúc một đông. Sau khi Giang Nguyên khám xong người bệnh cuối cùng, nhìn đồng hồ, thấy đã gần 6h chiều, nhớ đến hôm nay còn chưa kiểm tra báo cáo, bất chấp việc đã đói bụng, hấn vội vàng bước đến phòng làm việc của Chủ nhiệm Trương.

Thấy Giang Nguyên bước vào, Chủ nhiệm Trương nhìn đồng hồ, nói:

- Giang Nguyên, hôm nay tôi đã xem qua các báo cáo rồi. Cậu kết thúc công việc được rồi.

- Không sao. Mặc dù Chủ nhiệm Trương đã thẩm tra qua, nhưng tôi vẫn nên xem lại, học tập kinh nghiệm của Chủ nhiệm Trương anh.

Giang Nguyên mỉm cười, rồi mở máy tính như cũ.

- Hừ.

Thấy Giang Nguyên làm như vậy, Chủ nhiệm Trương mở to hai mắt. Tiểu tử này có ý gì vậy? Chẳng lẽ còn nghi ngờ y để xảy ra vấn đề sao? Nhưng y cũng không cách nào cự tuyệt, đành phải trừng mắt nhìn Giang Nguyên, không thềm nói câu nào, nhưng trong lòng cười lạnh không thôi. Y đã dụng tâm xem qua các báo cáo bệnh án, nếu tiểu tử này muốn đánh chủ ý khác, vậy thì uống phí khí lực rồi.

Giang Nguyên cũng không để ý về mặt của Chủ nhiệm Trương, cẩn thận kiểm tra qua các bệnh án một lần, dường như cũng không có vấn đề gì xảy ra. Nhưng Giang Nguyên đặc biệt chú ý đến ba tình huống viêm phổi đặc biệt của bệnh viện Nhi đồng tỉnh.

Viêm phổi cũng không phải là căn bệnh hiếm thấy, lúc nào cũng có thể xuất hiện. Bệnh viện Nhi đồng bất quá theo lệ báo cáo lại mà thôi, cũng không phải tình huống đặc biệt. Nhưng Giang Nguyên lại cau mày, đột nhiên cảm thấy có vấn đề trong đó.

- Bệnh viện Nhi đồng tỉnh?

Giang Nguyên lẩm bẩm hai câu, đột nhiên sắc mặt trầm xuống. Ban đầu là khoa Nhi bệnh viện Ba quân chủng. Bây giờ là bệnh viện Nhi đồng. Chẳng lẽ yêu nữ kia muốn bắt đầu từ đây?

Chương 642: Đang đói bụng, đừng có mà chọc tôi

- Chủ nhiệm Trương, có thể cho tôi một quyền hạn hay không? Tôi muốn đến bệnh viện Nhi đồng tỉnh xác nhận tình huống của mấy ca bệnh một chút.

Giang Nguyên đưa mắt nhìn Chủ nhiệm Trương đang âm trầm, tận lực làm cho giọng nói của mình trở nên thành khẩn một chút. Hắn biết sắc mặt của Chủ nhiệm Trương đang khó coi, nhưng việc này phải được Chủ nhiệm Trương đồng ý mới được.

Sắc mặt của Chủ nhiệm Trương quả nhiên giống như đã đoán trước, lạnh xuống vài phần, đôi mắt nheo lại nhìn chằm chằm Giang Nguyên, sau đó lạnh lùng nói:

- Tôi đã kiểm tra qua các báo cáo bệnh án, mấy ca bệnh của bệnh viện Nhi đồng tỉnh cũng chỉ là ca bệnh bình thường. Chẳng lẽ cậu cảm thấy có chuyện sao?

- Không phải.

Giang Nguyên mỉm cười, nói:

- Tôi chỉ muốn kiểm tra tại chỗ đối với các ca bệnh mà thôi, cũng nằm trong phạm vi quyền hạn của chúng ta mà.

- Kiểm tra tại chỗ?

Chủ nhiệm Trưởng liếc mắt nhìn Giang Nguyên, ánh mắt không che giấu sự chán ghét, lạnh giọng nói:

- Cậu đang nghi ngờ kết quả kiểm tra của tôi sao?

- Xin lỗi, tôi không có ý này. Tôi chỉ muốn tiến hành kiểm tra tại chỗ mà thôi. Dựa theo điều lệ, đây cũng là nghĩa vụ của phòng làm việc đồn trú bên ngoài của chúng ta.

Mặc dù Giang Nguyên vẫn mỉm cười như trước, nhưng ánh mắt đã lạnh xuống.

Nghe giọng nói không còn thoải mái của Giang Nguyên, ánh mắt của Chủ nhiệm Trưởng cũng lạnh lại, nhìn chăm chăm vào hai mắt Giang Nguyên, cười lạnh:

- Cậu cũng biết rõ điều lệ đó, lại chủ động yêu cầu. Vậy tôi cho cậu quyền hạn này.

- Cảm ơn Chủ nhiệm Trưởng.

Giang Nguyên gật đầu một cái rồi bước nhanh ra ngoài.

Nhìn Giang Nguyên biến mất khỏi cánh cửa, gương mặt âm lãnh của Chủ nhiệm Trưởng trở nên vắn vẹo.

- Anh hùng quốc dân? Thánh thủ toàn khoa?

Mang cặp mắt kính đen, đứng ngoài cổng trạm y tế chờ xe, Giang Nguyên ngẩng đầu nhìn hai băng rôn thật lớn trên đỉnh đầu, còn có hai hàng chữ to, không khỏi cười khổ. Hắn thật không ngờ Viện trưởng Lưu lại khoác lác lợi hại như vậy.

Ọc ọc ọc. Nghe được thanh âm truyền từ trong bụng ra, Giang Nguyên nhìn ven đường, thấy còn chưa có chiếc xe nào chạy ngang, bất đắc dĩ móc điện thoại ra nhìn, thấy đã 6h tối, cũng khó trách bụng hắn lại kêu như vậy.

Hắn quay đầu nhìn hai bên đường, thấy đối diện cửa sau trường Đông Nguyên có một quán bán bánh rán.

Lập tức bước đến, nói với bà chủ bán bánh:

- Bà ơi, bán cho cháu hai cái bánh rán trứng.

- Được.

Bà chủ bán bánh múc bột từ trong thùng, đổ lên mặt chảo, phát ra tiếng xèo xèo.

Nghe mùi thơm truyền đến, Giang Nguyên chỉ cảm thấy mình càng đói bụng hơn. Sau khi thở dài một hơi, hắn đành phải xoay người sang chỗ khác, để bụng mình không nhìn thấy bánh.

- A, là tên tiểu tử này.

Giang Nguyên vừa mới xoay người, đột nhiên nghe được bên tai vang lên một giọng nói quen thuộc.

Theo tiếng nhìn lại, nhìn thấy hai người cách đó không xa, Giang Nguyên cau mày. Hai thằng ranh này chính là hai tên đã dây dưa Từ Thanh Linh và Lý Tiểu Vũ, sau đó làm hại hắn bị đại yêu nữ Tôn Diệu Nguyệt nắm thóp.

Lúc này, vẻ mặt của Lâm Mẫn và Trương Lượng đều không có hảo ý, đang bước về phía hắn.

Nhìn thấy hai người, Giang Nguyên tất nhiên cũng chẳng vui vẻ gì. Tuy nói chưa hắn vì hai tên này mà Tôn Diệu Nguyệt tìm đến hắn, có thể một ngày nào đó cô ta cũng sẽ tìm hắn thôi. Nhưng ít ra cũng sẽ không dễ dàng để Tôn Diệu Nguyệt bắt được nhược điểm của hắn, dùng Từ Thanh Linh và Lý Tiểu Vũ uy hiếp hắn như thế.

Bây giờ thì tốt rồi, có hai con tin nằm trong tay cô ta, hắn có muốn trốn cũng trốn không thoát, chỉ có thể đường hoàng bị Tôn Diệu Nguyệt áp chế. Nhớ đến việc này, Giang Nguyên lại càng tức giận hơn.

- Tiểu tử kia, không nghĩ đến anh còn dám lộ diện trước mặt chúng tôi?

Trương Lượng vẫn không thay đổi vẻ mặt kiêu ngạo. Xem ra bị Tôn Diệu Nguyệt dạy cho bài học vẫn chưa đủ.

Ánh mắt Giang Nguyên lạnh lại, còn chưa lên tiếng, Lâm Mẫn đã đánh giá Giang Nguyên từ trên xuống dưới, lạnh giọng nói:

- Tiểu tử, lá gan không nhỏ nhỉ? Cũng dám không nể mặt tôi.

- Đúng vậy, lần trước là nể mặt hai cô gái kia, nên không ra tay với anh. Lần này anh định thế nào?

Trương Lượng tàn nhẫn nhìn Giang Nguyên:

- Thành thật một chút, quỳ xuống dập đầu với gia, gia sẽ bỏ qua cho mày.

- Ngu ngốc.

Giang Nguyên bỏ lại một câu rồi quay sang chỗ khác, bụng dường như đói thêm vài phần, không biết bánh rán của hắn đã xong chưa?

- Ai chà, cứng đầu quá nhỉ?

Lâm Mẫn đạp một cước vào sau lưng Giang Nguyên.

Cảm nhận có gió đằng sau thổi tới, Giang Nguyên cau mày, ánh mắt hiện lên hàn ý, đùi phải nhẹ nhàng giơ lên.

Lâm Mẫn đột nhiên kêu lên một tiếng, tay ôm bắp đùi, té ngửa ra đằng sau.

Trương Lượng đang đắc ý, chuẩn bị tiến lên hỗ trợ Lâm Mẫn, đột nhiên thấy Lâm Mẫn ôm bắp đùi kêu thảm, lúc này mới phản ứng lại. Biết Lâm Mẫn hạ thủ không thành, chỉ sợ còn bị ăn thiệt.

Thấy Lâm Mẫn ăn thiệt, Trương Lượng không chút do dự kêu lên một tiếng, bắn người lên phía trước, đạp một cước vào Giang Nguyên. Gã không tin, ở đất Vân Giang này, gã và Lâm Mẫn có thể chịu thiệt như vậy, cũng không tin tên tiểu tử này có thể làm nên chuyện gì.

Thấy bánh rán của mình đã chín, Giang Nguyên cau mày bất đắc dĩ, biết lần này chắc không yên ổn ăn cái bánh rồi.

Một người bình thường đối kháng với một cao thủ tu luyện nội khí Địa giai đỉnh phong, đánh lén thì có là cái gì chứ? Trên cơ bản chính là chịu chết. Cho nên, kết quả của Trương Lượng cũng không phải rất tốt.

- Mẹ kiếp, không biết lúc người ta đói bụng là lúc không dễ dàng không chế nhất không?

Đá nhẹ một chân, Giang Nguyên âm thầm nói:

- Bây giờ tôi đang đói bụng, tâm trạng không được tốt. Thật sự phải nghĩ biện pháp khắc chế thôi.

- Bà ơi, cho cháu thêm một chén đậu nành.

Tiếp nhận đĩa bánh rán trứng mà bà chủ đưa sang, Giang Nguyên nhìn hai mắt của bà, lực tinh thần lóe lên, khiến cho tay bà chủ đang phát run chậm rãi ổn định lại.

- Ngon quá.

Giang Nguyên vừa cắn miếng bánh, vừa húp chén đậu nành nóng hằm hạp, không nhận được mà than lên một câu.

Xoay người nhìn hai người đang ôm bắp đùi kêu rên trên mặt đất, rồi lại nhìn đám người xung quanh đang vây xem náo nhiệt, Giang Nguyên mở to ánh mắt vô tội, sau đó chậm rãi bước ra ven đường. Đúng lúc có một chiếc taxi không chạy đến, hần liền giơ tay cản lại, sau đó lên xe chạy đến bệnh viện Nhi đồng tỉnh.

Chiếc xe chậm rãi dừng lại trước cổng bệnh viện Nhi đồng tỉnh, nuốt miếng đậu nành cuối cùng xuống, Giang Nguyên thỏa mãn trả tiền xe, sau đó phỉ phỉ bụi trên tay, tiện tay ném vỏ bao vào thùng rác, rồi bước vào bên trong bệnh viện.

Thị trưởng Lâm vừa mới nhận được tin tức con mình bị người ta đánh, được đưa vào bệnh viện lần thứ hai.

- Chuyện gì xảy ra vậy? Rốt cuộc là ai đã ăn gan báo thế? Con tôi

không phải là con sao?

Thị trưởng Lâm bước ra khỏi phòng làm việc, vừa phẫn nộ vừa gầm rú với Cục trưởng cục Cảnh sát Vân Giang.

- Thị...Thị trưởng, ngài yên tâm đi. Tôi nhất định sẽ bắt được hung thủ.

Lúc này, Cục trưởng Cục cảnh sát cũng đỏ đẫy mồ hôi lạnh. Mấy ngày trước, con trai Thị trưởng và Cục trưởng cục Thuế vụ bởi vì hoảng sợ mà đưa vào bệnh viện. Cho đến bây giờ cũng chưa điều tra ra nguyên nhân. Bây giờ hai vị công tử lại bị người ta đập gãy chân. Nếu bây giờ không bắt được hung thủ, vị trí Cục trưởng cục Cảnh sát của ông chỉ sợ ngồi không vững.

Rống xong hai câu, đồng chí Thị trưởng hầm hừ ngồi lên xe, thư ký bên cạnh vội vàng ngồi vào vị trí lái phụ, nói với tài xế:

- Đến bệnh viện số 1.

Giang Nguyên tất nhiên là không quan tâm Thị trưởng hay Cục trưởng cục Cảnh sát gì cả. Bây giờ hắn đang gặp mặt người phụ trách bệnh án của bệnh viện Nhi đồng.

Không thể không nói, mặc dù Giang Nguyên được tung hô là anh hùng quốc dân trên tivi từ nửa năm trước, bây giờ lại mang cặp mắt kính đen, nhưng không ai là không nhận ra hắn.

- Xin lỗi Chủ nhiệm Dương, làm hại anh tan làm trễ.

Giang Nguyên cười nói.

- Nào có, nào có. Chủ nhiệm Giang, cậu khách sáo quá rồi. Tất nhiên là công việc quan trọng hơn.

Chủ nhiệm Dương hơn bốn mươi tuổi, đeo cặp mắt kính đen giống Giang Nguyên, cung kính bắt tay của hắn, khách khí nói:

- Mời cậu ngồi uống tách trà trước.

Giang Nguyên mỉm cười lắc đầu:

- Không cần, không cần đâu. Tôi không dám làm chậm trễ thời gian của anh. Chúng ta vẫn nên đến xem người bệnh trước.

- Được, được, mời cậu theo tôi.

Nghe Giang Nguyên nói không uống trà, chủ nhiệm Dương đúng là ước gì được như vậy. Vốn cũng sắp đến giờ tan làm, đột nhiên trung tâm kiểm soát và phòng ngừa dịch bệnh gọi điện đến, nói cấp trên cử Chủ nhiệm Giang xuống để tiến hành kiểm tra lại ba trường hợp bệnh nhi bị viêm phổi, bảo y ở lại bệnh viện chờ.

Sau khi nhận điện thoại, Chủ nhiệm Dương vô cùng buồn bực. Hôm nay y có hẹn bạn gái ăn cơm, bây giờ thì tốt rồi, bao nhiêu công sức chuẩn bị đã đổ sông đổ biển.

Nhưng sau khi gặp Giang Nguyên, mặc dù Chủ nhiệm Giang tuổi vẫn còn trẻ, nhưng y lại không dám có gì bất kính. Lãnh đạo trung tâm đã dặn dò, y nhất định phải tiếp đãi chu đáo, tuyệt đối không được để xảy ra sơ sót. Lãnh đạo tỉnh đã nói như vậy, y tất nhiên là phải cẩn thận mà hầu hạ rồi.

Chương 643: Có gan cầm súng chỉ vào tôi không có mấy người...còn sống

- Chủ nhiệm Giang, ba ca bệnh nhi viêm phổi đến từ phòng bệnh số 2 của khoa Hô hấp.

Chủ nhiệm Dương vừa đi vừa giới thiệu tình huống cho Giang Nguyên biết.

Giang Nguyên gật đầu, tùy ý hỏi một số vấn đề hẩn quan tâm.

Nghe Giang Nguyên hỏi, Chủ nhiệm Dương lại càng thêm cung kính vài phần. Mặc dù nhìn Giang Nguyên còn trẻ, nhưng mỗi câu hỏi đều đặt đúng điểm mấu chốt. Xem ra đúng là chuyên gia về phương diện này.

Hai người một hỏi một đáp, rất nhanh đã đến phòng bệnh số 2 của khoa Hô hấp. Chủ nhiệm Dương bước đến chỗ cô y tá đứng trước,

thấy cô đang vui đầu vào ghi chép bệnh án, liền hắng giọng, hỏi:

- Khụ, hôm nay ai trực?

- Chủ nhiệm Dương, tại sao còn chưa tan làm? Hôm nay bác sĩ Lý trực.

Cô y tá ngẩng đầu nhìn thoáng qua Chủ nhiệm Lý, tùy ý đáp.

-Ồ, vậy cô đi mời bác sĩ Lý lại đây. Chúng tôi muốn kiểm tra tại chỗ một số ca bệnh.

Chủ nhiệm Dương nghiêm mặt nói.

Nhìn thấy vẻ đứng đắn khó có được của Chủ nhiệm Dương, không còn ngôn từ đùa giỡn như lúc trước, cô y tá mới chú ý đến Giang Nguyên bên cạnh, ý thức được điều gì đó, vội vàng đứng dậy:

- Vâng, vâng, bây giờ tôi đi mời bác sĩ Lý đến đây.

Rất nhanh, vị bác sĩ Lý chạy đến, cùng với Giang Nguyên và Chủ nhiệm Dương đi xem ba người bệnh.

Kiểm tra gần một tiếng cụ thể các chi tiết, khi rời khỏi khoa Nhi, sắc mặt Giang Nguyên tối sầm.

Nhìn vẻ mặt của Giang Nguyên, Chủ nhiệm Dương đi đằng sau cảm thấy căng thẳng, thầm nghĩ:

- Chẳng lẽ ba ca này bị bệnh khác thường?

Trong lúc Chủ nhiệm Dương tinh thần bất ổn, Giang Nguyên gật đầu lên tiếng:

- Được rồi, Chủ nhiệm Dương, cảm ơn anh đã phối hợp.

- Hả?

Nghe Giang Nguyên nói, Chủ nhiệm Dương lại càng sửng sốt, thầm nghĩ:

- Chẳng lẽ không có vấn đề?

Chủ nhiệm Dương căng thẳng nhìn Giang Nguyên cũng không quay đầu lại mà rời khỏi bệnh viện, lúc này trong lòng mới thả lỏng, xem ra là không có vấn đề.

Trong lúc Chủ nhiệm Dương yên tâm thì Giang Nguyên lại khó chịu. Sau khi xác nhận, ba ca bệnh không có gì quá đặc biệt. Bác sĩ Lý cũng đã tiếp nhận mấy ca tương tự trong hai ba tuần gần đây. Hơn nữa, bệnh viêm phổi gặp trong mùa này cũng không ít.

Nếu như tính toán, tỷ lệ yêu nữ Tôn Diệu Nguyệt ra tay là rất nhỏ.

Điều này làm cho Giang Nguyên không khỏi buồn bực.

Vốn tưởng rằng có thể tìm được chỗ yêu nữ xuống tay, nhưng không phải. Dương nhiên đã lãng phí của hắn một chút thời gian. Nhưng thật ra cũng không có gì. Lần này không phải, muốn tiếp tục xác nhận thủ pháp của Tôn Diệu Nguyệt lại càng thêm khó khăn. Về phần đặc tội với Chủ nhiệm Trương, Giang Nguyên thật ra không để trong lòng.

Đứng trước cổng bệnh viện Nhi đồng tỉnh, Giang Nguyên ủ rũ đón xe. Kết quả, chờ hơn mười phút đồng hồ cũng không có chiếc xe nào. Điều này càng khiến cho tâm trạng của hắn càng thêm buồn bực vài phần.

Chỉ là trong thời gian hắn đứng đón xe, hắn không chú ý đến cách đó không xa, có hai chiếc xe cảnh sát đang theo dõi hắn.

- Là anh ta sao?

Một người ngồi ở vị trí lái phụ, quay đầu nhìn người phía sau, trầm giọng hỏi.

Ngồi phía sau là một chàng thanh niên khoảng chừng hai mươi, nhìn chằm chằm Giang Nguyên đứng cách đó không xa, cuống quýt gật đầu:

- Không sai, chính anh ta đã đánh Mẫn ca và Lượng ca. Tôi ở bên cạnh nên nhìn thấy hết. Chính anh ta, không sai.

- Được.

Nghe chàng thanh niên nói, người cảnh sát gật đầu, sau đó nói với xe cảnh sát bên cạnh.

- Xem ra, phải gọi người đến đón mới được.

Giang Nguyên đứng mãi, mắt thấy có một chiếc xe chạy đến nhưng đã bị người ta đoạt trước, không khỏi bất đắc dĩ.

Nhưng hắn còn chưa kịp bất đắc dĩ xong, một chiếc xe cảnh sát đã dừng lại trước mặt hắn, hai người cảnh sát nhảy xuống, tay nắm lấy cánh tay Giang Nguyên, muốn xoay ngược người hắn lại.

Nhìn động tác của hai gã cảnh sát, Giang Nguyên thầm nghĩ hôm nay bị làm sao vậy? Trong lúc tâm trạng không tốt lại có người đến gây chuyện với hắn.

Hai cảnh sát một tay nắm chặt bả vai Giang Nguyên, một tay nắm chặt cổ tay của hắn, muốn đảo ngược cánh tay, nhưng chiêu cầm nã thủ này một chút tác dụng cũng không có. Cánh tay của tiểu tử này giống như sắt, đừng nói là muốn quay ngược hắn xuống mặt đất, muốn động cũng động không được.

Trong lúc hai người đang tràn đầy kinh ngạc, Giang Nguyên cau mày, hai vai run lên. Trong lúc hai cảnh sát còn chưa kịp phản ứng, chỉ cảm thấy một luồng sức mạnh kéo đến, liền bị Giang Nguyên tiện tay đẩy ngã.

Cạch cạch. Một gã cảnh sát bị đẩy ngã, luống cuống rút súng từ bên hông ra. Còn người kia thì nghiêng người, hai chân khóa trụ chân Giang Nguyên, mạnh mẽ xoay tròn, muốn quật Giang Nguyên xuống đất, nhưng không chỉ tay của Giang Nguyên giống như sắt, mà ngay cả chân cũng giống như bị đinh đóng chặt trên mặt đất, hoàn toàn không có bất kỳ động tĩnh nào.

Giang Nguyên lạnh lùng nhìn gã cảnh sát đang muốn khóa trụ hai chân của hắn, rồi lại ngẩng đầu nhìn gã cảnh sát đang giơ súng vào người hắn, hai chân vốn không thể nhúc nhích liền bước một bước, khiến hai chân gã cảnh sát đang khóa chân hắn kia không tự chủ được mà buông chân ra.

- Đứng lại, giơ tay lên. Nếu không, tôi sẽ nổ súng.

Thấy Giang Nguyên dễ dàng hóa giải được chiêu thức của đồng nghiệp, gã cảnh sát cầm súng một lần nữa cảnh cáo Giang Nguyên.

Nhìn gã cảnh sát cứ như hung thần ác sát cảnh cáo mình, Giang Nguyên nhìn khẩu súng, không khỏi hừ một tiếng, bước lên. Người nọ chỉ cảm thấy mắt hoa lên, trong tay buông lỏng, sau đó liền nhìn thấy khẩu súng của mình nằm trong tay đối phương.

- Cậu...cậu không được xằng bậy.

Nhìn khẩu súng của mình bị đối phương dễ dàng đoạt được, sắc mặt của gã cảnh sát tái xanh, hoảng sợ nói với Giang Nguyên.

Giang Nguyên nhìn khẩu súng trong tay, khẽ cười một chút, thuận thực kéo cò, sau đó ném về phía gã cảnh sát, giễu cợt nói:

- Khóa an toàn còn chưa mở, lại dám móc ra uy hiếp người khác.

Gã cảnh sát luống cuống tay chân tiếp nhận lại khẩu súng của mình, mặt đỏ bừng nhìn Giang Nguyên, không biết nên cảnh cáo lần nữa hay là làm gì.

Gã cảnh sát còn lại lồm cồm bò dậy, lưu loát móc khẩu súng bên hông, mở khóa an toàn, chỉ vào Giang Nguyên, trầm giọng nói:

- Chúng tôi là cảnh sát của cục Vân Giang. Mặc kệ anh đang làm gì, bây giờ mời anh phối hợp điều tra với chúng tôi.

- Phối hợp điều tra với các người?

Giang Nguyên nhún vai:

- Tôi còn tưởng là cưỡng ép bắt bố chứ?

Người thứ hai rõ ràng hợp với làm cảnh sát hơn, trấn định hơn người thứ nhất nhiều, nhìn Giang Nguyên, nói:

- Chúng tôi hoài nghi anh liên quan đến vụ án cố ý đả thương người khác. Cho nên mời anh phối hợp với chúng tôi.

- Mời tôi phối hợp? Tôi không có thời gian.

Giang Nguyên không kiên nhẫn phát tay:

- Nếu các người nhất định muốn gây phiền phức, tôi nghĩ các người nên báo cáo lại với Tỉnh trưởng Bạch. Bây giờ tôi thật sự không có thời gian dây dưa với các người.

Dứt lời, Giang Nguyên xoay người bỏ đi. Tâm trạng của hắn không tốt, thật sự là không muốn nói tiếp.

Thấy Giang Nguyên bỏ lại hai câu rồi xoay người bỏ đi, hai gã cảnh sát liếc mắt nhìn nhau, nhất tề giơ súng lên, quát lớn:

- Đứng lại.

Nghe được lời này, Giang Nguyên cau mày hơn nữa, ánh mắt không còn kiên nhẫn. Nếu bình thường, hắn còn có tâm trạng nói chuyện với đối phương, nhưng bây giờ hắn thật sự không kiên nhẫn.

Xoay người lại, nhìn hai khẩu súng đen ngòm, lãnh đạm nói:

- Người nào chĩa súng vào tôi, bây giờ không có mấy ai còn sống. Các người tốt nhất không nên dùng cái này để uy hiếp tôi.

- Anh...

Hai gã cảnh sát lại nhìn nhau. Mặc dù cảm thấy công phu của đối phương rất cao, hơn nữa còn có chút lai lịch, nhưng tuổi của hắn thật sự còn rất trẻ, hai người căn bản không tin đối phương có bối cảnh quá lớn. Nếu đối phương có người có thân phận đằng sau che chở, chỉ sợ đã đem bằng chứng ra rồi.

Hơn nữa, hai người bọn họ chỉ là vâng lệnh làm việc. Chỉ cần đối phương không chứng minh được thân phận, hai người không cần phải sợ. Nên biết rằng, Thị trưởng Lâm đã hạ lệnh, cho dù có Cục trưởng ở đây, cũng sẽ bắt đối phương trở về. Nếu hai người không bắt được đối phương, đến lúc đó phiền phức chính là mình.

- Giơ tay lên, theo chúng tôi về cục. Nếu không, đừng trách chúng tôi không khách sáo.

Gã cảnh sát đầu lĩnh trấn định nói. Bọn họ chỉ phụ trách dẫn

người về cục, còn chuyện sau đó, tất sẽ có cấp trên xử lý.

Bây giờ hắn cũng không lo lắng đối phương có thể uy hiếp hắn. Hắn không tin, cách xa hai thước như thế này, đối phương còn có thể làm gì hắn.

Thấy hai gã cảnh sát này bị cảnh cáo mấy lần cũng không chịu buông tay, Giang Nguyên mỉm cười, lãnh đạm nói:

- Được, tôi cũng muốn nhìn xem hai người còn có bản lĩnh gì.

Chương 644: Có bắt không?

Giang Nguyên cười lạnh bước về phía hai gã cảnh sát. Sắc mặt gã cảnh sát đầu lĩnh cứng đờ. Gã đã lãnh giáo qua sự lợi hại của Giang Nguyên, lúc này vô cùng căng thẳng, quát lớn:

- Đứng lại.

Nhưng Giang Nguyên nào để ý đến chứ, tiêu sái bước qua. Gương mặt gã cảnh sát đầu lĩnh càng tái ngắt, ngón tay khê chạm vào cò súng, chuẩn bị bóp cò.

Nhưng gã còn chưa kịp bóp cò đã cảm thấy cổ tay tê rần, khẩu súng đã không còn ở trong tay gã nữa.

Trong lúc gã hoảng sợ, gã cảnh sát bên cạnh cứng đờ nhìn Giang Nguyên, ánh mắt hiện lên vẻ mơ hồ. Khi gã tỉnh táo lại, khẩu súng trong tay đã không cánh mà bay.

- Anh...anh...

Hai gã cảnh sát kinh hãi nhìn Giang Nguyên phía đối diện, sắc mặt trong nháy mắt trắng bệch.

Thấy hai người kinh hô, Giang Nguyên khê hừ một tiếng, hai tay run lên, chỉ nghe được hai tiếng rắc, sau đó hai khẩu súng bị rã thành một đồng linh kiện rơi xuống đất.

Giang Nguyên buông lỏng bàn tay, để hai khẩu súng tùy ý rơi

xuống, liếc mắt nhìn hai người một cái rồi xoay người đi, chỉ để lại hai người với vẻ mặt ngơ ngác nhìn theo bóng lưng của hắn, rồi lại nhìn khẩu súng nát bấy dưới đất, hồi lâu cũng không phản ứng lại.

- Mạnh mẽ quá.

Những quần chúng vây xem bên cạnh phản ứng nhanh hơn một chút, hưng phấn và ngưỡng mộ nhìn Giang Nguyên, bội phục không thôi.

Về đến phòng làm việc của mình, Giang Nguyên nhìn thấy Chủ nhiệm Trương từ bên trong bước ra, thấy Giang Nguyên, liền lạnh lùng nói;

- Thế nào? Y sĩ thực tập Giang Nguyên, có vấn đề gì không?

- Không có vấn đề gì.

Giang Nguyên cười đáp:

- Hết thấy đều bình thường.

- Bây giờ đã rõ hết chưa? Giang Nguyên, sau này không có việc gì thì đừng chạy lung tung.

Chủ nhiệm Trương hừ một tiếng.

Thấy Chủ nhiệm Trương làm mặt lạnh, Giang Nguyên gật đầu, sau đó bước về phòng của mình.

- Cậu...

Thấy Giang Nguyên không nóng không lạnh, Chủ nhiệm Trương tức giận nhìn theo bóng lưng của Giang Nguyên, nhưng lại không thể làm gì được. Với bối cảnh của hắn, trừ phi hắn phạm sai lầm cực kỳ nghiêm trọng, còn không thì không có cách nào chỉnh hắn.

Bây giờ xem ra, Giang Nguyên dường như không nể mặt ông, chỉ sợ lời phê cuối đợt thực tập cũng không cần. Chủ nhiệm Trương nhìn thái độ của Giang Nguyên bây giờ, chỉ có thể nói là ngiên rãng ngiên lợi, nhưng lại không thể làm gì.

Sau khi Giang Nguyên trở về phòng, nuốt một viên Tham Linh Hoàn, yên tĩnh luyện Ngũ Cầm Hí. Nóng lòng cũng không làm được gì. Bây giờ chỉ có thể tiếp tục chờ yêu nữ thả ra dấu hiệu mà thôi.

Cho nên, mặc dù hần rất nôn nóng, nhưng vẫn hiểu được đạo lý này, đành tập trung làm chuyện hần nên làm.

Trong lúc Giang Nguyên đang luyện Ngũ Cầm Hí, cục Cảnh sát Vân Giang lại sáng rực đèn. Một số Phó cục trưởng cẩn thận ngồi trong phòng hội nghị, nghe lãnh đạo răn dạy.

- Chuyện gì đã xảy ra thế? Nhiều cảnh sát như vậy, ngay cả một nghi phạm cũng không bắt được?

Thị trưởng Lâm đứng ở vị trí chính giữa, vẻ mặt khiển trách:

- Hơn nữa, trước mặt công chúng, mấy cảnh sát các anh còn bị người ta đoạt súng?

- Các người có cảm thấy dọa người không?

- Các người không cảm thấy dọa người thì tôi cũng cảm thấy dọa người đấy.

Sắc mặt Thị trưởng Lâm âm trầm nhìn Cục trưởng Cục cảnh sát, tức giận nói:

- Chỉ có một nghi phạm, nhưng nhiều cảnh sát đến thế cũng không bắt được. Tôi nói các người có cái gì tốt? Các người ăn cơm khô sao?

- Anh có còn muốn ngồi ở vị trí này nữa hay không?

Mồ hôi đổ trên mặt vị Cục trưởng cục Cảnh sát như mưa, liên tục gật đầu:

- Thị trưởng, là chúng tôi làm không tốt. Bây giờ toàn bộ đơn vị đã bắt đầu điều tra. Chúng tôi tin rằng rất nhanh sẽ có kết quả.

- Rất nhanh sẽ có kết quả?

Thị trưởng Lâm cả giận hừ một tiếng:

- Rất nhanh là bao lâu? Bây giờ cũng đã qua bao lâu rồi? Nghi phạm thì bỏ chạy, ngay cả súng cũng suýt bị người ta đoạt.

- Tôi nói cho anh biết, nếu trong vòng một tiếng các người không bắt được người, chức Cục trưởng anh cũng đừng làm nữa, hiểu chưa?

- Vâng, Thị trưởng. Ngài chờ thêm lát nữa. Chúng tôi nhất định sẽ bắt được người, nhất định.

Cục trưởng vội vàng đáp lời.

Mấy Phó cục trưởng bên cạnh vội vàng phụ họa theo. Nếu không để lửa giận của Thị trưởng hạ xuống, chỉ sợ bọn họ cũng sẽ xui xẻo theo.

- Báo cáo.

Trong lúc mọi người đang khó chịu, cứu tinh đã từ bên ngoài chạy vào.

Nghe được tiếng báo cáo, tinh thần của Cục trưởng rung lên, biết đã có tin tức, vội vàng nói:

- Vào đi.

Khi người bước vào, Cục trưởng vội vàng hỏi:

- Thế nào? Có tra ra được người không?

- Báo cáo, đã tra ra.

Nhìn thấy biểu hiện của Cục trưởng, gã cảnh sát vội vàng gật đầu.

- Có bắt được không?

- Không. Cục trưởng, người đó là Giang Nguyên, ngài bảo phải làm sao bây giờ?

Về mặt gã cảnh sát hiện lên sự bất đắc dĩ.

- Cái gì?

Nghe được cái tên này, tất cả mọi người đều ngu người.

Chương 645: Không phải người bình thường

Giang Nguyên đối với cả nước mà nói, có lẽ cũng không phải đặc biệt quá nổi danh. Ít nhất nửa năm qua, danh tiếng của hắn cũng dần dần phai nhạt trong lòng mọi người.

Nhưng ở quê quán của hắn, Vân Giang, người còn nhớ đến hắn cũng không ít. Đặc biệt là trong lòng các cán bộ chính quyền địa phương, ấn tượng của Giang Nguyên vẫn rất sâu.

Gã cảnh sát vừa nói ra, không chỉ Cục trưởng cục Cảnh sát, ngay cả đồng chí Thị trưởng Lâm cũng biến sắc.

Người khác không biết, nhưng mấy vị ở Cục cảnh sát đều biết. Năm đó Giang Nguyên mất tích, bọn họ có lập hồ sơ. Mấy năm sau, Giang Nguyên đột nhiên trở về, hơn nữa còn có chức vụ trong quân đội, được cấp trên cố ý thổi phồng thành anh hùng quốc dân. Mọi người đã sớm hoài nghi, Giang Nguyên mất tích ba năm, chỉ sợ là phục vụ trong ngành quân đội bí mật.

Hơn nữa, thời gian trước, Giang Nguyên đột nhiên trở thành Phó tổ trưởng thường trực tiểu tổ lãnh đạo phòng chống dịch bệnh, ngay cả Phó thủ tướng Tề của Quốc Vụ Viện cũng phải nằm dưới vị trí của hắn, biến thành Phó tổ trưởng bình thường. Bối cảnh của Giang Nguyên khi đó đúng là có chút dọa người.

- Cậu khẳng định là Giang Nguyên? Cậu ấy trở về từ khi nào? Không phải cậu ấy đang ở Bắc Kinh sao?

Cục trưởng Cục cảnh sát khó tin hỏi.

- Cục trưởng, không sai, hai ngày trước, Giang Nguyên đã xuất hiện ở phòng khám Khánh Nguyên. Ngày hôm nay thì ngồi khám bệnh ở trạm y tế. Căn cứ theo điều tra, Lâm Mẫn và Trương Lượng phát sinh xung đột với Giang Nguyên là bởi vì hai cô gái tên Từ Thanh Linh và Lý Tiểu Vũ. Hai cô gái này có quan hệ rất thân thiết

với Giang Nguyên. Quan trọng nhất chính là, thông qua điều tra vừa này, có người xác nhận người đã thương Lâm Mẫn và Trương Lượng chính là Giang Nguyên không sai.

Nghe gã cảnh sát báo cáo lại, Cục trưởng Cục cảnh sát còn chưa lên tiếng, sắc mặt Thị trưởng Lâm đã trở nên cổ quái.

Một người có thể ngồi vào vị trí Thị trưởng Vân Giang, tất nhiên không phải nhân vật đơn giản. Mặc dù trước kia ông chưa từng tiếp xúc với Giang Nguyên, nhưng ông biết rất rõ biểu hiện và tình huống của hắn là đại diện cho cái gì phía sau.

Những tình huống trước mắt lại có chút kỳ lạ. Giang Nguyên có bối cảnh lớn như vậy, tại sao lại quay về một trạm y tế nhỏ ở Vân Giang làm một bác sĩ bình thường?

- Chẳng lẽ Giang Nguyên đắc tội với đại nhân vật, bị trục xuất khỏi Bắc Kinh?

Thị trưởng Lâm càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng này. Giang Nguyên bất quá cũng chỉ mới hai mươi mấy, nhưng lại có thể bò lên vị trí Phó tổ trưởng thường trực tiểu tổ lãnh đạo.

Nếu sau lưng Giang Nguyên thật sự có bối cảnh, với lứa tuổi của hắn, tuyệt đối không có khả năng bò lên vị trí đó.

Hơn nữa bài danh còn nằm trước Phó thủ tướng Tề.

Điều này hoàn toàn không phù hợp với lễ thường. Trên chính đàn, chỉ có một loại người như thế. Chính là Giang Nguyên bị đẩy ra làm một con rối hoặc ngụy trang.

Cây cao thì đón gió lớn. Giang Nguyên là một cây cao ưu tú đến tận trời. Hắn có thể lấy được chức Phó tổ trưởng thường trực tiểu tổ, đẩy một Phó thủ tướng chính phủ xuống làm Phó tổ trưởng bình thường, có bối cảnh đằng sau thế nào cũng không làm được.

Nhiều nhất là người đứng đằng sau đó muốn đả kích uy tín của Phó thủ tướng Tề, mới đưa ra một nhân vật như Giang Nguyên để đánh thẳng vào mặt Phó thủ tướng Tề. Bởi vì trên chính đàn, một nơi coi trọng sự phân biệt đối xử, tuyệt đối không cho phép người bình thường xuất hiện.

Cho nên, lúc này Thị trưởng Lâm xác định, Giang Nguyên chính là bị người ta nhìn trúng, sau đó đẩy ra làm quỷ chết thay.

Đã không còn giá trị lợi dụng thì sẽ bị đánh trở về nguyên hình. Nếu không, Thị trưởng Lâm như thế nào cũng không nghĩ ra, một người ở nông thôn không hề có bối cảnh lại làm được chuyện này. Hơn nữa, nếu Giang Nguyên thật sự là một nhân vật có đủ bối cảnh và thân phận, chỉ cần xuất ra thân phận của hắn, mà con trai ông cũng không phải dạng gốc, và hai người cảnh sát kia nào cũng không chứa nước, cũng sẽ không xử sự như vậy.

Giang Nguyên không xuất ra đủ phân lượng để chứng minh. Như vậy đại diện cho một điều, hắn đã không còn bối cảnh đẳng sau.

Bây giờ Thị trưởng Lâm đã nghĩ thông suốt. Con trai ông ta hai lần bị người ta biến thành bộ dạng như vậy, hơn nữa bối cảnh đẳng sau lưng ông cũng không nhỏ, Thị trưởng Lâm quyết định thử thăm dò một phen.

Hơn nữa, ông ta biết được một tin tức rất quan trọng, quan hệ giữa Giang Nguyên và Tỉnh trưởng Bạch không cạn. Lôi kéo vị Tỉnh trưởng Bạch ra ngoài hoạt động một chút xem tình huống, cũng là một quyết định không sai.

Cho nên, khi Cục trưởng cục cảnh sát quay sang nhìn mình, Thị trưởng Lâm lạnh lùng nói:

- Mặc kệ là ai, nếu đã vi phạm pháp luật, chúng ta cứ dựa theo pháp luật mà làm việc.

Nghe Thị trưởng Lâm nói, mấy vị cục trưởng cục cảnh sát đều ngẩn cả người. Vị Cục trưởng Cục cảnh sát nhìn thẳng vào hai mắt Thị trưởng Lâm, xác định không phải Thị trưởng Lâm đang nói đùa, liền cẩn thận, nhìn về phía gã cảnh sát, hạ lệnh:

- Đúng, Thị trưởng Lâm nói rất đúng. Mặc kệ là ai, nếu hắn đã vi phạm pháp luật, chúng ta nhất định phải truy cứu trách nhiệm.

Thị trưởng Lâm nói tiếp:

- Dặn dò bên dưới, nhất định phải nghiêm khắc dựa theo quy định mà làm việc.

- Vâng.

Cục trưởng Cục cảnh sát gật đầu, tỏ vẻ hiểu ý của Thị trưởng Lâm.

- Ừ, đi đi, có vấn đề gì thì báo cáo lại cho tôi.

Thị trưởng Lâm nói thêm một câu. Đối với việc này, ông cũng không phải đặc biệt yên tâm, nhưng ông tin rằng, chỉ cần dựa theo quy định mà làm việc, chắc chắn sẽ không xảy ra vấn đề. Một hòn đá ném trúng hai con chim là không sai.

Sau khi tan họp, ông chạy đến bệnh viện thăm con của mình. Bây giờ đã biết rõ hung thủ, hơn nữa cũng đã đi bắt người, ít nhất cũng lấy lại được công đạo cho con trai. Hiện tại phải đi trấn an con trai bảo bối một chút mới được.

Thị trưởng Lâm làm như vậy vốn không sai. Nhưng ông không ngờ, quy luật trên chính đàn đúng là không thích hợp đặt trên người Giang Nguyên. Giang Nguyên có một nhân vật đứng sau không bình thường, đủ để bao trùm tất cả mọi quy luật.

Chương 646: Lại mò ra cái gì nữa sao?

Lần này, một đám cảnh sát kéo đến tận cửa đã ăn bế môn canh.

Nghe nói là đến gặp Giang Nguyên, gương mặt Chủ nhiệm Trương lóe lên một chút hưng phấn rồi biến mất. Sau khi nghe xong lý do, lúc này mới giơ tay ném ra một tờ chứng nhận rồi đuổi đám cảnh sát ra ngoài.

- Uống thật.

Gương mặt phì nộn của Chủ nhiệm Trương tràn đầy vẻ buồn bực. Vốn còn tưởng rằng Giang Nguyên đã phạm phải đại sự gì, nhưng không nghĩ đến chỉ là việc nhỏ, đúng là làm cho ông ta hưng phấn không nổi.

Tôn nghiêm của Thiên Y Viện không thể bị người ta chà đạp. Nếu có người trực tiếp đến phòng làm việc bắt người, truyền đến tai đồng nghiệp, không ném chết người là không được.

Thấy Chủ nhiệm Trương hùng hổ trở về phòng làm việc, đám cảnh sát lại càng thêm buồn bực, xám xịt quay về báo cáo với cục. Đối phương đã đưa ra giấy chứng nhận, đúng là có chút dọa người. Mặc kệ là thật hay giả, ai cũng không dám đụng.

Nhưng cũng không ai dám nói nó là giả. Ai mà chẳng biết bối cảnh đằng sau Giang Nguyên. Người bên cạnh hẳn đưa ra giấy chứng nhận, ai có dũng khí cho là giả chứ?

Chỉ là đám cảnh sát cảm thấy khó hiểu, tại sao vị Chủ nhiệm kia khi nghe bọn họ đến gặp Giang Nguyên, đường như rất cao hứng, tại sao trong nháy mắt lại trở mặt như thế?

- Đừng tức giận, đừng tức giận. Con trai bảo bối của cha, yên tâm đi, tên kia trốn không thoát đâu. Cha đã cho cảnh sát bắt nó rồi. Lần này nhất định sẽ không bỏ qua cho nó.

Thị trưởng Lâm nhìn con trai vừa mới phẫu thuật, mặc dù gương mặt còn tái nhợt nhưng vẫn phần nộ kêu gào, liền vội vàng trấn an.

- Mau bắt nó nhanh lên. Cái tên khốn kiếp đó, con muốn nó phải chết.

Lâm Mẫn khóc nháo lên, chỉ thiếu không hét lên chói tai mà thôi.

Nhìn bắp đùi con trai bị cố định trên dây, Thị trưởng Lâm cảm thấy đau lòng, nhìn thư ký bên cạnh, cũng không có ai, lúc này mới vội vàng trấn an tiếp:

- Được, được, yên tâm đi. Cha sẽ không để cho nó sống yên đâu.

Trấn an một phen, Lâm Mẫn mới tạm ổn định lại, không cam lòng trừng mắt với lão tử nhà mình:

- Con không tin. Bây giờ cha hãy gọi cho Cục trưởng cục cảnh sát đi.

- Được, được, cha gọi, cha gọi.

Nhìn con trai vất vả lắm mới bình tĩnh lại, Thị trưởng Lâm gật đầu đáp lời, rồi quay sang nhìn thư ký.

Thư ký vội vàng móc điện thoại, sau đó gọi cho Cục trưởng Cục cảnh sát.

Rồi đưa máy cho Thị trưởng Lâm.

- Vào vấn đề chính đi.

Lâm công tử cũng là người thông minh, sợ lão tử nhà mình chỉ hỏi cho có lệ, lập tức lớn tiếng hét lên.

- Được, vào vấn đề chính, vào vấn đề chính đi. Anh có nghe không?

Thị trưởng Lâm bất đắc dĩ gật đầu nói.

Thấy con trai đã im lặng, Thị trưởng Lâm liền nghe được giọng nói bên kia.

- Cái gì? Không bắt được?

Giọng nói vừa mới ôn nhu sủng nịch của Thị trưởng Lâm đã chuyển thành uy nghiêm.

- Vâng, Thị trưởng, tôi vừa mới nhận được tin tức.

Cục trưởng cục Cảnh sát lên tiếng, khiến cho Thị trưởng Lâm cảm thấy có chút không ổn.

- Thuộc hạ của tôi đi bắt người, liền bị đuổi trở về. Đơn vị của đối phương đã xuất ra văn kiện của phòng cảnh vệ trung ương, cho nên chúng tôi không dám bắt người.

Giọng nói của Thị trưởng Lâm có chút sợ hãi và bất đắc dĩ, nhưng lọt vào tai Thị trưởng Lâm, sắc mặt của ông ta lại tối sầm, bắt chắp con trai bảo bối đang gào hỏi bên cạnh, khẩn trương hỏi:

- Anh xác định? Không sai chứ?

- Thị trưởng, trên cơ bản thì không thể là giả. Người phái đi đều là nhân thủ đặc lực.

Cục trưởng vội vàng trả lời.

Lúc này, Lâm Mẫn một lần nữa lớn tiếng khóc lên. Nhưng Thị trưởng Lâm đã không còn tâm tư an ủi con trai bảo bối của mình. Cục trưởng Cục cảnh sát bên kia cũng nghe được tiếng kêu của con trai Thị trưởng, nhưng lúc này không ai chú ý đến, chỉ cần thận báo cáo tình huống mà thôi.

Chuyện xuất hiện biến cố như thế, ai cũng không dám khinh thường. Nếu gặp phải phiền phức chỉ vì một chuyện nhỏ, vậy thì không đáng.

Lâm Mẫn lớn tiếng gào khóc một hồi, thấy lão tử vẫn không chú ý đến mình, rốt cuộc liền im lặng.

Chỉ có thể khóc không ra nước mắt nhìn cha của mình, vẻ mặt buồn bực, tuyệt vọng và đáng thương.

Giang Nguyên tất nhiên là không biết chuyện gì. Vốn mấy chuyện này hắn không để trong lòng. Nhưng sau khi Từ Thanh Linh và Lý Tiểu Vũ nghe xong, mặc dù vẫn tin tưởng Giang Nguyên, nhưng vẫn lo lắng mà gọi cho hắn.

Giang Nguyên không thêm để ý, mỉm cười bảo hai người cứ yên tâm, ngày hôm sau tiếp tục an đặt ngồi trong trạm y tế mà khám bệnh.

Ngày này quả nhiên là yên tĩnh. Lưu Lạc Dương nghe nói có chuyện xảy ra liền kinh ngạc chạy vào, hỏi có cần y đi đánh gãy hai chân thằng kia hay không.

5h chiều, Giang Nguyên đẩy nhanh tốc độ khám bệnh, xong chạy đến phòng Chủ nhiệm Trưởng kiểm tra bệnh án hôm nay. Đây là nơi mà hắn có thể điều tra được chỗ xuống tay của Tôn Diệu Nguyệt.

Thấy Giang Nguyên không chút cố kỵ mà chạy vào, sắc mặt Chủ nhiệm Trưởng lại càng tối hơn hai phần. Nói thật, ông không thích tên tiểu tử này, nhưng hắn lại không chút kiêng kỵ ông, làm cho ông thật sự căm tức.

Nhìn Giang Nguyên ngồi trước máy tính, nhìn chằm chằm màn hình, cũng không phải đang làm bộ, quả thật là đang cẩn thận

kiểm tra bệnh án, ánh mắt Chủ nhiệm Trương hiện lên sự nghi hoặc, không biết tên tiểu tử này rốt cuộc có chủ ý gì.

Chuyện buồn chán như thế lại rất dễ tâm, rất đáng nghi ngờ.

Trong lúc Chủ nhiệm Trương đang nghi hoặc, hai mắt Giang Nguyên liền sáng lên, làm cho Chủ nhiệm Trương cau mày. Chẳng lẽ tên tiểu tử này lại mò ra cái gì nữa sao?

Chương 647: Tìm trợ giúp khác

- Khoa Nhi bệnh viện số 1.

Sau khi xem xong tất cả các bệnh án, thấy các bệnh viện khác đều không có báo cáo về căn bệnh tương tự, đồng thời một năm vừa qua cũng không xuất hiện bệnh trạng này, Giang Nguyên yên lặng nhìn tên và khoa bệnh viện, nhẹ nhàng gật đầu. Lần này sẽ không sai nữa.

Nữ ma đầu Tôn Diệu Nguyệt đã đạt đến tình trạng dị thường, chắc chắn sẽ phải tìm một bệnh viện có quy mô và số lượng nhân viên đông. Lần này vẫn là khoa Nhi, khó trách lần trước hấn chạy sai đến bệnh viện Nhi đồng tỉnh.

Giang Nguyên ngẩng đầu lên, đang định nhìn Chủ nhiệm Trương phía đối diện, đã thấy Chủ nhiệm Trương nhìn hẩn chăm chăm, ánh mắt tràn đầy kinh ngạc.

- Chủ nhiệm Trương...

Giang Nguyên vừa mới lên tiếng, Chủ nhiệm Trương đã lạnh giọng nói:

- Tôi đã kiểm tra qua, cậu lại có vấn đề gì nữa sao?

- Khoa Nhi bệnh viện số 1 có mấy ca bệnh. Tôi cảm giác có chút vấn đề.

Giang Nguyên đúng là không có tâm tư trò chuyện với chủ nhiệm Trương, trực tiếp vào thẳng vấn đề.

- Tôi đã ghi chú rõ ràng, bảo bọn họ phải quan sát tình huống cẩn thận. Nếu có gì khác thường, phải báo cáo kịp thời, cậu không nhìn thấy sao?

Chủ nhiệm Trương tiếp tục nói.

- Không, Chủ nhiệm Trương, tôi cảm thấy việc này không đơn giản, cho nên tôi muốn đích thân đến đó xem qua.

Giang Nguyên nhìn Chủ nhiệm Trương, đưa ra yêu cầu.

- Tự mình đi xem? Hôm qua cậu cũng vậy, vì mấy người bệnh viêm phổi mà bảo tôi gọi điện thoại cho trung tâm kiểm soát và phòng tránh dịch bệnh. Bây giờ lại vì mấy ca bệnh lây nhiễm bình thường, cậu lại muốn đi?

Chủ nhiệm Trương tức giận nói:

- Cậu ăn no không có việc gì làm à? Hay là không có việc cố ý tìm việc?

Nhìn biểu hiện của Chủ nhiệm Trương, Giang Nguyên liền biết Chủ nhiệm Trương chắc chắn sẽ không đồng ý, lập tức trầm giọng nói:

- Chủ nhiệm Trương, chúng ta cẩn thận một chút cũng đâu có gì sai.

- Không sai nhưng không thể lạm quyền kiểm tra, tùy ý gia tăng phiền toái không thỏa đáng cho cơ cấu y tế địa phương. Tôi đã dựa theo quy định, yêu cầu bọn họ cẩn thận theo dõi, vậy là đủ rồi.

Nhìn sự cố chấp trong mắt Giang Nguyên, sắc mặt Chủ nhiệm Trương lại càng âm trầm vài phần:

- Việc này không bàn nữa.

Nghe Chủ nhiệm Trương nói xong, cùng với vẻ mặt âm hàn của ông ta, Giang Nguyên cũng biết người này chỉ sợ sẽ không cấp quyền hạn cho hắn, liền cau mày không nói gì, xoay người bước thẳng ra ngoài.

Nếu có quyền hạn của phòng làm việc, như vậy việc sẽ đơn giản hơn nhiều, nhưng Chủ nhiệm Trương không đồng ý, Giang Nguyên cũng không muốn lãng phí thời gian.

Nhìn theo bóng lưng của Giang Nguyên, gương mặt Chủ nhiệm Trương trong nháy mắt tái xanh, hung hăng ném ly trà trên bàn xuống đất, quát mắng:

- Khốn kiếp, không có quyền của tôi, tôi xem ai để ý đến cậu.
- Chẳng lẽ không có đồ tể thì tôi không ăn được thịt heo sao?

Giang Nguyên bước nhanh ra ngoài, nghe được phía sau có tiếng vỗ đồ và tiếng tức giận quát mắng của Chủ nhiệm Trương, gương mặt hiện lên nụ cười trào phúng, đầu cũng không quay lại, vừa đi vừa móc điện thoại ra.

- Tỉnh trưởng, tôi là Giang Nguyên.

Nghe đầu dây bên kia thông, Giang Nguyên báo tên của mình.

- Giang Nguyên?

Nghe giọng nói của Giang Nguyên, thanh âm của Tỉnh trưởng Bạch toát lên sự vui mừng:

- Tiểu tử này, vẫn còn nhớ tôi sao?
- Haha, đương nhiên là nhớ rồi.

Nghe Tỉnh trưởng Bạch nói, Giang Nguyên xấu hổ, cười đáp:

- Tôi vừa mới quay về Vân Giang mấy ngày trước.

Sau khi hàn huyên vài câu, Giang Nguyên liền trực tiếp đưa ra yêu cầu của mình.

Nghe Giang Nguyên nói, Tỉnh trưởng Bạch thoáng trầm mặc, sau đó nghi hoặc hỏi:

- Giang Nguyên, bây giờ cậu không có thân phận liên quan sao?
- Không.

Giang Nguyên cười khổ:

- Nếu có, tôi cũng không lấy tư cách cá nhân đưa ra yêu cầu với ngài.

Tỉnh trưởng Bạch im lặng lần nữa, sau đó thận trọng hỏi:

- Giang Nguyên, cậu cảm giác có chuyện sao?

- Vâng, Tỉnh trưởng.

Giang Nguyên bình tĩnh đáp.

- Được, tôi sẽ liên lạc với Cục Y tế, yêu cầu bọn họ phối hợp với cậu.

Nghe Giang Nguyên nói, Tỉnh trưởng Bạch cũng không do dự, trầm giọng nói:

- Nhưng việc này phải tiến hành một cách im lặng, hiểu chưa?

- Cảm ơn ngài, Tỉnh trưởng Bạch.

Giang Nguyên cảm ơn qua điện thoại.

- Đừng khách sáo với tôi. Nhưng Giang Nguyên, cậu nhất định phải cẩn thận, tuyệt đối không được để xảy ra vấn đề. Nếu có phát hiện gì, mau thông báo cho ngành có liên quan. Tôi cũng sẽ yêu cầu bọn họ phối hợp với cậu.

Sau khi đưa ra quyết định, giọng nói của Tỉnh trưởng Bạch cũng dễ dàng hơn nhiều:

- Tiểu tử, gần đây gây ra chuyện gì sao? Đang yên ổn ở Bắc Kinh, sao lại quay về Vân Giang chứ? Khi nào rảnh thì đến nhà tôi ăn cơm.

- Đường nhiên rồi.

Giang Nguyên đáp lời, sau đó bước nhanh ra ngoài đón xe chạy đến bệnh viện số 1.

Chương 648: Bắt đầu phong tỏa

- Chắc phải chuẩn bị một chiếc xe quá.

Vất vả lắm mới đón được một chiếc xe, Giang Nguyên đau đầu thở dài, quyết định nếu có thời gian, hẳn sẽ đi mua một chiếc xe. Không có xe thật là bất tiện. Chiếc xe của hắn còn đang ở Bắc Kinh, nếu vận chuyển đến đây thì khá phiền toái. Tốt hơn hết là mua một chiếc. Giá cả vừa phải sẽ không làm cho người ta đau lòng.

Nghĩ đến trong tài khoản vẫn còn mấy trăm vạn, Giang Nguyên thật ra cũng không đau lòng lắm. Một chiếc xe bình thường cũng chỉ hơn mười vạn. Hơn nữa Vân Giang không thể so với Bắc Kinh, trên cơ bản cũng không cần phải trả phí nhiều.

Sau khi quyết định, Giang Nguyên rất nhanh liên lạc với nhân viên của Cục Y tế mà Tỉnh trưởng Bạch đã sắp xếp.

Người cùng đi với Giang Nguyên chính là Chủ nhiệm khoa Y vụ bệnh viện số 1. Vị Chủ nhiệm này còn có quyền hạn lớn hơn vị Chủ nhiệm khoa Lâm nghiệm của bệnh viện Nhi đồng tỉnh. Có vị Chủ nhiệm này phối hợp, trên cơ bản Giang Nguyên có thể có được tuyệt đại quyền hạn ở bệnh viện số 1.

- Chủ nhiệm Ngưu, lần này làm phiền anh quá.

Giang Nguyên đẩy cặp mắt kính đen, mỉm cười nhìn Chủ nhiệm Ngưu.

Nhìn chàng thanh niên có chút quen mắt, Chủ nhiệm Ngưu không dám chậm trễ, gật đầu cười nói:

- Nào dám, nào dám. Chủ nhiệm Giang xuống kiểm tra công việc, tôi dĩ nhiên phải hỗ trợ hết mình.

- Bây giờ chúng ta đi chưa?

Đã gần đến giờ tan làm, Cục trưởng Cục Y tế gọi điện thoại đến an bài mọi chuyện, trong lòng Chủ nhiệm Ngưu cảm thấy rất nghi

hoặc. Y làm việc tại khoa Y vụ nhiều năm, chưa từng gặp qua tình huống này.

Nếu muốn nói tổ thanh tra của Cục Y tế đến kiểm tra, ít nhất y cũng sẽ nhận được phong thanh nào đó, hơn nữa người đến kiểm tra cũng không có một người. Ít nhất phải là tiểu tổ với năm ba người mới đúng chứ.

Hơn nữa, người trước mắt còn rất trẻ.

Chủ nhiệm Ngưu không dám suy nghĩ nhiều. Cục trưởng Cục Y tế đã đích thân gọi điện thoại dặn dò, chuyện như vậy lại càng hiếm thấy, lập tức đi theo Giang Nguyên ngay.

- Chào Chủ nhiệm Ngưu.

- Chào Chủ nhiệm Ngưu.

Trên đường đi, uy phong của vị Chủ nhiệm Ngưu này đúng là cao hơn vị Chủ nhiệm của bệnh viện Nhi đồng rất nhiều. Khi gặp các nhân viên y tế, ai nấy cũng đều cung kính chào hỏi.

Dưới yêu cầu của Chủ nhiệm Ngưu, bác sĩ trực ban vội vàng mang mấy quyển bệnh án đặt trước mặt Giang Nguyên, trong lòng tràn đầy nghi hoặc, khẩn trương nhìn chằm chằm Giang Nguyên, chờ hắn đưa ra bước chỉ thị tiếp theo.

Bác sĩ trực ban họ Đào, khoảng bốn mươi tuổi, là Phó chủ nhiệm khoa Nhi, nhưng trước mặt Chủ nhiệm Ngưu và Giang Nguyên, một chút cũng không dám khinh thường. Trong cơ chế quyền lực, một chủ quản cơ cấu xuống kiểm tra nhân viên, hơn nữa còn có Chủ nhiệm phụ trách y vụ đi theo, tất cả đều thể hiện sự tồn tại của hắn trong bệnh viện.

Mặc dù vị Chủ nhiệm từ cục Y tế cử xuống thoát nhìn còn rất trẻ, nhưng nhìn hắn rất cẩn thận, ngay cả Chủ nhiệm Ngưu cũng cung kính đối đãi, y lại càng căng thẳng hơn, sợ đối phương tìm ra được sơ sót nào đó. Dù sao trong hai người cũng chỉ có y là chủ quản khoa Nhi.

- Sao? Năm người?

Nhìn bệnh án của năm người này, Giang Nguyên cau mày, trầm giọng hỏi.

Thấy lông mày khê cau lại của đối phương, bác sĩ Đào lại càng căng thẳng, vội vàng giải thích:

- Xế chiều nay lại tăng thêm một người, cũng cùng một căn bệnh, cho nên tổng cộng có năm người.

- Uh.

Thấy đối phương gật đầu tỏ vẻ hài lòng, bác sĩ Đào mới thở phào nhẹ nhõm.

Trong lúc Giang Nguyên ở bệnh viện kiểm tra bệnh án, trong phòng làm việc của Chủ nhiệm Trương, gương mặt của Chủ nhiệm Trương vẫn âm trầm. Ông ta vừa mới kiểm tra lại mấy bệnh án của khoa Nhi bệnh viện số 1 lại một lần, xác nhận cũng chỉ là căn bệnh thường thấy, cũng không có gì đặc biệt, trong lòng trấn định hơn vài phần.

Ông đã đưa ra hướng xử lý chính xác. Cho dù là có chuyện, ông cũng đã dựa theo quy định. Ai cũng không tìm được sơ sót của ông.

- Không có quyền của tôi, tôi xem cậu làm thế nào/ Nếu cậu có dũng khí xằng bậy, hắc hắc, gây ra chuyện, cũng chẳng liên quan đến tôi. Có ngon thì xuất ra bản lĩnh đi.

Sau khi xem xong mấy bệnh án và xét nghiệm có liên quan, lúc này Giang Nguyên đã trăm phần trăm xác định mấy bệnh nhi này là do Tôn Diệu Nguyệt hạ độc, trong lòng vừa cảm thấy may mắn nhưng cũng cảm thấy bất đắc dĩ.

May mắn chính là hắn đã tìm Tỉnh trưởng Bạch. Tôn Diệu Nguyệt đã đưa ra điều kiện, không được để nội viện nhúng tay, phải tự mình hoàn thành. Nếu nhận quyền từ Chủ nhiệm Trương, hắn không thể tránh khỏi việc có liên quan đến nội viện, tất nhiên sẽ khiến cho nội viện chú ý.

Cái khó bây giờ chính là, Tôn Diệu Nguyệt không có nói chơi, muốn hắn phải một mình khống chế dịch bệnh này. Trong đó có

bao nhiêu phức tạp, Giang Nguyên biết rất rõ.

Nhìn thần sắc âm trầm và khẩn trương của Giang Nguyên, Chủ nhiệm Ngưu và bác sĩ Đào cũng cảm thấy lo lắng, dường như có chuyện gì đó không ổn.

Giang Nguyên bước ra hành lang, ý bảo hai người kia không cần đi theo, móc điện thoại ra gọi cho Tỉnh trưởng Bạch.

- Cái gì? Nghiêm trọng vậy sao?

Đang chủ trì một cuộc họp nhỏ, Tỉnh trưởng Bạch nghe Giang Nguyên nói xong, sắc mặt có chút biến đổi, trầm giọng nói:

- Nhanh như vậy cậu đã xác định được sao?

- Đúng vậy, tôi khẳng định.

Giang Nguyên nói:

- Để phòng ngừa khủng hoảng, tôi nghĩ phải nhanh xử lý, hơn nữa còn phải làm trong im lặng.

- Im lặng?

Nghe từ này, Tỉnh trưởng Bạch chỉ cảm thấy đau đầu. Ban đầu ông yêu cầu Giang Nguyên phải làm trong im lặng, bây giờ đến lượt Giang Nguyên yêu cầu. Ông cảm thấy đây là một yêu cầu rất khó. Nếu nghiêm trọng như Giang Nguyên đã nói, ngành có liên quan sẽ rất nhiều. Hơn nữa còn phải phong tỏa cả một khu nhà. Chuyện lớn như vậy, nếu muốn không truyền ra ngoài thì rất khó.

Nhưng cũng không thể đem việc này báo cáo lên bộ Y tế, chỉ có thể nói là dịch bệnh bình thường. Vì thế ông phải gánh nguy hiểm chính trị tương ứng. Nếu để xảy ra vấn đề, ông là một Tỉnh trưởng, nhưng lại không thông báo, kết quả là có thể nghĩ.

- Ba ngày, tôi nhiều nhất cũng chỉ khống chế được việc này ba ngày. Nếu không xuất hiện vấn đề như cậu nói, hết thấy sẽ không sao. Nhưng nếu tình huống ác liệt, ba ngày sau, tôi tùy thời có thể dựa theo trình độ diễn biến của dịch bệnh mà tiến hành phong tỏa có quy mô, đồng thời báo cáo lên cấp trên nhờ hỗ trợ.

Tỉnh trưởng Bạch nhẹ nhàng thở hắt ra, nói:

- Đây là trợ giúp lớn nhất mà tôi có thể giúp cậu.

- Ba ngày.

Giang Nguyên cắn môi, sau đó gật đầu:

- Cảm ơn ngài.

Những người ngồi chung quanh Tỉnh trưởng Bạch, chờ ông nói chuyện điện thoại xong, nhìn sắc mặt của ông, ai nấy đều kinh nghi. Bọn họ đều là thân tín của Tỉnh trưởng Bạch, cho nên Tỉnh trưởng Bạch mới nghe điện thoại mà không cần tránh. Nghe giọng nói của ông, cộng thêm vẻ mặt khẩn trương, mọi người cũng cảm thấy khẩn trương theo.

Sau khi Tỉnh trưởng Bạch cúp điện thoại, thấy mọi người đang căng thẳng nhìn mình, liền chậm rãi gật đầu:

- Được rồi, vừa lúc tất cả đều có mặt, tôi xin tuyên bố hai việc.

- Mọi người phải bí mật khởi động một kế hoạch phòng ngừa dịch bệnh cấp 1, triệu tập các chuyên gia dịch bệnh và vật chất hỗ trợ, im lặng đến bệnh viện số 1.

- Tư lệnh La, phiên anh phái cảnh sát vũ trang, mặc y phục bình thường, hàng ngày đi trước cổng bệnh viện số 1, phối hợp hành động.

- Cục trưởng Vân, bắt đầu từ bây giờ, anh hãy trở về Cục tọa trấn, giám sát cẩn thận truyền thông và internet, không cho bất cứ tin tức về dịch bệnh nào lan truyền ra ngoài. Một khi xuất hiện, chặn ngay.

Sau khi cúp điện thoại, Giang Nguyên trở về phòng làm việc, thấy Chủ nhiệm Ngưu và bác sĩ Đào đang khẩn trương nhìn mình, hẳn nói:

- Xin lỗi hai vị, bắt đầu từ bây giờ, mời hai vị giao điện thoại ra đây.

Chương 649: Giành giật từng giây

- Cái...cái gì?

Nghe Giang Nguyên nói, hai người liền sửng sốt, một hồi lâu mới hồi phục tinh thần. Bác sĩ Đào không dám lên tiếng, chỉ ngạc nhiên nhìn Chủ nhiệm Ngưu. Thấy Chủ nhiệm Ngưu cũng ngạc nhiên giống mình, liền chuyển tầm mắt sang Giang Nguyên, không biết chuyện gì đã xảy ra.

Nhìn hai người đang kinh ngạc nhìn h lẫn, Giang Nguyên bình tĩnh chỉ tay lên bàn nói:

- Bắt đầu từ bây giờ, khoa Nhi sẽ tiến hành kế hoạch phòng dịch cấp 1. Vì thế, mời hai vị giao điện thoại di động ra đây.

- Kế hoạch phòng dịch cấp 1?

Chủ nhiệm Ngưu và bác sĩ Đào đều nhất tề kinh hãi. Hai người nhìn nhau, phát hiện ánh mắt đối phương cũng giống mình, đều là sự kinh ngạc.

- Chủ nhiệm Giang, chuyện gì xảy ra vậy? Cậu đang nói đùa sao?

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Giang Nguyên, Chủ nhiệm Ngưu không khỏi hoài nghi Giang Nguyên đang nói đùa. H lẫn chỉ mới xem qua mấy bệnh án, dường như không thể đưa ra phán định như vậy? Hơn nữa, một khi khởi động kế hoạch phòng dịch cấp 1, cái này sẽ đại diện cho điều gì?

Đại diện cho cả bệnh viện đều sẽ bị ảnh hưởng rất lớn. Đồng thời, nếu đây là thật, vừa rồi hai người vừa mới tiếp xúc với người bệnh, đều có nguy cơ bị lây nhiễm rất cao, đồng thời nguy hiểm đến tính mạng. Điều này có đáng để đùa không? Tiểu tử này không phải bị điên rồi chứ? Chẳng lẽ h lẫn không biết h lẫn đại diện cho Cục Y tế đến sao? Ngay cả điều này mà cũng dám đem ra đùa?

Bác sĩ Đào bên cạnh cũng khẩn trương nhìn Giang Nguyên. Y không biết Chủ nhiệm Giang này thông qua cái gì để có thể phán định, nhưng với kinh nghiệm của y, y tin rằng không có khả năng

này. Y hiểu rất rõ tình trạng của bệnh nhân, không ai có thể đưa ra bất cứ phán đoán như vậy. Hơn nữa còn làm ra quyết định.

Mà cho dù là có chuyện như thế đi, với tuổi của hần, có quyền ra lệnh như vậy không? Cấp trên sẽ tin vào phán đoán của hần? Điều này sao có thể?

Nhưng, bởi vì thân phận đối phương, hơn nữa còn có Chủ nhiệm Ngưu, cho nên y mới không lên tiếng.

- Không sai, kế hoạch phòng dịch cấp 1. Xin hai vị giao điện thoại ra đây, tạm thời cũng không được rời khỏi phòng làm việc.

Giang Nguyên gật đầu xác nhận.

- Không thể nào.

Nhìn vẻ mặt của Giang Nguyên, Chủ nhiệm Ngưu lắc đầu, nói:

- Chủ nhiệm Giang, đừng nói đùa chứ. Việc này chẳng có gì vui hết.

- Tôi không có nói đùa, tôi nói nghiêm túc.

Giang Nguyên một chút cũng không có ý đùa giỡn, sắc mặt trầm xuống, nhìn Chủ nhiệm Ngưu, nói.

Nhìn sắc mặt của Giang Nguyên, gương mặt Chủ nhiệm Ngưu cứng đờ.

Yên lặng nhìn Giang Nguyên một lúc, liền nói:

- Chủ nhiệm Giang, chuyện này không thể đùa giỡn. Cho dù có chuyện, cũng phải cục Y tế phái xuống tiểu tổ điều tra chính thức, khi đó mới có thể chấp hành.

- Tôi không có nói đùa.

Giang Nguyên lắc đầu, bình tĩnh nói:

- Mọi người hần đã rõ quy định, cho nên, mời lấy điện thoại đi động ra.

Thấy Giang Nguyên vẫn kiên trì như cũ, Chủ nhiệm Ngưu đã có chút tin tưởng, nhưng vẫn không nhận được mà tức giận lẫn hoảng sợ, muốn cầm mấy quyển bệnh án mà ném đi. Cho dù có triển khai kế hoạch phòng dịch cấp 1, nhưng nào có ai lỗ măng như hăn chứ? Chỉ bằng vào phán đoán của một người mà đã dễ dàng đưa ra kết luận như vậy.

Chẳng lẽ không biết một khi kế hoạch được triển khai, nếu như sai lầm, sẽ tạo thành tổn thất bao nhiêu cho bệnh viện số 1 không? Đến lúc đó, Chủ nhiệm khoa Y vụ như y có còn ngồi yên tại vị trí này hay không cũng còn khó nói.

- Chủ nhiệm Giang, tôi muốn xin xác nhận của Tỉnh trưởng Bạch.

Chủ nhiệm Ngưu cố nén suy nghĩ muốn cầm bệnh án đập bể đầu Giang Nguyên, nhưng giọng điệu nói với hăn đã bắt đầu lạnh dần. Rốt cuộc là tên tiểu tử này muốn làm gì? Hăn không có đầu óc sao? Tại sao lại vô đoán như thế? Dù sao cũng phải báo cáo lại với Tỉnh trưởng Bạch mới được, không thể cầm lông gà mà chạy trước lệnh tiến.

Trong lúc y đang định móc điện thoại di động ra, bác sĩ Đào bên cạnh đột nhiên yên lặng nhìn Giang Nguyên, run giọng nói:

- Cậu là Giang...Giang Nguyên...Tổ trưởng Giang.

Nhìn sắc mặt của bác sĩ Đào đang hoảng sợ nhìn mình, Giang Nguyên bất đắc dĩ gỡ kính xuống, gật đầu nói:

- Đúng vậy, vì thế, Chủ nhiệm Ngưu, xin hãy đưa điện thoại di động ra. Anh cũng biết hậu quả rồi đấy.

- Cậu...

Nghe được cái tên Giang Nguyên, vốn vẻ mặt đang tức giận, tay Chủ nhiệm Ngưu run lên, điện thoại rớt xuống bàn làm việc, hoảng sợ nhìn Giang Nguyên đã tháo mắt kính xuống, mặt xám như tro tàn.

Lúc này hai người đã biết rõ tại sao chàng thanh niên trước mắt trông rất bình thường này lại dám đưa ra kết luận vô đoán như vậy. Cách đây không lâu, trong đợt phòng chống dịch bệnh ở Bắc

Kinh, hẳn đã là Phó tổ trưởng thường trực tiểu tổ lãnh đạo, còn nằm trên cả Phó thủ tướng Tề. Hai người biết rất rõ điều hẳn nói là đại diện cho điều gì.

Hai người im lặng. Một lúc lâu sau, Chủ nhiệm Ngưu mới mấp máy môi, run rẩy chỉ vào điện thoại di động trên bàn, miễn cưỡng cười nói:

- Chủ...Tổ trưởng...Giang, để tôi gọi điện thoại cho Viện trưởng, thông báo cho bọn họ biết một chút.

- Không cần, có lẽ bây giờ bọn họ đã nhận được thông báo rồi.

Giang Nguyên mỉm cười, cầm lấy điện thoại di động trên bàn và của bác sĩ Đào đưa qua, nhẹ nhàng thở dài.

Nhìn Giang Nguyên, bác sĩ Đào và Chủ nhiệm Ngưu cũng thở dài. Tâm hai người đang chìm xuống. Sau sự kiện dịch bệnh ở Bắc Kinh, mặc dù đại đa số người không thừa nhận, nhưng vị Tổ trưởng Giang này mơ hồ có quyền uy trong lĩnh vực dịch bệnh.

Cho dù quyền uy không mang tính chất học thuật chính thức, nhưng cũng làm cho con người ta không còn biện pháp nghi ngờ.

Nếu Tổ trưởng Giang đã đưa ra quyết định, hai người cũng chỉ âm thầm cầu nguyện vận khí tốt một chút. Tuy trốn ở đây cách ly quan sát, nhưng hy vọng đừng ở lâu quá. Tuy nhiên, nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Giang Nguyên, một chút tin tưởng liền không còn.

Không ai biết bệnh viện số 1 đang xảy ra chuyện gì. Khoa Nhi yên lặng bị phong tỏa. Mọi người cũng bắt đầu bị hạn chế ra vào.

Tôn Diệu Nguyệt bị Giang Nguyên gọi là ma đầu đang đuổi tay lật xem phần tài liệu vừa mới nhận được.

- Chắc chắc, không tệ, tiểu tử này phản ứng khá nhanh. Khó trách Miêu Thiên Nhất lại bị bại trong tay hắn. Nhưng lần này sẽ không đơn giản như vậy. Tiểu tử kia cũng đừng làm tôi thất vọng.

Tiện tay đọc hết phần tư liệu, Tôn Diệu Nguyệt khẽ cười, sau đó quay sang nói với người bên cạnh:

- Mộc Hương, cẩn thận giám sát tình huống. Có gì lạ thường, lập tức báo cáo lại cho tôi.

- Vâng, Sơn Trường Đại Nhân.

Người thanh niên tuổi trẻ khom người cung kính xác nhận, sau đó lui ra ngoài.

Tôn Diệu Nguyệt nhẹ nhàng nâng chung trà nhấp một ngụm, cảm giác mùi thơm của trà vẫn còn vương vấn nơi đầu lưỡi, sau đó thẳng lên não, khiến cho đầu óc không khỏi thanh tĩnh lại, liền nở nụ cười thỏa mãn:

- Trà của Thiên Y Viện quả nhiên là thứ tốt. Nhất định phải nghĩ biện pháp lấy một chút nữa mới được.

Trong lúc Tôn Diệu Nguyệt đang thưởng trà, đồng chí Giang Nguyên lại khổ cực chỉ huy các chuyên gia tiến hành thiết lập phòng cách ly và phòng nghiên cứu.

Tuy nói những thứ này không cần hẳn phải đích thân ra mặt, trung tâm phòng chống dịch bệnh sẽ có phương án vận chuyển đầy đủ. Nhưng Giang Nguyên vẫn phải phụ trách rất nhiều việc. Bây giờ còn chưa đến ba ngày, hẳn cần phải đối phó hết thảy, lại còn không để cho Chủ nhiệm Trương chú ý đến bên này. Đúng là không dễ dàng gì, cần phải giành giật từng giây.

Chương 650: Gan to

“Gan to”. Đây là định nghĩa mà Giang Nguyên tặng cho mình.

Nhìn hệ thống chỉ huy dần dần hình thành, mọi người đều khẩn trương hoàn thành công việc, triển khai kế hoạch phòng dịch cấp 1, Giang Nguyên mới biết lá gan của mình tương đối lớn.

Không hề có kết quả xét nghiệm, chỉ dựa vào suy đoán đã xác định đây là thủ đoạn của Tôn Diệu Nguyệt. Điều duy nhất mà Giang Nguyên tin vào, đó chính là hoàn cảnh và khu vực diễn ra đều hoàn toàn giống với lần trước.

- Làm thì cũng đã làm rồi, hần là không có sai.

Giang Nguyên hít vào một hơi, ngồi nhìn các vị chuyên gia hai bên, nở nụ cười bình tĩnh, nói:

- Sau này phải làm phiền mọi người rồi.

- Không thành vấn đề. Chúng tôi đều dựa theo quy định, khống chế các hạng mục rất tốt.

Một người đàn ông tóc hoa râm gật đầu, trầm giọng nói, chỉ là ánh mắt nhìn Giang Nguyên vẫn có sự nghi ngờ:

- Tổ trưởng Giang, lần này cậu xác định đây là một ca bệnh dịch, cũng không cần báo cáo cấp trên xin trợ giúp?

Giang Nguyên nhìn mọi người chung quanh, ai nấy cũng đều nghi hoặc giống như người đàn ông trung niên, liền lắc đầu:

- Không cần đâu. Các vị chỉ cần làm tốt công việc mà tôi đã an bài là được rồi.

- Được.

Mặc dù trong lòng vẫn tràn ngập vô số nghi vấn, nhưng đối mặt với người còn có quyền uy trong lĩnh vực phòng chống dịch bệnh còn hơn Phó thủ tướng Tề, hơn nữa còn có được sự ủng hộ rất mạnh từ tỉnh, tất cả đều nhất tề gật đầu.

- Được rồi, hội nghị giải tán. Xin mời Chủ nhiệm Vu và người của tổ nghiên cứu dịch bệnh tạm thời lưu lại một chút.

Giang Nguyên nói.

Trong thanh âm kéo ghế, mọi người đều tản đi, chỉ còn lại người đàn ông mái tóc hoa râm lên tiếng đầu tiên và hai người đàn ông trung niên khác.

Đợi mọi người đã ra hết, cửa phòng đóng lại, Giang Nguyên mới nhìn ba người, mỉm cười nói:

- Chủ nhiệm Vu, liên quan đến việc xét nghiệm và phân tích virus,

kính nhờ ba vị.

- Tổ trưởng Giang khách sáo quá rồi. Đây là chuyện mà chúng tôi phải làm.

Thấy Giang Nguyên khách sáo như vậy, Chủ nhiệm Vu mỉm cười nói:

- Nhưng Tổ trưởng Giang, khả năng nghiên cứu dịch bệnh của tỉnh Nam chúng ta vẫn còn yếu kém, hoàn toàn không thể sánh bằng Bắc Kinh. Nếu như có thể xác định là một loại dịch bệnh mới, thời gian xét nghiệm, phân tích và điều chế thuốc hẳn phải mất một thời gian dài.

- Không thành vấn đề, chỉ cần cố hết sức là được.

Giang Nguyên gật đầu nói:

- Nhưng chuyện xét nghiệm và phân tích dịch bệnh, mọi người nhất định phải hoàn thành thật nhanh.

Nghe Giang Nguyên nói, Chủ nhiệm Vu và hai người kia liếc mắt nhìn nhau, âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Vốn Chủ nhiệm Vu nói như vậy, là bởi vì thực lực của phòng nghiên cứu dịch bệnh ở tỉnh Nam quả thật không cách nào so sánh với Bắc Kinh. Hơn nữa, nếu tình huống giống như lời vị Tổ trưởng Giang này đã nói, áp lực của tổ nghiên cứu dịch bệnh sẽ rất lớn. Một khi tình huống không ổn, đến lúc đó người gánh chịu trách nhiệm cũng sẽ là bọn họ.

Nhưng bây giờ vị Tổ trưởng Giang này nói chỉ cần hết sức, mọi người tất nhiên cũng thở phào nhẹ nhõm. Về phần xét nghiệm và phân tích virus, cũng không phải là rất khó. Với thực lực tỉnh Nam, cũng đủ trong thời gian ngắn đưa ra kết quả.

Chủ nhiệm Vu chần chừ một chút rồi nói với Giang Nguyên:

- Tổ trưởng Giang, cậu thật sự không có tư liệu về dịch bệnh này sao?

- Không có.

Giang Nguyên đáp. Hắn biết suy nghĩ trong lòng Chủ nhiệm Vu, chỉ

nói:

- Chủ nhiệm Vu không cần lo lắng về phương diện này, chỉ cần làm tốt công việc mà tôi đã nói là được.

- Được.

Thấy Giang Nguyên đã nói như vậy, sự nghi ngờ trong lòng Chủ nhiệm Vu lại càng sâu thêm vài phần. Giang Nguyên không có tư liệu về nó, tại sao lại dám xác định đây là một căn bệnh dịch có tính chất lây nhiễm tương đối lớn? Thậm chí còn triển khai cả kế hoạch phòng dịch cấp 1?

Nhưng Chủ nhiệm Vu đã sống mấy chục năm, đã thành lão hồ ly, chuyện không nên hỏi sẽ không hỏi. Vừa rồi chỉ là bất đắc dĩ hỏi một câu mà thôi.

Sau khi bước ra khỏi phòng hội nghị, Chủ nhiệm Vu liền nhận được một cuộc điện thoại.

- Chủ nhiệm Ngô, tôi vừa mới hỏi qua, Tổ trưởng Giang dường như không rõ ràng lắm tình huống của dịch bệnh.

- Vâng, nhưng cậu ấy nói chúng ta không cần quá mức lo lắng, chỉ cần cố hết sức là được, dường như cũng không quá khẩn trương về việc khống chế dịch bệnh.

Chủ nhiệm Vu nhỏ giọng báo cáo tin tức mà ông vừa mới biết được từ chỗ Giang Nguyên.

- Được rồi, cứ như vậy đi. Ông cứ dựa theo lời Tổ trưởng Giang đã nói mà làm. Nếu có gì lạ thường, nhất định phải báo cáo cho tôi biết.

Một người đàn ông trung niên đeo cặp mắt kính ngồi sau bàn làm việc, sau khi cúp điện thoại, thoáng im lặng một chút rồi cầm điện thoại gọi cho một người.

- Tỉnh trưởng, tôi là Ngô Dương Hành, tôi vừa mới nhận được điện thoại của giáo sư Vu của trung tâm nghiên cứu dịch bệnh. Ông ấy xác nhận Tổ trưởng Giang dường như cũng không có tư liệu gì về căn bệnh này.

- Vâng, vâng, chính là như vậy, nhưng Tổ trưởng Giang hình như không quá lo lắng. Cậu ấy chỉ yêu cầu giáo sư Vu nhanh chóng xét nghiệm và phân tích virus mà thôi.

- Đúng vậy, bởi vậy có thể thấy, Tổ trưởng Giang theo như lời giáo sư Vu đã nói, quả thật không rõ tình huống cụ thể của dịch bệnh.

Nghe Chủ nhiệm Ngô của trung tâm kiểm soát và phòng chống dịch bệnh báo cáo lại, sắc mặt Tỉnh trưởng Bạch có chút cổ quái. Ông muốn Chủ nhiệm Ngô báo cáo tình huống, bất quá chỉ là muốn xác nhận mức độ nghiêm trọng của nó. Nhưng tin tức truyền đến lại khiến ông mơ hồ. Ông thật sự không rõ Giang Nguyên làm như vậy là có ý gì. Nghĩ đến đây, Tỉnh trưởng Bạch không nhịn được mà thở dài.

Lúc này, vẻ mặt của Chủ nhiệm Ngô cũng tràn đầy nghi hoặc. Sau khi nghe Tỉnh trưởng Bạch thở dài, không nhịn được liền hỏi:

- Tỉnh trưởng, kế tiếp chúng ta phải làm sao?

- Cứ tiếp tục dựa theo yêu cầu của Giang Nguyên mà làm. Cậu ta muốn làm cái gì thì cứ làm cái đó. Có vấn đề gì nghiêm trọng thì báo cáo lại cho tôi.

Cúp điện thoại, Tỉnh trưởng Bạch dựa lưng vào ghế, lẳng lặng nhìn trần nhà, ánh mắt tràn đầy nghi hoặc:

- Giang Nguyên, rốt cuộc là cậu muốn làm cái gì?

Tỉnh trưởng Bạch im lặng một hồi, rốt cuộc thở dài nói:

- Thôi, dù sao cũng chỉ có ba ngày. Tôi cũng chỉ có thể giúp cậu được nhiều đó thôi.

Một đêm rất nhanh trôi qua. Cả khoa Nhi đều đã được phong tỏa. Tất cả những người có ý định tiến vào cũng đều bị cảnh sát mặc thường phục im lặng mang đi phối hợp điều tra. Một số người bệnh khác thì đều được lấy lý do là đã đầy giường mà chuyển sang bệnh viện khác.

Dưới sự khống chế một cách chu đáo, tin tức khoa Nhi bị phong tỏa cũng không bị truyền ra ngoài. Nhưng Giang Nguyên biết tình

hướng này cũng sẽ không duy trì được lâu. Cho dù có ngành tuyên truyền toàn lực phối hợp, theo như lời Tỉnh trưởng Bạch đã nói, nhiều nhất cũng chỉ có thể khống chế được ba ngày thôi, xem như đã không tệ rồi.

Cả đêm không ngủ, Giang Nguyên tranh thủ gọi một cuộc điện thoại cho Viện trưởng Lưu, nói có việc phải rời khỏi trạm y tế ba ngày.

Viện trưởng Lưu nhận được điện thoại của Giang Nguyên liền choáng váng, nhưng ông cũng biết Giang Nguyên không chịu sự quản lý của ông, đành phải đau khổ mà đồng ý.

Giang Nguyên suy nghĩ một chút liền gọi điện thoại cho Chủ nhiệm Trương. Nghe Giang Nguyên nói có việc quan trọng cần về Bắc Kinh vài ngày, mặc dù bất mãn việc Giang Nguyên chạy loạn, nhưng cũng biết không có cách nào giữ hắn, đồng thời cũng đang ước Giang Nguyên đừng gây thêm loạn cho ông ta, lúc này liền vội đồng ý.

Sau khi chuẩn bị xong hết thảy, Giang Nguyên hít một hơi thật sâu. Bây giờ bệnh nhân nhiễm căn bệnh này đang có gần mười người. Các phương diện phòng ngừa đã hoàn thành. Kế tiếp chính là lúc hắn xuất lực.

Mặc dù có chút khó khăn, nhưng phải thử mới được. Nhiều nhất không được nữa thì nhận thua, hoặc hướng nội viện cầu cứu. Về phần hậu quả, Giang Nguyên dựng thẳng thắt lưng, ánh mắt tràn đầy kiên nghị. Đoàn ông mà, có gì đáng sợ đâu chứ.

Chương 651: Thời gian

- Cầu viện đám quái vật Thiên Y viện.

Đôi môi đỏ mềm mại của nữ ma đầu khẽ mở, tiện tay vút xấp tài liệu mới nhất trong tay xuống, thấp giọng khẽ thở dài:

- Nếu vì hai con bé đó mà có thể làm đến mức này, vậy tôi sẽ xem xem, cho anh cơ hội, xem thử rốt cuộc anh có thể vượt qua được ải này không.

Thanh niên tuấn mỹ bên cạnh nghe nữ ma đầu nói vậy trong lòng khẽ động, giương mắt cẩn thận nhìn Yamachou đại nhân, thấy hình như tâm tình Yamachou đại nhân rất tốt, không hề có vẻ mặt gì khác thường. Lúc này gã mới cẩn thận nói:

- Yamachou đại nhân, ngài không muốn giết hắc sao?

- Đương nhiên muốn.

Nữ ma đầu nâng ly rượu vang trong tay lên, nhẹ nhàng nhấp một ngụm. Lúc này ả mới liếc mắt nhìn thanh niên tuấn mỹ, khẽ cười nói:

- Miêu Thiên Nhất ít nhiều gì cũng được coi là sư huynh của tôi. Nếu hắc chết trong tay người khác, dĩ nhiên tôi phải báo thù cho hắc.

- Vốn tôi không định cho thằng nhãi này cơ hội, nhưng ai ngờ thằng nhãi này biết thân phận của tôi rồi, vì hai con nhóc kia dám không tự bỏ chạy, cũng không cầu viện đám lão quái vật kia. Thế thì tôi cho hắc một cơ hội. Nếu hắc thật sự có thể độc lập giải quyết việc này, có được may mắn như vậy, vậy thì tôi tha cho hắc lần này đã làm sao chứ?

Thanh niên tuấn mỹ nghe nữ ma đầu nói vậy sắc mặt khẽ biến, sau đó lại cẩn thận cười nói:

- Yamachou đại nhân nhân từ.

- Haha, nhân từ, Uddi, anh thật biết nói chuyện.

Nữ ma đầu đắc ý cười lớn.

Giang Nguyên mặc bộ đồ cách ly, chậm rãi bước trong phòng bệnh cách ly, mỉm cười gật đầu với mấy y tá cũng mặc bộ đồ cách ly dày mấy lớp giống như mình.

Tỉnh Nam không thể so được với Bắc Kinh. Sau khi phát hiện bệnh độc bộc phát, số lượng trang phục cách ly toàn diện bên Bắc Kinh cũng không nhiều chứ đừng nói gì đến tỉnh Nam này.

Mấy bộ trang phục cách ly toàn diện Trung tâm khống chế bệnh

dịch đem đến hoàn toàn như muối bỏ biển. Vốn đảm Chủ nhiệm Vụ ép Giang Nguyên mặc một bộ nhưng bị Giang Nguyên thẳng thừng từ chối, đưa ba bốn bộ trang phục cách ly toàn diện giao cho đảm Chủ nhiệm Vụ của nhóm nghiên cứu bệnh độc.

Bởi vì hần hiếu rất rõ, thật sự người có nguy cơ lây nhiễm nhất là người của nhóm nghiên cứu bệnh độc. Tuy hiện tại không biết rõ cuộc nữ ma đầu kia đã hạ bệnh động gì, nhưng Giang Nguyên rất rõ nữ ma đầu Tôn Diệu Nguyệt này chắc chắn sẽ không dễ dàng bỏ qua cho mình.

Nếu nói đây chỉ là bệnh độc lây nhiễm bình thường chắc chắn Giang Nguyên sẽ không tin.

Trong lúc chưa biết rõ bệnh độc truyền nhiễm cụ thể theo đường nào, những nhân viên nghiên cứu trực tiếp phân tách bệnh độc kia nếu không có trang phục cách ly toàn diện, cũng không có những thiết bị tinh vi của Trung tâm nghiên cứu bệnh độc quốc gia, vậy thì tỷ lệ những nhân viên y tế bình thường bị nhiễm bệnh sẽ cao hơn rất nhiều.

Tiếp đến những người có nguy cơ lây nhiễm nhất chính là những y tá tiếp xúc trực tiếp với người bệnh.

Y tá là người tiếp xúc với người bệnh nhiều nhất, so với các bác sĩ cơ hội tiếp xúc người bệnh cao hơn rất nhiều lần. Đây chính là nguyên nhân năm đó lúc SARS hoành hành ở Bắc Kinh, y tá chết nhiều nhất.

Đối diện với những y tá dần thân vào nguy hiểm này Giang Nguyên vô cùng kính nể và cảm động.

- Chào Tổ trưởng Giang, chào Tổ trưởng Giang...

Các y tá đi ngang qua đây đều thấy vị bác sĩ này cũng xuất hiện nhiều ở khu bệnh cách ly này giống như họ. Hơn nữa bác sĩ trước mặt còn đại diện cho sự hy vọng sinh tồn của mọi người, cho nên các y tá đều rất cung kính và khâm phục Giang Nguyên.

Giang Nguyên đi vào phòng bệnh cẩn thận quan sát tình hình từng bệnh nhân, đồng thời cầm bệnh án bên cạnh lên, lật xem thay đổi

hiệt độ và các hiện tượng cơ thể khác của họ.

Giờ đã một ngày trôi qua, đã có thêm mười ba bệnh nhân, có điều may cho Giang Nguyên là đều xuất phát từ những gia đình xung quanh gia đình người bệnh ở. Dưới sự quan sát chu đáo đã không có thêm bất kỳ ca bệnh mới nào. Điều này chứng tỏ nữ ma đầu kia vẫn chưa đến mức phát rồ, rải bệnh lung tung mà chỉ trực tiếp ra tay ở bệnh viện, khống chế phạm vi ở mức nhỏ nhất, cho mình một cơ hội cứu vãn.

Một ngày này Giang Nguyên cũng không làm gì đặc biệt. Hắn rất rõ năng lực của mình về phương diện nghiên cứu bệnh độc. Từ trước đến nay hắn chưa từng tiếp xúc phương diện này, cho dù là gần đây chẳng qua cũng chỉ mới được học chút nền tảng trong khoảng thời gian ở Thiên Y viện, và sau sự kiện bệnh độc ở Bắc Kinh, thì cũng có chút hiểu biết và thành tựu nhất định về nghiên cứu bệnh độc.

Nhưng nói tóm lại, Giang Nguyên rất rõ ở phương diện này mình không thể so được với những giáo sư già như Chủ nhiệm Vu.

Cho nên Giang Nguyên không hề nhúng tay vào công tác nghiên cứu bệnh độc của nhóm nghiên cứu bệnh độc. Hắn chỉ quan sát cẩn thận thay đổi của bệnh nhân cùng với tình hình những ca bệnh tăng mới. Hắn chỉ có ba ngày, nếu thông qua phương thức nghiên cứu bệnh độc bình thường mà nói việc có thể làm không nhiều. Trừ phi có Đường y sư dẫn đội ngũ biến thái kia của Phòng nghiên cứu bệnh độc Thiên Y viện tới Giang Nguyên mới có thể tự tin có thể đối phó trong vòng 3 ngày.

Nhưng giờ rõ ràng, dựa vào mấy tuyến thủ hạ hai của phòng nghiên cứu bệnh độc của Trung tâm khống chế dịch bệnh tỉnh Nam, cho dù có cộng thêm hắn cũng không đủ. Đừng nói trong vòng 3 ngày, 1 tuần lễ có thể làm ra được đã là vượt qua trình độ bình thường cộng thêm được liệt tổ liệt tông phù hộ rồi.

Cho nên, giờ Giang Nguyên chỉ có thể tung ra kỳ chiêu.

Hắn ra lệnh cho nhóm nghiên cứu bệnh độc nhan chóng phân ly và xác nhận bệnh độc. Nếu trong 3 ngày không làm được việc này, Giang Nguyên cũng cảm thấy họ có thể về quê dưỡng già được rồi.

Còn về chuyện ứng phó tình hình dịch bệnh, Giang Nguyên biết chỉ có thể dựa vào một mình mình. Trong tình huống bình thường, kỳ tích thật sự không thể xuất hiện ở những người bình thường. Giang Nguyên biết mình không phải người bình thường, cho nên kỳ tích vẫn có thể sẽ xuất hiện.

“Tổ sư gia à, ngài rất đáng tin mà.”

Giang Nguyên quay đầu nhìn xung quanh, sau khi xác nhận xung quanh không có ai thì vội vàng lấy bao tay mình ra, đưa tay cẩn thận bắt mạch cho người bệnh.

Mang bao tay cách ly không thể nào đảm bảo bắt mạch chính xác trăm phần trăm được. Giang Nguyên thì muốn thông qua bắt mạch bệnh tình của bệnh nhân để chữa trị bằng trung dược.

Thông qua những biện chứng trung y, sử dụng trung dược để xác định tình hình bệnh độc so với những máy móc tinh vi hiện nay có thể tìm được nhiều loại thuốc ức chế đáng tin hơn nhiều.

Cho dù dụng cụ có tinh vi đến đâu mà không có đủ những người có kinh nghiệm, không có đủ số lượng, với tình hình hiện tại của tỉnh Nam, cho dù vận may của Giang Nguyên có tốt thì ít nhất cũng cần 1 tuần lễ. Còn nếu dùng trung dược để khống chế dịch bệnh, nếu vận may đủ tốt, vậy thì 3 ngày vẫn còn có hy vọng.

Hơn nữa 3 ngày cũng có thể nhìn ra truyền nhiễm bệnh độc có được khống chế không. Trong vòng 3 ngày, không xuất hiện bệnh nhân mới ở phòng bệnh khác và nơi khác thì có thể xác định bệnh độc chưa khuếch tán, đủ để giảm dự án phòng dịch bệnh cấp 1 xuống cấp 2. Chỉ cần cách ly những bệnh nhân hiện tại, ảnh hưởng giảm bớt, đến lúc đó cho dù có tin tức gì truyền đi cũng không thể gây ra rắc rối quá lớn.

Với những biện pháp của chính phủ, đủ để giảm sức ảnh hưởng đến mức thấp nhất. Nhưng nếu là phương án phòng dịch cấp 1 thì không thể như vậy.

Giang Nguyên cẩn thận bắt mạch cho bệnh nhân rồi lại nhìn tựa lưỡi và kết mạc mắt của bệnh nhân trong lòng thoáng có chút manh mối, sau đó hần lại đeo bao tay vào, đi về phía bệnh nhân

tiếp theo.

Mấy ngày nay, Giang Nguyên cũng đã hiểu tình hình bệnh độc. Giờ đã cách lúc xảy ra sự kiện bệnh độc ở Bắc Kinh hơn nửa năm, lúc đó để cứu Tiểu Bảo, hắn đã vắt kiệt óc cũng không tìm được cách. Nhưng giờ hắn đã bắt đầu có phát hiện mới. Trong những ký ức Tổ sư gia lưu lại, ôn dịch cổ đại có sử dụng một vài phương thuốc đặc biệt cũng có hiệu quả khổng chế tương đối tốt.

Hơn nữa những bệnh nhân này vừa mới bắt đầu vài ngày, hiện tại tạm thời chỉ cần khống chế được bệnh tình, chỉ cần bệnh tình dịu đi bớt, vậy thì tất cả đều có khả năng.

Giờ thứ cấp bách nhất Giang Nguyên phải đối mặt không phải là bệnh độc mà phải đảm bảo để tin tức không lộ ra ngoài. Chủ nhiệm Trương của văn phòng đại diện kia tuy năng lực tầm thường, chỉ ngồi đó cho qua ngày đoạn tháng nhưng cũng là y sĩ chính thức của Thiên Y viện. Nếu như tin tức truyền ra, truyền đến tai lão, nếu mà lão còn không phát hiện được thì quá không có khả năng rồi.

Với quyền hạn của Thiên Y viện, lão sẽ nhanh chóng phát hiện ra khác thường, sau đó chắc chắn sẽ thông báo cho Thiên Y viện. Nếu như vậy thì vụ cá cược này, chỉ cần Thiên Y viện nhúng tay vào Giang Nguyên chắc chắn sẽ thua.

Cho nên giờ Giang Nguyên phải tranh thủ thời gian.

Chỉ cần hắn thắng được ván cược này thì tất cả sẽ có hy vọng. Đến lúc đó cho dù là nhóm nghiên cứu bệnh độc tốn hơn 1 tuần để tìm ra chất ức chế bệnh độc hay là phương diện trung được có được hiệu quả chữa trị thì cũng là cục diện toàn thắng.

Chương 652: Trùng hợp

Hoàng Giang là một phóng viên của Báo buổi chiều Vân Giang. Lúc này gã đang ngồi trước máy tính, tùy tiện tán gẫu với một thông tấn viên của tòa soạn. Với một người làm công việc hai ba năm mà nói, gã thích nhất là tán gẫu với mấy thông tấn viên. Những thông tấn viên này thường là nguồn chủ yếu giúp gã có những tin mới.

Gã đưa tay đẩy đẩy kính, nhìn mấy dòng chữ đối phương đang gõ trên màn hình, trong mắt lóe lên ngọn lửa hưng phấn.

- Sáng tôi đi tái khám ở gần Bệnh viện số 1 Đại học Đông Nguyên, nghe có người nói hai ngày nay không biết khoa nhi có chuyện gì, hình như không nhận bệnh nhân. Hơn nữa tòa nhà khoa nhi hình như cũng ít người hơn hẳn.

Hoàng Giang hưng phấn đưa tay gõ bàn phím nói:

- Lão Dư, anh chắc chắn chứ?

- Đương nhiên. Vốn tôi định qua xem thử, nhưng vừa mới đến gần đã bị bảo vệ bệnh viện cản lại, nói tòa nhà khoa nhi gần đây đang tu sửa. Tình hình cụ thể tôi không rõ lắm, có điều tôi cứ cảm thấy chuyện không đơn giản như vậy.

Lão Dư nhanh chóng trả lời nói:

- Nếu như cậu có thời gian có thể qua xem thử.

- Được, dù sao giờ tôi cũng đang nhàn rồi chẳng có việc gì, thì đi xem thử vậy!

Hoàng Giang cười đáp lời, lập tức tắt máy tính, sau đó nhấc túi xách lên, nói với đồng nghiệp bên cạnh:

- Lão Lý, tôi ra ngoài một chút!

- Sao? Tìm được tin tức rồi à?

Đồng nghiệp khoảng năm mươi tuổi ngồi bên nhìn thấy vẻ mặt hưng phấn của Hoàng Giang liền cười ha hả gật đầu nói:

- Đi đi, đi đi!

- Ờm.

Hoàng Giang đáp một tiếng rồi liền quay đầu rời đi.

Lão Lý nhìn thấy Hoàng Giang nhanh chóng chạy đi thì cười tùm tùm lắc đầu, chàng thanh niên này cũng đủ nhiệt tình đấy.

Còn Hoàng Giang lúc này đã chạy xuống dưới lầu, đến bãi đỗ xe lái xe, đạp mạnh chân ga phóng đi.

Về chuyện lão Dư nói, đối với một người chuyên làm việc với tin tức mà nói, cảm giác linh mẫn của Hoàng Giang cho gã biết chuyện này hình như hơi khác thường. Cho nên vừa nhận được tin gã liền chạy đi không chút do dự. Là phóng viên tức tức, tính thời hiệu của tin tức cực cao. Nếu không lấy được tin tức đầu tiên thì cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Trong lúc Hoàng Giang lái xe chạy nhanh về phía Bệnh viện số 1 Đại học Đông Nguyên, Lâm Mẫn Lâm đại công tử lúc này sắc mặt nôn nóng, tức giận nói với cặp nam nữ chăm sóc bên cạnh:

- Có nghe thấy không, tôi không muốn ở đây nữa, tôi muốn đi ra ngoài hít thở không khí.

Người đàn ông bên cạnh vẻ mặt bất đắc dĩ nói:

- Mẫn thiếu, bác sĩ nói hiện tại ngài không thể vận động, sẽ ảnh hưởng đến việc khếp lại của xương cốt.

- Ảnh hưởng cái gì? Không phải giờ tôi đã bó bột rồi à, sao ảnh hưởng được?

Mẫn đại thiếu vẻ mặt tức giận nhìn người thanh niên kia nói:

- May đi lấy xe lăn cho tôi, đẩy tôi ra ngoài hít thở không khí, có nghe thấy không?

- Nhưng mà Mẫn thiếu thực sự không thể cử động được.

Người thanh niên sờ sờ sau gáy.

Y thật sự đau đầu với đại thiếu gia này.

- Không được, tôi nhất định phải cử động.

Lúc này sắc mặt Mẫn đại thiếu đã vô cùng khó coi, trừng mắt nhìn người thanh niên trước mặt, nói:

- Nếu anh còn không đẩy tôi ra ngoài hoạt động, tôi sẽ làm anh

không sống tốt được nữa đâu đấy!

Người thanh niên nghe Mẫn đại thiếu uy hiếp thì sắc mặt cũng có chút khó coi. Y hiểu rất rõ tính cách Mẫn đại thiếu này. Nếu giờ không đồng ý chỉ e thật sự sẽ xảy ra vấn đề, đến lúc đó đắc tội với vị Mẫn đại thiếu này, sau này chắc chắn mình sẽ như Mẫn đại thiếu nói, không sống tốt được.

- Sao vậy? Lâm Mẫn, ai lại chọc con không vui vậy?

Đang lúc người thanh niên bị làm khó thì bên ngoài truyền đến một giọng nói khiến cho người thanh niên lập tức vui mừng.

Cánh cửa phòng bệnh được đẩy ra, Thị trưởng Lâm và thư ký bước vào. Về mặt Thị trưởng Lâm ôn hòa nhìn Lâm Mẫn nói:

- Con trai bảo bối của ba, lại sao thế?

- Ba, con ở đây buồn chết đi được ấy, con muốn ra ngoài hít thở.

Lâm Mẫn thấy cha mình tới thì không dám làm loạn như lúc đầu nữa, chỉ nhìn cha mình đáng thương nói.

Chiều này tương đối có hiệu quả với Thị trưởng Lâm. Ông liền thở dài, liếc nhìn thư ký bên cạnh, nói:

- Tiểu Hoàng, anh đi gọi bác sĩ đến đây một chút?

Có thị trưởng triệu đến, bác sĩ dĩ nhiên cuống quýt chạy tới, hơn nữa còn là Chủ nhiệm phòng bệnh của Khoa chấn thương chỉnh hình.

Vị chủ nhiệm phòng bệnh nghe câu hỏi của Thị trưởng Lâm, lại nhìn ánh mắt uy hiếp Mẫn đại thiếu dành cho mình liền bất đắc dĩ cười khổ một tiếng, nói:

- Nếu nhất định phải đi ra ngoài hít thở thì cũng không phải không thể, nhưng phải nghiêm khắc hạn chế hoạt động, chỉ được phép ngồi xe lăn. Hơn nữa phải sử dụng nẹp cố định chân, không để phân chân di chuyển.

- Được được, không cử động là được, không cử động là được.

Lâm Mẫn nghe nói có thể hoạt động vôi vàng gặt đầu đáp.

Thị trưởng Lâm nhìn thấy vẻ hưng phấn của Lâm Mẫn đành thở dài, sau đó trầm giọng nói:

- Vậy mau sắp xếp đi, đem xe lăn và nẹp đến đây.

- Được được, Thị trưởng Lâm yên tâm, tôi chắc chắn sẽ đích thân giúp Lâm công tử cố định nẹp, chỉ cần không hoạt động quá mạnh có lẽ sẽ không có vấn đề gì lớn đâu!

Chủ nhiệm phòng bệnh vôi vàng đáp lời.

Có lãnh đạo ở đây, động tác của mọi người cũng rất nhanh. Chưa đến ba bốn phút ngắn ngủi, Chủ nhiệm giường bệnh đã dẫn một bác sĩ nam cao to đẩy một chiếc xe lăn đến, sau đó đích thân dẫn bác sĩ nam này cộng thêm người thanh niên đi theo chăm sóc kia, ba người cẩn thận nâng xe lăn, sau đó chống nẹp.

Còn Thị trưởng Lâm đại nhân cũng hiếm khi tâm tình tốt cùng con trai xuống lầu ra ngoài phơi nắng.

Lúc này đồng chí phóng viên Hoàng Giang cũng đã khó khăn dừng xe ở bãi đỗ xe. Sau khi gỡ đỗ xe xong liền đi thẳng đến tòa nhà khoa nhi.

- Cái gì? Không được vào? Tôi đến thăm người bệnh.

Giang Nguyên đây đưa với một bảo vệ ở cửa:

- Sao lại có đạo lý thế này chứ?

- Xin lỗi, hiện nay tòa lầu khoa nhi đang tu sửa, mời anh hôm khác quay lại!

Bảo vệ tương đối kiên quyết, hơn nữa hình như cũng tương đối quen với tình huống như thế này rồi. Anh ta đưa ra cái lý do này rồi chặn Hoàng Giang ở cửa, làm thế nào cũng không cho vào.

Hoàng Giang nghe bảo vệ giải thích như vậy lập tức cảm thấy bên trong chắc chắn có vấn đề lớn, liền dây dưa với bảo vệ:

- Ê... ê.. có ai như các anh không? Tôi đến thăm cháu gái tôi mà không được à? Tu sửa thì chẳng lẽ cháu gái tôi bên trong không cần ra ngoài nữa sao?

- Cháu gái? Cháu gái anh? Bệnh gì? Ở khoa nào?

Bảo vệ nghe thấy Hoàng Giang đến thăm cháu gái thì nhúu mày, đánh giá Hoàng Giang từ trên xuống dưới rồi trầm giọng hỏi.

Hoàng Giang bị bảo vệ hỏi như vậy thì hơi sửng sốt. Gã làm gì có cháu gái nào nằm trong tòa lầu này, hơn nữa gã đã bao giờ chạy đến tòa lầu khoa nhi này đâu. Đầu óc gã lập tức xoay chuyển, mỉm cười nói:

- Phòng 3, bị sốt, tình hình cụ thể tôi cũng không rõ.

- Phòng 3? Sốt?

Bảo vệ nhúu mày, sau đó hoài nghi nhìn Hoàng Giang nói:

- Anh chắc chắn chứ?

- A, tôi chắc chắn là phòng 3.

Lúc này Hoàng Giang đã không còn đường lui, chỉ có thể cứng miện nói.

Bảo vệ thấy Hoàng Giang nói vậy đành thở dài, sau đó nói:

- Được rồi, anh đừng làm loạn lên ở đâu nữa, mau đi đi, nếu không tôi không khách sáo đâu!

- Ê... ê... tôi nói này, anh thế nào vậy? Tôi tới thăm người bệnh mà cũng không được à?

Lúc này sao Hoàng Giang chịu, gã tiếp tục dây dưa với bảo vệ.

Hoàng Giang cứ dây dưa nhưng tất nhiên lúc này bảo vệ nọ cũng không chịu nhường. Về không vui trên mặt anh ta đã dần đậm hơn, trong tòa nhà khoa nhi lúc này cũng có hai người nhìn về phía bên này.

Hoàng Giang lúc này cũng chú ý đến bóng hai người bên trong, mắt sáng lên, lại nói:

- Trong đó có người, không phải anh nói đang tu sửa không cho vào sao, lừa quỷ à?

Bảo vệ quay đầu lại nhìn thoáng qua, vừa nhìn thấy hai người kia sắc mặt hơi biến đi. Dĩ nhiên anh ta biết rõ hai người bên trong là làm gì, anh ta vội đẩy Hoàng Giang nói:

- Cái anh này, sao không chịu hiểu thế nhỉ. Mau đi đi.

Hoàng Giang sao chịu đi. Gã hiểu rất rõ, muốn làm cho rõ là chuyện gì thì chắc chắn phải vào trong mới biết, thế nên gã tiếp tục dây dưa với bảo vệ, không chịu nhường.

Hai người bên trong luôn chú ý đến người bên này, sau khi liếc mắt nhìn nhau một cái liền chậm rãi từ bên trong đi ra.

Hoàng Giang lúc này đang đấu khẩu với bảo vệ, không hề chú ý đến chút khí tức đặc biệt trên người hai người này. Chỉ có đôi mắt gã là sáng lên, lớn tiếng nói:

- Đúng chứ, họ có thể vào, sao tôi không thể vào?

Bảo vệ kia thấy hai người bên trong đi ra, lúc này sắc mặt càng thay đổi, trong lòng mắng thầm: “Thằng nhãi này sao không hiểu chuyện vậy chứ? Con bà nó chẳng lẽ không nhận ra tôi không cho vào là muốn tốt cho anh à?”

Hai người nọ đến gần, vẫn còn chưa nói gì thì đột nhiên nghe thấy có người cách đó không xa hét lớn:

- Các người làm gì đó?

Hai người kia vốn định trực tiếp kéo Hoàng Giang đi, nghe thấy bên kia truyền đến giọng nói thì hai người liền dừng lại, nhìn về phía trường đến giọng nói.

- Ờ, nói các người đó. Làm cái gì vậy?

Một thanh niên trông có vẻ lịch sự đeo kính gọng vàng, nách cặp

một cặp công văn, vừa đưa tay chỉ mọi người lớn tiếng hỏi, vừa bước nhanh đến.

Hai người đàn ông khoảng ba mươi tuổi mặc áo jacket đậm màu nhìn nhìn người thanh niên, lại nhìn nhìn người đàn ông trung niên đang chấp tay chậm rãi đi tới phía sau y không xa, ánh mắt hai người khẽ co rút, sau khi nhìn nhau một cái liền im lặng đứng đó, không có động tác gì khác nữa.

- Ừ? Hỏi các người đấy? Có chuyện gì vậy? Sao lại lôi lôi kéo kéo người nhà bệnh nhân vậy?

Vị thư ký tiểu Hoàng này nhận lệnh chạy đến, chỉ vào bảo vệ đang kéo áo Hoàng Giang, lớn tiếng chắt vấn nói.

- A. Anh Minh à? Sao anh ở đây?

Hoàng Giang nhìn thấy thư ký Tiểu Hoàng liền lộ vẻ vui mừng nói.

- Khụ khụ.

Thư ký Tiểu Hoàng nghe Hoàng Giang nói vậy liền thấp giọng ho khan hai tiếng, nhìn Hoàng Giang một cái. Hoàng Giang hơi sững ra, rồi nhìn ra phía sau lưng thư ký Tiểu Hoàng liền nhìn thấy người trung niên đang chậm rãi đi tới. Trên mặt càng vui mừng.

Gã vỗ mạnh đùi mình, thầm hưng phấn nói: “Lần này gặp may rồi!”

Chương 653: Ai tìm tôi

Hoàng Giang là phóng viên mới của Báo buổi chiều Vân Giang, mới vào tòa sạn hai ba năm, kể ra thì cũng chưa đủ tư cách để tiếp xúc với mấy vị lão đại cấp bậc thị trưởng.

Có điều, đây cũng nhờ phúc của thư ký Hoàng. Thư ký Hoàng và Hoàng Giang đều đến từ một thôn. Kể ra thì hai người cũng có chút quan hệ thân thích lòng vòng. Nghe nói mẹ của Hoàng Giang và mẹ của Thư ký Hoàng là chị em họ, Thư ký Hoàng và Hoàng Giang cũng được coi là anh em họ cách mấy đời. Cho nên sau khi

Thư ký Hoàng này trở thành thư ký của Thị trưởng Lâm, quan hệ giữa Hoàng Giang và Thư ký Hoàng cũng gần gũi hơn.

Thư ký Hoàng cũng tương đối chiều cố người anh em xa này. Mấy ngày trước còn năn nỉ Thị trưởng Lâm cho Hoàng Giang phỏng vấn một bài nhỏ, để Hoàng Giang có chút mặt mũi ở tòa soạn.

Cho nên Thị trưởng Lâm cũng có chút ấn tượng với Hoàng Giang. Vốn mấy người đang cùng Lâm Mẫn đại thiếu tìm một góc nào đó yên tĩnh trong bệnh viện, không ngờ lại thấy Hoàng Giang đôi co với bảo vệ. Ấn tượng của Thị trưởng Lâm đối với Hoàng Giang không tệ, hơn nữa hôm nay tâm tình khá tốt, thư ký Hoàng bên cạnh lại có quan hệ thân thiết với Hoàng Giang.

Ông nhớ đến gần đây đang nổi lên vấn đề về mối quan hệ của bệnh viện và bệnh nhân, ông lập tức có ý định trở thành quan phụ mẫu quan tâm đến thị dân, thúc đẩy cải thiện mối quan hệ giữa thị dân với bệnh viện. Thế là ông bảo thư ký Hoàng đi đến hỏi thăm, đồng thời mình cũng chậm rãi bước đến định thể hiện như một quan phụ mẫu thân thiết với dân.

Hoàng Giang có cơ hội để thân cận với Thị trưởng đại nhân, lời kéo quan hệ thì dĩ nhiên vui mừng còn không kịp. Điều này còn khiến gã vui mừng hơn là sắp được tin mới hôm nay.

- Xảy ra chuyện gì vậy?

Thị trưởng Lâm thấy sau khi thư ký Hoàng trách mắng thì bên này đã yên tĩnh trở thì cũng chậm rãi đi tới hỏi.

- Thị trưởng, phóng viên Hoàng tới thăm người bệnh nhưng bảo vệ không cho vào nên mới xảy ra chút xung đột.

Thư ký Hoàng vội cười trả lời, sau khi dứt lời liền nhìn về phía bảo vệ kia, lại cảnh giác nhìn hai người khác rước mặt. Y là thư ký của thị trưởng nên cũng có thể nhận ra khí tức thân phận của hai người trước mặt dường như khá đặc biệt. Điều này khiến y hơi cảnh giác.

- Ủ? Đồng chí bảo vệ, có chuyện gì vậy? Chẳng lẽ bệnh viện mà không cho phép người nhà đi thăm sao?

Trên mặt Thị trưởng Lâm nở nụ cười, vô cùng khiêm tốn đại lượng hỏi bảo vệ.

Lúc này dĩ nhiên bảo vệ cũng nhận ra vị trước mặt chính là quan phụ mẫu của thành phố Vân Giang, lập tức căng thẳng. Anh ta không dám nhìn hai người sau lưng, không biết nên nói sao. Trong lòng anh ta hiểu rất rõ, lý do tu sửa tòa nhà là giả. Nhưng anh ta không dám tùy tiện nói với vị quan phụ mẫu này.

Lúc này Thị trưởng Lâm cũng chú ý đến hai người sau lưng bảo vệ, ông nhìn thấy vẻ mặt của bảo vệ khi nhìn hai người cùng với hơi thở quen thuộc trên người thì Thị trưởng Lâm lập tức nhạy cảm phát hiện ra thân phận của hai người này e là không đơn giản. Có lẽ họ cũng là nhân viên làm việc trong cơ cấu chính phủ.

Về mặt Thị trưởng Lâm lập tức nghiêm túc, nhìn về phía hai người, nói:

- Các anh thuộc đơn vị nào? Sao lại ở đây?

Hai người đó liếc mắt nhìn nhau, trong mắt cũng lóe lên tia bất đắc dĩ. Hai người họ thuộc ngành cảnh sát tỉnh, hỗ trợ cảnh sát vũ trang tiến hành phong tỏa tòa nhà này. Nếu là người khác, họ có thể không thèm để ý, nhưng người đang hỏi là thị trưởng của thành phố Vân Giang, tuy không trực tiếp quản họ nhưng kể ra cũng là lãnh đạo ở tỉnh Nam.

Cảnh sát dẫn đầu đành cung kính gật đầu với Thị trưởng Lâm, nói:

- Thị trưởng Lâm, chúng tôi thuộc ngành cảnh sát của tỉnh, đang chấp hành nhiệm vụ.

- Chấp hành nhiệm vụ? Nhiệm vụ gì?

Lúc này Thị trưởng Lâm cũng phát hiện có chút kỳ quặc. Bệnh viện số 1 này tòa nhà nào, phòng bệnh nào mà không đầy người. Những nơi khác người qua lại đông đúc, chỉ có nơi này là rất ít người, hoàn toàn không hợp với lẽ thường.

Thị trưởng Lâm nhíu mày, cảm thấy trong chuyện này có vấn đề lớn. Tuy Bệnh viện số 1 không thuộc thành phố Vân Giang, nhưng tình hình thế này rất kỳ quái. Chuyện có liên quan đến ngành y tế,

hơn nữa còn kéo cảnh ngành cảnh sát tỉnh vào, điều này không những khiến ông bất giác hiếu kỳ mà còn hơi cảnh giác, lập tức trầm giọng truy vấn.

Cảnh sát dẫn đầu kia thấy Thị trưởng Lâm không những không buông tha mà còn truy vấn tiếp thì chần chừ một lúc. Cấp trên nói phải tuyệt đối bảo mật, không được tiết lộ cho ai. Những người có khả năng tiết lộ sự việc đều đã bị tạm thời mời đi hỗ trợ điều tra. Còn Thị trưởng Lâm này họ không mời được, cũng chẳng dám mời.

Những tình hình cụ thể họ cũng không rõ, chỉ biết phụng mệnh phong tỏa cả tòa nhà này thôi.

Sau khi viên cảnh sát dẫn đầu chần chừ một lúc mới bất đắc dĩ cung kính nói:

- Thị trưởng, chúng tôi chỉ nghe lệnh làm việc, tình hình cụ thể chúng tôi không biết!

- Các anh cũng không biết?

Thị trưởng Lâm thấy hai cảnh sát này trước câu hỏi của mình mà cũng thoái thác như vậy thì trong lòng càng thêm nghi ngờ và cảnh giác. Sắc mặt ông lập tức trầm xuống, nói:

- Vậy lãnh đạo phụ trách các anh đâu? Bảo anh ấy ra đây gặp tôi!

Thị trưởng đại nhân vừa ra uy dĩ nhiên hai cảnh sát không chống đỡ được. Thị trưởng đã nói muốn gặp lãnh đạo phụ trách, cảnh sát dẫn đầu vội vàng gật đầu nói:

- Vâng, xin thị trưởng chờ một chút, giờ tôi sẽ xin chỉ thị của cấp trên.

Cảnh sát này vội vàng cầm bộ đàm ra, bước sang một bên báo cáo tình hình vào bộ đàm.

Hoàng Giang ở bên thấy chuyện này thì vô cùng hưng phấn, xem ra lần này đụng phải chuyện lớn rồi. Có điều trong lòng gã lại lo lắng. Chuyện lần này e là không nhỏ, nhưng đến lúc đó tin này có thể đăng không, đó là hai chuyện khác nhau.

Nhưng cho dù như thế nào, lấy được tin này đầu tiên, chỉ cần có thể đăng, vậy thì chuyện mình là người đăng đầu tiên chắc chắn không thể thoát được.

Một Sở phó Sở y tế phụ trách hiện trường nghe nói có Thị trưởng Lâm ở dưới lầu thì cũng choáng váng. Nếu là người khác, anh ta có thể trực tiếp đuổi đi, nhưng vị trước mặt lại là Thị trưởng Lâm lãnh đạo cấp tỉnh, cấp bậc cao hơn anh ta gấp N lần... Tình hình bây giờ, anh ta chẳng biết phải làm thế nào.

Theo quy định ban đầu, dù là ai cũng không thể cho vào, nhưng đâu ai ngờ Thị trưởng Lâm lại xuất hiện ở đây. Hơn nữa ông ấy còn nhả thẳng vào đây, tóm lấy chuyện này.

Sở phó này vô cùng rối rắm. Tuy anh ta là người phụ trách hiện trường nhưng hiện tại anh ta không có cách gì để giải quyết, phải tìm người phụ trách cao nhất thật sự mới được.

Giang Nguyên nghe nấy Sở phó Trâu bắt đầu dĩ báo cáo trong điện thoại thì cũng đau đầu. Hôm nay đã là ngày thứ hai không sai, nhưng sao lại nhanh đến vậy chứ... Ngành tuyên truyền đã giám sát chặt chẽ, trên internet cũng không hề có bất kỳ tin tức gì, nhưng sao Thị trưởng Lâm này lại chạy tới đây?

Giang Nguyên bắt đầu dĩ thở dài. Hẳn rất rõ, tình hình hiện tại đừng nói một Sở phó Sở y tế không thể trấn trụ được, cho dù là Sở trưởng Bạch đích thân đến, Thị trưởng Lâm chưa làm rõ chuyện này cũng quyết không nể mặt đâu.

- Được rồi, tôi biết rồi, để tôi xuống xử lý!

- Ba... làm gì vậy?

Nhân viên đẩy Mẫn đại thiếu đằng sau lúc này cũng chậm rãi đi tới, nhìn thấy ba mình đang đứng đây không nói gì, Mẫn đại thiếu ngồi trên xe lăn không khỏi ngạc nhiên nói.

Thị trưởng Lâm không thể nào nghiêm túc được với cậu con trai đang bị thương này của mình. Khuôn mặt đang đanh lại kia nở nụ cười, trấn an nói:

- Lâm Mẫn à... Con đi chỗ khác dạo trước đi, ba xử lý chút chuyện,

sẽ đi cùng con ngay thôi!

Thư ký Hoàng nghe Mẫn đại thiếu nói, lại thấy Thị trưởng Lâm đã có vẻ thiếu kiên nhẫn liền thức thời trầm giọng hỏi viên cảnh sát kia:

- Sao vậy? Lãnh đạo phụ trách của các anh đâu? Sao còn chưa đến?
- Mời ngài đợi một chút, ban nãy tôi đã xác nhận rồi, người phụ trách của chúng tôi sẽ lập tức xuống ngay...

Viên cảnh sát đã nhận được xác nhận vội vàng cười nói. Thị trưởng Lâm này họ không dám đắc tội.

- Ừ... Mời anh ta nhanh lên một chút. Thị trưởng Lâm của chúng tôi mỗi ngày cả ngàn công việc, không thể nào trì hoãn quá lâu!

Thư ký Hoàng cũng không dám bất kính với vị phụ trách kia. Người này có thể huy động Sở y tế với ban ngành cảnh sát tỉnh, gây ra chuyện lớn như vậy ở Bệnh viện số 1 chắc chắn không phải nhân vật đơn giản gì. Đặc biệt là trong tình huống Thị trưởng Lâm không hề nghe được chút phong thanh gì. Vậy thì sau lưng người này chắc chắn phải có nhân vật đứng nhất đứng nhì của tỉnh thì mới có thể làm được chuyện như vậy.

Và thân phận của người phụ trách nơi này chắc chắn cũng không thấp.

- Tôi tới rồi. Ai tìm tôi vậy?

Đúng lúc Thư ký Hoàng vừa dứt lời, một giọng nói trong sáng đột nhiên vang lên...

Chương 654: Đánh gãy ba chân của mày

Giọng nói trong trẻo vang lên, mọi người liền nhìn sang, đợi sau khi nhìn rõ, cả hai bên đều ngẩn ra.

Giang Nguyên vừa liếc mắt đã nhìn thấy Lâm Mẫn vẻ mặt ngạc nhiên, chân bó bột được nẹp lại ngồi trên xe lăn đang hả miệng nhìn mình, sau đó mới chú ý đến mấy người bên cạnh. Hắn phát hiện mình không quen những người khác, kẻ duy nhất hắn quen là tên ngồi trên xe lăn.

- Giang... Giang Nguyên...

Mẫn đại thiếu ngồi xe lăn há hốc nhìn Giang Nguyên một lúc mới xác định chính là thằng nhãi đeo kính gọng đen này không sai mới kinh ngạc nói:

- Giang Nguyên!

Anh trai xe lăn gặp kẻ thù mất đồ lên, nhưng mất đồ thì đồ cũng không dám có bất kỳ hành động gì, vì gã không thể nào ngờ được, người phụ trách gì đó mà cha mình muốn tìm lại là Giang Nguyên này. Hai ngày trước cha mình vì Giang Nguyên này cho nên mới không thể lấy lại thể diện cho mình. Nhưng sao lần này lại có chuyện gì liên quan đến Giang Nguyên?

Thị trưởng Lâm dẫn theo thư ký đứng bên nhìn thấy Giang Nguyên, lại nghe thấy con mình gọi tên đối phương, trong nháy mắt trở nên tức giận cũng vừa nghi hoặc lẫn ngạc nhiên. Nhưng Thị trưởng Lâm không hổ là Thị trưởng Lâm, mặc dù kinh ngạc nhưng cũng lập tức hồi phục lại tinh thần, trong đầu nhanh chóng xoay chuyển ngàn vạn lần. Vốn trong lòng ông còn có chút nghi hoặc nhưng cũng lập tức tìm ra lời giải đáp.

- Mọi người ai tìm tôi vậy?

Giang Nguyên bình tĩnh đảo mắt nhìn mọi người, thấy những người này bị ánh mắt hắn đảo qua trong lòng đều hơi căng thẳng, Giang Nguyên đã cố ý ngưng thần phát ra uy hiếp tinh thần. Tuy

hắn không sử dụng kỹ năng “Mê hoặc” nhưng cũng đủ để gây áp lực cho những người này rồi.

Khi ánh mắt của Giang Nguyên dừng trên người Thị trưởng Lâm rõ ràng là lãnh đạo ở đây thì mọi người liền cảm nhận được áp lực khiến người ta không thể hít thở hơi tiêu tan. Lúc này họ mới cảm thấy trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng Thị trưởng Lâm thì lại cảm thấy áp lực trong lòng tăng lên nhiều. Ông cảm thấy tuy đối phương còn rất trẻ, nhưng hơi thở uy nghiêm trên người có thể khiến mình giống như gập vế đứng sau lưng mình kia, khiến cho người ta không thể nào nhìn thẳng và đối kháng.

- Hừ...

Cuối cùng Thị trưởng Lâm cũng không giống đám người dưới, sau khi miễn cưỡng trấn định một chút, cảm thấy mình đã thua về khí thế liền mạnh mẽ hừ mạnh một tiếng mới có thể duy trì được cảm giác lãnh đạo của mình.

- Anh là người phụ trách nơi này?

Thị trưởng Lâm hít sâu một hơi, ưỡn bụng về phía trước, chấp hai tay phía sau, trầm giọng uy nghiêm hỏi Giang Nguyên.

- Đúng...

Giang Nguyên đáp rõ ràng đơn giản, bình tĩnh nhìn Thị trưởng Lâm nói:

- Xin hỏi có vấn đề gì không?

Thị trưởng Lâm bị Giang Nguyên hỏi như vậy thì trong lòng hơi tức giận. Mình là quan phụ mẫu của thành phố Vân Giang hàng thật giá thật, hơn nữa còn là quan lớn cấp tỉnh thật sự. Tên này giả vờ không nhận ra mình là quan phụ mẫu thì thôi đi, còn nói chuyện với mình không chút tôn kính nữa.

Thằng nhãi này thật sự quá kiêu ngạo.

Chẳng lẽ có bối cảnh thì ghê gớm lắm sao? Mà hai mươi mấy tuổi

sao có thể so với người có cấp bậc cao như tao mà cũng dám có thái độ như vậy.

Mặc dù trong lòng Thị trưởng Lâm tức giận, nhưng thị trưởng chính là thị trưởng, phong độ vẫn phải có. Đồng chí Thị trưởng Lâm lại hít sâu một hơi, mạnh mẽ nén tức giận trong lòng xuống, nhẹ nhàng liếc mắt nhìn Thư ký Hoàng bên cạnh.

Thư ký Hoàng này ban nãy đã bị sự uy nghiêm của Giang Nguyên ép cho hoảng sợ. Sự nhanh nhạy cơ trí vốn có không hề phát huy được chút tác dụng nào ở đây. Sau khi y bị Thị trưởng Lâm liếc một cái mới hồi phục tinh thần. Y vội vàng tiến lên trước một bước, khụ một tiếng. Y không dám bất kính với Giang Nguyên, chỉ cần thận giới thiệu:

- Chào ngài, đó... vị này là Thị trưởng Lâm của thành phố Vân Giang chúng tôi, thấy tòa nhà khoa nhi này bị phong tỏa cho nên mới đến hỏi thăm tình hình!

- Thị trưởng Lâm?

Giang Nguyên lại liếc mắt nhìn đồng chí lãnh đạo về mặt khó coi trước mặt, sau đó lại nhìn Lâm Mẫn Mẫn đại thiếu sắc mặt xanh xám bên cạnh... đột nhiên lên tiếng nói:

- Ông là phụ huynh của cậu ta?

- Á!!!

Trừ hai cảnh sát và bảo vệ kia, Hoàng Giang cùng với những người khác sắc mặt lần lượt cứng đờ.

- Khụ...

Thị trưởng Lâm nhớ đến Lâm Mẫn nhà mình bị thằng nhãi trước mặt đánh gãy chân thì sắc mặt lại càng khó coi. Ông ho khan một tiếng định quay lại chủ đề chính thì đã thấy Giang Nguyên về mặt vốn không cảm xúc đột nhiên nghiêm túc lại, trầm giọng nói:

- Nếu ông là phụ huynh của cậu ta, vậy tôi nói với ông, sau này đừng để cậu ta quần lấy bạn gái tôi nữa. Còn nữa, không có chuyện gì thì đừng hạ độc thủ sau lưng người ta, nếu không tôi

đánh gãy cả ba chân của cậu ta đấy!

Giang Nguyên yên lặng nhìn gương mặt đã kinh ngạc đến thất sắc của Thị trưởng Lâm, rồi phun ra tiếp ba chữ:

- Nghe thấy không?

- Ầm ầm ầm...

Giang Nguyên vừa nói xong mọi người liền cảm thấy đỉnh đầu lập tức vang lên tiếng sấm, cả đám lần lượt sửng sốt nhìn Giang Nguyên. Họ thật sự không ngờ, đường là một thị trưởng tìm lãnh đạo đối phương tìm hiểu và thảo luận dân sinh mà lại bị đối phương nói đến chuyện nhà, còn bị uy hiếp.

Hoàng Giang lúc này đã không còn giả vờ mình là người nhà bệnh nhân nữa mà trực tiếp cầm bút ghi âm và máy ảnh ra đang chuẩn bị phỏng vấn thị trưởng chuyện này cũng sửng ra. Gã vội vàng luống cuống chân tay thu bút ghi âm trong tay mình lại, sợ Thị trưởng Lâm tưởng lầm mình đang ghi âm những chuyện này.

Không nói đến Thị trưởng Lâm đã xanh mặt mà ngay cả Lâm Mẫn Mẫn đại thiếu lúc này cũng đen mặt trợn mắt nhìn Giang Nguyên, cả người run rẩy.

Lúc này Thị trưởng Lâm cũng run rẩy chỉ vào Giang Nguyên, trừng mắt nhìn Giang Nguyên không nói nên lời. Nếu không phải ông cố kỵ giờ xung quanh có quá nhiều người, hơn nữa cũng không phải là lúc nói những chuyện này với đối phương thì ông đã sớm kéo cổ áo đối phương cùng hắn đánh nhau một trận rồi.

Ông đường đường là một thị trưởng đang thảo luận chuyện công với người ta, vậy mà bị người ta xé rách mặt nạt nói đến chuyện này, không những khiến con mình phải chịu thiệt mà giờ mình còn bị đối phương uy hiếp.

- Hừ...

Thị trưởng Lâm hít sâu một hơi, thu ngón tay mình lại để tránh mình kìm không được gọi cả thư ký lẫn nhân viên đằng sau cùng ẩu đả với đối phương. Lúc này ông lập tức sáng suốt kéo câu chuyện trở về lại chủ đề chính, nghiêm túc nói:

- Đồng chí Giang Nguyên... Giờ tôi đang dùng thân phận thị trưởng của Vân Giang, hỏi cậu về vấn đề tòa lâu khoa nhi của Bệnh viện số 1 bị phong tỏa!

Giang Nguyên sớm đã có sự chuẩn bị liền nhướn mày, trầm giọng nói:

- Bệnh viện số 1 Đại học Đông Nguyên này trực thuộc sự quản lý của Bộ y tế, thị trưởng Vân Giang không có quyền nhúng tay vào việc của Bệnh viện số 1!

Đồng chí Thị trưởng Lâm nghe thấy lời này thì suýt chút nữa đã phun máu.

- Tôi là lãnh đạo tỉnh... Bệnh viện số 1 cũng tiếp nhận sự lãnh đạo và giám sát của tỉnh Nam... sao tôi không thể quản được?

Đồng chí Thị trưởng Lâm tức giận nói.

Giang Nguyên đối mặt với đồng chí Thị trưởng Lâm đang nổi giận thấy có vẻ ông ta không nói lung tung. Hắn không kìm được mơ hồ quay đầu lại nhìn cảnh sát bên cạnh, hỏi:

- Là thế à? Ông ta có quyền quản sao?

- Cái đó... vâng... Bệnh viện số 1 thực sự tiếp nhận hai tầng lãnh đạo và giám sát của Bộ y tế và Ủy ban tỉnh!

Cảnh sát bên cạnh nhìn bộ dạng nghi hoặc của Giang Nguyên thì cảm thấy không biết nên khóc hay cười. Lão đại này đúng là mơ hồ, nhưng nhìn thấy vẻ mặt tức giận đến đen mặt của Thị trưởng Lâm liền vội vàng gật đầu nói. Anh ta không dám chọc giận vị Thị trưởng Lâm này, giờ mà còn không gật đầu, chắc là vị Thị trưởng Lâm này sẽ muốn bóp cổ mình cũng nên.

- Thật sao?

Giang Nguyên thật sự không hiểu lắm mấy cơ cấu chính trị như thế nào, thấy cảnh sát gật đầu thì chắc cũng không phải đang lừa mình. Hắn đành bất đắc dĩ nhìn đồng chí Thị trưởng Lâm, nói:

- Được... ông có quyền thì cứ hỏi đi!

Thị trưởng Lâm thấy Giang Nguyên thừa nhận mình có quyền thì cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm. Trong chốn quan trường này, vị trí cao hơn một cấp đã đủ để chết người. Đồng chí Thị trưởng Lâm bình thường dựa vào thân phận thị trưởng Vân Giang của mình cùng với thân phận lãnh đạo tỉnh trên cơ bản có thể coi là một nhân vật tung hoành ở Vân Giang và tỉnh Nam, ít có người dám nghi ngờ quyền uy của ông. Cho nên trước nay Thị trưởng Lâm chưa từng đụng phải tình huống như hiện tại.

Nhưng Giang Nguyên trước mặt này nếu như thật sự không thêm để ý đến ông, vậy chắc chắn ông sẽ chịu thiệt rồi. Tuy quay về chắc chắn ông có thể điều tra được những thứ mình muốn biết, hơn nữa còn có thể gây chút phiền phức cho Giang Nguyên này, nhưng nếu bây giờ mà chịu thiệt rồi thì mặt mũi của một thị trưởng như ông biết để đâu?

- Vậy giờ tôi có thể hỏi các anh tòa nhà khoa nhi này vì sao lại bị phong tỏa chứ?

Thị trưởng Lâm nhớ lại bên cạnh còn có phóng viên liền một lần nữa hít một hơi thật sâu, bình ổn lại cảm giác rất bức bối trong lòng, trầm giọng hỏi.

- Ô... Xin lỗi, đây là cơ mật... Không thể trả lời!

Giang Nguyên nhún vai, vẻ mặt vô tội nhìn Thị trưởng Lâm, rất nghiêm túc trả lời.

- Phụt...

Bảo vệ bên cạnh đứng xem náo nhiệt lâu như vậy, giờ có người chống đỡ tình hình thì trong lòng đã thoải mái hơn. Anh ta thấy Giang Nguyên khiến Thị trưởng Lâm hành ra như vậy thì trong lòng rất muốn cười, có điều luôn cố nhịn. Giờ nghe Giang Nguyên nói vậy cuối cùng không kìm được nữa, thất thanh cười.

Có điều, anh ta cũng chỉ cười một tiếng rồi thôi, sau khi cười xong, anh ta nhìn khuôn mặt vặn vẹo của những người xung quanh, rõ ràng đang cố gắng nén thứ gì đó đang nhìn mình kỳ quặc. Còn Thư ký Hoàng bên cạnh thì có vẻ mặt như muốn giết người thì anh bảo vệ này lập tức hồi thần, mặt biến sắc, vội vàng che miệng, rụt cổ

lại, trốn sau lưng Giang Nguyên, sợ các lãnh đạo nhớ bộ dạng anh ta, sau này sẽ đến tìm anh gây rắc rối.

Lúc này Thị trưởng Lâm dĩ nhiên không thèm để ý đến nhân vật nhỏ như anh ta. Ông đang ôm ngực, cảm thấy trong ngực mình có một cơn nóng đang cuộn trào, nếu không điều chỉnh lại hơi thở chỉ e đã phun ra một ngụm máu từ lâu rồi.

Sau khi ông thở hỗn hển hai hơi, cảm thấy ngụm máu kia không phun ra nữa thì mới run rẩy chỉ ngón tay về phía Giang Nguyên, giọng run rẩy tức giận nói:

- Anh đang nói đùa với tôi đấy à?

- Không... tôi đang rất nghiêm túc trả lời câu hỏi của ông!

Về mặt Giang Nguyên nghiêm túc nhìn về phía Thị trưởng Lâm, nói:

- Đồng chí lãnh đạo tỉnh, ông không có quyền hạn này, nếu ông muốn biết tình hình cụ thể, vậy ông có thể... ừm... xin phép Phó thủ tướng Trương của Quốc vụ viện...

- Anh...

Thị trưởng Lâm nhìn thấy vẻ nghiêm túc, đứng đắn của Giang Nguyên thì cảm thấy một cổ máu nóng xông thẳng lên đầu mình, trước mắt tối sầm đi...

Chương 655: Thời gian gấp gáp

Thị trưởng Lâm coi như cũng là chiến sĩ cách mạng đã được qua khảo nghiệm, mặc dù máu xông lên não, trước mắt tối sầm có điều cuối cùng vẫn miễn cưỡng chống đỡ được, không bị Giang Nguyên chọc giận đến mức hôn mê bất tỉnh. Có điều ông hiểu rõ mình hoàn toàn đã bị đối phương làm cho tức đến choáng váng rồi.

Mặc dù hiện tại Thị trưởng Lâm đã có ý định ra lệnh cho nhân viên đi đánh nhau với đối phương rồi, không đánh đến khi cha mẹ hắn không nhận ra thì chưa được dừng tay. Nhưng ông cũng không

dám hoàn toàn không tin lời Giang Nguyên nói.

Lúc trước tổ trưởng tổ khống chế dịch bệnh kia ở Bắc Kinh là Phó thủ tướng Trương của Quốc vụ viện, Tổ phó thường vụ là Giang Nguyên, nếu nói hai người này không có liên hệ gì thì không thể nào. Nhưng Giang Nguyên đột nhiên từ Bắc Kinh đến cái Trạm y tế nho nhỏ này ở Vân Giang, hơn nữa Trạm phó của Trạm y tế nho nhỏ đó lại có giấy chứng nhận của Cục cảnh vệ Chánh văn phòng trung ương, hơn nữa thẳng nhai này còn dám ngang nhiên đánh gãy chân con mình.

Điều này gần như nói rõ rất nhiều điều...

Có điều Thị trưởng Lâm vẫn chưa từ bỏ ý định, ông là lãnh đạo cấp tỉnh, tuy nói đứng hạng cuối cùng, nhưng cũng là lãnh đạo cấp tỉnh hàng thật giá thật, ở tỉnh Nam số người lớn hơn ông chỉ có thể đếm trên hai đầu ngón tay.

Nếu ông không biết, vậy ở tỉnh Nam ai phụ trách chuyện này? Sao ông không nhận được chút tin tức gì? Hơn nữa chuyện này liên quan đến y tế, bệnh viện số 1 nằm ở thành phố Vân Giang, những gì xảy ra trước mắt khiến người ta không thể không cẩn thận. Lỡ như xảy ra chuyện gì đó kiểu như bệnh dịch ở Bắc Kinh thì không phải trò đùa đâu.

Chuyện này trừ phi có người ở trên chống, nếu không đến lúc xảy ra chuyện đồng chí Thị trưởng Lâm ông là người đầu tiên không chạy thoát.

- Được... Anh nói là cơ mật, vậy mời anh đưa văn kiện ra? Còn nữa... Tỉnh Nam chúng tôi ai biết rõ chuyện này?

Thị trưởng Lâm xanh mặt, cắn chặt chuyện này không buông. Lần này e là thể diện mất sạch rồi, nhưng thể diện mất thì mất. Chuyện này vẫn phải làm cho rõ, không thể nào khinh thường được.

Giang Nguyên nhìn bộ dạng của Thị trưởng Lâm trong lòng cũng âm thầm thở phào nhẹ nhõm, xem ra ít nhất cũng hù được Thị trưởng Lâm này. Có cho thì ông ta cũng chẳng dám đi tìm Phó thủ tướng Trương thật. Dù sao thời gian của mình không nhiều, chỉ

cần chống đỡ qua hai ngày này, chuyện sẽ có kết quả, đến lúc đó cứ để ông ta làm náo lên...

Khuôn mặt hần lập tức nghiêm túc, lãnh đạm nói:

- Xin lỗi, cấp bậc của ông không đủ...

- Cấp bậc không đủ...

Cơ thịt trên khuôn mặt Thị trưởng Lâm giật giật, , sau đó nghiêng răng nghiêng lợi nhìn chằm chằm Giang Nguyên, nói:

- Vậy anh nói tôi biết trong tỉnh có ai biết rõ chuyện này, tôi sẽ đi gặp anh ấy chứng thực chuyện này!

- Ông có thể chứng thực việc này với Tỉnh trưởng Bạch... Nhưng không thể tiết lộ với người khác... Nếu không, chắc Thị trưởng Lâm hiểu rõ quy định!

Sắc mặt Giang Nguyên không có gì khác thường. Hần hiểu rất rõ, buộc phải cho đối phương biết một chút, nếu không với tình hình hiện tại, Thị trưởng Lâm chắc chắn sẽ cắn chặt không buông. Nếu không ông ta thực sự báo với người đứng sau rồi đi tìm Phó thủ tướng Trương tìm hiểu thì mình chết chắc.

- Được... Giờ tôi sẽ đi chứng thực với Tỉnh trưởng Bạch! Hừ...

Sau khi tìm được mục tiêu rồi, Thị trưởng Lâm chẳng thèm khách sao, đen mặt bỏ đi.

Hôm nay ông hoàn toàn mất sạch mặt mũi rồi. Đối phương còn chỉ là một thằng ranh miệng hôi sữa. Nếu ông còn ở đây lâu thêm giây nào ông cảm thấy mình có thể đích thân ra tay ấu dả với đối phương bất cứ lúc nào.

Thư ký Hoàng thấy Thị trưởng Lâm xoay người rời đi dĩ nhiên cũng vội vàng đi theo sau. Còn phóng viên Hoàng Giang thì càng không dám ở lại. Chuyện ngay cả Thị trưởng Lâm còn không có quyền biết chuyện này, giờ bị gã nghe thấy rồi. Giờ gã đang từ cảm giác hưng phấn vì may mắn lúc ban đầu đã hoàn toàn trở thành hối hận và ân hận.

Nếu trong chuyện này có vấn đề gì, có chút tin nào không hay truyền ra, vậy chắc chắn người bị tìm đến đầu tiên không phải là Thị trưởng Lâm, bị đưa ra chém đầu chắc chắn chính là gã.

“Sao mình không có chuyện gì lại chạy đến đây chứ... a... a...”

Hoàng Giang vội vàng đi theo sao Thư ký Hoàng sợ Giang Nguyên chú ý tới mình, trong lòng thầm lăm lăm lo lắng.

Đương nhiên, có cảm giác như vậy không phải chỉ có gã mà còn có anh nhân viên đang đẩy xe lăn. Anh ta cũng vội vàng xoay người đẩy Mẫn đại thiếu đi, trong lòng cũng vô cùng lo lắng, sợ bị trúng tên.

Mẫn đại thiếu nhìn thấy cha mình cũng chịu thiệt như vậy trước mặt thằng nhãi kia, trong lòng đưa con trai như y cũng vô cùng bức bối, tức muốn hộc máu...

Người duy nhất thoải mái cũng chỉ có Giang Nguyên thôi. Hắn nhìn đồng chí lãnh đạo cùng đám người thân tùy tùng nổi giận đùng đùng bỏ đi, trên mặt liền nở ra nụ cười thoải mái rồi xoay người quay lên lầu.

Vừa đi, Giang Nguyên vừa lấy di động gọi điện cho Tỉnh trưởng Bạch kể lại chuyện này để tránh xảy ra vấn đề gì thì ít nhất Tỉnh trưởng Bạch cũng phải biết đã có gì xảy ra.

- Cái gì? Anh ta biết rồi?

Tỉnh trưởng Bạch nghe Giang Nguyên nói thì giọng hơi biến đổi.

Giang Nguyên trầm giọng nói:

- Đúng... Chắc chắn ông ta còn nghi ngờ, có điều hiện tại tôi tạm thời đã dọa ông ta, nhưng chắc ông ta sẽ tìm ngài để chứng thực...

- Chuyện này tôi sẽ sắp xếp...

Giọng Tỉnh trưởng Bạch vẫn trầm ổn như trước nhưng Giang Nguyên đã nghe ra sự lo lắng bên trong:

- Nhưng bên cậu phải càng nhanh càng tốt, bên ngành tuyên truyền giờ đã bắt đầu có vài lời đồn trên mạng rồi, tuy không nhiều như

thời gian càng lâu thì sẽ càng lúc càng nguy hiểm... Giờ đã hơn một ngày rồi... thời gian của cậu đã không còn nhiều, hiểu không?

- Hiếu... Tôi sẽ cố gắng hết sức!

Sắc mặt Giang Nguyên hơi căng thẳng, trầm giọng đáp.

- Ừ... hiểu là tốt... cứ thế đi, có chuyện gì thì lại gọi điện cho tôi.

Sau khi cúp máy, Giang Nguyên đứng tại chỗ trầm mặc một lúc rồi mới quay trở lại khu cách ly. Hắn cố nén lo lắng mặc từng lớp y phục cách ly, đi vào trong phòng bệnh, nhìn sắc mặt ửng đỏ của từng bệnh nhân nhỏ, trong lòng giang nguyên cũng bắt đầu sốt ruột. Tuy mới chỉ bệnh hai ba ngày, hơn nữa bệnh tình của những bệnh nhi này chưa tới mức cực kỳ nghiêm trọng nhưng tiến triển của những bệnh nhi này tương đối nhanh. Đến giờ vẫn chưa thể xác định được loại hình của loại bệnh độc này.

Theo biểu hiện của bệnh nhi thì tương đối giống với hiện tượng bệnh độc lây nhiễm mà Miêu Thiên Nhất đã dùng ở Bắc Kinh. Nhưng Giang Nguyên hiểu rất rõ, chắc chắn không cùng loại bệnh độc, nếu không chắc chắn nữa mà đầu kia đã không thể dễ dàng để mình qua ải như vậy. Nên biết nếu cùng một loại bệnh độc thì việc phân tích và tìm ra thuốc ức chế bệnh độc sẽ đơn giản hơn rất nhiều.

Nhưng những bệnh nhi hiện tại chủ yếu là nhiệt độ không theo quy luật, nhiệt độ tương đối kỳ lạ, từ trước đến nay chưa từng có. Hơn nữa mỗi lần đo nhiệt độ cách nhau một hai tiếng đồng hồ, không dùng bất kỳ biện pháp hạ nhiệt nào nhưng lại tự động hạ sốt. Các bệnh nhi này lại ho khan, tất cả đều ho theo từng đợt, cứ đợt này nổi đợt khác cực kỳ nghiêm trọng.

Giang Nguyên đi kiểm tra từng bệnh nhi một, đồng thời một lần nữa phân tích mạch tượng của bọn trẻ, xác định kỹ tình hình của chúng. Ban nãy đám Thị trưởng Lâm đến làm cho tâm tình của Giang Nguyên càng thêm lo lắng, rõ ràng trong đám người ban nãy có một phóng viên.

Giờ sự việc đã khiến phóng viên, còn cả cán bộ cấp cao của chính phủ chú ý, vậy thì muốn phong tỏa chuyện này sẽ như Tỉnh trưởng

Bạch đã nói, càng lúc càng khó khăn, thời gian cũng càng lúc càng cấp bách.

Sau khi Giang Nguyên nhẹ nhàng thở dài thì lại một lần nữa cẩn thận bắt mạch cho bệnh nhi. Hơn một ngày này, hẳn ngoại trừ lúc từng mảnh ký ức của Tổ sư gia trong đầu để tìm phương pháp tương ứng thì chỉ cần thận quan sát thay đổi tình hình của các bệnh nhi, sau đó tiến hành biện chứng, rồi thử kê những đơn thuốc hợp ý và hữu hiệu nhất, vì thời gian thật sự đã không còn nhiều.

Giang Nguyên đang bắt mạch cho một bệnh nhi thì có một y tá đẩy xe trị liệu vào, nhìn thấy Giang Nguyên ở đây, đôi mắt sau kính bảo vệ lộ ra ý cười ấm áp, nói:

- Tổ trưởng Giang, ngài cũng ở đây à...
- A... đúng, không yên tâm, đến xem thử tình hình!
- Ồ... Ồ...

Y tá gật đầu, nhưng khi cô nhìn thấy Giang Nguyên tháo bao tay ra bắt mạch cho bệnh nhi thì rốt cuộc không kiềm được nữa. Một ngày này, mọi người đều đã quen vì Tổ trưởng Giang này hình như không hề để ý đến sự an toàn của bản thân, bất cứ lúc nào, nơi đâu cũng vi phạm quy tắc cách ly, tháo găng tay ra bắt mạch cho bệnh nhi. Cô lại khuyên:

- Tổ trưởng Giang, ngài nên ít vào phòng bệnh thôi. Ngài lại không đeo bao tay nữa, tuy hiện giờ vẫn chưa xác định được bệnh lây truyền qua đường nào, nhưng ngài như thế này rất dễ bị truyền nhiễm đấy...
- Không sao...

Giang Nguyên cười cười, hẳn biết y tá này thật sự quan tâm đến mình. Nhưng hẳn không muốn dây dưa với y tá về chuyện này, lập tức chuyển đề tài:

- Gần đây tình hình nhiệt độ của bọn trẻ như thế nào?
- Trên cơ bản cũng không có gì thay đổi lớn, vẫn sốt theo chu kỳ,

nhiệt độ vẫn chưa có bsp.

- - Ừm...

Giang Nguyên thấy không có gì khác thường thì gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu.

Đúng lúc Giang Nguyên định bước ra khỏi phòng bệnh thì hình như y tá đó nhớ ra chuyện gì, vừa đổi bình thuốc vừa cười nói với Giang Nguyên:

- Tổ trưởng Giang... tôi thấy có một chuyện rất thú vị!

- Ồ? Chuyện gì?

Nghe y tá nói vậy, bước chân của Giang Nguyên thoáng dừng lại, sau đó quay đầu cười hỏi y tá.

- Lúc tôi đo nhiệt độ thấy hình như giữa bé trai với bé gái khác nhau!

Ánh mắt sau kính bảo hộ của y tá có ý cười nói.

- Bé trai bé gái khác nhau?

Giang Nguyên nhú nhú mày nói:

- Sao có thể khác nhau? Không phải nhiệt độ đều sốt theo tính chu kỳ, hơn nữa chưa từng qua bsp sao....

- Không... nhiệt độ của bọn trẻ gần như nhau, nhưng giờ tôi phát hiện ra chuyện rất thú vị. Đó là lúc các bé trai bắt đầu sốt thì các bé gái sẽ bắt đầu giảm nhiệt độ, nhưng khi nhiệt độ các bé gái bắt đầu tăng lên thì nhiệt độ của các bé trai sẽ bắt đầu hạ xuống...

Y tá cười nói:

- Chuyện này khá thú vị...

Chương 656: Thanh Ôn Tán

Đối mặt với vẻ mặt nghiêm túc của Giang Nguyên khi hỏi vấn đề này, y tá chần chờ một lúc, sau đó gật đầu nói:

- A, tôi cũng chỉ chú ý sơ sơ, hình như là như vậy, nhưng cũng không dám chắc chắn 100%!

- Mau tiến hành thống kê tất cả quy luật nhiệt độ cho tôi xe ngay!

Giang Nguyên thấy y tá trên cơ bản đã xác nhận tinh thần liên rung lên, trầm giọng nói.

Y tá nhìn thấy Giang Nguyên đột nhiên hưng phấn thì lòng cũng vui vẻ. Cô biết những câu chuyện truyền kỳ của Tổ trưởng Giang trẻ tuổi trước mặt, chẳng lẽ Tổ trưởng Giang lại có phát hiện đặc biệt gì rồi?

Cô lập tức không dám chần chờ, vội vàng nói:

- Tổ trưởng Giang, ngài có thể đến phòng y tá, trên máy tính bên đó có ghi chép tất cả nhiệt độ, có thể bảo cô ấy làm một bảng đối chiếu cho ngài!

- Được!

Giang Nguyên nghe vậy liền xoay người rời đi, trong lòng có chút vui mừng. Nếu thật sự là như vậy, vậy thì hình như cùng loại với vài thứ mà mình tìm được trong những mảnh ký ức hai ngày nay. Như vậy hệt tốt quá.

Giang Nguyên rất nhanh đi tới bên phòng y tá, bên đó lúc này đang có một y tá ngồi nhập số liệu. Cô vừa nhìn thấy Giang Nguyên chưa kịp nói gì thì đã nghe Giang Nguyên nói:

- Mau làm cho tôi một bản danh sách về tất cả các số liệu nhiệt độ của bệnh nhân.

- A, được!

Mặc dù không biết vì sao Giang Nguyên lại đột ngột yêu cầu như vậy nhưng nhìn vẻ hưng phấn của Giang Nguyên thì y tá phụ trách cũng không dám chậm trễ. Cô vội bỏ việc đang làm xuống, sau đó gõ gõ bàn phím.

- Tổ trưởng Giang, được rồi, ngài xem thử đi.

Y tá đưa tay chỉnh mà hình quay về phía Giang Nguyên rồi nói.

Giang Nguyên ghé sang, nhìn mười đường kẻ màu đỏ quanh co bên trên, sau khi nhìn kỹ từ trên xuống dưới, hai mắt hơi sáng lên, sau đó trầm giọng nói:

- Có thể giúp tôi phân khu không?

- Được.

Mặc dù y tá không hiểu vì sao Giang Nguyên lại yêu cầu như vậy, nhưng hệ thống có chức năng này nên y tá lại gõ một lúc trên máy tính, sau đó màn hình hơi lóe lên, mười đường kẻ lúc đầu lập tức trở thành hai đường màu đỏ.

Y tá chỉ vào đường cong bên trên nói:

- Tổ trưởng Giang, màu đỏ là giới tính nam, màu xanh là giới tính nữ, ngài xem đi!

Sau khi y tá chỉ lên màn hình thì bản thân cũng sửng sốt, vì thông qua sắp xếp xanh đỏ, trên màn hình đã hiện lên một đường cong rất có quy luật.

Lúc đường cong màu đỏ đi xuống đường cong màu xanh sẽ đi lên, cũng giống như vậy, khi đường cong màu xanh đi lên đường cong màu đỏ sẽ đi xuống.

- Cái này...

Y tá nhìn quy luật rõ ràng này thì cũng ngẩn cả người, cô nhìn đường cong trên màn hình, kinh ngạc quay đầu nhìn Giang Nguyên ở bên cạnh.

Lúc này trong mắt Giang Nguyên lóe lên tia vui mừng.

Công tác đo nhiệt độ cơ thể người nhiễm bệnh này cứ một tiếng lại làm một lần. Theo những số liệu biểu hiện thực sự giống như những gì hần nghĩ. Nhiệt độ theo tính chu kỳ nam nữ, cứ bốn tiếng là một chu kỳ, khi nhiệt độ của nữ lên tới đỉnh điểm thì nhiệt

độ của nam hạ xuống mức bình thường và ngược lại.

- Bốn tiếng đồng hồ, quy luật nhiệt độ mỗi ngày có sáu lần tính từ 0 giờ trở đi, khoảng vào 2h sáng nhiệt độ giới tính nam lên tới điểm cao nhất, sau đó bắt đầu giảm dần, còn nhiệt độ cơ thể của nữ lúc 2h là ở điểm thấp nhất, sau đó dần tăng lên, đến 4h sáng thì đến mức cao nhất.

- 4 tiếng đồng hồ thì nhiệt độ cơ thể nam nữ thay nhau đạt mức cao nhất một lần.

Giang Nguyên đưa tay sờ cằm, trong mắt lóe lên tia hưng phấn khó hiểu.

Giang Nguyên thoáng trầm ngâm một lúc nhìn về phía y tá nói:

- Mấy người nhiễm bệnh thành niên có ở trong số này?

- Đúng, mấy đường dưới cùng đều là những người mắc bệnh thành niên.

Y tá gật đầu nói.

Giang Nguyên nhìn mấy đường bên dưới cũng có dao động nhiệt độ giống y như bên trên thì hẳn khẽ gật đầu. Đều giống nhau, hơn nữa nhiệt độ cơ thể cũng gần như nhau, lúc này hẳn nhẹ nhàng thở hắt ra, thấp giọng thì thào:

- Cô ả này đúng là lợi hại, ngay cả cái này cũng làm ra được.

Giang Nguyên về tới phòng làm việc của mình liền đóng cửa lại, ngồi xuống trước bàn làm việc, sau khi hít một hơi thật sâu liền chậm rãi nhắm hai mắt lại, từ từ chìm vào sâu trong não mình, tiếp tục tìm kiếm trong những mảnh ký ức tán loạn.

Trước kia khi hắn tìm không mục đích trong những mảnh vỡ sâu trong não này muốn tìm được những tin tức có ích tương đối khó khăn. Nhưng giờ hắn đã có mục tiêu chính xác nên nhanh hơn rất nhiều.

Giống như search tư liệu trong ổ cứng máy tính vậy. Bạn chỉ biết đại khái là tư liệu gì nhưng không biết tên file cụ thể, muốn tìm có

thể tương đối khó khăn.

Nhưng bây giờ đã có tên file cụ thể, muốn tìm ra từ máy tính đơn giản hơn rất nhiều.

- Tử Ngộ Độc Ôn sốt liên miên không dứt, một ngày phát độc, ba ngày trúng độc, sáu ngày chết, dùng Thanh Ôn Tán.

Sau khi Giang Nguyên cảm nhận rõ những vận nghĩa cùng với cách Tổ sư gia xử lý cho những bệnh nhân này trong những mảnh ký ức của Tổ sư gia để lại trong đầu thì liền chậm rãi mở mắt, trên mặt lộ ra tia vui mừng. Đúng là như vậy, Tử Ngộ Độc Ôn này cực kỳ giống với tình hình bệnh nhân hiện nay, cho dù là biểu hiện lâm sàng hay mạch tượng đều rất phù hợp.

Dựa theo lý luận trung y, cho dù bệnh độc hay vi khuẩn đều là khởi nguồn của ôn dịch. Cách chữa trị dịch bệnh đều như nhau, chỉ cần thông qua biện chứng luận trị, vậy thì có thể thông qua phương thuốc chủ yếu tiến hành gia giảm thuốc là có thể chữa trị hiệu quả.

“Nữ ma đầu này đúng là lợi hại, loại bệnh độc xa xưa cùng loại với Tử Ngộ Độc Ôn mà cũng có thể tìm ra, hơn nữa không chể thời gian vừa đúng lúc, chỉ cho mình có vài ngày. Thế này là muốn đùa chết mình mà. Hơn nữa những bệnh nhi mắc bệnh đầu tiên giờ e là đã đến ngày thứ ba rồi, xem ra mình phải

Nghĩ đến đây, Giang Nguyên đưa tay cầm điện thoại, hỏi bên tổ nghiên cứu bệnh độc:

- Giáo sư Vu, tình hình phân ly và phân tích so sánh bệnh độc như thế nào rồi?

- Tổ trưởng Giang, bệnh độc đại khái đã phân ly ra, đang tiến hành phân tích và so sánh, nhưng tiến độ chắc hơi chậm một chút, khoảng một hai tiếng nữa mới có kết quả.

Khi nói những lời này trên mặt giáo sư Vu cũng hơi bất ngờ. Tuy nói hơi thiếu nhân lực, về mặt năng lực kỹ thuật thực sự cũng có chút vấn đề, nếu như đổi lại là người của Phòng nghiên cứu bệnh độc quốc gia e là đã sớm có kết quả rồi.

Có điều cũng may là Giang Nguyên không dây dưa vấn đề này, chỉ hài lòng ừ một tiếng sau đó nói:

- Mau đem kết quả đến cho tôi!

Giáo sư Vu nghe vị Tổ trưởng Giang này nói vậy lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, cắt điện thoại xong lập tức đi đốc thúc nhân viên dưới quyền đẩy nhanh tiến độ.

Sau khi Giang Nguyên xác nhận chỉ một hai tiếng sau là sẽ có kết quả thì trong lòng cũng bình tĩnh. Có kết quả này rồi là có thể có cái mà ăn nói với Tỉnh trưởng Bạch. Có kết quả bệnh độc xác thực này, bên phía Tỉnh trưởng Bạch sẽ tự tin hơn, có thể giúp mình chống đỡ nhiều áp lực hơn.

Chỉ cần so sánh bệnh độc xong, vậy thì sau khi sử dụng thuốc, cụ thể có kết quả hay không, chỉ cần thông qua kiểm nghiệm và giám sát bệnh độc là sẽ nhanh chóng có kết quả, không cần phải thông qua biểu hiện rất chậm của bệnh nhân để xác nhận.

Sau khi Giang Nguyên sắp xếp lại suy nghĩ thì bắt đầu lấy phương thuốc và cả quá trình chữa trị trong mảnh vỡ ký ức của Tổ sư gia, nhớ lại tình hình của tất cả những bệnh nhân mắc bệnh hiện nay, Giang Nguyên lấy ra một chồng đơn thuốc, bắt đầu kê đơn.

Cả ngày nay, hẳn luôn nghiên cứu tình hình mấy bệnh nhi, có điều may mắn là, hiện nay ngoài mười ba bệnh nhi này, những người thân chăm sóc bị lây nhiễm không quá nhiều. Hơn nữa vì cơ thể của họ mạnh hơn trẻ con nên bệnh tình của những người mắc bệnh cũng nhẹ hơn nhiều.

Trước mắt vì kịp thời cách ly nên chưa có ca bệnh nào tăng thêm, cộng cả những người lớn bị lây nhiễm cũng không quá mười bảy ca. Chỉ có mười bảy người mắc bệnh, việc cách ly cũng không thành vấn đề quá lớn, thậm chí việc cách ly những người tiếp xúc để quan sát cũng khá nhẹ nhàng.

Không cần phải phong tỏa cả tòa nhà, hơn nữa chỉ cần khống chế được bệnh tình và bệnh độc, vậy thì đến lúc đó áp lực mà mình và Tỉnh trưởng Bạch phải chống đỡ cũng tương đối ít.

Đương nhiên, đây là ải mà mình buộc phải qua, nếu không qua được ải này vậy thì tất cả đều chẳng có gì phải nói nữa.

- Hoàng cầm 3 g, nhân trần 3 g, táo hươu 3 g...

Giang Nguyên hạ bút viết như bay một đơn thuốc, sau đó lại lấy một tờ đơn thuốc khác, viết:

- Trương Tử Hiên, nam, 8 tuổi.

- Bệnh nhi này nhiệt độ tương đối mạnh, buộc phải dùng Thanh Ôn Tán làm cơ sở tăng thêm hoàng liên và liên kiều.

Sau khi Giang Nguyên liên tiếp viết ra mấy tên thuốc thì lại đổi một tờ khác, trong đầu bắt đầu hiện lên một đứa trẻ khác và bệnh tình, tiếp tục viết:

- Hoàng cầm 5g, nhân trần 5g, phải tăng thêm đại hoàng 5g.

Đầu óc Giang Nguyên xoay chuyển như bay, bút hạ nhập thần, liên tục viết không ngừng, chỉ trong chốc lát đã kê mười mấy đơn thuốc. Nếu giờ mà có người bên cạnh chắc chắn sẽ bị dọa cho giật mình. Nhiều bệnh nhân như vậy, Giang Nguyên vẫn nắm rõ mạch tượng, tựa lưỡi cùng với triệu chứng của từng người, hơn nữa còn không hề lẫn lộn, điều này không phải người nào cũng có thể làm được.

Nên biết chẩn đoán bệnh chứng trung y khó hơn tây y rất nhiều. Thông thường tây y dùng thuốc trên căn bản là lấy ra một chồng bệnh án, căn cứ vào tình hình của bệnh nhân tùy tiện đổi vài loại thuốc, chuyện này không quá khó. Nhưng với trung y mà nói, phải phân biệt bệnh chứng không khác nhau quá rõ rệt của từng bệnh nhân tương đối khó.

Sau khi kê xong mấy đơn thuốc này, Giang Nguyên liền đặt bút xuống. Hắn đang định đứng dậy cầm đồng đơn thuốc giao cho y tá thì đột nhiên bên ngoài có một y tá căng thẳng chạy vào, kinh hãi kêu lên:

- Tổ trưởng Giang, không hay rồi.

Chương 657: Vô cùng khó hiểu

- Một ngày phát độc, ba ngày trúng độc.

Giang Nguyên nhìn thấy chỉ trong nửa tiếng đồng hồ ngán ngủi đã có ba bệnh nhi nhiệt độ cơ thể tăng cao quá mức. Hắn nhìn đồng hồ, lúc này đồng hồ đang từ từ chỉ vào 12h trưa.

- Buổi trưa canh ba.

Giang Nguyên lại một lần nữa thấp giọng lầm bầm, nhẹ nhàng gật đầu.

Buổi trưa canh ba là lúc dương khí thịnh nhất trong ngày, cho nên, ba bệnh nhi nam bị mắc bệnh đầu tiên cũng đang bước vào ngày mắc bệnh thứ ba, khi gần đến 12h, nhiệt độ cơ thể liên tục tăng cao quá mức cao nhất của mấy ngày đây, cho tới khi tăng đến mức cao nhất mới, hoàn toàn phù hợp với phán đoán một ngày phát độc, ba ngày trúng độc.

- Chủ nhiệm Giang, phải làm sao bây giờ?

Một bác sĩ trung niên phụ trách bên cạnh sau khi khám xong cho mấy bệnh nhi này liền nhìn về phía Giang Nguyên, xin chỉ thị.

Vị bác sĩ trung niên trực ban này là một bác sĩ Phó chủ nhiệm, đối với tình huống sốt cao như vậy dĩ nhiên đã gặp nhiều, hơn nữa cũng tương đối có kinh nghiệm. Nhưng vào lúc này anh ta cũng không dám tùy tiện đưa ra quyết định. Dù sao tình huống thế này thực sự hơi kỳ lạ, mấy đứa trẻ này đột nhiên cùng sốt cao, trừ hạ nhiệt độ thì có dùng biện pháp nào khác không, xin chỉ thị của người phụ trách cao nhất là chuyện nên làm.

Giang Nguyên gật đầu, trầm giọng nói:

- Sử dụng nước ấm tắm để hạ nhiệt độ thì dùng, cấm sử dụng rượu tắm và không dùng thuốc để hạ sốt!

- Vâng!

Vị bác sĩ này nghe thấy câu cấm sử dụng rượu tẩm và không dùng thuốc để hạ sốt thì biết mình đã hỏi đúng. Nếu đổi lại là mình vậy thì rất có khả năng anh ta đã trực tiếp sử dụng tẩm rượu, và nếu không có hiệu quả thì sẽ sử dụng thuốc để hạ sốt!

Sau khi Giang Nguyên dặn dò xong liền xoay người rời đi. Giờ đã bắt đầu có bệnh nhi tiến vào trung kỳ, phải nhanh chóng sử dụng thuốc phù hợp, nếu không câu cuối cùng “sáu ngày độc chết” có thể không phải là giả.

Bác sĩ trung niên trực ban nhìn bóng lưng Giang Nguyên vội vã rời đi thì liền dặn dò y sĩ tẩm hạ nhiệt cho bệnh nhi. Anh ta nhìn sưng mẩy bệnh nhi, cảm thấy thực sự hơi khó hiểu với vấn đề không sử dụng tẩm rượu mà Giang Nguyên đã dặn.

Nhưng hiện giờ anh ta chỉ có thể dùng bốn chữ để hình dung cảm giác của mình: Vô cùng khó hiểu!

- Đây là trung dược của bệnh nhân, giờ đi bốc thuốc đi, phải nhanh chóng đưa cho phòng thuốc sắc xong trung dược rồi đem tới.

Giang Nguyên giao đơn thuốc cho y tá, trầm giọng nói.

Y tá nhìn xấp đơn trung dược dày trong tay nghe Giang Nguyên nói vậy liền sưng sốt một chút rồi vội vàng gật đầu, chạy đến trước máy tính bắt đầu nhanh chóng nhập đơn thuốc.

Có điều lúc này cô nhìn thấy chồng đơn thuốc dày, trong lòng dâng lên bốn chữ: Vô cùng khó hiểu!

Kể ra ở Bệnh viện số 1 không phải chưa từng dùng trung dược, nhưng cực kỳ ít dùng.

Bình thường những bệnh nhi này muốn uống trung dược thì sẽ đến Bệnh viện trung y số 2, trên căn bản sẽ không chạy đến Bệnh viện số 1 Đại học Đông Nguyên này. Vị y tá này cố gắng hồi tưởng một chút rồi mới nhớ ra làm thế nào để nhập từng đơn trung dược.

Cô còn nhớ lần trước khi mình nhập đơn trung dược là một năm trước. Lúc đó phụ huynh của một bệnh nhi muốn cho con mình

uống trung dược, sau khi được bác sĩ chữa trị mời y sư khoa Trung y đến hội chẩn mới kê một đơn thuốc. Lúc đó cô mới học được cách làm thế nào để nhập đơn thuốc trung y vào máy tính.

Nhưng vị Tổ trưởng Giang này sao có thể kê đơn trung y cho trẻ con? Y sư kê đơn trung dược không phải thường đều là những ông già năm sáu chục tuổi sao? Tổ trưởng Giang trẻ như vậy sao có thể biết kê trung dược?

Mặc dù trong lòng y tá kinh ngạc, nhưng xuất phát từ sự sùng bái vị Tổ trưởng Giang này, cô chỉ có mộ cảm giác, cho dù cô không hiểu vì sao, nhưng vẫn cảm thấy Tổ trưởng Giang này thật sự rất lợi hại.

Sau khi Giang Nguyên giao đơn thuốc cho y tá xong cũng không dừng lại mà tiếp tục quay về văn phòng. Tuy hiện giờ đã bắt đầu kê thuốc cho bệnh nhân, nhưng vẫn chưa lựa ra được thuốc dự phòng thích hợp.

Nếu đơn thuần chỉ có thuốc chữa trị, như vậy muốn trong vòng nửa ngày phong tỏa những người tiếp xúc với cả tòa nhà này tương đối mạo hiểm, buộc phải có thuốc dự phòng thích hợp mới được.

Giang Nguyên quay trở về văn phòng liền bấm điện thoại gọi cho Sở phó Sở y tế phụ trách bên dưới kia.

- Cái gì? Khỉ?

Đồng chí Sở phó nghe yêu cầu của Giang Nguyên thì đôi mắt nhỏ sau cặp kính dày chớp chớp, cảm thấy rất khó hiểu. Vị Tổ trưởng Giang này đột nhiên cần khỉ để làm cái gì?

- Đúng, khỉ, bên tổ thực nghiệm của Học viện y Đại học Đông Nguyên chắc có, giúp tôi đem mười con khỉ sang đây.

Giang Nguyên trầm giọng nói:

- Nhanh lên.

- A, được, được.

Dĩ nhiên đồng chí Sở phó sẽ không từ chối yêu cầu của Giang Nguyên. Tỉnh trưởng Bạch đã ra chỉ thị toàn lực phối hợp, lúc này đừng nói là mười con khỉ, cho dù hai ba chục con ông cũng phải đi tìm về, chứ càng không nói là nơi cần tìm chẳng qua chỉ là Học viện y Đại học Đông Nguyên. Mặt mũi của một vị Sở phó như ông đây cũng đủ dùng, chỉ cần một cú điện thoại gọi đi là có thể giải quyết thỏa đáng rồi.

Sau khi Giang Nguyên sắp xếp xong tất cả thì lại nhắm hai mắt lại, bắt đầu lặt tìm thứ cần thiết trong ký ức của mình.

Vẫn may giờ đã có được từ khóa quan trọng để tìm kiếm “Tử Ngộ Độc Ôn”, tuy phải tốn nhiều thời gian hơn tìm Thanh Ôn Tán, nhưng vẫn tìm ra vài phương thuốc dự phòng Tổ sư gia từng dùng trong những mảnh vỡ ký ức trong đầu.

“Chính khí tán” chính là phương thuốc mà Giang Nguyên đã tìm ra trong số những phương thuốc, sau khi nhìn một lúc, đưa tay gãi gãi cằm sau đó lại lắc đầu.

Chính Khí Tán, phương thuốc này nếu dùng hiệu quả không tệ, sau khi uống mười ngày nửa tháng, sau này muốn cảm cúm cũng khó, nhưng cái mình cần là thuốc có hiệu quả ngay trong một hai ngày. Phương thuốc này vẫn không đáng tin lắm.

“Trảm Tà Thang”, sau khi Giang Nguyên viết đơn thuốc này ra lại nhìn đi nhìn lại phương thuốc có cái tên rất khí phách này, rồi thở dài. Đơn thuốc này có cái tên rất khí phách, nhưng hiệu quả không khí phách như vậy, áp dụng với những người có tiếp xúc mật thiết với người bệnh thì phải có được hiệu cao, có tà là chém, nhưng cũng không được tổn hại sức khỏe.

Giang Nguyên suy nghĩ một chút rồi quyết định tạm thời dùng cái này, dù sao vẫn có một phương thuốc cuối cùng.

Phương thuốc cuối cùng, nghe cái tên khá đáng tin, “Tị Hối Đan”, nhìn những loại thuốc tạo thành phương thuốc này, cả cái tên này Giang Nguyên tương đối hài lòng. Ít nhất trong trận ôn dịch “Tử Ngộ Độc Ôn” Tổ sư gia đã sử dụng một lượng lớn phương thuốc này để dự phòng.

Người dùng phương thuốc này gần như không lây nhiễm, hơn nữa cũng có hiệu quả tương đối tốt với những ôn dịch khác.

Đương nhiên, lúc ấy Tị Hồi Đan này được làm thành thuốc viên, được phát đi khá nhiều. Giang Nguyên nghiên cứu cẩn thận phương thuốc này, nếu làm thành thuốc nước có lẽ hiệu quả cũng tương đối tốt.

- Quyết định, cái này đi!

Giang Nguyên vỗ mạnh đùi đứng dậy, định đem phương thuốc này đưa cho người dưới làm thành thuốc nước đơn giản tiện dụng nhất. Có điều hắn vừa bước đến cửa thì dừng chân lại, sau khi chần chừ một chút thì lại quay về trước bàn làm việc, lấy cả đơn thuốc “Trảm Tà Thang “ ra, sau đó bước đi.

Đồng chí Sở phó nhìn hai phương thuốc trong tay, lúc này cũng sửng sốt. Đầu tiên vị Tổ trưởng Giang này cần khỉ, ông ta còn có thể hiểu được, có thể là dùng để làm thí nghiệm hoặc gì đó, nhưng giờ cần nhiều trung dược như thế này là để làm gì? Còn cần nhiều đến như vậy?

Chẳng lẽ Tổ trưởng Giang định dùng trung dược để chữa trị bệnh độc lần này? Như thế hơi thái quá thì phải? Thật sự cho rằng đây là rễ bản lam thần khí của bệnh độc sao?

Đồng chí Sở phó nhìn phương thuốc trong tay không tìm được ngắt đầu nhìn trần nhà, dường như bản thân có thể nhìn thấu qua mười mấy tầng lầu để thấy vị Tổ trưởng Giang kia vậy.

Đương nhiên, đồng chí Sở phó không có năng lực nhìn thấu, không thể nhìn thấy được Tổ trưởng Giang, chỉ có thể phiến muộn thờ dài, sau đó đưa hai phương thuốc ra ngoài, yêu cầu người ta nhanh chóng dựa theo hai phương thuốc này nấu một lượng thuốc lớn đưa đến.

- Giáo sư Ngô, lần này đúng là làm phiền ngài!

Lúc này Tỉnh trưởng Bạch đang ở trong phòng làm việc, khách khí nói chuyện với một vị giáo sư già tóc bạc trắng.

- Nói gì vậy, giờ đang có bệnh dịch, vậy thì đương nhiên tôi phải

dốc hết sức rồi.

Vị giáo sư Ngô hơi ngắc đầu, tương đối hài lòng với thái độ tôn kính khách khí của Tỉnh trưởng Bạch, chậm rãi gật đầu, nói:

- Nếu tình hình cấp bách, vậy giờ tôi qua đó đã!

- Được, tất cả đều nhờ vào giáo sư Ngô. Lực lượng tỉnh Nam chúng ta không đủ, chỉ có thể nhờ ngài cố gắng giúp đỡ bác sĩ Giang Nguyên.

Chương 658: Giúp hóa phiền đến rồi

Nữ ma đầu xinh đẹp khiến người ta hận ngứa răng Tôn Diệu Nguyệt Yamachou đại nhân nhân rồi hơn hai đó rất nhiều. Hơn nữa thuộc hạ của ả cũng tương đối đặc lực, rất tự giác đi thu tin tình báo mới nhất đưa đến cho Yamachou đại nhân, giúp Yamachou đại nhân lúc nào cũng có thể nhìn thấy tình hình tiến triển của mục tiêu.

Yamachou đại nhân đưa tay nhẹ nhàng vân vê tài liệu trong tay, tùy tiện lật xem, trên khuôn mặt xinh đẹp vô song dần nở nụ cười.

Uddi ở bên cạnh dè dặt nhìn biểu cảm của Yamachou đại nhân, lập tức khẽ cười góp vui nói:

- Tên y sĩ thực tập Giang Nguyên này đúng là thú vị, không biết có nên coi là có bệnh vãi tử phương không nữa! Lần này không kịp tìm ra thuốc ức chế bệnh độc nên dùng cả trung y... thực sự hơi...

- A a... Thằng nhãi này thú vị quá, phương thuốc này kê cũng khá thú vị... Có điều bệnh độc số 103 này của tôi không thể nào ứng phó đơn giản như vậy... Thiên Y viện của hãn cũng chưa từng gặp 103 mới nhất mà tôi vừa nghiên cứu. Trong vòng mười ngày nữa tháng, cho dù đám người của Phòng nghiên cứu bệnh độc Thiên Y viện tới cũng chưa chắc có thể tìm được loại thuốc ức chế hữu hiệu. Mấy đơn thuốc trung dược này chắc là thằng nhãi này cũng bắt đắ dĩ nên đem ra dùng để thử vận may thôi.

Yamachou đại nhân rất tự tin vào bệnh độc của mình. Vốn ả không

muốn chữa cho Giang Nguyên đường sống, có điều vì Miêu Thiên Nhất kia hành sự cũng hơi quá đáng, cho nên mới cho Giang Nguyên cơ hội này, nhân tiện thử xem hiệu quả bệnh độc mới của mình như thế nào. Ắ nghĩ tới hành động gần đây của Giang Nguyên liền nhếch miệng cười, nhìn Uddi bên cạnh nói:

- Uddi, anh nói tên nhãi này không phải được Thiên Y viện cử đi làm trò hề đấy chứ?

- Haha, Yamachou đại nhân nói rất đúng, tôi cũng cảm thấy thế...

Uddi nhìn thấy Yamachou đại nhân che miệng cười phong tình thì trong lòng không kìm được rung động, có điều, Uddi vội vàng thu lại chút suy nghĩ khác thường trong đầu, cười nói:

- Thăng nhãi này đúng là giống tên hề, đi dùng trung dược, a... hahaha...

Cổ Môn và Thiên Y viện là kẻ thù truyền kiếp. Yamachou đại nhân không hề có ý định dễ dàng bỏ qua cho kẻ thù. Có điều, thăng nhãi của Thiên Y viện này khá thú vị, khiến Yamachou đại nhân hơi tò mò, cho nên mới nảy ra ý định khác. Đương nhiên ả cũng không coi trọng trò chơi này lắm.

Sau khi ả tùy tiện lảng xấp tài liệu trong tay xuống, liền nói:

- Uddi, sắp xếp máy bay cho tôi, ba ngày sau tôi đi Paris. Tuần lễ thời trang xuân hạ sắp bắt đầu rồi...

- Vâng, Yamachou đại nhân...

Uddi cung kính gật đầu đáp.

Tòa lầu khoa y Bệnh viện số 1 Đại học Đông Nguyên. Giáo sư Vu hưng phấn bước ra khỏi Phòng nghiên cứu tạm thời, hào hứng cầm một bản báo cáo đi vào phòng làm việc của Giang Nguyên.

- Tổ trưởng Giang, kết quả phân ly và so sánh bệnh độc có rồi, đúng là bệnh độc mới phát hiện...

Giáo sư Vu đặt báo cáo trong tay lên bàn làm việc của Giang Nguyên, nói:

- Dưới đây có chứng cứ, chúng ta đã khởi động dự án phòng dịch cấp 1 khá kịp thời!

Có điều, giáo sư Vu không hề nhìn thấy nét hưng phấn nào trên mặt Tổ trưởng Giang. Sau khi sửng sốt một chút, giáo sư Vu lập tức tỉnh thần sau sự hưng phấn. Đúng rồi... vì Tổ trưởng Giang này chắc chắn đã nắm chắc, nên mới khởi động dự án, nếu không sẽ không bình tĩnh như vậy. Còn mình tốn gần hai ngày trời mới có thể phân ly được bệnh độc dưới sự chỉ thị của Tổ trưởng Giang, ngay cả việc nghiên cứu thuốc ức chế bệnh độc cũng chỉ vừa mới khởi động, chưa có thành quả gì mà đã hưng phấn như vậy, thực đúng là làm người ta phải đỏ mặt.

- Cái đó... Tổ trưởng Giang...

Chúng tôi sẽ sớm đưa ra thuốc ức chế...

Giáo sư Vu chưa nói xong đã thấy Giang Nguyên nhìn về phía mình nói:

- Giáo sư Vu đã làm rất tốt rồi... Có điều vẫn còn hai việc nhờ các ông phối hợp một chút!

- A? Chuyện gì?

Giáo sư Vu bất ngờ hỏi.

- Chuyện thứ nhất chính là, nhờ các ông giờ tiến hành phân tách và thí nghiệm tiêu bản huyết dịch trong cơ thể tất cả người bệnh, đại khái cứ cách hai tiếng lại làm lại một lần...

- Chuyện thứ hai, chính là nhờ lấy một phần bệnh độc tiến hành thí nghiệm lây truyền qua không khí...

- A?!!!

Giáo sư Vu lại kêu lên, nhìn sửng Giang Nguyên, nói:

- Tổ trưởng Giang... chúng tôi không đủ nhân viên, nếu như vậy... chuyện nghiên cứu thuốc ức chế bệnh độc sẽ bị trì hoãn rất nhiều!

- Hơn nữa thí nghiệm lan truyền trong không khí giờ buộc phải

làm sao? Con đường lan truyền này có lẽ đã có thể khẳng định rồi!

Giáo sư Vu lại chần chờ nhìn Giang Nguyên nghi ngờ nói.

- Tôi muốn làm thí nghiệm đo truyền nhiễm... đồng thời phải tiến hành kiểm tra lại máu!

Giang Nguyên vừa nói ra câu này, giáo sư Vu hoàn toàn ngẩn cả người, nhìn chăm chăm Giang Nguyên, một lúc sau mới hồi thần, kinh hãi nói:

- Còn phải đo truyền nhiễm thực thể, chúng ta không đủ điều kiện...

- Tôi đã chuẩn bị mười con khỉ, còn chuẩn bị cả một gian phòng kín. Các ông chuẩn bị xong mẫu bệnh độc, nhanh chóng tiến hành thí nghiệm lan truyền trong không khí là được... Sau đó cứ ba tiếng lại làm kiểm tra máu lại một lần...

Giang Nguyên bình tĩnh nói:

- Tôi sẽ cử y tá đến hỗ trợ công việc của các ông, rõ chưa?

- Rõ... rõ rồi...

Giáo sư Vu sững sờ gật đầu, nhìn Giang Nguyên, chần chờ nói:

- Nhưng làm thế nhân viên nghiên cứu thuốc ức chế vi khuẩn của chúng ta sẽ giảm bớt đi một nửa...

- Không sao, thời gian của công việc này không quá dài, cùng lắm chỉ một hai ngày, tiến độ thuốc ức chế vi khuẩn có thể chậm đi một chút...

Giang Nguyên trực tiếp trả lời sự nghi ngờ của giáo sư Vu.

Giáo sư Vu nhìn thấy vẻ bình tĩnh của Giang Nguyên thì lúc này cũng chỉ có thể gật đầu, tạm thời đặt nghi ngờ trong lòng xuống. Đường như vị Tổ trưởng Giang trước mặt sớm đã có sự chuẩn bị, nhưng cách xử lý của hắn hoàn toàn không giống với quy trình xử lý bình thường... Nhưng bây giờ đối phương là lão đại, ông cũng chỉ có thể nghe theo. Dù sao thì cho tới bây giờ, vị lão đại này vẫn

khá đáng tin.

Đúng lúc giáo sư Vu chuẩn bị rời đi, đồng chí Sở phó của Sở y tế đã đưa một đồng chí già tóc bạc hoa râu bước vào.

- Sở trưởng Ngô?

Giang Nguyên nhìn hai người đi tới thì hơi nghi ngờ nhìn về phía vị Sở phó của Sở y tế kia.

- Tổ trưởng Giang... Vị này chính là giáo sư Đào Dương Minh là một vị giáo sư nổi tiếng trong lĩnh vực nghiên cứu Vi khuẩn học nước ta... Tỉnh trưởng Bạch đã đặc biệt mời ông ấy đến, để hỗ trợ cho Tổ trưởng Giang ngài!

Sở trưởng Ngô khách khí nhìn về phía Giang Nguyên cười nói:

- Giáo sư Đào đã về hưu hơn một năm, lần này nếu không phải nề mặt Tỉnh trưởng Bạch thì thật sự đã không thể mời tới!

Giáo sư Đào bên cạnh hơi ngẩng đầu lên, liếc mắt nhìn người thanh niên đang ngồi sau bàn làm việc, mặt có vẻ ngạc nhiên, ngồi yên bất động, hoàn toàn không chút thức thời, bất mãn khề hừ một tiếng, nói:

- Tôi và Tỉnh trưởng Bạch cũng được coi là bạn cũ, cho nên mới đến giúp đỡ... nếu là người khác, tôi thật sự sẽ không đến!

Giang Nguyên nhìn vị giáo sư Đào rước mặt rõ ràng là đến gây thêm phiền phức mà còn không tự biết thì cảm thấy khổ sở ôm mặt. Chuyện gì thế này... Mấy lão già tự đại thế này là đáng ghét nhất... Có thể giúp đỡ được chút việc cỏn con nhưng nhìn như ta có giá nhất, hơn nữa còn rất thích hoa chân múa tay. Với kế hoạch của mình hiện tại, lần này Tỉnh trưởng Bạch thật sự giúp mà thêm rối.

Mặc dù không biết làm sao, nhưng dù sao người ta cũng tới rồi, hơn nữa xem ra Tỉnh trưởng Bạch cũng phải tốn không ít mặt mũi mới có thể mời tới, Giang Nguyên cũng không tiện nói để ông cụ quay về cho bớt cấn việc được.

- Chào ngài, giáo sư Đào... Hoan nghênh hoan nghênh...

Trên mặt Giang Nguyên nặn ra một nụ cười, đứng dậy không thèm để ý đến vẻ mặt không vui của đối phương, nhiệt tình bắt tay đối phương một cái:

- Ôi... Ngài đến thật sự đúng lúc quá, chỗ chúng tôi đang thiếu những chuyên gia nghiên cứu bệnh độc giống như ngài...

Sau khi nói hai câu này.

- Cái đó... Giáo sư Vu, ông đưa giáo sư Đào đi lòng vòng phòng nghiên cứu bệnh độc, mau chóng đưa kết quả phân ly và đối chiếu bệnh độc cho giáo sư Đào xem thử, nhờ ông ấy chỉ điểm cho mọi người tiến hành nghiên cứu thuốc ức chế bệnh độc...

Sau khi nói xong những lời này liền trưng gương mặt nhiệt tình tiễn giáo sư Đào đang vô cùng ngạc nhiên ra ngoài, để giáo sư Vu và giáo sư Đào tự đối phó với nhau, còn mình thì đóng cửa lại, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Sở trưởng Ngô đứng bên trợn mắt há mồm nhìn Giang Nguyên đang thờ dài, vẻ mặt đầy ngạc nhiên, một lúc sau mới phản ứng lại được:

- Giang... Tổ trưởng Giang... thế này không hay lắm đâu?

- Có gì mà không hay? Giờ tôi không có thời gian đối phó với ông ta... Sở trưởng của ông ta không phải là nghiên cứu bệnh độc sao, để giáo sư Vu đưa đến nhóm nghiên cứu bệnh độc không phải rất ổn sao?

Giang Nguyên trừng hai mắt, nhìn đồng chí Sở phó Ngô, dọa cho đồng chí Sở phó Cổ liên tục gật đầu nói phải!

Giờ nơi này người làm chủ không phải Sở phó Ngô mà là vị trước mặt, vì này nói thế nào thì phải thế đó...

Rõ ràng, đồng chí Tổ trưởng Giang này không quá hoan nghênh giáo sư Đào đến. Mặc dù không biết tại sao nhưng có thể đối xử với người mà Tỉnh trưởng Bạch phải vứt hết thể diện mới đặc biệt mời đến được, điều này chứng tỏ vị Tổ trưởng Giang này ngay cả Tỉnh trưởng Bạch dường như cũng không cần quá nể mặt...

Nghĩ tới đây, đồng chí Sở phó Ngô vội vàng tự bước ra ngoài. Vị Tổ trưởng Giang này e là mình thật sự không thể trêu vào được, vẫn nên cẩn thận hầu hạ thì hơn. Còn chuyện sau này giáo sư Đào nói thế nào thì chuyện đó không liên quan đến mình.

Nhìn Sở phó Ngô rất thức thời tự mình chạy đi thì Giang Nguyên mới thở dài, ngồi về trước bàn làm việc của mình, thấy kế hoạch của mình vừa mới bày ra, giờ lại có một vị giáo sư rõ ràng là rất không nghe lời đến, sau này e là hơi nhức đầu đây...

Mặc dù hẳn không biết dự cảm của mình là đúng hay sai, có điều rõ ràng.. Vị giáo sư Đào này rất không dễ xử lý. Người thích coi trọng bản thân quá đều dễ khiến người ta ghét..

Chương 659: Mau thôi lão già này ra cho tôi

Dự cảm của Giang Nguyên luôn không sai. Sau khi mười con khỉ được đưa sang, Giang Nguyên lập tức dặn dò đưa sang cho nhóm nghiên cứu bệnh độc, sau đó thì vị giáo sư Đào kia rất nhanh chóng tìm đến.

- Giang Nguyên đúng không?

Giáo sư Đào vỗ hai tay sau lưng, chậm rãi bước vào phòng làm việc của Giang Nguyên, ngẩng đầu nhìn Giang Nguyên, nói.

Giang Nguyên nhìn con gà trống già đang ngẩng đầu kiêu ngạo này liền thở dài, sau đó cười đứng dậy, nói:

- Giáo sư Đào, mời ngồi, mời ngồi, có chuyện gì vậy?

- Tôi tới hỏi cậu ban này tôi thấy bên nhóm nghiên cứu bệnh độc mới nhận mười con khỉ, tiểu Vu nói là cậu muốn làm thí nghiệm truyền nhiễm trong không khí đúng không?

Đồng chí giáo sư Đào vẽ mặt khinh bỉ nhìn về phía Giang Nguyên.

Giang Nguyên đối mặt với vẻ chất vấn của giáo sư Đào liền cảm thấy không ngoài dự liệu rồi gật đầu, nụ cười trên mặt dần nhạt

đi. Đồng chí già này đúng là không biết nặng nhẹ, đã vậy Giang Nguyên cũng chẳng thêm nề mặt gì nữa.

- Giờ người bên nhóm nghiên cứu bệnh độc đã không đủ, cậu còn muốn làm cái thí nghiệm truyền nhiễm trong không khí gì đó, cậu đang đùa đấy à?

Giáo sư Đào trước kia rất có quyền uy trên phương diện nghiên cứu bệnh độc cấp quốc gia, lần này đồng ý lời mời của Tỉnh trưởng Bạch, chịu đến đây nên càng ra vẻ tiền bối.

Trong mắt lão Giang Nguyên này có lẽ chỉ là một kẻ dựa vào chỗ dựa của phụ huynh, hơn nữa giới bệnh độc bệnh truyền nhiễm học sao có thể chấp nhận một thằng nhãi ranh thế này. Lão không có chút cảm tình nào với hắn. Nên biết năm đó để bò lên được vị trí Thái Đầu của giới bệnh độc bệnh truyền nhiễm học này lão đã phải cực khổ mấy chục năm. Lão đã phải cày cấy cực khổ trong biển học này mới có được cái danh Thái Đầu.

Còn thằng nhãi trước mặt chẳng qua chỉ mới hai mấy tuổi mà đã có được địa vị năm đó lão vô cùng ao ước. Tuy địa vị này hầu như chỉ là địa vị chính trị chứ không phải địa vị thật sự về học thuật, nhưng vẫn khiến lão cảm thấy rất không công bằng. Đặc biệt là sau khi lão về hưu, đã không còn nhiều người vờn trước mặt nịnh nọt như trước nữa, điều này khiến lão rất mất mát. Cảm giác mất mát này tích tụ đã lâu nên lão càng bất mãn với Giang Nguyên.

Đặc biệt là lúc này, lão thấy Giang Nguyên không đầu tư toàn bộ nhân lực vào việc nghiên cứu thuốc ức chế bệnh độc mà lại làm mấy thứ rõ ràng hoàn toàn không quan trọng bằng như thí nghiệm lây truyền trong không khí gì đấy. Điều này khiến giáo sư Đào vốn đã bất mãn càng thêm bức bối.

- Giáo sư Đào, tiến hành thí nghiệm này có chỗ hữu dụng khác, tôi chuẩn bị dùng nó để xác nhận hiệu quả thuốc dự phòng với loại bệnh độc này.

Nhìn thấy vẻ mặt trắng bệch của đối phương, Giang Nguyên vốn có nguyên tắc cơ bản tôn lão ái ấu liền kiên nhẫn giải thích:

- Với thực lực nghiên cứu bệnh độc của chúng ta hiện nay mà nói,

cần thời gian tương đối dài, mà trước mắt việc này cũng tương đối quan trọng!

- Quan trọng khỉ mốc. Anh có hiểu nghiên cứu bệnh độc là gì không? Cái này ngay cả phân tử bệnh độc cũng hoàn toàn chưa làm ra mà chế thuốc dự phòng cái gì?

Giáo sư Đào nghe Giang Nguyên nói vậy vốn đã khinh thường Giang Nguyên lúc này liền tức giận đến mức chẳng thềm nể mặt mũi gì. Vốn cứ tưởng thằng nhãi này có thể có được cái danh lớn như vậy, tuy trăm phần trăm là do thao tác chính trị.

Nhưng ít nhiều bản thân hắn cũng phải có chút năng lực. Lão không ngờ ngay cả kiến thức cơ bản này hắn cũng không hiểu, hoàn toàn là làm bậy làm bạ.

Lão liền tức giận nói:

- Rốt cuộc anh có hiểu thế nào gọi là phòng dịch không? Bệnh độc mới nghiêm trọng như vậy xuất hiện mà anh còn dám làm chuyện hồ đồ, đúng là to gan lớn mật!

Giang Nguyên nghe thấy vậy liền nhú mày, mặc dù sớm đã đoán được đồng chí già này sẽ không chịu nghe lời, nhưng không ngờ lão già này lại kích động như vậy, chẳng thềm nghe ai nói gì đã bắt đầu chửi mắng rồi.

Giang Nguyên thật sự không có tâm tình đâu mà dây dưa với đồng chí già này. Hắn lập tức bất đắc dĩ thở dài, khuyên nhủ:

- Giáo sư Đào, Tỉnh trưởng Bạch mời ông đến để hỗ trợ tôi tiến hành công tác nghiên cứu bệnh độc. Chuyện thuộc phương diện nghiên cứu bệnh độc tôi nhờ cả vào ngài, còn về những việc khác tôi sẽ phụ trách tốt.

- Cái gì gọi là tôi sẽ phụ trách tốt. Bệnh độc loại mới nguy hiểm như vậy bùng phát, tuy không biết rốt cuộc mức độ nguy hại lớn nhường nào nhưng bệnh độc loại mới mức độ này bùng phát thì chí ít cũng phải báo với Bộ y tế. Giờ chúng ta đang dấu diếm chuyện, tình hình hiện nay các người đã hoàn toàn vi phạm quy tắc rồi! chẳng lẽ các người lại muốn dấn vào vết xe đổ của SARS

năm đó sao?

Giang Nguyên bị giáo sư Đào này răn dạy như tát nước cuối cùng cũng không nhịn được, trầm giọng nói:

- Giáo sư Đào, chuyện này do tôi phụ trách. Tỉnh trưởng Bạch mời ông đến là để hỗ trợ công việc giúp tôi chứ không phải để ông hoa chân múa tay với tôi. Ông cứ yên tâm làm tốt công tác nghiên cứu thuốc ức chế bệnh độc của ông là được rồi, ở đây không cần ông phải lo lắng những chuyện này!

- Thằng nhãi ranh cậu làm việc hồ đồ như vậy, đúng là khốn kiếp. Nếu tôi mà chưa về hưu sao có thể để cậu làm càn như vậy.

Giáo sư Đào bị Giang Nguyên nói chuyện không chút khách khí như vậy liền cảm thấy quyền uy bao nhiêu năm nay của mình bị khiêu chiến. Nhớ năm đó lúc lão còn chưa về hưu, cho dù là Bộ trưởng bộ Y tế cũng không dám không kính trọng lão như vậy. Thằng nhãi ranh trước mặt dám nói lão hoa chân múa tay, đúng là lật trời rồi.

Giang Nguyên thấy lão già này thật sự quá đề cao bản thân thì cũng tức giận. Giờ hắn đã đủ nhiều việc làm rồi, làm gì có thời gian để dây dưa với đối phương. Hắn lập tức trầm giọng nói:

- Giáo sư Đào, thời gian của chúng ta không còn nhiều, ông có thời gian đến đây cãi nhau với tôi chi bằng đi tranh thủ thời gian phân tích nghiên cứu bệnh độc, làm nhiều việc thiết thực một chút, như thế tốt hơn rất nhiều.

Nói xong Giang Nguyên nhìn chăm chăm giáo sư Đào nói:

- Giáo sư Đào ngài là Thái Sơn Bắc Đẩu ngành nghiên cứu bệnh độc, sở trường của ngài cũng là nghiên cứu bệnh độc, vậy mời ngài dốc toàn lực tiến hành nghiên cứu và phân tích bệnh độc, giúp chúng tôi nhanh chóng tìm ra thuốc ức chế bệnh độc có được không? Còn những chuyện khác, tôi sẽ sắp xếp tốt, chắc chắn sẽ không để chuyện này xảy ra bất kỳ sai sót gì!

- Như thế là được rồi, nhờ giáo sư Đào đấy!

Giáo sư Đào thấy Giang Nguyên nghiêm túc thương thảo với lão

như vậy lúc này rõ ràng đã hiểu lầm ý Giang Nguyên, tướng Giang Nguyên cuối cùng đã bị thu phục. Lão sao chấp nhận bỏ qua cho Giang Nguyên, lạnh giọng cười nhạo nói:

- Nhãi ranh như cậu mà hiểu cái gì, tôi không biết vì sao Tỉnh trưởng Bạch lại để cậu đến chủ trì đại cục, hơn nữa tình hình nghiêm trọng thế này mà còn không báo cáo lên trên, chắc chắn anh ta đã bị cậu lừa rồi.

- Tôi nói cho cậu biết, không có chuyện đơn giản như vậy đâu. Chuyện này nhất định phải báo cáo lên Bộ y tế, xin chỉ viện của Phòng nghiên cứu bệnh độc quốc gia. Không có thiết bị của Phòng nghiên cứu bệnh độc quốc gia cho dù là tôi trong một thời gian ngắn cũng không thể đưa ra được thành quả gì chứ đừng nói là một thằng nhãi ranh miệng còn hôi sữa như cậu.

- Ngoài ra, bắt đầu từ bây giờ, cả tổ khống chế dịch bệnh này do tôi phụ trách. Cậu từ đâu đến thì về nơi đó, cút đi xa xa cho tôi một chút. lát nữa đích thân tôi sẽ nói với Tỉnh trưởng Bạch chuyện này.

Nói tới đây, giáo sư Đào còn khinh bỉ nhìn Giang Nguyên, nói:

- Tôi không biết cậu dựa vào ai mà có thể làm loạn ở đây. Nhưng tôi nói cho cậu biết, không có bản lĩnh còn dám làm loạn trước mặt tôi đúng là không biết trời cao đất rộng!

Giáo sư Đào lúc này lú lo lẫn dạy Giang Nguyên không ngừng, rất thỏa mãn cảm giác bức bối lúc đầu khi lão bị Giang Nguyên trực tiếp nhét cho giáo sư Vu. Nhưng lão không hề chú ý đến sắc mặt Giang Nguyên lúc này đã tương đối khó coi.

Hai hàng lông mày của Giang Nguyên nhú chặt lại, đang định mở miệng thì lúc này bên ngoài lại truyền đến tiếng gõ cửa.

Giang Nguyên mạnh mẽ áp chế cơn bức bối trong lòng, lãnh đạm nói:

- Mời vào!

Cánh cửa văn phòng được nhẹ nhàng đẩy ra, vị bác sĩ Phó chủ nhiệm trực ban kia bước vào, cung kính xin chỉ thị của Giang

Nguyên:

- Tổ trưởng Giang, trung dược đã được đưa đến, thuốc của người bệnh đã được đưa vào, bắt đầu uống rồi nhưng còn những thuốc khác, ngài xem nên dùng như thế nào?

- Ồ? Đã đưa đến rồi à?

Giang Nguyên nghe thuốc đã được sắc xong đưa đến thì cuối cùng trong lòng cũng thoải mái hơn một chút, hài lòng gật đầu, nói:

- Những trung dược còn lại đưa đến bên nhóm nghiên cứu bệnh độc, dùng để làm thí nghiệm thuốc dự phòng của thí nghiệm truyền bệnh qua không khí!

- Được!

Bác sĩ phó chủ nhiệm cung kính gật đầu, đang định đi ra ngoài thì không ngờ giáo sư Đào bên cạnh hét lớn:

- Làm càn.

- Giang Nguyên, cái loại dốt nát như cậu còn dám dùng trung dược làm thuốc dự phòng? Lẽ nào cậu bị rẽ bản lam làm cho thành thẳng góc rồi à? Tôi nói cho cậu biết, tôi chẳng những phải yêu cầu Tỉnh trưởng Bạch tạm dừng chức vụ người phụ trách của cậu, hơn nữa chắc chắn cũng khai trừ cậu khỏi lĩnh vực bệnh truyền nhiễm học. Thử bại hoại như cậu, thật sự không biết làm sao có thể lẫn lộn vào đây được.

- Ngay cả tình hình chi tiết của bệnh độc còn chưa làm rõ, dám dùng trung dược làm thuốc dự phòng. Chuyện này quá ngu ngốc, đúng là lang băm.

Vị bác sĩ Phó chủ nhiệm này thất một lão già miệng phun nước miếng, hoa chân múa tay tùy tiện chửi mắng Tổ trưởng Giang thì không hiểu rốt cuộc chuyện gì xảy ra. Anh ta sững sờ nhìn ông già này, thầm nghĩ: “Lão già này rốt cuộc từ đâu ra vậy, đang tới đùa mình sao? Trước mặt mình mà chửi mắng như vậy là không đúng. Như thế này là sỉ nhục Tổ trưởng Giang rồi. Mình có cần giúp Tổ trưởng Giang đá tên hề này ra ngoài không?

Vì anh ta đã nghe rất nhiều lời chỉ thị như tiên tri của Giang Nguyên, và cũng nghe những đồng nghiệp trước đây ở Bệnh viện số 1 nói về rất nhiều sự tích thần kỳ của Giang Nguyên nên vị bác sĩ Phó chủ nhiệm này rất tín nhiệm Giang Nguyên. Lúc anh ta đang do dự xem có nên ra tay hay không thì cuối cùng Giang Nguyên cũng đã lên tiếng.

- Bác sĩ Đặng gọi cảnh vệ đi lôi cái lão già chỉ biết quấy rối này ra ngoài cho tôi.

Bác sĩ Đặng nghe Giang Nguyên nói vậy vội vàng đồng ý, lập tức đi kêu người trong sự há hốc mồm của lão già này.

Các cảnh vệ này rất nhanh nhạy, lập tức có hai người chạy vào lôi lão già này đi. Lúc này lão già này mới phản ứng lại. Giờ mới biết Giang Nguyên không nói đùa. Lão nhìn chăm chăm Giang Nguyên hết lớn:

- Mày, mày dám, mày dám làm vậy với tao. Tao nhất định phải cho mày vào tù.

- Lôi ra.

Chương 660: Hậu quả rất nghiêm trọng

- Thăng ranh, mày sẽ hối hận... Đợi sau khi bệnh độc bộc phát, mày chết chắc rồi... mày sẽ phải vào tù...

Giang Nguyên lắc đầu nghe thấy tiếng tức giận chửi mắng càng lúc càng xa dần. Thế gian vốn chẳng có chuyện gì, chỉ có những người không có việc tìm việc, nên chuyện trên thế gian mới nhiều như vậy...

Tỉnh trưởng Bạch vẫn chưa biết vị giáo sư Đào mà ông phải tốn hao tâm lực mới mời đến được để giúp Giang Nguyên vừa mới đến Bệnh viện số 1 đã bị Giang Nguyên nhốt lại. Lúc này ông đang ngồi trước bàn làm việc, lật báo cáo tình hình mới nhất mà Bệnh viện số 1 gửi đến.

- Xác nhận có bệnh độc mới... tính lây nhiễm tương đối mạnh?

Tỉnh trưởng Bạch nhìn chừng dòng chữ bên trên mà không biết nên thở phào nhẹ nhõm hay thở dài một hơi. Vốn ông mạo hiểm ủng hộ Giang Nguyên chẳng qua là vì tín nhiệm Giang Nguyên, còn vì nợ Giang Nguyên một nhân tình. Nhưng giờ đã đúng như những gì Giang Nguyên nói. Khi bệnh độc truyền nhiễm thật sự xuất hiện, trong lòng ông càng nặng nề hơn.

Tuy đã chứng minh Giang Nguyên đáng để tín nhiệm nhưng bệnh độc truyền nhiễm nghiêm trọng như vậy bộc phát, một quan phụ mẫu tỉnh như ông sao có thể vui cho nổi.

Hiện tại bệnh độc truyền nhiễm đã là sự thật, theo quy định ông phải báo lên cấp trên. Nhưng Giang Nguyên yêu cầu ông không nên báo cáo lên trên, vậy thì ông buộc phải gánh chịu nguy hiểm rất lớn.

Sau khi trầm mặc một lúc lâu, Tỉnh trưởng Bạch cầm điện thoại lên.

- Giang Nguyên... tình hình như thế nào rồi?

Giang Nguyên nghe thấy ngữ khí của Tỉnh trưởng Bạch hơi nặng nề thì tự tin nói:

- Đã khống chế bệnh dịch kịp thời, hiện tại số người mắc bệnh chỉ hơn mười người. Tất cả đều ở trong trạng thái cách ly cẩn thận, sẽ không xảy ra vấn đề gì quá lớn, có điều muốn khống chế cần có thời gian...

- Ừm... không xuất hiện vấn đề thì tốt...

Tỉnh trưởng Bạch nghe Giang Nguyên nói vậy thì thoáng thở phào nhẹ nhõm, sau đó cười nói:

- Đúng rồi, hôm nay giáo sư Đào mới đến là Thái Đầu của bệnh độc học trong nước. Ông ta rất có kinh nghiệm trong lĩnh vực nghiên cứu bệnh độc. Có ông ấy giúp đỡ tôi tin là cậu sẽ thuận lợi hơn nhiều... Có điều tính tình giáo sư Đào hơi thanh cao, Giang Nguyên cậu nên rộng lượng một chút nhé...

- À...

Lúc này phản ứng của Giang Nguyên hơi kỳ lạ, sau khi hần trầm mặc một lát liền nói:

- Tỉnh trưởng, cảm ơn lòng tốt của ông, có điều giáo sư Đào bị... thanh cao quá... đã bị tôi nhốt lại rồi...

- Hả... nhốt lại rồi?

Nói chuyện với Giang Nguyên xong, sau khi gác điện thoại xuống Tỉnh trưởng Bạch chỉ biết cười khổ. Giáo sư Đào này ông phải tốn biết bao sức lực mới mời đến được, nhưng không ngờ lại bị Giang Nguyên nhốt lại. Chuyện này e không phải là một phiền phức nhỏ...

Tỉnh trưởng Bạch nhẹ nhàng lắc đầu thở dài. Mặc dù hiện tại Giang Nguyên đã khống chế tốt tình hình nhưng chắc chắn chuyện này sẽ không êm được quá lâu. Theo sự giám sát bên ngành truyền thông, hiện giờ trên internet đã bắt đầu có vài tin đồn. Nếu tình hình không có tiến triển mang tính đột phá thì cùng lắm chỉ có thể kiên trì thêm một ngày. Những ca bệnh ở khoa nhi Bệnh viện số 1 đang bị ếm kia cũng bắt đầu phải gửi đi, hơn nữa mình cũng phải báo cáo tình hình lên trên, xin chỉ viện.

Trong tình huống như thế này, cho dù là vì an toàn của dân chúng hay vì nguy hiểm chính trị của mình, có thể chống đỡ thêm một ngày đã là cực hạn rồi. Tỉnh trưởng Bạch tin Giang Nguyên cũng hiểu...

- Cốc cốc cốc...

Trong lúc Tỉnh trưởng Bạch đang trầm tư thì cửa văn phòng vang lên tiếng gõ cửa.

Tỉnh trưởng Bạch tiện tay lấy xấp tư liệu trên bàn làm việc bỏ vào ngăn kéo rồi mới trầm giọng nói:

- Vào đi...

- Tỉnh trưởng... Thị trưởng Lâm đến...

Thư ký cẩn thận báo cáo.

- Cuối cùng cũng đến rồi...

Tỉnh trưởng Bạch nhìn đồng hồ. Tính từ lúc mình nhận được điện thoại báo cáo của Giang Nguyên đến giờ đã bốn tiếng rồi. Lão Lâm này cũng giỏi nhịn thật, giờ mới tới. Ông lập tức cười gật đầu nói:

- Mời Thị trưởng Lâm vào đi...

Trong phòng nghiên cứu bệnh độc tạm thời ở tòa nhà khoa nhi Bệnh viện số 1, lúc này bảy tám người bên trong đang ngồi trước bàn thí nghiệm của mình, có người dùng kính hiển vi quan sát bệnh độc, có vài người thì đang nhập số liệu vào máy tính, còn có người thì tiến hành thí nghiệm phân tích bệnh độc trong phòng thí nghiệm kín...

- Chủ nhiệm... kết quả kiểm tra lại của tiêu bản máu 1 tiếng đồng hồ của nhóm bệnh nhân đã có rồi...

Một nữ bác sĩ trẻ cầm bảng báo cáo đưa cho giáo sư Vu, nói:

- Ngài xem thử đi...

- Ừm...

Giáo sư Vu gật đầu rồi bắt đầu cầm bảng biểu lên lật xem. Là một chuyên gia bệnh độc học có thâm niên, giáo sư Vu hiểu rất rõ Tổ trưởng Giang yêu cầu 1 tiếng đồng hồ kiểm tra lại máu là có ý nghĩa gì, chính là để xác định hiệu quả thuốc đối với bệnh nhân.

Kiểm tra lại máu dày đặc như vậy, càng để xác định hiệu quả của thuốc. Nhưng trung dược sẽ có hiệu quả như vậy sao? Mấy chục năm nay, không có trận bùng phát bệnh dịch nào mà không dùng các loại thuốc ức chế bệnh độc, kháng bệnh độc được nghiên cứu ra mới có thể khống chế được dịch bệnh.

Mặc dù ông tương đối tín nhiệm vị Tổ trưởng Giang này trông có vẻ rất tốt tính này, nhưng hiện tại ông thấy tình hình hơi thái quá rồi, giáo sư Vu cũng hơi bất đắc dĩ. Ban này vị giáo sư Đào kia đã chạy đi tìm Tổ trưởng Giang, hy vọng ông ấy có thể thuyết phục được Tổ trưởng Giang.

Giáo sư Vu nhớ đến thành tựu và địa vị trong lĩnh vực bệnh độc

truyền nhiệm của giáo sư Đào liền cảm thấy rất có thể giáo sư Đào sẽ thuyết phục được Tổ trưởng Giang này.

Có điều, sao giáo sư Đào đi lâu như vậy mà vẫn chưa quay về?

Giáo sư Vu nhìn bảng biểu trong tay, sau đó đi tới trước bàn làm việc của mình, cầm điện thoại lên...

- Tổ trưởng Giang... Tôi là lão Vu... A, đúng... báo cáo kiểm tra lại máu 1 tiếng đồng hồ của bệnh nhân đã có... đúng đúng... giờ tôi đang cho người gửi vào máy của ngài...

Giáo sư Vu báo cáo đơn giản với Giang Nguyên xong liền chần chờ một lúc, sau đó cười nói:

- Đúng rồi, Tổ trưởng Giang,... ban nãy giáo sư Đào nói đến bên chỗ ngài... không biết có đến không? Sao lâu rồi vẫn chẳng thấy quay lại!

Giang Nguyên nghe giáo sư Vu nói vậy thì cười khỏ. Sao hẳn không hiểu ý tứ của giáo sư Vu khi gọi cú điện thoại này. Hắn trực tiếp nói:

- Giáo sư Đào đã bị tôi nhốt lại rồi... công tác nghiên cứu bệnh độc các ông cứ tiếp tục tiến hành đi!

- Nhốt lại rồi?

Giáo sư Vu kêu lên thất thanh, khiến các nhân viên nghiên cứu bên cạnh cũng nghi hoặc nhìn sang.

Giáo sư Vu ý thức được mình thất thố vội dè dặt giọng, nói:

- Tổ trưởng... có... có chuyện gì vậy?

- Giáo sư Đào quá kích động cho nên tôi muốn ông ấy bình tĩnh một chút... thành ra... chắc mấy ngày này sẽ không cách nào hỗ trợ việc nghiên cứu của các ông. Vì vậy tất cả đều phải nhờ vào ông rồi. Có bất kỳ tiến triển nào lập tức thông báo cho tôi!

Giang Nguyên lãnh đạm nói.

- A.... được, mỗi lần có kết quả kiểm tra máu tôi sẽ cho người trực tiếp gửi vào máy tính cho ngài!

Giáo sư Vu nghe thấy giọng nói lạnh nhạt của Giang Nguyên thì vội vàng đáp lời, không dám hỏi thêm nữa, sau đó buông điện thoại xuống.

Các nhân viên nghiên cứu bên cạnh nhìn thấy sắc mặt giáo sư Vu hơi tối tăm không khỏi hiếu kỳ nói:

- Chủ nhiệm... giáo sư Đào thế nào?

- Đừng hỏi nữa... mau làm việc đi, giáo sư Đào... tạm thời sẽ không quay lại!

Giáo sư Vu hừ giọng nói.

- Không quay lại? hả... cái này... nếu không có giáo sư Đào, e là tiến độ của chúng ta sẽ bị giảm bớt...

Các nhân viên nghiên cứu bên cạnh nghe thấy vậy cũng tò mò nhìn sang.

Trước ánh mắt hiếu kỳ của mấy cấp dưới của mình, giáo sư Vu bất đắc dĩ thở dài nói:

- Giáo sư Đào bị nhốt lại rồi, chắc đợi sau khi đợt bệnh dịch này qua đi, có lẽ là sau khi bệnh dịch được chính thức công bố mới có thể được thả ra, mọi người không cần hỏi nhiều, cứ an tâm làm việc đi...

- Nhốt rồi?

Các nhân viên nghiên cứu hai mắt nhìn nhau, sau đó cũng vội vàng rút cổ không dám nói gì. Tất cả mọi người đều hiểu, với tính cách thanh cao của giáo sư Đào chắc đã lớn tiếng trước mặt Tổ trưởng Giang. Hơn nữa với tình hình khống chế tin tức nghiêm mật này, nếu như có người quấy rối, với năng lực của Tổ trưởng Giang, muốn khống chế giáo sư Đào không hề khó. Đám người mình nên nhanh chóng làm việc, đừng gây rối gì mới được. Mấy chuyện thế này ai đụng đến kẻ đó xui xẻo, giáo sư Đào chính là ví dụ.

Giang Nguyên mở file tài liệu trên máy tính, bên trong vừa gửi đến một bảng số liệu. Hắn nhẹ nhàng gật đầu những số liệu này với số liệu kiểm tra máu trước không có chênh lệch gì quá rõ ràng, có điều Giang Nguyên cũng không để ý lắm. Bệnh nhân mới dùng thuốc được 1 tiếng đồng hồ, lúc này sẽ không có biến hóa gì quá đặc biệt. Nếu thật sự có xảy ra biến hóa thì ít nhất cũng ba tiếng sau.

Sau khi Giang Nguyên tắt tài liệu thì nhìn đồng hồ một chút, giờ đã là tám giờ tối, hắn lập tức mở trang web, nghĩ nghĩ một chút rồi nhập “khoa nhi” “bệnh viện số 1” vào chỗ tìm kiếm...

Sau khi Giang Nguyên nhẹ nhàng gõ enter thì có hơn mười trang web nhảy ra.

Giang Nguyên tùy tiện đọc lướt qua một lượt thì sắc mặt dần tối tăm. Bởi vì hắn đã nhìn thấy vài topic trên những diễn đàn lớn. Tuy có một vài bài đã bị xóa đi, chỉ còn lại hai trang nhanh chóng copy lại được nhưng vẫn còn mấy bài có nói về chuyện tòa nhà khoa nhi bệnh viện số 1 đột nhiên bị phong tỏa nghiêm ngặt. Trong đó có không ít người đang dò đoán nguyên nhân, cũng đã có người liên tưởng chuyện này với sự kiện của Bệnh viện đa khoa ba quân chủng Bắc Kinh...

Giang Nguyên thấy tình hình này thì lông mày nhíu chặt, chậm rãi dựa lên ghế, trên mặt nở nụ cười khổ. Với tình hình hiện tại, nếu ngày mai còn chưa xóa bỏ phong tỏa tòa nhà khoa nhi, cho dù ban tuyên truyền tỉnh có toàn lực phong tỏa tin tức nhưng vẫn không thể nào chặn được tất cả các kênh.

Những tin tức lưu truyền trên internet càng lúc càng nhiều, cho dù không khiến các ban ngành liên quan trong nước chú ý nhưng sẽ khiến Chủ nhiệm Trương bên Văn phòng đại diện chú ý. Thế thì những gì mình đã làm tan thành bọt biển hết.

Nữ ma đầu kia chắc chắn không phải thiện nam tín nữ gì, chắc chắn sẽ không cho mình thêm cơ hội nữa.

“Nhiều nhất chỉ có khoảng hai mươi tiếng đồng hồ nữa... phải xác định hiệu quả hai loại thuốc dự phòng và Thanh Ôn Tán... nếu không... lần này sẽ phiền phức lớn...”

Giang Nguyên cười khỏ đưa tay xoa xoa huyệt thái dương, trong mắt tràn đầy bất đắc dĩ. Giờ chỉ có thể hy vọng hai loại thuốc dự phòng và Thanh Ôn Tán có hiệu quả, nếu không hậu quả sẽ rất nghiêm trọng...

Chương 661: Diên cuồng dày vò

- Chắc chắc, Mộc Hương, rốt cuộc tiểu tử này có quan hệ với người nào của tỉnh Nam? Tại sao lại làm được đến bước như vậy?

Tôn Diệu Nguyệt đặt tư liệu mới nhất trong tay xuống, dùng bút gỗ xuống bàn vài cái, mày cau lại, kinh ngạc cảm thán.

- Căn cứ theo điều tra của chúng tôi, Tỉnh trưởng tỉnh Nam đã trao quyền cho cậu ta. Hơn nữa còn ra lệnh cho ngành y tế và tuyên truyền phải toàn lực phối hợp.

Mộc Hương cung kính hồi báo.

- Ồ?

Ánh mắt câu hồn đoạt phách của Tôn Diệu Nguyệt lóe lên. Thấy vậy, Mộc Hương bên cạnh vội vàng cúi đầu xuống, chỉ cảm thấy tim của mình đập lên thình thịch.

Dường như cảm nhận được sự thay đổi của Mộc Hương, ánh mắt Tôn Diệu Nguyệt hiện lên chút tự đắc, cười nói:

- Tôi vốn tưởng rằng tiểu tử đó không có Thiên Y Viện hỗ trợ, cho dù có thể đối phó nhưng cũng không thể lo lắng hết mọi thứ. Thật không ngờ, Tỉnh trưởng tỉnh Nam lại có thể vì cậu ta mà làm đến bước này. Đúng thật là hiếm thấy.

- Sơn Trường Đại Nhân, người không biết, mặc dù Giang Nguyên chỉ là y sĩ thực tập, nhưng căn cứ vào điều tra của chúng ta, trước khi cậu ta vào Thiên Y Viện, quan hệ giữa cậu ta và Tỉnh trưởng Bạch và một vị Phó tỉnh trưởng đã rất tốt. Cho nên cũng không tính là kỳ quái.

Mộc Hương vội vàng trả lời.

Tôn Diệu Nguyệt nghĩ đến một người nào đó, lại cười tự đắc:

- Nhưng, cho dù quan hệ có tốt đi chăng nữa, xác định cũng không được bao lâu đâu. Nhìn tình huống này, nhiều nhất cũng chỉ kiên trì đến sáng mốt.

Nói đến đây, ánh mắt của Tôn Diệu Nguyệt lại hiện lên sự hưng phấn:

- Đã sắp xếp máy bay cho tôi chưa? Sáng mốt tôi sẽ xuất phát.

- Sơn Trường Đại Nhân, đã sắp xếp xong hết. Ngày mốt, người có thể xuất phát bất cứ lúc nào.

Mộc Hương cung kính nói.

Giang Nguyên tất nhiên không biết, Tôn Diệu Nguyệt đã chuẩn bị ngày mốt sẽ bay đi Paris. Hết suốt đêm không ngủ, trong đầu tìm kiếm những tư liệu có liên quan đến Tử Ngộ Độc Ôn.

Tuy nói là đã tìm ra được một số phương thuốc Trung y có thể chữa trị loại độc này, nhưng độc mà nữ ma đầu xuất ra, có giống với Tử Ngộ Độc Ôn của tổ sư gia gặp được hơn một ngàn năm trước không? Hơn nữa, cho dù là cùng một loại độc, nhưng nhiều năm trôi qua, ai mà biết được nó có biến dị hay không?

Hơn nữa, nó được phát ra từ trong tay của một nữ ma đầu Cổ môn, cho dù không thay đổi, nhưng với thủ đoạn của Cổ môn, muốn nó biến dị một chút cũng không phải chuyện khó.

- Thanh phong tán hoàng cầm, ngân hoa, ngư tinh thảo phá độc tiêu ôn.

Giang Nguyên cau mày lặp lại hai câu, sau đó lại lắc đầu.

- Kinh tô thang kinh giới, tử tô, phòng phong khư phong tán độc.

Nhắc thêm hai câu nữa, Giang Nguyên lại lắc đầu.

Trong lúc buồn bực, máy tính trên bàn đột nhiên truyền đến một tiếng ding.

Nghe được thanh âm này, tinh thần Giang Nguyên không khỏi rung lên. Trong hộp thư xuất hiện một mail mới.

- Báo cáo xét nghiệm máu thứ 3.

Nhìn thấy nội dung này, gương mặt Giang Nguyên giãn ra. Đây đã là báo cáo thứ ba. Đã ba giờ trôi qua, nếu thuốc có công dụng, hẳn là sẽ có kết quả trong bản báo cáo xét nghiệm này.

- Nhất định phải có, nhất định phải có.

Mở mail, Giang Nguyên lẩm bẩm.

Sau khi mở mail, Giang Nguyên mở to mắt, ánh mắt quét qua nhiều lần, liền có chút buồn bã, dĩ nhiên là trong bản báo cáo không có gì thay đổi.

- Chẳng lẽ không được?

Giang Nguyên vuốt vuốt mi tâm, thấp giọng nói:

- Kiểm tra các triệu chứng đều giống nhau, biện chứng cũng không xảy ra vấn đề, tại sao lại không được?

Im lặng một lát, khóe miệng Giang Nguyên vểnh lên, sau đó lắc đầu thở dài:

- Không đâu, vận khí của mình không thể xui xẻo đến mức này. Bản báo cáo 4h chắc chắn là có tác dụng.

Khôi phục lại tâm trạng, Giang Nguyên bắt đầu phân tích và nghiên cứu đơn thuốc. Tuy tin rằng vận khí sẽ không kém đến mức như thế, nhưng chuẩn bị thêm một chút vẫn tốt hơn.

Chỉ có hai phương thuốc trước là có thể giải được loại độc này, nhưng Giang Nguyên lại cảm giác không đáng tin cậy, còn cần phải phân tích nhiều hơn.

Đang choáng váng phân tích, máy tính lại vang lên lần nữa.

Giang Nguyên nhảy dựng lên, nhanh chóng mở mail.

- Lần này nhất định phải có.

Hai mắt Giang Nguyên bốc lên, nhìn chăm chăm vào màn hình.

Quét lên quét xuống, sắc mặt Giang Nguyên dần tối lại, mãi cho đến khi xem xong số liệu cuối cùng, liền chậm rãi thở hắt ra, dựa lưng vào ghế.

- Không có.

- Tại sao lại như vậy?

Giang Nguyên vuốt gương mặt, làm cho tinh thần của mình thoáng tỉnh táo lại.

- Haha, chẳng lẽ vận khí lần này xui xẻo như vậy sao?

Giang Nguyên nở nụ cười tự giễu. Mấy năm xông pha núi đao biển lửa, ngay cả tự bạo cũng không giết chết hắn. Chẳng lẽ lần này lại thua sao?

- Không, mình sẽ không bỏ cuộc.

Giang Nguyên mở mắt, yên lặng nhìn trần nhà, bắt đầu sắp xếp lại suy nghĩ.

- Nếu như ngày mai không thể điều chế ra phương thuốc, nhiều nhất cũng chỉ có thể duy trì được đến sáng sớm. Đó cũng là kỳ hạn cuối cùng. Tỉnh trưởng Bạch sẽ báo cáo khẩn cấp lên cấp trên sau giờ họp giao ban buổi sáng.

- Nhất định phải an bài hết thầy trước sáng sớm mới được.

Giang Nguyên tính toán trong lòng. Chỉ là sau khi tính toán xong, đột nhiên nở nụ cười khổ. Với thủ đoạn của Cổ môn, cho dù hắn đối kháng với nữ ma đầu kia, hắn thật ra có thể chạy thoát, nhưng còn Từ Thanh Linh và Lý Tiểu Vũ. Nếu muốn mang hai người đó rời đi, chỉ sợ sẽ không đơn giản.

Với thân phận của nữ ma đầu trong Cổ môn, muốn bắt Từ Thanh Linh và Lý Tiểu Vũ cũng chẳng phải vấn đề to tát. Khi đó, hắn muốn mang hai cô đi sẽ tương đương khó khăn. Nhưng chỉ sợ sẽ

không phải là hai chữ “tương đương” có thể hình dung, mà là hai chữ “hết sức”.

Lén dẫn đi không được, Giang Nguyên đành phải chuẩn bị chủ ý khác.

- Trước tiên là lén trốn đi, không được thì dùng vũ lực?

Giang Nguyên cau mày suy nghĩ, cuối cùng vẫn lắc đầu. Phòng làm việc của tỉnh Nam có mấy cao thủ, hẳn muốn nhờ những cao thủ ngoại viện này mang Từ Thanh Linh và Lý Tiểu Vũ đi, chỉ sợ Chủ nhiệm Trương sẽ không đồng ý. Hơn nữa, cao thủ có thực lực cao nhất cũng không hơn gì hẳn. Khi hẳn đối mặt với nữ ma đầu cũng không có lực đối kháng, huống chi là những cao thủ này.

Hơn nữa, với tính tình của Chủ nhiệm Trương, sau khi biết là Sơn Trường Đại Nhân của Cổ môn, động chắc cũng không dám động, trừ phi là có cao thủ nội viện phái đến.

Nghĩ đến nghĩ lui, Giang Nguyên không khỏi ôm đầu rên rỉ.

- Làm sao bây giờ? Chẳng lẽ phải ngỏm ở đây sao trời?

Giang Nguyên rên rỉ một hồi, đột nhiên ngồi thẳng dậy, nói:

- Không được, mình không thể buông tha. Nhiều năm sinh tử như vậy còn vượt qua được, mình không tin lần này không thể vượt qua.

- Kinh Tô Thang?

- Không, Thanh Phong Tán lấy hoàng cầm, ngân hoa là chủ dược, còn có ngư tinh thảo. Mặc dù có chút khác biệt, nhưng điều chỉnh lại hai loại dược vật này, hẳn là sẽ có công hiệu.

- Vạn nhất không được thì dùng cái này. Bây giờ mới 2h sáng, vẫn còn mang đến kịp.

Giang Nguyên luống cuống lấy đơn thuốc trên bàn, sau đó viết nhanh vài vị thuốc xuống, nhưng sau đó liền dừng lại.

- Bây giờ phải thêm thuốc gì? Rốt cuộc là phải dùng thuốc nào mới

tốt? Bạch hoa xà thiệt thảo?

- Không được, được tính rất mạnh.
- Liên kiều?
- Không được, chỉ sợ hiệu quả không cao.

Chương 662: Nội ứng

Giang Nguyên suy nghĩ năm sáu loại thuốc, nhưng rồi lại loại trừ. Tinh thần của hắn cũng càng lúc càng lo lắng.

- Sao lại khó như vậy chứ? Sao trước kia không cảm thấy như vậy?

Giang Nguyên vứt cây bút xuống bàn, hung hăng gõ vào đầu của mình.

Trong lúc hắn đang buồn bực, đột nhiên bên tai vang lên một thanh âm quen thuộc.

Đinh.

Giang Nguyên ngẩn người, sau đó cứng đờ, ngừng động tác đập đầu, ngẩng đầu nhìn màn hình đã bị khóa trước mặt.

- Vừa nãy mình nghe được gì nhỉ?
- Ảo giác? Không phải chứ? Hình như vừa mới vang lên.

Giang Nguyên cau mày, gãi gãi đầu, rốt cuộc cảm thấy hắn là không phải.

Hắn đưa tay lay con chuột máy tính.

Màn hình nhanh chóng sáng lên.

- A, 3h? Đã 3h rồi sao?

Giang Nguyên nhìn thời gian hiển thị trên màn hình, bên trên ghi

rất rõ là 3h5'.

- Nhanh như vậy đã 3h? Đường như đầu có lâu lắm?

Đưa tay gãi đầu, Giang Nguyên mở to mắt. Nếu bây giờ đã là hơn 3h, vậy báo cáo xét nghiệm máu thứ năm chắc chắn đã có.

Giang Nguyên mở to mắt, bắt đầu mở hộp thư. Quả nhiên bên trong có một cái mail mới.

Không chút do dự, Giang Nguyên nhấp chuột mở bản báo cáo thứ 5.

Mail nhanh chóng được mở ra, Giang Nguyên khẽ cau mày nhìn bản báo cáo, đột nhiên giật thót người.

Bởi vì ba hàng số liệu trên cùng được tô màu đỏ.

Cố gắng ức chế sự hưng phấn trong lòng, Giang Nguyên cẩn thận so sánh giá trị của ba dãy số, ánh mắt rồi cuộc toát lên thần sắc khó tin. Lượng độc trong máu của ba người này đã giảm bớt 5%.

- Hữu hiệu, thật sự là hữu hiệu.

Mặc dù rất ít khi kích động, nhưng Giang Nguyên vẫn không nhịn được mà than lên. Hẳn thật không ngờ, vốn tưởng rằng sau khi uống thuốc, phải ba bốn tiếng sau mới có kết quả, nhưng thật không nghĩ đến trong bản xét nghiệm máu thứ năm đã có kết quả rồi.

- Xem ra là trời không tuyệt đường người.

Sau khi xác nhận lại số liệu, Giang Nguyên thoải mái dựa lưng vào ghế. Vẻ mặt đang căng thẳng thoáng cái thoải mái hơn vài phần:

- Mình biết vận khí của mình sẽ không xui xẻo như vậy.

Mặc dù 5% không cao, nhưng nó đại diện cho dấu hiệu nhiễm độc của bệnh nhân đang giảm bớt. Lượng độc tố trong người ba bệnh nhi này liên tục tăng lên, bây giờ lại giảm xuống, đồng nghĩa với việc thuốc đã có tác dụng.

Tuy không thể nói trăm phần trăm xác định cụ thể hiệu quả trị liệu, nhưng bây giờ Giang Nguyên có thể khẳng định, ít nhất là thuốc đã có tác dụng ức chế virus. Đương nhiên, nó đạt đến trình độ nào thì còn phải chờ báo cáo xét nghiệm máu tiếp theo.

- Chào buổi sáng, Tổ trưởng Giang.

- Chào buổi sáng, Tổ trưởng Giang.

Một đêm không ngủ, đến 8h sáng hôm sau, thần thái Giang Nguyên vẫn sáng lán như cũ. Đối với hắn mà nói, một đêm không ngủ cũng không có vấn đề gì quá lớn. Từ bản báo cáo xét nghiệm thứ 6 đến thứ 10 của ba bệnh nhi này, lượng virus tồn tại trong máu đã giảm 30% so với bản báo cáo đầu tiên.

Đồng thời, những người bệnh còn lại cũng giảm từ 10% đến 20%.

Đây chỉ là trong một buổi tối. Căn cứ theo tình huống mà phán đoán, chỉ cần duy trì sử dụng liên tục loại thuốc này, khoảng từ ba đến bốn ngày là có thể khống chế hoàn toàn, thậm chí là diệt sát loại độc này.

Cho nên, trong lúc ăn sáng, tinh thần của Giang Nguyên rất tốt, mà những người khác cũng như vậy.

Không ít người đã nhận được tin tức của tổ nghiên cứu dịch bệnh. Thuốc mà tổ trưởng Giang nghiên cứu ra đã có tác dụng ức chế virus. Đây là một tin tức tốt. Vốn các nhân viên đang run sợ, không biết có bị lây nhiễm hay không, lúc này tâm trạng không tốt là không được.

Một thành viên nghiên cứu mắt còn ngái ngủ, ngáp một cái bước vào phòng ăn, gọi một phần ăn sáng rồi ngồi xuống một cái bàn bên cạnh. Vừa mới ăn được hai miếng, liền chú ý đến gương mặt của một đồng nghiệp vốn mấy ngày trước còn tối tăm, bây giờ lại lộ ra vẻ hưng phấn khó có được.

- Hoàng Cường, tại sao hôm nay tâm trạng lại tốt như vậy?

Thành viên nghiên cứu dùng thìa múc cháo bỏ vào miệng, vừa nhìn đồng nghiệp, hỏi.

- Trương Mạt, anh còn không biết sao? Hôm qua không phải anh trực ban à?

Hoàng Cường ngạc nhiên nhìn đồng nghiệp của mình.

- Sao? Hôm qua tôi trực đến 2h, lúc đó không có chuyện gì nữa nên tôi đi ngủ.

Trương Mạt nghe Hoàng Cường hỏi, liền có chút sửng sốt, buông muống trong tay xuống, hỏi:

- Có chuyện gì à?

- Khó trách! Tôi vừa mới nghe Chủ nhiệm Vu nói, thuốc mà tổ trưởng Giang điều chế đã có tác dụng ức chế virus.

Hoàng Cường hưng phấn nói:

- Tôi tưởng rằng anh biết chứ?

Trương Mạt nhìn vẻ mặt hưng phấn của Hoàng Cường, ngay cả mấy hạt gạo dính trên cằm rơi xuống bát cũng không biết.

- Anh làm sao vậy? Ngạc nhiên lắm phải không? Haha, tôi cũng vừa nghe nói mà thôi.

Hoàng Cường nhìn vẻ mặt của Trương Mạt, cười lên ha hả.

- Đúng vậy, đúng vậy, quả thật là làm cho người ta cảm thấy ngoài ý muốn.

Trương Mạt cười khan, sau đó vội vàng nuốt bát cháo và một cái bánh bao vào trong miệng, đứng dậy nói:

- Tôi muốn đi xem thử một chút.

- Đi đi, Haiz, nhìn anh nóng lòng như vậy kìa.

Trương Mạt bước nhanh vào phòng nghiên cứu, thấy mọi người đang vây quanh trước máy tính, lập tức mắt sáng lên, vội vàng bước qua.

- Nhìn kìa, từ bản báo cáo xét nghiệm máu thứ năm, số liệu rõ ràng

đã có sự khác biệt. Lượng virus đã giảm xuống rõ rệt.

- Đúng vậy, dựa theo số liệu này, hiệu quả của thuốc cực kỳ tốt đẹp. Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, nó sẽ là lựa chọn tốt nhất để điều trị.

Trương Mạt mở to mắt nhìn số liệu trên màn hình, sau đó ghi nhớ trong đầu.

Lúc này, có một thành viên nghiên cứu mắt gấu trúc nhìn thấy Trương Mạt, liền cười nói:

- Trương Nhạc, hôm qua anh trực đến 2h thôi phải không? Sau khi anh đi không bao lâu, bản báo cáo thứ năm đã bắt đầu có biểu hiện của việc virus giảm bớt. Uống cho anh đến trễ như vậy.

- Haha, đúng rồi, vận khí không được tốt lắm. Chỉ cần ở lại thêm một tiếng nữa là được. Thật là đáng tiếc mà.

Trương Mạt lại cười gượng hai tiếng.

Sau khi phụ họa mọi người một hai câu, Trương Mạt lại xoa người bước ra ngoài.

Sơn Trường Đại Nhân Tôn Diệu Nguyệt vừa mới thức dậy, sau khi rửa mặt liền ngồi trước bàn, bắt đầu dùng bữa sáng.

Bữa sáng của cô tương đối đơn giản, chỉ có cháo gạo hương nồng, một cái bánh bao hấp và một ly sữa bò.

Nhưng khi Tôn Diệu Nguyệt vừa mới ăn được hai muỗng cháo, Mộc Hương đã vội vàng tiến vào. Sau khi thấy cô đang ăn sáng, liền cẩn thận đứng sang một bên không lên tiếng.

Bưng ly sữa lên uống một ngụm, nuốt trôi miếng cháo còn lại trong miệng, Tôn Diệu Nguyệt buông chén, nhìn Mộc Hương, lãnh đạm hỏi:

- Như thế nào? Tiểu tử kia có tin tức gì thú vị sao?

- Vâng, đúng vậy. Tôi vừa mới nhận được tin tức mới nhất bên kia truyền sang.

Mộc Hương cẩn thận hồi báo.

- Sao?

Nhìn vẻ mặt cổ quái của Mộc Hương, Tôn Diệu Nguyệt cau mày, vươn tay nói:

- Chẳng lẽ đến lúc này rồi, tiểu tử kia còn bày ra chiêu số quỷ quái gì sao?

Chương 663: Kỳ hạn cuối cùng

Đưa tay nhận lấy bản tư liệu mà Mộc Hương đưa sang, Tôn Diệu Nguyệt khẽ cau mày.

- Cái gì?

Sau khi xem qua bản tư liệu mấy lần, gương mặt vốn đang thoải mái liền hiện lên sự kinh nghi. Ánh mắt miễn cưỡng cũng trở nên sắc bén.

Xem xong bản báo cáo, sắc mặt của Tôn Diệu Nguyệt dần trở nên nghiêm túc, thậm chí trong mắt còn hiện lên hai ngọn lửa tức giận, quay sang nhìn Mộc Hương, nói:

- Tin tức không có vấn đề gì chứ?

- Không có vấn đề. Thành viên nội ứng của chúng ta làm việc trong tổ nghiên cứu dịch bệnh. Anh ta xác nhận kết quả xét nghiệm và tình huống đều chính xác.

Mộc Hương gật đầu nói.

Nghe Mộc Hương trả lời, hai mắt Tôn Diệu Nguyệt nheo lại, hàn quang trong mắt càng thêm nồng đậm vài phần:

- Chất độc số 103 này tôi vừa mới phát hiện hồi một năm trước. Hơn nữa còn mất hơn ba tháng mới nghiên cứu ra một loại độc mới. Cậu nói tiểu tử này chỉ dùng một số loại thuốc trung y, cộng thêm một ngày, không, chỉ là một buổi tối mà đã giải được loại

độc tôi tốn thời gian rất lâu mới nghiên cứu ra được?

Gương mặt Mộc Hương đỏ đầy mồ hôi. Đối mặt với ánh mắt kinh khủng của Sơn Trường Đại Nhân, y cảm thấy áp lực vô cùng:

- Sơn Trường Đại Nhân, tôi cũng biết là không có khả năng. Nhưng tôi đã hỏi đi hỏi lại nội ứng của chúng ta, hơn nữa còn thông qua nội ứng khác để xác nhận. Bọn họ cũng nghe được cùng một tin tức. Với lại, tin tức này là do Tổ trưởng của tổ nghiên cứu thông báo ra.

Nói đến đây, Mộc Hương cẩn thận ngẩng đầu nhìn vào mắt Tôn Diệu Nguyệt, run giọng nói:

- Sơn Trường Đại Nhân, tôi cảm thấy không biết có người nào ở Thiên Y Viện hỗ trợ cậu ta hay không, nhưng người của chúng ta lại không phát hiện được. Bây giờ tôi đã phái bọn họ đi điều tra lại việc này. Xin Sơn Trường Đại Nhân trách phạt.

- Không thể nào đâu. Đây là loại độc mới nhất mà tôi mới nghiên cứu ra. Cho dù mấy lão gia hỏa của Thiên Y Viện ở đây, chưa chắc gì trong vòng một ngày ngắn ngủi đã có thể nghiên cứu ra thuốc giải.

Thấy Mộc Hương lên tiếng nhận trách phạt, Tôn Diệu Nguyệt hừ lạnh:

- Trong đó nhất định là có vấn đề. Cho dù là tôi, có trong tay tiêu bản của độc dược, nhưng muốn điều chế thuốc ức chế thì cũng phải mất một tuần. Cậu cảm thấy bọn họ có thể sao?

- Vâng.

Mộc Hương lau mồ hôi trên trán, liếc mắt nhìn Sơn Trường Đại Nhân, sau đó thăm dò:

- Vậy, người có cảm thấy bên cạnh người có ai...

- Không có khả năng. Người bên cạnh tôi đều là người đã đi theo tôi nhiều năm. Bọn họ tuyệt đối, cũng không dám tiết lộ mấy chuyện này ra ngoài đâu.

Nghe Mộc Hương hỏi, Tôn Diệu Nguyệt lạnh lùng cắt ngang.

- Bảo người của cậu lo mà giám sát chặt chẽ cho tôi. Đặc biệt là tên Giang Nguyên, một chút dấu vết cũng không được bỏ qua. Đồng thời giám sát cẩn thận phòng thí nghiệm kia luôn.

- Lần đánh cược này, tôi nhất định sẽ không thua. Cho dù có tìm được thuốc giải, chỉ cần xác nhận không phải là thuốc ức chế, nhất định sẽ không kiên trì được đến sáng mai đâu. Một khi tin tức bị tiết lộ, Thiên Y Viện tất nhiên sẽ nhúng tay vào việc này. Đến lúc đó cậu ta thua chắc rồi.

Tôn Diệu Nguyệt hừ lạnh:

- Nếu cậu ta có dũng khí triển khai kế hoạch phòng dịch cấp 1, cậu ta cũng biết độc của tôi tuyệt đối không thể dễ dàng bị phá giải.

- Vậy, Sơn Trường Đại Nhân, tôi có cần thổi thêm lửa hay không?

Hai mắt Mộc Hương lóe lên, hít một hơi thật sâu, cẩn thận hỏi.

Gương mặt Sơn Trường Đại Nhân cứng đờ, sau đó quay sang nhìn Mộc Hương, nói:

- Cậu cho rằng tôi đánh cược với một tiểu bối còn cần dùng thủ đoạn sao?

- Không cần, đương nhiên là không cần. Thuộc hạ đáng chết, đáng chết.

Nghe giọng nói lãnh đạm của Sơn Trường Đại Nhân, Mộc Hương liền căng thẳng, vội vàng nói. Y biết rất rõ tính tình của Sơn Trường Đại Nhân. Nếu cô đã lớn tiếng răn dạy, vậy là vận khí đã không tệ rồi. Nhưng nếu về mặt bình thản mà nói với anh, nói rõ trong lòng Sơn Trường Đại Nhân đã cực kỳ tức giận, nhất định phải cẩn thận.

- Được rồi, đi đi. Tôi thật ra muốn nhìn xem tiểu tử này còn có thủ đoạn gì.

Có tin tức tốt, Giang Nguyên lập tức gọi điện thoại cho Tỉnh trưởng Bạch, trấn an tinh thần của ông.

-Ồ, thật sao? Đã tìm được loại thuốc hữu hiệu?

Nghe được tin tức này, Tỉnh trưởng Bạch cũng khó mà ức chế được sự hưng phấn.

-Vâng, đã tìm được loại thuốc hữu hiệu. Hẳn trong vòng một tuần nữa, chúng ta có thể hoàn toàn loại trừ được căn bệnh.

Giang Nguyên mỉm cười nói.

- Một tuần?

Tỉnh trưởng Bạch chần chờ một chút rồi nói:

-Giang Nguyên, trước mắt cơ quan tuyên truyền đang dùng hết toàn lực, truyền thông trong tỉnh khổng chế vô cùng tốt. Nhưng trên mạng đã bắt đầu có mấy lời đồn đãi. Tình huống bây giờ, nhiều nhất chúng ta cũng chỉ có thể kiên trì đến sáng mai.

- Tôi biết, chỉ còn lại một ngày mà thôi. Nhưng xin ngài hãy tin tưởng tôi, tôi sẽ cố hết sức.

Nghe được lời này, Giang Nguyên hít một hơi thật sâu, trầm giọng đáp.

Chương 664: Nữ ma đầu đến nhà

Ở tỉnh Nam đã vài năm, Chủ nhiệm Trương thật ra cũng đã quen với sữa đậu nành và bánh quẩy. Nếu buổi sáng mà không uống một ly sữa đậu nành, gặm vài ba cái bánh quẩy, liền cảm thấy cuộc sống tạm bợ này không thoải mái.

Sau khi ăn xong ba cái bánh quẩy, uống hết một ly sữa đậu nành, đồng chí Trương hài lòng xoa bụng, sau đó lau miệng rồi chùi hai tay vào quần, chậm rãi bước về phía phòng làm việc của mình.

- Xin chào Viện trưởng Trương.

Một y tá bước ngang qua, khách sáo gật đầu chào hỏi.

Lão Trương gật đầu đáp lại:

- Ừm, chào buổi sáng.

Y tá đợi Chủ nhiệm Trương đi qua, nụ cười trong nháy mắt liền biến mất, thay vào đó là sự khinh thường:

- Lão gia hỏa này xem mình là Viện trưởng thật sao? Có chút bối cảnh thì giỏi à? Lúc nào cũng giả bộ hoành tráng. Nếu có bối cảnh, ông cũng đâu ở chỗ này của chúng tôi lâu đến như vậy? Hừ.

Chủ nhiệm Trương bắt chéo tay sau đít nhàn nhã bước đi. Mỗi ngày nay, cái tên Giang Nguyên chướng mắt kia không có ở đây, ông tự nhiên cảm thấy trước mắt mình thanh tĩnh vô cùng, tâm trạng cũng tốt hơn. Nhưng vừa mới bước được hai bước, liền hắt xì hai cái.

Chủ nhiệm Trương kinh ngạc vuốt mũi, nhìn xung quanh rồi cau mày lắc đầu, sau đó tiếp tục bước về phía phòng làm việc của mình, không biết mình đang bị người ta chửi cho một trận.

Tình hình chung của phòng làm việc ngoại trú Thiên Y Viện chính là, thanh nhàn. Tỉnh Nam cũng không ngoại lệ. Chủ nhiệm Trương chậm rãi trở về phòng làm việc của mình, tự pha cho mình một tách trà, sau đó mới thảnh thơi ngồi xuống bàn mở máy tính ra.

Vừa uống trà vừa tùy ý liếc nhìn xem có báo cáo bệnh án nào mới gửi đến không.

Nhìn qua một lúc, thấy không có gì mới, Chủ nhiệm Trương thở phào một hơi, xem ra hôm nay sẽ là một ngày nhàn nhã.

Tiếp tục uống trà xem tin tức. Sau khi xem qua tất cả tin tức lớn nhỏ, tách trà lớn trong tay cũng đã uống xong.

Nhìn thời gian, thấy cũng chỉ hơn 10h sáng, Chủ nhiệm Trương thở dài, đứng dậy châm thêm nước cho tách trà, sau đó trở lại trước máy tính, bắt đầu dạo các trang mạng.

Mấy năm qua, ngoại trừ mỗi tháng cố định hai ba ngày đến kho tư liệu nội viện, xem qua những tư liệu mới, thời gian còn lại, Chủ nhiệm Trương đều vô cùng nhàn nhã.

- Một người đàn ông ở Đông Bắc giả mạo Đại tá, lừa gạt ba trăm

vạn.

Nhìn tiêu đề bài báo, Chủ nhiệm Trương neho mắt lại, cười nhạo:

- Chậc chậc, đúng là không dễ mà. Lừa ba trăm vạn, hẳn phải bóc lịch mấy chục năm rồi.

- Vợ cả nhốt tiểu tam trong xe rồi thiêu chết.

- Chà chà, phụ nữ đúng là tàn nhẫn. Mà lá gan của mấy tên đàn ông cũng lớn, cũng không sợ nửa đêm vợ bò dậy cắt cho một phát sao?

Chủ nhiệm Trương đọc được tin tức này, mặt mày hớn hở bình phẩm.

Sau khi xem xong trang mạng, Chủ nhiệm Trương lại tùy ý mở một diễn đàn của một trang web. Xem qua vài lần, đọc vài bài post, liền chú ý đến một bài.

- Khoa Nhi của bệnh viện số 1 trực thuộc trường đại học Đông Nguyên bị phong tỏa toàn diện. Chẳng lẽ có dịch bệnh bùng phát?

Nhìn tiêu đề bài post, lão Trương ngần ngừ, sau đó cười nhạo. Mấy người này đúng là nhàm chán. Nào có chuyện dịch bệnh chứ? Nếu có, ông phải là người đầu tiên biết được, nào có chuyện nhàn rỗi ngồi đây xem tin tức chứ?

Lão Trương tắt trang mạng này đi, nhàn rồi không có việc gì, lại mở một trang web phim, bắt đầu xem phim.

Giang Nguyên không biết vận khí của hắn không tệ, vừa lặng yên tránh được một kiếp.

- Tiến độ của phòng thí nghiệm như thế nào? Tình huống lây nhiễm ra sao?

Giang Nguyên nhìn Giáo sư Vu, trầm giọng hỏi.

Nghe Giang Nguyên hỏi, giáo sư Vu một chút cũng không dám khinh thường. Mặc dù Tổ trưởng Giang bình thường nhìn rất hòa nhã, nhưng khi nổi giận thì người nào cũng không chịu được. Cái

vị đang bị nốt kia chính là tẩm gương.

- Tổ trưởng, trong mười con khỉ được sử dụng để tiến hành thí nghiệm lây nhiễm, chúng tôi đã xét nghiệm máu hai lần, trước mắt tạm thời không có dấu hiệu dịch bệnh có thể lây nhiễm.

- Không có dấu hiệu lây nhiễm.

Giang Nguyên gật đầu, thở phào nhẹ nhõm. Không có là tốt rồi. Nếu có, điều này nói rõ thuốc dự phòng của hân không có hiệu quả.

Nghĩ đến đây, Giang Nguyên hỏi tiếp:

- Sau khi sử dụng hai loại thuốc, thí nghiệm có biến hóa gì khác thường không?

- Biến hóa khác thường?

Giáo sư Vu ngăn người, đột nhiên hiểu ra vấn đề Giang Nguyên hỏi là gì, vội vàng đáp:

- Mười con khỉ dùng làm thí nghiệm, công năng của thận cũng không có điều gì dị thường. Kiểm tra có liên quan khác thì tạm thời vẫn chưa phát hiện tình huống đặc biệt.

Giang Nguyên gật đầu hài lòng:

- Được rồi, vất vả cho mọi người quá. Mọi người hãy tiếp tục quan sát. Nếu có gì bất thường, xin hãy thông báo cho tôi.

- Được.

Giáo sư Vu gật đầu. Bây giờ hai người đều ngồi trên một chiếc thuyền. Tình huống hiện tại xem như tương đối tốt. Thời gian kế tiếp, chỉ cần mười con khỉ không có dấu hiệu lây nhiễm, đồng nghĩa với việc thuốc ức chế đã hoàn thành. Ngay cả thuốc dự phòng cũng đã tìm được, đến lúc đó, chỉ cần thêm vài ngày, tình hình dịch bệnh sẽ được khống chế.

Rất nhanh, mấy tiếng nữa trôi qua, Giang Nguyên nhận được hai bản báo cáo, hài lòng mỉm cười.

Bây giờ đã hơn 3h chiều, số liệu biểu hiện virus trong máu của người bệnh và tình trạng lây nhiễm đã giảm xuống khá tốt.

Theo kết quả xét nghiệm, ba bệnh nhi bị nhiễm nghiêm trọng nhất, virus trong cơ thể đã xuống thêm ba phần nữa.

Người bệnh nhẹ hơn thì giảm hơn bốn phần.

Về phần mười con khỉ được thí nghiệm lây nhiễm, bị nhốt trong phòng thí nghiệm cũng được bảy tám tiếng, nhưng vẫn không có bất kỳ dấu hiệu lây nhiễm nào.

Về phần bốn con khỉ mà Giang Nguyên sử dụng Trảm Tà Thang, hiện tại cũng không có điều gì bất thường về công năng thận. Nói cách khác, được hiệu của Trảm Tà Thang tương đối cao, cũng không có tác dụng phụ gì.

Nhiều nhất là sáng mai có thể giải trừ phong tỏa khoa Nhi. Trong lúc đám người Giang Nguyên đang hưng phấn, gương mặt Tôn Diệu Nguyệt lại hiện lên sự âm trầm.

- Sơn Trường Đại Nhân.

Mộc Hương đứng bên cạnh, run sợ nói:

- Đây là bản báo cáo mới nhất.

Nhìn bản báo cáo trong tay Mộc Hương, hai mắt Tôn Diệu Nguyệt hiện lên một tia sáng, đưa tay tiếp nhận, rất nhanh đọc qua một lần. Càng đọc, sắc mặt càng âm trầm.

Mộc Hương cẩn thận đứng bên cạnh, đưa mắt nhìn Sơn Trường Đại Nhân, vốn đang định lên tiếng, nhưng nhìn thấy sắc mặt tối tăm của Sơn Trường Đại Nhân thì liền dừng lại. Tâm trạng của Sơn Trường Đại Nhân đang không tốt. Cho nên, Mộc Hương đành phải nuốt những lời mình muốn nói xuống. Nói nhiều sẽ thành sai.

- Mau chuẩn bị cơm cho tôi.

Trong lúc Mộc Hương đang chờ Tôn Diệu Nguyệt ra lệnh, không nghĩ đến cô lại đưa ra một mệnh lệnh như vậy.

- Bây giờ không phải mới 4h thôi sao? Sơn Trường Đại Nhân muốn dùng cơm bây giờ?

Mộc Hương ngẩn người, không biết Sơn Trường Đại Nhân rốt cuộc muốn làm chuyện gì. Nhưng y chỉ dám hoài nghi trong lòng, còn thì vội vàng cho người chuẩn bị cơm cho Sơn Trường Đại Nhân.

- Khi tâm trạng không tốt, chỉ có mỹ thực mới an ủi được tâm linh của tôi mà thôi.

Chờ Mộc Hương lui xuống, Tôn Diệu Nguyệt mới nheo mắt, hừ lạnh:

- Hơn nữa, nếu không no bụng, nào có sức mà đi làm việc chứ?

Tâm trạng của Giang Nguyên rất tốt. Từ 3h đến hiện tại, hắn nhận được thêm hai bản báo cáo. Số liệu trên báo cáo khiến cho hắn rất hài lòng. Không chỉ tình huống của bệnh nhân chuyển biến tốt đẹp, mà mười con khỉ trong phòng thí nghiệm cũng không có bất kỳ dấu hiệu lây nhiễm nào.

- Xem ra, trước rạng sáng là có thể giải trừ phong tỏa khoa Nhi rồi.

Giang Nguyên nhìn đồng hồ, thấy đã là 5h30. Bây giờ cũng nên đi ăn cơm rồi. Tâm trạng đang tốt, nhất định phải ăn nhiều một chút.

Cởi áo đồng phục, Giang Nguyên bước ra bên ngoài. Nhưng vừa mới ra đến căn tin gọi một phần thức ăn, còn chưa đưa lên miệng thì điện thoại đã vang lên.

- Tổ trưởng Giang, bên ngoài có người tìm anh.

- Có người tìm tôi?

Giang Nguyên ngẩn người. Tại sao lại có người tìm hắn? Mà tìm hắn lại không gọi điện thoại trước cho hắn đã chạy đến chỗ này rồi?

- Là ai tìm tôi?

Giang Nguyên ngạc nhiên hỏi.

- Đối phương tự xưng là Tôn Diệu Nguyệt, là một cô gái rất xinh đẹp.

Giọng nói của người kia có chút phát run, không biết là bị khí thế của bà nương đó hù dọa hay là bị sắc đẹp của cô chấn nhiếp.

Nghe được cái tên này, sắc mặt Giang Nguyên tối sầm, trầm nghĩ:

- Không biết nữ ma đầu này đến tìm mình có chuyện gì nữa?

- Tổ trưởng Giang, anh có gặp cô ấy không?

Nhân viên trực ban bên kia thấy Giang Nguyên không trả lời, liền hỏi lại lần nữa.

Giang Nguyên hít một hơi thật sâu, nhìn khay thức ăn thơm ngon trong tay, sau đó gật đầu:

- Gặp, đương nhiên là gặp rồi.

Chương 665: Vượt môn ngựa

Bảo vệ trực ban và cảnh sát nhìn Tổ trưởng vĩ đại của bọn họ với sắc mặt rất cổ quái. Bởi vì bọn họ nhìn thấy đồng chí Tổ trưởng rõ ràng là vẻ mặt rất khó chịu, nhưng vẫn cố tươi cười, khách khí chấp tay chào hỏi người phụ nữ xinh đẹp kia.

Nên biết rằng, đồng chí Tổ trưởng Giang ngay cả Thị trưởng Vân Giang cũng không thềm nể mặt, nhưng lại vô cùng khách sáo trước mặt người phụ nữ kia. Thậm chí còn có chút kiêng kỵ. Chẳng lẽ anh hùng khó qua ải mỹ nhân sao?

- Sơn Trường Đại Nhân, đã lâu không gặp.

Mặc dù tâm trạng không tốt, nhưng Giang Nguyên vẫn cố mỉm cười, chấp tay chào hỏi Tôn Diệu Nguyệt.

- Như thế nào, Tổ trưởng Giang, nhìn thấy tôi thì không vui à?

Hai mắt Tôn Diệu Nguyệt lóe lên, cười nhưng không cười nói với Giang Nguyên.

Giang Nguyên bắt đầu dĩ lên tiếng:

- Sơn Trường Đại Nhân đúng là hiểu chuyện. Nhìn thấy cô, tôi thật cao hứng không nổi.

- Ồ?

Nghe Giang Nguyên nói, rồi nhìn biểu hiện khó chịu của hắn, Tôn Diệu Nguyệt cau mày, ánh mắt hiện lên vẻ ngoài ý muốn. Ban đầu, cô chỉ biết Giang Nguyên không biết cô, cho nên tỏ ra rất kiêng kỵ.

Đặc biệt, sau khi biết được thân phận của cô, lại càng sợ muốn chết. Nhưng không nghĩ đến, bây giờ đối mặt với cô, hắn lại còn ưỡn bướng đến vậy.

- Lá gan của anh không nhỏ đấy. Trên đời này thật ra chẳng có mấy ai nói mất hứng khi gặp tôi.

Tôn Diệu Nguyệt nhún vai, nói:

- Mặc dù bọn họ thật sự mất hứng, nhưng không ai có dũng khí nói ra.

- Không còn cách nào khác. Khi tôi đang đói bụng, tâm trạng sẽ không tốt. Đặc biệt là vừa mới bụng thức ăn lên, kết quả còn chưa kịp ăn thì đã bị cô gọi xuống.

Giang Nguyên thở dài, nhìn Tôn Diệu Nguyệt, nói:

- Đương nhiên, quan trọng hơn chính là, nhìn thấy cô, tôi quả thật cao hứng không nổi.

- Haha, lá gan của anh càng lúc càng lớn đấy.

Nhìn vẻ mặt không có gì là giả bộ của Giang Nguyên, Tôn Diệu Nguyệt gật đầu, cười nói:

- Rất giỏi. Tôi thật ra đã quá coi thường anh rồi.

- Được rồi, Sơn Trường Đại Nhân, cô tìm tôi có việc gì?

Giang Nguyên nhanh chóng chuyển đề tài. Bây giờ bất luận là cái dạ dày đang trống không hay là đối mặt với áp lực tinh thần của Sơn Trường Đại Nhân, cái nào cũng làm cho hắn không thoải mái.

- Tôi tìm anh tất nhiên là về chuyện của dịch bệnh rồi. Anh không có ý định mời tôi vào xem sao?

Cảm giác Giang Nguyên đang mất kiên nhẫn, sự nguy hiểm chợt lóe lên trong mắt Sơn Trường Đại Nhân.

Cảm nhận được ánh mắt nguy hiểm của Sơn Trường Đại Nhân, gương mặt Giang Nguyên cứng đờ, cười nói:

- Nào có, nào có. Mời vào, mời vào. Sơn Trường Đại Nhân đại giá quang lâm là vinh hạnh của tôi.

Nhìn biểu hiện của Giang Nguyên, Sơn Trường Đại Nhân khẽ hừ một tiếng, sau đó chậm rãi bước vào bên trong.

Nhìn Tổ trưởng đại nhân tất cung tất kính đi theo người đẹp vào bên trong, mấy bảo vệ và cảnh sát đều nhìn nhau. Tổ trưởng đại nhân tự mình làm trái quy định sao? Hơn nữa, Sơn Trường Đại Nhân đó không sợ chết? Chẳng lẽ không biết được nguyên nhân tại sao chỗ này lại bị phong tỏa?

Đứng trong thang máy, Sơn Trường Đại Nhân đột nhiên lên tiếng:

- Tiểu tử anh xem như không tệ. Thật không ngờ Thiên Y Viện lại có nhân tài ưu tú như vậy.

- Haha, Sơn Trường Đại Nhân quá dễ mất rồi.

Giang Nguyên cười, nhưng trong lòng lại cảnh giác vô cùng. Đây chính là Sơn Trường của Cổ môn đấy. Nói mình không tệ, còn không phải muốn đánh chủ ý lên hắn sao? Chẳng lẽ cô ta muốn bóp chết nhân tài của Thiên Y Viện từ trong trứng nước?

Bước ra khỏi thang máy, bác sĩ và y tá đi ngang thấy Giang Nguyên dẫn một cô gái xinh đẹp đi vào, tất cả đều sửng sốt, ánh mắt tràn đầy nghi hoặc. Đây là khu cách ly, tại sao Tổ trưởng Giang lại dẫn một người xa lạ đi vào?

Nhưng tất cả mọi người đều không dám hỏi gì. Đây chính là lão đại, ai dám hỏi? Mọi người cũng chỉ cung kính mỉm cười:

- Chào Tổ trưởng.

- Vâng.

Cảm giác được sự kinh nghi ẩn sâu trong ánh mắt mọi người, Giang Nguyên uy nghiêm gật đầu. Hắn muốn cho nữ ma đầu nhìn thấy đây chính là địa bàn của hắn, đừng có mà xằng bậy. Nếu dám xằng bậy, không chỉ hắn mà mọi người ở đây cũng sẽ xử cô.

Tôn Diệu Nguyệt vừa đi vừa nhìn chung quanh, tùy ý gật đầu:

- Nơi này của anh thật ra cũng không tệ lắm.

Giang Nguyên hiểu Tôn Diệu Nguyệt đang nói chuyện gì, lập tức cười:

- Bây giờ mọi phương diện phòng ngự đều đã được thiết lập chặt chẽ từ trước. Một khi có việc, trên cơ bản đều kịp thời triển khai. Hơn nữa, quy phạm sử dụng cũng khá chu đáo. Muốn làm được điều này cũng không phải quá khó.

- Ừm.

Tôn Diệu Nguyệt gật đầu, tỏ vẻ đồng ý. Là người của Cổ môn, cô chưa tham gia các hoạt động phòng dịch như thế này, tất nhiên là không rõ ràng lắm. Nhưng bây giờ đã nhìn thấy, nó khiến cô cảm thấy không tệ. Muốn ứng đối một số dịch bệnh, trình độ này là không sai.

- Nào, mời Sơn Trường Đại Nhân ngồi.

Giang Nguyên mỉm cười mời Tôn Diệu Nguyệt vào phòng làm việc, sau đó hỏi:

- Uống trà hay là uống nước lọc.

- Nước lọc. Tôi nghĩ ở đây anh cũng chẳng có trà đâu.

Tôn Diệu Nguyệt cũng không khách sáo.

- Được.

Giang Nguyên gật đầu, sau đó rót qua một ly nước lọc.

Sơn Trường Đại Nhân tiếp nhận cái ly, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, sau đó thở dài:

- Thanh Tâm trà của Thiên Y Viện rất ngon. Bất quá gần đây đã uống hết, có uống loại khác cũng không tìm được mùi vị gì.

- Thanh Tâm trà?

Giang Nguyên mở to mắt, sau đó cười khổ:

- Sơn Trường Đại Nhân đúng là xa xỉ. Ngày thường tôi có muốn uống cũng uống không được, chỉ có sư phụ của tôi mới có. Không nghĩ đến cô cũng có nó để uống.

- Đương nhiên, anh không nghĩ tôi là ai sao? Tôi là Sơn Trường của Cổ môn đấy.

Sơn Trường Đại Nhân khẽ hừ một tiếng:

- Trên đời này, chỉ cần tôi muốn thứ gì, không có cái nào là không có được.

Nói đến đây, Sơn Trường Đại Nhân lại hừ một tiếng:

- Đương nhiên, có một vài thứ ở Thiên Y Viện anh được quản rất chặt. Nội có trà thôi mà cũng đã quản nghiêm như vậy rồi.

- Hihi.

Giang Nguyên cười khan, không nặng không nhẹ vuốt móng ngựa:

- Nhưng cô cũng lợi hại quá rồi còn gì, không phải có được loại Thanh Tâm trà mà chúng tôi muốn cũng không có sao?

- Hừ, cũng chỉ là một chút thôi.

Sơn Trường Đại Nhân không hài lòng nhìn Giang Nguyên:

- Chờ tôi bắt sạch Thiên Y Viện các người, sau này sẽ bắt mấy lão già trong viện các anh làm trà cho tôi uống.

Nghe được lời này, Giang Nguyên có chút sửng sốt, cười nói:

- Sơn Trường Đại Nhân, cô muốn uống trà cũng đâu cần phải bỏ nhiều sức lực như vậy. Nếu cô muốn uống, tôi lấy cho cô.

- Anh cho tôi?

Tôn Diệu Nguyệt nhìn Giang Nguyên, dường như có chút tâm động, kinh ngạc nói:

- Nếu cho một chút thì đừng cho.

- Đương nhiên.

Thấy Sơn Trường Đại Nhân đã động tâm, Giang Nguyên vội vàng cười nói:

- Sau này tôi sẽ chuẩn bị cho cô nửa cân, được chưa?

- Nửa cân?

Sơn Trường Đại Nhân mở to mắt, không tin nhìn Giang Nguyên.

- Đúng, nửa cân.

Thấy Tôn Diệu Nguyệt không từ chối, Giang Nguyên gật đầu.

- Trong một tháng, tôi nhất định sẽ mang tặng cho Sơn Trường Đại Nhân nửa cân trà.

- Được, chỉ cần anh thắng được ván này, cộng thêm có lòng thành như vậy, tôi sẽ không bạc đãi anh.

Tôn Diệu Nguyệt nói.

Nghe xong, trong lòng Giang Nguyên cũng bình tĩnh lại. Xem ra, lần này cô ta đến đây cũng không định gây rắc rối cho hắn.

Lập tức gật đầu nói:

- Được rồi, Sơn Trường Đại Nhân cứ chờ đó. Trong vòng một tháng, tôi sẽ mang cho cô nửa cân Thanh Tâm trà.

Dứt lời, hắn lại hỏi tiếp:

- Sơn Trường Đại Nhân, không biết cô đến đây là có chuyện gì?

Chương 666: Không thêm mặc áo cách ly

Tùy ý mặc áo blouse vào, Giang Nguyên bắt đầu dẫn Tôn Diệu Nguyệt đến phòng bệnh cách ly.

Dọc đường gặp các bác sĩ và y tá, người nào cũng ngạc nhiên nhìn hai người cứ như vậy mà đi vào phòng cách ly.

- Cô gái kia là ai? Cô ấy thật xinh đẹp, ngay cả minh tinh điện ảnh cũng không bằng.

Một bác sĩ nam cảm thán nói.

Hai cô y tá bên cạnh nhìn thấy vậy, liền hừ lạnh:

- Bác sĩ Duẩn, anh cũng đừng cảm thán nữa. Nếu chị dâu ở nhà mà biết, hai ngày nữa anh trở về, chắc chắn phải quỳ bần giật rồi.

- Khụ.

Nghe y tá nói xong, vị bác sĩ nam kia liền xấu hổ, chuyển đề tài:

- Nói đùa thôi mà. Nhưng tại sao Tổ trưởng Giang lại dẫn cô gái đó đến phòng bệnh cách ly vậy?

- Tôi làm sao mà biết được chứ? Chắc là người cấp trên cử xuống? Nếu không, làm sao Tổ trưởng Giang có thể đồng ý để cô ấy vào phòng cách ly?

Một cô y tá lên tiếng.

Y tá còn lại lắc đầu:

- Chắc không phải cấp trên cử xuống đâu. Nếu là cấp trên cử xuống, cô ta sẽ đến chỗ này của chúng ta sao? Đừng nói chi là vào phòng bệnh cách ly?

- Ủm, đúng vậy.

Y tá kia và bác sĩ Duẩn đều gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Y tá này nói xong, ánh mắt hiện lên sự nghi hoặc:

- Đúng thật không biết là ai.

- Nhưng lá gan của cô ta cũng ghê gớm thật. Ngay cả phòng bệnh cách ly cũng dám vào. Chúng ta cũng chỉ là bắt đắ dĩ mà thôi.

Bác sĩ Duẩn thở dài:

- Tổ trưởng Giang cũng không phải là người không biết thương hoa tiếc ngọc. Cậu ấy sẽ không cho phụ nữ bước vào, mà lại còn là phụ nữ xinh đẹp nữa chứ.

- Hừ, anh đi mà hỏi Tổ trưởng Giang đấy. Đàn ông các anh đúng là có chung một tật.

Thính lực của Giang Nguyên rất tốt, mơ hồ nghe được phía sau truyền đến lời bàn tán, không khỏi cười khổ, lại không nhìn được mà nhìn sang Sơn Trường Đại Nhân bên cạnh, không biết nữ ma đầu này có nghe được không. Nếu làm cô ta mất hứng, như vậy sẽ chẳng có lợi.

Cũng may nhìn sang, dường như Tôn Diệu Nguyệt không có nghe thấy, lúc này Giang Nguyên mới tạm yên tâm.

Sau khi bước qua thông đạo cách ly, ở trong phòng khử trùng thay quần áo, Giang Nguyên cầm bộ quần áo cách ly đưa cho Tôn Diệu Nguyệt:

- Sơn Trường Đại Nhân, thay ra đi.

- Không cần.

Tôn Diệu Nguyệt khoát tay chặn lại, đẩy bộ quần áo cách ly Giang Nguyên đưa sang, sau đó bước thẳng vào bên trong.

Nhìn nữ ma đầu trực tiếp bước vào, rồi lại nhìn bộ quần áo trong tay mình, Giang Nguyên cười khổ một tiếng, bỏ bộ quần áo xuống rồi vội vàng đi theo, để lại người phụ trách khử trùng và y tá giám sát há miệng bên cạnh, muốn nói rồi lại thôi.

Vị đại lão này rõ ràng đã vi phạm quy tắc cách ly nghiêm trọng. Nhưng đây lại là người phụ trách cao nhất, hai người không thể nói gì.

Giang Nguyên bước đi hai bước, dường như hiểu được suy nghĩ của hai người, liền quay đầu lại, nói:

- Không sao đâu. Hai người đi lo việc của mình đi.

- Dạ, vâng.

Thấy Giang Nguyên gật đầu, hai người thở phào nhẹ nhõm, vội vàng đáp lời. Nếu Tổ trưởng nói không có việc gì, tất nhiên là không có việc gì.

Thấy Sơn Trường Đại Nhân đã bước vào bên trong, Giang Nguyên vội vàng đuổi theo.

Khi vừa mới bước vào, liền đụng phải một cô y tá mặc đồ phòng hộ nghiêm chỉnh đang đẩy xe đẩy từ đầu bên kia đi đến. Cô y tá thấy Sơn Trường Đại Nhân chỉ mặc bộ quần áo công sở màu trắng, hai mắt liền mở to. Cô không hiểu chuyện gì đang xảy ra? Tại sao lại có người không mặc đồ cách ly mà vào trong này thế?

Chẳng lẽ người này chưa từng tiếp nhận khóa học về quy định cách ly? Người trực bên ngoài đâu hết rồi? Còn cô gái này nữa, cô ta không sợ chết sao?

Trong lúc cô y tá hồi phục lại tinh thần, đang định kinh hô lên, liền nhìn thấy Giang Nguyên đi đằng sau, thanh âm trong nháy mắt liền bị chặn ở cổ họng. Bởi vì cô cũng nhìn thấy Tổ trưởng đại nhân cũng không mặc đồ cách ly.

- Không sao đâu, không có việc gì đâu. Đi đi.

Giang Nguyên cười phất tay.

- Vâng.

Cô y tá kinh nghi nhìn Tổ trưởng Giang, rồi lại nhìn cô gái xinh đẹp bên cạnh, sau đó đẩy xe ra ngoài.

Sơn Trường Đại Nhân nhìn thấy Giang Nguyên ngay cả khẩu trang cũng không đeo, chỉ mặc áo blouse đơn giản, ánh mắt cũng hiện lên chút sửng sốt. Cô sợ đi bước vào đây mà không mặc đồ cách ly, bởi vì cô đã sớm miễn dịch với bệnh dịch rồi.

Nhưng Giang Nguyên lại dám không mặc đồ cách ly đã đi vào, điều này càng khiến cho cô cảm thấy kinh ngạc về Giang Nguyên, thậm chí còn có chút thưởng thức.

- Tiểu tử này thật ra cũng có chút can đảm.

Tôn Diệu Nguyệt âm thầm gật đầu. Khó trách mặc dù hắn luôn cố tình lấy lòng cô nhưng không hề có ý khiếp đảm. Đúng thật là nhân tài của Thiên Y Viện.

Chỉ là không biết đơn thuốc là do hẩn nghĩ ra hay là có chuẩn bị đằng sau?

- Nào, bên này.

Giang Nguyên chỉ về phía đằng trước:

- Đây là ba người bị nghiêm trọng nhất.

- Ủ.

Tôn Diệu Nguyệt gật đầu, sau đó bước theo Giang Nguyên vào phòng bệnh.

Ba bệnh nhi bên trong, dưới tác dụng của thuốc mà Giang Nguyên đã kê, cũng không nóng sốt nữa, tinh thần cũng tốt hơn không ít. Chỉ là sau khi nhìn thấy Giang Nguyên và Tôn Diệu Nguyệt bước vào, cả đám bên trong đều tròn tròn mắt. Mấy ngày nay, bọn chúng lúc nào cũng nhìn thấy y tá và bác sĩ đều mặc đồ giống như xác ướp. Bây giờ đột nhiên nhìn thấy hai cô chú bình thường, thật sự khiến cho bọn chúng phải giật mình.

Nữ ma đầu đi đằng trước, cầm lấy bệnh án lên xem, ánh mắt dần hiện lên sự kinh ngạc, quay sang nhìn Giang Nguyên:

- Anh làm như thế nào?

- Dùng thuốc trung y thôi.

Giang Nguyên nhún vai, sau đó cười nói:

- Cô hẩn cũng biết, đúng không?

- Tôi hỏi anh phương thuốc kia kê như thế nào?

Sắc mặt Tôn Diệu Nguyệt có chút khó coi. Cho dù là ai, làm uống phí công sức của mình, ai cũng không cao hứng nổi.

Nhìn sắc mặt khó coi của nữ ma đầu, Giang Nguyên thở dài:

- Nếu tôi nói tôi căn cứ vào biện chứng mà kê đơn, cô có tin hay không?

Tôn Diệu Nguyệt im lặng nhìn Giang Nguyên, trong lòng Giang Nguyên liền hoảng hốt. Nhưng cũng may lực tinh thần của hắn không tệ, nhẹ nhàng hít sâu một hơi, liền áp chế trống ngực xuống.

Tôn Diệu Nguyệt nhìn Giang Nguyên một lúc lâu, ánh mắt tàn khốc chậm rãi rút đi, khiến cho Giang Nguyên thở phào nhẹ nhõm. Nữ ma đầu này thật sự là khó chọc. Cũng may mà hắn đã sớm chuẩn bị, nếu không, thật đúng là không còn biện pháp.

Chương 667: Bước cuối cùng

- Không tệ, không tệ.

Sơn Trường Đại Nhân vô cùng hứng thú vòng quanh Giang Nguyên hai vòng, giống như một con sói đang vờn quanh con thỏ, khiến cho lòng Giang Nguyên không rét mà run, thầm nghĩ:

- Cô gái này định làm gì? Sẽ không xuất hiện chuyện gì lạ thường chứ? Chẳng lẽ bây giờ lại muốn mình? Tôi có thể đánh cô, nhưng mà đánh không lại.

Trong lúc Giang Nguyên không nhịn được mà nắm chặt vạt áo của mình, Tôn Diệu Nguyệt rốt cuộc dừng lại, sau đó lãnh đạm nói:

- Nghe nói anh còn có phương thuốc dự phòng?

- Đúng, có muốn xem qua không?

Thấy bà nương này không còn nhìn mình chằm chằm nữa, Giang Nguyên thở phào nhẹ nhõm, vội vàng nói. Khi nữ ma đầu bước vào tòa nhà này, Giang Nguyên đã không còn suy nghĩ muốn giấu diếm đối phương bất cứ chuyện gì.

Rõ ràng, với năng lực của Cổ môn, muốn cài cắm cơ sở ngầm ở đây là chuyện rất đơn giản. Ngay cả chuyện phương thuốc dự phòng mà cô ta còn biết. Nếu không, cô ta cũng không hạ thấp mình mà chạy đến đây.

Thấy Giang Nguyên hào sảng như vậy, Tôn Diệu Nguyệt nheo mắt nhìn hắn, gật đầu nói:

- Bệnh án cũng đã xem xong, người bệnh cũng đã xem xong, vậy thì xem qua cái đó một chút cũng tốt.

- Sơn Trường Đại Nhân, bên này.

Giang Nguyên khách sáo mời Tôn Diệu Nguyệt đến phòng thí nghiệm.

- Tổ trưởng, cậu đến rồi sao?

Thấy Giang Nguyên dẫn theo một cô gái xinh đẹp bước vào, giáo sư Vu có chút sửng sốt, vội vàng cung kính nói. Đã có thể ngồi vào vị trí Chủ nhiệm của trung tâm kiểm soát và phòng chống dịch bệnh tỉnh, giáo sư Vu biết rất rõ chuyện mình không nên hỏi thì ngàn vạn lần đừng hỏi.

Có đôi khi, lòng hiếu kỳ sẽ giết chết một người.

Thấy giáo sư Vu hiểu chuyện như vậy, Giang Nguyên hài lòng, gật đầu:

- Giáo sư Vu, hãy dẫn chúng tôi đến tham quan tình huống thí nghiệm một chút.

- Được, được.

Giáo sư Vu vội vàng gật đầu, sau đó quay sang Tôn Diệu Nguyệt, nói:

- Mời theo tôi.

- Đây chính là phòng thí nghiệm của chúng tôi. Đến bây giờ, phòng thí nghiệm đã tiến hành được hai mươi mấy tiếng, nhưng vật thể thí nghiệm vẫn không có hiện tượng lây nhiễm.

Giáo sư Vu bội phục nhìn Giang Nguyên:

- Tổ trưởng, theo tình huống trước mắt, trước rạng sáng chúng ta đã có thể kết thúc phương án phòng dịch cấp 1, hẳn vấn đề sẽ không quá lớn.

Nghe được lời này, Giang Nguyên mỉm cười gật đầu, lơ đãng nhìn

sang Sơn Trường Đại Nhân.

Giang Nguyên nhay cảm cảm giác được sự khác thường của Tôn Diệu Nguyệt, nhưng Tôn Diệu Nguyệt vẫn làm bộ không có gì, gật đầu nói:

- Bắt đầu từ bây giờ, gia tăng gấp đôi số lượng virus.
- Gia tăng gấp đôi?

Giáo sư Vu sửng sốt, sau đó gật đầu:

- Được.

Xuyên qua cánh cửa thủy tinh, nhìn mười con khỉ nhảy loạn bên trong, ánh mắt Tôn Diệu Nguyệt khẽ nheo lại, sau đó nhìn sang cái rương màu đỏ, nói:

- Trong kia chính là virus?
- Đúng, đó chính là virus.

Giang Nguyên gật đầu, sau đó chỉ vào màn hình, nói:

- Bên trên biểu hiện số lượng kiểm tra virus.

Ánh mắt Tôn Diệu Nguyệt nhìn vào con số màu đỏ. Lúc này, số liệu màu đỏ đang chậm rãi tăng dần. Cô biết giáo sư Vu đang gia tăng liều lượng virus, tiến hành bước thí nghiệm cuối cùng.

Cô cũng hiểu ý của Giang Nguyên. Nếu gia tăng số lượng virus, trong mấy tiếng nữa, nếu mấy con khỉ vẫn không có bất kỳ hiện tượng lây nhiễm, như vậy có thể đảm bảo phương thuốc dự phòng trăm phần trăm hữu hiệu.

Nhìn con số màu đỏ rồi lại nhìn về mặt tự tin của Giang Nguyên, ánh mắt Sơn Trường Đại Nhân hiện lên sự tức giận.

Nhưng Sơn Trường Đại Nhân vẫn im lặng thu liễm lại cơn tức của mình, lãnh đạm nói:

- Có vẻ anh rất tự tin.

- Dĩ nhiên rồi.

Giang Nguyên gật đầu, nhìn Sơn Trường Đại Nhân, cười nói:

- Xem ra, cái mạng nhỏ lần này của tôi đã được bảo toàn rồi.

- Haha, thời gian vẫn còn sớm. Bây giờ anh chỉ mới tìm được được vật tương ứng mà thôi. Trước khi người bệnh còn chưa khỏi hẳn, virus còn chưa được khống chế hoàn toàn, anh chưa thể thắng đâu.

Tôn Diệu Nguyệt liếc mắt nhìn Giang Nguyên, khoe miệng vĩnh lên:

- Hãy cố gắng lên, tiểu tử, tôi xem trọng anh đấy.

Nhìn ánh mắt có hàm xúc đặc biệt của Tôn Diệu Nguyệt, trong lòng Giang Nguyên run lên, nhưng sắc mặt vẫn không thay đổi:

- Cảm ơn Sơn Trường Đại Nhân đã cổ vũ, vì cái mạng nhỏ của tôi, tôi nhất định sẽ toàn lực ứng phó.

- Được, hãy cố gắng lên.

Nhìn thân ảnh phiêu nhiên của Sơn Trường Đại Nhân, Giang Nguyên thầm hận trong lòng:

- Tiểu tử? Mẹ kiếp, cô mới bao nhiêu tuổi chứ? Nhiều nhất cũng chỉ ba mươi ba? Không phải chỉ là thực lực mạnh hơn tôi một chút thôi sao? Chờ khi tôi ba mươi tuổi, tôi nhất định đánh cho cô ba mẹ nhận không ra.

Phát tiết xong hết oán hận trong lòng, Giang Nguyên ngẩng đầu. Theo như lời Tôn Diệu Nguyệt đã nói, hẳn quả thật đã tìm được phương thuốc hữu hiệu. Nhưng còn chưa khống chế tốt, để Chủ nhiệm Trương biết được, hoặc cục diện không còn, tin tức loạn truyền, hẳn thua chắc rồi.

Nghĩ đến đây, Giang Nguyên hít một hơi thật sâu, quay trở về phòng thí nghiệm. Tình huống đang đi đúng quỹ đạo, tạm thời vẫn chưa có gì phát sinh, bây giờ cũng chỉ dựa vào vận khí mà thôi.

Thứ nhất, chỉ cần thí nghiệm virus không xảy ra chuyện ngoài ý muốn, xác định phương thuốc phòng ngự hữu hiệu, như vậy bước đầu tiên xem như hoàn thành. Bước thứ hai, Tỉnh trưởng Bạch đang nắm trong tay quyền hành rất lớn. Sau khi khoa Nhi được giải trừ phong tỏa, tin tức lan truyền ra ngoài, ông có thể khống chế được cục diện, hết thảy cũng không thành vấn đề.

Đương nhiên, điểm cuối cùng chính là Cổ môn có ra tay quấy rối hay không. Nếu bọn họ ra tay, chỉ cần trợ giúp trong đó một chút, hẳn xem như xong đời.

Giang Nguyên hít một hơi thật sâu. Hắn cảm thấy sẽ không có khả năng này. Với thân phận Sơn Trường của Tôn Diệu Nguyệt, chắc chắn sẽ không có chuyện đó xảy ra.

Chương 668: Bức cung

- Cha, Giang Nguyên kia rốt cuộc có lai lịch gì? Chẳng lẽ ngay cả cha cũng sợ nó?

Nằm trên giường bệnh, bắp đùi vẫn còn bó thạch cao treo lên cao, ánh mắt Lâm Mẫn tràn đầy không kiên nhẫn nói với cha của mình.

Thấy con trai vẫn còn nhắc đến chuyện này, sắc mặt Thị trưởng Lâm trong nháy mắt liền âm u, nói:

- Tiểu tử này không đơn giản đâu. Nhưng bây giờ nó cũng không được yên ổn.

- Ồ? Cha nói cho con nghe đi.

Nghe được lời này, tinh thần Lâm Mẫn run lên, hưng phấn hỏi.

- Con không cần hỏi nhiều như vậy, sau này rồi sẽ biết.

Nhìn thấy con trai của mình cao hứng, tâm trạng của Thị trưởng Lâm cũng tốt lên không ít.

Rời khỏi phòng bệnh, Thị trưởng Lâm nhìn thư ký bên cạnh, nói:

- Bảo bộ phận tuyên truyền xác nhận tình huống hiện tại. Nếu cứ duy trì trạng thái như bây giờ, tôi sẽ gửi công văn lên cấp trên công khai chuyện này, tuyệt đối không thể đem tính mạng của trăm vạn dân chúng Vân Giang chúng ta ra nói đùa.

- Vâng, tôi đã dặn dò bộ phận tuyên truyền giám sát tình huống chặt chẽ. Để bây giờ tôi bảo bọn họ gửi báo cáo đến cho ngài.

Thư ký gật đầu, nói:

- Tình huống hiện tại không có khả năng tốt được.

Thị trưởng Lâm tiếp tục nói:

- Hừ, như vậy là tốt rồi. Đợi đến sáng ngày mai, tôi sẽ cho đồng chí Tỉnh trưởng của chúng ta giặt mình một phen. Cho dù có cấp trên ủng hộ, ông ta cũng phải công bố tình huống. Đến lúc đó, tiểu nghiệt súc Giang Nguyên sẽ không sống yên đâu.

- Haha, đúng vậy, Tỉnh trưởng cũng đã đến lúc rồi.

Thư ký bên cạnh hạ thấp giọng của mình:

- Chung quy không thể một tay che trời mãi.

- Đương nhiên, nếu không, cậu cho rằng tôi rảnh việc nhúng tay vào chuyện này à?

Thị trưởng Lâm cười khan một tiếng.

Phòng quản lý mạng internet tỉnh Nam, một người thanh niên đeo mắt kính bước vào phòng làm việc của Chủ nhiệm, cười khổ nói:

- Chủ nhiệm, chúng ta đã dọn sạch trên các phương tiện truyền thông mạng lớn, nhưng những diễn đàn con, chúng ta không cách nào nhúng tay vào.

- Tình huống như thế nào rồi?

Ngồi trước máy tính, người đàn ông ngẩng đầu lên, trầm giọng nói.

Người thanh niên bất đắc dĩ nói:

- Không ổn.

Nghe xong báo cáo, người phụ trách thở dài, sau đó cầm điện thoại lên.

- Cục trưởng, tình huống càng ngày càng không ổn. Mạng internet tỉnh Nam đã được phong tỏa hoàn toàn. Các phương tiện truyền thông khác cũng chịu sự giám sát của chúng ta. Nhưng đã có rất nhiều lời đồn đãi xuất hiện trên các diễn đàn nói chuyện phiếm, căn bản không có biện pháp khống chế.

Người phụ trách phòng giám sát mạng internet tỉnh Nam bất đắc dĩ báo cáo lại Cục trưởng cục Truyền thông tình huống trước mắt.

Vấn đề càng lúc càng lớn. Nếu cứ tiếp tục phong tỏa, chỉ sợ sẽ càng ngày càng loạn. Trách nhiệm như vậy, y gánh không nổi.

Nghe cấp dưới báo cáo, sắc mặt Cục trưởng Vân tối sầm lại. Hai ngày qua, ông đau đầu nhất là chuyện này. Say khi nhận được lệnh của Tỉnh trưởng, ông lúc nào cũng chú ý đến nó. Mặc dù bọn họ đã toàn lực khai hỏa, dùng hết các loại phương thức, nhưng tình hình lại càng trở nên không tốt.

- Được, tôi biết rồi.

Cục trưởng Vân uy nghiêm lên tiếng. Sau khi cúp điện thoại, liền gọi ngay cho Tỉnh trưởng Bạch. Việc này ông không thể làm chủ. Nếu cấp dưới đã dốc hết sức, nhưng trong tình huống bây giờ, chỉ có thể để lão đại quyết định.

Lúc này Tỉnh trưởng Bạch đang ở trong thư phòng đọc văn kiện, nghe tiếng chuông điện thoại vang lên liền đưa tay cầm lấy. Sau khi nhìn số gọi đến, mày liền cau lại. Hiển nhiên ông cũng biết thuộc hạ gọi đến là có chuyện gì.

- Tình huống đã nghiêm trọng như thế rồi sao?

Mặc dù cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, nhưng Tỉnh trưởng Bạch vẫn không nhịn được mà hỏi một câu.

- Đúng vậy, nếu cứ tiếp tục như thế, nhất định sẽ xảy ra vấn đề.

Cục trưởng Vân trầm giọng trả lời. Là cấp dưới, ông nhất định phải nói rõ tình huống để cấp trên phân tích và đưa ra quyết định chính xác.

Tỉnh trưởng Bạch thoáng trầm ngâm một chút rồi nói:

- Tôi biết rồi, ngày mai sẽ tính.

- Vâng.

Cục trưởng Vân gật đầu. Nghe tiếng bên kia cúp máy, lúc này ông mới buông điện thoại xuống. Ông chỉ muốn báo cáo cho lãnh đạo tình huống cụ thể, còn về phần phải làm ra quyết định như thế nào thì không đến phiên ông tính toán. Nhưng ông biết rất rõ, ngày mai đi làm, Tỉnh trưởng Bạch sẽ đưa ra quyết định chính thức.

Lúc này, Tỉnh trưởng Bạch đang cau mày, định gọi cho một người, nhưng mới bấm được một nửa, ông liền do dự, sau đó thở dài, lắc đầu cười khổ rồi tiếp tục xem văn kiện.

Ông vô cùng tin tưởng Giang Nguyên. Nếu ông đã bảo hẩn kiên trì đến sáng ngày mai, vậy thì không cần hỏi nữa.

12h khuya, Giang Nguyên đứng trước phòng thí nghiệm, nhìn nhân viên cầm mười ống máu mới nhất, vẻ mặt không thay đổi.

Đây là lần lấy máu cuối cùng. Chỉ cần kết quả xét nghiệm không có gì khác thường, chuyện kế tiếp cần làm chính là giải trừ phong tỏa khoa Nhi.

Chỉ cần giải trừ phong tỏa, như vậy chính quyền sẽ có đủ lý do để giải thích hết thảy. Khi đó sẽ không còn lo lắng gì nữa.

Các thành viên của tổ nghiên cứu không một ai nghỉ ngơi, toàn bộ tập trung trong phòng thí nghiệm. Ai cũng biết, thành bại hay không chính là vào lúc này.

Kết quả xét nghiệm trước cũng không có vấn đề gì, chỉ còn một lần cuối cùng này. Như vậy, mọi người có thể thở phào nhẹ nhõm, yên tâm nghỉ ngơi một chút.

- Kết quả có rồi.

Không bao lâu sau, một nhân viên ngồi trước máy tính hưng phấn nhấn con chuột xuống.

- Thế nào? Thế nào?

Tất cả mọi người đều ngẩng đầu, nhìn người nhân viên kia. Giáo sư Vu bước nhanh đến, tay ấn vào con chuột mở bản báo cáo ra. Sau khi nhìn qua, liền mỉm cười nói với mọi người:

- Kết quả xét nghiệm nêu rõ, không còn virus.

Bốp bốp. Nghe được lời này, tất cả mọi người đều cùng hoan hô.

Giang Nguyên đứng ngoài cửa cũng mỉm cười, sau đó xoay người rời đi.

Sáng hôm sau, vừa mới đến phòng làm việc, Tỉnh trưởng Bạch liền nghe được Phó tỉnh trưởng chủ quản Y tế báo cáo lại. Thấy hàng chữ “phong tỏa đã giải trừ”, Tỉnh trưởng Bạch hài lòng gật đầu. Đây chính là cố gắng của Giang Nguyên.

Sau đó liền ra lệnh, các nhân viên của phòng giám sát mạng internet đều toàn lực ra tay. Chỉ trong mấy tiếng ngắn ngủi đã xóa sạch toàn bộ những lời đồn đãi trên các diễn đàn mạng.

Ngồi trước máy tính, nhìn thấy tình huống này, Giang Nguyên cũng thở phào nhẹ nhõm. Chỉ cần tiếp theo không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, hết thảy sẽ yên ổn. Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là không ai cố tình quấy rối hấn.

- Tỉnh trưởng.

Thị trưởng Lâm nghiêm túc nhìn Tỉnh trưởng Bạch, trầm giọng nói:

- Bây giờ khắp các diễn đàn mạng đều đồn đại khoa Nhi của bệnh viện số 1 trực thuộc trường đại học Đông Nguyên đang lan truyền dịch bệnh. Chẳng lẽ ngài còn định tiếp tục giấu diếm sao? Nếu xuất hiện tình trạng dịch bệnh lan truyền, chúng ta cũng khó mà thoát khỏi trách nhiệm.

- Năm đó, dịch Sars bùng nổ nghiêm trọng cũng là do chủ quản giấu diếm. Kết quả dẫn đến hậu quả nghiêm trọng. Chẳng lẽ Tỉnh trưởng Bạch ngài không lo lắng sao?

- Mặc kệ làm ra quyết định gì, tôi thân là cha mẹ của trăm vạn dân chúng Vân Giang, tôi không thể ngồi nhìn việc này được.

Thị trưởng Lâm nhìn thẳng Tỉnh trưởng Bạch, nói.

Nhìn thị trưởng Vân Giang, bài danh cán bộ cấp tỉnh cuối cùng dám ở trước mặt mình ăn nói như vậy, Tỉnh trưởng Bạch cảm thán trong lòng. Ông chỉ còn nửa năm ở đây là lui về, nhưng không nghĩ đến có người dám trước mặt mình bức cung như thế.

Sau khi cảm thán một tiếng, nhìn vị Thị trưởng đang đắc ý trước mặt, Tỉnh trưởng Bạch mỉm cười, đột nhiên sắc mặt trầm xuống.

Chương 669: Anh hùng mạt lộ

- Thị trưởng Lâm, hình như anh đã quá lo lắng rồi. Tình huống trước mắt đều rất ổn. Tôi thân là Tỉnh trưởng tỉnh Nam, tất nhiên sẽ vì dân chúng mà chịu trách nhiệm.

Ánh mắt Tỉnh trưởng Bạch lạnh lùng, mang theo chút vắng lặng nhìn Thị trưởng Lâm, nói:

- Hơn nữa, việc này là do chính quyền tỉnh chủ đạo. Thị trưởng Lâm không khỏi quản quá rộng nhỉ?

Nhìn ánh mắt tản ra hàn ý và uy nghiêm trên nét mặt của Tỉnh trưởng Bạch, Thị trưởng Lâm cười lạnh trong lòng. Lão Bạch này sắp lui về, cấp trên cũng đã có ý kiến sẽ đưa ông vào một trong ba vị trí đứng đầu của tỉnh. Nếu không, ai rảnh mà đi trêu chọc Tỉnh trưởng Bạch ông chứ?

Lão Bạch ông chỉ còn nửa năm nữa là về hưu, còn dám ở chỗ này sỉ diện, dao động uy nghiêm, người nào sợ ông chứ?

- Tỉnh trưởng Bạch, cái gì gọi là hết thấy tình huống đều ổn? Tình hình bên phía bệnh viện số 1, tôi không xen vào. Nhưng trên mạng

truyền thông internet đang lan truyền rất nhiều, tình huống này còn chưa đủ nghiêm trọng sao?

Thị trưởng Lâm nhìn Tỉnh trưởng Bạch, nói:

- Bây giờ bên ngoài đang đồn đại bệnh viện số 1 xuất hiện dịch bệnh có thể lây nhiễm mạnh. Cho nên, khoa Nhi mới bị phong tỏa. Nếu bây giờ chúng ta còn chưa công bố, qua một hai ngày nữa, cho dù chúng ta có muốn giấu tiếp cũng không được. Một khi xảy ra vấn đề, hừ...

Nói đến đây, sắc mặt Thị trưởng Lâm lạnh lại, âm dương quái khí nói:

- Tỉnh trưởng Bạch, dù sao ngài cũng sắp về hưu rồi, nhưng tôi thì phải ở lại để chịu trách nhiệm.

- Làm càn.

Sắc mặt Tỉnh trưởng Bạch phát lạnh, một cơn tức xông thẳng lên não. Người này đúng thật là làm càn.

Thấy Tỉnh trưởng Bạch tức giận, Thị trưởng Lâm chẳng những không sợ, trên mặt còn khẽ mỉm cười.

Tỉnh trưởng Bạch cũng hồi phục lại tinh thần, thấy Thị trưởng Lâm khẽ mỉm cười, liền hít sâu một hơi, đè ép cơn tức xuống.

Ông biết rất rõ tại sao Thị trưởng Lâm lại dám tỏ thái độ với ông như vậy. Nếu đặt thời gian vào một năm trước, Thị trưởng Lâm tuyệt đối không dám bất kính với ông. Nhưng bây giờ thì khác. Mặc dù tuổi của ông còn chưa đến lúc về hưu, nhưng cũng chỉ còn lại một hai năm nữa. Không còn khả năng leo cao hơn nữa, kế tiếp cũng chỉ giữ một chức danh nào đó quá độ thêm một năm, sau đó lui về thật sự.

Bây giờ, trong toàn bộ lãnh đạo tỉnh, bởi vì người đứng sau lưng ông đã qua đời, cộng thêm ông cũng sắp lui về, tương lai tiếp nhận vị trí Tỉnh trưởng hẳn là Phó tỉnh trưởng Lâm Hướng Tiền trước mặt ông đây. Mà Lâm Hướng Tiền cũng cho rằng mình sẽ leo lên, vì thế mới trước mặt ông làm khó dễ, thuận tiện lập uy cho mình.

- Đồng chí Lâm Hướng Tiền, bây giờ bệnh viện số 1 đang rất ổn định. Tôi sẽ chịu trách nhiệm việc này, cho nên không cần anh quá lo lắng.

Giọng nói của Tỉnh trưởng Bạch thoáng hòa hoãn lại.

Ánh mắt hiện lên nụ cười lạnh, nhìn Thị trưởng Lâm, lãnh đạm nói.

- Tình hình ổn định?

Vốn tưởng rằng Tỉnh trưởng Bạch sẽ tức giận, lúc này chẳng những không tức giận, ngược lại còn cười lạnh, vẻ mặt vô cùng tự tin, trong lòng Thị trưởng Lâm không khỏi khẽ động. Chẳng lẽ chỉ trong một đêm ngắn ngủi đã xảy ra chuyện gì?

Gương mặt Lâm Hướng Tiền đột nhiên hiện lên sự do dự. Tỉnh trưởng Bạch liền cười lạnh:

- Đồng chí Lâm Hướng Tiền, điều tra tình hình là nhiệm vụ mà cấp trên giao xuống. Nếu đồng chí Lâm Hướng Tiền cảm thấy cần thiết phải làm thì cứ báo cáo lên Bộ Y tế đi.

- Được. Nếu Tỉnh trưởng Bạch đã nắm chắc như thế, vậy thì để tôi xem một chút. Nếu tình hình vẫn không được khống chế, tôi sẽ báo cáo lên Bộ Y tế.

Lâm Hướng Tiền biết lúc này đã xé rách da mặt với Tỉnh trưởng Bạch. Mặc dù có lẽ chuyện đã xảy ra biến hóa, nhưng cũng không cần thiết phải kéo lại quan hệ với Tỉnh trưởng Bạch, khẽ hừ một tiếng rồi xoay người rời đi.

Nhìn Thị trưởng Lâm bỏ đi, sắc mặt Tỉnh trưởng Bạch trầm xuống. Ông nắm giữ tỉnh Nam đã mấy năm, chưa từng có người nào dám mạo phạm ông như vậy, nhưng cái tên Lâm Hướng Tiền này lại dựa vào hệ phái sau lưng của mình mà quật khởi. Hơn nữa, một trong ba vị trí đầu của tỉnh sẽ được xác định cho Lâm Hướng Tiền. Sau khi ông ta tiếp nhận vị trí của Phó tỉnh trưởng Trương, thế lực bành trướng ở tỉnh Nam, một số lãnh đạo tỉnh trên cơ bản cũng sẽ bám vào Lâm Hướng Tiền.

Trừ Phó tỉnh trưởng thường trực La vừa mới tiếp nhận chức vụ là

vẫn còn ủng hộ ông, lực lượng của ông ở tỉnh Nam đã rút xuống ngàn trượng. Chính vì vậy mới khiến cho đám người Lâm Hưởng Tiễn không kiên nhẫn gì ông.

Nghĩ đến đây, Tỉnh trưởng Bạch không khỏi thở dài. Nếu đổi lại ông trẻ hơn ba bốn tuổi nữa, chắc chắn sẽ còn cơ hội. Nếu người sau lưng của ông vẫn còn, nói không chừng ông cũng sẽ còn cơ hội tiến thêm một bước.

Nếu không, nào có chuyện ông sẽ dung thứ cho sự kiêu ngạo của đám người này?

Chỉ là việc đã đến nước này, Tỉnh trưởng Bạch cũng chỉ cảm thấy bất đắc dĩ, cũng có chút mất mát, cảm giác anh hùng đã mất.

- Thôi đi, tiếp tục thêm nửa năm nữa, rồi thanh thản lui xuống.

Trở lại phòng làm việc, Lâm Hưởng Tiễn tức giận vỗ bàn:

- Chuyện gì đã xảy ra? Thư ký Hoàng, mau điều tra rõ cho tôi. Tổ truyền truyền đó làm ăn cái quái gì thế? Chuyện thay đổi mà cũng không biết?

- Vâng, tôi lập tức đi hỏi ngay.

Thư ký Hoàng khẩn trương đáp lời. Y biết rõ lần này Thị trưởng Lâm đến chỗ Tỉnh trưởng Bạch chắc chắn đã xảy ra chuyện. Nếu không, Thị trưởng Lâm sẽ không tức giận như thế.

- Đáng chết. Cục trưởng Tề, không phải là tôi không giúp anh. Nhưng làm ông chủ mất hứng, ai cũng không giúp được anh.

Về mặt Cục trưởng cục Tuyên truyền Vân Giang tràn đầy ghen khuất, gọi trưởng phòng phòng Giám sát Internet đến hỏi chuyện. Chuyện phát sinh đột ngột, mới sáng sớm có người nào kịp đến báo cáo chứ?

Mặc dù không cam lòng, nhưng ông chủ đang mất hứng, cũng đành phải đưa đầu ra hứng. Đương nhiên, ông là người đứng đầu, tâm trạng ông không tốt, vậy người đứng đầu phòng giám sát cũng không thoát được.

Sau khi nhận được tin tức khoa Nhi bệnh viện số 1 đã giải trừ phong tỏa vào rạng sáng nay, sắc mặt Thị trưởng Lâm lại càng thêm khó coi, vỗ mạnh bàn, oán hận nói:

- Lần này các người may mắn lắm. Nhưng các người nhiều nhất cũng chỉ đắc ý được nửa năm. Đến lúc đó cũng sẽ xám xịt mà lần xuống cho lão tử.

Ngoại trừ những người gặp xui xẻo trong việc này, tâm trạng của Giang Nguyên lại rất tốt, bao gồm luôn các nhân viên của khoa Nhi. Mặc dù phòng vẫn bị phong tỏa như cũ, nhưng bọn họ đã dùng thuốc dự phòng mà Giang Nguyên điều chế, hoàn toàn không gặp tình huống bị lây nhiễm. Hơn nữa người bệnh cũng đang hồi phục, tìm được đường sống trong chỗ chết, tâm trạng không tốt cũng không được mà.

Chương 670: Kỳ Sơn Dưỡng Sinh Đường

Khoa Khi của bệnh viện số 1 đã được giải trừ phong tỏa. Hơn nữa, nhờ những người khác toàn lực ra tay, không ít người tận mắt nhìn thấy khoa Nhi đã được tự do xuất nhập. Vốn một số lời đồn còn sót lại cũng tiêu tán vô tung.

Nhìn thấy hết thảy, Giang Nguyên cuối cùng cũng cảm thấy yên tâm. Hành động khác đến từ Cổ môn cũng không thấy xuất hiện, lại càng khiến hắn thở phào nhẹ nhõm. Điều này nói rõ nữ ma đầu kia kiêu ngạo biết bao nhiêu. Nếu không, với tính cách của Cổ môn, bất luận là ai cũng dễ dàng đâm cho hắn mấy cái lỗ thủng.

Những chuyện này là sự thật, khiến cho tảng đá treo trong lòng Giang Nguyên cũng rớt xuống. Điều hắn lo lắng nhất là nữ ma đầu nói mà không giữ lời. Nhưng trước mắt xem ra, nữ ma đầu này cũng quá kiêu ngạo. Thân là Sơn Trường của Cổ môn, cũng không có suy nghĩ dùng mấy thủ đoạn cùn con với một tiểu bối của Thiên Y Viện.

Theo đánh giá của hắn, hắn nữ ma đầu sẽ không đến mức dưới tình huống như vậy mà dùng mách lới.

Ngày thứ năm sau khi khoa Nhi mở cửa lại, bản xét nghiệm máu

của bệnh nhân cuối cùng đã không còn sót lại bất cứ một con virus nào. Phòng bệnh vốn đang được cách ly cẩn thận rồi cuộc cũng đã được giải trừ.

Tất cả bệnh nhân và người nhà của bệnh nhân đều ký kết hiệp nghị giữ bí mật. Toàn bộ phòng được dọn sạch, tiến hành khử trùng toàn diện.

- Cảm ơn, vất vả cho mọi người rồi.

Giang Nguyên bắt tay với tất cả bác sĩ và y tá, tỏ vẻ cảm ơn.

- Không sao, tổ trưởng Giang mới là người vất vả nhất.

Tất cả mọi người đều biết, ai là người đã xuất lực nhiều nhất, khổ cực nhất.

Sau khi cảm ơn đơn giản đến mọi người, tiểu tổ khống chế dịch bệnh cũng bắt đầu rời khỏi bệnh viện số 1.

Tất cả các bác sĩ, y tá vốn bị cách ly trong khoa Nhi một thời gian, rồi cuộc cũng đã được bước ra ngoài, hưởng thụ ánh nắng mặt trời ấm áp, hít thở không khí đã lâu không gặp, tất cả đều có cảm giác giống như được tái sinh.

Đúng vậy, trải qua một giai đoạn sống chết như thế, tùy thời có thể bị lây nhiễm, cuối cùng hôm nay cũng đã kết thúc, mọi người đều cảm thấy vô cùng may mắn.

Giang Nguyên thì không có cảm giác này. Suốt gần mười ngày không rời khỏi khoa Nhi, sau khi thở phào một hơi, hắt ngòi xe đi thẳng đến chính quyền tỉnh.

Sự kiện dịch bệnh lần này có thể thuận lợi được giải quyết, còn hẳn thì bảo vệ được cái mạng nhỏ của mình, lực ủng hộ của Tỉnh trưởng Bạch là rất mạnh.

Không có sự ủng hộ của ông, Giang Nguyên không thể làm được đến bước này, lặng yên không một tiếng động mà giải quyết hết tất cả.

Hắn biết, bởi vì không báo cáo lên cấp trên, khiến cho Tỉnh trưởng

Bạch phải gánh chịu phong hiểm rất lớn. Thậm chí nó sẽ ảnh hưởng đến tiền đồ chính trị của ông. Cho nên, mặc kệ là nguyên nhân gì, Giang Nguyên cảm thấy mình cũng nên đến gặp Tỉnh trưởng Bạch để nói lời cảm ơn.

- Giang Nguyên, lần này thật sự vất vả cho cậu rồi. Nếu không có cậu, dịch bệnh nguy hiểm như vậy sẽ không có khả năng được giải quyết dễ dàng. Tôi đại diện cho chính quyền tỉnh gửi lời cảm ơn đến cậu.

Tỉnh trưởng Bạch mỉm cười nói với Giang Nguyên:

- Lần này cậu đã giúp cho tỉnh Nam một đại ân. Nếu tình huống không thể khống chế nhanh như vậy, một khi lan tràn, hoặc bị tiết lộ ra ngoài, chắc chắn sẽ tạo thành khủng hoảng rất lớn, gây nên tổn thất không nhỏ cho nền kinh tế và chính trị của chúng ta.

- Nào có, nào có.

Nhìn nụ cười cảm kích của Tỉnh trưởng Bạch, trán Giang Nguyên hiện lên vô số hắc tuyến, trong lòng đổ mồ hôi hột:

- Nếu mình nói chuyện này là do mình tạo nên, không biết có bị Tỉnh trưởng Bạch dùng cây đánh chết hay không.

Cười khan hai tiếng, cho rằng không nói ra thì tốt hơn, vì thế Giang Nguyên chỉ nói lời cảm ơn:

- Lần này cũng vất vả cho Tỉnh trưởng Bạch quá. Nếu không có ngài dốc hết sức ủng hộ và giữ gìn, chuyện này cũng không có khả năng thuận lợi giải quyết. Hơn nữa, ngài vì việc này mà gánh chịu phong hiểm quá lớn, tôi cảm thấy áy náy quá. Cho nên, tôi thật sự muốn cảm ơn ngài.

- Nay, các cậu ở bệnh viện cũng đã phải mạo hiểm với tính mạng của mình, tiến hành nghiên cứu dịch bệnh, tôi chịu chút phong hiểm có là gì đâu chứ.

Nói xong, vẻ mặt Tỉnh trưởng Bạch có chút cảm thán:

- Qua nửa năm nữa, tôi cũng sẽ lui về. Lực nắm trong tay ở tỉnh Nam cũng càng lúc càng yếu, có thể giúp được cho các người cũng

không nhiều. Tôi chỉ muốn thay dân chúng tỉnh Nam giữ vững sự yên ổn, không phụ lòng tin tưởng và ủng hộ của bọn họ đối với tôi.

Nhìn vẻ mặt cảm khái và sự bất đắc dĩ lẫn không cam lòng trong lời nói của ông, hai mắt Giang Nguyên nhắm lại, nhớ đến tình huống liên quan đến Tỉnh trưởng Bạch mà hắn đã nghe.

Sau đó suy nghĩ lại, thấy giọng điệu của vị Thị trưởng Lâm đó dường như không quá tôn trọng đối với Tỉnh trưởng Bạch. Xem ra, tình cảnh của Tỉnh trưởng Bạch cũng không phải rất tốt.

- Tỉnh trưởng, dường như tuổi của ngài còn chưa đến lúc lui về mà?

- Haha, cũng chỉ còn một hai năm nữa thôi.

Trước mặt Giang Nguyên, Tỉnh trưởng Bạch cũng không giấu diếm gì, tự giễu:

- Nếu đã không còn hy vọng đi lên, hiển nhiên cũng chỉ có thể lui xuống mà thôi.

Nhìn ánh mắt không cam lòng của ông, Giang Nguyên mỉm cười nói:

- Không phải còn những nửa năm nữa sao? Không ai có thể nói trước được chuyện gì.

Nghe Giang Nguyên nói, Tỉnh trưởng Bạch phá lên cười, sau đó lắc đầu nói:

- Có một số chuyện cậu không biết đâu.

Giang Nguyên cũng không ở lại chính quyền tỉnh bao lâu, bởi vì hắn nhận được điện thoại của Tôn Diệu Nguyệt.

Đối mặt với yêu cầu của Tôn Diệu Nguyệt, Giang Nguyên không dám có chút trì hoãn, vội vàng đón xe chạy đến chỗ Tôn Diệu Nguyệt đã hẹn.

Lần này không phải là Vân Thanh trà lâu như trước, mà là một hội

sở trên núi phía sau trường Đông Nguyên.

- Kỳ Sơn Dưỡng Sinh Đường.

Nhìn tấm bảng, Giang Nguyên không nhịn được cảm thán một phen. Kỳ Sơn Dưỡng Sinh Đường là nơi mà hắn ngưỡng mộ đã lâu. Đi dạy một thời gian ở trường Đông Nguyên, hắn đã nghe người ta nhắc đến chỗ này không biết bao nhiêu lần. Nghe nói đây là hội sở tiêu phí cao cấp nhất ở Vân Giang. Trước kia hắn chỉ nghe nói, chưa từng bước vào lần nào. Không ngờ lần này nhờ phúc của nữ ma đầu Tôn Diệu Nguyệt mà hắn có cơ hội đến đây nhìn một cái.

Nhưng nhìn kỹ tấm bảng, Giang Nguyên không khỏi hoài nghi. Hội sở này không phải cũng là một trong những sản nghiệp của Cổ môn chứ?

Chậm rãi bước vào, lập tức có người mặc sườn xám màu đỏ bước ra, khom người nói với Giang Nguyên:

- Giang tiên sinh, chào anh, xin mời theo tôi.

Nhìn hành động của người nhân viên, Giang Nguyên thở dài trong lòng. Xem ra đây đúng là sản nghiệp của Cổ môn. Nếu không, tại sao một người khách cũng không thấy, chỉ có một người phục vụ đặc biệt chờ hắn.

Mặc dù trong lòng có chút không vui, nhưng Giang Nguyên vẫn cố ổn định tinh thần, đi theo người phục vụ bước vào bên trong.

Một đường đi vào, chỉ thấy phong cảnh hoa lệ đến cực điểm, trong lòng Giang Nguyên lại cảm thán không thôi. Không hổ là nơi tiêu phí cao nhất ở Vân Giang.

Hai người xuyên qua hai đình viện u tĩnh, vừa nhìn là biết do danh sư xây dựng, khiến cho Giang Nguyên không khỏi gật đầu liên tiếp.

Xuyên qua hai đình viện, trước mặt Giang Nguyên xuất hiện một đình viện còn rộng hơn.

Thoạt nhìn còn tinh xảo hơn vài phần so với hai đình viện trước. Nhưng sau khi Giang Nguyên bước vào, nhìn ba người ngồi trong

đó, trong nháy mắt liền ngẩn ra.

- Hai người...tại sao hai người lại ở đây?

Giang Nguyên nhìn Từ Thanh Linh và Lý Tiểu Vũ đang mỉm cười nhìn mình, ngạc nhiên hỏi.

Chương 671: Tội chết có thể miễn, nhưng tội sống khó tha

- Tại sao hai người lại ở đây?

Nhìn thấy hai người, Giang Nguyên không khỏi cực kỳ hoảng sợ. Vất vả lắm hắn mới đánh thắng được một ván, bảo vệ được hai cái phiếu thịt này, tại sao hai cái phiếu thịt lại xuất hiện ở đây chứ?

- Chị Tôn nói muốn mời hai đứa tụi em ăn cơm, nói anh cũng sẽ đến, nên em và Tiểu Vũ mới đến đây.

Nhìn vẻ mặt kinh hoảng của Giang Nguyên, Từ Thanh Linh có chút tò mò, thật sự không hiểu tại sao cô và Lý Tiểu Vũ ở đây, Giang Nguyên lại có biểu hiện như vậy chứ?

Vẻ mặt của Lý Tiểu Vũ bên cạnh cũng tương tự. Chị Tôn rất tốt, vì sao Nguyên ca ca lại như thế?

Nhìn biểu hiện của hai người, rồi nhìn Tôn Diệu Nguyệt ở bên cạnh, Giang Nguyên đành phải cười khổ. Hai người đã đến rồi, hắn còn biết phải làm như thế nào? Chỉ có thể nhìn xem nữ ma đầu này muốn làm cái gì mà thôi.

Chỉ cần cô ta không đổi ý. Nhưng cô ta thật sự sẽ không đổi ý chứ? Không thể nào?

- À, ý của anh là tại sao hai người ở đây, chính là trùng hợp. Đã lâu rồi chúng ta không ăn cơm với nhau. Hahah...

Cười gượng hai tiếng, Giang Nguyên chậm rãi bước đến, nhưng vừa đi vừa nhìn vẻ mặt của Tôn Diệu Nguyệt, Giang Nguyên không

nhìn được hừ lạnh trong lòng:

- Đúng là mặt dày vô sỉ. Không biết mình bao nhiêu tuổi, lại bắt người ta gọi bằng chị?

Mắng thăm hai câu, nhìn thấy ánh mắt của Tôn Diệu Nguyệt, đột nhiên Giang Nguyên giật thót trong lòng.

Mặc dù lần nào nhìn thấy cô ta cũng khiến cho hắn phải run sợ, hơn nữa lại còn là Sơn Trường của Cổ môn, cho nên hắn mới cảm thấy Tôn Diệu Nguyệt giống như một lão yêu bà. Nhưng bây giờ nhìn lại, dường như tuổi của cô không lớn. Cho dù có thuật dưỡng nhan như thế nào đi chăng nữa, cũng không có khả năng biến một lão yêu bà thành một cô gái hai ba hai bốn tuổi.

- Chẳng lẽ tuổi cô ta không lớn?

Nghĩ như vậy, trong lòng Giang Nguyên lại căng lên. Nếu tuổi của Tôn Diệu Nguyệt không lớn, vậy thì kinh khủng quá rồi. Hắn còn trẻ, nhưng đã được xem là cao thủ. Còn bà nương này, chẳng lẽ là cao thủ của cao thủ trong truyền thuyết?

Mặc dù rất muốn hỏi bà nương này tu luyện như thế nào, nhưng Giang Nguyên vẫn cố gắng ức chế sự hiếu kỳ của mình, không lộ ra vẻ khiếp sợ trước mặt Tôn Diệu Nguyệt.

- Chậc chậc, Sơn Trường Đại Nhân, cuộc sống này đúng là không tệ nhỉ. Có trà ngon, có mỹ nữ, còn có soái ca bên cạnh.

Giang Nguyên không chút khách sáo bước đến ngồi xuống, nhìn cái bình trà tử sa bốc ra mùi thơm bốn phía, liền than thở.

Tôn Diệu Nguyệt dường như đối với ngữ khí trào phúng của Giang Nguyên không thèm để ý, tay nâng bình trà rót cho Giang Nguyên một ly.

Sau đó nói:

- Miệng đủ thối đấy, cẩn thận tôi xé rách miệng của anh.

- Chà.

Mặc dù Sơn Trường Đại Nhân nói ra lời này, nhưng một chút uy hiếp cũng không có. Giang Nguyên vội rút cổ lại, không dám nói tiếp, nâng tách trà lên uống.

Lý Tiểu Vũ và Từ Thanh Linh bên cạnh thấy Giang Nguyên trước giờ chưa sợ ai, đột nhiên lại giống như chuột thấy mèo trước mặt Tôn tử tỷ. Hai người liếc mắt nhìn nhau, cảm thấy không hiểu. Tôn tử tỷ rất tốt, tại sao Giang Nguyên lại sợ như vậy?

- Trà ngon.

Vội vàng nuốt ngụm nước trà xuống, cảm nhận được vị ngọt nơi đầu lưỡi lan xuống cổ, Giang Nguyên không nhịn được phải khen một câu.

- Mặc dù là trà ngon, nhưng không thể so sánh với Thanh Tâm trà của Thiên Y Viện các người.

Nhìn biểu hiện say mê của Giang Nguyên, Tôn Diệu Nguyệt không khỏi hừ một tiếng, ánh mắt hiện lên sự hoài nghi. Tiểu tử này vừa nhìn là biết ngày thường không được uống Thanh Tâm trà. Nếu không, cũng không than thở một câu như vậy. Uống thì không được uống nhiều, chẳng lẽ thật sự có thể tặng cho cô nửa cân sao?

Nghe lời nói có chút hàm súc của Sơn Trường Đại Nhân, Giang Nguyên vội vàng cười nói:

- Sơn Trường Đại Nhân yên tâm đi, nhiều nhất là một tuần, tôi sẽ chuẩn bị cho cô nửa cân Thanh Tâm trà, sẽ làm cho cô hài lòng mới thôi.

- Ừm.

Thấy Giang Nguyên nói như vậy, lúc này Tôn Diệu Nguyệt mới hài lòng gật đầu:

- Anh phải nhớ đấy, nếu không...anh hiểu rồi chứ?

- Hiểu, hiểu...

Đối với lời nói uy hiếp của Tôn Diệu Nguyệt, cộng thêm hiện tại còn chưa biết nguyên nhân tại sao cô ta lại gọi Từ Thanh Linh và

Lý Tiểu Vũ đến đây, Giang Nguyên tất nhiên là không dám đi trên chóc rồi.

Nhìn Giang Nguyên thành thật như thế, Tôn Diệu Nguyệt hài lòng gật đầu, quay sang thấy Từ Thanh Linh và Lý Tiểu Vũ đang há hốc miệng, cười nói:

- Được rồi, Tôn tử tử tử mời mọi người đến đây dùng cơm, chính là muốn thưởng lượng với mọi người một việc.

- Ồ?

Từ Thanh Linh và Lý Tiểu Vũ nhìn nhau, sau đó tò mò nhìn Tôn tử tử. Giang Nguyên bên cạnh cũng đang căng tai lên nghe, muốn biết lý do Tôn Diệu Nguyệt gặp mặt Từ Thanh Linh và Lý Tiểu Vũ.

Dưới ánh mắt chăm chú của ba người, Tôn Diệu Nguyệt cười nói:

- Tôi đến từ một nơi rất thần bí nhưng cường đại, thấy hai người thiên tư thông tuệ, chung quy muốn thu hai người vào làm môn hạ cho tôi. Không biết ý của hai em thế nào?

Từ Thanh Linh và Lý Tiểu Vũ nghe xong, lại quay sang nhìn nhau. Thu nhận môn hạ?

Trong lúc hai người còn đang mơ hồ, Giang Nguyên mở to mắt, lên tiếng:

- Không được, nhất định không được.

- Không được? Tôi không hỏi anh mà.

Tôn Diệu Nguyệt cau mày nhìn Giang Nguyên, lãnh đạm nói.

Bị ánh mắt của Sơn Trường Đại Nhân liếc qua như vậy, Giang Nguyên không khỏi phát lạnh. Cổ môn là tử địch của Thiên Y Viện, hơn nữa Cổ môn làm việc thiện ác chẳng phân biệt, liền nói:

- Sơn Trường Đại Nhân, bây giờ tuổi của hai người bọn họ cũng không còn nhỏ nữa. Đã qua cái tuổi tốt nhất rồi. Tôi thấy cô không cần lo lắng về điều này.

- Cũng đâu cần anh quan tâm. Tôi tự có phương pháp của mình.

Tôn Diệu Nguyệt lãnh đạm nói, sau đó nhìn Từ Thanh Linh và Lý Tiểu Vũ:

- Thế nào? Vào làm môn hạ cho tôi có rất nhiều chỗ tốt. Ví dụ như hai em sẽ có tài phú và quyền thế mà người bình thường muốn có cũng không được. Còn có được thực lực vô cùng cường đại. Có những thứ này, rất nhiều chuyện mà trước kia hai em muốn làm nhưng không thể làm được, bây giờ có thể dễ dàng mà làm.

Từ Thanh Linh và Lý Tiểu Vũ nghe xong liền sửng sốt. Hai người rất ít khi tiếp xúc với những điều này, mất một hồi vẫn không hồi phục lại tinh thần, nhưng hai người biết rất rõ, vừa rồi Giang Nguyên đã phản đối hai người gia nhập làm môn hạ của Tôn tử tỷ.

Cho nên, những thứ hấp dẫn mà Sơn Trường Đại Nhân đưa ra, trước mặt các cô chẳng khác nào bọt biển, không có lực thu hút. Hai người liếc mắt nhìn Giang Nguyên, nhìn thấy ánh mắt của cô, liền đưa ra quyết định, đồng thời lắc đầu:

- Tôn tử tỷ, tụi em vẫn còn đang đi học, tạm thời không có suy nghĩ gì khác.

- Ồ?

Nhìn hai người lắc đầu, Tôn Diệu Nguyệt tất nhiên là hiểu được vì sao, lập tức cười nói:

- Tôi nghĩ hai em hẳn là không hiểu khái niệm làm môn hạ của tôi như thế nào, cũng không biết thực lực cường đại là ra sao. Cho nên cũng đừng vội quyết định.

Dứt lời, cô quay sang nhìn Giang Nguyên:

- Giang Nguyên, lần đánh cuộc này anh không tệ, thắng rất đẹp. Cho nên tôi quyết định bỏ qua cho anh lần này.

Nhìn nụ cười của nữ ma đầu, Giang Nguyên chỉ cảm thấy da đầu của mình run lên, nhưng nếu cô đã nói như vậy, hiển nhiên là sẽ không đổi ý.

- Cảm ơn Sơn Trường Đại Nhân.

Nhìn biểu hiện của Giang Nguyên, Sơn Trường Đại Nhân mỉm cười, nhưng sau đó đột nhiên lạnh lùng nói:

- Anh không cần phải vội cảm ơn tôi như vậy. Mặc dù tôi nói là bỏ qua cho anh, nhưng tội chết có thể miễn tội sống lại khó tha.

- Sao?

Giang Nguyên còn chưa kịp phản ứng lại, liền nhìn thấy thân hình của Tôn Diệu Nguyệt lóe lên, tung người bay ra ngoài đình viện, hướng vào Giang Nguyên bên trong, ngoắc tay:

- Nào, chúng ta so chiêu đi.

Chương 672: Lão tử không phát uy

- Mẹ kiếp, cô là Hầu tử bị phái đến chơi đùa với tôi sao?

Nhìn Tôn Diệu Nguyệt mặt không đỏ tím không nháy trước mặt, mặt Giang Nguyên tối sầm. Hắn biết cô gái này kinh khủng, nhưng không nghĩ đến lại kinh khủng đến trình độ này.

Cũng là cao thủ, hắn biết mình không trụ nổi ba phút trước nữ ma đầu này. Sau đó sẽ bị đánh thành một cái bao thịt.

Trong suốt quá trình, mặc dù không sử dụng các loại thiên phú, nhưng Giang Nguyên cũng phải toàn lực ứng phó. Cũng may đây không phải là trận chiến sinh tử, Tôn Diệu Nguyệt cũng chỉ là dò xét thực lực của Giang Nguyên, cho nên cũng không dùng toàn lực.

Phút đầu tiên, Giang Nguyên đánh rất thuận tay. Nhưng rất nhanh, thực lực chênh lệch giữa hai người đã bắt đầu lộ ra.

Qua hai phút, Giang Nguyên đột nhiên bị một quyền của Tôn Diệu Nguyệt nện vào vai trái. Trong nháy mắt, thân hình bên trái liền tê rần.

Cũng may kinh nghiệm chiến đấu của Giang Nguyên cũng xem như

rất phong phú. Khi cảm thấy không ổn liền bật người thối lui, khiến cho Tôn Diệu Nguyệt đang định bồi cho Giang Nguyên một cú tàn nhẫn liền sững sốt. Lần đầu tiên cô nhìn thấy một người trẻ tuổi có ý thức chiến đấu cường đại như vậy. Vừa thấy không ổn đã nhanh chóng thối lui, không chút do dự.

Điều này càng làm cho Tôn Diệu Nguyệt cảm thấy tò mò với Giang Nguyên hơn. Cho nên cô cũng không lập tức truy kích, cho Giang Nguyên một cơ hội trì hoãn.

Thấy vẻ mặt nhàn hạ của nữ ma đầu chờ mình, Giang Nguyên biết lúc này chỉ sợ không thể giải quyết một cách nhanh gọn, cũng không chần chừ, ánh mắt lạnh lại, nắm chặt quyền lao đến Tôn Diệu Nguyệt.

Nếu không phải sinh tử giao đấu, Giang Nguyên tất nhiên là không sử dụng thiên phú để bảo vệ tính mạng. Nhưng hắc tuyệt đối cũng không để cho Tôn Diệu Nguyệt khi dễ hãn như vậy. Hơn nữa, khó có được một cao thủ để so chiêu, vì thế Giang Nguyên đã toàn lực ứng phó. Đương nhiên, chủ yếu là không bị đánh quá thê thảm. Nếu không, mất mặt lắm.

Nhưng ai ngờ, sau khi xông lên, có muốn giữ thể diện cũng không được nữa rồi. Tôn Diệu Nguyệt ra tay so với lúc trước tàn nhẫn hơn một chút. Lúc trước còn có thể hoàn thủ, nhưng lúc này đã bị đánh đến không hoàn thủ được.

Giang Nguyên chỉ có thể miễn cưỡng bảo vệ mặt của mình. Dù sao hãn tu luyện lâu như vậy, da thịt đã rất dày, có thể chịu được được.

Nhưng cũng không thể chống đỡ được thời gian quá lâu. Đỡ được hai phút, Giang Nguyên đã không biết bị trúng mấy cái rồi. Dù sao, mặc dù tay không bị đánh gãy, nhưng đã cảm giác tê rần.

Ngay cả bụng dưới cũng bị đập cho một cái. Lúc đó chỉ thiếu không phun miếng điểm tâm vừa ăn ra ngoài.

Đương nhiên, Giang Nguyên chỉ có thể mạnh mẽ chống đỡ. Phía sau còn có Lý Tiểu Vũ và Từ Thanh Linh nhìn xem, tuyệt đối không thể để mất thể diện.

Nhưng Giang Nguyên cũng không duy trì quá lâu. Nữ ma đầu muốn lập uy, sao có thể để hấn thua mà không chặt vật chứ?

Bịch! Giang Nguyên không tránh kịp, hai tay cũng không bảo vệ được mặt, trong nháy mắt đã bị trúng một quyền ngay cằm. Còn chưa kịp phản ứng, Giang Nguyên đã nghe được tiếng răng rắc của cằm bị lệch.

Vừa mới đưa tay cản lại, gương mặt bên trái lại trúng một quyền, đánh cả đầu Giang Nguyên lệch sang một bên.

Mặc dù lực chống đỡ của Giang Nguyên rất siêu cường, nhưng hấn vẫn cảm thấy đầu óc choáng váng, còn chưa phản ứng lại, ngực đã cảm thấy đau nhức, cả người bị đánh bay ra ngoài, đập vào vách tường rồi ngã xuống đất.

Giang Nguyên thở hồng hộc đứng lên, ho khan một trận, dùng tay lau khước miệng, mới phát hiện đã có máu chảy ra.

- Thế nào? Không tệ chứ? Đây chính là thực lực mà tôi muốn nói cho các người biết.

Tôn Diệu Nguyệt bật cười nhìn vẻ mặt lo lắng của Từ Thanh Linh và Lý Tiểu Vũ trong đình:

- Có cần nhắc lại việc làm môn hạ của tôi không? Chỗ tốt rất nhiều đấy. Nếu tiểu tử này dám khi dễ hai em, hai em cũng có thể đánh anh ta thành như vậy.

Hai cô gái đang lo lắng nhìn Giang Nguyên, nghe Tôn Diệu Nguyệt nói, cũng không lên tiếng, chỉ liếc mắt nhìn nhau rồi lại nhìn Giang Nguyên.

Nhìn thấy biểu hiện của hai người, Tôn Diệu Nguyệt lại lóe lên, quỷ mị xuất hiện trước mặt Giang Nguyên.

Một tay bắt được áo của hấn, trở tay quăng một cái, chỉ nghe tiếng bịch, Giang Nguyên lại bị ném xuống mặt đất.

Giang Nguyên lách mình sang bên trái, tránh được một cước không lưu tình của Tôn Diệu Nguyệt, sau đó ngồi dậy, hai tay ôm quyền, hung hăng đánh vào chỗ thất lưỡng của Tôn Diệu Nguyệt.

Lúc này Giang Nguyên đã có suy nghĩ lưỡng bại câu thương. Chính vì không thể bức lui được Tôn Diệu Nguyệt, hắn mới không có cơ hội xoay người. Hơn nữa, hắn cũng biết kỳ thật Tôn Diệu Nguyệt không phải muốn xả giận mà là muốn lập uy cho Từ Thanh Linh và Lý Tiểu Vũ xem, muốn uy hiếp hai người đồng ý.

Cho nên, đã đến nước này rồi, không thể không liều. Mặc dù hy vọng rất nhỏ, nhưng hắn vẫn phải liều.

Tôn Diệu Nguyệt nhìn thấy ánh mắt tàn nhẫn của hắn, có chút mỉm cười, nhẹ nhàng lách sang, tránh được một kích của Giang Nguyên.

- Thế nào? Đã cân nhắc chưa?

Nữ ma đầu quay sang nhìn Từ Thanh Linh và Lý Tiểu Vũ.

- Không được đánh, không được đánh.

Hai người nhìn thấy tình cảnh của Giang Nguyên, kinh hoàng kêu lên:

- Tôn tử tử, không được đánh nữa.

- Haha, không sao đâu. Da của tiểu tử này dày lắm, hai em nhìn cho kỹ nhé.

Nhìn ánh mắt khấn trương của cả hai, Sơn Trường Đại Nhân bật cười, sau đó lướt về phía Giang Nguyên.

Hai mắt Giang Nguyên đã đỏ bừng. Hắn đã lâu rồi không bị đánh tàn nhẫn như vậy, hơn nữa còn bị bức đến bước đường cùng.

Hắn biết rõ Tôn Diệu Nguyệt muốn dùng hắn để uy hiếp hai thiếu thật, à không, hai cô gái.

Cổ môn là tử địch của Thiên Y Viện, nếu để hai cô bị bà nương này lừa gạt, hắn phải làm sao bây giờ? Bây giờ không còn cách nào khác, chỉ có thể đánh thôi.

Tuy cơ hội không lớn nhưng như thế nào cũng không thể để cho Từ Thanh Linh và Lý Tiểu Vũ gia nhập Cổ môn.

Đã có chủ ý, Giang Nguyên cũng thông suốt hơn, nhìn Tôn Diệu Nguyệt đang lao đến, quát lạnh:

- Lão tử không uy, cô đúng là tưởng tôi là mèo sao? Mẹ kiếp!

Chương 673: Em đồng ý

Bị đánh mà không hoàn thủ, tuyệt đối không phải là tính cách của Giang Nguyên.

Tuy Giang Nguyên không muốn phô bày thiên phú của mình, thậm chí khiến cho Tôn Diệu Nguyệt chú ý nhiều hơn. Nhưng tình huống lúc này, nếu không thi triển, chỉ sợ không cầm cự được. Nếu cứ như vậy mãi, Từ Thanh Linh và Lý Tiểu Vũ sẽ gặt đầu đồng ý mất.

Đã đến tình trạng này rồi, nhẫn nại chịu nhục không phải là tính cách của Giang Nguyên.

- Trạng thái Không Minh khởi động, năng lượng tiêu hao còn 90%.

- Thiên phú Tốc độ khởi động, thiên phú....

Một vài tin tức vang lên trong đầu Giang Nguyên. Ánh mắt của hắn nhanh chóng trở nên mơ hồ, tầm nhìn trước mắt chỉ còn lại hai màu đen trắng.

Nhìn Giang Nguyên gầm lên một tiếng, Tôn Diệu Nguyệt nở nụ cười lạnh, khinh thường đánh tới một quyền.

Nhưng một quyền này vừa chạm trúng Giang Nguyên đang xông lên, Tôn Diệu Nguyệt đột nhiên có chút sửng sốt. Bởi vì cô cảm nhận được khí tức của Giang Nguyên dường như có sự biến hóa quỷ dị. Mặc dù phần nộ xông lên, nhưng oán khí vốn đang tồn tại trên người hắn trong nháy mắt biến mất, chỉ còn lại sự lạnh nhạt cổ quái mà thôi.

Trong lúc cô đang phân tâm, thân hình Giang Nguyên đột nhiên lóe lên, tránh được một quyền của cô. Khi cô chưa kịp phản ứng lại thì đã bị đánh một quyền vào vai trái.

- Hừ.

Dưới ánh mắt khó tin, Tôn Diệu Nguyệt hừ một tiếng, lui mạnh về phía sau.

Đã lâu rồi chưa cảm nhận được sự đau nhức như thế, mang theo kinh nghi và giận dữ, Tôn Diệu Nguyệt đang muốn phản kích, liền nhìn thấy Giang Nguyên giống như quỷ my, dùng tốc độ cực nhanh vọt đến trước người cô, đánh liên tiếp bốn năm quyền.

Tay trái còn chưa hồi phục sau cú đánh của Giang Nguyên, gần như chỉ dựa vào tay phải để phản kích, có chút đỡ không nổi con gà đang hăng máu Giang Nguyên, bị Giang Nguyên đánh lui về sau năm sáu thước.

Từ Thanh Linh và Lý Tiểu Vũ thấy Tôn tử tử bị đánh thành như vậy, ai nấy cũng đều há to miệng, không biết tại sao Giang Nguyên lại trở nên mạnh như vậy. Thấy Giang Nguyên đã chiếm thế thượng phong, hai người liền thở phào nhẹ nhõm.

- Chuyện gì xảy ra vậy?

Đối mặt với công kích đáng sợ của Giang Nguyên, Tôn Diệu Nguyệt vừa đỡ vừa kinh nghi nhìn hẩn.

Không phải là cô không nhìn ra được thực lực của hẩn. Đặc biệt sau lần giao thủ vừa rồi, đủ để cho cô nắm rõ thực lực của hẩn. Trong thế hệ thanh niên, thực lực của hẩn quả nhiên rất lợi hại. Nhưng trước mặt cô lại không tính là gì.

Tôn Diệu Nguyệt cho rằng một tay của mình cũng đủ đối phó đối phương, nhưng tình huống bây giờ thật sự quá quỷ dị.

Nhưng từ nhỏ đến lớn, Sơn Trường Đại Nhân chưa bao giờ ăn thiệt như vậy, bị một tên thực lực yếu hơn đánh lui về sau. Cô như thế nào cũng không thể tiếp nhận sự thật này.

Hét lên một tiếng, nội khí toàn thân nhanh chóng vận chuyển, bí thuật Cổ môn trong nháy mắt khởi động. Chỗ tê dại ở vai trái nhanh chóng tiêu tan. Cả cánh tay trái vừa rồi không cử động được đã có thể chuyển động lại.

Vai trái đã khôi phục bình thường, hơn nữa dưới kích thích của bí thuật, thực lực Tôn Diệu Nguyệt dường như tăng lên thêm vài phần, trong nháy mắt đã ngang bằng với Giang Nguyên.

Bịch bịch.

Kinh khí vang lên. Hai người đánh rất nhanh.

Vẻ lạnh nhạt trong mắt Giang Nguyên càng tăng thêm, động tác cũng nhanh chóng, những cánh tay trái của Tôn Diệu Nguyệt đã linh hoạt lại, không còn rơi vào thế hạ phong.

Sau vài cú liều mạng, Giang Nguyên dần dần lui về sau. Thực lực của Tôn Diệu Nguyệt quả thật rất mạnh. Cho dù hẳn có trạng thái Không Minh, có các loại thiên phú hỗ trợ, nhưng vẫn thua kém Tôn Diệu Nguyệt.

Nội khí của Tôn Diệu Nguyệt quá mạnh. Nhờ bí thuật kích thích, cũng không thua kém thiên phú của Giang Nguyên quá nhiều. Còn nội khí của Giang Nguyên thì còn kém hơn Tôn Diệu Nguyệt đến thảm thương. Sau khi Tôn Diệu Nguyệt khởi động bí thuật chữa thương cho vai trái, Giang Nguyên bị rơi xuống thế hạ phong là điều tất nhiên.

Rốt cuộc, Giang Nguyên một lần nữa bị Tôn Diệu Nguyệt bổ một chưởng trúng ngực phải. Mặc dù đã nhanh chóng phản ứng, không bị tổn thương, nhưng dưới một kích toàn lực của Tôn Diệu Nguyệt, vẫn bị đánh ngã xuống đất, thậm chí còn phun máu.

- Xương sườn thứ năm, thứ sáu bên phía ngực phải đã bị gãy.

Cơ đau nhức khiến đầu óc Giang Nguyên trở nên mê muội, nhưng hẳn cũng không rời khỏi trạng thái Không Minh. Sau khi phán đoán tình huống của mình, liền bật dậy, nhanh chóng lui về sau hai thước, rồi lại vọt tới Tôn Diệu Nguyệt lần nữa.

Bị vây trong trạng thái Không Minh, Giang Nguyên biết mình muốn chiếm ưu thế trước nữ ma đầu là không thể nào, chỉ có thể chiến đấu đến cùng.

Giang Nguyên phản kích cũng không mang lại kết quả gì. Giang Nguyên một lần nữa dưới tiếng kinh hô của Từ Thanh Linh và Lý

Tiểu Vũ bay ngược ra ngoài.

- Đừng đánh mà, Tôn tử tử, đừng đánh nữa. Chị bỏ qua cho anh ấy được không?

Lý Tiểu Vũ không nhịn được, bước đến cầu khẩn Tôn Diệu Nguyệt.

- Đánh, đương nhiên phải đánh rồi.

Cơn tức của Tôn Diệu Nguyệt chưa tan. Cô lớn như vậy, nhưng đây là lần đầu tiên bị mất thể diện, tất nhiên là sẽ không tha.

Khụ! Không biết bị đánh bao nhiêu cái, Giang Nguyên lại phun ra hai ngụm máu tươi.

Mặc dù trong đầu vẫn còn mê muội nhưng ánh mắt lạnh nhạt đã bắt đầu biến mất.

- Chủ thể rời khỏi trạng thái Không Minh, năng lượng tiêu hao...

Nhìn sắc mặt khinh thị và lạnh nhạt của Giang Nguyên đã biến mất, bắt đầu lộ ra vẻ thống khổ, lúc này Tôn Diệu Nguyệt mới xả giận được một chút, hít một hơi thật sâu, gương mặt nở nụ cười kiêu my, giống như vừa rồi người xuống tay tàn nhẫn không phải là cô.

- Haha, thế nào? Thực lực không tệ chứ?

Tôn Diệu Nguyệt nhìn Từ Thanh Linh và Lý Tiểu Vũ đang đỡ Giang Nguyên dậy, nói:

- Bây giờ có định gia nhập môn hạ của tôi không?

Sắc mặt Từ Thanh Linh trắng bệch, đang định lên tiếng từ chối, liền nhìn thấy nụ cười nguy hiểm của Tôn Diệu Nguyệt, liền giật mình.

- Được, em đồng ý. Chỉ cần chị bỏ qua cho Nguyên ca ca.

Từ Thanh Linh còn chưa lên tiếng, một giọng nói khản trương bên cạnh liền vang lên.

Chương 674: Đánh cuộc

Lý Tiểu Vũ khiếp sợ nhìn Tôn tử tử đang mỉm cười nhưng lại khiến cho cô phải run sợ, nói:

- Tôn tử tử, chị đừng đánh Nguyên ca ca nữa. Em...em vào làm môn hạ của chị.

- Không được.

Nghe Lý Tiểu Vũ nói, Giang Nguyên biến sắc, tức giận quát, đồng thời cố gắng bò dậy, cắn răng đánh tới Tôn Diệu Nguyệt.

- Không được?

Vất vả lắm mới khiến cho một người đồng ý, nghe Giang Nguyên nói, ánh mắt Tôn Diệu Nguyệt có chút phát lạnh, không nhìn thấy rõ động tác, chỉ thấy một thân ảnh thon dài chợt lóe lên, Giang Nguyên kêu lên một tiếng, ngã xuống lần nữa.

- Đừng đánh, đừng đánh nữa.

Từ Thanh Linh nước mắt nước mũi nhìn Giang Nguyên đang phun máu dưới đất.

- Thế nào? Tiểu Vũ, đã xác định nhập môn hạ của tôi chưa?

Tôn Diệu Nguyệt mỉm cười nhìn Lý Tiểu Vũ, xác nhận lần nữa.

Gương mặt xinh xắn của Lý Tiểu Vũ tràn đầy nước mắt, nhìn Giang Nguyên miệng đầy máu, liên tục gật đầu.

- Tốt lắm, vậy còn em, Thanh Linh?

Tôn Diệu Nguyệt hài lòng gật đầu, sau đó nhìn Từ Thanh Linh đang đỡ Giang Nguyên ngồi dậy.

- Em...

Từ Thanh Linh lớn tuổi hơn Lý Tiểu Vũ, tất nhiên biết Giang Nguyên không đồng ý cho cô nhận lời Tôn tử tử tất có lý do, nhưng

tình huống trước mắt...

- Tôi không đồng ý.

Giang Nguyên thẳng thân hình, hít sâu hai hơi, cố gắng lấy ra một cái ống tiêm, sau đó mở nắp, tiêm thẳng vào mạch máu cổ của mình.

Nhìn hai mắt Giang Nguyên màu đỏ, khóe miệng đầy máu, vứt bỏ ống tiêm nhưng vẻ mặt vẫn kiên trì như cũ, từ trên mặt đất bò dậy, trong lòng Tôn Diệu Nguyệt run lên.

Nhẹ nhàng thở dài, nói:

- Nhập môn hạ của tôi có gì không tốt chứ? Với tư chất và tuổi tác của hai người, trừ phi làm môn hạ của tôi, cho dù là mấy lão quái vật trong nội viện các người cũng không có biện pháp bồi dưỡng được.

- Hơn nữa, người của Cổ môn lấy cường giả vi tôn. Tôi thân là Sơn Trường của Cổ môn, hai người bọn họ làm môn hạ của tôi, cũng chỉ có bọn họ khi dễ người khác, anh lo lắng làm gì?

- Hai môn chúng ta, mặc dù là tử địch trăm năm, nhưng chưa hề xảy ra xung đột lớn. Anh không muốn hai người bọn họ gia nhập Cổ môn, tôi hiểu. Nhưng tôi thân là Sơn Trường của Cổ môn, vì lý do thân phận nên ít nhúng tay vào chuyện của nội môn. Vì thế anh cũng đừng lo lắng.

Nói đến đây, Tôn Diệu Nguyệt đột nhiên mỉm cười nhìn Từ Thanh Linh bên cạnh Giang Nguyên:

- Thế nào, Thanh Linh, có đồng ý hay không?

Nụ cười trên gương mặt Tôn Diệu Nguyệt lại càng xinh đẹp hơn vài phần, tiếp tục nói:

- Không đồng ý, tôi sẽ đánh anh ta.

- Được, em đồng ý.

Cảm giác thân hình Giang Nguyên đang run rẩy, Từ Thanh Linh

nào dám không đáp ứng, cần răng gặt đầu.

- Được, đồng ý sớm có phải tốt hơn rồi không? Cần chi phải biến anh ta thành cái dạng này, anh nói đúng không, y sĩ thực tập Giang Nguyên?

Tôn Diệu Nguyệt mỉm cười nhìn Giang Nguyên đang tức giận, sau đó nói:

- Anh cũng đừng tức giận nữa. Cho dù có Hồi Thiên Châm, chỉ sợ cũng phải nôn thêm vài ngụm máu nữa. Đừng lo lắng, tôi sẽ không bạc đãi bọn họ đâu.

- Hơn nữa, tôi muốn nói cho anh biết, bây giờ bọn họ là đệ tử của tôi, nếu anh thích bọn họ, hãy lo mà cố gắng. Nếu không, tôi thấy không vừa mắt, anh cũng đừng hòng đánh chủ ý vào bọn họ. Hắc hắc...

Giang Nguyên tức đến nổi hai mắt muốn bốc hỏa, nhưng hắn biết rất rõ, nữ ma đầu không phải là nhân vật có thể nường tay. Vốn cô ta muốn giết hắn, nhưng bởi vì hắn thắng, cho nên mới bỏ qua một lần.

Nếu cứ tiếp tục kiên trì mãi, để cô ta nổi khùng lên, không biết chừng một chưởng đánh chết mình cũng nên.

Nếu hắn chết, Từ Thanh Linh và Lý Tiểu Vũ có thể thoát khỏi sao?

Nghĩ đến đây, Giang Nguyên chỉ có thể nhận thức thực lực của nữ ma đầu thật sự rất kinh khủng. Ngay khi hắn triển khai toàn bộ thiên phú cũng không có biện pháp đánh lại. Bị đánh thảm thương như vậy, thật sự là không oan uổng.

- Một năm.

Giang Nguyên chậm rãi vươn ngón tay, lãnh đạm nói với Tôn Diệu Nguyệt:

- Trong vòng một năm, tôi nhất định sẽ đánh bại cô. Cô có thể làm sư phụ, nhưng cô không được hạn chế sự tự do của bọn họ cũng như không được miễn cưỡng bọn họ phải làm bất cứ chuyện gì bọn họ không muốn.

- Một năm?

Nghe Giang Nguyên nói, Tôn Diệu Nguyệt lộ ra vẻ mặt khó tin, giống như nghe được câu chuyện cười nào đó rất vui, liền phá lên cười.

Nhìn Tôn Diệu Nguyệt cười rũ rượi như thế, gương mặt Giang Nguyên tràn đầy bất đắc dĩ. Mặc dù bà nương này hỉ nộ vô thường, nhưng không thể không nói, cho dù cười không chút e dè như vậy, thoạt nhìn vẫn rất xinh đẹp.

- Bà diên này nhiều nhất cũng chỉ ba mươi tuổi.

Giang Nguyên âm thầm tính toán. Với thiên phú của bà nương này, tu luyện từ nhỏ, đến tuổi này mà đạt được trình độ như thế cũng không phải là không có khả năng.

- Một năm, nếu cô không tin, như vậy chúng ta có thể đánh cược. Cô có thể làm sư phụ của các cô ấy, nhưng cũng không được bắt buộc bọn họ làm bất cứ chuyện gì thương hại lý.

Giang Nguyên nhìn Tôn Diệu Nguyệt, nói.

Bà nương này tâm cao khí ngạo, một kích như vậy hẳn là rất có hiệu quả.

Quả nhiên, Tôn Diệu Nguyệt lạnh lùng cười:

- Đừng tưởng rằng tôi không biết anh đang nghĩ gì. Nhưng nếu anh đã tự tin như vậy, tôi sẽ cho anh một năm. Không, tôi sẽ cho anh hai năm. Tôi thật ra muốn nhìn xem, sau hai năm anh sẽ đạt đến trình độ như thế nào. Mặc dù với tuổi của anh, chắc chắn không tệ. Nhưng muốn sau hai năm mà đuổi kịp tôi, không có cửa đâu. Nếu anh đã yêu cầu như vậy, tôi sẽ cho anh cơ hội. Đến lúc đó, nếu không đánh lại tôi, vậy thì hãy giao cái mạng nhỏ của anh ra đây.

- Được, một lời đã định.

Thấy Tôn Diệu Nguyệt đáp ứng, Giang Nguyên không khỏi mừng rỡ. Mặc dù bà nương này lợi hại hơn hẳn rất nhiều, nhưng chỉ cần trong hai năm hẳn cố gắng, muốn đánh bại cô ta cũng không phải

là không có khả năng.

Từ Thanh Linh và Lý Tiểu Vũ cổ quái nhìn hai người, thật không biết vừa nãy hai người đánh nhau sống chết, sao bây giờ lại không có việc gì. Hơn nữa, Giang Nguyên đã rất suy sụp, vì sao bây giờ tinh thần lại thoải mái như thế?

Nhưng mặc kệ thế nào, Tôn tử tử không đánh anh ấy nữa đã là chuyện tốt rồi.

Chương 675: Không dễ dàng như vậy đâu

- Không được, Tiểu Vũ còn phải đi học. Cái này không thể thương lượng.

Sắc mặt Giang Nguyên lúc này đã hồng hào trở lại, không còn bộ dạng chật vật như ban đầu, ngồi đối diện Tôn Diệu Nguyệt, giống như gà mẹ đang xù lông bảo vệ cho hai cô gái đằng sau.

- Học có cái gì tốt chứ? Tôi có thể đến đại học Oxford mời một số giáo sư đến dạy cho Tiểu Vũ.

Đối mặt với sự kiên trì của Giang Nguyên, vẻ mặt của Tôn Diệu Nguyệt hiện lên sự khinh thường.

Giang Nguyên lắc đầu, nói:

- Không được, Tiểu Vũ còn nhỏ, phải ở lại trường tiếp tục học. Đại học là nơi tốt nhất để trải nghiệm quãng đời sinh viên, cô ấy nhất định phải ở lại.

- Vâng, em không muốn đi, em muốn tiếp tục học.

Lý Tiểu Vũ cũng cuống quýt gật đầu.

- Được.

Đối với Lý Tiểu Vũ, Tôn Diệu Nguyệt xem như khoan dung hơn, mỉm cười sủng nịch, gật đầu nói:

- Nhưng sau khi em tốt nghiệp, nhất định phải đi theo tôi.

- Vâng, vâng.

Đối với yêu cầu của Tôn Diệu Nguyệt, Giang Nguyên và Lý Tiểu Vũ đều vội vàng gật đầu. Giang Nguyên tin rằng trong vòng hai năm, nhất định có thể đánh bại nữ ma đầu. Còn Lý Tiểu Vũ thì tin tưởng Giang Nguyên một cách mù quáng. Cô tin rằng trong vòng hai năm, cô sẽ không cần đi theo Tôn tử nữa.

Vấn đề mấu chốt nhất đã đạt thành nhất trí, vậy chuyện kế tiếp sẽ đơn giản hơn nhiều.

Từ Thanh Linh sắp sửa tốt nghiệp, sau đó sẽ chính thức đi theo Tôn Diệu Nguyệt gia nhập Cổ môn. Về phần Lý Tiểu Vũ, tất nhiên sẽ được dạy sau. Cô sẽ ở lại trường tiếp tục học, Tôn Diệu Nguyệt sẽ phái một người đến thường trú ở Vân Giang, chỉ đạo Lý Tiểu Vũ tiến hành luyện tập.

Đối với an bài của Tôn Diệu Nguyệt, Giang Nguyên vẫn rất hài lòng. Ít nhất hẳn vẫn có thể nhìn thấy Lý Tiểu Vũ, theo dõi tình huống của cô.

So với Lý Tiểu Vũ, Giang Nguyên yên tâm về Từ Thanh Linh hơn. Từ Thanh Linh trong các phương diện xử sự thành thục hơn nhiều. Cho dù đi theo Tôn Diệu Nguyệt đến Cổ môn, có điện thoại để liên lạc, hẳn cũng không xảy ra vấn đề.

Cuộc đàm phán rất nhanh hoàn thành. Kết quả cũng khiến cho hai bên khá hài lòng. Chỉ là trước khi đi, Tôn Diệu Nguyệt đột nhiên đánh giá Giang Nguyên từ trên xuống dưới:

- Nội viện các người đã cải tiến Hồi Thiên Châm rồi sao? Tại sao lại khôi phục nhanh như vậy? Còn đủ sức để âm ỉ với tôi?

Đối mặt với câu hỏi của Tôn Diệu Nguyệt, Giang Nguyên có chút căng thẳng trong lòng, cười nói:

- Không có. Chỉ là vết thương tôi không nghiêm trọng như cô đã tưởng tượng.

Nghe Giang Nguyên trả lời, Tôn Diệu Nguyệt dường như không tin, nhưng lại không nhìn ra được điều gì khác, thầm nhủ trong lòng:

- Chẳng lẽ tôi còn không nắm chắc tình hình xuống tay của mình sao? Chẳng lẽ là tác dụng phụ của Bí thuật?

- Ừm, cũng có khả năng.

Trải qua vài ngày không có chuyện gì xảy ra, bệnh viện số 1 cũng chậm rãi khôi phục lại sự bình thường. Là Tỉnh trưởng tỉnh Nam, bệnh viện số 1 xảy ra chuyện lớn như vậy, mặc dù sự kiện được giữ bí mật, nhưng mặc kệ thế nào, quan phương cũng phải tỏ thái độ an ủi.

Cho nên, hôm đó Tỉnh trưởng Bạch và Giang Nguyên đã yên lặng đến khoa Nhi của bệnh viện số 1, tiến hành thăm hỏi và động viên.

Quá trình động viên diễn ra khá thuận lợi. Mấy vị lãnh đạo của bệnh viện liên hệ tổng Tỉnh trưởng Bạch xuống lâu.

Nhưng dưới lầu liền gặp phải Thị trưởng Lâm đang lên thăm con của mình.

Mặc dù hai vị lãnh đạo đã xé rách da mặt với nhau, nhưng ngoài mặt vẫn tỏ ra khách sáo. Thị trưởng Lâm đưa xe lăn cho thư ký bên cạnh, vẻ mặt mỉm cười đi về phía trước. Hai vị đồng chí lãnh đạo rất nhiệt tình bắt tay, sau đó hàn huyên vài câu.

- Tỉnh trưởng, ngài vốn bận rộn công việc, tại sao hôm nay lại có thời gian để đến đây?

Lâm Hưởng Tiền ngoài cười nhưng trong không cười nói.

- Tôi cũng chỉ muốn đến quan sát kỹ tình huống công việc của hệ thống Y tế.

Hai người biết rõ đối phương đến là để làm gì, nhưng trước mặt vẫn phải nói cho dễ nghe.

- Thị trưởng Lâm, anh cũng đến giám sát công việc sao?

Tỉnh trưởng Bạch cười hỏi.

- Haha, thuận đường đến thăm con trai bị thương nằm viện ở đây.

Gương mặt Lâm Hương Tiền lộ ra vẻ âm lãnh, nhìn thoáng qua Giang Nguyên.

Nhìn thấy vẻ âm lãnh của Lâm Hương Tiền, Giang Nguyên cười lạnh, đang định bước đi, ai ngờ Tỉnh trưởng Bạch lại phá lên cười, cả kinh hỏi Lâm Hương Tiền:

-Ồ, Tiểu Lâm bị thương sao? Làm sao mà bị thương vậy?

Nghe Tỉnh trưởng Bạch hỏi, Giang Nguyên không nhin được mà ngạc nhiên. Lời này của Tỉnh trưởng Bạch thật sắc bén. Xem ra, Tỉnh trưởng Bạch cũng không tính là người phúc hậu.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, Tỉnh trưởng Bạch vừa nói xong, sắc mặt Thị trưởng Lâm liền lạnh lại, sau đó bước về phía Giang Nguyên, ánh mắt càng rét lạnh vài phần:

- Không có gì, chỉ bị chó cắn hai phát mà thôi.

- Chắc chắn, chân của Lâm công tử thật là yếu, lại bị cắn gãy chân. Thị trưởng Lâm, ngài tìm lý do này có chút gượng ép đó.

Giang Nguyên lạnh giọng cười nói:

- Xem ra tôi xuống tay chưa đủ tàn nhẫn. Thị trưởng Lâm ngay cả chân con bị gãy cũng không rõ.

- Cậu...

Sắc mặt Thị trưởng Lâm tối sầm, cười lạnh:

- Giỏi, giỏi, Giang Nguyên cậu đúng là kiêu ngạo. Chẳng lẽ cậu tưởng rằng tôi không có biện pháp bắt cậu?

- Ngài có thể bắt tôi sao? Thị trưởng Lâm, tôi đang đứng trước mặt ngài đây.

Đối mặt với vẻ mặt giận dữ của Lâm Hương Tiền, Giang Nguyên cười lạnh một tiếng.

Giang Nguyên và Thị trưởng Lâm mâu thuẫn với nhau. Các lãnh đạo bệnh viện bên cạnh cũng vội vàng cúi đầu, giả bộ cái gì cũng

không nghe thấy.

- Cậu...cậu cho rằng có lão Bạch làm chỗ dựa cho cậu, thì tôi không có biện pháp bắt cậu?

Thị trưởng Lâm nhìn các lãnh đạo đang giả điếc bên cạnh, không nhận được lạnh giọng nói.

- Thị trưởng Lâm, bây giờ ngài có thái độ như vậy, dám nói ra những lời đó, ngài tưởng rằng mình nắm chắc một trong ba vị trí đứng đầu tỉnh sao?

Giang Nguyên lạnh giọng, nói:

- Việc này không đơn giản như vậy đâu.

- Cậu nói cái gì?

Nghe được lời này của Giang Nguyên, ánh mắt Thị trưởng Lâm phát lạnh.

Sắc mặt của Tỉnh trưởng Bạch cũng biến đổi, kinh ngạc nhìn Giang Nguyên, không biết vì sao Giang Nguyên lại nói như vậy. Chẳng lẽ còn có thay đổi sao? Tại sao Giang Nguyên lại biết được?

Chương 676: Bộc phát xung đột

Thị trưởng Lâm, trong nhiệm kỳ công tác mới nửa năm sau, sẽ được thăng lên một trong ba vị trí đầu tỉnh. Điều này trên cơ bản đã được xác định.

Nhưng người biết được điều này tuyệt đối không nhiều, ngay cả Tỉnh trưởng Bạch cũng chỉ mơ hồ nghe được thông qua con đường đặc biệt mà thôi. Lúc này Giang Nguyên lại nói thẳng ra, quả thật khiến cho Lâm Hưởng Tiền phải hoảng sợ.

Nhưng cũng chỉ là hoảng sợ mà thôi, liền khôi phục tinh thần ngay tức khắc. Tiểu tử này khẳng định là nghe được tin tức từ chỗ lão Bạch, mượn nó để trên chọc ông.

- Giang Nguyên, cậu nói bậy bạ gì đấy? Chuyện tôi lên hay không lên vẫn chưa có thông tin, cậu đồn bậy bạ gì đó?

Tuy miệng bác bỏ lời đồn, nhưng gương mặt Lâm Hướng Tiền lại hiện lên sự tự tin, lạnh giọng răn dạy Giang Nguyên:

- Hơn nữa, thân phận của cậu là gì chứ? Tôi rất cuộc ngồi ở vị trí nào, đều là do cấp trên quyết định, cậu quản được sao?

Nói đến đây, ánh mắt Thị trưởng Lâm giống như mơ hồ nhìn qua Tỉnh trưởng Bạch bên cạnh Giang Nguyên, trào phúng:

- Đừng nói là tôi không nói trước, cậu tốt hơn hết là đi lo cho người khác đi.

Cảm nhận được ánh mắt trào phúng của Thị trưởng Lâm, sắc mặt Tỉnh trưởng Bạch không khỏi âm lãnh vài phần. Lâm Hướng Tiền rõ ràng là đang nhắm vào ông.

Hai mắt Tỉnh trưởng Bạch nheo lại, cũng không nói gì. Đúng như lời Lâm Hướng Tiền đã nói, ông cũng sắp lui về, còn Lâm Hướng Tiền trên cơ bản đã được xác định một trong ba vị trí đầu tỉnh. Hơn nữa, những người vốn đang theo ông cũng đã ngã về phía Lâm Hướng Tiền. Có lãnh đạo cấp tỉnh trong tay, đủ để nắm giữ cả tỉnh Nam.

Còn ông thì đang trong trạng thái tiến thoái, cần lo lắng thật đúng là ông.

Nhìn bộ dạng đặc ý của Lâm Hướng Tiền, Giang Nguyên lạnh lùng nói:

- Yên tâm đi, không cần lo lắng cho Tỉnh trưởng làm gì. Tuổi của ngài ấy còn trẻ, sẽ tiến thêm một bước, hoàn toàn không có vấn đề gì. Còn Thị trưởng Lâm ngài, nhất định phải chú ý một chút. Tỉnh Nam là nơi tốt, nhưng không phải ai cũng có thể ở được.

- Cậu...làm càn.

Nghe được lời này của Giang Nguyên, sắc mặt Thị trưởng Lâm trở nên giận dữ. Ông ta đường đường là Thị trưởng Vân Giang, tương lai sẽ nắm tỉnh Nam trong tay, nhưng lại bị tên tiểu tử này uy

hiếp. Chuyện như vậy, ở tỉnh Nam này, không ai dám làm như thế với ông. Cho dù là Tỉnh trưởng Bạch cũng không được.

Nhìn đám lãnh đạo đang cúi mặt bên cạnh, xác nhận cho dù bọn họ có nghe được gì cũng không dám tiết lộ ra ngoài, Thị trưởng Lâm rốt cuộc không ức chế phần nộ trong lòng nữa. Hôm nay, Giang Nguyên đã cười lên đầu ông, nếu ông còn không dám nói lại hẳn, thật sự là rất mất mặt.

Lập tức trừng mắt khiến trách:

- Ở tỉnh Nam, người nào có thể ở được, cũng không đến phiên cậu nói chuyện.

- Hơn nữa, Giang Nguyên, tôi nói cho cậu biết, mặc kệ sau lưng cậu có ai, nhưng ở tỉnh Nam này, hoàn toàn không đến phiên cậu kiêu ngạo.

Nhìn biểu hiện như muốn ăn thịt của Thị trưởng Lâm, khóe miệng Giang Nguyên vênh lên. Mấy lão đồng chí này, da mặt giống như mạng sống. Bị khích hai câu giống như điểm trúng tử huyệt, không nhảy dựng lên lấy lại mặt mũi, tuyệt đối không cam lòng.

- Thị trưởng Lâm, tôi có phải là người kiêu ngạo hay không, ngài sẽ sớm biết thôi.

Giọng nói của Giang Nguyên mang theo chút hàm xúc đặc biệt, nhìn Lâm Mẫn ánh mắt đỏ bừng, hận không thể bầm thây hắn ra đứng ở đằng xa, sau đó quay sang nhìn Thị trưởng Lâm, nói:

- Về phần tôi có vốn để kiêu ngạo hay không, ngài có thể chờ xem.

- Tôi luôn là người có cừu báo cừu, có oán báo oán. Con của ông dám chọc tôi, tôi đánh gãy chân của cậu ta. Bây giờ ông làm cho tôi cảm thấy không thoải mái, cho nên ông nhất định sẽ xui xẻo. Tôi nghĩ Khương lão hần sẽ không vì ông mà sống mái với tôi.

Nhìn thấy nụ cười lạnh của Giang Nguyên cộng với lời nói của hắn, Thị trưởng Lâm nổi giận đến cực điểm. Trong lúc đang chuẩn bị lên tiếng, chợt nghe được hai chữ “Khương lão”.

Trong lòng liền giật thót, sắc mặt tối lại.

Ông cho rằng Giang Nguyên biết được tin tức ông ta lên chức là thông qua Tỉnh trưởng Bạch, nhưng hẳn không thể biết được Khương lão. Bạch Nghi Tân cũng không thể biết. Cho dù là biết, cũng không có khả năng để lộ ra ngoài.

Khương lão quả thật là chỗ dựa lớn nhất sau lưng ông ta. Nhưng ông ta chưa từng có cơ hội được gặp mặt Khương lão. Cho đến lần này, một nhân vật quan trọng trong hệ phái đã dẫn ông đến Bắc Kinh, khi đó ông mới có cơ hội gặp gỡ vị lão đại này.

Lúc đó, ông còn không biết tại sao, chỉ mơ hồ cảm giác được sẽ có chuyện tốt đến với mình. Cho đến khi nhân vật quan trọng đó nói, chuẩn bị cho ông tiếp nhận một trong ba vị trí đầu đàn ở tỉnh Nam, lúc đó ông mới biết vận may đã thật sự đến với mình.

Nhưng Giang Nguyên lại biết Khương lão, biết người đứng đằng sau ông ta là Khương lão. Hơn nữa về mặt còn rất hơi hụt khi nói ra, trong nháy mắt đã khiến cho Lâm Hưởng Tiên phải suy nghĩ một chút.

- Không thể nào, tuyệt đối không thể nào.

Lâm Hưởng Tiên cố gắng ức chế sự kinh nghi trong lòng, loại bỏ suy nghĩ này trong đầu. Mặc dù Giang Nguyên giữ chức Phó tổ trưởng thường trực tiểu tổ, thậm chí còn áp đảo cả Phó thủ tướng Tề, nhưng Thị trưởng Lâm biết rất rõ, quan trường không có khả năng xuất hiện tình huống như vậy. Cho dù là có, tính chất của nó cũng sẽ rất đặc biệt.

Cho dù Giang Nguyên có bối cảnh rất cường đại và năng lực rất cao, nhưng tuổi của hắn bất quá cũng chỉ mới hơn hai mươi, không có khả năng như lời hắn nói. Hẳn có quan hệ gì đặc biệt với Khương lão, thậm chí Khương lão còn phải kiêng kỵ, hẳn là tuyệt đối không có khả năng.

Khương lão là ai? Là một trong bảy cự đầu của đất nước. Cho dù Giang Nguyên có bối cảnh thâm hậu, nhiều nhất cũng chỉ được hậu thuẫn của một trong bảy cự đầu. Dưới bối cảnh giống nhau, nếu muốn thay đổi cả bộ cục chính trị, tạt trên cơ bản là không có khả năng.

Cho nên, Thị trưởng Lâm liền nhanh chóng loại bỏ ý niệm đó trong đầu của mình đi.

- Giang Nguyên, vậy tôi sẽ chờ xem.

Thị trưởng Lâm âm lãnh nói:

- Tôi cũng muốn nhìn xem cậu đẩy ngã tôi như thế nào? Bây giờ tôi nói cho cậu biết, nửa năm sau, tôi sẽ thưởng vị. Để xem lúc đó cậu làm cách nào để tôi không thưởng vị.

Đám người bên cạnh đang cúi đầu không nhìn được mà liếc mắt nhìn lên. Nếu lời của Tổ trưởng Giang nói là thật, Thị trưởng Lâm thật sự sẽ thưởng vị.

Nghĩ đến đây, trong lòng mọi người đều suy tính, không biết có cần nhảy ra ôm bắp đùi của Thị trưởng Lâm hay không.

Chương 677: Lão đồng chí

Vù vù.

Thính giác nhạy cảm khiến cho Giang Nguyên trong nháy mắt liền cảm nhận được hơi thở của các đồng chí lãnh đạo trong hệ thống Y tế nặng hơn hai phần.

Nhìn đám người đó vẫn cúi đầu như cũ, Giang Nguyên mỉm cười. Hẳn biết rất rõ suy nghĩ của bọn họ, nhưng đây cũng chỉ là chuyện thường tình ở huyện mà thôi. Trong quan trường, nếu không học được cách đứng thành hàng, sẽ không ngồi được yên ổn, đừng nói chi đến việc leo cao.

Bây giờ cho đến lúc thay đổi hệ phái chỉ còn nửa năm. Người nào cũng đang chuẩn bị cho mình, tìm kiếm xem có cái bắp đùi nào tốt để ôm hay không.

Cho nên, Giang Nguyên cũng không để ý những người này, chỉ nhìn vẻ mặt âm trầm của Tỉnh trưởng Bạch, sau đó nhìn Thị trưởng Lâm đang cười trào phúng, nói:

- Vậy thì ông cứ chờ xem. Tôi nghĩ không bao lâu nữa đâu, rất nhanh ông sẽ nhận được tin tức. Mà tin tức sẽ không chỉ có một.

Dứt lời, Giang Nguyên bật cười, sau đó quay sang nói với Tỉnh trưởng Bạch:

- Tỉnh trưởng Bạch, thị sát cũng xong rồi, đã đến lúc phải đi. Ngài cũng nên chuẩn bị một chút. Trọng trách trên vai chỉ sợ sẽ càng lúc càng nặng.

Tỉnh trưởng Bạch nghe Giang Nguyên nói xong, sắc mặt có chút biến đổi, kinh nghi nhìn hắn, chỉ thấy hắn mỉm cười, dường như có chút không muốn nói rõ, liền cưỡng ép sự nghi ngờ trong lòng, cười vang:

- Cũng đã đến giờ rồi. Tôi vẫn còn nhiều chuyện để làm.

Trong lúc mọi người đang kinh nghi, Giang Nguyên và Tỉnh trưởng Bạch tiêu sái bước đi. Đám lãnh đạo bệnh viện số 1 và lãnh đạo hệ thống Y tế chia thành hai phe. Lãnh đạo bệnh viện thì ở lại ôm chân Thị trưởng Lâm, còn lãnh đạo hệ thống Y tế thì trong lòng tràn ngập nghi ngờ đi theo Tỉnh trưởng Bạch và Giang Nguyên.

Tỉnh trưởng Bạch cũng giống như bọn họ, trong lòng nghi hoặc rất nhiều, nhưng không khỏi cảm thấy có chút hưng phấn.

Ông biết rất rõ Giang Nguyên. Giang Nguyên không phải là người ăn nói tùy ý. Mặc dù thoát nhìn là do tức giận Lâm Hưởng Tiên mà nói như vậy, nhưng Tỉnh trưởng Bạch biết rất rõ, Giang Nguyên đã nói như thế, tất không phải thuận miệng nói bậy.

Hơn nữa, Tỉnh trưởng Bạch cũng biết, chuyện Khương lão sau lưng Lâm Hưởng Tiên tuyệt đối không phải do ông tiết lộ cho Giang Nguyên, mà là Giang Nguyên từ một con đường nào đó mà biết được.

Chuyện như vậy, người bình thường muốn nghe cũng nghe không được, nhưng nếu Giang Nguyên đã thăm dò ra được, lại còn nói thẳng, khiến cho người ta có chút không thể tin nổi.

Mạnh mẽ ức chế sự hưng phấn trong lòng, sắc mặt Tỉnh trưởng Bạch lạnh nhạt đi phía trước. Chỉ là thư ký đi đằng sau lưng ông

đã nhìn thấy, Tỉnh trưởng mấy ngày trước vốn đang uể oải, bây giờ không khỏi dựng thẳng thắt lưng hơn.

- Giang Nguyên, vừa rồi cậu nói là thật?

Ngồi trên xe, đợi cửa xe đóng chặt, Tỉnh trưởng Bạch rút cuộc ức chế không được tâm trạng phức tạp của mình, thoáng chần chờ một chút, sau đó trực tiếp hỏi thẳng Giang Nguyên.

Giang Nguyên mỉm cười, nhìn ánh mắt mong muốn của Tỉnh trưởng Bạch, gật đầu nói:

- Bây giờ chưa phải lúc, nhưng rất nhanh sẽ có kết quả thôi.

- Một tên tiểu tử miệng còn hôi sữa lại dám kiêu ngạo như thế, chẳng lẽ cho rằng chính đàn Hoa Hạ chúng ta là chỗ chơi đùa của con nít sao? Hừ, cho dù mấy vị kia là cha nuôi của hắn cũng chưa chắc đã được. Có dũng khí nói ra mấy lời như thế, tôi thật sự muốn nhìn xem, tinh thần của tên tiểu tử này có vấn đề hay không.

Nhìn đám người Giang Nguyên biến mất ngoài cửa, ánh mắt Lâm Hưởng Tiễn lạnh lại, hừ nói.

- Đúng vậy, đúng vậy.

Những người bên cạnh thấy đã không còn ai, vội vàng phụ họa vị Tỉnh trưởng trong tương lai.

Nên biết rằng, bài danh thứ bảy, thứ tám và bài danh thứ ba là hai chuyện khác nhau. Địa vị và quyền thế không thể so sánh. Lúc này còn không ôm thì khi nào mới ôm?

Tuy nói tất cả mọi người đều nghi ngờ lời nói của Giang Nguyên, nhưng giống như lời Thị trưởng Lâm đã nói, bố cục đã được làm tốt. Giang Nguyên làm thế nào có thể khiến cho nó thay đổi? Hơn nữa, Khương lão mà Giang Nguyên nhắc đến là ai? Cho dù Giang Nguyên có bối cảnh như thế nào, làm sao mà so sánh với Khương lão?

Mọi người phụ họa một câu, ánh mắt Thị trưởng Lâm nheo lại, tràn đầy hàn ý, nhưng trong đó mơ hồ lại có chút lo lắng.

Giang Nguyên làm việc rất quý dị, có nhiều chuyện đường như phá vỡ lẽ thường. Hơn nữa, nhìn bộ dạng tự tin của hắn, hoàn toàn không đơn giản như ông ta đã nghĩ.

Nhưng ánh mắt lo lắng đó chỉ chợt lóe lên rồi biến mất. Thằng ranh vừa nãy chỉ nói bậy nói bạ, cái gì mà lão Bạch còn chưa đến tuổi, cái gì là vai sẽ gánh thêm trọng trách, tưởng rằng bảy cụt đầu đều là cha nuôi của hắn sao? Nếu lão Bạch lên chức, chính là cấp phó quốc, làm sao có thể? Vị sau lưng lão Bạch đã qua thế giới bên kia, tuổi của lão Bạch cũng đã đến lúc lui về. Có lên chức cũng không còn quá nhiều thời gian để làm, người nào sẽ nguyện ý nâng đỡ ông chứ?

Nghĩ đến đây, Lâm Hưởng Tiền cười lạnh. Chính trị thì không có ngoại lệ, cũng không đủ lợi ích để trao đổi. Cho nên, cho dù tiểu tử này có quý dị đi chăng nữa cũng chẳng làm được gì.

Không chỉ Lâm Hưởng Tiền nghĩ như vậy, ngay cả Tỉnh trưởng Bạch cũng cho rằng không có khả năng này.

Nhưng tất cả đã nghĩ sai rồi. Trong chính giới, những chuyện kỳ lạ có rất ít, cũng không có khả năng tồn tại. Người có năng lực làm được chuyện như vậy, cũng chưa chắc nguyện ý bỏ ra vốn lớn để kinh doanh mà không thu lại được gì.

Nhưng Giang Nguyên lại có thể làm được.

Tại một tứ hợp viện yên tĩnh ở Bắc Kinh, một vị lão đồng chí đang ngồi dưới gốc một cây đại thụ, nhàn nhã uống trà.

Nhưng sau khi uống được hai ngụm, sắc mặt khê biến, buông ấm trà trong tay, ho khan một trận không dứt. Sau trận ho, sắc mặt liền đỏ lên.

Lúc này, một nam một nữ mặc đồ trắng như u linh xuất hiện, nhanh chóng móc ra một bình xịt, đưa đến bên miệng lão đồng chí, để lão đồng chí hít vào hai ngụm thuốc.

Sau khi hít vào, tiếng ho của lão đồng chí rốt cuộc chậm lại.

Vù vù. Thở hỗn hển hai hơi, hô hấp đã dễ dàng hơn, gương mặt đỏ bừng của lão đồng chí khôi phục lại như bình thường.

Thấy hô hấp của ông đã dần dần ổn định lại, nữ bác sĩ kia cầm ống nghe, sau đó áp lên ngực ông nghe qua một lần rồi mới buông ống nghe xuống.

- Tiểu Lý, sức khỏe của tôi càng lúc càng không ổn.

Lão đồng chí cười khổ nhìn nữ bác sĩ nói.

- Khương lão, sẽ không có chuyện gì đâu. Tình huống tạm thời ổn định. Chỉ cần duy trì uống thuốc, sẽ không tái lại.

Tiểu Lý mỉm cười nói:

- Gần đây không phải ngài rất ít khi ho sao? Nói rõ điều trị bằng đông y rất hữu hiệu.

- Haha, cũng đúng. Nhưng tuổi càng lớn, có uống thuốc như thế nào cũng khó mà khôi phục được, chỉ có thể duy trì mà thôi.

Lão đồng chí nhẹ nhàng thở dài, sau đó chống tay lên bàn, vị bác sĩ nam đứng sau liền đỡ ông chậm rãi đứng dậy, bưng tách trà đi vào trong viện.

Lúc này, một người đàn ông trung niên từ trong nhà bước ra, rất nhanh đỡ lấy ông cụ, chậm rãi đi dạo:

- Ba, sức khỏe của ba không tốt thì ít hoạt động lại, cố gắng nghỉ ngơi một chút.

- Ôi, người già mà, nếu hoạt động ít, chung quy sẽ cảm thấy mình sắp chết. Hoạt động một chút mới thấy mình còn sống.

Lão đồng chí lắc đầu, sau đó nhìn người đàn ông trung niên bên cạnh, nói:

- Ba không còn sống bao lâu nữa, những gì cần làm, ba cũng đã để cho các con làm. Thành tựu sau này phải xem vào các con rồi.

- Ba, sao ba lại nói như vậy? Không phải bác sĩ lần trước nói ba ít nhất còn sống thêm mấy năm nữa sao?

Nghe lão nhân nói, người đàn ông trung niên vội vàng trấn an.

Lão nhân mỉm cười, thở dài nói:

- Cũng chỉ là nói thôi. Ba phỏng chừng nhiều nhất cũng chỉ có thể kiên trì được một năm.

Nói đến đây, gương mặt của ông hiện lên sự trấn an:

- Nhưng cũng may, năm cuối cùng này của ba cũng đã an bài thỏa đáng. Cho dù không qua được cũng không có gì phải tiếc nuối.
- Ba, ba nhất định sẽ không có việc gì. Chúng ta sẽ mời vị bác sĩ kia đến khám cho ba một lần. Chỉ cần sức khỏe của ba tốt, hậu bối như chúng con mới vững tâm được.

Nghe ông cụ nói như thế, trong lòng người đàn ông run lên. Tuy nói ông đã an bài tốt mọi việc, nhưng nếu không có ông, muốn tiến lên phía trước một bước chỉ sợ rất khó.

- Có thể mời được người kia sao? Hẳn có thể giúp cho ba điều dưỡng cơ thể, duy trì đến bây giờ đã là tốt lắm rồi. Nếu mời nữa, chỉ sợ nguyên khí nhà chúng ta sẽ đại thương mất. Cho dù ba có duy trì thêm một năm, cũng không đáng phải làm như vậy.

Lão nhân lắc đầu, vỗ tay người đàn ông trung niên:

- Quốc Cường, ba cũng đã thỏa mãn lắm rồi. Hết thầy cũng đã được an bài xong. Ba có còn hay không cũng không quan trọng.

Chương 678: Tôi muốn nói chuyện với bạn họ

- Giang Nguyên, cậu thật sự phải đi sao? Cái này không nên miễn cưỡng. Mấy năm nay tôi cũng mệt mỏi rồi, cũng đã đến lúc phải...

Mặc dù đã đưa đến sân bay, nhưng vẻ mặt của Tỉnh trưởng Bạch vẫn cảm khái nhìn Giang Nguyên, khuyên nhủ:

- Kỳ thật thì không cần phải như thế.

Nhìn vẻ mặt chân thành của Tỉnh trưởng Bạch, Giang Nguyên cười

nói:

- Tỉnh trưởng cứ yên tâm đi. Tôi nợ ngài một nhân tình, nhất định sẽ trả lại cho ngài.

Nói đến đây, nhìn Tỉnh trưởng Bạch sắp lên tiếng, Giang Nguyên gật đầu nói:

- Tôi cũng chỉ là cố hết sức thôi. Yên tâm đi, đến giờ tôi lên máy bay rồi.

Nhìn Giang Nguyên chậm rãi bước lên lầu, gương mặt Tỉnh trưởng Bạch tràn đầy phiền muộn, nhẹ nhàng thở dài.

- Tỉnh trưởng, Giang...Tổ trưởng Giang thật có thể...

Thư ký một bên nhìn Giang Nguyên biến mất trên lầu, nhin không được nhìn Tỉnh trưởng, do dự một chút rồi nói.

Tỉnh trưởng Bạch lẳng lẳng nhìn lên cầu thang đã không còn bóng người, lắc đầu nói:

- Đừng hỏi tôi, tôi cũng không biết, không biết đâu.

Đúng vậy, không người nào biết lần này Giang Nguyên đến Bắc Kinh có thể thành công hay không. Bởi vì nó không có khả năng. Nếu không phải hiểu rõ Giang Nguyên, hơn nữa tầng tầng lớp lớp sau lưng hắn khiến người ta kinh ngạc đến cực điểm. Tỉnh trưởng Bạch cũng không có khả năng nói không biết mà nói thẳng là không có khả năng.

Thấy Giang Nguyên lù lù xuất hiện, Dương lão có chút giật mình, nhưng nhìn thấy hắn, Dương lão vẫn rất vui, nhưng rất nhanh đã không còn vui nữa.

- Cái gì? Cậu nói cái gì?

Nghe Giang Nguyên nói, Dương lão choáng váng, hỏi:

- Giang Nguyên, cậu không phải đang nói chơi với tôi chứ?

Giang Nguyên nghiêm túc lắc đầu:

- Đương nhiên là không phải rồi.
- Không phải nói chơi? Vậy cậu đúng là có dũng khí đấy.

Nhìn biểu hiện của Giang Nguyên, Dương lão không nhin được mà mỉm cười:

- Cậu có biết chuyện cậu nói là không thể hay không?

Nhìn nụ cười khổ của Dương lão, Giang Nguyên lắc đầu:

- Có thể. Nếu không thì cháu cũng không đến đây.

Nghe Giang Nguyên nói, rồi lại nhìn gương mặt nghiêm túc của hắn, lúc này Dương lão mới ý thức được, Giang Nguyên là thật sự làm được, sắc mặt dần dần ngưng trọng, nói:

- Cậu thật sự muốn làm như vậy?
- Vâng.

Giang Nguyên gật đầu:

- Nâng Tỉnh trưởng Bạch lên một cấp, điều Lâm Hưởng Tiền đi.

Dương lão yên lặng nhìn Giang Nguyên một hồi, sau đó nói:

- Điều Lâm Hưởng Tiền đi thì không khó, nhưng cân nhắc thêm một bậc cho Tỉnh trưởng tỉnh Nam thì rất khó.
- Cháu biết là rất khó, cho nên cháu định tìm mấy vị kia để nói chuyện.

Khương lão vừa mới trở lại phòng, bưng chén thuốc mà người hầu mang đến đưa lên miệng, vừa mới uống được hai ngụm thì thấy thư ký cầm điện thoại vào.

Nhìn vẻ mặt cổ quái của thư ký, Khương lão không nhanh không chậm uống hết chén thuốc, sau đó mới hỏi:

- Chuyện gì?
- Khương lão, vị kia...Tổ trưởng Giang muốn nói chuyện với ngài.

Về mặt thư ký có chút cổ quái, hơn nữa giọng nói cũng không được tự nhiên.

- Tổ trưởng Giang Nguyên?

Khương lão cau mày, dường như chưa nhớ ra là ai.

- Là vị tổ trưởng của tiểu tổ lãnh đạo dịch bệnh đó.

Thư ký cầm điện thoại, nhỏ giọng nhắc nhở.

- Ồ.

Nghe thư ký nói, Khương lão bình tĩnh. Nếu thư ký không đề cập đến, ông thật không nhớ Giang Nguyên là ai, nhưng rồi lại cảm thấy kinh ngạc:

- Hẳn tìm tôi có việc gì?

- Cậu ấy không nói.

Thư ký lắc đầu, cười nói:

- Có muốn tiếp chuyện hay không ạ? Hay nói ngài đang ngủ?

- Không sao, cứ đưa điện thoại cho tôi.

Thư ký tưởng rằng Khương lão sẽ lắc đầu, nhưng không nghĩ đến Khương lão lại nghe điện thoại của Giang Nguyên.

Thư ký cẩn thận đưa điện thoại sang, nhưng ánh mắt lại tràn đầy nghi hoặc. Giang Nguyên may mắn trở thành Phó tổ trưởng tiểu tổ lãnh đạo phòng chống dịch bệnh, tại sao lại gọi điện thoại cho Khương lão? Ấn tượng của Khương lão đối với hắn cũng không sâu, nhưng tại sao lại nghe điện thoại của hắn?

Đương nhiên, y chỉ dám chôn suy nghĩ đó ở trong đầu, một chút cũng không dám hỏi.

Khương lão nghe điện thoại, bình tĩnh lên tiếng:

- Giang Nguyên, tìm tôi có việc gì?

Thư ký một bên nhìn nụ cười trên gương mặt Khương lão, còn có giọng điệu thân cận, rốt cuộc gây ra, thật không biết phải biểu hiện như thế nào.

- Cậu nói cái gì?

Nụ cười trên gương mặt Khương lão chợt tắt đi:

- Không được, điều này sao có thể?

Nghe Khương lão cự tuyệt, thư ký một lần nữa ngây người. Rốt cuộc là Giang Nguyên đã yêu cầu Khương lão chuyện gì? Tại sao lại khiến cho Khương lão có biểu hiện như vậy? Giọng điệu này của Khương lão không giống như đang bàn chuyện với người bên dưới, ngược lại giống như trò chuyện với mấy vị đồng liêu thì đúng hơn.

Chương 679: Dương lão cảm thán

- Thị trưởng, vừa nhận được tin tức, Giang Nguyên đã đến Bắc Kinh rồi. Tỉnh trưởng Bạch đích thân đưa đến phi trường.

Gương mặt của thư ký có chút quái dị báo cáo với Thị trưởng Lâm.

Nghe được tin tức này, Lâm Hưởng Tiền cũng không khỏi cảm thấy sửng sốt, sau đó chuyển ánh mắt sang thư ký, giống như không tin tưởng chuyện này.

Thư ký nhẹ nhàng gật đầu. Ý hiểu suy nghĩ của Thị trưởng Lâm. Vừa nãy y nhận được tin tức đó cũng phản ứng như vậy.

- Đến Bắc Kinh? Hẳn đến đó làm gì chứ?

Lâm Hưởng Tiền ngẩng đầu nhìn trần nhà, lẩm bẩm.

- Giả vờ giả vịt.

Lâm Mẫn nằm trên giường bệnh, sớm đã nghe thấy lời nói của Thị trưởng Lâm và thư ký, liền hừ lạnh:

- Cha, tiểu tử này nhất định là to miệng, không còn mặt mũi nào nữa nên tìm cơ bỏ đi. Nếu đã to miệng rồi mà không có hành động gì, làm sao còn mặt mũi mà ở lại Vân Giang. Hừ, làm bộ làm tịch.

Nghe Lâm Mẫn nói, Lâm Hưởng Tiền ngẩn người, suy nghĩ đang hỗn loạn giống như có chút đầu mối, không nhận được mà gật đầu, thở phào nhẹ nhõm. Người ở trong quan trường lâu sẽ dễ dàng khiến cho suy nghĩ hỗn loạn, nhưng con trai của ông vẫn nhìn thấu. Suy nghĩ của tuổi trẻ nên để tuổi trẻ đoán.

Lâm Hưởng Tiền tự an ủi mình như vậy.

Trong lúc Lâm Hưởng Tiền tự an ủi mình, Khương lão lại không thể không suy nghĩ yêu cầu của Giang Nguyên. Bởi vì Giang Nguyên quả thật đã đưa ra yêu cầu như vậy với ông. Mặc dù ông rất tức giận muốn cúp điện thoại, để cho đầu óc của tên tiểu tử kia

thanh tĩnh lại, nhưng lý trí nói cho ông biết, điện thoại này không được cúp.

Mặc dù tiểu tử này có suy nghĩ điên rồ, nhưng lực lượng phía sau hẳn thật sự làm cho ông phải kiêng kỵ. Tuy nói đối phương không nhất định có thể vận dụng lực lượng này, nhưng thân phận và năng lực của hẳn đáng cho ông phải suy nghĩ lại.

Hít một hơi thật sâu, Khương lão thoáng ổn định lại một chút, sau đó nói vào trong điện thoại:

- Giang Nguyên, đây là cậu đại diện cho cá nhân cậu hay là...

- Tôi đại diện cho cá nhân tôi.

Giang Nguyên bình tĩnh nói, khiến cho Dương lão ngồi đối diện không biết nên cười hay nên khóc.

- Cậu đại diện cho cá nhân cậu?

Khương lão nghiêng rằng nghiêng lợi lọt vào lỗ tai Giang Nguyên, nhưng sắc mặt hẳn vẫn lạnh nhạt như cũ, dường như không cảm nhận được sự phẫn nộ và tức giận của vị cự đầu này:

- Vâng.

Khương lão một lần nữa hít một hơi thật sâu, thần sắc trên mặt và hô hấp dồn dập khiến cho thư ký bên cạnh cũng phải khấn trương. Mặc dù không rõ tại sao Khương lão lại bị Giang Nguyên làm cho tức giận đến như thế, nhưng vẫn không buông điện thoại, thư ký vội vàng nhấn chuông, yêu cầu bác sĩ riêng đến ngay, tránh lão gia tử xuất hiện vấn đề gì.

- Vậy là cậu không rõ ràng quy định rồi. Cậu, không, các người không được phép nhúng tay vào việc này.

Khương lão cố gắng làm cho mình tâm bình khí hòa, nhắc nhở bản thân. Cho dù tiểu tử này không hiểu chuyện, nhưng con quái vật phía sau ông thì không thể bỏ qua. Hơn nữa, tiểu tử đó còn có một sự phụ khiến cho người ta không thể không tôn trọng.

Giọng nói của Giang Nguyên vẫn bình thản như cũ:

- Tôi biết, cho nên tôi mới nói là đại diện cho cá nhân của mình. Ý tứ sâu bên trong đó chính là một giao dịch cá nhân. Tự mình giao dịch?

- Giao dịch cá nhân? Tự mình giao dịch?

Khương lão cau mày, rốt cuộc hiểu được ý tứ của Giang Nguyên, gương mặt không biết nên khóc hay nên cười:

- Được, nếu đã như vậy, vậy cậu muốn lấy cái gì để giao dịch với tôi?

- Rất đơn giản. Nếu ngài không muốn chết, tôi giúp ngài. Điều ngài cần làm là đẩy Lâm Hưởng Tiên xuống, sau đó đưa Tỉnh trưởng tỉnh Nam lên giúp tôi.

Dương lão bên cạnh nhìn vẻ mặt và lời nói bình tĩnh của Giang Nguyên, trong lòng âm thầm cảm thán. Cũng chỉ có Giang Nguyên, cũng chỉ có người của Thiên Y Viện mới dám có thái độ như vậy trước mặt lão Khương. Hơn nữa, ngoại trừ Giang Nguyên, có lẽ ở Thiên Y Viện cũng không có mấy người dám làm chuyện như vậy. Dù sao quy tắc cũng vẫn là quy tắc.

Nhưng Giang Nguyên lại không sợ. Dương lão muốn nhắc nhở hần, nhưng rồi cũng không nói ra. Nếu Giang Nguyên đã nói như thế, hần có đạo lý của hần. Là trưởng bối, nhắc nhở thì cũng đã nhắc nhở rồi. Nếu Giang Nguyên vẫn quyết định như vậy, ông không còn lý do gì để ngăn cản.

Dù sao Thiên Y Viện là cái gì, người ngoài cũng không ai rõ lắm.

- Nếu ông không muốn chết, tôi giúp ông.

Sau khi nghe được những lời này, Khương lão giật mình, ngay cả hô hấp không nhận được mà ngừng lại một chút. Trên đời này, không ai muốn chết cả, đặc biệt là người như ông. Đối với một người nắm giữ quyền thế vô thượng trong tay, được nhiều người ủng hộ như ông, lại càng không muốn chết.

Cho dù ông không thêm qua tâm, nhưng ai cũng biết đây chỉ là sự bất đắc dĩ khi trong tay không đủ tư nguyên để kéo dài tính mạng, như vậy cũng chỉ đành thối lui, vì hậu nhân làm tốt hết thủy an

bài, sau đó yên lặng mà chết đi.

Bây giờ đã có cơ hội tiếp tục kéo dài tính mạng, có thể tiếp tục tham luyện phần hoa thể gian, nắm giữ quyền thế vô thượng, người nào lại không muốn?

Bây giờ có người nói những lời này với ông, mà cái giá cần bỏ ra lại nằm trong khả năng của ông, hơn nữa cũng không tính là quá lớn, không khỏi khiến ông tâm động.

Tận sâu trong đáy lòng của Khương lão, một tiểu ác ma đang quơ cây xiên trong tay, không kiêng nể gì mà hét lên:

- Mẹ kiếp, ai dám ngăn cản ta, xem ta có xiên chết các người không?

Mặc dù tuổi tác đã lớn, ý chí cũng giảm đi nhiều, nhưng trước mặt một sự hấp dẫn lớn như vậy, trong nháy mắt ông đã làm ra quyết định.

Tinh thần vốn đang có chút uể oải liền phấn chấn lên, cái lưng vốn đang cong trong nháy mắt thẳng lên một chút, trầm giọng nói vào điện thoại:

- Cậu có thể làm được?

- Đương nhiên.

Giang Nguyên mỉm cười đáp.

Thư ký Khương lão vẫn khẩn trương nhìn ông, thấy Khương lão đột nhiên phấn chấn tinh thần, gương mặt như trẻ hơn vài tuổi, liền kinh ngạc vô cùng, đã thấy Khương lão nhẹ phất tay.

Thư ký hiểu chuyện vội vàng đề xuống sự kinh ngạc trong lòng, sau đó cẩn thận bước ra ngoài, đồng thời đóng cửa lại.

- Thư ký Đồng, lão gia tử...?

Hai bác sĩ vẫn đứng chờ bên ngoài, thấy thư ký Đồng bước ra liền nhìn nhau, sau đó khẩn trương hỏi.

- Không có việc gì đâu. Vừa rồi lão gia tử có chút kích động. Bây giờ...

Thư ký Đồng do dự một chút liền nói:

- Bây giờ chúng ta ở ngoài này chờ một lát. Lão gia tử đang bàn chuyện với người khác.

- Vâng, vâng.

Hai bác sĩ vội vàng gật đầu. Khương lão bàn chuyện, ngay cả thư ký Đồng cũng phải ra ngoài, mọi người tất nhiên là phải đứng chờ một bên.

Nhìn vẻ mặt tùy ý của Giang Nguyên, Dương lão cảm thán lắc đầu.

Mặc dù ông và Khương lão đều là những người nắm trong tay quyền thế cao nhất Hoa Hạ, nhưng nếu muốn làm chuyện mà Giang Nguyên nói, thế nào cũng phải ngồi đánh cờ, anh một nước, tôi một nước, có tiến có thoái thì mới có khả năng đạt thành nhất trí.

Nhưng Giang Nguyên dường như đơn giản hơn nhiều. Chỉ một cuộc điện thoại, vài câu ngắn ngủi thì đã làm cho Khương lão phải lui bước. Đồng thời, nếu không có gì ngoài ý muốn, hẳn là rất nhanh sẽ có kết quả.

Chương 680: Lời mời của Phan Hiểu Hiểu

- Có đủ lực lượng thì có thể đột phá tất cả quy tắc.

Sau khi cúp điện thoại, nhìn vẻ mặt như không có gì ngoài ý muốn của Giang Nguyên, Dương lão âm thầm thở dài. Đúng rồi, lực lượng của Thiên Y Viện đủ để đột phá hết thủy lực lượng ở thế tục. Dưới lời đề nghị hấp dẫn như vậy, không có mấy ai có thể chống cự. Nếu đổi lại là ông, ông cũng sẽ như thế.

Nhưng lực lượng của Thiên Y Viện cũng có ước thúc của mình. Chỉ có tên tiểu tử trước mắt là không kiêng kỵ. Những chuyện mà hắn muốn làm, chẳng ai cản được hắn.

Thật khiến người ta phải hâm mộ.

Mấy năm qua, mặc dù nắm trong tay quyền bính vô thượng, nhưng cho đến bây giờ, Dương lão không thể không kiêng kỵ. Trên con đường ông đi có khi nào được thoải mái. Bây giờ ông chỉ có thể nói một câu: Tuổi còn trẻ chính là tốt.

Thoáng cảm thán một chút, Dương lão mỉm cười hỏi:

- Sao rồi?

- Cũng không có gì. Về phần an bài cụ thể, phải nhờ ngài bàn với Khương lão một chút.

Giang Nguyên mỉm cười nhìn Dương lão, khiêm cung gật đầu.

- Được, chuyện kế tiếp sẽ do tôi nói với ông ấy. Đồng thời cũng bắt chuyện với mấy vị bên kia luôn.

Dương lão gật đầu, sau đó nhìn Giang Nguyên, nói tiếp:

- Nhưng cậu tạm thời không nên lộ diện. Tôi sẽ tận lực không nhắc đến cậu trước mặt những người đó.

Nghe Dương lão nói, Giang Nguyên mỉm cười. Hẳn hiểu ý của Dương lão. Việc này người biết hẳn tham gia càng ít càng tốt. Thiên Y Viện và thể tục có ước định. Nếu bại lộ ra ngoài, hẳn tuyệt đối cũng không có quả ngon để ăn.

Bây giờ chỉ có Dương lão và Khương lão biết giao dịch này, chỉ cần không bị người ta gây phiền toái, như vậy vấn đề sẽ không nhiều. Chỉ là Dương lão sẽ phải nỗ lực nhiều hơn.

- Vấn vả cho ngài rồi.

Giang Nguyên một lần nữa cúi đầu cảm ơn.

Có Dương lão, chuyện kế tiếp không cần Giang Nguyên phải động tay. Tình huống cụ thể, Dương lão cũng đã rõ. Nên nói như thế nào với Khương lão cũng không cần Giang Nguyên xuất trận.

Dù sao, tỉnh Nam cũng được xem là một tỉnh quan trọng của Hoa

Hạ. Bất chợt thay đổi cục diện chính trị đúng là không dễ dàng. Mặc dù Khương lão đồng ý đẩy Lâm Hường Tiên đi, nhưng người nào sẽ tiếp nhận thì phải thương lượng lại.

Cũng may, cuộc thương lượng này cũng chỉ cần Khương lão và Dương lão tiến hành là được. Dù sao, tương lại người đứng đầu vẫn sẽ là người của Khương lão. Người đứng thứ hai là Phó tỉnh trưởng La của Dương lão, vậy thì người đứng thứ ba là ai cũng rất quan trọng.

Vấn đề phân chia thế lực tỉnh Nam trong tương lai, người nào cũng muốn chiếm phần nhiều.

Những phiền toái nhất chính là vấn đề của Tỉnh trưởng Bạch. Vị trí của Tỉnh trưởng Bạch cũng đã định rồi, chính là giữ lấy một chức danh nào đó qua một hai năm, sau đó vinh quang về hưu. Nhưng bây giờ Giang Nguyên lại yêu cầu đưa Tỉnh trưởng Bạch lên cao hơn, phiền toái dĩ nhiên là phải lớn. Nếu là cán bộ cấp tỉnh thì dễ nói, nhưng muốn đưa lên cao hơn, lại còn là vị trí thực quyền, vậy thì không đơn giản. Cho nên, cho dù có Khương lão và Dương lão liên thủ, cũng không dễ dàng thực hiện.

Vì thế, Dương lão mới không để Giang Nguyên ra mặt, sau đó cố hết sức thử xem. Còn về phần cuối cùng như thế nào thì phải xem tình huống.

Việc này muốn có kết quả thì cũng phải mất hai ba ngày. Hai ba ngày này Giang Nguyên tương đối nhàn nhã. Sau khi nghỉ ngơi một đêm, sáng hôm sau hẳn liền đi thăm con trai của hắn.

- Ba...ba...

Nhìn thấy Giang Nguyên đột nhiên xuất hiện, Tiểu Bảo ngăn cả người, vui mừng đến cực điểm giang hai tay chạy vội đến Giang Nguyên.

Giang Nguyên cũng không tránh khỏi vui vẻ, ngồi xổm xuống ôm lấy Tiểu Bảo đang chạy đến, sau đó xoay mấy vòng, khiến cho Tiểu Bảo phải cười to.

Phan Hiếu Hiếu nhìn thấy hai cha con vui vẻ đến như vậy, không

nhìn được cũng phải mỉm cười, gương mặt vốn có chút u oán liền nhanh chóng tan đi.

Sau khi ôm Tiểu Bảo xoay hai vòng, Giang Nguyên lại hôn lên má cậu hai cái thật sâu, lúc này mới quay sang nhìn Phan Hiểu Hiểu. Vẫn thân hình quen thuộc đó, gương mặt đó, chỉ là ánh mắt mang theo chút u oán khiến cho hắn không khỏi cảm thấy áy náy.

- Xin lỗi, vốn đồng ý đưa em và Tiểu Bảo đến Vân Giang, nhưng lại xảy ra chút chuyện.

Buông Tiểu Bảo xuống, nắm tay cậu bé bước đến bên cạnh Phan Hiểu Hiểu, Giang Nguyên nhìn thẳng vào mắt cô, áy náy nói.

Đôi môi Phan Hiểu Hiểu cong lên:

- Không sao, em biết anh có việc mà.

Nhìn Phan Hiểu Hiểu mỉm cười, trong lòng Giang Nguyên cũng cảm thấy ấm áp, đang định nói liền nhìn thấy sự lo lắng trong mắt Phan Hiểu Hiểu:

- Anh vội vàng chạy đến Bắc Kinh như vậy, chẳng lẽ còn có chuyện chưa giải quyết? Phiền phức lắm sao?

- Haha, không có việc gì. Chỉ là có chút vấn đề mà thôi.

Giang Nguyên cười nói:

- Đừng lo lắng, cũng chỉ là chuyện nhỏ.

- Không có việc gì là tốt rồi.

Phan Hiểu Hiểu gật đầu, do dự một chút liền hỏi:

- Tối nay anh không có việc gì chứ?

- Không có việc gì, có chuyện gì vậy?

Đột nhiên thấy Phan Hiểu Hiểu có vẻ mặt cổ quái, Giang Nguyên sửng sốt, gật đầu hỏi.

- À, nếu không thì hôm nay anh đến nhà em ăn một bữa cơm đi.

Ánh mắt Phan Hiểu Hiểu sụp xuống, sau đó nhìn Giang Nguyên, nói.

Nhìn gương mặt hơi ửng đỏ của Phan Hiểu Hiểu, Giang Nguyên ngẩn người, sau đó mỉm cười nói:

- Được thôi. Quen em lâu như vậy, anh còn chưa đến thăm hỏi cô chú Phan. Khi nào thì chúng ta đi?

Nghe Giang Nguyên nói, còn có nụ cười ấm áp của hắn, Phan Hiểu Hiểu vốn đang có chút khẩn trương liền thở phào nhẹ nhõm:

- 5h chúng ta đi là được. Để em gọi cho mẹ trước, để bà ấy nấu thêm ít thức ăn.

Giang Nguyên gật đầu:

- Được, bảo cô là không cần quá khách sáo.

Chương 681: Phan gia kinh ngạc

Thiếu tướng Phan Thiên Mục là một người đàn ông trung niên rất uy nghiêm, giống y hình tượng quân nhân trong ấn tượng của Giang Nguyên.

Trước mặt ông, ngay cả Phan Nghị cũng phải nghiêm chỉnh. Xem ra đối mặt với người cha như ông, Phan Nghị một chút kiêu ngạo cũng không có.

Giang Nguyên thật ra rất bình tĩnh. Đối với Phan tướng quân, hắn vốn đã ngưỡng mộ từ lâu, hôm nay đúng là lần đầu tiên nhìn thấy. Hắn thật sự rất có cảm tình với vị tướng quân này. Ít nhất, khí chất của đối phương rất giống với đội trưởng.

Cho dù có khách đến dùng cơm, Thiếu tướng Phan vẫn duy trì phong phạm trước sau như một. Khi ăn cơm không nói chuyện, chỉ là khi ngẫu nhiên nhìn Giang Nguyên, ánh mắt mang theo ý cười.

Nhưng Phan bá mẫu thì lại khác. Hình tượng ung dung theo đúng tiêu chuẩn quý phụ Bắc Kinh, gương mặt đoan trang, nhiệt tình,

nhưng so với quý phụ phu nhân bình thường thì có thêm phần già dặn và hào sảng.

- Giang Nguyên, đến nhà rồi thì đừng khách sáo. Ăn nhiều thêm một chút.

Phan bá mẫu nhìn Giang Nguyên như nhìn con rể tương lai, gấp thêm rau cho Giang Nguyên, nói.

Nhìn bát cơm đã đầy thức ăn, Giang Nguyên liên tục gật đầu:

- Vâng, cảm ơn bác gái.

Phan Hiểu Hiểu nhìn thấy, liền ganh tỵ:

- Mẹ, đã lâu rồi mẹ không có gấp thức ăn cho con. Giang Nguyên mới đến lần đầu, mẹ lại gấp rau cho anh ấy.

- Đúng vậy, đúng vậy.

Giống như cha của mình, Phan Nghị đang vui đầu ăn cơm cũng không nhận được đưa về mặt u oán nói với mẹ của mình:

- Mẹ, con là con ruột của mẹ, lại là con trai nữa. Mọi người nói con trai mới là bảo vật, nhưng con chưa từng thấy mẹ gấp thức ăn cho con.

- Nay, hai đứa tội con làm loạn cái gì. Khi còn bé út cho ăn biết bao nhiêu lần hả? Đừng làm loạn nữa.

Phan bá mẫu xua tay, sau đó nhìn Giang Nguyên, nói:

- Giang Nguyên, cháu ăn thêm đi. Cứ xem nơi này như nhà của mình, ngàn vạn lần đừng khách sáo.

- Vâng, cảm ơn bác gái.

Đối mặt với sự nhiệt tình của Phan bá mẫu, Giang Nguyên thật có chút ăn không tiêu, đành phải cúi đầu dùng cơm.

Nhìn Giang Nguyên ăn nhiệt tình như thế, Phan bá mẫu cảm thấy rất vui, cười nói:

- Thế nào? Thức ăn của bác nấu không quá khó ăn đấy chứ?

- Không, ăn rất ngon.

Giang Nguyên vội vàng lắc đầu.

- Nếu ăn ngon, vậy thì ăn nhiều một chút nhé.

Nghe Giang Nguyên nói như vậy, Phan bá mẫu liền cảm thấy cao hứng, lại gấp thêm thức ăn bỏ vào chén cho hắn.

Thấy thức ăn lại đầy thêm, Giang Nguyên cười khổ không thôi, nhưng cũng may lượng ăn của hắn khá lớn. Mặc dù thức ăn nhiều một chút nhưng không phải là ăn không hết.

Thấy Giang Nguyên ăn nhiều lắm rồi, còn Phan bá mẫu thì cứ không ngừng gấp thức ăn cho hắn, Phan Thiên Mục rốt cuộc nhìn không được, buông đũa trong tay, lên tiếng:

- Được rồi, Viên Mẫn, đừng nên gấp nữa. Giang Nguyên thích ăn gì thì để tự cậu ấy gấp. Bà xem trong bát của cậu ấy không còn chỗ chất rồi.

Phan Thiên Mục vừa lên tiếng, Phan bá mẫu rốt cuộc mới phát hiện quả thật mình gấp thức ăn hơi nhiều, không khỏi cười khổ:

- Giang Nguyên, đừng vội vàng nhé. Từ từ ăn, thích ăn gì thì cứ nói với bác.

- Vâng, vâng.

Giang Nguyên không ngừng gật đầu:

- Thức ăn bác gái nấu món nào cũng ngon.

- Haha, ăn ngon là được rồi. Từ từ ăn nhé.

Nghe Giang Nguyên nói xong, vốn đang định gấp tiếp cho hắn, Phan bá mẫu rốt cuộc nhớ lại lời Phan Thiên Mục đã nói, không tiếp tục gấp cho hắn nữa.

Thấy Phan bá mẫu cuối cùng cũng đã ngừng gấp, Giang Nguyên

thở phào nhẹ nhõm. Có thể ăn là một chuyện, nhưng bị người ta bắt ăn lại là chuyện khác.

Sau một lúc, Phan Thiên Mục buông đũa, nhìn Giang Nguyên cũng đã ăn xong, lúc này mới cười nói:

- Giang Nguyên, tôi nghe Hiếu Hiếu nói lần này cậu về đây là có chuyện quan trọng?

- Vâng, đúng vậy. Cháu có chút chuyện cần xử lý.

Giang Nguyên đáp.

- Ồ?

Phan Thiên Mục còn chưa lên tiếng, Phan bá mẫu bên cạnh đã tò mò:

- Có chuyện gì mà cấp bách vậy? Chẳng lẽ tỉnh Nam của cháu xảy ra vấn đề?

Nghe Phan bá mẫu nói, Phan Thiên Mục cũng ngừng lên tiếng, nhìn Giang Nguyên, chờ hắn trả lời.

- Vâng.

Giang Nguyên chần chờ một chút, cảm thấy chuyện này cũng không cần phải giấu cha mẹ Phan Hiếu Hiếu, lập tức cười nói:

- Chuyện này cũng đã xử lý xong rồi, chủ yếu là vì chuyện tỉnh Nam đổi lãnh đạo thôi. Nửa năm nữa sẽ tiến hành thay đổi. Lần này vì một số an bài của tỉnh Nam, cho nên cháu mới đến đây một chuyến.

- Nhiệm kỳ mới của tỉnh Nam?

Giang Nguyên vừa nói, tất cả mọi người đều ngây ra, không chỉ Phan Thiên Mục và Phan bá mẫu, ngay cả Phan Hiếu Hiếu và Phan Nghị cũng kinh ngạc nhìn hắn.

Chuyện như vậy, không chỉ Phan Thiên Mục cảm thấy quái dị mà ngay cả Phan Hiếu Hiếu và Phan Nghị cũng hiểu được ý tứ trong

đó. Là thành viên trong vòng tròn Bắc Kinh, hai người biết rõ, chuyện như vậy làm sao có thể có liên quan đến Giang Nguyên. Làm sao Giang Nguyên có tư cách tham dự vào chuyện đó chứ? Nên biết rằng, liên quan đến việc thay đổi lãnh đạo cấp tỉnh, chỉ có bảy cự đầu mới có tư cách quyết định.

- Vâng.

Nếu đã nói ra, Giang Nguyên cũng không giấu diếm nữa. Dù sao Phan gia cũng là người theo quân đội, cho dù có quan hệ với chính trị, nhưng không sâu. Nói một chút cũng chẳng sao. Hơn nữa cũng là chuyện đã được sắp xếp. Mà Phan gia cũng không phải là không biết nặng nhẹ. Nếu đã quyết định địa vị của Phan Hiểu Hiểu trong lòng hắn, như vậy có một vài thứ cũng nên để cho Phan gia biết.

- Tỉnh trưởng Bạch của tỉnh Nam rất chiều cổ cháu trong một hai năm qua. Hơn nữa lần này cũng có ơn với cháu rất lớn. Cho nên cháu định giúp ông ấy lần này. Còn về Lâm Hưởng Tiền, Thị trưởng của tỉnh Nam, người này thường hay gây phiền toái cho cháu. Vì thế, để phòng ngừa vạn nhất, cũng cần phải xử lý một chút.

Giang Nguyên vừa nói ra, toàn bộ Phan gia đều ngẩn cả người, ánh mắt nhìn Giang Nguyên mỗi người một khác, nhưng điểm giống nhau duy nhất chính là kinh hãi.

So với cha mẹ của mình, Phan Hiểu Hiểu cũng không kinh ngạc quá lâu, phục hồi tinh thần cũng nhanh hơn, nhìn Giang Nguyên, nói:

- Giang Nguyên, anh tìm Dương lão chính là vì việc này?

- Ừm.

Giang Nguyên gật đầu.

- Thế Dương lão có đồng ý không?

Thấy Giang Nguyên gật đầu, Phan Hiểu Hiểu tiếp tục hỏi.

Giang Nguyên cười nói:

- Đồng ý. Việc này sẽ để ngài ấy ra mặt, còn anh thì không tiện lộ diện.

Lúc này, Thiếu tướng Phan cũng đã hồi phục tinh thần, thấy Giang Nguyên cũng không phải nói đùa, hít một hơi thật sâu, rồi cuộc nói:

- Chuyện này chỉ sợ không phải một mình Dương lão có thể quyết định.

- Vâng, cháu và Khương lão cũng đã đạt thành nhất trí. Tạm thời sẽ do ngài ấy và Dương lão thôi động việc này.

Nói đến đây, Giang Nguyên lắc đầu, bắt đầu dĩ nói:

- Hy vọng Khương lão và Dương lão có thể hoàn thành. Vạn nhất không được, vậy thì cháu đành phải ra mặt nói chuyện với các vị khác.

- Mặc dù không chút thích hợp, nhưng đến cuối cùng cũng đành phải gánh phong hiểm thôi.

Dứt lời, Giang Nguyên nhìn mọi người, nói:

- Cho nên, xin bác trai và bác gái, còn có tiểu Nghị giữ bí mật giữ.

Giang Nguyên nói xong, liền thấy mọi người nhìn hẩn bằng ánh mắt không thể tin được, cả phòng trong nháy mắt ngay cả tiếng hít thở cũng biến mất.

Đối mặt với chuyện như vậy, không chỉ vợ chồng Phan Thiên Mục không thể tin nổi mà ngay cả Phan Hiểu Hiểu vẫn luôn tin tưởng Giang Nguyên một cách mù quáng cũng tràn đầy kinh nghi.

- Giang Nguyên, cậu không phải nói đùa chứ?

Một hồi lâu mới khôi phục tinh thần, Phan Thiên Mục hiểu được lời này của Giang Nguyên là có ý gì. Cho nên, liền do dự chờ Giang Nguyên xác nhận.

Dưới ánh mắt khẩn trương của mọi người, Giang Nguyên chậm rãi

gật đầu:

- Cháu không có nói đùa, là thật đấy. Cho nên tạm thời mọi người giữ bí mật giùm cháu.

Giang Nguyên vừa nói ra, cả phòng lại im lặng.

Chương 682: Thương thảo

Về tình huống của Giang Nguyên, Phan gia tự nhận là họ biết rõ ràng. Dù sao ban đầu khi Dương Vân Dương đích thân làm ông tơ, Phan gia đã chính thức công nhận sự tồn tại của hắn.

Nhưng cũng không cảm giác có cái gì đặc biệt, chỉ là cho rằng Giang Nguyên rất được Dương gia coi trọng mà thôi. Mặc dù không biết có tăng quan hệ gì, nhưng nể mặt Dương gia, Phan gia mới không phản đối Giang Nguyên xuất hiện bên cạnh Phan Hiểu Hiểu nữa.

Về sau, khi Giang Nguyên làm ra một số việc, đã khiến cho Phan gia ý thức được Giang Nguyên dường như không đơn giản như họ đã tưởng tượng. Lúc này mới thật sự nâng tầm Giang Nguyên lên hai phần. Đến bây giờ nghe Giang Nguyên nói, lại càng choáng váng hơn.

- Giang Nguyên, không phải anh đang nói đùa chứ?

Phan Hiểu Hiểu vẫn luôn tin tưởng Giang Nguyên, cho nên cô là người đầu tiên hồi phục tinh thần.

- Đương nhiên, em cảm thấy anh sẽ nói đùa ở việc này được sao?

Giang Nguyên mỉm cười nói.

- Ừm, dường như không phải là nói đùa.

Phan Thiên Mục gật đầu, thở dài.

Nhìn Giang Nguyên, Phan Hiểu Hiểu và Phan Nghị bước ra cửa, Phan Thiên Mục và Phan bá mẫu nhìn nhau.

- Thiên Mục, cái này...

Phan bá mẫu đưa tay xoa trán, đột nhiên cảm thấy có chút choáng váng.

- Đúng thật là...

Phan Thiên Mục dường như cũng có chút đau đầu, khẽ thở dài:

- Chuyện này thật sự rất nghiêm trọng.

- Đúng vậy, rất nghiêm trọng.

Phan bá mẫu cũng thở dài. Hai người một chút hoài nghi cũng không có, bởi vì Giang Nguyên không cần thiết phải khoe khoang trong chuyện này. Hắn làm hết thấy đã hoàn toàn phá vỡ tất cả mọi quan niệm. Nếu khoe khoang, đúng là không cần thiết.

So với cha mẹ của mình, Phan Hiểu Hiểu và Phan Nghị lại thoải mái hơn nhiều.

- Nguyên ca, sau này nếu em nhìn ai không vừa mắt thì có thể đánh người đó không?

Phan Nghị vừa lái xe, ánh mắt hưng phấn, vừa hỏi Giang Nguyên:

- Đúng không, đúng không? Ít ra em so với ai đó phải hoành tráng hơn mới được.

- Đánh thì đánh. Nhưng sẽ gặp phiền phức hơn một chút.

Giang Nguyên nói.

- Phiền phức? Tại sao?

Phan Nghị nghi hoặc hỏi.

- Bởi vì cậu đánh người, người khác chỉ biết cậu là con trai của Phan tướng quân. Nói không chừng còn vây vào mà tấn công cậu.

Giang Nguyên bình tĩnh nhìn Phan Nghị, cười nói:

- Đương nhiên, nếu cậu đánh thắng, việc này sẽ không sao. Nhưng

nếu đánh thua, chung quy cũng không thể bắt tôi đi tìm lại mặt mũi cho cậu.

- Ặc!

Nghe Giang Nguyên nói, Phan Nghị không khỏi ngượng ngùng, thở dài:

- Được rồi, chung quy thì em cũng không thể đánh người nhà của bảy cự đầu được. Bọn họ biết anh, sẽ nể mặt anh. Người khác cũng không nói gì được.

Nhìn biểu hiện buồn bực của Phan Nghị, Phan Hiểu Hiểu không nhìn được phải bật cười, nhìn Giang Nguyên, nói:

- Giang Nguyên, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra vậy?

- Không có chuyện gì đâu. Chỉ là thân phận của anh có chút đặc biệt, cộng thêm mấy vị đó cũng nể mặt anh chút thôi.

Giang Nguyên đáp, sau đó nhìn Phan Hiểu Hiểu, nói:

- Dù sao, em cũng đừng quan tâm chuyện này nữa. Thân phận của anh không thể đưa ra ngoài ánh sáng được.

- Vâng.

Phan Hiểu Hiểu cái hiểu cái không gật đầu.

Phan Nghị tiếp tục lái xe, sau đó dừng lại một nơi quen thuộc.

Nhìn hoàn cảnh chung quanh, Giang Nguyên cau mày, sau đó hỏi:

- Nơi này không phải hội sở Kim Hoa sao?

- Đúng rồi. Trước kia là hội sở Kim Hoa, nhưng gần đây đã được Trương Nguyên tiếp nhận lại, khai trương lần nữa. Chỉ là đổi lại tên mà thôi.

Phan Nghị cười nói:

- Nguyên ca, đã lâu rồi anh không ở đây, tất nhiên là không biết.

- Trương Nguyên?

Giang Nguyên ngạc nhiên hỏi:

- Trương Nguyên là ai?

- Cháu của Phó thủ tướng Trương, tuổi không lớn, nhưng lại là người rất biết chơi.

Phan Nghị nói:

- Hội sở Kim Hoa lọt vào tay anh ta, lại còn mạnh hơn trước kia mấy phần.

- Cháu Phó thủ Trương.

Giang Nguyên gật đầu.

- Cũng khó trách, lúc trước hội sở Kim Hoa bị đóng cửa, cũng chỉ có cấp bậc Thái tử mới có thể một lần nữa đẩy nó lên.

- Kim Lăng Các?

Nhìn bảng hiệu cùng với cánh cửa có chút cổ xưa, Giang Nguyên mỉm cười nói:

- Xem ra Trương Nguyên này không tệ, sửa chữa một chút, phong cách liên đặc biệt ngay.

Phan Nghị cười nói:

- Trương Nguyên cái khác thì không biết, nhưng tiền thì không thiếu. Nghe nói còn mời kiến trúc sư số một số hai trong nước đến sửa chữa, tốn cả mấy ngàn vạn. Phong cách chắc chắn phải khác trước rồi.

Nghe Phan Nghị nói, Giang Nguyên ngược lại cảm thấy có chút hứng thú:

- Được rồi, chúng ta vào xem đi.

Khi ba người Giang Nguyên chuẩn bị bước vào cuộc vui, bên phía Dương lão cũng đang diễn ra cuộc họp căng thẳng.

- Lão Dương, điều này sợ không ổn.

Phó thủ tướng Trương theo thói quen đẩy cặp mắt kính, sau đó nhìn Dương lão nói:

- Tuổi của anh ta cũng đã đến lúc về hưu rồi, hơn nữa cũng không có kinh nghiệm đặc biệt về phương diện này. Nếu để anh ta thượng vị, dường như có chút không thích hợp.

- Đúng, tôi cũng thấy không thích hợp.

Một lão nhân vẻ mặt cổ quái nhìn Dương lão:

- Lão Dương, việc này dường như cũng đã được định từ trước rồi, tại sao lại nhảy ra chuyện mà ông đề nghị thế? Người đáng lý cần phải lui về, tự đứng đẩy ra làm gì?

Chương 683: Nghi hoặc

- Mặc dù tuổi của Bạch Nghi Tân đã gần đến lúc về hưu, nhưng năng lực lại không tệ. Mấy năm qua, tỉnh Nam dưới sự quản lý của anh ta, kinh tế phát triển rất tốt.

Trong ánh mắt nghi hoặc của mọi người, Khương lão lên tiếng, làm cho mọi người cảm thấy kinh hãi, ngay cả vị lão nhân ngồi chính giữa, ánh mắt cũng không khỏi nghi hoặc.

Tình huống của tỉnh Nam, dựa theo ước định của mọi người, chủ yếu sẽ do Khương lão nắm. Nhưng tại sao Khương lão lại ủng hộ Dương lão, nâng đỡ Bạch Nghi Tân thượng vị? Nên biết rằng, Bạch Nghi Tân nắm tỉnh Nam trong tay đã mấy năm. Nếu tiến thêm một bước, sức ảnh hưởng đối với tỉnh Nam vẫn sẽ mạnh như cũ, đối với Khương lão cũng không tính là chuyện tốt.

Mọi người đều cảm thấy nghi hoặc, chẳng lẽ Bạch Nghi Tân là người thuộc phái Khương lão? Không có khả năng này. Nếu là như thế, tại sao Dương lão lại là người đề nghị đầu tiên?

Mặc dù trong lòng tràn đầy nghi hoặc, nhưng nếu lão Dương và lão Khương đều muốn Bạch Nghi Tân thượng vị, tất cả mọi người

đều phải thận trọng suy nghĩ lại. Mặc kệ thế nào, Bạch Nghi Tân đã là lãnh đạo cấp bộ lớn nhất rồi. Nếu tiến thêm một bước, tất sẽ giữ một vị trí bên trong cục diện chính trị. Đến lúc đó dường như chỉ nằm dưới bảy người. Nhân số này chung quy cũng chỉ có hơn hai mươi người. Nếu bây giờ xuất hiện một người khác, cục diện chính trị sẽ có sự thay đổi không nhỏ. Liên quan đến lợi ích của mọi người, ai cũng không thể không lo lắng.

Đối mặt với tình huống như vậy, tất nhiên không một ai muốn dễ dàng gặt đầu.

Nghĩ như vậy, tất cả đều dồn ánh mắt về phía lão nhân chính giữa. Nếu lão Khương và lão Dương liên thủ đưa ra yêu cầu này, trừ những người đang phản đối, ông lên tiếng, muốn đưa Bạch Nghi Tân lên vị trí đó cũng không tính là chuyện khó khăn.

Vị lão nhân chính giữa đảo mắt nhìn mọi người, dường như muốn từ mặt mọi người nhìn ra chút gì đó, nhưng sau một hồi cũng không nhìn ra được gì, sau đó liền dừng tầm mắt trên mặt lão Khương và lão Dương, mỉm cười.

Thấy được ý cười trên mặt lão nhân, Khương lão và Dương liếc mắt nhìn nhau, trao đổi một chút. Khi Dương lão đang định lên tiếng, lão nhân đã đoạt trước.

- Nói đi, rốt cuộc là đang suy nghĩ chuyện gì?

Khóe miệng lão nhân nhếch lên, nhìn hai người, nói:

- Hai người ngày thường cũng không phải là người thường hay liên thủ với nhau. Hơn nữa, tuổi của Bạch Nghi Tân cũng không tính là nhỏ, cũng không phải là người hai người nên đưa lên. Khí lực tổn hao sẽ không nhỏ. Hãy nói rõ lý do một chút đi.

Lão nhân vừa nói, Khương lão thì xem như bình thường, nhưng Dương lão thì lại cười khổ. Dương lão biết, lão nhân có lẽ đã đoán ra được điều gì đó.

Trước đây, Bạch Nghi Tân cũng không phải người của ông hay của lão Khương. Bây giờ đột nhiên nâng đỡ, nói ra người nào cũng sẽ cảm thấy kỳ quái.

Tỉnh Nam lại trùng khớp là quê hương của Giang Nguyên. Quan hệ giữa Giang Nguyên và Bạch Nghi Tân không tệ, việc này ai cũng biết. Hơn nữa, lão nhân còn rất rõ quan hệ giữa ông và Giang Nguyên. Lần này lão Khương đột nhiên nhảy ra ủng hộ ông, đưa Bạch Nghi Tân, muốn không biết lý do bên trong sợ là không thể nào.

Nghĩ đến đây, Dương lão chỉ có thể cười khổ, nhưng nghĩ đến việc này cũng không tiện nói rõ, đành phải nói:

- Haha, tôi và lão Khương chỉ là cảm thấy năng lực của Bạch Nghi Tân không tệ. Mặc dù tuổi tác hơi lớn, nhưng với năng lực của anh ta, nếu để an nhàn quá thì lại có chút đáng tiếc, chi bằng tiếp tục cân nhắc, thêm vài năm nữa hẳn không thành vấn đề.

Nhìn vẻ mặt và lời nói có chút quái lạ của Dương lão, lão nhân hiển nhiên cũng hiểu thấu vài phần, ánh mắt thoáng hiện lên thần sắc khác, sau đó nói:

- Lão Khương, ông cũng cho rằng như thế?

- Đúng vậy, năng lực của Bạch Nghi Tân không tệ, tôi cảm thấy nên để cho anh ta tiếp tục đi lên, vì chính phủ mà dốc sức thêm vài năm.

Khương lão cũng là lão hồ ly, làm sao mà không nhìn ra được vị lão nhân đã nhảy cảm nắm bắt được điều gì. Có Dương lão nói trước, ông tất nhiên là phải nói theo. Chuyện của tên tiểu tử đó, càng ít người biết càng tốt. Dù sao việc này cũng là do Dương lão dẫn đầu, nên như thế nào cũng là Dương lão lên tiếng trước.

Nghe hai người này nói xong, những người còn lại đều kinh ngạc nhìn nhau. Người nào cũng nghe ra được hai người này nghĩ một đằng nói một nẻo, cũng không biết sau lưng hai người đã đạt thành hiệp nghị gì. Những tình huống quả là có chút quỷ dị, mọi người cũng không biết phải hiểu như thế nào.

- Khó như vậy mà còn muốn vượt qua? Chúng tôi nhiều người như thế, vị này là cửa ải khó qua nhất. Nếu không xuất ra một lý do hợp lý mà muốn thông qua, nghĩ cũng đừng nghĩ. Chúng tôi tuyệt đối không đồng ý.

Ai nấy đều nghĩ trong lòng như vậy, âm thầm cười lạnh. Nếu hai lão hồ ly này không xuất vốn, vị trí trong bộ máy chính trị nào có chuyện dễ dàng lấy được?

Nhưng, trong lúc mọi người đang suy nghĩ, một câu nói của vị lão nhân đã khiến cho bọn họ phải mở rộng tầm mắt.

- Được rồi, khó có lúc ông và lão Khương nhất trí như vậy. Hơn nữa năng lực của Bạch Nghi Tân lại không tệ. Tôi nghĩ anh ta cũng có thể trở thành thành viên Quốc Vụ Viện.

Nghe Dương lão và Khương lão nói xong, vị lão nhân mỉm cười, im lặng một chút rồi phán một câu, sau đó hỏi:

- Mọi người nghĩ như thế nào?

Mọi người bị hai câu nói này của lão nhân làm cho sửng sờ, thật không rõ tại sao Bạch lão lại đáp ứng yêu cầu của lão Dương và lão Khương như vậy. Thành viên Quốc Vụ Viện không phải nói bổ nhiệm là có thể bổ nhiệm được. Lại nói tiếp, trong chính phủ Hoa Hạ, ngoại trừ hai vị chính và mấy vị phó của Quốc Vụ Viện, kế tiếp chính là Bạch Nghi Tân. Một vị trí thực quyền của Quốc Vụ Viện cứ như vậy mà đưa cho người ngoài? Chẳng lẽ vị trí đó không đáng tiền? Nếu xét về vị trí trong cục diện chính trị thì cũng sẽ nằm ở vị trí chính giữa.

Các lão đồng chí còn lại đều im lặng. Vị trí thành viên Quốc Vụ Viện này, cho dù là hệ phái nào, cũng sẽ khiến cho người ta đỏ mắt. Tự dưng lại bị một người khác đoạt đi vị trí đó, nếu không có đủ lợi ích để trao đổi, người nào cũng sẽ không chịu buông tay.

Mặc dù không cam lòng, nhưng các vị lão đồng chí cũng biết rõ, nếu vị lão nhân đã lên tiếng đồng ý, cho dù bọn họ có phản đối, nhưng cũng không cách nào thay đổi quyết định này. Hơn nữa, ai cũng không muốn phản đối ý kiến của vị lão nhân, cũng chỉ có thể gật đầu đồng ý.

Phó thủ tướng Trương thở dài, mang theo chút hăm mộ nhìn lão Dương và lão Khương, sau đó tạm thời dè xuống nghi hoặc của mình, nói:

- Nếu đã giao chức vụ thành viện Quốc Vụ Viện cho Bạch Nghi Tân, vậy thì những chỗ khác chúng ta cũng phải điều chỉnh một chút.

- Dĩ nhiên là vậy rồi.

Có vị lão nhân đồng ý, hơn nữa còn có lời của Phó thủ tướng Trương, rõ ràng cũng không phản đối nữa, Dương lão tất nhiên là biết mình đã chiếm được tiện nghi, tổng phải xuất ra một chút lợi ích mới được.

Khương lão bên cạnh thì lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ nhưng cũng đành phải gật đầu. Mặc dù đã có lão Dương xuất ra vốn lớn hơn, nhưng ông cũng phải bỏ ra một chút để bồi thường cho những người còn lại.

Thấy hai người đã gật đầu, những người còn lại cũng đành thở dài, bắt đầu suy nghĩ tranh thủ một phần.

Đương nhiên, Dương lão và Khương lão đã thoái nhượng hai bước, mọi người tiến hành trao đổi lợi ích có liên quan, trên cơ bản tất cả đều hài lòng. Dù sao tất cả đều biết, có những thứ đáng chiếm anh cũng đã chiếm, nhưng cũng phải để người khác hài lòng mới được. Nếu mọi người không hài lòng, ai cũng không chiếm được tiện nghi.

Sau khi thảo luận xong, hội nghị rất nhanh giải tán.

Phó thủ tướng Trương đi bên cạnh Dương lão, nói:

- Lão Dương, vì vị trí của Bạch Nghi Tân, ngay cả vị trí thứ hai của tỉnh Bắc cũng nhường lại, ngay cả lão Khương cũng nhường vị trí thứ hai của tỉnh Giang cho lão Vương. Điều này cũng không dễ dàng gì. Rốt cuộc Bạch Nghi Tân có điểm gì khiến các người coi trọng anh ta như vậy? Phải xem anh ta là người của ông hay là của lão Khương?

- Haha, tạm thời chúng tôi cũng khó mà nói được. Từ từ rồi anh sẽ biết thôi. Chúng tôi cũng không còn biện pháp nào nữa.

Dương lão cảm thán, trên mặt cười khổ:

- Ông cũng biết, năng lực của Bạch Nghi Tân không tệ, nhưng dù sao tuổi cũng không còn trẻ. Nếu như không phải không có biện pháp, ai mà làm như thế.

Nhìn biểu hiện bất đắc dĩ của Dương lão, Phó thủ tướng Trương cũng chậm rãi gật đầu. Thật không biết trong hồ lô của lão Dương và lão Khương bán thuốc gì. Nói muốn mua là mua, muốn bán là bán thì tuyệt đối không có khả năng.

Không những là Phó thủ tướng Trương không rõ, những người còn lại cũng không rõ. Những người có quan hệ thân thiết với Khương lão đều hỏi ông cùng một câu hỏi.

Sắc mặt lão Khương lại càng bất đắc dĩ hơn vài phần. Nên biết rằng, cái giá mà ông bỏ ra không chỉ có mấy thứ này. Vị trí thứ ba của tỉnh Nam, theo yêu cầu của người kia, ông đã sớm lén tặng cho Dương lão, chỉ là người khác không rõ mà thôi.

- Haiz.

Đồng chí Khương lão cũng chỉ có thể thở dài.

Chương 684: Kim Lăng Các

Những người ở tỉnh Nam không ai biết, có một số chuyện Giang Nguyên nhúng tay vào đã lặng yên thay đổi.

Đồng chí Bạch Nghi Tân không biết, Lâm Hưởng Tiền cũng không biết, ngay cả Giang Nguyên đang ở Kim Lăng Các cũng không biết chuyện nhanh như vậy đã được xác định. Hắn còn tưởng rằng ít nhất phải một hai ngày nữa mới có kết quả, thật không ngờ dưới sự thôi động của hai người Dương lão, đã thuận lợi vượt qua nhanh như thế.

Lúc này, Giang Nguyên đang ngồi trong Kim Lăng Các uống rượu. Kim Lăng Các đúng như lời Phan Nghị nói, so với hội sở Kim Hoa trước kia quả nhiên mạnh hơn rất nhiều. Tuy phong cách cũng không khác biệt quá nhiều so với Kim Hoa, nhưng ít ra, cảm giác và cách phục vụ cũng hoàn mỹ hơn trước đây.

Giang Nguyên nhấp một ngụm rượu, cảm giác nồng độ cồn của rượu từ đầu lưỡi lan khắp cả khoang miệng, liền mỉm cười gật đầu, buông ly rượu xuống, nhìn Phan Nghị, cười nói:

- Không tệ. Kim Lăng Các so với hội sở Kim Hoa mạnh hơn rất nhiều. Ít nhất rượu rất ngon.

Giang Nguyên vừa nói xong, Phan Nghị đang định lên tiếng, bên cạnh liền có người cao giọng cười lớn:

- Được, được, hôm nay cuối cùng cũng gặp được người biết thưởng thức.

Nghe được lời này, Giang Nguyên nhìn thoáng qua bên cạnh, cũng không lên tiếng. Người có thể nói ra những lời như vậy ở đây cũng chỉ có một người.

- Nguyên thiếu...

Phan Nghị nhìn thấy người thanh niên bước đến, sắc mặt khẽ động, bất giác liền đứng dậy, gật đầu chào:

- Nghĩ không ra hôm nay Nguyên thiếu lại có ở đây.

- Haha, tôi không phải là người nhàn rỗi sao? Phan Nghị anh cũng không phải không biết, đại đa số thời gian của tôi đều ở đây mà.

Trương Nguyên vừa cười vừa bước đến, vẫy tay với bồi bàn bên cạnh.

Bồi bàn gật đầu, đợi Trương Nguyên bước đến bàn Giang Nguyên, liền mang một ly rượu đến.

Trương Nguyên không chút khách sáo cầm chai rượu trên bàn Giang Nguyên, tự rót cho mình một ly, sau đó nhìn Phan Nghị, nói:

- Phan Nghị, anh không định giới thiệu vị này cho tôi sao?

- À, đây chính là anh rể của tôi, Giang Nguyên.

Phan Nghị vội vàng cười nói:

- Giang Nguyên, anh hẳn là đã nghe nói qua về Nguyên thiếu?

- Giang Nguyên?

Hai mắt Trương Nguyên nheo lại, nhìn người nào đó đang lạnh nhạt nhìn lên trên sân khấu, một cô ca sĩ hạng hai đang hát một bài hát thịnh hành nhất của cô thời gian gần đây.

Nếu là fan nhìn thấy, chắc chắn sẽ hét lên chói tai rồi bỏ nhào qua. Nhưng cô ca sĩ hạng hai này bất quá chỉ cũng hát phòng trà, hội sở mà thôi. Nếu không phải gần đây bài hát của cô hát khá nổi tiếng, còn không thì không có tư cách đến nơi này.

- Giang thiếu, dường như anh rất có hứng thú với cô ca sĩ đó?

Thấy Giang Nguyên vẫn bình tĩnh khi đối mặt với mình, Trương Nguyên có chút cau mày, đột nhiên mỉm cười hỏi.

Nghe Trương Nguyên nói, Giang Nguyên liền khôi phục lại tinh thần, cười nói:

- Nguyên thiếu?

- Vâng, Giang thiếu, lần đầu tiên gặp mặt, ngưỡng mộ đã lâu.

Trên gương mặt Trương Nguyên hiện lên thần sắc khác.

Sau đó vươn tay về phía Giang Nguyên.

- Nguyên thiếu, ngưỡng mộ đã lâu.

Giang Nguyên nhẹ vươn tay, sau đó mỉm cười nói:

- Nơi này quả thật không tệ, còn mạnh hơn so với trước kia rất nhiều.

Nghe Giang Nguyên nói, ánh mắt Trương Nguyên chợt lóe lên, ngửa đầu cười lớn:

- Giang thiếu quá khen rồi. Nhưng có được lời này của anh, Trương Nguyên cảm thấy rất vinh hạnh.

Tiếng cười của Trương Nguyên rất lớn, khiến cho cô ca sĩ đang hát

trên đài cũng phải ngừng lại, tất cả mọi người cùng hướng về bàn Giang Nguyên.

Đương nhiên, cũng không riêng gì mọi người dưới đài, ngay cả cô ca sĩ trên đài thấy có người cất ngang tiếng hát của mình, gương mặt cũng không có bất cứ vẻ gì hờn giận, chỉ là sắc mặt có chút khác biệt nhìn về phía Giang Nguyên.

Nhưng cô nhìn vài lần cũng chỉ thấy bàn này có hai nam một nữ mà thôi. Và cô cũng chẳng quen biết với ba người này. Đương nhiên, có thể xuất hiện ở đây cũng không phải nhân vật đơn giản gì.

Cô đã sớm biết bối cảnh của chủ sở hữu Kim Lăng Các. Có thể khiến cho Nguyên thiếu đích thân đến bàn, lại càng là nhân vật không đơn giản. Nhưng cô không rõ lắm những người trước mặt có lai lịch gì. Tuy nhiên, nói như thế nào thì bối cảnh cũng sẽ không yếu hơn Nguyên thiếu quá nhiều. Nếu không, một người mắt cao hơn đầu như Nguyên thiếu lại cư xử như vậy? Điều này càng khiến cho cô cảm thấy tò mò.

Chương 685: Trương Nguyên cổ quái

Trương Nguyên cũng không phải là nhân vật đơn giản. Gần đây được người biết không ít. Mặc dù tuổi của Trương Nguyên còn nhỏ, nhưng lần này đến Bắc Kinh đã bỏ ra một số vốn lớn sang lại hội sở Kim Hoa, đã làm cho đám quần là áo lụa Bắc Kinh ý thức được người thanh niên vừa tròn mười chín tuổi này không phải là nhân vật đơn giản.

Đặc biệt sau khi Kim Lăng Các khai trương, đám quần là áo lụa tiếp xúc với Trương Nguyên lại càng cảm thấy suy nghĩ của họ là đúng. Tuy tuổi Trương Nguyên còn nhỏ, nhưng tâm cơ lại thâm trầm. Trương gia gần đây đúng là xuôi chèo mát mái. Phó thủ tướng Trương sắp tới sẽ phù chính, danh tiếng lại càng sâu thêm vài phần. Mà Trương Nguyên còn chưa đến hai mươi, sự lợi hại sau này là có thể nghĩ.

Giang Nguyên cũng nhìn ra được, đối mặt với sự lạnh nhạt của

mình, gương mặt của cậu ta cũng không hề hiện lên sự hờn giận. Phần tâm cơ này đúng là không đơn giản.

Nhìn Trương Nguyên đang mỉm cười, Giang Nguyên nheo mắt. Tiểu tử này quả thật không đơn giản, cậu ta còn hiểu rõ hẳn hơn so với những người khác.

Từ ánh mắt của những người bên cạnh là có thể nhìn ra, tiểu tử này hẳn rất ít khi khách sáo với người khác. Đương nhiên, người đáng để Trương Nguyên phải khách sáo trong Tứ Cửu Thành này cũng chỉ có vài người.

- Người kia hình như là Giang Nguyên. Tại sao hẳn lại xuất hiện ở Bắc Kinh?

Bàn bên cạnh truyền đến tiếng bàn tán, nhưng cũng không tránh khỏi thính giác nhạy cảm của Giang Nguyên.

- Đúng vậy, chính là hắn. Nhưng hình như Nguyên thiếu rất quen thuộc với hắn? Lại còn khách sáo như vậy?

Lại một giọng nói khác truyền đến, trong giọng nói tràn ngập vẻ kinh ngạc.

Nghe được lời này, Giang Nguyên cũng không phản ứng gì, lẳng lặng bưng ly rượu trong tay nhẹ nhàng đảo qua đảo lại, giống như không nghe thấy tiếng cười của Trương Nguyên.

Trương Nguyên cười ha hả vài tiếng, sau đó quay sang nhìn Giang Nguyên, cũng không nói gì, ánh mắt lại quay về Phan Hiểu Hiểu, rồi Phan Nghị, hiện lên một thần sắc khác, rồi lại tùy ý hỏi thăm:

- Phan Nghị, tôi vừa mới nghe cậu gọi Giang Nguyên là anh rể?

- Haha, đúng vậy.

Phan Nghị nhìn Giang Nguyên và Phan Hiểu Hiểu. Lúc này, gương mặt Phan Hiểu Hiểu hơi ửng đỏ. Phan Nghị tiếp tục nói:

- Chị của tôi là bạn gái của Giang Nguyên.

- Ồ?

Đã sớm xác nhận từ nét mặt của Phan Hiểu Hiểu, sắc mặt Trương Nguyên không khỏi thay đổi, bất quá chỉ thoáng qua mà thôi, sau đó khôi phục lại bình thường:

- Không tệ, không tệ. Tài tử giai nhân. Quả thật là ông trời tác hợp.

Giang Nguyên mỉm cười nhìn Trương Nguyên:

- Nguyên thiếu quá khen rồi.

- Haha, Giang thiếu khiêm tốn quá.

Trương Nguyên vỗ nhẹ vai Giang Nguyên, gật đầu nói:

- Được rồi, Giang thiếu cứ từ từ uống rượu. Hôm nay tôi mời khách, muốn uống gì cứ uống. Có việc gì thì cứ gọi tôi. Tôi xin phép đi trước.

- Được, cảm ơn Nguyên thiếu.

Bị Trương Nguyên vỗ vai, hai mắt Giang Nguyên nheo lại. Hình xăm trên vai trái đã lâu không có phản ứng bây giờ lại nóng lên. Giang Nguyên bất động thanh sắc gật đầu, nhưng cũng không có sự khách sáo.

- Phan Nghị, còn chị dâu nữa, sau này không có việc gì thì nên thường xuyên đến đây chơi nhé.

Trương Nguyên bưng cái ly xoay người rời đi.

Nhìn theo bóng lưng của Trương Nguyên, nụ cười của Giang Nguyên liền nhạt dần. Nhưng Phan Nghị và Phan Hiểu Hiểu bên cạnh lại không nhìn thấy. Hai người chỉ nhìn theo Trương Nguyên, ánh mắt mang theo chút nghi hoặc.

Nhưng sự nghi hoặc của Phan Nghị rất nhanh biến mất, quay sang hỏi Giang Nguyên:

- Giang Nguyên, chẳng lẽ tiểu tử này biết quan hệ giữa anh và ông của cậu ta? Nếu không cũng không khách sáo với anh như vậy, ngay cả với em cũng nhiệt tình luôn.

Hai mắt Giang Nguyên nhắm lại, sau đó lắc đầu:

- Không rõ lắm, nhưng cũng có khả năng.
- Vâng, em cũng nghĩ như vậy. Nếu không, cậu ta cũng không xử sự như thế. Mặc dù tiểu tử này có chút thủ đoạn, nhưng chưa bao giờ khách sáo với tụi em như thế.

Phan Nghị liên tục gật đầu.

Nhưng Phan Hiểu Hiểu nhìn hai mắt thoáng hiện lên vẻ cổ quái của Giang Nguyên, cô không suy nghĩ đơn giản như Phan Nghị. Hơn nữa, cô hiểu Giang Nguyên hơn Phan Nghị nhiều. Nhìn phản ứng vừa rồi của hắn, cô đã nhìn ra được một ít gì đó. Tuy nói Giang Nguyên không nói nhiều, nhưng rõ ràng Giang Nguyên không phải là không có suy nghĩ.

Nhưng đối với chuyện như vậy, Phan Hiểu Hiểu vẫn luôn thông minh. Nếu Giang Nguyên đã không nói, vậy thì cô sẽ không hỏi. Dù sao chuyện cô có thể biết hoặc Phan gia có thể biết, Giang Nguyên sẽ nói. Còn không, tốt nhất là không nên hỏi.

Giang Nguyên cầm ly rượu trong tay, nhẹ nhàng đưa lên miệng uống, nhưng ánh mắt lại chuyển động. Quả thật hắn từ trên người Trương Nguyên phát hiện một ít dị thường. Trương Nguyên dường như là một người tu luyện, hơn nữa thân thủ còn không kém. Hắn có thể từ trên người đối phương cảm nhận được sự âm lãnh và khí tức máu tanh, khiến cho hắn cảm thấy không được thoải mái.

Chương 686: Mọi người phản ứng

Giang Nguyên ở Bắc Kinh cũng xem như có danh tiếng, đặc biệt là cái nơi quần là áo lụa như Kim Lăng Các, muốn nói đến người không biết Giang Nguyên thì đúng là không có.

Chủ yếu là hai năm qua, Giang Nguyên đã làm loạn không biết bao nhiêu việc trong Tứ Cửu thành. Bất luận là đám Thái Tử đảng đang ngồi đây, hay là trong quan trường, người đã từng ngồi chức Phó tổ trưởng thường trực cũng đủ để cho đám Thái Tử đảng phải ngẩng đầu nhìn hắn.

Giang Nguyên có thể chân chính ngồi cùng một chỗ với bậc ông cha của bọn họ, thậm chí còn ngồi trước Phó thủ tướng Vương, cho dù là nguyên nhân gì, điều này cũng đủ khiến cho đám Thái Tử Đảng phải ngượng mồm.

Đám Thái Tử Đảng này không thể so sánh với đám lãnh đạo ở nông thôn được. Bọn họ ít nhiều cũng biết được hướng đi của vòng tròn Bắc Kinh. Ít nhất cũng không giống như Lâm Hưởng Tiền cho rằng Giang Nguyên là bị đẩy đi. Bọn họ nhạy cảm ngửi được vài thứ. Đây không phải đơn giản chỉ là chuyện thanh niên đánh nhau.

Một nhân vật như vậy, cho dù là bọn họ, huynh trưởng, anh em... đều không thể so bì. Nên biết rằng, anh em của bọn họ nhiều nhất cũng chỉ là cấp Phó sở, đang phải chịu rèn luyện để có thể bò lên, có tư cách đi theo trưởng bối. Thậm chí muốn ngồi cùng một chỗ với các trưởng bối thì ít nhất phải cần hai mươi năm nữa. Bọn họ ý thức được người này tuyệt đối đáng để giao hảo, và cũng không phải là nhân vật dễ đắc tội.

- Giang thiếu, đã lâu không gặp.

Một người bưng ly rượu tiến đến bàn Giang Nguyên, biểu hiện thân cận:

- Nào, chúng ta cạn một ly đi.

Nhìn người thanh niên trước mắt, Giang Nguyên nhanh chóng lục lại cái tên của người đó trong đầu, mỉm cười nói:

- Đường thiếu, đã lâu không gặp.

Thấy Giang Nguyên vẫn còn nhớ đến mình, Đường thiếu tỏ ra rất cao hứng, cùng với Giang Nguyên một ly, chào hỏi vài câu với Phan Hiểu Hiểu và Phan Nghị, lúc này mới vui mừng mà rời đi. Những người ở bàn bên cạnh thấy như vậy, liền lục tục bưng rượu đến mời.

Nếu đổi lại là người khác, mọi người cũng không nhiệt tình như vậy. Nhưng Giang Nguyên rất ít khi lộ diện ở Bắc Kinh, muốn tạo quan hệ cũng không dễ dàng gì. Mọi người tất nhiên là phải nắm chắc cơ hội, tranh thủ bắt chuyện, kéo gần quan hệ với Giang

Nguyên.

- Chào Giang thiếu.
- Giang thiếu, đã lâu không gặp.
- Giang thiếu, gần đây ổn không?

Uống liên tục bảy tám ly, Giang Nguyên có chút không kiên nhẫn. Sau khi chào hỏi những người còn lại, lúc này mới quay sang nhìn Phan Nghị, Phan Hiểu Hiểu, cười khổ:

- Chúng ta đi thôi. Nếu không, hôm nay hai người sẽ phải say đấy.

Nghe Giang Nguyên nói, Phan Hiểu Hiểu và Phan Nghị đều gật đầu. Nên biết rằng, những người kia đến mời rượu Giang Nguyên, nhưng cũng muốn mời hai chị em họ một ly. Tính ra, hai người uống cũng không ít hơn Giang Nguyên bao nhiêu.

Tửu lượng của Giang Nguyên gần đây rất đáng sợ. Sau khi nội khí tu luyện ngày càng mạnh, tính kháng cồn của hắn cũng ngày càng cao. Uống mười ly rượu đối với hắn chẳng có chút ảnh hưởng nào. Nhưng hắn không có việc, không có nghĩa là chị em Phan gia không có việc gì.

Lập tức ba người đứng dậy, gọi bồi bàn đến bắt chuyện. Nghe đối phương xác nhận Nguyên thiếu nói hôm nay không tính tiền bàn của hắn, Giang Nguyên cũng không miễn cưỡng. Dù sao rượu nơi này không tệ, giá cả cũng sẽ không thấp. Mặc dù trong túi có đến mấy trăm vạn, nhưng đến bây giờ hắn chưa bao giờ lãng phí một đồng. Có người mời khách, cũng chẳng cần phải giữ mặt mũi làm cao làm gì.

Ba người bước ra cửa. Trên đường đi, những người bên cạnh cũng đứng dậy tạm biệt. Đãi ngộ này khiến Giang Nguyên rất có cảm giác. Nên biết rằng, ngày thường cậu ta cũng đến đây, nhưng một chút mặt mũi cũng không có. Thỉnh thoảng lại còn phải chủ động chào hỏi người ta. Nhưng hôm nay đi theo Giang Nguyên, tình huống liền khác hẳn.

Đi đến cửa, vừa lúc gặp phải Trương Nguyên dẫn một đám người bước vào. Có vài người nhận ra Giang Nguyên, có vài người

không. Nhưng hai người nhận ra đều là cháu hoặc cháu ngoại của bảy cụ đầu, là nhân vật đứng đầu trong Thái Tử Đảng.

Mọi người nhìn thấy Giang Nguyên, ai nấy đều sửng sốt. Trương Nguyên nở nụ cười, hỏi:

- Tại sao Giang thiếu và chị dâu lại đi mau như vậy? Không ngồi thêm một lát?

- Cảm ơn Nguyên thiếu đã tiếp đãi. Tôi còn chút việc chưa làm, đành phải về. Lần sau sẽ đến quấy rầy tiếp. Hôm nay cảm ơn Nguyên thiếu đã mời rượu.

Giang Nguyên gật đầu. Mặc dù Trương Nguyên có chút cổ quái, nhưng ít ra cũng đã mời hẳn một bữa, cũng phải khách sáo một chút.

Nói với Trương Nguyên thêm vài câu nữa, lại quay sang chào hỏi hai người quen biết, lúc này mới dẫn Phan Nghị và Phan Hiểu Hiểu rời đi.

Phan Nghị và Phan Hiểu Hiểu tất nhiên cũng biết những người này. Ngày xưa đều phải dừng lại, khách khí chào hỏi. Bây giờ đi theo đằng sau Giang Nguyên, cũng chỉ gật đầu một cái rồi rời đi.

- Tại sao Giang Nguyên lại đến Bắc Kinh?

Đi được vài bước, một người liền thấp giọng hỏi Trương Nguyên.

Nhưng Trương Nguyên cũng không đáp lời. Giang Nguyên vừa mới đi được vài bước đã nghe tiếng điện thoại di động vang lên. Mọi người chỉ nghe được Giang Nguyên nói hai câu:

- Dương lão, ồ, đã thông qua rồi sao? Nhanh vậy à? Vất vả cho ngài quá rồi.

Nói xong, Giang Nguyên lại dẫn hai người kia đi tiếp, để lại đám người Trương Nguyên đứng một chỗ, sắc mặt tối sầm.

- Hôm nay ông của tôi đột nhiên đi họp.

Một vị đại thiếu đột nhiên lên tiếng.

- Ừm, lão gia tử của tôi cũng không ở nhà.

Một người khác cũng hoài nghi gật đầu, nhìn Trương Nguyên và người kia.

Trương Nguyên và người kia nhìn nhau, nhất thời gương mặt lộ vẻ hoài nghi.

Nhìn vẻ mặt của hai người này, hai người còn lại không khỏi nhìn nhau.

Thấy ánh mắt chợt hiện lên thần sắc khác của Giang Nguyên, sắc mặt mọi người càng ngưng trọng. Hội nghị muốn thông qua chuyện gì? Chẳng lẽ là chuyện của Giang Nguyên yêu cầu? Mặc dù mọi người có chút không tin, nhưng tình huống trước mắt lại không khỏi khiến bọn họ không tin.

Mọi người đứng ngoài cửa hồi lâu, rốt cuộc có người lên tiếng:

- Phan Hiểu Hiểu là bạn gái của Giang Nguyên?

- Ừm.

Trương Nguyên gật đầu xác nhận.

- Ồ!

Mọi người đều nhất tề gật đầu.

Trong lúc những người kia kinh nghi thì Phan Hiểu Hiểu và Phan Nghị lại rung động. Hai người bọn họ hiển nhiên biết Giang Nguyên chạy đến Bắc Kinh là vì chuyện gì. Bọn họ vừa mới nghe Giang Nguyên nói chuyện điện thoại, làm sao mà không rõ chứ. Chuyện Giang Nguyên cần làm hẳn đã được hoàn thành. Nhưng Giang Nguyên vừa mới đến được bao lâu chứ? Chuyện lớn như vậy lại được xác định, hiệu suất này...

Nghĩ đến đây, hai người không còn cách nghĩ nào khác, một lần nữa bị chấn động bởi năng lực của Giang Nguyên.

Phan Nghị lái xe, thỉnh thoảng quay sang nhìn Giang Nguyên, dường như muốn tìm ra được thứ gì đó trên mặt hắn.

- Nhìn cái gì? Lo mà lái xe đi.

Bị Phan Nghị nhìn hai lần, Giang Nguyên rốt cuộc không nhịn được, bật cười nói.

- Giang Nguyên, chuyện kia đã được xác định?

Phan Nghị đành lên tiếng hỏi.

Giang Nguyên gật đầu:

- Đúng, đã được xác định.

- Sao? Ngay cả chuyện của Tỉnh trưởng cũng đã được xác định luôn?

Nghe Giang Nguyên xác nhận, Phan Nghị lại hỏi.

- Đúng.

Lần này, Giang Nguyên không khỏi có chút cảm thán. Hắn không nghĩ lại nhanh như vậy.

- Nếu Tỉnh trưởng tiến thêm một bước, đó chính là Phó thủ tướng. Tổ lãnh đạo tám người sao?

Vẻ mặt Phan Nghị sợ hãi, nói tiếp:

- Đây là tiến thẳng vào cục diện chính trị đó.

- Ừm.

Giang Nguyên gật đầu.

Thấy Giang Nguyên liên tục gật đầu, Phan Nghị rốt cuộc không hỏi nữa, nhưng vẻ mặt lại cứng ngắc.

Phan Nghị không hỏi, trong xe liền yên tĩnh lại. Trong lúc Phan Hiểu Hiểu định lên tiếng hỏi Giang Nguyên, điện thoại của Giang Nguyên lại vang lên.

Nhìn điện thoại không hiện số, mày Giang Nguyên cau lại, sau đó nghe điện thoại.

- Giang Nguyên, bây giờ có rảnh không?

Nghe được giọng nói già nua nhưng quen thuộc bên kia, cộng với giọng điệu tùy ý nhưng uy nghiêm, Giang Nguyên hơi sửng sốt, sau đó mỉm cười nói:

- Có.

Chương 687: Chú ý

Thế giới này đôi khi rất kỳ lạ. Ví dụ như trong một đêm, có người khổ cực làm việc, cũng có người mờ hồ nằm trên giường thở hổn hển, dốc sức cày cấy, cũng có người tiếp tục ăn chơi trác táng, sống mơ mơ màng màng

Kim Lăng Các chính là nơi dùng để sống mơ mơ màng màng như vậy, đặc biệt là trong đêm.

Trương Nguyên là một người rất có thủ đoạn. Mặc dù tuổi còn nhỏ, nhưng cậu ta có thể tập trung được ba bốn người đứng đầu Thái Tử Đảng đến đây, cùng nhau mơ mơ màng màng, diên long ngã phượng, không thể không nói thủ đoạn có chút phi phàm.

Đám Thái Tử Đảng này đều là thiếu gia kim tiền. Tiền không thiếu, phụ nữ lại càng không. Ở cái nơi này của Trương Nguyên, có thể thấy một người khoác hai cô gái, nằm trên ghế salon mà nghiêng ngả. Người thì xu nịnh, người thì bưng rượu, người thì nói chuyện. Mọi người vui chơi đến quên trời quên đất.

Trương Nguyên cũng không ngoại lệ, thân hình thon dài tái nhợt đang ra sức hí hục trên người một cô gái, khiến cho vẻ mặt cô gái ửng hồng, thở không ngừng.

Mặc dù Trương Nguyên thở hổn hển, nhưng không giống những người khác một thân mờ hồ. Nếu như cô gái nằm dưới cậu ta không lâm vào mê loạn, cũng có thể phát hiện, mặc dù hô hấp của Giang Nguyên nặng nề, nhưng nhịp tim của cậu ta lại đập không nhanh.

Nếu ánh mắt của cô có thể nhìn rõ vài phần, cũng có thể phát hiện

ánh mắt của Trương Nguyên rất sáng. Thậm chí dục vọng không hề dày thêm.

Trong căn phòng nhàn nhạt hương thơm, các đại thiếu mở to mắt, dường như chưa được thỏa mãn dục vọng, giống như một cái máy không biết mệt mỏi, càng không ngừng vận động. Khi không kiên trì nổi nữa thì trở mình nằm xuống đất. Đám con gái bên cạnh liền mang đến một ly nước uống màu đỏ. Sau khi uống xong, đám đại thiếu lại một lần nữa sinh long hoạt hổ, xoay người lên ngựa, tiếp tục hỗn chiến.

Không biết qua bao lâu, có lẽ là gần một tiếng, cũng có lẽ là hai ba giờ, căn phòng vốn tràn ngập hương thơm bắt đầu tản đi. Ánh mắt dường như chưa thỏa mãn được dục vọng của đám đại thiếu cũng chậm rãi khôi phục sự bình thường.

Thể lực của đám đại thiếu quả thật không tệ. Mặc dù đại chiến hơn hai tiếng đồng hồ, nhưng tinh thần vẫn sáng láng, cười ha hả mở cửa nhà tắm bước vào.

Không bao lâu sau, đám đại thiếu đã thay quần áo sạch sẽ, diện mạo nghiêm chỉnh bước qua phòng khác uống trà.

- Nguyên thiếu, vẫn là nơi này của anh tốt. Lần nào đến đây cũng không cảm thấy mệt, ngược lại tinh thần còn phấn chấn. Hôm sau tỉnh lại vẫn còn tươi tỉnh hơn nhiều.

Một vị đại thiếu bưng tách trà trắng nõn, nhấp một ngụm, vẻ mặt mỹ mãn thở dài nhìn Trương Nguyên.

Nghe xong, Trương Nguyên cười nói:

- Đương nhiên, nước uống đó có tác dụng dưỡng thân, đối với cơ thể người chỉ có lợi chứ không có hại. Hàng tồn của tôi không nhiều. Mỗi một tuần cũng chỉ miễn cưỡng cung cấp được một ít. Nếu không đã có thể mời mọi người nhiều hơn rồi.

- Một tuần một lần cũng đã là tốt lắm rồi.

Một người gật đầu:

- Chuyện như thế, ít lại vẫn tốt hơn.

Nói đến đây, người này nhìn Trương Nguyên, tò mò hỏi:

- Trương Nguyên, mấy thứ này ở đâu anh có vậy? Đường như không chỉ có chút tác dụng mà anh đã nói.

Nghe vị đại thiếu này hỏi, những người còn lại đều sửng sốt:

- Ngũ thiếu, chẳng lẽ anh phát hiện được tác dụng khác của nó?

- Haha, hình như là vậy.

Ngũ thiếu gật đầu, đắc ý cười nói:

- Các người cũng biết gần đây tôi thích tập thể hình. Từ lúc đến chỗ này của Nguyên thiếu, liền phát hiện lực bộc phát cơ thể và cường độ tựa hồ gia tăng không ít.

Nói đến đây, Ngũ thiếu ngừng một chút rồi tự đắc:

- Hơn nữa, tôi cũng đã xét nghiệm qua, cũng không có yếu tố chất kích thích. Thứ này có hiệu quả lợi hại như vậy, lại không có tác dụng phụ, quả thật rất tốt.

- Thật sao?

Lời này của Ngũ thiếu vừa ra, hai vị đại thiếu còn lại vẻ mặt liền hưng phấn. Nói bọn họ một chút cũng không lo lắng thứ này có tác dụng phụ hay không là giả. Nhưng đã thử mấy lần, chỉ cảm thấy có chỗ tốt mà không có bất kỳ chỗ xấu. Hơn nữa, Nguyên thiếu hẳn là không dám hại bọn họ. Cho nên mới dám đến đây. Lúc này lại có người xác nhận qua, bọn họ lại càng yên tâm hơn.

- Quả đúng như vậy. Đây đều là do một tổ chức nước ngoài cao cấp nghiên cứu mà thành, đối với cơ thể của người rất có lợi. Nếu không, tôi cũng không dám dùng cho mình, làm sao lấy ra cho mọi người dùng được chứ.

Trương Nguyên cười nói:

- Nhưng, có được những thứ này cũng không dễ dàng gì. Cho nên mọi người phải nhớ đến phần tình cảm này của tôi đấy. Hahah...

- Đương nhiên, đương nhiên rồi.

Ai nấy đều cười to. Sinh hoạt trong một vòng tròn, không nề mặt nhau là không được.

Nhìn mọi người cười cao hứng như vậy, ý cười trên mặt Trương Nguyên càng lúc càng đậm.

- Được rồi, về phần Giang Nguyên, mọi người cảm thấy thế nào?

Sau khi cười xong, Trương Nguyên đột nhiên nghiêm túc, trầm giọng hỏi mọi người.

Trương Nguyên vừa nói ra, gương mặt của đám đại thiếu liền cứng đờ. Với thân phận của bọn họ, nếu là trước kia, cho dù Giang Nguyên có chối mặt đến thế nào cũng không phải là con cháu của Dương lão, nhiều nhất cũng chỉ thừa nhận địa vị của đối phương trong cái vòng tròn này, cũng không có gì phải kiêng kỵ. Nhưng bây giờ nghe những gì Giang Nguyên nói, nghi ngờ trong họ đã mọc thành bụi.

Nếu Trương Nguyên không nói, bọn họ cũng sẽ nói. Lúc này, sắc mặt của ai cũng ngưng trọng, liếc mắt nhìn nhau, bắt đầu thảo luận về việc này.

Chuyện như vậy, có lẽ bọn họ không cách nào nhúng tay, nhưng ít ra cũng phải biết rõ ràng chuyện gì xảy ra. Là nhân vật đứng đầu đám con ông cháu cha, cũng không có nghĩa là bọn họ có thể đi ngang ở Tứ Cửu Thành này. Đối với một nhân vật đột nhiên xuất hiện như vậy, bọn họ ít nhất cũng phải biết rõ ràng về đối phương mới được. Có vài thứ, bọn họ không cách nào trao đổi trực tiếp với trưởng bối. Nhiều khi chỉ dựa vào đám tiểu bối như bọn họ để phát hiện ra chút đặc thù nào đó.

Phan Nghị lái xe đưa Giang Nguyên đến trước cổng một con hẻm nhỏ được bảo vệ sâm nghiêm. Sau khi xe dừng lại, Phan Nghị nhìn hai cảnh vệ được trang bị vũ trang đầy đủ cùng với hai cảnh vệ mặc bộ đồ Tôn Trung Sơn đeo bao tay màu trắng, sau đó quay sang nhìn Giang Nguyên, ánh mắt ngưng trọng, cuống quýt xác nhận:

- Giang Nguyên, anh không phải nói đùa chứ? Có làm người

không? Không có thư ký nào thông báo trước cho anh? Dương lão cũng không?

Giang Nguyên bất đắc dĩ bước xuống xe, cười nói;

- Đừng hồi nữa. Phan Nghị, hôm nay tôi đột nhiên cảm thấy cậu giống đàn bà quá. Cậu nói chuyện này người nào có đủ dũng khí nói đùa với tôi?

- Mau chở chị của cậu về đi, nghỉ ngơi sớm.

Dứt lời, Giang Nguyên quay sang nhìn Phan Hiểu Hiểu đang lo lắng bên cạnh:

- Không sao đâu. Em về nghỉ ngơi sớm đi, ngày mai anh sẽ gọi điện thoại cho em.

- Vâng.

Phan Hiểu Hiểu muốn nói rồi lại thôi, sau đó nhu thuận gật đầu.

Nhìn biểu hiện lo lắng của Phan Hiểu Hiểu, Giang Nguyên không nhịn được cười lên:

- Yên tâm đi. Vị kia chỉ muốn tìm anh nói chuyện thôi. Trước đó anh không đến chào hỏi, hẳn là lão đồng chí cảm thấy khó chịu, muốn tìm anh đó mà.

Nhìn vẻ mặt lạnh nhạt của hắn, Phan Hiểu Hiểu mới thoáng yên tâm được một chút, gật đầu nói:

- Vậy anh có cần gọi điện thoại cho Dương lão trước không?

- Không cần.

Nghe giọng điệu bình tĩnh của Giang Nguyên, Phan Hiểu Hiểu nói:

- Vậy anh phải cẩn thận một chút. Khi nào về thì gọi điện thoại cho em.

- Anh biết rồi, về đi.

Nhìn chiếc xe biến mất khỏi khúc cua, Giang Nguyên mỉm cười,

bước vào trong con hẻm.

Chương 688: Cò kè mặc cả

Vừa mới bước vào thư phòng cũ kĩ, Giang Nguyên liền ngửi được một mùi thơm quen thuộc, cả người đang lâng lâng vì cồn thoáng có chút thanh tỉnh lại.

Một lão nhân đang ngồi trên ghế salon, trong tay cầm một tách trà. Nước trà có màu vàng nhạt, tỏa ra mùi thơm khiến người ta không thể bỏ qua.

Cánh cửa phía sau nhẹ nhàng đóng lại. Giang Nguyên nhìn vị lão nhân đang chăm chú xem quyển sách trong tay, nhàn nhã uống trà, giống như không nhìn thấy hắn bước vào.

Giang Nguyên đứng ngoài cửa, nhìn chung quanh phòng. Ngoại trừ một người đang lặng lẽ đứng đằng sau tấm rèm cách lão nhân không xa, dường như cũng không còn người nào tồn tại. Hiển nhiên càng không có ai đến bắt chuyện với hắn.

Khụ khụ! Giang Nguyên che miệng, hắng giọng hai tiếng.

Thấy Giang Nguyên hắng giọng, không khí trong phòng vẫn yên tĩnh như cũ, ngoại trừ hai tiếng lật sách rất nhỏ.

Giang Nguyên nghe bên tai có tiếng lật sách, phát hiện vẫn không ai để ý đến mình. Mặc dù da mặt của hắn khá dày nhưng lúc này cũng không khỏi có chút phỉm hồng.

Xấu hổ sờ mũi, Giang Nguyên cười khan. Nếu không ai để ý đến hắn, vậy thì hắn cũng chẳng cần phải làm khách. Hắn nhìn quanh bốn phía, phát hiện trên ngăn tủ cách đó không xa có một cái bình nước nóng và mấy tách trà, ánh mắt liền sáng lên, chậm rãi bước qua.

Nghe tiếng bước chân rất nhỏ của Giang Nguyên, vị lão nhân vẫn chăm chú đọc sách, lông mi nhẹ nhàng run lên. Hai mắt nhìn chăm vào quyển sách không nhìn được liếc mắt nhìn hắn một cái.

Giang Nguyên cũng không chú ý đến hành động của lão nhân, chỉ bước đến gần tủ, lấy một tách trà, sau đó nhìn mấy cái hộp đựng trà.

Nhìn một chút, không chút do dự cầm một cái hộp ít nhất trong đó, sau đó mở ra.

Khi nắp được mở ra, một mùi thơm quen thuộc đập vào mũi, khiến tinh thần tỉnh táo lại. Giang Nguyên hài lòng mỉm cười, dùng tay bốc chút trà bỏ vào trong tách. Nhìn mấy lá trà, Giang Nguyên cau mày, dường như có chút không hài lòng, sau đó cầm thìa đang định múc thêm một muỗng nữa, liền nghe phía sau truyền đến tiếng hét.

- Dừng tay.

Nghe được tiếng hét khẩn trương này, tay Giang Nguyên không nhin được mà run lên.

Còn chưa kịp phản ứng lại, liền nghe được phía sau truyền đến tiếng bước chân, sau đó một gương mặt căm tức xuất hiện trước mặt hắn đoạt lại hộp trà.

Nhìn vẻ mặt của vị lão nhân, Giang Nguyên không khỏi bật cười, sau đó cầm bình nước nóng đổ nước vào tách, chậm rãi bưng đến ghế salon ngồi xuống.

Vị lão nhân cẩn thận đặt nắp hộp trà lại, sau đó đặt lại chỗ cũ, quay sang nhìn tên tiểu tử đang bắt chéo chân nhàn nhã uống Thanh Tâm Trà của ông, gương mặt không khỏi càng tức giận thêm, hăm hở bước đến ghế salon, cầm tách trà của mình lên uống một ngụm, lúc này mới nói:

- Tiểu tử, nếu cậu không chuẩn bị một cân Thanh Tâm trà trả lại cho tôi, tôi sẽ cho cậu đẹp mắt.

- Cái gì? Một cân?

Hai mắt Giang Nguyên mở to.

Hắn nhìn tách trà trong tay của mình, bất quá chỉ có ba bốn lá trà, rồi lại nhìn vẻ mặt uy hiếp của vị lão nhân, rốt cuộc không nhin

được kêu lên:

- Uy hiếp. Uy hiếp một cách trắng trợn. Tôi chỉ uống của ngài có vài lá, ngài bắt tôi bồi ngài một cân?

- Hắc, uy hiếp?

Nhìn biểu hiện của Giang Nguyên, lão nhân không khỏi cười lạnh:

- Một vị trí thành viên Quốc Vụ Viện, chẳng lẽ một cân trà cũng không bằng?

Nghe được lời này, gương mặt Giang Nguyên không khỏi cứng đờ. Hắn không ngờ vị lão nhân vì việc này mà bắt hắn bồi một cân Thanh Tâm Trà.

- Một cân, một cân.

Giang Nguyên có chút đau đầu buông tách trà xuống, vượt thái dương của mình, nghĩ không ra vị lão nhân này còn tàn nhẫn hơn cả Tôn Diệu Nguyệt. Im lặng một lúc, hắn dứt khoát ngắt đầu, cắn răng nói:

- Được rồi, nể mặt việc này, nửa cân. Nhiều hơn cũng không có.

- Nửa cân? Không được, ít nhất cũng phải tám lạng.

Nhìn vẻ mặt nghiêng răng nghiêng lợi của Giang Nguyên, vị lão nhân do dự một chút, cảm giác một cân thật sự hơi quá, lập tức sửa lại.

- Không được, chỉ nửa cân thôi. Nhiều quá không có.

Thấy vị lão nhân lui hai bước, Giang Nguyên từ nghiêng răng nghiêng lợi chuyển sang đau lòng.

Lão nhân lại lắc đầu:

- Không được, đường đường là thành viên Quốc Vụ Viện, cậu cho rằng nó là bánh bao bán ngoài đường sao? Nửa cân...không có cửa đâu?

- Nửa cân, nhiều nhất cũng chỉ nửa cân. Thành viên Quốc Vụ Viện

là do Dương lão và Khương lão cùng ra sức mà. Nhiều nhất tôi cũng chỉ có thể bỏ ra nửa cân trà.

Thấy vậy, đầu Giang Nguyên cũng lắc như trống bỏi, một bước cũng không lui. Lần này hẳn đã tổn mất một cân Thanh Tâm trà. Nếu nhiều hơn nữa, hẳn sẽ phá sản mất.

Hai người ở đây vì mấy lạng trà cò kè mặc cả, mặt đỏ đến tận mang tai, khiến cho người đứng đằng sau tấm rèm không khỏi run run. Vị hộ vệ Thiên giai thấy Thái Sơn sụp trước mắt cũng không biến sắc lúc này không nhận được mà cảm thấy khổ cực.

Y đi theo vị lão nhân này đã mấy năm. Cho đến bây giờ tiếp xúc toàn là chuyện tăng cao nhất của quốc gia. Chuyện nào cũng thấy qua, cũng đã thấy lão nhân tranh luận với người khác, nhưng chưa từng nghĩ đến có một ngày lão nhân vì chuyện của mấy lạng trà mà tranh cãi đến đỏ mang tai với một tên tiểu tử.

Tuy nói tiểu tử trước mắt cũng có chút lai lịch, hơn nữa Thanh Tâm trà của Thiên Y Viện cũng là thứ tốt, nhưng không đến mức như vậy chứ.

Nghĩ như vậy, vị hộ vệ liền thở dài trong lòng. Đương nhiên, nếu người ngoài biết được, một vị trí thành viên Quốc Vụ Viện chỉ đổi lại bằng mấy lạng trà, chỉ sợ không biết bao nhiêu người sẽ học máu mà chết.

Thấy Giang Nguyên lắc đầu còn muốn tàn nhẫn hơn mình, lão đồng chí cắn răng, đang định dùng khí thế áp đảo đối phương, đột nhiên nhớ đến tên tiểu tử này còn trẻ hơn mình cả mấy chục tuổi, mình có liều cũng đâu không lại, lập tức xuất chiêu, trừng mắt nhìn Giang Nguyên, nói:

- Tiểu tử, đây không chỉ là chuyện thành viên Quốc Vụ Viện không. Quy củ trong nội viện các người, cậu hẳn là biết chứ? Móa!

Nhìn vẻ mặt uy hiếp của lão đồng chí, Giang Nguyên giật thót mình. Hẳn sợ nhất là lão đồng chí sẽ dùng cái này mà uy hiếp hẳn. Hẳn vốn tưởng rằng ông sẽ không vô sỉ đến mức dùng cái này để uy hiếp, không nghĩ đến hẳn đã đánh giá quá cao đối phương rồi. Vì nửa cân trà, không thèm để ý đến thể diện mà uy hiếp hẳn.

Sắc mặt khổ sở, Giang Nguyên nhìn lão nhân, nói:

- Được rồi, tôi tăng thêm một lạng.
- Một lạng? Không, kiên quyết không được. Không được ít hơn tám lạng.

Thấy Giang Nguyên rút cuộc đã chịu lui bước, sắc mặt lão đồng chí trở nên vui vẻ. Nên biết rằng, trong ván cờ này, ông là người đầu tiên lui bước. Mấy phen giao phong, tên tiểu tử này đã làm cho ông mất mặt mấy lần. Bây giờ hòa nhau một ván, cuối cùng cũng lấy lại được mặt mũi.

Nhìn biểu hiện của lão đồng chí, biết được không cho ông chiếm được chút tiện nghi là không được.

Do dự một hồi, hắn đau lòng nói:

- Được rồi, thêm một lạng nữa.

Chương 689: Mong muốn của Tỉnh trưởng Bạch

Thấy Giang Nguyên đã nhân nhượng tăng lên hai lạng, ánh mắt lão đồng chí sáng lên:

- Không được, tám...
- Không được, nhiều hơn một lạng cũng không có.

Giang Nguyên bật dậy, vẻ mặt dứt khoát:

- Bảy lạng, nhiều hơn một phân cũng không có.

Nhìn vẻ mặt dứt khoát của Giang Nguyên, lão đồng chí cũng bị dao động. Xem ra bảy lạng đã là cực hạn của hắn rồi, sắc mặt mềm nhũn, đang định mở miệng đồng ý, đột nhiên nghĩ đến một chuyện.

Ông ra giá một cân, tiểu tử này kiên quyết đưa ra nửa cân, sau đó

đã thành bảy cân. Nói vậy ông vẫn bị rơi vào thế hạ phong. Hắc chỉ tăng hai lạng, còn giảm của ông đến ba lạng, ai thắng ai thua đã rõ rồi.

Thấy bị bại bởi một tên tiểu tử hỉ mũi chưa sạch, lão đồng chí không cam lòng, diện mục nghiêm lại, trầm giọng nói:

- Không được, tám lạng. Ít hơn một phân cũng không được.

- Ông...

Vốn nhìn thấy vẻ mặt có thể đồng ý của ông, đột nhiên lại thay đổi, trong lòng Giang Nguyên cười khổ. Thêm một lạng nữa, hắc xem như phá sản hoàn toàn.

Ôm ngực nói:

- Không được, bảy lạng có được không? Tám lạng tôi thật không có.

- Hắc hắc, cậu đừng có mà giả bộ. Sự phụ của cậu không phải là nhân vật đơn giản. Đừng tưởng rằng tôi không biết, mấy lá trà này có thể làm khó ông ta sao? Đừng có làm bộ đáng thương trước mặt tôi. Tám lạng, đừng nói nhiều.

Lão đồng chí thu lại chủ ý, nào bị bộ dạng đáng thương của Giang Nguyên đả động.

- Tám lạng.

Nghe xong, Giang Nguyên cũng cảm thấy lạnh. Hắc đã tính toán, điểm tích lũy của hắc nhiều nhất cũng chỉ đổi được một cân hai lạng. Bây giờ đổi đến một cân ba lạng, điểm tích lũy của hắc hoàn toàn không đủ.

Đây chính là phá sản hoàn toàn.

Trong lúc Giang Nguyên đang cảm thấy thống khổ vì sắp sửa phá sản, Tỉnh trưởng Bạch đang ngồi trong phòng, bưng tách trà nhìn quyển sách trước mặt, nửa phút cũng không nháy mắt.

- Lão Bạch, đi ngủ sớm đi.

Bạch phu nhân từ bên ngoài bước vào, nhìn chồng ngồi yên đã lâu, nhẹ nhàng thở dài. Mắt thấy sắp sửa về hưu, gần hai tháng qua tóc cũng đã bạc hơn không ít. Đặc biệt mấy ngày gần đây, lại càng không biết làm sao, cả ngày thất thần. Là vợ bao nhiêu năm nay, bà lại không nhìn thấu mấy thứ này sao?

- Hả...

Nghe tiếng vợ nói, lúc này Tỉnh trưởng Bạch mới từ trạng thái ngẩn người bừng tỉnh dậy, khước miệng nhếch lên, mỉm cười nói:

- Anh đang đọc sách, em đi ngủ trước đi.

Nhìn gương mặt ẩn hiện sự âu lo của chồng, Bạch phu nhân âm thầm thở dài, sau đó bước qua, tiếp nhận tách trà trong tay Tỉnh trưởng Bạch, rót thêm nước cho ông rồi ngồi xuống bên cạnh.

Nhìn ly trà ấm trong tay, rồi lại nhìn vẻ mặt nhân hậu của vợ, vẻ sầu lo trên gương mặt Tỉnh trưởng Bạch dường như tan thành nước, bắt đầu nở nụ cười thoải mái.

Thấy vẻ mặt buông lỏng của chồng, Bạch phu nhân cũng thở phào nhẹ nhõm, nhẹ vỗ tay của Tỉnh trưởng Bạch:

- Anh à, đừng suy nghĩ nhiều nữa. Chúng ta yên ổn thêm vài tháng nữa, sau đó lui về. Đến lúc đó chúng ta có thể sống cuộc sống yên tĩnh rồi.

- Về phần tội Cường nhi, cũng không cần sự che chở của anh nữa. Đến lúc đó, một số lão bằng hữu sẽ nhớ ân tình của chúng ta mà chiếu cố tội nó. Anh cũng đừng lo lắng nữa.

Nghe giọng nói trấn an của vợ, Tỉnh trưởng Bạch cười khổ:

- Nếu anh không còn ở đây, tội Cường nhi cũng chỉ có thể dựa vào chính mình. Về phần lão bằng hữu, nhiều nhất cũng chỉ có thể giúp được một chút thôi, làm sao có thể so được với anh chứ?

- Nếu anh có thể kiên trì thêm hai năm nữa, tương lai sẽ thuận lợi hơn cho con nhiều.

Nói đến đây, Tỉnh trưởng Bạch im lặng một chút rồi nói:

- Hơn nữa, về chuyện anh có lui về hay không cũng không nhất định.

- Không nhất định?

Tay Bạch phu nhân cứng lại, quay sang nhìn chồng, nghi hoặc hỏi:

- Chuyện gì xảy ra vậy? Không phải anh chỉ còn mấy tháng nữa thôi sao?

- Đích thật là còn mấy tháng nữa. Nhưng bây giờ dường như có chút chuyện xảy ra.

Tỉnh trưởng Bạch cảm thán.

- Chuyện? Chuyện gì?

Bạch phu nhân khẩn trương hỏi.

- Tạm thời còn chưa biết. Nhưng có người phong thanh nói cho anh biết, anh còn khả năng tiến thêm một bước.

Nói đến đây, gương mặt Tỉnh trưởng Bạch hiện lên sự nôn nóng:

- Nếu anh có thể tiến thêm một bước, anh có thể thuận lợi trở thành trụ cột cho tụi Cường nhi, trải một con đường thật tốt cho tụi nó.

- Người nào nói vậy?

Tỉnh trưởng Bạch vừa nói xong, vẻ mặt Bạch phu nhân lại càng ngạc nhiên hơn.

Chương 690: Định rồi

- Giang Nguyên? Làm sao có thể?

Nghe Tỉnh trưởng Bạch nói, Bạch phu nhân hoàn toàn choáng váng, ngạc nhiên nói:

- Cậu ấy không phải chỉ là bác sĩ thôi sao? Điều này sao có thể?

Nhìn đôi mắt chưa từng mở to đến vậy của vợ, vẻ mặt kinh ngạc nhìn mình, muốn biết rõ có phải ông lo lắng quá đến phát điên rồi hay không, Tỉnh trưởng Bạch cũng cảm thấy bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là chậm rãi giải thích cho vợ của mình hiểu, tránh để bà cho rằng gần đây ông bị áp lực quá lớn mà xuất hiện vấn đề. Nếu không, dọa bà sợ thì không được tốt lắm.

Trong lúc Tỉnh trưởng Bạch đang toàn lực giải thích chuyện này cho vợ hiểu, Giang Nguyên lại đang toàn lực cò kè với lão đồng chí. Đây là lần đầu tiên hấn mặt cả với người khác, hơn nữa còn là vì trà.

- Bỏ lạng thôi. Nhiều hơn nữa thì không có.

Giang Nguyên bình tĩnh nói:

- Mặc dù vị trí của sư phụ tôi không thấp, nhưng có lẽ ngài không biết, về phương diện vật chất như vậy, ngoại trừ trên cấp y sĩ, còn lại thì đều phải dựa vào chính mình.

- Mấy lạng Thanh Tâm trà không nhiều, nhưng đủ để cho một y sĩ như tôi mấy năm không ăn không uống đấy. Cho nên, ngài hiểu cho tôi một chút nhé.

Giang Nguyên nói. Đây không phải là chuyện của một hai cân trà. Nếu không nhắc nhở lão đồng chí một chút, ông chắc sẽ không biết hẳn sẽ phải trả một cái giá như thế nào.

Nhưng lão đồng chí rõ ràng lại không hiểu, cau mày nhìn Giang Nguyên:

- Tôi mặc kệ Thanh Tâm trà bán với giá như thế nào trong Thiên Y Viện, nhưng bảy và tám lạng có cái gì khác nhau đâu.

Nói đến đây, lão nhân hừ một tiếng, nói:

- Tám lạng, không thể ít hơn một lạng, hiểu chưa?

Thấy lão đồng chí nhìn mình chăm chăm, không chút buông tha, Giang Nguyên im lặng một chút, cũng chỉ có thể thở dài.

Cò kè mặc cả một hồi, rốt cuộc chốt lại là tám lạng đổi lấy vị trí

của một thành viên Quốc Vụ Viện. Mặc dù Giang Nguyên cảm giác hắn bị thiệt quá nhiều, nhưng dù sao Dương lão và Khương lão cũng đã nỗ lực rất nhiều.

Đương nhiên, Giang Nguyên biết, nhân vật tham gia vào hội nghị quyết định vị trí thành viên Quốc Vụ Viện, tuyệt đối không phải Dương lão và Khương lão nỗ lực trả giá là có thể dễ dàng đổi lấy. Mấu chốt trong đó chính là hắn.

Nếu không có sự tồn tại của hắn, bọn họ cũng không cần phải đem bất cứ cái gì ra để trao đổi. Hắn nợ hai người một phần nhân tình. Tám lạng trà bất quá chỉ là một cách tỏ thái độ mà thôi. Thật ra, không đáng giá nhất chính là tám lạng trà này.

Chiếc xe chậm rãi chở Giang Nguyên về mặt uế oải rời khỏi viện tử Khương lão, hướng đến viện tử của Dương lão. Tựa lưng vào ghế, Giang Nguyên nhắm mắt, biết mục đích đến Bắc Kinh lần này đã đạt được. Duy nhất chính là cái giá mà hắn phải trả tương đối lớn.

Hắn nợ Dương lão và Khương lão một phần nhân tình rất lớn. Hơn nữa, so với phần nhân tình này, tám lạng trà kỳ thật chẳng tính là gì.

Tám lạng trà Thanh Tâm trà, có lẽ trong mắt hắn thì phải dùng rất nhiều điểm tích lũy để đổi, nhưng trong mắt bọn họ, kỳ thật chẳng đáng là gì.

Sau khi cầm điện thoại ra nhìn thời gian, Giang Nguyên chần chừ một chút liền gọi điện thoại.

- Thành viên Quốc Vụ Viện, chủ quản kinh tế.

Nghe đầu dây bên kia reo lên hai tiếng rồi có người bắt máy, Giang Nguyên nói vài câu, sau đó mỉm cười nói:

- Được rồi, Tỉnh trưởng, ngài nghỉ sớm đi.

Cúp điện thoại, Giang Nguyên thở hắt ra. Việc này đã làm thỏa đáng, nhưng kế tiếp hắn sẽ phải cố gắng rất nhiều. Thứ nhất là phải điều dưỡng sức khỏe cho Khương lão, ít nhất phải cam đoan ông có thể sống thêm được hai ba năm. Về phần Dương lão và lão

nhân, tạm thời không cần hẳn lo lắng quá nhiều. Kế tiếp chính là phải lo đến vấn đề một cân hai lạng Thanh Tâm trà.

- Làm sao vậy, ông xã?

Thấy chồng nghe điện thoại vài giây, sau đó lâm vào trạng thái cứng ngắc, gương mặt lộ ra vẻ cổ quái, Bạch phu nhân vô cùng khẩn trương. Vừa rồi ông xã còn đang giải thích đủ chuyện với bà, nhưng còn chưa giải thích rõ ràng thì đột nhiên nghe điện thoại, xong rồi choáng váng.

Bị Bạch phu nhân lay gọi hai lần, Tỉnh trưởng Bạch mới từ trong khiếp sợ tỉnh lại, sau đó lắc đầu, khiến cho đầu óc thanh tỉnh thêm vài phần, nhìn vợ đang lo lắng, mỉm cười nói ra:

- Thành viên Quốc Vụ Viện, chủ quản kinh tế.

Chương 691: Khương gia

- Thư ký Đồng.

- Chủ nhiệm Đồng.

Một người đàn ông trung niên đứng ngoài cổng, người ra vào đều nhiệt tình bắt chuyện.

- Ủ, ừ.

Thư ký Đồng gật đầu, tỏ vẻ đáp lại, nhưng trên gương mặt lại mang theo sự lo lắng nhìn chung quanh.

Nhìn vẻ mặt của thư ký Đồng, những người ra vào đều tò mò, nhưng sau đó cũng vội vàng bước vào. Mặc dù bọn họ hiếu kỳ, không biết người có thể bắt thư ký Đồng đứng ngoài chờ là ai, nhưng không ai dám biểu hiện sự tò mò trước mặt thư ký Đồng.

Thư ký Đồng đứng ở cửa nhìn quanh, thỉnh thoảng còn nhìn đồng hồ trên tay, nhưng gương mặt không dám có bất cứ biểu hiện nào là không kiên nhẫn.

Nhìn quanh một hồi lâu, rốt cuộc cũng có một thân ảnh chậm rãi bước đến, làm cho ánh mắt của thư ký Đồng sáng lên.

Nhìn chàng thanh niên mặc trang phục tùy ý, mang cặp mắt kính đen, tuổi tác nhìn qua vẫn còn trẻ, người đàn ông trung niên không dám có chút chậm trễ, khom người kính cẩn:

- Giang tiên sinh, xin mời theo tôi.

- Vâng.

Giang Nguyên mỉm cười gật đầu với thư ký Đồng, sau đó chậm rãi theo đối phương bước vào trong viện. Trên đường đi, người nào cũng cung kính chào hỏi thư ký Đồng, đồng thời tò mò về chàng thanh niên đi đằng sau.

Tất cả mọi người đều biết vừa rồi thư ký Đồng vẫn còn đang đứng chờ bên ngoài, dường như là đang chờ ai đó, cũng không nghĩ đến là chờ một người còn trẻ đến như vậy.

Điều này không khỏi khiến cho mọi người mở rộng tầm mắt. Nên biết rằng, với thân phận của thư ký Đồng, ngay cả ủy viên chính trị hoặc lãnh đạo khác cũng chưa chắc khiến cho y đứng ngoài cửa nghênh đón. Nhưng hôm nay thư ký Đồng lại đích thân chờ ngoài cửa lâu như vậy, chỉ để nghênh đón chàng thanh niên này, hơn nữa tư thái còn hạ xuống rất thấp, chẳng khác nào đang nghênh đón vị lãnh đạo cấp cao nhất quốc gia.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của tất cả mọi người, chàng thanh niên kia tiến nhập vào trong viện. Lúc này, tất cả mọi người đều liếc nhìn nhau, đều nhìn ra được sự kinh ngạc trong ánh mắt của đối phương, nhưng không có ai dám hỏi, cũng không dám nghị luận.

Ở chỗ này, có vài thứ cần hỏi thì hỏi, không cần hỏi thì đừng nên hỏi.

- Giang tiên sinh đến rồi sao? Mời ngồi, mời ngồi. Khụ khụ...

Khương lão được một người đàn ông trung niên đỡ dậy, tỏ vẻ khách khí.

- Khương lão khách sáo quá rồi.

Giang Nguyên mỉm cười khom lưng, tỏ vẻ tôn kính trưởng giả một chút, sau đó ngồi xuống một bên ghế.

Khương lão lắng lắng nhìn Giang Nguyên bưng tách trà thư ký Đồng mang đến, nhẹ nhàng nhấp hai ngụm, trong lòng không khỏi cảm thán. Nếu không phải danh tiếng của chàng thanh niên này như sấm bên tai mọi người và thực lực mà hắn bày ra đã được chứng thực, ông thật sự không tin hắn lại có thực lực khủng bố như thế.

- Lần này làm phiền Giang tiên sinh quá.

Khương lão mỉm cười nói, sau đó chỉ vào người đàn ông trung niên mặt chữ quốc, giới thiệu với Giang Nguyên:

- Đây là con trai Quốc Cường, bây giờ đang ở tỉnh Đông.

Khương Quốc Cường cũng mỉm cười, vươn tay về phía Giang Nguyên:

- Giang tiên sinh, chào cậu. Lần này làm phiền cậu rồi.

Giang Nguyên mỉm cười đứng dậy bắt tay với Khương Quốc Cường, sau đó nói:

- Tỉnh trưởng Khương, ngưỡng mộ đại danh đã lâu.

Nhìn Giang Nguyên khách sáo bắt tay con trai mình như vậy, gương mặt Khương lão nở nụ cười hài lòng. Lúc này, Khương Quốc Cường mới lên tiếng:

- Tôi cũng không nghĩ đến Giang tiên sinh còn trẻ tuổi như vậy? Quả nhiên là tuổi trẻ tài cao, nhất định phải thân hơn mới được.

- Nhất định, nhất định.

Thấy đối phương cũng không phải là làm bộ, Giang Nguyên mỉm cười nói. Đối với điều này, hắn thật ra cũng không bài xích. Nếu không phải thành viên Thiên Y Viện trên cơ bản không quá nhúng tay vào chuyện của thế gian, trong tương lai thân cận với người nắm giữ thực quyền của Hoa Hạ một chút cũng không phải chuyện xấu.

Thấy Giang Nguyên cũng không từ chối, Khương lão bên cạnh cũng không nhịn được mà mỉm cười. Ông không biết tại sao Thiên Y Viện lại xuất hiện một quái thai như vậy, nhưng mặc kệ đối phương như thế nào, người của Thiên Y Viện rất đáng để kết giao. Mặc dù tuyệt đại đa số phải thông qua trao đổi lợi ích, nhưng tuyệt đối đáng giá. Dù sao bình thường có muốn kết giao cũng không được.

- Giang tiên sinh, căn bệnh lần này của gia phụ, mong cậu giúp sức nhiều hơn.

Thấy Giang Nguyên cũng không khó gần như mình đã nghĩ, ý cười trên mặt Khương Quốc Cường không khỏi đậm hơn vài phần.

- Tỉnh trưởng Khương khách sáo quá rồi.

Giang Nguyên mỉm cười, sau đó nhìn Khương lão, cười nói:

- Lần này cũng có công lao của Khương lão, tôi còn chưa cảm ơn Khương lão nữa mà.

- Haha, Giang tiên sinh nói hơi qua rồi. Chỉ một chút việc nhỏ, đừng để ý, đừng để ý. Haha...

Nghe Giang Nguyên nói như vậy, Khương lão có chút không quen, sau đó khẽ mỉm cười.

- Mặc kệ thế nào, lần này Khương lão đã giúp tôi, tôi cũng phải cố hết sức.

Ngồi một lúc, uống hai ngụm trà, Giang Nguyên mỉm cười nói:

- Được rồi, chúng ta bắt đầu thôi.

- Được, được.

Không nghĩ đến Giang Nguyên lại vội như vậy, Khương lão lại sửng sốt lần nữa, lập tức mỉm cười. Nếu không cần nói chuyện quá nhiều, đi thẳng vào chủ đề cũng là điều mà ông rất thích. Đặc biệt là ông cũng đang nóng lòng.

Mặc dù đã có nhiều chuyện chứng minh năng lực của Giang

Nguyên, hẳn là còn mạnh hơn so với mấy vị Thiên Y Viện đang đồn trú tại Bắc Kinh, nhưng dù sao tuổi của hắn vẫn còn trẻ, Khương lão vẫn có chút lo lắng. Bây giờ để Giang Nguyên tiến hành, ông không còn gì đồng ý hơn.

Lập tức Khương Quốc Cường đỡ Khương lão dậy, sau đó nói với Giang Nguyên:

- Bên trong có một tỉnh thất, xin mời Giang tiên sinh theo tôi.
- Vâng.

Giang Nguyên gật đầu, bước theo đằng sau Khương Quốc Cường và Khương lão.

Lúc này, ngoài cửa có một thanh niên bước đến, nhìn thấy thư ký Đồng đứng bên ngoài, gương mặt có chút sưng sốt, sau đó cười hỏi:

- Đồng ca, tại sao lại đứng ngoài này? Lão gia tử có khách quan trọng sao?

Nhìn người thanh niên, thư ký Đồng có chút chần chừ, cười nói:

- Dương thiếu, đúng vậy, có khách quan trọng.

Chương 692: Duyên thọ

- Giang Nguyên? Đồng ca, anh xác định là Giang Nguyên?

Ánh mắt Dương thiếu hiện lên sự kinh nghi, yên lặng nhìn thư ký Đồng, lên tiếng hỏi.

- Nhỏ giọng thôi.

Nghe Dương thiếu la lên như thế, thư ký Đồng vội vàng nhìn hai bên, sợ người khác nghe được.

Nhìn biểu hiện này của thư ký Đồng, Dương thiếu rất cuộc cũng đã tin, chỉ là trong mắt tràn đầy nghi ngờ, nhỏ giọng hỏi:

- Đồng ca, chuyện gì xảy ra vậy? Cho dù Giang Nguyên đến báỉ kiến lão gia tử, nhưng cũng không thể để anh ở bên ngoài chờ chứ?

- Dương thiếu, đừng hỏi nữa. Bác cả của cậu đang ở bên trong. Đừng hỏi việc này nữa nhé.

Gương mặt thư ký Đồng lộ ra vẻ bất đắc dĩ, thấp giọng nói.

- Bác cả cũng có ở đây?

Ánh mắt Dương thiếu lại hiện lên sự kinh ngạc, một hồi lâu mới hồi phục lại tinh thần:

- Vâng, em biết rồi, cảm ơn Đồng ca.

- Đi đi, đi đi. Bây giờ lão gia tử đang ở bên trong, tôi phải chờ ở bên ngoài.

- Vâng, để hôm khác em đến.

Dương thiếu lên tiếng, sau đó nhìn thư ký Đồng, cười nói:

- Đồng ca, nếu tối nay không có việc gì, em mời anh đến Kim Lăng Các uống rượu.

Nghe được lời mời, gương mặt thư ký Đồng có chút động tâm, thoáng chần chừ, sau đó lại nhìn cánh cửa đang đóng chặt, lắc đầu nói:

- Hôm nay sợ là không được rồi. Hôm khác nhé.

- Được rồi, vậy hôm nào em mời anh.

Dương thiếu mỉm cười vỗ vai thư ký Đồng, lúc này mới chịu rời đi.

Nhìn thân ảnh biến mất khỏi chỗ rẽ, khóe miệng thư ký Đồng nhếch lên nụ cười như có như không. Mặc dù tuổi Dương thiếu còn trẻ nhưng coi như hiểu chuyện, cũng không uống công mình tiết lộ chút tin tức cho y.

Theo cha con Khương lão bước vào một tỉnh thất khá rộng, lúc này Giang Nguyên mới nhìn thấy có hai lão đồng chí mặc áo trắng đứng chờ sẵn.

Nhìn thấy hai người, ánh mắt Giang Nguyên nheo lại, lãnh đạm nói:

- Người không có phận sự thì mời ra ngoài.

- Ồ!

Hai người mặc áo trắng nghe được lời này, gương mặt hiện lên sự tức giận. Cái gì là người không có phận sự chứ?

Một lão đồng chí đang định lên tiếng, Khương Quốc Cường đã nhìn sắc mặt có chút lạnh lại của Giang Nguyên, vội vàng lên tiếng:

- Giang tiên sinh, đây là hai bác sĩ chịu trách nhiệm sức khỏe cho lão gia tử. Tôi cố ý mời hai người bọn họ ở đây làm trợ thủ cho cậu...

- Tôi biết, nhưng không cần. Xin mời bọn họ ra ngoài.

Giang Nguyên lãnh đạm nói. Hắn không phải là người không chấp nhận người khác. Nhưng hắn biết Khương lão không quá yên tâm về hắn. Là một bác sĩ, nếu không được người ta tin tưởng, bảy tám phần sẽ không muốn làm.

Nhìn nụ cười lạnh lẽo của Giang Nguyên, Khương lão liền phát tay, ý bảo hai lão đồng chí ra ngoài.

Hai lão đồng chí đang tức giận, nhưng nhìn thấy Khương lão phát tay, cũng không dám ở lại, vội vàng ra ngoài.

- Xin lỗi, xin lỗi. Giang tiên sinh, cũng là Quốc Cường sơ suất. Thật là đáng trách.

Đối với sự kiêu ngạo của Giang Nguyên, Khương lão ngược lại càng yên tâm hai phần. Người có bản lĩnh, tính tình đều giống nhau. Có thể biểu hiện trước mặt ông như vậy, tất có vài phần nắm chắc.

Những người kia đã ra ngoài, Giang Nguyên cũng không để bụng nữa. Vốn phương pháp của hắn khác với Thiên Y Viện, đặc biệt đối với Khương lão, dùng phương pháp trị liệu bình thường là rất khó có hiệu quả, cũng chỉ có thể vận dụng biện pháp đặc biệt mới thu được kết quả mong muốn.

Hắn không sợ Khương lão nhìn ra được điều gì, chỉ là sợ hai người kia ở đây sẽ gây thêm phiền toái.

Nhìn hai lão nhân biến mất ngoài cửa, Giang Nguyên nhìn cái giường dài bên trong, lúc này mới lên tiếng:

- Được rồi, bắt đầu thôi.

Khương Quốc Cường nín thở đứng một bên, khẩn trương nhìn động tác của Giang Nguyên, thấy Giang Nguyên đầu tiên là bắt mạch, sau đó sờ khắp toàn thân, trong lòng liền đổ mồ hôi hột. Tuy lão gia tử nói rằng Giang tiên sinh sẽ cam đoan mang lại duyên thọ cho ông thêm hai năm, nhưng tận đáy lòng Khương Quốc Cường, một chút tin tưởng cũng không có.

Khi vị kia của Thiên Y Viện trị liệu cho lão gia tử cũng đã nói qua kéo dài sức khỏe cho lão gia tử rất khó khăn. Ý tứ khi đó cũng đã rõ, cho dù là trị liệu lần thứ hai, hiệu quả cũng không nhất định.

Nhưng bây giờ, lão gia tử có thể xác nhận Giang tiên sinh đến từ Thiên Y Viện có thể cam đoan ít nhất hai năm tuổi thọ cho ông. Điều này làm cho Khương Quốc Cường cảm thấy vui mừng nhưng cũng có chút không dám tin. Dù sao, ông cũng có nghe qua Giang Nguyên chỉ là một tiểu y sinh bình thường. Tuy thực lực có chút mạnh mẽ, nhưng dù sao cũng không cùng cấp bậc với vị y sư đến từ Thiên Y Viện thần bí kia.

Khí độ của người này, xem ra cũng không giống người bình thường, hoàn toàn khác với những bác sĩ mà Khương Quốc Cường đã gặp trước kia, nhưng lại không thể so sánh với vị y sư đến từ Thiên Y Viện.

Cho nên, nhìn thấy hắn kiểm tra cho lão gia tử, như thế nào không khiến Khương Quốc Cường cảm thấy khẩn trương chứ? Nên biết rằng, nửa năm sau ông sẽ từ Phó tỉnh trưởng mà lên Chánh, nhưng

nếu không có lão gia tử ở đây, ông muốn ngồi yên ổn vị trí của một Tỉnh trưởng cũng không phải là chuyện dễ dàng, chứ đừng nói chi đến chuyện sau hai năm có thể đi lên nữa.

Ông thật sự khẩn trương đối với phán định kế tiếp của Giang Nguyên đối với lão gia tử. Nếu như đúng với những gì Giang Nguyên đã cam đoan, lão gia tử có thể kéo dài tuổi thọ thêm hai năm, như vậy cơ hội ông tiến thêm một bước sẽ rất lớn. Nếu không có lão gia tử bên cạnh, có lẽ ông sẽ dừng lại ở mức như bây giờ.

Giang Nguyên thở phào một hơi, sau đó đứng dậy, đưa tay tiếp nhận chiếc khăn Khương Quốc Cường đưa sang.

Tiếp theo thuận tay trả lại cái khăn rồi nhận lấy tách trà Khương Quốc Cường đưa cho, uống ực ực mấy hớp, lúc này mới thở ra một hơi nữa.

- Giang...Giang tiên sinh, cậu cảm thấy tình huống của lão gia tử nhà tôi như thế nào?

Đối với sự tùy ý của Giang Nguyên, Khương Quốc Cường lại càng tin tưởng thêm hai phần.

Giang Nguyên gật đầu, nói:

- Tình huống của lão gia tử quả thật có chút nghiêm trọng.

Giang Nguyên vừa nói xong, gánh nặng trong lòng Khương Quốc Cường như rớt xuống. Bởi vì giọng nói của hắn cũng không có gì là quá mức nghiêm trọng. Điều này đại diện cho điều gì, Khương Quốc Cường rất dễ dàng đoán ra.

Quả nhiên, Giang Nguyên mỉm cười nói tiếp:

- Nhưng chỉ cần có dược vật thích hợp, cộng thêm cách trị liệu của tôi, muốn cải thiện tình huống cũng không phải là chuyện khó khăn.

Nghe đến đây, không chỉ Khương Quốc Cường thở phào nhẹ nhõm, ngay cả Khương lão đang nằm trên giường cũng thả lỏng tinh thần.

- Ý của cậu là, chỉ cần lão gia tử nhà tôi thông qua cách trị liệu của cậu, kéo dài thêm hai ba năm nữa cũng không thành vấn đề?

Mặc dù ý tứ trong lời nói của Giang Nguyên đã tương đối rõ ràng, nhưng Khương Quốc Cường chần chờ một chút vẫn cần rằng hỏi tiếp. Ông tin rằng lão gia tử cũng muốn nghe một đáp án xác thực.

Nghe Khương Quốc Cường hỏi, ý cười trên gương mặt Giang Nguyên lại càng nồng đậm, gật đầu cười nói:

- Chỉ cần chú ý điều dưỡng, thêm hai ba năm nữa cũng không thành vấn đề.

- Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là...

Chương 693: Dùng như vậy được rồi

Nghe Giang Nguyên đọc một số dược vật, vẻ mặt hưng phấn của Khương Quốc Cường liền ngưng lại.

Có một số loại thuốc ông có ấn tượng, bởi vì vị kia của Thiên Y Viện đã từng dùng qua. Nhưng khi đó cũng đã hao phí của Khương gia không biết bao nhiêu tài lực, vật lực.

Bây giờ nghe Giang tiên sinh nói, đánh giá cũng tiêu tốn không ít tiền. Nghĩ đến đây, sắc mặt Khương Quốc Cường liền tái xanh, nhưng chỉ thoáng qua một chút rồi thôi. Nếu quả thật chỉ có mấy vị thuốc này, hẳn cũng không đến nỗi phá sản.

- Không thành vấn đề, chỉ cần có công hiệu, Khương gia chúng tôi vẫn có thể đối phó được.

Nhìn vẻ mặt bình tĩnh của Giang Nguyên, Khương Quốc Cường trầm giọng đáp.

- Được.

Giang Nguyên gật đầu. Trong chuyện này, nếu hắn đã đồng ý, tất nhiên sẽ cố hết sức, lập tức cười nói:

- Vậy tôi sẽ trị liệu cho Khương lão một lần trước. Chờ mọi người mua đủ dược vật, khi đó sẽ tiến hành lần trị liệu thứ hai. Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, sau ba lần trị liệu, đồng thời sử dụng những dược liệu này trong một tháng, hẳn có thể ổn định tình hình của Khương lão.

- Về phần sau này, chỉ cần dùng một số vị thuốc bình thường, duy trì điều dưỡng liên tục là được.

Có những lời này của Giang Nguyên, Khương Quốc Cường lại càng thở phào nhẹ nhõm. Chỉ cần đúng như lời Giang tiên sinh đã nói, cho dù Khương gia bỏ ra một cái giá không rẻ, nhưng vẫn rất đáng giá.

Dứt lời, Giang Nguyên đứng dậy, một lần nữa bước đến trước người Khương lão, dùng tay đặt lên ngực, quay sang hỏi Khương Quốc Cường một bên:

- Tỉnh trưởng Khương, phiền ngài chuẩn bị cho tôi một lão Sơn Tham một trăm năm.

- Được được.

Nghe Giang Nguyên nói, Khương Quốc Cường vội vàng gật đầu. Sơn Tham trăm năm nơi khác không có nhiều, nhưng ở Khương gia là luôn có thường xuyên, lập tức đi gọi điện thoại bảo người chuẩn bị Sơn Tham lâu năm. Nhưng sau đó liền có chút do dự:

- Giang tiên sinh, có cần nấu thành canh hay không?

- Không cần đâu. Mang nguyên trạng đến đây là được.

Giang Nguyên suy nghĩ một chút rồi nói.

- Ừm.

Khương Quốc Cường chần chừ một chút, sau đó dựa theo lời Giang Nguyên nói công đạo ra ngoài.

Vừa rồi, Giang Nguyên đã kiểm tra qua một lần đối với tình huống của Khương lão. Kỳ thật thì tình huống không phải là quá xấu. Khương lão là lãnh đạo thân cư vị trí cao, trừ phi là có người cố ý

hạ độc, còn lại thì sẽ không xuất hiện nhân tố khác. Nếu cơ thể xuất hiện thay đổi, đa phần là do bệnh cũ tái phát.

Tình huống của Khương lão chính là như vậy. Nhưng bởi vì tuổi cao sức yếu, phương pháp trị liệu bình thường sẽ khó mà có hiệu quả.

Giang Nguyên cần làm chính là thông qua tiêu hao nội khí, đả thông kinh mạch phế lạc, kích thích chút sinh cơ cuối cùng của các tế bào bên trong cơ thể Khương lão.

Về phần kích thích chút sinh cơ cuối cùng của Khương lão, Giang Nguyên cũng không còn cách nào khác, phải thông qua đả thông kinh mạch phế lạc. Nhưng có kết quả hay không thì lại là vấn đề khác.

Phương pháp Thông mạch hoạt lạc, Giang Nguyên vốn cũng dùng khá nhiều, mà Thiên Y Viện cũng có phương pháp trị liệu tương tự, chỉ là tiêu hao nội khí của mình mà thôi. Nhưng có thể thuận lợi hoàn thành trên người Khương lão hay không thì còn chưa biết.

Có tu vi nhưng không nhất định có được năng lực trị liệu. Có năng lực trị liệu cũng không nhất định tu vi có thể đạt đến trình độ này. Những người đã ngoài cấp bậc y sư vì chuyện này mà mạo hiểm cũng không nhiều.

Cho nên, vị y sư trị liệu trước kia cho Khương lão mới xác nhận việc trị liệu lần hai sẽ rất khó khăn.

Nhưng cũng may, đối với Giang Nguyên mà nói, điều khiển nội khí tiến hành thông mạch hoạt lạc chỉ là chuyện nước chảy mây trôi. Hơn nữa, với tu vi gần Thiên giai của hắn, đối với người khác mà nói thì rất khó, nhưng đối với hắn dường như không phải như thế.

Vù vù.

Khương Quốc Cường đứng một bên nhìn ngón tay của Giang Nguyên, giống như điểm nước điểm vào trước ngực lão gia tử, vô cùng thoải mái, nhưng lại cảm giác động tác đó của Giang Nguyên không hề dễ. Bởi vì ông dần dần thấy được hô hấp của Giang Nguyên đang nhẹ nhàng dần dần có chút nặng nề.

Hơn nữa, ông rõ ràng nhìn thấy gương mặt của hắn đã toát ra mồ hôi. Đầu tiên là rất nhỏ, sau đó to dần lên rồi trôi xuống cổ.

Nhìn về mặt đầy mồ hôi của Giang Nguyên, Khương Quốc Cường quay sang nhìn lão gia tử nhà mình. Dưới động tác của Giang Nguyên, dường như đang lâm vào hôn mê, nhưng ngực và tứ chi đều nhẹ nhàng run lên theo từng động tác của hắn, hơn nữa còn có vận luật.

Nhìn thấy hết thảy, Khương Quốc Cường thở cũng không dám thở. Lần trước khi vị y sư kia trị liệu cũng không có phản ứng như vậy.

Từ ngón tay của Giang Nguyên, một luồng nội khí mỏng như sợi chỉ chảy vào cơ thể Khương lão, sau đó chậm rãi tản đi bốn phía.

Nửa tiếng sau, lúc này Giang Nguyên mới điểm xong toàn thân Khương lão, cả người giống như thoát nước, mồ hôi ướt đầm.

Thấy Giang Nguyên thở hồng hộc, Khương Quốc Cường vội vàng mang lại một cái khăn sạch, có chút cảm động nói:

- Giang tiên sinh, cậu có muốn nghỉ ngơi một chút không?
- Không cần.

Giang Nguyên lắc đầu, thở ra hai hơi, nói:

- Sơn Tham đã chuẩn bị chưa?
- Đã chuẩn bị xong rồi.

Khương Quốc Cường vội vàng mang một cái đĩa đến.

Nhìn thử trong đĩa, hai mắt Giang Nguyên nhắm lại.

Khương Quốc Cường nhìn Sơn Tham đã được cắt thành miếng nằm trong đĩa, rồi lại nhìn lão gia tử đang nằm mê man trên giường, vội vàng hỏi Giang Nguyên:

- Cái này dùng như thế nào? Có cần nấu canh không?
- Dùng như thế nào?

Giang Nguyên ngấn người, sau đó cầm mười mấy miếng Sơn Tham trong đĩa bỏ vào miệng nhai nhai. Cảm nhận được mùi thơm toát ra từ miệng, lúc này mới hài lòng gật đầu:

- Như vậy là được.

- Hơ?

Khương Quốc Cường nhìn miệng của Giang Nguyên, rồi lại nhìn lão gia tử bên cạnh, một hồi lâu mới phản ứng lại, vẻ mặt gương cười.

Chương 694: Đám đại thiếu trừ tính

Có một số việc trong mắt rất nhiều người dường như không có khả năng, nhưng trong mắt của một số người, chuyện đó lại chẳng có gì.

Cũng giống như Giang Nguyên, khi hắn cầm một trăm lẻ tám ngàn châm vào cơ thể Khương lão, vẻ mặt thoải mái ngồi một bên, sau đó vươn tay ra.

Thấy lão gia tử mình cầm đầy ngàn châm, trong lòng Khương Quốc Cường run sợ. Nhìn thấy Giang Nguyên vươn tay, vội vàng phục hồi lại tinh thần, cầm một cái khăn lông đưa tới.

Lau mồ hôi xong, tiện tay đưa cái khăn lông trở lại, Giang Nguyên mới cầm lấy giấy bút bên cạnh viết phương thuốc vào, rồi giao cho Khương Quốc Cường:

- Nếu như có thể trong vòng ba ngày hốt đủ mười lăm thang, tôi sẽ tiến hành trị liệu lần thứ hai cho Khương lão. Nhưng nhiều nhất cũng chỉ năm ngày thôi.

- Năm ngày? Được, được.

Nghe nói có được năm ngày thời gian, Khương Quốc Cường thật ra cũng không vội. Năm ngày chung quy vẫn có thể tìm được. Cho dù tìm không được, không phải vẫn còn người này trước mắt sao?

Trong lúc Khương Quốc Cường đang suy nghĩ, Giang Nguyên nhìn ngân châm trên người Khương lão, tính toán thời gian một chút, sau đó nói với Khương Quốc Cường:

- Hai ngày này tôi sẽ quay về viện một chút, ngài tận lực trong hai ngày xác nhận xem có tìm được mấy loại thuốc đó không. Nếu không tìm được, hãy mau gọi điện cho tôi. Tôi sẽ giúp ngài chuẩn bị trong nội viện.

- Đương nhiên, tốt nhất là tự mình tìm được. Dù sao chắc ngài cũng biết, muốn mua thuốc trong nội viện chúng tôi, cái giá mà ngài phải trả sẽ cao hơn nhiều.

- Được, tôi sẽ tận lực xác nhận trong hai ngày này.

Khương Quốc Cường cuống quýt gật đầu, cảm kích nói với Giang Nguyên:

- Nếu vạn nhất tìm không được, vậy phải làm phiền Giang tiên sinh rồi.

Giang Nguyên mỉm cười, cảm thấy cũng đã đến lúc, sau đó đứng dậy bước đến bên cạnh Khương lão, dùng tay điểm huyệt Thiên Trung, chậm rãi rót nội khí vào. Cảm nhận được nội khí đã dần dần di chuyển toàn thân, lúc này mới hài lòng rút một trăm linh tám cây ngân châm ra.

- Được rồi, trị liệu lần này đã hoàn thành. Mấy ngày nay, có chuyện gì cũng có thể gọi điện thoại cho tôi.

Giang Nguyên dặn dò một câu. Nếu đã nhận ân tình của người khác, tố chất đạo đức nghề nghiệp là phải có.

- Được, được.

Khương Quốc Cường liên tục gật đầu, chỉ là nhin được mà nhìn lão gia tử còn đang mê man, chần chừ một chút liền nói:

- Lão gia tử nhà tôi...

- Không sao đâu. Ông ấy sẽ có một giấc ngủ ngon, sáng mai sẽ tỉnh lại thôi.

Giang Nguyên tất nhiên là hiểu được sự lo lắng của Khương Quốc Cường.

- Tốt, tốt.

Khương Quốc Cường đích thân đưa Giang Nguyên ra cổng.

Thư ký Đồng vẫn chờ ở bên ngoài, tất nhiên lại càng không ngoại lệ, vội vàng cùng với Khương Quốc Cường tiễn Giang Nguyên ra ngoài.

Lúc này, Dương thiếu vừa lúc từ một căn phòng khác bước ra, nhìn thấy ba người, hai mắt không khỏi sáng lên. Nhưng khi nhìn thấy tình huống của cả ba, ánh mắt không khỏi hiện lên vẻ kinh hãi. Bởi vì y nhìn thấy bác cả sắp lên chức Tỉnh trưởng của mình đang tươi cười đi bên cạnh Giang Nguyên, tiễn hân ra cổng.

Tiễn Giang Nguyên xong, Khương Quốc Cường cùng với thư ký Đồng quay lại phòng. Lúc này, hai người mặc áo trắng đang luống cuống kiểm tra sức khỏe của Khương lão vẫn còn đang hôn mê.

- Tình huống thế nào rồi?

Nhìn hai vị bác sĩ, Khương Quốc Cường trầm giọng hỏi.

Một người nhìn dụng cụ phía đầu giường, vội vàng gật đầu nói:

- Từ các phương diện kiểm tra, tình huống của lão gia tử vẫn ổn. Hơn nữa...

- Hơn nữa cái gì?

Khương Quốc Cường vội vàng hỏi.

Vị bác sĩ chân chừ một chút rồi nói:

- Hơn nữa, căn cứ vào tình huống mà chúng tôi kiểm tra, dấu hiệu sinh mạng dường như mạnh hơn trước kia.

- Dấu hiệu sinh mạng? Mạnh hơn?

Khương Quốc Cường nhìn chăm chăm vị bác sĩ, hỏi:

- Có ý gì?

- Nói một cách đại khái, dấu hiệu sinh mạng đại diện cho sức sống của con người. Nói cách khác, sức khỏe của lão gia tử dường như tốt hơn trước kia không ít.

Mặc dù có chút không tin tưởng, nhưng vị bác sĩ vẫn thành thật nói ra.

Nghe đến đây, hai mắt Khương Quốc Cường sáng lên, nhìn lão gia tử vẫn đang ngủ say, trong lòng mừng như điên:

- Giang Nguyên đúng là không nói khoác. Lần trước vị kia trị liệu cũng không có hiệu quả rõ ràng như vậy. Xem ra, lần này lão gia tử kiên trì thêm vài năm nữa hẳn không thành vấn đề.

Nghĩ như vậy, Khương Quốc Cường vội vàng cầm phươg thuốc Giang Nguyên để lại, nói với vị bác sĩ:

- Hãy mau cho người đi tìm mấy loại thuốc này. Trong vòng hai ngày phải hốt được mười lăm thang.

- Vâng.

Lúc này vị bác sĩ cũng không dám có bất kỳ chậm trễ, vội vàng tiếp nhận phươg thuốc Khương Quốc Cường đưa sang, rồi bước ra ngoài chuẩn bị. Đối với phươg thuốc, vị bác sĩ cũng đã chuẩn bị hẳn tâm lý. Chuẩn bị được liệu trong vòng hai ngày, chỉ sợ không phải là chuyện dễ dàng. Nên biết rằng, phươg thuốc mà vị kia khai, tổn mất năm ngày cũng không tìm được. Cuối cùng đành phải mời vị y sư kia bán thuốc luôn.

9h tối, tại một phòng bao ở Kim Lăng Các, mấy vị đại thiếu ngồi quanh một cái bàn. Lúc này, ngoại trừ bọn họ, không một cô gái nào có mặt. Mọi người vừa uống rượu, vừa nghiêm túc thảo luận chuyện gì đó.

- Dương thiếu, điều này không thể nào.

Một vị đại thiếu nghe Dương thiếu nói, ly rượu vừa mới đưa lên tận miệng liền đặt xuống, vẻ mặt kinh nghi nhìn đối phươg.

- Cái gì là không có khả năng?

Vẻ mặt Khương Thiếu Dương âm lãnh nói:

- Chuyện lần trước chúng ta còn có thể đoán Giang Nguyên cố ý giả bộ cho chúng ta nghe, nhưng lần này là tôi tận mắt nhìn thấy.
- Các người cũng quen thư ký Đồng mà. Trong lúc Giang Nguyên ở trong, anh ta cũng không có tư cách vào cùng. Bên trong chỉ có bác cả của tôi mà thôi.

Nói đến đây, gương mặt Khương Thiếu Dương lộ ra vẻ cổ quái, trầm giọng nói:

- Hơn nữa khi Giang Nguyên đi, tôi cũng nhìn thấy rõ, là bác cả tôi đích thân đưa ra cổng. Hơn nữa, nhìn thái độ, cũng chỉ có trước mặt các thành viên Quốc Vụ Viện, ông mới khách sáo như vậy.

Hizz.

Nghe được lời này của Khương Thiếu Dương, những người đang ngồi đây đều hít một hơi khí lạnh. Sau sự kiện lần trước, mọi người đã có nghe ngóng, quả thật bảy cự đầu đã mở một hội nghị. Hơn nữa còn liên quan đến việc thay đổi chức vụ. Nhưng mọi người cũng không nghe ra được vấn đề gì đặc biệt, cuối cùng đều nhất trí rằng Giang Nguyên cố ý giả vờ. Dù sao chuyện như vậy thật sự khiến cho bọn họ có chút không thể tin. Nhưng lần này là hoàn toàn khác.

Trong lúc mọi người hít một hơi khí lạnh, chỉ có ánh mắt của Trương Nguyên lóe lên, dường như đang nghĩ đến việc gì đó, cũng không cảm thấy có gì ngoài ý muốn.

- Nguyên thiếu, anh cho rằng chuyện này là như thế nào?

Thấy vẻ mặt mọi người đầy kinh nghi, chỉ có Nguyên thiếu là vẫn còn trấn định, dường như không có gì là kinh ngạc, Dương thiếu liền quay sang hỏi.

- À...

Thấy Khương Thiếu Dương chuyển ánh mắt về phía mình, Trương

Nguyên có chút sửng sốt, mỉm cười nói:

- Xem ra trước kia chúng ta đã quá coi thường Giang Nguyên rồi, nhưng mặc kệ Giang Nguyên là như thế nào, tạm thời đừng dính dáng đến. Chúng ta chỉ cần chú ý nhiều hơn, nể mặt hắn nhiều hơn, thuận tiện cấp cho Phan gia chút mặt mũi là được.

Nghe Trương Nguyên nói, tất cả mọi người đều kinh ngạc, sau đó gật đầu. Đúng rồi, Giang Nguyên quả thật có năng lực khiến mọi người kiêng kỵ, nhưng hắn không có quan hệ gì nhiều với bọn họ. Chỉ cần sau này đừng đắc tội với hắn, nể mặt hắn nhiều hơn, như vậy sẽ tốt hơn nhiều.

Về phần Phan gia, sau này gặp chị em nhà đó, nể mặt chút cũng chẳng sao. Còn về tình huống cụ thể, sau này chậm rãi hỏi lão gia tử, khẳng định cũng không có vấn đề gì quá lớn.

Nghĩ đến đây, tất cả mọi người đều mỉm cười, sau đó nâng ly:

- Nào, uống rượu đi.

Trương Nguyên nhấp một ngụm rượu rồi nuốt xuống. Nhìn đám đại thiếu trước mắt tạm thời buông xuống việc này, gương mặt y liền nở nụ cười cao thâm khó lường.

Chương 695: Đòi tiền không có

Tâm trạng nặng nề, Giang Nguyên xuất hiện trước cổng Thiên Y Viện.

Mã Tiểu Duệ đứng ngoài cổng, nhìn Giang Nguyên bước đến, mỉm cười đầy cổ quái.

- Cười cái gì?

Giang Nguyên nhìn Mã Tiểu Duệ đứng ngoài cửa, tâm trạng khó chịu. Hắn đang không vui, bà nương này lại có biểu hiện như vậy, giống như đang cười trên nỗi đau của người khác.

“Cười trên nỗi đau của người khác” Nghĩ như vậy, Giang Nguyên đột nhiên giật thót, sau đó nhìn Mã Tiểu Duệ, thầm nghĩ: Chẳng lẽ bà nương này đã biết được chuyện gì? Nếu không, tại sao lại có vẻ mặt như thế?

- Làm sao? Tôi cười liên quan gì đến anh?

Ánh mắt Mã Tiểu Duệ tràn đầy ý cười nhìn Giang Nguyên, nói.

Giang Nguyên sờ mũi, sau đó gật đầu:

- Đúng rồi, chẳng liên quan đến tôi. Cô cười đương nhiên chẳng liên quan đến tôi.

Nói xong, thân hình Giang Nguyên chợt lóe, một quyền đánh tới, hừ lạnh:

- Cô cười không liên quan đến tôi, nhưng cô cười tôi thì có liên quan đến tôi.

- A, anh đúng là không có lý lẽ.

Mã Tiểu Duệ lui về phía sau, tránh được cú đấm của Giang Nguyên, sau đó đá về phía hắn.

- Không có lý lẽ? Lý lẽ cái rắm. Cô chính là tìm đánh mà.

Giang tay chặn lại một cước của Mã Tiểu Duệ, Giang Nguyên lại tiếp tục huy quyền, nói:

- Nói mau, thành thật nói mau.

- Thành thật cái rắm!

Mã Tiểu Duệ hừ lạnh, tránh một quyền của Giang Nguyên, sau đó tiếp tục đá ra một cước.

- Thành thật thì được khoan hồng, cô không nghe nói sao?

Tay Giang Nguyên chụp trúng đôi chân dài của Mã Tiểu Duệ.

- Thành thật sẽ được khoan hồng hay không thì tôi không biết, nhưng ăn chắc mặc bền thì tôi có nghe nói qua.

Mã Tiểu Duệ không chút yếu thế, vung đôi bàn tay trắng nõn, một quyền đập vào sống mũi Giang Nguyên.

Vù vù.

Hai người đánh nhau, đột nhiên cảm thấy trận đánh này kỳ thật vất vả quá nhiều. Khống chế lực thì không nói, lại còn phải chú ý chỗ xuống tay, xuống chân.

Cho nên, hai người đánh nhau một trận, cảm thấy không có lời, hơn nữa người bên cạnh vây xem càng lúc càng nhiều, liền nhất tề ẩn ý lui về phía sau, chấp tay.

- Đa tạ chỉ giáo.

Giang Nguyên nghiêm mặt, trầm giọng nói.

Gương mặt xinh xắn của Mã Tiểu Duệ cứng lại, chấp tay nói:

- Giang sư đệ quả nhiên lợi hại.

Hai người nói xong, trong lúc mọi người nhìn nhau liền ưỡn ngực vội vàng bước vào trong, để lại một đám chằng hiếu chuyện gì.

- Mã Duệ Hoảng bị cái gì thế nhỉ? Tìm người đánh nhau vẫn là chuyện bình thường, nhưng tại sao lại nghiêm chỉnh như thế?

Một y sĩ mang huy hiệu thực tập ngạc nhiên nói.

Nghe được lời này, người bên cạnh cũng vội vàng lên tiếng:

- Im, cẩn thận bị nữ ma đầu này nghe được. Đến lúc đó muốn tìm anh so chiêu, anh nhất định sẽ chết chắc.

Nói đến đây, gương mặt người này cũng lộ ra vẻ cổ quái:

- Mã Duệ Hoảng cũng thật kỳ lạ, nhưng tại sao Giang Nguyên cũng như thế? Đúng thật là kỳ quái. Chẳng lẽ hai người này đang diễn trò?

- Ừm, cũng có khả năng. Hai người đánh nhau, nhưng chút khói lửa cũng chẳng có, lại còn trước mặt đông người.

Người còn lại gật đầu, ánh mắt trầm tư.

Lưu lại một đám người cùng nhau phỏng đoán, Giang Nguyên và Mã Tiểu Duệ sóng vai nhau chậm rãi đi vào bên trong.

- Những người đó không đi theo chứ?

Mã Tiểu Duệ nhìn phía trước không chớp mắt, hỏi.

- Không, đương nhiên là không rồi.

Giang Nguyên cũng nghiêm chỉnh nhìn đằng trước, giống như phía trước tùy thời sẽ hiện ra một cái gì đó vậy.

- Vậy là tốt rồi.

Mã Tiểu Duệ thở phào nhẹ nhõm, nói:

- Anh không có việc gì thì đánh tôi làm gì?

- Khá lắm.

Giang Nguyên hừ lạnh:

- Cô không có việc gì cười tôi làm gì?

- Cười anh? Cười anh lợi hại. Một mình một súng lại dám đối phó

với chuyện như vậy.

Nói xong, sắc mặt Mã Tiểu Duệ lại hưng phấn, nói:

- Sớm biết thế tôi sẽ đến tìm anh để chơi cùng.
- Chơi? Chơi cái rắm. Lão tử thiếu chút nữa bị đùa chết rồi này.

Quay sang nhìn Mã Tiểu Duệ, Giang Nguyên không nhịn được hừ một tiếng:

- Cô làm sao biết được?

Nói đến đây, Giang Nguyên đột nhiên căng thẳng trong lòng, khẩn trương hỏi:

- Còn có ai biết nữa không?
- Biết cái gì mà biết. Nếu biết, anh cho rằng mình có thể an đặt như vậy sao?

Mã Tiểu Duệ khẽ hừ một tiếng:

- Yên tâm đi, chỉ có mình tôi biết thôi.
- Được rồi, mà anh đến Bắc Kinh làm gì vậy? Sao đang ở tỉnh Nam lại chạy về đây?

Mã Tiểu Duệ tò mò nhìn Giang Nguyên, hỏi:

- Theo lý thì anh hẳn không muốn trở về chứ?
- Trở về đương nhiên là có chuyện rồi.

Giang Nguyên dừng bước, nhìn Mã Tiểu Duệ, nói:

- Được rồi, tôi phá sản rồi. Lúc này trở về mượn cô ít điểm.
- Mượn điểm? Phá sản?

Mã Tiểu Duệ chớp mắt, sau đó xoay người bỏ đi.

- Này, cô chạy đi đâu đấy?

Giang Nguyên ngạc nhiên hỏi.

- Đòi tiền không có, mạng thì có đây.

Chương 696: Vô sỉ

- Không có, một điểm cũng không có.

Thấy Mã Tiểu Duệ một chút mặt mũi cũng không thèm cho, mặt Giang Nguyên không khỏi đen lại.

- Cô nhỏ mọn như vậy, sư phụ của cô có biết không?

Đi phía sau, Giang Nguyên buồn bực lắm lắm, quyết định đi theo đằng sau Mã Tiểu Duệ, quyết không buông tay.

- Nói không có thì không có.

Bị Giang Nguyên theo đằng sau, Mã Tiểu Duệ rốt cuộc tức giận, xoay người trợn tròn mắt nhìn Giang Nguyên:

- Anh nhiều điểm như vậy mà còn đi mượn tôi. Không có, một điểm cũng không có.

- Haha...

Giang Nguyên sờ mũi, nhìn chằm chằm Mã Tiểu Duệ, cười nói:

- Đừng nhỏ mọn như vậy mà. Tôi đâu có mượn nhiều, chỉ một hai trăm điểm thôi.

- Một hai trăm? Không có.

Mã Tiểu Duệ nhìn chằm chằm Giang Nguyên, nói như đinh chém sắt.

- Không phải chứ? Cô nhỏ mọn như vậy sao? Tôi biết cô không có tám trăm thì cũng có năm trăm mà.

Giang Nguyên há to miệng nhìn Mã Tiểu Duệ, không nhịn được hừ một tiếng.

- Nhỏ mọn cái đầu anh đấy.

Mã Tiểu Duệ chống nạnh, hất cái cằm xinh đẹp, nhìn Giang Nguyên bằng cặp mắt hèn mọn:

- Chẳng lẽ anh không có? Anh nhiều điểm hơn tôi không biết bao nhiêu lần, bây giờ còn mượn của tôi. Chẳng lẽ anh dùng điểm của mình đi tán gái?

- Tán gái?

Giang Nguyên nhìn Mã Tiểu Duệ, một hồi lâu mới phản ứng lại:

- Điểm có thể đi tán gái sao? Tôi không có ở trong viện, tôi lấy điểm đi bằng cách nào?

Nghĩ đến đây, Giang Nguyên đột nhiên nghĩ đến một chuyện, trầm giọng nói:

- Hơn nữa mang điểm đi tán gái có lời không? Có em nào chịu lấy điểm đó không?

- Vô sỉ.

Nhìn biểu hiện vô sỉ của Giang Nguyên, Mã Tiểu Duệ không nhịn được mắng một câu, sau đó vẻ mặt hận rèn sắt không thành thép, nói:

- Vậy anh cần nhiều điểm như vậy để làm gì? Anh cũng biết điểm không dễ kiếm mà. Người khác làm quanh năm suốt tháng cũng chỉ được mấy chục đến trăm điểm. Anh mới là người không lo về điểm đấy chứ.

- Ai nói tôi không lo?

Vẻ mặt Giang Nguyên oan khuất nhìn Mã Tiểu Duệ, cầu xin:

- Cô cho rằng lần này tôi đến tỉnh Nam là chuyện đơn giản sao? Không cần dùng gì sao? Để hoàn trả một ân tình, khác không nói, Thanh Tâm trà là phải có hơn một cân.

- Cái gì? Hơn một cân?

Nghe được điều này, hai mắt Mã Tiểu Duệ trợn tròn.

Cầm cái hộp trà, Giang Nguyên cười ha hả nhìn Mã Tiểu Duệ một bên:

- Sau này sẽ mời cô ăn cơm.

- Ăn cơm? Hừ, anh đã trở thành quý nghèo, còn muốn mời tôi ăn cơm?

Mã Tiểu Duệ khinh thường nói.

- Tôi không có điểm, nhưng tôi có tiền, có đến mấy trăm vạn.

Giang Nguyên nói:

- Nói đi, muốn ăn cái gì?

- Vậy à? Vậy chúng ta ra ngoài ăn đi. Kim Lăng thật ra còn có mấy món ăn còn đắt tiền hơn cả trong viện nữa đấy.

Nửa ký tôm hùm Châu Úc, cộng thêm một chai rượu Philipines năm 1982, Mã Tiểu Duệ ăn đến quên trời quên đất. Chỉ là động tác của cô dần dần chậm lại, vừa ăn vừa len lén ngẩng đầu nhìn Giang Nguyên phía đối diện, ánh mắt có chút hoảng hốt.

Giang Nguyên đang nhét một miếng thịt tôm trắng nõn vào miệng, sau đó nhấp một ngụm rượu, lúc này mới quay sang nhìn Mã Tiểu Duệ phía đối diện, nói:

- Làm sao vậy? Tại sao lại không ăn?

- Không đúng, không đúng.

Nhìn vẻ mặt và giọng nói của Giang Nguyên, Mã Tiểu Duệ lắc đầu, buông thức ăn trong tay xuống, cảnh giác nhìn hẩn:

- Không được bình thường, tuyệt đối không được bình thường.

- Tại sao lại không được bình thường?

Giang Nguyên mỉm cười nhìn Mã Tiểu Duệ phía đối diện, tùy ý hỏi.

- Nói, anh lại muốn làm gì? Anh là một con quỷ keo kiệt, tại sao hôm nay lại hào phóng như vậy? Tuyệt đối là có chuyện.

Mã Tiểu Duệ nhìn chăm chăm Giang Nguyên, trầm giọng nói.

Gương mặt Giang Nguyên không khỏi đỏ lên, lắc đầu nói:

- Không có vấn đề, tuyệt đối không có vấn đề.

- Không có vấn đề?

Mặc dù biết Giang Nguyên rất ít khi gạt người, nhưng vẻ mặt của Mã Tiểu Duệ vẫn rất hoài nghi nhìn Giang Nguyên, trầm giọng hỏi.

- Đúng, tôi mời cô ăn mấy thứ này, tuyệt đối không có vấn đề.

Giang Nguyên gật đầu nói.

- Thế thì có chuyện gì? Mau thành thật nói ra. Nếu không, anh cái gì cũng đừng nói.

Mã Tiểu Duệ thấy Giang Nguyên có chút né tránh ánh mắt của mình, hừ lạnh nói.

Giang Nguyên sờ mũi, rồi lại nhìn Mã Tiểu Duệ, rốt cuộc ngượng ngùng gật đầu:

- Được rồi, tôi nói thật.

- Được, nếu không nói thật, cho phép trở mặt.

Mặt Mã Tiểu Duệ màu tím, hàm hừ đi đằng trước, Giang Nguyên đi theo đằng sau, làm thế nào cũng phải gia tăng tốc độ mới có thể theo kịp.

- Đừng có mà đi theo tôi. Đi theo tôi, tôi đánh chết anh.

Mã Tiểu Duệ xoay người lại, hung hăng nhìn Giang Nguyên, gương mặt xinh đẹp tức giận nói.

Giang Nguyên nhún vai, chẳng chút để ý, cười nói:

- Không sao, cô muốn đánh thì cứ việc đánh.

Nhìn Giang Nguyên cười hì hì trước mặt mình, Mã Tiểu Duệ có cảm giác muốn đập vào mặt của hắn, một quyền bổ tới.

Giang Nguyên cũng không trốn tránh, đứng im tại chỗ, chuẩn bị cho bà nương xả giận.

Mã Tiểu Duệ bổ xuống một quyền, mắt thấy sắp đánh trúng người Giang Nguyên nhưng hắn vẫn cứ đứng im, không hề né tránh, trong lòng đột nhiên mềm nhũn, mười thành công lực giảm xuống còn ba thành.

Nhìn Giang Nguyên bị mình đánh trúng lui hai ba bước, nhe răng nhếch miệng nhưng vẫn mỉm cười như cũ, Mã Tiểu Duệ đứng im tại chỗ, bó tay chẳng biết làm sao.

- Được rồi, anh lại cần điểm để làm gì?

Mã Tiểu Duệ hít sâu hai hơi, khiến cho lửa giận của mình tiêu tan hai phần, sau đó hỏi.

- Đổi được.

Nghe Mã Tiểu Duệ hỏi, Giang Nguyên vui vẻ đáp.

- Đổi được làm gì? Anh dùng nhiều điểm để đổi trà, tại sao lại không dùng nó để đổi được?

Mã Tiểu Duệ nghiêng răng nói.

- Cũng không còn biện pháp nào cả. Cái đó là trả ân tình người ta.

Giang Nguyên thành thật nói.

- Dùng trà trả ân tình. Thế còn được?

Mã Tiểu Duệ hít một hơi thật sâu, hỏi lần nữa.

- Cũng là trả ân tình.

Giang Nguyên nói xong, sắc mặt Mã Tiểu Duệ trong nháy mắt liền tái xanh, ánh mắt trở nên nguy hiểm.

- Tại sao anh không đi chết đi?

Thấy Mã Tiểu Duệ một lần nữa huy quyền đến, cộng với tiếng kêu phần nộ, lần này Giang Nguyên không dám đứng im, biết được bà nương này đã nổi bão, lập tức quyết định xoay người bỏ chạy thật nhanh.

- Tên khốn kiếp.

- Có ngon thì đừng chạy.

Nửa tiếng sau, Giang Nguyên rốt cuộc phát hiện một chuyện, đàn bà mà nổi bão thì là chuyện đáng sợ đến cỡ nào. Làm cho Mã Tiểu Duệ nổi bão lại càng đáng sợ hơn.

Theo lý, Mã Tiểu Duệ đánh không lại hắn, nhưng đuổi theo hắn cả nửa tiếng không thở một hơi, cho đến khi Giang Nguyên thở hồng hộc ôm đầu, mặc cho Mã Tiểu Duệ đánh một trận, lúc này mới xem như cho qua.

- Lại cần bao nhiêu?

Mã Tiểu Duệ dựa lưng vào một cây đại thụ, thở phì phò, ngực phập phồng khiến cho Giang Nguyên không khỏi len lén nhìn hai lần.

- Hai trăm.

Yếu ớt trả lời.

- Hai trăm?

Hai mắt Mã Tiểu Duệ lại trợn tròn, thanh âm cao hơn một nốt.

Nhưng lần này cũng chỉ có cao, sau đó lại lặng im.

- Được rồi, lấy đi, cho anh hết đây.

Mã Tiểu Duệ hữu khí vô lực phát tay, thở dài nói.

- Ừ, ừ.

Giang Nguyên gật đầu, thầm nghĩ:

- Bị đánh cũng không phí công.

Sắc mặt của La lão cũng không tốt lắm, ngồi trong phòng làm việc, vừa uống trà vừa nhìn Giang Nguyên đang cúi đầu nhu thuận một bên.

Trong phòng làm việc hoàn toàn yên tĩnh. Cho dù máy lạnh làm việc hết công suất, nhưng trong lòng Giang Nguyên vẫn phát lạnh. Hắn cảm giác hơi thở của mình nặng nề hơn một chút.

Chương 697: Tôn Diệu Nguyệt thông báo

- Nói, con đổi nhiều trà như vậy để làm gì? Con không ngoan ngoan ở lại Vân Giang mà còn chạy loạn đi đâu đó?

Uống hơn phân nửa tách trà, La lão y sư mới buông tách xuống, nhìn Giang Nguyên, lãnh đạm hỏi.

Giang Nguyên cười, đầu óc đã sớm vòng vo hồi lâu. Hắn đã từ chỗ của Mã Tiểu Duệ biết được đại khái tình huống. Mã Tiểu Duệ cũng là vô sự nhàn rỗi nên chú ý đến tình huống của tỉnh Nam, từ một số dấu vết mà phát hiện sự dị thường.

Đương nhiên, có phải là nhàn rỗi vô sự hay không thì còn khó nói.

Nhưng Giang Nguyên có thể khẳng định, chuyện mà hắn làm ở tỉnh Nam, hắn chỉ có một mình Mã Tiểu Duệ biết. Nếu những người khác cũng biết, chắc đã sớm gây ra sóng lớn bên trong nội viện rồi.

Sư phụ hắn cũng không biết, nếu không nào có chuyện vẫn còn bình tĩnh như vậy?

- Lần này con thiếu ân tình không nhỏ của mấy người.

Giang Nguyên thoát nhìn rất thành thật.

- Ân tình?

La lão cau mày, yên lặng nhìn Giang Nguyên một hồi, xác nhận cũng không phải Giang Nguyên thuận miệng nói, lúc này mới bắt đầu dĩ thử dài:

- Ân tình gì mà phải trả đến hơn một cân trà?

- Hơn nữa, Thiên Y Viện chúng ta từ khi nào lại nợ ân tình người khác? Cho đến bây giờ chỉ có người khác nợ chúng ta.

Nhẹ nhàng lắc đầu, khoe miệng La lão nhếch lên:

- Ta cũng không biết con đang suy nghĩ chuyện gì, nhưng con làm việc có đôi khi rất hay kích động. Dù sao cũng là chuyện của mình, phải tự mình giải quyết cho tốt.

- Cảm ơn sư phụ.

Giang Nguyên cẩn thận gật đầu đáp.

- Có chuyện gì thì cứ nói với sư phụ. Mặc dù ta không phải là cấp cao nhất, nhưng chung quy vẫn có thể giải quyết.

La lão nâng tách trà lên nhẹ nhàng nhấp một ngụm, sau đó nhìn Giang Nguyên, gật đầu nói:

- Được rồi, đi đi. Chuyện của mình thì tự mình an bài. Nhớ kỹ mục tiêu của chúng ta.

- Con rõ, thưa sư phụ.

Giang Nguyên cung kính gật đầu.

- Thanh Tâm trà một cân hai lạng. Cửu Diệp La hai trăm khắc, Thiên Mục Thanh hai trăm bốn mươi khắc.

- Đúng là bại gia chi tử.

Nhìn Giang Nguyên bước ra khỏi phòng làm việc, La lão nhìn số liệu trong tay, nhẹ nhàng thở dài, sau đó lắc đầu cười khỏ, rồi mở máy xem một phần tư liệu nghiên cứu khác.

Mã Tiểu Duệ chở Giang Nguyên đến sân bay.

Nhìn hai cái hộp trong tay Giang Nguyên, Mã Tiểu Duệ buồn bực nói:

- Nhớ, phải trả tôi gấp đôi.

- Đương nhiên, nhất định là sẽ gấp đôi. Cô phải tin tưởng tôi chứ.

Giang Nguyên gật đầu nói:

- Trong vòng một năm sẽ trả lại cho cô.

Mặc dù cảm giác chuyện này không quá có thể, nhưng xuất phát từ sự tin tưởng Giang Nguyên, Mã Tiểu Duệ cũng đành phải gật đầu. Trước khi đi, cô dùng tay điểm vai Giang Nguyên, nói:

- Những gì anh nói, anh phải nhớ kỹ.

- Đương nhiên là nhớ kỹ rồi.

Giang Nguyên mỉm cười nói.

Chiếc máy bay chậm rãi đáp xuống sân bay Bắc Kinh. Giang Nguyên bước xuống thang máy bay, một chiếc xe Mercedes-Benz chậm rãi mở ra, một người đàn ông nhìn Giang Nguyên, mỉm cười khiêm cung.

- Bác sĩ Giang, vất vả rồi.

Nhìn người đàn ông này, Giang Nguyên gật đầu, sau đó hỏi:

- Anh là thuộc hạ của Tôn Diệu Nguyệt?

- Đúng vậy, Sơn Trường Đại Nhân bảo tôi đến đón Giang y sĩ.

Nghe Giang Nguyên nói thẳng tên của Tôn Diệu Nguyệt, lãnh ý chợt lóe lên trong mắt người đàn ông rồi biến mất, nhưng gương mặt vẫn khiêm cung như cũ mở cửa xe đằng sau.

Nhìn người đàn ông đang tập trung lái xe, Giang Nguyên thoáng có chút hiếu kỳ hỏi;

- Anh là người phụ trách của Cổ môn ở Bắc Kinh?

- Không.

Người đàn ông nhìn Giang Nguyên qua kính chiếu hậu, cười đáp:

- Tôi đại diện cho Sơn Trường Đại Nhân đồn trú ở Bắc Kinh.

- Đại diện đồn trú?

Giang Nguyên ngẩn người nói:

- Cổ môn ngoại trừ người phụ trách ở đây thì còn có một đại diện đồn trú là anh?

- Vâng, tôi đại diện cho Sơn Trường Đại Nhân đồn trú tại Bắc Kinh, phụ trách giám và khống chế động tĩnh của Cổ môn ở Bắc Kinh và Hoa Hạ.

Người đàn ông đáp.

Giang Nguyên gật đầu, nói:

- Trước kia tôi không biết ở Bắc Kinh lại có sự tồn tại của anh.

- Đương nhiên.

Người đàn ông mỉm cười, nhìn Giang Nguyên, sau đó nói:

- Giang y sĩ hẳn là chưa gặp qua người phụ trách ở Bắc Kinh của chúng tôi?

- Không có.

Giang Nguyên lắc đầu.

Người đàn ông cũng không có gì ngoài ý muốn, nói:

- Cổ môn của chúng tôi và Thiên Y Viện các người luôn ở thế bất lưỡng lập. Người phụ trách của Cổ môn ở Bắc Kinh lại càng ít lộ diện. Người lộ diện nhiều nhất chính là tôi.

-Ồ, vì sao vậy?

Giang Nguyên có chút ngạc nhiên hỏi.

- Hiện tại là do tôi đại diện cho Sơn Trường Đại Nhân.

Khi lên tiếng, ánh mắt người đàn ông hiện lên sự kiêu ngạo, gật đầu nói:

- Sơn Trường Đại Nhân ít nhúng tay vào việc của Cổ môn. Có nhiều khi, do sự ước thúc của nội ngoại Cổ môn, cho nên quý viện gần trăm năm nay ít khi xâm phạm đến Sơn Trường Đại Nhân. Còn tôi là đại diện của Sơn Trường Đại Nhân ở Bắc Kinh, ít nhiều cũng có sự kiêng kỵ.

Nói đến đây, người thanh niên mỉm cười nói:

- Hơn nữa, sự tồn tại của tôi cũng là một sự hiếm thấy. Ít nhất tôi đã từng gặp mặt mấy người của quý viện đồn trú tại Bắc Kinh này.

Nghe xong, Giang Nguyên chậm rãi gật đầu. Chàng thanh niên này nói không sai. Với thân phận của Tôn Diệu Nguyệt, nếu không phải vạn bất đắc dĩ hoặc Cổ môn đã bị tiêu diệt hơn phân nửa, chắc hẳn nội viện cũng sẽ không biết chuyện như vậy.

Không có việc gì trêu chọc toàn bộ người Cổ môn điên cuồng giết đến tận cửa, chắc chắn mấy vị thiên y sư cũng không phải là người không có đầu óc.

Tỏ vẻ đồng nhận thức, Giang Nguyên đành phải thở dài. Ôi, thói đời.

- Đến rồi.

Người thanh niên đạp thắng, nói:

- Y sĩ Giang, anh đến nơi rồi.

- Đến rồi?

Giang Nguyên sửng sốt, sau đó nhìn quanh, quả nhiên hẳn đang ở trước cổng của Dương gia.

Cầm một hộp trà trong túi, hắn đưa cho người thanh niên:

- Cảm ơn, đây là trà cho Tôn Diệu Nguyệt. Anh chuyển giùm cho cô ấy.

Thấy Giang Nguyên vẫn không tôn kính Sơn Trường Đại Nhân, ánh mắt người thanh niên một lần nữa lạnh lại, nhưng rồi cũng đành cười khổ. Sơn Trường Đại Nhân dường như rất kính trọng tên tiểu

tử này, cũng không cần phải so đo với hần.

Cầm hộp trà, thấy Giang Nguyên bước xuống xe, người thanh niên đột nhiên nghĩ đến một chuyện, cười nói:

- Sơn Trường Đại Nhân muốn tôi thông báo cho anh biết một chuyện.

- Chuyện gì?

Giang Nguyên ngạc nhiên hỏi.

- Sơn Trường Đại Nhân thông qua một con đường bí ẩn, xác nhận có một thế lực nước ngoài bắt đầu lên vào Bắc Kinh, cố ý bảo tôi thông báo cho anh biết.

Nói đến đây, người thanh niên gật đầu một cái, sau đó khởi động xe, chậm rãi lái đi, chỉ để lại Giang Nguyên đứng ngẩn người.

- Tôn Diệu Nguyệt nói cho tôi để làm gì?

Chương 698: Trao đổi

- Thế lực ngoại quốc?

Đứng ngoài cổng Dương gia, Giang Nguyên há to miệng, đầu óc choáng váng, có chút không hiểu tại sao Tôn Diệu Nguyệt lại đi nói chuyện này với hần.

Thế lực ngoại quốc mà Tôn Diệu Nguyệt nói tất nhiên không phải thế lực bình thường, có thể là thế lực ngang ngửa Thiên Y Viện hoặc Cổ môn. Nếu không, sẽ không khiến Tôn Diệu Nguyệt phải chú ý. Hơn nữa còn cố ý báo cho hần biết.

Khi có thế lực như vậy lên vào, là thành viên Thiên Y Viện có quan hệ mật thiết với chính phủ, hần cũng phải có trách nhiệm giám sát và đối kháng.

Tôn Diệu Nguyệt nói cho hần biết, chẳng lẽ muốn hần thông báo cho nội viện? Làm như vậy đối với cô cũng không có chỗ tốt. Rất

cuộc là Tôn Diệu Nguyệt muốn làm cái gì?

Giang Nguyên cau mày suy nghĩ, cảm thấy có chút cổ quái. Dù sao chuyện này chủ yếu là có liên quan đến nội viện, hơn nữa cũng chỉ là phong thanh. Cho dù hắn có thông báo lại cho người phụ trách đồn trú tại Bắc Kinh này, bọn họ cũng sẽ không đi điều tra.

Nhưng nếu Tôn Diệu Nguyệt đã nhắc nhở hắn, tất nhiên là có tác dụng. Cho nên, Giang Nguyên quyết định tạm thời gạt chuyện này sang một bên. Bây giờ điều cần làm cho giải quyết chuyện của Khương lão. Ông khỏe sớm một ngày thì hắn cũng yên tâm hơn một ngày.

- Giang Nguyên, cậu đến rồi sao? Tại sao lại đứng ngoài cửa?

Giang Nguyên đang định xoay người bước vào cổng, liền nhìn thấy một chiếc xe đậu bên cạnh.

- Ba...

Tiểu Bảo vươn đầu ra khỏi cửa sổ xe, dì Dương bên cạnh đang mỉm cười nhìn hắn.

- Ôi chào, bảo bối của ba, đến cho ba ôm cái nào.

Giang Nguyên bế bổng Tiểu Bảo ra khỏi cửa xe, sau đó gật đầu với dì Dương. Nhìn chiếc xe chậm rãi chạy vào bên trong, lúc này hắn mới cùng Tiểu Bảo đi vào.

Sáng hôm sau, Giang Nguyên đến nhà Khương lão. Lần này gặp Giang Nguyên, Khương lão tương đối cao hứng.

Ngay cả Khương Quốc Cường nhìn thấy Giang Nguyên cũng đặc biệt vui mừng, đích thân đến cửa đón hắn, ánh mắt thỉnh thoảng nhìn vào chiếc hộp trong tay Giang Nguyên. Tuy nói Giang Nguyên đã mua được thuốc, nhưng nhìn thấy thứ có thể cứu được mạng của lão gia tử, Khương Quốc Cường vẫn rất cao hứng.

- Tình huống của Khương lão mấy ngày nay như thế nào?

Giang Nguyên vừa đi vừa hỏi.

- Sau khi được Giang tiên sinh trị liệu cho một lần, lão gia tử thở cũng dễ dàng hơn. Ngay cả ho cũng giảm bớt, thuốc tây sử dụng hàng ngày cũng không còn nhiều.

Nghe Giang Nguyên hỏi, Khương Quốc Cường vội trả lời.

Nghe xong, mặc dù cảm thấy không có gì ngoài ý muốn, nhưng Giang Nguyên vẫn hài lòng gật đầu:

- Như vậy là tốt rồi. Kế tiếp chỉ cần uống thuốc đều đặn, hết thấy sẽ không còn vấn đề.

- Tất cả là nhờ có Giang tiên sinh.

Nghe Giang Nguyên nói, trong lòng Khương Quốc Cường cũng bình tĩnh hơn.

Bước vào phòng khách, sau khi Giang Nguyên ngồi xuống, mới giao cái hộp cho Khương Quốc Cường:

- Cũng may không làm nhục sứ mệnh. Hai loại thuốc mà các người thiếu đã có ở đây.

- Tốt quá, thật sự là vất vả cho Giang tiên sinh rồi.

Khương Quốc Cường cảm kích gật đầu, tiếp nhận cái hộp rồi giao cho vị bác sĩ bên cạnh. Sau khi vị bác sĩ mang cái hộp ra ngoài, lúc này mới quay sang nhìn Giang Nguyên:

- Không biết đổi lấy số thuốc này, chúng tôi phải trả cho Giang tiên sinh bao nhiêu tiền?

- Tiền thì thật ra không cần.

Giang Nguyên chần chờ một chút rồi nói.

- Ồ?

Nghe Giang Nguyên nói như vậy, sắc mặt của Khương Quốc Cường có chút biến đổi nhưng rất nhanh khôi phục lại sự bình thường. Ông đã chuẩn bị sẵn tâm lý. Dù sao lần trước vị kia lấy ngoài tiền ra thì còn có đồ vật tương đương.

Giang Nguyên móc ra một tờ giấy đưa cho Khương Quốc Cường:

- Nơi này có tên của một số loại thuốc. Nếu như có thể, Tỉnh trưởng Khương hãy cho người đi tìm giùm tôi. Nếu có thể tìm được vài vị thuốc, cũng có thể chuẩn bị cho lão gia tử dùng.

- Về phần số lượng, xin Tỉnh trưởng Khương cứ yên tâm, tìm được bao nhiêu hay bấy nhiêu.

Giang Nguyên nói.

- Đương nhiên, đương nhiên rồi. Đối với Giang tiên sinh, chúng tôi tất nhiên là yên tâm.

Trước kia cũng đã có kinh nghiệm, Khương Quốc Cường cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, cũng không lo lắng Giang Nguyên sẽ hãm hại họ.

Thấy Khương Quốc Cường đồng ý, Giang Nguyên mỉm cười hài lòng. Số dược vật này đều là thứ cần cho hắn tu luyện, nhưng lượng tồn bên ngoài khá ít. Muốn đổi từ nội viện thì phải dùng rất nhiều điểm. Nếu Khương Quốc Cường có thể tìm được vài thứ trong đó, hoặc một hai loại, chỉ cần số lượng đủ, đối với hắn mà nói còn có lời hơn là nhận tiền mặt.

Cái mà Khương Quốc Cường cần tìm cũng không phải dược vật quá hiếm. Tỷ lệ tìm được sẽ rất cao.

Sau khi thỏa hiệp xong xuôi, bên kia cũng có người báo lại, thuốc đã được sắc xong. Giang Nguyên liền đứng dậy, nói:

- Được rồi, vậy chúng ta bắt đầu thôi.

Chương 699: Mưu đồ của Nguyên thiếu

Có thuốc, chuyện kế tiếp sẽ đơn giản hơn nhiều. Đối với trị liệu như vậy, mặc dù cố sức một chút, nhưng đối với Giang Nguyên mà nói, cũng không phải chuyện khó khăn gì.

Cảnh tượng Giang Nguyên đổ mồ hôi, thở hổn hển, khiến cho

Khương lão cảm thấy nợ hần rất nhiều. Vài ngày rất nhanh trôi qua. Nhờ có Giang Nguyên trị liệu, trong mấy ngày ngắn ngủi, cả người Khương lão giống như trẻ hơn vài tuổi, tinh thần thoải mái hơn.

Không chỉ ho được giảm bớt mà ngày ăn cơm cũng ăn thêm nhiều hơn.

Tình huống như vậy, không chỉ toàn bộ Khương gia vui mừng mà ngay cả Khương Quốc Cường đã trở về tỉnh Đông cũng cố ý gọi điện thoại về, một lần nữa tỏ vẻ cảm ơn Giang Nguyên.

- Giang tiên sinh, số được liệu mà cậu muốn, bây giờ tôi đang cho người đi tìm. Tôi vừa mới nhận được tin tức, nói có một cây Sơn Tham năm trăm năm xuất hiện. Nếu thật, tôi sẽ cho người lấy ngay.

Giang Nguyên mỉm cười. Quen thân với đại gia tộc lớn, quả nhiên có chỗ hữu dụng. Nếu để cho hần đi tìm, còn không biết tìm đến ngày tháng năm nào. Đương nhiên, Thiên Y Viện là một ngoại lệ.

Nếu như có thể tìm được một Sơn Tham năm trăm năm, trên cơ bản xem như huê vốn. Nếu có được hai gốc, xem như là lời.

- Nào, để cảm ơn Nguyên thiếu đã chuẩn bị những thứ này cho chúng ta, mọi người mời Nguyên thiếu một ly.

Một vị đại thiếu bưng ly rượu kêu lên.

- Đúng đúng, Nguyên thiếu, cạn ly nào.

Một đám đại thiếu uống đến mặt đỏ bừng nghe xong, liền đứng dậy bưng ly rượu, nói với Nguyên thiếu sắc mặt đã có chút tái nhợt.

Khác với đám đại thiếu đã ngà ngà say, mặc dù Trương Nguyên uống không ít, nhưng ánh mắt của y không hề có biểu hiện của việc say rượu. Ngay cả gương mặt tái nhợt cũng chỉ ửng đỏ một chút. Nhìn mọi người nhiệt tình mời mình, Trương Nguyên cũng mỉm cười bưng ly rượu, nhìn mọi người cười vang:

- Nào, được các vị huynh đệ để mắt đến, tôi xin được phép cạn

trước.

Dứt lời, liền ngửa đầu nốc hết ly rượu.

- Được.

Trương Nguyên sảng khoái như vậy, mọi người nhất tề kêu lên một tiếng rồi uống sạch.

Sau khi mọi người đã uống cạn ly rượu, Trương Nguyên mỉm cười vẫy tay gọi bồi bàn lui xuống, tự mình cầm chai rượu rót cho tất cả mọi người.

Thấy hành động của Trương Nguyên, mọi người liếc mắt nhìn nhau, tinh thần run lên.

Nếu Trương Nguyên đuổi phục vụ ra ngoài, tất nhiên là có chuyện cần thương lượng. Mà mỗi lần như thế dường như đều là chuyện tốt.

- Các vị, hôm nay tôi có chuyện này muốn thương lượng với mọi người một chút.

Rót xong tất cả các ly rượu, Trương Nguyên đặt bình rượu xuống, mỉm cười nói.

Mọi người liếc mắt nhìn nhau, nhất tề nở nụ cười:

- Nguyên thiếu có gì thì cứ nói. Đều là anh em cả, đừng khách sáo làm gì.

- Được, vậy tôi xin được phép nói thẳng.

Trương Nguyên gật đầu, sau đó cao giọng cười nói:

- Cũng không phải chuyện gì đại sự. Gần đây có một hạng mục không tệ, một mình tôi ăn không vô, cho nên mới hỏi mọi người xem có hứng thú không.

Trương Nguyên vừa nói xong, tất cả mọi người đều bật cười. Một người vỗ vai Trương Nguyên, cười nói:

- Vẫn là Trương Nguyên anh đáng tin cậy. Có hạng mục ngon đều chia cho mọi người. Đến lúc đó tất cả đều có lợi, đúng hay không?

Vị đại thiếu này vừa nói xong, những người còn lại đều phá lên cười phụ họa. Nhưng trong đám người bắt đầu có ánh mắt biểu hiện khác thường.

Mắt Khương Dương đang tràn ngập men say, nhưng sau khi Trương Nguyên nói xong, men say đó trong nháy mắt liền giảm bớt vài phần, thậm chí còn lộ ra vẻ cảnh giác.

Cũng có một vị đại thiếu giống như Khương Dương, tinh thần dường như thanh tỉnh hơn vài phần, nhìn Trương Nguyên cười nói:

- Thật không biết Nguyên thiếu có hạng mục gì tốt, có thể nói ra cho mọi người tham khảo một chút không?

Nghe câu hỏi, Trương Nguyên cũng không có gì ngoài ý muốn, sau đó cầm một tấm bản đồ phía dưới bàn lên.

Khi Trương Nguyên trải tấm bản đồ lên bàn, mọi người đều sửng sốt. Bởi vì ai cũng cảm thấy tấm bản đồ này rất quen thuộc. Nhìn kỹ lại một chút, tất cả đều nhận ra là chỗ nào.

Ánh mắt đều hiện lên sự nghi hoặc, không biết Trương Nguyên đang có ý gì.

- Haha, Nguyên thiếu. Tất cả chúng tôi đều biết nơi này làm gì có hạng mục nào chứ? Nói đùa à?

Một vị đại thiếu nhìn tấm bản đồ, phì cười nói.

- Hạng mục đương nhiên là có.

Trương Nguyên mỉm cười, sau đó dùng tay chỉ vào một điểm trên bản đồ:

- Mọi người nhìn nơi này đi.

- Sao?

Nhìn biểu hiện thần bí của Trương Nguyên, tất cả mọi người đều cảm thấy khó hiểu. Nếu chỗ này còn có chất béo thì đã sớm bị người ta chiếm từ lâu, nào để đến tận bây giờ?

Nhưng theo ngón tay Trương Nguyên chỉ vào, sau khi nhìn kỹ, sắc mặt ai nấy đều sững sờ, nhất tề ngẩng đầu nhìn Trương Nguyên, ánh mắt tràn đầy kinh hãi.

- Nơi này? Sao có thể? Không thể nào? Ai mà dám động chỗ này chứ?

Khương Dương hồi phục lại tinh thần, lắc đầu nói:

- Nguyên thiếu đừng nói đùa chứ?

- Không phải nói đùa.

Nghe Khương Dương nói, Trương Nguyên cười rộ lên, ngón tay gõ lên chỗ đó, nói:

- Tất cả mọi người đều biết, nếu có thể lấy được chỗ này, ít nhất cũng có được mấy chục triệu. Mọi người có thể cầm trong tay bảy tám triệu. Thế nào? Hạng mục này không tệ chứ?

Nhìn biểu hiện không phải đang nói đùa của Trương Nguyên, mọi người tội nhìn anh, anh nhìn tôi, men say trên gương mặt rất cuộc tiêu tán vài phần. Có người lên tiếng:

- Nguyên thiếu, chúng tôi nói thật, nơi này ai mà dám động chứ? Nếu dám động, đã sớm có người động rồi. Bảy tám triệu đó, tôi không dám lấy đâu.

- Đúng, đúng. Mặc dù mê tiền, nhưng tôi cũng không dám động.

Mọi người đều gật đầu, ngay cả Khương Dương cũng nuốt nước miếng mà lắc đầu. Y thích tiền nhưng không dám nhúng tay vào.

Nhìn mọi người đều nuốt nước miếng nhưng lại không dám động, Trương Nguyên cười lạnh:

- Người khác không dám nhưng không có nghĩa là chúng ta không dám.

Nói đến đây, y quét mắt nhìn mọi người, lạnh giọng nói:

- Có huynh đệ chúng ta liên thủ, ai dám lên tiếng?

- Không được, không được.

Mọi người cũng vẫn cuống quýt lắc đầu.

Trương Nguyên lại cười lạnh:

- Các người sợ cái gì? Có huynh đệ chúng ta ở đây, ai dám lên tiếng chứ?

- Đây chính là tiền triệu đấy. Chỉ cần anh em chúng ta liên thủ, dù thế nào cũng có thể kiếm được. Hơn nữa ai cũng không dám lên tiếng.

Nói đến đây, Trương Nguyên lạnh lùng cười nói:

- Vì là anh em nên tôi mới đề cập việc này, để tất cả đều cùng có lợi.

Thấy Trương Nguyên dường như có chút tức giận, sắc mặt mọi người đều biến đổi. Theo Trương Nguyên lăn lộn lâu như vậy, nếu bây giờ không đáp ứng, hình như có chút không được hay cho lắm. Nhưng việc này quá mạo hiểm.

Khương Dương cũng nghĩ như vậy. Sau khi suy nghĩ một chút liền cắn răng nói:

- Anh em chúng tôi thì không thành vấn đề, nhưng chúng tôi cũng chỉ có sáu người. Còn có nhà của lão Dương nữa. Nếu không ai bên đó tham gia, việc này không ai dám động vào đâu.

- Đúng đúng.

Khương Dương vừa nói, đám đại thiếu kia liền gật đầu. Bọn họ không thiếu tiền. Mặc dù thấy tiền là đỏ mắt, nhưng quả thật không dám nhúng tay vào vụ buôn bán này.

- Nhà lão Dương?

Nhìn vẻ mặt của mọi người, Trương Nguyên làm sao mà không biết mọi người đang suy nghĩ chuyện gì, lập tức lạnh lùng cười nói:

- Bên phía nhà lão Dương, tôi tất nhiên sẽ có biện pháp. Nhưng mọi người cũng nên chuẩn bị sẵn sàng. Ngày nào mọi người cũng vui chơi ở đây, tôi cũng không hề cư xử tệ. Lúc này tôi thật sự rất coi trọng vụ làm ăn này, nếu mọi người không giúp thì thật không thể nào nói nổi.

Nhìn nụ cười lạnh như băng của Trương Nguyên, mọi người đều giật thót trong lòng. Tuy không ai sợ Trương Nguyên sẽ áp chế, nhưng ngấm lại nếu không có Trương Nguyên cung cấp thuốc, mọi người đã không thể chơi được tận hứng như vậy.

Khương Dương liền nói:

- Nguyên thiếu, cũng không thể xằng bậy được. Nếu không ai bên phía nhà lão Dương có mặt, chúng tôi ai cũng không dám chạm vào.

- Đúng vậy, đúng vậy.

Mọi người đều gật đầu.

- Được, lão Dương. Mặc dù không phải họ Dương thật, nhưng y quả thật cũng đủ đại diện cho Dương gia.

Trương Nguyên lạnh giọng cười.

Chương 700: Ultraman

Rời khỏi hội sở Kim Lăng Các, sắc mặt của các đại thiếu đều không tốt. Chào tạm biệt vài câu rồi nhanh chóng tản đi.

Khương Dương vừa lái xe vừa cau mày, gương mặt tràn đầy sự bất ngờ. Có thể đến chỗ Trương Nguyên, không có ai là đơn giản. Tuy nói không ai không thêm mấy triệu, nhưng vì mấy triệu đồng mà bốc lên phong hiểm như vậy thì không ai ngu.

Dù sao, chỗ đó động được thì đã có người nhúng tay vào rồi. Bây giờ Trương Nguyên muốn động vào, không phải ông thọ ngại mệnh già mà đòi chết sao?

Mặc dù như Trương Nguyên đã nói, nếu cả bảy nhà đều chung tay vào làm, việc này không phải là không thể được. Nhưng phong hiểm vẫn không nhỏ. Cho nên, mặc dù mấy triệu rất mê người, nhưng Khương Dương biết rõ, kỳ thật không thể tham được.

Cho dù bọn họ không có trong tay số tiền lớn, nhưng vì một chuyện quá nguy hiểm mà mạo hiểm thì không ai nghĩ đến. Nhưng tất cả đều biết bọn họ nợ ân tình Trương Nguyên không nhỏ. Nếu trực tiếp từ chối thì có lẽ hơi khó coi.

Cũng may, người duy nhất của họ Dương lại đang ở một chỗ hẻo lánh rèn luyện tư lịch. Nếu không ai ở Dương gia tham gia vào việc này, bọn họ cũng có lý do để từ chối.

Chỉ là Khương Dương nhớ đến lời nói của Trương Nguyên, trong lòng vẫn có chút bất an. Tuy Trương Nguyên không nói rõ tên của người kia, nhưng ai cũng biết, thế hệ trẻ đại diện cho Dương gia cũng chỉ có một người.

Nếu Trương Nguyên có thể tác động được y, vậy việc này tất cả mọi người đều phải nhúng tay vào.

Nghĩ đến đây, trong lòng Khương Dương liền có một quyết định. Tính ra thì y cũng hiểu rõ về người con duy nhất của Dương gia. Nếu Trương Nguyên không thể lôi kéo được, mà tốt nhất là không được, như vậy sẽ rất tốt. Mọi người không cần phải mạo hiểm.

Nếu Trương Nguyên có thể tác động được, tất cả cũng đáng phải mạo hiểm một lần. Bảy tám triệu chính là một cái bánh ngon, không ăn thì uống.

Những người còn lại trên cơ bản đều có cùng một suy nghĩ, đang chờ một chiêu cuối cùng của Trương Nguyên.

- Tiểu Bảo, ngoan ngoan.

Giang Nguyên ôm Tiểu Bảo xoay hai vòng giữa không trung, khiến Tiểu Bảo phát ra tiếng cười khanh khách.

- Ba, con muốn một con Ultraman.

Tiểu Bảo ôm cổ Giang Nguyên, hưng phấn nói.

- Ultraman?

Giang Nguyên sửng sốt.

Sau đó bẹo má cu cậu một cái, cười hỏi:

- Con muốn Ultraman làm gì?

- Bạn của con ai cũng có một con Ultraman. Con cũng muốn có, mà còn muốn có con lớn nhất.

Được ba hôn, nụ cười của Tiểu Bảo càng thêm sáng lạn, hôn vào miệng Giang Nguyên một cái, nói.

- Được, để ba mua cho con một con lớn nhất.

Giang Nguyên gật đầu:

- Nào, bây giờ chúng ta đến siêu thị để mua.

Tuyên Tử Nguyệt đứng bên cạnh cũng mỉm cười:

- Được rồi, Tiểu Bảo, dù sao ba của con cũng đang rảnh rồi. Dì Tử Nguyệt đi mượn xe, chúng ta đi mua Ultraman nhé.

- Đúng, đúng. Chúng ta đi ngay bây giờ, mua cho Tiểu Bảo một con Ultraman to nhất.

Phan Hiểu Hiểu cũng vỗ tay đồng ý.

- Vâng, vâng.

Nghe Tuyên Tử Nguyệt và Phan Hiểu Hiểu nói, Tiểu Bảo vui mừng vỗ bàn tay nhỏ xíu của mình.

Thấy hai người hăng hái như vậy, Giang Nguyên hiển nhiên không có gì phải từ chối, lập tức ôm Tiểu Bảo đi về phía siêu thị.

Đi dạo siêu thị, con gái phải nói là hăng hái cực cao. Cho dù là

Phan Hiểu Hiểu và Tuyên Tử Nguyệt không phải thiếu nữ bình thường nhưng cũng không ngoại lệ.

Đương nhiên, mục đích đi dạo của mọi người chính là mua cho Tiểu Bảo một con Ultraman.

- Anh bạn nhỏ, xem đi, rất uy vũ, rất đẹp trai này...

Người bán cầm một con robot Ultraman đưa ra trước mặt Tiểu Bảo.

Giang Nguyên nhìn con Ultraman nằm trong hộp, mỉm cười. Con Ultraman này được chế tạo rất tinh xảo, vừa nhìn là biết hàng nhập khẩu. Kinh doanh quả nhiên là không đơn giản. Theo lý, Tiểu Bảo hẳn sẽ phải rất thích. Chỉ cần nó thích, hẳn sẽ mua ngay.

Nhưng Tiểu Bảo chỉ nhìn hai lần rồi lắc đầu:

- Không, con muốn cái to nhất.

- To nhất?

Nhân viên bán hàng nghe Tiểu Bảo nói, không khỏi cảm thấy choáng váng. Cô nhìn thấy tất cả đều mặc đồ sang trọng, cho nên đã cầm đến một con robot mắc tiền nhất. Bảo phải tìm con to hơn, ở chỗ cô thật sự không có.

Nhưng cô nhân viên bán hàng rất nhanh quét hai mắt, lại cầm đến một con Ultraman khác:

- Anh bạn nhỏ, con này cũng rất đẹp, có thích không?

Tiểu Bảo lại lắc đầu:

- Không, Hàm Hàm đã có. Con không thích.

- Con muốn con lớn hơn nữa.

Nhìn cô nhân viên bán hàng đang tròn mắt, Tiểu Bảo chu miệng, bất mãn nói.

- Lớn hơn nữa.

Không những cô nhân viên bán hàng choáng váng mà ngay cả Phan Hiểu Hiểu và Tuyên Tử Nguyệt cũng vậy. Bởi vì hai người cũng đã nhìn ra, trong cửa hàng này, con đắt tiền nhất và lớn nhất cũng chỉ có hai con này. Nếu tìm con to hơn nữa thì sợ không có.

- Anh bạn nhỏ, con này đã không tệ rồi. Mặc dù bạn học của con có, nhưng con xem nó rất đẹp đấy.

Cô nhân viên bán hàng cười nói với Tiểu Bảo:

- Chờ vài ngày nữa, cô sẽ tìm cho con một con tốt hơn. Đến lúc đó con lại dẫn ba đến nữa nhé.

Nhìn con Ultraman, Tiểu Bảo lắc đầu, nói:

- Không.

- Không.

Nghe Tiểu bảo nói, cô nhân viên bán hàng cảm thấy bất đắc dĩ. Đây đã là hai con tốt nhất rồi, muốn cô tìm con tốt hơn, thật sự cô tìm không ra.

Tiểu Bảo nhìn chung quanh, đột nhiên chỉ vào một con:

- Con muốn con này.

Mọi người theo hướng Tiểu Bảo nhìn lại, tất cả đều sửng sốt.

Bên kia quả thật có một con robot rất lớn, nhưng không phải là Ultraman, mà là một Transformer cao hơn mười mét.

- Anh bạn nhỏ, cái này không bán, chỉ dùng để trưng bày thôi.

Cô nhân viên bán hàng vội vàng giải thích.

- Không, con thích.

Tiểu Bảo chu miệng, bất mãn nói.

Nhìn biểu hiện của Tiểu Bảo, Giang Nguyên cười khỏ, đang định lên tiếng, chợt nghe bên cạnh có người nói:

- Gọi giám đốc của các người xuống đây, sau đó gỡ con này cho anh bạn nhỏ đó.

Chương 701: Phòng trà

Nghe thanh âm đột nhiên vang lên, nữ nhân viên bán hàng ngay người, ngay cả đám người Giang Nguyên cũng vậy.

Một món đồ chơi cao đến hai tầng lầu, nói cho là cho sao? Hơn nữa, Tiểu Bảo chỉ thích một lát, có mang về thì làm sao mà chơi?

Cô nhân viên bán hàng nhìn chằm chằm người thanh niên đã lên tiếng, một hồi lâu vẫn chưa lấy lại tinh thần.

- Không nghe tôi nói sao?

Thấy cô nhân viên vẫn đứng im, ánh mắt người thanh niên trầm xuống.

- Ơ, vâng, vâng.

Cô nhân viên cũng không phải mắt bị mù, bị người thanh niên trừng cho một cái, liên tục gật đầu, sau đó vội vàng đi gọi Giám đốc.

Đám người Giang Nguyên nhìn người thanh niên, mặc dù bất ngờ, nhưng người ta đã khách khí như vậy, tổng cũng không thể không để ý đến.

Mặc dù không quá quen thuộc với người thanh niên trước mắt, nhưng Giang Nguyên vẫn cười nói:

- Nguyên thiếu, con nít không hiểu chuyện. Cảm ơn ý tốt của cậu.

- Haha, Giang thiếu khách sáo quá rồi. Nếu cháu thích thì cứ mang về, chẳng có gì cả.

Trương Nguyên nheo mắt, ánh sáng chợt lóe lên, sau đó mỉm cười bước đến bên cạnh Tiểu Bảo, xoa nhẹ một cái lên mặt cậu bé, hỏi:

- Tiểu Bảo đúng không? Cháu thích cái này sao?

- Thích.

Nhìn người thanh niên nở nụ cười, Tiểu Bảo gật đầu một cái.

- Được, nếu thích chú sẽ tặng cho cháu. Chờ một lát nhé, để chú cho người đưa về nhà cho cháu.

Thấy Tiểu Bảo gật đầu, ý cười trong mắt Trương Nguyên lại càng đậm hơn.

Nghe xong, Tiểu Bảo vui mừng gật đầu:

- Tốt quá, tốt quá. Nhưng cháu không muốn đưa về nhà, đưa đến nhà trẻ đấy.

- Được, nghe lời Tiểu Bảo, chúng ta sẽ đưa đến nhà trẻ.

Nhìn hành động và lời nói của Trương Nguyên, Giang Nguyên hơi cau mày, nhưng thấy Tiểu Bảo vui vẻ như vậy, hẳn cũng không lên tiếng. Đối với Tiểu Bảo, hẳn tương đối căng chiêu, tất nhiên sẽ không làm cậu bé mất hứng lúc này.

Giám đốc bán hàng rất nhanh đi đến. Ở Bắc Kinh, có thể làm quản lý của những khu thương mại lớn, không ai là không có nhân lực.

Mặc dù vị Giám đốc cũng không nhận ra chàng thanh niên trước mắt là ai, nhưng thấy đối phương ngẩng cao đầu, trên người tỏa ra khí thế đặc biệt, nụ cười trên mặt kéo rộng đến mang tai.

- Vị tiên sinh này, con Transformer này chẳng qua chỉ là hàng trưng bày của cửa hàng, không bán ạ.

Mặc dù nói không bán nhưng gương mặt của vị Giám đốc cũng không có gì là bất mãn.

Trương Nguyên dường như không có tâm trạng nói cái gì với vị Giám đốc, lạnh lùng nói:

- Bảo nhân viên đưa cái này đến nhà trẻ.

Dứt lời, sau lưng lập tức có người bước lên nói với vị Giám đốc:

- Chi phí tôi sẽ thanh toán. Bây giờ anh cho người đưa cái này đi đi.

Nhìn biểu hiện của Trương Nguyên, cùng với người cận vệ, vị giám đốc thoáng chần chừ một chút rồi vội vàng gật đầu. Y biết rất rõ người thanh niên trước mắt tuyệt đối không thể đắc tội.

Nếu đối phương đã chịu chi trả chi phí, vậy thì tội gì không bán. Sau này mua lại một cái khác là được.

Nhìn Trương Nguyên đã thảo luận xong với đối phương, Giang Nguyên đứng một bên ôm lấy Tiểu Bảo, gương mặt cũng không có gì khác thường, chẳng qua chỉ là không biết rốt cuộc tên Trương Nguyên này muốn làm gì. Không có chuyện gì là cho không cả.

Hơn nữa, trong lòng Giang Nguyên vẫn luôn có sự phòng bị đối với Trương Nguyên. Hắn cảm thấy vị Nguyên thiếu này không phải là một nhân vật đơn giản. Đặc biệt sau khi hắn phát hiện trên người đối phương có khí tức đặc biệt, hắn liền không có sự khinh thường giống như các đại thiếu khác.

Cho nên, Giang Nguyên chỉ lẳng lặng nhìn, muốn xem rốt cuộc Trương Nguyên muốn làm gì.

Quả nhiên, không ngoài suy đoán, Trương Nguyên quay sang nhìn Giang Nguyên, rồi nhìn Phan Hiểu Hiểu và Tuyên Tử Nguyệt sau lưng hắn, mỉm cười nói:

- Tương thỉnh không bằng vô tình gặp được. Không biết Giang thiếu có nể mặt uống với tôi một tách trà hay không?

- Uống trà?

Giang Nguyên khẽ mỉm cười, gật đầu nói:

- Được.

- Được.

Thấy Giang Nguyên cũng không từ chối, ý cười trong mắt Trương Nguyên lại càng nhiều hơn.

Trương Nguyên cũng không mời Giang Nguyên đến Kim Lăng Các mà tìm một trà lâu gần đó để uống.

Trong gian phòng bao, tùy ý lựa chọn chỗ ngồi xong, Trương Nguyên nhìn Phan Hiểu Hiểu và Tuyên Tử Nguyệt, cười nói:

- Hiểu Hiểu, còn có vị tiểu thư này nữa, tôi muốn trò chuyện riêng với Giang thiếu một chút, có được hay không?

- Vâng, nào, Tử Nguyệt, chúng ta mang Tiểu Bảo ra ngoài đi dạo một chút đi.

Nghe Trương Nguyên nói xong, lại thấy Giang Nguyên không phản đối, Phan Hiểu Hiểu gật đầu, cùng Tiểu Bảo và Tuyên Tử Nguyệt ra ngoài.

Chương 702: Anh đã gặp phải tôi

Nhìn vẻ mặt thần bí của Trương Nguyên, Giang Nguyên vô cùng bình tĩnh. Tuy nói hẳn có sự đề phòng đối với Trương Nguyên, nhưng cũng không thêm để ý. Ở Hoa Hạ này, đúng là không có cái gì để cho hắn sợ.

Ở thế tục, đừng nói chỉ là một Trương Nguyên nho nhỏ trước mặt, cho dù là bầy cự đầu, hẳn cũng chẳng chút úy kỵ. Về phần khí tức không bình thường trên người Trương Nguyên, hẳn cũng chẳng sợ. Từ lúc trở về nước cho đến nay, đấu với người khác mấy lần, lần nào cũng là từ trong nguy hiểm mà bước ra. Thậm chí ngay cả cấp bậc như Tôn Diệu Nguyệt hẳn cũng có thể đối phó được. Thứ tiểu lâu la này, hẳn lại càng không thêm để ý.

Nhưng hẳn có chút tò mò, không biết Trương Nguyên tìm hắn là có chuyện gì.

Khi Trương Nguyên nói mời Tuyên Tử Nguyệt và Phan Hiểu Hiểu mang Tiểu Bảo ra ngoài để y nói chuyện riêng, Giang Nguyên cũng không phản đối. Hẳn thật sự hiểu kỳ không biết người trước mặt là ai. Con ông cháu cha mà có năng lượng khí tức đặc biệt như vậy, quả thật là rất quái.

Mặc dù Giang Nguyên không muốn bị phiền toái, nhưng nếu đối phương đã tìm đến cửa, hẳn cũng muốn biết rõ ràng mục đích của đối phương.

- Giang thiếu, mời uống trà.

Trương Nguyên bưng bình trà, rót vào tách cho Giang Nguyên.

Cầm tách trà nhấp một ngụm, Giang Nguyên có chút cau mày. Gần đây hẳn uống Thanh Tâm trà của Thiên Y Viện không ít. Khi uống loại trà khác, dường như có chút không quen.

- Như thế nào, Giang thiếu, trà không hợp khẩu vị?

Trương Nguyên nháy mắt nắm bắt được động tác lơ đãng của Giang Nguyên.

- Rất ngon.

Giang Nguyên lắc đầu, nhìn Trương Nguyên, hỏi:

- Không biết hôm nay Nguyên thiếu tìm tôi là có việc gì?

Thấy Giang Nguyên hỏi, thần sắc Trương Nguyên có chút nghiêm túc lại, gật đầu nói:

- Hôm nay tìm Giang thiếu, quả thật có một việc cần thương lượng.

- Xin cứ nói.

Giang Nguyên tiện tay nâng tách trà lên nhấp một ngụm, sau đó nhìn Trương Nguyên.

Nhìn tấm bản đồ trên bàn, nghe Trương Nguyên nói, thần sắc của Giang Nguyên vẫn bất động.

- Giang thiếu...

Thấy Giang Nguyên lạnh nhạt không nói, Trương Nguyên hơi cau mày, tiếp tục:

- Lần này có sáu huynh đệ chúng ta tham gia vào. Nếu thuận lợi,

mỗi người có thể kiếm được bảy tám triệu. Bây giờ chỉ thiếu một mình Giang thiếu anh. Nếu anh có thể gia nhập, bên phía chúng tôi có thể tiến hành ngay.

Dứt lời, Trương Nguyên lảng lảng nhìn Giang Nguyên, chờ hản trả lời. Giang Nguyên không phải là một nhân vật đơn giản. Trương Nguyên hoàn toàn không nghi ngờ chuyện này. Cho nên y không tin đối phương không nhận ra phong hiểm trong đó.

Nhưng Trương Nguyên tin đối phương sẽ gạt đầu.

Mặc dù hản không phải là một nhân vật đơn giản, lai lịch lại không nhỏ, nhưng dù sao cũng chỉ là một tên tiểu tử ở nông thôn. Bảy tám triệu tin rằng sẽ đủ hấp dẫn bất cứ kẻ nào, huống chi là Giang Nguyên.

Bảy tám triệu, một con số đủ để bất cứ kẻ nào điên cuồng. Y không tin Giang Nguyên sẽ từ chối. Với thân phận đằng sau hản cộng với những chuyện mà hản đã làm trước đây, chút phong hiểm đó chẳng đáng là gì. Hản không có khả năng không động tâm.

Trương Nguyên cũng không chờ đợi bao lâu, đẩy phần văn kiện đến trước mặt Giang Nguyên, mỉm cười nói:

- Giang thiếu có thể xem qua một chút. Nếu anh đồng ý, ký một chữ lên trên là được.

Nhìn trang giấy chỉ có vài chữ, khoe miệng Giang Nguyên nhếch lên, khiến cho Trương Nguyên ngòì đối diện lại càng đặc ý.

Tài liệu này chẳng ghi cái gì nhiều, thậm chí đồ vật có liên quan cũng không nói rõ, chỉ có ý là sáu người hợp thành một tập đoàn đầu tư. Trong đó đã có sáu cái tên. Ngoại trừ Trương Nguyên và Khương Dương, còn có hơn phân nửa cái tên hản đã nghe qua.

Giang Nguyên cũng không cảm thấy có gì bất ngờ. Ngoại trừ hản ra, những người còn lại đều là người trong gia tộc lớn. Không hề nghi ngờ, hản chính là người đại diện cho Dương gia.

Thấy Giang Nguyên đọc tư liệu, Trương Nguyên mỉm cười. Hản tin rằng Giang Nguyên sẽ ký tên lên trên văn kiện. Nếu không có gì

ngoài ý muốn, mỗi tài khoản sẽ có thêm bảy triệu. Mặc dù có chút phong hiểm, nhưng có thân phận, năng lực và can đảm chống đỡ, cho dù có phong hiểm cũng không tính là gì.

Dưới ánh mắt chờ mong của Trương Nguyên, Giang Nguyên vẫn mỉm cười không nói rồi cuộc đã lên tiếng. Nhưng không phải là đáp án mà Trương Nguyên mong muốn.

- Cảm ơn ý tốt của Nguyên thiếu. Tiền quả thật rất hấp dẫn, nhưng Giang miễn tạm thời không thiếu tiền.

Giang Nguyên mỉm cười nâng tách trà lên nhấp một ngụm, sau đó định đứng dậy rời đi.

Nghe được lời này, Trương Nguyên biến sắc, không nghĩ đến Giang Nguyên lại cự tuyệt, lại còn cự tuyệt một cách dứt khoát.

- Giang thiếu, anh xác định sao?

Nhìn Giang Nguyên buông tách trà xuống định rời đi, Trương Nguyên trầm giọng nói:

- Chẳng lẽ tôi còn chưa nói rõ? Chỉ cần một chữ ký của anh, chuyện kế tiếp sẽ do tôi và những người còn lại làm, không cần Giang thiếu lộ diện. Đến lúc đó Giang thiếu chỉ cần chờ lấy tiền là được.

Nhìn vẻ mặt ngoài ý muốn của Trương Nguyên, Giang Nguyên cười nói:

- Tiền đúng là rất hấp dẫn. Tôi quả thật rất muốn lấy bảy triệu, nhưng còn phải xem có năng lực để lấy hay không. Tôi tự nhận mình không có năng lực này. Cảm ơn hảo ý của Nguyên thiếu.

- Giang Nguyên, anh không cân nhắc lại sao?

Thấy Giang Nguyên đã bước đến cửa, giọng nói của Trương Nguyên rồi cuộc lạnh xuống. Hạng mục này y nhất định phải lấy cho bằng được. Kéo Giang Nguyên xuống nước cũng là một mục đích tương đối lớn trong đó.

Nghe giọng nói âm lãnh của Trương Nguyên, Giang Nguyên dừng

bước, sau đó xoay người lại nhìn Trương Nguyên, nói:

- Xem ra Nguyên thiếu vẫn còn có cái chưa lấy ra? Nói thẳng ra đi. Ngoại trừ bảy triệu này, còn có thứ gì khiến Giang mỗ động tâm hay không?

- Có, đương nhiên là có rồi.

Trương Nguyên mỉm cười, nói:

- Giang thiếu, tôi chỉ nói thêm câu nữa, chỉ cần Giang thiếu anh gật đầu, như vậy chúng ta sẽ là anh em tốt.

- Anh em tốt?

Giang Nguyên cau mày, sau đó cười lớn:

- Tôi họ Giang.

- Anh...

Nghe được lời này của Giang Nguyên, sắc mặt Trương Nguyên phát lạnh, ánh mắt âm trầm nhìn quét qua Giang Nguyên, đột nhiên mỉm cười, gật đầu nói:

- Tốt lắm, nếu Giang thiếu đã trực tiếp như vậy, vậy chúng ta không cần vòng vo nữa.

- Thiên Y Viện có quy định rõ ràng, không cho phép nhúng tay vào chuyện của thế tục. Nhưng gần đây hình như Giang thiếu có chút vi phạm quy định thì phải.

Trương Nguyên nói xong, sau đó nhìn Giang Nguyên dừng bước, gương mặt lộ vẻ đắc ý.

Y không định vận dụng chiêu này. Dù sao, chỉ cần Giang Nguyên nhúng tay vào việc này, xem như hắn đã xuống thuyền. Đến lúc đó, mọi thứ đều đơn giản, hoàn toàn không cần y phải nói thẳng, dùng những từ ngữ uy hiếp đối phương.

Nhưng bây giờ, thật không nghĩ đến Giang Nguyên lại bức y phải sử dụng chiêu này. Đúng là có chút ngoài ý muốn.

Nghe Trương Nguyên nói xong, sắc mặt Giang Nguyên tốt cuộc thay đổi, sau đó xoay người lại, lặng yên nhìn Trương Nguyên một hồi, cuối cùng dưới ánh mắt chờ mong của Trương Nguyên mà nở nụ cười.

- Anh cười cái gì?

Thấy Giang Nguyên không kinh hoảng như mình đã nghĩ, trong lòng Trương Nguyên có chút kinh nghi.

- Anh đem Thiên Y Viện ra uy hiếp tôi, xem ra là anh đã sớm có chuẩn bị.

Giang Nguyên cũng không có ý định đi nữa, quay ngược trở lại ngồi xuống ghế, cầm lấy bình trà tự rót cho mình một tách.

Nhìn động tác nhàn nhã của Giang Nguyên, sắc mặt Trương Nguyên thay đổi, tốt cuộc thở hắt ra, sau đó học theo Giang Nguyên ngồi xuống, tự rót cho mình một tách trà, mỉm cười nói:

- Đúng là ngoài dự liệu. Giang thiếu khó đối phó hơn tôi đã nghĩ nhiều. Chỉ là tôi không biết bây giờ Giang Nguyên muốn thế nào? Hay là anh đang giả vờ bình tĩnh?

Giang Nguyên mỉm cười nhìn Trương Nguyên, ánh mắt lãnh đạm:

- Không phải tưởng tượng mà tôi thật sự còn khó đối phó hơn anh đã tưởng tượng. Về phần có giả bộ hay không, tôi nghĩ Nguyên thiếu cũng hiểu. Nếu không quan tâm, tôi cũng không ngồi đây nói cái gì với anh nữa.

Nói xong, Giang Nguyên lại nhấp một ngụm trà, sau đó nói tiếp:

- Tôi không biết anh có thân phận gì, cũng không biết bối cảnh sau lưng anh là gì, thậm chí còn không biết rốt cuộc anh muốn làm cái gì. Nhưng nếu hôm nay anh tìm tôi, muốn kéo tôi xuống nước, lại có dũng khí nói với tôi như vậy, tốt hơn hết là anh nên chuẩn bị một chút đi.

Buông tách trà trong tay, Giang Nguyên lẳng lặng nhìn Trương Nguyên, nói:

- Vốn tôi không có ý định nói nhiều hay xuất hiện nhiều cùng với anh, nhưng bây giờ anh đã gặp tôi, vì thế lần này anh xem như phiền phức rồi.

Ánh sáng phát ra từ mắt của Giang Nguyên khiến cho người ta có chút sợ, cộng thêm lời nói tản ra mùi nguy hiểm, trong lòng Trương Nguyên khẽ run lên. Bây giờ y có chút hối hận, bắt đầu ý thức được dường như mình đã phạm sai lầm.

Đương nhiên không phải y hối hận vì mình đã gặp đối phương. Y hối hận vì mình đã quá khinh thường đối phương. Vốn hết thấy đã là chuyện nằm trong tay, bây giờ lại dường như không được nắm chắc.

Âm thầm quyết định, nhất định phải triệu tập tất cả lực lượng tiến hành điều tra về đối phương một lần nữa, nhưng Trương Nguyên cũng không có bất kỳ thoái ý nào. Vốn y xuất hiện, mục đích trong đó là kéo Giang Nguyên xuống nước. Nếu Giang Nguyên không bị kéo xuống nước, hành động kế tiếp của y sẽ rất khó mà tiến hành. Bây giờ có chút khó khăn ngoài ý muốn xuất hiện, nhưng Trương Nguyên tin rằng mình có đủ tiền vốn để kéo đối phương xuống nước.

Chương 703: Cố ý khiêu khích

- Nói đi, anh định áp chế tôi như thế nào để gia nhập vào kế hoạch của anh?

Đặt tách xuống, Giang Nguyên hơi hứng thú nhìn Trương Nguyên càng lúc càng không đơn giản này.

Vốn hẳn không định tò mò với đối phương quá nhiều, lại càng không nghĩ đến việc rảnh quá đi tìm phiền phức. Bởi vì ở thế tục, mặc kệ là gia tộc nào, trên cơ bản cũng không cho phép con cháu trực hệ tiến vào hàng ngũ tu giả. Nếu có tiến vào thì phải lập hồ sơ thân mã. Cho nên loại chuyện này cũng rất hiếm thấy.

Trương Nguyên trước mắt rõ ràng là con cháu trực hệ Trương gia. Tuy nói Trương gia cũng không phải chỉ coi trọng một người, nhưng trên người này lại có khí tức của người tu luyện. Nếu

không phải Giang Nguyên đặc biệt miễn cảm với khí tức đó, thật đúng là khó mà phát giác được.

- Áp chế? Không, đây là chuyện hai bên cùng có lợi, sao nói là áp chế được?

Trương Nguyên cười nói:

- Vừa rồi tôi cũng đã nói, chỉ cần Giang thiếu anh đồng ý, cộng thêm một chữ ký, sau đó bảy triệu sẽ là của anh.

- Còn nếu tôi không ký?

Giang Nguyên nhìn Trương Nguyên, tiếp tục hỏi.

- Không ký?

Trương Nguyên cau mày, nhìn Giang Nguyên giống như không phải nói đùa, sắc mặt thoáng có chút âm lãnh:

- Tôi cũng đã nói qua, tôi không nghĩ sẽ áp chế anh.

- Không sao. Tôi chỉ muốn biết anh sẽ dùng cách nào để áp chế tôi thôi.

Nhìn gương mặt âm lãnh của Trương Nguyên, Giang Nguyên bình tĩnh nói.

Nhìn gương mặt bình tĩnh của Giang Nguyên, Trương Nguyên nheo mắt, nói:

- Được, vậy tôi nói thẳng.

- Như tôi vừa mới nói, Giang Nguyên anh thân là thành viên của Thiên Y Viện, hẳn rất rõ ràng quy định của Thiên Y Viện. Anh tự tiện nhúng tay vào thế tục, tôi nghĩ cao tăng của Thiên Y Viện hẳn không biết việc này? Anh quả thật đã vi phạm quy định của Thiên Y Viện rồi.

Hai mắt Trương Nguyên nheo lại, giống như thợ săn đang ẩn núp trong bóng tối nhìn Giang Nguyên:

- Tôi nghĩ chuyện như vậy đủ để cho anh bị trục xuất khỏi Thiên Y Viện?

Giang Nguyên gật đầu:

- Anh nói không sai, điều này rất có thể.

Nghe Giang Nguyên nói, Trương Nguyên mỉm cười:

- Chẳng lẽ Giang thiếu anh vẫn không muốn ký tên?

- Chỉ cần anh ký tên, chúng ta sẽ là huynh đệ, có phúc cùng hưởng, có họa cùng chia. Những người khác cũng sẽ giúp anh chịu trách nhiệm. Những việc trước đây cũng sẽ không có ai nhắc đến.

Dứt lời, Trương Nguyên lại nở nụ cười, hỏi:

- Thế nào?

Giang Nguyên cau mày:

- Chẳng có gì đặc biệt.

- Không có gì đặc biệt?

Nghe xong, nụ cười của Trương Nguyên lạnh lại.

- Đúng, không có gì đặc biệt.

Giang Nguyên lắc đầu:

- Mặc dù Thiên Y Viện có quy định như vậy, nhưng cũng không phải kẻ nào cũng có thể nhúng tay vào chuyện của Thiên Y Viện.

- Hừ, anh không tin tôi có năng lực này?

Trương Nguyên trầm giọng hỏi.

- Không tin.

Giang Nguyên cười nói:

- Anh bất quá chỉ là con cháu bình thường của Trương gia. Ngoại

trừ người kia, còn ai có tư cách nữa chứ?

Nhìn nụ cười khinh miệt của Giang Nguyên, lửa giận chợt lóe trên gương mặt Trương Nguyên:

- Anh cho rằng chỉ dựa vào việc tôi họ Trương?

- Đương nhiên.

Giang Nguyên nhe răng cười:

- Anh không phải dựa vào mình họ Trương, anh cho rằng anh có tư cách đứng trước mặt và nói với tôi những lời như thế?

Nói tới đây, khóe miệng Giang Nguyên vểnh lên, ý cười trong mắt càng đậm. Một luồng khí tức quỷ dị từ trong ánh mắt hắt rất nhanh co rút lại, chậm rãi tràn ra ngoài. Trong đầu Giang Nguyên vang lên một thanh âm rất nhỏ.

- Kỳ thật, cho dù anh họ Trương, cũng không có tư cách đứng đây chỉ trích tôi. Tôi ở đây chỉ là tò mò rồi cuộc anh còn chiêu bài nào nữa không. Nếu không còn, tôi xin phép đi về. Tôi còn phải chở con tôi đến nhà trẻ xem Transformer nữa.

- Anh.

Nhìn ánh mắt cười nhạo của Giang Nguyên, Trương Nguyên dường như mất khống chế, một quyền đánh tới Giang Nguyên.

Giang Nguyên dường như đã sớm dự liệu Trương Nguyên sẽ đánh tới một quyền này, ánh mắt lóe lên, hữu chưởng dựng thẳng, dùng tốc độ vô cùng quỷ dị chop được nắm tay của Trương Nguyên.

Bịch! Một thanh âm trầm đục vang lên. Cơ thể Giang Nguyên hơi ngửa về phía sau, nhưng Trương Nguyên thì cuống quýt lui về sau hai bước.

Cảm nhận được nắm tay truyền đến khí tức âm hàn, Giang Nguyên khẽ cau mày, dưới chân đá lên.

- Một chiêu còn chưa đủ sao?

Giang Nguyên khẽ hừ một tiếng, một chưởng bổ về phía Trương Nguyên.

Thấy Giang Nguyên đánh tới, Trương Nguyên đang còn kinh ngạc, ánh mắt liền lóe lên sự tàn khốc. Một đạo huyết quang hiện lên, huy quyền đón lấy bàn tay của Giang Nguyên.

Giang Nguyên vẫn luôn nhìn chăm chăm Trương Nguyên, nhảy cảm nắm bắt được huyết quang hiện lên trong mắt Trương Nguyên, sắc mặt khẽ biến, liền hiểu ra.

Chương 704: Kế hoạch của Trương Nguyên

Phòng trà có cách âm, liên tiếp tiếng bịch bịch vang lên trong phòng cũng không khiến người bên ngoài chú ý. Cho đến khi cánh cửa phòng trà mở ra, Giang Nguyên thản nhiên bước ra ngoài, Phan Hiểu Hiểu và Tuyên Tử Nguyệt đang ngồi bên ngoài uống trà, lúc này mới ôm Tiểu Bảo bước lên.

Nhìn thân ảnh ba người biến mất khỏi cổng trà lâu, khóe miệng còn dính máu, thân hình chơi chật vật, ánh mắt Trương Nguyên mang theo sự tức giận và oán độc bước ra khỏi phòng bao.

- Nguyên thiếu...

Gã vệ sĩ chờ bên ngoài hoảng sợ xông lên, nhưng lại bị một cái tát như trời giáng.

- Vô dụng.

Trương Nguyên quát một câu, sau đó chủ tứ khóe miệng đầy máu hàm hừ rời khỏi trà lâu.

Giang Nguyên cùng với Tiểu Bảo đến nhà trẻ. Nhìn thấy con Transformer cao hơn mười thước được nhân viên dựng bên cạnh bức tường khu vui chơi, gương mặt nhỏ nhắn của Tiểu Bảo tràn đầy sự kiêu ngạo.

- Ultraman của tớ đấy.

- Đó không phải là Ultraman.

Mấy đứa bạn của Tiểu Bảo yếu ớt nói. Thấy con quái vật to lớn thuộc về bạn học của mình, tuy nói không phải Ultraman, nhưng thật sự có đủ tính chất áp bách.

Món đồ chơi một thước và mười thước, thật sự không cách nào so sánh.

Nhìn đám nhóc ngượng ngùng trước mặt Tiểu Bảo, nhìn bộ dạng kiêu ngạo của Tiểu Bảo đứng trong đám bạn, Giang Nguyên không nhìn được mà bật cười.

Đối với sự uy hiếp của Trương Nguyên, Giang Nguyên cũng không quá để ý. Tuy nói Thiên Y Viện có quy định như vậy, nhưng quy định là chết, người là sống. Với năng lực của Thiên Y Viện, có thể điều tra việc hãm nhúng tay vào thể tục là chuyện rất dễ dàng. Tất cả đầu mối đều có sẵn, người sáng suốt một chút trên cơ bản có thể nhìn ra. Nhưng muốn dùng cái đó để điều tra hãm thì phải xuất ra chứng cứ.

Chứng cứ, trên cơ bản là không thể nào có. Muốn có, nhất định phải có sự xác nhận của bảy cự đầu. Nhưng bảy cự đầu đã có được ít chỗ tốt, đặc biệt là Khương lão, đã thu của hãm tám lạng Thanh Tâm trà, ai lại ngu mà đi nói ra ngoài.

Chỉ cần bảy cự đầu không đứng ra chứng minh, với thân phận của sư phụ hãm, muốn trực xuất hãm ra khỏi Thiên Y Viện không phải là chuyện dễ dàng.

Cho nên, Giang Nguyên cũng không quá đặc biệt chú ý đến việc này. Bây giờ hãm chỉ cần chú ý đến Trương Nguyên. Hôm nay hãm đã cố ý dụ Trương Nguyên ra tay, chính là muốn tìm hiểu thực lực của người này, từ đó tìm hiểu xem lai lịch của đối phương là gì.

Dưới sự kích thích của lực tinh thần khổng lồ của Giang Nguyên, Trương Nguyên cũng không giữ lại bất cứ điều gì. Nhưng xem ra vẫn còn chưa đủ. Khí tức quỷ dị này khiến Giang Nguyên rất có ấn tượng. Hơn nữa, khi Trương Nguyên công kích, ánh mắt hiện lên huyết quang, lại càng khiến cho Giang Nguyên cảm thấy kỳ quái.

Sau khi tiến vào Thiên Y Viện, trong lúc bổ sung kiến thức y học cơ sở, hắn cũng đã nghiên cứu công phu của các gia các phái. Công phu có khí tức âm lãnh không phải là không có, nhưng so sánh chi tiết thì lại không phù hợp với của Trương Nguyên. Quan trọng hơn, Giang Nguyên phát hiện trong mắt Trương Nguyên có huyết quang.

Là một y sĩ ưu tú, hắn có thể xác nhận huyết quang đó rất bất thường. Con người bình thường không có khả năng xuất hiện tình huống như vậy. Hơn nữa, nó xuất hiện khi đối phương ngưng tụ khí tức âm lãnh, chuẩn bị công kích. Tất nhiên là sẽ có điểm đặc biệt nào đó.

Nhưng Giang Nguyên đã nghĩ đến đủ loại công phu, cũng không có cái nào giống cái này. Cho nên, bây giờ Giang Nguyên rất hiếu kỳ đối với lai lịch của Trương Nguyên.

Đương nhiên, đây cũng chẳng phải chuyện cấp bách gì. Nếu Trương Nguyên muốn kéo hắn xuống nước, hơn nữa lại nhúng tay vào một chuyện quá phong hiểm, xem ra mưu đồ sẽ không nhỏ.

- Cái gì? Giang Nguyên không đồng ý.

Người đàn ông trung niên sắc mặt tái nhợt đứng bật dậy, nhìn Trương Nguyên hỏi:

- Làm sao có thể?

Trương Nguyên hừ một tiếng, tiện tay thả xấp văn kiện lên trên bàn, nói:

- Tiểu tử đó không hề động tâm đến tiền. Ngay cả khi tôi dùng Thiên Y Viện uy hiếp hắn, hắn cũng không thèm để ý.

Nhìn gương mặt tối sầm của Trương Nguyên, người đàn ông trung niên trầm giọng hỏi:

- Tại sao? Tại sao tên tiểu tử đó một chút ý tứ đáp ứng cũng không có?

- Không.

Trương Nguyên nói:

- Chúng ta đã quá khinh thường tên tiểu tử này. Thực lực của hắn còn mạnh hơn chúng ta đã nghĩ. Hơn nữa, trụ cột của hắn ở Thiên Y Viện còn vượt xa chúng ta đã đoán. Nếu không, chuyện như vậy, cho dù hắn có gan cũng không dám bắt cần khi bị tôi uy hiếp như thế.

Sắc mặt người đàn ông trung niên biến ảo, chậm rãi gật đầu:

- Ừm, rất có khả năng. Xem ra chúng ta đã quá khinh thường tên tiểu tử này rồi.

Nói đến đây, người đàn ông trung niên dường như nghĩ đến điều gì đó, có chút cả kinh, sau đó nhìn Trương Nguyên, đánh giá từ trên xuống dưới, lúc này mới kinh nghi:

- Cậu bị thương?

- Vâng, tên tiểu tử kia chỉ dùng có năm chiêu đã đánh tôi bị thương.

Mặc dù không muốn lên tiếng, nhưng Trương Nguyên biết lúc này không phải là lúc giấu diếm, cắn răng nói.

- Sao? Nghe Trương Nguyên trả lời, người đàn ông không nhịn được mà thấp giọng kêu lên. Ông biết rất rõ thực lực của Trương Nguyên, hơn nữa với tính cách của y, nếu nói như vậy, hắn không phải là giả. Giang Nguyên lại có thể dùng năm chiêu đã đánh bại được Trương Nguyên.

- Nếu như vậy, hết thảy kế hoạch của chúng ta sẽ không còn đơn giản nữa.

Người đàn ông trung niên gật đầu, sau đó nhìn Trương Nguyên, nói:

- Yên tâm đi, tôi sẽ cho người tiếp tục điều tra Giang Nguyên. Bên phía Thiên Y Viện, chỉ cần chúng ta nghĩ chút biện pháp, muốn biết rõ tình huống cũng không phải là quá khó khăn.

- Nếu Giang Nguyên không tham dự vào, kế hoạch đó muốn thành

công cũng khó. Cộng thêm mấy tên tiểu tử kia sẽ không gặt đầu.

Nghe xong, ánh mắt Trương Nguyên có chút lạnh lại, hừ một tiếng:

- Cho dù không có Giang Nguyên, kế hoạch này cũng phải tiến hành. Cho dù không có Dương gia, những đứa kia đã ăn của tôi, bây giờ muốn thoát thân, không có cửa đâu. Chẳng lẽ cho rằng những thứ mà tôi đưa cho bọn họ là cho không?

- Ừm, vạn bất đắc dĩ, chúng ta cũng đành phải như vậy.

Nghe Trương Nguyên nhắc đến những thứ kia, gương mặt người đàn ông cũng hiện lên nụ cười lạnh.

Chương 705: Đường Lang Bộ Thiên

- Sư phụ, loại công pháp này, con nghĩ tới nghĩ lui, thật sự là nghĩ không ra thuộc về nhà nào.

Giang Nguyên cẩn thận gọi điện thoại cho La sư phụ để thỉnh giáo:

- Thật sự là rất kỳ quái.

Gọi cho La y sư, trong lòng Giang Nguyên hơi sợ, sợ ông sẽ cho rằng hấn lại sinh sự bên ngoài.

Cũng may, La lão dường như không có suy nghĩ này, chỉ thoáng trầm ngâm một chút, sau đó hỏi:

- Con xác định trong mắt đối phương có huyết sắc?

- Vâng, con xác định.

Giang Nguyên không ngừng gặt đầu:

- Ngoài lực đạo dày đặc, khi phát lực, con quả thật nhìn thấy trong mắt y có huyết sắc hiện lên.

Thấy Giang Nguyên xác định, La lão trầm xuống:

- Nếu thật sự là như vậy, người này không phải xuất thân ở Hoa Hạ chúng ta, mà thuộc Thử môn, một Huyết tộc vực ngoại, tự mình biến đổi gen, trong quá trình công kích, khí tức dày và dài, hơn nữa hai mắt còn có quang mang huyết sắc.

- Nhưng tại sao con lại gặp được người này?

La lão vừa nói xong liền nghi hoặc:

- Người của Thử môn rất ít khi dám lộ diện ở Hoa Hạ, người bình thường rất khó nhận biết.

- Con gặp ở Bắc Kinh.

Giang Nguyên chần chờ một chút rồi nói:

- Sư phụ, nhất môn Huyết tộc này có vấn đề gì không?

- Đương nhiên là có rồi. Dưới tình hình chung, Huyết tộc vực ngoại không được phép tiến vào Hoa Hạ chúng ta.

La lão trầm giọng nói:

- Đương nhiên, mấy năm qua chúng ta cũng không cấm đoán ngoại tộc tiến vào Hoa Hạ, nhưng tuyệt đối không cho phép làm loạn. Bắc Kinh lại càng nghiêm cấm.

- Con xác nhận đối phương quả thật xuất hiện ở Bắc Kinh, vậy con hãy báo lại tình huống cho phòng làm việc bên đó, sẽ có người tiến hành điều tra việc này.

Sau khi xác nhận tin tức từ phía La lão, Giang Nguyên chợt nhớ đến thông tin mà Tôn Diệu Nguyệt đã báo cho hắn mấy ngày trước. Cô nói có thể lực ngoại quốc bắt đầu xâm lấn, chẳng lẽ chính là chỉ điều này?

Nghĩ đến đây, Giang Nguyên thoáng chút trầm ngâm, rồi lại bật cười. Nếu Trương Nguyên là đại diện cho thế lực ngoại quốc kia, nó lại là một chuyện tốt.

Hắn không biết xử lý chuyện như vậy sẽ có được bao nhiêu điểm. Nhưng bây giờ hắn đang nắm trong tay một con cá lớn, đây lại là

cơ hội kiếm tiền, nói không chừng hẳn có thể dựa vào cái này mà lấy lại vốn.

Cho nên, Giang Nguyên một chút cũng không muốn thông báo cho phòng làm việc. Hẳn không tin Trương Nguyên có thể chạy lên trời.

Giang Nguyên nghĩ như vậy, bên phía Trương Nguyên cũng không nhàn rỗi.

- Các anh em, nào, mỗi người ký một chữ ký. Chúng ta bắt đầu kế hoạch. Người nào nên đi chào hỏi thì chào hỏi, người nào đi sắp xếp công việc thì đi sắp xếp công việc.

Nhìn Trương Nguyên đặt văn kiện lên trên bàn, đám đại thiếu nhìn nhau, lộ vẻ khó xử.

Nhìn biểu hiện của tất cả, Trương Nguyên như thế nào lại không hiểu bọn họ đang nghĩ cái gì, lập tức cười lạnh, đẩy văn kiện đến trước mặt Khương Dương:

- Dương thiếu, anh ký tên trước đi.

- Ặc!

Nhìn văn kiện được đẩy tới, sắc mặt Khương Dương cứng đờ, sau đó ngẩng đầu nhìn Trương Nguyên, nói:

- Nguyên thiếu, tại sao không thấy Giang Nguyên xuất hiện, cũng không thấy hẳn ký tên?

Nghe Khương Dương nói, đám đại thiếu vội vàng nhìn Trương Nguyên. Chỉ cần Giang Nguyên không đồng ý tham gia vào việc này, mọi người cũng có lý do không tham gia. Mặc dù ai cũng thích tiền, nhưng thật sự là không dám.

Thấy vẻ mặt của tất cả mọi người, Trương Nguyên cười lạnh:

- Tên tiểu tử Giang Nguyên không đồng ý. Nhưng thiếu hẳn, anh em chúng ta cũng đủ rồi. Ai dám không nể mặt chúng ta chứ.

- Nguyên thiếu, không thể được. Nếu không có Giang Nguyên,

không có Dương gia, chuyện này sẽ không ai dám làm.

Khương Dương không phải là nhân vật nói là nghe. Thấy Giang Nguyên không tham dự, liền thở phào, nói:

- Nếu xảy ra chuyện, mấy người chúng tôi gánh không nổi đâu.

Vẻ lạnh lùng trên gương mặt Trương Nguyên càng lúc càng nhiều, nhìn Khương Dương bên cạnh rồi lại nhìn những người kia, biết được trong đầu đám người này đang suy nghĩ chuyện gì, nhưng đã đến lúc này rồi, ai cũng không lui được. Nếu đã lên thuyền mà muốn xuống, nào có chuyện đơn giản như vậy chứ?

- Mọi người, nhát gan thì không làm được chuyện gì cả. Gan nhỏ chết đói, gan lớn chết no. Không có Giang Nguyên, chẳng lẽ chúng ta không làm được chuyện gì?

Trương Nguyên nhẹ nhàng vuốt mép bàn, nhìn vẻ mặt tươi cười giả dối của những người kia, liền lãnh đạm nói.

- Nguyên thiếu, không phải chúng tôi không muốn, nhưng không có Dương gia, việc này thật sự nguy hiểm rất lớn.

Khương Dương cười khổ.

Những người bên cạnh cũng vội vàng phụ họa:

- Đúng vậy, Nguyên thiếu, chúng tôi không sợ ai, nhưng việc này quá mạo hiểm. Một khi gặp chuyện không may, không ai cứu được đâu.

- Đúng, đúng, Nguyên thiếu, mấy người chúng tôi cũng không thiếu ăn thiếu uống, cần chi phải mạo hiểm.

Nhìn vẻ mặt của những người này, gương mặt Trương Nguyên trong nháy mắt âm lãnh xuống. Một đạo huyết quang chợt hiện, nhìn chằm chằm đám công tử ca, khiến cho mọi người đều phát lạnh trong lòng.

- Thế nào? Mấy người ăn của Trương Nguyên tôi, uống của Trương Nguyên tôi, chơi của Trương Nguyên tôi. Hôm nay Trương Nguyên có dịp phát tài, cần mọi người giúp một tay, các người lại

không giúp?

Nhìn gương mặt biến đổi trong nháy mắt của Trương Nguyên, đám đại thiếu nhìn nhau, sắc mặt đều có chút khó coi. Những người ngồi ở đây đều ngang bằng nhau, ai cũng không dè được ai.

Tuy nói ai nấy đều nhận được chỗ tốt từ Trương Nguyên, nhưng Trương Nguyên dám dùng cái này để uy hiếp bọn họ, bọn họ tất nhiên là không để cho mình bị đẩy vòng vòng.

Có người đứng lên, lạnh giọng nói:

- Thế nào, Trương Nguyên, chúng tôi ăn của cậu thì thế nào? Chúng tôi xem cậu là huynh đệ, mới đến chỗ của cậu ăn chơi. Chẳng lẽ mấy người chúng tôi muốn ăn chơi ở chỗ nào cũng không được sao?

- Đúng, Trương Nguyên, hôm nay cậu hơi quá đáng đấy nhé. Việc này hoãn lại, chúng tôi vẫn xem cậu là anh em.

Nhìn mọi người trở mặt, Trương Nguyên đột nhiên phá lên cười.

- Các người cho rằng Trương Nguyên tôi đơn giản như vậy sao? Haha...

Trương Nguyên cười lớn, dùng tay chỉ thẳng vào mặt từng người, gương mặt tràn đầy đắc ý, khiến cho đám công tử ca phải biến sắc.

Chương 706: Anh hiểu

- Trương Nguyên, cậu đang uy hiếp chúng tôi?

Nhìn sắc mặt chợt thay đổi của Trương Nguyên, đám đại thiếu đều tức giận. Một người đứng dậy vỗ bàn quát lớn với Trương Nguyên.

Đám đại thiếu còn lại, người nào cũng sắc mặt âm trầm nhìn Trương Nguyên, chuẩn bị nếu Trương Nguyên dám đe dọa một câu nữa, mọi người sẽ trở mặt ngay.

- Uy hiếp? Đúng, chính là uy hiếp.

Vẻ mặt Trương Nguyên trào phúng nhìn đám người đứng trước:

- Mọi người cũng biết Trương Nguyên tôi là hạng người nào chứ?

- Tôi cho mọi người ăn uống vui chơi, lại dùng thuốc, các người tưởng không tốn tiền à?

Trương Nguyên khinh miệt:

- Mọi người tưởng rằng loại thuốc đó không có tác dụng phụ. Đừng cho rằng Trương Nguyên tôi bỏ ra mười mấy vạn để mua thuốc cho các người dùng không.

- Hắc hắc, nếu cho các người dùng không, các người cho rằng Trương Nguyên tôi sẽ không đau lòng?

Nhìn vẻ mặt trào phúng của Trương Nguyên, mọi người đều biến sắc. Tuy nói đã có người điều tra qua, nhưng quả thật không có vấn đề gì.

Nhưng tất cả đều không phải kẻ ngu. Đồ tốt thì không có khả năng một chút tỳ vết cũng không có. Mọi người ăn chơi ở đây cả mấy tuần, cảm giác cực kỳ thoải mái. Hơn nữa lúc làm chuyện kia, thể lực dư thừa, quả thật đã có sự cải thiện về chất rất nhiều so với trước kia.

Đồ tốt như vậy, hơn nữa theo như lời Trương Nguyên đã nói, với tính cách của y, không thể để mọi người hưởng thụ miễn phí như thế.

Tuy không phát hiện được vấn đề, nhưng mọi người cũng cảm giác được cơ thể của mình sinh ra một loại tâm lý khao khát loại thuốc đó. Lần nào còn chưa đến ngày tập trung, ai nấy đều đã mong ngóng từ trước.

Nghĩ đến đây, trong lòng mọi người không khỏi cảm thấy có chút bất an. Sắc mặt Khương Dương khó coi nhìn Trương Nguyên, trầm giọng nói:

- Trương Nguyên, tất cả chúng ta đều là người thông minh, không

ai trong số chúng ta có thể tùy tiện bị người ta áp chế. Bây giờ cậu dừng tay lại, chúng tôi còn xem cậu là huynh đệ. Về phần thuốc dinh dưỡng kia, chúng tôi đã kiểm nghiệm qua, hoàn toàn không có vấn đề. Cậu cũng đừng dùng nó để hù dọa chúng tôi. Cho dù có xảy ra vấn đề, người bình thường có thể sợ, nhưng chúng tôi thì không.

- Haha, thông minh? Là ngây thơ, khờ khạo thì có.

Trương Nguyên ngửa đầu cười to, sau đó nhìn những người kia:

- Được rồi, nếu mọi người không muốn ký tên, cũng không sao. Vậy qua hai ngày nữa chúng ta thương nghị lại.

Nghe Trương Nguyên nói, tất cả đều vui vẻ. Thấy vậy, Trương Nguyên liền nói tiếp:

- Nhưng các người nên chuẩn bị trước đi. Trong vòng ba ngày, tất cả mọi người sẽ phải đến chỗ này của tôi. Nhưng các người nên nhớ một điều, việc này chỉ có trời biết đất biết tôi biết các người biết mà thôi.

Nếu có người ngoài biết, đến lúc đó, cho dù các người có đến ký tên, Trương Nguyên tôi cũng không giúp được các người.

Dứt lời, Trương Nguyên ngửa đầu cười lớn bước ra khỏi phòng, để lại một đám sắc mặt âm trầm nhìn nhau.

Giang Nguyên cảm thấy rất bất đắc dĩ. Trong Tứ Cửu Thành này, không có mấy hãn có thể nhờ vả được. Không phải là không thể, nếu hãn muốn, không nói một ngàn, một trăm nhân thủ tinh nhuệ hãn cũng có thể tìm được.

Bất luận là cao thủ thế tục hay là cao thủ chân chính, hãn cũng có thể đưa đến một đồng người.

Nhưng bây giờ lại không được. Hãn muốn tìm người lưu ý Trương Nguyên, nhưng lại không thể để người ta biết. Nếu để người ta biết, Thiên Y Viện sẽ không ngồi không.

Khi đó, phòng làm việc sẽ hỏi Giang Nguyên muốn làm cái gì. Cho dù hãn có lừa cũng không lừa được lâu.

Về phần Dương lão hoặc những cự đầu khác, Giang Nguyên lại càng không thể lên tiếng. Đám cự đầu này người nào mà không phải quý thành tinh. Một khi mượn người của bọn họ, bọn họ lập tức biết rõ ngay, không cần hẳn phải thả ra một đồng dấu hiệu gì, Trương Nguyên và đám con ông cháu cha kia một người cũng chạy không thoát.

Giang Nguyên gãi đầu, nghĩ tới nghĩ lui, không khỏi cười khổ. Vốn tưởng rằng hẳn ở Bắc Kinh đã rất ngon rồi, nhưng trong thời điểm mấu chốt, khi có việc cần làm, mới phát hiện một người có thể tín nhiệm cũng không có.

Thở dài, Giang Nguyên cầm điện thoại, thoáng suy nghĩ một chút rồi gọi điện thoại cho một người.

- Alo, Giang Nguyên...

Nghe được giọng nói hưng phấn đầu dây bên kia, Giang Nguyên cười nói:

- Thanh Linh, gần đây thế nào? Nữ ma đầu kia không làm khó em chứ?

- Không, Tôn...Tôn tử tử rất tốt với em. Chỉ là khi tu luyện quá rất nghiêm khắc. Thật sự là rất vất vả.

Nghe Giang Nguyên hỏi, Từ Thanh Linh không khỏi hờn dỗi vài câu.

Khụ! Giang Nguyên tất nhiên là hiểu. Tu luyện rất cực, đặc biệt là đối với những người không tu luyện từ nhỏ như Từ Thanh Linh. Tuy nói Tôn Diệu Nguyệt sẽ có phương pháp đặc biệt, có thể giúp cho người chưa từng tu luyện như Từ Thanh Linh có thể luyện tập. Nhưng phương pháp như vậy tất nhiên sẽ càng thêm cực khổ.

Thấy Từ Thanh Linh làm nũng như thế, Giang Nguyên cũng không nhìn được mà cảm thấy đau lòng. Nhưng đau lòng thì đau lòng, nếu Từ Thanh Linh đã trở thành môn hạ của Tôn Diệu Nguyệt, không cố gắng là không được.

Là đệ tử của Sơn Trường Đại Nhân, nếu không cố gắng, cho dù có Sơn Trường Đại Nhân che chở, cuối cùng cũng chỉ có hại cho Từ

Thanh Linh mà thôi.

- Anh biết là rất khổ. Nhưng nếu em đã chấp nhận, vậy hãy cố chịu đựng. Hơn nữa lại càng phải cố gắng.

Hít một hơi thật sâu, đè ép cảm giác áy náy trong lòng, Giang Nguyên nói:

- Không có con đường nào là bằng phẳng cả. Bây giờ anh còn chưa đủ năng lực bảo vệ mọi người. Cho nên em chỉ có thể cố gắng mà thôi. Ít nhất là chờ đến khi anh có đủ khả năng đánh bại nữ ma đầu.

Nghe Giang Nguyên nói, Từ Thanh Linh im lặng một chút rồi nói:

- Giang Nguyên, anh không cần lo lắng cho em. Em biết tội em đã liên lụy đến anh. Anh yên tâm đi, em nhất định sẽ cố hết sức. Từ Thanh Linh em tuyệt đối không thua bất luận người nào.

- Anh cũng biết tính cách của em rồi. Sau này em sẽ không liên lụy anh nữa. Em sẽ có năng lực tự bảo vệ mình, để có thể đứng bên cạnh anh chứ không phải trốn đằng sau anh, anh có hiểu không?

Giang Nguyên cắn môi, sau đó gật đầu:

- Anh hiểu.

Chương 707: Mất hết mặt mũi

- Anh tìm Tôn tử tỷ có chuyện gì sao?

Từ Thanh Linh cảm thấy hiếu kỳ. Giang Nguyên nhìn thấy Tôn Diệu Nguyệt giống như nhìn thấy rắn, tại sao hôm nay lại chủ động tìm Tôn Diệu Nguyệt?

- Khụ, có chút việc nhỏ, việc nhỏ thôi.

Giang Nguyên cười khan. Hắn không muốn nói hắn tìm Tôn Diệu Nguyệt là để cầu viện.

Nghe giọng nói ngĩ một đằng nói một nẻo của Giang Nguyên, mặc

dù rất tò mò, nhưng Từ Thanh Linh cũng không hỏi nữa, đem số điện thoại của Tôn Diệu Nguyệt đọc cho Giang Nguyên.

- Chậc chậc...

- Chậc chậc chậc....

Giang Nguyên vừa mới alo, liền nghe được giọng điệu trào phúng của nữ ma đầu truyền đến:

- Chậc chậc, đúng là khó có được, khó có được.

- Hôm nay y sĩ Giang chủ động gọi điện thoại cho tôi, chẳng lẽ mặt trời mọc ở đằng tây sao?

Giang Nguyên lại cười, giọng điệu lấy lòng:

- Xin chào Sơn Trường Đại Nhân.

- Này, anh không cảm thấy mất hết mặt mũi sao? Lần trước gặp tôi, hận không thể liều mạng với tôi, ngoài mặt thì nhiệt tình nhưng bên trong thì muốn giết chết tôi, tại sao hôm nay lại thay đổi như vậy? Hay là cảm thấy Cổ môn chúng tôi có tiền đồ hơn, định chuyển từ Thiên Y Viện sang làm môn hạ Cổ môn?

Nghe giọng nói trào phúng của Tôn Diệu Nguyệt, trán Giang Nguyên nổi đầy hắc tuyến, cũng may mà hắn tự cho mình là người có thể co có thể duỗi. Nhưng lần này thật sự có việc cầu người, đành phải mất mặt nói với Tôn Diệu Nguyệt:

- Sơn Trường Đại Nhân, cô cũng đừng trêu chọc tôi nữa. Chuyện đổi môn hạ, cô cũng biết, tôi chỉ là một y sĩ thực tập nho nhỏ, không cách nào quyết định được. Cho dù có muốn đổi, cũng phải thương lượng với sư phụ tôi trước.

- Lời này nói không sai. Để tôi nói với sư phụ của anh. Lão gia hỏa La Thiên Minh này, mặc dù y thuật không tệ, nhưng đánh nhau cũng chỉ hạng tam lưu, muốn đánh ông ta đơn giản lắm.

Nghe xong, Giang Nguyên liền đổ mồ hôi lạnh. Tuy sư phụ đánh nhau cũng không đến nỗi như Tôn Diệu Nguyệt đã nói, nhưng một khi bị nữ ma đầu này nhìn chăm chăm, tuyệt chỉ có bị ngược đãi

mà thôi.

Ngắm lại thấy sư phụ đối với mình không tệ, Giang Nguyên cắn răng, nói:

- Sơn Trường Đại Nhân, sư phụ tôi là người tốt, hơn nữa lại còn lớn tuổi. Nếu cô khi dễ ông ấy, cũng cảm thấy xấu hổ, đúng không? Với lại, sư phụ có việc, chẳng lẽ đệ tử lại đứng ngoài? Nếu cô muốn đánh, cứ việc tìm tôi.

- A, nhìn không ra, mặc dù tiểu tử anh không cần mặt mũi, nhưng hiểu thuận đúng là có vài phần.

Sơn Trường Đại Nhân không biết là than thở hay là trào phúng. Dù sao nghe vào tai Giang Nguyên cũng khiến hắn có chút khó chịu.

Để tránh cho vị Sơn Trường Đại Nhân này càng nói càng cảm thấy khó nghe, cũng tránh sau này cô xé càng to, sau đó rảnh quá đến gây phiền toái cho sư phụ của hắn, Giang Nguyên quyết định đi thẳng vào vấn đề.

- Sơn Trường Đại Nhân, hôm nay tìm cô chính là muốn cô giúp cho một việc.

Giang Nguyên nói.

- Giúp?

Tôn Diệu Nguyệt thoáng sửng sốt, sau đó cười hỏi:

- Tìm tôi giúp đỡ? Y sĩ Giang, anh không tìm sai người chứ? Anh là người của Thiên Y Viện, tôi là Sơn Trường của Cổ môn, anh không tìm người của Thiên Y Viện anh, lại tìm đến tôi?

- Haha, Sơn Trường Đại Nhân, chuyện có chút đặc biệt. Cô không biết sao, vì tặng cho cô nửa cân Thanh Tâm trà, tôi đã đem đổi hết điểm tích lũy của mình, cộng thêm đi mượn của người ta mới đủ để đổi lấy.

Nói đến đây, Giang Nguyên thoáng chần chừ một chút, lại thấp giọng hỏi:

- Cô có biết điểm tích lũy trong viện của tôi là gì không?

- Biết, nhưng có liên quan gì đến tôi?

Tôn Diệu Nguyệt một chút thương xót cũng không có, lạnh lùng nói.

- Đương nhiên là không liên quan đến cô rồi, nhưng cô cũng biết, muốn kiếm được điểm tích lũy trong nội viện là chuyện khó đến cỡ nào. Đặc biệt là một y sĩ thực tập như tôi, lại càng không dễ.

Giang Nguyên cẩn thận nói:

- Cô xem, lần trước không phải cô cố ý nói cho tôi nghe một chuyện sao?

- Lần này tôi trùng hợp gặp được một chuyện, nếu làm tốt, có thể kiếm điểm bù vào số điểm đã mất. Đến lúc đó không sợ bị người ta đến đòi nợ.

- Cho nên, cô cũng biết, trong tay tôi không có nhân thủ để dùng, chỉ có thể mặt dày đến nhờ cô mà thôi. Tôi nghĩ, với thân phận Sơn Trường Đại Nhân cao quý xinh đẹp như cô, nhất định sẽ không cự tuyệt một thỉnh cầu nho nhỏ của tôi, đúng không?

Giang Nguyên hạ thấp tư thái của mình đến cực hạn. Nhờ người ta làm việc mà muốn giữ thể diện là không thể nào, đặc biệt là đối với một nữ ma đầu như Tôn Diệu Nguyệt, như thế nào cũng phải khiến cô vui vẻ mới được.

Vì điểm, Giang Nguyên cảm thấy mặt mũi có thể gác sang một bên. Trước mặt điểm tích lũy, thể diện không sánh bằng.

Nghe giọng điệu của Giang Nguyên, Tôn Diệu Nguyệt quả nhiên rất hài lòng. Lần trước, tên tiểu tử này chẳng hề cúi đầu trước mặt cô. Lần này như vậy, đúng là làm cho người ta hết giận.

Nghĩ như thế, Tôn Diệu Nguyệt nói:

- Được rồi, thấy anh thành tâm như vậy, để tôi suy nghĩ lại.

Chương 708: Đại thiếu thỏa hiệp

Chịu mất hết mặt mũi để o bế Tôn Diệu Nguyệt, Giang Nguyên rốt cuộc cũng có được một nhân thủ.

Đương nhiên, nhân thủ này của Cổ môn tất nhiên không phải cho hẳn thật. Cho dù là cho thật, hẳn cũng không dám nhận. Bằng không, việc hẳn chỉ huy người của Cổ môn bị người ta biết được, cho dù sự phụ của hẳn là La y sư cũng không cứu được hẳn.

Tôn Diệu Nguyệt cũng không có dũng khí giao người của Cổ môn cho Giang Nguyên lẫn qua lẫn lại. Cổ môn và Thiên Y Viện là thù địch. Người của Thiên Y Viện và Cổ môn hàng năm không có việc gì làm cũng giết nhau qua lại. Nếu đưa người cho Giang Nguyên luôn, cô thật sự không tin tình huống đưa dê vào miệng cọp không xảy ra.

Tôn Diệu Nguyệt gật đầu đồng ý, để cho người của Cổ môn theo dõi Trương Nguyên. Một khi phát hiện sự bất thường sẽ thông báo cho Giang Nguyên.

Tôn Diệu Nguyệt đã đồng ý, Giang Nguyên mới thở phào nhẹ nhõm. Chuyện lần này mà thành, chắc chắn sẽ kiếm được ít điểm, đồng thời giải quyết được mối nguy hiểm là Trương Nguyên. Nhất cử lưỡng tiện, một hòn đá ném hai con chim.

Khương Dương nằm trên giường, sắc mặt trắng bệch, hai mắt đỏ bừng như cương thi, người lạnh run.

Vốn ngày hôm trước là ngày mà mọi người hẹn nhau chơi đùa. Nhưng bởi vì mọi người chưa thống nhất được ý kiến đã hất tay bỏ đi. Chưa được một ngày, toàn thân Khương Dương đều cảm thấy không khỏe.

Trước mắt đều là hình ảnh của thuốc. Hơn nữa, toàn thân trên dưới đều cảm thấy đau. Sự đau đớn này giống như phát ra từ tận xương cốt, đồng thời cảm thấy rất khao khát loại thuốc kia.

Y vừa gọi điện thoại cho những người khác, phát hiện người nào cũng giống như mình. Hơn nữa có người nóng lòng, sau khi rời đi

đã đến bệnh viện bí mật làm kiểm tra.

Căn cứ vào kết quả, phát hiện trong tế bào máu có xuất hiện hiện tượng rất lạ, cùng tính chất với ung thư máu. Một vị giáo sư đã nói, nếu gien có sự biến dị như vậy, hơn nữa không tự thay đổi được, năng lượng sẽ tiêu hao rất lớn. Nếu trong thời gian ngắn không tìm được phương pháp giải quyết, cơ thể bởi vì mất đi quá nhiều năng lượng mà tử vong.

Vị bác sĩ làm xét nghiệm và vị giáo sư phân tích tình huống, sau khi đưa ra kết quả, cách đây không lâu cũng đã bị tai nạn mà qua đời.

Khương Dương biết rất rõ nguyên nhân tử vong của hai người, nhưng đây cũng chỉ là chuyện nhỏ. Chuyện của y mới là phiền phức lớn. Y tin rằng vị đại thiếu gia cũng đã có kết quả trong tay.

Nếu là như vậy, khó trách Trương Nguyên lại tự tin như thế.

- Làm sao bây giờ?

Điện thoại di động của Khương Dương một lần nữa vang lên, bên kia truyền đến giọng nói của vị đại thiếu:

- Khương Dương, bây giờ phải làm sao?

- Làm sao bây giờ?

Hàm răng Khương Dương cái trên chạm cái dưới, run giọng nói:

- Còn có thể làm sao được nữa? Tình huống đã như vậy, cũng không còn biện pháp nào khác.

- Không còn cách khác? Chẳng lẽ chúng ta thật sự phải cúi đầu trước Trương Nguyên?

Vị đại thiếu gia cũng không phải người ngu xuẩn, run rẩy nói:

- Tiểu tử này bỏ ra tiền vốn lớn đến như vậy, tuyệt đối không chỉ một hạng mục lần này. Sau này, chỉ sợ toàn bộ chúng ta sẽ bị hãm hại trong tay y.

- Vậy chúng ta còn có thể làm gì được nữa?

Khương Dương hận đến nghiến răng nghiến lợi:

- Nếu chúng ta không phục, cùng lắm cũng chỉ kiên trì được ba bốn ngày. Như vậy lại càng không ổn.

Nghe giọng nói có chút tuyệt vọng của Khương Dương, vị đại thiếu bên kia chân chừ một chút liền nói:

- Khương Dương, bây giờ chỉ còn một biện pháp.

- Biện pháp gì?

Khương Dương nghi hoặc hỏi.

- Tìm Giang Nguyên. Bối cảnh đằng sau hẳn có thể giúp chúng ta.

Vị đại thiếu kia nói.

- Giang Nguyên?

Khương Dương có chút sửng sốt, ánh mắt hiện lên sự vui mừng, nhưng chỉ chột lóe lên rồi biến mất:

- Tôi cũng biết, nhưng muốn nhờ hẳn hỗ trợ, chỉ sợ cái giá phải trả sẽ rất đắt. Lần này lão gia tử nhà tôi bởi vì mời Giang Nguyên, nghe nói đã phải trao đổi lợi ích rất lớn. Cái giá đó, chúng ta trả không nổi đâu.

- Hơn nữa, căn cứ theo lời vị giáo sư kia nói, chúng ta nhiều nhất cũng chỉ có thể kiên trì được vài ngày. Cho dù tiểu tử kia đồng ý hỗ trợ, chỉ sợ chúng ta cũng không kiên trì được lâu.

- Không thử thì làm sao mà biết được?

Người bên kia nghiến răng nói:

- Tôi tuyệt đối không cúi đầu trước Trương Nguyên. Một khi cúi đầu, sau này chúng ta chính là con rối trong tay nó. Chúng ta nên thử một lần.

Nghe vị đại thiếu kia nói, lại nghĩ đến sức khỏe của lão gia tử gần

đây có chuyển biến tốt, Khương Dương nghiêng rằng, gật đầu nói:

- Được.

Chương 709: Tiến triển

Nhìn đám đại thiếu ngồi trước mặt mình, Giang Nguyên ngẩn người, chỉ thấy con người của ai cũng đỏ bừng. Nếu không phải bây giờ đang là ban ngày, Giang Nguyên còn tưởng rằng mình gặp cương thi.

Nhưng cũng chỉ sững sốt một chút, Giang Nguyên liền biết được những người này xảy ra vấn đề gì, sắc mặt tái xanh, hai mắt đỏ bừng, rõ ràng là có chuyện.

Hắn nhìn chăm chăm mọi người, chỉ thấy làn da của họ không hề có chút máu, hai mắt sung huyết, chỉ thiếu điều không bốc lửa mà thôi, nhìn qua không khác gì cương thi.

Thấy Giang Nguyên nhìn mình chăm chăm, trong lòng Khương Dương lại cảm thấy bất an, nhưng rồi lại cảm thấy vui. Nhìn biểu hiện của Giang Nguyên, chính là cảm thấy hứng thú với tình huống của bọn họ. Xem ra vẫn còn hy vọng.

Ban đầu chỉ có hai người Khương Dương là thật lòng đến tìm Giang Nguyên. Những người còn lại chỉ là thử thời vận. Nhưng khi nhìn thấy sự hứng thú toát ra từ mắt của hắn, không hề cảm thấy kinh hãi, mọi người lúc này mới tin tưởng vài phần.

Giang Nguyên nhìn mọi người vài lần, trong lòng có chút sáng tỏ, sau đó mỉm cười. Đối với những người này, Giang Nguyên một chút đồng tình cũng không có. Những người trước mắt, người nào cũng có qua lại thân thiết với Trương Nguyên.

Hiện tại, trên cơ bản đã có thể xác định Trương Nguyên đến từ Huyết tộc vực ngoại. Bây giờ, người của Huyết tộc xuống tay với những người này, mục đích hắn không phải đơn giản.

Mặt trận càng lớn, thu hoạch sẽ càng nhiều. Giang Nguyên xoa cằm suy nghĩ, nếu lần này mà thành công, rốt cuộc có thể đổi được

bao nhiêu điểm. Nếu điểm không nhiều, như vậy cũng không có lời. Không tính đến phong hiểm sẽ gặp, chỉ nói đến ân tình đã nợ của Tôn Diệu Nguyệt, tâm trạng của Giang Nguyên liền không vui.

- Giang Nguyên.

Khương Dương lên tiếng, đã bị Giang Nguyên khoát tay chặn lại.

- Việc này rất phiền phức. Tôi sợ là sẽ không giúp được gì.

Giang Nguyên bình tĩnh nói:

- Thể chất và gien của các người đã bắt đầu biến dị, cho nên...rất xin lỗi.

Giang Nguyên vừa nói xong, mọi người đều sửng sốt, tất nhiên là không nghĩ đến Giang Nguyên vừa liếc mắt đã nhìn ra được vấn đề của bọn họ. Tuy Giang Nguyên trực tiếp cự tuyệt, nhưng trong lòng mọi người lại cảm thấy vừa vui mừng lẫn sợ hãi. Đặc biệt là hai người vẫn chưa đặc biệt tin tưởng Giang Nguyên. Giang Nguyên giống như thần tiên, chỉ nhìn bọn họ vài lần đã nhìn ra được mảnh khốe bên trong, làm sao không khiến cho bọn họ cảm thấy vui mừng lẫn sợ hãi chứ?

- Nguyên thiếu, xin anh giúp đỡ chúng tôi. Chúng tôi đều bị Trương Nguyên hãm hại. Nếu anh nguyện ý giúp chúng tôi lần này, chúng tôi nợ ân tình của anh, sau này trong Tứ Cửu Thành, có việc gì cần anh cứ nói.

- Đúng, đúng, chỉ cần lúc này anh xuất thủ giúp chúng tôi. Sau này sẽ lấy anh dẫn đầu, mặc kệ chuyện gì chúng tôi cũng sẽ nghe theo anh.

Đám đại thiếu trước sau lên tiếng, thầm nghĩ có thể dấn động được Giang Nguyên. Cảm giác bị người ta kẻ dao lên cổ thật không tốt chút nào. Lần này cúi đầu chịu nhục, tuyệt đối vẫn sẽ còn lần sau. Nên biết rằng, bảy gia tộc ở Hoa Hạ này không có gì là không thể làm được. Ai mà biết được sau này Trương Nguyên còn làm ra cái dạng gì nữa chứ?

Nhìn vẻ mặt cầu xin của mọi người, Giang Nguyên thật ra rất bình tĩnh, ánh mắt hiện lên sự đồng tình. Hắn không biết Trương

Nguyên đã hạ độc những người này như thế nào, nhưng trên cơ bản chắc cũng chẳng có gì tốt. Những người này cả ngày nhàn rỗi, chơi bời lêu lổng, tay chân cũng chẳng sạch sẽ gì.

Bây giờ mà có cầm súng bắn chết hết cũng chẳng oan người nào.

Vốn chuyện như vậy hẳn có thể cứu, nhưng cũng phải cân nhắc lại. Những người này vốn hay qua lại với Trương Nguyên. Trương Nguyên rõ ràng là muốn kéo cả đám xuống nước, trực tiếp kéo vào Huyết tộc.

Có những người này, sau này Huyết tộc muốn làm chuyện gì ở Hoa Hạ, tuyệt đối sẽ rất tiện. Ví dụ như chuyện lần này, nếu không có bảy gia tộc cự đầu cùng nhau làm, ai cũng không dám nhúng tay. Nhưng một khi có bảy người cùng tham gia, những chuyện tưởng chừng như không thực hiện được sẽ thực hiện được. Hơn nữa, tỷ lệ thành công ít nhất cũng phải hơn bảy phần.

Rõ ràng, Trương Nguyên ra tay không hề lưu thủ. Bây giờ gien trong cơ thể đã bắt đầu biến dị. Theo tình huống trước mắt, tuyệt đối là không thể nghịch chuyển. Tuy nói có thể khống chế, nhưng cũng không phải một mình Giang Nguyên và thời gian ngắn là có thể làm được.

Cho nên, Giang Nguyên cũng chỉ đồng tình một chút. Hơn nữa hẳn còn phải dựa vào những người này để Trương Nguyên tiếp tục khuếch trương đến mức lớn nhất.

- Xin lỗi, tình huống này, tôi thật sự bất lực.

Giang Nguyên lắc đầu nói.

Thấy Giang Nguyên lắc đầu, sắc mặt Khương Dương liền biến đổi. Hẳn liếc mắt một cái là có thể nhìn ra được tình huống của mọi người. Muốn nói không có biện pháp, Khương Dương thật sự không tin, lại càng không muốn tin.

- Nguyên thiếu, tôi biết chúng tôi không thể trả được cái giá như lão gia tử nhà tôi đã trả, nhưng trong tay chúng tôi cũng có chút tiền.

Khương Dương nhìn chằm chằm Giang Nguyên, sợ hãi không

đồng ý:

- Cho dù tiền không đủ, trong tay chúng tôi ở Tứ Cửu Thành này cũng có được cổ phần. Nếu Nguyên thiếu cảm thấy hứng thú, chúng tôi cũng có thể chuyển cho anh.

Những người bên cạnh nghe Khương Dương nói, tất cả đều gật đầu.

- Nguyên thiếu, chỉ cần anh đồng ý giúp đỡ, mấy ngàn vạn là không thành vấn đề.

- Đúng đúng, trong tay tôi cũng có cổ phần của một số doanh nghiệp, thu vào cũng không tệ lắm. Chỉ cần Giang thiếu gật đầu, tất cả đều cho anh.

Thấy đám đại thiếu nhao nhao lên như vậy, mặc dù Giang Nguyên có chút tâm động nhưng vẫn cố lắc đầu. Tiền quả thật rất mê người, nhưng điểm vẫn quan trọng hơn. Có điểm thì mới nâng cao được thực lực của mình.

Theo tình huống trước mắt, sức mạnh bản thân quan trọng hơn. Người có mâu thuẫn càng lúc càng nhiều. Nếu thực lực bản thân không mạnh, đến lúc đó gặp xui xẻo rồi, có nhiều tiền thì có ích lợi gì.

Tiến đám đại thiếu đi, Giang Nguyên lại gọi điện thoại liên lạc với người của Cổ môn. Bây giờ đám đại thiếu đã đến bước đường cùng, chỉ có thể cúi đầu với Trương Nguyên.

Chỉ cần bọn họ cúi đầu, cho dù không có hẳn tham dự, kế hoạch của Trương Nguyên cũng sẽ khởi động ngay. Đến lúc đó có thể nhìn thấy Trương Nguyên rốt cuộc muốn làm cái gì, rốt cuộc là môn phái nào của Huyết tộc và vào bao nhiêu người?

Và sau đó là những điểm tích lũy thơm ngon.

Trong lúc Giang Nguyên đang gọi điện thoại cho người của Cổ môn, Trương Nguyên cũng nhận được một báo cáo.

- Cái gì? Bọn họ đi tìm Giang Nguyên hỗ trợ? Bọn họ làm sao mà biết được?

Trương Nguyên tức giận nhìn thuộc hạ trước mặt:

- Tại sao bọn họ lại đi cầu cứu Giang Nguyên?
- Nguyên thiếu, chúng tôi cũng không biết tại sao bọn họ lại biết được.

Thấy vẻ mặt giận dữ của Trương Nguyên, gã thuộc hạ vội vàng thấp giọng đáp.

Trương Nguyên thở hổn hển hai hơi, lúc này mới ổn định tâm trạng, phất tay bảo thuộc hạ lui ra ngoài, sắc mặt biến ảo. Trước kia y hoàn toàn không cảm thấy Giang Nguyên là một sự uy hiếp. Không gia nhập, quan hệ cũng không lớn. Nhưng bây giờ bọn họ lại đi tìm Giang Nguyên hỗ trợ, Giang Nguyên nhất định sẽ phát hiện sự dị thường. Vì thế sẽ trở nên cảnh giác.

Với năng lực của Giang Nguyên, chuyện mà hắn cảnh giác, rất có khả năng sẽ mang đến phiền phức. Sau khi suy nghĩ, Trương Nguyên lạnh giọng nói:

- Giang Nguyên, đây chính là do vận khí của mày không tốt.

Chương 710: Bắt đầu thư sát

Giang Nguyên kỳ thật một chút cũng không cảm thấy vận khí của mình không tốt. Nhớ đến hắn bị Mã Tiểu Duệ đánh cho một trận mới đổi được một điểm, cộng thêm việc sẽ bị Mã Tiểu Duệ đòi nợ, tâm lý đúng là không được thoải mái.

Còn bây giờ chính là đang buồn ngủ có người đưa gối đến. Nếu nói vận khí không tốt, thật sự là thiên lý không tha. Chỉ là muốn thu lại cái gối, dường như có chút phiền phức.

Đối với nhu cầu gối đầu cấp bách hay là phiền phức nho nhỏ, đối với Giang Nguyên mà nói cũng không tính là gì.

- Giang thiếu, bên phía Nguyên thiếu dường như có chút động tĩnh, nhưng chúng tôi không có cách nào xác nhận y sẽ nhắm vào người nào.

Người bên phía Cổ môn cũng không thích Giang Nguyên, nhưng xuất phát từ nghiêm lệnh của Sơn Trường Đại Nhân, lúc này mới sắp xếp nhân thủ đi theo dõi Trương Nguyên.

Đối với kẻ địch đến từ Thiên Y Viện này, người của Cổ môn nghĩ đến nghĩ lui, thấy danh xưng Giang thiếu đường như thích hợp để gọi hơn.

- Có động tĩnh?

Giang Nguyên thoáng chần chờ một chút liền hiểu ý tứ của bọn họ. Chỉ là hẳn không rõ ràng lắm Trương Nguyên sẽ nhắm vào người nào.

Nhưng Giang Nguyên rất nhanh liền biết Trương Nguyên đã nhắm vào ai.

Hai ngày qua, không khí Bắc Kinh rất tốt. Lúc trước sương mù luôn dày đặc, hai ngày nay sương mù đã tản đi không ít. Giang Nguyên dưới sự giắt dây của Tuyên Tử Nguyệt và Phan Hiểu Hiểu quyết định ra ngoài dạo chơi. Xế chiều, Giang Nguyên lái xe chở hai cô gái và Tiểu Bảo ra ngoài thành dạo mát.

Dọc đường đi gió mát thổi vào, ai nấy đều cảm thấy thích thú. Thò đầu ra ngoài cửa sổ xe, gió từ ngoài thổi tới, khiến cho Tiểu Bảo phát ra từng trận cười khúc khích.

Tuyên Tử Nguyệt và Phan Hiểu Hiểu đều thoải mái đón gió, nhìn cảnh sắc bên ngoài cửa sổ, tâm trạng của ai cũng thoải mái.

Giang Nguyên một tay gác ngoài cửa sổ xe, một tay điều khiển bánh lái. Hắn cảm thấy cuộc sống này không tệ. Đương nhiên, nếu không phải còn có công việc bận rộn cần làm, ngày hôm nay quả thật hoàn hảo.

- Tiểu Bảo, cùng ba ra ngoài chơi có vui không?

Nhìn Tiểu Bảo qua kính chiếu hậu đang cười rất vui vẻ, lộ ra hai cái răng trắng đáng yêu, Giang Nguyên cũng không nhịn được mà mỉm cười.

- Vui!

Tiểu Bảo cố vươn hai cánh tay trắng nõn ôm lấy cổ Giang Nguyên, lấp bắp nói:

- Ra ngoài chơi với ba rất vui, so với các bạn còn vui hơn nữa.

Chụt! Giang Nguyên quay đầu, hôn một cái thật mạnh lên gương mặt Tiểu Bảo.

Sau đó cười nói:

- Vậy sau này ba có thời gian rảnh sẽ thường xuyên mang con ra ngoài chơi nhé.

- Vâng, vâng.

Được ba hôn một cái, Tiểu Bảo ôm chặt cổ Giang Nguyên hơn, hôn một cái lên mặt của hắn.

Giang Nguyên liền kêu lên:

- Này, nước miếng của con dính đầy mặt ba đấy.

Nghe Giang Nguyên kêu lên, còn có gương mặt dính đầy nước miếng của hắn, Phan Hiểu Hiểu và Tuyên Tử Nguyệt ngồi đằng sau cũng không nhịn được mà phì cười.

Nhìn hai cô gái mỉm cười vui vẻ, Giang Nguyên cũng mỉm cười. Nước miếng của con trai hắn mà, có sao đâu? Mọi người có thể vui vẻ, cho dù hắn vất vả hơn cũng chẳng sao.

Trên đoạn đường đi, ai nấy đều rất vui.

Reng reng reng. Đột nhiên điện thoại của Giang Nguyên reo lên. Nhìn điện thoại, Giang Nguyên liền nghe máy.

- Giang thiếu, có người theo dõi. Anh hãy chú ý một chút.

Nghe bên kia nói, Giang Nguyên liền sửng sốt, theo tiềm thức muốn phanh xe, nhưng sau đó liền bình tĩnh:

- Theo dõi? Bọn họ đang ở đâu?

- Bọn họ hiện đang ở trong chiếc xe Subaru địa hình màu đen phía

sau anh năm trăm thước, hình như có mang theo vũ khí.

Nghe bên kia nói, Giang Nguyên liền giật mình. Mặc dù sắc mặt không thay đổi, nhưng tim thì đang co rút. Hắn còn có con trai và hai cô gái trong xe. Tuy nói bản thân hắn không có gì phải lo, nhưng nếu gây ngộ thương cho bọn họ, tất cả hy vọng của hắn đều sụp đổ.

Thoáng hít một hơi thật sâu, Giang Nguyên trầm giọng nói:

- Các người có thể giết chết bọn chúng hay không?

- Giết chết?

Giọng nói bên kia có chút sững sốt, sau đó bật cười:

- Giang thiếu, anh đúng là để mắt đến chúng tôi. Cổ môn chúng tôi luôn thấp điều ở Bắc Kinh này, chưa bao giờ có dũng khí gây loạn. Cậu bảo chúng tôi động thủ ở đây, chẳng khác nào làm khó chúng tôi.

- Nếu không, anh gọi điện thoại cho phòng làm việc của Thiên Y Viện ở Bắc Kinh, hỏi xem bọn họ có thể làm không.

Nghe được lời này, Giang Nguyên cũng chỉ có thể cười khổ. Nếu có thể nhờ phòng làm việc, hắn còn mạo hiểm nhờ người của Cổ môn để làm gì.

Nhìn qua kính chiếu hậu, thấy xe trên đường không ngừng qua lại, theo lý cho dù đối phương có mang theo vũ khí, cũng không dám động thủ ở chỗ này. Hắn thoáng trầm ngâm một chút rồi trầm giọng nói:

- Như vậy đi, các người hãy an bài xe giúp tôi đón vài người.

- Điều này thì được. Bây giờ tôi lập tức an bài xe ngay.

Bên kia đáp ứng rất nhanh. Chỉ cần không để bọn họ ra tay, nể mặt Sơn Trường Đại Nhân, hiển nhiên không thành vấn đề.

Động tác của người Cổ môn rất nhanh. Chỉ qua hai phút đã có một chiếc xe màu đen chạy đến, đi đằng sau xe của Giang Nguyên, sau

đó nhá đèn xin vượt. Sau hai lần, tốc độ liền giảm xuống.

Nhìn kỹ chiếc xe qua kính chiếu hậu, xe của Giang Nguyên cũng bắt đầu chậm lại, sau đó quay đầu nói với Phan Hiểu Hiểu và Tuyên Tử Nguyệt dường như đã ý thức được có chuyện xảy ra:

- Mọi người hãy lên chiếc xe đằng sau đi. Anh còn có chút việc cần làm.

- Được.

Tuyên Tử Nguyệt không chút do dự gật đầu, chỉ có Phan Hiểu Hiểu là khẩn trương nhìn Giang Nguyên:

- Giang Nguyên, xảy ra chuyện gì vậy? Không có vấn đề gì lớn chứ?

Giang Nguyên mỉm cười trấn an:

- Đừng lo lắng. Anh khi nào mà có việc chứ? Yên tâm đi, đổi sang xe kia, nhiều nhất là một tiếng nữa anh sẽ đến đón mọi người.

- Vâng, anh nhất định phải chú ý.

Phan Hiểu Hiểu hỏi hai câu liền gật đầu.

Tiểu Bảo mở to hai mắt nhìn hai cô gái, sau đó nhìn Giang Nguyên, hỏi:

- Ba, ba không dẫn con đi chơi sao?

- Dẫn, đương nhiên là dẫn rồi.

Giang Nguyên cười nói:

- Tiểu Bảo, ba và con sẽ chơi một trò chơi nhé.

- Để dì Tử Nguyệt và dì Hiểu Hiểu mang con sang một chiếc xe khác. Chúng ta chơi trò đuổi bắt, xem lúc đó con có thể tìm được xe của ba hay không?

- Hay quá.

Nghe nói có trò chơi, Tiểu Bảo vỗ tay hưởng ứng.

Rất nhanh, chiếc xe Giang Nguyên đậu lại ven đường. Phan Hiểu Hiểu và Tuyên Tử Nguyệt ôm Tiểu Bảo nhảy xuống xe.

Xe Giang Nguyên chỉ thoáng dừng lại, sau đó tiếp tục chạy về phía trước. Chiếc xe đằng sau cũng nhanh chóng đậu lại ven đường. Đợi ba người lên xe, chiếc xe mới tăng tốc chạy đi. Cả quá trình chỉ mất năm sáu giây, không khiến cho ai phải chú ý, giống như chưa từng có chuyện gì phát sinh.

Nhìn chiếc xe màu đen đã đón ba người Phan Hiểu Hiểu, sau đó rất nhanh biến mất trong tầm mắt, lúc này Giang Nguyên mới thoáng thở phào nhẹ nhõm, nói vào điện thoại:

- Tình huống thế nào rồi?
- Bây giờ bọn họ đã đến gần ba trăm thước.

Người bên kia nói:

- Giang thiếu, bây giờ chúng tôi đã giúp anh đón ba người của anh đi. Nếu muốn động thủ, chúng tôi không thể ở lại, chỉ có thể sắp xếp một chiếc xe đằng sau hỗ trợ mà thôi.
- Ừm, đi đi.

Giang Nguyên gật đầu tỏ vẻ rõ ràng:

- Khi các người đi, xe trợ giúp cũng phải nhanh lên, đừng để người khác chú ý.
- Được.

Chương 711: Lộn người

Đây gọi là rồng mạnh không thể áp chế rắn bản xứ. Trương Nguyên tuy thân là cháu của vị trong nhóm bảy người đứng đầu, sau lưng còn có huyết tộc ngoại vực giúp đỡ, thực sự cũng được coi là một con rồng mạnh, thậm chí cũng được coi là một con rắn bản xứ.

Có điều, kể ra, trong phương diện hiệp đánh đàn ông chiếm đoạt phụ nữ, gã cũng được coi là một con rắn bản xứ không tệ. Nhưng nếu thật sự đụng đến súng đạn, gã chỉ là một con giun nhỏ ngay cả con lươn cũng chẳng sánh được.

Cho dù gã có sự ủng hộ của thế lực Huyết tộc, trước mặt Cổ Môn cùng lắm chẳng qua chỉ miễn cưỡng được coi là một con rồng mạnh mà thôi. Đó còn là trong tình huống Cổ Môn cố ý khiêm tốn, không có ý định gây chuyện.

Cho nên, chiếc xe việt dã SUV màu đen đi đằng sau xe Giang Nguyên dĩ nhiên không biết thế nào là bộ ngựa bắt ve chim sẻ chực sẵn, cũng không thể phát hiện được chuyện xảy ra trong mấy giây này. Bọn họ chỉ ở xa nhìn chăm chăm chiếc xe Giang Nguyên, chuẩn bị sau khi bọn Giang Nguyên đến nơi thì sẽ giết chết Giang Nguyên.

Sau khi tiễn hai cô nàng xinh đẹp và cậu con trai bảo bối đi Giang Nguyên cũng thở phào nhẹ nhõm. Chỉ cần còn mình hẵn, cho dù người phía sau dùng vũ khí hạng nặng hay nhẹ, hẵn đều không lo lắng. Trừ phi đối phương trực tiếp sử dụng loại đạn xuyên giáp xe tăng, loại súng tốc độ siêu âm trực tiếp bắn chết mình, nếu không cho dù có dùng hỏa tiễn loại nhỏ hẵn cũng không lo lắng.

Người đã từng xông ra khỏi lưới đao biển lửa, ngay cả chết cũng chết một lần, từng tìm được sự sống từ các kiểu vây công, các loại cao thủ dĩ nhiên không cần phải lo lắng gì. Cho dù có cao thủ của Huyết tộc tới, Giang Nguyên cũng tự tin khiến cho đối phương có đi mà không có về.

Nghĩ lại mình đã đồng ý một tiếng sau tụ họp với Tiểu Bảo, Giang

Nguyên hơi ngẫm nghĩ một chút rồi lái xe vào một con đường bên phải.

Đây không phải địa điểm đầu tiên, nhưng Giang Nguyên nhớ, từ bên này của qua có một vùng núi nho nhỏ tương đối hẻo lánh, rất ít người vào. Giết vài người ở chỗ này cũng khá thích hợp.

Chiếc xe việt dã SUV màu đen đi theo sau xe Giang Nguyên không xa, lúc này sắc mặt của ba thanh niên đang ngồi trên xe khê tái nhợt.

Nhìn thấy chiếc xe của Giang Nguyên ở phía xa xa của sang con đường bên phải xe việt dã SUV cũng thả chậm tốc độ, của theo qua con đường này.

- Mở bản đồ vệ tinh đi...

Một thanh niên tóc ngắn nhắc cái rương dài trong tay ngồi ở hàng ghế sau nhìn thấy xe chuyển hướng liền trầm giọng nói:

Người thanh niên đeo kính đen, tóc nhuộm màu bạc ngồi ở ghế lái phụ hàng trước nhanh chóng gõ vài cái lên chiếc máy tính xách tay đang đặt trên đầu gối mình, sau đó chọn ra một bản đồ, nhìn nhìn nói:

- Phía trước có một sơn cốc nhỏ, rất có thể là đi đến đó!

- Được...

Người đàn ông ngồi phía sau gật đầu một cái. Trầm giọng nói:

- Theo sát... đừng để mất dấu...

- Không thành vấn đề... không mất được đâu...

Một thanh niên khác lái xe, đẩy đẩy chiếc kính đen trên mặt mình, tự tin nói.

Thực sự, người thanh niên lái xe đã không để mất dấu, chiếc xe chậm rãi dừng trước cửa sơn cốc kia, y xuống xe nhìn dấu bánh xe không rõ ràng, sau đó gật đầu một cái nói:

- Đi thôi... xe vào trong rồi!

Người ngồi ở ghế phụ và người ngồi hàng sau thấy người đàn ông lái xe gật đầu cũng cười hài lòng. Người đàn ông ngồi hàng ghế sau nhấc cái rương dài kia đi xuống xe, còn người đàn ông tóc bạc ngồi ghế phụ cũng bước ra sau xe, mở cốp xe ra, lấy từ trong ra một cái rương dài, gật đầu với người thanh niên tóc ngắn, hai người chia nhau ra đi về phía hai con đường nhỏ hai bên.

Còn người thanh niên lái xe thì thoải mái quay về ngồi trên xe, sau đó đợi hai đồng bọn trở về.

Người đàn ông đeo kính đen tóc bạc đưa tay đẩy đẩy kính, sau đó ấn lên tai nghe trên tai trái, vừa đi vừa thấp giọng nói:

- Bắn tằm xác nhận!

- Xác nhận...

- Xác nhận...

Trong tai nghe truyền tới hai tiếng xác nhận nho nhỏ.

Người đàn ông tóc bạc nghe tiếng xác nhận truyền đến thì khoe miệng hơi nhếch lên, nở nụ cười hưng phấn. Gã đã ở Bắc Kinh hơn một năm nhưng đã khá lâu chưa ra tay giết người rồi. Lần này có cơ hội hiếm có như vậy, nghĩ tới lát nữa sau khi mình bóp cò sẽ lập tức có một dòng máu nóng bắn ra, sự hưng phấn uất ức trong lòng gã đã lâu đột nhiên cuộn trào.

Tên đàn ông tóc bạc nhẹ nhàng bước theo đường núi, đi lên ngọn đồi nhỏ khoe miệng ngày càng nhếch rộng, nụ cười tàn nhẫn càng lúc càng đậm.

Bên kia ngọn đồi nhỏ, người thanh niên tóc ngắn lúc này cũng đang xách cái rương dài kia, bước nhanh men theo con đường núi. So với người đàn ông tóc bạc kim, tên tóc ngắn này quả thật cẩn thận hơn nhiều. Y vừa đi đôi mắt sáng vừa không ngừng quan sát xung quanh, khuôn mặt có vẻ cẩn thận.

Rất nhanh, tên tóc ngắn đã lên đến ngọn đồi nhỏ, cũng nhìn thấy dưới tàng cây trong sơn cốc, chiếc xe chúng theo dõi đã lâu đang

đậu ở đó.

Tên tóc ngắn thấy chiếc xe kia khuôn mặt hơi tái nhợt cũng lộ ra nụ cười nhạt. Y đặt chiếc rương trong tay xuống, sau đó mở rương ra, lấy những thứ đồ bên trong nhanh chóng ráp lại với nhau.

Lúc này, tên tóc bạc cũng vừa mới đi lên đỉnh đồi, có điều, lúc gã vừa bước lên đỉnh đồi thì khuôn mặt vốn mang nụ cười hung ác lập tức cứng đờ, sau đó tay hất lên, vứt cái rương trong tay ra.

Có điều, gã còn chưa kịp vứt cái rương tra thì trên cổ đột nhiên có thêm một ngân châm lắc lư. Nhưng cây ngân châm này cũng chỉ khiến động tác của gã hơi chậm rãi, chiếc rương kia vẫn được quăng đến phía đối diện Giang Nguyên.

Giang Nguyên thấy chiếc rương kia bay đến thì mắt hơi híp lại, thân hình nhẹ nhàng lóe lên, sau đó lại một ngân quang lóe lên.

Người đàn ông tóc bạc nhìn thấy Giang Nguyên nhẹ nhàng nhấc chiếc rương lóe qua, lại thấy trên cánh tay trái của mình đột nhiên có thêm một chủ thủ cùng với một cảm giác mệt mỏi từ ngực nhanh chóng lan ra bốn phía, trong miệng liền phát ra một tiếng gầm thấp sau đó từ từ ngã xuống đất.

Lúc này, trên đồi đối diện, tên tóc ngắn vừa mới lắp xong khẩu súng bắn tĩa nghe thấy trong tai nghe truyền đến một tiếng gầm nhẹ, sắc mặt hơi biến đổi, lập tức giơ khẩu súng trong tay lên, híp mắt nhìn vào ống kính nhắm, quét mắt về phía đối diện.

Lúc này Giang Nguyên đang cúi người xuống, nhìn tên tóc bạc vừa té xuống mặt đất, đột nhiên lúc này sắc mặt chợt biến đổi, sau đó nhanh chóng nhào xuống mặt đất, lộn một vòng...

Chương 712: Bất ngờ

- Pằng... pằng...

Người đàn ông tóc ngắn chăm chú nhìn vào kính nhắm, gương mặt hơi tái nhợt tràn đầy vẻ lạnh lùng, không hề có chút dao động cảm xúc nào vì đồng bọn đã chết, dĩ nhiên y cũng không ngừng di động

họng súng, đồng thời tỉnh táo bóp cò.

Giang Nguyên liên tục lặn trên mặt đất mấy lần, cuối cùng lặn mình lộn ra sau một tảng đá.

Giang Nguyên vừa lặn ra sau mỏm đá, vẻ mặt của người đàn ông tóc ngắn cuối cùng hơi biến hóa, sắc mặt bắt đầu ngưng trọng hơn. Y hơi ngẩng đầu lên, sau đó lại tỉnh táo chuyển động họng súng, quan sát tình hình mỏm đá qua kính nhắm.

Ban nãy phản ứng và tốc độ của đối phương, liên tục né tránh được mấy lần bắn lén của y khiến y rất khiếp sợ. Mặc dù cho tới giờ y không hề coi thường đối thủ, nhưng lần này y cảm thấy mình vẫn khinh thường đối phương rồi. Thực lực của đối phương kinh khủng hơn trong tư liệu rất nhiều.

Rất ít người có thể né tránh được bắn lén của y với khoảng cách như vậy, hơn nữa còn trong tình huống không biết trước. Nhưng tên trước mặt đã làm được.

Tên đàn ông tóc ngắn chậm rãi điều hòa hơi thở hơi dồn dập, ánh mắt tỉnh táo nhìn chăm chăm phiến đá, trong đồng tử lóe lên một đạo huyết quang. Gương mặt của tên đàn ông tóc ngắn dường như càng thêm tái nhợt, có điều ánh mắt y thì càng thêm lạnh lẽo. Y tự tin, giờ mình đã bắt đầu kỹ năng “Huyết hóa” trong Chuỗi di truyền, dưới tình huống này, chỉ cần đối phương để lộ ra một bộ phận nào, mình đều có thể bắn trúng đối phương.

- Xảy ra chuyện gì vậy?

Trong tai nghe truyền đến giọng nói kinh ngạc của người đàn ông phụ trách hậu cần chờ bên ngoài:

- Thể chứng sinh mệnh của Trương Ân biến mất rồi?

- Trương Ân chết rồi... Đối phương đã có phòng bị...

Tên đàn ông tóc ngắn lãnh đạm nói:

- Tôi đang ám sát đối phương, vị trí của đối phương ở gần Trương Ân trong khoảng ba mét, giờ bắt đầu giữ thông tin yên lặng...

Trong máy truyền tin truyền đến một tiếng hít thở nhẹ, sau đó liền nhanh chóng im lặng.

Người thanh niên ngồi trong xe sắc mặt ngưng trọng. Gã vốn nghĩ chẳng qua chỉ là một hành động ám sát đơn giản, có Hồ Cường và Trương Uyên sẽ giải quyết đối, nhưng không ngờ, hai người từ trước tới giờ chưa từng thất thủ vậy mà Trương Uyên đã chết.

Gã thoáng trầm ngâm, nhìn nhìn màn hình máy tính, máy định vị xác nhận vị trí Trương Uyên. Gã móc điện thoại ra, bấm một dãy số, trầm giọng nói:

- Trương Uyên chết rồi. Tôi và Hồ Cường tiếp tục chấp hành nhiệm vụ, khởi động kế hoạch quét sạch...

Sau khi người thanh niên nói xong câu này liền gác điện thoại, mở cửa xe ra, mở cốp sau xe, lấy chiếc rương cuối cùng bên trong ra, bước nhanh về phía Hồ Cường.

Giang Nguyên tựa sau mỏm đá, cảm nhận sự lạnh lẽo nhẹ nhàng trên mỏm đá xuyên thấu trên lưng.

Trên mặt hắn không chút lo lắng, thậm chí còn có chút thích thú nhàn nhạt.

Hắn cảm thấy có chút bất ngờ vì những chuyện như thế này. Hắn không ngờ, đối phương có hai tay súng bắn tỉa, hơn nữa phản ứng còn nhanh như vậy. Ban nãy nếu không phải hắn đột nhiên cảm nhận được một tia sát khí, lập tức phản ứng né người đi, nói không chừng đã thật sự bị trúng đạn rồi.

Hắn nhẹ nhàng gồng đầu lên, sau đó nhìn bầu trời bị lá cây che trên đỉnh đầu, lại nhìn xung quanh nhưng không tìm thấy thứ gì thích hợp sử dụng.

Nhìn tới nhìn lui, hắn thật sự không tìm thấy thứ gì thích hợp sử dụng. Giang Nguyên đành thở dài, nhìn nhìn đôi giày mình mới mua không lâu, đưa tay cầm một chiếc, sau đó tiện tay giơ lên đỉnh đầu.

Chiếc giày vừa mới được đưa lên đã cảm thấy tay chấn động một cái.

Giang Nguyên nhìn chiếc giày đã có một cái lỗ rõ ràng trên đó mặt hơi cười khổ. Tay súng bắn tĩa này tuyệt đối là cao thủ, phản ứng cực kỳ nhạy bén. Nếu mình muốn thoát thân dưới tay tên này tuyệt đối không phải chuyện dễ dàng.

- Xem ra chỉ có thể dùng tuyệt kỹ..

Giang Nguyên nhẹ nhàng thở ra một hơi. Dùng tuyệt kỹ không phải vấn đề gì lớn, nhưng nếu dùng tuyệt kỹ rồi, vậy thì chắc chắn phải đảm bảo giết chết được đối phương, nếu không sẽ rất phiền phức.

Giang Nguyên hít sâu một hơi rồi hơi ngồi dậy, trong đầu vang lên tiếng “tít”:

- Thiên phú Tốc độ khởi động...

Cùng với lời cảnh báo vang lên trong đầu, Giang Nguyên bắn mạnh người, sau đó hẫng như một hư ảnh xông ra bên ngoài.

Tên đàn ông tóc ngắn ghìim súng chột thấy một bóng dáng lóe đến, ngón tay phản xạ có điều kiện bóp cò. Có điều sau khi tiếng súng vang lên y liền phát hiện bóng dáng đối phương đã biến mất khỏi tầm mắt mình.

Y kinh hãi chuyển động hòng xung chĩa đi xung quanh, lại phát hiện một bóng dáng lóe lên trong tầm mắt. Có điều lần này chưa đợi y kịp bóp cò, đối phương đã lại biến mất.

Lúc này, trên khuôn mặt luôn lạnh lùng của tên đàn ông tóc ngắn rốt cuộc cũng bắt đầu lóe lên tia sợ hãi. Từ trước đến nay y chưa bao giờ gặp đối thủ như vậy. Với tốc độ kinh khủng của đối phương, y căn bản không cách nào khóa chặt được đối phương.

Tốc độ kinh khủng như vậy, mà là con người sao?

Từ trước tới giờ y chưa từng thấy người nào có tốc độ cao như vậy. Tuy y nghe nói trong môn của mình, những trưởng lão dường như có thể có năng lực cường hãn như vậy, nhưng đến giờ chưa từng thật sự nhìn thấy.

Y hít sâu một hơi, đề chặt nổi kinh hãi trước nay chưa từng có

trong lòng. Y nâng khẩu súng lên, lại một lần nữa quét tìm xung quanh.

Có điều sau khi y quét mắt hai lượt, sắc mặt chợt biến đổi, bởi vì y đột nhiên thấy hộp súng bên cạnh Trương Uyên cách đó không xa ban nãy vẫn còn những giờ không biết đã biến mất từ lúc nào...

Y hoảng sợ nhìn xung quanh mấy cái, vội vàng nâng súng đứng dậy, chuẩn bị đổi vị trí. Đột nhiên cơ thể y cứng đờ, sau đó bên tai mới vang lên một tiếng súng nhỏ xíu từ phía xa xa.

Giang Nguyên buông khẩu súng trong tay xuống, trên mặt lộ ra nụ cười hài lòng. Mặc dù đã lâu không chơi trò bắn lén nhưng vẫn may là không hề bị mau một, phối hợp với năng lực phản ứng và cảm giác vượt xa trước kia, giờ có một khẩu súng bắn tĩa trong tay uy lực cũng tăng lên gấp bội.

Giang Nguyên tiện tay đặt súng sang một bên, bước đến trước thi thể người đàn ông tóc bạc trên mặt đất, sau đó đưa tay lấy từ trong túi ra một ống nghiệm và kim hút máu.

Giang Nguyên nhìn thẳng nhai trong tay, âm thầm thở dài. Từ lúc mình vào Thiên Y viện thì thói quen này càng ngày càng tệ, trước đây cùng lắm chỉ mang theo một ống ngân châm trên người, giờ thì giống như mèo máy Doreamon, trong túi cái gì cũng có thể móc ra được.

Hắn cẩn thận hút máu, đang định trút máu vào trong ống nghiệm, đột nhiên trong lòng có một điều báo, cả người lại lặn mạnh một vòng.

Giang Nguyên cảm giác chỗ vai trái truyền đến một cơn tê dại, hắn đưa tay cầm lấy khẩu súng bắn tĩa ban nãy tiện tay ném sang một bên, sau đó liên tục lộn vòng rồi chui vào trong rừng cây bên cạnh.

Sau lưng Giang Nguyên, thỉnh thoảng lại có một cành cây gãy xuống, một viên đá bị bắn nát, đuổi cho Giang Nguyên giống như một con thỏ chạy trốn vào trong rừng.

- Một giây, một chấm năm giây, một giây...

- Một phát súng, hai phát súng, ba phát súng...

Giang Nguyên giống như một con ruồi không đầu chạy trốn khắp nơi trong rừng cây. Thỉnh thoảng hắn lại thay đổi phương hướng, nhưng vẫn chính xác tránh được tất cả đạn, đồng thời nhanh chóng tính toán lượng nổ súng của đối phương và số đầu đạn xuất hiện trước mặt hoặc sau lưng mình.

Sau khi nhanh chóng tính toán trong mấy giây, nụ cười trên mặt Giang Nguyên dần đậm hơn. Thăng nhải này hiện nay tuy cũng là cao thủ, nhưng so với tên đầu tiên trình bộ cũng thấp hơn một chút. Nếu đổi lại là thăng nhải đầu tiên kia, mình đã phải bắt đầu gia tốc rồi.

Nhưng tên nhải hiện giờ rõ ràng độ dự đoán và chính xác hơi kém...

Giang Nguyên vừa chạy vừa nắm chặt bàn tay, trong lòng thầm tính toán: “Phát súng thứ tư, phát súng thứ năm...”

“Ba, hai, một...” Cùng với tiếng súng cuối cùng trong tính toán vang lên, Giang Nguyên nhanh chóng lướt qua một cây đại thụ, đồng thời xoay người giơ súng.

- Ầm...

Một tiếng súng vang lên, Giang Nguyên nhìn thấy hoa máu bắn lên trong ống kính nhắm liền thở hắt ra một hơi, tiện tay vứt súng xuống, sau đó nhìn thử vai trái của mình.

Hắn vừa thuận mắt nhìn sang thì thấy chỗ tay áo vai trái bị rách một đường, sau đó có chút dấu máu, lúc này đã không còn cảm giác tê dại quá rõ ràng nữa, xem ra đã cầm máu.

Giang Nguyên cũng âm thầm vui mừng. Chỉ là bị trầy da hơi nghiêm trọng một chút, nếu không để bị thương đến xương thì rất phiền phức.

Cách đó hơn mười cây số, sắc mặt Trương Nguyena tái nhợt, lúc này dường như đã càn trắng hơn hai phòng, lạnh giọng nói với thuộc hạ:

- Trương Vân vô dụng, bảo đám Hồ Cường nhanh chóng giải quyết tên kia, bảo người của tổ dọn dẹp nhất định phải sang dọn sạch sẽ

dấu vết...

Lúc này, một thuộc hạ bên ngoài vội vã chạy vào, sốt ruột nói:

- Nguyên thiếu, không xong rồi, thể chứng sinh mệnh của Hồ Cường và Lý Uy đều đã biến mất...

- Cái gì...

Sắc mặt Trương Nguyên chợt cứng đờ...

Chương 713: Nguyên rửa

Hút mấy ống máu, ngoài ra còn lấy mấy tiêu bản tổ chức, Giang Nguyên rất hài lòng đi về phía chiếc xe dừng dưới chân núi. Còn ba cái xác trên núi cùng với ba khẩu súng thì cứ mặc kệ như vậy mà đi vui vẻ hội họp với con trai bảo bối của mình.

Hai giờ sau, sắc mặt Trương Nguyên tái xanh nhìn ba cổ thi thể trước mặt, trong mắt tràn đầy vẻ kinh sợ.

- Sao có thể như vậy? Sao ba người bọn họ lại chết, lần này phiền phức rồi...

Người trung niên cúi người nhìn đất ba cổ thi thể trên mặt đất, khuôn mặt tí nhợt lúc này càng trắng thêm hai phần.

Trương Nguyên hít một hơi thật sâu, nhìn về phía người trung niên, nói:

- Xin phép tổng bộ điều cao thủ tới. Tên Giang Nguyên này làm thế mà còn chưa chết, không có cao thủ đến không được rồi!

Người trung niên sắc mặt âm trầm cau mày suy nghĩ một chút, lắc đầu nói:

- Hiện tại không thể... Nếu thật sự điều cao thủ tới, tổng bộ sẽ không phê chuẩn. Một khi có cao thủ tộc ta nhúng tay vào, vậy thì rất có thể gây sự chú ý với Thiên Y viện, cho nên... với tình huống hiện tại, chưa chắc tổng bộ đã phê chuẩn!

- Hơn nữa, Giang Nguyên này trong tình huống thế này mà còn có thể giết ngược đám Hồ Cường, trong chuyện này chắc chắn có nguyên nhân khác. Nếu không đám Hồ Cường không thể bị Giang Nguyên tùy tiện phát hiện, hơn nữa còn không một ai có thể quay trở về nữa!

- Nếu thật sự muốn điều cao thủ tới, ít nhất cũng cần đại nhân cấp bá tước đến trước, một khi xảy ra vấn đề chúng ta cũng không đảm đương nổi.

Nói tới đây, người trung niên dừng một chút, sau đó nhìn về phía Trương Nguyên, nói:

- Hơn nữa, cái chuỗi của Giang Nguyên này đang nằm trong tay chúng ta, cho dù hẳn biết là người của chúng ta ra tay chắc hẳn cũng không dám báo cáo với Thiên Y viện... Cho nên, chuyện này không thể vội được!

- Không được, nhất định phải thử một lần... Giang Nguyên này nếu không chết, chắc chắn sẽ là cái gai đâm trong thịt... Tôi nhất định phải khiến hắn chết...

Trương Nguyên không hề có ý định bỏ qua cho Giang Nguyên, cắn răng nghiêng lợi lạnh giọng nói:

- Cho dù là mời đại nhân cấp bá tước tới, cũng phải xin phép tổng bộ...

Trương Nguyên nhìn người trung niên, lạnh giọng nói:

- Anh không cần phải để ý nhiều như vậy, tôi nói xin phép thì cứ xin phép đi...

Người trung niên nhìn bộ dạng Trương Nguyên, trong mắt lóe lên tia tức giận có điều không nói thêm gì nữa. Trương Nguyên tự cho rằng bên Tổng bộ rất hiếm khi không phối hợp với gã cho nên trước nay rất kiêu ngạo. Mặc dù thực lực Trương Nguyên thấp xa y, hơn nữa thân phận địa vị hai người tương đồng, nhưng y lại không dám không phối hợp với Trương Nguyên. Lần này cũng chỉ nhẫn nhịn, gật đầu nói:

- Được, vậy lát nữa bọn tôi sẽ liên lạc với bên tổng bộ, nhưng tổng

bộ có đồng ý hay không thì tôi không thể nào chắc chắn được!

- Anh cứ báo cáo với Tổng bộ trước... Đến lúc đó tôi sẽ lại liên hệ với Trưởng lão Trương Ni của tổng bộ là được...

Trương Nguyên tùy ý phất phất tay, mặt đầy tự tin.

Người trung niên lúc này cũng tỉnh bơ, gật đầu nói:

- Được... Có điều kế hoạch của chúng ta có phải tạm dừng không?

- Không cần... Để thúc đẩy chuyện này bên Tổng bộ đã hỏi tới mấy lần. Chúng ta cần phải đẩy nhanh tiến độ.

Tên Giang Nguyên hẳn cũng không dám làm thế nào đâu... Cho dù hẳn thật sự dám báo lên Thiên Y viện thì đến lúc đó, đợi khi Thiên Y viện bắt đầu chú ý, có lẽ chúng ta đã tiến hành xong hết rồi!

Trương Nguyên lạnh giọng nói:

- Anh chỉ cần làm tốt chuyện của anh là được, những thứ khác cứ để tôi sắp xếp!

Người trung niên nghe Trương Nguyên nói vậy ánh mắt càng thêm lạnh lẽo nhưng không hề thể hiện ra ngoài, chỉ gật đầu nói:

- Được... Vậy chuyện này anh đã tự mình nắm chắc rồi, bên Tổng bộ tôi sẽ báo cáo.

Trương Nguyên nhìn người trung niên đi ra ngoài, lúc này mới cầm điện thoại lên trầm giọng nói vào trong điện thoại:

- Thế nào? Mấy thằng nhãi bên đó vẫn chưa cúi đầu à?

- Nguyên thiếu... Có lẽ bọn chúng đã không chống đỡ được rồi, theo báo cáo của bên dưới, có lẽ trước hôm nay chúng sẽ đến...

Những lời thuộc hạ bên đó nói khiến Trương Nguyên hài lòng. Chỉ cần mấy tên này chịu gật đầu, vậy thì kế hoạch đã có thể tiến hành. Đến lúc đó không cần bao lâu, gã sẽ lập được một công lớn cho Tổng bộ, vậy thì phần thưởng của Tổng bộ chắc chắn sẽ không nhỏ... Thân phận tổng phụ trách khu vực Trung Quốc của

mình, tương lai chắc chắn sẽ không chạy thoát...

Nghĩ tới đây, Trương Nguyên không nhịn được cười phá lên ha ha, có điều cười thì cười, nhưng vừa nghĩ đến một chuyện sắc mặt gã lại lạnh lẽo, lạnh giọng nói:

- Giang Nguyên, mày chờ đó cho tao... Dám không nể mặt tao, mày sẽ phải chết!

Giang Nguyên liên tục nháy mũi hai cái, hắn xoa lỗ mũi, lấy tờ khăn giấy Tuyên Tử Nguyệt bên cạnh đưa ra, lau lỗ mũi rồi nói:

- Chắc chắn có người đang rửa anh...

Nhìn vẻ buồn cười của Giang Nguyên, Phan Hiểu Hiểu không kìm được dẩu môi, hừ một tiếng nói:

- Sao vậy... Sao anh biết có người đang rửa anh? Không biết chừng có người đẹp nào đang nhớ anh đấy...

- Haha... có phải người đẹp nào đang nhớ đến anh không, anh không biết, nhưng anh biết bây giờ chắc chắn có người đang rửa anh, chỉ e giờ hắn đang hận không thể băm thành vụn mảnh mới đúng...

- Có điều, hắn chỉ mơ tưởng hảo huyền mà thôi...

Giang Nguyên cười hì hì, thở dài nói:

- Cứ để hắn nhớ đi, hì hì... Những ngày tháng tốt đẹp của hắn không còn dài nữa đâu...

Chương 714: Uống máu

Khương Dương mấy ngày nay cơ bản không dám ra khỏi cửa, thậm chí không dám lộ diện trước mặt những người thân cận, chỉ nấp ở trong một biệt thự. Y đã làm ổ hai ngày rồi, tuy y cảm thấy những thứ khác dường như rất bình thường, nhưng y vẫn mơ hồ cảm nhận được cảm giác yếu ớt kia càng lúc càng nghiêm trọng, hơn nữa dần bắt đầu cảm thấy bụng rất đói.

Cho dù gã ăn rất nhiều nhưng hoàn toàn không thể làm giảm bớt cảm giác đói bụng đáng sợ này. Điều này khiến gã càng thêm lo lắng. Những người khác lúc này gần như cũng đều như gã, dù cố gắng nghĩ cách nhưng vẫn không thể xoa dịu được tình trạng này, cúi đầu gần như đã trở thành biện pháp duy nhất.

Khương Dương phiền não ở trong phòng khách, run lẩy bẩy đi tới đi lui, cái cảm giác đói bụng càng lúc càng cồn cào. Sau khi gã đi hai vòng, rốt cuộc đã không nhịn được mà hét lên:

- Chuyện gì thế này? Đồ ăn còn chưa làm xong à?

- Dương thiếu, ngài chờ một chút... xong ngay đây, xong ngay đây...

Nữ đầu bếp trong nhà bếp đang luống cuống tay chân đáp, rất sợ vị Dương thiếu này phát khùng.

- Vú Trương, nhanh lên một chút, đừng để Dương thiếu đói bụng...

Một vệ sĩ bên cạnh lúc này cũng sốt ruột lên tiếng thúc giục. Y biết hai ngày nay tâm tình của Dương thiếu càng ngày càng tệ, đừng nên để Dương thiếu bực mình nữa, nếu không mọi người sẽ đều phải xui xẻo.

Động tác của nữ đầu bếp này rất nhanh nhẹn, vẻ mặt thì đau khổ. Dương thiếu này trước giờ khản ăn, đồ ăn đều phải tươi mới. Mà hai ngày gần đây cứ hai ba tiếng lại phải ăn một bữa, trên cơ bản là bận rộn không ngừng. Minh còn phải mua gà rồi tự tay giết gà, còn phải nấu nướng, sao mà làm cho kịp...

Bất đắc dĩ, nữ đầu bếp cũng chỉ có thể tăng tốc thêm, chặt mấy khúc thịt gà rồi ném vào trong chảo dầu rán lên.

Khương Dương ở trong phòng khách lại đi hai vòng, nghe thấy tiếng dầu sôi trong nhà bếp, cuối cùng không nhịn được nữa đã được sải bước đi vào phòng bếp, kêu lên:

- Vú Trương, nhanh lên một chút!

- Vâng, vâng... xong ngay đây, xong ngay đây!

Vú Trương vừa cho gia vị vào trong nồi, vừa đảo, vội vàng trả lời:

- Dương thiếu, cậu ra ngoài chờ trước đi, tôi xong ngay đây!

- Nhanh lên một chút...

Khương Dương thấy đồ ăn thực sự sắp ra lò mới thoáng hài lòng gật đầu một cái, ức chế cảm giác bức bối trong lòng, sau đó mới xoay người định ra khỏi phòng bếp. Nhưng gã đột nhiên hít mũi một cái, sau đó không nhận được nhìn xung quanh.

Rất nhanh, ánh mắt Khương Dương dừng lại trên chén máu gà trên bệ. Khương Dương nhìn chén máu gà này rồi lại hít mũi một cái. Trong mắt gã nhanh chóng lóe lên thần sắc cổ quái. Sau khi chần chờ một chút, Khương Dương xoay người, đang định rời đi, nhưng vừa mới xoay người thì Khương Dương đột nhiên dừng lại. Gã lại nhìn chén máu gà trên bệ một lần nữa.

Lần này, Khương Dương nhìn chén máu gà kia yểu hờn không kìm được đột nhiên ực một tiếng, sau đó trong lòng gã toát lên sự sợ hãi. Gã đột nhiên phát hiện, hình như mình rất muốn uống chén máu gà kia.

Hơn nữa còn là một chén máu gà sống.

“Xảy ra chuyện gì vậy? Sao có thể như vậy?” Khương Dương cố gắng át chế khát vọng trong lòng, miễn cưỡng xoay người rời đi. Có điều vừa mới ra khỏi nhà bếp Khương Dương dường như cảm thấy mình càng đói bụng hơn. Gã không nhận được lớn tiếng hét lên:

- Vú Trương, nhanh lên một chút!

- Được rồi, tới đây tới đây...

Vú Trương nhanh chóng bỏ gia vị trong tay vào nồi, sau khi đảo một lúc liền nhắc nồi lên vội vàng đưa cho Khương Dương.

Khương Dương không kịp chờ đợi cầm hai miếng, lập tức ăn vào bụng. Có điều động tác ăn của gã càng lúc càng nhanh, đồ ăn lập vào bụng càng lúc càng nhiều, nhưng gã cảm thấy mình càng lúc càng đói, thậm chí trong đầu gã không ngừng hiện lên hình ảnh

chén máu gà cùng với màu máu tanh nhàn nhạt kia.

Nhớ tới điều này, gã không kìm được nuốt nước miếng, hơn nữa dần dần cảm thấy thức ăn trong miệng càng lúc càng chẳng có mùi vị gì.

Khương Dương vừa ăn, sắc mặt càng lúc càng trở nên khó coi. Sâu trong đáy lòng đang có một suy nghĩ không ngừng vang lên, gã muốn uống chén máu gà kia...

- Không... không... chuyện này không thể nào... tuyệt đối không thể... sao mình lại muốn uống cái thứ ghê tởm như vậy?

- Không... tuyệt đối không thể...

- Không thể nào...

Sắc mặt Khương Dương lúc xanh lúc tím biến ảo không ngừng. Điều này khiến vệ sĩ và nữ đầu bếp đứng bên mặt đầy kinh nghi, không biết rốt cuộc Dương thiếu bị gì? Bình thường chỉ cần đồ ăn đem lên, cảm xúc của Dương thiếu sẽ tốt hơn rất nhiều. Nhưng sao lần này phản ứng của gã hoàn toàn không giống với bình thường?

Vệ sĩ kia cau mày nhìn về phía nữ đầu bếp, thầm nói:

- Chắc chắn là đồ ăn hôm nay vú Trương làm không ngon rồi...

Lúc này vẻ mặt nữ đầu bếp kia tràn đầy nghi hoặc, đồ ăn bà làm bà biết, có lẽ không có vấn đề gì đâu.

Trong lúc hai người còn đang nghi hoặc, Khương Dương ngồi trước bàn ăn đột nhiên nhìn hai người, phiền não hét lên:

- Ra ngoài... ra ngoài hết cho tôi... tôi muốn yên tĩnh một mình...

- A...

Hai người sững sốt trước cơn giận kỳ lạ của Khương Dương.

- Đi ra ngoài, có nghe thấy không? Ra ngoài hết cho tôi...

Thấy hai người không có phản ứng, Khương Dương chỉ cảm thấy

trong lòng càng thêm bức bối. Gã vỗ bàn một cái, tức giận nói.

Hai người kia nghe tiếng Khương Dương vỗ bàn liền rút cổ, nhìn nhau một cái, vội vàng đồng loạt gật đầu nói:

- Vâng vâng... Chúng tôi ra ngoài, chúng tôi ra ngoài...

Khương Dương thấy hai người đi ra ngoài, đóng cửa lại thì không chờ đợi được nữa đứng bật dậy, sải bước đi về phía nhà bếp.

Gã đi vào nhà bếp, nhìn thấy chén máu gà lúc này vẫn đặt trên bệ.

Khương Dương tiến tới, nhìn chén máu gà, ngửi mùi máu tanh nhàn nhạt trước mũi. “Ừ ừ” Khương Dương không kìm được nuốt nước miếng một cái.

- Cái... cái thứ này... có thể ăn sao?

Gã nhìn chén máu gà mê người trong tay, cuối cùng lại bưng lên, đưa lên chóp mũi ngửi một cái.

Lần này ngửi thấy mùi máu tanh kia Khương Dương liền cảm thấy chén máu gà trước mặt chắc chắn có thể ăn. Hơn nữa nó còn rất ngon.

- Thử thôi... chỉ thử một chút thôi...

Mặc dù Khương Dương cảm thấy chán ghét nhưng gã phát hiện mình thực sự không cách nào áp chế được khát vọng với chén máu gà trước mắt này. Cuối cùng gã đem chén lên bên miệng, sau đó lè lưỡi, cau mày nhắm mắt lại, trông bộ dạng vô cùng đau khổ, khẽ liếm máu gà trong chén.

- Ồ?

Đầu lưỡi dính một chút máu gà vào đến trong miệng, cảm giác mằn mặn nhưng lại mang theo vị ngọt thơm mê người xộc thẳng vào trong não, mùi vị đặc biệt khiến tinh thần gã rung động.

Khương Dương hơi sửng sốt, cảm nhận mùi vị dường như khiến gã lập tức thỏa mãn cực kỳ này, gương mặt tái nhợt kia trong nháy mắt hồng nhuận, há to miệng, bắt đầu không để ý gì nữa đồ hết cả

chén máu gà vào trong miệng mình.

Chương 715: Anh Ngô

- Xoảng...

Một chiếc ly sứ trắng thượng hạn vỡ nát trên mặt đất, mảnh vỡ bắn tung tóe đầy mặt đất. Trên gương mặt luôn trắng bệch của Trương Nguyên hiêm khi đỏ ửng, thở hổn hển, nhìn tên thuộc hạ giống như con cun cút sợ hãi trước mặt, tức giận quát lên:

- Chuyện gì đã xảy ra, không phải anh nói, mấy tên đó chiều qua đã đến ký tên rồi sao?

- Bọn họ tới chưa? Anh xem bọn họ tới chưa?

Trương Nguyên nhìn tên thuộc hạ đang cúi đầu thì cơn giận càng không có chỗ phát tiết. Gã đưa tay lên cầm một quyển sách trên bàn hung hăng đánh về phía thuộc hạ. Gã thấy tên kia đến tránh cũng không dám tránh, lúc này mới hơi bớt giận, ánh mắt lạnh lẽo, lạnh giọng nói:

- Anh nói đi, rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra? Những tên kia chắc chắn không thể nào chống đỡ đến hôm nay được!

- Tạm thời vẫn chưa xác định được, nhưng căn cứ theo hồi báo của đám người bên dưới, những tên kia gần như đã đột nhiên khôi phục lại bình thường... Bây giờ đã không có bất kỳ điều gì khác thường nữa!

Thuộc hạ kia hơi ngẩng đầu lên nhìn Trương Nguyên. Lần đầu tiên y thấy Nguyên thiếu tức giận như vậy. Y vội vàng cẩn thận trả lời:

- Giờ tôi sẽ cho đám người bên dưới điều tra kỹ, xem thử rốt cuộc đã xảy ra sơ sót ở đâu!

- Hừ... Bảo họ nhanh một chút!

Trương Nguyên hừ lạnh một tiếng rồi phất tay, đuổi tên thuộc hạ ra ngoài.

Thuộc hạ kia thấy Trương Nguyên vẫy tay lúc này mới len lén thở phào nhẹ nhõm, nhanh chóng chạy ra khỏi thư phòng. Sau khi y ra khỏi thư phòng mới đưa tay lau mồ hôi, vội vàng truyền đạt mệnh lệnh. Y hiểu rất rõ, Nguyên thiếu đã vì chuyện này lên kế hoạch từ rất lâu. Nếu thật để xảy ra vấn đề, đến lúc đó sẽ giận cá chém thớt với mình.

- Chẳng lẽ chúng đã tìm được thuốc khống chế rồi?

Trương Nguyên ngồi trước bàn sách, mặt đầy trầm ngâm và kinh ngạc. Giờ đã tiến vào giai đoạn biến dị, muốn khống chế trên căn bản không thể được...

- Chẳng lẽ là Giang Nguyên kia? Nhưng không thể nào... Cho dù thằng nhãi kia có bản lĩnh thì cũng không thể nào! Cho dù là mấy lão già của Thiên Y viện đến, chỉ e cũng phải cần một thời gian tương đối dài mới có thể khống chế được. Nhưng giờ mới bao lâu chứ? Cùng lắm chỉ mới qua có vài ngày, tuyệt đối không thể như vậy.

- Nguyên thiếu? Xảy ra chuyện gì vậy? Tôi nghe nói hình như kế hoạch xảy ra vấn đề?

Người trung niên kia chậm rãi bước vào, sắc mặt cũng có chút khó coi, nhìn về phía Trương Nguyên nói:

Trương Nguyên nghe người trung niên hỏi thì sắc mặt càng khó coi, có điều vẫn trầm giọng nói:

- Tình hình tên đó, đột nhiên được khống chế, không biết rốt cuộc đã xảy ra vấn đề ở đâu...

- Có điều, tôi đã cho người đi điều tra, có lẽ sẽ nhanh chóng có kết quả!

Nghe vậy, sắc mặt người trung niên cũng hơi biến đổi, nghi ngờ nói:

- Không thể nào. Có thể Thiên Y viện có nghiên cứu về phương diện này, nhưng Giang Nguyên không thể nào có năng lực về phương diện nào... Căn cứ theo tài liệu cho thấy, cho dù là Thiên Y viện, muốn khống chế tình hình như thế này ít nhất cũng có thể từ

năm ngày trở lên...

- Đúng... Tôi cũng cảm thấy kỳ lạ, cho nên...

Đầu tiên Trương Nguyên còn chưa chắc chắn lắm, nhưng nghe thấy người trung niên cũng nói vậy thì gã cũng chắc chắn hơn nhiều. Chắc chắn không phải người của Thiên Y viện ra tay. Trong mắt gã tràn đầy nghi hoặc, chậm rãi lắc đầu, đột nhiên ánh mắt cứng đờ, đứng bật dậy, thất thanh nói:

- A, tôi biết rồi...

- Biết? Biết cái gì?

Người trung niên kia thấy Trương Nguyên đột nhiên đứng bật dậy thì cũng giật mình.

- Máu... chắc chắn chúng đã uống máu rồi...

Sắc mặt Trương Nguyên cổ quái nói:

- Chỉ có uống máu mới có thể khống chế hiện tượng do loại gien biến dị này dẫn đến trong thời gian ngắn như vậy...

- Đúng rồi... Đúng là ngay cả chuyện này mà chúng ta cũng quên, đúng là người trong cuộc mù mờ...

Người trung niên nghe Trương Nguyên nói vậy thì sửng sốt một chút, sau đó cũng phục hồi tinh thần, thất thanh nói:

- Nếu uống máu, tuy nói tác dụng kém hơn thức uống huyết năng, nhưng cũng có thể tạm thời bổ sung năng lượng tiêu hao khi gien biến dị...

- Thật không ngờ, bọn chúng lại nghĩ ra được cách này...

Người trung niên mặt đầy cảm thán nói:

- Từ sau khi có thức uống huyết năng, đã lâu rồi chúng ta không có khái niệm hút máu, cho nên giờ ngay cả chuyện này cũng không nghĩ tới.

Nói tới đây, người trung niên lắc đầu thở dài nói:

- Có điều, không ngờ, mấy thằng nhóc này lại phát hiện được bí mật này... Tuy nói, chuyện này cũng không có gì đáng ngại nhưng sẽ lãng phí một ít thời gian!

- Không có gì đáng ngại?

Trương Nguyên trở mắt nhìn về phía người trung niên nói:

- Anh Ngô... ý anh là?

- Nguyên thiếu... anh mới nhập môn chưa lâu lắm, cho nên không biết một vài chuyện...

Người trung niên họ Ngô thấy giờ Trương Nguyên phải thỉnh giáo mình thì trên mặt lóe lên tia đắc ý, chậm rãi cười nói:

- Thời kỳ đầu của loại gien biến dị này cần huyết năng rất lớn. Trước khi thức uống huyết năng chưa xuất hiện, những người ở trong giai đoạn chuyển đổi gien thời kỳ đầu sẽ cần một lượng lớn máu tươi, hơn nữa buộc phải là máu người...

- Giờ, có lẽ họ chỉ uống máu thú hoặc máu gia cầm... Cùng lắm hai ngày nữa, bọn họ sẽ phát hiện ra, hi hi...

Người trung niên mặt đầy tự đắc cười nhìn Trương Nguyên, nói:

- Nguyên thiếu, anh nhẫn nại chờ thêm hai ngày nữa đi, đến lúc đó tôi đảm bảo bọn họ sẽ phải đến cầu xin chúng ta thôi, hahaha...

Chương 716: Điều chỉnh gien

- Nguyên thiếu... kế hoạch của bên Trương Nguyên hình như xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn...

Người phụ trách họ Hồng của Cổ Môn phụ trách liên lạc với Giang Nguyên gọi điện đến báo cáo với Giang Nguyên:

- Vốn dự tính chiều qua đám Khương Dương đến ký tên, nhưng cho đến giờ đám Khương Dương vẫn chưa xuất hiện.

- Hơn nữa, căn cứ theo điều tra của chúng ta, mấy người Khương Dương, triệu chứng thiếu máu đường như đã biến mất... Đây cũng là nguyên nhân chủ yếu khiến họ không đi ký tên!

Giang Nguyên đang cầm điện thoại đôi mắt cũng lóe lên tia kinh ngạc. Khi loại gien này đột biến sẽ xuất hiện tình trạng thiếu máu, nếu gien đột biến không được khống chế hữu hiệu thì trên căn bản không thể nào khống chế tình trạng này.

Trong lúc Giang Nguyên đang kinh ngạc, người phụ trách họ Hồng bên kia đường như đoán ra suy nghĩ của Giang Nguyên, tiếp tục nói:

- Căn cứ theo tình hình hiện tại, thông qua phân tích của tổ tình báo chúng ta, có lẽ bọn Khương Dương đã uống một lượng máu lớn nên mới có thể xảy ra tình hình như thế này.

- Đúng... chắc chắn những tên này đã uống máu rồi, nếu không không thể nhanh chóng mất triệu chứng thiếu máu trước khi có được thuốc của bên Trương Nguyên như vậy...

Giang Nguyên được đối phương nhắc nhở đột nhiên hồi thần lại, nhớ tới những tài liệu liên quan đến Huyết Tộc mà hai ngày trước mình tra được, đúng rồi... chỉ khi uống một lượng máu lớn mới có thể hóa giải được chuyện này.

Chẳng qua tình hình thế này, hậu quả sẽ...

Nghĩ tới điều này, sắc mặt Giang Nguyên không khỏi âm trầm. Những người này có lẽ uống máu có thể khống chế được một thời gian. Nhưng trước khi hoàn toàn chuyển đổi gien, máu thông thường sẽ không thể nào thỏa mãn nhu cầu của họ, buộc phải dùng máu tươi của người mới được.

- Anh Hồng... Anh giúp tôi chú ý một chút, xem thử họ uống loại máu gì, nếu thử họ uống là máu tươi của người, vậy hãy nói cho tôi biết...

- Được...

Đầu bên kia người phụ trách họ Hồng gật đầu.

Sau khi người trung niên mặt chữ quốc cúp điện thoại liền nói với một thanh niên đầu đinh bên cạnh:

- Đi... cho người theo dõi năm thằng nhóc đó, làm rõ xem rốt cuộc chúng đã uống máu gì!

- Anh Trương... dựa vào cái gì mà chúng ta phải nghe theo hắn? Hắn là người của Thiên Y viện...

Người thanh niên kia đầy vẻ không cam lòng, hừ giọng nói.

Anh Trương thấy vẻ không cam lòng của người thanh niên kia sắc mặt trầm xuống, nói:

- Lưu Nghị, đi nhanh đi... Sơn Trường đại nhân đã yêu cầu chúng ta phối hợp với đối phương, chẳng lẽ cậu muốn trái lệnh sao?

Người thanh niên nghe thấy bốn chữ Sơn Trường đại nhân thì sắc mặt biến đổi, bất đắc dĩ thở ra một hơi, sau đó lại khẽ hừ một tiếng mới quay đầu đi ra ngoài.

Anh Trương nhìn bóng lưng không cam lòng của người thanh niên mới cười khổ thở dài, chẳng qua là bản thân gã cũng không hiểu tại sao Sơn Trường đại nhân lại muốn đám người mình nghe theo lệnh người của Thiên Y viện. Từ khi mình vào Cổ Môn tới giờ chưa hề nghe nói có chuyện kỳ lạ như vậy.

Nên biết, mấy trăm năm nay, bọn họ và người của Thiên Y viện chỉ có người sống ta chết chứ chưa từng có chuyện hợp tác như vậy. Hơn nữa hợp tác mà người của Thiên Y viện làm chủ đạo... Chuyện như vậy, chắc cũng chỉ Sơn Trường đại nhân mới có thể làm ra.

Anh Trương sờ mũi, trong lòng cũng chấn động. Cái vị Sơn Trường đại nhân này đúng là thiên tư tuyệt đỉnh, nhưng tính cách cũng cổ quái khác người. Cổ Môn có một vị Sơn Trường đại nhân như vậy thật sự không biết là phúc hay họa...

Sắc mặt Giang Nguyên lúc này cũng không hề dễ coi. Vốn hắn tưởng đám Khương Dương sẽ phát triển theo dự định, giờ đã đi tìm Tôn Nghị cúi đầu ký tên, nhưng không ngờ lại xảy ra chuyện rắc rối như vậy...

Vốn theo sắp xếp của Giang Nguyên, chỉ cần bên Trương Nguyên vừa bắt đầu ra tay, như vậy sẽ có thể phát hiện rốt cuộc tên đó có ý định gì. Nếu không sao hẳn có thể mạo hiểm để chuyện này xảy ra. Hơn nữa gã rốt cuộc là vì chuyện này hay đơn thuần chỉ vì muốn kéo mấy tên kia uống nước, cũng chỉ có chuyện này mới có thể làm rõ được.

Nhưng giờ, xảy ra rắc rối lớn như vậy, Giang Nguyên cũng hơi nhức đầu. Vốn là một chuyện khá đơn giản giờ lại làm ra thế này. Có điều, điều duy nhất khiến Giang Nguyên thấy cân bằng một chút là, hẳn tin giờ có lẽ có người còn nhức đầu hơn hẳn. Trương Nguyên giờ chắc chắn đang vô cùng tức giận vì chuyện này!

So với sự nhức đầu của mấy đồng chí này, đám Khương Dương giờ đang mặt mày hân hoan, tuy nói uống máu sống thực sự hơi... bất nhả... nhưng ít ra cũng không bị Trương Nguyên khống chế.

Có điều, sự hân hoan của họ cũng không kéo dài quá lâu. Hai ngày tiếp theo, dần dần họ phát hiện, cho dù có uống máu cũng không thể nào khống chế được sự hư nhược và cảm giác đói bụng trong cơ thể mình.

- Khương Dương, sao vậy? Ban nãy tôi đã uống ba chén máu lớn, nhưng giờ vẫn cảm thấy không thoải mái, vẫn cảm thấy đói...

Một vị đại thiếu nhìn Khương Dương trong điện thoại video, căng thẳng nói:

- Tình hình của cậu như thế nào? Còn có cách gì khác không?

- Giờ tôi cũng chẳng khác gì mấy...

Về mặt Khương Dương vô cùng ảm đạm và khổ sở, lắc đầu nói:

- Không tìm được nguyên nhân, cũng không có cách gì khác...

Vị đại thiếu này thấy Khương Dương lắc đầu, sắc mặt chợt biến đổi, kinh ngạc nói:

- Không có cách nào khác thì phải làm sao đây? Chẳng lẽ chúng ta phải cúi đầu trước tên Trương Nguyên khốn kiếp đó sao?

- Nếu không được thì cũng chỉ có thể như vậy...

Sắc mặt Khương Dương vô cùng bất đắc dĩ.

- Khốn kiếp...

Nghe thấy vậy, vị đại thiếu gia không kìm được mắng một tiếng.

Giang Nguyên rất yên tâm bởi vì nhận được điện thoại của người trung niên họ Hồng kia, mấy vị đại thiếu hôm nay đã ra ngoài đến Kim Lăng các, điều này khiến hắn thoáng thở phào nhẹ nhõm, bởi vì nếu mấy tên đại thiếu này không đi, vậy thì chắc chắn sẽ uống máu tươi của người. Như thế cho dù xuất phát từ lập trường nào hắn cũng phải giết chết hết mấy tên này hoặc trực tiếp giao cho Thiên Y viện. Cái suy nghĩ thả sợi dây dài câu cá lớn sẽ tan vỡ.

- Được, anh Hồng... Vất vả cho anh rồi, những chuyện tiếp theo vẫn cần các anh tiếp tục phí sức. Có gì khác thường, xin lập tức thông báo cho tôi...

Giang Nguyên khách khí nói.

- Được... Sơn Trường đại nhân đã dặn dò chúng tôi phối hợp với Nguyên thiếu, dĩ nhiên chúng tôi sẽ cố gắng hết sức...

Ngữ khí của người phụ trách của Cổ Môn bên kia khách khí mang theo chút xa cách. Có điều, Giang Nguyên đã quen rồi. Những người Cổ Môn này có thể phối hợp như vậy cũng là nể mặt Tôn Diệu Nguyệt. Nếu không đừng nói là làm việc giúp mình, không gây rắc rối cho mình đã là tốt lắm rồi.

Sau khi gác máy, Giang Nguyên nhẹ thở ra một hơi, sau đó đi về phía phòng thí nghiệm. Giờ hắn đang ở Văn phòng đại diện Bắc Kinh, hắn đã yêu cầu nơi này một phòng thí nghiệm. Tuy nói những tư liệu liên quan đến Huyết Tộc bên thư viện tổng bộ đều có, nhưng xem tài liệu và tận mắt xác nhận là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.

Căn cứ trong tài liệu của viện, biến dị gen của Huyết Tộc giờ trên căn bản đã tương đối hoàn thiện. Năm sáu chục năm gần đây, qua nghiên cứu của Huyết Tộc, chúng đã tiến hành cải thiện và điều chỉnh gen, tính kháng tia cực tím đã nâng lên nhiều, giờ trên căn

bản tia cực tím bình thường hàng ngày đã có thể khống chế hoàn toàn, cho dù là tia cực tím tương đối mạnh, họ cũng có thể dùng sương phòng hộ để chống cự trong thời gian ngắn.

Có điều, sau khi tiến hành điều chỉnh loại gien này, những năng lực khác của Huyết Tộc cũng tương đối bị ức chế. Cho dù là năng lực tự chữa lành hay tốc độ luôn khiến họ kiêu ngạo cũng đều giảm xuống ở mức độ khác nhau.

Những chuyện này tùy thuộc vào từng cơ thể. Giống như tư chất của người bình thường vậy, có người tư chất rất bình bình, có người tư chất rất tốt. Tốc độ và năng lực tự chữa lành của mỗi người họ đều có sự khác biệt.

Đồng thời, đối với Huyết Tộc mà nói, có thể tự do đi lại dưới ánh nắng mặt trời, không hề bị hạn chế ban đêm ban ngày, một chút hy sinh nhỏ này hoàn toàn đáng giá... Cho nên, sau khi Huyết Tộc có được điều chỉnh gien tương đối hoàn chỉnh này, mấy chục năm trước, toàn bộ Huyết Tộc đã tiến hành ưu hóa mới có sự xuất hiện của Huyết tộc gần như không khác gì người bình thường như hiện nay.

Cho nên, Giang Nguyên khá tò mò với những điều này, cộng thêm ấn ký kia của hắn khi gặp Trương Nguyên thì hơi có chút phản ứng dị thường. Điều này càng khiến cho hắn tò mò, muốn thật sự nhìn kỹ tình hình gien trong máu này...

- Y sĩ Giang Nguyên, ngài tới rồi...

Một vị y sĩ thực tập phụ trách phòng thí nghiệm nhìn thấy Giang Nguyên tới liền nở nụ cười khiêm nhường. Tuy bây giờ Giang Nguyên và anh ta đều là y sĩ thực tập, nhưng vị y sĩ thực tập này thật sự không dám đối đãi với Giang Nguyên như đồng nghiệp cùng cấp bậc...

Chương 717: Khác thường và khác biệt

- La Dương... Phải làm phiền anh rồi...

Mặc dù người khác rất khách khí với hắn, nhưng ngữ khí của

Giang Nguyên từ trước đến nay rất tùy tiện. Hắn cười nói với y sĩ thực tập này.

- Ngài khách khí với tôi cái gì... Giang y sĩ, ngài muốn dùng phòng thí nghiệm thì có thể nói với tôi bất cứ lúc nào...

La Dương vừa mở cửa phòng thí nghiệm, vừa tiện tay bật đèn giúp Giang Nguyên cười nói:

- Ngoài ra, phân tích sơ bộ gien kia tôi đã hoàn thành giúp ngài rồi, ngài xem trước thử đi... Xem xem có cần tôi làm gì nữa thì có thể dặn dò tôi là được!

- A... được, cảm ơn!

Giang Nguyên mỉm cười gật đầu cảm ơn sau đó vào phòng thí nghiệm. Hắn vô cùng tò mò tình hình gien của Huyết Tộc, hơn nữa... Hắn cũng biết, gien của mình bây giờ dường như cũng khác với người bình thường, nếu không ban đầu sự phụ không thể để tâm đến tiêu bản tổ chức của mình mình đến như vậy.

Hơn nữa sau chuyện này, hắn cũng nhìn thấy DNA của mình, nhìn thấy kết quả phân tích DNA của sự phụ, xác định có chút khác thường so với người bình thường. Nhưng chút khác thường nhỏ nhỏ này quyết định mình khác với người bình thường.

Năng lực tự chữa lành kinh khủng của mình cùng với những tiềm năng và sức bộc phát kia đều nằm trong sự khác thường này.

Giang Nguyên đi đến trước kính hiển vi điện tử, nhẹ nhàng gõ gõ lên bàn phím, sau đó màn hình liền sáng lên. Hắn nhìn chuỗi số liệu hiển thị trên đó, sắc mặt dần trở nên nghiêm trọng.

Bởi vì, hắn phát hiện những số liệu trên DNA này thể hiện nó có những điểm khác thường đặc biệt so với người bình thường, nhưng lại có không ít điểm tương đồng với DNA của mình... Và có lẽ chính điều này đã quyết định mình và Huyết Tộc có những điểm khác với người bình thường.

Khi Giang Nguyên đi ra khỏi phòng thí nghiệm, sắc mặt có chút kỳ lạ. Ngay cả La Dương chào hỏi hắn hắn cũng suýt chút nữa không nghe thấy.

Giang Nguyên đi ra khỏi Văn phòng đại diện, thoáng trầm một chút sau đó móc điện thoại di động, bấm một số điện thoại.

Rất nhanh, bên kia liền truyền đến một giọng nói ầm ập quen thuộc:

- Thăng nhóc... có chuyện gì vậy, đừng nói với ta con lại gây chuyện rồi!

Trong lòng Giang Nguyên thấy ầm ập, mỉm cười nói:

- Sư phụ, sao có thể như vậy được... Trong ấn tượng của người, lẽ nào con trong lòng người lại như vậy sao?

- Dĩ nhiên... Con chính là thằng nhóc chuyên gây họa...

Giọng ông cụ đầy cỏi mở, cười ha hả nói:

- Nói đi... có chuyện gì? Nhanh lên, ta còn bận nhiều việc lắm...

Giang Nguyên biết sư phụ nhà mình bận rộn thế nào nên cũng không muốn làm chậm trễ chuyện của sư phụ, trực tiếp hỏi:

- Sư phụ... ban nãy con vừa xem tình hình vài DNA liên quan đến đến Huyết Tộc...

- DNA Huyết Tộc?

Giọng La lão y sư hơi khựng lại.

- Đúng...

Giang Nguyên không có ý định khách khí với sư phụ, trực tiếp nói:

- Sư phụ, con đã xem DNA của họ, rồi so sánh với của con...

- Phù... Vậy chắc chắn con cũng phát hiện ra sự đặc biệt rồi...

La lão y sư chậm rãi thở phào một cái, sau đó chậm rãi nói:

- Có vài điểm rất giống nhau đúng không?

- Đúng...

Giang Nguyên trầm giọng nói:

- Con phát hiện ít nhất họ có ba điểm không giống người bình thường, nhưng lại tương tự với gien của con...

- Không phải là ba chỗ... là bốn chỗ...

La lão y sư sửa lại, nói:

- Bốn chỗ này ta nghĩ, có lẽ tượng trưng cho tự chữa lành và sinh mệnh lực...

- Sư phục... vậy người cho rằng... Con hình như có gì đó... tương tự với Huyết Tộc sao...

Giọng Giang Nguyên hơi trầm thấp.

- Tương tự... đương nhiên là tương tự, nhưng chắc chắn không có liên quan gì đặc biệt...

Nghe giọng nói hơi trầm thấp của Giang Nguyên, La lão y sư hơi sửng sốt một chút, sau đó liền không nhịn được phá lên cười, nói:

- Cái thằng nhóc con, rốt cuộc đang nghĩ gì vậy... Lẽ nào con không hiểu, mấy DNA tương tự không hề chứng tỏ bất kỳ điều gì... Một quần tộc tương tự, phải tương từ từ mười phần trăm trở lên mới có ý nghĩa... Con và họ chỉ có bốn chỗ tương tự, chẳng qua cũng chỉ đại diện một vài tính năng đặc biệt nào đó thôi...

- Hơn nữa phát hiện về đoạn gien này có ẩn chứa ý nghĩa gì có lẽ con hiểu... Cho nên, con phải hiểu rõ tính quan trọng của chuyện này...

Giang Nguyên nghe thấy lời nhắc nhở của La lão y sư dĩ nhiên hiểu rõ, vội vàng đáp lời.

- Lần sau không cần phải hỏi những vấn đề ngu ngốc thế này nữa... Nếu không như vậy chẳng những làm mất mặt sư phụ con là ta đây, mà e nếu mấy vị Thiên y sư biết được, có thể sẽ đuổi con ra khỏi viện đây...

Giang Nguyên nghe La lão y sư nói vậy thì không kìm được cười

phá lên. Vốn hắn cũng nghĩ mình chỉ đang nghi thần nghi quỷ mà thôi, hắn vốn luôn nghi ngờ lai lịch hình xăm này của mình... Nhưng hình xăm này của mình, không phải là thứ đơn giản lắm. Huyết Tộc kia có thể có được, tương tự duy nhất chẳng qua là mình đang dần có năng lực tự chữa lành kinh khủng mà thôi...

Sau khi cúp điện thoại, Giang Nguyên đưa tay nhẹ nhàng sờ chỗ cánh tay trái, như suy nghĩ gì đó rồi thở dài. Xem ra mình muốn biết nguồn gốc cái hình xăm này e là không hề đơn giản.

Thời gian trôi qua rất nhanh, bên Cổ Môn nhanh chóng đưa tin tới...

- Nguyên thiếu... bên Trương Nguyên đã bắt đầu có hành động rồi, họ đã lấy được giấy phép của mảnh đất kia, có lẽ chúng sẽ nhanh chóng hành động thôi...

Giang Nguyên đang chờ tin nghe thấy lời này tinh thần liền chấn động mạnh.

Chương 718: Bá tước đến

Giang Nguyên không phải fan của Hiệp hội bảo vệ văn vật cổ gì, cũng chẳng phải người yêu thích kiến trúc cổ, cho nên hắn không có ý định đi ngăn cản bọn chúng.

- Dờ thì dờ đi...

Giang Nguyên nhìn từng mảnh kiến trúc bị dỡ dần mà không hề đau lòng. Đất này hắn đã điều tra, tuy là một mảnh những kiến trúc cổ xưa, nhưng ngoại trừ ý nghĩa đặc biệt này ra thì chẳng có giá trị gì, chẳng qua chỉ là một mảnh đất tương đối đặc biệt. Hơn nữa nó cũng là một trong nhiều kiến trúc cổ ở Bắc Kinh, cho nên mới giữ gìn đến nay.

Người bình thường thì đúng là không thể nào lấy được mảnh đất này, cho dù là người của bảy vị đứng đầu muốn động vào mảnh đất này cũng không cách nào. Bởi vì mảnh đất này thật sự quá gây sự chú ý, quá đặc biệt, không ai dám động. Một khi động vào, quá chói mắt, cho dù là ai, chỉ cần gây ra chút phong thanh nho nhỏ thì

người đó sẽ phải xui xẻo.

Nhưng giờ bầy vị đứng đầu có người của sáu nhà động tay, cho nên cũng không phải vấn đề gì quá lớn. Cho nên Giang Nguyên nhìn thấy mảnh đất này bị vây lại thì trong mắt tràn đầy tò mò. Rốt cuộc Trương Nguyên này định làm gì? Tháo dỡ kiến trúc này, lẽ nào mà thật sự dám xây một tòa cao ốc ở đây sao? Thứ gây sự chú ý như vậy, kẻ nào làm người đó xui xẻo.

Giang Nguyên nhìn thời gian trên di động rồi ngáp một cái, lại nhìn công trường khí thế ngất trời kia. Giang Nguyên vẫn quyết định quay về rồi tính sau. Tình hình hiện tại, dù sao cũng có người của Cổ Môn theo dõi, không thể nào xảy ra chuyện được.

Giang Nguyên liếc mắt nhìn cây đại thụ cách đó không xa, cảm giác linh mãnh khiến hắn cảm nhận được hơi thở của người trên đó. Hắn tùy tiện gật đầu một cái với người đang ẩn nấp trong bóng tối rồi yên lặng rời đi không một tiếng động. Hắn bước đến trước chiếc xe đậu cách đó hơn trăm mét, vừa ngồi trng xe, vẫn chưa kịp khởi động xe thì đột nhiên vô số ánh đèn từ hướng ngược lại lao nhanh đến, đi lướt qua xe Giang Nguyên.

Mắt Giang Nguyên hơi híp lại, nhìn mấy chiếc xe dừng lại bên cạnh công trường rồi cũng chậm rãi đẩy cửa ra, yên lặng không một tiếng động bước tới. Bởi vì hắn vừa nhìn thấy Trương Nguyên ngồi trên chiếc xe dẫn đầu.

Giang Nguyên liếc mắt nhìn cây đại thụ kia lúc này cũng yên lặng không một tiếng động. Mấy người ở cách cây đại thụ không xa đi ngang qua dường như cũng không chú ý thấy trên đại thụ có người. Giang Nguyên hài lòng gật đầu. Về mặt che giấu hành tung người của Cổ Môn thật sự rất giỏi, nếu không phải mình biết có người ở đó thì dưới sự cố ý che giấu của đối phương, muốn phát giác ra đối phương không phải chuyện dễ dàng.

Đội mấy người kia đi vào công trình, lúc này Giang Nguyên mới đến gần cây đại thụ, thoáng cảm nhận một chút, phát hiện ban đầu mình cũng không cần phải tổn hao quá nhiều tinh thần đã có thể đưa tay gõ gõ lên thân cây, đội lá bên trên nhẹ nhàng rung lên, hắn mới như một con vượn nhẹ nhàng leo trên thân cây.

Sau khi Giang Nguyên leo lên liền nhìn thấy một đôi mắt nhẹ nhàng lóe lên trong bóng tối. Hai mắt hẩn co rút hai cái, trước mắt vốn tối đen lập tức trở nên rõ ràng.

Lúc này, Giang Nguyên mới thật sự nhìn thấy rõ hình dáng người này. Một người ba lăm ba sáu tuổi, gương mặt ngăm đen, trong mắt lộ chút khôn khéo và cẩn thận.

Người đó không lên tiếng, chỉ nhìn Giang Nguyên hai cái rồi đưa ống nhòm trong tay sang.

Giang Nguyên nhìn ống dòm, chần chừ một chút rồi nhận lấy. Nói thật hẳn không cần phải dùng thứ đồ chơi này, nhưng người có có ý tốt, hơn nữa cũng không nên lộ bản lĩnh dễ dàng như vậy cho nên Giang Nguyên vẫn cầm ống dòm, nghiêm túc đưa lên.

Đám Trương Nguyên lúc này đang đứng bên cạnh xe ủi, nhìn từng bức tường bị ủi ngã, dường như đang tìm kiếm gì đó, đi cả công trình một vòng.

- Ồ?

Giang Nguyên nhìn tình hình trước mắt không tìm được khe ồ một tiếng, sau khi nhìn cẩn thận thì mới xác định. Trong ống nhòm đúng là có một người nước ngoài, hơn nữa thân phận có lẽ tương đối cao. Ít nhất Trương Nguyên cũng rất khách khí đi theo sau lưng người nước ngoài, bộ dạng rất khiêm nhường.

- Người nước ngoài này là ai?

Giang Nguyên quay đầu nhìn về phía người bên cạnh, thấp giọng cẩn thận hỏi.

- Không biết... Có điều căn cứ theo phân tích tình hình trước mắt, quý nước ngoài này e là cao thủ Huyết Tộc cấp Bá tước.

Người kia cũng thấp giọng, nhỏ giọng trả lời:

- Mấy chuyện thế này... chắc hẳn là chuyện lớn, nếu không bá tước Huyết Tộc chắc chắn không thể nào dễ dàng đến Trung Quốc ta!

Giang Nguyên gật đầu một cái, hẳn hiểu lời người này nói. Với tình hình trước mắt, người ngoại quốc kia chắc chắn không phải nhân vật bình thường, hơn nữa căn cứ theo những tài liệu trong viện ghi lại, những năm nay có không ít người của Huyết Tộc tiến vào Trung Quốc, nhưng tới bây giờ chưa từng có cao thủ cấp bá tước dám tiến vào.

Bởi vì những tiểu lâu la kia không quá hấp dẫn sự chú ý của người khác, nhưng cao thủ cấp bá tước của Huyết Tộc thì giống với cao thủ Thiên vị Trung Quốc, nhưng nếu so với cao thủ Thiên vị bình thường thì họ có năng lực tự lành gần như đánh không chết, vô cùng đáng sợ.

Cao thủ như vậy dám vào Trung Quốc, đặc biệt là dám vào Bắc Kinh, vậy chắc chắn gặp tên nào giết tên đó.

Nghĩ tới đây, Giang Nguyên không khỏi hít một hơi thật sâu. Tình hình trước mắt đã vượt quá dự tính của mình, xem ra đúng là thả sợi dây dài câu con cá lớn. Bây giờ đã có thể thông báo cho viện chuẩn bị thu lưới rồi.

Cho dù đối phương có mục đích gì, nhưng giờ có một cao thủ cấp bá tước của Huyết Tộc xuất hiện ở Bắc Kinh, cộng thêm năm... không, sáu con cháu trực hệ của bảy người đứng đầu có dính dáng đến Huyết Tộc. Như vậy thì lần này ít nhất hẳn cũng mò được vài trăm điểm rồi.

Nếu có thể tiện tay đào được chút manh mối gì ở đây, vậy thì dù cho trên ngàn điểm cũng không phải không thể...

- Được rồi... xem ra chúng ta phải cẩn thận một chút...

Giang Nguyên nhìn tên đàn ông tóc vàng trong tầm mắt rồi quay về phía người bên cạnh thấp giọng lầm bầm:

- Nếu đây đúng là cao thủ cấp bá tước vậy thì hai chúng ta phải cẩn thận một chút... Nếu bị bao vây e là chúng ta sẽ gặp phiền phức lớn...

- Hì hì... phiền phức lớn thì không có đâu...

Người nọ cười một tiếng, lộ ra chiếc răng to màu trắng, nhìn Giang

Nguyên cười hì hì nói:

- Với thực lực của Nguyên thiếu tôi nghĩ muốn thoát thân không khó... Đương nhiên, tôi muốn chạy cũng không phải chuyện gì lớn lao!

- Dĩ nhiên không thành vấn đề... Nhưng vấn đề là, anh có biết thế nào gọi là bút giấy động rừng không?

Giang Nguyên nhìn vẻ mặt cười hì hì của đối phương khuôn mặt già bất giác ửng đỏ. Xem ra mình giả vờ hơi quá, đối phương e là đã nắm rõ tình hình của mình trong lòng bàn tay rồi.

- Bút giấy động rừng? Sao có thể?

Người nọ đưa tay cầm ống dòm của Giang Nguyên, sau đó lại đưa lên mắt nhìn nhìn, cười hì hì hai tiếng, nói:

- Tôi là Dạ Ảnh... Khi làm việc, trừ mấy vị đứng đầu ngoại viện của các anh, ngoài ra ai có thể phát hiện tôi?

- Dạ Ảnh?

Giang Nguyên nghe thấy từ này liền khẽ sửng sốt, giương mắt nhìn về phía người trung niên kia, trong mắt lóe lên vài tia khác lạ.

Chương 719: Sự khác thường của hình xăm

Đầu tiên Giang Nguyên còn cho rằng người này có lẽ chỉ là một nhân viên tình báo bình thường của Cổ Môn, nhưng không ngờ, đối phương lại là Dạ Ảnh.

Căn cứ theo tài liệu trong viện, nhân viên tình báo lợi hại nhất ban tình báo Cổ Môn chính là cấp bậc Dạ Ảnh.

Dạ Ảnh này trừ năng lực điều tra tình báo cực mạnh, thực lực cá nhân cũng cực mạnh, thường xuyên thi hành những nhiệm vụ cực kỳ quan trọng của Cổ Môn, đồng thời có thể đảm nhiệm tất cả các nhiệm vụ như điều tra tình báo ám sát, tiếp viện...

Nếu như đối phương thật sự là Dạ Ảnh thì đúng là không tệ, thủ đoạn che giấu hơi thở ban nãy nếu không phải cảm giác của mình vượt xa người thường, hơn nữa đã biết anh ta ở đây chỉ e là không thể nào phát hiện ra được.

Nếu đổi thành mấy vị Thiên y sư của viện tới, chỉ cần đối phương không có chút sơ suất gì e là trên căn bản không thể phát hiện được có người ẩn nấp trên cây.

Dĩ nhiên những tiên sinh chiến đấu tình báo chuyên nghiệp của ngoại viện thì không tính. Dầu các Thiên y sư có thực lực Thiên vị, nhưng về phương diện này thật sự không giỏi lắm. Kể ra, người này đúng là không khoác lác.

- Lần này thật sự cảm ơn mọi người...

Nói tới đây Giang Nguyên không hề có chút giả tạo, hẳn thật sự rất cảm kích. Cổ Môn này có thể phái cả Dạ Ảnh ra, nếu anh còn nói đối phương không tận lực thì không đúng rồi.

Ảnh Dạ nhẹ nhàng cười một tiếng, nói:

- Nếu không phải phát hiện ra mưu đồ đối phương quá lớn thì đã không để tôi đến rồi...

Nói tới đây, Ảnh Dạ lại nhìn Giang Nguyên cười hì hì nói:

- Còn Nguyên thiếu vẫn chưa thông báo cho cao tăng của quý viện, ngay cả Văn phòng đại diện của quý viện ở Bắc Kinh cũng chưa thông báo đã dám một thân một mình theo dõi chuyện này, thật sự đáng để người ta bội phục!

Giang Nguyên cười khan một tiếng, nếu như không vì kiếm điểm trả nợ, ai lại muốn không có chuyện lại đi tìm rắc rối như thế này chứ?

Ảnh Dạ thấy Giang Nguyên chỉ mỉm cười không nói gì thì cũng không lên tiếng nữa. Anh ta chẳng qua chỉ tới trợ giúp, còn về đối phương anh ta không muốn qua lại quá gần gũi. Một người là Cổ Môn một người là Thiên Y viện, từ trước đến nay đều không vừa mắt nhau. Nếu không phải thăng nhĩ này có năng lực khiến cho Sơn Trường đại nhân đưa ra mệnh lệnh cổ quái như vậy thì anh ta

cũng lười nói chuyện với đối phương.

Ảnh Dạ cầm ống dòm lên, ngừng thần nhìn sang bên kia. Tuy chính chủ đang ở đây, nhưng một khi đã nhận nhiệm vụ thì phải làm thật tốt. Tuyệt đối không thể vì có chính chủ trông không quá đáng tin ở đây mà bỏ mặc không để ý.

- Ồ?

Ảnh Dạ nhìn tình hình trước mắt sắc mặt bỗng nhiên nghiêm túc, nhìn chăm chăm trong ống dòm như đã phát hiện ra điều gì.

Thấy vậy Giang Nguyên cũng nhìn sang bên đó, hai mắt lại một lần nữa co rút.

Tầm mắt vốn hơi xa xôi kia đột nhiên kéo gần lại, hai tai đồng thời cũng khê run rẩy, những âm thanh cực nhỏ từ phía xa truyền tới.

Mặc dù xen lẫn rất nhiều tạp âm nhưng Giang Nguyên vẫn nghe thấy rất rõ những gì bên kia nói.

Hơn nữa hẳn cũng nhìn thấy rất rõ hình dáng của người nước ngoài tóc vàng kia. Gã ta vóc người cao gầy, da thịt trắng nõn, dưới mái tóc vàng là gương mặt tà dị tương đối tuần tú, cộng thêm đôi môi hơi đỏ quá mức, trông có vẻ như một đại mỹ nam đào hoa.

Nhưng sau khi Giang Nguyên khê híp mắt lại thì trên mặt liền nở một nụ cười khổ. Hẳn nhìn thấy tia huyết quang nhàn nhạt thỉnh thoảng lóe lên trong mắt đối phương. Hẳn dám khẳng định, tên trước mặt một trăm phần trăm là cao thủ Huyết Tộc cấp bậc bá tước trở lên. Lần này thật sự câu được cá lớn rồi.

Con cá lớn này là con cá lớn không tệ, nhưng tình hình hiện tại không hay cho lắm. Tên nước ngoài này rõ ràng đã phát hiện ra gì đó, trông vẻ rất kích động. E là đối phương đã đến gần mục đích lần này của chúng.

Nhìn chiếc xe ủi chậm rãi đẩy đổ một bức tường, sau đó một chiếc xe múc lái tới, bắt đầu nghe theo chỉ huy của người nước ngoài, tiến hành đào. Nụ cười khổ trên mặt Giang Nguyên càng đậm hơn.

- Chỗ này... chính là chỗ này... đào đi... nhanh lên một chút...

Đồng chí cao thủ này dùng khẩu âm Luân Đôn đúng chuẩn, gương mặt hưng phấn chỉ một chỗ nào đó lớn tiếng kêu lên:

- Dừng... tốt lắm tốt lắm... anh, anh... mau, xuống dưới dùng xẻng, đừng để bị hư hỏng...

Sắc mặt Giang Nguyên dần khó coi, rõ ràng, giờ đối phương đã tìm thấy thứ chúng muốn tìm, nhưng cụ thể là thứ gì, Giang Nguyên không chắc chắn. Có điều nhìn vẻ vui mừng của tên nước ngoài kia, Giang Nguyên có thể khẳng định, cho dù không phải thứ rất tốt, nhưng chắc chắn là thứ tương đối quan trọng, nếu không với một người có thân phận cao thủ cấp Bá tước chắc chắn sẽ không vui mừng đến như vậy.

Giang Nguyên tính toán một chút, với tình hình trước mắt, nếu thật sự tìm thấy thứ ghê gớm gì đó, mình có phải nên đi cướp lại không. Nếu thứ này là do tổ tông chúng ta để lại, vừa nhìn thấy đồ của nhà mình sao có thể để Huyết Tộc này lấy đi được.

Nhưng giờ nếu hấn đi cản lại, đối phương nhiều người như vậy e phần thắng không lớn.

Nghĩ tới đây, Giang Nguyên liền đưa tay gãi gãi mũi, đang định móc điện thoại ra. Dù sao cá lớn cũng câu được rồi. Tuy văn phòng đại diện ở Bắc Kinh không có quá nhiều cao thủ ngoại viện, nhưng Giang Nguyên dám khẳng định ở Bắc Kinh có ít nhất ba tiên sinh ngoại viện trở lên trú đóng.

Hắn vừa móc điện thoại ra thì thấy Dạ Ảnh đối diện lúc này cũng đang ấn vào máy liên lạc bên tai. Hai người thấy động tác của đối phương thì đồng loạt sửng sốt, sau một giây ngẩn ngừ, cả hai cùng đặt điện thoại xuống rồi cùng cười phá lên.

- Anh Dạ Ảnh...

- Nguyên thiếu...

Giang Nguyên hơi chấp tay, cười nói:

- Anh Dạ Ảnh... Chuyện này, e là chỉ nên để hai người chúng ta xem thử tình hình trước rồi hẵng tính...

- Có lý...

Dạ Ảnh nhìn Giang Nguyên, cũng là thở dài, nói:

- Chẳng qua tôi chỉ sợ hai người chúng ta chưa chắc đã xử lý được chuyện này...

- Cứ xem trước đã... xem trước đã...

Giang Nguyên hơi mỉm cười nói:

- Nếu không, Thiên Y viện tôi, Cổ Môn anh... vừa đụng nhau lại có cơn sóng gió lớn đấy...

Dạ Ảnh nhìn nụ cười của Giang Nguyên chỉ đành thở dài, lý do này sao anh ta không hiểu chứ. Chẳng qua anh ta phụng mệnh tới đây, không giống như Giang Nguyên chỉ tự làm. Giờ nếu xảy ra chuyện, anh ta chỉ sợ mình không gánh được.

Nhưng tình hình trước mắt không cho phép anh ta suy nghĩ nhiều. Nếu hai phe đều gọi tiếp viện tới, vừa đụng nhau chỉ e là hai bên này đã đánh nhau trước.

Tình hình hiện tại chỉ có thể tạm thời quan sát trước. Nếu vật kia thật sự rất ghê gớm, hai người không xử lý được, vậy thì cũng chỉ có thể gọi chi viện, còn chuyện hai bên có đánh nhau không thì từ tính sau.

Giang Nguyên thấy Dạ Ảnh gật đầu liền cười, đang định nói thì sắc mặt đột nhiên biến đổi, ngạc nhiên quay đầu nhìn về phía công trường...

Lúc này, hình xăm chỗ cánh tay trái của hắn cũng nóng rực...

Chương 720: Chuẩn bị đánh úp

Chỗ vai trái của Giang Nguyên như có một đám lửa đột nhiên bùng cháy đang nóng hừng hực. Mức độ nóng khiến Giang Nguyên cảm thấy như bị phỏng. Đây cũng chính là nguyên nhân khiến hắn ngạc nhiên nhìn về phía công trình.

Bên kia đường như cũng có một hơi thở kỳ quái ủa ra. Hơi thở này khiến cho hình xăm bên cánh tay trái của Giang Nguyên có phản ứng cực lớn. Giang Nguyên cũng vị cơ nóng đột ngột của hình xăm mà cảm nhận được hơi thở kia, cảm thấy có một hơi tử đột nhiên xuất hiện cách đó không xa khiến cho hình xăm của mình có phản ứng lớn đến như vậy.

Có thể khiến hình xăm có phản ứng chứng tỏ không phải thứ bình thường. Mà phản ứng mạnh thế này, thậm chí còn khiến Giang Nguyên cảm thấy cánh tay mình đau rất từng cơn, vậy thì thứ phát ra hơi thở này chắc chắn không phải đồ vật bình thường.

Hơn nữa Giang Nguyên có thể cảm nhận được, vật này, e là có tác dụng rất lớn đối với mình hoặc với hình xăm này của mình.

- Có hàng không?

Giang Nguyên sờ sờ trên người mới phát hiện trên người mình trừ một ống ngân châm thì chẳng có thứ gì thuận tay.

Dạ Ảnh nghi hoặc đặt ống nhôm trong tay xuống, nhìn về phía Giang Nguyên. Anh ta chẳng hề phát hiện được thứ gì khác thường, nhưng sao Giang Nguyên có vẻ đã phát hiện ra thứ gì rất ghê gớm vậy?

- Có hàng không?

Giang Nguyên cảm nhận được hơi thở kia càng lúc càng dày đặc thì biết e rằng vật đó đã bị bọn chúng đào ra. Lời nói càng thêm sốt ruột.

Dạ Ảnh nhìn thấy vẻ lo lắng của Giang Nguyên thì vẻ mặt nghiêm túc gập đầu, sau đó đưa tay rút hai món đồ ở chạc cây bên cạnh đưa tới nói:

- Cậu dùng món nào?

Nhìn hai con dao một dài một ngắn, mắt Giang Nguyên sáng lên, đưa tay sờ một con chuôi dài, nói:

- Cảm ơn!

Dạ Ảnh thấy Giang Nguyên đưa tay sờ con dao chuôi dài thì mắt liền lóe lên, gương mặt càng lúc càng nghiêm túc. Đây là hai thứ anh ta mang theo tùy thân, dùng để phòng thân, dao ngắn có thể dùng để lén vào, dao dài dùng để công thành giết người. Giờ Giang Nguyên lấy con dao dài, lẽ nào chuẩn bị chơi lớn sao?

Nghĩ tới đây, Dạ Ảnh đưa tay cầm con dao găm dài thước rưỡi lên, nhìn về phía công trường, ánh mắt cũng lạnh lẽo hơn. Giờ anh ta có thể khẳng định, chắc chắn Giang Nguyên đã phát hiện được thứ gì. Tuy anh ta không biết vì sao đối phương phát hiện ra, nhưng thẳng nhai trước mặt không phải nhân vật đơn giản.

Theo tài liệu tình báo viết, thẳng nhai này trừ những lúc gan to bằng trời ra, hầu hết đều rất cẩn thận dè dặt. Giờ hẳn đột nhiên bày ra tư thái này chắc chắn có nguyên do.

Nghĩ tới đây, ánh mắt của Dạ Ảnh nhìn về phía công trường càng thêm nóng bỏng.

Anh ta đưa tay lên cành cây lấy một thứ trông như cái kính rồi điều chỉnh.

Sau khi anh ta đeo cái kính quái dị lên, đang định bàn chuyện hợp tác với Giang Nguyên thì thấy thân hình Giang Nguyên đã yên lặng tuốt xuống cây, giống như một con mèo rừng đi trong đêm, lóe lên một cái lao về phía công trường bên kia.

- Mẹ kiếp!

Dạ Ảnh nhìn thấy bóng dáng Giang Nguyên nhanh chóng lóe lên trong đêm tối không hề phát ra chút tiếng động thì hai mắt khê co rút, thậm chí một tiếng. Anh ta cũng dán chặt vào thân cây trượt xuống, chạy đuổi theo sau lưng Giang Nguyên, vừa chạy trong lòng vừa mắng thầm. Trong lòng anh ta giờ biết rất rõ, lần này mình thật sự bị Giang Nguyên kéo xuống nước rồi.

Có điều anh ta cũng đưa ra quyết định. Lần này nếu thật sự phát hiện ra thứ gì ghê gớm thì phải lập tức gọi chi viện, muốn đánh thì đánh một trận. Nhưng nếu không có gì lớn, mình cũng tuyệt đối không miễn cưỡng dính vào, đánh không được thì chạy. Cao thủ Huyết Tộc cấp bá tước kia chắc chắn không phải kẻ dễ chọc. Dù

sao thẳng nhãi trước mặt cũng chẳng phải bạn bè gì, nếu thật sự có chết, Sơn Trường đại nhân cũng không thể nào trách tội lên đầu mình.

Giang Nguyên vừa nhanh chóng lao lên trước vừa chậm rãi điều hòa hơi thở, khiến hơi thở chậm nhất có thể, nhịp tim cũng dần càng lúc càng chậm. Đến khi Giang Nguyên đến sát công trường, hô hấp của Giang Nguyên đã giảm còn mỗi phút một hai lần. Có điều mỗi lần thở đều rất dài và rất khê.

Còn nhịp tim cũng giảm đến tốc độ mỗi phút ba bốn chục lần, trầm ổn chứ không đập quá mạnh.

Trong trạng thái này có thể giảm tỷ lệ bị người ta phát hiện, và cũng không có ảnh hưởng gì khi xuất hiện trước mặt cao thủ Huyết Tộc cấp bá tước. Hiện tại Giang Nguyên đang rất cẩn thận, hẳn không muốn vừa tới, ngay cả thứ kia là thứ gì còn chưa làm rõ đã bị người ta đuổi giết như đuổi vịt, như vậy thì tệ quá.

Còn sau lưng hẳn, Dạ Ảnh cũng lặng yên không tiếng động đuổi tới, cũng giống như Giang Nguyên, anh ta hạ nhịp tim và hơi thở đến mức thấp nhất, đi theo sau lưng Giang Nguyên lặng lẽ lên vào.

“Thằng nhãi này sao cũng biết Liễm tức thuật của Cổ Môn? Sao có thể?” Dạ Ảnh vừa đuổi theo sau lưng Giang Nguyên vừa cảm nhận khí tức như có như không trên người Giang Nguyên, trong lòng cảm thấy kinh ngạc. Liễm tức thuật này là một bí thuật đặc biệt của Cổ Môn, từ trước đến giờ không truyền ra ngoài. Hơn nữa, Liễm tức thuật rất khó mà tu luyện thành công. Ngay cả bản thân anh ta hiện nay chẳng qua chỉ mới ở cảnh giới tiểu thành, sao thằng nhãi này có thể luyện đến cảnh giới này?

Sắc mặt Dạ Ảnh càng trở nên quái dị. Nhớ tới chuyện Sơn Trường đại nhân bảo nhóm mình giúp thằng nhãi này làm việc, hơn nữa dường như thằng nhãi này ngay cả Liễm tức thuật của Cổ Môn cũng biết, chẳng lẽ...

- Á, cũng có thể...

Dạ Ảnh càng nghĩ càng cảm thấy chuyện này chắc chắn có gì đó kỳ

lạ, anh ta lập tức thu lại suy nghĩ của mình. Cho dù chuyện này rất cuộc như thế nào, chuyện như vậy chỉ có thể tự mình ngẫm nghĩ, tuyệt đối không dám lộ chút gì ra ngoài. Nếu không e là mình vẫn chưa đợi được Sơn Trường đại nhân nổi đóa thì đã bị đám người trong môn trực tiếp bao vây đánh chết rồi.

Giang Nguyên càng đến gần thì càng cảm thấy vai trái nóng bức hơn. Thậm chí hần lờ mờ cảm thấy hơi thở kia càng lúc càng nồng đậm. Hơn nữa hần cũng có thể cảm thấy hơi thở kia dần phát ra rõ ràng hơn, một hơi thở cổ xưa tang thương mà hùng vĩ mơ hồ tỏa ra.

Giang Nguyên cảm nhận được hơi thở kia tim liền đập nhanh hơn một chút. Thứ đó chắc chắn là đồ tốt.

Giang Nguyên hít một hơi thật sâu, miễn cưỡng giảm nhịp tim đang đập nhanh của mình lại, đưa tay nắm chặt đuôi con dao dài, bước chân chậm đi một chút. Phía trước cách đó không xa là công trường được ánh đèn chiếu rọi, muốn đến gần hơn chút nữa thì phải càng cẩn thận hơn,

Dạ Ảnh đi theo sau lưng Giang Nguyên cách đó không xa cũng cảm nhận được nhịp tim đập rộn lên của Giang Nguyên, trong lòng cũng căng thẳng nhìn bóng lưng của Giang Nguyên, âm thầm gặt đầu. Tuy không biết rốt cuộc thăng nhải này phát hiện được cái gì nhưng chắc chắn là đồ tốt, không sai được.

Giang Nguyên đứng cách chỗ bao phủ nguồn sáng tầm một mét, nhìn bức tường vụn nát phía trước, nghe âm thanh cách đó không xa truyền đến, sắc mặt dần dần lạnh lẽo.

Tiếng Anh của hần rất tốt, đây là chuyện không thể nghi ngờ được, cho nên hần có thể nghe thấy rõ ràng sự hưng phấn trong một chuỗi câu dồn dập của tên nước ngoài kia.

- Mau, cẩn thận, sắp được rồi, sắp được rồi, cẩn thận một chút, lấy lên cho tôi!

- Trương, sắp xếp máy báy cho tôi, tôi lập tức mang đi ngay.

- Bá tước Fini đại nhân, hay là ngày mai ngài hãy đi. Ngài nói sẽ

giúp tôi giải quyết thằng nhãi kia mà.

- Khốn kiếp, anh không phân được nặng nhẹ sao? Tôi phải lập tức mang thứ này đi.

Finì đại nhân kia nghe vậy liền tức giận khiển trách:

- Đợi mang được thứ này đi rồi, công lao lần này không thiếu phần của anh. Đến lúc đó sẽ thưởng cho anh một lần tắm máu, anh còn sợ không thu thập được hắc sao?

- Vâng, Finì đại nhân.

Trương Nguyên nghe thấy hai chữ tắm máu thì vô cùng hưng phấn, ngay cả những lời khiển trách của Finì đại nhân cũng không thèm để ý.

Sắc mặt Giang Nguyên lúc này càng lúc càng lạnh lẽo, nhớ đến mấy tên áo đen đứng bên cạnh Bá tước Finì không khỏi đưa tay siết chặt điện thoại trong túi. Món đồ lần này chắc chắn không thể để đối phương mang đi. Nhìn bộ dạng của đối phương, chắc chắn chúng cũng sẽ không buông tay, chỉ e là giờ mình phải thủ ở đây, và cũng không tránh khỏi chuyện gọi tiếp viện.

Có điều nếu lúc này gọi điện thoại, với năng lực của Bá tước Huyết Tộc chỉ e sẽ dễ dàng phát hiện.

- Tít... khởi động trạng thái trống rỗng....

Chương 721: Ưu thương luôn đến rất đột ngột

Khi trạng thái Không Minh khởi động, tất cả các kỹ năng sẽ nhanh chóng hưởng ứng. Cho nên, Giang Nguyên giống như quỷ mỵ, nhờ kỹ năng Tốc độ chống đỡ, lặng yên không một tiếng động băng qua bức tường, xuất hiện đằng sau một cái máy xúc đất.

Máy xúc đất không có ai, ngay cả tài xế cũng đã bị Bá tước Phoenix phái đi cầm xẻng cuốc đất thủ công rồi.

Giang Nguyên yên lặng đứng đằng sau máy xúc đất, không hề gây ra sự xáo trộn nào cả. Cách đó không xa, một số công nhân vẫn đang xúc đất, đào sạch xung quanh bức tường. Ngẫu nhiên có ánh mắt nhìn sang bên này, thậm chí còn nhìn thấy cả Giang Nguyên đứng đằng sau máy xúc đất, nhưng không ai có cảm giác kinh ngạc gì cả.

Giang Nguyên mặc trang phục màu đen, dưới tác dụng của thiên phú Tàng Phong, dưới ánh mắt của người khác cũng chỉ là một người bình thường.

Duy chỉ có Dạ Ảnh vẫn đi đằng sau Giang Nguyên là cảm thấy kinh hãi. Y đứng ngoài sáng, nhưng chỉ cúi đầu một cái, vừa ngẩng lên đã không còn thấy người đâu.

- Tên tiểu tử kia rốt cuộc đi đâu vậy?

Ngón tay sờ nhẹ lên sống dao quen thuộc, Dạ Ảnh chớp mắt, cẩn thận đứng ngoài sáng, không hề có bất kỳ động tác nào. Y không phải kẻ ngu. Nếu Giang Nguyên không xuất hiện, cũng không ra tay trước, y tuyệt đối sẽ không mạo hiểm.

Người của Cổ môn chưa bao giờ là người nhân hậu và thành thật, đặc biệt là cấp bậc như Dạ Ảnh. Nếu nhân hậu quá thì làm sao còn sống đến tận bây giờ? Cho dù trước mắt có xuất hiện hiện tượng kỳ lạ, y cũng sẽ không động thủ. Cao thủ cấp Bá tước của Huyết tộc không phải cao thủ Thiên giai có thể chống lại. Đặc biệt trong đêm tối như thế này.

Hai người, một người đứng ngoài sáng, một người đứng trong tối, cứ như vậy mà chờ đợi. Điều khác nhau duy nhất là Giang Nguyên lẳng lặng nhìn bên kia, quyết định động tác tiếp theo. Còn Dạ Ảnh thì lẳng lặng chờ Giang Nguyên xuất hiện.

Dưới trạng thái Không Minh, năng lượng tiêu hao có thể tiết kiệm được chín phần. Cho dù toàn bộ kỹ năng được sử dụng hết, Giang Nguyên cũng không đau lòng. Mặc dù năng lượng tích trữ của hắn đã gần đạt đến 100%, nhưng chút tiêu hao này, chỉ cần vài ngày là có thể bù lại. Vì thế hắn rất kiên nhẫn chờ thứ đồ kia xuất hiện. Đương nhiên, tốt nhất là có thể chờ đến khi Bá tước Phoenix đến gần hoặc đi ngang qua hắn trong vòng ba thước.

- Có rồi.

Một tiếng kêu vui mừng vang lên. Tất cả thanh âm ào ào đất liền biến mất, chỉ còn tiếng phủ tay cho sạch bùn đất.

Mọi người trong nháy mắt liền căng thẳng. Tất cả đều ngồi xuống, chờ người đem vật kia ra.

Giang Nguyên nắm tay thật chặt, chuôi đao được quấn chặt vào lòng bàn tay, không hề có cảm giác trơn nhẵn, khiến cho tinh thần Giang Nguyên đang ở trong trạng thái Không Minh cực kỳ ổn định.

Hắn biết rất rõ, mặc kệ xuất hiện là cái gì, hắn cũng phải cam đoan không cho người khác mang đi. Mà muốn ngăn cản, như vậy sẽ phải đối mặt với bá tước Huyết tộc. Trong tư liệu của Thiên Y Viện nói rất rõ, trong đêm tối, thực lực của cao thủ Huyết tộc sẽ tăng lên trên diện rộng, từ 15% đến 30%.

Nội ban ngày đã có thể đấu ngang hàng với cao thủ Thiên gia, trong ban đêm lại càng kinh khủng hơn. Giang Nguyên không biết bá tước Phoenix có bao nhiêu lợi hại, nhưng hắn biết rõ, bình thường cao thủ Thiên gia đã phải dốc toàn lực để ra tay, còn hắn trừ phi là triển khai hết toàn bộ kỹ năng, nếu không thì sẽ không có bất kỳ phần thắng nào. Một người dám can đảm lên đến trước mặt Bá tước Huyết tộc, lại còn trong đêm tối, hắn có thể chống lại được hay không, thậm chí là ngăn cản một khoảng thời gian, một chút nắm chắc cũng không có.

Về phần Dạ Ảnh ở đằng xa, tâm trạng đơn giản hơn nhiều. Tuy nói trong lòng cũng căng thẳng, nhưng y chỉ muốn biết cho rõ ràng rốt cuộc nó là cái gì. Về phần liều mạng, một chút suy nghĩ cũng không có. Bảo vệ tổ quốc luôn là trách nhiệm của Thiên Y Viện, còn Cổ môn chỉ làm việc ác mà thôi.

Một món đồ được khiêng lên từ hố người.

Nhìn thấy món đồ đó, Bá tước Phoenix không thèm để ý đến thân phận tôn quý, cầm lấy một thùng nước sạch bên cạnh, giơ tay đổ xuống món đồ.

Nhờ nước rửa sạch, món đồ kia mới dần dần lộ ra hoàn chỉnh.

Đồng tử Giang Nguyên co rút lại, là một cái đỉnh.

Cao ba thước, rộng hai thước rưỡi, ba chân hai lỗ, trên thân khắc đầy hoa văn nhìn không rõ lắm. Thấy đám người thở hổn hển nâng lên, sức nặng hẳn là ngoài 200kg.

Mặc dù cách hai mươi thước, nhưng Giang Nguyên vẫn cảm nhận được khí tức tang thương phát ra từ cái đỉnh. Từ khi khí tức này xuất hiện, Giang Nguyên chỉ cảm thấy hình xăm trên vai trái càng lúc càng nóng.

- Mẹ kiếp.

Cảm giác từ khi hắn nhìn thấy cái đỉnh, hình xăm liền trở nên kích động giống như một lão hồ ly đói khát nhìn thấy con gà mái mập mập. Mặc dù bị vây dưới trạng thái Không Minh, ở sâu trong nội tâm của Giang Nguyên cũng không nhịn được mà cười khổ. Bây giờ không còn cách nào khác, chỉ có thể liều mạng.

- Mau mang nó lên xe cho tôi, đưa thẳng đến sân bay.

Nhìn thấy cái đỉnh này, Bá tước Phoenix xác định đây chính là cái mà hội Trưởng lão yêu cầu, gương mặt tái nhợt liền đỏ ửng. Hai mắt đỏ bừng tràn đầy hưng phấn, yêu cầu công nhân lập tức đưa cái đỉnh này đi.

Vì đại đỉnh này mà ông ta không quản ngàn dặm xa xôi, mạo hiểm lên vào Hoa Hạ. Bí mật của hội Trưởng lão mà chuẩn bị hơn mười năm mới có ngày hôm nay, ngấm lại, sau khi ông ta trở về, địa vị sẽ tăng lên như thế nào. Càng nghĩ, sắc mặt Bá tước Phoenix lại càng đỏ hơn vài phần, vẻ hưng phấn trong mắt càng nồng đậm hơn.

Nhìn đám công nhân lắc lư khiêng cái đỉnh ra bên ngoài, đám người Bá tước Phoenix đi bên cạnh, hai mắt Giang Nguyên nhắm lại, nắm tay căng ra, sau đó biến mất ngay tại chỗ.

- Há?

Cảm nhận được có một luồng gió xuất hiện trước mắt mình, gương mặt Phoenix hưng phấn vắn vẹo, kinh hô một tiếng, cả người giống như con chim bay ngược ra ngoài.

Nhìn thấy mũi đao dính máu, đồng tử Giang Nguyên co rút lại, trong nháy mắt trường đao lại xẹt qua cần cổ của hai người, đồng thời hai cước một đá, đá bay đám công nhân ra ngoài, nhẹ nhàng đáp xuống bên trên cái đỉnh.

Dẫm trên đỉnh, Giang Nguyên hét lớn:

- Bá tước Huyết tộc xâm lấn, thỉnh cầu trợ giúp.

Dạ Ảnh ở bên ngoài nghe được tiếng kêu của Giang Nguyên, không chút chần chừ mà ấn vào bộ đàm bên tai.

Giữa sân, ai nấy đều kinh hãi nhìn Giang Nguyên một mình đứng trên cái đỉnh, cùng với hai cơ thể đang phun máu ngay cần cổ, thời gian giống như ngưng đọng lại. Trong thời khắc hạnh phúc, ưu thương luôn luôn đến đột ngột, khiến cho không người nào phản ứng lại được.

Người phản ứng duy nhất chính là Bá tước Phoenix, kinh hoàng nhìn chung quanh, sợ người của Thiên Y Viện mai phục.

Nhưng ông ta nhìn chung quanh xong, phát hiện chỉ có một mình Giang Nguyên, cũng không còn người nào khác, trong lòng mới thoáng yên ổn lại. Dường như đối phương chỉ đến một mình. Tuy nói vừa rồi một đao của đối phương thật sự có chút dọa người, nhưng Bá tước Phoenix liếc mắt liền có thể nhìn ra, sát khí trên người đối phương có dày, nhưng huyết khí rõ ràng không nồng nặc như cao thủ Thiên giai của Hoa Hạ.

Ngẫm lại ông ta bị một đao của đối phương hù dọa, thậm chí còn mất đi hai thuộc hạ, Bá tước Phoenix liền nổi giận. Bây giờ ông ta đang có rất nhiều nhân thủ trong tay, chỉ cần tốc độ nhanh hơn một chút, hoàn toàn có cơ hội giết chết tiểu tử này, sau đó thuận lợi mang đồ vật đi.

Lập tức sắc mặt lạnh lại, hai tay giơ lên, kêu to một tiếng:

- Muốn chết.

Chương 722: Mạnh mẽ chống cự

Một đao bổ ra, Phoenix giống như quỷ mỵ huy động móng vuốt lao đến đằng sau. Một cảm giác mát lạnh xuất hiện sau lưng Giang Nguyên, sau đó là cảm giác nóng bức như bị thiêu đốt.

Mặc dù bị vây trong trạng thái Không Minh, Giang Nguyên vẫn không nhận được mà kêu lên:

- Dạ Ảnh, nếu không ra, người nào cũng không có được chỗ tốt.
- Mẹ kiếp, tiểu tử này bây giờ nói chuyện vẫn sắc mùi lãnh đạo, không thèm quan tâm đến tính mạng của mình sao?

Dạ Ảnh đang trốn đằng sau bức tường nghe được giọng nói của Giang Nguyên, trong lòng không khỏi bội phục. Đúng là nhìn không ra tiểu tử này chẳng những thực lực viễn siêu hơn y đã tưởng tượng, bị người ta đánh tàn nhẫn như vậy mà vẫn còn bình tĩnh như thế.

Nhưng y cũng cho rằng Giang Nguyên nói không sai. Giang Nguyên xong đời, thứ kia cũng sẽ bị Huyết tộc mang đi. Cẩn rằng, Dạ Ảnh cầm theo thanh đao vọt vào, vừa chạy vừa kêu lên:

- Nói trước, thứ này tôi không khiêng được đâu.

Vọt vào trong sân, Dạ Ảnh nhìn thấy cảnh tượng trước mặt, không nhận được mà hít một hơi khí lạnh. Y biết cường địch mà Giang Nguyên đối mặt mạnh bao nhiêu, cũng biết tình huống của Giang Nguyên khó khăn đến cỡ nào, nhưng khi chính thức nhìn thấy, cũng bị chấn nhiếp hoàn toàn.

Chiếc áo màu đen Giang Nguyên mặc lúc này đã rách nát như một tên ăn mày. Hơn nữa toàn thân dính đầy máu, thoạt nhìn thật sự rất thê thảm.

Hơn nữa, Giang Nguyên đứng phía trên cái đỉnh, là mục tiêu của tất cả mọi người, nhưng Giang Nguyên rốt cuộc chống đỡ như thế nào? Dưới sự vây công của một Bá tước Huyết tộc cùng đám thủ hạ, hẳn còn có thể chống đỡ được như vậy, Dạ Ảnh đột nhiên cảm thấy hàm răng của mình có chút ê ẩm. Tiểu tử này lợi hại như vậy sao?

Dạ Ảnh cũng không suy nghĩ nhiều nữa, trực tiếp vọt về phía đám

cao thủ Huyết tộc. Y không có bản lĩnh như Giang Nguyên, nhiều nhất cũng chỉ ứng phó được mấy tiểu lâu la. Nếu bảo y đi đối phó với Bá tước Phoenix, y tin rằng mình chống đỡ không đến ba phút.

Lúc này, điều cần làm chính là kéo dài thời gian. Chỉ cần kéo dài đến lúc có người đến cứu viện, như vậy chuyện không còn là của y nữa.

Nhìn Giang Nguyên đứng trên đại đỉnh, như một cây cổ thụ bị sóng lớn đánh sâu vào, nhưng vẫn sừng sững không ngã, Trương Nguyên hận đến nghiến răng nghiến lợi. Nhưng nhiều hơn nữa chính là sợ hãi.

Vốn tưởng rằng Giang Nguyên không có khả năng, cũng như không có can đảm xông lên. Đột nhiên Giang Nguyên lại xuất hiện, hơn nữa còn bày ra thực lực kinh người. Lần này, mặc kệ Giang Nguyên có chạy thoát hay không, thân phận của y cũng đã bại lộ.

Thiên Y Viện nhất định sẽ điều tra ra. Y sẽ không còn lựa chọn nào khác chính là phải rời khỏi Bắc Kinh, rời bỏ Hoa Hạ.

Y biết rất rõ, một khi rời khỏi Bắc Kinh, y sẽ không còn giá trị lợi dụng. Trong Huyết tộc, nhiều nhất cũng chỉ được xem là một thành viên bình thường. Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là Bá tước Phoenix phải mang được cái đỉnh rời đi.

Nhưng tình huống trước mắt chỉ sợ rất khó. Trương Nguyên đứng từ xa mà nhìn, sắc mặt biến ảo. Bây giờ y chỉ có thể ký thác hy vọng Bá tước Phoenix có thể nhanh chóng bắt được Giang Nguyên. Nếu không, sau này y sẽ không còn chỗ dung thân nữa.

Có Dạ Ảnh đối phó với một số cao thủ Huyết tộc, áp lực của Giang Nguyên cũng giảm đi một ít. Tuy nói thực lực của Bá tước Phoenix rất cường đại, nhưng dưới trạng thái Không Minh, các kỹ năng đều bộc phát, vẫn có thể miễn cưỡng chống lại đối phương.

Đao phong của Giang Nguyên như mưa chém xuống Bá tước Phoenix, khiến cho Bá tước Phoenix phải kêu to, không thể đến gần Giang Nguyên.

Móng tay tay của Bá tước Phoenix đột nhiên dài ra gần một tấc,

huyết quang nổ mạnh trong mắt. Sau một tiếng thét dài, thân hình chợt lóe lên, Giang Nguyên chỉ cảm thấy hoa mắt, móng tay đã đến ngay trước mặt.

Giang Nguyên nghiêng đầu sang một bên, trường đao nhẹ nhàng chênh lên. Trong nháy mắt, thân hình Bá tước Phoenix đột nhiên xuất hiện cách đó mấy thước.

Tay Giang Nguyên chạm nhẹ lên mặt mình, cảm nhận được một vết thương thật dài và máu chảy xuống từ gương mặt xuống, ánh mắt vốn luôn lạnh lùng hiện lên sự kinh hãi. Bây giờ hẳn mới thật sự cảm nhận được sự kinh khủng của một Bá tước Huyết tộc. Nếu vừa rồi Bá tước Phoenix xuất hết toàn lực, chỉ sợ hẳn đã sớm bị trọng thương, tuyệt đối không còn khả năng chống đỡ đến hiện tại.

Trong phòng làm việc ở Bắc Kinh cách đó mấy ngàn mét, sắc mặt y sĩ Ngọc Tường tái xanh. Y đã điều tra được chỗ Giang Nguyên đến. Trục thẳng ở bên ngoài cũng đã chuẩn bị xong, hai vị tiên sinh ngoại viện cũng đã dẫn cao thủ ngoại viện chạy đến.

Nhưng bây giờ y đang lo lắng đến cực điểm. Y thân là người phụ trách phòng làm việc ở Bắc Kinh, có Bá tước Huyết tộc lẻ vào mà không phát hiện. Hơn nữa nghe được tình huống bên kia của Giang Nguyên, khẳng định đang hết sức khẩn cấp. Bá tước Huyết tộc, nghĩ lại bốn chữ này, trong lòng của Lâm Ngọc Tường liền run lên. Y biết rất rõ trong màn đêm, Bá tước Huyết tộc sẽ kinh khủng đến cỡ nào.

Mặc dù Lâm Ngọc Tường biết thực lực của Giang Nguyên rất mạnh, nhưng tuyệt đối không có khả năng so với cao thủ Thiên giai đỉnh phong. Hơn nữa, thực lực của Bá tước Huyết tộc tuyệt đối cao hơn cao thủ Thiên giai bình thường. Đồng thời, y cũng không tin bên cạnh Bá tước Huyết tộc không còn cao thủ Huyết tộc nào tồn tại nữa.

Mà bên cạnh Giang Nguyên tuyệt đối không có ai. Cao thủ Thiên Y Viện ở Bắc Kinh đều đang ở đây, không ai nhận nhiệm vụ ra ngoài. Mặc kệ làm sao mà Giang Nguyên gặp được Bá tước Huyết tộc, với tình huống của Giang Nguyên, chỉ sợ...

Y sĩ Lâm Ngọc Tường không dám suy nghĩ nhiều, chỉ quát lớn vào điện thoại:

- Nhanh, mời tiên sinh nhanh một chút, nhất định phải nhanh chóng đến đó.

Chiếc trực thăng âm âm bay về phía đã được định vị. Nhìn trực thăng dần dần biến mất trong tầm mắt, lúc này Lâm Ngọc Tường mới thở phào nhẹ nhõm, ngồi phịch xuống ghế, thì thào nói:

- Nhất định không thể để xảy ra vấn đề.

Là người phụ trách ở Bắc Kinh, y biết rất rõ Giang Nguyên được các cao tầng trong nội viện coi trọng như thế nào. Nếu Giang Nguyên xảy ra chuyện ở Bắc Kinh, lại còn đụng phải Huyết tộc, khó khăn mà y gặp sẽ có thể nghĩ.

- Nếu tiểu tử này không đối cứng với đối phương hẳn sẽ không xảy ra việc gì.

- Hừ.

Giang Nguyên bổ ra một đao, bổ lui Bá tước Phoenix, sau đó nhìn hai vết đao thật dài trên đùi và lưng của mình, chỉ cảm thấy trước mắt như phát ngất.

Chương 723: Kết cục bi thảm

Sắc mặt Bá tước Phoenix lại càng tái nhợt hai phần. Vốn ông ta tưởng rằng có thể thoải mái bắt được tên tiểu tử trước mắt, nhưng ông ta phát hiện đối phương còn kinh khủng hơn ông ta đã tưởng tượng nhiều.

Không nói đến thực lực của đối phương như thế nào, chỉ nhìn một thân bị thương của đối phương thì biết. Nhưng ông ta có chút không rõ tại sao tiểu tử này lại có thể chống đỡ lâu như vậy. Đối phương cũng không có năng lực bất tử kinh khủng như Huyết tộc. Bị thương nhiều như thế mà còn có thể trụ vững.

Về mặt Bá tước Phoenix kinh ngạc lẫn phần nộ. Mắt thấy đồ vật

đã tìm được rồi, đã có thể mang đi, nhưng đột nhiên lại toát ra một tên quái nhân như thế.

Hơn nữa, bây giờ ông ta còn chưa biết đối phương rốt cuộc thuộc cấp bậc nào. Rõ ràng không có khí tức của cao thủ Thiên Giai, nhưng thực lực lại không thua kém cao thủ Thiên giai. Thậm chí tốc độ còn muốn lợi hại hơn, ngay cả ông ta cũng có khi không theo kịp.

- Bá tước đại nhân, thời gian cũng không còn nhiều. Chúng ta chỉ còn vài phút nữa thôi, không đi không được.

Mắt thấy Bá tước Phoenix đối kháng với Giang Nguyên lâu như vậy, Trương Nguyên càng lúc càng sợ. Vừa rồi Giang Nguyên đã gọi trợ giúp, với thực lực của Thiên Y Viện ở Bắc Kinh, nhiều nhất là mười phút đã có thể chạy đến. Nếu như bị mấy người đó bắt lại, cho dù đã an bài hết thủy cũng chưa chắc đã chạy thoát.

Nghe Trương Nguyên kêu, hai mắt Bá tước Phoenix đỏ lên, gương mặt tái nhợt lại càng trắng thêm hai phần. Móng tay dài nửa tấc lại dài thêm nửa tấc nữa. Sau khi kêu to một tiếng liền đâm tới Giang Nguyên.

- Nhiên huyết?

Nhìn thấy sự khác thường trên người Bá tước Phoenix, đồng tử Giang Nguyên co rút lại, hai tay căng ra, nắm chặt trường đao, bổ mạnh thân ảnh đang lao đến.

Niên huyết là một loại kỹ năng đặc biệt của Huyết tộc, có thể thông qua việc thiêu đốt máu trong cơ thể để nâng cao thực lực bản thân. Nhưng sau khi sử dụng, di chứng để lại sẽ tương đối lớn, lâm vào suy yếu hơn mười tiếng. Khi xem qua tư liệu về Huyết tộc, Giang Nguyên đặc biệt chú ý đến kỹ năng này. Thật không ngờ lúc này Phoenix lại sử dụng đến.

Nhưng đây cũng không phải không nằm trong dự liệu. Đối lại là hấn, hấn cũng sẽ liều mạng thôi.

Keng. Trường đao và móng tay của Bá tước Phoenix chạm vào nhau, phát ra tiếng kêu của kim loại va chạm. Giang Nguyên chỉ

cảm thấy hai tay của mình tê rần, mà Bá tước Phoenix cũng bị đánh lui. Sau một kích toàn lực này, vết thương vừa mới được cầm máu một lần nữa rách ra. Một mùi máu tươi nồng nặc xông ra ngoài.

Cảm giác đau đớn kịch liệt khiến cho Giang Nguyên rời khỏi trạng thái Không Minh. Nhìn Bá tước Phoenix đang đánh tới, ánh mắt Giang Nguyên hiện lên sự bất đắc dĩ.

Giang Nguyên biết rõ, nếu không còn ở trong trạng thái Không Minh, hẳn tuyệt đối là hữu tử vô sinh. Hơn nữa, bản thân hắn đang bị trọng thương, thực lực giảm xuống ba phần. Bây giờ chỉ có thể tiến vào trạng thái Không Minh lần nữa mới có khả năng trì hoãn.

Nếu hắn rời khỏi đại đỉnh, Bá tước Phoenix sẽ tiến hành ngăn cản hắn, những công nhân còn lại sẽ dễ dàng nâng đại đỉnh đi. Đám người Trương Nguyên đã an bài tốt đường lui. Với năng lực của Trương Nguyên, chỉ cần đem đồ vật rời khỏi hiện trường, muốn đem nó ra nước ngoài, hoàn toàn là một chuyện hết sức dễ dàng. Đến lúc đó mọi chuyện không còn gì để bàn nữa.

Ưu điểm của Huyết tộc cho đến bây giờ không phải là thực lực cứng đối cứng hay là sức mạnh. Cái mà bọn họ am hiểu nhất chính là tốc độ. Bá tước Phoenix hoàn toàn không để trường đao Giang Nguyên vào mắt, hơn nữa còn ngạnh kháng, rõ ràng là còn dư lực.

Giang Nguyên còn chưa thu hồi một đao, trước mắt liền hoa lên, trường đao trong tay không chú do dự mà chém xuống. Những lần này còn chưa kịp ngăn cản một kích của Bá tước Phoenix, ngực phải đã truyền đến cơn đau, bị một trảo của Bá tước Phoenix xẹt qua, vết thương in năm ngón tay liền toác ra.

Khụ khụ. Nhìn Bá tước Phoenix cách đó mấy thước, Giang Nguyên ho khan mãnh liệt, chỉ cảm thấy phổi bên phải hoàn toàn mất đi công năng. Hắn có thể phán đoán chuẩn xác, một kích vừa rồi ít nhất đã đánh gãy ba cái xương sườn của hắn. Ngay cả màng ngực cũng bị cắt. Nếu không sẽ không xuất hiện cảm giác buốt đến cực điểm như vậy, giống như bị người ta bóp cổ, không thể thở được.

- Phiên phúc lớn rồi.

Sau một kích này, Giang Nguyên rút cuộc cười khổ, phát hiện hẳn dường như đoán không ra kỹ năng Nhiên huyết của Huyết tộc lại cường đại như vậy. Mà người dùng kỹ năng đó là Bá tước Phoenix lại càng vượt xa sự tưởng tượng của hắn.

Bây giờ hắn đã bị trọng thương, hoàn toàn không thể chống lại Bá tước Phoenix, chỉ sợ sẽ chết ở chỗ này mất.

Nhưng với tính cách gặp phải tuyệt cảnh cũng không lùi bước của Giang Nguyên, nhìn Bá tước Phoenix đang nhe răng cười, hắn liền cố gắng ức chế cảm giác đau đớn, một lần nữa thuận lợi tiến vào trạng thái Không Minh.

Nhìn ngực phải của Giang Nguyên đầy máu, ánh mắt tàn nhẫn của Bá tước Phoenix hiện lên sự đắc ý, một lần nữa kêu to, đánh tới Giang Nguyên. Ông ta đã vô tình lãng phí thời gian. Trong vòng mấy giây, ông ta sẽ giải quyết tên tiểu tử trước mắt này.

Dạ Ảnh chạy trong bóng tối, đánh nhau tóe lửa với mấy cao thủ Huyết tộc, thỉnh thoảng lại liếc nhìn về phía Giang Nguyên. Nhìn bộ dạng của Giang Nguyên lúc này, sắc mặt Dạ Ảnh liền thay đổi. Mặc dù bội phục việc Giang Nguyên đã khiến cho Bá tước Phoenix phải xuất ra Nhiên huyết, nhưng rõ ràng, Giang Nguyên đã không còn chống đỡ được bao nhiêu. Tính toán đội cứu viện đến đây cũng phải mất sáu bảy phút nữa, Dạ Ảnh lúc này đã bắt đầu chuẩn bị chạy trốn.

Y biết rõ, nếu không chạy, Giang Nguyên xong đời thì y chính là đối tượng bị diệt sát. Y không thể đối kháng như Giang Nguyên. Đối mặt với Bá tước Phoenix đang sử dụng kỹ năng Nhiên huyết, nhiều nhất nửa phút thôi là y sẽ về với ông bà ngay. Cho nên, y thỉnh thoảng nhìn Giang Nguyên một cái. Khi Giang Nguyên ngã xuống là bật người bỏ chạy ngay.

Tình huống của Giang Nguyên lúc này quả thật không ổn. Tuy nói đang trong trạng thái Không Minh, cộng thêm năng lực tự khôi phục hẳn, nhưng vẫn không có cách nào so sánh được với Bá tước Phoenix. Mất máu và bị thương nghiêm trọng, khiến cho toàn thân Giang Nguyên run lên.

Dưới tình huống như vậy, Giang Nguyên biết rất rõ nguy cơ mà

mình đối mặt. Bây giờ có muốn chạy cũng chạy không được. Biện pháp duy nhất là kiên trì, hy vọng có thể kéo dài thời gian chờ đợi cứu viện đến. Nhưng dường như hy vọng này cũng không phải rất lớn.

Lúc này, Giang Nguyên không nhận được mà có chút hối hận. Nếu biết Bá tước Phoenix khi sử dụng Nhiên huyết lại cường hãn như vậy, hẳn cũng sẽ không tử thủ. Nhưng bây giờ có muốn lui lại cũng không được nữa rồi.

Thân hình to lớn của Bá tước Phoenix lóe lên rồi biến mất.

Ánh mắt Giang Nguyên co rút lại, trường đao trong tay chém ra.

Mặc dù thuận lợi bức lui Bá tước Phoenix, nhưng Giang Nguyên chỉ cảm thấy hai tay tê rần, trường đao trong tay muốn rớt xuống. Lúc này, Giang Nguyên vẫn còn trong trạng thái Không Minh, cho dù hai tay run rẩy, nhưng vẫn nắm chặt trường đao, nhìn chăm chăm Bá tước Phoenix cách đó mấy thước, chuẩn bị nghênh đón kích tiếp theo.

Nhìn thân hình bắt đầu run rẩy của Giang Nguyên, Bá tước Phoenix âm thầm cười to, huyết quang trong mắt càng nhiều, thúc giục Nhiên huyết đến cực hạn, giống như mị ảnh biến mất không thấy.

Giang Nguyên chém ra một đao, chuẩn xác bổ trúng móng tay của Bá tước Phoenix, nhưng lúc này đã không còn bức lui được Bá tước Phoenix, chỉ cản được thân hình của ông ta một chút rồi mất lại hoa lên.

Trong lòng căng thẳng, Giang Nguyên lại chém tiếp một đao. Đột nhiên hắn cảm thấy trong tay nhẹ hẫng, hai mắt liền phát lạnh, sau đó một cơn đau từ bên trái bụng truyền đến, rồi trước mắt liền tối sầm.

Một tay nắm chặt trường đao, một tay ôm đại đỉnh, nhìn Bá tước Phoenix bả vai đã chảy máu đứng cách đó không xa, Giang Nguyên một lần nữa rời khỏi trạng thái Không Minh ghé vào đại đỉnh thở hổn hển, gương mặt nở nụ cười ảm đạm.

- Khụ khụ. Xin lỗi, tôi không nên tham lam như vậy.

Hai mắt Giang Nguyên dần mất đi tiêu cự, nhìn thân ảnh càng lúc càng mờ hồ, thì thào cười khổ.

Nhìn Giang Nguyên không ngừng học máu, hơn nữa còn bị trọng thương nghiêm trọng, cách đó không xa, ánh mắt Dạ Ảnh hiện lên chút bội phục lẫn không đánh lòng, nhưng chỉ lóe lên một chút rồi biến mất. Sau khi huy đao bức lui một cao thủ Huyết tộc, liền quăng ra một quả lựu đạn sương mù, cả người như con chim biến mất trong màn đêm.

- Xin lỗi, Giang Nguyên, tôi cũng không còn cách nào khác. Tôi sẽ đi tìm người đến, không cho bọn chúng mang thứ này đi, thuận tiện báo thù cho cậu luôn.

Chương 724: Bổ sung máu tái sinh

- Tên vương bát đản này thật sự không có chút lương tâm.

Mở mắt, nhìn một đạo cường quang tuôn ra rồi biến mất, Giang Nguyên không nhìn được lắc đầu cười khổ, sau đó kịch liệt ho khan.

Mặc dù Dư Ảnh chạy trốn rất nhanh, nhưng quả đạn sương mù vẫn phát huy được chút tác dụng. Ít nhất nó khiến cho Bá tước Phoenix trong nháy mắt phải lùi xa mấy thước.

- Mau đuổi theo cho tôi.

Sắc mặt Bá tước Phoenix vô cùng khó coi, phất tay với đám thuộc hạ. Nhìn mọi người đuổi theo ra ngoài, lúc này mới đem lực chú ý lên người Giang Nguyên. Nhìn bộ dạng thê thảm của hắn, vẻ mặt của ông ta hiện lên sự tàn nhẫn lẫn đắc ý. Tiểu tử này cản trở đã lâu, chẳng những làm cho ông ta bị thương mà còn khiến cho ông ta phải xuất ra Nhiên huyết. Thật sự là ghê tởm mà. Lúc này phải bắt hắn mới được.

Nằm sấp trên đại đỉnh, vết thương từ ngực Giang Nguyên chảy xuống. Nhìn gương mặt trắng bệch nhưng đáng sợ đang chậm rãi

bước đến gần, Giang Nguyên thở dài, tay sờ đại đỉnh dưới thân, không nhận được phải cười khổ.

- Thần khí khác chỉ cần một hai giọt máu đã nhận chủ, còn người thoát nhìn cũng không phải thứ đơn giản, ít nhất còn đáng tin hơn Thanh Tâm trà ở nội viện chúng ta, nhưng tại sao một chút phản ứng cũng không có?

- Nể mặt của người, ta cũng đã ói ra rất nhiều máu. Người xem, bấy nhiêu máu trên người ta cũng đủ cho người tắm rồi, ít nhiều cũng cho chút phản ứng đi chứ?

La hét hai câu, nhìn đại đỉnh dính đầy máu của hắn, nhưng một chút phản ứng cũng không có, Giang Nguyên tuyệt vọng thở dài. Muốn nói hắn không tin trên đời này không có thần khí tuyệt không có khả năng. Ít nhất hình xăm trên cánh tay trái của hắn chính là một thứ như vậy.

Một thứ có thể giúp cho hắn bị nổ tung cũng không tổn hao long tóc, xuyên qua thời không ngàn dặm, xuất hiện trong căn nhà đã lâu chưa về. Nếu anh nói nó không phải là thần khí, không phải là bảo vật, đánh chết Giang Nguyên cũng không tin.

Đại đỉnh trước mặt toát ra khí tức khiến cho hình xăm phản ứng, tuyệt không phải là đồ vật bình thường. Nhưng tại sao một chút phản ứng cũng không có? Ban đầu, trước khi con hồ ly ngủ say hóa thành hình xăm trên cánh tay của hắn, ngay cả máu cũng không cho nó một giọt, còn cái thứ đồ chơi này, đổ cả thân máu mà chút mặt mũi cũng không cấp.

- Người không cần mang ta xuyên qua thời không, người cho ta lại ít máu cũng được.

Giang Nguyên chỉ cảm thấy trước mắt mình biến thành màu đen, tầm mắt dần dần trở nên mơ hồ. Đây là ảnh hưởng của việc bị thương và mất máu quá nhiều. Căn cứ theo tình huống trước mắt, rất nhanh cơ thể sẽ tiến vào trạng thái hôn mê. Đến lúc đó không cần Bá tước Phoenix đang nhe răng ra tay, tùy tiện một công nhân cũng có thể giết chết hắn. Nghĩ như vậy, Giang Nguyên không khỏi có chút tuyệt vọng.

Mặc dù tận lực thả chậm cước bộ, nhưng Bá tước Phoenix chỉ mất mấy giây ngắn ngủi đã đến trước đại đỉnh. Nhìn Giang Nguyên hữu khí vô lực nằm trên đại đỉnh, Bá tước Phoenix lại nhe răng cười, vươn móng tay dài nửa tấc lóng lánh hàn quang định xuyên qua cổ của đối phương.

Dị biến đột nhiên xuất hiện.

Giang Nguyên cũng mở mắt ra, vừa vui mừng lẫn sợ hãi. Bởi vì hắn cảm nhận được hình xăm trên cánh tay trái đang nóng lên, bộc phát một cỗ nhiệt lượng cường đại. Mặc dù chỉ lóe lên rồi biến mất, nhưng hắn vẫn cảm giác được sự biến hóa kỳ diệu đang phát sinh.

Máu đúng là không còn chảy nữa.

Bá tước Phoenix cảnh giác lui về phía sau, nhìn hoa văn quanh đỉnh sáng lên, gương mặt liền lộ vẻ sợ hãi.

Hoa văn quanh thân tỏa sáng, máu vẫn đang chậm rãi chảy xuống từ trên đỉnh của đại đỉnh đã bắt đầu xuất hiện biến hóa quỷ dị.

Chỉ trong hai giây ngắn ngủi, máu đã tràn ngập hoa văn, sau đó tuôn ra một luồng cường quang.

Bá tước Phoenix hừ một tiếng, hai mắt nheo lại. Lúc này, Giang Nguyên cảm thấy thân đỉnh đột nhiên lung lay. Một luồng khí tức thơm mát từ trong đại đỉnh bay ra ngoài.

Dường như cảm nhận được cỗ khí tức này, hình xăm vốn đã an tĩnh bắt đầu nóng lên. Giang Nguyên có chút sửng sốt, sau đó phục hồi tinh thần, cố sức mà đẩy nắp đỉnh.

Khi nắp đỉnh được đẩy ra, một luồng hương thơm quái dị lao thẳng đến, làm cho suy nghĩ của Giang Nguyên cứng đờ, chỉ cảm thấy cả người giống như bị cái gì đó chặn lại. Mắt mũi miệng đều là hương thơm tràn ngập.

Nhưng cảm giác này chỉ duy trì trong thời gian ngắn ngủi. Hình xăm một lần nữa lóe lên, Giang Nguyên không nhịn được ngửa đầu hít sâu một cái, muốn tiêu trừ cảm giác hít thở không thông.

Sau khi hít sâu một hơi, luồng hương thơm cổ quái đó giống như bị hút vào phổi của hắn, trong nháy mắt biến mất vô tung, giống như chưa từng xuất hiện.

Hô hấp trong nháy mắt liền được đả thông.

- Năng lượng Cửu Vĩ tăng sáu bởi vì chủ thể bị hao tổn nghiêm trọng, năng lượng dị chủng tràn ngập, tạm dừng Cửu Vĩ hồi phục.

Tuy nói vết thương không còn đau nhức, hơn nữa cũng không còn cảm giác sốc khi bị mất máu như ban đầu, toàn thân tràn ngập khí lực, giống như được máu bổ sung vào, nhưng chỉ có một vấn đề duy nhất, chính là cử động toàn thân không được linh hoạt.

- Mẹ nó, không phải chỉ cấp cho mình chút máu thôi chứ?

Mặc dù cảm giác tìm được đường sống trong chỗ chết hết sức tốt, nhưng nhìn đại đỉnh trống rỗng, dường như ngoài hương thơm ra thì không còn thứ gì khác, ngay cả đại đỉnh lúc này cũng khôi phục lại cảm giác tang thương, không khỏi làm cho Giang Nguyên thất vọng vô cùng. Hắn liệu chết liệu sống, chẳng lẽ không kiếm được chỗ tốt nào?

Mặc dù không cam lòng, nhưng ở sâu trong nội tâm, Giang Nguyên cảm thấy không đơn giản như vậy. Nếu không, tại sao hình xăm của hắn lại phản ứng lớn như thế?

Chỉ là lúc này không kịp suy nghĩ nhiều, Bá tước Phoenix đã khôi phục lại tinh thần. Sau khi thấy đại đỉnh mở ra, huyết quang trong mắt liền bốc lên, kêu to xông đến.

Giang Nguyên miễn cưỡng dùng đao ngăn cản, sau đó liền bị đánh bay ra ngoài.

Nhìn Giang Nguyên bị mình đánh bay hơn mười thước, Bá tước Phoenix liền vọt mạnh lên đại đỉnh. Khi nhìn xuống bên dưới, phản ứng giống như Giang Nguyên, trong nháy mắt liền cứng lại.

Đại đỉnh xuất hiện động tĩnh lớn như vậy, người nào cũng tưởng rằng bên trong có thứ gì đó, nhưng cảnh tượng trống rỗng thật sự khiến người ta khó lòng tiếp nhận.

Bá tước Phoenix mất một hồi lâu mới phản ứng lại, ngẩng đầu nhìn Giang Nguyên đang cố sức đứng dậy, rồi lại nhìn cái đỉnh trống rỗng, rốt cuộc tin tưởng cái đỉnh vốn dĩ là trống không. Dù sao mới nãy ông ta cũng nhìn thấy khi Giang Nguyên mở nắp đỉnh, rõ ràng không có thứ gì từ bên trong bay ra.

Mặc dù có chút thất vọng lẫn tức giận, Bá tước Phoenix nhìn sang Trương Nguyên sắc mặt đã biến thành màu đen, rồi lại nhìn Giang Nguyên một thân cứng ngắc cố gắng đứng dậy, cố nén giận, dùng tay nhặt nắp đỉnh, rồi ôm đại đỉnh lên, nói:

- Đi.

Thấy Bá tước Phoenix đã ôm lấy đại đỉnh, Trương Nguyên không cam lòng nhìn Giang Nguyên cách đó không xa, sau đó nhanh chân theo Bá tước Phoenix bỏ chạy. Thiên Y Viện rất nhanh sẽ chạy đến. Nếu bây giờ không đi, chỉ sợ sẽ không còn kịp.

Thấy Bá tước Phoenix ôm đại đỉnh nặng hai trăm ký chạy đi, Giang Nguyên hé miệng cười, vận cổ, bẻ tay, lớn tiếng quát:

- Mẹ kiếp, đánh lão tử rồi mà còn muốn thoát? Không có cửa đâu.

Chương 725: Tế Thế đỉnh

Nghe giọng nói đặc ý đằng sau, Bá tước Phoenix đang lung lay ôm cái đỉnh hai trăm cân chạy đi lảo đảo té trên mặt đất. Ông ta ngạc nhiên quay đầu lại, nhìn tên tiểu tử đang bị trọng thương, không hiểu tại sao tên tiểu tử đó đột nhiên lại trung khí mười phần.

Khi ông ta quay đầu lại, liền nhìn thấy Giang Nguyên như thần khí đuổi tới đằng sau, gương mặt Bá tước Phoenix trong nháy mắt liền tái xanh.

Nhưng lúc này không phải là lúc suy nghĩ. Mặc dù tay chân Giang Nguyên có chút cứng nhắc, nhưng chỉ hai ba bước đã đuổi kịp đến nơi.

Nhìn toàn thân Giang Nguyên vẫn là vết thương như cũ, nhưng thần thái sáng láng, sắc mặt hồng nhuận, không hề có dấu hiệu sắp

tắt thở như lúc trước, Bá tước Phoenix không khỏi choáng váng. Không nói gì khác, chỉ nói đến mấy thuộc hạ của ông ta bị Giang Nguyên giết chết, hiện tại chỉ có thể buông đại đỉnh xuống mà đánh. Nếu cứ mang theo đại đỉnh mà chiến đấu với người ta, không phải là muốn chết sao?

Mặc kệ thế nào, Bá tước Phoenix khi sử dụng kỹ năng Nhiên huyết vẫn cường hãn như cũ. Đưa đại đỉnh cho Trương Nguyên ôm, còn mình thì xông lên tấn công Giang Nguyên. Ông ta phải nhanh chóng bắt lấy hắn. Nếu không, trì hoãn thêm vài phút, đến lúc đó thật sự trốn không thoát.

Lần này Giang Nguyên không cần đại đỉnh nữa, đối kháng với Bá tước Phoenix, đồng thời truy đuổi Trương Nguyên đã dễ dàng hơn rất nhiều. Tuy nói tốc độ và công kích của hắn vẫn còn kém Nhiên huyết của Bá tước Phoenix khá xa, nhưng nhờ có kỹ năng Tốc độ, miễn cưỡng vẫn có thể đối kháng với Bá tước Phoenix, lại còn thừa dư lực đuổi theo quấy nhiễu Trương Nguyên đằng sau.

Bá tước Phoenix cùng với Giang Nguyên quần đấu một trận. Tuy nói lại tặng thêm cho Giang Nguyên mấy vết thương, nhưng nhìn vết thương của hắn, không khỏi cảm thấy kinh hãi.

Thương thế trên người Giang Nguyên nghiêm trọng như vậy, nhưng thực lực vẫn không bị hạ thấp. Nên biết rằng tiểu tử này vừa nãy muốn động cũng không động được, chẳng lẽ năng lực trị liệu của Thiên Y Viện lại mạnh như vậy sao? Nhớ đến tên tiểu tử này bị trọng thương nhưng lại kiên trì lâu đến như thế, Bá tước Phoenix càng nghĩ càng thấy kinh.

Mất thấy thời gian càng lúc càng cấp bách, còn Trương Nguyên đang cố sức ôm đại đỉnh chạy đi, nhưng vẫn bị Giang Nguyên quấy nhiễu, không thể chạy đi xa, huyết quang trong mắt Bá tước Phoenix lại càng dày hơn.

- Đi chết đi.

Bá tước Phoenix thúc giục Nhiên huyết đến cực hạn, phát động công kích như cuồng phong mưa to về phía Giang Nguyên. Đây đưa một trận, trên người Giang Nguyên lại có thêm vài vết thương, rốt cuộc cũng đá vào ngực Giang Nguyên.

Cảm giác dưới chân truyền đến thanh âm khớp xương vỡ vụn, nhìn Giang Nguyên bay ngược ra ngoài, nện xuống mặt đất, Bá tước Phoenix rớt cuộc hài lòng mỉm cười.

Lần này xem nhà người có còn khôi phục được nữa hay không?

Nghĩ như vậy, Bá tước Phoenix không dám chần chừ, xoay người theo sát Trương Nguyên cách đó không xa. Bây giờ phải mau chóng rời khỏi. Nếu không, ông ta cái gì cũng không còn.

Chỉ là vừa mới chạy được vài bước, đột nhiên nghe được phía sau có thanh âm truyền đến, dường như có thứ gì đó đang đuổi theo. Bá tước Phoenix quay đầu lại, liền nhìn thấy có một người đang lung lay phía sau. Tuy nói gương mặt đầy máu, nhìn không rõ bộ dạng nhưng thân hình và chuỗi đao trong tay, Bá tước Phoenix quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn.

- Shit!

Bá tước Phoenix hít một hơi thật sâu, cố không nghĩ đến năng lực tự khôi của tên tiểu tử này có bao nhiêu mạnh mẽ, xoay người đánh tới Giang Nguyên. Mặc kệ tên tiểu tử này là quỷ hay không, ai cũng chạy không thoát.

Mặc dù quanh thân không chỗ nào là không cảm thấy đau đớn, bị vây trong trạng thái Không Minh, ánh mắt vẫn lạnh lùng như cũ, nhưng tâm lý Giang Nguyên rất rõ ràng, phỉ là bị tổn thương nghiêm trọng nhất. Công năng của phổi chỉ còn được 50%. Cũng may là không thương tổn đến tim.

Mặc dù đang có một luồng sức mạnh không hiểu chống đỡ, nhưng hẳn cũng chỉ dựa vào ý chí mạnh mẽ của mình mà trụ vững. Hẳn biết rất rõ mình còn có thể chống đỡ được một khoảng thời gian, chỉ cần tổ trợ giúp đến, vậy thì không cần lo lắng gì nữa.

Thấy Bá tước Phoenix đánh tới, Giang Nguyên ngừng bước, hít sâu hai hơi cho đủ dưỡng khí, cam đoan lực chiến đấu của mình.

Nếu động tác không quá linh hoạt, cũng chỉ có thể cố thủ tại chỗ. Nhờ kỹ năng Tốc độ trì hoãn, Giang Nguyên có thể miễn cưỡng chống đỡ. Mặc dù quanh thân thỉnh thoảng lại xuất hiện vết

thương, nhưng tổng thể mà nói, một đao của hắn vẫn có thể bức lui tấn công của Bá tước Phoenix.

Nhìn Giang Nguyên người đầy máu nhưng vẫn huy động trường đao trong tay, Bá tước Phoenix càng đánh càng kinh hãi. Lúc này ông ta cũng mơ hồ đoán ra được một ít tình huống trên người đối phương. Năng lực tự chữa trị của đối phương rõ ràng mạnh hơn người bình thường gấp mấy lần, nhưng còn cách Huyết tộc một khoảng cách. Nhưng ông ta có chút không rõ, bị thương nặng như vậy, cho dù là Huyết tộc, cũng tuyệt đối không có khả năng duy trì lực chiến đấu cường đại như thế.

Nhưng hết lần này đến lần khác, hắn giống như một con gián đánh hoài không chết. Mặc cho hắn bị thương như thế nào, lực chiến đấu vẫn cường hãn như cũ. Nếu đổi lại là người bình thường, sớm đã nằm trên mặt đất chờ tắt thở rồi.

Sau một lần đánh bay Giang Nguyên ra ngoài, lúc này Bá tước Phoenix mặc kệ hết thấy, quay đầu bỏ chạy. Trong màn đêm yên tĩnh, thính lực của Huyết tộc nhạy cảm vô cùng. Ông ta mơ hồ nghe được tiếng vang rất nhỏ từ không trung. Tổ cứu viện của đối phương đã không còn cách xa nữa.

- Muốn chạy? Khụ khụ, mau để lại đồ cho tôi.

Giang Nguyên dường như cũng cảm nhận được điều gì đó, hít một hơi thật sâu, mạnh mẽ đuổi theo, vừa ho ra máu vừa quát.

Nghe được tiếng vang từ phía sau truyền đến, Phoenix rút cuộc cũng đến lúc sa cơ lỡ vận. Nhưng bây giờ ông ta không dám dừng lại. Chỉ cần ông bị đối phương quấn lấy, cho dù có giết chết đối phương, ông ta tuyệt đối chạy không thoát.

Không dám quay đầu lại, khi đuổi đến bên cạnh Trương Nguyên, nhìn Trương Nguyên cố sức ôm đại đỉnh bỏ chạy, cắn răng một cái đánh rút đại đỉnh trong tay y, tay trái cầm nắp đỉnh, tay phải kẹp lấy Trương Nguyên lao vào trong bóng tối.

Kỳ thật ông ta rất muốn mang đại đỉnh đi mà không phải là Trương Nguyên đi. Nhưng không có Trương Nguyên, ông ta không đi được. Mà cái tên phía sau đang đuổi theo không buông. Chỉ có

như vậy mà lựa chọn tốt nhất.

Giang Nguyên thở hồng hộc như ống bể, nhìn đại đỉnh rồi lại nhìn Bá tước Phoenix trong bóng tối, hai chân mềm nhũn ngã xuống đất.

Lúc này, tiếng máy bay trực thăng rớt cuộc cũng đã đến gần. Chiếc trực thăng xoay quanh trên đầu, rất nhanh rơi xuống mấy thân ảnh.

Khi thân ảnh tuần tra trên không một chút, liền đuổi theo dấu vết có người chạy đi.

- Ở chỗ này.

Người đầu lĩnh nhìn thấy một người máu thịt hàm hồ đang trước, sau khi hô to một tiếng liền bay vút lại, những người bên cạnh cũng theo tiếng kêu mà chạy đến.

Nhìn người ôm lấy đại đỉnh nằm bất động, một thân đầy máu, sắc mặt người đầu lĩnh liền biến đổi, cẩn thận đẩy thân hình Giang Nguyên. Sau khi nhìn kỹ gương mặt, người đó không chút do dự từ trong người lấy ra một ống tiêm, mở ngực áo. Khi nhìn thấy vết thương, sắc mặt lại biến đổi lần nữa.

Không dám chần chừ liền cắm ống tiêm vào lồng ngực Giang Nguyên, rất nhanh đẩy nước thuốc vào.

Sau khi làm xong hết thủ, mới cẩn thận đặt Giang Nguyên xuống, sau đó quan sát đại đỉnh.

Nhìn kỹ một lát, liền kinh hô lên:

- Chẳng lẽ là Tế Thế Đỉnh?

Rồi lại nhìn chung quanh, sau đó kêu lên:

- Nhanh, tìm xem nắp đỉnh ở chỗ nào?

Chương 726: Gặp lại kẻ địch

- Lão Vân, đây thật sự là Tế Thế Đỉnh sao?

Một lão giả tóc muối tiêu, ánh mắt kích động vòng quanh đại đỉnh hai vòng, sau đó nhìn người đầu lĩnh bên cạnh, hỏi.

- Tôi không dám chắc. Nhưng nhìn hoa văn trên đại đỉnh thì giống với tư liệu như đúc.

Người được gọi là lão Vân hưng phấn dùng tay vuốt ve đại đỉnh:

- Nhìn hình dáng thì không sai, hơn nữa...

Nói đến đây, lão Vân dừng một chút rồi nhìn Giang Nguyên nằm trên mặt đất, ánh mắt hiện lên sự cảm thán, gật đầu nói:

- Nếu Giang Nguyên không tính sai, nếu Bá tước Huyết tộc cũng đã xuất hiện, vậy thì không sai được.

Theo ánh mắt của lão Vân, lão giả tóc bạc cũng nhìn Giang Nguyên nằm trên mặt đất, nhớ đến cảnh tượng Giang Nguyên ôm chặt đại đỉnh, cũng chậm rãi gật đầu, cảm thán nói:

- Nếu quả thật là bá tước Huyết tộc, thật sự là làm khó đứa nhỏ rồi.

- Đúng vậy, thật sự không đơn giản.

Lúc này lão Vân cũng liên tục gật đầu. Từ tình huống trong sân xem ra, bên kia đã chết mất hai cao thủ Huyết tộc. Giang Nguyên một thân trọng thương, còn có thể kiên trì đến đây, thậm chí bảo vệ được đại đỉnh, có thể tượng tượng được tình huống lúc đó là như thế nào.

Về phần Bá tước Huyết tộc, đối phương đã đào thoát trong đêm tối, lại không biết hướng đối phương rời đi, nếu đơn độc đuổi theo, tuyệt đối không cách nào đuổi kịp. Trước mắt bảo vệ cho đại đỉnh vẫn quan trọng hơn.

- Là ai?

Trong lúc hai người đang nói chuyện, đột nhiên cao thủ đang tìm kiếm bên ngoài phát ra tín hiệu cảnh báo. Rất nhanh năm sáu cao thủ Thiên Y Viện đang tản ra chung quanh liền lao về phía thanh âm truyền đến. Sắc mặt của Lão Vân và lão giả tóc bạc cũng có chút biến đổi, đang định lên tiếng, liền nhìn thấy thuộc hạ của mình co cụm thành một đoàn, chậm rãi lui về phía sau.

Nhìn động tác của thuộc hạ, sắc mặt hai người khế biến, nhất tề tiến lên, hộ vệ trước đại đỉnh. Đám cao thủ của Thiên Y Viện cũng lui về phía sau hai người, bảo vệ phía trước đại đỉnh, ánh mắt nhìn đám người đang đến.

Lão Vân nhìn đám người đi tới, gương mặt cứng đờ, cười lạnh quát:

- Các người cả gan nhỉ?

Đám người phía đối diện cũng bước ra một người nhìn lão Vân, rồi lại nhìn đại đỉnh phía sau, ánh mắt hiện lên sự kinh nghi:

- Vân Lý, chúng ta dù sao cũng có giao tình nhiều năm. Chúng tôi cũng chỉ nghe nói có ngoại tộc xâm lấn, cho nên mới chạy đến xem, xem các người có cần giúp một tay hay không.

- Giúp?

Lão giả tóc bạc cười lạnh, bước lên, nhìn người đối diện:

- Người Cổ môn từ khi nào lại có thiện tâm như vậy? Ngô Mặc Minh, ông đừng có mà giả bộ nữa.

Việc đối kháng giặc ngoại xâm đều do một mình Thiên Y Viện chúng tôi chịu trách nhiệm, ông nói mà không biết ngượng à?

- À, Trương Tử Phu ông nói sai rồi.

Ngô Mặc Minh cười hắc hắc:

- Lúc này thật sự là người của Cổ môn chúng tôi ra tay. Nếu không phải có Cổ môn chúng tôi hỗ trợ, vị này của Thiên Y Viện các

người...

Nói đến đây, Ngô Mặc Minh nhìn Giang Nguyên đang nằm trên mặt đất sinh tử chưa biết, thở dài nói:

- Làm sao vị Tiểu Giang huynh đệ lại biết được việc này? Rồi lại có thể đuổi kịp đến đây?

- Đừng nói chỉ có người của Thiên Y Viện các người ở đây, ngoại trừ tiểu huynh đệ này, còn có những người khác đang nhìn chăm chú vào.

Dứt lời, Ngô Mặc Minh liền nhìn hai người trước mặt, chờ hai người lên tiếng. Lại nói bọn họ chém chém giết giết nhau cũng rất nhiều năm rồi, khó có lúc đứng nói chuyện đạo lý như vậy.

- Ông...

Trương Tử Phu biến sắc, đang định lên tiếng phản bác, nhưng đột nhiên phát hiện, ông thân là một trong những tiên sinh đồn trú tại Bắc Kinh, nhưng lại không nghe nói cao thủ ngoại viện có bất cứ điều động và an bài nào bất thường. Hơn nữa cũng không thu được bất cứ yêu cầu cảnh giới cao nào.

Vân Lý tiên sinh bên cạnh cũng kinh nghi, sau đó nhìn một thuộc hạ, nói:

- Lưu Cường.

Người đàn ông trung niên được gọi là Lưu Cường cúi đầu xác nhận.

Thấy Lưu Cường gật đầu, sắc mặt hai vị tiên sinh đều tối sầm, nhất tề quay sang nhìn Giang Nguyên đang bất tỉnh trên mặt đất rồi lại nhìn Ngô Mặc Minh phía đối diện, có chút không biết tình huống như thế nào. Nhưng mặc kệ tình huống ra sao, việc này chỉ sợ không giả được. Giang Nguyên chỉ là một y sĩ thực tập, tuy nói có chút mặt mũi ở phòng làm việc đồn trú, nhưng lại không có quyền điều động nhân thủ. Không điều động nhân thủ, ông làm sao mà biết được?

Thân là y sĩ thực tập của Thiên Y Viện, nhưng lại có quan hệ với

Cổ môn. Đây chính là tối kỵ. Tuy lập được công lớn, nhưng sau này về phân biệt đúng sai, chỉ sợ sẽ gây ra một trận ầm ĩ. Điều hai người nghi hoặc nhất chính là, tại sao Giang Nguyên lại cấu kết với Cổ môn. Nếu thật sự có được tin tức, vì sao không thông báo cho phòng làm việc?

- Sao rồi?

Thấy vẻ mặt kinh nghi của hai người đối diện, Ngô Mặc Minh nở nụ cười đắc ý:

- Hơn nữa, việc này cũng không phải một mình Giang Nguyên các người làm. Nếu không có Dạ Ảnh bên phía chúng tôi dụ một đám cao thủ Huyết tộc đi, ông cho rằng tiểu tử này có thể chống đỡ được đến hiện tại?

Nghe đến đó, hai người không khỏi ngượng ngùng. Giang Nguyên có thể đối phó được với Bá tước Phoenix, duy trì đến bây giờ đã là kỳ tích rồi. Nếu không có ai hỗ trợ dụ đám cao thủ Huyết tộc rời đi, chỉ sợ Giang Nguyên đã...

Trong lúc hai vị tiên sinh đang rối rắm, một thanh âm phía sau liền vang lên:

- Dụ cái rắm? Dụ địch nhân mà còn ném đạn sương mù?

- Khụ khụ.

Giang Nguyên cố sức chống tay ngồi dậy, vừa ho khan vừa thở hổn hển nhìn về mặt ngạc nhiên của Ngô Mặc Minh:

- Lão tiểu tử, về nói cho Dạ Ảnh biết, nể mặt anh ta giúp tôi dụ được mấy cao thủ Huyết tộc, tôi sẽ không so đo với anh ta, cũng không cáo trạng anh ta với Tôn Diệu Nguyệt. Bảo anh ta lần sau mời tôi uống rượu.

- Tôn Diệu Nguyệt?

Nghe cái tên này, Vân Lý và Trương Tử Phu tiên sinh đều biến sắc. Bọn họ đương nhiên biết Tôn Diệu Nguyệt là ai, nhưng tại sao Giang Nguyên lại biết Sơn Trường Đại Nhân nổi danh của Cổ môn? Mà dường như còn rất quen thuộc?

Thấy Giang Nguyên tỉnh lại, Ngô Mặc Minh thở phào nhẹ nhõm. Ông tất nhiên biết Sơn Trường Đại Nhân có chút chiêu cố tên tiểu tử này. Nếu không cũng không làm ra chuyện hoang đường, cho người đi hiệp trợ tiểu tử này. Nếu hẳn thật sự xảy ra chuyện, tuy nói quan hệ với bọn họ không lớn, nhưng cũng không dễ dàng ăn nói lại với Sơn Trường Đại Nhân.

- Haha, Lâm Chí Minh cũng đã cố hết sức, cũng đừng làm khó y. Hôm sau sẽ bắt y bồi rượu.

Đối mặt với Giang Nguyên, Ngô Mặc Minh thật ra rất khách sáo. Thấy vậy, vẻ mặt của hai vị tiên sinh Lý Vân đều cổ quái. Từ lúc nào Ngô Mặc Minh lại khách khí với Thiên Y Viện như vậy?

- Khụ khụ.

Giang Nguyên ho đến sắc mặt ửng đỏ, cố sức ngồi dậy. Thấy vậy, hai thuộc hạ Thiên Y Viện vội đỡ Giang Nguyên đứng lên.

- Ngô tiên sinh đứng không?

Có hai người dìu đỡ, Giang Nguyên ho thêm hai tiếng. Ngực bị thương quá nặng, hô hấp thật sự khó khăn. Hắn chấp tay với Ngô Mặc Minh:

- Tiểu tử vừa rồi thất lễ, nhưng mặc kệ thế nào, lần này phải cảm ơn quý môn đã hiệp trợ, xin gửi lời cảm ơn của tôi đến Sơn Trường Đại Nhân.

- Haha, Giang tiểu hữu khách sáo quá rồi.

Thấy Giang Nguyên vốn gọi mình là lão tiểu tử này, lão tiểu tử nọ đột nhiên lễ phép lên, trong lòng Ngô Mặc Minh không khỏi sung sướng vài phần.

Giang Nguyên gật đầu:

- Phiền các vị đêm khuya đến đây, thật sự là không yên tâm. Giang Nguyên xin ghi tạc trong lòng. Nhưng đêm đã quá khuya rồi, cứ làm phiền các vị mãi, thật sự cảm thấy rất xấu hổ. Xin các vị về sớm cho. Hôm khác rảnh rồi sẽ đến thăm viếng, nói lời cảm ơn.

Giang Nguyên nói xong, sắc mặt Ngô Mặc Minh liền cứng đờ. Ông đang tự hỏi tại sao tiểu tử này lại khách sáo như vậy, không nghĩ đến là muốn逗 khách.

Nhìn đại đỉnh đảnh sau đám người Thiên Y Viện, Ngô Mặc Minh cười một tiếng, chấp tay nói:

- Giang tiểu hữu, không vội, không vội. Việc hôm nay Cổ môn chúng tôi cũng có một phần lực. Lại nói người gặp có phần...

- Người gặp có phần?

Nghe được lời này, sắc mặt Vân tiên sinh liền biến đổi, cả giận hừ một tiếng;

- Đây là vật mà Giang Nguyên liều chết bảo vệ, có quan hệ gì với Cổ môn các người?

Trương Tử Phu tiên sinh cũng tiến lên một bước, cảm tức nhìn đối phương.

Người của Cổ môn cũng không yếu thế. Một người đàn ông trung niên bước lên ngang hàng với Ngô Mặc Minh, hình thành trận thế giằng co. Đám người phía sau bày ra xu thế công kích. Cổ môn và Thiên Y Viện cũng không phải lần đầu tiên chém giết lẫn nhau. Mọi người đều rất thuận thực. Chỉ cần một lời không hợp là nhào vào ngay.

Nhìn thấy người đàn ông trung niên, sắc mặt của hai vị tiên sinh khẽ biến, trầm giọng nói:

- Được, không nghĩ đến Cổ Nhị Hùng ông cũng đến. Xem ra, chúng ta hôm nay không quyết một trận là không được.

- Hắc hắc, cũng không còn cách nào khác.

Cổ Nhị Hùng vẫn giữ vẻ mặt lạnh lùng như cũ, nhưng Ngô Mặc Minh lại cười hắc hắc;

- Tuy nói chúng ta bị khắc chế ở đây, ngày thường đối mặt còn chưa tính, nhưng lần này muốn bảo chúng tôi đi, sợ là không dễ đâu.

- Được rồi, đừng nhiều lời nữa. Mau đánh đi.

Nghe được lời này, Trương Tử Phu tiên sinh tức giận hừ một tiếng, bày ra điệu bộ muốn ra tay.

Trong lúc hai bên đang định lao vào nhau, đột nhiên một thanh âm vang lên:

- Khụ khụ, Sơn Trường Đại Nhân, chào cô.

- Sơn Trường Đại Nhân?

Nghe được bốn chữ này, động tác của hai bên đều cứng đờ, nhất tề nhìn theo hướng giọng nói phát ra, nhìn thấy Giang Nguyên đang dựa vào đại đỉnh, ánh mắt bình tĩnh, dường như không thèm để ý đến tình thế trước mặt, chỉ nhàn nhã cầm điện thoại tán dóc.

Chương 727: Mặt dày vô sỉ

- Khụ khụ, cô cũng biết hả? Chính là như vậy. Là một cái đỉnh hư, hơn nữa nắp cũng không có. Chúng tôi có cần vì nó mà đánh nhau sống chết không?

Giang Nguyên vừa ho khan vừa bàn luận chiến lợi phẩm của ngày hôm nay, đồng thời vẽ mặt giống như ngày tận thế, thảo luận với người bên kia về việc hai bên vì chút việc nhỏ mà khai hỏa với nhau.

- Đỉnh hư?

Nghe Giang Nguyên hời hợt nói cái đỉnh chẳng khác nào cục sắt vụn đem bán cũng chẳng ai mua, không những sắc mặt Ngô Mặc Minh tái xanh mà ngay cả hai vị tiên sinh cũng sầm xuống.

Nhưng Giang Nguyên làm như không thấy, tiếp tục nói:

- Khu khụ, hôm nay tôi xem như liều chết đấu một trận. Khu khụ, sáu bảy cái xương sườn bị đánh gãy. Bây giờ...thở cũng cảm thấy khó khăn. Tôi giống như con gà mái bảo vệ cái đỉnh hư này, chiến đấu với bảy tám con gà mái khác mới miễn cưỡng giữ được.

- Vô sỉ, quá vô sỉ.

Ngô Mặc Minh nghe đến đó, hung hăng thóa mạ một câu. Về phần hai vị tiên sinh, sắc mặt đã biến thành màu đen, nhìn rất dọa người.

- Đúng, ngay cả nắp đậy cũng không có, bị Bá tước Phoenix đoạt đi rồi.

- Được, tất cả mọi người đều phải đi tìm cái nắp. Tìm được rồi sẽ thảo luận vấn đề này sau. Nếu sau này cô muốn mượn dùng? Không thành vấn đề. Hàng năm là một cân Thanh Tâm trà? Không được, tối đa cũng chỉ nửa cân thôi.

- Tám lạng? Nếu nhiều hơn nữa, sư phụ của tôi sẽ gõ nát đầu tôi mất. Lần trước vì đổi trà cho cô mà còn nợ điểm người khác, còn chưa trả lại được.

- Được rồi, một cân thì một cân. Nhưng nếu các người tìm được nắp đậy trước, cũng không thể đưa ra điều kiện như vậy nữa.

- Thành giao, đến lúc đó cô cần gì cứ nói.

Dưới ánh mắt như giết người của mọi người, Giang Nguyên rốt cuộc cũng nói xong, đưa điện thoại về phía Ngô Mặc Minh.

- Alo, vâng vâng vâng, được được được. Tôi sẽ phái người đi. Chỗ mà người nói, bây giờ tôi sẽ phái người đến đó giám sát. Vâng, vâng.

Bắt lấy điện thoại, mặc dù trong lòng buồn bực, nhưng Ngô Mặc Minh vẫn bày ra bộ dạng chân chó, nhiệt tình mười phần nói vào điện thoại.

- Chỉ là cái đỉnh...

- Được, được, hết thủy do người làm chủ.

Sau khi cúp điện thoại, Ngô Mặc Minh tức giận nhìn chằm chằm Giang Nguyên phía đối diện.

Một lát sau mới chấp tay cười khan:

- Được, hết thầy theo như lời Giang tiểu hữu đã nói, hôm nay giao cái đỉnh cho cậu. Nhưng nếu sau này chúng tôi cần, xin thông cảm giữ.

- Nhất định, nhất định.

Người ta đã nể mặt không đánh loạn, Giang Nguyên tất nhiên cũng khách khí mà chấp tay.

- Về phần nắp đỉnh, chúng ta sẽ đi tìm. Sau khi tìm được, chúng ta lại tính tiếp chuyện này.

Ngô Mặc Minh một lần nữa chấp tay, sau đó xoay người nói:

- Đi.

Nhìn người Cổ môn đi theo đằng sau Ngô Mặc Minh, nhanh chóng biến mất, hai vị tiên sinh Thiên Y Viện nhìn nhau, sau đó quay sang nhìn Giang Nguyên đang ngồi dưới đất, ánh mắt có chút cổ quái.

Cao thủ Thiên Y Viện chung quanh nhìn Giang Nguyên giống như nhìn quái vật.

Một y sĩ thực tập, nhưng lại trò chuyện như bạn bè với Sơn Trường của Cổ môn thù địch, đem cuộc đấu sinh tử sắp sửa diễn ra tiêu tán đi mất, đổi thành hiệp nghị với Sơn Trường Đại Nhân. Nếu đổi thành là sự phụ của hắn hoặc các Thiên y sư khác còn có thể nói được, nhưng hết lần này đến lần khác lại là một y sĩ thực tập. Thân phận trong nội viện hoàn toàn không cao hơn cao thủ ngoại viện bọn họ bao nhiêu. Nhưng tại sao lại có được lá gan như vậy? Tại sao Sơn Trường cao cao tại thượng của Cổ Môn lại xem trọng hắn?

Nhìn thần sắc cổ quái của mọi người, Giang Nguyên thở dài, vừa ho vừa nói:

- Vân tiên sinh, Trương tiên sinh, các người cứ định đứng đó nhìn mãi sao? Nếu còn nhìn nữa, tôi sẽ chết mất đấy.

- Mau mau thông báo cho trực thăng xuống đón Giang y sĩ. Mang đại đỉnh đi luôn cho tôi.

Nhìn vẻ mặt ngượng ngùng của Vân tiên sinh, Giang Nguyên cũng chỉ có thể thở dài, nói:

- Bá tước Phoenix đã mang nắp đỉnh đi rồi. Người sắp xếp mọi chuyện chính là Trương Nguyên của Trương gia, cũng là một Huyết tộc. Tuy nói hy vọng đuổi theo không lớn, nhưng Vân tiên sinh cũng nên có sự chuẩn bị. Biết chừng đâu mèo mù đụng chuột chết, tránh sau này bị Cổ môn bắt chẹt.

- Hả, đúng đúng...

Bởi vì Giang Nguyên kiên quyết không giải phẫu, cho nên phòng làm việc đồn trú tại Bắc Kinh cũng không còn cách nào, đành mang đến một số dược vật tốt cho hắn.

Giang Nguyên mừng rỡ khi lấy việc công làm việc tư. Nếu muốn đổi số dược vật này trong nội viện, giá cả sẽ rất lớn. Theo như lời hắn nói, xuất huyết nhiều như vậy, dù thế nào cũng phải tẩm bổ lại mới được.

Cho nên, cái gì là Độc Tham Thang trăm năm, cái gì là thập toàn đại bổ cao...Giang Nguyên nhét hết vào trong miệng, khiến y sĩ Lâm Ngọc Tường ở bên cạnh phải trợn mắt há mồm, trong lòng thầm suy nghĩ, chẳng lẽ tên tiểu tử này không sợ tối ngủ sẽ chảy máu mũi sao? Tại sao lại ăn hết một lần như thế?

Nhìn Giang Nguyên ăn càng lúc càng nhiều, Lâm Ngọc Tường không nhịn được mà có chút đau lòng, gương mặt bắt đầu động đậy. Giá của những loại dược vật này rất đắt, Giang Nguyên ăn như thế, quả thật có thể sánh ngang với ăn vàng. Một thứ ít nhất là trên mười vạn đồng đấy.

- Lão Lâm, nhiều đây không đủ, có thể cho tôi xin một ít nữa được không?

Giang Nguyên cầm thìa, giống như ăn kem, ăn một hơi hai ba miếng hết hộp cao thập toàn đại bổ, sau đó ánh mắt trông mong nhìn Lâm Ngọc Tường.

- Lại ăn nữa?

Vẻ mặt Lâm Ngọc Tường tối thui nhìn Giang Nguyên.

- Đúng, mùi vị không tệ lắm.

Giang Nguyên gật đầu nói.

Nghe được lời này, sắc mặt Lâm Ngọc Tường vô cùng khó coi, rồi cuộc thử dài, nói:

- Giang Nguyên, cậu nói xem tôi mua lại nhà hàng Haagen Dazs bên cạnh được không?

- Ờ?

Giang Nguyên chớp mắt, có chút không rõ:

- Chẳng lẽ tài chính của phòng làm việc chúng ta không đủ? Còn muốn mở cửa hàng?

- Đủ.

Lâm Ngọc Tường lắc đầu, nói.

- Thế thì vì sao lại muốn mở tiệm bán kem?

Giang Nguyên ngạc nhiên hỏi.

- Cho cậu ăn. Cậu muốn ăn vị nào thì sẽ có vị đó. Haagen Dazs mùi vị không tệ đâu.

Lâm Ngọc Tường cau mày nói.

Nhìn sắc mặt khó coi của Lâm Ngọc Tường, Giang Nguyên đau khổ nói:

- Lão Lâm à, rốt cuộc tôi bị thương như thế nào, anh cũng không phải không nhìn thấy. Không phải chỉ ăn nhiều chút cao thấp toàn đại bổ của anh thôi sao, sao anh lại nhỏ mọn như vậy chứ?

- Nhỏ mọn?

Nghe xong, Lâm Ngọc Tường tức giận đến hai mắt trợn to:

- Cậu muốn ăn ngon, tôi mua cho cậu kem Haagen Dazs. Cậu muốn ăn một trăm hộp cũng được. Cậu có biết giá một hộp cao thấp toàn

đại bổ này bao nhiêu tiền không?

- Lão Lâm, anh đừng có nói chuyện tiền bạc với tôi chứ? Tiền bạc sẽ tổn thương đến tình cảm, không phải sao?

Nhìn biểu hiện tức giận của Lâm Ngọc Tường, Giang Nguyên không khỏi cười rộ lên.

Cười khan hai tiếng, lại không nhin được mà tò mò hỏi thăm:

- Được rồi, giá chợ đen là bao nhiêu?

- Lúc cao nhất cũng bán được tám mươi vạn một hộp.

Lâm Ngọc Tường có chút đau lòng nhìn Giang Nguyên, trong lòng tính toán:

- Với sức ăn của cậu, một ngày ít nhất cũng phải ăn sáu hộp, cộng lại chính là bốn năm triệu. Còn có súp Độc Tham trăm năm, giá ngoài chợ đen là một trăm năm mươi vạn. Một ngày cậu ăn ba chén, tính đi tính lại, tôi cảm thấy tốt hơn hết là mua luôn cả tiệm kem Haagen Dazs cho cậu ăn.

Nghe Lâm Ngọc Tường nói, trong lòng Giang Nguyên cũng trầm xuống. Nếu cứ ăn như thế này, một ngày thật đúng là ăn không biết bao nhiêu tiền.

Nhưng nhớ đến ngày thường làm gì có chuyện tốt như vậy, có thể ăn không uống không, lúc này không ăn, sau này sẽ không còn cơ hội như vậy nữa, lập tức nói:

- Lão Lâm, tôi vì Thiên Y Viện mà bị trọng thương, tôi ăn hết bao nhiêu, nội viện cũng sẽ tiếp tế lại cho anh bấy nhiêu. Hơn nữa tôi bị thương quá nghiêm trọng, không ăn không được. Hơn nữa đó cũng là giá chợ đen, giá chính thức cũng chỉ một hai trăm vạn, có đúng hay không?

Nhìn Giang Nguyên da mặt dày đến như thế, Lâm Ngọc Tường cũng bất đắc dĩ, đành phải khuyên bảo:

- Giang Nguyên, thuốc này là thuốc tốt, nhưng cậu cũng không thể ăn như vậy. Ăn nhiều, được tính bực phát, cậu sẽ chịu không nổi

đầu.

- A, không sao đâu, không sao đâu.

Nghe được lời này, Giang Nguyên vội vàng lắc đầu:

- Tôi thật sự bị thương quá nặng, không ăn không được đâu.

Dứt lời, Giang Nguyên lại hạ thấp giọng nói với Lâm Ngọc Tường:

- Lão Lâm, xem như tôi nợ anh một ân tình. Anh không cho tôi uống thuốc, thì hãy cho tôi ăn. Đến lúc đó cấp trên sẽ tiếp tế xuống cho anh.

- Tiếp tế cái đầu cậu đấy? Tiểu tử này, tuy nói lần này cậu lập được công lớn, nhưng đã mắc tội danh tư thông với Cổ môn, cấu kết với Sơn Trường của Cổ môn.

Nói xong, ánh mắt Lâm Ngọc Tường sáng lên, nhìn chăm chăm về mặt của Giang Nguyên, sau đó trầm giọng nói:

- Tội danh này không nhỏ đâu. Tôi nghe nói nội viện đang nháo nhào lên kia. Đến lúc đó, công không có mà còn bị gán cho tội danh phản nghịch. Lúc đó không tìm tôi gây phiền toái đã làm cảm ơn trời đất rồi, cậu còn ở đó mà mạnh mẽ.

Tuy đã sớm đoán trước, nhưng nghe được lời này, sắc mặt Giang Nguyên không khỏi tối sầm.

Chương 728: Hành động

Đối mặt với tin tức này, đã sớm có chuẩn bị, sắc mặt Giang Nguyên chỉ thoáng tối sầm một chút rồi lạnh giọng nói:

- Nói cái gì? Phản nghịch? Tôi chính là nằm gai nếm mật đấy, vì sự nghiệp vĩ đại của Thiên Y Viện mà thiên tân vạn khổ. Khi nhận được tin tức thì liều cái mạng, chết đi sống lại mới dành được cái đỉnh này, lại còn nói tôi phản nghịch?

Giang Nguyên nói năng hùng hồn. Khi nói, nhìn sắc mặt và ánh

mắt ngày càng quái dị của Lâm Ngọc Tường bên cạnh, giọng nói dần dần thấp xuống, về mặt ngưỡng chừng:

- Mặc kệ thế nào, đó cũng là Tế Thế Đỉnh, công tuyệt đối là phải lớn rồi.

- Tế Thế Đỉnh là không sai.

Lâm Ngọc Tường lên tiếng:

- Vừa rồi nhận được tin tức, nội viện xác nhận chính là Tế Thế Đỉnh. Nội viện cũng đã yêu cầu chính phủ điều động lực lượng khắp nơi tiến hành truy tìm. Đồng thời tất cả thành viên ngoại viện của các phòng làm việc đồn trú tại Bắc Kinh cũng như khu vực bên ngoài toàn diện vây quét, hy vọng có thể tìm được nắp đỉnh trước khi đối phương rời khỏi Hoa Hạ.

- Hắc hắc, chỉ sợ không dễ dàng như vậy đâu. Với đường đi của Trương Nguyên, trừ phi là sớm bố trí từ trước. Nếu không, không ai có thể ngăn được bọn họ.

Giang Nguyên khẽ cười nói:

- Bây giờ chỉ có thể nhìn vào Cổ môn. Nếu Tôn Diệu Nguyệt có thể biết được tin tức đối phương tiến vào, ít nhất cũng có khả năng đoán được nước đi của đối phương.

- Tôn Diệu Nguyệt?

Lâm Ngọc Tường mở to mắt, đột nhiên bừng tỉnh. Đó không phải là Sơn Trường của Cổ môn sao? Lập tức tinh thần run lên, tò mò hỏi:

- Nói thật đi, Giang Nguyên, cậu làm sao mà quyến rũ được Sơn Trường của Cổ môn? Nghe nói là một tuyệt đại mỹ nữ? Là thật sao?

- Cái gì là quyến rũ? Đừng nói khó nghe như vậy? Tôi chỉ đánh với cô ta một trận.

Nói đến đây, ánh mắt Giang Nguyên hơi lóe lên, nhớ đến bộ dạng bi thảm của mình lúc đó.

- Đánh một trận?

Lâm Ngọc Tường có chút ngạc nhiên, thất thanh nói:

- Sơn Trường đó không phải là nhân vật nổi danh gần đây của Cổ môn sao? Cậu có thể đánh với cô ta một trận?

- Tại sao lại không thể? Tôi ngay cả Bá tước của Huyết tộc mà còn có thể đánh cho ông ta sử dụng đến Nhiên huyết, thì tại sao không thể đánh với Tôn Diệu Nguyệt?

Nhìn biểu hiện không tin của Lâm Ngọc Tường, Giang Nguyên nhin không được hừ nói.

- Ặc.

Nghe Giang Nguyên nói, Lâm Ngọc Tường cứng họng. Sơn Trường Đại Nhân đáng sợ thì đáng sợ, nhưng Nhiên huyết của Bá tước Huyết tộc còn đáng sợ hơn. Nếu vậy, Giang Nguyên chỉ sợ nói không sai.

Thấy Lâm Ngọc Tường bị mình trấn trụ, lúc này Giang Nguyên mới nhớ đến hộp thập toàn đại bổ cao của mình đã hết, vội vàng kêu lên:

- Lão Lâm, anh lấy cho tôi một hộp nữa đi.

- Được, được. Nếu cậu muốn ăn, quay lại ký tên lên sổ ghi chép được liệu cho tôi là được.

Đối mặt với sự vô lại của Giang Nguyên, Lâm Ngọc Tường cũng bó tay.

Thấy Lâm Ngọc Tường đi lấy thuốc cho mình, vẻ mặt vốn đang thoải mái của Giang Nguyên lập tức trở nên ngưng trọng.

Bị thương từ hôm qua đến nay, ngoại trừ sử dụng dược vật, hắn đã từ chối bất cứ trị liệu nào của phòng làm việc. Chỉ trong một đêm, thương thế của hắn gần như khỏi hẳn. Hắn cần nhiều dược vật như vậy, ngoại trừ nhân cơ hội tích lũy thêm nhiều năng lượng, cũng là để che giấu tốc độ khôi phục kinh người của hắn.

Hiện tại năng lượng tích trữ của hắn đã đạt đến 120%, chỉ cần hắn nguyện ý, tùy thời có thể tiến hành Cửu Vĩ hiện hình, mọc ra cái đuôi thứ bảy.

Bây giờ, hắn đang còn một vấn đề, chính là nguồn năng lượng quái dị đang chiếm cứ cơ thể hắn. Đến hiện tại, hắn vẫn chưa thể hấp thu được nó. Xúc giác của hắn vẫn bình thường, cơn đau nhức cũng đã giảm bớt, nhưng quanh thân đã có hiện tượng cứng hóa rất ít.

Tuy nói không ảnh hưởng gì, nhưng khi chính thức chiến đấu, chút cứng hóa rất nhỏ đó có đôi khi có khả năng tạo thành tai họa ngầm. Điều này làm cho hắn có chút rối rắm.

Về phần nội viện đang truyền miệng chuyện hắn phản nghịch, hắn cũng không quá lo lắng về chuyện này. Ít nhất hắn đã mang được Tế Thể Đỉnh trở về, mặc dù không được thưởng nhiều cho lắm, nhưng cũng không có khả năng bởi vì hắn cấu kết với Cổ môn mà trục xuất hắn ra ngoài. Chỉ là không có điểm thưởng khiến cho hắn có chút buồn bực. Bây giờ ăn được bao nhiêu được liệu tắm bổ thì hay bấy nhiêu.

Nghĩ đến đây, Giang Nguyên không khỏi thở dài nhìn Lâm Ngọc Tường cầm đến một hộp cao thập toàn đại bổ, tâm trạng liền có chút vui lên. Khi buồn, ăn cũng là một cách để giải tỏa tâm trạng.

Cầm thìa múc liên tục vào miệng, dưới ánh mắt đau lòng của Lâm Ngọc Tường, Giang Nguyên say mê toát ra hai chữ:

- Rất ngọt.

Nhìn vẻ mặt say mê của Giang Nguyên, Lâm Ngọc Tường cảm thấy buồn bực, hừ lạnh:

- Ngọt cái đầu cậu đấy. Ngày mai tôi sẽ gửi mail cho phòng nghiên cứu nội viện, yêu cầu họ sửa cách điều chế loại thuốc này, bỏ đi mật ong, tôi xem cậu còn thấy ngọt nữa không?

Trong lúc Giang Nguyên đang nhàn nhã, có người tình huống lại vất vả hơn nhiều.

Sáng sớm, rất nhiều nơi phát sinh không ít những cuộc bạo động

nhỏ. Tại một căn biệt thự sang trọng, một đội cảnh sát được trang bị vũ trang đầy đủ dũng mãnh tiến vào trong một căn biệt thự, lôi một vị công tử đang còn ngủ trong ổ chăn ra ngoài.

- Làm gì vậy? Các người có biết tôi là ai hay không?

Người này bị đẩy xuống đất, chỉ kịp rống lên một câu liền bị bịt miệng lại, dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người đã bị mang ra trực thăng. Cũng không biết là ai đã ăn gan báo mà dám bắt vị công tử này.

Nhìn chiếc trực thăng dần dần bay xa, sắc mặt đám người bên dưới liền thay đổi. Đàm luận vài câu xong liền ôm chặt miệng. Bởi vì bọn họ đột nhiên nghĩ đến một điều gì đó đáng sợ. Vị công tử này là cháu của người kia, chẳng lẽ người kia...

Chuyện tương tự phát sinh tại một số điểm, điểm khác biệt duy nhất chính là ở đại viện Khương gia.

Nhân viên bảo vệ của Khương gia đã sớm nhận được thông báo, sau đó liền có người tiến vào đại viện Khương gia. Khương lão gia tử luôn thức dậy sớm, tuy nhiên lúc này cũng chỉ vừa mới thức dậy xong. Thư ký Đồng nhìn văn kiện, mặt tối đen, nhưng nhìn con dấu và chữ ký, không dám chậm trễ, vội vàng đưa văn kiện đến cho lão gia tử.

Vừa đi vừa than thào:

- Dương thiếu, đây cũng không phải là tôi không thông báo cho cậu trước. Cậu có cho tôi một vạn lá gan tôi cũng không dám nói cho cậu biết. Lúc này, cậu hãy tự mình cầu phúc đi.

Thư ký Đồng nhẹ nhàng gõ cửa phòng lão gia tử, nghe tiếng bên trong vọng ra, lúc này mới dám đi vào.

- Chuyện gì?

Tiếp nhận cái khăn lông người hầu đưa sang, Khương lão lau mặt một lúc rồi mới nhìn thư ký Đồng.

- Lão gia tử, tổ đặc vụ đưa đến một văn kiện, muốn ngài phê chuẩn.

Thư ký Đồng cẩn thận đưa văn kiện sang.

- Tổ đặc vụ?

Nghe được mấy chữ này, Khương lão khẽ cau mày. Ông hiển nhiên biết tổ đặc vụ là nơi nào, nhưng ngành này là do một người khác quản, tại sao lại đưa đến cho ông?

Nhưng ông chỉ thoáng nghi hoặc, sau đó đưa tay tiếp nhận văn kiện, chậm rãi mở ra.

Nhìn qua một lúc, sắc mặt liền trầm xuống, nhẹ hít một hơi, nói với thư ký Đồng:

- Đi đi, nói cho bọn họ biết tôi đồng ý.

- Vâng.

Cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, thư ký Đồng cầm văn kiện xoay người bước ra ngoài.

Mấy phút sau, gương mặt Khương Dương tối như tro tàn bị mấy nhân viên mặc đồng phục kẹp chính giữa mang ra ngoài.

Trong lúc năm vị công tử bị bắt, tình huống của Trương Nguyên đang chạy trốn cũng không được tốt lắm. Đường đã được an bài sẵn, nhưng lúc đó y không nghĩ đến mình sẽ phải chạy trốn. Cho nên lúc này mới tương đối chật vật. Ngồi trên chiếc trực thăng nhỏ, một chút cử động cũng không dám. Bởi vì sắc mặt của Bá tước Phoenix bên cạnh cực kỳ khó coi.

Lúc này y không dám trêu chọc Bá tước Phoenix. Lần này có thể thuận lợi chạy đi, địa vị của y trong Huyết tộc sẽ bị giảm xuống rất nhiều. Tuy nói thất bại lần này y không phải gánh trách nhiệm quá lớn, cũng không bị xử phạt quá nặng, nhưng cũng sẽ không được tổng bộ coi trọng nữa. Sau này khẳng định là phải rứt cổ mà sống rồi.

Mà Bá tước Phoenix trước mặt lại là đại nhân vật của tổng bộ. Nếu làm Bá tước Phoenix mất hứng, cuộc sống sau này của y sẽ càng khổ sở hơn.

Quả thật như Trương Nguyên đã nghĩ, tâm trạng của Bá tước Phoenix đúng là không vui. Vốn dự định mang đại đỉnh đi, nhưng bây giờ chỉ mang được cái nắp đỉnh. Tuy nói đã hoàn thành được một phần nhiệm vụ. Cho dù đại đỉnh có rơi vào tay đối phương cũng không phát huy được tác dụng quá nhiều, nhưng không thể mang đại đỉnh đi, công lao cũng bị giảm xuống khá lớn. Cách kết quả mà ông ta muốn kém không biết bao nhiêu lần.

Hơn nữa, cũng bởi vì lần hành động này, ông ta đã sử dụng Nhiên huyết. Hơn nữa còn đạt đến trình độ cực cao, sắp sửa tổn thương nhiên huyết nguyên của ông ta.

Bởi vì sử dụng Nhiên huyết, thực lực của ông ta chẳng những giảm xuống một phần ba trong vòng bốn mươi tám tiếng, mà còn giảm xuống một cấp độ trong vòng hai tháng. Điều này làm cho ông ta căm tức vô cùng. Chỉ vì một tên tiểu tử Hoa Hạ lại khiến cho ông ta tổn thất nặng nề như thế, khiến lửa giận trong lòng ông ta không khỏi đậm thêm vài phần.

Ngẫm lại biểu hiện của tên tiểu tử đó, Bá tước Phoenix lại nhìn xuống tay của mình. Vì muốn nhanh chóng rời đi, ông ta đã ngựa không dừng vó suốt sáu bảy tiếng, ngay cả thời gian rửa mặt cũng không, vết máu trên tay cũng không được tẩy trừ.

Nhìn vết máu dính trên tay, Bá tước Phoenix đột nhiên cau mày, sau đó đưa lên chóp mũi ngửi nhẹ.

Chương 729: Hội nghị Viện ủy

Bá tước Phoenix đã trải qua điều chỉnh biến đổi gen, không phải tân Huyết tộc như Trương Nguyên, địa vị cao quý ngay từ ban đầu, từng bước dựa vào máu mà đi đến ngày hôm nay.

Cho dù bây giờ đã có đồ uống làm từ máu, nhưng là Huyết tộc chính thống, mỗi ngày vẫn ăn cơm với một ít máu tươi để duy trì sự ưu nhã và cao quý của bọn họ.

Cho nên, đối với máu tươi, bọn họ vẫn duy trì được cảm giác nhạy cảm như cũ.

Đoạn đường chạy trốn, với thực lực bị giảm xuống như vậy, rất có thể bị người của Thiên Y Viện đuổi theo, tâm của bá tước Phoenix chìm xuống tận đáy cốc. Cho đến hiện tại ngồi trên trục thẳng, tâm trạng của ông ta mới thoáng yên ổn lại.

Nhìn thấy vết máu trên tay, mặc dù đã sớm khô lại, nhưng với tư cách là một bá tước của Huyết tộc, ông vẫn có thể cảm giác được sự khác thường bên trong vết máu.

Sau khi ngửi một lúc, sắc mặt Bá tước Phoenix có chút biến đổi. Máu đã khô, mùi không còn nhiều, nhưng ông ta lại ngửi được một mùi cực kỳ hấp dẫn.

Không chút do dự, Bá tước Phoenix đưa lên miệng liếm một cái, ánh mắt liền sáng lên.

Ông ta có thể cảm nhận được bên trong giọt máu ẩn chứa huyết năng, tràn ngập khí tức sinh cơ kỳ diệu.

- Tại sao lại như vậy?

Đã gần hai trăm năm qua, Bá tước Phoenix đã uống qua không biết bao nhiêu máu. Có máu người huyết năng dồi dào, có máu huyết năng lại thừa thớt, nhưng chưa từng giống tình huống như bây giờ. Tuy nó chỉ là một vết máu khô kiệt, nhưng ông lại phát hiện sinh cơ vô hạn chưa từng có tràn ngập bên trong.

Huyết nguyên của ông ta dường như có chút rung động nho nhỏ.

Kinh ngạc và hưng phấn, Bá tước Phoenix không cố kỵ hình tượng của mình, đưa hai tay lên liếm một lần.

Trương Nguyên vẫn cẩn thận bên cạnh hiển nhiên cũng chú ý đến hành động của Bá tước Phoenix. Nhìn tình huống có chút quỷ dị, trong lòng liền căng lên. Là quý tộc cao quý và ưu nhã, Bá tước Phoenix luôn chú ý đến hình tượng của mình. Chẳng lẽ đầu óc của ông ta đã bị Giang Nguyên đánh hỏng? Hay là Nhiên huyết quá độ khiến cho tinh thần của ông ta bị hỗn loạn?

Nhưng cũng may, mặc dù Bá tước Phoenix có chút vấn đề nhỏ, nhưng cũng không còn động tác nào khác, chỉ liếm sạch hai bàn tay, vẻ mặt âm trầm và buồn bực sớm bị quét sạch, khiến cho

Trương Nguyên thoáng thở phào nhẹ nhõm.

Nên biết rằng trực thăng đang cách mặt đất ba bốn trăm mét. Nếu Bá tước Phoenix trở nên phát cuồng, tốc tai rồi bời, cho dù Trương Nguyên cũng thuộc Huyết tộc nhưng tỷ lệ sống sót cũng không quá 30%.

Phi công lái trực thăng cũng chú ý đến động tác của Bá tước Phoenix, sợ đến giật mình. Nếu không phải bây giờ đã là sáng sớm, mặt trời cũng đã xuất hiện, y thế nào cũng cho rằng đối phương chính là quý hút máu.

Vất vả lắm mới có thể bình tĩnh lại, Bá tước Phoenix quay sang hỏi Trương Nguyên:

- Trương Nguyên, cậu nói tên tiểu tử của Thiên Y Viện tên là gì?

- Là Giang Nguyên.

Trương Nguyên vội vàng trả lời.

- Giang Nguyên.

Bá tước Phoenix nghĩ đến người nào đó, gật đầu một cái rồi nói tiếp:

- Hãy bảo người của cậu mật thiết chú ý đường đi của tiểu tử này, tùy thời báo cáo cho tôi, hiểu chưa?

Nghe xong, sắc mặt Trương Nguyên liền sầm xuống. Xảy ra chuyện lớn như vậy, ở Bắc Kinh còn có thể lưu lại mấy phần lực lượng? Nhưng lúc này y cũng chỉ có thể kiên trì đến cùng. Nếu không gật đầu, chỉ sợ sau này ngay cả cơ hội gật đầu cũng không có. Không được bá tước Phoenix che chở, ra nước ngoài, y chỉ bằng một cái rắm.

Thấy Trương Nguyên gật đầu, Bá tước Phoenix mới hài lòng dựa lưng vào ghế nhắm mắt lại. Hôm qua máu mất đi không ít, mặc dù đã dùng hai đơn vị máu để bổ sung, nhưng di chứng sau khi sử dụng Nhiên huyết vẫn nghiêm trọng như cũ. Hơn nữa còn không được nghỉ ngơi tốt. Bây giờ phải chợp mắt một chút, cố gắng khôi phục lại mới được.

Nhìn Bá tước Phoenix an tĩnh nhắm mắt, Trương Nguyên cũng thở phào nhẹ nhõm.

Kim Lăng, trong phòng hội nghị của Thiên Y Viện. Một số vị Thiên y sư và chín y sư nhất phẩm đang triển khai hội nghị hội Viện ủy. Chính giữa phòng là Tế Thế Đỉnh đã bị mất cái nắp. Quanh thân đã được rửa sạch sẽ, nhưng vẫn bằng bạc khí tức tang thương.

- Trước mắt, ngoại viện và các cơ quan thể tục đã triển khai toàn diện truy quét. Nhưng căn cứ vào báo cáo của phòng làm việc ở Bắc Kinh, việc này liên quan đến một số con ông cháu cha. Với năng lực chống đỡ của bọn họ, căn cứ vào phân tích, dường như khó có thể truy tìm được phương vị.

Sắc mặt Thiên y sư Từ Khải Liễu vô cùng ngưng trọng:

- Nếu không tìm được nắp đỉnh, Tế Thế Đỉnh khó mà phát huy được tác dụng.

Từ Khải Liễu vừa nói xong, sắc mặt của các vị Thiên y sư đều trầm xuống.

Tế Thế Đỉnh là bảo vật truyền thừa của Thiên Y Viện mấy trăm năm qua. Vô số linh đan diệu dược đều được luyện chế từ cái đỉnh này. Trăm năm trước, sau khi chủ nhân của cái đỉnh qua đời, Thiên Y Viện đã tiến hành nghi thức phong đỉnh ở thiên đàn Bắc Kinh, chuẩn bị bảy bảy bốn chín ngày sau sẽ tiến hành truyền thừa, nhưng sau đó đã gặp phải đại loạn phát sinh.

Liên quân từ khu vực khác đến xâm lấn, dị tộc Phương tây cũng hoành hành ở chung quanh Hoa Hạ. Khi đó liên quân chiếm cứ Thiên Đàn, đặt làm bộ tư lệnh, sau đó Tế Thế Đỉnh đang bị phong ấn liền biến mất. Mặc dù Thiên Y Viện đã huy động hết lực lượng tìm kiếm, nhưng vẫn không tìm được tung tích của đỉnh. Căn cứ theo tư liệu ghi lại, lúc đó Thiên Y Viện chắc chắn đại đỉnh không bị liên quân mang ra khỏi nước, nhưng căn bản vẫn tìm không ra vị trí của Tế Thế Đỉnh.

Đỉnh chủ qua đời, Tế Thế Đỉnh bị phong ấn, không thể tìm được tung tích, để lại sự tiếc nuối trăm năm cho Thiên Y Viện. Mười năm sau đó, nhiều loại đan dược cao cấp bởi vì không có Tế Thế

Đỉnh cũng tuyệt tích luôn.

Tuy khoa học kỹ thuật dần dần phát triển. Lợi dụng kỹ thuật mới, Thiên Y Viện đã luyện chế được những đan dược tuyệt tích năm đó, nhưng được hiệu yếu hơn so với lúc trước rất nhiều. Vì thế, Tế Thế Đỉnh trở thành sự tiếc nuối lớn nhất cho Thiên Y Viện trong hơn trăm năm qua.

Nghĩ không ra, hôm nay Tế Thế Đỉnh đột nhiên xuất hiện trước mặt mọi người, nhưng lại mất đi nắp đỉnh, khiến cho tất cả thành viên hội Viện ủy Thiên Y Viện buồn bực đến cực điểm.

- Giang Nguyên đáng chết, dám cấu kết với Cổ môn, không báo cáo lại với nội viện, khiến cho Tế Thế Đỉnh mất đi cái nắp. Thật sự tội đáng chết vạn lần.

Nhìn cái đỉnh phía chính giữa, Chu Thế Dương tức giận nói.

Chu Thế Dương vừa nói ra, mọi người nhin không được mà giật mình, đặc biệt là y sư La Thiên Minh ngồi phía sau. Mặc dù sắc mặt có chút biến đổi, nhưng cũng không nói gì. Giang Nguyên có quan hệ với Cổ môn, điều này không thể cãi được. Nhưng công lao của Giang Nguyên vẫn còn ở đó. Cho dù Chu Thế Dương có nói cái gì đi nữa, ông cũng không cảm thấy lo lắng.

Quả nhiên, Thiên y sư Lưu Mộc Dương đã lên tiếng:

- Giang Nguyên có quan hệ với Sơn Trường của Cổ môn, điều này là sự thật. Nhưng cậu ấy vì Thiên Y Viện mà tìm được Tế Thế Đỉnh, hơn nữa một mình liều chết bảo vệ Tế Thế Đỉnh cho chúng ta, điều này cũng là sự thật.

- Tuy nói nắp đỉnh đã bị Huyết tộc mang đi, nhưng năng lực có hạn, làm đến bước này xem như đã hết sức, và cũng đã lập được công lao không nhỏ. Sau khi chúng ta điều tra rõ ràng thì mới có thể định luận.

Lưu Mộc Dương vừa nói xong, các vị Thiên y sư và y sư nhất phẩm đều nhìn nhau, sau đó gật đầu. Tuy nói tình huống có chút cổ quái, nhưng Giang Nguyên lập được công lao này quả thật không nhỏ. Lưu Mộc Dương thân là người đứng đầu phòng Giám

sát, chịu trách nhiệm xử phạt và khen thưởng. Nếu ông đã nói như vậy, xem như đại diện cho ý kiến của cả phòng.

Chương 730: Câu hỏi của môn chủ

Lưu Mộc Dương đã đưa ra ý kiến, hơn nữa còn nhấn mạnh sự thật chưa rõ ràng. Tuy Chu Thế Dương không hài lòng nhưng cũng biết qua hệ giữa Lưu Mộc Dương và La Thiên Minh không tệ, cũng không còn cách nào phản bác lại, nhưng vẫn hừ lạnh:

- Việc này tất nhiên là không thể dễ dàng bỏ qua. Phải nhanh chóng điều tra cho rõ. Đỉnh bị mất nắp, cậu ta cũng không thoát khỏi trách nhiệm.

Nghe Chu Thế Dương nói, Từ Khải Liễn cũng gật đầu:

- Việc này tất nhiên là phải điều tra cho rõ, nhưng trước mắt phải tăng cường truy tìm nắp đỉnh. Nếu nắp đỉnh đã bị mang ra ngoài, muốn lấy nó trở về sẽ rất khó khăn.

Mọi người đều gật đầu. Đúng vậy, so với việc truy cứu trách nhiệm của Giang Nguyên, việc tìm lại nắp đỉnh mới là quan trọng nhất.

Thấy tất cả đều gật đầu, Chu Thế Dương không nói gì nữa, nhưng ánh mắt vẫn bất mãn như trước.

Thiên Y Viện tăng cường lực lượng truy kích, bên phía Cổ môn cũng tìm kiếm nắp đỉnh ở chỗ nào.

Tôn Diệu Nguyệt ngồi dưới một gốc cây đại thụ, cầm tách trà nhâm nhi. Bên cạnh là một cô gái xinh đẹp tuyệt trần, dùng hai tay thon dài bưng tách trà đưa lên cái miệng nhỏ.

- Vẫn là Thanh Tâm trà dễ uống.

Tôn Diệu Nguyệt đặt tách xuống, hài lòng gật đầu, sau đó nói:

- Bạn trai của con thật không tệ.

Tôn Diệu Nguyệt vừa nói xong, gương mặt đang điềm tĩnh của cô gái đột nhiên đỏ bừng.

- Khụ khụ.

Nhẹ nhàng đặt cái tách xuống, duỗi tay che cái miệng nhỏ nhắn lại, ho khan hai tiếng, lúc này Từ Thanh Linh mới ngẩng đầu nhìn Tôn Diệu Nguyệt:

- Sư phụ, người nói gì vậy? Anh ấy không phải...

- Không phải?

Tôn Diệu Nguyệt cau mày, nhìn gương mặt hơi ửng đỏ của Từ Thanh Linh, cười nói:

- Chắc chắn, trước mặt sư phụ lại còn dám che giấu?

- Lúc đầu, tên tiểu tử này vì hai người, ngay cả vi sư mà hắn cũng dám ra tay. Sau đó bị vi sư giáo huấn cho một trận, con ở bên cạnh nước mắt nước mũi chảy dài, con cho rằng vi sư không nhìn thấy sao? Nếu không vì hắn, hai đứa lại dễ dàng đáp ứng làm môn hạ của vi sư sao?

Nhìn vẻ mặt trêu chọc của Tôn Diệu Nguyệt, sắc mặt Từ Thanh Linh lại càng đỏ ửng, nhưng bây giờ cô đã có chút hiểu rõ sư phụ của mình. Tuy vẫn còn xấu hổ nhưng cũng đã quen, liền nâng tách trà lên nhấp một ngụm.

Nhìn đệ tử không đáp lại, Tôn Diệu Nguyệt mỉm cười, sau đó cầm lấy ấm trà rót cho mình một tách, rồi đưa lên miệng nhấp một ngụm, lúc này mới nói:

- Lá gan của tiểu tử này không nhỏ. Lần này đụng phải một Bá tước Huyết tộc, đánh cho cả người đầy máu, không biết đang sống hay là đã chết nữa.

- Khụ khụ khụ.

Tôn Diệu Nguyệt vừa nói xong, Từ Thanh Linh thiếu chút nữa đánh rơi tách trà. Sau khi ho khan vài cái, liền khẩn trương nhìn Tôn Diệu Nguyệt:

- Sư phụ, anh ấy...anh ấy không có việc gì chứ?

- Hahah.

Nhìn thái độ thay đổi trong nháy mắt của Từ Thanh Linh, gương mặt lãnh diễm của Tôn Diệu Nguyệt hiện lên nụ cười đắc ý.

Nhìn biểu hiện của Tôn Diệu Nguyệt, Từ Thanh Linh đang bối rối mới thoáng trấn định lại, biết sư phụ của mình lại trêu chọc mình lần nữa. Nhưng, cô biết mặc dù sư phụ của mình hay đùa ác, nhưng không phải là không có căn cứ.

- Sư phụ, Giang Nguyên thật sự không sao chứ?

Từ Thanh Linh hỏi.

- Yên tâm đi, bạn trai của con không có việc gì đâu. Tuy lúc đó bị thương rất nặng, nhưng hẳn là người của Thiên Y Viện, không chết được đâu.

Tôn Diệu Nguyệt đứng dậy, sau đó duỗi thắt lưng, vẫy vẫy tay về phía sau.

Rất nhanh có một cô gái bước đến, khom người nói:

- Sơn Trường Đại Nhân.

- Tình huống bên kia như thế nào rồi?

Tôn Diệu Nguyệt lãnh đạm hỏi.

- Căn cứ theo hồi báo, đối phương cũng không thông qua bên kia mà rời đi.

Cô gái cung kính trả lời:

- Người khác đang toàn lực truy tìm.

- Ừm.

Tôn Diệu Nguyệt nhẹ gật đầu, sau đó lơ đãng liếc mắt nhìn Từ Thanh Linh:

- Còn có chuyện gì không?

Bị Tôn Diệu Nguyệt nhìn thoáng qua, cô gái có chút run lên, sau đó vội vàng nói:

- Còn có, môn chủ truyền lời, hỏi tại sao lại tặng Tế Thế Đỉnh cho Thiên Y Viện.

- Hừ.

Tôn Diệu Nguyệt khẽ hừ một tiếng, ngẩng đầu nhìn lá cây, lãnh đạm nói:

- Nói cho ông ta biết, chuyện của tôi, không cần ông ta quan tâm.

- Vâng.

Cô gái cúi thấp đầu, cung kính đáp.

- Tình huống của Giang Nguyên như thế nào?

Chương 731: Thái Sơn

Thấy Từ Thanh Linh nghe Giang Nguyên không có việc gì, liền len lén thở phào nhẹ nhõm, Tôn Diệu Nguyệt lắc đầu nói:

- Bạn trai của con đúng là không muốn sống. Ban đêm lại đi trêu chọc Bá tước Huyết tộc, nhưng lại đánh cho đối phương phải sử dụng Nhiên huyết. Xem ra là lần trước giấu nghề.

- Không tệ, không tệ.

Nói đến đây, Tôn Diệu Nguyệt không nhịn được mà liên tục gật đầu.

Thấy sư phụ bình thường mắt cao hơn trán lại tán dương tiểu tình lang không sợ chết của mình như vậy, một cô nương lúc nào cũng bình tĩnh như Từ Thanh Linh cũng không nhịn được ánh mắt hiện lên sự khác thường.

Hái xuống một chiếc lá, sau đó buông tay, mặc cho chiếc lá tùy ý

tung bay, theo gió thổi đi, Tôn Diệu Nguyệt nhẹ nhàng thở dài, quay sang nhìn gương mặt có chút ửng đỏ của Từ Thanh Linh, lãnh đạm nói:

- Giang Nguyên khác với người bình thường. Không bao lâu nữa, anh ta sẽ vượt qua vi sư. Trước kia vi sư không quá tin tưởng vào điều này, nhưng bây giờ vi sư có cảm giác có chút khả năng đó. Từ nhỏ, ta đã được xem là người có thiên phú nhất mấy trăm năm qua của Cổ môn, nhưng từ trên người của hắn, ta lại cảm nhận được một thứ gì đó khác với người bình thường. Đó cũng là nguyên nhân ta bỏ qua cho hắn.

- Nếu con đã thích hắn như vậy, vậy con nên chuẩn bị tinh thần đi. Một người đàn ông ưu tú như thế, chung quy sẽ có rất nhiều người thích.

- Ví dụ như con, như Tiểu Vũ, con gái Tuyên gia, còn có cô gái họ Phan ở Bắc Kinh nữa.

Nói đến đây, Tôn Diệu Nguyệt nhìn xuống, lông mi có chút rung rung:

- Tuy nói con quen với hắn sớm nhất, nhưng hắn bây giờ không còn là hắn của trước kia. Con cũng nên cố gắng, ít nhất trong tương lai, con sẽ không bị bại bởi bất luận kẻ nào. Ví dụ như cô gái họ Tuyên kia.

Từ Thanh Linh không thể không gật đầu.

Thấy Từ Thanh Linh gật đầu, Tôn Diệu Nguyệt mỉm cười hài lòng:

- Về phần Tiểu Vũ, con cũng không cần lo lắng. Con bé đơn thuần, rất ít khi suy nghĩ chuyện gì quá phức tạp. Vì thế, con bé ngược lại lại đơn giản nhất, không cần phải cố gắng như con.

- Con biết, thừa sư phụ.

- Được rồi, Thanh Tâm trà đã uống xong, đi tu luyện nội khí đi. Mặc dù khổ cực một chút, nhưng chung quy vẫn còn tốt hơn sau này.

Nhìn Từ Thanh Linh trở về phòng, Tôn Diệu Nguyệt quay người

lại, nhìn về phía dãy núi phía xa, ánh mắt hiện lên sự mơ hồ, nhưng chỉ lóe lên rồi biến mất, sau đó quay sang nhìn cô gái vẫn khom người như cũ, lãnh đạm nói:

- Truyền lệnh của ta, rút hết nhân thủ truy tìm về. Cổ môn ta hãy tận lực ít phát sinh xung đột với Thiên Y Viện.

- Vâng, Sơn Trường Đại Nhân.

Từ trên mặt đất đứng dậy, Giang Nguyên lau mồ hôi, sắc mặt hơi khó coi. Vừa rồi hẳn đã luyện mấy phen Ngũ Cầm Hí, nhưng cảm giác cứng ngắc quanh thân vẫn như cũ, thậm chí còn không tan đi.

Nhẹ nhàng thở dài, hẳn bước vào nhà tắm tắm rửa sạch sẽ, thay một bộ quần áo khác rồi leo lên giường, cảm nhận cảm giác cứng ngắc toàn thân, sau đó cầm lấy điện thoại đầu giường:

- Tôi muốn nghỉ ngơi một lát. Trong vòng ba tiếng, đừng cho bất luận người nào đến quấy rầy.

- Vâng, y sĩ Giang Nguyên.

Nghe bên kia xác nhận, hẳn thở hắt ra, sau đó nhắm mắt. Nếu Ngũ Cầm Hí cũng không có cách nào giảm bớt cảm giác cương hóa, kế tiếp cũng chỉ có thể thông qua Ngũ Cầm Vận Khí Pháp, tiến hành thăng cấp, xem có thể tiêu trừ cảm giác này hay không.

Hắn bắt đầu thúc giục nội khí quanh thân. Hình xăm trên cánh tay trái dần dần sáng lên, bắt đầu vận hành.

Khí hải vận chuyển toàn thân. Một luồng khí tức ấm áp bắt đầu tràn ngập, sau đó tập trung đến các huyệt vị gần nhất, cuối cùng tạo thành một cổ khí lưu nhỏ nhỏ chảy vào trong kinh mạch.

Khi khí lưu vận hành theo hai mạch Nhâm Đốc, quanh thân Giang Nguyên tràn ngập khí tức nhàn nhạt, chậm rãi thấm thấu vào da thịt, dung nhập vào từng tế bào, rồi tràn vào huyệt vị toàn thân, dần dần hòa hợp với cơ thể. Nhờ khí tức này, tốc độ vận hành khí lưu trong hai mạch Nhâm Đốc ngày càng nhanh.

Thời gian từng phút một trôi qua, khí lưu vận hành trong cơ thể Giang Nguyên càng lúc càng nhanh. Tốc độ hút khí tức nhàn nhạt

bên ngoài cũng nhanh chóng nhập vào cơ thể Giang Nguyên.

Qua một hồi lâu, Giang Nguyên quyết định tiến hành thăng cấp.

- Năng lượng tích trữ Cửu Vĩ đuôi sáu 123%, Cửu Vĩ hồi phục, bắt đầu hiện hình.

Từ lúc tin tức này hiện lên, hình xăm trên cánh tay trái của Giang Nguyên phát ra một đạo quang mang, sau đó vẫn là con mèo nhỏ đáng yêu đang cuộn mình chậm rãi giãn thân hình, lộ ra toàn cảnh.

Con tiểu hồ ly màu đỏ duỗi thắt lưng, sau đó ngẩng đầu ngáp một cái, sáu cái đuôi chậm rãi dựng thẳng lên. Hai mắt to như bảo thạch từ từ mở ra.

Từ trong ánh mắt, một luồng ánh sáng màu đỏ lơ lửng tràn ngập toàn thân Giang Nguyên.

Ánh sáng từ cánh tay trái xuống thân hình bên trái, xuống đến chân trái, sau đó lại ngược lên trên.

Ánh sáng màu đỏ dần dần tràn xuống, toàn bộ cơ thể dường như co rụt lại. Lúc này, tế bào trong cơ thể cũng nhận được sự cường hóa thật lớn. Toàn bộ xương cốt cũng trải qua cường hóa đầy đủ, cảm giác cứng hơn vài phần.

Cứ như vậy, ánh sáng màu đỏ tràn ngập toàn thân Giang Nguyên, chậm rãi lan đến đầu.

- Hiện hình hoàn thành, tặng cho chủ thể thiên phú thứ năm, Thái Sơn.

Tin tức này hiện lên, ánh sáng màu đỏ đang tràn ngập toàn thân Giang Nguyên liền biến mất vô tung.

Con hồ ly lại cuộn mình lại, hai mắt nhắm vào. Lúc này, một tin tức khác lại hiện lên.

- Kích hoạt Cửu Vĩ đuôi bảy, năng lượng tích trữ 23%.

Tin tức này xuất hiện, một hình xăm cái đuôi lại lơ lửng hiện lên. Bảy cái đuôi tụ cùng một chỗ, đáng yêu vô cùng.

- Phù.

Thở ra một hơi, Giang Nguyên chậm rãi mở mắt, cảm nhận toàn thân. Cảm giác cứng nhắc vẫn còn lơ mơ, không khỏi cười khổ.

Hắn vốn tưởng rằng thông qua thăng cấp, hơn nữa có năng lượng đánh sâu vào, hẳn có thể trừ khử sự cường hóa. Nhưng thật không ngờ, mặc dù có chút hiệu quả, nhưng lại không rõ.

Lắc đầu, Giang Nguyên cũng không lập tức đứng dậy, nhẹ nhàng thôi động khí tức trong cơ thể, cảm nhận được khí lưu đang vận hành trong hai mạch Nhâm Đốc, lúc này mới nở nụ cười.

Căn cứ vào tình huống vận hành nội khí, bây giờ hẳn đã xác nhận, nội khí của hắn đã chính thức đạt đến trình độ Địa giai đỉnh phong. Chỉ cần tiến thêm một bước, hẳn có thể vượt qua cấp độ Địa giai, tiến vào hàng ngũ cao thủ Thiên giai.

Đến lúc đó, không cần nhờ các loại kỹ năng, hẳn vẫn có thể so tài với cao thủ Thiên giai. Đương nhiên, với trình độ Địa giai đỉnh phong, nếu đụng phải Bá tước Huyết tộc lần nữa, tuyệt không có khả năng chật vật như ngày hôm qua.

Đặc biệt sau khi hắn nhận được thiên phú Thái Sơn, tuy không biết thiên phú này rốt cuộc như thế nào, nhưng nghe qua dường như rất lợi hại.

Chương 732: Trưởng lão viện

Để tránh bại lộ một đêm đã khỏi hẳn, Giang Nguyên nằm trên giường mất hai ngày.

Tuy nói Giang Nguyên kiên trì tự trị liệu, không để người ta kiểm tra thương thế cho hắn, nhưng bị trọng thương như vậy, nếu một hai ngày mà đã khỏi hẳn, thật sự rất kinh người. Cho nên đành miễn cưỡng ở lại trong phòng.

Tính toán cũng đã hai ngày, Giang Nguyên đang định rời giường, đột nhiên nghe có tiếng người gõ cửa, là một y sĩ thực tập của phòng làm việc.

- Y sĩ Giang, người của phòng Giám sát muốn tìm hiểu một số tình huống.

Nghe xong, Giang Nguyên một chút cũng không ngoài ý muốn, gật đầu nói:

- Được, mời bọn họ vào đây.

Nhìn người của phòng Giám sát bước vào, đám người Lâm Ngọc Tường đều lắc đầu thở dài. Người của Thiên Y Viện không sợ trời không sợ đất, nhưng sợ nhất là bị người của phòng Giám sát nhìn trúng.

Chuyện của Giang Nguyên lúc này cũng không nhỏ. Cấu kết với Cổ môn, nếu không tính đến chuyện hắt hủi tìm được đại đỉnh, nhiều đây cũng đủ trục xuất hắt ra khỏi Thiên Y Viện. Nhưng cũng may là hắt đã tìm được Tế Thể đỉnh, hắt sẽ không bị xử phạt nghiêm trọng.

Người của phòng Giám sát ở lại phòng Giang Nguyên không lâu lắm, chỉ hỏi một số tình huống rồi rời đi.

Nhìn người của phòng Giám sát rời đi, Giang Nguyên cũng thở phào nhẹ nhõm. Nhìn thái độ của những người đó, chắc hẳn Thiên y sư Lưu Mộc Dương cũng không quá mức nghiêm khắc đối với hắt. Chỉ cần thái độ của Lưu Mộc Dương như vậy, cộng thêm mặt mũi của sư phụ và Viện trưởng Từ Khải Liễu, hắt sẽ tránh được một kiếp.

Nghĩ đến đây, Giang Nguyên có chút tiếc nuối. Vốn tưởng rằng có thể câu được mấy con cá nhỏ, mò kiếm chút điểm, nhưng ai biết được lại câu trúng một con cá sấu, thiếu chút nữa xơi tái cả hắt.

Người của phòng Giám sát đi rồi, Giang Nguyên cũng rời khỏi giường. Ở trong phòng hai ngày trời, Giang Nguyên cảm thấy xương của hắt sắp mọc cả ra.

Vừa mới định rời giường, điện thoại di động đầu giường đã vang lên.

- Sư phụ.

- Ôi, tiểu tử con sao không sống yên được một ngày vậy?

Nghe giọng nói quen thuộc, Giang Nguyên có chút cười khổ:

- Sư phụ, thầy có tin con không? Kỳ thật con chỉ muốn kiếm chút điểm thôi.

- Tin, nhưng cho dù con có muốn kiếm điểm, cũng không cần phải tạo ra cục diện náo loạn đến như vậy?

Hai thầy trò nói chuyện từ trước đến nay luôn là như thế.

Nói xong, Giang Nguyên không khỏi cảm thấy áy náy và cảm thán.

- Được rồi, việc này con không cần lo lắng nữa. Sơn Trường Cổ môn và Thiên Y Viện chúng ta cũng không phải chưa từng tiếp xúc. Cổ môn đã xử lý ôn hòa như vậy, Viện trưởng Từ và Lưu Mộc Dương cũng sẽ tận lực không truy cứu. Nếu như không có chuyện gì ngoài ý muốn, chuyện sẽ rất nhanh trôi qua. Sau này con hãy thành thật một chút cho ta, rõ chưa?

- Vâng, sư phụ.

Sau khi cúp điện thoại, Giang Nguyên liền rời khỏi giường bước ra ngoài. Đường nhiên, động tác lớn thì không thể làm chỉ có thể đi dạo mà thôi.

Nhìn Giang Nguyên bước ra, đám người Lâm Ngọc Tường cũng thể hiện sự quan tâm. Thốt Giang Nguyên dường như không có gì lo ngại, cũng không để ý nữa. Dù sao là người của Thiên Y Viện, nếu ngay cả cơ thể của mình cũng không chăm sóc tốt, vậy thì rất đáng trách.

Rời khỏi phòng làm việc, Giang Nguyên đến thẳng Dương gia. Hai ngày không gặp Tiểu Bảo, đúng là có chút nhớ thẳng nhóc. Còn có Tuyên Tử Nguyệt và Phan Hiểu Hiểu nữa. Hắn nói có nhiệm vụ ra ngoài hai ngày, chắc hai người cũng lo lắng lắm. Phải gặp mặt mới được.

Ngồi xe đến Dương gia, thấy Giang Nguyên đã trở về, đám người Tiểu Bảo và Tuyên Tử Nguyệt đương nhiên là rất cao hứng. Nhưng vừa mới ngồi được một lát, Dương lão nghe nói hắn đã trở về, liền

cho người đến gọi.

Giang Nguyên cũng không có gì bất ngờ, chơi đùa với Tiểu Bảo một lát rồi đi gặp Dương lão.

- Giang Nguyên, chuyện lần này không nghĩ đến lại náo lớn đến như vậy. Đám tiểu tử của những nhà khác cũng liên lụy vào.

Dương lão âm trầm nhìn Giang Nguyên:

- Chuyện bên Thiên Y Viện như thế nào rồi?

- Cũng bình thường.

Giang Nguyên nhún vai nói:

- Lần này thiếu chút nữa bị người ta lấy đồ đi, nội viện rất tức giận. Cũng may là bọn họ chỉ mang được một phần, phỏng chừng kế tiếp sẽ còn náo loạn nữa.

- Bình thường cũng là do chúng ta quản giáo không nghiêm, để đám tiểu tử kia to gan lớn mật, ngay cả nơi đó mà cũng dám động.

Dương lão thở dài, sau đó cười khổ:

- Bên này của chúng ta cũng đã toàn lực phối hợp, nhưng chờ khi chúng ta tìm được tung tích đối phương, hẳn đối phương đã thuận lợi rời khỏi đất nước.

- Đúng.

Giang Nguyên gật đầu. Đã qua hai ngày, nếu còn không có tin tức, hơn nữa Tôn Diệu Nguyệt cũng không gọi điện thoại đến, như vậy đối phương đã thuận lợi rời đi, đành thở dài:

- Nhưng cũng không liên quan quá lớn đến các lão đồng chí. Gia tộc thường rất lớn, chung quy chỉ là đám cháu ăn chơi mà thôi.

Dương lão gật đầu nói:

- Bên phía lão Trương, sắc mặt vô cùng khó coi. Lần này chủ yếu cũng bởi vì Trương Nguyên gây nên, ông ấy cũng đã tỏ thái độ,

nếu nhìn thấy Trương Nguyên, sẽ trực tiếp giết ngay. Đoán chừng hai ngày qua ông ấy đã gọi điện thoại thông báo cho nội viện các cậu rồi.

- Ai cũng nghĩ không ra lại xảy ra việc như thế. Phỏng chừng nội viện cũng không vì việc này mà làm khó Trương lão đầu.

Giang Nguyên cười nói:

- Về phần những người kia, chỉ sợ nội viện sẽ không nường tay.
- Không sao đâu. Việc này do chính bọn chúng gây nên, đám người lão Khương cũng không còn mặt mũi thỉnh cầu nội viện trợ giúp. Bây giờ chỉ nhìn xem vận mệnh của đám tiểu tử kia thôi.

Nói xong, vẻ mặt Dương lão cũng tràn đầy cảm thán, trong lòng âm thầm cảm thấy may mắn vì người của Dương gia không dính vào. Nếu không, chắc chắn cũng trốn không thoát.

Trong lúc Giang Nguyên đang bàn luận với Dương lão, ở Thiên Y Viện, trong phòng làm việc của Chu Thế Dương, ông ta đang nhẹ nhàng chuyển động cây bút máy Cartier trong tay, ánh mắt thỉnh thoảng hiện lên ánh sáng khác thường.

Không bao lâu sau, Chu Thế Dương đặt cây bút máy xuống, mở một đoạn video trên máy tính. Trên video là hình ảnh của Tế Thế Đỉnh đặt giữa phòng hội nghị.

Nhìn cái đỉnh bị thiếu mất cái nắp, ánh mắt Chu Thế Dương hiện lên sự giận dữ, thấp giọng mắng chửi Giang Nguyên:

- Tên Giang Nguyên đáng chết, nếu sớm thông báo cho nội viện, làm sao nắp đỉnh có thể bị mất chứ? Nếu cái đỉnh không bị mất nắp, chủ nhân sắp tới của đỉnh là ta, còn có thể là ai nữa chứ?
- Nếu ta trở thành chủ nhân của Tế Thế Đỉnh, trừ Từ Khả Liễu, còn ai có thể lọt vào mắt của ta? Hừ!

Nhắc đến việc này, lửa giận trong mắt Chu Thế Dương lại càng nhiều:

- Tên tiểu tử này phạm sai lầm nhiều như vậy, nếu còn dám bao

che, tôi thấy Từ Khải Liễu bà sẽ ăn nói thế nào với Trưởng lão viện?

Chương 733: Tranh chấp trong hội nghị Viện ủy

Mong muốn của Chu Thế Dương trong ngày thứ ba rốt cuộc đã tan biến.

Căn cứ theo tình báo của Thiên Y Viện, Bá tước Phoenix đã xuất hiện gần tổng bộ của Huyết tộc. Như vậy ông ta đã thuận lợi đào thoát khỏi mọi sự vây bắt của Hoa Hạ.

Kỳ thật mọi người cũng không có gì bất ngờ. Nếu không cản được đối phương ở Bắc Kinh, như vậy muốn ngăn cản đối phương rời khỏi Hoa Hạ là rất khó khăn. Con đường đào thoát của đối phương ở Bắc Kinh là do Trương Nguyên bày sẵn. Với năng lực của Trương Nguyên, chỉ cần Bắc Kinh chưa hạ lệnh phong tỏa, hai người muốn trốn thoát cũng là chuyện rất đơn giản.

Một khi rời khỏi Bắc Kinh, muốn ra nước ngoài lại càng đơn giản hơn nhiều.

Nhưng Chu Thế Dương vẫn ôm hy vọng có thể tìm được nắp đỉnh trở về. Nếu nắp đỉnh được tìm thấy, với tư lịch, tuổi tác và năng lực của ông ta, nhất định sẽ trở thành tân chủ nhân của Tế Thế Đỉnh.

Ông ta thậm chí còn tưởng tượng đến, là Thiên y sư, hơn nữa còn là chủ nhân của Tế Thế đỉnh, như vậy ngoại trừ Viện trưởng Từ Khải Liễu, toàn bộ Thiên Y Viện đều phải kính ông ta vài phần. Nếu không, với tư lịch và tuổi tác của ông ta, đời này có thể bò lên vị trí top 3 đã là may mắn lắm rồi. Hơn nữa còn phải mất nhiều năm nữa mới được.

Chỉ cần ông ta trở thành đỉnh chủ, tuy nói không có khả năng trở thành Viện trưởng, nhưng vị trí lão nhị, thậm chí tương lai đến Trưởng lão viện, thân phận của ông ta vẫn được tôn sùng đến cực điểm.

Nhưng hết thầy đã tan thành bọt nước.

Không có nắp đỉnh, đại đỉnh làm sao mà nhận chủ? Ông ta làm sao có thể làm đỉnh chủ?

- Căn cứ theo kết quả điều tra, Giang Nguyên và Sơn Trường của Cổ môn xác thật là có tư giao. Hơn nữa vì cho rằng không có tư cách điều động cao thủ nội viện chúng ta, cho nên đã phải nhờ Tôn Diệu Nguyệt phối hợp điều tra. Tội tư thông Cổ môn là không thể tránh khỏi.

Lưu Mộc Dương mặt không thay đổi đọc biên bản điều tra. Sau khi đọc một đoạn, thấy tất cả mọi người đều không lên tiếng chờ ông nói tiếp, Lưu Mộc Dương liền tiếp tục:

- Nhưng Giang Nguyên cũng đã liều chết chống cự Bá tước Phoenix của Huyết tộc, đoạt được Tế Thế Đỉnh, đồng thời bức lui người của Cổ môn, lập được công lớn.

- Cho nên, tổng kết cả hai cái, quyết định ghi tội một lần, xem biểu hiện về sau.

Lưu Mộc Dương nói xong, các vị thiên y sư và y sư nhất phẩm đều nhìn nhau, sau đó quay sang nhìn La Thiên Minh không hề lên tiếng. Lần này chỉ là ghi tội, xử phạt xem ra có chút nhẹ. Nhưng mọi người đều biết, đây là nể mặt tổ sư cách đời và La Thiên Minh. Nếu không, Giang Nguyên thật sự đã bị trục xuất rồi.

Nhưng sau khi Lưu Mộc Dương đọc xong quyết định xử lý, liền quay sang nhìn Chu Thế Dương. Chuyện này cũng chỉ có Chu Thế Dương là phản đối. Hơn nữa, mọi người đều đoán được suy nghĩ của Chu Thế Dương. Lần này Giang Nguyên gây ra chuyện lớn như vậy, nếu Chu Thế Dương không nhảy ra, như vậy là không được bình thường.

- Tôi phản đối

Mặc dù xếp cuối trong các Thiên y sư, nhưng ý kiến của Chu Thế Dương vẫn rất quan trọng. Nếu như có một vị Thiên y sư phản đối, đồng thời không thể thuyết phục được vị Thiên y sư này thay đổi ý kiến, như vậy quyết định sẽ phải thông qua bỏ phiếu.

Mấy năm gần đây, tình huống như vậy xuất hiện không nhiều ở Thiên Y Viện. Nhưng một khi xuất hiện, cho dù thông qua bỏ phiếu, quyết định vẫn sẽ bị đặt nghi vấn. Đặc biệt là trong tình huống được phòng Giám sát quản lý, sẽ tạo nên ảnh hưởng đối với danh dự của phòng.

Thấy Chu Thế Dương nhảy ra, mọi người đều nhìn ông ta. Điều này không nằm trong dự liệu nhưng cũng không nằm ngoài dự liệu. Vốn Chu Thế Dương luôn đứng ở thế đối lập với hai thầy trò La Thiên Minh, lúc này không nhảy ra còn đợi đến lúc nào?

- Giang Nguyên cấu kết với Cổ môn, làm cho Tế Thế Đỉnh mất đi nắp đỉnh, không thể nhận chủ, từ đó không phát huy được tác dụng của nó. Tội lớn như vậy, sao có thể chỉ ghi tội một lần được chứ? Nhất định phải trục xuất khỏi Thiên Y Viện.

Sắc mặt Chu Thế Dương âm trầm, thấp giọng nói.

Nhìn Chu Thế Dương nhảy ra, Lưu Mộc Dương liền gật đầu, sau đó cười nói:

- Lời này của Thiên y sư Chu Thế Dương không sai. Việc xử phạt quả thật có chút nhẹ, nhưng Giang Nguyên đã liều chết đoạt được Tế Thế Đỉnh, xem như đền bù được một phần sai lầm.

- Dương nhiên, quan trọng nhất chính là...

Lưu Mộc Dương thoáng dừng một chút rồi tiếp tục nói:

- Giang Nguyên đã dùng hành động của mình chứng minh sự trung thành của cậu ấy đối với Thiên Y Viện. Hơn nữa, căn cứ vào điều tra, cậu ấy đã dùng thực lực bản thân đối kháng Bá tước Huyết tộc, thậm chí còn khiến cho đối phương phải xuất ra Nhiên huyết. Bất luận xét từ khía cạnh nào, với tư chất của Giang Nguyên mà nói, chính là trăm năm hiếm thấy của Thiên Y Viện. Cho nên, sau khi tôi và Viện trưởng Từ Khả Liễu thương nghị, quyết định ghi tội một lần, chờ xem biểu hiện sau này.

- Tuổi Giang Nguyên vẫn còn non nớt, hơn nữa cũng không phải do bản thân Thiên Y Viện bồi dưỡng, cho nên có một số quan điểm vẫn chưa được rõ ràng. Nhưng tôi nghĩ, đây không phải là vấn đề

quá lớn. Cậu ấy đã chứng minh sự trung thành của mình đối với Thiên Y Viện. Tôi nghĩ mọi người hẳn cũng không muốn một nhân tài trăm năm hiếm thấy như vậy lại nửa đường chết non.

- Nhiên huyết? Khiến cho Bá tước Huyết tộc xuất ra Nhiên huyết, thực lực không thể dưới Thiên giai. Cậu ấy mới bao nhiêu tuổi?

- Làm sao có thể?

- Cậu ấy chỉ mới hai lăm hai sáu mà thôi.

Mọi người nghe được lời nói của Lưu Mộc Dương, trong nháy mắt liền sôi trào hẳn lên. Tuy nói, thành viên chính thức của Thiên Y Viện không phải không thể tu luyện được nội khí như vậy, nhưng Giang Nguyên chỉ mới là y sĩ tam phẩm, với tuổi của hắn mà luyện được như thế là rất kinh khủng. Nội khí đã có thể sánh ngang với cao thủ Thiên giai, tiền đồ sau này là có thể nghĩ.

Nhìn vẻ mặt hưng phấn lẫn khiếp sợ của mọi người, sắc mặt Chu Thế Dương càng thêm giận dữ. Lưu Mộc Dương đã nói như vậy, nhìn gương mặt mọi người liền biết kết quả. Cho nên, ông ta chỉ tức giận hừ một tiếng, đứng lên đẩy ghế rời khỏi phòng hội nghị.

Nhìn Chu Thế Dương tức giận rời đi như thế, các vị y sư đều sửng sốt, nhưng ai nấy cũng hiểu tính tình nóng vội của Chu Thế Dương. Lúc này, thực lực của Giang Nguyên vẫn thu hút bọn họ nhiều hơn.

Hội nghị rất nhanh kết thúc. La lão đi đằng sau, nhớ đến Chu Thế Dương, sắc mặt liền biến ảo vài phần, nhưng rồi lại thở dài. Mặc kệ thế nào, nếu hội nghị hội Viện ủy đã quyết định như thế, Chu Thế Dương sẽ không cách nào thay đổi được.

Dù sao Tế Thế Đỉnh đã nhiều năm không thấy, bây giờ Thiên Y Viện sẽ phải tìm biện pháp kiếm nắp đỉnh trở về.

Chu Thế Dương trở về phòng làm việc, tiện tay đóng cửa lại, nhắm mắt trầm tư sau bàn làm việc, ánh mắt thỉnh thoảng hiện lên ánh sáng. Không biết qua bao lâu, liền cầm lấy điện thoại màu đỏ gọi cho một người.

Chương 734: Cường hóa

Giang Nguyên nhân nhã trải qua mấy ngày. Hắn đã nhận được thông báo xử phạt của nội viện, cũng không thêm để ý. Dù sao cũng không trừ điểm của hắn là được.

Mấy ngày nay, không khí ở Bắc Kinh có chút quái dị. Tin tức mấy vị thái tử gia bị bắt truyền đi rất nhanh. Bởi vì các vị đại thiếu bị bắt, ở Bắc Kinh đã bắt đầu lan truyền tin đồn vị đại lão này có vấn đề, vị đại lão kia có vấn đề.

Nhưng khi tin đồn lan truyền như vậy, mọi người mới phát hiện, chỉ có Dương lão gia tử của Dương gia là không xuất hiện vấn đề.

Cho nên, rất nhanh mấy tin đồn liền tiêu tán. Chỉ có trong giới con ông cháu cha là không khí vẫn khẩn trương như cũ.

Đám đại thiếu đứng đầu bị bắt, bắt luận Trương gia, Khương gia, thậm chí là của vị kia, đám bạn thân của mấy vị con ông cháu cha bình thường đều đi ngang về dọc phải trở nên cực kỳ thấp giọng.

Giang Nguyên ở trong phòng làm việc hai ngày, quyết định thả lỏng một chút, tìm Phan Hiểu Hiểu và Tuyên Tử Nguyệt ra ngoài tiêu khiển, nhưng hắn phát hiện, chẳng những Kim Lăng Các bị đóng cửa, ngay cả các hội sở khác ngày thường rất náo nhiệt cũng ngẫu nhiên lạnh hơn rất nhiều. Nhìn thấy tình huống này, Giang Nguyên không khỏi thở dài. Xem ra, muốn tìm một nơi để chơi bây giờ hơi bị khó rồi.

Tùy ý uống hai ly rượu, sau đó cùng với Phan Hiểu Hiểu và Tuyên Tử Nguyệt từ hội sở đi ra, liền đụng phải hai thanh niên.

Nhìn hai người này, Giang Nguyên cảm thấy có chút quen mắt. Nhưng hai người kia nhìn hắn thì biến sắc, giống như gặp phải mãnh thú, vội tránh sang một bên, gương mặt cung kính, ân cần thăm hỏi:

- Xin chào Giang thiếu, xin chào Giang thiếu.

- Ồ, xin chào, xin chào mọi người.

Nhìn biểu hiện cung kính lẫn khẩn trương của cả hai, Giang Nguyên không nhìn được mà sờ mặt. Hắn giống cộp lằm sao? Tại sao hai người này nhìn thấy hắn lại bị hù thành như thế?

Sau khi lên xe, Giang Nguyên mới quay sang hỏi Phan Hiểu Hiểu:

- Chuyện gì xảy ra vậy? Tại sao hai người kia lại như thế?

Nhìn vẻ mặt cổ quái của Giang Nguyên, Phan Hiểu Hiểu không nhìn được mà nở nụ cười:

- Anh còn không biết mấy ngày nay anh đã trở thành nỗi đáng sợ trong mắt những người kia như thế nào sao? Bây giờ người nào cũng đồn đại, đám người Khương Dương bị bắt đều là do bọn họ đã chọc giận anh.

- Ấc, tại sao lại đồn bậy bạ như thế chứ?

Giang Nguyên ngẩn người. Chuyện này là do hắn gây nên sao?

- Dù sao cũng đã truyền như vậy, em cũng không biết tại sao lại như thế?

Nhìn biểu hiện kinh ngạc của Giang Nguyên, Tuyên Tử Nguyệt bên cạnh rốt cuộc cũng không nhìn được mà phì cười:

- Nhưng dường như cũng là thật mà. Em nghe nói, nếu không phải vì anh, bọn họ cũng không xảy ra chuyện.

Nghe Tuyên Tử Nguyệt nói xong, sắc mặt Giang Nguyên cứng đờ, bất đắc dĩ gượng cười. Hắn quên mất Tuyên Tử Nguyệt xuất thân từ Tuyên gia. Chuyện lớn như vậy, cô hiển nhiên là nhận được tin tức.

- Hả, là anh thật sao? Giang Nguyên, anh làm như thế nào vậy? Lợi hại quá đi.

Nhớ đến uy thế của đám người kia trước đây, Phan Hiểu Hiểu không nhìn được mà hưng phấn hẳn lên, ôm lấy cánh tay Giang Nguyên, muốn biết Giang Nguyên rốt cuộc đã dùng thủ đoạn gì. Nên biết rằng, có thể động được một người trong đó cũng không phải là chuyện dễ dàng, chứ đừng nói chỉ là bắt nhiều người cùng

một lúc.

Cảm giác cánh tay của mình cọ xát lên khu vực mềm mại, Giang Nguyên không khỏi cười khở.

Phù phù. Giang Nguyên cúi người, tứ chi chạm đất, thân hình liên tiếp làm ra động tác. Mồ hôi trên trán rơi xuống từng giọt.

Theo động tác của hần, năng lượng chung quanh chậm rãi tiến vào cơ thể, sau đó bao quanh các tế bào, khiến cho các tế bào trở nên mạnh mẽ hơn.

Liên tiếp bốn năm lần, Giang Nguyên mới đứng dậy, tay cầm khăn lông lau mặt, thở ra hai hơi, nhưng gương mặt lại hiện lên sự thất vọng.

Vừa rồi hần luyện Ngũ Cầm Hí, năng lượng trong cơ thể tăng thêm 2%. Nhưng cảm giác cương hóa vẫn không có gì thay đổi.

Khi luyện Ngũ Cầm Hí, hần thậm chí có thể cảm nhận được trong cơ thể của hần tồn tại một luồng năng lượng quái dị. Luồng năng lượng này đã cản trở hoạt động cơ thể của hần, khiến cho công năng truyền đạt từ thần kinh giảm xuống một phần.

Tuy sự cản trở này không gây ra ảnh hưởng quá lớn cho cuộc sống bình thường, nhưng cứ như vậy, phản ứng sẽ chậm hơn một chút.

- Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Tại sao lại không thể nào luyện hóa được luồng năng lượng này?

Giang Nguyên cau mày, để nước nóng phun vào mặt, lầm bầm suy nghĩ. Bây giờ hần không mong có thể hấp thu được luồng năng lượng đó, chỉ cầu làm nó tiêu tán, khiến cho cảm giác cương hóa biến mất.

Bởi vì bị cương hóa, hần không có cách nào duy trì trạng thái tốt nhất. Nếu không tiêu trừ cảm giác này, nhất định sẽ là một tai họa ngầm.

Thuận tay lau sạch nước trên cơ thể, Giang Nguyên trở lại giường nằm, nhắm mắt lại, bắt đầu tìm kiếm những mảnh ghép trong trí nhớ của tổ sư gia, hy vọng có thể tìm ra được phương pháp giải

quyết tương ứng.

Một đêm rất nhanh trôi qua, Giang Nguyên mệt mỏi mở mắt ra, ánh mắt hiện lên sự thất vọng. Trong trí nhớ tổ sư gia lưu lại, hắn không tìm được tình huống có liên qua, đừng nói chi đến phương pháp giải quyết.

Nghĩ đến đây, Giang Nguyên không khỏi thở dài. Nếu không được, khi trở lại nội viện, hắn sẽ nhờ viện trưởng Từ Khải Liễu và sư phụ xem có biện pháp nào giúp hắn hay không.

Cách nơi ở của hắn mấy vạn dặm, trong một khu rừng mênh mông có một pháo đài cổ đang tồn tại. Pháo đài cổ lúc này chỉ phát ra chút ánh sáng âm u.

Bên trong đại sảnh của pháo đài cổ treo đầy đèn lồng và nến, thấp sáng cả một đại sảnh.

Bá tước Phoenix đang ngồi ở vị trí chủ thượng, đưa tay tiếp nhận cái ly đựng đầy máu xử nữ, đưa lên chóp mũi ngửi nhẹ một cái, có chút cau mày, sau đó nhấp một miếng.

Nhìn Bá tước Phoenix uống xong ly máu, nhưng không hề có sự hưởng thụ như lúc trước, người hầu bên cạnh không khỏi cảm thấy khẩn trương.

Trước kia, khi Bá tước đại nhân uống máu, cái miệng lúc nào cũng chép chép thể hiện sự hưởng thụ, nhưng bây giờ thì không. Tình huống như vậy khiến cho đám người hầu cảm thấy sợ hãi. Điều này đại diện cho tâm trạng của Bá tước đại nhân không tốt, và có người sẽ bị xui xẻo.

Sau khi uống xong ly máu, Bá tước Phoenix cau mày đặt cái ly lên khay người hầu cầm bên cạnh, sau đó nhìn Trương Nguyên đang khom người trước mặt.

Hai ngày qua, tâm trạng của ông ta quả nhiên không tốt. Từ lúc ông ta nhắm nháp máu của Giang Nguyên, ông ta phát hiện mình hoàn toàn không còn hứng thú với máu của xử nữ.

Ông ta rất nhớ khoái cảm khi liếm giọt máu dính trên tay. Mặc dù nó không còn là máu tươi, nhưng lại khiến cho ông ta đặc biệt

hưởng thụ. Hơn nữa sinh cơ trong đó khiến ông ta hoài niệm vô cùng.

- Trương Nguyên, tình huống của tên tiểu tử kia như thế nào rồi?

Mặc dù thực lực của ông ta không thể tiến vào Hoa Hạ một lần nữa, nhưng Bá tước Phoenix lại không chế khống chế được bản thân, giống như là người bị nghiện vậy.

- Bá tước đại nhân, căn cứ theo tin tức mà tôi nhận được, tên tiểu tử kia vẫn đang còn ở Bắc Kinh chưa rời đi.

Trương Nguyên cung kính đáp, nhưng trong lòng lại phát khổ. Bây giờ nhân thủ mà y có thể dùng ở Bắc Kinh còn rất ít. Tin tức này là do một thuộc hạ không được coi trọng, hơn nữa cũng không khiến người ta chú ý truyền cho y.

- Còn đang ở Bắc Kinh?

Bá tước Phoenix hít sâu một hơi, sau đó nhìn Trương Nguyên, nói:

- Chẳng lẽ không còn cách nào dụ hắn ra?

- Bá tước đại nhân, theo tư liệu mà chúng ta thu thập được, tên tiểu tử đó ngoại trừ xuất ngoại nhiều năm trước đây thì chưa bao giờ rời khỏi đất nước. Bây giờ muốn dụ hắn ra nước ngoài, trên cơ bản là không có khả năng.

Trương Nguyên vội vàng trả lời. Tuy y biết Bá tước Phoenix cũng không quá hy vọng, nhưng y muốn triệt để làm tiêu tan suy nghĩ này của ông ta. Nếu Phoenix giao nhiệm vụ dụ Giang Nguyên ra nước ngoài cho y, y chỉ có thể đâm cho mình một cái chết quách cho rồi.

Quả nhiên, nghe Trương Nguyên nói, Bá tước Phoenix thở dài, phất tay nói:

- Cần thận giám sát hắn. Một khi có bất kỳ dị động, hãy thông báo lại cho tôi.

- Vâng, Bá tước đại nhân.

Trương Nguyên thở phào nhẹ nhõm, sau đó cúi người bước ra ngoài.

Nhìn Trương Nguyên lui ra ngoài, sắc mặt Bá tước Phoenix lại càng tối tăm thêm hai phần. Nhiệm vụ lần này bị thiệt hại không nhỏ. Tuy nói ông ta đã mang về được cái nắp đỉnh, cũng không bị chỉ trích trong hội nghị trưởng lão, nhưng thực lực của ông ta bị tổn hao nhiều, uy vọng cũng giảm xuống rất lớn.

Nếu như không phát hiện được sự thần kỳ trong máu của tiểu tử kia, nhiệm vụ lần này xem như thất bại toàn tập.

Bây giờ ông ta phải giữ bí mật này, chờ thời cơ thích hợp, nhất định sẽ tìm Giang Nguyên, hút sạch máu của hắn.

Ông ta tin rằng, máu của Giang Nguyên không những giúp ông ta đột phá giai vị, mà còn có thể tiến thêm một bước.

Chương 735: Tân cao thủ

- Cái gì, bảo tôi quay trở lại nội viện?

Nhận được thông báo của Lâm Ngọc Tường, Giang Nguyên sững sốt. Tuy nói hắn cũng muốn quay về nội viện một chuyến, nhưng không nghĩ đến lại nhanh như vậy.

Thoáng trầm ngâm, trong lòng Giang Nguyên trầm xuống. Nếu không phải đã xảy ra chuyện quan trọng, hắn nội viện cũng không có khả năng gửi thông báo đến như thế. Nhiều nhất cũng chỉ yêu cầu sư phụ gọi điện thoại cho hắn mà thôi.

Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra vậy? Giang Nguyên suy nghĩ một chút, sau đó gật đầu:

- Được, tôi sẽ đi thu dọn, xế chiều sẽ quay về nội viện.

- Không, Giang Nguyên, cấp trên đã yêu cầu cậu trở về ngay lập tức. Tôi đã chuẩn bị xong chuyên cơ, bây giờ đang chờ ở phi trường.

Lâm Ngọc Tường bắt đầu đi lắc đầu:

- Cậu hãy chuẩn bị đi, nửa tiếng sau xuất phát.

- Chuyên cơ?

Giang Nguyên cau mày, trong lòng lại trầm xuống lần nữa. Đây là lần đầu tiên chuyên cơ đến chỗ hắn đi. Chẳng lẽ có chuyện gì quan trọng xảy ra? Và có liên quan đến hắn?

Những nếu nội viện đã an bài như vậy, Giang Nguyên cũng không cần phải suy nghĩ nữa. Về thì về, chẳng lẽ vừa quay về lại xảy ra chuyện nghiêm trọng sao?

- Vậy thì đi thôi, cũng chẳng cần chuẩn bị gì cả.

Giang Nguyên gật đầu, không chút do dự bước ra ngoài, vừa đi vừa móc điện thoại gọi cho một người.

Sau khi nói chuyện xong, sắc mặt Giang Nguyên trở nên âm trầm, gọi tiếp điện thoại cho Tuyên Tử Nguyệt và Phan Hiểu Hiểu, báo hắn có việc gấp phải trở lại nội viện, sau đó ngồi xe chạy thẳng đến sân bay.

Sau khi lão y sư La Thiên Minh nhận được điện thoại của Giang Nguyên, gương mặt hồ thẹn đến cực điểm. Việc nội viện yêu cầu Giang Nguyên quay về gấp cũng không ai thông báo cho ông. Vì thế, ông đi tìm Viện trưởng Từ Khải Liễu, muốn tìm hiểu xem chuyện gì đã xảy ra.

Có thể khiến nội viện phát ra thông báo khẩn cấp như thế, thậm chí Viện trưởng Từ cũng không kịp thông báo cho ông, tất nhiên là đã có vấn đề nghiêm trọng xảy ra.

Giang Nguyên lần đầu tiên ngồi trên một chiếc chuyên cơ rất đẹp, trang hoàng bên trong cũng rất sang trọng, nhưng tâm trạng của hắn lại không vui nổi. Rốt cuộc là Thiên Y Viện đã xảy ra chuyện gì?

Thiên y sư Từ Khải Liễu ngồi trong phòng làm việc, nhìn văn kiện trên bàn, đối diện là một gương mặt anh tuấn nhưng lạnh lùng.

Cộc cộc cộc. Nghe tiếng gõ cửa bên ngoài, Từ Khả Liễu buông văn kiện trong tay xuống. Sau đó nói:

- Mời vào.

La Thiên Minh đẩy cửa bước vào, cũng không chú ý đến người thanh niên ngồi cách đó không xa, gấp giọng hỏi:

- Viện trưởng, có chuyện gì xảy ra vậy? Tại sao lại gấp rút gọi Giang Nguyên trở về? Chẳng lẽ lại xảy ra vấn đề gì sao?

Viện trưởng Từ Khả Liễu cũng bất ngờ khi La Thiên Minh xông vào, nghe được lời này, sắc mặt liền sửng sốt, sau đó nhìn chàng thanh niên phía đối diện, cười khổ một chút:

- La y sư, anh ngồi đi, tôi xin giới thiệu cho anh một chút.

Theo ánh mắt của Viện trưởng Từ, lúc này La Thiên Minh y sư mới chú ý đến người thanh niên xa lạ ngồi bên cạnh, thoáng sửng sốt một chút, sau đó liền thấy Viện trưởng Từ từ bàn làm việc bước ra, giới thiệu:

- La y sư, vị này là đại diện của Trưởng lão viện, y sĩ nhị phẩm Hồ Minh Vũ.

- Trưởng lão viện?

Nghe được từ này, sắc mặt La Thiên Minh liền biến đổi, nhìn chàng thanh niên, trong lòng liền khẩn trương.

- Minh Vũ, vị này là y sư La Thiên Minh, cậu hẳn cũng nghe nói qua.

Viện trưởng Từ mỉm cười nói với Hồ Minh Vũ.

-Ồ, là La y sư, chào ngài.

Hồ Minh Vũ mỉm cười, sau đó đứng dậy duỗi tay về phía La Thiên Minh. Nhìn nụ cười nhàn nhạt trên gương mặt Hồ Minh Vũ, sắc mặt của La y sư không thể nào đẹp hơn. Bây giờ ông đã hiểu được chuyện gì xảy ra.

Đây chính là nguyên nhân mà nội viện phải gọi Giang Nguyên về gấp. Mặc dù tiểu tử này đại diện cho Trưởng lão viện, nhưng y không hề có sự cung kính đối với ông. Cho dù là đại diện của Trưởng lão viện, ông cũng là y sư nhất phẩm, thành viên của Hội viện ủy.

- La y sư, tôi cũng muốn thông báo cho anh việc này, nhưng không nghĩ đến anh lại biết nhanh như vậy. Trước tiên ngồi đi.

Sắc mặt Viện trưởng Từ nghiêm túc gật đầu với La lão.

Mặc dù có chút tức giận, nhưng La lão cũng đành thở dài trong lòng, sau đó ngồi xuống một bên.

- La y sư, Minh Vũ là cháu của Thủ tịch trưởng lão Hồ Quang Dương, trước kia anh cũng đã gặp qua một lần.

Đội La lão ngồi xuống, Viện trưởng Từ lại tiếp tục giới thiệu:

- Lần này, Trưởng lão viện nghe nói Tế Thế Đỉnh đã được tìm thấy, nhưng lại có chút nghi vấn đối với việc nắp đỉnh bị mất. Vừa lúc gần đây Minh Vũ muốn đến lưu trú ở nội viện, cho nên đã mang theo chất vấn của Trưởng lão viện đến đây.

- Thông báo chất vấn?

Nghe được lời này, sắc mặt La lão trong nháy mắt lại tối thêm hai phần. Khó trách lại yêu cầu Giang Nguyên về gấp như vậy. Chỉ là tại sao lại để một người trẻ tuổi như thế làm nhiệm vụ chất vấn chứ?

La lão cẩn thận đánh giá người trước mặt một chút, trong lòng có chút sửng sốt. Ban đầu ông cũng không để ý, nhưng bây giờ ông mới nhớ đến lời giới thiệu của Viện trưởng Từ, y sĩ nhị phẩm. Còn trẻ như vậy đã là y sĩ nhị phẩm rồi sao?

Giống như cảm nhận được sự nghi hoặc của La lão, Từ Khả Liễu mỉm cười giới thiệu:

- Minh Vũ vẫn luôn ở Trưởng lão viện, do trưởng lão Hồ Quang Dương đích thân nuôi dạy, đồng thời cũng được các trưởng lão khác chỉ điểm. Cho nên bây giờ Minh Vũ đã là y sĩ nhị phẩm, vừa

mới đột phá Địa giai, tiến vào Thiên giai.

- Hả, Thiên giai?

Nhìn người thanh niên trước mắt bất quá cũng chỉ ba mươi, về mặt La lão kinh ngạc vô cùng. Tu luyện nội khí vẫn là sự tiếc nuối lớn nhất của ông. Bởi vì nội khí nên ông mới không có cơ hội tấn chức Thiên y sư. Người thanh niên trước mắt cũng chỉ lớn hơn đệ tử ông có vài tuổi, nhưng đã là Thiên giai rồi, thế giới này sao mà bất công quá vậy?

Nhưng La lão cũng chỉ cảm thán một chút trong lòng, ngoài mặt vẫn gặt đầu:

- Không hổ danh là cháu của Trưởng lão Hồ Quang Dương, đúng là anh hùng xuất thiếu niên.

Nghe lời nói của La lão, sự kiêu ngạo trong ánh mắt Hồ Minh Vũ càng nhiều hơn, nhưng ngoài mặt vẫn khiêm nhường, nói:

- La lão quá khen rồi.

Nhưng chỉ thoáng qua một chút, sau đó nói:

- Nghe nói Giang Nguyên là đệ tử của La y sư, được xưng là y sĩ trẻ tuổi nhất Thiên Y Viện chúng ta?

Sắc mặt La lão cứng đờ, ánh mắt nhìn đối phương hiện lên sự khó hiểu:

- Nào có. Đồ nhi chỉ là y sĩ thực tập, nào có thể so sánh với y sĩ Hồ.

- Haha, thông qua khảo hạch, trực tiếp tiến lên y sĩ tam phẩm Thiên Y Viện. Hơn nữa tuổi cũng chỉ mới hai lăm hai sáu, chỉ nhỏ hơn tôi có vài tuổi, quả thật cũng có thể miễn cưỡng được cho là y sĩ trẻ tuổi nhất của Thiên Y Viện.

Hồ Minh Vũ ngoài cười nhưng trong không cười, nhìn La y sư nói:

- Nhưng trẻ thì trẻ, cuối cùng cũng phải tiếp nhận sự bồi dưỡng trực tiếp của bốn viện, quả thật là làm khó cho cậu ta. Nếu không, làm sao có những chuyện náo loạn như vậy xảy ra được?

Nghe giọng nói trào phúng của Hồ Minh Vũ, La lão giận đến sôi gan, lông mày không tự chủ được mà cau lại, nhưng vẫn lãnh đạm nói:

- Tính tình đồ nhi đúng là không đủ trầm ổn. Nếu không, cũng không vất vả y sĩ Hồ phải chú ý như vậy.

Dứt lời, La lão liền quay sang nhìn Viện trưởng Từ Khải Liễu:

- Viện trưởng, tôi có việc xin phép đi trước.

La lão nói xong liền đứng dậy xoay người rời đi, không thềm để Hồ Minh Vũ vào mắt, sắc mặt Hồ Minh Vũ rất cuộc biến đổi. La Thiên Minh bất quá chỉ là một y sư nhất phẩm, nhưng lại không để y vào mắt, quả thật là ngông cuồng đến cực điểm.

Từ Khải Liễu nhìn theo bóng lưng rời đi của La lão, rồi lại nhìn về mặt của Hồ Minh Vũ, không khỏi thở dài, nhưng cũng khẽ hừ Hồ Minh Vũ một tiếng.

Chương 736: Va chạm

Trên đường đi, mặc dù tâm trạng không tốt, nhưng hẳn vẫn hưởng thụ sự phục vụ trên chuyên cơ. Uống hai ly rượu nho, ăn ít hoa quả. Khó có được sự đãi ngộ của nội viện như vậy, lúc này không hưởng thụ thì còn chờ lúc nào.

- Giang tiên sinh, điện thoại của anh.

Một tiếp viên hàng không gương mặt tươi cười, cung kính mang đến một cái điện thoại, nói với Giang Nguyên đang nhìn ra ngoài cửa sổ.

- Vâng.

Buông ly rượu trong tay xuống, Giang Nguyên tiếp nhận điện thoại, cười nói:

- Sư phụ.

Sau khi nói vài câu với La y sư, sắc mặt Giang Nguyên cũng biến đổi, sau đó gật đầu:

- Vâng, sư phụ, con nhất định sẽ chú ý.

Cúp điện thoại, Giang Nguyên đưa lại cho tiếp viên hàng không, lại tiếp tục trầm tư.

Lần đầu tiên hẳn biết được Thiên Y Viện còn có một Trưởng lão viện. Nhân số của Trưởng lão viện không nhiều, nhưng người nào cũng là Thiên y sư, hơn nữa cũng không giống như mấy vị Thiên y sư của Thiên Y Viện chỉ có tam phẩm, mà còn có nhị phẩm, thậm chí là nhất phẩm.

Thành viên của Trưởng lão viện trên cơ bản đều đã đảm nhiệm vị trí Thiên y sư hai nhiệm kỳ. Sau khi mãn nhiệm thì tiến vào Trưởng lão viện.

Sau khi vào Trưởng lão viện, những vị Thiên y sư này không còn để ý đến thế sự, chỉ chuyên tâm nghiên cứu. Chỉ khi nào có chuyện đặc biệt thì mới nhúng tay vào. Ví dụ như lần này, bởi vì Tế Thế Đỉnh xuất hiện mà gửi ra thông báo chất vấn.

Giang Nguyên chưa từng nghe qua sự tồn tại của Trưởng lão viện, cho nên cũng không rõ ràng tình huống của thông báo chất vấn. Nhưng theo như lời của La lão, dường như có chút phiền phức.

- Haiz, mẹ kiếp, lúc này thịt dê còn không có mà ăn.

Giang Nguyên gãi đầu. Điềm thì không lấy được, ngược lại còn gặp phải phiền phức rất lớn.

Nhìn Giang Nguyên gãi đầu, vẻ mặt đau khổ, cô tiếp viên hàng không lại rót cho hắn một ly rượu.

- Cảm ơn.

Nhìn ly rượu, Giang Nguyên mỉm cười gật đầu. Bây giờ cũng không còn cách nào, thôi thì không cần suy nghĩ nữa.

Khi đến Thiên Y Viện, Giang Nguyên liền được dẫn đến một phòng hội nghị.

Bước vào trong phòng, Giang Nguyên liền nhìn thấy Tế Thế Đỉnh đặt chính giữa. Hiện tại nó không có nắp, nhưng đã được rửa sạch sẽ, thoạt nhìn không giống như phàm vật.

- Nếu có nắp đỉnh, chỉ sợ khí thể sẽ còn khác nữa.

Nhìn đại đỉnh, Giang Nguyên không nhịn được mà dùng tay vuốt ve thân đỉnh bóng loáng một chút.

Chỉ là khi ngón tay chạm đến thân đỉnh, thân hình Giang Nguyên liền run lên, cảm thấy có một luồng cảm giác quái dị xông thẳng lên đầu, sinh cảm một cảm giác huyết mạch tương liên kỳ diệu, giống như đại đỉnh và cơ thể của hắn rất quen thuộc với nhau.

Giang Nguyên rút ngón tay lại, lẳng lặng nhìn đại đỉnh, trong lòng tràn đầy kinh nghi, thật sự không rõ chuyện gì đã xảy ra.

Chần chừ một chút, Giang Nguyên lại vươn tay chạm vào đại đỉnh. Cảm giác kỳ lạ đó lại xuất hiện.

Nhưng lần này Giang Nguyên không rút ngón tay lại, vẫn tiếp tục đặt lên, hai mắt nhắm nghiền, cẩn thận cảm nhận cảm giác huyết mạch tương liên.

Hô hấp của Giang Nguyên càng lúc càng nhỏ. Tinh thần của hắn hoàn toàn đắm chìm vào đại đỉnh. Hắn có thể cảm nhận được tình huống của đại đỉnh một cách rõ ràng.

Thậm chí, hắn có thể cảm nhận được hướng đi của các hoa văn trên thân đỉnh, mà bên trong hoa văn lại ẩn chứa cảm giác lưu động kỳ lạ. Nhưng khí tức lưu động này chỉ loanh quanh trên thân, một khi đến miệng đỉnh thì bị cản lại.

Giang Nguyên biết rõ nguyên nhân tại sao, là bởi vì đỉnh đã bị mất nắp, cho nên mới làm cho khí tức lưu động bị ngăn cản. Hơn nữa, vì không có đầy đủ khí tức lưu động, tình huống của đại đỉnh không được tốt lắm.

Giang Nguyên cứ như vậy mà đứng trước đại đỉnh, nhắm mắt vuốt ve, không chú ý đến đoàn người đi vào.

Thiên y sư Từ Khải Liễu đi đằng trước, nhìn Giang Nguyên đang

đứng nhắm mắt trước đại đỉnh, có chút sửng sốt, nhưng cũng không để ý, chỉ cau mày một chút rồi bước đến chỗ ngồi.

Các vị thiên y sư và y sư nhất phẩm đi đằng sau cũng nhìn thấy hành động quái lạ của Giang Nguyên, nhưng thấy Từ Khải Liễu không nói gì, bọn họ cũng không nói. Ngay cả Chu Thế Dương cũng chỉ hừ lạnh một tiếng rồi dựa theo trình tự mà ngồi xuống.

Chỉ có La Thiên Minh là kinh nghi nhìn Giang Nguyên, nhẹ ho khan một tiếng, muốn nhắc nhở hắn.

Nhưng Giang Nguyên dường như không chú ý đến mọi người bước vào, ngay cả tiếng ho khan của La lão cũng không nghe thấy, vẫn nhắm mắt như cũ, tay đặt lên đại đỉnh, không hề nhúc nhích.

Hồ Minh Vũ đi cuối cùng nhìn thấy Giang Nguyên đang đứng chính giữa phòng, nhìn về mặt kỳ quái của hắn, hai mắt liền nheo lại, hiện lên chút hàn ý.

Quả thật, tuổi của đối phương nhỏ hơn y vài tuổi. Hơn nữa, trong tình huống này mà vẫn còn giữ được bình tĩnh, xem ra còn cuồng vọng hơn cả y. Điều này làm cho Hồ Minh Vũ không nhận được mà hừ một tiếng.

Nhưng khi Hồ Minh Vũ hừ một tiếng, Giang Nguyên đang nhắm mắt đột nhiên mở bừng ra, nhìn Hồ Minh Vũ đứng cách đó không xa, ánh mắt hiện lên đạo quang khác thường.

Ánh mắt của Giang Nguyên vừa lúc chạm với Hồ Minh Vũ, nhưng sau khi Hồ Minh Vũ chạm mắt với Giang Nguyên, chỉ cảm thấy rung mình, thậm chí không nhận được mà lui về sau một bước, giống như bị ánh mắt của Giang Nguyên hù dọa.

Đương nhiên, sau khi lui về sau một bước, Hồ Minh Vũ liền bừng tỉnh, đáy mắt hiện lên sự tức giận. Y lại bị một tên tiểu tử nhỏ tuổi hơn liếc mắt hù dọa, quả thật là một sự sỉ nhục rất lớn.

Chương 737: Cậu cho rằng cậu là ai?

Tay đặt lên đại đỉnh, ánh mắt âm u nhìn Hồ Minh Vũ đang tức

giận đăng trước, sắc mặt Giang Nguyên vẫn lạnh nhạt như cũ. Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, Hồ Minh Vũ đột nhiên cảm thấy lạnh trong lòng, sự tức giận không thể nào bộc phát, chỉ còn lại kinh ngạc và nghi hoặc.

Giang Nguyên đứng trong phòng hội nghị, tay vịn đại đỉnh, như núi cao đứng thẳng nhưng không hề phát ra khí tức đặc biệt. Ngoại trừ Hồ Minh Vũ, không một ai phát hiện Giang Nguyên có điều gì khác thường. Chỉ sau khi Từ Khả Liễu ngồi xuống, khi nhìn Giang Nguyên, tựa hồ cảm nhận được cái gì đó, nhưng ánh mắt vừa mới hiện lên sự nghi hoặc, Giang Nguyên đã phục hồi lại tinh thần. Khí thế vừa nãy đã biến mất không còn.

Nhìn thấy người thanh niên đang nổi giận lẫn kinh ngạc trước mặt mình, Giang Nguyên ngẩn người. Vừa nãy hấn hăng lẳng lặng cảm nhận sự kỳ diệu của đại đỉnh, đột nhiên cảm giác được có địch ý xuất hiện, sau đó mới từ cảm giác kỳ diệu đó mà tỉnh lại.

Giang Nguyên nhìn xung quanh, phát hiện bàn hội nghị đã ngồi đầy người từ lúc nào, vẻ mặt ai nấy cũng cổ quái nhìn hẩn. Chỉ có ánh mắt của sư phụ là tràn đầy lo lắng.

Biết vừa rồi mình bởi vì một phút xuất thần mà không để ý đến ai, Giang Nguyên liền cúi đầu với mọi người xung quanh, tỏ vẻ xin lỗi.

Thấy Giang Nguyên đã khôi phục tinh thần, La lão mới thoáng thở phào nhẹ nhõm. Từ Khả Liễu lúc này mới lên tiếng:

- Giang Nguyên, ngồi xuống đi, hội Viện ủy chấp nhận tiến hành chất vấn về việc Tế Thế Đỉnh.

- Thừa vâng.

Giang Nguyên nhìn người thanh niên trước mắt ngồi cùng hàng với các vị Thiên y sư, trong lòng liền trầm xuống. Y ngồi ngang hàng như thế, tất nhiên là đại diện cho Trưởng lão viện chất vấn hẩn.

Xem ra người này không chỉ đại diện cho Trưởng lão viện đến chất vấn hẩn mà còn có mục đích khác. Nếu không cũng không có chuyện còn chưa bắt đầu đã tỏ ra địch ý với hẩn. Nếu không phải

hắn là người rất nhạy cảm, người bình thường đúng là nhìn không ra sát ý này.

Mang theo chút đề phòng, Giang Nguyên ngồi xuống đối diện, chuẩn bị tiếp nhận chất vấn.

Thấy Giang Nguyên đã ngồi xuống, Từ Khải Liễu nhìn Giang Nguyên một chút, sau đó quay sang Hồ Minh Vũ, gật đầu nói:

- Y sĩ thực tập Giang Nguyên, người này là đại diện cho Trưởng lão viện, y sĩ nhĩ phẩm Hồ Minh Vũ. Cậu ấy sẽ thay mặt cho Trưởng lão viện tiến hành chất vấn sự kiện Tế Thế đỉnh. Cho nên Hội viện ủy mới khẩn cấp triệu tập cậu về, tiếp nhận lần chất vấn này.

- Vâng, tôi nguyện ý tiếp nhận sự chất vấn của Hội viện ủy và Trưởng lão viện.

Nghe được lời này, gương mặt Giang Nguyên nghiêm lại, chỉ là không thêm liếc mắt nhìn Hồ Minh Vũ, chỉ quay sang gật đầu với Viện trưởng Từ, khiến cho Hồ Minh Vũ vừa mới ngẩng đầu kiêu ngạo được một lát, sắc mặt liền đen lại.

Nhưng trong lòng Giang Nguyên cũng âm thầm kinh hãi, thầm nghĩ: Tên tiểu tử này đã là y sĩ nhĩ phẩm rồi sao? Xem ra Trưởng lão viện đúng là thâm tàng bất lộ. Trước giờ hắn được xem là y sĩ trẻ nhất của Thiên Y Viện, xem ra cũng không quá tin tưởng vào nó. Chỉ nhìn phẩm chất và cấp độ của người này, cùng với khí thế mà y biểu hiện ra, chỉ sợ nội khí tu luyện đã rất kinh người. Thậm chí có thể là Thiên giai.

- Y sĩ thực tập Giang Nguyên, bây giờ cậu hãy thuật lại tường tận chi tiết sự việc của ngày hôm đó cho Hội viện ủy và y sĩ Hồ Minh Vũ được biết.

Viện trưởng Từ Khải Liễu nhìn Giang Nguyên, giọng nói nghiêm túc:

- Không được có bất kỳ sự giấu diếm vào.

- Vâng.

Đối mặt với yêu cầu của người đứng đầu Thiên Y Viện, Giang

Nguyên hiển nhiên là phải hạ thấp tư thái, cung kính đáp.

Lập tức Giang Nguyên cũng không che giấu. Dù sao chuyện mà Thiên Y Viện muốn điều tra, trên cơ bản không có cái gì là không tra ra được. Hơn nữa, sự việc đã có định luận, cho nên hẳn liền đem hết mọi việc mà nói ra.

Hồ Minh Vũ nghe Giang Nguyên nói, đột nhiên nghĩ đến chuyện gì đó, ánh mắt hiện lên thần sắc khác, sắc mặt dần dần có chút khó coi.

Đợi đến khi Giang Nguyên nói xong, Từ Khải Liễu liền gật đầu. Lời Giang Nguyên nói cùng với lời ghi chép trong biên bản điều tra không có gì khác biệt, lập tức quay sang nhìn Hồ Minh Vũ bên cạnh, nói:

- Y sĩ Hồ Minh Vũ, không biết cậu có còn muốn hỏi gì không?

Đối mặt với Viện trưởng Từ, Hồ Minh Vũ thật ra không dám có bất cứ điều gì bất kính. Mặc dù sắc mặt có chút khó coi, nhưng vẫn mỉm cười, gật đầu với Viện trưởng Từ.

- Giang Nguyên, tôi hỏi cậu, cậu nói lúc đó cậu nhìn thấy Tế Thế Đỉnh được đào lên, tình huống của nó là như thế nào?

Hồ Minh Vũ âm trầm hỏi Giang Nguyên.

- Ặc!

Nghe được lời này, Giang Nguyên có chút sửng sốt. Hẳn vốn tưởng rằng tên tiểu tử này sẽ làm khó dễ chuyện hắn cấu kết với Cổ môn, nhưng không nghĩ đến lại hỏi câu hỏi như vậy, lại còn khẩn trương như thế.

Nhưng Giang Nguyên cũng không dám có bất cứ do dự nào. Dù sao cái gì cần nói hẳn cũng đã nói hết, chỉ là miêu tả lại chi tiết một chút mà thôi:

- Đại đỉnh hoàn chỉnh, quanh thân dính đầy đất.

- Lúc đó đại đỉnh hoàn chỉnh, thế thì tôi hỏi cậu, lúc đó nắp đỉnh đang đặt bên trên sao?

Hồ Minh Vũ nhượng mày, trầm giọng hỏi.

- Đúng.

Giang Nguyên ngẩn người, sau đó gật đầu:

- Đúng vậy, khi được đào lên, đại đỉnh đang được đập nắp.

- Có đập chặt không? Nắp đỉnh có bị chệch đi không?

Sắc mặt Hồ Minh Vũ càng lúc càng khó coi.

Nghe Hồ Minh Vũ hỏi, những thiên y sư và y sư nhất phẩm đều lộ ra thần sắc khác nhau. Bọn họ không hiểu tại sao Hồ Minh Vũ lại hỏi vấn đề như vậy, hơn nữa còn rất khẩn trương.

Bởi vì căn cứ theo điều tra lúc đó, bên trong Tế Thế Đỉnh cũng không còn vật gì khác. Nếu có thì cũng là cái nắp mà Bá tước Huyết tộc mang đi, Giang Nguyên cũng sẽ không cần bịa ra chuyện như vậy.

Mày Giang Nguyên dần dần cau lại, nhìn về mặt khẩn trương của Hồ Minh Vũ, chậm rãi gật đầu:

- Không chệch, nắp đỉnh đóng rất chặt.

- Vậy nó được mở ra như thế nào?

Hồ Minh Vũ lạnh giọng hỏi:

- Nếu nó đã được đóng chặt, vậy thì làm thế nào để mở nó ra? Là ai đã mở nó ra?

Giang Nguyên mở to mắt, nhớ đến tình huống lúc đó. Hẳn quả thật có chút mơ hồ.

Lúc đó, bởi vì cả người hắn dính đầy máu chảy xuống đại đỉnh, hơn nữa nhờ tác dụng của hình xăm, đại đỉnh mới được mở ra.

Bây giờ Hồ Minh Vũ cứ bám lấy vấn đề này không tha, chẳng lẽ...

Nghĩ như vậy, Giang Nguyên thoáng trầm ngâm, trong đầu xẹt qua mấy ý niệm, sau đó nói:

- Không biết. Dù sao chỉ cần giật giật vài cái là nắp đỉnh bung ra.
- Bung ra?

Nhìn vẻ mặt của Hồ Minh Vũ, rõ ràng là không tin:

- Điều này không thể nào? Nắp đỉnh không có khả năng tùy tiện bung ra được.

Nói đến đây, Hồ Minh Vũ ngừng một chút rồi nói tiếp:

- Thành thật nói nó được mở như thế nào?

Nghe được lời này, hai mắt Giang Nguyên nheo lại, ánh mắt hiện lên sự khác thường. Tên tiểu tử này xem hắn là ai vậy?

- Tôi làm sao mà biết? Nó tự bung ra mà.

Giang Nguyên nhún vai, nói:

- Hơn nữa bên trong cũng không có gì, chỉ là một cái đỉnh trống không.
- Tự mình bung ra? Tuyệt đối không có khả năng.

Thấy biểu hiện của Giang Nguyên như vậy, ánh mắt Hồ Minh Vũ phát lạnh, lạnh giọng nói:

- Y sĩ thực tập Giang Nguyên, cậu nên biết cho rõ ràng, tôi đại diện cho Trưởng lão viện tiến hành chất vấn cậu. Nếu cậu dám giấu diếm, hậu quả cậu chắc sẽ biết.

Giang Nguyên cười lãnh đạm không thêm quan tâm. Lúc đó chỉ có đám người Bá tước Huyết tộc, cũng chẳng có ai. Về phần nắp đỉnh làm sao mà được mở ra, hắn không nói, làm sao ai biết được.

- Y sĩ Hồ Minh Vũ, thật sự là nó tự bung ra.

Nói đến đây, Giang Nguyên lại nhún vai, bày ra vẻ mặt vô tội:

- Hơn nữa, cho dù đại đỉnh được chôn rất nhiều năm, hắn đã có chút gỉ sét. Tôi và Bá tước Phoenix của Huyết tộc đấu với nhau trên nắp đỉnh, hắn đã làm nó lung lay, sau đó tự văng ra cũng là

chuyện bình thường mà.

Thấy hai người tranh luận như vậy, các vị y sư nhất phẩm bắt đầu thấp giọng nghị luận với nhau. Còn nhóm người Thiên y sư Từ Khải Liễu thì sắc mặt có chút khác thường lẫn nghi hoặc. Từ Khải Liễu quay sang nhìn đại đỉnh rồi lại nhìn Giang Nguyên, sắc mặt có chút ngưng trọng.

Nghe được lời này của Giang Nguyên, Hồ Minh Vũ rõ ràng không tin, nhưng Giang Nguyên đã chắc chắn như thế, y cũng không thể làm gì được.

Lập tức cười lạnh, nhìn Giang Nguyên nói:

- Được, được, nếu cậu không muốn nói, vậy chúng ta tạm gác chuyện này sang một bên.

Dứt lời, Hồ Minh Vũ nhìn chăm chăm Giang Nguyên, lạnh giọng nói tiếp:

- Căn cứ theo ghi chép và lời khai có liên quan của cậu, việc cậu cấu kết với Cổ môn là thật?

- Không phải cấu kết, mà là có chút quen biết.

Giang Nguyên hơi chột dạ.

- Được, căn cứ theo điều lệ quy định của Thiên Y Viện, cấu kết với người của Cổ môn, nhẹ thì bị trục xuất, nặng thì phế nội khí, sau đó trục xuất khỏi nội viện.

Hồ Minh Vũ cười âm lãnh, sau đó quay sang nhìn Viện trưởng Từ, lạnh lùng nói:

- Nếu Giang Nguyên cấu kết với Cổ môn là thật, như vậy, Viện trưởng Từ Khải Liễu, tôi đại diện cho Trưởng lão viện, yêu cầu nội viện dựa theo quy định phế bỏ nội khí của Giang Nguyên rồi trục xuất ra ngoài.

Chương 738: Khiêu khích

Hồ Minh Vũ vừa nói xong, trong phòng hoàn toàn yên tĩnh. Tất cả mọi người đều biết, mấy ngày trước hội Viện ủy đã đưa ra quyết định xử phạt cảnh cáo. Nhưng bây giờ, tên tiểu tử kia lại không chút che giấu, bác bỏ quyết định của hội Viện ủy, yêu cầu phế bỏ nội khí của Giang Nguyên, đồng thời trục xuất khỏi Thiên Y Viện, quả thật không để toàn bộ hội Viện ủy vào mắt.

Tuy nói Trưởng lão viện quả thật có quyền lực này, có thể yêu cầu hội viện ủy của Thiên Y Viện tiến hành phán định lại lần nữa, nhưng tình huống lúc này là cực kỳ hiếm thấy. Hội Viện ủy của Thiên Y Viện có quyền uy tuyệt đối, cho dù là Trưởng lão viện, cũng chỉ trong những thời điểm mấu chốt nhất mới có thể vận dụng chất vấn và yêu cầu.

Nhưng tên tiểu tử miệng còn hôi sữa trước mặt hoàn toàn không để ý đến quyền uy của Hội viện ủy Thiên Y Viện đã đưa ra yêu cầu như thế, quả thật có chút lớn gan.

Ngoại trừ người nào đó, sắc mặt của các thành viên Hội Viện ủy đều tỏ ra tức giận, sau đó cùng nhau nhìn về phía Viện trưởng Từ Khải Liễu. Đối mặt với yêu cầu như vậy, tuy nói quyết định xử phạt không phải do bọn họ đưa ra, nhưng dù sao cũng thông qua bọn họ xác nhận. Bây giờ quyền uy của Hội Viện ủy bị một y sĩ nhị phẩm trêu chọc, cho dù sau lưng đối phương là Trưởng lão viện, nhưng không thể không biết trời cao đất rộng như thế.

Sắc mặt của Từ Khải Liễu cũng không được tốt lắm. Là Viện trưởng Thiên Y Viện, bà có trách nhiệm giữ gìn quyền uy của hội. Cho dù đối mặt với nghi vấn của Trưởng lão hội, bà vẫn có đủ quyền lực và quyền uy tiến hành giải thích.

Đừng nói đến quyết định trước mắt không phải do một mình Lưu Mộc Dương làm ra mà là bà và Lưu Mộc Dương cùng quyết định.

Hít một hơi thật sâu, nhìn Hồ Minh Vũ, nói:

- Y sĩ Hồ Minh Vũ, Hội viện ủy đã đưa ra quyết định xử lý, và tôi

cho rằng nó hợp lý. Vì thế tôi đề nghị cậu không cần đưa ra ý kiến.

Nói đến đây, sắc mặt của Viện trưởng Từ trở nên ngưng trọng:

- Đương nhiên, nếu cậu cứ kiên trì với ý kiến của mình, tôi tôn trọng ý kiến của Trưởng lão viện, một lần nữa tiến hành hội nghị phúc thẩm, đưa ra quyết định xử phạt cuối cùng đối với Giang Nguyên.

Nhìn vẻ mặt ngưng trọng và nghiêm túc của Viện trưởng Từ, trong lòng Hồ Minh Vũ cũng có chút chột dạ. Là đại diện cho Trưởng lão viện đến đây chất vấn, y tất nhiên hiểu được tính chất nghiêm trọng của vấn đề. Vừa rồi y cũng chỉ là bị Giang Nguyên chọc giận, mới không để ý miệng mồm, yêu cầu Thiên Y Viện làm ra xử phạt nghiêm trọng nhất.

Nhưng y cũng biết, cho dù y lấy danh nghĩa của Trưởng lão viện yêu cầu Hội viện ủy Thiên Y Viện tiến hành đưa ra quyết định xử phạt Giang Nguyên một lần nữa, nhiều nhất cũng chỉ là dựa vào việc Giang Nguyên cấu kết với Cổ môn, dẫn đến việc làm mất nắp đỉnh, sau đó trục xuất Giang Nguyên khỏi Thiên Y Viện mà thôi.

Nhưng theo tình huống trước mắt, muốn làm được điều này, Hồ Minh Vũ cảm thấy không có khả năng. Làm Hội viện ủy tức giận, y chẳng những không được chỗ tốt gì, mà ở lại Thiên Y Viện cũng không phải quyết định sáng suốt.

Cho nên, trong lòng Hồ Minh Vũ rất nhanh chuyển động, mỉm cười nói với Viện trưởng Từ:

- Viện trưởng Từ nói rất đúng, là tôi đã quá lo lắng rồi.

- Ừm.

Thấy Hồ Minh Vũ cung kính thu hồi lời nói của mình, Từ Khải Liễu hài lòng gật đầu. Nếu Hồ Minh Vũ cứ kiên trì với ý kiến của mình, là Viện trưởng Thiên Y Viện, bà nhất định sẽ gặp phải phiền phức.

Nghe đến đó, Giang Nguyên cũng thở phào nhẹ nhõm. Vừa rồi tim của hắn cũng dâng lên đến cổ họng. Hắn không biết Trưởng lão viện có bao nhiêu lợi hại, nhưng vừa rồi y nhìn thấy gương mặt sư

phụ trong nháy mắt tái xanh lại, không cần nghĩ cũng biết đám Trưởng lão sắp chết đó thật đúng là có thể làm ra được nhiều chuyện. Cho dù là Viện trưởng Từ, chỉ sợ có đôi khi cũng phải tiến hành thỏa hiệp.

Nhưng cũng may, Trưởng lão viện cũng không phải không có cố kỵ. Ít nhất là tên trước mắt này.

- Giang Nguyên, cậu cấu kết với Cổ môn, tội không thể tha. Nhưng nếu Hội viện ủy đã có quyết định như thế, tôi cũng sẽ không can dự vào.

Hồ Minh Vũ âm lãnh nhìn Giang Nguyên, thoáng do dự một chút, sau đó nói:

- Như vậy đi, tôi sẽ cho cậu một cơ hội.

- Cơ hội?

Nhìn sát khí hiện lên trong mắt Hồ Minh Vũ, hai mắt Giang Nguyên nheo lại, cũng không nói gì.

- Nghe nói cậu có khả năng đối kháng với Bá tước của Huyết tộc, bảo vệ Tế Thể Đỉnh cho Thiên Y Viện, khiến đối phương chỉ mang đi được cái nắp đỉnh.

Nói đến đây, gương mặt Hồ Minh Vũ hiện lên nụ cười lạnh, nhìn Giang Nguyên, nói:

- Tôi thật ra cũng không tin, nhưng vì để ẩn chứng việc này, tôi cho cậu cơ hội. Chỉ cần cậu có thể duy trì được một khắc dưới tay của tôi, tôi sẽ tin tưởng cậu, đồng thời đại diện cho Trưởng lão viện, không truy cứu trách nhiệm của cậu nữa.

Hồ Minh Vũ vừa nói xong, không chỉ Giang Nguyên sửng sốt mà ngay cả mọi người chung quanh cũng sửng sốt, sau đó bắt đầu nghị luận với nhau. Hồ Minh Vũ này quá hồ đồ rồi, hoàn toàn cầm lông gà mà làm lệnh tiễn, dám đưa ra quyết định như vậy.

Nhưng mặc kệ thế nào, Hồ Minh Vũ cũng là đại diện cho trưởng lão viện, nếu không y sẽ không có tư cách ngồi ngang hàng với các vị thiên y sư mà tiến hành chất vấn Giang Nguyên.

Nhìn vẻ mặt cổ quái của các thành viên Hội Viện ủy, chỉ có Viện trưởng Từ Khải Liễu là cau mày, dường như đang nghĩ đến điều gì đó.

- Kiên trì một khắc?

Nhìn nụ cười lạnh của Hồ Minh Vũ, Giang Nguyên cũng mỉm cười. Tiểu tử này đúng là đủ kiêu ngạo. Xem ra người này thật có thực lực Thiên giai, có đủ tư cách để kiêu ngạo. Chưa đến ba mươi tuổi đã đột phá Thiên giai, tuy không bằng nữ ma đầu Tôn Diêu Nguyệt, nhưng quả thật rất lợi hại.

Giang Nguyên chưa bao giờ sợ ai. Hắn có thể đánh cho Bá tước Phoenix phải sử dụng Nhiên huyết, tất nhiên là không cần phải sợ một cao thủ Thiên giai bình thường. Kiên trì một khắc là có thể giải quyết hậu hoạn, hắn tất nhiên là đồng ý. Chỉ là hắn không rõ lắm người trước mắt rốt cuộc có chủ ý gì, hơn nữa nhìn tình hình, người này dường như sẽ không đơn giản mà bỏ qua cho hắn.

Lập tức đứng lên, lãnh đạm nói:

- Được, nếu đã làm trò trước mặt thành viên Hội Viện ủy, anh đã nói như vậy, vậy tôi cũng xin thử xem.

Thấy Giang Nguyên đồng ý, ánh mắt Hồ Minh Vũ hiện lên sự đắc ý, sau đó quay sang Viện trưởng Từ, nói:

- Viện trưởng, nếu Giang Nguyên đã đồng ý, vậy tôi cũng muốn nhìn xem, thực lực của người được xưng là y sĩ trẻ tuổi nhất Thiên Y Viện sẽ như thế nào.

Nói đến đây, ánh mắt Hồ Minh Vũ lạnh lại, nhìn Giang Nguyên, nói:

- Nhưng quyền cước không có mắt. Nếu cậu không tránh được, cũng đừng nên trách tôi.

Chương 739: Mẹ có sữa thì con được nhờ (1)

Nói đến y sĩ trẻ nhất của Thiên Y Viện, quả thật Giang Nguyên là trẻ nhất. Trong lịch sử của Thiên Y Viện, người chỉ mới hơn hai mươi đã trực tiếp thông qua cuộc thi khảo hạch thăng cấp y sĩ tam phẩm chỉ có một mình Giang Nguyên. Ít nhất là trong vòng một trăm năm vừa qua.

Nhưng so với ngạo khí của Hồ Minh Vũ, Giang Nguyên không tính là gì, đừng nói chỉ Giang Nguyên đã bị giáng cấp xuống làm y sĩ thực tập.

Các thiên y sư ngồi đây trên cơ bản cũng đã thăm dò được tình huống của Hồ Minh Vũ, là tân tú mà Trưởng lão viện dốc lòng bồi dưỡng. Với tư chất và sự dạy dỗ của nhiều thiên y sư như vậy, muốn thăng cấp tiếp cũng không phải là chuyện khó.

Với tư nguyên của Thiên Y Viện, muốn đào tạo ra hai thiên tài cực phẩm như vậy cũng không phải là việc khó. Nhưng quy định của Thiên Y Viện thì không thể làm như thế. Thiên Y Viện muốn phát triển lâu dài, cũng chỉ dựa theo quy tắc mà làm. Nhưng Trưởng lão viện thì khác, bọn họ có đủ tư nguyên để dùng. Hàng năm, Thiên Y Viện đều cung cấp tư nguyên rất lớn cho Trưởng lão viện. Trưởng lão viện sẽ dùng tư nguyên để nghiên cứu hoặc bồi dưỡng người mới. Chỉ cần là cá nhân bên trong hoặc được trưởng lão đồng ý, sẽ không có bất cứ ai có tư cách xen vào.

Trong tình huống Thiên Y Viện không được như vậy, lại xuất hiện một quái thai như Giang Nguyên, đã dẫn đến một sự oanh động nhất thời. Khi Hồ Minh Vũ xuất hiện, mặc dù mọi người cảm thấy khiếp sợ, nhưng cũng không cảm thấy kỳ quái.

Chỉ cần có đầy đủ tư nguyên, mới có khả năng chạm đến vị trí mà người bình thường chỉ có thể đứng xa mà nhìn. Thế đạo này đúng là mẹ có sữa thì con no.

Rõ ràng, Hồ Minh Vũ cảm thấy ganh ghét một người không có cha để dựa vào, nhưng lại có thể đuổi kịp bước chân của y. Nếu không, y cũng không có khả năng yêu cầu hội Viện ủy đưa ra xử phạt nghiêm khắc.

Nhưng mọi người cũng không ai nói gì, bao gồm cả La lão. Nếu Hồ Minh Vũ đã nói như thế, Viện trưởng Từ cũng không có ý kiến,

vậy thì cứ để Giang Nguyên đánh một trận. Nếu Giang Nguyên có thể kiên trì trước Bá tước của Huyết tộc lâu như vậy, thậm chí còn đánh cho ông ta phải xuất ra Nhiên huyết, muốn chống đỡ một khắc, hẳn vấn đề sẽ không lớn.

Đương nhiên, nếu Giang Nguyên chỉ mưu lợi, hoặc căn bản không có khả năng đối kháng với Bá tước Huyết tộc, vậy chuyện của hắn cũng chẳng liên quan gì đến mọi người. Dù sao mọi người cũng đâu mất thể diện.

Những người đang ngồi ở đây, một nửa là ôm suy nghĩ như thế. Còn lại một số là có suy nghĩ như La y sư, vô cùng tin tưởng Giang Nguyên. Tuy nói Hồ Minh Vũ là Thiên giai, nhưng với thực lực của Giang Nguyên, chống đỡ được một khắc hẳn không khó lắm.

Không ai phản đối, về mặt Viện trưởng Từ thoáng có chút khó lường, gật đầu đồng ý với yêu cầu của Hồ Minh Vũ.

Nghe tin Giang Nguyên giao đấu với người khác, võ trường ngoại viện đứng chật người. Đồng thời có một số người vừa chạy vào võ trường, vừa nói vào điện thoại:

- Đang làm cái gì vậy nhỉ? Tại sao không nghe điện thoại? Nhanh lên, Giang Nguyên so đấu với người ta đấy. Ở võ trường, nhanh lên, sắp bắt đầu rồi đấy.

- Là ai? Tại sao tôi lại không biết.

- Vừa nhận được tin tức thôi, anh mau lên đi.

Dần dần có không ít người chạy đến. Đương nhiên, đại bộ phận đều là người trẻ tuổi, còn những lão đồng chí làm nhiệm vụ nghiên cứu thì chỉ chuyên tâm nghiên cứu, không quan tâm đến mấy chuyện như thế này.

Chờ Giang Nguyên và thành viên của hội Viện ủy đi đến, võ trường đã sớm người ta tấp nập. Người của nội ngoại viện đều chen lấn đi vào, ít nhất cũng ba trăm người.

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, thành viên hội Viện ủy có chút kinh ngạc. Chỉ mới có hơn hai mươi phút mà đã tập trung nhiều như thế, đúng là cực kỳ hiếm thấy trong nhiều năm qua.

Hồ Minh Vũ bước đi bên cạnh các vị thiên y sư, nhìn thấy nhiều người có mặt ở võ trường như vậy, gương mặt liền lộ vẻ hưng phấn. Từ nhỏ y đã ở Trường lão viện, bị gia gia và các trưởng lão khác nghiêm khắc dạy dỗ. Tuy biết mình khá nổi tiếng so với người bình thường, nhưng ít có cơ hội được thể hiện. Lúc này đến Thiên Y Viện đụng phải một đám đố nhũ, không thể hiện là không được.

Nếu đã đến Thiên Y Viện, hơn nữa còn chân chính biểu hiện thực lực, đánh bại y sĩ trẻ tuổi nhất của Thiên Y Viện là Giang Nguyên, y ước gì càng nhiều người biết càng tốt.

Lần này, ngoại trừ đá bay Giang Nguyên, thừa cơ lập uy, còn phải cho đám nhà quê này biết một chút uy phong của y. Đến lúc đó, mặc dù Tế Thể Đỉnh bị thiếu mất cái nắp, nhưng thực lực và thân phận của y sẽ thẳng tắp bay lên.

Về mặt Giang Nguyên vẫn rất bình tĩnh, đi bên cạnh La y sư, ngẫu nhiên gật đầu chào hỏi những y sĩ khác.

Đám người vây xem cũng chỉ nghe nói Giang Nguyên muốn so đấu với người khác liền chạy ngay đến. Đơn giản là mấy ngày qua, mặc dù Giang Nguyên không có ở Thiên Y Viện nhưng danh tiếng vẫn rất hiển hách. Tuy nói cao tăng không có tuyên dương, nhưng trong các y sĩ và y sư bình thường, danh tiếng và việc làm của hắn đã được truyền đi khá nhiều.

Đặc biệt gần đây phòng Giám sát đưa ra báo cáo và quyết định xử phạt, chi tiết tin tức được truyền ra, danh tiếng của Giang Nguyên trong số các thành viên trẻ tuổi lại càng dữ dội hơn.

Là một y sĩ thực tập, lại có thể chống lại Bá tước của Huyết tộc, thậm chí đánh cho đối phương phải xuất ra Nhiên huyết, cho dù bản thân bị trọng thương, nhưng Giang Nguyên chẳng khác nào đã trở thành thần tượng của nhiều người. Nên biết rằng, y sĩ thực tập bình thường, thậm chí là y sư thấp phẩm, cũng tự nhận thực lực của mình cách cao thủ Thiên giai khá xa, chứ đừng nói chỉ đến việc chống lại Bá tước Huyết tộc.

Chương 740: Mẹ có sữa thì con được nhờ

(2)

Vốn Giang Nguyên đại chiến Bá tước Huyết tộc đã nhắc lên một cơn gió lớn, nhưng lại có tin tức truyền ra, nói Giang Nguyên quyến rũ người của Cổ môn, lại còn là Sơn Trường đức cao vọng trọng. Gần đây mọi người còn nghe nói vị Sơn Trường kia là một đại mỹ nữ thiên kiều bá mị.

Tin tức vừa ra, các thành viên cấp thấp của Thiên Y Viện trong nháy mắt liền trở nên điên cuồng. Cổ môn là ai, mọi người đều biết rất rõ ràng. Đó là tử địch của Thiên Y Viện từ trăm ngàn năm trước. Nhưng Giang Nguyên lại có dũng khí quyến rũ người ta, lại còn cướp được một đại đỉnh mang về, tuy nói đã làm mất nắp đỉnh, nhưng coi như là đã cướp được về.

Hơn nữa, mọi người còn nghe nói, trước mặt các vị tiên sinh của ngoại viện, hấn quyến rũ Sơn Trường của Cổ môn một phen, khiến cho vị cô nương đó thần hồn điên đảo, yêu cầu cao thủ Cổ môn thối lui, tránh được một cuộc chiến sinh tử, thuận lợi mang đại đỉnh trở về.

Sơn Trường là một trong ba cự đầu của Cổ môn, thân phận không hề thua kém các Thiên y sư của nội viện. Trong lòng các y sĩ phẩm thấp, điều này chẳng khác nào Giang Nguyên quyến rũ một tuyệt thế mỹ nữ cấp bậc Thiên y sư, lại còn là của kẻ địch. Quả thật là làm vẻ vang mặt mũi của nội viện.

Địa vị của Giang Nguyên trong lòng mọi người bay thẳng lên, trở thành thần tượng của đại đa số mọi người.

Khi mọi người nhìn thấy Viện trưởng Từ Khải Liễu dẫn đầu các thành viên của Hội Viện ủy bước vào võ trường, tất cả đều bị rung động. Bọn họ không nghĩ đến cuộc so đấu lần này lại quá hoành tráng đến như vậy. Ngay cả Thiên y sư ngày thường khó gặp mặt và các thành viên hội Viện ủy đều nhất tề lộ diện.

Sau một phút yên tĩnh ngắn ngủi, toàn bộ võ trường đều sôi trào hẳn lên.

- Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra vậy? Ngay cả Hội viện ủy cũng có

mặt.

- Tôi không biết. Chẳng lẽ nhân vật mà Giang Nguyên so đấu lại là nhân vật khó lường?

Quần chúng không rõ chân tướng thấp giọng bàn luận với nhau. Hiển nhiên, người tin tức linh thông, sau khi nhìn kỹ trong số những thành viên của hội Viện ủy, rất nhanh tìm ra được một người xa lạ.

Sau đó đặc ý đảo dặt chỉ vào người đang ngẩng cao đầu, vẻ mặt ngạo khí, tiêu sái đi bên cạnh mấy vị Thiên y sư, nói:

- Nhìn thấy không? Là người của Trưởng lão viện đấy, ba mươi tuổi đã là y sĩ nhị phẩm. Hơn nữa nội khí đã đạt đến thiên giai. Lần này hình như là vâng lệnh đến tiến hành chất vấn Giang Nguyên. Hẳn là người này muốn so đấu với Giang Nguyên.

- Trưởng lão viện? Đó là nơi nào? Tiểu tử này là y sĩ nhị phẩm sao? Nội khí gần đến Thiên giai? Tại sao lại như vậy?

Mọi người nhìn chăm chăm vào người thanh niên vẻ mặt kiêu ngạo đang chậm rãi đi bên cạnh Thiên y sư.

- Các người không biết sao? Trên Thiên Y Viện chúng ta còn có một Trưởng lão viện. Các Thiên y sư về hưu sẽ đến Trưởng lão viện. Tôi nghe nói tiểu tử này là cháu đích tôn của Thủ tịch trưởng lão Hồ Quang Dương. Các người có nghe nói Hồ Quang Dương không?

- Hồ Quang Dương?

Nghe được cái tên này, đại đa số mọi người đều sửng sốt, nhưng người có thâm niên thì đột nhiên kêu lên:

- Chẳng lẽ là vị Viện trưởng Hồ hai mươi năm trước? Ông ta còn sống sao?

- Đúng, chính là ông ấy. Ông ấy vẫn còn sống và bây giờ đang ở Trưởng lão viện. Nếu ông ấy không còn ở trên đời, tiểu tử kia còn có tư cách đứng bên cạnh mấy vị Thiên y sư sao? Còn có bộ dạng mũi hếch lên trời? Bằng tuổi này đã là y sư nhị phẩm và tu vi nội khí Thiên giai, còn không phải Hồ trưởng lão dùng linh dược hỗ

trợ cho y à?

Giọng nói tràn ngập sự ghen tỵ.

- Con bà nó, nếu tôi có một tổ tông như vậy, tôi đã sớm trở thành y sĩ nhĩ phẩm từ mười năm trước rồi.

Mọi người đều gật đầu, đưa mắt nhìn lại. Quả nhiên bộ mặt của tên tiểu tử này đúng là đáng đánh. Tất cả đều hận không thể lên giúp Giang Nguyên đá cho hai đá.

- Hy vọng Giang Nguyên sẽ đánh ngã được tên này. Nhìn y đúng là không vừa mắt thật.

Mọi người đều thầm phỉ nhổ người nào đó. Giang Nguyên ngoại trừ có một sư phụ là y sư nhất phẩm, còn lại đều là cực khổ bò lên, tính ra nhìn còn thuận mắt hơn nhiều.

Nhưng có người lại phân tích:

- Tôi thấy mặc dù thực lực Giang Nguyên không kém, nhưng nếu tiểu tử kia không có cái để dựa vào thì sẽ không kiêu ngạo như vậy, trừ phi là y làm bộ. Nhưng có mấy người có thể giả bộ như vậy sao? Các người nói đi.

Mọi người đều gật đầu:

- Đúng vậy, nhưng chúng ta vẫn hy vọng Giang Nguyên có thể đánh tên kia một trận đã đời mới được.

Thành viên hội Viện ủy bước đến trước võ trường, sau đó ngồi xuống ghế. Thấy tất cả đều đã ngồi vào chỗ của mình, viện trưởng Từ Khải Liễu cũng không nói nhiều, chỉ gật đầu với Hồ Minh Vũ một cái, sau đó nhìn Giang Nguyên, ánh mắt hiện lên sự nhắc nhở.

Giang Nguyên không phải kẻ ngu, hiển nhiên biết được Viện trưởng Từ muốn nói cái gì, lập tức gật đầu tỏ vẻ cảm ơn.

Hồ Minh Vũ cũng không nói nhiều, tiêu sái bước lên chính giữa võ trường, sau đó bình tĩnh đứng im một chỗ. Nhìn biểu hiện của y, Giang Nguyên không nhịn được mà thầm khen một tiếng. Quả thật không phải loại đèn càn đầu.

Hồ Minh Vũ đứng chính giữa nhìn mọi người chung quanh, thấy ai cũng đang chăm chú nhìn mình. Cảm giác vạn người chú mục thật là tốt, lập tức ngẩng đầu mỉm cười tự đắc:

- Đến đây đi, Giang Nguyên, chỉ cần cậu kiên trì dưới tay tôi một khắc không bại, tôi sẽ bỏ qua cho cậu.

Lời vừa nói ra, chẳng những thành viên Hội viện ủy phải cau mày mà người khác cũng cảm thấy khó chịu. Tên tiểu tử này thật sự quá đáng. Thậm chí có người quơ nắm tay, lớn tiếng nói:

- Giang Nguyên, đập hắn đi. Đánh ngã hắn, điểm của tôi anh không cần trả.

Mọi người đều quay đầu nhìn lại, liền nhìn thấy Mã Tiểu Duệ. Mặc dù không biết Giang Nguyên nợ điểm Mã Tiểu Duệ khi nào, nhưng chỉ thoáng sững sốt, sau đó chung quanh ồn ào hẳn lên:

- Đúng, đập hắn đi, đập hắn đi.

Nghe được tiếng kêu chung quanh, Hồ Minh Vũ đứng chính giữa vốn đang đắc ý đột nhiên tái xanh.

CHƯƠNG 741: Tao nhường mày một chiêu

Đối mặt với tiếng hít hà và tiếng hét long trời lở đất, Giang Nguyên đang định vào sân không khỏi sững sốt một chút, thật sự không hiểu thẳng nhai này sao làm người ta ghét đến thế.

Không những Giang Nguyên sững sốt, mười mấy thành viên Hội đồng viện cũng sững sốt, không thể nào hiểu được, sao Hồ Minh Vũ này vừa mới xuất hiện đã khiến người ta hận đến thế.

Sau khi Giang Nguyên sững sốt một chút liền tươi cười, vẫy tay với mọi người rồi bước vào trong sân.

Thấy Giang Nguyên bước lên một bước, những tiếng hít hà xung quanh lập tức thay đổi, một vị y sĩ thực tập nhìn thấy thần tượng của mình mắt liền nóng lên, cuồng nhiệt vung tay, lạc giọng gào lên:

- Giang Nguyên...

Trong tiếng gào ấy có sự kích động và khát khao mãnh liệt, xung quanh vốn vẫn còn nhiều người hò hét mấy chữ “Đánh ngã hắn” lập tức đã bị fans của Giang thị lây nhiễm, đồng loạt vung cánh tay hưng phấn hò:

- Giang Nguyên, Giang Nguyên...

Vốn chỉ có mười mấy người kêu theo, có điều trong mấy giây ngắn ngủi đã nhanh chóng lan ra toàn trường. Giang Nguyên vừa mới vào đứng trong sân, chung quanh đã kêu gào tên hắn long trời lở đất!

Giang Nguyên nghe thấy tiếng hò đồng đều xung quanh, rồi lại nhìn thấy Hồ Minh Vũ đối diện mặt đã đen như đáy nồi thì cuối cùng cũng không lãnh đạm được nữa. Mặc dù hắn rất bằng lòng được nhìn thấy sắc mặt đối phương đen thêm chút nữa, nhưng Giang Nguyên lo lắng tên này sẽ trực tiếp hộc máu chết cho nên rất ngại ngừng vẩy tay bốn phía, tỏ ý thế cũng đủ rồi.

Đám fans đã điên cuồng nhưng vẫn rất phong độ, không tiếp tục hét lên chói tai nữa, chỉ cuồng nhiệt gào thêm vài tiếng nữa, trước khi Hồ Minh Vũ hộc máu thì chậm rãi dừng lại.

- Giang Nguyên... mày chết chắc rồi...

Bạn học Hồ Minh Vũ kiêu ngạo, căn răng nghiêng lợi nhìn Giang Nguyên phun ra từng chữ một.

- Ồ?

Giang Nguyên nhìn biểu cảm của đối phương thì rất là bình tĩnh nhún vai một cái. Tùy ý nói:

- Không sao, mấy năm nay số người nói với tao câu này không phải mười cũng bảy tám tên, nhưng giờ chúng căn bản đều chết ráo rồi, nhưng tao vẫn còn sống tốt...

- Vậy sao... Vậy hôm nay mày thử đi...

Hồ Minh Vũ thâm độc lạnh lùng nói.

- Thử thì thử... Có điều giữa chúng ta có thù lớn lắm sao?

Giang Nguyên nhìn khuôn mặt như muốn băm thây mình thành vạn mảnh của Hồ Minh Vũ đột nhiên cười nói:

- Chúng ta không có thù... Có điều, ai bảo mày trở thành chủ của Tề Thế Đỉnh... Nếu mày không chết, Tề Thế Đỉnh sao có thể nhận lại chủ?

Trong mắt Hồ Minh Vũ lóe lên tia lạnh lẽo, nhìn Giang Nguyên tàn nhẫn thấp giọng lạnh lùng nói:

- Tao thành chủ nhân của Tề Thế Đỉnh sao?

Giang Nguyên hơi sửng sốt một chút thì trong đầu đột nhiên sáng tỏ, khẽ mỉm cười nói:

- Chả trách mày lại khích tao lên đài... Được, chỉ cần mày có thể giết được tao.

Vậy thì mày tới đi... Có điều, mày dám trắng trợn giết tao như vậy sao?

- Hừ... hừ... Mày cho rằng tao không dám giết mày sao?

Ánh mắt Hồ Minh Vũ hơi lạnh, lạnh giọng cười nói:

- Một con kiến hôi như mày, tao vừa đưa tay ra là đã nghiền chết, chẳng lẽ Hội đồng viện sẽ trở mặt với tao chỉ vì một y sĩ thực tập như mày?

Giang Nguyên nhìn vẻ không hề lo lắng của Hồ Minh Vũ đột nhiên thở dài, nói:

- Xem ra lần này thật đúng là không công bằng lắm, mày giết tao thì được, còn tao giết mày, chắc sẽ có vấn đề lớn...

- A... giết tao? Mày nằm mơ đi...

Hồ Minh Vũ cười nhạo một tiếng, sau đó liền đứng chấp tay, khẽ nâng cằm nói với Giang Nguyên:

- Lên đi, đừng nói nhảm nữa... Nhường mày trước một chiêu, để mày chết được an lòng!

- Nhường tao một chiêu?

Khóe miệng Giang Nguyên nở nụ cười, sau đó nhìn người phụ trách sân thi đấu, nói:

- Vậy thì được, bắt đầu tính giờ...

Người phụ trách nghe Giang Nguyên nói vậy vội vàng gạt đầu, sau đó ấn lên một máy khổng lồ, đồng hồ tính giờ loại lớn bên sân bắt đầu nhấp nháy...

Giang Nguyên nhìn thấy đồng hồ kia bắt đầu nhấp nháy liền cười tủm tỉm nhìn Hồ Minh Vũ đứng đối diện, nhưng không hề có ý định ra tay.

Hồ Minh Vũ thấy Giang Nguyên dãn dò bắt đầu tính giờ liền thủ sẵn thế, chờ Giang Nguyên tấn công. Có điều, gã đợi trái đợi phải chỉ thấy Giang Nguyên không chút lo lắng đứng yên đó, không hề có ý định ra tay.

- Tới đi... tao nhường mày một chiêu...

Hồ Minh Vũ thấy Giang Nguyên tiêu sái đứng yên không nói gì thì liền trừng mắt nhìn Giang Nguyên.

Ai ngờ Giang Nguyên đứng đó không hề nhúc nhích nhưng khuôn mặt giống như xem khỉ làm hề, chậm rãi đánh giá người nào đó rất tuần tú đứng đấy.

- Haizz... mày có đánh không vậy...

Hồ Minh Vũ nháy mắt chớp tay sau lưng, cuối cùng không kìm được liền thúc giục Giang Nguyên.

- Mày sốt ruột cái gì... mười lăm phút lâu lắm...

Giang Nguyên liếc mắt nhìn đồng hồ, lúc này đã nửa phút trôi qua rồi, khuôn mặt hắn đầy bất đắc dĩ xoay đầu lại nhìn về phía Hồ Minh Vũ nói:

- Mới có nửa phút trôi qua thôi...

- Mới nửa phút trôi qua thôi?!

Hồ Minh Vũ nhìn về mặt trăng hoàng nhưng vô cùng vô lại của Giang Nguyên thì suýt chút nữa hộc máu. Chẳng lẽ tên này thật sự định dùng vẻ mặt vô sỉ này để kéo dài hết mười lăm phút sao?

- Rốt cuộc mày có ra tay hay không?

Hồ Minh Vũ miễn cưỡng hít mạnh xuống một hơi, nhìn những người xung quanh, chắc chắn mình phải đánh chết tên này thật đẹp mắt trước mặt tất cả mọi người, cố gắng khống chế cảm xúc của mình, tức giận nói.

- Mày thật sự muốn tao ra tay sao?

Giang Nguyên nháy mắt, nhìn Hồ Minh Vũ phía đối diện, mặt đầy đứng đắn nói:

- Trong tình huống bình thường, tao là người người không đụng đến ta ta sẽ không đụng đến người... Cho nên, thông thường tao rất ít khi chủ động động thủ! Thôi mày đừng có nhường nữa, tao nhường mày ra tay trước đây, nhường mày một chiêu được không!

- Mày...

Hồ Minh Vũ thấy Giang Nguyên cũng giả vờ giả vịt muốn nhường mình một chiêu thì suýt chút nữa là hộc máu. Gã vất vả lắm mới trấn trụ được. Gã cảm thấy có hàng ngàn con ngựa đang chạy trong tim mình. Khuôn mặt gã đầy giễu cợt nhìn Giang Nguyên. Mày sắp chết đến nơi rồi còn muốn nhường tao một chiêu, đúng là không biết sống chết.

Hồ Minh Vũ nhìn đồng hồ thấy đã đến lúc rồi, gã liền nén cơn tức giận trong lòng, quát với Giang Nguyên:

- Mày ra tay đi, đây là cơ hội cuối cùng của mày, đừng mong kéo dài thời gian. Nếu mày không nắm lấy cơ hội này, sau này sẽ không có cơ hội nữa đâu...

Giang Nguyên nháy mắt nhìn gương mặt đầy tức giận của Hồ

Minh Vũ phía đối diện, lúc này đột nhiên cười một tiếng, nói:

- Được rồi, nếu mày muốn bị đòn như vậy thì tao thành toàn cho mày!

Giang Nguyên còn chưa dứt lời cả người chợt lóe lên rồi biến mất. Hồ Minh Vũ thấy bóng dáng Giang Nguyên phía đối diện đột nhiên hoa lên một cái, lúc này gã mới hoàn hồn, trong lòng vô cùng căng thẳng. Gã đang định lui nhanh ra sau để tránh một đòn kinh khủng của Giang Nguyên, nhưng gã còn chưa kịp nhúc nhích đã cảm thấy trước ngực có một cơn gió ập đến, trong lúc vội vàng gã miễn cưỡng đưa tay lên cản trước ngực, muốn chống lại đòn tấn công của Giang Nguyên.

Có điều gã vừa mới đưa tay lên cản ngực đã cảm thấy hai tay chấn động một cái, sức mạnh lớn kia đã trực tiếp đụng vào ngực, sau đó cả người ngã ngửa.

Chương 742: Nguyên Phong đan

Cả sân đấu vô yên lặng, tuy rất nhiều người đều cho rằng chưa chắc Giang Nguyên đã thua, nhưng không ai lại nghĩ lại xuất hiện tình huống như thế này.

Rất nhiều người đều trợn mắt nhìn. Giang Nguyên chỉ tung ra một chiêu vậy mà Hồ Minh Vũ vốn ra sân tự tin như đi dạo lại bị đánh bay ra ngoài, rồi còn phun ra một ngụm máu giữa không trung, cứ thế nửa ngày trời không thể bò dậy nổi.

- Miếu sát, miếu sát tuyệt vời...

Mấy thành viên của Hội đồng viện ngồi ở hàng ghế trước lúc này cũng trợn mắt hốc mồm. Có lẽ lúc đầu bọn họ còn có người nghi ngờ, không biết có phải Giang Nguyên đã thực sự trực tiếp đối kháng với Bá tước Huyết Tộc kia không. Nhưng bây giờ đã không còn ai nghi ngờ nữa rồi. Có lẽ ban nãy Giang Nguyên cũng dùng chút mưu mẹo, dùng lời lẽ chọc tức Hồ Minh Vũ, khiến Hồ Minh Vũ tức giận không kịp đỡ được một đòn này.

Nhưng một đòn này của Giang Nguyên hoàn toàn có thể nói là

hòn mỹ cực độ, tấn công không hề báo trước, giống như linh dương treo sừng không chút dấu vết, giống như một tác phẩm tuyệt vời lao đến trước người Hồ Minh Vũ.

Tất cả thành viên của Hội đồng viện lúc này đều đang âm ước lượng, một cước này của Giang Nguyên nếu đổi lại là mình, trong tình huống không đề phòng có thể đỡ được hoặc né đi được không? Sau khi họ nghĩ xong thì hầu hết đều trong lòng căng thẳng. Nếu mình cũng ở trong tình huống như Hồ Minh Vũ thì chắc cũng không khác biệt gì mấy.

Có điều mọi người cũng thầm kinh hãi. Tu vi nội khí của Giang Nguyên chắc chắn chưa đến Thiên vị, đó là điều chắc chắn. Nhưng một kích như linh dương treo sừng ban nãy, làm sao Giang Nguyên có thể đánh ra được? Tốc độ đó, nếu không phải Thiên vị trở lên, làm sao có thể đạt được?

So với sự nghi hoặc của những thành viên Hội đồng viện và vài cao thủ ngoại viện vây xem bên cạnh, Hồ Minh Vũ bị té xuống đất lúc này vẫn chưa thể hồi thần từ sự chấn động bởi mình bị một tên kiến hôi giết tuyệt bằng một chiêu như một nhân vật lớn. Trong lòng gã vô cùng kinh hãi. Gã thật sự cho rằng mình đang nằm mơ.

Hồ Minh Vũ vất vả lắm mới tỉnh hồn lại. Vốn vì nội phủ của gã bị chấn thương học máu nên sắc mặt hơi ảm đạm giờ đột nhiên đỏ hồng.

Hồ Minh Vũ khuôn mặt đỏ bừng nhảy bắn dậy từ mặt đất, trợn mắt nhìn Giang Nguyên đang đứng dừng mỉm cười cách đó không xa, lại nhìn những con đế nhũi xung quanh đang trợn mắt há mồm im lặng nhìn mình chăm chăm, mặt gã càng đỏ hơn, lạc giọng hét lên:

- Mày... đánh lén...

- Đánh lén? Là mày bảo tao đánh đấy chứ... Những người ở đây đều thấy, tao đường đường chính chính đá bay mày từ chính diện, hơn nữa khi nãy mày còn ngồi lì trên mặt đất tao vẫn chờ mày đứng dậy, không hề truy kích mày, lẽ nào như thế còn chưa đủ sao?

Giang Nguyên đứng đấy vẻ mặt vô cùng chính nghĩa, nói cho Hồ Minh Vũ kia lại đổ hồng hai mắt nhưng lại không có lời gì để phản bác. Gã chỉ tay về phía Giang Nguyên, dường như nghe thấy tiếng cười vang của đám đẽ nhũi bên cạnh. Gã nghiêng răng nghiêng lợi không mạch lạc nói:

- Mày... mày chết chắc rồi... chết chắc rồi...

- Chẳng lẽ mày chỉ biết nói thôi sao? Tới đi... tới đi... Dù ông nội mày có tới tao cũng sẽ nhường mày một chiêu, đỡ cho mày nói tao bắt nạt mày...

Giang Nguyên rất là bình tĩnh nhún vai một cái, trông rất dễ bị ăn đòn, nhưng lại khiến cho những người vây xem cảm thấy cực kỳ đẹp trai.

- Tao giết mày...

Hồ Minh Vũ nghe thấy tiếng cười khúc khích của đám đẽ nhũi kia thì không nhị được nữa, giận dữ hét lên một tiếng rồi nhào về phía Giang Nguyên.

Giang Nguyên nhìn Hồ Minh Vũ đang nhào đến, trong mắt mắt lóe lên một nụ cười châm biếm. Hắn muốn chọc giận Hồ Minh Vũ. Ban nãy Thiên y sư Từ Khải Liễu đã ngầm nhắc nhở hắn, phải cẩn thận với Hồ Minh Vũ này. Như vậy chứng tỏ thực lực của Hồ Minh Vũ này không phải chỉ vừa mới tấn cấp Thiên vị, nếu không sẽ không thể tự tin như vậy.

Tuy nói hắn không úy kỵ gì, nhưng hắn không muốn sử dụng các kỹ năng phụ trợ. Dầu sao đây cũng là Thiên Y viện, có vô số cao thủ tồn tại, nếu thể hiện thực lực quá mức vượt xa bình thường, như vậy rất dễ gây sự chú ý. Đến lúc đó nếu bị người nào để ý phát hiện ra vài điều khác thường thì cũng không phải là chuyện tốt.

Hơn nữa nếu sử dụng quá nhiều các loại kỹ năng cũng không tốt cho sự thăng tiến thực lực bản thân, cho nên dùng thực lực thật sự miễn cưỡng duy trì tình thế cân bằng với cao thủ Thiên vị mới là lựa chọn tốt nhất. Để bảo tồn thực lực, đảm bảo không thất bại, chọc giận Hồ Minh Vũ là lựa chọn tốt nhất.

Chỉ cần đối phương hơi phân tâm, như vậy thì hoàn toàn có cơ hội chiến thắng. Kiểu chiến thắng không cần dùng hết sức này chính là cách tốt nhất.

Hồ Minh Vũ bổ nhào đến như cọp. Giang Nguyên ngừng thần ứng đối. Có điều sau khi so với Hồ Minh Vũ vài chiêu, cảm nhận được tu vi nội khí hùng hậu trong đòn tấn công của đối phương khiến hắn nhiều lúc không thể không tạm thời né tránh, hơn nữa không có Tốc độ chống đỡ, hắn muốn né tránh cũng cực kỳ khó khăn chứ đừng nói đến phản đòn. Trên căn bản cục diện đã trở thành bị Hồ Minh Vũ điên cuồng ép đánh.

Sau khi đánh một lúc trong lòng Giang Nguyên than thầm. Thực lực Hồ Minh Vũ này đúng là mạnh thật. Thân là Thiên vị quả nhiên có chỗ hơn người, cho dù trong trạng thái bị trọng thương nhưng vẫn tấn công mạnh mẽ đến như vậy, lực công kích thật kinh người.

Trước tình huống như vậy, Giang Nguyên vẫn bình tĩnh, hắn rất ít khi ngang ngạnh đón chiêu với Hồ Minh Vũ như hổ báo. Hai người tiếp chiến vài phút, trán Giang Nguyên cũng bắt đầu toát mồ hôi. Tuy thực lực thật sự của hắn là Địa giai đỉnh phong, nhưng so với Thiên vị chân chính vẫn có một chênh lệch cực lớn.

Có điều cũng may, sau khi Hồ Minh Vũ tấn công mạnh mẽ một trận, tuy hung mãnh như dù sao cơ thể cũng bị thương. Sau khi gã tấn công Giang Nguyên một đợt mạnh mẽ thì cuối cùng cũng cảm thấy không chịu nổi, thở hổn hển nhanh chóng lui về phía sau. Sau đó gã nhìn Giang Nguyên phía đối diện mặc dù trên trán có chút mồ hôi nhưng hơi thở vẫn rất dài, hận ý trong mắt càng thêm dày đặc.

- Khụ khụ...

Sau khi Hồ Minh Vũ đột nhiên che miệng ho khan hai tiếng, rồi lại ho ra chút máu thì gã liền mò trong túi lấy ra một bình ngọc nhỏ, sau đó gã đổ một viên thuốc màu đỏ ra, do dự một chút rồi ném thẳng vào trong miệng.

Giang Nguyên đứng cách đó không xa nhìn thấy viên thuốc màu đỏ kia, ngửi thấy mùi hương thoang thoảng truyền đến, lại nhìn

khuôn mặt tiếc nuối của Hồ Minh Vũ thì sắc mặt không khỏi biến đổi. Tuy hẳn không biết loại thuốc này rốt cuộc là thứ gì, nhưng xem tình hình này là biết chắc chắn là thuốc tốt. Nếu không với bối cảnh của tên này, làm sao có thể lộ ra vẻ đau lòng đến như vậy.

Đúng như dự đoán, sau khi Hồ Minh Vũ uống xong viên thuốc này, chỉ sau mấy giây ngẩn ngủ, sắc mặt vốn tái nhợt đã nhanh chóng hồng nhuận, ngay cả hơi thở hỗn hển cũng rất nhanh chóng thông thả trở lại, tinh thần cũng nhanh chóng trở về như lúc ban đầu.

- Mẹ kiếp...

Giang Nguyên nhìn thấy chiến quả mình phải phí sức mới giành được vì một viên thuốc mà lập tức uống phí, hẳn không kìm được thăm mắng một tiếng.

Chương 743: Tôi có Ô Kê Bạch Phượng Hoàn

Giang Nguyên nhìn thấy Hồ Minh Vũ trong chớp mắt đã khôi phục như cũ. Chẳng những chiến lực của gã đã hoàn toàn hồi phục mà ngay cả khuôn mặt vốn tức giận nóng vội kia cũng đã tiêu tan, chỉ còn lại một gương mặt trầm ổn cùng với nụ cười hung tàn. Giờ thì Giang Nguyên bắt đầu sốt ruột rồi. Hẳn quay đầu nhìn viện trưởng Từ Khải Liễu bên võ đài, lớn tiếng hét lên:

- Viện trưởng... Thế này có coi là phạm quy không? Người này dùng thuốc kích thích...

Thiên y sư Từ Khải Liễu nhìn vẻ mặt buồn bực của Giang Nguyên liền cười khổ lắc đầu một cái, trầm giọng nói:

- Đó là Nguyên Phong Đan... Không phải thuốc kích thích, không tính là phạm quy...

- Nguyên Phong Đan?!

Giang Nguyên nghe thấy cái tên này sắc mặt liền biến đổi. Viên

thuốc kia là Nguyên Phong Đan, chẳng trách Hồ Minh Vũ lại đau lòng như vậy. Đây thật sự là linh đan gần như có thể cứu người chết sống dậy.

Mặc dù trong kho tư liệu của viện không tiết lộ phương thuốc cụ thể của Nguyên Phong Đan, nhưng Giang Nguyên nhớ mang máng trong đó có nói Nguyên Phong Đan sử dụng hơn hai loại dược liệu trân phẩm, năm loại dược liệu thượng phẩm trở lên, phối hợp với vô số dược liệu trung và hạ phẩm mới tinh luyện ra được, mỗi một viên đều có tác dụng vô cùng kỳ diệu.

Nên biết Hồng Vân Quả mà Giang Nguyên từng đổi cũng chỉ là dược liệu thượng phẩm. Hồng Vân Đan dùng Hồng Vân Quả làm nguyên liệu chính để chế ra cũng có hiệu quả trân quý như vậy. Nguyên Phong Đan này có thể tưởng tượng ra được, ít nhất nó có hiệu quả mạnh hơn Hồi Thiên Châm của Thiên Y viện không biết bao nhiêu lần.

Nhưng Hồ Minh Vũ dùng nó vào thời điểm này thật sự phí của giờ quá... Ngay cả Giang Nguyên nghĩ thôi mà cũng thấy xót của. Nếu mình có một viên thể này dự phòng, chắc chắn như có thêm một mạng nữa. Cho dù là đem đi bán, ít nhất cũng phải trên chục triệu một viên. Một lần ăn mất cả chục triệu, Giang Nguyên cảm thấy tim mình đã bắt đầu đập loạn rồi.

- Giỏi... may mắn lắm...

Hồ Minh Vũ nhìn biểu cảm cổ quái của Giang Nguyên thì ánh mắt lúc này đã vô cùng sáng tỏ, không còn chút nóng nảy và gấp gáp nào, chỉ còn lại tia lạnh lùng nhìn chằm chằm Giang Nguyên cười nói:

- Mặc dù thực lực bình thường, nhưng vẫn coi như khá gai góc, có thể lợi dụng lúc tao không để ý...

Hồ Minh Vũ quay đầu nhìn đồng hồ bên cạnh võ đài, sau đó khẽ cười lắc đầu một cái, nói:

- Bây giờ còn tám phút. Có điều bây giờ may không còn cơ hội nữa...

Giang Nguyên thở dài, vuốt tay nói:

- Được rồi... Đã bảy phút trôi qua rồi, chỉ còn một nửa thời gian, vậy thì tao nghiêm túc chơi chung với mày...

- Có điều, tốt nhất là chỉ chơi đùa chút thôi, đừng chọc tao nổi giận, ép tao phải đánh cho mày bán thân bất toại gì đó thì không hay lắm đâu...

Giang Nguyên rất nghiêm túc nhìn gương mặt cười lạnh của Hồ Minh Vũ khuyên nhủ:

- Tao nói thật đấy, cho nên tốt nhất mày cũng coi là thật đi. Tao cũng không muốn bị ông nội của mày để mắt tới đây, như thế phiền phức lắm...

Giọng của Giang Nguyên không to không nhỏ, nhưng tất cả mọi người bên cạnh võ trường đều rất nghiêm túc nhìn họ, chờ mong sự phát triển phía sau. Cả sân đấu không hề có chút tiếng động nên ai nấy đều nghe rõ ràng đoạn đối thoại của hai người.

Nghe Giang Nguyên nói vậy, bên cạnh lập tức có người nhảy ra gào lên:

- Thần tượng đừng sợ. Đánh hấn... tôi sẽ cống hiến hai cảnh Bồ Thiên Cao. Đảm bảo không bại liệt được đâu...

Lời này vừa nói ra, mắt của người bên cạnh cũng sáng lên, lúc này cũng móc túi thuốc trong túi ném vào trong sân, cao giọng kêu lên:

- Thần tượng, tôi cũng bỏ một túi Đại Hoạt Huyết Tán... Đánh hấn đi!

Đã có người dẫn đầu nên cả sân đấu lập tức bốc cháy...

- Tôi bỏ một hộp Tục Đoạn giao... Đánh gãy hai chân hấn đi...

- Tôi có một chai Bồ Huyết Đan, đánh hộc máu đi...

Mọi người vô cùng cuồng nhiệt móc được liệu tủy thân của mình ra, tranh nhau quăng đến, chỉ sợ Giang Nguyên không mạnh tay.

Trong tiếng ồn ào huyên náo, các loại thuốc dán chai chai lọ lọ như trời mưa rơi xuống. Cũng may đóng gói các loại thuốc của Thiên Y viện rất tốt, cho dù các loại chai lọ ném đầy trên mặt đất, nhưng không có cái nào bị vỡ nát...

Hồ Minh Vũ nhìn các loại thuốc men bay tới, nghe những tiếng ồn ào huyên náo thì gã vốn học được bài học, bình tĩnh trở lại giờ sắc mặt đã một lần nữa xanh mét, hai nắm đấm siết chặt. Nếu không phải những người xung quanh quá nhiều thì gã đã sớm xông đến, lấy một địch mười, xé nát miệng họ rồi.

Giang Nguyên đứng đó nhìn chai thuốc, lọ thuốc, hộp thuốc từ bốn phía bay đến, khuôn mặt liền lộ vẻ đồng tình với Hồ Minh Vũ giờ sắc mặt đã đen như đáy nồi, hai mắt suýt chút nữa thì ứa máu bên kia.

Bên này Giang Nguyên còn đang tính, một hộp Đoạn Tục Giao kia tuy không phải hàng thượng phẩm nhất, nhưng ngoài chợ đen ít nhất cũng được bốn trăm ngàn, Đại Hoạt Huyết Tán cũng trị giá hai trăm năm mươi ngàn trở lên, đúng rồi... Bình Bồ Huyết Đan cũng đáng giá hai trăm bảy hai trăm tám mươi ngàn, còn cả... Những người này đúng là hào phóng quá, chi việc cho mình như vậy, cứ như chẳng cần phải mua bằng tiền vậy.

Tính tới tính lui, trong lòng Giang Nguyên vui mừng. Đợi tí nữa bảo người của sân đấu giúp mình thu lại, ít nhất cũng có thể bán được bốn năm triệu, lần này mình không đánh vô ích rồi.

Lúc này, bên cạnh có một nữ y sĩ móc trong túi mình nửa ngày, đầu tiên móc ra một cành Hồi Thiên Sâm, đang định kích động vút xuống nhưng tay vừa đưa ra giữa không trung lại chần chờ, chần chờ xốt của một lúc lâu rồi vẫn nhét trở lại. Sau đó cô lại móc tiếp nửa ngày trời, cuối cùng móc ra một cái hộp bằng giấy, lại chần chờ nhìn nửa ngày, cuối cùng ngại ngùng đỏ mặt, cắn răng vút ra, giọng thanh thúy:

- Tôi bỏ một hộp Ô Kê Bạch Phượng Hoàn.. Đánh hẳn đi... Đánh hẳn kinh nguyệt không đều đi...

Lời vừa dứt, cả sân đấu bỗng nhiên tĩnh mịch, vô số y sĩ đang vẩy tay cầm chai lọ trong tay định ném đi trong nháy mắt cũng đơ tại

chỗ, nhìn hộp thuốc đang bay vào trong sân.

- Con em mày... là thật...

Nhìn dòng chữ đen nền trắng và ký hiệu trên hộp, còn cả hình con gà mái trắng ẩn hiện bên trên, trước mắt mọi người cảm thấy vừa tối đen rồi trong nháy mắt lại sáng chói.

- Ôc...

Dưới được lực cực mạnh của Nguyên Phong Đan, Hồ Minh Vũ vừa miễn cưỡng khôi phục lại một lần nữa hộc ra một ngụm máu tươi.

- Tao phải giết mày... a...

Bạn học Hồ Minh Vũ cực kỳ bi phẫn, không thềm để ý đến trước ngực đã bị một ngụm máu tươi vấy ướt, ngửa mặt lên trời điên cuồng gào thét một tiếng, một quyền đánh nát hộp Ô Kê Bạch Phượng Hoàn, sau đó tức giận lao về phía Giang Nguyên.

- Con em mày... thằng phá hoại...

Giang Nguyên nhìn hộp Ô Kê Bạch Phượng Hoàn bị đánh nát, những viên thuốc màu trắng bay khắp nơi thì không kìm được tức giận mắng một tiếng. Hộp thánh dược phụ khoa Thiên Y viện đặc chế này không phải thứ hàng bình thường bên ngoài. Ngoại trừ tác dụng bổ khí dưỡng máu, điều hòa kinh nguyệt gấp mấy lần Ô Kê Bạch Phượng Hoàn bên ngoài thì còn kèm theo tác dụng dưỡng nhan sắc, làm giảm lão hóa. Ở bên ngoài nó được bán với cái giá trên trời, trong mắt mấy phú bà, các bà ấy dám bỏ bảy tám trăm ngàn để mua một hộp...

Bảy tám trăm ngàn mà thằng nhãi này một quyền đập nát, Giang Nguyên vô cùng giận dữ, đây đều là tiền của hắn đấy.

Hai mắt hắn lập tức đỏ ửng hét lớn, nhảy lên, giơ nắm đấm lao về phía Hồ Minh Vũ.

Trong thoáng chốc, hai người lại đấu một trận, chỉ nghe trong sân thỉnh thoảng lại vang lên những tiếng nổ vang lên, kịch liệt hơn nhiều so với lúc đầu.

Những người xung quanh nhìn thấy cảnh tượng sôi động trong sân đều giọng hét lên:

- Hay... đánh cho hần kinh nguyệt không đều!

Chương 744: Chuyển ngược tình thế

Mặc dù trước nay hơi thở của Giang Nguyên khá dài, nhưng Địa giai đỉnh phong vẫn là Địa giai đỉnh phong, khi đấu với nhau, cuối cùng thì vẫn kém Thiên vị một cấp bậc. Hơn nữa cảm giác tê tê nhẹ luôn tồn tại trên người hần lúc này bắt đầu cũng bộc lộ sự tồn tại.

Đối mặt với công kích điên cuồng của Hồ Minh Vũ, dưới sự ảnh hưởng của cảm giác tê tê kia, Giang Nguyên thỉnh thoảng bắt đầu cảm thấy độ nhạy bén của mình bị hạn chế, có hai lần động tác suýt nữa là không thể theo kịp, thiếu chút nữa là trúng chiêu.

Những lúc này hần cũng chẳng thể làm được gì, chỉ có thể cố chống đỡ. Nếu lỡ như không chống đỡ được nữa thì hần chỉ đành vận dụng những kỹ năng kia.

Mặc dù Hồ Minh Vũ bị thương, nhưng Thiên vị vẫn là Thiên vị. Hai người đấu với nhau một trận, tuy Giang Nguyên kinh nghiệm đấu sinh tử phong phú nhưng vẫn bị đánh liên tục lui ra sau. Đối mặt với công kích của Hồ Minh Vũ, hơn nữa gã càng đánh càng mạnh làm cho Giang Nguyên cảm thấy hơi không ứng phó nổi.

Giang Nguyên cảm thấy nội khí của mình tiêu hao càng ngày càng nhiều, đối diện với những đòn tấn công cuồng loạn như hổ báo của Hồ Minh Vũ, tinh thần cũng càng lúc càng phải tiêu hao nhiều, cộng thêm cảm giác tê tê cản trở, hần cảm thấy nếu mình cứ tiếp tục như thế này thì rất có khả năng không thể chống đỡ được. Sau khi Giang Nguyên hít sâu một hơi, cuối cùng đã toàn lực đánh ra một chưởng, mượn sóng khí khổng lồ hai bên bộc phát lúc đánh nhau để bay nhanh ra sau.

- Hộc hộc hộc...

Giang Nguyên đưa tay lau mồ hôi trên trán, nhìn Hồ Minh Vũ hơi

tức giận phía đối diện, trong lòng hơi bất đắc dĩ. Rõ ràng, tuy ban này trước khi khai chiến Hồ Minh Vũ đã tức giận đến mức hộc máu, nhưng hiệu quả của Nguyên Phong Đan vẫn đang duy trì, khiến đòn tấn công mạnh mẽ của Hồ Minh Vũ kéo dài lâu như vậy nhưng không hề làm cho thương thế nặng hơn, ngược lại còn bổ sung cho tên này không ít nội khí.

- Sao? Không được nữa à? Tiếp tục đi chứ, haha...

Hồ Minh Vũ thấy cuối cùng Giang Nguyên cũng bị mình đánh lui liền điên cuồng cười phá lên, sau đó chân ngừng lại một lát rồi lại lao về phía Giang Nguyên.

Những người xung quanh thấy Giang Nguyên bắt đầu rơi vào thế hạ phong, lúc này đều bắt đầu hét lên:

- Giang Nguyên cố gắng lên, Giang Nguyên cố gắng lên...

Âm thanh càng lúc càng đồng thanh, sóng âm càng lúc càng lớn từ bốn phía ùn ùn kéo vào trong sân.

- Đúng vậy... Mình biết sợ bao giờ chứ? Lẽ nào vì đánh không thắng, vì đánh cực khổ mà không đánh nữa sao?

Lòng tự tin của Giang Nguyên vốn đã giảm bớt giờ được những tiếng ủng hộ ùn ùn kéo đến này kích thích, chiến ý càng nồng đậm, mắt cũng nóng lên, máu trong cơ thể bắt đầu sôi trào. Hắn nhìn Hồ Minh Vũ đang hung hãn lao đến, cảm giác tê tê của tứ chi dường như không còn cảm nhận rõ ràng nữa. Hắn lập tức giận dữ hét to một tiếng, dưới chân dừng lại một lát, cả người như đạn đại bác lao về phía Hồ Minh Vũ.

- Âm...

Cả hai người lập tức tung vào nhau sau đó tự ai nấy bay ra ngoài, có điều sau khi hai người lui vài bước thì đồng loạt hét lên một tiếng giận dữ, sau đó lại xông tới lần nữa.

Mọi người nhìn thấy Giang Nguyên vốn khí thế dần kém đi lại một lần nữa bộc phát, khí thế bừng bừng, không thua kém gì Hồ Minh Vũ thì lại một lần nữa vỗ tay reo hò.

Trong tiếng hona hô, Giang Nguyên liên tiếp cùng Hồ Minh Vũ so mười bảy mười tám chưởng, cuối cùng một chưởng đánh lui Hồ Minh Vũ, đồng thời thừa cơ đá một cước vào giữa bụng Hồ Minh Vũ, đá Hồ Minh Vũ lui ra xa ba bốn thước.

Đám người xung quanh thấy Giang Nguyên lại một lần nữa đánh lui Hồ Minh Vũ thì lại một lần nữa vỗ tay reo hò.

Có điều, sau khi Giang Nguyên đá một cước này thì trong lòng âm thầm than khổ. Ban này hấn vừa miễn cưỡng đấu với Hồ Minh Vũ mười tám chưởng, chưởng nào cũng dốc hết toàn lực, nhưng đối mặt với thực lực Thiên vị của Hồ Minh Vũ thì cũng bị kém hơn vài phần, nội phủ đã hơi bị thương rồi.

Đặc biệt là đòn tấn công cuối cùng hấn đã cảm thấy cảm giác tê tê kia sắp gây trở ngại cực lớn cho động tác của mình. Để giành chút cơ hội thở dốc hấn đã xuất toàn lực một cước bức lui Hồ Minh Vũ.

Bây giờ, ít nhất trong vòng mấy giây, mình đang ở trong trạng thái nguy hiểm, chỉ cần cảm giác tê tê này không biến mất, vậy thì...

Hấn nhìn mấy vị Thiên y sư đang tập trung tinh thần nhìn mình chăm chăm cùng với mấy người trung niên khí thế phi phàm, đứng chấp tay chẳng biết sẽ bước ra bất cứ lúc nào, trong lòng Giang Nguyên thầm cười khổ. Mấy người trung niên này hấn đã từng gặp, là tiên sinh ngoại viện, ai nấy đều có thực lực Thiên vị trở lên, hơn nữa ai nấy cũng đều có kinh nghiệm thực chiến phong phú, là cao thủ thật sự.

Những người này đang quan sát trận chiến của mình và Hồ Minh Vũ, trong đó phần lớn là dồn sự chú ý vào mình. Rõ ràng, những người này đều cảm thấy rất hứng thú với mình, một kẻ có thực lực căn bản chưa tới Thiên vị mà có thể chống lại cao thủ Thiên vị thật sự và Bá tước Huyết Tộc.

Giang Nguyên đưa tay lau vết máu nhàn nhạt bên khóe miệng, rồi nhìn Hồ Minh Vũ đang cười gằn xông lên lần nữa, khóe miệng hấn nở một nụ cười khổ. Trong tình huống thế này, các kỹ năng có thể không dùng thì cố gắng không dùng, nếu không trước mặt nhiều người như vậy, chắc chắn lá bài tẩy của mình sẽ hoàn toàn bại lộ trước mặt tất cả mọi người trước.

Chống đỡ... Chỉ có tiếp tục chống đỡ, cứ ép mình đến cực hạn có lẽ sẽ có cơ hội đột phá cản trở của cảm giác tê tê kia, từ đó diệt trừ được mối tai họa ngầm nay.

- Ầm...

Giang Nguyên bay thẳng ra ngoài, sau đó rơi mạnh xuống đất.

Trong sân yên tĩnh, âm thanh của tất cả mọi người dường như ngừng đọng trong nháy mắt, nhìn Giang Nguyên bị ngã trên mặt đất, nhìn Giang Nguyên cố sức chống tay bò dậy từ mặt đất. Dòng máu trong miệng hắn giống như dòng nước chảy ra, trong sân yên tĩnh như chết.

- Khụ khụ...

Giang Nguyên vừa sắc mặt, hắn phun ra một ngụm máu tươi, chảy lên ngực hắn, nhưng nụ cười trên mặt vẫn rực rỡ, cơ thể dần đứng thẳng tắp giữa sân, nhìn Hồ Minh Vũ nở nụ cười tàn nhẫn đang đi chậm rãi tới. Nụ cười của Giang Nguyên càng lúc càng rực rỡ hơn.

Trong sân vẫn yên tĩnh, Hồ Minh Vũ chậm rãi đến gần, đứng cách khoảng vài mét, nhìn Giang Nguyên miệng chảy máu nhưng vẫn nở nụ cười rực rỡ, sắc mặt lạnh lẽo cười âm hiểm nói:

- Còn cười? Tao xem thử mày còn có thể chống đỡ đến khi nào?

- Khụ khụ...

Giang Nguyên đưa tay lau máu tràn bên miệng, sau đó đưa tay vào trong túi lấy ra Hôi Thiên Châm, đâm mạnh lên cổ mình, cười nói:

- Sao? Mày nghĩ mày thắng rồi à?

- Ha... haha..

Hồ Minh Vũ nhìn Giang Nguyên đâm Hôi Thiên Châm lên cổ thì như nhìn thấy chuyện gì đáng buồn cười lắm, lập tức cười phá lên.

- Cái này... Giờ cái này có thể cứu được mày sao? Ha... haha... có

cần tao cho mày một viên Nguyên Phong Đan không? Hả?... Haha...

- Cầu xin tao đi, mày cầu xin tao đi, nói không chừng tao sẽ cho mày một viên... Haha...

Chương 745: Nộ phong tỏa long

- Thầy La... Thầy La... Làm sao đây? Làm sao đây? Chẳng lẽ thật sự để Giang Nguyên tiếp tục như vậy sao?

Mã Tiểu Duệ không biết chui ra sau lưng La lão y sư La Thiên Minh từ lúc nào, ghé sát bên tai La lão y sư, nhìn Giang Nguyên miệng ứa máu trong sân, căng thẳng hỏi.

Sắc mặt La lão y sư lúc này cũng tương đối khó coi, nhưng gờ ông cũng chẳng còn cách nào khác. Tuy ông là Y sư nhất phẩm, nhưng cũng không có quyền ngăn cản trận tỷ thí này. Dù sao trận tỷ thí này cũng được thiết lập trên danh nghĩa của Trưởng lão viện, hơn nữa Giang Nguyên cũng đã đồng ý rồi. Có lẽ trừ Thiên y sư Từ Khải Liễu, không ai có thể ngăn cản được. Mà cho dù là Thiên y sư Từ Khải Liễu, muốn ngăn cản trận đấu này cũng phải đối mặt với áp lực cực lớn.

Có điều, lúc này dường như Thiên y sư Từ Khải Liễu không có ý định ngăn cản trận đấu. Vậy thì ông cũng không thể làm gì; nhẹ nhàng lắc đầu một cái, thở dài, nói:

- Hy vọng Giang Nguyên có thể chống đỡ được...

Mã Tiểu Duệ nghe La lão y sư nói vậy thì trong mắt lóe lên một tia thất vọng. Tuy cô rất có lòng tin với Giang Nguyên, đặc biệt là cô đã từng nhìn thấy vài điểm đặc biệt trên người Giang Nguyên, chẳng hạn như hình xăm quái dị bên vai trái. Hơn nữa Giang Nguyên cũng không phải dạng chứa năm chắc đã đồng ý lung tung. Nhưng tình hình hiện tại khiến cô không thể không căng thẳng.

Là người duy nhất có thể dừng trận đấu này, Thiên y sư Từ Khải Liễu lúc này đang ngưng thần nhìn Giang Nguyên trong sân, trong mắt lóe tên hào quang đặc biệt, lầm bầm nói:

- Có lẽ sẽ không khiến ta phải thất vọng...

Giang Nguyên trong sân đang mỉm cười tiêm thuốc vào trong mạch máu, sau đó nhổ ra, tiện tay vứt sang một bên, bịt miệng ho khan hai tiếng, dừng dừng không nói.

Giờ hẳn cần một chút thời gian, với sức hồi phục của bản thân hẳn, cộng thêm Hồi Thiên Châm, tuy hiệu quả không thể so được với Nguyên Phong Đan của Hồ Minh Vũ nhưng chắc chắn cũng có hiệu quả hồi phục không tệ. Chỉ cần có thể kéo dài thêm một lát là đã đủ để ứng phó với tên nhãi này rồi.

Hồ Minh Vũ thấy Giang Nguyên dừng dừng không nói liền quay đầu nhìn đồng hồ bên cạnh. Gã lập tức không tìm được nở nụ cười lạnh lẽo, Giang Nguyên lắc đầu nói:

- Còn ba phút, mày cho rằng tao sẽ để mày kéo giờ thêm ba phút nữa sao?

- Không...

Giang Nguyên lại một lần nữa che miệng cúi đầu ho khan hai tiếng, sau đó như lơ đãng nhìn vào lòng bàn tay, thấy trong lòng bàn tay không còn vết máu nữa trong lòng mới hơi buông lỏng, xem ra vấn đề là cần thêm chút thời gian, vấn đề không lớn lắm.

Giang Nguyên thả tay xuống, ngẩng đầu nhìn Hồ Minh Vũ, lắc đầu lãnh đạm nói:

- Không cần ba phút, nửa phút là đủ rồi...

- Nửa phút?

Mặt Hồ Minh Vũ thoáng cứng đờ, sau đó cao giọng cười phá lên, đưa tay chỉ Giang Nguyên, ha ha cười to nói:

- Mày cho rằng Hồi Thiên Châm là Nguyên Phong Đan sao? Nửa phút cùng lắm chỉ có thể khống chế tình trạng chảy máu trong nội phủ của mày thôi...

Giang Nguyên nhìn Hồ Minh Vũ ngửa đầu cười to vẫn lạnh nhạt không nói gì.

Có điều, hẳn không chờ Hồ Minh Vũ cười xong, đột nhiên khế mỉm cười. Gật đầu nói:

- Không... Thật ra bây giờ là đã đủ rồi...

Hồ Minh Vũ nghe thấy Giang Nguyên nói vậy, lại thấy nụ cười trên mặt Giang Nguyên thì hơi sững sờ, không biết Giang Nguyên nói vậy là có ý gì. Gã lại thấy thân hình Giang Nguyên đột nhiên lóe lên...

Trong lòng Hồ Minh Vũ kinh hãi. Gã không thể hiểu được vì sao Giang Nguyên cả người trọng thương mà còn có thể hung mãnh như vậy. Nhưng lúc này gã cũng không dám chần chờ nữa. Lúc đầu gã đã thua thiệt một lần, lần này gã không thể chịu thua thiệt được nữa.

Gã lập tức giận dữ hét lên một tiếng, giơ nắm tay đánh về phía bóng người đang bỏ tới.

Nắm đấm của Hồ Minh Vũ đánh ra đã rơi vào không khí, không biết Giang Nguyên đã nhẹ nhàng né sang một bên từ lúc nào, một lần nữa đâm đến.

Giờ Giang Nguyên lựa chọn tấn công. Nếu nội khí của mình không bằng tên này, lại không thể tùy tiện sử dụng các loại kỹ năng, như vậy thì đây chính là lựa chọn tốt nhất. Cách phòng thủ tốt nhất là tấn công. Bây giờ chỉ còn lại hơn hai phút, giờ thương thế đã được khống chế, Giang Nguyên tin chỉ cần Hồ Minh Vũ không ngang ngạnh đối đầu, cộng thêm không quá xui xẻo, muốn chống đỡ qua khoảng thời gian này không phải quá khó khăn.

Tấn công là thứ trước nay Giang Nguyên am hiểu nhất, cho dù cảm giác tê tê của chân tay khiến hẳn thỉnh thoảng cảm thấy tay chân không được quá linh hoạt, nhưng giờ cái hẳn cần chỉ là tiến công và quấy rối, không cần động tác quá sức chính xác cho nên cũng không ảnh hưởng gì lớn.

Một chuỗi công kích khiến Hồ Minh Vũ hơi không ứng tiếp nổi. Mặc dù công kích của Giang Nguyên không quá ác liệt như ban đầu, nhưng công kích của Giang Nguyên xuất quỷ nhập thần, khiến cho gã phải mệt mỏi ứng phó.

Giang Nguyên nhìn về luống cuống tay chân của Hồ Minh Vũ thì trong lòng cũng nhẹ nhàng thở phào nhẹ nhõm. Phương pháp này cũng chỉ hữu dụng với những kẻ sống trong nhung lụa như thế này. Nếu đổi lại là những tiên sinh trải qua nhiều trận chiến của ngoại viện Thiên Y viện kia, phương pháp này hoàn toàn vô dụng. Đối phương chỉ hơi cứng rắn chống đỡ một chút, liều mạng chịu chút thương tích nhẹ là hoàn toàn có thể làm rối tiết tấu của mình, từ đó nhanh chóng lấy được thể chủ động.

Nhưng Hồ Minh Vũ này lại không được nhẫn tâm như vậy. Một người từ nhỏ đã sống trong nhung lụa, ít gặp phải phiền phức, rất ít người có thể nhẫn tâm với bản thân, đặc biệt là dưới tiền đề ban đầu đã bị mình đập bay đi, chịu thiệt thòi lớn, chắc chắn Hồ Minh Vũ sẽ không thể mạo hiểm.

Mặc dù không dùng Tốc độ nhưng Giang Nguyên vờn xung quanh Hồ Minh Vũ, tiến hành triển đấu, tốc độ cũng miễn cưỡng đủ dung, đánh cho Hồ Minh Vũ bắt đầu cảm thấy sốt ruột.

Gã vốn cho rằng Giang Nguyên đã trọng thương thì sẽ rất dễ dàng giải quyết đối phương, nhưng bây giờ nhìn tình huống này, đối phương mặc dù chưa khỏi hẳn, nhưng rõ ràng đang liều chết chống đỡ. Hơn nữa, thời gian chỉ còn không tới hai phút. Nếu cứ tiếp tục thế này, đối phương muốn chống đỡ cho đến hết giờ rất đơn giản.

Ngẫm lại mình đã tiêu phí nhiều tinh lực như vậy, còn dùng danh nghĩa Trưởng lão viện bức Giang Nguyên tiến hành trận tỷ thí này, hơn nữa còn lãng phí một viên Nguyên Phong Đan, thậm chí còn mất sạch thể diện, nếu như vẫn không thể giết chết thằng nhãi này, để Tế Thế Đỉnh kia giải trừ nhận chủ thì tất cả đều sẽ uổng phí.

Nghĩ tới đây, Hồ Minh Vũ liếc nhìn đồng hồ, giờ chỉ còn lại một phút. Gã hít sâu một hơi, bất chấp thương thế mới tạm thời khép lại trong cơ thể, đẩy nhanh tốc độ nội khí, hai tay hợp lại, tức giận quát lên:

- Bí kỹ: Nộ Phong Tỏa Long...

Cùng với tiếng hét to của Hồ Minh Vũ, Giang Nguyên trong lòng

chợt cả kinh, cảm thấy khí tức xung quanh người Hồ Minh Vũ đột nhiên thay đổi mạnh. Một cỗ khí lưu khổng lồ bắt đầu xoay tròn quanh người gã.

Giang Nguyên cảm nhận được cỗ dĩ động, cảm thấy có một nguy cơ cực lớn đang ập đến. Một chưởng vừa đưa ra chợt thu lại, chuẩn bị nhẹ nhàng lui lại...

Nhưng hần lập tức phát hiện chưởng của mình không thể thu về được, cả người mang theo cả một chưởng kia đang lao về phía Hồ Minh Vũ hai tay đang hợp lại.

Trong lòng Giang Nguyên kinh hãi, muốn miễn cưỡng ép chân dừng lại nhưng phát hiện cỗ khí lưu này có sức mạnh cực lớn. Dưới tác dụng của cỗ khí lưu này, cả cơ thể đều mất đi sự khống chế, hoàn toàn nằm trong tay cỗ khí lưu của Hồ Minh Vũ kia...

Chương 746: Tao có Thái Sơn

Hồ Minh Vũ thấy thân hình Giang Nguyên đứng không vững thì trong mắt toát lên một tia hưng phấn cùng tàn nhẫn, gã cắn răng một cái, hai tay lại xoay lần nữa.

Trán Giang Nguyên toát mồ hôi, hần cảm thấy cánh tay đưa ra của mình lúc này như bị cái gì đó kéo đi, sau đó đem thao túng cả cơ thể mình đi về phía Hồ Minh Vũ, cho dù muốn miễn cưỡng khống chế cũng không khống chế được.

Giang Nguyên thấy không cách nào khống chế được thì chân mày dựng thẳng đứng lập tức không chống đỡ nữa mà thuận theo cỗ sức mạnh kia bay qua, dự định mượn sức mạnh của lực kéo tấn công vào bên sườn Hồ Minh Vũ.

Hồ Minh Vũ thấy Giang Nguyên đột nhiên không miễn cưỡng chống đỡ nữa mà thuận thể xông tới thì cười âm hiểm, tay phải một chiêu, tay trái mở ra, thể xông tới của Giang Nguyên đột nhiên bị tăng tốc, nhưng vẫn không thể đột phá khỏi sự khống chế của Hồ Minh Vũ mà chỉ của một vòng bên người Hồ Minh Vũ từ mé bên phải sang mé bên trái mà thôi.

Giang Nguyên cảm nhận được cảm giác trói buộc vẫn tồn tại kia, sắc mặt không khỏi thay đổi. Giờ hẳn mới ý thức được cái gọi là bí kỹ của Hồ Minh Vũ khinh khủng và khó dây dưa đến như thế.

- Phù...

Giang Nguyên định thân từ hông tới tay, dốc toàn lực miễn cưỡng vẩy tay đẩy một chưởng thuận theo dòng khí lưu kia bổ đến của Hồ Minh Vũ, nhưng lại bị cổ sức mạnh kia hung hăng phản chấn, khiến cho thương tích trong nội tạng vừa mới khép lại lại một lần nữa nứt ra, miệng hộc ra một ngụm máu.

- Sao? Chuẩn bị chịu chết rồi chứ?

Hồ Minh Vũ cắn răng hung hăng nhìn Giang Nguyên, cười lạnh nói.

- Chịu chết?

Giang Nguyên vừa dốc sức chống đỡ, vừa lạnh giọng cười nói:

- Mà cũng không chống đỡ được bao lâu nữa đâu nhỉ?

- Hừ, không cần bao lâu, chỉ vài giây là giải quyết được mày rồi...

Lúc này Hồ Minh Vũ cũng cười lạnh một tiếng, đột nhiên cắn răng một cái, hai tay một lần nữa từ hai mé thu về chính giữa.

- Tỏa Quỷ...

Cùng với tiếng hét lớn của Hồ Minh Vũ, hai tay thu lại, Giang Nguyên cảm thấy một sóng khí từ hai bên đánh tới, nhốt chặt lấy mình, đẩy mình về phía Hồ Minh Vũ.

Giang Nguyên cảm thấy cả người từ trên xuống dưới, kể cả tứ chi cũng bị dòng khí lưu kia vây lại. Tay chân gần như hoàn toàn không cách nào nhúc nhích. Trong lòng Giang Nguyên hoảng hốt. Hẳn không thể nào ngờ được Nộ Phong Tỏa Long này lại kinh khủng đến như vậy. Hẳn nhìn hai tay Hồ Minh Vũ đang chấp lại chuẩn bị tấn công, nếu mình trúng phải một đòn dốc toàn lực này của Hồ Minh Vũ vậy thì chết chắc rồi.

Giang Nguyên hít một hơi thật sâu, chột quát một tiếng, dưới chân nhấn mạnh xuống, dốc toàn lực bắt đầu chống lại cổ khí lưu này, muốn giãy dụa khỏi sự khống chế của cổ khí lưu này, có điều hẳn phát hiện thấy hiệu quả chẳng đáng là bao.

- Mẹ kiếp...

Giang Nguyên thầm mắng. Trong thời khắc sống chết này hẳn không còn để ý gì nữa, cắn chặt răng, trước mắt lập tức là một mảng đen trắng.

- Tít, cơ thể tiến vào trạng thái Trống rỗng... tiêu hao năng lượng để khởi động các thiên phú giảm 90%...

Sau khi Giang Nguyên tiến vào trạng thái Trống rỗng, cảm xúc lo lắng kia ngay lập tức nguôi lại, trong tầm nhìn đen trắng, “Thiên phú Thanh chướng” khởi động trong nháy mắt. Thông qua Thanh chướng, Giang Nguyên có thể phán đoán rõ ràng tình hình xung quanh, thậm chí có thể phán đoán được ngọn nguồn và hướng đi của khí lưu, có điều, hẳn phát hiện, trong tình huống toàn thân bị khí lưu khóa chặt, cho dù hẳn có phán đoán được ngọn nguồn và hướng đi của khí lưu thì cũng chẳng làm gì được.

Nếu là trước khi bị nhốt chặt, hẳn còn có thể mượn sự giúp đỡ của “Thiên phú Tốc độ” tránh khỏi sự vây nhốt của khí lưu, hoặc trực tiếp dùng Tàng phong, bộc phát ra một sức mạnh phá vỡ sóng khí. Nhưng giờ hẳn đã bị nhốt chặt, cho dù là Tốc độ hay Tàng phong cũng chẳng có đất mà sử dụng.

Đối mặt với chuyện này, Giang Nguyên cũng chỉ có thể nghiêng răng, miễn cưỡng kháng cự lại dòng khí lưu đang đẩy hẳn.

Lúc này hẳn thấy khỏe miệng Hồ Minh Vũ đã có chảy máu, rõ ràng, loại bí kỹ mà Hồ Minh Vũ đang sử dụng có áp lực cực lớn đối với bản thân gã.

Cho nên, hiện tại Giang Nguyên cũng chỉ có thể miễn cưỡng chống đỡ, tuy hy vọng không lớn, nhưng cũng chỉ có thể ký thác hy vọng vào đấy.

Có điều, Giang Nguyên nỗ lực chống đỡ thế nào thì cả cơ thể vẫn

mất tự chủ di chuyển về phía Hồ Minh Vũ. Tuy máu nơi khoe miệng Hồ Minh Vũ càng lúc càng chảy nhiều, nhưng rõ ràng chỉ cần Hồ Minh Vũ có thể kiên trì được mấy giây nữa thì dường như chiến thắng không quá khó khăn. Trong mắt Hồ Minh Vũ càng lúc càng đậm tia hưng phấn và tàn nhẫn.

Cùng với khoảng cách càng ngày càng gần, mặc dù trên mặt với trạng thái Trống rỗng vẫn có vẻ vô cùng bình tĩnh, nhưng trong hoàn cảnh phải dốc hết toàn lực thì trán Giang Nguyên đã bắt đầu nổi gân xanh rồi.

- Chuẩn bị chịu chết đi...

Hồ Minh Vũ thấy Giang Nguyên càng lúc càng đến gần thì ý cười tàn nhẫn trong mắt càng lúc càng đậm. Gã cắn răng nghiêng lợi gầm nói.

Những người bên cạnh lúc này ai nấy cũng đều trợn to hai mắt, nhìn Giang Nguyên đang dần bị kéo tới gần, trong mắt lộ ra vẻ kinh hãi. Rõ ràng, hầu hết những người ở đây đều chưa từng thấy loại bí kỹ này. Chỉ có mấy vị tiên sinh ngoại viện cùng mấy vị thiên y sư là không hề kinh hãi, nhưng trong mắt cũng đầy vẻ nghiêm túc.

La lão y sư La Thiên Minh mặc dù tu vi nội khí không tốt, nhưng lúc này cũng nhận ra đệ tử của mình đang rơi vào hiểm cảnh. Lúc này ông đã không kìm được đứng dậy, quay đầu nhìn về phía Thiên y sư Từ Khả Liễu ở cách đó không xa.

Lúc này Thiên y sư Từ Khả Liễu vẻ mặt nghiêm túc nhìn trong sân, hai hàng lông mày thanh mảnh đã dần xoắn lại với nhau.

Dường như cảm nhận được ánh mắt của La lão y sư, Thiên y sư Từ Khả Liễu xoay đầu lại, nhìn La lão y sư một chút sau đó nhẹ nhàng gật đầu một cái.

La lão y sư thấy vậy thì hơi sửng sốt, sau đó liền thở phào nhẹ nhõm. Sự lo lắng trên mặt của ông cũng giảm bớt đi vài phần. Ông và Thiên y sư Từ Khả Liễu đã là cộng sự nhiều năm như vậy, dĩ nhiên ông hiểu rõ ý bà. Có điều, tình hình hiện tại vẫn khiến ông hơi căng thẳng. Tuy rằng ông rất tự tin về đệ tử của mình, nhưng

tình huống trước mắt khiến ông thật sự không nắm chắc. Ông cảm thấy hơi kỳ lạ, sao Viện trưởng Từ này còn tin vào Giang Nguyên hơn cả mình vậy.

Mọi người thấy Giang Nguyên cách Hồ Minh Vũ càng ngày càng gần thì đều nín thở, nhìn chăm chăm trong sân, đột nhiên, Giang Nguyên dừng lại.

Hồ Minh Vũ đối diện cũng sửng ra. Gã căn rằng dùng hết sức thêm lần nữa, thậm chí máy ở khoe môi lại nhiều thêm, nhưng Giang Nguyên vẫn không nhúc nhích...

- Chuyện gì xảy ra?

“Sao thế?” Ngay cả bản thân Giang Nguyên cũng sửng ra, trong đầu vang lên một thông báo:

- Khởi động thiên phú Thái Sơn.

- Ồ?!!!

Giang Nguyên cảm nhận được sóng khí xung quanh vẫn mạnh mẽ, nhưng dưới sự kiên trì của mình, giờ dưới chân như đã mọc rễ, hoàn toàn có thể chống lại sóng khí lớn mạnh này. Trong lòng Giang Nguyên khê buông lỏng, âm thầm vui mừng, hóa ra Thái Sơn có tác dụng này...

Chẳng lẽ hiệu quả của Thái Sơn chỉ đơn giản thế này thôi sao?

Giang Nguyên nhìn thấy sự kinh hãi trong ánh mắt Hồ Minh Vũ, hần đưa tay nghi ngờ gãi gãi sau ót, sau đó chột tung ra một cước...

Chương 747: Cấu kết với nhau làm việc xấu

Không ai ngờ sẽ như thế. Thật sự là không ai ngờ. Vốn Thiên y sư Từ Khải Liễu đã có sự chuẩn bị cuối cùng. Lỡ như Giang Nguyên thật sự không thể chống đỡ nội, vậy thì bà sẽ dùng tài nguyên của Thiên Y viện nghĩ cách cứu hần một mạng. Nhưng không ngờ lại

như thế này.

Cho dù là bản thân Giang Nguyên cũng không ngờ sẽ như thế này. Từ lúc bắt đầu hắn cũng đã quyết định, dùng thực lực chân thật đối kháng với Hồ Minh Vũ, hắn căn bản chẳng coi Hồ Minh Vũ này ra gì. Cho dù là một đá đầu tiên chẳng qua cũng là tiên hạ thủ vi cường, chọc giận thằng nhãi này để giành cơ hội cho mình mà thôi.

Nhưng lúc này, hắn nhìn Hồ Minh Vũ nằm trên mặt đất hộc ra từng ngụm máu lớn, có vẻ như có thể tắt thở bất cứ lúc nào thì Giang Nguyên mới dừng động tác gãi đầu kia. Về nghi ngờ trên khuôn mặt hắn cũng nhanh chóng biến mất, xác định chuyện này là như vậy... Nó đã được giải quyết như vậy sao?

- Yên tâm... mày không chết được đâu, chỉ gãy bốn khúc xương sườn, bị thương hai lá phổi thôi...

Giang Nguyên nhìn Hồ Minh Vũ nằm trên đất phun máu nhưng trên gương mặt vẫn đầy vẻ không tin cố hết sức ngóc đầu lên nhìn mình, trong mắt đầy vẻ kinh hãi và ngạc nhiên thì chậm rãi đi ra, ngồi chồm hổm xuống, thở dài nói:

- Tác dụng của Nguyên Phong Đan thật sự quá mạnh mẽ, tao đoán giờ ít nhất vẫn còn 30% thuốc đang ở trong cơ thể mày... cho nên không cần lo lắng...

- Keng...

Lúc này, đồng hồ bên cạnh vang lên âm thanh thanh thúy, nhắc nhở mười lăm phút đã qua. Đám người yên lặng như tờ xung quanh sân đấu lúc này mới bắt đầu “vo ve” bàn luận. Lúc này không có ai hoan hô, không ngay cả vị ném Bồ Huyết Đan xuống để xin đánh hộc máu kia lúc này cũng chỉ mang gương mặt hưng phấn và kinh ngạc bàn luận với những người bên cạnh. Sao tình thế đột nhiên lại thay đổi vậy.

Hồ Minh Vũ đang giãy dụa bò dậy từ mặt đất nghe thấy tiếng nhắc nhở thanh thúy này cả người liền mềm nhũn, rồi lại té xuống, chỉ có đôi mắt oán độc đang nhìn Giang Nguyên.

- Có phải bây giờ mày đang rất hận tao đúng không?

Giang Nguyên nhún vai một cái, đứng dậy, nhìn Hồ Minh Vũ dưới chân thờ dài, nói:

- Yên tâm, tao cũng rất ghét mày. Có điều nhờ mày có một tổ phụ tốt nên tao sẽ không giết mày...

- Sau này nếu mày còn ý định, có thể tới tìm tao bất cứ lúc nào... Nhưng bây giờ tao tạm thời không thể phụng bồi...

Sau khi dứt lời, Giang Nguyên chậm rãi xoay người, tùy ý vẩy tay giữa không trung, giữa những tiếng hoan hô đột nhiên nổ lên, Giang Nguyên đi về phía La lão y sư đang mỉm cười vui mừng.

Vận khí không tệ, đây chính là đánh giá của hầu hết mọi người đối với chiến thắng của Giang Nguyên lần này. Rất nhiều người đều bàn luận, nếu không phải vào thời khắc cuối cùng Hồ Minh Vũ không chống đỡ nổi, còn Giang Nguyên thì vẫn chống đỡ được thì kết quả cuối cùng này thật sự khó mà nói chắc được.

Nhưng vẫn có không ít người tin rằng kết quả này do thực lực bản thân Giang Nguyên quyết định. Giang Nguyên thân là cao thủ Địa giai, cho dù là Địa giai đỉnh phong nhưng có thể chiến thắng và gây thương tích nặng cho cao thủ Thiên vị, hơn nữa còn dùng linh đan diệu dược “Nguyên Phong Đan”, thần thân điều này đã nói lên rất nhiều thứ.

Cho dù mọi người bàn luận thế nào, nhưng hiện nay đã không còn ai nghi ngờ thực lực của Giang Nguyên nữa.

Ít nhất, trong mắt mọi người, Giang Nguyên đã trở thành ngôi sao tương lai của Thiên Y viện, thật sự là càng ngày càng chói mắt...

- An tâm nghỉ ngơi đi... Không sao, nằm khoảng ba bốn ngày nữa là cậu có thể xuống giường hoạt động...

Thiên y sư Từ Khải Liễu an ủi Hồ Minh Vũ làm phẫu thuật xong vừa mới tỉnh lại một chút rồi dẫn một đám người cấp bậc y sư ra khỏi phòng bệnh, chỉ để lại hai y sĩ ở bên quan sát tình hình.

Sắc mặt Hồ Minh Vũ hơi tái nhợt, nằm ở trên giường bệnh, hai

mắt nhìn lên trần nhà, bờ môi mỏng mím chặt lại, giống như người khấp thiên hạ đều nợ tiền gã vậy.

- Các người ra ngoài cả đi...

Lúc này, từ cửa truyền đến một giọng nói.

Hai y sĩ thấy người này đi vào vội vàng cung kính đáp lời rồi rón rén đi ra ngoài, sau đó đóng cửa lại.

Thiên y sư Chu Thế Dương nhìn Hồ Minh Vũ nằm yên không nhúc nhích trên giường, gương mặt cứng nhắc miễn cưỡng nặn ra nụ cười, tới gần, nói:

- Minh Vũ...

Thiên y sư Chu Thế Dương thấy Hồ Minh Vũ vẫn nhìn trần nhà, hai hàng lông mày bất giác nhíu lại, nhưng lập tức, nụ cười trên mặt càng thêm nhiệt tình, nói:

- Minh Vũ... Chú là chú Chu của con, chú tới để thăm con...

Đối mặt với Hồ Minh Vũ không chút phản ứng và biểu cảm, Thiên y sư Chu Thế Dương vẫn không chịu từ bỏ, ở bên cạnh mỉm cười nói:

- Minh Vũ... Chú biết lần này cháu thua nên rất khó chịu... Có điều cháu đừng lo. Chú Chu cũng không thích tên Giang Nguyên đó, chắc chắn chú Chu sẽ giúp cháu lấy lại thể diện. Thằng nhóc đó chắc chắn không đắc ý được lâu đâu!

Nói tới đây, giọng Thiên y sư Chu Thế Dương dần lạnh lẽo, nói:

- Tể Thế Đình đó chắc chắn cũng sẽ nhanh chóng nhận lại chủ!

Nghe vậy, ánh mắt Hồ Minh Vũ luôn không phản ứng kia mới chớp chớp, sau đó cố gắng quay đầu sang, nhìn về phía Thiên y sư Chu Thế Dương.

Thiên y sư Chu Thế Dương thấy rốt cuộc Hồ Minh Vũ cũng có phản ứng, trong mắt liền lóe lên một tia tự đắc, sau đó cười nói tiếp:

- Minh Vũ... muốn đối phó với Giang Nguyên kia không dễ, nhưng đối với chú mà nói, cũng không quá khó khăn. Đặc biệt là nếu có Viện trưởng lão ủng hộ, vậy thì rất đơn giản...

- Đường nhiên...

Giọng Hồ Minh Vũ hơi khàn khàn, lúc này trong lời nói cũng mang theo sự lạnh lẽo nhưng dần đã bắt đầu có lại tự tin, lạnh giọng nói:

- Có ông nội của tôi, Giang... Giang Nguyên, chắc chắn không chạy thoát...

- Ừm, ừm... dĩ nhiên!

Thiên y sư Chu Thế Dương nghe thấy vậy trong mắt liền lóe lên tia khác lạ, sau đó mỉm cười nói:

- Có điều, cho dù như thế nào, giờ thằng nhãi này rất được Hội đồng viện coi trọng, cho nên muốn đối phó hẳn, chúng ta phải biết người biết ta. Lát nữa chú sẽ báo cáo với Hồ trưởng lão, để cho ông ấy đưa ra chỉ thị và sắp xếp.

Hồ Minh Vũ chậm rãi gật đầu một cái, sau đó nhìn về phía Thiên y sư Chu Thế Dương, nói:

- Ông muốn biết gì?

Thiên y sư Chu Thế Dương thấy Hồ Minh Vũ hỏi vậy thì trong lòng vui mừng, sau đó tiếp tục nói:

- Giờ điều quan trọng nhất là phải thăm dò được thực lực thật sự của thằng nhãi đó...

- Thằng nhãi đó...

Hồ Minh Vũ hơi híp mắt, như nhớ lại gì đó, thoáng do dự một chút, mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng vẫn không tính là ngu xuẩn nói:

- Rất mạnh...

- Rất mạnh? Mạnh chừng nào?

Thiên y sư Chu Thế Dương không nhanh không chậm hỏi tiếp.

- Thực lực thật sự của hắc không dễ đoán... Nhưng hắc là nằm giữa Địa giai đỉnh phong và Thiên vị...

Hồ Minh Vũ không phải thằng ngu, gã nhanh chóng phân tích ra tình hình của Giang Nguyên, lạnh giọng nói:

- Nhưng lực bộc phát của hắc rất mạnh, dường như rất dễ đột phá giới hạn Địa giai...

- Lực bộc phát rất mạnh...

Chân mày Thiên y sư Chu Thế Dương khẽ giật giật, sau đó ánh mắt hơi khựng lại, trầm giọng nói:

- Chú cũng chú ý rồi, nhưng vào lúc cuối cùng, sao bí kỹ Cuồng Phong Tỏa Long của cháu lại đột nhiên mất đi hiệu lực? Lúc đó chú nhìn rất kỹ, hình như không phải cháu không kiên trì nổi?

Sau khi dứt lời, hai mắt Thiên y sư Chu Thế Dương nhìn chăm chăm Hồ Minh Vũ, câu hỏi này mới là mục đích chủ yếu nhất mà lão tới đây.

Chương 748: Tiểu Lang vẫn còn

- Không phải tôi không đủ mạnh, mà đối thủ thực sự quá lợi hại...

Bạn học Hồ Minh Vũ lúc này vẻ mặt rất bức bối, đối mặt với Thiên y sư Chu Thế Dương luôn đứng sau lưng ủng hộ gã từ lúc gã đến Thiên Y viện đến giờ, rốt cuộc gã cũng không cố ý, nói ra hết mọi thứ.

Thiên y sư Chu Thế Dương nghe Hồ Minh Vũ nói vậy thì sắc mặt hơi biến đổi. Lão khá rõ bí kỹ Nộ Phong Tỏa Long này. Năm đó Hồ Quang Dương thân là Viện trưởng Thiên Y viện đã từng thi triển bí kỹ này trước mặt mọi người. Lúc đó, Hồ Quang Dương đã nhờ bí kỹ này trở thành kẻ mà hiếm người trong Thiên Y viện cũng như

mấy tiên sinh hàng đầu ngoại viện có thể chống đỡ được. Thiên y sư Chu Thế Dương cũng từng nhìn thấy Hồ Quang Dương thi triển vài lần nên biết rõ sự đáng sợ của bí kỹ này.

Nhưng Giang Nguyên sau khi bị Tỏa long vẫn có thể giãy giụa thoát ra, thậm chí còn có thể nhẹ nhàng tung ra một cú đá, như thế thật sự là quá đáng sợ.

Từ điểm này có thể thấy, trừ phi người này có thực lực mạnh hơn người thi triển bí kỹ thì mới có thể mạnh mẽ phá vỡ Tỏa Long. Nhưng thực lực của Giang Nguyên chỉ ở giữa Địa giai đỉnh phong và Thiên vị, sao có thể phá vỡ được Tỏa long...

Trừ phi đối phương có phương pháp đặc biệt để phá giải bí kỹ này. Nhưng nếu phương pháp này thật sự tồn tại, vậy thì bí kỹ bao nhiêu người thêm muốn này sẽ bị giảm giá trị. Nó là thứ bí truyền của Hồ gia, trưởng lão Hồ Quang Dương sẽ nghĩ gì, không cần tưởng tượng cũng có thể đoán ra.

- Yên tâm... Minh Vũ, chuyện này chú sẽ báo cáo với Hồ trưởng lão, nhưng cháu nhất định không thể tiết lộ chuyện này với người khác, có biết không?

- Vâng...

Sau khi Thiên y sư Chu Thế Dương đẩy cửa bước ra ngoài thì sắc mặt đã khôi phục lại sự cao cao thượng ban đầu, hai tay chấp sau lưng, ngẩng đầu chậm rãi rời đi.

Lúc này có một bóng người ở đầu khác xuất hiện, nhìn bóng lưng thiên y sư chu thế dương rời đi, trên mặt nở nụ cười thần bí sau đó cũng chậm rãi đi đến cửa phòng bệnh.

- Chào Mạnh thiếu...

Hai y sĩ thực tập đang định đi vào trong, nhìn thấy người này đều nở nụ cười lấy lòng.

- Ừm... Hồ Minh Vũ đang ở trong đúng không?

Lý Mạnh nhẹ nhàng gật đầu, cười nói.

Hai người vội vàng gật đầu.

Lý Mạnh đưa tay đẩy cửa ra, nói:

- Ủm... Tôi vào thăm anh ta...

- Vâng, vâng...

Hai người gật đầu liên tục.

Hồ Minh Vũ cảm giác có một người bước vào liền xoay đầu nhìn sang, thấy Lý Mạnh thì sắc mặt liền biến đổi.

- Ôi... Đây là ai thế này? Chắc chắc... Bị đánh ra thế này à, đúng là đáng thương quá...

Lý Mạnh vừa vào, thấy ngực Hồ Minh Vũ bị băng chặt liền mang về mặt đầy đồng tình cảm thán nói.

- Lý Mạnh... mày cút ra ngoài cho tao...

Sắc mặt Hồ Minh Vũ lập tức đỏ bừng, tức giận quát lên.

Lý Mạnh nhìn thấy phản ứng của Hồ Minh Vũ thì nụ cười trên mặt càng đậm hơn:

- Chắc chắc... Hồ đại thiếu, không nên tức giận, tức giận không tốt cho sức khỏe, đặc biệt là với người đang bị thương như anh... nhất định phải bình tĩnh, bình tĩnh...

- Mày cút đi cho tao... khụ khụ khụ...

Mặt Hồ Minh Vũ đỏ lên, ngực phập phồng kịch liệt, nhưng vừa cử động liền ho một trận sặc sụa.

Lý Mạnh thấy vậy khẽ cười một tiếng, thở dài nói:

- Nhìn xem, tôi nói mà, đừng tức giận, mình không thể tức giận....

- Mày...

Hồ Minh Vũ đỏ mặt lên, lúc này cuối cùng cũng phát hiện ra mình đã làm chuyện ngu xuẩn, sau đó gãi hộc ra một chữ như vậy rồi

miễn cưỡng nhắm mắt lại không nói tiếng nào. Gã hiểu rất rõ, tình hình bây giờ chỉ có mình chịu thiệt.

Lý Mạnh thấy cuối cùng Hồ Minh Vũ đã có kinh nghiệm thì trên mặt lộ vẻ tiếc nuối, khẽ cười nói:

- Được rồi... Nếu Hồ đại thiếu đã không muốn thấy tôi, vậy thì tôi đi đây... Có điều tôi phải nói với Hồ đại thiếu một tiếng, Thiên Y viện này không phải Viện trưởng lão, anh không cần đem cái danh Trưởng lão kia ra hù dọa người khác. Thiên y sư Chu Thế Dương nể mặt anh, nhưng những người khác thì chưa chắc...

- Hơn nữa, ở đây có Lý Mạnh tôi, tốt nhất anh an phận cho tôi, đừng làm ầm ĩ quá...

Bỏ lại hai câu như vậy, Lý Mạnh ung dung thoải mái rời đi, chỉ để lại bạn học Hồ Minh Vũ nằm trên giường đưa tay che ngực, thở hổn hển.

Giang Nguyên ngồi trong phòng, tâm trạng không tệ. Người của sân đấu rất tận tụy giúp hắn thu lượm đồng chai chai lọ lọ cộng thêm các loại hộp lại, tính ra cũng được mười mấy loại.

Hơn nữa người của sân đấu còn rất nhiệt tình làm bảng giá cho hắn, có rất nhiều loại thuốc ở ngoài viện rất được ưa thích. Bên sân đấu kiến nghị hắn bán những loại thuốc này cho mấy cao thủ ngoại viện. Các cao thủ ngoại viện rất thiếu điểm, tuy hàng năm họ đều được chia hạn ngạch nhận thuốc, nhưng trên tổng thể những loại thuốc này vẫn không đủ dùng, dĩ nhiên thứ họ không thiếu nhất là tiền... Về điểm này, Giang Nguyên rất hài lòng.

Cho nên, Giang Nguyên nhìn trong tài khoản có thêm mười triệu thì tâm trạng không kìm được vui vẻ. Tích lũy lâu như vậy, trong tài khoản cuối cùng đã có 16.500.000 tệ, cuối cùng mới miễn cưỡng đủ làm một vài việc.

Từ sau khi quân đội Tây Bắc bị tẩy rửa sạch, Giang Nguyên vẫn âm thầm nhờ vả các nơi điều tra cận kề vào việc, cuối cùng cũng có kết quả. Cả khu Tây Bắc, mấy năm trước trước sau có hơn ba mươi người gia nhập Cô Lang.

Hơn ba mươi thành viên này, trước khi Giang Nguyên gia nhập đã có một bộ phận chết trận. Đến khi Giang Nguyên gia nhập, Cô Lang chỉ còn lại mười mấy người. Tuy Giang Nguyên quen thuộc với những người này, nhưng lúc cầm được bảng danh sách, nhìn thấy những cái tên không quen trên đó, mắt Giang Nguyên không kìm được nóng lên.

Những người này đều từng là thành viên Cô Lang, đều là những dũng sĩ vì nước quên thân, có lẽ đến chết bọn họ cũng cho là mình đang chiến đấu vì tổ quốc, cho nên bọn họ đi mà không oán trách, không hối hận. Có lẽ, thật sự chết không nhắm mắt chỉ có mấy người đội trưởng...

Có điều, người trên danh sách này đều không lưu lại bất kỳ hồ sơ nào ở bên quân đội. Cho nên bọn họ không có bất kỳ ghi chép gì trên thế giới này, trừ người nhà họ, có lẽ sau này sẽ không có bất kỳ ai còn nhớ đến sự tồn tại của họ. Hơn nữa do họ không có hồ sơ, cho nên không được quốc gia phủ tuất.

Giang Nguyên nhìn bản danh sách cùng với tình hình và bối cảnh gia đình những người trong danh sách căn cứ theo điều tra bí mật của bộ phận liên quan. Giang Nguyên thở phào một cái, ngẩng đầu lên nhìn về phía trần nhà, lẩm bẩm: “Mọi người yên tâm, Tiểu Lang vẫn còn, tất cả đều có em...”

- Cốc cốc cốc...

Giang Nguyên nghe thấy ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa, hần chập rãi cúi đầu xuống, đưa tay lau mấy giọt nước mắt nơi khoeo mắt, sau đó đứng dậy, đi ra mở cửa.

Mã Tiểu Duệ đứng ngoài cửa nhìn thấy vẻ mặt của Giang Nguyên thì thấy hơi kỳ lạ, sau khi sững sốt một chút liền cười nói:

- Biết ngay là anh ở nhà mà... Viện trưởng đang tìm anh, bảo anh qua đó...

- Viện trưởng tìm tôi?

Giang Nguyên ngăn người, sau đó gật đầu nói:

- Tốt quá, vừa hay tôi cũng có chuyện muốn nói với bà ấy...

Chương 749: Dám tắm cũng đánh gãy chân

Mã Tiểu Duệ đi bên cạnh Giang Nguyên, cảm thấy Giang Nguyên tương đối trầm mặc và kỳ kỳ, cuối cùng cô không nhịn được quay đầu hỏi:

- Anh... không sao chứ?

- Hử?

Giang Nguyên liếc nhìn Mã Tiểu Duệ bên cạnh, sau đó cười một tiếng, lắc đầu nói:

- Không sao!

- Chắc chắn là có chuyện... Hôm nay anh làm người ta thấy rất kỳ lạ...

Mặt Mã Tiểu Duệ đầy vẻ khó tin, nhìn chăm chăm Giang Nguyên lắc đầu một cái, đột nhiên nở nụ cười cổ quái, nói:

- Có tâm sự, có phải là thích ai rồi không?

- Á?! Sao có thể chứ?

Giang Nguyên nghe vậy cuối cùng cũng cười thất thanh. Hắn không kìm được đưa tay vuốt tóc Mã Tiểu Duệ, cười nói:

- Tôi đã có bạn gái, hơn nữa nếu như có thích thêm ai, thì chắc cũng chỉ có cô...

- Đi...

Mã Tiểu Duệ trước nay tùy tiện hiếm có khi đỏ mặt, đưa tay hất tay Giang Nguyên ra, vứt lại Giang Nguyên sải bước đi lên phía trước.

Giang Nguyên nhìn Mã Tiểu Duệ hậm hực bước nhanh về phía trước thì không kìm được bật cười, sau đó bước nhanh chân đuổi

theo.

- Cô chạy cái gì... đừng giận... chỉ đùa thôi cũng không được à...

- Không được... anh tránh ra...

- Ối... Đừng, cô đừng có như vậy được không hả... Cùng lắm điểm kia coi như tôi nợ, để tôi trả cô...

- Không cần...

- Mẹ kiếp... Vậy rốt cuộc cô muốn thế nào?

Giang Nguyên gãi đầu, buồn bực bó tay.

- Chẳng muốn thế nào cả... Hứ... Anh đi ra đi...

Nhìn bộ dạng đó của Mã Tiểu Duệ, Giang Nguyên nhức đầu thở dài

Giang Nguyên ngồi trên ghế sa lon, nhìn Thiên y sư Từ Khải Liểu ngồi đối diện, trong lòng không khỏi hơi run rẩy, miễn cưỡng cười nói:

- Viện trưởng, ngài tìm tôi có chuyện gì?

- Ừm... cũng không có chuyện gì lớn, có điều ban nãy Viện trưởng lão lại gửi thông báo chất vấn chính thức đến, cho nên gần đây cậu nhất định phải khiêm tốn một chút. Tốt nhất cậu hãy ngoan ngoãn ở trong viện, đừng có ra ngoài gây chuyện...

Thiên y sư Từ Khải Liểu nói chuyện với Giang Nguyên càng lúc càng không khách khí. Bà bưng ly trà trong tay lên, sau khi uống một hớp liền nhìn Giang Nguyên nói:

- Có thể, Viện trưởng lão sẽ chất vấn cậu lần thứ hai!

- Cái gì? Còn muốn chơi nữa à?

Vẻ mặt Giang Nguyên thay đổi, căm tức nói:

- Lần trước không phải đã qua rồi sao? Chẳng lẽ Hồ Minh Vũ kia không phải đại diện cho Viện trưởng lão của hắc à? Thế này

chẳng phải đang chơi nhau à? Sớm biết thế này, tôi mạo hiểm như vậy, đánh nhau sống chết với Hồ Minh Vũ làm gì?

Giang Nguyên tức giận, nhìn thấy Thiên y sư Từ Khải Liễu đối diện về mặt đứng đứng nhìn mình thì không khỏi có chút ngượng ngùng, cười khan hai tiếng.

Lúc này hắn mới cẩn thận hỏi:

- Viện trưởng, nếu Hồ Minh Vũ kia có thể đại diện Viện trưởng lão, vậy lời của hắn không thể không có giá trị đúng không? Viện trưởng lão kia còn không biết xấu hổ đến chất vấn tôi sao?

- Hồ Minh Vũ trẻ tuổi làm vậy. Trưởng lão thứ tịch Hồ Quang Dương của Viện trưởng lão đã khiển trách, yêu cầu Hồ Minh Vũ nhìn tường một tháng...

Giang Nguyên nghe Thiên y sư Từ Khải Liễu nói vậy thì sửng sốt một lúc. Có thể vô sỉ đến thế sao? Cử cháu trai ra làm đại diện kiểm món hời, món hời không kiếm được lập tức mắng một trận, sau đó trắng trợn nói là đã khiển trách rồi, sau đó yêu cầu đến kiểm lần nữa. Làm thế đúng là quá mất mặt rồi nhỉ?

Thiên y sư Từ Khải Liễu thấy vẻ trợn to hai mắt, mặt đầy ngạc nhiên của Giang Nguyên thì thở dài, sau đó đặt ly trà trong tay xuống nói:

- Thành viên Viện trưởng lão đều từng là quản lý cấp cao của Thiên Y viện ta, đã vì Thiên Y viện ta vất vả cả đời. Giờ mặc dù họ dốc lòng nghiên cứu và tu luyện, nhưng họ vẫn quan tâm chuyện trong viện... Thỉnh thoảng họ không yên tâm, cũng là chuyện rất bình thường...

Giang Nguyên nghe thấy vẻ bất đắc dĩ trong lời nói của Thiên y sư Từ Khải Liễu liền đưa tay bưng mặt không nói gì... Giải thích chính là che giấu. Mặc dù Thiên y sư Từ Khải Liễu nói nghe có vẻ có lý, nhưng không thể nào che giấu được mấy lão già khốn kiếp của Viện trưởng lão này là một đám... một đám... gì đó...

- Được rồi... Cho dù thế nào, khoảng thời gian này cậu cứ ngoan ngoãn ở trong viện, đừng có chạy lung tung là được...

Thiên y sư Từ Khải Liễu làm như không nhìn thấy hành động của Giang Nguyên, lãnh đạm nói.

Giang Nguyên nhớ đến chuyện mình chuẩn bị đi làm về mặt không khỏi khổ sở, nhìn Thiên y sư Từ Khải Liễu cười khan thử dò xét nói:

- Tôi không chạy lung tung... Nhưng tôi ở trong viện làm gì, hay là tôi ra ngoài một thời gian, có việc ngài cứ gọi điện cho tôi, tôi lập tức bay về...

- Đi đâu cũng không được phép, dám chạy lung tung, tôi bảo sư phụ cậu đánh gãy chân cậu...

Thiên y sư Từ Khải Liễu hung hăng trợn mắt nhìn một cái, sau đó lại khạc ra mấy chữ:

- Đến lúc đó trong viện sẽ thanh toán thuốc men chữa gãy chân, tôi nghĩ sư phụ cậu chắc chắn sẽ vui lắm đấy!

- Á...

Giang Nguyên sờ chân mình, nhớ lại dạo gần đây tâm trạng sư phụ nhà mình hình như không ổn định lắm, nói không chừng sẽ đồng ý thật. Hắn lập tức vội vàng tự giác gật đầu một cái, cười khan nói:

- Ha... Haha... Đùa, đùa thôi... Chắc chắn tôi sẽ ngoan ngoãn ở trong viện, không gây chút rắc rối nào cho sư phụ và ngài...

- Biết thế thì tốt... Đi xuống đi...

Thiên y sư Từ Khải Liễu nâng ly trà lên, đi trở lại trước bàn làm việc.

Giang Nguyên đáp một tiếng, rồi cẩn thận lui ra ngoài, có điều hắn mới vừa đi tới cửa đã nghe giọng Thiên y sư Từ Khải Liễu từ đằng sau truyền tới:

- Đừng để sư phụ cậu lo lắng quá, ông ấy cũng không dễ dàng gì... Bắt đầu từ hôm nay, mỗi ngày cậu đều ở phòng họp nhỏ cho tôi, không có lệnh của tôi, không được phép ra ngoài...

Sắc mặt Giang Nguyên cứng đờ, dưới chân mềm nhũn, chần chờ một chút, cuối cùng ngượng ngùng nhỏ giọng nói:

- Ở đó không tắm được...

- Mười ngày không được phép tắm, dám tắm cũng đánh gãy hai chân... Giờ đi ngay!

Giang Nguyên bước ra khỏi phòng làm việc của viện trưởng, mặt mũi nhảu nhố. Mã Tiểu Duệ bu lại, mặt đầy tò mò cười nói:

- Sao? Bị Viện trưởng dạy dỗ à?

- Không...

Giang Nguyên cúi đầu, mặt đầy buồn bực nói.

- Không? Vậy sao bộ dạng anh lại như vậy?

Mã Tiểu Duệ tò mò nói.

Giang Nguyên ngẩng đầu liếc nhìn gương mặt mặt đầy tò mò của Mã Tiểu Duệ, lắc đầu một cái, đành hoàng dạn dò:

- Không có gì... Viện trưởng bảo tôi bế quan tu luyện...

- Bế quan? Bế quan ở đâu? Không phải ở phòng trừng phạt chứ?

Mã Tiểu Duệ đưa tay gãi cằm, ngạc nhiên nói.

Giang Nguyên hít một hơi thật sâu, lắc đầu một cái, sau đó nói:

- Phòng họp nhỏ!

- Phòng họp nhỏ?!

Mã Tiểu Duệ ngây ngẩn, nhìn Giang Nguyên, cười ha hả nói:

- Không đùa đấy chứ?

- Dĩ nhiên không...

Giang Nguyên cua qua một hành lang, đi thẳng tới phòng họp nhỏ.

- A...

Mã Tiểu Duệ nhìn chăm chăm Giang Nguyên, ngạc nhiên kêu lên:

- Thật à? Viện trưởng thật sự bảo anh bế quan ở đây à?

Giang Nguyên lặng lẽ đi tới phòng họp, đưa tay nhẹ nhàng ấn lên máy kiểm tra dấu vân tay, quả nhiên cánh cửa kia nhẹ nhàng tự động mở ra. Hắn nhìn Đại Đỉnh được bày ở chính giữa đó, thoáng sững sờ một chút, dường như ý thức được chút gì đấy.

Chương 750: Mà đoán tao đoán mọi người đoán

Phòng họp nhỏ là nơi Hội đồng viện họp hàng ngày, có điều thường thì rất ít khi sử dụng. Bình thường nếu Hội đồng viện nếu không có chuyện gì rất lớn thì rất ít khi họp trong phòng họp. Bình thường một tháng cũng chỉ họp tường lệ một lần.

Họp Hội đồng viện bình thường có năm vị Thiên y sư và chín vị Y sư nhất phẩm tham gia, thỉnh thoảng còn có vài người chịu trách nhiệm của các bộ phận đại diện tham gia, báo cáo tình hình liên quan. Y sĩ cấp thấp như Giang Nguyên căn bản không thể có cơ hội bước vào nơi này. Giang Nguyên cũng chỉ mới đến đây một lần khi nhận chất vấn lần trước.

Giang Nguyên gật đầu với Mã Tiểu Duệ về mặt đây nghi hoặc ngoài cửa, sau đó chậm rãi tiện tay đóng cửa phòng họp lại.

Sau khi hắn đi vòng quanh đại đỉnh này một vòng, lúc này Giang Nguyên mới ngoảnh đầu nhìn khắp phòng họp nhỏ một lượt. Lần trước lúc hắn tới, thật ra hắn cũng chưa nghiêm túc chú ý đến tình hình nơi này, ấn tượng duy nhất là, trong này có cả phòng trà và phòng vệ sinh.

Giang Nguyên bước vào phòng trà và phòng vệ sinh nhìn một chút rồi thở dài... Quả nhiên phòng vệ sinh cực kỳ sang trọng, trừ việc không có thứ gì là liên quan đến tắm rửa thì tất cả đều đầy đủ. E là lần này thật sự không thể nào tắm được rồi.

Nhớ đến điều này, Giang Nguyên thật sự đau đầu. Nhớ hồi đó lúc hắn còn ở Cô Lang, một khi thực hiện nhiệm vụ cả người toàn bần đất với mồ hôi, thường xuyên hai ba ngày không tắm đều là chuyện thường. Xem ra bây giờ đúng là mình sinh hư thật rồi, giờ cho dù chẳng chảy mồ hôi gì nhưng một ngày không tắm vẫn cảm thấy không thoải mái.

- Đây là bệnh... Ừm... Là bệnh, nhất định phải chữa...

Giang Nguyên tự mình phản tỉnh nói.

Hắn đến phòng trà, trong phòng trà có nước, có ly, có lá trà, điều này chứng tỏ mình bế quan ở đây không lo sẽ bị khát.

Dĩ nhiên, điều duy nhất đáng vui mừng là, vì đây là nơi Hội đồng viện họp, nên trong này quả nhiên có Thanh Tâm trà, mặc dù chỉ có một hộp nhưng đủ để Giang Nguyên uống rất lâu. Hiếm khi không cần tiền, không cần điểm, còn không cần nợ nần người khác mà có được đồ tốt nên hắn ôm tư tưởng không uống thì phí lập tức pha trước cho mình một ly trà. Sau đó hắn nhàn nhã bước đi. Nên biết ban này ở trong phòng làm việc của Viện trưởng, ngay cả một miếng nước hắn cũng không được uống...

Trong phòng họp cũng chẳng có gì đặc biệt. Thứ duy nhất khiến người ta hứng thú chính là đại đỉnh thiếu mất nắp ở chính giữa. Lần trước khi Giang Nguyên cướp đại đỉnh này không có thời gian nhìn kỹ. Lần thứ hai lúc hắn nhìn thấy nó cũng là lúc bị chất vấn nên chỉ đứng xa nhìn mấy lần.

Cho nên Giang Nguyên kéo ghế đến, ngồi xuống trước đại đỉnh, vừa ngửi mùi Thanh Tâm Trà thoang thoảng, vừa quan sát đại đỉnh trước mặt.

Mặc dù không có nắp đỉnh, nhưng cái đại đỉnh này vẫn mang phong cách cổ xưa mà uy nghiêm. Trên thân đỉnh tỏa ra cảm giác trang nghiêm không ai có thể khinh thường.

Có điều, từ trên đại đỉnh Giang Nguyên cảm nhận được một cảm giác cực kỳ thân cận và quen thuộc.

Giống như cái đại đỉnh trước mặt đã bầu bạn bên cạnh hắn rất

nhiều năm vậy.

“Nhận chủ? Nói cách khác giữa thứ này và mình có một sự liên hệ đặc biệt?” Giang Nguyên nhớ hôm đó mình đã vấy đầy máu lên thân thứ này, và sau khi được hình xăm của mình đột nhiên kích hoạt thì đột nhiên sản sinh ra một cảm giác huyết mạch tương liên với nó.

Có điều, chẳng qua cũng chỉ là một món đồ thôi, ngoài ra... chỉ đem đến cho mình một thứ, đó chính là một mùi thơm cổ quái đột nhiên ập đến. Mùi hương kia đem đến cho mình, dường như là ngay lập tức tràn đầy sức sống, sau đó chỉ còn lại di chứng kỳ quái cho mình, đó là khiến cả người cảm thấy tê tê bất đắc dĩ.

Mùi thơm Thanh Tâm trà thoang thoảng chậm rãi lan tràn trong miệng, giống như mọi lần, khiến Giang Nguyên hồi phục tinh thần. Tinh thần hẳn lập tức sáng khoái trở lại.

Giang Nguyên nhìn đại đỉnh trước mặt, chân mày nhẹ nhàng nhíu lại, hẳn biết rõ tngon nguồn của cảm giác tê tê trong thân thể mình, nó đến từ mùi thơm cổ quái trong đại đỉnh. Mùi thơm này ẩn chứa một sức mạnh quái dị, khiến cơ thể bị trọng thương của mình lúc đó trong nháy mắt đã khôi phục rất nhiều.

Nhưng cũng chính vào lúc xuất hiện hiệu quả thần kỳ này, cổ năng lượng kỳ quái kia cứ ở mãi trong cơ thể Giang Nguyên, không thể bị hấp thu, bình thời cũng không cản trở gì tất cả các hoạt động của Giang Nguyên, nhưng vào thời điểm mấu chốt lại luôn luôn lòi ra cản trở.

Giang Nguyên cũng rất rõ, mình đã nghĩ hết cách nhưng vẫn không cách nào giải quyết chuyện này, chỉ sợ cho dù là bọn Thiên y sư Từ Khải Liễu cũng chưa chắc đã có cách. Ít nhất theo những tư liệu mà mình đã tra trong kho tư liệu của Thiên Y viện thì hình như không có ghi chép gì tương tự.

Cho nên, đây cũng chính là nguyên nhân hẳn luôn do dự và chưa hề nhắc chuyện này với Thiên y sư Từ Khải Liễu. Có điều bây giờ, kẻ đầu sỏ đã ở đây, hơn nữa hình như đã bị mình nhận chủ gì đó. Cái gọi là cỡi chuông phải do người buộc chuông, chỉ sợ mình muốn giải quyết chuyện này thì phải dựa vào thứ này mới được.

Giang Nguyên một tay cầm ly trà chậm rãi đưa tay ra, nhẹ nhàng lên trên đại đỉnh.

Không biết là vì Thanh Tâm Trà hay là vì thứ gì khác... Giang Nguyên chỉ cảm thấy tay mình vừa chạm vào đại đỉnh này thì một cảm giác vi diệu liền truyền đến. Dường như mình đã tiếp xúc với đại đỉnh này rất nhiều năm rồi, mình cực kỳ quen thuộc với đại đỉnh này.

- Hừ...

Sau khi hần nhấp thêm một ngụm trà thì đặt ly trà trong tay xuống. Giang Nguyên chậm rãi nhắm mắt lại, sau đó mượn tác dụng tĩnh táo của Thanh Tâm trà, đặt hai tay lên đại đỉnh, sau đó ninh tâm tĩnh khí bắt đầu cảm nhận cả đại đỉnh.

Cùng với tâm thần dần trở nên ổn định Giang Nguyên hướng tâm thần của mình đến gần với đại đỉnh hơn. Sau khi tâm thần của Giang Nguyên nhẹ nhàng chạm vào đại đỉnh, lại phát hiện hình như giống như lần trước, tâm thần hần rất dễ dàng thăm dò trong cả đại đỉnh. Sau đó, hần dần đi sâu vào trong đại đỉnh không chút cản trở.

Rất nhanh, tâm thần Giang Nguyên nhanh chóng tràn vào khắp đại đỉnh, cảm nhận được những hoa văn quanh thân đại đỉnh và dễ dàng khiến cho hơi thở của mình bơi bất định trong đó. Có điều vẫn như lần trước, khi hần đi đến miệng đỉnh, con đường mà hơi thở đang bơi đi lập tức bị cắt đứt khiến cho cảm giác lưu loát giảm đi nhiều.

Tâm thần của Giang Nguyên bơi một lúc trong đại đỉnh nhưng không hề phát hiện được đại đỉnh này có điều gì khác thường.

- Không phải vậy chứ... Thứ này có thể dùng máu nhận chủ, nhưng sao có thể chỉ có chút cảm giác như vậy, co dù không thể khác thường được như hình xăm của mình, nhưng cũng vẫn phải có chút khác thường mới phải chứ?

- Không phải do mất cái nắp đỉnh kia đấy chứ?

Giang Nguyên lầm bầm, sau khi lại tiếp tục một lúc cuối cùng thở

dài một hơi, thu tâm thần lại, đưa tay về cầm ly trà lên uống.

Thiên y sư Từ Khải Liễn ngồi trước bàn làm việc, nhìn hình ảnh rõ ràng trên màn chiếu ở vách tường đối diện, thấy vẻ mặt ủ dột của Giang Nguyên ngồi cạnh đại đỉnh thì trên mặt cuối cùng cũng nở nụ cười.

Chương 751: Hồ Quang Dương dạy con

Nhìn Giang Nguyên nghiên cứu Tế Thế Đỉnh trong phòng hội nghị, Thiên y sư Từ Khải Liễn cảm thấy vui mừng, nhưng rất nhanh nét mặt lại hiện lên sự nghi hoặc, thấp giọng lầm bầm:

- Xem ra tiểu tử này thật sự đã được Tế Thế đỉnh nhận chủ. Nhưng rốt cuộc nó đã làm như thế nào? Điều kiện nhận chủ của Tế Thế Đỉnh cực kỳ nghiêm khắc. Không có ba vị ngoài Thiên y sư dùng phương pháp đặc biệt để phối hợp, thường nhân căn bản không thể mở ra đại đỉnh đã được phong bế, càng không thể khiến cho đại đỉnh nhận mình làm chủ. Rốt cuộc tiểu tử này đã làm như thế nào?

Chẳng những Từ Khải Liễn nghi ngờ mà cách trăm ngàn dặm, cũng có người đang nghi ngờ việc này.

Một người đàn ông tóc hoa râm đang ngồi dưới tàng cây quế thật lớn, cầm một tách trà, ngẩng đầu nhìn cành lá trên đỉnh đầu hồi lâu, sau đó mới quay sang nhìn người đàn ông trung niên, hỏi:

- Tình huống của Minh Vũ như thế nào rồi?

- Viện trưởng Từ Khải Liễn đã đích thân phẫu thuật cho Minh Vũ, hết thầy không còn gì đáng ngại. Đại khái tỉnh dưỡng một tháng là khỏi hẳn.

Người đàn ông trung niên nói.

Nghe được lời này, sắc mặt của lão đầu mới thoáng giảm bớt sự âm trầm, sau đó gật đầu, nhấp một ngụm trà, lúc này mới buông tách trà trong tay xuống:

- Tình huống của Tế Thế Đỉnh như thế nào rồi?

- Theo như sự xác nhận của Chu Thế Dương và Minh Vũ, tiểu tử kia quả thật có thể khiến Tế Thế Đỉnh nhận chủ.

Người đàn ông trung niên trả lời.

- Quả thật đã nhận chủ?

Lão nhân cau mày, yên lặng nhìn người đàn ông trung niên:

- Làm sao có thể? Tế Thế Đỉnh nhận chủ không đơn giản như vậy.

Nói đến đây, lão nhân ngừng một chút rồi nói tiếp:

- Trừ phi Thiên Y Viện đã sớm có an bài, nếu không, cho dù Huyết tộc có phương pháp đặc biệt khác cũng không thể dễ dàng mở ra Tế Thế Đỉnh. Chỉ là, nếu Thiên Y Viện đã sớm có an bài, cũng không có khả năng làm mất nắp đỉnh.

Nhìn vẻ mặt hoài nghi của lão nhân, người trung niên vội vàng nói:

- Cha, Chu Thế Dương và Minh Vũ đã nói chắc chắn như vậy, chẳng lẽ Tế Thế Đỉnh nhận chủ khó khăn lắm sao?

- Đương nhiên.

Lão nhân hừ một tiếng:

- Một khi Tế Thế Đỉnh bị phong đỉnh, cho dù lọt vào tay của ta, cũng phải mời hai vị trưởng lão hiệp trợ, sử dụng bí pháp thì mới có thể khiến cho nó nhận chủ. Hơn nữa, chỉ có sau khi nhận chủ mới có thể mở ra.

- Nhưng Tế Thế Đỉnh đã được mở.

Người đàn ông trung niên nói:

- Chẳng lẽ còn có đường rẽ gì sao?

Mày của lão nhân cau chặt một chỗ, thoáng suy nghĩ một chút rồi nói:

- Việc này chắc chắn rất kỳ lạ. Xem ra hẳn tự mình đến đó thì hơn.

Dứt lời, lão nhân quay sang nói với người đàn ông trung niên:

- Được rồi, về chuyện bí kỹ bị phá là chuyện gì xảy ra?

Người đàn ông trung niên vội vàng tường thuật tình huống lại một lần.

- Cha, Minh Vũ nói, lúc đó nó đã thành công Tỏa long, hơn nữa còn thừa lực nhưng tiểu tử kia đột nhiên thoát khỏi sự khống chế của Tỏa long, trong lúc Minh Vũ đang chuẩn bị Đồ Long thức, hắn đã thoải mái đá ra một cước khiến Minh Vũ trọng thương.

- Thoát khỏi khống chế?

Lão nhân ngạc nhiên, ánh mắt hiện lên sự âm lãnh:

- Vậy tiểu tử kia chỉ là Địa giai đỉnh phong, không phải Thiên giai?

- Không phải. Minh Vũ xác nhận đối phương chỉ là Địa giai đỉnh phong, nhưng lực bộc phát rất mạnh, có chút phương diện thậm chí không kém gì Thiên giai.

Nghe đến đó, ánh mắt lão nhân lạnh lại:

- Không kém Thiên giai. Hẳn không phải Thiên giai, còn Minh Vũ lại là cường giả Thiên giai đường đường chính chính. Cho dù đối phương thật sự là Thiên giai, chỉ cần không mạnh hơn Minh Vũ bao nhiêu, cũng không thể thoát khỏi Tỏa long.

- Nhưng đối phương thật sự đã thoát khỏi. Hơn nữa còn làm Minh Vũ bị thương nặng. Mặc kệ thế nào, việc này chúng ta phải điều tra cho rõ.

Thấy vẻ mặt của lão đầu, người đàn ông trung niên hỏi thăm:

- Cha, nếu không chúng ta yêu cầu Từ Khả Liễu đưa tiểu tử kia đến Trưởng lão viện?

- Hừ, ngây thơ.

Nghe xong, lão đầu biến sắc, trừng mắt nhìn người đàn ông trung niên:

- Dự Minh, con cũng nên rõ ràng một việc, Từ Khả Liễu là Viện trưởng Thiên Y Viện. Bà ấy không phải Chu Thế Dương.

Nói đến đây, lão đầu thở dài:

- Dự Minh, con cũng biết, mặc dù Trưởng lão viện chúng ta đủ mạnh đối với Thiên Y Viện, nhưng Thiên Y Viện có nguyên tắc của mình. Là Viện trưởng Thiên Y Viện, Từ Khả Liễu có năng lực nắm Thiên Y Viện trong tay. Hơn nữa, bà ấy cũng có quyền đối với Trưởng lão viện.

- Bà ấy đủ tôn kính ta và các trưởng lão khác, là bởi vì chúng ta đã tích lũy cho Thiên Y Viện, vì Thiên Y Viện mà làm ra cống hiến. Trong tương lai, chúng ta sẽ còn lưu lại rất nhiều thứ cho Thiên Y Viện.

- Nhưng bà ấy tôn kính không có nghĩa là chúng ta có quyền khinh thường bà ấy.

Lão đầu khiển trách Hồ Dự Minh:

- Mỗi một thành viên của Hội Viện ủy Thiên Y Viện, đặc biệt là năm vị Thiên y sư, bọn họ cũng có đủ quyền lực và sức mạnh. Con không được khinh thị bất cứ một người nào trong đó. Hơn nữa, cũng đừng nên nghĩ đến việc bọn họ sẽ làm việc cho con.

- Chỉ có Chu Thế Dương mới như vậy. Người có dã tâm cực lớn mới để cho chúng ta lợi dụng. Hơn nữa, ông ta lợi dụng chúng ta, chúng ta cũng lợi dụng ông ta.

- Con nhất định phải hiểu rõ điểm này, hiểu không?

Trên trán người đàn ông trung niên toát ra một tầng mồ hôi hột, chậm rãi gật đầu:

- Đúng vậy, thưa cha, con đã hiểu rõ.

- Hiểu rõ là tốt rồi. Ta đã yêu cầu Từ Khả Liễu giam tiểu tử kia lại. Về chuyện Tế Thế Đỉnh và bí kỹ bị phá, nếu đều tập trung trên

người tiểu tử tên Giang Nguyên đó, vậy mấy ngày nữa ta sẽ đích thân đến Thiên Y Viện một chuyến.

Lão nhân nâng tách trà nhấp một ngụm, sau đó đứng dậy nói:

- Mấy ngày nay, con hãy bảo Chu Thế Dương giám sát cho chặt chẽ. Nếu có tình huống gì thì kịp thời báo cáo lại.

- Vâng, thưa cha.

Giang Nguyên không hề chú ý đến hình tượng, ngồi dưới đất dựa vào đại đỉnh, bưng đĩa cơm mà nhai ngấu nghiến.

Mã Tiểu Duệ ngồi chồm hổm ở một bên, nhìn động tác của Giang Nguyên, vừa lo lắng vừa buồn cười:

- Anh đừng vội, ăn từ từ thôi, không ai đoạt của anh đâu.

Giang Nguyên vừa gật đầu, nhai cơm ngấu nghiến như cũ, vừa nói:

- Cũng không còn cách nào. Nếu như không có gì ăn, tôi sẽ phát điên lên mất.

- Không thể nào, không phải anh đã ăn cơm rồi sao?

Mã Tiểu Duệ ngạc nhiên hỏi:

- Đừng nói với tôi là anh không ăn nhé.

- Ăn rồi, nhưng ở đây nhàm chán quá. Cô cũng biết, nếu không có ai để trò chuyện, tâm trạng sẽ không tốt. Tâm trạng không tốt thì lại muốn ăn. Chỉ có ăn mới khiến tâm trạng tốt lên được.

Tay Giang Nguyên không ngừng múc cơm, nói.

Chương 752: Người sáng thì ta cũng sáng

Nghe giọng nói buồn bực của Giang Nguyên, Mã Tiểu Duệ dường như hiểu ý của hắn, gật đầu nói:

- Vậy anh có thể phải ở chỗ này lâu rồi. Anh hãy yên tâm mà lo tu

luyện nội khí đi.

- Không thể yên tâm được. Tôi còn phải nghiên cứu cái này.

Giang Nguyên bỏ vào miệng một miếng cơm, sau đó đưa đũa chỉ chỉ vào đại đỉnh.

- Cái này?

Mã Tiểu Duệ ngẩn người nhìn đại đỉnh, đột nhiên nhớ ra cái gì đó, sau đó ánh mắt sáng lên, kinh ngạc nói:

- Chẳng lẽ Viện trưởng để anh ở đây, chính là muốn anh nghiên cứu Tế Thế Đỉnh?

- Đúng, nếu không bà ấy nhất tôi ở đây để làm gì?

Lúc này Giang Nguyên đã nuốt xong miếng cơm cuối cùng, đưa tay lau cái miệng đầy dầu, sau đó nhìn về phía Mã Tiểu Duệ:

- Còn nữa không?

- Còn nữa không?

Mã Tiểu Duệ sửng sốt, sau đó nhìn hộp đồ ăn trống không trong tay Giang Nguyên, cười khổ gật đầu:

- Được, vậy để tôi gọi nhà ăn mang đến cho anh một phần.

Dứt lời, Mã Tiểu Duệ đứng dậy bước ra ngoài, cầm điện thoại bấm một hàng số.

- Cho thật nhiều thêm một chút nhé.

Thấy Mã Tiểu Duệ gọi điện thoại, Giang Nguyên vội vàng kêu lên.

- Biết rồi, toàn bộ đều là thật.

Kêu xong, Mã Tiểu Duệ bước vào, đặt mông ngồi trước mặt Giang Nguyên, ôm hai bắp đùi thon dài, nhìn Giang Nguyên đang dựa vào đại đỉnh:

- Nếu Viện trưởng muốn tốt cho anh, vậy anh nhất định phải dụng

tâm đấy.

- Tôi nhất định là chăm chỉ rồi. Nếu không, không tìm ra được thứ gì, tôi mới là nhàm chán đấy.

Giang Nguyên móc điện thoại ra, vứt sang một bên:

- Cái nơi chết tiệt, tín hiệu gì cũng không có. Ngay cả chơi game tôi cũng không chơi được.

Mã Tiểu Duệ thở dài. Phòng hội nghị này đã bị chặn đường truyền. Giang Nguyên cảm thấy nhàm chán cũng là chuyện bình thường. Đổi lại là cô, cô tuyệt đối cũng không sống được.

Một lát sau, phòng ăn mang đến bữa ăn. Mã Tiểu Duệ ra ngoài lấy thức ăn, đưa cho Giang Nguyên. Nhìn Giang Nguyên lại ăn như chết đói, Mã Tiểu Duệ thở dài:

- Vậy tôi đi rồi, anh sẽ làm thế nào?

- Tiếp tục thôi, tôi cũng chẳng còn chuyện gì để làm.

Nghe Mã Tiểu Duệ hỏi, Giang Nguyên đột nhiên nhớ đến hẳn vừa mới nhận được cái danh sách cộng hơn mười triệu, không khỏi dừng đĩa, thở dài đứng lên.

- Nếu tâm trạng không tốt, cũng không nên nghiên cứu nữa. Anh hãy ngủ đi. Ngủ rồi sẽ không cảm thấy chán. Nếu không, cứ tiếp tục như vậy sẽ không được tốt lắm.

Mã Tiểu Duệ nói:

- Khi tâm trạng tôi không tốt, tôi sẽ ngủ.

- Ạch!

Giang Nguyên ngẩn người.

Sau đó gật đầu nói:

- Có lý.

Sau khi ăn cơm xong, nhìn Mã Tiểu Duệ bưng hộp cơm ra ngoài,

cửa phòng hội nghị cũng chậm rãi đóng lại, Giang Nguyên miễn cưỡng dựa lưng vào đại đỉnh, nhìn chăm chăm trần nhà cả nửa ngày, đột nhiên nói:

- Đúng rồi, nếu không tìm ra được nguyên nhân, vậy thì ngủ, tội gì làm khó mình. Dù sao nghĩ vớ vẫn cũng không được gì, trước nghỉ ngơi một chút.

Lập tức xê dịch cơ thể, tìm một vị trí thoải mái nhắm mắt lại. Ăn uống no đủ, Giang Nguyên cứ như vậy mà ngủ khò khò.

- Tên tiểu tử này...

Nhìn Giang Nguyên ngủ say trên màn hình, Từ Khải Liễu lắc đầu cười khổ, sau đó đóng màn hình xuống, bắt đầu xem văn kiện.

Giang Nguyên chưa bao giờ ngủ mà ngáy. Nhưng ở dưới tư thế này, hắt lại ngáy rất to, ngủ càng lúc càng sâu.

Theo giấc ngủ sâu của Giang Nguyên, hình xăm trên vai trái bắt đầu lóe lên theo tiếng ngáy của hắn.

Khi hình xăm lóe lên, hoa văn đại đỉnh đằng sau cũng không chịu ngủ yên, bắt đầu chớp động.

Giang Nguyên nhắm mắt, ngủ rất ngon, ngực phập phồng có quy luật.

Hình xăm trên vai:

- Người ngáy, ta sáng...sáng...sáng...

Đại đỉnh sau lưng nổi giận:

- Mẹ kiếp, người sáng, bộ ta không sáng sao? Sáng, sáng, sáng.

- Sáng...sáng...sáng...sáng...

Thời gian từng chút một trôi qua. Hình xăm trên vai trái Giang Nguyên càng sáng càng nhanh. Hô hấp cũng bắt đầu dồn dập. Tốc độ sáng của đại đỉnh cũng không chịu thua kém, chiếu sáng cả một góc của phòng hội nghị.

Khi những thứ này thay phiên nhau lóe lên, bên trong cơ thể dường như có thứ gì đó bị xúc động, bắt đầu vận hành, bao gồm Ngũ Cầm Vận Khí Pháp. Ngoài ra, tinh thần của Giang Nguyên cũng nhanh chóng vận chuyển.

Khi Ngũ Cầm Vận Khí Pháp vận chuyển, nội khí trong cơ thể Giang Nguyên bắt đầu men theo kinh mạch nhanh chóng lưu động, dẫn dắt khí tức nhàn nhạt chung quanh, chậm rãi ngưng tụ, xuyên qua cơ thể, thẩm thấu vào trong kinh mạch.

Tinh thần của Giang Nguyên cũng nhanh chóng chuyển động. Trong lúc Giang Nguyên đang mơ mơ màng màng, dường như đang chuẩn bị thứ gì đó.

- Phát hiện năng lượng tinh thần phụ hình dị chủng, ẩn chứa tin tức rất lớn, có thể giúp cho đuôi bảy khôi phục, thử nghiệm tiếp xúc. Bắt đầu hấp thu.

Trong đầu toát ra một tin tức, bất luận là hình xăm hay là đại đỉnh, lóe lên càng lúc càng nhanh.

Khi những thứ này lóe lên, năng lượng cổ quái từ đại đỉnh chậm rãi lan tràn lên trên, sau đó biến mất trong đầu Giang Nguyên.

Khi được năng lượng truyền vào, tốc độ lóe lên của hình xăm và đại đỉnh càng lúc càng nhanh. Cách xa ngàn vạn, trong một cái hộp to khoảng hai thước, nắp đỉnh màu xám xanh dường như cũng cảm ứng được điều gì, hoa văn trên nắp toát ra ánh sáng nhàn nhạt, sau đó bắt đầu hô ứng.

Khi cái nắp lóe lên, cách đó không xa, trong một cỗ quan tài gỗ hoa lệ, một thiếu niên tuổi mười bảy đang ngủ mê đột nhiên mở mắt, một đạo huyết sắc thoáng qua.

Giang Nguyên đang ngủ mê dường như cũng cảm nhận được cái gì đó, chân mày hơi cau lại, mí mắt chuyển động, đồng thời tay trái dần dần giơ lên, nhẹ nhàng chộp vào không trung, dường như muốn bắt được cái gì đó.

Chương 753: Dị biến

Theo động tác của Giang Nguyên, hình xăm trên vai trái mãnh liệt lóe lên, thậm chí ngay bàn tay Giang Nguyên cũng bắt đầu tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt. Đồng thời, nắp đỉnh cách xa ngàn dặm cũng cảm nhận được dị biến, nhanh chóng tăng tốc.

Người thanh niên đang nằm trong quan tài gỗ cau mảy, ánh mắt hiện lên chút nghi hoặc. Sau khi cảm nhận một chút, rút cuộc tay vịn quan tài ngời dậy.

Gương mặt bình tĩnh của Giang Nguyên cũng đỏ lên, gân xanh trên trán xuất hiện, giống như đang toàn lực làm một chuyện gì đó.

Những tình huống này chỉ giằng co hơn mười giây ngắn ngủi, đột nhiên trong đầu Giang Nguyên xuất hiện một tin tức:

- Năng lượng tiêu tốn quá lớn, năng lượng chứa đựng khô cạn, chủ thể lâm vào trạng thái hôn mê.

Khi tin tức này hiện lên, tốc độ lóe sáng của đại đỉnh và hình xăm dần dần chậm lại. Ánh sáng nơi bàn tay Giang Nguyên cũng giảm dần. Sắc mặt của hắn cũng trở lại bình thường, hô hấp đều đặn.

Sau mấy giây, năng lượng cổ quái được hấp thu hết vào trong cơ thể Giang Nguyên. Hình xăm và đại đỉnh cũng ngừng lóe sáng, sau đó lặng yên không một tiếng động, giống như không có chuyện gì phát sinh.

Cách đó ngàn dặm, nắp đỉnh cũng trở lại bình thường. Chỉ có người thanh niên tuần mỷ quay đầu nhìn cái hộp không một tiếng động, cau mày một cái rồi nằm xuống. Nắp quan tài cũng tự động khép lại.

Giang Nguyên vẫn ngủ yên, chỉ là hô hấp đã nhỏ hơn. Lông mi vốn đang run run cũng không còn cử động nữa, chỉ có tinh thần là không ngừng vận chuyển. Vô số những mảnh ghép trí nhớ không ngừng hiện lên trong đầu Giang Nguyên. Ngũ Cầm Vận Khí Pháp vẫn tiếp tục vận hành, chỉ là trở nên như có như không.

Cứ như vậy, Giang Nguyên dựa lưng vào đại đỉnh không nhúc nhích. Nếu lúc này có người đến gần, khẳng định sẽ bị giật mình. Bởi vì hô hấp và nhịp tim của Giang Nguyên đã ngừng lại, chỉ có

hình xăm trên vai trái là vẫn không ngừng lóe lên.

Không biết qua bao lâu, Viện trưởng Từ đã xử lý xong phần văn kiện cuối cùng trong tay. Khi nâng tách trà lên nhấp một ngụm, dường như nhớ đến điều gì đó liền nhẹ nhàng khởi động màn hình phía đối diện.

Nhìn Giang Nguyên vẫn ngủ say như cũ, mày liền cau lại. Nhìn đồng hồ, ánh mắt của bà hiện lên vẻ không vui. Tiểu tử này cứ như vậy mà ngủ sao?

Sau khi cau mày, Từ Khải Liễu nhẹ lắc đầu tắt màn hình, sau đó tiếp tục xem văn kiện.

Không ai quấy rầy, Giang Nguyên lẳng lặng nằm yên, trong đầu nhanh chóng vận chuyển. Những mảnh nhỏ trí nhớ vừa mới được hấp thu bắt đầu xoáy lên, sau đó dần dần được tiêu hóa.

Tình huống này đã lâu rồi không có xuất hiện. Sau khi Giang Nguyên hấp thu hết trí nhớ của tổ sư gia thì không còn gặp tình huống này nữa.

Nhưng bây giờ hẳn lại một lần nữa lâm vào.

Bên cạnh một cái lò nóng hôi hổi, một người đàn ông trung niên cường tráng đem một khối kim loại bỏ vào bên trong lò, rồi nhìn miệng lò nổi lên bọt nước.

Ông múc nước rót vào một cái khuôn, sau đó tưới nước lạnh, tạo thành một cái hình.

Một lão nhân tóc tết, râu mép dài nửa thước, mặc độc một cái quần khố, đứng phía trước cái khuôn, cẩn thận mở khuôn ra, nhìn đại đỉnh nóng hổi, liền cầm dao cắt vào mạch của mình, rưới máu lên trên đại đỉnh.

Trong cảm giác mơ màng, Giang Nguyên thậm chí có thể cảm giác được sau khi máu của lão nhân kia được rót vào trong đại đỉnh đã chậm rãi dung nhập, lan tràn theo các hoa văn, cho đến khi bao phủ toàn bộ đại đỉnh.

Sau đó Giang Nguyên lại nhìn thấy lão nhân ăn mặc nghiêm chỉnh,

là một trường bào màu xanh, ngồi bên cạnh đại đỉnh. Cạnh ông là hai thanh y đồng tử đang đưa một chiếc đĩa đến trước mặt ông. Bên trong đĩa là đủ loại dược vật.

- Đốt lửa.

Theo tiếng nói của lão đầu, bên trong đại đỉnh bốc lên một ngọn lửa.

- Một lít nước Vô Căn.

Đồng tử bên cạnh rất nhanh múc nước từ cái thùng gỗ đổ vào trong đỉnh.

Không bao lâu sau, lão đầu nheo mắt, nói tiếp:

- Ba lượng Kim Tinh Thảo.

- Năm miếng Đường Tâm Quán.

- Lửa giảm ba phần.

- Hai miếng Sơn Tham ba trăm năm.

- Giảm lửa một phần.

Giang Nguyên có thể cảm nhận được hẳn có thể đọc ra phân lượng và trình tự của các loại thuốc. Thậm chí hẳn có thể biết được bước kế tiếp lão đầu sẽ làm cái gì, đồng thời cũng cảm nhận được rõ ràng độ ấm, sự biến hóa của dược vật để điều chỉnh độ lửa kịp thời. Hơn nữa, hẳn còn biết nếu lửa lớn quá hoặc nhỏ quá sẽ xuất hiện tình huống như thế nào.

Cảnh tượng như vậy không ngừng xuất hiện, chỉ là từng cảnh không giống nhau. Mỗi một lần dược vật đều thay đổi, cứ như vậy mà hiện ra trong đầu Giang Nguyên.

Từ khi cảnh tượng đó xuất hiện, Ngũ Cầm Vận Khí Pháp không ngừng vận chuyển trong cơ thể, không ngừng hấp thu khí tức năng lượng, rồi cuộc xung quanh Giang Nguyên bắt đầu hình thành một dòng suối năng lượng.

Dòng suối năng lượng này rất nhanh tiến vào cơ thể Giang Nguyên, bổ sung năng lượng đã tiêu tốn của hắn, sau đó lấy Giang Nguyên làm trung tâm, hình thành một vòi rồng nhỏ, khiến rèm cửa trong phòng hội nghị bắt đầu lay động.

Khi Thiên y sư Từ Khả Liễu mở màn hình lần nữa, liền nhìn thấy rèm cửa bốn phía đang bay phần phật.

- Cái gì vậy?

Nhìn rèm cửa lay động, Thiên y sư Từ Khả Liễu không khỏi ngẩn cả người. Bà biết, tuy trong phòng hội nghị có cửa sổ, nhưng cửa sổ đã được đóng chặt, rèm cửa không có khả năng bị gió tốc lên, nhưng...

Nhìn rèm cửa lay động, còn Giang Nguyên vẫn nằm yên, quần áo, thậm chí tóc cũng không hề nhúc nhích, sắc mặt Từ Khả Liễu lập tức biến đổi.

Chương 754: Thành thật khai báo

Khi Mã Tiểu Duệ bưng hộp cơm đến trước cửa phòng hội nghị, đang định cầm điện thoại nhờ trung tâm giám sát mở cửa đưa cơm cho Giang Nguyên, liền nhìn thấy Viện trưởng Từ đang dồn dập bước đến, sắc mặt lúc nào cũng lạnh như băng lại hiện lên một tia kinh nghi.

Nhìn thấy biểu hiện của Viện trưởng như vậy, Mã Tiểu Duệ đang cầm điện thoại liền cứng đờ, vội vàng buông điện thoại, mang theo chút khẩn trương tránh qua một bên.

Thấy Mã Tiểu Duệ đang đứng, Từ Khải Liểu thoáng có chút chần chừ, nhưng vẫn dùng tay ấn vào cái nút bên cạnh.

Cửa phòng hội nghị mở ra, một luồng gió từ trong phòng hội nghị xông ra ngoài, thổi bay tóc hai người. Từ Khải Liểu đã sớm có chuẩn bị, nhưng Mã Tiểu Duệ thì vẫn không nhận được mà kinh hô một tiếng.

- Chuyện gì xảy ra?

Nhìn Từ Khải Liểu nhanh chóng bước vào phòng hội nghị, Mã Tiểu Duệ cũng vội vàng đi theo.

Sau khi đi vào, liền phát hiện phòng hội nghị vốn đang bình thường lúc này gió lớn ngập tràn, rèm cửa xung quanh giống như bị cuồng phong xoáy lên.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Mã Tiểu Duệ ngăn người một lát liền khẩn trương nhìn về phía Giang Nguyên, nhìn thấy hắn vẫn dựa vào đại đỉnh mà ngủ thiếp đi. Chung quanh cuồng phong gào thét vẫn không hề ảnh hưởng đến hắn.

Trong lúc Mã Tiểu Duệ muốn tiến lên đánh thức hắn, liền bị Từ Khải Liểu kéo lại. Mã Tiểu Duệ ngạc nhiên nhìn bà, liền nhìn thấy Từ Khải Liểu khoát tay, nói:

- Đừng quấy rầy cậu ấy.

- Vâng.

Nghe Từ Khải Liễu nói như vậy, Mã Tiểu Duệ liền gật đầu, cũng không tiến lên, chỉ khẩn trương hỏi:

- Viện trưởng, Giang Nguyên là...

Từ Khải Liễu khoát tay, sau đó bước lên hai bước, yên lặng nhìn Giang Nguyên một lúc, sau đó thở dài, rồi quay lại nở nụ cười vui mừng, vẫy tay gọi Mã Tiểu Duệ ra ngoài.

Nhìn nụ cười trên gương mặt Viện trưởng, lúc này Mã Tiểu Duệ mới thoáng yên tâm được một chút, nhưng vẫn không nhìn được mà liếc mắt nhìn Giang Nguyên một cái, sau đó mới cùng Từ Khải Liễu bước ra ngoài.

- Tiểu Duệ, con không cần đưa cơm cho Giang Nguyên nữa.

Nhìn cánh cửa phòng hội nghị đóng lại, Từ Khải Liễu nhìn Mã Tiểu Duệ, nói.

- Vậy...anh ấy...

Nghe nói không cần đưa cơm, sắc mặt Mã Tiểu Duệ hơi thay đổi. Không thể đưa cơm, đồng nghĩa không được gặp hẳn nữa.

- Không sao đâu. Tình huống của cậu ấy rất tốt.

- Cũng không biết khi nào cậu ấy tỉnh lại. Khi nào tỉnh, ta sẽ thông báo cho con.

Nhìn cô gái trước mặt, Viện trưởng Từ nở nụ cười ấm áp:

- Bây giờ không thể để ai quấy rầy cậu ấy được.

- Không thể quấy rầy?

Thấy Viện trưởng nhìn mình, lại còn nở nụ cười quái lạ, sắc mặt Mã Tiểu Duệ có chút ửng đỏ, nghi hoặc hỏi.

- Ừm, bây giờ Giang Nguyên đang bị vây trong trạng thái rất kỳ diệu. Ta cũng không xác định khi nào cậu ấy sẽ tỉnh lại, nhưng đối

với cậu ấy mà nói, đây là một chuyện rất tốt.

Nhìn vẻ mặt lo lắng của Mã Tiểu Duệ, Từ Khải Liễn khẽ cười.

Thoáng dừng lại một chút, Từ Khải Liễn đột nhiên dùng tay xoa đầu Mã Tiểu Duệ. Trong lúc Mã Tiểu Duệ đang nghi hoặc, liền nghe Từ Khải Liễn cười nói:

- Tiểu Duệ, có phải con rất thích Giang Nguyên hay không?

- Hả...a, không.

Nghe được lời này, gương mặt Mã Tiểu Duệ trong nháy mắt đỏ bừng, ánh mắt hiện lên sự bối rối, đang định lên tiếng, liền nhìn thấy ánh mắt như thấu triệt hết mọi thứ của Viện trưởng Từ, Mã Tiểu Duệ ngượng ngùng cúi đầu.

Nhìn vẻ mặt của Mã Tiểu Duệ, Từ Khải Liễn thở dài:

- Giang Nguyên có bạn gái rồi, con có biết không?

Mã Tiểu Duệ nhẹ nhàng cắn môi rồi gật đầu.

- Được rồi, chuyện tình cảm, trưởng bối chúng ta không quản được. Nhưng Giang Nguyên là một cậu bé rất ưu tú, so với những gì mà các con tưởng tượng còn muốn ưu tú hơn.

Từ Khải Liễn vỗ vai Mã Tiểu Duệ, thở dài nói:

- Cho nên, nếu đã thích thì cố gắng lên. Tuổi các con còn rất trẻ, đừng để sau này phải hối hận.

Dứt lời, Viện trưởng Từ chậm rãi xoay người sang chỗ khác, bước được hai bước, lại quay đầu nói:

- Chuyện của Giang Nguyên đừng nói cho ai biết, bao gồm cả sư phụ con, hiểu chưa?

- Vâng, vâng.

Đỏ mặt, còn chưa tiêu hóa được lời của Viện trưởng, Mã Tiểu Duệ bối rối gật đầu.

Khi Giang Nguyên tỉnh lại đã là ngày hôm sau. Đang định ngồi dậy, hắn liền nhìn thấy đối diện mình là Viện trưởng Từ Khải Liễu đang nhìn mình chăm chăm.

Giang Nguyên mở to mắt, rồi lại nhìn xung quanh, xác nhận xung quanh không có ai khác, chỉ có Từ Khải Liễu, lúc này mới cố sức thẳng thắt lưng, dùng tay sờ đầu vẫn còn choáng váng của mình, cảm nhận được cái bụng của mình đang vang lên ọt ọt, không khỏi cười khổ nói:

- Viện trưởng, người có mang cơm cho con không?

- Cơm?

Từ Khải Liễu rõ ràng cũng nghe được tiếng kêu phát ra từ bụng Giang Nguyên, mày có chút cau lại, sau đó hừ lạnh:

- Muốn ăn cơm thì được thôi, nhưng phải thành thật cho ta.

- Ơ!

Giang Nguyên không nhịn được mà nhìn chung quanh, thấy quả thật không còn ai khác, chỉ có một mình Viện trưởng đại nhân ngồi ngay ngắn trên ghế, vẻ mặt uy nghiêm, trong lòng liền cười khổ, chớp mắt nói:

- Viện trưởng đại nhân, người đây là tư thiết công đường.

Chỉ là bạn học Giang Nguyên giả bộ đáng thương còn chưa xong, liền nghe được một tiếng gào to:

- Thành thật cho ta. Nếu không nói thật, đừng hòng ăn cơm.

Giang Nguyên thật không ngờ, Viện trưởng luôn hòa ái dễ gần lại có lúc giậu đổ bìm leo, uy hiếp người ta như vậy.

Sờ bụng, Giang Nguyên quyết định thẳng thắn thì sẽ được khoan hồng. Dù sao, không được ăn cơm là chuyện đáng sợ nhất. Đương nhiên, thành thật đến đâu thì còn phải tùy tình hình.

Rốt cuộc nửa tiếng sau, sắc mặt Giang Nguyên đã có chút trắng bệch được nhà ăn đưa đến một phần cơm nóng hổi, đồng thời

được cho phép ra ngoài tắm rửa thay quần áo.

Viện trưởng đại nhân rất hài lòng, chỉ là trước khi đi đã nói cho Giang Nguyên biết, ba ngày sau, thủ tịch trưởng lão Hồ Quang Dương của Trưởng lão viện sẽ đại giá quang lâm, dùng danh nghĩa quan tâm thành viên tầng thấp mà đến thăm Giang Nguyên, đồng thời có buổi nói chuyện thân mật với hắn.

Chương 755: Giao phong ngầm (Thượng)

Ba ngày trôi qua rất nhanh, Giang Nguyên ở trong phòng hội nghị cũng ba ngày. Trong ba ngày này, hắn trên cơ bản ngoại trừ ngủ thì chính là luyện Ngũ Cầm Hí, cũng không cảm giác quá nhàm chán.

Khi rảnh rỗi, hắn lại dựa vào đại đỉnh mà ngắm người. Nhớ đến việc Hồ Quang Dương sẽ đến, tâm trạng của Giang Nguyên lại không vui. Bây giờ hắn đã biết Trưởng lão viện là nơi nào. Lần này Thủ tịch trưởng lão đến, hắn cũng biết là đến vì chuyện gì. Thủ tịch trưởng lão bài danh thứ hai của Trưởng lão viện, ngầm lại cũng không phải dễ chọc.

Nhưng Giang Nguyên cũng chỉ suy nghĩ một chút. Nghĩ nhiều cũng chẳng được gì. Dù sao binh đến thì tướng chặn. Viện trưởng Từ hắn sẽ không để cho đối phương muốn làm gì hắn thì làm. Nếu không cũng sẽ không quan tâm hắn như vậy.

Buổi sáng khi vị lão đồng chí kia đến, Giang Nguyên được phép ra khỏi phòng hội nghị tắm rửa, sau đó quay trở lại phòng.

Khi La Thiên Minh nhìn thấy tiểu đồ đệ của mình, gương mặt tràn đầy lo lắng. Là thành viên hội Viện ủy, ông tất nhiên biết được Hồ Quang Dương là nhân vật như thế nào. Năm đó khi Hồ Quang Dương còn là Viện trưởng, ông đã là y sư tam phẩm. Cho nên cũng coi như quen thuộc.

Mặc dù Hồ Quang Dương không còn là Viện trưởng Thiên Y Viện, nhưng bài danh thủ tịch của Trưởng lão viện cũng đủ hù chết người ta. Ít nhất với thân phận y sư nhất phẩm của La Thiên Minh, cùng thân phận thành viên hội Viện ủy, cũng không có tư cách đối

kháng với đối phương.

Nhưng điều làm cho ông có chút yên tâm chính là, ít nhất Từ Khải Liễu và Lưu Mộc Dương đều bảo vệ Giang Nguyên. Chỉ cần có bọn họ ở đó, Hồ Quang Dương sẽ không xằng bậy.

Thủ tịch trưởng lão Hồ Quang Dương đến, trận thế nghênh đón tương đối lớn. Thành viên hội Viện ủy Thiên Y Viện đều ra ngoài đón tiếp.

Hôm nay Hồ Quang Dương mặc một chiếc áo cotton màu xám, chân mang đôi giày vải, hai tay chấp sau hông, cười tủm tỉm bước xuống một chiếc xe thương vụ, nhìn đám người đang đứng cách đó không xa, hài lòng gật đầu.

- Thật là ngại quá, bắt các vị thành viên hội Viện ủy bận trăm công ngàn việc đón tiếp như vậy, lão hủ thật sự rất xấu hổ.

Hồ Quang Dương bắt tay từng người, nhưng gương mặt lại không hề có sự xấu hổ như lời nói.

- Hoan nghênh trưởng lão Hồ Quang Dương quay trở lại viện chỉ đạo công việc.

Sau khi khách sáo vài câu, mọi người đưa vị trưởng lão thủ tịch này vào trong viện.

Trong lúc Giang Nguyên đang cho rằng vị trưởng lão thủ tịch kia phải hơn hai tiếng nữa mới đến, cánh cửa phòng hội nghị được đẩy ra.

Giang Nguyên đang bắt chéo chân ngồi dưới đất, đầu dựa vào đại đỉnh núi gà ngủ gật, cảm giác cánh cửa mở ra, vốn tưởng rằng là Mã Tiểu Duệ hay là người của Viện trưởng đến thông báo cho mình chuyện gì đó, khi mở mắt liền nhìn thấy một lão đầu mái tóc hoa râm vẻ mặt âm lệ đang nhìn hắn.

Sờ mũi, Giang Nguyên bừng tỉnh lại, lão đầu trước mắt chỉ sợ là Hồ gia đại boss.

Sắc mặt Hồ trưởng lão có chút khó coi. Ông vốn cho rằng khi biết ông đến, cho dù tiểu tử này không phải hoảng sợ đến mức không

thể chịu đựng được dù chỉ một ngày nhưng chung quy cũng phải cẩn thận chờ ông triệu kiến, nhưng ai biết vừa mới bước vào liền nhìn thấy bộ dạng nhàn nhã của hắn, đặc biệt sau khi nhìn thấy ông, biểu hiện lại càng uể oải, quả thật không để ông vào mắt.

Mặc dù trong lòng tràn đầy lửa giận, Hồ trưởng lão vẫn duy trì khí phách trưởng lão của mình, lãnh đạm hỏi:

- Y sĩ thực tập Giang Nguyên phải không?

Giang Nguyên phải cúi đầu đứng dậy, nhìn về mặt âm lệ nhưng làm ra vẻ cao nhân của Hồ trưởng lão, liền mỉm cười chấp tay:

- Thế ngài là trưởng lão Hồ Quang Dương?

Giang Nguyên vừa nói ra, ánh mắt của Hồ trưởng lão giống như muốn phóng ra luồng điện mười vạn tám ngàn vôn đốt cháy Giang Nguyên. Nhưng Giang Nguyên cũng không chút yếu thế, bình tĩnh mỉm cười. Trong nháy mắt, phạm vi không gian hai thước xung quanh Giang Nguyên và Hồ trưởng lão tràn ngập điện quang.

Sắc mặt Giang Nguyên vẫn không thay đổi, mỉm cười nói:

- Hồ trưởng lão đại giá quang lâm, không biết trưởng lão muốn uống trà gì? Trong viện chúng tôi có Long Tĩnh Tây Hồ, Vân Vụ Hoàng Sơn, hay là Thanh Tâm trà?

- Khụ.

Nghe Giang Nguyên nói, Hồ trưởng lão thiếu chút nữa phun máu ra ngoài.

- Vậy theo ý của tôi đi.

Giang Nguyên làm như chủ nhà, để mặc Hồ trưởng lão, tự mình đi pha trà.

Nhìn theo bóng lưng của Giang Nguyên, gương mặt già nua của Hồ trưởng lão co rúm lại, bàn tay run rẩy một hồi lâu mới miễn cưỡng dừng lại. Nếu không phải ở đây là Thiên Y Viện, chỉ sợ Hồ trưởng lão đã bỏ một chưởng ra ngoài.

Nhưng Hồ trưởng lão tung hoành giang hồ mấy chục năm, tuy nói nhất thời khinh thường, ngay trận giao phong đầu tiên đã bị người ta chiếm cứ chủ động, tức giận thiếu chút nữa phun máu, nhưng vẫn hít sâu hai hơi, cố gắng đè ép lửa giận trong lòng, tránh tổn hại đến sức khỏe của mình.

Thở ra hai hơi, Hồ trưởng lão kéo một cái ghế ngồi xuống. Thân là trưởng lão, nếu đã không thể ra tay giáo huấn tên tiểu tử này, như vậy khí thế cũng không thể thua được, tất nhiên phải dùng khí thế để áp đảo đối phương, tuyệt đối không để đối phương dắt mũi đi như vừa rồi.

Ban đầu ông còn tưởng rằng có thể đơn giản thu thập tên tiểu tử này, bây giờ nghĩ lại thấy mình đã sai rồi. Không nghĩ đến hắn có thể bình tĩnh, hoàn toàn không sợ hãi hay tôn kính Thủ tịch trưởng lão ông. Hắn hoàn toàn là một tên điên, điên từ đầu đến chân. Đối mặt với tên điên, tuyệt không thể mất hết mặt mũi mà giáo huấn hắn. Như vậy chỉ có thể đi bằng đường khác.

Hồ trưởng lão cảm thấy bị ai cho mình. Nhiều năm như vậy, người khác trước mặt ông đều phải vâng vâng dạ dạ. Cho dù ông đã thối lui đến trưởng lão viện, nhưng mọi người nhìn thấy ông cũng vẫn rất khách sáo. Ngay cả đám người Từ Khả Liễu, cũng phải đích thân ra cửa mà đón.

Vốn lần này trở lại, ông dự định sẽ thuận tay bóp chết Giang Nguyên như bóp chết một con kiến, nhưng không nghĩ đến con kiến này lại là một con chó điên, suýt chút nữa còn bị nó cắn cho một cái.

Giang Nguyên cười tùm tùm mang hai tách trà đến, thấy Hồ trưởng lão tự mình kéo ghế ngồi, ánh mắt hiện lên nụ cười lãnh đạm. Xem ra sách lược của hắn đã có hiệu quả. Và lão gia hỏa này cũng không ngu.

Chương 756: Giao phong ngầm (hạ)

Nhìn tên điên trước mắt, ánh mắt Hồ trưởng lão hiện lên sự lạnh nhạt. Vốn ông hy vọng chỉ dùng phương pháp bình thường để xử

lý, nhưng bây giờ ông lại cảm thấy không cần thiết. Mặc dù tên tiểu tử trước mắt là tên điên nhưng không ngốc, biết có vài thứ không thể tránh được, vì thế mới tận lực ứng phó ông.

- Giang Nguyên, cậu còn thông minh hơn tôi đã nghĩ.

Đưa tay tiếp nhận nước trà Giang Nguyên đưa qua, Hồ lão nhấp một cái, lúc này mới đưa mắt nhìn Giang Nguyên, lãnh đạm nói:

- Được rồi, nếu như vậy, tôi cũng không quanh co nữa.

- Đương nhiên.

Giang Nguyên cũng tùy ý kéo cái ghế đối diện rồi ngồi xuống, cười nói:

- Hồ trưởng lão cũng biết, hôm nay ngài cố ý đến gặp tôi, quanh co lòng vòng đối với chúng ta mà nói chỉ tổ lãng phí thời gian.

- Được, giãi cho cái lãng phí thời gian.

Nghe được lời này, Hồ Quang Dương không khỏi cười lạnh:

- Tiểu tử, lần đầu tiên tôi nhìn thấy người không biết trời cao đất rộng như cậu. Cậu đã tự tin như vậy, vậy chúng ta vào thẳng vấn đề.

- Về Nộ phong tỏa long, cậu làm thế nào mà tránh được?

Hồ Quang Dương lãnh đạm nói:

- Cậu cũng biết ý nghĩa của Nộ phong tỏa long đối với Hồ gia chúng tôi. Như vậy, việc này phải có một lời giải thích.

- Giải thích?

Giang Nguyên nhẹ nhàng lắc đầu:

- Dù sao tôi cũng đã thoát ra được, còn về nguyên nhân, tôi sẽ không nói. Nhưng tôi muốn nói với Hồ trưởng lão một câu, chỉ cần không nhắm vào tôi, Nộ phong tỏa long vẫn là Nộ phong tỏa long.

- Sao?

Hàn quang chột lóe trong mắt Hồ Quang Dương:

- Cậu cảm thấy tôi sẽ tin cậu sao?
- Tin hay không tùy ông. Tôi chỉ có thể nói như vậy mà thôi.

Giang Nguyên nhún vai, nói:

- Nếu Trưởng lão vẫn còn lo lắng, chúng ta sẽ nghĩ biện pháp khác.

Nhìn vẻ mặt bình tĩnh của Giang Nguyên, hai mắt Hồ Quang Dương nheo lại:

- Nếu như tôi nhất định muốn biết thì sao?
- Tôi đã nói, Hồ trưởng lão có thể nghĩ biện pháp khác, chỉ là tôi không nói mà thôi.

Giang Nguyên bình tĩnh nâng tách trà lên nhấp một ngụm.

- Được, được.

Hồ Quang Dương nhìn Giang Nguyên một lúc lâu, rồi cuộc lạnh giọng nói:

- Được, vậy tôi muốn hỏi một vấn đề.
- Xin cứ hỏi.

Giang Nguyên gật đầu.

- Tế Thế Đỉnh, nó đã nhận chủ rồi sao?

Hồ Quang Dương cũng không nói nhảm, trực tiếp vào thẳng vấn đề.

- Đúng, nó đã nhận chủ. Hồ trưởng lão có ý kiến gì không?

Thấy Giang Nguyên cầm tách trà, ánh mắt Hồ Quang Dương hiện lên tia âm lệ.

- Ý kiến? Hahah...

Hồ Quang Dương cười khẽ, nhìn thoáng qua Giang Nguyên rồi nói:

- Giỏi, giỏi lắm. Cậu rất cuộc đã khiến nó nhận chủ như thế nào?

Tuy nói gương mặt Hồ Quang Dương tràn ngập nụ cười, nhưng lực tinh thần của Giang Nguyên vẫn giúp hắn nhạy cảm cảm giác được Hồ Quang Dương thật sự chú ý đến việc này.

Nhưng Giang Nguyên dĩ nhiên là không nói, chỉ khẽ cười hai tiếng.

Thấy Giang Nguyên không nói, sắc mặt Hồ Quang Dương trầm xuống. Đương nhiên, ông cũng không cho rằng Giang Nguyên cũng sẽ thành thật mà nói với ông.

- Giang Nguyên, cậu là người thông minh, nhưng tôi muốn nói cho cậu biết một việc.

- Mặc dù Từ Khải Liễu sẽ che chở cho cậu, và đây cũng là nguyên nhân khiến cho cậu dám cứ xử với tôi như vậy, nhưng cậu nên biết, không phải tất cả người nào cũng sẽ che chở cho cậu. Hơn nữa, cậu nên rõ ràng một điểm, cậu chỉ là y sĩ thực tập, cậu căn bản không có bất kỳ năng lực nào để đối kháng với tôi.

Hồ Quang Dương bình tĩnh nhìn Giang Nguyên, nói:

- Bây giờ, tôi cho cậu một cơ hội, hãy đem phương pháp thoát khỏi Tỏa long hoặc bí kỹ nào đó giao ra đây. Cộng thêm quá trình khiến Tế Thể Đỉnh nhận chủ. Như vậy tôi sẽ chuyển cậu đến Trưởng lão viện. Ở đó, cậu sẽ được các vị trưởng lão cấp bậc Thiên y sư dốc lòng chỉ dạy. Đồng thời tôi cũng cam kết cung cấp đủ tư nguyên cho cậu. Chỉ cần cậu cố gắng, với tư chất của cậu, chỉ trong vòng hai năm sẽ tiến lên Thiên giai, trong vòng mười năm, tôi cam đoan cậu sẽ là y sư tam phẩm, trở thành nhân tài kiệt xuất như Minh Vũ nhà tôi.

Dứt lời, Hồ Quang Dương lẳng lặng nhìn Giang Nguyên. Ông tin rằng với sức hấp dẫn như vậy, người bình thường tuyệt đối không thể kháng cự. Y sư tam phẩm, một y sĩ thực tập muốn tấn chức bốn cấp, sẽ mất từ mười đến hai mươi năm.

Hơn nữa, từ mười đến hai mươi năm này còn phải vất vả tìm kiếm các loại tư nguyên để tấn chức. Ông đã giúp cho Giang Nguyên rút

ngắn bớt năm năm. Năm năm đối với các y sư của Thiên Y Viện là rất có ý nghĩa.

Bây giờ, mặc dù Giang Nguyên đã là Địa giai đỉnh phong, nhưng dựa theo quy luật chung, muốn đột phá giai vị, chẳng những phải cần tư nguyên đầy đủ mà còn phải có vận khí.

Rất nhiều người bởi vì một số vấn đề tồn tại mà kẹt ở chỗ này đến bảy tám năm, thậm chí mười năm. Với thân phận của Hồ Quang Dương, nếu đã cam đoan Giang Nguyên trong vòng hai năm đột phá Thiên giai, tuyệt đối không phải nói chơi.

Nhưng ông một lần nữa phải thất vọng rồi.

Giang Nguyên mỉm cười nhìn Hồ Quang Dương:

- Xin lỗi, ông không đá động được tôi đâu. Hồ trưởng lão, bây giờ ông có thể triển khai cuộc họp chất vấn được rồi.

Nhìn vẻ mặt của Giang Nguyên, Hồ Quang Dương biến sắc, lạnh giọng nói:

- Giang Nguyên, cậu đúng là không biết tốt xấu. Tôi đã cho cậu cơ hội cuối cùng. Một khi cuộc họp chất vấn bắt đầu, cậu đừng tưởng rằng cậu có thể thoát được.

- Không sao. Tôi có muốn trốn cũng trốn không thoát mà.

Giang Nguyên phất tay, sau đó không thèm quay đầu bước ra khỏi phòng hội nghị. Nói ra thì hắn cũng chỉ ứng phó với Hồ Quang Dương một chút mà thôi. Về phần Hồ Quang Dương muốn biết những vấn đề đó, hắn tất nhiên là không thể nói cho ông ta biết. Lãng phí thời gian vào mấy chuyện này, Giang Nguyên tuyệt đối không làm.

Nhìn theo bóng lưng rời đi của Giang Nguyên, sắc mặt Hồ Quang Dương tái xanh, đập bể chén trà xuống đất.

Thiên y sư Từ Khải Liễu thở dài, nhìn Giang Nguyên, nói:

- Thủ tịch trưởng lão Hồ Quang Dương đã yêu cầu triển khai hội nghị chất vấn vào ngày mai. Cậu cũng nên chuẩn bị tâm lý. Mặc dù

tôi sẽ cố giúp cho cậu được đối xử công bằng, nhưng cậu cũng biết, chuyện lần này, ông ấy có rất nhiều cách để đối phó cậu.

- Không sao, cứ để cho ông ấy làm.

Giang Nguyên cảm thấy rất thoải mái. Nếu đã không có biện pháp trốn tránh, có lo lắng cũng vô ích.

Nhìn vẻ mặt chẳng có gì quan trọng của Giang Nguyên, La y sư bên cạnh chỉ hận rèn sắt không thành thép, trực tiếp quất một cái vào đầu hắn, cả giận nói:

- Tại sao con còn bảo không lo lắng? Hồ Quang Dương dễ đối phó lắm sao? Có phải con muốn chọc giận ta chết con mới vừa lòng?

Nhìn La y sư nổi giận, Giang Nguyên ôm đầu, vẻ mặt ủy khuất:

- Sư phụ, đừng đánh đầu. Đánh vào đầu sẽ bị chấn thương sọ não.

Nhìn biểu hiện của Giang Nguyên, La y sư chỉ hận không thể đập cho hắn thêm một cái:

- Ta thật ra muốn đánh con thành kẻ điên cho rồi, tránh lúc nào cũng phải lo lắng.

- Sư phụ, người đừng lo lắng mà. Dù sao thì con cũng có thể ứng phó được, sư phụ cứ chờ xem. Có khi nào sư phụ thấy con ăn thiệt chưa?

Giang Nguyên nhún vai, nói:

- Ông ấy nhiều nhất cũng chỉ đập bể thêm hai ba cái tách trà mà thôi.

Chương 757: Hội nghị chất vấn bắt đầu

Nhân số tham gia hội nghị chất vấn lần hai không nhiều, nhưng khá chính thức. Ngoại trừ thành viên hội Viện ủy và một số người phụ trách chủ yếu thì còn có hai vị tiên sinh ngoại viện Vân Lý và Trương Tử Phu từ Bắc Kinh về gấp.

Đại hội chất vấn lần này vẫn diễn ra trong phòng hội nghị cũ. Nửa bàn hội nghị hình trứng, Từ Khải Liễu ngồi chính giữa, bên trái là Lưu Mộc Dương, bên phải là Hồ Quang Dương, sau đó là các thành viên hội Viện ủy ngồi ngay ngắn hai bên sườn.

Giang Nguyên ngồi chính giữa phía đối diện, có cảm giác giống như tội phạm đang chịu xét xử. Nhưng Giang Nguyên thật ra cũng đã quen. Điều duy nhất khiến hắn cảm thấy không thoải mái chính là Tế Thế Đỉnh cách hắn khá xa.

Từ lúc dựa vào Tế Thế Đỉnh mà ngủ, đến nay hắn luôn có cảm giác yên tâm hơn nếu dựa vào nó. Dưới tình huống vạn chúng chú mục, mặc dù không thêm quan tâm, nhưng khi một người phải đối kháng nhiều người, nếu có thứ gì đó khiến cho hắn có thể bình tĩnh, hắn vẫn cố bám víu vào nó.

- Được rồi, bây giờ các thành viên đã có mặt đông đủ. Hội nghị chất vấn chính thức bắt đầu.

Lưu Mộc Dương nhìn xung quanh, sau đó nhìn Hồ Quang Dương, thấy Hồ Quang Dương nhẹ gật đầu, liền nhìn về phía Giang Nguyên, nói:

- Y sĩ thực tập Giang Nguyên, về sự kiện Tế Thế đỉnh, bây giờ chúng ta tiến hành hội nghị chất vấn lần hai. Lần này sẽ do Thủ tịch trưởng lão Hồ Quang Dương, đại diện cho Trưởng lão viện tiến hành chất vấn. Xin hỏi y sĩ thực tập Giang Nguyên, cậu có ý kiến gì hay không?

- Không có ý kiến.

Giang Nguyên dựa lưng vào ghế, mỉm cười gật đầu, một chút cũng không có cảm giác mình là người bị chất vấn, khiến cho những người chung quanh cảm thấy quái dị đến cực điểm. Trận thế như vậy, đừng nói là Giang Nguyên, cho dù đổi lại bất cứ thành viên nào cũng không cảm thấy dễ dàng.

Ngay cả Từ Khải Liễu và La Thiên Minh nhìn biểu hiện này của Giang Nguyên, trong lòng cũng cảm thấy kinh ngạc, thật sự không hiểu tiểu tử này rốt cuộc là dựa vào cái gì.

Chu Thế Dương thấy thế, trong lòng không khỏi cảm thấy tức giận, quát lớn:

- Giang Nguyên, cậu hãy nghiêm chỉnh một chút đi.

- Ơ!

Chu Thế Dương vừa nói xong, những người chung quanh đều cảm thấy kỳ quái, sau đó nhìn về phía Giang Nguyên.

- Nghiêm chỉnh?

Nhìn Chu Thế Dương trừng mắt há mồm, Giang Nguyên cau mày, lãnh đạm nói:

- Thiên y sư Chu Thế Dương, ngài hãy căn cứ vào điều lệ của nội viện chúng ta, chỉ ra chỗ nào không nghiêm chỉnh của tôi?

- Cậu...

Bị Giang Nguyên hỏi như vậy, lửa giận của Chu Thế Dương một lần nữa bốc lên, nhưng ông ta phát hiện mình không tìm được lời nói và lý do thích hợp.

Nhìn vẻ mặt giống như bí tiểu của Chu Thế Dương, Giang Nguyên nói tiếp:

- Xin hỏi Thiên y sư Chu Thế Dương, quần áo của tôi không nghiêm chỉnh? Hay là lời nói không đứng đắn? Hay là tôi đang cười đùa? Xin mời chỉ ra giúp.

- Cậu..

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Giang Nguyên, gương mặt già nua của Chu Thế Dương đỏ lên, tức đến hộc máu. Các thành viên hội Viện ủy đồng tình nhìn Chu Thế Dương một cái. Ban đầu còn cảm giác Giang Nguyên có chút không đủ nghiêm túc, nhưng lúc này người nào cũng không tìm ra được nhược điểm của hắn.

Nhưng mọi người cũng hiểu được trạng thái hiện tại của Giang Nguyên. Hắn thật sự không sợ, tâm trạng khẩn trương không có. Nhưng lúc này cũng không có ai ra mặt răn dạy Giang Nguyên. Dù

sao người nào cũng biết vị kia của Trưởng lão viện đến đây để làm khó Giang Nguyên. Ngoại trừ Chu Thế Dương, không ai nghĩ sẽ chèn ép Giang Nguyên cả. Cho dù có nghĩ cũng không dám đứng ra. Người có thể lên tiếng lúc này chỉ có Viện trưởng Từ và người phụ trách phòng Giám sát là Lưu Mộc Dương mà thôi.

Lúc này Lưu Mộc Dương cũng nhìn không nổi. Đường đường là Thiên y sư, thành viên hội Viện ủy nhưng lại bị Giang Nguyên bức thành như vậy, mặt mũi xem như mất hết, chứ đừng nói chi còn có Hồ Quang Dương ở đây. Thật khiến người ta phải chê cười.

Lập tức ho khan một tiếng:

- Được rồi, yên lặng đi. Thời gian quý báu, bây giờ mời Viện trưởng Hồ bắt đầu chất vấn.

- Được.

Sắc mặt Hồ Quang Dương lúc này cũng có chút khó coi. Chu Thế Dương thân là Thiên y sư, nhưng Giang Nguyên lại không cố kỵ. Xem ra lần này không dạy cho hắn một bài học, hắn cứ tưởng mình là cha thiên hạ.

Khụ! Khi Hồ Quang Dương hắng giọng chuẩn bị lên tiếng, liền nhìn thấy Giang Nguyên đột nhiên đứng dậy.

Mọi người vừa mới thở phào nhẹ nhõm, sắc mặt liền cứng đờ, nhìn chằm chằm Giang Nguyên, không biết hắn lại định làm cái gì nữa. Hồ Quang Dương há miệng, nhìn Giang Nguyên bước lên ôm cái đỉnh đang đặt chính giữa phòng, sau đó đặt nó xuống bên cạnh cái ghế của mình.

Mặc dù Giang Nguyên đã ngồi xuống, nhưng tất cả vẫn rất yên tĩnh. Bọn họ chỉ thấy Giang Nguyên ngồi xuống, một tay khoác lên trên đại đỉnh, vẻ mặt bình tĩnh gật đầu nhìn mọi người.

Người khôi phục tinh thần đầu tiên chính là Lưu Mộc Dương. Thấy sắc mặt Hồ Quang Dương trầm xuống, ông vội vàng lên tiếng:

- Viện trưởng Hồ, xin mời tiếp tục.

Sắc mặt Hồ Quang Dương xanh đen, muốn quát lớn nhưng lại

không tìm được ngôn ngữ thích hợp. Hơn nữa ông cũng biết, có muốn răn dạy hần, hần cũng sẽ không thềm để ý, đành thở hắt ra, nói:

- Bây giờ bắt đầu tiến hành chất vấn.

- Giang Nguyên, về sự kiện Tế Thế Đỉnh ngày 26, bây giờ tôi muốn cậu trình bày lại một cách rõ ràng.

Hồ Quang Dương cũng không dông dài, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

Giang Nguyên cũng không thềm quan tâm, một tay vuốt tai đỉnh, đem cả quá trình mà nói ra. Những gì cần nói thì cũng đã nói hết, đương nhiên là ngoại trừ quá trình đại đỉnh nhận chủ.

Hồ Quang Dương nghe rất cẩn thận. Đợi sau khi Giang Nguyên nói xong, ánh mắt hiện lên hàn ý, lạnh giọng nói:

- Nói như vậy, cậu quả thật cấu kết với Cổ môn?

- Cấu kết?

Giang Nguyên bật cười:

- Hồ trưởng lão, hai chữ cấu kết dùng không chính xác. Nói đúng ra là hợp tác.

- Hợp tác? Cậu cũng biết bốn viện và Cổ môn là thù địch hơn một ngàn năm qua. Cậu và Cổ môn hợp tác, chẳng lẽ không phải là cấu kết?

Hồ Quang Dương nhìn Giang Nguyên, lạnh giọng nói.

Chương 758: Có lẽ có

Nhìn vẻ mặt âm lãnh của Hồ Quang Dương, Giang Nguyên cười nói:

- Nếu Hồ trưởng lão đã cho rằng là như vậy, vậy thì ngài nói cấu kết thì cấu kết thôi.

Thấy Giang Nguyên không phủ nhận, ánh mắt Hồ Quang Dương hiện lên vẻ ngoài ý muốn, hừ lạnh:

- Thân là thành viên của Thiên Y Viện, lại đi cấu kết với Cổ môn. Căn cứ vào điều lệ của bốn viện, đó chính là trọng tội, nhất định phải phế bỏ nội khí, trục xuất khỏi Thiên Y Viện.

Mọi người nghe được lời này của Hồ Quang Dương, liếc mắt nhìn nhau một cái, cũng không nói tiếp, chỉ lẳng lặng nhìn mọi chuyện diễn biến.

- Vậy theo ý của Hồ trưởng lão, nhất định phải trục xuất tôi khỏi Thiên Y Viện?

Giang Nguyên lãnh đạm hỏi.

- Quy định của viện là như thế.

Hồ Quang Dương lạnh lùng nói.

- Được thôi, trục xuất thì trục xuất.

Giang Nguyên bình tĩnh nói, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve tai đỉnh.

Nghe Giang Nguyên nói xong, Hồ Quang Dương sửng sốt, không nghĩ đến Giang Nguyên lại phản ứng như vậy. Còn Lưu Mộc Dương và Từ Khả Liễu thì lại càng ngẩn ngơ, chứ đừng nói cho đến La y sư đang khấn trương trong lòng.

- Nếu Hồ trưởng lão định trục xuất tôi, vậy tôi sẽ mang đại đỉnh đi theo.

Giang Nguyên nói:

- Đây là do tôi đổi mạng để lấy về, tôi nghĩ Hồ trưởng lão sẽ không có ý kiến.

- Cậu...

Nhìn đại đỉnh trong tay Giang Nguyên, Hồ Quang Dương ước gì có thể trục xuất Giang Nguyên đi ngay tức khắc, để mặc cho hắn mang đại đỉnh đi, sau đó cho người lên cướp về. Nhưng ông cũng

hiếu, chuyện này không có khả năng xảy ra, lập tức vỗ bàn, tức giận nói:

- Đừng có mà làm càn. Đây là chí bảo trấn viện của Thiên Y Viện chúng ta.

Nhìn vẻ mặt tức giận của Hồ Quang Dương, Giang Nguyên cười nói:

- Hồ trưởng lão muốn trục xuất tôi khỏi Thiên Y Viện, nhưng lại không cho tôi mang đại đỉnh đi, vậy xin hỏi Hồ trưởng lão, tôi liệu chết cướp được Tế Thế Đỉnh từ trong tay Huyết tộc, đồng thời khiến cho Cổ môn không chiến mà lui về, mang được đại đỉnh về lại viện, nhưng bởi vì việc hợp tác với Cổ môn mà trục xuất tôi khỏi viện, điều này có công bằng không?

Nói đến đây, ngón tay Giang Nguyên nhẹ nhàng gõ lên đại đỉnh, chỉ nghe đại đỉnh phát ra tiếng coong coong cực kỳ thanh thúy, giống như có người đang cầm một cây thiết côn nhỏ gõ vào đại đỉnh.

Nghe được thanh âm này, sắc mặt mọi người đều biến đổi, còn Hồ Quang Dương thì lại khó coi vài phần.

Tất cả mọi người đều nhìn thấy Tế Thế Đỉnh được đưa đến đây, hơn nữa mỗi một thành viên của hội Viện ủy đều tự mình tiếp xúc qua, đều có động tác giống như Giang Nguyên nhưng không một ai có thể phát ra được thanh âm thanh thúy như thế.

Cho dù bọn họ có đánh đại đỉnh như thế nào thì cũng chỉ là tiếng ong ong nặng nề, trầm đục.

Chỉ có mỗi Giang Nguyên là khác.

Tất cả mọi người đều hiểu được tại sao lại có sự khác nhau.

Sắc mặt Hồ Quang Dương biến thành màu đen. Vốn ông ta cho rằng chỉ cần đem tội danh cấu kết Cổ môn gán cho Giang Nguyên, ép đến gắt gao, ít nhất có thể chèn ép được Giang Nguyên một chút, nhưng không nghĩ đến hẳn lại vụn lại, hơn nữa còn rất có đạo lý.

Hít sâu hai hơi, Hồ Quang Dương miễn cưỡng đè ép sự tức giận, nhìn Giang Nguyên, ánh mắt lóe hung quang:

- Được, cái này có thể tính công cho cậu, nhưng nếu cậu sớm thông báo cho nội viện, làm sao có chuyện nắp đỉnh bị mất? Tế Thế Đỉnh không có nắp, làm sao còn dùng được? Chẳng lẽ đây không phải là cái sai của cậu sao?

- Ban đầu tôi đã nói qua, nếu tôi biết việc này có liên quan đến Tế Thế Đỉnh, tôi tất nhiên sẽ thông báo cho nội viện. Tôi vốn cho rằng chuyện này chỉ dính dáng đến mấy tên Huyết tộc mà thôi. Do cơ duyên xảo hợp mới tìm được Tế Thế Đỉnh.

Nói đến đây, Giang Nguyên ngừng một chút rồi nói tiếp:

- Chẳng lẽ Hồ trưởng lão cho rằng tôi nửa đêm không có việc gì, tự mình đi tìm Bá tước huyết tộc gây phiền phức?

Giang Nguyên vừa nói xong, mấy thành viên hội Viện ủy và ngoại viện tiên sinh đều hiện lên ý cười. Những người đang ngồi đây, cũng không ai nguyện ý nửa đêm canh ba đi tìm Bá tước Huyết tộc gây phiền toái, nếu có cũng phải là ban ngày.

- Cậu...

Đối mặt với Giang Nguyên, Hồ trưởng lão đột nhiên có cảm giác vô lực. Khó trách cháu trai bảo bối của ông ngày thường thông minh hơn người, thực lực cũng cao hơn tiểu tử này một bậc, nhưng vẫn bị bại trong tay đối phương. Ngay cả ông cũng chịu tình huống tương tự, cũng không trách được cháu trai của mình.

- Được, việc này tạm thời tin tưởng cậu. Nhưng tôi hỏi cậu một chuyện, cậu đã trùng hợp gặp được chuyện này, vậy cậu làm thế nào để Tế Thế Đỉnh nhận chủ?

Hồ Quang Dương nghiêm mặt nhìn Giang Nguyên, lạnh giọng nói:

- Muốn Tế Thế Đỉnh nhận chủ, phải có ba vị ngoài Thiên y sư dùng bí pháp mới có thể trợ giúp nhận chủ thành công. Vậy cậu làm thế nào để làm được điều đó? Hay là cậu dùng phương pháp tà môn khiến đại đỉnh nhận chủ?

- Cậu cũng biết Tế Thế Đỉnh là vật rất có linh tính, phải trải qua trình tự nhận chủ chính thức mới có thể phát huy tác dụng nhất định. Cậu lợi dụng tà môn để khiến nó nhận chủ, quả thật là tùy ý làm bậy, vô cùng có khả năng khiến Tế Thế Đỉnh bị tổn hại không thể cứu vãn.

Nói đến đây, Hồ Quang Dương lạnh lùng nói tiếp:

- Giang Nguyên, cậu có biết cậu gây ra đại họa ngập trời rồi không?

Hồ Quang Dương vừa nói xong, những người có mặt đều biến sắc, ngay cả Từ Khả Liễu cũng vậy. Tuy nói trình tự nhận chủ, ngoại trừ Hồ Quang Dương thì còn có năm vị Thiên y sư biết. Nhưng tình huống mà Hồ Quang Dương đã nói thì mọi người không biết.

Nhưng Hồ Quang Dương đã từng là Viện trưởng trước đây, tư lịch còn sâu hơn mọi người đến mười năm. Nếu ông đã nói như vậy, không phải là không có căn cứ, cũng không cách nào phản bác. Dù sao quá trình Giang Nguyên nhận chủ cũng không ai biết. Cho dù là hai vị tiên sinh ngoại viện, cũng không biết rốt cuộc Giang Nguyên đã mở đại đỉnh như thế nào, và khiến đại đỉnh nhận chủ ra sao.

Ngoại trừ Chu Thế Dương là sáng mắt, còn lại ai nấy cũng đều lo lắng cho Giang Nguyên. Nếu Hồ Quang Dương cứ bám mãi chuyện này, bảo Giang Nguyên làm tổn hao Tế Thế Đỉnh, người nào cũng không giúp được.

Đặc biệt y sư La Thiên Minh, gương mặt lại càng âm trầm. Nếu Giang Nguyên bị định tội danh này, lại không thể chứng minh, vậy thì phiền phức lớn rồi.

Trong lúc mọi người đang khẩn trương nhìn hắn, Giang Nguyên lại vẫn lạnh nhạt như cũ, thậm chí sau khi nghe Hồ Quang Dương nói xong, ánh mắt còn hiện lên vẻ trào phúng.

- Hồ trưởng lão, tôi nhận chủ như thế nào, chính bản thân tôi cũng không rõ lắm. Nhưng nhận chủ chính là nhận chủ. Về phần ngài nói Tế Thế Đỉnh vì vậy mà bị hao tổn, vậy tôi là chủ của Tế Thế Đỉnh, chính miệng tôi sẽ nói cho ngài biết. Không có.

Giang Nguyên ngẩng đầu nhìn Hồ Quang Dương, nói:

- Tội danh có lẽ có này, Hồ trưởng lão đừng có gán loạn. Nếu không, sẽ tổn hại đến danh dự của Hồ trưởng lão.

Chương 759: Tôi biết luyện đan thuật

- Haha...

Hồ Quang Dương ngửa đầu cười to, giống như nghe được câu chuyện buồn cười nhất thế gian. Tuy nói tiểu tử này nói khó nghe thật, nhưng thật ra ông cũng không biết phải làm như thế nào. Giang Nguyên nói chuyện rất khó đối phó. Đấu võ mồm với tiểu bối là chuyện không đáng. Chỉ có đao thật súng thật, bình tĩnh định ra thắng thua mới là chính đạo.

- Lời con nít ranh, không đáng tin. Không trải qua phương pháp nhận chủ chính đạo thì tội không thể tha.

Hồ Quang Dương chỉ vào Giang Nguyên, lạnh giọng nói:

- Cậu nói không có việc gì? Cậu không thông qua Viện ủy Thiên Y Viện hoặc Trưởng lão viện, làm sao có thể khiến đại đỉnh nhận chủ? Tế Thế Đỉnh truyền thừa ngàn năm, trải qua mười lăm đời đỉnh chủ, đều phải thông qua nghi thức nhận chủ mới có thể khiến đại đỉnh nhận chủ được. Chưa từng có người nào không thông qua nghi thức mà có thể nhận chủ. Cậu nói không tổn hại đến linh tính của Tế Thế Đỉnh, ai có thể xác nhận?

- Tôi nói tôi có thể xác nhận.

Tay Giang Nguyên nhẹ nhàng gõ lên đại đỉnh, lại nghe đại đỉnh phát ra thanh âm thanh thúy. Hắn nhìn Hồ Quang Dương, lãnh đạm nói:

- Hồ trưởng lão, ngài thân là Thủ tịch trưởng lão, ăn nói bừa bãi là không được.

- Ăn nói bừa bãi?

Nghe được lời này, Hồ trưởng lão vốn đã quyết định không so đo với Giang Nguyên, nhưng lúc này cũng không thể không giận dữ.

- Đương nhiên, thực tế chính là tiêu chuẩn kiểm nghiệm duy nhất. Hồ trưởng lão muốn gán cho người ta tội danh như vậy, chẳng lẽ không phải ăn nói bừa bãi?

Giang Nguyên vẫn bình tĩnh nói.

- Cậu...làm càn.

Hồ trưởng lão đỏ bừng mặt quát lớn.

Thiên y sư Từ Khải Liễu rốt cuộc cảm thấy tình huống không ổn. Hồ trưởng lão dù thế nào cũng là trưởng bối, lại là cựu Viện trưởng. Tuy nói ông hơi quá đáng, nhưng cũng phải chừa lại cho người ta chút mặt mũi, lập tức sắc mặt trầm xuống:

- Giang Nguyên, không được vô lễ.

Nghe Viện trưởng Từ lên tiếng, gương mặt Giang Nguyên liền nghiêm chỉnh lại. Hồ trưởng lão thấy Từ Khải Liễu cũng đã lên tiếng, liền cố gắng đè ép sự tức giận trong lòng. Đường đường là một Thủ tịch trưởng lão, đến tiền hành chất vấn, ngược lại giống như cái chợ, ầm ĩ với người ta.

- Nếu Hồ trưởng lão đã cho rằng việc Tế Thế Đỉnh nhận tôi làm chủ, nhất định là đã bị tổn hại. Vậy Hồ trưởng lão có thể xuất ra chứng cứ không?

Giang Nguyên hỏi.

- Chứng cứ? Bây giờ nắp đỉnh đã bị mất, tôi làm sao có thể xuất ra chứng cứ?

Hồ Quang Dương lạnh giọng nói:

- Nhưng mặc kệ thế nào, Tế Thế Đỉnh cũng phải do một người luyện đan có tay nghề điều luyện thì mới có thể chân chính phát huy tác dụng. Bây giờ Tế Thế Đỉnh lọt vào tay một y sĩ thực tập như cậu, mà theo như tôi biết, cậu căn bản không biết luyện đan?

- Hơn nữa, cậu ngay cả luyện đan cũng không biết, làm sao có thể cam đoan Tế Thể đỉnh không bị hao tổn? Cậu ép buộc Tế Thể Đỉnh nhận chủ, chính là gây ra tổn thất rất lớn cho đại đỉnh.

Đối mặt với chỉ trích của Hồ Quang Dương, Giang Nguyên nói:

- Ai nói tôi không biết luyện đan?

Giang Nguyên vừa nói xong, mọi người liền ngẩn ngơ, sau đó nhất tề nhìn La lão. Chẳng lẽ La Thiên Minh đã dạy cho Giang Nguyên cách luyện đan?

Mọi người nhìn lại, nhưng cũng chỉ nhìn thấy vẻ mặt kinh nghi của La lão.

- Cậu biết luyện đan?

Hồ Quang Dương dĩ nhiên là cũng nhìn thấy vẻ mặt của La lão, ánh mắt trào phúng nói với Giang Nguyên.

- Đương nhiên.

Giang Nguyên nhẹ nhàng vuốt ve đại đỉnh, mỉm cười nói:

- Nếu tôi đã có thể khiến Tế Thể Đỉnh nhận chủ, tôi như thế nào lại không biết luyện đan?

Nhìn vẻ mặt lạnh nhạt của Giang Nguyên, giống như luyện đan dễ như uống thuốc, sắc mặt mọi người đều cứng đờ. Luyện đan đơn giản như vậy sao? Tuy nói những người ở đây đều biết luyện đan, hơn nữa kỹ thuật cũng cao siêu, nhưng bọn họ đều phải tốn luyện cả hơn mười năm mới có được.

Còn Giang Nguyên thì mới bao nhiêu tuổi, gia nhập Thiên Y Viện được bao lâu? Nếu không phải những đan sĩ được bồi dưỡng từ nhỏ, những thành viên còn lại, sau khi đạt đến y sĩ nhất phẩm thì mới tiếp xúc với luyện đan, Giang Nguyên làm sao có thể?

Trong lòng ai nấy đều âm thầm lắc đầu. Tuy nói Giang Nguyên gia nhập Thiên Y Viện đã một năm, cũng đã thể hiện thiên phú và năng lực siêu cường của hắn, nhưng luyện đan thuật nào đơn giản như vậy? Cho dù là một đan sĩ được bồi dưỡng từ nhỏ, ít nhất

cũng phải chờ người đó tấn cấp y sĩ chính thức thì mới có tư cách trở thành một luyện đan sĩ.

Nếu La Thiên Minh còn chưa dạy cho Giang Nguyên, tại sao Giang Nguyên lại biết luyện đan?

Hồ Quang Dương hiển nhiên cũng nghĩ như vậy, lập tức nở nụ cười. Vốn ông ta còn chưa bắt được nhược điểm của Giang Nguyên, bây giờ Giang Nguyên đã tự mình đưa đến cửa, ông đương nhiên là sẽ không bỏ qua:

- Được, nếu đã như vậy, vậy cậu luyện đan cho chúng tôi xem một chút đi. Nếu cậu có thể luyện ra đan được đúng tiêu chuẩn, tôi sẽ không truy cứu việc cậu tự tiện để Tế Thể Đỉnh nhận chủ cũng như việc cậu cấu kết với Cổ môn.

- Nếu cậu luyện không ra, vì tương lai của Thiên Y Viện, tôi sẽ hủy đi nội khí của cậu, trục xuất khỏi Thiên Y Viện.

- Được, một lời đã định. Tôi sẽ luyện ra đan được cho ông xem.

Giang Nguyên cũng không do dự. Hắn chờ chính là điều này.

- Giang Nguyên, con không thể xằng bậy được. Luyện đan không đơn giản như con đã nghĩ.

Dưới ánh mắt kinh nghi của mọi người, La lão cũng luống cuống tinh thần. Nếu Giang Nguyên hạ thấp mình một chút, có Viện trưởng Từ ở đây, ít nhất có thể cam đoan Giang Nguyên không bị trục xuất khỏi Thiên Y Viện. Nhưng Giang Nguyên lại cứ náo lớn như vậy, thật sự đã không còn đường lui.

- Sư phụ, không sao đâu, xin hãy tin tưởng con.

Giang Nguyên mỉm cười nói:

- Có khi nào con làm người thất vọng chưa?

Nhìn ánh mắt và giọng nói tự tin của hắn, La lão có chút bình tĩnh lại. Tuy nói đệ tử của ông có những lúc bốc đồng, nhưng không phải là người không biết chừng mực. Mặc dù trong lòng vẫn lo lắng như cũ, nhưng lúc này đã không còn cách nào ngăn cản, cũng

đành thở dài.

Chu Thế Dương ở bên cạnh cười lạnh không thôi, còn sắc mặt của những thành viên Viện ủy khác cũng trở nên ngưng trọng. Chỉ có gương mặt của Viện trưởng Từ là không thay đổi, nhưng ánh mắt nhìn Giang Nguyên lại phát ra quang mang kỳ lạ.

Xuất phát từ tò mò, tất cả thành viên đều không có rời đi, cùng nhau bước đến phòng luyện đan. Thanh thế tương đối lớn.

Toàn bộ người trong nội viện đều biết Giang Nguyên sẽ tiếp nhận buổi chất vấn lần thứ hai của Trưởng lão viện, đột nhiên tất cả đều đến phòng luyện đan, đúng là có chút hấp dẫn người.

Rất nhanh có không ít người chạy đến phòng luyện đan, chuẩn bị nghe ngóng chuyện gì xảy ra. Rất nhiều người không có tư cách đến gần phòng luyện đan thì đều hỏi thăm Giang Nguyên lại náo ra chuyện gì.

- Cái gì? Giang Nguyên muốn luyện đan?

Tin tức này vừa ra, tất cả những người vây xem đều chấn động. Một y sĩ thực tập nhìn y sĩ tam phẩm bên cạnh, hỏi:

- Ngộ ca, anh đã học qua luyện đan chưa?

- Đương nhiên là chưa. Chỉ có y sĩ nhất phẩm mới có thể tiếp xúc.

Về mặt Mã Tiểu Duệ ngạc nhiên đứng bên ngoài phòng luyện đan, nhìn Vương Mịch bên cạnh:

- Vương Mịch, Giang Nguyên đã học qua luyện đan?

Wương Mịch cũng mơ hồ, lắc đầu nói:

- Không có. Tôi vẫn đi theo bên cạnh sư phụ, chưa từng thấy sư phụ dạy Giang Nguyên luyện đan.

- Vậy tại sao Giang Nguyên lại muốn luyện đan? Chẳng lẽ anh ấy tưởng rằng chỉ cần đọc qua một số tư liệu luyện đan thì có thể luyện đan được sao?

Mã Tiểu Duệ kinh nghi nói.

Vương Mịch nói:

- Chẳng lẽ anh ấy dùng lò điện? Nhưng không thể nào.
- Làm sao có thể? Nếu dùng lò điện, còn có thể khiến nhiều Thiên y sư chạy đến để xem sao?

Mã Tiểu Duệ lắc đầu thật mạnh.

- Cũng phải.

Nghe xong, sự nghi hoặc trong mắt Vương Mịch cũng càng nhiều.

Chương 760: Đánh cuộc

Phòng luyện đan của Thiên Y Viện không nhỏ. Tuy nói chỉ là kiểu nhà trệt nhưng kéo dài không dứt, có đến mấy chục gian.

Trong phòng luyện đan, đa phần là dùng những lò luyện cũ kỹ, dựa theo bố trí của phòng luyện đan cổ. Nhưng ngoài ra vẫn có những trang thiết bị hiện đại, ví dụ như thiết bị tính toán hoặc cho ra thành phẩm.

Phòng luyện đan dùng lò điện là sử dụng đơn giản nhất. Chỉ cần anh nhập vào cách điều chế đan dược, ấn phím, máy tính sẽ tự động luyện chế đan dược tương ứng. Chỉ cần thành thực cách điều chế, xác suất thành công sẽ là 98%.

Nhưng phòng đan dược này chỉ có thể dùng để luyện chế những đan dược phẩm thấp. Còn đan dược trung phẩm trở lên thì phải thông qua phòng luyện đan cổ truyền với sức người và kinh nghiệm để khống chế mức độ lửa, thời gian và điều chỉnh lượng đan dược phù hợp. Từ đó mới có thể luyện ra được đan dược đủ phẩm chất.

Bây giờ Giang Nguyên đang đứng trong một phòng luyện đan cổ truyền. Bên trong, ngoại trừ một đại đỉnh ngăm đen và mấy lò lửa, còn lại đều là cảm giác công nghệ cao. Những đường ống dẫn màu

trắng vắt trên các đại đỉnh, giống như đèn phẩu thuật trong mấy phòng giải phẫu.

Nhìn thấy phòng luyện đan như vậy, gương mặt Giang Nguyên thoáng có chút mất bình tĩnh. Mặc dù hắn nắm chắc có thể luyện ra được một loại đan dược, nhưng kinh nghiệm trong trí nhớ của hắn đều là từ rất xưa. Khi đó làm gì có các thiết bị hiện đại này. Ngay cả vào thuốc cũng bằng sức người. Nhìn thấy những thứ kia, Giang Nguyên đúng là có chút choáng váng.

Mọi người cũng nhìn chăm chăm Giang Nguyên, hiển nhiên cũng nhận ra sự mơ hồ trên gương mặt của hắn, trong lòng âm thầm nở nụ cười. Đường nhiên có người cười khổ, có người cười đắc ý.

Sắc mặt La y sư đứng bên cạnh liền trầm xuống, đang định lên tiếng, Hồ Quang Dương đã nói:

- Như vậy đi, Giang Nguyên, cậu hãy luyện cho tôi một đan dược nhất phẩm nhập môn. Chỉ cần cậu có thể luyện ra được, như vậy xem như là đủ tư cách.

- Nhất phẩm đan?

Giang Nguyên gãi đầu. Hắn biết loại đan dược này, là đan dược trị liệu nội thương tốt nhất, giá cả không cao, quả thật được xem là đan dược nhập môn.

Thấy biểu hiện của Giang Nguyên như vậy, Hồ Quang Dương cười lạnh:

- Nhất phẩm đan là một trong ba đan dược nhập môn trong cuộc thi dành cho luyện đan sĩ bình thường. Cậu nói cậu biết luyện đan, vậy thì cậu đừng nói cho tôi biết ngay cả đan dược này cậu cũng không biết luyện.

Các thành viên nội viện liếc mắt nhìn nhau, ánh mắt đều lộ ra vẻ cổ quái. Đan dược nhất phẩm này quả thật là một trong ba loại đan dược nhập môn dành cho các đan sĩ bình thường, nhưng biến hóa trong đó lại là phức tạp nhất.

Cuộc thi luyện đan sĩ nhập môn, luyện đan bất quá cũng chỉ dùng một loại. Nhất phẩm đan trên cơ bản rất ít có người chọn. Bởi vì

khi luyện chế yêu cầu luyện đan sĩ phải có hỏa hầu cực cao, trong khi các luyện đan sĩ lại chưa đủ kinh nghiệm. Hồ Quang Dương chọn loại đan dược này cho Giang Nguyên luyện chế, quả thật nói thì dễ nghe, nhưng ý tứ làm khó bên trong thì mọi người đều biết.

Giang Nguyên cười khan hai tiếng, gương mặt hiện lên vẻ khó xử, gật đầu nói:

- Nhất phẩm đan, đúng là tôi chưa từng luyện.

Giang Nguyên vừa nói ra, sắc mặt La lão liền cứng đờ, nhưng Hồ Quang Dương thì lại không cảm thấy bất ngờ, phá lên cười, chỉ vào Giang Nguyên giễu cợt nói:

- Cậu nói cậu biết luyện đan, nhưng ngay cả đan dược nhập môn cũng chưa từng luyện, vậy cậu còn mặt mũi nói mình biết luyện đan?

Nhìn vẻ mặt đắc ý của Hồ Quang Dương, vẻ mặt che giấu ý cười của Chu Thế Dương, còn có vẻ mặt lo lắng của sư phụ, Giang Nguyên thở dài nói:

- Tôi thân là đỉnh chủ của Tế Thế Đỉnh, nếu luyện đan dược phẩm thấp như vậy, không phải là quá mất mặt sao?

Giang Nguyên vừa nói ra, bất luận người nào cũng đều cứng đờ. Rõ ràng Giang Nguyên ngay cả phòng luyện đan cũng chưa từng bước vào, tại sao lại dám khoa trương như thế? Lúc này, ngay cả khốe mắt La lão cũng có chút giật giật. Nếu không phải có người ngoài ở đây, ông như thế nào cũng phải chặt đứt chân tên tiểu tử này.

Thấy sư phụ bắt đầu muốn bạo phát, Giang Nguyên cũng không dám giả bộ nữa, nói với Hồ Quang Dương:

- Hồ trưởng lão, nếu tôi đã là đỉnh chủ của Tế Thế Đỉnh, vậy chúng ta sẽ chơi lớn một chút.

- Chơi lớn?

Hồ Quang Dương đang cười đến hàm răng cũng muốn rớt ra, nhìn Giang Nguyên giống như đang nhìn mấy đứa trẻ trâu, nói:

- Vậy cậu muốn chơi lớn như thế nào?

- Nguyên Phong đan, như thế nào?

Giang Nguyên mở to mắt nhìn Hồ Quang Dương, hỏi.

- Nguyên Phong đan?

Nghe được tên loại đan này, không chỉ Hồ Quang Dương choáng váng mà các vị thiên y sư bên cạnh cũng sửng sốt, nhìn Giang Nguyên, thầm nghĩ người này không phải đang đùa chứ?

- Nguyên Phong đan?

Hồ Quang Dương không cười, nhìn Giang Nguyên giống như nhìn xác chết, nói:

- Cậu có biết có bao nhiêu luyện đan sư ở Thiên Y Viện có thể luyện được Nguyên Phong đan không?

- Không biết.

Giang Nguyên lắc đầu, thành thật nói.

- Được, vậy để tôi nói cho cậu biết.

Hồ Quang Dương bình tĩnh nói;

- Tổng cộng không quá chín người.

- Hơn nữa, chín người này không phải là luyện đan sư nhị phẩm thì cũng là Thiên y sư.

Hồ Quang Dương yên lặng nhìn Giang Nguyên, vẻ mặt trào phúng.

- Xin hỏi cậu là luyện đan sư hay là Thiên y sư?

Giang Nguyên nhún vai, bình tĩnh nói:

- Cái nào tôi cũng không phải, tôi là đỉnh chủ của Tế Thể Đỉnh.

Thấy Giang Nguyên nhún vai, Hồ Quang Dương cố nhịn suy nghĩ muốn ra tay đâm cho hắn một đâm:

- Được thôi, nếu cậu đã muốn luyện Nguyên Phong đan, vậy thì luyện đi, tránh việc nói tôi không cho cậu cơ hội.

- Nhưng nếu cậu luyện không được, lập tức phế bỏ nội khí, đồng thời giải trừ thân phận chi chủ Tế Thế Đỉnh, trục xuất khỏi Thiên Y Viện.

- Giải trừ thân phận chủ nhân Tế Thế Đỉnh?

Lời Hồ Quang Dương vừa nói ra, La Thiên Minh liền biến sắc, đang định lên tiếng, chợt nghe Giang Nguyên trầm giọng nói:

- Tôi biết giải trừ là có ý gì, nhưng nếu tôi luyện thành thì sao?

Thấy Giang Nguyên còn dám đưa ra điều kiện với mình, Hồ Quang Dương nhin không được ngửa đầu cười nói:

- Được, chỉ cần cậu có thể luyện thành, tôi đại diện cho Trưởng lão viện, mời Thiên Y Viện trực tiếp thăng cấp cho cậu thành y sĩ nhất phẩm.

- Trưởng lão viện có quyền lực này. Thế nào? Hahaha

Nhìn vẻ mặt động tâm của Giang Nguyên, Hồ Quang Dương nhin không được mà đắc ý cười.

Chương 761: Im lặng

Hồ Quang Dương cười đắc ý. Ông ta thích nhất là để người ta cảm thấy bị hấp dẫn thật lớn, nhưng lại ăn không được, chỉ có thể trông mong mà nhin.

Nhưng lúc này Giang Nguyên một chút ý cười cũng không có, chỉ nhin về phía Viện trưởng Từ Khải Liễu, trầm giọng hỏi:

- Viện trưởng, việc này là thật sao?

Vốn cảm thấy Giang Nguyên giống như nổi điên, sau khi nghe Giang Nguyên nghiêm túc xác nhận từ phía Viện trưởng Từ, sắc mặt một lần nữa cổ quái lên.

Nhìn vẻ mặt chăm chú của Giang Nguyên, Từ Khải Liễu chậm rãi gật đầu:

- Nếu Hồ trưởng lão đã nói như vậy, tất nhiên là hữu hiệu.

Nói đến đây, Từ Khải Liễu thoáng dừng lại một chút, sau đó nhìn Hồ Quang Dương bên cạnh, tiếp tục nói:

- Nếu cậu có thể luyện chế được Nguyên Phong đan, căn cứ theo lời hứa của Trưởng lão, hội Viện ủy sẽ tấn cấp cho cậu làm y sĩ nhất phẩm.

Nghe Từ Khải Liễu nói, sắc mặt Hồ Quang Dương có chút không vui, nhưng vẻ mặt vẫn khinh thường.

- Được, có được lời này của Viện trưởng, tôi an tâm rồi.

Giang Nguyên tỏ vẻ không tin nhiệm Hồ Quang Dương, nhưng lại cảm ơn Từ Khải Liễu, bởi vì vừa rồi Từ Khải Liễu đã đứng về phía hắn, khẳng định lời hứa hẹn của Hồ Quang Dương. Cho dù Hồ Quang Dương có đổi ý, nhưng đã được hội Viện ủy của Thiên Y Viện xác nhận, tấn cấp Giang Nguyên làm y sĩ nhất phẩm, lại không cho Hồ Quang Dương đưa ra yêu cầu. Vì thế Hồ Quang Dương mới có chút hờn giận.

- Giang Nguyên, nếu Viện trưởng Từ cũng đã xác nhận, vậy cậu hãy bắt đầu đi. Mặc dù dược liệu của Nguyên Phong đan khá trân quý, nhưng nếu cậu đã có đủ khí luyện, lãng phí cho cậu một chút cũng chẳng sao. Tôi nghĩ Viện trưởng Từ của chúng ta cũng không bị đau lòng.

Hồ Quang Dương nhìn Từ Khải Liễu bên cạnh, sau đó hừ lạnh.

- Hai...

Viện trưởng Từ lãnh đạm nói với người phụ trách phòng luyện đan:

- Chuẩn bị cho Giang Nguyên hai phần nguyên liệu Nguyên Phong đan.

- Vâng, Viện trưởng.

Người phụ trách vội vàng gật đầu, sau đó lui xuống chuẩn bị.

Từ Khải Liểu nhìn Giang Nguyên, nói:

- Giang Nguyên, cậu có hai lần cơ hội. Chuẩn bị đi.

Viện trưởng Từ nói xong, sắc mặt Hồ Quang Dương một lần nữa biến đổi, muốn nói rồi lại thôi, chỉ hừ lạnh một tiếng.

La Thiên Minh nhìn Từ Khải Liểu, gương mặt tràn đầy vẻ cảm kích. Hai phần luyện Nguyên Phong đan không rẻ. Bởi vì luyện Nguyên Phong đan cũng không có khả năng chỉ luyện một viên. Một phần dược liệu, nếu thành công, ít nhất cũng có thể luyện ra được mười viên. Cho dù chính bản thân La y sư, nếu muốn có được hai phần nguyên liệu Nguyên Đan phong, chỉ sợ cũng không dễ.

Trong tình huống của Giang Nguyên, Từ Khải Liểu lại cố ý cho Trưởng lão Hồ, thậm chí cho toàn bộ Trưởng lão viện biết, cung cấp cho Giang Nguyên hai phần nguyên liệu chính là một sự che chở và bảo vệ lớn nhất cho hắn.

Giang Nguyên hiển nhiên cũng biết Từ Khải Liểu đã chiếu cố hắn như thế nào. Mặc dù hắn có rất nhiều kinh nghiệm truyền thừa, nhưng dù sao cũng chưa từng thử qua. Đặc biệt trong tình huống có rất nhiều thiết bị phụ trợ như thế này, hắn nhất định phải làm quen với tình huống của phòng luyện đan mới được.

- Cảm ơn Viện trưởng Từ.

Giang Nguyên cung kính cúi đầu cảm ơn.

- Được rồi, tiểu tử, Viện trưởng Từ cũng đã chuẩn bị cho cậu hai phần nguyên liệu. Hãy bắt đầu đi.

Hồ Quang Dương cười lạnh, thúc giục

- Đừng kéo dài thời gian nữa. Nhiều người như vậy cũng không thể vì một mình cậu mà ở đây.

Nhìn biểu hiện trào phúng của Hồ Quang Dương, Giang Nguyên khẽ cười, cũng không trì hoãn, bước đến trước lò luyện đan, tay sờ

lò đan, sau đó duỗi tay gõ hai cái rồi nghiêng đầu lắng nghe thanh âm của đại đỉnh.

Nghe xong thanh âm này, Giang Nguyên có chút cau mày, rồi nhẹ nhàng gõ hai cái nữa, cẩn thận lắng nghe một lần, lúc này mới nhẹ nhàng gật đầu.

Nhìn hành động của Giang Nguyên, rất nhiều người đều cau mày, liếc mắt nhìn nhau, ánh mắt hiện lên vẻ quái dị.

Hồ Quang Dương nhìn động tác của Giang Nguyên, ánh mắt ngưng trọng, sau đó lại nở nụ cười trào phúng.

Gương mặt đang khấn trương của La Thiên Minh đột nhiên trở phào nhẹ nhõm. Kỳ thật đại đa số người ban đầu đều không rõ Giang Nguyên đang làm gì, nhưng rất nhanh liền nghĩ ra.

Động tác như vậy đối với bọn họ mà nói thì hoàn toàn không cần, bởi vì bọn họ đã quen với đại đỉnh luyện thuốc. Nhưng Giang Nguyên trước giờ vẫn chưa bước vào phòng luyện đan. Nếu muốn luyện chế đan dược phẩm chất cao, quen thuộc lò đan là điều kiện cần thiết.

Động tác của Giang Nguyên chính là đang phân biệt chất liệu của đại đỉnh. Nhưng với tuổi của hắn, làm ra động tác như vậy, thật sự khiến người ta không thể tiếp nhận. Động tác như vậy, ít nhất phải do một người có kinh nghiệm luyện đan mấy chục năm làm ra thì hợp lý hơn.

Đối với Hồ Quang Dương mà nói, ông cho rằng Giang Nguyên đang giả bộ. Mặc dù giả bộ rất giống, nhưng dù sao giả bộ cũng vẫn là giả bộ. Giả bộ có giống đến cỡ nào thì cũng không có nghĩa là anh sẽ làm được. Còn La lão thì suy nghĩ, ít nhất thì Giang Nguyên còn có chút kinh nghiệm, khiến cho ông càng tin tưởng hơn vài phần.

Sau khi kiểm tra chất liệu đại đỉnh xong, Giang Nguyên nhìn các thiết bị chung quanh, sau đó vẫy tay.

Một người đàn ông trung niên đang đứng trang nghiêm bên cạnh, thấy Giang Nguyên ngoắc ngoắc, liền vội vàng bước đến, nói:

- Y sĩ thực tập Giang Nguyên, tôi là luyện đan sư nhất phẩm quản

lý phòng luyện đan này, Đào Cường, sẽ làm trợ thủ luyện đan cho cậu, xin hỏi có cần tôi hỗ trợ gì không?

Giang Nguyên mỉm cười nói:

- Luyện đan sĩ Đào, xin hãy bật lửa lò đan giúp tôi, để tôi xem các cấp bậc của lửa.

- A, được.

Nghe Giang Nguyên nói, Đào Cường hơi sửng sốt. Y đảm nhiệm chức trợ thủ luyện đan đã mấy năm, nhưng đây là lần đầu tiên có người yêu cầu như vậy. Nên biết rằng, cấp bậc và cường độ đan hỏa là những bước đầu tiên mà người luyện đan phải học và phải biết. Nhưng người trước mắt lại bảo y thực hiện.

Mặc dù cảm thấy có chút quái dị nhưng Đào Cường vẫn ấn vào cái nút bên cạnh. Rất nhanh dưới đại đỉnh xuất hiện một ngọn lửa màu lam nhỏ bằng nắm tay.

- Đan hỏa bốn viên chia làm mười cấp. Đây là cấp một.

Đào Cường ngược lại cũng là người nhiệt tình. Thấy Giang Nguyên yêu cầu như vậy, liền biết được suy nghĩ của hắn, lập tức thuật lại chi tiết cho Giang Nguyên nghe. Đồng thời điều chỉnh từng ngọn lửa một để Giang Nguyên có thể hiểu rõ.

Những người bên cạnh nhìn thấy Giang Nguyên cẩn thận lắng nghe và quan sát ngọn lửa, không khỏi cười khở, ngay cả Từ Khải Liễu cũng mỉm cười bất đắc dĩ. Đây là gì vậy? Tạm thời ôm chân Phật sao?

Một người ngay cả cấp bậc và trình độ của đan hỏa cũng không nắm rõ, anh còn mong chờ hắn có thể luyện ra được đan dược cấp bậc cao? Hơn nữa, nếu muốn quen thuộc với đan hỏa, ít nhất cũng phải mất ba năm. Nhưng đó là dành cho thiên tài. Một số luyện đan sư phải mấy hơn mười năm thời gian và kinh nghiệm mới có thể nắm chắc biến hóa và cường độ của đan hỏa khi dùng để luyện đan.

La Thiên Minh thì ôm mặt không dám nhìn nữa.

Chỉ có Hồ Quang Dương và Chu Thế Dương là trào phúng càng lúc càng nhiều. Lòng tin cũng càng lúc càng mãnh liệt, trong lòng thâm nghĩ:

- Tình huống như vậy mà tiểu tử này còn dám giả bộ. Hắc Tử Khải Liễu đã bắt đầu hối hận rồi. Hai phần được liệu Nguyên Phong đan xem như lãng phí.

Nhưng cũng không ai lên tiếng ngăn cản. Dù sao đã đến tình trạng này rồi, tất cả đều ôm tâm trạng xem náo nhiệt, ánh mắt đồng tình nhìn Giang Nguyên, len lén thở dài.

Qua vài phút, dưới ánh mắt chú mục của tất cả mọi người, Giang Nguyên ngẩng đầu lên nhìn Đào Cường, nói:

- Được rồi, chúng ta bắt đầu luyện đan. Xin luyện đan sư Đào phối hợp nhiều hơn.

- Được, được.

Đào Cường miễn cưỡng gật đầu, nhưng trong lòng lại đau thắt ruột:

- Tốt hơn hết là cậu nên làm trợ thủ cho tôi. Tôi luyện thì còn chút hy vọng. Hai phần Nguyên Phong đan lận đấy. Minh học luyện đan nhiều năm như vậy, nhưng chưa bao giờ lãng phí những nguyên liệu đắt tiền như thế.

Chương 762: Bắt đầu luyện chế

- Châm lửa.

Nhìn Đào Cường đã đứng trước hệ thống điều khiển, đang chờ hắc lên tiếng, Giang Nguyên gãi đầu, sau đó nói.

Giang Nguyên nói xong, bên dưới đại đỉnh xuất hiện năm sáu ngọn lửa màu lam, chậm rãi nung nóng đại đỉnh.

Nhìn ngọn lửa, Giang Nguyên gật đầu, nói:

- Tăng lên cấp hai.

Nghe Giang Nguyên nói, ánh mắt Đào Cường hiện lên sự kinh ngạc, ngay cả các thiên y sư đang ngồi xem cũng cảm thấy quái dị. Cảm nhận được ánh mắt của Đào Cường, Giang Nguyên liền hồi phục tinh thần, biết mình chỉ nhớ hỏa lực của truyền thừa trong trí nhớ, liền cười nói:

- Tăng lên từ cấp ba đến cấp bốn.

- Được.

Có được mệnh lệnh chính xác, Đào Cường không chút do dự lập tức tăng đan hỏa lên hai cấp.

Thấy đan hỏa đã dần mạnh hơn, đại đỉnh cũng bắt đầu nóng dần, Giang Nguyên sờ tay lên đại đỉnh cảm nhận độ ấm, rồi lại nhìn màn hình hiển thị độ ấm của đại đỉnh bên cạnh, hài lòng gật đầu:

- Rót 3000ml nước Vô Căn.

- Tăng lửa thêm một cấp.

- Thiên Tâm Mộc, 90 khắc.

Một bàn tay cơ giới xuất hiện, chuẩn xác nhắc nắp đỉnh lên, sau đó được liệu thơm mát được nghiền nát từ trong mấy ống lượn chậm rãi đổ vào trong đại đỉnh, rồi bàn tay nhanh chóng đóng nắp đỉnh lại.

- Tăng lửa hai cấp, bỏ thêm 50 khắc Tuyên Tử Hoa.

Giang Nguyên đã dần dần thích ứng được quá trình luyện đan, ra lệnh cũng bắt đầu thuần thục hơn, khiến cho vẻ mặt của các Thiên y sư cũng bắt đầu ngưng trọng.

Những người đang ngồi đây đều có nghiên cứu nhất định về luyện đan, hơn nữa đều biết cách điều chế Nguyên Phong đan. Trong quá trình Giang Nguyên luyện đan, mặc dù biểu hiện ban đầu có chút bối rối, nhưng bây giờ rõ ràng đã thuần thục hơn không ít.

Thời gian rất nhanh trôi qua. Luyện đan cũng không cần thời gian

quá dài. Đan được bình thường thì cần khoảng hai ba tiếng, còn đan được phức tạp thì mất đến bốn năm giờ. Luyện chế Nguyên Phong đan thì tốn chưa đến ba giờ.

Khó khăn ở đây là nắm chắc độ lửa, biến hóa được vật và khống chế thời gian bỏ thuốc.

Mặc dù động tác của Giang Nguyên vẫn còn chút mới lạ, nhưng căn cứ vào phán đoán của các y sư, khống chế lửa và vào thuốc của Giang Nguyên đều không sai. Trước mắt, căn cứ vào mùi thơm tỏa ra từ lò luyện đã có thể phán đoán ra được. Đến bây giờ Giang Nguyên vẫn chưa phạm phải sai lầm nào. Nếu không, mùi thuốc toát ra từ lò đan sẽ thất bại ngay.

Sắc mặt lo lắng của La Thiên Minh dần dần giảm đi, bắt đầu tràn ngập vẻ chờ mong. Ngay cả Từ Khải Liễu cũng cảm thấy vui mừng.

- Hải Kim Sa, 150 khối.

Giang Nguyên nhìn biểu hiện độ ẩm trên màn hình, sắc mặt dần dần có chút ngưng trọng. Hắn thoáng có chút không nắm chắc chính xác độ ẩm của đại đỉnh. Kinh nghiệm truyền thừa của hắn đều là từ mấy trăm năm trước, đối với chất liệu đại đỉnh trước mắt cũng có được phán đoán đại khái, nhưng đối với độ ẩm của đỉnh, hắn lại hoàn toàn không có cách xác nhận.

Mặc dù đã có biểu hiện chính xác độ ẩm của đỉnh, nhưng giá trị của nó cũng là cận đại mới xuất hiện.

Không thể phán định được độ ẩm của đỉnh hiện tại có giống với độ ẩm trong trí nhớ hay không, Giang Nguyên lúc này chỉ có thể dựa vào kinh nghiệm trong trí nhớ mà làm việc.

- Tăng thêm một cấp.

Nghe Giang Nguyên nói, sắc mặt của Đào Cường cũng trở nên ngưng trọng. Là quản lý của phòng luyện đan, y đã hỗ trợ cho rất nhiều thiên y sư hoặc luyện đan sư luyện chế đan dược cao cấp, và cũng đã luyện qua Nguyên Phong đan.

Khi đến bước cho vào Hải Kim Sa, mấu chốt thành bại của đan

được, y đã nhìn thấy rất nhiều lần sau khi các luyện đan sư cho Hải Kim Sa vào, tình huống thất bại liền xuất hiện.

Cho nên, Đào Cường cũng trở nên cẩn thận, chuẩn bị tùy thời ứng đối mệnh lệnh của Giang Nguyên.

Sau khi ống dẫn rót được liệu màu vàng vào trong đại đỉnh, sắc mặt Giang Nguyên càng ngưng trọng, đồng thời mũi cũng bắt đầu hít hít.

Hai mắt các vị thiên y sư liền sáng lên. Bọn họ đều biết, một khắc kế tiếp sẽ quyết định Giang Nguyên thành công hay không.

Sắc mặt Hồ Quang Dương và Chu Thế Dương cũng bắt đầu khẩn trương. Tuy các luyện đan sư khi luyện chế Nguyên Phong đan đều đi đến bước này, nhưng động tác của Giang Nguyên đã thể hiện rõ, đây là lần đầu tiên hấp tiếp xúc phòng luyện đan.

Một người lần đầu tiên tiếp xúc với phòng luyện đan nhưng lại có thể làm đến bước này, khiến cho các luyện đan sĩ bình thường còn chưa tấn cấp đan sư phải đâm đầu muốn chết.

Nhưng Hồ Quang Dương và Chu Thế Dương tất nhiên là không chịu nhận thua. Tuy nói có chút khẩn trương nhưng vẫn không thêm để ý. Thiên Y Viện có thể luyện ra được Nguyên Phong đan cũng chỉ có vài người, nhưng người làm đến bước này không có một trăm cũng có tám mươi. Giang Nguyên muốn luyện thành vẫn còn kém xa lắm.

Sau khi Hải Kim Sa được rót vào, hai mắt Giang Nguyên nhắm lại, chỉ có cái mũi là hít hít. Bây giờ chỉ có mũi là đáng tin nhất. Đại đỉnh đang rất nóng, không thể dùng tay mà chạm, chỉ có thể thông qua khứu giác để phát hiện kịp thời thay đổi được vật, sau đó căn cứ tình huống mà điều chỉnh. Đó chính là biện pháp tốt nhất.

Mùi thơm bốc ra từ đại đỉnh càng lúc càng nhiều, tốc độ hít của mũi Giang Nguyên cũng càng lúc càng nhanh. Từng giây một trôi qua, sắc mặt Giang Nguyên khê biến, trầm giọng nói:

- Giảm lửa một bậc.

Đào Cường nhanh chóng ấn nút, ngọn lửa nhẹ run lên rồi yếu

xuống một chút.

Nhưng sắc mặt Giang Nguyên cũng không có gì chuyển biến tốt, nhìn chăm chăm đại đỉnh, hơn nữa còn càng lúc càng âm trầm.

- Giảm lửa một bậc.

Nghe Giang Nguyên nói, Đào Cường biến sắc, thoáng chút do dự quay đầu lại nhìn Giang Nguyên một cái, thấy mặt Giang Nguyên vẫn không thay đổi, liền cắn răng ấn nút xuống.

Sắc mặt của các vị y sư đều nhất tề biến đổi. Bọn họ còn biết rõ hơn so với Đào Cường. Trong tình huống này, nhiều nhất cũng chỉ tăng giảm một bậc hỏa lực. Nếu vượt quá hai cấp, dược vật sẽ có vấn đề ngay.

Nếu đan dược bình thường thì còn tốt, nhưng quá trình luyện chế Nguyên Phong đan lại không ổn định, không có khả năng thừa nhận biến hóa hỏa lực như thế, cứ liên tục giảm xuống hai lần, tất nhiên sẽ không thể thành công, và đó cũng là nguyên nhân luyện chế loại đan này rất khó.

Nói cách khác, Giang Nguyên giảm lửa hai lần, đại diện cho Nguyên Phong đan đã thất bại.

- Chẳng lẽ Giang Nguyên còn chưa biết sao?

Mọi người kinh nghi nhìn hắn, nhưng lại nhìn thấy sắc mặt của hắn chuyển biến tốt đẹp, giống như chưa nhận biết Nguyên Phong đan đã luyện chế thất bại.

Hồ Quang Dương và Chu Thế Dương đều lộ ra vẻ đắc ý. Giang Nguyên ngay cả cái này cũng không hiểu, hắn chính là đèn cạn dầu, chỉ biết làm bộ, hoàn toàn không đáng để cho bọn họ phải khẩn trương như thế.

Khi hỏa lực giảm xuống, mùi thơm của thuốc cũng có sự thay đổi. Mọi người cảm thấy lẫn trong mùi thơm có mùi khét.

Mùi thơm giảm, chứng tỏ dược vật còn chưa đủ hỏa hầu. Nửa đường thất bại, Nguyên Phong đan đã xem như thất bại hoàn toàn.

Trong vẻ mặt tiếc hận của mọi người, Giang Nguyên cũng không biểu hiện gì, chỉ lãnh đạm nói:

- Đường Tâm Bình, mười miếng.

- Lại tặng được vật?

Chẳng những Đào Cường nghĩ như vậy mà những người còn lại cũng nghĩ như vậy. Chẳng lẽ Giang Nguyên còn chưa biết mình thất bại. Tuy Đường Tâm Bình chỉ là dược liệu trung phẩm, nhưng giá trị lại khá cao. Lãng phí như vậy quả thật không đáng.

Chương 763: Uống bậy thuốc là không được (thượng)

Thiên y sư Từ Khải Liễu không lên tiếng. Mặc dù các thành viên hội Viện ủy chung quanh cũng cau mày, nhưng tất nhiên cũng không ai lên tiếng, mặc cho Giang Nguyên đem dược liệu bỏ vào trong đại đỉnh.

Dược liệu còn lại cũng không còn nhiều. Bởi vì dược liệu trân quý nhất thì đã bỏ vào, còn lại cũng chỉ là hai loại dược liệu trung phẩm. Tuy nói cũng quý nhưng so với các thành viên đang ngồi ở đây thì cũng không tính là gì. Người cảm thấy đau lòng cũng chỉ có Đào Cường đang hỗ trợ Giang Nguyên. Đối với người có cấp bậc như y mà nói, mỗi một loại dược liệu đều cực kỳ trân quý.

Tuy lò luyện đan này xem như thất bại, từ gương mặt của các thành viên hội Viện ủy và Hồ Quang Dương là có thể nhìn ra, nhưng dường như Giang Nguyên vẫn chưa nhận ra, chỉ nhìn chăm chăm vào lò đan, thỉnh thoảng yêu cầu Đào Cường tăng giảm hỏa lực.

Mùi thuốc vẫn thơm nhưng dường như nhạt hơn so với lúc ban đầu vài phần. Tuy vậy, Giang Nguyên vẫn không một chút thả lỏng, chỉ ngưng thần nhìn vào đại đỉnh, thỉnh thoảng động đậy cái mũi ngửi mùi thơm từ đại đỉnh truyền ra.

- Cho 100g mật Thiên Vân Phong vào.

Cứ như vậy mà trải qua hai mươi phút, Giang Nguyên rút cuộc hài lòng gật đầu, trầm giọng nói với Đào Cường bên cạnh.

Khi nắp đỉnh được mở ra, mùi thơm trong nháy mắt tràn ngập cả căn phòng. Tất cả mọi người đều hít hít cái mũi cảm nhận mùi thơm, sau đó lắc đầu. Nguyên Phong đan có mùi như thế này, quả thật đã thất bại.

Nhưng mọi người cũng hiểu, tuy nói là thất bại nhưng vẫn có thể tiếp tục trình tự luyện đan. Với biểu hiện của Giang Nguyên vừa rồi, trong lần thứ hai sẽ thuận thực hơn rất nhiều.

Nhưng chỉ vì để thuận thực mà lãng phí mất hai loại dược liệu thượng phẩm, quả thật không đáng. Nhưng so với hậu quả mà Giang Nguyên phải gánh chịu sau đó, nó lại hoàn toàn đáng giá.

Sau khi bỏ mật Thiên Vân Phong vào, Đào Cường một lần nữa chuẩn bị đóng nắp đỉnh, Giang Nguyên đột nhiên nói:

- Cho 30g cam thảo, nước Vô Căn 500ml.

- Ấc.

Giang Nguyên vừa nói xong, tất cả mọi người đều sửng sốt. Bỏ mật Thiên Vân Phong vào xem như đã là khâu cuối cùng, chỉ cần nấu lên là hoàn thành. Nhưng Giang Nguyên đột nhiên lại muốn bỏ thêm cam thảo, hoàn toàn không có trong các thành phần điều chế Nguyên Phong đan, hơn nữa còn bỏ một lượng rất nhiều, quả thật khiến người ta phải kinh nghi.

Ngay cả Đào Cường bên cạnh cũng ngẩn người, nhưng là quản lý phòng luyện đan, phản ứng tất nhiên là linh hoạt. Cam thảo lại là vật thường dùng nhất, phòng luyện đan hiển nhiên là phải có, rất nhanh điều khiển nút trên bàn, một ống dẫn nhanh chóng duỗi xuống, sau đó phun ra một đồng thuốc bột vào trong đại đỉnh.

Sau khi thuốc được bỏ vào, 500ml nước Vô Căn cũng từ một ống khác đổ vào luôn.

Nắp đỉnh một lần nữa được đóng lại.

Giang Nguyên gật đầu nói:

- Tăng một cấp độ lửa.

- Được.

Đối với yêu cầu đột ngột của Giang Nguyên, Đào Cường lúc này cũng xem như tê liệt, gõ một chút lên bàn phím, sau đó báo cáo lại:

- Đan hỏa đã đạt đến cấp chín.

- Duy trì ba phút, sau đó khai lò thành đan.

Nói xong, Giang Nguyên thở hắt ra, lui về sau một bước, gương mặt lộ ra thần sắc uể oải. Hắn ngồi xuống một cái ghế, nhắm mắt bắt đầu nghỉ ngơi.

Nhìn động tác của Giang Nguyên, mọi người nhìn nhau, không biết Giang Nguyên bỏ thêm lượng cam thảo lớn như vậy là có ý gì. Tuy nói cam thảo có tác dụng điều hòa hiệu quả của thuốc, nhưng lại dùng lửa lớn, tiểu tử này rốt cuộc muốn làm cái gì?

Nhưng lúc này cũng không ai đi hỏi Giang Nguyên. Dù sao cũng chỉ có ba phút sẽ khai lò thành đan, rất nhanh sẽ biết được kết quả. Hơn nữa mọi người cũng biết khi luyện một lò đan rất tốn sức, cũng không ai quấy rầy đối phương nghỉ ngơi một chút.

Đặc biệt tất cả mọi người đều rõ ràng lò đan này của Giang Nguyên đã thất bại. Cho dù ngay sau đó tiến hành lần luyện thứ hai, Hồ Quang Dương và Chu Thế Dương cũng sẽ không tùy tiện lên tiếng. Nếu không, cũng không phải là quá phận mà là bỉ ổi. Đường đường là Thủ tịch trưởng lão và Thiên y sư của Thiên Y Viện, hai người cũng không muốn bị mất mặt như vậy.

Thấy Giang Nguyên đang nhắm mắt rồi chợt mở bừng ra, đồng hồ bên cạnh cũng vừa nhảy đến con số ba phút. Bàn tay cơ giới bên trên nhắc nhở đỉnh lên, sau đó một vòng tròn thủy tinh chậm rãi thò vào trong đại đỉnh.

Chỉ nghe vòng tròn xoay vòng rất nhỏ bên trong rồi rất nhanh nâng lên.

Nhìn trong vòng tròn có mấy viên đan dược, ánh mắt mọi người đều sáng lên, không biết đan dược mà Giang Nguyên luyện chế

thật sự thất bại hay còn ẩn chứa gì bên trong.

Đào Cường vội vàng bước đến, nhìn cái đèn màu xanh trên tường, liền mở một cánh cửa nhỏ trên vách tường, rồi lấy một cái bình thủy tinh nhỏ ra.

Xuyên qua cái bình nhỏ, mọi người có thể nhìn thấy bên trong có không ít đan dược màu vàng. Nhìn thấy đan dược này, có người thả lỏng, nhưng cũng có người cau mày. Điều duy nhất mọi người khẳng định chính là, Nguyên Phong đan sau khi luyện chế xong cũng không có màu sắc này. Vì thế, đan dược này xem như đã hỏng.

Sau khi lấy ra cái bình nhỏ, Đào Cường thoáng do dự một chút, nhưng vẫn đưa cái bình đến trước mặt Giang Nguyên. Có lẽ có không ít các thành viên hội Viện ủy muốn xem qua, nhưng mặc kệ thế nào, đan dược cũng phải do luyện đan sư xem qua trước mới được.

Giang Nguyên đưa tay tiếp nhận bình thủy tinh, nhìn đan dược bên trong một chút rồi mở nắp bình đổ ra một viên, đưa lên trước mắt quan sát rồi lại đưa lên mũi ngửi.

Sau khi cảm nhận được mùi của đan dược, hắn nhẹ nhàng gật đầu, sau đó dưới ánh mắt kinh hãi của mọi người, hắn cắn một miếng, dường như rất hài lòng, rồi bỏ hết vào miệng mà nuốt.

- Cái gì?

Thấy Giang Nguyên nuốt viên thuốc xuống, mọi người đều kinh hô. Đan dược thất bại, ai dám uống chứ? Đặc biệt là Nguyên Phong đan dược tính rất mạnh. Sau khi luyện chế thất bại, dược tính không mất đi mà còn biến hóa rất mạnh. Nếu người bình thường uống vào, chết là không thể nghi ngờ. Cho dù là người có nội khí thâm hậu, nội khí sẽ chạy loạn trong cơ thể mà chết.

Nhưng Giang Nguyên lại dám uống, chẳng lẽ hắn muốn chết sao?

Chương 764: Uống bậy thuốc là không được (hạ)

Người vây xem bên ngoài phòng luyện đan cũng tản đi rất nhiều, nhưng vẫn còn nhiều người hứng phấn tiếp tục vây xem. Mặc dù bọn họ không hiểu rõ tình huống cụ thể bên trong, nhưng chung quy vẫn có các học đồ bên trong phòng luyện thả ra tin tức bên ngoài.

Khi đan được hoàn thành, cũng đã có học đồ luyện đan bắt tin ra ngoài ngay.

- Cái gì? Giang Nguyên yêu cầu luyện chế Nguyên Phong đan? Anh ta có phải điên rồi hay không? Điều này sao có thể?

Gương mặt xinh đẹp của Mã Tiểu Duệ tràn đầy vẻ kinh hãi, nhìn học đồ luyện đan phía đối diện, nói:

- Có phải là anh nghe lầm rồi không? Anh ta làm sao có thể luyện được Nguyên Phong đan? Sư phụ của tôi còn chưa có năng lực đó, chẳng lẽ Viện trưởng cũng điên rồi? Hay là họ Hồ kia cố ý làm khó dễ?

Nghe Mã Tiểu Duệ liên tục đặt vấn đề cùng với ánh mắt chăm chăm của cô, vị học đồ luyện đan vội vàng nói:

- Không phải. Hồ trưởng lão vốn muốn Giang Nguyên luyện chế đan dược nhất phẩm, nhưng chính bản thân Giang Nguyên yêu cầu luyện chế Nguyên Phong đan.

- Tự mình yêu cầu?

Mọi người nhất tề kinh hô. Đây không phải là tự hãm hại mình sao? Mặc dù luyện nhất phẩm đan có chút khó khăn, nhưng vẫn còn đỡ hơn Nguyên Phong đan. Đầu óc của Giang Nguyên bị hỏng rồi sao?

Thấy vẻ mặt này của tất cả mọi người, vị luyện đan học đồ vội vàng nói:

- Viện trưởng cho Giang Nguyên hai lần cơ hội. Bây giờ Giang Nguyên đã luyện xong một lò.

- Luyện xong?

Nghe được lời này, mọi người nhất tề hít một hơi khí lạnh.

- Không biết, hẳn là chưa xong.

Dưới ánh mắt như muốn ăn thịt người của mọi người, luyện đan học đồ nói tiếp:

- Nhưng lò đan được luyện xong là không sai, nhưng chắc là không thành.

- Không thành?

Mọi người lại thở phào nhẹ nhõm, nhưng rồi lại thất vọng, đặc biệt là Mã Tiểu Duệ, sắc mặt lúc trắng lúc xanh, rốt cuộc nói:

- Vậy anh có cảm thấy Giang Nguyên có hy vọng không?

- Hẳn...là có.

Cảm giác bả vai của mình thiếu chút nữa bị bà nương này bóp nát, vị học đồ không ngừng gật đầu. Cậu biết, nếu nói không, bả vai của cậu xem như tiêu đời.

- Mau vào đi, tiếp tục tìm hiểu cho tôi.

Nghe vẻ mặt sốt ruột của bà nương, vị học đồ thở phào nhẹ nhõm, xoa bả vai của mình, vội vàng vọt vào phòng luyện đan.

Lúc này, bên trong phòng luyện đan cũng ồn ào cả lên.

- Giang...Giang Nguyên, con điên rồi sao? Mau kích thích nôn thuốc ra mau.

Thấy Giang Nguyên nuốt viên đan được hổng vào bụng, La y sư biến sắc, vội vàng vọt đến tức giận nói với Giang Nguyên.

Nhìn vẻ mặt khấn trương của sư phụ, Giang Nguyên vội vàng trấn an:

- Sư phụ, không sao đâu. Mùi vị của đan dược cũng không tệ lắm.

- Mùi không tệ? Con muốn chết sao? Đây chính là Nguyên Phong đan đấy.

La lão đập một cái vào đầu Giang Nguyên, muốn đánh tỉnh tên tiểu tử này.

- A, a, sư phụ đừng đánh, đừng đánh. Không sao đâu, nếu không thì người cứ thử xem.

Giang Nguyên sợ nhất là chiêu này của sư phụ, trốn cũng không dám trốn, cũng không thể làm gì khác hơn là ôm đầu kêu la.

- Còn nói nữa, mau nôn ra cho ta.

La lão khấn trường quát. Sớm đã bị Giang Nguyên làm cho tinh thần hồng mất, rốt cuộc cũng bạo phát vào lúc này, đánh mạnh vào đầu của hắn.

- A, a, sư phụ đừng đánh nữa. Con nôn, nhưng con nôn không được.

- Viện trưởng...Viện trưởng Từ, cứu mạng...cứu mạng.

Thành viên hội Viện ủy đều há hốc miệng nhìn cảnh tượng trước mặt, cũng không biết nói như thế nào, chỉ có Viện trưởng Từ là cười khổ, nghe Giang Nguyên cầu khẩn, cũng không có ý định ngăn cản.

Về phần Hồ Quang Dương và Chu Thế Dương, nhìn thấy cảnh tượng này, không cười rất răng là may, lại càng không lên tiếng ngăn cản.

Cuối cùng thì y sư La Thiên Minh cũng đánh cho Giang Nguyên một trận, lúc này mới thở hồng hộc mà ngừng tay, hầm hừ nhìn Giang Nguyên, nói:

- Ai bảo con ăn loạn? Có biết ăn loạn là không được không? Vạn nhất đau bụng thì làm sao bây giờ?

- Huhu...

Giang Nguyên bảo vệ cái mặt, không bị sư phụ đánh thành mặt heo, nghe được lời này, không khỏi cảm thấy ghen ghét:

- Sư phụ, ăn quá nhiều đồ bổ thì sẽ bị táo bón, tuyệt đối không bị

đau bụng.

- Được rồi, Thiên Minh, anh hãy nghỉ ngơi một chút đi.

Thấy La Thiên Minh cũng đã xả được khí, Từ Khả Liễu mới lên tiếng:

- Giang Nguyên, mau cầm đan dược của cậu đến cho ta xem.

- Dạ vâng.

Nghe Viện trưởng Từ nói, Giang Nguyên nhìn cái bình thủy tinh nhỏ trong tay của mình, lúc này mới đưa đến.

Nhìn biểu hiện đau lòng của hắn, Viện trưởng Từ hừ lạnh, tiếp nhận cái chai, đổ một viên ra, đưa lên mũi ngửi. Sau một lúc, ánh mắt của bà hiện lên sự khác lạ, nhìn Giang Nguyên một hồi rồi đưa trả lại cái lọ:

- Của cậu này, quý hẹp hòi.

Thấy Viện trưởng Từ trả lại cái chai cho mình, Giang Nguyên vui vẻ tiếp nhận rồi cất vào trong túi.

Viện trưởng Từ đưa viên đan dược cho Đào Cường, nói:

- Cất gọn lại cho tôi, sau đó đưa đến phòng làm việc.

Mọi người bên cạnh nhìn biểu hiện mừng rỡ của Giang Nguyên, hơn nữa sau khi uống xong viên thuốc cũng không bị việc gì. Lúc này thấy Viện trưởng Từ đã kiểm tra sơ bộ, sau đó cố ý bảo Đào Cường đóng gói kỹ, ai nấy đều không khỏi tò mò. Chẳng lẽ đan dược của Giang Nguyên không có thất bại?

Nhưng màu sắc của nó không phải là của Nguyên Phong đan. Hơn nữa, nếu thật sự luyện chế thành công, Giang Nguyên phải lấy ra đưa cho mọi người đánh giá mới đúng, tại sao lại cất đi như vậy?

Chẳng lẽ Nguyên Phong đan này có gì khác biệt trong đó? Điều này không thể nào? Tuy trước đây cũng đã từng xuất hiện tình huống đó, nhưng tỷ lệ rất nhỏ. Ngay cả những người có kinh nghiệm luyện đan ngồi đây cũng chưa gặp tình huống như vậy. Chẳng lẽ

tiểu tử này vừa luyện lần đầu đã có thể gặp được?

Những dược liệu cần thiết đều có, nhưng cuối cùng lại cho cam thảo, rốt cuộc nó có tác dụng gì?

Mọi người đều nghi hoặc, ngay cả Chu Thế Dương và Hồ Quang Dương cũng cau chặt chân mày, không còn vẻ mặt hớn hở như vừa rồi.

Chương 765: Khai lò thành đan

Giang Nguyên nhận được cái chai chứa đan dược, tinh thần và tâm trạng đều rất tốt, mỉm cười nói với Đào Cường bên cạnh:

- Bây giờ chúng ta bắt đầu luyện chế lần hai.

- Được.

Đào Cường gật đầu, nhìn luyện đan học đồ đang điều khiển hệ thống lau chùi lò luyện.

Động tác của học đồ luyện đan khá nhanh nhẹn, đưa tay ấn mấy cái nút, chỉ thấy mấy cái ống dẫn phía trên mang theo tiếng nước chảy đổ vào trong đại đỉnh. Sau khi thực hiện mấy lần, liền quay sang gật đầu xác nhận với Đào Cường.

- Chuẩn bị xong rồi. Y sĩ thực tập Giang Nguyên, chúng ta có thể bắt đầu.

Theo tiếng ra lệnh của Giang Nguyên, phía dưới đại đỉnh lại xuất hiện mấy ngọn lửa màu lam, bắt đầu nung nóng đại đỉnh.

Các thành viên hội Viện ủy đã ngồi ở đây ba tiếng, nhưng lúc này không một ai cảm thấy mất kiên nhẫn. Hôm nay, Giang Nguyên đã mang đến cho bọn họ quá nhiều sự ngạc nhiên. Hơn nữa, đan dược vừa rồi theo lý là đã thất bại, nhưng lại cực kỳ quái dị, càng khiến bọn họ hiếu kỳ hơn.

Tất cả mọi người đều muốn biết Giang Nguyên có thật sự luyện ra được Nguyên Phong đan hay không. Nhưng người tin tưởng Giang

Nguyên có thể luyện ra lại không có mấy ai.

Ví dụ như Hồ Quang Dương và Chu Thế Dương, hai người đều nhìn chằm chằm động tác của Giang Nguyên, trong lòng bắt đầu không yên. Nếu Giang Nguyên luyện thành, chuyện sẽ rất phiền phức.

- Tăng lửa ba cấp.

- Đổ 300ml nước Vô Căn.

Theo mệnh lệnh của Giang Nguyên, Đào Cường thuận thực điều khiển các thiết bị.

- Thiên Tâm Mộc, 90g.

Từng loại dược liệu được bỏ vào. Tất cả mọi người đều nhìn chăm chú, nhưng cũng không quá để ý. Dù sao với tình huống ban đầu của Giang Nguyên, đủ để chứng minh hắn có thực lực.

Cho đến khi Giang Nguyên nói:

- Hải Kim Sa 150g.

Tinh thần mọi người liền căng lên. Bước này là bước mấu chốt, các luyện đan sư đều thất bại ở bước này. Một khi hỏa lực không phối hợp tốt, dược lực của Hải Kim Sa sẽ không được phát tán toàn bộ. Không thể dung hợp dược vật cùng một chỗ, vận mệnh của Giang Nguyên xem như quyết định.

Cho nên, người khẩn trương nhất chính là La Thiên Minh. Sau đó là Chu Thế Dương và Hồ Quang Dương.

La lão lo lắng Giang Nguyên thất bại, còn Hồ Quang Dương và Chu Thế Dương lại sợ Giang Nguyên thành công.

Mọi người đều nhìn Giang Nguyên, chỉ thấy vẻ mặt lạnh lùng của hắn, dường như không chút nào khẩn trương, tất cả đều thăm thẳm:

- Tiểu tử này đúng là thần kinh thép. Trong lúc như thế này lại không hề khẩn trương. Nếu lần này thành công, Thiên Y Viện xem

như đã nhật được một thiên tài. Với tuổi tác và năng lực của hắn, mặc dù không thể nói sau này không có ai bằng hắn, nhưng ít ra thì bây giờ không có ai.

Nhìn thấy Giang Nguyên như vậy, La Thiên Minh cảm thấy yên tâm hơn vài phần, còn hai người kia thì trong lòng lại căng lên.

Tâm nhìn của Giang Nguyên lúc này đã trở thành màu trắng đen. Cả người sớm tiến nhập vào trạng thái Không Minh. Chỉ có trong trạng thái này, cảm giác của hắn mới linh mãnh nhất, hơn nữa tinh thần cũng tỉnh táo. Có như vậy hắn mới có thể đưa ra quyết định phù hợp nhất.

Trải qua lần luyện đan đầu tiên, hắn trên cơ bản xác nhận được luyện đan hiện tại và truyền thừa trong trí nhớ có sự đối lập với nhau. Trong tình huống này, chỉ cần hắn duy trì cảm giác nhạy cảm, như vậy vấn đề sẽ không xảy ra.

Khi đồng thuốc màu vàng được rót vào đại đỉnh, hô hấp mọi người cũng hạ xuống. Bây giờ là lúc có thể chứng kiến một thiên tài sinh ra hay không.

Thời gian từng phút một trôi qua, các vị Thiên y sư cũng không nhìn được mà duỗi cổ nhìn về phía lò luyện đan, đồng thời không ngừng cử động cái mũi, muốn sớm xác nhận tình huống của thuốc bên trong.

Tuy sắc mặt của Giang Nguyên vẫn lạnh nhạt như cũ, nhưng trong đầu của hắn không ngừng vận chuyển, không ngừng hấp thu mùi thơm của thuốc truyền ra để tiến hành phán đoán.

- Dược vật đã từ từ phát tán, đang tiến hành dung nhập.

- Tốc độ dung nhập chậm dần, nhưng vẫn còn nằm trong phạm vi khống chế, không cần gia tăng hỏa lực.

Ngửi được mùi thơm, trong đầu Giang Nguyên nhanh chóng đưa ra phán đoán, không hề có sự chậm trễ.

- Tốc độ dung nhập từ từ chậm lại sau năm giây. Trong vòng mười giây tăng hỏa lực, đẩy nhanh dung hợp dược vật, đạt đến sự cân đối.

- Bắt đầu đếm, năm, bốn, ba, hai, một.

Đột nhiên Giang Nguyên ngẩng đầu quát:

- Tăng hỏa lực một cấp.

- Hoàn thành tăng hỏa lực một cấp.

Nghe giọng nói uy nghiêm của Giang Nguyên, Đào Cường bên cạnh đã sớm căng thẳng chờ đợi rất nhanh ấn nút không chế lửa.

Nhìn ngọn lửa tăng lên, Giang Nguyên động đậy cái mũi, tiếp tục thông qua mũi của thuốc mà cảm nhận được vật thay đổi.

- Được vật dung nhập hoàn thành.

Cảm giác chớp mũi truyền đến mùi thơm ôn nhuận quen thuộc, Giang Nguyên bắt đầu tính toán bước tiếp theo.

Các vị Thiên y sư bên cạnh cũng ngửi được mùi thơm này, trong lòng giật mình. Hải Kim Sa đã dung nhập xong, tiểu tử này xem như qua được một cửa.

Sắc mặt của Hồ Quang Dương và Chu Thế Dương đều nhất tề biến đổi. Hai người hiển nhiên là cũng nhận ra điểm này. Giang Nguyên đã qua được cửa ải khó khăn nhất. Như vậy bước kế tiếp sẽ đơn giản hơn nhiều.

- Trong vòng mười giây phải bỏ Đường Tâm Bình, ba mươi giây hòa tan được vật thì mới có thể đạt đến sự cân đối.

Dựa theo phán đoán và tính toán trong đầu, Giang Nguyên trầm giọng nói:

- Bỏ mười miếng Đường Tâm Bình.

Trong ba giây, ống dẫn lại đổ Đường Tâm Bình vào lò luyện. Giang Nguyên cảm nhận được vật biến hóa. Sau mười giây, thấy được lực hòa tan không đủ, một lần nữa trầm giọng nói:

- Tăng lửa một cấp.

Ngọn lửa hơi bốc cao hơn, trong vòng mười lăm giây, Giang Nguyên đã ngửi thấy mùi mà hắn muốn ngửi.

Lúc này, Giang Nguyên đã bình tĩnh trong lòng, vẻ lạnh lùng trên mặt đã giảm, nhìn Đào Cường nói:

- 100g mật Thiên Vân Phong.

Giang Nguyên vừa nói xong, nắp đỉnh được mở ra, bắt đầu rót mật Vân Thiên Phong vào. Các thành viên hội Viện ủy vây xem đều ngửi được mùi thơm tản ra, gương mặt bắt đầu lộ ra vẻ khác nhau.

- Thành rồi, mùi này, tiểu tử này hắn đã thành công rồi.

Trong lúc mọi người đang nghi hoặc, sau vài phút, Giang Nguyên thở hắt ra, nói:

- Khai lò thành đan.

Chương 766: Ăn không ngon

Mười mấy cặp mắt đều nhìn chăm chăm cái bình thủy tinh trong tay Đào Cường, nhìn nó được đưa đến trước mặt Giang Nguyên, rồi nhìn Giang Nguyên tiếp nhận cái bình, gương mặt tràn đầy vẻ hạnh phúc, không có bất kỳ sự khẩn trương nào.

- Chẳng lẽ tiểu tử này lại tự tin như vậy sao? Chẳng lẽ cậu ta không biết sau khi thuận lợi luyện đan, khi nghiệm đan phát hiện đan dược không thành cũng không ít trường hợp à?

Mang theo sự nghi ngờ, tất cả đều nhìn chăm chăm động tác của Giang Nguyên. Giang Nguyên tùy ý đổ ra một viên, đưa lên mũi ngửi, trong lúc mọi người muốn có được đáp án từ hắn, liền nhìn thấy Giang Nguyên bỏ viên thuốc vào miệng như bỏ đường đậu, cắn hai ba cái rồi nuốt xuống.

Nhìn động tác này của hắn, hai mắt mọi người mở to. Cứ như vậy mà ăn sao? Như vậy là thành hay không thành?

Chỉ có Từ Khải Liểu là quát lớn:

- Giang Nguyên, không cho phép ăn, mau mang thuốc đến cho ta.
- Không có, không có, con không có ăn.

Nhìn vẻ mặt của Viện trưởng Từ, gương mặt Giang Nguyên không khỏi đỏ lên, vội vàng mỉm cười đưa cái bình thủy tinh sang:

- Con...con chỉ là thử thuốc thôi mà.
- Hừ, con quý ranh ma cậu, đừng tưởng rằng ta không biết tâm tư của cậu. Lần trước Lâm Ngọc Tường đã đề xuất bổ sung rất nhiều đan dược đại bổ nguyên khí. Chẳng lẽ đều là do heo ăn sao?

Hung hăng trừng mắt với Giang Nguyên, nhưng Hồ Quang Dương và Chu Thế Dương bên cạnh lại nhìn thấy ánh mắt tràn ngập ý cười của Viện trưởng Từ.

Nhìn thấy cảnh tượng này, trong lòng Hồ Quang Dương và Chu Thế Dương đều lạnh lại. Hai người biết rõ, Từ Khải Liểu có thể nắm được Thiên Y Viện trong tay, sự lợi hại là không có gì phải bàn cãi. Lúc này, Từ Khải Liểu lộ ra vẻ mặt như thế, ít nhất có thể xác định đan dược mà Giang Nguyên luyện ra không có vấn đề gì.

Mang theo ý niệm không cam lòng, Hồ Quang Dương và Chu Thế Dương nhìn chăm chăm cái chai trong tay Từ Khải Liểu, chỉ thấy bà đổ ra một viên, rồi nhẹ nhàng đưa lên mũi ngửi.

Trong lúc tâm trạng của Hồ Quang Dương và Chu Thế Dương căng lên, chỉ thấy Từ Khải Liểu nhẹ nhàng gật đầu.

Hai người chỉ cảm thấy tâm chùng xuống.

La lão rốt cuộc cũng thả lỏng tinh thần, thở phào nhẹ nhõm, giống như trẻ hơn vài tuổi, trong lòng tràn ngập niềm vui nhìn Giang Nguyên, cho đến khi bên tai truyền đến tiếng kinh hỉ của mọi người thì mới tỉnh lại.

Các thiên y sư và thành viên hội Viện ủy đều lộ ra thần sắc vui mừng, liếc mắt nhìn Giang Nguyên một cái, sau đó chấp tay với La lão.

- Lão La, chúc mừng, chúc mừng.

- Lão La, chúc mừng ông có được đồ đệ như vậy. Cuộc đời này xem như không còn gì hối tiếc rồi. Haha...

La lão cười đến miệng không khép lại được, cuống quýt vỗ tay cảm ơn mọi người. Vốn ông tưởng rằng Giang Nguyên ít nhất phải mất vài năm nữa mới có thể đạt đến thành tựu này, nhưng bây giờ, rất nhanh hắn đã trở thành y sĩ nhất phẩm. Có được một đồ đệ có thể luyện chế được Nguyên Phong đan, hơn nữa còn là chủ nhân của Tế Thế Đỉnh, chỉ cần không có bất ngờ gì xảy ra, tương lai trở thành Thiên y sư của Thiên Y Viện cũng sẽ có một phần.

Hơn nữa, với thân phận hiện tại của Giang Nguyên, hắn đã trở thành thành viên cấp bậc y sư chính thức. Với tư chất hiện giờ, thành tựu của hắn sau này là có thể nghĩ.

Trong lúc mọi người vui sướng, hân hoan, chỉ có Hồ Quang Dương và Chu Thế Dương là cao hứng không nổi, sắc mặt tái xanh. Nếu Từ Khải Liễu xác nhận đan dược không có vấn đề, đánh cuộc này chẳng khác nào ông ta đã thua. Chẳng những mưu đồ thất bại, ngược lại còn mất một năm gạo. Với tư chất của Giang Nguyên, tất nhiên sẽ là đối tượng trọng điểm được Thiên Y Viện chú ý. Sau này hai người muốn động vào Giang Nguyên cũng phải kiêng kỵ vài phần.

Quá trình luyện đan tốn mất sáu tiếng, tuy nói mọi người đều tu luyện thành nhân sĩ, nhưng vẫn quyết định đi ăn cơm trước.

Nhìn Giang Nguyên vui vẻ đi theo phía sau các thiên y sư ra ngoài, còn có gương mặt tràn đầy vui sướng của La Thiên Minh, đám người vây xem liền biết được kết quả như thế nào.

Mặc dù có chút không dám tin, nhưng Mã Tiểu Duệ cũng phải thở phào nhẹ nhõm, chạy theo phía sau Giang Nguyên, dùng tay chọt vào cánh tay của hắn.

Giang Nguyên quay đầu lại, liền nhìn thấy Mã Tiểu Duệ, mỉm cười nói:

- Như thế nào, cô vẫn ở bên ngoài chờ lâu như vậy sao?

- Đúng vậy. Sao rồi, luyện thành Nguyên Phong đan chưa?

Mã Tiểu Duệ cười khan hai tiếng, liếc nhìn động tĩnh phía sau, nhìn thấy các thành viên hội Viện ủy, sắc mặt không khỏi đỏ lên, hạ thấp giọng hỏi.

- Đương nhiên là thành rồi. Nếu không, cô cho rằng tôi có thể cười được sao?

Giang Nguyên cười hắc hắc, hạ thấp giọng nói:

- Lão gia hỏa Hồ Quang Dương, tưởng rằng có thể chơi được tôi. Cô xem, tôi chơi chết ông ta đấy.

Khụ khụ. Nghe Giang Nguyên xác nhận đáp án, Mã Tiểu Duệ đang định lên tiếng, liền thấy La lão trừng mắt nhìn Giang Nguyên, liền che miệng ho khan hai tiếng, nhưng vẫn chân chừ nhỏ giọng nói:

- Vậy anh hãy cẩn thận một chút, tôi nghe sư phụ nói, lão gia hỏa này không dễ ứng phó đâu.

- Biết rồi, đi đi.

Giang Nguyên gật đầu, sau đó xoa đầu Mã Tiểu Duệ.

Thấy Mã Tiểu Duệ rời đi, La Thiên Minh mới bước đến, liếc mắt nhìn hẳn:

- Tiểu tử con thấp điều một chút cho ta. Hồ trưởng lão không phải là người đơn giản, hiểu chưa?

- Con biết rồi, thưa sư phụ.

Bị đánh lúc này, bạn học Giang Nguyên một chút cũng không dám giả nai, vội vàng cúi đầu đáp lời.

Không thể không nói, thức ăn của Thiên Y Viện vẫn rất cao. Đặc biệt khi tiếp đãi cấp bậc nhân sĩ như Hồ Quang Dương, thức ăn lại càng cao cấp. Giang Nguyên ít có cơ hội như lúc này, ăn đặc biệt ngon miệng.

Còn lão đồng chí Hồ Quang Dương thì ăn không được ngon, đặc

biệt khi nhìn thấy tên tiểu tử phía đối diện không ngừng huy đĩa, trong lòng lại càng phát hỏa, chăm chăm ăn hết đĩa rau.

Chương 767: Bởi vì tôi là đỉnh chủ

Hội nghị chất vấn chỉ mới diễn ra được nửa phần. Tuy nói Giang Nguyên đã thắng một trận, nhưng Trưởng lão Hồ sẽ không nguyên ý bỏ qua cho Giang Nguyên như vậy.

Chư vị Thiên y sư hiển nhiên cũng nhìn ra được sự không vui và không ngon miệng của Hồ Quang Dương. Vì thế, sau khi ăn xong, Hồ trưởng lão yêu cầu tiếp tục chất vấn, mọi người cũng không có ý kiến phản đối.

Dù sao, trong lần đánh cuộc vừa rồi, Hồ trưởng lão cũng đã nói sẽ không truy cứu chuyện Giang Nguyên cấu kết với Cổ môn, đồng thời cũng không nghi ngờ thân phận chủ nhân Tế Thế Đỉnh. Kế tiếp, cho dù có đưa ra một số vấn đề nữa, hẳn cũng không quá to tát.

- Giang Nguyên, vừa rồi cậu đã chứng minh được năng lực của mình, tôi dĩ nhiên là giữ lời hứa, Trưởng lão viện sẽ không truy cứu chuyện này. Nhưng tôi hỏi cậu, tại sao cậu lại biết được cách điều chế Nguyên Phong đan? Đừng nói cho tôi là La Thiên Minh dạy nhé.

Về mặt Hồ Quang Dương âm lãnh nhìn Giang Nguyên, nói.

Nghe Hồ Quang Dương hỏi, tất cả thành viên hội Viện ủy đều nhìn Giang Nguyên. Nói thật, trong lòng bọn họ cũng cảm thấy tò mò, rốt cuộc không biết tại sao Giang Nguyên lại biết cách điều chế Nguyên Phong đan. Dù sao, muốn điều chế nó, ít nhất cũng phải có thân phận luyện đan sư. La Thiên Minh thân là thành viên của hội Viện ủy, hiển nhiên là sẽ không vi phạm quy tắc, đem cách điều chế đan dược dạy cho Giang Nguyên. Nếu không, cũng không lộ ra vẻ mặt kinh ngạc khi Giang Nguyên nói sẽ luyện đan.

Giang Nguyên chẳng những biết, thậm chí còn luyện ra được Nguyên Phong đan. Mọi người rất tò mò duyên cớ trong đó. Mặc dù trong chín người có thể luyện ra Nguyên Phong đan có La Thiên

Minh, nhưng với tuổi tác và kinh nghiệm của Giang Nguyên, không có khả năng sư phụ biết luyện chế thì đồ đệ cũng sẽ biết.

Luyện chế Nguyên Phong đan cần kinh nghiệm luyện đan, khống chế lửa và nắm chắc tình huống dược liệu. Tất cả đều không tầm thường. Nếu không, toàn bộ Thiên Y Viện bao gồm luôn cả Trưởng lão viện cũng không vượt quá chín người.

Nghe Hồ trưởng lão chất vấn, Giang Nguyên dường như không thèm để ý, gương mặt vẫn lạnh nhạt như cũ, nói:

- Tôi đã nói qua, tôi là chủ nhân của Tế Thế Đỉnh.

- Đỉnh chủ thì làm sao? Tôi không phủ nhận luyện đan ở Tế Thế Đỉnh rất độc đáo, nhưng cậu nhận chủ mới được bao lâu chứ? Vừa rồi luyện đan cũng không phải dùng Tế Thế Đỉnh, hơn nữa kinh nghiệm luyện đan của cậu là từ đâu mà có?

Giang Nguyên lãnh đạm nói:

- Không biết Hồ trưởng lão có nghe qua một câu nói không?

- Câu nói gì?

Hồ Quang Dương cau mày, nói.

- Hạ trùng bất khả ngữ băng (ý chỉ người có kiến thức nông cạn).

Giang Nguyên nói:

- Ngài không phải chủ nhân Tế Thế Đỉnh, làm sao ngài biết tôi không biết?

- Cậu...làm càn!

Hồ Quang Dương bị một câu nói của Giang Nguyên làm cho nổi giận, vỗ mạnh bàn, nói.

Các vị Thiên y sư ngồi bên cạnh chỉ cảm thấy một luồng khí thể lạnh lẽo tràn ngập cơ thể Hồ trưởng lão, trong lòng thầm nghĩ:

- Tu vi nội khí của Hồ trưởng lão đúng là kinh người.

- Tôi chính là nói thật.

Thấy Hồ trưởng lão tức giận, Giang Nguyên vẫn rất bình tĩnh, dường như không có cảm giác bị khí thế mạnh mẽ của Hồ trưởng lão đập vào mặt, không nhanh không chậm nói:

- Nếu không, trước kia tôi chưa từng tiếp xúc qua luyện đan, nhưng lúc này ngay cả Nguyên Phong đan cũng có thể luyện được, ngoại trừ Tế Thể Đỉnh thì còn có nguyên nhân nào nữa?

- Tuyệt đối không có khả năng.

Hồ Quang Dương ngẩn người, lạnh giọng nói:

- Hơn mười vị đỉnh chủ từ trước đến nay của Thiên Y Viện chưa từng lưu lại bất cứ ghi chép nào về việc Tế Thể Đỉnh có tác dụng như vậy.

- Không có ghi lại cũng không có nghĩa là không có.

Giang Nguyên khẽ cười:

- Nếu không, Hồ trưởng lão có bao giờ nhìn thấy người bằng tuổi tôi có thể luyện chế ra Nguyên Phong đan không?

Giang Nguyên vừa nói xong, các vị Ủy viện hội Viện ủy nhìn nhau. Đúng rồi, trong ghi chép đều ghi lại luyện đan sư Nguyên Phong đan đều ngoài năm sáu chục tuổi. Hơn nữa, năm mươi tuổi có thể luyện chế Nguyên Phong đan thì cũng chỉ có một người.

Giang Nguyên trước mắt còn chưa đến ba mươi, trước kia cũng chưa từng nhìn thấy hẳn luyện đan. Với biểu hiện của La Thiên Minh vừa nãy, chỉ biết ngay cả La y sư cũng không biết Giang Nguyên có bản lĩnh đó.

Nghĩ đến đây, trong lòng mọi người đều cảm thấy kinh nghi. Chẳng lẽ trấn viện chi bảo này lại có công năng như thế? Tất cả đều lộ ra vẻ ngưng trọng, ngay cả Viện trưởng Từ.

Không thể không thừa nhận Giang Nguyên nói rất có đạo lý. Cách điều chế Nguyên Phong đan vẫn được giữ bí mật, mấy năm qua chưa từng truyền ra bên ngoài. Giang Nguyên chẳng những biết

cách điều chế, thậm chí còn luyện chế được. Bất chợt, Từ Khải Liễu sờ vào cái túi có bình thủy tinh chứa đan dược, ánh mắt nhìn Giang Nguyên càng thêm ngưng trọng vài phần.

Hồ Quang Dương ngẹn lời, run rẩy chỉ tay vào Giang Nguyên, gương mặt đỏ bừng nhưng không thể nói lời nào. Do dự một chút, rồi cuộc hít sâu một hơi, nói:

- Được, tôi tạm thời tin cậu. Nhưng nếu Tế Thế Đỉnh quan trọng như vậy, cậu thân là đỉnh chủ, vậy cậu phải có trách nhiệm tìm lại cái nắp về, không được để nó thất lạc bên ngoài.

- Điều đó là đương nhiên. Sau này có cơ hội, tôi tất nhiên sẽ mang nó về.

Giang Nguyên gật đầu. Tế Thế Đỉnh là thứ tốt. Nếu có nó, sau này hẳn luyện đan cũng thuận tay hơn nhiều. Hơn nữa đại đỉnh này có thể phát huy được hiệu quả của thuốc đến mức tận cùng. Nếu hẳn có thể dùng Tế Thế Đỉnh để luyện Nguyên Phong đan, tỷ lệ thành công sẽ cao hơn 20%.

Thấy Giang Nguyên gật đầu, sắc mặt Hồ Quang Dương trầm xuống:

- Cái gì gọi là sau này có cơ hội? Cậu là đỉnh chủ đầu tiên của Tế Thế Đỉnh sau trăm năm. Tế Thế Đỉnh đã một trăm năm chưa hiện thế, bây giờ xuất hiện, cậu lại cưỡng ép nó nhận chủ, vậy cậu phải nhanh chóng tìm nắp đỉnh về, để đại đỉnh có thể phát huy tác dụng. Nên biết rằng, Thiên Y Viện chúng ta vì đại đỉnh bị mất mà rất nhiều loại đan dược không thể luyện chế. Cho dù có khoa học kỹ thuật phụ trợ, hiệu năng cũng giảm đi rất nhiều.

- Nếu cậu đã là đỉnh chủ, vậy cậu đại khái cũng sẽ định vị được vị trí của nắp đỉnh. Cho nên, tôi lấy danh nghĩa của trưởng lão viện, yêu cầu cậu vì Thiên Y Viện, nhất định trong vòng một năm phải tìm được nắp đỉnh về.

Nói đến đây, ánh mắt Hồ Quang Dương phát lạnh, nhìn chằm chằm Giang Nguyên, trầm giọng ra lệnh:

- Cậu đã rõ chưa?

Chương 768: Phong ba nắp đỉnh

- Không rõ.

Nhìn ánh mắt lạnh lẽo của Hồ Quang Dương, giọng nói uy hiếp, Giang Nguyên vẫn bình tĩnh lắc đầu, tỏ vẻ không hiểu.

Lần này Hồ Quang Dương cũng không tức giận, chỉ lạnh lùng nhìn Giang Nguyên:

- Tế Thế Đỉnh là trấn viện chi bảo của Thiên Y Viện chúng ta, không thể để thất lạc bên ngoài. Gần trăm năm qua, bởi vì thất lạc, lại không có đỉnh chủ nên không thể phán đoán được vị trí của nó. Cho nên, mặc dù Thiên Y Viện đã hao hết lực lượng cũng không thể tìm được đại đỉnh, để một số đan dược quan trọng của Thiên Y Viện một lần nữa có mặt trên đời. Trăm năm qua, Trưởng lão viện và năm vị Thiên y sư của Thiên Y Viện, bảy vị luyện đan sư đứng đầu đã cạn kiệt tinh thần, miễn cưỡng tìm ra được phương pháp luyện đan thay thế Tế Thế Đỉnh, nhưng vẫn còn hai loại đến nay vẫn chưa thể luyện chế.

- Còn đan dược được luyện chế thành công, nhưng dược hiệu chỉ bằng sáu phần nếu như luyện bằng Tế Thế Đỉnh. Vì thế đã miễn cưỡng duy trì được Thiên Y Viện trăm năm bất bại, nhưng tư nguyên hao phí hàng năm lại tăng lên gần một nửa.

- Trong hoàn cảnh các tư nguyên đang giảm dần, nếu không nhanh chóng tìm về nắp đỉnh, Thiên Y Viện chúng ta sẽ không trụ nổi.

Nghe Hồ Quang Dương nói, các vị thiên y sư và thành viên hội Viện ủy cũng trở nên ngưng trọng. Hồ Quang Dương nói không sai, ngay cả ánh mắt Viện trưởng Từ nhìn Giang Nguyên cũng trở nên nóng bỏng.

Nhìn vẻ mặt của các vị thiên y sư chung quanh, Hồ Quang Dương hừ một tiếng, nhìn chằm chằm Giang Nguyên, nói:

- Nếu nắp đỉnh đã rơi vào trong tay Huyết tộc, để phòng ngừa Huyết tộc phá hư nắp đỉnh, cậu phải nhanh chóng tìm ra nắp đỉnh

mang về.

Nghe được lời này, nhìn về mặt của các vị thiên y sư và thành viên hội Viện ủy, về mặt Giang Nguyên cũng dần dần ngưng trọng, không còn tùy ý như ban đầu.

- Thực lực nội khí của tôi cũng chỉ là Địa giai đỉnh phong. Nếu đến khu vực khác tìm kiếm, cho dù có thể tìm được vị trí của nắp đỉnh, cũng khó mà giữ được cái mạng, đừng nói chi đến việc mang đỉnh về.

Giang Nguyên hiển nhiên cũng biết được việc này nghiêm trọng, lập tức nói.

- Không sao. Trưởng lão viện sẽ phái hai vị Thiên giai đưa cậu đi.

Hồ Quang Dương vừa nói vừa nhìn Từ Khải Liễu:

- Viện trưởng Từ, sự tình trọng đại, tôi nghĩ Thiên Y Viện tất nhiên sẽ phái ra nhân thủ đặc lực để trợ giúp.

Sắc mặt của Viện trưởng Từ lúc này cũng ngưng trọng, nghe xong, chậm rãi gật đầu:

- Lời của Hồ trưởng lão nói rất đúng. Nếu tìm về nắp đỉnh, ngoại viện Thiên Y Viện nhất định không khoan tay đứng nhìn. Chỉ là việc này sự tình trọng đại, phải bàn bạc kỹ lại mới được.

- Tôi cho rằng việc này không thể kéo dài.

Hồ Quang Dương trầm giọng nói:

- Trước mắt, mọi người cũng đã biết rõ tình hình của Thiên Y Viện chúng ta. Tuy nói ngoài mặt, hết thảy đều vinh quang như trước, nhưng có một số tư nguyên cao cấp ngày càng khó kiếm. Trong đó hơn phân nửa là dùng để luyện chế các loại đan dược đã thành công điều chế được và tiến hành nghiên cứu luyện chế hai loại đan dược cuối cùng.

- Thiên Y Viện chúng ta bất quá chỉ kiên trì được ba mươi năm, sau đó tất sẽ xảy ra vấn đề.

- Bây giờ, vất vả lắm mới tìm được Tế Thế Đỉnh, vì thế phải nhanh chóng tìm nắp đỉnh trở về. Cho nên, tôi cho rằng Giang Nguyên phải nhanh chóng dẫn dắt cao thủ trong viện đi tìm nắp đỉnh.

Thấy Hồ Quang Dương nói như thế, Từ Khải Liểu liền cau mày, sau đó lên tiếng:

- Nắp đỉnh hơn phân nửa là đang nằm ở Huyết tộc. Nếu cao thủ ngoại viện đi trước, tất sẽ bộc phát xung đột. Việc này phải thận trọng bàn lại.

- Viện trưởng Từ, nếu việc này có thể phán định được vị trí, ta có thể thực hiện kế sách đánh bất ngờ, tỷ lệ thành công sẽ rất cao.

Hồ Quang Dương không chút buông tha:

- Tôi cảm thấy, vì Tế Thế Đỉnh, hết thảy đều đáng giá.

Nghe hai người giao phong với nhau, các thành viên xung quanh cũng đều thấp giọng bàn tán, Giang Nguyên ngồi chính giữa, cảm nhận được ánh mắt lo âu của sư phụ. Mọi người đều biết, nếu đến Huyết tộc tìm kiếm nắp đỉnh, trừ phi là Thiên Y Viện dốc hết toàn bộ lực lượng.

Nhưng như vậy sẽ bộc phát xung đột khổng lồ. Theo tình huống trước mắt, tuyệt đối không cho phép nó xuất hiện. Phái tiểu đội lên vào trước là lựa chọn duy nhất. Nhưng người lên vào cũng sẽ gặp nguy hiểm rất lớn. Không cẩn thận sẽ toàn quân bị diệt.

Là Đỉnh chủ, Giang Nguyên phải là chủ lực trong đó. Một khi quyết định kế hoạch như vậy, Giang Nguyên nhất định sẽ gặp phải nguy hiểm.

Nhưng việc này cũng không phải La lão hay Giang Nguyên có thể quyết định được.

- Việc này sẽ thông qua hội Viện ủy thảo luận lại một cách cẩn thận, sau đó mới có thể đưa ra kết quả. Hồ trưởng lão không cần nôn nóng.

Từ Khải Liểu lên tiếng đưa ra quyết định, khiến cho La lão thoáng thở phào nhẹ nhõm.

Nghe Từ Khải Liễn nói, sắc mặt Hồ Quang Dương trầm xuống, nhưng Từ Khải Liễn là Viện trưởng Thiên Y Viện, có quyền lực trong tay. Nếu Từ Khải Liễn đã nói như vậy, cho dù ông là thủ tịch trưởng lão cũng không có tư cách phản đối, thoáng trầm ngâm một chút rồi nói:

- Được, tôi hy vọng hội Viện ủy nhanh chóng đưa quyết định. Tôi sẽ thông báo cho thủ tịch trưởng lão Mạnh Thiên Phong. Sau khi thương nghị sẽ phối hợp hành động với Thiên Y Viện.

- Tôi nghĩ trưởng lão Mạnh Thiên Phong nghe được tin này, nhất định sẽ rất coi trọng, nhanh chóng phái ra lực lượng tinh nhuệ nhất của trưởng lão viện.

Nói đến đây, Hồ Quang Dương yên lặng nhìn Viện trưởng Từ.

Nghe đến tên thủ tịch trưởng lão Mạnh Thiên Phong, cả phòng hội nghị chợt yên tĩnh, ngay cả sắc mặt Từ Khải Liễn cũng hiện lên sự kính trọng.

Ngồi chính giữa phòng hội nghị, Giang Nguyên một tay vuốt ve Tế Thế Đỉnh, lặng lẽ nhìn Hồ Quang Dương phía đối diện. Nhìn thấy vẻ đặc ý hiện lên trong mắt Hồ Quang Dương, gương mặt hắn vẫn lạnh nhạt như cũ, không hề có sự dao động.

La Thiên Minh ngồi bên cạnh, trong lòng nóng như lửa đốt. Nếu Mạnh Thiên Phong cũng ủng hộ việc này, cho dù là Viện trưởng Từ, cũng phải thận trọng cân nhắc ý kiến của đối phương.

Nghĩ đến đây, La Thiên Minh nhìn Giang Nguyên vẫn bình tĩnh như cũ, giống như mọi chuyện chẳng liên quan đến mình, trong lòng tức giận vô cùng:

- Tiểu tử này sao lại không để ý đến như thế? Đây là chuyện liên quan đến tính mạng đấy.

Lúc này Hồ Quang Dương cũng chú ý đến vẻ mặt của Giang Nguyên, ánh mắt hiện lên sự lạnh lẽo, thâm nghị:

- Cho dù Thiên Y Viện có che chở cho cậu, tôi thật ra cũng muốn nhìn xem tiểu tử cậu có thể đặc ý đến khi nào. Lần này cậu chết chắc rồi, hắc hắc, nhưng cũng đừng trách tôi.

Chương 769: Tiêu điểm chú ý

- Việc này không cần thương nghị.

Thấy sự đặc ý hiện lên trong mắt Hồ Quang Dương, rồi lại nhìn Viện trưởng Từ đang cau mày, lại thấy ánh mắt lo âu của La y sư, Giang Nguyên thoáng trầm ngâm một chút, nhẹ nhàng gỡ tai đỉnh, lãnh đạm nói.

Giang Nguyên vừa nói ra, mọi người đang xầm xì đột nhiên im bật. Tất cả đều kinh ngạc nhìn hắn.

- Cái gì?

Từ Khả Liểu ngẩng đầu nhìn Giang Nguyên đã khôi phục lại vẻ ười nhác, cau mày nói.

- Trong vòng mười ngày, tôi sẽ giải quyết vấn đề đan dược của viện.

Giang Nguyên nhìn mọi người, nói chuyện giống như tối nay tôi ăn cơm sẽ ăn với cá:

- Về phần nắp đỉnh, tôi cũng sẽ nghĩ cách để lấy lại.

Trong phòng hội nghị hoàn toàn yên tĩnh. Hơn hai chục con mắt nhìn chăm chăm vào Giang Nguyên, giống như muốn tìm xem có phải Giang Nguyên nổi điên rồi hay không.

- Hahah...

Một lát sau, Hồ Quang Dương bật cười lớn, giễu cợt nói:

- Tiểu tử, chẳng lẽ cậu phát tài đến mức không khống chế được tinh thần?

Nghe xong, Giang Nguyên cũng không tức giận, tiếp tục nói:

- Tôi là đỉnh chủ của Tế Thế Đỉnh, vốn việc này phải do tôi nghĩ biện pháp. Có một số việc Hồ trưởng lão không cần quan co lòng vòng. Trong vòng mười ngày, tôi sẽ giải quyết vấn đề này. Nếu

giải quyết không được, tôi sẽ dẫn người đi tìm nắp đỉnh.

- Giang Nguyên, cậu khẳng định?

Hồ Quang Dương đang định tiếp tục cười lạnh, Từ Khải Liễu đã lên tiếng hỏi.

- Vâng, là khẳng định.

Giang Nguyên gật đầu, có chút mệt mỏi, nói:

- Viện trưởng, thời gian cũng không còn sớm nữa. Nếu không, hôm nay đến đây thôi nhé?

Nghe được lời nói không chút khách khí của Giang Nguyên, Chu Thế Dương đang định quát lớn, liền nghe Viện trưởng Từ gật đầu:

- Được, cứ như vậy đi, mọi người giải tán.

Chu Thế Dương không thể lên tiếng, há miệng nhìn Từ Khải Liễu bên cạnh, rồi lại nhìn Giang Nguyên ngáp một cái, rốt cuộc ngậm miệng lại.

Hồ Quang Dương ngồi im, nhìn chăm chăm Giang Nguyên, ánh mắt toát ra sự trào phúng, nhìn hắn giống như nhìn tên điên, rồi lại nhìn Từ Khải Liễu bên cạnh, rốt cuộc đứng dậy, không nói gì thêm.

Các thành viên còn lại đều nhìn nhau, rồi lại nhìn Giang Nguyên đang ngáp thêm cái nữa ở chính giữa, cúi đầu giống như ngủ thiếp đi, cuối cùng đi theo Thiên y sư Từ Khải Liễu ra ngoài.

La Thiên Minh đi cuối cùng, nhìn Giang Nguyên đang gục đầu ngủ thiếp, gương mặt hiện lên sự chần chừ, rốt cuộc thở dài, sau đó theo mọi người bước ra.

Cánh cửa nhẹ nhàng đóng lại, chỉ để một mình Giang Nguyên ở chỗ này.

Chu Thế Dương bưng ly rượu, nhẹ nhàng cụng với Hồ Quang Dương, sau đó thở hắt ra, nói:

- Viện trưởng Hồ, việc này ngài thấy như thế nào?

- Khó mà nói được.

Hồ Quang Dương cau mày, hai mắt hiện lên sự tàn khốc, nói:

- Nhưng tiểu tử này thật sự rất cổ quái.

- Đúng, rất cổ quái.

Nghe xong, Chu Thế Dương đặt mạnh cái ly xuống bàn, khẽ hừ một tiếng, sau đó kinh nghi nhìn Hồ Quang Dương:

- Chẳng lẽ Tế Thế Đỉnh thật có tác dụng như vậy sao? Có thể khiến cho một người chưa từng tiếp xúc với luyện đan lại có thể luyện thành Nguyên Phong đan. Quả thật rất cổ quái.

Thấy ánh mắt dò xét của Chu Thế Dương, hai mắt Hồ Quang Dương nheo lại, sau đó bưng ly rượu nhấp một miếng, nghĩ đến người nào đó, lập tức lắc đầu:

- Tế Thế Đỉnh mất tích trăm năm, tôi cũng chưa từng nhìn thấy đỉnh chủ cuối cùng. Những căn cứ theo trí nhớ của tôi, dường như không có ghi chép gì về phương diện này. Trong bút ký của mười mấy đỉnh chủ ghi chép lại cũng không.

- Vậy tiểu tử này là đang gạt người?

Tinh thần Chu Thế Dương rung lên.

Hồ Quang Dương lại lắc đầu, khẽ hừ một tiếng:

- Không có ghi lại nhưng cũng không loại trừ khả năng này. Ít nhất bây giờ chúng ta cũng không còn giải thích nào khác có thể giải thích được tình huống Giang Nguyên có thể luyện chế được Nguyên Phong đan. Là chi bảo trấn viện truyền thừa ngàn năm, khó mà nói được điều gì.

Nghe xong, sắc mặt Chu Thế Dương cũng trở nên buồn bã. Quả thật, nếu tìm được lời giải thích hợp lý, ai sẽ để cho Giang Nguyên hồ lộng như vậy?

- Nhưng tiểu tử này lại dám vỗ ngực tuyên bố trong vòng mười ngày có thể giải quyết được vấn đề đan dược cùng với tình huống hao phí tư nguyên tăng gấp bội. Điều này sao có thể?

Chu Thế Dương nói tiếp:

- Tôi thật sự không tin, nhưng hắn đã dám nói trong hội nghị như thế, chẳng lẽ là còn có biện pháp? Nếu trong mười ngày giải quyết không được, hắn sẽ phải mang đội đi Huyết tộc, nhất định là cửu tử nhất sinh.

Chu Thế Dương vừa nói xong, hai hàng lông mày của Hồ Quang Dương liền nhướn lên, trầm ngâm một chút rồi khẽ hừ một tiếng:

- Nhưng cậu cũng không cần quá nôn nóng, chúng ta cứ chờ thêm mười ngày nữa.

Mấy ngày kế tiếp, Giang Nguyên cơ hồ trở thành tiêu điểm của toàn bộ Thiên Y Viện. Vô số người chú ý đến hắn. Một y sĩ thực tập có thể luyện ra Nguyên phong đan, không muốn thu hút sự chú ý của người khác cũng không được.

Nhưng, y sư cấp bậc bình thường chú ý đến Giang Nguyên, ngoại trừ việc hắn có thể luyện chế ra Nguyên Phong đan thì là việc huy chương trước ngực của hắn từ màu đỏ biến thành màu xanh. Càng thu hút bọn họ chính là trên huy chương màu xanh có hình một ngôi sao.

Hai mươi sáu tuổi, có thể luyện chế được Nguyên Phong đan, y sĩ nhất phẩm. Cái nào nói ra cũng khiến cho người ta phải hâm mộ đến ghen ghét. Giang Nguyên có muốn người khác không chú ý mình cũng không được.

Về phần các y sư cao cấp, mấy ngày nay chú ý Giang Nguyên là chú ý hành động của hắn. Bọn họ đều biết Giang Nguyên đã tuyên bố trong vòng mười ngày sẽ giải quyết vấn đề phức tạp trăm năm qua của Thiên Y Viện.

Nếu là trước kia, mọi người sẽ cho rằng người nói ra câu này chính là người điên. Nhưng hiện tại thì chưa có ai có dũng khí nói ra điều đó. Đỉnh chủ Tế Thế đỉnh, y sư nhất phẩm, hai sáu tuổi đã

luyện chế được Nguyên Phong đan, cùng với sự tín nhiệm của Viện trưởng Từ, bất cứ một cái nào cũng có thể chứng minh được lời nói của hắn. Chỉ sợ là sẽ có kỳ tích được sáng tạo.

Nhưng hành động hai ngày qua của Giang Nguyên lại khiến cho bọn họ thất vọng. Bởi vì Giang Nguyên mỗi ngày trừ đi tắm ra thì chẳng phân biệt ngày đêm, ở trong phòng hội nghị ôm đại đỉnh mà ngủ.

Chương 770: Phong Thiên Cao

Trên màn hình máy tính trong phòng làm việc của Viện trưởng, Giang Nguyên vẫn gối đầu lên đại đỉnh ngủ như cũ.

Từ Khải Liễu ngẩng đầu nhìn Giang Nguyên, cũng không nhịn được mà cau mày. Trong hai ngày này, bà đã liên tục mở sáu lần máy giám sát phòng hội nghị, quan sát tình huống bên trong.

- Tiểu tử này rốt cuộc muốn làm cái gì?

Khó hiểu, Viện trưởng Từ tắt màn hình giám sát, sau đó bắt đầu thẩm duyệt văn kiện trong tay.

Cốc cốc cốc. Ngoài cửa truyền đến tiếng gõ, một y sĩ mang huy hiệu nhất phẩm bước vào, nói với Viện trưởng Từ:

- Viện trưởng, Hồ trưởng lão yêu cầu cấp Phong Thiên Cao cho Hồ Minh Vũ sử dụng.

- Dùng Phong Thiên Cao?

Từ Khải Liễu cau mày, sau đó gật đầu nói:

- Vậy thì dùng đi.

- Vâng.

Y sĩ lên tiếng, sau đó lui ra ngoài.

- Phong Thiên Cao.

Từ Khỏi Liễu lấm bầm, sau đó thở dài, ánh mắt hiện lên sự bất đắc dĩ. Bà luyện ra được Phong Thiên Cao không nhiều, lại còn lãng phí trên một vết thương nhỏ như vậy, đúng là...

- Xin chào y sĩ Giang.

- Xin chào y sĩ Giang.

Trên đường đi, không ít các y sĩ thực tập còn trẻ gật đầu chào hỏi Giang Nguyên. Giang Nguyên cũng vô thức gật đầu, nở nụ cười theo thói quen, nhưng ánh mắt lại trống rỗng.

- Bát quái phong linh, Kiền tam liên (Kiền có 3 vạch liền). Khôn lục đoạn (Khôn 6 nét đứt). Ly trung hư (Ly rỗng giữa). Khảm trung mãn (Khảm đặc giữa). Chấn ngưỡng bồn (Chấn chậu giữa). Cấn phúc uyển (Cấn chén úp). Đoài thượng khuyết (Đoài trên thiếu). Tốn hạ đoạn (Tốn dưới đứt)

- Nắp đỉnh chủ trị Kiền, Cấn phúc uyển chiếm chủ yếu, tốn hạ đoạn đứng thứ hai...

Giang Nguyên vừa đi vừa tính toán, trong đầu không ngừng hiện lên hư ảnh của nắp đỉnh hình tròn.

- Giang Nguyên làm sao vậy?

Hai y sĩ thực tập trẻ tuổi chào Giang Nguyên xong, nhìn theo hắn đi xa, một người nghi hoặc nói:

- Hình như có chút mất hồn?

- Không biết có phải là do hưng phấn quá không?

Một y sĩ thực tập cười hắc hắc:

- Nếu đổi lại là anh, khi anh lên đến bốn cấp, trực tiếp thành y sư nhất phẩm, chắc chắn bây giờ anh đã nằm trên giường mà cười khúc khích rồi.

Nghe được lời này, vị y sĩ thực tập trẻ tuổi cười hắc hắc:

- Cười khúc khích thì không, nhưng tôi sẽ ngắt mình một cái, xem

có phải mình đang nằm mơ hay không.

- Không biết khi nào chúng ta mới có thể lăn lộn đến y sĩ nhất phẩm.

- Chúng ta đừng mong một bước có thể lên trời. Hai mươi năm có thể đạt đến cấp bậc đó đã là không tệ rồi.

Sau khi cảm thán xong, hai người lại hi hi ha ha rồi đi.

Mã Tiểu Duệ nhìn chăm chăm Giang Nguyên đang đi đến, mày liền cau lại, tràn đầy vẻ nghi hoặc, nhìn một hồi cho đến khi Giang Nguyên đến gần.

Nhìn vẻ mặt đờ đẫn của Giang Nguyên, gật đầu với cô xong thì đi lướt qua, Mã Tiểu Duệ rốt cuộc không nhịn được liền ôm chăm lấy bả vai của hắn.

Bị ôm lấy bả vai, Giang Nguyên rốt cuộc hồi phục lại tinh thần, quay đầu nhìn Mã Tiểu Duệ, lúc này mới cười nói:

- Có chuyện gì vậy?

- Còn có chuyện gì? Tôi hỏi anh đang có chuyện gì vậy?

Mã Tiểu Duệ chống nạnh đứng trước mặt Giang Nguyên, tay chỉ vào huy hiệu màu xanh trên ngực của hắn, nói:

- Như thế nào, trở thành y sĩ nhất phẩm thì chẳng à?

- Chẳng cái rắm.

Giang Nguyên theo thói quen xoa đầu Mã Tiểu Duệ một cái rồi nói:

- Đừng làm loạn. Bây giờ tôi đang rất đau đầu.

- Đau đầu? Đau đầu chuyện gì? Chẳng lẽ là giải quyết vấn đề đan dược sao?

Mã Tiểu Duệ tò mò nhìn Giang Nguyên, hưng phấn nói:

- Trăm năm qua, không có thiên y sư nào có thể giải quyết được chuyện đan dược, anh có thể sao?

- Thì đang thử. Cô không thấy bây giờ tôi đang đau đầu sao?

Giang Nguyên thở dài:

- Ăn cơm chưa? Nếu không thì đi ăn cơm đi.

Trong lúc Giang Nguyên đang ăn cơm, Hồ Quang Dương đang ở bên cạnh giường cháu trai bảo bối của mình.

- Minh Vũ, không cần phải gấp. Ông đã lấy Phong Thiên Cao từ chỗ Từ Khả Liễu, qua hai ngày nữa, thương thể của con sẽ hoàn toàn khỏi hẳn.

Nhìn vẻ mặt không kiên nhẫn của cháu trai, gương mặt vốn âm lãnh của Hồ Quang Dương hiện lên sự sùng nịch khó có được.

- Cảm ơn gia gia.

Hồ Minh Vũ nghe được điều này, gương mặt hiện lên sự vui mừng:

- Vậy khi nào sẽ có thuốc?

- Đừng vội, hẳn rất nhanh sẽ được đưa đến. Sau khi thuốc được đưa đến, gia gia sẽ giúp con hấp thu. Nhiều nhất hai ngày nữa là con có thể khôi phục lại bình thường.

Thấy tâm trạng của Hồ Minh Vũ đã tốt lên, Hồ Quang Dương cũng cảm thấy vui mừng.

Trong lúc hai ông cháu đang trò chuyện, bên ngoài liền truyền đến tiếng gõ, sau đó một vị y sĩ cung kính bước vào, đưa đến một cái hộp nhỏ, nói:

- Hồ trưởng lão, đây là Phong Thiên Cao.

- Ừm.

Đối với một y sĩ nho nhỏ, Hồ trưởng lão tất nhiên là không cần nề mặt, chỉ gật đầu.

Nghe xong, vị y sĩ vội vàng buông cái hộp xuống rồi lui ra ngoài.

Thấy người đã lui ra, Hồ Quang Dương liền cầm cái hộp, nhẹ nhàng mở ra. Một mùi thơm xông ra ngoài.

Nhìn thấy chất cao trong suốt bên trong hộp, Hồ Quang Dương hài lòng gật đầu. Phẩm chất của Phong Thiên Cao đúng là không tệ.

Lập tức nói với Hồ Minh Vũ:

- Nào, Minh Vũ, mau cởi áo ra đi, gia gia xoa thuốc cho con.

Hồ Minh Vũ cũng ngửi được mùi thơm của thuốc, tinh thần rung lên, ngẩng đầu nhìn cái hộp ngọc, ngạc nhiên hỏi:

- Gia gia, đây là Phong Thiên Cao?

- Đúng, đây là Phong Thiên Cao.

Hồ Quang Dương khẽ cười, cầm cái hộp ngọc đưa đến trước mặt Hồ Minh Vũ:

- Đây là một trong những dược liệu chữa thương cực mạnh của Thiên Y Viện chúng ta. Bất luận thương thế của con ra sao, chỉ cần có cái này, nó sẽ giúp cho con bất tử.

Hồ Minh Vũ nhìn chất cao trong suốt bên trong hộp ngọc, bất mãn nói:

- Gia gia, Viện trưởng Từ cũng quá hẹp hòi rồi. Gia gia đã lên tiếng, thế mà lại cấp cho chúng ta có nhiều đây. Đủ dùng không?

- Haha...

Hồ Quang Dương bật cười, nói:

- Minh Vũ, Từ Khải Liễu đã hạ vốn lớn rồi đấy. Số cao này đủ để con dùng. Hơn nữa, con có biết giá trị của bấy nhiêu đây cao không? Một năm Thiên Y Viện cũng chỉ có thể sản xuất ra mấy chục hộp thôi. Bà ấy đưa cho con dùng đã là nể mặt gia gia lắm rồi.

- Một năm chỉ có thể sản xuất ra mấy chục hộp?

Nghe được lời này, Hồ Minh Vũ ngẩn cả người. Khó trách mấy năm nay y nhìn thấy vô số linh được, nhưng chưa bao giờ nhìn thấy Phong Thiên Cao. Một năm chỉ có mấy chục hộp, đánh giá Trường lão viện cũng không có được bao nhiêu.

- Nào, cởi áo ra đi, để gia gia xoa thuốc cho con. Đừng lãng phí.

Hồ Quang Dương cười nói.

Đang đang đang.

Trong không gian hắc ám, hai lực sĩ quơ thiết chùy, thay phiên nhau rèn một tấm sắt hình tròn đỏ bừng nằm chính giữa.

Tia lửa bắn ra bốn phía. Hai vị lực sĩ quấn xích bạc rút cuộc ngừng thiết chùy trong tay, một người dùng kìm sắt kẹp lấy khối sắt hình tròn nhìn một chút, hài lòng gật đầu.

Một lực sĩ khác bước đến nói với một lão đầu tóc bạc:

- Tần lão, đã xong rồi. Mời ngài xem qua.

Vị Tần lão gật đầu, bước đến cẩn thận quan sát tấm sắt hình tròn, sau đó hài lòng gật đầu:

- Đưa đao đây.

Một lực sĩ rửa sạch hai tay, sau đó cung kính lấy ra một thanh ngân đao trong một cái hộp gỗ, đưa đến trước mặt lão đầu.

Lão đầu tiếp nhận ngân đao, không chút do dự cắt vào mạch máu của mình. Máu tươi rất nhanh chảy xuống tấm thiết hình tròn, phát ra từng tiếng xèo xèo.

- Bát quái phong linh, Kiền tam liên (Kiền có 3 vạch liền). Khôn lục đoạn (Khôn 6 nét đứt). Ly trung hư (Ly rỗng giữa). Khảm trung mãn (Khảm đặc giữa). Chấn ngưỡng bồn (Chấn chậu ngữ). Cấn phúc uyển (Cấn chén úp). Đoài thượng khuyết (Đoài trên thiếu). Tốn hạ đoạn (Tốn dưới đứt)

Trong giấc ngủ say của Giang Nguyên đã xuất hiện cảnh tượng này, miệng cũng bắt đầu lẩm bẩm.

Chương 771: Tao muốn quyết chiến sinh tử với mày một trận

Sáng sớm, cùng với những tia nắng đầu tiên nhẹ nhàng len qua cửa sổ chiếu lên khuôn mặt Giang Nguyên, chân mày Giang Nguyên lúc này mới lơ đãng nhíu lại một cái, sau khi hàng lông dãi dài khẽ rung lên hai cái thì mới từ từ mở mắt.

Giang Nguyên đưa tay nhẹ nhàng dụi mắt một cái, khẽ cau mày, thoáng nhớ lại mấy mảnh kí ức hỗn loạn trong đầu, nhẹ nhàng thở dài.

Mấy ngày nay, hắn luôn tìm trong ký ức những tình huống khi chủ nhân đời đầu của đỉnh Tần Vinh Nghĩa luyện chế Tế Thể Đỉnh. Vì nhìn tình hình trước mắt, muốn tìm lại nắp của Tế Thể Đỉnh, trên căn bản là không thể. Vậy cách duy nhất đó là luyện chế lại một cái nắp mới.

Nắp đỉnh mới, chỉ cần có thể tìm được những nguyên liệu luyện chế năm đó, với năng lực của Thiên Y viện, muốn sao chép lại cũng không phải quá khó khăn. Mặc dù nó không thể đạt được hiệu quả như nắp đỉnh nguyên trạng, nhưng chỉ cần luyện được một cái không quá khác biệt lắm, cộng thêm thân đỉnh ở đây, Giang Nguyên đoán chỉ cần có chủ đỉnh là mình đây nữa, hiệu quả luyện đan của Tế Thể Đỉnh cũng sẽ không kém quá.

Cho nên, mấy ngày nằm trên cơ bản hắn đều đang nghiên cứu những mảnh vỡ ký ức liên quan đến chuyện luyện chế đại đỉnh này. Có điều, những mảnh ký ức này thật sự quá rối rắm, muốn sắp xếp toàn bộ không hề dễ dàng, muốn tìm từ trong đó phần nắp đỉnh càng chẳng dễ dàng gì. Có điều cũng còn may, kể ra thì vẫn có chút manh mối. Hắn chỉ cần từ từ phân tích kỹ vài ngày, chắc chắn vấn đề sẽ không lớn lắm.

Giang Nguyên sờ bụng đứng dậy, đi vào nhà vệ sinh rửa mặt một chút, sau đó cầm máy tính xách tay tùy thân lên, gõ gõ trên máy tính. Giờ tất cả dòng suy nghĩ liên quan đến luyện chế nắp đỉnh đang càng ngày càng rõ ràng, nhưng buộc phải nhanh chóng ghi lại là phân tích, để tránh hỗn loạn chúng.

Sau khi Giang Nguyên gõ nhanh trên bàn phím một lúc, nhìn lên mới tư liệu được chỉnh lý, lúc này mới thoáng thở phào nhẹ nhõm, cho đến bây giờ hắn đã tốn mất bốn ngày. Hắn không có nhiều thời gian lắm. Dựa theo tình hình trước mắt, cùng lắm chỉ cần thêm hai ngày nữa là đại khái có thể chỉnh lý xong toàn bộ tài liệu phần nấp đỉnh.

Chỉ cần chuyện luyện chế không có vấn đề gì quá lớn, thêm hai ngày nữa là có thể luyện chế xong nấp đỉnh. Vậy thì mười ngày có lẽ là đủ...

Giang Nguyên gấp máy tính lại, lúc này mới cảm thấy bụng mình bây giờ đã bắt đầu kêu rột rột, theo thói quen hắn lấy điện thoại di động ra định kêu nhà ăn đem bữa ăn đến. Nhưng sau khi hắn móc điện thoại di động, nhìn ký hiệu cột sóng không có chút tín hiệu nào đành thở dài, quyết định đi xuống nhà ăn ăn cho xong.

Hắn vừa đi được nửa đường thì di động vang lên, móc ra nhìn thì thấy Mã Tiểu Duệ gọi tới.

- Alo, anh đang ở đâu đấy? Tôi mang bữa sáng đến cho anh?

Đầu kia truyền đến giọng nói nghi ngờ của Mã Tiểu Duệ.

Giang Nguyên cười cười nói:

- Bây giờ tôi đang trên đường tới nhà ăn, hay là cô qua ăn chung đi?

- Chậc chậc... anh mà cũng nở ra ngoài tự đi ăn à, hôm nay đúng là mặt trời mọc hướng tây rồi...

Mã Tiểu Duệ cười sung sướng, sau đó liền nói:

- Được, giờ tôi tới ngay...

Giang Nguyên đi đến nhà ăn đã hấp dẫn ánh mắt của không ít người. Vì danh tiếng của hắn thực sự quá mạnh. Mấy ngày nay chuyện Giang Nguyên lập quân lệnh trạng, trong vòng mười ngày sẽ giải quyết một vấn đề khó khăn gần trăm năm nay của viện đã âm thầm truyền đi khắp Thiên Y viện rồi.

Mặc dù hầu hết mọi người đều không biết vấn đề khó khăn gần trăm năm nay của Thiên Y viện là gì, nhưng vừa nghe là đã biết là một chuyện rất ghê gớm rồi. Do đó chuyện này tương đối hấp dẫn sự chú ý của mọi người. Những ngày qua chuyện Giang Nguyên luôn vui mình trong phòng họp nhỏ không bước ra khỏi cửa, cả ngày chỉ nghiên cứu chuyện này đã được truyền đi qua các kênh. Hành động đó càng chứng thực chuyện này.

Cho nên,...

Giang Nguyên đột nhiên xuất hiện ở nhà ăn khiến không ít người tò mò, đặc biệt là trạng thái của Giang Nguyên rõ ràng là vội vàng hơn ngày thường, điều này càng khiến mọi người phải suy đoán.

Giang Nguyên tùy tiện đáp lại lời chào hỏi của vài người, gọi một tô mì và hai bánh tiêu, tiện thể gọi cho Mã Tiểu Duệ một phần thập cẩm.

Tốc độ của Mã Tiểu Duệ từ trước đến nay không tệ. Hai phần ăn sáng vừa được đưa ra Mã Tiểu Duệ đã chạy tới. Giang Nguyên đang đói bụng nên rất sung sướng nhìn tô mì. Từ sau khi hắn bắt đầu sử dụng các loại thuốc bổ khí, yêu cầu đối với thức ăn đã không còn cao như trước. Trước kia một bữa hắn ăn rất nhiều, nhưng giờ sau khi có các loại thuốc trân quý bổ sung năng lượng, hắn đã không cần phải tiêu thụ một lượng lớn thức ăn để bổ sung năng lượng nữa.

- Sao? Anh nghĩ ra cách rồi à?

Mã Tiểu Duệ tương đối hiểu rõ và quan tâm chuyện này. Đặc biệt cô càng hiểu chuyện Giang Nguyên lập quân lệnh trạng, cho nên càng lo lắng hơn.

Tuy trước giờ cô tương đối có lòng tin với Giang Nguyên, nhưng đối mặt với vấn đề gần trăm năm nay, Thiên Y viện có nhiều sức mạnh đỉnh cấp như vậy mà vẫn chưa giải quyết được, mặc dù Giang Nguyên là chủ của Tế Thế Đỉnh, nhưng muốn nghĩ ra cách trong vòng người ngày thì hệ số độ khó của chuyện này thật sự vẫn quá cao.

- Cũng sắp rồi...

Giang Nguyên không hề giấu diếm Mã Tiểu Duệ. Hắn sì sụp nuốt một thìa mì vào bụng rồi mới nhìn Mã Tiểu Duệ cười nói:

- Nếu không cô cho rằng mấy ngày nay tôi cứ vui đầu trong phòng họp nhỏ đó không đi đâu để làm cái gì? Thiếu lòng tin với tôi đến thế à?

- Thật sao?

Mã Tiểu Duệ nhìn thấy vẻ mặt đầy ung dung của Giang Nguyên thì tinh thần chấn động, vội vàng hỏi.

- Đương nhiên là thật...

Giang Nguyên buông đôi thìa trong tay xuống, đưa tay với hộp giấy bên cạnh rút ra một tờ khăn giấy, nhẹ nhàng lau mép một cái, sau đó cười nói:

- Cô đã thấy tôi nói dối lúc nào chưa?

- Oa... anh thật lợi hại...

Mã Tiểu Duệ không nhịn được vui mừng kêu một tiếng.

Những người cứ thỉnh thoảng lại chú ý đến bên Giang Nguyên nghe Mã Tiểu Duệ vui mừng kêu lên như vậy đều sửng sốt một chút. Mọi người đều biết Mã Tiểu Duệ có quan hệ rất tốt với Giang Nguyên. Lúc này Mã Tiểu Duệ có thể vui mừng như vậy, chẳng lẽ Giang Nguyên đã tìm được biện pháp giải quyết khó khăn không nhỏ kia rồi?

Trên mặt mọi người đầy vẻ nghi ngờ nhìn sang bên này. Nếu thật sự như vậy, thế thì Giang Nguyên thực sự quá kinh khủng...

Một thanh niên cao to đẹp trai lúc này cũng xuất hiện trước cửa nhà ăn, đang định gọi món thì cảm thấy hình như ánh mắt của mọi người đều dồn về một nơi nào đó.

Người thanh niên nhìn theo ánh mắt mọi người thì sắc mặt liền run lên. Trong mắt gã lóe lên tia oán độc không thể áp chế được. Sau khi gã chần chừ một chút liền sải bước đi về phía Giang Nguyên.

Mọi người đều đang chú ý bên phía Giang Nguyên, sau khi đột nhiên có người sải bước đi về phía Giang Nguyên liền thu hút ánh mắt mọi người.

Vừa nhìn, tiếng xì xào bàn tán cũng vang lên:

- Đây chẳng phải Hồ Minh Vũ bị Giang Nguyên đánh cho chết đi sống lại sao? Sao khỏe rồi?

Hồ Minh Vũ đang sải bước đi về phía trước loáng thoáng nghe thấy những lời bình luận này sắc mặt càng khó coi. Gã đi đến bên cạnh bàn Giang Nguyên, lạnh giọng quát lên:

- Giang Nguyên, ra ngoài, tao muốn quyết chiến sinh tử với mày một trận!

Chương 772: Đan khí ngưng kết

- Quyết chiến sinh tử?

Trong nhà ăn đột nhiên rơi vào yên tĩnh. Giang Nguyên nháy mắt, nhìn Hồ Minh Vũ hai mắt tràn đầy tức giận cùng ngọn lửa báo thù trước mặt, sau đó cúi đầu, “sì sụp” bắt đầu ăn từng miếng mì lớn.

Hồ Minh Vũ đứng đó không được để ý liền nhìn Giang Nguyên đang cúi đầu ăn mì, sắc mặt bỗng đỏ như máu. Tên này cho dù từ chối cũng được, nhưng không thêm để ý đến người ta thế này là sao? Đồng chí Hồ Minh Vũ ngay lập tức đỏ luôn cả mắt. Thế này đã không còn đơn giản là làm nhục người ta nữa.

Những người khác ngồi cách đó không xa cũng hơi rụt cổ. Hồ Minh Vũ có cái danh cao thủ Thiên vị trên người, đó không phải chuyện đùa, một hơi thở lạnh lẽo từ trên người gã lập tức bùng phát ra xung quanh. Ngay cả Mã Tiểu Duệ ngồi bên cũng cảm thấy trong lòng căng thẳng.

Trong lúc hai mắt Hồ Minh Vũ sắp ứa máu, định lật bàn thi đột nhiên nghe thấy tiếng hút mì kia “sì sụp” hai tiếng rồi dừng lại. Sau đó, Giang Nguyên đặt đũa trong tay xuống, đưa tay lấy một tờ khăn giấy lau vết dầu nơi khóe miệng, sau đó đứng dậy, kêu lên:

- Đi thôi... Ăn no uống đủ rồi, đi đánh nhau thôi...

Hồ Minh Vũ cánh tay đang giơ ra giữa không trung chưa kịp lật bàn kia nhìn Giang Nguyên xoay người bỏ đi liền nhìn chăm chăm bóng lưng Giang Nguyên, một lúc sau vẫn chưa hồi phục lại tinh thần.

- Haizz, không phải anh muốn quyết chiến sinh tử sao? Đi thôi...

Mã Tiểu Duệ đi theo sau lưng Giang Nguyên, quay đầu lại nhìn Hồ Minh Vũ vẫn còn đang sững sờ hừ giọng nói.

Hồ Minh Vũ nghe thấy vậy liền nhìn đôi tay đang cứng đờ giữa không trung của mình, rồi lại nhìn bóng lưng của Giang Nguyên và Mã Tiểu Duệ biến mất ở cửa nhà ăn, cảm thấy ánh mắt mọi người đều đang nhìn mình chăm chăm thì đôi tay cuối cùng cũng run lên. Gương mặt gã lúc trắng lúc xanh, tức giận quát một tiếng rồi sải bước đuổi theo sau lưng Giang Nguyên. Gã thề, hôm nay nhất định phải thu thập thẳng nhãi này trước mặt mọi người, không đánh cho hăn quỳ xuống đất cầu xin tha thứ không được.

Hồ Minh Vũ vừa tức giận ùng ùng biến mất ở cửa nhà ăn, đám người trong nhà ăn sau khi yên lặng trở mắt nhìn một lúc lập tức “rầm” một tiếng, chen chúc nhau lao ra ngoài. Họ đuổi theo sau lưng Hồ Minh Vũ còn chưa là gì, có người còn vội vàng móc di động ra gọi điện, kêu bạn gọi bè, tương đối hưng phấn và náo nhiệt...

Trên sân đấu nhanh chóng chen chúc đầy người. Khi Hồ Minh Vũ và Giang Nguyên đứng trong sân, xung quanh đã nước không chảy lụt, đầu người lố nhố, bên này chen chúc, bên kia kêu gọi.

Hồ Minh Vũ nhìn đám đông xung quanh thì trên mặt lộ ra vẻ hài lòng. Lần trước gã bị Giang Nguyên làm mất mặt, lần này phải lấy lại thể diện. Về tình hình lần trước, gã tin, nếu không phải vì gã quá tự tin vào Nộ Phong Tỏa Long nên mới bị Giang Nguyên đánh bại dễ dàng. Nếu dựa vào thực lực thật sự, chắc chắn gã sẽ không bại trước tên này.

Cách biệt một cấp bậc lớn, mặc dù thủ đoạn của tên trước mặt có hơi kỳ dị, nhưng gã tin chắc chỉ cần mình bình tĩnh thì chắc chắn

sẽ thắng. Chỉ cần khiến thăng nhãi trước mặt tiêu hao hết nội khí thì muốn thu thập đối phương dễ như trở bàn tay.

- Lên đi. Lần trước tao nhất thời khinh thường, lần này chắc chắn sẽ cho mày nếm sự lợi hại của tao!

Trên mặt Hồ Minh Vũ nở nụ cười âm lãnh, nhìn Giang Nguyên, lạnh giọng nói.

- Được thôi. Mấy ngày nay tao thực sự đang bức bối, đang cảm thấy cả người cứng ngắc. Được đánh nhau tao cũng rất mừng...

Lúc này Giang Nguyên trên mặt mỉm cười, nhìn bộ mặt muốn bị ăn đòn của Hồ Minh Vũ trước mặt, trong lòng càng thêm hưng phấn.

Kể ra, mấy ngày nay hắn dốc toàn lực phân tích những mảnh vỡ ký ức trong đầu, ngoại trừ tìm ra phương pháp luyện chế đại đỉnh thì cũng tìm ra được vài thứ mới.

Mùi thơm kỳ dị hẳn hít phải lúc Tế Thế Đỉnh nhận chủ cùng với cảm giác tê tê nhẹ nhẹ trong cơ thể hắn, giờ hắn đã làm rõ rốt cuộc chuyện gì xảy ra.

Căn cứ vào phân tích những mảnh vụn ký ức, mùi thơm kỳ dị kia đến từ bản thân Tế Thế Đỉnh. Mỗi lần Tế Thế Đỉnh này bắt đầu nhận chủ cho đến khi chủ nhân chết đi giả trừ nhận chủ đại khái đều có thời gian khoảng ba đến năm mươi năm.

Trong thời gian khoảng ba đến năm mươi năm này, chủ của Tế Thế Đỉnh sẽ dùng Tế Thế Đỉnh luyện đan. Trong quá trình luyện chế các loại đan dược sẽ còn sót lại một ít hơi thở của đan dược trong Tế Thế Đỉnh. Hơi thở của thuốc này không hề có ảnh hưởng gì đến việc luyện chế các loại đan dược của đại đỉnh mà luôn ẩn nấp trong Tế Thế Đỉnh này.

Mấy chục năm trôi qua, những hơi thở dược vật này tích lũy càng lúc càng nhiều, cho đến khi chủ đỉnh chết hoặc giả trừ nhân chủ, Thiên Y viện tiến hành nghi thức phong đỉnh, đuổi hết hơi thở huyết mạch khi nhận chủ của chủ đỉnh tiền nhiệm. Và những đan khí ẩn nấp này cũng từ đó bị đuổi đi.

Thông thường nghi thức phong đỉnh cần bảy bảy bốn chín ngày.

Trong bảy bảy bốn chín ngày này, tất cả hơi thở và tạp chất của Tế Thể Đỉnh đều sẽ chậm rãi tiêu tán trong không khí. Nhưng trăm năm trước, sau khi chủ đỉnh tiền nhiệm trước qua đời, nghi thức phong đỉnh vừa mới được tiến hành vài ngày thì đã bị liên minh ngoại tộc xâm phạm. Sau khi Tế Thể Đỉnh bị liên minh ngoại tộc cướp đi đã bị che giấu dưới đất, bị bùn đất đóng kín nắp.

Cho nên, những đan khí kia không thể nào tiêu tán được mà di tán trong đại đỉnh.

Khi Giang Nguyên vô tình nhân chủ, mở nắp đỉnh ra, vừa hay đứng bên cạnh miệng đỉnh, hít một hơi trùng hợp đã hít luôn đan khí hỗn tạp tồn tại trăm năm này vào trong cơ thể.

Loại đan khí do luyện đan mấy chục năm và ngưng kết của nhiều loại đan dược mà thành này được hiệu cực lớn và hỗn tạp. Sau khi nó từ trong Tế Thể Đỉnh bay ra vốn cực kỳ ngưng kết không thoát ra được, sau khi bị Giang Nguyên hít vào cơ thể thì rất tự nhiên xâm chiếm lấy các cơ bắp của Giang Nguyên, sau đó chiếm cứ nơi đó. Bình thường thì Giang Nguyên cũng không bị ảnh hưởng gì, nhưng một khi đến lúc mấu chốt, đan khí ngưng kết không thông này liền trở thành một sự cản trở.

Những đan khí này, hẳn phát hiện bình thường cho dù là có sự tồn tại của hình xăm, có sự vận hành của Ngũ Cầm vận khí pháp cũng không cách nào khiến nó tiêu tan được.

Những lần trước sau khi liều mạng đấu với Hồ Minh Vũ một trận, hẳn phát hiện hơi thở kia trong cơ thể hẳn hơi yếu đi một chút. Cho nên giờ Giang Nguyên không hề từ chối mấy chuyện đánh nhau như thế này. Dù sao mấy ngày qua ngày nào hẳn cũng ở lì trong phòng hợp nhỏ ngủ, phân tích, tính toán, thật sự khiến cả người vô cùng cứng nhắc rồi.

Giờ có cơ hội đánh nhau một trận, nói không chừng còn có thể khiến cổ đan khí chết tiệt trong cơ thể mình tiêu tan đi bớt, như vậy dĩ nhiên là càng tốt rồi.

- Được rồi. Giang Nguyên mày tới đi, xem hôm nay ông nội mày thu thập mày như thế nào?

Hồ Minh Vũ dùng Phong Thiên Cao đã hoàn toàn khôi phục hẳn mặt đầy tràn đầy tự tin muốn tìm lại thể diện cho mình. Gã vô cùng đắc ý.

- Nói nhảm nhiều quá... Muốn đánh thì đánh đi!

Giang Nguyên nhìn bộ dạng đó của Hồ Minh Vũ liền hừ lạnh một tiếng, sau đó hắn lao nhanh về phía Hồ Minh Vũ. Bây giờ không có quá nhiều cao thủ vây xem, hơn nữa cũng không cần phải kiêng kỵ nhiều như trước nữa. Mấy ngày trước hắn đã bị Hồ Quang Dương kia bắt nạt, lần này không trả lại trên người cháu lão sao mà chịu được cơ chứ...

Chương 773: Phá long

- Cố lên, cố lên...

Giữ tiếng hò hét, trên trán Giang Nguyên bắt đầu lấm tấm mồ hôi, hơi thở cũng dần bắt đầu hơi nặng nề.

Còn tình hình Hồ Minh Vũ đối diện lúc này cũng chẳng khác mấy. Trên gương mặt anh tuấn của gã cũng đầy mồ hôi, thở hổn hển nhìn Giang Nguyên đối diện, trong mắt tràn đầy vẻ kinh hãi.

Hồ Minh Vũ thân là cao thủ Thiên vị trẻ tuổi nhất được Viện trưởng lão tốn rất nhiều sức lực bồi dưỡng ra, ít nhất cao thủ Thiên vị của Viện trưởng lão trên căn bản không ít người phụng bồi so chiêu với gã, nhưng cho tới giờ Hồ Minh Vũ chưa từng gặp đối thủ nào như Giang Nguyên.

Lần trước trừ lúc gã bị Giang Nguyên đánh lén, sau đó xảy ra chút chuyện bất ngờ, trên căn bản đều là gã đánh ép Giang Nguyên. Nhưng lần này tình thế dường như hơi khác. Tên trước mặt mỗi lần ra tay dường như đều lợi hại hơn so với lần trước. Điều này khiến Hồ Minh Vũ trong lòng càng thêm cẩn thận.

- Hộc... hộc...

Hồ Minh Vũ hít một hơi thật sâu, mặc cho nội khí trong người nhẹ nhàng vận hành một vòng rồi một lần nữa giậm dừ giậm quát một tiếng, nhào về phía Giang Nguyên. Gã tin chắc, khác biệt giữa

Thiên vị và không Thiên vị chắc chắn không có bất kỳ thứ gì có thể bù đắp được. cho dù Giang Nguyên thực sự mạnh hơn Địa giai bình thường nhưng chắc chắn không thể mạnh hơn mình thân là Thiên vị.

Tình hình của Giang Nguyên cũng không tốt lắm, ban này mới quần nhau với Hồ Minh Vũ một trận, nội khí tiêu hao tương đối lớn. Có điều, cũng may năng lượng trong cơ thể tích lũy không tệ, chống đỡ thêm một chút không thành vấn đề. Vấn đề duy nhất chính là cảm giác tê tê quanh cơ thể kia đã lại bắt đầu xuất hiện.

- Âm âm...

Hai người lại giao thủ hai chiêu. Sau đợt tấn công này, cuối cùng Giang Nguyên đã bị đẩy lui hai bước, cảm thấy chỗ cổ tay truyền tới cảm giác tê dại. Giang Nguyên cũng không nhịn được nhú mày một cái. Thiên vị và không phải Thiên vị thật sự khác biệt về thể chất. Nhưng sức mạnh của đối phương không phải mình có thể chống lại được.

Hồ Minh Vũ dường như cảm nhận được sự quẫn bách của Giang Nguyên liền cười lạnh một tiếng, không chậm trễ vọt tới lần nữa, giờ quyền tấn công Giang Nguyên.

Giang Nguyên nhìn cú đâm đang lao tới kia liền quay người, đang định đưa tay ra đỡ đột nhiên cảm thấy trên tay đột nhiên xuất hiện cảm giác tê cứng, cả cánh tay hơi cứng lại.

Giang Nguyên cảm thấy cánh tay đột nhiên cứng đờ thì sắc mặt đột biến, trong đầu nhanh chóng lóe lên lời cảnh báo:

- Tít... khởi động thiên phú Tốc độ...

Lúc này Hồ Minh Vũ cũng cảm nhận được cánh tay đang giơ lên của Giang Nguyên dừng lại, trên mặt gã lộ tia mừng rỡ như điên. Gã ra tay không chút lưu tình một đâm đánh xuống trước ngực Giang Nguyên, đồng thời trong mắt lộ ra một tia hung ác và nụ cười đắc ý. Gã không thể ngờ Giang Nguyên lại để lộ một sơ hở trí mạng như vậy. Tuy thời gian chưa tới nửa giây nhưng cũng đủ để mình làm hắn bị thương nặng.

Hơn nữa với tình hình trước mắt xem ra Giang Nguyên đã không thể tránh né, chắc chắn sẽ rơi vào kết cục thất bại rồi.

Những người đứng xem xung quanh đều nhìn thấy cảnh này, ai nấy đều đồng loạt kêu lên.

Khi quả đấm còn cách ngực Giang Nguyên chưa đến hai tấc, lúc này Hồ Minh Vũ đã há miệng chuẩn bị cười lớn.

Có điều, gã vừa há miệng ra còn chưa kịp cười, liền cảm giác mắt hoa lên một cái. Sau đó năm đấm vốn phải đánh nát xương sườn Giang Nguyên liền rơi vào chỗ trống. Điều khiến gã hoảng sợ hơn là một cơn gió táp chẳng biết từ lúc nào lao xuống đang quét về phía bụng mình.

- Âm...

Hồ Minh Vũ còn chưa kịp bảo vệ bụng mình đã cảm thấy bụng chấn động một cái, sau đó cả người liền bị đập bay ra ngoài.

Giang Nguyên một cú đá đá bay Hồ Minh Vũ ra ngoài lúc này mới hài lòng thở phào một cái, còn đưa tay lau mồ mồ hôi trên trán. Ban nãy thật sự đã dọa hấn hết hồn, không ngờ cảm giác tê cứng đột nhiên xuất hiện đã đẩy hấn rơi vào hiểm cảnh.

Có điều vẫn may đã kịp thời khởi động “Tốc độ”, nếu không lần này thật sự mất mặt rồi.

- Khụ khụ...

Hồ Minh Vũ chân lão đảo, miễn cưỡng ngã xuống đất, sau khi ho khan một trận cuối cùng mới đứng thẳng lưng lên, đưa tay lau vết máu nơi khóe miệng, có điều ánh mắt khi nhìn thấy Giang Nguyên liền lộ ra một tia kinh hãi.

Giang Nguyên nhìn bộ dạng của Hồ Minh Vũ lại một lần nữa hừ lạnh một tiếng, rồi lại nhào về phía Hồ Minh Vũ, ban nãy chỉ sơ sẩy một chút suýt chút nữa thất bại rồi, giờ nhất định phải nhân lúc này ở thế hạ phong lấy mạng này.

Hồ Minh Vũ thấy Giang Nguyên nhào tới thì không thể hiểu được vì sao ban nãy Giang Nguyên có thể tránh được một đòn của mình,

sau đó còn nhân cơ hội đá mình một đá. Lúc này gã chỉ có thể nghiêng rặng một cái, giận dữ quát lên một tiếng, hai tay chắp lại với nhau rồi sau đó mở mạnh ra.

Nhìn thấy chiêu này của Hồ Minh Vũ sắc mặt Giang Nguyên liền biến đổi, cảm thấy không khí xung quanh đột nhiên co rút lại. Hắn lập tức hiểu ra Hồ Minh Vũ lại sử dụng bí kỹ bí truyền Hồ gia Nộ Phong Tỏa Long kia.

Trong lòng hắn cười lạnh một tiếng, đang định bước nhanh lên trước giành tấn công, khiến thằng nhãi này có sử dụng Nộ Phong Tỏa Long cũng vô ích, nhưng trong lòng đột nhiên cảnh giác. Thằng nhãi này biết rõ Nộ Phong Tỏa Long vô dụng với mình sao còn sử dụng chiêu này.

Nghĩ tới đây, trong lòng Giang Nguyên khẽ động, tinh thần căng lên, hắn lập tức cảm nhận được trong những ánh mắt nóng bỏng bên cạnh dường như có một ánh mắt lạnh lẽo hơn những người khác đang nhìn mình chằm chằm.

Giang Nguyên quyết định rất nhanh, hai tay vung lên...

- Tít... Tiến vào trạng thái Trống rỗng...

Dòng thông báo này vừa lóe lên, trước mắt Giang Nguyên lập tức biến thành một mảng đen trắng. Một loạt âm thanh khởi động thiên phú vang lên, hai tay hắn quét về phía trước...

- Tàng phong, Tốc độ...

Hai loại thiên phú trong nháy mắt được sử dụng. Trong mắt những người bên cạnh, sức mạnh của Giang Nguyên như vừa dùng sức mạnh mẽ phá rách ra một mảnh gì đó, sau đó lách mình lao ra. Nhưng Giang Nguyên hiểu rõ, dưới một đòn tấn công mạnh mẽ của Tàng phong mình mới có thể phá bỏ trói buộc quanh người mình đơn giản và nhanh chóng đến như vậy. Đồng thời trong giây phút phá bỏ này hắn đã dùng thêm Tốc độ để lao ra khỏi chỗ bị vây khóa.

Hồ Minh Vũ đang dùng toàn lực thi triển Nộ Phong Tỏa Long thấy Giang Nguyên hoàn toàn không giống như lần trước mà đã dùng

sức mạnh phá nát trước khi tỏa long của mình bắt đầu thì cũng sững ra, trong lòng thất kinh: “Không phải như vậy chứ... đáng lẽ thắng nhãi này phải chờ mình tỏa long xong, mới...”

Hồ Minh Vũ ngẩn người, đang chờ để hủy bỏ bí kỹ này, nhưng Giang Nguyên lại lao đến như một bóng ma từ một phía khác. Gã không kịp ứng phó cũng không kịp phản ứng, lập tức bị đá trúng một cú bên sườn, sau đó thì bị đập mạnh đi, lăn hai vòng trên mặt đất rồi mới miễn cưỡng chống vũng người trên mặt đất.

Chương 774: Yêu cầu

Kể ra, Giang Nguyên vốn định thừa thắng xông lên, lao tiếp về phía Hồ Minh Vũ, nhưng hăn nghe thấy bên cạnh truyền tới một tiếng gầm:

- Dừng tay...

“Quả nhiên là bước ra rồi... Mẹ kiếp...” Giang Nguyên nghe thấy tiếng dừng tay này thì dừng ngay động tác của mình, trong lòng hừ lạnh một tiếng.

Một bóng người nhanh chóng nhào tới, sau đó xuất hiện bên cạnh Hồ Minh Vũ, đưa tay đỡ Hồ Minh Vũ đang gãy dựa bò dậy ở dưới đất. Sau khi lão đưa tay nhanh chóng điểm mấy cái trên người Hồ Minh Vũ, móc ra một viên thuốc bỏ vào miệng Hồ Minh Vũ, lúc này mới chuyển hướng về phía Giang Nguyên, lạnh giọng khiển trách:

- Viện trưởng Từ dạy cậu thế nào? Sao chỉ biết nhân lúc người ta gặp nguy để ra tay? Giết hại đồng môn?

Đối mặt với khí thế lạnh lẽo kia Giang Nguyên không hề có chút sợ hãi, chỉ nhún vai một cái, nói:

- Hồ trưởng lão... Đây là quyết chiến sinh tử anh ta tự yêu cầu, lẽ nào ngài cho rằng, một Thiên vị quyết chiến sinh tử với một Địa giai như tôi mà tôi còn phải nhường anh ta sao? Nếu không nhân lúc anh ta thất thế lấy mạng anh ta, chẳng lẽ lại đợi anh ta ăn một viên Nguyên Phong Đan sau đó giết chết tôi mới OK sao?

Nói tới đây, Giang Nguyên nhẹ nhàng ngừng một lát, hừ một tiếng cười nói:

- Nếu tôi bị anh ta đánh như thế này, e là ngài sẽ không bước ra ngăn cản đâu nhỉ!

- Cậu... im miệng... một Y sĩ nhất phẩm nhỏ bé mà dám bắt kình với tôi sao?

Hồ Quang Dương đang định nổi đóa, lúc này một giọng nói trong trẻo truyền đến:

- Giang Nguyên, không được vô lễ, lui ra...

Giang Nguyên nghe thấy giọng nói này đành phải cười khổ một tiếng, sau đó gật đầu kêu:

- Vâng... Trưởng ban giám sát...

Thiên y sư Lưu Mộc Dương nói xong câu này liền quay sang Hồ Quang Dương, cười nói:

- Viện trưởng Hồ... Xem ra Minh Vũ bị thương không nhẹ đâu. Vết thương mới khép lại, giờ lại bị thương, mau đưa cậu ấy đến phòng chữa trị dùng thuốc đi, nếu không mất máu quá nhiều, cũng phiền phức đấy...

- Hừ...

Hồ Quang Dương nghe Thiên y sư Lưu Mộc Dương nói thế cũng không tiện tiếp tục khiển trách Giang Nguyên. Lão cũng rất rõ, người khơi mào chuyện này là cháu trai bảo bối của mình. Nếu muốn nói ra ngô ra khoai chuyện này thì cũng chẳng được lợi gì. Hiện tại cháu trai bảo bối lại bị thương không nhẹ, thế là hừ lạnh một tiếng rồi ôm Hồ Minh Vũ xoay người bỏ đi. Chẳng qua lão vừa đi, vừa tức giận nói:

- Thiên y sư Lưu Mộc Dương, thằng nhãi này không tôn trọng tôn trưởng, phải nghiêm trị!

Giang Nguyên thấy Hồ Quang Dương then quá hóa giận thì suýt chút nữa bật cười thất thanh, cũng may hấn phản ứng khá tốt, chỉ

ném cho Hồ Quang Dương một ánh mắt bất thiện rồi vội vàng thu liễm lại.

- Đúng đúng... chắc chắn, chắc chắn rồi...

Thiên y sư Lưu Mộc Dương cười híp mắt đáp. Sau khi nhìn Hồ Quang Dương ôm cháu trai bảo bối bước nhanh rồi đi mới mặt mũi lạnh lẽo, quay đầu nhìn về phía Giang Nguyên lúc này đã không còn kìm được nở nụ cười giễu cợt, hừ giọng nói:

- Cười cái gì... Thời gian không còn nhiều, còn không mau bế quan tiếp cho tôi!

- A... Vâng vâng vâng...

Giang Nguyên vừa híp mắt cười đáp vừa tiến tới cười khan nói:

- Cái đó... Trưởng ban giám sát...

Thiên y sư Lưu Mộc Dương nhìn Giang Nguyên cười híp mắt ghé đến gần thì lông mày hơi nhướn lên, liếc nhìn Giang Nguyên nói:

- Lại muốn gì nữa? Mấy chuyện linh ta linh tinh thì đừng có tìm tôi đây!

- Cái đó... Trưởng ban giám sát, đây chắc chắn không phải chuyện linh ta linh tinh... Là chính sự, chính sự...

Giang Nguyên vội vàng cười nói.

- Ừm...

Nghe vậy Thiên y sư Lưu Mộc Dương mới gật đầu một cái, nhìn Giang Nguyên, trầm giọng nói:

- Chuyện gì?

- Cái đó... Trưởng ban giám sát, tôi muốn nhờ Ban Ngũ Kim của viện giúp đỡ...

Nói tới chuyện chính, Giang Nguyên cũng không dám cười đùa cợt nhả. Chuyện này liên quan đến việc mình có thể hoàn thành nhiệm

vụ trong vòng mười ngày hay không nên mặt mũi cũng trở nên nghiêm túc nói.

- Ban Ngũ Kim?

Thiên y sư Lưu Mộc Dương nhướn mày.

- Cậu cần Ban Ngũ Kim làm gì?

- Tôi muốn nhờ mấy vị trưởng ban của Ban Ngũ Kim làm giúp một vật...

Giang Nguyên nhìn Thiên y sư Lưu Mộc Dương nói.

- Mấy vị Trưởng ban?

Thiên y sư Lưu Mộc Dương nghe thấy vậy lông mày không kìm được nhướn lên lần nữa, sau đó nhìn về phía Giang Nguyên, hừ một tiếng nói:

- Cậu có biết mấy vị Trưởng ban này đã lâu lắm rồi không cùng lúc ra tay không? Cậu định làm gì? Cùng lắm tôi chỉ có thể nhờ Trưởng ban Lý Nguyên ra tay giúp cậu một lần!

Giang Nguyên nghe thấy vậy thì lắc đầu liên tục, nói:

- Trưởng ban giám sát... Thế không được. Thứ lần này tôi muốn làm tương đối phiền phức. Ít nhất cũng phải hai vị Trưởng ban trở lên ra tay mới được...

- Ồ?

Thiên y sư Lưu Mộc Dương nhìn thấy vẻ mặt Giang Nguyên không giống giả vờ thì thoáng trầm mặc một chút, sau đó nhìn chằm chằm Giang Nguyên nói:

- Được... Vậy tôi sẽ phá lệ cho cậu, bảo ba vị Trưởng ban của ban Ngũ Kim phối hợp với cậu... Nhưng chỉ một lần này thôi, rõ chưa?

- Vâng... Cảm ơn Trưởng ban giám sát...

Giang Nguyên thấy Thiên y sư Lưu Mộc Dương đồng ý liền vui

mừng đáp, nhưng hấn lại chần chừ một chút, nói:

- Trưởng ban giám sát...

- Còn chuyện gì nữa?

Thấy ánh mắt trông mong của Giang Nguyên nhìn mình, sắc mặt Thiên y sư Lưu Mộc Dương lạnh lẽo, hừ một tiếng nói:

- Đừng có mà được voi đòi tiên!

- Cái đó... không phải, ngài thấy tôi mời ba vị Trưởng ban ra tay, nhưng trong tay lại không có vật liệu thích hợp. Ngài cũng biết, đã mời ba vị Trưởng ban ra tay rồi mà vật liệu không đủ chất lượng vậy thì lãng phí quá...

Giang Nguyên cười khan nói.

- Vật liệu? Không phải cậu dùng điểm của mình đi đổi sao? Chẳng lẽ tôi còn phải cho riêng cậu?

Thiên y sư Lưu Mộc Dương vẻ mặt đầy nghiêm túc nhìn Giang Nguyên nói.

- Á... Trưởng ban giám sát, giờ điểm của tôi trống trơn rồi...

Giang Nguyên định bỏ cột Thiên y sư Lưu Mộc Dương để kiểm chút món hời, có điều thấy sắc mặt Thiên y sư Lưu Mộc Dương bắt đầu khó coi thì vội vàng nghiêm túc lại nói:

- Trưởng ban giám sát... Lần này thật sự có chuyện quan trọng, chuyện liên quan đến Tể Thế Đỉnh...

Giang Nguyên ghé sát đến trước, sau khi nhỏ giọng giải thích cho Thiên y sư Lưu Mộc Dương, sắc mặt Thiên y sư Lưu Mộc Dương mới tốt hơn một chút, nhưng vẫn rất nghiêm túc nhìn Giang Nguyên, chậm rãi nói:

- Cậu chắc chắn chứ?

- Đúng... chỉ dùng những vật liệu đó, hơn nữa phải mời ba vị Trưởng ban cùng ra tay, tôi mới có thể cố gắng hoàn thiện thứ

này... Thiếu một thứ cũng không được...

Giang Nguyên thấy sắc mặt Thiên y sư Lưu Mộc Dương đã chuyển biến tốt thì mới cười nói:

- Ngài cũng biết, yêu cầu về thủ pháp và vật liệu của thứ này không hề thấp... Huồng hồ chỉ làm đến mức tốt nhất, hiệu quả dĩ nhiên cũng sẽ gần hồi phục như xưa nhất...

Thiên y sư Lưu Mộc Dương nghe Giang Nguyên nói vậy thì lại nhìn chăm chăm Giang Nguyên hai cái, trong đôi mắt đầy ánh mắt trấn nhiếp tâm thần người khác, nhưng Giang Nguyên không chút sợ hãi, khuôn mặt vẫn mỉm cười, ánh mắt chắc chắn nhìn Thiên y sư Lưu Mộc Dương.

Một lúc sau, Thiên y sư Lưu Mộc Dương mới nhẹ nhàng gạt đầu một cái, xoay người đi, nói:

- Được rồi... Lát nữa tôi sẽ chào hỏi với Ban Ngũ Kim, thứ cậu cần, tất cả đều sẽ cho cậu...

- Nhưng, nếu không làm được... có lẽ cậu biết hậu quả...

- Dạ, cảm ơn Trưởng ban giám sát... Tôi đảm bảo sẽ hoàn thành. Nếu không hoàn thành tôi cũng chẳng có kết quả tốt...

Giang Nguyên hưng phấn nói.

Chương 775: Bắt đầu luyện chế

Đồng chí trưởng lão Hồ Quang Dương vô cùng bức bối. Vốn hôm nay Hồ Minh Vũ đi khiêu khích Giang Nguyên là do lão dung túng. Động cơ rất rõ ràng, lão muốn đích thân nhìn thấy thẳng nhãi Giang Nguyên này làm sao có thể thoát khỏi trạng thái Tỏa long của bí kỹ Hồ gia Nộ Phong Tỏa Long.

Kể ra thì mấy chục năm qua, chưa hề có ai có thể thoát khỏi trạng thái tỏa long của Nộ Phong Tỏa Long. Còn Giang Nguyên không những thoát khỏi trạng thái Tỏa long, thậm chí còn dư sức lực đá Hồ Minh Vũ trọng thương. Điều này thật sự có ý nghĩa rất lớn với

Hồ gia. Cho nên đồng chí lão Hồ mới làm như vậy.

Chẳng qua lão cũng không thể hiểu được, thằng nhãi kia rõ ràng chỉ là một Địa giai đỉnh phong, tuy vẫn chưa Tỏa long thành công, nhưng sao thằng nhãi kia có thể phá giải bí kỹ này, thoát thân được?

Nhưng kết quả đã khiến đồng chí lão Hồ mở rộng tầm mắt... Lão đã đích thân chạy đến đó chỉ vì thằng nhãi này, và lão không thể ngờ thằng khốn đó... suýt chút nữa thì dần cho cháu trai bảo bối của mình như tử. Lão nhìn sắc mặt trắng bệch của cháu trai mình mà hận đến ngứa răng. Hồ gia của lão chỉ có một cậu cháu trai này, từ nhỏ đã nâng trong lòng bàn tay, tất cả các loại linh dược đều không hề keo kiệt mới có thể bồi dưỡng được cậu cháu trai siêu quần thế này.

Hồ Minh Vũ ba mươi tuổi đã trở thành cao thủ Thiên vị, sau này tiền đồ vô lượng. Lần này đặc biệt cử gã đến Thiên Y viện là để rèn luyện. Vốn lão tưởng với năng lực và thiên phú của cháu trai mình, dù thế nào cũng có thể chiếm vị trí hàng đầu trong lứa thanh niên Thiên Y viện. Lão không thể ngờ ga lại bị một thằng nhãi ranh hôi sữa ép thành thế này, thậm chí ngay cả lão cũng chẳng làm được gì thằng nhãi này.

Nghĩ tới đây, sắc mặt đồng chí lão Hồ lúc xanh lúc đỏ. Lão cắn răng nghiến lợi nói:

- Thằng khốn kiếp, chờ đấy cho tao...

Giang Nguyên liên tục nháy mũi hai cái. Hắn cau mày xoa xoa lỗ mũi, nhìn hai đồng chí già sắc mặt cổ quái đang nhìn mình chằm chằm trước mặt, cười khan nói:

- Xin lỗi, xin lỗi... Có lẽ do tôi vẫn chưa quen với không khí của ban Ngũ Kim lắm...

- Không khí?

Hai đồng chí già tôi nhìn anh, anh nhìn tôi, rồi lại nhìn xung quanh. Đây là một phòng làm việc, bốn vách tường sơn trắng, một chút mùi của lò lửa cũng không có, lấy đâu ra không khí?

Một đồng chí già sắc mặt đen thui, đưa bàn tay sờ sờ cái cằm nhẵn bóng của mình, nhìn Giang Nguyên, hừ giọng nói:

- Cậu thanh niên... Sau này nên tiết chế một chút. Là thành viên của Thiên Y viện, thể chất sao có thể mẫn cảm yếu ớt như vậy? Nếu không ổn thì đi đổi chút thuốc ngừa cảm cúm. Chuyện này chẳng lẽ còn cần tôi phải dạy cậu?

- A...

Giang Nguyên sắc mặt lúng túng. Hắn không ngờ mình chỉ nhảy mũi hai cái đã bị hai vị đại sư luyện khí trước mặt hiểu lầm thành thể chất yếu ớt, sa sả dạy dỗ mình một phen. Hắn nghĩ lại mình đường đường cũng là Y sĩ nhất phẩm, vậy mà để mấy đồng chí già gà mờ của ban Ngũ Kim coi thường, đúng là xấu hổ chết đi được.

- Đúng đấy... chàng trai trẻ tuổi, nhất định phải chú ý. Bình thường không những tu luyện nội khí mà còn phải tu luyện cả thể chất nữa...

Một đồng chí khác tóc hoa râu bên cạnh lúc này cũng liên tục gật đầu, giống như người kia bắt đầu dạy dỗ Giang Nguyên.

Lời nói của hai đồng chí già giống như hai thanh búa nhỏ đang gõ vào trái tim yếu ớt của Giang Nguyên, khiến bạn học Giang Nguyên choáng váng đầu hoa mắt. Hắn vội vàng lên tiếng cắt đứt sự quan tâm của hai đồng chí già với hậu bối trong viện, nói:

- Hai vị trưởng ban... chuyện lần này, nhờ hai vị phí sức rồi, còn cả Trưởng ban Dương nữa... phải nhờ mọi người rồi!

- Tôi nói này cậu nhóc, rốt cuộc là cái quái gì mà phải cần ba chúng tôi cùng ra tay, cậu không đùa đấy chứ?

Đồng chí già nước da đen thui trợn mắt nhìn Giang Nguyên, vẻ mặt đầy khó tin hừ một tiếng nói:

- Ba người chúng tôi mấy chục năm nay số lần cùng ra tay có thể đếm được trên đầu ngón tay chứ đừng có mà lấy thứ đồ chơi gì đó ra muốn chúng tôi làm... Nếu không cậu mất mặt được chứ chúng tôi không chịu được mất mặt đâu...

Đồng chí già tóc hoa râm bên cạnh cũng liếc mắt nhìn Giang Nguyên. Chuyện quan tâm hậu bối là chuyện đương nhiên, nhưng nếu thật sự là chuyện sẽ làm bại hoại danh tiếng của họ thì họ sẽ không làm. Hơn nữa họ đã thành danh mấy chục năm. Những năm gần đây chuyện có thể phiền đến họ đích thân ra tay không còn nhiều lắm chứ đừng nói gì đến chuyện ba người phải cùng ra tay.

Vốn chuyện như thế nào này, hai người bọn họ sẽ chẳng thèm để ý đến. Nhưng thẳng thắn trước mặt có thể thuyết phục Thiên y sư Lưu Mộc Dương đánh tiếng với họ, cho nên mới khiến hai người bọn họ coi trọng một chút. Dù sao Thiên y sư Lưu Mộc Dương cũng là nhân vật thứ hai của Thiên Y viện, bản thân cũng cực kỳ ngay thẳng, cho nên giờ hai người mới cùng đi tiếp đãi Giang Nguyên, xem thử rốt cuộc Giang Nguyên muốn làm trò gì.

Khi bàn đến chuyện chính sự dĩ nhiên Giang Nguyên cũng vội vàng nghiêm túc trở lại. Giờ hẳn không dám có gì sơ suất. Nắp đỉnh của Tế Thế Đỉnh nếu không có mấy vị này dốc lòng tương trợ thì chắc chắn không thể nào thành công.

Lập tức, Giang Nguyên liền nhìn hai người, nghiêm nghị nói chậm rãi:

- Lần này phải mời ba vị Trưởng ban ra tay vì đây là chuyện bất khả kháng. Hai vị biết Tế Thế Đỉnh chứ?

Đợi sau khi Giang Nguyên nói xong những lời này, hai đồng chí già sớm đã trợn mắt hốc mồm, bốn con mắt trừng to như mắt trâu nhìn chăm chăm Giang Nguyên. Bàn tay to lớn của họ bình thường chưa bao giờ run rẩy lúc này cũng bắt đầu khẽ run lên.

- Thằng nhóc... cậu nói thật chứ? Thật... thật sự... muốn luyện chế nắp đỉnh của Tế Thế Đỉnh?

Đồng chí già da mặt đen thui nắm lấy tay Giang Nguyên, nhìn chăm chăm Giang Nguyên, run giọng nói:

- Cậu biết chính xác cách luyện chế nắp đỉnh của Tế Thế Đỉnh à? Ngay cả phương pháp phối vật liệu hợp kim cũng biết sao?

Đồng chí già tóc hoa râm bên cạnh mặt dù không kích động được

như đồng chí già da mặt đen này nhưng cũng khó ức chế được căng thẳng và kích động trong lòng, nhìn Giang Nguyên, rất sợ Giang Nguyên khắc ra một từ phủ định.

Kể ra năm đó, sau khi Tế Thế Đỉnh bị mất mấy chục năm, Thiên Y viện đã cử vô số lực lượng tinh nhuệ đi tìm tung tích Tế Thế Đỉnh nhưng không có thu hoạch gì. Để giải quyết thiếu hụt của vài loại thuốc cao cấp, các Thiên y sư đã dẫn dắt những Luyện đan sư toàn lực nghiên cứu, ban Ngũ Kim cũng không hề nhàn rỗi, bắt đầu toàn lực nghiên cứu luyện chế lò luyện đan mới, muốn luyện chế ra một thứ mới để thay thế.

Lúc đó hai người cũng mới chỉ là học nghề, cũng được đứng bên cạnh cầm công cụ, đưa khăn lông. Nhưng ban Ngũ Kim vì chuyện này cố gắng mười năm, họ cũng từ học nghề trở thành kỹ sư chính thức, bắt đầu chính thức tham gia luyện chế lò luyện đan, nhưng gần hai mươi năm trôi qua, mặc dù ban Ngũ Kim luyện chế ra không ít lò luyện đan tốt, nhưng không cái nào có thể đáp ứng yêu cầu Tế Thế Đỉnh.

Trong hai mươi năm này, ban Ngũ Kim vì chuyện này dốc hết tâm huyết, ngày đêm khó ngủ, tổng cộng đã có năm vị đại kỹ sư, vượt xa lúc bình thường...

Về sau, các Thiên y sư và Luyện đan sư rút cuộc cũng dùng những lò luyện đan mới của ban Ngũ Kim luyện chế, phối hợp với chỉnh sửa phương thuốc vài dược liệu, cuối cùng mới luyện ra được đan dược hiệu quả gần giống.

Nhờ thế ban Ngũ Kim mới dùng điên cuồng luyện chế, nhưng trong lòng hai đồng chí già này vẫn còn sót lại vẻ mặt tiếc nuối trước khi qua đời của năm đại kỹ sư kia.

Hôm nay, thẳng thắn trước mặt lại nói có phương pháp luyện chế và cách phối hợp kim của Tế Thế Đỉnh, sao có thể không khiến họ kích động được.

Trong ánh mắt khao khát của hai người, Giang Nguyên gật đầu một cái, nói:

- Đúng... Tôi có tài liệu luyện chế Tế Thế Đỉnh năm đó, nhưng

những tài liệu này tôi không hiểu lắm, đành phải giao cho hai vị cùng Trưởng ban Lý nghiên cứu... duy chỉ có Phong Linh Trần Pháp sau cùng thì để tôi hoàn thành là được!"

- Mau... Mau đem tới đây, mau đem tới đây...

Đồng chí già gương mặt ngăm đen đưa cánh tay run run về phía Giang Nguyên nói.

Giang Nguyên hiểu những người cuồng kỹ thuật này, hần lập tức híp mắt cười lấy từ trong túi ra một usb, nói:

- Trưởng ban Ngô... Vậy đành nhờ ngài cùng Trưởng ban Trương và Trưởng ban Lý vậy...

- Không thành vấn đề, không thành vấn đề...

Hai đồng chí già liên tục gật đầu, cầm usb đứng dậy định đi. Giang Nguyên vội vàng kêu lên:

- Ối... Hai vị trưởng ban chậm đã...

- A... Còn có chuyện gì?

Hai đồng chí già cầm usb không kìm được xoay đầu lại nhìn về phía Giang Nguyên hỏi.

- Cái đó... vấn đề vật liệu, Trưởng ban giám sát nói rồi... tất cả có thể...

Giang Nguyên chưa nói dứt lời liền thấy hai đồng chí già gương mặt coi thường, sau khi liếc Giang Nguyên một cái phất phất tay nói:

- Chỉ chuyện này sao? Những thứ này mà sợ ban Ngũ Kim không có à?

Vứt lại một câu tương đối coi thường như vậy, hai vị đồng chí già chạy ra ngoài như một làn khói, bỏ lại Giang Nguyên một mình nhìn bóng lưng của hai người ngậy ngấn người.

- Mẹ kiếp... biết trước thế này mình phải mở miệng đòi Thiên y sư

Lưu Mộc Dương làm gì, mấy vị của ban Ngũ Kim giờ e là hận không thể dốc hết mọi thứ vào nó...

Giang Nguyên đưa tay bưng mặt, đúng là uống cho mình thiếu Thiên y sư Lưu Mộc Dương một ân huệ.

Sau khi giao những thứ này cho ban Ngũ Kim, Giang Nguyên cũng khá yên tâm. Ít hất những tài liệu này được chỉnh sửa lại từ những mảnh vụn ký ức của hắn cũng tương đối cặn kẽ. Nếu có những tư liệu này mà ban Ngũ Kim còn không làm ra được, thì Giang Nguyên e rằng mấy lò luyện đan của Thiên Y viện là do ban Ngũ Kim đi mua lại của người khác để lấy tiếng.

Mấy vị Thiên y sư lơ mờ nghe được chút tin tức từ chỗ Thiên y sư Lưu Mộc Dương. Lúc này mọi người mới hiểu, Giang Nguyên dám đánh cược lớn như vậy là ỷ vào cái này. Điều này khiến mọi người càng thêm tò mò về Giang Nguyên. Giang Nguyên thậm chí ngay cả tài liệu đúc Tể Thế Đỉnh cũng biết, chẳng lẽ Giang Nguyên thật sự không hề có được truyền thừa đặc biệt gì từ Tể Thế Đỉnh đã trải qua nhiều đời chủ này sao?

Có điều, không có ai đi hỏi gì Giang Nguyên. Dù sao mấy ngày nay bên ban Ngũ Kim cũng đang tập trung lực lượng ngày đêm không ngừng tiến hành nghiên cứu thứ này. Thời gian sẽ nhanh chóng chứng minh tất cả.

Hồ Quang Dương cũng có được chút tin tức từ Thiên y sư Chu Thế Dương. Nhưng trong chuyện này, lão không quản được, cũng không dám lộn xộn, chỉ có thể chờ xem kết quả cuối cùng. Dù sao, lão cũng không tin, trấn viện chi bảo được đúc ngàn năm trước mà Giang Nguyên có thể làm ra đơn giản như vậy. Hơn nữa lão cũng không tin Giang Nguyên thật sự có thể có vận khí tốt như vậy, ngay cả chuyện mười mấy vị chủ đỉnh trước cũng không gặp được mà hắn lại gặp được...

Chương 776: Cuộc họp của ban Ngũ Kim

Thời gian trôi qua rất nhanh, sau khi Giang Nguyên giao tài liệu liên quan cho ban Ngũ Kim 2 ngày, vào đêm nay, hắn đã nhận

được điện thoại của ban Ngũ Kim, báo cho hẳn biết đã hoàn thành phôi thể nắp đỉnh của hẳn, mấy vị Trưởng ban mời hẳn đến thảo luận trước chuyện Phong linh trận.

Giang Nguyên nhận được tin này mặc tuy trong lòng không lo lắng ban Ngũ Kim không làm được lắm nhưng lúc này vẫn thở phào nhẹ nhõm.

Lúc Giang Nguyên đến ban Ngũ Kim, nhân viên liền mời hẳn vào phòng họp của ban Ngũ Kim. Có điều sau khi vào, Giang Nguyên hơi choáng váng. Cả đồng người trước mặt đến đây làm gì? Chẳng lẽ đêm hôm khuya khoắt còn đến xem náo nhiệt?

Sau khi Giang Nguyên bước vào cửa, căn phòng họp vốn náo nhiệt trong nháy mắt trở nên yên tĩnh, tất cả mọi người đều nhìn Giang Nguyên. Những ánh mắt có nóng bỏng xen lẫn lạnh lẽo kia khiến Giang Nguyên bất đắc dĩ thở dài.

- Tới đây, tới đây... Y sĩ Giang Nguyên, mau mau... mau ngồi đi, mời ngồi...

Trưởng ban Ngô mặt đen thui thấy Giang Nguyên bước vào, sắc mặt coi thường lần trước đã biến mất tăm, chỉ còn có nụ cười vui vẻ và đầy nhiệt tình.

- A... được, được...

Giang Nguyên cười khan bước vào, ngồi xuống trước bàn họp hình tròn, sau đó nhìn mấy vị Thiên y sư, trong lòng khá bất đắc dĩ. Giờ chẳng qua mới chỉ xong phôi nắp đỉnh, sao mấy lão già này lại cấp đít chạy đến đây? Chẳng lẽ không biết làm vậy sẽ khiến người ta rất căng thẳng sao?

Đợi sau khi Giang Nguyên ngồi vào chỗ của mình, Giang Nguyên thấy lấy Thiên y sư Từ Khả Liễu làm đầu, đương nhiên, trừ lão Thiên y sư Chu Thế Dương, ai nấy đều nhìn mình như nhìn quả trứng vàng vậy...

- Khụ...

Mặc dù trước nay da mặt Giang Nguyên tương đối dày nhưng lúc này cũng không kìm được đưa tay che miệng làm bộ ho khan hai

tiếng.

Có điều, hẳn vừa ho khan hai tiếng, Thiên y sư Từ Khải Liễu bên kia đã cười hì hì, vừa cười vừa nói với người bên cạnh:

- Chậc chậc... mọi người nhìn kìa, thằng nhóc này cũng có lúc ngại ngừng nữa, tôi còn tưởng da mặt cậu ta đã dày đến mức kim đâm không thủng rồi ấy chứ...

- Haha...

Mọi người cười ồ lên, ngay cả Thiên y sư Lưu Mộc Dương trước nay rất kiệm lời hiếm cười lúc này cũng cười rất khoa trương chứ đừng nói gì đến đám Thiên y sư Liêu Long Căn.

Giang Nguyên thấy mọi người đều nhìn mình cười thì mặt bất giác hơi đen lại. Mấy lão già này bình thường ai nấy trông cũng vô cùng uy nghiêm, nhưng lúc trêu ai thì cũng chẳng ai bằng...

Có điều, lúc này trước những nhân sĩ cường hãn vô lương này, bạn học Giang Nguyên đáng thương cũng chỉ có thể im lặng nguyên rủa.

- Được rồi... Nếu Giang Nguyên đã đến, vậy thì chúng ta yên lặng xem thử đi...

Thiên y sư Từ Khải Liễu nhìn Trưởng ban Ngô bên cạnh, cười nói:

- Lão Ngô... Các ông và Giang Nguyên bắt đầu đi...

- Được...

Trưởng ban Ngô mặt đen thui lộ ra vẻ hưng phấn, sau đó nhìn về phía Giang Nguyên, nói:

- Y sĩ Giang Nguyên... Dựa vào những tư liệu cậu đưa, ban Ngũ Kim chúng tôi đã tạo ra được phôi thể của nắp đỉnh. Qua phân tích và khảo sát bước đầu đại khái phù hợp với thân Tế Thể Đỉnh...

- A? Vậy thì tốt quá!

Giang Nguyên nghe vậy trong lòng yên tâm, nhưng liền thoáng hơi

trầm ngâm hỏi:

- Vậy thì khi nào có thể tiến hành nghi thức Phong Linh?

Trưởng ban Trương bên cạnh nhìn nhìn đồng hồ trên cổ tay, trầm giọng nói:

- Bây giờ là mười giờ, chúng tôi đã chuẩn bị xong, nếu như có thể, hai tiếng sau, vào thời điểm cực âm cực dương là có thể tiến hành nghi thức Phong Linh... Nếu không tiện thì sau hai mươi bốn tiếng nữa cũng có thể tiến hành!

- Được! Dĩ nhiên phải càng sớm càng tốt!

Giang Nguyên nghe có thể lập tức tiến hành nghi thức Phong Linh thì trong lòng rất vui mừng.

Mười ngày, vốn đã không nhiều nên dĩ nhiên là càng nhanh càng tốt...

- Hai giờ sau tiến hành Phong Linh?

Trưởng ban Ngô thấy Giang Nguyên lập tức gật đầu không chút do dự thì mặt hơi nghiêm lại, nhìn về phía Giang Nguyên xác nhận nói

- Y sĩ Giang Nguyên có còn cần phải chuẩn bị gì không?

- Không cần...

Giang Nguyên nhẹ nhàng lắc đầu một cái. Có thể ngay cả khi chủ nhân đời đầu luyện chế Tế Thể Đỉnh cũng còn phải chuẩn bị, nhưng với hắn mà nói, hoàn toàn không cần. Hắn chỉ cần tình trạng sức khỏe không quá kém, có hình xăm thần bí kia của mình cùng với điểm năng lượng tích lũy trong cơ thể, muốn tiến hành Phong Linh hoàn toàn không vấn đề gì!

- Mời quý ban chuẩn bị sẵn sàng, mười hai giờ sẽ tiến hành Bát Quái Phong Linh đúng giờ...

Giang Nguyên hít một hơi thật sâu, trầm giọng nói.

- Được...

Ông cụ tóc hoa râu khác thấy Giang Nguyên xác nhận lúc này cũng đứng dậy, trầm giọng nói:

- Lão Ngô, lão Trương... vậy chúng ta đi trước, bắt đầu tiến hành trình tự nung lửa cuối cùng...

Nói tới đây, ông nhìn các vị Thiên y sư bên cạnh, rồi mới nhìn Giang Nguyên, nói:

- Cũng mời Y sĩ Giang Nguyên đến đây chuẩn bị! Nếu như có gì cần, cũng mời kịp thời nói lại với chúng tôi!

Mặc dù Giang Nguyên chưa từng gặp ông cụ này nhưng hẳn biết, đây chắc chắn là Trưởng ban Lý Nguyên của ban Ngũ Kim. Hẳn lập tức trầm giọng nói:

- Được, giờ tôi sẽ đi cùng, tạm thời không cần chuẩn bị gì đặc biệt!

Cả đám không ai trì hoãn tiếp, nhanh chóng đi theo sau lưng ba vị Trưởng ban ban Ngũ Kim, bước vào gian chế tạo của ban Ngũ Kim.

Rõ ràng, lần này vì chế tạo nắp đỉnh của Tế Thế Đỉnh, ban Ngũ Kim đã dốc hết sức lực. Trong gian phòng chế tạo hơn hai trăm mét vuông có bảy tám ông cụ tóc hoa râu, xung quanh còn có mấy chục người trung niên tuổi tác không đồng đều từ ba đến năm chục tuổi, xem ra đều là tinh nhuệ của ban Ngũ Kim.

Nhóm người này thấy mọi người đi vào trong mắt cũng toát ra một tia sáng nóng bỏng. Sau khi ánh mắt họ quét một lượt lên người mọi người thì liền dừng lại trên người Giang Nguyên.

Giang Nguyên cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng của họ thì cười khan một tiếng, có chút không được tự nhiên gật đầu cười với mọi người.

Có điều rõ ràng, những người này tương đối có thiện ý với Giang Nguyên, thấy Giang Nguyên gật đầu, những người kia cũng hết sức thân thiện gật đầu đáp lễ Giang Nguyên.

- Y sĩ Giang Nguyên... Mời xác nhận một chút...

Rất nhanh bên cạnh có người đưa một cái hộp đến trước mặt Giang Nguyên.

Giang Nguyên đưa tay bưng cái hộp bên trong có nắp đỉnh hình tròn, sau khi quan sát tỉ mỉ hoa văn, xác định giống như trong ký ức của mình thì lại đưa tay nhẹ nhàng gõ một cái, nghe nắp đỉnh truyền tới âm thanh “đình đình” thanh thúy. Lúc này hắn mới khẽ gạt đầu, nhìn đám Trưởng ban Ngô vẻ mặt căng thẳng bên cạnh, trầm giọng nói:

- Không có vấn đề gì!

Nghe Giang Nguyên nói vậy, ba vị Trưởng ban đồng loạt thở phào nhẹ nhõm, sau đó Trưởng ban Ngô hít một hơi thật sâu, nhìn về phía những người mặt đầy khao khát bên cạnh, lớn tiếng quát lên:

- Được rồi... mở lò... thổi lửa...

Chương 777: Bát Quái Phong Linh

Giang Nguyên nhìn nắp đỉnh bắt đầu được thổi lửa thì thoáng trầm ngâm một chút, sau đó nhìn về phía Trưởng ban Ngô, nói:

- Tế Thế Đỉnh ở đây à?

- Đúng... Ở đây!

Trưởng ban Ngô ra hiệu, một kỹ sư bên cạnh lập tức đưa tay vén một mảnh vải lên, để lộ Tế Thế Đỉnh bên dưới.

Giang Nguyên nhẹ nhàng gạt đầu một cái, sau đó nói:

- Được, đem Tế Thế Đỉnh đặt gần Phong Linh đài...

- A?

Trưởng ban Ngô nghi ngờ nhìn Giang Nguyên một cái, rồi vẫy tay ra hiệu hai kỹ sư nâng Tế Thế Đỉnh lên, sau đó thấy Giang Nguyên không có vấn đề gì khác thì liền bước qua lò luyện, đốc thúc chuyện thổi lửa.

Ban Ngũ Kim của Thiên Y viện cũng tương đối đáng tin, cả đám người nghiêm túc và bỏ qua những ánh mắt căng thẳng, vào mười hai giờ kém năm, trưởng ban Ngô tiện tay nhận chiếc khăn do học trò đưa sang, lau mồ hôi, sau đó đi tới trước mặt Giang Nguyên, trầm giọng nói:

- Y sĩ Giang Nguyên, tôi lửa đã xong, đang lúc duy trì nhiệt độ, xin hãy chuẩn bị, sau năm phút nữa sẽ bắt đầu Phong Linh...

Nghe Trưởng ban Ngô nói vậy, ánh mắt của tất cả mọi người đều dồn lên người Giang Nguyên, Thiên y sư Từ Khải Liểu ở bên trầm giọng xác nhận với Giang Nguyên:

- Không có vấn đề gì chứ?

Giang Nguyên cười một tiếng, lắc đầu nói:

- Chỉ cần không xuất hiện vấn đề gì bất ngờ thì chắc chắn sẽ không sao...

Mấy vị Thiên y sư thấy Giang Nguyên chắc chắn như vậy thì cũng hơi yên tâm. Dẫu sao chuyện này cũng liên quan đến Tế Thế Đỉnh, nếu nói họ không căng thẳng là giả. Lần này nếu thật sự có thể khiến Tế Thế Đỉnh một lần nữa phát huy tác dụng, vậy thì đây là một chuyện rất đáng mừng.

Sau khi dứt lời, mọi người cũng đều đi theo sau lưng Giang Nguyên đi đến bên lò luyện.

Giang Nguyên đứng trước Phong Linh đài thở hắt ra một hơi, ngẩng đầu nhìn đồng hồ trên tường. Thiên y sư Từ Khải Liểu cũng ngẩng đầu nhìn theo ánh mắt của Giang Nguyên, lúc này chỉ còn cách mười hai giờ mười mấy giây.

- Chuẩn bị, khởi lò...

Cùng với giọng nói của Trưởng ban Ngô, tất cả mọi người đều nín thở, nhìn hai kỹ sư cường tráng dùng kèm kẹp nắp đỉnh bị đốt đỏ lên trên đài.

Giang Nguyên lúc này cũng đưa tay ra, nhận con dao bạc nhỏ từ trong tay Trưởng ban Ngô.

- Năm, bốn, ba, hai, một... Phong linh bắt đầu...

Trưởng ban Ngô nhìn đồng hồ đeo tay, ngẩng đầu nhìn về phía Giang Nguyên nói.

Giang Nguyên cũng không chậm trễ, cổ tay nhẹ nhàng vung con dao bạc nhỏ trong tay lên, một dòng máu đỏ thuận theo con dao bạc vung qua trong nháy mắt ứa ra.

Giang Nguyên khẽ hít một cái, vứt con dao bạc bên tay trái, đưa tay nắm lấy tai đỉnh của Tế Thế Đỉnh bên cạnh. Sau đó ngón tay phải chạm lại như kìm, hơi nhắm mắt lại, tụ khí ngưng thần. Cảm nhận cảm giác quen thuộc từ tay trái truyền đến, tay phải cũng không dừng lại, nhanh chóng vung nắp đỉnh đang nóng hừng hực kia lên...

Dưới sự thúc giục của Giang Nguyên, máu tươi chỗ cổ tay giống như dòng nước nhỏ lên trên nắp đỉnh, tạo ra một làn khói nóng bỏng.

Lúc này, hình xăm trên vai trái Giang Nguyên bỗng nhiên nóng lên. Giang Nguyên chỉ cảm thấy một dòng khí lưu quen thuộc và thân thiết từ trên thân Tế Thế Đỉnh từ chỗ tay trái của mình nhanh chóng tràn ra thuận theo cánh tay, sau đó xuyên qua ngực truyền đến cánh tay phải, sau đó thuận theo máu tươi truyền vào trong nắp đỉnh.

Tất cả mọi người đều căng thẳng nhìn động tác của Giang Nguyên, nhìn những giọt máu tươi như nước chảy nhỏ lên nắp đỉnh rồi bốc hơi trong nháy mắt, dường như chưa từng xảy ra chuyện gì. Tim ai nấy đều như bị treo lên.

Sau khi Giang Nguyên khua nắp đỉnh một lúc, hần đột nhiên hít một hơi thật sâu, trầm giọng quát lên:

- Bát quái phong linh...

Cùng với tiếng quát của Giang Nguyên, mọi người chỉ cảm thấy mắt hoa lên một cái. Nắp đỉnh vốn đỏ hừng hực giờ chợt tắt ngấm, chỉ còn những hoa văn phức tạp là vẫn còn đỏ hừng hực. Lúc này mọi người định thần nhìn lại, hình như đây chính là một bức họa

Giang Nguyên mới dùng ngón tay máu múa may vẽ thành.

Có điều, nắp đỉnh kia sau tiếng hét to của Giang Nguyên chỉ hơi ảm đạm một chút rồi lại sáng bừng lên, một lần nữa khôi phục bộ dạng đỏ hừng hực.

Lúc này mắt Giang Nguyên vẫn khép hờ, dường như không chú ý đến nắp đỉnh vẫn còn đỏ hừng hực, tay phải vẫn chụp lấy nắp đỉnh đỏ hừng hực kia.

Trong tiếng kêu lên kinh ngạc của mọi người, Giang Nguyên đưa tay chụp nắp đỉnh, dường như không hề bị nhiệt độ cao kia làm bỏng tay. Sau đó hắn thuận tay đẩy nắp đỉnh lên thân Tế Thế Đỉnh.

Mọi người trợn mắt há mồm nhìn động tác của Giang Nguyên, chỉ thấy Giang Nguyên lại một lần nữa chụp tay như kiếm, nhẹ nhàng vẽ quanh thân đỉnh và nắp đỉnh đỏ hừng hực kia một vòng.

Máu tươi đỏ thẫm nhẹ nhàng theo ngón tay Giang Nguyên, chậm rãi nhỏ lên trên một vòng.

Lần này, những giọt máu tươi của Giang Nguyên nhỏ xuống liền phát ra những tiếng “xèo xèo...”, nhiệt độ nóng bỏng trên nắp đỉnh đỏ hừng hực dường như bắt đầu tràn ra toàn bộ thân đỉnh. Ánh sáng màu đỏ nhạt bên trên khẽ lóe lên rồi biến mất, sau đó cả nắp đỉnh cũng dần tối đi, sóng nhiệt nóng bỏng cũng nhanh chóng tiêu tan.

Dưới ánh mắt của mọi người, nắp đỉnh vốn đỏ hừng hực chỉ trong mấy giây ngắn ngủi đã tan hết nhiệt lượng, trở nên ảm đạm, giống như đã dung hợp với cả thân đỉnh trong nháy mắt.

Giang Nguyên thở ra một hơi, từ từ mở mắt, sau đó nhìn mạch máu cổ tay mình chẳng biết đã cầm máu từ lúc nào, bàn tay lúc này vẫn trắng nõn như cũ.

Mọi người nhìn thấy nắp đỉnh đã trở thành màu xanh xám, lại nhìn tay Giang Nguyên không hề bị bỏng, định nói lại thôi. Trưởng ban Ngô nhìn chăm chăm Tế Thế Đỉnh một lúc, rốt cuộc không nhận được căng thẳng hỏi:

- Hoàn thành rồi?

- Hoàn thành...

Giang Nguyên gật đầu một cái, sau đó đưa tay vuốt ve nắp đỉnh một chút, rồi lại nhắm mắt đưa tâm thần đi vào trong, cẩn thận cảm nhận một lúc. Sau đó, hắn hài lòng thu tay về. Ban nãy hắn cảm thấy thân đỉnh và nắp đỉnh trên căn bản đã có thể tiến hành liên thông rồi, những tính lưu thông năng lượng trong nắp đỉnh vẫn còn yếu hơn đại đỉnh.

Có điều Giang Nguyên đã hết sức hài lòng với tình trạng này. Dù sao đây cũng không phải nắp nguyên trượng, hiệu quả dĩ nhiên không thể nào so với đại đỉnh lúc ban đầu được.

Hiệu quả luyện đan được có lẽ sẽ kém hơn so với Tế Thể Đỉnh hoàn chỉnh trước kia một chút, nhưng tóm lại cũng không chênh lệch quá nhiều.

Các Thiên y sư thấy Giang Nguyên gật đầu đều vui mừng, đồng loạt vây quanh, nhìn đại đỉnh đã được đặt nắp đỉnh từ trên xuống dưới.

Thiên y sư Từ Khải Liễu đưa tay nhẹ nhàng sờ nắp đỉnh, sau đó mới nhìn về phía Giang Nguyên, chần chờ một chút, mới trầm giọng hỏi:

- Giang Nguyên... Nắp đỉnh này sau khi đặt lên, đại khái có thể đạt hiệu quả bao nhiêu phần trăm so với đại đỉnh nguyên vẹn?

Giang Nguyên thoáng trầm ngâm một chút, sau đó trên mặt lộ ra nụ cười mỉm, đưa hai ngón tay lên trong ánh mắt căng thẳng của mọi người, nói:

- Có lẽ khoảng 80%...

Chương 778: Rời viện

Sắc mặt Thiên y sư Chu Thế Dương rất khó coi, sắc mặt Hồ Quang Dương đối diện càng khó coi hơn. Hai người sắc mặt khó coi ngồi

đối diện nhau, sắc mặt dĩ nhiên càng trở nên khó coi.

- Viện trưởng Hồ... Chuyện này e là phiền phức rồi...

Thiên y sư Chu Thế Dương nhú chặt mày, vẻ mặt không cam lòng.

- Dĩ nhiên tôi biết là phiền phức...

Hồ Quang Dương hừ lạnh một tiếng, trong mắt lóe lên một tia thâm độc, nói:

- Thăng nhải này ngay cả nắp đỉnh của Tế Thế Đỉnh cũng luyện chế ra, chỉ cần có thể đạt tới 7,80% hiệu quả nguyên đỉnh cũng đủ để luyện chế ra được những loại đan dược kia rồi... Chúng ta trên căn bản không còn lý do gì để ép thăng nhải này đi tìm nắp đỉnh nữa...

- Cho dù có ép, bọn Thiên y sư Từ Khải Liễu chắc chắn cũng sẽ không đồng ý...

Nói tới đây, Hồ Quang Dương khẽ hừ một tiếng, nói:

- Nếu thăng nhải này đã có thể luyện được nắp Tế Thế Đỉnh, vậy thì muốn gây rắc rối cho hần tương đối khó, chỉ có thể nghĩ cách khác thôi...

- Cũng chỉ có thể như vậy...

Sắc mặt Thiên y sư Chu Thế Dương âm trầm, sau đó như có điều suy nghĩ gật đầu một cái.

So với hai đồng chí đang bức bối, khổ tâm nghĩ cách ám toán ai đó này, người nào đó lúc này vô cùng đắc ý. Là chủ của Tế Thế Đỉnh, hơn nữa còn là một chủ của Tế Thế Đỉnh tương đối hoàn chỉnh, địa vị và thân phận của Giang Nguyên trong Thiên Y viện đột nhiên lên cao.

Nếu là lúc trước, có một Tế Thế Đỉnh cao cấp như vậy, một Y sĩ thực tập như Giang Nguyên chắc chắn không có tư cách để làm chủ Tế Thế Đỉnh. Cho dù là vì một vụ cá cược, cùng với Viện trưởng Từ không biết rốt cuộc là nể mặt ai mà dúi dẩy hần, giờ Giang Nguyên cũng chỉ là một Y sĩ nhất phẩm mà thôi.

Mười mấy vị chủ đỉnh trong lịch sử Thiên Y viện, lúc tiếp nhận chủ đỉnh hoặc là Y sư nhị phẩm, hoặc là Y sư nhất phẩm, cho tới giờ chưa từng có y sĩ. Căn cứ theo ghi chép, vị chủ đỉnh trẻ tuổi nhất cũng là Y sư tam phẩm. Lúc đầu khi Giang Nguyên vừa được chứng thực là được Tế Thế Đỉnh nhận chủ quả thực đã nhận được không ít chỉ trích.

Nếu không phải Tế Thế Đỉnh không có nấp, chỉ e có người sẽ lập tức yêu cầu Giang Nguyên miễn cưỡng giải trừ nhận chủ, lựa chọn người hiền tài khác. Chẳng hạn Thiên y sư Chu Thế Dương, còn cả đám Hồ Quang Dương Hồ Minh Vũ chắc chắn đều sẽ có suy nghĩ này.

Nhưng bây giờ, sau khi có nấp đỉnh mới, tuy có không ít người ghen tị đỏ mắt nhưng cũng không ai dám có suy nghĩ này nữa. Chủ yếu là chẳng ai có cảm đảm mở miệng nữa. Mười mấy vị chủ đỉnh trước cho tới nay đều không nhận được truyền thừa gì, nhưng Giang Nguyên thì lại có. Một người có thể giải quyết vấn đề gần trăm năm nay Thiên Y viện không thể giải quyết được, một người có thể dùng thân phận Y sĩ thực tập luyện chế được Phong Nguyên Đan, ai còn dám mở miệng đòi cưỡng ép đổi người?

Không có một ai... Trừ phi năm vị Thiên y sư không có một ai là chiếu cố hần thì mới có thể có người dám nói ra lời này, nhưng bây giờ... không có ai dám lên tiếng. Cho dù là Viện trưởng tiền nhiệm, đồng chí Trưởng lão thứ tịch của Viện trưởng lão Hồ Quang Dương cũng không thể không biết mắc cỡ làm những chuyện như vậy huống hồ là đồng ý Thiên y sư Chu Thế Dương.

Cho nên...

Bây giờ Giang Nguyên đang rất bình yên, ngay cả cái hẹn mười ngày cũng chẳng có ai nhắc tới.

Dĩ nhiên, Thiên y sư Từ Khả Liễn vẫn chưa bỏ qua cho hần. Để xác định nấp đỉnh mới và Tế Thế Đỉnh phối hợp với nhau không có vấn đề, bà vẫn bắt hần luyện một lò Nguyên Phong Đan.

Vượt qua lần kiểm tra này là chuyện dĩ nhiên. Nếu đã có Tế Thế Đỉnh mà một lò Nguyên Phong Đan cũng không luyện được, chắc Viện trưởng Từ sẽ giết hần làm phân bón mất...

- Ừm... Không tệ, Tế Thế Đỉnh quả nhiên không hổ là trấn viện chi bảo, mặc dù miễn cưỡng phối cái nắp khác, nhưng được hiệu ít nhất phải tăng lên 20%...

Đồng chí Viện trưởng từ ném một viên Nguyên Phong Đan vào miệng, sau khi đợi mười phút thì mỉm cười nói ra câu này, khiến Thiên y sư Lưu Mộc Dương và y sư La Thiên Minh đứng bên đều thở phào nhẹ nhõm. Bọn họ chỉ lo lắng sau khi Tế Thế Đỉnh được phối nắp mới trông thì tương đối ghê gớm, nhưng chỉ e cũng là cây súng sập, chỉ ngắm chứ chẳng dùng được.

Những giờ Giang Nguyên đã thật sự có thể một lần luyện chế thành công Nguyên Phong Đan, hơn nữa còn được Viện trưởng Từ xác nhận, hiệu quả thuốc tăng lên 20%, như thế chứng tỏ Tế Thế Đỉnh phối với nắp đỉnh kia đã có tác dụng.

Đối với Nguyên Phong Đan có được hiệu tương đối hoàn thiện và ổn định, có thể sử dụng cùng loại được điều phối như nhau lại nâng cao 20% được hiệu đã là chuyện không thể tưởng tượng nổi rồi. Ít nhất tất cả luyện đan sư của Thiên Y viện không ai có thể đạt được hiệu quả này. Đối với họ mà nói, thỉnh thoảng dùng mấy loại dược vật có hiệu quả cực mạnh hoặc có chút cơ hội gì đó có thể nâng hiệu của Nguyên Phong Đan, nhưng tỷ lệ này thực sự rất rất ít.

Những Giang Nguyên, chỉ dùng những dược vật bình thường nhất để phối, nhưng đan dược luyện ra vẫn tăng 20% được hiệu. Điều này có thể chứng minh Giang Nguyên chủ của Tế Thế Đỉnh này thực sự tương đối giỏi.

Có lẽ tăng 20% được hiệu nghe thì chẳng có gì, nhưng chỉ có những người đã từng ở thời điểm mấu chốt như Thiên y sư Từ Khải Liễu mới hiểu rõ điều này có ý nghĩa gì.

Trưởng lão đại nhân Hồ Quang Dương sau khi ở lại Thiên Y viện mấy ngày cuối cùng cũng đầy thể diện rời đi dưới sự đưa tiễn cả các thành viên Hội đồng Thiên Y viện. Nhưng mọi người đều biết lần này đồng chí Viện trưởng Hồ đi không vui vẻ gì. Đương nhiên, chuyện này sẽ không ai lại đi nói thẳng ra.

Hồ Quang Dương đi, nhưng bạn học Hồ Minh Vũ vẫn tiếp tục ở lại

Thiên Y viện rèn luyện. Có điều dĩ nhiên Giang Nguyên chẳng thèm để ý đến điều này.

Chỉ cần Hồ Quang Dương đi, Hồ Minh Vũ đối với hắn mà nói chỉ là một đồng phân chó. Mặc dù hắn nhìn không vừa mắt, nhưng cũng chẳng có năng lực gây bất kỳ ảnh hưởng gì đến hắn nữa.

Cho nên, bạn học Giang Nguyên rất bình yên chuẩn bị thực hiện kế hoạch của hắn...

- Cái gì? Giờ muốn ra ngoài? Cậu ngoan ngoãn ở yên trong viện một chút không được à?

Thiên y sư Từ Khải Liễu lạnh lùng nhìn Giang Nguyên, hỏi ngược lại.

Giang Nguyên đau khổ vuốt mặt, nói:

- Viện trưởng... Vốn chuyện này mấy ngày trước tôi phải đi làm rồi, nhưng đột nhiên đồng chí trưởng lão Hồ kia chạy tới làm rối loạn kế hoạch của tôi. Cho nên bây giờ, tôi nhất định phải đi làm chuyện này, ngài cho tôi đi đi mà. Đợi tôi làm xong chuyện này sẽ lập tức trở về có được không?

- Thực ra, giờ chúng tôi đều muốn cậu ở lại viện, cử hai vị luyện đan sư đến đặc huấn cho cậu, để cậu nhanh chóng thích ứng vị trí chủ Tế Thế Đỉnh này, góp chút công sức cho viện...

Thiên y sư Từ Khải Liễu nhìn chằm chằm Giang Nguyên mấy lần, bất đắc dĩ nói:

- Chỉ cần cậu được hai luyện đan sư đặc huấn, sau này địa vị của cậu trong viện sẽ vô cùng vững chắc. Sau này, trừ Hội đồng viện, cậu không cần lo lắng gì cả, cậu kiên nhẫn thêm vài tháng không được à?

- Không được, viện trưởng... Cho tôi một tháng, một tháng tôi sẽ ngoan ngoãn trở về...

Giang Nguyên trả lời.

Thiên y sư Từ Khải Liễu thấy Giang Nguyên kiên quyết như vậy

đành nhẹ nhàng thở dài, nói:

- Được rồi, một tháng, nhiều hơn một ngày cũng không được, biết chưa?

- Biết...

Giang Nguyên nhận được sự cho phép liền thu dọn một chút rồi rời khỏi Thiên Y viện, đi đến Hắc tỉnh...

Một tin tức nhanh chóng từ một kênh nào đó bắt đầu truyền đi:

- Mục tiêu xuất hiện...

Chương 779: Quê hương Đại Hùng

Giang Nguyên đưa tay nâng vành nón của mình, chỉnh lại cổ áo, hơi căng thẳng. Hắn đang định xuống xe nhưng lại đưa tay kéo tấm che nắng lên một chút, nhìn vào gương chiếu trên tấm che nắng, sau khi xác nhận đã chỉnh tề rồi, lúc này mới khẽ thở ra một hơi, mở cửa đi xuống xe.

Xung quanh chiếc xe sớm đã có một đám những đứa trẻ từ sáu bảy đến mười hai mười ba tuổi đang tò mò vây xem. Ở cái thôn này rất hiếm khi thấy những chiếc xe lớn như vậy. Cách đó không xa cũng có năm sáu người lớn đang nhìn về phía này, trong mắt tràn ngập tò mò.

Thôn Long Hương là một nơi nghèo nổi tiếng, trong thôn cũng không có nhân vật nào xuất chúng. Thỉnh thoảng cũng có một chiếc xe nhỏ nào đó vào trong thôn, đều là những lãnh đạo ủy ban xã đến xem xét tình hình. Nhưng xe của các lãnh đạo này cũng chỉ là những chiếc Santana hoặc những chiếc xe jeep cũ nát, làm gì có chiếc xe nào hoành tráng thế này?

Giang Nguyên bước xuống xe trong ánh mắt tò mò của mọi người. Hắn nhìn xung quanh một chút, cảm nhận ánh mắt tò mò phát ra từ xung quanh. Sau khi hắn thoáng chần chờ một chút liền bước về phía một ông cụ đang chống cuốc nhìn về phía mình ở cách đó không xa.

- Cụ ơi... Xin hỏi cụ có biết nhà Lâm Văn Hà ở đâu không ạ?

Nhìn ông cụ mặt nhăn nheo đầy vẻ tang thương trước mặt, Giang Nguyên khách khí mỉm cười hỏi.

Ông cụ nghe Giang Nguyên nói vậy, đôi mắt đục ngầu liền đánh giá Giang Nguyên cả người đang mặt quân trang chỉnh tề một lượt từ trên xuống dưới, cất giọng mang theo thổ âm địa phương, cảnh giác nói:

- Cậu tìm Lâm Văn Hà làm gì?

Giang Nguyên vẫn nghe hiểu giọng Đông Bắc của ông cụ. Nghe ông cụ nói vậy, mắt hắn sáng lên. Xem ra hắn không tìm nhầm chỗ rồi.

- Thưa cụ, cháu là chiến hữu của Lâm Chí Hùng, con trai bác ấy, hôm nay cháu đến đây là để thăm hai vị trưởng bối...

- Lâm Chí Hùng, chiến hữu của Chí Hùng?

Trong đôi mắt cảnh giác của ông cụ lóe lên một tia khác, sau đó lập tức kích động, xoay người rời đi, gọi một thanh niên cách đó không xa:

- Lâm Mạnh, mau gọi cho cháu tới đây, có tin tức của anh Chí Hùng nhà cháu đấy!

Người thanh niên kia nghe ông cụ gọi như vậy liền chấn động tinh thần, sau đó quay đầu chạy về phía một căn nhà hai tầng.

Còn những người đứng vây xem bên kia nghe ông cụ nói vậy cũng sải bước đi về phía này. Có điều, sau khi bước qua họ đều không dám đến gần, chỉ đứng cách đó hai thước, cẩn thận nhìn quân trang trên người Giang Nguyên. Trong mắt họ đều tràn đầy vẻ hưng phấn, thấp giọng nói gì đó với nhau.

- Cuối cùng cũng có tin tức Chí Hùng rồi... Xem ra, đúng là đi lính...

- Đúng vậy, năm ngoái còn có người nói Chí Hùng làm ăn không đứng đắn gì đấy xảy ra chuyện, làm hai ông bà ấy tức giận.

- Đúng vậy, lần này cuối cùng lão Lâm cũng biết rõ chuyện rồi...
Lần này cho dù bệnh của lão Lâm thật sự không chữa khỏi thì cũng nhắm mắt được rồi...

Lỗi tai Giang Nguyên dĩ nhiên rất nhạy bén, nghe rõ toàn bộ những lời bàn luận của mọi người. Hắn vừa nghe được một nửa, miệng bắt đầu mím chặt lại. Tuy hắn hiểu rất rõ hoàn cảnh nhà Đại Hùng chắc chắn không khá lắm, nhưng không ngờ lại đến mức độ này.

Rất nhanh, từ ngôi nhà nhỏ kia có một người trung niên chạy theo sau thanh niên kia. Từ xa ông nhìn thấy Giang Nguyên mặc quân trang cao ngất thì đôi mắt sáng lên, chạy nhanh sang bên này.

Người trung niên mặc bộ âu phục rất cũ kỹ, có điều nhìn có vẻ hiểu biết hơn những người bên cạnh rất nhiều rồi. Sau khi ông bước lên phía trước, cẩn thận nhìn Giang Nguyên một chút, rồi lại nhìn lon trên vai Giang Nguyên, sắc mặt hơi run run.

Trong mắt ông lóe lên một tia nghi ngờ, sau đó liền đưa tay ra cười nói:

- Chào đồng chí... Tôi là Trưởng thôn của thôn Long Hương!

Vai Giang Nguyên hơi nghiêng ra sau, sau khi giơ tay làm kính lễ mới bắt tay trưởng thôn này, nói:

- Chào đồng chí trưởng thôn, tôi là Giang Nguyên của Bộ tổng tham mưu ba quân chủng!

- A, chào cậu, cậu... Giang Nguyên?

Vị trưởng thôn này dường như bị quân lễ của Giang Nguyên làm cho hơi sửng sốt, bắt tay Giang Nguyên rồi cười khan nói hai câu khách sáo. Đột nhiên ông cảm thấy cái tên Giang Nguyên này hình như nghe rất quen.

- Giang Nguyên... anh ta chính là Giang Nguyên?

Vị trưởng thôn này còn chưa kịp phản ứng lại, người thanh niên sau lưng ông đã kêu lên thất thanh, nói:

- Là Giang Nguyên trên tivi đó hả?

Người thanh niên vừa nói xong, đám người đứng cách đó hai ba mét đều ồ lên một tiếng, nhìn chăm chăm Giang Nguyên.

Còn trưởng thôn đang đứng bắt tay với Giang Nguyên đối diện sau khi sửng sốt một chút, trên mặt liền lộ vẻ vui mừng, nhìn chăm chăm Giang Nguyên dưới vành mũ một lúc, cuối cùng run giọng nói:

- Ngài... ngài thật sự là Giang Nguyên đó?

Giang Nguyên nhẹ nhàng gật đầu một cái, sau đó đưa tay lấy mũ lính xuống, cầm trong tay, nói:

- Đúng, tôi chính là Giang Nguyên.

Cùng với đám đông vây quanh và được vị trưởng thôn này đi cùng, Giang Nguyên sải bước đi về phía nhà Đại Hùng.

Điều kiện gia đình Đại Hùng rất bình thường. Ít nhất trong trí nhớ, vì không muốn người khác quá chú ý, tiền gửi về mỗi tháng thông thường đều là ba ngàn tệ, cho nên căn nhà của Đại Hùng trước mặt là một căn nhà ngói không lớn lắm, hơn nữa rõ ràng đã hơi cũ nát.

Giang Nguyên còn chưa bước vào đã thấy Trưởng thôn Lâm sai bước đi vào trong phòng khách, vui mừng kêu lên:

- Lão Hà, lão Hà, chị dâu Khánh Vân... có tin của Chí Hùng rồi, có tin của Chí Hùng rồi...

Nghe giọng của Trưởng thôn Lâm, một người từ trong nhà nhanh chóng lao ra, chạy đến trước mặt Trưởng thôn Lâm, cầm lấy tay Trưởng thôn Lâm, run giọng nói:

- Chí Hùng? Chí Hùng ở đâu?

- Chị dâu Khánh Vân, đừng gấp, đừng gấp... Bên quân đội có người đến... Bên quân đội có người đến...

Trưởng thôn Lâm vội vàng quay đầu nhìn về phía Giang Nguyên vừa mới bước vào phòng khách.

- Bên quân đội có người đến? Bên quân đội có người đến...

Người phụ nữ được gọi là chị dâu Khánh Vân này chụp lấy tay Trưởng thôn Lâm, run rẩy nhìn theo ánh mắt của Trưởng thôn Lâm, nhìn ra cửa phòng khách.

Bà nhìn thấy bóng người cao ngất đang bước vào cửa dưới ánh nắng mặt trời, hai dòng lệ nóng bỏng từ trong đôi mắt chẳng biết đã theo gò má chảy xuống từ bao giờ.

- Khụ khụ... Người của quân đội đến đâu?

Lúc này, trong phòng lại truyền đến một giọng nói khàn khàn trầm thấp, một bóng người lưng còng, chống gậy, khẽ ho khan, từng bước từng bước từ bên trong đi ra.

Người phụ nữ kia nghe thấy giọng nói khàn khàn này thì không thèm hỏi gì, vội vàng lấy ống tay áo lau đi lệ trên mặt, sau đó xoa người, vội vàng tiến lên hai bước, đỡ bóng người lưng còng kia từ trong phòng chậm chậm bước ra.

Giang Nguyên đứng trong phòng khách, nhìn hai cụ già nương tựa vào nhau trong căn phòng tối lờ mờ, khuôn mặt đầy đau lòng và kích động, đôi mắt giấu dưới vành mũ cũng dần đỏ lên.

Chương 780: Dập đầu

- Giang Nguyên thay mặt đưa con bất hiếu Chí Hùng, dập đầu với hai bác...

Giang Nguyên nhìn hai ông bà cụ khuôn mặt đầy đau lòng và căng thẳng, lòng tràn đầy khao khát được gặp người nhà của mình, nhìn vẻ già nua trên dung nhan của họ, nhìn mái tóc hoa râm và tấm lưng còng đã không thể đứng thẳng lên được kia liền cắn môi một cái. Hai dòng lệ nóng cuối cùng cũng không nén được nữa, chậm rãi chảy xuống theo gò má.

Giang Nguyên há miệng định nói gì đó, nhưng hần phát hiện mình chẳng thể nói được gì. Hần thật sự không cách nào đem những tin tức kia nói ra khỏi miệng. Hần mím chặt môi, đứng thẳng người,

hai tay chậm rãi tháo mũ lính xuống, ôm trong tay, “thụp” một tiếng quỳ sụp xuống đất, “bốp bốp bốp” đập mạnh đầu ba cái.

Hai ông bà cụ nhìn bóng người cao ngất quỳ trước mặt đập đầu mạnh ba cái thì sắc mặt cứng đờ. Sau đó, bà cụ khóc thất thanh thành tiếng.

Cha Lâm lưng còng đứng ở đó, mặt dù sắc mặt hơi ảm đạm nhưng vẫn bình tĩnh hơn mẹ Lâm. Ông đưa tay khẽ vuốt tay người bạn già của mình, nhẹ nhàng vỗ hai cái bày tỏ trấn an. Lúc này ông mới nhìn về phía Giang Nguyên đang quỳ dưới đất. Ông nhìn gương mặt tràn đầy lệ nóng cùng đôi mắt ửng đỏ của Giang Nguyên, gật đầu một cái. Sau đó ông dùng sức gõ cây gậy trong tay, trầm giọng hỏi:

- Thăng nhỏ nhà tôi, có làm mất thể diện quốc gia không?

Giang Nguyên mím chặt môi, đứng thẳng lưng, nghễnh đầu, trầm giọng trả lời:

- Không! Anh ấy một mình yểm hộ... chiến hữu cuối cùng, vinh quang chết trận!

Giang Nguyên vừa nói lời này, bà cụ ở bên vốn đã dần ngừng khóc lại một lần nữa khóc ngất lên.

- Khóc cái gì... Chí Hùng chiến tử vì quốc gia, đây là vinh quang của nó... khụ khụ...

Cha Lâm mím chặt môi, khiển trách người bạn già của mình.

Cụ bà bị cha Lâm khiển trách lúc này mới ngừng khóc tí tê. Còn Giang Nguyên đang mím chặt môi quỳ trên đất kia vẫn không thể nào ngăn được dòng lệ nóng trên mặt.

- Đứng lên... mau đứng lên đi...

Sau khi cha Lâm đưa tay nhẹ nhàng lau khóe mắt liền run lấy bầy đưa tay ra, muốn đỡ Giang Nguyên. Mẹ Lâm bên cạnh lúc này cũng vội vàng dừng thút thít, giúp đỡ Giang Nguyên.

Lúc này trưởng thôn Lâm mặt đầy thốn thức. hai người nhà Lâm

Văn Hà này cũng không dễ dàng gì. Lần này có tin của Lâm Chí Hùng, nhưng dù sao như thế cũng tốt. Giờ thì sẽ không ai ở ngoài nói Lâm Chí Hùng làm vậy, bị đánh chết nữa...

Trưởng thôn Lâm vội vàng bưng mấy chiếc ghế tới, mời Giang Nguyên ngồi xuống...

Mọi người phân chủ khách ngồi xuống, Giang Nguyên ngồi ở bên cạnh hai vợ chồng, bên cạnh là Trưởng thôn Lâm và mấy đồng chí già trong thôn, bắt đầu hỏi thăm vài tình hình.

Lúc này cha Lâm cũng hơi thiếu khống chế bắt đầu hỏi vài chuyện của Đại Hùng khi còn sống.

Giang Nguyên không hề kiêng kỵ những điều này, lần lượt kể từng chuyện cho hai vợ chồng. Hai vợ chồng ngồi nghe, thỉnh thoảng lại gật đầu, trên mặt có lúc lộ vẻ an ủi, cũng có lúc lại đau lòng rơi nước mắt.

Lúc này Trưởng thôn Lâm cùng với mấy ông cụ dự thính cũng không ngừng thốn thức.

Sau khi nghe Giang Nguyên kể xong vài chuyện, lúc này Trưởng thôn Lâm mới nhìn Giang Nguyên, có chút nghi ngờ nói:

- Giang... Giang đại tá? Theo lý mà nói ít nhất trên huyện cũng phải cử người tới chứ?

- Ờ... Lần này là cá nhân tôi đến... Tôi đến để thay mặt tất cả chiến hữu đã chết trận gặp trưởng bối...

Giang Nguyên nhẹ nhàng gật đầu một cái, chậm rãi nói:

- Bởi vì đơn vị của chúng tôi là một đơn vị bí mật, đến giờ vẫn thuộc diện bí mật, cho nên hiện giờ quốc gia sẽ không phủ thuật rõ ràng... Có điều tất cả các chiến hữu đơn vị chúng tôi rất lâu trước đây đã đặt ra một giao hẹn chung.

Nói tới đây, Giang Nguyên thở ra một hơi, nhìn về phía cha mẹ Lâm nói:

- Xin bác trai bác gái yên lòng... Một hai năm trước, do đội chúng

cháu bỗng nhiên gặp tập kích, tổn thất rất lớn, cục diện mất khống chế toàn diện, cho nên phủ tuất hai năm nay chưa thể đến nơi đến chốn. Giờ nhân đây cháu xin được nói lời xin lỗi bác trai bác gái.

- Gần đây cháu vừa mới nắm lại được toàn bộ tiền quỹ trong tay, cho nên phủ tuất của hai năm nay sẽ nhanh chóng được thanh toán luôn một lần. Đồng thời tiền phủ tuất mỗi tháng sau này cũng sẽ tăng gấp đôi... Điều nay xin bác trai bác gái yên tâm, sau này nếu như có cần gì, bất cứ lúc nào cũng có thể gọi điện cho cháu...

Hai vợ chồng nghe Giang Nguyên nói vậy thì nhẹ nhàng thở dài, sau đó cha Lâm nhìn về phía Giang Nguyên, nói:

- Con à... tuy chúng ta hơi nghèo khổ, nhưng cũng không thiếu tiền. Chúng ta chỉ cần biết Chí Hùng không phải ở bên ngoài làm bậy, mà là vì làm việc tốt cho tổ quốc là được. còn những thứ khác chúng ta không làm. Em trai Chí Hùng cũng ra ngoài làm thuê, thỉnh thoảng cũng có gửi tiền về. Cho nên, không cần... Khoản tiền kia, cứ để dành cho những người khác cần hơn đi. Hai người già chúng ta vẫn sống được, khụ khụ...

Giang Nguyên nghe tiếng ho khan của cha Lâm thì hơi cười một tiếng, nói:

- Bác trai không cần lo lắng, mấy đứa bọn cháu mấy năm nay ở ngoài liều mạng vì quốc gia, trên căn bản đều là tự cấp tự túc, cho tới bây giờ không cần quốc gia bận tâm tiếp viện, đồng thời cũng tích lũy được không ít tiền, có điều không thể lập tức gửi đến mà thôi. Cho nên, bác cứ yên tâm. Những thứ này đều là tiền Chí Hùng kiếm về, vốn là của hai vợ chồng bác. Có điều bây giờ phải hoạch định thống nhất, gửi về cho hai vợ chồng bác theo từng tháng. Những người khác, cũng giống như vậy, hai vợ chồng bác cứ yên tâm!

- A... như thế a... Vậy chúng ta nhận đi...

Mẹ Lâm chần chờ một chút, nhìn về phía cha Lâm nói:

- Cha xấp nhỏ, mỗi tháng ông đi khám bệnh uống thuốc cũng cần tiền. Năm ngoái nếu không phải chúng ta còn một chút tiền để dành, bệnh của ông đã không kéo dài được đến giờ...

Nghe mẹ Lâm nói vậy, cha Lâm vội vàng trừng mắt vợ một cái, hừ giọng nói:

- Nói linh tinh, bệnh này đã định trước là vậy, có tiền hay không đều như nhau cả thôi...

Giang Nguyên ở bên nhìn hai vợ chồng, khẽ cười một tiếng, sau đó nói:

- Bác trai không cần lo lắng, bác đưa tay ra một chút, cháu khám giúp bác. Chỉ cần không phải vấn đề quá nghiêm trọng, cháu cũng có thể giúp bác chữa khỏi...

- A, Giang Nguyên, cháu còn biết chữa bệnh à?

Cha Lâm và mẹ Lâm nghe Giang Nguyên nói vậy đều sửng sốt một chút, trưởng thôn Lâm bên cạnh người khà khà nói:

- Văn Hà, ông không biết à. Năm ngoái lúc động đất, chính đại tá Giang Nguyên một mình nhảy dù từ trên cao xuống, không biết đã cứu mạng bao nhiêu người. Trên tivi có đưa tin đấy, ông không nhớ sao?

- A... Phải phải, xem trí nhớ của tôi kìa...

Cha Lâm nhìn Giang Nguyên trên mặt lộ ra một vẻ vui mừng, nhẹ nhàng vỗ đầu gối mình nói.

Ông lập tức run lấy bấy đưa tay ra, mặt đầy khao khát nhìn Giang Nguyên.

Giang Nguyên cũng không chậm trễ, cẩn thận nâng tay cha Lâm, sau đó cẩn thận bắt mạch.

Hắn ban nãy đã nhìn ra, bệnh của cha Lâm có lẽ là hậu di chứng của trúng gió, sau đó cộng thêm suy tim thận. Bắt mạch thế này là để tìm hiểu kỹ hơn thôi. Với tình trạng thế này, hẳn đường đường là y sĩ nhất phẩm của Thiên Y viện mà còn không thể chữa được, kể ra cũng cảm thấy mất mặt quá.

Chương 781: Tiếp cận

Hết thủy giống như Giang Nguyên đã sở liệu, bệnh của Lâm phụ quả thật là di chứng sau khi bị trúng gió cộng thêm suy tim và phổi bị nhiễm lạnh.

Bệnh tình như vậy đối với người ở tuổi này mà nói, trên cơ bản không có khả năng chuyển biến tốt đẹp, nhưng lọt vào tay Giang Nguyên, hiển nhiên không có vấn đề gì lớn.

Thấy Giang Nguyên không bắt mạch nữa, đám người Lâm mẫu bên cạnh liền trông mong mà nhìn. Thấy vậy, Giang Nguyên liền cười nói:

- Vấn đề không lớn.

Nghe Giang Nguyên nói một cách tự tin như thế, mọi người nhất tề thở phào nhẹ nhõm, đặc biệt ánh mắt của Lâm mẫu lại thêm vài phần ươn ướt.

Dưới ánh mắt trông mong của mọi người, Giang Nguyên lấy ra một viên bồ khí đan, dùng nước ấm pha loãng. Sau khi cho Lâm phụ uống xong, lại tìm một gian phòng sạch sẽ cho ông nằm xuống, lấy ra ngân châm, bắt đầu châm cứu, đồng thời phối hợp dùng nội khí khơi thông và điều dưỡng kinh mạch.

Nhờ Giang Nguyên dốc sức, bệnh tình như vậy đương nhiên không tính là gì. Sau khi châm cứu xong, Giang Nguyên vận dụng nội khí, tiến hành mát xa. Khi làm xong hết tất cả, Giang Nguyên dìu Lâm phụ đứng dậy. Dưới ánh mắt tò mò của mọi người, hần buông tay, mỉm cười nói:

- Lâm bá phụ, bác tự mình đi hai bước thử xem.

- Đi hai bước?

Mặc dù cảm thấy toàn thân tràn ngập cảm giác thoải mái trước nay chưa từng có, nhưng Lâm phụ vẫn theo tiềm thức mà cầm lấy quả chuông.

- Không, Lâm bá phụ, không cần quả chuông đâu. Bác hãy tin tưởng cháu, bác có thể đi được.

Giang Nguyên cầm lấy quả trứng, nói.

- Không cần quả trứng?

Không chỉ Lâm phụ sưng sốt mà ngay cả Lâm mẫu và Thôn trưởng Lâm cũng ngạc nhiên. Lâm phụ bị trúng gió nhiều năm, miễn cưỡng chống quả trứng mới có thể đi chậm được vài bước. Không có quả trứng, làm sao mà đi? Chẳng lẽ đại tá Giang Nguyên trước mắt có bản lĩnh cường đại như vậy sao? Châm có vài cây châm là đã có thể giúp cho người phải chống quả trứng hơn một năm tự mình bước đi?

- Bác đừng lo lắng, không sao đâu. Có cháu bên cạnh, bác cứ yên tâm mà đi.

Giang Nguyên mỉm cười duỗi tay, ý bảo Lâm phụ tiếp tục.

Nhìn vẻ mặt tự tin của Giang Nguyên, hơn nữa quanh thân quả thật cũng tràn ngập khí lực, Lâm phụ âm thầm cắn răng, cẩn thận bước một bước về phía trước.

Bước được nửa bước, cước bộ của Lâm phụ dường như khá ổn, sau đó lại tiếp tục bước từng bước về phía trước. Dưới ánh mắt vui mừng lẫn sợ hãi của mọi người, sau khi Lâm phụ bước được hai bước, lòng tự tin đã đủ, bắt đầu tiếp tục bước đi.

- Ông ơi, ông ơi...

Thấy chồng bước đi vài bước, Lâm mẫu rốt cuộc không nhịn được mà vui mừng kêu lên.

Lúc này Lâm phụ lại càng sợ hãi.

Chỉ cảm thấy bước chân đầu tiên của mình có chút không quen, nhưng sau khi đi được vài bước, càng cảm thấy ổn hơn.

Vòng vo mấy vòng, Lâm phụ chợt phát hiện hô hấp của mình không còn dồn dập như lúc ban đầu, ngay cả ho khan cũng không có.

- Giang...Giang Nguyên, thật sự cảm ơn cậu rất nhiều. Bây giờ tôi có thể đi, thở cũng tốt hơn.

Một tay nắm lấy tay Giang Nguyên, ánh mắt Lâm phụ tràn đầy cảm kích.

- Bá phụ, bác đừng nói mấy lời khách sáo đối với cháu như vậy. Cháu và Chí Hùng là anh em tốt. Bác chẳng khác nào như cha cháu. Cho nên, chữa bệnh cho bác là việc phải làm.

Giang Nguyên khiêm tốn nói. Nhìn thấy tinh thần Lâm phụ tốt hơn so với trước kia, trong lòng hắn cũng cảm thấy vui.

Hiện tại Cô Lang chỉ còn một mình hắn. Hắn sẽ có trách nhiệm thay mặt tất cả các thành viên Cô Lang chăm sóc cho gia đình của họ. Có thể vì cha của Đại Hùng làm chút chuyện gì đó, hắn cảm thấy rất cao hứng.

Nhìn thời gian đã không còn sớm, Giang Nguyên thoáng trầm ngâm một chút rồi kê xuống một đơn thuốc, đồng thời để lại cho Lâm phụ một lọ bổ khí đan. Sau khi dặn dò cách dùng, hẹn cứ ba ngày thông báo bệnh tình một lần qua điện thoại, Giang Nguyên mới tạm biệt Lâm gia và Thôn trưởng Lâm rời đi.

Hắn chỉ có một tháng, lại phải đi hơn ba mươi chỗ. Tuy nói ba mươi chỗ này chỉ tập trung tại năm sáu tỉnh, nhưng muốn trong một tháng đi hết như vậy thì có chút khó khăn.

Giang Nguyên vừa lái xe vừa nhìn máy tính bảng gắn trên xe. Gia đình thành viên Cô Lang tiếp theo nằm ở một thành phố cách đây hai trăm km. Dựa theo tình huống hiện tại, trước khi trời tối sẽ có thể đến đó.

Cảm thấy thời gian một tháng hơi chật vật, Giang Nguyên cầm điện thoại gọi cho một người.

- Tiểu Duệ, có chuyện này muốn làm phiền cô. Tôi có gửi cho cô một tài khoản, bên trong có hơn một nghìn vạn. Đồng thời tôi cũng có gửi kèm một danh sách, cô hãy theo danh sách đó mà chuyển khoản cho từng người giúp tôi.

Sau khi dặn dò Mã Tiểu Duệ xong, lúc này Giang Nguyên mới thở phào nhẹ nhõm. Có Mã Tiểu Duệ hỗ trợ, hắn làm việc cũng sẽ dễ dàng hơn nhiều. Điều bây giờ cần làm là đến từng nhà thành viên

Cô Lang để thăm hỏi. Hơn nữa trợ giúp bọn họ giải quyết một số chuyện mà bọn họ không cách nào giải quyết.

Dù sao có vài thứ không phải tiền có thể giải quyết. Ví dụ như tình huống của nhà Đại Hùng. Có lẽ đối với họ là khó, nhưng đối với Giang Nguyên mà nói là rất đơn giản.

Giang Nguyên lái nhanh trên con đường nhỏ. Căn cứ theo trí nhớ, muốn ra đến quốc lộ còn phải băng qua một đoạn đường rất dài. Muốn đến thành phố kia trước khi trời tối, nhất định phải tranh thủ thời gian mới được.

Trong một văn phòng làm việc rộng rãi, một lão giả diện mạo âm lãnh đang nhàn nhã ngồi sau bàn làm việc uống trà, trong tay chơi đùa một quả cầu bằng ngọc trong suốt.

Lúc này, điện thoại trên bàn làm việc vang lên. Lão giả nhẹ nhàng buông tách trà xuống, cầm lấy điện thoại alo một tiếng.

- Chuyện gì?

Lão giả hỏi.

Nghe đầu dây bên kia báo cáo, lão giả khẽ cau mày, sau đó mày chột giãn ra, hưng phấn nói:

- Xác định đã phát hiện tung tích của hắn?

- Được, các người lập được công lớn, tôi tất nhiên là sẽ ghi nhớ. Sau này sẽ có thưởng.

Lão giả cười ha hả cúp điện thoại, chuyển động quả cầu trong tay, ánh mắt hiện lên tia âm hàn:

- Giang Nguyên ơ Giang Nguyên, cậu không biết tôi đang tìm cậu sao? Hắc hắc....

- Ban đầu khi cậu phá hư kế hoạch của tôi, có biết tôi phải chịu bao nhiêu thống khổ không, cũng có biết sau khi tôi trúng Phá Thiên Đan thì cuộc sống như thế nào không?

- Tiểu tử, lần này hãy chờ đó cho tôi. Tôi nhất định sẽ cho cậu nếm

thứ loại tư vị này.

Chương 782: Nhưng vẫn còn có tôi

Rất nhanh mấy ngày trôi qua, Giang Nguyên tổng cộng đi thăm hỏi được gia đình của năm chiến hữu ở tỉnh Hắc.

Khi Giang Nguyên đến, có người khóc rống, có người mạnh mẽ cười vui, nhưng đối với bọn họ mà nói, Giang Nguyên đến là một chuyện tốt. Bọn họ rất cuộc cũng có được tin tức của thân nhân. Tuy nói không phải là tin tức tốt, nhưng đối với người đã sớm thất vọng như bọn họ mà nói, nó vẫn còn rất tốt.

Rất nhiều người đã lâu không đến ngân hàng kiểm tra tài khoản, cho nên bọn họ không biết tài khoản vốn dĩ đã hai năm rồi không có tiền chuyển vào nhưng cách đó hai ngày đã có một khoản tiền lặng yên được gửi đến.

Có được số tiền này, hơn nữa còn được Giang Nguyên cam đoan, sau này cứ mỗi tháng sẽ chuyển tiền vào tài khoản, khiến cho không ít gia đình thở phào nhẹ nhõm. Vật giá ngày càng leo thang, cuộc sống cũng không dễ dàng gì. Tuy đàn ông trong nhà quanh năm suốt tháng ở bên ngoài, nhưng mỗi tháng luôn gửi về nhà được mấy ngàn. Có số tiền này, cuộc sống cũng đỡ hơn được một chút. Mặc dù không giàu có nhưng ứng phó với cuộc sống chung quy vẫn có thừa.

Nhưng hai năm qua, số tiền này đột nhiên bị cắt đứt, khiến cho không ít gia đình lâm vào khốn cảnh. Bây giờ Giang Nguyên xuất hiện, cộng thêm trong tài khoản có thêm một khoản tiền, giúp cho tinh thần và vật chất của các gia đình được an ủi. Điều này khiến cho Giang Nguyên cũng cảm thấy an lòng hơn rất nhiều. Ít nhất hẳn cảm giác mình làm không sai. Hẳn đang từng bước thực hiện lời hứa của mình.

Sau khi đến thăm năm gia đình chiến hữu ở tỉnh Hắc, Giang Nguyên ngựa không dừng vó thẳng đến tỉnh Cát.

Mặc dù đường đã được quy hoạch rất tốt nhưng tỉnh Hắc và tỉnh Cát cách nhau cũng bốn trăm km. Đường nhiên, đối với Giang

Nguyên mà nói thì đây cũng không tính là gì. Hẳn vẫn còn thừa tình lực đến tỉnh Cát.

Người hẳn đến thăm đầu tiên ở tỉnh Cát là gia đình của thành viên họ Dư. Thành viên này đã chết trận trong cuộc chiến tại Nepal. Mặc dù Giang Nguyên cũng có tham gia trận chiến này, nhưng cũng không thân lắm. Điều ấn tượng duy nhất chính là cái hộp gỗ nhỏ nhỏ.

Căn cứ theo tư liệu, gia cảnh của vị chiến hữu này cũng xem như khá giá. Mặc dù người cha vừa mới qua đời, nhưng em trai trong nhà cũng đã mười tám tuổi. Điều này khiến cho Giang Nguyên thoáng yên ổn trong lòng. Ít nhất việc nguồn trợ cấp bị đứt đoạn hai năm cũng không tạo thành ảnh hưởng quá lớn đối với bọn họ.

Tìm nhà ở thành phố tương đối dễ dàng. Giang Nguyên có thể thông qua sổ nhà mà tìm đến vị trí cụ thể.

Mắt thấy sắp đến nơi, lúc này Giang Nguyên mới giảm tốc độ xe xuống. Nhưng nhìn hoàn cảnh chung quanh, hẳn vẫn không nhận được mà cau mày.

Đây là một con đường khá cũ. Hai bên đường đều là những cửa hàng cũ nát. Chiếc xe tiếp tục đi về phía trước, người cũng dần dần nhiều hơn.

Nhìn tình huống phía trước, Giang Nguyên lại cau mày. Không biết vì sao phía trước lại đây người, chiếc xe không thể tiến lên được nữa.

Mắt thấy ngôi nhà cần tìm cũng đã ở đằng trước, Giang Nguyên chậm rãi đậu xe ven đường rồi bước xuống xe.

Người ở đây đều bị cảnh tượng nào đó thu hút. Cho nên khi Giang Nguyên bước xuống xe, mặc dù một thân quân trang có chút chói mắt, nhưng cũng không thu hút sự chú ý của quá nhiều người.

Giang Nguyên nhìn số nhà 29 phía trước mặt. Số nhà 36 mà hẳn muốn tìm cách đó không xa.

Lập tức bước nhanh về phía trước, vừa đi vừa nhìn số nhà. Nhưng càng đi hẳn lại càng cau mày, bởi vì hẳn nhìn thấy có một cái hố

được đào bên cạnh căn nhà mà hắn cần tìm.

Giang Nguyên bước nhanh đến, liền nhìn thấy trong đám người đang có người cãi nhau. Hơn nữa còn có mấy đào ở chính giữa đường.

Giang Nguyên bước vào đám người, liền nghe được tiếng phụ nữ khóc lớn:

- Các người đúng là không biết nói đạo lý, chỉ biết khi dễ mẹ con chúng tôi. Dựa vào cái gì mà các người không hủy nhà của người khác mà cứ hủy nhà của chúng tôi. Có gì cũng phải cho chúng tôi một lý do chứ?

- Lý do? Chúng tôi đã nói với bà biết bao nhiêu lần. Cửa hàng của bà là thích hợp nhất, chẳng lẽ còn chưa đủ sao?

Một giọng nam khinh thường lên tiếng:

- Trương Thực Trân, tôi nói cho bà biết, hôm nay các người phải dọn đi. Không dọn cũng phải dọn. Đừng nói tôi không cho bà thời gian. Tôi cho bà thêm mười phút, nếu bà không dọn đi, đừng trách chúng tôi không khách sáo.

- Lý đại đầu, cậu là một kẻ không có lương tâm. Năm đó cậu còn còn nhỏ không có cơm ăn. Chồng của tôi đã tiếp tế cho các người. Bây giờ cậu chỉ vì một chút tiền mà trở mặt không nhận, lại còn khi dễ mẹ con chúng tôi. Lương tâm của cậu bị chó ăn rồi sao?

Nghe xong, người phụ nữ phẫn nộ kêu lên:

- Nếu cậu có can đảm hủy đi nhà của tôi, tôi liều mạng với cậu.

- Hắc, bà đúng là không biết xấu hổ. Nếu không phải nể mặt lão già nhà bà năm đó đã cho lão tử hai bát cơm, lão tử đã sớm quất chết bà, còn để bà ở đây lớn lối sao?

Giang Nguyên chen vào được đám người, rốt cuộc nhìn thấy được tình huống trước mắt. Một người đàn ông khoảng ba mươi tuổi đầu bóng lũng đứng giữa sân, đang trừng mắt uy hiếp một người phụ nữ chừng năm mươi tuổi:

- Mau tránh ra, máy móc của lão tử không biết nhìn người đâu.

Gã đàn ông nói xong, máy đào phía sau liền giơ đầu đào lên uy hiếp.

Thấy máy đào đã thật sự khởi động, sắc mặt người phụ nữ trắng bệch, tuyệt vọng tru lên:

- Gia đình chúng tôi là gia đình quân nhân, cậu dám động đến nhà chúng tôi?

- Quân nhân? Quân nhân chó má gì? Năm đó không phải bà đã đi thăm dò qua sao? Không hề có ghi chép lại trong sổ ghi chép của huyện. Không chừng lẫn lộn thất bại bên ngoài. Nếu không tại sao mấy năm rồi không thấy về nhà một lần?

Nói đến đây, gã đàn ông đắc ý nói tiếp:

- Hai năm qua không hề có tin tức, có khi bị người ta ở bên ngoài chém chết rồi cũng nên.

- Không đâu. Con của tôi tuyệt đối không. Nó đi lính, nhất định là quân nhân.

Người phụ nữ cuống quýt lắc đầu.

- Dư Cường.

Giang Nguyên mấp máy môi, đang định tách đám người bước vào, đột nhiên có người điên cuồng vọt vào, sau đó vọt đến giữa sân, ném ba lô xuống đất, quơ cái cuốc trong tay, đứng trước người phụ nữ, tức giận gầm rú:

- Ai dám khi dễ mẹ tôi? Anh tôi không có ở đây, nhưng vẫn còn có tôi.

Chương 783: Tôi là anh của cậu ấy

Nhìn bóng người đột nhiên xuất hiện, mọi người liền sửng sốt. Ngay cả Lý đại đầu cũng giật mình, nhưng sau đó lại bật cười:

- Chà, tôi còn tưởng là ai. Thì ra là thằng nhãi con này đã trở về.

Nói đến đây, ánh mắt của Lý đại đầu lạnh lại:

- Không lo học, chạy về muốn chết hả? Mau cút ngay cho lão tử. Nếu không, tôi thu thập cả hai người cùng một lúc bây giờ.

- Mẹ kiếp, Lý đại đầu, anh đừng ý nhiều người mà ăn hiếp người khác. Chờ anh tôi trở về, anh ấy sẽ chặt đứt hai chân của anh.

Cậu thiếu niên nắm chặt cây cuốc, nghiêng răng nói với Lý đại đầu cao hơn mình cả một cái đầu.

- Hắc, anh của cậu? Cậu đang nằm mơ à? Bây giờ nó chết ở đâu còn không biết. Nếu không, nó đã sớm về nhà rồi.

Lý đại đầu nghe rồi cười, cầm cái xẻng dưới đất chỉ vào cậu thiếu niên:

- Mau tránh ra cho lão tử. Nếu không, biết hậu quả đấy.

Nhìn Lý đại đầu cầm xẻng uy hiếp một thiếu niên, người vây xem rốt cuộc nhin không được lên tiếng:

- Lý đại đầu, Tiểu Giang chỉ là một đứa bé, anh khi dễ nó làm gì?

- Thì thế nào? Hay để tôi khi dễ anh?

Lý đại đầu quay sang quát lớn, khiến người vừa lên tiếng sợ đến rụt cổ lại, không dám nói nữa.

Người phụ nữ trung niên ôm lấy cánh tay cậu thiếu niên, hốt hải nói:

- Tiểu Giang, đừng xằng bậy. Lý đại đầu không dễ chọc đâu.

Nhìn gương mặt hung tàn của Lý đại đầu, cậu thiếu niên cũng cảm thấy sợ, nhưng vẫn gạt tay của mẹ, nắm chặt cây cuốc, ngẩng thẳng nói:

- Muốn đánh thì cứ đánh, ai sợ ai chứ? Tôi sẽ không làm mất mặt nhà họ Dư. Tôi phải bảo vệ nhà của mình, chờ anh tôi trở về.

- Á, thằng ranh con, đúng là đông dài. Xem ra, nếu hôm nay lão tử không dạy cho mày một bài học, mày không biết mày sinh ra ở đâu.

Lý đại đầu liền bỏ cái xẻng về phía thiếu niên.

Ánh mắt cậu thiếu niên mơ hồ hiện lên sự sợ hãi, nhưng chỉ lóe lên rồi biến mất, trong tiếng kêu kinh hãi của người mẹ, cậu cắn răng giơ cây cuốc lên nghênh đón.

Đông. Hai tay cậu thiếu niên bị chấn động mạnh. Cây cuốc trong tay bị cây xẻng của Lý đại đầu bổ trúng, suýt chút nữa rời khỏi tay, nhưng cậu thiếu niên chỉ lui về sau vài bước, cắn răng một cái, tiếp tục phản công.

Hắc hắc. Lý đại đầu nhe răng cười, cây xẻng trong tay lại bổ xuống, chỉ nghe được tiếng keng, cây cuốc trong tay cậu thiếu niên đã bay đi.

Trong tiếng kinh hô, Lý đại đầu không chút do dự tiếp tục đánh xuống cậu thiếu niên, nhe răng cười nói:

- Muốn chơi với lão tử à? Xem lão tử chơi chết mày đây.

Nhìn cây xẻng đập tới, mọi người phía sau liền kinh hô, đột nhiên phía sau cậu thiếu niên có một người chạy đến, bảo vệ trước người của cậu.

Mọi người nhìn kỹ, liền nhìn thấy người đó là mẹ của cậu, Trương Thực Trân. Mắt thấy cây xẻng sắp bổ trúng người bà, mọi người đều kêu lên sợ hãi. Đột nhiên, cây xẻng giống như bị định trụ giữa không trung, cách người Trương Thực Trân hơn một thước, không thể hạ xuống.

Mọi người liền đưa mắt nhìn lại, liền nhìn thấy một chàng thanh

niên xuất hiện từ lúc nào, hơn nữa còn cầm chặt cây xẻng của Lý đại đầu trong tay. Cho dù Lý đại đầu có dùng lực như thế nào đi chăng nữa cũng không chút sút mẻ.

- Mẹ, mẹ...

Cậu thiếu niên kinh hoảng đẩy người phụ nữ bảo vệ trước mặt mình ra.

Sau khi nhìn từ trên xuống dưới, thấy mẹ không có việc gì, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, sau đó nhìn thân ảnh cao ngất của một người thanh niên mặc quân trang màu xanh lá, gương mặt tràn đầy vẻ kinh ngạc.

- Mà...mày là ai? Muốn chết à?

Không thể giật lại được cái xẻng, Lý đại đầu chẳng những không cảm thấy sợ hãi, ngược lại còn hung ác hơn, tức giận quát lớn:

- Ở địa bàn của lão tử, cấm xen vào việc của người khác. Nếu không, mày chết như thế nào mày cũng không biết đâu.

Giang Nguyên ngẩng cao đầu, ánh mắt hiện lên sự lạnh lẽo nhìn Lý đại đầu, nói:

- Tôi chưa bao giờ xen vào việc của người khác.

- Không xen vào việc của người khác? Vậy thì...biến.

Nhìn cái xẻng trong tay Giang Nguyên, Lý đại đầu oán hận mắng một tiếng.

- Tôi chỉ nói là chuyện không liên quan.

Ánh mắt Giang Nguyên càng lạnh lại vài phần, lãnh đạm nói:

- Nhưng cũng không có nói là chuyện này không liên quan đến tôi.

- Đây, nói cho mày biết, nơi này không phải là nơi mày có thể lên tiếng. Mau biến đi cho lão tử, làm tao nóng lên, chỉ có chết mà thôi.

Nhìn biểu hiện bình tĩnh của Giang Nguyên, rồi lại nhìn trang phục của hắn, trong suy nghĩ của Lý đại đầu hiện lên sự kinh nghi.

Y không biết quân phục trên người đối phương đại diện cho cái gì, nhưng y luôn hoành hành ở thành phố này quá lâu rồi, hơn nữa người đứng thứ hai ở thành phố này lại là chú của y, y lại càng không kiêng kỵ gì.

Đặc biệt sau khi đánh giá lại đối phương, xác nhận đối phương vẫn còn trẻ tuổi, sự kinh nghi trong mắt dần tản đi. Như vậy, cho dù tiểu tử này có lợi hại cũng chẳng được bao nhiêu.

Lập tức buông cây xẻng ra, vung tay với người phía sau, nhìn chăm chăm Giang Nguyên, nói:

- Tiểu tử, tao nói cho mày biết, bọn họ với mày không liên quan, mày cũng đừng xen vào việc của người khác.

- Đương nhiên là có liên quan.

Giang Nguyên quay sang nhìn mẹ con Dư gia, sau đó chỉ vào cậu thiếu niên, nói:

- Tôi là anh của cậu ấy.

- Anh của nó? Hahaha...

Nghe Giang Nguyên nói, Lý đại đầu sững sốt một chút, sau đó cười ha hả chỉ vào Giang Nguyên:

- Mày, được, được, mày là anh nó? Hahah, có khí phách lắm.

- Dư Cường...Dư Cường không có ở đây, haha, thật nghĩ không ra có người dám can đảm thay nó ra mặt. Hahah...

Lý đại đầu cười không khép miệng, giống như nghe được câu chuyện buồn cười nhất thế gian.

Giang Nguyên một chút buồn cười cũng không có, nhìn Lý đại đầu nói:

- Vừa rồi anh không nghe cậu ấy nói gì sao? Dư Giang nói rằng khi

anh của cậu ấy về sẽ chặt đứt hai chân của anh.

Nói đến đây, Giang Nguyên dừng một chút, sau đó thở dài:

- Tôi cũng vừa mới về. Chặt hai chân của anh là tất nhiên rồi. Nhưng anh em của tôi, Dư Cường chỉ sợ sẽ không hài lòng. Cho nên tôi quyết định chặt luôn hai tay của anh. Có như vậy, anh em của tôi mới hài lòng.

Chương 784: Chặt đứt hai tay hai chân của anh

- Dư Cường? Mà quen nó?

Lý đại đầu sừng sốt, sau đó bật cười:

- Mà biết Dư Cường thì thế nào? Cho dù nó có trở về, lão tử cũng sẽ đánh nó ngay cả mẹ nó cũng nhận không ra.

- Mà muốn đánh gãy chân tao?

Lý đại đầu hung ác nhìn chăm chăm Giang Nguyên:

- Vậy để tao đánh gãy chân mày trước.

Đứt lời, Lý đại đầu chop lấy cây xẻng bỏ tới Giang Nguyên.

Nhìn Lý đại đầu vung xẻng tới, Giang Nguyên cau mày. Tên gia hỏa này xem ra thường xuyên đánh nhau, khi ra tay đủ tàn nhẫn.

Người bên cạnh cộng với mẹ con Dư Giang nhìn thấy Lý đại đầu bỏ xẻng về phía Giang Nguyên, nhưng Giang Nguyên vẫn đứng im không nhúc nhích, tất cả đều kinh hô, nhưng bọn họ còn chưa kinh hô xong, đã thấy Giang Nguyên nhẹ nhàng chop lấy cái xẻng. Choang một tiếng, cái xẻng rời khỏi tay Lý đại đầu bay đi. Sau đó chỉ thấy Lý đại đầu hét thảm ôm lấy bắp chân của mình.

- Đại ca...đại ca...

Đám thuộc hạ đằng sau thấy Lý đại đầu như vậy, vội vàng kêu lên

sợ hãi.

Lý đại đầu ngồi dưới đất, hét thảm vài tiếng, thấy thuộc hạ vây lại, liền chỉ vào Giang Nguyên gào to:

- Mau đánh chết nó cho tao.

Đám thuộc hạ thấy Lý đại đầu ra lệnh, liền nhặt gậy gộc trên mặt đất, hét lên một tiếng, như ong vỡ tổ vọt đến Giang Nguyên.

Nhìn bộ dạng điên cuồng của những người này, Giang Nguyên liền biết bọn họ cũng cùng một giuộc với Lý đại đầu, lập tức không lưu thủ, cái xẻng trong tay đập xuống giống như đập ruồi.

Đập cho từng tên nằm bẹp dưới đất.

- A...A...

Bốn năm người nhất tề ôm chân nằm trên mặt đất kêu gào thảm thiết. Người vây xem nhìn thấy cảnh tượng này, vẻ mặt ngáy ra. Ngay cả Dư Giang đằng sau Giang Nguyên cũng há to miệng không thể tin nổi.

Mọi người đều biết nhóm người Lý đại đầu là băng đảng trong thành phố. Hắc bạch lưỡng đạo đều chơi được, hoành hành ở thành phố Duyên đã mấy năm. Ở đây không có một ai dám trêu chọc đám người Lý đại đầu. Bởi vì Lý đại đầu xuống tay rất tàn nhẫn.

Nhưng lúc này, bọn họ lại bị một quân nhân trẻ tuổi dễ dàng đánh hạ.

Có thể nào không sợ chứ?

- Tốt, tốt, các người có ngon thì hủy nhà của tôi đi.

Dư Giang bừng tỉnh lại, hưng phấn kêu to.

Dư mỗ nhìn bóng lưng cao ngất, cảm giác bóng lưng này rất quen thuộc với thân ảnh trong đầu.

Đánh xong đám thuộc hạ, Giang Nguyên cũng không dừng lại,

chậm rãi lướt qua, bước đến trước mặt Lý đại đầu.

- Mà...mày muốn làm gì?

Lý đại đầu rút cuộc cũng đã kinh hãi, nhìn Giang Nguyên chậm rãi bước đến, lớn tiếng uy hiếp:

- Mày không được xằng bậy. Chủ của tao là Chủ tịch thành phố. Mày dám động đến tao, mày nhất định sẽ chết.

Giang Nguyên bước đến, nhìn vẻ mặt hoảng sợ lẫn lời nói uy hiếp của Lý đại đầu, lãnh đạm nói:

- Tôi đã nói thì sẽ giữ lời. Cho dù chú của anh đứng trước mặt tôi, tôi cũng sẽ đánh gãy tay chân của anh.

Nhìn ánh mắt lạnh như băng của Giang Nguyên, Lý đại đầu rút cuộc kinh hoảng, quay đầu về phía sau hét lớn:

- Mau nói cho chú của tôi biết, để chú ấy cho người đến cứu tôi.
A...A...A...

Giang Nguyên nâng cái xẻng trong tay, Lý đại đầu còn chưa kịp nói hết, đã tru lên ba tiếng, giống như heo bị chọc tiết ngã nhào trên mặt đất.

Nhìn Giang Nguyên lưu loát đánh gãy một chân và hai tay của Lý đại đầu, mặc dù người vây xem cảm thấy sảng khoái vô cùng, nhưng cũng bị dọa không nhẹ. Người này là ai, sao lại xuống tay tàn nhẫn như thế?

Đám thuộc hạ vốn cũng đang kêu rên bên cạnh, thấy Lý đại đầu kêu lên thảm thiết, sợ đến mức người nào cũng cảm như hén, ôm lấy chân của mình, sợ sát tinh kia sẽ đánh gãy toàn bộ chân tay của mình như Lý đại đầu.

Giang Nguyên đứng chính giữa, quay đầu nhìn chung quanh. Thấy đám thuộc hạ kêu cũng không dám kêu, khóe miệng liền vểnh lên, sau đó ném cái xẻng xuống, xoay người bước về phía mẹ con Dư gia đang hoảng sợ.

Thấy Dư Giang vẫn cầm cái cuốc bảo vệ trước người mẹ của

mình, khỏe miệng Giang Nguyên lại một lần nữa vênh lên, đưa tay xoa đầu của cậu.

Nhìn cái tay duỗi tới, ánh mắt Tiểu Giang hiện lên sự sợ hãi, chần chừ một chút, nhưng vẫn không tránh ra. Cho đến khi cậu cảm nhận được bàn tay ấm áp xoa đầu mình hai cái, ánh mắt liền tràn ngập chờ mong hỏi Giang Nguyên:

- Anh biết anh của em?

- Ừ, anh biết.

Giang Nguyên gật đầu nói:

- Nếu anh của em nhìn thấy em bây giờ, nhất định sẽ rất vui.

- Anh của em...ở đâu vậy? Tại sao anh ấy lại không về?

Dư Giang nghẹn ngào hỏi, ánh mắt rưng rưng nhìn Giang Nguyên.

Nhìn gương mặt non nớt tràn ngập nước mắt, Giang Nguyên mấp máy môi, bàn tay thoảng có chút run rẩy lau đi nước mắt trên gương mặt Dư Giang:

- Anh của em rất muốn về, nhưng anh ấy...

Giang Nguyên hít một hơi thật sâu, đột nhiên quay đầu nhìn cách đó không xa. Ở đó có tiếng còi cảnh sát vọng lại, rất nhanh có hai chiếc xe cảnh sát lao đến, liền quay lại nhìn Dư Giang:

- Tiểu Giang, đừng sợ. Có anh ở đây.

Chương 785: Hắc là Giang Nguyên

Rõ ràng, Lý đại đầu nói chú của gã là Thị trưởng thành phố là thật.

Mười gã cảnh sát bước xuống xe. Nhìn thấy một đám người bị đánh nằm la liệt dưới đất liền lập tức chạy đến, đặc biệt là Lý đại đầu có hai ba cảnh sát chiếu cố, sợ Lý đại đầu bị đánh chết.

- Nhanh lên, Trương sở, mau bắt tên tiểu tử kia lại cho tôi. Nó dám

đánh gãy tay chân của tôi, giết chết nó đi.

Thấy cảnh sát đã đến, Lý đại đầu đường như quên cả kêu thảm thiết, chỉ lo nằm trên mặt đất mà tru lên.

Người được gọi là Trương sở tiến lên nhìn Lý đại đầu, sắc mặt cũng cực kỳ khó coi. Sau khi gọi điện thoại đến bệnh viện cử xe cấp cứu đến, liền dẫn mấy người bước về phía Giang Nguyên.

Trương sở khoảng chừng bốn mươi. Ban đầu thấy Giang Nguyên mặc một thân quân trang thì cau mày. Nhưng khi đến gần, theo thói quen nhìn gàu vai, sắc mặt liền thay đổi.

Nhưng cũng chỉ biến đổi một chút rồi thôi, sau đó nhìn thẳng vào mắt của Giang Nguyên, ánh mắt hiện lên chút trào phúng.

- Cậu chính là người đã đánh bị thương bọn họ?

Trương sở không dám đến quá gần Giang Nguyên, cách khoảng ba bốn thước thì dừng lại, một tay đặt lên súng bên hông, trầm giọng hỏi Giang Nguyên.

Nhìn biểu hiện đề phòng của Trương sở, hơn nữa khi gặp hắn cũng không hề thể hiện sự tôn kính, Giang Nguyên lãnh đạm cười, gật đầu nói:

- Phải, là tôi.

- Cậu là cố ý đả thương người? Cậu có biết tội gì hay không? Mau đem giấy chứng minh ra đây cho tôi.

Thấy Giang Nguyên bình tĩnh như vậy, Trương sở cau mày nói.

- Giấy chứng minh?

Giang Nguyên nói:

- Vậy anh hãy đem giấy chứng minh của anh cho tôi xem.

- Cậu...làm càn.

Nghe Giang Nguyên nói xong, Trương sở liền biến sắc, quát lớn:

- Thành thật một chút. Đừng tưởng rằng mặc quân trang thì muốn làm gì thì làm.

- Lần sau có muốn giả bộ thì cũng nên giả bộ cho giống chút. Giả bộ làm Đại tá, muốn hù dọa ai vậy? Hai mươi mấy tuổi đã là Đại tá, hắc hắc, lại còn dám tùy tiện đánh người. Giả bộ như thật nhỉ?

Trương sở rút súng chỉ vào Giang Nguyên, lạnh giọng cười nói:

- Mau đưa giấy chứng minh ra đây, nếu không đừng trách tôi không khách sáo.

- Cố ý đả thương người?

Giang Nguyên khẽ cười một tiếng, nhìn mấy người đang nằm trên mặt đất, nói:

- Anh đúng là không biết phân biệt tốt xấu, mới gặp đã gán cho tôi tội danh cố ý đả thương người. Xem ra anh rất thân với những người kia.

Giang Nguyên vừa nói ra, sắc mặt của Trương sở liền có chút khó coi, thấy những người xung quanh nhìn mình bằng ánh mắt cổ quái.

Liền lạnh giọng quát:

- Mấy người này đều là người của công ty tháo dỡ thành phố, theo yêu cầu đến tháo dỡ nhà của người kia. Cậu đánh bọn họ thành như vậy, không cố ý đả thương người thì là gì? Mau quỳ xuống.

Đám cảnh sát xung quanh thấy vậy liền móc còng tay, chuẩn bị tiến lên bắt lấy Giang Nguyên.

Những người bên cạnh nhìn thấy cảnh sát, không ai dám lên tiếng. Sắc mặt của Dư Giang đằng sau Giang Nguyên cũng trắng bệch. Mặc dù tuổi tác của cậu không lớn, nhưng cũng biết Lý đại đầu có quan hệ rất tốt với bạch đạo. Đám cảnh sát này quả nhiên đã đến giúp đỡ Lý đại đầu.

Dường như cảm nhận được sự sợ hãi của Dư Giang, Giang Nguyên quay đầu lại, mỉm cười vỗ đầu cậu, ý bảo cứ yên tâm, sau đó tháo

mũ xuống cầm trong tay, nói:

- Bảo Cục trưởng của các người đến đây. À, sẵn tiện thông báo cho chú của người này. Nói cho bọn họ biết, nếu không đến, hậu quả bọn họ tự gánh.

- Haha, cậu tưởng cậu là ai? Bệnh thần kinh!

Nghe xong, Lý đại đầu cười ha hả, sau đó liền nghe cấp dưới nhỏ giọng nói bên tai:

- Trưởng sở, hình như hắn là Giang Nguyên.

- Giang Nguyên?

Trưởng sở ngẩn người, lẩm bẩm một tiếng. Trong lúc còn chưa kịp phản ứng, người vây xem bên cạnh cũng có người nhận ra Giang Nguyên, vừa vui mừng lẫn sợ hãi kêu lên:

- Đúng rồi, cậu ấy là Giang Nguyên.

- Sao, là Giang Nguyên thật sao? Là Giang Nguyên ở trên tivi đó hả?

Mọi người cùng kêu lên.

Lúc này Trưởng sở cũng nhớ đến Giang Nguyên là ai, sắc mặt trắng bệch, tay cầm súng bắt đầu có chút run run.

Y bối rối nhìn qua gấu vai của Giang Nguyên, rồi lại nhìn bộ dạng của hắn, trong lòng lại càng hoảng hốt. Là Giang Nguyên không sai. Nếu đúng là Giang Nguyên, đối phương tuyệt đối là Đại tá. Tuy lần trước đưa tin Giang Nguyên chỉ là Thượng tá, nhưng xem ra, chỉ sợ đã được thăng cấp.

- Sở trưởng, Sở trưởng...

Thấy Sở trưởng của mình sững sờ, đầu súng vẫn còn chĩa vào đối phương, một cảnh sát phía sau tiến lên nhắc nhở.

- Hắn?

Nghe tiếng bên tai, Trương sở vội vàng thu hồi khẩu súng, sau đó cười khan, vội vàng đứng thẳng thân hình, chào Giang Nguyên theo kiểu quân đội:

- Xin chào đồng chí Đại tá, tôi là Phó sở trưởng đồn công an thành phố Trương Tả Quân.

Nhìn biểu hiện của Trương sở, Giang Nguyên cũng không đáp lễ, lạnh lùng nói:

- Tôi vừa mới nói, anh hãy nhớ kỹ cho, mau gọi Cục trưởng cộng với chú của người kia đến đây. Tôi không đủ kiên nhẫn đâu.

- Vâng, vâng. Tôi sẽ đi thông báo cho Cục trưởng, còn có vị kia nữa.

Trương sở xanh cả mặt, vừa lau mồ hôi vừa đáp lời, vội vàng móc điện thoại bước sang một bên. Bây giờ y chỉ có thể gọi cho Cục trưởng, còn về vị kia, y đúng là không có tư cách, chỉ có thể để Cục trưởng thông báo việc này.

Đại tá đến đây, hoàn toàn ngang ngửa với người đứng thứ hai của thành phố này. Y chỉ là một sở trưởng nho nhỏ, không có tư cách để bắt tay đối phương. Tuy nói quân sự và chính trị không quan hệ với nhau, theo lý cho dù Giang Nguyên có là Đại tá, cũng không thể ra lệnh được cho Cục trưởng của bọn họ, đừng nói chi đến vị kia. Những danh tiếng của Giang Nguyên thật sự quá lớn. Hơn nữa còn nghe đồn có quan hệ với cao tầng. Giọng điệu thật sự là hù chết người. Y nào dám suy nghĩ quá lâu, chỉ có thể vội vàng đáp lời.

Về phần ứng phó như thế nào cũng không liên quan đến y. Bây giờ y chỉ cầu cho mình có thể thoát được việc này là tốt rồi.

Chương 786: Trấn an mẹ con Dư gia

Cục trưởng đại nhân nhận được tin tức Giang Nguyên xuất hiện tại thành phố Duyên, lại náo ra chuyện như vậy, gương mặt liền biến sắc. Đặc biệt sau khi nghe được giọng điệu đàng đàng sát khí của Giang Nguyên, lúc này hận không thể một tát tát chết Lý đại đầu.

Nhưng hận thì hận, vẫn phải khẩn trương hỏi:

- Vấn đề của Lý đại đầu không lớn chứ?

- Cục trưởng, Lý đại đầu bị đánh gãy tay chân, bị thương không nhẹ.

Trương sở tránh một bên, liếc mắt nhìn Giang Nguyên, thấy Giang Nguyên cũng không chú ý đến bên này, vội vàng nhỏ giọng hồi báo.

- Tay chân bị đánh gãy? Tên kia xuống tay tàn nhẫn như vậy sao?

Cục trưởng đại nhân hoàn toàn hoảng sợ.

Trương sở nhìn đám người rên rỉ không thôi, trong lòng cũng âm thầm kinh hãi, thấp giọng nói:

- Cục trưởng, không chỉ có một mình Lý đại đầu, thuộc hạ của cậu ta cũng bị đánh gãy tay chân, bây giờ đang nằm kêu rên.

- Cái gì?

Cục trưởng đại nhân ngây ra. Giang Nguyên thật đúng là kiêu ngạo, một mình đánh bị thương nhiều người như vậy, xuống tay lại tàn nhẫn.

- Được rồi, bây giờ tôi sẽ báo cáo lại với vị kia, xem ông ấy định xử lý như thế nào. Anh ở bên đó nhất định phải trấn an tiểu tổ tông, đừng để xảy ra thêm chuyện gì nữa.

- Vâng, thưa Cục trưởng, nhưng ngài nhất định phải nhanh lên. Cậu ta nói sẽ không kiên nhẫn. Tôi sợ tôi không trụ được.

Trương sở vội vàng nhắc nhở. Y không muốn ở đây một mình ứng phó tiểu tổ tông. Vạn nhất xảy ra vấn đề, người thứ nhất chịu trận chính là y.

- Không được cũng phải được, hiểu chưa?

Nói xong, cục trưởng đại nhân cúp máy, sau đó gọi điện thoại cho vị kia.

Trong phòng làm việc, một lãnh đạo mang mắt kính đang ký tên lên văn kiện, đồng thời nói với thư ký bên cạnh:

- Bảo Cục Môi trường nhanh chóng chứng thực việc này. Không được để xảy ra sai sót.

- Vâng, tôi rõ rồi.

Thư ký bên cạnh khom người đáp.

Đồng chí lãnh đạo đang định đưa văn kiện cho thư ký, đột nhiên điện thoại của thư ký vang lên. Sau khi nói qua hai câu, liền đưa điện thoại cho vị lãnh đạo:

- Thị trưởng, Cục trưởng Quách tìm ngài.

- Lão Quách?

Đồng chí lãnh đạo cau mày, sau đó đưa tay tiếp nhận điện thoại.

Nghe bên kia nói, sắc mặt vị lãnh đạo đột nhiên sa sầm lại, trong nháy mắt lại tái xanh, đập bẻ tách trà trên bàn, tức giận quát:

- Giang Nguyên là cái thứ nào mà dám khi dễ trên đầu lão tử, lại còn đả thương nhân viên công tác của chính quyền? Lại còn bắt tôi đi gặp hắn nữa?

Thư ký bên cạnh thấy Thị trưởng vốn nhã nhặn đột nhiên dữ tợn, trong lòng cũng run lên. Đi theo Thị trưởng đã nhiều năm rồi, y biết rõ Thị trưởng lúc này chỉ sợ là giận thật. Nếu không cũng không có bộ dạng như vậy. Lần cuối nhìn thấy Thị trưởng tức giận như thế đã là cách đây hai năm. Khi đó Thị trưởng đã cách chức một Cục trưởng và hai Phó cục trưởng. Không biết lần này là ai gặp xui xẻo.

- Thị trưởng, bây giờ cậu ta đã làm Đại tá, quan hệ với cấp trên hẳn cũng tốt. Nếu không cũng không dám kiêu ngạo ở địa bàn của chúng ta như thế. Tôi thấy nếu không chúng ta sang đó một chút. Tên tiểu quỷ đó còn khó chơi hơn cả Diêm Vương đấy.

Nghe giọng nói tức giận ở bên kia, Cục trưởng đương nhiên biết được ông chủ đã nổi bão. Nhưng bây giờ ngay cả bản thân ông

cũng không dám tức giận. Bởi vì tiểu tử kia cũng không dễ chọc. Nhiều chuyện chi bằng ít một chuyện, đành phải khuyên Thị trưởng một câu, tránh sau này gặp phiền phức.

Nghe Cục trưởng khuyên nhủ, vị Thị trưởng mới tạm hòa hoãn xuống. Có thể lần lộn đến vị trí này cũng không phải nhân vật đơn giản. Phát cáu cũng chỉ là vì mất mặt mà thôi. Sau khi hết giận, lập tức có thể nghĩ thông suốt. Giang Nguyên có thể nói như vậy, tuyệt đối không phải làm bộ.

Sau khi vị Thị trưởng hỏi rõ ràng nguyên nhân, đồng thời cho người đi thăm dò tình huống của Dư gia, lúc này mới cùng với thư ký đi gặp Giang Nguyên.

Nửa đường, vị Cục trưởng Quách cũng chạy đến, thuận tiện ngồi xe của vị Thị trưởng luôn.

Hiện tại Giang Nguyên đang ngồi trong cửa hàng nhỏ của mẹ con Dư gia. Lúc này, Dư mẫu cũng đã biết được tin tức về Dư Cường. Tuy đã sớm có đoán trước, nhưng vẫn không khỏi cảm thấy đau khổ.

Tiểu Giang thật ra kiên cường hơn nhiều. Sau một hồi bi thống, đã tiếp nhận được sự thật, cố nén đau thương mà an ủi Dư mẫu.

Một lát sau, thấy mẹ con Dư gia cũng đã bình tĩnh hơn, Giang Nguyên liền hỏi rõ ràng chuyện phá hủy nhà của hai người.

Thì ra là có một ngân hàng chuẩn bị mở một chi nhánh trên con đường này. Và chính quyền thành phố cũng đã phê duyệt kế hoạch. Vốn là chọn hai nhà khác, nhưng hai nhà đó ra giá đền bù quá cao, đàm phán không thành, sau đó không biết thế nào lại chọn cửa hàng của Dư gia.

Dư gia hiển nhiên là không chịu bán. Kết quả, sau mấy lần cự tuyệt đối phương, ngân hàng không biết đã thông qua chính quyền như thế nào và sau đó thì Lý đại đầu đến. Gã đã hai lần đến đây uy hiếp Dư mẫu và Dư mẫu vẫn không đồng ý. Vì thế mới xảy ra chuyện như ngày hôm nay.

- Giang...Giang Nguyên, nếu cháu là bạn của Tiểu Cường, xin cháu

hãy giúp mẹ con cô việc này. Nếu không có cửa hàng, cô không biết lấy cái gì để nuôi Tiểu Giang ăn học.

Dư mẫu chần chừ một chút, nhìn Giang Nguyên, cẩn thận hỏi.

Giang Nguyên gật đầu, nói:

- Cô yên tâm đi, cháu và Dư Cường là anh em tốt với nhau. Nếu anh ấy đã không còn, sau này cháu sẽ là con của cô. Hiển nhiên việc này sẽ do cháu xử lý. Vốn lần này cháu đến đây, chủ yếu là để thăm cô và Tiểu Dư, xem cuộc sống của hai người như thế nào, có cần cháu giúp đỡ gì hay không.

- Chuyện này cháu nhất định sẽ xử lý tốt, cam đoan sau này không ai dám đến làm phiền cô nữa. Hết thầy đã có cháu rồi.

Giang Nguyên mỉm cười nói:

- Về phần Tiểu Giang, cô cũng đừng lo lắng. Hai năm qua xảy ra chút phiền phức, tất cả tư liệu và sổ sách đều mất hết, cho nên việc trợ cấp hàng tháng mới bị cắt đứt. Cháu cũng vừa mới có được tư liệu của mọi người, cũng đã nhanh chóng bổ sung lại số tiền bị cắt đứt trong hai năm qua. Sau này mỗi tháng, tiền trợ cấp sẽ được tăng gấp đôi. Vì thế, cuộc sống sau này, mong cô cũng đừng lo lắng nữa.

Chương 787: Giao phong

Nghe Giang Nguyên nói, gương mặt của Dư mẫu thoáng hiện lên chút thoải mái. Hai năm qua, tuy nói có cửa hàng, duy trì cuộc sống cũng không có vấn đề gì. Nhưng dù sao cũng chỉ có một mình bà, phải gồng gánh cả một gia đình cũng không dễ dàng gì. Nếu không có cửa hàng, cuộc sống của hai mẹ con sau này sẽ gặp khó khăn rất lớn, đừng nói chi đến việc Tiểu Giang còn phải lên đại học, chi tiêu sẽ còn nhiều hơn.

- Giang Nguyên, tiền trợ cấp của hai năm trước, cô không cần cũng được. Nhưng nửa năm nữa Tiểu Giang sẽ lên đại học, cho nên cứ dựa theo trước đó trợ cấp cho cô là được, không cần tăng gấp đôi đâu.

Dư mẫu suy nghĩ một chút, hơi xấu hổ nói:

- Cô nghĩ nhà khác chắc cần hơn.

- Cô không cần lo lắng. Tiền bạc rất đầy đủ. Hơn nữa cháu không chỉ đến thăm mỗi một nhà của cô. Gia đình của những chiến hữu khác, cháu cũng theo kế hoạch mà đến thăm, hơn nữa đồng loạt trợ cấp như nhau.

Giang Nguyên cười nói.

Nghe Giang Nguyên nói, lúc này Dư mẫu mới yên tâm gật đầu nói:

- Vậy là tốt rồi.

Bên ngoài Dư gia đang vây đầy người. Nhìn mẹ con Dư mẫu đang nói chuyện với Giang Nguyên trong cửa hàng, ai nấy đều cảm thấy vui mừng lẫn hiếu kỳ:

- Mặc dù Dư Cường mất rồi, nhưng hai mẹ Dư gia xem như đã tìm được người đáng tin cậy. Có người này ở đây, chỉ sợ không ai dám tháo dỡ nhà của bọn họ.

- Cái này là ép mua ép bán mà. Người ta cô nhi quả mẫu phải dựa vào cửa hàng để kiếm sống. Người khác không bán thì đến khi dễ mẹ con người ta, đúng là không biết xấu hổ. Lúc này có chàng thanh niên kia ra mặt, người dám động hai mẹ con họ sợ là không nhiều.

- Ủ ừ, lần này xem như Trương Thực Trân hết khổ rồi. Mặc dù con trai lớn của bà ấy đã mất, nhưng không nghĩ đến Dư Cường lại có một vị chiến hữu như vậy. Trẻ tuổi như thế mà đã là Đại tá. Chắc trước năm ba mươi là có thể lên hàng tướng rồi. Đúng là tiền đồ vô lượng. Có cậu ấy, mẹ con Dư gia không cần lo lắng nữa.

Trong lúc mọi người đang bàn tán, một chiếc xe cảnh sát đồ xịch bên ngoài. Mọi người nhìn lại, liền nhìn thấy một chiếc xe Audi đi đằng sau xe cảnh sát bước xuống ba người. Một người trung niên mặc cảnh phục, một người đàn ông mang theo xấp công văn và một vị đồng chí lãnh đạo đeo mắt kính gọng vàng bước đến.

- Đến rồi, thật sự đến rồi. Đại tá Giang Nguyên quả thật lợi hại,

chỉ một câu nói, đám người kia đã ngoan ngoãn đến đây.

Nhìn ba người bước đến, đám người vây xem vội vàng tránh ra để ba người bước vào. Cảnh sát cũng bước theo. Đợi đến khi ba người vào cửa, liền đứng bên ngoài phất tay nói với đám người vây xem:

- Được rồi, giải tán, đừng nhìn nữa, đừng nhìn nữa.

Bị cảnh sát đuổi đi, mọi người hậm hực giải tán, đứng cách xa một chút, sau đó cúi đầu nhìn về phía bên này. Vốn tưởng rằng còn có thể ở lại xem náo nhiệt một chút, nhưng lại đụng phải khắc tinh, chỉ có thể thất vọng mà ra về.

Giang Nguyên hiển nhiên cũng chú ý đến ba người bước vào, nhưng không hề ý định đứng dậy. Mẹ con Dư gia thấy vị Thị trưởng uy nghiêm thường xuyên xuất hiện trên tivi, lại không được bình tĩnh như Giang Nguyên, liền vội vàng đứng lên, tươi cười nhìn mấy vị quan phụ mẫu.

Các vị quan phụ mẫu thấy Giang Nguyên không có ý định đứng dậy, sắc mặt không khỏi có chút khó coi. Cục trưởng Quách thật ra là người rất có nhãn lực, thấy Giang Nguyên không định đứng dậy, rồi lại nhìn ông chủ bên cạnh có chút không vui, lập tức tiến lên, đứng trước mặt Giang Nguyên, đưa tay ra:

- Xin chào đồng chí Đại tá Giang Nguyên, tôi là Cục trưởng cục Cảnh sát thành phố Duyên Quách Nghị Bưu.

Quả nhiên, Cục trưởng Quách kính lễ như vậy, Giang Nguyên liền chậm rãi đứng dậy, đội mũ lại đằng hoàng, lúc này mới nói:

- Chào ngài, đồng chí Cục trưởng Quách.

Cục trưởng Quách thở phào nhẹ nhõm, tranh thủ mỉm cười bắt tay Giang Nguyên, sau đó giới thiệu:

- Đại tá Giang Nguyên, vị này là Thị trưởng Trương thành phố Duyên chúng tôi.

- Chào Đại tá Giang Nguyên, cậu đại giá quang lâm đến đây, hoan nghênh, hoan nghênh.

Mặc dù trong lòng vô cùng khó chịu, nhưng Thị trưởng Trương vẫn mỉm cười, vươn tay nắm lấy tay Giang Nguyên.

- Xin chào Thị trưởng Trương.

Tục ngữ có nói không đánh vào mặt người đang tươi cười, mặc dù Giang Nguyên vẫn lãnh đạm như cũ, nhưng vẫn không mất lịch sự, đưa tay ra bắt tay Thị trưởng Trương, sau đó nói:

- Nào, mời hai vị ngồi.

Thấy Giang Nguyên xem mình như chủ ở đây, hai mắt Thị trưởng Trương không khỏi co rụt lại, nhưng vẫn mỉm cười ngồi xuống chiếc ghế mà mẹ con Dư gia mang đến. Thậm chí còn nói tiếng cảm ơn, khiến cho hai người lần đầu tiên nhìn thấy quan lớn cũng phải có chút luống cuống tay chân.

Đợi đến khi Dư mẫu mang trà lên, Giang Nguyên cũng không khách sáo, trực tiếp nói:

- Hôm nay rất xin lỗi, đã quấy rầy hai vị.

- Nào có, nào có. Đại tá Giang Nguyên đại giá quang lâm, chúng tôi thân là chủ nhà, vẫn nên tiếp đãi chu đáo. Chúng tôi phải là người nói xin lỗi mới đúng.

Bản lĩnh hai mặt của Thị trưởng Trương phát huy vô cùng nhuần nhuyễn.

Giang Nguyên cười lãnh đạm, cũng không dông dài:

- Chuyện ngày hôm nay, tôi thật ra rất để ý.

Giang Nguyên nhìn Dư mẫu và Tiểu Giang bên cạnh, nói:

- Hai người này là thân nhân của chiến hữu thân thiết nhất trong đơn vị của tôi. Vì quốc gia, Dư Cường đã chết một cách vinh quang. Vốn, Dư Cường vì nước hy sinh, thân nhân hẳn phải được hưởng ưu đãi. Nhưng bởi vì có chút nguyên nhân bí mật, cho nên quốc gia và quân đội cũng không tuyên dương việc này.

Nói đến đây, Giang Nguyên dừng một chút rồi nhìn chằm chằm

Cục trưởng Quách lần Thị trưởng Trương, nói:

- Cho nên, hai vị chắc không rõ ràng lắm. Tôi cũng không trách hai người, nhưng dung túng cấp dưới thực hiện hành vi tháo dỡ bạo lực. Quốc gia cũng không cho phép việc này.

Nghe Giang Nguyên nói ra từng câu chụp mũ, sắc mặt hai vị lãnh đạo đều biến đổi. Thượng có chính sách, hạ có đối sách. Chỉ cần đề chuyện này xuống, ai còn quan tâm chứ?

Nhưng nghe Giang Nguyên nói xong, gương mặt hai người đều có chút khó coi. Nếu để truyền ra ngoài, tuyệt đối là chuyện phiền toái. Cái mũ này không thể đội được. Nghĩ đến đây, sắc mặt hai người nhìn Giang Nguyên liền phát lạnh.

Chương 788: Tập sát

Thấy sắc mặt hai vị lãnh đạo phát lạnh, Giang Nguyên cười khểnh trong lòng, nhưng cũng không lên tiếng, chỉ chờ xem hai người bọn họ dự định bịt miệng hắn như thế nào.

Thị trưởng Trương nhìn chăm chăm Giang Nguyên, lạnh giọng nói:

- Đại tá Giang Nguyên, tôi không thấy hành vi tháo dỡ bạo lực. Tôi chỉ thấy đồng chí Giang Nguyên cậu tùy ý đánh bị thương nhân viên chấp pháp của chính quyền. Chỉ sợ điều này cũng không được phép?

Nghe giọng nói uy hiếp, khóe miệng Giang Nguyên vênh lên, gương mặt trong nháy mắt lạnh lại. Còn sắc mặt của Cục trưởng Quách thì cứng đờ, biết tình huống khó mà xoay chuyển được. Bây giờ chỉ có thể nhìn xem ai chơi được ai.

- Haha...

Giang Nguyên khẽ cười nhưng ánh mắt lại tràn ngập ý lạnh, nói:

- Thị trưởng Trương, tôi gọi ngài đến chỉ để nói một câu, tôi không hài lòng về việc này. Nếu ngài cảm thấy không hài lòng về tôi, ngài có thể không cần nói nữa. Như vậy, ngài có hai con đường để đi.

Giang Nguyên vẫn cười, nhưng giọng cười lại mang ý trào phúng:

- Thứ nhất, bây giờ ngài có thể đi, ngày mai tiếp nhận tạm cách chức điều tra. Thứ hai, ngài ngay lúc này gọi điện thoại đến văn phòng phòng Giám sát. Ô, ngài không có tư cách này. Như vậy đi, ngài có thể gọi cho Dương tư lệnh của quân khu tỉnh, mời ngài ấy gửi lời phân nân và trách cứ của tôi đến văn phòng Giám sát khu vực. Ngày mai ngài vẫn sẽ tiếp nhận tạm cách chức điều tra.

Nói đến đây, Giang Nguyên dừng lại một chút, vẻ mặt trào phúng nhìn chằm chằm Thị trưởng Trương giống như nhìn một con bọ ngựa đang giơ càng của mình trước một chiếc xe:

- Nhưng nếu dùng cách thứ hai, ngài còn có hy vọng kéo tôi xuống nước cùng.

- Cậu...làm càn!

Lửa giận trong mắt Thị trưởng Trương bốc lên, đứng phắt dậy, sau đó xoay người rời đi.

Giang Nguyên bật cười nhìn Thị trưởng Trương bước ra cửa, ánh mắt không hề biểu hiện một chút ý tứ nào. Đối với hắn mà nói, việc này chẳng phải việc lớn. Muốn xử lý cũng chẳng phiền phức. Bất quá hắn chỉ dùng cách đơn giản nhất để không bị lãng phí thời gian.

Nếu đối phương đủ thông minh, hết thủy sẽ ổn. Giang Nguyên cũng không cần lãng phí thời gian ở đây mà đối phương cũng tránh thoát được một kiếp. Nhưng nếu ông ta không đủ thông minh, chết cũng đừng hối.

Giang Nguyên không quan tâm, nhưng Dư mẫu bên cạnh lại sợ hãi. Bà biết chiến hữu của con trai mình là người rất lợi hại. Nhưng Thị trưởng của thành phố Duyên là người dễ chọc sao? Ông ta giận dữ bỏ đi như vậy, chỉ sợ sau này sẽ phiền phức lớn.

Về phần Cục trưởng Quách bên cạnh, vẻ mặt xấu hổ đứng dậy, nhìn ông chủ bị tức chết mà bỏ đi, lúc này đi không được mà không đi cũng không được.

Trong lúc mọi người đang bàng hoàng, Thị trưởng Trương cũng đã

bước ra đến cửa. Chỉ cần nhắc một bước nữa là ra ngoài, nhưng vừa mới nâng được một nửa, liền cứng lại giữa không trung.

Nhìn động tác của ông ta, vẻ trào phúng trong mắt Giang Nguyên lại càng đậm. Nhìn qua, vị lãnh đạo này cũng không phải quá ngu.

Cục trưởng Quách và mẹ con Dư mẫu nhìn Thị trưởng Trương đột nhiên thay đổi vẻ mặt, mỉm cười quay trở lại, liền cảm thấy bất ngờ. Chỉ có Giang Nguyên là thở ra một hơi, cầm tách trà lên nhấp một ngụm. Việc này rốt cuộc không cần hẳn phải tốn thời gian rồi.

Ở lại Dư gia cũng không quá lâu, Giang Nguyên để lại phương thức liên lạc của mình, sau đó tạm biệt mẹ con Dư mẫu.

- Cô đừng lo lắng quá. Có gì khó khăn cứ gọi cho cháu, đừng ngại nhé. Về phần Tiểu Giang, nếu chưa chọn được trường mình thích, cứ gọi cho cháu, cháu sẽ giúp em ấy.

Để lại lời hứa, Giang Nguyên vỗ vai Tiểu Giang, nói:

- Dư Giang, hãy cố gắng lên nhé, đừng làm mất thể diện anh trai của em.

- Vâng, anh Giang Nguyên, em nhất định sẽ không để cho anh và anh trai của em thất vọng.

Dư Giang gật đầu thật mạnh, nói.

- Được, cố gắng lên nhé.

Vẫy tay chào tạm biệt mẹ con Dư gia, Giang Nguyên lại tiếp tục chạy đến gia đình tiếp theo. Thời gian cũng không còn nhiều, phải tranh thủ mới được.

Nửa tháng sau, Giang Nguyên lái xe rời khỏi một thôn trang nhỏ, gương mặt thoáng có chút mệt mỏi.

Nửa tháng qua, hắn đã đi mấy tỉnh, thăm hỏi gần ba mươi gia đình của chiến hữu. Bây giờ chỉ còn lại bốn năm nhà cuối cùng. Dự tính trong vòng ba ngày sẽ hoàn tất. Điều này khiến cho hắn không nhận được mà thở phào nhẹ nhõm.

Nửa tháng qua, đại đa số gia đình, hẳn cũng chỉ cần đến thăm một chút hoặc ăn một bữa cơm đơn giản, trên cơ bản cũng chỉ hao phí chút thời gian. Nhưng có một số gia đình, ngoại trừ trợ giúp về phương diện kinh tế thì còn phải giúp đỡ bọn họ giải quyết một số vấn đề không cách nào xử lý.

Tuy nói Giang Nguyên rất tình nguyện giúp một tay, nhưng có nhiều chuyện phải hao tổn tâm sức. Hôm nay, hẳn vừa mới đi thăm một nhà, giúp bọn họ xử lý một số chuyện với chính quyền địa phương xong, cảm thấy có chút mệt mỏi.

Hạ cửa sổ xe xuống, Giang Nguyên giảm tốc độ, cảm nhận gió núi thổi vào, thấy dễ chịu hơn đôi chút.

Chiếc xe chạy được vài dặm, Giang Nguyên nhìn thấy phía trước đậu một chiếc xe tải. Chiếc xe tải này cũng không phải đậu sát ven đường mà chiếm hơn phân nửa làn đường, khiến Giang Nguyên không thể băng qua.

Giang Nguyên chậm rãi cho xe dừng lại, nhìn xung quanh cũng không thấy tài xế xe tải ở đâu, đang định xuống xe, đột nhiên lỗ tai nhạy cảm bắt được một tiếng phốc rất nhỏ.

Nghe được thanh âm này, Giang Nguyên giật thót người, thân hình bắn lên, ngay cả cửa xe cũng không kịp mở, cả người nhảy qua cửa sổ xe ra ngoài.

Giang Nguyên nhanh chóng lộn nhào hai vòng trên đường. Khi hẳn sắp lặn thêm lần nữa, một đạo hỏa quang băng qua trên đầu của hẳn, sau đó bắn vào chiếc xe việt dã của hẳn.

Ầm! Một tiếng nổ kịch liệt vang lên. Chiếc xe việt dã của Giang Nguyên trong nháy mắt biến thành một đồng đống lửa thật lớn.

Ánh mắt Giang Nguyên lạnh lại, sau khi lặn nốt một vòng, hẳn nhanh chóng bắn lên, bổ nhào vào đồng đống dây leo gần đó.

Vị trí hẳn vừa mới rời đi vang lên tiếng pắc pắc. Mấy khối đá mà hẳn đặt chân cũng bị bắn nát bấy.

- Chủ thể tiến vào trạng thái Không Minh, tất cả thiên phú khởi động, năng lượng tiêu hao chậm lại 90%.

Khi tin tức hiện lên trong đầu của hắn, thân hình Giang Nguyên trở nên quỵ mị, chợt lóe lên rồi biến mất trong tầm nhìn của mấy cây sủng bắn tĩa.

Chương 789: Chạy trời chết

Khi Giang Nguyên nhìn thấy một lão nhân và một người đàn ông trung niên che mặt xuất hiện, hắn liền cảm thấy không ổn.

Hắn không quen hai người, cũng không nhận ra hình dáng của cả hai, nhưng khí tức toát ra thì không thể che giấu được cảm giác của hắn.

Hai cao thủ Thiên giai xuất hiện trước mặt hắn, Giang Nguyên có dùng mộng để nghĩ cũng biết lần này hắn phiền phức lớn rồi.

- Nghĩ không ra Hồ trưởng lão lại vô sỉ đến tình trạng này.

Nhìn hai người, Giang Nguyên lắc đầu thở dài, trào phúng nói.

Hai cao thủ Thiên giai nghe Giang Nguyên nói xong, ánh mắt cũng không hiện lên sự khác thường, không nói một lời đánh tới Giang Nguyên.

- Mẹ kiếp.

Nhìn cả hai, Giang Nguyên cười khở, cũng không suy nghĩ nữa, quay đầu bỏ chạy. Đối kháng với hai cao thủ Thiên giai, nếu còn không chạy, chính là ngu.

Đối với mấy chuyện này, Giang Nguyên cảm thấy không cần phải suy nghĩ nhiều. Có suy nghĩ cũng vô ích. Chạy trốn trước mới là chuyện lớn.

Nhưng muốn chạy thoát khỏi sự đuổi giết của hai cao thủ Thiên giai trong khu vực đường núi là rất khó khăn. Giang Nguyên cũng không cho rằng mình có thể không bị tổn hao lông tóc mà rời đi, chỉ xác định không để cho hai cao thủ Thiên giai vây công mà thôi. Một cao thủ Thiên giai thì còn được, hai cao thủ, thật sự khó lắm.

Cứ như vậy, một người chạy trốn hai người đuổi, rất nhanh biến mất trong khu rừng.

Mấy cây súng bắn tĩa phục kích Giang Nguyên lúc ban đầu cũng thu dọn đồ đạc, lưu loát lẫn vào trong khu rừng.

Khu rừng đột nhiên trở nên yên tĩnh, chỉ có gió núi thổi qua, lay động tán lá cây.

Phía sau, một bóng người xuất hiện, nhìn theo hướng mấy tay súng bắn tĩa rời đi, sau đó nhấn tai nghe, thấp giọng cười nói:

- Ngô tiên sinh, xem ra mục tiêu của chúng ta còn có người khác theo dõi.

- Còn có người khác theo dõi?

Bên kia truyền đến một giọng nói thâm trầm:

- Chuyện gì xảy ra vậy?

- Theo sự phân phó của ngài, tôi đã đi theo mục tiêu, bây giờ hẳn bị người ta dùng súng thối tung chiếc xe, sau đó còn bị hai cao thủ Thiên giai đuổi giết.

Người nọ nói:

- Nhìn tình huống này, có lẽ không cần chúng ta ra tay.

- Không cần chúng ta ra tay?

Ngô tiên sinh chần chờ một chút, sau đó nói:

- Anh hãy tiếp tục theo dõi. Tôi lập tức đến đó ngay. Người này tốt nhất không nên chết trong tay người khác.

- Rõ.

Người nọ gật đầu, sau đó nhìn bốn phía, rất nhanh chui vào trong khu rừng, biến mất không thấy.

Giang Nguyên thở hổn hển vọt ra khỏi một gốc cây đại thụ, gương mặt đỏ đầy mồ hôi, khóe miệng còn vương lại chút máu.

Tiếp theo đó, người đàn ông trung niên theo sát đằng sau, không nói một lời bổ tới một chưởng về phía Giang Nguyên.

Giang Nguyên nhảy lên, tránh được một chưởng của người đàn ông trung niên, sau đó không chút do dự đâm một quyền vào mặt ông ta.

Bịch. Người đàn ông trung niên hất tay cản lại, phát ra tiếng xé gió nặng nề. Thân hình hai người đều run lên. Giang Nguyên hít một hơi thật sâu, một cước đá vào bụng dưới người đàn ông trung niên.

Người đàn ông trung niên khẽ hừ một tiếng, không chút để ý một cước này của hắn, huy động khuỷa tay đánh vào mặt hắn.

Giang Nguyên làm sao mà không biết suy nghĩ của đối phương, đây rõ ràng là lưỡng bại câu thương.

Bây giờ mà không rời khỏi, đợi lão già kia đuổi tới, hết thầy đều xong đời.

Dưới chân đạp mạnh, lui về sau vài bước, tránh được khuỷa tay của người đàn ông trung niên, sau đó lắt mình chạy về phía khu rừng.

Nhưng chỉ mới chạy được vài bước, phía trước đột nhiên có một thân ảnh quen thuộc xông ra, là lão đầu tóc hoa râm.

- Mẹ kiếp.

Giang Nguyên mắng thầm trong lòng, bật người chuyển hướng chạy về phía bên cạnh.

Lão đầu lạnh lùng gật đầu với người đàn ông trung niên một cái, nhanh chóng đuổi theo Giang Nguyên. Người đàn ông trung niên nhìn xung quanh, nở nụ cười lạnh, sau đó lao về một hướng khác.

Hôm nay hai người bọn họ nhận được mệnh lệnh nhất định phải giữ Giang Nguyên ở lại chỗ này. Với thực lực của cả hai, đối phó một Địa giai đỉnh phong tất nhiên là không khó. Nhưng tiểu tử này vô cùng giảo hoạt. Truy kích cả nửa tiếng cũng không bắt được, khiến cho cả hai cảm thấy mất hết mặt mũi.

Hai cao thủ Thiên giai đuổi theo một Địa giai đỉnh phong lại lãng phí thời gian lâu như vậy.

Nhưng hai người cũng âm thầm cảm thấy kinh hãi. Thực lực của tiểu tử này chẳng những có thể so sánh với Thiên giai. Hơn nữa còn có khí lực dai như vậy. Mặc dù hai người đã khiến cho hắn bị thương không nhẹ, nhưng vẫn không bắt được đối phương. Nhưng hai người tin rằng, cho dù hắn có dai đến cỡ nào, dưới sự truy kích của cả hai, quyết không chạy thoát được bao lâu.

Sự thật quả là như thế. Mặc dù năng lượng súc tích của Giang Nguyên không ít, nhưng duy trì liên tục trong thời gian dài, lại còn phát động các loại kỹ năng, năng lượng tiêu hao là rất lớn. Hơn nữa, sau khi bị đối phương đánh bị thương cơ quan trong cơ thể, mặc dù đã uống thuốc, nhưng phải duy trì trong cường độ cao như thế, trên cơ bản chỉ có thể giúp không chuyển biến xấu hơn mà thôi.

Thấy người đàn ông trung niên xông đến trước mặt, Giang Nguyên thầm cười khổ. Sau khi xoay người liều mạng đánh một chưởng với lão đầu, nương theo chưởng lực đụng vào một cái cây bên cạnh.

Chỉ là nội tạng trong cơ thể bị chấn động, khiến hắn phun ra một ngụm máu.

Phù phù. Giang Nguyên chỉ cảm thấy phổi của hắn giống như bị thiêu đốt, mỗi một lần hô hấp đều đau như dao cắt.

Cười khổ, Giang Nguyên tiếp tục chạy về phía trước. Nếu không kiên trì, chỉ có thể chết mà thôi. Trong trí nhớ của hắn, dường như phía trước có một con sông. Nếu như phán đoán không sai, con sông hẳn cách hắn không xa. Chỉ cần có thể kiên trì chạy đến con sông, hắn sẽ còn hy vọng chạy thoát.

Lão đầu và người đàn ông trung niên đuổi theo không bỏ. Nhìn thân ảnh như ẩn như hiện của Giang Nguyên, cả hai nở nụ cười lạnh. Tiểu tử này chắc chắn không kiên trì được bao lâu nữa.

Róc rách. Giang Nguyên thở hổn hển chạy về phía trước. Thính giác nhạy cảm của hắn rốt cuộc nghe được tiếng nước mơ hồ

truyền đến, lập tức mừng rỡ, tăng tốc chạy đi.

Hai người đuổi theo đằng sau cũng nghe được tiếng nước, sắc mặt biến đổi, đồng thời cũng tăng tốc đuổi theo.

Chương 790: Bị bắt

Nhìn thân ảnh quay lại vẫy tay với hai người rồi biến mất trong dòng nước chảy xiết, sắc mặt lão đầu và người đàn ông trung niên trắng bệch đứng trên bờ nhìn nhau.

Bọn họ là cao thủ Thiên giai. Thực lực cao hơn Giang Nguyên. Thậm chí bọn họ bơi không tệ. Nhưng bọn họ không nắm chắc sau khi bảo toàn được mạng sống trong dòng nước chảy xiết còn có thể đuổi giết một người thoát nhìn là cao thủ trong nước như Giang Nguyên hay không. Nói không chừng, không bắt được đối phương lại còn bị đối phương dim chết.

Cho nên hai người chỉ liếc mắt nhìn nhau một cái rồi bất đắc dĩ rời đi. Bây giờ chỉ có hai người bọn họ, căn bản không thể điều động nhân thủ khác. Cho nên, nhiệm vụ thư sát lần này xem như thất bại.

Thủy tính của Giang Nguyên rất tốt. Những trận tác chiến ở Amazon đã giúp cho hắn có được kinh nghiệm chạy trốn và tác chiến trong nước rất phong phú. Hiện tại dòng nước chảy rất xiết, nhưng nó cũng là một đường lui.

Hắn bế chặt hô hấp, chỉ dựa vào cảm giác toàn thân, tránh cho những hòn đá và nhánh cây trôi theo dòng nước đụng trúng. Không biết qua bao lâu, dòng nước trở nên hiền hòa hơn. Lúc này hắn mới mở mắt, ngoi đầu lên khỏi nước, cẩn thận quan sát bốn phía. Thấy không có động tĩnh mới dám bò lên.

Tuy thương thế trong cơ thể của hắn khôi phục không ít, nhưng nước sông ở đây đã không còn chảy xiết. Nếu bị người khác vây công, tỷ lệ chạy trốn sẽ không cao.

Nhưng Giang Nguyên tin rằng, nếu Hồ Quang Dương đã có thể phái ra nhiều nhân thủ như vậy, chính là muốn mạng của hắn.

Sau khi bò lên bờ, lúc này bầu trời cũng đã tối đen. Không gian hoàn toàn yên tĩnh. Giang Nguyên thở hắt ra, ngồi trên bờ sông nghỉ ngơi. Gió đêm thổi tới khiến cho hắn rung mình một cái.

Cởi cái áo đã rách, vắt nước thật khô, hắn dùng tay chà chà gương mặt thật mạnh, khiến cho gương mặt lạnh như băng thoáng nóng lên một chút. Sau khi ho khan vài tiếng, nhổ hết số máu còn đọng trong cổ họng ra ngoài. Lúc này mới mang theo cơn đau tức ở ngực bước đến hòn đá cách đó không xa. Đứng trên cao một chút mới có thể tìm được đường đi gần nhất.

Vất vả bò lên tảng đá, nhìn xung quanh, rốt cuộc Giang Nguyên nhìn thấy một ngọn đèn phía xa.

Nhảy xuống tảng đá, Giang Nguyên bước nhanh về phía trước, theo hướng của ngọn đèn. Có đèn thì sẽ có đường, có đường thì sẽ có thể rời khỏi nơi này.

Giang Nguyên đi theo hướng ngọn đèn, quả nhiên tìm được một con đường.

Nhưng khi vừa mới bước lên con đường, Giang Nguyên đột nhiên dừng lại.

- Đồng chí Đại tá Giang Nguyên, xin chào.

Đứng chính giữa đường, nghe được câu chào hỏi, gương mặt Giang Nguyên hiện lên nụ cười khổ. Hắn không nghĩ đến vận khí của hắn lại xui xẻo như vậy.

Giang Nguyên quay đầu lại, nhìn người đàn ông trung niên khô gầy phía đối diện, thoáng đánh giá đối phương một chút, sau đó thở dài:

- Ngô tiên sinh, đã lâu không gặp. Chúc mừng ông.

- Haha, đúng vậy, đã lâu không gặp.

Gương mặt Ngô tiên sinh tràn ngập nụ cười, chấp tay nói:

- Chúc mừng, chúc mừng.

Giang Nguyên nhún vai, nhìn bóng người trong bóng tối, bất đắc dĩ nói:

- Nhưng nhìn thấy Ngô tiên sinh, tôi một chút cũng không vui mừng nổi.

- Không có việc gì, không có việc gì.

Ngô tiên sinh khảng khái gật đầu, sau đó cười nói:

- Tôi không ngại.

- Nhưng tôi lại ngại.

Giang Nguyên cười khổ. Sau đó dưới chân đạp mạnh, lao thẳng đến Ngô tiên sinh.

Sau năm phút, Giang Nguyên vừa phun máu vừa nói với người đang cúi người đánh giá mình:

- Ngô tiên sinh thật sự tiến bộ không ít.

- Đương nhiên, tôi đã chịu khổ rất nhiều, phạm phải mạo hiểm lớn như thế, thiếu chút nữa bù luôn cả tính mạng. Nếu không tiến bộ, không phải là cảm thấy có lỗi với Đại tá Giang Nguyên sao?

Haha...

Ngô tiên sinh cười đắc ý, sau đó lau vết máu nơi khóe miệng, hung hăng nện một quyền vào mặt Giang Nguyên:

- Cậu cũng không tệ. Mặc dù không phải Thiên giai, nhưng còn có thể đả thương được tôi, thậm chí giết được hai thuộc hạ của tôi nữa. Đúng là không đơn giản.

Khi Giang Nguyên tỉnh lại, chỉ cảm thấy mặt trời đặc biệt chói chang. Hắn nhìn xung quanh, phát hiện trời đã sáng. Ánh nắng mặt trời chiếu thẳng vào hai mắt, khiến người ta có chút không mở ra được.

Thoáng thích ứng với cường độ ánh nắng mặt trời, lúc này Giang Nguyên mới nhìn rõ bốn phía. Hắn đang bị trói trên một cây đại thụ, đón ánh nắng mặt trời từ bốn phía. Xem ra, phong cảnh này

đúng là không tệ.

Nếu như không phải bị bắt, Giang Nguyên cảm thấy phong cảnh ở đây rất hữu tình. Từ lúc rời khỏi thôn quê, đã lâu rồi không có cảm nhận được phong cảnh như thế.

- Khụ khụ khụ.

Giang Nguyên ho khan mấy tiếng, phát hiện nội thương của hắn đã dường như hồi phục. Nhưng nhìn dây trói trên người cùng với cảm giác lạnh lẽo truyền đến dưới chân, hắn lại bất đắc dĩ cười khổ. Xem ra Ngô tiên sinh thật sự quá đề phòng hắn. Dây thừng dùng để trói hắn được làm từ sợi nhân tạo cường độ cao. Trừ phi hắn có thể chặt gãy được cây cổ thụ đường kính hai thước phía sau mình, còn lại thì tuyệt đối không cách nào chạy trốn.

- Có người không? Có ai không?

Giang Nguyên nhìn chung quanh cũng không thấy một ai, rốt cuộc nhìn không được lớn tiếng kêu bốn phía.

Nhưng kêu một trận, ngoại trừ tiếng của hắn vọng lại, còn lại một bóng người cũng không thấy.

Mặc dù đã sớm có đoán trước, Giang Nguyên vẫn không khỏi thở dài. Hắn không biết Ngô tiên sinh muốn làm cái gì, nhưng chờ chết không phải là tính cách của hắn. Nhưng tìm tới tìm lui, thật sự không tìm ra được biện pháp, chỉ có thể kêu to, hy vọng có ai đến hay không.

Một hồi lâu sau, thấy mặt trời đã qua đến đỉnh đầu, nhưng vẫn không có ai, Giang Nguyên không khỏi tròn tròn mắt. Ngô tiên sinh không có khả năng buông tha cho hắn. Nhưng cũng không loại trừ khả năng ông ta muốn phơi nắng hắn chết khô ngoài này.

Chết kiểu này ghen khuất lắm. Nghĩ như vậy, Giang Nguyên lại thở dài.

Chương 791: Ngô tiên sinh quý dị

Ánh mặt trời càng lúc càng chói chang. Tinh thần của Giang Nguyên cũng có chút uể oải, đặc biệt là miệng của hắn khô khốc. Nhưng cũng may, mặc dù lá cây có chút thừa thớt nhưng vẫn che được một ít ánh mặt trời cho hắn.

Nhớ đến hôm qua xung quanh hắn toàn là nước. Hôm nay thì một giọt nước cũng không có. Đúng là muốn chết đuối cũng có, mà chết khát cũng có.

Giang Nguyên liếm cái môi khô cằn, sau đó cười khổ. Ngô tiên sinh đúng là rất hận hắn. Nếu không cũng không ra tay tàn nhẫn, đem phôi nắn hắn như vậy.

Nhưng chẳng lẽ Ngô tiên sinh tự tin như thế sao? Tin rằng trong ngọn núi này không có ai xuất hiện? Giang Nguyên tính toán một chút. Nếu muốn phôi nắn hắn hoặc để cho hắn chết khát, với thể chất của hắn, ít nhất phải mười ngày nửa tháng. Mặc dù ngọn núi này hẻo lánh, nhưng mười ngày nửa tháng cũng không có ai đến, cho dù đối lại là Giang Nguyên, hắn cũng không tin. Chẳng lẽ Ngô tiên sinh ngu như vậy sao?

Trong lúc hắn đang suy nghĩ, đột nhiên nghe được có tiếng kêu âm âm truyền đến.

Nghe được thanh âm này, Giang Nguyên tò mò ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy trên bầu trời có một điểm nhỏ đang bay đến.

- Trực thăng.

Nhìn điểm nhỏ, tinh thần Giang Nguyên thoáng phần chấn lên, nhưng rồi lại buồn bã. Trực thăng bay đến đây, ngoại trừ người của Ngô tiên sinh, tỷ lệ là những người khác tuyệt đối không lớn. Hắn không tin Ngô tiên sinh có lòng tốt thông báo cho Thiên Y Viện đến cứu hắn.

Quả nhiên không ngoài ý muốn, trực thăng xoay quanh trên đỉnh đầu, sau đó Ngô tiên sinh trượt xuống.

- Đại tá Giang Nguyên, cảm giác thế nào?

Ngô tiên sinh nhìn gương mặt mệt mỏi của Giang Nguyên, làm như rất quan tâm.

Giang Nguyên cười gượng:

- Cảm ơn đã quan tâm, trừ khát nước ra thì mọi thứ vẫn ổn.
- Ồ, khát nước sao? Xin lỗi, tôi không để ý đến điểm này. Nếu không, hẳn phải lưu lại một người ở chỗ này chiều cổ cậu rồi.

Ngô tiên sinh làm ra vẻ áy náy, say đó phát tay:

- Nhanh, mau mang nước đến cho Đại tá Giang Nguyên.
- Vâng.

Một thuộc hạ bên cạnh Ngô tiên sinh tháo cái ba lô trên lưng xuống, lấy ra một chai nước, bước đến bên cạnh Giang Nguyên, kê chai nước lên miệng hẳn.

Giang Nguyên đã rất khát, tất nhiên cũng không khách sáo, hé miệng uống ừng ực.

Thấy Giang Nguyên không chút cố kỵ mà uống nước, Ngô tiên sinh bật cười:

- Lá gan của cậu đúng là không nhỏ. Nước đưa cho cậu mà cậu cũng dám uống.

Giang Nguyên uống một hơi cạn sạch chai nước, lúc này mới thở mẫn thở ra một hơi, nhìn Ngô tiên sinh nói:

- Chẳng lẽ tôi còn sợ ông hạ độc sao?

Ngô tiên sinh có chút sửng sốt, sau đó phá lên cười.

Gật đầu nói:

- Có lý.

Giang Nguyên nhìn mấy thuộc hạ đi theo Ngô tiên sinh, thấy bọn họ đang dựng lều vải, liền có chút tò mò:

- Ngô tiên sinh định qua đêm ở đây?
- Ừm, có thể phải ở chỗ này vài ngày.

Ngô tiên sinh quý dị nhìn Giang Nguyên, nói:

- Nhưng mấy ngày này sẽ rất tuyệt vời.

Nhìn nụ cười khó hiểu của Ngô tiên sinh, Giang Nguyên bất đắc dĩ lắc đầu:

- Xem ra tôi sẽ không cảm thấy tuyệt vời rồi.

- Thông minh.

Ngô tiên sinh càng cười càng đắc ý:

- Rõ ràng, nếu tôi cảm thấy tuyệt vời, Đại tá Giang Nguyên cũng hiểu được tuyệt vời là có chút không yên ổn.

Nhìn Ngô tiên sinh cười vui vẻ như vậy, trong lòng Giang Nguyên phát khổ, hiểu được hắn rơi vào tay lão gia hỏa này, tuyệt đối sẽ rất vất vả. Tuy hắn không sợ chết, nhưng trong lòng vẫn có chút đặng chất. Hắn vất vả hoàn thành được một việc, nhưng lại có nhiều việc không nở buông. Cứ như vậy mà chết thì thật là đáng tiếc.

Đặc biệt nghĩ không ra, hắn vất vả trốn khỏi ma chưởng của Hồ Quang Dương, nhưng lại bị Ngô tiên sinh này bắt được. Hai người, bất luận rơi vào tay người nào cũng khó mà thoát chết. Rơi vào tay Hồ Quang Dương, chết sẽ nhanh hơn một chút. Nhưng rơi vào tay người này, hắn ông ta sẽ không bỏ qua cơ hội mà hành hạ hắn.

Nhìn biểu hiện buồn bực của Giang Nguyên, Ngô tiên sinh mỉm cười, sau đó móc ra một cái bình nhỏ, quơ quơ trước mặt Giang Nguyên:

- Xin lỗi, Đại tá Giang Nguyên, vốn không cần giữ cậu qua đêm ở chỗ này. Nhưng bởi vì không có thuốc, tôi đành phải suốt đêm quay trở về lấy, nên chậm trễ thời gian một chút. Thật sự là đáng trách.

Nhìn viên thuốc màu đỏ trong cái bình trong suốt, hai mắt Giang Nguyên nhướng lên, tò mò hỏi:

- Đây là đan dược gì vậy? Thoạt nhìn dường như có độc.

- Có độc?

Ngô tiên sinh lắc đầu:

- Có độc nhưng lại là thuốc tốt. Ít nhất có thể đổi lấy ba viên Càn Khôn đan của Thiên Y Viện.

- Thiên Y Viện?

Nghe được lời này, Giang Nguyên cứng đờ, sau đó hỏi:

- Ông biết Thiên Y Viện? Lại còn biết Càn Khôn Đan?

- Thiên Y Viện?

Nghe Giang Nguyên hỏi, Ngô tiên sinh có chút sửng sốt, sau đó phá lên cười:

- Đương nhiên, tại sao tôi lại không biết? Hahah. Nếu tôi không biết Thiên Y Viện, thật đúng là chê cười.

- Vậy tại sao ông lại biết Càn Khôn đan? Lại còn biết cách điều chế nó?

Sắc mặt Giang Nguyên thoáng chút âm trầm. Ngô tiên sinh có thể dùng một viên đan dược này để so sánh với Càn Khôn đan, chứng tỏ ông ta biết rất rõ về Thiên Y Viện. Chẳng lẽ Ngô tiên sinh cũng là người của Trưởng lão viện? Có liên quan đến Hồ Quang Dương?

Nếu là như vậy, vấn đề lớn rồi đây.

Nhìn sắc mặt âm trầm của Giang Nguyên, Ngô tiên sinh đặc ý ngửa đầu nói:

- Thiên Y Viện....haha...tại sao tôi lại không biết Thiên Y Viện chứ? Tôi chẳng những biết mà còn biết rất rõ. Nếu không, cậu cho rằng tôi tùy tiện cầm một viên đan dược mà múa rìu qua mắt thợ trước thành viên của Thiên Y Viện sao?

- Vậy ông là người của Trưởng lão viện?

Giang Nguyên lạnh giọng hỏi.

- Không, tôi không phải là người của Trưởng lão viện. Thậm chí một chút quan hệ cũng không có, cũng không có liên quan đến người của Thiên Y Viện các người.

Nhìn biểu hiện kinh nghi của Giang Nguyên, Ngô tiên sinh càng đắc ý, ngửa đầu cười nói, giống như nhìn thấy Giang Nguyên kinh nghi như vậy, ông ta hết sức vui vẻ.

Chương 792: Nuốt Phá Thiên đan

Giang Nguyên có chút thất vọng, bởi vì mặc cho hắn dò xét như thế nào, Ngô tiên sinh cũng không tiết lộ bất cứ điều gì. Giang Nguyên nhìn ra được, mỗi khi hắn hỏi đến thứ gì đó, ánh mắt Ngô tiên sinh hiện lên sự cảnh giác và sợ hãi, sợ không cẩn thận để lộ ra điều gì.

Điều này càng khiến cho Giang Nguyên thêm cảnh giác. Ngay cả một người sắp chết, Ngô tiên sinh cũng không tiết lộ. Xem ra người đứng phía sau hắn là một ngọn băng sơn cực kỳ khổng lồ, và dường như Thiên Y Viện không biết đến sự tồn tại của thế lực này.

Nhưng Giang Nguyên lại thở dài. Bây giờ muốn nghĩ cũng không nghĩ được gì. Ít nhất nhìn tình huống trước mắt, hy vọng chạy thoát là cực kỳ nhỏ bé, căn bản cũng không có biện pháp nào khác. Cho dù biết, chỉ sợ cũng khó mà đem tin tức truyền ra ngoài.

- Hắc hắc, Đại tá Giang Nguyên, cậu đúng là vẫn còn bình tĩnh, vẫn còn có thể thăm dò tôi. Tôi cảm thấy cậu nên lo cho mình trước thì hơn.

Ngô tiên sinh cười âm hiểm:

- Đại tá Giang Nguyên, tôi thấy tu vi nội khí của cậu đã đạt đến Địa giai đỉnh phong rồi?

- Đúng, là Địa giai đỉnh phong.

Giang Nguyên ngay cả suy nghĩ giấu diếm cũng không có. Hôm qua đánh một trận, nếu Ngô tiên sinh còn nhìn không ra thực lực của

hắn, trừ phi ông ta mắc chứng hay quên nghiêm trọng.

- Tốt lắm. Nhưng từ Địa giai đỉnh phong đột phá đến Thiên giai cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Lúc trước Ngô tiên sinh bị tắc ở Địa giai nhiều năm, không thể đột phá Thiên giai. Cho đến khi bị ép uống Phá Thiên Đan, kết quả cửu tử nhất sinh, dựa vào vận khí kinh thiên mới đột phá được như ngày hôm nay.

Có thể tưởng tượng được mức độ khó khăn của nó như thế nào.

Lập tức mở cái bình nhỏ, đổ viên thuốc màu đỏ ra, sau đó đưa về phía Giang Nguyên, cười nói:

- Đại tá Giang Nguyên, nào, để tôi tặng cho cậu một cơ duyên.

- Cơ duyên?

Nhìn vẻ mặt quý dị của Ngô tiên sinh, rồi lại nhìn viên thuốc màu đỏ, Giang Nguyên ngạc nhiên hỏi:

- Dựa theo lời ông nói, chẳng lẽ đan dược này còn có tên gọi đặc biệt?

Nhìn vẻ mặt không tin của Giang Nguyên, Ngô tiên sinh cười hắc hắc:

- Giang Nguyên, cậu là thành viên của Thiên Y Viện, hẳn là đã nghe nói qua Phá Thiên Đan?

- Phá Thiên Đan?

Nghe được cái tên này, Giang Nguyên có chút sửng sốt, sau đó hốt hoảng kêu lên:

- Đây là Phá Thiên Đan?

- Đúng, không sai.

Thấy Giang Nguyên nhận ra Phá Thiên Đan, Ngô tiên sinh cũng giật mình, nhìn Giang Nguyên thật sâu, sau đó gật đầu cười nói:

- Nếu cậu biết Phá Thiên Đan, vậy cậu cũng biết được hiệu quả của nó.

- Nhưng Phá Thiên Đan có màu đỏ nhạt? Tại sao lại có màu đỏ đậm như thế này?

Giang Nguyên chớp mắt, nghi hoặc nhìn Ngô tiên sinh. Nhìn bộ dạng của ông ta, dường như không phải nói dối. Hơn nữa, đã đến lúc này thì không cần phải gạt hấn.

- Sao?

Ngô tiên sinh cũng ngạc nhiên nhìn Giang Nguyên. Thân là thành viên của Thiên Y Viện, Giang Nguyên biết được Phá Thiên Đan cũng không kỳ quái, nhưng tại sao lại quen thuộc với Phá Thiên Đan như thế? Ngay cả trạng thái của nó cũng biết được rõ ràng?

Cho dù có đọc qua tư liệu có liên quan, cũng chỉ biết Phá Thiên Đan có màu đỏ, tuyệt đối không thể biết được màu sắc chính xác của nó. Trừ phi là đã chân chính nhìn thấy qua.

Nghĩ đến đây, ánh mắt Ngô tiên sinh nhìn Giang Nguyên càng lúc càng quỷ dị. Nhưng chỉ thoáng qua một lúc rồi thôi:

- Nghĩ không ra cậu lại biết rõ về Phá Thiên Đan như vậy. Xem ra cậu rất được cao tăng của Thiên Y Viện coi trọng.

- Nhưng điều này không quan trọng. Quan trọng là cậu đã nhìn ra được sự khác thường của Phá Thiên Đan. Vậy tôi cũng sẽ cho cậu biết, Phá Thiên Đan này không phải là Phá Thiên Đan chân chính.

Ngô tiên sinh nói:

- Nếu là Phá Thiên Đan chân chính, cũng không đến phiên cậu nhận xét.

- Đúng.

Giang Nguyên thành thật gật đầu:

- Cho nên tôi cảm thấy hiếu kỳ, rốt cuộc Phá Thiên Đan này xuất hiện vấn đề ở đâu?

- Nó thiếu một loại dược vật, cho nên Phá Thiên đan này chỉ có một loại độc tính tồn tại. Đồng thời cũng không cách nào tiêu trừ độc tính đó. Cho nên...

Ngô tiên sinh nhún vai:

- Cho nên cậu hiểu được rồi chứ.
- Thiếu đi một loại thuốc.

Giang Nguyên mở to mắt, cười khổ. Hẳn đối với điều chế Phá Thiên Đan tương đối quen thuộc. Ít nhất hẳn biết được dược vật nào có tác dụng trung hòa hoặc tiêu trừ độc tính. Ngô tiên sinh hoàn toàn nói không sai.

Sắc mặt liền trở nên bất đắc dĩ. Không có dược vật đó, làm sao có thể chống đỡ được Phá Thiên Đan? Với cao thủ bình thường, mười người thì chết hết tám, chín, chỉ còn lại một hai người là phải xem thời vận.

Nhìn sắc mặt đau khổ của Giang Nguyên, Ngô tiên sinh không nhịn được đắc ý cười lớn:

- Đại tá Giang Nguyên, đừng lo lắng. Uống đan dược này không chết đâu, cũng không nhất định bạo thể mà chết.

Dứt lời, lại cố ý vỗ ngực cười nói:

- Nhìn tôi này, đột phá Thiên giai đấy.
- Ông dựa vào cái này mà đột phá Thiên giai?

Nghe được lời này, Giang Nguyên thiếu điều không phun máu. Vận khí như vậy mà cũng có? Quả đúng là nghịch thiên. Tục ngữ có nói người tốt mệnh không dài, người xấu sống ngàn năm. Lời này quả không sai. Nếu không vì sao lão già này uống vào lại không chết? Uống vào chết ngay thì hẳn đâu có phiền phức như vậy?

- Đến đây đi, đừng khách sáo. Nói không chừng dựa vào viên thuốc này, Đại tá Giang Nguyên có thể một bước lên trời, bước vào Thiên giai.

Ngô tiên sinh cười rất sung sướng, còn Giang Nguyên thì sầu khổ. Tỷ lệ sống chỉ có một phần ngàn, thật sự quá nhỏ. Giang Nguyên cũng không xác định được cho dù hắn có hình xăm, hắn có thể đối kháng được được tính cuồng bạo đó hay không.

Nhưng lúc này không uống cũng không được. Ít nhất vẫn còn tốt hơn so với bị Ngô tiên sinh một đao chém chết.

Cho nên, Giang Nguyên ngoan ngoãn há miệng ra, đợi Ngô tiên sinh thả viên đan được vào. Chỉ là sau khi nuốt Phá Thiên Đan xuống, hắn cố gắng nuốt ỏi xuống đất:

- Phì phì, ông rửa tay chưa vậy?

Chương 793: Được lực bộc phát

Ngô tiên sinh nhàn nhã ngồi cạnh đồng lửa nhìn thuộc hạ nướng thịt, thỉnh thoảng lại nhìn Giang Nguyên đang bị trói trên cây đại thụ.

Gương mặt Giang Nguyên rất cổ quái. Ít nhất Ngô tiên sinh xem ra là có chút cổ quái. Hai mắt sụp xuống, gương mặt không biểu tình.

Tuy nói có người kiên trì lâu, có người kiên trì không lâu, nhưng uống thuốc lâu như vậy rồi, chung quy vẫn phải có chút phản ứng chứ. Giang Nguyên đã uống thuốc được mấy tiếng, nhưng gương mặt vẫn không thay đổi. Quả thật làm cho ông ta có chút khó hiểu.

Nhưng ông ta cũng không quá lo lắng. Giang Nguyên đã uống Phá Thiên Đan, như thế nào cũng sẽ phải có hiệu quả. Cho dù là có vượt qua kiểm tra, tuyệt đối cũng không phải bộ dạng này. Vì thế Ngô tiên sinh cũng không cấp bách, không nhanh không chậm tiếp nhận thịt nướng thuộc hạ đưa sang, vừa ăn vừa uống bia rất vui vẻ.

- Đúng là cuộc sống không tệ.

Sau khi nuốt vào một miếng thịt dê, nốc một ngụm bia, nhìn cảnh vật xung quanh, Ngô tiên sinh khẽ thở dài:

- Hai mươi lăm năm trước, khi tôi vào tiểu viện, đã không còn cảm nhận được cuộc sống này nữa.

Đám thuộc hạ bên cạnh cũng phụ họa. Gần đây Ngô tiên sinh rất được công tử trọng dụng, cho nên phải hầu hạ chu đáo.

Trong lúc đám người Ngô tiên sinh đang nhàn nhã uống rượu, Giang Nguyên đang chìm trong trạng thái Không Minh. Nội khí trong cơ thể ổn định vận hành, tiến hành đối kháng với luồng nhiệt lưu cuồng bạo trong đan điền.

Luồng nhiệt lưu cuồng bạo này đầu đá lung tung trong kinh mạch của hắn, khiến cho Giang Nguyên cảm thấy toàn thân giống như bị dao cắt.

Những hắn đang ở trong trạng thái Không Minh, toàn lực khu động nội khí đối kháng với luồng nhiệt lưu cuồng bạo. Cho nên gương mặt không hề nhìn ra bất cứ sự thống khổ nào.

Thời gian từng phút một trôi qua. Nhiệt lưu trong cơ thể Giang Nguyên ngày càng bạo ngược, dần dần thoát khỏi tầm tay của hắn.

Khiến cho gương mặt Giang Nguyên bắt đầu có chút vận vẹo.

Lúc này Ngô tiên sinh cũng chú ý đến sự biến hóa trên gương mặt Giang Nguyên, gương mặt lại tràn ngập ý cười. Ông ta không có việc gì chạy đến đây, thậm chí còn chuẩn bị rượu thịt, chính là muốn vừa ăn vừa thưởng thức Giang Nguyên chịu thống khổ.

- Nào, nào. Hôm nay tâm trạng không tệ, mọi người cùng nhau nâng ly.

Ngô tiên sinh giơ chai bia trong tay, lớn tiếng cười nói.

- Nào, cùng ly.

Đám thuộc hạ thấy Giang Nguyên hăng hái như vậy, tất nhiên là không muốn ông ta phát ý, tất cả đều hưng phấn nâng ly.

Uống vài chai bia, không khí liền trở nên náo nhiệt, còn sắc mặt của Giang Nguyên càng lúc càng khó coi.

Luồng nhiệt lưu càng lúc càng tán loạn trong kinh mạch của Giang Nguyên. Thậm chí dần dần thoát khỏi sự khống chế của kinh mạch, bắt đầu chạy loạn xung quanh cơ thể.

Cảm giác giống như bị kim châm đâm toàn thân, tuyệt đối không phải người bình thường có thể chịu đựng được. Giang Nguyên rốt cuộc kêu lên một tiếng, thoát khỏi trạng thái Không Minh.

- A!

Cảm nhận được sự đau nhức khôn cùng, Giang Nguyên không nhận được gầm nhẹ một tiếng.

Gân xanh bắt đầu nổi lên trên huyết Thái Dương và cổ.

Nhìn vẻ mặt của Giang Nguyên, gương mặt Ngô tiên sinh lại càng hưng phấn. Hết thấy những thứ này ông ta đều đã trải qua. Bây giờ đến lượt Giang Nguyên cảm nhận, khiến cho ông ta cực kỳ thống khoái.

- Nào, cạn ly.

- Dzô, dzô...

Mọi người nhanh chóng nuốt bia vào.

Tiếng gầm của Giang Nguyên càng lúc càng lớn. Ngô tiên sinh càng lúc càng hưng phấn, bia trong tay uống càng lúc càng nhiều. Hơn nữa, dần dần thịt nướng cũng không ăn, chỉ uống bia ngồi nhìn Giang Nguyên phía đối diện. Nhìn hẳn thống khổ giống như nhìn thấy một câu chuyện khiến cho người ta hưng phấn nhất thế gian.

- Haha, đại tá Giang Nguyên, cảm giác không tệ chứ?

Ngô tiên sinh ngửa đầu uống một ngụm bia, nhìn Giang Nguyên cười ha hả:

- Ban đầu tôi cũng như thế đấy. Hết thấy đều là do cậu tặng cho tôi.

- Haha, khi đó, nếu không phải vận khí của tôi tốt, tôi sẽ không cách nào cảm ơn cậu, cũng không có cơ hội để cho cậu cảm nhận

được những gì mà tôi đã trải qua.

Ngô tiên sinh đã ngà ngà say, vẻ mặt hung tàn:

- Cảm giác này không tệ. Tôi vẫn chờ đợi ngày này, nhìn thấy cậu thống khổ như tôi lúc trước.

- Haha, rất sảng khoái.

Ngô tiên sinh bưng chai bia đến bên cạnh Giang Nguyên, đắc ý cười to.

Giang Nguyên ngẩng đầu lên, khoe miệng vì bị hàm răng cắn chặt mà bật máu.

Gương mặt của hắn có chút vặn vẹo, nhưng vẫn miễn cưỡng tươi cười:

- Cảm ơn, cảm giác quả thật rất sảng khoái.

- Haha, vậy hãy lo mà hưởng thụ đi. Tôi rất chờ mong cậu có thể kiên trì được lâu.

Ngô tiên sinh cười hắc hắc nhìn Giang Nguyên.

- Cũng không nhất định. Nói không chừng tôi cũng giống như ông, kiên trì lâu một chút, sau đó đột phá Thiên giai. Hahah...Khụ khụ...

Giọng nói Giang Nguyên đã trở nên khàn khàn, nụ cười cũng vặn vẹo, người thông minh liền có thể nhận ra Giang Nguyên đang cảm nhận sự thống khổ, tuyệt không phải người bình thường có thể tiếp nhận.

- Được, haha, tôi hy vọng cậu có thể kiên trì được đến lúc đó.

Ngô tiên sinh có chút sững sốt, sau đó ngửa đầu phá lên cười, nhìn mạch máu nổi lên trên mặt Giang Nguyên, cùng với làn da xung quanh đã bắt đầu đỏ lên, nụ cười càng lúc càng đắc ý.

Lúc này, sắc mặt Giang Nguyên quả thật rất khó coi. Vốn hắn miễn cưỡng còn có thể chống đỡ được được lực bạo ngược của Phá

Thiên Đan. Nhưng dưới sự bạo ngược khổng lồ của nó, được lực Tế Thể Đỉnh vốn đang tồn tại sâu trong da thịt đường như có dấu hiệu bùng nổ.

Trong lòng Giang Nguyên bắt đầu tuyệt vọng. Hắn biết rõ năng lượng còn sót lại của Tế Thể Đỉnh. Nếu như được lực này bị thôi phát, hai cổ được lực đánh nhau, hậu quả sẽ rất đáng sợ.

Chương 794: Sinh cơ đoạn tuyệt

Mạch máu vỡ vụn, ngừng kết thành viên huyết châu trên làn da Giang Nguyên, sau đó chậm rãi chảy xuống, khiến gương mặt Giang Nguyên dưới ánh mặt trời thoát nhìn rất đáng sợ.

Nhưng trong mắt Ngô tiên sinh, nó lại là hình ảnh xinh đẹp nhất.

Nhìn đồng hồ, Ngô tiên sinh cảm thán nói:

- Chật chịt, Đại tá Giang Nguyên, mặc dù thiên tư của cậu hiếm thấy, nhưng trụ cột vẫn không được chắc chắn. Mấy người tôi quen, kém nhất cũng phải sau ba mươi sáu tiếng. Tôi thì có thể kiên trì đến ngày thứ ba mới xuất hiện tình huống này. Cậu chưa qua được hai mươi bốn tiếng đã có. Phong quang lúc trước bao nhiêu, lúc này phải trả giá rồi.

Giang Nguyên có chút khó khăn ngẩng đầu nhìn về mặt trào phúng của Ngô tiên sinh, khóe miệng nhếch lên:

- Tôi cảm thấy ông nên đồng tình cho bản thân mình thì hay hơn. Hơn năm mươi tuổi mới có được vận khí đột phá Thiên giai. Còn tôi chỉ mới hai mấy thôi. Từ lúc tôi tu luyện đến nay đã nổi tiếng rồi. Cho dù thời gian có ngắn, cũng còn tốt hơn một người hơn năm mươi tuổi như ông.

Thấy sắc mặt Ngô tiên sinh trầm xuống sau mỗi lời hắn nói, Giang Nguyên cười ha hả vài tiếng, nhưng chỉ cười được vài tiếng thì ho khan, sau đó phun ra hai ngụm máu.

- Hắc hắc, được rồi, tiểu tử cậu cứ ở đó mà đặc ý đi. Tình huống bây giờ, cậu sẽ chết, còn tôi thì vẫn còn sống, mà còn sống rất tốt,

haha...

Ngô tiên sinh nhìn Giang Nguyên phun ra hai ngụm máu, sắc mặt vốn đang sa sầm liền chuyển sang tốt đẹp:

- Bây giờ, cậu cứ miệng lưỡi lợi hại đi, rất nhanh sẽ không còn cơ hội để nói nữa đâu. Hahah...

Tình huống của Giang Nguyên quả nhiên càng lúc càng không ổn. Dưới ảnh hưởng đầu đá lung tung của dư lực, mạch máu toàn thân Giang Nguyên bắt đầu vắng tung tóe. Rất nhiều máu trào ra, khiến huyết châu xuất hiện càng lúc càng nhiều, càng ngày càng lớn, giống như đang tắm trong bể máu.

Thời gian dần trôi, tiếng gầm thống khổ của Giang Nguyên dần dần biến mất, hơi thở cũng càng lúc càng yếu, bắt đầu hấp hối.

Nhìn biểu hiện của Giang Nguyên, vẻ hưng phấn trên mặt Ngô tiên sinh lại càng đậm:

- Xem ra không chịu được nữa rồi.

Gương mặt Giang Nguyên đầy máu, tròng mắt cũng đỏ bừng, chỉ còn thừa lỗ mũi và miệng. Quần áo cũng bị máu nhuộm đỏ.

Thấy tình huống như vậy, Ngô tiên sinh giống như uống phải thuốc kích thích, nhìn chăm chăm Giang Nguyên, sau đó bước đến kiểm tra hô hấp của hắn.

- Bạo thể mà chết, thật sự là bạo thể mà chết.

Thấy hơi thở của Giang Nguyên đã cực kỳ yếu ớt, Ngô tiên sinh cảm thán lắc đầu. Lúc trước, ông ta thiếu chút nữa cũng gặp phải tình huống tương tự. Nhưng cũng may ông ta hồng phúc tề thiên, nhân họa đắc phúc, đột phá Thiên giai.

Lúc này Giang Nguyên cũng đã chìm vào hôn mê. Dư lực của Phá Thiên Đan đã khiến cho kinh mạch toàn thân của hắn bị phá rách bươm, mạch máu cũng bị vắng tung tóe.

Mất máu quá nhiều dẫn đến sinh cơ của hắn hạ xuống mức thấp nhất.

Dược lực còn sót lại của Tế Thể Đỉnh đã hoàn toàn bị Phá Thiên Đan kích phát, nhưng không giống như Giang Nguyên suy nghĩ hai loại dược lực sẽ cùng bộc phát.

Khi dược lực của Phá Thiên Đan đấu đá lung tung trong cơ thể Giang Nguyên, bắt đầu xung đột với dược lực còn sót lại của Tế Thể Đỉnh, hình xăm trên vai trái Giang Nguyên bắt đầu lóe lên. Một luồng khí tức quỷ dị từ hình xăm dung nhập vào hai cổ dược lực.

Dưới tác dụng của cổ dược lực này, sức mạnh hay còn gọi là năng lượng của hai loại dược lực tiến hành dung hợp, khiến cho hiệu quả bạo ngược của Phá Thiên Đan bắt đầu chậm lại. Còn dược lực còn sót lại của Tế Thể Đỉnh thì chậm rãi tan rã, hóa thành một luồng khí tức ấm áp tràn ngập toàn thân Giang Nguyên, sau đó dung hợp cùng một chỗ rồi tiến vào đan điền của Giang Nguyên.

Dưới tác dụng của khí tức quỷ dị, hơi thở của Giang Nguyên càng lúc càng yếu rồi không còn gì nữa.

- Haha, chết rồi, rốt cuộc thì cũng đã chết rồi.

Ngô tiên sinh ở bên cạnh một ngày một đêm, gương mặt hiện lên sự thỏa mãn cực kỳ. Thấy Giang Nguyên đã không còn một tiếng động, người đầy máu, chỉ cười lạnh một tiếng rồi tiến lên cẩn thận xác nhận. Sau khi khẳng định Giang Nguyên quả thật đã chết, vẻ mặt mới khoan khoái đắc ý nhìn thuộc hạ bên cạnh:

- Kéo ra ngoài chôn.

- Vâng.

Thấy Giang Nguyên một thân đầy máu, hai thuộc hạ của Ngô tiên sinh liền cởi Giang Nguyên khỏi cây đại thụ, thả xuống mặt đất, sau đó lấy ra một cái túi đựng xác đã được chuẩn bị, bỏ Giang Nguyên vào trong rồi kéo đi.

Bọn họ tìm một nơi đất xốp, dùng xẻng đào một cái hố thật sâu, vùi Giang Nguyên vào trong rồi lấp đất lại.

Nhìn hai thuộc hạ đã chôn Giang Nguyên xong, Ngô tiên sinh liền móc điện thoại vệ tinh gọi trực thăng đến. Đợi thuộc hạ thu dọn

xong lều vải, chiếc trục thẳng cũng chậm rãi xuất hiện trên bầu trời. Nhìn trục thẳng đang xoay quanh, Ngô tiên sinh quay lại nhìn đồng đất vừa mới chôn Giang Nguyên, cười lạnh một tiếng rồi theo thuộc hạ rời đi.

- Chúc mừng Ngô tiên sinh đã báo được thù.

Ngồi trên trục thẳng, đám thuộc hạ liếc mắt nhìn nhau, sau đó nhất tề tươi cười chúc mừng Ngô tiên sinh.

- Haha, chúc mừng, chúc mừng.

Chiếc trục thẳng bay xa dần, chỉ để lại một đồng đất lặng yên cách cây đại thụ không xa.

Chương 795: La Thiên Minh nổi giận

Giang Nguyên mất tích.

Giang Nguyên dự tính một tháng sẽ trở lại Thiên Y Viện, nhưng rồi không đúng hạn trở về. Tất cả phương thức liên lạc đều không thể sử dụng. Giang Nguyên đã hoàn toàn mất tích. Những nơi mà Giang Nguyên có thể đến cũng đều không có tin tức của hắn.

Thiên y sư Từ Khải Liễu nhận được tin tức, trong lòng tràn đầy tức giận. Sau khi xác nhận được địa điểm nhận điện thoại cuối cùng của Giang Nguyên, trăm cao thủ ngoại viện cùng với hai tiên sinh ngoại viện đã tản đi tìm kiếm.

Sau một phen tìm tòi, tất cả đều nhận được tin tức Giang Nguyên bị tập kích, sau đó đã nhảy vào sông lớn rồi biến mất.

Hội Viện ủy lập tức khẩn cấp triệu hội hội nghị, thông báo cho bảy cự đầu, điều động quân cảnh của các địa phương xung quanh, tiến hành tìm kiếm toàn diện.

Thiên y sư Chu Thế Dương nhận được tin tức về Giang Nguyên, liền lên lút gọi điện thoại cho Hồ Quang Dương.

- Cái gì? Giang Nguyên mất tích?

Nhận được điện thoại, Hồ Quang Dương kêu lên.

- Vâng.

Nghe giọng nói của Hồ Quang Dương, Chu Thế Dương cũng ngây ngốc, ngạc nhiên hỏi:

- Chẳng lẽ không đúng?

- Không đúng.

Hồ Quang Dương nói.

Sau khi cúp điện thoại, Hồ Quang Dương ngồi trên ghế, gương mặt tràn đầy kinh nghi. Mấy hôm trước ông đã nổi bão, vì nhân thủ phái đi hồi báo Giang Nguyên đã đào thoát.

Nhưng bây giờ lại truyền đến tin tức Giang Nguyên mất tích, làm cho ông ta không biết nên vui hay nên buồn.

Vui là vì Thiên Y Viện bày ra trận thế lớn như vậy, xem ra Giang Nguyên đã thật sự mất tích. Nhưng buồn vì không biết Giang Nguyên chỉ mất tích hay là đã chết?

Nếu mất tích, chủ nhân Tế Thế Đỉnh vẫn còn sống, Tế Thế Đỉnh sẽ không cách nào nhận chủ. Nếu đã chết, ông ta sẽ chuẩn bị cướp đoạt vị trí chủ nhân Tế Thế Đỉnh.

Đương nhiên, bây giờ ông ta vẫn còn một chút lo lắng, sợ những người đang tìm kiếm Giang Nguyên sẽ hoài nghi lên đầu ông ta. Nhưng hoài nghi thì hoài nghi, không có chứng cứ thì không có bất kỳ thành viên nào của Thiên Y Viện dám nói ông. Cho nên, đây cũng không phải là vấn đề. Dù sao ông cũng là Thủ tịch trưởng lão của Thiên Y Viện, là nguyên Viện trưởng Thiên Y Viện trước đây. Nếu ai dám nghị luận, đem người đó đi chôn là vừa.

Hồ trưởng lão chỉ thoáng lo lắng một chút, sau đó gọi hai cao thủ Thiên giai kia đến hỏi thăm lại tình huống lúc đó một lần, trong lòng hy vọng Giang Nguyên bị thương nặng, sau khi nhảy sông thì bị chết đuối.

Tin tức Giang Nguyên bị mất tích truyền đi rất nhanh. Những

người cần biết trên cơ bản đều đã biết, bao gồm cả Tuyên Tử Nguyệt và Phan Hiểu Hiểu ở Bắc Kinh, còn có Lý Tiểu Vũ đang học ở trường Đông Nguyên và Từ Thanh Linh đang đi theo Tôn Diệu Nguyệt.

Dù sao với thực lực của Thiên Y Viện cùng với lực lượng quân cảnh nhưng vẫn không tìm ra được Giang Nguyên. Như vậy tính chất Giang Nguyên xảy ra chuyện là rất lớn. Bốn cô gái, lần đầu tiên sau khi Giang Nguyên mất tích đã cùng gặp mặt nhau ngay bờ sông Giang Nguyên nhảy xuống.

Bốn người đứng chung một chỗ, cũng không nói nhiều, chỉ thoáng hàn huyên vài câu rồi lại tan đi.

Mã Tiểu Duệ là người xuất hiện sau cùng ở bờ sông, lẳng lặng ngồi trên tảng đá, nhìn dòng nước chảy xiết bên dưới, gương mặt vắng lặng, không còn nụ cười vô tâm vô phách như trước.

Người đến người đi, chỉ còn lại bờ sông và dòng nước đang chảy mà thôi.

Thời gian lại một ngày trôi qua.

Tiểu tổ tìm kiếm của Thiên Y Viện và quân cảnh hiệp trợ với nhau tìm kiếm một tuần, cuối cùng bắt đầu tạm ngừng tìm kiếm.

Chỉ để lại hơn mười thành viên ngoại viện tiếp tục duy trì liên lạc với quân cảnh địa phương, tiến hành tìm kiếm và điều tra xung quanh.

Mất tích đã mười ngày, Thiên Y Viện rốt cuộc cũng có lời đồn, tìm kiếm Giang Nguyên lâu như vậy vẫn không tìm được, khẳng định là đã chết.

Nếu đã chết, trước mắt vẫn còn một Tế Thế Đỉnh. Hơn nữa, tất cả đều muốn Tế Thế Đỉnh có thể nhanh chóng phát huy tác dụng. Vì thế Chu Thế Dương đã đưa ra vấn đề.

- Nếu Giang Nguyên đã mất tích, hơn nữa lâu như vậy cũng không có tin tức. Như vậy khả năng Giang Nguyên đã chết là rất lớn.

Nhìn các vị Thiên y sư và Y sư nhất phẩm xung quanh, Chu Thế

Dương nhẹ nhàng ho khan hai tiếng, nói:

- Mặc dù công việc tìm kiếm vẫn tiếp tục, nhưng chúng ta cũng không thể trì hoãn thời gian như vậy. Có thể nhanh chóng để Tế Thế Đỉnh phát huy tác dụng mới là lựa chọn tốt nhất.

Chu Thế Dương nói xong, La Thiên Minh bình thường rất ít khi lên tiếng lại đứng lên, sắc mặt lạnh lẽo nhìn Chu Thế Dương:

- Bây giờ Giang Nguyên ngay cả tin tức còn chưa có, rốt cuộc xảy ra vấn đề gì cũng chưa xác định được. Chẳng lẽ Thiên y sư Chu Thế Dương không thể chờ đợi được mà muốn lấy Tế Thế Đỉnh sao?

- Ông...làm cần.

Nghe được lời này, sắc mặt Chu Thế Dương đỏ lên, không nghĩ đến La Thiên Minh lại dám xé rách da mặt, trực tiếp chỉ trích ông ngay tại hội nghị.

- Làm cần? Haha, La Thiên Minh tôi nhịn lâu lắm rồi. Tôi chỉ có một đồ đệ này, bây giờ có người thừa dịp đồ đệ tôi không có ở đây mà bắt đầu hồ ngôn loạn ngữ. Tôi có chỗ nào làm cần chứ?

Gương mặt La Thiên Minh tiều tụy nhưng ánh mắt vẫn cực kỳ sáng ngời, mang theo sự lợi hại hiểm thấy. Khi đối mặt với Chu Thế Dương không chút thoái nhượng.

- Ông...

Nhìn gương mặt lạnh lùng của La Thiên Minh, Chu Thế Dương nhất thời nghẹn lời.

- Được rồi, ngồi xuống hết đi.

Từ Khả Liễu ngồi ở vị trí chủ vị thở dài, trầm giọng nói:

- Tin tức của Giang Nguyên tạm thời chưa xác định, việc này để sau hãy nói.

Nghe Từ Khả Liễu nói như thế, La Thiên Minh và Chu Thế Dương mới nhìn nhau hừ một tiếng rồi cùng ngồi xuống.

Các Thiên y sư và nhất phẩm y sư còn lại đều im lặng, trong lòng biết rất rõ. Nếu qua một thời gian nữa mà không thấy Giang Nguyên trở về, đề tài này sẽ vẫn lấy ra thảo luận tiếp. Đến lúc đó, vị trí chủ nhân Tế Thế Đỉnh khẳng định sẽ có không ít người mong chờ. Mà trưởng lão viện bên kia cũng không dễ dàng buông tha.

Trưởng lão Hồ Quang Dương chắc chắn sẽ là một trong số đó.

Nhớ đến vị trưởng lão này, mọi người đều nhin không được mà cau mày. Ông ta chắc bây giờ đang rất vui.

Chương 796: Mộ phần mọc cỏ

Phần mộ cách cây đại thụ không xa.

Gió nhẹ nhàng thổi qua, khiến cho cành lá lay động, phát ra tiếng xào xạt.

Phần mộ vẫn không có gì khác thường so với mười ngày trước. Điều khác biệt duy nhất là trên mộ đã mọc vài cọng cỏ màu xanh.

Lại một trận gió thổi qua, nhẹ nhàng thổi lay mấy cọng cỏ, sau đó lại trở nên im ắng như cũ.

Ở con sông cách đó khá xa, Từ Thanh Linh một lần nữa xuất hiện, đi theo đằng sau là một nhóm người.

- Thanh Linh tiểu thư, chúng ta bắt đầu thôi.

Người đàn ông trung niên đi đầu khom lưng nói với Từ Thanh Linh.

- Ừm. Bắt đầu đi.

Từ Thanh Linh gật đầu, những người kia liền phân thành hai nhóm. Một nhóm nhảy xuống sông, một nhóm phân biệt tìm kiếm theo dọc hai bờ sông. Chỉ còn lại hai cô gái đi cùng với Từ Thanh Linh.

- Thanh Linh tiểu thư, người của Thiên Y Viện đã tìm kiếm qua nơi

này, chúng ta cũng không có hy vọng quá lớn.

Một cô gái cẩn thận nói với Từ Thanh Linh.

Từ Thanh Linh gật đầu, thở dài nói:

- Ngươi tử, em biết. Nhưng em cũng chỉ muốn làm hết sức mình mà thôi.

- Ừm.

Cô gái thở phào nhẹ nhõm:

- Bây giờ chúng ta vẫn chưa tra ra là ai đã tập kích Giang Nguyên. Lần này hy vọng sẽ tìm được một chút dấu vết.

Nghe xong, sắc mặt Từ Thanh Linh lạnh lại:

- Sư phụ không phải nói rất có thể là bên trong Thiên Y Viện sao?

- Điều này cũng khó mà nói lắm, cũng chỉ có thể được xem là một khả năng.

Cô gái bên cạnh gật đầu:

- Bây giờ ngay cả Sơn Trường Đại Nhân cũng chưa thể xác nhận. Lần này hy vọng chúng ta có thể tra ra được chút gì đó.

- Chúng ta cố hết sức thôi.

Từ Thanh Linh thở hắt ra, nhìn nước sông cuồn cuộn, cười khổ:

- Hy vọng anh ấy cát nhân thiên tướng.

Lúc này, từ xa có mấy người đi đến. Sau khi nhìn thấy Từ Thanh Linh, người đầu lĩnh có chút do dự, nhưng vẫn tiến lên nói:

- Chào Thanh Linh tiểu thư.

Từ Thanh Linh xoay người lại, gật đầu nói với người đàn ông trung niên:

- Xin chào, ngài là người phụ trách của Thiên Y Viện ở đây?

- Đúng, công việc tìm kiếm trước mắt tạm thời do tôi phụ trách.

Người đàn ông trung niên nhìn dấu vết nơi bờ sông, sau đó trầm giọng nói:

- Nếu Thanh Linh tiểu thư đã dẫn người đến, tôi sẽ thông báo cho bên dưới, tránh phát sinh hiểu lầm.

- Làm phiền rồi. Chúng tôi chỉ tìm kiếm khoảng hai ba ngày thôi.

Từ Thanh Linh nhẹ nhàng nói.

- Được, nhưng mọi người cũng khắc chế nhiều hơn.

Nói xong, người đàn ông trung niên liền xoay người rời đi.

Một người thanh niên đi đằng sau người đàn ông trung niên tò mò quay đầu nhìn Từ Thanh Linh một chút, sau đó thấp giọng hỏi người đàn ông trung niên:

- Cô gái đó là người của Cổ môn?

- Đúng, là đệ tử của Sơn Trường Cổ môn.

Người đàn ông trung niên đáp.

- Thật là đẹp.

Cậu thanh niên lại quay đầu nhìn thoáng qua, cảm thán nói:

- Chúng ta không phải là thế bất lưỡng lập với Cổ môn sao? Sao ngài lại...

- Hệ phái của Sơn Trường là phái ôn hòa nhất của Cổ môn. Thiên Y Viện chúng ta cũng tận lực tránh phát sinh xung đột với họ. Hơn nữa quan hệ giữa Từ Thanh Linh và Giang Nguyên rất tốt. Cho nên chúng ta cũng nên thông cảm.

Người đàn ông trung niên nói:

- Tiểu tử cậu cũng nên ít đánh chủ ý đi. Chọc người của hệ phái khác của Cổ môn thì không sao, nhưng chọc phải hệ phái của Sơn Trường, nếu không chiếm lý, cấp trên sẽ không ai che chở cho cậu

đầu, hiểu chưa?

- Vâng, đại đầu.

Nghe người đàn ông trung niên nghiêm khắc dạy dỗ, cậu thanh niên vội vàng rụt cổ đáp lời.

Lại mấy ngày nữa trôi qua, Cổ môn cũng đã tìm kiếm xong chung quanh. Từ Thanh Linh nghe thuộc hạ báo lại, sắc mặt tối sầm, gật đầu nói:

- Xác nhận không tìm được tung tích nào khác?

- Vâng.

Người phụ trách tìm kiếm gật đầu nói:

- Phỏng chừng Giang Nguyên đã trôi năm nghìn thước, sau đó leo lên bờ. Ở đó, các huynh đệ đã tìm kiếm khu vực cách đó gần năm trăm thước, phát hiện một số dấu vết lạ thường, dường như là có phát sinh xung đột, nhưng cũng không dám chắc. Sau đó thì không còn thấy dấu vết nào khác.

Từ Thanh Linh cau mày, trầm giọng nói:

- Không thể tra ra được là ai đã xuống tay?

- Không cách nào xác nhận được.

Người đàn ông trung niên cũng cau mày, lắc đầu nói:

- Căn cứ theo phân tích, gần đây Giang Nguyên đã đến một số tỉnh. Cho nên tìm được tung tích của Giang Nguyên cũng không quá khó. Không chỉ Thiên Y Viện mà người của Cổ môn chúng ta muốn tìm tung tích Giang Nguyên cũng rất đơn giản. Nếu còn có thể lực khác, chỉ sợ cũng không khó.

- Thế có khả năng là người của chúng ta xuống tay hay không?

Từ Thanh Linh hỏi.

Người đàn ông trung niên lắc đầu, nói:

- Sơn Trường Đại Nhân đã điều tra qua, không phải là người của chúng ta đã xuống tay. Người của thế lực khác có dũng khí chạm đến Giang Nguyên cũng không nhiều. Cho nên cũng không loại trừ là nội bộ của Thiên Y Viện hoặc thế lực ẩn núp khác.

- Thế lực ẩn núp khác?

Từ Thanh Linh cau mày, nghi hoặc nhìn người đàn ông trung niên.

- Đúng.

Người đàn ông gật đầu:

- Căn cứ theo tin tức tình báo gần đây báo về, dường như có một thế lực bí mật, ẩn núp tại một nơi nào đó, ảnh hưởng cũng không nhỏ. Nhưng che giấu rất kỹ, chúng ta cũng không thu được chứng cứ hữu dụng. Về phân quy mô thì cũng không cách nào xác định. Cho nên trước mắt cũng chỉ hoài nghi mà thôi.

Từ Thanh Linh nhẹ nhàng gật đầu, sau đó thở dài nói:

- Được rồi, mấy ngày nay đã vất vả cho mọi người.

- Đừng khách sáo, có thể làm việc cho Sơn Trường Đại Nhân, đó là vinh hạnh của chúng tôi.

Thời gian trôi qua, tin tức về Giang Nguyên vẫn không có. Dòng chảy ngầm trong Thiên Y Viện bắt đầu khởi động. Không ít người đã phóng ánh mắt đến Tế Thế Đỉnh. Thân phận chủ nhân Tế Thế Đỉnh quá mức hấp dẫn. Một khi được xác định thân phận, sau đó thành công luyện chế đan dược tương ứng, địa vị sẽ trở nên siêu nhiên, đủ để cho bất cứ kẻ nào cũng phải tâm động.

Cho nên, khi Chu Thế Dương lần thứ hai nhắc đến chuyện này, không ít người đều phóng ánh mắt về phía Thiên y sư Từ Khải Liễu. Tất cả mọi người đều biết, chuyện này sẽ không kéo dài được lâu. Lần trước là bởi vì sự việc còn quá mới, hơn nữa cũng nể mặt La lão, không ai lên tiếng trợ giúp Chu Thế Dương. Nhưng lần này lại khác.

Mấy ngày nay, La Thiên Minh càng lúc càng tiều tụy. Khi nghe Chu Thế Dương nhắc đến việc này, chỉ hít một hơi thật sâu, cũng

không đứng lên phản đối.

Thấy La Thiên Minh y sư không đứng ra, khoe miệng Chu Thế Dương vênh lên, vừa cười lạnh nhưng cũng vừa thất vọng. Vốn ông định nếu La Thiên Minh lên tiếng lần nữa, ông ta sẽ để cho La Thiên Minh đẹp mắt.

Nhìn nụ cười lạnh của Chu Thế Dương, La Thiên Minh cắn răng, trong lòng cảm thấy chua xót:

- Giang Nguyên, rốt cuộc là con có về hay không?

Chương 797: Mưu đồ của Chu Thế Dương

- Hoàn toàn không cách nào xác nhận Giang Nguyên có còn ở đây hay không. Nhưng Tế Thế Đỉnh đối với bốn viện rất quan trọng. Hơn nữa cũng có thể thông qua việc nhận chủ để xác nhận Giang Nguyên còn sống hay không. Cho nên ba ngày sau sẽ tiến hành thảo luận chuyện tân chủ nhân của đại đỉnh.

Từ lúc Từ Khả Liễu quyết định, dòng chảy ngầm của Thiên Y Viện trong nháy mắt biến thành dòng chảy bên ngoài. Thành viên hội Viện ủy, năm thiên y sư và chín y sư nhất phẩm thì ít nhất có ba người có tư cách cạnh tranh.

Trong số toàn bộ các y sư nhị phẩm, luyện đan sư chuyên nghiệp có mười một người. Trong đó đủ tư cách cạnh tranh có hơn tám người. Nếu tính luôn cả người trẻ tuổi có tư cách tham gia, tổng cộng cũng có hơn hai mươi người.

Cho nên, trong thời gian ba ngày, người có tư cách cũng bắt đầu náo loạn cả lên.

Hội nghị quyết định đỉnh chủ Tế Thế Đỉnh sẽ do hội Viện ủy quyết định. Năm thiên y sư, chín y sư nhất phẩm, Thủ tịch và thứ tịch trưởng lão viện đều có tư cách tham gia hội nghị này.

Cho nên, người đủ tư cách quyết định chủ nhân mới của đại đỉnh tổng cộng có mười sáu người. Trong mười sáu người này, nhất phẩm y sư và bốn vị thiên y sư mỗi người được một phiếu. Viện

trưởng Từ Khải Liễu hai phiếu. Thủ tịch và thứ tịch trưởng lão của trưởng lão viện mỗi người có hai phiếu. Cho nên có tổng cộng mười chín phiếu.

Vì mười chín phiếu này, người có tư cách gần đây quả thật rất bận rộn. Mà thành viên hội Viện ủy cũng bù đầu bù cổ. Vì người đến bãi phỏng thật sự rất nhiều. Người có tư cách tranh giành đều là người có tư lịch ở Thiên Y Viện. Cho dù là thành viên của hội Viện ủy cũng phải kiên nhẫn tiếp đãi, chứ đừng nói chi người đến bãi phỏng là người bình thường cũng có quan hệ tốt đẹp.

Cho nên, mấy ngày qua, ngoài La lão, tất cả những người còn lại đều rất bận rộn. Tất cả mọi người đều biết rõ Giang Nguyên là đệ tử mà La Thiên Minh coi trọng nhất. Bây giờ Giang Nguyên sinh tử chưa biết, nếu có người đến nhà cầu La lão ủng hộ, chính là tự làm mất mặt của mình.

- La lão, người đừng quá thương tâm. Giang Nguyên, con nghĩ anh ấy sẽ không có việc gì đâu.

Mã Tiểu Duệ nói. Dù sao Giang Nguyên cũng đã mất tích nửa tháng, cho dù bị thương nặng, chỉ cần còn sống thì cũng đã nên lộ diện rồi.

Dù sao, với thực lực của Thiên Y Viện, mặc kệ ai đã ở đằng sau ám sát Giang Nguyên, chỉ cần Giang Nguyên lộ diện, chỉ cần hấn đến bất cứ phòng làm việc nào của Thiên Y Viện, tuyệt đối sẽ không có bất cứ vấn đề gì về an toàn. Trừ phi đối phương hoàn toàn muốn khai chiến với Thiên Y Viện, hơn nữa còn không chết không ngớt. Nhưng dưới thiên hạ này, cho dù là Cổ môn cũng không dám làm như vậy. Dù sao Thiên y chiếu lệnh của Thiên Y Viện thật sự rất đáng sợ.

La lão nhẹ nhàng xoa đầu Mã Tiểu Duệ, mỉm cười gật đầu. Ông như thế nào không biết cô gái quật cường trước mắt còn lo lắng và khấn trương hơn cả ông.

- Yên tâm đi, ta tin rằng Giang Nguyên nhất định sẽ không có việc gì. Cho dù lần này có tổ chức hội nghị nhận chủ, người đó cũng không cách nào nhận chủ được đâu.

La lão mỉm cười nói:

- Chúng ta cứ nhìn xem. Ta nghĩ Giang Nguyên rất nhanh sẽ trở về.
- Vâng, con cũng tin như vậy.

Mã Tiểu Duệ gật đầu thật mạnh:

- Lần này Giang Nguyên mất tích, chỉ sợ không thoát khỏi quan hệ với Hồ Quang Dương.

Nghe được lời này, La lão cả kinh, vội vàng nhìn chung quanh, sau khi xác nhận không có người khác, lúc này mới thoáng thở phào nhẹ nhõm, trầm giọng nói:

- Không được ăn nói lung tung.

Mã Tiểu Duệ khẽ hừ một tiếng, cũng nhìn xung quanh, lúc này mới đề thấp thanh âm nói:

- La lão, chuyện lần này khẳng định sẽ không tránh khỏi có liên quan đến Hồ Quang Dương.

La lão nheo mắt, sau đó gật đầu:

- Việc này đừng nên nhắc lại nữa. Ít nhất trước khi có chứng cứ xác thực, con hiểu chưa?

Mã Tiểu Duệ cắn môi, sau đó gật đầu. Cô cũng không phải là người không biết nặng nhẹ, vừa rồi chỉ là nhất thời kích động thôi.

- Được rồi, đừng lo lắng nữa. Về trước đi, cũng đừng để sư phụ con phải bận tâm.

La lão cười nói.

- Vâng, La y sư, con xin phép về trước. Có chuyện gì người cứ gọi con.

Mã Tiểu Duệ nói.

Nhìn theo bóng lưng Mã Tiểu Duệ rời đi, La lão thở dài, ánh mắt mơ hồ hiện lên sự tàn khốc. Ông như thế nào không nghĩ đến rất

có thể Hồ Quang Dương đã xuống tay với đồ đệ bảo bối của ông, nhưng tình huống trước mắt thì phải có chứng cứ. Cho dù có cũng phải cẩn thận, đừng nói chi đến bây giờ không có bất kỳ chứng cứ nào.

Tuy nói Hồ Quang Dương bây giờ không còn quyền lực đối với Thiên Y Viện như trước nhưng ông ta thân là cựu Viện trưởng, cùng với thân phận Thứ tịch trưởng lão. Bất cứ lời đồn nào truyền đi, cũng đủ để cho đối phương phản phác trí mạng. Điều này không thể không cẩn thận.

Ngày mà Thiên y sư Từ Khả Liễu ấn định càng lúc càng gần. Những người có tư cách tranh đoạt hoạt động cũng thường xuyên hơn.

Chu Thế Dương cũng như vậy. Với tư lịch của ông ta cộng thêm thân phận Thiên y sư, muốn tranh đoạt vị trí chủ nhân Tế Thế đỉnh, hy vọng tất nhiên là lớn nhất. Nhưng bây giờ ông cũng không chiếm quá nhiều ưu thế trong hội Viện ủy. Dù sao, ngoại trừ một số y sư nhất phẩm mà ông ta có thể tranh thủ, quan hệ giữa ông ta và những thiên y sư khác đều không được tốt. Muốn tranh thủ sự ủng hộ của các vị thiên y sư này rất khó.

Ông ta muốn chiếm được thượng phong, phải tranh thủ bốn phiếu của trưởng lão viện. Như vậy mới có khả năng chiến thắng. Mà trưởng lão viện ông ta có thể tranh thủ được cũng chỉ có Hồ Quang Dương. Nếu Hồ Quang Dương ủng hộ ông ta, vậy hai phiếu của Thủ tịch trưởng lão là Lý trưởng lão vấn đề cũng không lớn.

Nhưng mấy ngày qua, giao tiếp giữa ông và Hồ Quang Dương cũng không được suôn sẻ. Hồ Quang Dương cố tình đưa cháu trai bảo bối của ông ta đến tranh vị trí này. Cho nên, ông ta phải thuyết phục Hồ Quang Dương mới được. Điều này dường như cũng không quá khó. Mặc dù thiên tư của Hồ Minh Vũ bất phàm, nhưng tuổi vẫn còn quá nhỏ. Hơn nữa cũng chỉ là y sĩ nhị phẩm. Muốn tranh vị trí chủ đỉnh, cho dù có bốn phiếu của trưởng lão viện, cộng thêm sự ủng hộ của ông ta, tỷ lệ thắng cũng không cao.

- Hồ trưởng lão, tôi cũng biết chuyện này. Với tuổi tác và tư lịch của Minh Vũ, muốn có được vị trí chủ nhân Tế Thế Đỉnh là điều hết sức khó khăn. Cho dù có tôi ủng hộ cũng không dễ dàng gì.

Chu Thế Dương thành khẩn nói với Hồ Quang Dương:

- Chi bằng, Hồ trưởng lão và trưởng lão viện ủng hộ tôi. Khi tôi lui ra, tất nhiên sẽ đem vị trí chủ nhân Tế Thế Đỉnh trao lại cho Minh Vũ. Như thế mới là sòng phẳng.

Chương 798: Đau lòng

- Nhiều nhất tôi cũng chỉ giữ được hai mươi lăm năm. Trong hai mươi lăm năm này, tôi sẽ dốc lòng nâng đỡ cậu ấy. Hai mươi lăm năm sau, sẽ do Minh Vũ tiếp quản. Đến lúc đó, bất luận tuổi tác hay là tư lịch, hết thảy đều vừa đủ. Có Tế Thế Đỉnh, cậu ấy có là y sư nhất phẩm hoặc thiên y sư đều có thể tiến vào hội Viện ủy. Đến lúc đó, ít nhất cũng bài danh thứ hai.

Chu Thế Dương đưa ra lời hứa hẹn với Hồ Quang Dương. Ông tin rằng Hồ Quang Dương không phải là người thiện cận. Dù sao, Hồ Minh Vũ muốn tranh được vị trí chủ đỉnh, thật sự là quá khó khăn. Đưa ra phương án như thế, ông không tin rằng Hồ Quang Dương sẽ không đồng ý. Dù sao hai lăm năm sau, Hồ Minh Vũ cũng chỉ mới năm lăm, năm sáu tuổi. Địa vị của Chu Thế Dương ông cũng đã cao hơn, chiếu cố Hồ Minh Vũ sẽ càng nhiều. Cả đôi bên đều cùng có lợi.

Hồ Quang Dương nghe Chu Thế Dương nói xong, gương mặt không chút biểu tình, chỉ im lặng một chút rồi ngẩng đầu nói:

- Như thế còn chưa đủ.

- Chưa đủ?

Trong lòng Chu Thế Dương có chút căng thẳng, sau đó cười nói:

- Không biết Hồ trưởng lão...

- Ba khối Minh Dương đan.

Hồ Quang Dương lãnh đạm nói:

- Nếu Hồ Minh Vũ của tôi không lấy được vị trí chủ đỉnh, như vậy

phải có Minh Dương đan, để nó có thể tiến cao hơn một tầng.

- Minh Dương đan?

Nghe xong, sắc mặt Chu Thế Dương liền trầm xuống. Ba viên Minh Dương đan chiếm gần non nửa điểm tích lũy của ông. Nhưng vì vị trí chủ đỉnh, ông ta liền cắn răng mỉm cười. Chỉ cần ông ta có được vị trí chủ đỉnh, sau này chút đan dược đó tính là gì chứ, lập tức gạt đầu:

- Được, một lời đã định.

- Tốt lắm.

Thấy Chu Thế Dương đáp ứng, Hồ Quang Dương vui vẻ cười nói:

- Một viên Khai Tuệ đan cho Lý trưởng lão.

- Khai Tuệ Đan?

Trước mắt Chu Thế Dương tối sầm. Thiên Y Viện cũng chỉ có hai viên Khai Tuệ Đan. Bây giờ phải tặng lại cho Lý trưởng lão một viên, quả thật là...

- Thế Dương, cậu cũng biết, Lý trưởng lão cũng không phải là người dễ nói chuyện. Cậu cứ suy nghĩ lại đi, một khi cậu trở thành chủ nhân của Tế Thế Đỉnh, những thứ này sẽ không tính là gì.

Giống như dự liệu được phản ứng của Chu Thế Dương, Hồ Quang Dương cười nói.

- Được, một viên thì một viên.

Chu Thế Dương cắn răng nói:

- Chỉ cần trưởng lão viện ủng hộ tôi, tất cả sẽ không thành vấn đề.

- Được, Thế Dương cậu đúng là đủ sáng khoái. Ngày mai tôi sẽ đến nói chuyện với Lý trưởng lão. Đến lúc đó, chúng tôi sẽ toàn lực ủng hộ cậu.

Dứt lời, Hồ Quang Dương mỉm cười cúp điện thoại, chỉ để lại một

mình Chu Thế Dương ngồi đó với sắc mặt tái xanh.

Chu Thế Dương ngồi gần cả người, sau đó cắn răng đứng dậy bước ra bên ngoài. Nếu muốn sáng mai có được mấy viên đan dược này, bây giờ ông phải lo chuẩn bị điểm để thanh toán. Nếu không, cho dù ông là thiên y sư hoặc thành viên hội Viện ủy, cũng không có cách nào trong thời gian nhanh nhất có được chúng.

Cả đêm Chu Thế Dương ngủ không ngon. Cho đến sáng hôm sau, sau khi bốn hộp gốm được đưa đến trước mặt, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. Ít nhất đã có được đan dược, những người khác cũng đã liên lạc xong. Bây giờ chỉ còn chờ hai vị trưởng lão đến mà thôi.

Nhưng nhìn bốn hộp gốm trên bàn, trong lòng Chu Thế Dương cũng cảm thấy đau. Tất cả điểm tích lũy cả đời đều nằm hết ở đây.

Chuyện chọn lựa chủ nhân mới của Thế Thế Đỉnh là chuyện rất quan trọng. Ngay cả Lý trưởng lão, thủ tịch trưởng lão viện cũng đích thân đến tham gia.

Để thể hiện sự tôn kính, tất cả các thành viên y sư nhị phẩm, trừ những người đang bận nghiên cứu, toàn bộ đều có mặt để nghênh đón Lý trưởng lão.

Mái tóc của Lý trưởng lão hoa râm, gương mặt mỉm cười, một thân trường bào màu xanh, có chút tiên phong đạo cốt. Còn Hồ Quang Dương đứng bên cạnh Lý trưởng lão, nhưng không hề có sự thu hút. Không khí tại hiện trường đều đã bị vị tiên phong đạo cốt Lý trưởng lão đè ép.

Trong số các thành viên nghênh đón còn có một thanh niên đứng bên cạnh Hồ Minh Vũ. Thậm chí còn đứng trước Hồ Minh Vũ. Người này chính là người thường xuyên tiến hành các lần đánh cuộc ở Thiên Y Viện Lý Mạnh.

Lý trưởng lão bắt tay với các thành viên của Thiên Y Viện xong, lúc này mới bước đến trước mặt Lý Mạnh, mỉm cười từ ái, dùng tay vỗ vào vai của y, sau đó quay sang nói với Từ Khả Liễu:

- Viện trưởng Từ, tiểu tử này có gây thêm phiền phức cho bà

không?

- Lý trưởng lão yên tâm, Lý Mạnh vẫn rất cố gắng.

Viện trưởng Từ mỉm cười lắc đầu.

- Haha, không gây phiền phức là tốt rồi.

Lý trưởng lão mỉm cười, sau đó quay sang nói với Lý Mạnh”

- Được rồi, không gây ra phiền phức lớn đã là có tiến bộ. Có Từ viện trưởng trông nom con, ta cũng rất yên tâm.

Nghe Lý trưởng lão nói, Lý Mạnh nhún vai:

- Gia gia, nghe lời người nói, hình như con là người chuyên môn rước họa vậy.

- Không có là được rồi.

Lý trưởng lão cười ha hả, sau đó trong vòng vây của mọi người chậm rãi bước vào Thiên Y Viện. Về phần ông cháu Hồ trưởng lão, cả hai đều thấp điều, chỉ gật đầu rồi đi bên cạnh Lý trưởng lão bước vào bên trong.

Trong phòng hội nghị của Thiên Y Viện đã ngồi đầy người. Khi các thành viên của hội viện ủy và hai trưởng lão tiến vào, toàn trường đều nghiêm chỉnh đứng dậy, tỏ vẻ tôn kính.

Sau khi mọi người ấn định ngồi vào chỗ của mình, Từ Khải Liễu liền lấy ra danh sách đã thông qua khảo hạch, bắt đầu tuyên bố người tham gia cạnh tranh.

Người tham gia cạnh tranh không ít. Tất cả đều giống tai lên nghe từng cái tên xuất hiện và không xuất hiện.

- Sao, người này cũng tham gia ứng tuyển? Quả nhiên...

- Đào Minh, y sư nhị phẩm cũng tham gia. Lần này tỷ lệ Đào Minh y sư thăng cũng không nhỏ.

- Đúng, kỹ năng luyện đan của Đào Minh y sư thuộc hàng top đầu

Thiên Y Viện, rất có hy vọng.

Trong tiếng nghị luận của tất cả mọi người, bọn họ chợt nghe được cái tên cuối cùng, Thiên y sư Chu Thế Dương.

Các thành viên hội Viện ủy tham gia ứng tuyển cũng không ít. Lúc này sắc mặt ai nấy đều trắng bệch. Chu Thế Dương tham gia cạnh tranh, hy vọng của bọn họ xem như giảm đi nhiều.

Lúc này, ở ngoài ngàn dặm, tại một đồng đất mọc đầy cỏ đang phát sinh một tình huống khác thường.

Chương 799: Giang Nguyên hồi phục

Cộng cỏ nhẹ nhàng lay động trên đồng đất. Bên dưới đồng đất khoảng hai thước, trong cái túi đựng xác màu xanh biếc, toàn thân Giang Nguyên vẫn bị máu bao phủ. Chỉ là mười mấy ngày trước không một tiếng động, bây giờ lồng ngực đang phập phồng ổn định.

Một luồng khí tức sinh cơ ấm áp đang lan tràn quanh thân Giang Nguyên.

Ở sâu trong đan điền, nguồn năng lượng khổng lồ của dược vật đã sớm tiêu tan, chỉ còn lại một ít. Đường như trong thời gian mười mấy ngày qua đã bị Giang Nguyên hấp thu gần hết.

Lúc này, chút năng lượng còn sót lại dưới sự vận hành không ngừng của nội khí đã nhanh chóng tan rã, sau đó dung nhập vào nội khí, chậm rãi vận hành chung quanh kinh mạch của Giang Nguyên, sau đó rót vào từng tế bào, theo một quỹ đạo đặc biệt, một lần nữa trở lại kinh mạch.

Những nơi mà nguồn năng lượng dược lực đi qua như kinh mạch, tế bào, xương dường như cũng đã được cường hóa, nội khí của hắn cũng dần dần được ngưng luyện không ít.

Nếu lúc này có cao thủ Thiên giai ở đây, tất sẽ cảm nhận được tình huống nội khí vận hành trong cơ thể Giang Nguyên, chắc chắn sẽ bị hù dọa. Tình huống ngưng luyện nội khí của Giang Nguyên cực

kỳ kinh khủng, mạnh hơn gấp đôi so với tình huống ngưng luyện nội khí của cao thủ Thiên giai bình thường.

Nhưng tốc độ vận hành nội khí lại chậm hơn cao thủ Thiên giai một chút.

Nhưng với tốc độ vận hành càng lúc càng nhanh của hắn, năng lượng không gian chung quanh cũng trở nên ba động kịch liệt. Chỉ thấy mấy cọng cỏ trên đồng đất giống như gặp phải gió lớn, bắt đầu điên cuồng lắc lư.

Sau đó, những loài cỏ dại dài hơn bên cạnh đồng đất cũng nhẹ nhàng dao động, sau đó dần dần đưa ngày càng lợi hại. Đồng thời, lấy đồng đất làm trung tâm, xung quanh bắt đầu nổi lên một vòi rồng nhỏ.

Hô hấp vốn đang ổn định của Giang Nguyên cũng trở nên dồn dập, mức độ dồn dập ngày càng tăng lên, mi mắt rung động, giống như người đang ngủ say sắp tỉnh dậy.

Thời gian từng phút một trôi qua. Lốc xoáy xung quanh đồng đất càng lúc càng lớn. Ngay cả cành lá của cây đại thụ cách đó không xa cũng nhẹ nhàng lay động.

Vù vù! Gió lớn bắt đầu tàn phá chung quanh, khiến cho cây đại thụ cũng bị lay động theo. Nếu lúc này có người ở đây, chắc chắn sẽ bị cảnh tượng trước mắt hù dọa mất.

Cũng may, Ngô tiên sinh lựa chọn nơi ít có người lui tới. Mặc dù Giang Nguyên làm ra động tĩnh rất lớn, nhưng ngoại trừ vài con thỏ nhỏ, cũng không kinh động bất luận người nào.

Lốc xoáy cao đến mấy chục thước rất nhanh xoay tròn trên bầu trời. Tốc độ vận chuyển nội khí trong cơ thể Giang Nguyên cũng càng lúc càng nhanh. Hai mắt nhắm chặt của Giang Nguyên cũng động đậy càng ngày càng nhiều. Thậm chí ngay cả thân hình cũng bắt đầu rung động.

Đột nhiên lốc xoáy nhanh chóng thu nhỏ lại, giống như bị đồng đất hút vào.

Sau đó phát ra tiếng nổ mạnh, cả đồng đất bị nổ tung, chỉ còn

chừa một cái hố nhỏ.

Giang Nguyên nằm trong hố đất, máu trên mặt và người đã tróc ra, lộ ra gương mặt trắng nõn. Quần áo rách nát, chỉ còn chừa lại vài chỗ quần trên người. Toàn thân trên dưới đã không còn vết máu, chỉ còn lại là da trắng như da trẻ con.

Cặp lông mi thon dài còn hơn cả con gái nhẹ nhàng run lên hai cái rồi chậm rãi mở ra. Đồng tử trong suốt hiện lên quang mang khiếp người.

Hội nghị tranh cử vị trí chủ nhân Tế Thế Đỉnh diễn ra không có gì bất ngờ. Có được sự ủng hộ của Trưởng lão viện và một số thành viên hội viện ủy, sau khi bỏ phiếu kín, Thiên y sư Chu Thế Dương quả nhiên thuận lợi thu hoạch được nhiều phiếu nhất, có tư cách trở thành chủ nhân mới của Tế Thế Đỉnh.

Trên màn hình hiển thị số phiếu, các thành viên Thiên Y Viện có chút ngoài ý muốn, nhìn Chu Thế Dương cười không mấy vui vẻ, rồi nhìn Hồ trưởng lão và Lý trưởng lão bên cạnh, trong lòng ai nấy liền hiểu ra.

Chu Thế Dương đạt được sự ủng hộ của trưởng lão viện, nhưng nhìn ông ta cười không được vui cho lắm, mọi người đều hiểu. Đặc biệt là các vị Thiên y sư lại càng rõ ràng hơn. Ngày hôm qua Chu Thế Dương đã phải bỏ ra một cái giá rất lớn, dùng điểm tích lũy cả đời để đổi lấy đan dược cao cấp nhất của Thiên Y Viện. Ban đầu mọi người còn không biết tại sao, nhưng bây giờ thì xem như đã hiểu ra.

Chỉ có đan dược như vậy mới có thể khiến cho Hồ Quang Dương, đặc biệt là Lý trưởng lão động tâm, toàn lực ủng hộ Chu Thế Dương.

Nhưng mặc kệ thế nào, với tư lịch và năng lực của Chu Thế Dương, hoàn toàn xứng đáng trở thành chủ nhân của Tế Thế Đỉnh. Chỉ là nghĩ đến sau khi Chu Thế Dương trở thành chủ nhân đại đỉnh, qua hai ba năm nữa, có thể bài danh thứ hai của Thiên Y Viện, mọi người không khỏi có chút cảm thán lẫn hâm mộ.

Chỉ có La Thiên Minh là hoàn toàn lạnh nhạt, dường như không

thèm để ý đến việc Chu Thế Dương giành được vị trí chủ nhân Tế Thế Đỉnh. Mọi người đều cho rằng La Thiên Minh vẫn hy vọng Giang Nguyên còn sống. Dù sao, chỉ cần Giang Nguyên không chết, cho dù Chu Thế Dương có được tư cách trở thành chủ nhân Tế Thế Đỉnh, nhưng cũng không cách nào làm cho nó nhận chủ.

Nhìn biểu hiện của La Thiên Minh, mọi người đều thở dài. Giang Nguyên mất tích lâu như vậy, tỷ lệ còn sống thật sự quá thấp. Chỉ là mọi người không nỡ làm tan hy vọng của La Thiên Minh. Chỉ nhìn La Thiên Minh chỉ trong mười ngày ngắn ngủi mà tóc đã bạc gần một nửa thì biết áp lực trong lòng ông rất lớn. Nếu như xác định được Giang Nguyên thật sự đã chết, chỉ sợ La y sư sẽ không chống đỡ nổi.

Dưới sự chúc mừng của các thành viên hội Viện ủy, Chu Thế Dương miễn cưỡng cười đáp lại. Để có được tư cách trở thành tân chủ nhân Tế Thế Đỉnh, ông ta đã bỏ ra một cái giá rất lớn. Ít nhất, vất vả cả đời của ông ta đã đổ ra hết vì cái tư cách này. Quả thật là táng gia bại sản.

Sau khi xác nhận tư cách xong, Từ Khả Liễu liền tuyên bố ngày mai sẽ tiến hành nghi thức phong đỉnh. Sau bảy bảy bốn mươi chín ngày, Chu Thế Dương sẽ chính thức thay thế vị trí của Giang Nguyên, một lần nữa nhận chủ, trở thành chủ nhân chính thức của Tế Thế đỉnh.

Chu Thế Dương một đêm không ngủ, cũng không biết là đau lòng hay là hưng phấn.

La Thiên Minh cũng một đêm không ngủ. Bởi vì một khi tiến hành nghi thức phong đỉnh, sẽ xác nhận được Giang Nguyên còn sống hay không.

Nếu Giang Nguyên còn sống, nghi thức phong đỉnh sẽ không hoàn thành được. Nhưng nếu nó được thuận lợi hoàn thành, xem như Giang Nguyên đã chết.

Không ngủ như hai người cũng có không ít người. Bởi vì Giang Nguyên mất tích, Tế Thế Đỉnh một lần nữa chọn lại chủ nhân, các đại thế gia và Cổ môn trên cơ bản cũng biết được việc này.

Có người vui mừng có người buồn.

Tề gia, hai cha con Tề Lăng và Tề Nhạc Minh đang nhàn nhã ngồi uống trà, gương mặt tràn đầy vẻ đắc ý.

- Mấy ngày trước, Tuyên Năng vì chuyện Giang Nguyên trở thành chủ nhân của Tế Thế Đỉnh mà đắc ý. Bây giờ để xem còn đắc ý nữa hay không. Chờ đến ngày mai, nhất định sẽ đến báỉ phỏng Tuyên Năng một chút. Hahah...

Tề Lăng cười vui vẻ vô cùng, nhìn con trai bảo bối của mình, nói:

- Nhạc Minh, cuối cùng thì con cũng đã xả được hận rồi.

- Hừ, Giang Nguyên chết còn chưa tính, nhưng Tuyên Tử Nguyệt, con tuyệt đối không bỏ qua cho cô ta đâu.

Tề Nhạc Minh đã lâu không lộ diện, gương mặt anh tuấn tràn đầy vẻ lạnh lẽo, nhìn Tề Lăng phía đối diện, cười lạnh nói:

- Ngày mai, con sẽ cùng cha đến nhà Tuyên gia an ủi một chút.

- Được, được, haha...

Vợ chồng Tuyên gia quả thật như cha con Tề Lăng đã đoán trước, sắc mặt vô cùng khó coi. Tuyên Năng nói:

- Thiên Y Viện cũng đã truyền ra tin tức tuyển chọn tân chủ nhân cho Tế Thế Đỉnh. Nếu là như vậy, bọn họ đã nhận định Giang Nguyên đã....

Nghe chồng nói không hết lời, Tuyên mẫu cũng cảm thấy buồn bã. Vốn bà tưởng rằng con gái của mình cuối cùng cũng tìm được một người chồng tốt, không nghĩ đến Giang Nguyên lại đoán mệnh như vậy.

- Ông trời đổ kị anh tài mà.

Thấy vợ mình như già thêm vài tuổi, Tuyên Năng nhìn trần nhà, cười khổ:

- Bà hãy gọi điện thoại cho Tử Nguyệt, hỏi xem nó có muốn về nhà

hay không. Nếu nó muốn về, cứ để nó về. Có chúng ta bên cạnh, nó hẳn sẽ dễ chịu hơn một chút.

- Ừm, để tôi gọi cho nó.

Tuyên mẫu bất đắc dĩ nói.

Nghi thức phong đỉnh trăm năm đã không tiến hành qua. Nhưng tất cả các ghi chép về nghi thức có liên quan đều được truyền thừa lại, nên đối với việc tiến hành nghi thức phong đỉnh không hề có bất cứ khó khăn gì.

Chương 800: Phong đỉnh thất bại

9h sáng, nghi thức phong đỉnh chính thức bắt đầu. Tất cả thành viên hội Viện ủy và thành viên ngoài cấp bậc y sư đều đến tham dự nghi thức.

Võ trường hậu viện Thiên Y Viện đứng đầy người đến xem nghi thức. Hội viện ủy và hai trưởng lão của Trưởng lão viện đang ngồi hàng trước nhất. Chính giữa võ trường là Tế Thế Đỉnh.

Không ít các y sư lần đầu tiên nhìn thấy Tế Thế Đỉnh, bên ngoài vang lên tiếng nghị luận ầm ỹ.

Thiên y sư Lưu Mộc Dương nhìn thời gian, sau đó gật đầu nói với Từ Khả Liễu. Từ Khả Liễu cũng nhìn thoáng qua thời gian, thấy đã đến giờ, liền phát tay tỏ ý có thể bắt đầu.

- Yên lặng, các vị đồng nhân, xin mời yên lặng.

Lưu Mộc Dương bước ra giữa sân, đứng bên cạnh Tế Thế Đỉnh, nhẹ nhàng nhắc tay ra hiệu tất cả im lặng, cũng không nói gì nhiều:

- Thời gian đã đến, nghi thức phong đỉnh bắt đầu. Mời ba vị Thiên y sư Từ Khả Liễu, Liêu Long Căn, Ninh Hán Dân tiến hành nghi thức phong đỉnh. Mời Thủ tịch trưởng lão Lý Vân Phong, thủ tịch trưởng lão Hồ Quang Dương của Trưởng lão viện và Thiên y sư Chu Thế Dương, chín vị y sư nhất phẩm tiến lên hộ đỉnh.

Dưới ánh mắt chú mục của tất cả mọi người, Từ Khả Liễu, Liêu Long Căn và Ninh Hán Dân chậm rãi đứng dậy, bước đến trước Tế Thế Đỉnh, tạo thành hình tam giác chung quanh.

Đám người Lý Vân Phong cũng theo thứ tự tiến lên, đứng sau đám người Từ Khả Liễu khoảng hai thước, tạo thành vòng tròn mười người, bao vây ba người Từ Khả Liễu và Tế Thế Đỉnh chính giữa.

Hộ đỉnh cũng chỉ là làm cho có. Nhưng vì Tế Thế Đỉnh là trấn viện chi bảo, nghi thức nào diễn ra cũng phải có hộ đỉnh.

Ít nhất thì trăm năm qua, không có người ngoài đánh vào nội viện Thiên Y Viện, ngay cả lên vào cũng không có.

Từ Khả Liễu cũng không chần chừ, tay nhẹ nhàng đặt lên thân đỉnh. Liêu Long Căn và Ninh Hán Dân cũng nhẹ nhàng đặt tay lên.

Nhìn hai người bên cạnh, thấy hai người cũng gật đầu tỏ vẻ chuẩn bị xong, Từ Khả Liễu trầm giọng nói:

- Phong đỉnh bắt đầu, nghịch chuyển ngũ hành.

Theo tiếng quát của Từ Khả Liễu, hai vị Liêu Long Căn và Ninh Hán Dân cũng nhất tề quát theo. Nội khí quanh thân bắt đầu vận hành theo một phương thức đặc biệt, sau đó quán thấu vào bên trong Tế Thế Đỉnh.

Nghe tiếng quát lớn của ba vị Thiên y sư, tất cả mọi người đều yên tĩnh, nhìn chăm chăm vào ba người trong sân. Có lẽ cả đời này chỉ có thể nhìn thấy được một hai lần cảnh tượng này mà thôi.

Nội khí ba người quán thấu vào Tế Thế Đỉnh, Tế Thế Đỉnh vốn đang bình thường liền bắt đầu sinh ra biến hóa. Đặc biệt là mười người đứng hộ đỉnh cách đó không xa, rõ ràng cảm nhận được sau khi Tế Thế Đỉnh có được nội khí của ba thiên y sư rót vào, đã bắt đầu tản ra khí tức cổ xưa.

Hơn nữa, nội khí của ba người rót vào càng lúc càng nhiều, hơi thở cổ xưa này cũng tùy thời nhanh chóng tăng lên. Những người trong võ trường cũng có thể cảm giác được luồng hơi thở này.

- A!

Những người vây xem đều thấp giọng kinh hô một tiếng, lúc này mới chân chính cảm nhận được chỗ đặc biệt của trấn viện chi bảo Tế Thế Đỉnh.

Theo thời gian, hơi thở của Tế Thế Đỉnh càng lúc càng đậm, dần dần màu sắc u ám của đại đỉnh cũng mờ hồ sáng hơn.

Ánh mắt của Chu Thế Dương bên cạnh cũng hiện lên sự hưng phấn. Là Thiên y sư, ông ta dĩ nhiên biết rõ quá trình và tình huống phong đỉnh. Đại đỉnh trước mắt bắt đầu tỏa sáng, chứng tỏ nghịch chuyển ngũ hành đã có tác dụng. Khi đại đỉnh hoàn toàn phát sáng, biến thành màu đỏ sậm, chứng tỏ nghịch chuyển ngũ hành đã nghịch chuyển thành công.

Ngũ hành nghịch chuyển thành công đại diện cho phong đỉnh thành công. Tất cả hỗn tạp và những gì còn lại của chủ nhân cũ sẽ được khu trừ sạch sẽ, chỉ chờ 49 ngày sau, sau khi tất cả tạp chất bên trong đại đỉnh hoàn toàn biến mất, nó có thể một lần nữa nhận chủ mới.

Hai vị trưởng lão và tất cả thành viên Thiên Y Viện, đặc biệt là La Thiên Minh đều nhìn chăm chăm Tế Thế Đỉnh. Tình huống tiếp theo của Tế Thế Đỉnh rất nhanh có thể xác định Giang Nguyên còn sống hay không.

Ba vị thiên y sư liếc mắt nhìn nhau, nhất tề gia tăng nội khí đưa vào, tiến hành từng bước mấu chốt. Chỉ cần hoàn thành bước này, nghịch chuyển ngũ hành xem như đã hoàn thành.

Đại đỉnh dần dần sáng hơn. Hai mắt Chu Thế Dương cũng càng ngày càng sáng hơn.

- Nhanh lên, nhanh lên, sắp thành công rồi.

Lầm bầm vài câu, Chu Thế Dương nhìn chăm chăm đại đỉnh, chờ tân Tế Thế Đỉnh mà ông ta đã phải trả cái giá rất lớn để có được xuất hiện. Lại nói tiếp, kỳ thật ông ta vẫn có chút khẩn trương. Bỏ ra cái giá lớn cho hai vị trưởng lão, cũng không phải chỉ vì bốn tấm phiếu, chỉ là vì phòng ngừa vạn nhất mà thôi.

Rốt cuộc không bao lâu sau, thân đỉnh càng lúc càng sáng, bắt đầu

có chút đỏ lên. Hai tay La lão nắm thật chặt, vẻ mặt vô cùng khẩn trương.

Giang Nguyên rốt cuộc như thế nào, Tế Thế Đỉnh có thành công phong đỉnh hay không chính là lúc này.

Các thiên y sư cũng vô cùng khẩn trương, cố gắng toàn lực quán chú nội khí vào Tế Thế Đỉnh, muốn nhanh chóng hoàn thành nghi thức phong đỉnh.

Nhưng Tế Thế Đỉnh đột nhiên phát ra tiếng kêu to. Đại đỉnh đang đỏ bừng chợt tối sầm lại, khôi phục lại màu sắc ảm đạm như ban đầu. Ba người Từ Khải Liễu cũng kinh hô một tiếng, tay bị một luồng phản chấn bức lui về sau.

- Cái gì vậy?

Mọi người đều kinh hô, nhìn dị biến xuất hiện giữa sân, tất cả đều ngẩn cả người.

- Giang Nguyên chưa chết, Giang Nguyên còn sống.

La Thiên Minh thất thanh kêu lên, còn Chu Thế Dương thì tái xanh mặt, nhưng cũng không quá mức tuyệt vọng, nhanh chóng hướng ánh mắt về phía hai vị trưởng lão, gương mặt tràn đầy thỉnh cầu và mong muốn.

Hai vị trưởng lão nhìn nhau, nhẹ nhàng gật đầu, sau đó sải bước tiến lên.

Chương 801: Cường ép Ngũ Hành Nghịch Chuyển

Thiên y sư Từ Khải Liễu nhìn Tế Thế Đỉnh bỗng nhiên trở nên lặng yên không tiếng động sắc mặt tương đối xuất sắc, không thể nào nhận ra đang vui hay đang thất vọng. Thiên y sư Ninh Hán Dân và Thiên y sư Liêu Long Căn thì nhìn nhau một cái, cũng khẽ gật đầu cười khổ một cái.

Đang lúc ba người chuẩn bị xoay người đi, Trưởng lão Mạnh Thiên Phong và Hồ Quang Dương bước lên trước một bước, làm cho Thiên y sư Từ Khải Liễu vừa xoay người đi hơi sững sốt một chút; sau đó khẽ cau mày, trầm giọng nghi ngờ nói:

- Hai vị trưởng lão?

- Viện trưởng Từ... Tình thế Thiên Y viện ta hiện tại không tốt lắm, cần có một chủ nhân Tế Thế Đỉnh có năng lực thật sự xuất hiện. Giờ hãy để Thiên y sư Chu Thế Dương tiếp nhận chủ đỉnh mới, chúng tôi cảm thấy rất tốt...

Hồ Quang Dương đưa tay chỉnh lại vạt áo, sau đó sắc mặt nghiêm nghị nhìn Thiên y sư Từ Khải Liễu nói.

Hồ Quang Dương nói vậy, sắc mặt mấy vị Thiên y sư và thành viên Hội đồng viện đều hơi đổi, chỉ có trên mặt Thiên y sư Chu Thế Dương là lóe lên nụ cười lạnh đặc ý. Lão đã tiêu hao tất cả tích lũy cả đời, dĩ nhiên không chỉ đơn thuần đổi lấy sự ủng hộ của Viện trưởng lão. Đây chính là sự đảm bảo tốt nhất của lão để đề phòng vạn nhất.

- Đúng... Cho nên, chúng tôi đề nghị cường ép Nghịch chuyển ngũ hành...

Lúc này Trưởng lão Mạnh Thiên Phong cũng nhìn Viện trưởng Từ Khải Liễu sắc mặt hơi không vui, trầm giọng nói:

- Bây giờ Thiên Y viện cần có một chủ Tế Thế Đỉnh có đầy đủ năng

lực. Chúng ta không có quá nhiều thời gian... Khải Liễu, chắc cô cũng hiểu rõ tính chính xác khi làm như vậy!

- Tôi biết... nhưng làm vậy không công bằng với Giang Nguyên...

Nghe hai người nói vậy, sắc mặt Thiên y sư Từ Khải Liễu hơi biến đổi. Bà nhìn Mạnh Thiên Phong và Hồ Quang Dương, trầm giọng nói:

- Dầu sao Tế Thế Đỉnh này cũng là do đứa bé kia một tay đem về và sửa chữa...

- Khải Liễu... Cô là Viện trưởng của Thiên Y viện, phải nghĩ cho đại cục của Thiên Y viện... Đỉnh chủ là Giang Nguyên hay là Thiên y sư Chu Thế Dương có sự khác biệt rất lớn. Cô cũng biết tình hình hiện tại của viện. Cô có thể hiểu được, nếu chủ Tế Thế Đỉnh là Thiên y sư Chu Thế Dương sẽ có lợi ích gì... Như vậy sẽ giúp Thiên Y viện nhanh chóng thoát khỏi nguy hiểm có khả năng tồn tại!

Trưởng lão Mạnh Thiên Phong nhìn Thiên y sư Từ Khải Liễu trầm giọng nói:

- Mặc dù như vậy đúng là không công bằng với Giang Nguyên, nhưng chúng ta có thể đền bù cho nó, cấp các loại thuốc cho nó cố bốn bồi nguyên. Mở miễn phí bất kỳ tư liệu cao cấp nào nó cần. Đồng thời sau này cho dù nó không có cơ hội bước lên Thiên vị, chúng ta vẫn có thể cho nó tư cách tiến vài cấp Thiên y sư.

Hồ Quang Dương bên cạnh thấy Thiên y sư Từ Khải Liễu nghe Mạnh Thiên Phong nói vậy đã bắt đầu lộ vẻ chần chừ thì cũng lên tiếng nói:

- Khải Liễu... Cô phải lấy đại cuộc làm trọng, hơn nữa những bồi thường Mạnh trưởng lão dành cho Giang Nguyên kia cũng đã đủ đền bù... tổn thất cho nó rồi... Nếu không chúng ta đợi mười mấy năm nữa, đợi Giang Nguyên trưởng thành mới giải quyết những nguy cấp tồn tại trong viện, như thế cực kỳ nguy hiểm... Hơn nữa mặc dù bây giờ Giang Nguyên vẫn còn sống, nhưng lâu như vậy cũng chưa có tin tức gì, rốt cuộc nó có thể quay về nữa không vẫn là chuyện chưa chắc chắn!

Nói tới đây, Hồ Quang Dương trầm giọng nói:

- Chẳng lẽ cô thật sự muốn để Thiên Y viện ta rơi vào tình cảnh nguy hiểm sao?

Hai vị trưởng lão đã nói đến thế, lúc này rõ ràng Thiên y sư Từ Khải Liễu cũng đang dao động. Tuy bà hiểu rõ kỳ thực cho dù bồi thường cho Giang Nguyên như vậy cũng hết sức không công bằng. Giang Nguyên thân là chủ Tế Thế Đỉnh, chỉ cần vài năm nữa, đợi sau khi năng lực ổn định, những thứ gọi là bồi thường này hẳn đều có thể dễ dàng lấy được. Nhưng bây giờ, lời của hai vị trưởng lão cũng rất có lý. Bà không thể vì một mình Giang Nguyên mà lãng phí thời gian và cơ hội tốt trước mắt. Đây là bất công với Thiên Y viện và những người đã phấn đấu vì Thiên Y viện.

Và cái thân phận chủ Tế Thế Đỉnh mà Giang Nguyên có chẳng qua là do hắn tự nhận chủ. Nếu không thân phận chủ đỉnh này cũng chắc chắn không thể rơi lên người hắn.

Cộng thêm Giang Nguyên đúng là mất tích. Cả Thiên Y viện cũng không tra ra đối thủ là ai, như vậy thì khả năng Giang Nguyên có thể trở về không cao.

Sau khi cân nhắc một chút, Thiên y sư Từ Khải Liễu liền do dự quay đầu sang nhìn Thiên y sư Ninh Hán Dân và Thiên y sư Liêu Long Căn.

Hai vị Thiên y sư này cũng mặt đầy vẻ trầm ngâm, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía Thiên y sư Từ Khải Liễu, trong mắt bày tỏ rõ, bọn họ cũng không phản đối lời đề nghị của hai vị trưởng lão.

Thiên y sư Chu Thế Dương thấy Thiên y sư Từ Khải Liễu lúc này đã động lòng, mấy vị Thiên y sư khác cũng không phản đối, lúc này lão mới thở phào nhẹ nhõm, trên mặt lộ tia thoải mái. Nếu như vậy, thân phận chủ Tế Thế Đỉnh của mình trên căn bản đã được xác định.

Chỉ cần giờ hai vị trưởng lão cùng tất cả Thiên y sư cưỡng ép tiến hành Ngũ Hành Nghịch Chuyển, hoàn thành nghi thức phong đỉnh, như vậy cho dù Giang Nguyên có trở lại cũng không có bất kỳ cơ hội nào. Hơn nữa, cưỡng ép tiến hành Ngũ Hành Nghịch Chuyển,

giải trừ thân phận chủ đỉnh của Giang Nguyên như vậy, Giang Nguyên cũng sẽ chịu tổn thương tinh thần và nguyên khí cực lớn. Như vậy thì lão vừa đoạt được thân phận chủ đỉnh, hơn nữa còn khiến Giang Nguyên bị thương nặng, đúng là một hòn đá ném hai con chim.

Nghĩ tới đây, Thiên y sư Chu Thế Dương vốn luôn đau lòng âm ỉ vì những viên đan được giá trị liên thành kia lúc này cuối cùng cũng bớt đau hơn. Bỏ ra như thế cũng đáng...

- Tôi phản đối...

La Thiên Minh đứng bên cạnh luôn siết chặt nắm đấm, nghiêng chặt răng, xanh mặt nghe hai vị trưởng lão cùng đám Thiên y sư Từ Khải Liễu nói chuyện, mong chờ kết quả xấu nhất đừng xảy ra nên chưa lên tiếng. Giờ mắt thấy thân phận chủ đỉnh của đệ tử nhà mình sắp bị cưỡng ép giải trừ, lúc này cuối cùng cũng bộc phát, nhìn mấy người tức giận nói:

- Tôi phản đối. Một khi Giang Nguyên bị cưỡng ép cắt đứt liên hệ với Tế Thế Đỉnh, giải trừ thân phận chủ đỉnh sẽ chịu tổn hại không thể chống đỡ. Nó không hề làm bất kỳ chuyện gì tổn hại lợi ích của viện, cũng không hề không tuân theo bất kỳ quy định nào của viện, các người không thể đưa ra quyết định như vậy...

- La Thiên Minh... Càn rỡ... quyết định chúng tôi đưa ra, anh có có tư cách gì phản đối...

Hồ Quang Dương nghe thấy những lời giận dữ của La Thiên Minh liền biến sắc, quay đầu nhìn về phía lão y sư La Thiên Minh tức giận khiển trách:

- Giang Nguyên cũng được tính là hy sinh cho viện. Rốt cuộc một mình Giang Nguyên quan trọng? Hay truyền thừa của Thiên Y viện ta quan trọng? Anh thân là thành viên Hội đồng viện chẳng lẽ ngay cả điểm này cũng không phân rõ sao?

- Không... Giang Nguyên vẫn chưa chết, chắc chắn nó sẽ sớm quay về. Với thiên tư của nó, chắc chắn không tốn quá nhiều thời gian sẽ trở thành chủ nhân thật sự đủ điều kiện của Tế Thế Đỉnh!

Lão y sư La Thiên Minh đối mặt với lời khiển trách của Tiền viện trưởng, Thử tịch trưởng lão của Viện trưởng lão Hồ Quang Dương tuy sắc mặt trắng bệch, nhưng vẫn cố vì học trò mình lên tiếng bảo vệ.

- La Thiên Minh... ngay cả bên nào nặng bên nào nhẹ anh cũng không phân rõ sao? Đừng nói chuyện giờ Giang Nguyên có thể về hay không còn khó nói, cho dù bây giờ nó có thể về thì vị trí chủ đỉnh kia cũng phải nhường lại... Vì Thiên Y viện chúng ta, chẳng lẽ thầy trò các người chỉ biết ích kỷ vì bản thân? Không thêm chu toàn đại cuộc sao?

Hồ Quang Dương lại một lần nữa khiển trách La Thiên Minh:

- Hơn nữa, không phải chúng tôi đã đồng ý bồi thường đầy đủ cho Giang Nguyên sao, chẳng lẽ như thế còn chưa đủ? Lập tức lùi xuống cho tôi, nếu không những bồi thường này, đệ tử của anh cũng đừng có mơ nữa...

Sắc mặt La Thiên Minh tái xanh, hai nắm tay siết chặt nhưng bị những lời của Hồ Quang Dương chèn ép, ông cũng không cách nào phản kháng.

- Được rồi, Viện trưởng Hồ...

Lúc này Thiên y sư Từ Khải Liễu cũng không nhìn được nữa, trầm giọng lên tiếng ngăn cản. Lúc này sắc mặt của bà cũng hơi khó coi. Nếu không phải bây giờ bà cũng không biết Giang Nguyên có về hay không, bà cũng sẽ không đồng ý như vậy.

Hồ Quang Dương bị Thiên y sư Từ Khải Liễu tiếng ngăn cản mắt lộ vẻ không vui, nhưng cũng không nói tiếp.

- Thiên Minh... Chuyện này, anh cũng biết, chúng ta tạm thời không có lựa chọn nào khác...

Thiên y sư Từ Khải Liễu nhìn La Thiên Minh, trong mắt lóe lên một chút bất đắc dĩ cùng áy náy, chậm rãi nói:

- Tôi chỉ có thể đảm bảo với anh, sau này... bất kể tình huống nào, tất cả tư liệu và đan dược của Thiên Y viện ta, chỉ cần Giang Nguyên cần đều sẽ cung cấp miễn phí toàn bộ cho nó... Cho dù sau

này nó hồi phục, nó vẫn được quyền ưu đãi và ưu tiên về đàn được và tư liệu trọn đời!

Thiên y sư Từ Khải Liễu nói ra những lời này, Thiên y sư Chu Thế Dương bên cạnh liền biến sắc, muốn nói gì đó, nhưng thấy đám Thiên y sư Lưu Mộc Dương và Thiên y sư Liêu Long Căn không lên tiếng thì cũng đành cắn răng, rốt cuộc cũng kìm lại không lên tiếng. Cam kết này của Thiên y sư Từ Khải Liễu đúng là hơi quá mức. Cung cấp miễn phí toàn bộ, cộng thêm sau này Giang Nguyên có đặc quyền như vậy, vậy thì sau này một khi Giang Nguyên bình phục, có quyền ưu đãi và ưu tiên trọn đời kia, sự tiến bộ tiếp theo sẽ hết sức kinh người.

Với thiên tư kinh khủng của Giang Nguyên, có thể nói mấy chục năm sau, năm Thiên y sư này chắc chắn sẽ có vị trí của Giang Nguyên, điều này khiến lão cực kỳ không muốn...

Có điều, các Thiên y sư còn lại không lên tiếng phản đối, lão là người thu được lợi lớn nhất càng không có lý do phản đối. Hơn nữa rốt cuộc Giang Nguyên có thể về hay không, hơn nữa thật sự có thể bình phục hay không cũng là chuyện khó nói. Cho nên lão chỉ có thể tạm thời nhịn.

Lão y sư La Thiên Minh thấy vẻ mặt bất đắc dĩ cùng cam kết của Thiên y sư Từ Khải Liễu thì nhìn chăm chăm Thiên y sư Từ Khải Liễu một lúc lâu, lúc này mới hít một hơi thật sâu. Ông cũng biết quyết định kia đã không thể nào thay đổi được. Hơn nữa Viện trưởng Từ Khải Liễu đưa ra cam kết như vậy cũng đã là chiếu cố mình, chiếu cố Giang Nguyên rồi. Ông lập tức cắn răng chậm rãi gật đầu:

- Được, tôi thay mặt Giang Nguyên cảm ơn viện trưởng!

Thiên y sư Từ Khải Liễu thấy cuối cùng La lão y sư La Thiên Minh cũng đồng ý thì chậm rãi gật đầu một cái, đưa tay vỗ vai La lão y sư trấn an, sau đó quay người lại, nhìn về phía mọi người, nói:

- Được rồi... Vậy thì... cưỡng ép Nghịch Chuyển Ngũ Hành đi... Có điều cưỡng ép Nghịch Chuyển Ngũ Hành khá nguy hiểm. Vẫn phải mời hai vị trưởng lão cùng tất cả các Thiên y sư cùng ra tay!

- Được...

Quyết định đã đưa ra, La lão y sư La Thiên Minh cuối cùng cũng đồng ý, mọi người dĩ nhiên đều đồng thanh đáp.

Lập tức năm vị thiên y sư cộng thêm hai vị trưởng lão, đồng loạt đi tới trước đại đỉnh, mỗi người đưa một tay đặt lên trên thân Tế Thế Đỉnh.

- Bắt đầu...

Mấy vị thiên y sư và hai vị trưởng lão này đều hiểu rõ bí pháp Nghịch Chuyển Ngũ Hành, Thiên y sư Từ Khả Liểu vừa ra lệnh, mọi người đồng loạt dùng phương thức vận hành đặc biệt rót nội khí vào trong thân Tế Thế Đỉnh...

Mọi người vừa rót nội khí vào, thân đỉnh ầm ầm lập tức sáng lên, hơn nữa càng lúc càng đỏ...

Mà lúc này, một thanh niên da thịt trắng nõn, cặp mắt dịu dàng như ngọc, tóc tai rối bời, vô cùng phong trần xuất hiện trước cửa Thiên Y viện.

Chương 802: Các người muốn ngăn cản tôi?

Đứng ở cổng Thiên Y viện chính là Giang Nguyên, tóc tai rối tung, quần áo cũng không vừa với người, trông rất chật vật. Nhưng làn da của hắn trắng nõn sạch sẽ, ánh mắt dịu dàng có thần, không hề khiến người ta cảm thấy có cảm giác lôi thôi.

Chẳng qua là lúc này, trên mặt Giang Nguyên có chút đau đớn, tay phải khẽ vuốt ngực, ngẩng đầu nhìn trong Thiên Y viện, trong mắt lóe lên một nụ cười lạnh lẽo, sau đó sải bước đi vào trong viện.

Ban nãy, mấy phút đồng hồ trước, hắn bỗng nhiên cảm thấy tâm huyết bất giác sôi trào, thậm chí ngực còn hơi đau đau. Hắn đã hiểu ra được nguyên nhân. Là chủ của Tế Thế Đỉnh, trong khoảng cách gần như thế này, hắn cảm nhận được rõ lúc này Tế Thế Đỉnh

đang bị người ta dùng phương pháp đặc biệt chạm đến, định nghịch chuyển ngũ hành trong Tế Thể Đỉnh, xây dựng lại cân bằng ngũ hành mới.

Là chủ đỉnh, dĩ nhiên hẳn có thể biết rõ kết quả sẽ như thế nào. Có mình ở đây, phương pháp này căn bản không thể nào nghịch chuyển được ngũ hành, cho nên trong lòng hẳn cũng an tâm. Hẳn thoáng ngừng thần cảm ứng Tế Thể Đỉnh một chút, Tế Thể Đỉnh lập tức sinh ra phản ứng, đuổi khí tức ngoại giới xâm nhập đi.

Nhưng bây giờ, hẳn cảm nhận rõ rõ một cỗ sức mạnh hỗn tạp mạnh hơn lần đầu gặp mấy lần đang hoành hành miễn cưỡng xâm nhập đại đỉnh, bắt đầu một lần nữa nghịch chuyển ngũ hành, chuẩn bị cân bằng lại kết cấu ngũ hành.

Nghịch chuyển và xâm phạm ở mức độ này khiến cho Giang Nguyên cùng Tế Thể Đỉnh tâm huyết tương thông trong nháy mắt cảm thấy ngực bắt đầu đau quặn. Tuy Giang Nguyên đã một lần nữa thôi thúc Tế Thể Đỉnh trấn áp, nhưng do khoảng cách hơi xa, không cách nào toàn toàn áp chế và hoàn toàn nắm chắc trong tay.

Sau khi Giang Nguyên bước vào Thiên Y viện, cao thủ ngoại viện trực bên cạnh sau khi hơi sửng sốt một chút, trên mặt liền toát ra vẻ vui mừng; nhìn Giang Nguyên không hề có huy chương tiến vào, đứng bên cạnh trực tiếp đưa tay ra kiểm tra dấu vân tay, đồng thời quét mắt rồi tiến vào trong viện. Lúc này vẻ vui mừng và kinh ngạc trên mặt cao thủ này càng đậm hơn.

Xem ra y sĩ Giang Nguyên này đã thật sự gặp phải phiền phức lớn. Từ trước tới nay anh ta chưa từng thấy hẳn chặt vật như vậy. Hơn nữa ngay cả huy chương Thiên Y viện hẳn cũng làm mất, xem ra đã nhận được tin tức gì mới vội vàng chạy về.

Bây giờ trong viện đang tiến hành nghi thức phong đỉnh. Y sĩ Giang Nguyên này trở về không biết sẽ xảy ra tình huống gì.

Giang Nguyên cố nén cảm giác đau quặn trong tim, sải bước đi về phía cảm ứng được Tế Thể Đỉnh. Cùng với khoảng cách càng lúc càng gần, giờ hẳn càng có thể khống chế Tế Thể Đỉnh áp chế được cỗ năng lượng hỗn tạp xâm phạm kia, khiến cho cảm giác đau quặn trong tim dần giảm bớt.

Mấy vị thiên y sư cùng hai vị trưởng lão cảm thấy lực kháng cự trong Tế Thế Đỉnh càng lúc càng mạnh sắc mặt dần ngưng trọng. Căn cứ theo những tài liệu để lại, cưỡng ép nghịch chuyển ngũ hành của họ chắc chắn có kết quả. Nhưng trong những tài liệu kia hình như không đề cập đến chuyện bản thân Tế Thế Đỉnh sẽ có lực kháng cự mạnh đến như vậy.

Tổng cộng bảy vị Thiên y sư liên kết sử dụng bí pháp cưỡng ép tiến hành ngũ hành nghịch chuyển, vậy mà gặp phải lực cản lớn như vậy.

Hơn nữa, dường như lực cản này càng lúc càng mạnh, khiến họ cảm thấy hơi nghei ngờ.

Có điều, bản thân cưỡng ép tiến hành ngũ hành nghịch chuyển, xây dựng lại cân bằng ngũ hành mới cho Tế Thế Đỉnh vốn phải dựa vào sức tấn công lớn để tiến hành phá vỡ, cho nên mấy vị Thiên y sư nhìn nhau rồi gật đầu một cái, hít sâu một hơi, dốc toàn lực rót nội khí vào trong đại đỉnh.

- Hộc...

Giang Nguyên bỗng nhiên ôm ngực, nhìn tường rào của sân đấu vô trước mặt, chợt phun ra một ngụm máu tươi.

Giang Nguyên cảm nhận được áp lực khổng lồ này thì một lần nữa hít một hơi thật sâu, ngưng thần miễn cưỡng trấn áp cảm giác đau quặn trong tim, đưa tay lau vệt máu khước miệng một cái, trên mặt một lần nữa lộ ra tia lạnh lẽo và dứt khoát. Sau đó hẩn lại sải bước đi vào trong sân đấu vô.

Hẩn hiểu rất rõ, nội khí xâm nhập mạnh như vậy, nếu như hẩn không ở gần Tế Thế Đỉnh, như vậy rất có thể Tế Thế Đỉnh sẽ bị cưỡng ép cấu tạo lại ngũ hành. Có điều giờ hẩn đã quay lại, là chủ nhân hiện tại nhận truyền thừa và ký ức của người luyện chế cùng chủ đỉnh đầu tiên, vậy thì dĩ nhiên không ai có thể cưỡng ép lấy Tế Thế Đỉnh đi khỏi tay hẩn.

Trong sân đấu vô vô cùng yên tĩnh. Tất cả mọi người đều nhìn chăm chăm tình hình trong sân, nhìn bảy vị Thiên y sư liên thủ phong đỉnh, trên mặt ai nấy cũng đều ngưng trọng và nghiêm nghị.

Chỉ có La lão y sư La Thiên Minh đứng bên nhìn thấy cảnh này thì hai tay buông xuôi bên người siết chặt, nghiêng chặt rằng, trên trán hiện gân xanh, cả người khẽ run rẩy.

Giang Nguyên yên lặng không không một tiếng động tách đám người vây xem ra đi vào giữa. Còn những y sư bị Giang Nguyên nhẹ nhàng đẩy ra, nhìn thấy Giang Nguyên tiến vào trên mặt đều lộ vẻ ngạc nhiên mừng rỡ, nhưng lại chột thay bằng vẻ ngưng trọng và căng thẳng.

Bọn họ hiểu rất rõ, vào lúc này, Giang Nguyên đột nhiên trở về, đây không phải tin tốt gì. Mấy vị Thiên y sư đang cường ép phong đi, một khi xảy ra chuyện ngoài ý muốn sẽ rất nguy hiểm.

Giang Nguyên chậm rãi đi vào trong sân, hơn trăm vị y sư vây xem xung quanh đều chú ý đến sự xuất hiện của Giang Nguyên. Họ nhìn Giang Nguyên đi vào trong sân, bầu không khí của cả trường đấu vô bỗng nhiên nặng nề. Mấy vị y sư nhất phẩm luôn đứng sau bảy vị Thiên y sư, tập trung tinh thần nhìn chăm chăm bảy vị Thiên y sư và Tế Thế Đỉnh không hề chú ý đến bầu không khí đột nhiên thay đổi này.

Cho đến khi họ nghe cách đó không xa, truyền tới một tiếng xôn xao khẽ khẽ thì mới kinh ngạc quay đầu lại nhìn.

Họ nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc đứng cách đó không xa tay ôm ngực phun ra một ngụm máu tươi. Ánh mắt chín vị Y sư nhất phẩm đều dần sang, có kinh ngạc, có hưng phấn, cũng có căng thẳng.

Thấy bóng dáng này, trong mắt La lão y sư lóe lên tia vui mừng và vẻ khó tin. Nhưng sau khi ông thấy Giang Nguyên hộc máu thì trong lòng chột đau xót; đây là đệ tử của ông, bây giờ đã trở về rồi... Nhưng trên người hắn đang phải chịu thương tích nặng nề vì người phe mình.

Chính vào lúc La lão y sư định lớn tiếng quát lên bảo bảy vị Thiên y sư kia dừng lại thì chỉ thấy khóe miệng Giang Nguyên dù đang chảy máu nhưng vẫn khẽ mỉm cười với mình, lắc đầu tự tin. Ông bất giác sửng sốt, tiếng hét lớn nghẹn lại trong họng.

Lúc này, mấy vị Y sư nhất phẩm khác sau khi thoáng do dự lại nhìn Giang Nguyên tiếp tục sải bước đi tới. vị Y sư nhất phẩm tiếp nhận vị trí thủ tịch của La lão y sư nhìn các Thiên y sư đang dốc toàn lực thi triển, sắc mặt hơi trầm xuống, sau đó vung tay lên. Hai tiên sinh ngoại viện có nhiệm vụ bảo vệ đỉnh bên cạnh lập tức dẫn theo thuộc hạ đi về phía Giang Nguyên.

Giang Nguyên nhìn mấy cao thủ ngoại viện vây đến, khước miệng nở nụ cười nhàn nhạt, nhìn về phía các Y sư nhất phẩm nói:

- Tôi là chủ của Tề Thế Đỉnh, các người còn muốn cản tôi?

Chương 803: Hình ảnh quá đẹp

Vị Y sư nhất phẩm thủ tịch kia nghe Giang Nguyên nói vậy, lại thấy nụ cười nhạt lóe lên trong mắt Giang Nguyên, trong lòng ông bất giác cảm thấy căng thẳng. Ông quyết định dùng lời lẽ giúp Giang Nguyên bình tĩnh trước rồi tính sau. Lúc này thật sự không thể nào quấy rầy mấy vị Thiên y sư được. Ông lập tức nhìn Giang Nguyên trầm giọng khuyên nhủ:

- Giang Nguyên, Hội đồng viện đã đưa ra quyết định, cậu không nên làm vậy. Hội đồng viện đã quyết định sẽ bồi thường cực lớn cho cậu. Giờ đừng quấy rối các Thiên y sư, nếu để xảy ra vấn đề, cậu sẽ không gánh nổi đâu!

- Haha... Tề Thế Đỉnh do tôi cướp về, cũng do tôi luyện chế sửa chữa, giờ các người nói muốn lấy là lấy sao? Còn chưa được sự đồng ý của tôi, bất chấp tôi sẽ chịu phản phệ cưỡng ép cướp đi, đẩy tôi vào hiểm cảnh? Có chuyện đơn giản thế à?

Ý cười nhàn nhạt trong mắt Giang Nguyên càng đậm, tiếp tục sải bước đi về phía Tề Thế Đỉnh.

Hai vị tiên sinh ngoại viện thấy Giang Nguyên không chịu nghe khuyên ngăn lúc này cũng bước lên phía trước ngăn cản. Y sư nhất phẩm thủ tịch sắc mặt lạnh lẽo, trầm giọng quát lên:

- Ngăn lại trước đi...

Nghe vị y sư này ra lệnh, hai vị tiên sinh ngoại viện dẫn theo bốn thuộc hạ chắn trước mặt Giang Nguyên. Sau đó hai người đưa mắt nhìn nhau, đồng loạt đưa tay ra chụp lấy Giang Nguyên. Là cao thủ Thiên vị chiến đấu chuyên nghiệp, kinh nghiệm chiến đấu của hai vị tiên sinh cực kỳ phong phú. Bọn họ cũng nhạy bén cảm nhận được hơi thở tương tự trên người Giang Nguyên.

“Thiên vị”, Giang Nguyên này đã là Thiên vị thật sự rồi. Mặc dù họ không biết vì sao Giang Nguyên có thể tấn cấp lên Thiên vị chỉ trong một thời gian ngắn ngủi như vậy. Nhưng họ nhớ lại lần trước lúc Giang Nguyên còn chưa tấn cấp Thiên vị đã có thể đánh Hồ Minh Vũ thực lực không hề kém bọn họ thành ra thế nào. Giờ Giang Nguyên đã tấn cấp Thiên vị, vậy thì sẽ càng mạnh hơn. Hai vị tiên sinh trong nháy mắt liền đưa ra quyết định. Để đề phòng vạn nhất, họ sẽ liên thủ bắt Giang Nguyên lại.

Giang Nguyên nhìn hai vị tiên sinh đưa tay chụp mình thì cười khẽ một tiếng, trong đầu lóe lên một thông báo: “Tít... Khởi động thiên phú Tốc độ...”

Tay hai tiên sinh vừa mới đưa ra thì đã cảm thấy mất một cái, một cơn gió nhẹ từ bên người quét qua, Giang Nguyên đã biến mất không thấy đâu. Trong lòng hai người căng thẳng, lập tức xoay người giờ nằm đầm ra sau lưng.

Giang Nguyên vừa mới lắc mình xuyên qua bên người hai người liền đưa tay nghênh đón hai nắm đấm hai người vừa đánh đến.

Hắn đã tiến cấp Thiên vị, nhưng chưa từng thật sự dùng thực lực Thiên vị giao thủ với người khác. Có điều Giang Nguyên không hề sợ hãi. Lúc hắn còn là Địa giai đỉnh phong đã có thể miễn cưỡng đánh ngang tay với Thiên vị. Giờ hắn đã thật sự vượt qua một cấp bậc lớn, hắn không tin mình không đánh nổi hai Thiên vị.

- Âm...

Một âm thanh trầm trầm vang lên, mọi người nhìn hai vị tiên sinh ngoại viện đồng loạt bị Giang Nguyên đẩy lui, còn Giang Nguyên cũng chỉ lui mấy bước, trong sân trở nên tĩnh mịch.

Giang Nguyên không hề dùng kỹ xảo gì mà thật sự đã một mình

chống lại hai cao thủ Thiên vị. Hơn nữa ban nãy hần còn hộc máu, trong tình huống như vậy lại có thể chống cự hai Thiên vị, hình như không hề rơi vào thế hạ phong thì bất giác chấn động.

- Hahaha...

Giang Nguyên nhìn hai người bị đẩy lui, tuy nhiên do hần đang phân thần nên không thể áp chế được công kích của bảy vị Thiên y sư với Tề Thế Đỉnh, cộng thêm đòn tấn công ban nãy làm nội tạng bị thương khiến cổ họng Giang Nguyên một lần nữa ngọt ngọt, miệng dòng máu tươi trong miệng phun ra. Nhưng Giang Nguyên vẫn không kìm được cười to mấy tiếng, phi thân lao về phía Tề Thế Đỉnh.

Trong tiếng kêu kinh ngạc của mọi người, hai vị tiên sinh mặt biển sắc, chân nhún một cái điên cuồng đuổi theo Giang Nguyên. Lúc này mấy vị Thiên y sư đang toàn lực thi triển cũng cảm thấy có chuyện không ngờ xảy ra đều không kìm được quay đầu lại nhìn. Họ chỉ thấy một bóng người từ trên đỉnh đầu bay xuống, một bàn chân trắng nõn nhẹ nhàng đặt lên nắp đỉnh.

Mọi người kinh ngạc, ngẩng đầu lên nhìn.

Họ chỉ thấy một đôi mắt trong suốt như nước ở bên trên lóe lên tia khác thường, sau đó bên tai truyền lên một tiếng hét:

- Lui ra!

Mấy vị Thiên y sư còn chưa hồi thần, họ chỉ cảm thấy trong Tề Thế Đỉnh có một hơi thở khổng lồ dâng lên. Sau đó nội khí họ rút vào trong Tề Thế Đỉnh đã bị hơi thở này đánh tan. Nội khí này bay ngược ra, mọi người đành miễn cưỡng tập trung nội khí trong cơ thể để chống đỡ, tránh nội khí bay ngược vào kinh mạch, sau đó bị nội khí bay ngược ra này đánh lui ra ngoài.

Trong tiếng kêu kinh ngạc, năm vị thiên y sư cộng thêm Mạnh Thiên Phong và Hồ Quang Dương đồng loạt lui ra sau bốn, năm bước, mới miễn cưỡng ổn định bước chân. Ai nấy trong lòng đều kinh hãi nhìn về phía bóng người ban nãy còn chưa thấy rõ.

- Giang Nguyên...

Thiên y sư Chu Thế Dương còn chưa hồi phục tinh thần nhìn thấy Giang Nguyên đi chân trần, mặc bộ quần áo rách rưới không vừa người, tóc tai rối bời đang đứng một chân trên Tề Thế Đỉnh. Sau khi lão xác nhận lại lần nữa liền thất thanh kêu lên.

- Thiên y sư Chu Thế Dương... thấy tôi, chắc ông thất vọng lắm nhỉ!

Giang Nguyên đưa tay nhẹ nhàng lau vết máu nơi khóe miệng, nhìn vẻ mặt xanh mét và kinh hãi của Thiên y sư Chu Thế Dương thì nhẹ nhàng cười, sau đó dung chân còn lại giẫm một giẫm lên Tề Thế Đỉnh, nhìn Thiên y sư Chu Thế Dương một chút, sau đó lại nhìn Hồ Quang Dương có vẻ đầy sợ hãi bên cạnh lão, chậm rãi nói:

- Cái này là của tôi, tôi không cho, các người không thể cướp...

- Càn rỡ...

Thiên y sư Chu Thế Dương lúc này đã tỉnh hồn nhìn Tề Thế Đỉnh dưới chân Giang Nguyên. Lão nghĩ đến bốn viên đan dược mình phải bỏ qua, tức giận quát một tiếng rồi nhào về tới nói:

- Mày là cái thá gì, cút xuống đây cho tao...

- Thiên y sư Chu Thế Dương, không được...

Hai tiên sinh ngoại viện đằng sau đã dừng bước, thấy Thiên y sư Chu Thế Dương nhào về phía Giang Nguyên đều đồng loạt hét lên.

Có điều lúc này Thiên y sư Chu Thế Dương đã vô cùng tức giận, làm gì còn để ý đến tiếng hét của họ. Lão chỉ nghĩ với thực lực cao thủ Thiên vị của lão thì sẽ có thể đánh cho Giang Nguyên té từ Tề Thế Đỉnh xuống, thu thập thăng nhải này trước rồi tính sau.

Có điều, lão vừa mới lao đến trước Tề Thế Đỉnh, bản người lên, đang định khua tay đánh về phía Giang Nguyên thì đột nhiên trước mắt có thêm thứ gì đó trắng trắng, lúc lão khó khăn lắm mới nhận ra đó là một cái chân thì đã không còn phản ứng kịp, chỉ thấy cái chân kia nhanh chóng lao đến trước mặt.

- Rầm...

Thiên y sư Chu Thế Dương tôn quý đã bị Giang Nguyên đá trúng mặt, sau đó bay ra xa. Cả sân đấu đột nhiên tĩnh mịch, tất cả các y sư và Thiên y sư đều bị chấn động. Đường đường là Thiên y sư có bao giờ bị người ta đánh chứ? Hơn nữa còn trước mặt nhiều người như vậy, bị một người đi chân không đập một phát lên mặt sao? Thế thì sau này còn mặt mũi đâu mà lăn lộn nữa?

Ngay cả hai vị tiên sinh ngoại viện vừa mới xông lên lúc này cũng vừa hay đón được Thiên y sư Chu Thế Dương bay đến, hai người vội vàng nhìn hai hàng máu đỏ đang chậm rãi chảy ra từ mũi Thiên y sư Chu Thế Dương, vội vàng nghiêng đầu sang chỗ khác....

Hình ảnh đó thật sự quá đẹp, khiến người ta không dám nhìn...

Chương 804: Tôi nhớ

Trong sân yên tĩnh, vô số ánh mắt như pháo sáng quét lên Thiên y sư Chu Thế Dương và Giang Nguyên đang đứng trên Tề Thế Đỉnh.

Đồng chí Chu Thế Dương lúc này rõ ràng đang ở trạng thái treo máy, chỉ có đôi mắt đỏ ửng là đang nhìn chăm chăm Giang Nguyên, ngay cả máu mũi cũng không lau, tay chân run rẩy phải nhờ hai vị tiên sinh ngoại viện đỡ mới đứng vững.

- Khụ... Giang Nguyên... Xuống đây!

Thiên y sư Từ Khải Liễu thấy Thiên y sư Chu Thế Dương lúc này tay chân run rẩy, chỉ sợ lát nữa sẽ khó dàn xếp. Bà cố gắng trấn áp kinh ngạc cùng chấn động trong lòng, vàng sắc mặt trầm xuống, ngẩng đầu nhìn về phía Giang Nguyên đang đứng trên Tề Thế Đỉnh, trầm giọng quát lên.

- Không xuống...

Giang Nguyên đứng trên đại đỉnh, nhìn về mặt uy nghiêm của Viện trưởng, trong lòng buồn rầu. Hắn thật sự không cách nào chống cự được vị này đành đưa tay gãi gãi mái tóc rối bời, bất đắc dĩ dậm chân lên đại đỉnh, tiếng hừ nói:

- Trừ phi mọi người đồng ý không có ý định với thứ này nữa tôi sẽ

xuống ngay!

- Cậu...

Tuy Thiên y sư Từ Khả Liễn biết trước giờ tính Giang Nguyên hay đùa bỡn, hơn nữa còn lớn gan làm vậy, nhưng tình cách trước mặt bà chưa từng nghĩ tới. Giang Nguyên lại dám ra tay với Thiên y sư, hơn nữa còn đá lên mặt. Tuy Thiên y sư Chu Thế Dương có lỗi tự chịu, nhưng dù sao vẫn còn thân phận, địa vị ở đó. Lần này thì phiền phức rồi.

Đúng như dự đoán, Thiên y sư Chu Thế Dương hồi phục lại tinh thần, đưa tay lau hai vết máu dưới lỗ mũi, bất chấp gương mặt bị lau cho dính đầy máu. Lão nhìn vết máu trên tay liền tức giận rống lên với hai tiên sinh ngoại viện:

- Các người chết hết cả rồi à... Bắt lại cho tôi...

Hai vị tiên sinh nghe Thiên y sư Chu Thế Dương gào lên thì không dám thờ ơ. Vội vàng nhào về phía Giang Nguyên trên đại đỉnh.

Có điều, mọi người rất là bất ngờ, hai vị tiên sinh ngoại viện vây lấy Giang Nguyên nhưng hoàn toàn không cách nào bắt được Giang Nguyên. Giang Nguyên đứng trên đại đỉnh cao mấy mét, đứng trên cao nhìn xuống, mặc cái quần rõ ràng bị ngắn mất một đoạn, để lộ ra hai bàn chân trần, đánh cho hai tiên sinh ngoại viện lòng vòng bên ngoài, ngay cả đại đỉnh cũng không cách nào đến gần. Hai vị tiên sinh này đã mấy lần giơ tay chạm được chân trần của Giang Nguyên, nhưng không những không đánh cho Giang Nguyên từ trên đỉnh xuống mà còn bị hai chân của Giang Nguyên liên tiếp đá lui ra sau.

Bốn cao thủ Địa giai bên cạnh nhìn thấy hai vị tiên sinh không thể kiến công thì cũng vội vàng xông lên. Tình cảnh trong nháy mắt liền biến thành sáu đánh một.

Nhưng lúc này Giang Nguyên ở trên đại đỉnh như được thần giúp, hai chân múa như cối xay khó, đánh sáu người không chút khó khăn.

Lúc này Giang Nguyên càng đánh càng hăng. Vì hẳn phát hiện ra

một lợi thế cực tốt. Chỉ cần hấn tiếp xúc Tề Thế Đỉnh, nội khí kinh mạch toàn thân vô cùng thông suốt, cho dù gặp phải đối thủ không thể chống đỡ được, đối mặt với công kích mạnh mẽ của đối phương, hấn vẫn có thể thông qua Tề Thế Đỉnh dưới chân, dễ dàng phá tan lực đạo của đối phương.

Cũng giống như vậy, trong tình trạng nội khí vô cùng thông suốt, hấn có thể vận dụng các thiên phú đến mức tốt nhất.

Chẳng hạn như “Tốc độ”, hấn không cần phải phán đoán và tốn hao tinh lực tương đối lớn để khống chế các vị trí dừng cũng có thể tùy ý phát huy “Tốc độ” đến mức cao nhất, có thể nói dừng là dừng ngay...

Hơn nữa hấn cũng phát hiện ra một tình hình khác. Được lực của Tề Thế Đỉnh luôn nấp sâu trong da thịt của hấn, thường xuyên xuất hiện quấy rối hấn trong thời khắc mấu chốt nhất lúc này dường như không hề lộ đầu ra, ngay cả một chút ảnh hưởng cũng không thấy.

Giang Nguyên phát hiện ra được lợi thế này dĩ nhiên đánh rất hăng. Hấn đã đạt đến Thiên vị, hơn nữa còn là chủ của Tề Thế Đỉnh, bây giờ hấn đã chẳng cần phải kiêng kỵ hay che giấu gì nữa. Cái bây giờ phải làm là đem thực lực của mình ra, mạnh mẽ chấn nhiếp đám người có lòng dạ xấu xa này một chút, để cho những kẻ này bớt có dã tâm với Tề Thế Đỉnh đi.

Có thân phận chủ Tề Thế Đỉnh, cộng thêm thực lực cao thủ Thiên vị, Giang Nguyên tự tin chỉ cần qua được ải này, sau này sẽ không còn ai dám có tâm địa bất chính với mình nữa.

Cho nên, lần đầu tiên bạn học Giang Nguyên hăng hái dốc hết thực lực toàn thân đánh rất hăng máu. Còn sáu cao thủ ngoại viện bị Giang Nguyên lần lượt đánh lui, không thể làm được gì Giang Nguyên.

Mấy thành viên Hội đồng viện cùng hơn trăm y sư vây xem ai nấy cũng trợn mắt hốc mồm. Nửa tháng trước Giang Nguyên chẳng qua chỉ là một Địa giai đỉnh phong, nhưng sau khi mất tích quay về, thậm chí đã có thể một mình nghiền chiến hai cao thủ Thiên vị và bốn cao thủ Địa giai, hơn nữa còn chiếm thế thượng phong.

Như vậy thật là đáng sợ. Chỉ e ngay cả một cao thủ Thiên vị cấp 2 cũng không thể lợi hại được như vậy. Nghĩ tới đây, mọi người đều sửng sốt.

Lúc này Thiên y sư Từ Khả Liễn và mấy vị Thiên y sư cũng sửng sờ, nhìn Giang Nguyên cao cao tại thượng đánh cho mấy người kia gà bay chó nhảy mà thật sự không biết nên xử lý chuyện này như thế nào. Vốn mọi người đều có suy nghĩ là cứ đưa Giang Nguyên xuống dưới trước hẵng tính, vì uy nghiêm của Thiên y sư không thể dễ dàng xâm phạm. Nhưng tình huống trước mắt, thật sự hơi...

Còn về bạn học Hồ Quang Dương lúc này cũng trợn mắt hốc mồm nhìn. Lúc đầu lão đã tận mắt xem cuộc tỷ thí giữa cháu trai nhà mình và Giang Nguyên. Lúc đó Giang Nguyên đã dùng những động tác kỳ quái mới có thể khó khăn đánh ngang tay với cháu trai nhà mình. Hơn nữa còn dùng những âm chiêu vô sỉ mới có thể thủ thắng.

Nhưng trước mắt, một mình hắn có thể khiến cho hai Thiên vị, bốn Địa giai không cách nào đối phó, điều này khiến lão không thể tin được.

Còn trưởng lão Mạnh Thiên Phong kia lúc này lại nhìn Giang Nguyên đứng trên đại đỉnh, vẻ mặt như suy nghĩ gì đó.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, Thiên y sư Từ Khả Liễn thở dài. Bà cũng nhìn ra, nếu muốn bắt Giang Nguyên là không thể. Hơn nữa dường như dùng sức lực mạnh hơn nữa để bắt Giang Nguyên xuống cũng không thích hợp lắm. Nếu cứng đã không được, vậy chỉ có thể dùng mềm thôi.

Đúng lúc bà nhìn sang La lão y sư La Thiên Minh đang mặt mày hớn hở định mở lời thì đột nhiên nghe thấy Giang Nguyên hét to một tiếng. Bà thuận mắt nhìn sang thì thấy lúc này Giang Nguyên như đang dùng chiêu chống tay xoay chân trong breakdance, đá cho sáu người đồng loạt bay đi.

Hai vị tiên sinh ngoại viện còn đỡ, họ đưa tay chặn lại nên chỉ bị đẩy lui liên tục vài sáu bước. Còn bốn cao thủ Địa giai còn lại thì không có thực lực như vậy. Lúc này họ đồng loạt bay trên không trung, đụng vào đám đông.

Cũng may những người vây xem đều là thành viên Thiên Y viện cấp bậc Y sư trở lên, ai nấy đều có tu vi nội khí không kém nên đã đưa tay ra đỡ lấy mấy vị cao thủ ngoại viện.

Giang Nguyên đánh bay mấy người này xong còn nhẹ nhàng xoay chân một vòng, sau đó mới đặt mông ngồi trên đại đỉnh rồi thở dài một hơi. Hắn đưa tay chống cằm, nhìn đám người đang há to miệng chưa khép lại được trước mặt, bất đắc dĩ lắc đầu nhìn về phía Thiên y sư Từ Khải Liễu nói:

- Viện trưởng... đừng đánh nữa nhé? Chúng ta là người nhà đừng làm tổn thương hòa khí...

- Người nhà đừng tổn thương hòa khí?

Thiên y sư Từ Khải Liễu còn chưa lên tiếng, đồng chí Thiên y sư Từ Khải Liễu bên cạnh nghe thấy lời này suýt chút nữa thì đã phun ra một ngụm máu. Ban nãy khi đập vào mặt mình sao không thấy thẳng này nói sẽ làm tổn thương hòa khí?

Thiên y sư Từ Khải Liễu lấy sắc mặt Thiên y sư Chu Thế Dương đồ như máu như sắp nổ tung thì vội vàng trầm giọng nói với hai vị tiên sinh rõ ràng không còn muốn đánh tiếp nữa:

- Được rồi, dừng tay!

Hai vị tiên sinh nghe Thiên y sư Từ Khải Liễu nói vậy thì thở phào nhẹ nhõm, vội vàng lui về phía sau, rất sợ nếu đánh tiếp mà còn không hạ được đối thủ thì phiền phức. Hai người mình là Thiên vị đem thêm bốn thủ hạ Địa giai, kết quả lại bị đánh thành ra thế này. Nếu còn tiếp tục lên nữa, chắc ít nhất phải gọi thêm hai Thiên vị nữa cùng đánh mới được.

Hai Thiên vị đánh một thanh niên trẻ, hai tiên sinh đã tự cảm thấy mất mặt lắm rồi, giờ nếu gọi thêm hai người nữa tới, sau này còn mặt mũi đâu mà lán lộn ở Thiên Y viện nữa?

- Dừng tay? Sao có thể dừng tay?

Thiên y sư Chu Thế Dương nghe Thiên y sư Từ Khải Liễu nói vậy thì lúc này cũng bộc phát, hai mắt đỏ hồng nhìn chằm chằm Thiên y sư Từ Khải Liễu quát lên:

- Chẳng lẽ chúng ta cứ để mặc cho hần tùy ý làm bậy sao?!

- Ê, ê, ê... Họ chu kia, thuốc có thể uống bậy nhưng nói không được nói lung tung... Ai tùy ý làm bậy? là ông muốn cướp đồ của tôi, tôi không đồng ý thì gọi là tùy ý làm bậy sao? Tôi nhỏ...

Giang Nguyên ngồi trên đại đỉnh, nhổ một bãi nước miếng xuống dưới chân Thiên y sư Chu Thế Dương.

Chương 805: 10 loại đan dược

- Mày... mày... tao liều mạng với mày...

Thiên y sư Chu Thế Dương tức giận công tâm, nhìn bãi nước miếng dưới chân mình, lão cảm thấy máu toàn thân xông thẳng lên đầu, “ộc” một tiếng, lão muốn xông lên liều mạng với Giang Nguyên.

Thiên y sư Từ Khả Liễu và Thiên y sư Lưu Mộc Dương bên cạnh lạnh tay lạnh mắt kéo Thiên y sư Chu Thế Dương lại. Thiên y sư Chu Thế Dương đã quá mất mặt rồi. Giờ nếu bị Giang Nguyên hành cho trận nữa, không chỉ lão không còn mặt mũi để lẩn lộn, mà mọi người cũng không thể không lên dạy dỗ cho Giang Nguyên một trận, trước là để báo thù Thiên y sư Chu Thế Dương, sau là để thu dọn chuyện này.

Thiên y sư Chu Thế Dương bị Thiên y sư Từ Khả Liễu và Thiên y sư Lưu Mộc Dương kéo lại mới tỉnh táo lại, nhìn Giang Nguyên vẻ mặt đầy tiếc nuối bên kia, không kìm được lại đưa tay lau mặt một cái. Thực sự không hiểu vì sao hôm nay mình kích động như vậy, hoàn toàn không bình tĩnh như thường ngày, suýt chút nữa lại tự dâng tới cửa cho người ta tấn một trận ồ.

Giang Nguyên nhìn Thiên y sư Chu Thế Dương bị Thiên y sư Từ Khả Liễu là Thiên y sư Lưu Mộc Dương kéo lại thì thật sự vô cùng tiếc nuối. Kể ra ban nãy hần đã âm thầm dùng thiên phú “Mê hoặc”. Hần phát hiện chi căn mình ở gần Tề Thế Đỉnh, các thiên phú của mình tương đối dễ sử dụng. Ban nãy hần vừa mới đầu độc thiên y sư chu thế dương, không ngờ kết quả lại không tệ. Có điều vẫn chưa thật sự thành công, điều này khiến người ta hơi tiếc

nuối.

- Viện trưởng Từ... Chẳng lẽ cô để mặc thẳng nhóc này làm nhục tôi như vậy sao?

Thiên y sư Chu Thế Dương cảm thấy mình quá nhục nhã, liền quay về phía Viện trưởng Từ tức giận chất vấn.

Lúc này Thiên y sư Từ Khải Liểu mặt vô cùng giận dữ vội vàng nháy mắt với La Thiên Minh. Giờ nếu còn để Giang Nguyên làm ồn ào nữa thì thật sự không cách nào dàn xếp được.

Đúng như dự đoán, bà vừa nháy mắt xong, Hồ Quang Dương bên kia đã nhảy ra, tức giận kêu lên:

- Càn rỡ... phản rồi, phản rồi... Thật là lật trời, Viện trưởng Từ, chẳng lẽ cô cứ để mặc thẳng nhãi này coi thường tôn trưởng như vậy sao?

Thiên y sư Từ Khải Liểu sắc mặt khó coi hung hăng trợn mắt nhìn La Thiên Minh một cái, thấy La Thiên Minh vội vàng lên khuyên Giang Nguyên. Lúc này bà mới trầm giọng nói:

- Viện trưởng Hồ... Chuyện này sẽ do Hội đồng viện xử lý, Viện trưởng Hồ không cần gấp gáp...

Hồ Quang Dương thấy vẻ mặt không lo lắng của Thiên y sư Từ Khải Liểu thì hừ một tiếng, không nói tiếp nữa. Dẫu sao giờ lão cũng không phải Viện trưởng Thiên Y viện, chuyện này đúng là không tới phiên lão xử lý. Có điều lão nhìn thấy La Thiên Minh bước lên trước thì lại lạnh lùng khẽ hừ một tiếng, chỉ cần thẳng nhãi này còn dám nhảy lên lần nữa, lão chắc chắn sẽ thu thập hần.

Giang Nguyên dĩ nhiên không ngu. Ban nãy hần làm vậy chẳng qua chỉ để phô diễn chút thực lực, tránh mấy lão già cao cao tại thượng này không coi hần ra gì thôi. Bản thân hần còn thân phận Y sư nhất phẩm thành viên chính thức của Thiên Y viện, cộng thêm chủ Tề Thế Đỉnh, còn cả thực lực cao thủ Thiên vị, tuổi chưa đến ba mươi. Tất cả những thứ này cộng lại khiến hần đủ sức ứng đối với những người này. Dù sao Tề Thế Đỉnh ở đây, hần không đồng ý, không ai có thể cướp đi được. Thực lực mới là nền tảng để

có tư cách nói chuyện!

La lão y sư vừa khuyên hai câu, Giang Nguyên lập tức nhảy xuống đất.

Giang Nguyên vừa nhảy khỏi đỉnh liền đưa mắt nhìn Thiên y sư Từ Khải Liễu đang nhìn mình chăm chăm, cười nói:

- Được rồi, được rồi, Viện trưởng... đùa thôi, đùa thôi mà...

- Đùa, thằng nhãi cậu còn dám đùa...

Thiên y sư Từ Khải Liễu cảm thấy tên trước mặt càng ngày gan càng lớn, ra tay đánh Thiên y sư mà vẫn nói là đùa thôi.

Giang Nguyên thấy mấy Thiên y sư sắc mặt âm trầm nhìn mình thì cũng nghiêm túc lại, trầm giọng nói:

- Được, vậy thì không đùa. Tôi thân là chủ của Tề Thế Đỉnh, trong lúc tôi mất tích, mọi người chọn chủ đỉnh khác tôi cũng hiểu, nhưng giờ tôi về rồi... mọi người đừng có ý đồ với đồ của tôi nữa...

- Có ý đồ với đồ của mày?

Thiên y sư Chu Thế Dương tức giận nói:

- Tề Thế Đỉnh là Trấn viện chi bảo của Thiên Y viện ta, sao gọi là đồ của mày?

- Tôi cướp về, tôi sửa nó, giờ tôi vẫn là chủ của Tề Thế Đỉnh... Nó không phải của tôi chẳng lẽ là của ông?

Giang Nguyên khoanh tay trước ngực, lãnh đạm nói:

- Tôi là Y sĩ nhất phẩm của Thiên Y viện, thân là chủ Tề Thế Đỉnh, sau này sẽ luyện đủ các loại đan dược cho Thiên Y viện... Thiên y sư Chu Thế Dương ông không cần có ý đồ với đồ của tôi nữa là được...

- Mày... mày... một thằng nhãi còn hôi sữa như mày, mày không có căn cơ về luyện đan, tuổi tác lại trẻ, đợi mày trở thành Luyện đan

sự thật sự thì phải mất bao nhiêu năm nữa... Những loại đan dược cao cấp Thiên Y viện ta cần phải luyện gấp sao có thể chờ được mầy? Vì vậy.... đương nhiên phải đổi chủ đỉnh...

Thiên y sư Chu Thế Dương nghĩ tới tích góp cả đời kia của mình thì muốn rơi cả nước mắt. Lão thật sự sốt ruột ruột, vội vàng nhìn Hồ Quang Dương và Mạnh Thiên Phong cầu viện. Hai người này đã nhận đan dược của lão, lúc này cũng không thể không ra mặt.

Hồ Quang Dương vốn đã ngồi cùng thuyền với lão, nhìn thấy ánh mắt của Thiên y sư Chu Thế Dương thì vội vàng nhảy ra, hét âm lên:

- Đây là lý do chính đáng. Giờ Thiên Y viện ta đang đối mặt với nguy hiểm lớn, cần phải để người có năng lực hơn đảm nhiệm vị trí chủ đỉnh giải quyết chuyện này... Một thằng nhỏ còn hôi sữa thì có tư cách gì mà trộm vị trí này?

- Trộm? Tôi đường đường chính chính làm chủ cái đỉnh này, ông không phục à? Không phục thì một đấu một đi?

Giang Nguyên vừa nhìn thấy cái mặt già của Hồ Quang Dương là thấy không thoải mái. Cái lão già phiền phức không có chuyện thì đi gây chuyện này lập tức trở mặt nhìn, hừ giọng quát:

- Muốn đánh nhau hay luyện đan dược... Tùy mầy chọn... Đỡ để mầy nói tao già đầu còn bắt nạt mầy!

Sau khi mắng xong, Hồ Quang Dương tức giận nhận lời thách đấu. Giang Nguyên toét miệng cười một tiếng, đưa tay vỗ Tề Thế Đỉnh bên cạnh, hừ một tiếng nói:

- Có tư cách hay không, chúng ta dựa vào bản lĩnh nói chuyện, dựa vào miệng thì được gì!

- Mày... càn rỡ...

Hồ Quang Dương tay run run., đang định lên tiếng bảo Thiên y sư Từ Khải Liễu trừng trị Giang Nguyên thì nghe một giọng nói uy nghiêm từ bên cạnh truyền đến:

- Được, hay cho câu dựa vào bản lĩnh nói chuyện!

Nghe thấy giọng nói này, Hồ Quang Dương và Thiên y sư Chu Thế Dương cũng sốt một chút, quay đầu nhìn, thấy Trưởng lão Mạnh Thiên Phong luôn bình tĩnh quan sát không lên tiếng lúc này nhướn miệng cười, nhìn về phía Thiên y sư Từ Khả Liễu nói:

- Khả Liễu, giờ đúng là hậu sinh khả úy... Haha... Nhớ lúc tôi còn ở cái tuổi của nó, vẫn chỉ là một Y sĩ thực tập, chỉ có thể dè dặt đi sau lưng sư phụ nghe giảng bài. Không ngờ thanh niên bây giờ đã có năng lực để khiêu chiến với Thiên y sư... Không tệ, không tệ!

- Xin lỗi xin lỗi, Mạnh trưởng lão... Đúng là do dạy dỗ không nghiêm, dạy dỗ không nghiêm...

Tuy Thiên y sư Từ Khả Liễu nhận ra Mạnh trưởng lão nói lời này rất vui vẻ nhưng trước mặt Mạnh trưởng lão này bà không dám khinh thường. Vị Mạnh trưởng lão này chiếm vị trí Trưởng lão thủ tịch hơn ba mươi năm, không phải người Hồ Quang Dương có thể so sánh được.

- Chẳng có gì mà dạy dỗ với không dạy dỗ cả. Thiên Y viện chúng ta mấy năm nay thực sự danh tiếng quá lớn, hơn nữa hầu hết các thành viên cũng an nhàn qua ngày, đi theo quy cũ, khiến gần trăm năm nay không hề xuất hiện nhân vật nào quá mức vượt trội. Ngay cả vài đan dược không có Tề Thế Đỉnh cũng không cách nào luyện ra được. Cũng may mấy chục năm qua cũng không xuất hiện vấn đề gì quá lớn mới giữ được thanh danh cho Thiên Y viện ta. Có điều bây giờ vì vấn đề đan dược cao cấp, tối đa cũng có thể duy trì thanh danh được thêm hai mươi năm. Chỉ vì không có người kế thừa mà làm ra chuyện như thế này, đúng là đáng xấu hổ...

Mạnh trưởng lão thở dài, sau đó nhìn Giang Nguyên một chút, tiếp tục nói:

- Thăng nhóc này thực lực không tệ, kích động cũng có, lá gan cũng không nhỏ, vẫn được coi là một nhân tài...

- Vậy hôm nay tôi cũng châm chước một chút...

Ông tiếp tục gật đầu với Thiên y sư Từ Khả Liễu, nói:

- Nếu thăng nhóc này đã dám nói vậy thì đồng ý với nó đi... Trong

năm ngày luyện chế ra năm loại đan dược hạ phẩm, ba loại đan dược trung phẩm, hai loại đan dược thượng phẩm... Nếu thành công, Tề Thế Đỉnh này thuộc về nó, nếu không thành công... phải nhường Tề Thế Đỉnh lại...

Thiên y sư Chu Thế Dương nghe Mạnh trưởng lão đưa ra lời hứa như vậy mặt liền biến sắc, kinh giọng nói:

- Mạnh trưởng lão...

- Hử?

Mạnh trưởng lão nhướn mày, nhìn về phía Thiên y sư Chu Thế Dương. Thiên y sư Chu Thế Dương thấy thế trong lòng căng thẳng, vội vàng im miệng. Mạnh trưởng lão này không giống Hồ Quang Dương, lão không dám đối kháng đối phương.

Thiên y sư Từ Khải Liễu nghe vậy khẽ cau mày rồi ngẩng đầu nhìn Giang Nguyên một cái, thấy Giang Nguyên sắc mặt không đổi, cũng chậm rãi gật đầu, nói:

- Mạnh trưởng lão nói đúng, nếu vậy thì nghe theo Mạnh trưởng lão đi!

Mạnh trưởng lão thấy Thiên y sư Từ Khải Liễu không phản đối liền khẽ mỉm cười, tinh quang trong mắt bắn ra bốn phía, nhìn về phía Giang Nguyên, trầm giọng nói:

- Cậu nhóc? Thế nào? Nếu cậu đồng ý, chỉ cần vượt qua được thử thách, Tề Thế Đỉnh này là của cậu, sau này tuyệt đối không ai dám có ý đồ với đồ của cậu nữa. Nếu không bằng lòng, vậy thì Tề Thế Đỉnh này, cậu không thể giữ được...

Mọi người nghe Mạnh trưởng lão nói vậy liền xôn xao, nhìn về phía Giang Nguyên. Nhiều loại đan dược như vậy muốn làm được không đơn giản. Từ cơ bản đến cao cấp, muốn luyện chế được chúng, nếu không phải Luyện đan sư cao cấp thật sự thì không thể nào luyện chế được.

Tuy lần trước Giang Nguyên hình như đã từng luyện chế Nguyên Phong Đan, nhưng cũng chỉ luyện chế có một loại. Giờ nhiều loại thế này hoàn toàn phải dựa vào bản lĩnh thật. Mười loại đan dược

từ thấp đến cao, đồng nghĩa với toàn bộ kỳ khảo hạch từ Luyện đan sư cấp thấp đến Luyện đan sư cấp cao.

Giang Nguyên thì nhẹ nhàng cười khẽ trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, gật đầu cười nói:

- Được, mười loại thì mười loại... Trong năm ngày tôi sẽ luyện chế ra, nhưng không thể hạn chế số vật liệu tôi sử dụng...

- Vật liệu sử dụng?

Mạnh trưởng lão cười một tiếng, sau đó nhìn về phía Thiên y sư Từ Khải Liễn bên cạnh:

- Cái này phải xem ý Viện trưởng các cậu...

Nghe vậy, Giang Nguyên vội nhìn sang Thiên y sư Từ Khải Liễn với ánh mắt trông mong. Nếu hạn chế vật liệu sử dụng thì phiền phức lắm.

Thiên y sư Từ Khải Liễn nhìn thấy bộ dạng lấy lòng này của Giang Nguyên thì khẽ hừ một tiếng nói:

- Được liệu hạ phẩm không hạn chế, được liệu trung phẩm hạn chế năm phần, được liệu thượng phẩm hạn chế ba phần...

- Không phải chứ... Viện trưởng... dù là Luyện đan sư cao cấp tỷ lệ luyện thành công đan dược cao cấp cũng không quá 50% mà... ngại cho có ba phần...

Giang Nguyên trông mong nhìn Thiên y sư Từ Khải Liễn nói.

- Hừ... mà cho rằng được liệu thượng phẩm trong viện thật sự nhiều vậy sao? Ba phần đã là Viện trưởng phá lệ khai ân rồi...

Thiên y sư Chu Thế Dương bên cạnh thấy đã không thể nào vãn hồi được, vội vàng mặt lạnh lên tiếng ngăn cản. Nếu thật sự để Thiên y sư Từ Khải Liễn cho thêm vài phần, nói không chừng thăng nhải này sẽ thật sự qua ải. Đến lúc đó mình thật sự mất cả chì lẫn chài rồi.

- Được thôi... ba phần thì ba phần...

Giang Nguyên nhún vai một cái, không để ý lắm. Thiên y sư Chu Thế Dương thấy thế tim lại đập như trống trận...

Chương 806: Cha con Tề gia đặc ý

- Viện trưởng... Nếu Giang Nguyên muốn luyện chế mười loại đan dược, hơn nữa trong đó còn có ba loại đan dược trung phẩm và hai loại đan dược thượng phẩm, nó tương đương với cuộc thi Luyện đan sư cao cấp... Nếu vậy tôi yêu cầu sau khi Giang Nguyên vượt qua cuộc kiểm tra thì trao cho Giang Nguyên chức danh “Luyện đan sư cao cấp”...

La lão y sư La Thiên Minh thấy không cách nào phản đối đề nghị của trưởng lão Mạnh Thiên Phong thì nghĩ rằng một cái rồi lập tức đưa ra yêu cầu như vậy với Thiên y sư Từ Khả Liễu. Nếu Giang Nguyên đã phải mạo hiểm lớn như vậy mà không có được chút lợi lộc gì, người làm sự phụ như ông vẫn phải tận chức, lập tức kiếm chút lợi lộc cho học trò của mình.

- La Thiên Minh... Anh đừng có được voi đòi tiên...

Thấy vậy, Thiên y sư Chu Thế Dương lập tức nhảy ra, tức giận nói với La lão y sư La Thiên Minh.

- Thế nào là được voi đòi tiên? Đệ tử của tôi vốn là chủ Tề Thế Đình, giờ anh nhảy ra gây ra chuyện như thế này, dựa vào cái gì mà đệ tử của tôi phải vượt qua cuộc khảo thí này mà lại không thể nhận được chức danh gì?

La lão y sư La Thiên Minh từ xưa đến nay rất khiêm tốn, nhưng bất kỳ chuyện gì liên quan đến Giang Nguyên, giờ ông đều cứng rắn tranh chấp với đối phương đến cùng. Với tư lịch và tư cách của ông, cho dù là Thiên y sư Từ Khả Liễu cũng phải nể mặt vài phần. Còn Thiên y sư Chu Thế Dương, dĩ nhiên ông càng không lùi bước, trực tiếp tức giận phản kích nói.

- Anh... anh... thế này không hợp quy củ...

Thiên y sư Chu Thế Dương ấp úng nửa ngày mới khạc ra được lý do này.

- Không hợp quy củ? Chuyện hôm nay thì hợp quy củ à?

Mặt La lão y sư đầy tức giận nhìn chăm chăm Thiên y sư Chu Thế Dương nói:

- Từ khi nào mà có chuyện chủ Tề Thế Đỉnh vô duyên vô cớ bị ép đối? Đệ tử tôi, đã tìm Tề Thế Đỉnh về cho viện, hơn nữa còn sửa Tề Thế Đỉnh, được mọi người thừa nhận, giờ lại phải lần nữa vượt qua khảo hạch còn nếu không sẽ phải dựa vào cách tự làm tổn thương bản thân để giải trừ nhận chủ. Chẳng lẽ như thế là hợp quy củ sao?

- Giờ chẳng qua tôi chỉ tranh chút quyền lợi cho nó, có cái gì mà không hợp quy củ?

La lão y sư La Thiên Minh nhìn chăm chăm Thiên y sư Chu Thế Dương, khiến Thiên y sư Chu Thế Dương không còn lời gì để phản đối.

Thiên y sư Từ Khải Liễu bên cạnh vội vàng ho khan hai tiếng, nhìn hai bên một chút, nói:

- Được, chỉ cần Giang Nguyên vượt qua kiểm tra sẽ trao cho cậu ấy chức danh Luyện đan sư cao cấp, mọi người có ý kiến gì khác không?

Mấy Thiên y sư cùng với những Y sư nhất phẩm bên cạnh đều nhìn nhau, sau đó lại nhìn La lão y sư La Thiên Minh rồi đồng loạt lắc đầu. Tuy hai mươi mấy tuổi trở thành Luyện đan sư cao cấp thì thật sự hơi quá đáng, nhưng ban này Thiên y sư Chu Thế Dương đã bị La lão y sư La Thiên Minh giáng cho một trận, những người này không ai muốn phải đụng tới xui xẻo này.

- Được rồi... Nếu không có ai phản đối, như vậy chỉ cần Giang Nguyên thông qua khảo hạch lần này thì trừ chính thức xác nhận thân phận chủ Tề Thế Đỉnh cho Giang Nguyên, còn trao cho y sĩ Giang Nguyên chức danh “Luyện đan sư cao cấp”!

Nghe thấy lời này, lúc này La lão y sư mới hài lòng gật đầu một cái. Sau đó ông nhìn về phía Giang Nguyên. Những gì có thể làm người làm sư phụ ông đây đều đã làm. Còn những chuyện tiếp

theo thì chỉ có thể dựa vào bản thân Giang Nguyên.

Lúc này Giang Nguyên đứng bên đại đỉnh mồm cười, híp mắt giơ ngón tay cái với sư phụ mình.

Thiên y sư Chu Thế Dương bên cạnh cùng Hồ Quang Dương thấy vậy ai nấy đều giật mình sợ hãi.

... ..

- Tề Nhạc Minh... Giang Nguyên có xảy ra vấn đề gì không có liên quan gì đến anh..

Gương mặt xinh đẹp của Tuyên Tử Nguyệt lạnh như sương băng, lạnh lùng nhìn chằm chằm Tề Nhạc Minh, nói:

- Bớt ở đây nhiều chuyện đi!

- Chậc chậc... Tử Nguyệt, em xem em xem... Chẳng phải là anh đang quan tâm em nên đặc biệt đến thăm em sao... Sao có thể nói thế được!

Tề Nhạc Minh lập lòe nhìn Tuyên Tử Nguyệt cười hì hì nói:

- Tử Nguyệt, em yên tâm đi. Thăng nhãi Giang Nguyên này không dựa dẫm được thì vẫn còn có anh... Chắc chắn anh sẽ đối xử tốt với em!

- Biến đi...

Tuyên Tử Nguyệt nhìn thấy nụ cười âm hiểm của Tề Nhạc Minh thì xanh cả mặt. Nếu không phải có mẹ Tuyên bên cạnh kéo lại thì đã muốn xông lên làm thịt Tề Nhạc Minh rồi.

- Khụ...

Cha Tuyên cũng không nhìn nổi, ho khan một tiếng, nhìn Tề Lăng mặt mày rạng rỡ cười bên cạnh, lơ đãng nhíu mày một cái, nói:

- Hôm nay anh Tề đại giá đến chơi, không biết có gì chỉ giáo!

- Ha ha... Chỉ giáo không dám... Chẳng qua hôm nay nghe được vài

tin tức, không biết anh Tuyên có biết không nên mới đặc biệt đến thăm...

Tề Lăng cười híp mắt nhìn cha Tuyên, trong mắt lóe lên một tia đắc ý, nói:

- Anh Tuyên nhất định phải nén bi thương...

Mặc dù ông sớm đoán được Tề Lăng đến chẳng có ý gì tốt, nhưng không ngờ cha con Tề Lăng lại không biết xấu hổ đến mức này. Sắc mặt ông lập tức lạnh lẽo, nói:

- Không nhọc anh Tề phải phí tâm. Đúng là tin tức Giang Nguyên vẫn chưa có nhưng còn chưa đến mức độ như anh Tề nói đâu!

- Haizz.... Anh Tuyên, đã đến lúc này rồi, chúng ta chẳng nên nói dối gì nhau nữa. Mấy ngày nay anh Tuyên có Giang Nguyên đứng sau thì oai phong lắm, nhưng cũng không biết là đã đắc tội bao nhiêu người...

Tề Lăng vẻ mặt đầy quan tâm, thần thần bí bí thấp giọng nói:

- Hôm nay tôi nghe được tin, bên Thiên Y viện đã xác nhận Giang Nguyên đã chết cho nên chuẩn bị tiến hành nghi thức phong đỉnh, chọn chủ đỉnh mới... Tin tức này truyền tới từ Thiên Y viện, không thể nào là giả được chứ?

- Cái gì?

Cha Tuyên nghe thấy đoạn đầu trong mắt bắn ra lửa giận, đang định nổi đóa nhưng nghe đến đoạn sau thì sắc mặt thay đổi, mẹ Tuyên và Tuyên Tử Nguyệt ngồi bên mặt cũng biến sắc.

Sắc mặt mẹ Tuyên hơi tái nhợt nhìn Tuyên Tử Nguyệt bên cạnh, thấp giọng nói:

- Tử Nguyệt, con có biết chuyện này không?

- Không ạ...

Khuôn mặt xinh đẹp của Tuyên Tử Nguyệt hơi trắng bệch, nghe mẹ Tuyên nói vậy liền run giọng trả lời:

- Không thể nào, Giang Nguyên không thể nào xảy ra chuyện!

Mẹ Tuyên nhìn vẻ mặt đặc ý cùng nụ cười âm hiểm của Tề Lăng và Tề Nhạc Minh thì có vẻ không phải giả. Lúc này bà càng căng thẳng hơn, thấp giọng nói:

- Vậy... vậy con ở chung với Giang Nguyên lâu như vậy, bên Thiên Y viện có người quen không? Hay đi hỏi thăm thử đi?

- Thiên Y viện... người quen...

Tuyên Tử Nguyệt chần chờ một chút, sau đó gật đầu một cái, nói:

- Được... Để con đi gọi điện!

Cha con Tề gia thấy Tuyên Tử Nguyệt sắc mặt thay đổi đi gọi điện thì vẻ mặt đặc ý càng đậm hơn. Hôm nay hai cha con đến là để nhìn thấy cảnh này, họ phải thấy trên dưới Tuyên gia kinh hoàng bất an thì hai cha con này mới cảm thấy trút được cơn giận.

Dù sao nếu không có Giang Nguyên ở sau lưng, Tuyên gia cao ngạo mấy ngày nay e sau này không dễ đi tiếp nữa rồi. Nhưng hai cha con này ngay cả chờ vài ngày cũng không chờ nổi, vội vội vàng vàng chạy đến xem náo nhiệt.

Lúc này Mã Tiểu Duệ cũng vừa nhận được tin, gương mặt vui mừng chạy đến sân đấu võ thì thấy Giang Nguyên cùng với mấy thành viên Hội đồng viện từ trong đi ra. Cô thấy hai trưởng lão của Viện trưởng lão cũng có mặt nên không dám chạy tới, chỉ nhìn chằm chằm sang bên đó. Đột nhiên cô thấy chuông điện thoại trong tay vang lên.

Mã Tiểu Duệ nhìn thấy tên “Tuyên Tử Nguyệt” trên màn hình thì chần chờ một lúc rồi nghe máy.

- Cái gì? Thật à? A... Tốt quá rồi...

- Được, cảm ơn, cảm ơn...

Vợ chồng Tuyên gia luôn vênh tai chú ý nghe con gái nói chuyện, nhìn thấy con gái đột nhiên vui mừng nói vậy thì hai vợ chồng trong nháy mắt liền lên tinh thần.

Hai cha con Tề gia ở bên luôn dương dương đắc ý, chờ xem vẻ mặt cha Tuyên gia sau khi xác định tin tức lúc này cũng phát hiện không đúng, nhìn Tuyên Tử Nguyệt bên kia đã cúp điện thoại, khuôn mặt đầy vui mừng và kích động đi đến. Hai cha con đột nhiên cảm thấy hình như chuyện có chút không ổn.

- Tử Nguyệt... sao rồi, sao rồi?

Cha Tuyên còn có chút dè dặt, nhưng mẹ Tuyên thì bất chấp. Chàng con rể Giang Nguyên này không thể xảy ra chuyện. Mắt thấy hình như là tin tốt nên dĩ nhiên bà vội vàng hỏi thăm tình hình.

- Mẹ... Giang Nguyên vừa mới trở về, không sao... Giờ đang ở cùng mấy vị Thiên y sư và La lão y sư...

Tuyên Tử Nguyệt trước nay luôn lạnh lùng lúc này cũng không kìm được kích động nhào vào ngực mẹ, trong đôi mắt đẹp rơi xuống hai hàng nước mắt vui mừng.

- Thật à... thật à...

Mẹ Tuyên nhìn bộ dạng của con gái cũng kích động, ôm con gái an ủi:

- Đây là chuyện vui... Con khóc cái gì... Ngoan, ngoan... Đừng khóc, đừng khóc...

Cha Tuyên nhìn bộ dạng hai mẹ con, đặc biệt là những giọt nước mắt kích động trên mặt con gái thì lúc này mặt đầy cảm khái. Dĩ nhiên ông biết mấy ngày nay con gái mình chịu áp lực lớn chừng nào. Lần này Giang Nguyên đã trở về, coi như cũng an tâm rồi.

Nghĩ tới đây, cha Tuyên bình tĩnh lại, cười lạnh nhìn cha con Tề gia đang xanh mặt bên cạnh, cười hì hì nói:

- Xem ra anh Tề đa tâm rồi....

Chương 807: Thất bại cả một ngày

- Sao có thể như vậy? Dựa vào cái gì chứ...

Hai cha con ảo não đi trên đường trở về nhà. Gương mặt Tề Nhạc Minh đầy bi phần nhìn cha mình. Sao rõ ràng bên Thiên Y viện đã truyền đến tin tức hôm nay sẽ phong đỉnh, dựa vào cái gì mà Tuyên Tử Nguyệt gọi một cú điện thoại đi thì lập tức trở thành Giang Nguyên đã chết sống lại?

- Làm sao cha biết được?

Sắc mặt Tề Lăng vô cùng khó coi. Hôm nay đến tận nhà người ta chọc tức, cuối cùng lại bị người ta chọc ngược lại. Đến giờ lão còn chưa hiểu tại sao nên không khỏi dất tức giận quát lên.

Tề Nhạc Minh bị cha mình quát một tiếng như vậy liền rụt cổ một cái, vội vàng không dám hỏi tiếp. Với tình hình này, nếu còn hỏi tiếp chắc chắn sẽ chịu đòn.

... ..

Bạn học Hồ Minh Vũ lúc này cũng không khác gì mấy, sau khi bị Hồ Quang Dương trừng mắt một cái thì không dám hỏi nhiều, chỉ cảm thấy khó hiểu. Dựa vào cái gì mà lần này Giang Nguyên lại về kịp, nghe nói còn đánh bại hai tiên sinh ngoại viện cùng với bốn Địa giai, hơn nữa còn đá một đá vào mặt Thiên y sư Chu Thế Dương. Dựa vào cái gì mà không bị gì cả. Hơn nữa, sau chuyện này còn được hứa hẹn trao cho chức danh “Luyện đan sư cao cấp”? Nếu đổi lại là mình, nếu dám một cước đá vào mặt Thiên y sư như thế thì cho dù ông nội mình có là Trưởng lão thứ tịch của Viện trưởng lão thì ít nhất cũng phải bị nhốt lại nửa tháng, hơn nữa còn bị giáng cấp và phải quay về Viện trưởng lão.

Hồ Quang Dương nhìn thấy vẻ chán nản của cháu trai bảo bối thì thở dài rồi giải thích:

- Cho dù là ở đâu, thực lực cũng quan trọng nhất. Giờ chưa nói đến chuyện kỹ thuật luyện đan của Giang Nguyên như thế nào, nhưng ít nhất dựa vào tuổi hắc còn nhỏ, hơn nữa còn là Y sĩ nhất phẩm, có thể chống lại mấy Thiên vị, như vậy cũng đủ để Hội đồng viện nhìn hắc với con mắt khác rồi...

- Hơn nữa, bản thân Giang Nguyên cũng lộ ra thực lực luyện đan thực sự rất kỳ lạ...

Nói tới đây, Hồ Quang Dương nhìn cháu trai bảo bối của mình rồi thở dài. Cháu trai bảo bối này của mình cũng được coi là thiên tài, nhưng so với Giang Nguyên thì... Có điều nghĩ tới chuyện nếu Giang Nguyên kia thật sự thông qua khảo hạch này thì sẽ được xác nhận thân phận chủ Tề Thế Đỉnh, cộng thêm chức danh “Luyện đan sư cao cấp” thì trong lòng Hồ Quang Dương vô cùng cảm hận.

Lần trước lão sai người đi giết Giang Nguyên nhưng không giết được, còn để Giang Nguyên chạy về. Tuy Giang Nguyên không có bất cứ chứng cứ nào nhưng cũng để lại một tai họa ngầm. Nếu sau này Giang Nguyên thật sự ngồi lên vị trí chủ Tề Thế Đỉnh, cộng thêm chức danh “Luyện đan sư cao cấp”, nếu mình muốn động vào Giang Nguyên thì phải cân nhắc cho kỹ. Với thực lực của Giang Nguyên bây giờ, cộng thêm địa vị, cho dù là Hồ Quang Dương cũng không dám tùy tiện làm gì hắn.

Nhưng với tính tình của Giang Nguyên thì xem ra cũng không phải dạng mềm yếu. Nếu đối phương đoán được là mình phái người hạ thủ, sau này chắc chắn chưa chết thì chưa chịu ngừng. Hồ Quang Dương cắn răng. Bất kể như thế nào, sau này vẫn phải nghĩ cách mới được.

Chẳng qua Hồ Quang Dương hơi bức bối, nơi này là Thiên Y viện. Trong Thiên Y viện, cho dù với thân phận của lão thì cũng không thể nào tẩy máy tay chân, nếu không chắc chắn lão sẽ không cho Giang Nguyên qua được ải này.

La lão y sư La Thiên Minh lòng như lửa đốt. Trong năm ngày này, Giang Nguyên phải luyện chế mười loại đan dược, vậy mà giờ Giang Nguyên còn thông thả đi tắm, ăn một bữa no nê, còn mặt dày đòi La lão y sư một chút Thanh Tâm trà, rồi nhàn nhã đi pha trà uống.

- Ta nói này... rốt cuộc con có nắm chắc không?

La lão y sư vốn trong lòng thấp thỏm nhìn Giang Nguyên mặt đầy sung sướng uống trà cuối cùng không tìm được hỏi ra câu này.

- La lão y sư... ngài đừng lo lắng, Giang Nguyên chắc chắn nắm chắc rồi...

Mã Tiểu Duệ uống ké Thanh Tâm trà bên cạnh rất yên tâm, cười nói.

Giang Nguyên nhấp một hớp Thanh Tâm trà, thích ý thở phào một cái, sau đó mới cười khổ nói:

- Sư phụ, người đừng lo lắng, người có bao giờ thấy con làm chuyện gì chưa nắm chắc không?

La lão y sư nghe Giang Nguyên nói vậy thì nhìn chăm chăm Giang Nguyên, lúc này mới cười khổ thở dài, lắc đầu nói:

- Ta đúng là lo lắng uống phí rồi...

- Sư phụ, lúc người nên bận tâm thì bận tâm, lúc không nên bận tâm thì cứ yên tâm nghỉ ngơi... Sau này đã có con rồi, người cứ yên tâm ngày ngày uống trà, ra ngoài xem thử có cô nào bầu bạn cùng không là được...

Giang Nguyên cười hì hì để ly trà trong tay xuống, sau đó rót nước trà đã hơi lạnh trong ly trà La lão y sư chưa uống vào ly mình, sau đó pha cho La lão y sư một ly trà nóng, cười híp mắt nói.

- Giang Nguyên... Lần này rốt cuộc anh đã xảy ra chuyện gì vậy?

Mã Tiểu Duệ thấy cuối cùng hai thầy trò cũng yên lặng thì đặt ly trà trong tay xuống, trong đôi mắt to tròn đầy nghi ngờ, nhìn về phía Giang Nguyên nói.

Giang Nguyên cúi đầu nhìn ly trà trong tay, trong mắt thoáng lóe lên một chút hoang mang, sau đó cả cười, nói:

- Lần này coi như đã kiếm được một chút...

Sau khi nghe Giang Nguyên giải thích xong, sắc mặt La lão y sư nghiêm túc vội vã đi đến phòng làm việc của Viện trưởng, chỉ còn lại Mã Tiểu Duệ nhìn Giang Nguyên, đôi mắt mắt to nhẹ nhàng nhấp nháy, cả cười nói:

- Ban này Tuyên Tử Nguyệt gọi điện đến đấy!

- A?

Giang Nguyên ngẩn người, sau đó liền cười, nói:

- Vội vả chạy về, quên mất gọi điện cho cô ấy!

- Ừm, ừm... đi gọi điện đi!

Mã Tiểu Duệ cười gật đầu nói.

- Được rồi... Cô ngồi một lát, trà có thể để lại cho tôi một chút...

Giang Nguyên cười híp mắt quay đầu rồi đi, đột nhiên lại quay đầu lại, căng thẳng nhìn chằm chằm Mã Tiểu Duệ nói.

- Hẹp hời...

Mã Tiểu Duệ nhìn bộ dạng kia của Giang Nguyên không nhịn được bật cười thất thanh, hừ giọng nói.

Trong khoảng thời gian kế tiếp, Giang Nguyên rất là nhàn nhã, mỗi ngày đúng giờ đến nhà ăn ăn cơm, sau đó thời gian còn lại thì cùng Mã Tiểu Duệ và Vương Mịch đi lang thang khắp nơi trong viện, không hề đụng đến Tề Thế Đỉnh. Điều này khiến tất cả mọi người đều mở rộng tầm mắt. Vốn họ nghĩ chỉ có năm ngày, Giang Nguyên không đến mức ngày đêm không ngủ thì ít nhất cũng hàng ngày ngoan ngoãn ở trong phòng mười mấy tiếng đồng hồ, nhưng không ngờ, thậm chí cả Tề Thế Đỉnh Giang Nguyên cũng không đụng đến...

Đám Hồ Quang Dương luôn căng thẳng chú ý động tĩnh của Giang Nguyên trong lòng càng thêm kinh ngạc, không hiểu rốt cuộc Giang Nguyên đang làm gì.

Cho đến hai ngày sau, Giang Nguyên mới dũng mãnh đi thẳng vào phòng luyện đan trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người.

- Cuối cùng Giang Nguyên cũng vào rồi... Thăng nhãi này lẽ nào thật sự tự tin đến như vậy?

Những người tương đối thân với Giang Nguyên đều nghĩ thế, chẳng hạn như đám Vương Mịch...

- Chẳng lẽ thằng nhãi này định mặc kệ tới đâu hay tới đó? Không thể nào chứ? Nếu như không qua ải chẳng phải xui xẻo sao...

Đây là những người không thân lắm.

Còn đám ông cháu Hồ Quang Dương thì suy nghĩ phức tạp hơn. Có điều điều duy nhất chắc chắn là bọn họ cũng thật sự là không hiểu Giang Nguyên muốn làm cái gì.

Sau khi Giang Nguyên tiến vào thì không ra ngoài nữa. Điều này khiến không ít người dán mắt nhìn chăm chăm vào phòng luyện đan.

- Lần này anh đặt bao nhiêu?

- Hai trăm...

- Đặt thắng hay thua?

- Giang Nguyên là thần tượng của tôi, đương nhiên tôi đặt thắng rồi...

- Oài.. Gan ánh lớn thật, dám đặt thắng, còn đặt những hai trăm...

- Dĩ nhiên đặt rồi. Tôi chú ý Giang Nguyên rất lâu rồi. Cho tới giờ hắn chưa từng thua lần nào... Hơn nữa, cú đá kia của hắn... thật sự khiến tôi rất thoải mái, hé hé, có chết cũng phải đặt hắn thắng... còn anh?

- Đặt năm mươi rồi, hắn thua...

- Được... hé hé, cứ chờ xem...

- Được, chờ xem...

Trong Thiên Y viện, hai ngày nay ở khắp nơi trên cơ bản đều là những lời thấp giọng bàn luận này. Ai nấy đều chờ Giang Nguyên bước ra.

- Thăng nhóc ngu ngốc con, sao ngày nào cũng chỉ biết chơi mấy trò này...

Trưởng lão Mạnh Thiên Phong nhìn Lý Mạnh ngồi trước máy tính, mỉm cười nói:

- Đúng là rảnh rồi nhỉ...

- Rảnh rồi? Rảnh rồi bao giờ ạ?

Sau khi Lý Mạnh gõ trên bàn phím một lúc liền đẩy máy tính xách tay đến trước mặt Mạnh Thiên Phong, đắc ý cười nói:

- Ông ngoại, ông nhìn xem... Lần này con kiếm bộn rồi, ít nhất kiếm được mười ngàn...

- Mười ngàn?

Mạnh trưởng lão nghe thấy vậy đôi lông mày hoa râm không kìm được giật giật, sau đó nhìn lên màn hình. Sau khi ông thấy rõ số liệu bên trên thì không kìm được ngẩng đầu nhìn về phía Lý Mạnh cười nói:

- Không tệ, không tệ... không ngờ thằng nhóc cháu cũng chơi có tiếng đến thế...

- Haha, đây cũng là nhờ ông ngoại biết cách dạy dỗ...

Lý Mạnh mặt đầy khiêm tốn cười khi khi nói.

- Sao con nắm chắc vậy, Giang Nguyên sẽ thắng sao?

Mạnh trưởng lão nhìn gương mặt tự tin của Lý Mạnh ngạc nhiên nói.

Nói tới điều này, trên gương mặt anh tuấn của Lý Mạnh lộ ra một tia đắc ý, nói:

- Dĩ nhiên... Cháu chú ý Giang Nguyên lâu như vậy, trên người thằng nhãi này có nhiều bí mật lắm. Cho dù là do may mắn hay do thực lực thượng đẳng thì trước nay đều chưa từng thua. Giờ thế trận lớn như vậy, nếu mà hấn vẫn thua thì đánh chết cháu cũng

không tin... Haha...

- A... Cháu cũng cho rằng Giang Nguyên chắc chắn có thể qua ải sao? Ông cảm thấy khá mong chờ đấy... hahh...

Dứt lời, hai ông cháu cùng cười phá lên.

Trong phòng luyện đan số một, Đào Cường phụ trách trộn mắt há mồm nhìn nhìn cái chai nhỏ vừa ra khỏi cửa sổ luyện đan thì hơi chết lặng cầm ra, sau đó đưa đến trước mặt Giang Nguyên.

- Không cần nhìn... Vứt đi!

Giang Nguyên tùy ý khoát tay một cái, sau đó ngồi ở trên ghế, bụng hộp cơm đã hơi nguội lạnh lên vừa nuốt một miếng lớn, vừa nói:

- Rửa Tề Thế Đỉnh giúp tôi, tí nữa lập tức bắt đầu luyện đan tiếp...

- Được, được...

Đào Cường đặt đan dược trong tay vào tủ cất đồ bên cạnh, tuy đây là đan dược luyện hồng như dù thế nào cũng có chút hiệu quả đặc biệt. Để về dùng thử cho động vật, nói không chừng có thể tìm được vài thứ tốt tốt.

Anh ta chỉ huy học đồ rửa Tề Thế Đỉnh. Hôm nay anh ta nhìn đến ngu người luôn rồi. Giang Nguyên không ngừng nghỉ luyện chế một lần toàn bộ mấy loại đan dược, hơn nữa hết lần này đến lần khác thất bại. Rồi Giang Nguyên trên cơ bản chẳng thèm nhìn, vứt hết tất cả đan dược đi, giống như hẳn hoàn toàn không cảm thấy mình sẽ thành công vậy.

Dược liệu trong viện chuẩn bị cho chỉ có chừng đó. Cứ thất bại như vậy thì còn có thể thành công sao?

Tin tức liên quan tới việc Giang Nguyên thất bại cả một ngày nhanh chóng được các học đồ truyền ra ngoài. Trong Thiên Y viện lại dâng lên một cơn sóng, cho dù là người đặt thắng hay đặc thua đều sững sờ...

Chương 808: Phản ứng các phe

Sắc mặt Thiên y sư Từ Khải Liễu không được dễ coi cho lắm. Sau khi bà nghe La lão y sư báo cáo xong thì đã cùng Thiên y sư Lưu Mộc Dương mật đàm trong văn phòng nửa ngày, sau đó triệu người phụ trách ngoại viện Thiên Y viện vào phòng làm việc, thương nghị hơn nửa ngày.

Giang Nguyên thân là chủ Tề Thế Đỉnh, là Y sĩ nhất phẩm lại bị hai đợt người ám sát, hơn nữa đợt người thần bí cuối cùng, chẳng những đắc thủ, hơn nữa hình như còn cực kỳ quen thuộc với Thiên Y viện, thậm chí còn có thể luyện chế ra “Phá thiên đan” ngay cả Thiên Y viện giờ cũng không có. Tuy chỉ là Phá thiên đan có tí vết, nhưng người sử dụng lại có quan hệ với giới quân đội thế tục. Điều này đủ để Thiên Y viện phải cảnh giác cực lớn rồi.

Hiện tại bề ngoài Thiên Y viện cực kỳ vững vàng, nhưng trên thực tế lại có tồn tại nguy cơ. Nếu không lần này đã không gây ra chuyện chủ đỉnh Giang Nguyên bị chất vấn rồi. Nếu chuyện này gác lại mấy chục năm trước, Thiên Y viện có đủ thời gian và năng lực đợi thêm hai ba chục năm nữa, cho đến khi Giang Nguyên hoàn toàn trưởng thành.

Nhưng bây giờ, Thiên Y viện không chờ nổi, cho nên mới xuất hiện tình huống như bây giờ.

- Chủ nhiệm Dư... Về việc điều tra chuyện này, xin nhất định phải lập tức tiến hành, không được để xảy ra sai sót... Hai nhóm người này, nhất định phải cử những người đắc lực, sớm điều tra ra kết quả!

Thiên y sư Từ Khải Liễu nhìn người trung niên gương mặt nghiêm nghị chậm rãi nói.

- Vâng... Ngoại viện nhất định sẽ dốc hết sức...

Vị Chủ nhiệm Dư này khẽ gật đầu, ánh mắt hơi chớp động một chút, sau đó chần chờ nói:

- Viện trưởng, có điều nếu như liên quan đến...

- Tra đến cùng... Tôi và Mộc Dương sẽ dốc sức ủng hộ Ngoại viện..

Thiên y sư Từ Khải Liễu nhìn về chần chừ của Chủ nhiệm Dư này liền nghiêm mặt, trầm giọng nói.

- Được... Vậy tôi sẽ đi sắp xếp. Bất kể đối thủ là ai, Ngoại viện cũng sẽ cho Viện trưởng một kết quả điều tra hài lòng!

Chủ nhiệm Dư thẳng lưng, ngẩng đầu tự tin nói.

Thiên y sư Từ Khải Liễu nhìn Chủ nhiệm Dư sải bước đi ra khỏi phòng làm việc mới nhìn Thiên y sư Lưu Mộc Dương một cái, sau đó hài lòng gật đầu. Ngoại viện Thiên Y viện chính là chỗ dựa và là tấm lá chắn mạnh nhất của Thiên Y viện từ khi lập viện đến nay. Cho dù là trăm năm trước khi bị ngoại vực xâm phạm, thành viên ngoại viện chết trận gần phân nửa nhưng vẫn có thể đảm bảo trong viện gần như không chút tổn hại nào.

Có Ngoại viện dốc hết sức điều tra, chuyện này bất kể thế nào chắc chắn cũng sẽ có một kết quả.

Sắc mặt Ngô tiên sinh cũng rất khó coi, nhìn hình ảnh trên màn hình vệ tinh thấy cái hố đất bên cạnh cây đại thụ thì mặt liền xanh lè, trầm giọng nói:

- Kéo hình ảnh lại gần một chút...

- Ngô tiên sinh... Thế này là rõ nhất rồi ạ!

Người phụ trách bên cạnh chậm rãi nói:

- Căn cứ theo tin chúng ta vừa nhận được, Giang Nguyên đúng là đã trở về Thiên Y viện. Kết hợp với hình ảnh trước mắt, có thể hoàn toàn chắc chắn tin tức không có vấn đề!

- Không thể nào...Làm sao có thể? Uống Phá thiên đan, hơn nữa tôi còn nhìn thấy hắn nổ tung cơ thể mà chết, sao có thể vẫn còn sống...

Ngô tiên sinh về mặt không thể tin lắm bẩm nói.

Một lúc sau, lão mới nhìn về phía người phụ trách trầm giọng nói:

- Phái người qua bên kia xác nhận tình hình, đồng thời tôi cần tất cả những manh mối về chuyện Giang Nguyên sống lại!

- Xin lỗi. Ngô tiên sinh... Phòng ngoại cần không cách nào đến được. giờ Ngoại viện Thiên Y viện chắc chắn đã bắt đầu khởi động toàn diện điều tra chuyện này. Chúng ta phải rút tất cả lực lượng bên ngoài...

Người phụ trách chậm rãi thở ra một hơi, nhìn về phía Ngô tiên sinh nói:

- Hẳn anh cũng biết sự kinh khủng của Ngoại viện Thiên Y viện. Tuy bình thường họ trong trạng thái bán sôi sục, nhưng một khi khởi động toàn diện sẽ kinh khủng nhường nào có lẽ anh rất rõ!

- Được... Có điều tôi vẫn mong ngoại cần cố gắng phối hợp với tôi. Chuyện này... tôi sẽ báo cáo cho công tử!

Sắc mặt Ngô tiên sinh xanh mét, trầm giọng nói.

- Dĩ nhiên...

Người phụ trách nhẹ nhàng nhún vai một cái, trả lời:

- Ngoài ra còn báo cho Ngô tiên sinh một tin bí mật. Sau khi Giang Nguyên trở về Thiên Y viện nghe nói đã đột phá Thiên vị, hơn nữa còn một mình hoàn toàn đánh bại hai Thiên vị và bốn Địa giai ngoại viện...

- ...

Sắc mặt Ngô tiên sinh từ xanh chuyển sang trắng bệch, nhìn về mặt nghiêm túc của người phụ trách rất có ý định một tát tát chết mình.

Ngày thứ hai sau khi Giang Nguyên tiến vào phòng luyện đan, lần này hẳn rất nghiêm túc không còn chạy từ phòng luyện đan đi tắm rửa, ăn cơm, uống trà các thứ nữa. Căn cứ theo tin tức các học đồ luyện đan truyền ra, y sĩ Giang Nguyên sau khi thất bại cả ngày dường như tâm trạng không hề bị ảnh hưởng gì. Sau khi hẳn chậm rãi ăn hai hộp cơm lớn thì giờ đang kê cao gối lên Tề Thế Đỉnh bảo bối của hẳn ngủ một giấc, hơn nữa rất có khả năng sẽ ngủ đến

sáng.

Mọi người nghe thấy tin này thì càng nghi ngờ hơn. Cho dù là người đặt Giang Nguyên thắng hay thua thì sâu trong lòng cũng thấy thấp thỏm. Giống như coi thi đấu World Cup vậy, không ai biết hôm nay kết quả sẽ bất ngờ hay cuối cùng vẫn đúng như dự đoán...

Hồ Quang Dương bưng một ly rượu, sau khi nhấp một ngụm rượu thì cau mày nhìn về phía Thiên y sư Chu Thế Dương nói:

- Thế nào? Anh không có cách gì sao?

- Không có...

Sắc mặt Thiên y sư Chu Thế Dương chán nản lắc đầu nói:

- Bây giờ người của Thiên y sư Lưu Mộc Dương đã quản chế giám sát toàn bộ quá trình. Dưới giám sát toàn diện như vậy, đừng nói tôi, cho dù là Thiên y sư Từ Khả Liểu cũng không thể nào bên tay chân.

- Vậy chúng ta cũng chỉ có thể nhìn thẳng nhai Giang Nguyên tiếp tục như vậy?

Hồ Quang Dương lạnh giọng nói:

- Lỡ như thẳng nhai này thuận lợi vượt qua cửa này, sau này chúng ta sẽ phiền phức đấy!

- Không còn cách nào khác...

Sắc mặt Thiên y sư Chu Thế Dương âm trầm nói:

- Có điều tôi không tin thẳng nhai này có thể vượt qua bài kiểm tra này. Mười loại đan dược, lần lượt từ sơ, trung đến cao cấp... Một luyện đan sư không có mười mấy năm kinh nghiệm thì không thể nào vượt qua được khảo hạch này chứ đừng nói gì đến thẳng nhai căn bản trước giờ chưa từng tiếp xúc với luyện đan. Hẳn tuyệt đối không thể nào vượt qua được!

- Hừ... Cái này cũng khó nói...

Trước suy nghĩ tự an ủi mình của Thiên y sư Chu Thế Dương, Hồ Quang Dương không lạc quan được như vậy. Lão lạnh giọng nói:

- Thăng nhải Giang Nguyên này một bước lên Thiên vị, lần trước còn luyện ra Nguyên Phong Đan, những chuyện này không phải là giả, nếu không anh nghĩ vì sao tôi phải mạo hiểm như vậy...

Nói tới đây, Hồ Quang Dương thở dài, sau đó nhìn chằm chằm Thiên y sư Chu Thế Dương nói:

- Được rồi... anh tự cân nhắc kỹ đi, chuyện này liên quan đến vị trí chủ Tề Thế Đỉnh... Chuyện nên làm chúng tôi đã làm rồi... Còn lại thì dựa vào anh thôi!

- Nên làm cũng làm rồi... Mạnh Thiên Phong kia... nhận Khai Tuệ đan của tôi, vậy mà...

Nói tới đây, Thiên y sư Chu Thế Dương hận đến mức cắn răng nghiến lợi, viên Khai Tuệ đan kia lão đã hao phí cả nửa đời tích góp.

- Mạnh Thiên Phong đồng ý sẽ giúp cho anh trong chuyện này thì cũng đã làm rồi... Chẳng qua là do anh thiếu may mắn!

Nói tới đây, sắc mặt Hồ Quang Dương hơi khó coi. Là Trưởng lão thứ tịch, quan hệ giữa lão và Mạnh Thiên Phong không tốt lắm. Lần này kéo Mạnh Thiên Phong ủng hộ Thiên y sư Chu Thế Dương đã không dễ dàng gì rồi. Dù sao với Mạnh Thiên Phong mà nói, ai là chủ Tề Thế Đỉnh cũng thế. Chỉ cần đảm bảo có thể kéo dài truyền thừa cho Thiên Y viện là được. Cho nên Mạnh Thiên Phong mới đồng ý chuyện này.

Nhưng muốn Mạnh Thiên Phong thực sự vi phạm nguyên tắc, làm chuyện vô ích cho Thiên Y viện thì trên căn bản là không thể nào...Hoặc là một viên Khai Tuệ đan vẫn chưa đủ.

Chương 809: Khác biệt rõ ràng

- Chuyện này... anh tự cân nhắc đi... Dù sao chuyện nên làm tôi đều đã làm giúp xanh rồi...

Sau khi nói xong những lời này, Hồ Quang Dương để ly rượu trong tay xuống, chậm rãi đứng dậy, thở dài nói:

- Dù sao tôi ở Viện trưởng lão, anh ở Thiên Y viện, có vài việc tôi biết mà anh cũng rõ...

Thiên y sư Chu Thế Dương nhìn bóng lưng Hồ Quang Dương rời đi sắc mặt lúc sáng lúc tối, trong mắt tràn đầy vẻ chần chờ.

Giang Nguyên gối lên Tề Thế Đỉnh ngủ rất thoải mái, trong giấc ngủ, nội khí toàn thân vẫn ổn định và tiếp tục vận hành, vận chuyển theo kinh mạch của Giang Nguyên. Hình xăm trên cánh tay trái lúc này cũng nhẹ nhàng lóe lên.

- Nhấp nháy, nhấp nháy...

Cùng với hình xăm càng lúc càng nhấp nháy nhanh, thậm chí bắt đầu nóng lên, đột nhiên, bề mặt Tề Thế Đỉnh cũng lóe lên một tia sáng nhạt, sau đó những hình vân trên mặt Tề Thế Đỉnh cũng nhanh chóng sáng lên.

Sau khi toàn bộ đường vân trên thân Tề Thế Đỉnh đều sáng lên, những hạt năng lượng xung quanh bắt đầu chậm rãi bị hút vào trong cơ thể Giang Nguyên. Tốc độ ngưng tụ quanh người Giang Nguyên đột nhiên tăng tốc, bắt đầu ngưng tụ quanh người Giang Nguyên với tốc độ tăng gấp bội.

Trên những đường vân sau khi lóe lên một tia sáng nhạt thì lại lặng lẽ tiêu tán. Thế nhưng tốc độ tích tụ năng lượng vẫn không hề giảm. Có điều những năng lượng này không trực tiếp tiến vào cơ thể Giang Nguyên mà bị Tề Thế Đỉnh hút hết vào trong thân đỉnh, sau khi được các đường vân trên thân đỉnh lọc qua, những tạp chất lẫn trong năng lượng này đều bị luyện hết ra ngoài, chỉ còn lại năng lượng tinh thuần trực tiếp rót vào trong cơ thể Giang Nguyên.

Sau khi năng lượng tinh thuần này rót vào cơ thể Giang Nguyên, hình xăm màu đỏ nhạt bên vai trái Giang Nguyên lúc này cũng lấp lóe nhanh chóng. Vận hành nội khí trong cơ thể Giang Nguyên cũng càng lúc càng nhanh...

Không biết qua bao lâu, trong đầu Giang Nguyên nhanh chóng xuất hiện một dòng thông báo:

- Tích lũy năng lượng đuôi thứ bảy Cửu Vĩ đã đầy... Cửu vĩ hồi phục, bắt đầu hiện hình...

Sau khi thông báo này xuất hiện, hình xăm cánh tay trái Giang Nguyên đột nhiên bắn ra một tia sáng, sau đó hình xăm luôn lằng lằng co rút giống như một con mèo nhỏ đáng yêu bắt đầu chậm rãi giãn ra, để lộ hoàn toàn diện mạo của nó...

Một con hồ ly nhỏ màu đỏ máu đang từ từ duỗi người, sau đó ngẩng đầu ngáp một cái, bầy cái đuôi lông xù chậm rãi giờ lên, sau đó đôi mắt đẹp như đá quý chậm rãi mở ra...

Cặp mắt đẹp như đá quý mở ra, đột nhiên từ trong mắt nó chậm rãi bắn ra một tia sáng đỏ nhạt, sau đó bắt đầu lan tràn khắp cả người Giang Nguyên.

Tia sáng đỏ chậm rãi từ cánh tay trái sau đó theo mé bên trái của cơ thể đi xuống, từ từ tràn khắp chân trái.

Sau đó lại đi lên...

Cứ như vậy, chậm rãi tràn ngập khắp toàn thân Giang Nguyên, rồi dần dần lan lên phần đầu của Giang Nguyên...

- Hiện hình hoàn thành... Tặng cho cơ thể thiên phú thứ sáu... Ngưng trệ không gian...

Sau khi thông báo này lóe lên, ánh sáng đỏ tràn khắp toàn thân Giang Nguyên đột nhiên tan biến không còn dấu tích...

Còn con hồ ly màu đỏ máu chỗ vai trái Giang Nguyên bắt đầu rút lại, sau đó cặp mắt cũng chậm rãi nhắm lại. Lúc này, một thông báo lại lóe lên...

- Kích hoạt đuôi thứ tám Cửu Vĩ... Năng lượng tích lũy đuôi thứ tám Cửu Vĩ bằng không...

Tin tức này lóe lên, ở gốc đuôi của hình xăm lại có thêm một cái bóng mờ mờ, chính là cái đuôi xù thứ tám, có điều rất không rõ

ràng mà thôi...

Sáng sớm, Giang Nguyên chậm rãi mở mắt ra, cảm giác đầu óc vô cùng tỉnh táo. Dường như có vài thứ gì đó còn lưu lại. Sau khi hẳn nhớ lại thì trên mặt lộ ra nụ cười nhạt. Mặc dù đuôi thứ bảy kích hoạt chưa được bao lâu, nhưng nhờ được lực tích tụ của Tề Thế Đỉnh trong cơ thể mình cùng với được hiệu của Phá Thiên đan, rồi năng lượng khổng lồ hút vào lúc đột phá Thiên vị đã giúp độ tích lũy năng lượng của mình đã gần đầy.

Hôm qua hình như đã xảy ra vài điều kỳ diệu, năng lượng của mình trong một đêm đã được bổ sung cực lớn, từ đó nhanh chóng giúp tích lũy năng lượng đạt được 100%, rồi kích hoạt đuôi thứ tám Cửu Vĩ...

Có điều, giờ vẫn chưa biết kỹ năng “Ngưng trệ không gian” mà mình nhận được này rốt cuộc là thứ gì.

Giang Nguyên cũng không hề sốt ruột về chuyện này. Nếu đã nhận được rồi thì có lẽ hẳn sẽ nhanh chóng hiểu rõ thôi. Đuôi thứ tám Cửu Vĩ đã kích hoạt, cũng giúp cơ năng của các mặt trong cơ thể đều được cường hóa thêm một bước, điều này cũng có nghĩa là thực lực cũng tăng thêm một bước...

Thực lực mới đại diện cho tất cả...

Tám giờ sáng, bên nhà ăn đem bữa sáng đến đúng giờ, Đào Cường cũng đúng giờ đi vào phòng luyện đan.

- Đào Cường, anh tới rồi... Vậy chúng ta hãy bắt đầu đi...

Giang Nguyên tiện tay nhét mấy cái bánh bao nhỏ vào miệng, vỗ tay một cái, đầy hộp đựng thức ăn lại, đứng dậy cười nói:

- Hôm nay chúng ta phải xốc tinh thần lên!

- Được...

Mặc dù chỉ còn hai ngày, nhưng vẫn chưa thành công lần nào. Điều này khiến Đào Cường lo lắng cho y sĩ hiền hòa và trẻ tuổi này cả đêm qua. Nhưng giờ anh nhìn thấy khuôn mặt mỉm cười tự tin trước mặt, Đào Cường cũng cảm thấy tinh thần mình dường như

cũng được xốc dậy theo. Trong nháy mắt anh ta cũng vô cùng tin tưởng hẳn, mỉm cười gật đầu trả lời.

Quả thật, hôm nay vận khí dường như khá hơn một chút. Đào Cường phát hiện hôm nay tốc độ luyện đan của Giang Nguyên chậm hơn hôm qua một chút, không còn tùy tiện như hôm qua. Nhưng sau khi lò đan được đầu tiên ra lò thì cũng là lần thành công đầu tiên trong hai ngày nay.

Tuy chỉ là một đan dược hạ phẩm, nhưng Đào Cường vẫn cảm thấy hình như đây là điềm tốt...

Quả thật, đây đúng là một điềm tốt, vì tiếp theo, cả một ngày, Giang Nguyên tốn mười sáu mười bảy giờ đồng hồ đã luyện chế sáu loại đan dược, trong đó có bốn loại đan dược hạ phẩm, hai loại đan dược trung phẩm, cũng chỉ cần luyện một lần là thành công.

Nhìn sáu chai thuốc nhỏ trong tủ, lúc này Đào Cường rất kích động. Mặc dù chỉ còn lại một ngày mai, nhưng giờ chỉ còn lại bốn loại đan dược, một loại hạ phẩm, một loại trung phẩm, hai loại thượng phẩm, nếu như có thể giữ được cảm giác như ngày hôm nay, vậy thì tỷ lệ thành công tương đối cao.

Đào Cường tính toán một chút. Với Giang Nguyên mà nói, hai loại đan dược hạ phẩm và trung phẩm này không phải vấn đề gì lớn. Hơn nữa trước kia Giang Nguyên cũng từng luyện chế được Nguyên Phong Đan. Vấn đề của đan dược thượng phẩm dĩ nhiên cũng không lớn, vậy thì chỉ còn lại chút phiền toái là đan dược thượng phẩm cuối cùng.

Chỉ cần Giang Nguyên có thể luyện chế được một loại đan dược thượng phẩm cuối cùng, vậy thì rất có khả năng Giang Nguyên sẽ vượt qua được khảo hạch.

Tình trạng hoàn toàn khác biệt với hôm qua của Giang Nguyên sau khi được truyền ra, cả viện đều xôn xao. Những người đặt cược đều bị Giang Nguyên làm cho kinh ngạc.

Còn Thiên y sư Chu Thế Dương sau khi nghe thấy tin này, sắc mặt trắng nhợt, ngồi ở phòng làm việc sắc mặt lúc xanh lúc trắng, cuối

cùng thì cần rằng một cái...

Chương 810: Cố ý luyện hồng

- Trương Mẫn Quốc, thế nào? Tôi nói Giang Nguyên sẽ thắng mà... Haha...

Một y sĩ chừng bốn mươi tuổi mặt mày hớn hở nhìn một vị đồng nghiệp, cười hì hì nói:

- Ban ngày anh nói thế nào? Mau nhanh chóng đưa thêm cho tôi 20 điểm đi!

Một y sĩ khác sắc mặt có chút phiền muộn hừ giọng nói:

- Giờ vẫn chưa tới phút cuối cùng. Ngày mai chỉ còn một ngày nữa, hẳn còn phải luyện chế ra bốn loại đan dược, trong đó còn có hai loại thượng phẩm, cũng không dễ đâu...

- Ha ha...Vậy được, vậy anh cứ chờ xem, tôi đã nhắm chắc Giang Nguyên chắc chắn sẽ qua ải, điểm của anh cứ chuẩn bị đi là vừa...

Y sĩ này hớn hở nói:

- Anh thua còn đỡ, chỉ đặt có 50 cộng với 20 điểm của tôi, cũng chỉ mới 70 điểm... Anh thử nghĩ xem, tôi đã đặt 200. Giờ nếu tôi thua, chắc một năm tiếp theo tôi chỉ có thể húp cháo!

- Hừ... Anh đừng có đắc ý. Vẫn chưa đến phút cuối cùng, đừng vội mừng...

Những tình huống tương tự như vậy không biết có bao nhiêu, chỉ có Mã Tiểu Duệ là rất bình tĩnh, dường như đã sớm dự đoán trước. Điều này khiến Vương Mịch ở bên vô cùng bội phục:

- Tiểu Duệ, sao cô dự đoán chính xác vậy?

- Không phải dự đoán chính xác, mà là tên này trước nay không hề làm chuyện gì chưa nắm chắc. Nếu như cô thật sự hiểu anh ấy sẽ biết anh chàng này thường xuyên làm bừa làm bậy, nhưng từ

trước tới giờ chưa khi nào là không đáng tin cậy...

Mã Tiểu Duệ cười đắc ý, hiểu rõ tên này lại đang làm bận đây.

Buổi trưa, Giang Nguyên đã hoàn thành hai loại đan dược hạ phẩm và đan dược trung phẩm còn lại, cũng chỉ một lần là thành công. Giang Nguyên chỉ còn lại hai loại đan dược thượng phẩm. Theo thời gian Giang Nguyên luyện chế Nguyên Phong Đan lần trước vẫn còn mười hai tiếng đồng hồ. Đối với Giang Nguyên mà nói, muốn luyện chế hai loại đan dược thượng phẩm hình như cũng không phải chuyện quá khó khăn.

Tất cả mọi người, có người thì vui mừng, có người thì như đưa đám... Tuy lệ Giang Nguyên thắng đã tăng...

Lúc Thiên y sư Từ Khả Liễu và Thiên y sư Lưu Mộc Dương nhận được tin này thì đang ở trong phòng làm việc thương nghị. Thiên y sư Từ Khả Liễu cũng không ra ngoài dự liệu hừ nhẹ nói:

- Thăng nhóc này cũng có chút bản lĩnh...

- Dĩ nhiên... Từ trước đến nay bản lĩnh của thăng nhóc này không nhỏ...

Dường như Thiên y sư Lưu Mộc Dương cũng không hề bất ngờ, chỉ hơi thở dài nói:

- Thăng nhóc này là một phúc tướng. Thiên Y viện ta có nó, kể ra cũng là may mắn của Thiên Y viện!

- Lời này cũng không sai... Thăng nhóc này có thể giúp chúng ta tìm Tề Thế Đỉnh về, còn có thể giúp sửa phần nắp đỉnh bị thiếu, có thể xóa bỏ giúp tai họa ngầm của Thiên Y viện ta...

Thiên y sư Từ Khả Liễu nhẹ nhàng thở dài một cái nói:

- Kể ra, Hội đồng viện chúng ta đúng là hơi có lỗi với nó...

Nói tới đây, Thiên y sư Từ Khả Liễu đột nhiên chuyển đề tài. Lãnh đạm nói:

- Có điều như vậy cũng tốt. Từ trước tới nay thăng nhãi này giấu

tài rất kỹ.

Không tạo cho nó chút áp lực thì nó không chịu để lộ gì đâu...

- Viện trưởng nói có lý...

Cơm nước của Thiên Y viện từ trước nay khá ngon. Giang Nguyên lại ăn sạch sẽ phần ăn của hai người, sau đó không hề lãng phí thời gian bắt đầu tiếp tục luyện đan. Hai loại đan dược thượng phẩm, đó cũng không phải là thứ muôn luyện là có thể luyện được, cho dù có thể đảm bảo thành công như cũng cần tốn mấy tiếng đồng hồ. Nếu không nắm chắc thời gian thì cũng sẽ thất bại.

Đan dược thượng phẩm, một ít dược liệu phụ trợ, phòng luyện đan trên căn bản đều có dự phòng, nhưng có vài nguyên liệu chính cần phải tự chuẩn bị. Mà Giang Nguyên đã có lời hứa của Viện trưởng, chỉ cần phòng luyện đan đem đơn xin qua thẳng ban dược liệu là được.

Dược liệu Giang Nguyên cần đã được xin trước giờ cơm trưa. Lần này tất cả đan dược mà hắn luyện chế quả thực đều giống như những gì mọi người nghĩ. Trong đó có Nguyên Phong Đan mà hắn đã từng luyện chế, và một loại khác là Thiên Hương đan.

Thiên y sư Từ Khải Liễu nhìn thấy hai loại đan dược Giang Nguyên lựa chọn không khỏi bật cười thất thanh, nhìn về phía Thiên y sư Lưu Mộc Dương đối diện, nói:

- Nhìn xem... Thằng nhóc này đúng là gian thật, ngoài Nguyên Phong Đan thì chọn Thiên Hương đan...

- Thiên Hương đan?

Thiên y sư Lưu Mộc Dương sửng sốt một chút rồi không nhịn được cười thất thanh. Thiên Hương đan thật sự thuộc đan dược thượng phẩm, nhưng Thiên Hương đan là thứ dễ luyện chế nhất trong đan dược thượng phẩm. Hơn nữa Thiên Hương đan thuộc loại thuốc bổ, thường được dùng để nhanh chóng nâng tu vi nội khí. Nhưng loại đan dược này không có tác dụng với cao thủ Địa giai cấp 1 trở lên. Cho nên thường rất ít khi được người ta luyện chế. Nhưng Giang Nguyên lại chọn loại dễ nhất này để luyện chế, không thể

không nói là quá gian manh.

- Cũng không sao, thẳng nhóc này cho dù có giấu diếm thế nào thì sau này việc nên làm nó vẫn sẽ làm, cái này cứ tùy nó vậy...

Đào Cường nhìn thấy động tác lưu loát của Giang Nguyên thì không cảm thấy có gì quá bất ngờ. Dù sao trước kia Giang Nguyên cũng đã từng luyện chế Nguyên Phong Đan rồi, hơn nữa với động tác nhất quán của Giang Nguyên từ hôm qua đến nay thì dường như thế này cũng là chuyện đương nhiên.

Có điều lần này luyện chế Nguyên Phong Đan, thời gian Giang Nguyên cần dùng hình như ngắn hơn lần trước không ít, điều này khiến Đào Cường cảm thấy kỳ quái. Cho dù có quen tay đi chăng nữa thì thời gian cần thiết vẫn phải cần chứ.

Nhưng lần này Giang Nguyên chỉ cần dùng ba tiếng đồng hồ đã bỏ tất cả dược liệu vào, sau đó tuyên bố ra lò...

- Thế này...

Đào Cường nghe Giang Nguyên ra lệnh thì hơi ngẩn ra. Ba tiếng đồng hồ luyện chế một lò Nguyên Phong Đan, điều này có thể sao? Dược hiệu của thuốc kia có thể hoàn toàn được thúc đẩy ra sao? Có điều nghi ngờ thì nghi ngờ, Đào Cường vẫn làm theo lệnh Giang Nguyên, lấy đan dược ra khỏi lò.

Nhìn thấy màu sắc của đan dược, Đào Cường rất bất ngờ. Đan dược này hoàn toàn luyện hỏng rồi.

Đào Cường mang theo chút nghi ngờ đưa thuốc đến cho Giang Nguyên, định để Giang Nguyên nhìn qua một cái rồi tùy tiện ném vào tử trừ đồ. Có điều anh ta thấy sau khi Giang Nguyên đưa tay cầm chai thuốc thì cẩn thận mở bình ra, sau khi ngửi mùi một cái thì hài lòng gật đầu, tự cất cái bình lại, mặt đầy thần nhiên nói:

- Thất bại, chuẩn bị lần thứ hai...

- A... Ơ...

Đào Cường thấy Giang Nguyên tự cất cái bình đan dược hỏng kia thì ngẩn người ra, sau đó vội vàng đi chuẩn bị cho lần thứ hai.

Lần thứ hai, động tác của Giang Nguyên vẫn rất nhanh, nhưng thời gian rõ ràng đã dài hơn. Đào Cường nhìn tốc độ thêm thuốc của Giang Nguyên liền đánh giá tuy tốc độ lần này hơi nhanh nhưng cũng miễn cưỡng được coi là tốc độ luyện đan bình thường.

Đúng như dự đoán, lần thứ hai khi Giang Nguyên ra lệnh ra lò, dù là màu thuốc hay mùi của đan dược cũng tương đối bình thường, lò Nguyên Phong Đan này thành công.

Có điều nhìn về mặt dừng dừng không chút ngạc nhiên của Giang Nguyên, Đào Cường lại nhìn nhìn chai Nguyên Phong Đan bị hỏng Giang Nguyên cất trong túi áo, trong lòng có chút kỳ quái, thầm nói:

- Sao giống như cố ý luyện hỏng vậy?

Chương 811: Dược liệu xảy ra vấn đề

Còn một loại đan dược cuối cùng là Thiên Hương Đan.

Giang Nguyên cũng chưa từng luyện qua Thiên Hương Đan. Nhưng trong truyền thừa của Tế Thế Đỉnh, Thiên Hương Đan là đan dược dễ luyện chế nhất, thời gian luyện cũng không dài. Hiệu quả của nó đối với những người tu luyện nội khí dưới Địa giai đỉnh phong vô cùng tốt. Cho nên Giang Nguyên mới lựa chọn luyện chế đan dược này.

Thiên Hương Đan rất dễ luyện chế, nhưng cũng không có nghĩa là hiệu quả của Thiên Hương Đan không tốt. Chẳng qua Thiên Hương Đan không có hiệu quả đối với Giang Nguyên mà thôi, chứ đối với những người khác thì hiệu quả không tệ lắm. Hơn nữa, hao phí cho đan dược này không nhiều. Nguyên Phong Đan thì cần đến năm sáu tiếng, nhưng Thiên Hương Đan chỉ cần ba tiếng, cộng thêm tác dụng đặc biệt của Tế Thế Đỉnh, thời gian lại càng rút ngắn không ít. Cho dù là đơn giản, nhưng cũng rất phù hợp với thời gian của Giang Nguyên bây giờ.

Cũng giống như lần đầu tiên, tốc độ của Giang Nguyên rất nhanh. Thiên Hương Đan vốn cần ba tiếng để hoàn thành, nhưng Giang Nguyên chỉ cần có hai tiếng là đã có mẻ đầu tiên.

Đào Cường mang theo vẻ nghi hoặc và tò mò cầm chai thuốc nhỏ đưa đến cho Giang Nguyên. Tuy nói Thiên Hương Đan luyện chế hơi ít, nhưng Đào Cường biết, lần này Thiên Hương Đan dường như chưa luyện chế thành công. Thiên Hương Đan như thế nào đi chăng nữa cũng không thể nào chưa đến hai tiếng đã luyện ra. Cái này nhìn qua giống như Giang Nguyên cố ý làm như vậy.

Nhưng cố ý luyện chế thất bại một loại đan dược, đây là có dụng ý gì? Đào Cường có chút không hiểu.

Đưa đan dược được luyện chế đến trước mặt Giang Nguyên, vốn tưởng rằng Giang Nguyên chỉ thoáng nhìn qua một chút, sau đó sẽ cất đi. Nhưng lần này lại không giống như như y đã tưởng tượng.

Giang Nguyên cầm thuốc đưa lên mũi ngửi, gương mặt hiện lên vẻ cổ quái, giống như đan dược này không phải luyện hỏng mà là có vấn đề khác.

- Dường như không giống.

Gương mặt Giang Nguyên lộ vẻ nghi hoặc, nhìn màu sắc của thuốc, sau đó ngửi một lần nữa. Mùi vị này hoàn toàn khác với mùi trong trí nhớ.

Màu sắc thì không sai, nhưng mùi lại khác. Bên trong mùi thuốc lúc này mơ hồ có thêm một cảm giác cay. Người bình thường có lẽ không ngửi ra, nhưng khứu giác của Giang Nguyên nhạy bén hơn người bình thường rất nhiều, một chút cay nhàn nhạt cũng không thoát khỏi lỗ mũi của hắn. Thoáng chần chừ một chút, Giang Nguyên đổ ra một viên thuốc đưa lên mũi lần nữa, cẩn thận ngửi qua một lần, chân mày cau lại, sau đó ném viên thuốc vào trong miệng.

Nhìn biểu hiện của Giang Nguyên, sự nghi ngờ trong lòng Đào Cường lại càng nhiều hơn. Bây giờ y có thể xác định y sĩ Giang Nguyên đã luyện chế thất bại. Hơn nữa, hắn dường như rất quen thuộc với tình huống đan dược thất bại lần thứ hai. Thậm chí giống như là cố tình luyện chế đan dược thất bại. Ngay cả tình huống đan dược sau khi thất bại là gì cũng tương đối rõ ràng.

Nếu không, chắc chắn sẽ không có thái độ như vậy đối với đan

được thất bại.

Nhưng sau khi nghi ngờ trong lòng được giải trừ, Đào Cường lại xuất hiện nghi ngờ khác. Vị y sĩ Giang Nguyên làm như vậy là để làm gì? Hơn nữa, nguyên liệu của đan dược này còn có thể luyện chế thành đan dược khác sao?

Giang Nguyên nhai nhai viên thuốc trong miệng vài cái, cảm nhận được mùi vị, chân mày càng lúc càng cau chặt. Mùi của đan dược không đúng, khẩu vị lại không giống. Tuy nói đây chỉ là bán thành phẩm của Thiên Hương Đan, nhưng tuyệt đối không phải là cảm giác này. Sau khi đan dược đưa vào miệng, thậm chí Giang Nguyên còn không cảm nhận được hiệu quả rõ ràng.

- Luyện hư?

Trong lòng Giang Nguyên nghi ngờ vô cùng.

Ngày thứ nhất, hắn luyện hư mấy loại đan dược, bất quá cũng chỉ là để làm quen với Tế Thế Đỉnh, khống chế hỏa hầu luyện chế cho thật nhuần nhuyễn. Thông qua luyện chế mấy loại đan dược, hắn có thể cảm nhận được nhiệt độ và sự biến hóa của Tế Thế Đỉnh. Vì thế, có Tế Thế Đỉnh, cộng thêm trí nhớ truyền thừa, trên căn bản không thể xuất hiện vấn đề.

Nhưng đan dược trước mắt rõ ràng đã xảy ra vấn đề, khiến cho Giang Nguyên không thể lý giải, vì sao tình huống này lại xuất hiện?

Giang Nguyên cân nhắc lại một lần, loại bỏ các nhân tố. Với trình độ quen thuộc của hắn đối với Tế Thế Đỉnh, trên căn bản không thể xảy ra tình trạng mất khống chế hỏa hầu hay có bất kỳ sơ suất nào về kỹ thuật. Mặc dù Tế Thế Đỉnh có nắp mới, nhưng ngày thứ nhất Giang Nguyên hao tổn nhiều dược liệu, luyện hư mấy loại đan dược, chính là để Tế Thế Đỉnh với cái nắp mới sẽ có tác dụng như thế nào.

Cho nên, sau khi loại bỏ nguyên nhân ở phương diện kỹ thuật, một lý do mà Giang Nguyên nghĩ đến chính là dược liệu.

Nhưng dược liệu của Thiên Y Viện làm sao có thể xảy ra vấn đề

được chứ? Dược liệu mà Thiên Y Viện sử dụng phải thông qua kiểm tra ở mấy khâu, bảo đảm trăm phần trăm không có vấn đề mới được đưa vào sử dụng. Trong tình huống đó, tuyệt đối không thể nào xảy ra bất cứ vấn đề gì.

Giang Nguyên nghĩ tới nghĩ lui, sắc mặt trầm xuống. Nếu dược liệu xảy ra vấn đề, như vậy không phải là vô tình được, nhất định đã có người động tay.

Đào Cường thấy Giang Nguyên đứng đó cau mày, gương mặt âm tình bất định, do dự một chút liền nhìn đồng hồ, xác định thời gian không còn nhiều, lúc này mới cẩn thận hỏi:

- Y sĩ Giang Nguyên, chúng ta có tiếp tục luyện chế không? Thời gian cũng không còn nhiều nữa.

Nghe Đào Cường nói, Giang Nguyên liền bình tĩnh, thoáng chút trầm ngâm rồi đưa ra quyết định. Nếu dược liệu xuất hiện vấn đề, cho dù tiếp tục luyện chế, hẳn có cẩn thận đến cỡ nào cũng sẽ thất bại.

Người muốn hẳn thất bại không ít. Có dùng mông để nghĩ cũng biết có người cố ý động tay vào.

Người trong Thiên Y Viện có đủ tư cách táy máy chân tay, hơn nữa còn dám mạo hiểm để hẳn thất bại cũng không nhiều.

Nghĩ đến đây, sắc mặt Giang Nguyên liền trầm xuống, nhìn Đào Cường nói:

- Đào Cường, phiền anh mang dược liệu của Thiên Hương Đan ra đây, tôi muốn kiểm tra một chút.

- Lấy ra hết? Kiểm tra?

Nghe Giang Nguyên nói, Đào Cường sửng sốt, thoáng suy nghĩ một chút rồi nhắc nhở:

- Tại sao phải kiểm tra? Dược liệu trong viện không thể nào có vấn đề được. Y sĩ Giang Nguyên, thời gian của cậu không còn nhiều. Nếu cứ trì hoãn, cậu tuyệt đối không thể luyện chế xong.

- Không, tôi chỉ muốn xác nhận một chút.

Nếu như có người tấy máy chân tay, Đào Cường tuyệt đối là người có tư cách.

Chương 812: Có phải là cậu hay không

Thấy Giang Nguyên bình tĩnh đưa ra yêu cầu như vậy, cùng với vẻ mặt nghiêm túc của hắn, Đào Cường sửng sốt một chút, dường như hiểu được cái gì, trong nháy mắt sắc mặt liền trắng bệch. Có thể làm cho Giang Nguyên không tiếc lãng phí thời gian, không tiếc việc mình không thể qua cửa cũng muốn kiểm tra. Lý do duy nhất chính là...

Là quản lý của một phòng luyện đan, y biết rất rõ, nếu như sự thật đúng như những gì Giang Nguyên đã nghi ngờ, chuyện sẽ phiền phức lớn, lập tức run giọng xác định lần nữa:

- Y sĩ Giang Nguyên, cậu nhất định phải kiểm tra?

- Đúng.

Giang Nguyên gật đầu nói.

- Được.

Thấy Giang Nguyên gật đầu, Đào Cường cũng không do dự, lập tức trầm giọng nói với một học đồ:

- Đem tất cả dược liệu của Thiên Hương Đan ra đây.

- Vâng.

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Đào Cường, vị học đồ cũng ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, vội vàng vào dược phòng, đem tất cả nguyên liệu của Thiên Hương Đan ra, đưa đến trước mặt Giang Nguyên.

Nhìn mười mấy hộp thuốc inox trước mặt mình, Giang Nguyên cẩn thận xem kỹ một lần. Sau khi xác nhận tất cả là nguyên liệu để

luyện chế Thiên Hương Đan, lúc này mới nâng cái hộp nhỏ nhất đưa lên chóp mũi. Từng hộp dược liệu này đều là nguyên liệu chủ yếu của Thiên Hương Đan, là dược liệu trung thượng phẩm.

Nhưng, sau khi ngửi qua một lần, dưới khướu giác nhạy bén của hắn, Giang Nguyên xác định mấy vị thuốc này không có vấn đề, liền buông những hộp dược liệu xuống. Lúc này, hắn bắt đầu quay sang kiểm tra dược liệu phụ trợ.

Đào Cường bên cạnh cũng khẩn trương nhìn Giang Nguyên kiểm tra tất cả dược liệu chủ tài, dường như cũng không phát hiện được điều gì, sắc mặt lại càng âm trầm. Y biết, nếu dược liệu thật sự xảy ra vấn đề, y là người phụ trách phòng luyện đan, chắc chắn cũng không thoát khỏi trách nhiệm.

Mấy dược liệu chủ đều tạm thời xin được từ phòng dược liệu, nhưng dược liệu phụ trợ thì đã sớm chuẩn bị trước đó. Nếu thật sự xảy ra vấn đề, mà nằm ở dược liệu chủ, vậy thì vấn đề tương đối dễ tra xét. Dù sao tiếp xúc nó cũng có đến mấy người.

Nhưng nếu xuất hiện trong lúc dược phòng chuẩn bị, muốn tra sẽ tương đối phiền phức. Dĩ nhiên, y hy vọng đừng tìm ra được vấn đề. Nhưng với hiểu biết của y về Giang Nguyên trong mấy ngày qua, đối phương nhìn thì như tùy ý, nhưng một khi nghiêm túc, chắc chắn không phải là người dễ khi dễ.

Giang Nguyên bưng từng hộp một đưa lên mũi, hơn nữa còn rung rung cái hộp, để dược liệu bên dưới được đẩy lên trên, đồng thời để cho mùi dược liệu hoàn toàn tản ra.

Nhưng sau khi ngửi xong, Giang Nguyên cũng không phát hiện được dị thường, khiến cho hắn lại càng nghi ngờ.

Đào Cường thấy vậy, trong lòng cũng thả lỏng được một chút.

Vội vàng nói:

- Y sĩ Giang Nguyên, nếu đã không có vấn đề, bây giờ bắt đầu đi. Vẫn còn kịp thời gian.

Giang Nguyên khẽ lắc đầu, trầm giọng nói:

- Không, được liệu nhất định có vấn đề.

Dứt lời, Giang Nguyên quét mắt nhìn những hộp đựng thuốc, sau đó móc viên thuốc Thiên Hương Đan đã được luyện chế đưa lên mũi ngửi.

Ngửi một lần, trong lòng Giang Nguyên nhanh chóng phân tích, sau đó bắt đầu quét mắt nhìn những hộp dược liệu.

Qua mười mấy phút, trong lúc Đào Cường đang định lên tiếng, đột nhiên thấy ánh mắt Giang Nguyên sáng lên, sau đó cất chai thuốc vào rồi cầm một hộp dược liệu lên.

Nhìn hộp thuốc, Đào Cường sửng sốt một chút. Dược liệu này rất thông thường, chẳng lẽ Giang Nguyên cho rằng nó có vấn đề?

Trong lòng Giang Nguyên đã tương đối chắc chắn. Nếu quả thật có vấn đề, tất nhiên là ở chỗ này. Trong hộp này đựng nghệ. Bản thân nghệ có vị cay tương đối. Muốn làm cho người khác không phát hiện được dược tính của thuốc có vị cay, khả năng duy nhất chính là thông qua mùi vị của nghệ để che giấu.

Giang Nguyên bốc một nhúm nghệ đưa lên chóp mũi, cẩn thận phân biệt mùi trong đó.

Qua một hồi, Giang Nguyên mỉm cười. Quả nhiên, trong mùi cay của nghệ, hẳn phát hiện có một mùi nhàn nhạt rất khác biệt.

Mùi này là mùi của cây tế tân.

Tế tân vị ôn. Mặc dù lượng tương đối thấp, nhưng sau khi bỏ vào Thiên Hương Đan, tất sẽ phá hư kết cấu của Thiên Hương Đan. Mặc dù không lộ rõ, nhưng nó sẽ khiến cho dược liệu của Thiên Hương Đan mất cân bằng.

Hơn nữa, Tế tân có thể dễ dàng bị nghiền nát thành bột, lẫn vào trong nghệ, chỉ cần một lượng ít ỏi, căn bản không có ai có thể phát hiện ra. Dĩ nhiên, ngoại trừ Giang Nguyên biến thái.

Thấy gương mặt Giang Nguyên mỉm cười, sắc mặt Đào Cường liền cứng đờ, liền vội vàng đưa tay hốt một nhúm nghệ đưa lên chóp mũi, khẩn trương ngửi. Nếu nghệ thật sự có vấn đề, như vậy trách

nhiệm sẽ nằm ở phòng luyện đan do y quản lý. Dầu sao nghề cũng là được vật thường xuyên của phòng, cũng không phải tạm thời mang đến.

Chẳng qua Đào Cường cẩn thận ngửi mấy lần cũng không phát hiện bất cứ dị thường. Không an lòng, Đào Cường còn bỏ nghề vào trong miệng nhai nhai nhưng vẫn không phát hiện được, rốt cuộc nhìn không được nói:

- Y sĩ Giang Nguyên, nghề không có vấn đề.

Nhìn biểu hiện và ánh mắt nghiêm túc của Đào Cường, lực tinh thần nhạy bén của Giang Nguyên giúp cho hắn dễ dàng nhận ra Đào Cường đang nói thật. Xem ra cũng không phải do Đào Cường làm. Giang Nguyên khẽ mỉm cười, sau đó nhìn hai học đồ bên cạnh, lắc đầu nói:

- Không, nó có vấn đề. Các người nói có đúng hay không?

Giang Nguyên vừa thốt lên, hai học đồ liền sửng sốt, sau đó nhìn chằm chằm Giang Nguyên, dường như không biết Giang Nguyên đang nói cái gì.

Nhưng Giang Nguyên bước đến chỗ học đồ vóc người hơi thấp, nhìn học đồ đang cố gắng tỏ ra trấn định trước mặt mình. Một đạo tin tức thoáng qua trong đầu, hai mắt nhanh chóng co rút, lạnh nhạt hỏi:

- Tại sao cậu lại bỏ thêm tế tân vào trong hộp?

- Không, không phải tôi.

Dưới sự uy áp của thiên phú Mê hoặc, học đồ rốt cuộc kinh hoảng quất to lên.

- Tôi biết là cậu.

Giang Nguyên hài lòng cười nói:

- Nói cho tôi biết, có phải Thiên y sư Chu Thế Dương bảo cậu làm không?

- A...không...không....

Vị học đồ sưng sốt một chút, sau đó dùng sức lắc đầu, lớn tiếng phủ nhận. Ánh mắt của Giang Nguyên liền lóe lên một tia rét lạnh.

Chương 813: Không ai tin tưởng

Các thành viên của hội Viện ủy cộng thêm hai trưởng lão của Trưởng lão viện một lần nữa tập trung trong phòng luyện đan. Người nào cũng ngưng trọng nhìn Giang Nguyên đang nhàn nhã ngồi trên đỉnh Tế Thế Đỉnh đặt chính giữa phòng, khóe miệng nhếch lên nụ cười lạnh lẽo. Trước mặt hắn là hộp thuốc nghệ.

Chuyện liên quan đến đỉnh chủ của Tế Thế Đỉnh, không một ai dám khinh thường. Cho nên sau khi nghe được tin tức, tất cả mọi người đều chạy đến.

- Giang Nguyên, cậu nói có người động tay vào số dược liệu này?

Lưu Mộc Dương nghiêm túc nhìn chằm chằm Giang Nguyên, trầm giọng nói.

- Đúng.

Khóe miệng Giang Nguyên nhếch lên, gật đầu một cái, ánh mắt nhẹ quét qua một vòng, khiến cho người nào đó có tật giật mình phải căng thẳng.

Thấy Giang Nguyên gật đầu, ánh mắt Lưu Mộc Dương lạnh lại. Ông thân là người giám sát luật lệ của Thiên Y Viện, hơn nữa lần này Giang Nguyên luyện đan cũng nằm dưới sự giám sát của bộ phận của ông. Nếu như xảy ra vấn đề, đại diện cho việc bắt đầu có người coi thường uy nghiêm của phòng Giám sát, coi thường chức vụ người đứng đầu của ông.

Nhìn biểu hiện của Giang Nguyên, tâm mọi người liền chùng xuống. Thông qua hiểu biết của mọi người về tính cách của Giang Nguyên, tiểu tử này dường như không phải là người quá thích dùng mấy thủ đoạn trẻ con. Nếu hắn nói có người động tay, hắn cũng có năm phần trở lên.

Dám làm chuyện này, cơ hồ chỉ có một người. Nhưng ông ta thật sự mạo hiểm động tay động chân sao? Nhưng, mặc dù trong lòng mọi người có ý niệm như vậy, cũng không ai biểu lộ ra. Dầu sao cũng không có chứng cứ, sẽ không ai nói bậy nói bạ. Hơn nữa, tất cả mọi người đều không hy vọng chuyện như vậy phát sinh.

Chỉ có lão đồng chí thiên phong đạo cốt, Thủ tịch trưởng lão dường như đang có điều suy nghĩ.

- Giang Nguyên, giới luật của Thiên Y Viện sâm nghiêm, ai dám làm chuyện như vậy chứ?

Chu Thế Dương không phụ lòng mong đợi của mọi người nhảy ra ngoài, chỉ vào Giang Nguyên, giễu cợt:

- Cậu không luyện ra được đan dược, liền dám mượn cớ như thế? Đúng là ăn nói bừa bãi.

Dứt lời, làm bộ đưa mắt nhìn đồng hồ trên tường, tức giận nói:

- Bây giờ đã đến giờ, đan dược còn chưa luyện ra. Người đâu, mau bắt tiểu tử này lại, chuẩn bị cũi ép giải trừ nhện chủ.

Thấy Chu Thế Dương vọt ra ngoài, Giang Nguyên cũng không sợ hãi, nhìn Chu Thế Dương nói:

- Ông đang chột dạ?

Lời vừa thốt ra, mặt Chu Thế Dương cứng đờ, chung quanh cũng trở nên tĩnh mịch.

- Cậu...cậu ăn nói bậy bạ.

Ngón tay Chu Thế Dương run run chỉ vào Giang Nguyên, tức giận nói.

- Không chột dạ, vậy ông gấp gáp nhảy ra ngoài làm gì?

Giang Nguyên nhìn chằm chằm Chu Thế Dương, không nhanh không chậm dời ánh mắt sang những thành viên khác, nói:

- Ông không nhìn những thành viên khác sao? Ổn định bao nhiêu,

phong độ bao nhiêu?

Nói đến đây, Giang Nguyên cười hắc hắc:

- Chỉ có một mình ông nhảy lên nhảy xuống chỗ này, dường như muốn giết người diệt khẩu. Chột dạ hay không thì quá rõ ràng rồi.

- Cậu...cậu...

Chu Thế Dương quay đầu nhìn lại, quả nhiên nhìn thấy tất cả mọi người đều quỷ dị nhìn ông ta, khiến gương mặt ông ta tái xanh, thiếu chút nữa không phun máu ra ngoài, hận không cho mình mấy cái tát. Lúc trước ông ta cũng không có xúc động như vậy, luôn ở bên cạnh châm ngòi nổ súng, tại sao hôm nay không có đầu óc, chưa gì đã nhảy ra?

Nhìn gương mặt vắn vẹo của Chu Thế Dương, khóe miệng Giang Nguyên lại nhếch lên. Biến hóa vốn rất nhỏ trong mắt hắn đã nhanh chóng khôi phục bình thường. Trong đầu, một tin tức hiện lên:

- Thiên phú Mê hoặc dừng lại, năng lượng tiêu hao 3%.

Sắc mặt khó coi, viện trưởng Từ Khải Liễu hắng giọng ho khan một cái, nhìn Lưu Mộc Dương bên cạnh, nói:

- Mộc Dương, anh hãy kiểm tra một chút.

Lưu Mộc Dương nhẹ nhàng gật đầu, sau đó bước đến chỗ những hộp thuốc, đưa tay cầm lên từng hộp lắc lắc như Giang Nguyên, rồi đưa lên mũi ngửi, bỏ xuống rồi cầm hộp khác lên.

Tất cả mọi người đều nhìn động tác của Lưu Mộc Dương, chờ Lưu Mộc Dương giải thích. Còn Chu Thế Dương thì dường như tức giận khó tiêu. Nhưng nhìn người này thảnh thơi lại nhìn động tác của Lưu Mộc Dương, liền biết trong lòng chỉ sợ đang đánh trống.

Rất nhanh, Lưu Mộc Dương liền đem tất cả hộp dược liệu kiểm qua qua một lần, sau đó đứng dậy nhìn Giang Nguyên, trầm giọng nói:

- Tôi cũng không phát hiện được điều gì dị thường.
- Giang Nguyên, cậu còn gì để nói nữa hay không?

Chu Thế Dương thở phào nhẹ nhõm, rốt cuộc cũng đã có dũng khí đứng ra rửa sạch mối nhục này.

- Đương nhiên là có.

Đối với kết luận của Lưu Mộc Dương, Giang Nguyên cảm thấy cũng không ngoài suy đoán. Hắn từ từ đứng dậy, đưa tay cầm cái hộp đựng nghệ, nhẹ nhàng lắc lắc rồi nhìn Chu Thế Dương, nói:

- Bên trong bột nghệ này có cho thêm chút bột Tế tân, Thiên y sư Chu Thế Dương nghĩ như thế nào?

Giang Nguyên vừa nói xong, sắc mặt đang cười cợt của Chu Thế Dương đột nhiên thay đổi, ánh mắt lóe lên sự bối rối nhưng chỉ thoáng qua một chút rồi thôi, sau đó khôi phục lại sự bình thường, lạnh giọng nói:

- Vừa rồi thiên y sư Lưu Mộc Dương cũng đã kiểm tra, chẳng lẽ còn chưa tra ra sao? Đừng cố tình bẻ sang chuyện khác.

Dứt lời, Chu Thế Dương đưa tay giắt lấy hộp thuốc, nhẹ nhàng lắc một cái rồi đưa lên mũi ngửi. Sau khi chỉ nghe được mùi nghệ, trong lòng trấn định hơn. Mặc dù không biết tại sao Giang Nguyên lại biết được trong nghệ có bột Tế tân, nhưng khi ông cho người trộn vào, lượng rất ít, căn bản không thể tra ra được.

Lập tức cười nhạt, ném hộp thuốc xuống đất, trầm giọng nói:

- Nghệ tuyệt đối không có vấn đề. Người đầu, mau bắt tiểu tử này lại cho ta.

Lưu Mộc Dương đã phán định thuốc này không có vấn đề, cộng thêm Chu Thế Dương xác định một nửa, như vậy xem như đã có hai vị Thiên y sư xác định việc này.

Cuối cùng, không ai có thể lật đổ phán định có liên quan đến bột nghệ có vấn đề nữa. Nhưng sắc mặt của La Thiên Minh bên cạnh bắt đầu biến đổi. Nếu Chu Thế Dương nói như vậy, ông còn có thể

đứng ra phản bác, nhưng có Lưu Mộc Dương khẳng định trước đó, ông không có lý do gì để nghi ngờ, chỉ có thể nhìn Chu Thế Dương ra lệnh, sau đó hai tiên sinh ngoại viện bước đến vây quanh Giang Nguyên.

Giang Nguyên chỉ cười lãnh đạm:

- Thế nào? Chu Thế Dương thật sự nôn nóng muốn bịt miệng của tôi hay sao?

- Câm miệng. Bắt nó lại cho tôi.

Thấy Giang Nguyên vẫn còn bình tĩnh, trong lòng Chu Thế Dương cảm thấy không ổn, lập tức ra lệnh cho hai tiên sinh ngoại viện, yêu cầu hai người bắt ngay Giang Nguyên lại.

Ông ta thân là thành viên hội Viện ủy, một trong năm vị Thiên y sư. Bây giờ lại trong tình huống hoàn toàn hợp lý, chỉ cần làm ra phán định, như vậy các thiên y sư khác nếu không có chứng cứ rõ ràng, sẽ không có lý do để phản đối ý kiến của ông ta.

Chỉ cần bắt Giang Nguyên lại trước, cho dù không bắt được, nhưng nếu Giang Nguyên phản kháng, chuyện này sẽ không có mấy ai tin tưởng lời nói của hắn. Dẫu sao chuyện liên quan đến uy tín của hai vị Thiên y sư, tuyệt đối không có mấy ai dám nghi ngờ hai vị Thiên y sư.

Sắc mặt của nhóm người Viện trưởng Từ Khả Liễu cũng âm trầm, nhưng không ai lên tiếng ngăn cản, chẳng qua là có chút thất vọng.

Tuy nói bọn họ có chút tin tưởng lời nói của Giang Nguyên, nhưng thông qua phán định của Lưu Mộc Dương, bọn họ cũng cảm thấy có chút thất vọng. Dù sao tất cả mọi người đều biết rõ năng lực và thái độ nghiêm cẩn của Lưu Mộc Dương. Nếu ông đã phán định như vậy, tại sao Giang Nguyên lại xác định nghệ có vấn đề. Ngoại trừ lý do ngụy biện thì bọn họ không còn lý do nào khác để tin tưởng.

Thấy hai vị tiên sinh ngoại viện tiến lên, Giang Nguyên cười nhẹ một tiếng, sau đó nhìn vẻ mặt đau khổ của lão sư, liền thở dài, quay người đá một cước lên Tế Thế Đỉnh.

Chương 814: Tôi muốn bay cao hơn

- Lão sư, hãy niệm phong đấu thuốc nghệ cho con thật tốt.

Giang Nguyên nói xong, một cước đá bay Tế Thế Đỉnh về phía Chu Thế Dương. Còn đấu thuốc nghệ bị một cước khác của Giang Nguyên đập vào trong ngực La Thiên Minh.

Lão y sư La Thiên Minh hốt hoảng chụp lấy đấu thuốc đang bay tới, còn chưa kịp lên tiếng, chỉ thấy Tế Thế Đỉnh đã lao đến Chu Thế Dương.

- Họ Chu kia, ông rảnh quá cứ thích gây phiền phức cho tôi. Hôm nay lại còn hãm hại tôi. Thế nào tôi cũng phải đánh cho ông một trận mới được.

Dị biến đột nhiên phát sinh, mọi người còn chưa kịp phản ứng, Tế Thế Đỉnh đã bay đến chỗ Chu Thế Dương. Chu Thế Dương hoảng hốt tránh ra, ai ngờ đằng sau Tế Thế Đỉnh là một quả đấm vào mặt.

- Ầm!

Chu Thế Dương chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, sau đó gương mặt đau nhức, lỗ mũi nóng lên, đưa tay lau một cái, chỉ thấy một tay đầy máu.

- Giang Nguyên dừng tay.

Từ Khải Liễu vừa mới lên tiếng, liền nhìn thấy mặt Chu Thế Dương đầy máu, không nhịn được liền sửng sốt, thầm nghĩ Giang Nguyên rất thích đánh vào mặt người ta sao?

Bị người ta đánh vào mặt, tuyệt đối không cách nào nhịn được. Hơn nữa trước mặt mọi người bị một tiểu bối đánh, ánh mắt Chu Thế Dương trong nháy mắt liền biến thành màu đỏ, cũng không biết là do tác dụng của thiên phú Mê hoặc còn chưa hết, lập tức gào khóc xông tới liều mạng với Giang Nguyên.

Hai tiên sinh ngoại viện không kịp cứu viện, đã thấy Chu Thế

Dương mặt đầy máu xông lên, liền phẫn nộ tấn công Giang Nguyên.

Trong lúc hỗn loạn, chỉ thấy Giang Nguyên hai tay ôm đỉnh, Tế Thế Đỉnh nặng trăm cân giống như một cây chùy bị Giang Nguyên điều khiển.

Tuy phòng luyện đan lớn, nhưng một khi xảy ra hỗn loạn, lập tức trở nên nhỏ bé. Sắc mặt các thành viên hội Viện ủy phức tạp, lui về sau mấy bước, nhường ra một khoảng trống.

Từ Khải Liểu nhìn cuộc chiến, trong lòng cười khở. Trong lịch sử, chưa từng có Thiên y sư nào bị đánh, nhưng bây giờ lại diễn ra. Giang Nguyên đúng là không bình thường, Chu Thế Dương cũng vậy. Nhưng trong tình huống trước mắt, bất kể thế nào cũng chỉ có thể bắt Giang Nguyên trước rồi nói sau.

Tế Thế Đỉnh mấy trăm cân ở trong tay Giang Nguyên giống như món đồ chơi, trong nháy mắt bức hai tiên sinh ngoại viện và Chu Thế Dương cách xa mấy thước.

Lúc này, bên ngoài phòng luyện đan đứng đầy người, mắt lom lom nhìn vào bên trong, chờ tin tức sau cùng.

Oành! Trong lúc tất cả mọi người đang chăm chú nhìn, chỉ thấy nóc phòng luyện đan bị một vật nào đó đánh vỡ.

Tuy mấy năm qua phòng luyện đan cũng có phát sinh tình trạng cháy nổ, nhưng phòng luyện đan đã hoàn thiện các biện pháp phòng chống cháy nổ. Khoảng cách giữa các phòng cũng cách xa nhau, hơn nữa vách tường cũng được làm từ chất chống cháy, nhưng nóc phòng lại là nơi dễ bị đánh vỡ nhất. Tùy tiện một chút cũng có thể đánh vỡ nó.

Giang Nguyên vung Tế Thế Đỉnh lên nóc nhà, dưới chân bắn lên. Tuy nói từ dưới đất lên nóc phòng cao đến mười mấy thước, nhưng Giang Nguyên vẫn có thể nhảy lên, tay chạm đến thành nóc bị Tế Thế Đỉnh đập bể, một lần nữa vọt qua.

Xuyên qua nóc nhà, Giang Nguyên vọt về hướng của Tế Thế Đỉnh, nhưng phát hiện dường như hắn đã tính toán sai. Tế Thế Đỉnh sắp

rơi xuống đất, còn hần thì không kịp chạm Tế Thế Đỉnh, đành cười khổ một tiếng. Xem ra chỉ có thể ở nóc nhà mượn lực, sau đó cố gắng đuổi kịp Tế Thế Đỉnh. Dù sao hai tiên sinh ngoại viện hần cũng không đuổi kịp hần.

Trong trong lúc Giang Nguyên còn đang suy nghĩ, liền cảm giác sau lưng có tiếng gió, dường như có người vọt theo.

- Nhanh như vậy sao?

Giang Nguyên cả kinh, hít mạnh một hơi giữa không trung, thân hình giang rộng, muốn một lần nữa xông về phía trước, hy vọng có thể bỏ xa được người sau lưng.

Nhưng khi hần vừa động, trong đầu có một tin tức xẹt qua. Thiên phú Ngưng trệ không gian khởi động.

Tin tức vừa xuất hiện, Giang Nguyên chỉ cảm thấy cơ thể của mình nhẹ hơn. Vốn hần nhiều nhất cũng chỉ có thể bay được khoảng hai thước, nhưng trong nháy mắt đã có thể chạm đến Tế Thế Đỉnh, hoàn toàn không có cảm giác muốn bị rơi xuống.

Sắc mặt Giang Nguyên thoáng biến đổi, lập tức phản ứng lại, sau đó nghiêng người, dứt khoát đứng trên thân Tế Thế Đỉnh, cả người cùng với Tế Thế Đỉnh đụng vào đám người.

Mọi người hoảng hốt né tránh. Giang Nguyên mang theo Tế Thế Đỉnh nhẹ nhàng rơi xuống đất, chỉ còn lại hai tiên sinh ngoại viện rơi xuống nóc nhà, gương mặt ngạc nhiên nhìn Giang Nguyên đáp xuống trước phòng.

Chu Thế Dương khó khăn xông lên nóc nhà, nhìn hai tiên sinh ngoại viện đứng trên nóc nhà, không khỏi tức giận quát lên:

- Đứng ngớ ra đó làm gì? Còn không mau đuổi theo cho tôi.

Lập tức nhảy xuống đất trước, đuổi theo Giang Nguyên.

Nhìn bóng lưng Chu Thế Dương, hai vị tiên sinh ngoại viện cũng không dám chậm trễ, nhìn nhau một cái rồi đuổi theo Chu Thế Dương. Nếu Chu Thế Dương bị Giang Nguyên gây thương tích trước mặt bọn họ, đây chính là phiền phức lớn.

Chung quanh Giang Nguyên đứng đầy người ngơ ngẩn nhìn Giang Nguyên mang theo đại đỉnh lặng yên không một tiếng động từ trên trời giáng xuống, thật sự không biết Giang Nguyên làm sao điều khiển được đại đỉnh nặng mấy trăm cân bay xuống như vậy.

Đúng, không phải rơi xuống mà là bay xuống.

Lúc này Giang Nguyên cũng sửng sốt. Thiên phú “Ngưng trệ không gian”, khiến cho hắn có thể bay tới bay lui trong không gian. Nhưng tại sao sau khi hắn đạp một chân lên Tế Thế Đỉnh, dường như sức nặng của Tế Thế Đỉnh cũng biến mất. Hắn bất quá chỉ đứng trên Tế Thế Đỉnh, muốn tận lực giảm bớt một chút sức nặng, để tránh lực trùng kích khi rơi xuống đất quá lớn. Nhưng khi Tế Thế Đỉnh rơi xuống, ngay cả cảm giác cũng không có. Chẳng lẽ Ngưng trệ không gian còn có thể mang vật thể khác cùng bay sao?

Gương mặt những người chung quanh tràn đầy kinh nghi. Cho đến khi Chu Thế Dương hét lên một tiếng, từ trên nóc nhà đánh tới Giang Nguyên. Lúc này Giang Nguyên mới hồi phục lại tinh thần, cảm giác có một luồng khí tức từ sau cổ tới, khẽ cau mày. Nội khí trong nháy mắt tràn vào trong đại đỉnh, sau đó cả người mang đại đỉnh trong nháy mắt bay lên trời, lặng yên không một tiếng động tránh được một kích này.

Chỉ để lại một đám người há to mồm nhìn Giang Nguyên chân đạp đại đỉnh bay giữa không trung, cách mặt đất ba thước.

Chương 815: Giận đánh Chu Thế Dương

Nhảy xuống từ nóc nhà, Chu Thế Dương nắm chặt quả đấm nhìn hai tiên sinh ngoại viện theo sát đằng sau, trong lòng trấn định. Hai vị tiên sinh ngoại viện này được coi là tinh nhuệ của ngoại viện, cũng không phải cao thủ ngoại viện khác có thể so sánh. Có hai người ở đây, ông ta tuyệt đối sẽ không ăn thiệt, lập tức định xông lên, nhưng ngửa đầu liền nhìn thấy Giang Nguyên dường như đứng hơi cao.

- A!

Chu Thế Dương còn chưa kịp thấy Giang Nguyên đứng ở vị trí nào, liền nghe hai vị tiên sinh ngoại viện đằng sau hét lên một tiếng kinh hãi, giống như nhìn thấy thứ gì đó khiến người ta hoảng sợ.

Chu Thế Dương cũng khẩn trương nhìn lại, liền nhìn thấy Giang Nguyên đang đứng trên Tế Thế Đỉnh, cách mặt đất khoảng ba thước, khiến cho Chu Thế Dương không khỏi thất thanh la lên một tiếng.

- Cái này...cái này...

Sắc mặt Chu Thế Dương tái xanh quay đầu nhìn hai vị tiên sinh ngoại viện, trầm giọng hỏi:

- Chuyện gì xảy ra vậy?

Gương mặt của hai vị tiên sinh ngoại viện tràn đầy kinh nghi, nhìn người và đại đỉnh lơ lửng giữa không trung, lắc đầu tỏ vẻ không hiểu.

- Mặc kệ, cứ đem người bắt xuống cho tôi.

Nhìn cảnh tượng quỷ dị trước mặt, cho rằng đám người của Viện trưởng Từ rất nhanh sẽ xuất hiện, sắc mặt Chu Thế Dương co quắp lại, cắn răng nói.

Nhưng lời còn chưa nói hết, Giang Nguyên ở bên kia đã cười lạnh:

- Chu Thế Dương, không có việc gì thì đừng đùa dai. Tại sao lại táy máy chân tay vào trong được liệu của tôi? Đường đường là một Thiên y sư lại chơi thủ đoạn này, cũng không sợ mất mặt sao? Muốn Tế Thế Đỉnh của tôi, có bản lãnh thì đến cướp, tôi ở chỗ này chờ ông đó.

- Làm càn! Cậu...cậu dám bêu xấu người khác.

Nhìn đám người vây xem xung quanh, gương mặt không dám tin nhìn mình, gương mặt già nua của Chu Thế Dương co rúm lại, tức giận nhào đến Giang Nguyên.

Thấy Chu Thế Dương nhào đến, mặt Giang Nguyên lạnh lại, hừ nói:

- Đã sớm nhìn ông không vừa mắt, một quyền vừa rồi đánh còn chưa hả giận. Hôm nay thế nào cũng phải cho ông đập mặt mới được.

Trong lúc mọi người kinh hô, Tế Thế Đỉnh dưới chân Giang Nguyên bay lướt lại, đụng vào Chu Thế Dương.

Đám người Từ Khải Liễu phía sau cũng lục tục từ trong phòng luyện đan chạy ra, nhìn thấy Giang Nguyên và Tế Thế Đỉnh bay trên không trung, tất cả đều sửng sốt, sau đó lộ vẻ kinh ngạc.

- Đây là cái gì?

Hồ Quang Dương nhìn đại đỉnh dưới chân Giang Nguyên đang bay đến chỗ Chu Thế Dương và hai tiên sinh ngoại viện, không khỏi kinh hãi.

- Tế Thế Đỉnh...

La y sư đang ôm đầu thuốc trong lòng, nhìn Giang Nguyên đứng trên đại đỉnh như thiên tiên bay xuống đất, mặc dù không hiểu chuyện gì, nhưng gương mặt không khỏi lộ ra vẻ vui mừng.

Giang Nguyên và Tế Thế Đỉnh đuổi theo đằng sau Chu Thế Dương. Đáng thương cho Chu Thế Dương, mặc dù là Thiên giai, nhưng ngày thường sống trong nhung lụa, nào là đối thủ của Giang Nguyên chứ. Cho dù có tránh, cũng không được lưu loát như hai vị

tiên sinh ngoại viện.

Tuy nói có hai vị tiên sinh ở một bên ngăn cản, nhưng vẫn bị đưng loạn khắp nơi, thỉnh thoảng lại lẫn một vòng, cực kỳ chật vật.

Nhìn bộ dạng của Chu Thế Dương như vậy, mặc dù bên ngoài vẫn nghiêm túc, nhưng trong lòng La lão sư lại đánh bộp. Nhưng khi nhìn thấy sắc mặt khó coi lẫn khiếp sợ của Từ Khả Liễu, rồi nhìn bộ dạng chật vật của Chu Thế Dương, nếu cứ để Giang Nguyên tiếp tục như vậy, mọi việc sẽ không tiện xử lý, liền vội vàng la lớn:

- Giang Nguyên, nếu được liệu này có vấn đề, chúng ta có thể xác nhận lại, đừng đánh nữa.

- Được, vậy chúng ta xác nhận lại.

Sau khi Giang Nguyên điều khiển Tế Thế Đỉnh hung hãn đưng ngã Chu Thế Dương, cũng xem như xả được chút khí. Hơn nữa hẳn cũng không có ý định xích mích với Thiên Y Viện. Cho dù hẳn có là đỉnh chủ của Tế Thế Đỉnh, biểu diễn quả đấm của mình thì cũng có thể, nhưng nếu để gây ra mâu thuẫn với Thiên Y Viện, mất nhiều hơn được.

Xét sức mạnh cá nhân, trước mặt Thiên Y Viện, có là chủ nhân Tế Thế Đỉnh thì cũng chỉ là con kiến.

Các vị Thiên y sư thấy Giang Nguyên đã ngừng tay, tất cả đều thở phào nhẹ nhõm. Nhưng khi nhìn thấy Tế Thế Đỉnh chậm rãi bay xuống, hai mắt liền mở to. Giang Nguyên ném Tế Thế Đỉnh thùng nóc nhà, bọn họ cũng không cảm thấy kỳ quái. Là chủ nhân của Tế Thế Đỉnh, người nào cũng sẽ có sự thân cận đặc biệt đối với đại đỉnh. Có ném nó đi như thế nào cũng chẳng có gì lạ.

Nhưng, tại sao Tế Thế Đỉnh lại có thể bay được? Trong tài liệu trước giờ không có ghi chép qua.

Nhẹ nhàng hạ Tế Thế Đỉnh xuống, Giang Nguyên thở ra một hơi. Năng lượng tiêu hao đúng là không ít, đến 4% khiến cho hắn cảm thấy có chút đau lòng.

- Thiên y sư Lưu, tôi yêu cầu giám định lại căn kẽ hộp thuốc nghệ

này. Tôi khẳng định trong đó có thành phần Tế tân.

Thấy các vị Thiên y sư nhìn mình chăm chăm, Giang Nguyên trực tiếp nói ra ý kiến. Dù sao cũng đánh Chu Thế Dương rồi, khí cũng đã được xả. Hơn nữa, hẳn đem Tế Thế Đỉnh ra chơi như vậy, tin rằng không ai dám tùy tiện đánh chủ ý lên Tế Thế Đỉnh của hắn nữa.

Nghe Giang Nguyên nói, Lưu Mộc Dương liền hồi phục lại tinh thần, tiếp nhận đầu thuốc nghệ La Thiên Minh đưa sang, sau đó giao cho một người đàn ông trung niên:

- Mau đi kiểm nghiệm, đồng thời tập trung, tiến hành kiểm tra tất cả phòng điều chế thuốc.

- Vâng.

Người đàn ông trung niên khom người một cái rồi bước nhanh đi.

- Giang Nguyên, người đầu, mau... mau bắt Giang Nguyên lại cho tôi.

Cả người đầy bụi, Chu Thế Dương chật vật đứng dậy, ánh mắt tràn đầy sự tức giận. Ông biết, nếu thuốc được đem đi kiểm nghiệm, tất sẽ kiểm tra ra được. Nhưng trước mắt, tuyệt đối không thể bỏ qua cho Giang Nguyên.

- Lão Chu, tạm thời chờ cho một chút. Sau khi có kết quả kiểm nghiệm, nếu không có vấn đề gì, Giang Nguyên sẽ không chạy khỏi đâu.

Từ Khả Liễu nghiêm mặt nói:

- Bây giờ ông đi thay quần áo đi. Chờ lát nữa sẽ xử lý chuyện này.

Nghe Từ Khả Liễu nói, sắc mặt Chu Thế Dương tái xanh, căm hận nhìn Giang Nguyên. Ông ta biết rằng, nếu ngay cả nghệ cũng đã được mang đi kiểm nghiệm, xem ra Từ Khả Liễu đã đoán ra được chút gì đó. Lúc này, Từ Khả Liễu đang cho ông ta một cơ hội giải quyết vấn đề. Nếu cứ ở đây xoắn xuýt mãi, chỉ sợ lát nữa không còn là vấn đề mất thể diện nữa.

Lập tức vung tay lên, tức giận nói:

- Được, Giang Nguyên, cậu đã dám phạm thượng như vậy, nếu có vấn đề, tôi sẽ trục xuất cậu ra khỏi viện.

Nhìn Chu Thế Dương tất tả đi thay quần áo, Giang Nguyên cười lạnh. Hắn làm sao mà không rõ Chu Thế Dương đi làm gì. Nhưng bây giờ hắn cũng không định ép Chu Thế Dương vào tuyệt lộ. Dầu sao chuyện liên quan đến mặt mũi của Thiên Y Viện, hơn nữa cũng không có chứng cứ. Náo đến cuối cùng cũng không giải quyết được vấn đề.

Chương 816: Thực lực đại diện cho hết thảy

Mã Tiểu Duệ đứng trong đám người mở to mắt, che miệng nhìn Chu Thế Dương mặt đầy máu, cả người đầy bụi ảo não đi thay quần áo, rồi lại nhìn Giang Nguyên nhảy xuống từ Tế Thế Đỉnh, không biết nên nói cái gì.

Đường đường là Thiên y sư uy nghiêm hiển hách, nếu ai dám bất kính sẽ bị xử phạt. Bây giờ lại bị đánh thành bộ dạng này trong viện, lại chỉ dám quăng ra một câu độc ác rồi bỏ đi.

- Cái này...Tiểu Duệ, vừa rồi là Giang Nguyên đánh Thiên y sư Chu Thế Dương sao?

Vương Mịch kéo tay Mã Tiểu Duệ, hỏi.

- Dương nhiên rồi. Cô không nhìn thấy sao? Vừa rồi Chu Thế Dương đã bị đánh tới tởm, hơn nữa mặt đầy máu, nhất định là bị Giang Nguyên đánh vào mặt. Đánh thật là đã.

Mã Tiểu Duệ ở một bên giơ quả đấm, hưng phấn nói:

- Đã sớm nhìn ông ta không vừa mắt. Tôi cũng muốn lên cho ông ta hai quả đấm.

- Suyt, nhỏ tiếng một chút.

Thấy ánh mắt quỷ dị của người bên cạnh nhìn sang, Vương Mịch không khỏi kéo tay Mã Tiểu Duệ, nhỏ giọng nhắc nhở.

- Haha, đùa thôi, đùa thôi.

Thấy mọi người nhìn mình chằm chằm, gương mặt Mã Tiểu Duệ đỏ lên, vội vàng thu hồi quả đấm, cười khan hai tiếng.

Giang Nguyên dám đánh Thiên y sư, mặc dù rất nhiều người cảm thấy hả giận trong lòng, nhưng cấp bậc ở Thiên Y Viện rất nghiêm, không ai dám bất kính đối với y sư, chứ đừng nói chi đến Thiên y sư. Người ngoài bị Chu Thế Dương rầy la cũng chỉ cúi đầu im lặng, không ai dám nảy sinh suy nghĩ trả thù, chứ đừng nói chi đến việc biểu lộ ra ngoài.

Tình huống bây giờ, mọi người cũng chỉ âm thầm khinh bỉ nhìn Mã Tiểu Duệ một cái, cũng không nói gì. Dù sao cũng có không ít người có suy nghĩ này.

Các vị Thiên y sư và y sư thấy Giang Nguyên chắc chắn như vậy, cộng với việc Chu Thế Dương tất cả đi thay quần áo, còn không đoán ra được điều gì sao. Ai nấy đều cảm thấy bất đắc dĩ, Chu Thế Dương vì vị trí chủ nhân Tế Thế Đỉnh, thật đúng là chuyện gì cũng dám làm.

Mọi người vừa khinh thường nhưng cũng thông cảm, cũng không nói gì thêm. Giang Nguyên và Tế Thế Đỉnh biểu hiện kỳ lạ như vậy, ai mà không nóng mắt chứ? Sau khi trở thành đỉnh chủ, thân phận trở nên siêu nhiên, tay nắm toàn quyền chỉ sau Viện trưởng, cùng với sau này đan dược cao cấp lúc nào cũng có, ai mà không muốn tiếp nhận vị trí đó chứ.

Nhưng bất kể thế nào, Giang Nguyên ra tay đánh Chu Thế Dương, mặc dù mọi người cảm thấy có chút mất mặt, nhưng chỉ cần kiểm nghiệm bên trong bột nghệ có Tế tân, tất cả mọi người xem như bỏ qua.

Ít nhất, đan dược mà Giang Nguyên luyện chế ra đã chứng minh năng lực của hắn. Mọi người cũng sẽ không đứng về phía trứng gà mà đối chọi với tảng đá.

- Tất cả thành viên của hội viện ủy tổ chức lại cuộc họp.

Thấy mọi người đều nhìn chăm chăm Giang Nguyên đằng sau Tế Thế Đỉnh, Từ Khả Liễu nghiêm mặt lại, sau đó nhìn Hồ Quang Dương và Mạnh Thiên Phong, nói:

- Hai vị trưởng lão, xin mời đến phòng hội nghị.

- Được.

Mọi người cũng biết tại sao phải đi họp, liền vội vàng gật đầu.

Từ Khả Liễu nhìn chăm chăm Giang Nguyên, nói:

- Giang Nguyên, cậu cũng đi theo.

Giang Nguyên nhún vai, thành thật theo sát đằng sau. Tế Thế Đỉnh tất nhiên là sẽ có người đưa vào trong phòng.

- Được rồi, căn cứ theo kết quả phân tích, thông qua mấy lần sàng lọc, phát hiện được thành phần Tế tân trong nghệ.

Lưu Mộc Dương nhẹ nhàng khép lại bản báo cáo, sau đó nhìn mọi người nói:

- Phòng Giám sát cũng đã báo cáo lại, học đồ phòng luyện đan số 1 tên là Ngô Tuấn Bảo đã nghe theo lệnh của đan sư trung cấp Hồ Hưng Nguyên bỏ tế tân vào trong nghệ. Còn đan sư trung cấp Hồ Hưng Nguyên đã uống thuốc độc tự sát mười phút trước.

- Uống thuốc độc tự sát?

Gương mặt Giang Nguyên không hề sợ hãi, đưa mắt nhìn Chu Thế Dương vừa mới thay quần áo ngồi đối diện, khóe miệng hơi vểnh lên. Sắc mặt của Chu Thế Dương vẫn khó coi, nhưng rõ ràng đã khôi phục lại sự uy nghiêm của thiên y sư, dường như chuyện này một chút cũng không thu hút được ông ta.

- Liên quan đến điều tra sau này, phòng Giám sát sẽ tiếp tục theo dõi.

Lưu Mộc Dương nhẹ nhàng gật đầu, ánh mắt không hề gợn sóng,

gương mặt lạnh lùng, không nói nửa câu. Tất cả mọi người đều nhìn ra được sự bất mãn trên gương mặt của ông. Là người phụ trách phòng Giám sát của Thiên Y Viện, từ trước đến giờ ông vẫn luôn là người ngay thẳng. Lần này, bởi vì uy nghiêm của Thiên y sư và Hội viện ủy mới làm ra thỏa hiệp như thế, nhưng ông vẫn đủ tư cách biểu đạt sự bất mãn của mình.

Từ Khải Liểu ho khan một tiếng, sau đó nhìn Chu Thế Dương một cái, rồi quét mắt nhìn tất cả mọi người, tiếp tục nói:

- Được, nếu Giang Nguyên đã thông qua khảo hạch, chúng ta chính thức xác nhận vị trí chủ đỉnh của Giang Nguyên, mọi người có ý kiến gì hay không?

Nghe Từ Khải Liểu nói, mọi người nhìn nhau rồi gật đầu, bày tỏ việc mình không có ý kiến. Còn sắc mặt của Chu Thế Dương thì tối sầm, nhìn Hồ Quang Dương bên cạnh, cắn răng khẽ hừ một tiếng, cũng không lên tiếng.

Từ Khải Liểu hài lòng gật đầu, sau đó tiếp tục nói:

- Nếu không ai phản đối, Giang Nguyên chính là đỉnh chủ thể hệ này của Thiên Y Viện chúng ta. Đồng thời, Giang Nguyên đã thông qua khảo hạch, sẽ trao cho Giang Nguyên chức danh “Luyện đan sư cao cấp”.

Dứt lời, Từ Khải Liểu nhìn Giang Nguyên, lơ đãng nói:

- Giang Nguyên, theo căn cứ ghi lại, Tế Thế Đỉnh cũng chưa hề có chuyện chở người bay bao giờ. Không biết cậu có thể giải thích không?

Giang Nguyên khẽ mỉm cười, nhẹ nhàng đứng dậy, sau đó dưới ánh mắt kinh hãi của mọi người, thân hình Giang Nguyên dần dần bay lên cao, cả người trôi lơ lửng trên bàn họp.

Dừng lại hai giây, nhìn biểu hiện của mọi người, khước miệng Giang Nguyên nhếch lên, sau đó rơi xuống, nhún vai nói với Từ Khải Liểu:

- Không liên quan đến Tế Thế Đỉnh, đơn thuần chỉ là năng lực của con người.

- Năng lực của cậu?

Nghe Giang Nguyên nói, mọi người đều trợn mắt há mồm.

Hội nghị bắt đầu nhanh, kết thúc cũng nhanh. Sau một tiếng, hội nghị giải tán, không ai biết nội dung hội nghị là gì. Dù sao cũng có người đồn ra, Chu Thế Dương đập cửa bước ra trước, y sĩ Giang Nguyên và các thành viên hội Viện ủy cười híp mắt theo sau.

Tất cả các thành viên của Thiên Y Viện đều muốn biết trong hội nghị đã xảy ra chuyện gì, các đồng chí lãnh đạo đã quyết định ra sao. Nhưng không ai biết được. Cho đến sáng hôm sau, một thông báo xuất hiện, mọi người mới đại khái hiểu được tình huống.

- Y sĩ nhất phẩm Giang Nguyên được trao danh hiệu Luyện đan sư cao cấp, chính thức trở thành đỉnh chủ Tế Thể Đỉnh, đồng thời được trao tặng tư cách dự thánh hội nghị hội Viện ủy mở rộng.

Đối với việc Giang Nguyên được trao cho danh hiệu Luyện đan sư cao cấp, mọi người cũng không cảm thấy kỳ quái. Hắn đã thông qua khảo hạch luyện chế mười loại đan dược, bản thân đã có tư cách này. Nhưng tư cách dự thánh hội nghị hội Viện ủy mở rộng, ý nghĩa đúng là không tầm thường.

Tư cách này đại diện, nếu sau này hội viện ủy tổ chức lớn một chút, Giang Nguyên sẽ có tư cách tham gia, còn được phát biểu ý kiến, chẳng qua là không có quyền bỏ phiếu mà thôi.

Có được tư cách này, phần lớn là người phụ trách của các phòng chủ yếu trong Thiên Y Viện, hoặc là thành viên dự bị của hội Viện ủy. Bây giờ Giang Nguyên còn chưa là người phụ trách của bất cứ phòng nào, như vậy hắn sẽ được xem là thành viên dự bị của hội Viện ủy.

Tuy nói thành viên dự bị phải trải qua rất nhiều năm mới có thể lên vị trí chính thức, nhưng điều này cũng quá đáng sợ đi. Một người chưa đến ba mươi tuổi đã là thành viên dự bị hội Viện ủy, mặc dù chỉ là trên danh nghĩa, không tính là trong tay nắm trọng quyền, nhưng trong toàn bộ Thiên Y Viện, không, là toàn bộ Hoa Hạ, hắn đã có quyền đi ngang.

- Làm sao có thể? Tại sao lại như vậy?

Nghe Hồ Quang Dương nói, sắc mặt Hồ Minh Vũ liền thay đổi, liên tục lắc đầu:

- Gia gia, điều này sao có thể?

- Không gì là không thể. Đây chính là sự thật. Cũng giống như hắc có thể phá giải được tỏa long của chúng ta. Trên người tiểu tử Giang Nguyên này rất quái dị. Cho nên, cho dù hắc có thể ngăn ngũ bay lên không cũng không có gì kỳ quái.

Sắc mặt Hồ Quang Dương cũng có chút khó coi. Dẫu sao chuyện này cũng khó mà khiến người ta tin được, càng làm cho ông ta rất khó chịu.

Nhưng sự thật chính là sự thật. Hơn nữa ông còn phải cảnh cáo cháu trai bảo bối của mình, không có việc gì đừng trêu chọc Giang Nguyên. Dù sao với thân phận và địa vị của Giang Nguyên trong viện bây giờ, cháu trai của ông đã không còn chống lại được.

Cái gì là đại thiên tài, trước mặt Giang Nguyên, chỉ giống như một bãi cứt chó.

Chẳng qua, Hồ Quang Dương có chút không cam lòng. Rõ ràng trên người Giang Nguyên tràn đầy cổ quái. Nếu là người ngoài, chỉ sợ đã sớm bị nội viện giam lỏng. Nhưng Giang Nguyên thân là đỉnh chủ Tế Thế Đỉnh, vượt qua thực lực Thiên giai thường quy, Hội viện ủy và trưởng lão viện đã không làm gì Giang Nguyên được nữa rồi.

Thực lực, năng lực của Giang Nguyên khiến cho mọi người phải kiêng kỵ. Chỉ cần Giang Nguyên không phản bội Thiên Y Viện, Thiên Y Viện vĩnh viễn sẽ không làm gì Giang Nguyên.

Nhưng Hồ Quang Dương tin rằng cuộc sống sau này của Giang Nguyên cũng sẽ không dễ dàng gì. Ít nhất bỏ ra cái giá cao như vậy, Chu Thế Dương sẽ không dễ dàng bỏ qua cho Giang Nguyên. Còn có một số người đánh giá là không thêm để ý đến năng lực kia của Giang Nguyên.

Cái gọi là minh thương dễ ám ám tiền khó phòng. Chuyện phiền

toái đến với Giang Nguyên sau này tuyệt đối không thiếu được. Nghĩ đến đây, Hồ Quang Dương cười lạnh một cái.

Chương 817: Công tử gia

- Xin chào y sĩ Giang.

- Xin chào y sĩ Giang.

Trên đường đi, người nào gặp Giang Nguyên cũng đều tràn đầy khách sáo mà chào hỏi. Một số y sư phẩm cấp tương đối cao, sau khi nhìn thấy Giang Nguyên, phần lớn đều do dự một chút, sau đó chủ động lên tiếng chào hỏi hẳn.

Thân phận Giang Nguyên bây giờ khiến cho rất nhiều người phải suýt xoa. Một y sĩ nhất phẩm có tư cách thành viên dự thính hội Viện ủy, điều này khiến cho rất nhiều y sư khi đối mặt với Giang Nguyên có chút không thích ứng.

Chế độ giai cấp của Thiên Y Viện rất nghiêm. Y sư cấp thấp đối diện với y sư cấp cao phải nghiêm khắc phục tùng. Cho nên, y sĩ cấp thấp đụng phải y sĩ cấp cao cũng phải tôn kính và khách khí. Giang Nguyên chỉ là y sĩ nhất phẩm, nhưng địa vị trong Thiên Y Viện lại tương đối cao.

Không nói cái gì khác, chỉ nói đến thân phận đỉnh chủ Tế Thể Đỉnh, đã khiến cho mọi người không thể không thân cận với hẳn thêm mấy phần. Tuy nói có không ít luyện đan sư trong Thiên Y Viện, nhưng có mấy loại, không có Tế Thể Đỉnh là không luyện ra được.

Hơn nữa, hiệu quả đan dược do Tế Thể Đỉnh luyện ra mạnh hơn so với đan dược do lò luyện đan luyện ra. Không ai đảm bảo được sau này sẽ không có chuyện cầu đến Giang Nguyên. Cho nên, tất cả các y sư, y sĩ bất kể là mục đích gì, cũng phải tỏ ra khách khí với Giang Nguyên. Điều này làm cho hẳn có chút không quen.

- Sau này từ từ rồi cũng sẽ quen thôi.

Mã Tiểu Duệ nhìn Giang Nguyên, đặc ý cười nói:

- Y sĩ Giang, sau này nhất định phải chiếu cố nhiều hơn.
- Chiếu cố cái rắm. Bây giờ ngày nào tôi cũng mệt chết đi được. Lão sư cứ bắt tôi học cách điều chế các loại đan dược và luyện cầm.

Giang Nguyên xoa xoa huyết thái dương. Sau khi Từ Khả Liễu tuyên bố, Giang Nguyên liền bị La lão sư bắt đi lao động chân tay. Tuy nói địa vị của Giang Nguyên đã ổn định, nhưng nếu không luyện ra được nhiều đan dược, tổng vẫn sẽ có người chỉ trích hắt. Cộng thêm trong Thiên Y Viện vẫn có tai họa ngầm tồn tại, có một số thuốc cao cấp gần như đã bị thất truyền.

Tuy nói trăm năm qua, nội viện đã sử dụng những loại đan dược còn lưu lại đến mức tiết kiệm nhất, nhưng vẫn có những đan dược đã tuyệt tích, còn một số đan dược chỉ còn hai ba viên mà thôi.

Ví dụ như Khai Tuệ Đan mà Chu Thế Dương mua cho Mạnh Thiên Phong trưởng lão. Giá cả đã trên trời mà còn phải là thành viên hội Viện ủy trở nên mới có tư cách để mua.

Có một số đan dược cao cấp, nếu không thể luyện chế ra được nữa, nhiều nhất chưa đến hai mươi năm, Thiên Y Viện sẽ xảy ra vấn đề lớn.

Trong phòng làm việc của Viện trưởng, La y sư đang ngồi trên ghế salon, nhìn Từ Khả Liễu và Lưu Mộc Dương, cười nói:

- Xin Viện trưởng và Trưởng phòng Lưu cứ yên tâm, tình huống của Giang Nguyên lúc này vô cùng tốt. Một số đan dược cấp thấp, số lượng thành đan trên cơ bản đã đạt đến bảy phần. Đan dược cao cấp, tỷ lệ thành công là năm phần.

Nghe La Thiên Minh nói, Từ Khả Liễu và Lưu Mộc Dương nhìn nhau, ánh mắt lóe lên sự cổ quái.

- Lão La, bây giờ Giang Nguyên thật sự có thể luyện chế đan dược lớn như vậy sao?

Từ Khả Liễu nhìn La Thiên Minh, ngưng trọng hỏi.

La y sư gật đầu, gương mặt cũng tràn đầy kinh ngạc:

- Chính là như vậy. Tôi đã đem một số cách điều chế đan dược đưa cho Giang Nguyên, trên căn bản cậu ấy đã luyện chế được. Cho dù lần đầu tiên không thành công, nhưng lần thứ hai thì không còn vấn đề gì.

Nghe La lão xác nhận, Từ Khải Liễu và Lưu Mộc Dương nhìn nhau, ánh mắt thoáng qua vẻ khiếp sợ.

Thấy biểu hiện của hai người, La lão cau mày:

- Viện trưởng, Tế Thế Đỉnh thật sự có công hiệu thần kỳ như vậy sao? Trước kia Giang Nguyên tuyệt đối chưa hề tiếp xúc qua với luyện đan.

Từ Khải Liễu cười khổ, sau đó nhìn Lưu Mộc Dương bên cạnh rồi lắc đầu:

- Căn cứ theo những gì ghi lại, hiệu quả luyện đan của Tế Thế Đỉnh cao hơn so với lò luyện thông thường, ngoài ra thì cũng không có hiệu quả gì đặc biệt khác.

- Nếu xét tình huống bây giờ của Giang Nguyên, tôi nguyện tin tưởng là do bản thân của cậu ấy, giống như cái loại năng lực...có thể bay lên của cậu ấy.

Từ Khải Liễu có chút bất đắc dĩ nói, sau đó nhìn Lưu Mộc Dương, nói tiếp:

- Mộc Dương, ông cảm thấy chuyện này như thế nào?

Lưu Mộc Dương cười khổ:

- Căn cứ theo những gì điều tra trước đây, trước khi Giang Nguyên tốt nghiệp trung học, hết thảy đều bình thường. Chỉ có điều sau ba năm mất tích, đột nhiên trở về nông thôn, sau đó biểu hiện ra một số tình huống vượt xa người thường.

- Căn cứ theo một số biểu hiện, trong ba năm qua, hẳn cậu ấy đã tham gia một đội quân đặc chủng nào đó. Nhưng trước khi cậu ấy quay về, đội quân này đã bị một số cao tầng trong nước chỉ thị giết người diệt khẩu. Sau khi cậu ấy trở về, lợi dụng thời gian hai năm đã tiến hành báo thù và trợ cấp cho người nhà của các chiến hữu.

Lưu Mộc Dương nhìn Từ Khả Liễu rồi nói tiếp:

- Hẳn những thứ này Viện trưởng đã biết.

- Mà cũng trong hai năm đó, năng lực của cậu ấy dường như đan xen với các loại tiến hóa. Năng lực học tập của cậu ấy vượt xa người bình thường, tốc độ tu luyện nội khí cũng bỏ xa bất kỳ cao thủ ngoại viện nào.

- Cho nên, hết thảy đều không có cách giải thích. Tôi chỉ có thể nói, cậu ấy đến Thiên Y Viện, có lẽ là phúc của chúng ta.

Nói đến đây, Lưu Mộc Dương khẽ lắc đầu rồi nhìn La Thiên Minh:

- Lão La, ông đã vì nội viện của chúng ta mà tìm được một phúc tướng.

Nghe Lưu Mộc Dương nói, La Thiên Minh và Từ Khả Liễu nhìn nhau, sau đó đồng loạt lắc đầu cười khổ. Nếu Lưu Mộc Dương đã nói không tra ra được gì, cũng không tìm được lời giải thích nào khác, hai người cũng đành tiếp nhận mà thôi.

- Được rồi, cứ như vậy đi. Lão La ông chịu vất vả một chút, quan sát kỹ Giang Nguyên. Tiểu tử này không buộc hẳn là hẳn sẽ không làm. Để cho hắn tiếp xúc nhiều hơn với đan dược thượng phẩm. Chỉ cần số lượng thành đan của đan dược thượng phẩm vượt qua tám phần, khi đó sẽ bắt đầu cho hắn tiếp xúc những thứ kia, tận lực tranh thủ thời gian.

Từ Khả Liễu trầm giọng nói.

- Được, tôi biết rồi.

La Thiên Minh hiểu Từ Khả Liễu nói gì, lập tức gật đầu.

Lúc này, cách xa vạn dặm, Ngô tiên sinh đang dè dặt cúi đầu báo cáo tin tức cho vị công tử tuần mỹ.

- Công tử, căn cứ vào tin tức báo lại, Thiên Y Viện đã tìm được Tế Thể Đỉnh, hơn nữa còn xác định được đỉnh chủ chính thức.

Ngô tiên sinh nói, ánh mắt lóe lên sự tàn khốc.

- Đã tìm được Tế Thế Đỉnh?

Vị công tử cau mày, sau đó đặt ly rượu trong tay xuống, buông cô gái đang ôm trong lòng ra, phất tay tỏ ý bảo cô gái ra ngoài, lúc này mới nhìn Ngô tiên sinh, trầm giọng nói:

- Không phải nói không có nắp đỉnh sao? Tại sao lại xác định được đỉnh chủ chính thức?

- Công tử, tân đỉnh chủ của Tế Thế Đỉnh dường như đã phối hợp với bộ phận Ngũ Kim của Thiên Y Viện chế tạo được nắp đỉnh mới. Mặc dù không chắc hiệu quả như thế nào, nhưng xác định là có thể sử dụng.

Ngô tiên sinh đáp:

- Thiên Y Viện cũng có Thiên y sư xuất thủ muốn cướp đoạt chủ vị, nhưng cuối cùng không thành công.

- Ồ!

Nghe đến đây, vị công tử chậm rãi ngồi thẳng người, sau đó nhìn Ngô tiên sinh, nói:

- Nói như vậy, Tế Thế Đỉnh xem như đã phát huy tác dụng.

- Đúng vậy, công tử anh minh.

Ngô tiên sinh vội vàng cười nói.

Công tử nhẹ gạt đầu, thoáng chút trầm ngâm, hai hàng lông mày lại cau lại:

- Có tài liệu về đỉnh chủ không?

- Ở đây, mời công tử xem qua.

Ngô tiên sinh hai tay đưa tài liệu sang.

Tiếp nhận tài liệu Ngô tiên sinh đưa sang, vị công tử gia này tùy ý lật qua hai cái, sau đó ngẩng đầu nhìn Ngô tiên sinh, trầm giọng hỏi:

- Mới 27 tuổi? Thiên giai?

- Vâng, theo tin tức mới nhất, hẳn là như vậy.

Nghe công tử hỏi, trong lòng Ngô tiên sinh hơi căng thẳng. Thiên giai này là do ông ta giúp cho Giang Nguyên một tay.

- Không tệ, không tệ. Giang Nguyên?

Khóe miệng vị công tử gia nhếch lên, sau đó cười nói:

- Cũng họ Giang, ngược lại có chút thú vị.

- Đúng vậy.

Ngô tiên sinh phụ họa một câu, sau đó đưa mắt nhìn vị công tử gia, đang định lên tiếng, đột nhiên sắc mặt cứng đờ. Ông ta có cảm giác nụ cười của công tử có chút giống với cái tên đáng chết Giang Nguyên đó.

Nhưng Ngô tiên sinh lập tức lắc đầu, tiếp tục nói:

- Công tử, gã tên Giang Nguyên này không đơn giản đâu. Ban đầu hẳn là thành viên của một đội ngũ được biệt phái ra bên ngoài. Bây giờ toàn đội chỉ còn lại một mình hắn. Tướng quân Tây Bắc cũng là do hắn hạ sát.

- Sao?

Nghe đến đây, chân mày của vị công tử lại cau lại, trầm giọng hỏi:

- Khó trách tiểu tử này có thể trốn được, không nghĩ đến lại là một cao thủ.

- Vâng, chúng ta cũng không nghĩ đến bên trong Cô Lang lại ẩn núp một cao thủ như thế.

Ngô tiên sinh nói:

- Nhưng năm đó có rất nhiều chuyện còn chưa tra rõ ràng. Cho nên cũng chưa chứng thực được là có chuyện gì xảy ra.

- Rốt cuộc làm sao hắn có thể trốn thoát được? Vật kia cuối cùng

đã đi đâu?

Vị công tử gia nói.

- Có thể lúc đó hắn không có mặt. Theo như tôi điều tra, khi chuyện phát sinh, tiểu tử này đã về nước. Cho nên đồ không thể nào có trên người hắn.

Ngô tiên sinh nói:

- Tiểu tử này cũng là nửa đường gia nhập, cũng không phải thành viên chính thức.

- Ừm, được rồi. Gần đây phái thêm người giám sát. Tôi cảm thấy hứng thú với hắn ta rồi đấy. Giang Nguyên? 27 tuổi đã là Thiên giai, tân đỉnh chủ Tế Thế Đỉnh? Không tệ, không tệ.

Khóe miệng vị công tử nhếch lên, khiến cho Ngô tiên sinh phải sửng sốt.

Chương 818: Trộm đan

- Lão sư, người không thể cho con ra ngoài hít thở sao? Con muốn về Bắc Kinh thăm con trai một chút.

Đối mặt với La Thiên Minh, Giang Nguyên mỉm cười lấy lòng:

- Lão sư, ba ngày, cho con ba ngày thôi. Sau ba ngày con lập tức về ngay.

- Muốn ra khỏi viện, không có cửa đâu. Con nào ra nhiều chuyện như vậy, con còn không chịu an phận sao?

Thái độ của La lão rất cương quyết. Một chút thương lượng cũng không, nhìn Giang Nguyên, trầm giọng nói:

- Lần này Viện trưởng đích thân ra lệnh, nếu đan dược thượng phẩm còn chưa đạt được tám phần trở lên, không cho phép ra khỏi cửa. Muốn thăm con trai, nội viện sẽ phái người đi đón.

Nghe lời nói nghiêm khắc của La lão, Giang Nguyên giống như

bánh mì nhúng nước, cúi đầu xoay người bước về phòng luyện đan.

Nhìn Giang Nguyên trở về phòng luyện đan, La y sư thở phào nhẹ nhõm. Ông rất sợ dây dưa với Giang Nguyên. Ông bây giờ một chút cũng không có biện pháp với hắn. Tuy nói là Viện trưởng ra lệnh, để Giang Nguyên thành thật một chút, nhưng nếu Giang Nguyên đã quyết, chẳng ai có thể giữ được hắn. Đến lúc đó, khẳng định Viện trưởng cũng phải thỏa hiệp mà thôi.

Trong lúc đang suy nghĩ, lại thấy Giang Nguyên đột nhiên quay lại, không khỏi căng thẳng, không biết tiểu tử này có phải đổi ý rồi không.

- Lão sư, vậy người đón con trai con đến đây, cộng thêm Tử Nguyệt và Hiểu Hiểu nữa.

Nói đến đây, mặt Giang Nguyên có chút đỏ lên.

- Hừ, chuyện đừng dẫn không làm, sau này ta nhìn con làm sao mà thu xếp cục diện.

Nghe xong, thấy cũng không phải là đòi đi, La lão sư phào, nhưng nhớ đến Mã Tiểu Duệ, không khỏi hừ lạnh một tiếng. Tuy nói đồ đệ của ông không phải là thứ trắng hoa, nhưng ai cũng không từ chối, chỉ sợ sau này khó mà thu xếp cục diện.

Bị lão sư mắng một câu, Giang Nguyên cúi đầu, vội vàng quay trở lại phòng luyện đan.

Chuyện Giang Nguyên ăn ngủ tại phòng luyện đan đã trở thành một trong những chủ đề bàn tán vui vẻ của những người trong Thiên Y Viện. Bọn họ đều cho rằng Giang Nguyên làm vậy là để sớm phù hợp với chức danh Luyện đan sư cao cấp và đỉnh chủ Tế Thể Đỉnh, ngày đêm luyện đan không ngừng nghỉ.

Nhưng nhóm người Từ Khả Liễu thì lại cười thầm. Tất cả đều biết sau khi Giang Nguyên có Tế Thể Đỉnh, linh khí trong phòng luyện đan tăng lên rất nhiều, rõ ràng là Tế Thể Đỉnh rất có lợi trong việc trợ giúp Giang Nguyên tu luyện nội khí. Cho nên Giang Nguyên mới ngày đêm ở trong phòng luyện đan, ngay cả ngủ cũng phải

dựa vào nó. Nếu không, hẳn nào có chuyện cố gắng như vậy?

3h sáng, lúc này phòng luyện đan hoàn toàn yên tĩnh. Đây chính là thời điểm yên tĩnh nhất trong mỗi ngày của phòng luyện đan. Cho dù một số đan dược muốn thành đan phải cần đến âm dương giao hội thì cũng đã sớm luyện xong.

Lúc này, bên trong phòng luyện đan số 1 truyền ra một chút động tĩnh.

Giang Nguyên lấy ra cái túi, bên trong là một đồng chai lớn chai nhỏ. Hắn lựa lấy một chai, sau khi mở nắp bình đưa lên mũi ngửi một cái, liền hài lòng gật đầu.

Hắn tiện tay mở nắp Tế Thế Đỉnh, sau đó đem đan dược trong bình đổ vào đại đỉnh, rồi bước đến trước máy vi tính, bắt đầu điều khiển.

Nếu Đào Cường có ở đây, nhìn thấy đan dược mà Giang Nguyên rót vào Tế Thế Đỉnh, nhất định sẽ bị thất kinh. Bởi vì đây chính là đan dược mà Giang Nguyên luyện hư mấy ngày qua.

Sau khi đổ nước tinh khiết vào trong Tế Thế Đỉnh, Giang Nguyên bắt đầu tăng thêm nhiệt độ cho đại đỉnh.

Hai ngày qua, hắn đã tương đối quen thuộc với cách điều khiển này. Đối với hắn mà nói, thao tác trên máy tính cũng không phải là một việc quá khó khăn.

Hỏa lực dần dần tăng lên, trong lò luyện đan bắt đầu bốc ra một mùi thuốc nhàn nhạt. Giang Nguyên không cho thêm bất cứ dược vật nào nữa, chỉ tập trung vào việc khống chế nhiệt độ, thỉnh thoảng hít hít lỗ mũi, kiểm tra tình huống đan dược bên trong.

Một hai giờ trôi qua, sau khi điều chỉnh hỏa lực mấy lần, mùi thuốc trong lò luyện đan càng lúc càng nồng. Giang Nguyên hít một hơi thật sâu, sau đó mỉm cười thỏa mãn, lại gõ tiếp một cái xuống bàn phím.

Rất nhanh đường ống bên trên Tế Thế Đỉnh lại rót một lượng thuốc bột vào trong đại đỉnh, sau đó hắn đẩy nắp đỉnh lại, tăng hỏa lực lên cấp tám.

Sau khi đổ thuốc bột vào, mùi thuốc càng thêm nồng nặc. Giang Nguyên không ngừng hít hít, cảm nhận hương vị của thuốc. Cứ lặp đi lặp lại mấy lần, rốt cuộc hỏa hầu cũng đã không sai biệt lắm, liền đổ tiếp mật ong vào, bắt đầu ngưng luyện sau cùng.

Mấy phút sau, Giang Nguyên tính toán lại một lần nữa, lập tức ấn nút thành đan, nắp đỉnh được nhắc lên, một cái lồng hạ xuống bên trong đại đỉnh, bắt đầu xoay tròn, sau đó chậm rãi rút lên.

Nhìn đèn xanh trên vách tường lóe sáng, Giang Nguyên bước đến mở cửa tủ lấy ra một cái chai nhỏ.

Nhìn màu sắc của viên thuốc trong chai, rồi đưa lên mũi ngửi một cái, Giang Nguyên hài lòng mỉm cười. Căn cứ theo bí kỹ truyền thừa của một vị đỉnh chủ, khi luyện đan có thể luyện thành một nửa, sau đó đem ra tiến hành luyện lần thứ hai.

Đan dược bán thành phẩm, trong mắt đan sư bình thường, tất nhiên là đã thất bại, nhưng không ai biết được, đan dược thất bại đó lại có thể đem ra luyện chế lần hai.

Giang Nguyên không biết vị đỉnh chủ kia đã nghĩ ra biện pháp này như thế nào, nhưng rõ ràng, mục đích duy nhất của nó chính là trộm đan. Xem ra, năm đó vị đỉnh chủ này cũng được xem là người tâm tư linh hoạt. Nếu không cũng không có khả năng nghĩ ra biện pháp này.

- Viện trưởng, đừng trách con nhé. Thật sự con cần rất nhiều đan dược. Nếu không làm vậy, thật sự không trụ được.

Nhìn chai Nguyên Phong đan trong tay, Giang Nguyên dường như rất áy náy, sau đó dè dặt cất đi.

Sau khi rửa sạch Tế Thế Đỉnh một lần, nhìn đồng hồ, phát hiện vẫn còn thời gian, lập tức lấy ra một cái bình khác, đưa lên chóp mũi ngửi ngửi, rồi lại mò tiếp một cái bình. Sau khi xác nhận hai bình là cùng một loại đan, hắn liền đem cả hai rót vào trong Tế Thế Đỉnh.

- Mặc dù đây chỉ là đan dược trung phẩm, nhưng hiệu quả thật sự không tệ. Đối với Tử nguyệt lại càng thích hợp.

Giang Nguyên cười đến híp mắt, đẩy nắp Tế Thế Đỉnh lại, tiếp tục luyện đan.

Chương 819: Gia chủ Đường gia

Sau mấy tiếng, Giang Nguyên bỏ ba chai rượu đan dược thành phẩm vào trong túi. Đan dược bán thành phẩm trong túi của hắn vẫn còn năm sáu chai, rõ ràng mấy ngày qua hắn kiếm cũng không ít.

Đan dược trung phẩm đối với Giang Nguyên mà nói, ít nhất có đến 90% tỷ lệ thành công. Nhưng chúng lại bị ép xuống còn có 60%. Tỷ lệ đan dược thượng phẩm thành công ít nhất có đến 80%, nhưng lại bị hắn ép xuống còn có 40%, 50%.

Những số lượng như vậy cũng không khiến người ta hoài nghi. Đối với luyện đan sư cao cấp, tỷ lệ thành công bất quá cũng chỉ như vậy mà thôi. Tuy nói Giang Nguyên có Tế Thế Đỉnh, nhưng dấu sao cũng vừa mới tiếp xúc với luyện đan chưa lâu. Hơn nữa rất nhiều đan dược đều là lần đầu tiên gặp phải. Có được thành tích này đủ để khiến cho các luyện đan sư khác phải hổ thẹn.

Vì những đan dược này, Giang Nguyên cũng coi như đem hết toàn lực. Hắn có thể luyện chế khá nhiều đan dược đã là không dễ dàng gì.

Hai ngày qua, khách đến Tuyên gia không ít, trên căn bản đều là một số thế gia. Khi nghe nói Giang Nguyên mất tích, có không ít người đã không còn khách sáo với Tuyên gia nữa. Nhưng tin tức của các thế gia vẫn rất linh thông. Vì thế, hai ngày qua có không ít thế gia lui tới nhà Tuyên gia.

- Chao ôi, Đường huynh, anh xa xôi đến thăm, thật sự khiến tôi áy náy quá.

Tuyên Năng nhìn gia chủ Đường gia ngồi uống trà phía đối diện, trong lòng tràn đầy nghi hoặc. Đây đúng là có chút quái dị. Tuy nói Giang Nguyên đã quay trở lại, nhưng những nhà này cố ý đường xa lặn lội đến đây, quả thật là có chút lạ thường.

- Haha, Tuyên huynh, lão đệ tôi cố ý đến đây chúc mừng.

Gia chủ Đường gia cười to:

- Chuyện vui như vậy, sao tôi lại không đến chứ?

- Chuyện vui?

Tuyên Năng thật sự không hiểu. Giang Nguyên trở về tất nhiên là chuyện vui, nhưng cũng không đủ để khiến cho đám gia chủ phải ngàn dặm xa xôi đến đây chứ?

- Đúng, chẳng lẽ Tuyên huynh còn chưa biết?

Gia chủ Đường gia ngạc nhiên nhìn Tuyên Năng.

- Vâng, tôi thật sự không biết.

Tuyên Năng gật đầu đáp.

- Chuyện vui như vậy, tại sao Tuyên huynh lại không biết?

Gia chủ Đường gia nói một câu:

- Tôi nhận được tin tức, y sĩ Giang Nguyên đã chính thức trở thành đỉnh chủ Tế Thể Đỉnh. Hơn nữa còn có tư cách dự thích hội nghị mở rộng của Hội Viện ủy Thiên Y Viện.

- A!

Đối với việc Giang Nguyên trở thành đỉnh chủ Tế Thể Đỉnh, điều này cũng không kỳ quái. Nhưng cái về phía sau mới khiến cho tinh thần Tuyên Năng rung lên. Nếu là thật, ông quả thật có chút không dám tin.

- Đường huynh, có thật không? Giang Nguyên còn chưa đến 30 tuổi mà?

- Có chuyện gì mà không thể chứ? Tôi vừa nhận được tin tức cháu tôi báo về.

Gia chủ Đường gia nói.

- Là thật?

Nghe xong, Tuyên Năng có chút tin tưởng. Đường gia có một đứa cháu là y sĩ nhị phẩm của Thiên Y Viện. Nếu là người đó truyền đến tin tức thì chắc chắn không phải là giả.

- Nào, uống rượu, uống rượu đi. Đây chính là đại hỷ sự đấy. Haha...

Nhìn biểu hiện hưng phấn của Tuyên Năng, gia chủ Đường gia nâng ly cười lớn.

- Đúng, nào, chúng ta cạn ly.

Trong lúc mọi người đang ăn uống náo nhiệt, một thanh âm ùng ùng truyền đến từ bên ngoài.

Nghe được thanh âm này, hai người đang uống rượu đều sửng sốt, quay sang nhìn nhau. Thanh âm này là của trực thăng. Đây là giờ trưa mà, ai đến vậy?

Nhìn biểu hiện kinh nghi của Tuyên Năng, gia chủ Đường gia cũng sửng sốt. Xem ra Tuyên Năng cũng không biết người đến là ai.

Lúc này, có người làm Đường gia bước đến, hưng phấn nói:

- Gia chủ, là người của Thiên Y Viện đến.

- Sao? Người của Thiên Y Viện đến? Đợi ta đi nghênh đón.

Tuyên Năng và gia chủ Đường gia nhìn nhau, sau đó vội vàng đứng lên.

- Gia chủ, đối phương nói là không muốn quấy rầy, chỉ muốn đến đón tiểu thư đến nội viện.

Người làm vội vàng trả lời.

- Sao?

Tuyên Năng sửng sốt, gương mặt bỗng chốc vui vẻ:

- Mau đi thông báo cho tiểu thư.

- Vâng, tôi sẽ đi ngay bây giờ.

Nhìn người làm rồi đi, sự vui vẻ trên gương mặt Tuyên Năng lại càng nhiều hơn mấy phần. Thiên Y Viện cho người đến đón con gái của ông, tuyệt đối là Giang Nguyên hạ lệnh. Mà chính thức ra lệnh cho ngoại viện Thiên y làm việc, chỉ có thành viên của Hội viện ủy mới có tư cách.

- Haha, Tuyên huynh, nào, uống rượu, uống rượu đi.

Gia chủ Đường gia cũng hiểu được, gương mặt lại càng thân cận thêm vài phần.

Hiệu suất làm việc của Thiên Y Viện tương đối cao. Giữa trưa ngày hôm sau, Phan Hiểu Hiểu mang theo Tiểu Bảo chạy đến, mà xế chiều Tuyên Tử Nguyệt cũng đến nơi.

Tuy nói hai người đã sớm nhận được tin tức Giang Nguyên không sao, nhưng khi nhìn thấy Giang Nguyên trực tiếp, nước mắt hai người đều trào ra. Chỉ có Tiểu Bảo là vui vẻ, căn bản không biết cha nuôi của mình suýt chút nữa là đi gặp cha ruột.

Hai người đến, Mã Tiểu Duệ cũng cố ý chiếu cố, đặt một bàn ăn ở nhà ăn. Lần này cô dựa vào Giang Nguyên mà kiếm không ít điểm, vì thế khi ra tay cũng khá hào phóng, đặt trước mấy món ăn đắt tiền của Thiên Y Viện.

Vốn có hai món ăn cô không có tư cách đặt. Nhưng nhà ăn nghe nói là y sĩ Giang Nguyên mở tiệc, lập tức châm chúc, hơn nữa còn cố ý gọi điện thoại, yêu cầu bên cung cấp phải mang đến ngay.

Sau khi nhận được điện thoại của Mã Tiểu Duệ báo đã an bài xong, lúc này Giang Nguyên mới dẫn Tuyên Tử Nguyệt và Phan Hiểu Hiểu ôm con trai đến nhà ăn.

Trước đây Tuyên Tử Nguyệt cũng đã ở Thiên Y Viện một thời gian, nhưng Phan Hiểu Hiểu là lần đầu tiên đến. Cô tất nhiên là cảm thấy tò mò đối với nơi mà ngay cả bảy cự đầu cũng phải e dè.

Đi bên cạnh Giang Nguyên, ánh mắt Phan Hiểu Hiểu thỉnh thoảng tò mò nhìn xung quanh.

- Giang Nguyên, nơi này nhìn qua cũng bình thường, cũng không khác gì so với trường học của em, không có gì đặc biệt cả.

Quan sát bốn phía, Phan Hiểu Hiểu thất vọng nói.

Giang Nguyên nhún vai:

- Chỗ này dĩ nhiên là không có gì đặc biệt, chẳng lẽ trong lòng em, chỗ này phải dát vàng dát bạc khắp nơi mới được à?

- Không phải, nhưng nơi này thật sự quá bình thường. Người nào đến đây cũng sẽ không cảm thấy sự lợi hại của nó.

Phan Hiểu Hiểu nói:

- Vốn trước khi đến em còn hưng phấn một chút.

- Hiểu Hiểu, đừng lo lắng, mặc dù chỗ này nhìn không có gì đặc biệt, nhưng thức ăn rất ngon. Hôm nay Tiểu Duệ mời khách, chúng ta có lộc ăn rồi.

Tuyên Tử Nguyệt đối với thức ăn ở đây chính là nhớ mãi không quên.

- Thật sao?

Nghe xong, Phan Hiểu Hiểu có chút hoài nghi. Cô ở đế đô, đồ ngon ăn cũng không ít. Bây giờ thức ăn có thể hấp dẫn cô đúng là không nhiều.

Tuyên Tử Nguyệt cười nói:

- Dĩ nhiên rồi, lát nữa cô ăn rồi sẽ biết.

Chương 820: Chia của

Trên đường đi, những y sĩ hoặc y sư gặp Giang Nguyên cũng đều khách sáo chào hỏi, đồng thời tò mò nhìn hai đại mỹ nữ cùng đứa bé bên cạnh hẳn.

- Con trai tôi.

Giang Nguyên đặc ý khoe khoang với các y sư, y sĩ, khiến cho mọi người vừa kinh ngạc lẫn hâm mộ, không ngừng móc ra quà tặng cho đứa bé.

Đây chính là cơ hội tốt để kết giao với Giang Nguyên. Cho nên rất nhiều người rất sung sướng móc ra lễ vật. Phan Hiểu Hiểu và Tuyên Tử Nguyệt bên cạnh cũng cầm đồng lớn đồng nhỏ đi theo Giang Nguyên. Dần dần ít người hơn, Phan Hiểu Hiểu mới tò mò hỏi:

- Giang Nguyên, anh xã giao ở chỗ này tốt như vậy sao?
- Hừ, chẳng qua là người khác muốn lấy lòng anh ấy mà thôi.

Tuyên Tử Nguyệt biết rõ, nhưng trong lòng cũng thấy vui. Địa vị của Giang Nguyên ở Thiên Y Viện ngày càng cao, cô lại càng vui vẻ hơn. Ai lại không muốn người đàn ông của mình cường đại chứ?

- Lấy lòng anh ấy?

Phan Hiểu Hiểu có chút không hiểu. Trong tâm tư của cô, Thiên Y Viện mà ngay cả bảy cự đầu cũng phải cẩn thận đối đãi, nhất định phải là nơi rất giỏi. Cô vẫn cho rằng với tuổi tác của Giang Nguyên, nhiều nhất cũng chỉ coi là bình thường ở đây thôi. Nhưng bây giờ nhìn tình huống này, dường như cũng biết được. Xem ra Giang Nguyên có thể phong sinh khởi thủy ở Bắc Kinh cũng không phải là không có nguyên nhân.

Thức ăn của Thiên Y Viện không phải chỉ có hư danh, cộng thêm đại tài chủ Mã Tiểu Duệ mời khách, dĩ nhiên không phải món ăn bình thường. Ít nhất sau khi Phan Hiểu Hiểu gấp hai đĩa thì đôi đĩa trong tay đã không ngừng lại.

- Hiểu Hiểu, thích thì ăn nhiều một chút.

Mã Tiểu Duệ cười tươi như hoa, không ngừng gấp thức ăn cho Tiểu Bảo.

- Ừm, ừm.

Lúc này Phan Hiểu Hiểu chỉ lo gạt đầu. Món ăn ở đây đúng là quá ngon.

Nhìn mọi người ăn rất vui vẻ, Giang Nguyên tất nhiên là cũng cao hứng, móc ra mấy chai đan dược đưa cho Mã Tiểu Duệ, Phan Hiểu Hiểu và Tuyên Tử Nguyệt một người một chai.

- Đây là thuốc gì vậy?

Nhìn bình sứ nhỏ trong tay, Mã Tiểu Duệ tò mò hỏi, sau đó mở một nắp chai đưa lên mũi ngửi một cái, sắc mặt liền thay đổi, sau đó cẩn thận nhìn bình đan dược hai lần, lúc này mới nhìn Giang Nguyên, hừng phấn hỏi:

- Hồng Vân Đan? Thứ tốt nha. Thổ hào, cho chúng tôi thật sao?

Giang Nguyên cười nói:

- Đương nhiên là cho các người rồi. Nhưng vật này không nhiều, phải tiết kiệm một chút, đừng lãng phí.

- Hồng Vân Đan?

Nghe được cái tên này, sắc mặt Tuyên Tử Nguyệt cũng thay đổi. Mặc dù cô chưa thấy qua đan dược đó, nhưng vẫn biết được tên. Lần trước Giang Nguyên vì luyện chế Hồng Vân Đan mà bỏ ra cái giá không nhỏ, lại còn lấy không ít dược từ chỗ La Thiên Minh mới luyện được một chai.

Tuyên Tử Nguyệt vội trả lại cho Giang Nguyên:

- Giang Nguyên, anh giữ lại dùng đi. Em không cần thuốc tốt như vậy đâu, thuốc thường là được rồi.

- Này, cho em thì em cứ cầm đi. Bây giờ anh luyện chế mấy loại đan dược đó đều là chuyện nhỏ.

Giang Nguyên thấp giọng nói, sau đó nhìn Mã Tiểu Duệ và Tuyên Tử Nguyệt, nói tiếp:

- Nhớ đừng nói ra ngoài nhé. Sau này hết đan dược, tôi sẽ nghĩ biện pháp luyện cho mọi người.

- Thật sao?

Mã Tiểu Duệ trước nay vẫn chưa từng khách sáo với Giang Nguyên, nghe hắn nói, ánh mắt liền sáng lên. Có một số người bởi vì thiếu đan dược cao cấp, cho nên trong vòng mười năm tu luyện nội khí tiến bộ rất chậm. Thậm chí nằm ở mãi một cửa vẫn không đột phá được.

Mấy năm qua, mặc dù cô tu luyện nội khí không chậm, nhưng chỉ là so với người khác. Còn so với Giang Nguyên, chính là thua kém không biết bao nhiêu. Nếu như có Hồng Vân Đan trợ giúp, hơn nữa còn có thêm một số đan dược khác phụ trợ, Mã Tiểu Duệ tin rằng nhiều nhất là một tháng cô có thể đột phá nhị phẩm.

Mặc dù lần này cô dựa vào Giang Nguyên kiếm trong ít điểm, nhưng điểm vẫn còn chưa đủ để đổi một trong ba bình đan dược này.

- Dĩ nhiên rồi, nhưng việc này các người phải khiêm tốn một chút, đừng để lộ ra ngoài. Nếu không, sau này đan dược cũng đừng nghĩ, biết không?

Giang Nguyên gật đầu, vội vàng dặn dò. Nếu tin tức này mà lọt ra ngoài, tuy nói không ai dám làm gì hắn, nhưng sau này không thể biến thủ được nữa.

- Biết rồi, biết rồi.

Mặc dù không biết Giang Nguyên làm sao mà có được đan dược này trong tay, nhưng đột nhiên phát tài như thế, Mã Tiểu Duệ vẫn hiểu được. Tuyên Tử Nguyệt nhìn Giang Nguyên tùy ý như thế, cũng cảm thấy yên tâm. Với thân phận của Giang Nguyên, lấy một ít đan dược làm của riêng hẳn không phải vấn đề lớn.

Lập tức cất chai Hồng Vân Đan vào. Cô xuất thân thế gia, tất nhiên biết được loại thuốc này quý. Với việc tu luyện hàng ngày, chẳng qua là sử dụng Sơn Tham lâu năm mà thôi, thỉnh thoảng đổi lấy Tố Linh Hoàn từ Thiên Y Viện, mà không phải lúc nào cũng có.

Hồng Vân Đan là đan dược mà ngày thường không bao giờ có được, Tuyên Tử Nguyệt không khỏi cảm thấy hưng phấn. Thực lực của Giang Nguyên tăng vọt, cô phát giác mình ngày càng cách xa hắn. Có nhiều lúc chẳng những không giúp được hắn mà còn liên

lục hắc. Bây giờ có được một chai Hồng Vân Đan, cô tin rằng tu vi nội khí của mình sẽ tăng mạnh. Tuy nói không đuổi kịp Giang Nguyên, nhưng sau này tuyệt đối không liên lạc đến hắc nữa.

Nhìn hai người vui vẻ, Phan Hiểu Hiểu cũng tò mò nhìn chai thuốc trong tay mình, sau đó hỏi Giang Nguyên:

- Giang Nguyên, thuốc của em cũng là Hồng Vân Đan gì đó sao?
- Không phải.

Giang Nguyên cười nói:

- Hồng Vân Đan phụ trợ tu luyện nội khí. Em thì không có, nên đan dược này sẽ khai thông kinh mạch, cường thân kiện thể. Hơn nữa còn có công dụng làm đẹp, tương đối thích hợp với em.
- Còn có thể làm đẹp sao? Quá tốt rồi.

Rõ ràng đan dược này hấp dẫn Phan Hiểu Hiểu hơn Hồng Vân Đan.

Chia đan dược xong, Giang Nguyên quay sang nói với Mã Tiểu Duệ:

- Tiểu Duệ, tôi không luyện chế đan dược hạ phẩm. Nếu cô còn Tố Linh Hoàn thì mang cho Tuyên Tử Nguyệt mấy bình.
- Được. Tử Nguyệt, khi về tôi sẽ cho cô ba bình. Dựa vào Hồng Vân đan không thì có chút lãng phí.

Mã Tiểu Duệ sáng khoái nói.

- Vâng, cảm ơn Tiểu Duệ.

Nhìn Giang Nguyên, Tuyên Tử Nguyệt mỉm cười nói.

Giang Nguyên gãi đầu, sau đó ngưỡng ngùn nhìn Mã Tiểu Duệ:

- Tiểu Duệ, cô còn điểm không? Cho tôi mượn hai trăm đi. Tôi còn phải mua một ít đồ.
- Hai trăm?

Nghe Giang Nguyên hỏi, Mã Tiểu Duệ sửng sốt:

- Anh đang nói đùa à?

- Dĩ nhiên là không rồi.

Nhìn sắc mặt quái dị của Mã Tiểu Duệ, Giang Nguyên cười nói.

- Thế anh ngay cả hai trăm điểm tích lũy cũng không có?

Mã Tiểu Duệ cổ quái nhìn Giang Nguyên:

- Bây giờ anh là đỉnh chủ của Tế Thế Đỉnh, hơn nữa còn luyện đan, nội viện phải cho anh không ít điểm chứ. Chẳng lẽ lại xài hết rồi?

- Luyện đan, nội viện cho điểm?

Nghe xong, Giang Nguyên có chút sửng sốt, ngạc nhiên hỏi.

- Dĩ nhiên rồi. Nếu không, tại sao luyện đan sư lại có tiền?

Hiểu ra, mặt Mã Tiểu Duệ đầy vẻ đồng tình, nhìn Giang Nguyên, nói:

- Luyện đan sĩ hoặc luyện đan sư trong viện, chỉ cần luyện ra đan dược hạ phẩm sẽ được một điểm. Đan dược trung phẩm là năm điểm, đan dược thượng phẩm là ba mươi điểm. Nhưng khi thất bại, sẽ bị trừ điểm. Anh đừng nói cho tôi biết, thân là đỉnh chủ Tế Thế Đỉnh, bận tới mức mũi như thế, ngay cả hai trăm điểm cũng không có?

- Hoặc là nói anh không biết chuyện này? Hay là anh thất bại quá nhiều, ngược lại bị trừ điểm?

- A, tôi thật không biết chuyện này mà.

Nhìn vẻ mặt của Mã Tiểu Duệ, Giang Nguyên lắc đầu liên tục, sau đó gãi đầu nói:

- Tính ra, tôi cũng bị trừ điểm, nhưng cũng kiếm không ít.

- Nào, mau kiểm tra một chút đi. Đạo này anh tiếng tăm lừng lẫy nội viện, ngày đêm làm việc không ngừng nghỉ, rốt cuộc là kiếm

được bao nhiêu điểm?

Mã Tiểu Duệ cười híp mắt đưa đến một cái máy tính bảng cho Giang Nguyên, để hắn tra điểm.

Cầm lấy máy tính bảng, Giang Nguyên có chút hiếu kỳ gõ tài khoản và mật mã của mình, sau đó có chút chờ mong.

Sau khi nhìn qua, ánh mắt liền ngẩn ngơ.

Mã Tiểu Duệ nhìn biểu hiện của Giang Nguyên, cũng liếc mắt nhìn sang. Sau khi xem xong, không nhịn được liền phá lên cười, lắc đầu liên tục:

- Chật chạp, anh là Luyện đan sư cao cấp, lại còn là chủ nhân Tế Thế Đỉnh, làm việc suốt ngày suốt đêm, lại chỉ kiếm được có trăm rưỡi. Đúng là mắc cỡ chết người ta mà.

Nghe Mã Tiểu Duệ nói, Giang Nguyên không khỏi thẹn quá hóa giận, ném cái máy tính xuống bàn, nói:

- Còn không phải vì làm mấy cái chai này cho mọi người sao? Nếu không, tôi cũng kiếm được bốn năm trăm.

- Ờ!

Giang Nguyên vừa nói xong, Mã Tiểu Duệ sửng sốt một chút, sau đó nhìn Giang Nguyên rồi lại nhìn chòng chọc cái chai của mình, sắc mặt quái dị:

- Không phải...

- Đương nhiên rồi. Nếu không, cô cho rằng tôi bị trừ nhiều điểm như vậy là vì cái gì?

Giang Nguyên kêu ngạo hừ một tiếng:

- Như thế nào, mấy chục điểm đổi một chai Hồng Vân Đan, rất đáng giá phải không?

- Đáng, dĩ nhiên là đáng.

Mặc dù không biết Giang Nguyên đã làm sao, nhưng là người hiểu chuyện, Mã Tiểu Duệ lập tức hưng phấn, kéo tay áo Giang Nguyên, nói:

- Giang Nguyên, anh thất bại nhiều lần như vậy, tôi sẽ bồi thường số điểm tổn thất cho anh. Anh hãy làm cho tôi thêm mấy đan dược tốt là được.

- Hừ, bây giờ mới xem được này. Sau này lo mà lấy lòng tôi đi. Đến lúc đó, tâm trạng của gia tốt, gia sẽ thưởng cho cô hai bình.

Nhìn biểu hiện của Mã Tiểu Duệ, Giang Nguyên cũng không nhịn được mà phá lên cười.

Chương 821: Bị buộc bán thuốc

- Tiểu Bảo đừng khóc, Tiểu Bảo đừng khóc. Tắm xong, lập tức sẽ khỏe ngay.

Nhìn Tiểu Bảo ngồi trong thùng nước khóc hu hu, Tuyên Tử Nguyệt có chút luống cuống tay chân, còn Phan Hiểu Hiểu thì đau lòng nhìn Giang Nguyên:

- Giang Nguyên, xong chưa? Nếu xong rồi thì cho Tiểu Bảo ra ngoài.

- Còn phải chờ thêm một chút nữa.

Giang Nguyên cũng đau lòng nhưng vẫn kiên quyết lắc đầu.

- Còn chờ? Cũng phải hơn mười phút nữa lận.

Nghe tiếng khóc tê tâm liệt phế, còn lại nhìn cả người Tiểu Bảo bị thuốc nước làm cho đỏ bừng, Phan Hiểu Hiểu năn nỉ Giang Nguyên:

- Bây giờ cũng được rồi mà.

- Không, mới được có năm phút thôi. Nếu muốn nước thuốc phát huy được hiệu quả cao nhất thì phải mười lăm phút.

Giang Nguyên thở phào nhìn đồng hồ, chần chừ một chút, không biết là đang tự trấn an mình hay là trấn an Phan Hiểu Hiểu:

- Như vậy mới tốt cho nó.

Nhìn biểu hiện của Giang Nguyên, Phan Hiểu Hiểu dùng sức mím môi một cái, sau đó không nói gì thêm. Thật ra cô biết Giang Nguyên còn căng thẳng hơn cả mình, nhưng chỉ vì tốt cho Tiểu Bảo nên phải kiên trì tiếp.

Chờ hết mười phút, nước thuốc cũng lạnh dần, Tiểu Bảo cũng đã khóc hết hơi, bắt đầu mơ màng ngủ, toàn thân đỏ như con tôm bị hấp chín.

Tuyên Tử Nguyệt cẩn thận ôm Tiểu Bảo từ trong thùng nước ra, sau đó cầm cái khăn Giang Nguyên đưa qua, lau khô nước thuốc, lúc này mới dùng chăn bọc Tiểu Bảo lại, nhìn Giang Nguyên cười khổ:

- Hy vọng Tiểu Bảo sẽ cảm thấy quen, nếu không, em sẽ không chịu nổi đâu.

- Tử Nguyệt, cái này có cần thiết sao?

Tuy đã biết kết quả nhưng Phan Hiểu Hiểu vẫn không nhận được mà hỏi.

- Đương nhiên là cần thiết.

Tuyên Tử Nguyệt nhìn Tiểu Bảo đang ngủ mê trong ngực mình, nhẹ thở dài, nói:

- Khi chúng tôi còn bé cũng phải trải qua quá trình như vậy, nhưng vận khí của Tiểu Bảo tốt hơn chúng tôi rất nhiều. Nó có người cha tốt, có thể dùng thuốc tốt nhất cho nó.

- Ừm.

Nghe Tuyên Tử Nguyệt nói, Phan Hiểu Hiểu cũng chỉ có thể bất đắc dĩ đáp một tiếng. Nếu Tuyên Tử Nguyệt còn bé cũng giống như vậy, Tiểu Bảo cũng không còn cách nào khác.

Giang Nguyên cũng có chút nhức đầu. Một phần tẩy tủy của Tiểu Bảo cần hơn một trăm điểm. Mặc dù hãn đã mượn của Mã Tiểu Duệ mấy trăm điểm, nhưng ngày nào cũng phải dùng, tính lại cũng chỉ đủ dùng cho bốn năm ngày. Xem ra hãn phải cố gắng thêm một chút. Nếu ngay cả con trai cũng không nuôi nổi, thật sự quá mất mặt.

Dĩ nhiên cũng chỉ có hãn suy nghĩ như vậy. Nếu đổi lại là người khác, người của Thiên Y Viện muốn tự sát hãn sẽ không ít. Người khác kiếm một năm cũng chỉ đổi được nửa phần thuốc tẩy tủy.

Số lượng hãn dùng một ngày bằng người ta kiếm trong vòng hai ba năm. Nếu còn nói mất mặt, vậy thì không có mấy ai có thể còn sống.

Trở lại phòng luyện đan, Giang Nguyên nhìn Tế Thế Đỉnh, sau đó thở dài, tiếp tục luyện đan.

Một lò đan được thượng phẩm ba mươi điểm, dù muốn nhanh như thế nào đi chăng nữa cũng phải mất bốn năm tiếng mới luyện chế được. Một ngày nhiều nhất cũng chỉ được ba lò. Tỷ lệ thành công trăm phần trăm cũng chỉ kiếm được 90 điểm. Với lực tinh thần của hãn, một ngày luyện ba lò, thậm chí bốn lò cũng không có vấn đề gì. Nhưng nếu truyền ra ngoài thì thật sự quá dọa người.

Một luyện đan sư cao cấp, có lợi hại như thế nào đi chăng nữa, một tháng nhiều nhất cũng chỉ luyện được hai mươi lò đan được thượng phẩm. Bởi vì luyện chế đan dược rất hao tâm tổn sức. Sau khi luyện xong, luyện đan sư sẽ tương đối mệt mỏi.

Dĩ nhiên, là luyện đan sư cao cấp, anh có thể tiếp tục luyện chế, nhưng tinh thần quá mệt mỏi, khi luyện đan sẽ không tập trung được tinh thần, tỷ lệ thất bại sẽ càng cao.

Trong tình huống như vậy, không ai muốn luyện hai ba lò đan được thượng phẩm liên tiếp. Anh có thể không quan tâm điểm của anh, nhưng phòng luyện đan nhất định sẽ quan tâm đến việc anh sử dụng được liệu thượng phẩm.

Cho nên, Giang Nguyên suy nghĩ một chút, quyết định dùng biện pháp khác.

Hai ngày sau, Giang Nguyên đem ba cái chai cho Mã Tiểu Duệ:

- Hãy nghĩ biện pháp đổi thành điểm giúp tôi.

- Đổi thành điểm?

Mã Tiểu Duệ mở ba cái bình nhỏ nhìn qua, sắc mặt biến đổi:

- Hai bình trung phẩm, một bình thượng phẩm?

- Đúng. Hẳn sẽ có không ít người muốn. Một hai ngàn điểm vẫn có thể đổi được.

Giang Nguyên bất đắc dĩ gật đầu:

- Cần thận một chút.

- Không sai, có Mã Tiểu Duệ tôi đây, chuyện này không thành vấn đề.

Mã Tiểu Duệ nhún vai, hào sảng vỗ vai Giang Nguyên một cái:

- Hãy chờ tôi. Thật là đáng thương, vì con trai mà bị dồn đến bước đường này. Haiz, thật là đáng thương mà.

- Thương cái đầu cô đấy. Con trai tôi không phải cháu cô sao? Nhanh lên đi. Nếu không, cháu của cô sẽ không có thuốc dùng. Khốn kiếp.

Nhìn biểu hiện của Mã Tiểu Duệ, Giang Nguyên không nhịn được tức giận nói.

Chương 822: Bóng người trên bờ biển

- Cái gì? Có người đến phòng dược liệu đổi mười mấy phần thuốc tẩy tử?

Chu Thế Dương cau mày, thoáng chút trầm ngâm rồi gật đầu:

- Nói như vậy, nhất định là Giang Nguyên rồi.

- Vâng, Thiên y sư Chu, tôi cũng nghĩ như vậy. mấy năm qua, cũng chỉ có y sĩ Long Giang đổi mười lăm phần tủy tạng cho tôn nhi năm tuổi của mình, trên căn bản cũng không có người dùng qua. Người duy nhất bây giờ cũng chỉ có Giang Nguyên. Dẫu sao con trai của hắn cũng đang ở trong nội viện, hơn nữa tuổi tác thích hợp. Ngoại trừ hắn ra, tôi thật nghĩ không ra ai có khả năng đổi lấy tủy tạng này, bởi vì một tạng cần 130 điểm mới đổi được.

Một người đàn ông trung niên lên tiếng:

- Cho nên, khi tôi vừa phát hiện đã lập tức báo cho ngài ngay.

- Ừm, vất vả cho cậu rồi Tiểu La. Hãy chú ý nhiều hơn. Nếu như còn có phát hiện nào khác thì cũng báo cáo lại cho tôi biết.

Chu Thế Dương hài lòng vỗ vai người đàn ông trung niên, khích lệ nói.

Nhìn biểu hiện hài lòng của Chu Thế Dương, người đàn ông trung niên vui vẻ rời đi, chỉ để lại Chu Thế Dương tự làm bầm một mình:

- Mười mấy phần Tủy tạng cũng không rẻ. Tại sao tiểu tử này lại có nhiều điểm như vậy? Đúng thật là kỳ quái. Chẳng lẽ là La Thiên Minh cho?

Nghĩ đến Giang Nguyên phóng tay rộng rãi, trong lòng Chu Thế Dương lại cảm thấy phiền muộn. Thiên y sư ông gần đây nghèo rớt mùng tơi. Giang Nguyên đã làm ông ta tổn thất gần như toàn bộ điểm tích góp. Tên tiểu tử này chẳng những chiếm cứ vị trí chủ nhân Tế Thế Đỉnh, hơn nữa còn giàu có đến như vậy, thật sự khiến cho ông ta phải đổ kỵ.

Giang Nguyên ngược lại lại không cảm thấy đau lòng. Nếu đường đường chính chính kiếm điểm thì thật không dễ dàng, nhưng thông qua phương thức đổi đan dược, trên căn bản một ngày hắn có thể kiếm được hơn một ngàn điểm. Nhưng chuyện này không thể làm quá nhiều lần. Đan dược trung phẩm thì còn được, nhưng đan dược thượng phẩm trên căn bản là có hạn. Trong tay người nào đó đột nhiên có mấy viên, rất dễ bị người ta chú ý.

Hắn liên tục cho Tiểu Bảo dùng Tẩy Tủy thang, sau đó mỗi ngày dùng nội khí khai thông kinh lạc cho cậu bé, rốt cuộc cũng hoàn thành trúc cơ cho cậu.

Thu tay lại, Giang Nguyên đưa tay lau mồ hôi, gương mặt lộ ra vẻ uể oải. Dùng nội khí dựa theo đường đi của Ngũ Cầm Hí đưa vào cơ thể cho một đứa bé trước giờ chưa từng tu luyện qua, hơn nữa kinh mạch của trẻ nhỏ rất nhiều, cho đến bây giờ người bình thường không dám có động tác này. Trừ khi là cao thủ khổng chế nội khí cực kỳ tinh diệu, những người còn lại làm như vậy là mạo hiểm hết sức.

Nếu là trước kia, trước khi năng lượng của Tế Thể Đỉnh còn chưa tiêu tán, Giang Nguyên tuyệt đối không dám làm. Một khi bị được lực quấy phá, tất sẽ xảy ra vấn đề, nhưng bây giờ Giang Nguyên điều khiển nội khí giống như điều khiển cánh tay, tất nhiên sẽ không xảy ra vấn đề.

Nhưng muốn dẫn dắt và khai thông, đối với Tiểu Bảo tâm trí còn chưa hoàn thiện, chỉ có kiên trì theo thời gian, mới có thể làm cho bên trong cơ thể Tiểu Bảo sinh ra nội khí, từ đó tạo thành thói quen lưu động trong kinh mạch.

- Được rồi.

Nhìn Tiểu Bảo đã ngủ say, Tuyên Tử Nguyệt bên cạnh cẩn thận đắp chăn lại cho cậu bé, sau đó quay sang nhìn Giang Nguyên, nói:

- Vậy chúng ta có cần cho Tiểu Bảo dùng thêm được thực hay không?

- Ừm, bắt đầu từ ngày mai sẽ cho dùng thêm được thực. Anh đã đưa đơn thuốc cho nhà ăn rồi.

Giang Nguyên thoáng trầm ngâm một chút, sau đó cầm máy tính bảng bên cạnh lướt lướt vài cái rồi đặt xuống, nhìn Tuyên Tử Nguyệt và Phan Hiểu Hiểu:

- Được rồi, ngày mai nhà ăn sẽ mang được thực đến. Mọi người nhớ cho Tiểu Bảo ăn. Ngày mai anh còn bận luyện đan. Nếu không, lão sư sợ sẽ từ mặt anh mất.

- Vâng, không sao đâu. Có tội em ở đây, anh cứ đi làm việc của mình.

Mặc dù không biết Giang Nguyên nói được thực là cái gì, nhưng Phan Hiểu Hiểu vẫn gật đầu. Những chuyện khác cô không giúp được, chỉ có thể chăm sóc Tiểu Bảo tốt hơn mà thôi.

- Anh phải kiếm được nhiều điểm hơn. Nếu không, sẽ không nuôi nổi Tiểu Bảo đâu.

- Dĩ nhiên rồi. Anh phải tích trữ nhiều điểm mới được.

Dựa theo cách làm bây giờ của hắn, sau này khi cần dùng điểm sẽ không ít, nhất định phải kiếm thật nhiều mới được.

Sóng biển nhẹ nhàng đập vào tảng đá ngầm trên bờ, phát ra từng tiếng xào xạt. Một bóng người yếu điệu nhưng lại vô cùng chặt vật từ trong nước biển ló đầu ra, sau đó leo lên tảng đá thở hổn hển, lúc này mới đưa tay tháo cái mũ trên đầu xuống, lộ ra mái tóc màu vàng dài đến thắt lưng. Sau khi nghỉ ngơi một chút, cô quay đầu nhìn biển khơi đằng xa, gương mặt hiện lên sự may mắn, sau đó dè dặt leo xuống tảng đá, lặc lự chạy lên bờ.

Đứng trên gò đất, nhìn ánh đèn sáng chói, gương mặt xinh xắn toát lên sự uể oải và khao khát, lẩm bẩm:

- Giang Nguyên, bây giờ tôi chỉ có thể tìm đến anh.

Chương 823: Ngả Ny

- Tiểu Bảo ngoan, mau ăn đi. Ba con đã dặn là con phải ăn cho hết đấy. Nghe lời dì đi nào.

Phan Hiểu Hiểu cầm một cái muỗng nhỏ múc thuốc đưa lên miệng Tiểu Bảo, nhỏ giọng dụ dỗ.

- Dì Hiểu Hiểu, nhưng ăn không ngon xịu nào.

Tiểu Bảo nhăn mũi, nũng nịu chu miệng nói với Phan Hiểu Hiểu.

Nhìn vẻ mặt không muốn của Tiểu Bảo, Phan Hiểu Hiểu đành làm ra vẻ mất hứng, nói:

- Dì Hiểu Hiểu cũng biết là ăn không ngon. Nhưng ba đã dặn, nhất định phải để Tiểu Bảo ăn hết. Chẳng lẽ Tiểu Bảo không nghe lời ba sao?

- Được rồi.

Nghe giọng nói uy hiếp, Tiểu Bảo mím môi, sau đó há to miệng ngậm lấy cái muỗng.

Nhìn Tiểu Bảo như vậy, Phan Hiểu Hiểu mỉm cười hài lòng, vội vàng múc thêm một muỗng lớn. Mỗi ngày đều phải tranh đấu với tiểu tử này, khi khi dễ được cậu thật sự là quá thoải mái.

Đút liên tiếp mấy muỗng, mắt thấy trong chén đã không còn nhiều, Phan Hiểu Hiểu thở phào nhẹ nhõm. Xem ra nhiệm vụ hôm nay hẳn không khó, đang định đút cho Tiểu Bảo nốt số còn lại, chợt nghe tiếng chuông điện thoại vang lên.

- Tử Nguyệt, điện thoại di động của Giang Nguyên reo. Cô xem một chút đi.

Nhìn điện thoại sau lưng rồi lại nhìn cái chén nhỏ trong tay, Phan Hiểu Hiểu lớn tiếng kêu lên.

- Ủm.

Tuyên Tử Nguyệt vẫy tay cho ráo nước, bước ra từ phòng rửa mặt, liếc nhìn số gọi điện, sau đó cầm điện thoại lên, tùy ý nói:

- Hình như là số điện thoại của tỉnh Phúc.

Đang ở trong buồng điện thoại, nghe giọng nữ truyền đến, gương mặt xinh đẹp của Ngã Ny toát lên vẻ kinh ngạc, chần chừ một chút rồi nói:

- Xin chào, xin hỏi John có ở đây không?

- John?

Nghe giọng nữ nói tiếng Anh dễ nghe truyền đến, Tuyên Tử Nguyệt không khỏi sửng sốt, nhưng chỉ chần chừ một chút liền biết cô gái đó tìm Giang Nguyên, lập tức dùng tiếng Anh trả lời lại:

- Xin chào, cô tìm Giang Nguyên đúng không? Bây giờ anh ấy không có ở đây. Cô có chuyện gì cần tôi chuyển lời lại không?

- Không có ở đây? Xin hỏi cô là...

Thấy đối phương dùng tiếng Anh để đáp lại, Ngả Ny thoáng thở phào một chút, nhưng nghe nói Giang Nguyên không có ở đây, điều này khiến cho cô có chút lo lắng.

- Tôi là bạn của anh ấy. Cô có việc gấp tìm anh ấy sao?

Nghe ra tâm ý của bên kia, Tuyên Tử Nguyệt vội vàng hỏi.

- Đúng, tôi là Ngả Ny, là bạn của anh ấy. Tôi vừa mới đến Hoa Hạ, có chút phiền phức, cần nhờ anh ấy hỗ trợ. Có thể giúp tôi tìm anh ấy hay không?

Nhìn chung quanh, phát hiện không có ai chú ý đến mình, Ngả Ny trầm giọng nói.

- Ồ, có chút phiền toái?

Tuyên Tử Nguyệt cau mày, sau đó nói:

- Bây giờ anh ấy đang bận việc quan trọng, không thể quấy rầy được. Tôi sẽ sớm báo lại cho anh ấy biết. Nhưng cô có phiền phức gì thì cứ nói với tôi. Tôi mới có thể đến đó giúp cô được.

Nghe đối phương lưu loát nói một tràng tiếng Anh, giọng điệu vô cùng tự tin, Ngả Ny thoáng chần chừ một chút, cũng không suy nghĩ gì thêm. Thời gian của cô không còn nhiều, phải mau tìm được Giang Nguyên:

- Bây giờ có người đang đuổi giết tôi. Tôi cần anh ấy tiếp viện gấp.

- Đuổi giết cô?

Tuyên Tử Nguyệt sửng sốt. Cô mơ hồ cũng biết được một số

chuyện của Giang Nguyên. Người biết được số điện thoại của hắn, hơn nữa còn gọi điện thoại trực tiếp cầu viện, nhất định là bạn tương đối gần, lập tức nói:

- Có biết đối phương là ai không? Có bao nhiêu người? Tình huống cụ thể như thế nào?

Nghe Tuyên Tử Nguyệt hỏi cặn kẽ, trong lòng Ngả Ny thoáng yên ổn hơn mấy phần, đáp:

- Người của đối phương không nhiều, nhưng thực lực rất mạnh, hơn nữa còn cầm vũ khí...

Nghe bên kia nói, Tuyên Tử Nguyệt cau mày suy tính một chút:

- Không thành vấn đề, nếu như có thể, cô đừng nên đi đâu. Cứu viện cũng phải mất một tiếng nữa mới đến được. Trong vòng năm phút, tôi sẽ điện thoại lại cho cô.

- Một tiếng?

Nghe đối phương nói, Ngả Ny không nhịn được sửng sốt một chút. Cô không biết Giang Nguyên ở đâu, cho nên cô mới gọi điện thoại muốn báo cho Giang Nguyên biết, lại không nghĩ đến sẽ như vậy. Tuy khẳng định đối phương sẽ tìm được nơi này, nhưng cô thật sự không cho rằng cứu viện sẽ đến nhanh như thế. Hơn nữa đối phương chẳng qua chỉ là bạn của Giang Nguyên.

Thở phào nhẹ nhõm, cô thầm tính toán một chút, Trong vòng một giờ hắn vẫn còn an toàn. Cô nhất định phải tìm được sự trợ giúp. Nếu không, ở đây không quen, rất khó mà thoát khỏi sự đuổi giết của đối phương.

- Được, có gì gọi điện thoại lại cho tôi càng nhanh càng tốt.

Sau khi cúp điện thoại, Tuyên Tử Nguyệt liền nhìn thấy Phan Hiểu Hiểu ôm Tiểu Bảo đứng đằng sau, tò mò nhìn cô.

Tuyên Tử Nguyệt cười nói:

- Bạn của Giang Nguyên đang gặp phiền phức, tôi phải đi tìm người giúp cô ấy.

Dứt lời, Tuyên Tử Nguyệt lại bấm một dãy số.

- La lão, Giang Nguyên có người bạn...

Thực lực của Thiên Y Viện đúng là không thể nghi ngờ. Hơn nữa, với địa vị của Giang Nguyên bây giờ, cộng thêm sự tồn tại của La Thiên Minh, Tuyên Tử Nguyệt rất nhanh đã gọi điện thoại về.

- Ngả Ny, nếu như có thể, hãy ở gần khu vực gọi điện thoại. Tiếp viện sẽ đến trong vòng năm mươi phút. Bọn họ sẽ hộ tống cô đến nơi an toàn. Tôi cũng sẽ bảo Giang Nguyên sớm liên lạc với cô. Mật mã liên lạc là OWL.

Sau khi cúp điện thoại, Ngả Ny thật sự có chút không dám tin. Nếu không phải số điện thoại này là Hải Bác cho cô, cô căn bản không có biện pháp tin tưởng. Cô chỉ báo cho đối phương biết mình cần Giang Nguyên cứu viện, thậm chí đối phương cũng không xác nhận với Giang Nguyên đã khẳng định trong vòng năm mươi phút sẽ phái tiếp viện đến cứu cô.

Nếu đối phương là người đến từ bộ phận đặc biệt của quân đội Hoa Hạ, đúng là có năng lực này. Nhưng rõ ràng đối phương không phải. Nếu không, tuyệt đối sẽ còn chưa chứng thực đã trực tiếp cho người đến cứu viện cô.

Một cá nhân không thuộc tổ chức đặc biệt của chính phủ Hoa Hạ, nhưng lại có thể chuẩn xác cho cô câu trả lời trong vòng năm mươi phút sẽ đến, rốt cuộc tổ chức này mạnh bao nhiêu? Hơn nữa, cô cũng không báo cho đối phương biết địa điểm cụ thể, điều này nói rõ tổ chức này vô cùng cường đại ở Hoa Hạ. Ngả Ny có chút nghĩ không ra, đây rốt cuộc là tổ chức nào lại có lòng tin và thực lực như vậy.

Nhưng là kỹ thuật viên của ngành tình báo, Ngả Ny rất nhanh phân tích ra người nhận cuộc điện thoại đó có bao nhiêu cường đại. Rõ ràng, Giang Nguyên ở quốc gia này dường như cũng không đơn giản như cô đã tưởng tượng.

Phân tích xong, Ngả Ny thở phào nhẹ nhõm. Nếu là như vậy, cô đến tìm Giang Nguyên là không sai. Ít nhất cô còn có hy vọng thoát khỏi truy sát, sau đó trở về cứu đám người Hải Bác.

Núp ở một căn nhà của ngư dân gần đó, xuyên qua cửa sổ, Ngả Ny có thể nhìn thấy buồng điện thoại công cộng. Cô nhìn đồng hồ, thời gian đã qua bốn mươi phút, cũng đã đến giờ hẹn với đối phương.

Trong lúc đang chờ đợi, chợt nghe tiếng đùng đùng trên bầu trời truyền đến.

- Ít nhất là hai chiếc trực thăng?

Ngả Ny rất nhanh đoán được âm thanh kia là gì, sau đó liền nhìn thấy hai chiếc trực thăng không có bất kỳ huy hiệu nào xuất hiện trên bầu trời. Một chiếc ngừng lại, có người đẩy cửa buồng lái, đu thang dây thả xuống. Chiếc trực thăng còn lại nhanh chóng xoay quần bốn phía.

Bốn người đàn ông được trang bị vũ trang đầy đủ, phân tán xung quanh buồng điện thoại, thấy Ngả Ny đang dè dặt đi tới, một người dẫn đầu quát lớn:

- OWL!

- OWL.

Nghe đối phương nói, Ngả Ny thở phào nhẹ nhõm, vội vàng chạy đến.

Người đàn ông nghe xong, liền gật đầu, dẫn mấy người tiến lên, bảo vệ Ngả Ny ở chính giữa, sau đó chạy nhanh đến một bãi đất trống.

Ngả Ny ngồi trên trực thăng, được một chiếc trực thăng khác hộ tống, nhanh chóng bay đi, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, nhìn những người ngồi chung quanh, gương mặt nghiêm trọng, cũng không có bất kỳ ý định trò chuyện, sự bất an của những ngày qua rốt cuộc thoáng ổn định lại một chút.

Xem ra đối phương là người được huấn luyện chuyên nghiệp. Có bọn họ bảo vệ, hẳn cô sẽ không xảy ra vấn đề gì. Ít nhất trước khi nhìn thấy người phụ trách của đối phương, hẳn sẽ không bị đe dọa đến tính mạng. Yên tâm, Ngả Ny dựa lưng vào ghế, không biết ngủ say từ khi nào.

Khi cô tỉnh lại, liền nhìn thấy một gương mặt xinh đẹp đang mỉm cười trước mặt mình:

- Tiểu thư Ngả Ny, hoan nghênh đến với Hoa Hạ.

Trong một căn biệt thự rộng rãi, sau khi tắm rửa thay quần áo, Ngả Ny thoải mái nằm trên chiếc giường lớn nghỉ ngơi. Đối phương đã báo cho cô biết, Giang Nguyên đã biết được tin tức của cô, hẳn sẽ mau chóng liên lạc, mời cô ở lại đây nghỉ ngơi.

Đã một mỗi mấy ngày, bây giờ dưới sự bảo vệ của đối phương, những người đuổi giết cô tuyệt đối không còn bất kỳ cơ hội nào nữa. Đã mấy ngày không được nghỉ ngơi, Ngả Ny một lần nữa ngủ say.

Không biết qua bao lâu, Ngả Ny một lần nữa bị cô gái kia đánh thức.

- Ngả Ny tiểu thư, y sĩ Giang Nguyên biết cô đến nên đã sắp xếp trực thăng đến đón cô. Xin mời theo tôi. Sau hai tiếng nữa, cô sẽ gặp anh ấy.

Cô gái cung kính nói:

- Những người đang theo dõi cô cũng nằm trong sự giám sát của chúng tôi.

P/s: Annie gọi bằng tên tiếng Trung là Ngả Ny. Nên mình để Ngả Ny cho dễ nghe. Hihi

Chương 824: Tổ tình báo

Chiếc trực thăng chậm rãi đáp xuống. Nhìn bóng người cao ngất đứng bên dưới, ánh mắt Ngả Ny trong nháy mắt nóng lên.

- John!

Mở cửa khoang, Ngả Ny nhào vào lòng Giang Nguyên, cảm nhận được sự ấm áp đã lâu không thấy, nước mắt Ngả Ny bắt đầu trào ra.

Khẽ vuốt mái tóc dài màu vàng cùng với bả vai đang run rẩy trong lòng, Giang Nguyên dùng sức ôm lấy Ngả Ny, ôn tồn trấn an:

- Ngả Ny, không sao, không sao. Đã có tôi ở đây, mọi chuyện sẽ không sao.

- Huhu.

Ngả Ny gật đầu thật mạnh, nhưng nước mắt vẫn không nhịn được mà tuôn ra.

Ngồi trong phòng Giang Nguyên, nhìn hai cô gái xinh đẹp phía đối diện cùng với Tiểu Bảo, ánh mắt Ngả Ny không khỏi mở to, nhìn Tiểu Bảo rồi nhìn Giang Nguyên. Lúc này mới nhớ đến Giang Nguyên không thể nào có con lớn như vậy được.

- Ngả Ny, rốt cuộc có chuyện gì xảy ra vậy? Tại sao cô lại bị đuổi giết? Đám người Hải Bắc sao rồi?

Vừa mới nhận được tin tình báo của tổ Tình báo ngoại viện báo lại, cộng thêm sáu lính đánh thuê đang truy tìm tung tích của Ngả Ny ở tỉnh Phúc, Giang Nguyên không khỏi cau mày.

- Đám người Hải Bắc đã bị bắt rồi. Tôi may mắn lắm mới có thể thoát khỏi.

Nói đến đây, ánh mắt Ngả Ny không nhịn được mà đỏ lên.

Cô chung một đội với Hải Bắc, tuy không tính là nhân viên tác chiến, chỉ làm công việc thu thập tin tức tình báo và điều tra, không liên quan đến chiến đấu, nhưng lần này lại bị người ta tận diệt. Bản thân cô chẳng qua chuẩn bị đến Hoa Hạ nên mới tránh thoát được một kiếp.

Trên đường ra phi trường, nhận được tin tức của Hải Bắc báo có địch nhân phá cửa xông vào, cô lập tức chuyển hướng đến một cứ điểm bí mật, sau đó bắt đầu những ngày tháng ẩn núp và lẩn trốn. Vốn muốn thông qua những cách khác để đến Hoa Hạ, nhưng cô phát hiện đối phương đã bao vây toàn bộ hướng đi. Mấy lần suýt bị đối phương bắt mất.

Sau bao lần thất bại, cô đã tìm được đường tắt lên đến Hoa Hạ,

thông qua một con đường bí mật, cô đã đến sát được biển của Hoa Hạ, rồi nhờ các thiết bị dưới nước mà lên đến đất liền.

Trong mấy tháng qua, cô thông qua mọi phương pháp, cộng thêm thỉnh thoảng đám người Hải Bắc để lại một số tin tức, cuối cùng cũng tra ra được tư liệu của đối phương.

Những người này dường như là vì cái rương trong cuộc hỗn chiến năm đó, cho nên mới bắt những người không tham gia thực chiến, tiến hành thu thập và điều tra, muốn biết rõ rốt cuộc vật kia đã đi đâu.

Đã hai năm trôi qua, nhưng không có bất kỳ một đội ngũ nào biểu hiện mình có được vật đó.

Vẫn luôn tò mò về sự xuất hiện của cô gái tóc vàng, cộng thêm mức độ thân thiết giữa cô gái và Giang Nguyên, Tuyên Tử Nguyệt và Phan Hiểu Hiểu nghe đến chỗ này, rồi nhìn sắc mặt Giang Nguyên, đại khái cũng biết rõ một chút quan hệ giữa hai người. Xem ra quan hệ giữa cô gái và Giang Nguyên trước đây không cạn.

Hai người nhìn nhau, đều nhìn thấy được nụ cười khổ trong mắt đối phương.

Giang Nguyên nghe đến đây, sắc mặt âm trầm. Hắn ngược lại không nghĩ đến, bởi vì vật này mà đám người Hải Bắc bị bắt.

- Vậy tình huống của đám người Hải Bắc như thế nào rồi?

Giang Nguyên thoáng trầm ngâm, sau đó hỏi.

- Căn cứ theo tin tức cuối cùng mà tôi nhận được, tình huống của bọn họ cũng không xấu. Bên kia chẳng qua chỉ muốn khai thác tin tức ban đầu từ bọn họ mà thôi, sau đó sẽ tổng hợp lại và phân tích. Nhưng đến bây giờ vẫn chưa tìm được. Cho nên, bọn họ vẫn còn an toàn.

Ngả Nỵ nói.

Giang Nguyên gật đầu, sau đó cầm lấy máy tính bảng, tiếp tục hỏi:

- Lần cuối cô nhận được tin tức của bọn họ là từ lúc nào?

- Một tuần lễ trước.

Ngã Ny cầm lấy máy tính bảng trong tay Giang Nguyên, nhanh chóng gõ gõ vài cái, sau đó thất vọng nhìn Giang Nguyên, nói:

- Không có tin tức gì mới.

Giang Nguyên gật đầu, cau mày trầm tư, rồi cầm điện thoại lên bấm một dãy số, nói vài câu, rất nhanh bên ngoài có người nhẹ nhàng gõ cửa.

Tuyên Tử Nguyệt bước ra mở cửa, liền nhìn thấy hai người một nam một nữ đứng bên ngoài, cười nói:

- Tử Nguyệt tiểu thư, chúng tôi là tổ 3 của tổ tình báo. Y sĩ Giang Nguyên cho gọi chúng tôi.

- Vâng, mời vào ạ.

Nghe hai người tự giới thiệu mình, Tuyên Tử Nguyệt vội vàng mời cả hai vào trong.

Sau khi hai người bước vào chỗ ngồi của mình, ánh mắt người thanh niên hiện lên chút nóng bỏng, cung kính nói với Giang Nguyên:

- Y sĩ Giang Nguyên, bây giờ chúng tôi vẫn đang giám sát mấy tên lính đánh thuê, không biết anh có phân phó gì hay không?

- Vất vả cho mọi người rồi.

Giang Nguyên gật đầu, sau đó nhìn hai người, mỉm cười nói:

- Chuyện này tôi xin nhờ tổ tình báo của mọi người giúp đỡ tiến hành điều tra toàn diện. Khi cần thiết, xin tổ ngoại viện hỗ trợ một tay.

- Những hành động cần chi trả bằng điểm, tôi sẽ thanh toán hết. Mong các người cứ yên tâm làm việc.

Nói đến đây, Giang Nguyên dừng lại một chút, sau đó quay sang nói với Ngã Ny:

- Ngả Ny, cô hãy phối hợp với người của tôi, cung cấp cho bọn họ hết thấy tư liệu mà bọn họ cần. Chúng ta phải mau chóng tìm ra được vị trí của Hải Bắc, sau đó cứu mọi người ra. Đã lâu như vậy rồi, chắc không thể kéo dài được thêm nữa.

- Được.

Nghe Giang Nguyên dặn dò, Ngả Ny cũng nghiêm túc gật đầu một cái. Tình huống bây giờ quả thật như thế, phải mau chóng tìm được đám người Hải Bắc. Nếu không, khó tránh khỏi bọn họ sẽ xuất hiện sự cố bất ngờ.

- Được rồi, vất vả cho hai người.

Giang Nguyên gật đầu với hai người của tổ tình báo, nói.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, cũng không chậm trễ, sau đó nhìn về phía Ngả Ny. Cô gái dùng tiếng Anh lưu loát của mình để hỏi thăm cận kề.

Sau khi bàn giao xong mọi việc, Giang Nguyên đứng dậy bước đến trước cửa sổ nhìn cảnh vật bên ngoài, nhẹ nhàng thở ra. Đã hai năm trôi qua, vốn tưởng rằng chuyện này đã hoàn toàn đi vào quên lãng, nhưng không nghĩ đến bây giờ lại có người đang nhìn chăm chăm, hơn nữa còn ra tay như vậy.

- Xem ra phải nên kết thúc chuyện này.

Giang Nguyên thở ra một hơi.

Sau khi hai nhân viên của tổ tình báo hỏi Ngả Ny cận kề xong, thấp giọng thảo luận một hồi, thần sắc bắt đầu có chút ngưng trọng.

Chương 825: Nghi ngờ của Ngả Ny

Đối thủ rất cường đại, đây là kết luận mà Giang Nguyên đã sớm có. Một mẻ bắt gọn hết một đội ngũ tình báo, bản thân phải có thực lực cường đại biết bao nhiêu mới làm được.

Cho nên, kết luận của hai vị nhân viên của tổ tình báo cũng không nằm ngoài suy đoán của Giang Nguyên. Chẳng qua hắn chỉ thoáng im lặng một chút, sau đó nói:

- Cứ tiếp tục điều tra. Chỉ cần có thể tra rõ, tất cả chi trả, tôi sẽ gánh.

Nghe Giang Nguyên nói, hai thành viên của tổ tình báo liếc mắt nhìn nhau, đều nhìn thấy sự bội phục trong mắt của đối phương. Để có thể thực hiện một hành động lớn đến như vậy, hao phí điểm sẽ kinh khủng đến cỡ nào. Nhưng Giang Nguyên lại nguyện ý thanh toán hết.

- Y sĩ Giang Nguyên, căn cứ theo chức vụ của anh trong nội viện, khi tiến hành hành động có thể được giảm 3%.

Người thanh niên nói với Giang Nguyên:

- Nếu anh không còn gì khác, bây giờ chúng tôi sẽ bắt đầu hành động.

- Được rồi, mọi người hãy cố gắng nhiều hơn.

Nghe nói còn có thể được giảm 3%, Giang Nguyên có chút bất ngờ, nhưng vẫn nhẹ nhàng gật đầu cảm ơn. Thân là thành viên Thiên Y Viện, nếu là chuyện công phải cần đến lực lượng Thiên Y Viện, tất không phải trả một đồng nào.

Còn việc riêng, chỉ cần chức vụ đủ, cũng không cần phải trả chi phí. Nhưng Giang Nguyên vận dụng lực lượng tương đối lớn, nhất định phải chi trả phí dụng. Nghe nói có thể được giảm 3%, xem ra tiết kiệm cũng được kha khá.

- Ngã Ny, cô hãy yên tâm ở lại đây nhé. Có tin tức, tôi sẽ lập tức thông báo cho cô ngay. Hãy tin tưởng tôi, đám người Hải Bác sẽ không có chuyện gì đâu.

Giang Nguyên mỉm cười trấn an, sau đó quay sang nói với Tuyên Tử Nguyệt và Phan Hiểu Hiểu:

- Tử Nguyệt, Hiểu Hiểu, hai người giúp anh chăm sóc Ngã Ny nhé. Dẫn cô ấy đi dạo xung quanh một chút.

Tiếng Anh của Tuyên Tử Nguyệt và Phan Hiểu Hiểu không tệ lắm. Có hai cô, tất nhiên sẽ không có vấn đề gì. Hai người cũng rất nguyện ý chiếu cố Ngả Ny. Tuy nói đột nhiên xuất hiện một cô em tóc vàng khiến cho hai người có chút không thích ứng, nhưng ai bảo Giang Nguyên rất quan tâm đến cô gái này.

Giang Nguyên tiếp tục quay lại phòng luyện đan. Vấn đề tạm thời đã đủ dùng, nhưng bây giờ xem ra, hắn đã trở thành con quỷ nghèo. Hơn nữa cũng không thể chỉ dựa vào đan dược mãi, nhất định phải công khai kiểm điểm một chút.

Giang Nguyên xoa trán, sau đó thở dài, đột nhiên cảm thấy mình có chút không giả bộ mãi được. Chỉ sợ là phải sớm mau chóng thể hiện thực lực. Nếu không, hắn sẽ không kiểm được điểm.

Sau khi bước vào phòng, Giang Nguyên thở dài, sau đó nhìn Đào Cường, nói:

- Đào Cường, phiền anh chuẩn bị nguyên liệu ba lô Hồng Vân Đan.
- Ba lô?

Đào Cường có chút sửng sốt.

Ngày thường nhiều nhất cũng chỉ chuẩn bị nguyên liệu cho hai lô đan dược thượng phẩm. Đó đã là cực hạn rồi. Tại sao hôm nay lại chuyển thành ba lô? Chẳng lẽ Giang Nguyên đột nhiên muốn bộc lộ?

Mặc dù có chút kinh ngạc, nhưng Đào Cường vẫn nhanh chóng đi trình báo. Nguyên liệu cho ba lô đan dược thượng phẩm phải được Trưởng phòng phê duyệt, cũng không thể lãng phí thời gian.

Đeo thẻ dành cho khách, Ngả Ny cùng với Tuyên Tử Nguyệt và Phan Hiểu Hiểu đi dạo xung quanh Thiên Y Viện một chút.

Bây giờ cô đã biết chỗ này là một nơi rất cường đại. Mặc dù nhìn qua chẳng khác nào một trường học lớn.

Nhưng trường học này lại hoàn toàn khác với các trường học bên ngoài. Ở đây có rất nhiều thanh niên, người nào cũng thần thái phấn chấn, lại tràn ngập khí tức đặc biệt, hoàn toàn không giống

với sinh viên bên ngoài.

Trước ngực mọi người cũng đeo một cái huy chương, giống như tấm thẻ đang đeo trên ngực của cô, nhưng ở đây không hề có sự ngang hàng hay tùy ý. Tính cấp bậc rất nghiêm. Thường xuyên nhìn thấy có một số thanh niên như Giang Nguyên cung kính chào hỏi một vị lão giả lớn tuổi đi ngang qua. Đồng thời cũng nhìn thấy một số người tuổi tác khá lớn chào hỏi những người trẻ tuổi.

Mà tất cả là dựa vào cái huy chương quái dị họ đeo trước ngực.

Điều này làm cho Ngả Ny cảm thấy rất kỳ quái. Năng lực và thực lực mà Giang Nguyên thể hiện trong hai ngày vừa qua, chẳng những những người trẻ tuổi kia cũng có thể?

Nếu như bọn họ có thể vận dụng, điều này nói rõ chỗ này của Giang Nguyên rất cuộc có bao nhiêu kinh khủng.

Tuyên Tử Nguyệt bên cạnh dường như cũng hiểu được sự kinh nghi của Ngả Ny, mỉm cười giải thích:

- Ngả Ny, nơi này là một nơi rất thần kỳ. Nó có thực lực cường đại khiến người ta phải kính sợ. Nhưng người có thể chân chính vận dụng thực lực đó thì không nhiều. Chỉ có một số người nắm quyền lực trong tay thì mới có thể. Giang Nguyên chính là một ngoại lệ.

- Sao?

Mặc dù vẫn cho rằng nơi này là một nơi tập trung những người siêu quần, nhưng Ngả Ny vẫn cảm thấy có chút ngạc nhiên. Sau khi biết rõ tình huống và bối cảnh, không cần tự mình xuất thủ vẫn có thể an bài người đến đón mình. Lực lượng mà tổ chức này sở hữu đúng là không phải chuyện đùa.

Ít nhất Ngả Ny biết rõ, tổ tình báo tham gia chuyện lần này rất cuộc có năng lực tình báo mạnh bao nhiêu, giống như cô và Hải Bắc. Trước đó không hề phát hiện bất kỳ một chút dấu hiệu nào, sau đó toàn bộ bị một mẻ bắt gọn. Người ra tay cụ thể mạnh đến mức nào, cô cũng không cách nào nắm rõ.

Nhưng Giang Nguyên lại tự tin giao cho hai người trẻ tuổi kia phụ trách. Hơn nữa cả hai cũng đều cảm thấy không phải là chuyện

hết sức khó khăn gì. Loại chuyện này khiến cho cô cảm thấy có chút quý dị. Nếu là một tổ chức ban ngành đặc biệt nào đó của Hoa Hạ thì cô còn cảm thấy tin được, nhưng bây giờ cô càng lúc càng nhìn không thấu địa phương này.

Hơn nữa, quyền hạn của Giang Nguyên ở đây dường như cũng rất cao. Nhưng cô vẫn không rõ Giang Nguyên rốt cuộc có bao nhiêu đặc thù ở đây. Ít nhất trên đoạn đường cô đi, cũng không nhìn thấy người nào trạc tuổi Giang Nguyên cả.

Nhưng cô rất nhanh liền biết ngay.

Chương 826: Giang Nguyên quả nhiên rất lợi hại

Trong Thiên Y Viện đột nhiên xuất hiện một cô gái tóc vàng mắt xanh, vẫn tương đối khiến người khác chú ý. Người ngoại quốc ở Kim Lăng không ít, nhưng Thiên Y Viện mấy chục năm qua chưa từng thấy có người ngoại quốc bước vào. Mặc dù Thiên Y Viện không hề có lệnh cấm người nước ngoài đến viện, nhưng bản thân Thiên Y Viện đang gánh trọng trách chống địch ngoại xâm, cộng thêm một trăm năm trước, liên quân ngoại tộc xâm chiếm, khiến Thiên Y Viện tổn thất không nhỏ, dẫn đến Tế Thế Đỉnh mất tích. Cho nên ngày nay, trên dưới Thiên Y Viện vẫn không hảo cảm với người nước ngoài bao giờ.

Dĩ nhiên, đối với một số thanh niên thì vẫn là ngoại lệ. Dù sao Ngã Ny cũng rất xinh đẹp, còn đẹp hơn mấy cô minh tinh trong nước rất nhiều, nào ai có thể sinh ra ác cảm với cô được chứ. Đặc biệt có Phan Hiểu Hiểu và Tuyên Tử Nguyệt đi cùng, mọi người liền biết cô gái ngoại quốc xinh đẹp này tất có quan hệ với Giang Nguyên, cũng sẽ không có ai dám loạn ngữ. Nhiều nhất cũng chỉ âm thầm hâm mộ Giang Nguyên diễm phúc không cạn.

Thấy cũng đã sắp đến giờ cơm, Tiểu Bảo lại đang ngủ, Phan Hiểu Hiểu liền đưa Tiểu Bảo về phòng trước, còn Tuyên Tử Nguyệt thì đưa Ngã Ny đến nhà ăn, chuẩn bị dùng cơm. Việc cơm nước của Giang Nguyên thì không cần các cô lo lắng. Nhà ăn sẽ sắp xếp người mang đến. Nhưng hai người chỉ có thể gọi mấy món thông

thường ở đây. Những món ăn phải cần điểm hoặc cần cấp bậc, không có Mã Tiểu Duệ, các cô không thể ăn được.

Nhưng bất kể thế nào, thức ăn của Thiên Y Viện vĩnh viễn đều khiến người ta phải mong đợi, đặc biệt là những người trước kia chưa từng ăn qua thức ăn ở đây.

Tuyên Tử Nguyệt đến xếp hàng nhận thức ăn, còn Ngả Ny thì tìm một cái bàn gần cửa sổ. Đối với nhà ăn này, Ngả Ny cũng tràn ngập tò mò. Bởi vì vừa rồi Tuyên Tử Nguyệt và Phan Hiểu Hiểu đã ca ngợi thức ăn ở đây hết lời.

Ngả Ny nhìn chung quanh, mái tóc màu vàng nhạt được ánh sáng mặt trời chiếu vào tản ra ánh sáng chói mắt, khiến cho không ít y sư hoặc y sĩ đến dùng cơm bị thu hút. Thấy Ngả Ny ngồi một mình, mọi người đều cảm thấy sững sờ.

Bọn họ ở trong viện nhiều năm như vậy, vốn rất ít khi có người ngoài đến, chứ đừng nói chi là người nước ngoài. Đột nhiên xuất hiện một cô nàng ngoại quốc ở đây, đúng là có chút kỳ lạ.

Nhưng cũng không ai hỏi đến. Dẫu sao có thể ngồi ở đây cũng là có lý do.

Rất nhanh bên trong nhà ăn có không ít người. Một số y sĩ trẻ tuổi thỉnh thoảng liếc nhìn sang chỗ Ngả Ny. Một cô gái ngoại quốc xinh đẹp như vậy, ai thấy cũng không nhịn được mà tìm đập thành thịch.

Y sĩ và y sư của Thiên Y Viện là người có tư chất. Mặc dù trong nhà ăn có không ít người, nhưng tất cả đều ăn hết sức yên tĩnh, nhỏ giọng trò chuyện với nhau.

Lúc này, một lão y sư bước vào. Mấy y sĩ trẻ tuổi ngồi gần cửa nhìn thấy, vội vàng đứng dậy, cung kính chào:

- Xin chào Trương lão sư.

Nghe tiếng chào hỏi của những y sĩ trẻ tuổi, những người ở cách đó không xa đều ríu rít ngẩng đầu lên. Khi nhìn thấy là ai, tất cả đều vội vàng đứng dậy:

- Xin chào Trương lão sư.

Vị y sư kia mỉm cười gật đầu:

- Mọi người dùng cơm đi, không cần để ý đến tôi.

Nghe xong, mọi người liền ngồi xuống. Mặc dù Trương lão sư là thành viên Hội Viện ủy, nhưng khác với những thành viên khác, ông thường tự mình đến nhà ăn ăn cơm. Mọi người cũng chỉ theo thói quen đứng dậy chào hỏi mà thôi.

Ngả Ny nhìn thấy mọi người đều đứng dậy chào hỏi một vị lão giả, trong đó có không ít người tuổi tác cũng không nhỏ, trong lòng liền cả kinh. Xem ra địa vị của lão giả này ở đây tương đối cao.

Trong lúc Ngả Ny đang nghi ngờ, ánh mắt của Trương lão sư đột nhiên bị một cô gái tóc vàng thu hút, liền cau mày bước đến. Sau khi nhìn rõ hình dáng của Ngả Ny, sắc mặt liền biến đổi, trầm giọng quát:

- Cô là ai? Tại sao lại ở đây?

Nhìn vẻ mặt uy nghiêm, ánh mắt lạnh lẽo của lão giả, trong lòng Ngả Ny liền cả kinh, nhưng cô không hiểu tiếng Trung nên không biết lão giả đang nói cái gì. Bất quá cũng hiểu được ông không vui khi nhìn thấy cô.

Thấy ánh mắt tràn đầy khó hiểu của Ngả Ny, Trương lão sư cũng đoán được cô gái ấy nghe không hiểu mình nói gì, lập tức sắc mặt chùng xuống nhìn chung quanh, quát hỏi:

- Dương bà tử này là ai mang vào? Làm gì ở đây?

Nghe giọng nói không vui của Trương lão sư, mọi người nhìn nhau, sau đó nhìn về phía người đang đứng xếp hàng chờ thức ăn.

Lúc này, Tuyên Tử Nguyệt cũng đã gọi thức ăn xong, thấy có không ít người nhìn mình bằng ánh mắt quái lạ, còn đang nghi hoặc, lập tức nhìn thấy một vị lão giả tràn đầy uy nghiêm, sắc mặt âm trầm nhìn mình.

Tuyên Tử Nguyệt sửng sốt, sau đó liền nhìn huy chương trước mặt

lão giả, ánh mắt cả kinh, không biết tại sao vị y sư nhất phẩm này lại nhìn cô như vậy.

Nhưng cô không dám chần chừ, vội vàng sải bước, cung kính nói:

- Xin chào, không biết...

- Cô là...

Nhìn cô gái đeo thẻ bài, không đeo huy chương trước ngực, Trương lão sư nhướng mày, ý thức được cô gái này cũng không phải người trong viện, sắc mặt trầm xuống thêm một phần, hỏi:

- Cô là ai?

- A, ngài là Trương lão sư...

Đầu óc Tuyên Tử Nguyệt nhanh chóng chuyển động, lập tức nhớ đến những người đã gặp trong Thiên Y Viện thời gian vừa qua, vội vàng cung kính trả lời:

- Xin chào Trương lão sư, tôi là Tuyên Tử Nguyệt, Tuyên gia ở Đông Nam.

- Tuyên gia Đông Nam? Tuyên Tử Nguyệt?

Trương lão sư hơi sửng sốt, ánh mắt lóe lên sự kinh ngạc, sắc mặt nhanh chóng ôn hòa xuống, nhìn Tuyên Tử Nguyệt, nói:

- Thì ra cô là bạn gái của tên tiểu tử Giang Nguyên?

- Vâng, đúng ạ, đúng ạ.

Nhìn biểu hiện ôn hòa trở lại của vị lão giả, Tuyên Tử Nguyệt cũng thở phào nhẹ nhõm, vội vàng gật đầu.

- Thế...

Trương lão sư nhìn Ngả Ny sau lưng, hỏi:

- Kia là?

- Đây là bạn của Giang Nguyên, bởi vì có một số chuyện nên tạm

thời cô ấy ở lại trong Thiên Y Viện một thời gian.

Thấy sắc mặt của Trương lão không còn giận dữ như trước, bắt đầu mỉm cười, Tuyên Tử Nguyệt cũng trấn định hơn.

- Bạn của Giang Nguyên? Tên tiểu tử này đúng là ấu tả, tại sao lại mang người ngoại quốc vào đây?

Trương lão cau mày nhìn Ngả Ny, sau đó cũng không nói gì nữa, chẳng qua gật đầu với Tuyên Tử Nguyệt một cái, nói:

- Bồn viện không cho phép người ngoại quốc vào đây. Nhưng nếu là bạn của Giang Nguyên, cô hãy trông chừng cho thật kỹ, đừng để cô ta chạy loạn khắp nơi, tránh đến những nơi không cần đến, biết chưa?

- Vâng, Trương lão yên tâm. Cháu chỉ mang cô ấy đi đi dạo gần đây thôi, sẽ không tùy tiện đến những chỗ khác.

Thấy Trương lão cũng không định truy cứu nữa, Tuyên Tử Nguyệt cũng thở phào một hơi. Dẫu sao người trước mặt cũng là y sư nhất phẩm, thành viên hội Viện ủy Thiên Y Viện. Nếu để cho ông mất hứng, Giang Nguyên cũng sẽ gặp phiền phức.

- Được rồi, đi ăn cơm đi. Người tới là khách, giúp Giang Nguyên chiêu đãi cho tốt. Đừng làm mất mặt Thiên Y Viện ta.

Trương lão bỏ lại một câu, sau đó bước vào bên trong.

Nhìn Trương lão bước vào phòng ăn riêng, tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm. Sắc mặt trắng bệch của Ngả Ny cũng khôi phục bình thường. Vừa rồi Trương lão cũng là cao thủ Thiên giai, khí tức uy nghiêm khiến cho cô bị giật mình một chút.

- Đây là ai vậy?

Đội Tuyên Tử Nguyệt ngồi xuống, Ngả Ny mới khấn trương hỏi.

- Thành viên của hội Viện ủy cao nhất của chỗ này.

Tuyên Tử Nguyệt nhỏ giọng nói:

- Đường như không thích người nước ngoài cho lắm. Nhưng sau khi ông ấy biết cô là bạn của Giang Nguyên, cũng không làm khó cô nữa.

- Hội viện ủy cao nhất?

Nghe xong, Ngã Ny cũng không nhin được mà le lưỡi, lúc này mới biết Giang Nguyên ở đây quả nhiên là lợi hại.

Chương 827: Công tử ra lệnh

Tâm trạng của Giang công tử Giang Nguyệt Minh không được tốt, hai hàng lông mày cau lại. Tất cả mọi người đều nhìn ra được tâm trạng của công tử đang không ổn.

Cho nên, người nào cũng cẩn thận, rất sợ chọc phải công tử gia, đây chính là tự tìm đường chết.

Một người đàn ông trung niên cường tráng dè dặt đứng bên cạnh Giang Nguyệt Minh, ngay cả thở cũng không dám thở mạnh, mồ hôi trên trán không ngừng rơi xuống, to như hạt đậu.

- Rốt cuộc các người đã làm gì, lại để cho người chạy đến được Hoa Hạ?

Ánh mắt Giang Nguyệt Minh lóe lên sự không kiên nhẫn, ngón tay thon dài nhẹ nhàng vuốt ve cái ly thủy tinh, lạnh lùng nhìn người đàn ông trung niên:

- Mấy tháng trước, các người nói để cho một con nhỏ ngoại quốc chạy thoát. Bây giờ ông lại nói cho tôi biết con nhỏ đó đã chạy đến Hoa Hạ. Hơn nữa các người còn không ngăn cản được, ngay cả người cũng mất dấu luôn.

- Thuộc hạ vô dụng, thuộc hạ đáng chết.

Mồ hôi trên trán người đàn ông trung niên càng lúc càng nhiều, lưng còng thêm mấy phần, khẩn trương nói.

Nhìn biểu hiện hoảng sợ của thuộc hạ, Giang Nguyệt Minh nhẹ

đưa ly rượu lên chóp mũi ngửi một cái. Ly rượu truyền đến mùi trái cây nhàn nhạt. Ánh mắt tức giận của Giang Nguyệt Minh thoáng tiêu tan mấy phần, liếc mắt nhìn người đàn ông trung niên, lãnh đạm nói:

- Triệu Đại Bảo...

- Có thuộc hạ.

Nghe công tử gọi tên mình, gương mặt khấn trương của người đàn ông lộ ra vẻ vui mừng. Nếu công tử gọi tên mình, nói rõ công tử còn chưa quá tức giận. Xem ra loại rượu mà ông ta cố ý tìm đến, công tử vẫn rất thích. Lần này vẫn còn hy vọng tránh được một kiếp.

Giang Nguyệt Minh nhìn Triệu Đại Bảo, lạnh giọng nói:

- Ông đi theo tôi cũng mấy năm rồi. Như vậy chuyện này tôi sẽ cho ông thêm cơ hội lần nữa. Ông cũng biết bốn đường đang trong tình trạng che giấu, tạm thời không thể để xảy ra sơ suất. Vì thế hãy đem chuyện này xử lý cho tốt. Nếu để xảy ra vấn đề nữa, công tử gia tôi cũng không bảo vệ được cho ông đâu.

- Vâng, vâng, cảm ơn công tử, thuộc hạ biết.

Người đàn ông trung niên thở phào một cái. Rốt cuộc cũng quá quan rồi, thậm chí ông ta hao phí khí lực tìm về rượu ngon, quả nhiên cũng có tác dụng. Nếu không, ông ta cũng không có vận khí tốt như vậy.

Nhìn người đàn ông trung niên rời khỏi phòng, Giang Nguyệt Minh cầm ly rượu trong tay, ánh mắt nheo lại, sau đó giống như tùy ý hỏi:

- Tình huống gần đây như thế nào rồi?

- Căn cứ theo tin tức, tình huống của chủ nhân Tế Thế Đình cũng không tệ. Tỷ lệ luyện đan thành công đã đạt đến hơn năm thành.

Một giọng nói bỗng nhiên vang lên trong bóng tối.

- Năm thành?

Lông mày của Giang Nguyệt Minh cau lại lần nữa, nói:

- Một luyện đan sư còn chưa đến ba mươi. Tế Thế Đỉnh lại không hoàn chỉnh, có thể cho ra đan dược thượng phẩm tỷ lệ thành công đến năm thành?

- Tin tức truyền về chính là như vậy.

Nghe giọng nói xác định, Giang công tử cau mày nói:

- Đây vẫn chỉ là Tế Thế Đỉnh không hoàn chỉnh. Theo nhu ông nói, tỷ lệ đối phương luyện ra đan dược siêu phẩm vẫn tương đối cao?

- Đúng. Tình huống của đỉnh chủ Tế Thế Đỉnh tương đối hiếm thấy. Nếu qua thêm hai ba năm nữa, tỷ lệ đối phương có thể luyện ra đan dược siêu phẩm sẽ vượt qua bốn thành.

Giọng nói kia vẫn lạnh như băng, trả lời.

- Vượt qua bốn thành? Nếu để cho hắn có được Tế Thế Đỉnh hoàn chỉnh, không phải trên ba năm là có thể luyện ra.

Ánh mắt Giang Nguyên hiện lên sự tàn khốc, lạnh lùng nói.

- Đúng vậy. Bên kia nói, với Tế Thế Đỉnh không hoàn chỉnh chỉ còn tám phần công hiệu của Tế Thế Đỉnh hoàn chỉnh. Nếu có thể tìm đúng nắp đỉnh của nó, không có gì là không thể xảy ra.

Giọng nói kia lên tiếng.

Giang Nguyệt Minh đưa tay gãi cằm, giống như có điều suy nghĩ:

- Bây giờ đã xác định được vị trí của nắp đỉnh ở đâu chưa?

- Đã xác định, ở Cổ bảo Lạp Tân.

Giọng nói kia trả lời.

- Cổ bảo Lạp Tân?

Ánh mắt Giang Nguyệt Minh hiện lên sự bất đắc dĩ:

- Có biện pháp mang về không?

- Tạm thời vẫn không có cách nào. Ở đó được canh chừng nghiêm ngặt, hơn nữa ở sâu trong Cổ bảo Lạp Tân còn có một vị thân vương đang ngủ say. Nấp đỉnh cách chỗ ngủ của y không xa. Cho nên, bây giờ không thể lấy được, chỉ có thể nghĩ biện pháp khác.

- Vậy thì từ từ suy nghĩ biện pháp.

Ngón tay thon dài gõ nhẹ trán một cái, sau đó mỉm cười tà mị:

- Hãy tăng cường liên lạc với Thiên Y Viện. Bây giờ hẳn bọn họ cũng đã phát hiện được chút gì đó. Nếu như vậy, chúng ta cũng không cần quá mức thấp điều. Dù sao cũng không thể ần núp bao lâu nữa. Nếu như cần thiết, vẫn phải bộc ra thủ đoạn cường lực.

Nghe Giang công tử nói, giọng nói kia có chút trầm mặc, thoáng dừng một chút, sau đó mới nói:

- Lão gia có đồng ý không?

- Không cần hỏi cha của tôi. Nếu lão tổ tông đã trao quyền cho tôi, hết thảy sẽ do tôi làm chủ.

Khóe miệng Giang Nguyệt Minh nhếch lên những lời nói lạnh lẽo đến hai phần.

Người kia hơi do dự một chút rồi trầm giọng nói:

- Vâng, thiếu gia.

Giang Nguyên có chút mệt mỏi bước ra khỏi phòng luyện đan. Sau khi xối hai gáo nước lạnh lên mặt, cảm giác mát lạnh khiến cho đầu óc của hắn thanh tỉnh hai phần, lúc này mới miễn cưỡng ra bên ngoài. Hắn nhìn một thanh niên đối diện khi thấy mình liền đứng lên, sau đó mới ngồi xuống, liền hỏi:

- Tình huống như thế nào?

- Chiều hướng của đối phương có chút cổ quái. Chúng tôi cũng đã giám sát đám lính đánh thuê, dường như bọn họ cũng không có động tác nào khác, hơn nữa còn chuẩn bị rời đi. Nhưng phía nước ngoài lại không tệ. Chúng tôi đã thu thập được tin tức tình báo cần thiết, cũng nhận được mục tiêu một lần nữa truyền đến tin tức.

Mặc dù không nhiều, nhưng vẫn có thể xác nhận đối phương vẫn an toàn, không có bất ngờ gì xảy ra. Dự đoán trong ba ngày nữa có thể phán định được đại khái vị trí của đối phương.

Người trẻ tuổi nhìn Giang Nguyên, ánh mắt thoáng hiện lên chút lo âu, nói:

- Nhưng chúng tôi vẫn không có biện pháp xác nhận lai lịch của đối phương.

- Không có cách nào xác nhận lai lịch đối phương?

Giang Nguyên miễn cưỡng dựa lưng vào ghế, cau mày nhìn người thanh niên. Hẳn hiểu ý đối phương. Với năng lực của tổ tình báo, nếu không rõ lai lịch của đối phương, rất đáng để coi trọng. Hắn thoáng trầm ngâm một chút rồi nói:

- Bất kể đối phương có lai lịch gì, trước cứu người ra đã.

- Được.

Nghe Giang Nguyên nói, người trẻ tuổi cũng thả lỏng được một chút. Bất kể đối phương có lai lịch như thế nào, Thiên Y Viện đến bây giờ vẫn chưa sợ bất kỳ ai. Điều duy nhất cần cân nhắc là có cần thiết hay không mà thôi. Nếu Giang Nguyên đã lên tiếng như vậy, tổ tình báo cũng không cần lo lắng điều gì. Nếu thật sự gây ra chuyện, có đỉnh chủ trước mặt, sẽ không bị cấp trên khiển trách.

Nhìn người trẻ tuổi rời đi, Giang Nguyên ngửa đầu lên ghế, nhìn bầu trời đầy sao, mím môi thở dài một cái.

Hắn rất sợ phiền toái, nhưng khi phiền toái tìm đến cửa, hắn sẽ không thoái lui. Nếu muốn đánh, vậy thì đánh thôi. Có Thiên Y Viện, ai sợ ai chứ? Vạn nhất không được, hắn gọi điện thoại cho mấy vị kia, bảo bọn họ cho người tiếp viện. Đến lúc đó cùng lắm bị Từ Khải Liễu và Chu Thế Dương mắng cho một trận. Dù sao, bây giờ rận nhiều còn không sợ cần.

Thở dài, Giang Nguyên quyết định về ngủ. Ngày mai hắn còn một đống việc cần làm.

Sáng hôm sau, Giang Nguyên bắt đầu luyện đan.

- Thất bại?

Người được mùi khét nhàn nhạt, Giang Nguyên cau mày. Điều này làm cho Đào Cường bên cạnh ngạc nhiên. Tại sao hôm nay y sĩ Giang Nguyên lại không được ổn định tinh thần. Ba lò đan được thưởng phẩm hôm qua toàn bộ thành công. Hôm nay hai lò thất bại một lò, tỷ số thành công đan được thưởng phẩm vượt qua tám thành, còn có cái gì không hài lòng nữa? Nên biết rằng trước kia chỉ có năm thành thôi. Thất bại là chuyện rất bình thường.

Chương 828: Trạng thái trăm phần trăm

- Thất bại?

Người được mùi khét nhàn nhạt, Giang Nguyên cau mày. Điều này làm cho Đào Cường bên cạnh ngạc nhiên. Tại sao hôm nay y sĩ Giang Nguyên lại không được ổn định tinh thần. Ba lò đan được thưởng phẩm hôm qua toàn bộ đều thành công. Hôm nay hai lò thất bại một lò, tỷ số thành công đan được thưởng phẩm vượt qua tám thành, còn có cái gì không hài lòng nữa? Nên biết rằng trước kia chỉ có năm thành thôi. Thất bại là chuyện rất bình thường.

Hơn nữa, một ngày luyện được ba lò đan được thưởng phẩm, trong viện này có mấy người dám luyện chứ? Đào Cường thật không hiểu vì sao y sĩ Giang Nguyên lại có biểu hiện như vậy? Nếu đổi lại là một người khác, một ngày ba lò, lại còn là thành đan, đã sớm cao hứng cười không khép miệng rồi.

Đào Cường nghĩ như vậy là chuyện bình thường, còn Giang Nguyên thì cảm tức. Lúc trước thất bại là do hấn cố ý, nhưng lần này là hấn dồn toàn bộ tinh thần nhưng vẫn thất bại. Điều này cũng chính là đại diện cho tỷ lệ luyện đan thành công của hấn cũng không phải trăm phần trăm.

Một khi không đạt đến trăm phần trăm thì chẳng khác nào lãng phí thời gian, hơn nữa còn bị trừ điểm. Hậu quả nghiêm trọng hơn là hấn không thể mau sớm đạt được tư cách luyện chế đan được siêu phẩm. Không thể luyện chế đan được siêu phẩm, địa vị của hấn trong nội viện chỉ cao nửa vời, không thể đạt đến uy nghiêm của thành viên hội Viện uy.

- Lần nữa.

Giang Nguyên cau mày, hừ một tiếng.

- Được.

Đào Cường không ngừng lấy mảnh vụn trong lò luyện đan, sau đó chỉ huy học đồ rửa lò luyện, rồi chuẩn bị một phần dược liệu

khác.

Thoáng bình tĩnh một chút, chờ lò luyện rửa xong, Giang Nguyên một lần nữa đứng trước lò, lãnh đạm nói:

- Bắt đầu.

- Hạ lửa một cấp.

Khi luyện chế lần thứ hai được một nửa, Giang Nguyên khẽ cau mày, cảm nhận khí tức từ bên trong đỉnh truyền đến, trầm giọng nói.

Đào Cường nhăn nút, đáp lại:

- Đã hạ lửa thêm một cấp, hiện tại đã đạt đến cấp 7.

Nhìn ngọn lửa thoáng ảm đạm một chút, Giang Nguyên hít một hơi thật sâu, sau đó nhăn mũi ngửi cái mùi từ trong đại đỉnh truyền ra, sắc mặt đột nhiên biến đổi, bởi vì hắn đã ngửi được một mùi vị nhàn nhạt khác thường.

Mùi vị như vậy nói rõ được vật có dị biến, lò đan lần này chỉ sợ lại bị hư.

- Tắt lửa, bế lô.

Mang theo một chút phiền muộn, Giang Nguyên khẽ hừ một tiếng, sau đó xoay người đặt móng ngồi lên ghế cách đó không xa, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Nghe Giang Nguyên nói, Đào Cường hơi sửng sốt, biết rằng lại thất bại, lập tức giao phó cho học đồ tiến hành rửa lò luyện đan.

Sau khi thông báo xong, nhìn Giang Nguyên nhắm mắt dựa lưng vào ghế nghỉ ngơi, trong lòng Đào Cường âm thầm thở dài. Thiên tư tuyệt kinh khủng của y sĩ Giang khiến người ta phải sợ hãi, nhưng dù sao tâm tính vẫn còn chưa đủ trầm ổn.

- Chuẩn bị thêm cho tôi một phần dược liệu mới.

Thoáng nghỉ ngơi một chút, Giang Nguyên đột nhiên mở mắt, nhìn

Đào Cường nói.

Nghe xong, Đào Cường thoáng chút chần chừ, thấy ánh mắt của đối phương ẩn chứa một sự không cam lòng, liền thở dài lần nữa, cảm thấy y nên có nghĩa vụ khuyên đối phương, vì vậy đã thấp giọng cười khổ:

- Y sĩ Giang Nguyên, xin thứ cho tôi lỡ mắng. Bây giờ tâm trạng của cậu không yên, hãy về nghỉ ngơi một chút cho thật khỏe. Đợi khi tinh thần bình ổn lại, ngày mai ta lại tiếp tục.

- Không sao. Thời gian còn đủ, luyện tiếp một lò.

Giang Nguyên cười nói.

- Nhưng...

Thấy Giang Nguyên cũng không có cái gì là không vui, Đào Cường hít một hơi thật sâu, sau đó thành khẩn nói:

- Bây giờ trạng thái của cậu không thích hợp luyện đan. Nếu không, cậu đối đan được thượng phẩm kia trước đi?

Nhìn ánh mắt thành khẩn của Đào Cường, Giang Nguyên mỉm cười vỗ vai y, nói:

- Đào Cường, đi đi. Tôi hiểu ý của anh, nhưng thời gian của tôi không còn nhiều. Yên tâm đi, tôi không làm loạn đâu.

Đào Cường nhún vai cười khổ. Cái gì nên làm cũng đã làm. Nếu Giang Nguyên cứ khẳng khẳng như vậy, y cũng không cần phải nói nhiều, xoay người đi chuẩn bị dược liệu.

Phòng dược liệu phản ứng trước giờ rất nhanh, chưa đầy mười lăm phút đã mang đến mấy loại dược liệu thượng phẩm.

- Y sĩ Giang Nguyên, có thể bắt đầu rồi

Sau khi nhận được dược liệu, Đào Cường lập tức gạt đầu nói với Giang Nguyên.

- Được, bắt đầu thôi.

Đang nhắm mắt dưỡng thần, Giang Nguyên mở mắt ra, đứng dậy bước đến chỗ đại đỉnh, trầm giọng nói.

- Bắt đầu.

Đào Cường điều khiển bàn phím, hướng mấy học đồ gặt đầu một cái.

- 3000ml nước.

Giang Nguyên lạnh lùng nói, ánh mắt cũng dần trở nên lãnh đạm, rất nhanh cả người tản ra một khí tức lạnh lùng.

Nghe bên tai truyền đến thanh âm không chút cảm xúc, Đào Cường kinh ngạc ngẩng đầu lên, vẫn là người quen thuộc nhưng cảm giác đã khác thường, không khỏi cau mày một cái, sau đó đem sự chú ý của mình tập trung lên bàn điều khiển.

Theo thời gian trôi qua, nghe bên tai truyền đến thanh âm lãnh đạm không tình cảm, nghi ngờ của Đào Cường lại càng nhiều hơn. Y phối hợp với Giang Nguyên cũng không phải một hai ngày. Khi luyện đan sư tập trung toàn bộ tinh thần vào luyện đan, lời nói như vậy cũng là chuyện bình thường, nhưng giống như Giang Nguyên thì chưa từng thấy bao giờ.

Ngày thường, Giang Nguyên luyện đan cũng tập trung tinh thần, nhưng không phải bộ dạng như bây giờ. Bây giờ hẳn giống như một người khác. Chẳng lẽ là bị kích thích vì hai lần thất bại vừa rồi?

Mang theo nghi ngờ, nhưng Đào Cường một chút cũng không dám khinh thường. Một lò đan dược thượng phẩm, giá trị không rẻ. Nếu để xảy ra sơ suất cho phần điều khiển, phiền toái sẽ rất lớn, lập tức không nói nhiều, toàn tâm lắng nghe lời nói của Giang Nguyên.

- Thanh đan xuất lò.

Nghe Giang Nguyên nói, Đào Cường rớt cuộc thở phào nhẹ nhõm, sau đó nhìn về phía Giang Nguyên. Xem ra lò đan lần này không có vấn đề gì. Chẳng qua trạng thái của vị y sĩ bây giờ đúng là có chút cổ quái.

Nhưng y nhìn Giang Nguyên, chỉ thấy đối phương giống như bị đóng băng rồi đang tan ra. Khí tức trên người dần dần khôi phục sinh khí. Đôi khi Giang Nguyên quay người lại, gương mặt mỉm cười, chẳng chút khác thường, vô cùng tự tin, giống như người kia không phải là hắn.

Lúc này Giang Nguyên cũng không còn nôn nóng nữa. Bởi vì hắn xác nhận, bất kể tình huống nào, chỉ cần hắn tiến vào trạng thái Không Minh, như vậy sẽ đạt được trạng thái trầm tĩnh tốt nhất.

Chương 829: Nghị luận

Ngồi trong phòng làm việc của Viện trưởng, biểu hiện của y sư La Thiên Minh có chút cổ quái nhưng cũng có chút hưng phấn lẫn nghi ngờ, thấy hai hàng lông mày của Viện trưởng Từ Khả Liễu cũng cau lại.

- Lão La, hôm nay rốt cuộc ông có chuyện gì? Có chuyện thì phải mau nói với tôi, để tôi còn tranh thủ xử lý.

Buông văn kiện trong tay xuống, Từ Khả Liễu nhìn La Thiên Minh, cười khổ nói.

- Có chuyện, đương nhiên là có chuyện.

La Thiên Minh cười khổ, sau đó thở dài nhìn Từ Khả Liễu:

- Viện trưởng, tôi có chút nghi ngờ nên đến nói với bà một chút.

- Có chuyện gì thì nói đi.

Từ Khả Liễu nói.

- Giang Nguyên, trong ba ngày tổng cộng luyện được mười lò đan dược thượng phẩm.

La Thiên Minh nói.

- Mười lò đan dược thượng phẩm? Ba ngày?

Nghe được lời này, mặt Từ Khả Liễu không khỏi cứng đờ. Trong

viện, người có tư cách lâu đời nhất, một ngày nhiều nhất cũng chỉ luyện được có hai lò. Tiểu tử này ba ngày luyện mười lò, không phải đang nổi điên sao?

Khi còn chưa kịp nói Giang Nguyên đang nổi điên, Từ Khải Liễu bỗng nhiên chú ý đến biểu hiện cổ quái trên gương mặt La Thiên Minh, lập tức trong lòng đánh bộp, hít một hơi thật sâu, hỏi:

- Mười lò thành công mấy lò?

- Tám lò.

La Thiên Minh không chút chậm trễ đáp lời. Nhìn biểu hiện kinh ngạc trên gương mặt Từ Khải Liễu, liền hài lòng cười nói:

- Ba lò ngày thứ nhất thành công toàn bộ. Ngày thứ hai, hai lò thất bại, một lò thành công. Nó liên điên cuồng luyện lò thứ tư, thành công. Sau đó, ba lò ngày hôm qua cũng đã toàn bộ thành công.

Từ Khải Liễu đột nhiên có cảm giác chất xám của mình hôm nay không đủ xài. Tỷ lệ thành công đan được thượng phẩm là 80%, điều này cũng không tính là gì. Mấy vị luyện đan sư tư lịch nhất dường như cũng có tỷ lệ thành công này.

Nhưng mấy ngày trước, Giang Nguyên còn đang dừng lại ở tỷ lệ 50%. Bây giờ mới qua được bao lâu chứ?

Ba ngày luyện mười lò đan được thượng phẩm, liên tiếp thành công bốn lò, sau đó thất bại hai lò, sau đó điên cuồng luyện thành công lò thứ tư. Ngày thứ ba thành công tiếp ba lò. Với số liệu này, ý nghĩa dường như có chút khác biệt.

Thoáng phân tích một chút, Từ Khải Liễu kinh hãi ngẩng đầu nhìn La Thiên Minh, dường như hiểu ra tại sao La Thiên Minh lại đến đây. Chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi, Giang Nguyên đã tăng tỷ lệ thành công lên 30%.

Hơn nữa, sau khi thất bại liên tục hai lò, còn có thể luyện tiếp một lò, lại còn thành công. Ba lò của ngày hôm sau cũng không thất bại lò nào, điều này nói rõ Giang Nguyên đối với việc khống chế tinh thần đã đạt đến trình độ cực kỳ đáng sợ.

Không ai có thể trong trạng thái không yên ổn, luyện chế ra lò đan dược thượng phẩm mà không xảy ra bất cứ vấn đề gì.

Hơn nữa còn thành công ba lò cho ngày hôm sau.

Nếu không phải người điên, nếu không phải thiên tài, cho dù có Tế Thế Đỉnh, cũng chưa chắc có thể thành công.

- Lão...lão La.

Cho dù bà là Viện trưởng, cũng không nhận được mà nuốt nước miếng nhìn La Thiên Minh, ánh mắt lóe lên tia sáng kỳ dị:

- Tiếp tục như vậy, chúng ta có thể đem Minh Đan Dược đưa cho hẳn luyện chế được không?

- Không biết. Cho nên tôi mới tìm bà để hỏi.

La Thiên Minh đưa tay lên xoa mặt. Tỷ lệ thành công 50% của Giang Nguyên, ông còn có thể tiếp nhận. Ông chỉ muốn Giang Nguyên mau sớm gia tăng tỷ lệ thành công, trải qua mấy năm sẽ có tư cách tiếp xúc với đan dược siêu phẩm.

Nhưng trước mắt chỉ mới trải qua có mấy ngày, Giang Nguyên dường như đã có tư cách tiếp xúc. Đây cũng là nguyên nhân khiến ông phải đi tìm Từ Khải Liễu. Tốc độ này thật sự quá kinh khủng, kinh khủng đến mức làm cho người có thâm niên như ông cũng không cách nào tiếp nhận.

Hai người im lặng hồi lâu, Từ Khải Liễu đột nhiên bưng tỉnh, nhìn La Thiên Minh, sau đó cười nói:

- Bất kể thế nào đây cũng là chuyện tốt. Hai chúng ta đúng là già quá mà trở nên hồ đồ, vì cái này mà rầu rĩ. Nếu hôm nay tiểu tử này còn có thể luyện ra ba lò đan dược thượng phẩm, chúng ta sẽ quyết định như vậy.

Từ Khải Liễu vừa nói xong, La Thiên Minh sửng sốt một chút rồi bật cười. Đúng rồi, đây chính là chuyện tốt, tại sao lại làm cho nó phức tạp lên chứ?

Phòng luyện đan số 1 vốn là phòng khiến người ta chú ý nhất. Tình

huống này tất nhiên không chỉ có một mình La Thiên Minh nhận được tin tức, Chu Thế Dương cũng rất nhanh biết được tình huống.

Sắc mặt Chu Thế Dương có chút âm trầm. Ban đầu ông ta chơi xấu Giang Nguyên, tuy nói Lưu Mộc Dương đã chiếu cố mà không truy cứu việc này, nhưng ông ta cũng không dám hạ thủ chơi xấu Giang Nguyên lần nữa. Lúc này chỉ có thể hận trời hận đất mà thôi.

Đối với các vị Thiên y sư và thành viên hội Viện ủy khác, đại đa số đều vui vẻ. Dù sao, thân là thành viên hội Viện ủy, việc hưng suy của viện vẫn khiến bọn họ phải khẩn trương. Trước mắt, với tốc độ phát triển thần tốc như vậy của Giang Nguyên, bọn họ tất nhiên là cao hứng, cũng mong chờ tình huống kế tiếp của Giang Nguyên.

Nếu Giang Nguyên vẫn tiếp tục duy trì phong độ như vậy, có Tế Thế Đỉnh trong tay, những đan dược đã tuyệt tích hoặc sắp tuyệt tích rất có thể sẽ được bổ sung, hoặc một lần nữa hiện thế.

Đây chính là phúc của Thiên Y Viện. Trong thời điểm mấu chốt như thế này đã tìm về được Tế Thế Đỉnh, thậm chí còn có được một kỳ tài từ trên trời rơi xuống như thế, đúng thật là chi phúc của viện. Mọi người âm thầm suy đoán, nếu Giang Nguyên có thể luyện ra được đan dược siêu phẩm, nội viện rốt cuộc nên có phần thưởng như thế nào cho hắn.

27 tuổi, y sư nhất phẩm, luyện đan sư cao cấp, đỉnh chủ Tế Thế Đỉnh, đúng là khiến người ta phải đau đầu.

Dựa theo ghi chép, đỉnh chủ Tế Thế Đỉnh tất nhiên sẽ là thành viên hội Viện ủy, nhưng khi Giang Nguyên nhận chức đỉnh chủ, chẳng qua chỉ là y sư nhất phẩm. Hơn nữa cũng chỉ mới 27 tuổi. Cho dù có luyện ra được đan dược siêu phẩm, cũng không thể trở thành thành viên chính thức của hội Viện ủy. Chẳng lẽ lại đem loại trừ bốn chữ “hội nghị mở rộng” của tư cách “thành viên dự bị hội nghị mở rộng hội Viện ủy” sao?

Mọi người phỏng đoán, cuối cùng phát hiện vấn đề đúng là khó khăn không nhỏ. Nhưng chỉ thoáng than thở hai câu thì không còn bàn tán nữa. Nếu nói muốn như thế đâu cũng phải là năm vị Thiên y

sư nhức đầu. Dù sao đến lúc đó mình chỉ phụ trách giờ tay hay không giờ tay là được.

Chương 830: Dễ như trở bàn tay

Lúc này Giang Nguyên cũng không như mọi người suy nghĩ, chăm chỉ lo luyện đan, mà là đang ngồi trong phòng làm việc của tổ tình báo, lẳng lặng nhìn mười mấy màn ảnh cùng với một hàng nhân viên tình báo phía trước tiến hành chỉ huy.

Ngả Ny ngồi bên cạnh Giang Nguyên, mở to mắt nhìn hình ảnh trước mặt, ánh mắt tràn đầy kinh hãi.

Cô phát hiện dường như mình vẫn còn quá coi thường tổ chức cổ quái của Giang Nguyên.

- Tổ thứ nhất hoàn thành lên vào, trong vòng năm phút hoàn thành giải trừ hệ thống báo động. Tổ thứ hai, tổ thứ ba chuẩn bị tiến vào.

Dưới sự chỉ huy tác chiến, mấy nhân viên được trang bị vũ trang đầy đủ nhanh chóng lên vào một căn biệt thự vùng ngoại ô. Vòng ngoài có hai tổ nhân viên mang theo vũ khí hạng nặng, phụ trách canh gác và đợi lệnh, tùy thời tiến hành chặn đánh và tiếp viện.

Mười mấy màn ảnh hiện lên tình huống của các phương hướng lên vào cùng với tình huống quan trắc của nhân viên đợi lệnh vòng ngoài.

- Vòng ngoài đã quét xong, xác nhận mục tiêu đang ở bên trong.

Mười mấy tiếng vang nhỏ xú vang lên, người phụ trách hiện trường bên kia trầm giọng báo cáo.

- Được, tổ thứ nhất, thứ hai, thứ ba bắt đầu tiến vào, hết sức tránh bại lộ. Một khi bại lộ, phải mở cường công, nhất định phải đảm bảo mục tiêu an toàn.

- Được, tổ thứ nhất, thứ hai, thứ ba tiến vào.

Theo mệnh lệnh, thành viên ba tổ tác chiến đã thuận lợi giải trừ hệ thống báo động lập tức cầm vũ khí, một đường tiến vào bên trong biệt thự theo ba lối.

Vòng ngoài đã được dọn sạch, mặc dù biệt thự rất lớn, nhưng dưới động tác của Thiên Y Viện, rất nhanh đã bị đột phá.

Giang Nguyên đối với cách đánh bất ngờ như vậy vẫn rất thành thạo. Nhìn ba tổ tác chiến xông vào đầu vào đấy, trong lòng cũng cảm thấy xúc động. Thiên Y Viện đúng là không có cái nào yếu kém. Thực lực của mỗi một tổ đều không kém thực lực Cô Lang năm đó.

Người trong biệt thự cũng tương đối có thực lực, nhưng rõ ràng không nghĩ đến sẽ có người xâm nhập. Bị đánh bất ngờ từ ba hướng, trải qua giao đấu ngắn ngủi, hiện trường rất nhanh trở lại bình thường.

Nhìn thành viên thuộc quyền của Thiên Y Viện nhanh chóng hạ gục đối phương, Ngã Ny vô cùng ngạc nhiên. Mặc dù cô không phải là chưa từng tham gia tác chiến như thế, nhưng rất ít khi nhìn thấy hành động bất ngờ nhanh đến như vậy, phối hợp lưu loát, tấn công không góc chết, chỉ trong mấy phút đã đột phá phòng thủ.

- Hải Bác.

Nhìn bóng người xuất hiện trên màn ảnh, Ngã Ny không nhận được vui mừng kêu lên.

Lúc này, bên kia cũng truyền đến thanh âm báo cáo:

- Mục tiêu xác nhận, tổng cộng có mười sáu người, toàn bộ đã được tìm thấy. Yêu cầu rút lui.

- Chấp thuận rút lui.

Người chỉ huy tác chiến nhận được mệnh lệnh, trong vòng hai phút, tất cả đều rút lui khỏi biệt thự, sau đó được hai tiểu đội bên ngoài bảo vệ, nhanh chóng rời khỏi hiện trường.

Nhìn những chiếc xe việt dã lao đi, Giang Nguyên cũng thở phào

nhẹ nhõm. Nếu đã cứu được người, vấn đề cũng không lớn. Bây giờ cho dù có người chặn đánh, năm tiểu tổ thuộc quyền Thiên Y Viện cùng với hai chiếc trực thăng được trang bị vũ trang đầy đủ cách đó ngàn thước đủ để bảo vệ cho tất cả mọi người an toàn rút lui.

Không ngoài sở liệu, người của Thiên Y Viện vừa mới rút lui được năm trăm mét, trên màn hình liền hiện lên hình ảnh vệ tinh, nhân viên phụ trách liền lên tiếng:

- Phát hiện có ba trực thăng đang bay đến gần. Căn cứ theo hướng đi, dự đoán khoảng năm phút sẽ gặp đội ngũ của chúng ta.

Nghe được lời này, sắc mặt Ngã Ny liền căng thẳng, còn Giang Nguyên thì vẫn không thay đổi, bình tĩnh nhìn lên màn hình. Đối với tình huống như vậy, tổ tình báo tất nhiên là đã kịp chuẩn bị. Hai chiếc trực thăng được trang bị vũ trang đầy đủ cùng với các thành viên mang theo vũ khí bên dưới cũng không phải là quả hồng mềm.

- Chuẩn bị sẵn sàng, tiêu diệt hết đối phương.

Vị chỉ huy tác chiến lạnh giọng nói.

- Rõ.

Nghe thanh âm xác nhận bên kia truyền đến, hai chiếc trực thăng nhanh chóng khởi động nhưng không cất cánh, mà trong đoàn xe có năm sáu người chui ra từ nóc xe, sau đó đỡ lấy hỏa tiễn đồng đội gác lên, nhắm ngay hướng của đối phương.

Thấy sáu hỏa tiễn đã lên nòng, cùng với hai chiếc trực thăng được trang bị vũ trang đầy đủ, Ngã Ny vốn đang khẩn trương liền thở phào nhẹ nhõm. Xem ra không có vấn đề gì lớn.

Hết thấy cũng không còn nghi ngờ gì. Ba chiếc trực thăng kia còn chưa kịp đến gần thì đã bị hỏa tiễn lao đến. Hai chiếc trực thăng nổ ầm trên không.

Một chiếc còn lại liền quay đầu bỏ chạy. Còn chưa kịp chạy bao xa, đã bị hai chiếc trực thăng của Thiên Y Viện bắn chết.

Lúc này, một nhân viên tình báo bước nhanh đến, thấp giọng nói bên tai Giang Nguyên.

Chương 831: Luyện Hình đan

- Đều đang đợi tôi luyện đan?

Chân mày Giang Nguyên nhướn lên, sau đó lại nhìn đoàn xe đã thông suốt trên màn hình, nhẹ nhàng gật đầu một cái, nhìn khuôn mặt tươi cười của nhân viên tình báo, mỉm cười cảm ơn nói:

- Được, cảm ơn, làm phiền rồi!

- Đâu có, đâu có... Giang y sĩ khách sáo rồi!

Nhân viên tình báo này nghe Giang Nguyên cảm ơn trên mặt liền nở nụ cười vui vẻ, vội vàng khiêm tốn nói. Anh ta nhận được tin, thấy tình thế bên này đã định liền vội vàng lên báo cho Giang y sĩ này chính là muốn bán một nhân tình. Giờ anh ta thấy được cảm ơn thì cũng biết chắc chắn đối phương đã nhớ được mình nên dĩ nhiên là rất hài lòng.

Đợi sau khi nhân viên tình báo kia lui ra, Giang Nguyên đứng dậy đi về phía viên chỉ huy tác chiến, nói:

- Đội trưởng Dương, chuyện tiếp theo phải nhờ anh rồi!

- A? Vâng... Giang y sĩ xin cứ tự nhiên, vấn đề tiếp theo không lớn lắm...

Đội trưởng Dương kia nghe thấy Giang Nguyên nói vậy liền sửng sốt một chút, sau đó liền xoay người lại cười nói:

- Đợi sau khi hoàn thành, tôi sẽ lập tức thông báo cho anh!

- Được...

Giang Nguyên gật đầu cười một tiếng, sau đó nhìn về phía Ngả Ny bên cạnh, nói:

- Ngả Ny, giờ tôi có chút việc phải ra ngoài, nếu cô không yên tâm

thì cứ ở đây nhé?

- Ồ... được, anh cứ đi làm việc đi, tôi xem thêm chút nữa...

Nghe Giang Nguyên nói vậy, Ngả Ny vội vàng gật đầu một cái, dù sao ở đây có người chỉ huy, hơn nữa bọn Hải Bác tạm thời đã thoát khỏi vây khốn, có lẽ không có vấn đề gì lớn.

Nhân viên tình báo ban nay đến báo cáo thấy Giang Nguyên ra khỏi phòng giám sát thì trên mặt lộ tia xúc động. Vị này tuy trẻ tuổi nhưng mấy năm qua thực sự đã trở thành một nhân vật lớn rất tài giỏi. Giờ mình còn có thể bán cho đối phương một nhân tình chứ sau này chắc hẳn sẽ không đến lượt mình đâu.

Phòng luyện đan số 1 mấy ngày nay trên căn bản đều do Giang Nguyên chuyên dùng. Tuy sáng Giang Nguyên chưa tới, nhưng vẫn để trống, không ai sử dụng. Dĩ nhiên, có không ít người muốn dùng. Dầu sao Phòng luyện đan số 1 cũng là phòng luyện đan tốt nhất Thiên Y viện, các điều kiện và dược liệu cũng đầy đủ nhất.

Chỉ cần là luyện đan sư cao cấp đều có thể xin phép sử dụng. Nhưng sau khi chuyển Tề Thế Đỉnh vào Phòng luyện đan số 1 thì không ai không biết xấu hổ xin phép vào. Tuy có thể đổi đỉnh, nhưng luyện đan sư cao cấp đều năm sáu chục tuổi trở lên, ai lại không biết xấu hổ đi tranh giành địa bàn với Giang Nguyên hơn hai mươi tuổi chứ?

Đặc biệt là hai ngày nay, những vị luyện đan sư cao cấp đều chú ý đến chủ Tề Thế Đỉnh này. Dĩ nhiên họ cũng đã nhìn thấy tốc độ và thực lực kinh khủng của Giang Nguyên. Cho nên dù Phòng luyện đan số 1 trống thì dĩ nhiên bọn họ cũng không tiện đến Phòng luyện đan số 1.

Đào Cường thấy Giang Nguyên đi vào thì cũng rất vui mừng. Mấy ngày nay Giang Nguyên thật sự làm cho anh ta quá vui mừng. Vốn anh ta cũng muốn xem hôm nay có phải vị này vẫn có thể luyện ra vài lò đan dược thượng phẩm không. Nếu vẫn có thể luyện ra ba lò, vậy thì y sĩ Giang Nguyên này chẳng những là chủ Tề Thế Đỉnh, mà e là cái danh hiệu “Đệ nhất luyện đan sư” cũng không thể nào chạy thoát được.

Dù là ai cũng không thể đảm bảo tỷ lệ luyện đan được thượng phẩm thành công hơn 90%...

- Giang y sĩ... Hôm nay vẫn là Đan được thượng phẩm à?

Đào Cường thăm dò nhìn Giang Nguyên nói.

- Đúng... hôm nay luyện Luyện Hình đan...

Giang Nguyên bình tĩnh gật đầu nói.

- Luyện Hình đan?

Đào Cường nghe thấy lời này thì hơi sửng sốt một chút. Mấy ngày nay, những đan được thượng phẩm mà Giang Nguyên luyện hầu hết đều là đan được bổ khí tu thân, chẳng hạn Hồng Vân Đan, Nguyên Phong Đan, Thiên Hương Đan. Nhưng hôm nay lại là Luyện Hình đan, chủ yếu dùng để luyện thể. Khống chế lửa, thời gian không giống với những loại đan được đã luyện trước. Năng lực nắm chắc hai phương diện này có yêu cầu khá cao, nếu không quen tay rất khó thành công. So với Nguyên Phong Đan thì không hề dễ hơn.

Giang Nguyên gần như chưa từng luyện chế loại đan được này, hơn nữa Luyện Hình Đan cũng được coi là một loại đan được tương đối không phổ biến.

Nhìn chung những vị luyện đan sư cao cấp rất ít khi luyện chế. Trong tình huống thông thường, nếu không phải tồn kho trong viện không đủ, trên căn bản các luyện đan sư sẽ không ra tay luyện chế.

Trong lúc mọi người đang chú ý đến bên này, Hn y sĩ đột nhiên đổi sang luyện Luyện Hình Đan này hình như quá không cần thiết, không bằng tiếp tục luyện những loại đan được vừa quen thuộc lại hot như Nguyên Phong Đan hoặc Hồng Vân Đan. Chỉ cần luyện thêm 3 lò đan được ra lò nữa, ai có thể ngờ ngờ chủ Tề Thế Đỉnh Giang Nguyên này nữa chứ?

Có điều, Đào Cường đã hiểu tính cách Giang Nguyên. Mặc dù anh ta nghi ngờ nhưng cũng không nói lời nào, lập tức ngồi vào máy tính gửi những loại thuốc cần dùng cho ban Dược liệu.

Trong thời gian chờ được liệu đến, Giang Nguyên cũng không nói lời nào, chỉ đứng trước Tề Thế Đỉnh, đưa tay nhẹ nhàng cầm tại Tề Thế Đỉnh, yên lặng đưa nội khí lưu chuyển trong thân đỉnh, cảm nhận tình hình hướng đi của nội khí, đường vân của Tề Thế Đỉnh. Đồng thời, trong đầu hần một lần nữa nhanh chóng hiện ra quá trình luyện chế Luyện Hình Đan.

Lúc này hần luyện chế Luyện Hình Đan cũng là bất đắc dĩ. Hần đã từng là thành viên của Cô Lang nên hiểu rất rõ ý nghĩa của cuộc chiến ứng cứu.

Với phòng thủ bên đó của đối phương, nếu không phải bên trong có mười mấy người Hải Bác ở trong làm nội ứng, tìm được cơ hội động tay động chân trong hệ thống báo động, Thiên Y viện cũng không thể nào dễ dàng tùy tiện đột phá phòng ngự để vào trong như vậy.

Hơn nữa sau chuyện này, chỉ mấy phút là có ba chiếc trực thăng vũ trang đến tiếp viện, rõ ràng là lực lượng vũ trang thường trú xung quanh. Thực lực của đối phương rõ ràng không đơn giản như những gì đồng nghiệp đã tưởng tượng trước, giờ va chạm chính diện với đối phương, còn phải cứu tất cả mọi người, chuyện này chắc chắn sẽ không dễ giải quyết như vậy.

Nếu đã động thủ, vậy thì càng không có đường lui. Chuyện này do hần mà ra, nhưng đối địch lại ở Thiên Y viện. Lần này chộc phải phiền phức lớn như vậy, thân phận của mình vẫn chưa đủ.

Phải mau chóng thể hiện đủ thực lực mới có thể khiến Hội đồng viện để ý đến chuyện này rồi toàn lực ủng hộ. Tình hình trước mắt, cách chứng minh thực lực chính là luyện chế các loại đan dược thượng phẩm. Nếu ngay cả loại đan dược hiếm gặp như Luyện Hình Đan cũng có thể luyện chế thành công, vậy thì thời gian được Hội đồng viện cho phép tiếp xúc với đan dược siêu phẩm sẽ nhanh chóng được rút ngắn.

Và địa vị của mình cũng nhanh chóng được ổn định, từ đó có thể khiến Thiên Y viện ủng hộ chuyện này. Nếu không Hội đồng viện chắc chắn sẽ không đồng ý trêu vào thế lực ngoại vực mạnh mẽ và khai chiến với họ.

Tiến độ của lò luyện đan thứ nhất, Giang Nguyên không làm quá nhanh. Lần đầu tiên hắn tiếp xúc với loại đan dược này, tuy có kinh nghiệm truyền thừa nhưng vẫn phải hết sức cẩn thận.

Đào Cường nhìn thấy Giang Nguyên thông thạo ra lệnh cùng với tốc độ không nhanh không chậm, hơn nữa còn có vẻ rất lãnh đạm thì trong lòng anh ta càng bình tĩnh hơn. Căn cứ theo kinh nghiệm gần đây, trong tình huống thế này, vị Giang Nguyên y sĩ này đã liên tục luyện chế thành công năm lò đan dược thượng phẩm, tỷ lệ thành công là 100%. Nếu theo lý thuyết thì lò này cũng sẽ không xảy ra vấn đề.

- Bỏ Kim Ti Thảo Đốn.

Vẻ mặt Giang Nguyên lãnh đạm, trong tầm nhìn chỉ hai màu đen trắng chỉ còn tồn tại Tề Thế Đỉnh. Mạch nội khí Tề Thế Đỉnh như rồng, nhiệt độ trong đỉnh Giang Nguyên nắm rõ như lòng bàn tay, không hề có chút lơ là...

Chương 832: Cầu viện khẩn cấp

- Cốt toái bổ 200g.

- Tăng lửa cấp 2...

Luyện Hình Đan, tính liệt, vị tân, có hiệu quả luyện thể hóa hình, yêu cầu về lực lửa trong quá trình luyện hóa cũng cực cao, không thể dùng văn hỏa ôn dưỡng, phải dùng võ hỏa tinh luyện, cho nên yêu cầu khống chế hỏa lực cực cao.

Quá trình luyện chế này, thứ nhất là phải phòng ngừa hỏa lực không đủ dẫn đến không thể thúc đẩy được dược hiệu, thứ hai cũng phải ngăn ngừa hỏa lực quá mạnh dẫn đến dược vật bị tiêu hao.

Hai điều này vô cùng quan trọng, chỉ cần sơ sẩy một chút có thể khiến luyện đan thất bại; cho nên Đào Cường không dám lơ là đối với những chỉ thị khống chế hỏa lực Giang Nguyên đưa ra. Chỉ cần Giang Nguyên đưa ra mệnh lệnh là lập tức tiến hành điều chỉnh hỏa lực, thời gian để điều chỉnh hỏa lực không quá 2 giây.

Tuy về phương diện giúp đỡ luyện đan Đào Cường cũng đã thuộc hàng sư phụ trong phòng luyện đan, rất có năng lực nhưng lúc này trán vẫn bắt đầu toát mồ hôi, sợ là xảy ra chuyện gì không may.

Lúc này giọng Giang Nguyên vẫn rất bình tĩnh, từng bước từng bước ra lệnh, khi thì thêm lửa, khi thì hạ nhiệt, khiến Đào Cường bậ bụ chân tay. Những từng câu từng chữ của hắn không hề rối, giống như những gì trước mắt chỉ là trò chơi.

- Hôm nay Giang Nguyên luyện Luyện Hình Đan?

Bên La lão y sư La Thiên Minh và Thiên y sư Từ Khải Liễu nhận được tin liền nhìn nhau một cái, sắc mặt khê động. Dĩ nhiên bọn họ đều nắm rất rõ những đan dược Giang Nguyên đã luyện mấy ngày nay. Giờ, Giang Nguyên đột nhiên luyện Luyện Hình Đan, hai người thoáng nghi hoặc một chút liền biết suy nghĩ của Giang Nguyên.

- Thăng nhóc này không đơn giản.

Thiên y sư Từ Khải Liễu cảm thán lắc đầu một cái, nói:

- Suy nghĩ của chúng ta vốn là chỉ cần hôm nay nó luyện ra được ba lò đan dược thượng phẩm thì sẽ để cấp với Hội đồng viện cho Giang Nguyên tiếp xúc với phương thuốc đan dược siêu phẩm. Đồng thời đốc thúc Giang Nguyên nhanh chóng làm quen với những loại đan dược thượng phẩm khác, sau đó sẽ nhìn tiến độ bắt đầu siêu phẩm.

- Nhưng bây giờ... nếu thăng nhóc này ngay cả Luyện Hình Đan cũng có thể luyện được, vậy thì tiến độ tiếp xúc đan dược siêu phẩm có thể trực tiếp đẩy nhanh rồi...

Nói tới đây, Thiên y sư Từ Khải Liễu liếc nhìn La Thiên Minh vẻ mặt đặc sắc bên cạnh, lắc đầu cười khổ nói:

- Đồ đệ này của anh thật sự khiến người ta rất bất ngờ!

La lão y sư La Thiên Minh lúc này sắc mặt cổ quái, lắc đầu cười thờ dài nói:

- Thăng nhóc này cho tới giờ tôi vẫn chưa thể nhìn thấu nó. Không

biết trong đầu nó rốt cuộc đang suy nghĩ gì. Người làm thầy như tôi bây giờ trên cơ bản không giúp được gì, chỉ có thể ở bên giúp đỡ một chút thôi...

Thiên y sư Từ Khải Liễu nhìn biểu cảm của La lão y sư La Thiên Minh mỉm cười nói:

- Được rồi, chúng ta chuẩn bị một chút, ngày mai mở cuộc họp Hội đồng viện đi. Nếu thằng nhóc này có thể luyện được Luyện Hình Đan, vậy thì chỉ cần nó thành công 2 lò, chúng ta sẽ đề cập đến việc cho nó bắt đầu tiếp xúc với đan dược siêu phẩm...

- Ừm ừm... như vậy thì tốt quá!

La lão y sư La Thiên Minh hài lòng gật đầu một cái. Ông tương đối yên tâm với người bạn già này. Hai năm nay nếu không có bà, Giang Nguyên không thể ở trong Thiên Y viện thuận lợi đến thế.

Có điều lúc này trong mắt La lão y sư La Thiên Minh vẫn lóe lên tia nghi hoặc và lo lắng, sau đó ông cau mày nói với Thiên y sư Từ Khải Liễu:

- Gần đây hình như Giang Nguyên dẫn một người bạn nước ngoài đến, hình như có dùng đến Phòng tình báo, mà hành động cũng không nhỏ đâu. Thằng nhóc này trước nay tính cách không kích động đến thế, chẳng lẽ...

Thiên y sư Từ Khải Liễu nhìn vẻ lo âu lóe lên trong mắt La Thiên Minh liền nhẹ nhàng gật đầu, nói:

- Chuyện này tôi cũng có nghe nói, có điều có lẽ thằng này không phải kiểu không biết nặng nhẹ...

- Ờ, ờ...

La lão y sư La Thiên Minh nhẹ nhàng lắc đầu một cái, cười khổ nói:

- Thằng nhóc này là một người trọng tình nghĩa, có nhiều lúc chưa chắc đã biết nặng nhẹ...

Thiên y sư Từ Khải Liễu thoáng trầm mặc một chút, sau đó gật đầu

nói:

- Đã như vậy, tôi sẽ bảo Phòng tình báo đem các tài liệu liên quan đến xem...

Trong phòng giám sát của Phòng tình báo.

Lúc này bầu không khí ở đây tương đối căng thẳng, không vì Giang Nguyên vừa mới rời đi mà không khí nhẹ nhàng thoải mái bớt.

Quan chỉ huy tác chiến đội trưởng Dương lúc này sắc mặt âm trầm, trầm giọng nói:

- Di chuyển mục tiêu lên trục thẳng, cứ di chuyển trước, còn những mục tiêu thứ yếu khác sẽ do đoàn xe hộ tống toàn lực hấp dẫn phe địch, nhất định phải lao ra khỏi vòng vây!

- Đã hồi xung quanh trong một giờ đồng hồ có thể có tiếp viện...

Đội trưởng Dương vừa hạ một loạt mệnh lệnh, Hải Bắc liền được di chuyển đến một chiếc trục thẳng vũ trang, sau đó lại đổi phương hướng, dốc toàn lực lao đi. Đội xe còn lại cùng với một chiếc trục thẳng vũ trang giữ nguyên phương hướng lao nhanh về phía trước.

Lúc này sắc mặt Annie cũng cực kỳ khó coi, rõ ràng đã thuận lợi cứu đám Hải Bắc ra, nhưng giờ trên vệ tinh hiện rõ, lại có mấy chiếc trục thẳng vũ trang cùng với mấy đội xe vũ trang đang đuổi theo bọn Hải Bắc ở đằng xa. Lúc này trong lòng cô bắt đầu căng thẳng. Vốn cô cho rằng lực lượng của đối phương tương đối mạnh, nhưng giờ cô mới hiểu, hóa ra lần này thế lực đối mặt lại khổng lồ quá sức tưởng tượng.

- Xung quanh trong một giờ không thể tiếp viện...

Một nhân viên tình báo sau khi nhanh chóng gõ trên bàn phím một lúc, quay đầu nhìn về phía đội trưởng Dương sau lưng, trầm giọng nói:

- Đội trưởng, trước mắt chỉ có một đường tiếp viện duy nhất, là chiến cơ quân đội địa phương.

- Quân đội địa phương?

Sắc mặt đội trưởng Dương hơi biến đổi, nhìn những điểm đỏ đang nhanh chóng đến gần thể hiện trên màn ảnh vệ tinh, sau khi thoáng trầm mặc một chút liền quay đầu nhìn về phía Giang Nguyên vừa mới ngồi, cuối cùng hít một hơi thật sâu, nói:

- Được, liên lạc với quân đội địa phương...

- Đội trưởng, yêu cầu quyền hạn cấp 2 cần được Trưởng phòng phê duyệt...

Nhân viên tình báo kia lại một lần nữa trầm giọng báo.

- Ngại, gửi đơn xin, có lẽ Trưởng phòng biết hành động lần này.

Lúc này sắc mặt đội trưởng Dương không thay đổi, chỉ một lần nữa trầm giọng ra lệnh.

- Vâng...

Hai phút sau, nhân viên tình báo kia một lần nữa báo lại:

- Phê chuẩn được thông qua, bên ngoài đang liên hệ với đối phương...

- Thành, nhờ họ nhanh lên một chút.

Đội trưởng Dương chậm rãi gật đầu một cái, sau đó lại nhìn đồng hồ đeo tay của mình, trên mặt lộ vẻ lo lắng. Anh ta rất rõ hình của tiểu quốc này, quân đội thối nát hỗn loạn, đây cũng là một trong những nguyên nhân Phòng tình báo có thể điều động được đối phương. Nhưng giờ yêu cầu đối phương sử dụng phi cơ chiến đấu cứu viện khẩn cấp, đối phương chắc chắn sẽ đòi hỏi rất nhiều, hơn nữa cho dù đồng ý với điều kiện của đối phương thì có thể sẽ tiếp tục đòi thêm.

Có điều, anh ta cũng tin, bên ngoài có lẽ sẽ hiểu rõ tình hình hiện tại, chắc chắn sẽ sớm nắm được mọi thứ trong tay.

Lúc này Annie cũng mặt đầy căng thẳng. Vốn cô nhìn thấy đối phương lại một lần nữa phái lực lượng truy kích thì trong lòng bất

đầu cảm thấy hơi tuyệt vọng. Tuy bên kia đã sắp xếp trực thăng đưa Hải Bắc đi, nhưng rõ ràng lực lượng của đối phương ở quốc gia này tương đối mạnh mẽ, lần này không biết có thể đảm bảo an toàn chạy thoát không.

Chưa nói đến những đồng nghiệp khác đang ở trong đội xe. Dưới lực lượng lớn mạnh như vậy của đối phương, cho dù Hải Bắc có thể thuận lợi chạy khỏi, mười mấy người trong đội xe còn lại chỉ e không thể sống sót được quá một nửa.

Có điều, nếu bên này thật sự có thể điều động máy bay chiến đấu của quân đội địa phương như họ nói thì vẫn còn có hy vọng.

Chương 833: Máy bay chiến đấu đến cứu viện

Trên khuôn mặt của quan chỉ huy tác chiến lúc này lộ ra vẻ kiên quyết. Trên nóc xe của mấy chiếc xe mở đường lúc này đều đã gác súng máy, cửa sổ hai bên đều được mở ra, nhân viên vũ trang đều đã nâng vũ khí đưa ra ngoài cửa sổ, bất cứ lúc nào cũng có thể tiến hành xúc chiến với đối phương.

Hỏa tiễn dạng vác vai của mấy chiếc xe phía sau đã một lần nữa gắn xong, nhắm thẳng lên bầu trời, chuẩn bị sẵn để công kích.

Mọi người đều biết, lần này tình báo lấy được vội vàng, tuy nói nắm được chuẩn xác địa điểm và tình hình nơi nhốt con tin, nhưng phỏng đoán về lực lượng tiếp viện của đối phương thiếu nghiêm trọng; mặc dù đã điều động lực lượng mạnh nhất có thể, nhưng đối mặt với tình huống đột phát như thế này, lần này chỉ có thể tử chiến.

- Dự trù còn năm phút nữa là tiến hành chiến đấu...

Quan chỉ huy hiện trường nhìn hình ảnh truyền đến từ vệ tinh trong mắt lộ ra tia lạnh lẽo, trầm giọng nói vào tai nghe:

- Tất cả mọi người chuẩn bị sẵn sàng...

Sau khi phát ra mệnh lệnh này, quan chỉ huy hiện trường đưa tay nhẹ nhàng nhấn tai nghe, trầm giọng hỏi:

- Xác nhận lần cuối, vẫn có tiếp viện đúng không?

- Ban ngoại vụ đang liên lạc... chờ một chút!

Vẻ mặt của Đội trưởng Dương có chút lo âu, nhưng lúc này Ban ngoại vụ vẫn chưa có câu trả lời, anh ta cũng chỉ có thể trả lời như vậy.

Thời gian trôi qua rất nhanh, mắt thấy hai bên càng ngày càng đến gần, cuối cùng nhân viên tình báo cũng một lần nữa lên tiếng nói:

- Tiếp viện xác nhận, hai chiếc F-15 dự trù có thể đến trong vòng hai mươi phút nữa, có trang bị pháo thăng thiên đối không và đối địa...

- Được... yêu cầu tiếp nhận quyền chỉ huy máy bay chiến đấu...

- Rõ...

Đội trưởng Dương nhận được xác nhận tiếp viện thì nhấn vào phím truyền tin, thông báo:

- Kiên trì hai mươi phút, hai chiếc máy bay chiến đấu sẽ tiếp viện...

- Rõ...

Quan chỉ huy hiện trường nhận được xác nhận tiếp viện thì tinh thần cũng chấn động. Lực lượng của đối phương rất mạnh, muốn rút lui an toàn là không thể nào. Nhưng nếu chỉ cần kiên trì hai mươi phút thì không phải vấn đề quá lớn.

- Các anh em, không trì hoãn nữa, trực tiếp đột phá... Trong vòng hai mươi phút máy bay chiến đấu sẽ tiếp viện...

Quan chỉ huy hiện trường vừa truyền tin ra, trên các chiếc xe đều vang lên tiếng hoan hô. Hành động lần này đã điều động tất cả lực lượng có thể sở tại, vốn họ nghĩ không thể nào có thêm tiếp viện nữa, nhưng không ngờ, cấp trên vẫn cử máy bay chiến đấu đến.

Có hai chiếc máy bay chiến đấu, lần này coi như có hy vọng thoát thân rồi.

- Móa... Lão Dương, lần này cấp trên chịu chơi thật ấy. Hai chiếc máy bay chiến đấu này chắc cũng tốn không ít ấy nhỉ?

Lúc này quan chỉ huy hiện trường đã thoải mái hơn nên trêu chọc Đội trưởng Dương.

- Chắc chắn không ít... Anh không phải không biết tình hình quân đội bên đó, giờ cộng thêm pháo thăng thiên gì đó, không tốn vài triệu đô la Mỹ sao có thể điều động được họ...

Lúc này về mặt Đội trưởng Dương cũng đầy cảm thán. Lần này y sĩ Giang Nguyên đúng là tốn khá nhiều máu rồi.

- Hì hì... mấy triệu đô la Mỹ... anh em chúng ta hai năm cũng không kiếm được...

Trên mặt quan chỉ huy hiện trường nở nụ cười đắc ý, sau đó nói:

- Bây giờ chỉ hy vọng mấy thằng nhóc lái máy bay kia đáng tin một chút, nếu không mấy triệu đô la Mỹ này tiêu xài hoang phí mất rồi...

- Có lẽ không đâu, bên lão Mỹ tốn nhiều công sức, cử ít nhất hơn mười giáo quan phi hành đến. Nếu ngay cả chút hành động này còn không đáng tin thì còn làm được cái quần què gì nữa...

Lúc này đội trưởng Dương cũng toét miệng cười, trấn an nói.

- Vậy được... Lão Dương, xem ra chúng ta còn có cơ hội gặp lại, về rồi nói chuyện tiếp, chuẩn bị làm việc thôi...

Quan chỉ huy hiện trường nhìn đồng hồ đeo tay rồi gạt đầu một cái, sau đó liền vứt laptop trong tay xuống, cầm khẩu AK47 lên, cười hí hóp mắt lớn tiếng hét lên:

- Các anh em, lên tinh thần nào, lần này sau khi trở về ông đây sẽ mời mọi người uống một bữa thật phê...

- Được...

Cùng với tiếng hoan hô vang lên, cả đoàn xe đột nhiên tăng tốc, lao về phía trước...

Trên bầu trời cách đó không xa, mấy chấm đen mang theo tiếng âm âm nhanh chóng đến gần...

Năm quả FIM-92 bắn thẳng lên trời, lao về phía những chấm đen càng lúc càng lớn kia.

Chiếc trực thăng của Thiên Y viện lúc này đang ở phía xa xa sau đoàn xe, nó đã không được phép tham gia cuộc chiến trên không. Với tình huống này, việc nó phải làm, là bảo tồn thực lực, cung cấp hỏa lực che chở phía sau đoàn xe, quét dọn đường đi.

Trên trực thăng không trang bị hỏa tiễn đối không đối địa gì, chỉ có pháo thẳng thiên loại nhỏ cùng với hai khẩu súng máy hạng nặng, dùng để giọng đường công thành là tốt nhất.

- Pằng pằng...

Trong mỗi đạn đầy trời, đối phương vẫn có hai chiếc trực thăng không thể thoát khỏi truy kích của FIM-92, bị bắn bể thành pháo hoa cực lớn giữa bầu trời.

Dưới sự uy hiếp như vậy, ba chiếc trực thăng còn lại lúc này cũng không dám tới gần lẫn nữa, chỉ đứng từ xa dùng súng máy hạng nặng bắn càn, thỉnh thoảng lại bắn ra một hai quả pháo thẳng thiên, chặn đoàn xe.

Quan chỉ huy hiện trường thấy uy hiếp đối phương thuận lợi liền lớn tiếng kêu lên:

- Xông lên... tăng tốc xông lên...

Lúc này đội xe cũng bắt đầu tiếp xúc với đội xe của đối phương, súng máy trên nóc xe cũng bắn đầu bắn từng ngọn lửa về phía đối phương.

Nhìn những ngọn lửa bắn khắp nơi trên màn hình cùng những tiếng kêu là thảm thiết thỉnh thoảng truyền đến, trong căn phòng tác chiến yên tĩnh lúc này đã sắp ếp xong mọi việc đang nhìn các bộ đội hiện trường tác chiến. Chỉ huy từ xa giờ chỉ có thể có tác

dụng dự đoán báo động nữa thôi.

Trong cơn mưa đạn, trong máy truyền tin thỉnh thoảng truyền đến những tiếng rên thảm. Đây là âm thanh thành viên phe mình bị bắn trúng. Những người ở đây nghe thấy âm thanh này ai nấy đều phiền muộn.

Có điều nhân viên không chế tình báo vẫn nhìn chăm chăm ảnh vệ tinh, tìm kiếm lỗ đột phá hữu dụng để bất cứ lúc nào cũng có thể thông báo tình hình cho quan chỉ huy hiện trường.

Chiếc trực thăng ở đằng sau lúc cũng xông về phía trước, một chuỗi pháo thăng thiên bắn lên con đường phía trước đoàn xe, làm lật hai chiếc xe bọc thép đang chặn đánh, dọn sạch đường tiến lên cho đoàn xe.

- Cần thận...

Nhân viên lái trực thăng ấn nút bắn pháo thăng thiên trong tay, đang chuẩn bị dọn dẹp thêm hai chiếc xe cho đoàn xe thì nghe thấy trong tai nghe truyền đến tiếng hét, thế là anh ta không để ý đến chuyện nổ súng nữa mà đề mạnh cần điều khiển.

Trong lúc mất tốc độ, thân trực thăng bị chấn động mạnh một cái, một tiếng nổ mạnh từ phía sau truyền tới.

- Mẹ kiếp...

Nhân viên lái trực thăng cảm thấy chỉ tập trung ở phần cánh đuôi liền thở phào nhẹ nhõm, sau đó hai tay nắm chặt thanh điều khiển. Mặc dù không có cánh đuôi trực thăng đang nhanh chóng xoay tròn rơi xuống, nhưng nếu như có thể duy trì sự cân bằng cho thân trực thăng thì vẫn có thể chạy thoát.

- Ầm...

Chiếc trực thăng rơi song song với mặt đất, mặc dù không nổ nhưng vẫn bị biến dạng. Cái cánh lớn sau khi đụng mạnh xuống đất rồi cuộc cũng dừng lại.

Một chiếc xe trong đoàn xe lập tức cua sang, vọt đến trước chiếc trực thăng rồi dừng lại, hai chiến sĩ từ trong xe xông ra, bắt đầu

cứu những người trong trực thăng.

- Khụ khụ...

Nhân viên điều khiển ho ra máu được kéo ra khỏi buồng lái, còn người ngồi bên cạnh ghế lái lúc này ngực đã bị một ống sắt xuyên qua, không còn thở nữa.

- Đi...

Sau khi kéo nhân viên điều khiển lên xe, một chiến sĩ mò trong túi ra một ống chích đâm vào cổ nhân viên điều khiển, sau khi bơm thuốc vào thì cười nói:

- Người anh em, mạng lớn... Cậu không chết được đâu, bọn anh nhất định sẽ đưa cậu ra ngoài...

- Khụ... được... nhất định phải xông ra...

Nhân viên điều khiển vừa ho ra máu vừa cười lớn:

- Phó lái của tôi đã chết, tôi phải sống khỏe mạnh thay cậu ấy...

- Ầm...

Một chiếc xe hàng trước của đoàn xe dưới sự công kích của pháo thăng thiên dạng vác vai của đối phương lúc này bỗng nhiên bị nổ thành một đóa hoa lửa.

- Móa...

Đội trưởng Dương tức giận mắng một tiếng, có điều cũng không bất ngờ. Nếu đối phương ngay cả trực thăng vũ trang cũng có thể phá ra năm chiếc, loại hỏa lực hạng nặng dĩ nhiên cũng sẽ có. Có điều chắc chắn đối phương kiêng kỵ người đang ở trong tay mình cho nên mới mãi không dùng đến vũ khí nặng.

Giờ đã đến thời điểm mấu chốt, chắc đối phương đã chuẩn bị bất chấp tất cả.

Ba chiếc trực thăng còn lại của đối phương lúc này cũng bắt đầu dần dần áp sát, xem ra đã chuẩn bị để đánh tan cả đoàn xe.

- Máy bay chiến đấu còn bao lâu nữa mới đến?

Đội trưởng Dương lạnh giọng hỏi.

- Dự trù trong vòng năm phút nữa sẽ đến chiến trường...

Nhân viên khống chế tình huống trầm giọng trả lời.

- Được... Chuẩn bị nhận quyền khống chế, đầu tiên là phải quét sạch lực lượng trên không của đối phương, tiếp đến là dọn đường cho đoàn xe...

Quan chỉ huy hiện trường nhận được tin, tinh thần chấn động, trầm giọng nói:

- Các anh em, mở hết hỏa lực...

- Rõ!

Nhân viên Thiên Y viện nhận được mệnh lệnh, bốn quả FIM-92 phía sau một lần nữa nhô ra khỏi nóc xe, ba quả FIM-92 bắn thẳng lên mấy chiếc trực thăng trên bầu trời, còn một thanh bắn một chiếc xe bọc thép của đối phương bay đi.

Lần này đoàn xe trang bị tổng cộng mười mấy quả FIM-92, vốn chỉ để đề phòng vạn nhất, không ngờ lần này lại gặp lực lượng cản trở mạnh đến vậy, cho nên mới tiết kiệm không dùng, đợi đến thời điểm mấu chốt hẵng tính.

Bây giờ tiếp viện đã tới, như vậy chẳng cần phải giữ lại làm gì nữa.

Có điều, rõ ràng lần này đối phương đã có sự chuẩn bị. Ba quả FIM-92 vừa bắn ra, bên kia bắn ra đạn mỗi giăng đầy trời, đồng thời ba chiếc trực thăng cũng bắt đầu triển khai các chiến thuật quay mũi...

- Ầm...

Lần này chỉ có một chiếc trực thăng bị bắn trúng, bể tan thành giữa bầu trời. Còn hai quả FIM-92 khác đã đạn mỗi dịp kích nổ, điều này khiến mọi người vô cùng tiếc nuối.

Có điều cũng may, một quả FIM-92 khác đã bắn trúng chiếc xe bọc thép cản đường, biến đổi phương thành một mảnh sắt vụn.

- Xông lên...

Nhân lúc hai chiếc trực thăng còn chưa bay vững lại, đoàn xe lại một lần nữa tăng tốc lao về phía trước. Giờ tiếp viện đã sắp đến rồi, chỉ cần kiên trì thêm một lúc nữa, lực lượng của đối phương sẽ bị tiêu diệt hơn một nửa. Đến lúc đó dĩ nhiên không thể nào giữ đoàn xe lại được nữa.

Đối phương cũng không hoảng hốt, hai chiếc trực thăng còn lại từ xa bay đến, thỉnh thoảng lại quét súng máy hạng nặng cùng với mấy quả tên lửa thỉnh thoảng uy hiếp đoàn xe. Còn mấy chiếc xe bọc thép thì diễu võ dương oai đuổi theo hai bên, tiến hành công kích đoàn xe.

Đối phương hiểu rất rõ, hỏa lực hạng nặng cỡ FIM-92 không thể nào trang bị quá nhiều, giờ hẳn đã xài gần hết. Nếu không phải ban này có mấy quả FIM-92 thì không thể chỉ còn lại hai chiếc trực thăng trên không trung rồi.

Không có hỏa lực nặng, chỉ dựa vào mấy quả pháo thăng thiên thì họ chẳng thêm sợ hãi. Họ chỉ chậm rãi cuốn lấy đám người này thì từ từ sẽ giải quyết được họ thôi.

Chương 834: Thất bại trong gang tấc

- Đuổi theo chúng, chúng không chạy thoát đâu...

Một tên cao to tóc vàng dẫn đầu bên này trong mắt lóe lên tia lạnh lẽo nhìn đoàn xe lao nhanh về phía trước, lạnh giọng cười nói:

- Tất cả mọi người nhắm kỹ mấy chiếc xe trước sau, chăm sóc nhiều một chút, ba chiếc xe chính giữa thì đừng để ý đến.

- Rồi...

Mọi người đồng thanh kêu lên, súng đạn trong tay bắn về mấy chiếc xe không chút lưu tình:

- Đội trưởng yên tâm, mấy thằng đáng chết này không chạy thoát đâu...

- Pằng pằng pằng...

Cơn mưa đạn bắn vào thân xe, ép cho mấy chiến sĩ không ngẩng đầu nổi, chỉ có thể nhân lúc xe đổi hướng đưa súng ra ngoài cửa sổ bắn trả vài phát.

- Mẹ nó... Lần này đúng là chộc phải tổ ông vò vể. Sao máy bay chiến đấu còn chưa tới, chúng ta sắp xong đời rồi...

Một người đàn ông trung niên râu quai nón thở hồng hộc thay băng đạn trong tay, nhổ một bãi nước bọt, sau đó lại đưa súng ra ngoài xe, bắn mấy chiếc xe đuổi theo phía sau hai phát, sau khi ép hết hỏa lực của đối phương liền đưa tay kéo một quả lựu đạn rồi ném ra sau.

Chiếc xe phía sau vang lên tiếng thắng gấp và chuyển hướng, sau đó là một tiếng nổ lớn vang lên, người râu quai nón hừ giọng nói:

- Biết trước thế này thì đã mang theo vài quả pháo thăng thiên...

- Biết trước, biết trước thì chúng ta đã mang đủ các thứ đến rồi, giờ nói thì được cái quái gì...

Một thanh niên khác nâng súng bắn về phía sau hai phát, sau đó lập tức thu lại, hừ giọng nói:

- Ai ngờ thực lực bọn chúng mạnh vậy... Mọe kiếp, tám chiếc trực thăng, may là bọn chúng không có FIM-92, chỉ có mấy quả pháo thăng thiên, nếu không chúng ta xong đời từ lâu rồi.

- Pằng pằng pằng...

Lúc này lại một cơn mưa đạn bắn đến khiến cửa sổ vang lên những tiếng động vang dội. Chàng thanh niên kia rút đầu, nói vào trong tai nghe:

- Đội trưởng, máy bay chiến đấu có tới không? Cứ tiếp tục thế này thì chúng ta chết chắc rồi.

- Tới rồi, tới rồi... Một phút, một phút nữa...

Quan chỉ huy hiện trường ở bên kia oang oang nói:

- Tăng tốc, nới rộng khoảng cách. Máy thăng nhóc con bên nước này ai biết mất mũi có tốt không, bắn có giỏi không, mọi người cẩn thận một chút đừng để bị chúng làm cho vạ lây.

- Được rồi... Tăng tốc rồi...

Những lái xe nghe thấy vậy đều đồng loạt hét lớn, chân đạp mạnh chân ga. Nơi này không thể so với các nước lớn, có vài tên có thể lái được máy bay chiến đấu đã không tệ rồi. Còn chuyện trình độ bắn thì không thể trông đợi quá, đừng có để họ làm rối, lôi cả mình vào cuộc thì xui xẻo đấy.

Đội trưởng của đối phương thấy đoàn xe đột nhiên tăng tốc độ liền lớn tiếng hét lên:

- Muốn chạy à? Không có cửa đâu. Các anh em cho trực thăng bay lên trước, cản lại cho tôi...

Hai chiếc trực thăng lượn quần cách đó không xa nghe đội trưởng nói vậy thì bắt đầu áp sát về phía trước. Vài tiếng “xì xì xì” vang lên, lại mấy quả pháo thăng thiên bắn xuống, đánh cho hai chiếc xe tăng trước rối loạn, khó khăn né tập kích của pháo thăng thiên.

Chiếc xe phía trước rối loạn khiến cho cả đoàn xe chậm lại.

- Haha, các anh em, lên... mấy tên này chạy không thoát đâu...

Tên tóc vàng đắc ý cười to hai tiếng, đang định chỉ huy tất cả mọi người đuổi theo, đột nhiên nghe thấy phía trước có tiếng động lớn vang lên.

- Cái gì?

Tên tóc vàng sửng sốt một chút, sau đó thò đầu nhìn, chỉ thấy hai cái bóng đen lớn lướt qua đỉnh đầu.

- Máy bay chiến đấu?

Tên tóc vàng quay đầu nhìn về phía hai cái bóng đen biến mất, không khỏi ngây ngẩn, nơi này sao có thể xuất hiện máy bay chiến đấu?

Gã còn chưa hồi phục tinh thần thì thấy hai chiếc máy bay chiến đấu lại từ bên đó bay lại, rõ ràng là đang bay về phía này.

Gã tóc vàng biến sắc.

Gã đang định nói gì đó vào tai nghe thì thấy chỗ máy bay chiến đấu đang bay đến có hai làn khói trắng bốc lên, sau đó bắn ra.

- Tên lửa!

Gã tóc vàng sợ hãi kêu lên một tiếng, lập tức nhìn thấy vô số đạn mồi đang tản ra giữa không trung, nhưng đã không kịp nữa rồi.

Hai quả tên lửa đã bắn đúng mục tiêu, khiến hai chiếc trực thăng vừa mới thực hiện động tác né tránh nổ tan tành giữa bầu trời.

- Oa...

Những thành viên của đoàn xe phía trước reo hò, còn Đội trưởng Dương cách đó mấy chục ngàn cây số cũng thở phào nhẹ nhõm, xem ra lão Mỹ này đúng là tổn không ít sức lực. Hai phi công này cũng không kém lắm.

- Yêu cầu bọn họ tiến hành công kích trên đất liền, dọn đường cho đoàn xe.

- Rồi...

Nhân viên không chế lập tức khóa chặt mấy chiếc xe bọc thép ở cuối cùng có hỏa lực mạnh nhất chuyển cho hai chiếc máy bay chiến đấu bên kia...

- Các anh em, chạy mau...

Quan chỉ huy hiện trường nhận được tin hai chiếc máy bay chiến đấu bên trên đã bắn tên lửa thì lúc này không để ý đến vui mừng, gân cổ hét đoàn xe mau chóng chạy đi. Đối không và đối địa là hai chuyện khác nhau. Bên trên chỉ có hai chiếc trực thăng động chạp,

chỉ cần từng được huấn luyện trên căn bản đều có thể bắn trúng, không thể nào bắn nhầm vào người khác.

Nhưng tên lửa đối địa, mọi người đều ở chung một ổ với nhau, nói không chừng sẽ bị bắn trúng mình.

- Ầm ầm ầm...

Mọi người vừa nghe đội trưởng nói vậy thì không để ý chuyện nổ súng nữa, ai nấy đều rúc cổ vào trong xe, chỉ mong xe chạy nhanh một chút.

Mấy chiếc xe của phe địch đuổi theo phía sau làm sao không hiểu rõ, lúc này trong lòng hoảng sợ vội vàng tăng tốc tán loạn đuổi theo. Ở nơi bằng phẳng thế này, bị máy bay chiến đấu đuổi kịp thì không có cửa chạy trốn nữa. Giờ họ chỉ kỳ vọng đối phương đừng nhắm vào mình. Chiếc máy bay chiến đấu này cùng lắm chỉ mang vài quả tên lửa đối địa. Giờ chỉ cần đi gần với đoàn xe kia thì nói không chừng có thể thoát được.

- Xoẹt xoẹt...

Hai chiếc máy bay chiến đấu lộn mào một cái quay đầu, sau đó đồng loạt bắn ra hai quả tên lửa.

- Chạy...

Nhìn thấy hai làn khói trắng đang bắn về phía mình, cho dù là bên ta hay bên địch đều hoảng sợ hết to, vội vàng nhấn chân ga phóng về phía trước, chỉ cầu mong cho mình không trúng đạn.

- Ầm...

Lại có hai chiếc xe nổ tung. Quan chỉ huy hiện trường nghe thấy tiếng nổ từ sau lưng truyền tới liên lau mồ hôi một cái, thở phào nhẹ nhõm, nói:

- Mọi người không sao chứ?

- Không sao...

Hai chiếc xe bọc thép ban nãy phách lỏi đã trúng đạn, chiếc xe cuối

cùng báo cáo lên:

- Mau chạy đi, đừng chần chừ nữa, chắc lát nữa lại bắn nữa đây...

Mọi người nghe vậy lại liều mạng bỏ chạy.

Phòng tác chiến. Annie nhìn thấy cảnh tượng trên màn ảnh sắc mặt dần dễ coi hơn. Mặc dù Hải Bắc đã rời đi trước, nhưng mười mấy người còn lại đều là người quen đã từng hợp tác chung. Hơn nữa người Giang Nguyên cử đi cũng vì họ nên mới bị hao tổn ở đây, Annie cảm thấy tương đối áy náy.

Thấy giờ tình hình đã khá hơn, chỉ cần cắt đuôi được đám đuổi theo, vậy thì tiếp theo có lẽ không có vấn đề gì.

Giang Nguyên luyện đan rất tỉ mỉ, cũng rất cẩn thận...

Mặc dù trước kia hắn chưa từng luyện chế Luyện Hình Đan, nhưng có những kinh nghiệm truyền thừa ở, ở trạng thái Trống rỗng thì sẽ không có chuyện rắc rối gì xảy ra.

Lò Luyện Hình Đan thứ nhất sau khi tốn mất năm tiếng đồng hồ đã thuận lợi ra lò.

Giang Nguyên nhận bình thuốc Đào Cường mặt đầy cảm thán đưa qua, mở nắp bình ra nhẹ nhàng ngửi một cái rồi cười hài lòng, sau đó nói:

- Chuẩn bị lò thứ hai...

Hai lò tiếp theo cũng thuận lợi hoàn thành. Lò thứ hai tốn bốn tiếng, lò thứ ba tốn bốn tiếng.

- Luyện ra ba lò Luyện Hình Đan...

Thiên y sư Từ Khải Liễu nghe thấy tin này thì vẻ mặt bình tĩnh, không hề có chút kinh ngạc, chỉ dừng dừng nói với La lão y sư La Thiên Minh:

- Được rồi, ngày mai hãy xin Hội đồng viện thông qua, cho nó được tiếp xúc với đơn thuốc đan dược siêu phẩm đi...

- Được...

Là sư phụ của Giang Nguyên, lúc này vẻ mặt của La lão y sư La Thiên Minh cũng rất bình tĩnh. Giờ ông đã không còn gì để nói về gã đệ tử này của mình rồi. Thậm chí ông còn tin, ngày mai sau khi Hội đồng viện thông qua cho Giang Nguyên được tiếp xúc với đơn thuốc đan dược siêu phẩm, chỉ e đến ngày hôm sau Giang Nguyên đã xin được luyện đan rồi.

Có điều, La Thiên Minh vẫn có chút bận tâm nói:

- Nhưng tiếp xúc với đơn thuốc đan dược siêu phẩm nhanh như vậy, Hội đồng viện có thể thông qua sao?

Thiên y sư Từ Khả Liễn lại không chút lo lắng, lãnh đạm cười nói:

- Đừng lo... Nếu Giang Nguyên có thực lực, mà đơn thuốc này trước sau gì cũng phải đưa cho nó, vậy thì đưa sớm một chút vẫn hơn. Tôi nghĩ mọi người sẽ hiểu điều này...

Về những người quan tâm đến chuyện này, lúc này sau khi nghe tin cũng kinh ngạc, sau đó là chết lặng, cùng lắm là lại bất đắc dĩ thở dài một hơi, chẳng hạn như đồng chí Thiên y sư Chu Thế Dương.

Sau khi Giang Nguyên ra khỏi phòng luyện đan đã nhận được một tin tức không hay lắm. Hải Bác mất tích.

Sau khi nhóm người đi cùng đoàn xe chạy thoát, đã ngồi lên thuyền Thiên Y viện sắp xếp rời đi... Còn chiếc trực thăng trốn đi trước, sau khi hạ cánh có một nhóm người hộ tống Hải Bác đi tụ họp với mọi người đã lặng lẽ mất tích; bao gồm hai chiến sĩ hộ tống cũng đều biến mất không tung tích.

Sắc mặt Giang Nguyên hơi khó coi, ngồi ở trong phòng tác chiến, đưa tay nhẹ nhàng vỗ vai Annie gương mặt vô cùng căng thẳng, nhìn về phía Đội trưởng Dương, cười khổ nói:

- Có chuyện gì xảy ra vậy?

Lúc này vẻ mặt Đội trưởng Dương cũng cực kém. Tiêu tốn nhiều sức lực như vậy cuối cùng cũng coi như hoàn thành nhiệm vụ,

nhưng không ngờ lại xảy ra sai sót thế này.

- Xin lỗi, y sĩ Giang Nguyên. Có lẽ đã bị đối phương chặn lại giữa đường... người của chúng tôi đã lưu lại toàn bộ, bắt đầu theo dõi, hẳn rất nhanh sẽ có tin tức!

Đội trưởng Dương xanh mặt đảm bảo với Giang Nguyên.

- Tôi tin vào năng lực của mọi người... mau tìm đi!

Giang Nguyên cũng không muốn nhiều lời, Đội trưởng Dương bọn họ đều là chuyên gia của phương diện này, so với mình chắc chắn là giỏi hơn rất nhiều. Hắn lập tức trầm giọng gật đầu nói:

- Sau khi tìm được thì thông báo ngay cho tôi, nhất định phải cứu được Hải Bác ra, toàn bộ chi phí cần thiết, tôi chắc chắn sẽ chi trả hết!

- Rõ...

Nhìn biểu cảm của Giang Nguyên Đội trưởng Dương cũng biết, lần này những mục tiêu khác chỉ là thứ yếu. Những mục tiêu chủ yếu thì đã mất, nhiệm vụ trên căn bản coi như đã thất bại. Anh ta lập tức vội vàng đáp lời. Đây không phải Giang Nguyên đang gây áp lực cho anh ta. Là nhân viên của Thiên Y viện, hơn nữa bỏ ra cái giá lớn như vậy mà vẫn thất bại trong gang tấc, anh ta không còn mặt mũi gặp ai nữa.

Chương 835: Tranh luận trong cuộc họp Hội đồng viện

Cuộc họp Hội đồng viện lần này tương đối náo nhiệt. Lật xem tài liệu về tình hình luyện đan của Giang Nguyên trong thời gian gần đây, không ít thành viên của Hội đồng viện đều hít một hơi lạnh.

- Mỗi ngày luyện 3 lò một lần, hơn nữa đều là đan dược thượng phẩm, chủng loại cũng khác nhau, tỷ lệ luyện thành công đạt trên 90%...

Đồng chí Thiên y sư Liêu Long Căn gần đây đang xử lý vài chuyện,

không chú ý lắm đến tình hình Giang Nguyên, giờ đọc tài liệu báo cáo thì thấy hơi choáng váng. Ông không tìm được kinh ngạc nhìn về phía Thiên y sư Từ Khải Liễu ngồi ở vị trí chủ tọa, muốn xác định xem đây có phải nói đùa không.

Thiên y sư Liêu Long Căn nhìn thấy vẻ mặt đầy bình tĩnh của Thiên y sư Từ Khải Liễu thì lập tức nở nụ cười hững hờ. Xem ra chuyện này không giả rồi.

- Được rồi... Mọi người cũng xem qua tài liệu rồi. Căn cứ theo tình hình trước mắt, tôi đề nghị cho Giang Nguyên đơn thuốc của đan dược siêu phẩm. Cho cậu ấy nhanh chóng làm quen với loại đan dược này, đồng thời cho cậu ấy những ghi chép của chủ đỉnh tiền nhiệm, để chuẩn bị sẵn cho công tác luyện chế đan dược siêu phẩm sau này...

Thiên y sư Từ Khải Liễu nhìn mọi người, lãnh đạm nói:

- Không biết ý mọi người như thế nào?

Mọi người nhìn nhau một cái, Liêu Long Căn đang định cười lên tiếng, Chu Thế Dương đã vội vàng nói:

- Tôi cảm thấy như vậy hơi nhanh. Giang Nguyên mới chấp chưởng Tề Thế Đỉnh chưa được bao lâu. Tôi cảm thấy nên để cậu ấy rèn luyện thêm!

Chu Thế Dương vừa nói vậy, ánh mắt mọi người hơi lóe lên. Ai mà không biết Chu Thế Dương đang thọc gậy bánh xe. Lúc này, tất cả mọi người hơi bất mãn. Thời gian đúng là hơi ngắn, nhưng ông đã thấy ai chỉ mới có bấy lâu đã có thể luyện được đan dược thượng phẩm tỷ lệ thành công lên đến trên 90% chưa? Cho dù là những Luyện đan sư cao cấp có kinh nghiệm nhất của viện cũng rất ít người có tỷ lệ luyện thành công cao như vậy.

Rõ ràng Chu Thế Dương đang mượn việc công trả thù riêng.

Có điều mọi người đều ngại mặt mũi lão nên không nói thẳng. Đương nhiên người khác thì không tiện nói, nhưng có người thì chẳng hề nề mặt Chu Thế Dương này.

- Mặc dù thời gian không lâu, nhưng thời gian ngắn như vậy mà có

thể đưa tỷ lệ luyện thành công đan dược thượng phẩm lên đến trên 90%... Như vậy mà còn không được sao?

Ánh mắt bất thiện của La lão y sư La Thiên Minh nhìn Chu Thế Dương. Trước kia ông còn kiêng kỵ một chút, nhưng từ sau khi vì Giang Nguyên ông đã xé rách mối quan hệ với Chu Thế Dương này thì giờ ông cũng chẳng để ý thêm gì nữa. Chỉ cần là chuyện liên quan đến Giang Nguyên thì ông tuyệt đối không nhượng bộ:

- Thiên y sư Chu Thế Dương hãy nhìn vào tình hình viện ta bây giờ đi. Anh cũng biết, đan dược siêu phẩm đang rất cấp bách. Giờ anh quấy rối như vậy rốt cuộc là có ý gì? Chẳng lẽ anh không muốn viện ta sớm bổ sung đan dược siêu phẩm sao?

Chu Thế Dương bị La lão y sư chế giễu sắc mặt lúc xanh lúc đỏ đập bàn, tức giận nói:

- La Thiên Minh, anh nói vậy là sao? Chẳng qua tôi chỉ thận trọng thôi. Hơn nữa Giang Nguyên này... rốt cuộc cậu ta... cậu ta... mới gia nhập Thiên Y viện chưa được bao lâu. Hơn nữa còn có mối quan hệ không sạch sẽ với Cổ Môn, tôi thận trọng một chút là sai à? Toa thuốc Đan dược siêu phẩm chính là vật quý giá nhất của Thiên Y viện ta, chẳng lẽ không cần phải thận trọng?

- Hừ... Giang Nguyên mấy ngày nay giúp Thiên Y viện ta cướp lại Tề Thế Đỉnh, còn luyện ra nhiều Đan dược thượng phẩm như vậy chẳng lẽ còn chưa đủ chứng minh sao...

La lão y sư La Thiên Minh không cam chịu yếu thế đáp lại. Từ lúc Giang Nguyên xác lập lại vị trí chủ Tề Thế Đỉnh, ông càng có thể đứng thẳng lưng trong Hội đồng viện. Thế nên ông càng không thêm nề mặt Chu Thế Dương.

- Hừ. Giang Nguyên này từ trước đến nay hay tùy tiện làm bậy, lần này còn đưa theo người nước ngoài lén dẫn vào Thiên Y viện ta. Hơn nữa còn tùy ý điều động Ban tình báo chiến tranh ở nước ngoài, ai biết trong lòng cậu ta rốt cuộc đang tính toán điều gì...

Chu Thế Dương vừa nói được một nửa thì Thiên y sư Từ Khải Liễu bên cạnh đã ho khan hai tiếng, quét mắt nhìn hai người một cái, trầm giọng quát lên:

- Được rồi.

Trong cuộc họp mà ồn ào như vậy thì còn ra thể thống gì?

- Giờ giờ tay bỏ phiếu... Ai đồng ý xin giờ tay...

Rõ ràng Từ Khải Liễn đã không chịu được tình trạng này nên không cho hai người lên tiếng nữa, trực tiếp đưa ra quyết định.

Chu Thế Dương và La Thiên Minh nghe Từ Khải Liễn khiển trách thì đều ngượng ngùng, tức giận trừng mắt nhìn nhau một cái, sau đó thì không lên tiếng nữa.

Kết quả bỏ phiếu dĩ nhiên là không có gì phải bàn cãi. Ngoài Chu Thế Dương, bốn vị Thiên y sư đều giờ tay thông qua, còn chín vị Y sư nhất phẩm ngoài hai người trước giờ luôn đi theo sau lưng Chu Thế Dương ra, những người còn lại thấy bốn Thiên y sư giờ tay thì cũng vội vàng giờ tay lên theo. Bọn họ không phải Thiên y sư, không dám làm lung tung...

Chu Thế Dương thấy gần như tất cả đều bỏ phiếu thông qua thì chỉ đành hừ lạnh một tiếng. Lão cũng biết sớm muộn gì Giang Nguyên cũng lấy được toa thuốc Đan dược siêu phẩm.

- Được rồi, nếu đã thông qua thì lát nữa Thiên y sư Liêu Long Căn, anh về lấy toa thuốc Đan dược siêu phẩm đưa cho giang nguyên.

Từ Khải Liễn hài lòng gật đầu một cái, sau đó dặn dò Liêu Long Căn.

- Rồi... Lát nữa tôi sẽ làm ngay!

Những tài liệu cực kỳ bí mật liên quan đến toa thuốc Đan dược siêu phẩm đều do Liêu Long Căn quản lý. Liêu Long Căn nghe Từ Khải Liễn nói vậy liền gật đầu nói.

- Được rồi, sắp đến giờ ăn rồi, mọi người còn chuyện gì nữa không? Nếu không thì tan họp!

Chu Thế Dương nghe Từ Khải Liễn nói vậy mắt chợt lóe, sau đó lại lên tiếng, nói:

- Bên Ban tình báo ngoại viện gần đây gây ra động tĩnh rất lớn ở nước ngoài. Nghe nói Giang Nguyên vì một người nước ngoài mà đã điều động một lực lượng lớn của ngoại viện, hơn nữa còn sử dụng máy bay chiến đấu quân đội địa phương của nước ngoài. Chuyện quan trọng như vậy, tôi cảm thấy nên coi trọng. Ngoại viện Thiên Y viện của chúng ta không phải vũ khí của riêng ai, nếu như gây chuyện lớn như vậy ở nước ngoài thì rất nguy hiểm!

- Hừ. Chuyện này tôi cũng biết. Giang Nguyên đã dùng đến ngoại viện nhưng đã trả điểm chứ không phải lạm quyền riêng. Là thành viên của Thiên Y viện, nó có tư cách này. Chẳng lẽ như vậy là vi phạm quy tắc của viện sao? Chu Thế Dương, anh đừng có không có chuyện cũng gây chuyện như vậy!

La lão y sư La Thiên Minh thấy Chu Thế Dương hắt bát nước bắn lên Giang Nguyên như vậy cuối cùng cũng nổi giận, đứng dậy quát Chu Thế Dương.

- Tuy không vi phạm quy tắc của viện, nhưng gây rắc rối lớn như vậy ở nước ngoài cũng không hợp với tôn chỉ của Viện ta.

Chu Thế Dương khựng lại, biết không cãi được nhưng vẫn miễn cưỡng nói:

- Thiên Y viện ta từ trước đến nay ít khi nhúng tay thế sự...

La lão y sư La Thiên Minh cười lạnh một tiếng, nói:

- Ít khi nhúng tay thế sự? Hừ! Mười mấy năm trước anh cho ngoại viện đi Mỹ, gây chuyện lớn như vậy, lẽ nào không đúng. Anh làm được, Giang Nguyên thì không làm được à?

- Anh... Tôi là Thiên y sư, Giang Nguyên có thân phận gì?

La Thiên Minh đã nhắc đến chuyện này, tất cả mọi người đều biết nên quay sang nhìn với vẻ mặt cổ quái. Chu Thế Dương đỏ mặt hừ một tiếng nói.

- Thân phận của Giang Nguyên? Nó là chủ Tề Thế Đỉnh, có gì mà không làm được? Hừ!

La Thiên Minh lộ vẻ khinh thường, nói:

- Chu Thế Dương, anh đừng yếm thân phận Thiên y sư của mình rồi muốn làm gì thì làm...

- Anh...

Chu Thế Dương thấy La Thiên Minh cười nhạt khinh thường nói mình như vậy thì suýt chút nữa ộc ra ngụm máu.

Mấy vị Thiên y sư bên cạnh lúc này thấy biểu cảm của Chu Thế Dương cũng không kìm được lắc đầu cười thầm một tiếng. Chu Thế Dương này đúng là mất mặt quá.

Chương 836: Ứng cứu lần nữa

Giang Nguyên nhìn vẻ mặt thận trọng của Liêu Long Căn khi đưa mấy toa thuốc thì liếc mắt nhìn hai cái rồi ngẩng đầu lên nhìn Liêu Long Căn, trên mặt không lộ cảm xúc gì...

- Mau nhớ nhanh đi, cậu chỉ có mười lăm phút. Sau khi xem xong thì phải thiêu hủy!

Liêu Long Căn thấy Giang Nguyên còn có thời gian nhìn mình liền trợn mắt, nói

- Nếu không nhớ được thì đừng trách tôi!

- Không cần nữa... nhớ rồi!

Giang Nguyên thuận tay cầm bật lửa lên đốt mấy toa thuốc, sau đó ném vào thùng rác bên cạnh. Sau khi hẵn thấy mấy toa thuốc nhanh chóng hóa thành tro bụi thì thuận tay đổ vào một ly nước, khiến đồng tro biến thành vũng nước đen.

- Nhớ rồi?

Liêu Long Căn nhìn chằm chằm vũng nước đen trong thùng rác rồi lại nhìn về phía Giang Nguyên, mặt đầy ngạc nhiên nói:

- Đến xem cậu còn chưa xem xong.

Giang Nguyên nhún vai một cái, trên mặt mang nụ cười cổ quái,

lãnh đạm cười nói:

- Ông đưa cho tôi toa thuốc của ba loại đan dược Dương Minh Đan, Long Dương Đan và Luyện Cốt Đan. Không phải còn có Khai Tuệ Đan, Thái Âm Đan gì đó nữa à? Sao không đưa hết cho tôi luôn?

- Cậu... sau cậu biết Khai Tuệ Đan, Thái Âm Đan?

Liêu Long Căn kinh hãi nhìn Giang Nguyên, chỉ Giang Nguyên kinh ngạc nói:

- Còn nữa... ba loại đan dược này sao cậu vừa nhìn hai cái đã nhớ được? Cậu... Chẳng lẽ...

- Dĩ nhiên là tôi biết, tôi còn biết cả toa thuốc của Khai Tuệ Đan, Thái Âm Đan nữa. Đúng rồi, còn cả Phá Tà Đan gì đó...

Giang Nguyên cười dừng dừng, dường như chẳng hề bất ngờ trước sự kinh ngạc của Liêu Long Căn, lắc đầu nói:

- Cho nên, không cần nhớ!

- Cậu.... Cậu...

Liêu Long Căn nghe Giang Nguyên nói vậy mặt liền biến sắc rồi sau đó nhảy cẫng lên. Sau khi ông kinh ngạc nhìn Giang Nguyên nửa ngày, cuối cùng cuộc sắc mặt dần dần khôi phục bình thường, nhìn Giang Nguyên thật sâu một cái, cuối cùng thở ra một hơi, trầm giọng hỏi:

- Cậu biết hết cả rồi à?

- Đúng... Ít nhất cả đan dược cần Tề Thế Đỉnh để luyện chế, tôi đều biết hết.

Giang Nguyên thấu hiểu nhìn Liêu Long Căn, sau đó nói như đinh đóng cột:

- Cho nên, các ông chỉ cần chuẩn bị dược liệu cho tôi là được!

Liêu Long Căn nghe Giang Nguyên xác định như vậy thì tay lại khế

run lên, sau đó hít một hơi thật sâu, ức chế hưng phấn trong lòng, nhìn Giang Nguyên, muốn xác nhận một thứ gì đó, trầm giọng nói:

- Vậy ý của cậu là, chỉ cần cho cậu được liệu, cậu... cậu sẽ có thể luyện chế?

- Đúng.

Giang Nguyên gật đầu, nói:

- Có thể luyện chế, nhưng trước mắt Tề Thế Đỉnh không phải nguyên trạng, ông hiểu mà. Cho nên lúc vừa bắt đầu tỷ lệ thành công sẽ không cao lắm, nhưng tôi nghĩ sau vài lần, tỷ lệ thành công 50% có lẽ không thành vấn đề!

- Sau vài lần, tỷ lệ thành công 50%...

Liêu Long Căn cảm thấy tim mình sắp không chịu nổi nữa, hai mắt sáng lấp lánh nhìn chằm chằm Giang Nguyên, kìm nén sự hưng phấn trong lòng mình, nhìn Giang Nguyên, chần chờ một lúc rồi nói:

- Cái này chẳng lẽ có liên quan đến Tề Thế Đỉnh... Chẳng lẽ cậu thật sự có được...

- Đúng... Nếu không ông cho rằng tôi có thể thiên tài đến mức này sao? Mới tiếp xúc với đan dược được bao lâu mà có thể đạt được đẳng cấp mà người khác phải trải qua mấy chục năm mới đạt được?

Giang Nguyên nhún vai một cái theo thói quen, nhìn vẻ vui mừng như điên trong mắt Liêu Long Căn nói:

- Tôi nghĩ lâu như vậy rồi mọi người có lẽ cũng đoán ra được chút gì đó mới đúng chứ!

- Dĩ nhiên... Dĩ nhiên chúng tôi cũng có nghĩ đến, nhưng điều này thật sự quá...

Liêu Long Căn nhìn vẻ mặt đầy tự tin và lạnh nhạt của Giang Nguyên thì vô cùng vui mừng, nói:

- Được rồi, chuyện này chắc chắn tôi sẽ bàn bạc với Viện trưởng Từ và Thiên y sư Lưu Mộc Dương, sớm đưa được liệu đến cho cậu! Bọn họ nghe thấy chuyện này chắc chắn sẽ hết sức vui mừng.

Giang Nguyên nhìn Liêu Long Căn hào hứng ra ngoài thì trên mặt cũng lộ ra một nụ cười khổ. Tài giỏi quá cũng không phải chuyện rất tốt, chẳng qua giờ đang là lúc bất đắc dĩ. Vốn có thể nhanh chóng giải quyết chuyện của Hải Bác.

Nhưng không ngờ lại xảy ra sai sót, giờ chỉ đành tiếp tục rút ngắn trình tự, bất chấp bại lộ ra vài thứ.

Chỉ mong mình mau chóng có vị trí cao hơn trong viện, nắm giữ được nhiều thứ hơn thì mới có thể sử dụng nhiều thứ hơn.

Có điều Giang Nguyên cũng biết, tuy nói mình bây giờ biểu lộ ra không ít thứ, nhưng bên kia phê duyệt những dược liệu đó cũng phải mất mấy ngày. Những dược liệu Đan dược siêu phẩm cần Đan dược thượng phẩm không thể nào so sánh được.

Lực lượng của Thiên Y viện đúng là không thể coi thường. Dưới sự tra xét toàn lực của Ban tình báo ngoại viện thì đã xác nhận được Hải Bác đã một lần nữa rơi vào tay đối phương. Hơn nữa vị trí tìm được Hải Bác lần này là ở một cứ điểm ở quốc gia khác.

- Y sĩ Giang Nguyên... tình hình lần này có thể sẽ tương đối phiền toái, dù sao đối phương đã biết được sự tồn tại của chúng ta. Nhưng đến giờ chúng ta vẫn chưa thể điều tra rõ hoàn cảnh thật sự của đối phương. Nếu như triển khai hành động lần thứ hai, tôi đề nghị tiến hành ứng cứu đặc chủng loại hình nhỏ sẽ tốt hơn. Dù sao lần này cũng chỉ cứu một người. nếu có quy mô đánh lớn như lần trước, có thể sẽ tương đối khó khăn...

Lúc Đội trưởng Dương nói lời này sắc mặt hơi khó chịu. Thân là ngoại viện Thiên Y viện, vẫn cần phải kiêng kỵ đối phương thực sự là chuyện hiếm có.

Với những chuyện này, Giang Nguyên xuất thân Cô Lang dĩ nhiên biết đây là lựa chọn tốt nhất, lập tức nhẹ nhàng gật đầu một cái, nói:

- Tôi đồng ý tiến hành ứng cứu đặc chủng, tất thủy kính nhờ Đội trưởng Dương!

Giang Nguyên nhanh chóng sắp xếp hành động rồi một lần nữa cùng Annie ngồi trong phòng tác chiến, nhìn tình hình hành động lần thứ hai. Nếu nói hai người không lo lắng là giả. Dẫu sao đây cũng là lần thứ hai, giống như Đội trưởng Dương nói, lần trước đối phương không phòng bị. Còn lần này tuy nói chỉ cần cứu một người người, nhưng lại khó hơn nhiều.

Lần này sự chuẩn bị của Thiên Y viện không thể nói là không đầy đủ. Vì lần này chỉ cứu một mình Hải Bác, hơn nữa trong tình huống đối phương có thể phòng bị rất nghiêm ngặt này, người Đội trưởng Dương phái đi không phải là những nhân viên vũ trang mà là những thành viên ngoại viện thật sự.

Lần này người đi không nhiều, chỉ có ba người. ba thành viên chuyên nghiệp của ngoại viện muốn cứu đi một người tương đối đáng tin. Ít nhất Đội trưởng Dương nghĩ vậy.

Dĩ nhiên, Giang Nguyên cũng nghĩ vậy. Ba cao thủ Địa giai ngoại viện chuyên nghiệp có trải qua huấn luyện nếu còn không cứu được Hải Bác ra thì thật sự cũng hơi mất mặt quá. Chỉ có Annie là vẫn rất căng thẳng. Ba người đi có đủ không, có thể cứu được Hải Bác không?

- Yên tâm, nếu như ba người bọn họ không cứu được Hải Bác ra thì có nhiều người hơn nữa cũng vô ích...

Giang Nguyên mỉm cười trấn an Annie sau đó nhìn chăm chăm trên màn ảnh không nói gì nữa, vì hành động bên kia đã bắt đầu.

Giang Nguyên nhìn động tác của mấy người trên màn ảnh nhẹ nhàng gật đầu một cái. Ba người này không hổ là cao thủ ngoại viện đặc huấn, động tác và kỹ xảo tương đối tốt. Ít nhất với thực lực Địa giai mà nói, vượt xa thành viên Cô Lang năm đó.

Chương 837: Thất bại bất ngờ

- Muốn cứu người? Mời tiếp tục đi. Hiện giờ trong tay bọn tao có

tổng cộng sáu người rồi.

Giang Nguyên nhìn người đàn ông tóc nâu đen trong mà ảnh nói xong câu này, lộ ra nụ cười đắc ý rồi bóp nát máy theo dõi thì sắc mặt liền trầm xuống.

Trong phòng tác chiến hoàn toàn yên tĩnh, tất cả mọi người đều nhìn chăm chăm màn ảnh đen thui, sắc mặt hết sức khó coi.

- Cao thủ!

Đội trưởng Dương sắc mặt tái xanh nhìn màn ảnh đen thui trước mặt, nhớ lại tình huống vừa rồi chỉ khô khan nhổ ra hai chữ.

Giang Nguyên đưa tay nhẹ nhàng ôm Annie mắt đỏ ửng vào lòng, ấm áp an ủi:

- Annie, đừng lo lắng. Tôi nhất định sẽ cứu Hải Bác ra!

- Ừm...

Dường như cảm nhận được sự tự tin trong giọng nói của Giang Nguyên, Annie ôm chặt eo Giang Nguyên, vùi trong ngực Giang Nguyên gật mạnh đầu.

Sau khi trấn an xong Annie, Giang Nguyên nhìn về phía Đội trưởng Dương sắc mặt âm trầm nói:

- Có thể điều động quân đội địa phương, trực tiếp tiến hành cứu viện vũ trang không?

- Cái này...

Đội trưởng Dương trầm mặc một lúc liền nhìn về phía Giang Nguyên, nói:

- Chuyện này không thể. Quân đội địa phương không thể làm lung tung được. Hơn nữa vẫn còn có những thế lực tồn tại khác. Hai chiếc máy bay chiến đấu kia cũng lấy danh nghĩa đi tuần tra, do chủ quản không quân bản địa phái ra. Cho nên muốn dùng vũ trang trực tiếp can dự sẽ không được.

Giang Nguyên thấy đề nghị này bị hủy bỏ thì thoáng cân nhắc một chút, sau đó một lần nữa nhìn về phía Đội trưởng Dương, nói:

- Nếu không thể làm vậy thì với tình hình hiện nay, đối phương đã có sự chuẩn bị, xem ra chỉ có thể cử Thiên vị đi mới có hy vọng!

Với đề nghị của Giang Nguyên, Đội trưởng Dương cười khổ lắc đầu nói:

- Y sĩ Giang Nguyên, Thiên vị của ngoại viện không thể tùy tiện ra nước ngoài. Hơn nữa Thiên vị có thể tham gia nhiệm vụ như thế này không nhiều, không, là cực ít!

- Tại sao cực ít?

Giang Nguyên cau mày nói:

- Thiên vị của chúng ta rất ít khi tham dự những hành động như thế này cho nên số người được nhận huấn luyện đặc biệt chuyên nghiệp thế này cũng không nhiều. Những người có kinh nghiệm không quá ba người.

Đội trưởng Dương lắc đầu cười khổ nói:

- Hơn nữa trong tình huống thế này, trừ phi Hội đồng viện đưa ra chỉ thị, nếu không bọn họ không thể nào tham dự nhiệm vụ như thế này!

- Hội đồng viện đưa ra chỉ thị?

Nghe thấy lời này, hàng lông mày mỏng dài của Giang Nguyên khẽ cau lại, sau đó trầm giọng nói:

- Không có cách nào khác sao?

- Không có. Phải được Hội đồng viện đưa ra chỉ thị. Bản thân Thiên vị không được phép tùy tiện ra nước ngoài. Tham gia những hành động thế này thì càng cần được Hội đồng viện thông qua.

Đội trưởng Dương mặt lộ sầu khổ, nhìn Giang Nguyên, nói:

- Nếu không đợi thêm vài ngày nữa, tôi tập trung thêm vài cao thủ

Địa Cấp, dẫn đội tấn công. Cũng có thể thử một lần xem sao!

Giang Nguyên cau mày trầm ngâm một chút, sau đó lắc đầu một cái, nói:

- Không cần, nếu đối phương đã có phòng bị, cho dù dẫn đội tấn công cũng khó mà đắc thủ.

Thấy Giang Nguyên không đồng ý, Đội trưởng Dương cũng nhíu mày. Trước tình hình này, chẳng lẽ vị Y sĩ Giang Nguyên này định thông qua Hội đồng viện sao? Với địa vị của vị này trong viện hiện nay, cho dù như vậy e là cũng cực kỳ khó khăn, nhưng cũng không phải là không thể. Nhưng chẳng lẽ vị này sẽ thật sự vì chuyện này mà chạy đi tìm Hội đồng viện? Như vậy thật sự cũng hơi quá rồi.

- Được rồi. Đội trưởng Dương, cảm ơn khoảng thời gian này đã cực khổ, nếu như tôi cần giúp đỡ sẽ thông báo với anh!

Giang Nguyên gật đầu cười, nói:

- Những chi phí có liên quan xin gửi danh sách qua cho tôi, tôi sẽ chi trả ngay!

Đội trưởng Dương nghe Giang Nguyên nói vậy thì Dương hơi sững sốt một chút, nghi ngờ nhìn Giang Nguyên một cái sau, gật đầu cười khổ nói:

- Được, y sĩ Giang Nguyên. Thật sự xin lỗi. không thể giúp ngài một tay. Nếu ngài cần có thể dặn dò bất cứ lúc nào!

- Được. những tài liệu có liên quan xin chỉnh sửa lại một chút rồi gửi luôn cho tôi.

Sau khi dứt lời, Giang Nguyên đỡ Annie đi ra khỏi phòng tác chiến.

Annie ôm cánh tay Giang Nguyên, sắc mặt tái nhợt. Dĩ nhiên cô biết vì chuyện này lần này đã cử đi nhiều đội ngũ như vậy, thậm chí ngay cả máy bay chiến đấu địa phương cũng đã sử dụng, nhưng vẫn chưa cứu được người.

Lần này, cao thủ cử đi tiến hành lén ứng cứu cũng không phải nhân viên vũ trang phổ thông, nhưng cũng thất bại.

Mặc dù Giang Nguyên đã nói đảm bảo sẽ cứu Hải Bác ra nhưng Annie biết, những chuyện như thế này e là hết sức khó khăn.

- Yên tâm. Không sao đâu! Tôi nhất định sẽ cứu Hải Bác ra!

Giang Nguyên mỉm cười nói.

... ..

Hai tiếng sau, La lão y sư La Thiên Minh sắc mặt tái nhợt chạy đến phòng làm việc của viện trưởng.

- Lão La, sao vậy?

Từ Khải Liểu nhìn vẻ mặt âm trầm của La lão y sư thì hơi sửng sốt một chút.

Lão La này ban nãy lúc bước ra còn mặt đầy hưng phấn cùng đắc ý, sao đột nhiên bây giờ đã có bộ dạng như thế này?

- Viện trưởng, cái thằng nhóc Giang Nguyên nó, nó, nó lủi rồi!

La lão y sư La Thiên Minh tức giận đến mức hai tay run rẩy, chỉ thiếu điều giẫm chân.

- Lủi? lủi đi đường nào?

Từ Khải Liểu sửng sốt một chút, ngạc nhiên nói.

- Ban nãy tôi đến Ban ngoại vụ hỏi, thằng nhóc này đi Châu Âu rồi. Giờ đã ở trên máy bay.

La lão y sư La Thiên Minh tức giận nói:

- Thằng nhóc này thậm chí ngay cả một câu chào hỏi cũng không có. Giờ đúng là... đúng là vô pháp vô thiên rồi!

- Đi Châu Âu? Sao nó đột nhiên chạy đi Châu Âu làm gì?

Từ Khải Liểu nhướn mày, Giang Nguyên đột nhiên ra đi không nói lời nào vào lúc này chắc chắn là có chuyện quan trọng. Hơn nữa hẳn biết Hội đồng viện chắc chắn sẽ không đồng ý nên mới đi mà không chào như vậy.

- Châu Âu, Châu Âu... Chẳng lẽ...

Sắc mặt Từ Khải Liễu chợt trầm xuống, nhìn về phía La lão y sư nói:

- Thằng nhóc này không phải gần đây đã dùng đến Ban tình báo ở Châu Âu làm gì đó? Giờ chẳng lẽ nó tự đi rồi!

- A, đúng. E là vậy! Cái thằng nhóc ngu ngốc đó!

La lão y sư đang giận dữ vốn chưa nghĩ ra chuyện này, giờ được Từ Khải Liễu nhắc nhở cũng giật mình nhớ ra. Ông vô cùng hoảng hốt. Giờ thì ông lại sợ Giang Nguyên có chuyện gì ngoài ý muốn.

Giờ Giang Nguyên đi nước ngoài động thủ với người ta, làm sao ông có thể không hoảng hốt được?

Từ Khải Liễu nhìn bộ dạng của La lão y sư như vậy không khỏi cười khổ một tiếng, sau đó nói:

- Lão La, anh đừng hoảng hốt. Để tôi gọi Ban tình báo đến đây xem thử rốt cuộc có chuyện gì xảy ra. Giờ thằng nhóc này mới bắt đầu đi. Cho dù có chuyện gì chúng ta vẫn còn kịp giúp!

- Vậy thì tốt quá, mau đi, mau đi!

La lão y sư La Thiên Minh lúc này liên vỗ đùi vội vội vàng vàng thúc giục. Đột nhiên dường như ông nhớ ra điều gì đó, nói:

- Cái này... Hay là chúng ta báo với bên hàng không cho máy bay quay ngược lại, đưa nó về nơi xuất phát đi?

- Á, như vậy không được. Có ảnh hưởng không tốt!

Từ Khải Liễu thấy La lão y sư La Thiên Minh đã hoảng loạn, ngay cả đề nghị như thế cũng đưa ra được thì liên tục lắc đầu cười khổ nói:

- Lão La, anh đừng vội. Chúng ta cứ để người của Ban tình báo đến hỏi rõ tình hình rồi hẵng tính!

Chương 838: Tự đi

- Công tử... Đã xác nhận rồi, là người của Thiên Y viện... Hơn nữa cũng nhận được tin từ bên kia, cô gái tóc vàng ở trong Thiên Y viện mấy ngày trước là Giang Nguyên dẫn vào!

- Chật chịt... Chật chịt... Giỏi... Quá giỏi...

Giang đại công tử Giang Nguyệt Minh tuần mỹ như ngọc vừa lắc đầu vừa khen, khuôn mặt đầy cảm thán nói:

- Không ngờ vị chủ của Tề Thế Đỉnh lại có duyên với chúng ta như vậy. Chuyện gì cũng dính đến hắn!

Ngô tiên sinh thấy trên mặt công tử không có vẻ gì là không vui liền âm thầm thở phào nhẹ nhõm, sau đó ở một bên cung kính nói:

- Giang Nguyên năm đó quả thật cũng là một thành viên tham gia trong đội ngũ đó, cho nên quen biết cô gái này cũng không có gì bất ngờ. Có điều Giang Nguyên vì hai nhân viên tình báo mà sử dụng lực lượng ngoại viện của Thiên Y viện, thậm chí còn dùng cả máy bay chiến đấu của quân đội địa phương, thật sự khiến người ta rất bất ngờ!

- A... a... Tên Giang Nguyên giờ thật sự khiến tôi rất tò mò, Giang đại công tử bưng ly rượu lên, nhẹ nhàng nhấp một miếng, sau đó lãnh đạm nói:

- Có điều nếu người đó vẫn ở trong tay chúng ta, hơn nữa hiện ở trong tay lại có thêm mấy người của ngoại viện Thiên Y viện, chúng ta từ từ xem, xem thử vị chủ đỉnh đại nhân này có ý nghĩa gì với Thiên Y viện!

- Chẳng qua... Không ngờ, giờ chuyện này lại có dính đến Thiên Y viện. Xem ra kết quả này không thể tránh khỏi rồi!

Giang đại công tử để ly rượu trong tay xuống, nhìn về phía Ngô tiên sinh, lãnh đạm nói:

- Lão Ngô... Giờ người vẫn ở trong tay, anh theo dõi cho kỹ, tuyệt đối không thể để cho Thiên Y viện cứu đi!

- Ngoài ra, phải coi trọng Giang Nguyên này. Là người từng tham

dự chuyện năm đó thì anh không thể nào khinh thường được. Hãy tiếp tục điều tra cho xem, xem thử có thể điều tra ra chuyện gì không!

- Vâng, thưa công tử!

Ngô tiên sinh bị Giang đại công tử nhìn chăm chăm thì trong lòng hơi căng thẳng, vội vàng cung kính gật đầu nói.

... ..

Lúc này sắc mặt Từ Khả Liễu cũng âm trầm, nhìn chăm chăm người phụ trách Ban tình báo cùng với Đội trưởng Dương, trầm giọng nói:

- Giang Nguyên đi Châu Âu, các anh có biết không?

- Không biết!

Hai người nhìn thấy vẻ uy nghiêm của Viện trưởng thì trong lòng đều căng thẳng, đồng loạt lắc đầu. Đội trưởng Dương vội vàng báo cáo:

- Lúc đó tôi chỉ báo lại với y sĩ Giang Nguyên tình hình liên quan. Nói Thiên Y viện không thể cho phép cao thủ Thiên vị hành động. Sau đó y sĩ Giang Nguyên cầm tài liệu liên quan đi nhưng không hề biết y sĩ Giang Nguyên lại đích thân đi.

Từ Khả Liễu gật đầu một cái. Trong chuyện này dĩ nhiên bà biết rõ Ban tình báo sẽ không giấu diếm mình. bà lập tức hít một hơi thật sâu, lại lật nhìn báo cáo trong tay một chút, cau mày thở dài, nói:

- Giờ máy bay đến đâu rồi?

Đội trưởng Dương nhìn đồng hồ một chút, lập tức trả lời:

- Giờ chắc đã ở trên Thái Bình Dương rồi...

- Được rồi...

Từ Khả Liễu khẽ thở dài, thoáng trầm mặc một chút, sau đó ngẩng

đầu nhìn về phía hai người, nói.

- Bảo người bên kia phối hợp với Giang Nguyên. Nhưng yêu cầu Giang Nguyên không được hành động thiếu suy nghĩ, tập trung hai tiên sinh ngoại viện đi tiếp viện!

- Viện trưởng... Tiên sinh có tư cách tham gia giờ chỉ có một vị ở trong nước. Hai vị khác giờ đang làm việc khác!

Người phụ trách Ban tình báo ngoại viện vội vàng trả lời:

- Giờ tôi sẽ mời Trương tiên sinh đi ngay!

- Được.. Đi đi, bảo Trương tiên sinh mang thêm vài người đi cùng. Đồng thời tập trung lực lượng xung quanh, toàn lực tiếp viện!

Từ Khả Liễu nhìn mấy người Ban tình báo đi ra thì nhìn La Thiên Minh một cái. Sắc mặt của cả hai đều tương đối khó coi.

La lão y sư La Thiên Minh sắc mặt nghiêm trọng, thở dài, cảm ơn Từ Khả Liễu:

- Viện trưởng, cảm ơn!

- Lão La... Không cần nói vậy... Giờ chúng ta cần phải nghĩ xem ngày mai phải ứng phó với chất vấn của thành viên Hội đồng viện như thế nào... Thằng nhóc này lần này thật sự quá càn rỡ!

Giang Nguyên cũng hiểu rõ mình đột ngột rời đi vào lúc này sẽ có kết quả gì, cho nên không hề có người của Thiên Y viện tại địa phương đến sân bay đón.

Giang Nguyên không hề biết gì về quốc gia này. Có điều năm đó hắn đã từng đến thủ đô quốc gia này một lần. Nhưng với một người đã từng đi mấy chục nước như hắn thì đây không phải vấn đề gì quá lớn lao.

Đổi mấy chiếc xe, vòng vo mấy nơi, hai người mới tìm được một khách sạn tương đối vắng vẻ. Sau khi vào phòng, Giang Nguyên nhẹ thở ra một hơi, gật đầu nói với Annie:

- Được rồi, Annie... Cô nghỉ ngơi một chút đi!

- Không cần... Tôi không mệt...

Annie ny nhẹ nhàng lắc đầu một cái, nhìn Giang Nguyên, nói:

- Anh thật sự không cần người trợ giúp sao?

- Lần này không thể để bọn họ giúp đỡ, nếu giờ rất có thể tôi sẽ bị bọn họ đưa trở về rồi!

Giang Nguyên nhún vai một cái, sau đó nhìn Annie tinh thần vẫn còn khá tốt, nhẹ nhàng gật đầu một cái, nói:

- Lần này phải giúp sự giúp đỡ của người của chúng ta rồi!

- Người của chúng ta?

Annie nghe Giang Nguyên nói vậy liền nghi ngờ nhíu mày một cái.

- Liên lạc với Gấu Bắc Cực cho tôi... Tôi cần bọn họ hỗ trợ!

Giang Nguyên cười đưa máy tính xách tay tới nói.

Lúc này, trong một lâu đài cổ cách Giang Nguyên mấy ngàn cây số, Trương Nguyên lúc này mặt đầy hưng phấn nghe điện thoại, vừa trầm giọng hỏi:

- Tin tức này xác thực chứ?

- Nguyên thiếu... xác thực. Gần đây tôi luôn chú ý đến bên này. Tôi thấy trong danh sách của công ty hàng không. Giang Nguyên đứng là đã ra nước ngoài...

Câu trả lời bên kia khiến Trương Nguyên chấn động tinh thần, hưng phấn nói:

- Được, cảm ơn người anh em... Tôi sẽ ghi nhớ ân tình này của anh!

Sau khi cúp điện thoại, Trương Nguyên liền bước nhanh vào trong đại diện. Mấy tháng gần đây gã quả thật sống không bằng chết. Vì gã không cách nào lấy được tin tức gì của Giang Nguyên cho nên khi bị Bá tước Fini hỏi tới, gã chỉ có thể ứng phó qua loa. Điều này

khiến gã không thể nào ngủ ngon. Hơn nữa mặc dù có thể tạm thời ứng phó với Bá tước Fini, nhưng gã cũng biết, Bá tước Fini đã càng ngày càng không nhịn được. Nếu cứ tiếp tục thế này, dĩ nhiên mình sẽ thành đồ bỏ đi chứ đừng nói đến chuyện để Bá tước Fini phát hiện mình đang lừa gạt lão thì sẽ có hậu quả gì...

Giờ cuối cùng gã cũng có được tin tức chính xác Giang Nguyên ra nước ngoài. Hơn nữa giờ Bá tước Fini cũng đã khôi phục thực lực. Lần này Bá tước Fini chắc chắn sẽ hài lòng. Chỉ cần Bá tước Fini thành công, vậy thì sau này mình sẽ không cần phải sống trong sợ hãi nữa. Hơn nữa địa vị trong Huyết tộc cũng sắp được nâng cao rồi.

Đi đến trước đại điện, Trương Nguyên hơi thu liễm lại tâm tình nóng vội của mình, sau đó nhẹ nhàng đẩy cửa ra, chậm rãi đi vào.

Bá tước Fini ngồi trên ghế ở đại điện thấy Trương Nguyên bước vào, sắc mặt hơi lạnh đi, trầm giọng nói:

- Trương Nguyên, anh tới thật đúng lúc!

Chương 839: Các phe tụ tập

- Giờ tôi đã khôi phục toàn bộ thực lực, hơn nữa bây giờ cũng đã mấy tháng trôi qua... Vẫn không có tin tức cụ thể của Giang Nguyên. Tôi lệnh cho anh, trong vòng một tuần, bất kể dùng biện pháp gì, phải dụ Giang Nguyên ra khỏi Trung Quốc cho tôi!

Trước những lời lạnh lùng của Bá tước Fini, trong lòng Trương Nguyên thầm vui mừng. Nếu không phải nhận được tin tức rồi thì ắt hẳn lần này mình chuẩn bị chạy trốn như chuột rồi.

Trương Nguyên lập tức nghiêm túc, cung kính trả lời:

- Bá tước các hạ, mấy tháng qua tôi luôn chuẩn bị cho chuyện này, chưa khi nào lơ là. Lần này tôi tới là để báo cho ngài biết, dưới sự nỗ lực lên kế hoạch của tôi, Giang Nguyên vừa mới xuất ngoại rồi!

- Giang Nguyên thật sự xuất ngoại sao?

Bá tước Fini chấn động tinh thần, cặp mắt đỏ kè lóe lên tia mừng rỡ, nhìn về phía Trương Nguyên nói.

Trương Nguyên mỉm cười nói:

- Đúng... Đã xuất ngoại, bây giờ vừa mới tới Akan rồi...

- Được...

Buổi tối, đèn đuốc ở sân bay Akan sáng choang, một chiếc máy bay nhẹ nhàng đáp xuống. Bánh xe phát ra những tiếng “rít rít”, một làn khói xanh bắn ra, sau đó chậm rãi dừng lại.

Cánh cửa máy bay mở ra, người dẫn đầu là một người đàn ông trung niên tóc vàng sắc mặt tái nhợt, mặc lễ phục nam vàng màu đen. Đằng sau là mấy thanh niên đẹp trai tóc vàng hoặc tóc nâu mặc lễ phục đen, trong đó thậm chí còn có một thanh niên Đông phương tóc đen. Họ chậm rãi bước xuống máy bay trong ánh mắt lấp lánh của mấy cô tiếp viên hàng không. Sau đó bước lên hai chiếc xe Mercedes dạng dài đang chờ sẵn dưới cầu thang nghênh ngang chạy đi.

Nửa giờ sau, một chiếc máy bay từ Trung Quốc đáp xuống sân bay Akan. Ngô tiên sinh dẫn theo hai thuộc hạ ngẩng đầu bước xuống máy bay, ngửi cái hơi thở hanh nóng trong không khí, hừ lạnh nói:

- Bà nội nó, nóng quá...

Hai giờ sau nữa, một nhóm đàn ông trung niên lưng hùm vai gấu vô cùng hung hãn mang theo sự mừng rỡ và hưng phấn yên lặng bước xuống máy bay...

- Chekhov...

Trong một kho hàng Giang Nguyên vừa mới thuê, nhìn đám người đi tới, Giang Nguyên nhanh chóng bước tới trước gương mặt lộ nụ cười sáng lạn hiếm ra, đưa tay ra sức ôm người đàn ông tóc vàng hơi gầy đi đầu tiên.

Chekhov vỗ mạnh lưng Giang Nguyên, dùng tiếng Nga hưng phấn mắng:

- Cái thằng khốn kiếp cậu... Tôi cứ nghĩ là cậu chết thật rồi!

- Xin lỗi, người anh em của tôi...

Giang Nguyên cảm nhận lực độ của cú đâm trên lưng, trong lòng ấm áp, ôm chặt Chekhov, lớn tiếng cười nói:

- Nghe nói anh còn vì tôi mà đâm một dao... Có đau không... haha...

Giang Nguyên buông Chekhov ra, nhìn người đàn ông cường tráng như tinh tinh đang mỉm cười giang tay ra sau lưng anh ta.

Giang Nguyên cũng giang hai tay ra, ôm đối phương.

- Thượng đế của tôi ơi, tôi cũng luôn nghĩ, chúng tôi còn chưa chết sao cậu có thể chết được...

Tinh tinh lớn ôm lấy Giang Nguyên, sau đó mới nhìn Giang Nguyên lùn hơn anh ta nửa cái đầu trước mặt, quan sát hồi lâu rồi mới cảm thán nói:

- Giờ cậu là người đàn ông chân chính rồi...

Sau khi Giang Nguyên lần lượt ôm bảy tám người đàn ông thì mới mời mọi người ngồi xuống, sau đó ôm một cái rương bên cạnh, ném lên bàn, cười lớn tiếng nói:

- Nào... các anh em, vì sự xa cách lâu ngày của chúng ta...

Giang Nguyên nhìn mấy người đàn ông ngã đầy đất liền xoa xoa mi tâm, nhẹ nhàng khà ra mùi rượu, sau đó cầm ly nước Annie đưa sang uống hai ngụm rồi mới thở dài nói:

- Những người này tửu lượng của ai cũng tốt hơn trước kia...

- Cũng gần như vậy... Có điều trước kia bọn họ đều nhường anh...

Lúc này Annie khuôn mặt đầy xúc động, đưa tay nhẹ nhàng xoa xoa hai bên huyệt Thái dương giúp Giang Nguyên. Cô nhìn khuôn mặt anh tuần dưới tay mình, trên mặt lộ ra nụ cười ấm áp:

- Tửu lượng của anh tốt thật đấy...

- Đúng vậy... tốt thật... có điều giờ chỉ còn lại...

Giang Nguyên cười khổ một tiếng, hơi nhắm mắt lại, trước mắt dần dần hiện lên một vài cảnh tượng và một số người...

Đồng lửa nóng rực, tiếng nhạc mạnh, trong không khí đầy mùi thịt nướng thơm lừng và mùi rượu nồng...

Đội trưởng cùng với Xe Tăng cầm chai rượu so tài, hai người mỗi người một chai Vodka dốc vào miệng, còn Đại Hùng và Pháo Đài mặc một chiếc quần ở bên cạnh vật lộn. Pháo Đài quăng Đại Hùng qua vai, làm cậu ngã mạnh xuống đất. Cách đó không xa Tích Nghiêm ôm một cây đàn ghita, ngồi trên mui xe jeep, gảy đàn, thỉnh thoảng lại cầm chai bia bên cạnh lên nhấp một ngụm, chọc hai cô gái tóc vàng đáng người bốc lửa bên cạnh đỏ mặt.

Annie ở bên cẩn thận thêm gia vị cho thịt nướng đưa tới, sau đó mình đưa tay ra lấy rồi bỏ lên lửa, thỉnh thoảng lại trở mấy miếng thịt khác. Bất chợt phía sau một chai Vodka đưa tới, sau đó liền nghe thấy Cơ Đầu hét lớn:

- Nào... Giang, tiểu gia của chúng ta, uống rượu...

Sau khi bị chuốc say lại nằm xuống đất như một con heo chết, mắt mơ màng ngẩng đầu nhìn bầu trời rực rỡ những vì sao, xa xăm mà ấm áp...

Lúc này, điện thoại Annie vang lên. Annie nhìn một chút, sau đó liền đưa điện thoại di động cho Giang Nguyên, nói:

- Tiểu Duệ gọi tới!

- Được...

- Viện trưởng đã hạ lệnh cho nhân viên Ban tình báo toàn lực phối hợp với hành động của anh. Hơn nữa còn có một tiên sinh dẫn người đến, có lẽ mai sẽ đến nơi...

Giang Nguyên nghe Mã Tiểu Duệ nói vậy trong mắt liền lóe lên vẻ bất ngờ, sau đó lại cười khổ. Hắn biết Viện trưởng và sư phụ sẽ không bỏ mặc hắn. Nếu mình đi họ sẽ kiên quyết không cho phép. Cho dù mình lén đi cũng sẽ bị cản lại.

Cho nên lần này mới len lén rời đi, sau đó ngay cả di động gì đó cũng tắt máy, chỉ để lại cho Mã Tiểu Duệ phương thức liên lạc của Annie. Nhưng hẳn không ngờ, Viện trưởng và sư phụ lại làm vậy. Và họ làm như vậy thì sẽ phải chịu áp lực cực lớn của những người khác.

- Không cần... Tôi không cần viện giúp đỡ, đây chỉ là chuyện riêng của tôi!

Giang Nguyên thở dài, nói:

- Giờ tôi chỉ muốn biết, những thứ tôi cần có hay không?
- Có... Tôi đã gửi qua rồi, có lẽ ngày mai anh sẽ nhận được...

Dường như Mã Tiểu Duệ không hề bất ngờ trước phản ứng của Giang Nguyên. Cô lập tức nói:

- Nếu tiên sinh cũng tới, có người giúp cũng tốt, dù sao chuyện này viện trưởng cũng đã sắp xếp xong xuôi rồi!
- Không.. Nếu như tôi không dùng đến, vậy thì áp lực của viện trưởng vẫn sẽ nhẹ một chút, hơn nữa bên cạnh tôi cũng có người rồi, cho nên có thể không dùng đến thì sẽ không dùng...

Giang Nguyên khẽ mỉm cười nói:

- Chỉ cần tôi về rồi, họ cũng chẳng thể làm gì được tôi!

Chương 840: Kế hoạch tác chiến

Ngày hôm sau, những người nên tới đều đã tới, những thứ nên nhận cũng nhận, chỉ còn thiếu một chút...

Chekhov cũng chọn một vũ khí thường dùng từ chiếc rương bên cạnh, nhanh chóng lắp ráp, vừa nhìn về phía Giang Nguyên. Anh ta thấy mặt mũi Giang Nguyên vẫn tuấn tú như năm xưa, giữa hàng mi gần như không thấy nếp nhăn, không khỏi cười nói:

- Hai năm không gặp, tửu lượng của cậu tăng nhiều nhỉ...

Khỏe miệng Giang Nguyên vênh lên, nhìn xung quanh, thấy đám Gấu Bắc Cực rõ ràng còn chưa hết say, gật đầu cười một tiếng, nói:

- Chờ xong chuyện, chúng ta uống nữa!

- Được... Có khí phách, đến lúc đó chờ mà tiếp chiêu đi! Haha...

Chekhov vỗ mạnh bả vai Giang Nguyên, trên mặt nở nụ cười. Hai năm thăng nhót này thật sự đã trở thành đàn ông rồi.

Giang Nguyên liếc mắt nhìn tường người, ánh mắt hơi lóe lên, nhẹ giọng nói:

- Corsa và Cisco...

Tay Chekhov thoáng khựng lại một chút, sau đó lắc đầu cười nói:

- Trong một lần làm nhiệm vụ năm ngoái gặp phải phiền phức, chết rồi...

Giang Nguyên thoáng trầm mặc, sau đó gật đầu một cái, cái nghề này chính là như vậy. Thật ra hẳn biết, có điều hẳn muốn xem thử có phải Corsa và Cisco có thể chết vì nguyên nhân khác không...

- Wao... hàng tốt...

Bên kia Pháo Đài to đầu đã mở cái rương dưới cùng, nhìn thứ đồ chơi bên trong, không khỏi kinh ngạc than một tiếng.

Nghe tiếng thán phục của Pháo Đài, đám Gấu Bắc Cực đang lấp áp vũ khí của mình đều tò mò nhìn sang. Họ vừa nhìn thấy món đồ bên trong thì đều lộ ra vẻ kinh ngạc, sau đó quay đầu nhìn về phía Giang Nguyên, kinh ngạc nói:

- Cậu còn chuẩn bị cả cái này? Lẽ nào chuẩn bị tấn công doanh trại quân đội à?

- Không... Chẳng qua là chuẩn bị sẵn cũng không thừa thôi mà!

Nhìn cái rương kia, Giang Nguyên cười một tiếng. Mấy quả FIM-92 này là để đề phòng vạn nhất. Dẫu sao đối phương ở đây cũng có

thể điều động lực lượng quá mạnh mẽ. Giờ không dùng đến tiếp viện của Thiên Y viện nên phải đặc biệt chuẩn bị một chút.

- Tốt thôi..

Mọi người nghe Giang Nguyên nói vậy cũng nhún vai một cái, có điều sắc mặt rõ ràng đã ngưng trọng hơn.

Chạng vạng tối, cuối cùng Giang Nguyên cũng nhận được cái rương cuối cùng. Cái rương này được gửi đến từ Trung Quốc. Sau khi Giang Nguyên mở ra nhìn một chút liền hài lòng gật đầu một cái, bây giờ Mã Tiểu Duệ đưa những thứ này tới là coi như đã xong hết rồi.

Buổi tối ăn xong cơm tối, cuối cùng thì cuộc họp chuẩn bị cho trận chiến cũng diễn ra trong sự tò mò của mọi người.

Annie nhẹ nhàng gõ lên bàn phím, trên màn ảnh lớn trước vách tường hiện lên hình ảnh vệ tinh.

- Đây chính là địa điểm của hành động lần này, trang viện Posila...

- Nơi này giới bị nghiêm ngặt... Ở vị trí cổng lớn có hai tháp canh gác... ở đây...

- Còn ở đây... luôn có người canh gác 24/24...

Annie nhẹ nhàng di chuột khoanh từng vòng tròn nhỏ trên màn ảnh, nói:

- Hơn nữa căn cứ theo quan trắc cho thấy, toàn bộ nhân viên canh phòng vòng ngoài của trang viện hơn ba mươi người. Cảnh vệ bên trong không rõ... Hơn nữa có lẽ khu vực mười phút lân cận của đối phương có khả năng tiếp viện!

- Mục tiêu của chúng ta là sáu người, dự đoán được nhốt ở vị trí này...

Sau khi nghe Annie tóm tắt ngắn gọn, ánh mắt của đám Gấu Bắc Cực bắt đầu ngưng trọng, lại nhớ đến mấy quả FIM-92 của Giang Nguyên chuẩn bị liền nhìn Giang Nguyên lộ ra vẻ nghi hoặc.

Xe Tăng nhìn về phía Giang Nguyên, nghi ngờ nhíu mày một cái, trầm giọng nói:

- Căn cứ vào tình huống thế này, muốn cứu sáu người chúng ta không đủ nhân lực... Ít nhất còn cần hai tiểu đội. Hai tiểu đội vào trong, một tiểu đội bên ngoài canh gác tiếp viện!

Nghe Xe Tăng nói, tất cả mọi người nhẹ nhàng gật đầu, phải cứu sáu người, hơn nữa còn phải vào bên trong, bên ngoài đối phương còn có khả năng có tiếp viện, mười người trước mặt không thể đủ. Ít nhất phải thêm hai tổ nữa.

- Không cần... Người quá nhiều. Dễ dàng bị đối phương phát giác. Mục tiêu của chúng ta là đánh bất ngờ!

Giang Nguyên bình tĩnh nói:

- Tôi sẽ vào trong giải quyết canh phòng, Annie phụ trách khống chế và canh gác từ xa... Nhiệm vụ của các anh là cảnh giới vòng ngoài cùng với phụ trách tiến vào tiếp viện hậu kỳ!

Nói tới đây, Giang Nguyên nhìn mọi người, gật đầu nói:

- Mười người... thế là đủ rồi...

- A...

Giang Nguyên nói vậy, mọi người đều lộ vẻ kinh ngạc. Một người phụ trách canh phòng, những người còn lại phụ trách canh gác vòng ngoài cùng tiến vào tiếp viện hậu kỳ. Như vậy tương đương với việc tất cả bọn họ ở ngoài đứng phỗng ra đấy chờ sau khi Giang Nguyên dọn dẹp hết nguy hiểm thì tất cả mọi người lại vào đem người đưa ra ngoài sao?

Giang Nguyên nhìn biểu cảm của mọi người liền cười một tiếng, sau đó gật đầu nói:

- Đúng... Chính là như vậy! Việc mọi người phải làm là chuẩn bị vũ khí thật tốt. Nếu tiếp viện bên ngoài đến thì giải quyết họ...

Bên Akan đang là ban đêm, nhưng ở Trung Quốc giờ vẫn còn đang là buổi sáng. Không khí trong phòng họp nhỏ của Thiên Y viện rất

ngừng trọng. Các thành viên Hội đồng viện đang ngồi trước bàn họp, sắc mặt ai nấy đều khó coi.

Một vị Y sư nhất phẩm vừa bưng ly trà nhẹ nhàng uống, trong lòng vừa cảm thán. Từ lúc ông vào Thiên Y viện đến giờ, mấy năm nay trên cơ bản mỗi tháng Hội đồng viện chỉ họp thường lệ một lần. Nhưng từ sau khi Giang Nguyên gia nhập viện tới nay đã hoàn toàn làm loạn tình trạng này. Có lúc một tháng họp ba đến năm lần cũng không có gì là lạ.

- Tùy ý liệu linh... Tôi chỉ có thể dùng bốn chữ này để hình dung!

Lời lẽ kịch liệt như vậy, trong các thành viên Hội đồng viện không cần nghĩ cũng biết chắc chắn là đồng chí Chu Thế Dương nói.

- Giang Nguyên này tôi đã nói trước rồi, hoàn toàn không đáng tin. Vậy mà mọi người không hề tin tôi!

Lúc này Chu Thế Dương vỗ bàn, nước miếng văng tứ tung phê phán ai đó:

- Hội đồng viện ta coi trọng khoan dung hãn như thế, trao trách nhiệm chủ Tề Thế Đỉnh nặng nề cho hãn, hơn nữa còn đặc cách trao toa thuốc Đan dược siêu phẩm cho hãn. Lúc đó tôi đã nói không thể đưa được rồi mà. Mọi người xem đi... Hôm qua vừa đưa toa thuốc Đan dược siêu phẩm cho hãn, nửa đêm đã lén bỏ chạy rồi...

- Anh dạy dỗ đệ tử giỏi lắm, còn ngày ngày bao che khắp nơi... Lần này thì hay rồi, mang theo toa Đan dược siêu phẩm cứ thế bỏ chạy!

Chu Thế Dương hung hăng nhìn chằm chằm La lão y sư La Thiên Minh tức giận nói:

- Vào thời điểm mấu chốt này mà làm như vậy là phản bội Thiên Y viện!

- Chạy cái gì? Phản bội Thiên Y viện cái gì?

La lão y sư La Thiên Minh không hề nhượng bộ, tức giận nói:

- Giang Nguyên ra ngoài không xin phép là không đúng, nhưng nó có chuyện phải làm. Tuy là việc riêng, nhưng sao có thể nói là phản bội viện chứ? Hơn nữa Tề Thế Đỉnh cũng vẫn còn trong viện. Nếu nó mang đi anh có thể nói như vậy được. Còn trong tình huống hiện tại là anh đang gặp lửa bỏng tay người!

- Hừ... Tôi gặp lửa bỏng tay người? Giang Nguyên cầu kết với người nước ngoài, giờ còn mang cái con tây đó đi rồi, hơn nữa những toa Đan dược siêu phẩm kia là bí mật bất truyền của Thiên Y viện ta. Hôm qua hẳn vừa nhận được liên lển trốn ra nước ngoài, thế không phải phản bội viện là cái gì? Anh là sư phụ của hắn, anh phải gánh hoàn toàn trách nhiệm!

Trước cuộc tranh cãi long trời lở đất của hai người này trong cuộc họp Hội đồng viện, Liêu Long Căn bên cạnh thở dài...

Chương 841: Toàn bộ đến đông đủ

- Được rồi, đừng tranh luận nữa.

Nhìn hai người càng lúc càng đối chọi gay gắt, không ra thể thống gì nữa, mà Viện trưởng dường như cũng không tiện lên tiếng trong việc này, Liêu Long Căn cũng không thể làm gì khác hơn là thở dài lên tiếng.

Liêu Long Căn bài danh thứ hai ở Thiên Y Viện, chỉ đứng sau Từ Khải Liễu và Lưu Mộc Dương. Trong tình huống bình thường cũng chỉ lên tiếng trong lĩnh vực do ông quản lý, rất ít khi chủ động lên tiếng trong những tình huống khác. Tuy nhiên uy vọng của ông ở hội Viện ủy lại rất cao. Mặc dù Chu Thế Dương vẫn còn bất mãn, nhưng cũng chỉ có thể im lặng. Còn La Thiên Minh thì không nói gì nữa.

- Liên quan đến phương thuốc đan dược siêu phẩm của Giang Nguyên, không cần truy cứu nữa. Là đỉnh chủ của Tế Thế Đỉnh, bản thân hắn có quyền và tư cách có được tất cả đơn thuốc.

Liêu Long Căn vừa nói xong, tất cả đều gật đầu. Quả thật là như thế.

Chu Thế Dương nghe xong thì có chút không vui, đang định lên tiếng nhưng đã bị Liêu Long Căn khoát tay chặn lại:

- Hơn nữa, Giang Nguyên kế nhiệm đỉnh chủ Tế Thế Đỉnh, dường như cũng thông qua Tế Thế Đỉnh tiếp nhận một số truyền thừa đặc biệt. Tuy không biết truyền thừa này đã từng xuất hiện qua chưa, nhưng gần đây chuyện này đã được chứng minh, Giang Nguyên thông qua Tế Thế Đỉnh mà có được rất nhiều kinh nghiệm luyện đan. Cho nên hẳn mới trong thời gian ngắn năng lực đạt đến trình độ kinh người.

Nghe xong, mọi người lại gật đầu lần nữa. Bọn họ đều hoài nghi như thế. Một người chỉ mới tiếp xúc với luyện đan được mấy tháng, cho dù có thiên tư siêu phàm đi chăng nữa cũng không có khả năng kinh khủng như thế. Cho dù Tế Thế Đỉnh là trấn viện chi bảo, có dị năng như thế cũng không kỳ quái. Điều kỳ quái duy nhất chính là vì sao trong các ghi chép của các đỉnh chủ đời trước lại không ghi lại.

Chỉ có Chu Thế Dương là lộ ra vẻ mặt không cam lòng. Vốn Tế Thế Đỉnh nên là của ông, nhưng lại bị tên vương bát đản kia đoạt mất, không nhận được lại tức tối lên tiếng:

- Cho dù Giang Nguyên thông qua truyền thừa đặc biệt nào đó, nhưng đan phương siêu phẩm này là tùy tiện...

- Lão Chu...

Liêu Long Căn một lần nữa cắt đứt lời nói của Chu Thế Dương, cười khở nhìn mọi người:

- Tôi đã đưa ba đan dược siêu phẩm là Dương Minh Đan, Long Dương Đan, Luyện Cốt Đan cho Giang Nguyên. Hẳn chỉ tùy ý nhìn qua một chút rồi tiêu hủy, còn hỏi tôi tại sao không đưa Thái Âm Đan, Khai Tuệ Đan cho hẳn?

Liêu Long Căn vừa nói xong, tất cả đều sửng sốt, bao gồm Viện trưởng Từ.

- Làm sao hẳn biết có Thái Âm Đan và Khai Tuệ Đan?

Chu Thế Dương ngăn người, sau đó đem mũi dùi chĩa về phía La

Thiên Minh:

- La Thiên Minh, ông lại phạm quy, đem những thứ này nói cho Giang Nguyên biết?

- Tôi không có.

La Thiên Minh lắc đầu nói.

- Không, việc này không liên quan đến lão La. Giang Nguyên biết tất cả các đan phương đan dược siêu phẩm.

Liêu Long Căn cười khổ:

- Tôi đưa cho hần ba đan phương, bảo hần trong một khắc phải ghi nhớ, nhưng hần chỉ nhìn qua có hai lần liền tiêu hủy. Chắc có thể hần đã biết, hơn nữa còn biết hết tất cả đan phương đan dược siêu phẩm.

- Mọi người cũng biết, ngoại trừ năm thiên y sư chúng ta, cho dù là các người, cũng chỉ biết đại khái tên thuốc và hiệu dụng của đan phương đan dược siêu phẩm, chứ không thể biết nội dung cụ thể.

Nghe đến chỗ này, tất cả mọi người đều ngây ngốc, mở to mắt nhìn nhau, cũng không nói gì.

- Nếu Giang Nguyên đã ra ngoài, chúng ta nên phái người trợ giúp hần, tránh xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Ninh Hán Dân vẫn luôn im lặng trầm giọng nói:

- Bất kể thế nào, bây giờ Giang Nguyên rất quan trọng đối với Thiên Y Viện chúng ta. Nhất định không thể để xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Có Ninh Hán Dân đề nghị, Từ Khả Liễu nhẹ gật đầu:

- Để tôi phái Trương tiên sinh ngoại viện dẫn đội chi viện, nhưng trước mắt vẫn chưa liên lạc được với Giang Nguyên. Tuy nhiên ngoại viện vẫn luôn chú ý việc này, không để cho Giang Nguyên xuất hiện vấn đề bất ngờ.

- Tiên sinh ngoại viện?

Mọi người lại cả kinh. Chu Thế Dương nhìn La Thiên Minh, rồi lại nhìn Viện trưởng Từ, sau đó hừ lạnh:

- Dựa theo thông lệ, thiên giai không thể tùy ý xuất ngoại. Viện trưởng an bài như vậy dường như không được thỏa đáng.

- Tôi đã xem qua tư liệu tổ tình báo gửi đến. Ngoại viện đang thi hành nhiệm vụ có ba ngoại viện Địa giai xuất thủ, nhưng lại bị đối phương tùy tiện bắt lại. Lúc đó đối phương có bốn năm cao thủ Địa giai, trong đó ít nhất có hai người đạt đến Địa giai nhất phẩm. Cho nên, để ổn thỏa, ngoại viện sẽ do Trưởng tiên sinh dẫn đội là thỏa đáng.

Từ Khả Liễu lạnh nhạt nói:

- Dẫu sao chỗ đó chúng ta cũng không có nhiều người. Một khi có chuyện, sẽ không cách nào lập tức tiếp viện, chuẩn bị trước vẫn hay hơn.

Nghe Từ Khả Liễu giải thích, tất cả mọi người đều gật đầu. Mặc dù có thông lệ, nhưng chuyện cấp bách, cũng không nên quá cứng nhắc.

Thấy tất cả đều không phản đối, sắc mặt Chu Thế Dương trầm xuống, không nói nữa. Không ai ủng hộ ông ta, ông ta không cách nào gây nên sóng gió được, chẳng qua trong lòng đang ước muốn Giang Nguyên thật sự bị người ta giết chết. Đến lúc đó Tế Thế Đỉnh sẽ thuộc về ông ta.

La Thiên Minh cũng âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Ông chỉ sợ chuyện này bị người khác chỉ trích. Bây giờ được Viện trưởng cứu vãn, tất cả mọi người tán đồng, chuyện này xem như đã định, sẽ điều toàn lực tiếp viện hành động bên ngoài của Giang Nguyên.

Sau chuyện này, có lẽ Giang Nguyên sẽ bị trừng phạt, nhưng thân là Đỉnh chủ Tế Thế Đỉnh, chỉ cần Giang Nguyên có thể luyện ra đan dược siêu phẩm, ai có thể bắt hắn chứ? Điều lo lắng duy nhất bây giờ chính là Giang Nguyên có thể bình an trở lại hay không.

Trong tất cả đội ngũ tham gia hành động, Ngô tiên sinh kiểm tra

qua bố trí của trang viên một lần, cảm thấy rất hài lòng. Bây giờ thủ hạ có mười cao thủ Địa giai cao cấp, trong đó có hai người đỉnh phong, ba người Địa giai nhất phẩm, cộng thêm đội ngũ có vũ trang và các loại vũ khí hạng nặng, cùng với canh gác nghiêm mật, con tin đang nằm trong tay, cho dù Thiên Y Viện có đưa cao thủ Thiên giai đến cũng không có khả năng giải thoát con tin. Chỉ cần bọn họ đến, phải cho bọn họ biết tay.

Lúc này, Trương tiên sinh của ngoại viện đang đi cùng người phụ trách địa phương, nghiên cứu tình huống của trang viên, sắc mặt có chút phiền muộn. Trương tiên sinh là người của ngoại viện, một trong những tiên sinh hiểu rõ nhất phương pháp tác chiến đánh bất ngờ. Nhưng nhìn thấy tình huống mà ngoại viện thám thính được, vẻ mặt cũng hết sức ngưng trọng. Đối phương cất cử nhiều cao thủ trấn giữ, cho dù đối phương không có Thiên giai, muốn đột phá cứu người, khó khăn cũng cực lớn.

- Có tin tức của y sĩ Giang Nguyên không?

Trương tiên sinh hỏi người phụ trách một câu.

Đội trưởng Lý nhẹ nhàng lắc đầu:

- Y sĩ Giang Nguyên cố ý lẫn tránh người của viện, hơn nữa còn hết sức có kinh nghiệm ở phương diện này. Người của chúng ta ở đây lại không nhiều, cho nên cũng không tìm được y sĩ Giang. Trừ phi là cậu ấy chủ động liên lạc, còn không thì tạm thời không có cách nào tìm được.

Chương 842: Chuẩn bị đánh bất ngờ

- Haiz, vị y sĩ Giang Nguyên này đúng là...Nếu tôi đã đến, tôi và cậu ấy liên thủ, tỷ lệ thành công ít nhất cao hơn ba phần. Cần chi phải như vậy chứ?

Là tiên sinh ngoại viện phụ trách hành động lần này, trước khi đi, ông đã được Viện trưởng đặc biệt cung cấp tài liệu, biết y sĩ Giang Nguyên là cao thủ Thiên giai, có chuyên môn về đánh bất ngờ thuộc quân đội đặc chủng. Có hai người như vậy hợp tác, cho dù đối phương có Thiên giai trấn giữ, thành công nằm trong tay cũng

không nhỏ.

Đội trưởng Lý cũng cười khở:

- Bây giờ chúng tôi chỉ có thể giám sát chỗ này. Chỉ cần y sĩ Giang Nguyên xuất hiện, chúng tôi sẽ phát hiện ngay.

Trong lúc Trương tiên sinh bên này cảm tức, Bá tước Phoenix của Huyết tộc cũng như vậy. Người của ông ta ở đây không nhiều. Bởi vì khí hậu quá nóng bức, cũng không có mấy Huyết tộc nguyện ý sống ở nơi này. Nếu có, bất quá cũng chỉ là tiểu lâu la cấp bậc Nam tước hoặc Huân tước mà thôi.

Một Nam tước và hai Huân tước đúng là không làm được gì, còn không bằng hai Tử tước và ba Nam tước mà ông ta mang đến. Duy nhất chỉ có đám nhân viên vũ trang có thể giúp ông ta thám thính tin tức, hơn nữa cung cấp tiếp viện võ lực khi cần thiết.

Nhưng bây giờ, đám người này vẫn không tìm được vị trí của Giang Nguyên, khiến cho ông ta tương đối đau đầu.

- Nam tước Tony, hãy phái tất cả nhân viên của ông, nhất định phải tìm được người này cho tôi, biết chưa?

Bá tước Phoenix ngồi ở vị trí chủ vị, nhìn chằm chằm một người đàn ông đang cung kính khom người, trầm giọng nói.

- Như ngài mong muốn, Bá tước các hạ.

Nhìn Nam tước Tony rời đi, Bá tước Phoenix mới bưng ly rượu bằng bạc lên, nhẹ nhàng nhấp một miếng, sau đó cau mày nói:

- Địa phương rách nát đáng chết này, ngay cả rượu ngon cũng không có. Chỉ có máu trinh nữ mới miễn cưỡng cho vào miệng được.

Trương Nguyên bên cạnh lấy lòng:

- Bá tước các hạ, mặc dù nơi này không có rượu ngon, nhưng lại có Giang Nguyên.

- Haha, đúng vậy, có Giang Nguyên, rượu ngon nào cũng không thể

sánh bằng. Hahah...

Nghe được lời này, tâm trạng của Bá tước Phoenix bỗng nhiên khá hơn. Nhớ đến huyết dịch tuyệt vời kia, Bá tước Phoenix nhận không được nuốt nước miếng một cái. Ông ta tin rằng, chỉ cần ông ta hút sạch huyết dịch của Giang Nguyên, nhất định có thể gia tăng thực lực thêm một bước. Đến lúc đó, ông ta có thể nhờ máu của Giang Nguyên mà tấn cấp Hầu tước, danh tiếng đủ để chống đỡ với một số Thân vương thời viễn cổ, trở thành một trong những người đứng đầu Huyết tộc.

Trên bầu trời tối đen, ngàn vạn ngôi sao lóe sáng. Một trang viên nhỏ trên bình nguyên yên tĩnh vô cùng. Chỉ có đèn đèn đuốc sáng choang, thỉnh thoảng có thể thấy hai ba người vác súng dẫn chó tuần tra.

Cửa trang viên có hai tháp lầu, bên trong có ánh đèn chiếu ra và tiếng người vang lên.

Giang Nguyên lẳng lẳng bay trên bầu trời cách trang viên mấy chục thước, gương mặt đậm đậm phóng mắt nhìn xuống tòa trang viên. Trong tầm mắt của hắn, tòa trang viên giống như hình ảnh 3D, từng tầng một như bị cắt lớp hiện ra ngoài.

Dưới thiên phú Thanh Chương, cả tòa nhà đều lọt hết vào mắt hắn. Hắn có thể nhìn thấy rõ người nào đang ngủ, người nào đang đi tuần, nơi nào có nhân viên canh gác nhiều, nơi nào có nhân viên canh gác ít, nơi thâm nghiêm hay không thâm nghiêm.

- Ở đây.

Trong lúc nhìn đến hai gian phòng, ánh mắt Giang Nguyên nhẹ chớp động, xác nhận bên trong hai căn phòng được canh gác thâm nghiêm có sáu người, hắn là mục tiêu của hắn lần này.

Có một căn phòng có ba người đang ngủ. Trong đó có Hải Bác. Còn phòng bên cạnh, khí tức cường đại tỏa ra, chắc chắn là ba cao thủ ngoại viện hành động thất bại.

Xác nhận là chỗ này không sai, Giang Nguyên cũng không rời đi, cẩn thận quét mắt nhìn toàn bộ trang viên một lần nữa. Hắn cần

xác định thực lực của người đang trú đóng ở đây. Đối với hành động ngày mai, hẳn nhất định phải tính toán cho thật cẩn thận.

- Bên trong đám cảnh vệ có hai luồng khí tức mạnh mẽ, hẳn là cao thủ Địa giai. Căn phòng tiếp theo có bốn người có khí tức tương tự, nhưng mạnh yếu không đồng nhất. Ngoài ra còn có bốn người có khí tức khá mạnh khổng chế hai lối đi.

Nhanh chóng đoán được mục tiêu, Giang Nguyên cũng vẫn không rời đi, tiếp tục lục soát cẩn thận.

Ánh mắt Giang Nguyên hơi nheo lại, cảnh tượng trước mắt liền biến hóa. Kết cấu tòa nhà trở nên mơ hồ, những phản ứng khí lưu lại nhanh chóng rõ ràng.

- Năng lượng lưu động dị thường. Thiên giai.

Nhìn bóng người không rõ lắm, tầm mắt Giang Nguyên khôi phục lại bình thường. Phòng vẫn là phòng, trang viên vẫn là trang viên.

Nhẹ nhàng thở ra một hơi, Giang Nguyên lại lặng lẽ bay đi. Nhìn bụi cỏ cách đó không xa, hẳn khẽ mỉm cười. Sau khi rơi xuống đất liền chạy như bay nhưng không hề có một tiếng động nào.

- Có Thiên giai ở đây, xem ra lần này phải chuẩn bị chu đáo hơn một chút.

Một hơi chạy được hơn một ngàn thước, Giang Nguyên mới đẩy một chiếc xe gắn máy được giấu trong rừng cây, sau đó khởi động xe chạy về phía thành phố.

- John, cậu xác định?

Chekhov yên lặng nhìn Giang Nguyên, lưng lay cây súng trong tay, hỏi lại lần nữa:

- Cậu chắc chắn muốn vào đó một mình, còn chúng tôi tiếp ứng bên ngoài?

- Đúng, chắc chắn.

Giang Nguyên gật đầu một cái, nhìn nhóm Gấu Bắc Cực, trong lòng

cười khổ. Hắn cũng không muốn đi vào một mình, nhưng những người trước mắt đều là lính đánh thuê của đặc chủng thông thường, còn kia là cao thủ. Đối mặt với cao thủ tu luyện nội khí, trên căn bản không có quá nhiều tác dụng.

Biện pháp tốt nhất là để hắn dọn dẹp xong, sau đó để bọn họ vào trong tiếp viện. Ít nhất một mình hắn không có biện pháp mang sáu người đi.

Về phần đối phương có thể cầu viện thành công, có tiếp viện vũ lực vòng ngoài, Giang Nguyên cũng đã chuẩn bị kỹ. Tám người của nhóm Gấu Bắc Cực, cộng thêm các loại vũ khí hạng nặng, đủ để chặn đánh những người cứu viện.

Còn về phần có cao thủ khác tiếp viện nữa hay không, căn cứ theo dự đoán, hắn là không thể. Cho dù là Thiên y ngoại viện cũng không có quá nhiều cao thủ như thế. Hắn không tin bên này đã có mười cao thủ Địa giai, một Thiên giai còn có thể có cao thủ khác đến tiếp viện.

Cho dù là vận khí không tốt, vạn nhất sẽ có, dường như vấn đề cũng không lớn.

- Được rồi, lên đường thôi.

Bỏ một đồng ngân châm vào trong túi, Giang Nguyên mỉm cười đứng dậy nói.

Chương 843: Bắt đầu hành động

Pháo đài bình thường đều là bị công phá từ bên trong. Những lời này một chút cũng không sai.

Rạng sáng 3h, Giang Nguyên từ không trung bay xuống phía trên một tháp lầu gần cổng trang viên nhất. Đứng ngoài cửa sổ, nhìn vào bên trong có hai cây súng máy hạng nặng cộng với hai hỏa tiễn, cùng với mấy người đang ngồi nhàn nhã tán gẫu dưới đất, hần khê nhếch môi cười, sau đó bàn tay run lên, mấy cây ngân châm bắn vào.

Sau khi xử lý xong tháp canh còn lại, hần mới bay đến biệt thự cao nhất trong trang viên, sau đó từ trên tầng chạy xuống dưới lầu.

Lúc này, bốn năm đội ngũ dắt theo chó vẫn tuần tra dọc theo tường rào. Trang viên này không lớn, trên tường rào cũng bố trí dây điện cao thế và tia hồng ngoại. Đội ngũ tuần tra này thậm chí có thể nhìn thấy đội ngũ tuần tra khác, cộng thêm chó cảnh vệ, đủ để phát hiện bất cứ người nào xâm nhập.

Lúc này, nhân viên bảo an trong phòng điều khiển đều tập trung tinh thần nhìn mười mấy màn hình đang trước cùng với bản đồ bố trí trang viên, không khí hoàn toàn yên tĩnh. Máy quét hồng ngoại cũng không có bất kỳ báo động dị thường nào.

- Xem ra, đối phương hần không dám đến.

Một người đàn ông tóc húi cua gương mặt lộ vẻ đắc ý, bưng ly café hớp một ngụm, gác chân lên đài, biểu hiện vô cùng ung dung.

- Chắc là vậy! Với tiêu chuẩn phòng ngự của chúng ta, đối phương chỉ cần là người có đầu óc thì sẽ không dám đến. Trừ phi mang theo quân đội đến cường công. Nếu không, đến bao nhiêu sẽ chết bấy nhiêu.

Một người đàn ông tóc vàng khác xoa xoa ánh mắt có chút mệt mỏi, nói.

Bọn họ đều là đội ngũ đánh thuê đứng đầu thế giới, hiện tại lại được trang bị hỏa lực các loại, cường độ trước đây chưa từng có. Hơn nữa, lần này tham gia phòng ngự còn có cao thủ thần bí. Tình huống như vậy, nếu còn bị người ta giải thoát con tin, vậy thì phải xem lại bản thân rồi.

Bố trí lần này đủ để đối phó với một trăm người. Cho dù có lực lượng như vậy đánh tới, trang viên cũng đủ để chống đỡ được hai mươi phút trở lên. Khoảng thời gian đó đủ để tiếp viện chạy đến. Hơn nữa, thiết bị cảm ứng bên ngoài cũng có thể sớm phát hiện sự tồn tại của đối phương. Ít nhất trước thời gian báo động ba phút sẽ không để cho đối phương tùy tiện tấn công vào.

Cho nên hai người đều rất bình tĩnh, tùy ý nói cười, mặc dù vẫn chú ý màn ảnh nhưng gương mặt lại vô cùng thả lỏng.

Nhưng hai người không chú ý đến trên một màn ảnh, ngay tại lối đi đường như có thứ gì đó lướt qua.

Nhẹ nhàng bay xuống phía dưới máy theo dõi, Giang Nguyên tiện tay gạt máy theo dõi sang một bên.

Sau đó đẩy mắt kính lên một chút, nhìn máy quét hồng ngoại phía trong lối đi, khóe miệng nhếch lên, sau đó chậm rãi đi về phía trước.

Hai người bên trong phòng điều khiển vẫn trò chuyện vui vẻ, không chú ý đến lúc này đang có một người đứng ngoài cửa, xuyên qua tấm kính chống đạn vừa nặng vừa dày nhìn bọn họ.

Nhìn bàn phím mật mã cánh cửa, Giang Nguyên nghiêng cổ một chút. Đối với cái này, hẳn thật sự không thành thạo. Hẳn cũng không muốn bị phiền phức, thành ra ngồi xổm xuống nhìn qua bên dưới khe cửa.

Trang viên này vốn chẳng phải là nơi được trang bị sâm nghiêm. Chẳng qua chỉ là được cải tạo tạm thời mà thôi. Phòng quản lý an ninh cũng như vậy. Cho nên, cửa cũng là loại đẩy ra chứ không phải loại trượt. Mặc dù khe cửa rất nhỏ, nhỏ đến mức chỉ đủ luồn một cây kim, nhưng nhiên đây là đủ rồi.

Giang Nguyên móc từ trên đui ra một cái giống như ống nghiệm, sau đó nhẹ nhàng đề một cái, từ trên bắn ra một kim tiêm. Cây kim cắm vào khe hở của cửa. Giang Nguyên lại nhẹ nhàng ấn thêm một cái nữa, sau đó xoay người rời đi. Lúc này, từ bên trong cây kim phun ra một luồng khói nhàn nhạt khó có thể nhận ra.

Ba bốn giây sau, chỉ thấy hai người chậm rãi nhắm mắt, cứ như vậy mà ngã xuống ghế, tựa như đang ngủ.

Giang Nguyên vứt mắt kính sang một bên, chậm rãi đi về phía trước, dường như mấy tia hồng ngoại đều không có tác dụng.

- Được rồi, bây giờ có thể vào.

Giang Nguyên ấn tai nghe, nhỏ giọng nói.

- Nhận được.

Tank lên tiếng, sau đó vung tay lên, một đám người cách trang viên mấy trăm thước chạy nhanh đến.

Lúc này, nơi mà bọn họ đi qua, không ít máy cảnh ứng bắt đầu vang lên tín hiệu báo động.

Chuông và đèn báo động vang lên không ngừng trong phòng quản lý, nhưng không ai trả lời. Hai người quản lý ngủ say như chết, giống như không có gì phát sinh.

Giang Nguyên lặng yên không một tiếng động đi về phía trước, đột nhiên ngay khúc quanh xuất hiện hai người, là nhân viên tuần tra bên trong. Hai người nhìn thấy Giang Nguyên, sửng sốt một chút liền đồng loạt biến sắc. Đang định giơ súng, đột nhiên cảm thấy cổ tê rần, trong nháy mắt cứng đờ ngay tại chỗ.

Thân hình Giang Nguyên chợt lóe, xuất hiện trước mặt hai người, nhẹ nhàng đặt hai người nằm xuống đất, sau đó tiếp tục đi về phía trước. Đây là người thứ năm mà hắn đánh ngã từ khi đi vào, nhưng trước mắt còn chưa đựng phải cao thủ chân chính. Nếu là cao thủ chân chính, cũng không phải một cây ngân châm là có thể giải quyết.

Mười cao thủ Địa giai, một cao thủ Thiên giai, suy nghĩ đến điều

này, Giang Nguyên cảm thấy có chút đau đầu. Làm người thật đúng là không dễ dàng mà.

Chuyển sang một lối đi khác, bước chân Giang Nguyên thoáng chậm lại. Phía trước có một điểm canh gác, bên trong có hai cao thủ Địa giai và mấy cảnh vệ phổ thông.

Đây chính là cửa ải khó khăn thứ nhất. Muốn thuận lợi cứu đám người Hải Bắc ra, ít nhất không thể kinh động đến người khác.

Đã sớm có chuẩn bị, Giang Nguyên đưa tay mò vào cái túi nơi bắp đùi móc ra một quả cầu to bằng quả bóng bàn, sau đó đứng ở khúc quanh, nhẹ nhàng ném quả cầu về phía bên kia.

Quả cầu nhỏ được đặc chế, lăn sát vào chân tường, thanh âm di chuyển rất nhỏ, nhưng lọt vào lỗ tai Giang Nguyên thì lại tương đối rõ ràng.

- Ba, hai, một.

Thầm đếm ba tiếng, Giang Nguyên nhấn cái hộp điều khiển từ xa trong tay.

Quả cầu nhỏ lặng lẽ nứt ra, phun ra một luồng sương mù nhàn nhạt.

- Cái gì vậy?

Một người tóc đen đang ngồi nhàm chán đột nhiên nghe tiếng quả cầu nhỏ đụng vào góc tường phát ra thanh âm kỳ lạ, đưa mắt nhìn sang, không khỏi sửng sốt một chút.

Chương 844: Oai Thiên giai

Hai người cầm súng bên cạnh nghe được lời này, đều nhìn về phía bên kia, nhưng khi vừa mới quay đầu lại liền đồng loạt ngã xuống đất.

Hai người lính gác sửng sốt một chút, sắc mặt liền thay đổi, cảm giác trong đầu mơ hồ, ngay cả tay chân cũng trở nên vô lực. Một

người ráng đưa tay nhấn cái nút nơi góc tường, nhưng còn chưa tiếp xúc đến cái nút báo động thì đã cảm thấy tay tê rần, trên cổ tay chẳng biết từ khi nào xuất hiện một cây ngân châm.

Giang Nguyên bế khí, tiếp tục đi về phía trước. Cách đó không xa là nơi nhốt đám người Hải Bắc. Căn bản cao thủ đều tập trung ở đây. Tiếp theo cần giải quyết từng người một, chỉ hy vọng có Thiên giai ở đó để giải quyết luôn hết thầy.

Bế khí mấy giây, Giang Nguyên bước đến một khúc cua đường trước, nhẹ nhàng thở ra một hơi. Hệ thống thông gió ở đây tương đối tốt. Thuốc gây mê có thể duy trì bốn năm giây đã là không tệ rồi.

Nhắm mắt cảm nhận tiếng hít thở và tiếng bước chân cách đó không xa, Giang Nguyên cười khổ. Nơi này đang có hai cao thủ Địa giai và bốn nhân viên được trang bị vũ trang.

Nhưng có hai cao thủ Địa giai ngồi đằng xa, hơn nữa còn có bốn nhân viên được trang bị vũ trang đầy đủ không ngừng qua lại, đồng thời lối đi cuối cùng cũng khá dài, nhân viên đứng chéo hai bên lối đi. Cho dù có dùng lựu đạn gây mê, hiệu quả cũng không lớn.

Hơn nữa, những căn phòng bên cạnh còn có bốn năm cao thủ cấp Địa. Chỉ cần bên này động thủ, một tiếng động vang lên rất nhỏ cũng có thể kinh động bọn họ.

Cho nên, Giang Nguyên thoáng suy nghĩ một chút, sau đó thở dài, chậm rãi quẹo sang khúc cua, sau đó chân đạp một cái, nhanh chóng lao về phía trước. Trước mắt liền biến thành hai màu đen trắng, một chuỗi các thanh âm vang lên trong đầu.

Tay Giang Nguyên không dừng lại. Hai quả cầu màu trắng trong nháy mắt đập tới, chuẩn xác đập hai gã nhân viên được trang bị vũ trang còn chưa kịp phản ứng xuống đất. Đồng thời hai tay một lần nữa bắn ra, bốn cây ngân châm nhanh chóng bắn về phía hai cao thủ cấp Địa.

Hai cao thủ cấp Địa quát lên một tiếng, thân hình chột lóe, đôi tay run lên, trong tay xuất hiện một thanh đoản đao dài hai thước,

vung tay một cái đánh bay một cây ngân châm. Mặc dù bị một cây ngân châm khác đâm trúng, nhưng vị trí bị chếch, cũng không gây ảnh hưởng lớn.

Hai nhân viên được trang bị vũ trang bình thường, phản ứng cũng hết sức nhanh, cầm súng bắn Giang Nguyên. Thân hình Giang Nguyên nhào lên phía trước, cả người giống như hỏa tiễn, thuận lợi tránh được đạn bắn trúng.

Khi hẳn cách bên kia chỉ còn hai ba thước, mặc dù hai nhân viên được trang bị vũ trang đã ngã xuống đất, nhưng bởi vì nằm ngay lối giao nhau, không khí lưu động khá nhanh.

Mà thuốc gây mê của Mã Tiểu Duệ không phải người nào cũng có thể chịu nổi. Mặc dù hiệu quả yếu đi một chút, nhưng chỉ cần hít vào, người có thể chống đỡ không được bao lâu.

Cũng giống như hai cao thủ Địa giai đỉnh phong và Địa giai nhất phẩm, sau khi hít vào, thấy Giang Nguyên vọt đến trước người, hai người chỉ kịp huy đao, sau đó đầu óc trở nên mơ hồ. Đợi đến khi cặp đao bị Giang Nguyên cướp đi, hai người liền không cam lòng ngã xuống đất.

Ánh mắt Giang Nguyên chợt lóe. Tầm mắt trắng đen trong nháy mắt trở về nguyên dạng. Nghe phòng gần đó truyền đến tiếng vang, Giang Nguyên tiến lên một gian phòng phía trước, trầm giọng quát:

- Hải Bác, là tôi...

- John?

Rất nhanh trong phòng truyền đến thanh âm vui mừng.

Nghe giọng nói này, trong lòng Giang Nguyên đã chắc chắn hơn. Xem ra đúng là Hải Bác rồi. Người đã ở đây, như vậy sẽ không còn lo lắng nữa.

- Chờ tôi nhé, tôi rất nhanh sẽ đến cứu mọi người.

Giang Nguyên dứt lời, tiếng chuông báo động chung quanh lập tức vang lên. Trong phòng hai bên lao ra bốn người. Nhìn thấy cảnh

tượng trước mắt, đều đồng loạt tức giận quát một tiếng, sau đó vọt đến Giang Nguyên.

Thấy bóng của bốn người, Giang Nguyên nheo mắt, đôi tay run lên, cặp đao trong tay phát ra một đạo đao hoa, sau đó vọt đến bên cạnh hai người. Đây chính là thời điểm tốc chiến tốc thắng.

Lúc này Giang Nguyên cũng không lựa chọn dùng thuốc gây mê nữa. Vật này đối với cao thủ Địa giai cấp cao mà nói chỉ có thể trong tình huống đối phương không phát hiện mới sử dụng mà thôi. Hai quả cầu đập vào đầu hai nhân viên vũ trang, tất cả mọi người đều cho rằng là đồ chơi đập người, cũng không nghĩ đến vấn đề gì khác.

Nhưng trước mắt, nếu ném ra ngoài, trên căn bản cũng không có hiệu quả rõ ràng. Cao thủ Địa giai đã có cảnh giác, bế khí mấy chục giây, cho dù đánh nhau sống chết cũng sẽ không có vấn đề gì.

Đao như kinh long.

Hai cao thủ Địa giai vọt đến, còn chưa kịp phản ứng, liền nhìn thấy trước mắt quét qua hai đạo ngân quang, đao phong đã đến gần người.

Hai người hồn bay phách lạc, lăn qua muốn tránh một đao kia, nhưng làm sao mà còn kịp? Trước mặt một cao thủ Thiên giai, hơn nữa còn sử dụng thiên phú Tốc độ, nào để cho hai cao thủ Địa giai bình thường có thể chống lại.

Cho dù là hai cao thủ Địa giai nhất phẩm, trước mặt thiên phú Tốc độ của Giang Nguyên, cũng không chống đỡ được bao nhiêu.

Giang Nguyên xoay người một cái, hai đạo huyết hoa văng lên.

Giang Nguyên cũng không chần chừ, xoay người cầm đao xông đến hai cao thủ Địa giai cấp cao.

Sự thật rất tàn khốc. Thực lực luôn chứng minh hết thảy. Sau khi Giang Nguyên chém bay hai cao thủ Địa giai, khí thế của hai cao thủ Địa giai còn lại đã yếu đi một phần. Chênh lệch giữa Địa giai và Thiên giai lớn vô cùng.

Hai người vừa mới bỏ một đao về phía Giang Nguyên, liền phát hiện đao của mình mới đi được nửa đường, trước mắt đã lóe lên một đạo ngân quang. Cổ chợt lạnh toát, hai dòng máu phun lên đầy mặt.

Giang Nguyên thu đao, tiện tay ném hai đoản đao xuống đất, cúi người nhặt hai cây súng Ak47 lên, đứng ở lối đi, nhẹ nhàng hít sâu một hơi, yên lặng chờ đợi.

Ở thế đạo này, vũ khí nóng vĩnh viễn dễ xài hơn so với vũ khí lạnh. Đặc biệt trong tình huống xung quanh không ngừng vang lên tiếng còi báo động, súng tự động tuyệt đối là dụng cụ công kích và phòng thủ cao nhất.

Giang Nguyên ngồi chờ từng người tới giết. Nếu không, để hẳn phải đi dọn dẹp từng người, thật sự quá phiền toái.

Nghe tiếng còi báo động vang lên, toàn bộ nhân viên cảnh vệ đều sẵn sàng. Bởi vì tiếng còi báo động là vang lên bên trong trang viên.

Bốn đội ngũ tuần tra bên ngoài nhìn nhau, lập tức phân thành hai tổ chạy về phía tiếng còi báo động. Hai tổ nhân viên còn lại bắt đầu tăng cường canh gác.

Chương 845: Cái này cũng có thể?

Tạch tach tach. Súng trong tay Giang Nguyên càn quét hai bên, bắn ngã đám cảnh vệ có vũ trang đang xông đến.

Sau đó lặn mình về phía trước, giơ tay quét đạn qua một lần nữa, bắn ngã hai cảnh vệ đang ôm súng chạy đến.

Nghe súng truyền đến thanh âm không còn đạn, Giang Nguyên vứt hai cây súng xuống, sau đó đưa chân hất một cái, cầm lấy hai cây súng khác.

- Giang Nguyên?

Sau khi bắn ngã hai cảnh vệ, Giang Nguyên liền nghe bên tai

truyền đến một thanh âm oán độc.

Giang Nguyên cau mày, gương mặt toát lên vẻ kinh ngạc, sau đó thuận mắt nhìn lại, liền nhìn thấy một thân ảnh cao gầy quen thuộc.

- Ngô tiên sinh...

Khóe miệng Giang Nguyên vểnh lên, ánh mắt lóe lên một tia rét lạnh, mỉm cười nói:

- Đã lâu không gặp.

- Đúng vậy, đã lâu không gặp.

Ngô tiên sinh nhìn chằm chằm Giang Nguyên:

- Ban đầu tôi thật sự không nghĩ đến chúng ta còn có thể gặp nhau lần nữa.

- Vậy à? Vậy tôi thành thật xin lỗi, phải để cho Ngô tiên sinh ông thất vọng rồi.

Nhìn vẻ mặt oán độc của Ngô tiên sinh phía đối diện, khóe miệng Giang Nguyên vểnh lên lần nữa.

- Thất vọng? Dĩ nhiên rồi. Nhưng tôi rất nhanh sẽ đền bù tiếc nuối của tôi thôi.

Ngô tiên sinh nhún vai, nhìn Giang Nguyên, nở nụ cười âm lãnh:

- Chẳng qua cậu không định cảm ơn tôi một chút sao?

- Cảm ơn?

Ánh mắt Giang Nguyên chột lóe, sau đó mỉm cười gật đầu:

- Đúng rồi, nhắc đến thì tôi phải cảm ơn ông rồi. Phá Thiên Đan đúng là không tệ, giúp tôi tiết kiệm được mấy tháng.

- Tiết kiệm được mấy tháng?

Sắc mặt Ngô tiên sinh cứng đờ, nhìn Giang Nguyên, sau đó cười

âm lên:

- Quả nhiên, mới hơn hai mươi tuổi đã là đỉnh chủ Tế Thế Đỉnh, quả nhiên là kỳ tài ngút trời. Chẳng những còn có thể chịu được độc tính của Phá Thiên Đan, hơn nữa còn tiết kiệm được mấy tháng.

Giang Nguyên cười khê:

- Tôi biết Ngô tiên sinh đang rất khó chịu, nhiều lần như vậy vẫn không giết chết được tôi. Lần này ông đã chuẩn bị xong chưa?

- Dĩ nhiên rồi. Tôi đã chuẩn bị rất nhiều, thậm chí còn chuẩn bị bắt luôn đám tiên sinh ngoại viện của các người. Nhưng tôi không nghĩ đến cậu lại hành động có một mình.

Ngô tiên sinh âm lãnh nói:

- Tôi nghĩ, nếu tôi giết chết cậu, Thiên Y Viện nhất định sẽ rất khó chịu.

- Ừ, có lẽ vậy. Nhưng dù sao ông cũng phải giết được tôi mới được.

Giang Nguyên cười nói.

- Được, vậy để lần này tôi sẽ giết chết cậu.

Ngô tiên sinh cười âm lãnh.

Sau đó nói tiếp:

- Đúng rồi, tôi cảm thấy tò mò năm đó Cô Lang đã cướp được vật kia, cậu có biết rốt cuộc nó là cái gì không?

- Ông muốn biết?

Giang Nguyên nheo mắt, nhìn Ngô tiên sinh phía đối diện.

- Đúng vậy, vì cái đó mà chúng tôi đã phải bỏ ra một cái giá cực lớn.

Nói đến đây, gương mặt Ngô tiên sinh có chút dữ tợn, lạnh giọng

nói:

- Bởi vì nó, bởi vì cậu, chúng tôi đã phải bỏ mất một quân khu, bản thân tôi cũng cứu tử nhất sinh, cậu nói tôi có muốn biết hay không?

- Được rồi.

Nhìn biểu hiện kích động của Ngô tiên sinh, Giang Nguyên thở dài nói.

- Nói mau, nếu cậu nói cho tôi biết, nói không chừng tôi sẽ lưu lại toàn thân cho cậu.

Nhìn vẻ mặt hưng phấn của Ngô tiên sinh, Giang Nguyên khẽ mỉm cười nhún vai nói:

- Được rồi, nhưng tôi không nói cho ông đâu.

- Cậu...

Gương mặt Ngô tiên sinh trong nháy mắt liền vặn vẹo, một lần nữa hít một hơi thật sâu, sau đó nói:

- Cho cậu một cơ hội cuối cùng, cậu có biết tung tích của cái rương đó không? Nếu biết, nói không chừng còn có thể lưu lại một mạng cho cậu.

Giang Nguyên nhún vai, tiện tay xoay xoay hai cây súng nói:

- Không cần khách sáo. Dù sao cũng sẽ không nói cho ông biết. Nếu ông muốn giết tôi, có bao nhiêu bản lãnh thì lấy ra đi.

Nhìn nụ cười đáng giận của Giang Nguyên, biết mình bị lừa bỡn, Ngô tiên sinh tức giận rống lên một tiếng, sau đó vung tay lên:

- Nào, đến đi.

- Đến?

Giang Nguyên nghiêng đầu, nhìn Ngô tiên sinh phía đối diện, có chút mong đợi. Không biết Ngô tiên sinh sẽ xuất ra chiêu gì. Hôm

qua hẳn đã xác nhận kết cấu của trang viên này tương đối khá, hơn nữa cũng không có chỗ nào có thể làm cơ quan. Bây giờ Ngô tiên sinh cũng chỉ là Thiên giai, tại sao ông ta lại tự tin như vậy?

Lúc này, có người ném cho Ngô tiên sinh một túi vũ trang.

Giang Nguyên nheo mắt, có chút nghi ngờ nhìn Ngô tiên sinh đeo túi vũ trang bỏ đầy lựu đạn lên người.

Ngô tiên sinh sờ tay lên bốn quả lựu đạn, sau đó mỉm cười:

- Nào, chúng ta chơi một chút nhé?

- Chơi một chút? Cái này...

Giang Nguyên nhìn Ngô tiên sinh cầm lựu đạn, ngạc nhiên nói:

- Ông không phải muốn đấu tay đôi với tôi một trận sao?

- Dĩ nhiên là không rồi. Cậu cho rằng tôi là kẻ ngu sao?

Thấy Giang Nguyên không còn biểu hiện bông đùa như vừa rồi, Ngô tiên sinh cười to:

- Trước kia, khi cậu chưa phải là Thiên giai đã đánh ngang ngửa với tôi. Bây giờ cậu đã đột phá Thiên giai, cậu cho rằng tôi sẽ đánh với cậu sao? Hơn nữa, vừa rồi cậu chơi súng không phải rất vui à? Bây giờ tôi chuyển sang lựu đạn, dường như cũng không tệ.

- Ừm, có lý.

Nhìn Giang Nguyên nghiêm túc gật đầu, tỏ vẻ đồng ý với lời nói của Ngô tiên sinh, những khi Ngô tiên sinh vừa mới lộ ra nụ cười đắc ý, Giang Nguyên đột nhiên cau mày lắc đầu:

- Không đúng, lần trước tôi còn chưa phải là Thiên giai đã đánh tay ngang với ông? Các người vây công tôi bốn người, tôi còn diệt được hai người. Cái này chẳng lẽ là tay ngang?

Phụt! Nụ cười của Ngô tiên sinh trong nháy mắt cứng lại, nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Giang Nguyên, thiếu chút nữa không phun ra một ngụm máu.

- Bớt nói nhảm đi, tiếp chiêu.

Thẹn quá hóa giận, Ngô tiên sinh tức giận kêu lên một tiếng, đưa tay rút chốt bốn quả lựu đạn ném về phía Giang Nguyên.

Nhìn Ngô tiên sinh toàn lực ném ra quả lựu đạn, Giang Nguyên biến sắc, trước mặt liền trở nên đen trắng, súng trong tay giương lên, bắn ra một loạt đạn.

Bốn quả lựu đạn bị Giang Nguyên bắn nổ ngay trên không trung, khiến lối đi nổ thành một mảnh hỗn độn.

- Cái này cũng có thể sao?

Đứng bên kia, Ngô tiên sinh nhìn mấy quả lựu đạn bỏ túi bị bắn nổ, liền ngăn người, nhưng trong nháy mắt đã tỉnh hồn lại, nhìn Giang Nguyên cười to:

- Thật là lợi hại. Nào, chúng ta tiếp tục chơi đi. Tôi muốn nhìn xem trong tay ông có bao nhiêu lựu đạn.

Lập tức giương tay, lại bốn quả lựu đạn văng tới.

Chương 846: Không phải chơi như vậy

Sắc mặt Giang Nguyên vẫn lãnh đạm. Ở hắc bạch thị giới, tốc độ của bốn quả lựu đạn trong nháy mắt liền chậm lại.

Một loạt tiếng súng vang lên. Bốn quả lựu đạn lại nổ tung lần nữa. Mảnh đạn văng trúng vách tường bốn phía. Sóng trùng kích khổng lồ dâng lên trong lối đi, khiến tóc Giang Nguyên phải bay lên. Mấy mảnh vụn không lớn không nhỏ xẹt qua bên người hắn, khiến cho cánh tay của hắn xuất hiện mấy vết rách.

Mặc dù lối đi đã bị nổ tung, nhưng hệ thống thông gió hoạt động rất tốt. Chỉ trong mấy giây ngắn ngủi, toàn bộ khói bụi đã bị hút sạch, lộ ra hai bên cửa.

- Không tệ, không tệ.

Nhìn Giang Nguyên thuận tay bắn nổ bốn quả lựu đạn, Ngô tiên sinh cười khan, nói:

- Y sĩ Giang Nguyên, cảm giác thế nào? Có vui không?

- Cũng không tệ lắm.

Hắc bạch thị giới chậm chậm rút đi, Giang Nguyên mỉm cười, một chút lo lắng cũng không có.

Nhìn biểu hiện của Giang Nguyên, gương mặt Ngô tiên sinh co rút lại, sau đó cười âm hiểm:

- Xem ra y sĩ Giang Nguyên còn cảm thấy chưa đã thì phải?

- Nào, chúng ta cho cậu đã ghiền, như thế nào?

Giang Nguyên nhún vai nói:

- Rất mong đợi.

- Được rồi, bắt đầu đi.

Ngô tiên sinh cười gằn một tiếng, lại rút chốt bốn quả lựu đạn, ném về phía Giang Nguyên đồng thời hét lớn một tiếng.

Ngô tiên sinh quát to một tiếng, lỗ tai Giang Nguyên nhẹ nhàng run rẩy, nhanh chóng nắm bắt được một số động tĩnh khác thường, một lần nữa rơi vào thị giới hắc bạch.

Đôi tay run lên, hai cây súng trong nháy mắt giơ lên hai bên. Đạn giống như nước bay ra ngoài. Mấy quả lựu đạn bị ném tới trong nháy mắt nổ tung. Còn Giang Nguyên bị sóng trùng kích giữa hai bên đập tới, cả người lao về phía trước. Hai cây súng Ak trong nháy mắt đổi vị trí cho nhau. Giang Nguyên một tay cầm nòng súng, giống như đánh cầu, dưới sự hỗ trợ của thiên phú Tốc độ, hai đuôi súng mang theo ảo ảnh đánh bay quả lựu đạn Ngô tiên sinh ném tới trở về.

Ngô tiên sinh nhìn Giang Nguyên cầm nòng súng đánh bốn quả lựu đạn bay trở lại, đột nhiên sợ hãi kêu lên một tiếng, nhào vào khúc cua.

Ông ta không phải Giang Nguyên, hơn nữa lưu đạn đang sắp nổ, không chạy thì còn chờ lúc nào mới chạy.

- Âm.

Bốn quả lưu đạn văng vào vách tường, nổ tung lên.

Giang Nguyên nhanh chóng lui về phía sau, khó khăn lắm mới tránh được mảnh đạn văng tung tóe và sóng trùng kích. Đợi khi uy lực của mảnh đạn tiêu tan, hắn ném hai cây súng Ak đi, đưa tay nắm lấy hai thanh đoản đao, chân đạp một cái lao vào trong khói mù.

Ngô tiên sinh ho khan hai tiếng, chặt vật từ dưới đất bò dậy, trên lưng truyền đến cảm giác đau rát. Ông ta cảm giác ít nhất có hai ba mảnh đạn cắm vào lưng của ông ta, nhưng không cắm sâu. Cũng may mà bắp thịt của ông ta tráng kiện hơn người bình thường. Nếu không, mảnh đạn đã chui tọt vào cơ thể ông rồi.

Chẳng qua ông ta không nghĩ đến ông ta đã tận lực chạy đủ xa, tại sao lại không thoát khỏi phạm vi uy lực nổ tung?

Vừa mới bò dậy, đột nhiên cảm thấy đầu căng ra, dưới chân bắn nhanh, trong nháy mắt bạo lui bảy tám thước.

Khi ông ta lui về phía sau, trong đồng bụi nhào ra một bóng người, ánh mắt không khỏi co rút. Tiểu tử này làm sao mà nhanh như vậy?

Máu tươi bay tán loạn trong lối đi, khiến cho mặt đất tràn ngập mùi máu tanh. Theo tiếng kêu kinh hoàng, gương mặt Ngô tiên sinh trong nháy mắt từ kinh ngạc biến thành kinh hoàng.

Ngoại trừ hai thuộc hạ bị lưu đạn nổ chết, những người còn lại vừa mới bò dậy đều bị hai luồng ngân quang xẹt qua bên cổ.

Giang Nguyên mang theo mùi máu tươi nhàn nhạt đứng trước người Ngô tiên sinh, nhìn gương mặt tái xanh của Ngô tiên sinh, hắn nhẹ nhàng lắc đầu:

- Ông làm sai rồi.

- Đã làm sai điều gì?

- Ông không nên chơi thứ này với tôi. Mặc dù ông ở quân khu lâu như vậy, nhưng cho đến bây giờ ông vẫn chưa chân chính dùng qua thứ này. Còn tôi chơi thứ này đã mấy năm. Cho nên ông sai rồi.

Nhìn sắc mặt Ngô tiên sinh dần biến thành màu đen, Giang Nguyên tiếp tục nói:

- Nếu ông định đối phó tôi như vậy, bây giờ ông hãy mang theo súng máy hạng nặng, từ ba hướng công kích tôi. Nếu không thì tìm nhiều người không sợ chết, mang theo tám khiên đến đây.

- Cái này gọi là nhiều kiến cắn chết voi. Như vậy tôi nhất định phải chết.

Giang Nguyên nhún vai, thở dài nói:

- Đồ chơi chuyên nghiệp như thế ông không chơi nổi đâu.

Gương mặt già nua của Ngô tiên sinh đỏ bừng, nhìn đám thuộc hạ của mình ôm cổ té xuống đất, sau đó lại nhìn Giang Nguyên đang cười giễu cợt, liền nổi giận gầm lên một tiếng.

Không thể không nói, có thuộc hạ là chuyện rất tốt. Ít nhất Ngô tiên sinh đánh tới lúc này vẫn còn hai thuộc hạ Địa giai xông lên hỗ trợ. Đây cũng là nguyên nhân Ngô tiên sinh có dũng khí liều mạng với Giang Nguyên.

Một cao thủ Thiên giai, hai cao thủ Địa giai đối kháng với một cao thủ Thiên giai, trừ khi cấp bậc chênh lệch quá xa, nếu không, thắng lợi là không thể nghi ngờ. Giang Nguyên lại còn lên cấp sau Ngô tiên sinh, cho nên Ngô tiên sinh cố lấy hết dũng khí tiến hành liều mạng cuối cùng với Giang Nguyên.

Đến lúc này, đã không còn là người chết ta sống. Có muốn chạy cũng không dễ dàng gì. Suy nghĩ một chút về lời nói đã nói với công tử, Ngô tiên sinh chỉ có thể liều chết đánh một trận này.

Nhưng rất tiếc, Ngô tiên sinh phát hiện ông ta toàn lực tấn công, lại không có biện pháp ngăn cản Giang Nguyên. Hai thuộc hạ Địa

giai bên cạnh chẳng qua cũng chỉ chống đỡ được hai chiêu, sau đó bị Giang Nguyên cắt đứt động mạch cổ, từng người tuyệt vọng kêu thảm ngã xuống đất.

- Âm!

Ráng chống đỡ thêm mấy chiêu nữa, Ngô tiên sinh bị Giang Nguyên đập một cước trúng ngực, sau đó phun máu văng trúng vách tường rơi xuống đất.

Lúc này, cách trang viên mấy dặm có một đạo nhân mã đang chạy đến.

Chương 847: Đổi chác sau cùng

Đội ngũ đang cấp tốc chạy đến, dẫn đầu chính là vị Đội trưởng Lý cùng với vị tiên sinh ngoại viện của Thiên Y Viện.

- Mau... mau, y sĩ Giang Nguyên đã dẫn người tiến vào, gia tăng tốc độ. Nếu y sĩ Giang Nguyên xảy ra vấn đề, chúng ta ai cũng không gánh nổi trách nhiệm này đâu.

Trưởng tiên sinh mặc trang phục tác chiến màu đen, lưng đeo một thanh trường đao dài hẹp, âm trầm giao phó.

- Trưởng tiên sinh, xin đừng nôn nóng. Cuộc chiến bên kia chỉ mới bắt đầu được mấy phút, chúng ta nhất định sẽ đến kịp. Y sĩ Giang Nguyên cũng không phải người bình thường.

Mặc dù trong lòng cũng nôn nóng, nhưng Đội trưởng Lý cũng chỉ có thể trấn an trước. Thuộc hạ vừa phát hiện động tĩnh đã thông báo ông ngay. Ông đã dùng tốc độ nhanh nhất để chạy đến.

Trưởng tiên sinh tất nhiên cũng biết rõ ràng tình huống của Giang Nguyên, nghe Đội trưởng Lý trấn an, trong lòng có chút yên tâm, gật đầu nói:

- Ừm, nhưng nhất định phải tận lực nhanh một chút.

Cách đoàn xe này mấy dặm cũng có một đoàn xe khác đang chạy

đến. Trên xe, Bá tước Phoenix không ngừng thúc giục.

Sau khi thúc giục, lại không yên tâm nhìn Nam tước Tony bên cạnh, nói:

- Tony, cậu có chắc Giang Nguyên ở chỗ này không?

- Bá tước các hạ, tôi không chắc chắn nhưng khả năng là cực lớn. Đây là đầu mối duy nhất chúng tôi tìm được.

Nam tước Tony là một người đàn ông trung niên tao nhã, lễ độ, dè dặt nói với Bá tước Phoenix đang phấn chấn tinh thần:

- Thuộc hạ của tôi phát hiện có một nhóm người Hoa đang ở đây. Bây giờ bên đó đang phát sinh tình huống chiến đấu. Dựa theo tài liệu của ngài, nếu có liên quan đến Giang Nguyên, rất có thể hắn sẽ xuất hiện ở chỗ này.

- Ừm!

Bá tước Phoenix cũng rất rõ ràng. Nam tước Tony tìm được đầu mối như vậy đã là tương đối không dễ dàng, lập tức không nói gì nữa. Mặc kệ bọn họ có tìm được Giang Nguyên hay không, nhưng ít ra tỷ lệ tương đối lớn. Ông ta đã xác nhận qua, nhóm người Hoa này không thoát được quan hệ với Thiên Y Viện.

Khắc ra một ngụm máu, cảm giác ngực gầy vài cái xương sườn, hơn nữa còn cắm vào lồng ngực, đồng thời mấy mảnh đạn trên lưng cũng đã cắm vào bên trong cơ thể, Ngô tiên sinh mặt đầy sầu thảm nhìn Giang Nguyên, lắc đầu cười khổ:

- Xem ra, cậu nhất định là khắc tinh của tôi.

Ngả Ny ngồi trước máy vi tính nhìn chằm chằm màn ảnh đang trước, sắc mặt dần có chút ngưng trọng, sau đó ấn xuống nút gọi điện thoại, nói:

- Vệ tinh phát hiện đang có hai đoàn xe đến gần. Đoàn xe nhanh nhất dự tính trong vòng năm phút nữa sẽ đến.

- Được, cố gắng quan sát thật kỹ tình huống, tùy thời thông báo, yêu cầu nhóm Gấu Bắc Cực tiến vào. Vòng ngoài hẳn không còn

nhiều người, bảo bọn họ cẩn thận một chút.

Ánh mắt Giang Nguyên lóe lên, sau đó ấn tai nghe, nói.

- Vâng.

Theo Ngả Ny truyền lệnh, nhóm Gấu Bắc Cực sớm đã chuẩn bị xong, hai tay súng bắn tĩa lặng yên leo qua tường rào, bắt đầu tìm kiếm bóng dáng của cảnh vệ trong trang viên. Còn Chekhov thì cẩn thận đứng trên vai Tank, dùng một cây kẹp điện nhanh chóng cắt đứt dây hồng ngoại, sau đó lưu loát xoay mình bay vào trong viện.

Tank đứng bên dưới, đưa từng người leo qua tường rào, đồng thời lúc này hai cây súng bắn tĩa cũng đã tìm đúng mục tiêu. Khi chớ cảnh vệ điên cuồng sửa lên, pằng pằng hai tiếng, trong nháy mắt đã có hai cảnh vệ có vũ trang ngã xuống.

Mấy người của nhóm Gấu Bắc Cực đã leo qua được tường rào, hướng những tay lính gác còn sót lại bắn chết. Chỉ trong nửa phút ngắn ngủi đã giải quyết xong, dọn dẹp sạch sẽ vòng ngoài vốn đã không còn nhiều canh phòng, sau đó cẩn thận tiến vào bên trong.

Từ trong hắc bạch thị giới lui ra ngoài, Giang Nguyên ngồi xuống trước mặt Ngô tiên sinh, nhìn gương mặt đỏ ửng đã chuyển sang tuyệt vọng và ảm đạm, thở dài nói:

- Người năm đó chỉ còn lại một mình ông.

- Đúng, chỉ còn lại một mình tôi.

Ngô tiên sinh ho khan một tiếng, sau đó nhìn ánh mắt đỏ bừng của Giang Nguyên, mới nhớ đến cặp mắt của hắn khi chiến đấu, không nhìn được cười to:

- Cậu dám dùng thuốc kích thích tiềm lực? Không sợ sau này sẽ bị tác dụng phụ sao?

Khóe miệng Giang Nguyên nhếch lên, cười nói:

- Ông cảm thấy tôi sẽ dùng thuốc như vậy sao?

- Cậu không dùng thuốc?

Ánh mắt Ngô tiên sinh tràn ngập vẻ không tin.

- Ông cảm thấy thế nào?

Nét giễu cợt trên mặt Giang Nguyên càng lúc càng nhiều.

- Cậu...chẳng lẽ...Thiên Y Viện đã nghiên cứu ra phương pháp giúp cậu tạm thời khai thác tiềm năng?

Ngô tiên sinh nói xong liền lắc đầu, nhìn chằm chằm Giang Nguyên:

- Không thể nào.

- Dĩ nhiên là không thể nào rồi.

Nghe Ngô tiên sinh nói, ánh mắt Giang Nguyên chợt lóe, nhìn Ngô tiên sinh rồi nói tiếp:

- Ông dường như rất quen thuộc đối với Thiên Y Viện.

- Khụ...haha...khụ...

Ngô tiên sinh lại phun ra một ngụm máu, gương mặt đầy vui vẻ nhìn Giang Nguyên.

Thấy Ngô tiên sinh cười vui như vậy, Giang Nguyên cũng không gấp, đặt móng ngời xuống, nhìn Ngô tiên sinh đang dựa vào tường không ngừng phun máu.

- Giang Nguyên, chúng ta...khụ...làm một cuộc trao đổi nhé?

Nhìn biểu hiện bình tĩnh của Giang Nguyên, Ngô tiên sinh dùng tay lau khóe miệng, thở hỗn hển nói:

- Nơi này chỉ có video theo dõi, hơn nữa vừa rồi còn bị nổ hự, không có máy thu âm. Cậu cứ yên tâm.

- Được.

Giang Nguyên nhún vai, nhìn Ngô tiên sinh sắc mặt càng lúc càng trắng bệch, mỉm cười nói:

- Tôi thích nhất là làm giao dịch với người khác, đặc biệt là người sắp chết. Như vậy tỷ lệ hồi báo sẽ tương đối cao, không sợ lỗ vốn.

- Haha...

Ngô tiên sinh lại cười, sau đó ho sặc sụa, gương mặt đỏ bừng, hỗn hển nói:

- Cậu muốn biết tại sao tôi lại quen thuộc với Thiên Y Viện như vậy, vậy cậu cũng phải trả lời vấn đề của tôi.

- Được.

Giang Nguyên nghiêm túc gật đầu.

Thấy Giang Nguyên gật đầu, ánh mắt Ngô tiên sinh sáng lên, vội vàng hỏi:

- Năm đó, trong cái rương rốt cuộc là cái gì?

Chương 848: Bàn tay Tử thần

- Ừm.

Giang Nguyên hơi cau mày, sau đó nói:

- Là một vật rất đặc biệt.

- Là cái gì? Nói mau, nói mau đi...khụ...

Gương mặt Ngô tiên sinh tỏa sáng, ngay cả ho khan cũng giảm bớt mấy phần, tinh thần phấn chấn nhìn Giang Nguyên, nói:

- Bên trong có cái bình thủy tinh.

- Bình thủy tinh?

- Đúng, bên trong bình thủy tinh là một con hồ ly màu đỏ.

Giang Nguyên nhìn Ngô tiên sinh, trầm giọng nói:

- Được, đã trả lời xong, bây giờ đến phiên tôi. Ông làm sao quen thuộc đối với Thiên Y Viện như vậy?

- Bình thủy tinh? Hồ ly? Tại sao...

Ngô tiên sinh cau mày lẩm bẩm, sau đó nhìn Giang Nguyên, nhớ đến những gì ghi trong tài liệu về Giang Nguyên, thấy hẳn không phải là loại hay gạt người, vội vàng đề xuống sự nghi ngờ, lên tiếng đáp:

- Trên thế giới này, quen thuộc với Thiên Y Viện nhất chính là chúng ta. Bởi vì, chúng ta...với Thiên Y Viện rất...rất quen thuộc...rất gần.

- Tại sao lại rất quen thuộc? Tôi nhớ không có tổ chức nào như vậy tồn tại.

Giang Nguyên cau mày nói.

- Tôi cũng không biết, nhưng chủ thượng của chúng tôi rất quen thuộc với Thiên Y Viện của các người, dường như có quan hệ đặc biệt.

Ngô tiên sinh vội vàng trả lời:

- Cụ thể thì tôi không biết, nhưng rất gần là thật.

- Con hồ ly kia rốt cuộc ở đâu rồi, chết hay còn sống? Cậu có biết chúng ta điều tra lâu như vậy, nhưng một chút tin tức cũng không có.

Ngô tiên sinh khẩn trương nhìn Giang Nguyên, nói.

- Tôi cũng không biết nó chết hay còn sống, nhưng hẳn là không chết.

Nhìn biểu hiện khẩn trương của Ngô tiên sinh, Giang Nguyên cười nói:

- Về phần đang ở đâu, đây là vấn đề thứ hai.

- Được, cậu hỏi đi, chờ tôi đáp xong, cậu lại nói cho tôi nghe.

Lúc này Ngô tiên sinh không còn ho khan, cũng không dây dưa với Giang Nguyên đây là vấn đề thứ nhất hay thứ hai, chỉ là sắc mặt càng lúc càng đỏ, hai mắt phát ra ánh sáng nhìn Giang Nguyên, hưng phấn nói.

- Chủ thượng các người là ai?

Giang Nguyên chậm rãi hỏi.

- Chủ thượng...

Ánh mắt Ngô tiên sinh lóe lên sự sợ hãi, nhưng nghĩ đến điều gì đó, lập tức bình tĩnh lại, lắc đầu một cái, cẩn thận nhìn Giang Nguyên, cười quỷ dị nói:

- Chủ thượng của tôi cũng cùng họ với cậu. Hơn nữa còn rất giống cậu, tên Giang Nguyệt Minh.

- Giang Nguyệt Minh?

Giang Nguyên cũng không chú ý hết câu nói của Ngô tiên sinh, chẳng qua chỉ cau mày một chút, xác nhận hẳn chưa từng nghe qua cái tên này, sau đó nhìn Ngô tiên sinh, nói:

- Thành viên của các người là tổ chức như thế nào?

- Đó là vấn đề thứ hai. Cậu trả lời vấn đề của tôi trước đi.

Biểu hiện trên gương mặt của Ngô tiên sinh tương đối thích thú.

- Được rồi.

Giang Nguyên cũng chẳng do dự, trực tiếp cười đáp:

- Ở nơi này của tôi.

Mặt Ngô tiên sinh cứng lại, mở to mắt nhìn Giang Nguyên, thấy hẳn vẫn cười dừng dừng, liền lắc đầu liên tục:

- Không...không thể nào...Lúc đó đội trưởng của các người đã mang cái rương giao cho người của chúng tôi, làm sao có thể ở trong tay cậu?

- Không, đúng là ở trong tay tôi, hơn nữa còn ở chỗ này của tôi.

Nhìn gương mặt càng lúc càng đỏ của Ngô tiên sinh, đỏ đến mức quái dị, Giang Nguyên không dám thờ ơ, vội vàng nói:

- Được rồi, ông hãy trả lời vấn đề của tôi.

- Ở tại chỗ này? Làm sao có thể ở tại chỗ này được?

Ánh mắt Ngô tiên sinh mở to như muốn lồi ra.

- Ở đây. Ông hãy chờ một lát rồi hỏi vấn đề này, hãy trả lời câu hỏi của tôi trước.

- Được rồi, chúng tôi có tên là Tuyệt Y Đường. Tình huống của tổ chức chúng tôi rất giống với Thiên Y Viện, nhưng quy mô nhỏ hơn một chút. Cụ thể có bao nhiêu thành viên thì tôi cũng không xác định. Quản lý ở phương diện này hết sức nghiêm mật, nhưng cậu cũng có thể nhìn ra, so với Thiên Y Viện các người thì không kém bao nhiêu.

Ngô tiên sinh thoáng trầm ngâm một chút, sau đó nhìn Giang Nguyên, tiếp tục nói:

- Chủ thượng Giang Nguyệt Minh của chúng tôi chỉ mới 23, 24 tuổi. Bên trên còn có trưởng bối, chúng tôi gọi người đó là lão gia. Ngoài ra còn có một vị tổ sư gia, nhưng tôi chưa từng gặp qua. Viên Phá Thiên Đan kia là do tổ sư gia luyện chế. Những thứ khác thì cậu hãy tự mình liên tưởng, tôi cũng không biết quá rõ ràng.

Nói đến đây, Ngô tiên sinh thở hổn hển, sắc mặt có chút trắng bệch, giống như vừa rồi màu đỏ chỉ là giả.

- Những gì tôi biết tôi cũng đã nói cho cậu nghe. Bây giờ cậu hãy nói cho tôi nghe chuyện năm đó.

Sắc mặt Giang Nguyên có chút âm trầm, cưỡng ép sự kinh hãi vừa rồi xuống, thoáng trầm mặc một chút rồi nói:

- Năm đó, tôi vẫn luôn ở đó. Cho dù khi đội trưởng mang cái rương đi, tôi cũng có mặt. Chẳng qua là tôi núp ở chỗ gần đó. Đội trưởng nói chờ khi nào trở về nước, sẽ xin cho tôi cái chức Thượng sĩ.

- Sau đó là đánh nhau, chúng tôi bắt đầu mang theo vật bỏ trốn.

Ánh mắt Ngô tiên sinh nhìn chăm chăm Giang Nguyên, tràn đầy mong đợi và phần chấn, nhưng sắc mặt lại trắng bệch.

- Từng người ngã xuống, cuối cùng, đội trưởng đã giao vật đó cho tôi, còn anh ấy thì một mình ngăn cản truy binh. Anh ấy dặn tôi phải mang về, tuyệt đối không được để nó rơi vào trong tay các người, nói các người không cùng chung một đường với chúng tôi.

- Nhưng các người vẫn đuổi kịp.

Biểu hiện Giang Nguyên vẫn lãnh đạm, nhìn sắc mặt đã trắng toát của Ngô tiên sinh nhưng ánh mắt vẫn rất sáng, nói:

- Cuối cùng, tôi bị thương sắp chết, bị vây trong một khu rừng nhỏ.

- Sau đó thì sao?

Ngô tiên sinh thở hắt hắt nhìn chăm chăm Giang Nguyên, khẩn trương hỏi.

- Sau đó tôi mở cái rương, thấy bên trong có cái bình thủy tinh có con hồ ly nhỏ. Và tôi đã mở một quả lựu đạn để tự bạo.

- Tự bạo?

Ánh mắt Ngô tiên sinh có chút mơ hồ, lẩm bẩm vài câu, ánh mắt sáng lên, nhìn Giang Nguyên, nói:

- Vậy làm thế nào mà cậu vẫn còn sống sót được?

- Khi tự bạo, tôi chết, nhưng bây giờ vẫn còn sống.

Gương mặt Giang Nguyên tràn đầy phiền muộn, nói:

- Tôi sống lại ngay trên giường của nhà mình, chấn thương toàn thân đều không có, giống như vừa mới được sinh ra, trừ việc không phải là trẻ sơ sinh thì hết thảy đều là trạng thái tốt nhất, dường như chỉ là ngủ một giấc mà thôi.

- Cậu...khó trách, khó trách...tôi điều tra được, khi đó cậu không có mặt mà đã về nhà. Thì ra...thì ra chính là như vậy.

Giọng nói của Ngô tiên sinh càng lúc càng thấp, khí tức cũng càng lúc càng yếu, ánh mắt bắt đầu ảm đạm, nhưng trên mặt lại nở nụ cười.

Nhưng khi ánh mắt Ngô tiên sinh đang ảm đạm chợt sáng lên, nhìn chằm chằm Giang Nguyên, nói:

- Thế con hồ ly đó?

Giang Nguyên nhẹ nhàng vén tay áo, lộ ra hình xăm trên vai trái, chỉ nhẹ nhàng thúc giục nội khí.

Con hồ ly chín đuôi màu đỏ dưới ánh mắt kinh ngạc của Ngô tiên sinh bắt đầu lóe lên, thể hiện trạng thái xinh đẹp nhất.

- Nó...nó thật xinh đẹp.

Ánh mắt Ngô tiên sinh hiện lên sắc thái kỳ lạ, nhìn Giang Nguyên, vui mừng nói:

- Nó...như thế nào?

- Rất tốt.

Nhìn ánh mắt mở to của Ngô tiên sinh, Giang Nguyên mỉm cười, sau đó cơ thể vốn đang ngồi liền nhẹ nhàng lơ lửng lên.

- Thật là rất tốt, rất tốt. Ba năm trước, cậu chỉ là một chiến sĩ thông thường, nhưng bây giờ cậu còn có thể bay...Thật là tốt.

Nụ cười trên mặt Ngô tiên sinh càng lúc càng nhu hòa, ánh mắt mê mẩn bởi hào quang của con hồ ly chín đuôi.

- Đúng là rất tốt, không uống công tôi cố gắng mười năm, cuối cùng cũng nhìn thấy.

- Vô cùng tốt, ở trong tay cậu thật ra rất tốt, ít nhất nó cũng thuộc về Hoa Hạ chúng ta.

- Chẳng qua là có lỗi với Cô Lang.
- Lần này xuống đó gặp họ, ta sẽ nói lời xin lỗi.
- Ít nhất bọn họ khổ cực cũng không uống phí.
- Còn nữa, lão gia và công tử gia, tôi nghĩ đến lúc đó các người nhất định sẽ rất ngạc nhiên, rất mừng rỡ.

Ánh mắt Ngô tiên sinh dần dần mất đi hào quang, nhìn chằm chằm Giang Nguyên, nói lên câu cuối cùng.

- Còn nữa, Giang Nguyên, ta nghĩ cậu nhất định cũng sẽ rất ngạc nhiên, rất mừng rỡ.

Nhìn hai mắt Ngô tiên sinh dần dần mất đi sinh cơ, Giang Nguyên nhẹ thở ra một hơi. Bây giờ đầu sỏ năm đó không có ở đây, cho dù vì báo thù cho Cô Lang, trong lòng cũng không có cảm giác thoải mái.

Sau khi thở ra, Giang Nguyên chậm rãi bước về phía phòng giam đám người Hải Bắc. Đám người Gấu Bắc Cực rất nhanh có thể cứu đám người Hải Bắc ra, bây giờ bắt đầu rút lui.

Phỏng đoán cứu viện của đối phương rất nhanh sẽ đến.

Thỉnh thoảng có tiếng súng vang lên, nhóm Gấu Bắc Cực tiến vào, chẳng qua nhìn thấy nền đất đầy máu tươi và thi thể, còn có lỗi đi bị nổ tung, sắc mặt ai nấy đều khác thường.

- Phần lớn đều bị một đao cắt vỡ động mạch chủ.

Hai tay Chekhov cầm súng, bước nhanh về phía trước, nhưng không nén được sự kinh hãi trong lời nói.

Sắc mặt mọi người đều thay đổi. Bọn họ cũng nhận ra một số gương mặt quen thuộc, cũng từng là lính đánh thuê như bọn họ, nhưng bây giờ lại bị người ta cắt đứt động mạch, chết ở đây. Hơn nữa còn nhiều người như vậy, trong tình huống được trang bị vũ trang đầy đủ, nhưng đều chết dưới tay của một người.

- Đây là chi thủ thượng đế sao?

Trong đầu mọi người đều xuất hiện suy nghĩ như vậy.

- Tôi cảm thấy sau này hẳn sẽ có tên là Bàn tay Tử thần.

Chekhov vừa đi trên sàn nhà đầy máu, vừa nói.

Mọi người đồng loạt gật đầu.

Chương 849: Hỏa tiễn

Cầm chìa khóa rút trên người tên thủ vệ canh gác, mở cửa phòng giam, Giang Nguyên rốt cuộc nhìn thấy người bên trong. Nhìn gương mặt trẻ tuổi tràn đầy kinh hãi, Giang Nguyên âm thầm thở phào nhẹ nhõm, là Hải Bác không sai.

- John.

Hải Bác tóc rối bời, thấy người bước vào là Giang Nguyên, cũng thở phào nhẹ nhõm, hưng phấn đứng lên. Vừa rồi bọn họ nghe được tiếng súng bên ngoài, cũng lo lắng không biết Giang Nguyên có thể chiến thắng hay không. Bây giờ thấy Giang Nguyên bước vào, lúc này mới hoàn toàn thở phào nhẹ nhõm.

- Hải Bác, không sao đâu.

Quan sát Hải Bác từ trên xuống dưới, xác nhận Hải Bác không bị tổn thương gì, lúc này Giang Nguyên mới ôm chầm lấy Hải Bác.

- Y sĩ Giang Nguyên.

Hai người mặc đồng phục tác chiến màu đen trong phòng giam, đợi Giang Nguyên buông Hải Bác ra, lúc này mới cung kính nói.

- Ủm, vất vả cho mọi người rồi.

Giang Nguyên ngay từ đầu đã biết hai người là người của ngoại viện hộ tống Hải Bác, lập tức mỉm cười, gật đầu nói:

- Đi thôi, người của ngoại viện hẳn cũng sắp đến rồi. Chúng ta phải nhanh chóng cứu người ở phòng bên cạnh ra.

- Vàng.

Ba cao thủ cấp Địa trong phòng giam cũng không được đả ngộ tốt như phòng của Hải Bắc, cả ba đều bị đóng chặt vào một cây thập tự giá, căn bản không thể nhúc nhích.

Hai người tuổi trẻ vội vàng tiến lên cởi bỏ dây trói. Mấy ngày nay, cả ba rõ ràng chịu không ít cực khổ. Sau khi được cởi trói, người nào cũng mềm nhũn ngã xuống đất, không thể nhúc nhích.

Giang Nguyên nhìn ra được, ba người bị cột quá lâu, huyết mạch không lưu thông. Nếu không phải bọn họ là cao thủ cấp địa mà là người bình thường, đã sớm xuất hiện tình trạng tay chân xem như bỏ. Nhưng bây giờ, nếu không tiến hành khai thông huyết mạch, chỉ sợ phải rất lâu mới có thể khôi phục lại như cũ.

Nhưng khai thông huyết mạch cũng không phải là chuyện đơn giản. Với năng lực của y sư Thiên Y Viện, huyết mạch của cao thủ cấp Địa tương đối khó khai thông, cũng phải mất năm ba phút, nhưng đối với Giang Nguyên mà nói, lợi dụng các thủ pháp đặc biệt, nhiều nhất cũng chỉ tốn một hai phút.

Giang Nguyên ngược lại không gấp. Dù sao đám người Gấu Bắc Cực sẽ rất nhanh đến đây đem ba người ra ngoài. Bây giờ cũng không đáng phải lãng phí mấy phút.

Nhưng khi đám người Gấu Bắc Cực còn chưa đến, tai nghe của Giang Nguyên truyền đến giọng nói khẩn trương của Ngã Ny:

- John, hướng đông bắc phát hiện có một đội vũ trang thứ ba đến gần. Ba chiếc trực thăng và sáu chiếc xe, dự tính trong thời gian ba phút trực thăng sẽ đến nơi.

- Đoàn xe đầu tiên đã đến, đoàn xe thứ hai sẽ đến trong vòng năm phút.

- Được, tôi biết rồi.

Nghe có tiếng trực thăng đến gần, Giang Nguyên cau mày, liền nhìn thấy đám người Chekhov chạy đến.

Tất cả đều vội vàng chạy ra cửa, ngoài cửa liền nhìn thấy đám

người Trương tiên sinh của ngoại viện Thiên y.

Giang Nguyên một chút cũng không ngoài ý muốn. Hôm qua, khi hắt đến đây dò xét, đã phát hiện bên ngoài trang viên có người của Thiên y ngoại viện trú đóng.

- Y sĩ Giang Nguyên, tôi là Trương Dực Minh của ngoại viện, cậu không sao chứ?

Nhìn trang viên đầy khói, cùng với trên người Giang Nguyên truyền ra mùi máu tanh nhàn nhạt, Trương tiên sinh vội vàng hỏi.

Nhìn người đàn ông trung niên toát ra khí tức Thiên giai, liền biết là vị tiên sinh ngoại viện, lập tức gật đầu cảm ơn:

- Không sao. Cảm ơn Trương tiên sinh đã từ xa xôi mà đến đây.

- Nào có. Tôi chỉ là phụng mệnh làm việc. Nếu y sĩ Giang không sao là tốt rồi. Chúng ta mau sớm về nước thôi.

Trương tiên sinh biết tiếp viện của đối phương rất nhanh sẽ đến, vội vàng thúc giục đám người lên xe rời đi.

Đội trưởng Lý nhìn Giang Nguyên mặc trang phục tác chiến màu đen, anh khí bình bình, trong lòng thầm khen một tiếng. Một cao thủ Thiên giai, lại là đỉnh chủ Tế Thế Đỉnh, tiền đồ vô lượng, khó trách nội viện lại khẩn trương như vậy.

Lập tức giơ tay chào Giang Nguyên, nói:

- Y sĩ Giang, tôi là người phụ trách Thiên Y ngoại viện Lý Đào, tùy thời nghe theo mệnh lệnh của cậu.

- Xin chào, vất vả cho anh rồi.

Giang Nguyên giơ tay đáp lễ, trầm giọng nói:

- Trực thăng của địch nhân rất nhanh sẽ xuất hiện, chúng ta mau sớm rút lui.

- Được.

Mặc dù không biết Giang Nguyên lấy được tin tình báo ở đâu, nhưng Lý Đào cũng biết thực lực của đối phương, dự đoán lúc này trực thăng của địch nhân cũng đã đến, vội vàng tổ chức nhân viên bắt đầu rút lui.

Nhưng khi mọi người định lên xe, phía chân trời truyền đến tiếng trực thăng.

Lý Đào biến sắc, trầm giọng nói:

- Mau chóng rút lui. Xe có trang bị hỏa lực chuẩn bị sẵn ở phía sau.

Giang Nguyên cũng cau mày, nhưng hẳn lại không thêm để ý đến ba trực thăng được trang bị vũ trang. Hỏa lực của ngoại viện đối phó chúng cũng không khó. Để cho đám người Gấu Bắc Cực mở đường cũng tương đối ổn thỏa.

Lập tức trầm giọng nói:

- Được, Gấu Bắc Cực đi trước mở đường, những chiếc xe còn lại theo sát đằng sau.

- Được.

Đối với mệnh lệnh của Giang Nguyên, Lý Đào nhanh chóng thực hiện. Mọi người đều là cao thủ tác chiến, hơn nữa bây giờ Giang Nguyên lại là người có địa vị tối cao. An bài như vậy, y tất nhiên là không có ý kiến.

Giang Nguyên ra lệnh, đoàn xe nhanh chóng thành hình. Hai chiếc xe chở thành viên nhóm Gấu Bắc Cực đi trước mở đường, còn xe có trang bị hỏa lực của ngoại viện thì đi đằng sau cản đường.

Chiếc xe lao thẳng một ngàn mét. Ba chiếc trực thăng trên bầu trời xoay một trận, phát hiện sự khác thường, bắt đầu nhanh chóng đuổi theo đoàn xe.

- Tất cả hỏa lực chuẩn bị.

Sắc mặt Lý Đào lạnh lùng, quát lớn.

Cho đến bây giờ Thiên Y Viện không thiếu tiền. Lý Đào ra lệnh một

tiếng, ba hỏa tiễn được gác lên vai.

- Bắn.

- Đáng chết. Quả nhiên là bọn chúng.

Khi ba chiếc trực thăng cách đoàn xe hơn ngàn thước, liền bị hỏa tiễn bắn trúng. Còi báo động trong trực thăng đã sớm vang lên. Người điều khiển tức giận mắng một câu, sau đó nhanh chóng điều khiển trực thăng tránh viên đạn. Lần trước bọn họ tổn thất năm trực thăng, lần này đã chuẩn bị kỹ càng mà đến.

Một chùm sáng bay múa đầy trời, nhưng trước mặt hỏa tiễn, hiệu quả dường như không khá lắm. Ít nhất sau khi sử dụng đủ loại chiến thuật, vẫn có một chiếc bị nổ thành đám lửa lớn.

Nhìn đồng lửa, Lý Đào nhếch miệng. Đám người đáng chết. Lần trước thua thiệt nhiều, lần này xem các người còn dám đuổi.

Nhưng Lý Đào còn chưa kịp cười, hai chiếc trực thăng đằng xa đột nhiên bắn hai hỏa tiễn về phía bên này.

- Con bà nó, lửa Địa ngục. Mau nhảy.

Chương 850: Trước sau hỗn chiến

Lý Đào kêu lên một tiếng, ba chiến sĩ ngoại viện ném khẩu súng bắn hỏa tiễn trong tay đi, ba chiếc xe bọc hậu đồng loạt mở cửa xe, mười mấy người dứt khoát nhảy ra khỏi xe, lăn vài vòng trên mặt đất, chỉ để lại ba chiếc xe không người lao về phía trước.

Hai hỏa tiễn trong nháy mắt bay đến, chuẩn xác lao thẳng vào hai chiếc xe.

Đùng! Hai chiếc xe trong nháy mắt biến thành một ngọn lửa to.

Mấy viên đạn hỏa tiễn bắn trúng một đám người, khiến tất cả muốn đá ra quần.

Cách đoàn xe này hơn ngàn thước có một đoàn xe khác, nhìn thấy

ngọn lửa trên bầu trời cùng với mấy viên đạn hỏa tiễn, tất cả đều dừng lại.

- Bá tước các hạ, dường như đám người của Hoa Hạ đang khai hỏa với người ta.

Nam tước Tony ngạc nhiên nhìn cảnh tượng trước mặt, lại nghe phía trước truyền đến hai tiếng nổ kịch liệt, liền vội vàng hồi báo:

- Tôi đề nghị chúng ta nên tạm dừng một chút, không cần thiết nhúng tay vào lúc này.

- Ừm.

Bá tước Phoenix gật đầu cười hắc hắc:

- Huyết tộc chúng ta từ khi nào cần tham gia mấy cuộc chiến như vậy chứ? Mọi người xuống xe, nhẹ nhàng tiến về phía trước.

- Vâng.

Đám người Huyết tộc bước xuống xe, ẩn mình vào bóng tối, lặng yên tiến về phía trước. Đám thuộc hạ cầm các trang bị vũ trang đằng sau cũng nhanh chóng đi theo.

- Dừng xe, nghênh chiến.

Mấy chục giây trước, lỗ tai nghe được tiếng rít từ phía sau truyền đến, mặt Giang Nguyên trầm xuống. Trước khi hai viên đạn hỏa tiễn lao xuống, liền quất vào trong tai nghe.

Hai chiếc xe đi đằng trước mở đường liền dừng lại. Nghe được tiếng nổ, Chekhov và Tank nhìn nhau, sau đó lùi cái rương dưới chân, khiêng ra hai cây súng hỏa tiễn.

Hai thành viên nhóm Bắc Cực cùng nhau chui ra, một người khiêng súng, còn Chekhov và Tank thì toét miệng cười một cái, nói:

- Chúng tôi bên trái, các người bên phải.

Người điều khiển hai chiếc trực thăng được trang bị vũ trang nhìn hai chiếc xe bị nổ thành sắt vụn cộng với đám người đang hoảng

hốt bên dưới, đang định cười đắc ý, đột nhiên nghe được tiếng còi báo động trong buồng lái.

Hai người chỉ kịp tức giận mắng một câu, sau đó ném ra mấy viên hỏa tiễn, đồng thời đẩy cần điều khiển, triển khai chiến thuật quay đầu.

Nhưng khi bọn họ nhìn thấy bên dưới nhô ra bốn cái đuôi lửa, mọi người nhìn nhau một cái, gương mặt hiện lên sự tuyệt vọng. Hỏa lực của đối phương quá mạnh, kiểu như người thừa tiền mà chuẩn bị nhiều hỏa tiễn như vậy.

Trực thăng của bọn họ đều là trực thăng được cải tạo lại từ trực thăng quân đội kiểu xưa. Mặc dù đã được cải tạo, thậm chí còn trang bị lửa đạn đạo Hỏa Ngục, một chiếc tốn khoảng ba trăm vạn Mỹ kim, nhưng hỏa tiễn của đối phương lại không phải là bản cải tạo, mà là bản chính gốc, ngay cả chợ đen cũng khó mà bắt chước. Hơn nữa còn rất nổi tiếng ở Mỹ. Giá bán là hơn một trăm ngàn đô la. Còn ở chợ đen là hơn hai trăm ngàn đô la.

Đối phương chuẩn bị ít nhất cũng bảy tám viên đạn hỏa tiễn. Hai hỏa tiễn đối phó một trực thăng, tuy rằng có lời nhưng tính toán lại, người bình thường ai lại lãng phí như thế.

Trực thăng kiểu cũ không được trang bị hệ thống phòng ngự như của đối phương, căn bản không có cách trốn thoát. Cho dù cộng thêm đạn, đối mặt với loại hỏa tiễn thế hệ mới, chỉ cần khoảng cách không xa, tỷ lệ bị bắn trúng là 40% trở lên.

Bây giờ hai viên đạn hỏa tiễn bắn một trực thăng, tỷ số bị trúng đạn là 80%.

Hét thảm một tiếng, một chiếc trực thăng bị nổ thành cầu lửa, còn một chiếc khác thì bị trúng ngay đuôi, bắt đầu xoay vòng giữa không trung rồi rơi xuống.

Nhóm người Lý Đào vừa mới nhảy xuống xe, đang định tìm lực lượng yểm hộ của Thiên Y Viện liền nhìn thấy hai chiếc trực thăng bị bắn rơi, tất cả đều hoan hô. Quay đầu nhìn lại, liền nhìn thấy đám người Gấu Bắc Cực vừa mới hạ súng xuống, liền giơ ngón tay cái lên, sau đó rối rít đuổi theo những chiếc xe khác để lao lên.

Đoàn xe của đối phương cũng truy kích đằng sau. Mặc dù không còn trực thăng tiếp viện, nhưng hỏa lực của đoàn xe này cũng không yếu. Súng máy trên đầu xe không ngừng đảo quanh, nhưng đáng tiếc là đã cách khá xa. Mặc dù có chút bắn trúng đuôi xe, nhưng thật sự không tạo ra được ảnh hưởng gì cả.

Đám người Lý Đào cũng không quan tâm. Người đã cứu được rồi, chạy là quan trọng nhất.

Những đoàn xe của kẻ địch cũng đuổi theo không bỏ.

- Ngả Ny, không biết đoàn xe phía trước như thế nào?

Giang Nguyên cau mày. Theo như tính toán, hẳn bây giờ đã gặp phải những hiện tại vẫn không có bất kỳ động tĩnh nào, đúng thật là kỳ quái.

- Không biết tại sao đoàn xe kia lại dừng ở đó?

Lúc này Ngả Ny cũng cảm thấy có chút kỳ quái. Hình ảnh vệ tinh trong đêm tối cũng không phải rất rõ, nhưng đối phương hẳn cũng vì đám người của hắn mà đến.

- Cách bao xa?

Giang Nguyên cau mày hỏi.

- Ước chừng khoảng tám trăm thước.

Ngả Ny đáp.

Giang Nguyên gật đầu:

- Được, cô hãy tiếp tục chú ý xung quanh. Chúng ta rất nhanh có thể trở lại.

- Biết rồi.

Sau khi kết thúc cuộc nói chuyện, chân mày Giang Nguyên cau lại. Đối phương không rõ lai lịch, nhưng đột nhiên lại dừng lại, rốt cuộc là ai và muốn làm gì?

Trong tình huống phía sau có truy binh, phía trước có cản đường, Giang Nguyên khẽ hừ một tiếng, chui từ trong cửa sổ ra, nghiêng người đứng trên nóc xe.

Đứng trên nóc, đón luồng gió nhẹ nhàng khi rạng sáng, Giang Nguyên khẽ nheo mắt, toàn bộ không gian đều trở thành màu đen trắng.

Trải qua mấy ngày, từ lúc đuôi tám xuất hiện cộng với tấn cấp Thiên giai, hẳn sử dụng trạng thái Không Minh càng lúc càng thuần thực, chỉ cần có ý niệm là có thể tiến vào.

Trong trạng thái Không Minh, trong đầu Giang Nguyên hiện lên một hàng tin tức:

- Thiên phú Thanh Chương khởi động.

Tin tức thoáng qua, đoàn xe cách ngàn thước liền hiện lên trọn vẹn.

Dưới ánh mắt lãnh đạm của Giang Nguyên, thấy cách đoàn xe ba trăm thước là mấy chục thân ảnh màu trắng. Trong đám người có gần mười bóng người màu sắc ảm đạm, mơ hồ không rõ.

Khi nhìn thấy bóng người màu sắc ảm đạm, trong đầu Giang Nguyên chẳng qua hơi dừng lại một chút, sau đó xác định được nguyên nhân tại sao bóng người lại ảm đạm.

- Phía trước có địch tấn công, chuẩn bị khai hỏa.

Giang Nguyên giơ tay lên, súng trường tự động trong tay càn quét về phía trước.

Người trong xe đã sớm chú ý đến Giang Nguyên. Nghe Giang Nguyên nói, lại nhìn Giang Nguyên quét súng sang hai bên, mọi người vội vàng cầm súng lao ra ngoài, hướng con đường đen thui phía trước mà càn quét.

- Fuck!

Đang ẩn núp thật tốt, chỉ cần đối phương đến liền khai hỏa chặn lại, nhưng lại bị đối phương đoán được. Nghe cách đó không xa

mấy thuộc hạ kêu thảm rồi ngã xuống đất, mặc cho Bá tước Phoenix có phong độ đến cỡ nào cũng không nhịn được mà mắng to:

- Công kích.

Trong nháy mắt, mấy chục ngọn lửa hướng đoàn xe tập kích đến.

Gấu Bắc Cực dĩ nhiên không cam lòng yếu thế. Hai tay Chekhov cầm súng nhào thân ra ngoài xe, hướng phía trước càn quét một trận. Đám người Lý Đào đang còn ở phía sau, nghe phía trước có tiến giao đấu, người liền căng ra. Phía sau có truy binh thì tạm hiểu đi, tại sao phía trước lại còn có mai phục phía trước?

Nhưng cũng may, ngoại trừ mục tiêu cứu viện, những người còn lại đều là cao thủ dã chiến. Ba cao thủ cấp Địa được cứu ra chắc hẳn đã khôi phục được thực lực, cộng thêm Trương tiên sinh và y sĩ Giang Nguyên, đối phương đến bao nhiêu cũng không cần lo lắng.

Lập tức ai nấy đều cầm súng, chuẩn bị xông tới.

Song phương giao chiến, trong nháy mắt người ngã ngựa đổ. Mắt thấy đoàn xe càng lúc càng gần, bá tước Phoenix thấy hỏa lực không ngăn cản được, lập tức tức giận nói:

- Cản đội xe lại cho ta.

Nam tước Tony cũng biến sắc, đưa tay nắm người tên thuộc hạ bên cạnh làm tấm bia cản đường, sau đó nhắm ngay chiếc xe đầu tiên.

Chekhov nhìn thấy chiếc xe đầu tiên, liền kêu lên:

- Nhảy.

Nghe một tiếng nhảy xe, tất cả mọi người lập tức liều mạng đẩy cửa nhảy xuống. Những người phía sau nghe tiếng Chekhov la lên, đều đồng loạt thẳng xe.

Hai trăm thước không phải là không tránh khỏi công kích của đối phương, nhưng chiếc thứ nhất tránh được, chiếc thứ hai sẽ không.

Kinh nghiệm của Chekhov vô vùng già dặn. Trong nháy mắt chiếc thứ nhất bị bắn thành cầu lửa, ít ra người cũng không bị vấn đề gì lớn.

- Các người có, tưởng tụi này không có à?

Pháo Đài phía sau liền cầm chiếc RPG gác qua vai, bắn tên lửa về phía Nam tước Tony. Ngay cả lựu đạn Giang Nguyên cũng chuẩn bị vài quả. Thứ đồ rẻ tiền như thế này tất nhiên là không thể nào thiếu.

Nam tước Tony tất nhiên là không ngồi chờ chết. Thấy hỏa tiễn bắn tới, lập tức lóe lên tránh xa mười mấy thước, chỉ còn lại hai thước hạ bị hỏa tiễn bắn trúng, bắn xa hai ba thước.

Chương 851: Một mình quyết đấu

- Phoenix, con rùa rút đầu kia. Lần trước để cho ông chạy thoát, lần này ông dám đấu một mình với tôi không?

Khi mọi người đến gần, Giang Nguyên liền nhìn thấy một bóng người rất quen thuộc. Cẩn thận nhìn kỹ mấy lần, liền nhận ra người này chính là lão quỷ hút máu biến thái, lập tức giận dữ nói.

- Shit!

Đáng thương cho Phoenix địa vị rất cao ở Huyết tộc, gần trăm năm qua mới nghe có người làm nhục mình, gương mặt liền tái nhợt, chửi thề một câu rồi kêu to:

- Được lắm Giang Nguyên, lần trước bỏ qua cho người. Lần này để ta xem người còn chạy đi đâu nữa. Chịu chết đi.

- Bá tước Phoenix?

Nghe Giang Nguyên gào lên, sắc mặt Trương tiên sinh cũng tái xanh. Sau khi Tế Thế Đỉnh xuất hiện, người nào trong Thiên Y Viện cũng quen thuộc với cái tên này. Bá tước Phoenix đang dây dưa với Giang Nguyên, Trương tiên sinh làm sao không biết đây chính là Bá tước Phoenix tiếng tăm lừng lẫy của Huyết tộc. Lần

này Huyết tộc cũng đã xen vào một tay.

Đối phó với Bá tước Huyết tộc trong đêm tối sẽ khó khăn đến dường nào. Đối với người thường xuyên xuất ngoại chấp hành nhiệm vụ như Trương tiên sinh mà nói, ông biết rất rõ vào thời điểm ban ngày, Bá tước Phoenix đã dễ dàng thắng được một cao thủ Thiên giai bình thường. Bây giờ ở trong đêm tối, thực lực ít nhất tăng vọt ba thành. Suy nghĩ đến điều này, Trương tiên sinh cảm giác đầu óc có chút tê dại.

Nhanh chóng cân nhắc thực lực một phen, Trương tiên sinh mới thoáng thở phào nhẹ nhõm, sau đó hướng về Giang Nguyên, gắp giọng nói:

- Y sĩ Giang Nguyên, tôi cùng với cậu ngăn cản Bá tước Phoenix.
- Không cần đâu. Một mình tôi cũng có thể đối phó ông ta.

Giang Nguyên lắc đầu:

- Trương tiên sinh, ngài hãy mang những người khác giải quyết đám Huyết tộc cấp thấp, tốc chiến tốc thắng, không thể kéo quá lâu.
- A, một mình cậu?

Trương tiên sinh sửng sốt, còn chưa kịp phản ứng, đã nghe Giang Nguyên nói vào tai nghe:

- Tất cả thành viên có vũ trang tiến hành phòng ngự và tấn công dựa vào đoàn xe, có thể sử dụng bất kỳ vũ khí có lực sát thương nào, nhưng không được xâm nhập vào bóng tối hai bên đường. Thành viên ngoại viện trợ giúp cho Trương tiên sinh chặn đánh Huyết tộc.

Trương tiên sinh còn chưa kịp khôi phục tinh thần, đã thấy Giang Nguyên lẳng không biến mất trong đêm tối.

Nhìn động tác xuất quỷ nhập thần của Giang Nguyên, Trương tiên sinh hồi phục lại tinh thần, nhớ lại một số truyền thuyết về vị y sĩ Giang Nguyên này, lập tức lắc đầu. Vị y sĩ Giang Nguyên là kỳ tài ngàn năm khó gặp của Thiên Y Viện. Một mình đối kháng với mấy

vị tiên sinh ngoại viện cũng không rơi vào thế hạ phong. Nhìn biểu hiện kia, một mình đối phó với Bá tước Phoenix cũng không xảy ra vấn đề.

Lập tức không dám chần chừ, giơ tay rút thanh trường đao sau lưng, trầm giọng quát:

- Cấp Địa trở lên theo ta.

Keng keng keng. Cộng thêm ba vị cao thủ cấp Địa vừa mới được cứu ra, tổng cộng sáu người cầm trường đao lên, theo sát đằng sau Trương tiên sinh, lao thẳng vào bóng tối.

Cao thủ ngoại viện cấp Địa trở lên có thể phái ra nước ngoài, người nào cũng từ trong chém giết máu tanh mà ra. Tuy nói rất khó đối phó với Huyết tộc trong bóng tối, hơn nữa còn có súng đạn bay tán loạn, nhưng có mấy ai khiếp sợ chứ? Đao ra thì phải dính máu, không phải người chết thì ta sống.

- Tất cả thành viên trong đoàn xe, cẩn thận phòng ngự, bật hết hỏa lực, đánh chết mẹ chúng cho tôi. Coi Thiên Y Viện chúng ta là kẻ ăn chay à? Đánh.

Nhìn cao thủ ngoại viện bỏ lại súng cầm trường đao xông vào bóng tối, Lý Đào rống lên một tiếng.

Sau đó cầm một cây RPG, bắn tới đoàn xe phía sau.

Ban đầu, mọi người vì tận lực giảm bớt động tĩnh và tiêu hao, không phải cần thiết thì không cần vận dụng vũ khí nặng. Dầu sao đây là địa bàn của người khác. Tuy nói có chút hỗn loạn, nhưng quân đội vẫn khống chế được. Động tĩnh quá lớn sẽ khiến cho quân đội địa phương can thiệp vào.

Những lúc này, ngay cả Huyết tộc cũng tìm đến cửa, lại có thành viên tối cao của viện hạ lệnh, vậy thì còn cố kỵ gì nữa, tốc chiến tốc thắng, đánh xong thì chạy.

Đám người Gấu Bắc Cực nhìn thấy Giang Nguyên lẳng không chột lóe như thần tiên, không cần bất kỳ dụng cụ phụ trợ bay lượn nào đã bay vào bóng tối, tất cả đều ngu người, đặc biệt là Chekhov, ngẩn người nhìn theo hướng Giang Nguyên biến mất, cho đến khi

đám người Trương tiên sinh dẫn người bỏ lại súng, cầm dao xông vào trong bóng tối với tốc độ cực kỳ kinh người, dường như nghe theo lệnh của Giang Nguyên đánh huyết tộc gì đấy, lúc này mới tỉnh hồn.

Cố gắng ức chế sự kinh hãi trong lòng, Gấu Bắc Cực nhìn nhau một cái, cho dù là đội ngũ lính đánh thuê đứng đầu thế giới, cho dù không có Lý Đào ra lệnh, bọn họ tất nhiên cũng biết đánh như thế nào.

Lập tức hạ thấp họng súng, không còn càn quét giống như ban đầu, mà tiến hành bắn một cách chuẩn xác từng người trong màn đêm. Nếu làm bị thương người một nhà, vậy thì khó coi lắm.

Quan chỉ huy đoàn xe truy kích đằng sau thấy đằng trước xuất hiện hỏa lực, nhìn ít nhất có sáu viên đạn hỏa tiễn đang hướng về phía bên mình, không khỏi đầu óc choáng váng. Ba chiếc xe mang theo hỏa lực mạnh nhất của đối phương đã nổ banh hai chiếc, tại sao lại còn có hỏa lực mạnh như vậy? RPG là cái trắng sao? Vừa mua là một bó lớn?

RPG (súng phản lực thường bắn tên lửa không điều khiển) dùng để đối phó với các loại xe trên mặt đất, bao gồm xe bọc thép hạng nhẹ, thỉnh thoảng có thể dùng để đối phó với trực thăng hoặc máy bay chiến đấu.

Nhưng khi đối phó với xe được trang bị vũ trang thì đó là món đồ chơi đã nhất.

Nhìn sáu cây RPG, không người nào dám chần chừ, rớt rít nhảy xuống. Sáu cây súng phản lực, ai biết ai sẽ bị trúng chiêu chứ?

Vận khí của chiếc xe đầu tiên không tệ. Tay lái đánh một cái, khó khăn tránh được một quả tên lửa. Nhưng chiếc thứ hai, thứ ba, thứ tư lại không có vận khí như vậy. Đặc biệt là chiếc thứ hai và thứ ba cộng lại vẫn còn năm sáu người chưa kịp nhảy xuống, trực tiếp biến thành than với chiếc xe.

Sáu người quăng sáu cây RPG xuống, sau đó nhặt súng lên nhắm ngay những người đang còn lăn lộn trên mặt đất. Mấy cao thủ Nhân giai còn lưu lại cũng không chịu ngồi yên, tháo mấy quả lựu

đạn đeo trước ngực nhắm thẳng đám người đang hỗn loạn ngoài trăm thước ném qua, sau đó chạy về phía đoàn xe, trợ giúp đám người Gấu Bắc Cực tiến hành phòng ngự, tránh một số Huyết tộc còn sót lại xông vào.

Lúc này, Giang Nguyên cũng đã xuất hiện trước mặt Bá tước Phoenix.

Chương 852: Nghi ngờ của Bá tước Phoenix

Giang Nguyên cầm một cây trường đao, vọt đến trước mặt Bá tước Phoenix, cũng không nói nhiều, trong ánh mắt kinh ngạc của Bá tước Phoenix, một đao bổ tới.

Cảm giác một đao này trong nháy mắt sẽ đến trước mặt, gương mặt tái nhợt của Bá tước đỏ lên, lập tức lui về sau.

Nhìn vai trái bị một vết thương thật sâu, Bá tước Phoenix hít một hơi khí lạnh, tay run một cái, trong tay là thanh đao dài hai thước, cảm nhận khí tức của Giang Nguyên, không khỏi thất thanh:

- Người đã tấn cấp?

- Dĩ nhiên rồi.

Giang Nguyên cũng không nhiều lời. Mặc dù hắn không biết tại sao Bá tước Phoenix lại đuổi theo hắn đến đây, nhưng đối phương đã tìm đến cửa, không cần nói nhiều, trực tiếp chém là được.

Nheo đôi mắt, tầm mắt Giang Nguyên biến thành màu trắng đen. Dưới trạng thái Không Minh, gặp thần giết thần, gặp Phật giết Phật.

Đối mặt với chàng thanh niên gương mặt lạnh lùng nhưng xuất đao lại vô cùng ác liệt, vẻ kinh hãi trên gương mặt Bá tước Phoenix lại càng nồng đậm. Trước kia, ông chưa phải là chưa từng giao thủ với cao thủ Thiên giai của Hoa Hạ, nhưng Giang Nguyên trước mắt dường như còn mạnh hơn cao thủ Thiên giai mà ông ta

đã gặp trước kia.

Đặc biệt bây giờ lại còn vào buổi tối, với thực lực thâm niên của Bá tước cộng thêm là ban đêm, lại bị đối phương đánh liên tiếp lui về sau, hơn nữa dường như còn có chút cảm giác không chịu được.

- Làm sao có thể?

Bá tước Phoenix một đao bổ tới, trong lòng cảm thấy lạnh lẽo. Ông ta đã không thể thuận lợi ngăn cản một đao này.

Nhìn lại vết thương trên vai trái, lại nghĩ đến lần trước cướp Tế Thế Đỉnh. Khi đó Giang Nguyên còn chưa là Thiên giai mà đã khó dây dưa rồi. Bây giờ thực lực này rõ ràng tăng lên nhiều. Tiếp tục như vậy, chỉ sợ đến lúc đó ông ta thật đúng không có biện pháp bắt đối phương. Nói không chừng còn bị thua thiệt.

Nghĩ đến đây, Bá tước Phoenix cắn răng một cái. Chỉ cần có thể hút hết máu của đối phương cũng đủ không không để lại bất cứ hậu họa nào, đồng thời còn có thể lên cấp.

Gương mặt Bá tước Phoenix đột nhiên trắng bệch mấy phần, đồng thời bốn cái răng nanh dài ra nửa tấc. Khí tức quanh thân cũng tăng vọt mấy phần.

Ở trong trạng thái Không Minh, Giang Nguyên rõ ràng cảm nhận được khí tức quanh thân Bá tước Phoenix có sự thay đổi, nhưng vẫn không động đậy. Tuy nói ở trạng thái không Minh, rất nhiều kỹ năng còn chưa chân chính sử dụng, nhưng nếu Bá tước Phoenix sử dụng Nhiên huyết thì như thế nào?

Cảm giác Giang Nguyên vẫn không lo sợ khi ông ta sử dụng Nhiên huyết, Bá tước Phoenix hét lên một tiếng giận dữ, đoản đao trong tay chột lóe, sau đó bổ tới trước trán Giang Nguyên. Trong trạng thái Nhiên huyết, tốc độ của ông ta tăng lên ít nhất 30%, sức mạnh gia tăng 20%, cộng thêm bóng đêm, đủ để bắt bại.

Chẳng qua sau khi ông ta bổ ra một đao này, mắt thấy một đao sắp chém đầu Giang Nguyên thành hai khúc, nhưng lại không nghĩ đến thân hình Giang Nguyên chột lóe, một đao chỉ bổ trúng ảo ảnh.

Trong lúc ông ta đang kinh hãi, một đạo ngân quang thoáng qua, Bá tước Phoenix hoảng hốt, dưới chân đạp một cái, nhanh chóng thối lui, nhưng phát hiện dường như mình vẫn còn chậm một bước.

Bên hông chợt lạnh, một cảm giác nóng hừng hực trong nháy mắt truyền đến.

Nhìn cái lỗ hồng lớn bên hông, Bá tước Phoenix không tin nổi nhìn Giang Nguyên vẫn bình yên trước mặt. Ông ta thật sự không hiểu, rõ ràng ông ta đã vận dụng Nhiên huyết, thực lực ít nhất tăng cao 30%, nhưng tại sao thực lực của tiểu tử này cũng tăng lên như vậy?

Chẳng những tránh được một đao của ông ta mà còn nhân cơ hội làm bị thương ông ta lần nữa.

Đáng thương cho Bá tước Phoenix, chuyện này đương nhiên là ông ta không biết rồi. Lúc này Giang Nguyên đã triển khai thiên phú Túc độ. Lúc trước bất quá hấn chỉ tiết kiệm năng lượng và làm nóng người trước mà thôi.

Giang Nguyên không hề sợ hãi, cũng không làm bộ, một lần nữa giống như ảo ảnh tập kích Bá tước Phoenix.

Bá tước Phoenix không nhận được một đao huy tới, ngăn cản một kích của Giang Nguyên, đồng thời cưỡng ép bổ ra một đao, bức Giang Nguyên lui về phía sau. Nhìn Giang Nguyên thi triển thành thạo như vậy, trong lòng không khỏi bồn chồn. Chẳng qua ông ta vẫn không tin. Cho dù Giang Nguyên là Thiên giai, nhưng không thể lợi hại như vậy được. Ông ta tin chắc rằng Giang Nguyên không thể kéo dài quá lâu. Nếu một người vừa mới tấn cấp Thiên giai, cho dù có là kỳ tài ngút trời thế nào đi chăng nữa thì cũng không thể lợi hại như vậy mãi. Nếu không, hơn một ngàn năm trải qua vô số lần đại chiến, Huyết tộc làm sao có thể duy trì được tình huống bây giờ?

Bá tước Phoenix hét lớn một tiếng, thân hình chợt lóe, bắt đầu tiến hành phản công. Ông ta kiên định tin tưởng, chỉ cần ông ta kiên trì thêm một lúc nữa, Giang Nguyên nhất định chết chắc.

Nhìn Bá tước Phoenix quơ đao đánh tới, gương mặt Giang Nguyên vẫn không gợn sóng, nhấc tay lên, nghênh đón một đao.

Hai đao va chạm vào nhau, Giang Nguyên vẫn không nhúc nhích, nhưng Bá tước Phoenix lại cảm nhận được một cổ phản lực cường đại tấn công đến, đánh bay ông ta ra ngoài.

Đây chính là tác dụng của thiên phú Thái Sơn. Có thiên phú này trợ giúp, Giang Nguyên hoàn toàn không cần lo lắng Bá tước Phoenix phản công. Trừ phi hắn không ngăn cản được tốc độ của Bá tước Phoenix, nếu không, chỉ cần hắn có thể chống đỡ, có thiên phú Thái Sơn trợ giúp, sẽ không cần lo lắng thua thiệt.

- Không thể nào?

Sau khi bị đánh bay, lão đảo rơi xuống đất, sắc mặt ông ta càng thêm trắng bệch vài phần, nhìn Giang Nguyên đứng trên mặt đất không nhúc nhích, ánh mắt hiện lên sự kinh hãi.

Tuy nói Huyết tộc không lấy sức mạnh làm đầu, nhưng Bá tước Phoenix biết sức mạnh của ông vượt xa những Bá tước vừa mới tấn cấp không bao lâu, hơn nữa sau khi sử dụng Nhiên huyết, sức mạnh ít nhất cũng tăng thêm 20%. Trong tình huống ông ta dùng hết toàn lực, cho dù mấy Thân vương thời viễn cổ cũng chưa chắc có thể tiếp nhận một đao này.

Ánh mắt Bá tước Phoenix lóe lên sự do dự, nhìn Giang Nguyên vẫn đứng im không nhúc nhích, trong lòng bắt đầu sinh ra thoái ý. Nhưng rồi lại có chút không nỡ. Ông ta chờ lâu như vậy rồi mới chờ được đến ngày hôm nay, vất vả lắm mới tìm được cơ hội, hơn nữa còn thậm chí dùng cả Nhiên huyết, nếu bây giờ thối lui, ông ta làm sao mà cam tâm?

Nhưng tình huống trước mắt, thực lực của tiểu tử này đúng là cực kỳ kinh người. Nếu cứ tiếp tục như vậy, muốn thủ thắng lại càng khó hơn. Nhưng Bá tước Phoenix lại không muốn buông bỏ. Ông ta luôn cảm thấy Giang Nguyên không thể nào lợi hại như vậy được. Cho dù có thiên phú, cũng không có khả năng đạt đến trình độ lợi hại như thế.

Nhất định là hắn đã dùng bí pháp nào đó giống bí pháp Nhiên

huyết của ông ta, thậm chí còn lợi hại hơn. Nếu không, một người vừa tấn cấp Thiên giai, tuyệt đối không thể lợi hại như thế. Chẳng qua không biết bí pháp này có thể duy trì trong bao lâu.

Chương 853: Chém chết

Nhìn gương mặt Giang Nguyên vẫn tràn đầy lãnh đạm, không chút tình cảm nhìn mình, ánh mắt hoàn toàn không hề có sự lo âu, lòng tin của Bá tước Phoenix bắt đầu dao động.

Lúc này, bên tai lại truyền đến mấy tiếng kêu thảm, càng khiến cho ông ta phải biến sắc. Bởi vì đây là tiếng kêu của một vị Tử tước và Nam tước, thuộc hạ của ông ta.

- Nhanh như vậy sao? Chẳng lẽ bọn họ còn có cao thủ Thiên giai?

Nghĩ đến đây, Bá tước Phoenix cắn răng định xoay người bỏ trốn. Nếu đối phương còn có Thiên giai, chỉ cần Giang Nguyên có thể kiên trì thêm mấy phút, ông ta sẽ không còn bất kỳ cơ hội nào.

Đối với bản thân có thể chạy thoát hay không, ông ta một chút cũng không lo lắng. Là Bá tước Huyết tộc, hơn nữa còn trong trạng thái Nhiên huyết, cho dù Giang Nguyên có đang hăng tiết vệt, cũng chưa chắc đã đuổi kịp ông ta.

Nhưng trong lúc Bá tước Phoenix cắn răng hít một hơi chuẩn bị chạy trốn, đột nhiên phát hiện, khí tức trên người Giang Nguyên dường như đang yếu bớt.

Bá tước Phoenix sửng sốt, trong lòng mừng như điên. Chẳng lẽ bí pháp của tên tiểu tử này sắp hết? Định thần nhìn lại, quả nhiên, khí tức trên người tiểu tử đối diện đã tiêu tán khá nhiều.

- Vận may đến rồi. Tiểu tử, hôm nay ngươi chết chắc rồi. Người hãy mau đem máu của ngươi ra mà cống hiến cho ta.

Bá tước Phoenix hưng phấn cười lớn, không chút chần chừ toàn lực đánh ra, một đao chém tới Giang Nguyên. Lúc này ông ta tương đối tự tin, cho dù Giang Nguyên cố ý ngụy trang thành như vậy, ông ta cũng không tin Giang Nguyên sau khi đỡ được một đao này

của ông ta lại còn dư lực phản kích.

Mùng như điên, Bá tước Phoenix một đao toàn lực chém về phía Giang Nguyên.

Nhưng khi đao của ông ta vừa mới đến trước mặt Giang Nguyên, liền nhìn thấy Giang Nguyên cũng bổ tới một đao.

Hai đao đụng nhau, Bá tước Phoenix chỉ cảm thấy tay mình tê rần, giống như bị đầu xe lửa đụng trúng. Sau khi hai thanh đao phát ra một tiếng kêu vang dội thì rút xuống.

Nhìn thanh đoản đao bay ra ngoài, gương mặt Bá tước Phoenix không giấu nổi vẻ kinh ngạc, sau đó tầm mắt hướng lên bầu trời, nhìn thấy rõ ràng những vì sao trên đó, nhưng sau đó tầm mắt lại chuyển sang cây cối chung quanh, cuối cùng là một bụi cỏ trên mặt đất.

Giang Nguyên chậm rãi thu hồi thanh đao, giống như bị đè nén vô cùng lâu, thở ra một hơi, cuối cùng móc một viên đan dược uống vào. Uy lực của thiên phú Tàng Phong khá tốt, nhưng sau một kích này, người cử như muốn nhũn ra, thực lực giảm ít nhất cũng phải ba phần. Nếu không nhanh chóng bổ khí, hẳn cần ít nhất hơn mười phút mới có thể chậm rãi khôi phục.

Sau khi uống vào một viên đan dược, mặc dù có một cỗ nhiệt lưu vẫn dâng lên trong đan điền, nhưng cảm giác mất hết sức lực đã dần dần tan đi.

Thở phào một cái, Giang Nguyên bước lên phía trước, nhìn thanh đoản đao của Bá tước Phoenix rồi lại nhìn thanh đoản đao được Thiên Y Viện chế tạo từ hợp kim đặc biệt trong tay mình, thấy lúc này trên thân đao có đến bốn năm vết thủng, khe mỉm cười, đưa tay nhặt lấy thanh đoản đao nằm dưới đất. Với thân phận của Bá tước Phoenix, cái mà ông ta dùng chắc chắn không phải thứ tầm thường. Hơn nữa có thể biến một thanh đoản đao được chế từ hợp kim đặc biệt thành như vậy, cho dù không phải thần binh lợi khí, nhưng cũng đủ kinh người.

Sau khi cất thanh đoản đao, Giang Nguyên lại móc mấy ống nghiệm đưa đến cổ của Bá tước Phoenix.

Sau khi rút hai ống máu, hần hài lòng cất vào. Máu của Bá tước Huyết tộc không dễ dàng có được. Nếu đem về cho lão sư làm thí nghiệm cũng không tệ.

Nhưng sau khi lấy máu xong, Giang Nguyên thoáng chút chần chừ, sau đó nhắc cơ thể của Bá tước Phoenix lên, cầm luôn cái đầu chạy về phía đoàn xe.

Máu của Bá tước Huyết tộc rất quý. Nhưng những vị trí khác trên cơ thể cũng hiếm thấy. Có một vật hoàn chỉnh để thí nghiệm như vậy, tin rằng lão sư sẽ rất vui. Mặc dù mang về có chút phiền phức, hơn nữa còn phải nhanh chóng rời đi trước trời sáng, nhưng nếu mang về được, chẳng những thầy sẽ hài lòng, biết đâu chừng còn kiếm thêm vài điểm.

Nhưng vừa mới chạy được mấy chục thước, Giang Nguyên liền nhìn thấy có bóng người đánh về phía mình. Định thần nhìn lại, dường như có chút quen mặt, nhưng khí tức lại là của huyết tộc. Thoáng nhìn kỹ, Giang Nguyên không khỏi mỉm cười, lách người một cái, sau đó xuất hiện trước mặt người kia.

- A!

Nhìn người trước mặt đột nhiên xuất hiện, người nọ chột kinh hô một tiếng, xoay người định chạy trốn, đột nhiên nghe được một giọng nói quen thuộc từ sau lưng truyền đến:

- Trương đại thiếu, đã lâu không gặp.

Nghe giọng nói này, trong lòng Trương Nguyên liền căng lên, răng trên đánh răng dưới, dè dặt xoay người lại, run giọng nói:

- Giang thiếu, hãy đi nhanh đi. Lần này Bá tước Phoenix là vì anh mà đến đây.

-Ồ, thật sao? Vậy thì phải cảm ơn sự quan tâm của Trương thiếu rồi.

Giang Nguyên mỉm cười, sau đó giơ đầu người trong tay lên, nói:

- Nhưng người mà Trương thiếu nói có phải người này không?

Trương Nguyên lặng người nhìn đầu người trong tay Giang Nguyên, sau đó nhìn thi thể mà Giang Nguyên đang kéo lên trên mặt đất, chính là quần áo mà Bá tước Phoenix đang mặc, không khỏi hồn phi phách tán, xụi lơ xuống đất.

Tốc độ của bên phía Trương tiên sinh cũng khá nhanh. Một thiên giai dẫn sáu Địa giai đối phó với năm sáu Tử tước và Nam tước thực lực Nhân giai và Địa giai của Huyết tộc, bất luận về số lượng hay về chất lượng đều chiếm thượng phong. Mặc dù đang là ban đêm, nhưng cũng không phải là chuyện khó khăn gì.

Tuy nói có mấy cao thủ Ngoại viện Địa giai bị thương, nhưng ngoại trừ một Nam tước và một Tử tước phát hiện Bá tước Phoenix đã chết kinh hoảng lẫn vào trong đêm tối, còn lại thì toàn quân bị diệt. Những nhân viên được trang bị vũ trang thông thường thì gần như không có sức chống trả trong tay đám người Trương tiên sinh.

Đám người Trương tiên sinh vừa lúc cũng dọn dẹp xong tất cả địch nhân, đang chờ Giang Nguyên trở lại. Bản thân Trương tiên sinh cũng bắt đầu chú tâm đi tìm Giang Nguyên. Dẫu sao Giang Nguyên một mình chống lại Bá tước Huyết tộc có thâm niên. Vạn nhất không thể để xảy ra vấn đề.

Trong lúc Trương tiên sinh chuẩn bị đi tìm Giang Nguyên, liền thấy Giang Nguyên lôi một cái gì đó từ trong bóng tối đi ra, bên cạnh còn có một bóng người e sợ đi cùng.

Mọi người định thần nhìn lại, liền nhìn thấy trong tay Giang Nguyên có xách một cái đầu người, cộng thêm một thi thể kéo lê dưới đất. Còn bên cạnh dường như là một Huyết tộc cấp thấp, lúc này đang run rẩy lo sợ.

Đối với Huyết tộc cấp thấp, tất cả mọi người cũng không chú ý. Dẫu sao người như vậy, mọi người chỉ cần tùy tiện mấy đao là có thể giết chết, nhưng đối với cái đầu trên tay Giang Nguyên thì mọi người tương đối chú ý.

Khi mọi người lao đến, liền nhìn thấy bộ quần áo hoa lệ trên người cổ thi thể, trong lòng đều run lên, kinh hãi nhìn Giang Nguyên, ánh mắt lộ ra vẻ khó tin.

- Mau cầm lấy mấy cái ống nghiệm, thuận tiện chuyển hai thứ này lên xe, đồng thời tìm một tủ đông lạnh nữa. Nhanh lên.

Giang Nguyên nói. Hắn không sợ mùi máu tanh, nhưng hắn không thích tay xách đầu người tay kéo lê thi thể, chứ đừng nói chi đây là Huyết tộc. Hai tay nhớp nhúa đúng là khó chịu.

Cao thủ cấp Địa không ngừng bận rộn chạy đến hỗ trợ, nhận lấy thi thể và đầu người trong tay Giang Nguyên. Sau khi nhận lấy sắc mặt mọi người lại căng thẳng. Đây chính là Bá tước Huyết tộc.

Trương tiên sinh sải bước đến, nhìn cổ thi thể, trong lòng run lên, nhìn Giang Nguyên, nói:

- Y sĩ Giang Nguyên, đây là Bá tước Huyết tộc?

Giang Nguyên nhìn người trong viện luống cuống dùng ống nghiệm lấy máu, hài lòng gật đầu một cái. Cao thủ trong viện đúng là đáng tin. Người khác làm sao biết mà mang theo ống nghiệm trên người? Nếu như không có ống nghiệm, huyết dịch này thật đúng là lãng phí.

Thấy Giang Nguyên gật đầu, Trương tiên sinh không khỏi hít một hơi khí lạnh. Bá tước Huyết tộc mà ngay cả cao thủ Thiên giai cũng chưa chắc là đối thủ, muốn giết chết đối phương, hơn nữa còn trong bóng tối, căn bản không phải là chuyện dễ dàng.

Dù sao, với năng lực bất tử của Huyết tộc cùng với tốc độ, còn có kỹ năng Nhiên huyết, cho dù đánh không lại, chạy trốn cũng không thành vấn đề.

Có một câu nói là, tuyệt đối không nên quyết đấu với Huyết tộc trong đêm tối. Cho dù người có đánh bại Huyết tộc, nhưng trong đêm tối, người cũng không cách nào giết chết đối phương.

Nhưng Giang Nguyên vừa mới tấn cấp Thiên giai, lại giết chết Bá tước Huyết tộc, thậm chí còn là Bá tước có thâm niên, khiến cho người ta thật khó mà tin. Vốn Trương tiên sinh cũng chỉ cho là Giang Nguyên chỉ có thể ngăn cản đối phương mà thôi, nhiều nhất là ai cũng không có cách nào làm gì được ai, lại không nghĩ đến Giang Nguyên lại giết chết đối phương nhanh như vậy.

Một chàng thanh niên mới hơn hai mươi, trong đêm tối giết chết Bá tước Huyết tộc. Nếu tin tức này truyền đi, chỉ sợ khắp thế giới cũng sẽ khiếp sợ.

Trương tiên sinh không khỏi âm thầm xúc động. Xem ra tất cả mọi người vẫn khinh thường vị Đỉnh chủ Tế Thế Đỉnh mới hai mươi mấy này. Có lẽ trong tương lai, hắn sẽ trở thành Đệ nhất cao thủ Thiên Y Viện, ngoài danh hiệu Đệ nhất luyện đan sư ra.

Tiền đồ vô lượng, đúng là tiền đồ vô lượng.

Chương 854: Nguyên nhân

Mặc dù có truy binh, nhưng dưới sự che chở của hỏa lực cường đại Thiên Y Viện, đoàn xe vẫn thuận lợi trở lại thành phố. Cộng thêm có Trương tiên sinh và Giang Nguyên, hai cao thủ Thiên giai, cùng với sáu cao thủ Địa giai trấn giữ, mọi người xem như đã hoàn toàn thoát ly nguy hiểm.

Ngã Ny chạy trốn hơn nửa năm và Hải Bác bị nhốt cũng bằng khoảng thời gian đó, tất nhiên là hưng phấn không cách nào diễn tả được. Nhưng đối với vấn đề sau này của hai người, Giang Nguyên vẫn có chút đau đầu.

Thiên Y Viện là nơi an toàn nhất, nhưng hai người thân là ngoại tộc, tất nhiên là không thể ở trong viện quá lâu. Nếu không, sẽ dẫn đến một số lời chỉ trích. Lần này lại dính líu đến một thế lực cường đại ẩn núp, ở lại trong nước không quá an toàn. Vì thế đối với vấn đề an bài chỗ ở cho Ngã Ny và Hải Bác, Giang Nguyên cảm thấy đau đầu.

Nhưng nghe Giang Nguyên đưa ra sự khó xử của mình, Ngã Ny và Hải Bác lại mỉm cười. Ngã Ny nói:

- Không cần lo lắng đâu. Bọn họ tìm được chúng tôi, là bởi vì chúng tôi vẫn sử dụng tài khoản quen thuộc, lại có nhiều liên lạc với những người quen. Những người còn lại phần lớn cũng như thế, cho nên mới bị bọn họ tìm được.

- Đúng rồi, cậu đã quá coi thường chúng tôi. Sau này, chúng tôi chỉ

cần không sử dụng tài khoản liên lạc trước kia nữa, không ai có thể tìm được chúng tôi.

Yên ổn nghỉ ngơi một đêm, tinh thần của Hải Bác xem ra tốt hơn rất nhiều, nhìn Giang Nguyên cam đoan:

- Lần này tôi dám cam đoan, sau này chỉ cần những người bị bắt không chủ động xuất hiện, không ai có thể tìm được bọn họ.

Nhìn biểu hiện tự tin của hai người, Giang Nguyên không khỏi bật cười. Đúng rồi. Bọn họ đều là nhân viên tình báo tinh nhuệ nhất thế giới. Mình thiếu chút nữa đã quên mất. Khi bọn họ cố ý muốn biến mất, nếu như muốn bắt được bọn họ, trừ phi là bọn họ ở lâu dài ở một chỗ nào đó, hơn nữa còn giữ một hoạt động nhất định, còn không thì anh phải mất mấy năm mới có thể tìm được bọn họ.

Nếu bọn họ thỉnh thoảng thay đổi chỗ ở, đồng thời lúc nào cũng cảnh giác, trên căn bản sẽ không có ai tìm được bọn họ.

- Được rồi, vậy mọi người định đi đâu trước, tôi sẽ cho người an bài lối đi an toàn nhất cho mọi người, đảm bảo an toàn đến nơi mọi người cần đến, sau đó mọi người sẽ đến nơi mà mình muốn đi.

Giang Nguyên mỉm cười, ôm chầm lấy Hải Bác rồi ôm lấy Ngã Ny:

- Chờ tôi xử lý xong mọi chuyện, sẽ đến gặp mọi người.

- Được, tôi và Hải Bác sẽ ở một hòn đảo xinh đẹp chờ anh.

Gặp nhau một lúc, sau đó đường ai nấy đi. Chỗ tốt của Thiên Y Viện một lần nữa thể hiện ra. Một chiếc máy bay thương vụ chở Giang Nguyên và đám người Trương tiên sinh, cùng với một Huyết tộc cấp thấp, một quan tài bằng đá chở thi thể Huyết tộc bay thẳng đến Kim Lăng.

Thời gian bay thẳng hơi dài, nhưng Giang Nguyên một mình chiếm cả một gian, không ai tranh giành với hắn. Cho dù hắn không muốn nhưng cũng bị Trương tiên sinh đẩy vào trong. Giang Nguyên đã có thân phận chủ nhân Tế Thế Đỉnh, cộng thêm hơn hai mươi tuổi đã giết chết Bá tước Huyết tộc, bấy nhiêu cũng đủ có được đãi ngộ như vậy rồi.

Có được hoàn cảnh yên tĩnh như vậy, Giang Nguyên vẫn rất hài lòng. Bây giờ chuyện của Hải Bắc đã được xử lý xong, nhưng bởi vì chuyện này mà dẫn đến nhiều vấn đề cần hắn suy nghĩ thật kỹ.

Nhẹ nhàng dùng vải bông lau cây đao tinh xảo trong tay, nhìn thân đao được hắn lau đến bóng lưỡng, lúc này hắn mới đem đao cắm vào trong vỏ, vuốt ve cán đao được bọc bằng da cá mập, hài lòng gật đầu một cái.

Trương đại thiếu phía đối diện dè dặt nhìn Giang Nguyên, nói:

- Nguyên thiếu, thanh đao này là khi Bá tước Phoenix đại chiến hơn trăm năm trước, từ trong hoàng cung của Hoa Hạ lấy đi. Tuy không cách nào tra ra được tên, nhưng chém kim chặt sắt không cái nào là không được, là đồ sắc bén hiếm có. Hôm nay ở trong tay Nguyên thiếu, xem như đã tìm được minh chủ chân chính.

- Tại sao Phoenix lại cứ nhìn chăm chăm tôi?

Đặt thanh đao sang một bên, dường như cũng không để ý đến lời khen tặng vừa rồi của Trương Nguyên, Giang Nguyên đứng dừng hỏi:

- Tôi không tin bởi vì ông ta không thể cướp Tế Thế Đỉnh từ tay của tôi mà sống chết không buông tha cho tôi. Thậm chí còn bay đến địa phương chim không thềm ả này mà tìm tôi.

Sắc mặt Trương Nguyên cả kinh, dè dặt nhìn hai mắt Giang Nguyên, đang định lắc đầu, chợt thấy khóe miệng Giang Nguyên vênh lên.

Nhìn khóe miệng vênh lên của Giang Nguyên, trong lòng Trương Nguyên lập tức căng ra, vội vàng nói:

- Cái này tôi cũng không rõ lắm, nhưng căn cứ theo suy đoán của tôi, hẳn là ông ta cảm thấy hứng thú với anh.

- Cảm thấy hứng thú với tôi?

Sắc mặt Giang Nguyên tối sầm.

- A, không đúng, không đúng.

Thấy sắc mặt Giang Nguyên bỗng nhiên tối sầm, Trương Nguyên biết lời này của mình nói sai rồi, vội vàng nói:

- Ý của tôi là cảm thấy hứng thú đối với máu của anh.

- Anh cũng biết quyền thế của Bá tước Phoenix ở Huyết tộc, thứ đồ bình thường không hấp dẫn được ông ấy. Tế Thế Đỉnh đã thuộc về Thiên Y Viện, ông ấy không cách nào lấy được nữa. Hơn nữa, mấy tháng qua ông ấy vẫn một mực tìm tung tích của anh. Lần này anh vừa rời Hoa hạ, liền chạy đến đây ngay.

Nói đến đây, ánh mắt Trương Nguyên chợt lóe, sau đó nhìn Giang Nguyên, nói:

- Tôi nghĩ ông ấy là vì máu của anh. Đối với Huyết tộc mà nói, chỉ có máu mới là biện pháp giúp tăng cao sức mạnh. Ngoại trừ máu của anh có tác dụng đặc biệt với ông ấy ra, tôi thật sự không nghĩ ra nguyên nhân nào khác nữa.

- Máu?

Giang Nguyên cau mày, sau đó gật đầu:

- Biết rồi, anh lui xuống đi.

Thấy Giang Nguyên gật đầu, Trương Nguyên vui mừng, chần chừ một chút, vội vàng cầu xin Giang Nguyên:

- Nguyên thiếu, sau này xin anh chiếu cố nhiều hơn.

Giang Nguyên ngẩng đầu nhìn Trương Nguyên, nhìn về cầu khẩn của y, liền gật đầu một cái.

- Cảm ơn, cảm ơn Nguyên thiếu.

Thấy Giang Nguyên gật đầu, Trương Nguyên thở phào nhẹ nhõm. Y biết gia đình của y đã trở thành người của Huyết tộc, không còn thuộc về Hoa Hạ. Gia tộc của y, sau khi gia đình y rời khỏi Hoa Hạ thì không còn cung cấp bất kỳ sự che chở nào.

Trước mắt chính là người duy nhất có thể mang đến một con đường sống cho y. Với thân phận và địa vị của hắn ở Thiên Y Viện,

muốn lưu lại một cái mạng cho y cũng không phải là chuyện khó khăn gì. Cho nên lúc này trong đầu y luôn suy nghĩ làm sao để đối phương đáp ứng che chở cho y.

Trong thời điểm sau cùng, y đã đưa ra một thỉnh cầu như vậy, xem như đánh cuộc đã đúng.

Chương 855: Không nên ăn nói lung tung

Đối với chuyện như vậy, Giang Nguyên cũng không để trong lòng. Muốn lưu lại tính mạng của một Huyết tộc cấp thấp cũng không phải là chuyện khó khăn gì.

Thứ để cho hắn cân nhắc lúc này rất nhiều, cộng thêm chuyện của Huyết tộc, lại càng làm cho hắn đau đầu hơn. Theo như lời Trương Nguyên nói, có thể làm cho Bá tước Huyết tộc thâm niên như Bá tước Phoenix cũng chỉ là sức mạnh. Mà cơ thể và máu của hắn lại khác với người khác, có thể hấp dẫn Bá tước Phoenix cũng không ngoài suy đoán.

Một Bá tước Phoenix không đủ khiến người ta phải khấn trương. Nhưng vạn nhất bị những người khác của Huyết tộc theo dõi, phiền toái chính là không nhỏ.

Mấy ngày nay, hắn cũng tương đối hiểu rõ về Huyết tộc. Bá tước Huyết tộc cũng không phải nhân vật đứng đầu. Bên trên còn có Hầu tước và mấy vị Thân vương viễn cổ mấy trăm tuổi còn sống sót. Hầu tước và Thân vương viễn cổ cũng không phải Bá tước Phoenix có thể so sánh được.

Nếu hắn bị Huyết tộc theo dõi, chuyện phiền toái sau này sẽ càng nhiều hơn. Nhưng lúc này hắn không thể suy nghĩ nhiều như vậy được. Chỉ đau đầu một chút rồi gạt chuyện này sang một bên. Dù sao thì chuyện cần xử lý vẫn còn rất nhiều.

Máy bay thuận lợi đáp xuống phi trường Kim Lăng. Khi Giang Nguyên bước xuống, đã sớm có mấy chiếc xe chờ sẵn bên cạnh.

- Xin chào y sĩ Giang Nguyên, tôi là Hứa Tân Giang của phòng Giám sát Thiên Y Viện. Hội viện ủy yêu cầu cậu mau chóng trở lại

viện để tham gia chất vấn.

Thấy Giang Nguyên bước xuống máy bay, một y sĩ nhất phẩm thuộc phòng Giám sát nghiêm mặt bước đến, trầm giọng nói với Giang Nguyên.

Đám người Trường tiên sinh đi theo nghe xong lời này, sắc mặt liền biến đổi, lo lắng nhìn Giang Nguyên. Vừa mới xuống máy bay, đã có người của phòng Giám sát Thiên Y Viện đến đưa Giang Nguyên về tham gia chất vấn của Hội viện ủy. Chuyện này tương đối nghiêm trọng. Nếu là người ngoài, đừng nói là tham gia chất vấn của Hội viện ủy, đừng phải người của phòng Giám sát thôi cũng đã phiền toái lắm rồi. Không biết y sĩ Giang Nguyên có thể bình an thoát thân hay không.

Chẳng qua là, bọn họ nhìn thấy gương mặt Giang Nguyên không hề hiện lên sự sợ hãi, cũng chỉ nhẹ nhàng gật đầu một cái, giống như nghe được một tin tức rất bình thường, mọi người lại than thầm trong lòng. Người này đúng là không thể so sánh được. Tuổi tác của hắn thuộc hàng nhỏ nhất trong viện, nhưng gần như chẳng sợ ai cả. Ngay cả Thiên y sư mà cũng dám đánh, đúng là đối với hội nghị chất vấn cũng chẳng thấy có gì lớn lao.

Giang Nguyên nhẹ gật đầu. Lần này hắn tùy ý rời khỏi viện, lại còn xuất ngoại, thân là đỉnh chủ Tế Thế Đỉnh, lại vừa mới có được đan phương đan dược siêu phẩm, thậm chí còn khiến cho nội viện phải phái cao thủ xuất ngoại hỗ trợ hắn, đúng là đã phạm vào kiêng kỵ không nhỏ. Viện ủy đưa ra quyết định chất vấn cũng không nằm ngoài suy đoán. Nhưng có một điều bất ngờ là hắn còn chưa trở lại Thiên Y Viện, nội viện đã phái thành viên của phòng Giám sát đến đốc thúc hắn trở về. Điều này đúng là hơi quá.

Những Giang Nguyên chỉ thoáng suy nghĩ một chút thì hiểu ra. Chu Thế Dương vẫn còn đó, không có gì là không thể cả.

Sau khi dặn dò mọi người mang quan tài bằng và Trương Nguyên về viện, Giang Nguyên liền đi theo vị thành viên phòng Giám sát, sau đó hướng về Kim Lăng.

Vị thành viên phòng Giám sát Hứa Tân Giang vừa nhìn ra ngoài cửa sổ, vừa thông qua kính chiếu hậu nhìn Giang Nguyên phía sau.

Đối với vị đỉnh chủ trẻ tuổi này, không ai là không hiểu kỳ. Dầu sao thì cũng không có mấy ai tiếp xúc nhiều với vị đỉnh chủ Tế Thế Đỉnh này.

Nhìn Giang Nguyên nhắm mắt dưỡng thần đằng sau, gương mặt tuần tú không hề có sự khẩn trương và lo âu, trong lòng Hứa Tân Giang cũng âm thầm khâm phục. Những người khác, bất luận là y sĩ hay là y sư, nếu nghe phải tiếp nhận hội nghị chất vấn của hội Viện ủy, người nào cũng phải kinh hoàng thất thố. Còn không thì cũng tràn đầy khẩn trương. Duy chỉ có người trước mắt này dường như không thêm để ý. Gương mặt chẳng những không có sự khẩn trương, ngay cả những chi tiết nhỏ khác cũng chứng tỏ đối phương không hề lo lắng gì.

- Y sĩ Giang Nguyên, mời theo tôi.

Phòng họp nhỏ có thể nói là nơi quen thuộc của Giang Nguyên. Giang Nguyên ngồi xuống vị trí tiếp nhận chất vấn, chờ các thành viên của hội Viện ủy đến.

Đối với việc Hội viện ủy thường xuyên tổ chức cuộc họp, các thành viên đã ngán đến tận cổ. Không ít người đều muốn ít tham gia các hoạt động như vậy. Nhưng xuất phát từ việc tò mò đối với động tĩnh của Giang Nguyên, các thành viên Hội Viện ủy đều nhao nhao bày tỏ cho dù có bận đến cỡ nào cũng sẽ nhún chút thời gian đến tham gia. Dầu sao hội nghị như vậy cũng sẽ thú vị hơn mấy cuộc hội nghị trước. Cho dù là đang mệt mỏi, đến thay đổi không khí một chút cũng không tệ.

Người đầu tiên chạy đến là y sư La Thiên Minh. Gương mặt của ông tràn đầy khẩn trương bước đến, quan sát Giang Nguyên từ trên xuống dưới, thấy tay chân đều còn đủ, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, trợn mắt trừng Giang Nguyên một cái, đang định la mắng, đột nhiên thấy Giang Nguyên hớn hử đứng dậy, nói:

- Lão sư, con có mang quà về cho người.

- Quà?

Đang định nổi đóa, La lão không khỏi sửng sốt.

- Đúng, rất tốt đấy. Tuyệt đối là độc nhất vô nhị đối với nội viện chúng ta. Người nhìn thấy, nhất định sẽ rất thích.

Biết La lão đang bị mình làm rối loạn tiết tấu, Giang Nguyên cười hề hề nói.

Các thành viên hội Viện ủy bước vào, nhìn thấy tình huống như vậy, người bị chất vấn cười rạo rờ như ánh mặt trời, giống như không phải đến chất vấn mà là đến ăn mừng.

Sắc mặt của Chu Thế Dương đen thui. Giang Nguyên bình an trở về, tâm trạng của ông ta không vui chút nào. Sau khi nhìn thấy tình huống này, liền hít một hơi thật sâu, nhưng cũng không nói lời nào. Ông ta đã chuẩn bị xong, chờ lát nữa sẽ cho Giang Nguyên đẹp mắt.

- Giang Nguyên, cậu thân là đỉnh chủ Tế Thế Đỉnh, không tuân theo viện quy của viện, tự mình xuất ngoại, hơn nữa còn đấu với thế lực ngoại viện, chẳng lẽ cậu muốn khơi mào đại chiến giữa Thiên Y Viện và thế lực ngoại vực sao?

Khi hội nghị chất vấn bắt đầu, sau khi Lưu Mộc Dương tuyên bố đại khái nguyên nhân, Chu Thế Dương đã lên tiếng làm khó dễ.

- Đấu nhau với thế lực ngoại vực?

Giang Nguyên nheo mắt nhìn Chu Thế Dương, cười nói:

- Tuy tôi không trình báo, tự mình xuất ngoại là sai, nhưng ai nói tôi đấu với thế lực ngoại vực? Thiên y sư Chu Thế Dương, xin đừng ăn nói lung tung. Gán ghép tội danh cho người khác cũng không phải là thói quen tốt.

Chương 856: Rốt cuộc là ai càn rỡ?

- Càn rỡ!

- Càn rỡ? Ông mới là càn rỡ! Nếu tôi bị chất vấn, thế thì dựa vào đâu mà nói tôi càn rỡ? Ông ăn nói lung tung thì không phải càn rỡ?

Đối mặt với tình huống này, các thành viên hội Viện ủy đã sớm nhìn quen. Người nào cũng không biểu hiện gì, thậm chí có người còn bưng tách trà lên nhấp một ngụm, chờ hai người đưa ra một kết quả.

Chẳng qua là người nào cũng âm thầm lắc đầu. Chu Thế Dương đường đường là Thiên y sư, nhưng lại cứ thích dây dưa không ngớt với một vấn bối, và lần nào cũng bị dập tơi bời, thậm chí còn có lần bị đánh.

Giang Nguyên ngược lại rất bình tĩnh, phản bác lại từng câu. Cuối cùng, nhìn Chu Thế Dương gân cổ đỏ mặt phía đối diện, hẳn không nói gì nữa, nhìn các thành viên hội Viện ủy đều nhàn nhã uống trà, liền nói với nhân viên công tác một bên:

- Phiền cho tôi một ly trà.

- A, à vâng, vâng.

Vị nhân viên công tác sững người nhìn Giang Nguyên, rồi lại nhìn các thành viên khác dường như không có ý phản đối, còn vị Thiên y sư Chu Thế Dương thì gương mặt đỏ bừng thở hổn hển, liền vội vàng bước ra ngoài pha trà, nhưng trong lòng lại thầm nghĩ” Cũng chỉ có người này muốn uống trà ở hội nghị chất vấn. Những người khác bị chất vấn, người nào cũng thành thật vô cùng, cho dù xin điều thuốc lấy lại bình tĩnh cũng không dám.

- Càn rỡ!

Nhìn nhân viên công tác đặt tách trà trước mặt Giang Nguyên, Chu Thế Dương rốt cuộc đã thở lại bình thường, lại tức giận hô lên hai chữ.

- Được rồi, được rồi, Thiên y sư Chu Thế Dương...

Lần nào đứng ra thu thập cục diện không phải Viện trưởng Từ Khải Liễu mà là Lưu Mộc Dương.

Lưu Mộc Dương cũng không biết phải làm sao. Mắt thấy cục diện trước mắt sợ không thu thập được, cho nên đành phải chen ngang vào.

- Liên quan đến sự kiện lần này, Giang Nguyên đã vi phạm quy định, không cách nào xóa bỏ, nhất định phải bị xử phạt. Đây là nguyên nhân tổ chức hội nghị lần này.

Nghe Lưu Mộc Dương nói, ánh mắt Chu Thế Dương lạnh lại, nói:

- Trưởng phòng Lưu, đừng nói lái sang chuyện khác. Vi phạm quy định xuất ngoại là không thoát được rồi. Cái tôi cần nói bây giờ là chuyện đấu nhau với ngoại vực.

Thấy Chu Thế Dương cứ nắm mãi không buông chuyện này, Lưu Mộc Dương cũng không còn cách nào. Ông chỉ là chen ngang, vốn tránh cho Chu Thế Dương quá mất thể diện. Nhưng Chu Thế Dương lại cứ ngậm không nhả, hơn nữa lại còn nói không rõ ràng trong cuộc họp nữa.

Đành âm thầm lắc đầu. Ông cũng đã nhắc nhở rồi, cũng không chịu hiểu ra, liền gật đầu nói:

- Liên quan đến việc đấu nhau với ngoại vực, tôi xin bổ sung một chút.

- Căn cứ theo ngoại viện truyền tin đến, lần này địch nhân mà y sĩ Giang Nguyên gặp cũng không phải là thế lực ngoại vực mà là đến từ quốc nội.

Lưu Mộc Dương vừa nói xong, mọi người đều trở mắt nhìn nhau. Trong nước mà cũng có thế lực dám đối kháng Thiên Y Viện? Chẳng lẽ là người của Cổ môn?

- Không thể nào?

Mặt mũi Chu Thế Dương cứng đờ, nhìn Lưu Mộc Dương, thất thanh nói:

- Trừ Cổ môn, trong nước còn có thế lực nào dám đối kháng với Thiên Y Viện chúng ta? Hơn nữa còn ở nước ngoài? Trưởng phòng Lưu, chẳng lẽ có người đang mượn cớ cho Giang Nguyên?

- Thiên y sư Chu Thế Dương, đây là báo cáo của ngoại viện, hơn nữa còn có người của phòng Giám sát ở đó xác nhận, tất nhiên không thể giả được.

Lưu Mộc Dương nhìn Chu Thế Dương, tất nhiên biết rõ ông ta đang suy nghĩ chuyện gì, trầm giọng nói:

- Không phải Cổ môn mà là thể lực khác. Đồng thời còn có Huyết tộc tham gia vào chuyện này.

Nghe Lưu Mộc Dương nói như vậy, sắc mặt Chu Thế Dương tối sầm. Đang định tìm lời nói gây rắc rối tiếp nhưng rồi lại không biết nói làm sao. Dẫu sao trước giờ Cổ môn và Thiên Y Viện không hợp nhau, nhưng tuyệt đối không thể nào đồng mưu với Huyết tộc, đành phải cảm hận nhìn chằm chằm Giang Nguyên.

Sau khi uống hai hớp trà, tiện tay đặt tách trà xuống, Giang Nguyên nhìn Từ Khả Liễu và Lưu Mộc Dương, nói:

- Viện trưởng Từ, Trưởng phòng Dương, liên quan đến thể lực thần bí lần này, tôi còn có chuyện quan trọng cần báo cáo riêng, xin Viện trưởng và Trưởng phòng Lưu phê chuẩn.

- Sao?

Thấy biểu hiện thận trọng như vậy của Giang Nguyên, Từ Khả Liễu và Lưu Mộc Dương nhìn nhau, đang định lên tiếng, Chu Thế Dương liền giận dữ nói:

- Tại sao lại phải báo cáo riêng? Tất cả các thành viên hội Viện ủy đều có mặt ở đây, chẳng lẽ chúng tôi không được phép nghe.

- Xin lỗi, Thiên y sư Chu Thế Dương, chuyện này trọng đại, tôi cho là không thích hợp báo cáo vào lúc này.

Mặc dù nói lời xin lỗi, nhưng gương mặt Giang Nguyên một chút áy náy cũng không có.

- Không thích hợp? Cái gì gọi là không thích hợp? Chẳng lẽ chúng tôi thân là thành viên hội Viện ủy, ngay cả tư cách được biết chuyện này cũng không có? Hay cậu ý mình thân là chủ đỉnh Tế Thế Đỉnh, nên coi rẻ thành viên hội Viện ủy chúng tôi?

Chu Thế Dương khẳng khái nói nhưng trong lời nói lại kéo hết tất cả thành viên của Hội Viện ủy xuống nước.

Các thành viên đang ngồi đây, ai mà chẳng thành tinh, nghe Chu Thế Dương nói xong, trong lòng không khỏi hậm hực. Tên họ Chu này đúng là chẳng phúc hậu gì cả. Giang Nguyên đang rất được yêu thích. Khi hắn luyện ra được đan dược siêu phẩm, ai mà chẳng có khi cần đến hắn. Bây giờ kéo tất cả cùng xuống nước, không phải là hại người sao?

Mặc dù không ai lên tiếng, nhưng Giang Nguyên lại khẽ mỉm cười:

- Nếu Thiên y sư Chu Thế Dương đã yêu cầu như vậy, tôi cũng không kiêu kỳ nữa, trực tiếp nói ra đây.

- Định thủ mà tôi gặp lần này, thủ lĩnh trong đó cũng được xem là người quen cũ của tôi.

Nghe Giang Nguyên nói xong, ánh mắt của tất cả mọi người đều hiện lên sự tò mò. Lúc này Giang Nguyên mới có hai mươi mấy tuổi, còn có người quen cũ sao?

- Các vị ủy viên, có lẽ mọi người vẫn còn nhớ sự kiện quân khu Tây Bắc lần trước.

Giang Nguyên lãnh đạm nói:

- Hắn cũng sẽ biết sự kiện đó là do tôi chọc nên. Lúc đó có một thế lực bí ẩn nhúng tay vào, nhưng nội viện lại không coi trọng. Mà người phát ngôn của thế lực đó ở quân khu cũng không bị bắt.

- Thế thì có quan hệ gì với cậu?

Nghe Giang Nguyên nói, các thành viên hội Viện ủy bắt đầu trầm tư, chỉ có Chu Thế Dương là không kiên nhẫn giơ đao ra.

- Có quan hệ chứ.

Giang Nguyên nói:

- Chẳng lẽ Thiên y sư Chu Thế Dương cho rằng tôi là người rảnh quá ngồi nói nhảm?

- Hừ.

Nhìn gương mặt không kiên nhẫn của Chu Thế Dương, Giang Nguyên cũng chẳng để bụng, tiếp tục nói:

- Lần trước phục giết tôi cũng là người này.
- Thế thì cũng chỉ đại diện cho ân oán cá nhân của cậu.

Chu Thế Dương vẫn không buông tha.

- Dĩ nhiên, người này nhiều lần đui giết tôi cũng là vì ân oán cá nhân.

Giang Nguyên khẽ mỉm cười nói:

- Nhưng lần này tôi lại từ miệng ông ta biết được một số việc.
- Việc gì?

Chu Thế Dương đang định lên tiếng châm chọc, đột nhiên nghe Từ Khả Liễu lên tiếng hỏi ngang.

- Tôi không biết thực lực của phòng Giám sát và ngoại viện trong điều tra như thế nào, nhưng lần này tôi biết được từ trong miệng đối phương một số việc khiến cho người ta phải bàng hoàng. Vì thế, đó cũng là nguyên nhân mà tôi muốn báo cáo riêng với Viện trưởng Từ và Trưởng phòng Lưu.

Giang Nguyên một lần nữa nhấn mạnh.

Nghe Giang Nguyên nói, không đợi Từ Khả Liễu lên tiếng, Chu Thế Dương đã trầm giọng nói:

- Những thành viên đang ngồi đây chẳng lẽ còn có cái không được biết sao?
- Vậy cũng được.

Giang Nguyên nhún vai, nói:

- Đối phương rất quen thuộc với tình huống của bốn viện.
- Quen thuộc với tình huống của bốn viện?

Chu Thế Dương phá lên cười:

- Các đại thế gia ở Hoa Hạ này, có người nào mà không quen thuộc với tình huống của bốn viện? Ngay cả Huyết tộc ngoại vực cũng vậy. Thế có gì kỳ quái đâu?

- Đúng, không kỳ quái.

Giang Nguyên lại nhún vai lần nữa, nói:

- Nhưng đối phương lại có thể biết được các loại tin tức của viện chúng ta, bao gồm những tin tức bảo mật. Thậm chí bọn họ còn biết được những đan dược thượng phẩm, và cao hơn là đan dược siêu phẩm. Hơn nữa bọn họ còn luyện chế thành công đan dược thượng phẩm.

Giang Nguyên mỉm cười, nhìn sắc mặt biến đổi của Chu Thế Dương, nói tiếp:

- Bây giờ đã cảm thấy kỳ quái chưa?

- Giang Nguyên, đây là thật?

Chu Thế Dương còn chưa đáp lời, Từ Khải Liễu bên cạnh đã lạnh giọng hỏi.

Giang Nguyên quét mắt nhìn khắp phòng, người nào sắc mặt cũng vô cùng khó coi, liền nhẹ nhàng gật đầu một cái.

Thấy Giang Nguyên gật đầu, sắc mặt mọi người đều tái xanh.

- Không thể nào? Đan phương của chúng ta tuyệt đối không lưu truyền bên ngoài. Hơn nữa, đan dược thượng phẩm cũng chỉ có vài người trong Thiên Y Viện chúng ta có thể luyện chế. Cậu nhất định là ăn nói bừa bãi.

Chu Thế Dương nhìn chăm chăm Giang Nguyên, tức giận nói:

- Cậu nhất định là tìm cớ. Thiên Y Viện giới luật sâm nghiêm, tuyệt đối không có chuyện như vậy xuất hiện.

- Không thể nào? Có cái gì mà không thể chứ?

Giang Nguyên hừ lạnh, nói:

- Nếu Thiên y sư Chu Thế Dương không tin, tôi còn có một việc mà có lẽ ông rất muốn biết.

- Chuyện gì? Thấy Giang Nguyên vẫn còn tỏ ra bình tĩnh như vậy, không chút khẩn trương, tâm Chu Thế Dương liền trầm xuống.

- Sau cái lần tôi bị tập kích, đã trực tiếp tấn cấp Thiên giai. Tôi biết ông nhất định sẽ rất nghi ngờ.

Nhìn Chu Thế Dương, Giang Nguyên không nhanh không chậm nói:

- Bây giờ tôi nói cho ông biết, tôi đã uống Phá Thiên Đan, một viên Phá Thiên Đan không hoàn chỉnh.

- Phá Thiên Đan?

- Phá Thiên Đan? Làm sao có thể?

- Đúng, không có khả năng này. Phần lớn vị thuốc trong đó không phải đã tuyệt tích rồi sao?

Người kinh hô lên chính là Liêu Long Căn và Ninh Hán Dân cùng với hai vị y sư nhất phẩm có thân phận luyện đan sư cao cấp.

- Đúng, nhưng sau khi tôi bị đối phương bắt, đã nhét vào trong miệng tôi một viên Phá Thiên Đan còn thiếu Thanh Dương Thảo. Cho nên, sau khi uống xong, tử lệ bạo thể mà chết cao đến tám thành.

Giang Nguyên không chút để ý đến biểu hiện kinh hãi của các thành viên hội Viện ủy, tiếp tục nói:

- Sau đó, tôi đúng là đã xuất hiện các triệu chứng bạo thể. Bọn họ cho rằng tôi đã chết, nên đã chôn tôi dưới đất.

- Nhưng cuối cùng tôi đã tránh thoát được một kiếp, hơn nữa còn tấn cấp Thiên giai.

Chương 857: Viện trưởng lệnh

Trong phòng họp, tất cả mọi người đều im lặng nhìn Giang Nguyên, giống như muốn tìm ra một đầu mối khác từ trên gương mặt của hắn.

Nhưng tất cả mọi người đều biết, Giang Nguyên không thể nói láo trong chuyện này. Mọi người ai cũng biết Phá Thiên Đan cũng như hiệu quả của nó. Nhưng người biết được phương pháp điều chế cụ thể thì không. Bởi vì có mấy vị dược vật chủ yếu trong đơn thuốc đã bị tuyệt tích, ví dụ như Độc Long Chi chủ yếu nhất, cộng thêm Thanh Dương Thảo làm tăng tác dụng nhiều nhất cho thuốc.

Dược hiệu của Phá Thiên Đan tương đối cường hãn, hơn nữa lại rất trân quý, thuộc một trong những loại đan dược siêu phẩm, lọt vào tay một số luyện đan sư cường hãn, không cần Tế Thể Đỉnh cũng có thể luyện ra được. Chẳng qua xác suất thành công khá thấp. Có một vị Luyện đan sư của Thiên Y Viện phải trải qua mấy chục năm trời mới luyện chế được một viên Phá Thiên Đan quý giá.

Nhưng viên Phá Thiên Đan đó đã tiêu hao mất của Thiên Y Viện một Độc Long Chi cộng thêm hai Thanh Dương Thảo. Sau đó thì không còn tìm được hai loại dược vật đó nữa.

Bây giờ Giang Nguyên nói mình uống Phá Thiên Đan, bọn họ cũng không nghi ngờ. Tại sao lại có thể dễ dàng tấn cấp Thiên giai, không có đan dược chuyên dành cho đột phá giai vị, Giang Nguyên làm sao có thể trong tình huống không hề báo trước mà đột phá đơn giản như thế.

Chỉ là Phá Thiên Đan không có Thanh Dương Thảo, ai mà dám uống? Tỷ lệ bị bạo thể đến bảy tám phần, ai dám đánh cược chứ?

Nếu luyện đan sư của đối phương có thực lực mạnh như vậy, trong tay lại có Độc Long Chi, nhưng không tìm được Thanh Dương Thảo, đúng là có thể luyện chế được Phá Thiên Đan gà mờ. Bởi vì có rất nhiều cao thủ bị vây ở Địa cấp rất lâu mà không có biện pháp đột phá, trong thời điểm sau cùng, tuyệt đối nguyện ý uống Phá Thiên Đan, đánh cược với hai phần tỷ lệ thành công còn lại để vượt qua.

Với tư chất của Giang Nguyên, nếu quả thật bị người ta ép uống

Phá Thiên Đan, tỷ lệ quá quan trọng hơn người bình thường một chút. Nhắc tới cũng tuyệt đối hợp tình hợp lý.

- Không, tuyệt đối không thể nào.

Chu Thế Dương liên tục lắc đầu, nhìn chăm chăm Giang Nguyên, lạnh giọng nói.

- Tôi lấy tư cách Viện trưởng Thiên Y Viện, hạ phát lệnh Viện trưởng.

Một giọng nói nghiêm nghị bỗng nhiên vang lên.

Nghe xong, sắc mặt tất cả đều biến đổi, nghiêm túc đứng dậy, hơi khom người, nhìn Từ Khải Liễu phía chính giữa, ôm quyền hành lễ:

- Mời Viện trưởng ra chỉ thị.

Trong lúc Giang Nguyên đang sững sờ, thấy La lão nghiêm mặt ra hiệu, lập tức đứng dậy khom người thi lễ.

Từ Khải Liễu quét mắt nhìn tất cả, lạnh giọng nói:

- Tôi lệnh: Chuyện hôm nay, bất kỳ người nào cũng không được tiết lộ ra ngoài. Nếu có người tiết lộ, xem như là người phản bội Thiên Y Viện.

- Tuân lệnh.

Mọi người cũng không có bất kỳ sự do dự và chần chừ.

Tất cả đều cùng chấp tay kêu lên.

- Tôi lệnh: Lấy Lưu Mộc Dương làm chủ, trong vòng một tháng, Phòng Giám sát có quyền điều động bất kỳ lực lượng thuộc quyền nào của Thiên Y Viện, toàn lực truy xét chuyện này. Liêu Long Căn hỗ trợ Lưu Mộc Dương làm việc. Nếu như cần thiết, bất kỳ người cũng không được cự tuyệt phối hợp điều tra.

- Tuân lệnh.

Mọi người bên cạnh một lần nữa khom người, trầm giọng nói.

- Tôi lệnh: Bắt đầu từ hôm nay, Giang Nguyên không được rời khỏi viện, toàn lực luyện chế đan dược siêu phẩm, đồng thời phối hợp với phòng Giám sát. Đan dược chưa thành, điều tra chưa thành, không được rời khỏi viện.

Nghe xong, sắc mặt Giang Nguyên tối sầm nhưng không dám có bất kỳ do dự và chần chừ, một lần nữa khom người thi lễ:

- Tuân lệnh.

- Tan họp, năm vị thiên y sư lưu lại, những người còn lại về vị trí của mình, không được để lộ bất kỳ dấu hiệu nào. La Thiên Minh đốc thúc Giang Nguyên đến phòng luyện đan, còn phòng Giám sát thì tăng cường điều tra, không được để xảy ra sai lầm.

- Vâng.

Mọi người một lần nữa khom người thi lễ. Sau đó, ngoại trừ năm vị Thiên y sư ra, tất cả mọi người đều trật tự lui ra. Không có bất kỳ người nào dám lên tiếng, nhiều nhất cũng chỉ nhìn nhau trao đổi bằng mắt, sau khi ra cửa thì chia tay, ngay cả trò chuyện cũng không.

Mọi người đều biết, bất kể là chuyện gì xảy ra, nhưng bây giờ vấn đề lớn đến như vậy, Viện trưởng cũng đã hạ lệnh, nếu ai dám làm bậy, lập tức sẽ bị mang đến phòng Giám sát, không người nào có thể thoát khỏi.

Còn La Thiên Minh thì sắc mặt nghiêm túc, dẫn Giang Nguyên ra ngoài cửa. Cho đến khi không còn nhìn thấy ai, lúc này mới âm trầm nói:

- Bất kể tình huống gì cũng phải toàn lực phối hợp với phòng Giám sát, không được tự tiện hành động nữa.

- Lão sư, con biết rồi.

Giang Nguyên gật đầu, sau đó dè dặt nhìn La Thiên Minh, hỏi:

- Lão sư, lệnh Viện trưởng là thứ gì vậy? Tại sao ngay cả Chu Thế

Dương cũng không dám lên tiếng?

- Viện trưởng lệnh chỉ có y sư chính thức trở lên mới có tư cách tiếp xúc, hơn nữa biết rõ điều lệ của nó.

- Một khi Viện trưởng ra lệnh, đại diện cho toàn viện đang trong tình huống khẩn cấp. Tất cả mọi người, bất luận là Thiên y sư hay là y sư bình thường, phải tiếp nhận chỉ thị của Viện trưởng, không được cãi lại. Trừ phi Viện trưởng lệnh bị tập thể các thiên y sư ngăn cản, còn không thì không người nào dám trái lệnh.

- Đặc biệt là trong tình huống lúc này, chín vị y sư nhất phẩm cũng không thoát khỏi sự chất vấn và điều tra của phòng Giám sát. Ngay cả nội bộ năm vị Thiên y sư cũng sẽ tự mở cuộc điều tra. Nội viện sẽ không một ai thoát khỏi.

Nói đến đây, La Thiên Minh nhìn chăm chăm Giang Nguyên, hung hăng nói:

- Tiểu tử con lại là người quan trọng nhất cần giám sát. Phòng Giám sát sẽ tiến hành chất vấn toàn diện và cận kề đối với con. Lần này tất cả những người từ chỗ kia trở về cũng phải tiếp nhận điều tra, xác nhận chuyện này.

- Tiểu tử con lần này gây ra chuyện không nhỏ rồi đấy nhé.

- Lão sư, con thân là thành viên của Thiên Y Viện, chuyện như vậy dĩ nhiên là phải báo cáo lên. Người cũng thấy, con chỉ định báo cáo riêng với Viện trưởng và Trưởng phòng Lưu, nhưng Chu Thế Dương cứ moi ra như vậy.

Gương mặt Giang Nguyên tràn đầy bất đắc dĩ. Hắn nói thật, không phải giả. Chuyện như vậy, người có tư cách tiếp xúc chỉ có thể là cao tăng nội viện. Biện pháp tốt nhất chính là để cho Từ Khả Liễu hạ lệnh bí mật điều tra.

Nhưng chuyện lại bị làm cho bung bét, như vậy Từ Khả Liễu nhất định phải thi triển thủ đoạn cường lực, ức chế toàn diện, tránh sự việc bất ngờ phát sinh.

- Được rồi, con vào trong đi. Cứ yên tâm luyện đan, người của Phòng Giám sát sẽ rất nhanh tìm con.

La Thiên Minh ngược lại không lo lắng đệ tử của mình vì bị điều tra mà xảy ra vấn đề gì. Dù sao ông vẫn hiểu rõ con người của Giang Nguyên, mặc dù làm việc có chút lỗ mãng, nhưng không phải là người không hiểu chuyện. Nếu không, cũng sẽ không tự chui đầu vào lưới, đem chuyện như vậy tùy tiện chọc ra.

- Con biết rồi, lão sư cứ yên tâm. Bất kể ai làm ra chuyện gì cũng chẳng liên quan đến chúng ta.

Giang Nguyên cười hắc hắc, nói.

Chương 858: Đào Cường choáng váng

- Y sĩ Giang Nguyên, cậu đã trở về. Cậu đang giết chúng tôi đấy.

Thấy Giang Nguyên bước vào, Đào Cường vui mừng bước lên:

- Y sĩ giang nguyên, lần này cậu không sao chứ? Tôi cũng biết Viện ủy sẽ không làm gì cậu. Dẫu sao cậu cũng là đỉnh chủ Tế Thế Đỉnh tiền đồ vô lượng của viện chúng ta.

Giang Nguyên lắc đầu nói:

- Nay, đừng nói như vậy chứ. Bây giờ chuẩn bị cho tôi được liệu hai lò Nguyên Phong Đan. Tôi cần phải luyện tay. Còn về việc có sao hay không thì không nhất định.

- Dĩ nhiên là không có việc rồi. Cậu đừng có nói đùa.

Thấy Giang Nguyên bảo chuẩn bị được liệu, Đào Cường cười rộ lên. Nếu là có chuyện, làm sao có thể đến phòng luyện đan được chứ? Còn bảo y chuẩn bị được liệu để luyện tay?

Giang Nguyên cũng không nói lời này. Bây giờ hắn cũng không biết rốt cuộc khi nào thì người của phòng Giám sát đến. Dù sao cũng đang nhàn rỗi, trước cứ đợi phòng được liệu mang thuốc đến.

Đào Cường vội vàng bước đến trước máy vi tính, gửi đơn đặt hàng cho phòng Được liệu. Vừa mới gửi đơn hàng đi, đang định bước đến bên cạnh Giang Nguyên vỗ mông ngựa thêm vài cái, chợt nhìn thấy có hai y sư gương mặt lạnh lùng từ bên ngoài vào.

Đào Cường sửng sốt, sau đó nhìn huy chương trên ngực đối phương, sắc mặt liền thay đổi, thấp giọng kinh hô:

- Giám sát viên cao cấp của phòng Giám sát?

- Y sĩ Giang Nguyên, phòng Giám sát cần cậu phối hợp điều tra, mau đi theo chúng tôi một chuyến.

Hai thành viên giám sát cao cấp mặt như sắt, nhìn Giang Nguyên,

trầm giọng nói.

- Được, đi thôi.

Thấy đối phương đến nhanh như vậy, Giang Nguyên cũng không quá bất ngờ, trực tiếp đứng dậy, quay sang Đào Cường nói:

- Được liệu cứ chuẩn bị cho tôi. Chờ lát nữa tôi quay lại thì bắt đầu.

- A, được, được, tôi nhất định sẽ chuẩn bị xong, chuẩn bị xong.

Đào Cường cười khổ đáp lời, nhưng trong lòng lại thầm than. Bị người của phòng Giám sát mang đi, còn muốn trở lại luyện đan sao? Cho dù là đỉnh chủ Tế Thế Đỉnh, còn chưa tra ra vấn đề, ít nhất cũng phải một hai ngày mới có thể trở về. Lần này chơi hơi lớn rồi.

Nhìn Giang Nguyên bị hai thành viên giám sát cao cấp mang ra ngoài, học đồ bên cạnh chần chừ một chút, sau đó dè dặt hỏi Đào Cường đang ngăn người:

- Lão sư, có cần rửa lò luyện hay không?

- Rửa rửa cái rắm đấy.

Đào Cường thuận miệng nói một câu, nhưng sau đó lại chần chừ, hừ một tiếng:

- Thôi, rửa đi. Đến khi dùng thì rửa lại lần nữa là được.

- Vâng, thưa lão sư.

Thấy sắc mặt Đào Cường không đẹp lắm, học đồ không dám nói nhiều, vội vàng đi rửa lò luyện.

Đào Cường thở dài một tiếng, sau đó bước đến ghế nằm xuống:

- Cậu cứ từ từ mà rửa. Tôi ngủ một giấc, có chuyện gì thì kêu tôi. Khẳng định là một hai ngày nữa cũng chưa chắc có chuyện.

- Vâng, thưa lão sư.

Học đồ bên cạnh không dám thờ ơ, vội vàng đáp một tiếng.

Đào Cường thư giãn nằm trên ghế, sau đó cầm một cái khăn lông sạch đắp lên mặt, thở dài một tiếng rồi mơ màng chìm vào giấc ngủ. Mấy ngày qua Giang Nguyên không có trong viện, y ngày nào cũng như thế này. Bởi vì phòng luyện đan số 1 có Tế Thế Đỉnh, trên căn bản là phòng chuyên dụng của Giang Nguyên, các luyện đan sư khác sẽ không dùng đến.

Cho nên, y lại dự định ngủ một giấc thật ngon, ngủ đến chạng vạng tối, vừa vận một ngày lại trôi qua.

Những lần này dường như không được thanh nhàn như vậy, vừa mới ngủ được một lát, lại bị học đồ đánh thức.

- Cái gì vậy?

Đào Cường có chút không vui dụi mắt, chỉ cảm thấy đầu óc của mình chưa được tỉnh táo, thấy nhiều nhất mới ngủ có hai tiếng, không thể nào đã bị học đồ đánh thức.

- A, cái này...

Học đồ bên cạnh lúng túng, đang định nói, chợt nghe có người lên tiếng:

- Đào Cường, anh đây, mau thức dậy nhanh lên, tôi đang muốn luyện đan.

Nghe giọng nói này, Đào Cường giống như gặp phải quỷ, từ trên ghế bật dậy, nhìn Giang Nguyên, một lát sau mới lắp bắp nói:

- Cậu...cậu...tại sao cậu lại trở về?

- Xong rồi thì về. Không phải tôi đã dặn anh phải chuẩn bị dược liệu cho tôi sao? Chúng ta bắt đầu đi.

Giang Nguyên ngáp một cái:

- Người của phòng Giám sát chẳng ai biết trò chuyện cả. Nói chuyện riêng với bọn họ, thiếu chút nữa tôi ngủ gật mất. Nào, mau bắt đầu thôi. Nếu không phải tinh thần của tôi phấn chấn, tôi đã

ngủ mất rồi.

- Người của phòng Giám sát không biết nói chuyện? Nói chuyện riêng thiếu chút nữa ngủ mất?

Lắm lắm hai câu này, Đào Cường khó khăn nuốt nước miếng, sau đó vội vàng bước đến trước máy, tiến hành điều chỉnh, chuẩn bị luyện đan.

Mấy giờ trôi qua, nhìn hai bình đan được trong tay, Giang Nguyên hài lòng gật đầu. Hai lần luyện đan hẳn đều không tiến vào trạng thái Không Minh, căn cứ vào cảm giác của mình mà luyện nhưng vẫn thành công cả hai. Xem ra trạng thái bây giờ cũng không tệ lắm, không khỏi cười nói:

- Không sai, xem ra mấy ngày nay không luyện, tay chân vẫn còn chưa cứng.

- Dĩ nhiên rồi, cậu là chủ nhân Tế Thế Đỉnh. Đan được nhất phẩm, các luyện đan sư cao cấp khác khi luyện cũng sẽ thất bại nhưng cậu thì không. Tỷ lệ thành công của cậu là 90% đấy.

Đào Cường ha hả nói.

Giang Nguyên nhún vai:

- Được rồi, mấy lời anh nói đúng là êm tai.

- Nói thật thì dĩ nhiên là êm tai rồi.

Đào Cường cười híp mắt. Đối với Giang Nguyên bây giờ, y coi như nịnh bợ được lúc nào hay lúc ấy. Có Tế Thế Đỉnh, về sau hẳn tuyệt đối là nhân vật nhất ngôn cửu đỉnh trong các vị luyện đan sư của Thiên Y Viện, sẽ chủ quản và quyết định tất cả công việc luyện đan. Cho dù là Viện trưởng Từ Khả Liễu cũng không cách nào nhúng tay vào.

Nếu trong viện thiếu đan dược, hoặc cần khẩn cấp luyện chế đan dược nào đó, nội viện sẽ phải thương lượng với Giang Nguyên, hỏi thăm ý kiến của hắn mới được.

Đào Cường bây giờ chỉ là luyện đan sĩ, sau này muốn lên cấp luyện

đan sư, thậm chí là luyện đan sư cao cấp, cũng phải thông qua người này mới được. Cho nên, bây giờ y có cơ hội, dĩ nhiên là phải nắm chặt. Đường đường là đỉnh chủ Tế Thể Đỉnh, người bình thường muốn nghĩ biện pháp nịnh hót cũng không được.

Giang Nguyên cười nói:

- Được rồi, Đào Cường, mấy ngày nay anh cũng vất vả, nên nghỉ ngơi đi.

- Nghỉ ngơi?

Nghe Giang Nguyên nói, sắc mặt Đào Cường biến đổi, thất thanh hỏi:

- Y sĩ Giang Nguyên, cậu không hài lòng về tôi sao?

- Không, chẳng qua tôi muốn bắt đầu từ ngày mai luyện chế đan dược siêu phẩm. Theo quy định thì phải có luyện đan sư cao cấp đến hỗ trợ. Cho nên anh có thể nghỉ ngơi một thời gian rồi.

Giang Nguyên đáp.

- A, cậu...cậu muốn luyện đan dược siêu phẩm? Cái này...cái này có phải nhanh quá rồi không?

Đào Cường choáng váng đầu óc.

Chương 859-1: Âm bộ Thiên Y Viện

Đối với việc Giang Nguyên đề xuất luyện chế đan dược siêu phẩm, Từ Khải Liễu không chút do dự phê duyệt ngay.

Nhưng tìm cho Giang Nguyên một trợ thủ, chuyện này có chút khó. Bởi vì người đảm nhiệm trợ thủ phải biết được tất cả các đơn thuốc đan dược siêu phẩm. Trong phòng luyện đan, người có thể đảm nhiệm trợ thủ đều là những luyện đan sĩ đáng tin cậy. Cho nên, một số đan phương đan dược thượng phẩm ngược lại cũng không quá hạn chế. Nhưng đan dược siêu phẩm nhất định phải giữ bí mật. Chỉ có một số luyện đan sư cao cấp mới có tư cách tiếp

xúc.

Cho nên, một khi Giang Nguyên tiến hành luyện đan được siêu phẩm, trợ thủ tất nhiên phải là luyện đan sư cao cấp mới được.

Vì chuyện người sẽ đảm nhận vị trí trợ thủ này, Từ Khải Liểu có chút đau đầu. Mỗi một vị luyện đan sư cao cấp ở Thiên Y Viện đều là bảo bối. Bất luận là y sư bình thường hay là các thành viên Hội Viện ủy, tất cả đều rất xem trọng luyện đan sư cao cấp. Cho nên, những người này cơ bản mắt cao hơn đầu. Đột nhiên bảo bọn họ đi làm trợ thủ cho một tên tiểu tử chưa đến ba mươi, chỉ sợ không có mấy ai nguyện ý.

Trong đầu hiện lên mấy cái tên luyện đan sư cao cấp hiện có trong Thiên Y Viện, đầu Từ Khải Liểu như muốn nứt ra.

Sau khi suy nghĩ một chút, Từ Khải Liểu gọi La Thiên Minh đến.

- Lão La, việc tìm một luyện đan sư cao cấp làm trợ thủ cho Giang Nguyên, ông đã nhìn trúng được ai không? Bây giờ tôi không biết chọn như thế nào.

La Thiên Minh là người có thể nói là xã giao rộng ở Thiên Y Viện, hơn nữa cũng khá am hiểu tính cách của các luyện đan sư cao cấp. Tìm La lão để hỏi ý kiến cũng là chuyện cần làm.

- Tìm luyện đan sư cao cấp làm trợ thủ cho Giang Nguyên?

La Thiên Minh sững sờ nhìn Từ Khải Liểu:

- Viện trưởng, chẳng lẽ bây giờ phải để cho Giang Nguyên luyện chế đan dược siêu phẩm?

- Đúng. Vừa rồi Giang Nguyên gửi thư xin được luyện đan được siêu phẩm từ phòng luyện đan. Ngày mai sẽ bắt đầu.

Từ Khải Liểu gật đầu:

- Như thế nào, lão La có đề nghị gì hay không? Vị luyện đan sư nào sẽ tiếp nhận nhiệm vụ này?

La lão khẽ hít một hơi. Việc Giang Nguyên luyện đan được siêu

phẩm, ông ngược lại không cảm thấy bất ngờ, nhưng chỉ là không nghĩ đến lại nhanh như vậy, thoáng lấy lại bình tĩnh, sau đó gật đầu nói:

- Nếu đã như vậy thì phải suy nghĩ thật kỹ. Muốn tìm trợ thủ không phải là chuyện dễ dàng.

- Đúng vậy, cho nên tôi mới mời ông đến đây cùng suy nghĩ. Mấy luyện đan sư này, người nào mà không mắt cao hơn đầu chứ.

Nghe Từ Khả Liễu nói, La Thiên Minh gật đầu đồng cảm:

- Đúng vậy, ngày thường bọn họ đều hếch mũi lên trời, đột nhiên bảo bọn họ làm trợ thủ cho Giang Nguyên, chỉ sợ là...

Hai người đang khó xử, đột nhiên có người gõ cửa phòng làm việc của Viện trưởng Từ.

- Mời vào.

Nghe tiếng Viện trưởng lên tiếng, bên ngoài rất nhanh bước vào một người tóc hoa râu.

Thấy người tiến vào, Từ Khả Liễu và La Thiên Minh đều sửng sốt, ngạc nhiên hỏi:

- Luyện đan sư Vu Phượng Minh?

- A, lão La, ông cũng ở đây sao? Vậy thì vừa lúc quá.

Người đến là luyện đan sư Vu Phượng Minh, thấy La Thiên Minh cũng ở đây, ánh mắt sáng lên, nói:

- Viện trưởng, tôi nghe nói người đang tìm trợ thủ cho Giang Nguyên đúng hay không?

- Đúng vậy.

Từ Khả Liễu ngạc nhiên, sau đó nhìn Vu Phượng Minh, hỏi:

- Không biết...

- Haha, tôi đây chính là đến để tự đề cử mình. Nếu muốn tìm trợ

thủ cho Giang Nguyên, không phải tôi là không được đâu.

Vu Phượng Minh hớn hở nói.

Nghe luyện đan sư Vu Phượng Minh lên tiếng, Từ Khải Liễu và La Thiên Minh đều nhìn nhau, đang định lên tiếng, điện thoại trên bàn làm việc của Từ Khải Liễu lại vang lên.

- Alo, tôi là Từ Khải Liễu.

Viện trưởng Từ ra hiệu hai người yên lặng, sau đó cầm điện thoại lên.

- Ô, Luyện đan sư Lý Minh Bưu? Ông muốn làm trợ thủ cho Giang Nguyên? Cái này...

Gương mặt Từ Khải Liễu lộ vẻ khó hiểu:

- Được rồi, tôi sẽ suy tính, sẽ suy tính.

Từ Khải Liễu vừa mới cúp điện thoại, ngoài cửa lại vang lên tiếng gõ.

- Lưu Thiên Phúc, tại sao ông đến đây?

- Vu Phượng Minh, ông đến được, chẳng lẽ tôi không đến được?

Lão đầu bước vào, nhìn thấy Vu Phượng Minh, liền hừ lạnh một tiếng:

- Vị trí này là của tôi. Vu Phượng Minh, không có chuyện của ông, đi về nhanh đi.

- Này này, họ Lưu kia, dựa vào cái gì chứ? Chuyện gì cũng phải có trước có sau. Ông vừa mới đến, mới là không có chuyện của mình đấy. Mau về đi, ở đây có tôi rồi.

Điện thoại trong phòng làm việc lại vang lên. Từ Khải Liễu nghe vài câu, sắc mặt lại càng thêm cổ quái, quay sang La Thiên Minh, nói:

- Luyện đan sư Chương Tử Giang.

Ứng phó vài câu trong điện thoại xong, nhìn hai vị lão đồng chí trong phòng đang hăng tiết vệt đấu võ mồm với nhau, Từ Khải Liễu và La Thiên Minh đều sửng sờ, thật sự không biết phải làm sao, không hiểu tại sao vị trí trợ thủ cho Giang Nguyên lại trở nên đắt giá như vậy?

Bất kể thế nào, hai người cũng thở phào nhẹ nhõm. Xem ra việc trợ thủ cũng đã được giải quyết.

Vất vả lắm mới khuyên được hai vị lão tiên sinh trở về, Từ Khải Liễu và La Thiên Minh lại bắt đầu đau đầu. Ban đầu là đau đầu không biết nên thuyết phục ai làm trợ thủ cho Giang Nguyên. Bây giờ đau đầu vì không biết nên chọn ai để làm trợ thủ cho Giang Nguyên trong số những người đã ứng cử.

Trong lúc hai người này đang đau đầu, Lưu Mộc Dương và Liêu Long Căn cũng đau đầu.

- Bên phía Trưởng lão viện, chắc phải gọi điện thoại cho Mạnh Thiên Phong, yêu cầu Trưởng lão viện mở cuộc điều tra nội bộ. Dầu khả năng không lớn, nhưng cũng không thể bỏ sót được.

Lưu Mộc Dương xoa mi tâm nói.

Liêu Long Căn gật đầu:

- Cũng chỉ có thể như vậy. Dù sao chúng ta cũng không cách nào nhúng tay vào chuyện của Trưởng lão viện.

- Ừm. Tạm thời cứ quyết định như vậy. Đối với cuộc điều tra trước mắt, bắt đầu tiến hành với tất cả y sư nhị phẩm. Nhưng đối với các y sư nhất phẩm, đúng là có chút khó khăn.

Lưu Mộc Dương cười khổ lắc đầu:

- Tất cả đều là thành viên hội Viện ủy, xem ra chỉ có thể khởi động Âm bộ mà thôi.

- Khởi động Âm bộ đi.

Liêu Long Căn cũng thở dài, nói:

- Chúng ta sẽ dùng Âm bộ, bí mật điều tra y sư nhất phẩm. Có thể hẹn gặp từng người, chẳng qua là đi lên nữa thì không tiện lắm.

Lưu Mộc Dương gật đầu:

- Ninh Hán Dân và Chu Thế Dương thì tạm thời không tra xét. Dù sao tỷ lệ bọn họ xảy ra vấn đề là cực nhỏ, chủ yếu là điều tra y sư nhất phẩm và nhị phẩm. Nếu như có vấn đề, nhất định là xuất hiện ở chỗ này. Nhưng chỉ hy vọng là y sư nhị phẩm. Nếu thật sự là thành viên hội Viện ủy, phiền phức sẽ rất lớn.

- Ừm, chỉ có thể hy vọng như vậy.

Hai người thương nghị với nhau. Thiên Y Viện đã nhiều năm rồi không có khởi động Âm bộ. Mà người phụ trách Âm bộ là Liêu Long Căn cũng đã bắt đầu hẹn gặp chín vị y sư nhất phẩm. Dĩ nhiên, ông dùng danh nghĩa là đại diện cho Viện trưởng.

Chương 859-2: Âm bộ Thiên Y Viện

Trong Thiên Y Viện không hề có biên chế dành cho Âm bộ. Bất luận là ngoài mặt hay trong bóng tối, cũng không có biên chế này tồn tại. Cái này không có chẳng qua là không ai biết. Âm bộ tồn tại, ngoại trừ Viện trưởng thì chỉ có người của phòng Giám sát và người phụ trách Âm bộ biết mà thôi.

Người phụ trách Âm bộ sẽ do một vị Thiên y sư đảm nhiệm. Người phụ trách này sẽ do người phụ trách trước đó trước khi đến Trưởng lão viện chỉ định, sau đó báo cáo lại với Viện trưởng và Trưởng phòng Giám sát. Những thiên y sư và những thành viên hội Viện ủy khác thì căn bản không hề biết có Âm bộ tồn tại.

Chân chính tạo thành Âm bộ đại khái là nằm bên trong phòng Giám sát. Nhưng các thành viên ngoại trừ thành viên của phòng Giám sát ra thì còn có người của những phòng khác. Các thành viên Âm bộ ngoài mặt thì tiếp nhận sự quản lý của Trưởng phòng phòng Giám sát, nhưng một khi có chuyện, người phụ trách của Âm bộ sẽ ra mặt, các thành viên sẽ tiếp nhận mệnh lệnh trực tiếp của người phụ trách, bí mật triển khai các hoạt động.

Các thành viên của Âm bộ tương đối thần bí. Rốt cuộc ai là thành viên Âm bộ, ngoại trừ người phụ trách ra thì không có ai biết. Nhưng chỉ cần là thành viên thu được chỉ thị của người phụ trách, tất cả sẽ có được quyền hạn cao nhất, trực tiếp tiến hành điều tra bất kỳ người nào của Thiên Y Viện. Dĩ nhiên quyền hạn là do người phụ trách Âm bộ cấp.

Thân là người phụ trách phòng Giám sát, Lưu Mộc Dương tất nhiên biết rõ Âm bộ có lực lượng hữu dụng như thế nào. Tuy nói vị trí của Liêu Long Căn nằm dưới ông, nhưng ông cũng biết Liêu Long Căn nắm giữ lực lượng không thua gì ông, thậm chí ở một số phương diện khác còn mạnh hơn.

Cho nên, đối với việc điều tra thành viên hội Viện ủy, Âm bộ làm việc lặng yên không một tiếng động. Chuyện này do Âm bộ tiến hành là thích hợp nhất.

Bởi vì sự kiện lần này, Thiên Y Viện đã bắt đầu tiến hành cuộc điều tra nội bộ quy mô nhất, nghiêm khắc nhất trong mấy chục năm qua. Lúc này, huyết tộc cũng bởi vì cái chết của Bá tước Phoneix mà chịu sự chấn động khá lớn.

Trong một cổ bảo, tại một đại sảnh có vô số đèn thủy tinh và nến, có chín ngai vàng được nạm các loại đá quý và trang sức hoàng kim, mang phong cách cổ xưa.

Có một ngai vàng phía chính giữa, hai bên là tám ngai vàng hoa lệ giống như vậy.

Ghế thứ nhất bên trái là một người đàn ông tuấn mỹ với mái tóc dài màu đỏ. Lúc này, y chậm rãi đứng dậy, mỉm cười hướng về phía ngai vàng chính giữa, là một lão giả tóc trắng tay cầm trượng, hành lễ nói:

- Kính thưa Chủ tịch quốc hội đại nhân, liên quan đến cái chết của Phoenix, tôi cảm thấy vô cùng thống khổ và tiếc nuối. Phoenix là một trong những nghị viên trung thành nhất của chúng ta. Nếu ông ấy đã bỏ mình bên ngoài, chúng ta phải mau sớm điều tra nguyên nhân, để cho các nghị viên khác một câu trả lời.

- Dĩ nhiên là phải như vậy rồi.

Lão giả tóc trắng ngồi trên ghế, mái tóc được chải rất tinh xảo, không hề có một cọng nào tán loạn. Gương mặt vốn tràn đầy nếp nhăn lại căng bóng như lòng trắng trứng, muốn tìm một đường rãnh cũng không có. Chỉ có ánh mắt đầy tang thương là khiến người ta không dám tùy tiện nhìn thẳng.

Chủ tịch quốc hội đại nhân nhẹ nhàng gật đầu một cái:

- Trước mắt, thuộc hạ của quốc hội đang tiến hành điều tra các thuộc hạ của Phoenix. Tin rằng rất nhanh sẽ có kết quả.

Dứt lời, nhẹ nhàng lung lay cây trượng trong tay:

- Phoenix là nghị viên thâm niên, cái chết của ông ấy tất nhiên phải cần một câu trả lời. Tôn nghiêm của Huyết tộc chúng ta không thể bị chà đạp như vậy được, sẽ có người phải trả giá thật đắt cho hành động lần này.

Người đàn ông tuấn mỹ gật đầu một cái, sau đó trầm giọng nói tiếp:

- Liên quan đến chuyện của Phoenix, tôi cũng hiểu rõ một chút. Nghe nói Phoenix là vì một y sĩ trẻ tuổi của Thiên Y Viện của Hoa Hạ mà chạy đến Akan. Tôi cảm thấy rất tò mò về chuyện này.

- Có thể làm cho Phoenix chấp nhận cực khổ, vạn dặm đến Akan để đuổi giết đối phương, rốt cuộc đối phương có cái gì mà thu hút Phoenix như vậy? Chuyện này, không biết Chủ tịch quốc hội đại nhân có kết luận gì hay không?

Nghe người đàn ông tóc dài tuấn mỹ nói như vậy, bảy nam nữ ngồi ở bảy ngai vàng khác đều hiện lên ánh mắt kinh dị, cùng nhau nhìn về phía Chủ tịch quốc hội đại nhân.

Chủ tịch quốc hội đại nhân nhìn người đàn ông tuấn mỹ có mái tóc dài, rồi lại nhìn những người chung quanh, khẽ cười một tiếng, sau đó nói:

- Các vị trưởng lão, các nghị viên, chuyện này không cần gấp gáp. Mật ti đang toàn lực điều tra, tôi tin rằng rất nhanh sẽ có kết quả. Đến lúc đó, các vị sẽ có được tài liệu tương ứng.

- Bây giờ, ngoại trừ sự việc này, chúng ta còn có một việc cần phải xử lý.

Chủ tịch quốc hội đại nhân nói:

- Bây giờ Phoenix đã chết, nghị viên quốc hội sẽ trống một ghế. Liên quan đến danh ngạch này, tôi tin rằng nhất định sẽ có nhiều người coi trọng.

Nghe đến đây, Chủ tịch quốc hội đại nhân nhìn ra được sự khác thường trên gương mặt của những người có mặt, liền nói:

- Tôi tin rằng trong số các vị đang ngồi đây cũng có người coi trọng nó. Huyết tộc có điều kiện phù hợp, trước mắt ít nhất cũng có năm sáu người. Bọn họ đều rất quan tâm đến việc này. Cho nên, tôi muốn mọi người đến thương lượng một chút, không biết ý của mọi người như thế nào?

Nghe Chủ tịch quốc hội đại nhân nói, người đàn ông tuần mỷ cau mày một cái. Hôm nay, y cố ý nhắc đến cái chết của Bá tước Phoenix, chính là muốn tại sao bá tước Phoenix lại coi trọng chàng thanh niên của Thiên Y Viện như vậy. Y muốn biết cụ thể chuyện gì đã xảy ra. Y biết rõ Bá tước Phoenix là người như thế nào, tuyệt đối không vì lợi ích nhỏ mà bỏ ra cái giá lớn như vậy.

Ban đầu, vì Tế Thế Đĩnh, Phoenix thậm chí nguyện ý dích thân mạo hiểm đến Hoa Hạ. Lần này là vì một thanh niên, theo dõi mất mấy tháng, thậm chí còn không tiếc đến Akan, nơi vô cùng nóng bức mà Huyết tộc không thích đến, rốt cuộc là có chuyện gì trong đó. Y thật sự rất muốn biết.

Nhưng rõ ràng, Chủ tịch quốc hội đại nhân lại lảng sang chuyện khác, thậm chí còn lấy lý do Phoenix đã chết mà trống ra một ghế để làm mỗi một số người, trong đó nhất định la có vấn đề.

Chương 860: Bắt đầu luyện chế đan dược siêu phẩm

- Lão Ngô chết rồi?

- Đúng vậy, chết rồi.

Một giọng nói lạnh như băng, giống như từ trong hư không truyền đến.

- Haiz, vận khí của lão Ngô thật kém. Chẳng lẽ Giang Nguyên thật sự là khắc tinh của ông ấy sao?

Giang Nguyệt Minh cầm ly rượu chất, khẽ thở dài, sau đó đổ ly rượu xuống đất, nói:

- Lão Ngô, ông theo tôi đã nhiều năm, xem như tôi kính ông một ly.

Nhìn nước rượu màu đỏ thẫm chậm rãi thấm vào trong thảm, Giang Nguyệt Minh khẽ thở dài lần nữa:

- Giang Nguyên thật sự lợi hại như vậy sao?

- Lợi hại.

Giọng nói lạnh như băng kia lại truyền đến một lần nữa:

- Căn cứ theo những gì trong đoạn băng, một mình hắn tiến vào trang viện. Mười cao thủ Địa giai, một cao thủ Thiên giai, cộng thêm mấy chục thành viên có trang bị vũ trang đều chết trong tay hắn.

- Mười cao thủ Địa giai, một cao thủ Thiên giai, còn có thành viên có vũ trang canh gác đều chết trong tay một mình hắn? Bọn họ đều là heo sao?

Giang Nguyệt Minh tức giận ném cái ly xuống đất.

- Không phải heo, đều là tinh nhuệ cả, chẳng qua là Giang Nguyên lợi hại thôi.

Giọng nói kia đáp.

Sắc mặt Giang Nguyệt Minh hơi động, trầm giọng nói:

- Nếu lợi hại như vậy, hãy đem băng video đến cho tôi xem.

-Ồ, quả nhiên là lợi hại.

Nhìn Giang Nguyên một đường như thế chẻ tre đánh tới, sau đó thuận lợi đến trước cửa phòng giam, giết chết tất cả canh phòng, Giang Nguyệt Minh nhin không được vỗ bàn thở dài nói.

- Ô, tại sao lại không còn nữa?

Mắt thấy Giang Nguyên và Ngô tiên sinh đang chính diện đấu nhau, màn hình liên tối sầm, sau đó là hình ảnh Giang Nguyên dẫn một nhóm người rời khỏi trang viên.

Giọng nói kia lên tiếng trả lời:

- Máy quay bị nổ, không thể thu hình ảnh được nữa.

- Thật đáng tiếc. Không thể nhìn thấy thực lực chân chính của người này rồi.

Giang Nguyệt Minh nói, sau đó gõ nhẹ lên tay vịn ghế salon, thoáng trầm ngâm một chút, đột nhiên ngẩng đầu nói:

- Bảo người mật thiết giám sát hết thấy hành động của Giang Nguyên ở Thiên Y Viện. Đồng thời cho người điều tra tất cả hành động của Giang Nguyên liên quan đến Cô Lang.

- Một người chỉ mới hai mươi mấy, từ một người bình thường, chỉ trong mấy năm ngắn ngủi đã trở thành đỉnh chủ Tế Thế Đỉnh, tấn cấp Thiên giai. Thanh Mộc, anh cảm thấy như thế nào?

- Trong đó nhất định là có nghi hoặc.

Giang Nguyên nằm trong phòng luyện đan, ánh mắt khép hờ, giống như đang dưỡng thần, học đồ bên cạnh ngay cả rửa lò luyện đan cũng phải cẩn thận, sợ quấy rầy Giang Nguyên.

Đào Cường đứng đằng xa, ngay cả thở cũng không dám thở mạnh, lẳng lặng chờ Giang Nguyên thức dậy.

Cũng không mất bao lâu, Giang Nguyên chậm rãi mở mắt ra, ngồi thẳng người dậy.

Ai cũng biết hẳn không có ngủ, chẳng qua chỉ là nghỉ ngơi dưỡng sức. Bản thân Giang Nguyên quả thật cũng chính là như vậy. Bản

thân đan dược thượng phẩm và đan dược siêu phẩm cách nhau rất lớn. Cho dù là ở mấy trăm năm trước, các loại dược liệu đầy đủ, luyện đan sư có thể luyện đan dược siêu phẩm của Thiên Y Viện cũng không vượt quá ba người.

Tất cả luyện đan sư cao cấp trên căn bản đều dùng dược liệu rất nhiều. Nếu không có đầy đủ dược liệu trong tay, cho dù có đan phương, cũng chưa chắc có thể luyện ra được.

Bởi vì số lượng con người tăng lên quá nhanh, linh khí trong thiên địa dần dần trở nên mỏng manh, nơi thích hợp cho linh dược sinh trưởng cũng càng ngày càng ít. Đặc biệt mấy trăm năm qua, linh dược kịch liệt giảm bớt. Bây giờ, dược liệu dùng để luyện chế đan dược siêu phẩm cũng không còn nhiều. Tuyệt đại đa số đan dược siêu phẩm đã tuyệt tích. Cho dù là có, nhưng rất nhiều đan dược vẫn chưa được hoàn chỉnh. Thiên Y Viện mấy chục năm cũng không cách nào góp đủ một lò dược liệu đan dược siêu phẩm cần thiết.

Trong điều kiện như vậy, không có đầy đủ dược liệu trong tay, sau khi vị đan sư có thể luyện chế đan dược siêu phẩm cuối cùng qua đời, Thiên Y Viện cũng không còn ai có thể luyện chế được đan dược siêu phẩm nữa.

Cho nên, bây giờ Giang Nguyên có thể luyện chế được đan dược siêu phẩm, bởi vì Tế Thế Đỉnh đã biến mất một trăm năm qua, nguyên liệu dùng để luyện chế cần đến Tế Thế Đỉnh cũng không bị tiêu hao. Nếu không cũng không đến phiên Giang Nguyên.

Tuy nói bây giờ nguyên liệu để luyện chế đan dược siêu phẩm không ít, nhưng Giang Nguyên cũng không thể không thận trọng. Sản lượng linh dược càng lúc càng ít, luyện hư một phần thì ít đi một phần. Hắn có là đỉnh chủ Tế Thế Đỉnh, nhưng luyện không ra đan dược siêu phẩm, tất sẽ có người nhảy ra chỉ trích hắn, dành lấy vị trí Tế Thế Đỉnh.

Đối với đan dược siêu phẩm, Giang Nguyên cũng không khỏi lo lắng. Căn cứ theo kinh nghiệm, nhiều đỉnh chủ Tế Thế Đỉnh, tỷ lệ luyện thành công đan dược siêu phẩm cũng chỉ có tám thành, thấp nhất là sáu thành. Bây giờ Tế Thế Đỉnh mà Giang Nguyên có lại còn không phải là Tế Thế Đỉnh hoàn chỉnh. Nắp đỉnh cũng không

phải nấp nguyên trạng của nó. Một khi luyện đan, tỷ lệ thành công tất nhiên cũng sẽ giảm. Cho nên, Giang Nguyên không thể không thận trọng, ôn lại kinh nghiệm luyện đan siêu phẩm của một vị đỉnh chủ, lúc này mới thật sự bắt đầu.

- Y sĩ Giang Nguyên, bắt đầu chưa?

Đào Cường dè dặt hỏi.

Giang Nguyên gật đầu:

- Vâng, có thể bắt đầu rồi.

- Được, để tôi đi mời Vu Phượng Minh lão sư đến.

Luyện đan sư Vu Phượng Minh là người đầu tiên bước vào phòng của Từ Khải Liễu. Lựa chọn ông làm trợ thủ, Từ Khải Liễu và La Thiên Minh cũng không thể làm gì hơn. Bởi vì người nào cũng đều là côn đồ. Bất kể chọn ai, người khác cũng sẽ không cao hứng.

Cho nên, Từ Khải Liễu và La Thiên Minh cũng là bất đắc dĩ chọn luyện đan sư Vu Phượng Minh. Dù sao đây cũng là người đầu tiên tự mình tìm đến cửa. Mặc dù các vị luyện đan sư khác không vừa ý, nhưng cũng đành chịu thôi.

Lúc này, Vu Phượng Minh đang ngồi trong phòng nghỉ ngơi. Nghe Đào Cường nói Giang Nguyên đã chuẩn bị xong, người này đã sớm không đợi được liền nhảy xuống đất chạy đi.

- Vu lão, vất vả cho ngài rồi.

Đối với lão đồng chí, Giang Nguyên từ trước đến giờ đều hết sức tôn trọng.

- Haha, nào có, nào có...

Vu Phượng Minh là luyện đan sư lão luyện, mỉm cười nói với Giang Nguyên:

- Y sĩ Giang Nguyên, bắt đầu đi. Tôi nhất định sẽ toàn lực trợ giúp.

- Được, vậy chúng ta bắt đầu.

Liên quan đến chính sự, Giang Nguyên cũng không khách sáo, trầm giọng nói.

Thấy luyện đan sư Vu Phượng Minh đã đứng trước bàn điều khiển, Giang Nguyên thở hắt ra một hơi, tầm mắt trước mặt trong nháy mắt biến thành màu trắng đen.

- 3000ml nước.

Nghe giọng nói lạnh như băng của Giang Nguyên, luyện đan sư Vu Phượng Minh liền sửng sò, đưa mắt nhìn Giang Nguyên, ánh mắt hiện lên sự kinh nghi, nhưng cũng không dám có chút thờ ơ, dùng ống dẫn nước lọc phun thẳng vào Tế Thể Đỉnh từ phía trên.

- Tăng hỏa lực ba cấp.

- Một trăm khắc Tùy Minh Thảo.

Nghe giọng nói không chút tình cảm của Giang Nguyên, nhưng lại không hề có sự do dự, tay của Vu Phượng Minh cũng không ngừng thao tác, nhưng nhìn bóng lưng của Giang Nguyên, ánh mắt của ông lại hiện lên sự bội phục. Là một luyện đan sư thâm niên, ông biết rất rõ khi luyện đan nên cần trạng thái như thế nào.

Một người đang luyện đan, tốt nhất là nên từ bỏ suy nghĩ bậy bạ, đem toàn bộ sự chú ý đặt vào lò luyện, không được để bất kỳ thứ gì ảnh hưởng đến sự phán đoán tình huống đan dược. Như thế mới đảm bảo được một lò đan thành công.

Tình huống của Giang Nguyên bây giờ chính là như vậy, không hề có tình cảm, đối với tình huống không chế lửa, vào thuốc đều không do dự. Đây cũng là trạng thái mà một luyện đan sư chân chính cần có.

Vốn, luyện đan sư Vu Phượng Minh vẫn cho rằng, Giang Nguyên có thể có tỷ lệ luyện thành công đan dược cao như vậy, trên căn bản chính là nhờ Tế Thể Đỉnh, cùng với việc hắn có được tác dụng truyền thừa đặc biệt. Nhưng bây giờ ông đã không còn nghĩ như vậy nữa. Chàng thanh niên trước mặt đã có được trạng thái mà luyện đan sư lão luyện như bọn họ cũng không có.

Đến bây giờ, Vu Phượng Minh đã hoàn toàn thừa nhận, Giang

Nguyên quả thật có tư cách trở thành chủ nhân Tế Thế Đỉnh. Thế là ông lại càng chăm chú chú ý đến thời gian Giang Nguyên bỏ thuốc cùng với nhiệt độ. Vốn luyện đan sư cao cấp bọn họ muốn trở thành trợ thủ của Giang Nguyên, bất quá chỉ là muốn làm quen với tình huống luyện chế đan dược siêu phẩm, nhận được một số kinh nghiệm. Có được những kinh nghiệm đó, khi bọn họ chuẩn bị nguyên liệu đầy đủ, bọn họ cũng có thể tự mình luyện một hai lò.

Có lẽ tỷ lệ thành công sẽ không cao, nhưng có kinh nghiệm của Giang Nguyên, tỷ lệ thành công sẽ từ hai thành biến thành ba thành, thậm chí bốn thành cũng có thể.

Theo thời gian dần trôi, trong lò luyện đan bắt đầu tỏa ra mùi thuốc nhàn nhạt. Vu Phượng Minh hít một hơi thật sâu mùi thuốc này, gương mặt lộ vẻ say mê.

Là một luyện đan sư lão luyện, tuy nói cho đến bây giờ ông chưa thấy người luyện qua Thanh Vân Đan, ngay cả Thanh Vân Đan ông cũng chỉ gặp qua có một lần cách đây ba mươi năm, nhưng nhờ có kinh nghiệm, ông có thể cảm nhận được nhiều thứ từ mùi thuốc này.

Lò Thanh Vân Đan dường như cũng đã tương đối thành công. Ít nhất là đã trải qua hơn phân nửa quy trình, cũng không xảy ra bất cứ vấn đề gì. Xem ra tỷ lệ thành đan ít nhất là năm thành.

- Thật lợi hại, thật là lợi hại.

Nhìn người thanh niên từ đầu đến giờ vẫn không động đậy, Vu Phượng Minh không nhịn được thầm khen một tiếng. Danh tiếng của hắn cũng không phải là giả, ít nhất ông tự nhận mình không bằng.

- Năm khắc Nham Ứng Sí.

Nghe giọng nói vang lên, Vu Phượng Minh đột nhiên cau mày. Ông đã nhìn qua đan phương của Thanh Vân Đan. Ông biết bây giờ là lúc mấu chốt nhất. Chỉ cần cho Nam Ứng Sí vào, một giờ sau sẽ có thể đoán được đan dược có thành hay không.

Một thứ bột màu trắng từ đường ống thả vào Tế Thế Đỉnh, mùi

thuốc đang nồng nặc đột nhiên tan đi.

- Không còn thơm nữa, chẳng lẽ....

Vu Phụng Minh hít một hơi thật sâu, liếc nhìn người trước mắt, cả người khí tức lạnh đậm, không hề có chút ba động, liền gạt đầu một cái. Có lẽ hẳn là tuyệt đỉnh thiên tài. Bất kể hẳn có luyện đan thành công hay không, Thiên Y Viện xem như đã nhật được bảo vật.

Chương 861: Ngưng hương thất bại

- Thất bại...

Vu Phụng Minh ngửi mùi hương hỗn tạp nhàn nhạt xuất hiện sau khi ngưng hương trong lò luyện đan liền nhẹ nhàng thở dài. Quả nhiên Đan dược siêu phẩm không dễ luyện chế. Mặc dù Giang Nguyên đã hoàn thành được 2/3 nhưng đến bước cuối cùng vẫn xuất hiện vấn đề.

- Rửa lò luyện đan...

Một giọng nói đậm đặc, không chút chần chừ do dự lại một lần nữa truyền tới. Đường như cảm xúc của Giang Nguyên không hề bị lần luyện đan thất bại này làm ảnh hưởng.

Vu Phụng Minh hít một hơi thật sâu, ấn nút rửa lò luyện đan, sau đó ngẩng đầu nhìn bóng người cao ngất đứng yên đó mấy tiếng đồng hồ không di động, trong mắt lộ ra một tia khó diễn tả được bằng lời.

Trước kia ông ta chưa từng tiếp xúc với người thanh niên này, cho dù đối phương kể nhiệm vị trí chủ Tề Thế Đỉnh thì chẳng qua cũng chỉ khiến ông ta hơi hiếu kỳ, tìm hiểu sơ tư liệu đối phương, sau đó ông lại tiếp tục vui đùa vào chuyện luyện đan. Nhưng bây giờ ông mới phát hiện, càng tiếp xúc với người thanh niên này nhiều, đối phương càng khiến mình chấn động mạnh.

Một người trẻ tuổi như vậy mà khi luyện đan có thể hoàn toàn đặt hết tâm tư vào đó, không hề để ý đến thế giới bên ngoài, ngay cả

cơ thể của mình đứng mấy giờ đồng hồ có thể khiến huyết mạch không thông hoặc không thoải mái mà cũng không hề để ý. Thậm chí dưới chân không hề xê dịch lấy một chút. Tập trung tinh thần đến như vậy mà ngay cả chuyện đan dược thành bại cũng không chút ảnh hưởng đến hắn. Chỉ cần khi hắn đã có đủ trình độ rồi thì có đan dược gì mà hắn không luyện được nữa?

Lúc này cuối cùng Vu Phượng Minh cũng tin, vị chủ Tề Thế Đình trẻ tuổi này có lẽ đúng là người duy nhất trong Thiên Y viện có thể luyện chế được Đan dược siêu phẩm. Chỉ cần cho hắn thêm một chút thời gian, không cần quá nhiều, có lẽ chỉ cần thêm vài tháng là hoàn toàn có thể.

Nhớ lại suy nghĩ muốn bật cười ngạc nhiên của mình khi biết đối phương muốn luyện Đan dược siêu phẩm cùng với sự nghi ngờ của mình khi thấy Từ Khải Liểu dám phê duyệt, Vu Phượng Minh không khỏi âm thầm lắc đầu cười khổ. Có vài thứ đúng là không thể nào suy đoán theo lẽ thường.

- Soạt soạt soạt...

Tiếng rửa lò luyện đan chậm rãi truyền tới, sau khi rửa sạch những mảnh vụn thuốc còn sót lại, sau đó súc nước hai lần, rửa sạch sẽ lò luyện đan rồi cuối cùng phơi trên ngọn lửa cho bốc hơi, bốc hơi sạch hơi nước còn trong lò...

Nhìn Giang Nguyên đứng yên ở đó giống như không khí, không hề có chút sinh cơ nào tồn tại, ngoại trừ một câu “Rửa lò luyện đan” thì không hề có động tĩnh gì, cứ đứng yên ở đó. Luyện đan sư Vu Phượng Minh muốn nói nhưng lại thôi. Ông muốn khuyên Giang Nguyên ngồi xuống nghỉ ngơi một chút, nhưng lại không tiện lên tiếng. Bởi vì bây giờ ông không biết Giang Nguyên đang ở trong trạng thái gì.

Nếu như lúc này Giang Nguyên đang tổng kết nhớ lại lúc luyện lò đan dược trước, vậy thì lên tiếng lúc này cũng rất dễ ảnh hưởng đến đối phương.

Cho nên, Luyện đan sư Vu Phượng Minh sau khi hít một hơi thật sâu vẫn kìm lại. Kinh nghiệm dày dặn khiến ông quyết định im lặng chờ đợi, chỉ làm một trợ thủ luyện đan đơn thuần chứ ông

không muốn tự cho mình là có kinh nghiệm rồi đi ảnh hưởng đến đối phương.

- Bột Nham Ứng Sí, tính dính. Sau khi cho được, ngưng tụ tất cả được tính của được vật, tốc độ ngưng hương quá nhanh...

Trong đầu Giang Nguyên đang xoay chuyển tính toán và phân tích, thống nhất với kinh nghiệm của những chủ đỉnh cũ trong ký ức để tổng kết tìm ra vấn đề của mình nằm ở đâu. Hắn phải làm như vậy, bởi vì tuy được liệu của Thanh Vân Đan còn tương đối đủ, nhưng cũng chỉ có chừng đấy, phải bớt lãng phí một chút, sau này mới có thể luyện thêm được một lò nữa. Thêm một lò Thanh Vân Đan đối với Thiên Y viện mà nói là thêm một chút tích góp, thêm một chút đảm bảo. Ai biết mấy chục năm sau, vật liệu của Thanh Vân Đan còn có thể sản xuất được nữa không.

- Cho được vào hơi sớm.

Lửa hơi yếu, không kịp thời thúc đẩy tất cả được tính của thuốc, dẫn đến tốc độ ngưng hương quá nhanh...

Sau khi tính toán và xác nhận vài lần, ánh mắt Giang Nguyên lóe lên một cái, xác định được nguyên nhân thất bại của lò đan được này. Hắn ngẩng đầu lên hít một hơi thật sâu, lên tiếng nói:

- Chuẩn bị bắt đầu lần thứ hai...

- Bắt đầu lần thứ hai?

Vu Phượng Minh nghe Giang Nguyên nói vậy thì vui mừng một chút rồi kinh ngạc. ban này mới tốn năm sáu tiếng đồng hồ luyện chế xong lò thứ nhất, giờ đã bắt đầu lò thứ hai? Chẳng lẽ Giang Nguyên điên rồi sao?

Vu Phượng Minh không biết luyện chế một lò Đan dược siêu phẩm này tốn biết bao nhiêu tinh thần, nhưng đối với ông mà nói, cho dù là đang ở trạng thái tốt nhất, sau khi luyện chế một lò Đan dược thượng phẩm cũng phải nghỉ ngơi mấy giờ, mới có thể mở luyện lò đan dược thứ hai. Dù sao thì đúng là quá hao tổn tinh thần.

Giờ Giang Nguyên lại đang luyện chế Đan dược siêu phẩm, luyện chế một lò Đan dược siêu phẩm này ít nhất phải gấp đôi một lò

Đan được thượng phẩm ấy chứ? Giang Nguyên chỉ vừa mới luyện chế xong một lò Đan dược siêu phẩm, tuy không thành công, nhưng chắc chắn là vẫn tiêu hao tinh thần. Giờ Giang Nguyên không thêm nghỉ ngơi đã bắt đầu chuẩn bị luyện chế lò thứ hai, như thế này không hợp lý, cũng không hợp quy tắc.

- Y sĩ Giang Nguyên... Tôi đề nghị cậu nghỉ ngơi một chút, giờ không thích hợp để lập tức bắt đầu lần thứ hai!

Lời của tiên sinh Vu Phượng Minh tương đối thành khẩn.

- Không cần... Bây giờ bắt đầu lần thứ hai ngay đi!

Giang Nguyên vẫn lãnh đạm nói, trong giọng nói không chút dao động, nhưng cũng không cho phép Vu Phượng Minh lão tiên sinh từ chối.

Vu Phượng Minh lão tiên sinh vốn định tiếp tục lên tiếng ngăn cản lập tức chần chờ, ánh mắt lóe lên một cái, sau đó trầm giọng nói:

- Được, chuẩn bị bắt đầu lần thứ hai!

Là một Luyện đan sư già, ông không rõ tình hình trước mắt, hơn nữa những gì vị chủ nhân Tề Thế Đỉnh trẻ tuổi này thể hiện đều vượt qua sức tưởng tượng của ông. Cho nên trong nháy mắt Luyện đan sư Vu Phượng Minh đã nghĩ thông suốt, không lên tiếng bày tỏ ý kiến của mình nữa mà thành thật làm một trợ thủ giỏi nhất.

- Nước ba ngàn...

Giọng của Giang Nguyên vẫn rất bình tĩnh, không hề bị ảnh hưởng vì lò đan dược thất bại trước, đưa ra chỉ thị cho Luyện đan sư già Vu Phượng Minh đầu ra đấy.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút một, Luyện đan sư già Vu Phượng Minh dần cảm thấy an tâm. Vì đã luyện đan được hơn một nửa, lúc này lời nói của Giang Nguyên rất dứt khoát, không khác gì trạng thái khi luyện lò trước, dường như không hề có chút cảm giác uể oải.

- Bỏ 300gr Nham Ưng Sí...

Vừa bỏ Nham Ứng Sí vào, Luyện đan sư già Vu Phượng Minh nghiêm mặt, lò ban nãy gặp khúc mắc ở đây. Lần này không biết như thế nào...

- Bắt đầu ngưng hương...

Luyện đan sư già Vu Phượng Minh cảm thấy lần này hình như ngưng hương chậm hơn lần trước một chút thì tinh thần khẽ chấn động. Xem ra thời gian và lửa lần này đã nắm chắc hơn lần trước, có điều không biết có thể vượt qua ải được không.

Chương 862: Mệt mỏi và thất bại

Giang Nguyên và Luyện đan sư già Vu Phượng Minh ở đây luyện đan, lúc này có không ít người bên ngoài cũng tâm trạng bất an. La lão y sư La Thiên Minh ngồi trong phòng làm việc của Viện trưởng Từ Khải Liễu, nước trà đã châm thêm hai lần.

- Lão La... Anh đúng là quan tâm quá hóa loạn... Giang Nguyên mới lần đầu mở luyện Đan được siêu phẩm, anh đừng có nghĩ nó vừa luyện ngày đầu tiên đã thành công đấy nhé?

Từ Khải Liễu đặt cây viết trong tay xuống, nhìn La Thiên Minh ngồi đối diện nói.

- Mặc dù mới là ngày đầu tiên, nhưng thẳng nhóc này... đúng là luôn khiến người ta không kìm được muốn nghĩ xem có thể đào ra được chút kỳ tích gì từ trên người nó không...

La lão y sư La Thiên Minh thở dài, sau đó nhìn về phía Từ Khải Liễu ngồi trước bàn làm việc, lắc đầu cười khổ nói:

- Cô đừng nói với tôi, ban nãy cô đã phê duyệt được rất nhiều văn bản...

- Được rồi...

Từ Khải Liễu thở dài, sau đó đặt cây viết trong tay xuống, lắc đầu cười khổ nói:

- Phê duyệt được một bản...

- Thấy chưa... Tôi biết chắc chắn bây giờ cảm xúc của cô cũng không ổn định, nếu không tôi đã không đến đây chiếm địa bàn của cô rồi!

La lão y sư La Thiên Minh cười ha hả, nâng ly trà lên uống một hớp thì phát hiện ly trà lại nhìn thấy đáy rồi. ông vội vàng đi sang bên cạnh tự châm nước, tiện thể châm thêm nước cho ly của Từ Khải Liễu.

Từ Khải Liễu nhận ly trà La lão y sư đưa tới, uống một hớp trà, thở dài nói:

- Lúc này nếu thật sự có thể bình tĩnh ngồi đây thì tôi đã không là Viện trưởng Thiên Y viện rồi!

- Mấy năm gần đây, tôi làm cái chức Viện trưởng này thật sự là có chút thiếu sót. Mà thiếu sót ở đâu thì phải bù đắp vào chỗ đấy... Trên dưới Thiên Y viện nhiều người như vậy, cộng thêm Viện trưởng lão, những người có tư cách nhất định có ai mà không trông ngóng mấy viên đan dược kia...

Từ Khải Liễu cười khổ, tiếp tục nói:

- Mấy loại Đan dược siêu phẩm, mọi người không biết cụ thể còn tồn kho bao nhiêu, nhưng tôi là Viện trưởng thì sớm đã biết rõ... Giờ trong mật kho kia đã trống rỗng đến mức chuột có thể chạy rồi...

- Bề ngoài thì thêm hai ba chục năm nữa mới xảy ra vấn đề, nhưng thực ra, nếu trong vòng mười năm không có đan dược mới, Viện trưởng tôi đây thật sự không chống đỡ được nữa... Thậm chí, nghiêm túc nhất là trong vòng năm năm nữa, nếu không có Không Thanh Đan, một số truyền thừa của Thiên Y viện chúng ta có khả năng sẽ bị cắt đứt...

- Anh nói tôi có căng thẳng không?

- Năm năm?

La lão y sư La Thiên Minh chột sững sốt một chút, sắc mặt trầm

xuống, nói:

- Cô nói là người kia chỉ có thể kiên trì thêm năm năm?

- Đúng... Năm năm, nếu trong vòng năm năm không có Không Thanh Đan, thủ hộ mới không lên được, vậy thì truyền thừa sẽ thật sự bị đứt đoạn, không muốn biết bao nhiêu năm mới có thể khôi phục, hơn nữa một khi thời kỳ, chúng ta không thể nào đảm bảo sẽ không xảy ra vấn đề.

Từ Khải Liễn lắc đầu cười khổ nói:

- Thậm chí hai năm trước tôi đã có sắp xếp. Sang năm sẽ chọn một vị Luyện đan sư cao cấp mở kho được liệu tiến hành đào tạo toàn lực. Chỉ cần anh ta có thể gặp may, luyện chế được một lò Không Thanh Đan là được!

Mắt La Thiên Minh lóe lên, thấu hiểu nhìn Từ Khải Liễn nhẹ nhàng gật đầu một cái. Mỉm cười nói:

- Được rồi, ít nhất bây giờ chúng ta đã có Giang Nguyên. Không cần gửi gắm hy vọng vào những thứ mong manh kia nữa...

- Đúng vậy... Cảm ơn các tiền bối của viện đã phù hộ, vào lúc này, chúng ta lại có Giang Nguyên, lại tìm được Tề Thế Đỉnh về...

So với Từ Khải Liễn và La Thiên Minh đang xúc động thì đồng chí Thiên y sư Chu Thế Dương lại ở trong phòng làm việc đi tới đi lui, lúc này cũng không xúc động và vui mừng như hai người kia.

- Chú Chu... chú yên tâm. Hẳn mới thành chủ đỉnh chưa được bao lâu, hơn nữa cũng không phải Tề Thế Đỉnh hoàn chỉnh. Thăng nhóc này chắc chắn sẽ không thành công...

Hồ Minh Vũ ở bên cạnh thận trọng nói với Chu Thế Dương.

Chu Thế Dương nghe Hồ Minh Vũ nói vậy thì gương mặt già nua hơi đỏ lên, lão biết biểu hiện của mình quá thiếu bình tĩnh.

Lão lập tức ho khan hai tiếng, nghiêm nghị nói:

- Chú cũng biết là không thể... Nhưng thăng nhóc này cứ làm thế

thì này cũng lãng phí mớ dược liệu kia quá...

- Mấy năm nay viện tích góp được những linh dược này cũng không dễ dàng, nếu để thằng nhóc này phá sạch thì lão phu đây rất đau lòng...

Hồ Minh Vũ nghe đồng chí Thiên y sư Chu Thế Dương buồn vì dân vì viện, tiếc cho những linh dược kia như vậy thì trong lòng cười thầm, nhưng ngoài mặt cũng làm vẻ rất kính nể, nói:

- Chú Chu không hổ là tấm gương sáng của Thiên Y viện...

- Có điều, chú Chu không cần phải lo lắng nữa. Chỉ cần Giang Nguyên luyện đan thất bại hai lần, chú có thể vạch tội hắn. Dầu sao linh dược này cũng chỉ có chừng đấy. Giang Nguyên lại tùy tiện luyện bừa Đan dược siêu phẩm, lãng phí nhiều linh dược như vậy, cháu nghĩ sẽ có rất nhiều người ủng hộ chú Chu!

Mắt Chu Thế Dương sáng lên. Đúng rồi... Chỉ cần thằng nhóc này thất bại mấy lần, lãng phí những linh dược kia, đủ để cho mấy lão già Ban luyện đan đau quận tim rồi. Các Thiên y sư còn lại chắc chắn cũng sẽ không vui, đến lúc đó hoàn toàn có thể sẽ giống như Hồ Minh Vũ nói. Mình đứng ra vạch tội Giang Nguyên, thậm chí là cướp đi vị trí Chủ đỉnh của Giang Nguyên cũng có khi. Đây hoàn toàn là một cơ hội đối với mình.

Còn chuyện Giang Nguyên có thể luyện ra được Đan dược siêu phẩm hay không thì Chu Thế Dương không tin. Tề Thế Đỉnh trải qua nhiều chủ rồi, cho dù là Tề Thế Đỉnh hoàn chỉnh, tỷ lệ luyện thành công cao nhất cũng chỉ 80%, thấp nhất thậm chí chỉ có 60%. Giang Nguyên giờ chẳng qua chỉ có một Tề Thế Đỉnh không hoàn chỉnh, hơn nữa cũng vừa mới bắt đầu tiếp xúc Đan dược siêu phẩm. Cho dù hắn có lợi hại chừng nào cũng không thể nào luyện chế thành công Đan dược siêu phẩm trong thời gian ngắn như vậy.

Liêu Long Căn và Lưu Mộc Dương lúc này đang ngồi trong phòng làm việc ban giám sát, hai người đang kiểm duyệt những báo cáo bên dưới đưa lên, vừa tùy ý trò chuyện.

- Nghe nói hôm nay Giang Nguyên bắt đầu luyện Đan dược siêu phẩm!

Liêu Long Căn tùy ý nói.

- Đúng, tôi cũng có nghe nói Viện trưởng đã phê chuẩn xin phép của Giang Nguyên. Đồng thời còn mời Vu Phượng Minh làm trợ thủ cho Giang Nguyên!

Lưu Mộc Dương tiện tay vút một bản báo cáo đã ký tên xong sang một bên.

- Viện trưởng làm thế có vội vàng quá không? Dầu sao Giang Nguyên cũng chỉ mới tiếp xúc với Tề Thế Đỉnh không lâu. Tuy tỷ lệ luyện đan thành công của hắn cao, nhưng...

Liêu Long Căn cau mày nói.

Lưu Mộc Dương thở dài, nói:

- Lão Liêu, không phải anh không biết vài tình hình của viện. Lúc này Viện trưởng cũng chẳng còn cách nào khác nữa... Giờ tỷ lệ Giang Nguyên luyện thành công Đan dược thượng phẩm đã đạt trên 90%, đã đến lúc có thể bắt đầu rồi. Giang Nguyên có thể sớm luyện được Đan dược siêu phẩm lúc nào, áp lực của Viện trưởng cũng nhẹ đi chừng ấy.

- Thời gian đúng là không còn nhiều lắm...

Liêu Long Căn nghe Lưu Mộc Dương nói vậy sắc mặt cũng kinh ngạc, đặt báo cáo trong tay xuống, nói:

- Tình hình thật sự nghiêm trọng như vậy sao?

- Đúng... đúng là rất nghiêm trọng...

Lưu Mộc Dương nhẹ nhàng gật đầu một cái, nhưng lại không nói thêm gì.

Sắc mặt Liêu Long Căn nghiêm túc gật đầu, sau đó cũng không nói nữa. Có một số chuyện, cho dù là Thiên y sư đứng hàng thứ ba trong viện như ông cũng không nên hỏi, cho nên ông sẽ không hỏi nữa.

Mùi thuốc trong Tề Thế Đỉnh dần thu liễm lại. Vài phút sau, trong

đỉnh chỉ còn lại mùi thơm nhàn nhạt như có như không tỏa ra.

- Ngưng hương thành công...

Vu Phượng Minh âm thầm hưng phấn một tiếng, sau đó nhìn Giang Nguyên vẫn rất lãnh đạm bên kia, hít một hơi thật sâu. Vị này quả nhiên không bình thường. Chỉ một lần thất bại, sau đó lập tức tìm ra vấn đề, tài năng ngút trời, tuyệt đối có tài năng ngút trời. Xem ra phục hưng Thiên Y viện đã thật sự có hy vọng lớn rồi.

Chỉ cần có một lô Đan dược siêu phẩm, Thiên Y viện mấy năm nay phải nhốt mình cố thủ ở Trung Quốc, bế quan khóa viện, nghiêm khắc hạn chế người trong viện ra nước ngoài sao?

Vu Phượng Minh lúc này bắt đầu hưng phấn, nhưng trong đôi mắt bình tĩnh như nước của Giang Nguyên lúc này suy nghĩ đang xoay chuyển. Vấn đề ngưng hương đã giải quyết khá tốt, nhưng lúc này Giang Nguyên biết là mình đã đụng phải phiền toái, hơn nữa còn là phiền toái tương đối lớn.

Bây giờ chỉ cần bỏ thêm hai loại thuốc phụ nữa là hoàn thành rồi. Sau khi bỏ “Ngọc Phong Thảo” vào trong lò ban nãy, Giang Nguyên liền phát hiện, vị của “Ngọc Phong Thảo” sau khi bỏ vào lò đã không được thô hóa cho nên không cách nào dung nhập được tính vào toàn bộ đan dược.

Với tình hình thế này, những kinh nghiệm trong trí nhớ truyền thừa của Giang Nguyên nói cho hắn biết, đây là do lựa lửa không thể nào thô hóa hiệu quả đến mức cao nhất, thông thường là do vấn đề khống chế ngọn lửa.

Nhưng Giang Nguyên có thể xác định là, mình ở trạng thái Trống rỗng chắc chắn sẽ khống chế ngọn lửa không hề thua kém vị đỉnh chủ nào trong truyền thừa. Nhưng giờ lực lửa không cách nào thô hóa đến mức cao nhất, như vậy chỉ có một khả năng.

Giang Nguyên nhìn chằm chằm nắp Tề Thế Đỉnh, khuôn mặt lãnh đạm không gợn sóng lúc này cuối cùng đã lộ ra một tia lụn bại.

Luyện đan sư già Vu Phượng Minh luôn đứng bên cạnh chờ Giang Nguyên đưa ra chỉ thị lúc này trong lòng bất giác kinh ngạc. Bởi vì

ông đột nhiên cảm giác được hơi thở tuyệt vọng và hết cách trên người Giang Nguyên, hoàn toàn khác với hơi thở mà Giang Nguyên toát ra lúc ban đầu.

Là một luyện đan sư, ông hiểu rất rõ một khi xuất hiện cảm xúc như vậy, thế thì lò đan được này...

- Tắt lửa...

Quả nhiên, sau khi Giang Nguyên bắt lực thở dài một tiếng, Luyện đan sư già Vu Phượng Minh nghe được chỉ thị này.

- Tắt lửa?

Trong lòng Luyện đan sư già Vu Phượng Minh rất không cam lòng. Rõ ràng chỉ có hai bước cuối cùng, sao Giang Nguyên lại đột nhiên từ bỏ? Tuy ông không hiểu tại sao nhưng ông cũng biết, bất kể như thế nào, trên người Giang Nguyên đã xuất hiện cảm giác và hơi thở như vậy thì lò đan này chắc chắn không thể tiếp tục nữa, có yêu cầu hẳn tiếp tục cũng vô ích.

Ông lặng lẽ ấn nút tắt lửa rồi nhìn thân hình Giang Nguyên phiêu đảng đi về phía ghế nghỉ ngơi, sau đó người như mất hồn ngã người nằm trên ghế rồi nhắm mắt lại không nói gì.

Luyện đan sư già Vu Phượng Minh nhìn Giang Nguyên như vậy thì trong lòng biết, đối với Luyện đan sư trình độ như Giang Nguyên mà nói, xảy ra tình huống như thế này tất nhiên đã gặp phải vấn đề nào đó không thể giải quyết được thì mới có bộ dạng như vậy. Sắc mặt Luyện đan sư già Vu Phượng Minh lập tức tối sầm, sau đó lặng lẽ rửa ráy lò luyện đan. Có một số việc phải chờ Giang Nguyên từ từ bình tĩnh lại mới được. Chỉ cần Giang Nguyên tự bình tĩnh lại thì mình mới có thể đi bàn bạc và thảo luận với Giang Nguyên một vài thứ.

Giờ cho dù là tình huống như thế nào, nếu Giang Nguyên không cách nào giải quyết được, nhưng chỉ cần xác định được vấn đề, thì trong viện vẫn còn những lão già như mình đây. Dù sao cũng có thể giúp tìm cách giải quyết.

Nghĩ tới đây, Luyện đan sư già Vu Phượng Minh lặng lẽ rửa lò

luyện đan, sau đó ngồi xuống bên cạnh, yên lặng chờ, chờ Giang Nguyên hồi phục lại...

Cho dù chờ bao lâu thì ông cũng phải chờ...

Chương 863: Phiền phức ở đâu

Lúc Giang Nguyên ngồi dậy đã là một tiếng sau, có điều lúc này trên mặt đã không còn vẻ hồn phi phách tán như ban đầu nữa.

- Vu lão, để ông phải lo lắng rồi...

Nhìn Luyện đan sư già đang ân cần nhìn mình phía đối diện, Giang Nguyên mỉm cười. Giống như người mới hồn phi phách tán ban nãy không phải hẳn vậy.

- Y sĩ Giang Nguyên... Ban nãy cậu...

Luyện đan sư già Vu Phượng Minh thấy giờ Giang Nguyên có vẻ không sao, không khỏi có chút kinh ngạc.

Giang Nguyên cười một tiếng, nói:

- Không có gì, ban nãy chẳng qua quá... quá mệt thôi...

- Vậy là Thanh Vân Đan ban nãy...

Luyện đan sư già Vu Phượng Minh không cảm thấy bất ngờ trước lời giải thích của Giang Nguyên, có điều ông vẫn hỏi nghi vấn trong lòng.

- Gặp phải một phiền phức, một phiền phức rất lớn...

Giang Nguyên không có ý định giấu giếm vị Luyện đan sư già kinh nghiệm phong phú này.

- Phiền phức? phiền phức gì?

Luyện đan sư già Vu Phượng Minh thấy Giang Nguyên không có ý định giấu giếm thoáng thở phào nhẹ nhõm, vội vàng nói:

- Vấn đề gì? Gặp phải vấn đề gì không thể giải quyết sao? Cậu có thể nói ra, tôi giúp cậu nghiên cứu kỹ một chút...

- Trong quá trình luyện đan sẽ đụng phải đủ các vấn đề. Nhưng chúng ta không thể nóng vội, chỉ cần từng bước từng bước nghĩ cách thì cuối cùng sẽ tìm được câu trả lời, giải quyết được phiền phức này...

Luyện đan sư già Vu Phượng Minh tử mỉa dẫn dắt Giang Nguyên với tư cách một người già nhiều kinh nghiệm:

- Tôi làm công việc này mấy chục năm, cũng đụng phải vô số vấn đề, có điều cuối cùng đều giải quyết được hết, cho nên mới có tôi ngày hôm nay!

Giang Nguyên nhẹ nhàng cười khổ một cái, sau đó nói:

- Vu lão, lần này gặp phải phiền toái thật sự rất lớn, không dễ dàng giải quyết như vậy!

- Không sao... cậu nói thử đi. Có thể trong mắt cậu vấn đề này hết sức khó khăn, nhưng đối với mấy ông già như chúng tôi mà nói, có lẽ đã gặp phải vấn đề tương tự, có thể giúp được cậu!

Ông cụ Vu Phượng Minh tương đối tự tin. Ông cũng đã từng dạy không ít Luyện đan sư trẻ tuổi. Với những vấn đề mà những luyện đan sư này gặp phải, ông có thể giải đáp dễ như trở bàn tay, khiến các Luyện đan sư trẻ kia ai nấy đều vui mừng hài lòng.

Chẳng qua đáng tiếc. Lần này vấn đề hắc động phải không đơn giản như vậy.

- Vấn đề nằm ở Tề Thế Đỉnh...

Giang Nguyên nhẹ nhàng thở ra một hơi, lắc đầu cười khổ nói:

- Nấp Tề Thế Đỉnh... Tuy đã làm lại một cái gần như tương tự nhưng dù sao cũng không phải nguyên trạng.

Nghe vậy, Luyện đan sư già Vu Phượng Minh sắc mặt trắng nhợt. Nếu vấn đề nằm ở Tề Thế Đỉnh, vậy thì ông không có cách gì để giải quyết. Dù sao mọi người đều biết, mặc dù Giang Nguyên phối

hợp với ban Ngũ Kim luyện chế ra được nắp đỉnh đồng bộ, nhưng nắp đỉnh này Giang Nguyên đã nói từ trước, hiệu quả sẽ kém hơn so với nắp đỉnh nguyên trạng

- Cái nắp kia đã bị Huyết tộc mang đi.

Chỉ e là đang ở lâu đài Racine... Căn bản không thể tìm lại được nắp đỉnh nguyên trạng...

Luyện đan sư già Vu Phượng Minh là một người có thâm niên ở Thiên Y viện, ông đã từng cùng với các đồng liêu phân tích nắp Tề Thế Đỉnh. Lúc này Luyện đan sư già Vu Phượng Minh cũng lắc đầu không biết làm sao, nhìn về phía Giang Nguyên, cười khổ nói: "

- Xem ra chúng ta chỉ có thể nghĩ cách khác!

Luyện đan sư già Vu Phượng Minh đứng dậy, đi đến trước Tề Thế Đỉnh, đưa tay vuốt ve nắp đỉnh, chậm rãi nói:

- Nắp đỉnh này thiếu sót, khiến cho một phương diện nào đó có vấn đề? Chúng ta có thể thử lần nữa...

- Thử lần nữa... Đúng vậy, thử lần nữa...

Giang Nguyên nhẹ nhàng gật đầu một cái, tuy nói trước mắt không có biện pháp nào khác, nhưng thử nghĩ cách, nói không chừng có thể sẽ nghĩ ra được những cách giải quyết khác.

- Hỏa lực không thể thôi hóa đến mức tốt nhất... cho nên được liệu của Ngọc Phong Thảo không cách nào dung nhập vào trong cả đan dược...

Giang Nguyên chậm rãi nói:

- Còn linh khí của nắp Tề Thế Đỉnh và thân Tề Thế Đỉnh không thể hoàn toàn phù ợp, cho nên hỏa lực bị ảnh hưởng!

- Hỏa lực không thể thôi hóa đến mức tốt nhất?

Sắc mặt của Luyện đan sư già Vu Phượng Minh hơi biến đổi, sau đó nhìn về phía Giang Nguyên, cau mày trầm giọng nói:

- Vậy cậu thử khống chế thêm hỏa lực... Nói không chừng thử thêm vài lần có thể thôi hóa đến mức tốt nhất. Dầu sao khống chế hỏa lực và hỏa hầu đôi lúc cần rèn luyện và quen tay..

Giang Nguyên cười khổ cười, lắc đầu nói:

- Vô ích thôi, tôi đã khống chế hỏa lực đến trạng thái gần như cực hạn rồi. Đây cũng là nguyên nhân tỷ lệ luyện thành công Đan dược thượng phẩm của tôi trên 90%...

Nghe vậy, sau khi Luyện đan sư già Vu Phượng Minh hơi sững sờ một lúc, nhìn Giang Nguyên thật sâu một cái thì chậm rãi gật đầu. Là một luyện đan sư cao cấp, ông tốn mấy chục năm mới lên tới cấp bậc này, hơn nữa tỷ lệ luyện thành công Đan dược thượng phẩm cũng miễn cưỡng duy trì ở con số 80%.

Dĩ nhiên ông biết rõ, khống chế được hỏa lực có tầm quan trọng như thế nào. Giống như lời Giang Nguyên nói, tỷ lệ luyện thành công Đan dược thượng phẩm trên 90% thì trình độ khống chế hỏa lực kinh khủng nhường nào.

Cho nên, lúc này Luyện đan sư già Vu Phượng Minh, cũng chẳng biết nói gì. Nếu như vậy thì lần này thực sự phiền phức rồi. Không có Tề Thế Đỉnh cho nên trước nay các Luyện đan sư khác không dám luyện chế đan dược như Thanh Vân Đan. Bây giờ Tề Thế Đỉnh có hiệu quả không tốt, cho dù là ai thì cũng chẳng có kinh nghiệm ứng phó chuyện này.

- Được rồi... Y sĩ Giang Nguyên, tạm thời ngừng lại đã. Chúng ta đi bàn bạc với các đồng nghiệp về vấn đề này xem thử có cách gì khác không. Bản thân cậu cũng suy nghĩ thử, nếu chuyện này không giải quyết được, vậy thì Đan dược siêu phẩm..

Vu Phượng Minh không nói hết câu đã nhẹ nhàng thở dài nhìn Giang Nguyên, khuyên nhủ:

- Có điều, cậu cũng đừng sốt ruột. Với năng lực và tư chất của cậu, cho dù không có Tề Thế Đỉnh giúp đỡ thì cậu cũng chắc chắn là kỳ tài luyện đan hạng nhất hạng nhì trong mấy trăm năm nay... Cho dù không luyện chế được những thứ này, nhưng những Đan dược siêu phẩm khác sau này cậu vẫn có thể luyện chế. Hơn nữa sau

này chúng ta nhất định có thể nghĩ cách lấy nắp Tề Thế Đỉnh trở về!

- Cảm ơn Vu lão đã khích lệ...

Giang Nguyên tiễn Vu Phượng Minh đi rồi khẽ thở dài, đưa tay vuốt ve nắp Tề Thế Đỉnh, chậm rãi đi vào phòng luyện đan.

Đào Cường luôn đứng giữ ngoài cửa lúc này nhìn vẻ mặt Luyện đan sư già Vu Phượng Minh đã sớm nhận ra chắc chắn đan dược này chưa thành công. Anh ta lập tức bước tới trước nói:

- Y sĩ Giang Nguyên, ngài không cần phải gấp gáp, Đan dược siêu phẩm không thể dễ dàng thành công như vậy. ngài thử vài lần chắc chắn sẽ được!

- Ừ... Cảm ơn, tôi nghĩ chắc chắn sẽ không có vấn đề gì đâu!

Giang Nguyên mỉm cười gật đầu nhìn đồng hồ rồi đi về phía nhà mình. Với tình hình hiện tại chỉ có thể chờ ngày mai đi hỏi Viện trưởng xem rốt cuộc có hy vọng tìm lại được nắp đỉnh không.

Nếu không thể tìm lại thì lần này phiền phức lớn rồi.

Chương 864: Nguy cơ các phía

- Mẹ... mẹ không cần phải lo... Con ở đây rất tốt... Giang Nguyên đối xử với chúng con rất tốt...

- Vâng.. Giờ hàng ngày con chủ yếu là tu luyện, thỉnh thoảng thì chơi với Tiểu Bảo... Tiến bộ rất nhanh ạ...

Tuyên Tử Nguyệt hơi thẹn thùng nói:

- Giang Nguyên lén đưa cho con không ít Đan dược thượng phẩm, có mấy đan dược này, không bao lâu nữa con có thể tiến lên Địa giai cấp 1 rồi... Đợi đến khi con về, con sẽ mang cho mẹ với ba một chai, giờ anh ấy luyện mấy thứ này không khó, mẹ cứ yên tâm!

- Anh ấy?... Giờ anh ấy bận lắm. Hai ngày trước mới từ nước ngoài về, hình như còn tự tay giết một Bá tước Huyết tộc...

- Hình như hai ngày nay anh ấy đã chuẩn bị bắt đầu luyện chế Đan dược siêu phẩm...

- Vâng vâng... Con biết... Mẹ, mẹ cứ yên tâm, con biết... A, hình như anh ấy về rồi... Cứ vậy đã mẹ nhé...

Tuyên Tử Nguyệt tiện tay cúp điện thoại, đi ra ngoài phòng khách thì thấy Giang Nguyên đang ôm Tiểu Bảo xoay vòng trong phòng khách.

- Sao hôm nay đã về rồi?

- Hôm nay hơi mệt chút nên về sớm...

Giang Nguyên mỉm cười buông Tiểu Bảo trong tay xuống, sau đó đứng lên nói:

- Ăn tối chưa? Nếu chưa, chúng ta đi ăn cơm...

- Được, được...

Nghe Giang Nguyên nói vậy Tuyên Tử Nguyệt và Phan Hiểu Hiểu đều rất vui vẻ. Đã lâu rồi họ chưa cùng ăn chung với Giang Nguyên.

Ba người dẫn Tiểu Bảo đi đến nhà ăn, trên đường rất nhiều người chào hỏi họ. Tin lần này Giang Nguyên đi nước ngoài mặc dù không thể cướp lại được nắp Tề Thế Đỉnh, nhưng lại giết được Bá tước Fini người ban đầu lên vào Trung Quốc cướp đi nắp Tề Thế Đỉnh đã lạng lẽ lan đi khắp viện.

Mọi người đều biết, Bá tước Huyết tộc tương đương với Thiên vị. Nhưng thâm niên của Bá tước Huyết tộc còn nhiều hơn cao thủ Thiên vị rất nhiều. Có thể giết chết Bá tước Huyết tộc có thâm niên ở nước ngoài trở về, đây là chiến tích mấy chục năm nay không xuất hiện trong viện.

Tuy không ít người cảm thấy khó tin nhưng họ cũng không dám bất kính với Giang Nguyên.

- Nghe nói lần này Giang Nguyên đã thật sự giết được một Bá tước Huyết tộc?

- Đúng... Tôi nghe được tin chính xác, là Bá tước Huyết tộc có thâm niên... Chính là kẻ lần trước đã cướp nắp Tề Thế Đỉnh đi. Hắn còn đem cả thi thể Bá tước Huyết tộc về, nghe nói là làm quà cho sư phụ La Thiên Minh, hơn nữa ít nhất còn nhận được 1000 điểm thưởng của Viện...

- Thật không đấy?

- Đương nhiên là thật... Người anh em tham chiến của ngoại viện chính miệng nói. Cái quan tài bằng là do anh ấy khiêng vào phòng thí nghiệm của Lão tiên sinh La Thiên Minh mà.... Chắc chắn không sai đâu!

- Wao... Vậy thì thật lợi hại...

Mọi người nhìn Giang Nguyên. Trong mắt cũng thêm mấy phần kính sợ. Một người có thể giết chết Bá tước Huyết tộc có thâm niên, chưa tới 30 tuổi đã là chủ Tề Thế Đỉnh, đây chính là đối tượng mà chắc chắn 100% mọi người đều phải ngưỡng nhìn.

- Anh Liêu... Tin tức của anh nhanh nhạy nhất, anh thấy chuyện này là thật sao?

Một y sĩ trẻ tuổi nhìn Liêu Dương, nhỏ giọng hỏi.

Liêu Dương khẽ hừ một tiếng, nói:

- Chuyện này không phải giả đâu, Giang Nguyên này thật sự rất lợi hại!

Liêu Dương nhớ lại những chuyện về Giang Nguyên nghe được từ ông nội mình, trong mắt cũng không kìm được lóe lên tia bội phục. Nghĩ lại hai năm trước, Giang Nguyên được coi là phá cách nhập viện chẳng qua cũng chỉ giống như gã, cũng là một y sĩ thực tập nhỏ bé.

Còn bây giờ, mặc dù gã đã lên cấp y sĩ, nhưng so với Giang Nguyên là Y sĩ nhất phẩm, chủ Tề Thế Đỉnh mà nói, hoàn toàn không thể nào so được chứ đừng nói gì đến chuyện Giang Nguyên có thể giết

chết được một Bá tước Huyết tộc trong đêm tối. Phương diện này có lẽ cả đời gã cũng không thể nào đuổi kịp.

Giang Nguyên ôm Tiểu Bảo dẫn theo hai người đẹp bước vào nhà ăn. Cách đó không xa có một đôi mắt nhìn chăm chăm Giang Nguyên, trong mắt toát ra vẻ oán độc. Cho tới khi mấy người tiến vào trong nhà ăn, y mới hừ lạnh một tiếng.

- Hồ Minh Vũ, mày đừng có không phục... Giang Nguyên thực sự rất giỏi...

Lý Mạnh ngồi cạnh nghe thấy tiếng hừ lạnh liền cười nhạt nói:

- Không nói đến vị trí chủ Tề Thế Đỉnh của hắc, chỉ riêng chuyện hắc có thể giết chết Bá tước Fini trong đêm tối, trong vòng mười năm mày cũng không làm nổi chuyện này!

- Hừ... Mười năm, quả thật... trong vòng mười năm tao không làm được, nhưng Giang Nguyên... Mày nghĩ hắc có thể rạng rỡ được bao lâu? Hơn nữa hôm nay hắc cũng đã luyện đan thất bại.

Hồ Minh Vũ cười lạnh nói:

- Cây cao đón gió dễ đổ... Lý Mạnh mày chẳng lẽ không hiểu?

- Dĩ nhiên tao hiểu...

Lý Mạnh khẽ cười một tiếng, nói: "

- Nhưng cơn gió này phải thật lớn mới được... Ít nhất cho đến giờ tao vẫn chưa thấy có cơn gió lớn nào đủ để thổi ngã được hắc...

- Được... vậy mày cứ chờ mà xem... Tuy thăng nhóc này có thực lực không tệ, nhưng người có thể thắng được hắc, hơn nữa muốn giết chết hắc cũng không ít đâu...

Hồ Minh Vũ lạnh giọng nói.

Lý Mạnh khẽ cười nhún vai một cái, lãnh đạm nói:

- Câu này có lý... có điều... mày hiểu rõ quy tắc của Thiên Y viện mà, phạm ta thì chết... haha...

Hồ Minh Vũ nhìn Lý Mạnh xoay người rời đi trong mắt lóe lên vẻ tàn khốc, sau đó cũng xoay người rời đi.

La lão y sư La Thiên Minh trong phòng làm việc của Từ Khải Liễu lúc này cũng nhận được tin tức.

- Lão La, đi về nghỉ ngơi trước đi... Bây giờ chỉ hy vọng Giang Nguyên có thể mau sớm tìm được phương pháp giải quyết, chúng ta tạm thời không thể giúp được gì nữa...

Từ Khải Liễu thở dài, nhìn La Thiên Minh nói.

- Được rồi... Vậy tôi về trước đây... Tôi tin Giang Nguyên có thể tìm được cách giải quyết!

La lão y sư La Thiên Minh cười khò một tiếng, sau đó đứng lên nói:

- Món quà Giang Nguyên mang từ nước ngoài tặng tôi tôi rất thích, tôi phải đi dày vò cái này đã!

- À... Là thi thể Bá tước Huyết tộc có thâm niên kia đó hả?

Nghe La lão y sư La Thiên Minh nhắc tới chuyện này, mắt Thiên y sư Từ Khải Liễu sáng lên, nói:

- Đây là hàng tốt đó. Viện ta mấy chục năm nay không tìm được những thứ thế này để thí nghiệm. Lão La xem dùng thế nào cho tốt nhé!

- Dĩ nhiên... Tôi đang tiến hành phân giải bước đầu, đem một phần thi thể chia cho bên Phòng nghiên cứu sinh vật. Lê Quốc Dân của Phòng nghiên cứu sinh vật còn vì chuyện này mà làm ầm với tôi một trận, nói chia ít quá. Đây là quà đệ tử của tôi tặng cho tôi, tôi chia cho anh ta một ít là nể mặt anh ta lắm rồi. Lão già này đúng là không biết đủ!

Nói tới đây, trên mặt La lão y sư La Thiên Minh hào quang lấp lánh. Vật liệu thí nghiệm như vậy không phải ai cũng có được.

- Được rồi được rồi... Đi đi đi đi...Vật liệu tổ chức Huyết tộc cao cấp rất hiếm có! Hy vọng mau chóng lấy được thành quả hiếm thấy!

- Không thành vấn đề...

Thi thể Huyết tộc cao cấp nghị viên Nghị viện trưởng lão rơi vào tay người khác, đây là sỉ nhục cực lớn đối với Huyết tộc. Cho nên, Nghị viện trưởng lão đã bắt đầu bàn bạc chuyện trả thù.

Chủ tịch nghị viện đại nhân tóc trắng bạc nhìn tập tài liệu trong tay, trong mắt lóe lên vẻ thất vọng. Sau khi đọc xong tư liệu về tên thanh niên “Giang Nguyên”, lão phát hiện muốn tìm được cơ hội đối phương xuất hiện ngoài lãnh thổ Trung Quốc tỷ lệ thực sự quá nhỏ.

Chương 865: Vấn đề Huyết tộc

- Chủ tịch nghị viện đại nhân... Liên quan đến nguyên nhân dẫn đến cái chết của Bá tước Fini, tôi nghĩ ngài nên điều tra rõ ràng rồi chứ?

Một người đàn ông đẹp trai tóc vàng trên mặt mỉm cười, nhìn về phía Chủ tịch nghị viện đại nhân, nở nụ cười khiêm nhường hỏi.

Bảy vị trưởng lão khác nghe người đàn ông này nói vậy đều nhìn về phía Chủ tịch nghị viện đại nhân, trong mắt mọi người đều mang ý dò hỏi. Về cái chết của Bá tước Fini, tuy Chủ tịch nghị viện đại nhân chưa tuyên bố, nhưng với năng lực của bọn họ cũng có thể điều tra ra được một chút.

Nhưng bây giờ bọn họ đang muốn xem thái độ của Chủ tịch nghị viện đại nhân, nếu Chủ tịch nghị viện đại nhân tiếp tục cố ý giấu diếm, vậy thì mọi người buộc phải có biện pháp ứng đối khác.

- Được rồi, Ryan... Tôi biết mọi người rất để ý vấn đề này, dù sao Fini cũng là một nghị viên có thâm niên, chỉ đứng sau các vị đang ngồi đây...

Chủ tịch nghị viện đại nhân mỉm cười gật đầu, nói:

- Về chuyện của Fini, tôi đã điều tra được tình hình mà mọi người quan tâm. Sở dĩ Fini đi Akan là vì tên Giang Nguyên của Thiên Y viện Trung Quốc kia có thứ gì đó có thể giúp anh ta thăng cấp...

Chủ tịch nghị viện đại nhân vừa nói xong câu này, ánh mắt của tất cả mọi người đều khựng lại. Tình hình mọi người đều đã âm thầm điều tra. Nếu Chủ tịch nghị viện đại nhân cũng nói như vậy thì chuyện này chắc chắn không phải giả rồi.

Fini hiện tại là Bá tước thâm niên, trong Nghị viện trưởng lão, cũng được coi là nghị viên thâm niên, địa vị chỉ thua mấy trưởng lão bọn họ. Mọi người đều biết để có thể lên cấp, mấy năm nay Bá tước Fini đã nghĩ đủ mọi cách nhưng vì thiên tư có hạn, mãi vẫn chưa thể đột phá. Cũng chỉ những thử như vậy mới có thể hấp dẫn Fini bất chấp đường xá xa xôi đi đến Akan để rồi phải mất mạng ở đó.

Thứ có thể khiến Bá tước Fini thăng cấp ở trên người một thanh niên, mọi người đã đoán đủ loại khả năng, nhưng khả năng lớn nhất có thể xảy ra đó là Huyết năng.

Mọi người hơi nghiễm chứng một chút, trong mắt đồng loạt sáng lên. Thăng nhai của Thiên Y viện này chẳng qua chỉ mới hơn hai mươi tuổi mà có thể một mình giết chết Fini, chắc chắn là có thứ mà mọi người đoán.

Nhìn vẻ mặt của mấy vị trưởng lão, mắt của Chủ tịch nghị viện đại nhân hơi lóe lên. Mấy lão già này quả nhiên không phải nhân vật nhẹ nhàng. Chẳng qua mình mới hơi hột nhắc một chút đã có thể nghĩ ra rồi.

Có điều, lão đã có chuẩn bị trước nên không hề bất ngờ vì chuyện này. Dẫu sao tám người ngồi đây đều là những người chỉ đứng sau lão. Ai vậy đều đã sống mấy trăm năm, nếu ngay cả điểm này cũng không thể nhìn thấu thì không thể nào sống sót được đến bây giờ.

- Về Giang Nguyên này tôi đã điều tra rồi, rất ít kho rời khỏi Trung Quốc. Hơn nữa bây giờ hắc là chủ Tề Thế Đỉnh kia. Thiên Y viện bảo vệ hắc tương đối cẩn mật. Nếu muốn dụ hắc ra khỏi Trung Quốc thì tương đối khó khăn...

Chủ tịch nghị viện đại nhân nhìn chăm chăm mọi người, nói:

- Nhưng cho dù là để rửa sạch mỗi nhục cho tộc ta hay vì Giang Nguyên có Huyết năng có lợi ích cực lớn cho tộc ta... Chúng ta

cũng phải cố bắt cho được! Không biết chư vị trưởng lão có ý kiến gì về chuyện này không?

Nghe thấy lời này, mấy trưởng lão Huyết tộc nhìn nhau một cái, trong mắt cũng lóe lên tia hưng phấn.

Lúc này Giang Nguyên không hề biết mình đang bị mấy lão yêu tinh già sống mấy ngàn năm nhắc tới. Giờ hắn đang nằm trên giường không chút buồn ngủ trợn mắt nhìn trần nhà, suy nghĩ vấn đề thôi hóa Ngọc Phong Thảo.

Nếu không giải quyết được vấn đề mấu chốt này thì sẽ không luyện được Thanh Vân Đan. Nếu không luyện được Thanh Vân Đan thì luyện chế những đan dược khác, tất nhiên cũng rất khó thành công, khả năng xuất hiện vấn đề giống như vậy cực lớn.

Còn những loại đan dược không có Tề Thế Đỉnh cũng có thể luyện chế tạm thời Từ Khả Liễu không thể phê chuẩn cho mình. Dù sao vật liệu của những đan dược đó cho dù có nhưng có lẽ cũng cực ít, không thể để mình lấy đi luyện tay.

Giang Nguyên cứ trợn mắt nằm trên giường nhìn trần nhà như vậy đến nửa đêm thì rốt cuộc thở dài, nhắm hai mắt lại, chìm vào trong giấc ngủ.

Hắn đã nghĩ tất cả các cách nhưng dường như vẫn không có cách nào giải quyết được vấn đề này, vậy thì chỉ có thể đi vào giấc ngủ để vào sâu trong ký ức, tìm kiếm kinh nghiệm và trí nhớ của các vị chủ đỉnh tiền nhiệm xem có hy vọng tìm được cách giải quyết gì không.

Thời gian trôi qua rất nhanh, một đêm trôi qua nhưng Giang Nguyên vẫn không tìm được cách gì giải quyết. Mấy Luyện đan sư già của Ban luyện đan cũng tụ tập lại thảo luận chuyện này.

- Lão Vu... Giang Nguyên này thật sự lợi hại như vậy sao?

Một vị Luyện đan sư già nhìn Vu Phượng Minh nói.

- Đúng vậy... Lão Trương, có bao giờ tôi thấy anh nói mạnh miệng vậy đâu?

Vu Phụng Minh mặt đầy cười khổ nói:

- Nếu các anh có cơ hội nhìn thấy cậu ấy luyện đan sẽ biết rốt cuộc cậu ấy như thế nào. Người thanh niên này thật sự rất không đơn giản. Tỷ lệ luyện thành công Đan dược thượng phẩm của cậu ấy có thể duy trì từ 90% trở lên đúng là vì cậu ấy có chỗ độc đáo riêng. Ít nhất, sự chuyên tâm của cậu ấy, cho dù là tôi thì có thúc ngựa cũng đuổi theo không kịp!

- Thật sự lợi hại như vậy à... Ngọc Phong Thảo kia muốn một lần nữa thôi hóa tương đối khó. Dầu sao nếu không có hỏa lực và hỏa hầu tốt nhất thì không thể được. nếu Giang Nguyên thật sự có thể làm đến mức tốt nhất mà vẫn không thể nào giải quyết được thì vấn đề này thực sự rất khó...

Một vị Luyện đan sư già khác lúc này cau mày, nhìn về phía mọi người, lắc đầu nói:

- Mọi người xem thử còn cách gì không? Ít nhất là tôi không tìm được cách gì rồi đây!

Mấy vị Luyện đan sư già nhìn nhau một lát rồi đều thở dài. Kể ra đây là lần đầu tiên họ đụng phải vấn đề như vậy. Nếu đổi lại là người khác, mọi người đã phán cho một câu anh tiếp tục luyện thêm hỏa hầu, đợi tới khi anh có thể khống chế nhuần nhuyễn hỏa lực và hỏa hầu thì sẽ dễ dàng giải quyết được thôi.

Nhưng với Giang Nguyên thì xem ra không được, vì theo lời giải thích của Vu Phụng Minh, Giang Nguyên đã rèn luyện khả năng khống chế hỏa lực và hỏa hầu đến đỉnh điểm, muốn tiến thêm một bước cũng không thể. Vậy thì muốn nghĩ ra cách khác đúng là quá khó khăn.

Luyện đan sư già Vu Phụng Minh thấy mọi người lần lượt lắc đầu thì mặt đầy khổ sở nói:

- Chẳng lẽ không tìm cái nắp đỉnh kia về thì không được sao?

- Nếu muốn lấy nắp đỉnh về, vậy thì rất phiền phức... Lâu đài Racine, chỉ sợ cho dù ngoại viện ra tay thì cũng khó mà chiếm được tiện nghi trên địa bàn Huyết tộc, lấy được nắp Tề Thế Đỉnh

về...

Một Luyện đan sư già khẽ gật đầu một cái. Thực lực của Huyết tộc tất cả mọi người đều biết.

Đặc biệt là lâu đài Racine kia là cứ điểm quan trọng của Huyết tộc, Bá tước Huyết tộc trở lên chắc chắn không dưới năm người trở lên, trong đó chắc chắn sẽ có Hầu tước hoặc Thân vương viễn cổ, cộng thêm vài trăm Huyết tộc cấp bậc Nam tước, Tử tước, còn cả lực lượng Huyết tộc cứu viện bất cứ lúc nào cũng có thể chạy đến xung quanh.

Chương 866: Ban Luyện đan (thượng)

- Trừ phi Huyết tộc bằng lòng giao Tề Thế Đỉnh ra, nếu không không ai có thể lấy Tề Thế Đỉnh ra khỏi lâu đài Racine...

Mấy vị Luyện đan sư già nhất trí với kết luận này. Đối mặt với khuôn mặt đầy hy vọng của Giang Nguyên, Từ Khả Liễu cũng nói vậy.

Từ Khả Liễu nhìn thấy tia thất vọng lơ đãng hiện lên trên mặt Giang Nguyên cũng khẽ thở dài. Dĩ nhiên bà cũng biết chắc chắn Giang Nguyên phải đụng đến vấn đề rất khó giải quyết thì mới đến tìm mình hỏi chuyện này. Những chuyện này đúng là không thể nào. Muốn đi lâu đài Racine cướp Tề Thế Đỉnh cũng giống như Huyết tộc muốn đến Thiên Y viện cướp Tề Thế Đỉnh vậy.

- Biết rồi, viện trưởng... tôi sẽ nghĩ cách khác...

Tuy chuyện lấy lại nắp Tề Thế Đỉnh vô vọng nhưng Giang Nguyên cũng không hề cảm thấy chán nản. Chỉ mỉm cười đứng dậy.

Từ Khả Liễu nhìn Giang Nguyên ra khỏi phòng làm việc trên mặt cũng lộ ra tia ngưng trọng. Sau khi nắp Tề Thế Đỉnh bị Bá tước Fini lấy đi ngoại viện cũng toàn lực theo dõi chuyện này, nhưng sau khi xác định nắp Tề Thế Đỉnh bị đưa đến lâu đài Racine thì ngoại viện cũng tạm thời từ bỏ cố gắng.

Với thực lực của Thiên Y viện, nếu thật sự muốn len lấy lại nắp Tề

Thế Đỉnh từ lâu đài Racine cũng không phải là không thể, nhưng tất nhiên sẽ phải dẫn đến cuộc đại chiến toàn diện với Huyết tộc. Hơn nữa với thực lực của Thiên Y viện, nếu dẫn sâu vào khu vực Huyết tộc ở nước ngoài, trên căn bản cho dù thành công thì tất nhiên cũng sẽ là thắng thảm. Cho dù có mang được nắp Tề Thế Đỉnh trở về thì hẳn thực lực của Thiên Y viện cũng phải tổn thất mất bảy phần trở lên.

Cho nên, kế hoạch này chức chắn không thể. Nắp Tề Thế Đỉnh giờ bà cũng chỉ lặng lẽ thờ dài. Tất cả chỉ có thể dựa vào bản thân Giang Nguyên thôi.

Quản lý cấp cao của Thiên Y viện lúc này đều đang chú ý đến động tác của Giang Nguyên. Bọn họ đều biết rất rõ một chủ Tề Thế Đỉnh có thể luyện chế Đan dược siêu phẩm có ý nghĩa như thế nào với Thiên Y viện.

- Hôm nay Giang Nguyên không đến phòng luyện đan?

Chu Thế Dương nghe Hồ Minh Vũ nói thì trong mắt lóe lên một tia đắc ý, nói:

- Haha... Thăng nhóc này cứ cho rằng luyện Đan dược thượng phẩm rất dễ nên Đan dược siêu phẩm cũng dễ luyện thành như vậy sao? Tôi muốn xem thử thăng nhóc này còn kiêu ngạo được mấy ngày...

- Chú Chu, chỉ cần thăng nhóc này liên tiếp thất bại thêm mấy lò đan dược, đến lúc đó hẳn sẽ được đẹp mặt...

Lúc này vẻ mặt Hồ Minh Vũ cũng đầy đắc ý.

Hai chú cháu này lần lượt lộ ra nụ cười âm hiểm.

Từ sau khi bước ra khỏi phòng làm việc của Từ Khả Liễu, Giang Nguyên hơi trầm ngâm một chút. Vốn hẳn định đi về nhưng cuối cùng lại đi sang một hướng khác.

Trong phòng làm việc của Ban Luyện đan, mấy vị Luyện đan sư cao cấp đang tụ tập với nhau, tiến hành cuộc họp thảo luận thông lệ hàng ngày. Mấy vị Luyện đan sư cao cấp này trên cơ bản ai cũng treo cái chức Trưởng ban hoặc Phó trưởng ban ban Luyện đan.

Cuộc họp thảo luận trên căn bản cũng chẳng có gì. Mọi người đều đã quá quen thuộc rồi, họ chỉ ngồi lại với nhau xem có vấn đề gì cần thảo luận và quyết định thì thảo luận một chút, còn hầu hết thì chỉ ngồi lại tán gẫu.

Mấy đồng chí già lúc này đang nhàn nhã uống thanh tâm trà, ngồi tán gẫu với nhau thì ngoài cửa có người nhẹ nhàng gõ cửa một cái.

- Vào đi...

Luyện đan sư Lý Minh Bưu tùy tiện đáp một tiếng.

Sau khi cánh cửa phòng làm việc được đẩy ra, một Luyện đan sư trẻ tầm hơn ba mươi tuổi đi tới, nói:

- Các vị Trưởng ban, có... Giang Nguyên... y sĩ tới... nói là muốn tìm các vị Trưởng ban!

- Giang Nguyên?

Mắt mấy vị Luyện đan sư già đều sáng lên.

Mọi người nhìn người thanh niên đang chậm rãi bước vào, trên khuôn mặt anh tuấn, giữa hàng mày mang theo nét cười nhàn nhạt thì ai nấy đều âm thầm gật đầu. Không hổ là chủ Tề Thế Đình được lão Vu tán dương. Mọi người đều biết rõ áp lực mà người thanh niên trước mắt này đang gánh.

Và họ cũng biết rõ mục đích hẳn tới đây. Nhưng lúc này mà đối phương vẫn có thể điềm đạm như gió như vậy, tâm tính thực sự rất tốt, quả nhiên là nhân trung long phượng.

- Chào các vị lão tiên sinh, lỗi mẫn quấy rầy...

Thấy tất cả mọi người nhìn mình. Giang Nguyên khẽ mỉm cười, chấp tay nói.

Vu Phượng Minh đứng dậy chấp tay cười nói:

- Giang Nguyên y sĩ đại giá đến chơi, không thể tiếp đón từ xa...

Mấy vị Luyện đan sư già lúc này cũng không dám thờ ơ, lần lượt

đứng dậy hơi chấp tay đáp lễ.

- Tới đây, tới đây... Giang Nguyên y sĩ, đây là lần đầu tiên cậu tới Ban Luyện đan đúng không, mời ngồi mời ngồi...

Một vị Luyện đan sư già mỉm cười kéo ghế ra.

Giang Nguyên cũng không khách khí, liền mỉm cười đi tới ngồi xuống;

Giang Nguyên này cũng là Luyện đan sư cao cấp, hơn nữa còn là chủ Tề Thế Đỉnh, ở trong Thiên Y viện thân phận của hắn trừ mấy vị Thiên y sư ra thì không thấp hơn bất kỳ ai chứ đừng nói ở trong Ban Luyện đan này.

Mấy vị Luyện đan sư già dĩ nhiên cũng chấp nhận thân phận của Giang Nguyên cùng đẳng cấp với họ. Tuy có hai vị không phục những bề ngoài cũng không dám thờ ơ, ít nhất Giang Nguyên kia vẫn có tỷ lệ luyện chế thành công Đan dược thượng phẩm trên 90%, đứng đầu Thiên Y viện này.

Đợi sau khi Giang Nguyên ngồi vào chỗ của mình, Luyện đan sư già Vu Phương Minh mỉm cười lấy từ bên cạnh một cái ly nhỏ, sau khi rửa sạch liền rót cho Giang Nguyên một ly trà, cười nói:

- Giang Nguyên, đây là lần đầu tiên cậu đến Ban Luyện đan nhỉ, e là sau này phải thường xuyên đến đây...

Giang Nguyên hơi sửng sốt một chút, liền cười gật đầu, nói:

- Dĩ nhiên rồi... Sau này chắc chắn còn phải tới nhiều để thỉnh giáo các vị tiền bối!

Nghe Giang Nguyên nói vậy, mấy vị Luyện đan sư già nhìn nhau một cái rồi đồng loạt cười phá lên. Một vị Luyện đan sư già sau khi cười vài tiếng liền nói:

- Thỉnh giáo thì không dám... Có điều, có lẽ Giang Nguyên cậu không biết, từ sau khi cậu được tấn cấp Luyện đan sư cao cấp, dựa theo thông lệ cậu đã là Phó trưởng ban ban Luyện đan ta!

- A...

Giang Nguyên nhìn nụ cười nơi khóe miệng của mọi người thì hơi sững sốt một chút. Hẳn thật sự không biết còn có chuyện như vậy.

Mọi người thấy bộ dạng Giang Nguyên như vậy liền cười ha hả. Vị Luyện đan sư già lên tiếng lúc này lúc này lại cười nói:

- Hơn nữa cậu thân là chủ Tề Thế Đỉnh, không bao lâu nữa, vị trí Trưởng ban của tôi đây cũng phải trả cho cậu, cho nên... Sau này ban Luyện đan chúng tôi, cho dù cậu không muốn tới thì cũng phải tới ngồi với mấy lão già chúng tôi rồi!

Luyện đan sư già Vu Phượng Minh ngồi bên thấy vẻ kinh ngạc của Giang Nguyên liền cười nói với Giang Nguyên:

- Giang Nguyên, đây là lần đầu tiên cậu tới đây, nào... để tôi giới thiệu với cậu một chút!

- Vị này là Luyện đan sư cao cấp Lý Minh Bưu, hiện tại là Trưởng ban ban Luyện đan chúng ta...

Luyện đan sư già Lý Minh Bưu còn chưa đợi Vu Phượng Minh nói xong đã cười ha hả nói:

- Khà... Giang Nguyên cậu phải mau chóng luyện ra Đan dược siêu phẩm, vị trí Trưởng ban này của tôi mới có thể giao lại cho cậu nhanh một chút... Mấy lão già này chẳng ai muốn ngồi cái vị trí này nên đã nhét tôi lên đây mấy năm rồi. Còn họ ai nấy đều nhàn nhã, chỉ có mình tôi ngày nào cũng quản ba chuyện lật vật, tức chết đi được ấy...

Chương 867: Ban Luyện đan (hạ)

- Haizz,... Lão Lý, anh cũng đừng tố khổ, ban đầu chúng ta đã bỏ phiếu rồi mà? Hơn nữa anh làm cái chức Trưởng ban này còn không thoải mái sao? Ở trong cái viện này ai mà không phải nịnh bợ anh chứ? Giờ còn oán cách cái gì?

Mấy vị Luyện đan sư già nghe vậy đều không đồng ý, vội vàng la ầm lên.

- Được rồi được rồi... Mấy người già như vậy rồi đừng ồn ào như con nít nữa, đừng có hù Giang Nguyên chứ...

Vu Phượng Minh vẫy tay nói vài câu, cắt ngang lời của mấy lão già, tiếp tục giới thiệu:

- Ông này là Lưu Thiên Phúc...

Sau khi giới thiệu hết mấy đồng chí già, mọi người về mặt nghiêm túc nhanh chóng chuyển vào chủ đề chính.

- Chuyện này đúng là hết sức khó khăn...

Luyện đan sư già Lý Minh Bưu về mặt đứng đắn nhìn Giang Nguyên, nói:

- Hôm qua chúng tôi đã thảo luận chuyện này, nhưng do tính đặc thù của cậu và tính đặc thù của Tề Thế Đỉnh nên thật sự không đưa ra được đề nghị gì tốt hơn!

- Nhưng bất kể như thế nào, thuật luyện đan, nền tảng chủ yếu vẫn là khống chế hỏa lực và hỏa hầu. Nếu khống chế được hỏa hầu đến mức đỉnh điểm thì chỉ có cải thiện hỏa lực. nhưng hiện tại đẳng cấp hỏa lực của viện ta đã khống chế tinh tế nhất, tạm thời không có cách nào tăng lên nữa, cách duy nhất là cải thiện Tề Thế Đỉnh...

Nói tới đây, sắc mặt của mọi người đều hơi trầm xuống, bởi vì chuyện này đúng là không có cách nào giải quyết. Muốn cải thiện Tề Thế Đỉnh, giờ lại không thể lấy nắp đỉnh về, vậy muốn cải thiện nữa cũng tương đối khó.

- Chúng tôi đề nghị là, nếu có thể kết hợp với mấy vị Trưởng ban của ban Ngũ Kim, luyện lại một cái nắp Tề Thế Đỉnh, cố gắng làm một cái tốt hơn cái này... Nếu không thì lại mở lò luyện đan, bắt đầu tìm kiếm chút khác biệt, sau đó thử cải thiện...

- Đây là những cách duy nhất mà chúng tôi có thể nghĩ ra, nhưng cụ thể vẫn phải dựa vào cậu!

Sau khi dứt lời, mọi người đều dồn ánh mắt về phía Giang Nguyên.

Về mặt Giang Nguyên nghiêm túc, hơi nhú mày một cái, sau đó nói:

- Về chuyện luyện lại nắp đỉnh là một việc cực kỳ khó khăn. Lúc luyện chế nó tôi đã dùng hết sức, cố gắng cải thiện nắp đỉnh hết mức có thể rồi. Trên căn bản không thể nào tốt hơn được nữa...

- Còn chuyện mở lò lần nữa...

Giang Nguyên hít một hơi thật sâu, nhìn về phía mọi người, nói:

- Chuyện này, cũng tương đối không dễ, khả năng có thể tìm ra chút khác biệt trong đó sẽ không quá 30%. Hơn nữa mở lò, luyện chế lại đan dược thì phải tiêu tốn không ít vật liệu...

Nghe Giang Nguyên nói vậy, mọi người nhìn nhau một cái, sau đó cũng mang vẻ mặt ngưng trọng. Họ đều biết vật liệu luyện chế Đan dược siêu phẩm dự trữ không nhiều, một lò bị hỏng là sẽ bớt đi một phần.

Sau khi mọi người trầm mặc một lúc, Luyện đan sư Vu Phượng Minh nhìn mọi người rồi trầm giọng lên tiếng, nói:

- Mặc dù dự trữ không nhiều... Nhưng trước mắt vẫn đủ để tiêu hao... Cho dù như thế nào, còn thử là còn có hy vọng, nếu không thử thì vĩnh viễn sẽ không có hy vọng...

Nói tới đây, Luyện đan sư Vu Phượng Minh nhìn chằm chằm đám người ban mình, trầm giọng nói:

- Thời gian của chúng ta không còn nhiều lắm, nếu cứ tiếp tục lãng phí thời gian như thế này là hoàn toàn không cần thiết, cho nên tôi đề nghị ủng hộ Giang Nguyên tiếp tục mở lò luyện đan!

Luyện đan sư Vu Phượng Minh vừa nói ra những lời này, các vị Luyện đan sư khác đều trầm mặc một lát. Vật liệu của Đan dược siêu phẩm này vô cùng quý giá. Ai nấy đều là những Luyện đan sư trải qua mấy chục năm luyện đan nên càng hiểu được sự trân quý của nó.

Nhưng lúc này phải đưa ra lựa chọn thì họ cũng chỉ thoáng chần chờ một chút. Luyện đan sư Lý Minh Bưu hít một hơi thật sâu,

ngẩng đầu quả quyết nói:

- Được, nếu lão Vu đã coi trọng Giang Nguyên như vậy thì tôi ủng hộ đề nghị của lão Vu!

Thấy có hai người lên tiếng ủng hộ, những người còn lại nhìn nhau một cái rồi trong mắt cũng đều lộ tia dứt khoát, gật đầu nói:

- Được, chúng tôi đồng ý!

Giang Nguyên nhìn thấy mấy đồng chí già này ai nấy đều cắn răng gật đầu thì trong lòng cũng cuộn trào cơn sóng. Dĩ nhiên hẳn biết mấy đồng chí già này muốn thốt lên lời này khó khăn nhường nào. Những vật liệu kia đều được họ coi như bảo bối, mấy chục năm nay đều không có ai xin phép dùng đến mấy vật liệu này.

Nhưng giờ họ chỉ vì một chút hy vọng nhỏ nhoi, vì ủng hộ mình mà đã đứng lên. Đây thật sự là sự ủng hộ lớn nhất dành cho mình.

- Giang Nguyên... mấy lão già ban Luyện đan chúng ta đều ủng hộ cậu. Giờ cậu không cần phải cố kỵ gì nữa, dốc sức thử nghiệm đi...

Luyện đan sư Vu Phượng Minh nhìn Giang Nguyên. Trên gương mặt già nua của ông nở nụ cười trấn an. Ông đưa tay vỗ vai Giang Nguyên nói:

- Vì viện, nhất định phải dốc hết sức!

Giang Nguyên nhìn những ánh mắt tha thiết đang nhìn mình này liền chậm rãi gật đầu một cái, ngẩng đầu trầm giọng kêu:

- Cám ơn các vị tiền bối, tôi sẽ cố gắng hết sức!

Mấy vị Luyện đan sư nhìn Giang Nguyên sải bước đi ra ngoài cửa cũng nhẹ nhàng thở ra một hơi, nhìn nhau một cái rồi đều nhìn về phía Luyện đan sư Vu Phượng Minh ở chính giữa, cười khổ nói:

- Lão Vu, chúng ta cũng không sá gì nữa rồi!

- Không sá thì không sá... Mấy chục năm nay chúng ta đều không dám đụng đến, trong lòng ai mà không thấy tự hổ thẹn chứ? Mắt thấy tình hình trong viện càng ngày càng tệ, giờ vất vả lắm mới có

hy vọng, vậy tại sao lại không ủng hộ cậu ấy?

Sắc mặt Luyện đan sư Vu Phượng Minh rất kiên nghị, nhìn mọi người, chậm rãi nói:

- Chẳng lẽ mọi người không nghĩ như vậy?

- Ha ha... Lão Vu nói đúng, cũng đến lúc này rồi có gì phải lo lắng, lúc có hy vọng không làm, chẳng lẽ còn đợi đến cuối cùng mới liều mạng sao?

Lý Minh Bưu cười ha hả hai tiếng nói:

- Mọi người cứ chờ mà xem. Tôi cảm thấy cậu nhóc này không tệ, thật đấy!

- Độc, vậy mọi người chờ xem đi. Tôi cũng cảm thấy không tệ...

Mấy vị Luyện đan sư nhìn nhau một cái, sau đó cũng ngửa đầu cười ha hả. Trước nay ban Luyện đan ở trong viện phải kiêng kỵ gì chứ? Giờ Giang Nguyên cũng là người của ban Luyện đan. Hơn nữa chắc chắn sau này sẽ là Trưởng ban của ban Luyện đan, mọi người không ủng hộ hắn thì ủng hộ ai?

Đào Cường nhìn thấy Giang Nguyên ngẩng đầu sải bước đi vào phòng luyện đan thì mắt sáng lên. Vốn anh ta tưởng mấy ngày này Giang Nguyên sẽ không tới nhưng không ngờ hôm nay Giang Nguyên y sĩ lại tới. Hơn nữa trên mặt hắn không hề có chút căng thẳng mà chỉ có sự tự tin giống như trước đây.

Anh ta lập tức bước nhanh tới đón, kiềm chế hưng phấn trong lòng, nói:

- Giang Nguyên y sĩ, chúng ta hôm nay?

- Xin cho tôi một phần vật liệu Thanh Vân Đan, chuẩn bị luyện đan...

Giang Nguyên hơi mỉm cười nói.

- Thanh Vân Đan? Được... Tôi lập tức đi xin ngay đây!

Đào Cường chấn động tinh thần, sau đó xoay người đi nhanh đến trước máy vi tính, đồng thời nhìn về phía học đồ bên cạnh, nói:

- Mau, đi rửa lò luyện đan...

Rất nhanh Đào Cường đã gửi xong xin phép, sau đó quay đầu nhìn về phía Giang Nguyên, nói: "

- Giang Nguyên y sĩ, vậy giờ tôi thông báo với sư phụ Vu Phượng Minh, mời sư phụ tới nhé?

Đào Cường vừa nói xong, ngoài cửa đã có một giọng nói già nua truyền đến:

- Không cần, tự tới rồi... Chuẩn bị sẵn sàng để bắt đầu đi

Chương 868: Ban Luyện đan dũng mãnh

Ngọn lửa màu xanh tím nhẹ nhàng nhảu nhót. Ngọn lửa không nặng không nhẹ liếm dưới đáy Tề Thế Đỉnh, khiến bên trong Tề Thế Đỉnh phát ra những tiếng “xì xì”.

Tiếng “xì xì” khe khẽ này khiến người ta cảm thấy mơ màng buồn ngủ, có điều hai người trong phòng luyện đan lúc này đều tập trung tinh thần, không hề gật gù chút nào.

Mũi Giang Nguyên nhẹ nhàng hít hít, ngửi mùi thơm nhàn nhạt từ trong đỉnh truyền ra, trong mắt vẫn là tia lãnh đạm. Luyện đan sư Vu Phượng Minh bên cạnh nhìn về phía Giang Nguyên, một tay đưa ra dè nút điều khiển ngọn lửa trong tay, chuẩn bị điều khiển hỏa lực bất kỳ lúc nào.

Nhưng Giang Nguyên vẫn không có bất kỳ phản ứng gì, vẫn đứng đó, nhìn ngọn lửa liếm dưới đáy đỉnh, không hề có ý định điều khiển hỏa lực. Luyện đan sư Vu Phượng Minh bên cạnh không ngừng chun mũi. Ông đã cùng Giang Nguyên luyện chế hai lò Thanh Vân Đan nên cũng tương đối quen với quá trình luyện chế Thanh Vân Đan.

Đặc biệt là khi bước vào giai đoạn mấu chốt cuối cùng, phản ứng

của được vật và lò đan được ông ghi nhớ rất kỹ.

Giờ phút này ông lại một lần nữa nghĩ thấy hơi thở suy bại của loại thuốc kia, trong mắt không khỏi lộ ra tia kinh ngạc. Ông thấy Giang Nguyên không hề có hành động gì thì trong lòng càng sốt ruột hơn. Rõ ràng Giang Nguyên lại một lần nữa gặp vấn đề nhưng sao Giang Nguyên vẫn đứng yên bất động, không hề có hành động gì?

Đang lúc Luyện đan sư Vu Phượng Minh vô cùng sốt ruột thì bên tai đã truyền đến giọng nói của Giang Nguyên:

- Tắt lửa, rửa sạch lò luyện đan!

Luyện đan sư Vu Phượng Minh nghe Giang Nguyên đưa ra chỉ thị này muốn nói lại thôi, sau đó thở dài, nhún vai rồi tắt lửa.

- Tại sao?

Luyện đan sư Vu Phượng Minh nhìn thấy hơi thở lãnh đạm trên người Giang Nguyên dần tiêu đi thì hít một hơi thật sâu rồi bật ra câu hỏi này. Ông liền thấy Giang Nguyên khẽ gật đầu một cái nói:

- Vô ích... Dù khống chế hỏa hầu đến mức cao nhất nhưng vẫn không cách nào khống chế điều khiển thay đổi thông qua hỏa lực.

Giang Nguyên vừa nói vậy sắc mặt Luyện đan sư Vu Phượng Minh cũng biến đổi. Ông nghe thấy sự tự tin trong câu nói của Giang Nguyên thì không hiểu không cách nào thay đổi mà Giang Nguyên nói là có ý gì.

Sau khi hít một hơi thật sâu Luyện đan sư Vu Phượng Minh nhìn chàng thanh niên tuy hiện tại nói là không có cách gì nhưng vẫn không hề lộ vẻ chán nản, mỉm cười nói:

- Không sao... Nghỉ ngơi một chút, chúng ta chờ lát nữa lại thử thêm lần nữa!

- Được.

Giang Nguyên nhìn vẻ mặt khích lệ của ông cụ thì cười một tiếng, sau đó đi về phía chiếc ghế nghỉ ngơi bên cạnh nằm xuống.

Giang Nguyên nhắm mắt lại cẩn thận hồi tưởng tỉ mỉ tình hình được vật biến hóa trong mười mấy giây mấu chốt kia, sau khi phân tích và hồi tưởng vài lần thì sự khổ sở trong lòng Giang Nguyên càng nhiều hơn.

Sau mấy phần phân tích và suy diễn, hắn phát hiện hình như ban nãy lúc luyện đan mình đã không áp dụng bất kỳ phương án cải thiện nào. Thực sự là không có cách nào để cải thiện. Sự thật: ít nhất nếu không có bất kỳ thay đổi nào vào thời khắc mấu chốt thì cho dù có luyện đan bao nhiêu lần cũng không thể nào thành công.

Sau khi xác định sự thật này, Giang Nguyên từ từ mở mắt ra ngồi dậy.

- Sao? Bắt đầu lần thứ hai à?

Luyện đan sư Vu Phượng Minh đang ở bên nhắm mắt dưỡng thần cảm giác được Giang Nguyên ngồi dậy thì cũng mở mắt ra, nhìn về phía Giang Nguyên, nói.

Giang Nguyên thoáng trầm ngâm một chút, sau đó nhìn về phía Luyện đan sư Vu Phượng Minh hỏi:

- Lão Vu, những Đan dược siêu phẩm khác có loại nào là chúng ta có nhiều vật liệu dự trữ nhất?

- A?

Luyện đan sư Vu Phượng Minh nghe Giang Nguyên nói vậy thì hơi sửng sốt một chút, không biết tại sao Giang Nguyên lại đột nhiên hỏi tới cái này, nhưng ông vẫn lập tức đáp:

- Hiện tại nguyên liệu Không Thanh Đan là nhiều nhất.

- Được...

Vậy chúng ta thử một lò Không Thanh Đan đi...

Luyện đan sư Vu Phượng Minh cảm thấy khó hiểu vì Giang Nguyên đột nhiên đổi sang luyện chế Không Thanh Đan. Mặc dù đã xin Ban Dược liệu được rồi nhưng ông vẫn cau mày nghi ngờ nhắc nhở Giang Nguyên:

- Giang Nguyên, cậu đã quen với Thanh Vân Đan, sao đột nhiên lại muốn thử nghiệm Không Thanh Đan, điều này hoàn toàn không cần thiết.

Giang Nguyên hơi cười khổ một tiếng nói:

- Thanh Vân Đan không thể luyện được thì đành thử Không Thanh Đan chứ sao? Nếu vẫn không được thì...

- Không cách nào luyện chế sao?

Luyện đan sư Vu Phượng Minh hơi chần chờ một chút liền hiểu ra ý định của Giang Nguyên. Cũng có thể nói là Giang Nguyên đã khẳng định không cách nào khác đối với hỏa lực và hỏa hầu rồi. Thử nghiệm Không Thanh Đan tức là muốn xem thử Không Thanh Đan có gặp phải vấn đề này hay không, hay chỉ có Thanh Vân Đan là xảy ra chuyện này.

- Nhưng, Không Thanh Đan trước kia cậu chưa từng tiếp xúc...

- Không sao... Thanh Vân Đan tôi cũng mới vừa tiếp xúc thôi...

Lại là mấy giờ trôi qua, hai người nhìn lò luyện đan trước mắt, đồng loạt thở dài...

- Hay thử thêm lò nữa?

Luyện đan sư Vu Phượng Minh hơi chần chờ một chút, trầm giọng nói.

Giang Nguyên nhẹ nhàng lắc đầu một cái, cười khổ thở dài, nói:

- Không cần, vô dụng thôi...

Nghe Giang Nguyên nói vậy, lại thấy nụ cười khổ bất lực trên mặt Giang Nguyên, sắc mặt Luyện đan sư Vu Phượng Minh cũng lập tức trở nên khó coi.

...

- Giang Nguyên không có năng lực mà tùy tiện luyện chế Đan được siêu phẩm, đây đúng là vô cùng cuồng vọng, tự kiêu tự đại...

- Hơn nữa trong tình hình đã bị hỏng ba lò Thanh Vân Đan, lãng phí vô số linh dược, đã thế còn không hối cải, lại tùy tiện chuyển sang luyện Không Thanh Đan chưa từng tiếp xúc, lãng phí thêm một lò nguyên liệu Không Thanh Đan, như vậy đúng là làm bậy mà. Bản thân những linh dược loại này của Viện đều đang trong tình trạng không đủ, vậy mà còn tùy tiện như vậy... quả là tội không thể tha thứ!

Chu Thế Dương mặt đầy chính nghĩa, lòng đầy căm phẫn, đứng ở đó tức giận tố cáo nói:

- Tôi yêu cầu tiến hành truy cứu trách nhiệm nghiêm khắc với Giang Nguyên... Đồng thời tiến hành đánh giá lại tư cách chủ Tề Thế Đỉnh của Giang Nguyên!

Chu Thế Dương vừa nói vậy, sắc mặt không ít hành viên Hội đồng viện đều có chút kỳ quái. Tuy lời Chu Thế Dương nói có lý, nhưng mọi người đều biết Giang Nguyên có tài. Trong một thời gian ngắn như vậy đã ra tay luyện chế Đan dược siêu phẩm đúng là hơi lỗ mãng, nhưng như vậy cũng chẳng sai. Dẫu sao những Luyện đan sư đủ tư cách bình thường lúc bắt đầu học luyện chế Đan dược thượng phẩm, hỏng bốn năm lần trên căn bản vẫn khó luyện được. Có vài Luyện đan sư phải thử bảy tám lần mà vẫn chưa thể thành công.

Tuy mọi người tiếc những linh dược kia nhưng vẫn cảm thấy Chu Thế Dương đúng là cứ muốn ép mãi Giang Nguyên không buông.

- Thiên y sư Chu Thế Dương, Đan dược siêu phẩm này dễ dàng luyện chế thế sao? Giang Nguyên vừa mới tiếp xúc Đan dược siêu phẩm, hơn nữa Tề Thế Đỉnh không phải cái đỉnh nguyên vẹn, vừa mới bắt đầu luyện chế, không thành công cũng là bình thường... Anh cũng hơi quá đáng rồi đấy?

La lão y sư La Thiên Minh nghe Chu Thế Dương khiêu khích lập tức nhảy ra, lên tiếng phản bác.

Trong lòng Chu Thế Dương cũng không cam lòng. Vốn lạo định chờ Giang Nguyên luyện thêm vài lò đan dược nữa mới đi gây khó dễ. Ai ngờ sau khi Giang Nguyên luyện chế bốn lò thì hai ngày nay không hề làm gì nữa, giống như đã dọn sạch hàng vậy nên lúc này

lão mới nhân cơ hội đánh Giang Nguyên một đòn.

Dù sao muốn hủy bỏ tư cách chủ Tề Thế Đỉnh mặc dù không thể, nhưng để Hội đồng viện truy cứu trách nhiệm Giang Nguyên thì vẫn có hy vọng. Một thanh niên tâm cao khí ngạo như vậy, nếu bị đả kích hai lần, nói không chừng sẽ nhắm mắt buông xuôi mọi chuyện.

Dầu gì, ít nhất cũng đã để lại chút khúc mắc trong lòng mọi người. Sau này nếu Giang Nguyên lại xảy ra sai sót gì, nhiều chuyện chồng lên nhau, đến lúc đó yêu cầu Hội đồng viện một lần nữa đánh giá tư cách chủ đỉnh của Giang Nguyên là chuyện hoàn toàn có thể. Chu Thế Dương nghe La Thiên Minh nói vậy liền cười lạnh một tiếng, nói:

- Tuy mọi người đều hy vọng cậu ta có thể luyện ra Đan dược siêu phẩm, nhưng Giang Nguyên mới trở thành Luyện đan sư cao cấp được mấy ngày đã tùy tiện luyện Đan dược siêu phẩm. Chỉ luyện Thanh Vân Đan thì thôi đi. Sau khi luyện chế thất bại còn tập luyện Không Thanh Đan, thế này chẳng phải đang thử vận may sao? Anh có từng thấy ai luyện đan kiểu đó chưa?

Nghe vậy, mọi người thầm gật đầu, quả thật... không hề có cách luyện đan như thế này. Thông thường sau khi người ta luyện thành thực một loại đan dược thì sẽ kiên trì luyện chế cho đến khi thành công. Cho dù không thành công cũng không thể chỉ mới tiếp xúc vài ngày đã đổi sang một loại đan dược khác chưa từng tiếp xúc bao giờ.

Kể ra, làm thế này thật sự có cảm giác như đang thử vận may vậy.

Chu Thế Dương nói vậy, La Thiên Minh hơi cứng lưỡi. Hành động này của Giang Nguyên đúng là không thích hợp cho lắm.

Trương đồng mấy La lão y sư La Thiên Minh có vẻ không phản ứng lại được thì đắc ý cười lạnh một tiếng, sau đó xì giọng nói:

- Đúng chứ? Y sư nhất phẩm La Thiên Minh? Mặc dù Giang Nguyên là đệ tử của anh, nhưng anh cũng không thể cứ bao che như vậy được...

- Anh...

La lão y sư La Thiên Minh bị Chu Thế Dương châm chọc như vậy thì khuôn mặt già liền đỏ lên, đang định nói thì lúc này bên cạnh có người lên tiếng, nói:

- Về chuyện Phó trưởng ban Giang Nguyên luyện chế Thanh Vân Đan và Không Thanh Đan, đó là do ban Luyện đan chúng tôi toàn lực ủng hộ. Tôi cho rằng tình hình luyện chế đan dược của Phó trưởng ban Giang Nguyên không có gì là không ổn cả!

Mọi người nghe thấy lời này, ngoại trừ một vị Y sư nhất phẩm là Luyện đan sư cao cấp ra tất cả mọi người đều sửng sốt, sau đó đều đồng loạt nhìn về phía người lên tiếng.

- Lý Minh Bưu?

Chu Thế Dương nhìn thấy người này thì sắc mặt liền là biến đổi, lạnh giọng nói:

- Giang Nguyên tự luyện đan, chuyện này liên quan gì đến ban Luyện đan của các anh?

- Trước khi Giang Nguyên y sĩ luyện đan đã đến bàn bạc với mấy Luyện đan sư cao cấp của Ban luyện đan chúng tôi. Cậu ấy thân là Phó trưởng ban của ban Luyện đan chúng tôi, hơn nữa lại là chủ Tề Thế Đỉnh, chúng tôi tin vào quyền uy và năng lực của cậu ấy ở phương diện luyện đan, cho nên chúng tôi hết sức ủng hộ tất cả những lựa chọn luyện đan hiện nay của Phó trưởng ban Giang Nguyên, bao gồm cả việc cậu ấy lựa chọn bất kỳ toa thuốc và linh dược gì để luyện đan!

Lý Minh Bưu đối mặt với ánh mắt âm lạnh của Chu Thế Dương sắc mặt không thay đổi, tiếp tục nói.

Luyện đan sư cao cấp Lưu Thiên Phúc cũng là Y sư nhất phẩm ngồi bên lúc này cũng lãnh đạm lên tiếng:

- Chuyện của ban Luyện đan chúng tôi sẽ do ban Luyện đan chúng tôi quyết định!

Lưu Thiên Phúc vừa nói ra câu này, sắc mặt Chu Thế Dương lập tức

xanh mét. Từ trước đến nay ban Luyện đan có vị trí rất đặc biệt trong viện. Trừ Từ Khải Liều và Lưu Mộc Dương, trên căn bản chẳng cần phải nể mặt ai nên lúc này dĩ nhiên cũng không nể mặt lão.

- Nhưng Giang Nguyên từ lúc nào đã trở thành Phó trưởng ban của ban Luyện đan các anh?

Chu Thế Dương sắc mặt xanh mét một lúc rồi mới tức giận nói.

Chương 869: Âm mưu của Huyết tộc

- Bất kỳ một thành viên nào của Thiên Y viện, một khi trở thành Luyện đan sư cao cấp thì tự động sẽ trở thành Phó trưởng ban của ban Luyện đan chúng tôi...

Luyện đan sư cao cấp Lý Minh Bưu lãnh đạm nói. Ông nhìn về phía gương mặt đầy tức giận của Chu Thế Dương, nói:

- Đây chính là thông lệ của Thiên Y viện cũng như ban Luyện đan chúng tôi... Chẳng lẽ Thiên y sư Chu Thế Dương đã quên rồi sao?

- A...

Lý Minh Bưu vừa nói ra câu này, sắc mặt Chu Thế Dương cứng đờ. Trong trí nhớ của lão hình như cũng có thông lệ này. Có điều mười mấy năm qua không có ai tấn cấp Luyện đan sư cao cấp cho nên lão đã quên mất.

Lúc này nhiều thành viên của Hội đồng viện bên cạnh vẻ mặt đều bưng bình. Đúng rồi... trong viện đúng là có thông lệ như vậy, có điều mọi người không nhớ ra mà thôi. Hơn nữa lúc Giang Nguyên tấn cấp Luyện đan sư cao cấp, dấu sao Giang Nguyên tuổi cũng còn nhỏ, cho nên ban Luyện đan không ai lên tiếng thì cũng chẳng ai nhắc tới.

Giờ vừa nhắc, dĩ nhiên mọi người đều nhớ ra...

Có mấy vị Luyện đan sư cao cấp của ban Luyện đan ủng hộ Giang Nguyên thì chẳng ai còn có thể dùng chuyện này chỉ trích Giang

Nguyên được nữa. Chuyện luyện đan, không ai có quyền uy bằng mấy vị Luyện đan sư cao cấp của ban Luyện đan. Có được sự thừa nhận của các vị Luyện đan sư cao cấp này, cho dù là Chu Thế Dương cũng chẳng làm gì được.

Chu Thế Dương cắn răng, không cam lòng lạnh lùng nói:

- Được... Coi như đây là chuyện trong ban Luyện đan các anh, những Giang Nguyên tùy tiện lãng phí nguyên liệu linh dược như vậy cũng tuyệt đối không được. Linh dược siêu phẩm vốn lượng hàng tồn không nhiều, giờ lãng phí như vậy, chẳng lẽ các anh muốn đoạn tuyệt gốc rễ Thiên Y viện ta sao?

- Giang Nguyên thân là chủ Tề Thế Đình, càng là gốc rễ của viện ta. Nếu như cậu ấy không thể luyện chế được đan dược thì những linh dược siêu phẩm ấy cứ cất đấy thì được lợi ích gì?

Nếu ban Luyện đan đã quyết định toàn lực ủng hộ Giang Nguyên, Lý Minh Bưu dĩ nhiên không hề kiêng kỵ gì Chu Thế Dương, lãnh đạm nói.

Chu Thế Dương không ngờ Lý Minh Bưu này lại ủng hộ Giang Nguyên như vậy, thậm chí còn đối kháng ngay trước mặt mình nên sắc mặt lão vô cùng khó coi. Lão lạnh giọng nói:

- Nhưng tình hình của Giang Nguyên tôi vẫn cảm thấy cậu ta không thích hợp luyện chế Đan dược siêu phẩm. Rõ ràng làm như vậy là đang lãng phí linh dược tích trữ của viện ta. Nếu cứ tùy tiện phung phí như vậy thì chỉ e sau này sẽ chẳng còn được đâu để luyện!

Nói tới đây, Chu Thế Dương trợn mắt nhìn Lý Minh Bưu, hừ một tiếng nói:

- Nếu dẫn đến tình huống như vậy, ban Luyện đan các anh phải gánh hoàn toàn trách nhiệm!

- Chuyện đó là dĩ nhiên...

Chân mày của Lưu Thiên Phúc bên cạnh lúc này cũng nhẹ nhàng nhướn lên, trầm giọng lên tiếng nói:

- Giang Nguyên là chủ Tề Thế Đỉnh, hơn phân nửa vận mệnh của viện ta đều nằm trong tay cậu ấy. Giờ nếu đã không thể nào lấy lại được nắp đỉnh vậy thì chỉ có thể đánh cược một phen, và cũng chỉ có thể đặt toàn bộ hy vọng vào cậu ấy. Ban Luyện đan chúng tôi cho rằng Giang Nguyên có đầy đủ tư cách gánh vác trách nhiệm này...

- Tình hình trước mắt của viện mọi người đều biết là không lạc quan lắm. Cho dù cuối cùng không thành công thì ít nhất chúng ta cũng đã từng thử...

Khuôn mặt Lưu Thiên Phúc vô cùng kiên nghị. Từ sau khi nghe Luyện đan sư Vu Phượng Minh tán dương Giang Nguyên, rồi đó lại cùng nói chuyện với Giang Nguyên mọi người đã âm thầm quan sát Giang Nguyên, trên dưới ban Luyện đan đã thống nhất ý kiến như vậy. Lúc này, Chu Thế Dương làm khó ban Luyện đan, dĩ nhiên Lưu Thiên Phúc sẽ không để mặc cho một mình Lý Minh Bưu chống đỡ. Dù đối phương có là Thiên y sư thì ban Luyện đan cũng chẳng cần phải nhìn sắc mặt đối phương. Áp lực cũng không nặng nề lắm.

Chu Thế Dương thấy Lưu Thiên Phúc cũng bước ra đối chọi mình, sắc mặt lão càng thêm khó coi, hai lỗ mũi thở hỗn hển hai cái, lạnh giọng nói:

- Nếu Giang Nguyên không được, vậy thì chúng ta đối chủ đỉnh là được. Chẳng lẽ vận mệnh Thiên Y viện chúng ta cứ phải giao cho một thằng nhãi miệng còn hôi sữa như vậy sao?

Chu Thế Dương vừa nói vậy, ánh mắt mọi người lại giật giật, liếc nhìn Chu Thế Dương với sắc mặt cổ quái.

Lý Minh Bưu dĩ nhiên biết dự định của Chu Thế Dương.

Ông lập tức hừ giọng nói:

- Nếu như có người muốn cái vị trí chủ Tề Thế Đỉnh của Giang Nguyên thì cũng được thôi.. Chỉ cần người đó có tỷ lệ luyện thành công Đan dược thượng phẩm như Giang Nguyên, vậy thì ban Luyện đan chúng tôi sẽ không phản đối chuyện này nữa!

Lý Minh Bưu nói vậy, sắc mặt Chu Thế Dương đỏ lên. Ý tứ trong câu này rõ ràng đang đánh thẳng vào mặt lão. Nhưng lão lại chẳng thể nào phản bác được. Tuy trước khi Tề Thế Đỉnh có chủ thì năng lực của lão là có tư cách tiếp nhận vị trí chủ Tề Thế Đỉnh kia nhất, nhưng bây giờ thì lão thật sự không thể nói được gì. Tỷ lệ luyện thành công Đan được thượng phẩm của Giang Nguyên trên 90%, có ai có thể so sánh được chứ.

Từ Khải Liểu thấy Chu Thế Dương không lên tiếng nữa thì dường như không hề bất ngờ trước kết quả này, bà bình tĩnh nhìn mọi người, nói:

- Được rồi... Nếu ban Luyện đan đã xác nhận hành động luyện đan của Giang Nguyên không có vấn đề gì vậy thì chuyện này không cần bàn tiếp nữa. Mọi người có ý kiến gì khác không?

Mọi người nhìn Chu Thế Dương sắc mặt tái xanh một cái, sau đó chậm rãi lắc đầu...

- Được rồi, nếu không còn ý kiến gì khác, vậy thì tan học thôi...

Từ Khải Liểu vừa tuyên bố xong, mọi người lần lượt đứng dậy rời đi, chỉ còn lại Chu Thế Dương mặt mày xanh mét ngồi đó nhìn theo bóng lưng biến mất của mọi người, cắn răng nghiến lợi lạnh giọng nói:

- Được... Các người cứ chờ đó, hừ...

Tin tức trong cuộc họp Hội đồng viện, ban Luyện đan toàn lực ủng hộ Giang Nguyên, trực tiếp đối kháng với Thiên y sư Chu Thế Dương nhanh chóng truyền ra theo các kênh riêng, lúc này mọi người mới biết được tin Giang Nguyên luyện chế Đan được siêu phẩm thất bại.

Trong viện lúc này bắt đầu có rất nhiều lời bàn luận, có một vài người thì ghen tỵ với Giang Nguyên, cho rằng Giang Nguyên đúng là đang lãng phí linh dược của viện. Còn hầu hết mọi người vẫn cho rằng, Giang Nguyên luyện đan như vậy là bình thường. Dù sao những Luyện đan sư cao cấp của ban Luyện đan cũng đã ủng hộ Giang Nguyên, điều đó nói rõ mọi vấn đề. Hơn nữa mọi người đều biết Thiên y sư Chu Thế Dương đã từng bị Giang Nguyên đánh.

Cho nên rất có khả năng lần này lão đang dùng việc công để báo thù riêng.

Có điều, cho dù bàn luận thế nào thì áp lực Giang Nguyên đang chịu cũng tương đối lớn, ít nhất bọn La lão y sư La Thiên Minh đều nghĩ vậy.

- Giang Nguyên... Cậu đừng suy nghĩ quá nhiều, có ban Luyện đan chúng ta toàn lực ủng hộ cậu. Hơn nữa bên phía Viện trưởng cũng đều đứng về phía cậu. Cậu không cần lo lắng, an tâm nghĩ cách giải quyết chuyện luyện đan là được.

Lý Minh Bưu đích thân đến tận cửa trấn an Giang Nguyên.

Giang Nguyên khẽ cười một tiếng. Hắn không hề bất ngờ trước hành động của Chu Thế Dương. Có điều ban Luyện đan ủng hộ và bảo vệ hắn như vậy khiến hắn rất cảm động.

- Yên tâm... Trưởng ban Lý, tôi sẽ cố gắng hết sức!

- Vậy thì tốt. Cậu cũng không cần áp lực quá, chuyện này cứ từ từ. Nếu muốn luyện loại đan nào cứ luyện, không cần kiêng kỵ gì cả!

Lý Minh Bưu nhìn vẻ mặt đầy bình tĩnh của Lý Minh Bưu cũng cảm thấy an tâm, sau đó liền quay trở về ban Luyện đan.

Hai ngày tiếp theo, Giang Nguyên không đến Phòng luyện đan để luyện đan mà phần lớn thời gian đều dẫn Tiểu Bảo và hai cô gái xinh đẹp đi lang thang khắp nơi trong viện, thỉnh thoảng còn đi dạo loanh quanh Kim Lăng gì đó. Điều này khiến không ít người đều phải liếc mắt nhìn và bội phục tâm tính của Giang Nguyên.

Đồng chí Thiên y sư Chu Thế Dương nhìn cuộc sống nhàn nhã của Giang Nguyên thì hận ngứa răng nhưng lại không thể làm gì, chỉ có thể hung hăng nói:

- Thằng nhóc, tao muốn xem thử mày có thể đắc ý được bao lâu!

Là Thiên y sư, năng lượng của đồng chí Chu Thế Dương vẫn khá lớn, hơn nữa năng lượng tinh thần cũng tương đối mạnh mẽ. Dưới lời nguyên rủa của lão, cuối cùng cũng có một tin tức từ nước ngoài truyền tới.

- Cái gì? Huyết tộc bằng lòng trả lại nắp Tề Thế Đỉnh?

Lúc tin này truyền đến, tầng quản lý cấp cao của Thiên Y viện còn chưa kịp có phản ứng thì nó đã được lan truyền khắp Thiên Y viện rồi.

- Có chuyện gì vậy? Sao tin tức này lại được truyền ra ngoài?

Thiên y sư Từ Khải Liểu rất hiếm khi nổi trận lôi đình. Bà ngồi trong phòng làm việc, sắc mặt rét lạnh nhìn Lưu Mộc Dương phía đối diện, nói.

Lưu Mộc Dương cười khổ một tiếng, lắc đầu nói:

- Số người biết tin này không nhiều, chỉ có thành viên Hội đồng viện cùng với vài y sư nhị phẩm... Nhưng giờ tin này lại được truyền ra, chỉ sợ là...

Từ Khải Liểu nhìn vẻ cười khổ của Lưu Mộc Dương thì hít một hơi thật sâu, rốt cuộc cũng hơi dịu bớt cơn tức giận trong lòng. Dĩ nhiên bà cũng biết, người dám tùy tiện truyền tin này ra ngoài trừ Lưu Mộc Dương e là không còn ai khác.

Bà chỉ đành thở dài, nói:

- Huyết tộc muốn dùng Giang Nguyên để đổi nắp Tề Thế Đỉnh... Chuyện như vậy, sao chúng ta có thể đồng ý được?

Lưu Mộc Dương cười khổ một tiếng, nói:

- Đúng, dĩ nhiên chúng ta không thể nào đồng ý. Nhưng hiện tại hẳn đã cố ý truyền tin này ra, hơn nữa còn giật dây không ít người đổ thêm dầu vào lửa. Lần này phiền phức không nhỏ đâu...

- Bây giờ mọi người đều biết, trước mắt không thể luyện chế được Đan dược siêu phẩm, nguyên nhân chủ yếu là do nắp Tề Thế Đỉnh bị thiếu... Chỉ cần đổi được nắp Tề Thế Đỉnh về, như vậy Đan dược siêu phẩm sẽ nhanh chóng luyện chế được... Với cái danh như vậy, chỉ e là không ít người sẽ bị hấp dẫn thúc đẩy và ảnh hưởng...

Sắc mặt Từ Khải Liểu khó coi gật đầu một cái, nói:

- Bất kể như thế nào, trước hết Ban giám sát của anh cũng phải áp chế toàn bộ tin tức này lại, còn chuyện xử lý, chúng ta sẽ từ từ tiến hành...

- Được, chuyện này tất nhiên tôi sẽ xử lý thỏa đáng, nhưng không thể nào áp chế hoàn toàn đâu, dù sao thì miệng người cũng đáng sợ lắm...

Lưu Mộc Dương nhắc nhở.

- Dùng một mình Giang Nguyên đổi lấy Trấn Viện chi bảo của Thiên Y viện ta, đồng thời xóa bỏ được nguy hiểm trăm năm, xây dựng lại vinh quang cho Thiên Y viện ta, tôi cảm thấy chuyện này cũng được. Không phải Giang Nguyên tự nhận là vì lợi ích của viện nhất mà? Vào giây phút này, hẳn dĩ nhiên phải đứng ra rồi...

Một y sư trung niên đứng đó lớn tiếng nói:

- Hy sinh một mình, trên dưới viện ta chắc chắn sẽ khắc ghi tên hắn...

Một vị y sư trẻ lúc này tức giận nói:

Không được... Đường đường Thiên Y viện ta sao có thể khuất phục tà ma ngoại đạo này, nếu Thiên Y viện phải dùng tánh mạng của thành viên viện mình để trao đổi nấp Tề Thế Đỉnh với tà ma ngoại đạo nước ngoài, vậy thì Thiên Y viện còn mặt mũi nào tồn tại ở thế gian?

Các thành viên cấp bậc y sư của Thiên Y viện chia làm hai phái bắt đầu lén lút bàn luận và tranh luận chuyện này, tạo lên một cơn sóng lớn...

Chương 870: Quyết định của Thiên Y viện

...

- Lại đây... Tiểu Bảo, ba mua cho con cây kẹo mút này...

Giang Nguyên cưng chiều đưa cho Tiểu Bảo một cây kẹo mút lớn, vui vẻ ôm lấy Tiểu Bảo đang mặt mày hớn hở, hôn mạnh một cái.

Tuyên Tử Nguyệt và Phan Hiểu Hiểu ở bên cạnh thấy hai cha con gần gũi liền nở nụ cười. Sau khi Giang Nguyên ôm Tiểu Bảo một hồi mới buông Tiểu Bảo xuống giao cho Phan Hiểu Hiểu, cười nói:

- Tiểu Bảo ngoan, đi tắm với dì Hiểu Hiểu nhé...

Tuyên Tử Nguyệt thấy Phan Hiểu Hiểu ôm Tiểu Bảo đi tắm thì nụ cười trên mặt mới dần thu lại, sau đó nhìn Giang Nguyên, lo lắng nói:

- Giang Nguyên... Hiện ở bên ngoài đang bàn nhau chuyện Huyết tộc!

Giang Nguyên khẽ mỉm cười một cái, đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve gò má Tuyên Tử Nguyệt, lãnh đạm nói:

- Không cần lo lắng, để mặc họ nói, chuyện này không liên quan gì đến chúng ta...

- Nhưng...

Tuyên Tử Nguyệt thấy Giang Nguyên thờ ơ như vậy thì cũng thoáng yên tâm một chút. Cô cảm nhận hơi nóng nhẹ từ đầu ngón tay trên lên gò má, khiến sắc mặt cô hơi đỏ lên ngại ngùng. Tuy cô ở bên cạnh Giang Nguyên đã lâu, hơn nữa cũng thỉnh thoảng có những cử chỉ thân mật nhưng vẫn chưa đi đến bước cuối cùng. Động tác thể này của Giang Nguyên vẫn khiến cô hơi căng thẳng, theo bản năng muốn đưa tay đẩy tay Giang Nguyên ra.

Nhưng cô nhìn thấy xung quanh không có ai nên chần chừ một lúc

rồi để mặc cho ngón tay của Giang Nguyên di động trên gò má, mặt hơi đỏ lên chậm rãi nói:

- Nhưng nhiều người bàn luận như vậy, hơn nữa còn có cả vị Thiên y sư Chu Thế Dương kia...

Ngón tay cảm nhận được sự mím màng truyền đến từ đầu ngón tay, nhìn gương mặt ửng hồng xinh đẹp cùng với tia lo lắng giữa hàng mi, trong lòng Giang Nguyên lập tức cảm thấy vui vẻ, không kìm được khẽ nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp kia, nhìn cặp mắt như thu thủy kia, chậm rãi nói:

- Sau này không cần phải lo lắng những chuyện này. Trong Thiên Y viện, thậm chí là cả Trung Quốc này giờ không ai có thể làm gì được chúng ta, đã hiểu chưa?

- Ừm... em biết rồi...

Tuyên Tử Nguyệt nhìn cặp mắt ấm áp lộ ra tia tự tin và cương chiều kia, hai gò má liền đỏ ửng trong lòng tràn đầy vui vẻ. Giang Nguyên như vậy mãi mãi là Giang Nguyên khiến người ta động lòng nhất.

Mặc dù có Ban giám sát áp chế nhưng dưới sự đổ dầu vào lửa của không ít người, làn sóng bàn luận trong viện càng ngày càng lớn. Và nguy cơ Thiên Y viện gặp phải thậm chí cũng bắt đầu được lan truyền rộng rãi giữa các y sư bình thường. Đối mặt với tình huống này, không ít y sư bắt đầu thay đổi suy nghĩ.

Cho tới giờ họ vẫn không biết Thiên Y viện đang phải đối mặt với nguy cơ nghiêm trọng như vậy. Đối với Thiên Y viện mà nói, chỉ cần có Tề Thế Đỉnh hoàn chỉnh, như vậy thì chủ Tề Thế Đỉnh có thể chọn lại. Chủ Tề Thế Đỉnh được chọn cho dù không có thiên phú xuất chúng được như Giang Nguyên nhưng một Luyện đan sư cao cấp chỉ cần có Tề Thế Đỉnh, nỗ lực rèn luyện thêm hai ba năm luôn có thể luyện ra được Đan dược siêu phẩm.

Suy nghĩ đó họ cảm thấy cũng không tệ. Ít nhất tính ra vì Thiên Y viện, một người hy sinh một chút cũng không phải không thể.

Dĩ nhiên, suy nghĩ như vậy hơn phân nửa là của những thành viên

cấp bậc y sư khá lớn tuổi. còn những thành viên cấp bậc y sĩ trẻ tuổi hầu hết đều phản đối. Những thanh niên nhiệt huyết kia thật sự không cách nào chấp nhận vì vinh quang của Thiên Y viện mà phải cúi đầu trước Huyết tộc nước ngoài.

Có điều, những người tham gia bàn luận trên căn bản đều là y sư tam phẩm trở xuống, y sư nhị phẩm trở lên không ai lên tiếng. Những y sư cấp bậc này trên cơ bản đều nhìn thấu một vài vấn đề bên trong nên dĩ nhiên sẽ không tùy tiện nhúng tay vào.

- Chú Chu... xem ra lần này Giang Nguyên khó thoát tai kiếp rồi...

Với tình hình hiện nay chắc cho dù viện không đồng ý cũng không thể không cân nhắc ý kiến của mọi người!

Hồ Minh Vũ đặc ý nói với Chu Thế Dương:

- Chú Chu quả nhiên là thần cơ diệu toán!

Chu Thế Dương nghe những lời bội phục của Hồ Minh Vũ thì trên mặt lộ ra một tia đắc ý, sau đó dè dặt cười một tiếng, sau đó nói:

- Tạm thời vẫn chưa thể kết luận được gì, trước mắt chỉ là chút thanh thế, chưa quyết định được gì cả. Người đưa ra quyết định cuối cùng vẫn là Viện trưởng Từ. Có điều Viện trưởng Từ không thể nào dễ dàng cúi đầu. Ít nhất với điều kiện hiện tại Huyết tộc đưa ra, Hội đồng viện không thể nào đồng ý.

- O? Vì sao vậy?

Hồ Minh Vũ thoáng sững sốt một chút, nghi ngờ nói.

Nói tới đây, Chu Thế Dương cũng không kìm được ngẩng đầu, kiêu ngạo nói:

- Thiên Y viện chúng ta là niềm tự hào và là tấm chắn bảo vệ của Trung Quốc, sao có thể cúi đầu trước Huyết tộc? Giang Nguyên thân là thành viên Thiên Y viện, Thiên Y viện ta dù cho đối mặt với thời khắc sinh tử cũng sẽ không đưa người của mình vào tay Huyết tộc!

- Chỉ có vài người bên dưới mấy năm nay đã quen những ngày

tháng tung hoành trong nước mới quên mất niềm vinh quang căn bản của Thiên Y viện ta, cho nên khi có người hữu tâm thúc đẩy mới đồng ý với suy nghĩ này...

Hồ Minh Vũ nghe thấy những lời này thì sững sốt một chút, nói:

- Vậy nếu là như vậy, rõ ràng là không thể, sao chú Chu còn thúc đẩy chuyện này?

- Cháu không hiểu đâu...

Chu Thế Dương đắc ý vuốt cằm mấy cái, lúc này mới phát hiện mình không có râu, hơi có chút lúng túng cười khan nói:

- Cái này gọi là tạo thế hiểu không? Cho dù cuối cùng Hội đồng viện đưa ra quyết định không trao đổi với Huyết tộc, nhưng bất kể như thế nào, nếu đối phương đưa ra điều kiện như vậy là vốn có thể lấy được nắp Tề Thế Đỉnh về, vậy mà viện lại không đổi về. Nếu cứ tiếp tục như thế, chỉ cần xảy ra chút vấn đề mọi người đều sẽ nhớ đến chuyện này...

- Cũng giống như vậy, hiện tại vẫn chưa biết vì sao Huyết tộc lại đồng ý dùng nắp Tề Thế Đỉnh đổi Giang Nguyên, cho dù là Giang Nguyên đã giết Bá tước Fini của Huyết tộc, nhưng Huyết tộc cũng không thể bỏ ra cái giá như vậy để đổi lấy Giang Nguyên. Điều này ít nhất nói rõ Giang Nguyên rất quan trọng với họ. Cho dù chúng ta không đáp ứng điều kiện của bọn họ, Huyết tộc cũng sẽ không dễ dàng buông tha...

- Cho nên, chuyện này cho dù không thành, Huyết tộc chắc chắn sẽ đưa ra điều kiện khác. Có thể vẫn có dính líu đến Giang Nguyên. Đến lúc đó, nói không chừng chúng ta có thể hiểu rõ cuộc vì sao Huyết tộc lại coi trọng Giang Nguyên, nếu may mắn, hi hi...

Hồ Minh Vũ nghe Chu Thế Dương nói vậy cũng gật đầu liên tục, thầm khen quả nhiên gừng càng già càng cay. Chả trách năm đó chú Chu có thể đánh bại nhiều người như vậy để leo lên vị trí này.

Mà lúc này, cách đó vài vạn dặm, tại trụ sở chính của Nghị viện trưởng lão Huyết tộc, mấy nghị viên trưởng lão cùng với Chủ tịch nghị viện đại nhân đang tiến hành bàn bạc bí mật.

- Chủ tịch nghị viện đại nhân... căn cứ theo tình báo của chúng ta thì tin dùng nấp Tề Thế Đỉnh trao đổi Giang Nguyên sau khi truyền đến tầng quản lý cấp cao của Thiên Y viện Trung Quốc, phản ứng của Thiên Y viện Trung Quốc tương đối đặc biệt. Vốn căn cứ theo quan sát của chúng ta lúc đó, tầng quản lý cấp cao của Thiên Y viện Trung Quốc rất khó đồng ý chuyện này... Nhưng giờ trong nội bộ Thiên Y viện Trung Quốc dường như có hai luồng ý kiến trái chiều về chuyện này, cho nên tỷ lệ thành công của chuyện này dường như tăng lên không ít...

Hầu tước Ryan tóc vàng đẹp trai tay bưng ly thủy tinh chứa đầy máu tươi màu đỏ, mỉm cười nói:

- Tình hình lần này khiến tôi rất bất ngờ...

Chủ tịch nghị viện đại nhân tóc ngắn màu trắng nhẹ nhàng huy cây trượng ngắn trong tay, đôi mắt ứng lóe lên tia máu nhàn nhạt, lãnh đạm cười nói:

- Xem ra Thiên Y viện cũng không phải cái thùng sắt...

- Khả khả... Đối với chúng ta mà nói đây là một chuyện cực tốt. Nấp Tề Thế Đỉnh đối với chuyện tăng thực lực của Huyết tộc ta mà nói hoàn toàn không đáng nhắc tới... Nếu chuyện này thật sự có thể thành công, vậy thì chúng ta thật sự phải cảm tạ người đứng sau thúc đẩy chuyện này...

Một cô gái tóc đỏ xinh đẹp ngồi đối diện Hầu tước Ryan lúc này cười đắc ý, nói:

- Nếu đối phương có người ở trong tối thâm thúc đẩy chuyện này, vậy sao chúng ta không tranh thủ thời gian, nói như câu nói của đám Trung Quốc “rèn sắt khi còn nóng, tránh đêm dài lắm mộng” mới được...

- Được... Oliver, ngày mai anh lại liên lạc với Thiên Y viện Trung Quốc, thúc giục bọn họ, nếu bọn họ đồng ý, mau sớm tiến hành trao đổi...

Chủ tịch nghị viện đại nhân nhẹ nhàng gạt đầu một cái, một lần nữa huy cái trượng ngắn trong tay, lãnh đạm nói.

Lúc này, một người đàn ông trung niên ngồi ở cuối cùng hơi khom người, mỉm cười nói:

- Sẽ như ngài mong muốn, Chủ tịch nghị viện các hạ của tôi...

Trước những lời bàn luận càng ngày càng ồn ào trong viện, cuối cùng dưới sự triệu tập của Từ Khả Liễu, cuộc họp Hội đồng viện lại bắt đầu.

- Chúng ta tuyệt đối không thể dùng viên của chúng ta để trao đổi nấp Tề Thế Đỉnh với Huyết tộc... Đây chính là danh dự của Thiên Y viện, cho nên chúng ta quyết không thể làm như vậy...

Từ Khả Liễu chậm rãi quét nhìn mọi người một cái, trầm giọng nói.

Lưu Mộc Dương ở bên lúc này cũng vẻ mặt lạnh lùng, lạnh giọng nói:

- Đúng, chuyện này Thiên Y viện ta tuyệt đối không thể nào đáp ứng, nếu không không chỉ vi phạm tôn chỉ của viện ta mà còn chà đạp lên danh dự và kiêu ngạo các vị tiền bối đã duy trì ngàn năm nay...

Trước phản ứng của hai người, những Thiên y sư còn lại đều đã chuẩn bị trước tâm lý. Họ nhìn nhau, đồng loạt gật đầu nói:

- Chúng tôi cũng nghĩ vậy...

- Được... Đã như vậy thì không cần phải bàn thêm nữa...

Từ Khả Liễu nhìn Liêu Long Căn bên cạnh, trầm giọng nói:

- Thiên y sư Liêu Long Căn, anh hãy đưa ra một thông báo, đồng thời tổ chức một Đại hội toàn viện, ôn lại quy tắc và danh dự của Thiên Y viện ta, để một vài người an nhàn quá bắt đầu hủ bại thật sự hiểu ra tôn chỉ và nền tảng viện ta đã lập từ ngàn năm nay nằm ở đâu...

Liêu Long Căn gật đầu một cái, trầm giọng nói:

- Vâng... đã rõ!

Hội đồng viện vừa thông qua quyết định thì đại hội toàn viện ngày hôm sau đã hoàn toàn áp chế làn sóng bàn luận đem Giang Nguyên đổi nấp Tề Thế Đĩnh xuống. Những y sư đã từng ủng hộ chuyện dùng Giang Nguyên đổi nấp Tề Thế Đĩnh về trong đáy lòng thầm toát mồ hôi. Vốn họ nghĩ mấy thành viên Hội đồng viện sẽ ủng hộ chuyện này. Không ngờ, lần này Hội đồng viện lại nhanh chóng đưa ra quyết định và thể hiện sự phản đối rõ ràng kiên quyết đến vậy.

Lần này thì hay rồi, những người này trong lòng đều âm thầm hoảng hốt, hối hận không thôi, có lẽ trong lòng bọn họ chẳng qua chỉ đổ kỵ với Giang Nguyên, cộng thêm chuyện này thật sự có lợi, bên trên đường như cũng ủng hộ lựa chọn như vậy nên mới thuận nước đẩy thuyền. Nhưng lần này chỉ e đã thật sự đắc tội với vị Giang Nguyên y sĩ kia rồi.

Còn bên phía Huyết tộc lúc này cũng nhận được tin Thiên Y viện đã từ chối trao đổi.

Chương 871: Điều kiện mới của Huyết tộc

Nhìn thông báo Thiên Y Viện đưa đến, ánh mắt Hầu tước Olivier lóe lên sự thâm độc, sau đó tiện tay cất bản thông báo đi, nhẹ thở ra một hơi, nói:

- Gửi cho Chủ tịch quốc hội đại nhân.

- Vâng, Hầu tước các hạ.

Một người thanh niên sắc mặt tái nhợt nhẹ nhàng gật đầu, sau đó nói:

- Tôi lập tức đi làm ngay.

Thấy thuộc hạ đã lui xuống, ánh mắt màu xám tro của Hầu tước Olivier lại lóe lên ý cười nhàn nhạt. Nếu Thiên Y Viện dễ dàng ứng phó như vậy thì cũng không phải là Thiên Y Viện đã ngăn cản được Huyết tộc ngàn năm của Hoa Hạ.

Nhưng hội trưởng lão tất nhiên cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Một mục tiêu có thể khiến cho vô số Huyết tộc cao cấp bị vây ở một cảnh giới rất nhiều năm được tấn cấp, hội trưởng lão đương nhiên sẽ không bỏ qua dễ dàng. Dù sao, đây cũng là nắp đỉnh của Tế Thế Đỉnh. Thiên Y Viện có cường ngạnh như thế nào cũng không thể một chút cũng không động tâm.

- Chu thúc thúc, hội Viện ủy đã cự tuyệt. Chẳng lẽ lần này chúng ta cứ như vậy mà bỏ qua cho Giang Nguyên?

Hồ Minh Vũ rõ ràng là không cam tâm.

Chu Thế Dương lạnh lùng cười nói:

- Không thể nào. Tôi đã nói với cậu, Huyết tộc tuyệt đối không thể nào cứ như vậy mà bỏ qua. Minh Vũ, cậu còn quá trẻ, đối với phương diện này cũng không phải quá quen thuộc. Chờ sau này tuổi tác của cậu lớn thêm một chút, đến lúc đó cậu sẽ biết, chỉ cần lợi ích đủ để người ta động tâm, không ai có thể dễ dàng buông tha.

- Vâng, Chu thúc thúc.

Hồ Minh Vũ khiêm nhường đáp, ánh mắt lóe lên sự mong đợi và hưng phấn.

Bưng tách trà trên bàn, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, Từ Khải Liễu nhìn Giang Nguyên, nói:

- Giang Nguyên, con cứ yên tâm luyện đan, tận lực nghĩ biện pháp luyện ra đan dược siêu phẩm.

Nói đến đây, Từ Khải Liễu thoáng ngừng một chút, sau đó nói tiếp:

- Dĩ nhiên, nếu nắp đỉnh không phải là nắp gốc của Tế Thế Đỉnh, con cũng đừng lo lắng quá độ. Liên quan đến chuyện nắp đỉnh, hội Viện ủy sẽ tận lực nghĩ biện pháp.

La Thiên Minh bên cạnh cũng nhẹ nhàng gật đầu:

- Giang Nguyên, con cứ cố gắng hết sức là được, cũng không cần quá mức bức bách mình. Dù sao vấn đề nắp đỉnh cũng không phải một mình con là có thể giải quyết. Cho dù có vấn đề, cũng là Viện

trưởng và hội viện ủy giải quyết. Tôn nghiêm và kiêu ngạo của Thiên Y Viện chúng ta không bao giờ để cho người khác chà đạp, huống chi là thứ tà ma vực ngoại.

- Thiên Y Viện chúng ta tuyệt đối không vì một chút lợi ích nhỏ mà buông tha cho thành viên của mình.

Nhìn hai vị tiền bối ra sức trấn an mình, Giang Nguyên khẽ cười, gật đầu nói:

- Xin Viện trưởng và lão sư cứ yên tâm, con sẽ làm hết sức mình.

Nói đến đây, Giang Nguyên nhìn gương mặt mỉm cười nhưng ánh mắt vẫn không che giấu được sự buồn bã của La Thiên Minh, liền cười một tiếng, nói:

- Lão sư, thầy đừng lo lắng. Số mệnh của con chỉ do một mình con nắm giữ. Không có bất kỳ ai có thể quyết định được.

Giang Nguyên vừa nói xong, sắc mặt của La lão liền cứng đờ, nhẹ nhàng nhìn sang Từ Khả Liễu bên cạnh, thấy bà cũng không có cái gì là không vui, liền nói:

- Được rồi, bất kể sau này có chuyện gì, cứ thương lượng với Viện trưởng và ta. Nội viện tuyệt đối sẽ không để con thua thiệt.

- Tất nhiên rồi ạ.

Giang Nguyên gật đầu.

Mấy ngày trôi qua, dưới tầm mắt chú ý của không ít người, Giang Nguyên vẫn không đến phòng luyện đan. Không chỉ là đan dược siêu phẩm, mà đan dược thượng phẩm, Giang Nguyên cũng không có lòng tin luyện chế nữa.

Nhưng lúc này cũng không ai nói gì. Hội Viện ủy vì Giang Nguyên mà đưa ra thông báo, thậm chí là triển khai đại hội toàn viện, tất nhiên sẽ không có ai trong tình huống này lại đi trêu chọc Giang Nguyên. Nhưng lén lút bàn tán là không thiếu được.

Đối với mấy lời bàn tán này, Giang Nguyên xem như không thấy, tiếp tục ở cùng với Tiểu Bảo và hai cô gái, mỗi ngày đi lang thang

trong viện, khiến cho các y sĩ, y sư khác phải lé mắt không ít.

- Giang Nguyên một chút cũng không thấy lo lắng nhỉ?

- Ừ, người ta có Hội Viện ủy che chở, cần chi phải lo lắng. Dù sao bây giờ cũng đã là luyện đan sư cao cấp, hơn nữa không có nấp Tế Thế Đỉnh, luyện không ra đan dược siêu phẩm cũng là chuyện bình thường.

- Dĩ nhiên, ai cũng không thể bắt chẹt được hẳn. Đổi lại là tôi, tôi cũng không lo lắng. Hahah...

- Đúng vậy, nếu không, Giang Nguyên hẳn có thể nhàn nhã như vậy sao?

Giang Nguyên đối với mấy lời nói nhàn rỗi này không thêm để ý, nhưng La Thiên Minh thì lại lo lắng vô cùng. Tuy nói những thứ đó cũng không thể quyết định được cái gì, nhưng nếu cứ kéo dài mãi, đối với Giang Nguyên cũng bất lợi vô cùng.

Tuy nhiên, ông lại không cách nào thay đổi được. Trừ phi Giang Nguyên có thể luyện ra được đan dược siêu phẩm, nếu không, bất kể hắn cố gắng như thế nào, lời ra tiếng vào vẫn không thiếu được.

Thời gian từng ngày một trôi qua, Thiên Y Viện lại xuất hiện một tin đồn.

Mặc dù Hội Viện ủy đã từ chối yêu cầu của Huyết tộc, nhưng Huyết tộc dường như vẫn không chịu bỏ qua, một lần nữa đưa ra đề nghị mới.

Lần này bọn họ nhượng bộ cũng không ít. Yêu cầu của bọn họ là một nửa lượng máu trong cơ thể Giang Nguyên, để Huyết tộc nghiên cứu một tháng, và Huyết tộc vẫn đảm bảo phương diện an toàn cho Giang Nguyên.

Sau khi hoàn thành nghiên cứu một tháng, sẽ trao trả nấp đỉnh Tế Thế Đỉnh cho Thiên Y Viện.

Sau khi tin tức này vừa xuất hiện, nội viện liền yên lặng, không một ai dám phát biểu bất cứ ý kiến gì, nhưng lại có một con sóng

ngầm mãnh liệt bên trong. Không dùng tính mạng của Giang Nguyên để trao đổi, chẳng qua chỉ là một nửa lượng máu trong người cùng với việc để Huyết tộc nghiên cứu một tháng, hơn nữa còn đảm bảo an toàn cho Giang Nguyên. Đối với Thiên Y Viện mà nói, đây tuyệt đối là có lời, hơn nữa cũng không tổn hại đến tôn nghiêm và kiêu ngạo của Thiên Y Viện.

Trong không khí hoàn toàn im lặng, tất cả mọi người đều biết, tình huống không hề yên tĩnh như ngoài mặt. Sự yên tĩnh này đại diện cho mạch nước ngầm đang dâng trào bên dưới. Mặc dù không người nào dám tỏ thái độ, nhưng chuyện liên quan đến Tế Thế Đỉnh, vẫn tùy thời có thể bộc phát.

Tất cả mọi người đều đang ngó chừng Hội Viện ủy, chờ hội Viện ủy tỏ thái độ.

Nhưng ngược lại không có mấy ai để ý thái độ của Giang Nguyên. Dẫu sao quyền chủ động trong chuyện này cũng là của hội Viện ủy. Để có thể lấy lại nắp Tế Thế Đỉnh, Giang Nguyên chịu chút hy sinh, dường như cũng không quá mức nghiêm trọng.

Trong lúc tất cả mọi người đều đang trông chờ thái độ của hội Viện ủy, vẫn có người chú ý đến động tĩnh của Giang Nguyên. Bởi vì bọn họ không giống với những người khác, hiểu được cách làm người của Giang Nguyên, biết được chuyện này quyền chủ động là nằm trong tay hắn.

Cũng có người không biết chuyện này nhưng vẫn đang chờ phản ứng của hắn.

Chương 872: Tôn Diệu Nguyệt

Trong lúc mọi người đang chờ đợi, Thiên Y Viện cũng không có bất kỳ thái độ nào. Ngay cả người trong cuộc là Giang Nguyên, lúc này cũng không có bất kỳ động tĩnh, giống như hết thảy chẳng liên quan đến hắn, khiến cho không ít người âm thầm thở phào nhẹ nhõm, đồng thời cũng khiến cho một số người thất vọng.

- Tôi cảm thấy chuyện này có thể chấp nhận được. Nếu Huyết tộc chỉ yêu cầu một nửa lượng máu tươi, hơn nữa còn đảm bảo an

toàn cho Giang Nguyên. Vậy thì điều kiện này vẫn nằm trong sự chấp nhận được của chúng ta.

Ở vấn đề như vậy, Thiên y sư Chu Thế Dương vĩnh viễn luôn nổ phát súng tiên phong:

- Để đảm bảo an toàn, người đi cùng phải do chúng ta phái đi. An toàn của Giang Nguyên tuyệt đối sẽ không thành vấn đề. Về việc tổn thất máu, chúng ta có thể bồi thường một lượng tài nguyên lớn cho Giang Nguyên. Sau ba năm, tổng có thể bù lại.

Chu Thế Dương nghiêm túc nhìn mọi người, trầm giọng nói:

- Vì Tế Thế Đỉnh, tôi nghĩ chúng ta nên thỏa hiệp, hy vọng mọi người có thể nghiêm túc cân nhắc. Dấu sao chuyện cũng liên quan đến an nguy và tương lai của Thiên Y Viện chúng ta.

Lời nói của Chu Thế Dương rất có đạo lý, ít nhất đã có mấy vị y sư nhất phẩm nhẹ nhàng gật đầu, bày tỏ sự đồng ý về đề nghị này của Chu Thế Dương.

Sắc mặt của La y sư vô cùng khó coi, nhưng sau một thoáng do dự, cũng không trực tiếp phản đối. Đối với chuyện như vậy, lợi ích cá nhân đúng là không cách nào so sánh với an nguy của Thiên Y Viện. Là thành viên của hội Viện ủy, cho dù La Thiên Minh không ủng hộ, nhưng cũng không thể trực tiếp phản đối.

Mọi người đều biết, điều kiện trao đổi của Huyết tộc đối với Thiên Y Viện là khá có lời. Người bị tổn thương duy nhất cũng chỉ có một mình Giang Nguyên. Một nửa lượng máu trong người đủ để tổn thương căn nguyên. Cho dù đã là Thiên giai, nhưng sẽ khiến cho thực lực của hắn trong vòng mấy năm bị giảm xuống một nửa. Có lấy tài nguyên bồi thường cho hắn, Giang Nguyên cũng phải lãng phí mất năm năm. Trong vòng năm năm tuyệt đối không thể tiến thêm được nữa. Sau này có còn giữ được khả năng yêu nghiệt như hiện tại hay không thì còn khó nói lắm.

Cho nên, đại đa số ủy viên đều không tỏ thái độ. Tất cả đều nhìn về phía Viện trưởng. Chuyện này chỉ có Viện trưởng mới có thể đưa ra quyết định.

Gương mặt Từ Khả Liễu vô cùng ngưng trọng, giống như không cảm giác được ánh mắt mọi người đang nhìn mình, chân mày cau lại, yên lặng một hồi mới lên tiếng:

- Huyết tộc đưa ra điều kiện như vậy, yêu cầu máu của Giang Nguyên, trong đó nhất định là có điều kỳ lạ.

- Đúng, nhất định là có điều kỳ lạ. Chúng ta nên điều tra cho kỹ. Huyết tộc thậm chí có thể trả lại Tế Thế Đỉnh, rốt cuộc là bởi vì cái gì? Tại sao lại vội vàng lấy máu của Giang Nguyên như vậy, thậm chí còn yêu cầu nghiên cứu nó. Nhất định là có âm mưu. Trước khi chưa tra rõ, chúng ta không thể tùy tiện.

Nhìn biểu hiện của La Thiên Minh, mọi người cười thầm. La Thiên Minh nôn nóng quá, quả nhiên là không được ổn định.

Có lời của Từ Khả Liễu, chuyện này tạm thời gác lại. Mặc dù Chu Thế Dương có chút bất mãn, nhưng cũng chỉ cười lạnh, cũng không nói gì nữa. Ông cũng nhìn ra, Huyết tộc đặc biệt coi trọng chuyện này. Cho dù bây giờ trì hoãn một khoảng thời gian, nội viện cũng không thể gác lại chuyện này quá lâu được. Ông sẽ chờ, chờ khi đó đến. Hơn nữa ông cũng tin rằng, thời gian sẽ không quá dài. Chỉ mấy ngày, hoặc một tuần là cùng.

Mà ông cũng cảm thấy có chút hiếu kỳ, rốt cuộc Giang Nguyên có cái gì đặc biệt lại hấp dẫn Huyết tộc, để Huyết tộc nguyện ý bỏ ra cái giá lớn như thế? Nếu Từ Khả Liễu và La Thiên Minh dùng cái cớ này, như vậy vừa vặn có thể biết rõ chuyện gì.

- Lão sư, không phải người có tất cả số liệu gen của con sao?

Ôm Tiểu Bảo, Giang Nguyên dùng ngón tay xoa cằm cậu bé đang ngủ trong ngực của mình, tùy ý nói.

- Ta đương nhiên là có rồi. Nhưng bây giờ phải lấy ra một ít đưa cho phòng nghiên cứu sinh học.

Nhìn Tiểu Bảo trong ngực Giang Nguyên, ánh mắt La lão lóe lên sự từ ái, sau đó hạ thấp thanh âm mấy phần, nói:

- Tình huống nội viện bây giờ phải thông qua những thứ này để trì hoãn một khoảng thời gian. Sau đó chúng ta sẽ nghĩ biện pháp.

Nếu không, một thời gian nữa, đại đa số thành viên hội Viện ủy sẽ không phản đối điều kiện của Huyết tộc.

Giang Nguyên đưa mắt nhìn La lão, cười nói:

- Lão sư, hơn một năm qua, người luôn giữ bí mật về số liệu gen của con. Tại sao lần này người lại đưa cho phòng nghiên cứu sinh học?

- So với việc con bị Huyết tộc rút đi một nửa lượng máu trong người, lại còn phải chịu bọn họ nhiên cứu thì tốt hơn nhiều. Dù sao cũng không thể giữ bí mật được nữa, có thể trì hoãn được lúc nào hay lúc đó.

Nhẹ nhàng đưa Tiểu Bảo cho Phan Hiểu Hiểu, để Phan Hiểu Hiểu bế vào phòng, khoe miệng Giang Nguyên hơi vênh lên:

- Lão sư, nếu con không đồng ý, ai có thể rút được máu của con?

Gương mặt La lão cứng đờ, nhìn thẳng vào hai mắt Giang Nguyên, cười khổ:

- Nhưng trước mắt, nội viện sẽ yêu cầu con đồng ý. Hơn nữa còn bồi thường đầy đủ cho con.

- Nội viện? Viện trưởng Từ? Hay là Chu Thế Dương?

Giang Nguyên cau mày.

- Bất kể là ai, nhưng nếu có thể lấy về được nắp Tế Thế Đỉnh, Viện ủy sẽ không phản đối việc này.

La lão tương đối quen thuộc với tính cách của Giang Nguyên, liền cười khổ khuyên nhủ:

- Ta cũng không muốn phòng nghiên cứu sinh học có được mẫu gen của con. Nhưng không chỉ Huyết tộc cảm thấy hứng thú đối với con, mà ngay cả nội viện cũng sẽ như vậy.

- Nhưng nội viện dù sao cũng là nội viện. Với thân phận và năng lực của con, nội viện nhiều nhất cũng chỉ yêu cầu con phối hợp nghiên cứu một chút. Huyết tộc không phải cũng vì cái này mà đến

sao?

Giang Nguyên lãnh đạm nói:

- Con không muốn trở thành chuột bạch cho nội viện. Hơn nữa, liên quan đến bí mật trong cơ thể con, con cũng không muốn để người ta biết.

- Haiz, ta nói nội viện nhiều nhất chỉ yêu cầu con phối hợp nghiên cứu, sẽ không làm gì con. Nhưng, nội viện cũng đã sinh ra hứng thú đối với cấu trúc gen trong cơ thể con, cuối cùng vẫn không gạt đi được. Thôi thì cung cấp chút tiêu bản cho bọn họ.

La lão nói:

- Chỉ cần có thể kéo dài một khoảng thời gian, không để cho nội viện nhanh như vậy đã đáp ứng điều kiện của Huyết tộc, chúng ta có thể tận dụng khoảng thời gian này để nghĩ biện pháp. Còn tốt hơn là để con bị rút đi hơn phân nửa máu.

Ánh mắt Giang Nguyên lộ ra nụ cười thản nhiên. Ý tứ trong lời nói của La lão rất rõ ràng, cho dù là hắn không đồng ý, hội Viện ủy cũng sẽ bắt hắn đồng ý. Đối với điều này, Giang Nguyên hiểu rất rõ ràng. Hắn biết rõ tầm quan trọng của Tế Thể Đỉnh đối với nội viện. Đặc biệt trong tình huống hắn không cách nào luyện chế ra được đan dược siêu phẩm. Để có thể lấy lại được nắp Tế Thể Đỉnh, nội viện tuyệt đối sẽ đồng ý với điều kiện của Huyết tộc.

- Con đã nói qua, nếu con không muốn, ai cũng không có biện pháp rút máu của con.

Giang Nguyên khẽ mỉm cười:

- Lão sư, người yên tâm đi. Con sẽ nghĩ biện pháp giải quyết chuyện này.

- Nghĩ biện pháp?

La lão nhướng mày, trầm giọng nói:

- Nhiều nhất là ngày mốt, tiêu bản gen của con sẽ được đưa đến phòng nghiên cứu sinh học. Cho dù là ta, cũng không có cách nào

trì hoãn lâu như vậy giùm con.

- Không sao đâu mà, người cứ yên tâm đi.

Nhìn thấy nụ cười bình tĩnh trên gương mặt Giang Nguyên, trong lòng La lão tràn đầy kinh nghi, nhưng cũng không thể làm gì.

- Ôi chao, Giang Nguyên, đã lâu không gặp. Nghe nói cậu đã lên cấp Thiên giai, tiểu tử cậu đúng là không tệ nhỉ.

Giọng nói đầy nhạo báng của Tôn Diệu Nguyệt vang lên, khiến cho ai đó không nhận được mà tức giận.

- Sơn Trường Đại Nhân, đừng có ở đó mà nhạo báng tôi. Tôi tấn cấp Thiên giai, nhưng trước mặt cô, chỉ sợ chẳng khác nào Địa giai.

Đối với vị Sơn Trường Đại Nhân này, Giang Nguyên đúng là không chịu nổi. Nếu đánh tay đôi với nữ ma đầu này, chắc chắn sẽ bị cô ta quần chết.

- Chắc chắn, hiếm thấy có lúc cậu lại khiêm nhường như thế.

Tiếng cười duyên dáng lại vang lên.

Giang Nguyên cười hắc hắc:

- Sơn Trường Đại Nhân quá khen rồi.

- Được rồi, Giang Nguyên, xem ra tâm trạng của cậu đúng là không tệ.

- Dĩ nhiên là không tệ rồi. Sơn Trường Đại Nhân cô gọi cho tôi, cho dù tâm trạng không tốt cũng phải tốt. Haha...

Giang Nguyên cười ha hả, biết nữ ma đầu này chỉ sợ đã biết chuyện gần đây của hắn, nhưng không biết tại sao lại gọi điện thoại đến.

- Chắc chắn, cái miệng càng lúc càng ngọt. Khó trách hai tiểu đồ đệ của tôi vì anh mà ngày đêm nhung nhớ.

Tôn Diệu Nguyệt khẽ hừ một tiếng, nói:

- Nghe nói gần đây cậu gặp phiền phức. Đại đồ đệ của tôi gần đây tâm trạng không yên, luyện công thiếu chút nữa là tẩu hỏa nhập ma. Tôi thân là thầy, cũng phải suy nghĩ chút biện pháp chứ?

- Sao? Thanh Linh không sao chứ?

Nghe chuyện này, Giang Nguyên trong nháy mắt liền khẩn trương lên.

- Không sao, nhưng nếu chuyện của cậu không được giải quyết, con bé bảo sẽ bắt kể bằng mọi giá.

Nói đến đây, giọng nói của Tôn Diệu Nguyệt trở nên nghiêm túc:

- Tiểu tử, nếu Thiên Y Viện muốn làm gì cậu, cậu hãy chạy đến chỗ của tôi. Tôi sẽ không bạc đãi cậu, đồng thời cho cậu chức phụ tá Sơn Trường, cậu cảm thấy thế nào?

- Phụ tá Sơn Trường?

Giang Nguyên nghi ngờ hỏi.

- Đúng, phụ tá Sơn Trường chính là đứng đầu trong số các thuộc hạ của tôi, chấp chương quyền hành giám sát Cổ môn, như thế nào?

Tôn Diệu Nguyệt nói:

- Nếu không phải vì đại đồ đệ của tôi, tôi còn lâu mới an bài cho cậu vị trí cao như vậy.

- Chắc, làm phiên Sơn Trường Đại Nhân phải lo lắng rồi. Nhưng mặc dù vị trí này mê người, nhưng chẳng khác nào phản bội nội viện, tôi làm không được đâu.

Giang Nguyên cười nói:

- Nhưng cũng không cần Sơn Trường Đại Nhân lo lắng. Xin báo giùm Thanh Linh một tiếng, tôi tất nhiên sẽ xử lý thỏa đáng chuyện này, sẽ không có vấn đề gì đâu.

- Được rồi, nếu cậu có lòng tin như vậy, tôi cũng không miễn cưỡng. Dù sao tôi cũng sẽ gọi điện thoại cho Từ Khả Liễu, xem như làm chỗ dựa cho cậu. Hahah...

Nghe xong, sắc mặt Giang Nguyên không khỏi biến đổi, đang định lên tiếng, liền nghe tiếng tút tút từ bên kia truyền đến.

Chương 873: Giày

Khi nhận được tin tức, Giang Nguyên không nhận được mắng một câu:

- Mẹ kiếp.

Tôn Diệu Nguyệt nào chỉ phát thông báo đơn giản cho Từ Khả Liễu, chỉ thiếu điều không giương cao lá cờ đỏ thắm ở Thiên Y Viện, ầm ĩ muốn Giang Nguyên bỏ tối theo sáng.

- Giang Nguyên đang định làm chuyện gì vậy? Tráng trợn cấu kết với Cổ môn, lợi dụng điểm yếu uy hiếp người trong hội Viện ủy chúng ta?

Chu Thế Dương mừng rỡ triển khai hội nghị khẩn cấp, trong cuộc họp phun trào nước miếng:

- Cho dù là đỉnh chủ Tế Thế Đỉnh, lúc này mà làm ra hành động như vậy là phản bội Thiên Y Viện.

- Tôi yêu cầu hội Viện ủy đưa ra quyết định, cưỡng chế rút tiêu bản gen từ người Giang Nguyên, tiến hành kiểm tra toàn diện, đồng thời mau chóng đạt thành hiệp nghị với Huyết tộc, trao đổi nấp Tế Thế Đỉnh.

Cố gắng ức chế sự hưng phấn, không đem nội dung thay đổi đỉnh chủ nói ra, gương mặt Chu Thế Dương đầy nghĩa chảnh, nhưng ai cũng nhìn ra được dưới biểu hiện nghiêm túc của ông ta là ánh mắt ẩn chứa sự hưng phấn.

- Thiên y sư Chu Thế Dương, Cổ môn trước giờ đối nghịch với Thiên Y Viện chúng ta. Chuyện này cho thấy bên phía Cổ môn đang

cố ý sinh sự, hãm hại Giang Nguyên. Tại sao ông lại có thể tùy tiện kết luận như thế?

Gương mặt La lão tràn đầy tức giận. Vất vả lắm mới tranh thủ được một chút thời gian cho Giang Nguyên, tại sao lại gây ra chuyện như vậy?

- Tùy tiện kết luận?

Nhìn biểu hiện tức giận của La Thiên Minh, Chu Thế Dương cười lạnh:

- Đệ tử của ông trước giờ cầu kết với Sơn Trường của Cổ môn, ở Thiên Y Viện này có ai mà không biết? Bây giờ Sơn Trường bên kia đứng ra làm chỗ dựa cho hắn, mọi người lại càng không biết sao?

- Ông...ông ngậm máu phun người.

La Thiên Minh rống lên.

- Ngậm máu phun người?

Chu Thế Dương bật cười:

- Thứ mà hôm nay Sơn Trường bên Cổ Môn đưa đến, ông không thấy sao? Chuyện Giang Nguyên cầu kết với Sơn Trường Cổ môn, trên dưới toàn viện đều biết hết, đều hiểu hết. Họ La kia, lúc này ông còn bênh vực nó là có ý gì?

- Bênh vực? Ông bêu xấu đệ tử của tôi, tôi là thầy đứng ra tranh cãi với ông cũng là chuyện đương nhiên, tại sao nói là bênh vực?

La Thiên Minh cũng không chút yếu thế, không chút kiêng kỵ thân phận Thiên y sư của Chu Thế Dương mà trực tiếp bài xích.

- Hắc hắc, xem ra thầy trò hai người đúng là cùng một giuộc. Ai biết thầy trò hai người đang nghĩ như thế nào? Có phải có tâm tư gì khác hay không?

Nghe được lời này, hai mắt La Thiên Minh bốc lửa, đang định đứng dậy lên tiếng, đột nhiên cảm thấy có một luồng gió mát tấn công đến.

Mọi người ngạc nhiên nhìn lại, chỉ nhìn thấy một bóng đen xông đến, còn chưa kịp phản ứng, đã nhìn thấy bóng đen kia vồ vào mặt Chu Thế Dương.

Trong lúc mọi người còn đang trợn mắt, chỉ thấy một chiếc giày còn đang treo trên mặt Chu Thế Dương, dừng lại hai giây mới từ trên mặt Chu Thế Dương tuột xuống, lộ ra cặp mắt đăm đăm và dấu giày rất rõ trên mặt.

- Là ai?

Sắc mặt Từ Khải Liễu trầm xuống, tức giận nói:

- Cảnh vệ đâu?

Sắc mặt mọi người cũng trầm xuống, chỉ thấy từ ngoài cửa bước vào một người, gương mặt tràn đầy âm lãnh.

- Giang Nguyên?

Mọi người sửng sốt, sau đó mới bình tĩnh. Khó trách cảnh vệ lại không chặn lại. Giang Nguyên có tư cách tiến vào phòng họp.

- Giang...Nguyên...

Hai mắt Chu Thế Dương màu đỏ, nhìn chăm chăm Giang Nguyên từ ngoài cửa bước vào, cả người run rẩy, biểu hiện muốn cắn người.

- Thiên y sư Chu Thế Dương, mùi vị của chiếc giày không tệ chứ?

Khóe miệng Giang Nguyên nhếch lên, nghiêng từng chữ nói với Chu Thế Dương:

- Không biết một chiếc giày này có chặn lại được cái miệng thú của ông không?

- Nếu không đủ...

Giang Nguyên lại toét miệng cười lần nữa, giơ tay cầm một chiếc giày ném qua.

Lúc này mọi người mới phát hiện Giang Nguyên đi chân trần vào phòng.

Đầu Chu Thế Dương nghiêng sang một bên, cảm giác giống như có gió táp thoáng qua. Nếu bị đập trúng lần thứ hai, vậy thì thật không muốn sống nữa.

- Đủ rồi, dừng tay.

Từ Khả Liễu vỗ bàn, tức giận nói.

- Xin lỗi Viện trưởng, tôi nhất thời kích động, xin tha thứ.

Giang Nguyên nhún vai, hướng Từ Khả Liễu làm ra vẻ thành ý nhận lỗi, sau đó bước đến bên cạnh La Thiên Minh, đặt tay lên vai ông, mỉm cười hỏi:

- Lão sư, người không sao chứ? Người cũng đừng tức giận. Tức giận như vậy không đáng đâu.

Lúc này, La Thiên Minh mới hồi phục lại tinh thần, nhìn quanh bốn phía, thấy mọi người nhìn mình một cái cổ quái, liền cười khổ vỗ tay Giang Nguyên:

- Không sao, không sao, lão sư không sao.

Giang Nguyên gật đầu, lúc này mới thẳng người nhìn các thành viên hội Viện ủy xung quanh, nói:

- Xin lỗi đã tùy tiện đến đây dự thánh, quấy rầy các vị thành viên.

Mọi người im lặng, lúc này không ai nói tiếng nào, cũng không ai nghĩ đến hội Viện ủy chỉ trao cho Giang Nguyên tư cách thành viên dự thánh hội nghị Viện ủy mở rộng. Trước mắt Giang Nguyên còn chưa có tư cách dự thánh hội nghị chính thức của hội Viện ủy.

- Giang Nguyên, cậu...cậu...cần rồi.

Sắc mặt Chu Thế Dương tái xanh, hai mắt đỏ bừng, cầm tách trà trên bàn định ném tới Giang Nguyên, nhưng nghĩ đến lần trước bị Giang Nguyên đánh, chột đặt tách trà xuống, gân gọng nói:

- Cảnh vệ, cảnh vệ...

Nghe tiếng hô của Chu Thế Dương, mấy cảnh vệ bâng hoàng bước vào, dẫn đầu là hai tiên sinh ngoại viện.

Liền nhìn thấy Chu Thế Dương chỉ thẳng vào Giang Nguyên, tức giận nói:

- Bắt nó lại cho tôi.

Sắc mặt cảnh vệ cổ quái nhìn dấu giày trên mặt Chu Thế Dương, rồi lại nhìn Giang Nguyên đi chân không, đang định bao vây Giang Nguyên lại, chỉ thấy Giang Nguyên hướng bọn họ phát tay.

Giang Nguyên cũng không thèm nhìn Chu Thế Dương, quay sang nhìn Từ Khải Liễu: ‘

- Viện trưởng, liên quan đến điều kiện huyết tộc, xin hãy từ chối đi. Ngày mai tôi sẽ luyện chế cho viện một lò đan dược siêu phẩm.

Giang Nguyên vừa nói xong, mọi người liền xôn xao, nhưng không chú ý đến Chu Thế Dương đang run rẩy một bên.

- Cảnh vệ, bắt nó lại cho tôi, có nghe hay không?

Thấy Giang Nguyên thuận lợi di chuyển sự chú ý của mọi người, Chu Thế Dương tức giận quát lên.

Mấy cảnh vệ thoáng chần chừ một chút, đang định tiến lên, chỉ thấy Từ Khải Liễu chậm rãi nâng tay, nói:

- Các người ra ngoài hết đi.

Nghe Từ Khải Liễu ra lệnh, mấy cảnh vệ không chút chậm trễ gật đầu một cái, sau đó xoay người bước ra ngoài, để lại một mình Chu Thế Dương đứng tại chỗ, tức đến hộc máu.

Chương 874: Nội gian

- Không Thanh Đan?

Giang Nguyên thoáng trầm ngâm một chút, dưới ánh mắt khao khát của Từ Khải Liễu, nhẹ gật đầu:

- Được, ngày mai tôi sẽ luyện cho viện một lò Không Thanh Đan.

Nhìn biểu hiện ung dung trên gương mặt tuấn dật của chàng thanh niên, hoàn toàn khác với biểu hiện phóng đảng không kềm chế được như vừa nãy, mọi người thấp giọng nghị luận với nhau, mơ hồ có sự mừng rỡ trong đó. Nếu có thể luyện thành đan dược siêu phẩm, ai nguyện ý đổi chác với Huyết tộc chứ?

- Giang Nguyên, đừng có mà cuồng ngôn. Đừng tưởng rằng cậu có thể kéo dài thời gian.

Thấy không ai chú ý đến mình, mặt Chu Thế Dương đỏ bừng nhảy ra:

- Viện trưởng Từ, Giang Nguyên ác ý tập kích Thiên y sư, chẳng lẽ chuyện cứ như vậy mà cho qua? Mặc cho hắn tùy ý mượn cớ khước từ? Nếu hắn có thể luyện chế được đan dược siêu phẩm, cần chi đợi đến ngày hôm nay?

- Ác ý tập kích Thiên y sư? Không thể gọi như vậy được.

Mọi người cười khỏ trong lòng. Chu Thế Dương ông không phải là chưa từng bị Giang Nguyên đánh. Tình huống trước mắt, chỉ cần ngày mai Giang Nguyên luyện ra được một lò Không Thanh Đan, ai sẽ truy cứu hắn chứ?

- Giang Nguyên tập kích Thiên y sư, do Thiên y sư Lưu Mộc Dương ghi chép lại, sau này xử lý.

Sắc mặt Từ Khải Liễu không thay đổi, giao phó cho Lưu Mộc Dương bên cạnh, sau đó nhìn Giang Nguyên một cái thật sâu:

- Được rồi, tan họp.

Không có ai phản đối. Chuyện như vậy cứ diễn ra thường xuyên khiến ai cũng cảm thấy phiền, rất nhanh liền giải tán. Ngay cả Giang Nguyên cũng bị Lý Minh Bưu và Lưu Thiên Phúc vây quanh đưa ra ngoài, chỉ còn lại đồng chí Chu Thế Dương với dấu giày còn trên mặt đất như trời trồng mà thôi.

Trước lợi ích tập thể, lợi ích cá nhân luôn bị người ta coi nhẹ, giống như ban đầu ông ta coi thường lợi ích của Giang Nguyên, bây giờ chuyện ông ta bị ném giày vào mặt cũng bị lợi ích của đan dược siêu phẩm đẩy vào lãng quên.

Không người nào nguyện ý gánh vác trách nhiệm giao dịch với huyết tộc, càng không người nào nguyện ý dùng Giang Nguyên để đổi chác. Nếu bây giờ có người trong tình huống không có nấp đỉnh vẫn luyện được đan dược siêu phẩm, mọi người đều rất nguyện ý. Ít nhất Giang Nguyên bảo ngày mai sẽ có. Một ngày, ai cũng có thể chờ được.

Ngồi trong phòng làm việc, Từ Khải Liễu khẽ cau mày, bút trong tay không ngừng phê duyệt một số văn kiện. Lúc này ngoài cửa truyền đến tiếng gõ.

Lưu Mộc Dương và Liêu Long Căn bước vào, hai người cầm một bản báo cáo đưa đến trước mắt Từ Khải Liễu.

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của cả hai, sắc mặt Từ Khải Liễu hơi trầm xuống, thở dài nhận lấy báo cáo, tiện tay lật hai cái, nhìn nội dung trong bản báo cáo, lông mày lại càng cau chặt hơn.

Thoáng im lặng một chút, sau đó bà ngẩng đầu lên nhìn hai người:

- Chứng cứ đầy đủ?

- Vâng, chứng cứ đã đầy đủ.

Lưu Mộc Dương nhẹ gật đầu:

- Hơn nữa cũng đã thừa nhận đem những tin tức này truyền cho người ngoài viện.

- Tại sao?

Mặc dù đã tiếp nhận sự thật, nhưng Từ Khải Liễu vẫn không nhận được hỏi:

- Y sư Lỗ Song Giang là y sư nhị phẩm thâm niên, là người được đề cử cho vị trí thành viên hội Viện ủy nhiệm kỳ kế tiếp. Tại sao lại làm ra chuyện này?

- Căn cứ theo điều tra, y sư Lỗ Song Giang cũng không có suy nghĩ phản bội viện, nhưng nghe nói người mà ông ấy trao đổi tin tức quan hệ rất tốt. Hơn nữa còn nghe nói là có quan hệ với bốn viện cũng khá sâu, thành ra ông cũng không quá mức để ý mà đem lộ tin tức ra ngoài.

Nói đến đây, Lưu Mộc Dương cười khổ lắc đầu:

- Nhưng ông ấy đúng là có chút cấu kết với người ngoài, hơn nữa còn đem rất nhiều tin tức quan trọng của viện truyền ra bên ngoài. Đây là sự thật.

Từ Khả Liễn ngồi trước bàn làm việc, hít một hơi thật sâu, sau đó nhẹ nhàng lắc đầu:

- Được rồi, nên xử lý thế nào thì mọi người cứ xử lý như thế. Bây giờ tôi không có tinh lực để xử lý những chuyện này.

- Vâng, thưa Viện trưởng.

Hai người nhẹ nhàng gật đầu. Bọn họ biết rất rõ, những chuyện gần đây đã khiến cho Viện trưởng muốn sút đầu bể trán. Tốt nhất là không nên để bà phiền lòng nữa.

Bước ra ngoài, Liêu Long Căn cười khổ nhìn Lưu Mộc Dương nói:

- Mộc Dương, Viện trưởng không tỏ ý, chúng ta nên xử lý như thế nào? Y sư nhị phẩm, hơn nữa còn là người được đề cử cho hội Viện ủy sắp đến.

- Không có gì đặc biệt, mời y sư Lỗ Song Giang tự giam lỏng mình thôi. Ngoại trừ hai trợ thủ và hai đệ tử của ông ấy, trong vòng một năm, không ai được tiếp xúc với y sư Lỗ Song Giang. Trợ thủ và đệ tử của ông ấy cũng phải tiếp nhận sự giám sát nghiêm mật của Phòng Giám sát.

Lưu Mộc Dương nhẹ nhàng lắc đầu:

- Xử phạt những chuyện khác thì miễn. Một năm sau theo tình huống mà định. Đến lúc đó chắc Viện trưởng cũng đủ rảnh tay để xử lý việc này.

- Ừm, cứ làm như vậy đi.

Liêu Long Căn tán đồng gật đầu một cái. Là y sư nhị phẩm thâm niên, hơn nữa còn là người đề cử cho hội Viện ủy nhiệm kỳ đến, nếu không có Viện trưởng đích thân xử lý, cách xử lý trước mắt là thích hợp nhất. Một năm sau, tình huống sẽ thay đổi. Đến lúc đó, bất kể tình huống như thế nào, Viện trưởng cũng đã có thời gian xử lý.

Một người được đề cử vào hội Viện ủy cũng không phải dễ dàng khống chế như vậy. Làm như thế, đối với phòng Giám sát cũng tương đối dễ xử lý.

Cứ như vậy, trong tình huống không ai biết, y sư Lỗ Song Giang bắt đầu cuộc sống bị giam lỏng. Dĩ nhiên ông cũng cam tâm tình nguyện. Cho dù là người được đề cử cho hội Viện ủy nhiệm kỳ kế tiếp, ông cũng biết hành động của mình đã vi phạm nghiêm trọng quy định của Thiên Y Viện. Nhưng ông cũng không có cách nào cự tuyệt yêu cầu của đối phương. Ân tình năm đó của vị kia, ông vẫn ghi nhớ. Nếu có người lấy danh nghĩa của vị kia đến tìm ông, trong tình huống không ảnh hưởng đến lợi ích của viện, đem một ít tình huống tiết lộ cho đối phương cũng là hợp lý.

Chỉ là không nghĩ đến, nội viện lại nắm được những thứ này, tiến hành điều tra toàn diện.

Tuy nói không tra ra được những thứ khác, nhưng trong tình huống trước mắt, ông tất nhiên là phải tiếp nhận xử phạt, chẳng qua trong lòng thầm than:

- Xin lỗi, Giang công tử, không cách nào giúp các người nữa rồi.

Lúc này, tâm trạng của Giang Nguyệt Minh cũng không được tốt lắm.

- Xác nhận ông ấy đã bị phòng Giám sát khống chế?

- Đúng vậy, Công tử, y sư Lỗ đã gửi một tin tức báo hiệu cuối cùng, sau đó không còn thấy gì nữa.

Thanh âm lạnh như băng nói:

- Xác nhận đã bị phòng Giám sát khống chế.

- Được rồi, xem ra việc chúng ta đối kháng với Thiên Y Viện đã bắt đầu nổi lên mặt nước.

Giang Nguyệt Minh nhẹ nhàng nhấp một ngụm rượu, ánh mắt lóe lên sự phức tạp.

- Xem ra, đây không phải là điều mà công tử hy vọng sao?

Chương 875: Phương pháp luyện đan mới

- Lão sư, rốt cuộc là người giúp Giang Nguyên thật hay là giả vậy?

Ánh mắt trong trẻo của Từ Thanh Linh tràn đầy vẻ hoài nghi nhìn chằm chằm Tôn Diệu Nguyệt, hỏi.

Bị Từ Thanh Linh nhìn như thế, Tôn Diệu Nguyệt cười khan:

- Đây, nào có đệ tử nào nói chuyện với lão sư như vậy chứ? Ta đương nhiên là giúp hần rồi.

- Thật?

Từ Thanh Linh cau mày. Cô biết được lão sư của mình cũng không phải là người đáng tin.

- Đương nhiên là thật. Ta là lão sư của con, ta giúp Giang Nguyên, chẳng lẽ còn đi gạt con sao?

Nhìn ánh mắt hoài nghi của đệ tử, trong lòng Tôn Diệu Nguyệt không khỏi có chút chột dạ. Cô biết đệ tử của mình thông minh hơn người, khế hừ một tiếng:

- Con xem đó, Thiên Y Viện tuyệt đối không thể nào làm khó Giang Nguyên được đâu.

Nghe Tôn Diệu Nguyệt nói, lúc này Từ Thanh Linh mới cảm thấy yên tâm một chút, nhưng không biết trong lòng lão sư của mình đang nghĩ: Giang Nguyên không phải người ngu. Nếu không gánh được, nhất định sẽ chạy đến chỗ của mình. Đến lúc đó Thiên Y

Viện tất nhiên sẽ không làm gì được hẳn.

Hội trưởng lão Huyết tộc, Chủ tịch quốc hội đại nhân đang ngồi ở vị trí chủ vị, nhẹ nhàng đung đưa cây trượng trong tay, lắng nghe mọi người thảo luận.

- Điều kiện liên quan, tôi đã giao cho Thiên Y Viện. Tôi tin rằng Thiên Y Viện sẽ tiếp nhận điều kiện này.

Hầu tước Olivier mỉm cười nói.

- Chúng ta đã lùi bước như vậy, nếu Thiên Y Viện còn không đáp ứng, chỉ bằng chúng ta trực tiếp chạy đến Hoa Hạ bắt tiểu tử kia đến đây.

Hầu tước Ryan tóc vàng đứng dưới ngọn đèn thủy tinh vô cùng chói mắt, nhẹ gật đầu, lại càng chói mắt thêm mấy phần.

Sắc mặt Chủ tịch quốc hội đại nhân vô cùng ngưng trọng, chậm rãi nói:

- Chuyện này tương đối mạo hiểm. Nếu Thiên Y Viện lấy lại được nắp Tế Thế Đỉnh, sức mạnh ắt sẽ tăng lên nhiều.

- Chủ tịch quốc hội đại nhân nói không sai, nhưng nếu có được máu của Giang Nguyên, phỏng chế lại số lượng lớn, đối với Huyết tộc chúng ta có trợ lực rất nhiều. Đến lúc đó, sức mạnh của Thiên Y Viện tăng lên, nhưng Huyết tộc chúng ta cũng không thua kém. Đối chác lần này, Huyết tộc xem như không thiệt.

Nữ hầu tước Elizabeth với mái tóc dài màu đỏ chậm rãi nói:

- Bất kể thế nào, chuyện này cũng đáng để tiến hành.

Chủ tịch quốc hội đại nhân nhẹ gật đầu:

- Liên quan đến chuyện này, các vị Thân vương cũng bày tỏ sự đồng ý. Bây giờ chúng ta chờ xem phản ứng của Thiên Y Viện. Một khi bọn họ đồng ý, lập tức tiến hành trao đổi, mau sớm có được máu của Giang Nguyên.

- Vâng, Chủ tịch quốc hội các hạ.

Tám vị nghị viên trưởng lão cùng lên tiếng.

Trong khi tất cả mọi người đang đánh chủ ý vào Giang Nguyên, cao tăng của Thiên Y Viện cũng tập trung sự chú ý của mình vào phòng luyện đan số 1. Bây giờ phòng luyện đan số 1 đang tiến hành luyện đan, kết quả của nó quyết định rất nhiều chuyện.

Cho nên, bất luận là người hy vọng Giang Nguyên thành công hay không thành công, tất cả đều chú ý đến tình huống nơi này.

- Hừ, lần này tên tiểu cẩu đó lại tìm được lý do kéo dài thời gian, nhưng đơn giản là tự tìm đường chết. Nếu có thể luyện chế được đan dược siêu phẩm một cách dễ dàng như vậy, nào còn chờ đến ngày hôm nay. Không có Tế Thể Đỉnh hoàn chỉnh, chúng ta chờ rút máu của hắn thôi.

Chu Thế Dương đưa tay vuốt ve gương mặt béo mập, nghiêng rằng nghiêng lợi nói. Nỗi nhục của ngày hôm qua đủ để ông ta nhớ cả đời. Đối với tình huống luyện đan của Giang Nguyên mấy lần trước, ông đã sớm dò xét. Nếu Giang Nguyên không có nắp Tế Thể Đỉnh, hắn không có cách nào luyện chế được đan dược siêu phẩm.

Lúc này mới qua được một ngày, lại có thể cho rằng mình có thể luyện thành đan dược siêu phẩm, lại còn là loại đó, tuyệt đối là không có khả năng.

Vì thế, giờ phút này, Chu Thế Dương vô cùng tự tin Giang Nguyên sẽ luyện đan thất bại.

Đối với chuyện xảy ra ở hội Viện ủy, Hồ Minh Vũ cũng không biết chuyện. Lúc này, Hồ Minh Vũ nghe Chu Thế Dương nói, tất nhiên là vô cùng tán đồng. Tuy nói y không hiểu luyện đan, nhưng từ nhỏ đã lớn lên ở Trưởng lão viện, tiếp nhận sự giáo dục của các trưởng lão, đối với tình huống luyện đan vẫn hiểu được. Ở trưởng lão viện cũng có mấy vị luyện đan sư cao cấp. Nếu luyện đan được siêu phẩm dễ dàng như vậy, mấy vị trưởng lão đã sớm luyện thành, còn cần đến Giang Nguyên hắn làm gì?

La Thiên Minh vô cùng khấn trương. Mấy lần trước, Giang Nguyên luyện lần nào cũng thất bại. Bây giờ đột nhiên bảo mình có thể luyện đan, mặc dù ông vẫn luôn tin tưởng hắn, nhưng lần này vẫn

không khỏi nghi ngờ.

Bây giờ ông chỉ hy vọng Giang Nguyên nghĩ biện pháp giải quyết việc nắp đỉnh. Nếu không, Giang Nguyên trực tiếp đánh vào mặt Chu Thế Dương, tuy nói vì chuyện đan dược siêu phẩm, mặt mũi Chu Thế Dương tạm thời bị bỏ qua.

Nhưng một khi Giang Nguyên luyện chế đan dược siêu phẩm thất bại, hẳn không chỉ bị nội viện rút một nửa lượng máu, đổi lấy nắp Tế Thế Đỉnh, mà thân phận đỉnh chủ cũng sẽ bị hủy bỏ.

Chỉ có thể luyện chế được đan dược siêu phẩm, Giang Nguyên mới có đầy đủ thực lực và địa vị trong viện. Không chỉ thân phận đỉnh chủ Tế Thế Đỉnh không cần phải lo lắng, sau này, cho dù Chu Thế Dương muốn động hoặch trả thù hẳn, trên căn bản cũng không có khả năng.

Cho nên, La Thiên Minh cũng không giữ thể diện của một y sư, cả ngày ngồi canh phòng luyện đan số 1, chờ tin tức bên trong.

Vu Phượng Minh đang điều khiển máy móc, gương mặt cũng ngưng trọng. Hôm nay Giang Nguyên đã lấy hai phần dược liệu Không Thanh Đan.

Tính luôn lần thất bại trước, đây xem như là lần thứ hai Giang Nguyên luyện Không Thanh Đan, chỉ hy vọng Giang Nguyên có thể tìm ra được phương pháp giải quyết vấn đề. Nếu không...

Vu Phượng Minh trong lòng thấp thỏm nhìn chằm chằm động tác của Giang Nguyên. Bởi vì bây giờ đã qua một nửa quy trình luyện đan, rất nhanh sẽ phải bỏ vào Ngọc Phong Thảo. Nhưng thủ pháp luyện đan của Giang Nguyên vẫn giống như lần trước, không có gì đặc biệt.

Lần này Giang Nguyên có thể thành công luyện chế hay không?

- Thêm Ngọc Phong Thảo.

Giọng nói lãnh đạm của Giang Nguyên truyền đến. Vu Phượng Minh không dám chần chừ, lập tức bỏ Ngọc Phong Thảo vào lò luyện đan. Bây giờ đang là lúc mấu chốt nhất.

Trong lúc Vu Phượng Minh đang kinh nghi, chỉ thấy bóng người bất động của Giang Nguyên bắt đầu nhúc nhích.

Giang Nguyên đưa tay cắn vào ngón trỏ của mình, ngón tay toát ra một dòng máu.

Luyện đan sư Vu Phượng Minh trợn tròn mắt, Giang Nguyên đã đưa ngón tay lên bên trên Tế Thế Đỉnh, để cho máu tươi nhỏ vào bên trên nắp đỉnh.

Chương 876: Dĩ huyết tự đỉnh

- Dĩ huyết tự đỉnh?

Ánh mắt Vu Phượng Minh nhẹ nhàng giật một cái. Tuy trong cổ tịch có ghi lại phương pháp này, nhưng chưa bao giờ thấy người sử dụng qua. Một lò luyện đan thông thường, cho dù nhỏ hết máu trong người ra, nhiều nhất cũng chỉ khiến cho lò có tinh khí bức người mà thôi. Nhưng Tế Thế Đỉnh trước mắt chính là linh vật, hơn nữa nắp đỉnh lại là Giang Nguyên dùng máu tươi rèn thành. Động tác của Giang Nguyên lần này có chút huyền diệu khó giải thích.

Vu Phượng Minh không hiểu, bởi vì cả lò đan được, ngoại trừ động tác của Giang Nguyên, thì cũng không còn bất kỳ thứ gì đặc biệt. Lúc này Vu Phượng Minh chỉ có thể hy vọng cách giải quyết mới của Giang Nguyên sẽ có công hiệu.

Ánh mắt Giang Nguyên khép hờ, gương mặt tràn đầy dừng dừng. Bên tai của hắn ngoại trừ thanh âm sôi trào nhỏ xíu bên trong Tế Thế Đỉnh thì chỉ có ngón tay nhỏ máu xuống nắp đỉnh nóng bỏng phát ra tiếng xuy xuy mà thôi.

Vu Phượng Minh khẩn trương nhìn Giang Nguyên và Tế Thế Đỉnh. Ngọc Phong Thảo đã cho vào, Giang Nguyên cũng đã lấy máu nhỏ đỉnh, có thể phát huy tác dụng hay không, mười mấy giây kế tiếp sẽ có. Nếu mười mấy giây đó mà không có được kết quả, như vậy...

Vu Phượng Minh nhẹ nhàng hít cái lỗ mũi, cảm nhận mùi thuốc

nhân nhận tỏa ra. Bây giờ hương thuốc đã được ngưng lại, đan được có hiệu quả hay không thì phải ngửi mùi hương mới biết.

Chẳng qua khi ông hít vào, gương mặt liền cứng đờ, nhìn ngón tay Giang Nguyên vẫn còn đang nhỏ máu, thậm chí ông còn có thể nhìn thấy khi giọt máu nhỏ xuống nắp đỉnh, trong nháy mắt đã bốc hơi, nhưng ông lại không ngửi thấy bất kỳ mùi tanh của máu nào.

- Cái gì vậy?

Khi Vu Phượng Minh còn chưa định thần lại, mùi thuốc đang không ngừng tràn ra từ Tế Thế Đỉnh bắt đầu thu liễm lại.

- Ngưng hương bắt đầu.

Vu Phượng Minh chấn động, không để ý đến có mùi tanh của máu hay không, bắt đầu dồn hết tinh thần quan sát hiệu quả ngưng hương. Chỉ cần ngưng hương thành công, đan được sẽ thành công.

Ánh mắt Giang Nguyên vẫn khép hờ. Ngón tay vẫn nhỏ máu tươi, gương mặt cực kỳ lạnh đậm, không hề có bất kỳ ưu tư, nhưng khi mùi thuốc hoàn toàn thu liễm, máu cũng không còn nhỏ xuống nữa. Bên trong thời gian cực ngắn đọng thành một vệt máu khô.

- Thành rồi sao?

Trong lúc Vu Phượng Minh đang cảm nhận mùi thuốc đã thu liễm hoàn toàn, cảm thấy vừa mừng vừa khẩn trương, lập tức bên tai nghe được thanh âm dừng dừng của Giang Nguyên:

- Cho 30g Thanh Long Thốn.

- Thanh Long Thốn?

Vu Phượng Minh sửng sò, trong lòng bỗng mừng như điên, bàn tay không có bất kỳ sự do dự nào. Ngón tay ông nhấn xuống, một thứ bột màu xám xanh từ trong đường ống rót vào Tế Thế Đỉnh.

Thanh Long Thốn chính là vị thuốc nằm trong đan phương luyện Không Thanh Đan, thứ hai từ dưới đếm lên. Vấn đề được tính đã được Giang Nguyên dùng Dĩ huyết tự đỉnh giải quyết.

Khi Thanh Long Thốn được cho vào, Tế Thế Đỉnh một lần nữa tỏa ra mùi hương nhàn nhạt, trong đó ẩn chứa khí tức linh lực khổng lồ, khiến cho Vu Phượng Minh bên cạnh hít vào phải hiện ra vẻ say mê, miệng lẩm bẩm:

- Đây chính là siêu phẩm, thì ra đây chính là siêu phẩm.

Than thở đôi câu, Vu Phượng Minh hít một hơi thật sâu, nhìn Giang Nguyên vẫn đứng im, không hề có bất kỳ khí tức bất thường nào truyền ra.

Giống như mọi việc không hề ảnh hưởng đến hắn. Vu Phượng Minh nhẹ gật đầu một cái. Vấn đề mấu chốt đã được giải quyết, nếu còn không luyện ra đan dược siêu phẩm, vậy thì thật không còn ai có thể luyện chế ra nữa.

- Cho thêm 200ml Thiên Thanh Nhũ.

Mười mấy phút trôi qua, mệnh lệnh Giang Nguyên truyền đến. Một chất lỏng màu trắng xanh được rưới vào bên trong Tế Thế Đỉnh. Qua thêm mười mấy phút nữa, mùi thơm nhàn nhạt cũng dần dần thu liễm lại.

- Thành đan.

Giang Nguyên lạnh nhạt lên tiếng, Vu Phượng Minh hít một hơi thật sâu, nhấn phím, nắp Tế Thế Đỉnh được mở ra, một bàn tay cơ giới chậm rãi cho vào bên trong. Mấy chục giây sau, bàn tay cơ giới lên đã nhanh chóng dâng lên.

Gương mặt Vu Phượng Minh tràn đầy vẻ hưng phấn và kích động khó có thể ức chế, bước đến bên cạnh tủ xuất đan.

Mở ra tủ xuất đan, bàn tay Vu Phượng Minh có chút run rẩy, chậm rãi lấy cái chai thủy tinh với mấy viên thuốc từ bên trong ra, đưa lên mũi ngửi một cái, vẻ mặt vô cùng say mê. Vất vả lắm mới tỉnh hồn lại, cẩn thận đếm số lượng trong chai, không nhiều không ít, vừa đủ chín viên.

- Đan dược siêu phẩm, một lò chín viên, không nhiều không ít. Đây mới thật sự là đan dược siêu phẩm.

Vu Phượng Minh lệ nóng quanh tròn. Mười năm qua, phòng được của Thiên Y Viện rốt cuộc cũng đã luyện chế được đan dược siêu phẩm.

Dùng sức hít mũi một cái, đưa tay lau mắt, cố gắng ổn định lại tinh thần, Vu Phượng Minh hai tay nâng cái chai bước đến trước mặt Giang Nguyên, hơi khom người, hai tay nâng lên, cung kính nói:

- Mời y sĩ Giang Nguyên nghiệm đan.

Giang Nguyên đưa tay cầm lấy cái chai, đưa lên chóp mũi ngửi một cái, sau đó lắc lắc, đếm số viên trong chai, gương mặt lãnh đạm rốt cuộc hiện lên nụ cười nhẹ nhõm, thả lại cái chai vào trong tay Vu Phượng Minh, mỉm cười nói:

- Được rồi, rửa lò luyện đan, chuẩn bị luyện chế lò thứ hai.

Mặc dù đối với việc Giang Nguyên lập tức luyện chế lò thứ hai, Vu Phượng Minh thật sự có chút không quen, nhưng ông cũng đã quen với việc Giang Nguyên khác với người khác. Hơn nữa cũng đã hoàn toàn tin tưởng hẳn. Cho nên không chút do dự, lập tức đi rửa lò luyện đan.

- Nội viện đã đạt đến trình độ nghiêm trọng như vậy rồi sao? Ngay cả Không Thanh Đan cũng không có?

Nhìn Vu Phượng Minh bắt đầu rửa lò luyện, Giang Nguyên tùy ý hỏi một câu.

Bàn tay Vu Phượng Minh cứng đờ, chậm rãi ngẩng đầu nhìn Giang Nguyên, sau đó nhẹ nhàng gật đầu:

- Xem ra cậu cũng đã biết.

Giang Nguyên thở dài:

- Viện trưởng đúng là sống không dễ dàng gì.

- Đúng vậy, nếu như là lúc trước, chỉ cần cậu không phải Thiên y sư, cho dù cậu là đỉnh chủ Tế Thể Đỉnh, dám tập kích Thiên y sư, bấy nhiêu tội danh đó cũng đủ...

Vu Phượng Minh lắc đầu cười khổ.

Chương 877: Hai lò

Rửa lò luyện đan xong, Vu Phượng Minh chần chừ một chút, nhìn sắc mặt Giang Nguyên rồi lại nhìn ngón tay của hắn, hỏi:

- Cậu không cần nghỉ ngơi à? Nếu phải hao phí máu tươi, đồng thời cũng đã thành công một lò, chi bằng ngày mai...

- Không cần đâu, chúng ta tiếp tục thôi. Chút máu tươi này không ảnh hưởng được gì đâu, tổng vẫn còn tốt hơn so với một nửa lượng máu trong người bị người ta rút đi.

Giang Nguyên cười nói:

- Hơn nữa, có hai lò Không Thanh Đan, vị kia hôm nay có thể ngủ ngon giấc rồi.

Nghe Giang Nguyên nói, Vu Phượng Minh nhìn Giang Nguyên một cái thật sâu, sau đó chậm rãi gật đầu, gương mặt lộ ra nụ cười thân thiết:

- Cũng đúng. Người ấy cũng nên nghỉ ngơi thêm một chút rồi.

5h30 chiều, Mã Tiểu Duệ cầm hộp đựng thức ăn bước đến trước cửa phòng luyện đan, thấy La lão mặt mũi tiều tụy ngồi ngoài hành lang, liền mỉm cười nói:

- La lão, hôm nay người vẫn chưa ăn gì. Bây giờ cũng đã đến giờ cơm, người ăn cơm trước đi nhé.

Nhìn hộp đựng thức ăn Mã Tiểu Duệ đưa đến trước mặt, La lão cố mỉm cười gật đầu, sau đó tiếp nhận hộp thức ăn, nói:

- Quan tâm sẽ bị loạn, ngược lại con còn thoải mái hơn cả ta.

Thấy La lão không có ý định từ chối ý tốt của mình, bắt đầu ăn cơm, Mã Tiểu Duệ cười rất vui:

- La lão sư, người đừng lo lắng mà. Nếu Giang Nguyên nói hôm

nay anh ấy sẽ luyện được một lò Không Thanh Đan, nhất định sẽ luyện thành.

- Haha.

Nhìn gương mặt tràn đầy tự tin của Mã Tiểu Duệ, La lão cũng không nhịn được mà lắc đầu cười:

- Được rồi, xem ra ta đã thật sự già rồi, đối với đệ tử của mình mà còn không có lòng tin như con.

Nhìn La lão mỉm cười, Mã Tiểu Duệ cũng cảm thấy vui theo:

- La lão sư, người chẳng qua là lo lắng quá mức thôi. Người mau ăn cơm đi. Để con mang nước lại cho người.

- Mã Tiểu Duệ?

Hồ Minh Vũ nhìn một già một trẻ nói chuyện vui vẻ với nhau, ánh mắt lóe lên sự không cam lòng, hừ lạnh một tiếng rồi quay trở về.

- Chu thúc thúc, cháu cảm thấy La Thiên Minh một chút cũng không lo lắng. Chẳng lẽ Giang Nguyên có thể luyện thành Không Thanh Đan sao?

Nghe Hồ Minh Vũ hỏi, ánh mắt Chu Thế Dương lóe lên sự khinh thường:

- Làm sao có thể? Nếu đan dược siêu phẩm dễ dàng luyện chế như thế, còn chờ đến ngày hôm nay sao? Tế Thế Đỉnh không hoàn chỉnh, ai có thể luyện ra được Không Thanh Đan?

Nói đến đây, ánh mắt Chu Thế Dương lại lóe lên một cái, nhấn mạnh thêm:

- Cho dù là vạn nhất, tiểu tử kia có mấy phần nắm chắc, nhưng bây giờ đã là chạng vạng tối, tiểu tử này có thần thánh đến cỡ nào, nhiều nhất cũng luyện được hai lò. Nhưng điều này không thể nào diễn ra.

- Vâng, cũng phải.

Hồ Minh Vũ mơ hồ cảm nhận được sự lo lắng trong lời nói của Chu Thế Dương, nhưng y cũng không lo lắng nữa. Theo như lời Chu Thế Dương nói, bây giờ cũng đã chạng vạng tối, Giang Nguyên hẳn không thể luyện được nữa rồi.

Cũng chỉ một mình Chu Thế Dương nghĩ như thế, ngay cả Từ Khải Liễu cũng ngẩng đầu nhìn Lưu Mộc Dương phía đối diện:

- Đến bây giờ Giang Nguyên còn chưa ra?

- Đúng, đến bây giờ còn chưa ra. Hẳn đang bắt đầu luyện chế lò thứ hai.

Lưu Mộc Dương gật đầu xác nhận.

- Haiz.

Từ Khải Liễu thở dài:

- Được rồi, bất kể thế nào, nếu không luyện được, ông hãy đi chuẩn bị thuốc đại bổ nguyên khí cho Giang Nguyên. Nắp Tế Thế Đỉnh nhất định phải lấy lại.

Lưu Mộc Dương gật đầu. Nếu Giang Nguyên luyện chế thất bại, tất nhiên là phải đi con đường này.

Có thuốc đại bổ nguyên khí, ít nhất sẽ giúp cho ảnh hưởng đến Giang Nguyên sau khi bị rút máu được đẩy xuống mức thấp nhất. Chỉ cần giữ cho nguyên khí của Giang Nguyên không bị tổn thương quá nhiều, như vậy chuyện cũng coi như giải quyết xong.

Gật đầu xong, Lưu Mộc Dương nhìn Từ Khải Liễu, sau đó trầm giọng nói:

- Viện trưởng, ngoài ra còn có một chuyện.

- Chuyện gì?

Nghe Lưu Mộc Dương nói, Từ Khải Liễu liền buông cây bút vừa cầm lên. Bà biết Lưu Mộc Dương tìm bà báo cáo, nhất định không phải chuyện nhỏ.

- Chuyện của y sư Lỗ Song Giang, có tình huống mới.

Biểu hiện của Lưu Mộc Dương khá nghiêm trọng.

Từ Khải Liểu nhẹ thở ra một hơi, sau đó gật đầu, ngồi thẳng người, nhìn Lưu Mộc Dương, nói:

- Được rồi, ông nói đi.

Vu Phượng Minh nhìn Giang Nguyên giơ ngón tay lên cằm, đột nhiên sững người. Bởi vì ông phát hiện ngón tay của hắn vốn có một vết máu, nhưng chẳng biết đã biến mất từ lúc nào. Chỗ ngón tay thậm chí cả một vết thương cũng không thấy.

- Làm sao vậy?

Vu Phượng Minh thoáng tính toán một chút. Từ lúc nhỏ máu cho lò đan thứ nhất đến bây giờ không quá năm tiếng. Nhưng lúc đó ông cũng nhìn ra được vết thương nơi ngón tay của Giang Nguyên, tuyệt đối không nhỏ. Nhưng chỉ trong năm tiếng ngắn ngủi, Giang Nguyên cũng không sử dụng bất cứ dược vật gì để chữa thương, nhưng vết thương ở ngón tay lại hoàn toàn tự khỏi. Tốc độ tự khỏi này không khỏi quá nhanh đi.

Nhưng chỉ thoáng suy nghĩ một chút, Vu Phượng Minh liền hiểu ra. Đúng rồi, huyết tộc nguyện ý vì máu của Giang Nguyên mà đổi lại Tế Thể Đỉnh. Năng lực tự khỏi của Giang Nguyên dường như tương tự với Huyết tộc. Tuy nói không biết ngón tay của Giang Nguyên khép lại từ lúc nào, nhưng qua mấy tiếng đã lành lại, năng lực tự khỏi so với Huyết tộc thì vẫn còn kém xa.

Lập tức ổn định lại tinh thần, bắt đầu chú ý đến sự thay đổi của dược vật bên trong Tế Thể Đỉnh. Bây giờ đang là thời điểm máu chốt, Giang Nguyên vừa mới nhỏ máu vào, thuận lợi hoàn thành thúc giục dược vật, nhưng lần thứ hai có thể thành công hay không? Điều này thì vẫn còn khó nói. Dầu sao, theo những ghi chép lại, cho dù các đỉnh chủ Tế Thể Đỉnh trước đó, tỷ lệ thành công cũng không cao, thấp nhất cũng chỉ có sáu thành.

Bây giờ Giang Nguyên sử dụng biện pháp như vậy, dùng máu tươi để tạm thời bù lại thiếu sót của Tế Thể Đỉnh. Nếu lần thứ hai cũng

thành công, nói rõ biện pháp này của Giang Nguyên là tương đối ổn. Nhưng hai lần thành công thì thật sự ít khi xảy ra.

Cảm nhận được mùi thơm dần dần thu liễm, cho đến khi Giang Nguyên nói ra lần nữa

- Cho vào Thanh Long Thốn.

Lúc này Vu Phượng Minh mới hồi phục tinh thần, điều khiển bàn phím.

Nhưng trong lòng lại mừng như điên. Mặc dù phải dùng đến máu, nhưng Giang Nguyên có thể đảm bảo biện pháp này hữu hiệu. Như vậy, cho dù không có nắp đỉnh, vậy thì thế nào?

La Thiên Minh và La lão đang ngồi ngoài hành lang, tùy ý tán gẫu với nhau, đột nhiên nghe được tiếng mở cửa lò luyện, hai người liền đứng bật dậy, khẩn trương nhìn hai người từ trong bước ra.

Nhìn vẻ mặt tràn đầy của Mã Tiểu Duệ, La lão cười khổ, sau đó nhìn Giang Nguyên, hỏi:

- Như thế nào?

Giang Nguyên mỉm cười, đựng đưa hai cái chai nhỏ trong tay:

- Thành rồi.

- Thành? Hai...hai lò?

Mã Tiểu Duệ nhìn chăm chăm hai cái chai nhỏ trong tay Giang Nguyên, kinh ngạc kêu lên.

Chương 878: Hạp

Hạp, lại hạp.

9h tối, nhận được thông báo hạp, cho dù là thành viên hội Viện ủy, cảm thấy cũng không nhịn được mà có chút tức giận. Một năm qua, hội Viện ủy hạp càng lúc càng thường xuyên. Trước kia, một tháng mới hạp một lần. Bây giờ cứ ngày một, thậm chí có ngày hai

lần. Thật sự là khiến người ta không muốn phiền cũng cảm thấy phiền.

Không ít các thành viên vừa mới tắm xong, chuẩn bị lên giường ngủ. Nhưng sau khi nhận được thông báo, không khỏi thở dài, thậm chí có người điên lên. Bởi vì buổi tối mà họp thì thường sẽ có chuyện rất quan trọng. Mọi người còn nhớ họp buổi tối lần cuối là cách đây sáu, bảy năm.

Nhưng lúc này, mọi người vừa đi vừa suy nghĩ xem có việc gì quan trọng, nhưng rồi lại cảm thấy không phải. Chuyện quan trọng duy nhất trong ngày hôm nay là Giang Nguyên có luyện ra đan dược siêu phẩm hay không. Cho dù Giang Nguyên có luyện ra, cũng không đến nỗi Viện trưởng triệu tập họp gấp như vậy.

Chẳng lẽ là Huyết tộc đánh tới cửa?

Mang theo sự nghi ngờ, mọi người lục tục bước vào phòng họp. Nhìn Giang Nguyên và La Thiên Minh đã ngồi sẵn, mọi người đều sửng sốt, nhưng sau đó lại thở phào nhẹ nhõm, rồi lại cảm thấy hưng phấn. Chẳng lẽ là đã luyện thành rồi sao?

Khi Chu Thế Dương tiến vào, nhìn hai thầy trò Giang Nguyên, sắc mặt chợt biến đổi, âm trầm ngồi xuống một bên.

- Được rồi, mọi người đều đã đến đông đủ, vậy chúng ta bắt đầu thôi.

Gương mặt của Từ Khải Liễu nhìn không ra là lo hay mừng. Điều này khiến cho Chu Thế Dương thoáng trấn định hai phần.

Những lời nói tiếp theo của Từ Khải Liễu đã đẩy Chu Thế Dương rơi xuống vực sâu vạn trượng.

- Trước tôi muốn thông báo một tin tốt. Vừa rồi, y sĩ Giang Nguyên đã thành công giải quyết vấn đề thiếu sót nấp Tế Thế Đỉnh, liên tục luyện chế thành công hai lò Không Thanh Đan, tổng cộng có mười tám viên.

- Hơn nữa, y sĩ Giang Nguyên còn thông báo, từ hôm nay trở đi, tỷ lệ luyện thành đan dược siêu phẩm thành công của cậu ấy có thể tăng lên bốn năm thành. Cho nên, nguy cơ gần trăm năm qua của

bốn viện đã được cải thiện. Ít nhất, trong vòng mười năm nữa, viện chúng ta sẽ không xuất hiện bất kỳ tai họa ngầm nào nữa.

Nói đến đây, gương mặt nghiêm túc của Từ Khải Liểu cũng hiện lên sự hân hoan.

Mọi người bên cạnh nghe được lời này, đều không thể tin được mà nhìn Giang Nguyên một cái, sau đó hưng phấn nghị luận. Nếu là ngày xưa, bọn họ chắc chắn sẽ không tin. Nhưng bây giờ, Viện trưởng nói Giang Nguyên liên tục luyện thành công hai lò đan được siêu phẩm, đã hoàn toàn xác nhận sự bảo đảm của Giang Nguyên.

Bây giờ, cho dù mọi người có muốn không tin cũng không được. Hơn nữa, đối mặt với một tin tức tốt như thế, mọi người cũng nguyện ý tin tưởng.

Tiếng xì xào bàn tán tràn ngập không gian. Chỉ có Chu Thế Dương là âm trầm, sắc mặt không cam lòng, hoàn toàn xa lạ với bầu không khí đang có.

- Viện trưởng Từ, có thể xem qua đan dược đã được luyện thành hay không. Tôi tin rằng mọi người đã rất nhiều năm rồi chưa từng nhìn thấy Không Thanh Đan, không biết Viện trưởng có thể cho mọi người xem qua một chút?

Gương mặt âm lãnh của Chu Thế Dương nở nụ cười châm biếm, nhìn Từ Khải Liểu, nói.

Chu Thế Dương vừa lên tiếng, những người đang hưng phấn thảo luận bên cạnh cũng dần dần yên tĩnh lại, sau đó tất cả đều nhìn sang vẻ mặt không cam lòng của Chu Thế Dương.

Cũng không khỏi cau mày một cái.

Chu Thế Dương thân là Thiên y sư, tại sao cứ mãi dây dưa như vậy? Lời nói của Viện trưởng chẳng lẽ lại là giả? Dây dưa với một tiểu bối, đến bây giờ vẫn không cam lòng, ngay cả mặt mũi cũng không cần.

Mọi người lại quay sang nhìn Từ Khải Liểu. Lúc này mà được xem qua Không Thanh Đan một chút cũng không tệ. Đúng là mọi người

hiều năm rồi chưa từng nhìn thấy nó.

- Được rồi, nếu mọi người muốn xem, vậy thì xem một chút đi.

Từ Khải Liểu nhẹ nhàng cười một tiếng, sau đó móc hai cái chai từ trong túi ra, chia ra hai bên truyền xuống.

Nhìn cái chai thủy tinh, tinh thần mọi người đều rung lên. Lưu Mộc Dương và Liêu Long Cán nhận lấy đầu tiên. Hai người cũng là lần đầu tiên nhìn thấy Không Thanh Đan, lập tức mở nắp chai đưa lên nhìn, sau đó là ngửi.

Mọi người bên cạnh cũng mơ hồ ngửi được một mùi thơm kỳ ảo.

Cho đến khi Chu Thế Dương ngửi được mùi thơm này, sắc mặt liền biến đổi, ánh mắt nhìn chăm chăm chai thủy tinh.

Không thể nào? Làm sao có thể như vậy được?

Nhìn ánh mắt của Chu Thế Dương, nhìn chăm chăm cái chai trong tay mình, Lưu Mộc Dương liền đưa chai thuốc đến để ông nhìn cho kỹ.

Chu Thế Dương giật mạnh lấy, đưa đến trước mắt nhìn. Nhìn một hồi, sắc mặt càng lúc càng khó coi, sau đó đổ một viên từ bên trong ra, cẩn thận quan sát.

Nhìn động tác của Chu Thế Dương, Giang Nguyên cười nhạt. Bây giờ Chu Thế Dương đã không còn cấu thành nguy hiểm cho hắn nữa. Động tác của Chu Thế Dương bây giờ chẳng khác nào một tên hề trong mắt hắn.

Giải quyết được vấn đề thiếu sót của nắp Tế Thế Đỉnh, có thể luyện chế ra đan dược siêu phẩm, đây tuyệt đối không phải một Thiên y sư phổ thông có thể so sánh được.

Cho dù Giang Nguyên bây giờ chỉ là y sư nhất phẩm, cách thân phận Thiên y sư của Chu Thế Dương 108 ngàn dặm, nhưng bây giờ, nếu Chu Thế Dương dám trêu chọc Giang Nguyên, thế thì ông ta tự rước lấy nhục thôi. Không ai vào lúc này để ý đến mặt mũi của Chu Thế Dương nữa.

Tất cả mọi người đều tin rằng, nếu lúc này Chu Thế Dương còn dám tùy ý bêu xấu Giang Nguyên hoặc y sư La Thiên Minh, Giang Nguyên tuyệt đối sẽ xuất thủ dạy cho Chu Thế Dương một bài học.

Nhìn viên thuốc tỏa ra mùi thơm kỳ ảo trong lòng bàn tay, sắc mặt Chu Thế Dương thay đổi mấy lần, rốt cuộc hít một hơi thật sâu, tay run run thả viên thuốc vào lại trong chai, sau đó đưa cho Lưu Thiên Phúc bên cạnh.

Khóe miệng Lưu Thiên Phúc nhếch lên, nhưng không cười, mà cẩn thận quan sát viên đan dược, sau đó đưa lên chóp mũi ngửi một cái, gương mặt hiện lên sự xúc động, rồi trao lại cái chai cho Lý Minh Bưu bên cạnh:

- Mấy chục năm rồi, rốt cuộc cũng nhìn thấy được đan dược siêu phẩm. Quả thật là phúc của Thiên Y Viện chúng ta.

- Đúng như vậy, đúng như vậy. Hahah...

Nhìn đan dược trong chai, ngửi được mùi thơm của nó, cộng thêm sắc mặt tái nhợt của Chu Thế Dương bên cạnh, Lý Minh Bưu cao giọng cười to.

Chương 879: Phản ứng của Huyết tộc

- Trao tặng cho Giang Nguyên tư cách ủy viên dự thánh hội Viện ủy, đồng thời trao tặng năm ngàn điểm thưởng.

Đối với phần thưởng như vậy, mọi người cũng không cảm thấy ngoài suy đoán. Ngay cả La Thiên Minh cũng cảm thấy hài lòng.

Tư cách Ủy viên dự thánh Hội Viện ủy, trên căn bản chẳng khác nào là Ủy viên dự bị hội Viện ủy. Tư cách dự thánh hội nghị mở rộng lần trước không thể nào bằng được. Dẫu sao, một khi tổ chức hội nghị mở rộng, người phụ trách các bộ môn tham gia cộng lại cũng có đến mấy chục. Mấy chục người họp, sức ảnh hưởng vẫn tương đối nhỏ.

Dự thánh hội nghị hội Viện ủy, chân chính có thể tham gia vào quyết sách của cao tầng Thiên Y Viện. Mặc dù thành viên dự thánh

có quyền lên tiếng và đề nghị, không có quyền biểu quyết và quyết định, nhưng thành viên Hội viện ủy cộng lại cũng chỉ có mười bốn người. Trẻ tuổi nhất cũng đã sáu mươi, hơn nữa đều là y sư nhất phẩm trở lên. Giang Nguyên trở thành người thứ mười lăm, có thể tham gia bất kỳ hội nghị nào của hội viện ủy, biết được chuyện gì xảy ra với Thiên Y Viện, có thể đưa ra bất kỳ đề nghị nào với cao tăng của Thiên Y Viện.

Tư cách này mới là tư cách đường đường chính chính có sức ảnh hưởng. Tư cách này cũng chỉ có những người nào mà thành viên của nhiệm kỳ trước sắp hết nhiệm kỳ, và người chắc chắn sẽ tiếp nhận vị trí đó cho nhiệm kỳ sau mới có thể có được. Giang Nguyên có tư cách này, ngoại trừ mật kho của Thiên Y Viện, tất cả các nơi còn lại đều có thể đi. Quyền hạn chỉ đứng sau những người đang ngồi đây.

Cho nên, La Thiên Minh đối với phần thưởng của Giang Nguyên tương đối hài lòng. Năm ngàn điểm thưởng kia chẳng khác nào thêm gấm thêm hoa.

Phần thưởng này, ngược lại cũng không ai phản đối. Vốn đỉnh chủ Tế Thế Đỉnh phải là thành viên hội Viện ủy. Tuổi tác và lý lịch của Giang Nguyên còn kém quá nhiều, không thể nào tiếp nhận vị trí thành viên hội Viện ủy, bây giờ đã luyện được đan dược siêu phẩm, giải trừ nguy cơ của Thiên Y Viện, trao tặng một tư cách như vậy cũng là xứng đáng. Cho dù Chu Thế Dương cũng không thể lên tiếng phản đối, bởi vì căn bản là phản đối không được.

- Được rồi, bây giờ tiến hành thảo luận đề tài thứ hai.

Nghe Từ Khả Liễu nói, biểu hiện của mọi người liền nghiêm túc lại một chút. Đề tài thứ nhất là chuyện tốt, nhưng vốn cũng có thể để đến ngày mai. Giờ này đã trễ mà còn họp, tất nhiên là vì đề tài thảo luận thứ hai.

- Mọi người cũng biết, gần đây phòng Giám sát đang tiến hành điều tra những việc lúc trước.

Từ Khả Liễu quét mắt một vòng, sau đó nói:

- Trước mắt đã điều tra ra được y sư nhị phẩm Đỗ Song Giang có

liên quan đến việc này. Hơn nữa, y sư Đỗ Song Giang cũng đã cung cấp nhiều tin tức cho phòng Giám sát. Dưới sự phân tích và điều tra, chúng tôi đã phát hiện một vấn đề rất lớn. Thiên Y Viện chúng ta có khả năng đã gặp kẻ địch cường đại mấy chục năm qua chưa từng có. Ảnh hưởng đối với bốn viện ít nhất không dưới Cổ môn.

Liên quan đến vấn đề Tuyệt Y Đường, cao tăng Thiên Y Viện đã nhắc lên một con sóng cực cao. Nhưng vì nguyên tắc bí mật, các thành viên hội Viện ủy chỉ biết được có một tổ chức như vậy tồn tại. Tình huống cụ thể chỉ có Từ Khải Liễu, Lưu Mộc Dương và Liêu Long Căn ba người phụ trách biết được thôi. Dĩ nhiên cái gọi là cụ thể, đám người Từ Khải Liễu cũng chỉ hiểu đại khái, chứ bộ Giám sát cũng không tra ra được nhiều lắm.

Nhưng những thứ tra được cũng đủ khiến cho đám người Từ Khải Liễu run sợ trong lòng. Trước kia, Thiên Y Viện một mình độc tôn ở Hoa Hạ. Nhưng bây giờ đột nhiên xuất hiện một nhân vật tương đương với Thiên Y Viện, hơn nữa còn tồn tại mấy chục năm qua mà không ai biết, sao không khiến người ta sợ hãi chứ?

Đối với những thứ này, Giang Nguyên có muốn quản cũng không có tâm tư để quản. Dù sao cũng có nhiều thành viên hội Viện ủy như vậy, còn có phòng Giám sát, Thiên y ngoại viên, cũng không đến lượt hần. Điều bây giờ hần cần làm là luyện đan dược siêu phẩm.

Đối với quá trình luyện đan của Giang Nguyên, Từ Khải Liễu đã biết rõ. Khi Giang Nguyên luyện chế một lò đan dược, cần hao phí một ít máu. Vì thế Từ Khải Liễu đã đặc biệt phê duyệt đan dược bồi bổ nguyên khí cho Giang Nguyên. Tuy nói mỗi lò đan dược siêu phẩm chỉ tốn của hần mấy mililit máu, nhưng Từ Khải Liễu vẫn rất hào phóng, khiến cho Giang Nguyên mừng rỡ không thôi.

Tuy nói trong tay hần cũng có không ít đan dược, nhưng hần vẫn không chê đan dược đại bổ nguyên khí. Tuyên Tử Nguyệt và Mã Tiểu Duệ tiêu hao đan dược không phải ít. Trên căn bản, đổi điểm cũng chỉ miễn cưỡng đủ dùng.

Hơn nữa, cần luyện chế đan dược siêu phẩm cũng không ít. Cho dù mỗi ngày luyện chế một lần, mỗi lần tiêu hao mấy mililit máu, thời gian dài cộng lại sẽ tiêu hao không ít. Có đan dược đại bổ

nguyên khí, Giang Nguyên cũng yên tâm hơn.

Để cảm ơn Từ Khải Liễu đã hào phóng như thế, hơn nữa cũng để cho các thành viên hội Viện ủy cảm thấy yên tâm, đồng thời cũng để cho Chu Thế Dương từ bỏ ý định, hai ngày tiếp theo Giang Nguyên tập trung vào luyện được đan dược siêu phẩm.

Giải quyết được vấn đề thiếu sót của Tế Thế Đỉnh, đồng thời có được kinh nghiệm quý báu từ những đỉnh chủ đời trước, tỷ lệ thành công đến năm thành không phải là giả. Nếu Giang Nguyên ở dưới trạng thái Không Minh, tỷ lệ năm sáu thành cũng sẽ có.

Hầu tước Olivier nhận được thông báo của Thiên Y Viện, gương mặt trắng nõn trong nháy mắt đen lại.

- Làm sao có thể? Tại sao bọn họ lại từ chối? Có phải đã nghĩ sai rồi không?

Ánh mắt Olivier trong nháy mắt biến thành màu đỏ, nhìn chăm chăm thuộc hạ của mình.

Vị Tử tước bị Hầu tước Olivier uy áp, thân hình phát run, nói:

- Hầu tước các hạ, đây đúng là thông báo của Thiên Y Viện truyền đến.

Nhìn thuộc hạ run lẩy bẩy trước mặt, Hầu tước Olivier hít một hơi thật sâu. Y tất nhiên biết cái này không phải là giả, chẳng qua là y không nhận được sự tức giận. Đường đường là Huyết tộc, cũng đã lui bước như vậy, nhưng đối phương lại cự tuyệt, chính là coi thường tôn nghiêm của Huyết tộc cao quý.

- Các người sẽ trả một cái giá thật đắt.

Hầu tước Olivier cắn răng nói, sau đó chạy đến quốc hội. Y phải đem kết quả thông báo cho Chủ tịch quốc hội đại nhân và các vị đồng liêu. Y tin rằng Chủ tịch quốc hội đại nhân và các vị trưởng lão, thậm chí là Thân vương điện hạ cũng sẽ cực kỳ tức giận. Hơn nữa còn yêu cầu Thiên Y Viện phải trả một cái giá thật đắt.

Không ai có thể khinh thường Huyết tộc cao quý, càng không có người nào có thể coi thường tôn nghiêm cao quý của Huyết tộc.

Chương 880: Tần Hoài gặp người

- Sao?

Nhìn tổ tình báo đưa tài liệu đến, gương mặt lạnh lùng của Tôn Diệu Nguyệt hiện lên vẻ kinh ngạc:

- Tiểu tử này một chút việc cũng không có? Tại sao lại như vậy? Chẳng lẽ Thiên Y Viện bị hấn bỏ thuốc mê sao?

Một cô gái đang ngồi xếp bằng, cặp mắt đang nhắm lại nhẹ nhàng chớp động, sau đó mở to ra.

- Lão sư...

Hai hàng lông mày cau lại, khiến cho không người nào có thể chống đỡ được.

- Khụ!

Đối mặt với đệ tử, Tôn Diệu Nguyệt lộ ra vẻ lúng túng, cũng không nói gì, chỉ trừng mắt nhìn thuộc hạ bên cạnh, khiến cho người đó không ngừng lui ra đằng sau, sau đó cười gượng đưa tài liệu trong tay đến.

Sơn Trường Đại Nhân cô trước mặt người khác đó là uy nghiêm vạn thiên. Khi đi ngang, không người nào dám ngẩng đầu lên. Người bên ngoài thấy Sơn Trường Đại Nhân như thấy cọp, nhưng trước mặt đệ tử của mình, một chút uy nghiêm cũng không có. Nếu không phải cô nắm Giang Nguyên trong tay, khẳng định đệ tử của cô cũng sẽ không nể mặt cô bao nhiêu.

Từ Thanh Linh nhìn tài liệu trong tay, sau đó nhìn lão sư vô lượng của mình, tiện tay buông tài liệu xuống, sau đó nhắm mắt lại, tiếp tục thổ nạp.

Thấy đệ tử của mình không để ý đến mình, Sơn Trường Đại Nhân chợt dạ lặng lẽ lau mồ hôi trên trán, nhưng trong lòng lại âm thầm vui mừng. Thật may là đám người Từ Khả Liễu không làm gì Giang Nguyên. Nếu không, cuộc sống của cô sau này sẽ không

được dễ chịu cho lắm. Ngày nào cũng bị học trò nhìn chăm chăm bằng ánh mắt giết người, tuyệt đối chẳng phải là chuyện dễ chịu gì.

Chẳng qua, sau khi Sơn Trường Đại Nhân lau mồ hôi xong, trong lòng lại cảm thấy buồn bực.

Cho đến bây giờ chỉ có đệ tử thân trọng với thầy, nào có chuyện thầy phải thân trọng với đệ tử như vậy?

Nhớ đến điều này, Sơn Trường Đại Nhân cảm thấy hối tiếc, tại sao lại đi nhận một đứa học trò như vậy? Nhưng tư chất của Từ Thanh Linh lại có thể hù chết người, cá tính lại chẳng khác gì cô. Xem ra cô đã có được một người nối nghiệp chân chính.

Cho nên, Sơn Trường Đại Nhân chỉ có thể thở dài, bước ra ngoài. Bây giờ cô một chút cũng không muốn ở cùng với đồ đệ này của mình. Thật là làm cho người ta thất bại mà.

Hơn nữa cô không tin, Thiên Y Viện lại bị Giang Nguyên bỏ bùa mê. Im lặng như thế, nhất định là đã xảy ra chuyện. Ít nhất cô tin rằng Chu Thế Dương không phải là người lương thiện. Nếu đã nắm được đuôi của Giang Nguyên, tuyệt đối không thể nào bỏ qua. Tại sao bây giờ lại như chưa có chuyện gì phát sinh vậy?

- Điều tra cho tôi, vận dụng tất cả lực lượng thăm dò rốt cuộc Thiên Y Viện đã xảy ra chuyện gì.

Ánh mắt Tôn Diệu Nguyệt lạnh lùng nhìn nhân viên của tổ tình báo, trầm giọng nói.

- Vâng, Sơn Trường Đại Nhân.

Nhân viên của tổ tình báo không dám thờ ơ, cung kính lên tiếng, bất quá lại ngẩng đầu nhìn Tôn Diệu Nguyệt, nói:

- Sơn Trường Đại Nhân, gần đây cục diện của Thiên Y Viện tương đối quỷ dị. Căn cứ theo tin tình báo mà tổ chúng tôi mới nhận được, Hội Viện ủy Thiên Y Viện với Lưu Mộc Dương và Liêu Long Căn dẫn đầu đã tiến hành điều tra toàn diện y sư nhị phẩm trở lên.

- Sao? Y sư nhị phẩm trở lên?

Tôn Diệu Nguyệt cau mày, ánh mắt lóe lên sự kinh nghi.

- Đúng vậy, nhị phẩm trở nên. Tất cả các y sư nhị phẩm.

Nhân viên tình báo cung kính đáp, thoáng chần chừ một chút rồi nói tiếp:

- Thậm chí chúng tôi hoài nghi hai vị Thiên y sư còn lại cũng bị điều tra trong bóng tối.

Ánh mắt Tôn Diệu Nguyệt nhẹ nheo lại.

Sau đó lóe lên chút ánh sáng. Đối với tin tức của tổ tình báo, trước giờ cô chưa hề nghi ngờ. Ở cái đất Hoa Hạ này, có thể chính diện đối kháng với Thiên Y Viện cũng chỉ có Cổ môn, hơn nữa còn chống đỡ cả mấy trăm năm. Có thể lấy được tin tức từ Thiên Y Viện, tuyệt đối không có gì sai sót.

Thiên Y Viện hiếm khi xuất hiện tình huống cao tầng tự tra như vậy. Nhất định là đã xảy ra chuyện gì nghiêm trọng. Nhưng Giang Nguyên có thể tránh được một kiếp này, đúng là khiến người ta khá bất ngờ.

- Tiếp tục điều tra. Có tình huống gì mới, lập tức báo lại cho tôi.

Nhìn thuộc hạ quay người rời đi, Tôn Diệu Nguyệt đột nhiên lên tiếng:

- Bên phía Môn chủ có nói gì không?

- Môn chủ đã hạ giới lệnh phòng bị.

Nhân viên tình báo quay người lại, trầm giọng trả lời.

- Giới lệnh phòng bị?

Tôn Diệu Nguyệt thở ra một hơi, sau đó gật đầu một cái, nói:

- Được rồi, cậu đi đi.

Giới lệnh phòng bị của Cổ môn đại diện cho tất cả thành viên của Cổ môn đã bày trận mà đợi, tùy thời làm ra bất kỳ động tác và

phản ứng nào.

- Môn chủ Lưu Phong làm như vậy ngược lại hợp cách.

Tôn Diệu Nguyệt không khỏi thầm khen một tiếng. Mười mấy năm qua, Lưu Phong lãnh đạo Cổ Môn chống đỡ với Thiên Y Viện, chưa từng rơi vào thế hạ phong. Lúc này nhìn thấy Thiên Y Viện có điều không ổn, lập tức hạ giới lệnh phòng bị, tùy thời nhân cơ hội cho địch thủ cũ một cú. Nếu không thì lại bảo không phải kiêu hùng.

Đối với chuyện như vậy, cho dù là Sơn Trường Đại Nhân mặc kệ, Lưu Phong cũng không quản được cô. Động tác như vậy cũng không đến phiên cô xuất thủ. Mạch Sơn Trường độc lập ở Cổ môn, trông coi giám sát, trụ cửa cuối cùng cho Cổ môn. Một khi không thể chống đỡ, mạch Sơn Trường sẽ là niềm hy vọng phục hưng và bình phong che chở cuối cùng cho Cổ môn.

Vì thế, Tôn Diệu Nguyệt đối với hành động này cũng không quan tâm. Bây giờ cô quan tâm là Thiên Y Viện đã xảy ra vấn đề gì. Giang Nguyên rốt cuộc bị làm sao? Cô nhớ lại Giang Nguyên khi thì đùa cợt, khi thì nghiêm túc, khi thì ỷ lại nhưng lại luôn khiến cho người ta có chút ngoài ý muốn.

Tôn Diệu Nguyệt chỉ có thể thở dài, tâm trạng phức tạp.

Ngày thứ hai, Giang Nguyên luyện chế được một lò Thanh Vân Đan.

Thanh Vân Đan là đan dược siêu phẩm mà hẳn luyện chế nhiều nhất. Tuy nói trước kia chưa luyện thành công, nhưng trình độ quen thuộc chỉ đứng sau Không Thanh Đan.

Cho nên lúc này, ngược lại lại thành công.

Thành công luyện chế một lò Thanh Vân Đan, Giang Nguyên cũng không luyện chế nữa. Dù sao có những thứ này, cũng đủ củng cố lòng tin của các lão đồng chí. Vì đan dược siêu phẩm, hẳn cũng đã dồn hết tâm lực. Lúc này cần được nghỉ ngơi một chút.

Sau khi đưa chai Thanh Vân Đan cho Vu Phượng Minh mang đến cho Từ Khải Liều, Giang Nguyên liền có một buổi chiều hiếm có. Hai ba giờ chiều đã rời khỏi phòng luyện đan.

Con đường đi hôm nay không giống như ngày xưa.

Đám thanh niên cùng lứa ngày xưa thì khách khí hỏi thăm sức khỏe, vô cùng thủ lễ. Nhưng hôm nay, bất kể là già trẻ lớn bé, trên đường nhìn thấy Giang Nguyên cũng đều chấp lễ quá mức, không còn sự tùy ý qua loa như ngày xưa. Ngay cả mấy vị bác sĩ nhi phẩm nhìn thấy Giang Nguyên cũng chủ động chào hỏi.

Một đường ứng đối, Giang Nguyên liền hiểu được, cấp bậc thâm nghiêm ở Thiên Y Viện không phải là giả. Chức vị cao và quyền cao chức trọng vẫn có liên quan với nhau. Anh ở vị trí cao, nếu không có quyền, cũng không ai thật lòng kính trọng anh. Nhưng một khi trong tay có quyền, ai dám bất kính với anh chứ?

Ủy viên dự thỉnh hội nghị Viện ủy, tuy không phải là thành viên hội Viện ủy chính thức, nhưng cũng chỉ dưới hội Viện ủy, nhưng lại trên vô số người.

Xem ra, hội Viện ủy đã chính thức công bố việc này.

Hiếm có lúc rảnh rỗi, hơn nữa gặp phải người nào trong viện cũng đều cung kính chào hỏi hân, điều này khiến cho Giang Nguyên có chút không được thích ứng. Cho nên Giang Nguyên quyết định ra ngoài.

Nghe Giang Nguyên muốn ra ngoài dạo phố, vui nhất chính là Tuyên Tử Nguyệt và Phan Hiểu Hiểu. Tiểu Bảo có thể cùng ba ra ngoài chơi, đương nhiên lại càng vui hơn.

Cố đô Kim Lăng không còn sự phong lưu như năm đó, nhưng đặt trong Hoa Hạ, nội tình vẫn sâu dày hiếm có.

Tuy Giang Nguyên ở trong viện khá lâu, nhưng Giang Nguyên thật không đi dạo quá nhiều thắng cảnh ở Kim Lăng. Hắn chỉ mang Tiểu Bảo và hai cô gái đi dạo một vòng, rồi chạy thẳng đến miếu Phụ Tử.

Đi dạo với người đẹp và trẻ nít, dường như nơi này vẫn đáng tin hơn.

Miếu Phụ Tử khá náo nhiệt, đồ ăn cũng nhiều. Đối với Tiểu Bảo mà nói thì tương đối thích hợp. Cùng với hai mỹ nữ đi dạo ở đây

cũng không tệ.

Đi dạo một vòng miếu Phú Tử, hai cô gái cũng vô cùng vui vẻ. Tiểu Bảo cầm hai cây kẹo hồ lô liếm không ngừng.

Nhìn hai cha con vui vẻ với nhau, Phan Hiểu Hiểu và Tuyên Tử Nguyệt cũng che miệng cười khẽ.

Ba người đi lang thang, bất tri bất giác bước đến bờ sông danh tiếng lừng lẫy. Nhìn sông nước rạo rức, trước mắt giống như hiện lên thuyền hoa nhiều như mắc cửi năm đó. Giang Nguyên khẽ thở dài:

- Đảo mắt đã mấy trăm năm. Đáng tiếc chúng ta không thể nhìn thấy được tình hình thịnh vượng của sông Tân Hoài năm đó.

Tuyên Tử Nguyệt và Phan Hiểu Hiểu cũng mỉm cười gật đầu, ánh mắt đều lộ ra sự xúc động. Đúng rồi, thời gian đã trôi qua quá lâu, cũng khó mà khôi phục lại sự hưng thịnh năm đó.

Giang Nguyên chỉ thoáng than thở hai câu, sau đó cùng với hai cô gái ôm Tiểu Bảo tiếp tục đi về phía trước.

Mọi người nhìn cảnh sắc hai bên bờ sông, chỉ thấy đối diện đi đến một chàng thanh niên đeo mắt kính.

Người thanh niên mặc bộ Âu phục tinh xảo, đeo cặp mắt kính, mặt mũi anh tuấn, khí chất đặc biệt, giống như độc lập với trần thế, tùy ý thưởng thức cảnh sắc chung quanh.

Phan Hiểu Hiểu và Tuyên Tử Nguyệt nhìn thấy mỹ nam, cũng không khỏi liếc mắt nhìn nhiều hơn hai lần.

Chàng thanh niên đối diện giống như cảm nhận được ánh mắt của mọi người, liền đưa mắt nhìn lại, sau khi thấy bốn người thì sững sốt một chút, nhưng ánh mắt lại sáng lên.

Chương 881: Gặp Giang Nguyệt Minh

Nhìn chàng thanh niên phía trước dừng bước không tiến lên, chỉ là

tò mò đánh giá bên này, gương mặt Giang Nguyên cũng hiện lên sự hiểu kỳ.

Nhờ lực tinh thần khổng lồ, hắn tất nhiên có thể cảm giác được đối phương không phải là người tầm thường như những thanh niên khác. Mặc dù hắn đi cùng với hai mỹ nữ, đối phương đeo mắt kính, nhưng hắn cảm giác được đối phương đang nhìn mình chăm chăm.

Chân mày cau nhẹ, cảm nhận được sự nghi ngờ, tò mò của đối phương, khóe miệng nhếch lên nụ cười khó hiểu, giống như không có ác ý, Giang Nguyên cũng mỉm cười.

Phan Hiểu Hiểu nhìn chàng thanh niên đang mỉm cười phía đối diện, ánh mắt lóe lên sự tò mò, sau đó lại nhìn Giang Nguyên bên cạnh, thấy hắn cũng nhếch mép, trong lòng hiện lên sự khác thường.

- Giang Nguyên?

Người thanh niên bước đến, khóe miệng vẫn tươi cười như cũ.

Thấy đối phương gọi tên mình, Giang Nguyên ngược lại cũng không ngoài suy đoán, mỉm cười gật đầu:

- Chào anh, xin hỏi anh là...

- Quả nhiên là anh...

Nụ cười của người thanh niên càng đậm hơn mấy phần, nói:

- Ngưỡng mộ đại danh đã lâu. Tôi là Giang Nguyệt Minh.

- Giang Nguyệt Minh.

Hai mắt Giang Nguyên không khỏi co rút lại một chút, nhưng gương mặt vẫn tươi cười như cũ, há miệng cắn một viên kẹo hồ lô:

- Không nghĩ đến lại là cùng họ.

Nhìn bộ dạng nhai kẹo hồ lô của Giang Nguyên, khóe miệng Giang

Nguyệt Minh lại càng nhếch lên thêm mấy phần:

- Quả đúng như vậy. Gặp nhau chính là hữu duyên. Uống ly trà chứ?

- Được.

Nhìn Giang Nguyệt Minh đeo mắt kính, Giang Nguyên không khỏi giật mình. Bởi vì từ ánh mắt của đối phương, hẳn dường như cảm nhận được một sự quen thuộc, giống như đã gặp qua ở đâu, nhưng làm sao cũng không nhớ nổi.

Da của Giang Nguyệt Minh rất đẹp, mắt, mũi và miệng rất có nét tương đồng với Giang Nguyên. Sau khi tháo mắt kính xuống, giống như đêm trăng trên bầu trời, khiến cho có không ít du khách thỉnh thoảng đưa mắt liếc nhìn, bất luận là trai hay gái.

Trong khí tức xuất trần của Giang Nguyệt Minh ẩn chứa một sự cao ngạo, còn có bộ quần áo cực kỳ tinh xảo trên người, đủ để người bình thường cảm thấy hổ thẹn mà len lén nhìn.

Mấy nữ du khách thỉnh thoảng đánh mắt đưa tình, nhưng vì kiêng kỵ hai cô gái cùng Tiểu Bảo đứng bên cạnh nên không dám biểu hiện quá mức rõ ràng. Dẫu sao sự tồn tại của Phan Hiểu Hiểu và Tuyên Tử Nguyệt khiến cho các cô gái phải dựa vào đồ trang điểm mới miễn cưỡng đứng cùng chỗ, nhưng khí chất thì hoàn toàn thua xa.

So với Giang Nguyệt Minh, Giang Nguyên ngồi đối diện rõ ràng khiêm tốn hơn. Mặc dù nhìn nghiêng, dáng dấp của hai người hoàn toàn tương tự, nhưng vì Giang Nguyên đeo một cặp mắt kính che hết gần nửa gương mặt, cộng thêm sự dửng dưng của hắn, khiến cho hắn và Giang Nguyệt Minh hoàn toàn khác nhau.

- Chúc mừng Giang huynh, chưa đến ba mươi tuổi đã trở thành Ủy viên dự thính hội nghị hội Viện ủy, là người đầu tiên của Thiên Y Viện trong vòng mấy trăm năm qua.

Giang Nguyên khẽ mỉm cười, gật đầu nói:

- Giang huynh khách sáo quá rồi.

- Mặc dù Giang huynh là đỉnh chủ Tế Thế Đỉnh, nhưng đột nhiên có tư cách này, xem ra nhất định Giang huynh đã luyện chế thành công đan dược siêu phẩm.

Nhìn biểu hiện lạnh nhạt của Giang Nguyên, Giang Nguyệt Minh cũng giống như lơ đãng, tiếp tục nói.

Nhìn Giang Nguyệt Minh phía đối diện, Giang Nguyên nheo mắt một cái.

Gương mặt hiện lên sự coi trọng, cười nói:

- Giang huynh đúng là tin tức linh thông.

- Haha, nào có. Tôi bất quá chỉ là suy đoán mà thôi.

Giang Nguyệt Minh cười một tiếng, tiếp tục nói:

- Nhưng đối với Giang huynh, tôi cũng đã chú ý từ lâu. Gia nhập Thiên Y Viện mới được hai năm, nhưng một đường leo lên nhanh chóng. Không nói đến vai trò đỉnh chủ Tế Thế Đỉnh, nhưng một bước bước vào Thiên giai, giết chết Bá tước Huyết tộc. Chuyện này quả thật rất kinh người, tôi làm sao mà không chú ý được?

Giang Nguyên khẽ mỉm cười, nhìn Giang Nguyệt Minh nói:

- Giang huynh cũng là người phi phàm. Có thể rõ ràng tình huống của Thiên Y Viện chúng tôi, nhất định cũng không phải là người tầm thường. Nhưng tại sao tôi chưa từng nghe qua tên của Giang huynh?

- Haha, tôi thường xuyên ở nước ngoài, nhưng trưởng bối của gia tộc rất thân thiết với Thiên Y Viện.

Giang Nguyệt Minh cười, lãng sang chuyện khác, nhìn hai cô gái bên cạnh, nói:

- Giang huynh ngược lại rất có phúc, có hai vị tuyệt sắc giai nhân làm bạn, khiến cho tôi bội phục rất nhiều.

- Nào có. Giai nhân bên cạnh Giang huynh nhất định là nhiều như lông trâu.

Tùy ý tán gẫu vài câu, Giang Nguyệt Minh nhìn Giang Nguyên một cái thật sâu, sau đó từ giả rồi đi, khiến cho không ít nữ du khách đang nhìn chăm chăm bên cạnh không khỏi thất vọng.

Thấy Giang Nguyệt Minh đã rời đi, Phan Hiểu Hiểu và Tuyên Tử Nguyệt mới ôm Tiểu Bảo bước đến, ngồi xuống bên cạnh.

- Giang Nguyên, anh có phát hiện ra không?

Nhìn theo bóng lưng của Giang Nguyệt Minh, mang theo chút tò mò, Phan Hiểu Hiểu nhìn Giang Nguyên, nói:

- Anh và anh ta rất giống nhau.

- Rất giống?

Giang Nguyên ngẩn người.

- Đúng, rất giống, đặc biệt là khi hai người cười, cái miệng giống nhau như đúc. Nhưng điểm khác biệt là người kia cười khoe khoang quá nhiều, còn anh thì nhu hòa hơn.

Phan Hiểu Hiểu cau mày suy nghĩ một chút, sau đó quay sang nhìn Tuyên Tử Nguyệt, đẩy Tuyên Tử Nguyệt một cái:

- Tử Nguyệt, cô cảm thấy thế nào?

- Ừ, đúng là có chút giống. Mắt mũi đều giống. Chẳng qua cho người ta cảm giác bất đồng chính là...

Nghe Phan Hiểu Hiểu nhắc đến, Tuyên Tử Nguyệt suy nghĩ một chút rồi cười nói:

- Vẫn là Hiểu Hiểu tinh mắt, Giang Nguyên dễ nhìn hơn.

- Haha, hai người đúng là càng lúc càng biết nói chuyện.

Giang Nguyên ôm lấy Tiểu Bảo, hôn lên má cậu bé một cái, sau đó nhìn chung quanh, cười nói:

- Cũng chỉ có hai người mới cho là như vậy, còn những người khác kia, người ta vừa đi thì đã hồn phiêu phách lạc.

Phan Hiểu Hiểu đảo mắt nhìn bốn phía, bấu môi nói:

- Nông cạn!

Ôm Tiểu Bảo, chậm rãi men theo bờ sông trở về, bước chân Giang Nguyên vẫn tùy ý, nhưng trong lòng lại gợn sóng.

Hắn không dám chắc đối phương có nhận ra là hắn đã biết thân phận của đối phương hay không, nhưng y đã dám trắng trợn trò chuyện với hắn như vậy, điều này nói rõ Tuyệt Y Đường của bọn họ cũng không quá mức kiêng kỵ Thiên Y Viện.

Nếu không, làm sao lại tùy ý như thế?

Điều càng làm cho hắn có chút kỳ quái chính là, theo như lời của Phan Hiểu Hiểu và Tuyên Tử Nguyệt, đối phương dường như có chút giống hắn. Hơn nữa cảm giác đối với đối phương cũng rất kỳ quái, giống như là đã quen biết từ lâu.

Chương 882: Đan dược

- Siêu cấp đẹp trai, siêu cấp có tiền.

Nhìn chiếc Bentley lao vút đi, hai cô gái mang theo ánh mắt say mê, ôm mặt bắt đầu mơ mộng.

Giang Nguyệt Minh đưa tay gỡ cặp mắt kính vứt sang một bên, sau đó cầm lấy chai nước, ngửa đầu uống một hơi, lúc này mới lãnh đạm nói:

- Chuyển đi đến Kim Lăng này ngược lại có chút thú vị.

Bên trong xe hoàn toàn yên tĩnh, không ai đáp lời Giang Nguyệt Minh, nhưng Giang đại công tử giống như không để ý, tiếp tục nói:

- Thanh Mộc, anh đoán xem vừa nãy tôi đã gặp ai?

- Ai?

Một giọng nói lạnh như băng truyền đến.

- Giang Nguyên...

Nhắc đến cái tên này, ánh mắt của Giang Nguyệt Minh lóe lên thần sắc cổ quái.

- Sao?

- Hẳn không tệ.

Giang Nguyệt Minh chậm rãi nói.

- Rất tốt?

Thanh âm lạnh như băng rốt cuộc cũng có sắc thái cảm tình hơn:

- Có thể để cho cậu nói không tệ, vậy thì thật sự không tệ rồi.

- Quả thật không tệ.

Khóe miệng Giang Nguyệt Minh nhếch lên, ánh mắt hiện lên sự kinh ngạc:

- Trong tình huống Tế Thế Đỉnh không hoàn chỉnh vẫn có thể luyện ra được đan dược siêu phẩm, hãy tăng cường giám sát hẳn lên thêm một bậc.

Nghe lời này, Thanh Mộc im lặng một chút, sau đó nói:

- Chuyện này không phải chuyện đùa, cần hướng lão gia báo cáo.

- Đi đi.

Giang Nguyệt Minh nhẹ gật đầu:

- Chuyện đã đến nước này, tin rằng cha của tôi cũng đã để ý đến, cũng nên để ông ấy xử lý. Chuyện có lớn đến cỡ nào, bọn họ cũng phải xử lý. Tôi cũng muốn nhìn xem, nếu tôi không xử lý, ba của tôi có bảo mẹ tôi đánh tôi không.

Nói đến đây, gương mặt Giang Nguyệt Minh lại hiện lên vẻ cổ quái:

- Nhưng Giang Nguyên đúng là có chút thú vị. Tôi muốn đấu một

trận với hắn, xem rốt cuộc hắn mạnh hay tôi mạnh.

Thanh Mộc lại im lặng.

- Thiếu chủ, hôm nay cậu có chút kỳ quái.

- Kỳ quái?

Nghe Thanh Mộc nói, Giang Nguyệt Minh hơi sửng sốt, sau đó lại đưa tay cầm bình nước hớp một hớp, cau mày nói:

- Không có.

Vặn chặt nắp chai nước, Giang Nguyệt Minh trầm giọng nói:

- Tin tức từ Lỗ Song Giang đã không còn, tuyến tin tức khác tình huống như thế nào rồi?

- Không có vấn đề gì.

Thanh Mộc đáp:

- Tuyến khác đều là y sư phổ thông, y sư nhị phẩm. Nhưng bây giờ lại không cách nào liên lạc. Một khi liên lạc, rất dễ dàng xảy ra vấn đề.

- Được, cứ như vậy đi. Chờ lão đầu tử của tôi ra ngoài, xem ý kiến của ông ấy như thế nào. Bây giờ đan dược siêu phẩm đã có, chúng ta nên chơi thôi.

Trở lại Thiên Y Viện, để Phan Hiểu Hiểu và Tuyên Tử Nguyệt trở về phòng, Giang Nguyên bước đến phòng làm việc của Từ Khải Liễu.

Mấy ngày qua, ngày nào Từ Khải Liễu cũng bận rộn vô cùng. Khi Giang Nguyên đến, Từ Khải Liễu vẫn còn trong phòng phê duyệt văn kiện.

Thấy Giang Nguyên bước vào, Từ Khải Liễu ngẩng đầu lên, sau đó đặt bút xuống. Bà hiểu rõ tính cách của Giang Nguyên. Nếu không phải có chuyện quan trọng, tuyệt đối không đến phòng làm việc tìm bà.

Bây giờ, chuyện quan trọng đối với Giang Nguyên cũng không phải là chuyện bình thường đối với Thiên Y Viện. Cho nên Từ Khải Liễu cũng không đối đãi như những người khác, nhìn Giang Nguyên, cười hỏi:

- Uống trà nhé?

Giang Nguyên cũng không khách sáo, tự mình rót cho mình một tách trà, thuận tay châm thêm nước cho tách trà trên bàn của Từ Khải Liễu.

- Con vừa mới gặp Giang Nguyệt Minh.

Bưng tách trà, nhẹ nhàng ngửi mùi thơm bốc lên, hài lòng nhấp một ngụm, lúc này mới nhìn Từ Khải Liễu, chậm rãi nói.

- Giang Nguyệt Minh?

Từ Khải Liễu thoáng chần chừ một chút, rồi hỏi:

- Con vừa mới gặp được?

- Vâng, ở sông Tần Hoài.

Giang Nguyên gật đầu:

- Y đi một mình, hẳn là tình cờ thôi. Hai người tụi con trò chuyện một chút.

Từ Khải Liễu muốn cầm điện thoại lên, nhưng tay giật giật rồi thả ra một hơi, nhìn Giang Nguyên, cười hỏi:

- Như thế nào?

- Không tệ.

Đối với lời nhận xét cho nhau, cả hai đều đưa ra lời đánh giá giống nhau như đúc.

- Không tệ?

Lông mày Từ Khải Liễu cau lại, sắc mặt trong nháy mắt ngưng trọng hai phần.

Nhìn sắc mặt của Từ Khải Liễu, Giang Nguyên cười khổ:

- Tuổi còn nhỏ hơn con, rất đẹp trai, Thiên giai, tính cách không tệ.

Chỉ mấy chữ ngắn ngủi, nhưng lại khiến cho sắc mặt của Từ Khải Liễu biến đổi lần nữa.

Giang Nguyên tiếp tục nói:

- Y biết con, thậm chí còn biết con đã luyện được đan dược siêu phẩm. Nhưng con không xác định là y đã biết chúng ta biết y rồi hay không.

Trầm ngâm một hồi, Từ Khải Liễu hỏi tiếp:

- Còn có cái gì nữa không?

- Không có.

Giang Nguyên lắc đầu, đặt tách trà xuống, đứng dậy bước đến bên cạnh Từ Khải Liễu, đưa tay rút lấy một tờ giấy rồi cầm một cây bút chì.

Xoẹt xoẹt trên tờ giấy mấy cái, Giang Nguyên thả tờ giấy xuống trước mặt Từ Khải Liễu:

- Những gì con biết đều ở đây.

Nhìn Giang Nguyên xoay người bước ra ngoài, rồi lại nhìn tờ giấy trên bàn.

Ánh mắt Từ Khải Liễu trong nháy mắt trợn to hai phần, ngẩng đầu nhìn ra cửa, lúc này mới thở dài:

- Tiểu tử này càng ngày càng khiến người ta phải kinh ngạc.

Lập tức cầm điện thoại trên bàn:

- Lão Liêu, ông sang đây một chút.

Thời gian rất nhanh trôi qua mấy ngày, Giang Nguyên ngược lại cũng không nhàn rỗi. Mấy ngày nay, hắn đã nghiên cứu cẩn thận tài liệu luyện chế đan dược siêu phẩm. Trước mắt, tài liệu luyện

chế đan dược siêu phẩm quả thật không ít. Nhưng tuyệt đại đa số đều phải cần đến Tế Thế Đỉnh.

Không cần Tế Thế Đỉnh cũng có mấy loại, nhưng nguyên liệu dùng để luyện chế lại không nhiều. Một loại nhiều nhất cũng chỉ có bốn phần, thậm chí có loại chỉ còn lại một phần.

Đối với những loại đan dược như vậy, Giang Nguyên tạm thời không có đi sâu. Dầu sao nguyên liệu quá ít, nếu tỷ lệ thành đan không tăng lên quá cao, chưa đến thời điểm nhất định, hoàn toàn không cần thiết.

Cho nên, hắn dồn hết lực chú ý đặt lên những đan dược cần Tế Thế Đỉnh luyện chế. Nguyên liệu dùng để luyện chế còn lại không ít. Trước mắt, trừ Không Thanh Đan, Thanh Vân Đan, còn có Dương Minh Đan, Long Dương Đan, Luyện Cốt Đan, Khai Tuệ Đan...

Bây giờ, ba ngày hắn mới luyện chế một lò đan dược siêu phẩm. Nguyên liệu đan dược siêu phẩm chỉ có bấy nhiêu, nếu trong mấy tháng hắn đã luyện hết thì chủ đỉnh Tế Thế Đỉnh như hắn sẽ trở nên nhàn rỗi. Hơn nữa, luyện đan dược siêu phẩm cũng không phải chuyện đùa. Tuy nói tỷ lệ thành đan của hắn đã lên đến năm thành, nhưng luyện chế đan dược siêu phẩm quá mức tổn hao tinh thần, hoàn toàn không đáng để hắn phải khổ cực như vậy.

Mấy ngày qua, hắn đã luyện chế hai lò Không Thanh Đan, một lò Thanh Vân Đan. Không Thanh Đan có công dụng đặc biệt nhưng lại không có tác dụng với người tu luyện. Còn nói về đan dược bổ khí, Thanh Vân Đan chính là đan dược bổ khí, mà còn là luyện khí cực phẩm.

Cho nên, hắn tiếp tục dành thời gian luyện chế Thanh Vân Đan lần ba.

Luyện ba lò, thành công một lò, thất bại hai lò, nhưng Giang Nguyên biết rõ, trong đó có một lò hắn chỉ luyện có một nửa, len lén thu lại cất làm của riêng cho mình.

Vận khí coi như không tệ. Lò mà hắn lén lấy cũng đã luyện thành công. Có trong tay chín viên đan dược Thanh Vân Đan cực phẩm,

đây đối với hắc mà nói, là cực kỳ quan trọng khi muốn đột phá đuôi cuối cùng.

Dầu sao, tích trữ năng lượng bây giờ rất khó. Hơn nữa, đến thời điểm đột phá cuối cùng, nếu không có đan dược bổ sung năng lượng, chỉ sợ sẽ không dễ dàng. Mà trên hết, đan dược bổ trí cũng có tác dụng quan trọng trong việc cường hóa cơ thể.

Bây giờ, hút lấy linh khí từ bên ngoài đã trở nên không đủ với Giang Nguyên. Tốc độ này của hắc, nếu so với người bình thường thì đã là kinh khủng rồi. Nhưng đối với hắc, rõ ràng là không đủ.

Cho nên, sau khi hắc luyện chế Thanh Vân Đan, hắc đã dồn hết sự chú ý vào Luyện Cốt Đan và Khai Tuệ đan. Hiệu quả của Luyện Cốt Đan rất tốt, tương tự với Luyện Hình Đan.

Nhưng hiệu quả lại mạnh hơn Luyện Hình Đan rất nhiều. Luyện Hình Đan chủ yếu dùng để cường hóa cơ thể, nhưng Luyện Cốt Đan chủ yếu nhằm vào cường hóa xương cốt.

Cường hóa kinh mạch có tác dụng trợ giúp luyện khí cực lớn, đặc biệt đối với người tu luyện Thiên giai trở lên, hiệu quả lại càng tốt. Đối với những người tu luyện Thiên giai mà nói, khi kinh mạch được cường hóa đến một trình độ nhất định, xương cốt lại càng quan trọng hơn.

Nếu không, cũng không có người nội khí cường đại nhưng xương cốt lại không đủ mạnh, thực lực cũng bị hạn chế nghiêm trọng.

Cho nên, Luyện Cốt Đan chính là nhằm vào xương cốt. Nhưng rất ít người nguyện ý đem đan dược trân quý như vậy cho người tu luyện ngoại môn. Tác dụng của Luyện Cốt Đan đối với Giang Nguyên lại càng không cần phải nói.

Mấy ngày qua, Giang Nguyên cảm thấy, khi đuôi chín hoàn thành, có thể sẽ sinh ra biến hóa vô cùng lớn. Tổ chất bản thân hắc cũng sẽ có ảnh hưởng rất lớn.

Để đạt đến hiệu quả tốt nhất, hắc nhất định phải chuẩn bị Luyện Cốt Đan, rèn luyện cơ thể của mình đến mức cao nhất.

Chương 883: Thất bại

- Khai Tuệ Đan.

Tên như ý nghĩa, mở trí khôn. Nhưng trí khôn này không phải trí khôn bình thường. Rất nhiều tu sĩ tu luyện nội khí đã đạt được trình độ cao nhất trên mọi mặt, nhưng lại cố thủ ở một cảnh giới nhiều năm, không cách nào lên cấp. Hơn nữa khi tu luyện dùng các loại linh dược vẫn không cách nào đột phá. Cái này không phải luyện khí là có thể bù đắp, cần phải dùng Khai Tuệ Đan một chút.

Một khi uống Khai Tuệ Đan vào, con người sẽ đạt đến trạng thái tương tự với trạng thái Không Minh của Giang Nguyên. Ở trong trạng thái này sẽ có được cơ hội đột phá.

Khai Tuệ Đan có hai loại. Một loại dùng cho người già mà cơ năng đã bị lão hóa, làm cho cơ năng trong người biến chất. Bởi vì cơ năng lão hóa, tư duy ngưng kết. Sau khi uống Khai Tuệ Đan vào sẽ có công dụng hóa giải và chữa trị. Nếu người già mà uống vào, có thể kéo dài tuổi thọ, đầu óc linh hoạt hơn.

Một loại khác dùng cho trẻ con. Con nít mười tuổi uống thuốc này, có thể khiến cho đầu óc được mở mang, trong quá trình trưởng thành sẽ thông minh vượt xa người bình thường.

Giang Nguyên luyện chế đan dược này không phải cho hần mà là cho Tiểu Bảo. Tuổi tác của Tiểu Bảo đang trong giai đoạn thích hợp. Hơn nữa, sử dụng càng sớm sẽ càng tốt. Vì Tiểu Bảo, Giang Nguyên cân nhắc đến việc điều chế đan dược này.

Trước mắt, nguyên liệu dự trữ cho hai loại đan dược này còn bảy tám phần. Lấy ra luyện cũng tương đối thích hợp.

Cho nên, Giang Nguyên cũng không do dự, trực tiếp đưa ra yêu cầu nguyên liệu của hai lò Luyện Cốt Đan.

Đối với yêu cầu của Giang Nguyên, phòng Dược liệu không chút do dự chuẩn bị nguyên liệu cho hai lò. Sau khi mấy lò đan dược siêu phẩm được luyện thành, địa vị của Giang Nguyên trong viện đã

vững chắc như núi.

Tuy nói Giang Nguyên không ngừng thay đổi đan dược luyện chế, có chút không hợp lý, nhưng không ai có bất cứ nghi ngờ nào. Ngay cả Chu Thế Dương cũng chỉ hừ khê trong lòng, chứ không dám nói ra miệng.

Luyện Cốt Đan không giống với Thanh Vân Đan. Nguyên liệu chủ yếu lấy các loại xương cốt của thú làm chủ.

Cách luyện chế đan dược này cũng khác với các loại đan dược khác. Bất luận là hỏa hầu hay là hỏa lực đều phải đạt trình độ rất cao.

Nhưng Giang Nguyên có được kinh nghiệm của các đỉnh chủ đời trước. Suốt đêm qua cũng đã nghiên cứu kinh nghiệm của một vị đỉnh chủ luyện chế Luyện Cốt Đan, cộng thêm trạng thái Không Minh, tổng không đến nỗi xảy ra vấn đề.

- Giang Nguyên, cậu thật sự muốn luyện chế Luyện Cốt Đan sao?

Vu Phượng Minh nhìn Giang Nguyên đang đứng trước Tế Thế Đỉnh, tay đặt lên tai đỉnh, nhắm mắt không nói, rốt cuộc nhịn không được liên hỏi:

- Chi bằng cậu luyện những thứ khác đi. Chờ kinh nghiệm phong phú hơn sẽ luyện cái này.

Giang Nguyên mỉm cười, mở mắt nhìn Vu Phượng Minh:

- Vu lão, không sao đâu mà.

- Không sao?

Nhìn thái độ kiên trì của Giang Nguyên, Vu Phượng Minh cũng chỉ đành gật đầu một cái. Tuy nói chuyện này có chút không đáng tin, nhưng dù sao Giang Nguyên vẫn đáng để tin tưởng. Ít nhất mấy ngày qua, Giang Nguyên không hề để xảy ra chuyện. Hơn nữa, nếu Giang Nguyên thật sự luyện chế được Luyện Cốt Đan, nói như vậy kỹ thuật luyện đan của hắn đã đạt đến mức lô hỏa thuần thanh, địa vị ở Thiên Y Viện lại càng vững chắc.

Thấy Vu Phượng Minh gật đầu, trong lòng Giang Nguyên cũng cười khỏ. Nhắc đến Luyện Hình Đan, thật ra thì hần cũng không muốn luyện chế. Nhưng thật sự cũng không còn cách nào. Tu luyện nội khí của hần gần đây đã đạt đến trạng thái đỉnh phong. Ít ra hần tự tin không cần sử dụng các kỹ năng cũng có thể đấu ngang với các tiên sinh ngoại viện.

Nhưng bây giờ hần xác nhận, tốc độ tu luyện nội khí của hần nhờ có đan dược phụ trợ mà tiến triển cực nhanh, nhưng thể chất thì có chút theo không kịp.

Nếu xương cốt không đủ mạnh, có tu luyện nội khí cao đến cỡ nào, cho dù năng lượng tích trữ có thể đạt đến trình độ ngưng tụ đuôi chín, đến lúc đó nhất định cũng sẽ xảy ra vấn đề.

Cho nên, bắt buộc dĩ hần phải luyện chế Luyện Cốt Đan. Chỉ có Luyện Cốt Đan mới giải quyết vấn đề của hần trong thời gian ngắn, cân bằng với tu luyện nội khí. Tuy Luyện Cốt Đan khác với những đan dược khác một chút, nhưng ít ra vẫn nắm chắc được mấy phần.

- Được rồi, bắt đầu thôi.

Thấy dược liệu đã được mang đến, Giang Nguyên khẽ mỉm cười gật đầu.

- Được.

Nếu Giang Nguyên đã làm ra quyết định, lão y sư Vu Phượng Minh tất nhiên cũng không do dự, lập tức ngưng thần trợ giúp Giang Nguyên bắt đầu luyện đan.

- Cho 200g Tuyết Báo Cốt.

Sau khi Tuyết Báo Cốt được cho vào lò luyện, khói bắt đầu bốc lên trong lò.

- 200g Tuyết Hồ Cốt.

Ục ục. Trong lòng phát ra thanh âm sôi trào, Giang Nguyên hơi nghiêng đầu, lắng nghe thanh âm trong lò truyền đến, gương mặt vẫn lãnh đạm nhưng trong đầu lại đang nhanh chóng phân tích tốc

độ hòa tan, thấy vẫn còn hơi chậm. Đến bây giờ hai loại cốt vẫn chưa hòa tan đến trình độ nhất định.

- Tăng lửa một cấp.

Nghe Giang Nguyên ra lệnh, Vu Phượng Minh không dám thờ ơ, lập tức tăng thêm một cấp lửa.

- 500g Đổ Trọng trăm năm.

Theo mệnh lệnh của Giang Nguyên, 500g Đổ Trọng trăm năm được đổ vào Tế Thế Đỉnh.

Từ khi Đổ Trọng được cho vào, Tế Thế Đỉnh bắt đầu bốc ra mùi thuốc. Giang Nguyên hít mũi một cái, tiếp tục nói:

- 200g nhựa xương rồng.

Thời gian từng phút một trôi qua, Vu Phượng Minh cũng đã ngửi được mùi thuốc truyền ra từ lò đan, nhưng ông chưa từng nhìn thấy Luyện Cốt Đan nên không thể phán định được tình huống của nó.

Trong đầu Giang Nguyên bắt đầu phân tích tình huống trong lò.

- 200g Phi Phượng Thảo.

Giang Nguyên không chút do dự, Vu Phượng Minh cũng không dám do dự, nhanh chóng đổ Phi Phượng Thảo vào trong lò luyện đan.

Nhưng khi vừa mới cho Phi Phượng Thảo vào trong lò, mùi thơm chợt biến đổi, toát ra một mùi rất kỳ.

- Chẳng lẽ thất bại?

Ngửi được cái mùi cổ quái, Vu Phượng Minh biến sắc, biết không ổn. Rõ ràng thuốc đã có sự xung đột với nhau.

Trong lúc Vu Phượng Minh đang kinh nghi, chỉ nghe giọng của Giang Nguyên có chút bất đắc dĩ:

- Cốt giao vẫn chưa dung luyện thành công kịp thời, hỏa hầu cũng không đủ. Bỏ Phi Phượng Thảo vào lò sớm mất mười giây.
- Chuẩn bị lò thứ hai.

Chương 884: Trở lại Kim Lăng

- Nhựa cây Ngọc Phong không đủ, hỏa hầu còn thiếu một chút.

Giọng nói của Giang Nguyên vang lên. Lần thứ hai luyện Luyện Cốt Đan đã thất bại.

Hắn đưa tay lau mặt một cái, sau đó ngồi xuống ghế, cười khổ:

- Xem ra tôi đã quá khinh thường rồi.
- Không, cậu không hề khinh thường. Chẳng qua là chưa quen thuộc mà thôi.

Mặc dù thất bại, nhưng Vu Phượng Minh một chút trách cứ đối với Giang Nguyên cũng không có, ngược lại nghiêm túc nói:

- Lần nào cũng có thể tìm ra được nguyên nhân, nói rõ chúng ta vẫn còn chưa quen thuộc. Ngày mai lại tiếp tục.

Tiếp tục? Đã lãng phí hai phần nguyên liệu, Giang Nguyên cảm thấy có chút đau lòng. Nên biết rằng Tuyết Hồ Cốt đã không còn được sản xuất. Thiên Y Viện bây giờ chỉ còn tồn lại mấy cân mà thôi. Dùng thêm một lần là ít đi một lần.

- Không sao, bây giờ thì cũng chỉ có một mình cậu luyện được. Chỉ cần có thể luyện được, tổng còn tốt hơn là cứ cất trong kho mãi. Nào có chuyện luyện đan lần một lần hai là thành công?

Vu Phượng Minh vẫn tiếp tục khích lệ Giang Nguyên. Ông rất sợ Giang Nguyên tuổi còn trẻ, sẽ dễ bị nhụt chí.

Nhìn biểu hiện lo lắng của Vu Phượng Minh, Giang Nguyên gật đầu nói:

- Được rồi, hôm nay chúng ta nghỉ ngơi, ngày mai lại bắt đầu.

Thấy Giang Nguyên đồng ý với đề nghị của mình, Vu Phượng Minh thở phào nhẹ nhõm.

9h tối, phi trường quốc tế Kim Lăng, một chiếc phi cơ A380 chở hành khách đáp xuống sân bay.

Đây là máy bay chở hành khách từ Mỹ đến. Trong những hành khách bước xuống, hơn phân nửa là người ngoại quốc. Lẫn trong đám người có mấy người tóc vàng, cao gầy, đội mũ hoặc quấn khăn choàng cổ, cũng khó phát hiện ra trong đám hành khách.

Khi những người này bước ra khỏi phi trường, có người đi thẳng đến bãi đậu xe, có người ngồi lên xe đã chờ sẵn, hoặc có người ngồi xe điện ngầm để rời đi.

Lúc này, ngoài cổng phi trường cũng có rất nhiều chiếc xe lái từ nhiều hướng khác nhau vào thành phố Kim Lăng. Ngồi bên trong cũng là người nước ngoài. Sau khi vào thành phố, cũng lái theo các hướng khác nhau.

Từ Lệ là nhân viên Lễ tân của khách sạn Hilton Kim Lăng. Hôm nay là tháng thứ tư cô làm việc ở khách sạn này. Nhưng cô thề, mặc dù không phải hôm nay là ngày mà cô tiếp đãi khách nước ngoài nhiều nhất, nhưng tuyệt đối là ngày mà cô thấy nhiều soái ca ngoại quốc nhất.

- Chúc ngài một buổi tối vui vẻ.

Hai tay đưa tấm thẻ từ cho một thân sĩ trung niên có mái tóc màu bạc trắng rất đẹp, cả người toát ra mị lực mê người, nhìn đối phương bước vào thang máy, lúc này Từ Lệ lại nhìn thấy có một cặp tình nhân ngoại quốc bước vào.

- Xin chào, xin hỏi tôi có thể giúp gì được không?

Nhìn cặp tình nhân tóc vàng bước đến, Từ Lệ mỉm cười nói.

- Chào cô, chúng tôi muốn thuê một phòng đôi.

Nhìn gò má trắng nõn của đối phương hơi ửng đỏ, Từ Lệ thoáng sửng sốt, sau đó mỉm cười đáp:

- Dạ được, xin chờ cho một lát.

Sau khi làm thủ tục xong xuôi, đưa thẻ từ vào cửa cho đối phương, nhìn thấy đối phương bước vào thang máy, rồi lại nhìn không có khách nào khác, lúc này mới thấp giọng nói với đồng nghiệp bên cạnh:

- Mạt Ly, anh chàng vừa nãy đúng là đẹp trai.

Mạt Ly nhìn chung quanh, thấp giọng cười nói:

- Đẹp thì có đẹp, nhưng nhìn qua là biết một anh chàng Playboy chính hiệu. Sắc mặt, dáng vẻ, chẳng khác nào công tử ăn chơi. Hơn nữa ánh mắt còn đỏ bừng, cho thấy người này đêm nào cũng thức. Nói không chừng còn hút thuốc nữa đấy.

- Cũng đúng.

Nhớ đến sắc mặt tái nhợt vừa rồi của người đàn ông, Từ Lệ cau mày gật đầu, sau đó thở dài nói:

- Thật là đáng tiếc. Nhìn thì cũng đẹp mắt thật đấy.

- Hắc hắc, đẹp mắt thì đẹp mắt nhưng không dùng được.

Mạt Ly cười hắc hắc.

- A, Mạt Ly này...

Sắc mặt Từ Lệ đỏ lên, trợn mắt nhìn Mạt Ly một cái, sau đó vội vàng quay đầu đi, không thèm để ý đến Mạt Ly nữa.

Nhìn biểu hiện của Từ Lệ, Mạt Ly nhin không được che miệng cười:

- Từ Lệ, hay là cô...

- Cút, không nói chuyện với cô nữa.

Từ Lệ ngẩng đầu nhìn xung quanh, thấy không ai chú ý đến mình, liền chu miệng hừ một tiếng.

- Sẽ không thích thật chứ?

Nhìn biểu hiện của Từ Lệ, Mạt Ly hỏi.

Nhưng vừa mới nói xong, cô liền phát giác thanh âm của mình quá cao, vội vàng che miệng, liền thấy Giám đốc cách đó không xa đang lạnh lùng nhìn tới, vội vàng rút cổ, gõ vài cái vào máy vi tính, không dám nói tiếp.

- Vừa rồi tôi muốn cô nài nó. Máu của cô ta nhất định sẽ rất ngon.

Trong thang máy, người đàn ông tóc vàng đưa tay kéo mũ xuống, đầu lưỡi đỏ thẫm nhẹ nhàng liếm môi một cái, thấp giọng cười nói.

- Buffett, im miệng đi.

Cô gái tóc vàng bên cạnh lạnh lùng nói:

- Bá tước các hạ Robert đang ở đây, nếu anh dám làm vậy, tôi nghĩ Hầu tước các hạ nhất định sẽ bóp vỡ huyết mạch của anh.

- Hừ, tôi cũng là nghị viên quốc hội, hơn nữa còn là thiên tài của Huyết tộc. Bá tước Robert làm sao dám làm chuyện như vậy?

Người đàn ông khẽ hừ một tiếng.

- Im miệng, Buffett, nơi này là Kim Lăng của Hoa Hạ. Lần này Chủ tịch quốc hội đại nhân đích thân hạ lệnh tiến hành hành động. Hơn nữa nghe nói Thân vương các hạ cũng bày tỏ sự ủng hộ. Nếu không, anh cho là chúng ta có cơ hội đến đây? Nơi này có Thiên Y Viện đáng chết của Hoa Hạ tồn tại. Tổ phụ năm đó là chết ở đây đấy. Năm đó lão nhân gia cũng đã là Hầu tước.

- Nếu anh dám gây chuyện ở đây, một khi để kế hoạch xảy ra sơ sót, đừng nói anh là nghị viên quốc hội, chỉ sợ Bá tước các hạ Robert cũng sẽ phải gánh chịu sự trừng phạt nghiêm khắc của quốc hội.

Cô gái tóc vàng liếc nhìn gã đàn ông bên cạnh, cũng không nói gì thêm. Mắt thấy cửa thang máy mở ra, liền sải bước ra ngoài, không quan tâm đến gã nữa.

Nhìn cô gái bước nhanh đi, gã đàn ông tên Buffett liền biến sắc, vội vàng bước theo, thấp giọng kêu lên:

- Eva, đợi chút. Cô nói rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Tại khách sạn Sheraton, một người đàn ông trẻ tuổi ngồi cạnh cửa sổ, dùng điện thoại vệ tinh nói chuyện với người khác.

- Hầu tước các hạ, tất cả mọi người của đội thứ hai đã tiến vào vị trí.

- Được, bắt đầu ấn nút, thả tất cả các huyết nô ra. Tăng cường khống chế tình huống.

- Vâng.

Trong phòng khách sạn Fair, một cảnh tượng tương tự xuất hiện, nhưng bên trong là một người đàn ông tóc đen Châu Á, lúc này cũng đang dùng điện thoại báo cáo.

- Hầu tước các hạ, đội thứ ba đã vào vị trí.

- Được, Lý Lâm, chuyện bên này, cậu chủ yếu phụ trách, nắm hết thủy hành động trong tay.

- Vâng, thưa Hầu tước các hạ, xin ngài cứ yên tâm.

Trong căn phòng tại khách sạn Hilton, một người đàn ông trung niên tóc ngắn bạc trắng đặt điện thoại trong tay xuống, ánh mắt chim ưng hiện lên vẻ thâm độc, nhìn ánh đèn neon chói mắt, lạnh giọng nói:

- Kim Lăng, ta lại đến nữa rồi.

Ngày hôm sau, Giang Nguyên dùng xong bữa sáng liền đến phòng luyện đan. Suốt đêm hôm qua, hắn đã ôn lại các kinh nghiệm luyện Luyện Cốt Đan của các đỉnh chủ đời trước. Sau khi nghiệm chứng lại, hắn dường như hiểu ra được điều gì đó.

Cho nên, sau một đêm, lòng tin này không khỏi tăng lên nhiều.

Nhìn gương mặt tràn đầy lòng tin của Giang Nguyên, Vu Phương

Minh cũng cảm thấy yên tâm. Chỉ cần không quá nôn nóng, ông tin rằng với thực lực của Giang Nguyên, hẳn nhất định sẽ thành công. Tuy nguyên liệu không xem là nhiều, nhiều nhất cũng chỉ luyện chế được hai ba lò, nhưng được cái nào hay cái đó.

Gần hai chục viên Luyện Hình Đan được cất vào trong mật kho, cũng đủ nặng trĩu cái hộp.

- Cho thêm 200g Phi Phượng Thảo.

- Tăng lửa một cấp.

.....

- 50g mật ong Thiên Vân.

- Thành đan.

Nhìn Vu Phượng Minh cười híp mắt đưa một chai đan dược đến trước mặt hắn, từ trạng thái Không Minh tỉnh lại, Giang Nguyên không nhận được thở ra một hơi. Ở trạng thái Không Minh, hắn hoàn toàn không khẩn trương, nhưng bây giờ không nhận được mà lau mồ hôi một cái.

Dưới trạng thái Không Minh, hắn nắm hỏa lực rất tinh chuẩn, nhưng vẫn dễ xảy ra vấn đề. Nếu không phải vận khí may mắn, khi dược vật keo lại, kịp thời điều chỉnh hỏa lực, chậm hai giây thôi, lò đan dược này xem như bỏ.

Nghĩ lại, nếu hắn luyện thất bại ba lò, lòng tin sẽ bị đả kích rất lớn. Chỉ sợ trong thời gian ngắn sẽ không luyện lò thứ tư.

Vu Phượng Minh nhìn sắc mặt của Giang Nguyên, đột nhiên lo lắng:

- Giang Nguyên, đan dược bổ khí mà Viện trưởng cho, cậu nhớ phải dùng thường xuyên. Máu bị hao trong thời gian dài như thế, lâu ngày cũng xảy ra vấn đề.

- Tôi biết rồi, ngài yên tâm đi, tôi vẫn uống thường xuyên.

Giang Nguyên gật đầu, nhưng trong lòng lại cười khổ. Mấy ngày

qua hẳn thật sự quên mất chuyện này. Mất máu mấy ngày, lại hao phí tinh thần, ngược lại đúng là có chút ảnh hưởng.

- Đã thành công rồi, chúng ta cũng không cần luyện nữa, nghỉ ngơi thêm vài ngày.

Mặc dù Giang Nguyên đã gặt đầu, nhưng Vu Phượng Minh vẫn lo lắng nói.

- Vâng, nghỉ ngơi một chút.

Giang Nguyên liên tục gặt đầu. Hẳn tạm thời không nghĩ đến sẽ luyện lò thứ tư. Bởi vì tỷ lệ thất bại quá cao. Nếu thất bại quá nhiều, đối với tâm trạng cũng có ảnh hưởng.

Hơn nữa, bây giờ đã có một chai Luyện Cốt Đan, đến lúc đó xin viện đổi một hai viên, tổng cũng không thành vấn đề. Đến lúc đó ai dám không cho hẳn đổi?

Chương 885: Năm đó

Trong đêm tối có ý nghĩa như thế nào, rất nhiều người vẫn hiểu. Ít nhất Hầu tước Robert là người hiểu rõ nhất. Nếu không, ông ta cũng không dám trắng trợn đến Kim Lăng vào lúc này. So với những địa phương khác, quản chế ở Kim Lăng thoải mái hơn mấy phần. Chỉ cần không đi dạo lung tung, Thiên Y Viện sẽ rất khó phát hiện Huyết tộc đã xuất hiện trên địa bàn Kim Lăng. Dù sao thì cũng không ai nghĩ đến lại có Huyết tộc ngoại vực chạy đến cửa nhà mình tìm chỗ chết.

Nhưng trải qua mấy ngày không được ra ngoài, Hầu tước Robert cảm thấy có chút ngột ngạt.

Cầm chai thủy tinh có chứa huyết tương trong đó hộp hai hộp, lông mày Hầu tước Robert lại càng cau chặt. Là Huyết tộc cao cấp, mấy ngày không uống máu cũng không thành vấn đề. Nhưng muốn giữ đầy đủ sức mạnh, duy trì trạng thái ở mức tốt nhất, mỗi ngày đều phải uống máu một lần.

Nhưng huyết tương này thật sự quá khó uống. Mặc dù Bá tước Lý

Lâm có hình dáng giống người phương Đông đã an bài thỏa đáng, sau khi rút máu của Huyết nô, lập tức đưa tới, nhưng đối với Bá tước Robert ngày thường không phải máu của xử nữ thì không uống, huyết tương như vậy thì đúng là có chút khó nuốt.

Mặc dù đã kiên trì được ba bốn ngày, nhưng Hầu tước các hạ dần dần có chút không kiên nhẫn.

- Lý Lâm, tình huống thế nào rồi? Còn không thấy Giang Nguyên sao?

- Xin lỗi, Hầu tước các hạ, để tránh bút dây động rừng, chúng ta không dùng tai mắt ở Kim Lăng, chỉ có thể dò xét chút tin tức vòng ngoài. Cho nên tạm thời không biết tình trạng gần đây của Giang Nguyên.

Bá tước Lý Lâm cũng được xem là một Bá tước tư cách lão làng. Trong trận đại chiến trăm năm trước đã chuyển hóa thành Huyết tộc. Hơn nữa sau khi lên cấp Bá tước ba mươi năm trước, đã ẩn núp ở Hoa Hạ, phụ trách toàn bộ công việc ở đây.

Lần này, nếu không phải sự việc quan trọng, Huyết tộc cũng không dễ dàng sử dụng vị Bá tước này đến Kim Lăng trợ giúp.

- Ừm.

Hầu tước Robert không lên tiếng, cúp điện thoại. Là người sống sót trong cuộc đại chiến năm đó, hơn nữa còn thuận lợi lên cấp Hầu tước, ông vẫn có đầy đủ kiên nhẫn. Nhưng tình hình trước mắt thật khiến cho ông ta phải căm tức.

Những năm qua sống trong nhung lụa, khiến ông ta cho rằng cả đời này của mình không thể bước chân lên Kim Lăng lần nữa, nhưng lại không nghĩ đến, bởi vì sự xuất hiện của Giang Nguyên, ông ta lại bị nghị viện an bài dẫn đội đến Kim Lăng.

Năm đó, các tộc xâm lược Hoa Hạ, được xem là thế hệ trẻ ưu tú của Huyết tộc, chỉ mới hơn hai mươi đã trở thành Tử tước, ông ta đã theo các vị Hầu tước và mười mấy vị Bá tước, và một trăm Tử tước khác đến Kim Lăng, tiến hành vây công cao thủ Thiên Y Viện, ý đồ muốn tiêu diệt thánh địa bảo vệ Hoa Hạ này.

Khi đó, cao thủ Thiên y ngoại viện phân tán khắp nơi trên chiến trường, chống đỡ các tộc xâm lấn. Nhưng lúc đó, cao thủ của các tộc xâm lấn quá nhiều, Thậm chí còn thuận lợi chiếm được Bắc Kinh. Thiên y ngoại viện vì bảo vệ Bắc Kinh mà dốc hết cao thủ, bị kéo vào vũng bùn ở Bắc Kinh.

Lúc này, Huyết tộc đã tiến hành đánh lén trụ sở chính của Thiên Y Viện ở Kim Lăng. Robert chính là một thành viên năm đó.

Cuộc đại chiến năm đó vẫn nằm sâu trong trí nhớ của ông ta, giống như hết thấy chỉ vừa mới xảy ra. Mỗi lần hồi tưởng lại vẫn khiến ông run sợ trong lòng. Nếu không phải sự việc lần này trọng đại, hơn nữa quốc hội và các vị thân vương cũng đã hứa hẹn đầy đủ, ông ta thậm chí cũng không muốn bước lên đất Hoa Hạ lần nữa.

Khi đó, vì bảo vệ Bắc Kinh, Thiên Y Viện đúng là đã dốc hết cao thủ. Trụ sở chính của Thiên Y Viện chỉ còn lại ngoại viện canh phòng, không bằng một phần tư ngày bình thường. Trụ sở chính bị Huyết tộc đánh lén, vốn tưởng rằng mười phần chắc chín, có thể tiêu diệt đối phương, giải quyết mối hoạ ngàn năm, nhưng lại không nghĩ đến, mặc dù số người thủ vệ không nhiều, nhưng cuộc chiến lại thảm thiết chưa từng có.

Bị mấy Hầu tước, mười mấy Bá tước và một trăm Tử tước đánh bất ngờ, Thiên y ngoại viện chỉ có bảy tám cao thủ Thiên giai và hơn bốn mươi người đã ngăn cản Huyết tộc hết ba giờ. Còn các y sư của Thiên Y Viện ngày thường sống trong nhung lụa mắt thấy tình huống không ổn, Thiên Y Viện sắp bị lật đổ, người nào cũng nổi điên lên.

Hai thiên y sư dẫn một nhóm y sư và y sĩ gần trăm người cứ thế mà đối kháng lại sự tấn công của Huyết tộc, không để cho Huyết tộc xâm lấn Thiên Y Viện, bảo vệ được mấy trăm y sĩ thực tập và ngàn năm cơ nghiệp của Thiên Y Viện.

Lúc đó, những tinh anh của Thiên Y Viện chỉ biết nghiên cứu và cứu người, ngày thường chết một hai người cũng đủ khiến Thiên Y Viện đau tim lên rồi cứ như thế mà bỏ mạng gần trăm người, kéo dài cho đến khi tiếp viện đến.

Ba Hầu tước, tám Bá tước, vô số Tử tước đã chết trận. Cuối cùng, đại quân Huyết tộc bị viện quân của Thiên Y Viện đuổi giết mấy trăm dặm. Số lượng có thể trốn thoát cũng chỉ có ba mươi người.

Chương 886: Bắt cóc

Mỗi lần nhớ đến trận đại chiến kia, trong lòng Hầu tước Robert vẫn còn sợ hãi. Cho nên, ông ta đặc biệt thận trọng. Tuy nói đã an bài mấy đường lui, nhưng ông ta vẫn không dám khinh thường. Lúc này không thể so với năm đó. Một khi xảy ra chuyện không may, muốn chạy cũng không chạy khỏi.

Cho nên, tình huống trước mắt, ông ta chỉ có thể chờ, chờ cơ hội đến. Có Huyết nô và tai mắt ở đây, ông tin rằng chỉ cần đối phương xuất hiện, ông ta sẽ có được tin tức.

Gần đây, Thiên Y Viện đang toàn lực tiến hành tự tra trong toàn bộ viện. Tin tức tình báo bên ngoài cũng tiến hành điều tra tổ chức có tên là Tuyệt Y Đường. Đối với việc có cao thủ Huyết tộc lén vào cũng không phát giác, khiến cho vị Hầu tước các hạ và hai vị Bá tước yên ổn ẩn núp ở Kim Lăng mấy ngày.

Giang Nguyên tất nhiên cũng không biết bên ngoài đang có mấy con dơi tàn bạo, đang ẩn núp trong bóng đêm, mài răng mài móng chờ hản xuất hiện.

Cho nên, mấy ngày rảnh rỗi, hản cũng không phụ lòng kỳ vọng của những con dơi kia, dẫn vợ con...à không đúng, dẫn hai cô gái và một đứa trẻ ra ngoài đi dạo.

Mùa đông ở Kim Lăng cũng không quá lạnh. Với thể chất của Giang Nguyên và mọi người mà nói, cũng không cảm thấy giá rét. Cho dù là Tiểu Bảo, bị ngâm thuốc lâu như vậy, chút giá lạnh như vậy cũng không thành vấn đề. Nhưng mọi người vẫn khoác áo khoác. Đặc biệt là Tiểu Bảo, đội mũ lông và khăn choàng cổ, nhìn qua vô cùng đáng yêu.

Bốn người tìm một nơi ăn tối, sau đó ở nơi này ngắm hoàng hôn.

- Dì Hiếu Hiếu, con muốn tự đi.

Tiểu Bảo đang được Phan Hiểu Hiểu ôm trong lòng nhìn mấy đứa con nít được cha mẹ dắt tay đi đằng trước, liền bất mãn nói.

- Được, được, con tự đi, tự đi.

Cảm giác Tiểu Bảo trong lòng mình giống như một con mèo nhỏ không an phận, Phan Hiểu Hiểu đành phải mỉm cười nói:

- Được rồi, con tự mình đi đi.

Tiểu Bảo được thả xuống đất, giống như con ngựa hoang được tháo dây cương, vui sướng chạy tới chạy lui dưới đất, phát ra tiếng cười trong như chuông bạc.

Tiểu Bảo nô đùa ven đường, thỉnh thoảng quay đầu nhìn Phan Hiểu Hiểu cách đó không xa:

- Dì Hiểu Hiểu, đuổi theo con đi, đuổi theo con đi.

Phan Hiểu Hiểu cười híp mắt, làm bộ chạy mấy bước về phía trước.

Làm cho Tiểu Bảo hốt hoảng quay đầu chạy nhanh về phía trước, chiếc quần jean màu xanh da trời và đôi giày màu trắng nhìn dễ thương vô cùng.

Giang Nguyên và Tuyên Tử Nguyệt đằng sau nhìn cảnh tượng trước mặt, không nhìn được mà bật cười. Tuyên Tử Nguyệt len lén nhìn Giang Nguyên, thấy Giang Nguyên đang mỉm cười, gương mặt đột nhiên đỏ lên.

Cảm giác Tuyên Tử Nguyệt đang nhìn lén mình, Giang Nguyên quay đầu lại, nhìn thấy Tuyên Tử Nguyệt sắc mặt khác thường, đang định lên tiếng, đột nhiên nghe tiếng kêu của Phan Hiểu Hiểu đằng trước cùng với tiếng thắng gấp xe lại.

Giang Nguyên cả kinh, liền thấy một chiếc xe đậu trước người Tiểu Bảo. Trong lúc mọi người còn chưa kịp phản ứng, cửa xe mở ra, một đôi tay thò ra ngoài, ôm Tiểu Bảo đang sợ ngây người kéo lên xe. Sau đó chiếc xe như mũi tên phóng đi.

- Muốn chết!

Giang Nguyên sững sốt, chột phản ứng lại, thấy có người bắt cóc Tiểu Bảo, ánh mắt liền tràn đầy sát ý, bật người xông lên.

Phan Hiểu Hiểu và Tuyên Tử Nguyệt thấy Giang Nguyên xông lên, cả hai mới phản ứng lại, liền thấy Giang Nguyên cả kinh giống như một luồng khói xanh lao nhanh ra ngoài.

Nhìn Giang Nguyên đuổi theo đằng sau một chiếc xe hơi, Tuyên Tử Nguyệt biến sắc, đang định đuổi theo, liền thấy chiếc xe biến mất tại một khúc cua, và Giang Nguyên vẫn theo sát đằng sau.

- Không...không thể nào?

Sắc mặt Phan Hiểu Hiểu tái nhợt nhìn Tuyên Tử Nguyệt.

Tuyên Tử Nguyệt cau mày, thoáng chần chừ một chút, sau đó nói:

- Không cần lo lắng. Nếu Giang Nguyên đuổi theo, sẽ không có vấn đề gì đâu. Hơn nữa nơi này là Kim Lăng, không ai dám mang Tiểu Bảo đi đâu đâu.

Nghe Tuyên Tử Nguyệt nói, sắc mặt Phan Hiểu Hiểu thoáng thư giãn hơn vài phần. Nơi này là Kim Lăng, ai muốn đem Tiểu Bảo đi cũng không được. Cướp Tiểu Bảo như vậy, chỉ có thể nói là tự tìm chết.

- Bây giờ Giang Nguyên đang đuổi theo một mình, vẫn nên gọi thông báo cho Mã Tiểu Duệ biết.

Phan Hiểu Hiểu nói.

- Ừm, cũng được.

Tuy rất yên tâm, nhưng gọi điện cho Mã Tiểu Duệ, để Thiên Y Viện hỗ trợ một chút cũng tốt.

Giang Nguyên lạnh lùng nhìn chiếc xe đằng trước, sát ý trong mắt không hề có chút che giấu.

Đối với Giang Nguyên mà nói, Tiểu Bảo chính là nghịch lân của hắn, dám đụng vào cậu, chính là chết.

Mặc dù là trong đêm tối, nhưng Giang Nguyên phát hiện mình đuổi theo sau xe đúng là kinh thể hãi tục. Hơn nữa cứ đuổi theo như vậy cũng không phải biện pháp. Ở trong nội thành thì không sao, nhưng một khi ra ngoại thành, hẳn nhất định không thể đuổi kịp.

Lập tức nhìn hai bên hai lần, liền nhìn thấy phía trước có một chiếc xe đậu ven đường có một cô gái ăn mặc hợp mốt đang đứng bên cạnh xe, dường như đang trò chuyện với người bên trong xe.

Lập tức không dám chậm trễ vọt tới, nhẹ nhàng khều tay cô gái, người kia cảm giác có một luồng sức mạnh tấn công đến, liền kinh hô lui sang một bên.

Giang Nguyên đưa tay kéo cửa xe, kéo một người ăn mặc như khổng tước ra ngoài.

- Này, mày làm gì vậy? Mẹ nó, có biết tao là ai không?

Nhìn người đang nắm cổ tay của mình, gương mặt của gã thanh niên hiện lên sự kinh ngạc, sau đó kịp phản ứng, gào lên:

- Mày tự tìm chết sao?

- Mượn xe của anh một chút.

Nhìn gương mặt tràn đầy lửa giận của tên tiểu tử, Giang Nguyên cũng không có tâm tư nói chuyện, trực tiếp ném người này sang một bên, nhảy lên xe, đóng cửa xe lại, cước giẫm lên ga.

Cảm giác tiếng nổ truyền đến, cùng với cú giật mạnh, lúc này Giang Nguyên mới nhàn rỗi nhìn tay lái. Không tệ, là một chiếc Porsche.

Chiếc xe khởi động rồi điên cuồng biến mất trong tầm mắt của gã thanh niên đang lồm cồm bò dậy và cô gái đang vô cùng kinh ngạc.

- Khốn kiếp, dám cướp xe của tao. Mày đúng là tự tìm chết.

Gã thanh niên nhìn theo hướng chiếc xe biến mất, giậm chân quát mắng, sau đó móc điện thoại ra, nhìn sang cô gái sắc mặt đang trắng bệch bên cạnh, nghiêng răng nói:

- Cô hãy nhìn xem lão tử sẽ chơi chết nó như thế nào, lại dám cướp xe của tao?

Chương 887: Đại án tiểu án

Mặc dù chiếc xe không hề được độ lại, nhưng động lực của loại xe Porsche vẫn rất đáng tin. Giẫm lên chân ga, chỉ thấy chiếc xe xông lên, trong nháy mắt đã đuổi gần đối phương không ít.

Nhưng rõ ràng đối phương cũng có chuẩn bị mà đến, là một chiếc BMW của Nhật. Mặc dù nhìn qua không đẹp cho lắm, nhưng động cơ mạnh, di chuyển trong thành phố, cộng thêm lái xe là cao thủ, đủ để xưng vương xưng bá. Thấy Giang Nguyên đã đuổi gần, chỉ nghe tiếng ầm ầm, trong nháy mắt vượt qua hai chiếc xe nữa, bỏ xa xe Giang Nguyên một đoạn.

Giang Nguyên cau mày, đột nhiên cảm thấy chuyện này không đơn giản. Một chiếc BMW 530I, hơn nữa kỹ thuật lái xe lại rất cao siêu, tại sao lại dám làm ra chuyện bắt cóc trẻ con? Rõ ràng là nhắm vào hắn.

Chẳng qua, Giang Nguyên có chút nghi ngờ, những người này bắt cóc Tiểu Bảo để làm gì? Nếu dám động vào người của hắn, chẳng lẽ không biết là tự tìm chết ở Kim Lăng này sao? Trên địa bàn của Thiên Y Viện, là người có chút lai lịch thì sẽ không làm như vậy.

Mặc dù trong lòng tràn đầy nghi ngờ, nhưng Giang Nguyên suy nghĩ một chút, ngược lại nghĩ ra được một khả năng. Khả năng là hắn đã bị theo dõi từ trước. Gần đây hắn kiếm không ít tiền, hai cô gái mua sắm cũng không ít, đối phương cho rằng hắn là người có tiền, đặc biệt bắt cóc con trai của hắn, chuẩn bị đòi số tiền chuộc lớn. Khả năng như vậy không phải là không có.

Mặc dù tự an ủi mình như thế, Giang Nguyên ngược lại không dám khinh thường, vừa đạp chân ga vừa nhìn chằm chằm chiếc xe đằng trước. Hắn móc điện thoại ra, đang định gọi, bỗng thấy màn hình sáng lên.

- Tiểu Duệ, bây giờ tôi đang theo dõi đối phương. Hắn đối phương có tổ chức và đã sớm chuẩn bị từ trước. Thông báo cho ngoại viện

giùm tôi, hơn nữa liên lạc với cảnh sát Kim Lăng, để phòng ngừa vạ nhất.

Đối với Mã Tiểu Duệ, Giang Nguyên trước giờ vẫn không giả bộ. Hắn biết Mã Tiểu Duệ gọi điện thoại đến là vì cái gì. Tuy chút chuyện nhỏ này mà vận dụng thiên y ngoại viện thì hơi quá, nhưng hắn là đỉnh chủ Tế Thế Đỉnh, lại là thành viên dự bị của hội Viện ủy, đủ quyền lực và tư cách yêu cầu ngoại viện hỗ trợ chuyện này.

- Được.

Nghe Giang Nguyên nói, Mã Tiểu Duệ cũng không dám chậm trễ, trực tiếp kêu lên:

- Bây giờ anh đừng khóa máy, ngoại viện sẽ nhanh chóng có tiếp viện, đồng thời cũng sẽ yêu cầu phương diện Kim Lăng tiến hành phối hợp.

- Được.

Giang Nguyên cũng không dài lòng, sau khi xác nhận liền cúp điện thoại.

Hai chiếc xe giống như hai con cá lội đất lao nhanh trong dòng xe, bắt đầu hướng ra ngoại thành.

- Cục trưởng Ngô, ông làm cảnh sát kiểu gì vậy? Trị an của thành phố Kim Lăng kém đến tình trạng này rồi sao?

- Cái gì? Tôi không nên tức giận? Ông bảo tôi không nên tức giận? Xe của tôi là của ông ngoại vừa mới tặng cho tôi, là xe Porsche đấy. Thế mà lại bị người ta cướp trắng trợn ở đại lộ Huyền Vũ. Con mẹ nó, tôi thiếu chút nữa bị giết chết rồi.

- Cục trưởng Trương, ông có hiểu hay không? Ông bảo tôi đừng nên tức giận?

Gã thanh niên xanh mặt nói vào trong điện thoại:

- Tôi nói cho ông biết, tôi chờ ở đây. Nửa tiếng nữa, nếu ông không đem chiếc xe của tôi nguyên vẹn trở về, chúc Cục trưởng

của ông cũng đừng làm nữa. Phải, nửa tiếng nữa, nhớ cho tôi, mang tiểu tử kia đến luôn. Lão tử sẽ chơi chết nó. Dám ở thành Kim Lăng này mà động tôi. Tôi sẽ cho nó hối hận.

- Vâng, vâng, Vu thiếu, xin cậu yên tâm, yên tâm, nhất định sẽ đem xe của cậu nguyên vẹn trở về. Nhất định, người cũng sẽ bắt luôn, mang về cho cậu hả giận.

Một người đàn ông trung niên mặt chữ quốc, thân hình có chút mập mạp đang lau mồ hôi trên trán. Xác nhận vị đại thiếu này không bị tổn thương gì nghiêm trọng, liền thở phào nhẹ nhõm, vội vàng đáp lời.

Vất vả lắm mới cúp điện thoại được, Cục trưởng Ngô ngồi bật dậy, vừa gọi điện thoại vừa bước ra phòng khách, lấy trang phục cảnh sát của mình xuống.

- Lão Ngô, tối rồi mà ông còn đi đâu vậy?

Một người phụ nữ trung niên từ trong nhà bếp đi ra, thấy Cục trưởng Ngô mặc đồ cảnh sát vào, không khỏi bất mãn:

- Không phải nói tối nay ở nhà rồi sao?

- Tôi cũng muốn lắm chứ. Nhưng con trai Thị trưởng gọi điện nói xe của cậu ta bị cướp trên đường Huyền Vũ. Tôi có thể không đi sao?

Gương mặt Cục trưởng Ngô cũng tràn đầy cảm xúc. Không nói đến vị công tử này là con trai của Thị trưởng, cháu ngoại của vị kia ở Bắc Kinh, chỉ nói đến cái xe không cũng không phải là đồ rẻ tiền. Đường đường trên đại lộ Huyền Vũ lại phát sinh vụ cướp chiếc xe hơn trăm vạn, chẳng khác nào tát một bạt tai vào mặt của ông ta. Hơn nữa, con trai Thị trưởng thành phố bị cướp, nói không chừng còn bị thương nhẹ. Nếu Cục trưởng cục Cảnh sát là ông không đến, chẳng khác nào đánh mất tiền đồ và mặt mũi của mình.

- Sao, xe của con trai Thị trưởng bị cướp?

Thấy Cục trưởng Ngô gật đầu, sắc mặt của người phụ nữ cũng thay đổi, vội bỏ cái khăn lau trong tay xuống, bước đến giúp Cục trưởng Ngô mặc áo khoác vào:

- Thế thì đi nhanh đi. Chuyện này không được khinh thường.
- Biết rồi, bà đi ngủ sớm chút đi. Có lẽ tối nay tôi không về được rồi.

Cục trưởng Ngô vừa bước ra cửa vừa gọi điện thoại:

- Lão Trương, anh còn ở cục chứ?
- Vâng, bây giờ tôi đang trực, Cục trưởng Ngô có chuyện gì vậy?

Phó cục trưởng Trương đang trực hồi.

- Vừa rồi, con trai của Thị trưởng Trương bị người ta cướp xe Porsche ở phố Huyền Vũ. Bây giờ cậu ta vẫn đang chờ ở đó. Anh mau phái người, điều động tất cả cảnh lực tuần tra, tùy thời chặn đường. Bây giờ tôi chạy đến ngay đây.

Cục trưởng Ngô nhấn nút thang máy, bắt đầu đi nói.

- Được, được, tôi lập tức đi sắp xếp ngay.

Phó cục trưởng Trương nghe xong cũng sửng sờ, vội vàng đáp lời, sau đó nhanh chóng đi sắp xếp, nhưng trong lòng lại cười khổ, không biết cái tên chết bầm nào ăn gan báo dám cướp xe trên đường Huyền Vũ. Hơn nữa, xe sang trên đường cũng có rất nhiều, tại sao lại đi cướp xe con trai Thị trưởng? Gần đây vận khí đúng là quá kém.

Phó cục trưởng Trương cúp điện thoại, sau đó gọi cho trung tâm chỉ huy, an bài một chút, định đứng dậy trực tiếp đến trung tâm chỉ huy, vừa mới đi được hai bước, đột nhiên điện thoại sau lưng vang lên.

Phó cục trưởng Trương cau mày, không biết làm sao quay người lại, theo bản năng liền cầm điện thoại đưa lên tai. Nhưng vừa mới alo một tiếng, tiếng chuông điện thoại vẫn vang lên không ngừng.

- O?

Phó cục trưởng Trương sửng sốt, sắc mặt biến đổi nhìn về chiếc điện thoại màu đỏ. Lúc này điện thoại màu đỏ đang lóe đèn.

- Hôm nay rốt cuộc là ngày gì vậy? Tại sao mọi chuyện lại đến cùng một lúc?

Nhìn chiếc điện thoại đã hai tháng nay chưa từng reo lên một tiếng, sắc mặt Phó cục trưởng Trương trong nháy mắt trầm xuống, hít một hơi thật sâu, đưa tay cầm lấy ống nghe chiếc điện thoại màu đỏ.

- Alo, xin chào, tôi là Phó cục trưởng Trương Hồ.

Giọng nói có chút khiêm nhường, Phó cục trưởng Trương lên tiếng.

- Xin chào Cục trưởng Trương.

Giọng nói bên kia vang lên lạnh lùng:

- Đại lộ Huyền Vũ của Kim Lăng vừa mới xảy ra một vụ bắt cóc. Mục tiêu là một chiếc BMW 530I. Biển số xe là....Trước mắt đang có một chiếc xe đuổi theo đằng sau. Xin cảnh sát Kim Lăng lập tức tập trung lực lượng, tiến hành quản chế và trợ giúp chặn đường, nhưng nhất định phải đảm bảo an toàn cho người trong xe.

- Đại lộ Huyền Vũ? Bắt cóc?

Tâm trạng của Phó cục trưởng Trương có chút nhiễu loạn. Chuyện này là chuyện gì? Điện thoại màu đỏ là điện thoại bí mật, thường khi gọi đến đều là những vụ trọng án liên quan đến an ninh quốc gia, hoặc có một số vụ án phía trên cần cảnh sát địa phương phối hợp. Nhưng lần này lại chỉ thông báo một vụ bắt cóc nho nhỏ?

Trị an của Kim Lăng ngày thường không tệ. Đại lộ Huyền Vũ là trọng điểm trị an của khu vực, cảnh sát tuần tra dày đặc nhất, tại sao hôm nay lại liên tiếp xảy ra hai vụ việc? Con trai Thị trưởng bị cướp xe đã là chuyện động trời, điện thoại bí mật lại gọi đến một cuộc điện thoại thông báo có vụ án bắt cóc. Hai nhóm người này rốt cuộc là có lai lịch gì?

Chẳng lẽ là kẻ địch từ nước ngoài xâm lược vào? Hay là phần tử sợ cuộc sống bình yên quá mà làm loạn lên?

- Cục trưởng Trương?

Giọng nói trong trẻo lạnh lùng ở bên kia vang lên, khiến cho Cục trưởng Trương lập tức tỉnh hồn lại, nhớ đến mình đang nghe điện thoại bí mật, trong lòng đổ mồ hôi hột, vội vàng kêu lên:

- Vâng, tôi biết rồi.

- Được, vậy mời trung tâm chỉ huy mở một phương tiện liên lạc, chúng tôi sẽ có người trực tiếp chỉ huy.

- Vâng.

Phó cục trưởng Trương không ngừng đáp lời. Tuy nói vụ án con trai Thị trưởng bị cướp xe đã chiếm toàn bộ đường dây liên lạc của trung tâm chỉ huy, nhưng bây giờ chỉ có thể tạm ngừng. Cấp trên thông qua điện thoại bí mật giao nhiệm vụ xuống, lúc này cho dù Thị trưởng có ép y, y cũng đành phải tạm thời gác sang một bên.

Nhìn sắc mặt Phó cục trưởng Trương âm trầm bước vào, Chủ nhiệm trung tâm kiểm soát không lưu vội vàng đứng dậy, nói:

- Trương cục, bây giờ hết thấy đã được sắp xếp ổn thỏa, cảnh sát trị an đã đến chỗ mục tiêu. Rất nhiều đội trưởng của đại đội trị an cũng đã chạy đến hiện trường. Các thành viên của tổ tuần tra cũng đã vào vị trí quản chế các lối ra.

- Tạm ngừng vụ án này lại, chuyển nó sang phòng nhỏ bên cạnh. Phái một tổ sang đó theo dõi. Những người còn lại ở lại đây, chuẩn bị tiếp nhận vụ án bắt cóc, đồng thời thông báo cho cảnh sát hình sự, đại đội đặc nhiệm đợi lệnh.

- Vụ án bắt cóc con tin?

Chủ nhiệm trực ban nhìn Phó cục trưởng Trương, xác nhận đây không phải chuyện đùa, sắc mặt liền trầm xuống. Một vụ án có thể gạt vụ con trai Thị trưởng bị cướp xe sang một bên, đây tuyệt đối là vụ án hù chết người.

Chương 888: Họ Ngô, ông chơi tôi phải không?

- Chuyện gì xảy ra vậy? Lại chỉ đến có hai cảnh sát? Còn không mau đi tìm xe cho tôi?

Vu công tử mắng to.

- Vu công tử, cậu chờ cho một lát, Đội trưởng Hứa của đại đội trị an đang đến. Hơn nữa các đồng nghiệp khác cũng đã được điều động, cũng đang trên đường đến đây.

Mặc dù bị mắng, nhưng hai cảnh sát tuần tra vẫn kiên nhẫn giải thích. Ai cũng biết vị tiểu gia trước mắt chắc tội không nổi.

- Hừ!

Nhìn hai cảnh sát tuần tra đang cẩn thận lấy lòng mình, Vu công tử khẽ hừ một tiếng rồi bỏ qua cho hai người. Sau đó bước sang một bên nhìn cô gái xinh đẹp vẻ mặt không kiên nhẫn, nói:

- Kiêu Kiêu, đừng vội. Nửa tiếng nữa, bọn họ sẽ mang xe của anh về.

- Vu thiếu, nửa tiếng sao? Hiệu suất điều tra của cảnh sát Kim Lăng chúng ta thật sự quá thấp.

Kiêu Kiêu cau mày, bất mãn nói.

- Cũng không còn cách nào. Ai bảo thành Kim Lăng của chúng ta lớn như vậy. Chạy hết một vòng cũng mất mấy tiếng. Chúng ta cũng đành chịu đựng một chút thôi.

Vu công tử nhún vai, lạnh giọng nói:

- Chờ bắt được tiểu tử kia, em xem anh sẽ giết nó xả giận cho em như thế nào. Hừ...

Hai cảnh sát tuần tra nghe hai người nói chuyện với nhau, liếc mắt nhìn nhau một cái, trong lòng không biết làm sao. Đụng phải người như vậy, tất cả mọi người chỉ có thể tự nhận xui xẻo mà thôi.

- Giao lộ số 2 đường Cảnh Đông phát hiện mục tiêu, đang từ hướng tây vòng sang hướng đông.

Nhân viên phòng chỉ huy đột nhiên kêu lên, đồng thời chiếu một hình ảnh lên màn hình lớn.

Mọi người đều vui mừng đưa mắt nhìn, quả nhiên nhìn thấy trên màn hình có một chiếc xe màu bạc đang lao đi, cách đó không xa là một chiếc thể thao màu xanh.

Nhìn hình ảnh, tất cả đều chấn động. Quả nhiên là đại nhân vật. Ngay cả xe đuổi theo cũng là một chiếc xe xịn.

- Theo dõi toàn bộ hành trình, cho trực thăng theo sau. Sau khi đã đoán được hướng của đối phương, các tổ chuẩn bị chặn lại.

Thấy đã tìm được mục tiêu, Phó cục trưởng Trương nhìn sang bên bàn điều khiển, trầm giọng ra lệnh:

- Chờ một chút, tùy thời tiếp nhận sự kết nối của đối phương.

- Vâng.

Nhân viên thao tác không dám thờ ơ.

- Đã hoàn thành kết nối điều khiển.

Tại phòng chỉ huy của Thiên y ngoại viện, nhân viên điều khiển nói:

- Bây giờ sẽ do chúng tôi tiếp nhận hành động chỉ huy.

- Rõ.

Phó cục trưởng Trương không dám kháng lệnh, đồng thời cũng thở phào nhẹ nhõm. Mặc dù không biết đối phương là người ở đâu, nhưng có người phối hợp, trách nhiệm mà y gánh vác sẽ nhẹ đi phân nửa.

Phòng điều khiển của Thiên Y Viện ngoại viện, hai người ngồi trước màn hình chỉ huy, trên màn hình đang hiển thị tình huống giống y như đúc với trung tâm kiểm soát của cảnh sát.

Đối với nhiệm vụ lần này, ngoại viện phái ra ba người cũng xem là có quy mô. Sự kiện Akan lần trước là hành động lớn, nhưng ngoại

viện cũng chỉ phải có năm sáu nhân viên phân tích tình báo. Bây giờ phải ra ba người đến điều khiển một hành động chặn đường nhỏ như vậy, chứng tỏ địa vị của Giang Nguyên nặng đến cỡ nào.

- Y sĩ Giang Nguyên, tôi là Tổ trưởng tổ bốn của tổ tình báo ngoại viện Lý Chương. Chúng tôi đã xác định được vị trí của cậu và xe của mục tiêu. Trước mắt cảnh sát Kim Lăng cũng đã phải ra cảnh lực đầy đủ, chuẩn bị chặn lại. Đồng thời trực thăng của cảnh sát cũng đã tiến hành theo dõi trên không.

Nhân viên chỉ huy gọi điện thoại cho Giang Nguyên, trầm giọng báo cáo:

- Nội viện cũng đã phải một tiểu tổ hành động có vũ trang cùng với một chiếc trực thăng đến tiếp viện cho cậu.

Chúng tôi đã nắm toàn bộ hành động và chỉ huy trong tay, xin hỏi cậu có dấn dò gì không?

Nghe giọng nói truyền đến trong điện thoại, Giang Nguyên vẫn tương đối hài lòng. Viện bày ra trận thế như vậy cho hắn, đã nỗ lực đến mười phần. Cộng thêm có lực lượng cảnh sát, ít nhất có thể đảm bảo đối phương không thể chạy thoát khỏi tầm mắt của hắn. Hơn nữa cũng phòng ngừa vạn nhất.

Lập tức trầm giọng kêu lên:

- Được rồi, trước mắt không rõ tình huống của đối phương. Mọi người hãy phân tích hướng đi của đối phương, đồng thời chuẩn bị tùy thời chặn lại. Đối phương không đơn giản, nhất định phải cẩn thận.

- Rõ.

Nhân viên chỉ huy tương đối tự tin. Đám giặc nhỏ nhỏ này, để cho cảnh sát Kim Lăng xử lý đã không để xảy ra sơ hở gì rồi. Cộng thêm hai chiếc trực thăng và tiểu tổ cao thủ Địa giai của ngoại viện, nếu còn không bắt được đối phương, vậy thì mất thể diện quá. Đừng nói chi còn có y sĩ Giang Nguyên. Tổ hợp và thực lực như thế, cho dù đối phương có lai lịch đặc biệt, tuyệt đối cũng tự tìm chết.

Đã có tiếp viện, trong lòng Giang Nguyên cũng yên tâm hơn. Lái xe của đối phương là cao thủ. Hơn nữa chiếc BMW 530i kia cũng không phải xe bình thường, rất có thể đã được độ lại. Nếu không, đối phương không thể nào chạy nhanh như thế. Ngay cả hắn muốn đuổi theo cũng khá vất vả.

Đường phía trước khá thông thuận. Mặc dù không quen thuộc đường cho lắm, nhưng Giang Nguyên lại cảm thấy mừng. Xem ra chiếc xe chỉ sợ muốn đi đường vòng.

Mặc dù xe sẽ nhiều hơn nhưng lại không có đường hẻm. Muốn đuổi kịp đối phương cũng đơn giản hơn nhiều. Hắn lập tức nhấn ga, vọt lên phía trước. Hắn tin rằng chỉ cần không xảy ra vấn đề gì lớn, chỉ trong vòng mấy phút, nhất định sẽ đuổi kịp đối phương.

- Đối phương đã tiến vào đường vòng, cách đó khoảng mười cây số có một trạm kiểm tra, nhanh chóng thiết lập đường chắn.

Mệnh lệnh truyền ra, cảnh sát đã sớm đợi lệnh bắt đầu nhanh chóng thiết lập đường chắn ngay tại trạm kiểm tra.

Trực thăng của cảnh sát lúc này cũng đã đuổi gần đến vị trí của Giang Nguyên.

Cục trưởng Ngô cũng vừa mới chạy đến cục Cảnh sát. Chân vừa mới chạm đất, đã nhận được điện thoại của con trai Thị trưởng Vu.

- Vu công tử, cậu yên tâm. Bây giờ tôi đã chạy đến cục, lập tức vào trung tâm chỉ huy ngay. Chiếc xe nhất định sẽ mang về cho cậu. Cậu yên tâm nhé.

Mặc dù trong lòng không kiên nhẫn, nhưng Cục trưởng Ngô một chút cũng không dám lộ ra. Ông ta thật không dám đắc tội với vị công tử gia này. Vất vả lắm mới trấn an được Vu công tử, Cục trưởng Ngô vội vàng bước nhanh hơn. Bây giờ ông không biết rõ tình huống như thế nào. Nếu thật không tìm được, đến lúc đó không biết ăn nói như thế nào với Thị trưởng.

- Tình huống thế nào rồi?

Vất vả lắm mới vào được trung tâm chỉ huy, Cục trưởng Ngô vội

vàng lên tiếng hỏi.

Nghe xong, Phó cục trưởng Trương vội vàng quay đầu lại, hướng Cục trưởng Ngô quơ tay múa chân, ra hiệu dừng lên tiếng.

Nhìn biểu hiện của Phó cục trưởng Trương, Cục trưởng Ngô sửng sốt một chút. Nhưng làm việc với Phó cục trưởng Trương đã nhiều năm, ông biết được chuyện này tất có điều kỳ lạ, lập tức nhìn lên màn hình lớn, thấy bên trên là đường nào đó trong thành phố, còn có mấy chiếc xe.

Trong lòng không khỏi nghi ngờ, chậm rãi bước đến, hỏi:

- Lão Trương, xảy ra vấn đề gì vậy?

- Đúng, đã xảy ra vấn đề.

Phó cục trưởng Trương cười khổ:

- Phiền phức đến rồi.

- Cái gì?

Nghe Phó cục trưởng Trương nói, Cục trưởng Ngô trong nháy mắt choáng váng. Chuyện gì đang xảy ra vậy?

- Thế xe của con trai Thị trưởng biết phải làm thế nào bây giờ?

Nghe Phó cục trưởng Trương nói xong, Cục trưởng Ngô ngớ ra.

- Tôi cũng đã sắp xếp một tiểu tổ theo dõi chuyện này. Nhưng muốn tìm được cái xe cũng không nhanh như vậy được. Tinh lực của chúng ta đều dồn hết bên này.

Phó cục trưởng Trương thấp giọng nói:

- Dù sao chuyện này cũng có thể giao phó với Thị trưởng. Nói sau, không phải chúng ta không tìm xe, chẳng qua chỉ là chậm một chút thôi.

- Con mẹ nó!

Cục trưởng Ngô trầm mắng một tiếng. Vừa mới lớn tiếng đáp ứng

với con trai Thị trưởng, bây giờ trở quẻ, tiểu tử kia thế nào cũng mắng xối máu đầu. Nhưng lúc này cũng không còn biện pháp. Cục trưởng Ngô cũng đành làm xong tư tưởng chuẩn bị giải thích cho Thị trưởng về sau.

Thái độ đoan chính, Cục trưởng Ngô cũng vội vàng ngồi xuống vị trí chủ vị. Tuy nói bên trên đã có người đang chỉ huy, nhưng nếu ông ta đã đến, chỉ có thể ở chỗ này trợ giúp chỉ huy.

Nhưng vừa mới ngồi được hai phút, điện thoại lại vang lên, là Vu công tử gọi.

Cục trưởng Ngô cười khổ, chần chừ một chút vẫn nhấn nút nghe.

- Cục trưởng Ngô, rốt cuộc như thế nào? Tôi không đợi nổi nữa. Mau cho người mang xe về cho tôi.

Cục trưởng Ngô không biết phải làm sao, chỉ biết trợn tròn mắt nhìn màn hình đang trước, đang định giải thích một chút, chỉ thấy trên màn hình có hai chiếc xe một trước một sau chạy đi, ánh mắt giật một cái, ngạc nhiên hỏi Phó cục trưởng Trương:

- Chiếc màu xanh đuổi theo đằng sau là Porsche?

- Đúng, là Porsche.

Phó cục trưởng Trương gật đầu.

- Bảng số xe?

Cục trưởng Trương không để ý đến đại công tử đang khoa chân múa tay bên kia, vội vàng hỏi.

- Bảng số xe?

Phó cục trưởng Trương sửng sốt, nhưng nhân viên điều khiển lúc này đã vội vàng zoom màn hình lại gần một chút.

Nhìn dãy số, sắc mặt Cục trưởng Ngô và Phó cục trưởng Trương đều biến đổi.

- Mẹ kiếp, đây không phải là chiếc xe của đại công tử bị người ta

cướp đi sao?

- Người lái xe đuổi theo là người của chúng ta?

Cục trưởng Ngô kinh nghi hỏi.

- Là người của cấp trên.

Sắc mặt của Phó cục trưởng Trương lúc đỏ lúc xanh, cười khổ trả lời:

- Người nào của chúng ta lại không có mắt như vậy? Lại dám dùng xe của Vu công tử chứ?

Hai người nhìn nhau, sau đó Cục trưởng Ngô nhìn điện thoại trong tay, cười khổ.

- Vu công tử, xe của cậu, chỉ sợ tạm thời không mang về được.

Cục trưởng Ngô chần chừ một lát, rồi cuộc đàm phán phải nói vào điện thoại.

- Cái gì? Ông nói cái gì? Họ Ngô kia, ông định chơi tôi phải không?

Chương 889: Thật sự là áy náy

- Họ Ngô kia, ông xong đời rồi. Ông dám chơi tôi? Ông chết chắc rồi. Chúc Cục trưởng này của ông xem như xong. Đúng rồi, còn có cái tên cướp xe của tôi nữa. Hai người chết cùng với nhau đi.

Vu đại thiếu vận vẹo gương mặt, ánh mắt tràn đầy vẻ oán độc, giậm chân tức giận mắng. Gã đã cam đoan với Kiều Kiều trong vòng nửa tiếng nữa sẽ mang xe về. Đường đường là con trai Thị trưởng, ngay cả chút chuyện này cũng không ai để ý, mặt mũi này xem như vứt hết xuống sông Hoàng Phố rồi.

Cục trưởng Ngô cũng không còn tâm tư để ý đến tiếng kêu la như vẹt của Vu công tử. Bởi vì trên màn ảnh, hai chiếc xe đã biến mất.

- Chuyện gì xảy ra vậy? Người đâu?

Nhìn màn hình trống trơn, Cục trưởng Ngô nổi giận nói.

- Bọn họ không còn chạy trên giao lộ nữa.

Một nhân viên điều khiển nhìn màn hình trước mặt, sau đó vội vàng nói:

- Bọn họ hẳn là đã lên cầu vượt. Còn chưa xuống cầu.

- Chưa xuống cầu? Chẳng lẽ đã chạm mặt nhau?

Phó cục trưởng Trương cũng khẩn trương cả lên. Nếu hai bên tiếp xúc, cảnh lực tiếp viện hoàn toàn không phát huy được tác dụng. Có thể xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn hay không?

- Trực thăng bao lâu nữa mới đến hiện trường?

Lúc này, thanh âm người chỉ huy một lần nữa vang lên.

- Dự tính khoảng ba phút nữa.

Đối mặt với người chỉ huy không biết lai lịch, nhân viên điều khiển vội vàng trả lời.

- Được, mau sớm cập nhật tình huống tại hiện trường.

Tổ trưởng Lý Chương tắt tai nghe, sau đó trầm giọng nói:

- Tiểu tổ vũ trang bao lâu nữa mới đến?

- Khoảng sáu phút.

Phó tổ trưởng bên cạnh vội vàng trả lời.

- Được, bảo bọn họ tăng tốc.

Tuy Lý Chương xác nhận sẽ không xảy ra vấn đề gì lớn, thậm chí sau khi tiểu tổ chạy đến, có thể Giang Nguyên đã giải quyết xong bên kia, nhưng để cho hành động được hoàn mỹ nhất, bảo đảm vạn vô nhất thất mới là quy tắc hành động của ngoại viện.

Ba phút sau, trực thăng đã thuận lợi bay đến phía trên cầu vượt. Nhìn trên màn hình truyền đến hình ảnh của trực thăng, tất cả mọi

người đều sửng sờ.

- Kéo gần một chút.

Nhìn hình ảnh, Cục trưởng Ngô chần chừ một chút, trầm giọng ra lệnh.

Theo ống kính kéo đến gần, mọi người nhìn chăm chăm màn hình mấy lần. Người nào cũng choáng váng, hai chiếc xe đã ngừng trên cầu, nhưng bên trong lại không có người.

- Người đâu? Mau tìm đi.

Thấy không có một ai, Cục trưởng Ngô quát lớn.

Chiếc trục thẳng xoay trên không trung mấy cái, mọi người mới nhìn thấy chung quanh ngoại trừ thỉnh thoảng có xe qua lại, cũng không có điều gì bất thường.

- Y sĩ Giang Nguyên? Y sĩ Giang Nguyên? Cậu ở đâu?

Liên tục hò hét, nhưng trong điện thoại không có ai trả lời, Lý Chương nhìn hình ảnh trên màn hình, hai chiếc xe đều trống không, cũng không thấy bất kỳ ai, lập tức cau mày, trầm giọng nói:

- Chuyện gì xảy ra vậy?

Phó chỉ huy bên cạnh gõ bàn phím, sau đó đáp:

- Dưới cầu vượt là công viên Thanh Niên. Chung quanh tìm không thấy người. Rất có thể đã tiến vào công viên Thanh Niên.

- Công viên Thanh Niên?

Sắc mặt Lý Chương hơi thay đổi, nói:

- Bảo tiểu tổ vũ trang tăng tốc độ, mau chóng tìm được y sĩ Giang Nguyên.

- Rồi.

Sắc mặt của Giang Nguyên lúc này cũng vô cùng khó coi, nhìn đối phương ôm Tiểu Bảo nhảy từ trên cầu vượt xuống.

Cầu vượt này cao ít nhất phải mười thước. Giặc cỏ bình thường dám ôm một người cứ như vậy mà không chút do dự nhảy xuống?

Cho nên, hắn cũng không dám thờ ơ. Xe dừng lại, nhìn hai người bình yên vô sự ôm Tiểu Bảo chui vào rừng cây, hắn cũng bắn người nhảy xuống.

Sau khi nhảy xuống, nhìn rừng cây đen thui trước mặt, ánh mắt Giang Nguyên nheo lại, đồng tử nhanh chóng co rúc, tầm mắt đang mờ tối trở nên sáng bừng. Nhìn hai bóng người chột lóe lên rồi biến mất, Giang Nguyên giậm chân, tiếp tục đuổi theo.

Lúc này, trong lòng hắn mơ hồ cảm thấy chuyện này có chút không ổn, nhưng bây giờ đã không còn đường lui. Đối phương đã bắt Tiểu Bảo đi, hắn không thể không đuổi theo. Nhưng hắn cũng tin rằng, ở Kim Lăng này, cho dù đối phương thật sự có âm mưu gì, hắn cũng không quá sợ.

Bây giờ điều hắn cần làm là bảo đảm an toàn cho Tiểu Bảo, không để Tiểu Bảo biến mất trong tầm mắt.

Sau khi tiến vào rừng cây, Giang Nguyên đuổi theo hai cái bóng đằng trước. Nhìn tốc độ của đối phương, sắc mặt của hắn liền âm trầm. Đối phương tuyệt đối không phải người bình thường. Hơn nữa tốc độ này chỉ sợ là của cao thủ, trong lòng lại ngưng trọng thêm mấy phần.

Hít một hơi thật sâu, tầm mắt Giang Nguyên biến thành hai màu đen trắng.

- Chủ thể tiến vào trạng thái KHÔNG MINH. Thiên phú Tốc Độ, Thanh Chướng khởi động.

Một tin tức vang lên trong đầu, tốc độ dưới chân Giang Nguyên trong nháy mắt tăng lên, giống như một đạo ảo ảnh, lao thẳng vào rừng cây.

Bây giờ hắn đã ý thức được đang có một âm mưu tồn tại. Trước khi đối phương giở bài tẩy, hắn phải cứu Tiểu Bảo ra trước. Nếu không, Tiểu Bảo bị đối phương lợi dụng để uy hiếp hắn, phiền toái sẽ càng lớn hơn.

Dưới thiên phú Thanh Chương, hai bóng người đang chạy đằng trước càng thêm rõ ràng.

Thân hình Giang Nguyên một lần nữa lóe lên. Chỉ mấy giây, hắn đã không một tiếng động lặng yên đến sau lưng đối phương. Thoáng nhìn tình huống phía trước, thân hình Giang Nguyên lại một lần nữa lóe lên, đồng thời một tin tức vang lên trong đầu:

- Thiên phú Tàng Phong khởi động.

Thiên phú Tàng Phong khởi động, khí tức quanh người Giang Nguyên trong nháy mắt thu liễm lại. Ngay cả tiếng bước chân cũng gần như biến mất tăm.

Lúc này, hai người phía trước vẫn chưa phát hiện Giang Nguyên đã đuổi tới đằng sau.

Nhìn tốc độ kinh người của hai người đằng trước, thần sắc Giang Nguyên vẫn không đổi. Thân hình lóe lên, trong nháy mắt xuất hiện bên cạnh người đang ôm Tiểu Bảo.

Người nọ đang chạy nhanh, căn bản chưa kịp phản ứng, cảm giác trong tay nhẹ hơn. Tiểu Bảo đang ôm trong ngực trong nháy mắt bị người ta đoạt mất. Sau đó chỉ cảm thấy cổ mình lạnh toát, một luồng máu từ cổ chảy ra ngoài.

Giang Nguyên ôm Tiểu Bảo lách người qua một cái, ngăn phía trước hai người khoảng mấy thước, vẻ đậm mạc trên mặt biến mất, thay vào đó là sự lạnh lùng.

Khi Giang Nguyên nhìn thấy rõ hai người mà hắn chặn lại, sắc mặt liền biến đổi, đồng thời cẩn thận nhìn người đàn ông trung niên đang che cổ, chậm rãi giơ tay mình lên, ngửi một ngón tay đang dính máu.

- Huyết tộc?

Ngửi được mùi máu tanh đặc biệt, lại nhìn người đàn ông trung niên ôm cổ, sắc mặt ảm đạm nhưng không ngã xuống, ánh mắt Giang Nguyên chợt lóe lên, khiếp sợ nói ra hai chữ.

Người đàn ông trung niên nhìn Giang Nguyên, ánh mắt cũng tràn

ngập về kinh hải. Sau khi hít một hơi thật sâu, sắc mặt âm đạm tốt hơn hai phần, nói:

- Y sĩ Giang Nguyên, cậu còn lợi hại hơn tôi đã nghĩ. Quả nhiên...

Nghe đối phương nói, sắc mặt Giang Nguyên lại biến đổi lần nữa. Quả nhiên là Huyết tộc, hơn nữa còn là Huyết tộc cao cấp. Trừ Huyết tộc cao cấp, hẳn không cách nào nghĩ ra có người sau khi bị hấn cắt đứt động mạch cổ vẫn còn đứng đó nói chuyện với hắn.

- Các người thật to gan.

Mặc dù xác nhận đối phương là gốc Á, nhưng lại là Bá tước Huyết tộc, Giang Nguyên quát lớn, thân hình khẽ động, muốn chạy đi trước.

Nhưng thân hình của hắn vừa mới động, trong nháy mắt liền dừng lại, nhẹ nhàng chuyển động đầu nhìn chung quanh, sắc mặt âm trầm thêm vài phần.

- Lá gan không nhỏ. Lá gan của các người thật không nhỏ.

Giang Nguyên gật đầu một cái, giống như tùy ý nói ra, sau đó nhìn Tiểu Bảo trong tay, xác nhận Tiểu Bảo chẳng qua chỉ bị đối phương làm ngất, liền nhẹ nhàng ôm sát một chút, dường như không có ý định đi nữa.

- A, vì Đỉnh chủ Tế Thế Đỉnh, y sĩ Giang Nguyên, mạo hiểm cũng đáng mà.

Trong rừng cây âm u đằng trước, một người đàn ông trung niên ngoại quốc tóc ngắn bạc trắng bước ra, cổ quấn một cái khăn quàng rất tinh xảo, mỉm cười nhìn Giang Nguyên, nhưng lại nói tiếng Trung rất lưu loát.

Nhìn người đàn ông trung niên bước ra, ánh mắt Giang Nguyên co rút lại, sau đó nhìn một đám thanh niên nam nữ ăn mặc hoa lệ bước ra từ trong bóng tối, sắc mặt một lần nữa ngưng trọng.

- Quy mô đúng là không nhỏ.

Sắc mặt ngưng trọng chỉ thoáng qua rồi biến mất, khoe miệng

Giang Nguyên nhếch lên, chậm rãi nói:

- Bốn vị Bá tước các hạ, còn có nhiều Tử tước như vậy.
- Còn có Hầu tước Robert các hạ nữa. Mọi người đích thân đến đây, đúng là không kịp tiếp đón.

Giang Nguyên lẳng lẳng quét mắt nhìn đám Huyết tộc trước mặt, ánh mắt lạnh lùng, nhìn chằm chằm người đàn ông trung niên tóc trắng, chậm rãi nói:

- Tôi xin thay mặt cho Thiên Y Viện của Hoa Hạ, vì không thể chủ động tiếp đón các vị, thật sự là áy náy.

Chương 890: Đến rồi còn muốn chạy sao?

- Ồ, y sĩ Giang Nguyên, cậu nhận ra tôi? Giỏi lắm!

Gương mặt không một chút nếp nhăn của Hầu tước Robert lộ ra nụ cười hoài niệm, nhẹ nhàng lắc đầu:

- Chúng tôi cố ý lên đến đây, cũng không dám mời Thiên Y Viện nghênh đón. Nhắc đến, lần đến Kim Lăng trước đã lưu lại ấn tượng quá sâu cho chúng tôi.

Nhìn nụ cười của Hầu tước Robert, ánh mắt Giang Nguyên lạnh lại thêm vài phần:

- Tôi thấy vẫn còn chưa được sâu cho lắm. Nếu không, Hầu tước các hạ làm sao dám đến đây?

- Hừ!

Một gã thanh niên tóc vàng, mắt nâu lạnh lùng nhìn Giang Nguyên, sau khi hừ một tiếng liền tiến lên:

- Tự trói đi, chúng tôi có thể bảo đảm đứa trẻ này an toàn.
- Tự trói?

Giang Nguyên nghiêng đầu nhìn gã thanh niên, ánh mắt chột lóe,

chậm rãi nói:

- Thiên tài một đời của Huyết tộc, Bá tước Buffett?

-Ồ, anh cũng nghe qua tên của tôi?

Nghe Giang Nguyên nói, ánh mắt Buffett không khỏi hiện lên sự đắc ý.

- Dĩ nhiên, anh và tổ phụ của anh rất giống nhau. Đầu lâu của tổ phụ anh vẫn còn được cất giữ ở Thiên Y Viện. Tôi dĩ nhiên là phải biết anh rồi.

Khóe miệng Giang Nguyên hiện lên sự giễu cợt.

- Anh...

Nụ cười của Buffett liền cứng đờ, huyết quang hiện lên trong mắt. Năm đó, Hầu tước Buffett chết trận ở Kim Lăng, di thể cũng bị rơi vào tay Thiên Y Viện. Đây vẫn là sự tiếc nuối lớn nhất của gia tộc Buffett.

Hầu tước Robert nghe Giang Nguyên nói, gương mặt vốn đang mỉm cười liền thu lại, lạnh giọng nói:

- Đừng lãng phí thời gian, bắt hẩn lại cho tôi.

Hầu tước Robert vừa nói xong, Buffett và hai người khác bên cạnh liền vọt đến Giang Nguyên.

Thấy ba người vọt lên, đã sớm âm thầm vận lực, Giang Nguyên đạp chân một cái, vọt về phía một người.

- Thiên phú Tốc độ khởi động.

Trong chớp nhoáng, Giang Nguyên toàn lực xông về phía nữ Bá tước, quất tới một quyền.

Vị nữ Bá tước kia đang xông đến Giang Nguyên, nhưng không đề phòng Giang Nguyên chợt lách người, xuất hiện trước mặt cô, hơn nữa còn đánh tới một quyền.

Vị nữ Bá tước này ngược lại không phải đồ dỏm. Thấy Giang Nguyên đánh tới một quyền, liền cắn răng một cái. Nếu cô tránh được một quyền này của Giang Nguyên, với tốc độ lắt mình đến của hắn, rất có thể sẽ bị đối phương nhân cơ hội thoát đi.

Cho nên, cô phải cắn răng đỡ lấy một quyền này. Chỉ cần toàn lực ngăn cản, Giang Nguyên sẽ vô pháp chạy trốn.

Thấy đối phương vội vàng thu quyền, lại đánh tới một quyền, Giang Nguyên cũng không bất ngờ. Thực lực của hắn đã vượt xa cao thủ Thiên giai bình thường. Hơn nữa, sức mạnh không phải là sở trường của Huyết tộc, đối phương muốn ngăn cản hắn cũng chưa chắc thành công.

Trong tiếng cười lạnh của Giang Nguyên, nữ Bá tước Eva kêu thảm một tiếng, bị Giang Nguyên đánh bay ra ngoài, sau đó Giang Nguyên chột lách người, từ bên hông của cô mà nhào ra ngoài rừng cây.

Bây giờ hắn chỉ có một đường để chạy trốn, đối mặt với vị Hầu tước và bốn Bá tước Huyết tộc, trong tay còn ôm Tiểu Bảo, muốn thuận lợi chạy đến Thiên Y Viện cũng không phải chuyện dễ.

Nhìn Giang Nguyên nhanh chóng lao ra ngoài rừng cây, hai vị Bá tước phía sau liền biến sắc.

Nếu để cho Giang Nguyên chạy thoát, hành động lần này xem như thất bại.

Lập tức hai người kêu to một tiếng, mau chóng đuổi theo Giang Nguyên.

Chân Giang Nguyên không ngừng tăng tốc, đang muốn xuyên qua rừng cây, chột nhìn thấy một bàn tay tái nhợt đánh thẳng vào ngực mình.

Nhìn bàn tay tái nhợt, ánh mắt Giang Nguyên ngưng tụ lại, hít một hơi rồi giơ tay đánh thẳng đến bàn tay kia. Hắn biết chủ nhân của bàn tay này là ai. Trước kia, Huyết tộc lợi hại nhất mà hắn gặp phải cũng chỉ có Phoenix.

Thực lực của Bá tước Phoenix đã vượt qua Thiên giai. Mà người

này lại còn cao hơn Bá tước Phoenix một cấp. Giang Nguyên chưa từng gặp bao giờ. Hẳn tự nhận thực lực của hắn tuyệt đối không sánh bằng Hầu tước Robert.

Hầu tước Huyết tộc đã được xem là một trong những người đứng đầu Huyết tộc. Cho dù là Thân vương viễn cổ, chẳng qua là huyết thống chính thống hơn Hầu tước mấy phần, chứ thực lực cũng không mạnh hơn Hầu tước bao nhiêu.

Nếu bình thường đụng phải một Hầu tước Huyết tộc, hẳn rất vui lòng tiếp đối phương mấy chiêu, nhưng bây giờ hắn chỉ có thể chạy.

Vừa rồi, hẳn bức nữ Bá tước kia phải nhận của hắn một quyền. Bây giờ không nghĩ đến hắn phải tiếp một chưởng của Hầu tước các hạ.

Khi một quyền của hắn chạm vào bàn tay lạnh lẽo kia, Giang Nguyên chỉ cảm thấy có một luồng sức mạnh không thể kháng cự mang theo chút âm hàn xông thẳng vào cánh tay của mình.

Ngực đau nhói lên, một vị ngòn ngọt lập tức xông lên cổ họng.

- Không hổ danh là cường giả đứng đầu Huyết tộc, sức mạnh đáng sợ vô cùng.

Cổ nén không phun máu, thân hình Giang Nguyên lui về sau hai thước, sau đó lao thẳng vào một cây thủy sam.

Hai Bá tước lập tức vây quanh. Gương mặt Hầu tước Robert lóe lên nụ cười âm lãnh, dưới chân chợt bắn đuổi theo Giang Nguyên.

- Đối phương rất mạnh, là cao thủ bình thường hiếm thấy. Còn trẻ mà đã có được thực lực cường đại. Khó trách huyết dịch của hắn lại có tác dụng mạnh đến như vậy.

Nhìn người thanh niên đang chật vật chạy đi, Hầu tước Robert đột nhiên cảm thấy hưng phấn. Chỉ cần mang được tiểu tử này về, chỗ tốt không cần nói cũng biết.

Thấy ba người đã hình thành một tổ hợp bao vây Giang Nguyên, Hầu tước Robert cười lạnh một tiếng, đang định bắt Giang Nguyên

lại, đột nhiên thấy được người thanh niên kia nở nụ cười giấu cợt.

- Cái gì vậy?

Hầu tước Robert nhướng mày, còn chưa kịp phản ứng, liền thấy Giang Nguyên nhẹ nhàng vọt lên, đưa tay kéo một cành thủy sam xuống, sau đó nhảy lên trên ngọn cây thủy sam.

Nhìn động tác của Giang Nguyên, ánh mắt Hầu tước Robert hiện lên nụ cười nhạt. Kinh công của tiểu tử này không tệ, nhưng muốn thoát thân, không phải là quá sớm rồi hay sao?

Lập tức lao thẳng đến cây thủy sam, đạp chân vào một nhánh cây, theo sát Giang Nguyên thẳng lên đỉnh cây.

So tốc độ với Huyết tộc, cho dù là những cao thủ đứng đầu Thiên Y Viện cũng chưa chắc so được, đừng nói chi trong tay tiểu tử này còn ôm theo một người.

Khi còn cách Giang Nguyên khoảng bảy tám thước, nhìn hai chân Giang Nguyên ở ngọn cây, sau đó ép ngọn cây thành một đường cong, rồi giống như cây cung bắn thẳng Giang Nguyên ra ngoài.

Khóe miệng Robert nhếch lên, tốc độ không hề thua kém theo sát đằng sau. Nhìn Giang Nguyên đang bay trên bầu trời, Robert tin rằng ông ta có thể bắt được đối phương trước khi hấn rơi xuống đất.

Trong tình huống không nơi mượn lực, tiểu tử này không có biện pháp thay đổi phương hướng trên không trung. Chỉ cần hấn rơi xuống, xem như xong đời. Không một Nhân tộc nào có thể thoát khỏi bàn tay của ông ta. Lần này ông ta cũng tin chắc như vậy.

Những hai giây sau, sắc mặt Hầu tước Robert liền tái xanh. Bởi vì thân hình của ông ta đang chậm rãi rơi xuống, nhưng Giang Nguyên cách bảy tám thước vẫn duy trì tốc độ và độ cao, ôm đứa bé trong ngực tiếp tục phóng về phía trước.

- Không thể nào? Không thể nào? Làm sao có thể?

Sau khi rơi xuống đất, Hầu tước Robert nhìn thấy Giang Nguyên vẫn không hề rơi xuống, ông ta vẫn không cách nào tin được. Tại

sao tiểu tử kia lại không rơi xuống?

Đuổi theo mấy chục thước, nhìn Giang Nguyên ôm đũa vượt qua gần trăm thước, rơi vào một ngọn cây thủy sam cách cầu vượt bảy tám thước, sau đó lại tiếp lực bắn lên cầu, gương mặt Hầu tước Robert hiện lên sự kinh hãi lẫn không cam lòng.

Đối phương đã thoát khỏi phạm vi khống chế, bây giờ đuổi theo đã không còn ý nghĩa. Dấu sao nơi này là Kim Lăng, theo kế hoạch ban đầu là bắt Giang Nguyên ở trong công viên, sau đó nhanh chóng rút lui theo đường đã dọn sẵn.

Nhưng bây giờ, đối phương đã thoát khỏi vòng vây, cho dù có đuổi kịp, hơn nữa còn bắt được đối phương, đó là chuyện tốt, nhưng khi đó Thiên Y Viện đã kịp phản ứng, đường lui của bọn họ cũng sẽ bị đứt đoạn.

Cho nên, ánh mắt Hầu tước Robert đỏ như máu ngửa mặt lên trời giận dữ hét lớn, sau đó quả quyết quay đầu đi. Thực lực Thiên Y Viện cường đại như thế nào, ông ta biết rõ. Có thể sớm rút lui một bước thì sẽ an toàn một bước.

Nhìn Hầu tước Robert tay không quay về, sắc mặt các Huyết tộc còn lại cũng tái nhợt. Hành động kín không kẽ hở như vậy lại thất bại. Một Hầu tước, bốn Bá tước lại không bắt được một cao thủ Thiên giai.

Mặc dù không dám tin tưởng, cũng không cam lòng, nhưng tất cả Huyết tộc đều không nói một lời, rút lui theo sau Hầu tước Robert, không ai dám ở lại đây dù thêm nửa giây.

Leo được lên cầu, Giang Nguyên cũng không chần chừ ôm Tiểu Bảo chạy theo đường cũ, ngay cả xe cũng không dám lái. Hẳn biết rõ, nếu đối phương đuổi theo, hẳn tuyệt không thể trốn thoát quá xa. Bây giờ có thể chạy được bao xa thì chạy. Chỉ cần kéo dài thời gian đợi tiếp viện của Thiên Y Viện đến, như vậy sẽ không cần lo lắng gì nữa.

Sau khi chạy được hai trăm thước, cảm thấy không có ai đuổi theo đằng sau, lại nhìn thấy có một chiếc trực thăng màu đen đang bay đến, lúc này Giang Nguyên mới thở phào nhẹ nhõm.

Đứng yên tại chỗ, nhìn rừng cây đen thui cách đó không xa, Giang Nguyên nheo mắt, lẩm bẩm:

- Nếu đã đến, còn muốn phủi mông bỏ đi hay sao?

Chương 891: Muốn chạy không dễ vậy đâu

- Cảm ơn mọi người đã phối hợp, hành động kết thúc...

Nghe thấy giọng nói này truyền đến rồi không có âm thanh gì nữa, hai vị cục trưởng đại nhân trở mắt nhìn nhau, cứ như vậy là xong rồi? Nhìn thấy người là coi như xong rồi? Không cần phải làm rõ chuyện gì sao...

- Cục trưởng, kết nối không chế đã kết thúc...

Nhân viên giám sát bên cạnh nhìn số liệu một chút, vội vàng báo lại...

- Được rồi... Hành động kết thúc...

Cục trưởng Ngô cười khổ một tiếng, hành động khó hiểu thế này đúng là lần đầu tiên.

- Vậy... cái xe này làm thế nào?

Phó cục trưởng Trương chỉ hai chiếc xe đang dừng trên chiếc cầu treo trên cao, chần chừ nói:

- Vị công tử kia giờ đang còn đợi chúng ta trả xe đấy...

Sắc mặt Cục trưởng Ngô cũng cứng đờ. Nếu chỉ có chiếc Porsche thì còn dễ xử lý, dù sao cũng đã tạm thời bị trưng dụng, đưa về là được, còn chiếc BMW? Theo lý thuyết thì bên hành động cấp trên sẽ đưa đi điều tra? Hay sẽ giao cho bên mình điều tra?

Sau khi suy nghĩ một chút, Cục trưởng Ngô cắn răng nói:

- Phái người đi tiến hành điều tra lấy chứng, tử mĩ một chút... Sau

khi hoàn thành, nếu cấp trên không có chỉ thị gì xuống thì cứ đưa về trước, giữ làm vật chứng...

- Được...

Nghe Cục trưởng Ngô nói vậy, Phó cục trưởng Trương cũng gật đầu đồng ý, nếu cấp trên không có chỉ thị gì khác, cách làm này là chu toàn nhất.

Cục trưởng Ngô thở dài một cái, cười khổ nói:

- Được rồi, tôi đi gọi điện cho đại thiếu gia kia. Nếu còn không gọi điện, Tiểu Hứa của đội trị an chắc đứng đó sắp phát khóc rồi đấy!

- Tìm được rồi? Ông còn tìm được à... còn không mau trả xe lại cho tôi, còn cái tên khốn nạn cướp xe của tôi nữa, mang về đây cho tôi, để ông đây thu thập hân...

Nghe yêu cầu này, Cục trưởng Ngô cười khan hai tiếng vội vàng khuyên lớn:

- Vu thiếu, chuyện là thế này...

Sau khi cúp máy, Vu thiếu mặt mày cau có, tức giận không chỗ phát tiết, lại nhìn cô nàng xinh đẹp yêu kiều bên cạnh đang nhìn mình với ánh mắt thiếu kiên nhẫn, đi lòng vòng tại chỗ hai vòng, nhìn Đội trưởng Hứa của Đại đội trị an đang ngoan ngoãn cúi đầu bên cạnh, tức giận mắng:

- Các người trưng dụng xe của khác mà không có mắt à? Ngay cả xe của tôi cũng dám trưng dụng... tung hư rồi ai đền?

Đội trưởng Hứa đáng thương bình thường trước mặt người khác cũng hay lên mặt, nhưng lúc này chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt, hơn nữa còn phải mỉm cười lắng nghe, nhưng trong lòng thì thầm giẫm chân hết lớn: “Rốt cuộc là thằng khốn nào trâu như vậy? Trưng dụng xe mà không biết nhìn xe sao? Porsche cũng dám dụng? Bị điên rồi đấy à? Làm cho ông đây bị mất oan?”

Có điều anh ta vừa mắng hai câu thì đột nhiên cảm thấy không đúng, chuyện lần này đúng là khó hiểu.

Trên dưới Kim Lăng, chắc chắn không có đồng nghiệp nào không có mắt như vậy. Chắc chắn là có nguyên nhân khác. Nếu không Vu đại thiếu cũng không thể dễ dàng buông tha cho Cục trưởng rồi trút giận vào mình như vậy.

Nghĩ tới đây, trong lòng Đội trưởng Hứa thoải mái hơn một chút, thầm khen: “Cho dù là vị nào, có thể trưng dụng chiếc xe của tên này cũng đủ khiến ngành mình có thêm thể diện rồi. Cho dù giờ mình có bị mắng thì cũng đáng...”

Người nào đó đang được Đội trưởng Hứa khen lúc này trên mặt không chút vui vẻ, chỉ có tia lạnh lùng và sát khí...

Sau khi mình kết thù với Huyết tộc, hắn đã cẩn thận đọc kỹ tất cả các tư liệu có liên quan đến Huyết tộc ở Ban tình báo của viện. Mấy trăm năm trước Huyết tộc bắt đầu tiến vào Trung Quốc, rồi đến đại chiến dị tộc một trăm năm trước, Huyết tộc đánh lên Kim Lăng, rồi đến danh sách thành viên cao cấp của Huyết tộc hiện tại...

Cho nên, hắn cũng tương đối hiểu chút đặc thù của đối phương, cũng có thể phân tích được thân phận của mấy thành viên Huyết tộc cao cấp vậy công lần này.

Lần này có một vị Hầu tước dẫn mấy vị Bá tước mạo hiểm lên vào Trung Quốc, , tới dự bắt hắn. Giang Nguyên cũng không cảm thấy quá mức bất ngờ. Đây gọi là người chết vì tiền chim chết vì mồi. Để nâng cao thực lực của bản thân, Huyết tộc mạo hiểm như vậy cũng không có gì quá bất ngờ. Nhưng điều khiến Giang Nguyên tức giận là, lũ chết tiệt này dám có ý đồ với Tiểu Bảo.

Con rồng nào cũng có vảy ngược, đụng vào là phải chết. Tiểu Bảo chính là vảy ngược của hắn. Cho dù là vì đám chết tiệt Huyết tộc này dám động tới Tiểu Bảo, hay là có ý định động vào mình, hay là để chần nhĩp đám quỷ hút máu đáng chết này thì Giang Nguyên cũng quyết định không thể để cho bọn chúng dễ dàng rời khỏi Trung Quốc. Không cho bọn chúng một bài học sâu sắc thì sao được chứ?

Sau khi giao Tiểu Bảo cho tiểu đội vũ trang đến tiếp viện, lấy một thanh trường đao của họ và một máy truyền tin, Giang Nguyên

liên cho tiểu đội này trở về, hai cao thủ Địa giai và bốn Nhân giai đánh với nhóm Hầu tước Bá tước này chắc chắn là tự tìm lấy cái chết. Hơn nữa người đông dễ liên lụy, một mình hấn đuổi theo thì dễ động thủ hơn nhiều. Ít nhất hấn không phải để ý đến vấn đề an toàn của họ.

Trước mệnh lệnh của Giang Nguyên, mặc dù tiểu đội này rất không muốn nhưng cũng chỉ có thể trừng mắt nhìn Giang Nguyên xách trường đao nhảy vài cái lên trên cầu treo, biến mất trong bóng tối.

Giang Nguyên cũng không báo cho tiểu đội hành động cụ thể, chỉ trực tiếp kết nối với người phụ trách chỉ huy hành động lần này.

- Tổ trưởng Lý, hãy giúp tôi liên hệ khẩn cấp với Viện trưởng Từ...

- Viện trưởng Từ?

Vị tổ trưởng Lý này lúc này cũng không hiểu tình hình như thế nào, nhưng anh ta chỉ là một tổ trưởng chỉ huy của tổ hành động của ban Tình báo ngoại viện cách cấp bậc của Giang Nguyên quá xa. Giang Nguyên không nói, anh ta cũng không dám hỏi là có chuyện gì. Giờ anh ta nghe Giang Nguyên nói muốn liên hệ khẩn cấp với Viện trưởng Từ thì trong lòng kinh ngạc, lập tức không dám thờ ơ trực tiếp cho Giang Nguyên liên hệ khẩn cấp với Viện trưởng Từ.

Đường dây liên hệ khẩn cấp với Viện trưởng Từ rất ít khi sử dụng. Vì Viện trưởng có máy truyền tin tùy thân, trừ máy truyền tin tùy thân của vài thành viên Hội đồng viện có thể trực tiếp kết nối với Viện trưởng, những người khác phải thông qua một vài nơi có quyền hạn đặc biệt mới có thể liên lạc được.

Và Ban tình báo ngoại viện thì có quyền hạn này. Cấp bậc máy truyền tin của Giang Nguyên quá thấp buộc phải qua trung gian Ban tình báo.

- Giang Nguyên? Chuyện gì?

Từ Khả Liễu nghe thấy giọng Giang Nguyên bên kia thì hơi sửng sốt một chút. Trước nay Giang Nguyên đến tìm bà đều trực tiếp

đến văn phòng, sao giờ lại liên hệ qua đường dây khẩn cấp, rốt cuộc là muốn làm gì?

Giang Nguyên đang đuổi theo sát phía trước, chuyện thì dài nhưng chỉ tóm tắt vài câu đã kể rõ mọi chuyện.

- Huyết tộc? Hầu tước? Bốn Bá tước? Ở Kim Lăng? Bây giờ cậu đang đuổi theo sau bọn chúng?

Từ Khả Liễu nghe Giang Nguyên kể xong thì giọng nói lập tức trở nên lạnh lùng:

- Xác định chứ?

Sau khi có được câu trả lời xác định của Giang Nguyên, giọng nói lạnh lẽo của Từ Khả Liễu truyền đến:

- Theo sát cho tôi, nếu để mất dấu, quay về tự nhốt mình một tháng...

- Rõ!

Đã thông báo cho Từ Khả Liễu rồi thì Giang Nguyên không còn gì phải cố kỵ nữa. Hắn phóng nhanh lên. Đám Huyết tộc này muốn bỏ chạy sao, không dễ vậy đâu.

Chương 892: Chém đầu

Mới trì hoãn một chút thời gian, đợi khi Giang Nguyên một lần nữa lao vào rừng cây thì đám Huyết tộc kia đã biến mất không còn dấu tích. Có điều chuyện này với Giang Nguyên mà nói chẳng có gì khó khăn. Hắn nhẹ nhàng khịt khịt mũi, khứu giác đã được cường hóa của hắn nhanh chóng phân biệt được vài mùi hương thoang thoảng trong rừng cây.

Huyết tộc tự xưng là cổ xưa và tôn quý thích ăn mặc cao quý đẹp đẽ, xị chút nước hoa đắt tiền cũng không thể thiếu được. Tuy đám người này rời đi rất nhanh nhưng dọc đường vẫn lưu lại một chút mùi hương. Giang Nguyên cười lạnh một tiếng, sau đó nhanh chóng men theo những mùi hương còn lưu lại này đuổi theo.

- Huyết tộc lén vào Kim Lăng? Một Hầu tước, bốn Bá tước? Còn có mấy Tử tước?

Nghe thấy mệnh lệnh của Từ Khải Liễn, ánh mắt của người phụ trách ngoại viện trước nay luôn bình tĩnh trong nháy mắt đỏ lên như mắt của Huyết tộc, gầm lên nói:

- Tổ thứ nhất, tổ thứ hai, tổ thứ ba Thiên vị, Tổ một đến tổ năm Địa giai, theo tôi lên đường...

- Khốn kiếp... dám đến Kim Lăng, hôm nay nếu để cho các người chạy... Sao tao có thể phụ lòng các vị tiên liệt chết trận của ngoại viện tao trăm trăm trước?

Ba phút sau, ba chiếc trục thẳng trục tiếp cất cánh, bay về hướng Giang Nguyên...

Lúc này, các y sư Thiên vị và thành viên Hội đồng viện đều lần lượt nhận được thông báo, sắc mặt ai nấy đều đỏ lên, hai mắt xám ngắt chạy về phía Phòng chỉ huy tác chiến ngoại viện.

Đã bao nhiêu năm, bao nhiêu năm không có Huyết tộc dám vào Kim Lăng, không ngờ hôm nay lại dám vào. Hơn nữa còn đến nhiều như vậy. Không có thành viên Hội đồng viện nào không kích động. Kể ra từ sau trận chiến sinh tử lần đó, mặc dù thỉnh thoảng vẫn có Huyết tộc lén lút ra vào Trung Quốc, nhưng tới giờ không có bất kỳ một tên Huyết tộc nào dám vào Kim Lăng. Thậm chí ngay cả xung quanh Kim Lăng mấy trăm dặm cũng không có Huyết tộc nào dám vào. Mấy năm nay tuy Thiên Y viện vẫn còn ghi nhớ chuyện đó, muốn rửa sạch sỉ nhục năm đó, nhưng chưa có cơ hội. Chiến tích lớn nhất mấy năm nay chính là lần Giang Nguyên chém chết tên Bá tước Fini kia.

Lần này chúng gan to đến thế, dám đến nhiều như vậy, còn có cả Hầu tước dẫn đội. Nếu không giữ được đám chết tiệt này lại, sau này Thiên Y viện còn mặt mũi đâu mà lẩn lộn? Làm sao có thể an ủi được những lão tiên sinh đã anh dũng liều chết để bảo toàn Thiên Y viện năm đó?

- Điểm đỏ bên kia là ai đang theo dõi? Nhân lực của chúng ta có đủ không? Nếu không đủ, ông đây tự đi. Đám Hầu tước Bá tước

chúng ta không làm gì được thì đi thu thập mấy tên Tử tước nhãi con cũng được...

Một vị y sư nhất phẩm nhìn bản đồ trên màn ảnh cùng với điểm đỏ mờ hồ bất động cùng với vị trí ngay góc, ba chấm đỏ nhỏ đại diện cho máy bay đang từ từ đến gần. Họ dậm chân hét ầm ỹ:

- Không được để đám ôn con này chạy thoát!

- Đúng đúng... Chủ nhiệm Tầm, hay là anh chuẩn bị cho chúng tôi thêm một chiếc trực thăng nữa, mấy ông già chúng tôi tay chân già sét hết rồi, phải mau vận động một chút, chém đầu vài tên Tử tước chơi...

Một y sư nhất phẩm khác lúc này cũng nhìn chằm chằm mấy chấm đỏ nhỏ trên bản đồ, không ngừng giẫm chân.

Phó chủ nhiệm Tầm ngoại viện chỉ huy tác chiến nghe thấy hai người này ầm ỹ vội cười khan khuyên:

- Hai vị lão y sư, các ngài cứ ở đây xem là được rồi. Ban này Chủ nhiệm Dư đã đích thân dẫn đội đi, mang theo ba tổ Thiên vị và năm tổ Địa giai, cộng thêm bên đó nữa là đã mười mấy người... Bọn chúng chắc chắn không thể chạy thoát...

- Không chạy thoát?

Vị lão y sư kia trợn mắt nhìn Phó chủ nhiệm Tầm nói.

- Không chạy thoát, không chạy thoát... Chúng ta có Giang Nguyên y sĩ ở bên đó theo dõi, mấy tên Huyết tộc này chắc chắn không chạy thoát đâu...

Phó chủ nhiệm Tầm vội vàng trả lời.

- Giang Nguyên? Sao có liên quan đến Giang Nguyên? Nó ở đó làm gì?

La lão y sư La Thiên Minh nghe thấy có Giang Nguyên ở bên đó theo dõi liền lập tức căng thẳng.

- Cái đó... Hình như đối phương tấn công Giang Nguyên y sĩ, ban

nãy còn bắt cóc con của Giang Nguyên y sĩ, dường như muốn lợi dụng nó để uy hiếp...

Phó chủ nhiệm Tầm còn chưa nói hết, La lão y sư La Thiên Minh đã nhảy cẫng lên nói:

- Tiểu Bảo bị bắt cóc à?

Phó chủ nhiệm Tầm thấy phản ứng của La lão y sư La Thiên Minh vội vàng trấn an:

- Ngài cứ yên tâm, yên tâm... Tiểu Bảo đã được Giang Nguyên y sĩ cứu, giờ đang trên đường trở về, không sao, không sao...

- Vậy thì tốt, vậy thì tốt!

La lão y sư La Thiên Minh nghe thấy Tiểu Bảo không sao mới thở phào một hơi. Đây là đồ tôn của ông, bình thường ông rất thương yêu, ông rất sợ nó xảy ra chuyện gì. Ông càng sợ Tiểu Bảo bị bắt làm điểm yếu uy hiếp Giang Nguyên.

- Lão La... thẳng nhóc Giang Nguyên này thành tinh rồi, hơn nữa còn rất có thực lực, có lẽ không thua gì các tiên sinh Thiên giai cấp 2 ngoại viện, anh không cần lo cho cậu ấy...

Liêu Long Căn bên cạnh thấy vẻ căng thẳng của La lão y sư không kìm được cười.

La lão y sư La Thiên Minh bị Liêu Long Căn cười thì gương mặt già nua không khỏi đỏ lên. Đúng rồi... mình đúng là căng thẳng quá đáng. Với năng lực của Giang Nguyên, đánh không lại bỏ chạy có lẽ cũng không vấn đề gì. Hơn nữa giờ tiếp viện cũng đến rồi, có thể xảy ra được vấn đề gì chứ.

Từ Khải Liễu lúc này mặt vô cùng nghiêm túc ngồi ở hàng đầu trong phòng chỉ huy tác chiến, nhìn chằm chằm tình hình trên màn hình, không nói gì. Nhưng mọi người vẫn nhận ra, trong mắt Từ Khải Liễu vẫn mang chút căng thẳng và lo lắng, còn cả chút kích động.

Là viện trưởng Thiên Y viện, bà để ý đến chuyện này hơn các thành viên Hội đồng viện khác rất nhiều. Bắt đầu từ hơn trăm năm

trước, Huyết tộc đã được coi là kẻ thù truyền kiếp của Thiên Y viện. Đột trước Huyết tộc muốn dùng nắp Tề Thế Đỉnh đổi máu tươi nửa người của Giang Nguyên, trong viện không ít người cương quyết phản đối tiến hành giao dịch với Huyết tộc. Chuyện có lợi như vậy mà còn có nhiều người phản đối như vậy đó là vì vấn đề kẻ thù truyền kiếp.

Mà chiến tích lớn nhất của Thiên Y viện mấy chục năm qua là chỉ mới giết được một bá tước. Giờ có tới một Hầu tước cùng bốn Bá tước và một nhóm đông Tử tước đưa tới tận cửa. Nếu Từ Khải Liễu không thể giữ được đám quý hút máu đáng chết này lại thì đúng là không có mặt mũi nào để gặp các vị tiên liệt của Thiên Y viện.

Trong phòng chỉ huy tác chiến lập tức yên tĩnh lại, tất cả mọi người đều lặng lặng nhìn màn hình lớn, nghe những tiếng gió khe khẽ thỉnh thoảng mang theo vài âm thanh truyền tới. Đây là âm thanh truyền đến từ máy truyền tin trên người Giang Nguyên.

Giang Nguyên men theo mùi hương nhàn nhạt kia, nhanh chóng lao về phía trước. Sau gần mười phút dùng hết tốc độ truy tìm thì đã thoáng thấy vài bóng người phía trước.

Nơi này đã là ngoại ô Kim Lăng, đã không còn quá nhiều kiến trúc nữa, chỉ có vài ngọn đồi thấp thấp cùng với con đường quốc lộ đi xuyên qua chúng để đi tới mấy tỉnh huyện lân cận. Giang Nguyên nhìn thấy những bóng người phía trước cách con đường này không xa liền hiểu rõ, con đường này chính là cách rút lui duy nhất của đối phương.

Con đường này có thể đi xuyên đến bờ biển, có thể quay trở về thành phố, có thể nhanh chóng đi đến những con đường cao tốc nối với thành phố khác, thậm chí có thể nhanh chóng đến Phổ Giang, muốn đi xuôi dòng hay đi ngược dòng lên cũng tương đối đơn giản...

Chỉ cần chúng có thể lặng lẽ tiến đến những con đường này thì chúng sẽ có đủ các cách để tránh bị Thiên Y viện chặn lại...

Cho nên lúc này trong lòng Giang Nguyên cười nhạt. Đáng tiếc, mình đã đuổi kịp rồi. Đám Huyết tộc đáng chết này muốn chạy

thoát trên địa bàn Kim Lăng à.

Giang Nguyên khẽ hít một cái rồi nhẹ nhàng rút đao cầm trên tay, nhìn thanh trường đao của Thiên Y viện trong tay, hơi bất đắc dĩ lắc đầu một cái. Con đao này tuy không tệ nhưng vẫn không thuận tay bằng đoản đao mình lấy của Bá tước Fini, có điều cảm giác tay cũng không tệ lắm, cứ dùng tạm cái đã.

Trước mắt lập tức biến thành một mảng đen trắng, sau khi hẳn tiến vào trạng thái Trống rỗng, hàng loạt thông báo nhanh chóng vang lên...

Dưới chân bắn lên, cả người giống như ảo ảnh lao vào trong đám người kia, đao nâng lên rơi xuống...

Kinh nghiệm đối phó Huyết tộc của Thiên Y viện là, hoặc là chém đầu, hoặc là moi tim, moi tim cần kỹ thuật quá cao, hơn nữa tốc độ chậm, cho nên Giang Nguyên trực tiếp lựa chọn phương thức thô bạo chém đầu. Đơn giản và nhanh nhẹn, đám Huyết tộc cao quý này không thể đối đãi quá dịu dàng với chúng được.

Hai Tử tước chạy phía sau căn bản không ý thức được phía sau đang có người đuổi giết, hơn nữa tốc độ lại kinh khủng như vậy. Hai người căn bản không phản ứng, chỉ cảm thấy cổ chợt lạnh lên, hai cái đầu bay thẳng lên trời.

Những Tử tước khác bên cạnh phát hiện địch tấn công, lập tức hoảng sợ chạy tản ra, sau khi bắn ra hơn mười thước mới nhìn thấy rõ Giang Nguyên đang đứng giữa cùng với hai cơ thể không đầu đang phun máu. Hầu tước Robert cùng với đám Bá tước Fitt chạy phía trước lúc này mới phát hiện dường như thuộc hạ sau lưng có gì đó không bình thường bèn xoay người lại. Chúng lập tức nhìn thấy hai thứ hình tròn từ giữa không trung rơi xuống, rơi cách chúng không xa, sau khi lăn mấy cái thì lăn đến dưới chân chúng.

Sắc mặt cả đám kinh ngạc nhìn hai cái đầu trên mặt đất rồi lại nhìn Giang Nguyên cầm trường đao, cả người đầy máu đứng cách đó không xa, phải một lúc sau mới hoàn hồn lại.

- Mà còn dám đuổi theo...

Hầu tước Robert nhìn Giang Nguyên cầm đao đứng đó trong mắt vừa mừng vừa sợ, vốn cho rằng nhiệm vụ thất bại, nhưng không ngờ đối phương vẫn dám không biết sống chết đuổi theo, lần này đúng là không uống công rồi.

Hầu tước Robert nhìn đồng hồ đeo tay rồi quyết định mạo hiểm một chút, chỉ cần bắt hoặc giết chết được thằng nhãi này, thậm chí chỉ cần có thể lấy được một ít máu, lần này coi như không lỗ rồi.

Giang Nguyên đứng đó vẻ mặt lãnh đạm. Hắn vừa đến đã chém chết hai người, hơn nữa vẫn chưa tiếp tục hạ sát thủ chẳng qua chỉ để lập uy. Hắn biết rõ một mình mình muốn cản nhiều tên Huyết tộc như vậy là không thể. Dẫu sao đám này thật sự muốn trốn, chỉ cần để mấy tên Tử tước quần lấy mình là đã đủ để chúng trốn thoát rồi. Còn thứ Giang Nguyên muốn là trì hoãn thêm chút thời gian, nếu có thể thì tiện tay chém chết thêm vài tên dĩ nhiên là càng tốt.

Chương 893: Thực lực Hầu tước

- Bọn mày dám đến Kim Lăng, còn dám động vào con trai tao? Chẳng lẽ định không để lại chút gì đã phải dứt bỏ đi vậy à?

Giang Nguyên đã thoát ra khỏi trạng thái Trống rỗng quét mắt nhìn đám Huyết tộc đang vây lấy mình, cầm đao ra, khuôn mặt mang vẻ trào phúng, nói:

- Động đến tao thì không sao, nhưng động đến con to mà bọn mày không để lại chút quà kỷ niệm, cứ đi như vậy tao e là không hay lắm đâu?

Giang Nguyên vừa nói ra lời này, đám Huyết tộc nhìn xung quanh, ai nấy đều lộ vẻ cổ quái; đặc biệt là Hầu tước Robert cùng với đám Bá tước Fitt. Chúng sửng sốt, trong lòng cảm thấy hơi hoang đường, thằng nhãi này điên rồi à?

Đối mặt một vị Hầu tước cùng bốn vị Bá tước đại nhân, bên cạnh còn có nhiều Tử tước như vậy, một cao thủ Thiên vị Nhân tộc trong tình huống chỉ có một mình mà dám nói năng ngông cuồng

vậy sao?

- Mà y điên rồi à...

Không chỉ có đám Huyết tộc cho rằng như vậy, trong phòng chỉ huy tác chiến Thiên Y viện nghe thấy lời này truyền tới lập tức yên tĩnh. Sau đó La lão y sư La Thiên Minh chợt nhảy cẫng lên, kêu lên thất thanh:

- Thăng nhóc Giang Nguyên này điên rồi à? Một mình mà dám đi khiêu khích nhiều Huyết tộc như vậy?

Nghe La lão y sư La Thiên Minh kêu lên hoảng sợ, cả phòng chỉ huy tác chiến chỉ có tiếng hít thở nặng nề, tất cả mọi người đều trở mắt nhìn nhau, sắc mặt kinh ngạc và ngưng trọng nghe âm thanh trong loa. Không ai ngờ, Giang Nguyên chỉ mang theo nhiệm vụ theo dõi mà giờ lại thành ra như vậy.

Rõ ràng hành động của Giang Nguyên rất chủ động, nếu không với thực lực gần đây Giang Nguyên đã thể hiện, nếu hắn không muốn để cho người khác phát hiện, khả năng đối phương có thể phát hiện ra rất nhỏ. Từ trong âm thanh kia có thể nhận ra, Giang Nguyên chủ động đánh lén đám Huyết tộc kia, sau đó không những không chạy đi, thậm chí còn bước ra đùa cợt chúng...

Rõ ràng, đây là cách tốt nhất để giữ chân đối phương. Nhưng đối phương có một tên Hầu tước, bốn tên Bá tước còn có một đám Tử tước, giễu cợt như vậy, chẳng phải tự dâng mình cho chúng sao?

Trong vẻ mặt căng thẳng và kinh ngạc của mọi người, Từ Khải Liễu ngồi yên trên ghế, trên mặt không hề quá mức căng thẳng nhưng bà lại đột nhiên siết chặt tay ghế, điều này đã thật sự làm bại lộ tâm trạng của bà.

Lúc này không hề có ai tiếp lời nữa, ngay cả La lão y sư La Thiên Minh sau khi kêu lên một tiếng thì cũng im lặng, tai giồng lên, sắc mặt âm trầm chờ động tĩnh bên trong. Trên màn hình thể hiện rất rõ trực thăng tiếp viện đang chạy hết tốc lực, nhưng vẫn còn cách chỗ Giang Nguyên một khoảng tương đối dài.

Lòng tham không đáy rần đòi nuốt voi... Giang Nguyên nhìn đám

người đối diện dừng bước, bắt đầu bao vây lấy mình vào giữa thì thầm hừ một tiếng...

Trong mắt đám Hầu tước Robert, Bá tước Fitt Giang Nguyên chẳng phải voi gì. Cho dù lúc đầu trước khi Giang Nguyên chạy trốn có thể hiện ra vài thứ kỳ dị, hoặc ban nãy lúc đánh lén đã một đao chém chết hai Tử tước, nhưng trong mắt họ, Giang Nguyên chẳng qua chỉ là một con nghé con mới sinh...

Dưới tay một Hầu tước, bốn Bá tước Huyết tộc, Giang Nguyên chỉ là con nghé con không sợ chết. Còn năm người bọn họ là những con cọp lớn.

Con nghé con trước mặt đám ngông cuồng với cọp như vậy... đúng là khiến người ta cảm thấy buồn cười.

Sự thật là như vậy. Giang Nguyên có thể một đao chém chết hai Tử tước chẳng qua vì hắn có kỹ năng thiên phú. Hơn nữa còn trong tình huống đối phương không chút phòng bị. Còn nếu thật sự đánh với hai Tử tước Huyết tộc trong tình huống không sử dụng kỹ năng, trong đêm tối thế này thì ít nhất Giang Nguyên cần bốn năm phút mới có thể chém chết đối phương.

Đám Hầu tước Robert cho rằng muốn thu thập con nghé con Giang Nguyên không khó.

Tất cả mọi người phải tranh thủ thời gian để làm một thu hoạch lớn trước khi trở về.

Còn suy nghĩ của Giang Nguyên là đám Huyết tộc này là một con rắn tham lam, còn mình là một con voi. Đương nhiên bây giờ phải giả vờ giống một con nghé con, để chúng muốn ăn, để rồi sau đó không thể dễ dàng ăn được...

- Dừng để hắn trì hoãn thời gian, lên...

Hầu tước Robert là yêu tinh ngàn năm dĩ nhiên biết rõ mục đích của Giang Nguyên. Lão

lập tức cười lạnh một tiếng, lạnh giọng nói.

Hầu tước Robert vừa ra lệnh, trừ Bá tước Lý Lâm bị Giang Nguyên

đánh lên trọng thương, Hầu tước Robert cộng thêm bốn người đâm bá tước Fitt đồng loạt lao về phía Giang Nguyên. Còn đám Tử tước còn lại cũng nhanh chóng vây thành một vòng tròn bên ngoài để ngăn Giang Nguyên chạy trốn.

Hầu tước Robert rất tự tin, trong tình huống thế này, đối phương tuyệt đối không thể chạy thoát. Hơn nữa cũng có thể bắt được đối phương trong vòng một thời gian ngắn, sau đó mang chiến lợi phẩm này nhanh chóng trở về nước, hoàn thành nhiệm vụ hoàn mỹ.

Trước mắt là một mảng đen trắng. Giang Nguyên tiến vào trạng thái Trống rỗng trong nháy mắt. Rõ ràng hẳn không hề có chút sợ hãi nào. Trong nháy mắt bốn người lao đến, sau khi tầm mắt quét tốc độ và góc độ lao đến của bốn người xong thì lập tức phán đoán ra một vị trí, chân không lùi mà còn tiến, lách người kéo đao lách vào giữa bốn người.

Bốn người nhào về phía Giang Nguyên thấy Giang Nguyên không lùi còn tiến thì hơi sửng sốt, có điều lúc này Giang Nguyên đã xông vào giữa bốn người, đao nâng lên rồi rơi xuống.

Nhìn đao quang lao về phía mình, Fitt hét lên một tiếng, đầu ngón tay nhẹ nhàng bắn ra đụng vào đao quang kia.

Vũ khí Huyết tộc chủ yếu là móng tay cứng như sắt, chiến đấu lúc bình thường hoàn toàn không có vấn đề, đáng tiếc là lại đụng phải Giang Nguyên. Loại trường đao này dĩ nhiên là trường đao đã được độ lại, những trường đao bình thường không thể nào so được.

- Keng...

Mặc dù một trảo của Fitt đã cản được một đao của Giang Nguyên nhưng cũng không hề nhẹ nhõm. Năm móng tay đã bị chém đứt hai, còn có cả máu tươi đầm đìa.

Còn Giang Nguyên sau khi chém một đao này thậm chí còn có thời gian giơ đao về phía Bá tước Eve bên cạnh. Trong tiếng kêu đau đớn của Bá tước Fitt, gương mặt xinh đẹp của Bá tước Eve tóc vàng cũng biến đổi, sao còn dám tiếp một đao này của Giang Nguyên. Cơ thể ả thoát một cái rồi lui ra vài mét.

Giang Nguyên cứ một bước thêm một đao, phá tan tổ hợp bốn người, hơn nữa còn khiến Bá tước Fitt bị thương nhẹ.

Trái tim đang treo lơ lửng của mọi người trong Phòng chỉ huy tác chiến của Thiên Y viện vừa nghe thấy tiếng rên hừ đau đớn liền được thả lỏng bớt một chút. Bởi vì họ biết rõ, tiếng hừ đau đớn này không phải của Giang Nguyên. Xem ra chẳng những Giang Nguyên không chịu thua thiệt mà còn chiếm thế thượng phong.

- Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Không những thành viên của Hội đồng viện mơ hồ mà ngay cả người của ngoại viện lúc này cũng sửng ra rồi. Giang Nguyên thực sự có thực lực Thiên vị, hơn nữa còn có khả năng đã đạt đến Thiên vị cấp 2.

Nhưng trong đêm tối như vậy, đối mặt với sự vây công của mấy Hầu tước, Bá tước Huyết tộc chẳng những không rơi xuống hạ phong, hơn nữa còn chiếm tiện nghi. Điều này e là cả mấy tiên sinh mạnh nhất của ngoại viện cũng không thể làm được.

Sắc mặt Hầu tước Robert hơi khó coi. Bốn người vây công một mình Giang Nguyên mà còn khiến đối phương làm một người bị thương. Điều này đúng là mất thể diện. Nhưng dự trữ tình huống tác chiến cùng với tốc độ và động tác của Giang Nguyên khiến lão càng thêm cảnh giác. Lão biết thật ra thực lực của đối phương đúng là cao hơn đám Fitt một bậc. Hơn nữa khả năng dự trữ tình huống tác chiến vô cùng tốt, có thể dễ dàng tìm ra được khe hở bao vây của bốn người, chiếm cứ vị trí có lợi, để cho mình không cách nào công kích được hẳn; đồng thời nhân lúc Fitt và Eve không kịp phản ứng đã toàn lực tấn công, thậm chí còn chiếm thượng phong.

Fitt và Eve một bên, sắc mặt càng thêm khó coi, cộng thêm một vị Bá tước trung niên tóc nâu khác, sau khi ba người nhìn nhau một cái thì đều đồng loạt đưa tay rút binh khí trên người ra.

Fitt và Eve hai người một cặp kiếm dài ba xích, ngoài ra vị Bá tước trung niên tóc nâu cũng cầm hai thanh bagh nakh trong tay.

Hầu tước Robert lúc này cũng hét lên một tiếng giận dữ, lao người

tới đánh Giang Nguyên. Lão đường đường là một Hầu tước, dẫn ba Bá tước vây công một Thiên vị nhân tộc lại chịu thiệt, thực sự quá mất mặt.

Thấy Hầu tước Robert nhào tới, ba Bá tước lúc này đều đã lấy binh khí ra liền lui sang một bên. Sắc mặt Giang Nguyên không đổi. Trạng thái Trống rỗng, suy nghĩ của hắn cực kỳ nhạy bén. Lúc này ba Bá tước đã thủ một bên, muốn tìm được khoảng trống như ban nãy cũng không được, chỉ có thể đánh một trận với Robert, rồi lại tìm tiếp cơ hội trong trận chiến này...

Hắn lập tức cắn răng một cái, cũng kêu to một tiếng, quơ đao bổ về phía Hầu tước Robert,

- Keng keng keng...

Đao của Giang Nguyên như điện, hai trảo của Hầu tước Robert sau khi đụng vào đao của Giang Nguyên thì một trảo hất trường đao của Giang Nguyên ra, một trảo khác như quỷ mị trực tiếp tìm đến trước mặt Giang Nguyên.

- Lợi hại...

Giang Nguyên nhìn bàn tay tái nhợt đột nhiên xuất hiện cùng với những móng tay sắc bén dài cả tấc liền nghiêng đầu, đồng thời dưới chân lóe lên, dưới tác dụng của thiên phú “Tốc độ” trong nháy mắt đã tránh khỏi Robert, đồng thời đao trong tay quét xuống...

- Xoẹt...

Khi Giang Nguyên đứng vững ở vị trí cách Hầu tước Robert ba thước, một tay áo của Hầu tước Robert đã bị đao của Giang Nguyên cắt rách.

Ánh mắt Hầu tước Robert rét lạnh nhìn chằm chằm Giang Nguyên vừa mới thoát khỏi một trảo của lão, lại nhìn cánh tay trần đang rỉ máu của mình, tia đỏ trong mắt càng đậm hơn...

- Giỏi... khá giỏi, có thể làm tao bị thương, chẳng trách mày chỉ có một mình mà dám đuổi theo...

Tiếng Trung của Hầu tước Robert rất chuẩn, lão nhìn chăm chăm Giang Nguyên, lạnh lẽo nói.

Giang Nguyên cũng không nhiều lời, có thể giao đấu được với Huyết tộc là một kinh nghiệm rất tốt. Hơn nữa có lẽ Robert này cũng sẽ không bỏ qua cho mình. Hắn lập tức hừ lạnh một tiếng, khẽ lắc hai tay đã hơi tê, tiếp tục nhắc trường đao lên, chém thẳng vào cổ Hầu tước Robert.

Hầu tước Robert thấy Giang Nguyên lại chủ động công kích thì hồng quang trong mắt lại lộ ra, năm ngón tay tay phải búng ra, một tiếng “keng” giòn giã vang lên. Giang Nguyên cảm thấy có một lực tấn công đánh tới, trường đao trong tay có cảm giác rời khỏi tay.

Hắn còn chưa kịp phản ứng, một cơn gió đã ập đến trước ngực...

Chương 894: Robert trọng thương

Giang Nguyên cúi đầu nhìn năm vết máu sâu trước ngực, trên gương mặt lãnh đạm không chút kinh sợ, chỉ lẳng lặng đưa đao lên ngang ngực, nhìn chăm chăm Hầu tước Robert với gương mặt cổ quái phía đối diện.

Hầu tước Robert nhìn chăm chăm tay trái mình, nhìn những giọt máu đỏ thẫm dính trên móng tay trái mình, sắc mặt cực kỳ cổ quái, trong mắt dường như có hừng phấn, cũng có nghi ngờ, còn có tò mò.

Lão dè dặt đưa tay đến gần chóp mũi, nhẹ nhàng ngửi một cái, trên mặt trong nháy mắt lộ vẻ thèm thuồng. Chẳng qua khi lão nhìn xung quanh, thấy đám thuộc hạ đang nhìn mình chăm chăm thì thoáng chần chờ một chút.

Nhưng lão chỉ thoáng chần chờ một chút., sau đó vẫn không thể kháng cự được sự dụ hoặc của mùi thơm kỳ lạ trên đầu ngón tay kia. Lão dè dặt đưa ngón trỏ đến trước đôi môi đỏ thắm, bỏ vào trong miệng, chậm rãi hút một cái.

Robert vừa nhẹ nhàng hút một chút thì trên gương mặt tái nhợt

lập tức trở nên đỏ ửng, sau đó lão ngạc nhiên mừng rỡ ngẩng đầu nhìn Giang Nguyên vẫn đang làm động tác phòng vệ ở cách đó không xa, trong mắt tràn đầy tham lam cùng vẻ hưng phấn.

Lão bất chấp thể diện dè dặt liếm sạch năm ngón tay, cuối cùng còn chưa thỏa mãn đưa lưỡi liếm môi một cái, lúc này mới nhìn về phía Giang Nguyên ở đối diện, cười âm hiểm nói:

- Cuối cùng tao cũng hiểu tại sao Fini bằng lòng trả cái giá lớn như vậy vì mày... Thằng nhóc, ngoan ngoãn trở về với tao, tao sẽ không giết mày!

Trả lời Hầu tước Robert, chỉ có một đao, một đao nhanh như chớp.

Thân hình Hầu tước Robert chợt lui lại, đồng thời tay đánh ra, lúc này mới may mắn đẩy văng một đao của Giang Nguyên chỉ cách con mình vài centimet ra.

- Không tệ, không tệ...

Hầu tước Robert nhìn Giang Nguyên đang lui ra sau cười lạnh một tiếng:

- Có thể ép tao thụt lùi đã đủ để mày ra ngoài khoe khoang rồi... Có điều với trình độ này mà muốn giữ bọn tao lại thì vẫn còn kém một chút.

Robert nhẹ nhàng thở ra một hơi, huyết quang trong mắt sâu hơn, nhìn Giang Nguyên, âm hiểm cười nói:

- Được rồi... Thời gian không còn nhiều nữa, mày ở lại đi nhé!

Hầu tước Robert vừa nói xong, thân hình chợt lóe lên rồi biến mất khỏi chỗ cũ. Giang Nguyên dùng hai tay đưa đao chắn ngang trước ngực theo bản năng, sau đó quơ đao chém ra.

“Keng” một tiếng, Giang Nguyên chỉ cảm thấy hai tay chấn động mạnh một cái, sau đó cả người không tự chủ bay ra ngoài, trong đầu bắt đầu lóe lên một dây số liệu.

Là kẻ thuộc cấp Hầu tước của Huyết tộc, tuy họ không am hiểu sức mạnh nhất, nhưng khi đối phương toàn lực tung đòn, tố chất

cơ thể và sức lực của Giang Nguyên cũng không đủ để đối kháng trực diện.

Mũi chân chạm mạnh trên đất đồng thời xoay một vòng để làm tiêu tan sức mạnh kia, đồng thời cố gắng ép cảm giác muốn ói ở ngực, nghiêng răng một cái, mượn sức mạnh toàn thân, trường đao trong tay lại một lần nữa chém về phía trước.

Sau cái nghiêng răng này, cảm giác tắc nghẹn ở ngực cũng được khơi thông hoàn toàn. Đồng thời, một đao hần chém xuống này ở mũi đao mang theo khí tức sắc bén, đánh về phía Hầu tước Robert. Mắt lão cũng đông cứng lại, không dám lơ là, lắc mình tránh được một đao.

Một đao này của Giang Nguyên rơi vào chỗ trống, khí tức trên người dường như đều phát tiết hết vào một đao này, cả người cảm thấy vô cùng yếu ớt.

Khóe miệng Hầu tước Robert nhếch lên, nở nụ cười đắc ý, một lần nữa lắc mình. Trong nháy mắt lão đã vọt đến trước mặt Giang Nguyên, một trảo chụp lấy cổ Giang Nguyên. Chỉ cần một trảo này của lão chụp trúng, lần này nhiệm vụ sẽ hoàn thành mỹ mãn.

Đám Bá tước Fitt ở cạnh cầm đao phòng bị lúc này cũng đều thở phào nhẹ nhõm, trên mặt đều lộ ra một nụ cười nhẹ nhõm.

Xem ra mọi người có thể lên nhanh chóng lên đường rời khỏi nơi này rồi.

Có điều, trên đời này có rất nhiều chuyện bất ngờ, vui quá hóa buồn cũng là chuyện thường xuyên gặp phải...

- A...

Một tiếng hét thảm vang lên khiến tim mọi người đều siết lại. Cho dù là đám Huyết tộc ở hiện trường hay các y sư đang ở Phòng chỉ huy tác chiến Thiên Y viện ở xa đều căng thẳng vì tiếng kêu thảm bất thành linh này.

Có điều những người trong Thiên Y viện không biết tình huống gì nhưng đám Huyết tộc ở hiện trường thì thấy rõ ràng, từng sắc mặt hết sức kinh hãi..

- Tít... Thiên phú Tàng phong hoàn thành, năng lượng tiêu hao 5%, hiện tại tích lũy năng lượng Cửu Vĩ đuôi thứ tám là 71%...

Trong đầu Giang Nguyên vang lên thông báo này. Giang Nguyên ôm đao, lẳng lẳng đứng đó, giống như nửa cánh tay trước mặt không phải do hấn chém xuống vậy. Và cánh tay này giống như cũng chỉ là cánh tay của một đối thủ bình thường chứ không phải cánh tay của một Hầu tước Huyết tộc cường đại.

- Mày... mày...

Gương mặt Hầu tước Robert nhợt nhạt, cặp mắt máu đỏ nhìn chằm chằm Giang Nguyên, nắm chặt cánh tay phải bị chém đứt của mình, người nhẹ nhàng run lên, toàn thân từ trên xuống dưới đầy vẻ khó tin.

- Làm sao có thể? Làm sao có thể?

Hầu tước Robert nhìn vẻ mặt đầy bình thản của Giang Nguyên, lại nhìn cánh tay nằm trên mặt đất cuối cùng cũng giận dữ, lực giọng hét lên:

- Giết hấn cho ta, rồi mang về!

Nghe Hầu tước Robert ra lệnh, đám Bá tước Fitt bên cạnh tuy lúc này trong lòng hơi run sợ nhưng cũng không dám thờ ơ, đồng loạt hét lên một tiếng, ba người giơ binh khí nhào về phía Giang Nguyên.

Cặp Bá tước Fitt, Eve kiếm trong tay xuất quỷ nhập thần, hai người xảo quyết đâm vào hai bên sườn của Giang Nguyên. Còn bá tước trung niên tóc nâu đôi tay khẽ run lên, cặp kiếm chuôi dài thoáng chốc hiện ra trước mặt Giang Nguyên.

Đối với Giang Nguyên, ba người cũng không úy kỵ. Có thể bước lên được vị trí Bá tước của Huyết tộc, ai nấy đều có kinh nghiệm phong phú, sức chiến đấu cực mạnh. Cho dù là Fini lúc đầu bị Giang Nguyên làm bị thương nhẹ chẳng qua cũng chỉ vì chưa phòng bị cộng thêm không có vũ khí trong tay mới phải chịu thua thiệt. Còn Hầu tước Robert bị Giang Nguyên chém rớt cánh tay ban nãy đúng là hơi dọa người. Nhưng ban nãy chẳng qua Giang

Nguyên cũng dựa vào điểm yếu của địch, đánh lén là chủ yếu. Tuy một đao kia đúng là dọa người, nhưng ba chọi một, mấy người này cho rằng họ cẩn thận một chút, không bị ắc bầy nữa thì chuyện giết thẳng nhai trước mặt không phải khó khăn lắm.

- Keng keng...

Trong trạng thái Trống rỗng, đao kiếm bốn phía đánh tới đều nhanh chóng hiện lên trong đầu Giang Nguyên. Tuy chỉ trong nháy mắt ngăn ngủi nhưng Giang Nguyên vẫn kịp phản ứng đưa đao lên đẩy lùi hai thanh kiếm, đồng thời chân nhẹ nhàng lui về sau một bước, tránh hai thanh kiếm đâm vào hai bên sườn trong gang tấc.

Chương 895: Huyết chiến

Một chuỗi động tác của Giang Nguyên như nước chảy mây trôi vậy, thủ mang theo công, giữa các động tác rất vừa đúng lúc, không hề lãng phí một động tác nào cũng không sai lệch một giây nào.

Chỉ vài động tác đơn giản, vị Bá tước tóc nâu công kích chính diện còn đỡ, hai Bá tước Fitt và Eve bị Giang Nguyên làm cho tay chân luống cuống.

Kiểm nhọn này thân nhỏ dài chỉ dùng để tâm tới. Loại binh khí này bị một đao toàn lực của Giang Nguyên chém trúng cho dù không gãy thì cũng bị hư tổn. Kiếm trong tay Fitt rung lên một cái rồi liên tục thối lui hai bước, lúc này y mới cứu được kiếm của mình khỏi một đao bổ xuống của Giang Nguyên, suýt chút nữa đã bị trường đao của Giang Nguyên bổ gãy. Còn Bá tước Eve cũng không khác gì mấy. Tuy ả đã kịp lắc cổ tay tránh được một cú bắt thành linh của Giang Nguyên nhưng vẫn bị mũi chân của Giang Nguyên quét qua là cho cả cổ tay đều tê dại.

Ba vị Bá tước thấy động tác này của Giang Nguyên thì trên mặt lần lượt mặt lộ vẻ kinh hãi, lúc này mới xác nhận tên nhai trẻ tuổi trước mặt dám đuổi theo còn làm Hầu tước Robert bị thương quả nhiên không phải may mắn. Ý thức chiến đấu kinh khủng đã đủ bù đắp thiếu sót về thể lực. Với chiến lực của đối phương, tính ra

cũng chẳng kém họ là mấy. Nhưng trong tình huống như vậy, ba người toàn lực vây công vẫn có thể dễ dàng ứng phó, còn có thể ung dung thoải mái đến thế thì đúng là quá kinh người.

Ý thức chiến đấu cường đại như vậy chỉ có những Huyết tộc cấp Thân vương đã trải qua vô số trận chiến thời viễn cổ mới có thể có được. Chỉ có những Thân vương sống lâu cực lâu mới có thể giữ được cảm giác lưu loát như nước chảy mây trôi trong lúc chiến đấu, khống chế chính xác toàn bộ chiến trường.

Tuy đáng sợ như vậy nhưng ba vị Bá tước vẫn không hề nản lòng. Là nghị viên của Nghị viện trưởng lão Huyết tộc, mặc dù không phải nghị viên trưởng lão như Hầu tước Robert, nhưng họ cũng có đủ thực lực và đủ vốn để kiêu ngạo, cho nên họ mới có thể giành được địa vị như vậy trong Huyết tộc.

Ba vị Bá tước cộng thêm một vị Hầu tước cho dù không thể giành chiến thắng nhưng cũng sẽ không thất bại. Hơn nữa họ vẫn chưa thi triển toàn bộ thực lực.

Sau khi ba người nhìn nhau một cái thì đồng loạt hét lên một tiếng, thân hình chợt lóe lên, một lần nữa hươu kiếm đâm về phía Giang Nguyên. Có điều khi Giang Nguyên quơ đao đỡ hoặc tránh né bọn họ lại không toàn lực tấn công như ban đầu mà đánh một cái rồi lùi, không để cho Giang Nguyên có bất kỳ cơ hội phản kích gì.

Sở trường của Huyết tộc là tốc độ. Trong đêm tối sở trường này càng tốt hơn. Sau khi Huyết tộc thay đổi sách lược chiến cuộc lập tức thay đổi. Fitt và Eve giống như hai con dơi thật sự bay lượn giữa không trung. Hai thanh kiếm nhọn trong tay như quỷ mị, thỉnh thoảng lại lướt đến xung quanh Giang Nguyên, khiến Giang Nguyên mệt nhọc ứng phó. Bá tước trung niên tốc nâu bên cạnh, hai thanh bagh nakh như hai cánh bướm bay lượn, mượn sự trợ giúp của hai thanh kiếm nhọn của Fitt và Eve, triển đấu sát bên Giang Nguyên, cũng không cho Giang Nguyên thật sự có cơ hội ép đến gần gã.

Mặc dù ba người không thể thật sự tạo ra uy hiếp cho Giang Nguyên, nhưng dựa vào tốc độ kinh khủng, sau khi liên thủ mấy chục giây ngắn ngủi đã biến quần áo của Giang Nguyên rách nát

như tên ăn mày, trên người có thêm năm sáu vết thương.

Những vết thương này tuy dưới sự tránh né của Giang Nguyên nên bị thương không hề sâu, nhưng những vết thương này cũng tương đối dọa người. Chưa đến một phút ngắn ngủi đã nhuộm đỏ hơn nửa người Giang Nguyên.

Hầu tước Robert ở bên cạnh đang cắn răng nghiêng lợi nhặt cánh tay bị chém đứt của mình lên. Lúc này cánh tay cụt cũng được Huyết tộc bên cạnh tạm thời cầm máu. Lúc này lão nhìn tình cảnh trước mắt, mặc dù hơi tiếc chút máu kia nhưng chiến quả trước mắt cũng tạm thời có thể thở phào nhẹ nhõm. Tình hình thế này cũng coi như có thể miễn cưỡng chấp nhận.

Lúc này lão càng hiểu hơn về Giang Nguyên.

Vốn lão còn nghĩ sở dĩ cánh tay của mình bị đối phương chém là do mình quá mức khinh thường: Nhưng bây giờ hẳn những bây giờ lão đã nhìn thấu thực lực thật sự kinh khủng của Giang Nguyên. Đó là không nói thỉnh thoảng hẳn còn thể hiện ra tốc độ vượt xa Huyết tộc cùng với lực bộc phát kinh khủng. Chỉ riêng ý thức chiến đấu và khả năng khống chế chiến trường kia cũng đã đủ cho lão lạnh run trong lòng.

Lão không hiểu tại sao một thanh niên còn trẻ như vậy đã có ý thức chiến đấu siêu cường khiến lão phải khâm phục. Nhưng là nghị viên trưởng lão Huyết tộc, lão biết rõ, nếu để tên thanh niên trước mặt trưởng thành thì không biết sẽ tạo thành uy hiếp như thế nào cho Huyết tộc.

Cho nên, giờ lão đã không còn hy vọng xa vời có thể đem được đối phương về. Lão chỉ cầu mong giết được đối phương, lấy được chút máu. Ít nhất giờ có thể lập tức giết chết cao thủ Nhân tộc trẻ tuổi tiền đồ vô lượng trước mặt này, diệt trừ một kẻ địch đáng sợ trong tương lai cho Huyết tộc. Lão tin, nếu lần này không giết chết được tên thanh niên này, có lẽ sau này chỉ cần cho đối phương thêm mười năm, với thù hận của đối phương dành cho Huyết tộc, đối phương chắc chắn sẽ trở thành cơn ác mộng lớn nhất của Huyết tộc...

Bây giờ, lão đã bất chấp tất cả, làm đến bước này.

Dưới sự vây công của ba Bá tước Huyết tộc, tình trạng của Giang Nguyên càng ngày càng không ổn. Bị ba người vây vào giữa thành hình tam giác, những tên Huyết tộc xảo trá này không hề có ý định giao chiến chính diện với hắn. Ba tên chỉ che chở tiếp viện cho nhau, không ngừng để lại trên người Giang Nguyên những vết thương không nguy hiểm đến tính mạng nhưng cũng không hề nhỏ.

Trường đao trong tay Giang Nguyên không ngừng chém ra nhưng không thể tạo ra uy hiếp quá lớn với ba tên Huyết tộc này. Hắn có thể trả một cái giá nào đó để xông khỏi vòng vây. Nhưng một khi hắn xông khỏi vòng vây, Huyết tộc phát hiện ra không thể nào giết được hắn thì rất có thể sẽ rút người rời đi.

Giờ hắn chỉ có thể cứng rắn chống đỡ. Trong trạng thái Trống rỗng suy nghĩ của hắn xoay chuyển rất nhanh, giúp hắn nắm được chính xác vị trí kiếm và bagh nakh của ba Huyết tộc xung quanh, đồng thời chọn lựa được động tác phòng thủ và công kích tốt nhất. Tận dụng từng cái thối lui hoặc công kích của đối phương để làm giảm bớt thương tích cho mình.

- A...

Giang Nguyên lắc mình tránh được một kiếm của Bá tước Fitt. Hắn xoay người lại một đao nhanh chóng bổ vào người tên Bá tước tóc nâu đang đâm sau lưng mình, chẳng những đánh rút bagh nakh trong tay đối phương mà còn chém lên cánh tay Bá tước kia một vết thương dài ba xích sâu tới tận xương. Tuy không thể chém đứt nhưng cánh tay này của đối phương trong một thời gian ngắn không thể phát huy được bất kỳ tác dụng gì.

Có điều, tên Bá tước này là một nhân vật tàn nhẫn. Mặc dù trái không thể dùng, nhưng tay phải vẫn không ngừng công kích Giang Nguyên. Dưới sự giúp đỡ của Fitt và Eve tiếp tục tạo ra uy hiếp không nhỏ với Giang Nguyên.

Có điều, một cánh tay của bên đối phương bị phế bỏ, áp lực Giang Nguyên phải chịu đã giảm đi nhiều. Sau khi kiên trì hai phút, hắn dần quen với thể công của Huyết tộc, những vết thương quanh người Giang Nguyên nhanh chóng giảm bớt. Điều này khiến sắc mặt Hầu tước Robert lại một lần nữa âm trầm.

Chương 896: Tử chiến không lùi

Nhìn tình huống càng ngày càng không ổn, Hầu tước Robert không nhìn được được nữa, đưa tay cầm thanh đoản kiếm một Tử tước bên cạnh đưa tới, hét lên một tiếng giân dữ rồi xông vào chiến trường.

Giờ thời gian đã không còn nhiều, nếu trong hai ba phút nữa không thể giết chết đối phương thì vì lý do an toàn bọn họ cũng buộc phải rời đi.

Sau khi Hầu tước Robert tiến vào chiến trường, Bá tước trung niên tóc nâu vốn chiếm vị trí chủ công lập tức lui sang một bên, nhường vị trí chủ công cho Hầu tước Robert. Những người này đã được huấn luyện rất tốt, tất cả đều lui sang một bên, chỉ thỉnh thoảng mới lao đến trợ giúp Hầu tước Robert tiến hành công kích; để tránh bị Giang Nguyên lợi dụng họ để cản trở Hầu tước Robert tấn công.

Hầu tước Robert mặc dù bị chém đứt một cánh tay nhưng thực lực vẫn vượt xa đám Bá tước Fitt, Giang Nguyên lập tức rơi vào khổ chiến.

Hầu tước Robert thân là một trong tám nghị viên đại trưởng lão của Nghị viện trưởng lão Huyết tộc, thực lực di nhiên không cần nói cũng biết. Mặc dù lão chỉ còn một tay nhưng đoản kiếm trong tay dưới sự trợ giúp của ba Bá tước vẫn dùng tốc độ và sức mạnh kinh khủng một kiếm quét một đường trước ngực Giang Nguyên tạo ra một vết thương sâu thấy cả xương.

Sau khi Giang Nguyên hừ một tiếng đau đớn, lúc mảy chân mảy không kìm được nhúu chặt lại. Tuy năng lực tự chữa khỏi của hắn tương đối mạnh nhưng những miệng vết thương trên người vẫn khiến hắn mất khá nhiều máu, thậm chí sắc mặt lúc này dần dần bắt đầu có chút tái nhợt.

Giang Nguyên tương đối hiểu rõ thể trạng của mình. lúc này cơ thể hắn trong trạng thái Trống rỗng mặc dù năng lượng tiêu hao giảm đi rất nhiều nhưng nhiều lần sử dụng các loại kỹ năng vẫn khiến

hắn tiêu hao một lượng năng lượng khổng lồ. Bên tai thỉnh thoảng lại vang lên những tiếng cảnh báo, nhắc nhở năng lượng tích lũy đang giảm đi...

Lúc này, những vết thương trên toàn thân hắn dần tăng thêm nhiều, hơn nữa động tác càng lúc càng kịch liệt khiến những vết thương vốn đã dần dần cầm máu bắt đầu chảy máu lần nữa. Cứ tiếp tục như thế này nếu muốn tiếp tục kiên trì thì phải tiêu hao năng lượng nhất định, tiến hành tu bổ nhanh chóng những chỗ bị thương trên người, nếu không cứ thế này chắc chắn không thể kiên trì quá lâu.

Hắn nghiêng rằng quơ đao đẩy kiếm của Hầu tước Robert ra, không thêm để ý đến thanh bagh nakh đâm sau lưng. Trong lúc Giang Nguyên lách người đã liều mạng để cho thanh bagh nakh đâm một vết thương sâu hơn tấc rưỡi trên lưng, một lần nữa quơ đao ngăn cản kiếm của Bá tước Eve bổ đến phía trước, nhảy đến trước một cây đại thụ, đứng dựa lưng vào cây đại thụ, tay trái thở hổn hển móc trong túi ra một cây “Hồi Thiên Châm”, sau khi dùng miệng cắn nắp kim ra liền cắm ngay lên cổ mình.

- Muốn chạy sao?

Robert thấy Giang Nguyên xông khỏi trận chiến bắt đầu trị thương cho mình thì lão biết giờ Giang Nguyên đã không chịu nổi nữa, liền cười gằn một tiếng, khướu kiếm nhào tới.

- Giang Nguyên bị thương...

Tất cả mọi người trong Phòng chỉ huy tác chiến Thiên Y viện đều nghe thấy câu nói của Hầu tước Robert truyền ra trong loa, La lão y sư La Thiên Minh đang luôn căng thẳng thốt lên một câu, trên mặt lộ vẻ sợ hãi.

Từ Khải Liểu luôn ngồi trên hàng ghế đầu tiên quan sát lúc này cũng siết chặt bàn tay. Bàn tay đang nắm chặt tay vịn ghế dường như bắt đầu hiện lên gân xanh, đôi mắt ngưng trọng ngẩng đầu nhìn mấy chấm đỏ trên màn hình trước mặt, sau đó thở phào một hơi, trầm giọng quát lên:

- Nói với Giang Nguyên tiếp viện đã gần đến. Ra lệnh cho nó từ bỏ

mục tiêu, lập tức rời đi...

Trong không gian yên tĩnh, Từ Khả Liễu đột nhiên thốt lên câu này, người phụ trách ngoại viện sững sốt một chút cũng không dám chần chừ, lập tức cầm microphone rống lên.

- Tít... Phát hiện năng lượng sinh vật đặc biệt, tính chất thuộc hệ chữa trị sinh vật... Thúc đẩy năng lượng nhanh chóng vận chuyển đến toàn thân...

Lúc này, Giang Nguyên vừa chích một mũi tiêm vào cổ mình liền nghe trong đầu vang lên những tiếng thông báo.

Hắn khẽ thở ra một hơi, có một mũi “Hồi Thiên Châm” này mình chỉ cần kiên trì một thời gian nữa là có thể tiết kiệm không ít năng lượng.

Giang Nguyên nhìn Hầu tước Robert mặt mũi dữ tợn đang nâng kiếm nhào tới liền hừ lạnh một tiếng. Lão già đáng chết này đúng là không biết sống chết. Giờ còn muốn tử đấu với mình, đúng là không biết coi trọng cái mạng già của mình trước.

Có điều Giang Nguyên còn đang cầu cho lão này quần lấy mình. Chỉ cần mình chống đỡ thêm một lát nữa, tiếp viện có lẽ cũng sắp đến rồi. Tới lúc đó mấy tên này đừng mong chạy thoát.

Lúc này, trong tay nghe truyền đến mệnh lệnh của Thiên Y viện. Chân mày Giang Nguyên khẽ cau lại. Căn cứ theo tính toán của mình, có lẽ tầm năm phút nữa tiếp viện mới đến, không thể nào nhanh như vậy được. Chắc chắn bên kia nghe thấy tình hình không ổn mới yêu cầu mình như vậy.

Chỉ còn có năm phút, năm phút này đủ để đám này chạy được nửa đường, đặc biệt là cái lão già Robert này chắc chắn sẽ chạy thoát... Ít nhất vẫn phải quần lấy lão này từ ba phút trở lên mới được. mặc dù lúc này mình đã cảm thấy không gượng được nổi nhưng cũng chỉ đành nghiến răng thôi. Đã đến giờ phút này rồi sao có thể để con cá lớn chạy mất được.

- Á...

Giang Nguyên nhún một cái, hét lên một tiếng giận dữ, nhấc

trường đao lên nghênh đón Hầu tước Robert.

- Keng keng keng...

Lần này Giang Nguyên đã không còn dự định thủ thế như ban đầu nữa. Lúc này khí lực của hắn đã yếu. Nếu hắn còn chọn thủ thế, cho dù có dựa lưng vào đại thụ cũng không thể tránh bị vây công, chống đỡ không được bao lâu. Vậy chi bằng hắn tiến hành tấn công Robert, vừa đánh vừa né tránh, như vậy còn có thể kiên trì được lâu hơn một chút.

Giờ hắn không còn gì để giấu diếm nữa, hôm nay hắn đã bị đám Huyết tộc này ép đánh thành ra thế này mà còn không thể bỏ chạy, hắn sớm đã tức nghẹn trong lòng rồi. Thiên phú “Tốc độ” được sử dụng, hắn quơ thanh trường đao đã bị mẻ nhiều chỗ lên, toàn lực đối công với Hầu tước Robert. Dù sao lão già này cũng chỉ còn một tay, phải dày xéo lão cho hả giận mới được.

Nghe tiếng chém nhau “keng keng keng” truyền đến trong loa, cùng tiếng hét lên giận dữ của Giang Nguyên thỉnh thoảng truyền ra, trong phòng chỉ huy tác chiến lúc này đều yên tĩnh, sau đó mọi người không kìm được nhìn về phía La lão y sư.

La lão y sư ngồi dưới đất, nghe âm thanh truyền ra trong loa, miệng trề ra một cái rồi đột nhiên lại bình tĩnh lại. Ông bắt đầu dĩ nhiên cười khổ với mọi người, sau đó dựa ra đằng đằng sau ghế nghe âm thanh chém giết truyền ra từ trong loa. Khuôn mặt ông vô cùng bình tĩnh.

Mọi người nhìn bộ dạng của La lão y sư cũng chỉ có thể cười khổ một tiếng. Họ biết giờ La lão y sư đã không để ý gì nữa. Giờ ông biết có sốt ruột cũng vô ích, chi bằng nhàn nhã chờ kết quả, dù sao bây giờ có sốt ruột cũng bằng không...

Chương 897: Ông đây liều mạng với mày

Mọi người đoán không sai, có điều mọi người không biết, lần này La lão y sư bình tĩnh như vậy chủ yếu là vì ông hiểu tính cách Giang Nguyên. Giang Nguyên chắc chắn không phải loại người chỉ biết tử chiến không lùi. Nếu đến giờ phút cuối cùng mà hắn cảm

thấy không ổn, chắc chắn hẳn sẽ rút lui bảo toàn chính mình.

Nếu bây giờ Giang Nguyên vẫn chưa rút lui thì chắc chắn đã nắm chắc. Nếu không hẳn sẽ không đem sinh mạng của mình ra đùa.

Huyết tộc này muốn giết lúc nào cũng được, giết nhiều hay giết ít thêm một tên cũng chẳng phải chuyện quan trọng gì. Chuyện này không giống khi cướp Tề Thế Đỉnh ban đầu, nếu không cướp được Tề Thế Đỉnh thì sẽ mất, cho nên Giang Nguyên mới đánh bạc mạng sống để cướp. Còn bây giờ, chắc chắn Giang Nguyên sẽ không dễ dàng đem mạng mình đi đổi với đám Huyết tộc này.

Mọi người thấy La lão y sư không có phản ứng gì thì liền nhìn về phía Từ Khải Liễu. Ban nãy Viện trưởng đã ra lệnh cho Giang Nguyên lập tức rút lui. Giờ Giang Nguyên làm thế này rõ ràng là không tuân thủ mệnh lệnh...

Chu Thế Dương đứng bên lúc này vẻ mặt đầy mong đợi nhìn về phía Từ Khải Liễu, trong lòng rất đắc ý. Thăng nhãi Giang Nguyên nếu muốn chịu chết vậy thì tốt nhất hãy chế ở đó đi. Từ Khải Liễu cô muốn thăng nhãi kia rút lui nhưng thăng nhãi kia không chịu rút lui thì Viện trưởng cô đúng là mặt mặt rồi.

Có điều mọi người lại thấy trên mặt Từ Khải Liễu không có vẻ gì không vui, chỉ là bình tĩnh lên tiếng, nói:

- Yêu cầu Chủ nhiệm Dư dẫn tiếp viện tăng tốc!

- Vâng..

Vị phó chủ nhiệm phụ trách kia biết bên Chủ nhiệm Dư đã chạy hết tốc lực nhưng vẫn truyền lệnh đi. Giờ bất kể khi nào mới có thể chạy đến, nhưng thúc giục thì vẫn phải thúc giục, có thể nhanh thì phải nhanh thêm một chút.

Sau khi mệnh lệnh này truyền đi, trong Phòng chỉ huy tác chiến lại trở về yên tĩnh, tất cả mọi người đều đóng tai lắng nghe động tĩnh truyền ra từ trong loa. Bây giờ đây chính là con đường duy nhất giúp mọi người nắm được tình hình.

Tin tức tất cả thành viên Hội đồng viện đều tụ tập trong Phòng chỉ huy tác chiến đã dần truyền ra ngoài. Dù sao chuyện này Hội đồng

viện cũng không hề thực hiện biện pháp bảo mật nên những người có vài kênh thông tin đại khái đều biết rõ tình hình.

Rất nhanh, tin các Huyết tộc cao cấp lên vào Kim Lăng, một mình Giang Nguyên truy kích đã được truyền ra ngoài như một làn sóng.

- Cái gì? Không phải chứ? Huyết tộc sao lại dám đến Kim Lăng? Thế không phải chúng tự tìm cái chết à?

Đa số thành viên Thiên Y viện khi nghe thấy tin đó đều có phản ứng như vậy.

- Thật đấy. Bây giờ tất cả thành viên Hội đồng viện đều đã tập trung ở Phòng chỉ huy tác chiến ngoại viện. Hơn nữa chính mắt tôi còn nhìn thấy ba chiếc trực thăng bay ra ngoài. Nghe nói đích thân Chủ nhiệm Dư ngoại viện đã dẫn các tiên sinh ngoại viện đi chi viện...

Người có tin tức linh thông nói.

Tuy nghe thì rất sống động nhưng mọi người vẫn không thể tin được. Ai nấy đều sôi trào nhiệt huyết chạy đi ngoại viện. Năm đó Thiên Y viện bị Huyết tộc đánh lén suýt bị tiêu diệt thành viên nào của Thiên Y viện cũng biết rõ từ nhỏ.

Cho tới bây giờ, hàng năm trong viện cũng sẽ cử hành hoạt động kỷ niệm tưởng nhớ lớn hoặc nhỏ cho ngày hôm đó. Trong bảo tàng đến giờ vẫn còn giữ lại vài hình ảnh tư liệu và vật thật của năm đó, trong đó có không ít đầu lâu của Hầu tước Huyết tộc. Các thành viên của Thiên Y viện luôn coi chuyện này là nỗi sỉ nhục, sâu trong đầu luôn ghi nhớ rõ chuyện này.

Bất giác, ngoài Phòng chỉ huy tác chiến ngoại viện tụ tập đầy người, ai nấy cũng đều ngẩng đầu lên muons đợi tin. Thậm chí có không ít y sư trẻ tuổi của Thiên Y viện lúc này cũng nhiệt huyết sôi trào, yêu cầu các y sư cao cấp cho đi tiếp viện.

Có điều những yêu cầu như vậy cũng chỉ đề xuất thể thôi. Lời vừa nói ra đã được các y sư cao cấp khuyên nhủ vài câu rồi cho qua.

Có người ngoại viện đi là đủ rồi. Giờ cũng không phải năm đó, không cần những thành viên chính thức không có sở trường chiến

đầu phải xông lên trước chặn đường.

Yêu cầu này không có kết quả, mọi người chỉ đành đợi bên ngoài Phòng chỉ huy tác chiến ngoại viện. Thỉnh thoảng có thành viên Ban tình báo ngoại viện có thể biết được vài tình hình trong Phòng chỉ huy tác chiến truyền tin ra ngoài khiến các thành viên trẻ tuổi ai nấy đều kích động không thôi.

- Giang Nguyên y sĩ thật sự một mình đuổi theo à? Một Hầu tước, bốn Bá tước? Sao có thể chứ?

- Đúng... Là Hầu tước Huyết tộc, còn cả bốn Bá tước nữa... Giang Nguyên y sĩ một mình sao có thể quần với nhiều người như vậy chứ?

- Cậu ấy vẫn còn sống chứ?

Trong những tiếng kinh ngạc, thành viên Ban tình báo ngoại viện truyền tin ra ngoài kêu ngạo ngẩng đầu nói:

- Đương nhiên là thật, tôi vừa mới trong Phòng chỉ huy tác chiến ra... Mọi người còn không tin à?

Nghe thành viên ngoại viện nói vậy các thành viên Thiên Y viện ai nấy đều không ngừng gật đầu, nhờ vị này mau vào trong thám thính thêm chút tin tức. Họ hưng phấn đến mức từ trước đến nay đều là thành viên ngoại viện nhờ vả họ, còn lần này hoàn toàn đổi ngược lại.

Trên trán Giang Nguyên đã bắt đầu lấm tấm mồ hôi, trường đao trong tay đã lúng túng nhiều chỗ, hơi thở càng ngày càng nặng nề.

Giờ hẳn mới hiểu rõ thực lực của một Hầu tước Huyết tộc thật sự. Mặc dù Hầu tước Robert đã bị chém gãy một tay trái nhưng cho dù chỉ có một cánh tay thì thực lực của Hầu tước Robert vẫn cực kỳ kinh người. Tốc độ và sức mạnh kia khiến Giang Nguyên dù cho đã mở hết thiên phú “Tốc độ” vẫn cảm thấy chịu áp lực khá lớn.

Có điều, Hầu tước Robert rõ ràng còn chặt vật hơn cả Giang Nguyên. Bộ lễ phục dài chĩnh tề trên người lúc này trừ một cánh tay áo bị chém đứt ra từ trên xuống dưới đều rách rưới như ăn

mày, bên trên toàn vết rách và vết máu.

Thiên phú “Tốc độ” của Giang Nguyên đâu phải hàng giả, ít nhất nếu hai người dùng tốc độ để đánh nhau, trong tình huống toàn lực tấn công, chưa đến hai phút, trên người Hầu tước Robert ít nhất có thêm bốn năm vết thương, đồng thời khuôn mặt vốn tái nhợt càng tái hơn, ngay cả mái tóc ngắn trắng bạc lúc này cũng gần như đã bị mờ hôi ướt đẫm.

Đám Bá tước Fitt bên cạnh trợn mắt nhìn, vẻ mặt ai nấy đều phiền muộn nhìn hai người này dây dưa. Hai đạo ngân quang như ngọn lửa pháo hoa bắn ra, họ hoàn toàn không thể xen vào được.

- Keng...

Cùng với tiếng đao kiếm đụng nhau vang lên, hai bóng người dây dưa kia lúc này rốt cuộc cũng tách ra.

Giang Nguyên thở hồng hộc hai tay chống lên trường đao, nhìn Hầu tước Robert đối diện, trong mắt chứa đầy ý cười.

Còn Hầu tước Robert sắc mặt ảm đạm, hơi thở nặng nề, vẻ mặt tràn đầy tức giận cùng vẻ không cam lòng nhìn chằm chằm Giang Nguyên.

Thấy hai người tách ra, đám Fitt vội vàng xông lên, đang định bao vây Giang Nguyên thì lại bị Hầu tước Robert vẫy tay ngừng lại.

Đang lúc mọi người mặt mang theo nghi hoặc nhìn về phía Hầu tước Robert liền thấy Hầu tước Robert cắn răng nghiêng lợi vung tay lên, nói:

- Đi...

- Đi?

Đám Huyết tộc sửng sốt, sau đó tiếc nuối nhìn Giang Nguyên một cái. Rõ ràng thẳng nhai này giờ như nổ hết đà, sao Hầu tước Robert lại bảo mình rời đi.

Có điều, đối diện với Hầu tước Robert, chúng Huyết tộc trước nay có quy định nghiêm ngặt về cấp bậc nên không ai dám chần chừ,

chỉ nhìn Giang Nguyên một cái rồi xoay người đi theo Hầu tước Robert.

- Ở... các người... các người cứ thế mà đi à? Cũng không định... không định hỏi thử... hỏi xem tôi có cho các người đi hay không à?

Mọi người vừa chạy được thì đột nhiên nghe thấy đằng sau lại vang lên giọng nói đáng ghét.

Còn mọi người trong Phòng chỉ huy Thiên Y viện nghe thấy đám Huyết tộc kia chuẩn bị buông tha Giang Nguyên, bắt đầu bỏ chạy vừa thở phào nhẹ nhõm thì lại nghe Giang Nguyên nói câu này, suýt chút nữa thì thở không ra hơi. Tiếng thở hổn hển của Giang Nguyên ban nãy vừa vang lên rõ ràng trong loa, giờ thẳng thắn này còn dám nói mấy câu độc mồm như vậy, thực sự không biết có nên nói hấn thật sự rất oách không nữa? Hay là hấn quá mức phách lối, vì câu nói của thẳng thắn này không hề giống như đang nói đùa mà có cảm giác như đang giễu cợt.

Đúng như dự đoán, mọi người còn chưa kịp phản ứng lại thì đã nghe thấy bên kia vang lên một tiếng hét giận dữ, sau đó tiếng binh khí chạm nhau lại vang lên. Rõ ràng Giang Nguyên đã lại đuổi theo rồi.

Nghe thấy âm thanh này, các y sư liếc mắt nhìn nhau rồi đồng loạt thở dài... Giang Nguyên thật sự nổi sát khí rồi...

Lúc này Giang Nguyên đúng là đã nổi sát khí. Hấn thấy vẫn còn ba phút nữa tiếp viện mới có thể chạy tới; vậy mà đám Huyết tộc trước mặt đã bắt đầu bỏ chạy. Đã giữ đối phương một lúc rồi mà không giữ thêm được chút nữa thì có mà điên mất.

Ban nãy hấn luôn kiềm chế không sử dụng thiên phú “Sát quá”, giờ hấn bắt chấp mọi thứ tung chiêu này ra. Thiên phú “Sát quá” này vừa dùng là mắt đỏ lên, thực lực tăng mạnh, sau đó thường là không chém giết đến khi sức cùng lực kiệt thì chưa dừng lại. Dĩ nhiên tác dụng phụ sau khi sử dụng không nhỏ. Một khi thiên phú này hết hiệu lực thì sẽ chẳng còn lại bao nhiêu sức lực. Trên cơ bản chẳng khác nào mặc cho người ta xẻ thịt.

Giang Nguyên đã điên lên rồi, sau khi trong đầu hấn vang lên một

thông báo, cảm xúc tỉnh táo trong trạng thái Trống rỗng gì đó lập tức biến mất, hai mắt trong nháy mắt đã đỏ như mắt đám Huyết tộc, cầm đao nghiêng răng đánh về phía đám Huyết tộc.

Đám Hầu tước Robert nhìn bộ dạng phát điên của Giang Nguyên lập tức choáng váng. Chúng chỉ thấy Giang Nguyên “xoẹt xoẹt” như thái rau chém hai ba Tử tước ngã trên mặt đất.

Hầu tước Robert vốn ôm hận ghen ngào bỏ đi, vì lão biết dù Giang Nguyên đã thở hồng hộc nhưng vẫn còn chiến lực. Trong một thời gian ngắn căn bản không thể nào giải quyết được đối phương cho nên mới bất đắc dĩ rời đi. Nhưng bây giờ mắt thấy phải Giang Nguyên này không chịu buông tha, đối mắt cũng lập tức đỏ lên. Thế này đúng là hiệp người quá đáng. Lão lập tức hất đám Bá tước Fitt đang ngăn cản ra. Lão đường đường là Hầu tước Huyết tộc mà lại bị một thằng nhóc con chưa cai sữa Nhân tộc đuổi giết như vịt, chật vật bỏ chạy. Vậy cho dù có quay về thì mặt mũi biết để đâu?

Lão lập tức hét lên một tiếng giận dữ, quơ đao xông tới đánh nhau với Giang Nguyên.

Chương 898: Tiếp viện tới

Đám Bá tước Fitt và Bá tước Eve nhìn thấy Hầu tước Robert xông lên trước đánh nhau với Giang Nguyên thì liền nhìn nhau một cái, trong mắt lóe lên huyết quang... Nếu Hầu tước Robert không rời đi, bọn họ dĩ nhiên cũng tuyệt đối không thể đi.

Nếu như họ vớt lại Hầu tước Robert thân là Nghị viên trưởng lão lại đây, trở về họ sẽ bị Nghị viện trừng phạt nghiêm khắc. Đám Bá tước Fitt đã xông lên, dĩ nhiên đám Tử tước càng không thể rời đi, cũng chỉ đành xông lên theo.

Mà thiên phú Sát quá này của Giang Nguyên vốn là loại giết chóc. Lúc này dĩ nhiên hẳn chẳng chú trọng gì chương pháp, chiến đấu đơn độc gì đó hẳn cũng bất chấp, hẳn chỉ vung đao chém giết cho thống khoái. Bất kể Hầu tước hay Bá tước hay Tử tước gì đó, hẳn chỉ đứng đó chém giết loạn cả lên...

Tuy giờ hắc đang trong Thiên phú Sát quá, ở trạng thái điên cuồng, nhưng các loại thiên phú khác lúc này cũng thỉnh thoảng hưởng ứng, cho dù là thiên phú Tốc độ hay thiên phú Thanh chướng đều phát huy tinh tế. Hắc một đao chém một Tử tước ngã nhào rồi cúi người né tránh một đao bên cạnh chém sang, sau đó lăn một vòng dưới đất, tránh thoát một kiếm Bá tước Fitt đâm tới, đồng thời bắn người lên, lại một đao chém đứt chân một Tử tước...

Đám Hầu tước Robert đuổi theo phía sau, mảy chém ra một đao, tảo bổ xuống một kiếm, sau đó mảy lại lách qua khe hở đâm một kiếm... Nhưng trận chiến này thật sự quá hỗn loạn, lúc này Hầu tước Robert cũng bị Giang Nguyên làm cho tức đỏ mắt, kỹ năng “Đốt máu” gì đó đều sử dụng nhưng vẫn không bắt được Giang Nguyên. Tình hình trước mắt giống như một con chó ngao Tây Tạng dẫn mấy con chó săn đuổi theo một con sói nổi điên giữa bầy bò vậy, chỉ thỉnh thoảng mới đâm Giang Nguyên được một kiếm.

Cái cảm giác đuổi thì đuổi không kịp, bắt thì bắt không được này, tình cảnh từng tên Tử tước bị Giang Nguyên chém ngã từ từ được cải thiện. Đám Hầu tước Robert và Bá tước Fitt dần vây lấy Giang Nguyên, cùng với vài Tử tước cuối cùng bắt toàn lực vây công Giang Nguyên lần cuối cùng.

Lúc này Giang Nguyên vẫn chém đông một đao, tây một đao, nhưng né tránh rõ ràng đã không còn linh lợi như ban đầu, vết thương trên người bắt đầu dần dần tăng thêm, một ít máu tươi bắt đầu một lần nữa thấm đầy quần áo hắc.

Trong lúc hắc sắp không chống đỡ nổi, đám Huyết tộc cao quý bắt đầu hưng phấn thì tiếp viện Thiên Y viện đã đến kịp thời.

Tiếng trực thăng “tạch tạch” che lấp đi tiếng chém giết bên dưới. Nhưng chỉ còn vài Tử tước còn sống sót và đám Hầu tước Robert sử dụng “Đốt máu” muốn chém chết Giang Nguyên tại chỗ nên lúc này họ đã bất chấp tất cả. Trong mắt họ chỉ có sự tồn tại của Giang Nguyên. Dù sao giờ có chạy cũng không kịp nữa rồi. Ít nhất chém chết được Giang Nguyên như vậy cũng không coi là quá thua thiệt.

Lúc đám Chủ nhiệm Dư của ngoại viện Thiên Y viện từ giữa không trung nhẩy xuống thì chỉ nhìn thấy một cảnh tượng máu tanh.

Trên đất đầy rẫy những Tử tước Huyết tộc. Chính giữa Giang Nguyên đang cầm trường đao Thiên Y viện chế bên trên đầy lỗ thủng, hai mắt đỏ máu, thở hổn hển như trâu, toàn thân đầy máu, áo quần rách rưới đánh nhau với Huyết tộc. Lúc này họ đang mài một đao, tạo một đao, chém giết rất kinh khủng.

Chủ nhiệm Dư nhìn thấy cảnh này thì hơi sửng sốt, vì lúc này ông đã cảm nhận được hơi thở của đám Huyết tộc kia. Đang còn kha chiến hiện giờ trừ ba bốn Tử tước, còn lại đều là Huyết tộc cao cấp từ Bá tước trở lên.

Ông vội vàng vung tay lên nói:

- Thiên giai lên với tôi, những người khác vây lại...

Ông không dám chậm trễ, vội vàng dẫn theo chín Thiên vị của ba tổ tiến vào trong chiến trường. Hai mươi mấy địa giai còn lại bao vây phòng bị. Tuy ông không biết Giang Nguyên vì sao có thể một mình chống đỡ lâu như vậy, còn có thể giết được nhiều Huyết tộc như vậy, nhưng rõ ràng tuy lúc này Giang Nguyên vẫn tràn ngập sát khí, đao xuất ra có lực nhưng cũng đã gần như nỗ hết đà rồi...

Trong Phòng chỉ huy tác chiến Thiên Y viện, lúc này mọi người đều đã nhìn rõ tình cảnh trận chiến qua máy quay trên trục thẳng. Khi nhìn thấy cảnh tượng hỗn chiến thâm thẳm, ai nấy đều không kìm được đứng dậy, trợn mắt nhìn chăm chăm hình ảnh đó.

Vốn, bọn họ cứ nghĩ Giang Nguyên ở phía sau quầy rầy, dây dưa, nhưng căn bản không hề nghĩ tình hình trận chiến lại thâm thiết như vậy. Đặc biệt là La lão y sư La Thiên Minh nhìn thấy những thi thể đầy đất và những thi thể tương lai, cùng với bóng dáng cô đơn quen thuộc đang thâm chiến ở giữa thì tay cũng bắt đầu run lên...

Phòng chỉ huy tác chiến một lần nữa rơi vào yên tĩnh. Ngay cả Chu Thế Dương nhìn thấy tình hình trên màn hình, vẻ mặt cũng hơi quái dị, có thất vọng, cũng có chút thần sắc khác thường.

Hơi thở của Từ Khải Liễu hơi nặng nề. Vốn mọi người đều cho rằng lần này có thể giữ lại khoảng một nửa đám Huyết tộc đã coi như không tệ rồi. Nhưng không ngờ, nhìn cảnh tượng trước mắt

xem ra hẳn là toàn bộ đám Huyết tộc đều ở đây, hơn nữa giờ đều đang vây công Giang Nguyên. Hẳn trong đó còn có cả Hầu tước và Bá tước cao cấp kia.

Nhưng Huyết tộc cao cấp này đều không bỏ trốn...

Từ Khả Liễu sau khi hít một hơi thật sâu, liền trầm giọng nói:

- Lệnh cho Chủ nhiệm Dư, nhất định phải bảo đảm an toàn cho Giang Nguyên y sĩ, đồng thời nếu có thể, cố gắng bắt sống tất cả Huyết tộc cao cấp!

Nghe Từ Khả Liễu ra lệnh, tất cả mọi người sống sót một chút sau đó trên mặt lập tức đều lộ ra vẻ sáng tỏ và mừng rỡ.

Rất nhanh, mệnh lệnh trong Phòng chỉ huy tác chiến đã được truyền ra ngoài, tất cả các y sư nhìn chăm chăm màn ảnh. Lúc này họ đã không còn sự căng thẳng lúc ban đầu mà chỉ có hưng phấn và mong chờ...

Hầu tước Robert và Bá tước Fitt thấy tiếp viện bên Giang Nguyên tới thì bỗng nhiên càng điên cuồng; bọn họ rất rõ, giờ họ đã không thể nào rời đi được nữa. Nhưng chuyện phải làm trước mắt là giết chết Giang Nguyên.

Chỉ giết chết đại địch tương lai của Huyết tộc này thì họ mới được coi là không bị lỗ.

Đáng tiếc thiên phú Sát quá của Giang Nguyên vốn là loại càng giết càng điên, người càng nhiều càng kích thích sát ý của hắn. Trước khi thiên phú Sát quá hết tác dụng, trừ phi thực lực người vây công mạnh hơn hẳn quá nhiều, nếu không người càng nhiều cũng như không.

Giang Nguyên bơi giữa chiến trường trong sự vây công của một đám điên cuồng mà trên người chỉ mới thêm có một hai vết thương. Sau đó mấy Bá tước đã bị mấy tiên sinh ngoại viện tiếp nhận, bắt đầu chém giết cuối cùng. Còn Hầu tước Robert, sau khi số địch thủ đột nhiên giảm bớt thì càng bị Giang Nguyên điên cuồng nhìn chăm chăm, khiến cho những người bên cạnh không thể xen tay vào được. Ngay cả Chủ nhiệm Dư vốn định tiến lên hỗ

trợ, bứt Hầu tước Robert khỏi trận đấu với Giang Nguyên cũng suýt nữa là bị Giang Nguyên một đao chém ngã.

Chương 899: Đạp thẳng em của mày

Bốn Bá tước lúc này đã bị thương không nhẹ, hơn nữa chiến lực trên người vốn đã tiêu hao đi nhiều, giờ lại bị tám chín Thiên vị tiến đến bao vây thì trên cơ bản không hề phản kháng lại được. Còn hai ba Tử tước còn lại đã bị các Thiên vị đánh ngã, nên chém đã chém hết.

Trận chiến xung quanh kết thúc rất nhanh. Các Thiên vị của ngoại viện Thiên Y viện đợi quân địch mệt mỏi rồi tấn công, tuy các đồng chí Bá tước quyết tử giữa, nhưng thật sự đã không còn đủ sức. Có kẻ đã Đốt máu xong cho nên không cần tốn quá nhiều thời gian kẻ nên chém ngã đã bị chém ngã, kẻ có thể bắt đã bắt. Dù sao đám Huyết tộc này bị chém một hai đao cũng chưa chết được.

Còn mấy Tử tước vốn ngã trên mặt đất chưa chết hẳn đều được các cao thủ Địa giai ngoại viện tiến lên bồi thêm cho một đao. Nhớ lại lúc đầu, Huyết tộc xâm phạm, ngoại viện Thiên Y viện đã rơi vào cảnh khó khăn chưa từng có. Những cao thủ ngoại viện ai nấy đều hận ngứa răng, trừ những Bá tước Chủ nhiệm Dư ra lệnh không được giết chết, các Tử tước đã bị giết không còn một mống.

Nhìn đám Huyết tộc bị chém nga đầy đất, Thiaian giai và Địa giai ngoại viện đều lòng tràn đầy cảm khái, chỉ hận không thể chạy đến sớm một chút, chỉ còn lại vài tên Huyết tộc đứng là đánh không đủ ghiền mà.

Nghĩ tới đây, tất cả mọi người đều nhìn sang Giang Nguyên đang điên cuồng chém giết với Hầu tước Robert, trong lòng đều run lên, hâm mộ vị này lần này được chém giết thật sướng khoái. Nhưng họ cũng cảm thấy run sợ vì toàn thân đầy vết thương và máu tươi của vị này. Rốt cuộc là sức mạnh gì khiến cho vị này mới hai mươi ba tuổi đã lên tới Thiên giai, một mình chống lại đám Huyết tộc có thực lực gấp mấy lần hẳn? Hơn nữa còn có thể đánh cho các Huyết tộc cao cấp chật vật như vậy?

Chỉ người trong cuộc mới hiểu rõ sự tình, người ngoài cuộc thì chỉ thấy ồn ào là thế. Đội tiếp viện đến lần này cũng được coi là tinh anh trong tinh anh của ngoại viện Thiên Y viện, tất cả mọi người đều biến, có thể một mình chém giết thế này là khái niệm gì.

Mọi người đồng thời cảm thán rồi lo lắng nhìn Chủ nhiệm Dư đang tức giận như lại không lên được. Tất cả mọi người cũng nhìn ra, Giang Nguyên trước mắt chắc chắn đã rơi vào cảnh giới điên cuồng trước áp lực quá lớn, giờ đang chém giết mù quáng rồi.

Nhìn thấy tình hình chắc chắn không ổn, tất cả mọi người lại không xen tay vào được, họ không khỏi căng thẳng, hỏi:

- Chủ nhiệm... giờ làm sao đây? Giang Nguyên y sĩ tiếp tục như vậy cũng không phải là biện pháp?

Chủ nhiệm Dư lúc này cũng đang tức giận. Ban này Viện trưởng nhìn thấy tình hình đã ra lệnh, đám Huyết tộc cao cấp này có thể không giết thì cố gắng không giết, phải bắt sống mới có giá trị lớn. Giờ trong tình huống này, Hầu tước Robert cấp bậc cao nhất đang chém giết với Giang Nguyên, nhìn có vẻ muốn mày chết tao sống. Mà hai người trước mặt không ai có thể xảy ra vấn đề được, cho nên ông rất bức tức.

Chủ nhiệm Dư thấy xung quanh đều nhìn mình liên tục bội, tức giận quát lên:

- Nào... giăng lưới cho tôi...

- Vâng...

Nghe lãnh đạo ra lệnh, những cao thủ Địa giai phía sau vội vàng đưa vài tấm lưới lên, những tấm lưới này do ngoại viện Thiên Y viện đặc chế, chuyên dùng để bắt người, lần này sử dụng là rất thích hợp.

Tám chín cao thủ Thiên vị, dưới sự chỉ huy của Chủ nhiệm Dư đã cầm hai ba tấm lưới bao vây bốn phía.

Hai Thiên vị tiến gần đến trước thấy Giang Nguyên đang chém giết với Hầu tước Robert, sau khi nhìn một cái thì hai tay tung lên, quăng tấm lưới qua.

Tuy giờ Giang Nguyên vẫn trong trạng thái thiên phú “Sát quá” nhưng các kỹ năng của hắn vẫn còn, vẫn có các giác cực kỳ rõ ràng với mọi động tĩnh xung quanh, phản ứng cũng rất nhanh. Tuy hắn đang đánh với Robert rất thống khoái nhưng bên trên có thứ ập xuống, hắn vẫn lập tức ý thức được rồi lui ra phía sau, khó khăn tránh được tấm lưới này.

Nhưng Hầu tước Robert thì không may mắn được như vậy, lúc này lão đang một lòng muốn giết Giang Nguyên.

Giờ lão đang chém giết sung sướng thì Giang Nguyên đột nhiên lui ra, lão quơ đao đuổi theo theo bản năng, sau đó bất ngờ bị thứ gì đó trùm lại.

Hai cao thủ Thiên vị thấy đã trùm được Robert thì trong lòng vui mừng, vội vàng thu lưới, siết chặt Robert.

Lúc này mọi người bên cạnh cũng biết Giang Nguyên đang chém giết mù quáng, thấy Giang Nguyên tránh được một lưới, rồi lại lao sang đánh giết Robert nữa thì vội vàng quăng một tấm lưới khác sang. Không thể nào để Giang Nguyên giết chết món hàng đáng tiền này được.

Giang Nguyên đâu có dễ đối phó như vậy, hắn lại lách người tránh được tấm lưới. Có điều bên cạnh còn có mấy mấy Thiên vị khác đang đứng nhìn, thấy lưới này không bắt được thì lập tức lại có người mặt mày vui vẻ quăng một lưới khác.

- Hì... trúng rồi...

Hai Thiên vị quăng lưới đằng sau nhìn thấy đắc thủ thì trong lòng vui mừng, vội vàng thu lại, kéo theo cả Giang Nguyên.

Chủ nhiệm Dư nhìn hai tấm lưới hai bên dĩ nhiên thở phào nhẹ nhõm, thấy Giang Nguyên ở trong vãn điền cuồng giãy dụa vội nói:

- Cứ kéo lại, bắt kể ai, cứ kéo lại rồi tính sau.

Có điều, hai vị này đâu có bị kéo ngã đơn giản như vậy. Hầu tước Robert ở trong liều chết giãy giụa, Giang Nguyên sát tính còn chưa hết cũng như vậy, khiến mấy Thiên vị bên cạnh phải vội vàng chạy lên kéo giúp rồi tính sau.

Hầu tước Robert không hổ là Nghị viên cấp Trưởng lão của Nghị viện trưởng lão Huyết tộc, thực lực rất kinh người, vẫn liều chết giãy giụa trong lưới. Đáng tiếc tấm lưới này là do ngoại viện Thiên Y viện đặc chế, dùng các công nghệ hiện đại để nghiên cứu chế tạo ra loại sợi mật độ cao, căn bản sức người không thể xé rách được.

Mà sau lưng Hầu tước Robert còn có hai Thiên vị đang liều mạng kéo lưới, muốn kéo Hầu tước Robert ngã xuống đất. Còn Giang Nguyên bên này càng giãy giụa lợi hại hơn, mấy Thiên vị khác bên cạnh thấy tình thế không ổn vội vàng trèo thêm một tầng luwosi lên, bốn người mới khó khăn đẩy cho Giang Nguyên đang toàn lực giãy dụa ngã xuống.

Giang Nguyên bị đè như con rùa, bò trên mặt đất giãy dụa một lúc, thở hổn hển, cuối cùng sắc đỏ trong mắt dần tan đi, khôi phục một phần thần trí.

- Hừ... Các người làm gì vậy... Thả tôi ra...

Nhìn huy chương trên y phục đối phương, Giang Nguyên nằm trên đất, thở hồng hộc lớn tiếng quát.

Chủ nhiệm Dư nghe Giang Nguyên hét vội vàng chạy tới, nhìn chăm chăm Giang Nguyên, cẩn thận hỏi:

- Vậy... Giang Nguyên y sĩ, cậu tỉnh rồi?

- Tôi có ngủ đầu mà không tỉnh... mau thả tôi ra...

Giang Nguyên cau mày tức giận kêu lên.

Chủ nhiệm Dư thấy dù tính tình Giang Nguyên nóng nảy nhưng màu đỏ máu trong mắt đã tan đi nhiều, hơn nữa hình như đúng là đã khôi phục chút thần trí, hơn nữa lúc đầu trói hắn lại cũng là vì không còn cách nào khác thôi nên ông vội vàng gật đầu, nói:

- Mau mau... thả Giang Nguyên y sĩ ra, đừng để cậu ấy bị thương!

Bốn Thiên vị bên cạnh vội vàng tháo từng lớp lưới ra, sau đó mới chặt vật đỡ Giang Nguyên đang nằm dưới đất lên.

Một Thiên vị đang cười ha hả định đưa tay phủ bụi trên người

giúp Giang Nguyên nhưng thấy cả người hấn đều là vết thương thì vội vàng thu tay lại, sợ đụng vào làm Giang Nguyên đau đớn nhưng quên mất, ban nãy mấy người đè Giang Nguyên dưới đất mạnh như thế nào.

Giang Nguyên hừ hừ được mấy người đỡ bò dậy khỏi mặt đất. Đúng lúc nhìn thấy Hầu tước Robert lúc này còn đang ra sức giãy giụa. Tia đỏ máu vốn đã dần dần tan đi đột nhiên lại đậm lên.

Mọi người còn chưa kịp phản ứng thì đã thấy Giang Nguyên lách lười lao vọt về phía Robert đang ra sức giãy giụa, đâm một đâm lên mặt Hầu tước Robert, làm đầu Hầu tước Robert ngẩng sra sau, sau đó lại đập một cú, làm Hầu tước Robert lộn mào trên đất, vừa tức giận hét:

- Khốn kiếp, dám động vào con trai đông đây...

Hầu tước Robert đáng thương lúc này đã bị một tấm lưới trùm lại, không còn chút sức đánh trả, chỉ có thể kêu gào giãy giụa trên đất, muốn đứng lên liều mạng với Giang Nguyên.

Hai Thiên vị bên cạnh vội vàng lao lên đè Hầu tước Robert lại, Chủ nhiệm Dư cũng cảm thấy hình như có gì đó không ổn vội xông tới ngăn trước mặt Giang Nguyên, đang định lên tiếng. Nhưng Giang Nguyên vừa phát hiện trước mặt có người cản trở lập tức lách người vọt đến trước mặt mấy tên Bá tước đang bị vây lại, một đâm đánh cho Bá tước Fitt tóc vàng ngã nhào trên mặt đất, còn hung hăng đập cho hai đập, tức giận kêu lên:

- Đáng chết, nhìn bộ dạng mày là bỉ ổi nhất, chắc chắn là mày đề ra ý định này, dám trói con trai bảo bối của tao...

Hai Thiên vị bên cạnh trợn mắt há hốc mồm nhìn Bá tước Fitt bị đánh ngã trên mặt đất, suýt chút nữa thì bắt đầu học máu thì vội vàng chạy lên kéo Giang Nguyên ra, sợ Giang Nguyên đá cho tên Bá tước này chết ngắc... Giá trị của tên Bá tước đại nhân trẻ tuổi này không ít, đập chết rồi thì tiếc lắm.

Giang Nguyên bị hai Thiên vị kéo ra, trong lòng vẫn không cam lòng, lúc này vừa hay nhìn thấy bên cạnh có một Bá tước khác đang căm tức nhìn mình. Lửa giận trong lòng lập tức bùng lên,

trợn hai mắt hất hai cao thủ Thiên vị ra, xông đến trước mặt Bá tước Eve, đưa nắm đấm lên.

Có điều nắm đấm vừa đánh xuống trước mặt ả thì dừng lại.

Giang Nguyên thở hổn hển, tia đỏ trong mắt đã nhạt đi một ít, nhìn chăm chăm đôi mắt xanh bích đầy tức giận, cuối cùng hậm hực buông nắm đấm xuống nói:

- Tôi không đánh đàn bà...

Có điều hắn còn chưa nói xong thì Bá tước Eve bị trói vào thân đại thụ đột nhiên đập một đập sang.

- Ố...

Đồng chí Giang Nguyên vừa mới tỉnh táo lại một chút, không kịp đề phòng, sắc mặt lúc này đang tái nhợt, đưa tay ôm chặt vị trí quan trọng, kêu lên thảm thiết, tư thế kỳ quái từ từ ngã xuống mặt đất. Hắn nằm trên mặt đất hít vào một hơi lạnh...

Hắn đáng thương nằm trên mặt đất trong cái trống mắt nhìn của mọi người. Hắn đưa tay chỉ về phía Bá tước Eve đang trừng mắt căm rắng nghiêng lợi, khuôn mặt tràn đầy tức giận, run giọng nói:

- Cô... cô... tôi không đánh cô mà cô lại đánh tôi...

- Phì, thẳng khốn, cái đồ đánh người không có sức phản kháng, thiếu phong độ lịch sự. Mày đánh em trai tao, dĩ nhiên tao phải đánh mày rồi...

Bá tước Eve nhìn chăm chăm Giang Nguyên ngã trên mặt đất. Khuôn mặt xinh đẹp của ả đầy khinh thường và tức giận, dùng thứ tiếng Trung không được lưu loát miễn cưỡng diễn đạt ý của ả...

Chương 900: Quyền lợi của tù binh

- Thiên phú Sát quá dừng lại... Tiêu hao năng lượng...

Giang Nguyên hít từng hơi lạnh, sau khi trong đầu lóe lên một

thông báo, dường như dưới uy lực của một cước này cuối cùng cũng bị đá tỉnh. Lúc này tia đỏ trong mắt hắn cuối cùng cũng tan hết, cả người run rẩy, ngã trên mặt đất, thở hổn hển...

Hai Thiên vị bên cạnh sắc mặt cổ quái chạy lên, cần thần đồ Giang Nguyên dậy, thỉnh thoảng còn nhìn chăm chăm nơi nào đó của Giang Nguyên, dè dặt hỏi:

- Giang Nguyên y sĩ, có cần lấy chút đá đắp cho anh không?

Lúc này Giang Nguyên toàn thân nhũn ra, uể oải, nhìn hai người, bức bối chẳng còn sức giải thích:

- Không cần... chỉ bị quệt có chút thôi...

- Được...

Hai cao thủ Thiên vị thở phào nhẹ nhõm thay Giang Nguyên, sau đó quỷ dị nhìn Bá tước Eve một cái, rồi nhìn nhau, cũng âm thầm gật đầu thở dài nói:

- Quả nhiên, đối với đàn bà, bất kể trong tình huống nào, cũng không thể buông lỏng cảnh giác... Nếu không không biết lúc nào sẽ bị các cô ấy đá cho một đá, chưa chắc chúng ta đã may mắn được như Giang Nguyên y sĩ...

Chủ nhiệm Dư nhìn thấy Giang Nguyên được đỡ dậy vội chạy tới, quan sát từ trên xuống dưới một lúc, Nếu không không biết lúc nào cuối cùng đã hoàn toàn thoát khỏi trạng thái kỳ quái đó, vô cùng tỉnh táo, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. Có điều khi ông thấy bộ dạng như hoàn toàn kiệt sức của Giang Nguyên, rồi lại liếc nơi nào đó, căng thẳng hỏi:

- Giang Nguyên y sĩ, cậu không sao chứ?

- Không sao, chúng ta về thôi...

Giang Nguyên thấy vẻ quan tâm của Chủ nhiệm Dư, cả thần thái kỳ quái khi hỏi câu này thì sắc mặt tối sầm, vội vàng nói.

Lúc Giang Nguyên xuống khỏi trực thăng liền được đưa đi. Hắn thật sự quá mệt mỏi. Chém giết cường độ cao như vậy, cộng thêm

tác dụng phụ của thiên phú Sát quá khiến hắn vừa lên trực thăng đã ngủ mê man. Sau khi hắn xuống trực thăng, trong tiếng hoan hô của hàng trăm người vây xem mà vẫn không hề tỉnh lại, được La lão y sư La Thiên Minh sớm đã chờ sẵn vội vàng đón về.

Có điều, suýt chút nữa thì họ đã bị cả đám đông chặn lại. cho đến khi các y sĩ trẻ tuổi xác nhận Giang Nguyên vẫn còn sống thì đám đông vây xem mới tản đi.

Sau đó là mấy vị Huyết tộc lúc bị áp giải xuống trực thăng, tình cảnh không được tốt như vậy. Trong sân lập tức trở nên yên tĩnh, đám người vây xem nhìn các Hầu tước, Bá tước chật vật bị đẩy xuống thì ánh mắt đều như kiếm. Nếu ánh mắt có thể giết chết người, có lẽ mấy vị Hầu tước, Bá tước Huyết tộc này không biết đã chết bao nhiêu lần rồi.

Các Huyết tộc cao quý cố gắng đứng thẳng người, chuẩn bị bày ra một tư thế cao quý để lấy lại thể diện. Nhưng bộ lễ phục tinh xảo trên người đã tên vô lương nào đó làm giống như đồ của kẻ ăn mày trong lúc chiến đấu nên muốn có thể diện cũng không có nổi.

Trong tiếng hít hà, Hầu tước Robert toát lên vẻ giận dữ, ngẩng đầu tức giận nói với Chủ nhiệm Dư:

- Ta thân là Nghị viên và Nghị viên trưởng lão của Nghị viện trưởng lão Huyết tộc, ta có quyền được tôn trọng và có đãi ngộ tương đối!

- Hừ... Các người chẳng qua chỉ là tù nhân thôi.

Không giết các người là đã rộng lượng lắm rồi, còn đòi đãi ngộ...

Chủ nhiệm Dư không định nể mặt Hầu tước Robert chút nào, hừ giọng nói.

- Càn rỡ... Mày có thể giết chúng tao, nhưng là Huyết tộc cao quý, tao tuyệt đối không chấp nhận để bọn mày làm nhục như vậy. Lũ thấp kém chúng mày chỉ đáng là đồ ăn cho chúng tao thôi...

Bá tước Fitt ở sau tức giận khinh thường nói. Có điều gã còn chưa nói hết câu thì đã bị một quả đấm đánh lên mặt, khiến gã hừ lên một tiếng đau đớn, nuốt nửa câu sau lại.

Bá tước Eve đứng sau thấy Bá tước Fitt bị đánh liền tức giận đá cho Chủ nhiệm Dư một cái. Có điều Chủ nhiệm Dư không phải đang ở trong trạng thái không tỉnh táo lắm cho Giang Nguyên nên Bá tước Eve vừa nhấc chân thì đã bị đá ngược trở lại, làm cho Bá tước Eve lảo đảo một lúc.

Thấy Eve bị đá, hai mắt Bá tước Fitt bên cạnh lập tức đỏ lên, hai răng nanh lập tức mọc ra, giùng giăng muốn nhào về phía Chủ nhiệm Dư.

Chủ nhiệm Dư cười lạnh một tiếng, dấm cho Bá tước Fitt thêm một dấm. Lúc này phía trước truyền đến một giọng nói:

- Tốt lắm, Chủ nhiệm Dư...

Chủ nhiệm Dư nghe thấy giọng nói quen thuộc này mới chậm rãi buông nắm dấm xuống, đẩy Bá tước Fitt lui ra, để hai thuộc hạ giữ chặt lại rồi mới cúi thấp đầu về phía truyền tới giọng nói, thể hiện sự cung kính.

Hầu tước Robert thấy người phụ trách ngoại viện Thiên Y viện này cung kính với giọng nữ vừa truyền tới kia thì dưới chân hơi khựng lại, nhìn về phía truyền tới giọng nữ kia.

Lúc lão ngẩng đầu lên nhìn thấy các y sư rõ ràng có địa vị tương đối cao vây quanh một phụ nữ cao gầy, trên mặt tràn đầy uy nghiêm đang chậm rãi đi tới.

Hầu tước Robert thân là Nghị viên trưởng lão của Nghị viện trưởng lão Huyết tộc nên hiểu rõ tài liệu Thiên Y viện, dĩ nhiên cũng biết rõ, người phụ nữ này vừa nhìn đã biết là Từ Khả Liễu viện trưởng Thiên Y viện.

Sắc mặt lão liền trầm xuống, lạnh giọng nói:

- Viện trưởng Từ Khả Liễu, ta thân là Nghị viên và Nghị viên trưởng lão của Nghị viện trưởng lão Huyết tộc, mặc dù bị bắt, nhưng vẫn có quyền được đãi ngộ và quyền lợi ngang hàng, chẳng lẽ cô định để mặc người của cô làm nhục bọn tôi như vậy?

Từ Khả Liễu nhìn Hầu tước Robert nghênh đầu, mặt đầy trướng khí nói những câu này thì khẽ cười một tiếng, ánh mắt hơi có chút cổ

quái quan sát Hầu tước Robert rách rưới, bẩn thỉu giống như ăn mày này một chút.

Từ ánh mắt hơi kỳ dị của Từ Khải Liểu, những thành viên Hội đồng viện đứng sau lưng Từ Khải Liểu lúc này không được nghiêm túc như Từ Khải Liểu. Ai nấy đều nhìn chăm chăm mấy vị Hầu tước và Bá tước lễ phục rách rưới, bộ dạng chật vật, mặc dù không bật cười ha hả nhưng ý giễu cợt trên mặt thì không hề thiếu..

Hầu tước Robert nhìn biểu cảm của mấy người dĩ nhiên biết rõ bộ dạng của mình bây giờ như thế nào. Vốn lão nghĩ tầng cao của Thiên Y viện dù thế nào cũng sẽ nể mặt mình một chút. Nhưng lão không ngờ đám người này cũng không có phong độ như vậy, dám cười nhạo bộ dạng của bên mình. sắc mặt tái nhợt của lão lập tức hóa xanh, hai mắt bắt đầu muốn ứa máu.

Từ Khải Liểu thấy bộ dạng muốn hộc máu của Hầu tước Robert liền mỉm cười, chậm rãi nói:

- Nghị viên trưởng lão Robert các hạ, mặc dù ông lén vào đất Trung Quốc chúng tôi, bị một thành viên trẻ của chúng tôi một mình bắt lại, nhưng căn cứ thân phận của ông, chúng tôi sẽ dành cho ông đãi ngộ và tôn trọng tương ứng...

- Bị một thành viên trẻ của chúng tôi một mình ... bắt lại...

Robert nghe Từ Khải Liểu nói vậy thì suýt nữa phun một ngụm máu, có điều lão cũng không mặt mũi nào phản bác. Đối phương đúng là dựa vào sức của một người hung hăng cuốn lấy mười mấy người mình, còn chém chết rất nhiều Tử tước.

Cho nên lão chỉ đành miễn cưỡng nhịn, ít nhất vị Viện trưởng này đã hứa hẹn sẽ dành cho họ đãi ngộ và tôn trọng tương ứng. Giờ cũng chỉ có thể nhịn, nếu không toàn thân chật vật tiếp tục làm khí mua vui cho đám người vây xem này, lão tự cảm thấy mình sẽ không chịu được, hộc máu mà chết mất...

Chương 901: Hội Viện ủy tranh luận

Mấy vị Huyết tộc cao quý trải qua một khoảng thời gian bần thủ, cả người chậ vật không chịu nổi, bị người ta vây xem như xem khỉ, biết điều mà uống một số được vật khổng chế năng lực của Thiên Y Viện, rốt cuộc cũng có được chút đãi ngộ. Người nào cũng có phòng giam biệt lập có nhà vệ sinh bên trong, không hề bị xiềng xích tay chân. Đồng thời cũng nhận được chút huyết thực, để bọn họ khôi phục lại khí lực.

- Tôi là nghị viên hội trưởng lão Huyết tộc, các người lại cho ta uống máu heo? Dùng máu của sinh vật bần thủ như vậy để làm nhục ta? Ta là Bá tước, không phải Nam tước cấp thấp hay rác rưởi giống như trẻ sơ sinh. Ta tuyệt đối không uống mấy thứ bần thủ này.

Bá tước Buffett hung hăng ném cái chai thủy tinh xuống đất, tức giận kháng nghị với cao thủ ngoại viện mang thức ăn đến cho gã.

Nhưng rõ ràng, kháng nghị như vậy cũng chẳng có ích lợi gì. Có mang cái danh ra trước mặt cao thủ ngoại viện canh gác cũng hoàn toàn vô dụng. Vị cao thủ ngoại viện này liếc nhìn Bá tước Buffett một cái, sau đó nói cũng không thềm nói liền xoay người bỏ đi, đồng thời còn đóng cánh cửa sắt cái rầm, bỏ lại Bá tước Buffett mắt tóa lửa đứng nơi đó.

Dĩ nhiên, đãi ngộ của Hầu tước Robert và đám Bá tước Eva cũng như vậy, đều bị một vị cao thủ ngoại viện khinh thường bỏ đi.

- Phì, đám người đáng chết, còn muốn uống máu người? Máu của người Hoa Hạ chúng ta có thể để cho các người uống sao? Có máu heo cho các người uống đã là nể mặt lắm rồi, lại còn giả bộ? Cho chết đói luôn.

Mặc dù nhìn thấy chai đựng máu heo, Hầu tước Robert cũng vô cùng tức giận, nhưng chỉ nổi giận một chút liền cố nén sự chán ghét, ực ực ngửa đầu uống cạn chai máu.

Bây giờ chỉ có thể nhịn. Với năng lực của ông ta, mấy ngày không uống máu cũng không thành vấn đề. Nhưng cánh tay của ông ta đã bị Thiên Y Viện xử lý, nếu không có máu bổ sung, vết thương trên cánh tay sẽ bị ảnh hưởng rất lớn.

Hơn nữa, ông ta cũng biết Thiên Y Viện tuyệt đối sẽ không cung cấp cho bọn họ máu người. Cho nên, lúc này Hầu tước Robert hiểu rất rõ đạo lý co được giãn được. Đối với tình huống trước mắt, Thiên Y Viện không giết bọn họ, sau này còn có cơ hội trở về. Cố gắng giữ thực lực cho tốt, đó mới là quan trọng nhất. Tuy nói máu heo đúng là có chút ảnh hưởng khẩu vị, nhưng năm ông ta chạy thoát khỏi Kim Lăng cũng không phải chưa từng uống qua. Lúc đó thể diện đã không còn quan trọng.

Bá tước Eva xinh đẹp nhắm mắt, lẳng lặng ngồi đầu giường, chỉ có lông mi thon dài run lên một cái, giống như đang cố gắng nhịn cái gì đó rất khó chịu.

Mà cái gì đó chính là cái chai đựng máu heo. Lúc này đang bị ném vào góc tường.

Nhưng Bá tước huyết thống Đông phương Lý Lâm và Bá tước Tông Phát ngược lại không có gì dè dặt, chỉ thoáng do dự một chút rồi trực tiếp uống cạn. Đối với bọn họ mà nói, sinh tồn mới là yếu tố quan trọng nhất. Tuy nói hiệu quả của máu heo kém rất xa máu người, nhưng vẫn còn tốt hơn là không có. Còn vấn đề máu có sạch không, cũng không phải vấn đề mà bọn họ suy nghĩ.

- Lão La, bây giờ Giang Nguyên thế nào rồi?

Trong phòng họp của Thiên Y Viện đang tiến hành một cuộc họp khẩn. Bọn họ đang thảo luận sự việc bắt được nhiều cao thủ Huyết tộc. Nhưng trước khi họp, Từ Khải Liễu vẫn quan tâm hỏi La Thiên Minh một câu.

Lúc này, tinh thần La lão đang phấn chấn, nghe Từ Khải Liễu hỏi, vội vàng mỉm cười nói:

- Làm phiền Viện trưởng quan tâm. Giang Nguyên chẳng qua là phí sức quá độ. Đồng thời cũng đã dùng Hồi Thiên Châm, thương thế bây giờ cũng không quá nghiêm trọng. Khi tôi rời đi, cậu ấy vẫn còn ngủ mê. Hẳn là không có gì đáng ngại.

- Vậy thì tốt rồi.

Nghe La Thiên Minh nói, Từ Khải Liễu thở phào nhẹ nhõm, các vị

ủy viên bên cạnh cũng vui vẻ. Chỉ có sắc mặt Chu Thế Dương là không được tốt, nhưng cũng không ai để ý. Chu Thế Dương và Giang Nguyên trước giờ không hợp. Ông ta có thể hiện thái độ như vậy cũng chẳng có gì lạ.

- Được rồi, nếu mọi người đã đến đông đủ, vậy chuẩn bị họp thôi.

Từ Khả Liễu gật đầu nói.

Tất cả mọi người đều gật đầu, sau đó ngừng bàn tán với nhau.

- Mọi người cũng biết được nguyên nhân tổ chức cuộc họp này nhưng tôi vẫn không thể không nói một câu, hôm nay chính là ngày vui của Thiên Y Viện.

Gương mặt nghiêm túc của Từ Khả Liễu cũng không khỏi hiện lên sự vui mừng:

- Trong trận đại chiến trăm năm trước, mặc dù Thiên Y Viện chúng ta muốn rửa sạch nỗi nhục này, nhưng bởi vì có một số nguyên nhân hạn chế, cho nên vẫn không có cơ hội thực hiện.

- Nhưng hôm nay, vì sự cố gắng của y sĩ Giang Nguyên, nội viện chúng ta rốt cuộc cũng có được thắng lợi lớn nhất trong gần trăm năm qua, bắt được một Hầu tước, bốn Bá tước và giết chết mười Tử tước của Huyết tộc.

Quét mắt nhìn một vòng mọi người chung quanh, Từ Khả Liễu mỉm cười nói:

- Mặc dù thương thế của y sĩ Giang Nguyên chưa lành, nhưng vẫn không nguy hiểm. Chúng ta vì Thiên Y Viện, vì y sĩ Giang Nguyên mà cùng nhau vỗ tay chúc mừng.

Theo đề nghị của Từ Khả Liễu, mọi người rút tay. Không quân nói như thế nào, đây đúng là chuyện đáng để ăn mừng. Nghị viên quốc hội trưởng lão Huyết tộc, tương đương với thành viên hội Viện ủy Thiên Y Viện. Lại có đến bốn Bá tước bị bắt cùng, làm sao mà không đáng ăn mừng chứ?

Nhìn mọi người vỗ tay, Chu Thế Dương trong lòng không muốn, nhưng vẫn phải vỗ mấy cái.

Trong lúc mọi người đang vỗ tay, đột nhiên cửa phòng họp mở ra, Giang Nguyên chậm rãi bước vào, không khỏi mỉm cười:

- Xin lỗi đã đến trễ, không nghĩ đến không khí lại náo nhiệt như vậy.

- Giang Nguyên, con tỉnh rồi sao? Cảm thấy thế nào?

Thấy tinh thần Giang Nguyên rất tốt, La lão ngạc nhiên vô cùng.

- Vâng, con tỉnh rồi, chẳng qua bây giờ còn hơi mệt thôi.

Giang Nguyên gật đầu nói. Tuy hẳn đã ngủ năm sáu tiếng rồi, tinh thần đều đã khôi phục, nhưng chẳng qua thiên phú Sát Quá vẫn còn để lại chút dư âm. Nhưng tổng thể mà nói thì đã khôi phục không tệ.

Thấy tinh thần của Giang Nguyên đã tương đối khá hơn, nụ cười trên mặt Từ Khải Liễu lại càng đậm, gật đầu nói:

- Giang Nguyên, xem ra con khôi phục không tệ. Đây là lần đầu tiên con tham gia hội nghị hội viện ủy, ngồi xuống trước đi đã.

- Vâng, cảm ơn Viện trưởng.

Giang Nguyên cũng không khách sáo, hướng mọi người gật đầu một cái, sau đó ngồi xuống cái ghế chót nhất.

Các vị thành viên nhìn Giang Nguyên, gương mặt cũng hiện lên sự kinh ngạc. Bọn họ đều nhìn thấy tình huống tác chiến thảm thiết của Giang Nguyên. Hơn nữa khi được mang xuống máy bay, bọn họ cũng đều nhìn thấy thương thế của Giang Nguyên không nhẹ.

Vừa mới qua được bao lâu, Giang Nguyên đã sinh long hoạt hổ đến đây? Năng lực tự khôi phục cường đại như vậy, chỉ sợ còn mạnh hơn cả đám Huyết tộc.

Sắc mặt của các vị thành viên có chút cổ quái nhưng ngược lại lại nghĩ thông suốt được điều gì đó. Huyết tộc đến không phải là đánh chủ ý lên Giang Nguyên chỉ vì hắn có năng lực tự khôi phục cường đại sao?

Sau khi Giang Nguyên ngồi xuống, phát hiện chỉ có mình hấn là thành viên dự thính, còn lại đều là thành viên chính thức của hội Viện ủy.

Nhìn biểu hiện của Giang Nguyên, Từ Khả Liễu biết hấn đang suy nghĩ chuyện gì, liền cười nói:

- Đừng nhìn nữa. Nhiệm kỳ mới của hội Viện ủy còn chưa đến, cho nên trước mắt chỉ có một mình con có tư cách dự thính.

- Dạ, vâng, vâng.

Nghe Từ Khả Liễu nói, Giang Nguyên mỉm cười gật đầu. Thành viên dự thính càng ít càng tốt. Chỉ có một mình hấn, nói rõ địa vị trong viện của hấn càng cao. Chỉ dưới hội viện ủy nhưng lại trên rất nhiều người.

Nhìn nụ cười cao hứng của Giang Nguyên, Chu Thế Dương bên cạnh không nhịn được hừ lạnh một tiếng:

- Dự thính thì chỉ có thể là dự thính, không có tư cách biểu quyết.

- Có thể tham gia dự thính đại sự của viện, tôi đã cảm thấy rất vui rồi. Nói đến biểu quyết, a, còn có thầy của tôi. Cho nên Thiên y sư Chu Thế Dương không cần lo lắng Tôi nhiều nhất cũng chỉ đề nghị một cái gì đó, tuyệt đối không thêm loạn cho ngài đâu.

Nghe Chu Thế Dương nói, Giang Nguyên bật cười, một chút mặt mũi cũng không cho.

- Hừ.

Chu Thế Dương biết Giang Nguyên da mặt rất dày, bây giờ lại được nội viện coi trọng, căn bản không có biện pháp làm gì được hấn. Đấu võ miệng với hấn chỉ tổ mất mặt mình mà thôi, lập tức hừ một tiếng, không để ý đến hấn nữa.

- Được rồi, nếu mọi người đã đến đông đủ, vậy chúng ta chính thức họp.

Từ Khả Liễu lên tiếng ngăn cản hai người tiếp tục tranh cãi, trầm giọng nói:

- Lần này, chúng ta bắt được Hầu tước Robert, bốn vị Bá tước của Huyết tộc. Trong đó có Buffett và Eva là hai Bá tước thế hệ mới của Huyết tộc, rất được trưởng lão quốc hội và các vị Thân vương viễn cổ coi trọng. Đây đều là kiếp mã cực tốt.

- Cho nên, tôi đề nghị, có thể thông qua năm Huyết tộc cao cấp này tiến hành đàm phán với trưởng lão quốc hội Huyết tộc.

Từ Khả Liểu ngời thẳng người, nhìn mọi người nói:

- Tôi nghĩ, có những kiếp mã này tồn tại, trưởng lão quốc hội Huyết tộc hẳn sẽ không từ chối chuyện chúng ta trao đổi nắp Tế Thế Đỉnh.

- Trao đổi nắp Tế Thế Đỉnh?

Từ Khả Liểu vừa nói xong, mọi người sửng sốt một chút rồi thấp giọng thảo luận với nhau.

- Viện trưởng, có cần thiết không? Bây giờ Giang Nguyên không cần nắp Tế Thế Đỉnh vẫn có thể luyện chế được đan dược siêu phẩm mà.

Lập tức có một vị y sư nhất phẩm phản đối:

- Đây chính là Hầu tước và bốn Bá tước của Huyết tộc, là đại thắng hiếm có của Thiên Y Viện chúng ta.

Chương 902: Đề nghị của Giang Nguyên

- Đúng. Viện trưởng, tù binh là nghị viên hội trưởng lão của Huyết tộc, là tù binh lớn nhất mà Thiên Y Viện bắt được trong vòng trăm năm qua, là cơ hội giương oai khó có được. Bây giờ, Giang Nguyên dường như cũng đã luyện chế được đan dược siêu phẩm mà không cần nắp Tế Thế Đỉnh.

Ủng hộ ý kiến của vị y sư nhất phẩm này cũng có không ít người. Lúc này lại có thêm một người nữa lên tiếng tỏ thái độ. Nghe hai người nói, không ít y sư âm thầm gật đầu, cho rằng lời này thật hữu lý.

Nhưng vẫn có người có ý kiến bất đồng. Lý Minh Bưu quản lý phòng dược đã bày tỏ quan điểm của ông:

- Các vị, tôi đồng ý dùng những Huyết tộc này để đổi lấy nắp Tế Thế Đỉnh.

Lý Minh Bưu vừa nói xong, tất cả mọi người đều nhìn về phía ông, muốn biết được tại sao người phụ trách phòng dược này lại có suy nghĩ như vậy. Dẫu sao, từ tình huống bây giờ xem ra, đổi Huyết tộc cao cấp chỉ để lấy một cái nắp đỉnh, dường như không có lời cho lắm.

- Tôi cũng ủng hộ ý kiến của Lý Minh Bưu.

Người phụ trách phòng Đan dược là Lưu Thiên Phúc cũng lên tiếng ủng hộ Lý Minh Bưu. Ông chậm rãi nhìn mọi người rồi lại nhìn Giang Nguyên, nói:

- Phòng Đan dược chúng tôi đối với tình huống của Giang Nguyên và Tế Thế Đỉnh vô cùng rõ ràng.

- Mặc dù tỷ lệ Giang Nguyên luyện thành đan dược siêu phẩm đã đạt đến ba bốn mươi phần trăm, nhưng hoàn toàn dựa vào máu tươi để luyện, nhằm nâng cao sự phù hợp cho nắp đỉnh và Tế Thế Đỉnh.

Nghe xong, Chu Thế Dương đột nhiên xen vào:

- Chút máu tươi đó có là gì đâu chứ? Mỗi lần bắt quá chỉ có mười mấy hai mươi mililit, tổn thất không lớn. Chi bằng đem nửa lượng máu trong người đi đổi cho Huyết tộc. Một lần vất vả, cả đời nhàn nhã. Còn tốt hơn là đem Huyết tộc cao cấp đi trao đổi.

Nói đến đây, Chu Thế Dương gật đầu xin lỗi Từ Khả Liễu một cái:

- Viện trưởng, xin lỗi, tôi chẳng qua chỉ là biểu đạt chút ý kiến của tôi mà thôi.

- Không sao, hôm nay chính là thảo luận chuyện này mà.

Từ Khả Liễu mỉm cười nói.

Lưu Thiên Phúc cũng mỉm cười, dường như không quan tâm đến sự giễu cợt của Chu Thế Dương:

- Liên quan đến việc lấy máu của Giang Nguyên và dùng cậu ấy cho Huyết tộc nghiên cứu đổi lấy nắp Tế Thế Đỉnh, ban đầu hội Viện ủy cũng đã bác bỏ. Hơn nữa, lần này Huyết tộc tập kích, cho thấy máu của Giang Nguyên đối với Huyết tộc rất quan trọng.

- Vì thế, việc lấy máu của Giang Nguyên đổi lấy nắp Tế Thế Đỉnh, Thiên y sư Chu cũng đừng đem ra nhạo báng nữa.

Nghe xong, sắc mặt Chu Thế Dương hơi trầm xuống, cũng không nói lời nào, chỉ hừ lạnh một tiếng.

Lưu Thiên Phúc cũng không để bụng, chậm rãi nói tiếp:

- Ở đây, tôi chỉ muốn nói một sự thật. Tỷ lệ thành đan của Giang Nguyên đã là hơn bốn thành, nhưng nếu không có nắp Tế Thế Đỉnh, chỉ sợ muốn tăng lên nữa cũng khó.

- Nếu có thể đổi nắp đỉnh trở về, ta sẽ có một Tế Thế Đỉnh hoàn chỉnh, tỷ lệ thành đan của Giang Nguyên lại càng được nâng cao.

Nghe xong, Chu Thế Dương hừ lạnh một tiếng:

- Ông cũng chỉ là suy đoán mà thôi. Ông làm sao có thể chắc chắn sau khi có nắp Tế Thế Đỉnh, tỷ lệ thành đan của Giang Nguyên sẽ được nâng cao? Ông có thể bảo đảm? Đây chính là một nghị viên hội trưởng lão và bốn nghị viên quốc hội đấy. Dem cả đám ra đổi lấy một cái nắp đỉnh có cũng được không có cũng được, quả thật không phải là chuyện sáng suốt.

Đối với sự giễu cợt của Chu Thế Dương, Lưu Thiên Phúc cười một tiếng:

- Được, theo như lời Thiên y sư Chu Thế Dương nói, Tế Thế Đỉnh tạm thời không có nắp cũng không sao, nhưng tôi muốn nói cho mọi người một sự thật, bây giờ Tế Thế Đỉnh có thể thông qua máu của Giang Nguyên để luyện chế đan dược siêu phẩm. Nhưng về sau, nếu Tế Thế Đỉnh muốn tiến hành truyền thừa, không có nắp đỉnh nguyên gốc của nó, có nhậm chức đỉnh chủ cũng không thể luyện ra được đan dược siêu phẩm.

- Không...không thể nào? Tại sao Giang Nguyên lại dùng máu tươi được? Chẳng lẽ người khác lại không được?

Nghe xong, sắc mặt Chu Thế Dương biến đổi, trầm giọng hỏi ngược lại.

- Dĩ nhiên là không được rồi. Nắp đỉnh Tế Thế Đỉnh kia là do Giang Nguyên tự tay dùng linh khí vận hành trận pháp, hơn nữa còn dùng máu của mình mà luyện thành. Cho nên cậu ấy mới có thể sử dụng máu tươi để luyện chế đan dược siêu phẩm, còn người khác thì tuyệt không có khả năng.

Lời Lưu Thiên Phúc vừa nói ra, tất cả mọi người đều im lặng. Thân là Phó phụ trách phòng Dược, Lưu Thiên Phúc tất nhiên không phải là người ăn nói lung tung.

Nếu thật sự như vậy, bây giờ tạm thời vẫn còn Giang Nguyên ở đây. Nhưng Giang Nguyên đã trở thành mục tiêu quan trọng của Huyết tộc. Hẳn không xảy ra vấn đề gì thì thôi, nhưng nếu vạn nhất xảy ra vấn đề, không có Giang Nguyên, Tế Thế Đỉnh xem như đứt đoạn truyền thừa.

Ánh mắt Chu Thế Dương vụt sáng, cũng không phản bác nữa, chẳng qua chỉ hừ lạnh một tiếng.

Thấy tất cả đều không lên tiếng, Từ Khải Liễu gật đầu một cái, sau đó nhìn Giang Nguyên, chậm rãi nói:

- Giang Nguyên, đối với chuyện này, cậu có ý kiến gì không?

Giang Nguyên thoáng trầm mặc một chút. Đối với chuyện này, hẳn thật sự khó mà có ý kiến. Nhưng sự thật quả là như thế.

- Nếu có thể lấy lại nắp Tế Thế Đỉnh, tôi tạm thời dừng luyện chế đan dược siêu phẩm.

- Sao?

Nghe Giang Nguyên nói, Từ Khải Liễu ngạc nhiên hỏi:

- Vì sao?

- Trước mắt, hai loại đan dược siêu phẩm mà bốn viện cần nhất tôi cũng đã luyện ra được. Cho nên không cần luyện nữa. Ít nhất mấy tháng, thậm chí một năm cũng không cần lo lắng. Bởi vì, nếu có thể lấy lại nấp Tế Thế Đỉnh, tỷ lệ thành đan của tôi sẽ tăng thêm một hai thành nữa. Đến lúc đó, lãng phí nguyên liệu cũng ít đi hai phần.

Giang Nguyên nói đến đây, mọi người cũng biết được thái độ của hắn. Bây giờ tỷ lệ thành đan của hắn là từ ba đến bốn thành. Nếu như có thể lấy về nấp Tế Thế Đỉnh, tỷ lệ thành đan có thể đạt đến năm thành. Tuy nói chẳng qua chỉ tăng lên một hai thành, nhưng đã có thể tiết kiệm không ít nguyên liệu luyện chế đan dược siêu phẩm, chứ đừng nói chi đến việc sau này Giang Nguyên còn có thể tiếp tục tăng lên.

Bây giờ không nói đến vấn đề truyền thừa, nội vấn đề tỷ lệ thành đan cũng đáng để mọi người nghiêm túc suy xét.

Nghe Giang Nguyên nói xong, Từ Khả Liễu nhìn mọi người, thấy tất cả đều im lặng, liền trầm giọng nói:

- Được rồi, tình huống đại khái thì mọi người cũng đã biết. Tôi cũng xin nói một chút ý tưởng của tôi. Tế Thế Đỉnh là chi bảo trấn viện, là truyền thừa ngàn năm, bất kể thế nào bốn viện cũng phải nghĩ hết biện pháp bảo đảm Tế Thế Đỉnh nguyên vẹn. Đồng thời, cơ hội lần này rất tốt, cho nên mọi người hãy nghiêm túc suy tính một chút. Nếu còn có ý kiến thì tiếp tục phát biểu.

Nghe Từ Khả Liễu nói, mọi người nhìn nhau im lặng, ngay cả Chu Thế Dương cũng cau mày nhưng vẫn không lên tiếng.

Thấy tất cả đều không nói, Từ Khả Liễu lên tiếng:

- Đã như vậy, cứ theo thông lệ, bỏ phiếu biểu quyết. Ai phản đối việc dùng Huyết tộc cao cấp để đổi lấy nấp Tế Thế Đỉnh, xin giơ tay.

Đối mặt với đề nghị của Từ Khả Liễu, không khí trong phòng hoàn toàn yên tĩnh. Không ít các y sư nhìn nhau nhưng lại không giơ tay. Ngoài ra còn có hai người nhìn về phía Chu Thế Dương, thấy Chu Thế Dương dường như cũng không có ý định phản đối, bản

thân cũng không nhúc nhích nữa.

Thấy không ai giơ tay, Từ Khải Liễn khẽ mỉm cười, đang định lên tiếng, đột nhiên nghe Giang Nguyên nói:

- Viện trưởng, mặc dù tôi không có quyền biểu quyết nhưng tôi có một đề nghị bổ sung, muốn chư vị cân nhắc, không biết có được hay không?

Thấy Giang Nguyên lên tiếng lúc này, tất cả đều sững sốt. Rõ ràng biểu quyết đã được thông qua, đây đối với Giang Nguyên cũng là một chuyện cực tốt, tại sao bây giờ Giang Nguyên lại lên tiếng?

- Có thể?

Từ Khải Liễn đáp.

- Tôi nghĩ liên quan đến việc dùng Huyết tộc cao cấp để đổi lấy nắp Tế Thế Đỉnh, mọi người hẳn không phản đối. Nhưng tôi vẫn có một đề nghị. Bất kể là tôn nghiêm của trưởng lão hội Huyết tộc hay là vì những thứ khác, khả năng Huyết tộc cự tuyệt điều này sẽ không cao.

- Cho nên, chúng ta có thể thử đàm phán với đối phương, tận lực lấy thêm một số những vật khác.

Nói đến đây, gương mặt Giang Nguyên đột nhiên nở nụ cười quý dị:

- Ví như Huyết tộc có một huyết linh thảo rất đặc biệt. Loại linh dược này đã tuyệt chủng trong viện ta từ lâu. Đan dược cần Huyết linh thảo của chúng ta cũng có hai ba loại, trong đó nguyên liệu liệu chế Huyết Linh đan chính là còn thiếu nguyên liệu này.

- Nếu có thể trao đổi được một chút, Huyết linh đan của chúng ta có thể luyện được mấy lò.

Nghe Giang Nguyên nói xong, mắt người nào cũng sáng lên. Mặc dù cái tên Huyết linh đan có vẻ xa lạ, nhưng tất cả mọi người đều là thành viên hội Viện ủy, kiến thức uyên bác, chỉ cần cẩn thận suy nghĩ một chút liền nhớ ra được hiệu quả của loại linh đan này. Tất cả đều rất gật đầu.

- Có lý, rất có lý.

Đặc biệt là Lưu Thiên Phúc và Lý Minh Bưu, liên tục gật đầu nói.

Từ Khải Liểu cũng mỉm cười gật đầu, bày tỏ sự đồng ý.

- Còn nữa, đại chiến năm đó, khi liên quân tấn công vào thủ đô đã lấy đi vô số bảo vật của chúng ta. Huyết tộc nhất định cũng giữ không ít. Chúng ta có thể cân nhắc đàm phán để lấy về.

Nói đến đây, Giang Nguyên bật cười rồi nói tiếp:

- Đường đường là bốn nghị viên quốc hội và một nghị viện của trưởng lão hội, chúng ta như thế nào cũng phải bán với giá đắt mới được.

- Haha, rất có lý.

Tất cả mọi người nghe Giang Nguyên nói đều cười rộ lên.

Chỉ có Chu Thế Dương là lạnh giọng nói:

- Đám Huyết tộc cũng chẳng phải kẻ ngu. Bọn họ biết nấp đỉnh rất quan trọng đối với viện chúng ta, nào có chuyện trả cái giá cao hơn chứ? Đừng có nghĩ đơn giản như vậy.

- Chu Thế Dương nói sai rồi.

Giang Nguyên khẽ cười:

- Ban đầu tôi cũng đã có nói qua, tôi sẽ dừng lại việc luyện chế đan dược siêu phẩm. Một tháng, vài tháng hay một năm cũng chẳng thành vấn đề.

Chương 903: Nghị luận

- Huyết tộc có một nghị viên Trưởng lão hội và bốn nghị viên quốc hội rơi vào tay chúng ta, bọn họ hẳn còn gấp hơn so với chúng ta. Cho nên, chúng ta một chút cũng không cần lo lắng, hoàn toàn có thể từ từ đàm phán. Mười ngày không được thì nửa tháng. Nửa tháng không được thì một tháng. Không được nửa thì chúng ta chờ

nửa năm.

Nói đến đây, nụ cười trên mặt Giang Nguyên lại càng nồng đậm hơn hai phần:

- Hơn nữa, chúng ta có thể từng bước từng bước đi theo bọn họ. Ví dụ như một nghị viên Trưởng lão hội đối lấy một nắp Tế Thế Đỉnh. Một nghị viên quốc hội đối lấy mười gốc Huyết linh thảo. Bá tước Buffett và Bá tước Eva đều là thiên tài thế hệ mới, hoàn toàn xứng đáng đối lấy mười lăm gốc Huyết linh thảo.

- Nếu như không đổi được mười lăm gốc Huyết linh thảo, chúng ta cứ tiếp tục giảng đạo lý với bọn họ. Ba ngày, năm ngày, vạn nhất không được cũng có thể lui một bước, hạ xuống còn mười bốn gốc.

Đến đây, ngay cả Từ Khải Liễu cũng nhin không được mà phát tay ngăn Giang Nguyên nói tiếp:

- Được rồi, Giang Nguyên, cậu đừng nói nữa, chúng tôi hiểu ý cậu. Đây chính là bán giá trên trời nhưng trả tiền lại ngay tại chỗ. Dù sao chúng ta cũng không gấp, cứ từ từ đàm phán. Tận lực đưa ra giá cao một chút.

- Vâng, vẫn là Viện trưởng hiểu biết nhất.

Trong lúc các thành viên hội Viện ủy đang náo nhiệt thảo luận làm sao có thể đối lấy chiến lợi phẩm cao nhất, bên ngoài có không ít người mặt đỏ bừng, nhiệt huyết sôi trào nhìn vào một đoạn video.

Đây là đoạn video liên quan đến Huyết tộc bị bắt. Phòng Truyền truyền của Thiên Y Viện đã biến tình huống Huyết tộc xâm lược Thiên Y Viện trăm năm trước thành một đoạn tài liệu ngắn.

Ban đầu là tưởng niệm lại tình huống đau thương trăm năm trước, sau đó là tình huống bắt sống Huyết tộc xâm phạm, Trong đó, cảnh Giang Nguyên một mình tử chiến mấy tên Huyết tộc cao cấp chiếm độ dài cực lớn.

Tin tức một truyền mười, mười truyền trăm. Rất nhanh trước màn hình bu không ít người. Có người xem qua một lần lại xem lần thứ hai, đứng trước màn hình không chịu đi, chờ cảnh tượng Giang

Nguyên đại chiến Huyết tộc xuất hiện.

- Y sĩ Giang Nguyên thật lợi hại. Đây không phải là giả chứ?

Một y sĩ trẻ tuổi vừa mới đến nhìn hình ảnh, liền há to miệng một hồi lâu mới khép lại được, kinh nghi hỏi:

- Cho dù là ngoại viện tiên sinh cũng không lợi hại như vậy.

- Làm sao mà giả được? Tình huống này do chính ngoại viện thu lại được. Hôm nay, khi tôi và tiên sinh ngoại viện đang tu luyện, nghe ngài ấy nói lúc đó vừa lúc ngài ấy đang trực. Khi bọn họ đến, đều bị tình huống nơi đó làm cho sợ ngây người. Một mình y sĩ Giang Nguyên đấu tất cả Huyết tộc, khắp sân toàn là máu và thi thể của Huyết tộc cấp thấp. Chỉ còn lại Hầu tước Robert và bốn Bá tước bao vây y sĩ Giang Nguyên. Lúc đó, mặc dù y sĩ Giang Nguyên đã bị thương nghiêm trọng nhưng vẫn không bị rơi vào thế hạ phong.

Một vị y sĩ bên cạnh thấy y sĩ kia nói hăng say, liền hừ một tiếng nói:

- Hơn nữa, nếu không có hội Viện ủy phê chuẩn, làm sao mọi người dám phát đoạn video này? Chẳng lẽ hội Viện ủy lại đi làm giả cái này sao?

Nghe xong, vị y sĩ đầu tiên đỏ mặt, lắc đầu nói:

- Nào có, nào có. Chẳng qua lúc này y sĩ Giang Nguyên chỉ mới hai mươi mấy tuổi, thực lực như vậy thật sự quá mạnh đi. Một người lại có thể đối kháng một Hầu tước và bốn Bá tước Huyết tộc. Thực lực Hầu tước Huyết tộc chỉ sợ là Thiên giai nhị phẩm trở lên. Còn Bá tước thì là Thiên giai tam phẩm.

Nói đến đây, sắc mặt vị y sĩ trở nên cổ quái:

- Như vậy, chẳng lẽ thực lực của y sĩ Giang Nguyên là Thiên giai nhất phẩm?

Vị y sĩ bên cạnh cũng ngây người. Y thật đúng là không nghĩ đến. Dựa theo tình huống bình thường mà nói, Hầu tước Huyết tộc ít nhất là từ Thiên giai nhị phẩm trở lên. Bá tước Huyết tộc thì là

Thiên giai tam phẩm. Hơn nữa còn trong đêm tối, thực lực của bọn họ còn có thể tăng lên rất nhiều.

Một người đối phó với một Thiên giai nhị phẩm, bốn Thiên giai nhất phẩm, còn có rất nhiều Tử tước tương đương Địa giai. Kết quả là chết rất nhiều Tử tước, hơn nữa còn đánh cho Hầu tước, Bá tước lưỡng bại câu thương. Thậm chí còn chặt đứt tay Hầu tước. Thực lực này, nếu không phải Thiên giai nhất phẩm thì không thể nào.

- Không thể nào. Thiên giai nhất phẩm? Có mấy ai mà chưa ba mươi tuổi đã là Thiên giai nhất phẩm?

Lúc này, bên cạnh cũng có những y sĩ khác chen lời.

- Đúng là chưa từng nghe qua. Nhưng tình huống bây giờ, anh có dám xác định Giang Nguyên không phải là Thiên giai nhất phẩm không? Nếu không phải Thiên giai nhất phẩm, làm sao đánh đám Huyết tộc thành ra như vậy?

- Đúng, đúng. Anh nhìn động tác, nhìn phản ứng của y sĩ Giang Nguyên đi. Cho đến bây giờ tôi cũng chưa từng nhìn qua có tiên sinh nào lợi hại như vậy.

- Bất kể như thế nào, cho dù y sĩ Giang Nguyên không phải là Thiên giai nhất phẩm, vậy ít nhất cũng là nhị phẩm. Nhị phẩm cũng đã rất lợi hại rồi. Đời này của tôi chỉ mong đạt được Địa giai nhất phẩm là đủ mãn nguyện rồi. Thiên giai là không dám nghĩ đến.

Nghe tiếng tranh luận bên này, Hồ Minh Vũ cau mày bước sang:

- Các người đang tranh luận cái gì vậy?

- A, Hồ thiếu.

Đối với vị cháu trai của Thứ tịch trưởng lão, nhân vật thiên tài chỉ đứng sau y sĩ Giang Nguyên, đám y sĩ trẻ tuổi của Thiên Y Viện vẫn tương đối thấp điều.

- Các người đang tranh luận chuyện gì vậy?

Đối với thái độ của đám y sĩ, Hồ Minh Vũ vẫn tương đối hài lòng.

- Chúng tôi đang tranh luận vấn đề thực lực nội khí của y sĩ Giang Nguyên.

Một vị y sĩ vội vàng trả lời.

- Vấn đề nội khí của Giang Nguyên?

Nghe được điều này, Hồ Minh Vũ cau mày một cái, ánh mắt tối sầm lại. Đối với Giang Nguyên, y càng lúc càng kiêng kỵ, đặc biệt lần này Giang Nguyên lại có thể toàn thân trở về từ tay Huyết tộc, lại càng khiến cho bóng ma trong lòng y lại càng lớn.

- Vâng, tôi cho là y sĩ Giang Nguyên đã đạt đến Thiên giai nhất phẩm. Không biết Hồ thiếu nghĩ như thế nào?

- Thiên giai nhất phẩm? Làm sao có thể?

Hồ Minh Vũ cười lạnh, nhìn vị y sĩ kia nói:

- Anh có bao giờ nghe nói mấy trăm năm qua có Thiên giai nhất phẩm hai mươi sáu tuổi không? Anh có biết Thiên Y Viện chúng ta có bao nhiêu tiên sinh Thiên giai nhất phẩm không? Hừ, miễn cưỡng đột phá Thiên giai đã là không tệ rồi.

Nghe Hồ Minh Vũ nói xong, mấy vị y sĩ không khỏi trở mắt nhìn nhau. Hồ Minh Vũ đang nói cái gì vậy? Chẳng lẽ Hồ thiếu còn chưa xem đoạn băng? Cho dù là người mù cũng có thể nhìn ra được, nếu là Thiên giai bình thường, làm sao có thể đấu với Huyết tộc cao cấp? Nếu vậy, Thiên Y Viện bọn họ đã sớm diệt Huyết tộc vô số lần rồi.

Chương 904: Lão gia

Nhìn biểu hiện cổ quái của mọi người, Hồ Minh Vũ cười lạnh:

- Thế nào? Các người còn không tin lời của tôi?

Mấy vị y sĩ nhìn nhau, đều rất ăn ý lui về sau hai bước, lộ ra cái

màn hình đằng sau.

Nhìn biểu hiện và động tác của mọi người, Hồ Minh Vũ sững sờ một chút rồi nhìn lên tình huống trên màn hình.

Nhìn một lúc, sắc mặt liền khó coi. Sau khi xem xong, sắc mặt lúc xanh lúc đỏ, xoay người bỏ đi.

Nhìn bộ dạng của Hồ thiếu, mấy y sĩ cười khan hai tiếng, không nói gì nữa.

- Chu thúc thúc, hôm nay cháu thấy trong viện phát một đoạn video, đang làm tuyên truyền gì sao?

Tâm trạng không vui cả một buổi trưa, Hồ Minh Vũ nhớ đến đoạn video, không nhịn được đi tìm Chu Thế Dương.

Tâm trạng của Chu Thế Dương rõ ràng cũng không được khá lắm. Nghe Hồ Minh Vũ nói, liền nhướn mày hỏi:

- Video gì?

- Thúc không biết sao?

Hồ Minh Vũ sững sốt, sau đó đem nội dung đoạn băng ra nói một lần.

- Là vậy sao?

Chu Thế Dương cau mày, sau đó hừ một tiếng:

- Là Viện trưởng và Liêu Long Căn an bài.

- Thế đoạn video đó là thật?

Hồ Minh Vũ biến sắc:

- Một mình Giang Nguyên thật có thể đối kháng với nhiều Huyết tộc như vậy sao?

Thấy Hồ Minh Vũ nhắc đến, Chu Thế Dương lại càng không vui:

- Tiểu tử này quá mức quý dị, thực lực lại tăng lên quá nhanh.

Nhất định là có phương pháp đặc biệt. Nếu không, không thể nào tăng nhanh như vậy được.

Nghe Chu Thế Dương nói, gương mặt Hồ Minh Vũ trong nháy mắt âm trầm xuống, biết được đoạn video đó là thật. Chẳng lẽ thực lực của Giang Nguyên đã đạt đến trình độ Thiên giai nhất phẩm sao? Không thể nào. Mặc dù không nguyện ý tin tưởng, nhưng đối với chuyện này, mặc dù Hồ Minh Vũ không muốn tin cũng phải tin.

Y tính toán một chút, tu vi nội khí của y bất quá chỉ là Địa giai nhất phẩm. Vốn cũng được xem là đứng đầu trong thế hệ trẻ của Thiên Y Viện, nhưng bây giờ y mới biết, mình cách Giang Nguyên càng lúc càng xa.

- Tôi không cam lòng, không cam lòng.

Hồ Minh Vũ nắm chặt quả đấm.

Có đoạn video đó, Thiên Y Viện đã nhắc lên một cơn sóng không nhỏ. Bên ngoài Thiên Y Viện cũng như vậy.

Giang Nguyệt Minh hiếm khi ngồi ở ghế salon mà không uống rượu chất, chỉ uống trà.

- Tiểu Minh, gần đây con hơi quá rồi, nên thu liễm lại một chút đi.

Một người đàn ông trung niên khí độ trầm ổn, mặt mũi anh tuấn ngồi đối diện Giang Nguyệt Minh, khẽ cau mày nói.

- Ba, con đã rất thu liễm rồi. Ba có thấy không, có rất nhiều chuyện con không hề nhúng tay vào, vẫn chờ ba đến đây.

Giang Nguyệt Minh nói:

- Ba, tổ sư gia cũng đã giao những việc này cho con xử lý, và con cũng cố ý mời ba đến đây, nào có chuyện làm hơi quá chứ?

- Tuyệt Y Đường chúng ta mấy năm qua đã lòi ra không ít chỗ hở, bây giờ nên khiêm tốn lại. Con nhìn xem, bây giờ mới trải qua bao lâu? Mới hai ba năm thôi. Chỉ thiếu chút nữa là không khai chiến với Thiên Y Viện.

Người đàn ông trung niên cau mày, gương mặt phượng chính lộ ra vẻ giận dữ, trầm giọng nói.

Giang Nguyệt Minh đặt tách trà xuống, gương mặt tuấn mỹ hiện lên vẻ bất đắc dĩ, nói;

- Ba, ba không biết đâu. Gần đây Thiên Y Viện đã lấy lại được Tế Thế Đỉnh, chỉ còn thiếu cái nắp, nhưng bọn họ vẫn luyện chế được đan dược siêu phẩm. Nếu cứ tiếp tục như vậy, thực lực của Thiên Y Viện sẽ tăng vọt. Nếu bây giờ không ra, sau này chúng ta sẽ rất khó có cơ hội.

Người đàn ông trung niên đang định lên tiếng, chợt có người nhẹ nhàng gõ cửa một cái.

- Vào đi.

Giang Nguyệt Minh nói.

Một người bước vào, nhìn thấy bên trong ngồi hai người, liền cung kính nói:

- Lão gia, Thiếu gia, bên phía Thiên Y Viện có tin tức mới.

- Tin tức mới?

Giang Nguyệt Minh chấn động. Lúc này mà báo cáo, hẳn phải là tin tức lớn.

- Chúng tôi vừa mới nhận được một đoạn video và một số tin tức.

- Mau phát đi.

Giang Nguyệt Minh vội vàng nói.

- Vâng.

Người kia vội vàng dùng remote nhấn hai cái về máy phát, sau đó trên màn hình rất nhanh xuất hiện một đoạn video, là đoạn băng tuyên truyền của Thiên Y Viện.

Nhìn biểu hiện của Giang Nguyệt Minh, người đàn ông trung niên

chỉ có thể thở dài, sau đó nhìn lên màn hình.

Hai người xem qua một chút, sắc mặt dần dần nghiêm túc lại, đặc biệt là Giang Nguyệt Minh, hai hàng lông mày cau chặt. Đợi sau khi xem xong đoạn băng, liền quay sang thuộc hạ, hỏi:

- Đoạn băng này là thật?

- Là thật. Chúng ta đã xác nhận qua. Thiên Y Viện quả thật đã bắt được nghị viên Trưởng lão hội, Hầu tước Robert của Huyết tộc, cộng với Bá tước Buffet, Bá tước Eva, Bá tước Johnson và Bá tước Lý Lâm phụ trách Châu Á.

- Đồng thời, chúng tôi cũng đã xác nhận, ở ngoại ô Kim Lăng hôm qua cũng đã xảy ra một cuộc chiến. Ngoại viện Thiên y điều động ba chiếc trực thăng, hoàn toàn phù hợp với tin tức tình báo.

Người kia cung kính báo cáo.

- Huyết tộc? Tại sao bọn họ lại mạo hiểm đến Kim Lăng chứ? Hơn nữa còn là Huyết tộc cao cấp?

Người đàn ông trung niên cũng cảm thấy ngạc nhiên, nghiêm giọng hỏi.

Nghe người đàn ông trung niên hỏi, người kia vội vàng trả lời:

- Căn cứ theo tin tức, những Huyết tộc này là vì y sĩ Giang Nguyên, đỉnh chủ Tế Thế Đỉnh. Bọn họ bắt cóc con nuôi của Giang Nguyên, sau đó dụ Giang Nguyên đuổi theo, định giết hãn ngoại ngoại ô, nhưng lại bị Giang Nguyên giết chết không ít Tử tước. Đồng thời Bá tước Robert lại bị chém đứt một cánh tay. Những Bá tước khác đều bị thương. Cuối cùng Thiên Y Viện đã chạy đến bắt hết toàn bộ.

- Giang Nguyên?

Người đàn ông trung niên cau mày, nói:

- Giang Nguyên chính là đỉnh chủ mới của Tế Thế Đỉnh? Đám Huyết tộc kia mạo hiểm lớn như vậy để làm gì? Cho dù hãn là đỉnh chủ, cũng không đáng giống trông khua chiêng như thế.

- Lão gia, Huyết tộc đường như thềm thường Giang Nguyên đã lâu. Lần trước, khi còn ở Akan, Bá tước Phoenix cũng đã chạy đến đó tìm Giang Nguyên, nhưng lại bị Giang Nguyên giết ngược lại. Lần này cũng cùng một nguyên nhân, dường như là có liên quan đến cơ thể của Giang Nguyên. Căn cứ theo tin tình báo, rất có thể máu của Giang Nguyên có tác dụng cực lớn đối với Huyết tộc.

Chương 905: Cha của Giang Nguyệt Minh

- Máu của Giang Nguyên có tác dụng cực lớn đối với Huyết tộc?

Sắc mặt người đàn ông trung niên có chút biến đổi. Để Huyết tộc phái ra trận thế lớn đến như vậy, cũng chỉ có một nguyên nhân này.

- Rốt cuộc Giang Nguyên có gì đặc biệt? Ta nghe nói tuổi tác dường như không lớn, tại sao lại có thể trở thành đỉnh chủ Tế Thế Đỉnh, hơn nữa thực lực còn mạnh đến như thế?

Người đàn ông trung niên cau mày nhìn màn hình, sau đó nhìn Giang Nguyệt Minh.

- Rất lợi hại.

Nghe cha hỏi, Giang Nguyệt Minh cũng nghiêm túc trả lời:

- Hai mươi sáu tuổi, vào Thiên Y Viện mới được ba năm, nhưng đã là y sĩ nhất phẩm. Năm trước, hắn và Bá tước Phoenix huyết chiến với nhau, đoạt được Tế Thế Đỉnh. Đồng thời không biết làm sao để Tế Thế Đỉnh nhận chủ.

- Hơn nữa, khi vừa mới gia nhập Thiên Y Viện, chiến lực bình thường, nhưng sau đó tu vi nội khí đột nhiên tăng mạnh. Chỉ trong hai năm ngắn ngủi đã tiến thẳng Thiên giai. Hơn nữa nhìn tình huống trước mắt, chỉ sợ là Thiên giai nhị phẩm, mà cũng có thể là nhất phẩm cũng không chừng.

Nói đến đây, Giang Nguyệt Minh có chút khó tin, nhẹ thở ra một hơi:

- Liên quan đến Giang Nguyên, còn có hai vấn đề. Thứ nhất, hẳn dường như có liên quan đến kế hoạch năm đó của chúng ta. Hẳn là thành viên của đội ngũ Cô Lang. Thứ hai, hẳn và Sơn Trường Đại Nhân Tôn Diệu Nguyệt của Cổ môn dường như có quen biết nhau.

- Giang Nguyên? 26 tuổi?

Sắc mặt người đàn ông trung niên khẽ động, nhớ đến điều gì đó, những chỉ thoáng qua rồi nhẹ nhàng lắc đầu, cau mày nói:

- Vào Thiên Y Viện mới được ba năm? Làm sao có thể? Hẳn không phải là do Thiên Y Viện đào tạo ra sao?

- Không phải.

Giang Nguyệt Minh lắc đầu:

- Cho nên, bây giờ chúng ta vẫn chưa thể hiểu được tiểu tử này rốt cuộc có chỗ nào quái dị. Một tiểu tử bước ra từ nông thôn bình thường lại có thể đạt được trình độ như vậy. Chúng ta vẫn đang điều tra, thậm chí còn hoài nghi vật kia đã rơi vào tay hắn. Những căn cứ vào điều tra thì lại không thể nào.

- Ừm.

Người đàn ông trung niên gật đầu, sau đó nói:

- Nếu máu của hắn được Huyết tộc coi trọng, chứng tỏ thể chất của hắn cũng có sự đặc biệt.

- Hơn nữa, hẳn lại là đỉnh chủ Tế Thế Đỉnh, chúng ta nhất định phải chú ý nhiều hơn. Lần này Thiên Y Viện không giết chết mà bắt sống nhiều Huyết tộc cao cấp đến như vậy, xem ra Từ Khải Liễu nhất định là có suy nghĩ khác.

Người đàn ông trung niên khẽ hít sâu một cái, sau đó gật đầu:

- Rất có thể bọn họ dùng những thứ này để trao đổi nắp Tế Thế Đỉnh.

- Dùng nhiều Huyết tộc cao cấp để đổi lấy một cái nắp đỉnh?

Giang Nguyệt Minh có chút nghi ngờ:

- Bây giờ Thiên Y Viện đã bổ sung một cái nắp đỉnh mới, lại còn luyện được đan dược siêu phẩm, bọn họ trao đổi như vậy có cần thiết không?

- Với cừu hận giữa Thiên Y Viện và Huyết tộc, không giết chết Huyết tộc mà chỉ bắt sống, Từ Khả Liễu nhất định là có mục đích.

Gương mặt người đàn ông trung niên hiện lên sự hoài niệm:

- Tế Thế Đỉnh đối với Thiên Y Viện, ý nghĩa của nó không phải chuyện đùa. Hơn nữa, Tế Thế Đỉnh truyền thừa ngàn năm, cho dù đã bổ sung một cái nắp đỉnh khác, nhưng hiệu quả không thể so với nắp đỉnh chân chính. Cho nên, bọn họ rất có thể sẽ dùng Huyết tộc để đổi lấy nắp Tế Thế Đỉnh.

Nói đến đây, người đàn ông trung niên khẽ thở dài:

- Theo như con đã nói, bây giờ Thiên Y Viện đã luyện chế được đan dược siêu phẩm, tạo thành uy hiếp đối với chúng ta. Nếu để bọn họ đổi được nắp đỉnh trở về, chuyện này càng không thể kéo được nữa.

Nghe người đàn ông trung niên đã đồng ý với thuyết pháp của mình, Giang Nguyệt Minh mỉm cười nói;

- Cho nên con mới mời cha đến đây. Thiên Y Viện phải có cha làm chủ mới được. Những chuyện khác sẽ do con xử lý.

- Ừm.

Người đàn ông trung niên gật đầu:

- Đối với chuyện của Thiên Y Viện, ta sẽ phụ trách. Hơn nữa còn rất nhiều chuyện cần lão sư làm chủ. Để con xử lý đúng là không thích hợp.

- Bước kế tiếp, cha định làm gì? Chính thức hành động với Thiên Y Viện?

Giang Nguyệt Minh hưng phấn nói.

- Chuyện này không gấp. Con hãy mau mang tất cả tài liệu ra đây cho cha. Có một số việc cha phải thương lượng lại với lão sư.

Nói đến đây, người đàn ông trung niên cau mày, thở dài nói:

- Mặc dù năm đó Thiên Y Viện có lỗi với chúng ta, nhưng dẫu sao chuyện này cũng phải xem qua ý của lão sư.

- Được, con tạm thời không quản chuyện bên này nữa. Cha và tổ sư gia quyết định đi.

Giang Nguyệt Minh nhún vai, cầm chung trà lên nhấp một ngụm, sau đó dường như nhớ ra điều gì đó, cười nói:

- Lần trước con ở Kim Lăng gặp được Giang Nguyên. Người này đúng là có chút thú vị.

- Có chút thú vị?

Nhìn biểu hiện của con trai, người đàn ông trung niên cảm thấy ngạc nhiên. Ông tất nhiên biết rõ tính khí của con trai mình. Thật chẳng có mấy đứa cùng lứa tuổi có thể lọt vào mắt của nó.

Bất luận người đó có thiên tư trác tuyệt đến cỡ nào, cũng không khiến cho nó có biểu hiện như vậy.

Nhưng người đàn ông trung niên cũng không suy nghĩ nhiều:

- Người được con nói như vậy, ngược lại cha cũng có chút tò mò. Có cơ hội sẽ gặp mặt một chút. Nhân tài như vậy của Thiên Y Viện, đúng là trăm năm khó gặp.

Hai cha con bàn luận về Giang Nguyên, Giang Nguyên dĩ nhiên là không biết. Mà lúc này, cũng có những người khác đang nhìn đoạn băng, trong lòng tràn đầy kinh nghi.

- Lão sư, đây không phải là thật chứ?

Ánh mắt xinh đẹp của Từ Thanh Linh hiện lên sự nghi ngờ.

Lúc này, gương mặt của Tôn Diệu Nguyệt cũng ngưng trọng nhìn màn hình, nghe đệ tử hỏi mới hoàn hồn trở lại, nhìn Từ Thanh

Linh, cười khổ:

- Căn cứ vào tình báo của chúng ta, hẳn là thật.

- Thật?

Từ Thanh Linh nháy mắt:

- Lão sư, làm sao có thể? Một Hầu tước, bốn Bá tước, còn có rất nhiều Tử tước, Giang Nguyên làm sao có thể...

- Con hỏi ta, ta biết hỏi ai. Bây giờ ta cũng đang nghi ngờ chuyện này. Bá tước Robert là nghị viên Trưởng lão hội Huyết tộc, thực lực ít nhất phải là Thiên giai nhị phẩm. Bốn Bá tước, mỗi người ít nhất cũng là Thiên giai tam phẩm, lại còn là buổi tối. Tên tiểu tử Giang Nguyên này...

Tôn Diệu Nguyệt chậm rãi nói:

- Lần trước ta còn đánh hắn rã rơi đầy đất, tại sao đột nhiên lại lợi hại như vậy?

- Tiểu tử này...

Tôn Diệu Nguyệt lăm lăm, đột nhiên nhìn Từ Thanh Linh, cười hắc hắc:

- Nếu không thì con gọi điện thoại cho hắn đi, chẳng phải sẽ biết sao?

Chương 906: Đổi Luyện Cốt Đan

Từ Thanh Linh cuối cùng vẫn không điện thoại cho Giang Nguyên. Giang Nguyên càng mạnh lại càng tốt. Những ngày kế tiếp, Từ Thanh Linh càng cố gắng thêm mấy phần. Cô không muốn mình cách Giang Nguyên quá xa.

Gần đây Giang Nguyên cũng cố gắng hết sức. Bản thân đã bị Huyết tộc chú ý, cho dù bắt được đám người Hầu tước Robert, nhưng lại càng khiến cho Huyết tộc hận hắn đến thấu xương. Để tránh xảy

ra chỗ hở, trong cái thế giới thực lực vi tôn này, Giang Nguyên chỉ có thể khiến bản thân mình càng mạnh càng tốt.

- Giang Nguyên, con cố ý đến nơi này của ta chỉ để uống tách trà thôi sao?

Cuộc họp vừa mới kết thúc không lâu, Giang Nguyên đã chạy đến phòng làm việc của mình, Từ Khải Liễu mỉm cười nói:

- Bây giờ con cũng đã là Phó trưởng phòng phụ trách phòng Dược, mỗi tháng đều được phát một lượng Thanh Tâm trà, còn thềm chút trà của chỗ ta sao?

Giang Nguyên ngược lại cũng không khách sáo, tự mình pha trà, sau đó rót cho mình một ly, nhàn nhã ngồi xuống ghế salon, hít một hơi hương trà thơm thoang thoảng, lúc này mới thỏa mãn nhìn Từ Khải Liễu:

- Viện trưởng, Thanh Tâm trà chúng ta cũng có hạn chế mà. Uống một mình thì còn miễn cưỡng đủ, nhưng con còn có một đại gia đình. Chỉ có chỗ của người mới không bị hạn chế. Con không đến chỗ của người thì đến chỗ nào bây giờ?

- Chậc chậc, một đại gia đình? Đúng là một đại gia đình thật.

Từ Khải Liễu xử lý hết phần văn kiện, sau đó đặt bút xuống, nhìn Giang Nguyên, hỏi:

- Nói đi, rốt cuộc tìm ta có chuyện gì?

Giang Nguyên nhẹ nhàng nhấp một ngụm trà, cảm nhận cảm giác ngọt ngào của nước trà trong miệng, sau đó lưu luyến nuốt xuống, lúc này mới quay sang nhìn Từ Khải Liễu, cười nói:

- Viện trưởng, con muốn đổi ba viên Luyện Cốt Đan.

- Luyện Cốt Đan?

Biểu hiện của Từ Khải Liễu thoáng ngưng trọng lại, nghi ngờ nhìn Giang Nguyên:

- Con cần nó làm gì? Con...

Nói đến đó, ánh mắt Từ Khải Liễu chợt mở to:

- Chẳng lẽ con đã đạt đến trình độ đó?

Giang Nguyên cười khỏ gật đầu:

- Vâng, cho nên con mới cố ý luyện một lò Luyện Cốt Đan.

- Khó trách, khó trách.

Nghe Giang Nguyên xác nhận, gương mặt Từ Khải Liễu vừa khiếp sợ vừa vui mừng lẫn yên tâm:

- Khi ta nhìn thấy cảnh tượng đó, ta cũng đã cảm thấy tốc độ tu luyện của con đã đạt đến trình độ khiến người ta khiếp sợ, không nghĩ đến con sắp đạt đến trình độ đó.

- Cũng không còn biện pháp.

Giang Nguyên cười khỏ. Hắn có đầy đủ đan dược, hơn nữa ngày nào cũng ở cái nơi linh khí đầy đủ như Thiên Y Viện, ngày đêm không ngừng tu luyện, không tiến bộ cũng uống.

- Bởi vì con có thể luyện chế ra đan dược siêu phẩm, cho nên điều kiện để đổi lấy đan dược cũng đã được giảm xuống. Hơn nữa, Luyện Cốt Đan có chín viên, người cần nó cũng không nhiều. Công dụng của Luyện Cốt Đan đối với người khác không lớn. Người ngoại viện dùng Luyện Cốt Đan cũng không có mấy ai. Ba viên có thể cân nhắc trả lại cho con.

Từ Khải Liễu thoáng chút trầm ngâm, sau đó trầm giọng nói:

- Lần này con lập được công lớn, nội viện vẫn chưa tiến hành tặng thưởng cho con. Như vậy đi, để ta thương nghị với lão Liêu và Mộc Dương, nếu Luyện Cốt Đan là do con luyện chế, phần thưởng lần này xem như phá lệ tặng cho con hai viên, nhưng một viên còn lại con phải trả điểm đầy đủ. Dĩ nhiên, nếu điểm của con không đủ, có thể tạm thời cho thiếu, và trả trong vòng một năm.

Nói đến đây, Từ Khải Liễu nhìn Giang Nguyên, cười nói:

- Như thế nào? Một năm đủ để con trả đủ điểm Luyện Cốt Đan

chứ?

- Dĩ nhiên rồi ạ.

Giang Nguyên cười hắc hắc. Điểm của hắn bây giờ không ít, chỉ là không thể quá khoe khoang. Dùng một năm để trả thì thích hợp hơn. Lần này hắn được thưởng hai viên Luyện Cốt đan, đây là đã phần thưởng Từ Khải Liễu phá lệ cho hắn. Dù sao điểm dùng để đổi một viên quá kinh người. Bây giờ tặng cho hắn hai viên, đúng là không dễ dàng gì.

- Được rồi, để ta đánh tiếng với lão Liêu và Mộc Dương. Buổi chiều con sẽ có ba viên đan được.

- Vậy phải làm phiền Viện trưởng rồi.

Giang Nguyên cười gật đầu:

- Viện trưởng, việc đàm phán với Huyết tộc sao rồi?

- Thông báo đã được gửi đến cho Huyết tộc sau hội nghị hội Viện ủy. Nhưng trước mắt chỉ thông báo cho bọn họ việc Thiên Y Viện bắt sống được đám người Hầu tước Robert. Khẳng định là lúc này Trưởng lão hội của Huyết tộc đang đau đầu, còn chưa hồi phục.

Nói đến đây, ý cười trên gương mặt Từ Khải Liễu càng thêm nồng đậm. Lần này Thiên Y Viện chiếm thượng phong, và đây cũng là lần đầu tiên phát thông báo ra ngoài mà dùng giọng điệu cường ngạnh với Huyết tộc. Bây giờ chỉ chờ bên phía Trưởng lão hội Huyết tộc trả lời.

Nhìn nụ cười trên gương mặt Từ Khải Liễu, Giang Nguyên cũng gật đầu, cười nói:

- Chúng ta cứ từ từ đàm phán. Chủ yếu nhất vẫn là Huyết Linh Thảo.

- Cái này thì yên tâm đi.

Buổi chiều, sau khi lấy được Luyện Cốt Đan, Giang Nguyên liền bế quan.

Đại chiến với Huyết tộc lần trước, tiêu hao thật sự quá lớn. Bây giờ có ba viên Luyện Cốt đan, hơn nữa còn có chín viên Thanh Vân Đan, và các loại đan dược do nội viện đặc cách ban tặng, hẳn phải mau sớm bổ sung lại những thứ đã tiêu hao. Hơn nữa còn phải cường hóa xương cốt, để cơ thể đạt đến mức tận cùng, mới có thể một lần nữa chân chánh lên cấp.

Có ba viên Luyện Cốt Đan, hẳn tin rằng hẳn sẽ cường hóa được xương cốt đến trình độ cao nhất. Ngoài ra, nhờ có Thanh Vân Đan và các đan dược khác trợ giúp, đến lúc đó hẳn sẽ hoàn thành lần lên cấp cuối cùng.

Giang Nguyên vừa mới bắt đầu bế quan, động tĩnh Huyết tộc cũng truyền đến. Đối với thông báo Viện trưởng gửi đi, Hội trưởng lão Huyết tộc cũng đã đáp lời.

Nhìn câu trả lời của Huyết tộc, Từ Khả Liễu cười khẽ, nói:

- Đám dơi già này cũng đúng là biết điều, còn chưa đợi chúng ta mở miệng đã ngỏ ý nguyện trả giá thật lớn để đổi lấy những người này về.

Lưu Mộc Dương gật đầu cười nói:

- Dĩ nhiên là phải biết điều rồi. Đám dơi đó cần nhất là mặt mũi. Có thành viên quốc hội cao cấp rơi vào trong tay chúng ta, tại sao lại không gấp chứ?

Lưu Mộc Dương cười nói:

- Hơn nữa, phương Tây có thói quen chuộc quý tộc về. Đám dơi già này chủ động muốn chuộc về cũng là chuyện bình thường.

Liêu Long Căn bên cạnh cũng mỉm cười lên tiếng:

- Nếu bọn họ đã chủ động lên tiếng, vậy chúng ta ra giá đi.

- Đúng, chúng ta ra giá đi. Bây giờ cổ cũng đã đưa đến, chúng ta mài dao cắt thôi. Hahah...

Ninh Hán Dân tỏ thái độ còn trực tiếp hơn, nụ cười trên mặt cho thấy ông rất vui.

Chỉ có Chu Thế Dương là âm thầm cười khế:

- Chúng ta làm từng bước thôi. Nếu đã muốn bán, nhất định phải bán giá cao.

- Haha, tất nhiên rồi.

Hiếm khi mọi người cùng nhất trí, tâm trạng Từ Khải Liễn cũng cảm thấy vui, gật đầu cười nói:

- Nếu Huyết tộc đã lên tiếng, chúng ta cũng chuẩn bị chuyên gia, tiến hành đàm phán với đối phương.

- Liên quan đến đàm phán lần này, thân phận của người bên chúng ta cũng không thấp được. Nếu đám dơi đó muốn chúng ta nể mặt, vậy chúng ta nể mặt thôi.

Từ Khải Liễn thoáng trầm ngâm một chút, sau đó nhìn Chu Thế Dương, nói:

- Lão Chu, lần này tiểu tổ đàm phán do ông dẫn đầu. Đối phương ra mặt hẳn là Thủ tịch hội trưởng lão, Hầu tước Ryan. Để ông đàm phán là thích hợp nhất, mọi người cảm thấy thế nào?

- Tôi đồng ý.

Lưu Mộc Dương là người đầu tiên đồng ý.

Liêu Long Căn cũng chậm rãi gật đầu, nhìn Chu Thế Dương, nói:

- Lão Chu từ trước đến nay giỏi đàm phán với người ta nhất. Chuyện này giao cho lão Chu là thích hợp.

- Ừm. Lão Chu phụ trách chuyện này sẽ rất tốt.

Nghe mọi người rớt rít tán dương, gương mặt Chu Thế Dương hiện lên vẻ ngạo nghễ. Từ lúc nhậm chức thành viên hội Viện ủy đến nay, là vị trí cuối cùng, chuyện giống như vậy không đến phiên ông ra mặt. Lúc này đàm phán với Huyết tộc, hơn nữa Thiên Y Viện lại chiếm thế chủ động, Hội trưởng lão Huyết tộc sẽ cử ra Thủ tịch trưởng lão đứng sau Chủ tịch quốc hội, vẫn là rất có mặt mũi.

Có thể đưa ra đủ loại điều kiện với Thủ tịch trưởng lão của Huyền tộc, Chu Thế Dương vẫn cảm thấy rất có hứng thú, lập tức ngạo nghễ gật đầu:

- Được rồi, dù sao gần đây tôi cũng không có việc, để tôi đi cho.

- Được, hết thảy nhờ vào lão Chu ông.

Từ Khải Liễu gật đầu:

- Người đi cùng sẽ do ông chủ động chỉ định. Lần này Thiên Y Viện chúng ta có kiếm được chỗ tốt trong tay Huyền tộc hay không, tất cả nhờ vào tài của lão Chu ông.

- Viện trưởng yên tâm đi. Chuyện này có tôi, tôi tất nhiên sẽ để cho đám dơi kia phải đau tim.

Chu Thế Dương ngạo nghễ nói.

Thấy Chu Thế Dương nói, mọi người đều hài lòng gật đầu. Có Chu Thế Dương làm chuyện này, mọi người đúng là yên tâm. Lần này, Quốc hội trưởng lão có muốn không chảy máu nhiều cũng không được.

- Phù, phù.

Giang Nguyên chống tay chân dưới đất, như con mãnh hổ ra sức tiến lui. Động tác giữa tay chân trầm ổn mà uy nghiêm. Theo động tác của ông, một luồng khí tức khổng lồ lan tràn khắp phòng, thổi tắt rèm cách đó không xa phải lung lay.

Lúc này Giang Nguyên đã uống một viên Thanh Vân Đan. Cho dù công hiệu của Thanh Vân Đan rất mạnh, nhưng Giang Nguyên phát hiện hãn không cách nào nhanh chóng hấp thu được được lực này, chỉ có thể đem được lực tản ra quanh thân, dùng thời gian để hấp thu.

Nhưng hãn cũng không kiên nhẫn được như vậy. Vì thế hãn đã thi triển Ngũ Cầm Hí, toàn lực hấp thu được lực khổng lồ.

Chương 907: Bế quan

- Sao? Bên kia là chỗ bế quan?

Trong Thiên Y Viện, không ít cao thủ Thiên giai kinh ngạc nhìn về một phía.

- Ba động thật mạnh. Là ai đang tu luyện vậy?

Mọi người cho đến bây giờ chưa từng nhìn thấy linh khí cường đại như thế. Không biết là ai lại lợi hại như vậy? Chẳng lẽ có người đột phá Thiên giai? Nhưng dường như lại không giống.

Mọi người lại nhao nhao hỏi thăm.

- Giang Nguyên? Lại là Giang Nguyên? Tu luyện nội khí, linh khí lợi hại như vậy, chẳng lẽ muốn đột phá? Không phải chứ?

Nghe nói là Giang Nguyên, mọi người lại hoảng sợ. Mà cũng đúng. Giang Nguyên bất quá mới có 26, 27 tuổi mà đã đạt đến trình độ đáng sợ như vậy. Cũng chỉ có tình huống lần này mới có thể giúp cho hắn mạnh đến như vậy được.

Chẳng qua, tiểu tử này đang tu luyện công pháp gì mà có ba động cường đại như thế? Hay là hắn đã uống đan dược có hiệu quả kinh khủng? Nhưng bất luận là cái nào, cũng không phải bình thường. Hơn nữa, người bình thường căn bản sẽ không chịu nổi. Với tuổi tác của Giang Nguyên, nếu dựa vào thực lực hiện có để đạt đến trình độ kinh khủng kia là không có khả năng. Không có căn cơ vững chắc, vô cùng có khả năng sẽ bị tẩu hỏa nhập ma. Tại sao Giang Nguyên lại làm như vậy? Mọi người cùng nhau suy đoán nhưng lại không tìm được lời giải thích hợp lý.

Ngay cả đám người Từ Khả Liễn cũng cảm nhận được khí tức khổng lồ kia tràn ra. Tất cả đều ngạc nhiên. Rốt cuộc Giang Nguyên đã làm sao mà có được động tĩnh lớn như thế?

- Tên tiểu tử này, nhất định là đã uống Thanh Vân Đan? Nếu không, tại sao lại gây ra động tĩnh lớn đến như vậy? Chẳng lẽ Từ Khả Liễn lại thưởng Thanh vân Đan cho Giang Nguyên? Thanh Vân Đan là đan dược luyện khí cực phẩm của mọi người, Giang Nguyên làm sao mà đổi nổi?

Sau khi Chu Thế Dương biết được nguyên nhân, gương mặt đầy vẻ phần nộ, lập tức mở máy tính kiểm tra thuốc dữ trữ của phòng dược.

Lúc trước, ông ta vì đổi một viên Khai Tuệ Đan mà tốn hơn một nửa điểm tích góp cả đời. Tuy nói bây giờ Giang Nguyên đã luyện chế được đan dược siêu phẩm, giá đổi thuốc cũng đã hạ xuống rất nhiều. Nhưng Thanh Vân Đan cũng không phải là đan dược Giang Nguyên có thể đổi được. Nghĩ đến nghĩ lui, cũng chỉ có đám người Từ Khải Liễu vì cá nhân mà cho không.

- Hừ, đám người này lại dám âm thầm tặng không đan dược siêu phẩm. Để tôi xem các người ăn nói như thế nào với mọi người đây?

Chu Thế Dương lẩm bẩm, đưa tay nhấp vào máy kiểm tra hàng tồn của phòng dược. Là Thiên y sư, ông ta có quyền hạn kiểm tra những thứ này.

Nhìn qua một lần, sắc mặt liền biến đổi, bởi vì Thanh Vân Đan vẫn còn đủ mười tám viên.

- Không thiếu? Chuyện gì xảy ra vậy?

Chu Thế Dương ngạc nhiên. Ông cẩn thận xem lại ghi chép hàng tồn kho một lần, phát hiện ngoại trừ ông ta đổi một viên Khai Tuệ Đan ra thì hôm nay chỉ có ba viên đan dược siêu phẩm xuất kho mà thôi.

Hơn nữa ba viên đan dược siêu phẩm này là Luyện Cốt Đan, loại đan dược rẻ nhất trong các loại đan dược siêu phẩm.

Sau khi sửng sốt, Chu Thế Dương nhìn con số bên trên, sau đó mở ghi chép của kho Luyện Cốt Đan ra, muốn xem là ai có nhiều điểm đến như vậy. Đổi một viên đã là quá khó rồi, hơn nữa bây giờ còn đổi đến ba viên.

- Giang Nguyên?

Thấy nơi đến của Luyện Cốt Đan, Chu Thế Dương ngây người, Giang Nguyên muốn sử dụng Luyện Cốt Đan? Đây không phải là thứ đồ chơi mà chỉ có cao thủ ngoại viện mới cần sao?

Mặc dù nghĩ không ra, nhưng Chu Thế Dương vẫn cau mày. Tuy nói giá đổi của Luyện Cốt Đan rẻ nhất, nhưng Giang Nguyên chắc chắn không đổi nổi ba viên. Cho dù hẳn có thể luyện chế ra được đan dược siêu phẩm, nhưng điểm thưởng cũng không đủ để đổi.

Nghĩ đến đây, Chu Thế Dương liền tắt máy, bước ra ngoài tìm Từ Khải Liễu nói chuyện. Tuy Luyện Cốt Đan là loại rẻ nhất trong số các loại đan dược siêu phẩm, nhưng nó cũng là đan dược siêu phẩm. Hơn nữa giá trị cũng không rẻ. Nếu đem tặng cho Giang Nguyên, hoàn toàn vi phạm quy định.

Nhìn sắc mặt âm trầm của Chu Thế Dương, Từ Khải Liễu ngược lại sửng sốt một chút, không biết lần này Chu Thế Dương lại quạu ra chuyện gì nữa, liền cười hỏi:

- Lão Chu, bên phía Huyết tộc sẽ rất nhanh sắp xếp người đàm phán với chúng ta. Tại sao ông lại còn thời gian chạy đến chỗ của tôi?

- Viện trưởng, hôm nay tôi thấy phòng Dược có chuyển đi ba viên Luyện Cốt Đan, là chuyển đến chỗ Giang Nguyên. Tôi tò mò không biết Giang Nguyên kiếm đâu ra nhiều điểm để đổi như vậy?

Nói đến đây, Chu Thế Dương lại nhìn Từ Khải Liễu một cái, lạnh giọng nói:

- Khi tôi đổi một viên Khai Tuệ Đan, tôi đã phải tốn hơn một nửa điểm tích góp cả đời. Mặc dù giá của Luyện Cốt Đan rẻ, nhưng cũng không thể dùng tư quyền cho không như thế. Đây là không tuân theo quy định của viện.

Nghe Chu Thế Dương nói, Từ Khải Liễu sửng người, sau mới hiểu ra nguyên nhân Chu Thế Dương đến tìm mình, liền cười nói:

- Liên quan đến ba viên Luyện Cốt đan, tôi muốn giải thích một chút.

- Lần này Giang Nguyên bắt sống được Huyết tộc cao cấp, hơn nữa còn giết chết mấy Tử tước, lập được công lớn, hội Viện ủy còn chưa thưởng cho cậu ấy. Căn cứ theo yêu cầu của Giang Nguyên, cộng thêm nhu cầu sử dụng Luyện Cốt Đan cũng không lớn, cho

nên tôi, lão Liêu và Mộc Dương đã đồng ý tặng cho Giang Nguyên hai viên. Viên còn lại Giang Nguyên sẽ dùng điểm để đổi. Cậu ấy trả trước một nửa, còn lại một nửa sẽ trả trong vòng một năm.

Nghe Từ Khải Liễu nói, sắc mặt Chu Thế Dương hơi biến đổi. Ông ta cố ý đến gây phiền phức, nhưng lại không nghĩ đến có chuyện như vậy. Dựa theo lời giải thích của Từ Khải Liễu, như vậy đã quá hợp lý rồi, chẳng qua chỉ hừ lạnh một tiếng:

- Huyết tộc cao cấp phần lớn đều do ngoại viện bắt sống, chứ không phải một mình Giang Nguyên. Thưởng như vậy không khỏi quá cao đi.

Nhìn gương mặt tràn đầy vẻ không cam lòng của Chu Thế Dương, Từ Khải Liễu mỉm cười nói:

- Lão Chu, tình huống lúc đó ông cũng nhìn thấy. Giang Nguyên thật sự đã lập được công lớn. Hơn nữa, lần này có thể dùng đám Huyết tộc cao cấp đó để đổi lại nắp Tế Thế Đỉnh, Huyết Linh Thảo và một số những vật khác. So sánh lại, hai viên Luyện Cốt Đan thật sự chẳng đán vào đâu. Nói sau, cậu ấy yêu cầu ba viên, nhưng lại không hề có chút ưu đãi, chẳng qua chỉ là cho trả chậm một nửa trong một năm. Lão Chu, ông cảm thấy như thế nào? Giang Nguyên vì viện mà lập được nhiều công lao như thế, lại luyện chế được đan dược siêu phẩm, thoáng cho cậu ấy một chút cũng không phải là không được chứ?

Bị Từ Khải Liễu nói như vậy, sắc mặt Chu Thế Dương thay đổi mấy lần, sau đó chỉ hừ lạnh, không nói nữa.

Phù phù phù! Khí tức khổng lồ tràn ngập cơ thể và không gian chung quanh.

Không biết qua bao lâu, Giang Nguyên thở ra một hơi, ngửa đầu xoay người lăn dưới đất, há miệng thở hỗn hển.

- Mẹ, mệt chết đi được.

Giang Nguyên nằm dưới đất, lúc này mới rảnh rỗi nhìn đồng hồ trên tường, phát hiện hẳn đã luyện Ngũ Căn Hí suốt mười hai tiếng.

Nói cách khác, hao phí mười hai tiếng mới hấp thu hết một viên Thanh Vân Đan. Bây giờ, Giang Nguyên chỉ cảm thấy toàn thân đau nhức. Tuy nói được lực của Thanh Vân Đan khổng lồ, có thể khiến cho bắp thịt và xương cốt được cường hóa, nhưng ảnh hưởng sinh lý vẫn phải có.

Cảm nhận sự thay đổi trong cơ thể, hắn cảm thấy năng lượng khí tức lưu động trong hai mạch Nhâm Đốc tăng nhanh hai phần so với trước kia.

Năng lượng tích trữ của hắn trong mười hai tiếng đã tăng lên thêm 11%, nhưng khí tức năng lượng lưu động đã tăng lên hai thành, đại diện cho việc sau này hắn đối với việc hấp thu năng lượng sẽ tăng nhanh hai thành. Bất luận là trong tu luyện hay là trong chiến đấu, tốc độ tiêu hao năng lực cũng giảm bớt hai thành. Tốc độ công kích và tính lưu loát cũng gia tăng, đồng nghĩa với việc thực lực của hắn đã gia tăng.

Tuy nói giá một viên Thanh Vân Đan khá đắt, nhưng tiền nào của đó. Trong tay hắn vẫn còn tám viên, trong lòng Giang Nguyên cảm thấy rất thoải mái. Tuy nói hiệu quả của viên Thanh Vân Đan đầu tiên mới là tốt nhất. Sau này cứ mỗi lần uống một viên, hiệu quả sẽ giảm bớt một ít. Nhưng chín viên cũng đủ để cho thực lực của hắn nâng cao gấp mấy lần.

Khi linh khí khổng lồ chậm rãi tản đi, các cao thủ vẫn luôn chú ý đến chỗ này cũng không biết là thất vọng hay là thở phào nhẹ nhõm. Cuối cùng cũng xong rồi. Mười hai tiếng lận! Đúng là dọa chết người. Nếu đổi lại là mình, kinh mạch đã sớm nổ tung mà chết. Đây đúng là một tên quái vật.

Nằm một hồi trên mặt đất, đợi cảm giác khá hơn một chút, Giang Nguyên mới bước vào nhà tắm, sau đó nằm lên giường ngủ một lát.

Ba tiếng sau, khi tỉnh lại, hắn cảm thấy tinh thần sảng khoái, ngược lại cũng không chán chừ, tiếp tục đờ ra một viên đan dược trắng như tuyết. Đây chính là Luyện Cốt Đan.

Tiện tay bỏ viên đan dược này vào miệng, Giang Nguyên ngồi xếp bằng trên giường, bắt đầu vận hành Ngũ Hành Vận Khí Pháp.

Sau khi nuốt viên thuốc vào bụng, Giang Nguyên liền cảm nhận được trong bụng bốc lên một luồng khí ấm áp, sau đó men theo hai mạch Nhâm Đốc lan tràn bốn hướng. Đồng thời, nhờ có Ngũ Hành Vận Khí Pháp thúc đẩy, nguồn năng lượng đó chậm rãi di chuyển theo kinh mạch, vận hành đến xương cốt toàn thân.

Chương 908: Đàm phán

- Hừ.

Cảm nhận được từ sâu trong xương tủy có cảm giác giống như bị hàng vạn con kiến cắn xé, khiến cho Giang Nguyên không khỏi hừ một tiếng. Những giọt mồ hôi to như hạt đậu rịn ra trên trán.

Ngồi xếp bằng trên giường, Giang Nguyên cắn răng, cố gắng kềm chế cảm giác thống khổ giống như bị cực hình nhưng trong lòng lại thầm mắng. Đỉnh chủ đời trước luyện chế ra Luyện Cốt Đan, chỉ biết nói hiệu quả của Luyện Cốt Đan như thế nào chứ không nói uống vào sẽ bị đùa chết người như vậy.

Rốt cuộc, không biết kiên trì bao lâu, Giang Nguyên mở cặp mắt màu đỏ, từ sâu trong xương tủy truyền đến cảm giác tê dại, khiến cho hắn như muốn phát điên lên.

Hừ! Giang Nguyên không nhin được lăn lộn trên giường, sau đó tung người bắn lên. Chiếc giường không chịu nổi sức mạnh cực lớn, liền sụp xuống, sau đó lăn lộn trên mặt đất giống như con gấu lười.

Lăn một vòng bên trái, sau đó lăn một vòng bên phải, thi triển Ngũ Cẩm Hí, nhưng hắn vẫn có thể cảm nhận được dưới làn da của hắn giống như có tiếng nước chảy.

Mặt đất kiên cố bị hắn lăn lộn, mơ hồ có dấu hiệu lún xuống.

Lăn một vòng trên mặt đất, màu đỏ trong mắt thoáng giảm đi mấy phần, sau đó từ dưới đất nhảy lên, tay chân lại chạm đất, giống như con mãnh hổ chồm về phía trước.

Khi thì khom lưng hạ eo, khi thì đẩy về trước lùi về sau, giống như

vườn người, chỉ nghe xương hông phát ra tiếng răng rắc.

Tiếng xương kêu lên, thần sắc thống khổ trên gương mặt Giang Nguyên giảm bớt không ít, động tác càng thêm lưu loát mấy phần.

Không biết qua bao lâu, nặng nề thở ra một tiếng, Giang Nguyên rốt cuộc lăn mình nằm ngửa ra đất, ngực phập phồng, toàn thân giống như vừa mới được vớt ra từ dưới nước.

- Mẹ kiếp, cuối cùng cũng xong.

Vừa thở hổn hển vừa cảm thấy vui mừng, Giang Nguyên cứ như vậy mà nằm ngủ trên mặt đất.

Trong phòng họp, các vị thành viên hội Viện ủy thần thái sáng láng ngồi thành hàng, nhìn mấy vị tuấn nam mỹ nữ hiện lên trên màn hình.

Thiên Y Viện và Huyết tộc đã tiến hành cuộc họp đàm phán.

Chu Thế Dương ngồi chính giữa, bưng tách trà nhân nhã nhấp một ngụm, lúc này mới nhìn màn hình phía đối diện, gương mặt chợt trở nên lạnh nhạt:

- Hầu tước Ryan, chúng tôi cảm thấy rất tức giận về việc nghị viên trưởng lão hội Huyết tộc là Hầu tước Robert đã dẫn một số nghị viên quốc hội và rất nhiều Huyết tộc cấp thấp xâm nhập vào Hoa Hạ chúng tôi.

Sắc mặt tái nhợt của Hầu tước Ryan phía đối diện hơi có chút biến đổi. Cho dù ông là Thủ tịch trưởng lão của Trưởng lão hội, năm đó giao tiếp với người Châu Á cũng không ít, nhưng lần này nghe giọng điệu, bỗng có chút hoảng hốt. Đúng rồi, những người Châu Á rộng lượng năm đó bây giờ đã trở nên xảo trá vô cùng.

- Đám Nhân tộc tham lam, hèn hạ. Thật đáng chết!

Nhìn gã mập đang không ngừng phun nước miếng phía đối diện, Hầu tước Ryan chỉ hận không vườn móng vuốt bóp nát mặt người này, nhưng cũng không còn biện pháp. Nếu chỉ là một Bá tước thì không sao. Nhưng Hầu tước Robert lại là một trong những nghị viên Trưởng lão hội, hơn nữa còn là em trai của Chủ tịch quốc hội

đại nhân, cộng thêm một số thế hệ ưu tú mới, ông không thể không nhận tên mập này.

- Khụ, khụ, được rồi, Thiên y sư Chu Thế Dương, lần này tôi xin thay mặt Trưởng lão hội bày tỏ sự áy náy của mình. Nhưng chúng tôi phải nhanh chóng chuộc Hầu tước Robert và mấy vị Bá tước về. Không biết quý viện...

Không thể kiên nhẫn được nữa, Hầu tước Ryan giơ cái bàn tay đeo bao tay trắng nõn, nhẹ nhàng ho khan một tiếng, sau đó cắt ngang Chu Thế Dương đang lải nhải.

- Hắc, đúng là không chịu nổi.

Thấy Hầu tước Ryan đối diện cắt ngang lời nói của mình, vẻ mặt giống như đau đầu, Chu Thế Dương đắc ý cười một tiếng, gật đầu nói:

- Được rồi, nếu Hầu tước Ryan đã nói như vậy, chúng tôi cũng không nói nhiều nữa. Quý phương muốn chuộc đám người Bá tước Robert, rất đơn giản...

- Rất đơn giản?

Ánh mắt Hầu tước Ryan nheo lại, tản ra sự lạnh lùng, chờ đối phương ra giá.

- Đúng, rất đơn giản. Quý phương muốn chuộc Bá tước Lý Lâm, giá là mười gốc Huyết Linh Thảo.

Nghe tên mập chết bầm này nói, gương mặt Bá tước Ryan không khỏi co rúm lại, cau mày ngạc nhiên nói:

- Thiên y sư Chu Thế Dương, tôi chỉ muốn hỏi là giá chung của tất cả mọi người là như thế nào?

- Hầu tước Ryan, tôi đang nói với ngài đây.

Chu Thế Dương làm như không hiểu ý của Hầu tước Ryan, tiếp tục lải nhải.

Hầu tước Ryan hít một hơi thật sâu, nhớ đến đám người Bá tước

Robert vẫn còn nằm trong tay đối phương, liền cố gắng áp chế sự giận dữ.

Hít một hơi thật sâu, bình ổn lại tâm trạng muốn bóp chết đối phương, Hầu tước Ryan trầm giọng nói:

- Thiên y sư Chu Thế Dương, chúng ta đang thảo luận giá cho tất cả. Cần gì mời ngài nói rõ.

- A, tất cả một lần đúng không?

Chu Thế Dương gật đầu, nói:

- Hầu tước Ryan rất sáng khoái, tôi cũng không muốn làm mấy chuyện linh tinh. Gom lại một lần là tốt nhất, tôi cũng tiết kiệm thời gian.

Nhìn biểu hiện của Chu Thế Dương, Hầu tước Ryan chỉ thiếu điều không phun một ngụm máu ra ngoài, trong lòng thâm mắng:

- Mặt dày vô sỉ.

Nhìn sắc mặt khó coi của Hầu tước Ryan, Chu Thế Dương làm như không thấy, kéo micro đến gần sát, cười nói:

- Như vậy đi, nếu muốn gom hết tất cả, vậy tôi xin nói thẳng. Nếu muốn chuộc hết tất cả về, điều kiện là, trả lại nấp Tế Thế Đỉnh, còn có năm mươi gốc Huyết Linh Thảo. Tôi đảm bảo sẽ trả lại Bá tước Robert một cách nguyên vẹn.

- Năm mươi gốc Huyết Linh Thảo?

Sắc mặt Hầu tước Ryan cứng đờ. Còn mấy vị Huyết tộc cao cấp bên cạnh cũng biến sắc.

Hầu tước Ryan phất tay áo bỏ đi, những vị Huyết tộc cao cấp cũng không nói tiếng nào, lạnh lùng nhìn Chu Thế Dương trong màn hình, sau đó xoay người đi theo Hầu tước Ryan.

Nhìn màn hình trống trơn, đám người Chu Thế Dương nhìn nhau một cái, sau đó bật cười rồi đứng dậy rời đi luôn.

Ba bốn ngày trôi qua, theo yêu cầu của Trưởng lão hội, Chu Thế Dương một lần nữa ngồi trước màn hình, nhưng lần này vẫn là không vui mà giải tán.

Đối với tình huống như vậy, Thiên Y Viện dường như cũng không để tâm, khiến cho Quốc hội trưởng lão của Huyết tộc cũng không thể làm gì.

- Đáng chết! Đám người Châu Á dã man này.

Hầu tước Ryan giận dữ vỗ bàn một cái, tức giận nói:

- Bây giờ bọn họ muốn ăn sống chúng ta sao? Năm mươi gốc Huyết Linh Thảo, chẳng lẽ lại cho rằng Huyết Linh Thảo là cỏ dại ngoài đường sao? Hơn nữa, Huyết tộc hàng năm của chúng ta tiêu hao cũng không ít. Tại sao lại phải tặng không cho đám khỉ Châu Á này?

Chủ tịch quốc hội đại nhân sắc mặt có chút khó coi, đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve thanh trượng, một hồi lâu mới chậm rãi nói:

- Bất kể thế nào, chúng ta vẫn phải đối những người kia về. Năm mươi gốc Huyết Linh Thảo cũng không thể đưa được.

Nhìn mái tóc bạc trắng của Chủ tịch quốc hội đại nhân, ánh mắt Hầu tước Ryan chợt lóe lên một cái, sau đó chậm rãi thở ra một hơi, gật đầu nói:

- Tôi biết rồi, ngày mai để tôi thử đàm phán lại với bọn họ.

Mặt trời buổi sáng cũng không quá chói mắt, nhưng khiến cho Giang Nguyên vừa mới bế quan xong cũng không nhận được mà nheo mắt lại.

Hắn đã bế quan năm sáu ngày, tổng cộng uống hai viên Thanh Vân Đan và hai viên Luyện Cốt Đan, rèn khí tức quanh thân thành sắt thép. Không chỉ tăng nội khí trong cơ thể lên không ít, cường độ xương cốt cũng được gia tăng lên. Chẳng qua bế quan lâu như vậy, hắn cũng biết trình độ xương cốt tạm thời đã cường hóa đến trình độ nhất định. Nếu chỉ thời gian ngắn mà uống viên Luyện Cốt Đan thứ ba, hiệu quả sẽ không quá cao. Cho nên quyết định xuất quan, chờ thêm mười ngày nửa tháng nữa sẽ uống viên Luyện Cốt đan

thứ ba.

Cảm nhận được không khí bên ngoài cùng với ánh nắng đã mấy ngày không thấy, Giang Nguyên bước nhanh trở về, sau đó cùng với Tuyên Tử Nguyệt, Phan Hiểu Hiểu và Tiểu Bảo đến nhà ăn ăn cơm.

- Xin chào y sĩ Giang Nguyên.

- Y sĩ Giang Nguyên.

Trên đường đi, gặp phải các y sư, y sĩ, người nào cũng nhìn Giang Nguyên chào hỏi, không còn khách khí, mà nhiều hơn mấy phần kính ngưỡng và sùng kính.

Giang Nguyên ngược lại theo thói quen mỉm cười gật đầu với mọi người, sau đó ôm con trai đến nhà ăn. Nhà ăn cũng phá lệ chiếu cố Giang Nguyên, sau khi gọi món, chỉ một lát sau là thức ăn đã được mang lên.

Đã mấy ngày không được gặp ba, Tiểu Bảo vô cùng hưng phấn, cứ nằm trong lòng Giang Nguyên, để Giang Nguyên đút cơm. Giang Nguyên ngược lại cũng vui vẻ, vừa dụ con trai vừa đút cơm, một chút cũng không thấy mất kiên nhẫn.

Vừa mới ăn được một nửa, mơ hồ nghe có tiếng bàn luận truyền đến.

- Nghe nói Thiên Y Viện chúng ta vẫn đang đàm phán với Huyết tộc. Nhưng chúng ta cũng không gấp. Hắc hắc, dù sao gấp cũng chỉ có đám người của Trưởng lão hội Huyết tộc mà thôi.

- Đúng vậy, bọn họ kiên trì không nổi đâu. Tôi nghe nói vị nữ Bá tước Huyết tộc bị thương không nhẹ. Hơn nữa lại không muốn uống máu heo, bây giờ đã rơi vào trạng thái Thoát huyết.

Chương 909: Trọng Ngục

Đi sâu vào phòng giam của Thiên Y Viện, ngồi thang máy đi xuống sâu không biết bao nhiêu thước, Giang Nguyên rốt cuộc cũng đến được nhà giam.

- Y sĩ Giang Nguyên.

Hai cao thủ ngoại viện canh bên ngoài thang máy thấy Giang Nguyên đi xuống, mỉm cười cung kính. Một người tiến lên, gật đầu với Giang Nguyên:

- Tại sao hôm nay cậu lại đến đây?

- Tôi đến xem một chút.

Giang Nguyên cười nói:

- Bá tước Eva ở đâu?

- Bá tước Eva?

Nghe Giang Nguyên nói muốn tìm Bá tước Eva, gương mặt của vị cao thủ ngoại viện không khỏi trở nên quỷ dị. Chẳng lẽ y sĩ Giang Nguyên có ý kiến gì sao?

Lập tức gật đầu cười nói:

- Được, y sĩ Giang Nguyên, mời theo tôi.

- Cậu không biết đâu, mặc dù Bá tước Eva nhìn rất xinh đẹp, nhưng tính tình lại rất cố chấp. Các Huyết tộc khác đã uống máu heo, nhưng cô ta một chút cũng không dính đến. Kết quả bây giờ đang bị Thoát huyết. Hai ngày nữa vẫn như vậy, cô ta sẽ bị hôn mê sâu.

Vị cao thủ ngoại viện này nhìn qua rất thật thà, nhưng lại nói nhiều kinh khủng. Trên đường đi đã đem một số tình huống nói cho Giang Nguyên nghe.

Giang Nguyên ở một bên không ngừng gật đầu. Nhìn Bá tước Eva khi đó còn đập hấn một cước, tính tình quả thật không bình thường. Xem ra lời đồn đúng là không sai.

Nhớ đến hôm đó, ánh mắt xanh thẳm của vị nữ Bá tước này nhìn hấn lom lom, Giang Nguyên không khỏi bật cười. Tính cách của Bá tước Eva này ngược lại có chút thú vị.

Trên đường đi, không ít thủ vệ canh phòng thấy Giang Nguyên đi đến, người nào cũng cung kính hỏi thăm sức khỏe, Giang Nguyên đều mỉm cười đáp lễ. Sau khi đoạn video kia được phát ra, người nào lúc trước còn chưa quen thuộc với hấn, nhưng bây giờ bất luận là ngoại viện hay nội viện, không người nào là không biết hấn.

Nhìn căn phòng được canh phòng sâm nghiêm, hơn nữa cao thủ canh phòng đều là cao thủ cấp Địa, Giang Nguyên không khỏi âm thầm gật đầu. Đây cũng chỉ là nhìn bề ngoài thôi. Trong tối nhất định sẽ có hai cao thủ Thiên giai ở đây trấn thủ, cộng thêm các thiết kế phòng ngự. Chỉ cần trung tâm kiểm soát vẫn còn, không ai có thể tiến vào hoặc lén vào được.

Người bình thường sẽ không vào được phòng giam này. Nếu không có thân phận ủy viên dự bị hội Viện ủy, hoặc nếu không có Từ Khải Liễu, Liêu Long Căn hoặc Lưu Mộc Dương phê chuẩn, ai cũng sẽ không vào được.

Bước đến trước một cánh cửa sắt, vị cao thủ canh gác nhấn vào một nút truyền tin, khách khí nói vài câu vào trong, cánh cửa sắt liền chậm rãi lui qua một bên.

- Y sĩ Giang Nguyên, tôi cũng chỉ có thể đưa cậu đến đây thôi. Bên trong sẽ có người đi cùng với cậu.

Giang Nguyên gật đầu cảm ơn, sau đó chậm rãi đi vào bên trong. Khi Giang Nguyên bước vào, cánh cửa sắt liền đóng lại. Một người đàn ông sắc mặt tái nhợt bước ra từ lối đi, sau khi nhìn thấy Giang Nguyên, gương mặt nặn ra nụ cười, bắt tay với Giang Nguyên:

- Y sĩ Giang Nguyên, xin chào, tôi là Phó chủ nhiệm Trọng Ngục, Bạch Minh.

Nhìn sắc mặt tái nhợt của người này, Giang Nguyên liền biết y nhất định đã ở nơi thâm nghiêm nhất của Thiên Y Viện một thời gian dài, hiếm khi thấy ánh sáng mặt trời nên mới có nước da như thế:

- Xin chào Chủ nhiệm Bạch, vất vả cho anh rồi.

- Nào có, đây là chuyện mà tôi nên làm mà. Mời cậu theo tôi.

Bạch Minh cười một tiếng, sau đó dẫn Giang Nguyên bước vào trong.

Hai người đến một khúc quanh, chỉ thấy Bạch Minh đột nhiên đứng trước vách tường ngay khúc cua, sau đó vách tường đột nhiên thụt lùi lại, lộ ra một cánh cửa.

Bạch Minh bước lên, tay đè lên nút điều khiển của cánh cửa, một đạo hồng quang quét qua hai mắt, liền nghe một giọng nữ lạnh như băng vang lên:

- Xin chào Phó chủ nhiệm Bạch Minh, quyền hạn cấp hai, chấp thuận tiến vào.

Nghe được thanh âm này, Bạch Minh liền lui sang một bên, tỏ ý để Giang Nguyên tiến lên.

- Quản chế rất nghiêm mật.

Giang Nguyên lăm bắm trong lòng, sau đó cũng học theo động tác của Bạch Minh, tiến lên đưa tay nhấn vào nút điều khiển.

Sau đó một đạo hồng quang quét qua mắt, giọng nữ lạnh như băng kia lại vang lên:

- Xin chào y sĩ Giang Nguyên, quyền hạn Trọng ngực cấp hai, chấp thuận tiến vào.

Sau khi thanh âm này truyền ra, cánh cửa mới chậm rãi lui vào bên trong tường, lộ ra một lối đi khác.

Hai người bước vào, Bạch Minh dẫn Giang Nguyên bước vào một đoạn đường, sau đó dừng lại trước một cánh cửa phòng, nhấn một

dây mật mã, cánh cửa liền nhẹ nhàng mở ra.

- Y sĩ Giang Nguyên, cậu có mười phút.

Bạch Minh nhẹ nhàng kéo cửa nói với Giang Nguyên:

- Trước mắt, Bá tước Eva đã bị nội viện dùng được vật khổng chế. Cho nên không cần xiềng xích, nhưng vẫn xin cẩn thận. Bên trong phòng tiếp khách có quần chế, nhưng phòng ngủ sẽ không có. Tôi sẽ đứng bên ngoài chờ.

- Được, vất vả cho anh rồi.

Giang Nguyên gật đầu, bước vào bên trong.

Khi Giang Nguyên bước vào, cánh cửa liền nhẹ nhàng đóng lại.

Bước vào bên trong, Giang Nguyên nhìn tình huống trong phòng, chỉ thấy có ghế salon và tivi, nước uống. Mặc dù không lớn nhưng tiện nghi vẫn đầy đủ.

Bên trong có một cánh cửa nhỏ, xem ra là phòng ngủ.

- Điều kiện cũng không tệ lắm.

Giang Nguyên nhìn chung quanh, cười khỏ một tiếng, sau đó bước đến cánh cửa, chần chờ một cái rồi đưa tay gõ, nhưng vẫn không nghe thấy tiếng đáp lại.

Lại gõ hai cái, vẫn không có tiếng đáp, Giang Nguyên liền đưa tay đẩy nhẹ.

Bên trong hơi tối, chỉ có một ngọn đèn nhỏ đầu giường. Giang Nguyên nhìn lướt qua, nhìn thấy trong góc phòng có một người đang ngồi dưới đất dựa vào vách tường.

Cau mày một cái, Giang Nguyên chậm rãi bước lên phía trước, nhìn người đang ôm đầu gối, cúi thấp đầu, rúc người trong bóng tối.

Nhìn bóng người, rồi lại nhìn mấy cái chai thủy tinh nơi góc phòng, Giang Nguyên nhẹ thở dài.

Dường như nghe được tiếng thở dài của Giang Nguyên, Bá tước Eva cố gắng nâng đầu lên, uể oải nhìn Giang Nguyên. Cặp mắt xanh thẳm giờ này đã trở nên vô thần. Chẳng qua sau khi nhìn thấy rõ Giang Nguyên, ánh mắt lóe lên chút ánh sáng rồi lại nhanh chóng mờ đi.

- Cô...tại sao lại không uống máu? Nếu như vậy, cô sẽ bị hôn mê. Cô hẳn biết hậu quả của nó.

Nhìn cặp mắt u ám, Giang Nguyên cau mày nói.

Dường như không nghe thấy lời của Giang Nguyên, Bá tước Eva chậm rãi cúi đầu xuống.

Nhìn mái tóc vàng giờ héo rũ như cỏ dại, hơn nữa da thịt vốn nhẵn nhụi giờ giống như người đàn bà già nua bốn năm chục tuổi, Giang Nguyên lại thở dài lần nữa.

Giang Nguyên ngược lại có chút hiểu biết về nữ Bá tước Eva này. Cô ta là một trong những thế hệ thiên tài mới của Huyết tộc, hậu duệ chính tông Huyết tộc.

Hậu duệ chính thống Huyết tộc muốn mang thai cũng không dễ. Căn cứ theo tài liệu, gia tộc Buffett trong vòng năm mươi năm mới sinh được có bốn năm người. Bá tước Eva và em trai Buffett ra đời còn chưa quá ba mươi năm. Trong vòng mấy năm đã lần lượt lên cấp Bá tước, chính là thiên tài thế hệ mới hiếm có của Huyết tộc.

So với em trai, Bá tước Eva khiêm tốn hơn. Tài liệu về cô không nhiều. Nhiều nhất cũng chỉ là tài liệu về khoảng thời gian cô học trung học và đại học ở Anh quốc mà thôi.

Căn cứ theo điều tra của Thiên Y Viện, khi Bá tước Eva học ở trường đều hết sức khiêm tốn. Nghe nói làm người cũng tốt, chung sống chan hòa với bạn bè. Trong mắt thầy cô và bạn học, là một cô gái xinh đẹp, ưu nhã.

So sánh với em trai Buffett, hai người giống như một trên trời một dưới đất. Hơn nữa, nếu không nhờ Bá tước Eva, Bá tước Buffett đã gây ra không biết bao nhiêu chuyện xấu rồi.

Lúc trước, tổ tình báo của Thiên Y Viện vì muốn điều tra Bá tước

Eva mà tổn không biết bao nhiêu tinh thần. Cho đến khi thông qua Buffett mới phát hiện được tình huống của Bá tước Eva năm đó. Sau khi đọc qua tình huống của cô, người của tổ tình báo có chút choáng váng. Thông qua nhiều mặt xác nhận, mới có thể đưa những thứ này vào kho tư liệu có hạn. Đánh giá là: Lương thiện, trung lập.

Tại sao hẳn lại xuất hiện ở đây, Giang Nguyên cũng cảm thấy không hiểu. Nhưng trước mắt hẳn lại hiện lên hình ảnh Bá tước Eva vì em trai của cô mà hung hăng đá hẳn một cái, Giang Nguyên lại cười khổ:

- Bây giờ, Thủ tịch trưởng lão Hầu tước Ryan đang đàm phán với chúng tôi, nhưng muốn chuộc lại các người, tính toán phải mất một tuần lễ nữa. Cho nên tôi đề nghị cô nên uống chút máu. Nếu không, nhiều nhất hai ngày nữa cô sẽ lâm vào trạng thái hôn mê. Một khi hôn mê, cô sẽ biết hậu quả như thế nào. Cho dù sau này thông qua Huyết tế thức tỉnh cô dậy, nhưng thực lực sẽ bị ảnh hưởng rất nhiều.

Thấy đối phương không để ý đến mình, Giang Nguyên trầm giọng nói tiếp:

- Một khi thực lực bị tổn thương, thân phận nghị viên của cô cũng sẽ không giữ được. Gia tộc của cô cũng sẽ không bỏ qua cho cô.

Nhưng Bá tước Eva vẫn không có ý định trả lời hẳn.

Nhìn biểu hiện của của Bá tước Eva, Giang Nguyên cau mày, bước đến cầm một bình máu, mở nắp bình đưa đến trước mắt Bá tước Eva.

- Tránh ra, tránh ra.

Vẫn không có động tĩnh, Bá tước Eva dường như đứng phải thứ mà cô chán ghét, ngẩng đầu đưa tay gạt chai đựng máu ra.

Nhìn biểu hiện của Bá tước Eva, ánh mắt Giang Nguyên chớp chớp, dường như hiểu ra được chuyện gì, sau đó đóng nắp bình lại, bỏ sang một bên.

Thấy Giang Nguyên đẩy bình máu ra, bá tước Eva mới nhẹ nhàng

thở phào một cái, rồi lại cúi đầu.

Giang Nguyên ngồi một bên, im lặng một chút, sau đó nâng ngón tay cắn một cái.

Chương 910: Tay sẽ bị phế mất

Nhìn ngón tay rỉ ra một giọt máu, Giang Nguyên cau mày, sau đó đưa đến trước miệng Bá tước Eva.

Chân mày Bá tước Eva nhẹ cau lại, lỗ mũi hít hít vài cái, dường như ngửi được khí tức gì đó. Hơn nữa, sắc mặt vốn ảm đạm vì khí tức này mà có chút huyết sắc.

Hít thêm một cái nữa, Bá tước Eva đang nhắm mắt rồi cuộc mở mắt ra, nhìn giọt máu trên đầu ngón tay, ánh mắt lóe lên sự kinh ngạc, chỉ nghe ực ực một tiếng, bất tri bất giác nuốt nước bọt một cái.

- Anh...anh định làm gì?

Nhìn ngón tay và giọt máu trên đỉnh ngón, Bá tước Eva run giọng nói, dùng tiếng Oxford tiêu chuẩn, quên mất cô cũng biết chút tiếng Trung.

- Hút đi. Thiên Y Viện chúng tôi không thể cung cấp máu người cho các người, các người không phải vẫn muốn máu của tôi sao? Bây giờ tôi cho cô hút.

Máu của Giang Nguyên dường như có sức hấp dẫn đối với Bá tước Eva. Ánh mắt vốn ảm đạm phát ra thần sắc mãnh liệt, nhìn chăm chăm vào giọt máu, sau đó nuốt nước miếng một cái, chần chờ một chút rồi lắc đầu thật mạnh, đẩy tay Giang Nguyên ra, khàn giọng nói:

- Không cần, tôi không muốn uống máu của anh. Anh không phải người tốt. Máu của anh không sạch sẽ.

- Tôi không phải người tốt? Máu không sạch sẽ?

Giang Nguyên sững sốt, ánh mắt trợn tròn. Đây là có ý gì vậy? Cái gì gọi là tôi không phải người tốt? Nhìn thấy cô không ổn, còn cho cô uống máu, còn không phải là người tốt sao? Lại còn nói máu tôi không sạch sẽ?

Giang Nguyên rất muốn trở mặt, nhưng nhìn dáng vẻ tiều tụy những vẫn rất cố chấp của Bá tước Eva, trong lòng hấn lại mềm nhũn.

Bất kể thế nào, nhìn cô gái vẫn quật cường giữ vững nguyên tắc của mình, Giang Nguyên thở dài, sự giận dữ trong mắt lui ra, sau đó đưa tay nắm lấy hàm của Bá tước Eva, nhẹ nhàng dùng chút lực, sau đó bóp miệng của cô.

Bá tước Eva hoảng sợ nắm lấy tay Giang Nguyên, muốn đẩy tay của hấn ra, nhưng vì đã uống thuốc khống chế huyết lực của Thiên Y Viện, hơn nữa cũng đã bắt đầu tiến vào trạng thái Thoát huyết, cố gắng hai lần nhưng vẫn không có biện pháp, chỉ có thể phát ra tiếng kêu khàn khàn tức giận.

Đặt ngón tay lên đôi môi đã khô héo, Giang Nguyên thoáng vận khí, máu từ ngón tay từng giọt từng giọt rơi xuống miệng Bá tước Eva.

Ừ ừ...Nhìn từng giọt máu rơi vào trong miệng, Bá tước Eva mở to mắt, phát ra tiếng gầm không cam lòng.

Nhưng sau đó, tiếng gầm gừ biến mất, chỉ còn lại tiếng nuốt nước miếng mà thôi.

Nhìn Bá tước Eva dường như không còn ý định phản kháng, hơn nữa ánh mắt còn hiện lên sự khát khao với máu tươi, lúc này Giang Nguyên mới buông tay ra. Nhìn Bá tước Eva vẫn thèm thuồng máu của hấn, Giang Nguyên nhin không được liền nói:

- Nhìn đi, mặc dù ngoài miệng nói không cần, nhưng cơ thể vẫn là thành thật nhất.

Giang Nguyên đang cười thầm, chợt thấy Bá tước Eva như hổ vồ vội chụp lấy ngón tay của hấn bỏ vào trong miệng của mình.

Còn chưa kịp phản ứng, Giang Nguyên chỉ cảm thấy ngón tay của

hắn trong nháy mắt bị một nơi ẩm ướt ngậm vào. Một cảm giác tê dại truyền từ đầu ngón tay đến.

Nhìn Bá tước Eva đói khát mút lấy đầu ngón tay của hắn, Giang Nguyên không nhìn được nuốt nước miếng một cái, cố nén ý định muốn rút ngón tay ra.

Dần dần, sau khi Bá tước Eva uống máu của Giang Nguyên, làn da khô héo bắt đầu đỏ ửng lên. Máu tóc vàng như rơm rạ cũng nhanh chóng khôi phục sự bình thường.

- Máu của mình lợi hại như vậy sao?

Ánh mắt Giang Nguyên hiện lên sự kinh ngạc. Lúc này, hắn thấy Bá tước Eva đã khôi phục được hình dáng ban đầu, mới lưu luyến rút ngón tay ra khỏi miệng của cô.

Năng lực hút máu của Huyết tộc quả nhiên kinh người. Mới bị hút có một chút, Giang Nguyên thấy ngón tay của mình hoàn toàn chết lạng. Hắn biết, toàn bộ máu trong ngón tay đã bị hút hết.

Nhìn ngón tay bị hút máu đến trắng bệch, Giang Nguyên thở ra một hơi, nhìn Bá tước Eva vẫn còn tham lam nhìn ngón tay của mình mà nuốt nước miếng, khẽ hừ một tiếng, nói:

- Được rồi, hút nữa thì ngón tay của tôi sẽ bị phế mất.

Nghe Giang Nguyên nói như vậy, lúc này Bá tước Eva mới khôi phục lại tinh thần, gương mặt đỏ ửng, cúi đầu xuống.

- Được rồi, xem ra cô đã không sao. Cứ yên tâm nghỉ ngơi đi. Khoảng mấy ngày nữa cô có thể trở về.

Nhìn ngón tay đã chậm rãi khép miệng, Giang Nguyên cau mày gật đầu với Bá tước Eva một cái, sau đó xoay người bước ra ngoài.

- Cảm ơn.

Khi ra đến cửa phòng, phía sau liền truyền đến một tiếng cảm ơn thật nhỏ, bước chân Giang Nguyên dừng lại một chút rồi tiếp tục bước ra ngoài.

Thấy Giang Nguyên đi ra, Bạch Minh đang giữ ngoài cửa mỉm cười một tiếng, sau đó đóng cửa lại rồi đưa Giang Nguyên ra ngoài.

- Chủ nhiệm Bạch, sau này không cần đưa máu cho cô ấy nữa. Nếu như có thể, đưa thịt bò loại tốt cho cô ấy.

Sau khi đi đến cửa, Giang Nguyên quay người lại, nói với Bạch Minh vài câu. Tuy nói như vậy không hợp quy củ, nhưng hẳn tin rằng vị Phó chủ nhiệm Bạch này không phải người ngu, hẳn sẽ nể mặt hẳn một chút.

Ánh mắt Bạch Minh lóe lên một cái nhìn Giang Nguyên, gương mặt tái nhợt lại mỉm cười, gật đầu nói:

- Được, y sĩ Giang Nguyên, sau này khi tôi chọn món ăn, sẽ ưu tiên thêm phần thịt tốt thịt bò hoặc thịt ngỗng. Có thể thêm chút rượu chất nữa là không tệ.

Nhìn nụ cười của Bạch Minh, Giang Nguyên lại cười tươi hơn, bắt tay với Bạch Minh một cái, nói:

- Cảm ơn Chủ nhiệm Bạch, sau này chúng ta thường xuyên gặp nhau nhiều hơn.

- Quá tốt rồi, cảm ơn Trưởng phòng Giang.

Nghe Giang Nguyên nói xong, nụ cười trên gương mặt Bạch Minh lại càng rực rỡ thêm hai phần, thậm chí còn đích thân đưa Giang Nguyên đến cửa thang máy.

Chương 911: Người so với người tức chết người

Đồng chí Thiên y sư Chu Thế Dương là một đồng chí rất có tính kiên nhẫn. Thời gian từng ngày một trôi qua, ông vẫn giằng co với Thủ tịch trưởng lão, Hầu tước Ryan của Huyết tộc, không vội chút nào.

Còn Trưởng lão hội bên này, bởi vì Chu Thế Dương chết cũng không chịu giảm giá, cũng chỉ có thể từ từ theo Chu Thế Dương.

Đối với tính nhẫn nại của Chu Thế Dương, Giang Nguyên cũng bội phục thật lòng. Vốn hắn cho rằng nhiều nhất cũng chỉ một tuần là hai bên đã có thể đạt thành hiệp nghị, ai biết được đã mấy ngày trôi qua, cả hai đều không có bất kỳ dấu hiệu có thể đàm phán xong.

Thấy tình huống như vậy, Giang Nguyên cũng chỉ có thể cười thầm. Đề nghị là do hắn nói ra, lại không nghĩ đến Chu Thế Dương lại thực hiện một cách triệt để như vậy. Nhưng cũng không thành vấn đề. Dù sao thương thế của Bá tước Eva cũng đã được chữa khỏi. Hơn nữa, nhờ có máu của hắn, cho dù không có huyết dịch bổ sung, mười ngày nửa tháng cũng chẳng có vấn đề gì lớn.

Về phương diện ăn uống của đối phương, nhà bếp của Thiên Y Viện làm rất tốt. Mùi vị của bít tết thịt bò, hoặc gan ngỗng đều rất ngon. Căn cứ vào tin tình báo của tổ tình báo ngoại viện, Bá tước Eva ăn uống rất tốt. Những thứ này đều là thứ mà cô thích ăn khi còn ở trường. Có những thứ đó, cô cũng không sợ chết đói.

Cho nên, nhàn rỗi vô sự, Giang Nguyên nghỉ ngơi thêm hai ngày, sau đó tiến hành bế quan lần nữa.

Tuy nói bây giờ còn chưa thích hợp luyện viên Luyện Cốt Đan cuối cùng, nhưng trong tay Giang Nguyên vẫn còn một lượng lớn đan được bổ khí và mấy viên Thanh Vân Đan.

Sau khi Giang Nguyên tiến hành bế quan, linh khí khổng lồ một lần nữa truyền ra, thu hút sự chú ý của không ít người.

- A, chẳng lẽ là...

Mọi người kinh nghi, vội vàng lắng nghe thông tin. Sau khi xác nhận kết quả, mọi người chỉ có thể lắc đầu than thầm:

- Người so với người, thật tức chết người.

Lúc này, Hồ Minh Vũ đang được một tiên sinh ngoại viện hướng dẫn thực chiến. Gần đây y đặc biệt cố gắng, bất luận là tu luyện nội khí hay là phương diện lý luận chuyên nghiệp, đều dốc hết sức mình. Người bên cạnh đều biết, Hồ Minh Vũ đã chịu kích thích không nhỏ. Bởi vì có Giang Nguyên, y mới có thể cố gắng như vậy.

Chẳng qua khi Hồ Minh Vũ dụng tâm so chiếu với vị tiên sinh ngoại viện này, bị vị tiên sinh đó dùng một chưởng đánh lui, đang định đánh ra chiêu nữa, chỉ thấy vị tiên sinh đột nhiên thu thế, gương mặt kinh ngạc nhìn về một hướng khác.

- Dư tiên sinh, chuyện gì vậy?

Hồ Minh Vũ nghi ngờ nhìn về một hướng, nhỏ giọng hỏi. Đối với vị tiên sinh này, y một chút cũng không dám không tôn kính. Trong số các Thiên y ngoại viện, thực lực của Dư tiên sinh có thể xếp vào top 5, Thiên giai nhất phẩm chân chính. Cho dù là ông nội của y, gặp Dư tiên sinh cũng phải khách sáo. Nếu không nhờ mặt mũi của ông nội y, y cũng không mời được vị tiên sinh này dạy dỗ.

Nghe Hồ Minh Vũ hỏi, Dư tiên sinh liền bưng tỉnh, nhìn Hồ Minh Vũ một chút rồi thở dài:

- Vị Trưởng phòng Giang kia đúng là kỳ tài ngút trời.

- Trưởng phòng Giang?

Hồ Minh Vũ sửng sốt. Nội viện nào có ai là Trưởng phòng Giang? Nhưng sau khi suy nghĩ một chút, lập tức biết là ai. Trưởng phòng Giang không phải là Giang Nguyên sao? Thế hệ đồng lứa thì chỉ theo thói quen gọi là y sĩ Giang Nguyên. Còn cao tăng trong viện thì gọi Giang Nguyên là Phó trưởng phòng phụ trách phòng Dược.

- Đúng rồi, cậu hãy cảm nhận bên kia một chút đi.

Nhìn Hồ Minh Vũ, Dư tiên sinh khẽ cười một tiếng, sau đó nhìn về phía bên kia, nói.

- Sao?

Mặc dù nghi ngờ trong lòng, nhưng Hồ Minh Vũ biết ý của Dư tiên sinh, nhắm mắt lại cảm ngộ theo hướng mà Dư tiên sinh đã nói.

- Bên kia rốt cuộc có cái gì? Có liên quan đến Giang Nguyên hay không? Tại sao lại khiến cho Dư tiên sinh thần phục như vậy?

Mang theo sự kinh nghi, Hồ Minh Vũ nhắm mắt lại. Y phát hiện phía trước trống không, sau đó cưỡng ép đẩy cảm giác của mình

về phía trước, sắc mặt của y liền cứng lại.

Bởi vì y cảm thấy ở đó có một vòng xoáy linh khí khổng lồ tồn tại. Mặc dù cách tương đối xa, hơn nữa phải chăm chú mới có thể cảm giác được, nhưng y vẫn nhận thấy linh khí đó rất kinh người.

Từ trước đến nay, chưa phải là y chưa từng cảm nhận được vòng xoáy linh khí. Khi y còn ở Trường lão viện, một vị tiên sinh ở đó đã từng hướng dẫn y, sau khi sử dụng đan dược trợ giúp, đã đột phá Thiên giai nhị phẩm. Khi đó vòng xoáy linh khí cũng đã xuất hiện.

Chẳng qua, khi vị tiên sinh đó đột phá, vòng xoáy linh khí mới xuất hiện. Nghĩ như vậy, Hồ Minh Vũ không khỏi kinh hãi:

- Không thể nào? Dư tiên sinh, ngài không đoán sai chứ? Đây không có liên quan đến Giang Nguyên. Vòng xoáy linh khí cường đại này hẳn là của một vị tiên sinh nào đó đang đột phá. Còn Giang Nguyên không phải vừa mới tấn cấp Thiên giai không lâu sao?

- Là Giang Nguyên, không sai đâu. Lần trước, linh khí chập chờn cũng là do cậu ấy tạo ra. Lần này lại xuất hiện, hơn nữa trong viện dường như không có ai đang bế quan.

Phản ứng của Hồ Minh Vũ cũng không nằm ngoài dự đoán của Dư tiên sinh.

- Minh Vũ, cậu cũng là một thiên tài hiếm có. Tuy không thể so với Trưởng phòng Giang, nhưng chỉ cần cố gắng, thành tựu trong tương lai nhất định không thấp.

- Vâng, Dư tiên sinh.

Hồ Minh Vũ cúi đầu cung kính, nhưng ánh mắt lại lóe lên sự phẫn nộ. Cái gì gọi là không thể so với Giang Nguyên? Tiểu tử kia bất quá chỉ là vận khí tốt chút thôi.

Ầm ầm. Sau khi tiếp mấy chiêu, Hồ Minh Vũ đột nhiên kêu lên một tiếng, ôm ngực liền tiếp lui về phía sau mấy bước, ánh mắt lóe lên tia máu.

Nhìn biểu hiện của Hồ Minh Vũ lúc này, Dư tiên sinh khẽ thở dài, nói:

- Minh Vũ, hôm nay tâm trạng của cậu không yên. Đến đây thôi, ngày mai tiếp tục.

- A...

Sắc mặt Hồ Minh Vũ cứng đờ, sau đó cung kính gật đầu:

- Vâng, Dư tiên sinh.

Nhìn Hồ Minh Vũ biến mất ngoài cửa, khoe miệng Dư tiên sinh nhếch lên, sau đó lắc đầu thở dài:

- Đúng là tuổi trẻ.

Sắc mặt Hồ Minh Vũ âm trầm bước ra ngoài, đi về phía nội viện, nhưng trên đường đi liền nghe có tiếng người gọi lấy lòng:

- Hồ thiếu, vừa mới luyện công xong sao?

Chương 912: Chuẩn bị ổn thỏa

- Ừm

Hồ Minh Vũ tùy ý đáp một tiếng, sau đó tiếp tục đi về phía trước. Chẳng qua mới đi được một bước liền dừng lại, sau đó nhìn một y sĩ tam phẩm, hỏi:

- Cậu tên La Minh à?

- A, đúng rồi, Hồ thiếu, trí nhớ của anh thật là tốt.

La Minh gật đầu đáp.

Hồ Minh Vũ hài lòng nói:

- La Minh, bây giờ cậu rảnh không?

- Rảnh, rảnh.

La Minh kêu lên:

- Hồ thiếu, có chuyện gì thì anh cứ dặn dò.

- Cậu giúp tôi đến chỗ bế quan của ngoại viện hỏi thăm một chút, xem ai đang bế quan.

Hồ Minh Vũ trầm giọng nói.

Nghe Hồ Minh Vũ nói, La Minh liền mỉm cười đáp:

- Hồ thiếu, anh muốn hỏi cái này à? Không cần hỏi đâu, tôi biết.

- Cậu biết?

Hồ Minh Vũ khẽ cau mày.

- Vâng. Khi tôi vừa mới ở ngoại viện bước ra, vừa lúc nghe mấy vị tiên sinh nói đến chuyện này. Y sĩ Giang Nguyên đang bế quan. Đường như vừa nãy đã xảy ra động tĩnh gì lớn lắm. Chẳng qua là tôi không biết cụ thể.

La Minh cười nói.

Nghe La Minh đáp, sắc mặt Hồ Minh Vũ trong nháy mắt trầm xuống.

Thấy biểu hiện của Hồ Minh Vũ như vậy, trong lòng La Minh cũng cả kinh, chần chừ một chút liền dè dặt liếc nhìn Hồ Minh Vũ, cẩn thận dò xét:

- Hồ thiếu, nếu không thì để tôi đi hỏi rõ một chút.

- Không cần đâu, vất vả cho cậu rồi.

Lúc này, Hồ Minh Vũ đang thất hồn lạc phách trong lòng. Vốn y còn ôm chút hy vọng Dư tiên sinh đã đoán sai. Nhưng bây giờ đã được chứng thật, hy vọng trong lòng đột nhiên vỡ vụn.

Hồ Minh Vũ mất hồn đi về phía trước, trong đầu không ngừng suy nghĩ. Không thể nào! Giang Nguyên không có đột phá? Tại sao lại có động tĩnh lớn như vậy? Tại sao lại như vậy? Không thể nào.

- Chẳng lẽ...chẳng lẽ hẳn đã uống đan dược đặc biệt sao?

- Chẳng lẽ là Thanh Vân Đan?

- Thứ đất như vậy, chỉ sợ ông nội của mình cũng không đổi nổi. Giang Nguyên làm sao có thể dùng?

- Hơn nữa, cho dù là Thanh Vân Đan, cũng không có khả năng tạo thành thanh thể lớn như vậy.

- Ban đầu, khi Trương tiên sinh lên cấp, cũng uống vào mấy viên đan dược mới có được thanh thể như thế. Khí thể đó còn mạnh hơn Giang Nguyên một chút xíu. Trong này nhất định là có vấn đề.

- Giang Nguyên nhất định là đang che giấu chuyện gì đó, hoặc có công pháp đặc thù, hoặc có những thứ đồ khác. Nếu không, hẳn không thể nào tu luyện nhanh như vậy? Ta mới là thiên tài. Hẳn có thể vượt qua ta, tuyệt đối là có vấn đề.

Hồ Minh Vũ lẩm bẩm, rốt cuộc cũng nở nụ cười:

- Nhất định là vậy, hừ, ta nhất định sẽ tìm ra vấn đề.

Dường như đã nghĩ thông suốt, sắc mặt âm trầm của Hồ Minh Vũ biến mất, sau đó ngẩng cao đầu sải bước bước về phía khác.

- Hồ thiếu, Thiên y sư Chu đang đàm phán với Huyết tộc. Nếu không thì anh ở đây nghỉ ngơi một chút. Hẳn một lát nữa Thiên y sư Chu sẽ về.

Nhân viên làm việc trong phòng làm việc của Chu Thế Dương biết Hồ Minh Vũ có quan hệ khá gần với Chu Thế Dương, tất nhiên là rất khách khí.

- Vẫn còn đang đàm phán với Huyết tộc sao?

Hồ Minh Vũ cau mày, sau đó gật đầu, bước vào ngồi xuống.

Trong lúc Hồ Minh Vũ sắp không chờ nổi, Chu Thế Dương rốt cuộc đã trở lại. Gần đây, tinh thần của Chu Thế Dương rất tốt. Đặc biệt cuộc sống đạo này hào quang tỏa sáng, hoàn toàn xua tan đi đời sống xui xẻo lúc trước.

- Minh Vũ, sao hôm nay lại đến đây?

Đưa áo khoác cho nhân viên, Chu Thế Dương ngồi xuống sau bàn làm việc, mỉm cười hỏi.

Thấy tâm trạng của Chu Thế Dương khá tốt, Hồ Minh Vũ cũng thở phào nhẹ nhõm, vội vàng nói:

- Chu thúc thúc, lần này cháu đến đây là muốn hỏi thăm thúc một chuyện.

- Chuyện gì? Nói đi.

Chu Thế Dương tiện tay nâng tách trà lên hớp một ngụm.

- Chu thúc thúc, chuyện là như thế này....

Nghe Hồ Minh Vũ nói xong, nhìn ánh mắt khao khát của y, Chu Thế Dương khẽ hừ một tiếng:

- Tôi đã sớm biết chuyện này rồi. Giang Nguyên chẳng qua là có ba viên Luyện Cốt Đan. Thanh Vân Đan thì vẫn còn nguyên trong kho.

- Một viên cũng không mất? Thế thì làm sao Giang Nguyên có thể tạo ra thanh thể lớn đến như vậy?

Hồ Minh Vũ kinh nghi nói:

- Linh khí đó không phải bình thường.

- Tôi cũng biết, nhưng tình huống bây giờ, ai cũng không có cách nào thăm dò.

Nói đến đây, gương mặt Chu Thế Dương tràn đầy phiền muộn, nói:

- Bây giờ Giang Nguyên là đỉnh chủ Tế Thế Đỉnh. Hơn nữa còn có tư cách thành viên dự thỉnh hội nghị hội Viện ủy. Trừ phi hắn xuất hiện tình huống phản bội viện hoặc làm ra chuyện sai trái nghiêm trọng, khi đó Từ Khải Liễu và Lưu Mộc Dương mới phê duyệt điều tra hắn.

- Chỉ cần hắn không xảy ra vấn đề như vậy, ai cũng không làm gì được hắn.

Nói đến đây, Chu Thế Dương chột vồ bàn, lạnh giọng nói:

- Ban đầu thật sự đã quá coi thường tiểu tử này. Nếu lúc trước biết như vậy, tôi cũng đã đánh bạc, điều tra tiểu tử này từ đầu đến chân, nhất định sẽ không để hắn che giấu chuyện gì.

Nhìn biểu hiện của Chu Thế Dương, Hồ Minh Vũ hừ lạnh trong lòng:

- Trước kia ông cũng không phải chưa từng điều tra qua. Nhưng có lần nào thành công đâu. Bây giờ chỉ biết nói khoác.

Nhưng Hồ Minh Vũ chỉ dám suy nghĩ ở trong lòng, một chút cũng không dám nói ra.

- Hừ, xem ra vẫn phải dựa vào ông nội mới được.

Giang Nguyên thở ra một hơi, lồm cồm bò dậy, sau đó bước vào nhà tắm, rửa sạch mồ hôi trên người.

Mấy ngày nay, ngoại trừ uống không ít đan dược thượng phẩm, hắn cũng vừa mới uống một viên Thanh Vân Đan. Nhờ có Thanh Vân Đan trợ giúp, hắn đã thuận lợi đẩy tốc độ vận khí trong cơ thể lên một thành.

Hơn nữa, năng lượng tích trữ của hắn cũng đã đạt đến 87%, chỉ còn thiếu mười mấy phần trăm nữa là có thể lên cấp. Điều bây giờ cần làm là sử dụng một viên Luyện Cốt Đan cuối cùng, tiến hành cường hóa xương cốt trong cơ thể một lần nữa, để thể chất của hắn đạt đến mức cao nhất, sau đó bổ sung số năng lượng cuối cùng, tấn cấp đuôi chín, cũng là lần lên cấp cuối cùng.

Sau khi đuôi chín mọc ra, sẽ có tình huống gì xuất hiện đây?

Chương 913: Hội nghị sinh biến

Giang Nguyên không biết sau khi tấn cấp đuôi chín sẽ đạt đến tình trạng gì. Nhưng bây giờ thực lực của hắn đã gần đến Thiên giai nhị phẩm. Lần này sau khi lên cấp, chân chính đạt đến Thiên giai nhị phẩm, tiến gần Thiên giai nhất phẩm cũng không thành vấn

đề.

Giang Nguyên không biết, một khi Cửu Vĩ Thiên Hồ có được đuôi chín, sẽ còn tiến thêm một bước nào nữa hay không.

Chẳng qua hắn mơ hồ cảm thấy Cửu Vĩ Thiên Hồ sẽ không đơn giản như vậy.

Hắn dùng khăn lau giọt nước trên mặt, sau đó lau sạch toàn thân.

Sau khi tiễn Hồ Minh Vũ đi, sắc mặt Chu Thế Dương liền khá hơn, dựa lưng vào ghế gọi:

- Tiểu Trương, đổi cho tôi ly trà nóng.

- Vâng.

Thư ký bên cạnh cười híp mắt đổi ly trà mới cho Chu Thế Dương. Y biết tâm trạng của Chu Thế Dương hôm nay tương đối tốt.

Giảng co lâu như vậy, hôm nay Hầu tước Ryan rốt cuộc không kéo nổi, bất đắc dĩ đáp ứng phần lớn điều kiện. Cuộc đàm phán chính thức bước vào giai đoạn kết thúc.

Chu Thế Dương đối với kết quả thương lượng này khá đắc ý. Mà hội Viện ủy cũng tương đối hài lòng.

Không thể không nói, nghị viên Trưởng lão hội và nghị viên quốc hội vẫn rất đáng tiền.

Hầu tước Ryan ngoại trừ đáp ứng trả lại nấp Tế Thế Đỉnh, ba mươi gốc Huyết Linh Thảo, còn trả lại cho Thiên Y Viện một số bảo vật mà Huyết tộc cướp được từ Hoa Hạ lần trước.

Kết quả như vậy là nằm ngoài ý liệu của Thiên Y Viện.

Ít nhất nấp Tế Thế Đỉnh có thể lấy về, ngoài ra còn có thêm ba mươi gốc Huyết Linh Thảo. Rất nhiều đan dược của Thiên Y Viện cần dùng đến loại cỏ này. Chỉ cần tiết kiệm một chút, ít nhất mười năm sẽ không thiếu Huyết Linh Thảo.

Hơn nữa, còn có một số trân bảo đã bị Huyết tộc cướp đi từ trăm

năm trước, đối với Thiên Y Viện mà nói, khoản làm ăn này quả thật rất có lời.

Huyết tộc khó tránh khỏi có chút đau lòng. Nhưng vì để chuộc lại một vị nghị viên Trưởng lão hội, bốn vị nghị viên quốc hội cũng chỉ mặc cho Thiên Y Viện cắt cổ mình.

- Ngày mai tôi sẽ đi một chuyến nữa, sau đó để cho ngoại viện liên lạc với những tên kia. Lúc này xem như tôi công đức viên mãn.

Chu Thế Dương nhấp một ngụm trà, gương mặt tự đắc.

- Vâng, lúc này ngài đã đánh một trận chiến thật đẹp. Thủ tịch trưởng lão Hầu tước Ryan trước mặt ngài cũng không lật nổi sóng gió gì. Kiên trì nhiều ngày như vậy, còn không phải bị ngài hai ba cái đá chổng gọng xuống đất sao?

Tiểu Trương bắt quá chỉ mới ba mươi mấy tuổi, nhưng miệng lưỡi thì vô cùng. Nói mấy câu, vẻ đắc ý trên gương mặt Chu Thế Dương lại càng nhiều.

Nhưng Chu Thế Dương vẫn tỏ ra khiêm nhường, cười ha hả, khoát tay nói:

- Haha, không thể nói như vậy. Hầu tước Ryan có thể trụ vững mấy ngày như vậy, cũng là rất khá rồi.

- Hơn nữa, dù sao chúng ta cũng có sự lùi bước. Năm mươi gốc Huyết Linh Thảo chỉ còn lại ba mươi.

- Thiên y sư Chu, ngài quá khiêm nhường rồi. Năm mươi gốc Huyết Linh Thảo chính là giá trên trời. Đổi lại là ai cũng không có khả năng đáp ứng. Chúng ta kiếm được ba mươi gốc đã là tốt lắm rồi, lại còn có trân bảo lấy về, chẳng khác nào thắng lợi thiên đại. Đây chính là công lao của ngài.

- Haha, Tiểu Trương, tôi phát hiện cậu càng lúc càng biết nói chuyện.

Chu Thế Dương nhấp một ngụm trà, cười to:

- Được rồi, Tiểu Trương, liên lạc với phòng làm việc của Viện

trưởng, yêu cầu tổ chức cuộc họp hội Viện ủy tạm thời.

- Vâng, Thiên y sư Chu.

- Lão Chu, lần này vất vả cho ông rồi.

Từ Khải Liễn không có chút gì là không vui, mỉm cười gật đầu nói với Chu Thế Dương.

- Nào có, nào có. Tôi là thành viên hội Viện ủy, những việc này đều nên làm mà.

Chu Thế Dương nói.

- Haha, lão Chu, ông cũng đừng khiêm tốn nữa. Lần này ông tranh thủ được nhiều Huyết Linh Thảo cho viện, đúng là không dễ dàng gì. Có ba mươi gốc Huyết Linh Thảo, Thiên Y Viện ta xem như tăng thêm một trợ lực. Công của lão Chu ông không thể không tính.

Từ Khải Liễn đương nhiên biết tính tình của Chu Thế Dương, thích sĩ diện hảo, nhưng cũng không keo kiệt lời tán dương, vỗ tay cười nói:

- Nào, chúng ta cho lão Chu một tràng pháo tay nào.

Nghe Từ Khải Liễn nói, mọi người nhìn nhau rồi mỉm cười vỗ tay.

Thấy mọi người như vậy, mặc dù biết đây là Từ Khải Liễn cố ý, nhưng Chu Thế Dương vẫn không khỏi có chút lâng lâng.

Nhưng khi ông ta liếc nhìn xung quanh, không thấy có Giang Nguyên, trong lòng có chút hụt hẫng. Ông ta thật muốn tiểu tử kia vỗ tay cho mình.

Có chút không cam lòng, Chu Thế Dương làm như vô tình hỏi:

- Ô, sao hôm nay không thấy Giang Nguyên?

- Giang Nguyên?

Mọi người sững sờ nhìn nhau. Quả thật không thấy Giang Nguyên

đến tham dự, chẳng lẽ tiểu tử kia còn đang bế quan? Nhưng linh khí phát ra từ chỗ bế quan đã tiêu tán, hơn nữa không phải có tin tức tiểu tử kia hôm nay xuất quan sao?

Mọi người có chút nghi ngờ nhìn La Thiên Minh.

La lão nhún vai, lắc đầu cười khổ:

- Đừng nhìn tôi. Tôi cũng không biết đâu. Nhưng cậu ấy chẳng qua chỉ là dự thính, tham gia thì tham gia, không tham gia, chúng ta cũng đâu cần quan tâm.

Chu Thế Dương có chút thất vọng, trầm giọng nói:

- Lần này họp, ngược lại có chút liên quan đến cậu ấy.

- Sao?

Nghe Chu Thế Dương nói có liên quan đến Giang Nguyên, mọi người tò mò nhìn nhau, không biết tại sao Chu Thế Dương lại nhắc đến Giang Nguyên. Chu Thế Dương nói có liên quan đến Giang Nguyên, hẳn không phải là chuyện tốt.

Ngay cả La Thiên Minh cũng căng thẳng, cau mày nhìn chằm chằm Chu Thế Dương, không biết ông ta lại muốn gây ra chuyện gì nữa.

- Lần này tôi tổ chức cuộc họp lâm thời, nguyên nhân là muốn mọi người thương lượng một chút, sau khi đàm phán xong, hai bên sẽ trao đổi như thế nào.

Chu Thế Dương trầm giọng nói:

- Liên quan đến địa điểm và phương thức trao đổi, chúng ta cần đưa ra một chương trình đáng tin cậy, xác nhận phải có lợi cho chúng ta. Hơn nữa Huyết tộc cũng phải đồng ý.

- Vậy chuyện này có liên quan gì đến Giang Nguyên?

La Thiên Minh cau mày hỏi.

- Đương nhiên là có liên quan.

Chu Thế Dương khẽ hừ một tiếng:

- Trao đổi lần này, quan trọng nhất chính là nắp Tế Thế Đỉnh. Nếu là nắp Tế Thế Đỉnh, thân là đỉnh chủ Tế Thế Đỉnh, Giang Nguyên cũng phải tham gia trao đổi, mới có thể xác nhận nắp đỉnh có còn nguyên vẹn hay không. Khi đó chúng ta mới yên tâm giao lại đám Huyết tộc kia.

Nói đến đây, Chu Thế Dương lại hừ lạnh một tiếng, nhìn La Thiên Minh, hỏi:

- Chẳng lẽ lão La ông có dị nghị gì với điều này sao?

Nghe Chu Thế Dương nói như vậy, La Thiên Minh chần chờ một chút rồi lắc đầu. Chu Thế Dương nói như vậy cũng có lý. Giang Nguyên phải đích thân đi, khi đó mới tránh không để xảy ra sơ sót.

Thấy La Thiên Minh không có ý kiến, Chu Thế Dương mới đắc ý cười lạnh:

- Nếu đã như vậy, vậy cho người gọi Giang Nguyên đến đây. Chúng ta cùng nhau thảo luận lại. Dẫu sao cũng có liên quan đến chi bảo trấn viện của chúng ta, không thể khinh thường được.

La Thiên Minh chần chờ một hồi, cũng không biết bây giờ Giang Nguyên đang bế quan hay không bế quan. Nếu đang bế quan, đương nhiên không thể quấy nhiễu. Nếu để xảy ra vấn đề, vậy thì phiền toái rồi.

- Tiểu tử này, khi không có chuyện thì thấy mặt. Khi cần thì lại không thấy đâu. Người đâu, đi gọi Giang Nguyên lập tức đến đây ngay.

Chu Thế Dương lạnh giọng nói.

- Khoan đã.

La Thiên Minh giật mình, đang định lên tiếng, đột nhiên thấy sắc mặt Chu Thế Dương biến đổi. Nhìn biểu hiện của Chu Thế Dương, La Thiên Minh sửng sốt, còn chưa kịp phản ứng, liền nhìn thấy Từ Khải Liễu, Lưu Mộc Dương và các vị thành viên hội viện ủy đã đạt đến Thiên giai cũng biến sắc giống Chu Thế Dương, đồng loạt

đứng dậy, nhìn về một hướng.

- Chuyện gì vậy?

Còn lại những thành viên còn chưa đạt đến Thiên giai thì trở mắt nhìn nhau, không biết chuyện gì đã xảy ra.

Trong lúc mọi người đang kinh nghi, sắc mặt bọn họ đều cứng đờ, không hện mà giống như các vị thành viên có thực lực Thiên giai, bỗng nhiên đứng dậy, cùng nhìn về một phía.

- Rốt cuộc là chuyện gì vậy?

La Thiên Minh là người có thực lực tu vi yếu nhất, nhưng cũng cảm nhận được từ hướng nào đó có linh khí truyền đến. Lúc này ông mới biết được tại sao các thành viên kia lại có biểu hiện như thế.

Linh khí khổng lồ như vậy, trong mấy chục năm qua ở Thiên Y Viện chưa từng có bao giờ.

- Đây là...

Sắc mặt Chu Thế Dương kinh hãi, rất nhanh cảm nhận được cổ linh khí này rất giống với cổ linh khí mà Giang Nguyên tu luyện lúc trước.

- Không thể nào? Không thể nào.

Gương mặt Chu Thế Dương trong nháy mắt tái xanh.

Chương 914: Xảy ra chuyện ngoài ý muốn

Giang Nguyên chậm rãi bước ra khỏi phòng bế quan, sắc mặt hơi tái. Hắn vừa mới tắm xong, mấy sợi tóc ướt trên đầu rung rung, cả người khoan khoái nhẹ nhàng.

Những người đứng bên ngoài phòng bế quan, nhìn Giang Nguyên bước ra, ánh mắt sáng lên, sau đó lại lóe lên chút kinh ngạc.

Người đứng bên ngoài không ít, có bảy tám tiên sinh ngoại viện.

Còn cao thủ thông thường thì có đến hai ba chục. Tất cả đều cảm nhận được khí tức khổng lồ tiêu tán nên mới chạy đến đây dò xét.

Nhưng bây giờ, khi bọn họ nhìn thấy Giang Nguyên, đầu tiên là mắt sáng lên, nhưng sau khi cảm nhận được khí tức trên người Giang Nguyên, khó tránh khỏi xuất hiện biểu hiện kinh ngạc.

Bởi vì Giang Nguyên nhìn qua rất sạch sẽ. Nhưng lại quá mức sạch sẽ, sạch đến mức trên người không còn khí tức nội khí nào, hơn nữa sắc mặt còn hơi trắng tái, giống như người bệnh lâu ngày mới khỏi.

- Chuyện gì xảy ra vậy?

Các tiên sinh ngoại viện ngày thường cũng có chút qua lại với Giang Nguyên, sau khi cảm nhận khí tức trên người hắn, tất cả đều sửng sốt. Cho dù là cao thủ Thiên giai thông thường, trên người sẽ mang theo khí tức Thiên giai đặc thù. Nhưng trên người Giang Nguyên thì lại không, mặc dù tinh thần của hắn nhìn qua không tệ lắm.

Đặc biệt Giang Nguyên vừa mới tạo ra vòng xoáy linh khí khổng lồ, tại sao đột nhiên trên người lại không còn khí tức của Thiên giai?

Nhìn sắc mặt tái nhợt của hắn, mọi người đều cảm thấy quái dị.

Thấy mọi người đứng bên ngoài, Giang Nguyên thoáng sửng sốt một chút, dường như hơi bất ngờ, nhưng rồi rất nhanh khôi phục lại tinh thần, hướng mọi người gật đầu một cái rồi bước đi.

Ánh mắt mọi người nhìn theo sau lưng của Giang Nguyên, nhìn bước chân nhẹ nhàng mà chậm chạp của hắn, sắc mặt càng thêm quái dị. Chờ Giang Nguyên bước ra ngoài cổng ngoại viện, mọi người lại trở mắt nhìn nhau, sau đó thấp giọng nghị luận.

Không ai biết rốt cuộc Giang Nguyên tại sao có thể làm ra được động tĩnh như vậy. Ngay cả một số người qua lại khá gần với hắn hồi, hắn cũng chỉ mỉm cười không nói. Chẳng qua khi mọi người nhìn thấy sắc mặt ửng đỏ của hắn, lại càng tò mò hơn.

Tạo ra được vòng xoáy linh khí khổng lồ, nhưng đến cuối cùng

Giang Nguyên lại có biểu hiện như vậy, thậm chí ngay cả khí tức Thiên giai cũng không có, mọi người không thể không nghi ngờ.

Từ Khải Liễu cũng có chút lo lắng, nhìn Giang Nguyên, hỏi:

- Giang Nguyên, lần trao đổi này, cậu có vấn đề gì hay không? Nếu như...

Nhìn Từ Khải Liễu muốn nói rồi lại thôi, Giang Nguyên mỉm cười nói:

- Không sao, Viện trưởng, nếu là trao đổi nắp Tế Thế Đỉnh, để tôi đi một chuyến sẽ ổn thỏa hơn.

Nghe Giang Nguyên nói, nụ cười trên mặt Chu Thế Dương lại càng đậm, gật đầu nói:

- Sự tình trọng đại, đương nhiên phải cần Giang Nguyên đi rồi. Nếu Giang Nguyên không có ý kiến gì, vậy thì tốt rồi.

La Thiên Minh nhìn nụ cười nhàn nhạt trên mặt Giang Nguyên, chần chừ một hồi rồi không nói gì.

- Vậy được rồi. Quyết định như vậy đi. Ngày mốt, Giang Nguyên sẽ xuất phát cùng đội ngũ.

Bữa tối rất phong phú. Với thân phận của Giang Nguyên, mặc dù không đặt trước, nhưng muốn ăn thức ăn nào, chỉ cần có trong thực đơn, trên căn bản sẽ phục vụ ngay lập tức. Đây chính là chỗ tốt mà hắn cảm thấy khi có được tư cách thành viên dự thỉnh hội Viện ủy.

- Giang Nguyên, anh có khỏe không?

Nhìn Giang Nguyên bỏ một miếng đậu hũ vào miệng, thần sắc tràn đầy thỏa mãn, Tuyên Tử Nguyệt cẩn thận hỏi.

- Sao?

Giang Nguyên dừng đũa, nhìn gương mặt lo lắng và khẩn trương của Tuyên Tử Nguyệt và Phan Hiểu Hiểu, nhẹ nhàng lắc đầu một cái, sau đó lại gắp một miếng thịt nhét vào miệng Tiểu Bảo, cười

nói:

- Hai người thấy thế nào?

Tuyên Tử Nguyệt và Phan Hiểu Hiểu nhìn nhau, sau đó đồng loạt lắc đầu:

- Không biết.

Đưa tay sờ gương mặt Tiểu Bảo, Giang Nguyên cười nói:

- Đừng lo lắng. Anh rất tốt, vô cùng tốt.

Huyết tộc đúng là rất nóng lòng trong chuyện trao đổi lần này. Sau khi đàm phán được nhất trí, trong hai ngày ngắn ngủi đã xác định được địa điểm và thời gian chuộc người.

Thiên Y Viện cũng không gây thêm rắc rối, rất nhanh đáp ứng thời gian và địa điểm, phái ra một đội ngũ không nhỏ tiến hành kiểm tra trước.

Địa điểm trao đổi cũng không phải nằm ở Trung Quốc, cũng không phải ở Châu Âu mà là một nơi mọi người có thể chấp nhận được. Là một thị trấn nhỏ gần Seoul Hàn Quốc.

Tổ hành động tham gia trao đổi lần này gồm có, dẫn đầu là Thiên y sư Liêu Long Căn, thứ hai chính là Giang Nguyên. Những người còn lại đều là cao thủ ngoại viện. Dĩ nhiên là số người hạn chế tương đối nghiêm khắc. Căn cứ theo hiệp nghị của Huyết tộc, số người tham gia trao đổi không vượt quá mười người. Trong đó, Bá tước và Thiên giai phải bị hạn chế.

Cho nên, bên phía Thiên Y Viện cũng có Liêu Long Căn, Giang Nguyên, hai tiên sinh ngoại viện và sáu cao thủ Địa giai.

Bên phía Huyết tộc gồm có một vị nghị viên Trưởng lão hội Hầu tước Hebrew, bốn Bá tước Huyết tộc và năm Tử tước.

Mặc dù bị giam giữ lâu ngày, nhưng khi mấy vị Huyết tộc cao cấp lên máy bay, tinh thần vẫn rất khá. Thậm chí còn nở nụ cười hưng phấn. Bị nhốt lâu như vậy, ngày nào cũng uống máu heo, ăn thức ăn mà bọn họ cho là rác rưởi, rốt cuộc cũng có ngày được trở về.

Đây dĩ nhiên là chuyện rất đang vui vẻ.

Mặc dù năm cao thủ Huyết tộc đã bị khống chế huyết lực, nhưng hai vị tiên sinh ngoại viện cũng không dám khinh thường, lúc nào cũng phải đảm bảo khoảng cách an toàn trên máy bay để phòng ngừa vạn nhất.

Ngồi hàng ghế đối diện cách đó không xa, Giang Nguyên nhìn cô gái với mái tóc vàng rực rỡ, gương mặt xinh đẹp lúc nào cũng cúi xuống, ánh mắt lóe lên chút nghi ngờ. Hôm nay vị nữ Bá tước Eva này có chút dị thường, dường như muốn tránh sự chú ý của hắn.

- Cô nàng này đang suy nghĩ chuyện gì nhỉ?

Nhìn Bá tước Eva vẫn luôn cúi đầu, Giang Nguyên cau mày, sau đó cũng không suy nghĩ nhiều nữa.

Chiếc máy bay của Thiên Y Viện chậm rãi đáp xuống sân bay Seoul. Lúc này có ba chiếc xe chờ sẵn, chờ mọi người đến địa điểm đã được định sẵn.

Chương 915: Dị biến xuất hiện

6h chiều theo giờ thủ đô, mặt trời chỉ còn treo lại một nửa trên mặt biển, để lại trên bề mặt nước biển một tầng đỏ ửng nhàn nhạt.

Hai đám người đứng trên bờ, cách nhau chừng mười thước, chính giữa là bãi cát với ánh nắng chiều tỏa xuống. Hình ảnh nhìn qua rất là đẹp.

Nhưng khi kéo tầm mắt đến gần, khí tức lại càng lúc càng lạnh. Ánh mắt đôi bên nhìn nhau có thể đông lạnh người ta.

Một bên là người phương Tây tóc vàng, đứng thành một hàng, khoác áo khoác dài màu đen có hoa văn màu vàng, nhìn qua ưu nhã vô cùng. Chính giữa là một người đàn ông tóc vàng, cặp mắt trên gương mặt tuấn mỹ hiện lên chút huyết quang nhàn nhạt, khiến cho người ta cảm thấy vô cùng tà mị.

Bên kia, chính giữa là một người đàn ông trung niên mặc áo gấm đường trang màu đen, không giận mà uy. Bên cạnh là một chàng thanh niên, cũng khoác một áo khoác màu đen, gương mặt nở nụ cười nhàn nhạt, thân hình thẳng tắp, phong thái phi phàm. Nếu không phải mái tóc đen và cặp mắt đen, nhìn hẳn rất giống với đám thân sĩ phương Tây kia.

Đứng cách hai người nửa bước là ba người đàn ông trung niên mặc trang phục đường trang màu đen, khí tức trầm ổn. Phía sau ba người là năm người ngoại quốc. Mặc dù mặt mũi có chút tiêu tụy nhưng người ngợm cũng coi như chĩnh tề. Sau cùng là năm người mặc tây trang màu đen lạnh lùng, mơ hồ bao vây năm người ngoại quốc ở chính giữa.

Thiên y sư Liêu Long Căn lạnh lùng nhìn người đàn ông tuần mỹ phía đối diện.

Huyết tộc và Thiên Y Viện trước giờ vẫn có cừu hận không thể giải được. Nếu không phải vì trao đổi mấy tên huyết tộc này để lấy nắp Tế Thế Đỉnh, Huyết Linh Thảo và bảo vật Thiên Y Viện, Thiên Y Viện nào có chuyện để cho đám nghị viên Huyết tộc này còn đường trở về, trực tiếp giết thẳng tay rồi.

Ngay cả khi đàm phán, Chu Thế Dương cũng không cho Huyết tộc sắc mặt tốt. Liêu Long Căn tất nhiên lại càng không để Huyết tộc vào mắt. Nhìn đối phương, ông lãnh đạm nói:

- Hầu tước Ryan, người cũng đã được mang đến. Không biết bên phía các hạ có mang theo những vật mà chúng tôi cần không?

- Dĩ nhiên rồi.

Hầu tước Ryan lạnh lùng cười, nhìn mấy vị nghị viên đằng sau lưng đám người Liêu Long Căn, nhẹ gật đầu một cái, sau đó quay mặt ra đằng sau ra hiệu.

Một vị Bá tước lập tức bưng một cái vali lên tay, nhẹ nhàng mở ra, thứ trong vali hiện lên trước mắt mọi người. Một Bá tước khác cũng mở vali, bên trong là những loại cỏ lá dài, mơ hồ có màu đỏ của máu.

Mặc dù cách chừng mười thước, nhưng sau khi Giang Nguyên nhìn sang, liền xác nhận bên trong chiếc vali có một vật hình tròn màu xanh, chính là nắp Tế Thể Đỉnh không sai. Khí tức quen thuộc phát ra từ nắp đỉnh rất có cảm giác tương thông với huyết mạch của hắn. Tuyệt đối không sai được.

Lúc này, Liêu Long Căn cũng ngừng mắt quan sát Huyết Linh Thảo.

Huyết Linh Thảo cũng đã không còn ở Thiên Y Viện mấy chục năm nay. Liêu Long Căn cũng là một trong số ít các Thiên y sư có thể nhìn thấy Huyết Linh Thảo. Mấy chục năm không thấy, lúc này ông chỉ có thể đem hết toàn lực tiến hành phân biệt.

Giang Nguyên nhìn nắp Tế Thể Đỉnh, sau đó tùy ý liếc qua cái vali có đựng Huyết Linh Thảo, hai con người co rúc lại, sau đó nói:

- Không có vấn đề gì.

Lúc này, Liêu Long Căn đang phán định Huyết Linh Thảo cùng với trí nhớ của mình, chỉ là vẫn chưa chắc chắn 100%, đang định cau mày bảo đối phương đưa vali đến gần hơn mấy thước, chợt nghe tiếng Giang Nguyên nói, trong lòng liền trấn định lại, quay đầu nhìn Giang Nguyên một cái, thấy gương mặt tràn đầy tự tin của hắn, cũng chỉ gật đầu.

Ba vị tiên sinh ngoại viện thấy Liêu Long Căn gật đầu, liền chậm rãi lui bước, tỏ ý để cao thủ cấp Địa đẳng sau đây mấy vị Huyết tộc cao cấp tiến lên.

Thấy ba vị tiên sinh lui ra, ánh mắt đám người Bá tước Robert sáng lên đầy hưng phấn, sau đó nhìn nhau một cái rồi sải bước về phía trước. Hai chị em Bá tước Eva đi đằng sau. Chẳng qua khi đi, Bá tước Buffett quay đầu nhìn Bá tước Eva một cái, ánh mắt lóe lên sự khác thường, trong lúc lơ đãng khẽ gật đầu một cái.

Là chị em, Bá tước Eva hiểu rất rõ cái gật đầu vừa nãy của em trai mình, gương mặt hiện lên sự do dự, nhưng dường như nghĩ đến điều gì đó, ánh mắt lại hiện lên sự ảm đạm.

Khi đi ngang qua Giang Nguyên, cô ngẩng đầu nhìn Giang Nguyên một cái. Khi Giang Nguyên có cảm giác quay đầu lại nhìn, cô lại

nhanh chóng cúi đầu, giống như không muốn đối mặt với Giang Nguyên.

Giang Nguyên nhẹ cau mày, ánh mắt lóe lên sự nghi hoặc, không biết Bá tước Eva có ý gì. Theo lý, cô gái này không phải tuýp người hay mắc cỡ.

Hai vị cao thủ Địa giai áp giải đám người Hầu tước Robert chậm rãi đi tới, hai vị tiên sinh cũng theo sát đằng sau.

Lúc này, có hai vị Bá tước xách vali chậm rãi bước sang bên này.

Khi hai bên đến gần, Bá tước Eva vẫn luôn cúi đầu chậm rãi ngẩng đầu nhìn hai vị Bá tước bước đến.

Hai vị Bá tước nhìn chằm chằm đằng trước, nhìn thấy gương mặt của Bá tước Eva, gương mặt liền cứng đờ, nhưng chỉ trong nháy mắt đã khôi phục sự bình thường.

Vị Hầu tước Ryan cau mày, dường như cũng chú ý đến cái gì đó, ánh mắt lóe lên sự vui mừng.

Giang Nguyên ở đằng sau không nhìn thấy hình dạng của hai vị Bá tước, nhưng hẳn nhìn thấy sự vui mừng lóe lên trong mắt Bá tước Ryan, đang sửng sốt một chút, chợt nhìn thấy khi hai bên bắt đầu tiếp xúc với nhau, trong lòng đột nhiên thấy dự cảm không tốt, liền kêu lên:

- Hãy...

Nhưng hai chữ cẩn thận còn chưa nói ra, bên kia cũng đã phát sinh dị biến. Bá tước Eva vốn đã bị khống chế huyết lực đột nhiên khí tức toàn thân tăng vọt, vồ tay đánh bay hai cao thủ Địa giai đằng sau, đồng thời đánh một chưởng về phía vị tiên sinh đang chuẩn bị cầm lấy chiếc vali.

Khi Giang Nguyên đang định lao ra, vị tiên sinh đang đón lấy cái vali thực lực rõ ràng không ngang tầm với Bá tước kia, cộng thêm Eva đã thi triển Nhiên huyết giáp công, liền bị đánh lui.

Cái tay vừa mới chạm vào cái vali đã bị đối phương đoạt trở lại.

Giang Nguyên xông tới, đỡ lấy vị tiên sinh bị đánh bay. Lúc này đại cuộc đã định. Đám người Hầu tước Robert dưới sự tiếp ứng của Hầu tước Ryan, đã thuận lợi lui về phía sau.

Liêu Long Căn, vị tiên sinh còn lại dẫn theo ba cao thủ Địa giai nhanh chóng lao lên, hai mắt bốc lửa, sắc mặt âm hàn nhìn Hầu tước Ryan đang đắc ý.

Sắc mặt Giang Nguyên lúc này cũng tái xanh, nhìn chằm chằm Hầu tước Ryan đang đứng chung với Bá tước Eva. Hắn mơ hồ đoán được, Bá tước Eva có thể thoát khỏi áp chế huyết lực của Thiên Y Viện, hơn nữa còn khôi phục được thực lực, chỉ sợ là có liên quan đến máu của hắn.

Nhìn ánh mắt lạnh lùng của Giang Nguyên, Bá tước Eva nhẹ rũ mắt xuống, quay đầu sang chỗ khác.

Thấy Eva không dám đối mặt với mình, Giang Nguyên còn không biết chuyện gì xảy ra sao. Một cơn giận xông thẳng lên đầu, nhưng lúc này có hối cũng không còn kịp nữa. Thực lực của đối phương cộng thêm Eva, trên căn bản đã vượt qua nhóm người của hắn.

Bên kia, Bá tước Robert và các vị Bá tước còn lại dưới sự trợ giúp của Huyết tộc, bắt đầu uống máu đã được chuẩn bị và một số dược vật đặc biệt.

Mắt thấy nắp đỉnh đã bị đối phương đoạt lại, Liêu Long Căn hét lên giận dữ, muốn dẫn cao thủ ngoại viện liều chết xông lên, Giang Nguyên liền nheo mắt bước lên, đưa tay ngăn lại, trầm giọng quát:

- Thiên y sư Liêu bình tĩnh lại.

Nghe tiếng quát này của Giang Nguyên, Liêu Long Căn liền ngừng lại, thở hổn hển, nhìn Hầu tước Ryan phía đối diện, cùng với Bá tước Eva dưới trạng thái Nhiên huyết, khí tức đạt đến đỉnh phong, liền giậm chân một cái, phất tay ra hiệu các tiên sinh phía sau dừng lại.

Bây giờ thế cục rất rõ ràng. Một vị tiên sinh ngoại viện vì không đề phòng đã bị đối phương liên thủ đánh trọng thương, chỉ còn lại hai

vị tiên sinh, ông và Giang Nguyên, cùng lắm là đánh ngang tay với đối phương.

Nhưng bây giờ mặt trời đã gần xuống núi, chưa đến nửa tiếng nữa trời sẽ tối ngay. Đám người Hầu tước Robert nhờ có máu và được vật, áp chế huyết lực của Thiên Y Viện không còn duy trì được quá lâu.

Chỉ cần đối phương kéo dài thêm một hai khắc, đến lúc đó bọn họ muốn toàn thân trở lui cũng không được.

Chương 916: Bay thẳng đến Birmingham

- Đi.

Thấy tình thế không ổn, Liêu Long Căn lập tức quyết định thật nhanh, nhưng vẫn không thôi nhìn chiếc vali mà đám người Huyết tộc đang bảo vệ, sau đó quả quyết vung tay, dẫn đám người Giang Nguyên nhanh chóng thối lui.

Nếu đã không còn hy vọng cướp đồ trở lại, thì không cần phải tiếp tục ở lại làm gì. Kéo dài thời gian chỉ tổ bất lợi cho bọn họ.

Ba tiên sinh ngoại viện cũng không cam lòng nhìn đám Huyết tộc phía đối diện, sau đó vung tay lên. Năm cao thủ Địa giai theo sát Giang Nguyên và Liêu Long Căn lui ra ngoài. Ba tiên sinh ngoại viện đi đằng sau, vội vàng thối lui.

Không có bất kỳ một tiên sinh ngoại viện nào dám khinh thường Hầu tước Ryan. Cho dù ba người bọn họ đều là Thiên giai nhị phẩm trở lên cũng chưa chắc đấu lại, huống chi đối phương còn có mấy Bá tước không yếu.

Nhìn đám người Thiên Y Viện dùng tốc độ cực nhanh, che chở lẫn nhau nhanh chóng thối lui, ánh mắt Hầu tước Ryan toát lên ý cười nhàn nhạt, đồng thời mang theo sự tiếc nuối. Vốn bọn họ đã chuẩn bị toàn lực xuất thủ. Chỉ cần kéo dài thời gian một chút, khi huyết lực của đám Hầu tước Robert khôi phục lại, đám người Thiên Y Viện ít nhất phải lưu lại một nửa trở lên.

Nhưng Giang Nguyên thật sự quá tỉnh táo, không chút chậm trễ, liền lên tiếng ra hiệu vị Thiên y sư kia dừng tay. Nếu không thì...

Nhưng, mặc dù có chút tiếc nuối, nhưng Hầu tước Ryan lại vô cùng khoái trá. Y không nghĩ đến Bá tước Eva lại tránh thoát được sự khống chế huyết lực của đối phương, hơn nữa còn trong thời điểm mấu chốt mà sử dụng Nhiên huyết, đoạt lại nấp Tế Thế Đỉnh, để cho những cố gắng của Thiên Y Viện mấy ngày qua đổ sông đổ biển.

Chiếc xe nhanh chóng xuyên qua làn xe. Bên trong xe chỉ có tiếng thở hỗn hển. Sắc mặt mọi người đều tái xanh, không một ai lên tiếng.

Tất cả mọi người đều biết được lúc này đã xảy ra sơ hở, là sơ hở lớn. Vị nữ Bá tước Huyết tộc kia đã thoát khỏi thủ đoạn áp chế huyết lực truyền thừa mấy trăm năm của Thiên Y Viện. Hơn nữa còn trong thời điểm mấu chốt cướp lại nấp Tế Thế Đỉnh. Tất sẽ phải có người đứng ra chịu trách nhiệm cho chuyện này.

Nhưng trước khi chuyện còn chưa tra rõ, tất cả mọi người sẽ không tùy tiện phát biểu bất kỳ ý kiến nào.

Sắc mặt Liêu Long Căn cực kỳ khó coi. Tuy nói Thiên Y Viện lần này đã thu được ít nhất ba mươi gốc Huyết Linh Thảo, nhưng không có nấp Tế Thế Đỉnh, thua thiệt cũng xem như không nhỏ.

Nghĩ đến đây, Liêu Long Căn quay đầu nhìn Giang Nguyên sắc mặt đang âm trầm, định lên tiếng trấn an, liền thấy Giang Nguyên đột nhiên ngẩng đầu lên:

- Tăng tốc đến sân bay, yêu cầu sân bay làm xong công tác chuẩn bị cất cánh.

Vị cao thủ ngoại viện ngồi ở đằng trước lên tiếng đáp một câu, sau đó cầm điện thoại liên lạc.

- Bây giờ trở lại Kim Lăng?

Liêu Long Căn cau mày nhìn Giang Nguyên, hỏi:

- Tôi đã điều động tất cả thành viên của Thiên Y Viện ở Hàn Quốc,

chuẩn bị tiến hành đánh lén.

- Mọi người ở lại đây, tôi phải nhanh chóng trở về.

Giang Nguyên trầm giọng nói:

- Tôi muốn xin phòng Hậu cần Thiên Y Viện chuẩn bị cho tôi một chiếc trực thăng tốc độ cao.

- Cậu...

Sắc mặt Liêu Long Căn có chút kinh nghi, chỉ chần chừ một chút rồi gật đầu:

- Được.

Hai người biết rất rõ, trong tình huống đám người Hầu tước Robert khôi phục lại thực lực, tỷ lệ thành công đánh lén là rất nhỏ, nhưng không thể không thử một lần.

Không bao lâu sau, Giang Nguyên đã xuất hiện ở sân bay Kim Lăng. Trên đường trở lại Thiên Y Viện, hắn móc điện thoại ra, trầm giọng hỏi:

- Tình huống như thế nào?

- Y sĩ Giang Nguyên, đánh lén thất bại. Đám người Hầu tước Ryan đã lên máy bay. Máy bay vừa mới cất cánh.

Tin tức này cũng không nằm ngoài suy đoán của Giang Nguyên. Bên kia có thể trì hoãn thời gian đám người Hầu tước Ryan trở về nước đã là khá lắm rồi.

Sau khi cúp điện thoại, Giang Nguyên bấm một dãy số khác:

- Phòng Ngoại giao, tôi là Giang Nguyên, xin hãy an bài giùm một máy bay, yêu cầu trong vòng một tiếng dùng tốc độ nhanh nhất bay đến Birmingham.

Khi Giang Nguyên trở lại Thiên Y Viện đã là buổi tối. Ngoại trừ một số phòng luyện đan còn sáng đèn, thì tất cả những nơi còn lại đều tối om. Phòng luyện đan số 1 tất nhiên là như vậy.

- Trưởng phòng Giang, cậu quay về rồi à?

Người phụ trách phòng luyện đan thấy Giang Nguyên bước vào, gương mặt sững sốt một chút rồi mỉm cười hỏi.

Giang Nguyên nhẹ gật đầu một cái:

- Tôi muốn ở lại phòng luyện đan một chút.

- Được, cậu cứ tùy ý. Có cần gì thì cứ phân phó.

Đối với tình huống của Giang Nguyên, người trực ban cũng không cảm thấy kỳ quái. Sau khi lấy được Tế Thế Đỉnh trở lại, Giang Nguyên bất luận có luyện đan hay không luyện đan thì cũng hay ở lại phòng luyện đan qua đêm.

Sau khi bước vào phòng luyện đan, Giang Nguyên đóng cửa lại, nhìn Tế Thế Đỉnh chính giữa phòng, ánh mắt lóe lên sự phức tạp.

- Chủ nhiệm, nóc nhà phòng luyện đan số 1 mở ra.

Một nhân viên quản lý phòng luyện đan quay sang báo cáo với Chủ nhiệm trực ban.

- Nóc nhà mở ra?

Chủ nhiệm trực ban ngần ra, sau đó phất tay nói:

- Không sao, không cần để ý.

Nóc phòng luyện đan đều là thiết kế mở, dùng trong tình huống nổ lò luyện, có thể giúp khơi thông lực nổ, đồng thời giúp cho bên trong phòng luyện nhanh chóng được thông hơi.

Nhưng thiết kế này rất ít khi được sử dụng. Đối với Trưởng phòng Giang mà nói, dường như cũng không có gì lạ lắm. Hắn thường xuyên ngủ qua đêm trong phòng luyện. Vừa rồi nhìn sắc mặt, dường như có chút không vui, nói không chừng muốn mở nóc nhà nhìn sao cũng có thể.

- Vâng, Chủ nhiệm.

Trong lúc hai người nói chuyện với nhau, từ trong nóc nhà mở ra có một món đồ lặng yên không một tiếng động vọt ra, lặng lẽ trôi lơ lửng giữa không trung. Mấy giây sau liền vọt theo một hướng khác, trong nháy mắt biến mất khỏi bầu trời Thiên Y Viện.

Tài lực của phòng Hậu cần Thiên Y Viện phải nói là rất mạnh. Thực lực của phòng Ngoại giao là không thể nghi ngờ. Sau khi Giang Nguyên mang Tế Thế Đỉnh đến phi trường, một chiếc máy bay thương vụ cỡ trung đang chờ sẵn. Chiếc máy bay này chỉ là một trong số ít các máy bay trong nước có thể dùng tốc độ gần bằng với tốc độ âm thanh để bay.

Bởi vì yêu cầu của Giang Nguyên quá gấp, phòng Hậu Cần phải tranh thủ an bài. Vì thế phí dụng là có thể nghĩ.

Nhưng với tư cách của Giang Nguyên, hẳn có quyền yêu cầu và ra lệnh. Phòng Hậu cần đương nhiên là phải phối hợp và ủng hộ. Các chi phí có liên quan, sau này chỉ cần Giang Nguyên ký tên lên một số giấy tờ, hơn nữa nói rõ mục đích, sau đó sẽ quyết định xem chi phí sẽ do nơi nào chi trả.

Nếu do nhà nước chi trả, sau khi phòng Hậu cần nhận được văn kiện, sẽ xác nhận tại các ngành có liên quan. Nếu là cá nhân, dĩ nhiên là không cần trải qua quá trình này.

Phòng Ngoại giao cũng trong thời gian cực ngắn chuẩn bị đường đi thẳng cho chiếc máy bay.

Trong tình huống như vậy, ngoại trừ một số ngành đặc biệt của Hoa Hạ ra, chỉ có Thiên Y Viện mới có thể làm được trong thời gian ngắn như vậy.

Giang Nguyên ngồi trên ghế salon trong khoang thương gia, cảm giác máy bay đã cất cánh, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. Có thể trong khoảng thời gian ngắn làm được chuyện này cũng không phải dễ dàng gì. Bắt đầu từ bây giờ, chỉ cần không xảy ra chuyện ngoài muốn, thời gian sẽ còn kịp.

- Máy bay đã tiến vào độ cao, bắt đầu trạng thái tự lái. Giang tiên sinh, bây giờ anh có thể tùy ý nghỉ ngơi. Hy vọng anh đi đường thoải mái. Đội bay sẽ toàn lực phục vụ anh.

Bên trong buồng lái truyền đến tiếng của phi công trưởng. Lúc này, tiếp viên hàng không khoang thương gia cũng đã đẩy xe thức ăn đến bên cạnh Giang Nguyên, gương mặt mỉm cười, hỏi:

- Giang tiên sinh, anh có cần uống thứ gì không? Nơi này có trà, café, các loại thức uống khác và rượu.

Giang Nguyên đưa tay xoa huyệt Thái Dương, sau đó thở ra một hơi, mỉm cười gật đầu:

- Được rồi, cho tôi ly rượu chát.

- Được.

Tiếp viên hàng không cầm hai chai rượu chát đưa đến trước người Giang Nguyên, mỉm cười hỏi:

- Chúng tôi có hai loại rượu.

Tùy ý chọn một loại cộng thêm hai phần điểm tâm nhỏ, lúc này Giang Nguyên mới bưng ly rượu nhẹ nhàng nhấp một ngụm, nhìn ra bầu trời tối đen ngoài cửa sổ, trong đầu tính toán một chút. Đến phi trường Birmingham đại khái khoảng mười tiếng.

Khi hấn đến, Kim Lăng hấn mới sáng sớm. Cho dù phòng luyện đan phát hiện Tế Thế Đỉnh biến mất, khi đó hấn cũng đã đến Birmingham, hết thấy sẽ không thành vấn đề.

Tiếp theo sẽ phải nhìn động tác của hấn. Giang Nguyên thoáng suy nghĩ một chút, sau đó gọi nhân viên phục vụ đến, muốn gọi điện thoại đến Birmingham, xem có thể vận dụng thành viên của Thiên Y Viện ở đó hay không, hay phải dựa vào bản thân hấn.

Sau khi nhân viên phục vụ đưa điện thoại đến liền lui ra đằng sau. Nhưng khi nhìn xuyên qua tấm màn cửa, nhìn chàng thanh niên đeo mắt kính gọng đen, dáng người cực kỳ anh tuấn, trong lòng âm thầm đoán thân phận của hấn.

Nhưng nhìn qua mấy lần, đều cảm thấy có chút không giống.

Là tiếp viên hàng không khoang thương gia, cô biết rõ người có thể vận dụng được chiếc máy bay này cần phải có tài lực hùng

hậu, hơn nữa còn là khẩn cấp vận dụng, cần có năng lực cường đại đến cỡ nào.

Còn chàng thanh niên trước mắt, mặc dù khí độ bất phàm, hơn nữa còn rất anh tuấn, khiến cho người ta không làm sao đoán được thân phận của hắn. Thậm chí tuổi tác của đối phương cũng không cách nào xác nhận, không biết là hai mấy hay là ba mươi mấy.

Nhưng cô thấy trên tay đối phương không có đeo nhẫn.

Còn trẻ mà đã có nhiều tiền như vậy thì thật sự quá mức. Nghĩ đến đây, sắc mặt của cô tiếp viên hàng không khoảng hai lăm, hai sáu tuổi bắt đầu có chút đỏ hồng.

Chương 917: Giang Nguyên đầu hàng địch?

- Giang tiên sinh, cảm ơn anh đã sử dụng dịch vụ. Chúc anh đi đường thuận lợi, mong anh lần sau lại sử dụng dịch vụ của chúng tôi.

So với hai viên phi công đang cúi đầu chào bên cạnh, cô tiếp viên hàng không xinh đẹp thành tâm thật ý nói ra câu nói sau cùng, sau đó ngẩng đầu nhìn theo bóng lưng cao ngất, ánh mắt tràn đầy vẻ phiền muộn.

Giang Nguyên dĩ nhiên là không biết phần tình cảm này của cô tiếp viên. Hắn ngẩng đầu nhìn ánh đèn chiếu xuống, liền hít một hơi thật sâu. Bây giờ Kim Lăng hắn đã là trời sáng, nội viện không bao lâu nữa sẽ phát hiện Tế Thế Đỉnh mất tích, hơn nữa còn rất nhanh có thể tra ra được Bá tước Eva có thể thoát khỏi huyết lực trói buộc là có liên quan đến hắn.

Tổng hợp lại hai sự kiện, người tin tưởng hắn chỉ sợ không nhiều. Hơn nữa, cho dù là tin tưởng hắn, nhưng cũng sẽ không chịu nổi áp lực của hội Viện ủy. Xem ra, bây giờ chỉ có thể một mình hắn tác chiến mà thôi.

Bước ra bãi đậu xe của sân bay, Giang Nguyên trực tiếp đi vào một chiếc xe thương vụ màu xanh đậm. Hắn mở cửa xe bước vào chỗ tài xế. Chờ một lát, có một cái xe chở hàng chạy đến, mở cửa sau xe thương vụ, đặt một cái rương thật lớn vào băng sau, sau đó lặng lẽ rời đi.

Cảm nhận được khí tức quen thuộc, Giang Nguyên đưa tay tháo mắt kính của mình ra, sau đó mở chiếc cặp bên cạnh ghế ngồi, lấy ra một chiếc mắt kính bản rộng nhìn qua khá đẹp, một tai nghe và một máy ipad.

Mở ipad, đồng thời nhấn tai nghe một cái, Giang Nguyên nói:

- Tôi là Tiểu Lang, muốn liên lạc với Chekhov.

- Xác nhận thành công. Xin chào, Tiểu Lang, tôi là U Linh.

Bên trong tai nghe truyền đến một giọng nam lạnh lùng, mắt kính bên trái của Giang Nguyên nhanh chóng hiện lên mấy số liệu, biểu hiện kết nối thành công.

- U Linh, xác nhận mục tiêu.

Giang Nguyên cũng không khách sáo, trầm giọng nói.

- Mục tiêu xác nhận, trước mắt đang ở bầu trời Đại Tây Dương. Dự đoán trong vòng 25 phút nữa sẽ đến nơi.

Giọng nam vang lên, đồng thời trên ipad nhanh chóng hiện lên tấm bản đồ.

Màu đỏ cuối cùng trên bản đồ là vị trí của Giang Nguyên hiện tại, sân bay Birmingham. Ở trên cao là một điểm nhỏ đang lóe lên.

- Biểu hiện điểm phục kích phù hợp.

Nghe Giang Nguyên nói, bản đồ trên màn hình Ipad trong nháy mắt hoá đổi, sau đó hiện ra một tấm bản đồ nhỏ, bên trên có mấy điểm phục kích phù hợp.

Lặng lẽ ghi nhớ mấy vị trí, Giang Nguyên liền tắt Ipad, sau đó lái xe ra bên ngoài. Nơi này còn cách lâu đài Lasin một khoảng cách,

đủ cho hắn tìm được cơ hội thích hợp.

Lúc này, Thiên y sư Liêu Long Căn vừa mới từ Hàn Quốc trở lại Kim Lăng. Sau khi về đến nội viện đã triệu tập hội nghị Viện ủy khẩn cấp.

Không khí trong phòng cực kỳ nặng nề. Vốn rất nhiều thành viên hội Viện ủy còn chưa biết chuyện gì phát sinh, chỉ có thể từ những thành viên đến sớm biết được chuyện gì xảy ra, tất cả đều khiếp sợ và tức giận, yêu cầu kiểm tra xem sơ sót là từ chỗ nào.

Vốn đang là một chuyện rất tốt, bất ngờ xảy ra chuyện như vậy, ngoại trừ tra rõ nguyên nhân, tất phải có người đứng ra gánh trách nhiệm.

- Tình huống bất ngờ xảy ra lần này, tôi không thể không gánh vác trách nhiệm.

Bắt đầu hội nghị, Liêu Long Căn đã chủ động tự kiểm. Lần hành động này là do ông dẫn đội, ông phải là người đứng ra gánh trách nhiệm đầu tiên.

Đối với hành động của Liêu Long Căn, các thành viên khác cũng không cảm thấy kỳ quái. Tuy nói chuyện này xảy ra cũng không phải là trách nhiệm của Liêu Long Căn, nhưng là người dẫn đội, tự kiểm như vậy cũng là có lý.

Sau khi Liêu Long Căn tự kiểm điểm xong, Từ Khải Liễn mới trầm giọng nói:

- Lần này xuất hiện chuyện ngoài ý muốn, chúng ta nhất định phải đề cao cảnh giác, đồng thời suy nghĩ lại. Trước phòng Giám sát đã tiến hành điều tra toàn diện, tin rằng rất nhanh sẽ có kết quả. Chuyện này cũng không phải ngẫu nhiên xảy ra. Lần này phương pháp áp chế huyết lực của Huyết tộc mất đi hiệu lực, chúng ta nhất định phải tìm ra nguyên nhân.

Nghe Từ Khải Liễn nói, mọi người đều gật đầu. Đây cũng không phải chuyện đùa. Mất nắp Tế Thế Đỉnh là chuyện rất đáng tiếc, nhưng chuyện này xem ra còn quan trọng hơn.

Trong lúc mọi người đang nghị luận âm ỉ, người phụ trách của

phòng Giám sát bước vào, đưa một bản báo cáo cho Lưu Mộc Dương.

Thấy người này bước vào, không khí trong phòng họp liền trở nên yên tĩnh, tất cả đều nhìn chăm chăm Lưu Mộc Dương.

Lưu Mộc Dương nhanh chóng lật bản báo cáo xem qua, sắc mặt liền biến đổi, sau đó đưa bản báo cáo cho Từ Khải Liễn, chậm rãi nói:

- Viện trưởng, người xem qua một chút đi.

Nhìn sắc mặt của Lưu Mộc Dương, các vị thành viên cũng cảm thấy căng thẳng trong lòng. Có thể làm cho Lưu Mộc Dương có biểu hiện như vậy, chỉ sợ là... Chẳng qua không biết vấn đề rốt cuộc nằm ở chỗ nào?

Nghĩ đến đây, mọi người đều cùng đưa mắt về phía Từ Khải Liễn.

Chỉ thấy Từ Khải Liễn nhanh chóng lật xem, sắc mặt trở nên âm trầm.

Thấy Từ Khải Liễn cũng như vậy, mọi người lại càng căng thẳng. Xem ra là vấn đề lớn rồi.

- Bây giờ Giang Nguyên ở đâu?

Từ Khải Liễn nghiêm mặt hỏi vị phụ trách còn đang đứng một bên.

- Căn cứ theo điều tra, Trưởng phòng Giang hần đang ở trong phòng luyện đan.

Vị phụ trách trầm giọng đáp:

- Hôm qua Trưởng phòng Giang đã đến phòng luyện đan số 1, đến bây giờ cũng vẫn chưa ra.

- Phòng luyện đan số 1?

Từ Khải Liễn cau mày:

- Đi mời cậu ấy đến đây.

- Vàng.

Vị phụ trách kia vội vàng nói.

Nhìn người phụ trách vội vã bước ra ngoài, Liêu Long Căn mới nghi ngờ hỏi:

- Không phải cậu ấy không có ở trong viện sao? Hôm qua cậu ấy nhờ tôi chuẩn bị một chiếc máy bay tốc độ cao cho cậu ấy.

- Cái gì?

Vốn mọi người còn đang kinh nghi, nhưng lúc này đồng loạt biến sắc, sau đó quay sang nhìn La Thiên Minh, chỉ thấy sắc mặt La Thiên Minh tái nhợt, rồi chậm rãi lắc đầu. Chần chừ một chút, ông quay sang Từ Khải Liễu, hỏi:

- Viện trưởng, chuyện này có liên quan đến Giang Nguyên sao?

Từ Khải Liễu mím chặt môi, chậm rãi gật đầu, nói:

- Căn cứ theo điều tra ở Trọng Ngục, gần đây chỉ có Giang Nguyên đến đó mà thôi, hơn nữa còn tiến vào mỗi phòng của Bá tước Eva. Sau khi ở đó hơn mười phút, cậu ấy đã yêu cầu người phụ trách Trọng Ngục điều chỉnh lại việc cung cấp thức ăn cho Bá tước Eva.

Từ Khải Liễu vừa nói xong, mọi người đều ngạc nhiên. Không ít người nhìn La Thiên Minh sắc mặt đang tái xanh.

Lúc này Chu Thế Dương vỗ bàn đứng dậy nói:

- Tôi cũng biết tiểu tử này không nhờ được mà. Nhất định phải điều tra cho kỹ, bất kỳ người nào cũng không được bao che.

Chẳng qua lúc này không có ai phản đối hay đáp lại. Tất cả đều đang chờ Giang Nguyên đến để nói rõ việc này.

Nhưng khi người phụ trách kia quay lại, sắc mặt đã tái xanh.

- Y sĩ Giang Nguyên mất tích, hơn nữa Tế Thế Đình cũng không thấy luôn.

Lời vừa nói ra, trong phòng nháy mắt liền yên tĩnh. Sắc mặt La Thiên Minh đã biến thành một màu ảm đạm.

- Tế Thế Đỉnh và Giang Nguyên đã đi đâu rồi? Chẳng lẽ người của phòng luyện đan đều chết hết? Còn có ngoại viện và phòng Giám sát canh phòng nữa, chẳng lẽ mắt mù hết rồi sao?

Từ Khả Liễu rốt cuộc đứng dậy, vỗ bàn quát lớn.

- Nóc phòng luyện đan đã được mở ra. Hẳn y sĩ Giang Nguyên đã mang Tế Thế Đỉnh rời đi từ chỗ đó.

Người phụ trách trả lời.

- Nóc phòng luyện đan.

Mọi người nhìn nhau, tất cả đều nhớ đến cái hôm Giang Nguyên đánh Chu Thế Dương, trong lòng liền bừng tỉnh. Đúng rồi, với năng lực quỷ dị của Giang Nguyên, đúng là có thể lặng yên không một tiếng động mang Tế Thế Đỉnh đi mà không kinh động bất cứ một ai.

Từ Khả Liễu hít một hơi thật sâu, lạnh giọng nói:

- Bây giờ đến phòng Hậu cần điều tra xem Giang Nguyên rốt cuộc đã mang Tế Thế Đỉnh đi đâu.

Người phụ trách vội vàng móc điện thoại ra, chưa đầy hai phút, y đã quay lại nhìn các thành viên hội Viện ủy, chậm rãi nói:

- Birmingham. Y sĩ Giang Nguyên vừa mới đáp xuống sân bay Birmingham ở Anh quốc.

- Birmingham.

Mọi người lẩm bẩm, sau đó đều biến sắc. Mọi người đều biết Birmingham là thành phố lớn cách lâu đài Lisin của Huyết tộc không xa.

Lúc này, sắc mặt La lão hoàn toàn tái nhợt, nhìn chằm chằm người phụ trách, nghiêm nghị quát:

- Không thể nào? Cậu đi điều tra cho rõ xem là chuyện gì xảy ra.

- La y sư, phòng Ngoại giao và phòng Hậu cần đều đã chứng thực Giang Nguyên đang ở Birmingham. Hơn nữa còn mang Tế Thế Đỉnh đáp xuống sân bay Birmingham. Nhưng cậu ấy không liên lạc với phòng làm việc của chúng ta ở đó. Hiện tại đã biến mất không còn dấu tích.

Sắc mặt của người phụ trách cũng trở nên âm trầm. Xảy ra chuyện lớn như vậy, đỉnh chủ Tế Thế Đỉnh có thể đã đầu phục Huyết tộc. Chuyện vui rồi đây!

Chương 918: Một mình hành động

Chuyện tốn công vô ích, hơn nữa cũng không cần thiết, Giang Nguyên sẽ không làm.

Người tin tưởng hẳn tất nhiên sẽ tin tưởng hẳn. Còn đã không tin, cho dù có giải thích đến cỡ nào cũng không tin.

Giống như bây giờ, hẳn biết ở Thiên Y Viện lúc này đang xảy ra chuyện gì, nhưng hẳn cũng chẳng có bất kỳ lời giải thích dư thừa. Thậm chí ngay cả điện thoại cầm tay cũng không mang theo. Nếu chuyện này do hẳn gây nên, như vậy sẽ do hẳn giải quyết.

Vốn hẳn thật sự có chút không giải thích được chuyện của nữ Bá tước Eva, huống chi lần này hẳn mang Tế Thế Đỉnh chạy đến Birmingham. Cho dù không có chuyện của nữ Bá tước Eva, hội Viện ủy tuyệt đối sẽ không đồng ý cho hẳn mang Tế Thế Đỉnh đến hang ổ của Huyết tộc.

Cho nên, hẳn mới lén lút mang Tế Thế Đỉnh đi. Điều hẳn cần làm là không để cho Thiên Y Viện xác định được vị trí của hẳn, tránh Chu Thế Dương chơi xấu, phái người của phòng làm việc Thiên Y Viện ở Birmingham tiến hành truy sát hẳn.

Thực lực của những thành viên Thiên Y Viện trú đóng gần Huyết tộc tất nhiên không thể coi thường. Ít nhất Giang Nguyên tin rằng, bọn họ muốn gây phiền phức cho hẳn là chuyện rất đơn giản.

Giống như suy nghĩ của Giang Nguyên, không khí trong phòng họp lúc này đang đóng băng. Đường Đường là đỉnh chủ Tế Thế Đỉnh, thành viên dự thính hội Viện ủy, lại mang trấn viện chi bảo đến đầu hàng địch. Mặc dù vẫn chưa chắc chắn trăm phần trăm, nhưng tình huống trước mắt xem ra, khả năng là cực kỳ lớn.

Cho dù là La Thiên Minh, lúc này cũng không đứng ra giải thích cho Giang Nguyên. Bởi vì có giải thích như thế nào đi chăng nữa cũng vô ích thôi. Chỉ có thể chờ Giang Nguyên trở lại thì mới hiểu được rốt cuộc Giang Nguyên muốn làm cái gì.

- Nhất định phải yêu cầu phòng làm việc ở Birmingham dốc toàn lực tiến hành truy tìm Giang Nguyên. Một khi chắc chắn vị trí của Giang Nguyên, lập tức chặn đánh, phải đem bằng được Tế Thế Đỉnh trở về.

Nghe lời nói của Chu Thế Dương, không có bất kỳ thành viên nào của hội Viện ủy phản đối. Đến nước này rồi, tuy nói khả năng có thể mang về Tế Thế Đỉnh rất nhỏ, nhưng Thiên Y Viện không thể không có động tác. Còn nếu phát hiện ra Giang Nguyên, hơn nữa Giang Nguyên còn có thể mang Tế Thế Đỉnh về cùng, vậy thì còn gì tốt bằng.

La Thiên Minh cũng không phản đối. Tình huống bây giờ chỉ có thể như vậy. Nếu Giang Nguyên có thể bình an mang Tế Thế Đỉnh trở về, vấn đề dĩ nhiên sẽ không lớn. Nhưng nếu...

- Mục tiêu đã hạ xuống.

Bên tai truyền đến giọng nói lạnh lùng của U Linh, hai mắt Giang Nguyên nheo lại, trầm giọng nói:

- Xác nhận phương thức đối phương rời khỏi ở phi trường.

- Đối phương đã chuẩn bị năm chiếc SUV, 85% sẽ sử dụng chúng để trở về lâu đài Lisin. Xác nhận xong!

Giang Nguyên thở phào nhẹ nhõm. Nếu ngồi xe rời khỏi phi trường Birmingham, mấy điểm phục kích mà hắn ghi nhớ đều có thể sử dụng, lập tức nói:

- Xin giám sát động tĩnh của đối phương.

- Không thành vấn đề. Chúng tôi đã lưu phương tiện theo dõi trên một chiếc xe, tùy thời thông qua vệ tinh tiến hành quản chế.

- Vâng, cảm ơn.

Cúp điện thoại, Giang Nguyên đẩy cửa bước xuống xe. Nơi này là một khu rừng nhỏ, là địa điểm phục kích thích hợp đầu tiên. Điều bây giờ cần làm là chờ đám người Hầu tước Ryan đi ngang qua nơi này.

Xiết chặt đoạn dao đang vác trên lưng, đồng thời kéo cổ áo kín lại một chút. Đêm ở Birmingham vẫn tương đối giá rét. Hắn ngửa đầu thở ra một hơi, trong nháy mắt biến thành một làn sương trắng rồi chậm rãi tiêu tán.

Hắn giơ tay đẩy cặp mắt kính. Nhìn số liệu hiện lên bên trên mắt kính và thanh kim chỉ điều hướng, Giang Nguyên khẽ thở dài. Sau lưng hắn không phải là một người mà là cả một Thiên Y Viện tồn tại. Nhưng không nghĩ đến bây giờ vẫn chỉ có một mình tác chiến.

Cười khổ, Giang Nguyên lắc đầu. Tế Thế Đỉnh cũng đã mang ra ngoài, có thể nói là một trận sống mái. Nếu bây giờ xảy ra rắc rối, đúng thật là phiền toái.

Chỉ có thể tận hết sức lực, hy vọng Tế Thế Đỉnh có thể đáng tin một chút.

Nghĩ xong, hắn mở cửa sau lôi cái rương ra, nhẹ nhàng cầm tai đỉnh nhắc lên, sau đó đặt xuống đất.

Nhìn nắp đỉnh mà hắn hao phí hết khí lực mới tạo ra được, Giang Nguyên cười khổ, sau đó ném nắp đỉnh vào trong rương, đặt móng ngòi lên trên đỉnh, nhắm mắt lại.

Trong bóng tối, một xe, một đỉnh, một người lặng im, không hề có chút khí tức nào.

Chỉ có mắt kính Giang Nguyên là không ngừng hiển thị số liệu.

Giang Nguyên nhắm mắt, dường như không phát hiện số liệu có sự biến hóa, nhưng tay của hắn vẫn nhẹ nhàng xoa tai đỉnh, một luồng khí tức vô hình đang liên hệ hắn và Tế Thế Đỉnh với nhau.

Không biết qua bao lâu, nơi Giang Nguyên ngồi nóng lên. Thân đỉnh tản ra khí tức chỉ có Giang Nguyên mới cảm nhận được.

Qua một thời gian nữa, khí tức chập chờn trên thân đỉnh càng lúc càng nhiều, càng lúc càng mãnh liệt. Lúc này Giang Nguyên mới mở mắt ra, nhìn số liệu hiển thị trên mặt kính, hai mắt lóe lên tia nóng, đưa tay sờ ống nghe, nói:

- Xác nhận vị trí đối phương.

- Đối phương đang di chuyển về phía anh. Trước mắt còn cách hai ngàn thước.

Nghe U Linh xác nhận, Giang Nguyên hít một hơi thật sâu, đột nhiên lẳng không bay lên. Sau khi đáp xuống vị trí một ngọn cây, lúc này mới ngừng lại, sau đó lại lẳng yên bay theo một hướng khác.

Giang Nguyên cứ như vậy mà ngồi trên Tế Thế Đỉnh, không một tiếng động bay sang một ngọn cây khác.

Lúc này, trên con đường cách đó không xa, mấy ánh đèn xe truyền đến, càng lúc càng gần.

Giang Nguyên nhắm mắt, hai con ngươi nhanh chóng co rúc.

- Đến rồi.

Giang Nguyên thở hắt ra, ánh mắt nhắm lại, tay trái nắm tai đỉnh, cả người hòa cùng một thể với Tế Thế Đỉnh, tay phải nhẹ nhàng đưa ra ngoài.

Chương 919: Bắt đầu hành động

Cảm giác thần thức đã chạm đến khí tức quen thuộc, hơn nữa còn hòa làm một thể với Tế Thế Đỉnh bên dưới, Giang Nguyên thở phào nhẹ nhõm.

Nhờ thần thức, hẳn thậm chí có thể xuyên qua nắp Tế Thế Đỉnh, lẳng yên không một tiếng động cảm thụ tình huống xung quanh.

Giang Nguyên nhanh chóng cảm nhận được bên cạnh nắp Tế Thế Đỉnh đang có ba cổ khí tức tồn tại. Trong đó có hai cổ khí tức không hề kém, tương đương với Bá tước Huyết tộc.

-Ồ, khí tức thật là mạnh.

Theo thần thức lan tràn xung quanh, Giang Nguyên liền cảm nhận được có một luồng khí tức còn mạnh hơn hai Bá tước kia.

-Hầu tước Ryan.

Thoáng chần chừ một chút, Giang Nguyên lập tức xác định được chủ nhân của cổ khí tức này.

Lúc này, Hầu tước Ryan đang dựa lưng vào ghế nhắm mắt dưỡng thần, bỗng nhiên mở mắt ra, vẻ mặt thoáng kinh ngạc nhìn quanh bốn phía, ánh mắt hiện lên sự nghi ngờ, cau mày một cái rồi nhắm mắt lại.

Nhẹ nhàng vượt qua ba cái xe, Giang Nguyên tiếp tục đẩy thần thức xuyên qua nắp Tế Thế Đỉnh kéo dài bốn phía.

Nhờ tác dụng của nắp Tế Thế Đỉnh, thần thức của Giang Nguyên nhanh chóng bao phủ cả đoàn xe.

Đợi đến khi Giang Nguyên mở mắt ra, nhìn ánh đèn xe càng lúc càng gần, hắn biết được nắp Tế Thế Đỉnh nằm ở vị trí chính giữa đoàn xe.

Nhưng Giang Nguyên lại chẳng biết làm sao. Hắn đưa tay nhẹ vuốt Tế Thế Đỉnh bên dưới, nhẹ thở dài. Hắn biết chính xác vị trí của nắp Tế Thế Đỉnh, nhưng chiếc xe đang chở nắp Tế Thế Đỉnh đều đóng kín cửa, hơn nữa bên cạnh còn là Hầu tước Ryan.

Trong tình huống như vậy, hắn cũng không nắm chắc.

Sau khi thở dài một tiếng, tầm mắt Giang Nguyên nhanh chóng biến thành hai màu trắng đen. Hắn sử dụng thiên phú Ngưng trệ không gian, khởi động Tế Thế Đỉnh, tiêu hao năng lượng không nhỏ. Hết thảy tình huống bây giờ đều nằm trong lòng bàn tay. Hiện tại tiến vào trạng thái Không Minh, chuẩn bị hành động mới là lựa chọn cao nhất.

Nhìn ánh đèn xe cách đó không xa, nội khí nhanh chóng rót vào Tế Thế Đỉnh. Tế Thế Đỉnh nhẹ nhàng đề xuống ngọn cây một cái rồi nhanh chóng bắn lên bầu trời.

Chỉ hai ba giây ngắn ngủi, chiếc xe trước nhất đột nhiên bị một vật nặng từ trên trời rơi xuống, hung hăng đập trúng nóc xe, tạo thành một vết lõm.

Ầm một tiếng thật lớn, toàn bộ đoàn xe đều hỗn động. Hai chiếc xe cuối cùng hai bên dừng lại, hai chiếc xe theo sát phía sau chỉ nghe bánh xe phát ra tiếng va chạm bốc khói, lúc này mới không bị đụng vào xe đằng trước.

Giang Nguyên ngồi bên trên Tế Thế Đỉnh, từ bên trong đỉnh rút ra hai cây súng máy nặng ba bốn chục cân, hướng thẳng đám Huyết tộc đang mở cửa bước xuống xe, bắn như trút nước.

Hai cây súng Gatling trong hai giây đã bắn ra gần ngàn phát đạn, khiến đám Huyết tộc bị áp chế trong xe, căn bản không dám lộ mặt.

Tuy năm chiếc xe SUV này có chức năng chống đạn, hơn nữa là khoảng cách gần, uy lực của súng Gatling bị hạn chế không ít, nhưng vẫn để lại không ít dấu vết, khiến cho đám Huyết tộc hừ thảm không ít.

Nhưng Giang Nguyên cũng không áp chế bọn họ quá lâu. Lúc này, bên trong một chiếc xe chui ra hai Huyết tộc, bắt đầu nhảy lên nóc xe công kích Giang Nguyên.

Tế Thế Đỉnh lại bắn lên, đánh trúng hai Huyết tộc.

Nhưng chỉ trong chớp nhoáng này, bên trong xe lại nhanh chóng nhảy ra thêm mấy Huyết tộc nữa. Một người trong đó chọt lóe lên, xuất hiện cách Giang Nguyên không xa.

- Hầu tước Ryan.

Hai mắt Giang Nguyên co rúc lại, cánh tay run lên, cầm hai cây súng bắn tới Hầu tước Ryan. Tế Thế Đỉnh lại nhanh chóng bắn lên từ nóc xe. Đợi đến khi Hầu tước Ryan lướt qua được mưa đạn, Tế Thế Đỉnh đã vượt qua đỉnh đầu Hầu tước, bay vút về phía sau.

Ánh mắt Hầu tước Ryan lóe lên ánh sáng màu đỏ, huyết quang nhàn nhạt, nhìn Tế Thế Đỉnh bay lướt qua đầu, trong nháy mắt liền khôi phục lại tinh thần, kêu to một tiếng rồi vọt theo.

Tuy nói trong xe còn có hai Bá tước đang bảo vệ nắp Tế Thế Đỉnh, nhưng cũng phải phòng ngừa vạn nhất.

Nhưng khi ông ta vừa mới nhào qua, liền thấy đại đỉnh đường như không phải xông đến chiếc xe mà là phóng vào trong rừng cây.

- Cái gì?

Hầu tước Ryan không khỏi sửng sốt. Ông vừa mới nhìn thấy rõ ràng người đứng trên đại đỉnh là Giang Nguyên của Thiên Y Viện. Đại đỉnh kia chắc chắn là chi bảo trấn viện Tế Thế Đỉnh.

Chỉ là từ trước đến nay chưa từng nghe nói qua Tế Thế Đỉnh lại có uy năng như vậy, có thể chở người bay trên không.

Thứ đồ chơi này ngoại trừ luyện đan còn có chức năng lợi hại như vậy sao? Nhưng tiểu tử này dường như không phải xông đến chiếc xe mà giống như chạy trốn hơn? Chẳng lẽ hắn làm ra trận thế lớn như vậy lại không phải vì Tế Thế Đỉnh?

Hầu tước Ryan chỉ hơi sửng sốt một chút, nhe hai cái nanh ra, sau đó tiếp tục đuổi theo đại đỉnh. Tiểu tử này có thể không phải vì Tế Thế Đỉnh, nhưng đã đến Birmingham, lại còn dám ám sát đoàn xe của y, hơn nữa còn mang theo cả Tế Thế Đỉnh, nếu còn để cho hắn chạy thoát, chức Thủ tịch trưởng lão Huyết tộc y không cần làm nữa.

Lúc này, Bá tước Robert chui ra từ một chiếc xe khác, cũng đã nhận ra Giang Nguyên, gương mặt hiện lên vẻ hung tợn, hét lên một tiếng rồi đuổi theo.

- Tiểu tử kia, không nghĩ đến ngươi lại tự mình đưa đến cửa, lại còn muốn chạy sao?

Thấy Hầu tước Robert đã đuổi theo đằng trước, cùng với Tế Thế Đỉnh và máu của Giang Nguyên, Hầu tước Ryan mỉm cười đắc ý.

Chẳng qua, khi ông ta vừa mới lộ đầu ra, nhìn thấy Tế Thế Đỉnh

đang chở Giang Nguyên bay ở đằng trước, chẳng biết từ lúc nào sau lưng lại xuất hiện một bàn tay có móng, nhìn qua hết sức cổ quái.

Chương 920: Đắc thủ, chạy trốn

- Thành bại là ở một khắc này.

Khi Giang Nguyên sử dụng một chiêu này, trong đầu hiện lên suy nghĩ đó. Nếu một chiêu này không thành, không cần nói nhiều, trực tiếp chạy trốn. Birmingham này là đại bản doanh của Huyết tộc. Ở lại thêm một phút là nguy hiểm thêm một chút.

Tay trái nắm chắc tai Tế Thế Đỉnh, nội khí trong cơ thể vận dụng đến mức cao nhất, khí tức toàn thân và Tế Thế Đỉnh liên kết cùng một chỗ, tay phải duỗi ra, dùng thần thức liên kết Tế Thế Đỉnh với nắp Tế Thế Đỉnh, sau đó hít một hơi thật sâu, đem thần thức cưỡng ép đến cực hạn. Sau khi cảm nhận đúng vị trí của Tế Thế Đỉnh, liền vươn một tay trở về Tế Thế Đỉnh.

Bấy giờ, Giang Nguyên đã làm ra chuẩn bị ở mức cao nhất. Bởi vì hắn không biết khi bị thần thức của mình toàn lực đánh vào, lực kêu gọi của Tế Thế Đỉnh đối với nắp đỉnh mạnh bao nhiêu. Cho nên, hắn đã khiến cho Hầu tước Ryan phải mở cửa xe ra. Ngoài trừ cái vali, còn lại thì giữa Tế Thế Đỉnh và nắp đỉnh không hề có chướng ngại nào.

Nếu đã như vậy mà còn không thể mang nắp Tế Thế Đỉnh đi, như vậy hắn cũng chẳng còn cách nào nữa. Tuy nói hắn đã liều một bước, nhưng đối mặt với hai Hầu tước, sáu bảy Bá tước, cho dù hắn có Tế Thế Đỉnh bên cạnh, cũng không dám cường ngạnh. Dám đối kháng với cao thủ Huyết tộc ở Birmingham, tóm lại chỉ có thể chịu chết mà thôi.

Cho nên, hắn không dám cưỡng. Dưới sự vây công của rất nhiều Huyết tộc cao cấp, muốn từ trong đoàn xe cướp đi nắp Tế Thế Đỉnh, chuyện này cơ hồ không thể xảy ra. Chẳng những nắp Tế Thế Đỉnh không thể cầm về, ngược lại còn đưa dê vào miệng cạp, tặng không Tế Thế Đỉnh cho người ta luôn.

Chỉ có thể dựa vào chiêu này. Đây cũng là nguyên nhân hắc ám mạo hiểm một mình mang Tế Thế Đỉnh chạy đến đây.

Nhìn động tác của Giang Nguyên, không chỉ Hầu tước Ryan cảm thấy kinh nghi, ngay cả Hầu tước Robert cũng cảm thấy nghi hoặc, không biết Giang Nguyên mắc cái bệnh gì nữa.

Ầm! Trong lúc Hầu tước Ryan còn đang không biết Giang Nguyên định làm cái gì, chợt nghe bên trong xe của mình vang lên tiếng nổ nhỏ xiu.

Hầu tước Ryan hốt hoảng quay đầu lại, liền nhìn thấy có một vật từ bên trong xe vọt ra. Y còn chưa kịp hồi phục tinh thần, chỉ thấy thứ kia giống như tia chớp lóe lên rồi biến mất, sau đó xuất hiện trong bàn tay giống như móng gà của Giang Nguyên.

- Chuyện gì xảy ra vậy?

Mấy cao thủ Huyết tộc ở đằng sau nhìn thấy cảnh tượng như vậy, trong nháy mắt liền cảm thấy choáng váng. Đặc biệt là hai Bá tước Huyết tộc từ trong xe nhảy ra đuổi theo, mặt tái ngắt. Rõ ràng là nắp Tế Thế Đỉnh đã được khóa trong vali, làm sao có chuyện phá vali mà bay ra ngoài?

Giang Nguyên chỉ cảm thấy bàn tay mình trầm xuống, trong lòng mừng như điên, biết được hắc đã đắc thủ, liền nhanh chóng đập nắp Tế Thế Đỉnh xuống. Chỉ nghe cạch một tiếng, Giang Nguyên cảm thấy Tế Thế Đỉnh dưới chân nhẹ một chút, giống như không có vật gì, ngay cả nội khí và năng lượng tiêu hao cũng giảm đi mấy phần.

Đám Huyết tộc đằng sau gào thét lên, điên cuồng đuổi theo. Giang Nguyên không dám khinh thường, thúc giục nội khí dưới chân, mang Tế Thế Đỉnh như bảo táp xông về phía trước.

Đồng thời nhấn tai nghe, trầm giọng nói:

- Vật đã lấy được, lập tức hiển thị phương hướng rút lui.

Nghe Giang Nguyên nói, mặt kính bên trái hiện lên mấy số liệu, sau đó kim điều hướng lập tức chỉ sang một hướng khác.

Thấy phương hướng đã xuất hiện, Giang Nguyên không chút do dự vội vã đi về hướng đó. Mười mấy phút kể tiếp chính là thời điểm mấu chốt nhất. Chỉ cần trong mười mấy phút này có thể thoát khỏi tầm mắt của Huyết tộc, tạm thời coi như hãn thoát hiểm.

Ban đầu, hãn cũng không phải là không nghĩ qua sẽ dùng chiếc máy bay kia trở lại Hoa Hạ, nhưng điều này thật sự quá mạo hiểm. Với lực lượng của Huyết tộc ở Anh quốc, mặc dù không bằng Thiên Y Viện ở Hoa Hạ, nhưng muốn ngăn cản một chiếc máy bay rời khỏi không phận cũng vẫn là chuyện dễ dàng.

Cho dù máy bay có thể cất cánh, nhưng chỉ cần có hai máy bay chiến đấu đuổi theo, vẫn có thể dễ dàng đuổi kịp một chiếc máy bay thương vụ, bắt máy bay trở về điểm xuất phát. Với thể lực của Huyết tộc, chỉ cần bọn họ quyết tâm, hãn muốn chạy thoát tuyệt đối không thể.

Còn một biện pháp khác là tìm đến phòng làm việc của Thiên Y Viện ở Birmingham. Nhưng cũng không cần suy tính đến. Chỉ cần phòng làm việc có bất kỳ cử động nào, đều có thể dẫn đến sự phản công toàn lực của Huyết tộc. Trong tình huống Huyết tộc không hề cố kỵ, nếu muốn tiêu diệt một phòng làm việc nhỏ nhỏ của Thiên Y Viện, đó là chuyện dễ như trở bàn tay.

Cho nên, bây giờ cũng chỉ có thể mạo hiểm thông qua những đường tắt khác.

Bây giờ, nếu đám người Gấu Bắc Cực thông qua U Linh tìm được hãn, cũng chỉ có thể đưa hãn đi được một đoạn ngắn, rồi sau đó phải dùng tốc độ nhanh nhất biến mất mà không được để lại dấu vết. Bởi vì không người nào dám ở lại chỗ này chống cự với Huyết tộc. Ở Birmingham, một khi trêu chọc Huyết tộc, chẳng khác nào bị tử thần để mắt đến.

Lúc này, chiếc xe thương vụ của Giang Nguyên đã bị bốc cháy, cả chiếc xe chìm trong ngọn lửa, tiêu trừ hết đầu mối.

Lúc này, Huyết tộc cũng đã chú ý đến cách đó không xa đột nhiên xuất hiện một ngọn lửa, nhưng cũng không ai quá để tâm đến. Tất cả còn đang bắt đầu hoặc đuổi theo Giang Nguyên, hoặc liên lạc về lâu đài Lisin, thỉnh cầu tiếp viện, chuẩn bị toàn diện ngăn chặn

Giang Nguyên.

Giang Nguyên không ngừng khởi động thiên phú Ngưng trệ không gian, mang Tế Thế Đỉnh vội vàng bay về phía đã được hướng dẫn.

Đám Huyết tộc kia căn bản không thể đuổi kịp hắn, nhưng bây giờ phải mau sớm tìm được con đường an toàn để rời đi. Ở Birmingham này, quốc hội Huyết tộc có thể trong thời gian cực ngắn phong tỏa tất cả mọi con đường. Trước khi Huyết tộc hoàn thành phong tỏa, hắn phải rời khỏi nơi này.

Theo phương hướng mà mắt kính đã chỉ, Giang Nguyên tăng tốc bay lướt đi. Hắn vừa mới lên đuôi chín không lâu, năng lượng tích trữ đang được bổ sung tích cực, nhưng vẫn chưa cao. Hắn nhất định phải đến được vị trí đó trước khi năng lượng tiêu hao hết.

- Tăng tốc lên. Căn cứ theo giám sát của chúng tôi, Birmingham đã bắt đầu có dị động. Anh chỉ có thời gian mười phút để đến đó.

Giọng nói lạnh lùng của U Linh vang lên bên tai Giang Nguyên:

- Sau mười phút, bất kể anh có thể đến được hay, tôi đều phải tiêu diệt hết thấy dấu vết, không tiếp viện cho anh bất cứ thứ gì nữa.

- Cảm ơn, vất vả rồi.

Giang Nguyên biết đối phương tiếp viện hắn đến lúc này đã là mạo hiểm lắm rồi, lập tức nói lời cảm ơn. Chỉ cần đến được nơi đó, hắn sẽ có cơ hội để thở dốc.

Chương 921: Kênh Brindleyplace

- Tít... Tích lũy năng lượng Cửu Vĩ đuôi thứ 9 10%, khi tích lũy năng lượng 5% cơ thể sẽ rơi vào trạng thái ngủ đông...

Giang Nguyên nghe thấy thông báo vang lên bên tai vẻ mặt khổ sở. Quả nhiên lần này đúng là đến quá hấp tấp. Tuy là đã dùng hết sức, thậm chí còn sử dụng không ít Đan dược thượng phẩm trân quý để bổ sung năng lượng, nhưng dù sao thời gian cũng quá ngắn, năng lượng có thể tích góp thật sự không nhiều lắm. Với tình hình

lúc này, tuy có trạng thái Trống rỗng giúp đỡ giảm lượng năng lượng tiêu hao đi rất nhiều, nhưng tích lũy năng lượng vẫn hạ đến mức nguy hiểm.

Giang Nguyên không dám thờ ơ, nghe thấy tiếng đuổi theo lơ mờ truyền đến cách sau lưng không xa liền hít sâu một hơi, không để ý đến tiết kiệm năng lượng, khởi động kỹ năng “Ngưng trệ không gian”, mang Tề Thế Đỉnh chạy như điên.

Giờ không phải lúc tiết kiệm năng lượng, phải bỏ rơi được Hầu tước Ryan và Hầu tước Robert phía sau thì mình mới có cơ hội thoát thân. Nếu không bỏ rơi được thì chẳng còn gì để nói nữa.

Trong tình trạng không để ý đến tiêu hao, toàn lực sử dụng kỹ năng “Ngưng trệ không gian” và phối hợp với Tề Thế Đỉnh, cuối cùng sau vài phút Giang Nguyên đã thoát khỏi Hầu tước Ryan và Hầu tước Robert truy đuổi phía sau.

Sau khi Giang Nguyên xác định phía sau đã không còn tiếng thở gì nữa, hắn vẫn không yên tâm sử dụng tác dụng thân kỳ của Tề Thế Đỉnh, đưa thần thức trải dài ra phía sau, xác định khí tức của Hầu tước Ryan và Hầu tước Robert quả thật đã bị bỏ tương đối xa, lúc này mới nhẹ thở phào nhẹ nhõm.

- Tít... Khởi động thiên phú Che giấu hành tung!

Trong đầu Giang Nguyên lóe lên thông báo này, quanh người Giang Nguyên như có một làn sóng, hình ảnh quan người bắt đầu vẩn vèo.

Trong nháy mắt, sau khi làn sóng này tiêu tan, cả người Giang Nguyên mang theo Tề Thế Đỉnh dường như biến mất trong nháy mắt, ngay cả khí tức cũng chẳng để lại gì. Trong đêm đen lúc này chỉ thỉnh thoảng có chút tia sáng vẩn vèo lóe lên rất không rõ ràng.

Nhìn thân hình mình như đã lập tức dung nhập vào không khí, hơn nữa còn có thể cảm nhận được rõ ràng, mặt đất nơi mình đi qua không hề lưu lại chút khí tức nào, lúc này Giang Nguyên mới cười một tiếng hài lòng. Hắn nhìn những số liệu trên mắt kính, sau đó bắt đầu di chuyển về phía trước, nhanh chóng đi sang bên trái.

Sau khoảng hơn một phút, Hầu tước Ryan hai mắt đỏ như máu đuổi đến gần, sau khi thở hổn hển nghi ngờ nhìn chung quanh một chút, lão khẽ nhủ mày một cái, sau đó hít một hơi thật sâu một lần nữa bay vút về phía trước.

Mười mấy giây ngắn ngủi sau, Hầu tước Robert cũng xuất hiện ở đây. Có điều lão giương mắt nhìn theo hướng Hầu tước Ryan rời đi thì cũng đuổi theo không chút chần chừ. Hai người như hai con dơi khỏe mạnh biến mất trong đêm tối.

Tề Thế Đỉnh như dung nhập vào trong không khí, dùng tốc độ cực cao đi về phía trước thêm ba bốn phút nữa, trong tai Giang Nguyên truyền đến giọng của U Linh:

- Chúc mừng anh, Tiểu Lang... Tạm biệt!

Giang Nguyên nhìn con sông lớn cách đó không xa, trên mặt nở nụ cười, thấp giọng nói:

- Tạm biệt... U Linh!

Khi Giang Nguyên nói xong câu này, trên tròng mắt kiếng vốn không ngừng hiện lên số liệu đột nhiên biến mất, đồng thời trong tai nghe cũng hoàn toàn yên tĩnh. Giang Nguyên hiểu rõ, bên U Linh đã cắt đứt tất cả những liên lạc với mình, hoàn toàn rút lui. Giờ còn lại chỉ dựa vào mình...

Có điều, hiện tại cũng không sao nữa. Tuy huyết tộc tổng động viên nhân lực, nhưng cho dù chúng có thể lực lớn nhường nào thì giờ đã tạm thời không làm gì được mình rồi.

- Tùm...

Trên mặt nước chảy xiết như có gì đó phá tan sự bình lặng, trên mặt nước bắn lên những bọt nước lớn nhưng lại nhanh chóng biến mất trong dòng chảy.

Giang Nguyên giống như đứa trẻ, hai tay ôm lấy chân, co rúc trong Tề Thế Đỉnh, hai mắt nhắm nghiền, tựa như đã ngủ vậy. Chỉ trong miệng hắn là ngậm một viên thuốc, lúc này viên thuốc đang chậm rãi tan ra, sau đó hóa thành một chất lỏng từ từ chảy vào cơ thể từ cổ họng hắn.

Lúc này, Tề Thế Đỉnh nặng trăm kg lại yên lặng không một tiếng động trôi lơ lửng ở vị trí cách đáy sông vài mét, chậm rãi chảy xuôi theo con sông.

- Chuyện gì xảy ra?

Hầu tước Ryan sắc mặt tái xanh, nhìn Hầu tước Robert cùng với mấy Bá tước vừa chạy tới, nghiêm nghị nói.

- Trưởng lão thủ tịch đại nhân... Chúng ta đã vận dụng tất cả lực lượng, theo dõi tất cả con đường cùng thuyền bè, đồng thời vận dụng 2/3 cảnh lực ở Birmingham nhưng vẫn không phát hiện ra tung tích của đối phương...

Một vị Bá tước sắc mặt tái nhợt nhìn Hầu tước Ryan, dè dặt trả lời:

- Nếu như đối phương ở xung quanh đây, chúng ta nhất định sẽ phát hiện!

- Nhưng không có... Vậy chẳng lẽ hắn có thể bay à?

Hầu tước Ryan nhìn chăm chăm tên thuộc hạ sắc mặt hơi tái nhợt, mặt lạnh như băng, nói:

- Ta và Robert luôn đuổi theo, hắn mà không trốn thoát từ chỗ các người, vậy thì trốn từ đâu?

Mặt các Bá tước lúc này ai nấy đều cực kỳ khó coi, đặc biệt là vị Bá tước bị Hầu tước Ryan nhìn chăm chăm khiển trách lúc này hơi run rẩy.

Mặc dù bọn họ thân là Bá tước, hơn nữa đều nghị viên nghị viện, nhưng trước mặt vị Trưởng lão thủ tịch này, bọn họ chả là cái thá gì, ai nấy đều cảm như hèn.

Sau khi mấy Bá tước nhìn nhau một cái, một Bá tước khác lúc này cũng lấy được can đảm, nhìn Hầu tước Ryan đôi mắt đỏ như máu, trả lời:

- Trưởng lão thủ tịch đại nhân... Chúng tôi dám khẳng định... Sau khi nhận được thông báo, chúng tôi đã điều động tất cả lực lượng,

đồng thời nhanh chóng chạy tới, chúng tôi dám cam đoan... Trừ phi đối phương tàng hình, nếu không chắc chắn sẽ không thoát khỏi tuyến ngăn chặn của chúng tôi...

- Ô?!

Ánh mắt Hầu tước Ryan lạnh lẽo nhìn chằm chằm Bá tước kia, một hơi thở cực kỳ lạnh bắn ra khiến mấy Bá tước bên cạnh cả người run rẩy, vội vàng cúi đầu, không dám nhìn Hầu tước Ryan nữa.

Có điều may là khí tức này chỉ kéo dài một chút rồi chậm rãi thu liễm lại. Đợi sau khi mấy Bá tước ngẩng đầu lên thì thấy Hầu tước Ryan sau khi hét to một tiếng vội vàng lao nhanh đi.

Hầu tước Robert ở bên lúc này dường như nghĩ ra điều gì đó, mặt biến sắc, hừ lạnh với mấy người một tiếng, nói:

- Được rồi, thông báo với những người xung quanh, tập trung xung quanh kênh Brindleyplace, chặn lại tất cả thuyền bè, tiến hành kiểm tra chặt chẽ, không được có bất kỳ sơ sót gì!

- Rõ... Trưởng lão đại nhân!

Mấy vị Bá tước vội vàng cung kính kêu lên.

Chương 922: Các phe kinh ngạc

Kênh Brindleyplace Birmingham có vô số những con sông nhỏ, chiếm một góc Birmingham.

Đoạn kênh Brindleyplace mà Giang Nguyên xuống nước được coi là đoạn cuối của kênh Brindleyplace Birmingham, kết nối với mấy nhánh sông xung quanh, dung nhập lại một chỗ, sau đó chảy ra Đại Tây Dương.

Giang Nguyên cứ co rúc như vậ trong Tề Thế Đỉnh, tựa như ngủ nhưng không phải ngủ, chỉ có Tề Thế Đỉnh trôi lơ lửng trong nước dường như có linh tính, thỉnh thoảng lại tránh dị vật nào đó dưới đáy nước, thỉnh thoảng lại dán chặt vào đáy thuyền một chiếc

thuyền, tùy ý theo thuyền chảy xuôi dòng sông.

Một tên cảnh sát mặt trắng quá đáng dẫn theo hai thuộc hạ đứng trên một con thuyền nhỏ, chậm rãi áp sát con thuyền lớn này, ra lệnh cho thuyền dừng lại kiểm tra xong thì nhảy lên thuyền, kiểm tra cặn kẽ chiếc thuyền này. Cách đó không xa, một chiếc thuyền khác cũng giống như vậy, bị một cảnh sát cao cấp mặt trắng dẫn theo hai thuộc hạ lên thuyền kiểm tra.

Trên bờ, có mấy chiếc xe cảnh sát dừng đó, không ít cảnh sát cũng đang nhìn chằm chằm những con thuyền này cùng nước sông trong suốt.

Có điều, không ai phát hiện ra trong dòng nước trong veo như không hề tồn tại thứ gì kia lại có một thứ như trong suốt, không gây nên chút gợn sóng nào đang nhẹ nhàng trôi theo dòng chảy trước tầm mắt họ.

Kiểm tra chưa dừng lại, tuyến ngăn cản cũng cứ thế, vô số cảnh sát lục soát, chặn đường khắp khu Birmingham.

Mặt trời lên cao, Hầu tước Ryan cả đêm đi khắp khu Birmingham, sắc mặt vốn tái nhợt càng thêm tái đi, đôi môi đỏ máu lúc này cũng càng thêm lợt nhạt.

Lúc này các Huyết tộc cấp bậc Bá tước, Tử tước đứng trước mặt lão càng thêm căng thẳng. Những người tương đối gần gũi của biết tâm trạng của Trưởng lão thủ tịch Ryan lúc này đã tức giận đến cực điểm.

- Không có người? Một Birmingham lớn như thế này mà tìm không ra một Nhân tộc Thiên Y viện? Chẳng lẽ các người có mắt như mù à?

Giọng của Hầu tước Ryan trầm tĩnh mang theo lạnh lẽo, ẩn chứa cơn giận bất cứ lúc nào cũng có thể bộc phát.

Lúc này tất cả Huyết tộc đều cúi đầu không dám ngẩng đầu nhìn vị Trưởng lão thủ tịch này. Họ sợ đụng phải họng súng.

Hầu tước Oliver từ lâu đài Racine đến nhìn đám Bá tước và Tử tước run rẩy dưới uy áp kinh khủng của Hầu tước Ryan thì sắc

mặt cũng phiền muộn, liếc mắt nhìn Hầu tước Ryan, sau đó lãnh đạm nói:

- Tất cả đi xuống đi, điều động tất cả cảnh lực, đồn công an có Huyết tộc cấp thấp vây chặt Birmingham, xem thử hắn có thể chạy đi đâu!

Các Bá tước và Tử tước bên cạnh nghe Hầu tước Oliver ỏi vậy thì như được phóng thích, âm thầm thở phào nhẹ nhõm hành lễ với hai vị trưởng lão đại nhân. Sau đó họ vội vàng lui nhanh ra ngoài, sợ đi chậm sẽ bị Hầu tước Ryan dùng để trút giận.

Hầu tước Ryan nhìn đám thuộc hạ nhanh chóng lui ra thì hít một hơi thật sâu, trong mắt lóe lên huyết sắc, sau đó trầm giọng nói:

- Oliver, bên Văn phòng thường trú của Thiên Y viện có dị động gì không?

- Có.

Oliver ngẩng đầu nhìn tòa tháp nhọn cách đó không xa, trên mặt lóe lên một tia quái dị, nói:

- Rạng sáng nay bên đó vốn phái ra một đội ngũ khổng lồ, có điều hình như bị người của chúng ta kinh động trở về rồi!

- Kinh động trở về? Sau đó không có bất kỳ động tĩnh gì à?

Mặc dù Hầu tước Ryan biết nơi này được giám thị hết sức nghiêm mật, hắn sẽ không xảy ra sơ hở gì, nhưng lão vẫn không nhịn được cau mày hừ một tiếng nói:

- Bây giờ vẫn chưa tìm được thằng nhãi kia, chắc chắn bên kia không vấn đề chứ?

- Chắc chắn, hơn nữa lúc ấy dường như đối phương không giống như đến tiếp ứng thằng nhai kia. Trên cơ bản cho dù dốc hết toàn bộ lực lượng có lẽ bọn chúng cũng rõ, cho dù đón được thằng nhãi kia cũng không thể nào đưa hắn rời khỏi Birmingham; ngược lại có thể dẫn đến xung đột toàn diện với chúng ta.

Nói tới đây, Hầu tước Oliver cau mày nói:

- Tình hình lần này hình như hơi kỳ quái. Theo phản ứng của bọn chúng cùng với thằng nhóc này đơn thân độc mã xuất hiện, còn mang theo Tề Thế Đỉnh đến. Đám Thiên Y viện kia bình thường có vẻ không dám làm vậy.

Lông mày Hầu tước Ryan nhẹ nhàng cau một cái, trên gương mặt tuấn mỹ lộ ra vẻ quái dị, nhìn về phía Hầu tước Oliver, nói:

- Ý của anh là?

- Rất có thể thằng nhãi này chưa được tăng cao của Thiên Y viện đồng ý.

Hầu tước Oliver híp mắt, trầm giọng nói:

- Nếu không sao lại như thế này được?

Hầu tước Ryan nghe tới đây sắc mặt khẽ động, nhìn về phía Hầu tước Oliver, đổi mắt đỏ máu chột lóe lên một cái, sau đó nói:

- Ý của anh là, có lẽ Thiên Y viện không biết hành động của tên nhãi này. Hơn nữa rất có khả năng thằng nhãi này đến vì Eve.

- Đúng, rất có khả năng.

Khóe miệng Hầu tước Oliver nở nụ cười lạnh.

- Haha, thú vị, thú vị.

Hầu tước Ryan thoáng trầm ngâm, rồi nở nụ cười lạnh, nói:

- Nếu vậy, chắc chắn thằng nhãi này không có tiếp viện. Tôi không tin, một mình hắn có thể chạy khỏi nơi này!

Gần Giáo đường St.Philip Birmingham có một biệt thự vườn hoa không nhỏ. Có điều biệt thự vườn hoa này được bao bọc cẩn thận bởi một hàng rào lan can, nhưng xuyên qua lan can vẫn có thể nhìn thấy những cây xanh bên trong, còn có cả một hồ bơi không nhỏ, hơn nữa cả biệt thự được sửa sang tương đối sang trọng.

Mà lúc này, ở trong đình nghỉ mát của vương hoa có hai người đàn ông trung niên, sắc mặt âm trầm đứng trò chuyện với nhau.

- Rốt cuộc Huyết tộc đang làm gì, chẳng lẽ đã điên rồi sao?

Một người trung niên mặt vuông, sắc mặt kiên nghị trầm giọng nghi ngờ nói:

- Ít nhất hơn mười năm nay Huyết tộc không có động tác lớn như vậy!

- Không biết!

Một người trung niên cường tráng khác cau mày nhìn mấy thanh niên sắc mặt tái nhợt đứng bên ngoài cách đó không xa, sau đó lắc đầu một cái, nói:

- Cho dù Giang Nguyên có thật sự đem Tề Thế Đỉnh đi đầu quân cho Huyết tộc, Huyết tộc cũng không thể gây ra động tĩnh lớn như vậy chứ. Với thực lực của lâu đài Racine, chỉ cần cử mười mấy Bá tước đi nghênh đón, chúng ta cũng không thể làm gì được Giang Nguyên rồi. Với tình hình hiện tại, Huyết tộc gây ra động tĩnh lớn như vậy, còn trắng trợn phái nhiều Huyết tộc đến giám thị chúng ta, chặn cửa chúng ta lại, chắc chắn là có nguyên nhân khác!

Người trung niên mặt vuông lúc này cũng cau mày, nghi ngờ nói:

- Theo tình báo gần nhất, hình như không có bất kỳ triệu chứng nào là sẽ xảy ra vấn đề gì lớn. Sự kiện này rốt cuộc có liên quan gì đến Giang Nguyên không cũng chưa thể nói được!

- Ừ, nhưng người của chúng ta không ra ngoài được, chỉ có thể chờ nhân viên liên lạc bên ngoài truyền tin tình báo đến cho chúng ta biết tình hình. Cũng phải thông báo cho viện biết động tác quá lớn của Huyết tộc lần này. Chúng ta cũng cần phải có một sách lược vẹn toàn.

Từ Khải Liểu, Liêu Long Căn và Lưu Mộc Dương nhận được thông báo thì sắc mặt ai nấy đều khó coi, đặc biệt là Chu Thế Dương. Vấn đề còn nghi bên đó có thể đưa Giang Nguyên vừa Tề Thế Đỉnh trở về, nhưng giờ người của Văn phòng đại diện còn chẳng ra khỏi cửa được thì làm được cái quái gì.

- Rốt cuộc Nghị viện Huyết tộc muốn làm gì? Cho dù là nghênh đón tên phản bội Giang Nguyên thì cũng không cần phải làm lớn

như vậy chứ?

Chu Thế Dương bực tức nghĩ. Lão nghĩ đường đường là Văn phòng thường trú của Thiên Y viện ở nước ngoài mà lại bị chặn không ra khỏi cửa được thì trong lòng liền bốc lên lửa giận.

Lúc này vẻ mặt Từ Khải Liễu rất bình tĩnh, khuyên Chu Thế Dương:

- Lão Chu đừng tức giận, chuyện này cứ xem thử cái đã. Bên đó cung nói rồi, chuyện này chưa chắc đã liên quan đến Giang Nguyên, chúng ta cứ chờ xem cái đã!

- Xem, sao tôi có thể yên tâm chờ xem chứ. Thăng nhãi Giang Nguyên này đã trốn theo Huyết tộc, hơn nữa còn mang theo Tề Thế Đỉnh thì ai có thể yên tâm chứ?

Chu Thế Dương vô cùng tức giận nhưng lúc này cũng không thể làm được gì. Đó không phải là Trung Quốc mà là căn cứ của Huyết tộc. Trừ phi Thiên Y viện dốc toàn bộ lực lượng nếu không chắc chắn không thể nào làm gì được đối phương.

La lão y sư La Thiên Minh luôn đứng im bên cạnh không lên tiếng, lúc này sắc mặt dần dần âm trầm, cuối cùng không nhịn được ngẩng đầu lạnh giọng nói:

- Thiên y sư Chu Thế Dương, Giang Nguyên giờ đúng là mất tích nhưng không thể khẳng định 100% Giang Nguyên phản bội bỏ trốn!

- Hớ... không phản bội bỏ trốn? Không phản bội bỏ trốn vậy Bá tước Eve kia là sao? Hơn nữa còn lặng lẽ mang Tề Thế Đỉnh rời đi, đến Birmingham... Vậy mà còn chưa thể nói rõ điều gì sao?

Chu Thế Dương nhìn La lão y sư La Thiên Minh, lạnh giọng cười nói.

La lão y sư La Thiên Minh thoáng chần chờ sau đó liền trầm giọng nói:

- Chuyện này... Giang Nguyên vì lý do gì mà phản bội trốn theo Huyết tộc? Nó thân là chủ Tề Thế Đỉnh của viện ta, chẳng lẽ ở

Huyết tộc nó có thể có được địa vị cao hơn nữa sao? Hơn nữa với tính cách của Giang Nguyên chắc chắn nó sẽ không làm những chuyện như vậy!

- Hì hì... cái này cũng khó nói. Nói không chừng đệ tử này của anh có mưu đồ gì với nhan sắc của Bá tước Eve? Nếu không phải có gì đó với Bá tước Eve hẳn sẽ như vậy sao?

Nói tới đây, Chu Thế Dương lại một lần nữa lạnh giọng cười một tiếng nói:

- Hơn nữa, lần trước thằng nhãi này bế quan mọi người đều biết. Sau khi hắn bước ra khí tức toàn thân tán loạn, mặt mày trắng bệch, hơn nữa trên người hoàn toàn mất đi khí tức Thiên vị... Cái này không cần nghĩ cũng biết, chắc chắn là quá nóng vội dẫn đến tẩu hỏa nhập ma, làm tổn thương kinh mạch đan điền... Từ giờ không thể nào có thêm tiến bộ được nữa...

Chu Thế Dương vừa nói ra lời này, sắc mặt những người bên cạnh đều biến đổi. Kể ra gần đây khi gặp Giang Nguyên thì họ đều cảm thấy khí ức uy áp đặc biệt trên người cao thủ Thiên vị thường có dường như đã hoàn toàn biến mất. Có điều bản thân Giang Nguyên không nói gì nên mọi người cũng không tiện hỏi.

Giờ Chu Thế Dương nói vậy làm mọi người cảm thấy rất có khả năng. Chuyện tẩu hỏa nhập ma gây ra thương thế, thậm chí làm tan rã nội khí ở mức nghiêm trọng, trên căn bản không cách nào chữa trị được. Cho dù có chữa thì nội khí toàn thân chắc chắn cũng giảm đi nhiều.

Chương 923: Đổi đầu giành thắng lợi

Giang Nguyên thân là chủ Tề Thế Đỉnh, nếu nội khí dần dần tan rã, như vậy tất nhiên cho dù có được Tề Thế Đỉnh hoàn mỹ trong tay cũng không thể nào luyện chế được Đan dược siêu phẩm, thậm chí là Đan dược thượng phẩm. Với tình huống hiện tại, cuối cùng chắc chắn sẽ bị cưỡng ép tước đoạt nhận chủ của Tề Thế Đỉnh. Và Giang Nguyên cũng rất có thể vì đoạt nhận chủ của Tề Thế Đỉnh mà hoàn toàn trở thành phế nhân.

Nếu Giang Nguyên bằng lòng chuyển hóa thành Huyết tộc, với nền tảng thể chất Thiên vị ban đầu của Giang Nguyên, chỉ cần tiếp nhận chuyển hóa của Huyết tộc, ít nhất cũng có thực lực cấp Bá tước, thậm chí sau này còn tiếp tục tăng lên.

Cộng thêm Giang Nguyên mang trấn viện chi bảo Tề Thế Đỉnh đi. Nếu dâng Tề Thế Đỉnh cho Huyết tộc, đến lúc đó chắc chắn Nghị viện trưởng lão Huyết tộc sẽ cho hắn một thân phận nghị viên Nghị viện ở hàng đầu. Thậm chí với cơ thể đã hút máu tươi thể chất đặc biệt của những Huyết tộc cao cấp, nói không chừng sẽ nhanh chóng lên đến cấp Hầu tước.

Nghĩ tới đây, tất cả mọi người đều yên lặng... Ngay cả La lão y sư La Thiên Minh, cũng xanh mặt, không có lời gì để phản bác. Mọi người thầm nghĩ, nếu chuyện này rơi xuống đầu mình chỉ e mình cũng sẽ làm vậy... Chưa kể đến cô nàng Huyết tộc kia đáng đáp đúng là quá hấp dẫn, cộng thêm sức quyến rũ bẩm sinh của Huyết tộc...

Động tác của Huyết tộc Birmingham lớn như vậy, chuyện này dĩ nhiên không thể nào bảo mật được hoàn toàn. Văn phòng thường trú của Thiên Y viện tại Birmingham nhanh chóng nhận được tin tức của nhân viên liên lạc người Trung Quốc ở bên ngoài truyền đến. Căn cứ theo quan sát, những cảnh sát Birmingham đang toàn lực lục soát tìm thanh niên tóc đen, hơn nữa bên người còn mang theo một cái đỉnh kỳ quái.

Hai người phụ trách văn phòng nhận được tin này trong nháy mắt

liền sửng sờ. Những Huyết tộc này đúng là vì Giang Nguyên, nhưng không phải Giang Nguyên đem Tề Thế Đỉnh bỏ trốn đầu quân cho Huyết tộc sao? Sao bây giờ Huyết tộc lại làm ra trận thế lớn như vậy để truy lùng Giang Nguyên?

- Có phải tình báo sai rồi không?

Một người kinh ngạc nói.

- Không thể nào... tin tức truyền đến là của một người nằm vùng cũ rất nhiều năm, chắc chắn không nhầm đâu...

Hai vị Chủ nhiệm, Phó chủ nhiệm Văn phòng thường trú của Thiên Y viện tại Birmingham lúc này đang trừng mắt nhìn nhau, quyết định lại báo cáo chuyện này cho Hội đồng viện. Còn chuyện xử lý như thế nào sẽ do Hội đồng viện quyết định.

Lúc này cuộc họp của Hội đồng viện vẫn chưa kết thúc. Lúc này đồng chí Chu Thế Dương vẫn đang bất mãn nói với La lão y sư La Thiên Minh:

- Lão La. Không phải tôi nói anh đâu. Đệ tử này của anh, vốn không phải Thiên Y viện viện ta bồi dưỡng ra, dù sao cũng chỉ là người ngoài. Làm sao có thể đáng tin như viện ta đào tạo ra chứ?

- Hừ... Ban đầu đã không nên tin tưởng thằng nhãi này rồi. Lúc đó tôi đã nói thằng nhãi này không thích hợp làm chủ Tề Thế Đỉnh nhưng anh cứ khăng khăng ủng hộ hẳn. Giờ anh thấy rồi đó? Làm ra chuyện như vậy, rốt cuộc ai nên chịu trách nhiệm đây?

La lão y sư La Thiên Minh nghe thấy vậy sắc mặt càng thêm khó coi. Chẳng qua đối mặt với sự thật trước mắt ông không cách cách nào phản bác, hơn nữa lần này Giang Nguyên cũng không để lại cho ông bất kỳ tin tức gì. Dựa theo cách nói của Chu Thế Dương, tuy ông không quá tin tưởng nhưng cũng có thể phát hiện ra, Chu Thế Dương nói rất có lý.

Đến lúc này, ngay cả La lão y sư La Thiên Minh bắt đầu có chút hoài nghi, chẳng lẽ Giang Nguyên thật đã bỏ trốn?

“Không thể nào. Giang Nguyên tuyệt đối không thể nào làm như vậy...” Nghĩ tới đây, La lão y sư La Thiên Minh quả quyết âm thầm

lắc đầu. Cho dù đang ở tình huống thế này ông vẫn tương đối có lòng tin với Giang Nguyên. Giang Nguyên không phải người như vậy.

Chu Thế Dương nhìn thấy ánh mắt vốn đã ảm đạm của La lão y sư La Thiên Minh đột nhiên lại ngời sáng tự tin, lão cũng sốt một chút, không khỏi hừ một tiếng nói:

- Sao? Lão La anh vẫn không tin tên đệ tử kia của anh bỏ trốn à?

- Không tin... Giang Nguyên tuyệt đối sẽ không làm vậy!

La lão y sư La Thiên Minh vô cùng kiên định, ánh mắt kiên nghị nhìn Chu Thế Dương mặt đầy giận dữ trước mặt, chậm rãi nói:

- Đệ tử của tôi, tôi hiểu rõ. Trước khi chưa có tin tức chính xác của Giang Nguyên, không ai có thể xác nhận nó đã đầu quân cho Huyết tộc!

- Anh...

Sắc mặt Chu Thế Dương tái xanh, nhìn chằm chằm La lão y sư La Thiên Minh. Lạnh giọng cười nói:

- Cái này còn chưa chính xác, vậy chẳng lẽ anh muốn chờ sau khi Giang Nguyên chuyển thành Huyết tộc rồi mới thừa nhận sao?

La lão y sư La Thiên Minh không thềm để ý mấy lời nói của Chu Thế Dương. Ông chỉ chậm rãi quét mắt nhìn mấy người trước mặt một lượt rồi trầm giọng nói:

- Tôi tin tưởng Giang Nguyên, cũng xin mọi người cho Giang Nguyên một ít thời gian, tôi nghĩ có lẽ chân tướng chuyện này sẽ nhanh chóng được công bố thôi...

- Haha... La Thiên Minh, tôi thấy anh đúng là phát điên rồi. đến lúc này anh còn nói giúp cho đệ tử của anh... Đúng là đầu óc ngu muội... Tình hình của anh, tôi nghĩ... hờ hờ... Tôi thật sự nghi ngờ giờ anh còn có thể nhiệm cái chức thành viên Hội đồng viện không nữa!

Trong mắt Chu Thế Dương lộ ra tia âm hiểm, độc ác nói.

Nghe thấy vậy, mặc dù trước nay La lão y sư La Thiên Minh sống rất khiêm tốn nhưng lúc này cuối cùng cũng nổi giận. Ông đứng bật dậy, trợn mắt nhìn Chu Thế Dương nói:

- Anh... Chu Thế Dương, anh...

- Tôi... tôi cái gì? Chẳng lẽ không đúng sao? Giờ rõ ràng anh đã công tư không phân minh, chẳng lẽ tôi thân là Thiên y sư mà không thể chất vấn sự hành vi lời nói của anh sao?

Lúc này Chu Thế Dương nở nụ cười nhạt, lạnh giọng nói:

- Giờ Giang Nguyên đã bỏ trốn, anh còn cố ý bao che, như vậy không phải công tư không phân minh sao?

- Anh... anh...

La lão y sư La Thiên Minh nghe tới đây thì sắc mặt tái xanh. Nếu không phải thực lực nội khí của mình quá yếu, lúc này có lẽ ông đã nhảy lên quyết đấu với Chu Thế Dương rồi.

- Sao? Không có gì để nói nữa à?

Chu Thế Dương nhìn bộ dạng của La lão y sư La Thiên Minh đặc ý lạnh giọng cười lên.

Từ Khải Liễu ngồi bên không nhìn tiếp được nữa, đang định lên tiếng thì lúc này bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa. Người phụ trách Ban giám sát bước nhanh vào, đưa một văn kiện đến trước mặt Lưu Mộc Dương, nói:

- Trưởng ban, Birmingham cấp báo!

Nghe thấy câu này, tất cả thành viên Hội đồng viện vội vàng quay sang, nhìn về phía văn kiện trên tay Lưu Mộc Dương. Nếu là cấp báo, vậy rất có thể là tin tức liên quan đến tiến triển mới nhất bên Birmingham.

Lúc này không chỉ La lão y sư La Thiên Minh đưa mắt sang, ngay cả Chu Thế Dương cũng nhìn chằm chằm văn kiện kia, tất cả mọi người đều rất rõ ý nghĩa của văn kiện này.

Lưu Mộc Dương dĩ nhiên không dám chậm trễ, vội vàng mở văn kiện ra, cẩn thận đọc. Có điều vừa mới nhìn qua một chút thì sắc mặt ông liền biến đổi, mặt đây cổ quái ngắc đầu nhìn mọi người một cái, sau đó đem văn kiện đưa cho Từ Khả Liễu ở bên.

Sau khi Từ Khả Liễu nhận lấy, đọc qua thì sắc mặt cũng là hơi đổi. Bà và Lưu Mộc Dương nhìn nhau một cái, rõ ràng trong mắt đều lóe lên tia ngưng trọng.

Chu Thế Dương nhìn bộ dạng của hai người thì không đợi được nữa. Lão tin văn kiện cấp báo này có thể chứng minh gì đó. Lão lập tức trầm giọng hỏi:

- Viện trưởng, tình hình Birmingham như thế nào?

Từ Khả Liễu chần chờ một chút, cuối cùng nhìn Lưu Mộc Dương một cái, lúc này mới chậm rãi nói:

- Văn phòng thường trú Birmingham cấp báo, nói... Căn cứ theo điều tra, hiện tại Huyết tộc gần như dốc toàn bộ lực lượng, giám sát chặt Birmingham, hình như là để vây bắt Giang Nguyên!

- A...

Nghe thấy lời này, trong phòng liên vang lên tiếng kêu kinh ngạc.

Còn La lão y sư La Thiên Minh chỉ sửng sốt một chút liền vừa căng thẳng lại vừa hưng phấn hỏi:

- Viện trưởng... Vậy giờ Giang Nguyên...

- Người của văn phòng đại diện giờ đang ở văn phòng, bên ngoài văn phòng có một nhóm Huyết tộc giám sát cho nên không có tin tức Giang Nguyên. Hơn nữa Giang Nguyên cũng không liên lạc với Văn phòng thường trú Birmingham. Có điều theo tình báo, đến giờ Huyết tộc vẫn còn đang lùng bắt!

Trên mặt Từ Khả Liễu tràn đầy nghi hoặc, tình huống bây giờ cũng khiến bà phải nghi hoặc.

- Tôi biết mà, tôi biết Giang Nguyên không phản bội mà...

La lão y sư La Thiên Minh nghe thấy Giang Nguyên vẫn chưa rơi vào tay Huyết tộc, cuối cùng ông cũng an tâm một chút, vui mừng lắm lắm.

Mọi người cũng bàn luận sôi nổi, ban nãy, mọi người cũng còn cho là Giang Nguyên phản bội trốn theo Huyết tộc, nhưng giờ bỗng nhiên tình hình hoàn toàn thay đổi, Huyết tộc đang vây bắt Giang Nguyên. Như vậy Giang Nguyên có lẽ không phản bội.

Mọi người vừa bàn luận vừa không kìm được nhìn về phía Chu Thế Dương. Ban nãy Chu Thế Dương còn lấy đủ các lý luận khẳng định sự thật Giang Nguyên phản bội, nhưng bây giờ tình thế đột nhiên đảo lộn, không biết bây giờ vị này có suy nghĩ gì. Hơn nữa mọi người lúc này đều vô cùng vui mừng. Tuy họ thấy những gì Chu Thế Dương nói có lý, nhưng vì ngại mặt mũi La lão y sư La Thiên Minh nên không hề lên tiếng, nếu không bây giờ mất mặt to rồi.

Đúng như dự đoán, lúc này sắc mặt Chu Thế Dương xanh mét. Chu Thế Dương thấy mọi người đều nhìn sang thì sắc mặt càng thêm khó coi, có điều dường như lão vẫn không cam lòng. Lão hơi trầm ngâm một lúc, sau đó chậm rãi nói:

- Viện trưởng, Văn phòng thường trú Birmingham hồi báo như vậy cũng chỉ là nhận được tin, tạm thời chưa thể xác thực đúng không?

- Đúng... Bọn họ cũng chỉ nhận được tin tình báo. Nhưng tình huống cụ thể vì Huyết tộc xung quanh Birmingham đều được điều động toàn bộ, cho nên không cách nào xác thực được tình hình!

Từ Khải Liễu chậm rãi gật đầu, sau đó nhìn Chu Thế Dương nói:

- Nhưng nếu đã có tin này đưa đến, hơn phân nửa là sẽ không có vấn đề gì quá lớn. Cho nên hiện giờ lập luận Giang Nguyên phản bội có thể tạm thời gác lại, có lẽ là có ẩn tình gì khác!

- Hừ... Viện trưởng, cái này cũng chưa chắc. Nói không chừng sau khi Giang Nguyên qua đó đã đàm phán thất bại với Huyết tộc, cho nên...

Chu Thế Dương còn chưa dứt lời, La lão y sư La Thiên Minh đứng bên cuối cùng không nhịn được nhảy ra, tức giận nói:

- Chu Thế Dương, anh đừng quá đáng...

- Anh...

Sắc mặt Chu Thế Dương cũng biến đổi, đang định phản bác thì thấy Từ Khải Liễu trầm giọng quát lên:

- Được rồi, yên lặng hết đi!

Bị Từ Khải Liễu nói vậy, Chu Thế Dương cũng hậm hực ngậm miệng lại.

- Liên quan đến chuyện này không cần phải bàn thêm nữa!

Từ Khải Liễu trầm giọng nói:

- Có điều giờ Văn phòng thường trú Birmingham không cách nào ra ngoài tiếp viện cho Giang Nguyên, dẫu sao xung đột chính diện thì bên Văn phòng thường trú căn bản không cách nào chống lại được Huyết tộc. Giờ họ cũng chỉ có thể yên lặng chờ tin, đợi tin tức chính xác cuối cùng!

Lúc này, Giang Nguyên ở cách xa vạn dặm vẫn đang yên lặng rúc mình trong Tề Thế Đình, thuận theo dòng nước trôi giữa kênh Brindleyplace. Thỉnh thoảng hẳn lại mở mắt ra, bỏ một viên đan được vào miệng, bổ sung năng lượng cho mình.

Hai bên bờ kênh Brindleyplace, cùng với trên mặt kênh, vô số cảnh lực đang tuần tra khắp nơi...

Chương 924: Tâm tư của Bá tước Eve

- Eve... máu của Giang Nguyên y sĩ này thật sự có hiệu quả với tộc ta như vậy sao?

Chủ tịch nghị viện đại nhân cầm cây trượng ngắn trong tay tùy ý chuyển động, đôi mắt thâm thúy cơ trí nhìn chằm chằm khiến

trong lòng Eve không kìm được run lên. Sự uy nghiêm của lão trong Huyết tộc không ai có thể sánh được. Cho dù là các vị thân vương khi đối mặt với vị Chủ tịch nghị viện đại nhân này cũng không khỏi khiêm tốn đi vài phần.

Eve hơi rũ mắt xuống nhẹ nhàng chớp chớp, nhớ tới bộ dạng thẳng nhai đáng chết đó cưỡng ép hút máu cho mình và cảm giác khiến người ta vui sướng cùng cực khi máu rơi vào miệng kia, thậm chí còn không kìm được nuốt nước miếng.

Từ lúc cô sinh ra cho tới giờ chưa từng cảm nhận được mùi vị như vậy. Từ trước tới nay cô không hề nghĩ máu người lại có mùi vị tuyệt hảo và khiến người ta vui vẻ như vậy. Ít nhất từ nhỏ cô đã luôn dùng máu tươi làm thức ăn nhưng chẳng qua chỉ cảm thấy thứ máu này khiến người ta thỏa mãn, nhưng chưa bao giờ máu người lại khiến cô có cảm giác như vậy. Thậm chí còn khiến cô thường xuyên nhớ nhung...

Có điều khi nhớ đến thẳng nhai kia, trong lòng cô vừa giận vừa vui khó hiểu. Thẳng nhai kia thực sự quá đáng ghé, cưỡng ép cô uống máu của hắn. Đặc biệt là bộ dạng đáng hận sau khi nhìn thấy mình uống xong máu kia khiến người ta hận không thể làm thịt hắn cho rồi.

Thực ra nghĩ lại thì thẳng nhai kia cũng không tệ lắm. Sau khi hắn mạo hiểm rút máu cứu mình rõ ràng cũng đã đánh tiếng với người ta, bảo người ta đổi lấy thức ăn như dành cho heo kia của mình thành đồ ăn Pháp mà mình thích. Hơn nữa từ đó về sau, mấy người coi tù đều khách khí với mình hơn nhiều, thậm chí còn hỏi mình muốn ăn gì, có cần gì không.

Nhưng cô nhớ lại hôm đó mình đột nhiên quay giáo đánh lại, trên mặt thẳng nhai đó đã lộ vẻ tức giận. Trong lòng Eve vừa xấu hổ vừa giận, cái gì chứ... Máu là do anh tự rút cho tôi, tôi cũng không tự nguyện uống. Tôi thân là Bá tước nghị viện Huyết tộc, lại gánh trách nhiệm gia tộc nặng nề, lúc đó còn không đứng ra thì khi nào mới đứng ra? Còn nhìn tôi với bộ dạng đó nữa...

- Eve...

Chủ tịch nghị viện đại nhân dường như không hài lòng vì sự lơ

đỉnh của Eve, lãnh đạm gọi khẽ một tiếng.

- A... vâng... đúng vậy, Chủ tịch nghị viện đại nhân...

Eve hồi thần, hơi kinh hoàng gật đầu nói:

- Máu của hắc đúng là có hiệu quả hết sức đặc biệt với tộc ta!

- Ồ...

Trong mắt Chủ tịch nghị viện đại nhân thoáng lóe lên tia cười nhạt, nhìn Bá tước Eve, chậm rãi nói:

- Vậy xem ra, lần này tộc ta đối với Giang Nguyên là tình thế bất buộc, không thể để xảy ra sai sót!

- Đúng vậy...

Eve thoáng chần chờ một chút, sau đó liền quả quyết gật đầu nói:

- Nếu lần này hắc đi tới Birmingham, như vậy tộc ta không thể bỏ qua cơ hội lần này. Nếu có thể khiến hắc gia nhập tộc ta, tôi nghĩ sẽ rất có lợi cho tộc ta!

Khóe miệng Chủ tịch nghị viện đại nhân khẽ nhếch lên, nhìn về mặt quả quyết của Eve, chậm rãi cười nói:

- Xem ra, ý kiến của cô không đơn thuần là cần máu tươi của hắc mà còn muốn hắc gia nhập tộc ta?

Eve cảm nhận được nụ cười cổ quái nơi khóe miệng Chủ tịch nghị viện đại nhân, trong đôi mắt đẹp thoáng lộ tia bối rối, vội vàng gật đầu nói:

- Đúng vậy, Chủ tịch nghị viện đại nhân...

- Tôi nghĩ với thể chất của hắc, nếu máu của hắc có tác dụng lớn với tộc ta như thế, tôi cho rằng một khi hắc chuyển hóa thành tộc ta sẽ có tiền đồ vô lượng...

Eve nhìn chăm chăm Chủ tịch nghị viện đại nhân, trầm giọng nói:

- Chủ tịch nghị viện đại nhân, tôi cảm thấy ngài nên nghiêm túc

cân nhắc đề nghị của tôi... Tộc ta gần năm mươi năm nay không có các hạ cấp bậc Hầu tước nào xuất hiện, chứ đừng nói gì là Đại nhân cấp Công tước...

- Nếu như chúng ta chuyển hóa hắc thành tộc ta, tôi nghĩ với tình hình của hắc hiện tại, cùng lắm là thêm mười năm nữa có thể lên cấp Hầu tước, có lẽ trong ba chục năm chục năm có thể chạm ngưỡng cấp Công tước...

Chủ tịch nghị viện đại nhân nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Eve, trên mặt cũng dần dần nghiêm túc, trầm giọng nói:

- Eve... Cô cảm thấy có khả năng này sao?

- Đúng... dựa vào cảm giác của tôi sẽ rất có khả năng... Hắc là tồn tại đặc biệt nhất mà tôi từng gặp. Nếu hắc có thể trở thành tộc ta, vậy thì tôi nghĩ hắc có lẽ sẽ là người có tư chất và có hy vọng tiến lên cấp Công tước của tộc ta trong trăm năm nay!

Eve gật mạnh đầu nói. Mái tóc vàng óng ả của cô dưới ánh đèn thủy tinh của đại điện càng tỏa ra hào quang mê người.

- Công tước...

Chủ tịch nghị viện đại nhân nhẹ nhàng ngẩng đầu lên, nhìn những bức bích họa đẹp để miêu tả thời kỳ huy hoàng của Huyết tộc thượng cổ, trong mắt lóe lên cảm khái:

- Đúng vậy... Tộc ta bao nhiêu năm không có Công tước rồi?

Eve nhìn vẻ cảm khái của Chủ tịch nghị viện đại nhân, trong đôi mắt xanh thắm lóe lên một tia hy vọng. Nếu thẳng nhãi kia thật sự trở thành tộc mình thì tốt rồi.

Giang Nguyên lúc này không hề nghĩ giờ bên Huyết tộc đã bắt đầu có ý đồ với hắc. Hắc vẫn nằm trong Tề Thế Đỉnh, trôi theo dòng chảy chậm chạp của kênh Brindleyplace đi về phía trước. Hắc cũng không dám dùng nội khí thúc giục Tề Thế Đỉnh đi nhanh về phía trước.

Ngay cả ăn đan dược hắc cũng đợi cho đan dược tự hấp thụ thành năng lượng cho bản thân chứ không dám vận hàng Ngũ Cầm vận

khí pháp. Với tình hình của Birmingham lúc này, chỉ cần có chút khí tức năng lượng chậm chạp e là cũng rất dễ dàng bị Huyết tộc dày đặc phát hiện.

Cho nên ngay cả Ngũ Cầm vận khí pháp Giang Nguyên cũng không dám làm, chỉ đơn thuần hấp thụ năng lượng của đan dược để duy trì tiêu hao.

Có điều cũng may, trong trạng thái Trống rỗng, năng lượng tiêu hao để duy trì thiên phú “Che giấu hành tung” mới đạt được cũng không nhiều. Có một lượng lớn đan dược bổ khí chống đỡ, cộng thêm thỉnh thoảng lại dán dưới đáy thuyền bè qua lại, có thể tạm dừng thiên phú thì cuối cùng vẫn miễn cưỡng duy trì ở trạng thái sắp rơi vào ngủ đông.

- Dừng thuyền... Tiếp nhận kiểm tra...

Nghe thấy âm thanh trên mặt nước truyền đến, Tề Thế Đình lại một lần nữa nhẹ nhàng thoát ra khỏi đáy thuyền, xuôi theo dòng nước tiếp tục chậm rãi trôi tiếp. Để ngăn ngừa Huyết tộc phát hiện ra sự tồn tại của hắn, giờ trên người hắn đã hoàn toàn vứt hết các công cụ truyền tin, ngay cả GPS cũng không mang theo.

Có điều theo phán đoán của hắn, thời gian đã lâu như vậy rồi, có lẽ giờ cũng đang ở ranh giới Birmingham. Cùng lắm là thêm nửa tiếng nữa sẽ rời khỏi khu vực Birmingham, có điều không biết Huyết tộc có tiếp tục đuổi theo nữa không...

Thời gian cứ thế trôi qua. Giang Nguyên ở trong Tề Thế Đình như ngủ như không xuôi theo dòng nước trôi đi. Có điều thỉnh thoảng lại né tránh một vài dị vật dưới đáy nước hoặc thỉnh thoảng lại treo tạm dưới đáy thuyền của một chiếc thuyền nào đấy, cứ thế chậm rãi ra khỏi phạm vi Birmingham.

Tiếng người xung quanh càng lúc càng ít, nhưng Giang Nguyên cũng không dám khinh thường, dù sao hắn cũng không có nhiều thời gian, cho nên hắn vẫn không nhanh không chậm tiếp tục duy trì trạng thái này, tiếp tục xuôi theo dòng nước trôi đi. Đối với hắn mà nói, nếu để đối phương phát hiện ra tung tích thì sẽ gặp phiền phức rất lớn. Với tình hình hiện tại, nội khí trên cơ bản đều đã tiêu hao cho “Che giấu tung tích rồi”, nếu đánh với Huyết tộc, chỉ

cần đụng phải một Bá tước là cũng đủ chết rồi.

Dù sao thì nước chảy cũng không ngừng, chỉ cần xuôi theo dòng nước ra biển khơi, như vậy thì sẽ không có vấn đề gì nữa. Có Tề Thế Đĩnh, hơn nữa trong túi Giang Nguyên còn mang một lượng lớn đan dược. Giang Nguyên tin chắc mình sẽ không có bất kỳ vấn đề gì, cho nên hiện tại hoàn toàn không cần thiết phải mạo hiểm.

Trong khoảng thời gian tiếp theo, Giang Nguyên giống như một giọt nước dung nhập vào biển khơi, biến mất khỏi Birmingham. Cùng với sự biến mất của Giang Nguyên, vô số người giống như phát điên, tìm kiếm tung tích hắn khắp nơi.

- Vẫn chưa tìm được Giang Nguyên kia?

Chủ tịch nghị viện đại nhân nhẹ nhàng chuyển động cây trượng ngắn trong tay, hai hàng lông mày bạc trắng chậm rãi nhíu lại, nhìn Hầu tước Ryan trong màn ảnh, chậm rãi nói:

- Chúng ta đã điều động 80% Huyết tộc ở thành phố Birmingham, đã dùng tất cả cảnh lực, chẳng lẽ lại không tìm được một người?

Trên khuôn mặt tái nhợt của Ryan có chút gượng gạo, chỉ chậm rãi lắc đầu một cái, nói:

- Không thấy... chúng tôi đã phong tỏa từng con đường và lối ra của Birmingham, gần như lục soát từng tấc đất nhưng vẫn không thể phát hiện hành tung của hắn!

Cây trượng ngắn đang nhẹ nhàng chuyển động cuối cùng cũng dừng lại. Mấy ngón tay thon dài nhẹ nhàng vuốt ve thân của cây trượng ngắn. Hàng lông mày bạc trắng của lão nhẹ nhàng giật giật một chút, sau đó nhìn về phía Hầu tước Ryan, nói:

- Điều động tất cả Huyết tộc của các khu vực xung quanh, tiến hành lục soát trong phạm vi 500 dặm Anh quanh bán kính Birmingham...

- Năm trăm dặm Anh?

Trên khuôn mặt tái nhợt của Hầu tước Ryan cuối cùng lộ chút dao động, chậm rãi nói:

- Bao gồm cả Luân Đôn?

- Đúng... Bao gồm Luân Đôn!

Chủ tịch nghị viện đại nhân kiên định mà trầm ổn nói:

- Nhất định phải tìm cho được tung tích hắn!

- Nhưng một khi tiến hành hành động ở Luân Đôn, bên giáo hội sẽ có vấn đề!

Hầu tước Ryan cau mày nói.

- Không sao... Tôi sẽ đi Luân Đôn trấn giữ...

Chủ tịch nghị viện đại nhân khẽ mỉm cười:

- Tôi nghĩ Tổng giám mục Nathan sẽ nể mặt tôi một chút...

Hầu tước Ryan nghe thấy những lời này sắc mặt hơi biến đổi. Lão không ngờ Chủ tịch nghị viện đại nhân lại coi trọng Giang Nguyên đến như vậy. Nên biết vị Chủ tịch nghị viện đại nhân này hơn mười năm nay không hề rời khỏi lâu đài Racine. Lần này vì Giang Nguyên lão đã rời khỏi lâu đài Racine đến Luân Đôn gây áp lực cho Tổng giám mục Nathan. Lão lập tức hít một hơi thật sâu gật đầu nói:

- Được, nếu có Chủ tịch nghị viện đại nhân ra mặt, Luân Đôn dĩ nhiên không có vấn đề gì!

Mệnh lệnh vừa truyền xuống, phạm vi lục soát của Huyết tộc đã không còn cố định ở Birmingham, bắt đầu lan tràn ra các khu vực xung quanh. Người phụ trách văn phòng thường trú ở Birmingham lúc này cũng không khỏi choáng váng.

- Huyết tộc điên rồi sao? Động tác sao lớn vậy chứ?

Vị Phó chủ nhiệm cường tráng kia nhận được tin tình báo, kinh ngạc nói:

- Giang Nguyên có sức hấp dẫn cực kỳ lớn với chúng, thậm chí còn không thèm cố kỵ Giáo hội!

- Không biết, nhưng ít nhất giờ đối với chúng ta mà nói là tin tốt. Vị Giang Nguyên y sĩ kia tới giờ vẫn chưa rơi vào tay chúng...

Lúc này vị Chủ nhiệm nhẹ nhàng lắc đầu cười nói:

- Có điều cũng kỳ lạ. Rốt cuộc vị Giang Nguyên y sĩ này đang ở đâu, sao Huyết tộc không tìm được, đúng là lợi hại, lợi hại...

- Đúng là lợi hại. Có điều chúng ta nên truyền tin về trước, giờ chắc Hội đồng viện cũng rất lo lắng...

Chương 925: Chặn lại

- Đây chắc chắn là nghi trận Huyết tộc cố ý bày ra. Chắc chắn vì muốn động tay động chân gì Luân Đôn, nếu không sao có thể gây ra động tác lớn như vậy được?

Chu Thế Dương đường đường chính chính phân tích với mọi người:

- Tôi không tin thế trận lớn như vậy chỉ để vây bắt Giang Nguyên. Mọi người tin bọn họ sẽ vì Giang Nguyên mà bất chấp Giáo hội gây ra thế trận lớn như vậy sao? Hơn nữa tôi tin, không ai có thể ẩn nấp hoặc bỏ trốn khỏi Birmingham trong tình huống Huyết tộc dốc toàn bộ lực lượng như vậy...

Nói tới đây, Chu Thế Dương cười lạnh nhìn La lão y sư La Thiên Minh nói:

- La Thiên Minh, chẳng lẽ anh tin Giang Nguyên không có sự tiếp viện của Thiên Y viện mà vẫn có thể ẩn nấp ở Birmingham lâu như vậy sao?

- Ờ... Thiên y sư Chu Thế Dương, anh cũng không cần phải võ đoán như vậy. Anh không làm được không có nghĩa Giang Nguyên không làm được!

La lão y sư La Thiên Minh liên tục nở nụ cười lạnh, đối chọi gay gắt với Chu Thế Dương, không chút nhượng bộ.

- Anh...

Chu Thế Dương bị câu này chặn họng. Ai cũng biết chuyện Chu Thế Dương ôm hận vì bị Giang Nguyên đánh. La lão y sư La Thiên Minh nói câu này đúng là đã đâm trúng tử huyệt của Chu Thế Dương.

- Tôi nói rồi, cho dù tình hình bên kia như thế nào, chỉ chờ đến cuối cùng, có kết quả và chứng cứ xác thực rồi mới có thể kết luận!

La lão y sư La Thiên Minh lãnh đạm quét mắt nhìn các thành viên Hội đồng viện trước mặt, im lặng nói:

- Giờ tôi cũng không xin viện tiếp viện cho Giang Nguyên, nhưng giờ Giang Nguyên vẫn là chủ Tề Thế Đỉnh của viện ta, là Phó trưởng ban của ban Luyện đan, đó là chưa kể trước đây nó đã lập biết bao công lao cho viện. Nhưng một khi Giang Nguyên phát tín hiệu cầu viện, nếu như viện có năng lực tiếp viện cho nó, tôi hy vọng các vị hãy giúp nó!

Các thành viên Hội đồng viện nhìn nhau một cái rồi chậm rãi gật đầu. Ngay cả Chu Thế Dương vốn muốn lên tiếng như lời chưa ra đến miệng đã dừng lại. Dẫu sao những gì La Thiên Minh nói cũng có lý. Bất kể đứng từ góc độ nào, Giang Nguyên vẫn là chủ Tề Thế Đỉnh. Chỉ cần chưa có chứng cứ xác thực chứng minh Giang Nguyên bỏ trốn, hoặc là cạm bẫy, chỉ cần Thiên Y viện có năng lực, Hội đồng viện buộc phải làm vậy.

Lúc này Lưu Thiên Phúc của ban Luyện đan cũng lên tiếng nói:

- Tôi đồng ý với lời Y sư La Thiên Minh nói, đồng thời ban Giám sát và Ban tình báo ngoại viện luôn chú ý đến phát triển tình hình ở Birmingham, một khi phát hiện viện có khả năng chi viện, vậy thì lập tức cử lực lượng liên quan, đốc sức ủng hộ và chi viện!

- Đồng ý!

Một vị Trưởng ban khác của ban Luyện đan cũng quả quyết gật đầu.

Có mấy người này lên tiếng tỏ thái độ, những người còn lại dĩ

nhiên cũng lần lượt gạt đầu bày tỏ đồng ý, chỉ cần không có chứng cứ chứng minh Giang Nguyên phản bội, với địa vị và tầm quan trọng của Giang Nguyên ở trong viện đều đáng để Hội đồng viện cố gắng toàn lực tiếp viện.

Gần cửa tiếp nối ra biển của kênh Brindleyplace, lúc này có mấy chiếc canô của cảnh sát trên biển đang đi tuần. Chính giữa kênh Brindleyplace, có mấy chiếc tàu cảnh sát biển đang chậm rãi chạy giữa kênh.

Hai cảnh sát tuần mĩ nhưng mặt đầy lạnh lùng ngồi ở lan can của thuyền, chậm rãi nhìn chiếc thuyền trước mặt.

- Bá tước Keone các hạ, Bá tước Lôi Minh các hạ... Nhận được mệnh lệnh của lâu đài Racine, yêu cầu chúng ta tiếp tục quản chế, đồng thời yêu cầu tăng cường quản chế dưới đáy nước...

Lúc này một cảnh sát bước nhanh tới trước, cung kính nói với hai người.

Nghe báo cáo, hai người nhìn nhau sau đó nhìn về phía thuộc hạ này, Bá tước Keone trầm giọng nói:

- Tình hình ra đa như thế nào?

- Tình hình khá tốt... vẫn luôn vận hành, nếu như đáy nước có thứ gì đi qua, chắc chắn chúng ta có thể phát hiện được!

Thuộc hạ kia vội vàng báo.

- Được... Bảo bên giám sát ra đa tăng cường chú ý, một khi phát hiện có bất kỳ chỗ nào khả nghi, lập tức báo cáo, hơn nữa phải phái thợ lặn tiến hành xác nhận...

Bá tước Keone lại một lần nữa trầm giọng ra lệnh.

- Vâng... Bá tước các hạ!

Cảnh sát kia cung kính đáp một tiếng sau đó nhanh chóng lui ra.

Có điều, vừa mới đi được hai bước, vị Bá tước Lôi Minh bên cạnh như đang tùy tiện nhìn mặt nước lúc này đột nhiên lên tiếng:

- Giờ phải yêu cầu tất cả thợ lặn dưới nước... giám sát tình hình đáy nước!

- Vâng...

Thuộc hạ kia dừng chân, xoay người lại trầm giọng đáp.

Bá tước Keone nhìn thuộc hạ biến mất vào khoang thuyền, nhìn Bá tước Lôi Minh nói:

- Có cần phải như vậy không? Nước ở đây không sâu, mặt nước cũng không quá rộng, hơn nữa cho dù có người muốn đi dưới nước thì cũng không thể nào tránh được ra đa!

- Không thể khinh thường... Nếu người đó có thể tránh né được lục soát dày đặc của Birmingham, tất nhiên có chỗ hơn người. Ta cứ thận trọng một chút vẫn hơn!

Bá tước Lôi Minh chậm rãi nói.

- Ừm... có lý!

Bá tước Keone chậm rãi gật đầu.

Lúc này, trên những chiếc cano xung quanh đã có không ít người nhái chuẩn bị chờ lệnh đang lần lượt nhảy xuống nước, tiến hành lục soát quy mô lớn dưới đáy nước.

Lúc này, trong cơn sóng nước, có một vật thể hình tròn không thể nhìn thấy được đang chậm rãi đến gần...

Chương 926: Vượt ải

Luân Đôn, trong một đại giáo đường, có một vị Hồng y đại giáo chủ đại nhân lúc này đang cau mày nghe Cha xứ thánh đường cao cấp báo cáo.

- Chủ tịch nghị viện Huyết tộc đến Luân Đôn?

Trên gương mặt già nua của Hồng y đại giáo chủ đại nhân lộ vẻ ngưng trọng, trầm ngâm nói:

- Rốt cuộc hẳn muốn làm gì?

- Căn cứ tình báo của chúng ta, Nghị viện Huyết tộc đang muốn vây bắt một người Đông phương ở xung quanh Birmingham, có điều chưa có kết quả. Hình như họ nghi ngờ đối phương đã len lén đến những khu vực xung quanh Birmingham nên họ đã triển khai lục soát bán kính ba trăm dặm Anh xung quanh Birmingham.

Vị Cha xứ thánh đường cung kính trả lời.

Hồng y đại giáo chủ đại nhân nhẹ nhàng gật đầu một cái, trong mắt lóe lên một nụ cười thần nhiên, nói:

- Nói vậy thì còn nghe được. Nếu Huyết tộc muốn có động tác gì ở Luân Đôn, vị Chủ tịch nghị viện đại nhân này mà không tới trấn giữ, sao có thể yên tâm về chúng ta được!

- Tổng giám mục đại nhân, nếu những tên Huyết tộc dị đoan bản thủ này có hành động quỷ định ở Luân Đôn, chúng ta có cần sử dụng lực lượng Thánh Đường, tiến hành lọc sạch đám Huyết tộc này không?

Cha xứ thánh đường trầm giọng hỏi.

- Không... chỉ cần Huyết tộc không tiến hành hoạt động tà ác gì ở Luân Đôn, chúng ta tạm thời không cần tiến hành lọc sạch chúng, tránh dẫn đến khai chiến toàn diện...

Hồng y đại giáo chủ đại nhân hơi mỉm cười nói:

- Đây cũng chính là nguyên nhân Chủ tịch nghị viện đại nhân kia đích thân đến trấn giữ...

- Dĩ nhiên, chúng ta cũng không thể dễ dàng tha thứ cho hành động tùy tiện của chúng ở Luân Đôn. Nơi này đâu phải là nơi mà chúng có thể duỗi tay đến. Luân Đôn dưới sự giám sát của chúng ta sẽ không có hoạt động tà ác nào tồn tại...

Ánh mắt của vị Hồng y đại giáo chủ đại nhân lúc này hơi lạnh lẽo, trầm giọng nói:

- Bảo Thánh đường giám sát toàn diện hoạt động của chúng. Một

khi chúng có động tác quá đáng, lập tức trấn áp và lọc sạch... Đồng thời, điều động tất cả lực lượng ở Luân Đôn tuần tra tung tích của người Đông phương kia. Một khi phát hiện ra thì mời hẳn tới đây, nhất định không thể để hẳn rơi vào tay Huyết tộc!

- Ngoài ra, truyền lệnh cho tất cả các Thánh đường những vùng xung quanh Birmingham, toàn lực điều động, một khi phát hiện ra mục tiêu cố gắng bảo vệ cho đối phương không rơi vào tay Huyết tộc... Đồng thời bảo tất cả đều ở trong tình trạng báo động, bất cứ lúc nào cũng có thể chuẩn bị tiếp viện.

Sau khi nghe xong lời phân phó của Hồng y đại giáo chủ đại nhân, trên mặt Cha xứ thánh đường lóe lên tia cuồng nhiệt, đưa tay làm dấu thánh giá trước ngực, trầm giọng nói:

- Vâng, sẽ như ý nguyện củ ngài. Chúng tôi thề chết bảo vệ vinh quang của Chúa, có Chúa giám sát, tà ác sẽ không thể nào lẫn trốn được, A Men!

Vị Cha xứ thánh đường này vừa lui ra, trên khắp đường phố Luân Đôn bắt đầu xuất hiện rất nhiều những thanh niên, người trung niên mặc quần áo đen, trên cổ đeo thánh giá. Bọn họ hoặc tuần du trên phố, hoặc thân thiện hỏi thăm tình hình những người đi đường, hoặc là dùng ánh mắt lạnh lẽo nhìn những nam nữ xinh đẹp nào đó...

Tề Thế Đỉnh chậm rãi trôi theo dòng nước, Giang Nguyên rúc mình trong đỉnh hai mắt khép hờ khẽ rung rung. Hắn đã dùng Tề Thế Đỉnh để tiếp viện và mở rộng thần thức, đưa thần thức tản ra xung quanh để phòng bị cho hắn. Lúc này hắn nhanh chóng cảm nhận được sự dị thường cách đó không xa. Hắn cảm nhận thấy phía trước có một hàng thợ lặn đang chậm rãi bơi đến.

Tề Thế Đỉnh đang trôi theo dòng nước chậm rãi dừng lại. Thần thức của Giang Nguyên nhanh chóng trải ra, nhưng cũng không hề phát hiện ra đằng sau đối phương có thuyền bè gì. Dù sao nơi này cũng đã là cửa sông ra biển, do nơi này có thể đi thẳng đến vịnh Rusto, hơn nữa xung quanh cũng không có bến cảng nước sâu nào, cộng thêm canh gác khu vực xung quanh Birmingham vô cùng nghiêm mật cho nên tàu thuyền từ bên trong ra biển tương đối ít.

Tề Thế Đỉnh chỉ hơi dừng lại một chút, đôi mắt giống như luân ngũ say của Giang Nguyên khẽ run, Tề Thế Đỉnh thoáng chéch sang một chút, sau đó áp sát đến gần bờ.

Cách đó không xa dọc trên bờ chỉ có Tề Thế Đỉnh như có như không lơ dểnh trôi trong dòng nước.

Ở một chỗ không xa, một thợ lặn lúc này đang đập chân vịt, chậm rãi bơi sang bên này...

Tề Thế Đỉnh từ từ trôi, khi trôi qua chỗ gần bờ và thợ lặn, nó gần như trong suốt trong nước dường như không hề hấp dẫn sự chú ý của thợ lặn này, cứ thế chậm rãi trôi ngang qua bên người gã hai ba mét.

Sau khi nhẹ nhàng lướt qua thợ lặn, đôi mắt đang khép hờ của Giang Nguyên đột nhiên một lần nữa mở ra, sau đó trong đôi mắt lẫm đạm đột nhiên lóe lên tia khác thường.

Ở một chỗ không xa lúc này đang có một tay cầm cánh quạt dùng trong nước đang lao nhanh về phía mình.

Sau khi Tề Thế Đỉnh hơi chéch sang một bên, né tránh được cánh quạt dưới nước lao tới này, nhưng trong mắt Giang Nguyên vẫn chưa hề bình ổn lại. Tay hắn khẽ động một cái, trong tay liền có thêm một thứ.

Khoảng cách quá gần, khi cánh quạt dùng dưới nước khi sử dụng sẽ sinh ra gợn sóng, rất dễ tiếp xúc với Tề Thế Đỉnh, tỷ lệ bị đối phương phát hiện tương đối cao.

Quả nhiên, tên thợ lặn đang dùng cánh quạt dưới nước lao nhanh về phía trước đột nhiên quay đầu nhìn về nhìn bên này một cái, sau khi hơi chần chừ một chút liền đẩy cánh quạt dùng dưới nước chậm rãi quay đầu đi về phía bên này.

Trong đôi mắt đằng sau kính lặn của tên thợ lặn kia rõ ràng lóe lên tia tò mò và cảnh giác bơi về phía bên này, dòng nước của cánh quạt dùng dưới nước nhẹ nhàng chạm vào Tề Thế Đỉnh lần nữa, khiến Tề Thế Đỉnh khẽ lắc trong nước một cái, điều này khiến cho tên thợ lặn lập tức trợn tròn mắt.

Nhưng trong nháy mắt sau, đôi mắt hẩn chậm rãi nhắm lại, dưới sự ảnh hưởng khó hiểu của dòng chảy kỳ quái, cánh quạt dùng dưới nước một lần nữa chậm rãi quay đầu, trên cổ tên thợ lặn có thêm một cây ngân châm, từ từ đi theo tuyến đường ban đầu y bơi tới.

- Tít.... Tích lũy năng lượng Cửu vĩ đuôi thứ 9 còn dưới 10%...

Lúc này trong đầu Giang Nguyên ở trong Tề Thế Đỉnh vang lên tiếng cảnh báo, nhưng vẫn duy trì tốc độ ban đầu, chậm rãi tiến về phía trước...

Giang Nguyên mở mắt, lúc này đã không chút do dự, nhét một viên Thanh Vân Đan Đan được siêu phẩm vào miệng, ngậm dưới đáy lưỡi, để cho viên thuốc kia chậm rãi tan ra, mặc cho nước thuốc tan trong miệng được hấp thụ dần dần, từ đó sản sinh ra năng lượng để hẩn hấp thu trong nháy mắt.

Không có Ngũ Cầm vận khí pháp trợ giúp, đột nhiên nuốt một viên Thanh Vân Đan là hành vi tự tìm cái chết. Được lực khổng lồ sẽ phát ra năng lượng đủ để nổ tung cơ thể và kinh mạch hẩn. Nhưng những đan dược khác không thể nào giúp hẩn nhanh chóng bổ sung năng lượng, để tránh cho hẩn rơi vào ngủ đông, cho nên chỉ có thể dựa vào Thanh Vân Đan thôi...

Mặc dù hết sức lãng phí, nhưng so với bị Huyết tộc bắt mà nói, thế này vẫn lời. Đan dược hết rồi, sau này còn có thể luyện, nhưng bị Huyết tộc bắt được, Giang Nguyên không tin mình sẽ may mắn được như Bá tước Eve.

Thanh Vân Đan từ dưới lưỡi Giang Nguyên được nước bọt chậm rãi làm tan ra, sau đó được lực khổng lồ bắt đầu từ kinh mạch dưới lưỡi lan truyền toàn thân hẩn.

Rất may mắn, đằng sau không có thợ lặn nào xuất hiện. Tề Thế Đỉnh chậm rãi bơi qua vị trí mấy chiếc cano, ra đa phát ra trên chiếc thuyền chính giữa cũng bất ngờ bị từ trường kỳ dị xung quanh Tề Thế Đỉnh làm cho vận vẹo, không hề phát hiện ra sự tồn tại của Tề Thế Đỉnh, để mặc cho Tề Thế Đỉnh đi ra cửa biển, bơi vào trong biển lớn, sau đó Tề Thế Đỉnh bắt đầu điên cuồng tăng tốc, nhanh chóng bơi vào chỗ nước sâu.

Lúc này sau khi được lực của Thanh Vân Đan đang lan tràn và được hấp thu tiếng cảnh báo đang điên cuồng vang lên kia bắt đầu chậm rãi dừng lại... Sâu trong ý thức của Giang Nguyên, tích lũy năng lượng của Giang Nguyên lúc đầu liên tục hạ xuống giờ đã bắt đầu dừng lại ở vị trí 7% rồi bắt đầu dao động chập chờn.

Lúc này, tên thợ lặn tay cầm cánh quạt dùng dưới nước toàn thân cứng ngắc chậm rãi đi về phía trước một đoạn cuối cùng cũng được một thợ lặn khác phát hiện.

Tên thợ lặn kia bơi tới, sau khi nhìn thấy tư thế của đồng đội đang tuần du hơi cứng ngắc thì ngần ngừ, nhanh chóng hươ tay với đối phương nhưng phát hiện đối phương không có bất kỳ phản ứng gì.

Khi đối phương bơi qua người gã, gã kéo tay đối phương lại thì phát hiện đồng đội của mình rõ ràng đã mất đi ý thức, cả người cứng ngắc, giữ chặt cánh quạt dùng dưới nước không buông. Trong lòng gã lập tức hoảng hốt, không dám chần chờ nhấn còi báo động chỗ ngực mình.

- Reng reng reng...

Tiếng còi báo động không ngừng vang lên trên tất cả những con thuyền cảnh giới và những con thuyền đang nghỉ ngơi khác. Những thợ lặn đang chuẩn bị thay ca cũng cầm súng vội vàng nhả xuống nước, điên cuồng lục soát khắp nơi.

Những thợ lặn khác cũng mau chóng nhận được mệnh lệnh, bắt đầu lục soát về phía cửa biển...

Bá tước Keone và Lôi Minh sắc mặt vừa âm trầm lại hưng phấn đứng ở mũi thuyền, quét mắt nhìn mặt nước xung quanh, đồng thời sử dụng cảm giác hết sức nhạy bén của họ bắt đầu lục soát tung tích đối phương. Họ hưng phấn là vì lục soát khắp Birmingham lâu như vậy, cuối cùng đã phát hiện được tung tích đối phương. Nhưng họ căng thẳng vì sau lưng họ không xa là cửa biển. Mặc dù xung quanh là biển cạn, nhưng một khi đối phương tiến vào biển khơi thì muốn tìm được tung tích của đối phương sẽ càng thêm khó khăn.

- Báo cáo cho lâu đài Racine, yêu cầu tiếp viện...

Bá tước Lôi Minh vừa ra lệnh thì từng tin tức ngay lập tức bắt đầu được gửi về Lâu đài Racine, một lát sau, Lâu đài Racine cũng truyền ra vô số mệnh lệnh...

Chủ tịch nghị viện đại nhân vừa đến Luân Đôn chưa được một tiếng đồng hồ, lúc này sắc mặt hơi khó coi, vừa nhận được tin Lâu đài Racine truyền đến, sau khi trầm ngâm một lát, liền quả quyết trầm giọng nói:

- Yêu cầu lực lượng xung quanh tập trung sang đó, lực soát cẩn mật khu vực xung quanh, đồng thời khởi động cảnh vệ bờ biển, và liên lạc với Hải quân Hoàng gia, vận dụng tất cả những lực lượng có thể vận dụng, phong tỏa Vịnh Rusto....

- Vâng, Chủ tịch nghị viện đại nhân tôn kính...

Sau khi một vị Bá tước cung kính lĩnh mệnh liền nhanh chóng truyền mệnh lệnh ra ngoài. Với sức mạnh của Huyết tộc, điều động đội cảnh vệ bờ biển tương đối dễ dàng, muốn điều động một lực lượng nhỏ của Hải quân Hoàng gia cũng không thành vấn đề. Nhưng muốn điều động nhanh như vậy, đồng thời phải phong tỏa hải vực của Vịnh Rusto này thì không hề dễ dàng...

Chân mày Chủ tịch nghị viện đại nhân nhíu chặt sau đó đưa tay cầm điện thoại lên, đích thân liên hệ một chút. Dù sao thì Giáo hội cũng không ăn chay, có điều những thử này đối với lão mà nói đều có thể giải quyết được.

Chương 927: Cuộc họp thảo luận

- Giáo hội cũng tham gia?

Hội đồng viện Thiên Y viện nhận được tin tức truyền đến từ Văn phòng thường trú Luân Đôn thì các thành viên đều lập tức sửng sốt, không biết là nên vui hay buồn, có điều xét tổng thể thì đây vẫn được coi là tin tốt...

Báo cáo của Văn phòng thường trú Luân Đôn rõ ràng hơn rất nhiều

so với Văn phòng thường trú Birmingham không thể ra khỏi cửa. Trên báo cáo ghi rõ hành động của Giáo hội và Nghị viện Huyết tộc. Xác nhận rõ tình hình hành động của Giáo hội và Huyết tộc ở khu vực Luân Đôn. Bây giờ hai phe đều có xu hướng đi tìm Giang Nguyên, hơn nữa còn kiềm chế lẫn nhau.

Có báo cáo này, thành viên Hội đồng viện trên cơ bản đã xác định được Huyết tộc không phải có âm mưu gì khác mà là thật sự vây bắt Giang Nguyên, vì động tác của Giáo hội không thể làm giả được.

Lúc này La lão y sư La Thiên Minh cũng thở phào nhẹ nhõm. Tuy giờ họ vẫn chưa biết được tung tích Giang Nguyên nhưng ít nhất cũng xác nhận được đây không phải cạm bẫy của Huyết tộc. Hơn nữa, Giang Nguyên cũng chưa rơi vào tay Huyết tộc.

Hơn nữa giờ có bên Giáo hội nhúng tay vào, tỷ lệ Giang Nguyên bị Huyết tộc bắt sẽ giảm đi rất nhiều. Ít nhất nếu rơi vào tay Giáo hội, Thiên Y viện còn có cách đối phó được Giang Nguyên về. Còn rơi vào tay Huyết tộc, trên cơ bản đã hoàn toàn hết hy vọng.

Còn đồng chí Chu Thế Dương lúc này sắc mặt dĩ nhiên khá khó coi, bởi vậy như vậy càng có thể chứng minh cho là vì lý do gì Giang Nguyên phải chạy đi Birmingham, bất kể Giang Nguyên có phải đàm phán thất bại với Huyết tộc rồi phải bỏ trốn không thì giờ Thiên Y viện cũng phải dốc toàn lực ủng hộ Giang Nguyên. Hơn nữa Giang Nguyên vẫn còn khả năng trở về. Lúc này lão cũng chỉ đành miễn cưỡng lộ ra vẻ tươi cười, phối hợp với không khí đã thoải mái đi nhiều trong phòng họp.

Lúc này Từ Khả Liễu cũng thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần Giang Nguyên không bỏ trốn, vậy thì tất cả đều dễ nói. Nhưng giờ mọi người lo lắng là, Giang Nguyên không phản bội theo Huyết tộc, mà bây giờ đang bị Huyết tộc toàn lực vây bắt.

Nhưng Thiên Y viện lại nước xa không cứu được lửa gần, căn bản không thể nào tiếp viện được cho Giang Nguyên. Tuy ở Anh có hai văn phòng thường trú đều ở xung quanh, nhưng dưới sự áp chế của Giáo hội và Huyết tộc, hoàn toàn không có chút kỳ vọng gì, giờ chỉ có thể dựa vào chính hãn thôi...

Cùng lúc các thành viên đang lo lắng cho an nguy của Giang Nguyên thì Chu Thế Dương lại đang mắng Giang Nguyên không có chuyện gì đi tìm chết, chạy đến Birmingham làm gì? Tự mình tìm chết thì cũng thôi đi, còn mang theo Tề Thế Đỉnh, đúng là không có chuyện gì còn kéo tất cả mọi người cùng xuống nước. Giờ dù không lo cho Giang Nguyên thì Tề Thế Đỉnh sao mà không lo cho được chứ?

Sau khi Từ Khải Liễu hít một hơi thật sâu, nhìn các thành viên Hội đồng viện đang bàn luận riêng với nhau, trầm giọng nói:

- Nếu giờ Giáo hội nhúng tay, như vậy tất nhiên bọn họ cũng biết tình hình liên quan. Tôi định liên lạc với Hồng y đại giáo chủ Jonathan, nhờ ông ta hỗ trợ, cứu Giang Nguyên về...

Từ Khải Liễu vừa nói ra lời này, tất cả mọi người thoáng trầm mặt, sau đó liền bắt đầu cân nhắc được mất của chuyện này. Nhưng La lão y sư La Thiên Minh cùng hai vị Trưởng ban của ban Luyện đan lúc này dĩ nhiên không chút chậm trễ, vội vàng bày tỏ sự đồng ý.

Chu Thế Dương thấy tình thế không đúng, mọi người rất dễ dàng vì lập trường của mấy người này mà tán thành, lão vội vàng lên tiếng nói:

- Viện trưởng, chuyện này nên thảo luận kỹ hơn!

- Ồ? Ý của Thiên y sư Chu là gì?

Từ Khải Liễu cũng không bất ngờ trước sự phản đối của Chu Thế Dương.

- Viện trưởng... Giáo hội tuy là kẻ thù truyền kiếp của Huyết tộc nhưng cũng không có quan hệ tốt lắm với Thiên Y viện ta... Nếu Thiên Y viện ta thỉnh cầu họ trợ giúp Giang Nguyên, tất nhiên sẽ phải trả cái giá trên trời...

Chu Thế Dương vừa nói ra những lời này, những người bên cạnh cũng âm thầm gật đầu, bọn họ cũng lo điều này. Với thân phận của Giang Nguyên cùng với Tề Thế Đỉnh mà hắn mang theo, nếu mở miệng yêu cầu Giáo hội chi viện, đối phương chắc chắn sẽ đưa

ra cái giá đủ để mọi người ngồi đây đau lòng.

Chu Thế Dương nhìn bộ dạng của mọi người liền mỉm cười, sau đó nói:

- Hơn nữa, đến lúc đó chắc chắn Giáo hội sẽ yêu cầu viện ta cái giá tương ứng mới có thể đồng ý điều kiện này! Cho nên tôi có một đề nghị khác!

- Ồ... Mời nói!

Lời Chu Thế Dương nói Từ Khả Liễu không thể không đồng ý.

- Với tình huống trước mắt, chắc chắn Giáo hội cũng sẽ không muốn để Giang Nguyên rơi vào tay Huyết tộc. Hơn nữa hiện tại Giáo hội cũng đã cử ra lực lượng tương đối lớn để nhúng tay vào chuyện này...

Nói tới đây, Chu Thế Dương dừng lại một chút, quét mắt nhìn mọi người một cái, nói:

- Đã vậy, chi bằng chúng ta tạm thời không nhúng tay vào chuyện này. Giang Nguyên cũng không ngu, nếu trong tình huống cậu ta không cách nào chạy thoát, dĩ nhiên cũng sẽ không để mình rơi vào tay Huyết tộc mà sẽ nghiêng về Giáo hội. Đến lúc đó nếu Giang Nguyên rơi vào tay Giang Nguyên chúng ta sẽ từ từ đàm phán với Giang Nguyên, còn lỡ như xảy ra tình huống khác... chúng ta cũng đỡ bị Giáo hội chém một trận!

Nghe tới đây, sau khi mọi người đưa mắt nhìn nhau một cái đều lần lượt gật đầu. Chu Thế Dương nói quả thật không sai. Nếu thật sự yêu cầu Giáo hội chi viện, chắc chắn Giáo hội sẽ đưa ra những cái giá nhất định, nếu không thành công, những gì đã bỏ ra coi như mất trắng. Mà với tình hình trước mắt, cho dù bên mình không trực tiếp thỉnh cầu Giáo hội giúp đỡ, Giáo hội cũng sẽ không để Huyết tộc được lợi, cũng sẽ cử ra rất nhiều lực lượng.

La lão y sư La Thiên Minh thấy tất cả mọi người đồng ý liền không kìm được nói:

- Nhưng nếu chúng ta trực tiếp thỉnh cầu Giáo hội giúp đỡ, vậy thì tỷ lệ Giang Nguyên được Giáo hội cứu sẽ cao hơn rất nhiều!

- La y sư, Giang Nguyên trong tình trạng Huyết tộc dốc toàn lực đuổi bắt mà đến giờ vẫn chưa bị đối phương bắt, chứng tỏ cậu ta có rất nhiều biện pháp đặc biệt để tránh né đuổi bắt của Huyết tộc. Nếu rơi vào tình huống bất khả kháng, chắc chắn cậu ta sẽ đưa ra lựa chọn thỏa đáng nhất...

Dứt lời, Chu Thế Dương hừ lạnh nói với La lão y sư La Thiên Minh:

- Từ trước tới giờ anh luôn nghĩ đệ tử của anh toàn tài mà. Lẽ nào giờ anh không có lòng tin vào đệ tử của anh rồi? Hà cố gì lại muốn viện phải chịu tổn thất không cần thiết chứ?

Chu Thế Dương nói vậy, La lão y sư La Thiên Minh cũng không cách nào phản bác. Thực sự là vì ông lo lắng nên mới nói vậy, chứ giờ ông không thể không thừa nhận Chu Thế Dương nói có lý. Nếu như mình không có lòng tin vào đệ tử của mình, vậy thì những gì mình đã nói lúc đầu cũng không thể đứng vững rồi.

Từ Khải Liểu thấy La lão y sư La Thiên Minh không phản đối, còn những người còn lại cũng đồng ý với lời của Chu Thế Dương liền khẽ gật đầu, nói:

- Được, nếu mọi người đều nghĩ như vậy, vậy thì chúng ta tạm thời cứ quan sát tình hình đã, hy vọng Giang Nguyên có thể cát nhân thiên tướng!

Sau khi nói xong, Từ Khải Liểu nhìn đồng hồ, sau đó tiếp tục nói:

- Được rồi, mọi người cũng mệt mỗi một ngày rồi, tạm thời giải tán đi, có tin tức sẽ sớm thông báo mọi người!

Tất cả mọi người gật đầu một cái, đang định đứng dậy, lúc này bên ngoài lại có người phụ trách của Ban giám sát đi vào, mừng rỡ báo cáo:

- Có tin tức của Trưởng ban Giang rồi...

- Cái gì? Mau...

Nghe thấy lời này, tất cả mọi người đều mừng rỡ. Đặc biệt là La lão y sư La Thiên kinh ngạc đứng bật dậy. Dĩ nhiên Lưu Mộc

Dương cũng vui mừng vội vàng nói.

Chương 928: La lão y sư bị đánh lừa

Lưu Mộc Dương nhận được báo cáo người phụ trách kia đưa tới liền xem một lượt, sau đó vừa kinh ngạc vừa vui mừng, về mặt vô cùng kỳ lạ và khiếp sợ, rồi ông đưa cáo cái trong tay cho Từ Khải Liễu.

Trong ánh mắt tò mò của mọi người, sau khi Từ Khải Liễu xem xong báo cáo trong tay, sắc mặt dần ngưng trọng, sau đó nhanh chóng nở nụ cười khổ, thở dài. Bà thấy mọi người đều trở mắt nhìn mình, đặc biệt là La lão y sư La Thiên Minh đang nhìn chăm chăm văn kiện trong tay mình, con mắt thiếu chút nữa thì lồi ra. Bà lập tức lắc đầu cười khổ nói:

- Căn cứ theo tin tức Văn phòng thường trú Birmingham gửi về, Huyết tộc bắt đầu tụ tập về hướng vịnh Rusto, đội cảnh vệ bờ biển cũng đã chạy đến đó... Đồng thời thời Văn phòng thường trú Luân Đôn cũng truyền tin tới, Hải quân Hoàng gia cũng có một đội quân mô hình nhỏ đang nhanh chóng đi về phía vịnh Rusto, chuẩn bị tiến hành diễn tập tạm thời.

- Đội cảnh vệ bờ biển... Hải quân Hoàng gia...

Lúc này mấy thành viên Hội đồng viện đều ngẩn ra, thế trận lớn như vậy đều do Huyết tộc làm ra? Ngay cả Hải quân hoàng gia cũng điều động?

La lão y sư La Thiên Minh trợn tròn mắt, một lúc sau mới nhìn chăm chăm Từ Khải Liễu kinh ngạc nói:

- Thế này... Thế này đều là vì Giang Nguyên, nên... nên mới xảy ra sao?

- Theo như báo cáo bên kia thì đúng là động thái do Lâu đài Racine làm ra... Nếu không không thể nào trùng hợp như vậy, đội Cảnh vệ bờ biển tụ tập ở vịnh Rusto, sau đó Hải quân hoàng gia cũng đến vịnh Rusto diễn tập tạm thời...

Từ Khải Liểu cười khổ, nhìn La lão y sư La Thiên Minh nói:

- Đệ tử này của anh đúng là quá giỏi, cho dù tới đâu cũng có thể gây ra được động tĩnh lớn như vậy!

Nét mặt già nua của La lão y sư La Thiên Minh cứng lại, với thế trận này, lần này Huyết tộc đúng là chơi lớn, xem ra chưa bắt được Giang Nguyên sẽ chưa chịu thôi.

Lưu Mộc Dương bên cạnh thấy sắc mặt La lão y sư La Thiên Minh căng thẳng như vậy liền giải thích:

- Lão La... Cho dù giờ giang nguyên đang dùng cách nào, nhưng cậu ấy có thể chạy từ Birmingham đến vịnh Rusto là đã tương đối giỏi rồi. Hơn nữa vịnh Rusto cũng không nhỏ, nếu Giang Nguyên có khả năng trốn thoát khỏi Birmingham dưới sự lùng bắt dày đặc của Huyết tộc như vậy thì muốn tìm Giang Nguyên ở vịnh Rusto không dễ dàng đâu.

- Hơn nữa, nếu Giang Nguyên sớm đã sắp xếp thỏa đáng, chỉ cần đi qua vịnh Rusto, chính thức tiến vào Đại Tây Dương, vậy là có thể thuận lợi rời khỏi Anh, đến lúc đó sẽ hoàn toàn thoát khỏi phạm vi khống chế của Huyết tộc...

La lão y sư La Thiên Minh được Lưu Mộc Dương giải thích như vậy lúc này mới thoáng thở phào nhẹ nhõm; có điều trong nháy mắt ông lại căng thẳng nói:

- Đại Tây Dương lớn như vậy, sao Giang Nguyên rời đi được, trong viện lại không chi viện cho nó... Trước sự săn lùng của Hải quân Hoàng gia Anh, nó làm sao thoát khỏi vịnh Rusto đây?

- Haizz... Lão La, anh quên trước đây đệ tử của anh làm gì à? Nó có nhiều đường nhiều lối lắm. Với năng lực và tính cách của nó có bao giờ chịu thua thiệt đâu chứ?

Lúc này Từ Khải Liểu đứng bên cũng mỉm cười trấn an.

Nghe vậy, La lão y sư La Thiên Minh quả nhiên hơi bình tĩnh lại. Đúng rồi, đệ tử của mình đâu phải người bình thường. Trước kia khi chưa có Thiên Y viện, nó cũng là một nhân vật lừng lẫy ở các nước trên thế giới mà.

Giang Nguyên đúng là có quan hệ rất rộng, có điều Huyết tộc cũng không phải chủng tộc bình thường. Những mối quan hệ trước kia trên căn bản không dùng được. Giống như U Linh lần này tuy đã là chuyên gia tiếp viện và tình báo giỏi nhất mà Chekov giúp hẳn liên hệ ở Anh, nhưng khi đối mặt với Nghị viện Huyết tộc, U Linh cũng chỉ có thể tham gia giúp đỡ hẳn một chút trước khi Giang Nguyên và Nghị viện Huyết tộc bùng nổ mâu thuẫn cuối cùng. Một khi mâu thuẫn thực sự bùng nổ thì U Linh cũng chỉ trợ giúp hẳn tiến vào con đường rút lui đã dự định trước rồi nhanh chóng chôn vùi hết tất cả chứng cứ và phương hướng, biến mất tăm mất tích.

Thật ra Lưu Mộc Dương thân là Trưởng ban Giám sát đều hiểu rõ tất cả. Trước Nghị viện Huyết tộc khổng lồ này, tất cả thế lực thế tục chẳng qua chỉ là con cọp giấy. Có điều để trấn an La lão y sư La Thiên Minh thì chỉ có thể nói vậy thôi.

Có điều, dĩ nhiên thủ đoạn của Giang Nguyên vượt xa sự tưởng tượng của họ. Lúc này Tề Thế Đỉnh đang chậm rãi trôi qua vịnh Rusto, sâu dưới đáy biển sáu bảy chục mét, thẳng tiến ra biển khơi.

Mặc dù hẳn đã mượn Tề Thế Đỉnh, đưa thần thức của hẳn đi xuyên qua bảy tám chục mét nước biển, cảm ứng được tất cả mọi thứ trên mặt nước, nhưng hẳn không dám đảm bảo lúc này trên mặt nước có Huyết tộc cao cấp không. Cho nên, hẳn không dám sử dụng Ngũ Cầm vận khí pháp, vì dù cách xa sáu, bảy chục mét nước biển, hẳn cũng không thể nào xác định, linh khí và dao động năng lượng khi vận hành Ngũ Cầm vận khí pháp có bị những Huyết tộc kia cảm nhận được không.

Rõ ràng, bây giờ đại khái Huyết tộc đã biết hẳn đã tiến vào Vịnh Rusto. Trên mặt biển có ít nhất mấy chục thuyền bè lớn nhỏ đang ở trên tuần du, hơn nữa số lượng thuyền này còn gia tăng. Đồng thời có vô số thợ lặn đã nhảy xuống biển, có nhiều thợ lặn mặc đồ kháng áp khi lặn sâu để tiến xuống đáy biển.

Hẳn không dám đảm bảo, thêm vài tiếng nữa sẽ có tàu ngầm xuất hiện ở đây không. Với thực lực của Nghị viện Huyết tộc, tuy không có tàu ngầm nguyên tử của Hải quân Hoàng gia Anh, nhưng vài chiếc tàu ngầm dân sự thì không thành vấn đề.

Nếu có mấy chiếc tàu ngầm đến đây thì phiền phức của hần sẽ không nhỏ đâu. Điểm tích lũy năng lượng của hần vẫn không đủ, hần không muốn để những Huyết tộc kia dễ dàng biết được vị trí của mình. Bây giờ hần chỉ có thể ỷ vào mặt biển trên Vịnh Rusto rộng rãi, đối phương chắc chắn không xác định được vị trí của hần. Một khi bị đối phương xác định được vị trí thì hần sẽ gặp phiền phức lớn.

Hiệu quả của thiên phú “Che giấu hành tung” này tuy hần đã từng xác nhận bằng nhiều cách, nhưng hần không thể đảm bảo nếu đối phương quăng vài quả lựu đạn nước ô nhiễm xuống, dưới những đợt sóng tấn công mạnh, “che giấu hành tung” còn có thể duy trì được hiệu quả không.

Cũng tương tự như vậy, hần cũng không thể đảm bảo Tề Thế Đỉnh có thể giúp cho mình không bị chấn động mà chết không...

Cho nên, cứ cẩn thận một chút vẫn hơn, chỉ cần lặn sâu thêm nữa thì mới có thể chắc chắn hơn.

Độ cao trong Tề Thế Đỉnh chưa tới một thước, khiến cho Giang Nguyên cảm thấy rất bức bối. Có điều cũng may, từ trước đến nay Giang Nguyên đã chịu đủ mọi cực khổ, tuy tư thế co rúc không thoải mái lắm nhưng vẫn có thể chấp nhận được.

Xung quanh vịnh Rusto, một đội hải quân mô hình nhỏ của Hải quân Hoàng gia đang trú đóng. Lúc này theo mệnh lệnh của thủ lĩnh Hải quân đang chạy nhanh về phía Rusto, một chiếc máy bay trực thăng chống tàu ngầm cũng đã tiến vào Vịnh Rusto.

Chương 929: Đại chiến chống tàu ngầm bắt đầu

Cửa ra biển của vịnh Rusto khá hẹp nhưng mặt nước lại rộng. Lúc này Giang Nguyên đang toàn lực thúc giục Tề Thế Đỉnh đi về phía cửa ra của vịnh Rusto.

Có điều cửa ra của vịnh Rusto muốn thật sự vào đến cửa biển xa hơn trăm dặm Anh. Mặc dù Giang Nguyên thúc giục Tề Thế Đỉnh

nhưng cũng không nhanh được bao nhiêu. Thật sự vì tích lũy năng lượng của Giang Nguyên không nhiều, nói là toàn lực chẳng qua cũng chỉ miễn cưỡng duy trì để tích lũy năng lượng không giảm dưới 6% mà thôi.

Mặc dù lúc này Giang Nguyên đang ở dưới đáy biển bảy tám chục thước nhưng dưới tác dụng của Tề Thế Đỉnh, thần thức của hắn vẫn có thể cảm nhận được những chiếc trực thăng đang từ xa dần bay tới. Hắn hơi dưng tâm cảm nhận những chiếc trực thăng đang bay xẹt đến cách đó không xa cùng với những thứ treo trên trực thăng...

Đồng thời Giang Nguyên nghe thấy ở mặt biển cách đó không xa vang lên tiếng “bùm” nho nhỏ, cảm nhận được một thứ đồ chơi như cái phao từ trực thăng rơi xuống. Sắc mặt Giang Nguyên lúc này hơi biến đổi, tức giận quát: “Con bà nó... Trực thăng chống tàu ngầm...”

Giang Nguyên lập tức không dám lơ là, vội vàng bỏ thêm một viên đan dược bổ khí vào miệng, sau đó tiếp tục thúc giục Tề Thế Đỉnh nhanh chóng đi về phía biển sâu.

Kể ra tuy hắn đã dùng không ít thiết bị để kiểm tra thiên phú “Che giấu hành tung” nhưng rõ ràng nơi này xuất hiện trực thăng chống tàu ngầm chỉ có thể là của Hải quân hoàng gia. Là một cường quốc hải quân nổi tiếng, năng lực của những chiếc trực thăng chống tàu ngầm này không cần nghĩ cũng biết.

Nghĩ tới đây, Giang Nguyên lại thúc giục tốc độ Tề Thế Đỉnh tăng nhanh thêm vài lần. Có điều hắn vừa mới đi về phía trước được một đoạn thì tiếng cảnh báo trong đầu lại điên cuồng vang lên:

- Tít tít... Cảnh báo, tích lũy năng lượng Cửu Vĩ đuôi thứ 9 còn 6%. Nếu tích lũy năng lượng dưới 5% cơ thể sẽ rơi vào ngủ đông.

- Bà nội nó...

Giang Nguyên nghe thấy tiếng còi báo động trong đầu liền cảm thấy bức tức, đây đúng là nhà dột gặp mưa rào, vào lúc này mà tích lũy năng lượng lại hạ xuống 6%...

Hắn cảm nhận một chút, lúc này mình đã xuống sâu gần trăm mét, độ sâu lớn như vậy, hắn đã đủ để ngăn cách ba động linh khí khi mình vận chuyển Ngũ Cầm vận khí pháp rồi.

Tuy trước nay hắn chưa từng vận hành Ngũ Cầm vận khí pháp dưới đáy nước sâu như vậy, có điều Giang Nguyên rất tin, cho dù ở đáy biển, có lẽ cũng có đủ linh khí.

Giang Nguyên không dám chần chừ thêm. Trên những chiếc trực thăng chống tàu ngầm thông thường đều có chuẩn bị lựu đạn nước sâu. Đến lúc thật sự phát hiện ra mình, ném cho mình hai quả lựu đạn cũng đủ để mình không chết thì cũng mất nửa mạng rồi.

Dưới tác dụng của đan dược bổ khí thượng phẩm, cùng với Ngũ Cầm vận khí pháp vận hành, quả nhiên bắt đầu có khí tức năng lượng nhàn nhạt tràn về phía Tề Thế Đỉnh.

Giang Nguyên nhìn những khí tức năng lượng này xuyên qua Tề Thế Đỉnh dung nhập vào cơ thể Giang Nguyên, dưới tác dụng của dược lực, nhanh chóng tiến vào kinh mạch toàn thân Giang Nguyên, được Giang Nguyên hấp thụ.

Giang Nguyên cảm nhận được khí tức năng lượng khổng lồ kia tràn vào trong cơ thể mình, trong lòng hắn thầm mừng rỡ. Quả nhiên... cho dù là ở dưới đáy biển cũng có linh khí, hơn nữa linh khí này cũng sung túc không kém gì chỗ bế quan ở Thiên Y viện.

Hấp thụ được những linh khí này, chuyển hóa thành tích lũy năng lượng, rất nhanh, tiếng báo động không ngừng vang lên trong đầu Giang Nguyên cũng bắt đầu dừng lại.

Giang Nguyên cảm thấy tiếng báo động dừng lại lúc này mới yên tâm gia tăng năng lượng truyền vào, bắt đầu toàn lực thúc giục Tề Thế Đỉnh đi về phía trước.

Lúc này, một chiếc trực thăng chậm rãi đáp xuống trên chiến hạm của đội Cảnh vệ bờ biển. Chủ tịch nghị viện đại nhân tóc bạc trắng chậm rãi bước xuống từ trực thăng, sau đó đi về phía trung tâm chỉ huy của thuyền.

- Chủ tịch nghị viện đại nhân...

Hầu tước Ryan đang ngồi ở vị trí chủ vị của trung tâm chỉ huy thấy Chủ tịch nghị viện đại nhân đi tới liền đứng dậy, cung kính nói.

- Ừm...

Chủ tịch nghị viện đại nhân nhẹ nhàng gạt đầu một cái, sau đó đi tới ngồi xuống vị trí chủ vị, đợi Hầu tước Ryan bước đến ngồi xuống vị trí bên cạnh rồi, lúc này mới trầm giọng nói:

- Tình hình như thế nào? Bên Hải quân hoàng gia như thế nào?

- Chủ tịch nghị viện đại nhân, hạm đội hải quân giờ đã tiến vào vịnh Rusto, có điều hiện tại đã có một chiếc trực thăng chống tàu ngầm đến gần, bắt đầu tiến hành lục soát!

Hầu tước Ryan trầm giọng trả lời.

Chủ tịch nghị viện đại nhân nhẹ nhàng chuyển động cây trượng ngắn trong tay, gạt đầu một cái, nói:

- Tình hình các phương diện như thế nào?

- Hiện tại đội Cảnh vệ bờ biển đã có ba tàu cứu hộ tiến hành lục soát xung quanh, tổng cộng có 15 chuyên gia đã xuống nước... Các thợ lặn cũng có tổng cộng hơn trăm người đã xuống nước tìm kiếm. Nếu đối phương ở bên dưới, hẳn sẽ phát hiện được!

Lúc này Hầu tước Ryan cũng chau mày. Giờ đã tìm kiếm lâu như vậy, hơn nữa mực nước ở đây không quá sâu nhưng vẫn chưa có tin tức gì. Điều này thật sự khiến người ta nghi ngờ và lo lắng.

Ánh mắt Chủ tịch nghị viện đại nhân hơi chớp, sau đó trầm giọng nói:

- Rốt cuộc đối phương rời đi theo con đường nào? Tàu ngầm? Hay dụng cụ lặn?

Hầu tước Ryan nghe Chủ tịch nghị viện đại nhân hỏi vậy thì sắc mặt cũng có chút khó coi, thoáng trầm ngâm một chút rồi lắc đầu, nói:

- Đến giờ vẫn chưa xác định được, nhưng đầu tiên có lẽ đối phương đã dùng dụng cụ lặn nào đó đi qua sông Severn để vào vịnh Rusto, sau đó có lẽ có tàu ngầm mô hình nhỏ tiếp ứng ở đây... Nếu không lâu như vậy, dụng cụ lặn thông thường không thể giúp hẳn ở dưới nước sâu lâu như vậy.

- Tàu ngầm ở đâu? Nhiều thợ lặn với tàu của đội cảnh vệ như vậy... chẳng lẽ không phát hiện ra được đối phương ở đâu?

Chủ tịch nghị viện đại nhân lại một lần nữa cau mày trầm giọng nói.

Trước lời chất vấn của Chủ tịch nghị viện đại nhân, lúc này Hầu tước Ryan hơi khó trả lời. lão trầm ngâm một chút sau đó nói:

- Chắc là tàu ngầm của đối phương tương đối tân tiến, hẳn có năng lực ẩn thân nhất định...

- Có điều, giờ trực thăng chống tàu ngầm của hải quân Hoàng gia đã tới, tôi nghĩ có lẽ sẽ nhanh chóng tìm ra đối phương thôi...

Chủ tịch nghị viện đại nhân nghe Hầu tước Ryan nói vậy liền nhẹ nhàng gật đầu một cái. Ông tương đối tin thực lực Hải quân hoàng gia. Có loại trực thăng chống tàu ngầm tân tiến này, ở nơi nước cạn như thế, hơn nữa dưới biển cũng không rộng rãi lắm, dù là tàu ngầm tân tiến nhất thế giới cũng rất khó thoát khỏi sự tìm kiếm của trực thăng chống tàu ngầm.

- Được... Yêu cầu mấy chiếc thuyền của Hải quân hoàng gia tiến nhanh về phía trước. Nhất định phải phong tỏa toàn bộ Vịnh Rusto, không để cho đối phương có bất kỳ hy vọng chạy trốn nào!

Chủ tịch nghị viện đại nhân trầm giọng nói.

- Vâng... sẽ tuân theo ý nguyện của ngài...

Lúc này, trực thăng chống tàu ngầm cũng đã bắt đầu mở tất cả các thiết bị chống tàu ngầm, bắt đầu tiến hành lục soát toàn diện khu vực biển ung quanh.

- Phao sonar đã xuống nước... mở tia hồng ngoại...

Một đợt đại chiến chống tàu ngầm bắt đầu...

Chương 930: Lộ hành tung

- Sonar thăm dò bắt đầu... máy thăm dò hạt nhân khởi động...

- Bắt đầu quét hồng ngoại... khởi động máy dò khí thải...

Hàng loạt những thông báo vang lên, hai nhân viên thăm dò trên trực thăng nhìn chăm chăm màn hình, hy vọng có thể tìm được bất kỳ phản ứng dị thường nào.

Sau khi các máy này khởi động, các phân tích quang phổ và sóng âm trải khắp hải vực bên dưới trực thăng khiến cho những thứ dưới hải vực không thể nào ẩn trốn được.

Nhìn những thứ trên màn hình, một nhân viên thăm dò vừa nhìn vừa lắc đầu cười nói:

- Majestic... Cô nói lần này rốt cuộc là thứ gì? Đây là vịnh Rusto, chẳng lẽ tàu ngầm phe địch dám vào trong hải vịnh?

- Tôi nghĩ có lẽ là vậy. Nếu không phải Cục tình báo trung ương thì sẽ là Tổng tham mưu ba quân chủng Trung Quốc, hoặc GRU...

Majestic nhìn chăm chăm số liệu trên màn ảnh, nhún vai một cái, hừ một tiếng nói:

- Cũng chỉ có những người này mới có gan và năng lực đến đây... Nếu không Hải quân Hoàng gia chúng ta cũng đâu phải ăn chay.

- Có điều, cũng kỳ lạ. Bên dưới là Đội cảnh vệ bờ biển. Nếu như là gián điệp, liên quan gì đến Đội cảnh vệ bờ biển, bọn họ ở đây để làm gì?

Lúc này Pete cũng cau mày nghi ngờ nói:

- Cho dù là chuyện của Fan5 thì họ cũng không thể kéo cả Đội cảnh vệ bờ biển vào chứ?

- Cái này cũng khó coi. Cho dù là Fan5, muốn kéo cả chúng ta vào

cũng không dễ...

Lúc này Majestic cũng hơi nghi ngờ.

Majestic vừa dứt lời, lúc này Pete nhìn màn hình rồi nhấn vào tai nghe, trầm giọng nói:

- Được rồi... Sonar, radar và quét hồng ngoại đều không có gì dị thường. Khu vực đầu tiên đã lục soát xong... chúng ta đổi sang khu vực thứ hai...

- Đã nhận lệnh...

Người điều khiển phía trước bắt đầu đổi phương hướng bay sang bên cạnh.

Lúc này, trên hai chiếc thuyền của đội cảnh vệ bên dưới, hai người mặc trang phục thượng úy đều ngửa đầu lên nhìn chiếc trực thăng chống tàu ngầm quanh quẩn trên mặt biển cách đó không xa, trên mặt lộ vẻ nghi hoặc như nhau.

- Trực thăng chống tàu ngầm của Hải quân Hoàng gia sao cũng tới? Chẳng lẽ có hạm đội ở gần đây?

Một trong hai Thượng úy kinh ngạc nói.

- Chắc chắn là có hạm đội ở gần đây, nếu không trực thăng chống tàu ngầm sẽ không thể xuất hiện ở đây...

Trên gương mặt của một vị thượng úy khác lúc này càng thêm ngưỡng trọng, trầm giọng nói:

- Nhân vật chính lần này chắc chắn không phải chúng ta. Có điều vì chúng ta ở gần chỗ này... có điều không biết mục tiêu lần này rốt cuộc là ai? Xem ra chuyện lần này chắc chắn không đơn giản như chúng ta nghĩ!

- Theo như anh nói, nếu trực thăng chống tàu ngầm cũng đã đến, vậy hẳn là có chiến hạm của hải quân cũng đến rồi...

- Đúng... Tôi nghĩ có lẽ không phải chỉ có một chiếc đâu, ít nhất phải hai ba chiếc trở lên...

Vị thượng úy kia chậm rãi gật đầu nói.

- Được rồi... Cho dù tình huống như thế nào, dù sao chúng ta cũng chỉ làm chuyện của mình. Đến lúc bên Hải quân đến thì trên cơ bản đều giao lại cho họ. Đội cảnh vệ bờ biển chúng ta chỉ phụ trách cứu viện và lục soát, những chuyện thế này không đến lượt chúng ta... Tốt nhất đến lúc đó, Hải quân đến, chúng ta cứ rút lui, những chuyện như thế này chúng ta không nên tham gia!

- Cái này không phải chúng ta muốn là được... Haizz, người có thể điều động cả Hải quân hoàng gia, đội cảnh vệ bờ biển chúng ta e càng chẳng là gì trong mắt họ. Có điều, cũng may, đợt chiến hạm Hải quân đến, chúng ta chắc chỉ phải hỗ trợ lục soát thôi...

Vị thượng úy này nhíu chặt mày, sau đó trầm giọng nói:

- Đi thông báo với các anh em bên dưới một chút, bảo họ cẩn thận, người của chúng ta không thể bị hao tổn ở đây được...

- Được, để tôi đi nhắc nhở các anh em một chút...

Nhìn chiếc trực thăng chống tàu ngầm đang quanh quẩn trên mặt biển, sắc mặt Chủ tịch nghị viện đại nhân vẫn bình tĩnh, chỉ lãnh đạm nói:

- Ở vị trí này, một chiếc trực thăng là tương đối rồi. Nhưng một khi tiến vào phần giữa vịnh Rusto, một chiếc trực thăng sợ là không đủ đâu!

- Chủ tịch nghị viện đại nhân yên tâm giờ có hai chiếc tàu khu trục tên lửa và một chiếc tàu khu trục đã tiến vào vịnh Rusto, ba chiếc tàu này đều có khả năng chống tàu ngầm tương đối tốt. Đến lúc đó, có ba chiếc tàu này, đối phương không thể nào lạng lẹ chạy ra khỏi vịnh Rusto được đâu.

Hầu tước Ryan trầm giọng trả lời.

- Ừm... Vậy thì tốt...

Chủ tịch nghị viện đại nhân nhẹ nhàng chuyển động trọng ngân trong tay, sau đó chỉ về phía trước, nói:

- Chúng ta lại đi về phía trước một chút...

Hầu tước Ryan hơi ngần ra, sau đó gật đầu, nói:

- Vâng...

Lão lập tức cầm điện thoại vô tuyến, trầm giọng, nói:

- Hạm trưởng Young... cho cả hạm di chuyển về phía trước hai hải lý...

- Vâng, quan chỉ huy...

Hạm trưởng Young nghe thấy mệnh lệnh truyền ra từ trong điện thoại vô tuyến liền lập tức lệnh cho chiến hạm di chuyển về phía trước không chút do dự.

Sau khi truyền lệnh xong, Chủ tịch nghị viện đại nhân chậm rãi nhắm hai mắt lại, không nói gì, giống như nhắm mắt dưỡng thần.

Giang Nguyên đang lao như bay dưới đáy biển lúc này không hề chú ý đến chiếc chiến hạm lớn nhất đã bắt đầu di chuyển về phía trước, mà vẫn tiếp tục thúc giục Tề Thế Đỉnh lao về phía trước. Giờ hẳn rất muốn mở GPS xác định vị trí trước mắt nhưng giờ ngay cả dụng hãn cũng chẳng dám đụng vào món này, chỉ có thể phán đoán vị trí đại khái bằng cảm giác của mình.

Là thành viên Cô Lang trước đây, hẳn hiểu rất rõ tình hình hiện tại. Nếu giờ mà mở GPS, giống như mình đốt một ngọn nến trong đêm tối. những kẻ đang tán loạn tìm mình trong bóng tối kia sẽ lập tức nhìn thấy và lao về phía mình.

Hẳn cảm nhận tốc độ của mình không khác tàu ngầm dân sự bình thường là mấy liền cảm thấy tương đối thỏa mãn. Giờ tuy hẳn đã vận hành Ngũ Cầm vận khí pháp, nhưng tốc độ tích lũy năng lượng vẫn tương đối chậm. Cho dù hẳn không ngừng uống đan dược bổ khí và vận hành Ngũ Cầm vận khí pháp nhưng chỉ có thể miễn cưỡng chống đỡ, chỉ có thể khiến tích lũy năng lượng luôn duy trì ở mức 6-7%.

Với tình trạng trước mắt có thể cho Tề Thế Đỉnh chạy với tốc độ này dưới nước đã là tương đối tốt rồi.

Có điều, lúc này Giang Nguyên mới tiếp tục lao về phía trước một đoạn ngắn, thần thức của hắn luôn cảnh giác tỏa ra bên ngoài liên nhanh chóng bắt được một ba động. Giang Nguyên không dám lơ là, nhanh chóng cảm nhận nguồn gốc của ba động kia. Hắn liền phát hiện ra có một chủ hạm đang ở trên mặt nước. Chân mày của hắn lập tức không kìm được liền nhíu lại.

Chủ hạm kia vốn luôn lục soát ở thủy vực phía sau mình, giờ đã bắt đầu đuổi theo về phía mình, hơn nữa với tốc độ lao trên mặt nước của đối phương, có lẽ sẽ nhanh chóng đuổi gần đến chỗ mình.

“Chẳng lẽ đã phát hiện ra vị trí của mình?” Giang Nguyên cau mày suy nghĩ một chút, sau đó lại nhẹ nhàng lắc đầu một cái. Có lẽ không phải. Nếu chúng thật sự phát hiện vị trí của mình, trực thăng chống tàu ngầm không ngừng quanh quẩn bên trên chắc chắn sẽ không để cho mình ung dung như vậy, và cũng sẽ không để cho sonar vẫn treo sau lưng mình như bây giờ.

Có điều Giang Nguyên cũng biết, trên chiếc chủ hạm lớn nhất này chắc chắn có một Huyết tộc cao cấp. Hắn không muốn để cho đối phương đuổi kịp. Sau khi hắn nhíu mày một cái, một lúc ném hai viên đạn được bổ khí vào miệng, bắt đầu toàn lực vận hành Ngũ Cầm vận khí pháp. Giờ hắn phải nhanh chóng tích lũy nhiều năng lượng hơn. Nếu không một khi xuất hiện vấn đề bất ngờ, không đủ năng lượng thì mình sẽ chết chắc.

Giang Nguyên vừa nhanh chóng hấp thu năng lượng, vừa tiếp tục đi về phía trước.

Có điều vừa đi thì Giang Nguyên đã cảm nhận thấy chiếc trực thăng chống tàu ngầm kia cũng đang đi về phía mình.

“Mẹ kiếp... lẽ nào phát hiện ra mình thật?” Giang Nguyên mang theo chút kinh ngạc nhưng càng không dám dừng lại. Hắn bắt đầu toàn lực thúc giục Ngũ Cầm vận khí pháp vận hành Tề Thế Đỉnh đi về phía trước.

Giang Nguyên vừa toàn lực thúc giục Ngũ Cầm vận khí pháp, linh khí và khí tức năng lượng xung quanh cũng bắt đầu tăng tốc tập trung đến quanh người Giang Nguyên, sau đó ồa vào trong cơ thể

Giang Nguyên, dung nhập vào vòng tuần hoàn năng lượng trong cơ thể Giang Nguyên.

Trong lúc Giang Nguyên lòng đầy nghi hoặc thì lại cảm nhận mặt nước trên đỉnh đầu vang lên một tiếng “bùm” rất nhỏ.

Giang Nguyên nghe thấy tiếng động nhỏ này thần thức nhanh chóng ủa đến chỗ vang lên tiếng động.

“Sonar...” Sau khi Giang Nguyên cảm nhận được hình dạng của vật kia thì trong lòng liền căng thẳng. Khi sonar đầu tiên được thả xuống, nó cách mình khá xa nên mình không lo lắng lắm. Nhưng sonar lần này lại ngay trên đầu mình.

Giang Nguyên không dám chần chờ. Tuy thiên phú “Che giấu hành tung” của mình không tệ, cộng thêm cả Tề Thế Đỉnh hiệu quả khá tốt. Radar và Sonar thông thường sẽ không phát hiện nổi. Nhưng đây là sonar chống tàu ngầm chuyên dụng, hơn nữa còn ngay trên đỉnh đầu mình. Lần này Giang Nguyên không dám khinh thường, lập tức dốc hết sức thúc giục Tề Thế Đỉnh lao nhanh về phía trước.

Nhưng vừa mới tăng tốc được vài giây ngẩn ngủ, tiếng còi báo động trong đầu lại điên cuồng vang lên.

“Khốn kiếp...” Giang Nguyên cảm nhận được tiếng còi báo động trong đầu thì bất đắc dĩ mắng một tiếng, sau đó lại nhét một viên đan dược vào miệng, đồng thời cắn răng điên cuồng vận hành Ngũ Cầm vận khí pháp, nhanh chóng nâng tích lũy năng lượng.

Hiệu quả cũng tương đối tốt, viên thuốc vừa đưa vào miệng cộng thêm Ngũ Cầm vận khí pháp, khí tức năng lượng xung quanh Tề Thế Đỉnh nhanh chóng tụ tập lại, năng lượng trong kinh mạch của Giang Nguyên cũng nhanh chóng dồi dào.

Năng lượng tiếp tục được tưới vào, tiếng còi báo động trong đầu mới dần ngừng lại, nhưng Giang Nguyên vẫn không dám buông lỏng. Trong lòng chỉ khẽ vui mừng rồi tiếp tục vận hành Ngũ Cầm vận khí pháp, tiếp tục hấp thu năng lượng, bổ sung vào tích lũy năng lượng.

Có điều, hần vừa thúc giục Tề Thế Đỉnh đi về phía trước, lại phải vừa đề phòng tích lũy năng lượng hạ xuống dưới 6%, vừa vận hành Ngũ Cầm vận khí pháp bổ sung tích lũy năng lượng mà không hề chú ý, năng lượng tập trung xung quanh Tề Thế Đỉnh càng lúc càng nồng đậm, ba động năng lượng xung quanh cũng đang càng lúc càng mãnh liệt.

Lúc này, Chủ tịch nghị viện đại nhân đang ngồi trên thuyền như nhắm mắt dưỡng thần đột nhiên nhíu chân mày một cái, sau đó cặp mắt mở ra, trong mắt bắn ra huyết quang.

Chương 931: Bom nổ dưới nước

Pitt đột nhiên nhìn chăm chăm điểm ba động quái dị trên màn hình, cau mày nói:

- Mỹ Kỳ, dò xét bức xạ đã phát hiện một luồng năng lượng ba động rất cổ quái. Cô xem qua thử?

- Năng lượng ba động cổ quái?

Mỹ Kỳ đến gần màn hình, nhìn đường cong đang giật giật, cũng cảm thấy nghi ngờ. Hai người nhìn nhau, Pitt liền trầm giọng nói:

- Mỹ Kỳ, cô có bao giờ thấy năng lượng ba động như thế này chưa?

- Chưa, trước giờ chưa từng nhìn thấy tàu ngầm có năng lượng ba động như thế này.

Mỹ Kỳ nhẹ nhàng lắc đầu, nói:

- Đường như nó đang tăng lên. Đây rốt cuộc là gì vậy?

- Không biết, nhưng trông nó không giống như tàu ngầm hoặc dụng cụ lặn dưới nước. Năng lượng chập chờn này đúng là cổ quái. Nếu không phải chúng ta ở gần đây, khẳng định cũng không nhận ra.

- Thế chúng ta làm gì bây giờ? Có cần báo cáo lại không?

Mỹ Kỳ do dự hỏi.

- Báo cáo đi. Dù sao cấp trên cũng đã dặn dò, nếu có điều gì bất thường thì phải báo cáo lại.

Lúc này Nghị trưởng cũng đang nhìn về hướng Giang Nguyên, khẽ cau mày, quát lớn:

- Quẹo hướng 15o bên trái.

Hầu tước Ryan sửng sốt, nhìn Nghị trưởng, chỉ thấy ánh mắt Nghị trưởng toát ra vẻ hưng phấn, sau đó cầm điện thoại vô tuyến ra lệnh:

- Quẹo hướng 15o bên trái.

Chiếc thuyền điều chỉnh phương hướng một chút, sau đó tiếp tục chạy đi. Nghị trưởng đứng dậy, chậm rãi nói:

- Đến đài chỉ huy.

- Vâng, xin mời theo tôi.

Vừa mới bước vào đài chỉ huy, điện thoại vô tuyến trong tay Hầu tước Ryan truyền đến một thanh âm.

Nghe giọng nói kia, ánh mắt Hầu tước Ryan hơi nheo lại, quay sang nhìn Nghị trưởng, vui mừng nói:

- Nghị trưởng, trực thăng bên kia truyền tin tức đến, bọn họ phát hiện năng lượng ba động dị thường, nhưng không cách nào xác nhận được loại năng lượng này có phải là mục tiêu hay không.

Nghe xong, gương mặt Nghị trưởng lộ vẻ vui mừng, khẽ mỉm cười nói:

- Xem ra ta đoán không sai.

Lúc này, vị Hạm trưởng rất nhanh biểu hiện tọa độ lên màn hình, nhìn hai người khách khí nói:

- Vị trí cách chiến hạm chúng ta khoảng năm hải lý.

- Được, tiếp tục đi về phía trước.

Nghị trưởng hài lòng gật đầu một cái, sau đó quay sang nhìn Hầu tước Ryan, nói:

- Liên lạc với trực thăng, bảo bọn họ phải quan sát cẩn thận. Đồng thời thông báo cho chiến hạm vòng ngoài tăng tốc độ, nghĩ biện pháp ép hẳn lên bờ.

- Vâng.

Lúc này, Giang Nguyên vừa thúc giục Tế Thế Đỉnh tiến về phía trước, vừa vận hành Ngũ Cầm Vận Khí Pháp hấp thu năng lượng, nhưng không để ý đến đã có người phát hiện.

Vất vả lắm mới đẩy năng lượng tích trữ của mình lên 9%, hơn nữa cũng đã chạy được thật xa, trong lòng vừa mới vui mừng được một chút, đột nhiên cảm nhận được một sự nguy hiểm, liền vội vàng nhìn một cái, lúc này mới phát hiện có một chiếc trực thăng không ngừng quanh quẩn trên đầu của mình. Còn chiến hạm vốn đã bỏ xa sau lưng lại đang chạy nhanh về phía mình.

- Chuyện gì xảy ra vậy?

Giang Nguyên sửng sốt, lập tức phát hiện được vấn đề. Chung quanh Tế Thế Đỉnh bao phủ một luồng khí tức năng lượng rất lớn, năng lượng chập chờn như thế, không bị Huyết tộc cao cấp phát hiện mới là lạ.

Hơn nữa, trên trực thăng có máy thăm dò, cũng không tránh khỏi đối phương có thể phát hiện ra hẳn. Cho dù đối phương không phát hiện được Tế Thế Đỉnh, nhưng năng lượng chập chờn lớn như vậy, rất dễ bị dò xét ra.

Giang Nguyên biến sắc, nhanh chóng dừng sử dụng Ngũ Cầm Vận Khí Pháp, sau đó thúc giục Tế Thế Đỉnh tăng tốc lao về phía trước.

Mặc dù đã dừng lại, nhưng năng lượng tập trung chung quanh sao có thể tản đi một cách nhanh chóng được. Nó vẫn bao phủ chung quanh Tế Thế Đỉnh, chẳng qua là không tập trung thêm năng lượng mà thôi.

Cảm giác năng lượng ba động, Giang Nguyên thầm nghĩ, ngày thường chỉ ngại năng lượng tập trung quá ít, bây giờ thì lại ngại năng lượng tập trung quá nhiều.

Trên chiếc trực thăng, Mỹ Kỳ và Pitt đang bắt đầu nôn nóng. Trên màn hình biểu hiện năng lượng ba động đã yếu hơn. Hơn nữa vị trí của đối phương cũng đã cách xa hơn lúc trước. Rõ ràng mục tiêu đã phát hiện mình bị bại lộ.

Khi tin tức này truyền cho Nghị trưởng, ông ta cũng cảm nhận được năng lượng có sự biến hóa, lập tức sắc mặt trầm xuống, nói:

- Bao giờ hạm đội bên kia mới đến?
- Hiện còn cách bên này bốn mươi hải lý.

Hạm trưởng vội vàng trả lời.

- Còn bốn mươi hải lý?

Nghị trưởng hít một hơi thật sâu, sau đó ra lệnh cho Hầu tước Ryan bên cạnh:

- Ra lệnh cho trực thăng thả lựu đạn xuống biển.
- Thả lựu đạn xuống biển?

Hầu tước Ryan chần chừ một chút, liền hiểu ý của Nghị trưởng. Một khi khí tức năng lượng của đối phương tiêu tán, muốn bắt đối phương sẽ rất khó.

Tuy nói thả lựu đạn xuống biển rất có thể sẽ trực tiếp tiêu diệt đối phương, tổng còn tốt hơn để đối phương ôm Tể Thế Đỉnh chạy trốn. Sau đó chỉ cần mò vớt Tể Thế Đỉnh là được. Chẳng qua chỉ cảm thấy đáng tiếc cho máu của tiểu tử kia.

Lập tức ra lệnh vào điện thoại vô tuyến:

- Thả lựu đạn xuống vị trí gần đối phương, tận lực ép đối phương trôi lên mặt biển.
- Vâng.

Bên trên trực thăng lặn biển truyền đến tiếng đáp ứng. Với lực lượng hải quân hoàng gia của bọn họ, đối phó với mục tiêu như vậy chưa từng gặp khó khăn. Cho dù thực lực đối phương rất mạnh, nhưng không phải là mục tiêu lớn, chẳng khác nào là một tàu lặn nhỏ. Chỉ cần bị lựu đạn chấn động bên dưới, cũng chỉ có thể trôi lên mặt nước thôi.

Nhưng vẫn có nguy hiểm nhất định. Thả lựu đạn xuống, không ai có thể đảm bảo đối phương có thể trôi lên hay không. Dù sao năng lực phòng ngự của tàu ngầm nhỏ rất yếu.

Sau khi nhận được câu trả lời khẳng định của Hầu tước Ryan, nhân viên điều khiển hỏa lực trên trực thăng lập tức nhấn nút thả lựu đạn. Một quả lựu đạn từ bụng trực thăng lặng lẽ rơi xuống.

Lúc này Giang Nguyên đang toàn lực chạy trốn, chợt nghe có vật gì đó rơi xuống dưới, trong lòng liền căng lên. Đáng chết, đối phương đã thả lựu đạn.

Sau khi một lần nữa toàn lực thúc giục Tế Thế Đỉnh lao về phía trước, chỉ nghe âm một tiếng. Giang Nguyên chợt lạnh trong lòng. Tiêu đời rồi!

Chương 932: Bồng nhiên mất tích

Sóng trùng kích cường đại trong nháy mắt chấn Tế Thế Đỉnh liên tiếp lộn nhào trong nước biển, khiến Giang Nguyên bên trong cũng không khỏi chật vật. Mặc dù Tế Thế Đỉnh đã tiêu trừ được phần lớn chấn động, nhưng Giang Nguyên vẫn bị chảy máu mũi.

Ho khan một cái, hít vài hơi mới miễn cưỡng đè xuống cảm giác buồn nôn, Giang Nguyên cố gắng ổn định lại thân hình. Kiểm tra lại, thấy trận pháp bên trên thân đỉnh không bị tổn hao gì, lúc này mới thoáng bình tĩnh trở lại.

Trong lúc hẩn đã bình tĩnh lại, người khác lại kinh nghi. Trên trực thăng, Pitt và Mỹ Kỳ đều mở to mắt nhìn chằm chằm hình ảnh trên màn hình.

Do dự một hồi lâu, Mỹ Kỳ mới quay sang hỏi Pitt:

- Pitt, anh cảm thấy đây là cái gì?

- Không...không biết.

Pitt cau mày nhìn chăm chăm vào màn hình, lắc đầu nói:

- Vật này không giống như tàu ngầm, ngược lại giống như một robot. Chỉ có robot mới có thể tích như vậy.

- Nhưng robot dưới nước có thể chịu đựng được chấn động như vậy không? Dường như không phù hợp với động lực học dưới nước.

Mỹ Kỳ nhún vai, nói:

- Hơn nữa đó là một hình tròn. Anh có thấy nó tiến lui không? Đối phương chắc chắn đã trang bị cánh quạt hoặc động lực nào đó.

- Vậy cô nói nó là cái gì?

Pitt cũng cảm thấy Mỹ Kỳ nói có lý, cau mày hỏi.

- Một thứ có thể tránh thoát khỏi máy rada dò xét, ngay cả máy dò sóng siêu âm cũng không dò ra, nếu không phải nó đột nhiên sinh ra năng lượng ba động cổ quái, ai cũng không phát hiện được sự tồn tại của nó. Vì chấn động của lựu đạn nên mới hoàn toàn lộ ra ngoài. Nhưng thể tích của nó ước chừng có một thước, hẳn là có sức mạnh đặc biệt nào đó bảo vệ. Cô có nghe chỗ nào có tiến bộ khoa học kỹ thuật như thế này không?

Nói đến đây, vẻ kinh nghi trên mặt Pitt lại càng nhiều.

Biểu hiện của Mỹ Kỳ cũng không sai biệt lắm. Thân là hải quân hoàng gia, hạm đội cũng đã tạm thời điều động đến đây, hơn nữa còn là dựa trên danh nghĩa diễn tập. Tất cả là vì một cái vật kỳ quái như thế, ngược lại cũng không cảm thấy kỳ quái.

Thứ đồ như vậy, không ai biết nó tồn tại như thế nào. Kích thước nhỏ, nhưng chỉ cần nó có đủ động lực và nhiên liệu, nó có thể lặng yên đi lại ở bất cứ nơi nào trên trái đất này. Cũng khó trách cấp trên lại coi trọng thứ đồ đó đến như vậy.

Chẳng qua thứ đồ chơi này rốt cuộc có lai lịch gì? Chẳng lẽ là sản phẩm mới nhất đến từ Mỹ? Hay là đến từ...

Hai người đều có chút ngu người, không nghĩ đến lần này hạm đội chạy đến đây, tiếp nhận quyền chỉ huy từ cấp trên, ai có thể ngờ đến là gặp phải người ngoài hành tinh?

Hai người cũng không dám suy nghĩ nhiều, quan sát tình huống một chút, phát hiện vật thể đó không hề có dấu hiệu trôi lên mặt nước. Vừa thoáng ổn định lại, hình ảnh trên màn hình lại biến mất, ngay cả năng lượng tụ tập cũng bắt đầu tiêu tán, liền vội vàng báo cáo lại cấp trên.

- Nghị trưởng...

Nghe bên kia báo cáo, Hầu tước Ryan liền nhìn Nghị trưởng, trầm giọng xin chỉ thị. Bây giờ mọi người đều biết đó chính là Giang Nguyên. Vật thể hình tròn khoảng một thước kia chính là Tế Thế Đỉnh. Chẳng qua là y không nghĩ đến Tế Thế Đỉnh lại có chức năng như vậy. Đây quả thật là nghịch thiên. Theo tình huống trước mắt, tuyệt đối không thể thả đối phương đi.

Nhưng bây giờ đối phương đã muốn bỏ chạy. Một khi để chạy thoát, muốn tìm tung tích người này sẽ rất khó. Cho dù điều thêm mấy quân hạm đến, chỉ cần đầu óc của tiểu tử kia không ngu ngốc, trên căn bản sẽ rất khó tìm lại đối phương.

Cây trượng vẫn nhẹ nhàng chuyển động trong tay Nghị trưởng, nhưng sau khi chuyển động hai cái, dưới ánh mắt khao khát của Hầu tước Ryan, liền nói:

- Tiếp tục đi, cho đến khi đối phương trôi lên mặt nước hoặc không động đậy được nữa mới ngừng.

- Vâng.

Pitt và Mỹ Kỳ nhận được mệnh lệnh, cũng không cảm thấy kỳ quái. Trong tình huống lúc này mà bỏ qua cho đối phương, tuyệt đối không có khả năng.

Lại tiếp tục một quả lựu đạn nữa được thả xuống.

Ầm. Tốc độ của Tế Thế Đỉnh làm sao mà tránh được trùng kích của quả lựu đạn. Đặc biệt là quả lựu đạn được cố ý thả xuống. Tế Thế Đỉnh điên cuồng lộn nhào trong nước biển, kéo theo cả Giang Nguyên. Trong lúc lặn lộn, Giang Nguyên phun ra một ngụm máu, chỉ cảm thấy đầu vang lên tiếng ong ong.

- Lại xuất hiện rồi.

Vốn vật hình tròn đã biến mất khỏi tầm soát của rada, bây giờ bị lựu đạn oanh tạc liên xuất hiện lần nữa, Pitt hưng phấn nói.

- Không chạy thoát đâu.

Mỹ Kỳ cũng đặc biệt hưng phấn. Cô cũng cảm thấy tò mò với vật này, chỉ chờ nó trôi lên mặt nước.

Pitt cũng hiểu suy nghĩ của Mỹ Kỳ, chỉ thở dài nói:

- Người này chưa chắc sẽ trôi lên mặt nước đâu.

- Sao?

Mỹ Kỳ nghi ngờ hỏi.

- Nếu vật này không có khả năng chở người bên trong, như vậy khả năng tự hủy sẽ rất lớn. Nếu cô có một vật như vậy, cô sẽ nguyện ý để nó rơi vào tay người khác hay không?

- Không.

Mỹ Kỳ gật đầu thật mạnh.

- Thế thì chẳng phải đã kết thúc rồi sao?

Pitt nhún vai nói.

- Nhưng nếu là người ngoài hành tinh thì sao?

Mỹ Kỳ hưng phấn nói.

Nhìn biểu hiện hưng phấn của Mỹ Kỳ, Pitt nói tiếp:

- Không thể nào. Nếu là người ngoài hành tinh, cô cảm thấy sau

khi bị chúng ta bắn hai quả lựu đạn, nó có thành bộ dạng như vậy không?

- Ờ? Cũng đúng.

Mặc dù bị tạt cho một gáo nước lạnh, nhưng Mỹ Kỳ cũng chỉ có thể thở dài gật đầu. Tuy nói vật bên dưới rất thú vị, nhưng không biết rốt cuộc nó là thứ gì. Dù sao cô cũng rất muốn nhìn thấy dáng vẻ của nó.

Trong lúc hai người thất vọng, hình ảnh vật kia đã hiện lên rõ ràng trên màn ảnh nhưng nhìn qua không hề có dấu hiệu trời lên, mà bắt đầu gia tăng tốc độ chạy trốn.

- Sao? Nó còn muốn chạy?

Nhân viên điều khiển hỏa lực cười lạnh, lại ấn nút thả tiếp một quả lựu đạn.

- Hắc hắc, đây chính là mày ép tao đấy. Tao cũng muốn nhìn xem mày có thể chống cự được bao lâu.

Ánh mắt của tất cả mọi người đều nhìn chăm chăm quả lựu đạn được thả xuống, trong lòng âm thầm tính toán, lúc này hẳn nó không thể chạy thoát được.

Ầm. Lại một tiếng nổ, nhắc lên con sóng lớn. Sau khi bắn xuống, năng lượng từ từ tản đi, bùn cát cũng chậm rãi chìm xuống đáy biển lần nữa.

Chẳng qua dưới đáy biển lại trống trơn, giống như không hề có vật gì tồn tại.

- Không có? Tại sao lại không có?

Pitt ngạc nhiên nhìn lên màn ảnh. Trên đó vẫn còn tồn tại một vật hình tròn nhưng bây giờ lại không thấy.

- Không thể nào? Bị bắn liên tiếp như vậy, hiệu quả ẩn thân của đối phương hẳn đã biến mất, tại sao một chút cũng không thấy?

Mỹ Kỳ cũng ngẩn người. Điều này không quá hợp lý.

- Ngay cả tia hồng ngoại cũng không có phản ứng. Dò xét phóng xạ cũng không phát hiện được ba động của năng lượng.

- Làm sao có thể?

Hai người đánh liên tiếp lên bàn phím, nhìn chăm chăm vào màn ảnh, vận dụng hết thiết bị tiến hành quét dưới đáy biển lần nữa.

- Không có, không có bất kỳ phản ứng nào.

Pitt nhìn lên màn hình, sau đó lại nhìn sang Mỹ Kỳ, khẩn trương hỏi:

- Như thế nào?

- Không có, bên này cũng không có.

Mỹ Kỳ lắc đầu trả lời:

- Làm sao có thể như vậy được? Làm sao có thể biến mất?

Hai người đối chiếu số liệu một phen, sau đó nhìn nhau, vẻ mặt vô cùng bất đắc dĩ.

- Cái gì? Biến mất không thấy? Làm sao có thể?

Nghe được tin tức này, Hầu tước Ryan tức giận nói.

- Xin lỗi. Chúng tôi đã xác nhận, quả lựu đạn được bắn rất gần vị trí của đối phương, nhưng vật thể đã biến mất. Năng lượng ba động quái dị cũng không xuất hiện.

Pitt trầm giọng trả lời.

- Năng lượng ba động?

Hầu tước Ryan hừ lạnh một tiếng, sau đó nói:

- Bất kể thế nào phải tiếp tục tìm kiếm, nhất định phải tìm ra cái vật đó cho ta.

Nghe tiếng điện thoại cúp, Pitt cười khổ, quay sang nhìn Mỹ Kỳ, nói:

- Được rồi, tiếp tục tìm.

Mỹ Kỳ xoay đầu lại, sắc mặt nghiêm túc, chỉ vào màn hình nói:

- Pitt, anh nhìn đi. Vừa rồi đã có kết quả dò xét. Trong nháy mắt khi quả lựu đạn nổ, ở nơi này có một năng lượng chấp chớn, hoàn toàn khác với năng lượng của lựu đạn, nhưng chỉ diễn ra trong thời gian rất ngắn.

- Sao?

Sắc mặt Pitt căng ra, vội vàng nhìn sang, sau đó cau mày nói:

- Rốt cuộc nó là cái gì?

- Không biết, nhưng nhất định là có liên quan đến vật biến mất kia.

Trên chiến hạm, sắc mặt Nghị trưởng tái xanh nhìn Hầu tước Ryan, nói:

- Hạm đội thế nào rồi?

- Đã đến gần, tôi cũng đã yêu cầu bọn họ vừa lục soát vừa chạy đến.

Chương 933: Sự hoang mang của Eva

Trung tâm kiểm soát không lưu CIA, mấy chục nhân viên đang cúi đầu xử lý công việc.

- Thiếu tá Rosen, tôi không biết gì về hoạt động ở vịnh Brucen, Vương quốc Anh lần này. Chẳng lẽ trước đó không hề có tin tình báo nào hay sao?

Một vị sĩ quan cao cấp nhìn hình ảnh vệ tinh, nghi ngờ hỏi.

- Xin lỗi, đúng là trước đó không hề có bất kỳ tin tức gì.

Thiếu tá Rosen nhún vai:

- Tình báo của chúng ta cũng vừa mới nhận được tin tức, nói là

diễn tập tạm thời.

- Được rồi, diễn tập tạm thời.

Vị quan phụ trách bưng tách café nhấp một ngụm, sau đó chỉ vào màn hình, nói:

- Anh có tin không? Có một số thuyền của cục Sự vụ hàng hải, phỏng chừng đã ở đây gần nửa ngày. Sau đó lại có hải quân hoàng gia chạy đến. Bên kia đang có chiến hạm cỡ nhỏ vẫn đang tuần tra cách mấy chục hải lý. Hơn nữa còn có trực thăng tàu ngầm đuổi theo, ném xuống mấy quả lựu đạn. Tổng cộng đã ném hơn mười quả rồi.

- Thế anh có tin đây là diễn tập không? Diễn tập với đội cảnh vệ hải quân?

Người phụ trách mệt mỏi xoa huyệt Thái Dương, sau đó dựa lưng vào ghế, hừ lạnh:

- Tranh thủ thời gian điều tra cho rõ, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra. Tôi cảm thấy chuyện này không đơn giản như vậy.

- Vâng, thưa ngài.

Trung tâm chỉ huy tình báo tổng hợp Hoa Hạ cũng đang có người chú ý đến hành động ở vịnh Brucen. Một thanh niên mặc quân phục Thiếu tá cau mày đọc tin tình báo trước mặt, sau đó ném xấp tài liệu cho một nhân viên tình báo, nói:

- Thông báo cho người ở bên kia, nhanh chóng thăm dò xem, rốt cuộc bọn họ muốn làm cái gì.

- Vâng, thiếu tá.

Khắp nơi trên thế giới cũng có không ít chuyện như vậy phát sinh. Tuy nói Anh quốc mấy năm gần đây có sự sa sút, nhưng cũng vẫn được xem là đế quốc lâu đời, vẫn có vô số ánh mắt chú ý đến. Một số động tĩnh nhỏ xíu cũng đủ để cho các cơ quan tình báo các nước nhìn chăm chăm vào.

Vô số người cũng đang ngó chừng nơi này, nhưng ở hiện trường,

gương mặt Hầu tước Ryan lại tái xanh.

- Ryan tiên sinh, biên đội đã lục soát vịnh Brucen hai lần, nhưng không có bất kỳ phát hiện nào.

Chủ quản hạm đội, Thiếu tá May thông qua điện thoại vô tuyến báo cáo với Hầu tước Ryan.

- Lục soát một lần nữa, nhất định phải tìm ra hãn cho ta.

- Ryan.

Nghị trưởng vẫn biểu hiện sự bình tĩnh, đứng lên nói:

- Yêu cầu quốc hội thuộc quyền điều phái mười chiếc thuyền cùng với hai tàu ngầm lục soát nơi này trong mười ngày. Những người còn lại rút lui.

Nghe Nghị trưởng ra lệnh, sắc mặt Hầu tước Ryan thoáng cứng lại một chút rồi hít một hơi thật sâu:

- Vâng.

Nhìn chiếc trực thăng của Nghị trưởng chậm rãi rời đi, sắc mặt Hầu tước Ryan vẫn rất khó coi. Trung tâm hạm đội tàu ngầm đã xác nhận đối phương đột nhiên biến mất, hơn nữa nếu đối phương đã bị hủy diệt, như vậy không thể nào tiếp tục duy trì trạng thái ẩn hình như thế. Tất sẽ bại lộ dưới các thiết bị dò xét của chiến hạm.

Cho nên, quyết định của Nghị trưởng hẳn là chính xác. Nếu đã lục soát qua hai lần, để hải quân hoàng gia ở đây cũng sẽ không có lợi, chi bằng điều động lực lượng của mình tiếp tục lục soát. Nếu đối phương vẫn còn ở đó, tổng vẫn có thể tìm ra tung tích. Còn không, hao phí cũng là lực lượng của mình.

Cách đó mấy trăm cây số, trong một trang viên cổ xưa nhưng tráng lệ, Bá tước Eva cau mày giữa đầu uống một ly máu đỏ thẫm, sau đó đặt lên cái mâm của người hầu.

- Tình huống bên phía vịnh Brucen như thế nào rồi?

- Tiểu thư, vừa rồi Nghị trưởng đã hạ lệnh rút hải quân hoàng gia và cảnh vệ bờ biển, quay lại điều phái mười chiến hạm và hai tàu ngầm của quốc hội đi lục soát.

Người hầu cung kính báo cáo.

- Nói cách khác là vẫn chưa bắt được người?

Ánh mắt của Eva lóe lên sự kinh ngạc và thất vọng, sau đó chậm rãi nói:

- Biết rồi, anh lui xuống đi.

- Vâng, tiểu thư.

Người hầu cung kính lui xuống.

Khi người hầu lui ra, lông mi thon dài của Eva run run một chút, lạnh giọng nói:

- Tại sao người này lại lợi hại như vậy? Nghị trưởng xuất động mà cũng không bắt được hắn.

Dứt lời, ánh mắt xanh thẳm của Eva lại hiện lên chút mê ly, đầu lưỡi đỏ hồng nhẹ nhàng liếm môi một cái, giống như đang hoài niệm cái gì.

Rất nhanh, Eva nhẹ nhàng thở dài, sau đó vẫy tay, một người hầu từ trong bóng tối bước ra.

- Chuẩn bị thêm cho ta một ly máu.

Nghe xong, ánh mắt người hầu lóe lên sự kinh ngạc. Trước kia tiểu thư không thích uống máu. Chỉ vì duy trì cơ thể, hai ba ngày mới uống máu một lần, tại sao hôm nay lại uống liền hai ly?

Những người hầu vẫn đi lấy máu.

Tại một vườn hoa phía sau trang viên, có mấy cô gái đang phơi nắng, hoặc đọc sách, hoặc đùa giỡn trên bãi cỏ.

Thấy người hầu đi tới, mấy cô gái đều dừng hoạt động, mỉm cười

hỏi:

- Tiên sinh Roger, có chuyện gì không?

- Tiểu thư nói cần một ly máu.

Người hầu khiêm tốn hành lễ.

- Sao? Tiểu thư không phải không thích sao? Sao bây giờ lại thích?

Mấy vị thiếu nữ mừng rỡ nhìn nhau.

Người hầu khẽ mỉm cười, gật đầu nói:

- Đúng vậy.

- Được.

Mấy cô gái gật đầu, sau đó có một cô bước ra:

- Lần này đến phiên ta, Roger tiên sinh.

- Được, đi theo tôi.

Người hầu bưng ly máu mới ấy, cung kính đặt lên trên mâm, đưa đến trước mặt Eva:

- Tiểu thư, mời dùng.

Nhìn ly thủy tinh chứa máu đỏ tươi, mắt Eva sáng lên, sau đó đưa tay bưng lên nhấp một ngụm.

Sau khi uống một ngụm, Eva mấp má môi rồi lại thở dài, đặt cái ly lên lại trên khay, nhẹ nhàng phất tay.

- Tiểu thư?

Người hầu nghi ngờ hỏi.

- Không cần đâu, bưng xuống đi.

Eva lắc đầu một cái.

- Vâng.

Mang theo sự nghi hoặc, người hầu lại dè dặt bưng xuống.

Eva chống cằm, lông mi chớp động hai cái, sau đó thở dài, lẩm bẩm:

- Giang Nguyên đáng chết, đều tại anh. Bây giờ tôi không cách nào uống những thứ máu khác. Trước kia thì còn được, bây giờ đã không còn được nữa. Haiz!

Chương 934: Lần nữa chuyển kiếp

Khu rừng hoàn toàn yên tĩnh, chỉ có tiếng côn trùng không biết đang phát ra tiếng kêu to.

Một con báo đang lặng yên đi lại, ánh mắt tròn phát ra tia sáng nhàn nhạt trong bóng tối, không ngừng nhìn chung quanh.

Tìm kiếm thức ăn vào ban đêm không phải là một ý kiến hay, nhưng rõ ràng nó cũng chỉ định thử vận khí một chút, muốn tìm thứ gì đó lấp đầy cái bụng đang đói của nó.

Đột nhiên con báo dừng lại, ánh mắt xanh u lóe lên tia sáng, hạ thấp người, rón rén bước đến cây mây đằng trước, sau đó chui vào trong bụi rậm.

Sau khi chui vào trong bụi rậm, con báo nghiêng đầu nhìn cái thứ tròn trịa đằng trước, ánh mắt lóe lên sự khó hiểu. Vừa rồi nó nghe có động tĩnh trong bụi rậm, nhưng tại sao bây giờ lại là cái thứ tròn vo lạnh buốt này.

Trong lúc nó rón rén bước đến gần cái vật tròn tròn, đột nhiên bên trên cái vật có thứ gì đó động đậy, phát ra tiếng cạch chói tai, khiến con báo lớn dựng tóc gáy, cụp đuôi chạy vọt ra khỏi bụi cây.

Giang Nguyên chui từ trong miệng đại đỉnh chui ra, liếc nhìn cái bóng vừa lóe lên rồi biến mất khỏi bụi rậm, ánh mắt hiện lên sự kinh ngạc. Hẳn rõ ràng đang ở đây rồi, tại sao lại biến thành rừng rậm?

Thoáng lắc đầu một cái, hắn đưa tay xoa mắt, cẩn thận nhìn chung quanh, trong lòng đột nhiên căng lên, sau đó đưa tay kéo cây mây và dây leo nghiêm túc nhìn kỹ hai lần.

- Lạc Diệp Đẳng. Một nơi rất quen thuộc.

Nhìn chung quanh, một cảnh tượng quen thuộc lại hiện lên. Hắn cẩn thận nhìn lại lần nữa, ánh mắt bỗng nhiên ươn ướt, lấm lấm:

- Chẳng lẽ mình lại trở về lần nữa sao?

Giang Nguyên giống như tên điên, lấy thiết bị dò GPS ra, nhưng sau khi bấm bấm vài cái, hắn ném cái máy xuống đất. Thiết bị GPS này chỉ sợ đã bị hỏng trong lúc lựu đạn nổ rồi.

Ném thiết bị đi xong, Giang Nguyên hít một hơi thật sâu, sau đó dùng thiên phú Ngưng trệ không gian, chậm rãi điều khiển Tế Thế Đỉnh bay lên.

Đang là ban đêm, nhưng cảnh vật trong mắt Giang Nguyên lại rõ như ban ngày. Nhìn địa hình và dãy núi chung quanh, ánh mắt Giang Nguyên rốt cuộc đỏ lên, hai hàng nước mắt chảy xuống.

- Đội trưởng, tôi đã trở lại.

Đối với việc hắn đột nhiên xuất hiện tại nơi hắn tự bạo năm xưa, Giang Nguyên cảm thấy cũng không quá mức kỳ quái. Năm đó, bởi vì hắn sử dụng đạn tự bạo, sau đó mới vượt qua ngàn dặm từ Châu Phi trở về nhà.

Lần này, bị lựu đạn nổ tung, từ vịnh Brucen trực tiếp chuyển kiếp trở lại nơi hắn tự bạo đầu tiên. Chỉ có điểm khác biệt là, lần này không phải một mình hắn chuyển kiếp mà là mang theo Tế Thế Đỉnh chuyển kiếp. Xem ra Tế Thế Đỉnh không phải vật tầm thường.

Sau khi hít một hơi thật sâu, Giang Nguyên cảm nhận được gió đêm khô ráo chung quanh, thoáng phân biệt phương hướng một chút, sau đó hắn khởi động Tế Thế Đỉnh bay đến một thị trấn nhỏ.

Bây giờ hắn đã thoát khỏi nguy hiểm, hơn nữa Tế Thế Đỉnh cũng bình yên vô sự. Chỉ cần tìm được điện thoại vệ tinh, hắn có thể

liên lạc nội viện an bài đưa hần về nước.

Bay nhanh về phía trước, Giang Nguyên đột nhiên nghĩ đến một chuyện, trí nhớ cuối cùng của hần khi đó là năng lượng tích trữ đã giảm xuống 6%, nhưng bây giờ hần bay lâu như vậy mà sao không thấy có tín hiệu báo động xuất hiện.

Nhắm mắt lại cảm nhận một chút, hần đột nhiên sững sờ, bởi vì năng lượng tích trữ bây giờ là 9%, nhiều hơn so với lúc hần mất đi ý thức rất nhiều.

- Giống như nằm mơ vậy.

Sờ trán, Giang Nguyên cười khỏ. Xem ra vận khí của hần không tệ lắm. Lần chuyển kiếp này không tiêu hao năng lượng của hần, hơn nữa trước khi tỉnh lại, Ngũ Cầm Vận Khí Pháp cũng tự do vận chuyển, mới đem lại cho hần mấy phần trăm năng lượng.

Lập tức cũng không do dự, tiếp tục bay về phía trước, nhưng sau khi bay được một đoạn, tiếng báo động rột cuộc vang lên trong đầu.

Nhẹ nhún vai một cái, Giang Nguyên tìm một chỗ tránh gió rơi xuống, sau đó bỏ một viên bồ khí vào miệng.

Chẳng qua khi nhìn thấy chai đan dược, hần không nhận được mà thở dài. Lần này thuốc của hần tiêu hao không ít, những hai viên đan dược siêu phẩm, hai viên đan dược thượng phẩm. Những viên đan dược thượng phẩm này giá không hề rẻ. Nếu những người khác mà biết được hần dùng đan dược thượng phẩm, người nào cũng sẽ đổ mắt đến chết, chứ đừng nói chỉ đến hai viên đan dược siêu phẩm.

Nhưng dù sao đây cũng đáng giá. Có Tế Thế Đỉnh hoàn chỉnh, mấy viên đan dược đó vẫn có thể kiếm về.

Sau khi uống thêm một viên đan dược thượng phẩm, Giang Nguyên tiếp tục vận hành Ngũ Cầm Vận Khí Pháp, bắt đầu tích góp năng lượng.

Ánh nắng buổi sáng bắt đầu xuất hiện, tiếng chim hót vang lên trong rừng.

Ngồi trên Tế Thế Đỉnh, Giang Nguyên thở phào một cái, sau đó đứng dậy, cảm nhận năng lượng tích trữ, hài lòng gật đầu. Có đan dược thượng phẩm phụ trợ, bây giờ năng lượng của hắn đã đạt đến 10%. Dựa theo tính toán, muốn chạy đến thị trấn nằm trong trí nhớ cũng không thành vấn đề.

Lập tức phân biệt phương hướng một chút, sau đó khởi động Tế Thế Đỉnh bay về thị trấn đó.

Sau khi bay được một đoạn, Giang Nguyên rốt cuộc đã nhìn thấy thị trấn nhỏ kia, sau đó chậm rãi hạ xuống.

Sau khi hạ xuống một khoảng đất khá bằng phẳng, Giang Nguyên mới phát hiện, trên dải đất này bị người ta đào không ít cái hố.

Nhìn những cái hố này, Giang Nguyên không nhịn được khẽ cau mày. Những cái hố quái dị khiến cho hắn có cảm giác không được thoải mái lắm. Những cái hố này không phải là hắn chưa từng thấy qua. Năm đó, khi xảy ra động đất, người dân địa phương cũng đã đào rất nhiều cái hố tương tự.

- Tại sao nơi này lại đào nhiều hố như thế?

Trong lúc Giang Nguyên đang nghi ngờ, chỉ thấy bên trong thị trấn chậm rãi xuất hiện mười mấy người, hai người khiêng một cái cáng bước về phía hắn.

Nhìn vải trắng đắp trên cáng, Giang Nguyên lại cau mày. Tại sao nơi này lại có nhiều người chết như vậy?

Chương 935: Gặp Pyramy ở biên giới

- Tại sao lại đào nhiều hố như vậy? Chết rất nhiều người sao?

Trong lúc Giang Nguyên đang nghi ngờ, chỉ thấy được bên trong thị trấn đi tới mười mấy người da đen, cứ hai người lại mang một cáng đi về phía bên này.

Nhìn trên cáng đắp vải trắng, Giang Nguyên khẽ cau mày, ánh mắt lóe lên sự khác thường.

Nơi này khá hẻo lánh. Tuy nói thỉnh thoảng xuất hiện loạn chiến, nhưng tần suất không nhiều. Đột nhiên chết nhiều người như vậy, ngược lại có chút quái lạ.

Thoáng trầm ngâm một chút, Giang Nguyên quyết định không quan tâm đến chuyện này. Bây giờ quan trọng nhất chính là tìm một nơi có điện thoại vệ tinh.

Sau khi giấu Tế Thế Đỉnh vào một nơi kín đáo, Giang Nguyên chậm rãi bước vào trong thị trấn. Chẳng qua khi đi ngang qua đám dân bản xứ, gương mặt đầy ưu thương của bọn họ nhìn Giang Nguyên hiện lên sự kinh ngạc, nhưng cũng không ai lên tiếng, vẫn im lặng lấp đất.

Đối với tình huống như vậy, Giang Nguyên cũng không cảm thấy quái lạ. Ở cái nơi tương đối vắng vẻ này, xuất hiện một người tóc đen da vàng như hắn là hiếm thấy.

Chậm rãi bước vào trong thị trấn, Giang Nguyên nhớ trong thị trấn dường như có bưu điện nhỏ, cho dù không có điện thoại vệ tinh nhưng ít ra còn có thể gọi điện thoại quốc tế. Hy vọng những người đó không bị đánh chết. Nếu thật sự có bạo loạn xuất hiện, chỉ sợ bưu điện cũng sẽ bị phá hỏng.

Trên đường đi, hắn cũng loáng thoáng gặp một vài người, nhưng người nào cũng lộ ra vẻ rầu rĩ. Giang Nguyên hít cái mũi, cũng tốt, trong không khí không hề có mùi máu tanh. Hơn nữa nhìn chung quanh nhà cửa vẫn còn nguyên vẹn, không có dấu hiệu phát sinh bạo loạn. Điều này làm cho Giang Nguyên yên tâm hơn mấy phần.

Chỉ cần không có bạo loạn, hắn bưu điện cũng sẽ không có vấn đề.

Nhưng rồi hắn cảm thấy bất đắc dĩ. Hắn không mang theo tiền quốc tế, chỉ có bằng Anh và tiền Trung Quốc. Hai loại tiền này không quá thông dụng. Nghĩ đến điều này, Giang Nguyên có chút đau đầu. Sớm biết mang theo hai đô la thì giờ đâu có phiền phức như vậy.

Nhẹ nhàng thở dài, Giang Nguyên quyết định tìm cái bưu điện kia trước rồi tính sau. Hơn nữa, biết đâu chừng bên cạnh còn có cái máy rút tiền. Trong ví của hắn còn có thẻ Master Card và thẻ tín

dụng. Chỉ cần có máy ATM, lấy ra một chút đô la cũng có thể.

Nhưng xem ra vận khí của hần không tốt lắm. Ở một thị trấn nhỏ ở Châu Phi này, muốn tìm một cái máy rút tiền xem ra tương đối khó khăn.

Nhún vai bất đắc dĩ, Giang Nguyên nhìn một bảng hiệu đăng trước, là bưu điện, nhưng hần lại không có tiền, chẳng lẽ lại làm bá vương để gọi điện thoại sao?

Nghĩ đến đây, Giang Nguyên không khỏi cười khổ, chỉ có thể thử một chút. Vạn nhất bất thành, cũng chỉ đành xài thiên phú Mê hoặc để giải quyết. Tuy nói dùng thiên phú vào chuyện này thì hơi quá đáng, nhưng chờ người nội viện đến cứu hần, khi đó cho thêm chút tiền nữa cũng không thành vấn đề.

Bước đến gần, lúc này Giang Nguyên mới phát hiện chiếc điện thoại duy nhất của bưu điện đã bị người ta chiếm cứ, không thể làm gì khác là đứng một bên chờ đối phương dùng xong.

Nhàn rồi, Giang Nguyên tùy ý nhìn chung quanh mấy lần rồi lại nhìn người gọi điện thoại, Giang Nguyên phát hiện người này mặc dù ăn mặc lôi thôi, tóc rối bời nhưng là người da trắng.

Ở thị trấn Châu Phi vắng vẻ này, có thể nhìn thấy một người da trắng cũng là tình huống hiếm thấy, nhưng cũng khiến cho Giang Nguyên cảm thấy vui mừng. Người này chắc không đến nỗi ngay cả bảng Anh và nhân dân tệ cũng không nhận ra. Nói không chừng có thể đổi được hai đô la tiền địa phương.

Người da trắng lúc này đang dùng tiếng Anh giọng Oxford chính tông nói gì vào điện thoại. Chỉ là khi nói, giọng điệu cao lên, tràn đầy nổi nóng.

Rầm. Người này cúp điện thoại, sau đó nhìn chằm chằm vào nó, nguyên rửa mấy câu rồi rút hai tờ giấy ném cho người bên trong cửa sổ, lập tức xoay người rời đi.

Thấy người này định đi, Giang Nguyên liền vội ngăn đằng trước, còn chưa mở miệng liền thấy đối phương sừng sốt, gương mặt lộ ra vẻ vui mừng.

Nhìn đối phương râu ria xồm xoàm, tóc tai rối bời nhưng gương mặt lại rất vui, Giang Nguyên cũng sửng ra. Chẳng lẽ người này quen hẳn sao?

Nhưng bất kể thế nào, đối phương biết hẳn là chuyện tốt, ít nhất sẽ không từ chối chuyện hẳn muốn đổi một ít tiền, nhưng vẫn nghi ngờ nói:

- Anh là...

- John, tôi là Pyramy. Anh còn nhớ không, ở Haiti, Haiti đấy. Tôi là nhân viên phòng dịch ở đó.

Nhìn người đàn ông da trắng hưng phấn nói.

- Pyramy?

Trong nháy mắt, Giang Nguyên liền nhớ được người này là ai. Cần thận nhìn gương mặt đằng sau râu quai nón, hẳn không nhận được liền vở vai đối phương:

- Pyramy, sao anh lại thành như thế này? Ngay cả tôi cũng không nhận ra.

- Đây, đừng nói nữa, John. Lúc này phiền phức lớn rồi.

Pyramy cười lắc đầu:

- Cậu không phải vì điều này mà đến đây chứ?

- Điều này? Điều này là điều nào?

Giang Nguyên khó hiểu nói.

- Cậu không biết? Vậy tại sao cậu lại đến đây?

Pyramy ngạc nhiên lắc đầu, sau đó kéo Giang Nguyên đi, nói:

- Được rồi, bất kể thế nào, nếu cậu đã đến, vậy thì hỗ trợ đi. Tôi thật sự giúp không được.

- Đây, đây, Pyramy, anh làm sao vậy? Tôi còn có việc.

Bị Pyramy kéo đi, Giang Nguyên hất tay không được mà không hất cũng không được.

- Chuyện gì xảy ra vậy? Tổ chức thầy thuốc biên giới các anh không có ai đến sao?

Giang Nguyên nghi ngờ hỏi.

- Không có. Bây giờ rất nhiều khu vực đang có chiến tranh, nhân viên căn bản không đủ. Hơn nữa, bên cạnh cũng đang xuất hiện tình huống tương tự. Cho nên không có tiếp viện. Tôi cũng vừa vặn đóng quân ở bên cạnh, vì thế mới đến đây.

Pyramy đưa cho Giang Nguyên một chai nước, lắc đầu nói:

- Bây giờ một mình tôi không giúp được gì, ngay cả có hai trợ thủ cũng chỉ giúp được mấy công việc chân tay. John, gặp được cậu, cậu có biết tôi vui biết bao nhiêu không?

- Pyramy, theo như lời giải thích của anh, đây hẳn là một căn bệnh truyền nhiễm quan trọng. Với dụng cụ và thuốc men của anh bây giờ, căn bản không thể giải quyết. Cộng thêm tôi cũng chẳng được gì.

Giang Nguyên cau mày, trầm giọng nói:

- Nơi này không có đủ trang thiết bị, dụng cụ kiểm tra, anh ở đây cũng vô ích thôi.

Nghe Giang Nguyên nói, Pyramy cúi đầu xuống, căn môi im lặng một hồi, nhẹ nhàng lắc đầu:

- Không được, ở đây không có bác sĩ, nếu ngay cả tôi cũng đi, bọn họ chỉ có thể chờ chết.

Ánh mắt Giang Nguyên chợt lóe lên một cái, nhìn Pyramy chậm rãi ngẩng đầu lên, ánh mắt tràn đầy sự kiên nghị, liền cười khổ:

- Nhưng anh ở đây cũng không kiên trì được bao lâu. Hơn nữa, nói không chừng anh cũng sẽ bị lây.

- John, tôi hiểu ý của cậu. Hơn nữa lời của cậu nói cũng rất có đạo

lý. Nhưng chúng ta là thầy thuốc, giống như ở Haiti năm đó, chẳng qua cậu cũng chỉ đi ngang qua, nhưng đã ở lại đó suốt một tháng chỉ vì cứu những người bị thương kia.

- Bây giờ cũng giống như vậy. Mặc dù có lẽ tôi không giúp gì được nhiều, nhưng có tôi ở đây, bọn họ mới có hy vọng. Là một bác sĩ, tôi không cách nào bỏ mặc bọn họ mà rời đi.

Pyramy nhìn Giang Nguyên, khẽ gật đầu rồi nói:

- John, tôi là thành viên của bác sĩ biên giới, tôi có nghĩa vụ ở lại đây giúp bọn họ. Vừa nãy tôi lỗ mãng quá, nguy hiểm như vậy lại giữ cậu ở lại. Đúng là không nên.

Nhìn nụ cười áy náy trên gương mặt Pyramy, Giang Nguyên mím chặt môi. Nếu lời này được nói ra từ miệng của một người khác, hẳn tất nhiên sẽ cho rằng người này dùng phép khích tướng, nhưng hẳn hiểu Pyramy. Năm đó ở Haiti, hẳn phụ trách chữa trị cho những người bị ngoại thương, nhưng Pyramy lại phụ trách hết toàn bộ công việc phòng dịch của cả một khu vực. Lúc đó, y đã dẫn mấy người, cả đêm không nghỉ tiến hành công tác phòng dịch, còn vất vả hơn Giang Nguyên rất nhiều, nhưng cho đến bây giờ vẫn chưa hề than phiền. Thậm chí còn cố ý chạy đến khu ngoại thương cảm ơn hẳn đã ở lại giúp đỡ cho người dân bị nạn.

Cho nên, Giang Nguyên chỉ có thể thở dài. Pyramy là bác sĩ, hẳn cũng là bác sĩ, nhưng đối mặt với tình huống lúc này, nếu Pyramy đã cố thủ ở đây, hẳn còn lòng dạ nào để đi sao?

- Dựa theo thủ tục, nếu đã xuất hiện tình trạng dịch bệnh, hẳn chính phủ sẽ phải phái đội ngũ hỗ trợ chứ.

Giang Nguyên thở dài, nói:

- Chẳng lẽ các anh không thông báo cho chính quyền địa phương sao?

- Thông báo? John, cậu nên biết, mặc dù có không ít tổ chức nước ngoài trợ giúp cho các quốc gia nghèo khó, nhưng trong thời gian ngắn, căn bản không có năng lực phản ứng đầy đủ. Hôm qua tôi đã báo cáo lại người phụ trách, hơn nữa vừa rồi người phụ trách

cũng đã xác nhận khu vực gần đây có không ít ca bệnh xuất hiện, và cũng đã hướng chính phủ thông báo rồi.

Pyramy nhún vai, ánh mắt tràn ngập sự bất đắc dĩ:

- Nhưng nếu trong vòng một tuần mà đội ngũ tiếp viện đến, hẳn đã là may mắn lắm rồi.

Chương 936: Sự bất ngờ của Eva

Nghe Pyramy nói, Giang Nguyên chỉ biết im lặng. Mấy năm qua hẳn ở trong nước, hơn nữa sau lưng còn có Thiên Y Viện, lần trước gặp phải dịch bệnh ở Hoa Hạ, nhưng vì có hẳn, cho nên thả ra mấy mệnh lệnh, trong nước đã tiến hành cô lập dịch bệnh. Sau đó, Thiên Y Viện và các ngành có liên quan đã tổ chức các lực lượng tương ứng tiêu diệt được dịch bệnh, mới trong mấy ngày ngăn ngừa khống chế được tất cả.

Nhưng nơi này là Châu Phi, hơn nữa còn xảy ra chiến loạn, chính phủ địa phương có thể trong vòng một tuần phái ra tiếp viện quả thật đã rất lạc quan rồi.

- John, đây không phải là Trung Quốc. Sau khi trải qua trận dịch mười năm trước, các người đã có kinh nghiệm đầy đủ về phương diện này cùng với năng lực ứng đối đầy đủ.

Pyramy nhẹ nhàng lắc đầu, sau đó đứng dậy cầm chìa khóa đưa cho Giang Nguyên:

- Đây là chìa khóa xe của tôi, John. Cậu đi nhanh đi còn kịp. Bây giờ tôi chưa tìm ra phương thức lây nhiễm, rất có thể là thông qua hô hấp hoặc tiếp xúc trực tiếp. Cho nên cậu đi nhanh đi.

Nhìn Pyramy đưa chìa khóa đến, Giang Nguyên nhún vai, sau đó nhận lấy rồi cười nói:

- Được, cho tôi mượn mấy đô la nữa.

Nghe tiếng nổ của động cơ vang lên bên ngoài lều vải, Pyramy nhẹ nhàng lắc đầu, sau đó thở dài mặc bộ đồ phòng hộ bước vào lều vải. Bên trong có trang thiết bị y dùng để thí nghiệm thuốc chữa. Bây giờ y chỉ hy vọng có thể phát hiện ra loại thuốc hữu hiệu. Nếu không tìm ra được, như vậy chỉ có thể chờ đội ngũ tiếp viện đến mà thôi.

Chẳng qua là không biết khi đó có còn kịp hay không nữa thôi. Y có một dự cảm không tốt. Từ đầu đến giờ, thị trấn nhỏ này chết

mười sáu, mười bảy người. Mặc dù y đã tận lực giúp đỡ người dân cách ly người bị lây nhiễm nhưng có thể có được tác dụng bao nhiêu thì vẫn còn là một ẩn số.

Chỉ hy vọng khi tiếp viện đến vẫn có thể kịp thời khống chế.

Lúc này, tại Anh quốc cách xa vạn dặm, ánh trăng tròn đang nhô cao. Bên dưới ánh trăng là tòa trang viên cổ xưa mà hoa lệ.

Bên trong ngọn tháp cao nhất của trang viên, Bá tước Eva đang đứng chính giữa ngọn tháp, mặc cho ánh trăng chiếu xuống, chiếu rọi toàn thân của cô.

Từng giây phút một trôi qua, màu đỏ trong mắt Bá tước Eva càng lúc càng nhiều, gương mặt bắt đầu hiện lên sự thống khổ.

- A!

Bá tước Eva thấp giọng rên rỉ.

- Chuyện gì xảy ra vậy?

Cảm nhận được một sức nóng tỏa ra, ánh mắt Eva càng đỏ hơn. Mặc dù đây là đêm trăng tròn, đối với Huyết tộc mà nói, dưới ánh trăng sẽ sinh ra một dục vọng khó có thể áp chế. Đồng thời có thể mượn ánh trăng để gia tăng thực lực của mình, nhưng tình huống trước mắt lại hoàn toàn khác với lúc trước.

Luồng nhiệt nóng đó cứ bốc lên trong người của cô, hơn nữa khi bị ánh trăng kích thích, luồng nhiệt lại càng hung mãnh hơn. Hai cổ sức mạnh nóng lạnh kích thích lẫn nhau trong cơ thể của Bá tước Eva, khiến cho màu đỏ trong mắt của cô càng lúc càng nhiều.

- A!

Mái tóc màu vàng xinh đẹp nhẹ nhàng bay lên.

Gương mặt của Eva dường như cũng bị cổ nhiệt lực đó kích thích, bắt đầu đỏ bừng lên.

- Nóng quá.

Mặc dù có ánh trắng chiếu xuống, nhưng Eva vẫn không cách nào có thể chịu đựng được cổ nhiệt lực trong người.

Xoẹt! Ánh mắt bắt đầu mê ly, Eva đưa tay xé chiếc áo khoác dài màu đen trên người thành hai mảnh.

Bộ lễ phục chậm rãi rơi xuống, cơ thể mềm mại của Eva lộ ra toàn bộ dưới ánh trắng.

Chỉ thấy làn da như ngọc dưới ánh trắng nhìn qua rất mê người. Sau khi Bá tước Eva xé bỏ bộ lễ phục, toàn thân được ánh trắng chiếu vào, dường như thoải mái hơn mấy phần, rốt cuộc cũng đã ngừng rên rỉ.

Chẳng qua lúc này màu đỏ trong mắt của cô vẫn không hề giảm đi, dường như cảm thấy bao nhiêu ánh trắng đây cũng vẫn không đủ, đột nhiên bắn người lên, vọt ra ngoài cửa sổ, ngón tay bấu vào mái hiên, thân hình nhẹ nhàng lộn một cái, sau đó vững vàng đứng trên đỉnh tháp.

Hai tay giương ra, khiến cho toàn bộ cơ thể tận lực bại lộ dưới ánh trắng. Eva nhắm cặp mắt đỏ tươi lại, gương mặt biểu lộ sự say mê và thích thú.

Chẳng qua sự dễ chịu này không duy trì được bao lâu. Cổ nhiệt lực dường như bị ánh trắng kích thích nhiều hơn, càng lúc càng mạnh.

Dưới cảm giác nóng lạnh thay phiên nhau, sắc mặt Eva lúc trắng lúc đỏ, hai mắt nhắm lại một lần nữa mở ra. Chẳng qua trông mắt đã giống như hai viên ngọc bảo.

- Á

Giang tay đứng trên đỉnh tháp, dường như không chịu nổi sự đau đớn, Eva ngửa mặt lên trời hét lên một tiếng.

Bốn cái răng nanh nhô ra ngoài, càng lúc càng dài. Móng tay cũng bắt đầu bắn ra.

Trong tiếng thét dài, màu đỏ trong mắt Eva dần dần tan đi. Cho đến khi tiếng kêu dừng lại, cặp mắt của cô mới bắt đầu rõ ràng. Răng nanh và móng tay cũng dần dần rút ngắn.

Đứng trên đỉnh tháp, ánh mắt Eva hiện lên sự kinh ngạc. Cô cảm thấy huyết lực của mình xảy ra sự thay đổi rõ ràng.

Sau khi cô sử dụng Nhiên huyết lần trước, cô phát hiện thực lực của mình không hề yếu đi như những người khác. Lúc đó cô đã cảm thấy quái lạ, nhưng cũng không đem việc này tiết lộ cho những người khác biết.

Nhưng bây giờ, cô rõ ràng cảm giác được huyết lực của mình chẳng những tinh thuần hơn trước mà còn gia tăng lên rất nhiều. Thậm chí bây giờ cô còn có thể xác nhận cô không còn là thực lực của Bá tước mới tấn cấp nữa. Với thực lực của cô bây giờ, khi chiến đấu với các Bá tước tư cách lâu năm, tuyệt đối không hề thua kém.

Nhẹ nhàng hít một hơi, cố gắng cưỡng ép sự kinh nghi và hưng phấn của mình, thân hình một lần nữa bắn ra, lướt vào bên trong tháp, nhìn trang phục bị xé rách, Eva cau mày một cái, sau đó để trần cơ thể bước xuống tòa tháp.

Lúc này, cô ngược lại không lo sẽ bị người khác nhìn thấy. Bởi vì dựa theo quy củ, người làm trong trang viên sẽ rời khỏi trang viên vào đêm trăng tròn. Trong phạm vi ngàn thước này, sẽ không có bất kỳ người nào hoặc Huyết tộc hiện diện.

Trở về phòng ngủ, thay một bộ lễ phục mới, Eva đứng trước cửa sổ nhìn ra ngoài. Thấy trăng tròn đã ngả về tây, ánh mắt hiện lên sự xúc động.

Lúc này cô đã hiểu ra những biểu hiện cổ quái của mình là xuất phát từ nguyên nhân gì.

Cho đến bây giờ, không có bất kỳ một Huyết tộc nào sau khi sử dụng Nhiên huyết mà không để lại di chứng. Cho dù là Huyết tộc cường đại, ít nhất cũng xuất hiện tình trạng thực lực suy thoái hai tháng. Có uống Huyết Linh Thảo, nhiều nhất cũng chỉ rút ngắn thời kỳ suy yếu xuống một nửa, nhưng trước giờ chưa từng nghe nói có ai chỉ suy yếu có hai ba ngày rồi khôi phục lại bình thường.

Chứ đừng nói chi đến việc Huyết tộc vào đêm trăng tròn xuất hiện tình huống thực lực tăng vọt. Hơn nữa thực lực này là vĩnh viễn,

không hề cưỡng ép tạm thời như khi sử dụng Nhiên huyết.

- Giang Nguyên.

Eva nhẹ nhàng lẩm bẩm cái tên này. Cặp mắt màu xanh tràn đầy vẻ xúc động. Hết thấy những thứ này đều là hắc mang đến cho cô. Máu của hắc thật sự mạnh như vậy sao?

Nhẹ nhàng thở ra một hơi, Eva chậm rãi nằm lên giường. Nhớ đến hôm cô bị bắt, bị cưỡng ép uống máu của hắc, cùng với sau đó cầm lấy ngón tay của hắc mà mút lấy mút để, gò má Eva đột nhiên đỏ lên, đồng thời ánh mắt hiện lên sự hoài niệm. Thậm chí còn không nhận được mà nuốt một ngụm nước miếng. Máu của Giang Nguyên quả thật rất mê người, khiến cho người ta không khỏi hoài niệm.

Đưa tay ra, Eva nhìn đầu ngón tay của mình, sau đó cắn ra móng tay thật dài, ánh mắt hiện lên sự mừng rỡ. Là một Bá tước mới tấn cấp không lâu, lại có thể trong vòng một hai năm ngắn ngủi đã đạt đến cấp đỉnh phong, quả thật khiến cho người ta phải hưng phấn.

Huyết tộc trăm năm qua cũng không có ai xuất hiện tình huống tương tự. Căn cứ theo ghi lại, Huyết tộc chỉ có một vị Công tước đại nhân mới có tình huống lên cấp nhanh như vậy mà thôi.

Nhưng cô chẳng qua chỉ uống có một chút máu của Giang Nguyên, nhưng chỉ trong mười mấy ngày ngắn ngủi đã có thể tăng lên nhiều như vậy, hiệu quả này thật sự quá kinh người.

Chương 937: Tin tức của Giang Nguyên

So với tâm trạng hưng phấn của Bá tước Eva, tâm trạng của Nghị trưởng đại nhân và Thủ tịch Trưởng lão hội lại không được tốt lắm.

- Nghị trưởng đại nhân, cho đến bây giờ vẫn chưa tìm ra tung tích của đối phương. Tàu ngầm và thợ lặn của chúng ta đã xác nhận, phạm vi khu vực xung quanh nơi diễn ra vụ nổ không phát hiện bất kỳ dị thường nào.

Sắc mặt Hầu tước Ryan cực kỳ khó coi. Đã hai ngày trôi qua, nhưng vẫn không tìm được bất kỳ tung tích của đối phương.

Thanh trượng trong tay Nghị trưởng nhẹ nhàng chuyển động, sắc mặt vẫn không đổi, đôi lông mày màu trắng hơi nhướng lên, sau đó nói:

- Tiếp tục tìm. Nếu mười ngày còn chưa tìm được tung tích thì ngừng lại.

- Vâng.

Mặc dù trong lòng cực kỳ khó chịu vì Nghị trưởng đại nhân vẫn còn có thể giữ được bình tĩnh như vậy vào lúc này, nhưng Hầu tước Ryan vẫn cố gắng kìm nén. Mặc dù y là Thủ tịch trưởng lão nhưng không có nghĩa là y có thể bất kính với Nghị trưởng đại nhân. Nếu không phải vì một số tranh chấp lợi ích đặc biệt, y cũng không muốn phát sinh bất kỳ mâu thuẫn nào với Nghị trưởng đại nhân.

- Làm bộ! Có giỏi thì cứ làm bộ mãi đi.

Sau khi bước ra khỏi phòng khách, Hầu tước Ryan khẽ hừ một tiếng. Đây là phương thức hữu hiệu giúp cho Huyết tộc có thể đột phá. Ông ta đã ở cấp Hầu tước hơn năm mươi năm rồi. Y không tin lão già đó một chút cũng không động tâm. Nếu không cũng không chủ động liên lạc với nội các, yêu cầu hải quân hoàng gia điều động tiếp viện.

Bên trong đại sảnh, thanh trượng trong tay Nghị trưởng đại nhân chẳng biết lúc nào đã ngừng chuyển động. Gương mặt vốn không gợn sóng lóe lên một sự phiền muộn, lạnh giọng hỏi:

- Tình huống như thế nào rồi?

Một bóng người lặng yên xuất hiện đằng sau lưng ông, khom người nói:

- Đại nhân, đã điều tra xong, chung quanh không có bất kỳ động tĩnh nào. Phỏng đoán khả năng đối phương đào thoát dưới nước là rất lớn. Nhưng căn cứ hai ngày tuần tra vừa rồi, cộng với thuyền bè chung quanh cũng đã xác nhận, không hề có bất kỳ tung tích

của đối phương.

- Không có bất cứ tung tích gì sao?

Ánh mắt Nghị trưởng đại nhân hiện lên sự tiếc hận, nhẹ nhàng gật đầu:

- Tiếp tục điều tra.

- Vâng, đại nhân.

Thân ảnh kia nhẹ nhàng khom người chào, sau đó lặng lẽ biến mất.

Trung tâm tình báo Hoa Hạ, sắc mặt vị Thiếu tá kia vô cùng khó coi, nhìn chăm chăm vị sĩ quan trước mặt, nói:

- Đã mấy ngày rồi mà không có bất cứ tin tức gì sao?

- Theo tin tức trước mắt, hành động của hải quân hoàng gia ở vịnh Brucen dường như có liên quan đến hành động ở Birmingham mấy ngày trước. Căn cứ theo phân tích của tin tình báo có liên quan, dường như đối phương đang tìm kiếm một người Châu Á. Tình huống cụ thể thì không rõ.

Vị sĩ quan trầm giọng báo cáo.

- Người Châu Á? Tại sao lại có liên quan đến hành động của người Anh ở vịnh Brucen? Hơn nữa còn điều động cả hải quân hoàng gia?

Thiếu tá cau mày hỏi.

- Tôi nhận được báo cáo, dường như trong nước cũng có người chú ý đến hoạt động ở vịnh Brucen. Chắc hẳn là bắt đầu từ việc chú ý đến hành động ở Birmingham. Chẳng qua tôi không có được tài liệu có liên quan.

Nói đến đây, vị sĩ quan chần chờ một chút, thấy Thiếu tá cau mày, liền vội giải thích:

- Quyền hạn chúng tôi không đủ.

- Quyền hạn không đủ?

Ánh mắt vị Thiếu tá lạnh lại, sau đó nói:

- Mau mang tài liệu đến cho tôi, để tôi liên lạc.

- Vâng.

Một lát sau, vị Thiếu tá gương mặt đầy cổ quái nhìn vị Thượng úy một cái, sau đó nói:

- Được rồi, nhiệm vụ kết thúc.

- Nhiệm vụ kết thúc?

Vị thượng úy ngăn người:

- Thế báo cáo kia viết như thế nào?

- Viết: Nhân tố bất khả kháng.

- Nhân tố bất khả kháng?

Vị thượng úy chớp mắt, thấy Thiếu tá dường như không phải đang nói đùa, liền vội vàng gật đầu. Bất khả kháng thì bất khả kháng thôi.

Hai ngày qua, hội Viện ủy trên căn bản không tổ chức bất kỳ cuộc họp nào. Dĩ nhiên không tính là hội nghị chính thức, chẳng qua chỉ là tụ tập một chút, thông báo tình huống có liên quan đến vịnh Brucen mà thôi.

- Căn cứ theo báo cáo, tình huống trước mắt cũng không khác gì ngày hôm qua. Mười chiến hạm và hai trực thăng của Huyết tộc vẫn tuần tra khu vực chung quanh, nhưng đang dần dần khuếch tán phạm vi.

Lưu Mộc Dương nhìn văn kiện trong tay, nói:

- Xem ra là một tin tức tốt. Bọn họ vẫn chưa tìm được tung tích của Giang Nguyên.

- Như vậy đồng nghĩa với tỷ lệ thoát hiểm của Giang Nguyên cao

hơn một bước. Dựa theo năng lực thường ngày của Giang Nguyên, chắc hẳn là hữu kinh vô hiểm.

Từ Khải Liểu mỉm cười nhìn La Thiên Minh:

- Lão La, ông cũng nên yên tâm một chút rồi.

Lúc này, La y sư cũng thở phào nhẹ nhõm, Đối với ông mà nói, không có tin tức chính là tin tức tốt, lập tức mỉm cười, đang định lên tiếng, chợt nghe Chu Thế Dương bên cạnh lạnh giọng nói:

- Viện trưởng, điều này cũng không nhất định. Vành Bruce nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ. Hạm đội hoàng gia Anh quốc ném xuống mười mấy quả lựu đạn, không quân Giang Nguyên ngồi loại tàu ngầm nào, nhưng ở cự ly gần như vậy, nói không chừng đã bị nổ nát, tìm không ra tung tích.

Nghe xong, gương mặt đang mỉm cười của La lão dần dần cứng lại, chậm rãi quay sang nhìn Chu Thế Dương đang cười lạnh bên cạnh, ánh mắt tràn đầy tức giận.

Các thành viên hội Viện ủy cũng quay sang nhìn Chu Thế Dương, chỉ cảm thấy Chu Thế Dương hơi quá đáng. Cho dù thế nào đi chăng nữa, cũng không thể nguyên rửa người khác như vậy được. Nói thế nào Giang Nguyên cũng là đỉnh chủ Tế Thế Đỉnh. Nếu Giang Nguyên xảy ra chuyện gì bất ngờ, Tế Thế Đỉnh cũng mất theo, Chu Thế Dương ông ta được lợi gì đâu chứ?

Nhìn biểu hiện cảm xúc trên gương mặt La Thiên Minh, Chu Thế Dương lại càng đắc ý thêm mấy phần, nhưng khi nhìn thấy sắc mặt cổ quái của những người bên cạnh, liền nói:

- Tôi chỉ nói sự thật thôi, để mọi người không nên quá lạc quan.

- Quá lạc quan?

Nghe xong, mọi người lại trầm hừ một tiếng. Chu Thế Dương đúng là cái gì cũng có thể nói. Không đả kích người là không được mà.

Từ Khải Liểu lên tiếng:

- Thiên y sư Chu Thế Dương, bất kể thế nào, tình huống trước mắt cũng là chuyện tốt. Mọi người cũng không thể chỉ nghĩ đến chuyện xấu.

- Viện trưởng, ý của tôi không phải như vậy. Tôi thấy La lão hưng phấn quá, vạn nhất là tin tức xấu, chẳng phải La lão sẽ bị đả kích sao? Cũng phải để La lão chuẩn bị tâm lý trước chứ.

Chu Thế Dương cười hắc hắc, vẫn không từ bỏ châm chọc.

- Ông!

La lão rốt cuộc không nhịn được, tức giận nói:

- Chu Thế Dương, ông im cái miệng thú vị của mình lại đi. Giang Nguyên nhất định sẽ bình an trở về.

- Ai cha, La Thiên Minh, thế nào? Ông còn định phạm thượng sao?

Sắc mặt Chu Thế Dương lạnh lại, nói.

Thấy hai người đang chuẩn bị ồn ào, Từ Khải Liễu đang định lên tiếng, lúc này có người đẩy cửa bước vào. Là người phụ trách của phòng Giám sát, vừa đi vừa hưng phấn nói:

- Tin tức tốt, tin tức tốt. Trưởng phòng Giang vẫn bình yên vô sự, vừa gọi điện thoại về.

- Cái gì?

Nghe được tin tức, người phản ứng đầu tiên chính là La Thiên Minh, lập tức nhảy đến, giật lấy bản báo cáo trong tay người phụ trách.

Nhìn văn kiện bị đoạt đi, người phụ trách liền cả kinh. Theo quy định phải do Lưu Mộc Dương hoặc Viện trưởng đồng ý mới có thể đưa cho người khác xem, nhưng La Thiên Minh là thành viên của hội Viện ủy, hơn nữa còn là thầy của Giang Nguyên, y cũng hiểu tâm trạng của La lão lúc này. Cho nên, người phụ trách cũng không biết phải làm như thế nào.

Lập tức quay sang nhìn Lưu Mộc Dương. Lưu Mộc Dương ngược

lại cũng không phải là người quá câu nệ tiểu tiết, thấy vị phụ trách nhìn mình xin ý kiến, liền nhẹ nhàng lắc đầu một cái.

Với sự ám chỉ của Lưu Mộc Dương, người phụ trách cũng không lên tiếng, lui qua một bên.

Hai tay La Thiên Minh khẽ run lên, nhanh chóng lật xem văn kiện. Gương mặt có chút tiêu tụy vì lo lắng mấy ngày qua trong nháy mắt toát ra hào quang vô hạn, miệng lẩm bẩm:

- Tốt quá, tốt quá.

Nhìn biểu hiện của La Thiên Minh, các thành viên hội Viện ủy bên cạnh cũng thở phào nhẹ nhõm. Xem ra Giang Nguyên đã bình an vô sự, lập tức mọi người trấn định trong lòng. Giang Nguyên không có việc gì, Tế Thế Đỉnh cũng bình an trở về.

- Lão La, cho chúng tôi xem văn kiện một chút.

Nhìn La lão vẫn cầm văn kiện một mực không buông, Lưu Mộc Dương không nhịn được mà nhắc nhở.

- Xin lỗi, tôi thật sự quá kích động. Xin lỗi, xin lỗi...

Nhìn Lưu Mộc Dương mỉm cười nhìn mình, La lão liền hồi phục tinh thần, vội vàng cầm văn kiện trong tay đưa cho Lưu Mộc Dương.

Lưu Mộc Dương xem qua văn kiện một lần, gương mặt hiện lên sự vui mừng, sau đó đưa lại cho Từ Khả Liễu.

Từ Khả Liễu đọc nhanh như gió, lật xem văn kiện dưới ánh mắt của mọi người, đột nhiên vỗ bàn, hưng phấn nói:

- Hảo tiểu tử, quả nhiên là hảo tiểu tử.

Nhìn biểu hiện và động tác của Từ Khả Liễu, trong lòng mọi người đột nhiên cũng cảm thấy vui mừng. Có thể làm cho Viện trưởng thất thố như vậy, xem ra tin tức tốt chẳng những Giang Nguyên được bình an mà còn có việc khác nữa, nhưng không biết là việc gì.

Trong lúc những người khác thì vui sướng, sắc mặt Chu Thế Dương bên cạnh lại trầm xuống.

Chương 938: Quyết định

- Cái gì? Giang Nguyên đã lấy được nắp Tế Thế Đỉnh?

Nghe Viện trưởng nói, những thành viên đang ngồi đây, ngoại trừ Chu Thế Dương, tất cả đều vừa mừng vừa sợ.

- Khó trách Huyết tộc lại gây ra động tĩnh lớn như vậy, thì ra là bị Giang Nguyên cướp đi nắp Tế Thế Đỉnh. Nếu đổi lại là chúng ta, chúng ta cũng sẽ dốc toàn lực cướp lại món đồ đó về.

Lưu Mộc Dương cười nói:

- Giang Nguyên đúng là lợi hại.

- Đúng vậy. Lá gan của cậu ta đúng là đủ lớn, lại dám một mình chạy đến hang ổ Huyết tộc để cướp nắp đỉnh. Nhưng không biết cậu ta làm cách nào để cướp? Không nói đến toàn bộ lâu đài Lisin chạy đến tiếp viện, nội vị Hầu tước Ryan và mấy vị Bá tước thôi cũng không phải là kẻ dễ ăn gì.

Một thành viên hội Viện ủy khác cũng cảm khái, nói:

- Vị Hầu tước Ryan, toàn bộ Thiên Y Viện tính luôn cả ngoại viện cũng không có mấy ai có thể chống lại, mà Giang Nguyên lại có thể từ trong tay đối phương cướp lại Tế Thế Đỉnh, còn bình yên thoát thân. Thật sự là không nghĩ đến mà.

- Đúng vậy, đúng vậy.

Không ít ủy viên Viện ủy đều rối rít gật đầu.

Chỉ có Chu Thế Dương là khẽ hừ một tiếng:

- Mọi người cũng đừng cao hứng quá sớm. Lời của Giang Nguyên có tin được hay không cũng còn khó nói lắm. Ban đầu, cậu ta cũng là lén lút mang Tế Thế Đỉnh đi, cướp nắp Tế Thế Đỉnh, lại còn

phải mang theo cả một Tế Thế Đỉnh để làm gì? Hơn nữa, cậu ta có thể một mình trong vòng vây của Huyết tộc cao cấp cướp nắp đỉnh trở lại? Ai tin? Nói không chừng là cạm bẫy cậu ta cùng Huyết tộc diễn cũng nên.

Nghe xong lời của Chu Thế Dương, sắc mặt mọi người đều cứng đờ. Lời của Chu Thế Dương cũng không phải là không có đạo lý, lập tức quay sang nhìn Lưu Mộc Dương. Chuyện này Lưu Mộc Dương có quyền lên tiếng nhất.

La Thiên Minh ngược lại lại hoàn toàn bình tĩnh. Ông tin Giang Nguyên. Nếu Giang Nguyên nói đã thoát hiểm, hơn nữa còn lấy lại được Tế Thế Đỉnh. Như vậy nhất định sẽ không có vấn đề. Bây giờ ông cũng lười tranh luận với Chu Thế Dương. Dù sao, bất kể thế nào, nội viện cũng sẽ phái người xác nhận chuyện này. Đến lúc đó, hết thấy sẽ rõ ràng.

Thấy tất cả mọi người đều nhìn mình, Lưu Mộc Dương ngược lại không tỏ ra nôn nóng. Là người phụ trách phòng Giám sát, cũng là người nắm trong tay mạng lưới tình báo của Thiên Y Viện, ông tất nhiên có phán đoán của mình. Những lời mà Chu Thế Dương nói, ông cũng đã sớm cân nhắc qua, lập tức khẽ cười:

- Đối với chuyện này, chúng ta không cần tranh luận quá nhiều. Nếu Giang Nguyên đã nói địa chỉ của cậu ấy, chúng ta phái người đến đón. Ở đó cũng không phải Châu Âu, thế lực Huyết tộc có mạnh đến thế nào đi chăng nữa chúng ta cũng không sợ.

- Hơn nữa, Giang Nguyên còn gửi lời thỉnh cầu cứu viện phòng dịch nhân đạo. Chuyện này xác nhận rất dễ. Để tôi cho người hỏi thăm các thầy thuốc biên giới tình huống ở nơi đó. Nếu quả thật như lời Giang Nguyên nói, với kinh nghiệm ứng phó dịch bệnh của chúng ta bây giờ, phái ra cứu viện nhân đạo cũng không phải là không thể.

Nói đến đây, Lưu Mộc Dương nhìn Từ Khả Liễu, cười nói:

- Viện trưởng, người cảm thấy như thế nào?

- Tôi đồng ý với ý kiến của Mộc Dương.

Đối với lời đề nghị của Lưu Mộc Dương, Từ Khả Liễu tương đối hài lòng, lập tức gật đầu, nhìn mọi người nói tiếp:

- Bất kể thế nào, chúng ta sẽ cử người của phòng Luyện đan và phòng Phòng chống dịch bệnh, dẫn cao thủ ngoại viện đến Aragonal. Nếu tình hình dịch bệnh là thật, chúng ta sẽ phái đội ngũ phòng dịch tiến hành tiếp viện.

Dứt lời, Từ Khả Liễu quét mắt nhìn mọi người, sau đó nói:

- Mọi người có ý kiến gì hay không?

- Không có ý kiến.

Nếu là đề nghị của Từ Khả Liễu, hơn nữa cũng rất có lý, mọi người tất nhiên là không có ý kiến, ngay cả Chu Thế Dương cũng không phản đối, sắc mặt đầy âm trầm.

- Tan họp thôi.

Từ Khả Liễu gật đầu, rồi quay sang Lưu Mộc Dương:

- Mộc Dương, chuyện này do ông xử lý, đừng làm lộ tin tức.

- Vâng.

Lưu Mộc Dương gật đầu.

Thành Kim Lăng, một chiếc phi cơ chậm rãi đáp xuống phi trường Kim Lăng. Hai người thanh niên và một người đàn ông trung niên râu rậm chậm rãi bước xuống máy bay.

Lúc này, ngoài cổng phi trường đang đậu sẵn một chiếc Bentley. Một người đàn ông khoảng ba bốn chục tuổi, mặc âu phục cung kính đón ba người lên xe.

- Lão gia, chúng ta đến quán rượu ngay bây giờ sao?

Chàng thanh niên quay sang nhỏ giọng hỏi người đàn ông trung niên.

- Không, đi vòng quanh một chút. Ta cũng đã hai mươi năm không

trở lại nơi này rồi.

Người đàn ông trung niên lắc đầu, thở dài nói.

- Vâng, lão gia.

Chàng thanh niên gật đầu, sau đó nói với người lái xe trung niên bên cạnh:

- Chủ nhiệm Lý, trước đi vòng quanh trong thành phố một chút.

Nghe xong, vị chủ nhiệm Lý liền đáp:

- Được.

Chiếc xe từ từ lái vào thành Kim Lăng, sau đó chậm rãi đi vòng quanh các nơi.

Người đàn ông trung niên hạ kính cửa sổ xuống, nhìn cảnh vật bên ngoài, ánh mắt tràn đầy phiến muộn và hoài niệm:

- Hai mươi năm. Đúng thật là nhanh. Thành Kim Lăng cũng đã thay hình đổi dáng rất nhiều.

Vị Chủ nhiệm Lý nghe người đàn ông trung niên nói, cẩn thận đáp lại:

- Đường chủ, hai mươi năm, thành Kim Lăng đã có sự thay đổi, nhưng vẫn có một vài nơi vẫn còn như xưa. Ngài có muốn đến đó không?

- Được, đến đó tham quan một chút.

Người đàn ông trung niên gật đầu.

Ở Phi Châu cách xa vạn dặm, tại thị trấn nhỏ ở Aragona, Pyramy đang ngồi rầu rĩ ngoài lều vải, sắc mặt âm trầm.

Đột nhiên một chiếc xe cuốn khói bụi lao đến.

Nghe động cơ quen thuộc, gương mặt Pyramy hiện lên vẻ kinh ngạc, đưa mắt nhìn lại, chỉ thấy chiếc xe đậu kít một cái, một thân ảnh quen thuộc từ trên xe bước xuống, mỉm cười nhìn hắn.

- John, tại sao cậu lại trở lại?

Pyramy ngạc nhiên nhìn Giang Nguyên nhảy xuống, nghi ngờ hỏi.

- Pyramy, nếu anh đã không đi, làm sao tôi có thể đi được.

Giang Nguyên vỗ vai v, cười nói:

- Tôi cũng là thầy thuốc mà.

- Được rồi.

Pyramy sững sờ, nhìn nụ cười ấm áp trên gương mặt Giang Nguyên, sau đó ôm hân thật chặt, cười khổ nói:

- John, cậu trở lại, tôi vui lắm. Nhưng tôi muốn nói cho cậu biết một tin tức xấu.

- Tin tức xấu?

Giang Nguyên nhún vai.

- Hiện mấy loại thuốc có thể chống lại dịch bệnh đều không có hiệu quả.

Pyramy cười khổ:

- Bây giờ xem như phiền phức lớn rồi.

- Ừm.

Giang Nguyên gật đầu, sau đó cười nói:

- Nhưng tôi cũng có một tin tức tốt nói cho anh biết.

Chương 939: Sóng bắt đầu gợn

Nghe Giang Nguyên nói xong, phản ứng đầu tiên của Pyramy là há to miệng, ngẩn người nhìn hân, sau đó lắc đầu cười khổ:

- John, cậu đừng có nói đùa. Tôi rất hy vọng các cơ quan phòng

dịch của Hoa Hạ có thể tiếp viện. Dẫu sao các người cũng có kinh nghiệm phong phú. Nhưng điều này có thể sao? Cho dù đến, chỉ sợ đã không còn không chế được nữa.

- Khi đó đã muộn rồi.

Pyramy thở dài.

Giang Nguyên cười một tiếng, đưa tay vỗ vai Pyramy, nói:

- Yên tâm đi, rất nhanh sẽ đến. Hơn nữa người đến còn là những tinh anh trong vấn đề phòng dịch của Hoa Hạ chúng tôi.

Nhìn Giang Nguyên không giống như đang nói đùa, Pyramy lại càng kinh nghi, nhưng trong lòng lại hưng phấn. Nếu quả thật Hoa Hạ cử cứu viện đến, đây tuyệt đối là điều tốt.

- John, cậu chắc chắn không nói đùa chứ?

- Dĩ nhiên rồi, yên tâm đi.

Giang Nguyên khẽ cười vỗ vai Pyramy một cái:

- Nào, mang tôi đến xem tiêu bản vi khuẩn trước. Anh đã tách vi khuẩn ra chưa?

Đã được Giang Nguyên xác nhận là thật, mặc dù cảm thấy chuyện này không quá có thể, nhưng đối với người nổi tiếng là “Bàn tay của thượng đế” năm đó ở Haiti, y vẫn lựa chọn tin tưởng. Hơn nữa y nghe được tin tức về Giang Nguyên, dường như rất có sức ảnh hưởng ở trong nước, lập tức gật đầu:

- Dĩ nhiên rồi. Sáng hôm qua tôi đã xác nhận được loại vi khuẩn.

Nhìn con vi khuẩn sống động dưới kính hiển vi, sắc mặt Giang Nguyên sa sầm lại, vừa cẩn thận quan sát vừa cau mày hỏi:

- Nhìn bề ngoài, số lượng lông mao khá nhiều, lại còn rất sống động. Xem ra sức truyền nhiễm rất mạnh.

- Đúng vậy, mặc dù tôi đã thực hiện các biện pháp cô lập nhưng cũng đã có bốn năm chục người bệnh bị lây nhiễm. Hơn nữa tỷ lệ

chết tương đối cao.

Pyramy nhẹ gật đầu, nhìn Giang Nguyên, ngừng trọng nói:

- Cho nên, nhất định phải mau chóng khống chế, tôi cũng đã thông báo cho hai ba khu vực xung quanh tăng cường cô lập. Chẳng qua điều kiện bên kia còn kém hơn so với bên này của chúng tôi. Chúng tôi tổng cộng chỉ có ba thầy thuốc, một người trong đó là bác sĩ ngoại khoa, hai bác sĩ nội khoa, còn lại là các bác sĩ địa phương. Cơ quan phòng chống dịch bệnh của Liên Hiệp Quốc cũng phải một tuần nữa mới đến. Nếu tiếp viện bên các cậu có thể chạy đến, có lẽ vẫn còn kịp.

Giang Nguyên đứng thẳng người, nhìn dụng cụ trong lều vải, nhẹ thở ra một hơi, nói:

- Xem ra tôi phải đi gọi điện thoại mới được. Dụng cụ nơi này căn bản không đủ.

- Sao? Các người có thể vận chuyển thiết bị y tế lớn đến đây sao? Nếu vậy thì tốt quá rồi. Mặc dù dụng cụ ở chỗ này miễn cưỡng có thể dùng được, nhưng quá ít.

Pyramy ngẩn người, không nhận được mà cảm thấy vui mừng. Nhưng rồi lại có chút hoài nghi. Dựa theo thông lệ, Hoa Hạ nhiều nhất chỉ phái đến một số người, các loại thiết bị lớn không thể chuyên chở đến được. Dù sao, thiết bị dành cho phương diện này của Hoa Hạ cũng không nhiều. Cho dù có cũng là trong các phòng thí nghiệm cao cấp của quốc gia, chắc chắn không thể chở đến đây.

Giang Nguyên gật đầu, sắc mặt ngưng trọng:

- Tôi có dự cảm không tốt. Lần này phải mau chóng khống chế tình huống dịch bệnh. Tôi sẽ yêu cầu bên kia chuẩn bị các dụng cụ tương ứng đầy đủ, mau sớm chở đến đây trong vòng hai ngày. Nếu không, chỉ sợ không còn kịp.

- Hai ngày?

Ánh mắt Pyramy mở to. Trong hai ngày có thể chuyên chở thiết bị lớn đến đây cũng chỉ có Mỹ mới có thể làm được. Dù sao, mấy loại

thiết bị này quá đắt. Hoa Hạ là nơi nổi tiếng về thủ tục phức tạp, cho dù có thể chuyên chở đến như John đã nói, ít nhất cũng phải bốn năm ngày. Hơn nữa còn phải xem sức ảnh hưởng của John ở Hoa Hạ nữa.

- Không còn thời gian đâu.

Giang Nguyên xoay người bước ra ngoài lều vải, nói:

- Pyramy, tổ chức các anh sao ngay cả cái điện thoại vệ tinh cũng không có vậy?

- Có, nhưng bị tôi làm hư rồi.

.....

Lái xe đi gọi điện thoại, Giang Nguyên cảm thấy mình đúng là thất bại. Trước kia cho đến bây giờ, hẳn không nghĩ đến sẽ có ngày như hôm nay. Cho dù ở nông thôn, đến quầy bán quà vật là có thể gọi được điện thoại. Nhưng bây giờ, đã không còn thiếu tiền nhưng vẫn phải lái xe đi tìm cái điện thoại để gọi.

Giang Nguyên gọi điện thoại về, Hội viện ủy Thiên Y Viện lại mở cuộc họp, nhưng lần này là cuộc họp nhỏ, chỉ có năm vị Thiên y sư tham gia.

- Tình huống bên kia tương đối nghiêm trọng. Giang Nguyên yêu cầu một số thiết bị nghiên cứu vi khuẩn, đồng thời yêu cầu phòng dịch và nhân viên nghiên cứu mau sớm vào vị trí.

Từ Khải Liễu cau mày, sau đó nhìn Chu Thế Dương, cười nói:

- Lão Chu, nếu không thì ông chuẩn bị một chút đi.

Nhìn biểu hiện của Từ Khải Liễu, Chu Thế Dương cau mày, nói:

- Viện trưởng, tình huống trước mắt không rõ, cũng không thể chỉ dựa vào một mình Giang Nguyên mà quyết. Hơn nữa, Châu Phi cũng chẳng phải Hoa Hạ. Thiên Y Viện ta đã lâu rồi không ra khỏi biên giới. Lần này đáp ứng yêu cầu của cậu ta đã là phá lệ rồi. Nếu bây giờ còn hững hờ động chúng, dường như có chút không ổn.

Đối với phản ứng của Chu Thế Dương, các vị thiên y sư ngược lại đã sớm có dự liệu. Lúc này, Lưu Mộc Dương cười nói:

- Lão Chu, ông nói sai rồi. Mọi người đều biết bộ lạc phù thủy ở Châu Phi. Nếu bây giờ mà chỉ dựa vào họ, đánh giá sẽ chết không biết bao nhiêu người.

Mặc dù là Châu Phi, nhưng đường truyền virus lại rất nhiều. Hơn nữa, nếu lời Giang Nguyên nói là thật, sức lây lan của vi khuẩn rất mạnh, chúng ta lại càng phải đề phòng. Dù sao chúng ta vẫn tương đối có kinh nghiệm ở phương diện này. Mà Giang Nguyên cũng không phải là người thích giật gân ở những chuyện như thế. Bây giờ nội viện đã phái người đi, đoán chừng trong hai ngày sẽ có tin tức xác thực. Chúng ta cứ làm trước chuẩn bị cũng không có gì thiệt hại. Nếu quả thật tình huống nghiêm trọng, sử dụng những dụng cụ có liên quan cũng là chuyện đương nhiên. Dầu sao đây cũng là tôn chỉ của Thiên Y Viện chúng ta.

Lưu Mộc Dương vừa nói xong, Liêu Long Căn và Ninh Hán Dân bên cạnh cũng khẽ gật đầu. Ninh Hán Dân cũng lên tiếng:

- Bất kể thế nào, Giang Nguyên cũng là đỉnh chủ Tế Thế Đỉnh, có tư cách dự thính hội nghị Viện ủy, có quyền yêu cầu và đề nghị. Chỉ cần không quá đáng, hội viện ủy chúng ta phải có sự tôn trọng đầy đủ. Câu ấy có tư cách này.

- Đúng.

Từ Khải Liểu cũng gật đầu, sau đó nhìn Chu Thế Dương, mỉm cười nói:

- Lão Chu, nếu đây là ý của mọi người, ông cảm thấy như thế nào?

Chu Thế Dương khẽ hừ một tiếng, lạnh giọng nói:

- Nếu mọi người đã đồng ý, tôi đương nhiên là không có ý kiến.

- Được, vậy thì vất vả cho ông rồi. Tận lực chuẩn bị cho xong ngày hôm nay, đồng thời yêu cầu phòng Hậu cần và phòng Ngoại giao làm tốt chuẩn bị, yêu cầu các nhân viên của phòng nghiên cứu virus chuẩn bị sẵn sàng, chờ tin tức bên kia xác nhận xong là tùy thời lên đường tiếp viện.

Từ Khải Liều nói.

- Được.

Chu Thế Dương mặt không thay đổi gật đầu một cái.

Bên trong căn phòng tổng thống tại một khách sạn sang trọng gần Thiên Y Viện, một chàng thanh niên cẩn thận đặt máy tính xách tay lên bàn trà, sau đó lui về đứng ngay ngắn một bên, cung kính nói:

- Lão gia, đã chuẩn bị xong, các thiết bị chống nghe trộm cũng đã khởi động.

- Được.

Người đàn ông trung niên gật đầu một cái, sau đó lẳng lặng nhìn màn hình chờ đợi.

Cũng không lâu lắm, một người mặc đường trang, tóc hoa râm, chỉ là gương mặt chỉ khoảng ba bốn chục tuổi xuất hiện trên màn hình.

- Lão sư.

Nhìn lão giả, người đàn ông trung niên nở nụ cười.

- Văn Ba, đến Kim Lăng rồi sao?

Lão giả mỉm cười gật đầu:

- Cảm giác thế nào?

Nghe lão sư hỏi, người đàn ông trung niên cảm thán:

- Mặc dù thay đổi rất lớn nhưng lớn nhất chính là cảm giác cảnh còn người mất.

- Haha, cho dù Kim Lăng có thay đổi như thế nào đi chăng nữa thì nó cũng vẫn là Kim Lăng. Còn nếu con người thay đổi, cảm giác tất nhiên cũng thay đổi.

Lão giả cười to, sau đó gương mặt cũng hiện lên chút xúc động:

- Chẳng qua chúng ta từ chủ nhân biến thành khách của Kim Lăng thôi. Đây cũng chính là nguyên nhân mà ta vẫn không muốn trở về Kim Lăng.

Người đàn ông nhẹ gật đầu, dường như bị lão giả gợi lên trí nhớ gì đó, gật đầu nói:

- Đúng vậy, biến thành khách, cảm giác đúng là không tốt.

- Được rồi, Văn Ba, nếu đã trở về, vậy làm chút chuyện đi. Người nên gặp thì phải gặp. Nhiều năm như vậy rồi, tổng cũng phải cảnh tỉnh một số người, để cho bọn họ biết, có một số món nợ cuối cùng vẫn phải trả.

Trong lời nói của lão giả có chút thương cảm, nhưng cũng có chút ác liệt, ánh mắt toát ra sự lạnh lùng.

Người đàn ông trung niên cũng nghiêm túc gật đầu:

- Đúng vậy, lão sư, cái bọn họ nợ chúng ta, cuối cùng vẫn phải trả.

- Đúng vậy, cuối cùng vẫn phải trả. Đặc biệt là những lão gia hỏa đó, ngày nào ta cũng nhớ bọn họ, cũng không biết mấy năm qua bọn họ có ăn ngủ yên hay không. Haha...

Hình ảnh của lão giả đang cười to dần dần tắt đi, chỉ còn lại người đàn ông trung niên nhìn vào màn hình, sau đó hít một hơi thật sâu, đập máy tính lại, quay sang nói với chàng thanh niên:

- Như thế nào? Đã an bài xong chưa?

- Lão gia, đã sắp xếp xong rồi.

Người thanh niên cung kính đáp.

- Được, hai ngày nữa chúng ta quay trở lại.

- Vâng, lão gia.

Người thanh niên hơi khom người, ánh mắt lóe lên sự mong đợi và tò mò.

Chương 940: Bùng nổ

Chính phủ Hoa Hạ nổi danh thổ hào, thường xuyên ném tiền đập vào mặt người khác, đặc biệt là vào mặt Châu Phi hoặc Mỹ.

Thổ hào Hoa Hạ cũng nổi danh rất nhiều. Những trung tâm mua sắm lớn ở Paris, New York, Seoul, Tokyo đều có mặt của thổ hào Hoa Hạ. Đã không mua thì thôi, mua thì toàn là hàng hiệu.

Thiên Y Viện lại càng là thổ hào trong số các thổ hào ở Hoa Hạ. Một chiếc máy bay chậm rãi đáp xuống phi trường cách Aragonal gần nhất, sau đó có thêm hai chiếc trực thăng khác chờ sẵn, chở đội ngũ của Thiên Y Viện đến Aragonal.

Người của Thiên Y Viện không nhiều, nhưng người nào cũng là tinh anh. Ngoại trừ phòng Dược, phòng Ngũ Kim và phòng phòng chống dịch bệnh phái ra một người chuyên môn, còn lại đều là cao thủ ngoại viện. Dựa theo quyết định của hội Viện ủy, lần này phái ra ba vị cao thủ Thiên giai dẫn đội và sáu cao thủ Địa giai hộ tống. Một khi xác nhận Giang Nguyên và Tế Thể Đỉnh không có việc gì, liền hộ tống trở về nước.

Mặc dù bọn họ đã xuống phi trường gần Aragonal nhất, nhưng trực thăng cũng phải mất hai tiếng mới đến được Aragonal.

Trước khi trực thăng hạ xuống phải xoay mấy vòng, xác nhận địa thế bằng phẳng, hơn nữa không hề có nguy hiểm trong vòng ngàn thước mới chậm rãi đáp xuống trước mặt Giang Nguyên.

Các cao thủ ngoại viện chạy xuống trước, đứng ngay gần tại các vị trí phòng vệ. Sau đó ba vị nhân sĩ chuyên nghiệp của viện mới bước từ trực thăng xuống.

Nhìn trận thế trước mắt, Giang Nguyên cũng âm thầm cười khổ nhưng cũng không nằm ngoài suy đoán. Hắn quây lên như vậy, nội viện cần thận một chút cũng là chuyện bình thường.

Những Pyramy đứng bên cạnh Giang Nguyên thì kinh ngạc. Người tới là đại nhân vật nào của Hoa Hạ? Tại sao lại bày ra trận thế phòng bị như thế? Mà đại nhân vật lại đến khu vực dịch bệnh như

thế này sao? Hoàn toàn không hợp lý.

- Trưởng phòng Giang.

Ba người nhìn Giang Nguyên, sau đó hơi khom người chào hân.

Giang Nguyên mỉm cười nói:

- Vất vả cho ba người rồi.

Pyramy đang khấn trương bên cạnh thấy ba người cung kính với Giang Nguyên như thế, trong lòng lại càng nghi ngờ hơn. Nhìn trận thế này, chẳng lẽ John rất có địa vị ở Hoa Hạ sao?

Người phụ trách phòng Dược chính là tâm phúc của Trưởng phòng Dược. Mà Giang Nguyên lại là Phó trưởng phòng, dĩ nhiên là phải gần gũi hơn so với người của hai phòng kia.

- Trưởng phòng Giang, tôi là Lý Minh của phòng Dược, đây là Chủ nhiệm Dường của phòng Ngũ Kim, và Trưởng phòng Đào của phòng phòng chống dịch bệnh. Chúng tôi phụng mệnh đến đón cậu và Tế Thế Đỉnh. Không biết Tế Thế Đỉnh bây giờ...

Người phụ trách kia cũng không dám trì hoãn thời gian. Cấp trên đã nói phải nhanh chóng xác nhận tình huống có liên quan, cũng không để ý đến Giang Nguyên có mất hứng hay không, trực tiếp vào đề.

- Tế Thế Đỉnh đang ở đây.

Giang Nguyên cũng đã sớm có dự liệu. Hơn nữa, hân cũng đã từng gặp Lý Minh của phòng Dược. Thấy y cung kính hỏi mình như vậy, Giang Nguyên cũng không để bụng, tiện tay chỉ vào trong lều vải, chỉ thấy bên cạnh xuất hiện một vật, lơ lửng cách mặt đất chừng nửa thước, khiến cho người nào nhìn thấy mặt mũi cũng cứng đờ.

Nhìn biểu hiện của mọi người, Giang Nguyên cảm thấy tự đắc. Thân là đỉnh chủ trấn viện chi bảo của Thiên Y Viện, quả nhiên không phải tầm thường. Tế Thế Đỉnh đã hòa làm một thể với hân, phối hợp với thiên phú tương ứng, hân đã hoàn toàn kích phát tiềm lực của Tế Thế Đỉnh.

Dưới sự khống chế của ý thức, trong khoảng cách có thể xê dịch hoặc lơ lửng chỉ là một trong số đó.

Nhưng như vậy cũng đủ khiến cho đại đa số người bị chấn nhiếp một phen.

Mọi người nhìn chăm chăm Tế Thế Đỉnh chậm rãi lơ lửng, sau đó hạ xuống trước mặt mọi người, nhìn nhau một cái, không ước chế được sự rung động trong lòng, tất cả đều quay sang nhìn Chủ nhiệm Dương của phòng Ngũ Kim.

Lúc này, Chủ nhiệm Dương đã sớm bị hình dáng của Tế Thế Đỉnh làm cho rung động. Thấy tất cả đều nhìn mình, không dám chân chừ, liền ho khan một chút rồi chậm rãi bước lên.

Đầu tiên là quan sát nắp Tế Thế Đỉnh. Ban đầu y cũng là thành viên tham gia luyện nắp Tế Thế Đỉnh. Đối với Tế Thế Đỉnh có thể nói là rất tinh tường. Nếu không, phòng Ngũ Kim cũng sẽ không cử y đến.

Nhìn thoáng qua hai lần, liền xác nhận đây là Tế Thế Đỉnh thật sự, sau đó đưa tay vuốt ve nắp Tế Thế Đỉnh, rồi cầm nắp đỉnh lên, thấy bên trong đỉnh trống rỗng, trong lòng liền trấn định.

Hơn nữa, nếu không có nắp Tế Thế Đỉnh hoàn chỉnh, trận pháp vận hành thiếu sót, cũng không có khả năng lửng lơ lơ lửng như vậy, gương mặt liền hưng phấn, gật đầu nói:

- Đúng là nắp đỉnh không sai.

Nghe xong, mọi người thở phào một tiếng. Chỉ cần nắp đỉnh còn nguyên, lúc này sẽ không còn vấn đề gì lớn.

Lập tức người phụ trách phòng Dược biết tiếp theo sẽ đến phiên mình, liền nói:

- Trưởng phòng Giang, nơi này đang phát sinh dịch bệnh?

- Đúng vậy, có thể rất nghiêm trọng.

Giang Nguyên gật đầu, nói:

- Xin mời theo tôi, sau đó yêu cầu hội Viện ủy phê chuẩn tiếp viện.
- Được, vậy chúng ta mau đi thôi.

Trưởng phòng Đào gật đầu nói, sau đó cùng với một vị cao thủ Thiên giai và hai cao thủ Địa giai đi theo sau lưng Giang Nguyên và Pyramy bước vào lều vải.

Tế Thế Đỉnh đang lơ lửng đã được các cao thủ còn lại nâng vào trục thẳng, sau đó bao vây lại xung quanh.

Trưởng phòng Đào là người phụ trách của phòng nghiên cứu dịch bệnh, đối với việc nghiên cứu vi khuẩn dĩ nhiên là thành thạo. Nếu không cũng không có khả năng được Thiên Y Viện phái đến.

Đứng trước kính hiển vi, cẩn thận nhìn con vi khuẩn đã được xét nghiệm hai lần, sắc mặt trong nháy mắt liền âm trầm, thoáng chút trầm ngâm rồi quay sang nhìn Giang Nguyên, ngừng tròng nói:

- Loại vi khuẩn này trước kia chưa từng thấy qua. Bây giờ tình huống lây nhiễm như thế nào rồi?

Giang Nguyên đang định trả lời, lúc này bên ngoài lều xông vào mấy người, Giang Nguyên định thần nhìn lại, là hai cao thủ cấp Địa và một người da trắng.

Sau khi người da trắng nhìn thấy Pyramy, liền kêu lên thất thanh:

- Pyramy, xong rồi, thôn của chúng tôi đã bộc phát virus. 60% thôn dân bắt đầu sốt lên.

Chương 941: Thuyết phục

Từng tin tức xấu truyền đến, thị trấn Babilo là thị trấn gần thị trấn Aragonal. 60% người dân trong thị trấn đã bắt đầu nóng lên, biểu hiện con số lây nhiễm đã hơn một nửa. Đây là một sự thật hết sức kinh khủng. Với tỷ lệ lây nhiễm như thế, nói rõ loại vi khuẩn này đã vượt qua các loại vi khuẩn trong lịch sử nhân loại.

Dĩ nhiên đây chỉ là vừa mới bắt đầu.

Trong phạm vi ngàn cây số, duy nhất chỉ có phòng thí nghiệm của Pyramy là có thiết bị nghiên cứu và phân tích virus, mà bản thân Pyramy cũng là chuyên gia nghiên cứu phòng dịch duy nhất trong nhóm các bác sĩ biên giới. Chỉ trong hai tiếng, có ba thị trấn gần đó đã truyền đến tin tức xấu.

- 35%...43%...

Khi báo ra số liệu này, gương mặt Pyramy đã đen như đất nồi, cầm điện thoại vệ tinh của Thiên Y Viện mang đến gào thét một trận:

- Bây giờ thị trấn của tôi đã là 20%. Qua mấy tiếng nữa sẽ hơn 50%, chẳng lẽ các người muốn người dân ở đây chết sạch sao? Mấy cơ quan phòng chống dịch bệnh của các người chết hết rồi à?

- Tôi cần tiếp viện, nhanh nhất có thể. Dụng cụ, nhân viên, quân đội, càng nhiều càng tốt.

Pyramy có chút tuyệt vọng gào lên trong điện thoại. Là bác sĩ có chuyên môn nhất ở đây về nghiên cứu và phòng chống dịch bệnh, y biết trình độ trước mắt nguy hiểm như thế nào. Điều đáng may mắn chính là nơi này là Châu Phi, nơi bùng nổ lại là thị trấn hẻo lánh. Nếu không, với tốc độ lan truyền như thế này, trước khi loài người kịp phản ứng, con vi khuẩn đã kịp tiêu diệt cả một châu rồi.

Cho nên, bây giờ y chỉ biết tận lực nhấn mạnh tình huống trước mắt với cấp trên, sau đó để bọn họ kêu gào với Tổ chức Y tế Thế giới, Tổ chức Y tế Mỹ, thậm chí là đến phòng làm việc của Tổng thống để gào. Tận lực phái đến đầy đủ tài nguyên và con người, khổng lồ cục diện trước mắt đến mức thấp nhất. Nếu còn chậm trễ, một khi để lan tràn ra, đó chính là thảm kịch lớn nhất trong lịch sử nhân loại.

So với tình hình lúc này, dịch Sars lúc trước có là cái gì đâu? Ngay cả đầu ngón tay út cũng không bằng.

Bây giờ, y không còn cách nào khác là ký thác hy vọng vào John và những người Hoa Hạ. Hoa Hạ có lẽ có đầy đủ lực lượng, nhưng Hoa Hạ trước giờ mắc bệnh chủ nghĩa quan liêu nghiêm trọng. Hơn nữa, Hoa Hạ ngoại trừ phái ra một số nhân viên vũ trang, còn lại cũng không có tiền lệ hành động quy mô lớn. Cho dù John rất

có sức ảnh hưởng ở Hoa Hạ, nhưng vẫn không có đủ năng lực giải quyết hết thảy khó khăn trước mắt.

Chỉ có Mỹ mới có đầy đủ lực lượng mà thôi. Phải mau chóng báo cáo thẳng đến Sở Y tế Hoa Kỳ hoặc phòng Tổng thống thì mới có thể nhanh chóng điều động nhân lực và vật lực đến giải quyết tình hình dịch bệnh đáng sợ này. Nếu chỉ thông qua Tổ chức phòng chống dịch bệnh của Liên Hiệp Quốc không, đến lúc đó mồi đã xanh cỏ rồi.

Tại lều làm việc của Thiên Y Viện, các thành viên của Thiên Y Viện đều im lặng, sắc mặt của người nào cũng không được tốt, mắt nhìn chằm chằm bốn người chính giữa.

- Trưởng phòng Giang, làm thế nào đây?

Mặc dù Lý Minh là luyện đan sư, nhưng là y sư nhị phẩm, đối với tình huống trước mắt cũng vô cùng rõ ràng, sắc mặt trầm xuống hỏi ý kiến của Giang Nguyên.

Nghe Lý Minh hỏi, hai người còn lại cũng nhìn Giang Nguyên. Bất kể thế nào, nếu đã xác định Tế Thể Đỉnh còn nguyên vẹn, hơn nữa khu vực xung quanh cũng không có Huyết tộc mai phục, cộng thêm lời Giang Nguyên nói là đúng, như vậy chứng tỏ Giang Nguyên không phản bội Thiên Y Viện. Với tư cách là thành viên dự thính của hội Viện ủy, trong tình huống Hội Viện ủy không có mặt ở đây, hẳn có quyền hạn cao nhất lúc này.

Lúc này, sắc mặt của Giang Nguyên cũng vô cùng khó coi. Đối mặt với tình huống đột nhiên bùng nổ như vậy, hẳn cũng chưa chuẩn bị tinh thần. Hẳn vốn tưởng rằng chỉ cần nhân viên của phòng phòng chống dịch bệnh Thiên Y Viện chạy đến kịp thời, như vậy sẽ có thể nhanh chóng khống chế tình huống trước mắt, nhưng xem ra đã không được rồi.

Những thành viên của Thiên Y Viện đã không có năng lực để hoàn thành nhiệm vụ này. Với tốc độ bùng nổ kinh khủng như thế, nếu không tiến hành khống chế, nhiều nhất ba ngày sẽ lan tràn trong phạm vi mấy trăm dặm. Sự khủng hoảng sẽ khiến cho nhiều người bỏ đi, từ đó đem vi khuẩn đến các quốc gia khác. Thậm chí còn lan tràn khắp Châu Phi. Một khi xuất hiện tình huống như vậy, với tốc

độ lây lan của nó, chỉ cần quản chế không tốt, lan ra toàn cầu cũng không phải là không có khả năng.

Chẳng qua chỉ thoáng trầm xuống một chút, Giang Nguyên đã ngẩng đầu lên, nói:

- Lập tức thành lập căn cứ truyền tin, tôi sẽ thông báo cho hội Viện ủy, yêu cầu phòng phòng chống dịch bệnh, phòng nghiên cứu cố gắng điều động càng nhiều nhân viên và máy móc đến đây càng tốt. Đồng thời, yêu cầu chính quyền Hoa Hạ phái nhân viên và dụng cụ phòng chống dịch bệnh tiến hành tiếp viện.

Nghe Giang Nguyên nói xong, ánh mắt ba người lóe lên vẻ khiếp sợ. Dựa theo lời nói của Giang Nguyên, đây là muốn Hoa Hạ toàn lực nhúng tay vào. Thiên Y Viện có năng lực câu thông với chính phủ Hoa Hạ, nhưng hội Viện ủy sẽ đồng ý tiến hành câu thông với chính phủ sao? Không dính líu đến chính trị là quy định cơ bản của Thiên Y Viện. Trong tình huống không liên quan đến tồn vong của người dân Hoa Hạ, hội viện ủy sẽ không tỏ thái độ vào lúc này. Có thể cử thành viên của mình đến đã là giới hạn cuối cùng của hội Viện ủy rồi.

Chủ nhiệm Dương của phòng Ngũ Kim nhìn Tế Thế Đỉnh trên trục thẳng, chần chừ một chút rồi nói:

- Trưởng phòng Giang, nếu không để chúng tôi mang Tế Thế Đỉnh về nước trước?

- Không cần, trước cứ để ở nơi này. Nói không chừng còn có lúc dùng đến.

Giang Nguyên cười khổ:

- Hơn nữa, mọi người cũng chưa chắc đi được. Với sức lây lan mạnh như vậy, mọi người lại ở trong khu dịch bệnh, chúng ta đều hiểu rồi chứ?

Nhìn Lý Minh và Trưởng phòng Đào cười khổ, mặc dù Chủ nhiệm Dương chỉ chuyên về luyện kim, nhưng nào không rõ tình huống trước mắt, lập tức gật đầu, nói:

- Được rồi, trước có gì có thể giúp được không?

- Được rồi, mọi người lập tức sử dụng những công cụ hiện có, tiến hành thành lập căn cứ truyền tin. Trước khi lực lượng tiếp viện còn chưa đến, yêu cầu phải ở lại nơi làm việc, toàn lực thu thập tất cả tài nguyên trong thời gian ngắn nhất.

Nghe Giang Nguyên ra lệnh, ba người rối rít gật đầu, sau đó vung tay lên, dẫn các cao thủ của Thiên Y Viện đi thành lập căn cứ truyền tin.

Tuy nói bây giờ dụng cụ chưa đủ, nhưng nơi này có hai chiếc trực thăng. Dựa vào hệ thống truyền tin của trực thăng, cộng thêm điện thoại vệ tinh bọn họ mang trên người, còn có các cao thủ ngoại viện, thành lập một căn cứ truyền tin đơn giản cũng không thành vấn đề.

Nhìn động tác dứt khoát của các cao thủ ngoại viện, Giang Nguyên gật đầu một cái, thở dài đặt móng ngồi xuống Tế Thế Đỉnh vừa mới được mang xuống trực thăng.

Sắc mặt Pyramy âm trầm từ trong lều bước ra, nhìn các nhân viên Thiên Y Viện đang bận rộn, liền đưa trả điện thoại vệ tinh cho Giang Nguyên, hỏi:

- Bọn họ đang làm gì vậy?

- Thành lập căn cứ truyền tin.

Giang Nguyên nói.

- Căn cứ truyền tin?

Pyramy ngăn người:

- Bọn họ không đi sao? Tôi thấy bọn họ không phải là người chuyên về cái này.

- Bọn họ không phải là người chuyên nghiệp, nhưng bọn họ chuyên về an ninh và truyền tin. Anh cho rằng tiếp theo chúng ta không cần bọn họ sao? Hơn nữa anh cho rằng bây giờ bọn họ có thể đi sao?

Giang Nguyên lắc đầu cười khổ:

- Hiện tại chúng ta càng có nhiều người càng tốt.

Dứt lời, Giang Nguyên đưa điện thoại lên tai.

- Giang Nguyên, bây giờ mới chịu gọi cho tôi sao? Tôi còn tưởng rằng cậu quên lão đầu tử tôi rồi chứ?

Thanh âm sang sảng của Dương lão vang lên bên tai.

Nghe giọng nói quen thuộc nhưng thân thiết vang lên, Giang Nguyên cũng mỉm cười.

- Cái gì? Nghiêm trọng như vậy sao? Thiên Y Viện đã điều động nhân viên? Còn phải ba nghìn nhân viên gìn giữ hòa bình đến đó?

Dương lão thoáng cả kinh:

- Bây giờ nhân viên trú đóng của chúng ta ở Châu Phi cũng chỉ có tám trăm, mà người nào cũng đang có nhiệm vụ. Không thể rút người ra được.

- Không, ý của tôi là, phải ba nghìn người bay thẳng đến Aragonal.

Giang Nguyên hít một hơi thật sâu:

- Phải thật nhanh.

- Tăng cường tiếp viện?

Giọng nói của Dương lão trong nháy mắt tăng cao tám trăm độ, sừng sốt một hồi mới cười khổ:

- Giang Nguyên, cậu có thể không biết, tám trăm nhân viên kia là bởi vì bên kia xảy ra vấn đề, chúng tôi mới có lý do phái đội ngũ này đi. Nếu bây giờ tùy tiện phái ra ba ngàn, quốc tế nhìn vào sẽ như thế nào? Rất nhiều quốc gia đang chờ cơ hội này để công kích chúng ta. Đến lúc đó, nội nước miếng đánh vào thôi cũng tạo thành chướng ngại cực lớn cho chúng ta rồi.

- Lão gia tử, đây là một cơ hội. Tôi dám cam đoan, đây chính là một cơ hội mở ra một lỗ hổng.

Giang Nguyên trầm giọng nói:

- Lần này, tình hình dịch bệnh bùng nổ, nhưng Mỹ lại không hề có phản ứng nhanh chóng. Nhiều nhất là ba bốn ngày nữa bọn họ mới phản ứng kịp. Sau đó trong năm ngày mới phái nhân viên tiếp viện đến đây. Nhưng lúc đó sẽ không còn khống chế được cục diện.

- Nếu như...nếu như chúng ta có thể trong vòng hai ngày phái được nhân viên đến đây, như vậy sẽ có hy vọng khống chế được hết thủy. Hơn nữa tình huống này sẽ được người ngoài biết đến. Sẽ không có ai dám mượn cớ này để công kích chúng ta. Vả lại, chúng ta lại đi trước Mỹ trong chuyện này, danh dự của chúng ta sẽ có một bước tiến dài.

- Lần này, chúng ta nghênh đón sẽ là lời khen của quốc tế và càng nhiều cơ hội sau này hơn.

Nói đến đây, Giang Nguyên thoáng dừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Tôi nghĩ, ngài và những vị khác cũng sẽ nhận thấy đây là một cơ hội tốt.

Chương 942: Nhóm tiếp viện đầu tiên

Giang Nguyên cũng biết, Hoa Hạ phát triển khiếm tốn nhiều năm như vậy, chính là đang thăm dò từng bước ra bên ngoài. Nhưng bước đi quá nhỏ, chỉ sợ sẽ bị xã hội quốc tế bắn ngược.

Nhưng bây giờ chính là một cơ hội. Chỉ cần mấy vị kia chân chính tín nhiệm hẳn, nguyện ý mạo hiểm một chút thì không thành vấn đề. Hơn nữa còn là một chuyện lưỡng toàn kỳ mỹ. Thứ nhất có thể mau sớm khống chế thế cục, thứ hai có thể thể hiện thực lực. Dù sao có Thiên Y Viện ở đây, họ có thể bộc lộ quan điểm xuất sắc, để xã hội quốc tế nhận ra được sự cường đại và lực quyết định của Hoa Hạ về phương diện chủ nghĩa nhân đạo và vệ sinh phòng dịch.

Hắn tin rằng, chỉ cần mấy vị kia không ngu, hẳn sẽ không cự tuyệt đề nghị và yêu cầu của hắn. Ngay cả Thiên Y Viện cũng đã điều

động người, nếu bọn họ còn không tin hẳn, vậy sau này không cần nói nữa. Bỏ lỡ cơ hội như thế cũng không phải do hẳn.

Dương lão thoắt trầm ngâm một chút, sau đó trầm giọng nói:

- Nếu đã như vậy, tôi sẽ đi giải thích với ngài ấy.

- Được.

Giang Nguyên gật đầu. Nếu Dương lão đã đáp ứng, vấn đề của chuyện này sẽ không quá lớn.

Tình huống ở Aragonal ngày lúc càng tệ. Sau mấy tiếng, số người bị sốt ở thị trấn đã vượt qua 40%.

Chuyện phát triển rất nhanh khiến Pyramy thiếu chút nữa muốn khóc. Cho dù là ai, cứ mỗi một tiếng nhìn thấy mười hoặc thậm chí mấy chục người mắc bệnh xuất hiện, tỷ lệ lây nhiễm leo thang như thế, không khóc mới là lạ.

Lúc này, một chiếc trực thăng từ đằng xa bay đến, sau đó dừng lại trước lều vải của Pyramy.

Nghe tiếng trực thăng bên ngoài, Giang Nguyên và Pyramy vội vàng chạy ra. Khi chạy ra, Giang Nguyên không khỏi liếc nhìn căn cứ truyền tin của Thiên Y Viện, thấy không có bất kỳ động tĩnh gì, biết trực thăng này không liên quan gì đến bên hẳn.

Nhưng khi Pyramy nhìn thấy chiếc trực thăng, gương mặt liền mỉm cười bước nhanh đến.

- Pyramy, tình huống như thế nào rồi?

Người đàn ông trung niên da trắng đeo mắt kính, đội mũ nhìn Pyramy lớn tiếng nói.

- Trưởng phòng Kenny, tình huống không ổn. Bây giờ người nhiễm bệnh càng lúc càng nhiều. Tôi đã không còn cách nào khống chế toàn bộ cục diện.

Vừa ngênh đón mọi người vào lều vải, Pyramy vừa nói:

- Tình huống cấp trên như thế nào? Khi nào thì tiếp viện đến?
Chính phủ có tiếp viện gì không?

- Cấp trên đã tiến hành báo cáo với cơ quan vệ sinh phòng dịch, nhưng tiếp viện ít nhất cũng phải mất ba bốn ngày nữa mới đến. Bây giờ tôi điều một số lực lượng đến, nhưng cũng phải chiều mai mới có thể đến.

Trưởng phòng Ken nhún vai, nói:

- Cậu cũng biết lực lượng mà chúng ta có thể điều đi bây giờ không nhiều, tổng thể mà nói cũng chỉ có thể chờ tiếp viện của cơ quan vệ sinh phòng dịch, hy vọng lần này bọn họ có thể ý thức được tình hình nghiêm trọng của dịch bệnh, mau chóng câu thông với văn phòng Tổng thống Mỹ. Nếu không có Mỹ tiếp viện, phiền toái lần này sẽ rất lớn.

- Chúng tôi cũng đã liên lạc với chính quyền địa phương, nhưng bây giờ bọn họ không có dư lực làm những việc này. Tôi chỉ yêu cầu bọn họ phái đội quân trợ giúp phong tỏa phạm vi nhiễm bệnh nhưng cũng bị cự tuyệt. Bây giờ chỉ có thể dựa vào chúng ta mà thôi.

Đưa tay đẩy cặp mắt kính, Trưởng phòng Ken mới chú ý đến Giang Nguyên bên cạnh, cau mày hỏi:

- Đây là ai vậy?

- Trưởng phòng Ken, tôi xin giới thiệu với anh, đây là John. Chúng tôi đã từng làm việc với nhau ở Haiti năm đó. Cậu ấy là chuyên gia khoa Chấn thương chỉnh hình. Đồng thời cũng có nghiên cứu về phương diện virus. Lần này cậu ấy đã trợ giúp cho tôi rất nhiều.

Pyramy vội vàng giới thiệu:

- Cậu ấy đến từ Hoa Hạ. Hơn nữa rất có sức ảnh hưởng. Cậu ấy vừa mới câu thông với chính quyền Hoa Hạ, nghe nói lần này Hoa Hạ đã phái rất nhiều nhân viên mang trang thiết bị, dụng cụ đến tiếp viện chúng ta. Người bên ngoài chính là người của cậu ấy.

- John, vị này là tổng phụ trách tổ chức ở Châu Phi chúng tôi, Trưởng phòng Kenny.

- Chuyên gia khoa Chẩn thương chỉnh hình? Người Hoa?

Trưởng phòng Ken cau mày nhìn Giang Nguyên, sau đó nói:

- Hoa Hạ sẽ phái rất nhiều người đến tiếp viện?

- Đúng vậy.

Giang Nguyên gật đầu:

- Bởi vì tình hình dịch bệnh lần này quá nghiêm trọng, tôi đã báo cáo lại chính quyền trong nước. Quốc gia của chúng tôi sẽ phái nhiều lực lượng đến tiếp viện.

- Có thật không? Vậy thì tốt quá rồi. Hoa Hạ tương đối có kinh nghiệm về phương diện phòng chống dịch bệnh.

Có được sự xác nhận của Giang Nguyên, Trưởng phòng Ken hài lòng gật đầu, sau đó nói:

- Hy vọng có thể mau sớm đến đây. Trong hai ngày thì quá tốt rồi. Nếu chờ đến bốn năm ngày sau thì chỉ sợ đã quá muộn. Tôi nghĩ đến lúc đó Mỹ cũng đã phái lực lượng đến trước rồi.

Giang Nguyên cười, gật đầu:

- Không cần lo lắng. Lần này Hoa Hạ chúng tôi sẽ chịu trách nhiệm hoàn toàn. Lần này chúng tôi đã điều động một nhóm người và vật chất, hẳn sẽ đến sớm. Hơn nữa, trong vòng một hai ngày, chúng tôi còn cử một nhóm nhân viên nghiên cứu virus và thiết bị tiên tiến nhất, cùng với nhân viên vũ trang đến để ứng đối với tình hình dịch bệnh.

- Một hai ngày? Nhân viên nghiên cứu và dụng cụ tiên tiến nhất? Nhân viên vũ trang?

Trưởng phòng Ken ngẩn người, sau đó nhìn người bên cạnh, rồi quay sang nhìn Giang Nguyên:

- Bác sĩ John, đừng nói đùa nữa. Bây giờ không phải thời điểm để đùa. Mặc dù chúng tôi rất hoan nghênh mọi người cứu viện, nhưng có một số nhân viên phòng dịch đến đây trong mấy ngày

này đã là thỏa mãn lắm rồi.

- Không, Trưởng phòng Ken, tôi không nói đùa. Người của chúng tôi sẽ đến đây trong hai ngày nữa.

Giang Nguyên nói:

- Các người không cần lo lắng, chỉ cần làm tốt công việc ứng đối. Rất nhanh người của chúng tôi sẽ giải quyết mọi việc.

- Các người sẽ giải quyết hết mọi việc?

Nghe xong, ánh mắt màu xanh của Trưởng phòng Ken nhìn chăm chăm vào Giang Nguyên, đột nhiên mỉm cười:

- Bác sĩ John, tôi tin rằng cậu có năng lực nhất định, nhưng công việc chủ đạo vẫn phải do chúng tôi tiến hành. Bởi vì bên cậu không thể có nhiều người như vậy được.

Nghe xong, Giang Nguyên không khỏi cau mày, đang định lên tiếng, chợt nghe Trưởng phòng Ken lạnh giọng nói:

- Tôi tin rằng Hoa Hạ trong vòng hai ngày sẽ phái ra một đội ngũ, có thể là năm sáu người, hoặc có thể là mười mấy người. Nhưng muốn chủ đạo trong lần phòng dịch này thì không thể nào.

Nghe đến đây, Giang Nguyên không khỏi bật cười, đang định lên tiếng, chợt nghe tiếng trực thăng âm âm bên ngoài.

Mọi người nhìn nhau, Giang Nguyên nhún vai, cười nói:

- Được rồi, mọi người đừng tranh luận nữa, cùng tôi ra xem một chút đi.

Mọi người nghi ngờ bước theo Giang Nguyên ra ngoài, chỉ thấy có hai chiếc trực thăng chậm rãi đáp xuống. Cách đó không xa, trong bụi vàng cuồn cuộn, một đội ít nhất có mười chiếc xe đang chạy nhanh đến.

Hai chiếc trực thăng chậm rãi hạ xuống, từ bên trên nhảy xuống mấy gương mặt Châu Á, sải bước bước đến.

- Trưởng phòng Giang, tôi là y sĩ tam phẩm Bạch Chí Giang, phòng làm việc trú đóng tại Châu Phi, cùng với bốn y sĩ chính thức, sáu y sĩ thực tập đến tiếp viện.

Một người đàn ông trung niên khoảng năm chục tuổi cung kính báo cáo với Giang Nguyên:

- Lần này chúng tôi đã chuẩn bị năm xe đồ dùng cách ly và một xe thuốc tương ứng cùng với một số dụng cụ. Còn có một trăm người của chính quyền. Bọn họ sẽ giúp chúng tôi tiến hành bước cách ly đầu tiên.

- Được, vất vả cho mọi người rồi.

Giang Nguyên nhìn các cao thủ ngoại viện bước ra từ lều vải truyền tin, liền gật đầu, nói:

- Tiếp theo, ngoại viện sẽ trợ giúp mọi người thành lập căn cứ cách ly đầu tiên. Mọi người hãy chịu vất vả một chút, chờ tiếp viện trong nước đến, khi đó sẽ dễ thở hơn nhiều.

- Vâng, Trưởng phòng Giang.

Mọi người cung kính kêu lên, sau đó các cao thủ ngoại viện bắt đầu rải bước đến chỗ đoàn xe.

Lúc này, đoàn xe cũng đã dừng lại cách đó không xa. Đám binh lính da đen mang theo súng đạn sẵn sàng từ trên xe nhảy xuống, dưới sự chỉ huy của mấy sĩ quan chỉ huy, đem hàng hóa trên xe tháo xuống. Những binh lính da đen còn lại thì dưới sự chỉ huy của các cao thủ ngoại viện, bắt đầu dựng lều vải để xếp các dụng cụ và trang thiết bị.

Đám người Trưởng phòng Ken nhìn chằm chằm cảnh tượng trước mặt. Lúc này mới qua bao lâu, tại sao bọn họ lại chuẩn bị được nhiều thiết bị và nhân viên như vậy? Hơn nữa, không phải chính quyền Biana đã từ chối yêu cầu phái binh đến sao? Tại sao bọn họ lại có thể mang theo quân đội vũ trang hơn một trăm người đến như vậy?

Bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh hãi, đám người Trưởng phòng Ken lúc này mới chú ý đến lều vải truyền tin bên kia, phát

hiện lều vải truyền tin cũng là được thành lập từ hai chiếc trực thăng.

Nhìn về mặt kinh hãi của Trưởng phòng Ken, Giang Nguyên nhìn đồng hồ, dưới ánh mắt kinh hãi của mọi người, nói:

- Hai tiếng nữa, nhân viên và dụng cụ từ Hoa Hạ cũng sẽ đến. Đến lúc đó, chúng ta trên căn bản đã có thể thành lập hoàn thiện phòng nghiên cứu dịch bệnh. Đồng thời tiến hành chữa trị và cách ly những người bị nhiễm bệnh.

- Bác sĩ John...

Trưởng phòng Ken nuốt nước miếng, mỉm cười nói, thái độ hoàn toàn khác so với lúc trước:

- Theo như lời cậu nói, sẽ có đầy đủ nhân viên và thiết bị nghiên cứu xử lý tình hình dịch bệnh lần này, nhưng bây giờ số người lây nhiễm quá nhiều. Muốn cách ly, chỉ dựa vào đội ngũ vũ trang trăm người như vậy thì chỉ sợ không đủ. Nếu các người có thể thuyết phục được chính quyền địa phương phái lực lượng vũ trang đến, không biết có thể điều thêm mấy trăm người nữa không? Chỉ cần thêm mấy trăm người nữa, miễn cưỡng có thể duy trì công tác cách ly.

- Chính quyền địa phương không dư lực lượng vũ trang cho chúng ta.

Giang Nguyên thoáng dừng một chút rồi nói:

- Nhưng tôi không phải đã nói sao? Chúng ta sẽ có rất nhiều nhân viên gìn giữ hòa bình đến đây, tiến hành công tác cách ly. Tôi nghĩ trong vòng hai ngày nữa sẽ đến.

- Cái gì? Hoa Hạ các người sẽ phái đến rất nhiều binh lính có vũ trang sao? Không thể nào?

Trưởng phòng Ken kinh hãi nói.

Chương 943-1: Đại pháp sư câu lạc bộ phù thủy

- Nếu như không có bất ngờ gì xảy ra.

Đối với câu hỏi của Trưởng phòng Ken, Giang Nguyên dừng dừng gật đầu, khiến cho Trưởng phòng Ken vừa mong vừa lo lắng. Bây giờ y đã tin lời nói của Giang Nguyên. Dù sao trước mắt cũng đã có nhân viên và thiết bị tiếp viện đến, hơn nữa trong hai tiếng nữa sẽ có tiếp đội ngũ thứ hai. Y không tin Giang Nguyên lại nói láo.

Bây giờ y chỉ có thể cầu nguyện lời của Giang Nguyên không sai, sẽ có ba ngàn quân lính đến. Nếu không, với tình huống hiện tại, đúng thật là không tiện giải quyết.

Tình huống trước mắt xem ra, tỷ lệ người bị sốt cao đã tăng nhanh như vậy, nhưng cũng may là vừa mới bùng nổ không lâu, mấy ca tử vong không nhiều, cho nên khủng hoảng vẫn còn chưa nghiêm trọng. Nếu đợi đến lúc cao điểm, dân chúng các thị trấn xung quanh di tản đi, đến lúc đó, nếu không có quân đội được vũ trang khổng chế thật tốt, virus sẽ nhanh chóng bị khuếch tán, sau đó sẽ bùng nổ ở Biana, thậm chí là toàn bộ Châu Phi.

Trong lúc Trưởng phòng Kenny đang cảm thấy bất an, tốc độ của Thiên Y Viện và quan viên Hoa Hạ cũng không chậm. Lúc này, người phụ trách của tổ chức Y tế Liên Hiệp Quốc đang cầm trong tay bản thông báo xin tiếp viện Hoa Hạ truyền đến. Tuy ông không do dự, cầm bút phê duyệt ngay, nhưng có chút nghĩ không ra, ông vừa mới nhận được báo cáo có liên quan đến tình hình bùng phát dịch bệnh lây nhiễm ở Châu Phi, vẫn còn đang đau đầu không biết xử lý như thế nào. Hiện tại thiết bị, nhân lực, vật lực vẫn còn chưa đủ, chức phụ trách của ông đã sắp gánh không nổi, bên phía Hoa Hạ lại gửi công văn xin tiếp viện, đây cũng không phải là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi đơn giản như thế.

Có công văn này, ông cũng thở phào nhẹ nhõm. Hoa Hạ rất ít khi nhúng tay vào những sự việc quốc tế lại có rất nhiều kinh nghiệm trong việc phòng dịch. Có Hoa Hạ tham dự, tình hình có thể sẽ được khống chế, ông cũng cảm thấy yên tâm hơn nhiều. Nhưng ông cũng còn chút nghi ngờ. Nếu chỉ là tiếp viện đơn thuần, Bộ Y tế Hoa Hạ cứ trực tiếp liên lạc với Biana là được.

Với trình độ đập tiền vào mặt rất được hoan nghênh của thổ hào

Hoa Hạ, đối với nước nghèo như Biana thì tuyệt đối giờ hai tay đồng ý. Bộ Y tế Hoa Hạ tối đa chỉ gửi một công văn thông báo cho Biana là đủ, lại còn cố ý gửi một công văn thông báo đến bên mình, chẳng phải là vẽ rắn thêm chân sao?

Những người phụ trách cũng cảm thấy chẳng có vấn đề gì. Ông dự cảm được lúc này ở Biana, tuyệt đối là một phiền phức lớn. Lần này có Hoa Hạ chủ động nhảy ra, hơn nữa còn không cần Tổ chức Y tế của Liên Hiệp Quốc trợ giúp, chỉ cần ký cho cái tên là được, đúng là cầu còn không được mà.

Nếu không có Hoa Hạ, đánh giá lúc này ông ta đã phải khép nép gọi điện thoại cho Mỹ xin chi viện.

Lập tức không chút do dự, ký bút phê duyệt đồng ý cho Hoa Hạ phụ trách chủ đạo hành động phòng dịch tại nước Biana của Châu Phi lần này.

Tại khu quân sự Hoa Hạ, một vị Thiếu tá đưa một văn kiện đến trước mặt vị Tướng quân, trầm giọng nói:

- Tướng quân, đã nhận được thư trả lời của Tổ chức Y tế Liên Hiệp Quốc.

- Được, truyền lệnh xuống, sư đoàn 11 lập tức lên đường.

Nhìn đoàn xe cuộn khói vàng và trực thăng đang quanh quẩn trên bầu trời tìm chỗ hạ xuống, đám người Pyramy và Trưởng phòng Kenny hưng phấn đến cực điểm.

Những thùng hàng được niêm phong kỹ càng, sau đó từng nhóm người bước xuống xe, lưu loát dựng lều vải, rồi đem những thùng hàng vào bên trong.

Lúc này, một đội ngũ chậm rãi bước sang bên này, thấy Giang Nguyên đang đứng trước lều vải, lập tức khiêm nhường nói:

- Trưởng phòng Giang, phòng nghiên cứu virus của Thiên Y Viện, phòng Phòng chống dịch bệnh xin đến tiếp viện.

- Vất vả cho mọi người rồi.

Nhìn những gương mặt quen thuộc, Giang Nguyên hài lòng gật đầu. Đây đều là tinh anh của cả hai phòng trong Thiên Y Viện.

- Xin mọi người dốc sức nhiều hơn. Mọi người có lẽ cũng đã rõ tình hình dịch bệnh lần này. Thời gian cấp bách, tôi cũng không muốn nói nhiều. Bắt tay vào công việc ngay từ bây giờ.

Dứt lời, Giang Nguyên lại giới thiệu mọi người với nhau:

- Vị này là Pyramy và Kenny, người phụ trách của tổ chức thầy thuốc biên giới, cũng là người phát hiện ra tình huống dịch bệnh lần này. Những tài liệu có liên quan, chờ lát nữa bọn họ sẽ chuyển cho mọi người, đồng thời trợ giúp mọi người tiến hành công việc.

Tất cả đều cùng gật đầu, sau đó mỉm cười chào hỏi Pyramy và Kenny.

Nhìn người nào cũng khí độ trầm ổn, lúc này Pyramy và Kenny đều thở phào nhẹ nhõm. Thấy mọi người không có ý bắt tay với họ, cả hai chỉ gật đầu, sau đó có mấy người thanh niên bước đến, dùng tiếng Anh lưu loát để trò chuyện, nhờ cả hai giao ra tài liệu có liên quan, sau đó cùng nhau bước vào trong lầu.

Bây giờ hai người rất cuộc cũng thoáng yên tâm một chút. Có tinh anh Hoa Hạ ở đây, chỉ hy vọng có thể mau sớm khống chế, cộng thêm thời gian nữa sẽ đến thêm nhân viên duy trì hòa bình của Hoa Hạ, như vậy khả năng có thể khống chế được dịch bệnh ở Biana sẽ rất lớn.

Các thành viên của Thiên Y Viện cũng bước nhanh đến, dẫn thành viên của phòng Nghiên cứu virus và phòng Phòng chống dịch bệnh vào những căn lầu đã được dựng sẵn, chỉ chờ tinh anh đến làm việc mà thôi.

Nhìn các thành viên Thiên Y Viện đã vào vị trí của mình, lúc này Giang Nguyên mới thở phào nhẹ nhõm, sau đó cầm cái Ipad một cao thủ ngoại viện đưa đến.

- Trưởng phòng Giang, đây là hình ảnh mà căn cứ vệ tinh chúng ta vừa vẽ được. Màu xanh da trời là khu vực hoạch định tiến hành cách ly. Màu đỏ là thị trấn Aragona và các thị trấn chung quanh.

Chúng tôi có ý định muốn dồn hết người dân chung quanh vào khu cách ly màu xanh da trời, cũng chính là thị trấn Aragonal.

- Sau đó sẽ tiến hành khử trùng.

Thành viên ngoại viện trầm giọng nói:

- Sau khi tiếp viện và quân đội đến, chúng ta có thể đảm bảo đã cách ly hoàn mỹ.

Giang Nguyên gật đầu, nói:

- Được, hoàn toàn không khác gì suy nghĩ của tôi. Cứ làm như vậy đi. Tận lực dựng thêm nhiều lều vải, sau đó để một trăm binh lính Biana phối hợp với người của chúng ta tiến hành cách ly, tránh người dân địa phương phát sinh mâu thuẫn.

- Vâng, Trưởng phòng Giang.

Người phụ trách ngoại viện gật đầu một cái, sau đó nhìn cặp mắt phủ đầy tia máu của Giang Nguyên, lo lắng hỏi:

- Bây giờ các thành viên đã vào vị trí, nếu không, Trưởng phòng Giang đi nghỉ ngơi một chút đi.

Chương 943-2: Đại pháp sư câu lạc bộ phù thủy

Nghe người phụ trách nhắc đến, lúc này Giang Nguyên mới cảm thấy cả người mệt mỏi. Từ lúc đến Anh tạn bây giờ, hắn chưa từng được nghỉ ngơi. Toàn bộ tinh thần đều tập trung vào hoàn cảnh chung quanh, vất kiệt tâm tư để chạy trốn. Sau khi đến Châu Phi, cũng không được nghỉ ngơi thật tốt, gặp phải chuyện như thế này, quả thật là rất mệt.

Lập tức gật đầu nói:

- Vậy tôi nghỉ ngơi một chút, mọi người cố gắng nhiều hơn chút nhé.

- Vâng, Trưởng phòng Giang, cậu cứ yên tâm. Nơi này đã có chúng tôi.

Nghe vị phụ trách nói, Giang Nguyên ngược lại yên tâm hơn. Có bọn họ ở đây chủ trì đại cục, tạm thời sẽ không có vấn đề gì xuất hiện.

Giang Nguyên chui vào bên trong lều vải có Tế Thế Đỉnh, dựa lưng vào Tế Thế Đỉnh mà ngủ. Mấy ngày nay có thể nói là mệt ngất ngư, không nghĩ ngơi thì đúng là không được.

Giang Nguyên mơ màng ngủ không biết qua bao lâu thì bị người ta đánh thức.

- Chuyện gì vậy? Chẳng lẽ là nhân viên gìn giữ hòa bình đến?

Giang Nguyên cau mày ngồi dậy nhìn người đến gọi mình, hỏi.

Sắc mặt Lý Minh cổ quái nhìn Giang Nguyên, nói:

- Không, là người của bộ lạc phù thủy đến.

- Bộ lạc phù thủy?

Giang Nguyên cau mày, nghĩ đến đây là nhân vật nào, trong lòng liên giạt mình, nghi ngờ hỏi:

- Bọn họ đến đây làm chi? Tuy nói nơi này là địa bàn của bọn họ, nhưng chúng ta cũng không phải đến cướp chén cơm của bọn họ. Hơn nữa, trước giờ bọn họ không phải rất ít khi xen vào chuyện của người khác sao? Bọn họ đến đây làm gì? Chúng ta là đang cứu người mà.

Lý Minh cười khổ lắc đầu:

- Không biết, nhưng nhìn biểu hiện thì là có chút mất hứng. Dù sao, tuy nói Hoa Hạ chúng ta cũng có giao thiệp với Châu Phi đã lâu, nhưng đây là lần đầu tiên Thiên Y Viện chúng ta đến Châu Phi, hơn nữa trận thế còn không nhỏ. Bọn họ khẩn trương cũng chẳng có gì lạ.

Giang Nguyên thở ra một hơi, nói:

- Vậy anh đi giải thích một chút cho bọn họ đi.
- Trưởng phòng Giang, đám gia hỏa kia muốn người phụ trách của chúng ta nói chuyện với bọn họ.

Lý Minh bất đắc dĩ, nói:

- Người phụ trách cao nhất ở đây là cậu. Dù thế nào thì cũng phải là cậu ra mặt. Luận thế nào, bộ lạc phù thủy cũng cùng cấp bậc với viện chúng ta. Nếu cậu không đi, gây ra chuyện không hay, chúng ta cũng không tiện giao phó.

- Đơn vị cùng cấp bậc?

Giang Nguyên thở dài, sau đó đứng lên, nói:

- Được, vậy để tôi đi một chuyến.

Đưa tay xoa mặt, tiêu trừ chút buồn ngủ còn sót lại, cầm chai nước Lý Minh đưa đến để súc miệng xong, Giang Nguyên nói tiếp:

- Bên kia cử ai đến vậy?

- Không biết, nhưng người dẫn đầu tự xưng là Đại pháp sư bộ lạc phù thủy.

- Đại pháp sư?

Giang Nguyên cau mày., Hẳn hiểu biết về bộ lạc phù thủy không nhiều. Nhưng khi vừa mới bước vào Thiên Y Viện, trong quá trình học y căn bản, hẳn cũng biết được sự tồn tại của bộ lạc phù thủy. Đại pháp sư của bộ lạc phù thủy chính là thành viên hội Viện ủy Thiên Y Viện. Tuy bộ lạc phù thủy tổng cộng chỉ có hai ba chục người, nhưng địa vị lại tương đối cao ở Châu phi.

Lúc này, nghe nói có Đại pháp sư của đối phương ra mặt, Giang Nguyên không đầu đầu mới là lạ.

Thoáng lên tinh thần một chút, Giang Nguyên mới cùng với Lý Minh ra ngoài lều vải.

Sau khi bước ra ngoài lều vải, liền nhìn thấy hai vị tiên sinh ngoại

viện đang cùng với một số thuộc hạ giăng co với những người có hình dạng cổ quái.

Giang Nguyên chậm rãi bước đến, rất nhanh khiến đối phương chú ý.

Khi Giang Nguyên đến, hai vị tiên sinh ngoại viện hơi khom người, sau đó lui sang một bên.

Đám người vẽ hoa văn cổ quái khắp cơ thể, trên đầu đội lông chim, cổ đeo một vòng răng thú ngạc nhiên nhìn Giang Nguyên.

Lão giả trên đầu có cắm mấy cọng lông chim đặc biệt nhìn chăm chăm Giang Nguyên, sau đó nói thứ ngôn ngữ gì đó mà hắn nghe không hiểu.

Bên cạnh có một người thanh niên khoảng chừng hai ba chục tuổi nói một tràng tiếng Anh lưu loát, ý là:

- Đại pháp sư chúng tôi hỏi, đây chính là người phụ trách cao nhất của Thiên Y Viện các người?

- Đúng. Vị này là Trưởng phòng Giang, thành viên dự thánh hội Viện ủy Thiên Y Viện chúng tôi. Xếp hạng thứ mười lăm ở Thiên Y Viện.

Lý Minh sợ đối phương không hiểu thành viên dự thánh hội Viện ủy là gì, lập tức đem vị trí của Giang Nguyên ở Thiên Y Viện nói ra.

Xếp hạng thứ mười lăm ở Thiên Y Viện, tính thế nào cũng không thấp hơn so với Đại pháp sư. Dù sao bộ lạc phù thủy của các người cũng chỉ có hai ba chục người, nói xếp hạng ba mươi mấy cũng có thể. Hơn nữa, trước mặt đế nhũ Châu Phi, Hoa Hạ chính là thổ hào, lại càng coi trọng mặt mũi hơn, không dễ yếu đi khí thế trước đối phương. Nếu không, đám lão gia hỏa này vênh đuôi lên, đến lúc đó nói chuyện cũng không thể nói chuyện, đánh cũng không thể đánh, phiền phức sẽ rất lớn.

Quả nhiên, người thanh niên kia nghe Lý Minh nói xong, ánh mắt lóe lên sự kinh nghi, sự không vui vốn có trong mắt liền biến mất, sau đó tiến lên nói nhỏ mấy câu bên tai Đại pháp sư.

Đại pháp sư nghe xong, đánh giá Giang Nguyên từ trên xuống dưới, sau đó nhẹ nhàng gật đầu một cái.

- Được, đại pháp sư chúng tôi nói, Trưởng phòng Giang có tư cách đối thoại với chúng tôi.

Người thanh niên kia không còn vẻ cao ngạo và khinh thường như vừa rồi, nhìn Giang Nguyên, nói:

- Đại pháp sư bảo tôi hỏi các người, Thiên Y Viện các người gần trăm năm không giao thiệp với các khu vực khác, vì sao lần này lại không thông báo đã tiến vào, hơn nữa còn vào rất nhiều người. Chẳng lẽ coi bộ lạc phù thủy chúng tôi là vô hình sao?

Lý Minh biết mặc dù tiếng Anh của Giang Nguyên không tệ lắm, nhưng đối phương đã có phiên dịch, bên mình cũng không thể yếu đi khí thế, lập tức tiến đến bên tai Giang Nguyên, đem những lời này dịch thành tiếng Hoa.

Mặc dù cảm thấy không kiên nhẫn với thủ tục rườm rà như thế này, nhưng hai bên là người có thân phận, hơn nữa đây là lần đầu tiên hãn đại diện cho Thiên Y Viện tiến hành đối thoại với người cùng cấp bậc, vạn nhất để mất thân phận, mặt mũi của Thiên Y Viện cũng mất luôn, lập tức gật đầu, nói lại mấy câu.

Chương 944: Mảng chiến truyền thống

Chờ Lý Minh phiên dịch lại bên kia xong, Giang Nguyên chú ý đến vị pháp sư của bộ lạc phù thủy phía đối diện.

Giang Nguyên cũng không quá mức chú ý đến những ghi chép về bộ lạc phù thủy ở Thiên Y Viện. Dù sao, bộ lạc phù thủy nổi tiếng không uy hiếp ai. Bởi vì cũng chẳng có ai đánh chủ ý lên Châu Phi. Vùng đất này quá nghèo, ngoại trừ mấy con sư tử ra thì cũng chẳng có gì đáng cho người ta phải chú ý.

Mà phù thủy ở đây, người nào cũng chỉ xưng vương xưng bá ở địa bàn của mình. Đa số rút đầu trốn trong một bộ lạc nào đó. Trong lịch sử không có ghi chép nào ghi lại bộ lạc phù thủy bước ra khỏi Châu Phi. Bởi vì bọn họ cho rằng sức mạnh của mình là đến từ tổ

thần địa phương. Nếu rời đi, bọn họ sẽ mất đi sức mạnh. Cho nên, chỉ cần không ai cố động làm bậy thì cũng chẳng có ai động đến bọn họ.

Nhưng Pháp sư cũng không phải là người chỉ biết hù dọa người khác. Phù thủy của bọn họ là có thật, am hiểu nhất chính là Tổ linh phụ thể, có thể kêu gọi các loại năng lượng kỳ dị cổ quái phụ thể vào tinh thần, cơ thể của bản thân hoặc của người khác, từ đó có được năng lượng cường đại. Phù thủy càng mạnh thì năng lực kêu gọi lại càng mạnh.

Dĩ nhiên, ngoại trừ Tổ linh phụ thể, phù thủy hỗn tạp có thể gom thành một đồng lớn, cho nên mới không nổi tiếng mà thôi.

Lần này đột nhiên xuất hiện phù thủy, hơn nữa còn là cấp bậc Đại pháp sư, Giang Nguyên tất nhiên là muốn nghiên cứu một chút.

Trong lúc Giang Nguyên đang nhìn lên, Đại pháp sư nghe phiên dịch dịch lại, đột nhiên giật dữ, nói ra một tràng dài.

Giang Nguyên thấy vị Đại pháp sư này kêu to, chân mày cũng dần dần cau lại. Lão già này đúng là không biết điều. Nếu không phải căn cứ vào chủ nghĩa nhân đạo, không muốn bệnh dịch bộc phát vạ lây rất nhiều người, khiến cho vô số gia đình tan cửa nát nhà, hẳn cũng lười nhúng tay vào vũng nước đục này.

- Trưởng phòng Giang, lão cùi bắp...à, Đại pháp sư nói chúng ta không xin phép trước đã tùy tiện bước vào khu vực của bọn họ, bảo chúng ta nói lời xin lỗi.

Sắc mặt Lý Minh cũng vô cùng khó coi. Thiên Y Viện bọn họ đến giúp đỡ, tuy không thông báo trước một tiếng, nhưng đám cùi bắp các người đang trốn trong cái vùng hẻo lánh nào đó, ngay cả điện thoại cũng không có một cái, lấy gì mà thông báo cho các người đây? Trong giờ phút quan trọng, các người đột nhiên nhảy ra gây chuyện, đúng là rảnh rồi không có việc gì làm mà.

- Xin lỗi? Không có cửa đâu.

Giang Nguyên vất vả lắm mới ngủ được ngon giấc. Còn chưa ngủ được bao lâu thì đã bị người ta dựng dậy. Bây giờ lại bị một lão

già cùi bắp giường nanh múa vuốt uy hiếp hẳn, trong lòng lại càng khó chịu hơn.

- Nói cho bọn họ biết chúng ta đến là để cứu người, còn bắt chúng ta xin lỗi. Không có việc đó đâu. Không phục thì tiến lên đấu tay đôi đi.

Giang Nguyên tức giận nói.

Đám cao thủ ngoại viện đứng sau lưng Giang Nguyên, nhìn lão già đen thui, trên đầu còn gần mấy cọng lông gà nhảy chơi chơi lên trước mặt, sắc mặt cũng dần dần khó coi. Giờ nghe Giang Nguyên nói, mắt của người nào cũng lạnh lại, bày ra bộ dạng chỉ cần đối phương khai chiến là nhảy lên ngay, đánh cho mấy tên cùi bắp này cha mẹ nhận không ra. Đám người này chủ yếu là da dày mà thôi. Cũng chưa từng giao thủ với bộ lạc phù thủy, lúc này cũng nên thử một chút.

Nhìn mọi người đưa tay thủ thế, Lý Minh lau mồ hôi. Đây là địa bàn của người ta, bảo người ta đánh nhau là không được. Đám đế nhũ này nổi tiếng nóng tính. Hơn nữa người ta tồn tại như thần trong khu vực này. Một hai người còn đối phó được, nhưng hôm nay đánh ngã một người, ngày mai đến tiếp một người nữa, sau đó lại đến một người nữa. Nói không chừng đến cuối cùng tập trung hết toàn bộ bộ lạc đến trả thù cũng không phải là không thể có.

Nhưng nhìn gương mặt khó chịu của Giang Nguyên, Lý Minh cũng không dám phản đối. Dù sao người xin lỗi cũng phải là Giang Nguyên. Nhưng hẳn là thành viên Thiên Y Viện, lần này đến cứu viện, lại còn phải nói xin lỗi người ta, đúng là không được hợp lý.

Lập tức Lý Minh chuyển sang nói chuyện với bên kia. Tuy không nói là xin lỗi, nhưng cũng không thể nói muốn đánh nhau. Đây là địa bàn của người ta, không đến vạn nhất thì tốt nhất không nên xé rách da mặt với đối phương. Hơn nữa, y cũng hiểu tính cách của Giang Nguyên. Tuy nói Giang Nguyên đang tức giận nhưng hẳn cũng là người hiền lành. Nói muốn đánh nhau, bất quá cũng chỉ vì tức giận mà thôi.

Quả nhiên, khi y chịu nhịn nói chuyện với bên kia, trưởng phòng Giang đứng một bên cũng không nói tiếng nào, mặc cho y nói

chuyện.

Lý Minh nói rất chân thành nhưng đối phương lại không lĩnh tình. Gã phiên dịch hếch mũi lên trời, đem lời nói dịch lại cho lão già kia nghe. Nhìn biểu hiện cũng biết là thêm dầu vào lửa, hoàn toàn vụn vụn lời nói của Lý Minh.

Chỉ thấy lão già quē mùa nhẩy lên, giậm chân mắng chử Giang Nguyên.

Giang Nguyên cau mày. Hắ bị mắ ngàn Huyế tộc vắ quế, cộg thêm mắ quả lựu đạ quắg xuốg đắnh đầu, mắ bựng đầ đầ ắp cớ tắ cớn chừa xắ đắ được.

XX..OO..XX...OO...

Đám Lý Minh và cao thủ ngoạ viên đắg lắg lắg nhín bên kia, đắ nhín nhín thấy Trườg phồg Giang giậm chân nhắ lên, đầg tiếg chắ là thổ ngữ mắg to đối phườg.

Mọi người tồ nhín anh, anh nhín tồ, thật sự khồg hiể đầ là tình huốg gì. Chắg lẽ Trườg phồg Giang hiể tiếg thổ ngữ sao? Lắp tắc mọi người đầu kình nghi nhín sang đắm người bên kia.

Chỉ thấy mắ tên da đen đối diện đắg há to miệg, mắ lờ ra nhín Giang Nguyên đắg giậm chân mắg to.

Mọi người liề hoắg hốt. Mẹ ời, chắg lẽ Trườg phồg Giang biể nói tiếg thổ ngữ của bợ họ sao?

Đúng như dự đắn, lắ đặ Phắp sư sau khi hồi phực lại tinh thần, giớ cao thanh quả trườg trong tay, chỉ thẳng vào Giang Nguyên, sau đố quớ chân múa tay la mắg.

- Chắ chắ, lắ già này cớn đắm phắch lố.

Mọi người chỉ nghe Trườg phồg Giang thẹn quá hóa giậ mắg lắ mắ câu, rồi lắ bla bla với lắ để nhủi kia.

Thoắg chốc, cả hai bên mắg nước miểg vắg tắg tắ. Toàn trườg đầu là tiếg mắg chử nhằ. Người bên cắnh chỉ biể giớ

mắt nhìn, căn bản chen miệng vào không lọt.

Bên kia thì tốt rồi. Tuy chen miệng không lọt nhưng tổng vẫn còn nghe hiểu hai người đang nói gì, còn người của Thiên Y Viện thì hoàn toàn choáng váng, chỉ có thể trơ mắt nhìn, không biết Trưởng phòng Giang đang ồn ào cái gì.

Nhưng nhìn tình huống trước mắt, mọi người cũng thoáng yên tâm một chút. Hai người dường như không có ý định động thủ, chỉ mắng chửi nhau mà thôi. Hơn nữa, nhìn biểu hiện, ban đầu Trưởng phòng Giang nói không trôi, nhưng càng về sau nói lại càng thuận miệng, không hề rơi xuống thế hạ phong.

- Ai cha, tôi nhớ ra rồi. Trong tài liệu có ghi lại, bộ lạc phù thủy dường như rất thích mắng người. Thông qua miệng lưỡi để nói phải trái.

Một tiên sinh ngoại viện thấp giọng nói.

Những người bên cạnh nghe xong đều ngạc nhiên. Lý Minh vội vàng hỏi:

- Lỗ tiên sinh, rốt cuộc là thật hay giả vậy?

- Đương nhiên là thật. Tôi đã xem qua tài liệu ghi lại, trong các bộ lạc phù thủy, để giải quyết tranh chấp, bọn họ thường sử dụng phương thức này. Bên nào thắng sẽ tránh được chiến tranh bùng nổ. Tình huống giết địch ba ngàn tự tổn tám trăm sẽ không xuất hiện.

- Hơn nữa, nghe nói người nào mắng thắng, Tổ linh sẽ càng thích. Vạn nhất đối thủ không phục, uy lực thi thuật bùng nổ sẽ càng mạnh.

Sắc mặt Lỗ tiên sinh quái lạ nói:

- Cho nên, tất cả các bộ lạc phù thủy đều thích làm như vậy.

- Đúng là có ghi chép như thế.

Mọi người gật đầu. Khó trách Giang Nguyên vừa lên tiếng, mặc cho hai bên tranh cãi như thế nào, người của bên kia cũng không

chen miệng vào. Thì ra là có chuyện như vậy.

Mọi người nghĩ như thế, gương mặt liền hiện lên sự hưng phấn, nắm chặt nắm tay cổ vũ cho Giang Nguyên. Dù sao đây cũng là địa bàn của người ta. Nếu không cần động đến nắm đấm để giải quyết, vậy thì tốt quá rồi. Chẳng qua mọi người không biết tại sao Trưởng phòng Giang lại biết tiếng thổ ngữ, hơn nữa còn biết đến quy củ này?

- Phù phù, chết khát mất.

Đang mắng, Giang Nguyên đột nhiên ngưng lại, thở hổn hển, sau đó cười hắc hắc nói.

- Cho tôi chai nước thấm giọng với. Hôm nay, như thế nào cũng phải đánh ngã lão già này.

- Vâng, vâng.

Trong lều vải cách đó không xa lập tức có cao thủ gật đầu đáp lời, như một làn khói cầm chai nước đến cho Giang Nguyên, hưng phấn nói:

- Trưởng phòng, cậu uống nhanh lên, cố gắng đánh ngã lão già này, không thể yếu đi khí thế.

Nhận lấy chai nước, Giang Nguyên uống mấy hớp, sau đó như thần khí sống dậy, tiếp tục mắng chửi.

Đáng thương cho lão già quê mùa, ban đầu còn chiếm thế thượng phong, về sau Giang Nguyên nói càng lúc càng lưu loát, liền gặp khó khăn trong việc đánh tay đôi với Giang Nguyên. Dần dần bắt đầu khô miệng khô lưỡi. Bên kia Giang Nguyên có nước thấm giọng, càng mắng càng có tinh thần.

Đám tiểu thổ dân đi theo, sắc mặt tên nào vốn đã đen bây giờ lại càng đen hơn. Bọn họ làm sao biết đến nơi này sẽ diễn ra màn chiến. Vốn chỉ cho rằng đến đây để dạy cho đám lưu manh ngoại bang một bài học, căn bản không chuẩn bị nước trước. Mắt thấy Pháp sư đại nhân sắp rơi vào thế hạ phong, người nào cũng thất khiêu bốc khói.

Chương 945: Tổ linh phụ thể

- Bla...bla...bla...khụ khụ..khệc khệc....

Đại pháp sư miệng đắng lưỡi khô, thanh âm quát mắng càng lúc càng khàn. Rốt cuộc không chịu nổi nữa, rít lên trong cổ họng vài cái, sau đó nói không ra hơi.

- Đại pháp sư, đại pháp sư.

Một tiểu thổ dân bên cạnh vội vàng tiến lên vỗ ngực chà lưng cho lão quê mùa, lúc này lão già mới thở hổn hển tỉnh lại.

Nhìn biểu hiện của Đại pháp sư, Giang Nguyên nhún vai, quay sang nói với Lý Minh:

- Lý Minh, lão già này không phải giả mạo chứ? Như vậy mà cũng là đại pháp sư? Có phải là bộ lạc phù thủy không? Chưa nói được bao lâu, hơi đã không còn để nói nữa.

- Hẳn không phải giả mạo.

Lý Minh sờ mũi, nhìn đám người đang luống cuống tay chân bên kia, cảm thấy lòng tin cũng không nhiều lắm, nhưng vẫn nói:

- Không phải bộ lạc phù thủy nào cũng biết được thân phận của chúng ta. Mà người bình thường cũng không biết đến sự tồn tại của bộ lạc phù thủy.

- Được rồi. Xem ra ông ta không phải đồ giả, nhưng anh nhìn bộ dạng đó đi, có giống Đại pháp sư không? Nếu thành viên hội Viện ủy chúng ta có bộ dạng này, liệu anh còn tin tưởng không?

Trong lúc Giang Nguyên đang hoài nghi, hai vị tiên sinh ngoại viện nhìn vị Đại pháp sư đang thổ dốc bên kia, trong lòng âm thầm gạt đầu, đột nhiên đồng cảm với trưởng phòng Giang.

Đại pháp sư gầy nhom lại ho tiếp hai tiếng, rốt cuộc thở lại bình thường, được tiểu thổ dân bên cạnh nâng đỡ, đứng thẳng người.

Giang Nguyên làm như quan tâm thăm hỏi Đại pháp sư, gương

mặt tràn đầy vẻ lo âu, đến người bên cạnh cũng nhìn ra được đồng chí Giang Nguyên rất quan tâm đến người ta.

- Chít chít chọt chọt...

Nhưng Đại pháp sư dường như không cảm kích sự quan tâm và lo lắng của Giang Nguyên, giống như bị làm nhục, vung thanh trượng về phía Giang Nguyên mắng to. Đồng thời một cổ khí tức máu tanh bắt đầu dâng lên trên người của ông ta.

- Mẹ kiếp! Ngứa à?

Đứng bên cạnh Giang Nguyên đều là cao thủ, ngay cả Lý Minh của phòng Dược cũng là cao thủ Địa giai, trong chớp mắt đều phát hiện khí tức khác thường trên người Đại pháp sư, thầm kêu một tiếng không ổn, đồng loạt ra tay phòng bị.

Đám tiểu thổ dân nghe Đại pháp sư rầm rầm rì rì, người nào cũng phát ra thanh âm tức giận, chuẩn bị sẵn sàng tiếp.

Lúc này, Giang Nguyên nhìn chằm chằm vào sự thay đổi của Đại pháp sư. Rõ ràng hẳn cảm thấy hứng thú với những hiện tượng đó.

- Trưởng phòng Giang, bọn họ đang thi triển Tổ linh phụ thể. Bây giờ là đơn đấu hay là quần đấu?

Lý Minh quả thật rất nóng. Tuy nơi này Giang Nguyên là người phụ trách cao nhất, nhưng nói như thế nào, phụ trách sự việc cụ thể đều do y. Nếu để xảy ra mâu thuẫn với bộ lạc phù thủy, đây chính là phiền phức lớn.

- Còn chưa biết. Thực lực của đám phù thủy này không kém đâu. Nếu trực tiếp xung đột, chúng ta cũng không chống đỡ được quá lâu.

Liếc nhìn Lý Minh lòng nóng như lửa đốt bên cạnh, Giang Nguyên cũng không quan tâm. Lão gia hỏa đằng trước rõ ràng là then quá hóa giận. Bây giờ còn đàm phán cái gì nữa, đánh thôi.

- Đây chính là tổ linh phụ thể?

Giang Nguyên neho mắt nhìn thân hình gầy nhom của Đại pháp sư trong nháy mắt trở nên to lớn, rắn lại như thanh cốt sắt, ánh mắt màu xanh như con dã thú tràn đầy hung ác, Giang Nguyên dường như nghĩ đến điều gì đó.

Xem ra lão gia hỏa này đúng là có chút bản lĩnh. Cái gọi là Tổ linh phụ thể hần cũng đã truyền thừa rất nhiều năm. Nếu không, cũng không thể nào có được hiệu quả như thế.

Giang Nguyên vừa suy nghĩ vừa hít một hơi thật sâu, nội khí bắt đầu lan tràn xung quanh, chuẩn bị khai chiến.

Bla...bla...bla...

Đại pháp sư quơ thanh trượng trong tay, hướng Giang Nguyên rít giận mấy câu, sau đó giang tay ra, hướng lên bầu trời giận dữ kêu to. Những người bên cạnh cũng làm theo y hệt.

Khi những tiểu thổ dân giơ tay lên, Giang Nguyên chỉ cảm thấy khí tức hung lệ trên người Đại pháp sư càng nhiều hơn. Các cao thủ ngoại viện chung quanh thì cau mày, đặc biệt là hai tiên sinh ngoại viện, sắc mặt vô cùng ngưng trọng. Đại pháp sư của bộ lạc phù thủy đúng là không tầm thường.

Khí tức trên người Đại pháp sư ngưng tụ, khí tức của những người bên cạnh cũng càng nồng đậm theo. Thậm chí khí tức này mơ hồ liên kết cùng một chỗ, tạo thành một cổ khí tức khổng lồ trực chỉ mọi người.

Dưới cổ áp lực này, ngay cả hai vị tiên sinh ngoại viện cũng cảm thấy hô hấp trong nháy mắt có chút ngưng trệ, tóc gáy dựng đứng, giống như đang bị một con dã thú nhìn chằm chằm. Cảm giác nguy hiểm trong nháy mắt bao trùm đến.

Cao thủ ngoại viện phía sau bọn họ, sắc mặt cũng biến thành màu đen, không tự chủ lui về sau một bước.

- Mọi người cẩn thận.

Lý Minh lần đầu tiên gặp phải người của bộ lạc phù thủy, cảm nhận được áp lực này, lập tức trầm giọng nhắc nhở mọi người. Vạn nhất đánh thua thì phiền phức lớn.

Sắc mặt mọi người bên cạnh cũng vô cùng ngưng trọng. Ban đầu, khi nhìn thấy khí tức của bảy tám người này tán loạn, căn bản không chút để ý. Nhưng bây giờ trong lòng lại đang đánh trống. Mặc dù bên cạnh có Trưởng phòng Giang, còn có hai vị tiên sinh ngoại viện, nhưng nếu đánh thật, không biết có nắm chắc phần thắng hay không.

Sắc mặt của Giang Nguyên cũng bắt đầu ngưng trọng, nhìn chăm chăm đại pháp sư đối diện. Một dự cảm nguy hiểm xuất hiện. Bộ lạc phù thủy tồn tại ngang cấp với Thiên Y Viện, quả nhiên không phải nói chơi.

Rống. Đại pháp sư giơ thanh trường, gầm lên một tiếng, khí tức bạo ngược xông thẳng đến mọi người.

Nhưng lúc này, hai mắt Giang Nguyên nheo lại. Hẳn dường như nhìn thấy có bóng một con thú to lớn đằng sau lưng Đại pháp sư.

Chương 946: Cửu Vĩ phát uy

Nhìn bảy tám tiểu thổ dân quơ thanh mộc trường trong tay hoặc các loại đồ chơi khác, phát ra tiếng gầm gừ cổ quái, khí tức trên người dâng lên càng lúc càng cao, các cao thủ ngoại viện trở mắt nhìn, trong lòng chột dạ. Chỉ có hai tiên sinh ngoại viện là vẫn giữ được sự bình tĩnh.

- Không cần lo lắng. Bọn họ chỉ dùng khí thế để dọa người thôi, thực lực chân chính không cao. Chờ khi giao đấu, mọi người sẽ biết.

Cảm nhận được sự khấn trương trong lòng mọi người, Lý Minh vội vàng lên tiếng trấn an. Khi giao chiến, khí thế là quan trọng nhất. Nếu còn chưa đánh đã bị khí thế của đối phương trực tiếp đè xuống, chẳng khác nào chưa đánh đã bại. Hơn nữa Lý Minh cũng biết, thực lực của bọn họ sẽ không yếu hơn đối phương. Chỉ là trước giờ chưa giao thủ với đám phù thủy, cho nên trong lòng không có nắm chắc, mới bị những tình huống quỷ dị này làm cho kinh sợ.

Mặc dù ngay cả bản thân y cũng không nắm chắc, nhưng cũng chỉ

có thể lên tiếng an ủi mọi người.

Nghe Lý Minh trấn an, mọi người cũng trấn định trong lòng, cắn răng bình tĩnh lại, tùy thời xông lên.

Giang Nguyên cũng nheo mắt, nhìn chăm chăm cái bóng càng lúc càng to sau lưng đối phương.

- Một con chó sói.

Sau khi cái bóng thú kia ngừng tụ xong, Giang Nguyên rốt cuộc nhận ra nó là cái gì. Cái này giống như thần thể tinh thuần, người bình thường sẽ không thấy được. Ít nhất Giang Nguyên có thể xác nhận những cao thủ ngoại viện bên cạnh hẳn sẽ không nhìn thấy thứ này. Thậm chí hẳn phỏng đoán, ngay cả đám tiểu thổ dân kia cũng không thấy được. Chỉ có cái gọi là Đại pháp sư mới có thể cảm giác được.

Nhìn đám tiểu thổ dân ngửa đầu thét dài, cái bóng thú to lớn kia cũng ngửa đầu phát ra tiếng kêu to, đồng thời mơ hồ phía sau đám tiểu thổ dân cũng bắt đầu xuất hiện bóng thú, chẳng qua là nhỏ hơn mà thôi.

Khi bóng thú kêu to, một cổ uy áp xông thẳng đến, khiến cho hình xăm trên cánh tay trái của Giang Nguyên cũng nóng lên. Một sự tức giận khó hiểu từ chỗ hình xăm xông thẳng lên não.

Đối mặt với tình huống này, Giang Nguyên cũng cảm thấy sững sờ. Hình xăm Cửu Vĩ Hồ trên vai trái của hắn dạo gần đây rất yên tĩnh. Trừ trong thời điểm máu chốt âm thầm giúp hắn ra, còn lại chưa hề có sự dị thường.

Nhưng bây giờ, hình xăm vốn giống như bùa hộ mạng của hắn lại toát ra sự tức giận, khiến cho Giang Nguyên có chút choáng váng.

Tức giận! Hẳn rõ ràng cảm nhận được cảm giác này là tức giận, giống như một con sư tử đang bị một con chó vườn mạo phạm. Hơn nữa, sự tức giận này cũng ảnh hưởng đến hắn, khiến cho trong lòng hắn cũng tràn đầy lửa giận. Nhìn đám đề nhũ trước mắt chẳng khác nào nhìn một đám lưu manh đang giơ nanh múa vuốt.

- Bla...bla...

Đại pháp sư biến hóa thành một thân bắp thịt rắn chắc, giơ thanh trường trong tay vung lên trời, quát to một tiếng, muốn dẫn đám tiểu thổ dân vọt đến Giang Nguyên.

Thấy đám thổ dân kia chuẩn bị vọt đến, các cao thủ đồng loạt tiến lên một bước, bảo vệ Giang Nguyên và Lý Minh ở sau lưng. Từ trước đến giờ, xảy ra chuyện gì, đều là ngoại viên xông đàng trước, bảo vệ cho các thành viên cao cấp như Giang Nguyên hoặc Lý Minh. Mặc dù mọi người đều biết thực lực của Giang Nguyên rất cao, nhưng tất cả vẫn theo bản năng mà bảo vệ Giang Nguyên ở sau lưng.

Rống. Trong lúc mọi người chuẩn bị tấn công, đột nhiên nghe được sau lưng có tiếng gầm gừ tức giận.

Mọi người còn chưa định thần được, cổ khí thế đang hung hăng vọt đến giống như gặp phải thứ gì đó rất đáng sợ, tất cả dừng lại. Ngoại trừ đại pháp sư và hai phù thủy trung niên thực lực mạnh hơn một chút là còn trụ vững, những phù thủy nhỏ bên cạnh tay chân mềm nhũn ngã xuống đất.

Mặc dù ba người này không bị xụi xuống đất, nhưng hai chân cũng run rẩy, đặc biệt là đại pháp sư, ánh mắt tràn đầy vẻ kinh hãi, nhìn chằm chằm sau lưng mọi người, giống như nhìn thấy thứ gì đó hết sức kinh khủng.

Nhìn đám người đàng trước ngã xuống, mọi người ai cũng kinh ngạc. Công phu sư tử hống của ai mà lợi hại vậy? Đám người vừa nãy còn khí thế hung hăng, bây giờ lại giống như con cạp giấy. Bị một tiếng gầm liền bị hù ngã. Mang theo chút kinh ngạc, mọi người mới cảm nhận được câu danh ngôn đích thật của Thái tổ gia, hết thấy phái phản động đều là con cạp giấy.

Lập tức quay đầu lại, muốn nhìn xem ai đã sử dụng công phu Sư tử hống lợi hại như thế.

Mọi người chỉ nhìn thấy Trưởng phòng Giang mặt đầy lạnh lẽo, ánh mắt hiện lên sự uy nghiêm và giận dữ, khiến cho người ta cũng cảm thấy run lên.

Giang Nguyên chậm rãi bước đến.

Đại pháp sư đang sợ hãi nhìn Giang Nguyên, theo từng bước chân của hắn, ông ta nhìn Giang Nguyên giống như nhìn một con khủng long kinh khủng, thân hình run rẩy, thậm chí người đứng cách đó không xa cũng nhìn thấy ánh mắt sợ hãi của Đại pháp sư.

Lúc này, nếu có Đại pháp sư cùng cấp khác ở đây, nhất định sẽ nhìn thấy con chó sói hung ác sau lưng Đại pháp sư đang cúi đầu xuống, giống như đang cầu xin tha thứ.

Sau lưng Giang Nguyên, bóng dáng con hồ ly to lớn đang ẩn hiện. Chín cái đuôi đoang chậm rãi lay động trên đỉnh đầu.

- A!

Đại pháp sư nhìn thấy bóng thú to lớn sau lưng Giang Nguyên, nhìn cặp mắt tản ra uy nghiêm vô hạn và sự tức giận, Tổ linh tương thông đằng sau lưng ông ta trở nên kinh hãi cực kỳ, cúi người xuống cầu xin tha thứ. Ông ta ráng ngẩng đầu lên nhìn hư ảnh tản ra uy nghiêm và uy áp đó, nhưng trong lòng lại chột dạ, hoảng sợ kêu lên một tiếng, hai đầu gối mềm nhũn, quỳ sụp xuống như Tổ linh đằng sau lưng ông ta.

Hai tay Đại pháp sư ôm đầu, run lấy bảy quỳ rạp dưới đất, lầm bầm cái gì đó.

Những tiểu thổ dân đang lồm cồm bò dậy, nghe Đại pháp sư lầm bầm cùng với động tác quỳ lạy, lại liếc nhìn Giang Nguyên đang chậm rãi đi tới, người nào cũng biến sắc, quỳ xuống đằng sau Đại pháp sư, cầu khẩn không thôi.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, tất cả thành viên của Thiên Y Viện đều trở mắt nhìn, không biết đám phù thủy này định làm gì. Nhưng mọi người có thể đoán được, tình huống trước mắt hẳn có liên quan đến Giang Nguyên.

Lúc này, mặc dù hai tiên sinh ngoại viện không nhìn thấy thân ảnh khổng lồ sau lưng Giang Nguyên, nhưng bọn họ có thể cảm nhận được trên người Giang Nguyên đang tản ra một cỗ khí tức kinh người, mười phần tương tự với cảm giác của Đại pháp sư vừa nãy.

Theo tình huống trước mắt, dường như Giang Nguyên đã phát ra khí tức cực lớn, áp chế đám phù thủy trước mặt, khiến khí tức uy áp của bọn họ sớm tiêu tan, còn lại chỉ là thần phục.

Trong ánh mắt kinh nghi của tất cả mọi người, Giang Nguyên chậm rãi bước đến trước mặt đám phù thủy đang không ngừng cầu khẩn, cúi đầu nhìn hồi lâu, khí tức trên người mới chậm rãi tản đi, ánh mắt màu đỏ dần dần tiêu tán, trả lại vẻ trong trẻo như ban đầu.

Nhìn vị Đại pháp sư và những tiểu thổ dân khác, nghe ngôn ngữ cầu khẩn của bọn họ, Giang Nguyên cười lạnh:

- Bla...bla...bla...

Nghe Giang Nguyên nói, đám phù thủy giống như được đại xá, ngừng cầu khẩn, ngẩng đầu lên nhìn Giang Nguyên.

Đại pháp sư cung kính ngẩng đầu, khẩn trương nhìn Giang Nguyên, thấy mặt Giang Nguyên cũng không có gì là không vui, liền cung kính nói câu gì đó rồi mới đứng lên.

Giang Nguyên nhẹ nhàng gật đầu, nói lại vài câu, đám phù thủy còn lại sau lưng Đại pháp sư mới đứng dậy, nhìn thẳng vào hai mắt của Giang Nguyên, cung kính ôm ngực hành lễ rồi xoay người rời đi.

Nhìn theo bóng lưng của người bộ lạc phù thủy rời đi, lúc này các cao thủ Thiên Y Viện mới tỉnh hồn, trong lòng tràn ngập sự kinh ngạc, không biết chuyện gì đã xảy ra.

Vốn sẽ là một trận đại chiến, nhưng cứ như vậy mà tan đi mất, khiến cho đám phù thủy kia chẳng những không chiến mà lui, hơn nữa còn cực kỳ cung kính.

Giang Nguyên nhìn thấy đám người kia đã rời đi, nụ cười trên mặt dần dần thu lại, đưa tay vuốt ve hình xăm đã lâu không hề nóng lên trên vai trái, im lặng không nói.

Chương 947: Tổ linh không sao

Nhìn đám phù thủy cụp đuôi chạy xa, không ai hỏi chuyện gì xảy ra, nhưng ánh mắt nhìn Giang Nguyên lại thêm mấy phần cung kính.

Giang Nguyên phát tay, tỏ ý mọi người tiếp tục công việc, sau đó trở về lều vải.

Nhìn bóng lưng có chút mệt mỏi của Giang Nguyên, Lý Minh muốn nói lại thôi. Dù sao tỷ lệ đám phù thủy tìm đến gây phiền toái sẽ không cao.

Hiệu suất làm việc của Thiên Y Viện tương đối cao, chỉ trong mấy tiếng ngắn ngủi, phòng Phòng chống dịch bệnh đã hoạch định một phương án cách ly hoàn mỹ, chỉ chờ nhân viên vào vị trí của mình.

Trưởng phòng Đào ngẩng đầu nhìn Giang Nguyên ngồi một bên, trong lòng có chút lo lắng. Nếu không có đủ nhân viên và võ lực, muốn thi hành phương án cách ly khổng lồ như thế là tương đối khó khăn.

Thấy Trưởng phòng Đào đưa mắt nhìn mình, Giang Nguyên bình tĩnh nhìn đồng hồ, cũng đã đến giờ rồi.

Quả nhiên sau mấy phút, điện thoại vệ tinh trong tay Giang Nguyên vang lên.

Sau khi nói với bên kia vài câu, Giang Nguyên liền gật đầu:

- Được rồi, máy bay chở quân đội đã xuất phát. Mười tiếng nữa sẽ đến nơi. Chuẩn bị sẵn sàng, mười tiếng sau hành động.

- Vâng.

Tinh thần của Pyramy lúc này tương đối phấn chấn, nhìn dụng cụ trong lều và những thành viên nghiên cứu của Hoa Hạ, gương mặt tràn đầy hưng phấn, nói với Trưởng phòng Kenny bên cạnh:

- Trưởng phòng, các đồng chí của Hoa Hạ thật sự lợi hại. Bất luận là phối hợp hay là phân công đều cực kỳ linh hoạt.

- Còn nữa, tôi vừa mới đưa xét nghiệm virus cho bọn họ, trải qua bao nhiêu giờ đầu mà bọn họ đã có phân tích hoàn chỉnh. Hơn nữa còn bắt đầu tiến hành điều chế thuốc.

Vừa nói, Pyramy vừa lắc đầu than thở:

- Đây tuyệt đối là đội ngũ tinh anh nhất mà tôi đã từng gặp. Nhìn thấy bọn họ, tôi mới phát hiện đội ngũ tinh anh trước kia so với họ đúng là hoàn toàn khác nhau.

Kenny vừa nhìn động tác của mọi người, vừa gật đầu:

- Lần này Hoa Hạ phái ra đúng là tinh anh trong những tinh anh, hoàn toàn khác với những chuyên gia Hoa Hạ mà tôi đã từng tiếp xúc qua. Hiệu suất và năng lực của bọn họ vượt xa cái gọi là chuyên gia. Hơn nữa, còn không có phong cách quan liêu đặc thù của Hoa Hạ. Xem ra, Hoa Hạ đúng là che giấu cực sâu. Cho dù là đội ngũ tinh nhuệ nhất của Mỹ cũng còn thua kém bọn họ rất xa.

- Chẳng qua không biết tại sao lần này bọn họ lại chơi lớn như vậy, hoàn toàn khác với phong cách trước đây.

Nghe Kenny nói, Pyramy chần chừ một chút rồi nói:

- Chuyện này đúng là có chút quái dị, dường như là có liên quan đến John. Ngay từ đầu cậu ấy nói với tôi cậu ấy có năng lực vận dụng những thứ này. Hơn nữa, tôi vẫn luôn ở bên cạnh cậu ấy, dường như cũng chỉ có mình cậu ấy liên lạc và điều động.

- Quá lợi hại!

Trong lòng Kenny tràn đầy kinh nghi, nhưng nhớ đến biểu hiện cung kính của những người kia đối với Giang Nguyên, trong lòng lại càng rung động. Rõ ràng, địa vị của John ở Hoa Hạ là cực cao. Hơn nữa còn có quyền hạn. Nếu không, làm sao có thể vì chuyện bên này mà vận dụng nhiều lực lượng đến như vậy?

Lúc này, Đại pháp sư vừa mới trở lại bộ lạc, sắc mặt trắng bệch, lập tức nhốt mình trong nhà lá cung phụng Tổ linh, xếp bằng trước

một cái chậu lửa, làm bầm mấy câu thần chú, sau đó đưa tay hốt một nắm tro ném vào trong chậu lửa.

Khi nắm tro được ném vào trong chậu lửa, ngọn lửa xanh thẫm bùng lên, một mùi thơm nồng đậm xông ra từ cái chậu.

Nếu Giang Nguyên có ở đây, nhất định sẽ ngửi ra được mùi thơm của thứ bột này, chính là trầm hương, đàn mộc dùng để ngưng thần.

Lại thêm một nhúm bột được ném vào chậu lửa, mùi thơm bên trong gian nhà lá càng lúc càng đậm, đồng thời câu niệm chú của Đại pháp sư càng lúc càng thấp, nhưng lại dồn dập hơn mấy phần.

Theo tiếng niệm chú của Đại pháp sư, bên trong căn nhà lá bắt đầu xuất hiện gió cuốn lên.

Nhìn gió xuất hiện, Đại pháp sư chẳng những không kinh sợ mà còn lấy làm mừng, lại ném thêm hai nhúm bột vào trong chậu lửa, khiến cho ngọn lửa bên trong càng thịnh hơn mấy phần, mùi thơm ngưng thần lại càng nồng nặc.

Mấy trận gió đụng vào nhau, bên trong căn nhà vang lên thanh âm như không, nhưng lại giống như tiếng chó sói tru động lòng người.

Sau khi tiếng chó sói vang lên, một pho tượng cổ quái chợt lóe lên ánh sáng nhàn nhạt. Khi đó tiếng gió mới lặng đi.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, Đại pháp sư chậm rãi thở phào nhẹ nhõm, đưa tay lau mồ hôi trên trán, ánh mắt lóe lên sự sợ hãi. Vừa rồi, Tổ linh cực kỳ sợ hãi trước thú linh cường đại của đối phương, hoàn toàn không có sức chống cự, thậm chí muốn chạy đi cũng không dám. Nếu không phải lúc đó ông thấy tình thế không ổn, vội vàng rút đi, chỉ sợ thực lực của Tổ linh sẽ giảm xuống, thậm chí còn bị tiêu tán không chừng.

Sau khi ông rời đi, Tổ linh thoát khỏi sự uy áp của đối phương lập tức chạy trốn ngay. Nhưng cũng may, khi ông gọi, mặc dù có chút chần chừ nhưng vẫn trở lại. Nếu để Tổ linh mất đi, chức Đại pháp sư của ông sau này khỏi cần làm.

Hít sâu hai hơi, đè nén sự sợ hãi trong lòng, lúc này Đại pháp sư

mới chậm rãi bước ra khỏi nhà lá.

Bên ngoài nhà lá đứng đầy những thổ dân đã đi theo Đại pháp sư. Những người này hoặc nhiều hoặc ít cũng cảm thấy sức mạnh của Tổ linh tiêu tán không ít. Khi nhìn thấy Đại pháp sư bước ra, những người này vội vây quanh, một phù thủy trung niên cấp bậc khá cao, khẩn trương hỏi:

- Đại pháp sư, Tổ linh...

Đại pháp sư mệt mỏi khoát tay một cái, trầm giọng nói:

- Tổ linh không sao.

- Phù!

Nghe nói Tổ linh không có việc gì, tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ thấy Đại pháp sư nói tiếp:

- Thả ứng, thông báo tổ chức hội nghị Đại pháp sư ở Tổ Linh điện.

- Vâng.

Thần sắc của lão phù thủy căng lên, vội vàng khom người.

Chương 948: Triển khai toàn diện

Tình huống của Aguero càng lúc càng không ổn. Mấy tiếng trôi qua, rốt cuộc xuất hiện một đợt tử vong. Trong vòng ba tiếng, Aguero và ba thôn phía sau tổng cộng đã có mười sáu người tử vong.

Bởi vì đã có Thiên Y Viện tham gia, Pyramy và Kenny không cần phải gánh vác công việc nghiên cứu và phòng dịch nữa. Trên căn bản, nhiệm vụ của tổ chức bác sĩ biên giới chính là tuần tra thôn xóm, tiến hành trấn an.

- John, làm thế nào bây giờ? Bây giờ dân chúng đã xuất hiện tình huống hỗn loạn. Đã có rất nhiều thôn dân chuẩn bị rời đi. Nhiều

nhất trong hai tiếng nữa sẽ có rất nhiều người bị lây nhiễm rời đi.

Sắc mặt Pyramy kinh hoảng chạy về phía Giang Nguyên:

- Đến lúc đó, tốc độ truyền nhiễm sẽ không còn khống chế được nữa.

- Đúng rồi, bác sĩ John, làm thế nào bây giờ? Tiếp viện của mọi người có đến không? Khi nào sẽ đến? Nếu còn chưa đến được, phiền toái sẽ rất lớn.

Trưởng phòng Kenny khẩn trương nói:

- Nếu không được, tôi đề nghị để một trăm binh lính kia tiến hành xử lý, được chút nào hay chút đó.

Pyramy nghe xong, sắc mặt đại biến, vội vàng nói:

- Không, Kenny, không thể làm như vậy được. Bọn họ đều vô tội, nếu làm vậy sẽ tạo thêm nhiều thương vong.

- Nhưng vẫn còn tốt hơn là để virus lan truyền. Với tốc độ lây nhiễm cao như vậy, nếu bây giờ không khống chế, con số tử vong sẽ gấp trăm ngàn lần. Kenny, cậu phải cân nhắc cho rõ ràng.

Giang Nguyên đang đọc bản báo cáo nghiên cứu mới nhất, nghe hai người tranh luận với nhau, có chút nhức đầu thả văn kiện xuống, sau đó cau mày nhìn đồng hồ, gật đầu với hai người ra hiệu hai người không nên gấp gáp, rồi cầm điện thoại lên bấm một hàng số.

Nói với bên kia đôi ba câu, Giang Nguyên cúp điện thoại, sau đó đuổi người một cái, nói:

- Được rồi, đừng tranh luận nữa, chúng ta ra ngoài thư giãn chút đi.

- John...

Thấy Giang Nguyên vẫn không thềm để ý, Pyramy lại càng khẩn trương, rất sợ Giang Nguyên không quan tâm chuyện này, nhưng Kenny nhìn gương mặt bình tĩnh của Giang Nguyên, dường như có

điều suy nghĩ.

Nhìn bầu trời xanh thẳm, Giang Nguyên lại vườn người một cái nữa. Ngồi lâu, tổng vẫn nên hoạt động một chút cho khơi thông kinh mạch. Chỉ nghe rắc rắc một tiếng, cả người quả nhiên là sáng khoái.

Bên ngoài lều vải, các bác sĩ biên giới khác cũng đều lo lắng, thấy Giang Nguyên bước ra, mọi người muốn nói rồi lại thôi. Bọn họ không quá quen thuộc với vị bác sĩ Hoa Hạ này, chỉ có thể nhìn hai người Kenny.

Pyramy theo sát đằng sau lưng Giang Nguyên, thấy biểu hiện của hắn không hề nôn nóng, liền xông đến nói:

- John, làm sao bây giờ? Cho dù các người có thật sự đến đây, cho là đến phi trường đi, ít nhất cũng phải mấy tiếng nữa.

Giang Nguyên khẽ cười, sau đó ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, thản nhiên hỏi:

- Anh có nghe thấy gì hay không?

- Cái gì?

Pyramy nhìn theo hướng của Giang Nguyên, chỉ thấy bầu trời trống trơn, không khỏi nghi ngờ hỏi.

Khóe miệng Giang Nguyên nhếch lên, nhìn gương mặt tràn đầy nghi ngờ của Kenny, nói:

- Trưởng phòng Kenny, anh cũng không nghe thấy sao?

- Không...

Kenny đang định lắc đầu, đột nhiên sắc mặt hơi động, nhìn lên bầu trời phía xa, kinh nghi nói:

- Không phải chứ?

Nghe giọng nói của Kenny, Pyramy mơ hồ nghe được từ xa có tiếng âm âm truyền đến. Y đưa mắt lên nhìn bầu trời, thấy có một

điểm sáng đang chậm rãi đến gần.

Nhìn điểm sáng đó, các thầy thuốc biên giới bên cạnh cũng kinh hô:

- Một chiếc máy bay?
- Không, không chỉ một chiếc...

Kenny trợn to hai mắt, cả kinh kêu lên:

- Có hai, không...ba...bốn...không, rất nhiều máy bay...

Trong lúc mọi người đang trợn mắt há mồm, từng điểm sáng xuất hiện trên bầu trời, dần dần trở nên lớn hơn. Nhìn những chiếc máy bay to lớn, tất cả đều kinh nghi.

- John, chuyện gì xảy ra vậy?

Pyramy đã sớm ngây người. Sân bay gần nhất cách nơi này cũng hai ba trăm cây số, những chiếc máy bay vận chuyển này chạy đến đây để làm chi?

Giang Nguyên nhún vai:

- Không phải mọi người vẫn đang chờ người của chúng tôi đến sao? Đương nhiên là đưa người đến rồi.
- Nhưng...nhưng nơi này không có phi trường.

Pyramy nhìn Giang Nguyên, nói.

Giang Nguyên mỉm cười, còn chưa lên tiếng, lúc này Kenny bên cạnh đã kinh hô lên:

- Nhảy...nhảy dù, bọn họ trực tiếp nhảy từ trên xuống.
- Oh my God, đúng là nhảy từ trên xuống. Mau nhìn đi...

Một thầy thuốc biên giới khác kêu lên.

Pyramy kinh ngạc quay đầu lại, quả nhiên nhìn thấy từ trên những chiếc máy bay tràn xuống rất nhiều đóa hoa màu trắng, chẳng khác

nào bờ công anh bị gió thổi tan.

Tám trăm người nhảy dù xuống. Nửa tiếng sau, tám trăm người này đã chỉnh tề xếp hàng trước mặt Giang Nguyên.

Một vị sĩ quan dẫn đầu bước đến trước mặt hắn, làm động tác chào, sau đó nói:

- Báo cáo Đại tá Giang Nguyên, sư đoàn 11, 823 người, đến đủ 823 người. Những đội còn lại đang từ phi trường chạy đến đây, khoảng hai tiếng rưỡi nữa sẽ đến. Xin chỉ thị.

Giang Nguyên giơ tay đáp lễ:

- Được, mời về hàng.

- Mọi người vất vả rồi.

Nhìn các sĩ quan kiên nghị trước mặt và ký hiệu chỉnh tề trên người họ, Giang Nguyên hài lòng gật đầu một cái, trầm giọng nói:

- Tôi nghĩ mọi người hẳn đã biết nhiệm vụ lần này. Thời gian cấp bách, tôi cũng không muốn nói nhiều. Tất cả, nghiêm.

Nhìn các binh lính Hoa Hạ cùng với các binh lính của Biana dựa theo phương án đã được hoạch định sẵn vội vã chạy về phía ba thôn, Pyramy, Kenny và các thành viên khác của tổ chức thầy thuốc biên giới đều thở phào nhẹ nhõm. Mặc dù bây giờ chỉ có khoảng gần một ngàn người, nhưng đã đủ để khống chế cục diện. Cộng thêm hai tiếng rưỡi nữa sẽ có hai ngàn người nữa chạy đến, cùng với các trang thiết bị và dụng cụ hiện đại, có thể xây dựng được một căn cứ cách ly hoàn mỹ, khống chế bất kỳ tình huống đột phát nào.

Những binh lính gìn giữ hòa bình của Hoa Hạ đều được huấn luyện đặc biệt, trên người mang theo đầy đủ các thiết bị vũ trang. Trong hai tiếng rưỡi chờ đoàn tiếp viện còn lại đến, bọn họ đã mặc những bộ đồ phòng hộ thật dày, canh giữ nghiêm ngặt ba thôn nhỏ và thị trấn.

Dưới sự trợ giúp của trăm binh lính Biana, bọn họ cũng không cần vận dụng súng ống, chỉ bắn chỉ thiên và nổ súng vào các tấm chắn,

đem tất cả những thôn dân có ý định rời đi chặn trở về.

- Đến rồi.

Chờ đợi hơn hai tiếng, Kenny và Pyramy rút cuộc cũng đã nhìn thấy khói vàng bốc đến.

Hai mươi mấy chiếc xe chất đầy hàng hóa cùng với ba mươi chiếc xe bus hợp thành một đoàn xe khổng lồ xuất hiện trước mặt Pyramy và Kenny.

Nhìn các binh lính chỉnh tề nhảy từ trên xe xuống, cùng với hơn hai trăm bác sĩ quân đội, Giang Nguyên vui mừng gật đầu. Chính quyền trung ương lần này phải đi quả nhiên là tinh anh trong tinh anh.

Dưới sự phối hợp của ngoại viện, hai ngàn binh lính phân ra một nhóm tiến hành dựng lều vải, những người còn lại cùng với bác sĩ quân đội đến ba thôn, bắt đầu tiến hành cô lập và cách ly toàn diện.

Có vũ trang chiến đấu, còn có sự phối hợp của đám người Pyramy và một trăm binh lính địa phương, công việc cách ly diễn ra tương đối nhanh chóng. Mặc dù thỉnh thoảng có chút nhạc đệm nho nhỏ, nhưng sau mấy tiếng, công việc cách ly đã hoàn thành.

Trong lều vải của Giang Nguyên, một sĩ quan Thượng tá đang tiến hành báo cáo với hắn.

- Đại tá, chúng ta đã hoàn thành công tác cách ly ba thôn. Trước mắt đang tiến hành khử trùng. Trong quá trình cách ly, có ba thôn dân cầm vũ khí phản kháng nên đã bị đánh gục. Hai mươi sáu thôn dân bị thương, trong đó có bốn người bị thương nặng.

Giang Nguyên gật đầu nói:

- Đối với thôn dân bị thương, hết lòng chữa trị, đồng thời tận lực trấn an dân chúng còn lại.

- Xin Đại tá yên tâm, chúng ta có hơn hai trăm bác sĩ. Mặc dù phần lớn trong đó chỉ chuyên môn về phòng dịch, nhưng các chuyên gia của các lĩnh vực thì đều có. Nhất định sẽ an trí thích đáng nhất cho

dân chúng bị thương.

Giang Nguyên gật đầu, hài lòng nói:

- Được rồi, Lục đoàn trưởng, tình huống ở thị trấn Aguero như thế nào rồi? Người dân ở đó khá nhiều, nhất định không được để xảy ra rắc rối.

- Công việc cách ly đang được tiến hành ở thị trấn Aguero, do hai đội ngũ chiến sĩ của chúng ta tiến hành, hẳn sẽ không có vấn đề gì lớn.

Lục đoàn trưởng trầm giọng đáp.

- Được, vất vả cho mọi người rồi. Anh đi làm việc của mình đi, có chuyện gì thì tiếp tục báo cáo lại với tôi.

Nhìn bóng dáng cao ngất của Lục đoàn trưởng bước ra khỏi lều vải, Giang Nguyên thở dài. Những công việc mà hắn cần làm cũng đều đã hoàn thành. Có ba ngàn binh lính và hơn hai trăm bác sĩ quân y, cộng thêm thành viên của Thiên Y Viện, công tác cách ly và chữa trị hẳn không thành vấn đề.

Còn lại thì phải xem phòng nghiên cứu virus thôi. Mấy tiếng qua đã có bảy tám người mắc bệnh và tử vong. Bây giờ con số lây lan càng lúc càng nhiều. Trong vòng hai ba ngày nữa, nếu không tìm được biện pháp hữu hiệu ức chế virus, người tử vong sẽ đạt đến con số kinh khủng. Bây giờ là lúc chạy đua với Tử thần.

Lúc này, bởi vì hành động khác thường của quân đội Hoa Hạ, cộng với tình huống dịch bệnh ở Biana, rốt cuộc đã khiến Mỹ và các nước lớn khác phải chú ý.

Chương 949: Chủ quản y tế

- Mấy ngày trước, Anh quốc đột nhiên xuất hiện hành động kỳ lạ, bây giờ đến phiên Hoa Hạ nhảy loạn lên, rốt cuộc là tình huống gì vậy?

Bộ trưởng Ngoại giao Wright cau mày nói:

- Tại sao Hoa Hạ lại nổi điên vào lúc này, phái ra ba ngàn binh lính gìn giữ hòa bình, hơn nữa còn là quân đoàn tinh nhuệ nhất. Bọn họ cho rằng mình có thể tùy ý làm bậy ở Châu Phi sao?

- Xin lỗi, Bộ trưởng Wright. Lần này Hoa Hạ đã gửi thông báo lên Tổ chức phòng dịch và Y tế thế giới xin tiếp viện, khẩn cấp xuất binh. Mặc dù số lượng hơi nhiều, nhưng bọn họ lại có lý trong chuyện này. Chúng ta cũng không cách nào tiến hành các biện pháp xử trí hữu hiệu.

Trợ lý An ninh quốc gia Neeson cười khổ nói:

- Hơn nữa, theo tin tức mà tôi nhận được, Tổ chức phòng dịch và Y tế thế giới cũng đã gửi thông báo thỉnh cầu tiếp viện đến cơ quan Y tế của chúng ta.

- Nhưng, bây giờ cơ quan Y tế của chúng ta còn đang tiến hành đánh giá tình hình dịch bệnh lần này. Căn cứ theo biểu hiện của tin tình báo, Hoa Hạ đã trong thời gian cực ngắn nhận được tin tức về tình hình dịch bệnh, sau đó đã nhanh chóng có phản ứng.

Trợ lý An ninh quốc gia Neeson nhún vai một cái, đẩy cặp mắt kính gọng vàng lên, cười khổ nói:

- Đối với hành động mang tính chủ nghĩa nhân đạo, hơn nữa còn là hành động khẩn cấp, lần này Hoa Hạ đã đi một nước cờ thông minh. Đồng thời bọn họ tự gánh vác chi phí cực lớn. Cho nên, chúng ta cũng không thể vì cái này mà có phản ứng đặc biệt với bọn họ. Trừ số lượng quân đã chiến hơi nhiều, còn lại đều là nhân viên y tế. Đồng thời bọn họ đã có được thư phê chuẩn của Tổ chức phòng dịch và Y tế thế giới, chúng ta cũng không có bất cứ lý do gì để gây phiền phức cho bọn họ. Nhiều nhất cũng chỉ là nghi ngờ mà thôi.

- Neeson, đây chính là ba ngàn binh lính đã chiến tinh nhuệ nhất. Hơn nữa còn vận dụng máy bay quân dụng cỡ lớn, vượt ngang qua không phận của một số nước, chỉ trong mấy tiếng ngắn ngủi đã tiến vào Châu Phi. Đây chính là sự uy hiếp cực lớn.

Bộ trưởng Ngoại giao nhìn chằm chằm vào Trợ lý An ninh quốc gia, tức giận nói:

- Chúng ta không thể cho bọn họ cơ hội như vậy được.

- Wright, bây giờ không còn cách nào đâu. Trừ phi chúng ta có chứng cứ chứng minh bọn họ vi phạm quy định hoặc có hành động vượt quá giới hạn ở Châu Phi.

Ánh mắt Neeson lóe lên:

- Biện pháp đơn giản nhất bây giờ là xác định tình huống dịch bệnh không nghiêm trọng lắm, hoặc dứt khoát cho rằng là do bên phía Hoa Hạ tự tiện đưa ra lý do như vậy. Có như thế chúng ta mới có lý do tiến hành phản kích.

Bộ trưởng Ngoại giao cau mày trầm ngâm, lập tức đứng dậy, trầm giọng nói:

- Vậy còn chờ gì nữa? Neeson, lập tức chấp thuận thư thỉnh cầu tiếp viện của cơ quan Y tế, sau đó phái nhân viên đi điều tra hết thấy, tìm cho ra sai lầm của bên kia.

- Được, để tôi đi báo cáo cho Tổng thống biết.

Lúc này, Số 10 Downing Street cũng nhận được tin tức. Thủ tướng Boer cau mày nhìn bản báo cáo trong tay, nói:

- Được rồi, nếu là tình hình dịch bệnh, nhất định phải chú ý mật thiết. Phái quan sát viên của chúng ta đến đó điều tra. Bất luận Hoa Hạ đang có suy nghĩ gì, Tổng thống Onyima cũng không có khả năng không để ý đến. Chúng ta chỉ cần quan sát là được.

Nghị trưởng của Huyết tộc cũng vừa mới trở về từ vịnh Brucen, liền nhận được tin tức tình báo này.

- Quân đội Hoa Hạ có dị động? Phái ra ba ngàn binh lính dã chiến đến Baina tiến hành nhiệm vụ gìn giữ hòa bình? Baina đang bùng nổ dịch bệnh nghiêm trọng?

Nghị trưởng cau mày. Vốn tin tình báo này không thể xuất hiện trên bàn làm việc của ông, nhưng vì có liên quan đến Giang Nguyên, cho nên tin tức tình báo về Hoa Hạ đều có người báo cáo cho ông biết.

Cẩn thận đọc lại một lần nữa, Nghị trưởng đặt bút phê vào văn kiện “Chú ý tình huống phát triển”, sau đó tiện tay đặt văn kiện sang một bên.

Rốt cuộc Giang Nguyên cũng tranh thủ được chút thời gian đến xem khu vực cách ly. Nhìn hàng rào kẽm gai cao lớn, rồi nhìn doanh khu rộng rãi bên trong, cứ mỗi trăm thước lại thiết lập một tháp canh, không khỏi thán than một tiếng. Doanh khu cách ly do quân đoàn dã chiến tinh nhuệ nhất dựng nên, đúng là quân đoàn lính đánh thuê không cách nào so sánh được.

- Tình hình như thế nào rồi?

Mặc đồ phòng hộ thật kỹ càng, Giang Nguyên chậm rãi bước qua cổng canh gác bên ngoài, hướng vào bên trong.

Cùng đi với Giang Nguyên là một nữ quân nhân quân hàm Trung tá, tên Lô Bình Nguyệt, trầm giọng trả lời:

- Trước mắt trong doanh khu đang có 4632 người. Trong khu cách ly là 2143 người. Sau khi vào doanh khu ba tiếng, đã chết tám người. Trước mắt còn lại 2135 người. Trong khu vực quan sát lây nhiễm có 32 người. Khu quan sát cách ly 2511 người. Nhân viên y tế có 216 người và nhân viên hướng dẫn 18 người.

- Nhân viên hướng dẫn?

Giang Nguyên sững sờ.

Nhìn biểu hiện của Giang Nguyên, gương mặt của Lô Bình Nguyệt cũng trở nên cổ quái:

- Chính là mười tám vị chuyên gia phòng dịch của anh phái đến đây.

- À, à...

Giang Nguyên không ngừng gật đầu, là người của phòng Phòng chống dịch bệnh của Thiên Y Viện. Quyền hạn của họ ở đây không nhỏ, chỉ đứng sau vị chủ quan Lô Bình Nguyệt này, khó trách cô ấy lại lộ ra thần sắc cổ quái.

- Đại tá Giang, những vị chuyên gia trong lĩnh vực phòng chống dịch bệnh này vô cùng thành thạo, nhưng trước giờ vẫn chưa từng nghe nói qua tên của bọn họ. Không biết bọn họ xuất thân từ viện nghiên cứu nào?

Lô Bình Nguyệt lơ đãng hỏi.

Cô thật ra đã cảm thấy tò mò từ lâu. Cho dù lần này cô là chủ quản y tế ở đây, quyền hạn chỉ đứng sau Đại tá Giang Nguyên và Lục đoàn trưởng của quân đoàn 11, hơn nữa bản thân cô cũng là chuyên gia có thực lực nhất trong số các chuyên gia phòng chống dịch bệnh, cho nên mới được trao chức chủ quản lần này, nhưng cho đến bây giờ cô vẫn chưa từng nghe qua tên của những chuyên gia đó.

Vốn cô không quan tâm đến các chuyên gia phòng dịch mà Giang Nguyên phái đến, thậm chí còn có chút không vui. Là chủ quản y tế, kiêng kỵ nhất là để người khác đến quơ chân múa tay, chứ đừng nói chi đến cô chưa từng nghe qua tên của những người này. Nhưng vì Đại tá Giang Nguyên là quan chỉ huy cao nhất ở đây, có quyền hạn tối cao, cho nên mới không biết làm sao tiếp nhận những người gọi là chuyên gia này, vì thế mới cho họ cái danh nhân viên hướng dẫn.

Nhưng sau khi những chuyên gia này xuất hiện, cô mới phát hiện, những người này không ai là tầm thường. Ít nhất, mười tám người mỗi người mỗi sở trường, khi chỉ điểm và đề nghị làm việc với các doanh khu khác, trên căn bản chuyên nghiệp hơn các chuyên gia mà cô tiếp xúc trước đây rất nhiều.

Giang Nguyên mỉm cười nói:

- Bọn họ đến từ một cơ cấu bí mật trong nước. Cụ thể thì không được tiết lộ, mong cô thông cảm.

- Vâng.

Nghe một câu cuối cùng, vẻ mặt Lô Bình Nguyệt trở nên nghiêm túc, vội vàng nói. Là quân nhân, cô tất nhiên biết có một số cấm kỵ. Vừa nãy cô bất quá chỉ dò xét một chút mà thôi. Có được câu trả lời cũng không nằm ngoài dự đoán của cô, hơn nữa còn xác

nhận phỏng đoán của cô là đúng.

Lô Bình Nguyệt dẫn hần đi dạo một vòng trong doanh khu, sau đó tiến vào khu quan sát cách ly, tìm hiểu tình huống của những người dân tạm thời còn chưa có tình huống lây nhiễm.

Giang Nguyên bước vào một lều lớn, bên trong đầy người, nhưng coi như sạch sẽ.

Bên trong lều vải chỉ có người dân bình thường ngồi trên giường, ánh mắt chết lặng và tro tàn, khiến cho Giang Nguyên cảm thấy không được thoải mái.

- Mỗi căn lều có thể chứa được năm mươi người, trên cơ bản đều là những người đã tiếp xúc với những người mắc bệnh. Cho nên không có sự phân biệt. Cứ hai giờ sẽ tiến hành đo nhiệt độ cơ thể một lần. Một khi phát hiện có hiện tượng nóng lên, lập tức đưa vào khu nghi ngờ lây nhiễm. Sau khi trải qua xác nhận mới đưa vào khu cách ly.

Khẽ thở dài, Lô Bình Nguyệt cười khổ:

- Người cần quan sát quá nhiều. Đây chỉ là cực hạn mà chúng tôi có thể làm được đến tận lúc này.

- Vậy cũng đã tốt lắm rồi. Vất vả cho mọi người.

Giang Nguyên nhẹ gật đầu. Hần biết bác sĩ quân y cũng chẳng dễ dàng gì, gánh vác trách nhiệm chữa trị và quản chết năm ngàn người, không nhẹ nhàng chút nào.

Bước ra khỏi lều vải, nhìn một cái lều vải lớn hơn, Giang Nguyên suy nghĩ một chút rồi nói:

- Như vậy, đi, nhiệm vụ của mọi người thật sự quá nặng. Tiếp tục như vậy, mọi người không kiên trì được bao lâu đâu. Nếu để bản thân mình mệt mỏi, sẽ bất lợi cho việc triển khai công tác. Bây giờ công tác khử trùng ở các thôn cũng đã hoàn thành, tôi chuẩn bị điều hai trăm người trong quân đội ra, tiến hành huấn luyện đơn giản, sau đó cử bọn họ đến đây phụ trách công tác quản chế. Các người chỉ phụ trách công tác chữa trị là được.

Nghe Giang Nguyên nói, ánh mắt Lô Bình Nguyệt sáng lên nhưng lại do dự, nói:

- Nhưng bây giờ chúng tôi không rút người ra huấn luyện được.
- Không sao. Tôi sẽ an bài người làm việc này.

Giang Nguyên cười nói:

- Nào, chúng ta đến khu cách ly xem một chút.

Qua hai cửa canh phòng nghiêm ngặt, hai người tiến vào khu vực cách ly rất sâu nghiêm. Có bốn cảnh vệ đứng canh giữ trước lều. Lô Bình Nguyệt chần chừ một chút, sau đó nhìn Giang Nguyên, cau mày nói:

- Đại tá Giang, hay là anh đừng vào?
- Không sao đâu. Cô cũng không phải không biết gần đây tôi tiếp xúc với tình hình bệnh dịch rất nhiều. Nếu tôi còn sợ những thứ này, bây giờ tôi còn đứng ở đây sao?

Giang Nguyên khoát tay, sau đó cầm mắt kính phòng hộ trong tay Lô Bình Nguyệt, mỉm cười gật đầu, rồi tiến thẳng vào bên trong lều cách ly.

Chương 950-1: Thần thú chi linh

Bước vào trong lều vải, nhìn những người bệnh nằm trên giường, hơn phân nửa sắc mặt ửng đỏ, tinh thần uể oải, Giang Nguyên cũng không nhịn được mà thở dài.

Trong tình huống vi khuẩn xâm nhập vào cơ thể, hệ thống miễn dịch của cơ thể sẽ tiến hành phản kích. Phản ứng đầu tiên chính là nóng lên. Mà những người này, phần lớn là đang trong quá trình nóng sốt.

- Đại tá Giang, những người bị lây nhiễm đang dần sốt cao. Căn cứ theo tài liệu biểu hiện, bệnh tình sẽ kéo dài từ bảy đến mười ngày. Thời kỳ ủ bệnh là hai đến ba ngày, thời gian bộc phát là từ hai đến

ba ngày. Thời gian khôi phục cũng từ hai đến ba ngày.

Lô Bình Nguyệt cười khổ nói:

- Nhưng trước mắt xem ra, người có thể đến thời kỳ khôi phục không nhiều. Người chết đã vượt qua 60%.

Giang Nguyên cau mày, nhìn những bệnh nhân xung quanh, lãnh đạm nói:

- Phương án trị liệu trước mắt như thế nào?

- Phương án trị liệu đã thương lượng qua với các chuyên gia hướng dẫn. Trước mắt là tiến hành truyền dịch, hạ nhiệt, cải thiện tuần hoàn.

Nói đến đây, Lô Bình Nguyệt nhẹ nhàng lắc đầu:

- Hiện tại, chúng tôi vẫn chưa tìm được loại thuốc có thể kháng virus hữu hiệu. Cho nên...

- Tôi hiểu rồi.

Giang Nguyên gật đầu một cái, nhìn Lô Bình Nguyệt đang cảm thấy bất đắc dĩ, nói:

- Trước mắt tổ nghiên cứu virus đang bắt đầu nghiên cứu huyết thanh kháng virus ở người. Công việc thí nghiệm virus và các loại thuốc cũng đang được tiến hành song song. Tôi nghĩ hẳn rất nhanh sẽ có biện pháp. Chẳng qua thời gian này phải vất vả cho mọi người rồi.

- Đây là việc chúng tôi nên làm. Nhưng phải mau chóng tìm được loại thuốc hữu hiệu. Nếu không, ba ngày nữa, chúng ta sẽ phải đối mặt với đợt tử vong rất lớn.

Đôi mày thanh tú của Lô Bình Nguyệt cau chặt lại, nhìn Giang Nguyên nhắc nhở. Bây giờ cô thật sự ký thác toàn bộ hy vọng vào Đại tá Giang Nguyên.

Trong sự kiện dịch bệnh ở bệnh viện Đa khoa Ba quân chủng, nghe nói là một tay vị Đại tá Giang Nguyên này chống đỡ, trong thời

gian ngắn ngủi đã hoàn thành khổng chế dịch bệnh. Tuy nói các báo cáo đều thêm thắt chỉ tiết hư cấu, đồng thời dân trong ngành cũng cho rằng vị Đại tá Giang Nguyên này có bối cảnh kinh người, nên mới cố ý tung hô như thế. Nhưng cô thuộc giới cao tầng trong quân đội, đối với toàn bộ quá trình đều hết sức rõ ràng, biết được cách làm việc của Đại tá Giang thật sự rất kinh người.

Giang Nguyên nhẹ nhàng gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu.

Thấy Giang Nguyên gật đầu, Lô Bình Nguyệt không nói gì thêm. Chuyện này cũng không thể gấp được. Mặc dù cô không biết rốt cuộc là phương diện nào phụ trách công việc này. Nhưng nếu có Đại tá Giang ở đây, tất nhiên là đại diện cao nhất cho quốc nội.

Nhìn tình huống bên trong lều thêm một lần, Giang Nguyên không ở lại nữa, chậm rãi bước ra khỏi lều. Đối với tình hình lây nhiễm trước mắt, hẳn không có ý kiến. Nói thế nào, việc nghiên cứu virus phải do những người chuyên nghiệp nghiên cứu. Xử lý cũng nên giao cho bọn họ thì đúng hơn.

Sau khi ra ngoài, Giang Nguyên nhìn vào phòng nghiên cứu virus, thấy mọi người đều đang bận rộn, cũng không vào đốc thúc làm gì. Tư chất và năng lực của các thành viên Thiên Y Viện là không thể nghi ngờ.

Những thời gian trước mắt thật sự quá vội. Ba ngày phải tìm ra thuốc kháng, điều này hết sức khó khăn, nhưng cũng phải thử vận khí một chút.

Dĩ nhiên, hẳn cảm thấy vận khí này cũng không dễ đến. Mặc dù hẳn không phải chuyên gia vi khuẩn học, nhưng trong thời gian ở Thiên Y Viện, hẳn cũng học được rất nhiều. Nhưng hẳn chưa bao giờ gặp qua con virus tương tự. Nói cách khác, loại virus này là virus kiểu mới chưa biết tên. Hơn nữa tính nguy hiểm của nó cao nhất từ trước đến nay.

Cho dù với năng lực của phòng nghiên cứu virus của Thiên Y Viện, muốn trong mấy ngày ngắn ngủi tìm ra được phương pháp khổng chế, vận khí cần đến phải rất tốt.

Tại một dãy núi cách xa mấy trăm cây số.

Ngọn núi cao nhất chẳng khác nào một tấm thần bia, cao vút qua mây. Bây giờ đang là buổi tối, nhìn qua lại càng u ám hiem trở.

Nhưng ở sườn núi lại có một ngôi miếu hùng vĩ. Ngôi miếu này được xây dựng từ những tảng đá nặng mấy tấn, cao đến mấy chục thước. Nhìn qua rất xù xì nhưng lại rất đẹp.

Bên trong miếu, không gian cực lớn, khoảng sáu bảy chục thước. Hơn nữa còn rất sâu. Hai bên có mười mấy cây cột, trên một cây cột có một chậu lửa. Bên trong chậu lửa có ngọn lửa màu xanh, chiếu sáng toàn bộ không gian thành một màu xanh.

Ở sâu bên trong có một bức tượng thần cao hai chục thước, làm bằng đá, hình người đầu sư tử, điêu khắc rất sống động, uy nghiêm. Chung quanh tượng thần có mấy chục tượng thần khác. Tất cả đều là đầu thú thân người, nhưng so với tượng thần đầu sư tử kia thì thấp hơn hai ba thước.

Chính giữa tượng thần đầu sư tử có một tấm cửa đá cao ba thước, rộng hai thước. Đứng hai bên là những người da đen gấn đây lông chim, trên người vẽ hoa văn canh phòng.

Hoa văn trên người những người này đều là màu vàng, hơn nữa trên trán còn xăm một con sư tử màu vàng, hàn ý bắn ra bốn phía.

Bên trong ngôi miếu có không ít phù thủy khoác trường bào màu đen đang ngồi xếp bằng, đầu đội mũ lông chim. Bên ngoài là rất nhiều võ sĩ bắp thịt rắn chắc, làn da bóng loáng, nhìn khỏe mạnh cực kỳ.

Bên trong cửa đá dưới tượng thần có một căn phòng nhỏ rộng khoảng mười mấy thước, cao bảy tám thước. Chính giữa căn phòng là một tượng thần cao khoảng năm sáu thước. Trước mặt tượng thần là mấy chục phù thủy mặc trường bào hoa văn ngồi xếp bằng vây quanh một ngọn lửa màu xanh.

Một phù thủy đội lông chim trĩ thật dài đứng trước tượng thần, giơ thanh mộc trường trong tay hướng về phía tượng thần, miệng lầm rầm niệm chú, thân hình run rẩy, chỉ thấy ngọn lửa màu xanh lay động, cuối cùng thổi hỗn hển rồi chậm rãi xoay người lại, nhìn những phù thủy đang ngồi xếp bằng đằng sau, nhẹ nhàng gật đầu

một cái rồi ngồi xuống trước đồng lửa.

Chương 950-2: Thần thú chi linh

Trên người vị phù thủy này vẽ rất nhiều hoa văn màu vàng, trên mặt là một con sư đầu rất sống động, ánh mắt bắn ra tinh quang bốn phía.

Sau khi ngồi xuống, ông ta chậm rãi quét mắt nhìn hơn mười vị phù thủy đang ngồi ở đây, trầm giọng nói:

- Draco, lần này hội nghị pháp sư là do người khởi xướng. Bây giờ người hãy nói ra lý do đi.

- Vâng, thưa thầy tế đại nhân tôn kính.

Một vị Đại pháp sư trong đám người chậm rãi đứng dậy, chỉ thấy đáng người ông ta gầy nhom, chính là vị Đại pháp sư đã gặp đám người Giang Nguyên hôm trước.

Đại pháp sư Draco đứng lên, chậm rãi nhìn những đại pháp sư khác, sau đó nói:

- Thưa thầy tế đại nhân tôn kính và các đại pháp sư khác, lần này chúng ta gặp phải phiền phức lớn rồi.

- Phiền phức lớn?

Các vị Đại pháp sư kêu lên, sau đó bắt đầu bàn tán với nhau. Thân là Đại pháp sư trong bộ lạc phù thủy, chưa từng thấy qua có Đại pháp sư nói có phiền toái lớn. Ít nhất là mấy chục năm qua chưa từng nghe.

Thấy trong phòng bắt đầu huyên náo, vị thầy tế đại nhân cau mày, trầm giọng quát lên:

- Im lặng, im lặng.

Bị thầy tế đại nhân mắng to, trong phòng rốt cuộc yên tĩnh lại. Thầy tế đại nhân nhìn Đại pháp sư Draco, nói:

- Draco, người nói tiếp đi.

- Vâng, thầy tế đại nhân.

Đại pháp sư Draco nhẹ nhàng gật đầu, sau đó nhìn các Đại pháp sư khác đang tò mò nhìn ông, chậm rãi nói:

- Mọi người có lẽ không biết, hai ngày trước Thiên Y Viện của Hoa Hạ đã phá rất nhiều người đến vùng đất của chúng ta.

Nghe Draco nói, thay vì là huyền não giống như lúc trước, các đại pháp sư lại thì thầm bàn luận với nhau.

- Draco, Thiên Y Viện của Hoa Hạ có thể mang đến phiền phức gì? Chẳng lẽ bộ lạc phù thủy của chúng ta lại sợ bọn họ sao?

Một đại pháp sư lớn tiếng khinh thường:

- Đừng nói chỉ là thuộc hạ, cho dù toàn bộ Thiên Y Viện đến, ở nơi này của chúng ta còn sợ bọn họ?

Lúc này, có một vị Pháp sư tương đối hùng tráng lên tiếng giễu cợt:

- Đúng vậy. Mấy năm qua, Thiên Y Viện vẫn co rút cổ ở cái đất Hoa Hạ, căn bản không dám rời khỏi đại lục Châu Á. Chẳng lẽ tùy tiện đến mấy người đã khiến cho Draco ông sợ đến như vậy?

- Này Poragu, người nói như vậy là có ý gì? Draco ta từ khi nào lại sợ hãi? Cho dù đám dơi thúi kia đến lúc trước, cũng là Draco ta xông lên đầu tiên, đuổi bọn chúng chạy mất dạng.

Gương mặt đen gầy của Đại pháp sư Draco đỏ lên, đứng dậy hùng hổ quát vị Đại pháp sư hùng tráng kia:

- Khi ta đánh chết đánh chết đám dơi thúi, người đang ở đâu hả?

Đại pháp sư Poragu nghe xong, nào cam chịu yếu thế, lập tức nhảy bật dậy, chỉ thẳng vào Đại pháp sư Draco, lớn tiếng kêu to:

- Này, Draco người nói như vậy là có ý gì? Lúc đó, nếu không phải ta đang làm khách ở bộ lạc Emira, đến phiên Draco người chiến

với mấy con dơi đó à? Chỉ là mấy con dơi thúì, tùy tiện dùng quang thuật là đánh cho bọn chúng tè ra quần.

- Người...

Thấy hai vị Đại pháp sư chuẩn bị khẩu chiến với nhau, các Đại pháp sư bên cạnh đều sợ thiên hạ bất loạn, người nào cũng quát to lên. Bộ lạc của Poragu và Draco ở cạnh nhau, từ trước đến giờ va chạm không biết bao nhiêu lần. Mỗi lần hai người va chạm với nhau, đều sẽ gây ra chuyện. Các đại pháp sư khác một năm khó có khi gặp nhau tất nhiên là vui vẻ xem náo nhiệt rồi.

Mắt thấy Poragu và Draco sắp sửa xông vào nhau, sắc mặt thầy tế đại nhân càng trở nên khó coi, đứng dậy nện cây mộc trượng xuống nền gạch.

Nghe tiếng mộc trượng của thầy tế đại nhân, tất cả mọi người chỉ cảm thấy mặt đất run lên. Một cổ uy áp khổng lồ khó có thể dùng lời để diễn tả từ chỗ thầy tế đại nhân đánh ra chung quanh.

Bị thầy tế đại nhân trấn áp, Poragu và Draco không chút phòng bị liền biến sắc, đứng im tại chỗ bình tĩnh lại, sau đó hậm hực nhìn đối phương hừ một tiếng rồi mới trở về vị trí của mình.

- Được rồi, Draco, nếu người đã bảo tổ chức hội nghị Đại pháp sư, vậy hãy nói ra lý do đi. Nếu còn làm bậy nữa, ta sẽ tuyên bố kết thúc hội nghị.

Thầy tế đại nhân cau mày, lạnh lùng nhìn Đại pháp sư, nói.

- Vâng, thầy tế đại nhân.

Bị thầy tế đại nhân trừng một cái, Đại pháp sư Draco liền cung kính đáp, sau đó lạnh lùng trừng mắt với Đại pháp sư Poragu một lần nữa, lúc này mới tiếp tục nói:

- Bởi vì Thiên Y Viện tùy ý xâm phạm, hơn nữa ta cũng không nhận được thông báo của Tổ Linh điện, cho nên, thân là Đại pháp sư của địa phương, ta đã đến đó chất vấn.

Nói đến đây, ánh mắt Đại pháp sư Draco lóe lên sự sợ hãi, nói:

- Khi ta đến, đã xác nhận đối phương đúng là người của Thiên Y Viện. Dẫn đầu là một chàng trai chỉ mới hơn hai mươi.

- Hơn hai mươi?

Nhìn ánh mắt Đại pháp sư Draco lóe lên sự sợ hãi, Đại pháp sư Poragu thấp giọng cười lạnh:

- Một tiểu tử hỉ mũi chưa sạch, lại khiến cho người sợ đến như vậy?

- Poragu.

Thầy tế đại nhân lạnh lùng quát Đại pháp sư Poragu một cái, khiến cho Poragu co rúc cổ lại, lập tức im lặng.

- Thân phận của chàng thanh niên kia không đơn giản. Căn cứ theo những gì mà thuộc hạ của hắn nói, tên của người đó là Giang Nguyên, là thành viên đứng cuối cùng của hội Viện ủy Thiên Y Viện.

Thấy Poragu đã bị thầy tế đại nhân mắng cho, Đại pháp sư Draco tiếp tục nói tiếp:

- Nhưng cái này cũng không coi vào đâu. Cho dù là thành viên chân chính của Hội viện ủy Thiên Y Viện đến, ta cũng sẽ không quá để ý.

- Nhưng khi ta đang định cho hắn một bài học, hắn...

Nói đến đây, Đại pháp sư Draco giống như nhớ lại tình huống lúc đó, cánh tay cầm mộc trượng lại nhẹ nhàng run lên:

- Cái người tên Giang Nguyên đó đã ngưng tụ thần thú chi linh.

- Thần thú chi linh?

Đại pháp sư Draco vừa nói ra, trong phòng lại bắt đầu ồn ào, ngay cả thầy tế đại nhân cũng không nhận được mà thất thanh kêu lên.

Chương 951: Nghi thức hoán linh

- Không thể nào... không thể nào... làm sao có thể có Thần chú chi linh?

Tế ti đại nhân nhìn chăm chăm Poragu, lắc đầu liên tục nói:

- Poragu... chắc chắn là anh nhầm rồi, trên đời này chắc chắn không thể nào còn tồn tại Thần thú chi linh!

- Đúng... Poragu, anh không nên để một tên nhãi miệng còn hơi sữa dọa cho hết hồn rồi nói bừa!

Lúc này Kokogu cũng nhẩy ra, quơ thủ trượng, tức giận kêu lên:

- Lý do như vậy, ai mà tin chứ?

- Poragu... Thua một tên thanh niên cũng không việc gì phải vội, nhưng anh nghĩ ra cái lý do như vậy thật sự quá ấu trĩ!

Một trong năm Đại vu sư khác cũng liếc mắt nhìn Đại vu sư Poragu, hừ giọng nói.

- Đúng đúng... Poragu... Anh thân là Đại vu sư, thậm chí ngay cả thể diện cũng không cần luôn sao?

Mấy đại vu sư bên cạnh lúc này cũng lần lượt lên tiếng.

Đại vu sư Poragu bị những người này chọc cho thất khiếu bốc khói, nhẩy bật dậy, đứng bên cạnh đồng lửa, trên khuôn mặt gầy nhom liền đỏ lên, trong mắt tràn đầy lửa giận, nhìn những người xung quanh đang nhìn mình bằng ánh mắt đầy giễu cợt, lão đột nhiên giơ cây trượng trong tay, tức giận kêu lên:

- Tổ linh ở trên cao, nếu lời tôi nói có chút gì dối trá, tôi xin nguyện bị tổ linh trừng phạt...

Đại vu sư Poragu vừa nói xong, ngọn lửa xanh u không gió khẽ động. Các Đại vu sư xung quanh lập tức im lặng, không khí như lập tức ngưng đọng lại, một lúc sau mới có tiếng hít thở nặng nề vang lên.

Các Đại vu sư im lặng một lúc rồi thở hỗn hển, nhìn nhau một cái, ai nấy đều nhìn thấy sự kinh hãi, căng thẳng, thậm chí là còn có cả

chút hưng phấn trong mắt đối phương.

Mặc dù tất cả mọi người đều không tin bây giờ còn có thần thú chi linh tồn tại, nhưng Poragu đã lấy tổ linh ra để thề, như vậy thật sự khiến họ không thể không tin. Không có bất kỳ một vu sư nào, đặc biệt là Đại vu sư lại dám lấy danh nghĩa Tổ linh ra để giả vờ thề thốt, hơn nữa đặc biệt là còn đang ở Điện tổ linh này.

Đại vu sư Kokogu đứng đối diện sau khi nghe thấy Đại vu sư Poragu thề sắc mặt liền biến đổi, trợn mắt nhìn Đại vu sư Poragu một cái, sau đó nhìn về phía Tế tư tổ linh, kinh hãi nói:

- Tế tư đại nhân... chuyện này... sao có thể chứ? Ngài là Tế tư tổ linh, hẳn ngài biết thứ này không thể nào tồn tại!

- Đúng... Nếu trên đời này còn có Thần thú chi linh tồn tại, chắc chắn Tổ linh có thể cảm nhận được...

Một vị Đại vu sư khác lúc này cũng đứng dậy, nhìn về phía Tế tư tổ linh nói.

Sắc mặt Tế tư tổ linh âm trầm, sau đó lại nhìn Đại vu sư Poragu bên cạnh, chậm rãi nói:

- Nếu trên đời này còn có Thần thú chi linh tồn tại, các Tổ linh chắc chắn có thể cảm nhận được...

- Tế tư đại nhân... bộ lạc chúng ta cung phụng Tổ Lang Linh, lúc đó đã từng tiếp xúc với Thần thú chi linh, hơn nữa do Thần thú chi linh áp chế đã bị thương không nhẹ.

Đại vu sư Poragu hiểu rất rõ ý của Tế tư tổ linh, lập tức trầm giọng trả lời.

Mọi người nghe Đại vu sư Poragu nói vậy sắc mặt không khỏi âm trầm, sau đó nhìn về phía Tế tư tổ linh.

Sắc mặt Tế tư tổ linh lúc này cũng trầm xuống, thoáng trầm mặc một chút rồi gật đầu nói:

- Đã vậy, mọi người đi theo tôi...

Các Đại vu sư đều im lặng đứng dậy, đi theo sau lưng Tế tư tổ linh, bước ra ngoài.

Các Vu sư khác đợi trong đại điện nhìn thấy các vị Đại vu sư đi ra cùng với Tế tư tổ linh liền lần lượt đứng dậy, cung kính khom người lui qua một bên.

Hai Tế tư điện Tổ linh mặc áo bào tế tư màu đen cũng chậm rãi bước đến đón, khom người nhẹ nhàng làm lễ với Tế tư tổ linh.

Sau khi nghe Tế tư tổ linh nói vài câu, hai tế tư điện Tổ linh cũng lần lượt gật đầu, sau đó dẫn các Đại vu sư đi sang bên cạnh.

Các vu sư của Bộ lạc Vu sư lúc này đều tò mò nhìn hành động của các Đại vu sư. Họ chỉ thấy dưới sự dẫn dắt của hai vị Tế tư điện Tổ linh, các vị Đại vu sư bước đến đứng trước bức tượng Tổ linh bên cạnh.

Tượng Tổ linh này đầu sói thân người, giống như bức tượng thần mà Đại vu sư Poragu cúng bái ở bộ lạc.

Hai vị tế tư điện Tổ linh cẩn thận châm cái chậu lửa phía trước bức tượng Tổ linh đầu sói thân người, đợi sau khi ngọn lửa màu xanh u cháy lên, hai vị tế tư điện Tổ linh mới lâm bâm gì đó rồi bỏ một nắm bột vào trong.

Nắm bột này vừa được bỏ vào, ngọn lửa trong chậu cuộn lên, sau đó một mùi thơm nồng nàn bắt đầu toát ra từ trong chậu lửa...

Các vu sư bên cạnh tò mò nhìn sang, sắc mặt ai nấy đều thay đổi rồi lần lượt lộ ra vẻ cung kính và nghiêm nghị, yên lặng đứng sau lưng các Đại vu sư, cẩn thận nhìn.

Hai vị tế tư điện Tổ linh đọc thần chú càng lúc càng nhanh hơn. Trong đại điện, một cơn gió nhẹ đột ngột kéo đến, từng ngọn gió nhỏ bắt đầu cuộn lên. Thấy vậy, Tế tư Tổ linh đứng bên lúc này cũng đứng trước chậu lửa, hai tay ôm ngực hơi khom người trước Tổ linh đầu sói thân người, sau đó bắt đầu lâm bâm niệm chú.

Tế tư Tổ linh vừa niệm thần chú, tiếng gió trong đại điện dần lớn lên, đặc biệt là phía trước tượng thần, có vài cơn gió càng lúc càng kịch liệt, sau đó tiếng đọc thần chú của Tế tư Tổ linh càng lúc càng

nhANH, NHỮNG CƠN GIÓ NÀY ĐẬP MẠNH VÀO NHAU SAO ĐÓ VỠ TUNG RA XUNG QUANH.

Tiếng cơn gió khổng lồ nổ tung ra xung quanh, thổi áo bào của mấy vị Đại vu sư bên cạnh bay “phần phật”, sau đó tiếng gió bỗng dừng tắt hẳn. Nhưng lúc này trong điện Tổ linh trở nên yên tĩnh, dường như tiếng hít thở của các vu sư cũng đều cố gắng được đè thấp đi nhiều.

Ngọn lửa trong chậu lửa trước tượng Tổ linh lúc này chợt bốc lên cao một hai thước, sau đó nhảy lên không trung.

Thấy vậy, hai vị Tế tư điện Tổ linh cùng các Vu sư đứng sau Tế tư Tổ linh liền kêu to kinh ngạc, đồng loạt quỳ rạp dưới đất, chỉ còn lại Tế tư Tổ linh đứng trước chậu lửa bắt đầu lắc đầu khư hai tay điên cuồng nhảy múa.

Lúc này ngọn lửa kia cũng lay động theo động tác của Tế tư Tổ linh, đồng thời những tiếng ô ô như có như không bắt đầu vang lên quanh người Tế tư Tổ linh.

Nghe thấy tiếng ô ô trầm thấp kia, các vị Tế tư điện Tổ linh cùng với các Vu sư càng thêm cung kính cúi thấp đầu, sau đó giống tai lắng nghe tiếng ô ô trầm thấp kia.

Tế tư Tổ linh nhảy lên, ngọn lửa cũng càng lúc càng nhảy nhót nhanh hơn, tiếng ô ô trầm thấp càng lúc càng rõ ràng, thậm chí âm thanh dần bắt đầu có chút mê lương.

Nghe thấy tiếng ô ô trầm thấp kia trở nên mê lương, sắc mặt của Đại vu sư Poragu quỳ ở hàng đầu tiên dần tái xanh, là người thờ cúng Tổ Lang Linh, dĩ nhiên lão có thể xác định được đây là khí tức của Tổ Lang Linh mà bộ lạc lão luôn thờ phụng, cảm nhận được ý nghĩa trong tiếng ô ô trầm thấp đó, thể hiện cảm xúc của Tổ Lang Linh rất bức bối, rất đau đớn, hơn nữa còn rất phẫn nộ...

Hơn nữa trong âm thanh còn mang theo chút yếu ớt, thậm chí còn thoáng lộ chút sợ hãi...

Dần dần, các Đại vu sư còn lại sắc mặt bắt đầu biến đổi. Mặc dù họ không thờ phụng Tổ Lang Linh nhưng cũng hiểu rất rõ tiếng

thở của các Tổ linh, từ đó cũng mơ hồ cảm nhận được ý nghĩ mà Tổ Lang Linh muốn truyền đạt...

Sau khi những tiếng ô ô trầm thấp cuối cùng phát ra, ngọn lửa không ngừng bốc hơi kia dần ảm đạm đi, trở về bộ dạng cao một hai thước như ban đầu.

Động tác của Tế tư Tổ linh lúc này cũng dần chậm rãi lại, sau khi hít sâu một hơi thì hai tay lại một lần nữa khoanh trước ngực, cúi người như thi lễ với Tổ linh rồi mới xoay người lại, nhìn về phía mọi người.

Các vụ sư đều biết nghi thức Hoán linh đã hoàn thành, mọi người lập tức bò dậy, sắc mặt ai cũng ngưng trọng nhìn Tế tư Tổ linh trước mặt.

Có điều, Tế tư Tổ linh không hề nói gì, chỉ gật đầu một cái, dẫn mọi người trở lại trong điện Tổ linh.

Tế tư Tổ linh nhìn các Đại vụ sư một lần nữa ngồi xếp bằng quanh đồng lửa, cánh cửa trong điện cũng đã đóng chặt thì sắc mặt ông mới âm trầm nói:

- Ban nãy... Tổ Lang Linh đã biểu đạt... suy nghĩ của nó với ta...
- Nó đúng là đã đụng phải một tồn tại cường đại và uy nghiêm...

Giọng nói của Tế tư Tổ linh hơi trầm thấp và khàn khàn nhưng đầy nghiêm túc.

Mặc dù đã sớm dự liệu nhưng các Đại vụ sư nghe Tế tư Tổ linh xác nhận như vậy sắc mặt lại một lần nữa biến đổi, sau đó lần lượt căng thẳng thăm thì với nhau.

- Tế tư đại nhân... Tổ Linh Lang xác định đã gặp Thần thú chi linh sao?

Một vị Đại vụ sư lúc này đột nhiên đứng lên lớn tiếng hỏi:

- Nó chỉ gặp phải một tồn tại cường đại? Hay thật sự gặp phải Thần thú chi linh?

Nghe Đại vu sư này nói vậy, mọi người vội vàng nhìn về phía Tế tư Tổ linh. Đây là vấn đề bọn họ rất muốn biết.

Thấy mọi người đều nhìn mình bằng ánh mắt mong chờ, Tế tư Tổ linh hít một hơi thật sâu, gật đầu nói:

- Tổ Linh Lang nói, tồn tại kia vô cùng cường đại và uy nghiêm... khiến nó hoàn toàn không có tự tin kháng cự lại... cho nên...

Nói tới đây, Tế tư Tổ linh quét mắt nhìn xung quanh, chậm rãi nhìn sắc mặt của các Đại vu sư một lần nữa biến thành màu đen, gật đầu một cái:

- Ta tin có khả năng cực lớn là Thần thú chi linh...

- Thật sự là Thần thú chi linh...

- Sao có thể? Sao có thể như vậy được? điều này sao có thể? Nó... bọn nó hẳn không thể nào tồn tại nữa mới đúng chứ?

- Nhưng tại sao lại ở trong tay Thiên Y viện Trung Quốc?

- Thế này thì phải làm sao đây?

Các Đại vu sư lúc này đều vô cùng kinh hoàng. Đầu tiên chỉ có Poragu nói vậy, giờ ngay cả Tế tư Tổ linh cũng xác nhận là đúng, vậy thì e là đúng tám chín mười phần trăm rồi.

Thần thú chi linh... Bọn họ cũng biết rất rõ, nếu đúng là Thần thú chi linh, vậy thì trước mặt Thần thú chi linh, những Tổ linh mà giờ họ đang thờ cúng căn bản không thể nào so sánh được, hơn nữa chắc chắn vừa gặp là sẽ bị đối phương hoàn toàn áp chế. Thậm chí trong truyền thuyết, người có Thần thú chi linh, sẽ trở thành vua của Tổ linh.

Nhưng sao Thần thú chi linh lại ở trong tay người của Thiên Y viện Trung Quốc? Nếu có thì cũng phải ở trong tay một Đại vu sư gần gũi với các Tổ linh mới đúng chứ? Một người Trung Quốc có tư cách gì mà có Thần thú chi linh? Trong mắt các Đại vu sư vô cùng nóng bỏng.

- Yên lặng, yên lặng...

Tế tư Tổ linh yên lặng nói:

- Bất kể có phải là Thần thú chi linh không, chúng ta đều buộc phải đi xác nhận...

- Nếu quả thật là Thần thú chi linh, vậy... nó phải được thờ phụng trong Tổ linh điện chúng ta chứ không phải ở trong tay người Trung Quốc...

Chương 952: Giang y sĩ

- Trạm y tế phố Long Hưng...

Một người trung niên mặt mày tuấn lãng chấp tay đứng trước tấm bảng hiệu của Thiên Y viện, ngẩng đầu nhìn tấm bảng hiệu trước mắt, đọc từng chữ từng chữ, giống như khá có hứng thú. Biểu cảm trên mặt gã có chút cổ quái, dường như có chút xúc động, cũng có chút hoài niệm...

Hai thanh niên cao to đẹp trai đứng sau lưng gã cũng hiếu kỳ nhìn cánh cổng không lớn lắm trước mặt, trong mắt thỉnh thoảng lại lóe lên tia kỳ lạ, giống như cảm thấy nơi này rất kỳ quái vậy.

Kể ra thì ba người khí thế hơi bất phàm đứng trước cánh cổng trạm y tế nhà người ta mà nhìn như vậy thực sự cũng hơi khiến người khác chú ý. Có điều người ta cũng chỉ nhìn nhìn thôi chứ không để ý gì.

Nhưng trong Phòng giám sát an ninh của Ngoại viện Thiên Y viện, mấy vị nhân viên giám sát trực ban của ngoại viện lúc này hơi sửng ra.

Kể ra cổng chính của ngoại viện Thiên Y viện trước nay là nơi có an ninh yếu kém nhất. Dẫu sao chỗ này cũng treo tấm biển Trạm y tế nên trên căn bản không có phòng bị gì. Ai cũng có thể tự do ra vào. Ngay cả trước cổng bảo vệ chẳng qua chỉ lắp hai camera mà thôi.

Nhưng mấy nhân viên giám sát trực ban nhìn bộ dạng cổ quái của ba người trên màn hình thì cảm thấy hơi bức bối. Kể ra họ làm ở

Phòng bảo vệ lâu như vậy rồi, đây là lần đầu tiên họ thấy có người nhìn chằm chằm cổng viện như vậy. Thực sự thì thỉnh thoảng cũng có vài người đặc biệt đến nhìn thử cổng viện. Đặc biệt là vài thanh niên của các thế gia, họ nghe nói đến Thiên Y viện, hơn nữa còn biết Thiên Y viện ở phía sau nên muốn đến xem cánh cổng này cũng là chuyện rất bình thường.

Nhưng trước nay không có ai dám nhìn chằm chằm trắng trợn như vậy, hơn nữa còn đứng ngay giữa cổng không chút kiêng kỵ, cứ thế mà nhìn chằm chằm tăm tắp. Chẳng lẽ không biết chữ à? Hay là đang cười nhạo mình?

- Haizz, haizz.... Mọi người nhìn ba thằng ngu kia, hay là gọi vài anh em đến đuổi ba tên này đi đi?

Một nhân viên giám sát cuối cùng không nhìn được nữa, chỉ chỉ vào màn hình, phóng lớn lên, sau đó nói với mấy nhân viên giám sát bên cạnh.

Nghe vậy, mấy nhân viên giám sát vội vàng tò mò ngẩng đầu nhìn sang. Họ nhìn thấy ba người trên màn hình thì không kìm được bật cười thất thanh.

- Ba tên này ở đây bao lâu rồi? Có nhận thức không vậy? Là người của nhà nào tới tăng thêm kiến thức hả?

Thấy mọi người đều cười, một người trông có vẻ là người phụ trách Phòng giám sát lúc này nhìn bộ dạng của ba người của không nhịn được cười nói.

Mọi người lần lượt lắc đầu, còn có người cười nói:

- Đây chưa chắc đã là người của nhà nào đâu? Nhìn tuổi tác... có lẽ không giống!

- Đúng đúng... Chưa chắc đã là người nhà nào... Có điều, đứng ở đây trắng trợn như vậy, trông có vẻ định tiến vào!

Một người khác cười nói.

Trong tiếng cười nói của mọi người, bên ngoài có người đi tới, nhìn thấy bộ dạng vui vẻ của mọi người cũng cười nói:

- Có chuyện gì mà mọi người vui vẻ vậy?

Nghe thấy giọng nói này, mọi người vội vàng đứng dậy cười chào hỏi:

- Chào Chủ nhiệm Vu...

- Mọi người ngồi đi, mọi người ngồi đi...

Vị Chủ nhiệm Vu này nhìn khoảng năm mươi tuổi, mặt tròn hơi mập, bộ dạng rất hiền hòa. Sau khi ông gật đầu chào hỏi mọi người thì cười nói:

- Có chuyện gì? Nói tôi nghe xem nào!

Người phụ trách ngồi chính giữa cũng cười nói:

- Chủ nhiệm Vu... Có ba người đã đứng ngậy ra trước tấm bảng của chúng ta một lúc rồi, giống như mấy thằng ngu vậy... nhưng không ai biết họ, không biết là ai!

- Ồ? Ở trên này à?

Chủ nhiệm Vu mỉm cười ngắc đầu muốn nhìn màn hình lớn trước mặt, nói.

- Đúng... Là ba người này... Đã đứng đây được một lúc rồi...

Người phụ trách kia vừa cười vừa giới thiệu.

Có điều anh ta vừa mới nói được một nửa thì thấy Chủ nhiệm Vu đứng sau lưng khuôn mặt vốn tròn đầy nụ cười lập tức ngưng đọng lại trên khuôn mặt, trong mắt lộ ra vẻ kinh ngạc rõ ràng.

Người phụ trách nhìn biểu cảm của Chủ nhiệm Vu thì hơi sửng sốt một chút, đang định nói thì lại nghe Chủ nhiệm Vu đột nhiên lên tiếng nói:

- Phóng to ra...

- Vâng...

Người phụ trách, không dám chần chờ. Anh ta hiểu rất rõ ý của

Chủ nhiệm Vu, lập tức gõ nhanh trên bàn phím mấy cái. Người phụ trách này vừa gõ, hình ảnh trên màn hình lập tức phóng to ra.

- Là anh ta... Thật sự là anh ta... Sao có thể? Anh ta sao có thể còn sống?

Nhìn hình ảnh phóng lớn, trong mắt Chủ nhiệm Vu lộ ra vẻ kinh hãi, lâm bầm nói.

Người phụ trách nhìn bộ dạng của Chủ nhiệm Vu, chần chừ nói:

- Chủ nhiệm Vu, anh biết anh ta?

- Có lẽ...

Chủ nhiệm Vu gật đầu, sau đó hơi chần chừ một chút rồi lập tức cầm điện thoại bên cạnh lên.

- Cái gì? Chuyện này sao có thể? Anh chắc chắn chứ?

Nghe giọng nói bên kia điện thoại truyền đến, sắc mặt Liêu Long Căn đỏ lên, không tin hỏi.

Sau khi nhận được câu trả lời xác nhận của đối phương, ánh mắt Liêu Long Căn chợt lóe lên rồi trầm giọng nói:

- Được... Anh theo dõi sát nhé, lập tức cử người ra cổng đón... Tôi sẽ đến sau!

- Vâng... Thiên y sư Lưu...

Chủ nhiệm Vu nhận được lệnh của Liêu Long Căn thì không dám lơ là, lập tức trầm giọng nói:

- Các anh theo dõi ở đây, tôi dẫn người ra ngoài đón vị này. Nếu vị này có dị động gì, lập tức báo cáo!

- Vâng!

- Anh ta chưa chết... Lần này thì... náo nhiệt rồi...

Sau khi Liêu Long Căn cúp điện thoại, tiện tay cầm bộ đồng phục lên, sải bước đi ra ngoài, vừa đi vừa cười khở lâm bầm, đồng thời

lấy di động ra bấm một dãy số khác.

- Viện trưởng...

Người trung niên đứng ở cổng nhìn cái bảng Trạm y tế con phố này hồi lâu, cuối cùng thở dài, sau đó lắc đầu một cái rồi chậm rãi bước vào trong cánh cổng.

Trong phòng giám sát, mọi người thấy người trung niên này dẫn theo hai thanh niên vô cùng quen thuộc bước vào cổng viện, không chút chần chừ, lúc này họ hơi biến sắc. Là thành viên của Phòng bảo vệ, bọn họ trên căn bản biết rõ thành viên của Thiên Y viện trong lòng bàn tay.

Còn người trung niên trước mặt bọn họ không có chút ấn tượng nào cả, điều này chứng tỏ đối phương chưa từng tới Thiên Y viện. Ít nhất là không có trong ghi chép khách đến thăm của Thiên Y viện.

Nhưng đối phương dường như rất quen thuộc với Thiên Y viện. Trong đầu mọi người vang lên lời Chủ nhiệm Vu nói ban nãy. Họ đồng loạt nhìn nhau một cái, cũng nghĩ tới một khả năng, đó chính là bản thân người này là người của Thiên Y viện, nếu không...

Lúc này, trong màn hình của camera giám sát dọc đường, người trung niên đã dẫn hai thanh niên đi đến trước cánh cửa thật sự đầu tiên của Thiên Y viện.

Lúc này, cánh cửa bảo vệ đầu tiên này đã lặng lẽ mở ra. Chủ nhiệm Vu bước nhanh tới, đứng trước mặt người trung niên.

- Giang... Y sĩ... Đã lâu không gặp!

- Vu Mưu?

Chân mày người trung niên khẽ nhướn lên, trong mắt lóe lên ý cười thần nhiên, nói:

- Tôi không ngờ, người đầu tiên tôi gặp lại là anh...v bv7cxz/cz z

Chương 953: Chất vấn

- Chuyện gì? Sao lại mở cuộc họp Hội đồng viện? Chẳng lẽ bên Châu Phi lại xảy ra chuyện gì sao?

Chu Thế Dương vừa đi vừa cau mày hỏi Thiên y sư Ninh Hán Dân bên cạnh:

- Thăng nhóc Giang Nguyên có thể gây ra chuyện gì nữa chứ?

Lúc này Ninh Hán Dân cũng khẽ gật đầu một cái, sau đó cười nói:

- Không biết... Có điều rất có thể là như vậy, nếu không sao lại mở cuộc họp Hội đồng viện?

Hai người không nhanh không chậm đi về phía trước. Lúc này Liêu Long Căn cũng sải bước đi tới. Chu Thế Dương vội vàng kêu lên:

- Lão Liêu... Lần này là có chuyện gì vậy?

- Giang Văn Ba quay lại...

Sau khi Liêu Long Căn bỏ lại một câu liền vội vã bỏ đi, chỉ để lại Chu Thế Dương và Ninh Hán Dân trở mắt nhìn nhau.

- Giang Văn Ba là ai?

Ninh Hán Dân nhìn chằm chằm Chu Thế Dương nói.

- Giang Văn Ba...

Lúc này vẻ mặt Chu Thế Dương cũng tràn đầy nghi ngờ nhưng chỉ một nháy mắt sau, vẻ mặt chợt biến đổi.

- Ồ? Giang Văn Ba là ai?

Thấy Chu Thế Dương có vẻ như nhớ ra người này là ai, Ninh Hán Dân vội vàng hỏi.

- ...

Sắc mặt Chu Thế Dương hơi khó coi, thoáng chần chừ một lúc liền trầm giọng nói:

- Là đệ tử của người kia...

- Đệ tử của người kia?

Ninh Hán Dân sững sốt một chút, sau đó sắc mặt cũng biến đổi, thất thanh kêu lên:

- Anh ta vẫn còn sống? Sao có thể chứ? Kia... vị kia...

Chu Thế Dương chậm rãi lắc đầu một cái, gật đầu nói:

- Chỉ sợ vị kia...

Dứt lời, lão nhẹ nhàng nhìn Ninh Hán Dân một cái, phát hiện trong mắt đối phương lúc này cũng tràn đầy kinh ngạc và lo âu. Lão nhìn xung quanh, nhẹ nhàng thở ra một hơi, thấp giọng nói:

- Phiền phức rồi...

Về mặt Ninh Hán Dân có chút phức tạp, gật đầu một cái, nói:

- Năm đó... Chuyện năm đó không ai có thể nói rõ được...

- Hừ... Đúng vậy. Hơn nữa chuyện này là do anh ta muốn đi...

Trong mắt Chu Thế Dương lóe lên dị quang, chậm rãi nói.

- Nhưng... lâu như vậy anh ta không xuất hiện, đã hơn hai mươi năm trôi qua mới xuất hiện lần nữa. Chỉ e chuyện sẽ không đơn giản như vậy!

Ánh mắt Ninh Hán Dân khẽ chớp, hai hàng lông mày nhíu chặt, nhẹ nhàng lắc đầu nói.

Chu Thế Dương khẽ hừ một tiếng. Nói:

- Cho dù như thế nào, chuyện năm đó cũng là chủ trương của mấy lão già kia.... Hơn nữa giờ chúng ta là Thiên y sư, còn anh ta có là gì... Anh ta làm gì được chứ?

Lông mày Ninh Hán Dân nhíu chặt, cuối cùng khẽ thở dài không nói nữa.

Bước chân của hai người bước nhanh hơn một chút, có điều khi hai người họ đến phòng họp nhỏ thì những người còn lại đã đông đủ. Lúc này trong phòng họp nhỏ của Thiên Y viện, Từ Khả Liểu và ba Thiên y sư khác đang ngồi chờ.

Đối diện bọn họ lúc này có một người trung niên khuôn mặt thanh nhã đang ngồi đấy. Hai người cẩn thận nhìn một cái, trong lòng hơi kinh hãi. Bọn họ vẫn nhớ người trung niên tuần tú này năm đó. Tuy đã hai mươi năm trôi qua, nhưng bề ngoài của đối phương đại khái không thay đổi.

- Giang y sĩ... Hoan nghênh anh trở lại!

Lúc này Từ Khả Liểu đang mỉm cười nói với người trung niên tuần tú. Bà thấy hai người đi vào, gật đầu một cái, tỏ ý hai người ngồi xuống.

Giang y sĩ nhìn thấy hai người thì khóe miệng nhẹ nhàng nhếch lên, trên mặt cũng nở nụ cười nhàn nhạt, nhìn Từ Khả Liểu tươi cười đối diện, chậm rãi nói:

- Haha... Từ y sư, đã lâu không gặp...

- Giang y sư... Sư phụ của anh đâu? Anh ấy có khỏe không? Nhiều năm như vậy... Rốt cuộc mọi người đã đi đâu?

Từ Khả Liểu trước nay luôn bình tĩnh lần này đã không kìm chế được, nhìn người đàn ông tuần tú đối diện, nói.

Từ Khả Liểu vừa nói xong sắc mặt mấy Thiên y sư bên cạnh cũng ngưng trọng, nhìn người trung niên đối diện.

Người trung niên nhìn bộ dạng mọi người, người trung niên khẽ mỉm cười, nói:

- Nhờ phúc của các vị, sức khỏe của sư phụ vẫn tốt!

- A... thật sao? Vậy thì tốt quá...

Biểu cảm của mọi người khác nhau, có vài người vui mừng có vài người hưng phấn, có vài người căng thẳng, có vài người lo lắng... Nhưng Từ Khả Liểu thì thật lòng vui mừng, nói:

- Vậy mấy năm nay anh và sư phụ ở đâu? Sao không quay về? Còn nữa sao sư phụ anh không quay về?

- Quay về?

Trên khuôn mặt người trung niên tuấn tú nở nụ cười giấu cợt nhẹ nhàng quét mắt nhìn mấy vị Thiên y sư trước mắt một lượt, sau đó chậm rãi nói:

- Năm đó nếu tôi và sư phụ quay về, có lẽ sẽ có nhiều người không ngủ được mất!

- Là có ý gì?

Từ Khải Liễn nhìn nụ cười giấu cợt trên khuôn mặt người trung niên, nụ cười trên mặt bà lặng lẽ đọng lại, trầm giọng nói:

- Giang Văn Ba... Anh nói vậy là có ý gì?

- Có ý gì?

Trên mặt Giang Văn Ba không hề có sự sợ hãi. Gã hơi híp mắt lại, nhìn Từ Khải Liễn một chút, sau đó lại nhìn bốn Thiên y sư còn lại, thấy không ít người đang còn giả vờ bình tĩnh, gã không khỏi nở nụ cười lạnh, nói:

- Từ Khải Liễn y sư thật sự không biết?

Nhìn thấy tia lạnh lẽo trong mắt Giang Văn Ba, mắt Từ Khải Liễn không kìm được chớp chớp, sau đó chậm rãi lắc đầu một cái.

- Từ y sư không biết.... Còn các người?

Trên khóe miệng Giang Văn Ba lại một lần nữa nở nụ cười cổ quái, nhìn mọi người, nói.

- Giang Văn Ba... Anh chớ cần rờ, trước mặt các anh đều là Thiên y sư của Thiên Y viện ta, anh chất vấn chúng tôi cái gì chứ?

Chu Thế Dương nhìn thấy ánh mắt lạnh lẽo của đối phương cùng với nụ cười kỳ quái liền tức giận nói:

- Cho dù các người có ý kiến với viện cũng là sự phụ của anh đứng ra nói mới đúng... Sự phụ anh đâu? Bao ông ta quay về gặp chúng tôi! Thân là thành viên Thiên Y viện ta, thi hành nhiệm vụ lại ở bên ngoài mấy chục năm không về, chẳng lẽ coi quy định của Thiên Y viện ta là không khí sao?

- A...

Giang Văn Ba cười lạnh một tiếng nói:

- Chu y sự uy phong thật đấy...

- Giang Văn Ba!

Lúc này Từ Khả Liễu ở bên nhìn chăm chăm Giang Văn Ba trầm giọng lên tiếng, nói:

- Rốt cuộc cuộc năm đó chuyện gì xảy ra? Anh và sự phụ anh đã đi đâu? Tại sao không trở về? Cho dù là có chuyện gì, Hội đồng viện lúc đó cùng với rất nhiều y sư chúng tôi đều ở đây, chẳng lẽ cũng không thể giải quyết được sao?

- Giải quyết? Dĩ nhiên có thể giải quyết!

Hai hàng lông mày của Giang Văn Ba giật giật, nhìn những người trước mặt, hừ một tiếng cười lạnh nói:

- Nhưng nếu chúng tôi quay lại, bị giải quyết có lẽ là chúng tôi đó!

- Có ý gì?

Lúc này hai hàng lông mày của Từ Khả Liễu cũng dựng lên, nhìn Giang Văn Ba, trầm giọng hỏi:

- Chuyện năm đó, chúng tôi đều biết... chẳng lẽ trong chuyện này có vấn đề gì?

- Có vấn đề gì?

Giang Văn Ba khẽ hừ một tiếng, sau đó bưng ly trà trước mặt lên, nhẹ nhàng nhấp một miếng rồi mới nhìn Từ Khả Liễu, nói:

- Chẳng lẽ cô thật sự không biết?

- Không biết!

Từ Khải Liễu nhìn chăm chăm Giang Văn Ba, chắc chắn lắc đầu.

- Được rồi... Vậy thì tôi nói cho cô nghe lúc ấy chúng tôi đã gặp chuyện gì...

Lúc này, ngoài phòng họp của Thiên Y viện, hai thanh niên đi theo Giang Văn Ba đang ngồi cùng một y sĩ ba mươi tuổi đi thăm khắp Thiên Y viện.

Thỉnh thoảng lại có vài y sĩ trẻ tuổi của Thiên Y viện nhìn hai thanh niên đeo giấy thông hành tạm thời này, trong mắt lộ vẻ hiếu kỳ. Thiên Y viện mấy năm nay, trừ mấy người ngoài Trưởng ban Giang đưa vào, đã lâu không có người lạ mặt xuất hiện. Không biết hai thanh niên này có lai lịch gì.

Có điều, các y sĩ trẻ tuổi ngoại trừ hơi kinh ngạc vì khí chất anh tuấn không giống bình thường của hai người này thì không để ý gì lắm, hơn nữa còn hơi có chút khinh thường.

Thân là thành viên của Thiên Y viện đứng ở vị trí cao nhất của Trung Quốc, mặc dù đa phần bọn họ đều là y sĩ thực tập, thậm chí là y sĩ kiến tập, nhưng họ luôn có cảm giác cao cao tại thượng hơn những người đồng lứa tuổi đến từ bên ngoài.

Bởi vì trong những người ở lứa tuổi họ mà nói, họ thực sự đứng ở độ cao mà những người cùng lứa tuổi khác không thể nào sánh được. Hơn nữa những người đến thăm viếng viện đa phần đều là những con em thế gia có giao hảo với Thiên Y viện. Đối với họ mà nói, những con em thế gia này hoàn toàn không đáng để họ quá coi trọng.

Bởi vì trước nay chỉ có người bên ngoài đến nhờ Thiên Y viện... Chỉ cần vài năm nữa, họ trở thành y sĩ chính thức rồi, cho dù đối diện với các trưởng bối và cao tăng của các thế gia, thậm chí là các gia chủ thì cũng sẽ được đối phương đối đãi khách khí.

Còn với mấy con em thế gia cùng trang lứa này, thân phận kém hơn họ quá nhiều. Tuy hai người trước mặt không giống như mấy

con em thế gia nhà quê mà mình từng gặp, nhưng cũng không đáng để mọi người quá chú ý.

Dĩ nhiên, vài y sĩ trẻ có chút bối cảnh nhìn thấy hai người trước mặt cao to anh tuấn, khí độ phi phàm, hơn nữa trong mắt không có chút sợ hãi nào thì cũng hơi khó chịu.

- Anh Trương... hai người này là ai? Sao lại chạy đến viện chúng ta?

Liêu Dương Liêu đại công tử vừa vặn đi ngang, thấy hai người này hết nhìn đông tới nhìn tây không khỏi chậm rãi đi tới có chút khinh thường hỏi y sĩ đang dẫn hai người này đi.

- A.. Liêu Dương à...

Y sĩ này nghe Liêu Dương hỏi cũng cười nói:

- Hai vị này là... Đệ tử của Giang y sư... Giang y sư quay về rồi. Liêu Thiên y sư bảo tôi đưa họ đi xem viện một chút...

- Giang y sĩ?

Liêu Dương sững sốt, nhìn vị y sĩ này, nói:

- Giang Nguyên? Hẳn trở về rồi?

- A... Không phải Trưởng ban Giang...

Y sĩ này vội vàng cười lắc đầu nói:\

- Là vị khác... Giang y sĩ này hình như ở bên ngoài lâu rồi, vừa mới trở về.... Liêu Thiên y sư đưa anh ta đi gặp Viện trưởng rồi...

- Ở bên ngoài lâu rồi?

Liêu Dương hơi nghi ngờ đưa tay gãi gãi lỗ mũi, sau đó nhìn về phía hai thanh niên đứng sau y sĩ này, nói:

- Hi... Nhóc, sư phụ của hai người tên gì?

Hai thanh niên nghe Liêu Dương hỏi vậy lại thấy kiểu nói năng tùy tiện của Liêu Dương, sau khi nhìn nhìn một chút, trong mắt lóe lên

tia cười nhạt, một trong hai người lãnh đạm nói:

- Tên của sư phụ tôi, người như anh có thể hỏi sao?

Nghe thấy vậy, Liêu Dương nổi giận. Ở Thiên Y viện gã cũng được coi là nhân vật đi ngang, hai tên nhà quê trước mặt không biết ở đâu ra mà dám đối xử với gã như vậy? mấy năm nay, kẻ duy nhất khiến gã phải thua thiệt chỉ có vị kia. Hai tên này là cái thá gì?

Chương 954: Người của chúng tôi

- Các người là cái thá gì? Có biết đây là đâu không? Tôi không thể hỏi tên sư phụ các người? Sư phụ các người có gì đặc biệt hơn người? Có biết ông nội tôi là ai không? Hả!!

Liêu Dương trợn mắt, gân xanh trên trán nổi lên, nhìn chằm chằm hai thanh niên trước mặt, tức giận nói.

- Phụt...

Một trong hai thanh niên cười coi thường.

- Mày...

Nhìn bộ dạng của hai người, Liêu Dương nghiêng rằng “ken két”. Nếu không phải gã sợ nội quy nghiêm của Thiên Y viện thì giờ đã giờ nầm đấm đánh hai thằng nhóc này một trận. Gã thở hỗn hển, hai mắt tia máu đỏ bừng, nhìn về phía y sĩ đi cùng bên cạnh, hừ nói:

- Anh Vu... Anh nói cho chúng biết, ông nội tôi là ai, có tư cách hỏi không...

Y sĩ bên cạnh sớm đã cười khở. Anh ta nghe Liêu Dương nói vậy vội vàng nói với hai thanh niên bên cạnh:

- Ông nội của Liêu Dương là Thiên y sư Liêu Long Căn...

Sau khi dứt lời y sĩ liền giới thiệu với Liêu Dương:

- Liêu Dương... Hai vị này là đệ tử của Giang Văn Ba y sĩ.... Chính

là Giang Văn Ba đệ tử củ vị y sư bị mất tích trong chuyện năm đó đấy...

- Ồ? ... A...

Liêu Dương nghe vậy liền sửng sốt một chút rồi mới hồi phục tinh thần, kinh ngạc nói:

- Giang Văn Ba... Đó không phải là ba Giang Nguyên sao? Ông ta không phải đã chết rồi à?

- A... Đúng... Kể ra Giang Văn Ba y sĩ chính là ba của Giang Nguyên y sĩ! Anh ấy chưa chết, chỉ mất tích thôi... Ban nãy vừa trở về!

Sắc mặt vị y sĩ này hơi sửng sốt một chút, sau đó liền gật đầu nói.

- Ba của Giang Nguyên...

Liêu Dương vô cùng kinh ngạc nhìn y sĩ này, sau đó nhìn hai thanh niên bên cạnh, trên mặt lộ vẻ chán nản, nói:

- Nói vậy bọn họ chẳng khác nào là sư huynh đệ của Giang Nguyên...

Giang Văn Ba không đáng để ý, nhưng Giang Nguyên thì gã không thể không quan tâm. Giang Nguyên này gã không trêu vào được.

- Các người nói gì?

Hai thanh niên vốn vẻ mặt đầy dửng dưng, lúc này nghe hai người nói chuyện liền nhìn nhau, sau đó trong mắt đồng loạt lộ tia kinh ngạc, nhìn hai người, vội vàng hỏi.

Y sĩ này nhìn thấy vẻ kinh ngạc của hai thanh niên thì sửng sốt một chút, nhìn về phía hai người, cười nói:

- Tôi nói Giang Nguyên y sĩ là con trai của Giang Văn Ba y sĩ...

Nghe xong lời này, hai thanh niên nhìn nhau một cái, trong mắt rõ ràng lộ ra vẻ kinh ngạc, nhưng hai người nhanh chóng trao đổi ánh mắt một chút. Một trong hai người hít một hơi thật sâu, cầm di động của mình ra nhìn, sau đó cười nói với Vu y sĩ:

- Vu y sĩ... Chúng tôi cũng dạo kha khá rồi. Chúng tôi quay về chờ sư phụ đây!

- A... Không đi dạo nữa sao?

Vu y sĩ hơi sững sờ, sau đó liền gật đầu, cười nói:

- Bây giờ chắc Giang y sĩ đang ở trong phòng họp... Để tôi dẫn mọi người qua đó!

Liêu Dương nhìn hai thanh niên xoay người rời đi cùng Vu y sĩ, trong lòng vô cùng ảm ức đưa tay sờ lỗ mũi của mình một cái, sau đó khẽ hừ một tiếng rồi cũng xoay người rời đi. Một Giang Nguyên ở Thiên Y viện này đã không mấy ai dám chọc vào rồi. Giờ ba hắc đã quay về, nếu vị kia cũng còn sống, nếu thật sự quay về viện... Vậy sau này ai còn có thể động vào Giang Nguyên nữa?

Trong phòng họp nhỏ của Thiên Y viện lúc này bầu không khí vô cùng căng thẳng và nặng nề.

Trên khuôn mặt luôn bình tĩnh của Từ Khả Liễu lúc này cũng trở nên âm trầm, nhìn chằm chằm Giang Văn Ba nói:

- Tình hình thật sự như vậy?

Giang Văn Ba nhìn vẻ mặt của Từ Khả Liễu, chân mày khẽ nhướn lên, lãnh đạm nói:

- Đúng!

Từ Khả Liễu nghe thấy vậy sắc mặt càng thêm âm trầm, sau đó hít một hơi thật sâu. Bà dựa ra sau một chút, đưa tay nhẹ nhàng xoa xoa hai bên huyệt Thái dương, sau đó quay đầu nhìn về phía bốn người bên cạnh.

Bà nhìn từng người một, trong mắt lóe lên tia nghiêm túc, chậm rãi nói:

- Bốn vị... các vị có ai biết chuyện này không?

Ánh mắt Lưu Mộc Dương lúc này cũng đen nhánh, trên mặt đầy vẻ ngưng trọng, chậm rãi lắc đầu nói:

- Chuyện này, tôi không biết!

- Tôi cũng không biết chuyện này!

Liêu Long Căn bên cạnh trầm giọng lắc đầu nói.

Còn Chu Thế Dương và Ninh Hán Dân sau khi nhìn nhau một cái, cũng đồng loạt lắc đầu nói:

- Tôi không biết chuyện này!

Từ Khả Liễu nhìn biểu cảm và câu trả lời của bốn người còn chưa kịp lên tiếng, lúc này Giang Văn Ba đã lạnh giọng cười, đưa tay nhẹ nhàng gỡ ly trà một cái, lắc đầu liên tục cười lạnh nói:

- Được... Được... Cũng không biết chuyện này... Ha ha... Ha ha...

Lưu Mộc Dương bên cạnh ngẩng đầu nhìn Giang Văn Ba, lên tiếng nói:

- Bất kể chuyện này là thật hay giả, nhưng năm đó thật sự không biết chuyện này...

- Thật sự không biết?

Giang Văn Ba lại cười lạnh một tiếng, nói:

- Năm đó năm người các người đều là Y sư nhất phẩm... Sư phụ của tôi cũng vậy... Nếu nói các người không biết chuyện này... các người tự tin? Hay là để tôi và sư phụ tin?

- Đó là không nói năm vị năm đó... Nhưng năm người các người, không thể không ai biết hoặc tham gia chuyện này...hì hì

Giang Văn nâng ly trà lên uống một hớp, mặt đầy giễu cợt.

Chu Thế Dương nhìn nụ cười nhạt đầy giễu cợt của Giang Văn Ba liền lạnh giọng hừ nói:

- Chuyện này chúng tôi không biết. Hơn nữa lần đó rốt cuộc xảy ra chuyện này hay không, vẫn chưa thể xác nhận... Hơn nữa mấy vị năm đó thân là Thiên y sư của viện ta, sao có thể để chuyện như

vậy xảy ra?

- Ai biết có phải bản thân các người xảy ra vấn đề gì, sau đó không dám trở về viện hay không. Ai biết có phải anh ăn nói bừa bãi hay không?

Giang Văn Ba nghe Chu Thế Dương nói vậy không khỏi giận dữ bật cười nói:

- Được... Được... Tôi và sư phụ vì viện không để ý nguy hiểm đi sâu vào bên trong, nhưng lại bị người ta hãm hại. Hơn hai mươi năm không dám trở về viện, nhưng không ngờ hơn hai mươi năm sau vẫn có người chất vấn hai sư trò tôi...

- Giang y sĩ... Anh không cần như vậy...

Từ Khả Liễu bên cạnh trầm giọng nói:

- Tin tưởng tôi, sư phụ anh cũng là bạn tốt của tôi. Chuyện này cho dù như thế nào, tất nhiên chúng ta sẽ điều tra rõ, nếu năm đó thật có chuyện này, Hội đồng viện sẽ cho các anh một câu trả lời!

- Từ y sư... Tôi tin tưởng bà, nhưng tôi không tin những người khác...

Giang Văn Ba nhìn bốn người bên cạnh, sau đó trầm giọng nói:

- Lần này tôi trở về cũng vì muốn tìm lại công bằng cho tôi và sư phụ!

- Được... Chuyện này tôi đảm bảo với mọi người, Hội đồng viện sẽ tiến hành điều tra, như thế nào?

Từ Khả Liễu nhìn Giang Văn Ba chậm rãi nói:

- Còn sư phụ của anh... Nếu ông ấy bằng lòng, mời ông ấy hãy quay về!

Giang Văn Ba lắc đầu, lạnh giọng nói:

- Trước khi chuyện này được xác định rõ ràng, sư phụ tôi sẽ không trở về... Hơn nữa điều tra, cũng phải có người của chúng tôi tham

gia, các người... Giờ căn bản chúng tôi không dám tin!

- Người của các người? người nào?

Chu Thế Dương ở bên trường mắt, lạnh giọng nói:

- Chuyện năm đó, đương nhiên là do chúng tôi điều tra... Người của các người là ai? Có tư cách gì nhúng tay vào chuyện của viện ta?

- Haha... Người của chúng tôi?

Giang Văn Ba cười khẽ một tiếng, nói:

- Tuyệt Y Đường, chẳng lẽ các người vẫn chưa biết sao? Nếu không có Tuyệt Y Đường, ông cho là tôi dám trở về à?

Chương 955: Ẩn nấp

- Tuyệt Y Đường?

Năm người Từ Khải Liễu nghe thấy cái tên này đều đồng loạt biến sắc. Họ nhìn Giang Văn Ba vẻ mặt đầy trào phúng trước mặt không nói nên lời. Cái tên này gần đây mấy người đều biết rất rõ. Đây là một tồn tại ẩn nấp rất kín đáo, hơn nữa thực lực có thể cực mạnh.

Căn cứ theo Ban tình báo ngoại viện điều tra được, Tuyệt Y Đường cũng tương tự như Thiên Y viện, là một tổ chức tương đối khổng lồ, thực lực dù yếu hơn Thiên Y viện một chút nhưng tuyệt đối vượt xa các thế gia bình thường khác.

Hơn nữa chỉ nghe tên cũng biết rất có khả năng là nhắm vào Thiên Y viện.

- Thế nào... Bây giờ hẳn các vị đã hiểu rồi chứ?

Giang Văn Ba lãnh đạm nói:

- Hơn hai mươi năm qua, sự trò chúng tôi bỏ lại thân quyến, chạy trốn ra nước ngoài, ném mất năm gai, cực khổ kinh doanh mới có tất cả ngày hôm nay... Mới có chuyện tôi quay trở lại Thiên Y viện,

ngồi trước mặt chư vị!

- Thiên Y viện dù sao cũng là nơi xuất thân của chúng tôi, tuy rời đi hơn hai mươi năm, nhưng tôi và sư phụ chưa ngày nào từ bỏ vinh quang của Thiên Y viện... Nhưng để đảm bảo mạng sống, để có thể được một lần nữa nhìn thấy ánh mặt trời, sư trò chúng tôi mới phải xây dựng Tuyệt Y Đường...

- Vốn mấy năm nay, chúng tôi không hề muốn cùng ngồi chung một chỗ với các vị, nhưng cho đến giờ, chúng tôi phát hiện mình không hề muốn phát sinh mâu thuẫn trực tiếp với Thiên Y viện... Cho nên, hôm nay tôi mới ngồi ở đây, cùng thương lượng với các vị...

Nói tới đây, Giang Văn Ba híp hai mắt lại, trong mắt lóe lên vẻ tàn khốc:

- Yêu cầu của chúng tôi không cao, điều tra rõ chuyện năm đó, trả lại công bằng cho hai sư trò chúng tôi.

Nghe xong những lời này, sắc mặt năm vị Thiên y sư âm trầm. Còn trong mắt Chu Thế Dương và Ninh Hán Dân lại khó nén vẻ kinh hãi. Sau khi hai người lơ đãng nhìn nhau một cái, Ninh Hán Dân liền cau mày, lạnh giọng nói:

- Hai người thân là thành viên Thiên Y viện, lén lập tổ chức, hơn nữa còn tuân theo nội quy viện... Đây là những việc Thiên Y viện ta không cho phép, chẳng lẽ các người không biết sao?

- Dĩ nhiên...

Giang Văn Ba cười nhạt để ly trà trong tay xuống, hơi ngắc đầu lên. Nhìn mấy vị thiên y sư, lãnh đạm nói:

- Có điều, tôi cũng mong các người rõ, tôi tới không phải để mong viện tha thứ hay không tha thứ. Chẳng qua tôi chỉ nói với các người, tôi và sư phụ giờ đã có tư cách để đến đòi lại công bằng cho chuyện năm đó!

- Năm đó, rốt cuộc là ai, bày ra chuyện này... Mưu hại đồng môn. Trong lúc tôi và sư phụ vì Thiên Y viện mạo hiểm xông pha, lại muốn đẩy tôi và sư phụ vào chỗ chết?

Các Thiên y sư lại một lần nữa im lặng... Với thực lực của Tuyệt Y Đường bây giờ, cùng với năng lực của vị kia, trong tình huống này, đúng là đã đủ thực lực để ngồi ngang hàng với nhóm mình.

Từ Khải Liểu sau khi hít một hơi thật sâu. Nhìn Giang Văn Ba, nói:

- Liên quan tới chuyện năm đó, bất kể như thế nào, Hội đồng viện cũng sẽ tiến hành điều tra... Nhưng liên quan tới chuyện anh... người của anh tham gia vào việc này, cần được Hội đồng viện tiến hành thảo luận...

Giang Văn Ba hơi gật đầu. Lãnh đạm nói:

- Thời gian không nhiều... Xin hãy mong chóng đưa ra quyết định...

Đợi sau khi Giang Văn Ba đi ra khỏi phòng họp, sắc mặt mấy vị Thiên y sư lại một lần nữa trầm xuống, đặc biệt là Chu Thế Dương cùng Ninh Hán Dân về mặt đầy phiền muộn.

- Tuyệt Y Đường này lại là do họ lập nên...

Chu Thế Dương phiền muộn nghiêm mặt, nhìn về phía mọi người, nói:

- Đường đường là Thiên Y viện, chẳng lẽ cứ để họ uy hiếp như vậy?

Từ Khải Liểu lắc đầu một cái. Quả quyết trầm giọng nói:

- Nhưng bất kể như thế nào, bọn họ năm đó xảy ra chuyện, đúng là vì Thiên Y viện ta nên mới như vậy... Hơn nữa nếu thật sự là có người cố ý bố trí, mưu hại đồng môn, như vậy phải truy xét xử theo quy định!

- Viện trưởng... Chuyện năm đó, chúng ta đều biết. Chuyện đó, nếu thật sự có người ở trong động tay chân vậy chắc chắn có năm Thiên y sư năm đó tham gia vào. Mấy người chúng ta, cũng có hiềm nghi... Lần này nếu thật sự điều tra ra, tra không ra còn được, nếu tra ra gì đó thì xử trí như thế nào?

Lúc này chân mày Liêu Long Căn nhíu lại.

Liêu Long Căn vừa nói xong, mọi người lại rơi vào trầm mặc... Thiên y sư năm đó giờ đều đã lui vào Viện trưởng lão. Nếu thật sự điều tra, nói không chừng không thể tra ra. Cho dù có tra được, chẳng lẽ có thể động thủ với Viện trưởng lão sao? Viện trưởng lão sẽ cho phép sao?

Chu Thế Dương thấy mọi người trầm mặt thì đột nhiên mặt mày nghiêm túc, lên tiếng:

- Chuyện này tạm thời không đề cập tới, hai người kia là thành viên chính thức của Thiên Y viện ta. Mấy năm nay họ lập Tuyệt Y Đường, nhúng tay vào quân chính thể tục, hơn nữa rất có thể đã ngầm cấu kết với các thế gia. Không những vi phạm quy định của Thiên Y viện ta, hơn nữa còn tạo ra uy hiếp cực lớn với cả thể tục, chẳng lẽ Thiên Y viện ta cứ mặc kệ không để ý tới sao? Còn phải cân nhắc vì sao họ vì chuyện không có chứng cứ mà đến làm loạn trật tự Thiên Y viện ta?

Nghe thấy những lời này, mọi người không kiềm được nhìn nhau một cái, quả thật là như thế. Với thực lực của Tuyệt Y Đường này, gần như đã không cần phải nhờ Hội đồng viện của Thiên Y viện điều tra chuyện đó. Giờ, Giang Văn Ba đến, đúng là không tránh khỏi gây ra hỗn loạn cho Thiên Y viện.

- Có lẽ, bọn họ có ý định làm nhiễu loạn Thiên Y viện ta... Hơn nữa...

Nói tới đây, Ninh Hán Dân cũng có chút chần chờ, nói:

- Giang Nguyên là con trai của Giang Văn Ba. Sau khi Giang Nguyên nhập viện, tư chất không hề tầm thường. Chỉ trong hai ba năm ngắn ngủi đã có năng lực nắm Tề Thế Đỉnh trong tay... Chuyện này, chúng ta không thể không đề phòng...

Ninh Hán Dân vừa nói vậy, mắt Chu Thế Dương cũng sáng lên, trầm giọng nói:

- Đúng rồi. Ban đầu Giang Nguyên dựa vào mấy lời của mình La Thiên Minh vào viện một cách khó hiểu. Hắn đã dùng thực lực mà không thể nào tưởng tượng được tiếp xúc với các tri thức của Thiên Y viện ta. Hơn nữa chỉ trong hai ba năm ngắn ngủi đã có

được thực lực vượt xa y sĩ bình thường, thậm chí được Tề Thế Đỉnh thừa nhận. Nếu nói trước đây hắc chưa từng tiếp xúc với những tài liệu đặc biệt của Thiên Y viện ta thì thật khó khiến người ta tin tưởng...

- Vì vậy, tôi rất có lý do hoài nghi, Giang Nguyên là do đám Giang Văn Ba cố ý an bài, lừa vào Thiên Y viện ta, có ý đồ mưu đoạt... Tề Thế Đỉnh của Thiên Y viện ta... Nếu không với tuổi tác của hắc, sao có thể làm được đến như vậy?

Nói tới đây, khuôn mặt già nua của Chu Thế Dương hơi đỏ lên. Cách nói này của lão đúng là có chút miễn cưỡng, nhưng lúc này lão không thể không nói vậy. Khó khăn lắm mới có cơ hội, sao lão không chụp lấy mà liên hệ nó với Giang Nguyên được cơ chứ...

Có điều lý do này tuy nói có chút miễn cưỡng, nhưng bất kể như thế nào cũng có chút đạo lý, Giang Nguyên nhập viện tới nay hai ba năm, tiến bộ đúng là kinh khủng. Nếu nói trước kia hắc không có nền tảng gì đúng là không ai có thể tin tưởng được. Giờ có một lý do như vậy xuất hiện, hơi đẩy nhẹ một chút là nó sẽ trở nên có lý. Người bằng lòng tin tưởng vào nó dĩ nhiên cũng không ít.

Theo như vậy thì Giang Văn Ba muốn đoạt Trấn viện chi bảo của Thiên Y viện đã cử con trai của gã ẩn nấp trong viện, dường như cũng rất có khả năng...

Chương 956: Người Mỹ tới

- Chuyện mưu đoạt Tề Thế Đỉnh không cần nói nữa... Tề Thế Đỉnh này do Giang Nguyên đoạt lại từ tay Huyết tộc. Hơn nữa ban đầu lúc cậu ấy vào Thiên Y viện, Tề Thế Đỉnh vẫn chưa quay lại... Hơn nữa sở dĩ Tuyệt Y Đường lộ mặt, vẫn là do lúc đầu giữa Giang Nguyên và Quân khu Tây Bắc xảy ra vấn đề mới bắt đầu khiến Thiên Y viện lộ ra chút manh mối... Cho nên, những chuyện này không hợp lý. Rốt cuộc Giang Nguyên có quan hệ gì với Tuyệt Y Đường hay không, ít nhất hiện tại vẫn chưa thể chắc chắn!

Trước lý luận của Chu Thế Dương, Từ Khải Liễu rất bình tĩnh đánh đổ.

Ninh Hán Dân cau mày nói:

- Nói như vậy cũng đúng. Cho dù thế nào ban đầu khi Giang Nguyên xuất hiện đúng là rất khả nghi. Hơn nữa cậu ta nếu thật sự chỉ được một Trung y già nông thôn bồi dưỡng, sao lại có nền tảng vững chắc như vậy. Nếu nói cậu ta là con cờ do Giang Văn Ba bày ra cũng khá có lý...

Ninh Hán Dân nói vậy, mấy Thiên y sư đều bất giác gật đầu. Hai năm qua, biểu hiện của Giang Nguyên đúng là quá nghịch thiên. Hơn nữa lần này Giang Nguyên đột nhiên mang Tề Thế Đỉnh vi phạm nội quy rời đi, tuy nói đã đoạt được nắp đỉnh từ tay Huyết tộc, nhưng giờ hắn vẫn chưa về nước mà vẫn ở Châu Phi. Trong chuyện này cũng có khá nhiều kỳ quái.

Sự kiện vi khuẩn ở Châu Phi, còn cả chuyện Giang Nguyên đột nhiên từ Anh quốc chạy đến Phi Châu, tất cả đều đáng để người ta nghi ngờ. Nếu như nói có Tuyệt Y Đường đứng giữa điều khiển thì tất cả những chuyện này có thể giải thích rõ ràng rồi.

Các Thiên y sư đều không phải nhân vật bình thường, họ vừa thoáng suy nghĩ một chút, sắc mặt cũng có chút khó coi. Nếu Giang Nguyên thật sự là con cờ do Tuyệt Y Đường bày ra, vậy thì lúc này Thiên Y viện gặp phải phiền toái lớn rồi.

Chu Thế Dương liếc liếc mắt nhìn biểu cảm của đám Từ Khả Liễu một chút, biết trong lòng mọi người đều có vài suy nghĩ, lão lập tức liền lạnh giọng hừ nói:

- Bất kể như thế nào, nhưng Giang Nguyên dù sao cũng là con trai Giang Văn Ba. Hơn nữa Tề Thế Đỉnh lại bị hắn không tuân thủ quy định viện mạo hiểm mang đi. Điều này rất đáng nghi ngờ...

Nói tới đây, Chu Thế Dương lạnh giọng nói:

- Dù nói thế nào, Tề Thế Đỉnh này cũng là Trấn viện chi bảo của viện ta, tuyệt đối không thể để xảy ra sơ sót... Tôi đề nghị, bây giờ trong viện của chúng ta phải truyền lệnh sang bên kia, bảo người bên đó hộ tống Tề Thế Đỉnh về nước trước rồi tính sau. Còn chuyện Giang Nguyên có cấu kết với Tuyệt Y Đường hay không cứ điều tra là được!

- Tôi đồng ý với ý kiến của lão Chu!

Ninh Hán Dân là người đầu tiên lên tiếng ủng hộ.

Liêu Long Căn bên cạnh lúc này cũng chậm rãi gật đầu, nói

- Chuyện Tề Thế Đỉnh là chuyện quan trọng, đúng là không thể xảy ra sơ sót, đem Tề Thế Đỉnh về trước là chuyện nên làm...

Ba người đã tỏ thái độ, Lưu Mộc Dương và Từ Khải Liễu nhìn nhau một cái. Sau đó Từ Khải Liễu thoáng trầm ngâm một chút, liền nói:

- Đưa Tề Thế Đỉnh về thì được... Còn chuyện kinh động Giang Nguyên thì tạm thời không cần thiết, cứ giao cho ngoại viện giám sát kỹ là được. Dù sao tình hình bệnh dịch bên đó thực sự nghiêm trọng!

- Tôi đồng ý...

Lưu Mộc Dương gật đầu một cái, sau đó nhìn về phía mọi người, nói:

- Liên quan đến chuyện Giang Văn Ba yêu cầu điều tra sự kiện năm đó, chuyện này rất trọng đại... Hơn nữa Tuyệt Y Đường cũng không phải chuyện đùa, tôi đề nghị sau khi chỉnh sửa lại các tài liệu liên quan thì chính thức tổ chức cuộc họp Hội đồng viện để đưa ra quyết định!

- Được... Vậy tạm thời tan họp đi...

Lúc này sắc mặt Giang Văn Ba có chút khó coi, nhìn chằm chằm hai đệ tử của mình nói:

- Chuyện này thật không?

Một trong hai thanh niên mặt mũi có chút kỳ quái, gật đầu nhìn Giang Văn Ba, nói:

- Sư phụ... Căn cứ theo quan sát của bọn con, hình như họ không giả vờ... Chẳng lẽ Giang... Giang Nguyên, thật sự là sư huynh của bọn con?

Giang Văn Ba thấy thanh niên này xác nhận, còn cả vẻ kinh ngạc trong mắt hai người thì mặt mũi lập tức cứng đờ. Mấy năm nay ông luôn ở nước ngoài, chuyện trong nước trên cơ bản đều do Giang Nguyệt Minh xử lý. Hơn nữa, để tránh lộ tin tức, cho tới giờ ông vẫn không cử người đi tìm hiểu về đứa con trai để lại Thiên Y viện năm đó... Mặc dù ông biết Thiên Y viện đã tìm được Tề Thế Đỉnh về, nhưng không hề biết chủ Tề Thế Đỉnh tên Giang Nguyên, càng không biết Giang Nguyên chính là con trai Giang Nguyên của mình.

Giờ Giang Văn Ba đột nhiên nhận được tin này thì không khỏi ngẩn người.

- Làm sao có thể... Đây là sự thật? Con trai của ta...

Trong lòng Giang Văn Ba có vô số suy nghĩ nhưng vẫn hơi không tiếp nhận được tình huống này.

Sau khi sửng sốt một chút, sắc mặt kích động của Giang Văn Ba mới phục hồi tinh thần, nhìn hai đệ tử trước mặt, trầm giọng nói:

- Mau... Mau... Gọi điện thoại cho các tiểu sư đệ, gửi tài liệu của Giang Nguyên đến đây!

- Vâng... sư phụ!

Mặc dù chưa có câu trả lời chính thức của sư phụ nhưng lúc này trong lòng hai người đã có đáp án. Giang Nguyên kia, chỉ e là sư huynh của họ, nhưng trời đất xui khiến, sư phụ cũng không biết...

Giang Nguyên ở cách xa vạn dặm dĩ nhiên không biết cha ruột của mình đã đến Thiên Y viện. Hơn nữa Tuyệt Y Đường mà mình luôn đối kháng lại do cha mình chủ trì. Lúc này hần hơi nhức đầu vì mấy tên nước ngoài trước mặt.

- Đại tá Giang Nguyên... Chúng tôi không phủ nhận những cống hiến của bên các vị trong hành động phòng dịch lần này... Hơn nữa vô cùng tán dương tốc độ phản ứng của quý quốc cũng như quý quốc đã cử ra nhiều nhân lực và vật lực như vậy... Nhưng dấu sao tình hình bệnh dịch lần này rất không tầm thường. Phương diện phòng dịch có lẽ quý quốc có chút kinh nghiệm, nhưng kinh

nghiệm hành động ở nước ngoài xa xôi như thế này chắc chắn không nhiều...

- Mà ở phương diện này nước tôi có kinh nghiệm phong phú, hơn nữa bất luận là nhân lực hay là vật lực của chúng tôi đều phong phú nhất toàn cầu. Hơn nữa bất cứ lúc nào cũng có thể được tiếp viện đầy đủ...

Người trung niên tóc vàng mắt xanh đối diện vênh váo tự đắc nhìn Giang Nguyên thành thực nói:

- Những thứ này bên quý quốc không thể nào sánh được. Cho nên bất kể như thế nào, chúng tôi đã được Tổ chức y tế thế giới trao quyền, hơn nữa là Tổ chức và Phòng thí nghiệm nghiên cứu vi khuẩn đứng đầu thế giới... Chúng tôi muốn được nắm toàn quyền của cả kế hoạch phòng dịch lần này. Đồng thời yêu cầu quý quốc sớm chuyển giao những tài liệu có liên quan...

Giang Nguyên nhìn chăm chăm tên lông vàng lỗ mũi hếch lên trời đối diện. Nếu hắn không ngại đám truyền thông không sợ chết đột nhiên kéo nhau tới cùng mấy tên này lần này, hơn nữa ngồi đối diện mình còn có hai ký giả truyền thông cấp thế giới, chắc chắn hắn không ngại cho gã nếm mùi vị của cú đấm rồi.

Nhưng trước mắt Giang Nguyên không thể không cố kỵ, dẫu sao lần này động tác của Trung Quốc quả thật hơi lớn. Tuy chiếm được tiên cơ, nhưng điều động mấy ngàn quân đội, bên mình chỉ cần có chút động tác khác, cũng sẽ bị đám truyền thông này nắm chặt lấy, sau đó tuyên truyền lung tung, biến chuyện tốt thành chuyện xấu.

- Peter tiên sinh... tôi nghĩ ông hiểu nhầm rồi. Khu cách ly này do người chúng tôi một tay dựng nên. Nếu không có người của chúng tôi, có lẽ khu dịch lúc này đã lan rộng gấp ba đến năm lần, hoàn toàn không thể nào khống chế rồi...

Giang Nguyên bình tĩnh nhìn người phụ trách Trung tâm nghiên cứu vi khuẩn NK của Mỹ này, lãnh đạm nói:

- Hơn nữa tôi hoàn toàn có đủ tự tin vào người của tôi sẽ hoàn thành việc xử lý bệnh dịch lần này...

- Nếu mọi người bằng lòng gia nhập kế hoạch phòng dịch này, chúng tôi rất hoan nghênh, nhưng...

Nói tới đây, Giang Nguyên nhẹ nhàng đưa ngón tay ra, gõ gõ mặt bàn, lẳng lặng nhìn mấy người đối diện, nói:

- Đây... Là doanh trại của tôi, đây là khu cách ly do chúng tôi thiết lập... Nên sẽ do tôi định đoạt!

Nghe Giang Nguyên nói vậy, sắc mặt mấy người đối diện đều biến đổi. Đặc biệt là hai ký giả, nhìn Giang Nguyên, trong mắt đều lộ ra một tia kinh ngạc. Tuy trước khi tới họ đã đọc sơ vài tài liệu về Đại tá Giang Nguyên này, nhưng cũng chỉ cho là hắc đầu Trung Quốc đánh bóng tên tuổi thôi. Người thanh niên hơn hai mươi tuổi này chắc chắn đi lên nhờ bối cảnh lớn mạnh. Nhưng họ không ngờ, đối phương làm việc lại dứt khoát như vậy. Hơn nữa thái độ cũng rất cứng rắn, khiến người ta rất nghi ngờ không biết hắc hắc rốt cuộc có phải người Trung Quốc hay không.

Peter nhìn Giang Nguyên không giận mà uy thì sắc mặt cũng không khỏi thay đổi, trong lòng có chút căng thẳng. Trước kia không phải gã chưa từng qua lại với người Trung Quốc. Người Trung Quốc trước kia rất khiêm tốn ôn hòa, chưa từng thấy ai ngang ngược như vậy. Vốn gã tưởng chỉ cần thái độ của mình hơi cương quyết một chút đối phương chắc chắn sẽ lùi bước. Nhưng gã không ngờ đối phương không hề có ý nhượng bộ. Vậy là một chuyện vốn tưởng sẽ giải quyết đơn giản lại là một phiền phức không hề nhỏ.

Nhưng lúc này, Peter cũng biết, mình không thể lui bước, nếu không không có cách nào ăn nói với cấp trên. Nếu lần này mình không giành được quyền này, có lẽ kinh phí tài trợ cho trung tâm năm sau sẽ bị giảm rất nhiều.

Peter lập tức thay đổi sắc mặt, nói:

- Đại tá Giang Nguyên, tôi biết anh tuy cũng có nghiên cứu nhất định về vi khuẩn, nhưng dù sao anh cũng không phải dân chuyên nghiệp, cho nên có lẽ không biết tính nghiêm trọng của vài loại vi khuẩn, và cũng không biết thực lực Trung tâm nghiên cứu của chúng tôi...

- Giờ, tôi muốn giới thiệu một chút với anh về tình hình Trung tâm nghiên cứu của chúng tôi... Tôi nghĩ có lẽ anh sẽ thay đổi suy nghĩ. Dấu sao tình hình bệnh dịch lần này thật sự quá mức nghiêm trọng, tôi đã tìm hiểu rồi. Giờ tỷ lệ tử vong trong khu cách ly đang trong trạng thái cực cao... Nếu cứ tiếp tục như vậy, tôi thật sự không thể nào yên tâm để cho các anh nắm kế hoạch này...

Lời của Peter khiến hai ký giả bên cạnh đều gật đầu liên tục, dựa theo tỷ lệ tử vong và tỷ lệ lây nhiễm như vậy, nếu không sớm giải quyết, đến cuối cùng chẳng biết sẽ chết bao nhiêu người.

Giang Nguyên nghe Peter nói vậy thì chân mày bắt đầu nhướn lên. Người này đúng là lợi hại. Nói chuyện mà không để lọt một giọt nước nào, hơn nữa còn hơn nữa hùng hổ dọa người, làm cho người ta không thể tùy tiện phản bác.

Peter thấy người thanh niên đối diện cuối cùng hình như đã không thể nào phản bác được nữa thì trong mắt lóe lên tia đắc ý. Muốn đấu với ông đây à, thẳng nhóc mày còn non lắm. Bộ chính trị Trung Quốc chẳng biết đã uống nhầm thuốc gì, chuyện lớn như vậy mà lại cử một thẳng nhóc hơn hai mươi tuổi chưa hết mùi sữa đến phụ trách, đúng là cực kỳ hoang đường.

Có điều, đây cũng là may mắn của mình. Nếu là một ông già bốn năm chục tuổi kinh nghiệm phong phú đến, đối phương chỉ cần mặt dày cãi vã với mình, mình muốn kiếm chút lợi ích cũng không đơn giản như vậy. Tên thanh niên này da mặt không dày như vậy, như thế thì dễ đối phó hơn nhiều.

Nhưng gã chỉ đắc ý được một lát liền thấy trong mắt thanh niên trẻ kia đột nhiên lóe lên một tia cười nhạt cùng vẻ trào phúng.

Chương 957: Hành tung bại lộ (1)

Johnson Peter là người phụ trách Trung tâm nghiên cứu vi khuẩn NK của Mỹ, cũng là một trong những chuyên gia nghiên cứu vi khuẩn nổi tiếng nhất toàn cầu. Trung tâm nghiên cứu vi khuẩn NK mà gã lãnh đạo cũng là phòng thí nghiệm hàng đầu thế giới, đồng thời cũng là tổ chức lớn nhất trong ngành phòng dịch vi khuẩn.

Điều này trên quốc tế không ai có thể phủ nhận.

Giang Nguyên cũng rất rõ điều này. Đây cũng là nguyên nhân chủ yếu người này dám đứng đây ngạo mạn hò hét giành quyền chủ đạo với mình.

Tuy thật ra Giang Nguyên rất sẵn lòng giao quyền chủ đạo này cho Peter, thậm chí bằng lòng giao cả khu cách ly này cho Peter, để Peter và nước Mỹ tiếp nhận cục diện rối rắm ở đây. Dù sao, tình hình dịch bệnh vi khuẩn lần này thật sự rất khác với bình thường. Cả một nhóm người khổng lồ bị lây nhiễm tất cả những người đến gần khu cách ly đều có nguy cơ bị lây.

Nếu có thể, dĩ nhiên Giang Nguyên không muốn đem mấy ngàn người của mình đến mạo hiểm. Nhưng với tình hình trước mắt thì không thể. Mỹ chỉ phái một đội ngũ hai ba chục người đến đây. Cho dù đợi khi họ hiểu rõ tính nghiêm trọng của bệnh dịch lần này, họ có còn muốn cử một đội tinh nhuệ lớn đến tiếp nhận chuyện này nữa hay không vẫn còn khó nói. Cho dù họ bằng lòng, nhưng đợi nhóm người đó đến cũng là chuyện của một hai ngày sau.

Hơn nữa lần này Trung Quốc bỏ ra cái giá lớn vậy, không tính toán đến chi phí cử ra mấy ngàn quân đội cùng với nhiều nhân viên và trang bị như vậy là để thể hiện tầm quan trọng của Trung Quốc trên trường thế giới. Giờ khó khăn lắm mới khống chế tình hình bệnh dịch trong khu cách ly, không để nó lan tràn ra ngoài, có người muốn đến hai trái, chuyện như vậy không có cửa đâu.

Đó là càng không nói, tình hình hiện tại, cả đội quân Duy Hòa Trung Quốc đã rơi vào vũng bùn này. Trước khi chưa tìm được loại thuốc phù hợp với vi khuẩn, hẳn cũng không dám để mấy ngàn nhân viên Duy Hòa mấy ngày nay đã vào khu bệnh dịch tùy tiện rời đi. Với tính lây nhiễm của loại vi khuẩn này hẳn không thể nào đảm bảo được là không có ai lây loại vi khuẩn này.

- Peter tiên sinh...

Nụ cười giễu cợt trên mặt Giang Nguyên dường như càng lúc càng đậm, khiến trong lòng Peter đứng đối diện toát ra một dự cảm xấu.

- Có lẽ ông không hiểu rõ tình hình...

Lời nói của Giang Nguyên cực kỳ bình tĩnh như ánh mắt lại khiến cho người ta run rẩy:

- Theo như lời ông nói, đội ngũ mà ông đang có rất nổi tiếng... Những Sars mà chúng tôi đã trải qua, chắc chắn ông không thể nào tưởng tượng được...

- Chúng tôi là quốc gia duy nhất hiện nay đã trải qua và xử lý bệnh dịch vi khuẩn có cấp bậc như vậy... Cho nên, sau khi nhận được báo cáo tình hình bệnh dịch chúng tôi mới có thể phát hiện được tính nghiêm trọng của vấn đề. Trong thời gian một ngày ngắn ngủi đã đưa ra quyết định tiếp viện, hơn nữa còn cử cả nhân viên và vật chất...

- Và tôi tin, thời gian các ông nhận được báo cáo có lẽ không hề muộn hơn so với chúng tôi... Nhưng các ông tự nhận có năng lực giỏi nhất trên phương diện này đã có phản ứng như thế nào?

Giang Nguyên không hề để ý đến gương mặt vốn cao ngạo của đối phương trong nháy mắt đã xanh đen, hừ giọng cười nói:

- Đến giờ đã là ngày thứ ba rồi... Các ông mới cử một đội ngũ hai ba chục người tới. còn chúng tôi cử ra tổng cộng một đội nghiên cứu hơn sáu mươi người, một đội ngũ hộ lý và nhân viên chăm bệnh hơn hai trăm người, gần ba trăm binh sĩ Duy Hòa và cả trăm tấn vật tư, tiến hành cách ly khu dịch bệnh rất hoàn hảo...

Nói tới đây, Giang Nguyên khẽ hừ một tiếng nhìn sắc mặt càng lúc càng khó coi của Peter phía đối diện, nói:

- Đối mặt với tình huống như thế này, Peter tiên sinh, ông còn muốn đòi quyền khống chế và chủ đạo với tôi sao? Chẳng lẽ ông thật sự cho NK của các ông có thể so được với đội ngũ của tôi...

- Cộc cộc...

Mấy ngón tay thon dài của Giang Nguyên lại nhẹ nhàng gõ lên mặt bàn, đôi mắt đen nhánh sáng ngời, lãnh đạm nói:

- Sự thật và kinh nghiệm có thể chứng minh tất cả... Cho dù là Sars

năm đó, hay là tình hình dịch bệnh lần này... đều có thể chứng minh, Trung Quốc chúng tôi, đội ngũ của chúng tôi mới đứng đầu thế giới...

Sắc mặt Peter lúc xanh lúc đỏ. Là tổ chức và chuyên gia nghiên cứu vi khuẩn cao cấp nhất được thế giới công nhận, ban nãy gã vẫn dương dương tự đắc, cao cao tại thượng nhìn tên thanh niên đối diện. Nhưng gã không ngờ trong nháy mắt mình lại bị đối phương giễu cợt như vậy.

- Anh...

Peter tức giận hét lên, có điều vừa mới nói được một từ đã bị đối phương cắt ngang.

- Còn các ông... một tổ chức hàng đầu chưa thật sự trải qua bệnh dịch lớn nào, chẳng qua cũng chỉ là một đám anh hùng bàn giấy mà thôi...

Ánh mắt Giang Nguyên bình tĩnh nhưng vẫn tràn đầy giễu cợt, môi khẽ nhếch lên khắc ra câu cuối cùng:

- Thử hỏi, sao tôi có thể giao quyền chủ đạo của tình hình bệnh dịch nghiêm trọng như vậy cho các ông?

Sau khi Giang Nguyên nói ra câu này, không chỉ sắc mặt Peter đối diện xanh mét, ngay cả sắc mặt hai ký giả truyền thông lúc này cũng vô cùng kinh hãi.

Tên thanh niên Trung Quốc trước mặt này hoàn toàn không coi nhân vật cấp Thái đầu trong giới vi khuẩn học quốc tế này ra gì, hơn nữa còn tùy tiện giễu cợt như vậy. Thế này không chỉ đơn thuần là coi thường mà là khiêu khích. Trong lòng hai người vô cùng kinh ngạc. Người thanh niên này sao lại có lá gan lớn như vậy? Sao tự tin đến vậy? Sự kiện lần này là chuyện liên quan đến danh dự của Trung Quốc trên trường quốc tế, trực tiếp đối xử với chuyên viên Mỹ phái đến như vậy, nếu lỡ xảy ra chút chuyện gì ngoài ý muốn, hậu quả sẽ không thể thu dọn được.

Trách nhiệm như vậy, do thanh niên này gánh vác sao? Đại tá Trung Quốc trẻ tuổi này, sao hắn gánh vác nổi? Và sao hắn dám

gánh vác?

- Anh... anh... tôi là đại diện của Hợp chủng quốc Hoa Kỳ ở đây, anh... anh đang khiêu khích nghiêm trọng đất nước chúng tôi...

Lúc này ánh mắt của Peter đã đỏ như máu, trợn to nhìn Giang Nguyên. Gã không thể ngờ mình sẽ bị giễu cợt và miệt thị như vậy. Cho dù có kể đến thân phận của gã hay không thì lần này gã cũng đại diện nước Mỹ để đến, tên Trung Quốc đáng chết này sao lại dám làm như vậy?

Giang Nguyên nhìn Peter đang thở hổn hển, khóe môi không kìm được nhếch lên, chậm rãi nói:

- Khiêu khích? Dĩ nhiên... Nếu không ông nghĩ là thế nào? Chẳng lẽ trận thế lớn thế này mà chỉ làm cho vui sao?

Sau khi dứt lời, Giang Nguyên chậm rãi đứng dậy trong ánh mắt kinh hãi của mấy người đối diện, cúi người nhìn Peter nói:

- Peter tiên sinh... Là quan chỉ huy cao nhất của khu cách ly, tôi sẽ chuẩn bị phòng nghiên cứu cùng với tiêu bản vi khuẩn cho các ông... Vì mấy ngàn dân chúng khu cách ly hiện nay, mọi người hãy cùng nhau nghiên cứu và giải quyết vi khuẩn lần này. Chúng ta có thể xem xem, rốt cuộc ai có thể sớm tìm được thuốc hoặc biện pháp giải quyết tình hình bệnh dịch lần này...

- Nếu như, các ông cho rằng NK các ông mạnh hơn chúng tôi, vậy thì mời cố gắng. Cho dù là vì chiến thắng hay là vì sinh mạng của mấy ngàn người dân kia...

Nói tới đây, Giang Nguyên nhìn khuôn mặt đầy bức tức của Peter cùng với sắc mặt khó coi của những người khác và hai ký giả, trầm giọng nói:

- Dĩ nhiên, tôi nhắc nhở trước với mọi người, tình hình bệnh dịch lần này tương đối nghiêm trọng, trong tình huống trước khi được khống chế hữu hiệu, tất cả những người đã vào khu vực bệnh dịch đều không thể ra ngoài...

- Cái gì?

Giang Nguyên vừa nói ra những lời này, không chỉ sắc mặt hai ký giả biến đổi mà ngay cả sắc mặt của Peter cũng căng thẳng theo.

Tuy hai ký giả tương đối bất mãn, nhưng trong tình huống trước mắt, không ai dám phản đối Giang Nguyên. Huống hồ là trước khi tới họ đã chuẩn bị trước tâm lý rồi. Tất nhiên, chẳng qua hậu quả này dường như hơi nghiêm trọng hơn họ tưởng tượng một chút.

Peter đối mặt với Giang Nguyên cũng không thể làm được gì. Tuy với sức mạnh của Mỹ đủ để gã giành được quyền chủ đạo trước mặt người của các nước khác, nhưng lần này thất bại này cũng chỉ khiến gã hơi không cam lòng. Dù sao gã cũng hiểu rõ sức mạnh của Trung Quốc lần này sẽ không dễ dàng chấp tay nhường nhịn người khác.

Nhưng bất kể như thế nào, ít nhất mục đích bước đầu cũng đã đạt được. Lửa giận tích lũy trong lòng cũng khiến gã cưỡng ép dần vài thứ xuống. Gã quyết định chắc chắn sẽ khiến con khỉ da vàng Trung Quốc tự cao tự đại đáng chết trước mặt biết ao mới là cao thủ đứng đầu thế giới trong phương diện nghiên cứu vi khuẩn.

Mặc dù trong lòng Peter tràn đầy không cam lòng cùng tức giận nhưng gã vẫn khá hài lòng với điều kiện đối phương cấp cho. Ít nhất trong những phương diện khác đối phương không hề làm khó họ. Lều vải rộng rãi và những phương tiện tương ứng cùng với quyền hạn tùy ý ra vào khu cách ly khiến gã rất tiện để lãnh đạo đội ngũ của gã tiến hành nghiên cứu.

Có điều Peter thấy sự khảng khái rộng lượng của đối phương thì trong lòng không kìm được căng thẳng. Đối phương ngay cả tiêu bản vi khuẩn cũng đều chuẩn bị sẵn cho mình, hoàn toàn không chiếm chút tiện nghi nào của mình, đây rốt cuộc là do hân tự tin? Hay chỉ thật sự là vì cứu vãn tính mạng của những người dân kia nên mới làm vậy?

Cho dù và vì nguyên nhân nào thì cũng khiến gã không thể nào vui lên được...

Chương 957: Hành tung bại lộ (2)

Hai ký giả lúc này cũng mang theo trợ thủ của họ yên tâm ở lại khu cách ly. Sau khi họ mặc bộ y phục cách ly toàn diện, rồi vác máy quay phim và máy chụp hình của họ đi sâu vào khu cách ly.

Là ký giả, bọn họ cũng tương đối chuyên nghiệp. Để có thể nắm bắt được những cảnh tượng chân thực trong khu cách ly, bọn họ phải đích thân ra trận, mạo hiểm tiến vào khu cách ly để chụp ảnh. Tuy lúc họ bước vào trong lòng rất run sợ nhưng cũng không hề lùi bước. họ đã quay và chụp lại tình hình toàn bộ khu cách ly.

Bất kể như thế nào, tuy nói bọn họ không phải ký giả chiến địa, nhưng tính nguy hiểm của hành động lần này không hề thấp hơn những đồng nghiệp đang ở Syria và Iraq. Có điều những thứ họ lấy được cũng sẽ không thấp hơn những đồng nghiệp kia.

Dẫu sao lần này cũng là lần đầu tiên Trung Quốc bộc lộ năng lực mạnh mẽ trên trường quốc tế về mặt ý nghĩa, những tin tức thế này, bọn họ tin có rất nhiều độc giả sẽ quan tâm.

Sau khi dẫn trợ thủ mạo hiểm vào khu cách ly chụp hình đi ra, họ lại tiến hành chụp khu nghiên cứu thí nghiệm của Trung Quốc, đồng thời phỏng vấn người phụ trách y tế của doanh khu và người phụ trách khu nghiên cứu vi khuẩn, lúc này hai ký giả hưng phấn không thôi.

- Walker... Lần này chúng ta đúng là nhặt được bảo vật rồi. Cho dù là vụ đánh cược giữa Đại tá Giang Nguyên với Peter hay là những hình ảnh chụp Trung Quốc thiết lập doanh khu, tất cả đều là những tin tức tuyệt vời... Lần này chúng ta trở về, chắc chắn công ty sẽ thăng chức cho chúng ta!

- Dĩ nhiên... Matt... Tôi cũng vậy. Mấy ngày này chúng ta phải theo dõi thật sát, sau đó mỗi ngày đều sẽ đưa bản thảo ra ngoài... Hơn nữa vị Đại tá Giang Nguyên kia cũng đã nói rồi, vì tính nghiêm trọng của dịch bệnh lần này sẽ không tiếp nhận xin phép của những ký giả khác. Những bài báo tiếp theo cũng đều là của chúng ta...

Hai ký giả đang hưng phấn nói chuyện với nhau, trong lòng đang chờ đợi khi quay về sẽ được thưởng và thăng chức, sớm đem tính nghiêm trọng của bệnh dịch mà Giang Nguyên đã nói vứt ra sau

đầu.

Có điều, ngày thứ hai khi họ đi lấy tin, những hưng phấn trong lòng liền giảm đi.

- Lây nhiễm bộc phát... Chỉ trong một đêm tăng hơn 300 người lây nhiễm phát sốt? Hơn nữa tối qua có 58 người chết...

Nhìn những số liệu vừa lấy được, sắc mặt hai ký giả lập tức trắng bệch...

Số dân trong khu cách ly có tổng cộng khoảng 4500 người, trong đó số người phát bệnh khoảng 2500 người. Một đêm tám tiếng đã có hơn 300 người lây bệnh, cũng tức là một đêm có 1/10 số người bị lây nhiễm phát bệnh, nói cách khác, cùng lắm là mười ngày tất cả mọi người đều có thể bị lây nhiễm.

Chết 58 người, hơn nữa đây vẫn chưa thực sự là đến thời kỳ cao nhất thật sự. Nói cách khác, nếu như vi khuẩn không thể khống chế, 4500 người này rất có thể sẽ chết sạch trong 2, 3 tuần lễ...

Sức lây nhiễm kinh khủng cùng với tỷ lệ tử vong như vậy... hai người ngồi với nhau, cả người run rẩy.

- Walker... Anh cảm thấy chúng ta có khả năng bị lây không?

Matt lau mồ hôi trên trán, run rẩy nhìn Walker nói.

Lúc này sắc mặt Walker cũng cực kỳ khó coi, chậm rãi lắc đầu một cái, nói:

- Tôi không biết... Có điều tôi biết là chúng ta phải cố gắng giảm số lần vào khu cách ly lây nhiễm...

- Như vậy... như vậy không được, Walker, nếu chúng ta không đi vào, rất nhiều tin tức, hình ảnh sẽ không thể lấy được...

Matt chần chờ một chút, sau đó liền lắc đầu liên tục nói.

Walker nhìn bộ dạng liên tục lắc đầu của Matt miễn cưỡng cười một tiếng, nói:

- Tôi chỉ nói đùa thôi... không cần lo lắng. Giờ trong khu cách ly có ít nhất hơn ngàn binh lính Trung Quốc trú đóng. Họ hàng ngày ở trong đó, còn chúng ta chỉ thỉnh thoảng vào, bọn họ không sợ, chúng ta sợ cái gì...

- Cái đó...

Matt nhớ tới những binh lính Trung Quốc kia nhẹ nhàng gật đầu một cái, đúng vậy... Những binh lính Trung Quốc kia không sợ, họ sợ cái gì.

- Được rồi... Matt, chúng ta đừng trì hoãn thời gian nữa. Mau đến trung tâm liên lạc gửi bản thảo hôm nay ra ngoài đi... Giờ có lẽ bên công ty đã đi làm rồi đấy...

Nhìn những số liệu này, sắc mặt Giang Nguyên vô cùng khó coi. Tỷ lệ lây nhiễm và tỷ lệ tử vong cao như vậy, nếu cứ kéo dài, cho dù cuối cùng tìm được thuốc khống chế vi khuẩn, chỉ sợ cũng chẳng còn lại được bao nhiêu người.

- Trung tá Lô... Lễ nào phương pháp chữa trị hiện tại không có chút hiệu quả nào?

Giang Nguyên quăng mạnh báo cáo trong tay lên bàn, nhìn gương mặt lạnh lùng của Lô Bình Nguyệt, tức giận nói.

Lô Bình Nguyệt nhìn thấy trên gương mặt tuần tú luôn dịu dàng của Giang Nguyên lúc này tràn đầy tức giận thì trong lòng không kìm được run lên, sau đó cô chậm rãi lắc đầu nói:

- Những phương pháp chữa trị nên dùng chúng ta đều đã dùng, nhưng vẫn không có biện pháp hiệu quả nào làm giảm tiến trình phát triển của bệnh... Chúng ta chỉ có thể... chỉ có thể giúp họ đỡ đau đớn hơn một chút thôi!

- Hừ...

Mặc dù Giang Nguyên biết Lô Bình Nguyệt đã rất cố gắng nhưng trong lòng vẫn không kìm được tức giận. Sau khi hắt hơi hai lần, cuối cùng lại nhìn về phía Lô Bình Nguyệt, gật đầu cười khổ nói:

- Xin lỗi...

- Không sao...

Trên gương mặt lạnh lùng của Lô Bình Nguyệt lúc này cũng lộ nụ cười khổ. Cô hiểu cảm xúc của vị quan chỉ huy cao nhất trước mặt. Là một bác sĩ, thấy nhiều bệnh nhân cứ lần lượt chết đi như vậy nhưng lại không có biện pháp nào tốt, cho dù là ai cũng không thể nào có cảm xúc tốt được.

- Các chỉ đạo viên doanh trại nói sao?

Giang Nguyên thoáng trầm ngâm một chút, sau đó nhìn về phía Lô Bình Nguyệt hỏi.

- Các chỉ đạo viên đều đã cố gắng hết sức...

Lô Bình Nguyệt chậm rãi nói:

- Các hướng dẫn đề nghị sử dụng vài phương pháp trị liệu, nhưng hiệu quả không hề lý tưởng

- Được, vất vả cho mọi người rồi...

Giang Nguyên thở dài, gật đầu một cái, nếu các y sư trong viện cũng không có cách, vậy thì chỉ có thể chờ tiến triển của phòng nghiên cứu vi khuẩn thôi.

Sau khi tiễn Lô Bình Nguyệt đi, Giang Nguyên lập tức cầm điện thoại lên bấm số phòng nghiên cứu.

- Tình hình thế nào rồi? Chủ nhiệm Đào?

Giang Nguyên trầm giọng hỏi.

- Hiện tại vẫn đang tiến hành phân tích vi khuẩn... Thí nghiệm thuốc hiện tại vẫn chưa tìm được loại thuốc hữu hiệu!

Chủ nhiệm Đào cũng nghiêm túc nói. Ông cũng hiểu rất rõ tình hình khu cách ly. Nhưng tiến triển hiện tại thật sự không đủ nhanh, ông cũng không còn cách nào khác.

- Đại khái còn cần bao lâu nữa?

Giang Nguyên cũng không vòng vo, chỉ cau mày hỏi.

- Cái này...

Chủ nhiệm Đào nghe Giang Nguyên nói vậy thì hơi khó xử. Với tình hình thế này, ông không cách nào xác định được. Sau khi ông trầm ngâm một lát liền trầm giọng trả lời:

- Dự trừ ít nhất còn cần bốn, năm ngày, nếu như tình hình mà không ổn thì cũng còn khó nói...

- Bốn, năm ngày...

Giang Nguyên nghe thấy vậy trong lòng hơi trầm xuống. Với tình hình trước mắt, nếu phải sau bốn năm ngày mới có thể tìm được loại thuốc hữu hiệu, vậy thì 4000 người trong khu cách ly có lẽ chỉ còn lại 3000 người...

Hơn nữa đây chỉ là trong tình huống lạc quan, bốn năm ngày có thể tìm được thuốc hữu hiệu. Còn nếu bốn năm ngày mà không tìm được thì số lượng người chết sẽ càng nhiều.

Nhưng lúc này Giang Nguyên cũng không còn cách nào khác. Hẳn hiểu rõ ý của Chủ nhiệm Đào. Những chuyện thế này cũng cần có chút may mắn. Không ai có thể đảm bảo có thể tìm ra được thuốc hữu hiệu hay không, có thể là ba bốn ngày sẽ tìm được... Có khi... mười ngày nửa tháng sợ là vẫn chưa tìm ra...

- Được rồi... Bất kể như thế nào, xin mọi người hãy cố gắng hết sức!

Sau khi dứt lời, Giang Nguyên chậm rãi cúp điện thoại. Hắn thoáng trầm ngâm một chút rồi đi ra khỏi lầu vải. Giờ cũng chỉ có thể cố gắng hết sức nghĩ cách. Hẳn không thể nào trở mắt nhìn nhiều người chết đi như vậy.

Tình hình dịch bệnh ở Châu Phi do có hai ký giả đến hiện trường nên cuối cùng đã được giới truyền thông toàn cầu chú ý. Tình hình nhanh chóng thông qua hai ký giả được truyền ra toàn cầu.

Hầu tước Ryan ngồi trên ghế salon hoa lệ, nhìn bản tin trên tivi, trên mặt nở nụ cười nhạt. Xem ra lần này Nhân tộc phiền toái rồi. Vẫn là chủng tộc cao quý như mình tốt hơn, mấy vi khuẩn gì đó cho tới giờ chưa từng có hiệu quả với Huyết tộc.

- Căn cứ theo tin tức của ký giả, quan chỉ huy trẻ tuổi phụ trách kế hoạch phòng dịch của Trung Quốc ở Agueiro lần này là Đại tá Giang Nguyên...

Trong tivi, giọng nói của người dẫn chương trình chậm rãi vang lên.

Chương 958: Trung Tây kiêm tu?

Trong bầu trời đêm tối đen, từng ngôi sao giống như viên kim cương khảm trên bầu trời đen nhánh nhấp nháy...

Dưới màn trời này, một dãy núi khổng lồ kéo dài, giống như một con khủng long quái thú tiền sử nằm mai phục trong bóng tối.

Chỗ khuỷu tay của con quái thú này là một lâu đài cực lớn có khí tức thần bí và âm u đứng thẳng đứng nơi ấy.

Tòa lâu đài âm u thần bí này chỉ có một ánh đèn mơ hồ, trong đại điện của tòa lâu đài này, Chủ tịch nghị viện đại nhân Huyết tộc, các Nghị viên trưởng lão của Nghị viện trưởng lão Huyết tộc lúc này đều đang ngồi đây.

- Phù... cho tất cả tàu thuyền rút lui đi...

Chủ tịch nghị viện đại nhân Huyết tộc thở nhẹ một hơi, không có gì bất ngờ với chuyện này. Lọc soát vịnh Rusto vốn là một việc làm quá sức người, chỉ có thể nghe theo số trời. Giờ đã một tuần lễ trôi qua, mọi người vốn đã chẳng còn bao nhiêu hy vọng. Giờ tin tức của thẳng nhãi kia đột nhiên xuất hiện ở Châu Phi, tuy khiến người ta hơi kinh ngạc là đối phương đã thật sự có thể chạy thoát được, nhưng cuối cùng cũng đã có tin tức. mọi người coi như không cần phải chạy tán loạn như ruồi không đầu nữa.

Tin tức Chủ tịch nghị viện đại nhân rút toàn bộ tàu thuyền trên

vịnh Rusto không nằm ngoài suy đoán của mọi người. Vốn hai ngày nay tàu thuyền và tàu ngầm đều phải rút lui rồi. Giờ Giang Nguyên lại ló đầu ra ở Châu Phi, chuyện này dĩ nhiên trở thành chuyện đương nhiên.

Hầu tước Ryan nhẹ nhàng quay đầu nhìn mấy vị nghị viên trưởng lão xung quanh, sau đó quay đầu nhìn Chủ tịch nghị viện đại nhân ngồi ở vị trí chủ vị, nhả mồm trầm giọng nói:

- Chủ tịch nghị viện đại nhân... Hành động lần này của Thiên Y viện hơi kỳ quái. Giang Nguyên khó khăn lắm mới chạy thoát khỏi chỗ chúng ta, cuối cùng Thiên Y viện lại phái hãn đến Châu Phi, tiến hành kế hoạch phòng dịch này... Tôi nghĩ lần này không biết có phải một cái bẫy không?

Mấy nghị viên trưởng lão xung quanh lúc này cũng âm thầm gật đầu, chuyện này đúng là cổ quái. Tuy họ không biết rốt cuộc làm sao trốn Giang Nguyên trở về được, nhưng với thân phận của Giang Nguyên, hơn nữa lại mang được nắp Tề Thế Đình về, lập được công lớn như vậy. Vậy mà Thiên Y viện không để Giang Nguyên ngoan ngoãn ở lại Thiên Y viện, tránh né sự truy đuổi của bên mình mà lại để Giang Nguyên chạy đến Châu Phi. Nếu nói trong chuyện này không có vấn đề chắc chắn không ai tin.

Chủ tịch nghị viện đại nhân Huyết tộc ngồi ở vị trí chủ vị lúc này cũng chậm rãi gật đầu, trong đôi mắt sắc bén lóe lên tia âm trầm, nói:

- Đúng là có khả năng này... Châu Phi không phải là nơi có lợi với chúng ta, hơn nữa nhân viên của chúng ta rất ít, động tác này của Thiên Y viện nhất định có vấn đề!

- Nhưng... Lần trước người của Thiên Y viện cũng đang lùng bắt Giang Nguyên... Có phải trong chuyện này có vấn đề gì khác không?

Hầu tước Robert nhả mồm, nhớ tới thằng nhãi đáng ghét kia, trong lòng cảm thấy không cam lòng.

Chủ tịch nghị viện đại nhân dĩ nhiên hiểu Hầu tước Robert đang nghĩ gì, lão lập tức lãnh đạm nói:

- Căn cứ theo tin tức trước mắt, bên Trung Quốc đã cử nhân lực đông đảo, hơn nữa có lẽ cũng có người của Phòng nghiên cứu vi khuẩn Ban phòng dịch Thiên Y viện tham gia. Cho nên chuyện này chắc chắn Thiên Y viện đã có sự chuẩn bị. Hơn nữa Giang Nguyên mang nắp Tề Thế Đỉnh về cũng đủ để nói rõ tất cả... Có lẽ không thể có những nguyên nhân khác đâu!

Hầu tước Robert bị Chủ tịch nghị viện đại nhân nói vậy lúc này chỉ có thể thầm thở dài. Lúc đầu ở Trung Quốc lão ta đã bị thăng nhãi này hại tương đối thê thảm, thậm chí còn bị bắt làm tù binh, thật sự là quá mất mặt. Lần này đúng là khiến Hầu tước Robert sớm đã ghi hận Giang Nguyên trong lòng cảm thấy không cam lòng.

Nghe Chủ tịch nghị viện đại nhân nói vậy, mặc dù các nghị viên trưởng lão còn lại trong lòng tiếc nuối, nhưng cũng đều âm thầm gật đầu. Lần này suýt nữa là Giang Nguyên rơi vào tay đám người mình. nếu Thiên Y viện vẫn không có chút phòng bị gì chắc chắn không thể.

Kể ra, cho dù đối phương không chuẩn bị cạm bẫy già, nhưng mình muốn động vào Giang Nguyên ở Châu Phi cũng hết sức khó khăn. Với tình huống trước mắt, nếu phái các Huyết tộc cao cấp đến Châu Phi dường như cũng không phải chuyện có lợi.

Giang Nguyên không ngờ mình lại bị đám Nghị viện Huyết tộc nhìn chăm chăm. Giờ hẳn đang rất nhức đầu, đứng trong lều trại khu cách ly lây nhiễm, cẩn thận bắt mạch cho một bệnh nhân đang bước vào giai đoạn hậu kỳ.

Các phương pháp chữa trị Tây y không hiệu quả, vậy cách duy nhất bây giờ là xem thử có thể sử dụng Trung y không.

Ít nhất phải bốn năm ngày nữa mới tìm được thuốc ức chế vi khuẩn, thậm chí có thể là một hai tuần lễ. Hơn nữa cho dù là bốn năm ngày có thể tìm được thuốc ức chế vi khuẩn, nhưng trong bốn năm ngày này, số người từ giai đoạn tiến triển bước vào giai đoạn khôi phục, hoặc là giai đoạn cuối cùng sẽ trên 1000 người. Nếu trước mắt còn chưa tìm được loại thuốc phù hợp, vậy thì số người tử vong ít nhất sẽ trên 800 người trở lên, đây chính là báo cáo mà Lô Bình Nguyệt vừa đưa cho hắn.

Vì mấy trăm tính mạng, thậm chí là mấy ngàn tính mạng, Giang Nguyên cảm thấy mình không thể nào chỉ trở mắt nhìn như vậy. Ít nhất hẳn phải nghĩ cách để trì hoãn tiến trình phát triển bệnh, để Phòng nghiên cứu vi khuẩn và Ban phòng dịch có thêm chút thời gian.

Còn về cái Trung tâm nghiên cứu vi khuẩn NK của đám Peter Giang Nguyên không ôm hy vọng lớn lắm. Nếu Thiên Y viện không giải quyết được chuyện này, dựa vào cái Trung tâm nghiên cứu vi khuẩn gì đó, chắc là mọi người chết sạch rồi cũng chưa chắc đã tìm được cách giải quyết.

Lô Bình Nguyệt bên cạnh lúc này cũng mang kiếng an toàn, toàn thân đều bao bọc trong bộ đồ cách ly, vẻ mặt cổ quái nhìn Giang Nguyên bắt mạch cho bệnh nhân.

Ban nãy cô đã thấy Giang Nguyên kiểm tra toàn thân cho bệnh nhân này bằng phương pháp Tây y, động tác dứt khoát lưu loát, cực kỳ có tiêu chuẩn. Ít nhất trong mắt cô, Đại tá Giang Nguyên này quả nhiên không chỉ mang hư danh.

Nhưng giờ hẳn lại chơi trò bắt mạch như Trung y, hơn nữa trông cũng cực kỳ thành thạo. điều này khiến cô cảm thấy khó hiểu. Chẳng lẽ vị này Trung Tây kiêm tu sao? Nhưng hẳn còn trẻ như vậy, có thể đạt tiêu chuẩn cao như vậy trong lĩnh vực Tây y, thậm chí lĩnh vực ngoại thương và vi khuẩn cũng cực kỳ hiểu biết, như vậy đã là thiên tài trong thiên tài rồi. Chẳng lẽ hẳn còn am hiểu cả Trung y sao?

Bên ngoài không phải không có Trung Tây kiêm tu, hiện nay những sinh viên lâm sàng của Học viện Trung y trên căn bản đều biết cả hai thứ một chút, hững rất ít người tinh thông. Những người thật sự tương đối tinh thông thì ít nhất cũng phải có kinh nghiệm lâm sàng hai ba chục năm trở lên, hơn nữa cũng chỉ có thể coi là tương đối tinh thông, chứ không ai có thể thành thạo cả hai...

Nhưng thanh niên kỳ tài trước mặt đã vượt quá sức tưởng tượng của cô... Nhìn bộ dạng của đối phương, mình đã dùng nhiều phương pháp chữa trị Tây y đều vô dụng, giờ hẳn thật sự định sử dụng Trung y sao?

Trung y kỳ tài hai mươi mấy tuổi? Vị này giống sao? Thông thường Trung y sư có kinh nghiệm ít nhất cũng từ bốn năm chục tuổi chứ? Cô thật sự càng lúc càng cảm thấy mình không thể nhìn thấu được vị này...

Chương 959: Châu Phi có thuốc bắc

Bệnh nhân nằm trên giường tên Picari, là người da đen Agueiro, phát bệnh đã một tuần lễ, lúc này vẫn đang sốt, cả người trông vô cùng uể oải, có điều người này vẫn coi như còn tỉnh táo, uể oải mở đôi mắt đầy tia máu, trên gương mặt đen thui đang nhìn Giang Nguyên với vẻ mặt cổ quái.

Mấy ngày nay, từ lúc gã phát bệnh, ngày nào cũng có bác sĩ đến kiểm tra, nhưng tới giờ chưa có bác sĩ nào kéo cổ tay gã không lên tiếng kỳ quái thế này.

Nhưng cho dù thế nào, vẻ cổ quái trên mặt Picari dần được thay bằng nét hưng phấn. Từ lúc phát bệnh đến giờ chưa hề thấy gãi hơn, bệnh tình chỉ càng lúc càng nghiêm trọng. Rõ ràng các phương pháp chữa trị của mấy bác sĩ ờ hề có hiệu quả tốt. Còn những người bị bệnh nặng xung quanh được người ta đưa đi sau đó không quay về nữa.

Gã rất rõ, kết cục của những người đó như thế nào. Gã không cam tâm chết đi như vậy. Nhưng dù mỗi ngày gã đều được chữa trị nhưng tình hình không hề có chuyển biến gì tốt. Vị bác sĩ trước mặt hình như không giống các bác sĩ trước, phương pháp chữa trị hình như cũng khác, điều này khiến gã không kìm được lại dấy lên một tia hy vọng.

Giang Nguyên bắt mạch xong, cẩn thận nhìn lưỡi của bệnh nhân rồi đứng đó, chân mày không khỏi nhíu chặt. Căn cứ theo mạch tượng và lưỡi, người bệnh mắc loại bệnh âm nóng, nhưng điều khiến hắn nhức đầu là, người Châu Phi thể chất vốn nóng, khác nhiều so với người Trung Quốc. Nếu muốn dùng những kinh nghiệm biện chứng trước đây để phân tích chữa trị rất khó đối chứng.

- Bác sĩ... bệnh của tôi... có cách gì khác không?

Picari nhìn thấy sự chần chừ sau kính an toàn của Giang Nguyên liền căng thẳng nói.

Giang Nguyên nghe thứ tiếng Anh không chính thống lắm của Picari, chân mày khê giật giật, nhìn tia tuyệt vọng và không cam lòng trong mắt đối phương, sau khi chân chừ một lát cũng không biết trả lời như thế nào.

- Bác sĩ... tôi cầu xin anh, tôi có con, tôi không thể chết được... tôi cầu xin anh...

Picari cố gắng kéo tay Giang Nguyên, ngẩng đầu cầu xin Giang Nguyên.

Giang Nguyên cảm nhận được đối phương đang kéo chặt tay mình qua lớp bao tay thì nhẹ nhàng thở ra một hơi, sau đó nhìn cặp mắt đầy khao khát kia, nói:

- Yên tâm... Tôi sẽ không để anh chết đâu! Chắc chắn sẽ giúp anh có thể gặp lại con anh...

Sau khi khám lại cho vài bệnh nhân, cuối cùng Giang Nguyên cũng cùng Lô Bình Nguyệt chậm rãi bước ra khỏi khu cách ly truyền nhiễm.

Có điều hần không dừng lại, sau đó hần lại đi một vòng khu quan sát truyền nhiễm, cũng cẩn thận kiểm tra cho mấy bệnh nhân rồi mới trở về lầu vải của mình.

- Đại tá Giang Nguyên...

Lô Bình Nguyệt nhìn Giang Nguyên ngồi ở trước bàn làm việc, cầm bút, cau mày đang suy tư gì đó. Cây bút trong tay hần như đang viết viết gì trên giấy. Cuối cùng cô không tìm được nữa, lên tiếng nói:

- Chẳng lẽ ngài... Chẳng lẽ ngài định chữa cho họ bằng Trung y?

Giang Nguyên nghe Lô Bình Nguyệt nói vậy thì từ từ đặt cây viết trong tay xuống, ngẩng đầu nhìn Lô Bình Nguyệt đang nhìn mình với vẻ mặt nghi hoặc đối diện, sau đó nhẹ nhàng gật đầu một cái:

- Đúng vậy. Với tình huống trước mắt, nếu như không nghĩ biện pháp khác, trước khi tìm ra loại thuốc thích hợp sẽ chết rất nhiều người...

Lô Bình Nguyệt thấy Giang Nguyên xác nhận thì cặp mắt to trong nháy mắt tròn tròn, cô nhìn chăm chăm Giang Nguyên một lúc, lòng tràn đầy kinh hãi nói:

- Đại tá Giang Nguyên, chẳng lẽ anh cũng am hiểu Trung y? nhưng Trung y... cũng chưa chắc đã hữu hiệu với thứ này?

Giang Nguyên thấy Lô Bình Nguyệt như nhìn thấy quỷ thì khoe miệng không kìm được nở một nụ cười, nói:

- Đúng... Thật ra Trung y mới là chuyên ngành chính của tôi...

- A...

Lô Bình Nguyệt nghe vậy thì hoàn toàn choáng váng, sửng sờ nói:

- Chuyên ngành của ngài không phải Tây y sao? Vậy trong sự kiện vi khuẩn của Bệnh viện đa khoa ba quân chủng lần trước, ngài làm sao...

Đối diện với vẻ kinh ngạc của Lô Bình Nguyệt, Giang Nguyên không hề bất ngờ. Hắn hơi chần chừ một chút, sau đó lắc đầu lãnh đạm nói:

- Trung tá Lô, có một số việc không thể dùng tình huống bình thường để định nghĩa...

- Không thể dùng tình huống bình thường để định nghĩa?

Sau khi Lô Bình Nguyệt thoáng suy ngẫm ý nghĩa của câu này, tia kinh hãi trong mắt càng thêm đậm. Ý của Đại tá Giang Nguyên này là hắn xác nhận bất luận là lĩnh vực Trung y hay Tây y hắn đều rất giỏi. nhưng Đại tá Giang Nguyên này giờ mới hai mươi mấy tuổi, điều này thật sự khiến người ta thấy khó tin.

Có điều, đối diện với tình huống hiện tại, cho dù khó tin nhưng dĩ nhiên Lô Bình Nguyệt sẽ không tiếp tục truy hỏi, bất kể như thế nào, vị Đại tá Giang Nguyên này dường như không phải loại người không đáng tin. Hơn nữa nghi ngờ thượng cấp cũng là chuyện rất thiếu sáng suốt, cho nên Lô Bình Nguyệt lựa chọn tin vào vị thượng cấp trẻ tuổi này. Bất kể như thế nào, ít nhất trước mắt mình đã không thể nghĩ ra được biện pháp nào khác. Chữa ngựa

chết thành ngựa sống còn hơn là hết hy vọng. Dẫu sao thì đây cũng là hơn ngàn mạng người.

Lô Bình Nguyệt nhìn Giang Nguyên thoáng trầm ngâm một chút rồi bắt đầu xé tờ giấy đầu tiên như giấy nháp vứt vào thùng rác, sau đó bắt đầu nhanh chóng viết lên tờ giấy mới. Cô tò mò bước đến gần.

- Ngân hoa, thạch cao, sinh địa...

Lô Bình Nguyệt nhìn tên các vị thuốc bắc được Giang Nguyên hạ bút viết ra, hơn nữa Giang Nguyên còn xác định rõ liều lượng, giờ cuối cùng cô cũng xác định, Đại tá Giang Nguyên này thật sự chuẩn bị dùng thuốc bắc chữa bệnh cho những bệnh nhân kia.

Sau khi cô chần chừ một chút, vẫn cười khổ lên tiếng nhắc nhở:

- Đại tá Giang Nguyên... Ngài định dùng thuốc bắc thì không có vấn đề gì, nhưng... Ở đây, chúng ta tìm đâu ra thuốc bắc? Chẳng lẽ vận chuyển từ trong nước sang? Như vậy... chỉ sợ không kịp!

Giang Nguyên vẫn không dừng bút, “xoẹt xoẹt xoẹt” viết mấy toa thuốc, đặt bút xuống, rồi lại cẩn thận kiểm tra một lượt, sau đó mới nhìn về phía Lô Bình Nguyệt, chậm rãi nói:

- Không sao, tôi biết nơi nào có thuốc bắc có thể tạm thời dùng trước...

Trong ánh mắt kinh ngạc của Lô Bình Nguyệt, Giang Nguyên gọi điện cho một người bước vào, giao toa thuốc trong tay cho người đó, nói:

- Theo các loại thuốc bên trên, ít nhất chuẩn bị năm trăm phần dùng trước, đương nhiên cố gắng chuẩn bị càng nhiều càng tốt... Sau đó thông báo trong nước vận chuyển khẩn cấp mười tấn dược liệu có liên quan cho chúng ta...

- Vâng, tôi lập tức đi chuẩn bị!

Người nọ cung kính nhận lấy toa thuốc, sau đó không chậm trễ xoay người đi ra ngoài, rõ ràng trên mặt không hề có chút khó khăn.

Lô Bình Nguyệt nhìn thấy vẻ bình tĩnh của đối phương thì lúc này mới xác nhận vị Đại tá Giang Nguyên này đúng là có năng lực khó nói ra được. Đang ở Châu Phi mà cũng có thể cho người đi tìm được nhiều thuốc bắc như vậy, thật sự là khiến người ta thấy khó tin...

Chương 960: Cố ý mưu đoạt Tề Thế Đình

Năm trăm phần thuốc bắc tính ra không thái sơn, có điều đối với Văn phòng Thiên Y viện thường trú ở Châu Phi mà nói cũng không phải chuyện quá khó khăn. Ở Văn phòng thường trú luôn trữ mấy trăm ngàn cân các loại thuốc bắc thường dùng.

Cho nên, Giang Nguyên an tâm giao nhiệm vụ này cho bọn Bạch Chí Giang đi làm. Hai toa thuốc này, chuẩn bị 500 phần cũng chẳng có vấn đề gì, nhưng điều này đã đủ để khiến Lô Bình Nguyệt sợ hết hồn.

Đối với Bạch Chí Giang mà nói, chuyện này dĩ nhiên rất dễ làm. Tuy nơi này cách Văn phòng thường trú hơi xa nhưng cũng không phải là rất xa. Sau khi gọi điện thoại cho nhân viên của Văn phòng thường trú, bên kia lập tức dùng trực thăng chở mấy chục loại thuốc trên toa thuốc tới.

Giang Nguyên nhận được tin hàng đã được gửi đến thì hài lòng gật đầu một cái. Nói thật bây giờ hắn chỉ ôm suy nghĩ thử xem sao. Dầu sao thật sự dùng thuốc bắc không phải dùng như vậy. Cho dù cùng một chứng bệnh, nhưng đều phải xem tình hình cơ thể từng người, tiến hành biện chứng biện luận cận kề rồi mới điều chỉnh toa thuốc.

Nhưng trước mắt nhiều người như vậy, dĩ nhiên không có điều kiện làm thế, chỉ có thể căn cứ vào tình hình vài người để tiến hành phân tích, điều chỉnh ra một toa thuốc phù hợp có thể sử dụng tập thể. Còn về hiệu quả, đây thật sự chỉ đang thử vận may. Dầu sao thể chất của người da đen Châu Phi và người Châu Á da vàng cũng khác biệt. Mặc dù Giang Nguyên đã hết sức cân nhắc rất nhiều nhân tố nhưng cũng chỉ có thể chờ xem thử hiệu quả.

Lô Bình Nguyệt ở bên thấy chưa đến một giờ ngủ, bên kia đã gửi thuốc tới, hơn nữa dự trù khoảng hai tiếng nữa sẽ đưa đến đây thì sợ hết hồn, chân chờ nói:

- Đại tá Giang Nguyên... sắc thuốc thế nào đây? Ở đây chúng ta không có máy sắc thuốc, cũng không có vò để sắc được nhiều thuốc như vậy!

Giang Nguyên không hề quan tâm đến lo lắng của Lô Bình Nguyệt. Hắn không hề ngẩng đầu lên, lãnh đạm nói:

- Không cần lo lắng, tôi tự có biện pháp...

- Tự có biện pháp?

Mắt Lô Bình Nguyệt giật giật, nghĩ lần này có lẽ Giang Nguyên cũng có đem thứ gì đó có thể dùng để sắc thuốc. nhưng hơn 1000 phần... cô thật sự thấy hơi hiểu kỳ, Giang Nguyên định sắc như thế nào?

Trong lúc bên Giang Nguyên đang chờ thuốc bắc đưa đến, Lý Minh của ban Luyện đan liền sải bước đi vào lều vải.

- Trưởng ban... Trong viện có đưa mệnh lệnh mới đến...

Lý Minh nhỏ giọng báo cáo.

- Mệnh lệnh mới?

Giang Nguyên nhíu mày một cái, ngẩng đầu lên, nhìn Lý Minh, lãnh đạm nói.

- Nói đi!

- Trong viện nói vì lý do an toàn, yêu cầu chúng ta gửi Tề Thế Đỉnh về nước trước!

Lý Minh trầm giọng trả lời.

Chân mày Giang Nguyên cau lại, trầm giọng nói:

- Phải gửi Tề Thế Đỉnh về? Trong viện nói? Ai trong viện nói?

Lý Minh cảm thấy sự không vui trong giọng nói của Giang Nguyên thì vội vàng trả lời:

- Là lệnh của Hội đồng viện!

- Lệnh của Hội đồng viện?

Vẻ mặt của Giang Nguyên lập tức ngưng trọng, hơi trầm ngâm, nói:

- Bây giờ tôi phải dùng Tề Thế Đỉnh, nói với bên Hội đồng viện hai ngày nữa sẽ đưa về!

Lý Minh nghe Giang Nguyên nói vậy thì sắc mặt hơi khó xử, nhìn Giang Nguyên, chần chừ nói:

- Trưởng ban... Lệnh của Hội đồng viện là lập tức gửi Tề Thế Đỉnh về nước!

- Lập tức?

Chân mày của Giang Nguyên lại một lần nữa cau lại, ngắc đầu nhìn bên ngoài lều vải, giống như có thể nhìn xuyên qua tấm màn cửa đang vén lên thấy Kim Lăng cách xa vạn dặm vậy.

- Lần này Tề Thế Đỉnh có tác dụng lớn, nói với viện, mấy ngày nữa dùng xong sẽ gửi Tề Thế Đỉnh trở về viện nguyên vẹn không sút mẻ!

Lý Minh nghe thấy sự kiên định trong lời nói của Giang Nguyên thì sắc mặt lập tức phiền muộn, nhìn Giang Nguyên nhỏ giọng nhắc nhở:

- Trưởng ban... Tuy nói ngoài quân mệnh tất cả đều không nghe, nhưng quy định của viện nghiêm, lệnh của Hội đồng viện... không thể cãi lại!

Nghe Lý Minh nói vậy Giang Nguyên ngắc đầu nhìn về mặt nghiêm túc của Lý Minh, sắc mặt cũng âm trầm, sau đó lắc đầu nói:

- Cứ báo với viện như vậy. Nói tình hình bên này giờ cần Tề Thế

Đỉnh... Hơn nữa một tiếng trước tôi đã xin viện cấp một số thuốc lớn, phải dùng đến Tề Thế Đỉnh, tôi tin viện sẽ hiểu!

- Nhưng...

Lý Minh còn định nói nhưng thấy sự kiên định của Giang Nguyên thì bất đắc dĩ thở dài rồi gật đầu, cười khổ nói:

- Được, vậy tôi đi báo lại với viện... Có điều, Trưởng ban, có lẽ Hội đồng viện...

Giang Nguyên nhẹ nhàng gật đầu một cái, nói:

- Tôi biết, anh đi đi!

Thiên Y viện, Chu Thế Dương nhìn báo cáo trong tay, sắc mặt tối sầm lại, sau đó vỗ mạnh bàn, tức giận nói:

- Giang Nguyên này đúng là tùy tiện làm bậy, ngay cả lệnh của Hội đồng viện cũng dám cãi lại, đúng là phách lối tùy ý đến mức vô pháp vô thiên!

Lão lập tức nhắc điện thoại trên bàn bấm số phòng làm việc của Viện trưởng.

- Cái gì? Giang Nguyên từ chối đưa Tề Thế Đỉnh về?

Từ Khả Liễu nghe Chu Thế Dương nói vậy sắc mặt cũng trầm xuống.

- Đúng vậy, viện trưởng... Giang Nguyên này dám cãi lệnh Hội đồng viện. Tôi thấy có lẽ Giang Nguyên cùng một phe với Giang Văn Ba cha hắn, cố ý mưu đoạt Tề Thế Đỉnh!

Chu Thế Dương lạnh giọng nói.

Chương 961: Cưỡng ép đưa Tề Thế Đỉnh về nước

Tuy có chút xa, nhưng chỉ trong hai tiếng, trực thăng đã đưa thuốc

từ nhà kho đến doanh khu cách ly Agüero.

Mấy ngày không có trực thăng hạ xuống. Cho nên khi chiếc trực thăng vận chuyển âm âm bay đến, vẫn khiến không ít người chú ý.

Lô Bình Nguyệt mặc trang phục phòng hộ, ngẩng đầu nhìn chiếc trực thăng đang chậm rãi hạ xuống, ánh mắt tràn đầy khiếp sợ, không nghĩ đến thuốc lại đưa đến nhanh như vậy, đồng thời cũng không nhận được mà sợ hãi năng lực của Giang Nguyên. Cô có thể xác định Giang Nguyên tuyệt đối không phải thông qua chính phủ hay quân đội. Mà cho dù là quân đội hay chính phủ, cũng không thể chỉ trong ba tiếng ngắn ngủi đã lấy được nhiều thuốc như vậy ở Châu Phi.

Nhớ đến những chuyên gia nghiên cứu kia, Lô Bình Nguyệt đối với thân phận của Giang Nguyên lại càng thêm nghi ngờ.

Thấy trung dược đã được đưa đến, Giang Nguyên cũng không do dự. Bây giờ tranh thủ được phút nào thì số người chết sẽ ít đi, lập tức cho người đem tất cả dược vật vào trong lầu có Tế Thế Đỉnh, sau đó giao phó cho hai cao thủ ngoại viện mang bình nhiên liệu và lò đến.

Ở đây, điều kiện không được như phòng luyện đan của Thiên Y Viện, cũng không thể làm gì khác hơn là miễn cưỡng dùng vật này để nấu thuốc mà thôi.

Nhưng cũng không phải luyện chế thuốc gì cao cấp, điều kiện như vậy cũng đủ rồi. Đừng nói chi là có Tế Thế Đỉnh ở đây, rất đơn giản có thể luyện chế được những dược liệu đó. Hơn nữa còn trăm phần trăm thành công.

Luyện chế loại thuốc như vậy, Giang Nguyên một chút cũng không cảm thấy áp lực. Lúc này cao thủ ngoại viện cũng im lặng. Đường đường là chi bảo trấn viện Thiên Y Viện, lại dùng để luyện chế những loại thuốc bình thường nhất, đúng là dùng đao mổ trâu giết gà.

Giang Nguyên ngược lại không nghĩ như vậy. Dùng đao mổ trâu giết gà đương nhiên là tốt hơn rồi. Đừng nói chi Tế Thế Đỉnh có thể phát huy được toàn bộ dược tính của thuốc.

Lập tức gọi hai vị cao thủ ngoại viện hỗ trợ bên cạnh. Yêu cầu hỏa hầu không cao, hơn nữa thời gian luyện chế không dài, chỉ cần hai ba tiếng là xong. Một lát sau, cao thủ ngoại viện đã mang mấy cái chai lớn từ trong lều đi ra.

Lô Bình Nguyệt nhìn mấy cái chai được đưa đến, không khỏi sửng sồ, sau đó nhìn Giang Nguyên, nghi ngờ hỏi:

- Đây là cái gì?

- Là thuốc.

Giang Nguyên mở một cái chai, đưa đến trước mặt Lô Bình Nguyệt, nói:

- Chai màu xanh da trời là dành cho bệnh nhân đã có tiến triển. Hai chai màu trắng là dành cho bệnh nhân thời kỳ khôi phục. Mỗi lần một viên, mỗi ngày hai lần. Trẻ em thì giảm liều lượng một nửa, đừng nhầm nhé.

Nhìn cái chai lớn và viên thuốc nhỏ bằng đầu ngón tay, Lô Bình Nguyệt ngây người cả nửa ngày, sau đó ngẩng đầu nhìn Giang Nguyên, hỏi:

- Không phải là thuốc nước sao?

- Dĩ nhiên là không rồi. Thuốc nước phiền phức lắm. Cái này đáng tin hơn.

Giang Nguyên nhún vai, gật đầu nói:

- Thuốc này đủ dùng một ngày. Cô tạm cho dùng trước. Dự trữ là thuốc bổ sung ngày mai mới đến. Cô hãy cho người quan sát tình huống của những người dùng thuốc nhé.

- Được, được.

Mặc dù không biết những viên thuốc này có thể đưa đến tác dụng gì hay không, nhưng là trung dược, hẳn uống vào sẽ không xảy ra vấn đề gì.

Đưa thuốc xong, Giang Nguyên thở phào một hơi. Bây giờ thuốc

cũng đã có rồi, giờ chờ hiệu quả thôi. Thuốc trung y so với tây y thì hiệu quả chậm hơn một chút. Hơn nữa, thuốc lần này là cho tất cả mọi người, căn bản không phải nhằm vào một tình huống cá nhân nào. Hiệu quả tất nhiên là không tốt lắm. Cho nên, muốn có được hiệu quả rõ ràng sau một ngày là không cao.

Hết thầy chỉ là chờ đợi. Bây giờ Giang Nguyên chỉ mong toa thuốc của hắn có hiệu quả. Tuy nói không hy vọng quá xa vời, nhưng ít ra có thể hóa giải một chút tình huống cũng không tệ.

Giang Nguyên đang định rời đi, đột nhiên có người bước vào.

Nhìn người này mặc đồ phòng hộ, Giang Nguyên phải nhìn kỹ hai lần mới nhận ra đây là Peter của Trung tâm nghiên cứu và phòng chống dịch bệnh của Mỹ, biết bây giờ Peter đến là để khám bệnh, liền gật đầu một cái rồi rời đi, nhưng còn chưa ra đến cửa lều vải, liền nghe tiếng Peter kêu lên ở đằng sau:

- Đại tá Giang.

- Sao?

Giang Nguyên ngăn người, quay đầu lại nhìn Peter.

- Đại tá Giang, tôi nghe nói anh chuẩn bị thuốc mới cho bệnh nhân, chẳng lẽ...là những thứ này?

Ánh mắt Peter tràn ngập vẻ nghi ngờ.

Nghe giọng nói chất vấn của Peter, Giang Nguyên cau mày, sau đó gật đầu:

- Phải.

- Có nghiệm chứng qua chưa? Đại tá Giang, tại sao anh lại tùy ý cho bệnh nhân uống thuốc chưa qua kiểm chứng lâm sàng?

Thấy Giang Nguyên gật đầu, Peter nhin không được liền chất vấn:

- Thuốc chưa trải qua nghiệm chứng, nếu uống vào xảy ra vấn đề, bệnh tình sẽ tăng thêm, thậm chí bị trúng độc thì làm sao bây giờ?

Nhìn bộ dạng hung hăng chất vấn của Peter, Giang Nguyên cau mày nói:

- Peter tiên sinh, đây là thuốc trung y của Hoa Hạ chúng tôi, do chính tôi điều chế. Cho dù không có hiệu quả to lớn, nhưng sẽ không có tác dụng phụ.

- Sẽ không có tác dụng phụ?

Nghe Giang Nguyên nói, Peter lại càng thêm căm tức, nhìn chăm chăm Giang Nguyên:

- Đại tá Giang, anh đúng là không chịu trách nhiệm. Thuốc không được kiểm chứng lâm sàng, ai đảm bảo sẽ không có tác dụng phụ? Hơn nữa nhìn hình dáng của loại thuốc, nhất định là chưa trải qua tinh luyện, tại sao dám đem cho bệnh nhân uống?

Nghe giọng nói lớn tiếng của Peter, Giang Nguyên rớt cuộc đã tức giận. Chuyện còn chưa ứng phó xong, lại còn phải nghe người này nói, thật sự là quá phiền mà.

- Peter tiên sinh, anh cứ lo chuyện của anh, chuyện của tôi không cần anh quản nhiều như vậy. Tôi sẽ chịu trách nhiệm.

Dứt lời, thấy Peter còn đang định lên tiếng, sắc mặt Giang Nguyên trầm xuống, nói:

- Người đâu, mang người này ra ngoài cho tôi.

Nghe Giang Nguyên nói, bên ngoài lập tức xông vào hai cảnh vệ, không nói hai lời liền kéo Peter ra khỏi lều vải.

- Các người...các người buông tôi ra.

Peter giãy dụa, vừa tức giận vừa nhìn Giang Nguyên:

- Anh...anh vi phạm quy định, tôi nhất định sẽ khiếu nại anh với tổ chức Y tế thế giới và của Hoa Hạ. Tôi sẽ công bố hành vi cậy mạnh của anh với giới vi khuẩn học thế giới. Tôi nhất định sẽ...

Nhìn Peter bị lôi ra khỏi lều vải, gương mặt Lô Bình Nguyệt không hề hiện lên chút đồng tình nào. Ở đây Giang Nguyên là quan chỉ

huy cao nhất. Hơn nữa, một người chẳng biết gì về Trung y lại làm ồn ở đây, bị lôi ra ngoài cũng là chuyện đương nhiên.

Nhưng cô cũng cảm thấy có chút lo lắng. Vì người này là đại diện cho nước Mỹ. Hơn nữa địa vị trong giới nghiên cứu virus thế giới cũng khá cao. Nếu y làm loạn ở tổ chức Y tế thế giới và tổ chức Y tế Mỹ, lại còn cáo trạng Giang Nguyên trong giới nghiên cứu virus, đúng thật là một phiền phức không nhỏ. Nói không chừng Mỹ sẽ dùng cái này để gây phiền toái cho Hoa Hạ.

Nhưng là chủ quản phụ trách y tế khu cách ly, cô cũng không có quyền can thiệp động tác của Giang Nguyên. Hơn nữa cô tin Giang Nguyên không phải là người lỗ mãng. Nếu hắn đã làm, tất có chút nắm chắc trong tay. Cô nhìn Giang Nguyên bước ra cửa, đồng thời cũng nhìn mấy cái chai lớn trên bàn, thở dài một tiếng rồi sai người đi phân phát thuốc.

Giang Nguyên trở lại lều vải của mình, liền nhìn thấy Lý Minh sắc mặt âm trầm bước vào.

- Có chuyện gì vậy?

Giang Nguyên cau mày nói.

- Trưởng phòng, thuốc mà cậu cần đã được đưa đến sân bay. Khoảng sáng ngày mai sẽ vận chuyển đi.

Nói đến đây, Lý Minh chần chờ một chút, sau đó nói:

- Nhưng, Trưởng phòng, Hội Viện ủy ra nghiêm lệnh, phải lập tức đưa Tế Thế Đình về nước. Nếu cãi lại, sẽ xử phạt theo viện quy.

Nghe Lý Minh nói, ánh mắt Giang Nguyên nheo lại, toát lên vẻ ngoài ý muốn. Hắn không nghĩ đến Hội Viện ủy lại ra nghiêm lệnh này. Hắn có chút không hiểu, hắn là đỉnh chủ, hơn nữa còn có nhiều cao thủ ngoại viện và ba ngàn binh lính được trang bị vũ trang đầy đủ ở đây, tại sao hội viện ủy lại còn lo lắng như vậy?

Đối mặt với yêu cầu của hắn lại ra nghiêm lệnh như thế, đúng thật là kỳ quái. Theo lý, cho dù đưa về chậm một chút cũng không ảnh hưởng gì.

Giang Nguyên trầm ngâm một chút, sau đó nói:

- Được rồi, để tôi trực tiếp liên lạc với Viện trưởng.

Nghe Giang Nguyên nói xong, Lý Minh lại do dự, cắn răng nói tiếp:

- Trưởng phòng, lần này Hội Viện ủy ra lệnh rất rõ, yêu cầu chúng ta bất luận thế nào cũng phải đưa Tế Thế Đỉnh về nước. Còn nói, nếu cậu không đồng ý, ngoại viện có thể mang Tế Thế Đỉnh đi, không cần được sự đồng ý của cậu.

- Sao?

Nghe xong, sắc mặt Giang Nguyên trong nháy mắt trầm xuống. Hội Viện ủy ra lệnh như vậy là vì sao? Hơn nữa, nếu Hội viện ủy ra lệnh, ngoại viện nhất định sẽ không nghe theo lệnh của hắn.

Lập tức cau mày:

- Anh chờ ở đây, bất kể thế nào tôi cũng phải gọi điện thoại cho Viện trưởng trước.

Thấy Giang Nguyên vẫn khẳng khái như vậy, Lý Minh đành gật đầu:

- Được, nhưng cậu phải nhanh lên. Bây giờ ngoại viện đã bắt đầu đưa Tế Thế Đỉnh lên máy bay.

- Cái gì?

Giang Nguyên sửng sốt, ngay cả điện thoại cũng không thèm gọi, xông thẳng ra ngoài.

- Bỏ xuống.

Thấy cao thủ ngoại viện cùng với hai tiên sinh đang chuẩn bị đưa Tế Thế Đỉnh lên máy bay, Giang Nguyên không khỏi tức giận quát lên.

Thấy là Giang Nguyên, hai vị tiên sinh nhìn nhau một cái, nhưng cũng không để cao thủ ngoại viện dừng lại, xoay người lại, hơi khom người với Giang Nguyên, trầm giọng nói:

- Xin lỗi, Trưởng phòng Giang, hội Viện ủy đã ra nghiêm lệnh, chúng tôi phải lập tức đưa Tế Thế Đỉnh về nước.

Chương 962: Tối hậu thư

Sắc mặt Giang Nguyên âm trầm nhìn hai tiên sinh ngoại viện, cau mày nói:

- Chuyện này tôi sẽ nói chuyện với hội viện ủy. Nhưng bây giờ Tế Thế Đỉnh không thể mang đi, tôi còn phải dùng nó. Mau bỏ xuống cho tôi.

Hai vị tiên sinh ngoại viện nghe Giang Nguyên nói xong, gương mặt hiện lên sự khó xử:

- Trưởng phòng Giang, đây là nghiêm lệnh của hội Viện ủy, yêu cầu chúng ta bất luận thế nào cũng phải lập tức đem Tế Thế Đỉnh về nước. Xin đừng làm chúng tôi khó xử.

Thấy hai người không chút nề mặt, sự tức giận trong mắt Giang Nguyên càng đậm hơn mấy phần, nhưng hắn cũng biết, đối phương cũng không phải tận lực làm khó hắn, chẳng qua là nghiêm lệnh của hội Viện ủy, bọn họ không dám chống lại.

Nhưng lúc này, Tế Thế Đỉnh không thể chở đi được. Ngày mai được liệu được chuyển đến, còn cần Tế Thế Đỉnh để luyện chế. Nếu không có Tế Thế Đỉnh, dùng thứ khác để luyện, hiệu quả sẽ yếu hơn ba phần. Hơn nữa, với lượng thuốc nhiều như vậy, không nhất định có thể tìm được dụng cụ thích hợp để luyện chế.

- Hai vị, tôi không muốn làm khó hai người, nhưng bây giờ không thể không có Tế Thế Đỉnh. Tôi đã nói rồi, để tôi nói chuyện với Hội Viện ủy, giữ lại Tế Thế Đỉnh thêm vài ngày. Đến lúc đó, tôi sẽ không có ý kiến gì.

Giang Nguyên mỉm cười nói.

Nghe Giang Nguyên nói xong, hai người nhìn nhau, đồng loạt chấp tay:

- Xin lỗi, Trưởng phòng Giang, đây là nghiêm lệnh của hội Viện ủy, tôi không cách nào cãi lại được.

Dứt lời, hai người muốn bước lên trực thăng.

Giang Nguyên nhìn hai người, thấy cả hai đang định mang Tế Thế Đình rời đi, ánh mắt lóe lên sự tàn khốc, sải bước bước qua.

Nghe tiếng bước chân đằng sau, hai vị tiên sinh ngoại viện xoay người lại, nhìn biểu hiện lạnh lùng của Giang Nguyên, trong lòng liền căng ra, trầm giọng quát:

- Trưởng phòng Giang, xin dừng bước.

Giang Nguyên vẫn không quan tâm đến lời nói của hai người, sải bước bước về phía trực thăng.

- Trưởng phòng Giang, xin dừng bước, chẳng lẽ cậu muốn cãi lại nghiêm lệnh của hội Viện ủy sao?

Thấy Giang Nguyên bước càng lúc càng gần, một người lạnh giọng quát.

Thấy Giang Nguyên mặt không thay đổi bước đến trước mặt, hai người nhìn nhau, đồng loạt lui về sau một bước, giơ tay quát lên:

- Trưởng phòng Giang, nếu cậu còn tiến lên nữa thì đừng trách.

Hai người còn nói chưa hết lời đã thấy Giang Nguyên bước đến, đang định xuyên qua hai người, liền vội đưa tay cản trước người Giang Nguyên.

Giang Nguyên trầm giọng nói:

- Tránh ra.

- Trưởng phòng Giang, mời lui về phía sau.

Ánh mắt hai người lóe lên sự tàn khốc, cảnh cáo:

- Đây là nghiêm lệnh của hội Viện ủy. Nếu không tránh ra, đừng trách tôi mạo phạm.

Lúc này cũng có không ít người chú ý đến tình huống bên này. Lý Minh thấy Giang Nguyên đang xung đột với hai vị tiên sinh ngoại viện, liền khẩn trương lên:

- Trưởng phòng Giang, cậu đừng nóng.

Lý Minh ở bên kêu lên, những người bên cạnh cũng chạy đến, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Lô Bình Nguyệt cũng từ trong khu cách ly bước ra, nhìn Giang Nguyên đang giằng co với người khác, trong lòng liền cả kinh, vội vàng bước đến trước, không biết rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra.

Gương mặt Giang Nguyên lạnh lùng, cũng không nói gì, trực tiếp phất tay hất tay hai người ra.

Thấy Giang Nguyên động thủ, sắc mặt hai người trầm xuống, ngược lại không nghĩ đến Giang Nguyên dám cãi lại lệnh của hội Viện ủy mà động thủ với bọn họ. Mặc dù kiêng kỵ thân phận của Giang Nguyên, nhưng bây giờ Hội Viện ủy trực tiếp ra lệnh, hai người cũng không quá cố kỵ. Điều cố kỵ duy nhất chính là thực lực của Giang Nguyên. Nếu là người khác, bọn họ còn dễ dàng đánh bại. Nhưng Giang Nguyên lại có thực lực Thiên giai, hơn nữa còn có thể một mình đối chọi với Hầu tước và Bá tước Huyết tộc, có thể làm cho vị Trưởng phòng Giang này biết khó mà lui, hai người một chút nắm chắc cũng không có. Nhưng bây giờ cũng chỉ có thể xuất thủ mà thôi.

- Đắc tội.

Lập tức hai người nghiêng rằng, đồng loạt hét lớn, bắt đến bả vai Giang Nguyên.

Giang Nguyên lạnh lùng, thân hình nhoáng một cái tránh được tay của hai người, đồng thời vung tay lên, giống như tia chớp bổ xuống cổ cả hai.

Đối mặt với tốc độ như tia chớp của Giang Nguyên, hai vị tiên sinh hít một hơi khí lạnh, lui về sau hai bước, khó khăn lắm mới tránh được hai chiêu của Giang Nguyên.

Hai người vừa lui về sau, Giang Nguyên cũng không có ý định truy

kích, thẳng đến trước trực thăng, nhẹ nhàng khoát tay, Tế Thế Đỉnh từ trên trực thăng bay xuống. Các cao thủ ngoại viện kinh hô lên, định nhào qua, nhưng lại bị ánh mắt lạnh lẽo của Giang Nguyên dọa sợ, không dám cử động.

Giang Nguyên cầm một bên tai Tế Thế Đỉnh, chậm rãi xoay người, cứ như vậy mà kéo Tế Thế Đỉnh trở về lều vải.

Bị một chưởng của Giang Nguyên bổ ra, nhìn Giang Nguyên và Tế Thế Đỉnh nhẹ bồng trong tay hắn, sắc mặt hai vị tiên sinh ngoại viện biến thành màu đen. Bọn họ biết rất rõ thực lực của Giang Nguyên, mạnh hơn bọn họ nhưng lại không biết cụ thể mạnh hơn bao nhiêu. Nhưng bây giờ thì bọn họ đã biết một chưởng kia của Giang Nguyên đã mạnh đến trình độ như thế nào. Thực lực tuyệt đối vượt xa hai người bọn họ. Tuy nói cả hai không đề phòng, nhưng một chưởng thì không thể ép bọn họ lui được.

Hai người một lần nữa bước lên ngăn cản trước mặt Giang Nguyên, một người trong đó lên tiếng:

- Trưởng phòng Giang, chẳng lẽ cậu dám cãi lại nghiêm lệnh của hội Viện ủy?

Giang Nguyên cau mày nhìn hai người nói:

- Tôi là người của hội Viện ủy, đồng thời cũng là người có vị trí cao nhất ở đây. Bây giờ tôi còn đang cần dùng Tế Thế Đỉnh, tôi sẽ tự mình giải thích với hội Viện ủy sau. Hai người có ý kiến gì không?

Nghe Giang Nguyên nói xong, cảm nhận được sự lạnh lẽo trong lời nói của hắn, hai vị tiên sinh ngoại viện nhìn nhau một cái, một người trong đó nhìn Giang Nguyên, trầm giọng nói:

- Trưởng phòng Giang, chúng tôi không có ý kiến, nhưng Hội viện ủy yêu cầu chúng tôi phải vận chuyển Tế Thế Đỉnh về nước gấp, chúng tôi không cách nào kháng mệnh. Viện quy sâm nghiêm, cho dù cậu là người của Hội Viện ủy, nhưng hội Viện ủy lại ra lệnh yêu cầu vận chuyển về nước. Nếu Viện ủy truy cứu xuống, cậu cũng thoát khỏi trách nhiệm.

- Tôi nói tôi phải giữ Tế Thế Đỉnh ở lại, tất sẽ không liên quan đến hai người. Chẳng lẽ anh còn muốn động thủ với tôi?

Giang Nguyên hừ lạnh, khí tức quanh người nổi lên một thể với Tế Thế Đỉnh. Bất luận là tinh thần hay nội khí đều đạt đến đỉnh phong, ánh mắt khẽ nhắm lại, một cỗ khí tức trực chỉ hai vị tiên sinh ngoại viện.

Hai người ngăn phía trước chỉ cảm thấy một luồng uy áp khiếp người đè nén đến, tinh thần căng lên, sắc mặt trắng nhợt lui về sau một bước, ngay cả mắt của Giang Nguyên cũng không dám nhìn.

Nhìn hai người lui ra, lúc này Giang Nguyên mới hừ lạnh, một tay kéo Tế Thế Đỉnh sải bước về phía lều vải.

Lô Bình Nguyệt nhìn thấy Giang Nguyên kéo một cái đại đỉnh to lớn, nhưng đại đỉnh trong tay hắn cứ nhẹ như bưng bước vào lều vải, người bên cạnh một chút giật mình cũng không có, sự cổ quái trong lòng càng đậm hơn mấy phần.

Lý Minh ngâm ngốc nhìn Giang Nguyên kéo Tế Thế Đỉnh bước vào lều vải, sắc mặt càng trở nên khó coi, chậm rãi sải bước đến chỗ hai tiên sinh ngoại viện. Bây giờ, người có địa vị cao nhất ở đây đang làm loạn. Bọn họ là người bên dưới, dù sao cũng phải thương lượng đối sách mới được. Nếu không, sẽ không thể bàn giao lại với nội viện.

Lô Bình Nguyệt đứng một bên, trong lòng tràn đầy quái dị, nhìn những người kia rồi lại nhìn lều vải của Giang Nguyên, thật sự không hiểu được. Đại đỉnh đó có gì đặc biệt lại khiến cho mọi người rõ ràng là một phe suýt trở mặt với nhau.

Hơn nữa, Đại tá Giang Nguyên lại được những người kia gọi là Trưởng phòng, cũng không biết là vị trí nào nữa.

Dĩ nhiên, Lô Bình Nguyệt cũng chỉ là tò mò, cũng không đi hỏi Giang Nguyên những thứ này. Là một sĩ quan cao cấp, cô biết có những thứ cô nên biết, còn có những thứ cô không nên hỏi.

Lúc này, Giang Nguyên đứng bên trong lều vải, sắc mặt âm trầm, cầm điện thoại vệ tinh nói vài câu, sau đó cúp điện thoại, sắc mặt

trở nên âm tình bất định.

Lần đầu tiên hần cảm nhận được cảm giác uy áp khổng lồ mà Hội Viện ủy mang đến cho hần. Từ Khải Liểu cũng không giải thích, chẳng qua chỉ nói cho hần biết, hội Viện ủy đã hạ quyết định, yêu cầu lập tức mang Tế Thế Đỉnh về nước, đồng thời yêu cầu hần cũng mau sớm trở về.

Khi Giang Nguyên hỏi nguyên nhân, Từ Khải Liểu cũng không giải thích cặn kẽ, chỉ nói rằng trong viện có chuyện quan trọng, đồng thời vì sự an toàn của Tế Thế Đỉnh, huyết tộc cũng đã phát hiện hần đang ở Châu Phi, bảo hần phải nhanh chóng mang Tế Thế Đỉnh về nước.

Đối mặt với lý do được giải thích một cách không rõ ràng như vậy, đồng thời lại bị từ chối khi xin kéo dài thêm vài ngày, Giang Nguyên thật sự nghĩ không ra. Nhưng Hội viện ủy ra nghiêm lệnh, hần không thể không cân nhắc đến hậu quả. Mặc dù Từ Khải Liểu không la mắng hần, nhưng cũng đã báo cho hần biết tính nghiêm trọng của việc vi phạm nghiêm lệnh của Hội Viện ủy. Ý trong lời không cần nói cũng biết, đây chính là tối hậu thư.

Bây giờ Giang Nguyên biết rất rõ, hần đang đối mặt với một lựa chọn mang tính trọng đại. Nếu bây giờ mang Tế Thế Đỉnh về nước, còn có thể vẫn hồi ở hội viện ủy. Nhưng nếu hần cứ kiên trì, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

Hần biết rất rõ, trong lịch sử không ai có thể cãi lại nghiêm lệnh của hội Viện ủy. Người cãi lại, dường như không có kết quả tốt.

Trong lúc Giang Nguyên đang âm trầm suy tính, Lý Minh từ bên ngoài chạy vào, sắc mặt vô cùng khó coi.

- Trưởng phòng, phiền phức lớn rồi.

Chương 963: Tổ Linh điện, thần thú chí linh

- Cái gì? Giang Nguyên dám cãi lệnh của hội Viện ủy? Không cho

vận chuyển Tế Thể Đỉnh về nước?

Chu Thế Dương tức giận vỗ bàn, đứng dậy quát lớn:

- Làm phản, chính là làm phản mà. Thậm chí nghiêm lệnh của Hội Viện ủy cũng cãi lại.

Thư ký của Chu Thế Dương thấp giọng cười nói:

- Thiên y sư Chu, đây là chuyện tốt.

- Chuyện tốt?

Chu Thế Dương hơi sững người, một lát sau liền cười hắc hắc, vỗ vai thư ký:

- Không sai, không sai, đây chính là chuyện tốt. Haha...

Dứt lời, Chu Thế Dương liền ngồi xuống, cầm điện thoại gọi đến phòng Viện trưởng.

Sau khi nói xong, Chu Thế Dương hừ lạnh rồi cúp điện thoại:

- Được, tên Giang Nguyên đó đã tìm Viện trưởng. Để ta xem hắn có mang Tế Thể Đỉnh về không. Hắc hắc...Nếu hắn không mang về, xem hắn sẽ bị cho đẹp mắt như thế nào? Để tôi xem Từ Khải Liễu có còn bảo vệ được hắn hay không.

Nghe Chu Thế Dương nói, thư ký một bên lên tiếng:

- Thiên y sư Chu, nếu tiểu tử kia đưa về thì thế nào?

- Đưa về?

Gương mặt béo mập của Chu Thế Dương một lần nữa nở nụ cười nhàn nhạt, lạnh giọng nói:

- Nếu hắn đưa về, ta cũng sẽ không để yên cho hắn. Cãi lại lệnh của hội Viện ủy, đối kháng với thành viên ngoại viện đang chấp hành mệnh lệnh, Từ Khải Liễu không nói, ta cũng sẽ nói. Hắn cho là hắn có thể thoát được sao? Có ta ở đây, tiểu tử đó muốn thoát thân cũng khó.

- Haha, vẫn là Thiên y sư Chu nghĩ chu đáo. Có ngài ở đây, xem tiểu tử đó chạy như thế nào?

Thư ký nhìn Chu Thế Dương đặc ý, cũng không ngừng cười lấy lòng.

Trong phòng làm việc của Viện trưởng, sắc mặt Từ Khải Liễu cũng trở nên âm trầm, cau mày nhìn La Thiên Minh phía đối diện:

- Lão La, Giang Nguyên đúng thật là càn rỡ, ngay cả nghiêm lệnh của hội Viện ủy cũng dám cãi lại. Tôi đã tạm thời dè xuống chuyện này, nhưng nếu cậu ta còn dám không đưa Tế Thế Đỉnh trở về, ông cũng biết tính nghiêm trọng của nó. Cho dù tôi không truy cứu cậu ta, hội Viện ủy tuyệt đối cũng không bỏ qua.

- Hơn nữa, lần này ông cũng biết tình huống. Giang Văn Ba đã trở lại, hơn nữa còn có Tuyệt Y Đường. Giang Nguyên có muốn phủi sạch quan hệ cũng không được. Lúc này lại làm ra chuyện vô liêm sỉ như thế. Nếu cứ tiếp tục, ai cũng không gánh nổi cho cậu ta đâu.

Nhìn sắc mặt âm trầm của Từ Khải Liễu, ánh mắt La Thiên Minh cũng lóe lên sự tức giận:

- Viện trưởng yên tâm đi, tôi nhất định sẽ gọi tên tiểu tử kia về, bảo nó mang theo Tế Thế Đỉnh về luôn.

- Chuyện này phải tranh thủ. Không thể để cậu ta gây ra chuyện. Bảo cậu ta xử lý xong chuyện bên đó rồi mau chóng trở về, cho Viện ủy một câu trả lời. Viện ủy rất cần một lời giải thích từ cậu ta. Tuyệt Y Đường và Giang Văn Ba, bất kể thế nào cũng là một phiền phức không nhỏ. Bảo cậu ấy nhanh chóng phủi sạch chuyện này, cho dù có vấn đề, nhưng thân là đỉnh chủ Tế Thế Đỉnh, hội Viện ủy cũng không đến nỗi xử lý cậu ta.

Từ Khải Liễu nhẹ nhàng thở dài.

Sắc mặt La Thiên Minh trở nên ngưng trọng:

- Được, tôi biết rồi.

Giang Nguyên nghe Lý Minh báo cáo xong, liền cau mày bước ra ngoài, thấy một đám da đen người ngợm vẽ đầy hoa văn, có chút

không nói nên lời. Tâm trạng vốn đang không tốt lại càng không tốt hơn. Đám phù thủy này rảnh rồi chạy đến đây làm gì? Gây chuyện nữa à?

Lúc này, hai vị tiên sinh dẫn theo mười mấy cao thủ ngoại viện đứng trước doanh khu, ngăn cản trước mặt đám phù thủy. Tuy nói số lượng ít ỏi nhưng người nào cũng hiên ngang đứng thẳng, phát huy tính kiêu ngạo của Thiên Y Viện, khí thế không thua kém chút nào.

Lúc này, thấy Giang Nguyên bước đến, hai vị tiên sinh ngoại viện cúi đầu tránh sang một bước, để Giang Nguyên tiến lên nói chuyện với đối phương. Tuy vừa mới xuất hiện mâu thuẫn nội bộ, nhưng đó là nội bộ của nhà mình, bây giờ có ngoại địch trước mặt, mọi người lại đứng thành một đoàn, đứng sau lưng Trưởng phòng Giang, nhìn đối phương khí thế hung hăng.

Giang Nguyên cau mày bước lên phía trước nhìn đối phương. Lúc này, một vị tiên sinh ngoại viện tiến lên, thấp giọng nói:

- Trưởng phòng Giang, nếu tôi nhớ không lầm, đối diện hẳn là thầy tế Tổ linh và mười mấy đại pháp sư của bộ lạc phù thủy.

Cảm nhận được sự khấn trương bên trong lời nói của tiên sinh ngoại viện, trong lòng Giang Nguyên cũng sửng sốt, không nhịn được nhìn đám người trước mặt, thấy lão da đen gầy nhom đứng chính giữa quả nhiên khác với những người khác. Cả người mặc trường bào hoa văn màu đen, trên trán còn vẽ một con sư đầu màu vàng, lông chim trên đầu cũng hoa lệ hơn những người bên cạnh. Khí thế của đám người bên cạnh cũng không yếu. Đại pháp sư Draco gặp lần trước cũng đứng một bên, hơn nữa còn không phải vị trí chính giữa nhất, Giang Nguyên còn không biết bộ lạc phù thủy đã dốc toàn bộ lực lượng đến đây sao?

Giang Nguyên xoa trán, cảm thấy đau đầu. Tuy hẳn có Cửu Vĩ, không sợ đám phù thủy dễ nhui này, nhưng Draco đã cảm nhận được sự uy nghiêm của Cửu Vĩ mà vẫn còn dám đến, chỉ sợ đối phương đã có nắm chắc.

Nhìn mười mấy người đứng trước, người nào cũng có thân phận tương đương với thành viên hội Viện ủy, hơn nữa thực lực không

hề thua kém Thiên giai, cộng thêm phía sau còn có một đám phù thủy cấp thấp cầm mộc trượng, thanh lao, lúc này Giang Nguyên hiểu được vì sao giọng nói của vị tiên sinh vừa rồi lại run rẩy như vậy.

Người khiến cho bộ lạc phù thủy nhúc nhích đầu nhất chính là phụ thân Tổ linh. Một khi thi triển, bất luận phù thủy lớn nhỏ nào cũng sẽ đồng loạt hóa thân thành khổng lồ trong nháy mắt. Cho nên người nào cũng sẽ là cao thủ. Còn bên hắc, cộng thêm hắc cũng chỉ có ba cao thủ Thiên giai. Nếu đánh với đối phương, cũng chẳng đủ cho đối phương nhét kẽ răng.

Nhưng Giang Nguyên cũng cảm nhận được khí thế của các cao thủ ngoại viện đang dâng lên, mạnh mẽ chống đỡ.

Giang Nguyên hài lòng gật đầu một cái, sau đó đưa mắt nhìn đối phương, chân mày hơi cau lại, lúc này mới nhìn kỹ thầy tế. Dù sao đối phương cũng hung hăng đến đây, Giang Nguyên cũng lười lịch sự, chậm rãi hỏi:

- Ông là thầy tế của bộ lạc phù thủy?

Giang Nguyên nói cũng không phải tiếng Anh, cũng không phải thổ ngữ, ngược lại là tiếng Hoa. Lý Minh sau lưng hắc ngần người, đang định phiên dịch lại, ai ngờ vị thầy tế tổ linh kia đã dừng xoay thanh mộc trượng trong tay, trầm giọng nói:

- Cậu chính là Phó trưởng phòng phòng Đan dược Thiên Y Viện Hoa Hạ Giang Nguyên?

Lời vừa nói ra, Lý Minh và các cao thủ ngoại viện đều sửng sốt. Vị thầy tế này biết nói tiếng Hoa, tuy không lưu loát nhưng nghe cũng hiểu được, lập tức mọi người đồng loạt nhìn Giang Nguyên, thầm nghĩ:

- Chẳng lẽ Trưởng phòng Giang biết đối phương sẽ nói tiếng Hoa?

Quả nhiên, mặt Giang Nguyên không hề gợn sóng, gật đầu nói:

- Đúng vậy, không biết thầy tế tổ linh mang theo các đại pháp sư đến đây có chuyện gì quan trọng?

Thấy Giang Nguyên gật đầu xác nhận, ánh mắt thầy tế sáng lên, quan sát Giang Nguyên một phen, lúc này mới lạnh giọng nói:

- Quý viện tự tiện tiến vào nước ta, lần trước Đại pháp sư Draco đến để nói chuyện, ai ngờ lại bị ác khách gây thương tích.

Nói đến đây, thầy tế tổ linh nhàn nhạt liếc nhìn Giang Nguyên một cái, ý tứ trong giọng nói như thế nào đều không bỏ sót.

Giang Nguyên nheo mắt nhìn Đại pháp sư mặt đen kịt là do da đen thật hay là bôi trét thứ gì đó đen lại, thấy Đại pháp sư Draco rụt cổ lại, lúc này mới quay sang nhìn thầy tế Tổ linh, nói:

- Xin lỗi, bởi vì ở đây bộc phát dịch bệnh quy mô lớn, sự tình khẩn cấp, cho nên mới không thông báo cho ngài.

- Còn nữa, Đại pháp sư Draco, tôi thật xin lỗi.

Giang Nguyên nhún vai, nói:

- Tôi đã cố gắng tiến hành trao đổi với Đại pháp sư Draco rồi.

- Hừ, miệng lưỡi người Hoa đúng là trơn tru.

Nghe Giang Nguyên nói, thầy tế tổ linh khẽ hừ một tiếng, nhún vai nói:

- Không nói những chuyện này nữa. Vốn chuyện này không cần ta đến đây. Nhưng nghe Đại pháp sư Draco nói, trên người cậu có khí tức thần thú chi linh của tổ linh điện chúng ta. Sự tình trọng đại, cho nên chúng tôi mới đến đây xem một chút.

- Tổ linh điện? Thần thú chi linh? Khí tức thần thú chi linh tổ linh điện?

Giang Nguyên nheo mắt, lặp lại lời của đối phương. Hắn biết thần thú chi linh là gì, nhưng cái gọi là thần thú chi linh tổ linh điện là sao? Rõ ràng là của hắn, sao biến thành của tổ linh điện ông ta được?

Giang Nguyên ngẩn người, sắc mặt trầm xuống, lúc này mới biết được đám phù thủy này giống trống khua chiêng chạy đến đây là

vì chuyện gì.

- Thầy tế tổ linh, tôi không hiểu ý của ông là gì?

Giang Nguyên cũng không che giấu, cũng không giải thích, trầm giọng hỏi.

Thầy tế tổ linh nhìn chăm chăm Giang Nguyên, muốn xem phản ứng của hắn, nhưng nhìn biểu hiện tỉnh rụi của hắn, ánh mắt lóe lên sự thất vọng:

- Trưởng phòng Giang đừng che giấu nữa. Đại pháp sư Dracoco cung phụng tổ linh là sói linh, đã nói cho chúng tôi biết trên người của cậu có thần thú chi linh tồn tại.

Chương 964: Đàm phán

- Tổ lang linh?

Giang Nguyên cau mày nhìn thầy tế đối diện rồi lại quay sang nhìn vị Đại pháp sư Draco, khóe miệng hơi vểnh lên, cũng không che giấu nữa. Dù sao đã bị người ta tìm đến cửa, cũng chẳng giấu được nữa, lập tức nói:

- Bây giờ tôi biết được thần thú chi linh của các người là cái gì, nhưng của tôi không phải là thần thú chi linh, hơn nữa cũng chẳng liên quan gì đến tổ linh điện của bộ lạc phù thủy các người.

- Không có quan hệ gì với chúng ta?

Ánh mắt thầy tế run lên, quay sang nhìn Đại pháp sư Draco, đột nhiên phá lên cười. Đại pháp sư Draco bên cạnh cũng ngửa đầu cười to, giống như nghe được câu chuyện buồn cười nhất thế giới.

Giang Nguyên nghiêng đầu, nhìn đám gà ác cười nghiêng ngả trước mặt, ánh mắt hiện lên vẻ lạnh lùng.

Dường như cảm nhận được sự lạnh lẽo phát ra từ trên người Giang Nguyên, tiếng cười của đám gà ác kia dần dần dừng lại. Gương mặt gầy gò của thầy tế lộ ra nụ cười cổ quái, nhìn Giang

Nguyên nói:

- Trưởng phòng Giang, tôi muốn thanh minh với cậu một chút. Cửu Vĩ Hồ trên người cậu chính là thần thú chi linh của tổ linh điện chúng ta.

- Thần thú Cửu Vĩ Hồ?

Những cao thủ ngoại viện đứng bên cạnh Giang Nguyên cùng với mấy người Lý Minh trở mắt nhìn nhau, không biết thần thú Cửu Vĩ Hồ là cái gì? Tại sao lại có trên người Trưởng phòng Giang? Nhưng hẳn đám đại lão bộ lạc phù thủy sẽ không đến kiếm chuyện, đừng nói chi thầy tế Tổ linh đích thân đến cửa, chẳng khác nào Từ Khải Liễu đến nói với người khác chuông Thanh Tâm của nội viện bị người ta ăn cắp. Mọi người nhìn nhau, sau đó nghi hoặc nhìn Giang Nguyên, xem hẳn sẽ nói như thế nào.

Nhìn nụ cười cổ quái trên gương mặt thầy tế tổ linh cùng với ánh mắt mơ hồ lộ ra vẻ tham lam, Giang Nguyên cười lạnh một tiếng, làm sao không biết đám người này đến đây là vì cái gì?

- Được rồi, ông nói Cửu Vĩ thì chính là Cửu Vĩ. Nó tồn tại, nhưng có quan hệ gì với Tổ linh điện của các người?

Giang Nguyên cười lạnh, nhìn đám người đối phương, rồi hừ một tiếng.

Thấy Giang Nguyên thừa nhận, một đại pháp sư biết tiếng Hoa lập tức thấp giọng dịch lại cho những người bên cạnh, khiến cho ánh mắt tất cả sáng lên, nhìn Giang Nguyên giống như nhìn một con cừu non, chỉ muốn một ngụm nuốt Giang Nguyên xuống.

Thầy tế tổ linh ngược lại mặt không đổi sắc, chẳng qua sự tham lam trong mắt khi nhìn Giang Nguyên càng nồng đậm mấy phần, trầm giọng nói:

- Thiên hạ đều biết, Tổ linh điện của bộ lạc phù thủy cung phụng chi hồn các loại thần thú, linh thú. Hơn nữa, ngoại trừ Tổ linh điện của chúng tôi ra thì trên thế giới không còn những thứ khác tồn tại. Chi hồn của các loại linh thú, thần thú đã tán loạn trong ngàn năm chinh chiến. Tuy chúng tôi không biết được cậu có chi

hồn thần thú Cửu Vĩ từ đâu, nhưng bất kể thế nào, nó cũng thuộc về bộ lạc phù thủy chúng tôi.

Phì! Nghe xong, Giang Nguyên không khỏi bật cười. Tuy hẳn biết mục đích của đám người bộ lạc phù thủy, nhưng nghe thầy tế tổ linh nói một cách đường đường chính chính như vậy, không khỏi cười lạnh.

Nhìn nụ cười giễu cợt của Giang Nguyên, thầy tế tổ linh hoàn toàn không thèm để ý, nhe răng trắng nhìn Giang Nguyên cười nói:

- Nếu là vật bình thường, bộ lạc phù thủy của chúng tôi cho Trưởng phòng Giang cũng không thành vấn đề. Nhưng đây là thần thú chi linh, là căn bản của bộ lạc phù thủy, mong Trưởng phòng Giang trả lại, bộ lạc chúng tôi vô cùng cảm kích.

- Vô sỉ!

Giang Nguyên còn chưa lên tiếng, Lý Minh và hai vị tiên sinh ngoại viện đã đồng loạt mắng thăm một câu. Thầy tế tổ linh dù sao cũng ngang cấp với Viện trưởng Thiên Y Viện, sao lại nói ra mấy lời vô sỉ như vậy? Tuy bọn họ không biết thần thú Cửu Vĩ là cái quái gì, nhưng bất kể thế nào, vật đó cũng thuộc về Giang Nguyên, chẳng liên quan gì đến bộ lạc phù thủy. Thầy tế tổ linh vì muốn có được vậy này, ngay cả mặt mũi cũng không cần. Ba người liếc mắt nhìn nhau, đồng loạt tăng thêm hai chữ: Vô cùng vô sỉ!

Giang Nguyên ngược lại cũng không suy nghĩ gì. Cửu Vĩ có thể dễ dàng dọa Tổ lang linh của Đại pháp sư Draco thành bộ dạng như vậy, đây đối với bộ lạc phù thủy mà nói, chẳng khác nào vũ khí nguyên tử. Bộ lạc phù thủy sẽ nghĩ hết biện pháp để thu vào tay, không để cho nó rơi vào tay người khác. Cho nên, hành động của vị thầy tế này có thể lý giải được.

Nhưng Cửu Vĩ có thể nói là sinh mạng thứ hai của Giang Nguyên, tất nhiên không thể nào nhường lại cho bộ lạc phù thủy.

- Thầy tế tổ linh, Cửu Vĩ chính là vật bốn mạng của tôi, cho nên không thể nào nhường lại. Cái gì là lý do bảo nó thuộc về bộ lạc phù thủy các người, ông không cần lời ra nữa.

Giang Nguyên ngẩng đầu. Lúc này hẳn không có thời gian cãi vả với đám người này. Hơn nữa cũng không cần thiết. Dù sao hẳn biết rất rõ đối với bộ lạc phù thủy mà nói, không lấy được Cửu Vĩ thì cũng chẳng dùng được mồm mép để đuổi về.

Nghe lời nói cường ngạnh của Giang Nguyên, sắc mặt thầy tế tổ linh hơi thay đổi, chậm rãi nói:

- Trưởng phòng Giang, thần thú chi linh rất quan trọng đối với bộ lạc phù thủy chúng tôi. Nếu trưởng phòng Giang giao nó cho chúng tôi, cậu sẽ có được tình hữu nghị của bộ lạc. Hơn nữa, tất cả vật gì mà bộ lạc chúng tôi có, chỉ cần Trưởng phòng Giang thích, cũng có thể lấy đi, xem như trao đổi.

- Đúng, Trưởng phòng Giang nên suy nghĩ lại cho thật kỹ. Nơi này là Châu Phi, là phạm vi khống chế của bộ lạc phù thủy. Nếu Trưởng phòng Giang đồng ý tiếp nhận tình hữu nghị của bộ lạc phù thủy chúng tôi, các người sẽ trở thành thượng khách. Thiên Y Viện của Hoa Hạ và bộ lạc chúng tôi sẽ trở thành đồng minh vĩnh viễn.

Lúc này, một Đại pháp sư gầy lùn quơ thanh trượng ngẩn trong tay, nhảy ra nói với Giang Nguyên bằng cái giọng tiếng Hoa không được lưu loát:

- Nhưng nếu cậu từ chối ý tốt của chúng tôi, vậy chúng ta chính là kẻ địch của nhau. Xin Trưởng phòng Giang suy nghĩ cho thật kỹ.

Nhìn tên Đại pháp sư này uy hiếp mình, Giang Nguyên cười lạnh, nào không biết hai người này đang hát người mặt đỏ người mặt trắng, lập tức nói:

- Tôi đã nói rất rõ, chuyện của Cửu Vĩ đừng nhắc lại nữa. Hơn nữa, từ lúc nào Thiên Y Viện chúng tôi bị người ta uy hiếp chứ? Với lại, nếu không phải nơi này bùng nổ dịch bệnh, để cứu vãn người dân của Châu Phi, Thiên Y Viện chúng tôi cần gì phải chạy đến nơi này của các người?

Giang Nguyên nói xong, sắc mặt đám phù thủy không khỏi cứng đờ. Châu Phi là địa bàn do họ quản lý và khống chế. Ở đây bộc phát dịch bệnh, còn cần người ngoài đến giúp đỡ, đúng là hơi có

chút mất mặt.

Hai vị tiên sinh ngoại viện đứng bên cạnh Giang Nguyên cũng hiểu được đại khái là chuyện gì. Lần trước tên Đại pháp sư Draco kia đến, đang định đánh nhau, liền bị Trưởng phòng Giang găm lên một tiếng, tay chân mềm nhũn quỳ xuống xin tha thứ, nhất định là có liên quan đến thần thú chín đuôi này.

Nên biết rằng khi đó Đại pháp sư Draco còn mang theo nhiều phù thủy khác, nhưng lại bị Trưởng phòng Giang găm cho một tiếng biến thành bộ dạng như vậy, vật đó cường hãn như thế, làm sao có chuyện nhường lại cho bộ lạc phù thủy?

Lập tức hai vị tiên sinh ngoại viện trợn mắt tiến lên một bước, trầm giọng quát:

- Lễ nào lại như vậy? Thiên Y Viện chúng ta từ lúc nào bị người ta uy hiếp? Chẳng lẽ các người muốn là địch với Thiên Y Viện?

Nhìn hai người bày ra bộ dạng như vậy, gã phù thủy đầu đội lông chim kia liền biến sắc, quơ thanh trượng trong tay, mắng to:

- Ai cha, chẳng lẽ chúng ta còn sợ các người sao? Hai người có biết đây là địa phương nào không? Cái gì...cái gì rượu mời không uống...uống rượu phạt.

Bla...bla....bla...đám pháp sư bên cạnh lập tức vung mộc trượng, thanh lao uy hiếp sang bên này.

Thua người chứ không thua trận trước giờ là phong cách của Thiên Y Viện. Tuy nói khí thế của đám đại pháp sư rất dọa người, nhưng cao thủ ngoại viện của Thiên Y Viện cũng đồng loạt kêu lên một tiếng, bước lên trước một bước, đứng ở thế đối lập với đối phương.

Đám phù thủy cấp thấp đứng phía sau đám phù thủy cấp cao thấy vậy cũng đồng loạt xông tới, không chút yếu thế giơ thanh mộc trượng trong tay, trợn mắt há mồm, năm sáu chục người áp đảo nhóm người Giang Nguyên.

Quân đoàn trưởng quân đoàn 11 bên kia đã sớm phát hiện không ổn, thấy vậy lập tức găm lên, vung tay vẫy trăm binh lính có trang

bị vũ trang đầy đủ, trong nháy mắt khí thế dâng lên như ban đầu.

Trong lúc hai bên đang giương nanh múa vuốt, chỉ còn lại Giang Nguyên và thầy tế tổ linh đứng đối diện, nhìn chăm chăm vào nhau.

Đứng một hồi, thấy đối phương không có ý định nhúc nhích, thầy tế tổ linh nhẹ nhàng giơ thanh mộc trường, ra hiệu đám phù thủy đang nhao nhao phía sau dừng lại.

Giang Nguyên cũng nhẹ nhàng giơ tay một cái, các cao thủ ngoại viện cùng với các binh lính cũng đều thu động tác, lui về sau một bước.

- Trưởng phòng Giang, cậu hãy nghỉ lại đi. Nếu trả lại thần thú chỉ linh cho bộ lạc phù thủy chúng ta, chúng ta sẽ xem cậu còn hơn thượng khách.

Thầy tế tổ linh nhìn Giang Nguyên, trầm giọng nói.

Giang Nguyên lạnh lùng lắc đầu:

- Những chuyện khác có thể thương lượng, còn chuyện này thì không.

Thấy Giang Nguyên vẫn cự tuyệt, ánh mắt thầy tế tổ linh nheo lại, chậm rãi hít một hơi thật sâu, nhìn chăm chăm Giang Nguyên một hồi, sau đó một lần nữa lên tiếng:

- Đã như vậy, Trưởng phòng Giang hãy gia nhập bộ lạc phù thủy chúng ta, đứng đầu các Đại pháp sư, dưới một người trên vạn người. Toàn bộ kim cương, mỏ vàng, vũ trang, tất cả tài nguyên ở Châu Phi sẽ thuộc về cậu, như thế nào?

Chương 965: Hai phe chống đỡ

Thầy tế tổ linh vừa dứt lời, đám Đại pháp sư bên cạnh đều biến sắc nhìn chăm chăm thầy tế tổ linh. Tất cả phù thủy đều biết cam kết của thầy tế là đại diện cho cái gì.

Châu Phi thoát nhìn chẳng khác nào một vùng đất cằn cỗi, nhưng bảo tàng ẩn bên dưới lại đếm không xuể, không nói đến những khu sản xuất kim cương lớn nhất toàn cầu, nội những mỏ vàng không cũng đủ khiến cho người ta phải nóng mắt. Chỉ cần nắm trong tay một khu khai thác mỏ thôi cũng giúp cho người đó leo lên bảng xếp hạng những người giàu nhất thế giới rồi.

Mà những mỏ kim cương, mỏ vàng này đều ở Châu Phi.

Tuy nói bộ lạc phù thủy có quyền nắm trong tay những thứ này, nhưng cũng không phải là tài sản mà các Đại pháp sư có thể chạm vào. Chỉ có thầy tế tổ linh mới có thể nắm chúng trong tay. Những thứ này đúng là đủ để cho tất cả mọi người phải nóng mắt.

Cho nên, khi thầy tế tổ linh nói ra những thứ này, tất cả đại pháp sư đều không nhận được mà nuốt nước miếng.

Tất cả các cao thủ Thiên Y Viện cũng vậy. Ai cũng biết mỏ kim cương và mỏ vàng ở Châu Phi đại diện cho cái gì. Có một cái thôi cũng dùng cả đời chưa hết. Cuộc sống như vậy ai mà không mong muốn chứ. Nhưng cuối cùng vẫn có một người không muốn.

Tất cả mọi người đều dồn ánh mắt nhìn Giang Nguyên.

- Xin lỗi, thầy tế tổ linh, tôi xin được từ chối.

Giang Nguyên ngẩng đầu nói. Nếu nói hắn không động tâm với những thứ này thì là giả. Chỉ cần có một hai mỏ kim cương hay mỏ vàng, cả đời này không cần lo lắng nữa. Nhưng so sánh với Cửu Vĩ Thiên Hồ, chúng lại chẳng đáng là gì. Cửu Vĩ là gốc rễ của hắn. Không có Cửu Vĩ, hắn chẳng là gì cả. Hơn nữa, đối với Giang Nguyên mà nói, bảo hắn rời bỏ quê hương đất nước của hắn, hắn không thể nào làm được. Từ lúc hắn gia nhập Cô Lang, hắn đã quyết định, cả đời này chỉ thuộc về Hoa Hạ, thuộc về vùng đất đầy máu lửa, không có bất kỳ thay đổi.

Cho nên, hắn cũng không do dự hay chần chừ, trực tiếp từ chối đề nghị của thầy tế.

Nghe Giang Nguyên từ chối, cho dù là thầy tế cũng không nhận được mà sững sốt. Ông ta không nghĩ đến đối phương lại dứt

khoát từ chối như vậy, một chút cũng không cần suy nghĩ.

- Giang Nguyên, cậu thật sự từ chối hảo ý của chúng ta sao?

Thầy tế ôm hy vọng cuối cùng, xác nhận lần nữa.

Giang Nguyên nhẹ gật đầu, nói:

- Đúng, không cần thương lượng.

- Được, được.

Thầy tế nhìn Giang Nguyên, miệng toát ra mấy chữ được, sắc mặt dần dần lạnh lại, nói:

- Cậu ý có thần thú chi linh nên không cần kiêng kỵ ở đất Phi Châu này.

- Tôi không phải là không kiêng kỵ. Tôi chỉ nói sự thật mà thôi.

Giang Nguyên dường như không cảm nhận được sự rét lạnh trong lời nói của thầy tế.

- Đã như vậy thì không cần nói nhiều. Cho dù cậu có thần thú chi linh, nhưng đối mặt với nhiều đại pháp sư như vậy, cậu cũng không có bất kỳ phân thắng.

Thầy tế tổ linh cười lạnh, sau đó giơ cây quyền trượng trong tay lên.

Thầy tế tổ linh giơ cây truyền trượng lên, các đại pháp sư bên cạnh liền ngửa đầu, giơ thanh mộc trượng trong tay mình. Tiếng húy sáo có trầm có bổng, có khàn, có trong trẻo... đủ loại vang lên.

Theo tiếng kêu của bọn họ, một luồng khí tức khổng lồ từ trên người bọn họ dâng trào, sau đó ngưng tụ cùng một chỗ.

Từ lúc cổ khí tức cực lớn này xuất hiện, đám cao thủ ngoại viện chỉ cảm thấy từng đợt khí khổng lồ xông thẳng đến, thổi tóc tai quần áo của họ bay lên. Đồng thời một luồng uy áp, rét lạnh dần dần dâng lên, tựa như vô số dã thú hung tàn bỗng nhiên xuất hiện trước mặt mình.

Tất cả cao thủ ngoại viện đều cảm thấy căng thẳng trong lòng, toàn thân nổi da gà, người cứng ngắc, cắn chặt hàm răng nhìn đám phù thủy đối diện, cố gắng cưỡng ép áp lực kinh khủng này.

So với các cao thủ ngoại viện đang bị áp lực, ánh mắt Giang Nguyên vẫn sáng tỏ, nhưng đã trở nên ác liệt hơn rất nhiều, nhìn chằm chằm nhóm người đối diện.

- Sư tử...

- Chó sói...

- Gấu...

- Báo...

- Kên kên...

- Ưng...

Giang Nguyên lẳng lặng nhìn một đám linh thú bỗng nhiên xuất hiện phía sau đám pháp sư, ngừng tụ càng lúc càng rõ, sự khinh thường và giễu cợt trong mắt lại càng nhiều.

Cạch cạch! Các cao thủ ngoại viện cắn chặt hàm răng, sắc mặt tái ngắt đè nén sự khẩn trương và kinh hãi trong lòng, không chút yếu thế lui về phía sau, mơ hồ chỉ nghe tiếng răng va chạm.

Chỉ có hai vị tiên sinh ngoại viện là không thay đổi sắc mặt, gương mặt ngưng trọng nhìn đại pháp sư phía đối diện.

Gương mặt Giang Nguyên cũng không có gì thay đổi, chỉ nhìn chằm chằm đám đại pháp sư đang hô to không dứt, nhìn những thân ảnh khổng lồ đang ngừng tụ phía sau bọn họ, còn có bóng dáng phía sau đám phù thủy cấp thấp, ánh mắt lóe lên ánh sáng màu đỏ nhàn nhạt.

- Các người dám?

Giang Nguyên chậm rãi nói, không còn sự ôn hòa như ngày xưa, chỉ có sự ngưng trọng và tức giận vô hạn.

Màu đỏ trong mắt hắn càng lúc càng nhiều, quanh thân cũng bắt đầu có một cỗ khí tức nhân nhật dâng lên.

Các cao thủ ngoại viện không cảm thấy gì, nhưng đám phù thủy đối diện lại cảm thấy lạnh cả người, đám phù thủy cấp thấp thì không chịu nổi, hai chân muốn mềm nhũn ra.

Thầy tế tổ linh đường như cũng cảm nhận được khí thế của những phù thủy bên cạnh, ánh mắt liền hiện lên sự kinh hoàng, một lần nữa vùng quỳen trượng, tức giận hét lên, một luồng khí tức vừa dày vừa nặng bốc lên trên người ông ta.

Cảm nhận được luồng khí tức hung mãnh, tinh thần của đám phù thủy bên cạnh cũng phấn khởi lên, đồng loạt ngửa đầu hét lên một tiếng.

Theo tiếng hét giận dữ, khí tức trên người bọn họ càng lúc càng đậm, thân ảnh khổng lồ phía sau cũng ngưng tụ thêm mấy phần.

Đám cao thủ ngoại viện bên cạnh Giang Nguyên đều run lên, sắc mặt tái xanh, giống như đụng phải vật gì đáng sợ nhất. Thậm chí có người run rẩy. Những cao thủ có thực lực yếu hơn thì chân bắt đầu mềm nhũn ra.

Nhưng Giang Nguyên đứng chính giữa giống như gặp phải chuyện làm cho hắn tức giận, liền ngửa đầu rít lên một tiếng.

Theo tiếng rít gào, cao thủ ngoại viện chỉ cảm thấy quanh thân nhẹ đi, áp lực khổng lồ trong nháy mắt biến mất.

Chương 966: Chúng ta nhiều người, người đến cản ta đi

Trong tiếng rít của Giang Nguyên, các đại nhân vật phù thủy bỗng cảm thấy căng thẳng trong lòng, sau đó dưới ánh mắt khẩn trương của bọn họ, rốt cuộc cũng đã nhìn thấy thứ bọn họ muốn thấy.

Một thân ảnh khổng lồ ngưng tụ phía sau đối phương, một luồng uy áp nồng đậm trước đây chưa từng có, cộng thêm uy nghiêm và

phần nộ vô tận lao thẳng đến bọn họ.

- A....

- A....

Trong tiếng kêu run rẩy, tất cả các đại pháp sư đều há to miệng, ngơ ngác nhìn mấy cái đuôi to đang vểnh lên, chỉ cảm thấy trong lòng đập mạnh lên.

Bọn họ cảm thấy, tổ linh trước giờ vững như thái sơn không sợ hãi bất cứ thứ gì, sau khi thân ảnh khổng lồ đó xuất hiện, liền sợ hãi lùi bước, thậm chí còn thần phục. Hơn nữa, khi thân ảnh đối phương càng lúc càng ngưng tụ, sự lo sợ dường như càng nồng đậm hơn.

Sự lo lắng ảnh hưởng nghiêm trọng đến phù thủy mà tổ linh phụ thể. Các đại phù thủy thì không sao, nhưng những phù thủy cấp thấp thì không chịu nổi, vẻ mặt hoang mang, trong lòng tràn đầy kinh hãi ngẩng đầu nhìn bóng người to lớn, hai chân run rẩy. Nếu không phải có rất nhiều Đại pháp sư ngưng thực tổ linh phía sau bọn họ, bọn họ đã sớm xụi lơ dưới đất rồi.

Thầy tế tổ linh đứng trước nhất, hai mắt đăm đăm, miệng há to nhìn thân ảnh uy nghiêm đang ngưng thực trước mặt, thậm chí còn nhẹ nhàng run rẩy chín cái đuôi to lớn, khiến cho thầy tế tổ linh phải nuốt nước miếng một cách khó khăn.

Những cao thủ ngoại viện bên cạnh Giang Nguyên, nhìn đám phù thủy cao thấp đang sợ hãi, gương mặt cũng tràn đầy kinh nghi. Tuy đây không phải là lần đầu tiên gặp phải những thứ này, nhưng một đám Đại pháp sư khí thế như hổ như sói khiến cho lòng người run sợ không ngớt bỗng trở nên giống như con mèo con. Sự thay đổi đột ngột này khiến cho các cao thủ ngoại viện có chút không thích ứng kịp.

Bọn họ chỉ biết Trưởng phòng Giang chẳng qua chỉ hét lên một tiếng giận dữ, đồng thời tản mát một cổ khí thế không gì sánh kịp, khiến cho đám gà ác hoa hòe kia phải sợ hãi rúc vào một chỗ.

Đồng thời, dưới khí tức uy nghiêm của Giang Nguyên, bọn họ cảm

thấy áp lực kinh khủng vừa nãy đã tan biến.

Tổ linh sau lưng truyền đến cảm giác sợ hãi và tâm trạng khẩn trương, khiến cho thầy tế còn đang ngẩn người nhìn sinh vật kinh khủng phía sau rất nhanh tỉnh lại, nhớ đến trước đó đã chuẩn bị, rồi lại nhìn đám Đại pháp sư bên cạnh đang hoảng sợ, liền vội giơ thanh quyền trượng lên, hít một hơi thật sâu, cưỡng ép sự sợ hãi trong lòng xuống, ngửa đầu nổi giận gầm lên một tiếng. Theo sau, hư ảnh sư tử đang bắt đầu rúc đầu giống như bị khu động, ngẩng đầu phát ra tiếng gào thét không cam lòng.

Rống!

Nghe tiếng gào này, đám Đại pháp sư đang rụt cổ giống như được uống thuốc trợ tim, rớt rít ngẩng đầu lên, cắn răng quơ thanh mộc trượng hoặc cây lao, bắt đầu phát ra tiếng kêu gào các loại.

Hư ảnh tổ linh các loại sau lưng bọn họ dường như nhận được động lực, đồng loạt ngẩng đầu, phát ra tiếng thét phụ họa chói tai.

Cao thủ ngoại viện vừa mới thả lỏng, liền thấy khí thế đối phương lại dâng lên, người nào cũng vội thẳng sống lưng, chống đỡ khí thế đập vào mặt.

Hết thấy chỉ vừa mới bắt đầu. Các đại pháp sư đồng loạt gầm thét, mười mấy thân ảnh tổ linh to nhỏ khác nhau càng lúc càng ngưng tụ, thậm chí hòa cùng một thể với tổ linh sư tử, chống đỡ khí tức của Cửu Vĩ Thiên Hồ.

Khí tức mấy chục tổ linh ngưng tụ thành một mảnh, đám phù thủy nhỏ đang toàn thân phát run liền tỉnh lại, từng người hô to quơ thanh mộc trượng trong tay.

Khi khí thế được nối liền một mảnh, cảm giác thần phục đã biến mất, ý chí chiến đấu một lần nữa tràn ngập. Gương mặt người nào cũng lộ vẻ đắc ý, hướng Giang Nguyên hô to không dứt.

- Người có thần thú chi linh thì có thể làm được gì? Bên này chúng ta có không ít người, chẳng lẽ chúng ta còn sợ một mình người? Có bản lãnh thì đến cắn ta đi.

Mang theo tâm trạng vui sướng, đám phù thủy quơ tay, bắt đầu

nhảy múa. Bọn họ cũng cảm thấy tổ linh sau lưng mình đã không còn cảm thấy áp lực nữa, hết thấy đều như sống lại, khí thể trong nháy mắt dâng lên.

Cảm thấy khí thể tổ linh đã phóng ra, kéo theo các tổ linh khác chống đỡ được với đối phương, hoàn toàn không còn bất kỳ áp lực nào, thậm chí còn tăng vọt lên, gương mặt thầy tế bắt đầu lộ ra nụ cười đắc ý. Xem ra suy nghĩ của mình không sai. Mặc dù đối phương có thần thú chi hồn, nhưng khi tổ linh môn tập trung cùng một chỗ, do chi hồn sư vương của mình thống lĩnh, hoàn toàn có thể chống đỡ được với đối phương.

Nhìn gương mặt của chàng thanh niên vẫn ổn định, không hề biểu hiện chút khác thường nào, thầy tế lại đắc ý cười một tiếng. Tiểu tử này hẳn bây giờ đã biết được lợi hại của bọn họ rồi. Đừng tưởng rằng trên người có thần thú chi linh thì dám không coi thầy tế tổ linh và bộ lạc phù thủy của bọn họ ra gì.

Lập tức nhìn Giang Nguyên, lạnh giọng nói:

- Giang Nguyên, bây giờ ta cho người thêm cơ hội, quy thuận bộ lạc phù thủy của ta, ta sẽ cho người vị trí Đại pháp sư, hơn nữa còn cho người tùy ý chọn lấy một mỏ vàng, như thế nào?

Nghe thầy tế tổ linh nói xong, các đại pháp sư bên cạnh đều nhìn Giang Nguyên, phá lên cười đắc ý. Vừa rồi cho hắn vị trí đứng đầu các đại pháp sư, cộng thêm rất nhiều mỏ kim cương, mỏ vàng, hẳn lại không chọn. Bây giờ thì tốt rồi, chỉ là một đại pháp sư và một mỏ vàng mà thôi. Hắc hắc, vốn tất cả mọi người phải tôn hắn làm đầu, bây giờ nhiều nhất cũng chỉ là đại phù thủy, cùng cấp bậc với mọi người.

Nhìn bộ dạng đắc ý của đám đại pháp sư, còn có lời nói của thầy tế tổ linh, sắc mặt của đám người Thiên Y Viện trong nháy mắt trở nên khó coi. Vừa nãy khí thể của đối phương còn yếu, bây giờ lại rất có cảm giác xoay người. Hơn nữa bọn họ cũng cảm nhận được khí tức kinh khủng từ chỗ đối phương truyền đến, và áp lực càng ngày càng tăng. Xem ra Trưởng phòng Giang đã rơi vào thế hạ phong.

Vạn nhất nếu Trưởng phòng Giang không chịu nổi áp lực, vậy phải

làm thế nào cho phải? Một mỏ vàng, một vị trí Đại pháp sư, tuy kém hơn so với lúc ban đầu không ít, nhưng tình huống bây giờ không phải Trưởng phòng Giang có thể lựa chọn. Dù sao bộ lạc phù thủy nằm trong tay cả một Châu Phi. Một vị Đại pháp sư cũng là nhân vật chân chính nằm trong tay một phương. Chứ đừng nói chi còn có cả một mỏ vàng cảm dỗ.

Suy nghĩ lại hai ngày qua, thái độ của nội viện đối với Trưởng phòng Giang rõ ràng đã khiến cho Trưởng phòng Giang không vui, hơn nữa còn dám kháng nghiêm lệnh của hội Viện ủy. Hai vị tiên sinh ngoại viện và Lý Minh bên cạnh bắt đầu thấp thỏm trong lòng, khẩn trương nhìn sang Giang Nguyên, rất sợ hãi sẽ đồng ý.

Là tiêu điểm của tất cả mọi người, lúc này dường như Giang Nguyên không chút cảm giác sự uy hiếp của thầy tế, cũng không cảm nhận được thế cục biến hóa, khoe miệng vĩnh lên, ánh mắt lóe lên sự giễu cợt, lạnh lùng nói:

- Chẳng lẽ tôi nói còn chưa đủ sao? Hơn nữa chẳng lẽ ông cho rằng chỉ dựa vào đám ô hợp các ông thì có thể uy hiếp được Cửu Vĩ của tôi sao?

- Cái gì? Đám ô hợp?

Nhìn vẻ mặt đầy giễu cợt của Giang Nguyên, tuy nói thầy tế cũng không hiểu rõ lắm cái gì là đám ô hợp, nhưng nghe giọng nói khinh thường của hắn, làm sao mà không biết đây chẳng phải lời lẽ tốt đẹp gì.

Thầy tế thiếu chút nữa phun ra một ngụm máu, hai mắt nhìn chăm chăm Giang Nguyên, quyết định cho đối phương một bài học, khiến cho tên tiểu tử khốn kiếp này biết lợi hại là như thế nào, xem hắn có còn phách lối như vậy nữa không.

Nơi này là Châu Phi, là địa bàn của bộ lạc phù thủy, vừa nãy đã cho hắn hứa hẹn lớn đến như vậy, ngay cả vị trí thứ hai của bộ lạc phù thủy cũng cho hắn luôn, cộng thêm nhiều tài sản như thế, những tiểu tử này vẫn không biết xấu hổ. Bây giờ thì tốt rồi, cái gì cũng đừng hòng. Nếu không đành hoàng giao ra thần thú chi linh, nhất định sẽ không để hắn rời khỏi Châu Phi.

Lập tức căn răng nói:

- Được, cái này gọi là rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt.

Một lần nữa vùng quyền trượng, đồng thời nhẩy lên trước một bước, trừng hai mắt, rống với Giang Nguyên một tiếng.

Theo tiếng gầm thét, đám phù thủy bên cạnh cũng hăm hở tiến lên.

Đám tổ linh đằng sau bọn họ cũng đồng loạt rít gào với hư ảnh Cửu Vĩ đang bất động đằng sau Giang Nguyên. Thị uy thì không cần phải nói.

Chương 967-1: Ánh mắt kinh người

Lúc trước, khi thành lập doanh khu ở Agüero, Giang Nguyên đã lợi dụng hai chiếc trực thăng tạo thành một căn cứ truyền tin. Sau đó, khi tiếp viện từ quốc nội đến, hắn đã dùng thiết bị truyền tin vệ tinh hoàn hảo để thay thế cho trực thăng, tạo thành một nơi truyền tin hoàn chỉnh, hữu hiệu, để doanh khu và quốc nội có thể tùy thời liên thông.

Ít nhất, tuy thành lập nơi truyền tin chuyên nghiệp như vậy thì có chút lãng phí, nhưng đây chính là phong cách của Thiên Y Viện. Thiên Y Viện có tiền, có thế lực, làm việc gì cũng phải làm cho hoàn mỹ.

Bây giờ rõ ràng là nó đã phát huy tác dụng.

Mấy phút trước, xác nhận đám gà ác đến trước cửa doanh khu gây chuyện chính là thầy tế tổ linh và một đám Đại pháp sư của bộ lạc phù thủy, Lý Minh đã sai người khẩn cấp tiến hành báo cáo cho Viện ủy.

Đối mặt với chuyện trọng đại như vậy, xác nhận Thiên Y Viện và bộ lạc phù thủy Châu Phi chính thức phát sinh mâu thuẫn, hơn nữa ngay cả thầy tế tổ linh cũng xuất hiện luôn, Từ Khải Liễu nhanh chóng triển khai hội nghị khẩn cấp.

Mọi người ở đây trong vòng một năm qua đã hình thành thói quen luôn tham gia những cuộc họp Viện ủy khẩn cấp. Nghe nói là chuyện quan trọng, hơn nữa còn liên quan đến Giang Nguyên, chỉ trong mười mấy phút ngắn ngủi, mọi người đã tập trung đầy đủ.

Ngồi trong phòng họp, nhìn hình ảnh từ doanh trại Châu Phi truyền đến qua màn hình, sắc mặt người nào cũng ngưng trọng. Bộ lạc phù thủy nổi tiếng không gây chuyện. Cho đến bây giờ cũng chưa từng bước ra khỏi Châu Phi một bước. Hơn nữa, ở Châu Phi, chỉ cần anh khiêm tốn, đám phù thủy cư ngụ ở núi lớn hay thảo nguyên này sẽ không đến tìm anh để gây phiền phức.

Nhưng bộ lạc phù thủy cũng nổi tiếng là thích làm khó. Chuyện không liên quan thì không sao, nhưng một khi liên quan đến, phiền toái sẽ rất lớn, mà cũng khó nói chuyện với đám người ngang ngược này.

- Giang Nguyên rốt cuộc muốn làm cái gì vậy? Tự dừng lại đi trêu chọc đám phù thủy đó làm gì?

Đối với những chuyện liên quan đến Giang Nguyên, Chu Thế Dương tuyệt đối là người đầu tiên nháy ra tát nước dơ vào người Giang Nguyên. Lúc này tất nhiên là không ngoại lệ. Trong lúc Hội Viện ủy vẫn còn đang tiến hành thảo luận với Tuyệt Y Đường, còn chưa chính thức định luận, bây giờ có cơ hội dội cho cha con Giang gia một bát nước dơ, ảnh hưởng đến kết quả xử lý và ứng đối giữa Thiên Y Viện và Tuyệt Y Đường, Chu Thế Dương dĩ nhiên là sẽ không bỏ qua.

Dứt lời, Chu Thế Dương đột nhiên vỗ bàn, tức giận nói:

- Đây chính là phản nghịch. Hẳn nhất định là cố ý, để chúng ta không cách nào mang Tế Thế Đỉnh về. Nhất định là như vậy.

- Thiên y sư Chu Thế Dương, xin tự trọng. Trong lúc còn chưa định luận, xin đừng tùy tiện nghi ngờ và bêu xấu thành viên cao cấp của Thiên Y Viện ta.

La lão đã quen với động tác của Chu Thế Dương, chẳng qua chỉ đẩy cặp mắt kính lên, khinh thường ném ra một câu. Dù sao ông tuyệt đối tin tưởng đệ tử mình. Mấy lần trước, bất kể Chu Thế

Dương đơ đặt như thế nào, cuối cùng sự thật đều chứng minh biểu hiện của Chu Thế Dương chẳng khác nào tôm tép nhãi nhép.

Dĩ nhiên, khi cần xuất thủ, La Thiên Minh tất nhiên sẽ xuất thủ, đặc biệt đang trong thời khắc mấu chốt, không thể để Chu Thế Dương biến trắng thành đen. Nếu không, Giang Nguyên sẽ gặp phiền phức rất lớn.

- La Thiên Minh, ông có ý gì? Đừng tưởng rằng hắn là đệ tử của ông thì ông khắp nơi bảo che, bảo vệ cho hắn. Bây giờ cha của hắn là phản nghịch của viện, chẳng lẽ ông còn thân với hắn hơn cha của hắn sao?

Thấy La Thiên Minh không tranh luận với mình như mọi khi, chỉ khinh thường giễu cợt, Chu Thế Dương giống như bị đập đuôi, mặt đỏ bừng tức giận kêu lên.

Mắt thấy hai người sắp cãi vã, Từ Khải Liễu đang nhìn màn hình, rốt cuộc không nhịn được tức giận quát lên:

- Được rồi, gọi các người đến đây để họp chứ không phải để gây gổ. Bây giờ không phải là thời điểm để tranh luận.

- Hừ.

Bị Từ Khải Liễu quát cho một câu, lúc này Chu Thế Dương mới trừng La y sư một cái, hừ một tiếng rồi ngồi xuống, không nói gì nữa.

Các thành viên dần dần bị hình ảnh trên màn hình thu hút sự chú ý. Nhìn đám phù thủy đầu đội các loại lông chim, sắc mặt người nào cũng nghiêm túc lại.

Thiết bị truyền tin tương đối hoàn hảo. Thông qua hai ba máy thu hình xung quanh doanh khu cùng với dụng cụ thu âm tầm xa, đã đem tình huống giằng co giữa Giang Nguyên, cao thủ ngoại viện và đám phù thủy truyền lại rõ ràng.

- Cái gì là thần thú chi linh? Cái gì là Cửu Vĩ Hồ? Là cùng một thứ sao? Tại sao lại có liên quan đến Giang Nguyên?

Nhìn hình ảnh và bên kia truyền đến, Liêu Long Căn cau mày, nhìn

mọi người hỏi:

- Đây rốt cuộc là cái gì? Có ai biết vì sao Giang Nguyên vì cái này mà phát sinh với bộ lạc phù thủy hay không?

Mọi người trố mắt nhìn nhau, sau đó nhìn La Thiên Minh.

Lúc này, vẻ mặt của La lão cũng tràn đầy nghi hoặc và khẩn trương, thấy mọi người nhìn mình, liền vội vàng lắc đầu:

- Đừng nhìn tôi, tôi không biết chuyện này đâu.

Thấy La lão trả lời như vậy, mọi người lại chuyển tầm mắt đến màn ảnh, cũng biết La Thiên Minh sẽ không nói dối trong chuyện này. Chỉ là trong lòng mọi người tràn đầy kinh nghi, không biết rốt cuộc đây là thứ gì, lại khiến cho thầy tế tổ linh và mười mấy Đại pháp sư của bộ lạc phù thủy phải ra mặt. Hơn phân nửa cao tăng của bộ lạc phù thủy đều ở nơi này.

Nhìn Giang Nguyên chính diện đối kháng với các đại lão của bộ lạc phù thủy không chút yếu thế, mặc dù các thành viên hội Viện ủy cách xa vạn dặm, nhưng trong lòng cũng thầm đổ mồ hôi. Người của bộ lạc phù thủy đều có thực lực Thiên giai. Giang Nguyên dẫn theo hai cao thủ Thiên giai và mười mấy cao thủ Địa giai, lại dám không chút thua kém đám Đại pháp sư thực lực gấp năm sáu lần bọn họ. Nếu đổi lại là người nào khác, chỉ sợ sẽ không được bình tĩnh như vậy, chứ đừng nói chi Giang Nguyên còn rất kiêu ngạo, chính diện chống đỡ, không bị đối phương uy hiếp.

- Giang Nguyên đáng chết. Hắn không sợ chết, chẳng lẽ lại để cho hai tiên sinh ngoại viện và nhiều cao thủ địa giai phụng bồi hắn xuống suối vàng sao?

Chu Thế Dương không nhịn được lại hừ lạnh:

- Hơn nữa, thực lực của bộ lạc phù thủy mạnh như vậy, rõ ràng Cửu Vĩ gì đó sẽ không gánh nổi. Người ta muốn thì cho người ta đi.

Chương 967-2: Ánh mắt kinh người

Dứt lời, Chu Thế Dương nhìn Từ Khải Liễu, nói:

- Viện trưởng, Giang Nguyên cần rõ như vậy, hoàn toàn không cố kỵ lợi ích của viện ta. Tôi yêu cầu hội Viện ủy truyền lệnh đến, ra lệnh Giang Nguyên giao Cửu Vĩ Hồ cho bộ lạc phù thủy. Tôi thấy, nếu có thể dùng cái thứ mà chúng ta chẳng biết là gì để kết minh với bộ lạc phù thủy, đối với sự phát triển của Thiên Y Viện chúng ta ở Châu Phi rất có lợi.

Nghe Chu Thế Dương nói, thành viên của hội Viện ủy cũng mở to mắt nhìn nhau. Cửu Vĩ Hồ là thứ gì còn chưa xác định được, nhưng nhìn phản ứng của bộ lạc phù thủy thì biết nhất định là đồ vật quan trọng. Cứ như vậy mà đưa cho bộ lạc phù thủy sao? Nhưng mọi người cũng cảm thấy lời nói của Chu Thế Dương có đạo lý nhất định. Đối mặt với toàn bộ bộ lạc phù thủy, muốn giữ Cửu Vĩ Hồ gì đó, nhất định phải dốc toàn bộ ngoại viện mới có hy vọng giữ được vật này từ trong tay người khác. Nhưng trước mắt, tình huống này thật sự không ổn.

- Ông còn biết giữ chút mặt mũi không?

La Thiên Minh nhìn Chu Thế Dương, trong lòng bốc lửa, lên tiếng châm chọc:

- Thiên Y Viện chúng ta từ lúc nào cúi đầu trước người ta vậy? Chuyện này còn chưa biết rõ, ông đã lập tức bán Giang Nguyên đi. Ông không sợ mất mặt, nhưng nội viện chúng ta thì sợ đấy.

- Ông...cần rõ.

Mặt Chu Thế Dương đỏ lên. Tâm tư của ông ta mọi người đều biết. Nhưng bị nói trắng ra như vậy, vẫn khiến ông ta có chút tức giận.

- Được rồi, thế cục bên kia đã như vậy, chúng ta cũng không hiểu tình huống cụ thể. Hơn nữa phỏng chừng thần thú chi linh có liên quan đến tổ linh của những người kia. Chúng ta trước cứ xem tình huống một chút.

Từ Khải Liễu nghiêm túc lên tiếng. Bà dùng uy nghiêm của Viện trưởng cưỡng ép hai người kết thúc giao phong, sau đó sắc mặt ngưng trọng nhìn màn hình:

- Giang Nguyên không phải là loại người lỗ mãng. Xem trước rồi nói sau.

- Hừ, chẳng lẽ Giang Nguyên cùng với hai tiên sinh ngoại viện có thể chống lại nhiều Đại pháp sư như vậy sao? Nếu có thể giữ được Cửu Vĩ Hồ, hẳn còn bị đám Huyết tộc ở Anh quốc đuổi giết thành bộ dạng như vậy à?

Mặc dù không còn nhắc đến suy nghĩ đầu tiên, nhưng Chu Thế Dương vẫn không nhịn được mà cười lạnh.

Nhưng lúc này không ai để ý đến lời nói của ông ta nữa, bởi vì không khí trong màn ảnh đang bốc lên ngùn ngụt, tùy thời chỉ cần mồi lửa là cháy lên ngay.

Theo tiếng rống giận của đám phù thủy, uy thế bỗng nhiên tăng vọt, thậm chí khiến cho đám cao thủ ngoại viện đứng bên cạnh Giang Nguyên cũng cảm thấy có một luồng ác khí xông thẳng đến, chẳng khác nào bị vô số con mãnh thú hung tàn nhìn chằm chằm, có người tê dại không tự chủ được lui về sau một bước.

Chứ đừng nói chỉ đến hơn trăm binh lính đứng cách đó không xa. Mặc dù bọn họ không chính diện cảm nhận được khí tức hung ác, nhưng uy lực còn lại cũng khiến cho các binh lính đã từng trải qua chiến trận phải xanh mặt, răng trên rụng rụng dưới. Có những binh lính ý chí yếu ớt đã bị dọa sợ ngồi phịch xuống đất.

Nhìn phản ứng của đám người Thiên Y Viện, đám phù thủy lại càng đắc ý, hò hét to hơn, khí thế hung mãnh hơn.

Chỉ có Giang Nguyên là vẫn đứng im không nhúc nhích, ngay cả gương mặt cũng chẳng có biểu hiện gì, chỉ có khóe miệng là cong thêm hai phần.

- Được, để xem người có thể giả bộ đến khi nào?

Nhìn Giang Nguyên vẫn đứng bất động, hư ảnh thần thú chín đuôi đằng sau vẫn không có phản ứng gì, xem ra là bị uy danh của tổ linh các loại bên mình trấn trụ. Trong lòng thầy tế lại càng trấn định hơn, cười thầm trong bụng. Xem ra thần thú cũng chỉ lợi hại như vậy thôi, hẳn còn chưa kịp khôi phục tinh thần, lập tức về

hung ác trong mắt lại càng sâu hơn mấy phần.

Thầy tế tổ linh một lần nữa giơ quyền trượng, ngửa đầu phát ra hai tiếng uy hiếp, sau đó tiến lên một bước dài.

Đám phù thủy bên cạnh liền học theo, uy hiếp tiến lên một bước, cùng nhau trực chỉ hư ảnh Cửu Vĩ sau lưng Giang Nguyên.

Đám phù thủy đều biết được, nhắm vào các loại thú linh, khí thể là quan trọng nhất. Muốn thu phục một thú linh mới, tất nhiên phải chấn nhiếp đối phương trước, để nó sinh ra sợ hãi. Chỉ cần sợ hãi, khí thể sẽ yếu đi, chiến ý biến mất. Chỉ cần không buông cơ hội, khả năng thành công sẽ rất lớn.

Cho nên, khi thấy thần thú chi linh Cửu Vĩ của đối phương dường như bị khí thể của mình chấn nhiếp, không dám giương oai, trong lòng đám phù thủy tràn đầy đắc ý, bắt đầu dựa theo kế hoạch trước đó, theo bước chân của thầy tế, đem khí thể của tổ linh môn phía sau phát huy đến trình độ cao nhất, tiến về phía trước, chuẩn bị bắt thần thú chi linh này.

Trước mặt khí tức hung ác dâng trào, cao thủ ngoại viện thiên y xanh cả mặt. Một cảm giác ớn lạnh từ sống lưng xông thẳng lên đỉnh đầu.

Theo bản năng lui về sau hai bước mới giật mình tỉnh lại, hai tiên sinh ngoại viện gầm lên một tiếng, cảnh giác không tiếp tục lui về phía sau.

Lúc này, chỉ có Giang Nguyên là như cành cây nhỏ trong dòng nước xiết, tùy thời có thể bị gãy, nhưng nó vẫn cứ đứng đó, mặc dù dòng nước chảy xiết để cỡ nào cũng vẫn bất động.

Thấy Giang Nguyên vẫn bất động, gương mặt thầy tế tổ linh lóe lên sự lạnh lẽo và kiên quyết, một lần nữa giơ trượng hò hét. Đang định tiếp tục tiến lên một bước, để đối phương cảm thấy áp lực hơn, đột nhiên hai mắt đang chăm tức nhìn Giang Nguyên liền toát lên sự sợ hãi.

Đám đại pháp sư theo sát bên cạnh thầy tế, chuẩn bị hô ứng, tiếng hô vừa mới cất lên, bỗng nhiên cảm thấy có một cơn lạnh phủ

xuống người mình, khiến cho tiếng hô cứng lại trong cổ họng.

Cảm nhận được lãnh ý khiến cho mọi người kinh hồn táng đởm, đám đại pháp sư hoảng sợ ngắc đầu nhìn thân ảnh khổng lồ trước mắt, nhìn chín cái đuôi rồi bù đột nhiên sáng lên hai điểm đỏ nhàn nhạt, hơn nữa càng lúc càng sáng, dần dần biến thành cặp mắt huyết sắc, uy nghiêm lãnh khốc nhìn chằm chằm đám phù thủy trước mặt.

Nhìn cặp mắt huyết sắc lạnh lẽo, trên trán đám đại pháp sư bắt đầu rịn ra một tầng mồ hôi lạnh, chỉ cảm thấy cả người lạnh lại, hơn nữa tổ linh đằng sau cũng cảm nhận được khí thế hung ác, toát ra ý kinh hoàng còn nhiều hơn lúc ban đầu.

Chương 968: Thần thú hoàn thể

Trong lòng đám pháp sư dâng lên sự sợ hãi. Đám phù thủy cấp thấp vốn đang múa hát tưng bừng, khí thế dâng cao tất nhiên lại càng không chịu nổi. Trừ một số người có thực lực cường hãn, số còn lại đột nhiên cứng đờ, tiếng hô còn trong cổ họng đã phải nghẹn phịch xuống đất.

Đám phù thủy cấp thấp không nhìn thấy Cửu Vĩ Thiên Hồ sau lưng Giang Nguyên, nhưng vẫn có thể cảm nhận được sự uy áp. Trong khoảnh khắc cặp mắt Cửu Vĩ sáng lên, uy áp càng khổng lồ hơn, trong nháy mắt bao phủ đám phù thủy cấp thấp. Hư ảnh nhàn nhạt sau lưng tiêu tán không một tiếng động.

Còn đám đại pháp sư có thể nhìn thấy hai mắt tràn đầy uy nghiêm và lạnh lẽo của Cửu Vĩ, trong lòng tràn đầy bi ai.

Cảm nhận được tổ linh phía sau mình truyền đến sự khẩn trương, thần phục, lùi bước, đám đại pháp sư khóc không ra nước mắt. Chỉ một thần thú chi hồn, nhưng đủ để áp đảo đám tổ linh bọn họ cùng phụng dưỡng mấy chục năm.

Hơn nữa, đối mặt với uy áp như vậy tồn tại, tính hung ác của tổ linh cũng sẽ bị tổn thương, thực lực sẽ bị giảm bớt. Trải qua một lần uy áp như vậy, các đại pháp sư phải cần tốn rất nhiều thời gian và tinh thần mới khiến cho tổ linh khôi phục thực lực.

Còn đối với hư ảnh của đám phù thủy cấp thấp, có thể nói tổ linh bọn họ khổ cực lắm mới ngưng tụ được trong nháy mắt bị xua tan, muốn ngưng tụ lại một lần nữa, thời gian tiêu tốn sẽ dài hơn.

- Chuyện gì xảy ra vậy?

Các thành viên Hội Viện ủy cách xa vạn dặm nhìn cảnh tượng trên màn hình, thật sự không biết phải làm sao. Tại sao tình huống lại nghịch chuyển như vậy? Vừa rồi đám gà ác kia còn rất khí thế, đột nhiên lại trở nên héo rũ như vậy? Đặc biệt là đám phù thủy cấp thấp đứng sau, hồi nãy còn nhảy múa tung bừng, như thế nào đột nhiên bị ném xuống đáy vực, một phút mà ngã xuống mấy chục người. Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Bộ lạc phù thủy có mười mấy đại pháp sư, bao gồm thầy tế tổ linh, thế nhưng lại bị một mình Giang Nguyên dọa sợ thành như vậy?

Trong lúc mọi người trợn mắt há mồm, Giang Nguyên vẫn đứng im bất động đột nhiên bước về phía trước một bước. Đám đại pháp sư mặt đỏ đầy mồ hôi nhìn hai tròng mắt tràn đầy huyết sắc của Cửu Vĩ, giống như bị một áp lực nào đó rất lớn, đồng loạt ngửa về sau, lảo đảo một cái, vất vả lắm mới đứng vững.

Hít! Ngồi trong phòng họp, các thành viên hội Viện ủy nhìn biểu hiện kia, cũng không nhịn được mà hít một hơi khí lạnh. Bước đi này của Giang Nguyên thật có thể dọa người. Đám đại pháp sư đều là cao thủ Thiên giai, đừng nói chi còn có thầy tế tổ linh. Giang Nguyên chẳng qua chỉ bước về phía trước một bước, lại dọa mấy người này ngay cả đứng cũng đứng không vững.

Giang Nguyên lẳng lặng nhìn đám người trước mặt, ánh mắt không hề có sự tức giận hay lãnh ý, chẳng qua chỉ lạnh lùng nhìn về mặt kinh hoàng của đám pháp sư.

Các thành viên Thiên Y Viện cách xa vạn dặm dĩ nhiên là không cảm nhận được bất kỳ áp lực dị thường nào, những đám phù thủy lớn nhỏ đứng trước mặt Giang Nguyên thì lại không như vậy. Giang Nguyên chỉ tiến lên một bước, nhưng lại khiến cho bọn họ cảm thấy nặng nề. Đặc biệt là cặp mắt màu đỏ kia tản ra uy áp, khiến bọn họ có chút không chịu nổi.

Đám đại pháp sư mơ hồ nghe được tiếng kêu gào của tổ linh đằng

sau lưng mình, có lẽ vẫn chưa đến tình huống xấu nhất, nhưng rõ ràng đối mặt với thần thú chi uy, đám linh thú cấp bậc tổ linh hoàn toàn không cách nào chống lại áp lực của đối phương.

Gương mặt Giang Nguyên tràn đầy lãnh đạm, nhìn đám phù thủy trước mặt như nhìn một bầy kiến hôi.

Nhưng cũng may, ánh mắt lạnh lùng của Giang Nguyên cũng không duy trì quá lâu, rất nhanh cặp mắt tràn đầy huyết sắc sau lưng hắn cũng dần dần tiêu tán, chỉ còn lại một hư ảnh bình thường. Khi ánh mắt huyết sắc tan đi, ánh mắt của Giang Nguyên cũng khôi phục lại như ban đầu, khiến cho đám phù thủy đồng loạt thở phào nhẹ nhõm.

Cặp mắt huyết sắc đó khiến cho bọn họ cảm thấy áp lực quá lớn. Bây giờ nó đã biến mất, tiếng kêu gào của tổ linh cũng dần dần dừng lại, mọi người cũng thở phào một hơi.

Chẳng qua mọi người không biết, khi ánh mắt huyết sắc tan đi, tiếng kêu điên cuồng trong đầu Giang Nguyên mới chậm rãi dừng lại, một tin tức thoáng qua:

- Năng lượng tiêu hao 26%. Năng lượng tích trữ còn lại 8%.

Gương mặt Giang Nguyên vẫn không thay đổi, khóe miệng một lần nữa vểnh lên, sau đó nhìn mọi người nói:

- Tôi đã nói qua, chỉ bằng các người, căn bản không phải là đối thủ của Cửu Vĩ. Bây giờ các người còn có gì muốn nói với tôi nữa không?

Vừa mới thở phào, đám đại pháp sư liền trở mắt nhìn nhau, sau đó cùng nhìn sang thầy tế.

Đáng thương cho thầy tế tổ linh. Vừa rồi ông ta phải gánh chịu áp lực từ Cửu Vĩ cao hơn những người kia, liền hít một hơi thật sâu mới tỉnh hồn lại, nhìn Giang Nguyên, miệng run lên, mãi một lúc mới toát ra được một câu.

- Được, không nghĩ đến người và chi hồn thần thú lại phù hợp đến như vậy. Hôm nay đến đây thôi.

Thầy tế tổ linh dụng thẳng lưng, uốn ngực nắm quyền trượng trong tay, nhưng bàn tay lại mơ hồ run rẩy, ánh mắt nhìn Giang Nguyên tràn đầy vẻ không cam lòng. Rõ ràng nhiều người như vậy vẫn không cách nào chống lại thần thú chi hồn của đối phương. Cho dù ông ta có kéo thêm người nữa cũng vô ích, chỉ có thể nghĩ biện pháp khác.

Lập tức căn nhắc nói:

- Nhưng người hãy nhớ cho ta, thần thú chi hồn chính là thánh linh của bộ lạc phù thủy. Bộ lạc phù thủy chúng ta nhất định sẽ lấy về.

Chương 969: Tin tức của cha

Thầy tế tổ linh và các đại pháp sư rút đi rất nhanh, không quay đầu lại. Bọn họ biết rất rõ, trước khi chưa nghĩ ra cách để đối phó với thần thú chi hồn, bọn họ sẽ không cách nào động thủ với Giang Nguyên.

Dưới sự uy áp của Cửu Vĩ Hồ, tổ linh của bọn họ không cách nào đối kháng được. Cho dù là cưỡng ép xuất động, thực lực ít nhất cũng sẽ bị hạ xuống phân nửa. Mà đây chỉ là áp dụng cho đám Đại pháp sư bọn họ trở lên. Còn đối với các phù thủy cấp thấp hơn, trong tình huống bị Cửu Vĩ Hồ áp chế, chiến lực xem như bị phế, căn bản không có biện pháp xuất thủ.

Đối với điều này, bọn họ biết rất rõ mà Giang Nguyên cũng rất hiểu. Chỉ có các thành viên hội Viện y Thiên Y Viện cách xa ngàn dặm là tràn đầy kinh nghi.

Trước bàn làm việc bên trong lều vải, động tác của cao thủ ngoại viện rất nhanh đã dựng một màn hình lớn đối diện với Giang Nguyên. Sau khi màn hình sáng lên, các cao thủ ngoại viện cung kính khom người trước Giang Nguyên rồi sải bước thối lui khỏi lều vải. Những binh lính được vũ trang đầy đủ dưới sự chỉ huy của cao thủ ngoại viện, đứng cách lều hơn mười thước, bảo vệ toàn bộ lều vải không cho ai đến gần.

Giang Nguyên tiện tay mở một chai nước, rót cho mình nửa ly,

bưng lên uống một hớp rồi mới ngẩng đầu nhìn màn hình đối diện. Chờ khi hần ngẩng đầu lên, lúc này đã có mười mấy cặp mắt trong màn hình đang ngó hần.

Giang Nguyên khẽ mỉm cười, gật đầu với mọi người một cái, nói:

- Viện trưởng, lão sư, các vị ủy viên, đã lâu không gặp.
- Giang Nguyên, chúng ta triệu tập hội nghị khẩn cấp lần này là có ba chuyện liên quan đến cậu. Chuyện thứ nhất là...

Nghe Từ Khải Liễu nói, Giang Nguyên liếc nhìn toàn bộ người có mặt trên màn hình, thấy ai cũng khẩn trương, trong lòng cảm thấy có chút cảm động.

Chậm rãi gật đầu một cái, nói:

- Được, đầu tiên tôi xin báo cáo tình huống ở Aguero một chút.
- Trước mắt, số người bị lây nhiễm ở Aguero đã lên đến ba ngàn người. Toàn bộ khu xảy ra dịch bệnh đã được cách ly. Trước mắt chúng tôi chưa xác nhận được chung quanh có tình huống dịch bệnh tương tự bùng nổ hay không. Cho nên, từ điểm này cho thấy các biện pháp cách ly trước mắt là tạm thời hữu hiệu.
- Nhưng tình huống nghiên cứu loại vi khuẩn mà chúng tôi tạm gọi là Ira vẫn còn rất chậm, còn chưa tìm được loại thuốc khống chế hữu hiệu. Nhưng tôi đã bắt đầu cho sử dụng thuốc trung y, thử cho bệnh nhân dùng trước, hy vọng có thể hữu dụng.

Sắc mặt các thành viên hội Viện ủy đều ngưng trọng khi nghe Giang Nguyên báo cáo. Tình hình dịch bệnh lần này quá nghiêm trọng, lực lây nhiễm lại kinh khủng. Bọn họ biết rằng, hơn một nửa số dân của một khu bị nhiễm bệnh, loại virus này đã đạt đến tình trạng cao nhất. Tính nguy hại đối với loài người là vô hạn. Lúc này nghe Giang Nguyên báo cáo, tạm thời vẫn chưa xác nhận được có tình huống tương tự xảy ra chung quanh, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ cần không có tình huống dịch bệnh tương tự bùng phát ở nơi khác, vẫn còn trong phạm vi khống chế, mức nguy hiểm sẽ xuống đến mức thấp nhất.

Lúc này nghe Giang Nguyên nói tiếp:

- Liên quan đến yêu cầu của hội Viện ủy đưa Tế Thế Đỉnh về nước gấp, tôi cũng xin giải thích một chút. Bởi vì tình hình dịch bệnh chưa khống chế được, hơn nữa cũng chưa tìm được loại thuốc hữu hiệu. Cho nên trước mắt tôi lựa chọn điều chế thuốc trung y để tiến hành chữa trị, hy vọng có thể trì hoãn dịch bệnh phát triển thêm. Mà hiện tại ở đây không có dụng cụ nào để điều chế thuốc trung y. Vì thế, tôi xin từ chối yêu cầu vận chuyển Tế Thế Đỉnh về nước của hội Viện ủy. Mong mọi người thông cảm.

- Từ chối? Cậu cho đó là từ chối sao? Chống lại nghiêm lệnh của viện ủy, động thủ với cao thủ ngoại viện, ngăn cản không cho đưa Tế Thế Đỉnh về nước, đây là từ chối của cậu sao? Cậu có biết chống lại nghiêm lệnh của hội Viện ủy sẽ bị lãnh hậu quả gì không?

Giang Nguyên vừa mới nói xong, một thanh âm lạnh lùng truyền đến, không cần nói cũng biết đó là Chu Thế Dương.

Giang Nguyên đưa mắt nhìn Chu Thế Dương trên màn hình, thản nhiên nói:

- Trước mắt chúng tôi đang ở cách mọi người rất xa, tình huống không phải Viện ủy có thể hiểu hết được. Chuyện gấp phải tòng quyền. Hơn nữa, Tế Thế Đỉnh ở bên cạnh tôi, tôi có thể đảm bảo an toàn. Hy vọng hội viện ủy có thể thông cảm.

- Thông cảm? Người nào cũng giống như cậu hết, sau này Viện ủy còn uy tín gì nữa chứ?

Chu Thế Dương lạnh giọng nói:

- Ngay cả lệnh của hội Viện ủy cậu cũng cãi lại, chẳng lẽ còn có mục đích khác?

- Mục đích khác?

Giang Nguyên nheo mắt, nhìn Chu Thế Dương trên màn hình, hỏi:

- Tôi không hiểu vì sao Thiên y sư Chu lại nói như vậy?

- Hừ, quan hệ giữa cậu với Tuyệt Y Đường, ai mà không biết? Chẳng lẽ cậu không phải vì cha của cậu ở Tuyệt Y Đường mà đem Tế Thế...

- Được rồi.

Chu Thế Dương còn chưa nói xong, đã bị Từ Khải Liễu ở một bên cắt ngang. Nhưng bọn họ cũng nhìn thấy Giang Nguyên đột nhiên trợn tròn mắt, lóe lên sự rung động, sau đó gương mặt hiện lên sự kinh nghi và hưng phấn.

Các thành viên hội Viện ủy nhìn biểu hiện của Giang Nguyên trên màn hình, đột nhiên trong lòng đánh bộp, đồng loạt nói:

- Cậu ấy không biết?

Quả nhiên, biểu hiện vẫn luôn lãnh đạm của Giang Nguyên rất nhanh cứng lại, hai mắt trống rỗng, thậm chí đưa tay bưng chai nước, nhưng sờ hai lần mới sờ trúng chai nước, đưa lên miệng hớp một ngụm.

- Cha của tôi?

Giang Nguyên chậm rãi uống một hớp nước, hồi phục lại tinh thần. Sau khi đặt chai nước xuống, liền bình tĩnh nhìn màn hình, nói:

- Nội viện có tin tức của ông ấy sao?

Lúc này Chu Thế Dương cũng cảm thấy không ổn, nhưng lời đã nói ra miệng, cũng khó mà nuốt lại, đành lạnh giọng nói:

- Đúng, ông ta đã trở về viện, chẳng lẽ cậu còn không biết? Cậu đang giả bộ à?

- Ông ấy đã về? Đã về nội viện rồi sao?

Giang Nguyên chớp mắt, gương mặt lộ vẻ cổ quái:

- Thế còn mẹ tôi?

Giang Nguyên vừa hỏi xong, các thành viên hội Viện ủy đều im

lặng. Ai cũng không nghĩ đến Giang Nguyên sẽ phản ứng như thế, nhưng phản ứng như vậy cũng là chuyện bình thường. Chẳng qua là không ai có thể trả lời. Thiên Y Viện không biết quá rõ tình huống của Tuyệt Y Đường. Ngay cả việc Giang Văn Ba mới xuất hiện cũng chỉ là hai ngày trước, nào biết vị nữ y sĩ năm đó rốt cuộc như thế nào?

La Thiên Minh nhìn gương mặt khấn trương lẫn mong đợi của đệ tử, rốt cuộc không nhịn được mà lên tiếng:

- Lần này chỉ có cha của con đến, chúng ta cũng không biết tin tức của mẹ con.

Nghe La Thiên Minh nói xong, biểu hiện cổ quái trên gương mặt Giang Nguyên mới chậm rãi biến mất, dường như là thở phào nhẹ nhõm.

Mọi người nhìn thấy rõ nét mặt của Giang Nguyên, thậm chí cũng đoán được suy nghĩ trong lòng hắn. Tất cả nhìn nhau một cái, trên căn bản đều cười khổ. Nếu như không phải trình độ diễn xuất của Giang Nguyên đạt đến tình trạng đăng phong tạo cực, chỉ sợ Giang Nguyên đúng là không biết quan hệ giữa Tuyệt Y Đường và cha của hắn, càng không biết tin tức cha mình còn sống.

Giang Nguyên im lặng, chỉ có ánh mắt là hiện lên ánh sáng khác thường.

Rốt cuộc, Giang Nguyên gõ bàn một cái, sau đó nhìn mọi người nói:

- Xem ra, hội Viện ủy yêu cầu tôi phải lập tức đưa Tế Thế Đỉnh về nước chính là bởi vì cha của tôi có quan hệ với Tuyệt Y Đường?

Giang Nguyên vừa nói xong, các thành viên đều im lặng. Từ Khải Liễu gật đầu, thở dài nói:

- Đúng, bởi vì cha của cậu có quan hệ với Tuyệt Y Đường, cho nên Viện ủy mới phải bắt buộc đem Tế Thế Đỉnh về nước. Bây giờ, xem ra cậu cũng nên trở về luôn đi.

Nói đến đây, Từ Khải Liễu dừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Hơn nữa, theo tình huống trước mắt, để đảm bảo an toàn, tôi sẽ mang tất cả thành viên của viện trở về. Mọi người có thể giao việc nghiên cứu dịch bệnh cho Mỹ, để bọn họ tiếp tục. Đồng thời phương diện bên nước ta vẫn có thể trợ giúp cho bọn họ.

Nghe Từ Khải Liễu nói, Giang Nguyên cúi đầu thoáng im lặng một chút, sau đó ngẩng đầu nói:

- Căn cứ theo tình huống nghiêm trọng của virus Ira, đồng thời hiện tại cũng đang là thời khắc mấu chốt, một khi chúng ta rút lui, tỷ lệ sinh tồn của mấy ngàn người này sẽ bị hạ xuống. Đồng thời cũng sẽ ảnh hưởng đến kế hoạch của thế tục.

- Hơn nữa, vừa rồi mọi người cũng đã nhìn thấy, bộ lạc phù thủy không cho phép chúng ta rút lui. Người của chúng ta muốn rút lui cũng sẽ rất khó khăn. Cho nên, trong tình huống như bây giờ, tôi xin viện ủy rút lại đề nghị trở về này, để chúng tôi tiếp tục ở lại tiến hành công việc có liên quan.

- Hừ, không được, Tế Thế Đỉnh rất quan trọng. Hơn nữa cậu cũng phải trở về để phối hợp điều tra. Chuyện này không thể thương lượng.

Nghe Giang Nguyên nói xong, Chu Thế Dương hừ lạnh:

- Hơn nữa, cho dù bộ lạc phù thủy có ngăn cản, chúng ta có đến ba ngàn nhân viên có vũ trang, sẽ tập trung lại hết, hộ tống các người rút lui an toàn, vạn nhất không được, vì an nguy của Tế Thế Đỉnh, cậu cứ giao Cửu Vĩ Hồ cho bộ lạc phù thủy. Chuyện này không cho phép cậu tìm lý do.

Nói đến đây, Chu Thế Dương tiếp tục lạnh lùng nói:

- Hơn nữa, tôi cảnh cáo cậu, nếu cậu cứ tiếp tục trì hoãn, chúng tôi có lý do tin rằng cậu cấu kết với Tuyệt Y Đường, ý đồ nuốt trọn chi bảo trấn viện của Thiên Y Viện.

Chương 970: Tranh luận

Giang Nguyên mặt không đổi sắc nhìn Chu Thế Dương trên màn

hình, dường như không chút phản ứng với lời nói của ông ta, ngón tay chỉ nhẹ nhàng gõ lên mặt bàn, nhìn mọi người đứng đưng không nói.

Thấy Giang Nguyên không chút phản ứng, sắc mặt Chu Thế Dương đỏ bừng lên, đang định lên tiếng tiếp, đột nhiên nghe Từ Khải Liểu nói:

- Giang Nguyên, Cửu Vĩ Hồ mà bộ lạc phù thủy tìm kiếm rốt cuộc là vật gì? Không biết cậu có thể giải thích với hội Viện ủy hay không?

Giang Nguyên khẽ cau mày, nhìn thẳng vào Từ Khải Liểu phía chính giữa màn hình, sau đó nói:

- Cửu Vĩ giống như tổ linh của bộ lạc phù thủy, nhưng mạnh hơn tổ linh một chút. Cho nên bọn họ muốn cướp Cửu Vĩ từ trong tay của tôi mà thôi.

Nghe Giang Nguyên giải thích, các thành viên viện ủy nhìn nhau. Lúc này, Lưu Mộc Dương lên tiếng:

- Vừa rồi gã thầy tế tổ linh và đám pháp sư bị cậu dọa lui, chẳng lẽ cũng chính là vì Cửu Vĩ?

- Đúng.

Đối với việc này, Giang Nguyên cũng không che giấu. Có thể ngồi vào vị trí thành viên Viện ủy, ai cũng không phải kẻ ngu. Cho dù hắn không xác nhận, mọi người chỉ cần suy nghĩ một chút cũng có thể nghĩ ra.

Nghe Giang Nguyên xác nhận, ánh mắt của hội Viện ủy liền sáng lên. Bọn họ cũng biết tổ linh của bộ lạc phù thủy, bây giờ Giang Nguyên lại thừa nhận, mọi người lập tức nghĩ thông suốt, người nào cũng nhìn Giang Nguyên tràn đầy kinh hãi, chỉ có sắc mặt Chu Thế Dương là vô cùng khó coi.

Lúc này, các thành viên hội Viện ủy đã hiểu vì sao Giang Nguyên lại nói rằng hắn có năng lực bảo vệ được Tế Thế Đỉnh. Hơn nữa mọi người cũng đều nghĩ đến chỗ trân quý của Cửu Vĩ.

Các thành viên hội Viện ủy nhìn nhau, Lưu Mộc Dương nhìn Từ Khải Liễu rồi nói:

- Giang Nguyên, bất kể thế nào, sự việc trọng đại, cậu hãy quay về trước rồi nói sau. Bên này còn rất nhiều chuyện cần cậu giải thích, đồng thời còn cần cậu phối hợp một số điều tra.

Giang Nguyên cau mày, nói:

- Bây giờ tạm thời tôi vẫn chưa đi được. Nếu tôi đi, những người ở đây sẽ xảy ra phiền phức.

- Vừa rồi Viện trưởng cũng đã nói qua, để các thành viên rút lui, giao công việc nghiên cứu cho Mỹ là được.

Lưu Mộc Dương nói.

Nghe Lưu Mộc Dương nói xong, mặt Giang Nguyên vẫn không thay đổi:

- Nếu người chúng ta rời đi, mấy ngàn người khu cách ly này chỉ sợ sẽ không còn sống sót được một phần tư.

Nói đến đây, Giang Nguyên ngẩng đầu nhìn mọi người, trầm giọng nói tiếp:

- Bất kể thế nào, tôi vẫn xin hội Viện ủy lần này, chờ xử lý xong vấn đề dịch bệnh, chúng tôi sẽ trở về Kim Lăng ngay.

- Không được, Viện ủy đã cho cậu cơ hội, không đến phiên cậu trả giá. Giang Nguyên, chẳng lẽ cậu còn muốn cãi lại Viện ủy một lần nữa?

Không đợi Lưu Mộc Dương mở miệng, Chu Thế Dương đã tức giận nói.

Đối mặt với Chu Thế Dương, từ trước đến giờ Giang Nguyên chẳng bao giờ nể mặt:

- Thanh giả tự thanh. Ông muốn tôi quay về, chẳng qua chỉ là lo lắng Tế Thế Đình sẽ bị tôi chiếm làm của riêng. Tôi cũng đã nói tôi và Tuyệt Y Đường cũng chẳng có gút mắc gì. Nếu có, cũng sẽ do

một mình tôi giải quyết. Nếu tôi có quan hệ với Tuyệt Y Đường, chỉ sợ các vị đang ngồi đây cũng chẳng nói gì được.

- Cậu...cậu dám vu khống thành viên hội Viện ủy?

Ánh mắt Chu Thế Dương trong nháy mắt trợn tròn, vỗ bàn muốn đứng dậy.

Thấy hai bên lại muốn rùm beng, ánh mắt La Thiên Minh hiện lên sự bất lực. Lần này Giang Nguyên xem như đã cãi lại lệnh của Viện ủy. Nếu cứ tiếp tục như vậy nữa, chỉ sợ các thành viên khác cũng sẽ bị chọc giận. Khi đó phiền phức của Giang Nguyên sẽ còn lớn hơn.

Trong lúc La Thiên Minh đang định lên tiếng, đột nhiên điện thoại trên bàn Giang Nguyên reo lên. Nghe tiếng điện thoại, Giang Nguyên liền cau mày. Bọn họ biết hẳn đang tham gia hội nghị viện ủy, tại sao lại còn điện thoại? Chẳng lẽ đã phát sinh chuyện gì sao?

Dưới sắc mặt cổ quái của mọi người, Giang Nguyên chần chờ một chút rồi nghe điện thoại.

Nghe bên kia nói mấy câu, sắc mặt Giang Nguyên hơi thay đổi, nói:

- Được, quan sát nhiều hơn, chuẩn bị thật kỹ, có chuyện lập tức thông báo cho tôi ngay.

Các thành viên hội Viện ủy nghe Giang Nguyên nói, mơ hồ cũng cảm nhận được sự không ổn.

Thấy Giang Nguyên cúp điện thoại, tất cả đồng loạt nhìn Giang Nguyên, muốn biết chuyện gì xảy ra.

Thấy tất cả mọi người nhìn mình, Giang Nguyên lạnh nhạt nói:

- Bộ lạc phù thủy có động tác.

- Cái gì? Có động tác? Động tác gì?

Mọi người kinh nghi nói.

Giang Nguyên cười khổ:

- Bên ngoài đang có mấy chục chiếc quan xa đến với hơn một ngàn binh sĩ Baina. Hơn nữa, căn cứ theo biểu hiện của vệ tinh, còn có mười mấy chiếc xe đang hướng về bên này, đồng thời có thêm mấy chiếc trực thăng chiến đấu đang quanh quẩn trên bầu trời. Bây giờ chúng tôi có muốn đi cũng đi không được.

- Cái gì?

Nghe Giang Nguyên nói xong, sắc mặt các thành viên đều biến đổi, nhìn nhau một cái, sau đó liền cười khổ. Bọn họ thiếu chút nữa đã quên mất bộ lạc phù thủy là lão đại ở Châu Phi. Tuy trước giờ vẫn rất thu mình, ít khi nhúng tay vào chuyện của thế tục, nhưng lại rất có ảnh hưởng đối với các quốc gia Châu Phi. Nếu Cửu Vĩ Hồ quan trọng đối với bộ lạc phù thủy như vậy, vận dụng quân đội để cưỡng về là chuyện rất có khả năng.

- Vậy phải làm sao bây giờ?

Mọi người nhìn nhau, không biết phải làm sao. Tuy hiện tại đang có ba ngàn binh lính vũ trang, nhưng không thể nào phát sinh mâu thuẫn trực tiếp với đối phương được.

Hơn nữa, một khi chân chính phát sinh mâu thuẫn, khu vực cách ly nhất định sẽ xuất hiện vấn đề. Đến lúc đó, vi khuẩn lan ra, phiền toái sẽ rất lớn.

Sắc mặt của Chu Thế Dương liền trở nên khó coi. Rõ ràng đối phương là vì Giang Nguyên mà đến. Bây giờ muốn Giang Nguyên về nước là không thể.

Nhưng cứ như vậy mà bỏ qua cho Giang Nguyên, để Giang Nguyên cùng với Tế Thế Đỉnh ở đó, Chu Thế Dương lại không cam lòng. Chẳng qua là không có biện pháp khác. Tuy nói Thiên Y Viện cũng có sức ảnh hưởng nhất định ở Châu Phi, nhưng tuyệt không thể nào so sánh với bộ lạc phù thủy. Lúc này, Chu Thế Dương chỉ có thể căm hận nhìn Giang Nguyên. Bỏ qua cho Giang Nguyên như vậy, ông thật không cam lòng.

Nghĩ đến đây, Chu Thế Dương đột nhiên lên tiếng:

- Đã như vậy, cũng không thể tin tưởng Giang Nguyên được nữa.

Tôi đề nghị ngoại viện toàn diện tiếp quản quyền chỉ huy ở Phi Châu.

Chương 971: Giấu cột

- Ngoại viện tiếp quản quyền chỉ huy Châu Phi?

Nghe Chu Thế Dương nói, Giang Nguyên phì cười, trực tiếp thể hiện sự khinh thường và giấu cột Chu Thế Dương.

- Cậu có ý gì?

Chu Thế Dương đỏ mắt nhìn Giang Nguyên, hận không cho Giang Nguyên một cái tát. Nhưng bây giờ Giang Nguyên đang cách xa vạn dặm, ông ta chỉ có thể tức giận nói:

- Cậu thậm chí ngay cả thành viên hội Viện ủy cũng dám coi rẻ?

- Tôi không coi rẻ ông.

Giang Nguyên nói:

- Chẳng qua chỉ là coi rẻ chỉ số thông minh của ông.

- Cậu...

Giang Nguyên vừa nói xong, Chu Thế Dương suýt chút nữa lão đảo ngửa xuống, vịn bàn trợn mắt nhìn Giang Nguyên như muốn trào máu.

- Được rồi, Giang Nguyên, thái độ của cậu là gì?

Từ Khả Liểu rút cuộc không nhịn được, mắng Giang Nguyên một câu.

Giang Nguyên nhún vai, nói:

- Viện trưởng, tôi chẳng có ý gì khác. Tôi chẳng qua chỉ muốn nói cho Thiên y sư Chu biết, tôi là thành viên dự thính của hội Viện ủy, hơn nữa còn là đỉnh chủ Tế Thế Đỉnh. Vì thế, tôi là người có thực lực mạnh nhất của viện ở Châu Phi.

Nói đến đây, gương mặt Giang Nguyên không khỏi hiện lên vẻ trào phúng:

- Đã không có chứng cứ chứng minh Giang Nguyên tôi phản bội Thiên Y Viện, Thiên y sư Chu lại có ý đồ đoạt quyền của tôi, để ngoại viện tiếp quản, thế ông ta có ý gì?

- Hơn nữa, có tôi ở đây, chỉ cần hội Viện ủy không thể xác nhận tôi có phản bội hay không, ngoại viện ai dám đủ lòng tin có thể tiếp quản quyền lực trong tay tôi bây giờ?

Nhìn Giang Nguyên kiêu ngạo nói ra, mọi người đều im lặng, cho dù Chu Thế Dương mặt xanh mặt đỏ lên, há mồm định nói nhưng lại không nói ra tiếng.

Viện quy đúng là như vậy. Là thành viên chính thức của Thiên Y Viện, bản thân cũng có được quyền lợi và địa vị tương ứng. Đặc biệt là thành viên cấp y sư trở lên. Trừ phi là một số chuyện quan trọng, hoặc hấn không tuân theo viện quy, còn lại thì hội Viện ủy không cách nào mạnh tay với đối phương được.

Tuy nói viện quy cấp bậc sâm nghiêm, nhưng thực lực của từng cá nhân cũng vô cùng quan trọng. Nếu anh không có đủ thực lực, không thể leo lên giai tầng tương ứng. Cho dù anh có leo lên giai tầng tương ứng, thực lực không đủ, vẫn không được người coi trọng. Nhiều nhất cũng chỉ khách khí với anh một chút, còn lại thì phải dựa vào thực lực mà nói chuyện.

Giang Nguyên chính là đỉnh chủ Tế Thế Đỉnh. Hơn nữa còn là thành viên dự bị của hội Viện ủy. Trừ phi có chứng cứ xác minh hấn thật sự phản bội Thiên Y Viện, hội Viện ủy sẽ chính thức tiến hành trừng phạt hấn, như vậy mới có quyền tước đoạt quyền lợi của hấn. Ở Châu Phi, Giang Nguyên là người có địa vị cao nhất, thực lực mạnh nhất. Hai tiên sinh ngoại viện đều không phải là đối thủ của hấn. Cho dù đem quyền giao lại cho hai tiên sinh ngoại viện, nếu Giang Nguyên muốn nhúng tay vào, ngoại viện cũng không cách nào kháng cự yêu cầu của Giang Nguyên.

Cho nên, Từ Khả Liễn nghe Giang Nguyên nói cũng chỉ rầy la Giang Nguyên nói chuyện không lễ phép mà thôi.

- Được rồi, tôi đã trả lời các vị ba vấn đề.

Thấy tất cả đều không nói, Giang Nguyên gật đầu:

- Đối với bộ lạc phù thủy, tôi nghĩ hội Viện ủy cũng chẳng cần phải tiếp viện đến.

Các vị thành viên nhìn nhau, sau đó gật đầu. Ở Phi Châu, trừ phi là đem hết ngoại viện đến đó, còn lại có phải người đi cũng vô dụng.

Thấy mọi người không có ý kiến, Từ Khải Liễu thở dài, nhìn Giang Nguyên, nói:

- Giang Nguyên, cậu ở bên đó cẩn thận một chút. Bất kể thế nào, nếu đụng phải vấn đề, ít nhất cũng nên mang Tế Thế Đỉnh về.

- Dĩ nhiên rồi.

Giang Nguyên nói.

- Được rồi, cứ như vậy đi. Có vấn đề gì thì cứ liên lạc với ngoại viện. Nội viện sẽ có chuyên gia phụ trách liên lạc mỗi ngày. Cậu mau xử lý xong tình hình dịch bệnh bên đó. Sau khi tình huống được khống chế, sẽ do bộ đội vũ trang hộ tống cậu về nước.

Nói đến đây, mặt Từ Khải Liễu nghiêm lại, trầm giọng nói;

- Bọn họ không dám trực tiếp phát sinh mâu thuẫn với lực lượng vũ trang. Hơn nữa, nếu thật sự có vấn đề, nội viện cũng sẽ đem hết toàn lực tiếp viện cho cậu.

Nghe Từ Khải Liễu nói, nhìn ánh mắt hiện lên sự quan tâm và trù mến của bà, Giang Nguyên cảm thấy trong lòng ấm áp. Từ lúc hắt vào viện cho đến nay, Viện trưởng vẫn luôn chiếu cố hần. Cho đến hôm nay, mặc dù cha của hần có liên quan đến Tuyệt Y Đường, nhưng bà vẫn đối tốt với hần như ngày nào.

- Cảm ơn Viện trưởng.

Giang Nguyên gật đầu cảm ơn.

Sau khi kết thúc cuộc họp, nét lãnh đạm trên gương mặt Giang

Nguyên biến mất. Nhớ lần trước, khi cứu đám người Hải Bắc, hắc và Ngô tiên sinh đã đấu một trận cuối cùng, trước khi Ngô tiên sinh chết đã nói hắc nhất định sẽ rất kinh ngạc và vui mừng. Đây quả thật là một sự kinh ngạc lẫn vui mừng. Cha của hắc chưa chết, hơn nữa còn là người phụ trách của Tuyệt Y Đường.

Giang Nguyên chậm rãi dựa lưng vào ghế.

- Nếu người còn sống, vì sao lại không trở lại?

- Mẹ có còn sống hay không?

Giang Nguyên nhắm mắt, cau mày vô lực ngửa đầu ra sau, miệng lẩm bẩm mấy câu giống như mê sảng.

Một lát sau, Giang Nguyên khôi phục lại sự bình tĩnh, chậm rãi mở mắt, hai mắt thanh tỉnh, giống như vừa rồi không có phát sinh chuyện gì, đưa tay sửa lại cổ áo rồi đứng dậy bước ra ngoài.

Bây giờ bên ngoài còn rất nhiều chuyện chờ hắc xử lý.

Hội nghị viện ủy bên kia vẫn chưa giải tán. Nhưng các thành viên viện ủy lúc này, sắc mặt của người nào cũng ngưng trọng. Đối với thái độ và hành động của Giang Nguyên vừa rồi, nói bọn họ không tức giận là giả. Nhưng thân phận của Giang Nguyên quá mức đặc biệt, hơn nữa còn là Thiên giai nhị phẩm. Các thành viên viện ủy cũng phải coi trọng hắc mấy phần. Chỉ cần hắc không phản bội, không người nào có thể chỉnh Giang Nguyên được.

Hơn nữa, cho dù cha của Giang Nguyên có là người phụ trách của Thiên Y Viện, bọn họ cũng không thể tùy tiện kéo cả Giang Nguyên vào. Dù sao ai cũng thấy được, từ đầu đến giờ Giang Nguyên vẫn luôn đối địch với người của Tuyệt Y Đường. Rõ ràng Giang Nguyên không hề biết chuyện cha của hắc còn sống.

Cho nên, mọi người càng không dám bắt hắc về. Ở trong viện thì không sao, nhưng bây giờ Giang Nguyên đang ở xa vạn dặm, ngoài tầm tay của mọi người. Nếu chọc giận hắc, với tính cách của tiểu tử này, đó cũng là phiền phức lớn.

Trong lúc các thành viên đang tức giận, tâm trạng của Giang Nguyên lại tốt hơn.

Nhìn Giang Nguyên bước ra cửa lều vải, Lý Minh và hai tiên sinh ngoại viện đứng bên ngoài đều thở phào nhẹ nhõm.

- Tình huống thế nào rồi?

Giang Nguyên nhìn bóng người da đen bên ngoài cùng với binh lính Hoa Hạ đang tuần tra, nhẹ nhàng hỏi.

- Trưởng phòng, trước mắt đã có khoảng hai ngàn binh lính đến đây, sau đó có thêm ba chiếc xe tăng và bốn chiếc xe bọc thép. Nhưng bọn họ chỉ trú đóng bên ngoài doanh khu, trước mắt chưa có mâu thuẫn trực tiếp. Vừa rồi có hai chiếc trực thăng chiến đấu F12 kiểu cũ xoay vòng ở đây một hồi, nhưng bây giờ đã rời đi.

Lý Minh cau mày nhìn Giang Nguyên, khẩn trương hỏi:

- Trưởng phòng, tình huống bây giờ rất không ổn. Xem ra quân đội này hẳn là có liên quan đến bộ lạc phù thủy. Nội viện...không biết nội viện có cử tiếp viện đến không?

Nhìn biểu hiện khẩn trương của Lý Minh, Giang Nguyên bật cười, sau đó đưa tay vỗ vai y một cái nói:

- Không cần lo lắng. Quân đội này chẳng qua bộ lạc phù thủy dùng để thị uy thôi. Bọn họ không dám xâm nhập doanh khu đâu. Mọi người cứ yên tâm làm việc của mình.

- Nói như vậy là nội viện không cử tiếp viện đến. Nếu chúng ta rút lui...

Lý Minh cũng không phải người ngu, tất nhiên cũng biết được mục đích của đám quân lính này, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy lo âu.

Chương 972-1: Đổ kỵ của đàn bà

Nhìn đám binh lính da đen cùng với mấy chiếc xe bọc thép cách doanh khu hơn trăm thước, ánh mắt Giang Nguyên hiện lên hàn ý.

- Đám người đáng chết. Chúng ta giúp bọn họ thành lập khu cách ly, cứu người dân của nước họ, bọn họ chỉ phái đến có hơn trăm binh lính hỗ trợ. Bây giờ bộ lạc phù thủy hô một tiếng, lập tức phái hai ngàn người đến.

Giang Nguyên khẽ hừ một tiếng, nói:

- Nhưng không sao. Đám phù thủy đó cũng không dám dùng quân đội để đối phó chúng ta đâu. Nếu dám động thủ, chút người này cũng không phải là đối thủ của chúng ta.

Thấy Giang Nguyên còn bình tĩnh như vậy, lúc này Lý Minh cũng đành cười khổ hai tiếng.

Giang Nguyên quay sang nói với hai vị tiên sinh ngoại viện:

- Hai người sang trấn an đoàn trưởng của chúng ta, để anh ấy tiếp tục an bài binh lính canh gác.

- Được, Trưởng phòng Giang.

Nhìn hai người đi xa, Lý Minh do dự một chút rồi cẩn thận hỏi:

- Trưởng phòng, Hội viện ủy không nói gì chứ?

Giang Nguyên cười một tiếng:

- Bọn họ có thể nói gì chứ? Yên tâm đi, không sao đâu.

- Vâng.

Nghe Giang Nguyên nói, Lý Minh mới hoàn toàn yên tâm. Người của Thiên Y Viện không sợ kẻ địch, chỉ sợ người trong nhà xảy ra lục đục nội bộ thôi.

Tùy ý liếc mắt nhìn mấy chiếc xe bọc thép và xe tăng cũ nát, Giang Nguyên nhún vai, sau đó xoay người bước về khu cách ly. Bây giờ bệnh nhân đã dùng thuốc do hắn điều chế một khoảng thời gian rồi, không biết hiệu quả như thế nào.

Băng qua các chốt bảo vệ, mặc trang phục phòng hộ kỹ càng, lúc này Giang Nguyên mới bước vào khu cách ly.

Bước vào khu cách ly, dựa vào trí nhớ, Giang Nguyên đã tìm được mấy bệnh nhân mà hắn đã khám lần trước, bắt đầu bắt mạch.

Đối với những bệnh nhân này, trí nhớ của Giang Nguyên vẫn tương đối khắc sâu. Thông qua bắt mạch và xem lưỡi, Giang Nguyên đã đoán được tình hình của những người này cũng không khác gì ban đầu. Nhưng đối với những bệnh nhân này mà nói, chỉ cần không sốt cao thêm thì đó đã là chuyện tốt.

- Đại tá Giang, tình huống của các bệnh nhân bây giờ dường như có chuyển biến tốt.

Sau lưng truyền đến giọng nói của Lô Bình Nguyệt.

Giang Nguyên quay đầu lại nhìn Lô Bình Nguyệt đằng sau, sau đó nói:

- Tình huống thế nào rồi?

- Cho đến bây giờ, thân nhiệt của bệnh nhân đã giảm được từ 0.5 đến 1 độ.

Ánh mắt Lô Bình Nguyệt lóe lên sự khác thường, nhìn Giang Nguyên, nói:

- Hơn nữa, bệnh tình của bệnh nhân cũng đã có dấu hiệu chậm lại. Từ lúc uống thuốc cho đến bây giờ, bệnh tình dường như đã chậm lại không ít.

Giang Nguyên gật đầu một cái, nói:

- Xem ra là có hiệu quả.

- Đúng, tuy nói không có chuyển biến tốt, nhưng có thể đạt được

hiệu quả như vậy đã là tốt lắm rồi. Mấy ngày qua, chúng ta đã chữa trị hết sức nhưng cũng không đạt được hiệu quả như vậy.

Ánh mắt Lô Bình Nguyệt hiện lên sự hài lòng.

Nhưng Giang Nguyên lại cau mày, nói:

- Tôi cảm thấy nên điều chỉnh thuốc lại một chút. Trước mắt, đơn thuốc đã phù hợp với bệnh chứng, nhưng hiệu quả trị liệu lại không được như ý. Với hiệu quả như vậy, cùng với tiến triển của việc nghiên cứu virus, có thể đạt đến như mục đích ban đầu hay không thì khó đoán lắm.

- Còn có thể điều chỉnh? Sẽ có hiệu quả sao?

Gương mặt Lô Bình Nguyệt hiện lên sự vui mừng. Cô tất nhiên biết Giang Nguyên nói rất có lý. Với loại thuốc đang dùng, chỉ sợ tác dụng đưa đến sẽ có hạn. Nếu quả thật có thể tăng hiệu quả lên một chút, người bị nhiễm bệnh mới thật sự có hy vọng được sinh tồn.

Giang Nguyên thở ra một hơi, đứng lên nhìn người bệnh trong lều vải, nhẹ gật đầu một cái, nói:

- Để tôi nghĩ biện pháp thử.

- Được, vất vả cho anh rồi.

Lô Bình Nguyệt hơi khom người với Giang Nguyên, ánh mắt lóe lên sự mong đợi và hưng phấn, mơ hồ có chút kính nể.

Trở lại lều của mình, yêu cầu ngoại viên nếu không có chuyện gì quan trọng thì không ai được quấy rầy hấn, sau đó Giang Nguyên trực tiếp nằm thẳng lên giường.

Nhét một viên đan dược vào miệng, cảm giác đan dược hóa thành một cổ hương vị ngọt ngào trôi xuống cổ họng, Giang Nguyên chậm rãi nhắm mắt lại.

- Khởi động Ngũ Cầm Vận Khí Pháp.

Trong đầu truyền đến tiếng nhắc nhở, tinh thần Giang Nguyên dần

dần trầm xuống. Ở sâu trong đầu của hắn, một số suy nghĩ nhanh chóng vận chuyển, bắt đầu tìm kiếm trong những mảnh vụn trí nhớ.

Hắn đã cẩn thận phân tích những phương thuốc mà hắn biết mới đưa ra một đơn thuốc như vậy, luyện chế thành viên thuốc cho bệnh nhân uống. Nhưng bệnh nhân trước mắt quá nhiều, hơn nữa cũng không cách nào nhằm vào một cá nhân người bệnh nào cả, cho nên hắn chỉ có thể nghĩ biện pháp tìm kiếm trong trí nhớ của tổ sư gia, xem có tìm được phương pháp hoặc đơn thuốc tương tự.

Dẫu sao khi chữa trị cho các bệnh nhân ở khu vực bùng nổ ôn dịch thời cổ đại, nhất định cũng không thể chỉ nhằm vào một bệnh nhân, mà là nhằm vào nguyên nhân gây nên bệnh, từ đó mở một phương thuốc cho tất cả bệnh nhân cùng uống. Cái thời của tổ sư gia, kinh nghiệm về phương diện này nhất định rất phong phú, ít nhất mạnh hơn so với bất kỳ một thầy thuốc trung y nào.

Cho nên, đây cũng là nguyên nhân Giang Nguyên nói với Lô Bình Nguyệt có thể thử một lần.

Giang Nguyên không ngừng tìm kiếm trong trí nhớ, năng lượng nhân nhật bắt đầu vờn quanh thân. Dưới sự phối hợp của Ngũ Cầm Vận Khí Pháp và đan dược, khí tức trong không gian cũng bắt đầu chậm rãi ngưng tụ về phía Giang Nguyên, sau đó dung nhập vào cơ thể của hắn, tụ hợp với năng lượng tuần hoàn bên trong cơ thể.

Hai vị tiên sinh ngoại viên đang tuần tra bên ngoài đều cảm nhận được luồng năng lượng khí tức dị thường chung quanh. Hai người nhìn nhau, rồi quay sang nhìn lều vải của Giang Nguyên, ánh mắt lóe lên sự kinh ngạc, lúc này mới cười khổ đồng thời cũng có sự hâm mộ.

- Vị Trưởng phòng Giang này quả nhiên là rất giỏi.

Một vị tiên sinh cảm thán nói.

- Đúng vậy, khó trách tuổi còn trẻ mà lại có được thực lực như thế. Nếu đổi lại là chúng a, đã sớm tiến thêm một bước từ mười mấy năm trước, không cần phải ở cảnh giới này quá lâu.

Vị tiên sinh còn lại cũng tràn đầy hâm mộ, lắc đầu cười khổ.

Chương 972-2: Đồ kỵ của đàn bà

Người hâm mộ Giang Nguyên có không ít người, nhưng người rảnh rỗi không có việc gì thích gây chuyện với hắn cũng không ít. Lúc này, vị chuyên gia Peter của nước Mỹ đang ngồi trong phòng làm việc của Lô Bình Nguyệt, kiểm tra tình huống và tài liệu của bệnh nhân có liên quan.

- Cô nói thân nhiệt của bệnh nhân đã giảm xuống nhờ uống những viên thuốc kia?

Peter trợn mắt, trông mắt màu xanh hiện lên sự khinh thường và giễu cợt.

- Đúng, Peter tiên sinh, là người quản lý khu cách ly, tôi phải chịu trách nhiệm nói cho anh biết, đây là thuốc do Đại tá Giang Nguyên điều chế và đã có được hiệu quả như vậy.

Mặc dù rất khó chịu với thái độ của Peter, nhưng Lô Bình Nguyệt vẫn giữ vững phong độ của mình.

- Không...không, bác sĩ Lô, điều này không thể nào. Tôi vẫn kiên quyết cho rằng đây là tác dụng của một số loại thuốc kháng dịch bệnh.

Peter liên tục lắc đầu, rõ ràng không đồng ý với Lô Bình Nguyệt, gương mặt tràn đầy khinh thường:

- Sử dụng nhiều thuốc kháng vi khuẩn như vậy mà còn không có hiệu quả, những thứ chưa trải qua nghiệm chứng lâm sàng như thế này tuyệt đối không cách nào có tác dụng như vậy.

- Hơn nữa, bác sĩ Lô, có lẽ cô không phải nhân viên nghiên cứu vi khuẩn chuyên nghiệp, cho nên tôi cần phải nói cho cô biết, cho dù thuốc trung y của nước cô có tác dụng kháng vi khuẩn, nhưng cũng không có tác dụng đối với loại vi khuẩn này.

- Cho nên, là người phụ trách toàn bộ khu cách ly, tôi đề nghị cô

sau này không được phạm sai lầm như vậy nữa. Như vậy sẽ ảnh hưởng đến việc bệnh nhân sử dụng thuốc, cùng với toàn bộ phương án trị liệu.

Nghe Peter nói một tràng, Lô Bình Nguyệt nhún vai, nói:

- Được, Peter tiên sinh, anh có thể giữ vững lập trường của mình, nhưng cũng chẳng sao cả. Chúng tôi vẫn dựa theo phương án trị liệu thích hợp nhất. Hơn nữa, chúng tôi cũng đã dựa trên những loại thuốc đã được nghiệm chứng nghiêm khắc mấy chục năm qua. Cho nên anh không cần lo lắng.

- Tôi hoàn toàn hiểu sự nghi ngờ của anh. Nhưng Đại tá Giang Nguyên rất nhanh sẽ điều chế một loại thuốc khác. Tôi tin rằng kết quả sẽ tốt hơn. Chờ sau khi có thuốc, anh có thể đến nghiệm chứng được liệu tương ứng.

Thấy đối phương không thêm để ý đến lời nói của mình, Peter giận đến xanh cả mặt. Nhưng nơi này là địa bàn của người khác, y cũng không cách nào cưỡng ép hoặc uốn nắn đối phương, chỉ lạnh giọng nói:

- Dĩ nhiên rồi, chờ sau khi thuốc mới gì đó hoàn thành, tôi sẽ đến nghiệm chứng hiệu quả. Nhưng trước mắt các người phải tiếp tục dựa theo phương án lần trước mà tiến hành.

- Tất nhiên, điều này không cần anh lo lắng.

Nhìn Peter tức tối bước ra ngoài, Lô Bình Nguyệt rất có lòng tin với Giang Nguyên liền hừ lạnh:

- Con heo đáng chết theo chủ nghĩa giáo điều kia, anh cứ chờ đi.

Lúc này, ở nước Anh đang là 9h tối. Một bữa tiệc rượu náo nhiệt đang được cử hành trong một trang viên hoa lệ. Rất nhiều nam thanh nữ tú mặc quần áo đẹp đẽ, tay bưng ly rượu chat trò chuyện trong đại sảnh.

Eva mặc một chiếc váy dài màu vàng nhạt hở vai, mái tóc dài để thẳng, gương mặt xinh đẹp đang mỉm cười, đứng trong một góc phòng trò chuyện với một cô gái tóc vàng xinh đẹp khác. Khi nói, thỉnh thoảng lại bật cười, khiến cho không ít thanh niên phải chú ý

đến.

Thỉnh thoảng có hai ba chàng thanh niên đẹp trai đến bắt chuyện với hai người đẹp.

Lúc này, ngoài cửa đang có một người đàn ông tuấn mỹ cùng với một cô gái bước vào.

- Serena xinh đẹp, hôm nay đúng là một đêm thật đẹp. Chờ sau khi tiệc tan, không biết tôi có vinh hạnh đến thăm khuê phòng của cô không?

Người đàn ông bưng hai ly rượu, đưa một ly cho cô gái tên Serena.

- Dĩ nhiên rồi, Linke yêu quý của em.

Đưa tay nhận lấy ly rượu, Serena nhìn thẳng vào mắt Linke, nở nụ cười kiều mỹ.

- Nào.

Nhẹ cụng ly với Serena một cái, Linke cười lên đắc ý, sau đó đưa ly rượu lên miệng nhấp một ngụm, tùy ý quan sát trong đại sảnh một chút.

Bỗng dừng nhìn thấy nụ cười vô cùng xinh đẹp của Eva trong đám người, ánh mắt Linke sáng lên, lập tức sải bước sang bên đó.

Bên cạnh, Serena vừa mới nhấp một hớp rượu, liền thấy Linke nói cũng không thèm nói đã bỏ cô lại bên này, đi thẳng sang bên kia. Sau khi nhìn thấy rõ bên kia là ai, gương mặt liền hiện lên vẻ giận dữ.

Một cô gái cực kỳ diễm dúa nhìn thấy gương mặt tức giận của Serena, ánh mắt lóe lên ý cười, bưng ly rượu chậm rãi đi tới, đứng bên cạnh Serena, nói:

- Chật chịt, Serena, xem ra cô lại thua trong tay Eva rồi.

- Zina, ở đây không có chuyện của cô. Hừ, George của cô cũng không phải đang vây quanh con tiểu hồ ly kia sao?

Serena tức giận nói.

- George?

Zina cau mày, ánh mắt lóe lên sự lạnh lùng, nói:

- Tôi đã sớm đá anh ta rồi.

Dứt lời, Zina nhìn Serena, lạnh giọng nói:

- Còn cô, vừa rồi còn thân thiết với Linke. Bây giờ người ta vừa mới nhìn thấy Eva đã bỏ rơi cô ngay lập tức. Hắc hắc, cái này còn mất mặt hơn tôi đấy.

- Im đi. Con hồ ly tinh đáng chết kia, cô cũng chẳng phải thứ gì tốt.

Serena cũng không phải là thứ ngu xuẩn, nào không nhìn ra Zina đang khích bác cô chứ. Mặc dù biết, những lửa giận trong lòng cô lại tăng thêm mấy phần, nhìn Linke đang vui vẻ trò chuyện với Eva, liền nói:

- Con gái điếm Eva đáng chết kia, một cái tát của tôi có thể tát chết cô ta.

- Chắc chắn, người ta là Bá tước đấy. Serena, mặc dù cô lên cấp Bá tước sớm hơn cô ta hai năm, nhưng cô lớn hơn cô ta đến những năm sáu tuổi. Cô ta chính là thiên tài thể hệ mới của Huyết tộc chúng ta đấy. Cô nhất định không phải là đối thủ của cô ta.

Nhìn Serena đang giận dữ, ánh mắt Serena lóe lên vẻ đắc ý, tiếp tục khích tướng.

- Tôi không phải đối thủ của cô ta?

Quả nhiên, sự tức giận trong mắt Serena càng sâu thêm mấy phần, lạnh giọng cười nói:

- Tôi xếp hạng bốn mươi trong quốc hội. Cái đồ gái điếm kia muốn đuổi kịp tôi, ít nhất cũng phải hai chục năm nữa. Cô hãy nhìn xem tôi dạy dỗ cô ta như thế nào.

Nhìn Serena nổi giận đùng đùng xách váy bước về phía Eva, ánh

mắt Zina lóe lên sự đắc ý, sau đó nhìn một chàng trai khác bên cạnh Eva, ánh mắt lại lóe lên hận ý, lăm lăm:

- George, nếu anh thích con hồ ly tinh đó, tôi sẽ cho anh biết tiểu hồ ly đó có mê người đến cỡ nào cũng không chịu nổi một cái tát của Serena.

Chương 973: Tiệc rượu kinh biến

Tâm trạng của Bá tước Eva gần đây rất tốt, cho nên vốn rất ít tham gia các loại tiệc rượu như thế này, đối mặt với lời mời nhiệt tình của Sharon, liền thoáng trang điểm một chút rồi cùng với Sharon đến buổi tụ họp của Huyết tộc tiêu khiển một chút.

Sau khi Hầu tước Fitt chết, trong gia tộc Fitt từ trăm năm trước chỉ còn lại hai vị Bá tước. Gia tộc đứng đầu Huyết tộc lọt vào tay gia tộc nhị lưu. Hai vị Bá tước còn sót lại, trong lần giao chiến với Tòa thánh đã chết mất một vị. Địa vị của gia tộc rơi xuống ngàn trượng. Thậm chí còn xếp hạng cuối cùng trong gia tộc nhị lưu.

Nhưng cũng may, hai chị em Eva nổi lên từ dị quân, trong vòng mười năm liên tục đột phá đến tước vị Bá tước, có được tư cách nghị viên quốc hội Huyết tộc. Mặc dù vẫn xếp hàng chót nhất, nhưng cũng đủ cho gia tộc Fitt có hy vọng phục hưng. Địa vị của gia tộc một lần nữa leo lên, xếp hàng gần trước nhất trong gia tộc nhị lưu.

Nhưng trong mắt một số gia tộc đứng đầu, một gia tộc chỉ có ba vị Bá tước, hơn nữa trong đó còn có hai vị vừa mới tấn chức, cũng chỉ miễn cưỡng xem như không tệ mà thôi.

Gia tộc Heter của nữ Bá tước Serena được coi là đứng đầu trong các gia tộc nhị lưu. Gia tộc của bọn họ có đến năm vị Bá tước. Gia chủ, Bá tước Heter không những xếp top 3 trong số các nghị viên trưởng lão mà còn là một trong những người có khả năng tấn cấp Hầu tước trong tương lai.

Cho nên, một gia tộc đã từng là gia tộc đứng đầu lại rơi xuống vị trí cuối cùng nhất trong gia tộc nhị lưu, chẳng khác nào gia tộc bị bại. Nhưng vì lửa ghen đã bốc lên, Bá tước Serena rất dễ dàng

bỏ qua những thay đổi của gia tộc Fitt trong vòng mười năm qua.

- Bá tước Linke, đã lâu không gặp.

Mỉm cười cụng ly với đối phương một cái, đối mặt với vị Bá tước cực kỳ anh tuấn trong Huyết tộc này, Eva ngược lại cũng không từ chối sự nhiệt tình của đối phương. Dẫu sao vị Bá tước này có người chú là nghị viên trưởng lão, sau lưng còn có một gia tộc đứng đầu, ai cũng không thể khinh thường.

Thấy Linke bước đến, ánh mắt đám thanh niên bên cạnh lóe lên sự khó chịu nhưng vẫn cung kính thi lễ với Bá tước Linke, sau đó lui bước. Dù sao trong những lần tụ hội như thế này, là Bá tước cũng chỉ có mười mấy người. Tuy danh dự gia tộc của đám Tử tước này đủ để trò chuyện với Bá tước Eva, nhưng đối mặt với thực lực và bối cảnh mạnh hơn mình như Bá tước Linke mà nói, bọn họ vẫn phải tôn kính đầy đủ.

- Wov, Eva thân mến, mấy năm không gặp, lần này gặp mặt đúng là hết sức vinh hạnh.

Nhìn mọi người tránh ra một bước, Bá tước Linke hài lòng cười một tiếng, sau đó nhẹ nhàng cầm tay trái của Eva, hôn nhẹ lên chiếc nhẫn.

- Cảm ơn anh đã khen ngợi.

Eva gật đầu, không hề hờ hợt cũng không thân cận. Nhưng cô biết rõ, vị Bá tước Linke này nổi danh là công tử Playboy.

Nghe ngón tay truyền đến mùi thơm nhàn nhạt, ánh mắt Linke hiện lên tia sáng kỳ lạ. Vị nữ Bá tước Eva của gia tộc Fitt rất ít khi ra ngoài tham gia mấy hoạt động như thế này, không nghĩ đến lần này có thể gặp. Hơn nữa mấy năm không gặp, Bá tước Eva càng lúc càng đẹp ra.

Cho nên, y liền bỏ qua vị Bá tước Serena kia. Serena giống như một thứ gì đó quá quen thuộc, còn người trước mắt lại như đóa hoa vừa mới trưởng thành. So sánh lại, không ai có thể cưỡng lại sự hấp dẫn của tiểu bạch hoa cả.

- Eva thân mến, chắc, dung nhan của em thật khiến cho tôi...

Lời của Linke còn chưa nói xong, bên tai đã truyền đến một giọng nói tức giận:

- Eva.

Eva ngẩn người, sau đó quay đầu nhìn lại, chỉ cảm thấy có một luồng gió tấn công đến, ánh mắt liền nhìn thấy có một bàn tay với móng tay đỏ chót đang chộp đến mặt của mình. Những người bên cạnh nhìn thấy cảnh tượng này thì đều kinh hãi. Không ít người không đành lòng nhìn xem. Gương mặt mềm mại của Eva dưới móng tay sắc bén của Serena chỉ sợ là...

Trong lúc mọi người kinh hô lên, Eva cau mày lại, giơ tay nhẹ nhàng chắn trước mặt.

Trong nháy mắt, tay của Eva đã vững vàng chộp lấy tay của đối phương, khiến cho móng tay của đối phương chỉ cách mình năm sáu cm nữa, nhưng không thể nào tiến thêm về phía trước.

Eva nhẹ nhàng nghiêng đầu, nhìn thẳng vào mắt tràn đầy lửa giận lẫn kinh ngạc của Serena, khẽ cau mày, thật không biết người đàn bà này rốt cuộc nổi điên lên vì cái gì. Cô cũng không trêu chọc cô ta mà.

Bị Eva nắm chặt cổ tay, sắc mặt Serena liền đỏ lên. Cô ta không nghĩ đến một trảo này của mình lại bị một người mới lên cấp Bá tước được mấy năm bắt lại.

Lập tức thét lên một tiếng, muốn giãy cánh tay ra, nhưng dùng sức hai lần, phát hiện tay đối phương giống như vòng sắt khóa cổ tay mình thật chặt, không cách nào cởi ra.

Nhìn ánh mắt cổ quái xung quanh, rồi lại nhìn vẻ trào phúng và khinh thường của Eva, sắc mặt Serena lúc xanh lúc đỏ, rồi cuộc thét lên một tiếng, một cước đạp thẳng vào đối phương.

Nhìn động tác của Serena, gương mặt xinh đẹp của Eva hiện lên lãnh ý, tay nhẹ nhàng dùng một chút lực, sau đó lắc một cái. Dưới cái nhìn kinh ngạc của tất cả mọi người, chân của Serena vừa mới đi được nửa đường, dường như bị một lực phản chấn rất mạnh, thân hình bị Eva đẩy cho một cái, ngã phịch xuống đất.

Bịch. Nghe một tiếng này, rồi nhìn Serena ngã dưới đất mãi vẫn chưa hoàn hồn, mọi người hít một hơi khí lạnh, rồi lại nhìn Eva, gương mặt tràn đầy kinh hãi.

Ngay cả Bá tước Linke đang chuẩn bị lên tiếng khuyên giải cũng há to miệng, ánh mắt không thể tưởng tượng nổi nhìn Eva đứng thẳng. Y biết rất rõ thực lực của Serena, đã tấn cấp Bá tước mấy chục năm. Nhưng bây giờ lại bị Eva vừa mới tấn cấp Bá tước được mười năm đẩy ngã một cái.

Tình huống như vậy đại diện cho cái gì, y biết rất rõ. Ít nhất y tin rằng cho dù Serena khinh thường như thế nào đi chăng nữa cũng không xuất hiện tình huống bị một Bá tước vừa mới tấn cấp biến thành bộ dạng như vậy.

- Điều này sao có thể? Chẳng lẽ thực lực của Eva đã vượt qua... không, vượt qua Serena? Không thể nào.

Trong đầu Bá tước Linke tràn đầy kinh nghi. Là một Bá tước, y biết rất rõ tính chất khó khăn của việc lên cấp trong Huyết tộc. Có thể tấn cấp Bá tước đã là có thiên phú không tầm thường rồi. Hơn nữa, một khi tấn cấp Bá tước, muốn tiến lên thêm bước nữa sẽ rất khó khăn. Nếu không, đến bây giờ y cũng không nằm ở cấp Bá tước trung kỳ, còn chú của y cũng sẽ nhiều năm như vậy vẫn chưa đột phá đến Hầu tước.

Nhưng Bá tước Eva chỉ mới lên cấp hơn mười năm, lại có thể đánh bại một Bá tước trung kỳ như Serena một cách dễ dàng.

Nhớ đến động tác của đối phương vừa rồi, cùng với sức mạnh ẩn chứa bên trong, còn có khí tức mơ hồ tản ra quanh thân, dường như chỉ thoáng yếu hơn chú của y một chút. Trong lòng Bá tước Linke đột nhiên xuất hiện một suy nghĩ, nhưng rồi lại lắc đầu liên tục. Chuyện như vậy là không thể xuất hiện.

Những người bên cạnh cũng có biểu hiện kinh nghi như thế, nhìn Serena đang ngã trên mặt đất, rồi lại nhìn Eva lạnh nhạt đứng ở nơi đó.

- Á

Serena đang nằm trên mặt đất rồi cuộc cũng tỉnh hồn lại, hét lên một tiếng, bật dậy huy móng nhào đến Eva.

Nhưng vẫn bị Eva giơ tay ngăn cản, sau đó hét thảm, bị Eva đá một cước vào bụng, bay ra mười mấy thước, đụng vào một vách tường mới dừng lại.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, đám Huyết tộc bên cạnh sợ đến ngây người. Có thể đến tham gia bữa tiệc này đều là hậu duệ trực hệ của các đại gia tộc, thực lực thấp nhất cũng là Tử tước trở nên. Vấn đề trong đó ai cũng có thể nhìn ra.

Đám Huyết tộc tràn đầy kinh hãi nhìn Eva, cảm giác trên người đối phương ẩn chứa khí tức cực lớn, ánh mắt mọi người đột nhiên có chút nhún nhường, không dám tùy ý đối mắt với Eva. Ngay cả bạn thân của cô là Sharon cũng kinh sợ, bắt đầu cúi thấp đầu xuống, biểu hiện đầy đủ sự khiêm nhường.

Serena ôm bụng run rẩy bò dậy, gương mặt đầy kinh hoàng nhìn Eva phía đối diện, ánh mắt tràn đầy vẻ không thể tưởng tượng nổi. Là người trong cuộc, cô ta tất nhiên cảm nhận được rõ ràng, khí tức trên người Bá tước Eva và thực lực vừa mới biểu hiện ra ngoài, chẳng có gì khác với cha của cô ta.

Nghĩ đến đây, sự kinh hãi trong lòng Eva lại càng nhiều, thậm chí ánh mắt nhìn đối phương bắt đầu có sự sợ hãi.

Chương 974: Chí bảo truyền thừa

Nhìn ánh mắt lạnh lùng của đối phương, Serena nghiêng rằng, trong lòng tràn ngập sự bức bối lẫn tức giận, nhưng cô ta không dám biểu lộ ra. Mặc dù không biết chuyện gì xảy ra, nhưng rất rõ ràng, thực lực của đối phương đã đạt đến Bá tước đỉnh phong. Là một trong những người thừa kế của gia tộc, cô biết rõ một Bá tước mới hơn năm mươi tuổi đại diện cho điều gì.

Sau khi nghiêng rằng, không chỉ không dám có bất kỳ khiêu khích lẫn phần nộ, ngược lại còn hơi khom người, bày tỏ sự thần phục, sau đó xoay người chật vật rời đi.

Khi đối phương đã biểu hiện thực lực rất có thể đã đạt đến Bá tước đỉnh phong, Serena cần thiết phải làm ra tư thái xin lỗi. Nếu không, một người vừa mới hơn năm mươi tuổi đã có thực lực Bá tước đỉnh phong tuyệt đối sẽ không cho phép cô rời đi. Mà gia tộc sau lưng cô cũng không nguyện ý vì một chuyện nhỏ như vậy xé rách da mặt với Eva.

Nếu lúc này Serena không nói lời xin lỗi, cho dù cô thuận lợi rời đi, những người cha đại nhân của cô cũng sẽ bắt cô đến tận nhà xin lỗi đối phương. Chuyện này là do cô gây nên, sỉ nhục cũng là do cô tự tìm.

Nhìn Serena chật vật khom người rời đi, khóe miệng Eva nhếch lên, gương mặt xinh đẹp toát ra ý cười nhàn nhạt., nhìn những người xung quanh bình thường không hề tôn kính mình, bây giờ đều cúi đầu bày tỏ sự khiêm nhường, ánh mắt liền lóe lên sự ngạo nghễ.

Nhưng chỉ một thoáng rồi lại biến mất, sau đó nụ cười trên gương mặt liền trở nên ôn hòa, hướng những người chung quanh nói:

- Xin lỗi đã làm phiền các vị.

- A, không sao, không sao, Eva tiểu thư, vừa rồi thân thủ của cô thật khiến người ta phải kinh ngạc.

Trong lúc Eva nở nụ cười ôn hòa, Bá tước Linke là người đầu tiên khôi phục lại tinh thần, cười ha hả nói, nhưng ánh mắt lại càng nhiều thêm một phần hâm mộ, còn có vẻ ngưỡng trọng.

Đám Huyết tộc bên cạnh cũng vội vàng cười phụ họa. Âm nhạc vốn đã dừng lại một lần nữa vang lên, đại sảnh nhanh chóng khôi phục lại không khí náo nhiệt như ban đầu, giống như chuyện gì cũng chưa xảy ra.

Nhưng có không ít người mượn cơ đến một nơi ít người, móc điện thoại báo cáo về cho trưởng bối trong gia tộc.

Bá tước Eva và Bá tước Linke nói chuyện với nhau mấy câu xong, lúc này Linke liền cáo lỗi rồi bước ra phòng khách, sau đó móc điện thoại ra gọi.

Đầu dây bên kia rất nhanh truyền đến một thanh âm uy nghiêm:

- Alo, Linke, trễ thế này rồi còn gọi, có chuyện gì không?

- Chú.

Linke cung kính chào một tiếng rồi nói:

- Chú, bây giờ cháu đang tham gia một bữa tiệc.

- Ừm.

Giọng nói bên kia truyền đến một tiếng đáp.

- Vừa rồi, Bá tước Eva của gia tộc Fitt đã xảy ra chút mâu thuẫn nho nhỏ với Bá tước Serena của gia tộc Heter.

Linke một lần nữa lên tiếng.

- Gia tộc Fitt? Bá tước Eva?

Giọng nói bên kia thoáng dừng lại một chút rồi hỏi:

- Bá tước Eva vừa mới trở về từ Hoa Hạ? Cô ta có vấn đề với Serena?

- Vâng ạ.

Nghe chú của mình đã nhận ra Bá tước Eva là ai, Linke vội vàng nói:

- Vừa rồi, Bá tước Eva đã dễ dàng đánh bị thương Serena.

- Cô ta dễ dàng đả thương Serena?

Quả nhiên, nghe Linke nói xong, giọng nói bên kia trầm xuống, lộ ra vẻ kinh ngạc.

- Đúng vậy.

Linke trả lời:

- Căn cứ theo quan sát của cháu, Bá tước Eva đã đạt đến cấp Bá

tước đỉnh phong.

- Cái gì?

Giọng nói trầm ổn bên kia trong nháy mắt thét lên một tiếng kinh hãi.

Nhìn mọi người biến mất khỏi đại sảnh, ánh mắt Eva hiện lên sự đắc ý. Cô tin rằng các trưởng lão sẽ rất nhanh biết được cô đã tấn cấp Bá tước đỉnh phong. Từ nay về sau sẽ không còn ai dám khinh thường gia tộc cô nữa. Còn cô, có lẽ sẽ có thể tái hiện được vinh dự của tổ tiên năm đó.

Chẳng qua, trong đầu lại lóe lên một bóng hình, ánh mắt liền hiện lên sự phức tạp, đột nhiên lắc đầu, nói:

- Đáng chết, bị bắt cũng đáng đời.

Quả nhiên, như Eva đã mong muốn, tin tức rất nhanh truyền đến tai các nghị viên trưởng lão. Chỉ sau một khoảng thời gian khiếp sợ ngẩn ngui, bọn họ rất nhanh nhận được triệu tập khẩn cấp của nghị trưởng.

Trong đại sảnh, tám vị nghị viên trưởng lão ngồi vào vị trí của mình, người nào cũng biểu hiện sự hưng phấn.

Trên chiếc ghế dành cho nghị trưởng Huyết tộc, nghị trưởng đại nhân vẫn tùy ý xoay cây trượng trong tay, lãnh đạm nhìn tám người bên dưới:

- Liên quan đến chuyện xảy ra ở trang viên Manor hôm nay, hẳn mọi người đã biết?

Tám vị nghị viên trưởng lão nhìn nhau, sau đó đồng loạt gật đầu.

- Nếu mọi người đã biết, vậy thì cho chút ý kiến đi.

Nghị trưởng rõ ràng không muốn lãng phí thời gian.

Nghe Nghị trưởng hỏi, ánh mắt xanh biếc của Hầu tước Ryan hiện lên tia sáng, cũng không do dự, trầm giọng nói:

- Rõ ràng, nếu tiểu nha đầu Eva trước khi đi Hoa Hạ vẫn còn là thực lực Bá tước mới tấn cấp, cô ta có thể trong thời gian ngắn đột phá Bá tước đỉnh phong, ngoại trừ ảnh hưởng của máu Giang Nguyên ra, tôi thật không nghĩ đến bất kỳ khả năng nào khác.

- Đã như vậy, tôi cảm thấy chúng ta không cần suy nghĩ thêm. Nếu Giang Nguyên đang ở Châu Phi mà không phải ở Hoa Hạ, bất kể đối phương có bao nhiêu chuẩn bị hoặc âm mưu, tôi cảm thấy cũng đáng để mạo hiểm một chuyến.

Hầu tước Ryan vừa dứt lời, Hầu tước Robert trầm giọng nói:

- Đúng, đối mặt với một người có thể giúp cho Huyết tộc cao quý của chúng ta càng cường đại hơn, chúng ta nhất định phải nắm lấy cơ hội. Bất kể nguy hiểm như thế nào đều phải tận lực xuất thủ, bắt sống Giang Nguyên trở về.

Đám Hầu tước bên cạnh rối rít gật đầu. Rõ ràng đây là chuyện tốt, dĩ nhiên là không ai phản đối.

- Được, nếu mọi người đã nhất trí như thế, vậy chúng ta bàn xem ai là người sẽ đi.

Hai giờ sau, một đoàn xe chậm rãi rời khỏi lâu đài chạy thẳng đến phi trường.

Bên trong tổ linh điện của bộ lạc vụ sự, các Đại vụ sự vẫn ngồi xếp bằng bên cạnh ngọn lửa màu xanh. Tế tư tổ linh đang đứng trước tượng thần đầu sư thân người, hai tay ôm ngực, hơi khom người, không ngừng thấp giọng cầu nguyện.

Không biết qua bao lâu, Tế tư tổ linh mới dừng lại, chậm rãi đứng lên, sau đó bước đến gần tượng thần, cầm lấy quyền trượng người bên cạnh đưa sang, hít một hơi thật sâu, một lần nữa lớn tiếng đọc mấy câu thần chú. Bên dưới tượng thần đột nhiên bốc lên một cơn gió lốc, đảo qua trước người Tế tư tổ linh, nhanh chóng xoay tròn, cũng không tiêu tán.

Nhìn cơn gió lốc này, gương mặt Tế tư tổ linh lộ vẻ ngưng trọng, hít một hơi thật sâu lần nữa, sau đó giơ quyền trượng, cầm mạnh vào chính giữa gió lốc.

Khi quyền trượng cắm vào, cơn gió giống như chảo dầu đang sôi bị đổ vào một gáo nước lạnh, trong nháy mắt càng mạnh hơn. Tế tư tổ linh và người hầu bên cạnh ngay cả mắt cũng không mở ra nổi.

Sau khi cơn gió tiêu tán, Tế tư tổ linh mới nhìn thấy chỗ cơn gió xuất hiện một vật.

Là một cái bát màu xanh to bằng quả bưởi, ánh mắt Tế tư tổ linh sáng lên, cung kính hành lễ trước tượng thần, rồi mới cúi người dè dặt bưng cái bát màu xanh lên.

Các đại Vu sư đang ngồi xếp bằng bên đồng lửa, nhìn chăm chăm vào cái hũ trong tay Tế tư tổ linh, ánh mắt sáng lên, lộ ra biểu hiện thèm nhỏ dãi.

Nhìn biểu hiện của đám Đại vu sư, Tế tư tổ linh nhẹ nhàng ho khan một tiếng.

Nghe tiếng tăng hắng của Tế tư tổ linh, đám Đại vu sư mới tỉnh hồn, lộ vẻ lúng túng.

Đại vu sư Draco nhìn cái bát màu xanh, nuốt nước miếng một cái, gắp giọng hỏi:

- Tế tư tổ linh, đây chính là Thần Thú Bát trong truyền thuyết?

Nghe Draco hỏi, đám Đại vu sư còn lại cũng nhìn Tế tư tổ linh, chờ ông ta trả lời.

Tế tư tổ linh nhẹ quét mắt nhìn các Đại vu sư, gật đầu một cái, nói:

- Không sai, đây chính là truyền thừa chí bảo của Tổ Linh điện chúng ta, Thần Thú Bát.

Nghe Tế tư tổ linh xác nhận, đám Đại vu sư vội vàng đứng dậy, dè dặt tiến lên phía trước, vừa hâm mộ vừa thèm thuồng quan sát Thần Thú Bát.

Cho đến bây giờ, Thần Thú Bát chỉ có một mình Tế tư tổ linh sở hữu. Không đến thời điểm mấu chốt, Tế tư tổ linh không dễ dàng

đem nó ra cho người khác xem.

Nhưng lần này, bởi vì thần thú chi hồn xuất hiện, Tế tư tổ linh không thể không vận dụng Thần Thú Bát. Vì thế mọi người mới may mắn nhìn thấy.

Nhớ đến công dụng thần kỳ của Thần Thú Bát trong truyền thuyết, đám Đại vu sư nhìn chăm chăm cái bát màu xanh trong tay Tế tư tổ linh, một lần nữa nuốt nước miếng.

Chương 975: Các phe hội tụ

Thần Thú Bát, đương nhiên Đám vu sư của Phi Châu sẽ không gọi bằng cái tên quê mùa như thế. Nhưng phiên dịch sang tiếng Hoa, đơn giản nhất cũng dễ dàng hình dung nhất chính là dùng từ Thần Thú Bát. Bởi vì nó giống như cái bát mà Minh Hoàng ngự ban cho Đường tăng trong Tây Du Ký.

Chẳng qua cái bát này nhìn mộc mạc hơn nhiều, màu sắc u tối. Nếu không nhìn kỹ bên trên có hoa văn mãnh thú, nhất định chẳng khác nào cái bát sành thông thường.

Chỉ là cái bát thôi, nhưng lại được bộ lạc vu sư xem là thánh vật trong lòng.

Truyền thuyết liên quan đến Thần Thú Bát có rất nhiều. Nhưng người nhìn thấy nó thì rất ít. Đám Đại vu sư chỉ biết Thần Thú Bát có công hiệu hiệu lệnh thú linh trong thiên hạ, đồng thời trợ giúp tổ linh và vu sư lên cấp.

Nhưng hai tác dụng này, bất luận cái nào cũng có sức hấp dẫn rất lớn đối với Đại vu sư. Trợ giúp tổ linh và vu sư lên cấp, chẳng khác nào gia tăng thực lực. Ít nhất trong một trăm năm qua, Tế tư tổ linh đã từng dùng Thần Thú Bát trợ giúp cho ba vu sư trẻ tuổi nhận được sự thừa nhận của Tổ linh, lên cấp Đại vu sư. Hơn nữa, còn trợ giúp cho một vu sư bởi vì tổ linh bị thương nặng mà thực lực giảm xuống khôi phục lại bình thường.

Lúc này, Tế tư tổ linh lại thận trọng lấy ra Thần Thú Bát. Xem ra tác dụng hiệu lệnh thú linh trong thiên hạ là có thật.

Nhớ đến điều này, sắc mặt của đám Đại vu sư đều hớn hở. Thần thú chi hồn của Giang Nguyên giống như một sợi dây xích treo trên cổ bọn họ. Không giải quyết nó, ai cũng không yên tâm.

Lúc này, Giang Nguyên đang nằm ngủ, dĩ nhiên là không biết có rất nhiều người đang chuẩn bị bắt hắn. Hắn cũng không biết đang có một chiếc máy bay đặc biệt đang đáp xuống sân bay Baina. Một người đàn ông trung niên đáng người uy nghiêm chậm rãi từ máy bay bước xuống.

Ngồi lên một chiếc xe Lincoln rời đi, người đàn ông trung niên quay đầu nhìn màn đêm bên ngoài cửa sổ, lãnh đạm hỏi:

- Con trai của tôi ở Thiên Y Viện, thế nhưng lại không ai biết?

Nghe người đàn ông trung niên hỏi, người đàn ông trẻ tuổi bên cạnh liền đỏ mồ hôi trán, vội đáp:

- Bởi vì sợ quấy rối người của Thiên Y Viện, cho nên chúng tôi cố ý tránh bất kỳ tài liệu nào có liên quan đến tình trạng của thiếu gia. Đồng thời, ngoại trừ tài liệu ở Thiên Y Viện, chúng tôi cũng tận lực không điều tra những tài liệu khác.

- Cho nên, chúng tôi không biết thiếu gia chính là Đỉnh chủ Tế Thế Đỉnh Giang Nguyên.

Dứt lời, mồ hôi trên trán người đàn ông càng nhiều hơn, ngay cả lau cũng không dám lau.

Người đàn ông trung niên chậm rãi quay đầu lại nhìn người đàn ông trẻ tuổi, nói:

- Chuyện này cũng không trách cậu được. Thật sự là quá trùng hợp. Tuy nói tình báo đã cố ý tránh Thiên Y Viện, nhưng rõ ràng tình huống như vậy mà tổ tình báo lại không nhận được tin tức, thật sự khiến cho người ta cảm thấy ngoài ý muốn.

Nghe người đàn ông trung niên nói, sắc mặt của người đàn ông trẻ tuổi thoáng thay đổi, sau đó trầm giọng đáp:

- Sau khi trở về, tôi sẽ tiến hành điều tra lại. Xin lão gia yên tâm.

Người đàn ông trung niên thở dài, sau đó cầm máy tính bảng bên cạnh nhìn một chút. Nhìn hình ảnh của chàng thanh niên trên màn hình, gương mặt nghiêm nghị lộ ra nụ cười ôn hòa.

- Tình huống của nó bây giờ thế nào?

Nhìn hình ảnh, người đàn ông trung niên hỏi.

- Bây giờ Nguyên thiếu gia đang ở Aguero, nắm trong tay toàn cục bên đó. Trước mắt, hết thảy mọi tình huống vẫn còn nằm trong lòng bàn tay cậu ấy. Nhưng theo tin tình báo mới nhất, bộ lạc vụ sư đã tìm đến gây phiền phức lần nữa. Tình huống cụ thể thì tạm thời chúng tôi không biết.

Người đàn ông trả lời.

- Bộ lạc vụ sư?

Hai hàng lông mày người đàn ông trung niên cau lại, ánh mắt như điện nhìn người đàn ông trẻ tuổi, hàn quang nhàn nhạt bắn ra.

- Đúng vậy.

Cảm nhận được ánh mắt như điện của người đàn ông trung niên, người đàn ông trẻ tuổi vội vàng trả lời:

- Nghe nói rất nhiều vụ sư của bộ lạc vụ sư đã đến doanh khu của thiếu gia, nhưng sau đó chật vật chạy về. Chi tiết thì chúng tôi không được rõ lắm. Chỉ có thành viên Hội Viện ủy mới rõ ràng tình huống cụ thể.

- Ừm.

Người đàn ông trung niên gật đầu một cái, trầm ngâm một chút rồi nói:

- Trước mắt, nhân viên bên đó của chúng ta như thế nào?

- Trước mắt, chúng ta đã điều động tám cao thủ Thiên giai, ba mươi cao thủ Địa giai, năm trăm nhân viên tác chiến được trang bị vũ trang đầy đủ. Ngoài ra còn có hỏa lực tiếp viện, một biên đội F15, mười chiếc Apache, đủ cam đoan an toàn cho Nguyên thiếu

gia.

Nhắc đến điều này, người đàn ông trẻ tuổi liền dựng thẳng sống lưng, tự tin mười phần, nói:

- Khi cần thiết, chúng ta có thể trong ba tiếng gia tăng thêm hai trăm binh lính vũ trang tinh nhuệ, và năm chiếc trực thăng chiến đấu để tiếp viện.

- Đồng thời, mọi con đường rút lui cũng đã được chuẩn bị xong. Cho dù bộ lạc vu sư chặn hết mọi con đường, chúng ta cũng có thể hộ tống Nguyên thiếu gia rời đi.

Người đàn ông trẻ tuổi trả lời xong, người đàn ông trung niên rất cuộc cũng nở nụ cười hài lòng. Có được sự chuẩn bị đầy đủ như thế, cho dù có phát sinh bất cứ tình huống nào đều có thể ứng phó được.

- Được rồi, báo cho phu nhân biết một tiếng, để bà ấy yên tâm.

- Vâng, lão gia.

Lúc này, người của các phe bắt đầu tập trung tại thị trấn nhỏ ở Châu Phi. Nhưng mục tiêu của bọn họ lúc này là Giang Nguyên thì vẫn đang ngủ say. Hắn vẫn còn đang tìm kiếm phương án trị liệu trong những mảnh vụn của trí nhớ.

Những mảnh vụn trí nhớ liên quan đến ôn dịch thì lại quá ít. Muốn tìm được chúng cũng không dễ dàng gì. Hắn đã tìm được hai ba cái trí nhớ tương tự, nhưng sau khi phân tích cẩn thận, như thế nào cũng không tìm được tình huống tương tự.

Nhưng Giang Nguyên cũng không từ bỏ, vẫn tiếp tục tìm kiếm. Dù sao chuyện này liên quan đến tính mạng của mấy ngàn người, phải toàn lực ứng phó mới được.

Từng mảnh vụn trí nhớ toát ra trong đầu Giang Nguyên, rồi cuộc trước mắt Giang Nguyên sáng lên. Hắn đã tìm được một trí nhớ về một trận ôn dịch mô hình nhỏ ở một thủ phủ Trung Nguyên cách đây năm trăm năm.

Khi Giang Nguyên mở mắt ra, Lô Bình Nguyệt đang vòng vo bên

ngoài lều của hắn không biết bao nhiêu vòng.

Khi Giang Nguyên đi ra, Lô Bình Nguyệt vội vàng nhào tới, hỏi:

- Như thế nào? Có đơn thuốc mới chưa? Những viên thuốc kia đều đã được uống hết rồi.

Chương 976: Cười nhạo

- Nếu còn chưa có phương thuốc mới, tôi nghĩ nếu không thì chúng ta dùng lại phương thuốc cũ để điều chế thêm ít viên.

Nhìn biểu hiện của Lô Bình Nguyệt, Giang Nguyên khẽ cười một tiếng. Hắn hiểu tâm trạng của cô, mà đây cũng là biểu hiện bình thường của mỗi thầy thuốc, sẽ vì bệnh tình của bệnh nhân mà khẩn trương. Đặc biệt trong chuyện này. Nếu đổi lại là hắn, cũng sẽ không thể chờ đợi được.

Giang Nguyên cũng không kéo dài thời gian, cười nói:

- Được rồi, cho tôi thêm một tiếng.

Dược vật đã được chuyển đến, chất đầy bên trong lều vải có Tế Thế Đỉnh. Giang Nguyên nhờ hai cao thủ ngoại viện vào trong hỗ trợ hắn.

Đã có đơn thuốc cụ thể. Tuy bây giờ không có ai luyện thuốc từ đơn thuốc đó, nhưng Giang Nguyên đã có kinh nghiệm của mười mấy đỉnh chủ Tế Thế Đỉnh, tất nhiên sẽ không để xảy ra vấn đề.

Chờ khi hắn bước ra ngoài, không chỉ Lô Bình Nguyệt đang chờ hắn, mà ngay cả chuyên gia của nước Mỹ Peter cũng đang trào phúng nói cái gì đó với Lô Bình Nguyệt.

Thấy Giang Nguyên bước ra, đã sớm không còn kiên nhẫn, Lô Bình Nguyệt rút cuộc thở phào nhẹ nhõm, sải bước bước lên.

- Được rồi. Vẫn dựa theo cách uống cũ.

Giang Nguyên ra hiệu cho cao thủ ngoại viện đưa mấy cái chai lớn

cho cảnh vệ bên cạnh Lô Bình Nguyệt.

- Vất vả rồi.

Nhìn nụ cười nhàn nhạt trên gương mặt Giang Nguyên, tâm trạng của Lô Bình Nguyệt trong nháy mắt cũng khá hơn.

Peter nhìn mấy cái chai trong suốt và những viên thuốc màu đen, ánh mắt lại lóe lên sự giấu cợt, nhìn Giang Nguyên, nói:

- Chậc chậc, Đại tá Giang Nguyên, xin hỏi mấy thứ đen đen như vậy, thật có thể uống được sao?

Nhìn gương mặt khiến người ta phải chán ghét của Peter, Giang Nguyên hừ một tiếng, lạnh giọng nói:

- Peter, đang có mấy ngàn sinh mạng chờ cứu, anh không lo đi nghiên cứu, ngược lại còn có thời gian lang thang đến chỗ này của tôi.

- Hừ.

Gương mặt của Peter đỏ lên. Y dĩ nhiên không thể giải thích là cố ý đến xem chuyện cười, lập tức nói:

- Đại tá Giang Nguyên, tôi đã yêu cầu các ký giả đem phương pháp và cách điều chế thuốc của cậu đưa cho các tờ báo lớn. Tôi muốn tất cả các chuyên gia trong lĩnh vực vi khuẩn học biết được điều này. Bọn họ nhất định sẽ cảm thấy hứng thú đối với cách chữa trị của cậu.

Nhìn ánh mắt ẩn chứa sự đắc ý của Peter, khóe miệng Giang Nguyên nhếch lên. Hắn làm sao mà không biết suy nghĩ của Peter, nhẹ cười lạnh một tiếng, cũng không thèm để ý đến, xoay người bước về lầu vải của mình.

Thấy Giang Nguyên không để ý đến mình, Peter hừ lạnh một tiếng:

- Đại tá Giang Nguyên, tôi đề nghị cậu nên xem tivi một chút. Tôi nghĩ bây giờ hẳn có rất nhiều người đang thảo luận về chuyện này. Đại tá Giang Nguyên đến từ Hoa Hạ có suy nghĩ hão huyền, lợi dụng liệu pháp truyền thống cho người dân uống thuốc đông y

để chữa trị vi khuẩn Ira.

Bước đến trước lều, Giang Nguyên quay đầu nhìn gương mặt tràn đầy giễu cợt của Peter, khẽ mỉm cười nói:

- Tôi rất sẵn lòng xem những thảo luận về y học truyền thống của Hoa Hạ. Còn về liệu thuốc có tác dụng hay không, tôi nghĩ rất nhanh anh sẽ thấy.

Peter cũng không thêm quan tâm lời nói của Giang Nguyên. Y là đại nhân vật trong giới vi khuẩn học. Tuy nói trước kia đã từng nghe qua y thuật cổ xưa của Hoa Hạ, cảm thấy có chút hiếu kỳ với phương pháp trị liệu vừa cổ vừa kỳ quái đó. Nhưng tò mò cũng không có nghĩa là tin tưởng. Nhìn biểu hiện tự tin của Giang Nguyên, khóe miệng của y lại hiện lên nụ cười nhạt, hừ một tiếng, nói:

- Được, vậy tôi sẽ chờ xem người trong giới sẽ bình luận về chuyên gia dịch bệnh của Hoa Hạ là cậu như thế nào. Hahaha...

Giang Nguyên ngồi trước bàn làm việc, tiện tay mở một trang tin tức của Mỹ. Quả nhiên, tại một vị trí nổi bật có một tin tức, sau khi đọc xong không khỏi bật cười. Các nước vẫn rất coi trọng vi khuẩn Ira này. Lần này Hoa Hạ là nước phụ trách chủ yếu, các nước khác vẫn tương đối yên tâm. Dù sao Hoa Hạ rất có kinh nghiệm trong vấn đề phòng dịch.

Hơn nữa, Mỹ cũng có trung tâm nghiên cứu vi khuẩn ở đây, các nước khác tất nhiên lại càng yên tâm. Nhưng giới truyền thông vẫn tương đối đặc biệt quan tâm đến người phụ trách toàn bộ khu dịch bệnh lần này là Giang Nguyên. Đáng tiếc là tin tức không quá nhiều.

Vốn Giang Nguyên chẳng qua chỉ là tổng phụ trách khu dịch bệnh, không phụ trách phương diện chữa trị, nhưng Giang Nguyên vẫn là người có đủ mảnh lối. Tuổi chưa đến ba mươi nhưng đã là Đại tá trong quân đội. Hơn nữa còn phụ trách dịch bệnh ở bệnh viện Đa khoa Ba quân chủng Hoa Hạ lần trước. Đúng là dễ thu hút ánh mắt người xem.

Lần này Peter cố ý cho các ký giả tin tức Giang Nguyên sử dụng

thuốc đông y Hoa Hạ để chữa trị người bị bệnh dịch, không ngoài dự đoán liên được các cơ quan truyền thông nắm chắc.

Một số ký giả truyền thông miêu tả là, vị Đại tá Giang Nguyên của Hoa Hạ đúng thật là tư duy thoáng đạt, nghĩ đến việc dùng thuốc đông y để chữa trị vi khuẩn Ira, đồng thời nhạo báng khi hy vọng Đại tá Giang Nguyên sẽ có được kết quả nhất định.

Bọn họ còn cố ý mời một số chuyên gia trong lĩnh vực bệnh truyền nhiễm đến nói chuyện. Đám chuyên gia này cũng không khách sáo, trực tiếp phê bình Giang Nguyên là một người ngoài nghề, chỉ biết chữa loạn, lại còn dùng loại thuốc đông y chưa trải qua thực tế xác nhận để chữa trị virus Ira. Thật sự khiến cho người ta hết sức thất vọng.

Càng cười nhạo chính phủ Hoa Hạ thường xuyên làm ra mấy tình huống như vậy. Thậm chí còn dám phái ra một người chẳng biết gì đến đây, khiến cho người ta càng thất vọng hơn.

Hơn nữa, điều khiến cho người ta lo lắng chính là, Hoa Hạ là một nước càng lúc càng đạt được thành tựu cao trên thế giới, nhưng vẫn có những biểu hiện không được chín chắn như vậy, thật sự khiến lòng người buồn không dứt.

Nhìn những tin tức được ký giả miêu tả, cùng với bình luận của các chuyên gia trong lĩnh vực có liên quan, khóe miệng Giang Nguyên lại nhếch lên. Cho dù đám ký giả hoặc chuyên gia đó có nhạo báng đến cỡ nào, chỉ cần có được hiệu quả, tất cả sẽ im cái miệng lại ngay, đồng thời thừa nhận địa vị của Hoa Hạ trên diễn đàn y học thế giới.

Dĩ nhiên không thể phủ nhận việc dùng thuốc đông y để chữa trị vi khuẩn Ira không thể nào đưa đến kết quả quá nhanh. Nhưng chỉ cần trì hoãn việc phát triển của bệnh, có thể cứu được mấy ngàn sinh mệnh, người khác không thể không thừa nhận hiệu quả của thuốc.

Tuy nói đám ký giả và Peter là cùng phe với nhau, nhưng tình huống lúc này, bất cứ cái gì cũng không thể che giấu được. Cho nên Giang Nguyên rất chờ mong sau mấy tiếng nữa, phản ứng của đám ký giả và Peter sẽ như thế nào.

Chương 977: Dò xét

- Lão gia, nơi này cách Aguero khoảng hai trăm cây số nữa, trời cũng đã sắp tối rồi. Chúng ta sẽ ở lại đây một đêm, sáng ngày mai sẽ đến đó.

Chàng thanh niên thoáng đẩy cặp mắt kính lên, nhìn khách sạn đã được đặt sẵn trước đó, hài lòng gật đầu, nói.

- Được, vậy nghỉ ngơi một ngày cho khỏe. Sáng ngày mai đến đó cũng không muộn.

Giang Văn Ba gật đầu. Nếu đã đến Châu Phi rồi, cũng không cần vội vã. Tuy nói ông nôn nóng muốn đến gặp con trai ngay, nhưng đột nhiên lại cảm thấy không cần thiết. Trước cứ nghỉ ngơi, chờ thuộc hạ xác nhận tình huống lại một chút cũng không muộn.

Lúc này, một chiếc trực thăng đáp xuống sân bay. Một đám người nam nữ cao gầy, da trắng mắt xanh mặc trang phục màu đen tinh xảo, động tác ưu nhã từ trên máy bay bước xuống, không chút dừng lại bước lên hai chiếc trực thăng đậu cách đó không xa, bay nhanh đến một hướng khác.

Khi trời đã hoàn toàn tối xuống, hai chiếc trực thăng cũng đã đáp xuống gần Aguero, nhưng trực thăng cũng không phải đáp xuống ngay bên trong Aguero mà là cách một khoảng cách, chọn lựa một nơi khá hẻo lánh mới đáp xuống.

Sau khi chiếc trực thăng đáp xuống, Hầu tước Ryan tóc vàng bước xuống, nhìn người thanh niên bên cạnh nói:

- Các người đi dò xét tình huống trước đi.

- Vâng, Hầu tước các hạ.

Người thanh niên gật đầu một cái, sau đó vung tay lên, dẫn theo hai người trẻ tuổi khác chạy về phía trước thật nhanh, nhanh chóng biến mất vào bóng đêm.

Nhìn thuộc hạ đã chạy đi xa, Hầu tước Ryan thở hắt ra một hơi,

thần nhiên nói:

- Hy vọng mau chóng giải quyết được chuyện này. Tôi cũng không muốn chuyện rắc rối xảy ra nữa.

- Hẳn sẽ không đâu. Lần này chúng ta có đến ba nghị viên trưởng lão và sáu nghị viên bình thường. Nếu còn không bắt được Giang Nguyên, sau này chúng ta nên co đầu rút cổ trong lâu đài, đừng nên ra ngoài nữa.

Hầu tước Robert hừ nhẹ một tiếng. Ông ta thật sự căm tức Giang Nguyên. Lần trước chịu thiệt lớn trong tay Giang Nguyên như vậy, đến bây giờ vẫn là sự sỉ nhục trong lòng ông ta.

Một cô gái tóc đỏ xinh đẹp từ trong bóng tối bước ra, nhìn bầu trời đen kịt, cười nói:

- Nghe các người nói Giang Nguyên dường như rất lợi hại, Tôi ngược lại cũng muốn nhìn xem một chút. Hơn nữa, còn trẻ thì chắc là rất đẹp trai.

Robert hình như có chút kiêng kỵ cô gái tóc đỏ, hừ một tiếng nói:

- Hồng Nguyệt, cô đừng có khinh thường. Mặc dù tiểu tử này còn nhỏ tuổi, nhưng lại rất xảo quyệt, thực lực lại kinh khủng. Chuyện lần này trọng đại, vạn lần không được khinh thường.

Hầu tước Ryan cũng gật đầu, nói:

- Bất kể thế nào, lần này chúng ta cũng phải toàn lực đánh ra, tốc chiến tốc thắng, đừng kéo đám thổ dân kia ra. Nếu không, đó chính là phiền phức lớn.

Nghe Hầu tước Ryan nói, Hồng Nguyệt và Robert nhìn nhau một cái, nhẹ nhàng gật đầu. Đám thổ dân đáng ghét kia đúng là khiến cho người ta căm tức. Chẳng biết vì sao bọn thổ dân đó lại không có ý tốt với Huyết tộc cao quý. Chỉ cần chỗ nào có Huyết tộc tồn tại, chẳng khác nào lửa thiêu lông mày với bọn họ. Mà đám vụ sư đáng chết lại nổi tiếng khó dây dưa. Cho nên, chỉ có một số thành phố lớn mới có Huyết tộc tồn tại.

Lúc này ba người nhất trí với nhau là tốc chiến tốc thắng.

Ba Huyết tộc đi dò xét Giang Nguyên dốc hết sức lực chạy về phía trước, không bao lâu sau đã đến gần khu cách ly.

Ba huyết tộc này đều là cấp Bá tước, lặng yên không một tiếng động đến gần khu cách ly. Nhìn lều vải dựng bên ngoài cùng với đám binh lính da đen đang đốt lửa, còn có mấy chiếc xe tăng và xe bọc thép, cả ba đều không khỏi sửng sốt.

Ba người nhìn nhau một cái, sau đó Bá tước dẫn đầu nhẹ nhàng vung tay lên, không một tiếng động vượt qua đám da đen, chui vào trong khu cách ly.

Cảnh vệ, đối với những Huyết tộc cấp Bá tước như thế này, chẳng khác nào vật vô hình. Thừa dịp ánh mắt cảnh vệ liếc đi nơi khác, trong nháy mắt đã như làn khói vượt qua khu cách ly tiến vào bên trong.

Chẳng qua khi cả ba băng vào khu cách ly, đám binh lính da đen đang ở bên ngoài đột nhiên đứng lên ba người, nhìn về hướng Ba huyết tộc biến mất. Đồng thời có hai trong đó không hện mà dùng sức hít, ánh mắt nheo lại, sau đó cả ba nhìn nhau. Một người trong đó trầm giọng nói:

- Mùi máu tanh rất nồng.

- Đúng, là quỷ hút máu. Đám quỷ hút máu đáng chết kia.

Một người khác lên tiếng.

Nghe hai người nói, người da đen còn lại cười nhe hàm răng trắng bốt:

- Nhìn tốc độ này, còn có mùi máu tanh, hẳn là cấp Bá tước. Lại còn dám đến nơi này, đúng là không biết sống chết.

Nói đến đây, y nhìn người bên cạnh, nói tiếp:

- Lagouli, mau báo cáo về Tổ linh điện.

- Được.

Người nọ gật đầu, sau đó bước sang một bên, móc ra một cái còi

quái lạ, dùng sức thổi lên.

Chỉ là mặt của gã chuyển động, ngoài ra không có bất cứ âm thanh nào cả.

Lúc này, cách đó không xa, đột nhiên đồng cỏ khô vọt ra một con báo đen.

Sau khi con báo đen đến bên cạnh người da đen, lập tức nằm xuống. Người da đen đưa tay sờ đầu nó một cái, đồng thời miệng toát ra âm thanh cổ quái, rồi vỗ vào đầu nó một cái.

Con báo đen đứng dậy, xoay người chạy về một hướng.

Ba Huyết tộc cũng không dừng lại trong khu cách ly quá lâu, rất nhanh lặng yên đi ra, tránh được đám da đen ngoài cửa, nhanh chóng rời đi.

Chẳng qua bọn họ không biết, cách bọn họ không xa là mấy con báo đen đang lặng lẽ theo dõi bọn họ.

Lúc này, cách khu cách ly hơn mười dặm, một đám vụ sư lớn nhỏ dưới sự dẫn dắt của Tế tư tổ linh đang đi về phía bên này. Phía trước bọn họ đột nhiên xuất hiện một con báo đen, chạy đến trước người hầu của Tế tư tổ linh.

Người hầu Tế tư tổ linh nhẹ nhàng vuốt ve đầu con báo, thì thầm mấy câu, liền sải bước đến bên cạnh Tế tư tổ linh, trầm giọng nói:

- Đại tế tư, người của chúng ta ở khu cách ly phát hiện tung tích của Huyết tộc cao cấp.

Chương 978: Cường long không áp nổi địa đầu xà

Nghe ba thuộc hạ báo cáo, ngẩng đầu nhìn vàng trắng sáng trên bầu trời, Hầu tước Ryan nhẹ nhàng gật đầu một cái, nhìn Hồng Nguyệt và Robert, sau đó dẫn người chạy đến khu cách ly.

Đám người Hồng Nguyệt tất nhiên là không dám thờ ơ, đồng loạt

chạy theo Hầu tước Ryan. Tốc độ cực nhanh, chỉ lóe lên rồi nhanh chóng biến mất trong màn đêm.

Nhưng bọn họ không chú ý đến, trên đường đi của bọn họ thỉnh thoảng có tiếng sói tru lên.

Nghe tiếng sói truyền đến, chạy đằng trước nhất, Hầu tước Ryan không khỏi cau mày, nhưng cũng không dừng lại, tiếp tục chạy đi.

Cuối cùng cũng nhìn thấy ánh đèn của khu cách ly, nhưng chân mày của Hầu tước Ryan lại càng cau chặt, đột nhiên dừng lại. Các Huyết tộc theo sát đằng sau cũng dừng bước không hiểu.

Hồng Nguyệt và Robert bước về phía trước, sắc mặt có chút phiền muộn. Lúc này bọn họ cũng phát hiện được sự không ổn.

Hầu tước Ryan lạnh lùng nhìn chung quanh. Trong đêm tối, bọn họ là sinh vật thích ứng nhất. Tuy không thể so sánh với dã thú, nhưng cảm giác vẫn rất nhạy trong đêm đen.

Lúc này, Hầu tước Ryan đã xác nhận, chuyện không bình thường.

Đám Huyết tộc cấp Bá tước đằng sau bọn họ cũng không phải tay mơ, đều nhạy bén phát giác được một số yếu tố khác thường. Sắc mặt người nào cũng trầm xuống, nhanh chóng tản ra, bày ra trận thế phòng ngự.

- Người nào? Bước ra.

Ánh mắt Hầu tước Ryan trong bóng tối lóe lên huyết sắc, lạnh giọng nói.

Nghe Hầu tước Ryan quát lên, một cặp mắt màu xanh hiện lên trong bóng tối.

Khi những ánh mắt này xuất hiện, sắc mặt đám Huyết tộc sau lưng Hầu tước Ryan lại càng chùng xuống.

- Đám thổ dân quạ đen đáng chết.

Hồng Nguyệt nhìn ánh mắt màu xanh ẩn hiện, tức giận quát mắng.

Rất nhanh, khi những cặp mắt màu xanh chậm rãi đến gần, mọi người nhận ra là một bầy sói hoang. Sau lưng bầy sói là một đám da đen đầu đội mũ màu sắc sặc sỡ.

Nhìn bóng người bước ra, sắc mặt đám người Hầu tước Ryan lại càng khó coi hơn hai phần.

- Ba, bốn, năm, sáu, bảy...

Đám Huyết tộc đứng sau lưng Ryan trở mắt nhìn đám vu sư đầu đội lông chim xuất hiện. Tất cả mọi người đều biết, mang lông chim đều là Đại vu sư. Vu sư bình thường không có tư cách mang lông chim.

Cho nên, vốn mọi người cho rằng chỉ là bị Đại vu sư của bộ tộc địa phương phát hiện cộng thêm một số vu sư bình thường, chỉ cần động tác của mọi người nhanh một chút, vấn đề hẳn sẽ không lớn, giải quyết cũng gọn hơn, thời gian còn lại đủ để hoàn thành nhiệm vụ.

Nhưng Đại vu sư xuất hiện lại có sáu bảy người.

Sau khi thấy Đại vu sư thứ tám bước ra, sắc mặt Ryan xanh mét. Y có chút không rõ, nơi này cũng không phải trọng địa của bộ lạc vu sư. Gần đây cùng lắm cũng chỉ có một Đại vu sư mà thôi. Vận khí kém thì gặp hai người. Nhưng liên tiếp đến tám người, chuyện gì xảy ra vậy?

Chẳng lẽ Tổ Linh điện của bộ lạc vu sư đã được dời đến gần đây? Hay là vận khí tốt quá đụng ngay đám Đại vu sư đến đây làm khách?

Đám Huyết tộc trợn mắt há mồm nhìn từng Đại vu sư bước ra, dường như nỗi liên không dứt, trong lòng chỉ có một ý niệm. Làm sao có thể?

Đến khi Đại vu sư thứ mười một bước ra, mọi người đã dường như chết lặng, nhìn chằm chằm đám đại vu sư, không có bất kỳ biểu hiện gì. Dù sao cũng đã nhiều như vậy rồi, có thêm mấy người nữa cũng như vậy. Để xem còn mấy người có thể đến nữa.

- Mười hai, mười ba, mười lăm.

Đến khi người thứ mười sáu bước ra, ánh mắt vốn chết lặng của mọi người một lần nữa chấn động.

Người này mặc trường bào màu đen, đặc biệt hoa lệ, trên trán còn có ký hiệu sư đầu màu vàng. Lúc này đám Huyết tộc đã hiểu ra vì sao nơi này đột nhiên lại xuất hiện nhiều Đại vu sư như thế. Thì ra Tế tư tổ linh đang ở đây.

Nhìn Tế tư tổ linh xuất hiện, trong lòng Hầu tước Ryan là một mảnh giá lạnh. Với thái độ của bộ lạc vu sư từ trước đến nay, hành động lần này xem như thất bại. Hơn nữa có muốn toàn thân trở lui hay không còn là một vấn đề.

Những suy nghĩ đến mục tiêu lần này, Hầu tước Ryan lại không muốn buông tha. Vất vả lắm mới có được cơ hội Giang Nguyên không có ở Hoa Hạ. Nếu bỏ lỡ, sau này muốn tìm cơ hội thích hợp sợ là rất khó.

- Thì ra là Tế tư tổ linh, chào ngài. Tôi là Ryan, Thủ tịch trưởng lão của Trưởng lão hội Huyết tộc. Rất vinh hạnh được gặp ngài.

Nhanh chóng suy nghĩ, gương mặt Ryan hiện lên nụ cười, ưu nhã hướng Tế tư tổ linh chào một cái.

Mặc dù trong lòng Ryan hoàn toàn không muốn cúi đầu trước một tên quê mùa, nhưng ở trên địa bàn của người ta, Ryan vẫn rất nhẫn nại, thể hiện thiện ý. Ít nhất đối phương cũng là người đứng đầu bộ lạc vu sư. Mà y thì miễn cưỡng được xem là người số hai của Huyết tộc. Với truyền thống của Huyết tộc mà nói, ngược lại cũng không coi là mất thể diện.

Đối với hành động của Hầu tước Ryan, Tế tư tổ linh có chút sửng sốt. Ông ta sớm phát hiện thực lực của đám Huyết tộc này rất cường hãn. Trong số mười mấy Huyết tộc, ít nhất có hai ba Huyết tộc cấp Hầu tước, còn lại là cấp Bá tước. Lần đầu tiên trong mấy trăm năm qua, Huyết tộc xuất động thực lực này trên địa bàn người khác.

Vừa tức giận vừa suy đoán ý đồ của đối phương, thấy người dẫn đầu Huyết tộc yếu thế hơn mình, liền hừ lạnh một tiếng, nói:

- Phi Châu không hoan nghênh quỷ hút máu, cút ra ngoài cho ta.

Quyền trượng trong tay Tế tư tổ linh đậm xuống, đám vu sư sau lưng cũng quát to theo, khiến cho Huyết tộc run sợ trong lòng. Mặc dù thực lực của Huyết tộc rất cường hãn, nhưng đối mặt với mười mấy Đại vu sư và Tế tư tổ linh, trong lòng bọn họ không hề có bất kỳ lòng tin nào. Muốn chạy trốn thì còn có thể, nhưng chính diện xung đột, tuyệt đối không phải là đối thủ.

Trên địa bàn của vu sư phát sinh mâu thuẫn với rất nhiều đại vu sư và Tế tư tổ linh, chẳng khác nào trực tiếp đối kháng với toàn bộ bộ lạc vu sư. Mười mấy Đại vu cộng thêm Tế tư tổ linh, đủ để phát huy thực lực gấp đôi ngày thường. Cộng thêm phía sau bọn họ còn có đồng lớn đồng nhỏ vu sư cấp thấp. Chỉ cần thi triển Tổ linh phụ thể, thực lực tuyệt đối có thể nghiền nát hết thảy.

Thấy quả nhiên không thể câu thông với đám thổ dân này, mặt Hầu tước Ryan nhăn lại, nhưng vẫn cố nén sự tức giận, trầm giọng nói:

- Tế tư tổ linh, lần này chúng tôi đến cũng không có ý xúc phạm bộ lạc các người, mà là có chuyện khác cần làm. Chỉ cần các người châm chước cho chúng tôi lần này, từ nay về sau, Huyết tộc và bộ lạc vu sư là đồng minh trọn đời. Hơn nữa, Huyết tộc của chúng tôi trước khi chưa được các người đồng ý, tuyệt đối không bước vào Châu Phi một bước.

Nhưng rất nhanh Hầu tước Ryan thấy được suy nghĩ không thể câu thông với đám thổ dân này là đúng.

Lời của ông ta vừa dứt, Tế tư tổ linh liền giơ quyền trượng trong tay, ngửa đầu hét lên giận dữ.

Chúng Huyết tộc liền cảm thấy căng thẳng trong lòng, còn chưa hồi phục lại tinh thần, chỉ thấy đám vu sư cấp thấp theo tiếng hét của Tế tư tổ linh, đồng loạt quơ tay nhất tề rống giận.

Sau tiếng rống giận của đám vu sư, Huyết tộc liền nhìn thấy các thân hình gầy nhom dường như trong nháy mắt bành trướng mấy phần. Làn da khô nứt bỗng trở nên đầy đặn.

- Đáng chết.

Cảm nhận được khí tức hung tàn bốc ra từ trên người đám vu sư, sắc mặt Hầu tước Ryan chợt biến đổi. Đám thổ dân này quả nhiên không biết nói phải trái, lập tức hít một hơi thật sâu, cặp mắt biến thành màu đỏ, bốn cái răng nanh cũng dần dần toát ra.

Huyết tộc đang sau biết tình thế không ổn, đồng loạt giơ hai tay lên. Móng tay, răng nanh bắt đầu xuất hiện, hướng đám vu sư nhào tới.

Lúc này, nếu đã muốn động thủ thì không cần do dự. Đám Tổ linh vừa mới phụ thể, khí thể còn chưa tạo thành, mọi người sẽ có nhiều cơ hội để thoát hơn.

Trong nháy mắt, đám vu sư quơ thanh lao và quyền trượng, còn đám Huyết tộc thì tốc độ và lực sát thương trước sau như một, hai phe chưa gì đã lao vào nhau, huyết quang bốn phía.

Nhưng đám vu sư có tổ linh phụ thể, da thịt tất nhiên không phải vấn đề lớn. Còn năng lực tự khôi của Huyết tộc lại nổi tiếng cường hãn, liều chết xông vào. Trong khoảng thời gian ngắn chưa phân được thắng bại.

Khí tức bạo loạn khiến cho Giang Nguyên và cao thủ của Thiên Y Viện trong nháy mắt tỉnh lại. Giang Nguyên lao ra khỏi lều vải, vung tay lên, Tế Thế Đỉnh vọt đến người hắn. Giang Nguyên liền bắn lên trên Tế Thế Đỉnh, sau đó bay lơ lửng trên doanh khu, lặng yên không một tiếng động xông ra ngoài.

Chương 979: Thất bại tan tác trở về

- Các người đừng ra, để tôi ra ngoài xem một chút.

Khi hai tiên sinh ngoại viện lao ra ngoài lều vải, chỉ thấy Giang Nguyên đang bay bên trên, chỉ để lại một câu như vậy rồi vọt đi.

Nhìn bóng lưng Giang Nguyên biến mất trong màn đêm, hai vị tiên sinh ngoại viện chỉ có thể trở mắt nhìn, sau đó cười khổ, vội vàng triệu tập tất cả cao thủ ngoại viện chờ ở chỗ này. Trong tình

huống như vậy, đúng là bọn họ không cần phải ra ngoài. Nếu ra ngoài, nói không chừng còn liên lụy đến Trưởng phòng Giang, chỉ bằng ở lại thì tốt hơn.

Giang Nguyên đứng trên Tế Thế Đỉnh, lặng yên lơ lửng giữa không trung, bay về phía phát ra khí tức bạo loạn. Lúc này, với thính lực nhạy bén của hắn, đủ để cho hắn nghe được tiếng rít gào ở bên kia.

- Bộ lạc vu sư? Huyết tộc?

Đứng trên Tế Thế Đỉnh, Giang Nguyên mơ hồ nghe được thanh âm phía trước truyền đến, nhanh chóng nhận ra đối tượng, ánh mắt lóe lên sự nghi hoặc. Tại sao Huyết tộc lại đến đây? Mà vì sao lại xung đột với bộ lạc vu sư?

Giang Nguyên ngược lại cũng không suy nghĩ nhiều. Tế Thế Đỉnh dưới chân tiếp tục tiến về phía trước. Khi còn cách khoảng hai ba trăm thước, Tế Thế Đỉnh liền dừng lại.

Đứng trong bầu trời đêm, ánh mắt Giang Nguyên nheo lại, con người nhanh chóng co rúc. Màn đêm trong nháy mắt trở nên sáng bừng, cuộc chiến cách mấy trăm thước trở nên rõ như ban ngày. Nhìn cuộc chiến bên kia, nét mặt Giang Nguyên dần trở nên phong phú.

Làm sao cũng không nghĩ đến, hai phe đánh nhau lại kịch liệt đến như vậy. Mà người của hai bên đều là người quen cả.

- Cố gắng lên, cố gắng lên.

Tâm trạng khoái trá, Giang Nguyên ngồi xem cảnh hai bên đánh nhau máu thịt văng tung tóe, trong lòng có chút tiếc nuối vì không có quà vật để nhâm nhi.

Cuộc chiến này giống như Giang Nguyên đã mong muốn, càng chiến càng kịch liệt. Hai bên bị kích thích bởi mùi máu tanh, càng lúc càng hung hãn. Mắt của đám vu sư bị Tổ linh phụ thể thì màu xanh, còn Huyết tộc trước giờ dùng máu làm thức ăn thì màu đỏ.

Hai phe đánh nhau, một phe thì dựa vào cơ thể hung mãnh, còn Huyết tộc thì dựa vào thân hình nhạy bén, một kích có thể giết

chết người. Trong thời gian ngắn, cứ thế không phân ra thắng bại.

Hầu tước Ryan cũng không phải người ngu, trong thời gian ngắn không chiếm được thượng phong, cũng ý thức được không ổn. Kéo dài như vậy cũng không phải là chuyện hay.

Sau khi một trận bức lui Tế tửu tổ linh, Hầu tước Ryan rống to một tiếng.

Nghe tiếng rống, Huyết tộc chung quanh đồng loạt tấn công một chiêu, sau đó tung người bỏ chạy.

Huyết tộc cấp Bá tước trở lên, không ai là người yếu. Tốc độ chạy cũng giống như vậy. Nghe Hầu tước Ryan ra lệnh, người nào cũng ba chân bốn cẳng lẩn vào bóng đêm.

Đám vu sư bên kia không nghĩ đến những người này lại chạy nhanh đến như vậy, sau một phút sửng sốt, đều hét lên giận dữ, quơ thanh mộc trượng trong tay, rồi rít đuổi theo đằng sau.

Tốc độ của đám vu sư bị tổ linh phụ thể cũng rất kinh người, một bước bằng hai ba thước, hai tay giang ra như con chim, nhảy một cái bay mười mấy thước.

Nhìn chiến trường hỗn loạn, Giang Nguyên có chút tiếc nuối thở dài. Trận đang hay như vậy mà kết thúc, đúng thật là đáng tiếc.

Những Giang Nguyên cũng không để ý. Dù sao cũng là chó cắn chó. Ai thắng ai thua cũng chẳng liên quan gì đến hắn.

Không biết trận chiến đêm qua đã quấy rầy bao nhiêu chú chim đêm. Cho đến khi ánh nắng đầu tiên lộ ra, cánh đồng hoang vu mới dần dần khôi phục sự bình tĩnh. Những chú chim không ngủ lại riu rít kêu lên, vô cùng náo nhiệt.

Tại một bộ lạc vu sư gần đó, Tư tế tổ linh bước ra khỏi nhà lá, nhìn phía đông dần dần toát ra ánh sáng, mới chậm rãi thở ra một hơi, bước đến trước một dòng suối, cúi người vốc một vốc nước lên mặt, khiến cho tinh thần sảng khoái hơn mấy phần.

Vất vả cả một buổi tối đuổi giết đám Huyết tộc cho đến rạng sáng mới ngủ, khiến cho Tư tế tổ linh quen sống trong nhung lụa cũng

cảm thấy có chút mệt mỏi.

Nhưng nhớ đến trận chiến ngày hôm qua, gương mặt già nua của Tư tế tổ linh không nhận được hiện lên sự hưng phấn và tự đắc.

Trận đánh hôm qua, chính tay ông ta đã giết chết một Bá tước Huyết tộc, đánh bị thương ba người. Các đại vu sư cũng giết chết được hai Bá tước Huyết tộc, để đám quỷ hút máu đó cảm nhận được sự lợi hại của bộ lạc vu sư.

Sau trận chiến này, đám quỷ hút máu còn muốn đến Châu Phi cũng phải cân nhắc mấy lần mới được.

Tế tư tổ linh đứng dậy, lúc này Đại vu sư Draco mới chậm rãi đi tới, hơi khom người với Tế tư tổ linh, trầm giọng nói:

- Tế tư tổ linh, không biết hôm nay có tiếp tục...

- Bây giờ vẫn còn sớm, chưa đến ba giờ, mọi người cứ nghỉ ngơi một chút, rồi chúng ta tiếp tục. Hôm qua đã trì hoãn rồi, hôm nay cũng không thể trì hoãn nữa.

Tế tư tổ linh gật đầu nói.

- Vâng, Tế tư tổ linh các hạ.

Draco chậm rãi gật đầu, sau đó lui xuống.

Lúc này, trên trục thẳng, gương mặt Hầu tước Ryan vô cùng khó coi. Ngày hôm qua bị đám vu sư đáng chết đuổi theo một đêm, vất vả lắm mới thoát khỏi lũ thú theo dõi. Sau khi tập trung lại mới phát hiện tổn hao hết ba Bá tước, những người còn lại ngoại trừ Hồng Nguyệt và Robert ra thì ai cũng bị thương cả.

Dĩ nhiên, điều làm cho y càng tức giận hơn là kế hoạch lần này đã thất bại. Chẳng qua y không nghĩ ra tại sao đám vu sư đó lại biết bọn họ sẽ xuất hiện. Nếu nói là trùng hợp thì thật là khó có thể khiến người ta tin.

Rõ ràng là kế hoạch chỉ mới tạm thời quyết định, hơn nữa đi ra ngoài toàn là nghị viên quốc hội Huyết tộc, tuyệt đối không thể nào có gian tế. Nhưng tại sao bộ lạc vu sư lại có thể kịp thời chặn

bọn họ lại?

Lúc này Hầu tước Ryan trầm mỗi không một lời giải.

Chương 980: Hiệu quả không tệ

Lúc này Agüero chỉ là sáng sớm, nhưng ở Hoa Hạ lại là xế chiều.

Bệnh viện đa khoa Ba quân chủng, một người mặc áo khoác blouse màu trắng đang ngồi dưới ánh mặt trời, vừa phơi nắng vừa tán gẫu.

- Lão Ngô, anh nói Đại tá Giang Nguyên gì đó rốt cuộc là đang nghĩ cái gì? Đến Châu Phi mà lại dùng thuốc đông y.

Một vị lão đồng chí cười khổ bưng tách trà trong tay, nhấp một miếng rồi nói:

- Dùng trong nước thì được, nhưng đến Châu Phi, hơn nữa còn là sự kiện được toàn cầu chú ý, đúng là quá tự do phóng khoáng đi.

Người được gọi là lão Ngô cũng tràn đầy vẻ bất đắc dĩ:

- Tôi làm sao mà biết. Nhưng truyền thông nước ngoài đang nắm lấy chuyện này, rồi phóng đại lên. Đám chuyên gia nghiên cứu ở Mỹ, Anh thì thay phiên nhau lên tiếng phê bình. Nếu lúc này xảy ra rắc rối, vậy thì rắc rối sẽ rất to. Mấy năm qua, danh tiếng chúng ta vất vả kiếm được chỉ sợ cũng sẽ bị giảm đi.

- Đúng vậy, đúng vậy. Chẳng qua chúng ta cũng biết, Đại tá Giang Nguyên dường như không phải là người thất thường, làm sao có thể làm ra mấy chuyện như vậy?

Tại một trung tâm nghiên cứu vi khuẩn của Hoa Hạ, mấy vị chuyên gia trung niên cũng đang ngồi chung một chỗ, gờng mặt tràn đầy giận dữ.

Một người mang mắt kính gọng vàng, bực tức nói:

- Qua loa, hoàn toàn là làm qua loa. Làm mất hết mặt mũi Hoa Hạ

chúng ta.

- Đúng là làm vậy, rốt cuộc không biết cấp trên nghĩ như thế nào lại an bài cậu ta đến đó. Cho dù cậu ta có chút tài năng, sắp xếp trong nước là được, tự dừng lại đưa đi nước ngoài? Đúng thật là lung tung mà.

Một người đàn ông tóc muối tiêu mập mạp liên tục lắc đầu nói.

Người đàn ông mang mắt kính hừ lạnh, nói:

- Chúng ta khổ cực kiếm chút danh tiếng trên trường quốc tế, nhưng lúc này thì ngon rồi, bị hành động của cấp trên xóa hết rồi.

Nghe hai người này nói chuyện, một người tóc bạc gần cả một nửa đưa tay đẩy mắt kính của mình, nói:

- Nhưng, Đại tá Giang Nguyên cũng là bất đắc dĩ thôi. Việc nghiên cứu virus đã được tiến hành từ mấy ngày trước, nhưng đám chuyên gia của Mỹ và tiểu tổ nghiên cứu vi khuẩn của chúng ta cho đến bây giờ cũng không tìm được bất kỳ biện pháp nào. Cứ tiếp tục như vậy, những người bị lây nhiễm sẽ không chống đỡ được bao lâu.

Nói đến đây, vị lão giả này lắc đầu, cười nói:

- Thuốc đông y không phải là không dùng được. Nếu có thể phát huy chút tác dụng, thế thì có còn hơn không.

- Vu lão, thuốc Đông y có thể mang đến hiệu quả gì hay không, không phải là anh không biết. Khi dịch Sars bùng nổ, rề bả lam mà mọi người ca tụng cũng đâu mang lại hiệu quả gì.

Người đàn ông mang mắt kính nói:

- Chỉ sợ chính bản thân cậu ta cũng không biết cậu ta đã trở thành trò cười như thế nào.

Dứt lời, người đàn ông trung niên xoay màn hình máy tính đến trước mặt lão giả, nói:

- Anh nhìn đi, tên Peter đó đang trắng trợn cười nhạo chúng ta ở

Châu Phi. Thật là làm cho chúng ta không còn mặt mũi để gặp người.

Người đàn ông trung niên mập mạp thở dài, cười khổ nói:

- Hôm nay tôi cũng đọc được. Tên Peter đó còn nói là chờ ngày mai sẽ đến xem hiệu quả thần kỳ của thuốc Đông y Hoa Hạ. Cái tên này chắc chắn đã chuẩn bị cổ động mọi người công kích và cười nhạo lần nữa.

Nghe hai người nói chuyện, lúc này lão giả cũng chỉ có thể thở dài, không biết phải làm sao. Ông cảm thấy, cách làm của Đại tá Giang Nguyên đúng là có chút hoang đường. Tại sao cấp trên lại không quan tâm nhỉ?

Lúc này, trong một căn phòng làm việc nghiêm túc, một lão đồng chí toàn thân nhung trang đang ngồi trước máy tính xem thứ gì đó.

Sau khi xem xong, sắc mặt lão giả trong nháy mắt trầm xuống, quát:

- Rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra ở Châu Phi? Dùng thuốc đông y để kháng khuẩn? Ngay cả truyền thông nước ngoài cũng đang nháo nhào việc này, tại sao lại ấu tả như vậy?

Thư ký bên cạnh thấp giọng nói:

- Tướng quân, vị này là Bí thư đích thân hạ lệnh bổ nhiệm làm người phụ trách. Xin ngài cẩn thận một chút.

Nghe thư ký nói, vị tướng quân liền cau mày, hừ lạnh một tiếng:

- Bất kể thế nào, nếu gây ra sự cười nhạo lớn hơn nữa, tôi nhất định sẽ đích thân đến báo cáo với Bí thư, phải rút tiểu tử này về, không cho làm thành tình huống như vậy được nữa.

Lúc này, ở Aguero đã là 8h sáng. Giang Nguyên vừa mới vươn người bước ra khỏi lều đã thấy Lô Bình Nguyệt hưng phấn chạy từ khu cách ly ra.

- Đại tá Giang, Đại tá Giang, có hiệu quả, có hiệu quả.

Nghe Lô Bình Nguyệt vừa chạy vừa nói, Giang Nguyên ngẩn người, sau đó mới nhớ ra là hôm qua hẳn cho người bệnh uống thuốc mới. Hôm nay đã chính thức nghiệm chứng hiệu quả, lập tức tinh thần run lên, sải bước đến:

- Như thế nào? Phương diện nào có chuyển biến tốt?

Hai người thay trang phục phòng hộ xong thì lập tức bước vào khu cách ly. Lô Bình Nguyệt hưng phấn nói với Giang Nguyên:

- Tôi đã xem qua ghi chép nhiệt độ của hôm nay. Bắt đầu từ rạng sáng 3h, thân nhiệt của rất nhiều bệnh nhân có khuynh hướng hạ xuống. Vừa rồi đã đo lại nhiệt độ, gần như đã có 80% bệnh nhân đã hạ nhiệt xuống còn 38 độ.

- Hơn nữa hô hấp và huyết áp cũng có cải thiện rõ ràng.

Nghe Lô Bình Nguyệt nói, Giang Nguyên cũng khó che giấu được sự hưng phấn trong lòng, bước nhanh đến trước giường một bệnh nhân, vạch mắt xem tròng trắng, sau đó bắt mạch cho bệnh nhân, cảm giác mạch tượng của bệnh nhân ôn hòa hơn hôm qua rất nhiều, lúc này trong lòng mới thở phào nhẹ nhõm.

Xem ra đơn thuốc của hẳn đã chính xác. Mặc dù vẫn chưa hoàn toàn khống chế vi khuẩn, nhưng ít ra có thể tranh thủ thêm năm ba ngày cho bệnh nhân. Chỉ cần không xảy ra chuyện rắc rối, tính mạng của hai ngàn người có thể giữ lại.

Trong lúc hai người đang vui mừng, sau lưng liền truyền đến tiếng giễu cợt:

- Ai cha, hai vị đều ở đây cả. Không biết các bệnh nhân sau khi uống thuốc của bác sĩ Giang, có phải đã có hữu hiệu rồi không?

Nói đến đây, nhìn Giang Nguyên xoay người lại, Peter cười hắc hắc:

- Bác sĩ Giang, hôm nay cậu khẩn trương chạy đến đây sớm như vậy, chẳng lẽ là có tin tức tốt gì?

- Tin tức tốt, đương nhiên là tin tức tốt rồi.

Giang Nguyên cười nhạt, sau đó đưa kết quả kiểm tra nhiệt độ ngày hôm nay cho Peter xem:

- Hôm nay, rất nhiều bệnh nhân đã hạ thân nhiệt xuống còn 38 độ. Tôi nghĩ phải uống thêm thuốc thì mới có thể trì hoãn bệnh tình phát triển. Đến lúc đó chỉ cần tìm được loại thuốc ức chế vi khuẩn, như vậy bệnh nhân có thể bình yên vượt qua giai đoạn nguy hiểm.

- Cái gì?

Nhìn kết quả kiểm tra nhiệt độ Giang Nguyên đưa tới, vẻ mặt Peter sưng sốt một chút, sau đó lắc đầu, kinh nghi nói:

- Không thể nào? Không thể nào.

- Anh tự mình xem đi.

Khóe miệng Giang Nguyên vênh lên, cười lạnh một tiếng, sau đó xoay người bước ra khỏi lều vải. Hắn cần phải quan sát thêm tình huống của những bệnh nhân khác.

Nhìn Giang Nguyên rời đi, cùng với nét mặt giễu cợt của Lô Bình Nguyệt bên cạnh, gương mặt Peter cứng lại, cầm máy đo nhiệt độ bước đến chỗ bệnh nhân. Y tuyệt đối không tin những viên thuốc đen xì đó lại có hiệu quả như vậy.

Nhưng, khi y liên tiếp đo đến bảy tám bệnh nhân, sắc mặt càng lúc càng khó coi. Bởi vì y phát hiện, nhiệt độ của những bệnh nhân này không những giảm xuống mà những vấn đề khác cũng cải thiện rõ rệt.

Nói cách khác, thuốc Giang Nguyên sử dụng quả thật đã có hiệu quả.

Peter buông máy đo nhiệt độ xuống, ánh mắt tràn đầy vẻ kinh ngạc. Y thật sự không hiểu tại sao những bệnh nhân này lại có kết quả tốt như vậy.

Có hai ký giả bên ngoài cũng nhận được tin tức, bất quá có chút không dám tin, liền mạo hiểm tiến vào khu cách ly, đích thân dò xét tình huống của bệnh nhân. Sau khi nhìn thấy số liệu xác thực,

tinh thần phấn chấn, bỏ lại Peter với sắc mặt khó coi, chạy đến lều vải tìm Giang Nguyên phỏng vấn.

Nhìn sắc mặt cứng đờ của Peter, Lô Bình Nguyệt cười nhạt:

- Như thế nào, Peter tiên sinh, y học truyền thống của Hoa Hạ chúng tôi cũng không tệ chứ?

Nhìn ánh mắt giễu cợt của Lô Bình Nguyệt, Peter hít sâu hai cái, lúc này mới nói:

- Cái này cũng chẳng đại diện cho điều gì. Nếu không tìm ra được vật khống chế vi khuẩn chân chính, cho dù những bệnh nhân này có chống chọi được thêm mấy ngày nữa cũng vậy thôi. Hừ, để tôi xem ai có thể tìm ra thuốc trước. Khi đó người đó mới thật là anh hùng.

Dứt lời, Peter lập tức xoay người bước ra ngoài. Bây giờ y đã mất thể diện, nhất định phải tìm ra thuốc ức chế virus trước đám người Hoa này mới được.

Nhìn theo bóng lưng vội vã của Peter, nụ cười Lô Bình Nguyệt lại càng nồng đậm.

Mặt trời lên cao ba sào, khi Giang Nguyên vẫn còn tức giận, nên trả lời qua loa với hai ký giả, cao thủ ngoại viện bên ngoài báo lại, một đám vụ sư lại một lần nữa xuất hiện tại khu cách ly.

Nhận được tin tức, Giang Nguyên mang theo nghi ngờ bỏ lại hai ký giả, dẫn cao thủ ngoại viện chậm rãi bước ra ngoài. Hắn có chút không hiểu tại sao tối qua đám vụ sư này vừa mới chiến đấu với Huyết tộc, hôm nay lại chạy đến đây. Chẳng lẽ bọn họ chưa từ bỏ ý định?

Chương 981: Chén phát uy

Đi ra ngoài doanh khu, nhìn đám Đại vụ sư mang lông chim màu sắc đứng đó, hàng lông mày thanh dài của Giang Nguyên bất giác giật giật. Tinh thần của đám vụ sư này đúng là không tệ, tối qua đánh một đêm, hôm nay vẫn có thể tinh thần phấn chấn chạy đến

đây như vậy, đúng là không dễ dàng.

- Tế tư Tổ linh các hạ.. Sao? Ông vẫn không cam tâm sao?

Giang Nguyên đi đến trước mấy bước, nhìn Tế tư Tổ linh mặt đầy nghiêm nghị đối diện, lãnh đạm nói.

- Không cam lòng? Dĩ nhiên...

Tế tư Tổ linh nhìn khuôn mặt bình tĩnh của Giang Nguyên trên mặt lóe lên nụ cười lạnh, lạnh giọng nói:

- Thần thú chi hồn kia là Thánh linh của Tổ linh điện tôi... Tất nhiên Tổ linh điện tôi muốn thu hồi lại... Làm sao có thể để nó rơi vào tay một người ngoài như anh?

- Ồ?

Giang Nguyên nghe thấy vậy, nhìn biểu cảm lạnh lẽo trên mặt Tế tư Tổ linh thì chân mày hơi cau lại một cái, sau đó lại cười lên, chậm rãi nói:

- Xem ra Tế tư Tổ linh các hạ rất tự tin!

- Dĩ nhiên...

Tế tư Tổ linh nhìn chằm chằm Giang Nguyên lạnh giọng cười nói:

- Vì anh và Thần thú chi hồn, lần này ngay cả thánh vật của Tổ linh điện tôi, “Thần thú bát” cũng được mời đến. Giờ tôi cho anh một cơ hội, ngoan ngoãn giao Thần thú chi hồn ra, tôi có thể để cho các anh bình an rời khỏi Châu Phi...

- Thần thú bát!

Giang Nguyên nghe thấy Tế tư Tổ linh nói vậy thì mới chú ý thấy trên tay đối phương đang nâng một cái lọ sành màu xanh xám như một bảo bối. Nếu Giang Nguyên không nhìn thấy vẻ thận trọng của Tế tư Tổ linh thì hẳn còn nghĩ Tế tư Tổ linh sợ khát nước nên đem theo lọ nước trong tay.

Mặc dù cái lọ này không hề bắt mắt nhưng Tế tư Tổ linh thận

trọng như vậy, hơn nữa còn tự tin mang tới đây như vậy, Giang Nguyên thật sự không dám khinh thường. Có điều hắc cau mày suy nghĩ kỹ một chút, phát hiện trong ký ức về Bộ lạc Vu sư không hề tồn tại thứ gọi là “Thần thú bát” này.

Có điều mặc dù tư liệu trong trí nhớ không có Thần thú bát, nhưng cũng không có nghĩa cái bát trong tay Tế tư Tổ linh chỉ để hù dọa người. Các thế lực siêu cấp trên đời này, ai mà không có chút bảo bối giấu dưới đáy rương chứ?

Tế tư Tổ linh thấy cuối cùng Giang Nguyên cũng đã thu lại vẻ dừng dừng, sắc mặt bắt đầu ngưng trọng thì trong mắt lóe lên một tia đắc ý, lạnh giọng cười lạnh nói:

- Thần thú bát này là vật truyền thừa ngàn năm của Tổ Linh điện tôi, chính là vật của thần thú năm đó, có tác dụng hiệu lệnh với tất cả thú linh trong thiên hạ, cho dù là Thần thú chi hồn cũng không phải ngoại lệ... Giờ anh giao Thần thú chi hồn ra vẫn chưa muộn đâu!

- A...

Giang Nguyên nhẹ nhàng cười một tiếng, lắc đầu nói:

- Tế tư Tổ linh các hạ, tôi nói rồi, Cửu Vĩ là vật bốn mệnh cả tôi, tuyệt đối không thể nhường!

Tế tư Tổ linh nghe Giang Nguyên nói vậy, sắc mặt trầm xuống, liền lạnh giọng nói:

- Được, vậy không cần nói thêm gì nữa...

Dứt lời, Tế tư Tổ linh chợt giơ mạnh quyền trượng trong tay, sau đó liền ngửa mặt lên trời rống một tiếng giận dữ.

Cùng với tiếng gầm của lão, các Đại vu sư đứng sau lưng Tế tư Tổ linh cũng đồng loạt ngửa mặt lên trời rống một tiếng giận dữ.

Sau khi các vu sư rống xong, Giang Nguyên cùng các cao thủ ngoại viện sau lưng hắc lập tức cảm nhận được một luồng khí ác liệt khiến người ta lạnh run ập đến.

Có điều lần này các cao thủ ngoại viện không còn căng thẳng như lần trước, họ chỉ lần lượt nghiêng đầu nhìn về phía Giang Nguyên. Ký ức của mọi người vẫn còn như mới. Họ vẫn còn nhớ rõ khí tức khủng bố trên người các đại vu sư đã ép cho họ suýt thì không thể xoay mình lần trước.

Và cuối cùng chính Trường ban Giang Giang Nguyên đã dễ dàng dọa cho đám Tế tư Tổ linh và Đại vu sư kinh khủng này đi.

Lúc này Giang Nguyên không hề có vẻ buông lỏng, thần sắc nghiêm túc, nhìn Tế tư Tổ linh một tay giơ quyền trượng lên, một tay bưng lọ sứ, tạm thời chưa thấy có động tĩnh gì.

Tế tư Tổ linh thấy Giang Nguyên vẫn đứng yên bất động như lần trước, lão cảm thấy Tổ linh sau lưng mình đã ngưng tụ thì liên vùng quyền trượng lên lần nữa, sau đó rống lên bước lên trước một bước.

Các cao thủ ngoại viện sau lưng Giang Nguyên cảm nhận được cổ khí hung ác kia ép xuống thì sắc mặt hơi biến đổi, trong lòng đều căng thẳng, bất giác làm tư thế đối kháng.

Còn mặt mày Giang Nguyên vẫn bình tĩnh. Trong mắt hắn đã bắt đầu cháy lên ngọn lửa nhỏ.

Tế tư Tổ linh nhìn bộ dạng của Giang Nguyên khuôn mặt khế co giật, hung quang trong mắt càng thêm đậm, sau đó lão lại nhắc chân bước lên trước một bước.

Cuối cùng, cánh tay trái của Giang Nguyên nóng lên, tia lạnh lèo trong mắt Giang Nguyên bắt đầu hiện lên. Một uy áp khổng lồ chứa đầy giận dữ chậm rãi tràn ra từ trên người Giang Nguyên.

Các Đại vu sư vốn đang mắng nhiếc Giang Nguyên cảm nhận được uy áp khiến người ta kinh sợ trên người Giang Nguyên thì càng găm thét không ngừng, cổ bất giác rút lại, khí tức hung ác trên người lập tức yếu đi hai phần. Có điều, họ nhớ tới “Thần thú bát” trong tay Tế tư Tổ linh thì lại lập tức thẳng người, miễn cưỡng huy động Tổ linh sau lưng mình đối kháng với khí tức này.

Còn Tế tư Tổ linh cảm nhận được khí tức uy áp càng lúc càng lớn

phía đối diện thì da đầu cũng tê dại. Có điều lão cũng biết đây là do Tổ linh sau lưng mình sợ hãi khi đối mặt Thần thú chi hồn lay nhiễm đến mình. Lão lập tức cắn răng một cái, cũng ngẩng cổ lên, thôi thúc Tổ linh phía sau mình miễn cưỡng đối kháng với đối phương.

Giờ Thần thú chi hồn trên người đối phương vẫn chưa hoàn toàn xuất hiện hết, vẫn chưa đến lúc sử dụng Thần thú bát.

Giang Nguyên thấy đám người đối phương không có ý định rút lui, miễn cưỡng đối kháng với mình thì tia lạnh lèo trong mắt hắn càng lúc càng đậm. Sau lưng hắn cũng bắt đầu có một hư ảnh khổng lồ khiến người ta sợ hãi đang nhanh chóng ngưng tụ.

- Roạt roạt roạt...

Hư ảnh to lớn sau lưng Giang Nguyên dần dần ngưng tụ xong, cỗ uy áp kia cũng càng lúc càng mạnh. Các Đại vu sư đối diện bắt đầu hơi run rẩy, thậm chí răng bắt đầu va lộp cộp. Nếu không phải họ còn đang nghĩ đến Thần thú bát trong tay Tế tư Tổ linh chưa sử dụng thì những người này sớm đã từ bỏ ý định đối kháng, vội vàng bỏ chạy rồi.

Các Đại vu sư miễn cưỡng thôi thúc các Tổ linh cũng đã rụt rè e sợ, khí thế yếu ớt sau lưng mình, gắng gượng đối kháng với đối phương.

Còn Hư ảnh Cửu vĩ to lớn sau lưng Giang Nguyên rõ ràng cảm thấy hành động của các Đại vu sư và các Tổ linh sau lưng họ cực kỳ khiêu khích. Nét lạnh lèo trên gương mặt Giang Nguyên càng lúc càng đậm nét, sau khi Giang Nguyên mặt đầy tức giận bước lên trước một bước ngửa đầu gầm lớn, các Đại vu sư đối diện cuối cùng đã không thể chịu đựng được nữa. Họ cảm thấy da đầu của mình căng lên, đồng thời các Tổ linh sau lưng lúc này đã bắt đầu có ý định bỏ trốn.

Các Đại vu sư dần mất đi sự ủng hộ của các Tổ linh thì sao có thể chịu đựng được nữa, chân ai nẩy dềm mềm nhũn, ngã xuống đất.

Chỉ còn lại Tế tư Tổ linh đứng đầu tiên lúc này đang hai chân run rẩy miễn cưỡng chống đỡ.

Vẻ mặt của Tế tư Tổ linh lúc này đã cứng ngắt. Có điều vẫn có thể nhận ra trong mắt lão thật sự không hoảng hốt lắm, chỉ có chút chờ đợi và tự tin mơ hồ.

Tế tư Tổ linh nhìn thấy hư ảnh Cửu Vĩ sau lưng Giang Nguyên đang càng ngày càng ngưng tụ, thậm chí phần đầu hư ảnh, cặp mắt đỏ máu lạnh băng và uy nghiêm đã bắt đầu hiện lên, cuối cùng lão hít sâu một hơi, tay phải chậm rãi giơ Thần thú bát lên, đồng thời ngón trỏ tay trái đưa vào trong miệng, cắn mạnh một cái. Sau đó gã chậm rãi nhả máu trên ngón trỏ tay trái vào trong Thần thú bát.

- A la gu ra mo di...

Sau khi vài giọt máu rơi vào trong Thần thú bát, Tế tư Tổ linh đột nhiên ngửa đầu rống to một câu thần chú cổ quái.

Hai mắt Giang Nguyên đầy lạnh lẽo nhìn chằm chằm Tế tư Tổ linh, sau khi nghe Tế tư Tổ linh rống lên, trong lòng bất giác run lên, sau đó hắn ngửi thấy một mùi thơm cực kỳ mê người truyền tới.

Giang Nguyên ngửi thấy mùi thơm này thì cảm thấy mình đột nhiên rất đói bụng, thậm chí còn không kìm được nuốt nước bọt theo bản năng.

Thậm chí hắn cảm thấy hình như Cửu Vĩ cũng giống như vậy, dường như đói bụng vô cùng, hơn nữa còn nhìn thấy trong tay Tế tư Tổ linh phía đối diện có đồ ăn cực ngon, nhưng hình như trong đó còn có xen lẫn những cảm xúc quái lạ khác, có chút ưu tư, có chút thương cảm...

Mặt mày Giang Nguyên đầy cổ quái nhìn Thần thú bát trong tay Tế tư Tổ linh phía đối diện. Giờ hắn có thể cảm nhận rõ mùi thơm kia được bay ra từ lọ sành của đối phương. Mùi thơm này mặc dù không đậm đà nhưng có thể ảnh hưởng đến Cửu Vĩ sau lưng mình, thậm chí còn có thể ảnh hưởng đến mình... Thần thú bát này rốt cuộc là thứ gì?

Lúc này Tế tư Tổ linh đang nhìn chằm chằm Giang Nguyên phía đối diện cùng với hư ảnh Cửu Vĩ to lớn sau lưng hắn. Lão thấy sau

khi mình lấy Thần thú bát ra, hư ảnh khổng lồ sau lưng đối phương rõ ràng lúc này đã cứng cáp, khí tức uy áp vô hạn khiến người ta sợ hãi kia dường như biến mất đi một nửa trong nháy mắt, khiến người ta vô cùng thoải mái.

Tể tư Tổ linh thấy Thần thú bát có hiệu quả, cho dù đối phương là Thần thú chi hồn cũng không miễn dịch thì lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. Tuy truyền thuyết nói Thần thú bát có hiệu lực với tất cả Thần thú, nhưng từ trước đến giờ không hề có ghi chép thật sự, nó chỉ được nhắc đến trong truyền thuyết thôi.

Những giờ sau khi nghiệm chứng hữu hiệu, Tế tư Tổ linh đã hoàn toàn yên lòng, sau đó đưa tay chỉ về phía hư ảnh Cửu Vĩ sau lưng Giang Nguyên, tức giận quát lên:

- A la hấp ba a kho...

Tể tư Tổ linh quát to một tiếng, Giang Nguyên đột nhiên run lên, hư ảnh Cửu Vĩ khổng lồ sau lưng Giang Nguyên cũng đột nhiên run lên bần bật, sau đó có thể thấy chín cái đuôi bông bành sau lưng nó bắt đầu vẫy nhẹ, nhưng dù vẫy thì cũng không hề truyền ra khí tức uy nghiêm và kinh khủng như lúc ban đầu.

Các Đại vu sư cảm nhận được động tác của hư ảnh Thần thú chi hồn thì đồng loạt lớn tiếng hoan hô.

Chương 982: Cha con gặp nhau

Trong lúc các Đại vu sư đang hoan hô thì mấy chiếc xe việt dã đang nhanh chóng chạy về phía khu cách ly, sau khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, bánh mấy chiếc xe việt dã bốc lên khói xanh rồi dừng lại bên cạnh. Mười mấy người bước xuống xe, đi nhanh về phía này.

Mấy chiếc xe việt dã vừa đến, trong mắt người của hai bên đều lóe lên tia nghi hoặc. Họ vừa thấy nhóm người này đều tóc đen da vàng thì sắc mặt Tế tư Tổ linh bên kia hơi lạnh lẽo, nhìn Giang Nguyên lạnh giọng cười nói:

- Không ngờ Thiên Y viện của anh vẫn dám cho người đến, chẳng

lẽ thật sự cho rằng Bộ lạc Vu sư chúng tôi không có người sao?

Lúc này sắc mặt Giang Nguyên vô cùng cổ quái nhìn đám người kia, sau đó lắc đầu, nói:

- Cũng không phải thuộc hạ Thiên Y viện tôi!

- Không phải?

Tế sư Tổ linh cười khẽ một tiếng.

Tuy xác nhận đối phương không phải người của Thiên Y viện, nhưng người tóc đen da vàng xuất hiện ở đây, dù nói thế nào thì cũng rất có khả năng là có liên quan đến mình.

Cho nên Giang Nguyên vẫn cau mày nhìn về phía người đang càng lúc càng bước đến gần.

Có điều, sau khi hẩn nhìn thấy rõ người trung niên đi đầu kia thì trong lòng bất giác run lên. Tuy hẩn xác định trước kia chưa từng gặp người này nhưng dường như vẫn cảm thấy người trước mắt vô cùng quen thuộc.

Trong lúc trong mắt Giang Nguyên tràn đầy nghi hoặc, người trung niên kia bước đến trước mặt Giang Nguyên, trên khuôn mặt vốn sốt ruột trong nháy mắt đã trở nên kích động.

Chân mày Giang Nguyên hơi cau lại một cái, nhìn người trung niên trước mặt, sau khi trong đầu lóe lên một suy nghĩ thì trên khuôn mặt cũng thoáng lộ ra một tia khác thường, sau đó nhìn chằm chằm người nọ.

- Tiểu... Tiểu Nguyên...

Người trung niên đứng ở đó, nhìn Giang Nguyên, miệng giật giật, run giọng nói.

Ánh mắt Giang Nguyên chợt lóe lên một cái, nhìn người trung niên đứng ở đó, trầm mặc một lúc rồi mới hít một hơi thật sâu, vẻ mặt lạnh nhạt nói:

- Ông là ba tôi?

Giang Văn Ba nhìn thấy vẻ mặt lãnh đạm của Giang Nguyên thì hơi sửng sốt một chút, cười khổ một cái, sau đó gật đầu nói:

- Đúng... Ba là Giang Văn Ba, ba của con đây!

Mặc dù đã sớm xác nhận, nhưng nghe thấy đối phương trả lời, ánh mắt Giang Nguyên vẫn không kìm được lóe lên. Sau đó, hắn nhìn Giang Văn Ba, lại hít một hơi thật sâu, miễn cưỡng ép những dao động trong lòng xuống, chậm rãi nói:

- Vậy mẹ đâu?

- Mẹ con giờ đang ở Úc... Bà ấy rất nhớ con...

Giang Nguyên nhẹ nhàng gật đầu một cái, vốn cũng căng thẳng, nhưng trong nháy mắt dường như đã lập tức buông lỏng đi.

Đám Tế tư Tổ linh đứng bên ai nấy đều nhìn cảnh tượng trước mắt với sắc mặt cổ quái. Các Đại vu sư khác thì không biết người trung niên đột nhiên xuất hiện để làm gì. Nhưng Tế tư Tổ linh tiếng Hoa cũng không tệ, vừa thấy cảnh trước mắt thì suýt quên mất mình còn đang dụ dỗ... Không, thu phục Thần thú chi hồn của đối phương.

Tế tư Tổ linh nhìn người trung niên kia, lại nhìn đám người sau lưng người trung niên, nhú mày một cái rồi trầm giọng nói:

- Được rồi, bất kể các người có quan hệ gì... Giang Nguyên, hẳn giờ anh đã thấy uy lực của Thần thú bát rồi. Giờ nếu anh giao Thần thú chi hồn ra, cam kết của tôi vẫn hữu hiệu!

Lông mày Giang Nguyên khẽ cau một cái, hừ một tiếng nói:

- Chẳng lẽ tôi còn chưa nói rõ ràng sao? Tế tư Tổ linh các hạ?

- Được... Nếu đã như vậy thì không cần nói nhiều nữa... Thần thú chi hồn, Bộ lạc Vu sư chúng tôi phải có!

Sắc mặt Tế tư Tổ linh trầm xuống. Vốn lão còn nghĩ giờ có lẽ Giang Nguyên sẽ chịu nhượng bộ nhưng không ngờ sau khi mình thể hiện uy lực Thần thú bát, Giang Nguyên vẫn ngoan cố như vậy.

Giang Văn Ba đứng bên thấy Tế tư Tổ linh uy hiếp Giang Nguyên, sắc mặt hơi biến đổi, trầm giọng nói:

- Bộ lạc Vu sư, Tế tư Tổ linh?

- Đúng... Tôi chính là Tế tư Tổ linh...

Tế tư Tổ linh nhẹ nhàng vung quyền trượng trong tay, nhìn những người sau lưng Giang Văn Ba, cười lãnh đạm nói:

- Xem ra Bộ lạc Vu sư tôi quả thật quá khiêm tốn, bất kỳ ai cũng dám đến Châu Phi tôi rồi?

- Hừ...

Giang Văn Ba nghe Tế tư Tổ linh nói vậy thì cũng không nhiều lời, sắc mặt hơi lạnh đi, trầm giọng nói với Giang Nguyên:

- Tiểu Nguyên, không cần lo lắng, cho dù hẳn là Tế tư Tổ linh, ba cũng có thể hộ tống con bình yên trở về nước!

Chân mày Giang Nguyên khẽ cau một cái, sau đó trầm giọng nói:

- Đây là chuyện của Thiên Y viện tôi, không liên quan gì đến Tuyệt Y Đường ông...

Giang Văn Ba nghe Giang Nguyên nói vậy thì sắc mặt khẽ thay đổi, muốn nói lại thôi, rốt cục chỉ cười khổ thở dài.

- Được rồi, các người nói đủ rồi chưa...

Tế tư Tổ linh tức giận hừ một tiếng, quyền trượng trong tay lại vung lên, giơ cao Thần thú bát trong tay, quơ gậy chỉ vào hư ảnh Cửu Vĩ sau lưng Giang Nguyên, trầm giọng quát lần nữa:

- A la hấp ba a kho...

Sau khi Tế tư Tổ linh trầm giọng quát, các Đại vu sư thấy hư ảnh Cửu Vĩ sau lưng Giang Nguyên lại khẽ run lên, dường như muốn chạy đi từ sau lưng Giang Nguyên thì lập tức đồng loạt hoan hô.

Tế tư Tổ linh nghe thấy tiếng hoan hô của những Đại vu sư sau

lưng, rồi lại nhìn Thần thú chi hồn ban nãy vô cùng uy nghiêm, giờ dưới mệnh lệnh đầy uy áp của mình đã thu liễm lại thì về đặc ý trên mặt lão càng thêm đậm hơn.

Lão nhìn Giang Nguyên về mặt cổ quái bên kia, nhe hàm răng trắng, cười nhạo một tiếng, rồi một lần nữa giơ cao Thần thú bát trong tay, trầm giọng quát Cửu Vĩ:

- A la hấp ba a kho...

Tể tư Tổ linh vừa một lần nữa trầm giọng hét lớn, chân mày Giang Nguyên hơi cau một cái, bởi vì hắn có thể cảm nhận được sau hai tiếng hét này, cảm giác đối bụng truyền đến từ Cửu Vĩ sau lưng mình càng mãnh liệt thêm vài phần, nhưng dường như không có biến hóa gì khác thường..

Có điều nhờ đó mà Giang Nguyên mới thấy yên lòng. Thần thú bát này đúng là không tầm thường. Vốn Giang Nguyên có chút lo lắng, nhưng giờ xem ra cũng chẳng có ảnh hưởng thực chất gì với Cửu Vĩ, Tể tư Tổ linh cũng chẳng làm được gì mình.

Sau khi Tể tư Tổ linh vô cùng tự tin hét thần chú lần thứ ba thì lão phát hiện Thần thú chi hồn của đối phương dường như không khác gì lúc ban đầu, ngoại trừ không phát ra uy áp, nhưng hình như cũng không có bất kỳ phản ứng gì với mệnh lệnh của mình chứ đừng nói là nghe theo lệnh mình tiến vào Thần thú bát.

Tể tư Tổ linh lập tức cảm thấy hơi sốt ruột, hung hăng cắn ngón tay mình, rớt mấy giọt máu vào trong Thần thú bát, sau đó nhanh chóng đọc mấy câu thần chú. Sau khi lão đọc thần chú, Thần thú bát mơ hồ lộ ra khí tức cổ quái mạnh mẽ hơn.

Tể tư Tổ linh cảm nhận được biến hóa của Thần thú bát thì càng thêm tự tin, giẫm mạnh chân, quơ ngón tay về phía hư ảnh Cửu Vĩ, tức giận quát lên:

- A la hấp ba a kho...

Chương 983: Đoạt bảo

Giang Văn Ba bên cạnh lúc này sắc mặt tương đối cổ quái, nhìn động tác của Tế tư Tổ linh, lúc này ông cũng đã nhìn thấy vài tình huống khác thường.

Là cao thủ Thiên vị, mặc dù ông không thể nào nhìn thấy hư ảnh Cửu Vĩ to lớn sau lưng Giang Nguyên như mấy Đại vu sư, nhưng ông có thể cảm nhận được trên người các Đại vu sư và của Giang Nguyên đều có những khí tức hoàn toàn không thuộc về họ.

Hơn nữa cổ khí tức kia tương đối mạnh mẽ, thậm chí còn khiến người đứng một bên như ông cảm thấy trong lòng thoáng khiếp sợ.

Ông hiểu rõ, nguồn gốc của cổ khí tức này là từ Tổ linh của bộ lạc Vu sư. Nhưng trên người các Đại vu sư có khí tức này cũng không có gì lạ, nhưng tại sao Giang Nguyên trên người cũng có? Hơn nữa với cảm ứng của ông, tuy khí tức trên người Giang Nguyên đã thu liễm nhưng ông thật sự vẫn có thể cảm nhận được sự tồn tại khổng lồ như núi lửa của khí tức kia.

Cổ khí tức kia còn đáng sợ hơn các Đại vu sư, thậm chí là Tế tư Tổ linh kia rất nhiều.

- Đây rốt cuộc là gì?

Giang Văn Ba hiểu rất rõ sức mạnh của Bộ lạc Vu Sư. Khuôn mặt ông đầy kinh hãi nhìn Giang Nguyên. Ông không hiểu cổ sức mạnh trên người Giang Nguyên rốt cuộc là gì? Sao lại tương tự với Tổ linh của Bộ lạc Vu Sư, khiến Bộ lạc Vu Sư phải đến gây chiến vậy?

Lúc này Giang Nguyên cũng không để ý Giang Văn Ba nghĩ gì, cổ khí tức kỳ quái bên kia đã khiến hắn hơi bức bối. Từ trước tới giờ hắn thuộc kiểu người có thể ăn và thích ăn ngon, hơn nữa khi bụng hắn đói thì cảm xúc không được tốt cho lắm.

Sáng sớm vừa ngủ dậy hắn đã chạy đến khu cách ly, đến giờ còn chưa kịp ăn sáng, giờ lại bị Thần thú bắt trong tay Tế tư Tổ linh đối diện làm ảnh hưởng Cửu Vĩ sau lưng, từ đó khiến hắn cực kỳ đói bụng, cộng thêm sự xuất hiện của Giang Văn Ba càng làm cảm xúc của hắn cực kỳ không tốt.

Đúng lúc hần không nhận được cái tên Tế tư Tổ linh đang đứng hoa chân múa tay đối diện, Cửu Vĩ lúc này lại truyền đến một suy nghĩ...

Nó muốn thứ kia...

“Muốn thứ kia?” Giang Nguyên cảm nhận được suy nghĩ này thì sửng sốt một chút rồi lập tức xác định, Cửu Vĩ có lẽ là muốn cái bát cổ quái Thần thú bát trong tay Tế tư Tổ linh kia.

Mặc dù hần nghi ngờ không biết rốt cuộc cái thứ gọi là Thần thú bát kia rốt cuộc có tác dụng gì, nhưng nếu Cửu Vĩ muốn, vậy thì chắc chắn phải cướp lấy rồi.

Giang Nguyên ngẫm nghĩ thấy Cửu Vĩ theo mình lâu như vậy vẫn luôn cần cù chăm chỉ, gần đây bị Bộ lạc Vu sư kích thích nên mới truyền đến vài thông tin. Kể ra đây cũng là lần đầu tiên nó muốn thứ gì đó, dĩ nhiên Giang Nguyên phải cướp lấy. Cho dù đó là thứ gì thì cũng phải cướp.

Tế tư Tổ linh bên kia lúc này đang trừng mắt nhìn chăm chăm Giang Nguyên hoa chân múa tay. Trong lòng lão cực kỳ kinh ngạc. Rõ ràng Thần thú bát đã có tác dụng với Thần thú chi hồn của Giang Nguyên, nhưng sao đến giờ vẫn chưa thấy động tĩnh gì?

Trong lúc lão đang kinh ngạc thì Giang Nguyên phía đối diện đã đột nhiên lao về phía lão, chỉ trong vài giây ngắn ngủi đến đến trước mặt lão.

Sau khi Tế tư Tổ linh hơi sửng sốt một chút thì liền hồi phục tinh thần, giận dữ hét lên một tiếng quơ trượng đập về phía Giang Nguyên. Sức mạnh Tổ linh sau lưng lão lúc này đã hoàn toàn phụ trên người Tế tư Tổ linh. Tế tư Tổ linh vừa vung trượng lên thì nó cũng bổ nhào đến trước mặt Giang Nguyên.

Giang Nguyên cảm nhận được tiếng gió cực lớn truyền đến từ quyền trượng thì chân mày lóe lên, trong đầu chợt lóe lên một thông báo: “Tít... Thiên phú Tốc độ khởi động..”

Thông báo này vừa lóe lên, cơ thể Giang Nguyên nhẹ nhàng lách đi, tránh được một trượng của Tế tư Tổ linh, đồng thời đưa tay

nhANH chóng chụp lấy Thần thú bát trong tay Tế tư Tổ linh.

Tế tư Tổ linh nhìn thấy động tác của Giang Nguyên thì vô cùng giận dữ, co tay lại, Thần thú bát trong tay tránh được một trảo này của Giang Nguyên. Đồng thời, quyền trượng trong tay lão lại một lần nữa đánh về phía Giang Nguyên.

Kể ra, Tế tư Tổ linh chính là đệ nhất cao thủ của Bộ lạc Vu sư. Sau khi Tổ linh phụ thể, thực lực tăng vọt đến một mức nhất định. Nếu Giang Nguyên không sử dụng các kỹ năng, chỉ dựa vào thực lực thật sự, Giang Nguyên không thể đấu với Tế tư Tổ linh quá mười chiêu chứ đừng nói là muốn cướp đồ trong tay Tế tư Tổ linh.

Dĩ nhiên, từ trước tới nay Giang Nguyên luôn lấy yếu thắng mạnh, luôn dựa vào năng lực người khác không có. Giờ hẳn thấy Thần thú bát bị Tế tư Tổ linh tránh ra sau thì cần rằng một cái, dưới chân ngừng lại, một lần nữa khó khăn né được một trượng của Tế tư Tổ linh. Sau đó, một quyền của hắn đánh về phía cổ họng của Tế tư Tổ linh, đồng thời tay phải giơ lên sẵn, chuẩn bị lựa lúc Tế tư Tổ linh lộ chút sơ hở sẽ cướp ngay Thần thú bát kia.

Tế tư Tổ linh nhìn thấy động tác của Giang Nguyên thì trong mắt lóe lên một tia cười nhạt, thân hình đột nhiên nghiêng sang bên phải ba mươi độ. Sau khi lão tránh được một quyền này của Giang Nguyên thì đột nhiên quay ngược lại một cách kỳ lạ, quyền trượng trong tay cũng hình thành nên một cơn lốc cực lớn, bay về phía Giang Nguyên.

Giang Nguyên cảm nhận được áp lực vô cùng cường đại đánh thẳng về phía mình, trong mắt hắn lóe lên một nụ cười khổ, hai tay đẩy về phía trước một cái, đồng thời lách người sang bên. Chiêu này của Tế tư Tổ linh quá mạnh mẽ, hắn thật sự không đủ tự tin mình có thể tránh được đòn này. Tế tư Tổ linh này quả không tầm thường, không hổ là một trong những người mạnh nhất trên thế giới...

Có điều, đúng lúc Giang Nguyên chuẩn bị mang theo thương tích rút lui, Cửu Vĩ sau lưng Giang Nguyên luôn thu liễm lại sức mạnh từ sau khi Thần thú bát xuất hiện đột nhiên dựng thẳng chín cái đuôi, ngửa đầu hét lên một tiếng giận dữ.

Âm thanh này của Cửu Vĩ khiến tất cả đám Đại vu sư của Bộ lạc Vu sư không ai là không ngửi thấy mùi giận dữ, sắc mặt ai nấy đều tái nhợt, cả người run rẩy, có vài người còn đứng không vững.

Tế tư Tổ linh đứng mũi chịu sào lúc này cả người đang run lên, quyền trượng vốn đã tạo ra một cơn gió lốc trong nháy mắt liền ngừng trệ lại.

Giang Nguyên thấy cơ hội không thể để mất liền không chút chậm trễ đưa tay lên, đoạt lấy Thần thú bát trong tay Tế tư Tổ linh rồi nhẹ nhàng lui ra.

Tế tư Tổ linh cảm thấy trong tay nhẹ đi mới bưng tỉnh khỏi tiếng hét giận dữ của Cửu Vĩ. Lão thuận mắt nhìn sang thì thấy Thần thú bát đã bị Giang Nguyên cướp đi. Đôi mắt lão trong nháy mắt đỏ lên, giận dữ hét lên một tiếng rồi quơ trượng đuổi theo Giang Nguyên.

Các Đại vu sư phía sau lúc này cũng thấy Thần thú bát bị Giang Nguyên cướp đi thì đồng loạt hét lên, cùng Tế tư Tổ linh đuổi theo Giang Nguyên. Đây là chí bảo của Bộ lạc Vu sư, không thể nào để rơi vào tay người khác được.

Hai vị tiên sinh cùng mấy cao thủ ngoại viện bên Giang Nguyên mấy người của Bộ lạc Vu sư nổi điên thì mặt tái xanh, sau đó cắn răng chuẩn bị tiếp chiến. Tuy rõ ràng xông lên là chịu chết nhưng cần lên thì vẫn phải lên.

Bên Giang Văn Ba lúc này sắc mặt cũng biến đổi, vung tay lạnh giọng kêu lên:

- Bảo vệ thiếu gia...

Chương 984: Xua đuổi

Cục diện vừa hỗn loạn, mọi người còn chưa kịp va chạm thì đã nghe một tiếng rống giận dữ chột vang lên, khiến mọi người có mặt đều chấn động, sững sờ tại chỗ.

Các cao thủ ngoại viện cùng những cao thủ Tuyệt Y Đường bên

Giang Văn Ba còn đỡ, chẳng qua chỉ sống sót một chút, còn dám người của Bộ lạc Vu sư đang khí thế hung hăng, quần tình phần nộ thì không may mắn được như vậy. Có người bị tiếng hét này trực tiếp chấn động ngã trên mặt đất, có người quay ra sau cầm đầu chạy, có người đứng tại chỗ, nhìn chăm chăm nơi phát ra tiếng hét trước mặt, sắc mặt trắng bệch, hai chân như nhũn ra.

Còn Tế tư Tổ linh các hạ ở phía trước nhất, tay còn đang giơ ra, bày ra một tư thế kỳ quái đứng đông cứng tại đó, ngẩng đầu nhìn chăm chăm phía trước, sắc mặt tái xanh. Người ngoài cũng có thể thấy rõ quyền trượng trong tay lão đang run lên.

Lúc này Giang Nguyên vẫn đứng đó, trên gương mặt tuần tú đầy lạnh lẽo. Đôi mắt sáng như sao tràn đầy tia giận dữ nhìn chăm chăm Tế tư Tổ linh trước mặt, giống như một vị thần tôn quý bị tùy tiện mạo phạm vậy.

Tế tư Tổ linh nhìn ánh mắt của Giang Nguyên thì cả người khẽ run lên, cảm thấy cổ uy áp vốn đã bị đối phương thu liễm lại một lần nữa trùn xuống. Thậm chí lão còn cảm thấy dường như nó còn dày đặc hơn trước mấy phần. Cho dù là Tổ linh sau lưng lão lúc này cũng truyền đến sự sợ hãi, muốn lùi bước...

Tế tư Tổ linh nghiêng chặt răng, kìm nén sự sợ hãi và kinh hoàng trong lòng, nhìn chăm chăm Thần thú bát trong tay Giang Nguyên. Lão thật sự không thể nào hiểu được, vì sao Thần thú chi hồn có thể kháng cự được mệnh lệnh của Thần thú bát.

Bây giờ, lão bắt đầu hối hận, thế này không chỉ không thể bắt được Thần thú chi hồn, thậm chí còn bị đối phương cướp mất Thần thú bát chí bảo truyền thừa của Tổ linh điện. Mặc dù lão không rõ vì sao nhưng giờ lão vô cùng hối hận. Sớm biết như vậy lão đã không tới cướp Thần thú chi hồn này rồi.

- Anh... Anh trả Thần thú bát lại cho tôi.. Bộ lạc Vu sư tôi sẽ không tới tìm anh gây rắc rối nữa đâu!

Mặc dù cả người Tế tư Tổ linh lông tóc đã dựng đứng, cảm nhận thấy đôi mắt lạnh lẽo màu đỏ máu trên đỉnh đầu đang nhìn mình chăm chăm làm lão run sợ, nhưng Tế tư Tổ linh vẫn nhìn Thần thú bát, cắn răng không muốn từ bỏ. Giờ lão chỉ muốn lấy lại Thần thú

bát đã bị cướp, sau đó nhanh chóng rời đi. Cứ tiếp tục thế này, Tổ linh của lão sẽ bị uy áp đáng sợ vượt xa sức tưởng tượng của Thần thú chi hồn của đối phương làm tổn thương không nhẹ.

Giang Nguyên lạnh lùng nhìn Tế tư Tổ linh trước mặt. Thần thức linh mãnh khiến hắn cảm nhận được Tổ linh có hình dạng sư tử của đối phương lúc này đang co lại dưới cái nhìn chăm chú đầy uy lực của Cửu Vĩ.

Lúc này Tế tư Tổ linh còn nói ra lời như vậy, Giang Nguyên cũng chỉ có thể cười lạnh một tiếng.

- Thứ này, Cửu Vĩ muốn... Nếu Tế tư Tổ linh các hạ có ý kiến, chúng ta có thể thử đánh thêm trận nữa...

Giọng Giang Nguyên lạnh như băng, nhìn chằm chằm Tế tư Tổ linh nói.

Tế tư Tổ linh nghe Giang Nguyên nói vậy thì thấy Tổ linh sau lưng mình càng co người lại, rõ ràng là đã bị Thần thú chi hồn của đối phương dọa cho sợ hãi.

Bây giờ Tế tư Tổ linh đang hối hận muốn chết. Dưới sự áp chế của Thần thú chi hồn, giờ lão căn bản không thể nào động thủ. Thực lực chênh lệch quá lớn, cho dù lão có nghĩ rằng động thủ thì tuyệt đối cũng không phải là đối thủ của đối phương. Còn đám Đại vu sư sau lưng mình thì càng không chịu nổi. Giờ họ còn có thể đứng vững đã giỏi lắm rồi chứ đừng nói là đánh.

Tế tư Tổ linh lập tức hậm hức nhìn Giang Nguyên một cái, lại tiếc nuối nhìn Thần thú bát, giọng khàn khàn, lạnh lẽo nói:

- Giang Nguyên, Thần thú bát là chí bảo của Bộ lạc Vu sư tao. Nếu mày mang đi, Bộ lạc Vu sư tao sẽ liều chết với mày!

Có điều, lão vừa nói ra lời này thì trong lòng liền run rẩy. Cặp mắt đỏ máu trên đỉnh đầu lập tức lạnh lẽo hơn, một áp lực khổng lồ ép xuống khiến chân lão mềm nhũn đi.

Giang Nguyên thấy Tế tư Tổ linh còn đang gồng mình ra vẻ liên cười lạnh một tiếng, lắc Thần thú bát trong tay, nói:

- Nếu ông còn có bản lĩnh thì cứ đem ra đi... Tôi nói rồi, thứ này Cửu Vĩ muốn!

Nghe thấy vậy Tế tư Tổ linh oán độc nhìn Giang Nguyên một cái, sau đó lại tiếc nuối nhìn Thần thú bát trong tay Giang Nguyên rồi lập tức xoay người rời đi... Giờ còn không đi, dưới áp lực củ Thần thú chi hồn của đối phương, Tổ linh của mình sẽ hao tổn mất.

Những Đại vu sư sớm đã đứng rụt cổ run lẩy bẩy, suýt chút nữa là nằm xuống đất sau lưng vội vàng quay đầu đi theo. Ngay cả ở lại thêm một giây cũng không muốn. Trước mặt là Thần thú có uy áp cực kỳ khủng bố, nó giống như một ngọn núi lửa có thể bộc phát bất cứ lúc nào vậy.

Mọi người nhìn thấy đám người của Bộ lạc Vu sư ai nấy đều chạy nhanh như bay, ngay cả Thần thú bát chí bảo rơi vào tay Giang Nguyên cũng không cần lấy lại thì không khỏi trợn mắt hốc mồm.

Hai tiên sinh ngoại viện nhìn thấy đám người của Bộ lạc Vu sư đi xa thì thở phào nhẹ nhõm, rồi lại nhìn về phía đám Giang Văn Ba với sắc mặt cổ quái.

Hai vị tiên sinh ngoại viện còn chưa biết đây là Tuyệt Y Đường, càng không biết Giang Văn Ba chính là đường chủ Tuyệt Y Đường luôn ở trong tối đối kháng với Thiên Y viện. Họ chỉ tràn đầy kinh ngạc nghĩ, chẳng phải nghe đồn Giang Nguyên là đồ tôn của Nguyên Bản tiên sinh sao?

Nghĩ tới đây, hai vị tiên sinh lén liếc nhìn Giang Văn Ba, sau đó lại nhìn Giang Nguyên. Trong lòng họ thầm gật đầu, hai người này đúng là giống nhau, chắc đúng là cha con. Nhưng vị này sao chưa chết, sao Giang Nguyên lại đối xử với cha hằn như vậy? hình như có vẻ không đúng cho lắm? Còn nói gì mà chuyện của Thiên Y viện không liên quan đến đối phương... Đệ tử của Nguyên Bản tiên sinh không phải cũng là thành viên Thiên Y viện sao? Sao có thể là người ngoài được?

Hai tiên sinh trong lòng tràn đầy nghi hoặc. Giang Văn Ba cũng nhìn bóng lưng đám người Bộ lạc Vu sư rời đi, thu lại ánh mắt kinh ngạc, sau đó cười khan nhìn về phía Giang Nguyên. Đối mặt với đứa con trai này, ông đúng là có chút áy náy; cho nên nhìn

Giang Nguyên, đối mặt với sự lạnh lùng của Giang Nguyên, đường đường là Đường chủ Thiên Y viện mà cũng hơi bó tay.

“Tít... Tiêu hao năng lượng 11%... Tích lũy năng lượng Cửu Vĩ đuôi thứ chín...”

Trong đầu Giang Nguyên vang lên tiếng thông báo. Hư ảnh Cửu Vĩ sau lưng Giang Nguyên nhanh chóng tan đi. Vai trái luôn nóng rực cũng dần trở lại bình thường. Giang Nguyên hơi hiếu kỳ nhìn Thần thú bát trong tay, sau đó mới nhìn về phía Giang Văn Ba phía đối diện, mắt lóe lên một cái rồi mới trầm giọng lên tiếng nói:

- Nơi này Thiên Y viện tôi trú đóng, xin hãy mau chóng rời đi!

Chương 985: Triệu hồi

Lúc Giang Văn Ba đi, vẻ mặt vừa cổ quái, vừa ảm đạm, lại có chút kiêu ngạo...

Cho dù là ai có con trai như Giang Nguyên đều đáng để kiêu ngạo. Nhưng vì thái độ của Giang Nguyên dành cho ông, nên tương đối ảm đạm.

Một người thanh niên đeo kính gọng đen quay đầu nhìn Giang Văn Ba vẻ mặt cổ quái ngồi ở hàng ghế sau, trong lòng cũng thầm thở dài. Gã đã theo bên người Giang Văn Ba rất nhiều năm, dĩ nhiên biết rõ tâm trạng lão gia của mình bây giờ như thế nào. Gã chần chờ một chút, vẫn thấp giọng hỏi:

- Lão gia... Giờ chúng ta về nước hay là?

- Ồ?

Giang Văn Ba ngẩng đầu lên, sau đó cau mày trầm ngâm một chút, lắc đầu nói:

- Không... Chúng ta tiếp tục ở lại đây. Cho người theo sát bên này, xem tình hình như thế nào! Thần thú bát kia rơi vào tay Giang Nguyên, chỉ e Bộ lạc Vu sư sẽ không từ bỏ ý đồ!

- Bảo người chúng ta chuẩn bị sẵn sàng, nếu thiếu gia có chuyện, lập tức tiến hành tiếp viện!

Người thanh niên gật đầu một cái, sau đó nói với tài xế bên cạnh:

- Trở về khách sạn!

Lúc này sắc mặt Giang Nguyên cũng ngưng trọng, nhìn về phía Lý Minh dặn dò:

- Tiếp theo yêu cầu ngoại viện và cảnh vệ tăng cường bảo vệ và tuần tra, tránh để Bộ lạc Vu sư không cam lòng phản kích.

Lý Minh gật đầu một cái, tỏ ý đã hiểu. Lúc này anh nhìn Giang

Nguyên, không biết là nên bội phục, hay là nên thề nào... Dù sao trong ánh mắt anh ta cũng tràn đầy kính ngưỡng.

Tể tư Tổ linh của Bộ lạc Vu sư gần như đã dốc toàn bộ sức mạnh đến gây rắc rối, muốn cướp đồ. Trận thế như vậy, cho dù cao thủ ngoại viện dốc hết sức, trên địa bàn người khác cũng không dễ gì ứng phó được. nhưng... Giờ chỉ một mình Trưởng ban Giang, không chỉ đuổi toàn bộ cao thủ của Bộ lạc Vu sư đi, hơn nữa còn cướp được chỉ bảo truyền thừa trong tay đối phương. Oai phong như vậy, thực sự... thực sự chưa từng nghe thấy.

Sau khi đáp lại một tiếng, Lý Minh tràn đầy cung kính đi nhanh ra ngoài dặn dò.

Lúc này hai vị tiên sinh ngoại viện đang sát lại gần nhau, vẻ mặt vô cùng cổ quái. Mọi người đều biết giờ Hội đồng viện đang có chút ngăn cách với Trưởng ban Giang Nguyên, nhưng vị Trưởng ban Giang này vô cùng oai phong, ở nước ngoài mà còn thể hiện được oai phong của Thiên Y viện, thật sự...

Lúc này Lý Minh bước đến, sau khi dặn dò hai người vài câu, hai người gật đầu một. Một trong hai vị tiên sinh chần chừ một chút rồi cười nói:

- Chủ nhiệm Lý... Lần này Trưởng ban Giang thể hiện oai phong lớn như vậy, ban này chúng tôi đã báo việc này với Viện rồi, không biết Viện sẽ xử lý như thế nào?

Lý Minh nhìn bộ dạng chưa hết chần chừ của vị tiên sinh này cũng cười khổ một tiếng, sau đó cau mày không biết làm sao cười nói:

- Tôi biết ông muốn hỏi cái gì... Vốn tôi cũng không nên nói ra. Có điều chuyện này mọi người cũng sẽ nhanh chóng biết thôi. Hơn nữa Giang Văn Ba kia cũng đã tới, mọi người cũng nên biết một chút. Chuyện nên làm vẫn phải làm!

Nghe Lý Minh nói vậy, hai người nhìn nhau một cái, trong mắt lóe lên vẻ hưng phấn. Họ sớm đã rất tò mò về những chuyện bát quái liên quan đến Giang Nguyên. có điều có vài thứ họ muốn nghe ngóng nhưng cũng không tiện nghe ngóng lắm. Giờ mới được Lý Minh tương đối quen thuộc để hỏi thăm một chút.

Có điều, họ cũng không ôm quá nhiều hy vọng, ai ngờ lại thật sự có thể biết...

Lý Minh nhìn xung quanh một chút, rồi mới thấp giọng nói nhỏ:

- Gần đây có cái Tuyệt Y Đường, mọi người có biết không...
Chuyện này...

Hai vị tiên sinh ngoại viện nghe Lý Minh nói xong liền trở mắt nhìn nhau, trên trán không biết đã toát mồ hôi lạnh từ lúc nào...

Lý Minh nhìn bộ dạng của hai người trầm giọng nói:

- Ở đây chỉ có hai vị tiên sinh, cho nên bên Trưởng ban Giang, các ông phải chú ý tâm chú ý, có biết không?

Hai người nhìn nhau một cái, chỉ đành bất đắc dĩ cười khổ gật đầu...

Trong phòng họp nhỏ của Thiên Y viện cách xa vạn dặm, mười mấy thành viên Hội đồng viện lúc này cũng đang trở mắt nhìn nhau. Không ít người trên mặt đều nở nụ cười khổ và bất lực.

Về mặt Lưu Mộc Dương cổ quái, thở dài lắc đầu cười khổ, nói:

- Giang Nguyên này cũng thật là... Đuổi người đi là được rồi, còn cướp đồ của người ta làm gì...

Liêu Long Căn bên cạnh khẽ hừ một tiếng, nói:

- Cướp đồ thì cũng thôi đi, còn cướp chỉ bảo truyền thừa của người ta... Thần thú bát kia là chỉ bảo truyền thừa của Bộ lạc Vu sư, sao có thể bỏ qua được chứ? Thăng nhóc này cũng thật là...

- Đúng vậy... Ở địa bàn của người khác mà còn dám phách lối như vậy... Thế này là tự tư tự lợi, không sợ gây rắc rối cho viện!

Chu Thế Dương chỉ cần đụng đến Giang Nguyên là sẽ dùng những lời lẽ không tốt:

- Hừ... Hơn nữa Thần thú bát kia chỉ hữu dụng với Bộ lạc Vu sư, không có tác dụng gì với viện... ngược lại còn gây phiền phức lớn

cho viện... Nếu Bộ lạc Vu sư này thật sự phát điên, chẳng lẽ một mình hắn có thể chống đỡ nổi sao? Chỉ đem đến tai họa ngập đầu cho hai cao thủ ngoại viện ở Châu Phi thôi!

- Hơn nữa giờ Giang Văn Ba đã tìm tới cửa rồi, rõ ràng hai cha con đang nhắm vào viện ta!

Mọi người chỉ có thể gật đầu cười khổ trước những lời của Chu Thế Dương, coi đó như gió thổi bên tai. Giờ không phải là lúc đẩy Giang Nguyên ra ngoài...

Từ Khải Liễu nhẹ nhàng lắc đầu một cái, sau đó nhìn mọi người, nói:

- Như vậy đi, lần này Giang Nguyên ở bên kia đã dùng thuốc bắc chữa trị vi khuẩn Ira, hiệu quả cũng không tệ; tình hình trên cơ bản đã được khống chế, mau truyền lệnh cho cậu ấy về nước!

Mọi người nhìn nhau một cái, nhẹ nhàng gật đầu.

Lúc này, giới truyền thông toàn cầu đang phát điên. Vốn mọi người đang phỉ báng và giễu cợt thanh niên Trung Quốc này, nhân tiện còn thuận lý thành chương cười nhạo đất nước Trung Quốc.

Nhưng giờ theo tin tức của hai ký giả trong khu cách ly Agueiro truyền ra đã hung hăng tát vào mặt những kẻ đang cười nhạo hai cái. Những chuyên gia lần lượt im miệng, mấy vị chuyên gia nổi tiếng lớn tiếng phát biểu trên truyền thông như đúng rồi không dám ló đầu ra nữa.

Giới truyền thông không chút tiết tháo, lập tức bắt chập lập trường hai ngày trước, bắt đầu khoa trương khen ngợi Giang Nguyên, tán dương y học truyền thống Trung Quốc thần kỳ, đồng thời bày tỏ, thành quả của Đại tá Giang Nguyên trên phương diện này đã bù đắp thành công vào khoảng trống của lĩnh vực liên quan trên quốc tế.

Đến nỗi các chuyên gia truyền nhiễm học và vi khuẩn học trong nước lúc này cũng vô cùng ngượng ngùng, không biết có nên nhân cơ hội này mà mặt dày đi khuếch trương thanh thế Trung Quốc trong lĩnh vực này trên thế giới không hay là rút đầu giả vờ làm

rùa đen.

Còn Giang Nguyên lúc này cũng đã nhận được lệnh của Hội đồng viện, cầu hẩn lập tức về nước.

Thấy mệnh lệnh này, Giang Nguyên chần chờ một chút, sau đó gọi một cú điện thoại.

- Tình hình nghiên cứu vi khuẩn như thế nào?

- Đại tá Giang Nguyên, trước mắt khá thuận lợi, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, trong bốn ngày có thể nghiên cứu được loại thuốc hữu hiệu tương ứng!

- Vậy thì tốt, cực khổ cho mọi người rồi...

Sau khi cúp máy, Giang Nguyên nhẹ nhàng thở phào nhẹ nhõm, mình dung mấy toa thuốc kia đã giúp bệnh nhân có thể chịu đựng thêm vài ngày, vậy thì giờ mình cũng có thể an tâm về nước rồi.

Có điều lúc này Giang Nguyên cũng hơi lo lắng, e là Bộ lạc Vu sư kia sẽ không để cho mình dễ dàng về nước như vậy...

Chương 986: Một mình rời đi

Peter ngồi trước máy tính trong lều bạt, nhìn những lời tán dương Giang Nguyên đầy trên mạng, sắc mặt xanh đen. Giờ cả ngày gã đều xấu hổ không ra ngoài, bởi vì gã sợ gặp đám Giang Nguyên và Lô Bình Nguyệt. Mỗi lần nhớ đến hai người này, mặt gã đều nóng bừng lên...

Đối mặt với tình huống này, gã cũng chỉ đành nghiến răng, giáo huấn người bên dưới một trận, yêu cầu cấp dưới đẩy nhanh tiến độ, sớm tìm ra loại thuốc thích hợp khống chế vi khuẩn hơn đám Trung Quốc kia, như vậy mới có thể cứu vãn được chút thể diện.

Lúc này một người mập mập mặc bộ đồ làm việc màu trắng từ bên ngoài đi vào. Peter nhìn nhìn, cau mày không vui nói:

- Johnson, anh không ở trong phòng thí nghiệm mà chạy đến đây

làm gì?

Johnson cười một tiếng, khuôn mặt tròn dòn một đống thịt, nhìn Peter nịnh nọt nói:

- Chủ nhiệm, tôi vừa nhận được hai tin tức...

- Ồ? Tin gì?

Trong lòng Peter chấn động, nhìn Johnson, trầm giọng hỏi.

Johnson thấy quả nhiên Chủ nhiệm có hứng thú, vội vàng thấp giọng nói:

- Có một tin tốt, cùng một tin xấu!

- Tin tốt gì?

Lúc này mà có tin tốt, đây là điều khiến Peter khá mong chờ. Còn về tin xấu liền trực tiếp bị Peter bỏ quên. Giờ còn có tình hình nào có thể xấu hơn hiện tại được nữa chứ?

- Giang Nguyên đó phải đi...

Johnson thần bí nói:

- Chủ nhiệm, ban nãy tôi vừa nghe đám người Trung Quốc nói!

- Hẳn phải đi? Thật chứ? Tin này đã xác thực chưa?

Peter nghe vậy tinh thần chấn động, nhìn Johnson hưng phấn nói.

Johnson vội vàng gật đầu:

- Không sai đâu, tôi nghe nói hẳn đã bàn giao công việc xong, ngày mai sẽ đi!

- Phù...

Peter nghe thấy Johnson xác nhận thì thở phào một hơi, trong lòng thả lỏng. Chỉ cần Giang Nguyên này đi, áp lực của gã không lớn nữa, cũng dám ra khỏi lều vải đi vài vòng rồi.

- Ừm... đây cũng được coi là một tin tốt!

Peter khẽ khen rồi nhàn nhã bước đến ngồi lên chiếc ghế dựa, giương mắt nhìn Johnson, thản nhiên nói.

- À... còn tin xấu là...

Johnson cười khan một tiếng, sau đó nói:

- Nghe nói bên Trung Quốc đã có đột phá mới, trong ba bốn ngày sẽ tìm ra được loại thuốc chống vi khuẩn hữu hiệu!

Peter nghe thấy lời này thì lập tức cứng đờ người, kêu lên thất thanh:

- Cái gì?

Bên này Peter lúc vui lúc buồn, còn Giang Nguyên thì lại đang ngồi trong lều vải của hắn, nhìn chằm chằm một món đồ trên bàn, nhúu mày lại, trong lòng tràn đầy nghi ngờ.

Cuối cùng, sau khi nhìn chòng chọc một lúc, Giang Nguyên không nhin được nữa. Hắn đưa tay cầm cái lọ lên, ghé mắt đến lật tới lui nhìn thật kỹ, sau đó lại đưa tay gõ một cái, nghe thấy tiếng “cốc cốc cốc”, trong lòng càng thêm nghi hoặc.

Cái lọ này trông có vẻ không nặng lắm, hoàn toàn giống như trọng lượng của một lọ sứ. Nhưng sau khi gõ lên, âm thanh lại giống như bằng gỗ, kỳ quái thật.

Cho dù là bên trong hay bên ngoài, nhìn vẫn là một cái lọ sứ.

- Rốt cuộc Cửu Vĩ muốn thứ này làm gì? Thứ này có ảnh hưởng gì tới nó đâu chứ!

Giang Nguyên nghi ngờ đưa tay gãi gãi cằm. Hắn nhìn tới nhìn lui. Cái bát này cùng lắm chỉ có thể dùng để bới cơm, đựng nước. Nó cần để làm gì chứ?

Sau khi nghĩ một lúc nhưng thật sự là không nghĩ ra. Giang Nguyên cũng lười suy nghĩ, thở dài, vứt cái lọ này xuống gầm giường rồi nằm vật ra, đi vào giấc ngủ.

Tất cả mọi thứ đều đã được sắp xếp thỏa đáng, chỉ còn đợi sáng mai quay về. Giờ hẵn đang rảnh rồi, chỉ bằng dưỡng đủ tinh thần, nghỉ ngơi cho khỏe; chờ ngày mai xem Bộ lạc Vu sư sẽ làm gì. Chỉ mong không có chuyện gì thì tốt.

Đêm này có rất nhiều người không được ngủ ngon, chỉ có Giang Nguyên là ngủ rất say sưa, đến sáu giờ sáng hôm sau mới tỉnh lại. Sau khi hẵn luyện một lần Ngũ Cầm Hí trên bãi đất trống thì đi tắm rồi xách một cái vali, rời khỏi doanh trại trong sự đưa tiễn của đám Lô Bình Nguyệt.

Lý Minh và hai tiên sinh ngoại viện cùng các cao thủ khác cũng đều đến tiễn. Đối với họ mà nói, có thể tổng Giang Nguyên trở về nước họ cũng thoải mái đi nhiều. Vị lão đại này giống như quả bom hẹn giờ, khiến lòng họ lúc nào cũng căng thẳng.

Chẳng ai có thể quản nổi vị này. Hơn nữa còn rất biết gây rắc rối. Cho dù hẵn không gây chuyện thì với thân phận con trai của Giang Văn Ba đường chủ Thiên Y viện cũng đủ để họ lúng túng rồi.

Giang Nguyên trở về, dĩ nhiên họ cũng thoải mái, không cần lúc nào cũng phải cẩn thận, rồi giả vờ vô ý nhìn chằm chằm vị này. Họ cũng không cần lo lắng Bộ lạc Vu sư có thể vây công bất cứ lúc nào... Đợi Giang Nguyên vừa đi, Bộ lạc Vu sư thoáng buông lỏng, họ cũng có thể rút lui.

- Những chuyện còn lại, vất vả cho mọi người rồi...

Giang Nguyên bắt tay đám Lý Minh và Lô Bình Nguyệt, mỉm cười nói:

- Tôi đi trước!

- Trưởng ban đi đường bình an!

Lý Minh mím chặt môi. Nói thật anh ta vốn muốn dẫn các cao thủ ngoại viện hộ tổng Giang Nguyên trở về nước, nhưng Giang Nguyên nói rất đúng, nếu Bộ lạc Vu sư đến gây rắc rối, đám bọn họ sẽ trở thành liên lụy.

Hắn đi trước, rồi những người khác mới rút lui sẽ thuận lợi hơn một chút.

- Ừm... đợi tôi đi rồi, mọi người cũng sớm quay về nhé!

Giang Nguyên mỉm cười, đưa tay vỗ vai Lý Minh một cái. Hẳn tương đối hài lòng với Lý Minh. Những ngày qua, Lý Minh đã giúp hẳn rất nhiều, bận trước bận sau, vô cùng chu đáo.

- Tạm biệt...

Trong mắt Lô Bình Nguyệt có chút phức tạp. Cô bắt tay Giang Nguyên, cảm nhận cảm giác ấm áp truyền đến từ lòng bàn tay kia, tiếc nuối lắc hai cái rồi sau đó đứng nghiêm làm kính lễ với Giang Nguyên.

Giang Nguyên nhìn thấy nét nghiêm túc trong mắt Lô Bình Nguyệt thì cũng thu nụ cười trên mặt, nghiêm nghị đứng thẳng người, hành lễ đáp lại Lô Bình Nguyệt.

Mình không phải anh hùng gì, vì biết mình sẽ không bị mấy thứ vi khuẩn kia làm ảnh hưởng đến tính mạng. Nhưng những người trước mặt, chẳng hạn những quân y quân đội bình thường như Lô Bình Nguyệt hoàn toàn đang dùng tính mạng của mình để bảo vệ những người hoàn toàn xa lạ, không hề có chút quan hệ gì với các cô ở Agueiro này. Có điều cũng may, bên Phòng nghiên cứu vi khuẩn sắp có kết quả rồi. Mình cũng không cần lo lắng cho sự an toàn của nhóm Lô Bình Nguyệt nữa.

Giang Nguyên gật mạnh đầu rồi nhảy lên chiếc xe jeep phía trước, cho xe chạy nhanh về phía trước.

Lô Bình Nguyệt nhìn chiếc xe càng lúc càng xa khỏi tầm mắt, trong lòng chợt cảm thấy trống rỗng... Mấy ngày qua... Người đàn ông này luôn lặng lẽ dành cho cô sự ủng hộ và dũng khí vô hạn vào thời điểm mấu chốt nhất. Mặc dù bây giờ tất cả đều đã được an bài thỏa đáng, nhưng lần này đối phương đi, vẫn khiến cô cảm thấy như mất đi chỗ dựa quan trọng nhất vậy.

Bầu trời cách đó không xa, hai chiếc trực thăng nhẹ nhàng quanh quẩn giữa bầu trời...

- Lão gia, Nguyên thiếu gia lên đường một mình...

Chương 987: Chuẩn bị khai chiến

Bánh xe của chiếc xe việt dã lao vùn vụt trên hoang mạc, mang theo bụi mù màu vàng...

Khuôn mặt Giang Nguyên vô cùng bình tĩnh, cặp mắt lẳng lặng nhìn con đường phía trước, tốc độ xe ổn định ở một trăm km/h, đi nhanh về phía trước, phía chân trời xa xa thỉnh thoảng lại truyền đến tiếng âm âm như có như không..

Hắn biết được bây giờ có rất nhiều người đang ngó chừng mình, nhìn phương hướng mình đi, chờ chuyện gì đó phát sinh; hắn cũng biết mình không thể nào có thể yên bình rời nơi này trở về nước.

Thậm chí, hắn cũng biết, cho dù là mình có thể bình yên trở về nước, cũng không thể nào yên ổn được; bởi vì cặp cha mẹ vô trách nhiệm kia của mình đã xuất hiện, tình cảnh của mình trong Thiên Y viện cũng trở nên hết sức lúng túng; thậm chí rất nhiều người cũng sẽ lợi dụng cơ hội này bỏ đá xuống giếng với mình.

Có điều, trong lòng Giang Nguyên không chút nào sợ hãi, chẳng qua chỉ có một chút bức tức và bất đắc dĩ... Chỉ như vậy mà thôi. Bởi vì, chuyện tuyệt đối sẽ không thay đổi bởi vì sợ hãi hoặc lùi bước, chỉ có trực tiếp đối mặt mà thôi...

Xe đi được mấy chục cây số, nhìn phía trước dần xuất hiện một miệng núi đường đất, ánh mắt Giang Nguyên lúc này mới nhẹ nhàng có chút chậm chạp.

Hắn làm sao không biết tiếng động của chiếc trực thăng kia đã gần hơn rất nhiều, chắc là do cha già kia của mình phái tới? Hắn còn biết, lúc này vạn dặm trên bầu trời, chắc có rất nhiều người đang nhìn chăm chăm về phía hắn thông qua vệ tinh trên đầu.

Giang Nguyên cười khở ngắc đầu nhìn bầu trời, chân mày giật giật. Mặc dù hắn không thấy được những người đó, nhưng Giang Nguyên tin , ít nhất người của Hội đồng viện Thiên Y viện hắn có không ít người cũng đang nhìn mình.

Cách đó vạn dặm, trong căn phòng họp nhỏ của Thiên Y Viện viện,

lúc này giống như Giang Nguyênngi. Ít nhất có tám chín vị thành viên ngồi Hội đồng viện đang ở đây, đều đang nhìn lên màn ảnh.

Đây là hình ảnh từ vệ tinh, mặc dù không đủ rõ ràng, nhưng tất cả mọi người vẫn có thể thấy rõ chiếc xe của Giang Nguyên, cùng với Giang Nguyên ngồi trên xe; cùng với Tề Thế Đỉnh được trùm tấm vải bạt ở sau lưng hẳn.

- Hừ... Chúng ta sao có thể tin tưởng Giang Nguyên? Để cho hẳn một mình trở về nước... Ai biết hẳn có đầu quân cho cha hẳn không? Nhìn chăm chăm thế này thì có ích lợi gì?

Chu Thế Dương nhìn chăm chăm chiếc xe trên màn ảnh, bắt đầu lăm bà lăm bầm, trong lời nói tràn đầy vẻ bất mãn.

Vốn lão không đồng ý để mình Giang Nguyên trở về Trung Quốc. Nhưng các thành viên Hội đồng viện khác trên căn bản đều đồng ý với ý kiến của Giang Nguyên. Bộ lạc Vu sư sẽ không từ bỏ ý đồ. Một mình Giang Nguyên về nước, với sự áp chế kỳ lạ của hẳn đối với Bộ lạc Vu sư, chuyện này có thể làm được. Còn nếu mang theo những người khác, e là hy vọng bình yên trở về nước sẽ giảm đi rất nhiều.

Trước lý do như vậy, Chu Thế Dương cũng không cách nào phản bác. Giờ lão thấy Bộ lạc Vu sư mà mọi người dự liệu sẽ chặn đánh không xuất hiện thì dĩ nhiên cũng lợi dụng cơ hội cạnh khỏe một phen.

- Thiên y sư Chu Thế Dương... Xin anh đừng tùy tiện suy đoán ác ý cho thành viên khác của viện được không vậy?

Ánh mắt La lão y sư La Thiên Minh lạnh lẽo, lạnh giọng nói.

Những thành viên khác của Hội đồng viện thấy hai người này lại gây nhau thì liền cười bất đắc dĩ. Các thành viên Hội đồng viện trên cơ bản đã quen với sự tranh cãi của hai vị này rồi.

Lúc này Lưu Mộc Dương ngồi bên cũng nhìn hình ảnh trên màn hình, cau mày trầm giọng nói:

- Nơi này... Nếu Bộ lạc Vu sư muốn chặn đánh Giang Nguyên, hẳn là sẽ chọn khu vực gần chỗ này!

Mọi người nghe Lưu Mộc Dương nói vậy thì sắc mặt đều nghiêm lại, sau đó nhìn lên màn hình.

Trước mắt Giang Nguyên là một miệng núi rộng khoảng mấy chục mét. Hắn lập tức nở nụ cười lạnh, xem ra có lẽ là ở đây rồi. Hắn lập tức đạp mạnh thắng, chiếc xe jeep thẳng kết lại, dừng ngay phía trước.

Giang Nguyên chậm rãi đứng dậy, sau đó nhìn rừng cây nhỏ phía trước một chút đi xuống xe, trầm giọng cười nói:

- Sao? Còn muốn nấp?

Giang Nguyên vừa nói lời này, có một đám người từ trong rừng cây nhỏ “soạt soạt” xông ra.

Nhìn đám binh lính da đen vũ trang đầy đủ, còn mang theo hai chiếc súng máy hạng nặng, có vài người còn vác hai thanh súng phóng tên lửa, bên cạnh còn có một đám cỏ và lưới ngụy trang được vén lên. Từng nhóm binh lính vũ trang cầm súng sẵn, có người thì nằm trước súng máy hạng nặng, lần lượt nhắm về phía Giang Nguyên.

Thấy cảnh này, sắc mặt Giang Nguyên không thay đổi, có điều tia cười nhạt trong mắt càng đậm hơn. Bộ lạc Vu sư này bắt đầu sử dụng bộ đội vũ trang hiện đại rồi. Xem ra thật sự đã đến lúc cùng đường bí lối rồi.

Một đám Đại vu sư vây quanh Tế tư Tổ linh từ trong rừng cây bước ra, đứng sau lưng đám binh lính vũ trang, sắc mặt ai nấy đều lạnh lẽo nhìn Giang Nguyên.

Người của Thiên Y viện ở cách xa vạn dặm nhìn hình ảnh trên màn ảnh, lúc này sắc mặt ai cũng biến đổi. Họ không ngờ Bộ lạc Vu sư lại làm vậy. E là lần này Giang Nguyên gặp phiền phức lớn rồi...

Sắc mặt Tế tư Tổ linh âm trầm, sải bước đi lên trước mấy bước, nhìn Giang Nguyên, lạnh giọng nói:

- Giang Nguyên... Trả lại Thần thú bát cho bọn tao, mày có thể rời đi... Nếu không, hôm nay mày đừng mong rời khỏi Châu Phi!

Giang Nguyên nhìn sắc mặt cứng ngắc của Tế tư Tổ linh thì không nhìn được cười, nhìn lướt qua cảnh tượng trước mặt, lắc đầu nói:

- Tế tư Tổ linh, ông cho rằng dựa vào những người này có thể giữ tôi lại sao?

Tế tư Tổ linh thấy vẻ mặt giễu cợt của Giang Nguyên thì khuôn mặt đen thui không khỏi đỏ lên. Lão đường đường là Bộ lạc Vu sư mà phải dựa vào những bộ đội vũ trang người thường này uy hiếp người ta, đúng là có chút mất mặt.

Có điều lúc này lão không còn để ý quá nhiều. Nếu ngay cả Thánh khí truyền thừa cũng để người ta cướp mất thì thế diện còn có ích gì nữa.

Tế tư Tổ linh lập tức tức giận nói:

- Mày đừng ngông cuồng... Châu Phi chính là vùng đất Bộ lạc Vu sư bọn tao tọa thủ. Hôm nay nếu mày không để Thần thú bắt lại, Bộ lạc Vu sư chúng tao sẽ bắt chấp tất cả quyết sống mái với mày!

- A...

Giang Nguyên khẽ cười cười, lắc đầu nói:

- Vậy thì ông có thể thử!

Tế tư Tổ linh thấy vẻ mặt đầy giễu cợt, không hề có ý định muốn trả lại Thần thú bắt của Giang Nguyên thì lão tức giận đến mức hai mắt trợn trắng, lão giơ quyền trượng trong tay trầm giọng quát lên:

- Chuẩn bị!

Theo lệnh của Tế tư Tổ linh, các binh lính vũ trang đồng loạt nâng súng lên, nhắm vào Giang Nguyên.

Giang Nguyên nhìn mấy trăm khẩu súng trước mặt thì hơi nghiêng đầu một chút, trong mắt lóe lên một tia khó hiểu, sau đó nhẹ nhàng phát tay, một vật thể trong xe nhanh chóng bay lên trời, bay xuống trước mặt Giang Nguyên trong ánh mắt kinh hãi của mọi người.

Giang Nguyên không nói lời nào, chỉ thấy hắc chưa hề có động tác gì thì cả người đột nhiên lặng lẽ bay lên, sau đó đáp lên một đại đỉnh cổ quái trong ánh mắt của mọi người.

Chương 988: Thần bát phát uy

- Thăng nhải này muốn làm gì? Điên rồi sao? Muốn một mình đấu lại lực lượng vũ trang tinh nhuệ mấy trăm người sao?

Chu Thế Dương nhìn thấy động tác của Giang Nguyên thì kêu lên đầu tiên, khiến những người bên cạnh đều không khỏi ghé mắt sang. Có điều lúc này mọi người đều lo lắng. Đây là mấy trăm binh lính tinh nhuệ tay cầm các loại vũ khí uy lực lớn trong tay. Đối mặt với tình huống như vậy, cho dù là cao thủ Thiên vị cũng khó mà sống được.

So với sự lo lắng của những người khác, trong mắt Chu Thế Dương chỉ tràn đầy phẫn nộ. Giang Nguyên chết không sao, nhưng Tề Thế Đỉnh sao có thể để nó rơi vào tay mấy tên nhà quê đáng ghét kia được? Lúc này, Chu Thế Dương nhìn Giang Nguyên trên màn hình, trong mắt chỉ toàn là oán độc, trong lòng lâm lâm tính toán. Chỉ cần thăng nhải này còn có thể trở về nước, lần này mình chắc chắn sẽ giết chết được hắn.

Lần này Chu Thế Dương có thể tự tin như vậy là vì Giang Văn Ba kia là Đường chủ Tuyệt Y Đường. Giang Nguyên là con trai ông ta. Hội đồng viện chắc chắn sẽ không thể nào tin tưởng hắn nữa. Cho dù hiện Hội đồng viện đang ủng hộ Giang Nguyên chẳng qua cũng chỉ vì Tề Thế Đỉnh vẫn đang ở trong tay hắn. Chỉ cần Tề Thế Đỉnh có thể quay trở về viện, lão tin, có thể khiến Hội đồng viện tước đoạt vị trí chủ đỉnh của Giang Nguyên,

Còn lúc này, hai chiếc trực thăng luôn giám sát Giang Nguyên đã sớm phát hiện ra sự khác thường bên dưới, bắt đầu báo cáo với Giang Văn Ba.

- Còn chờ gì nữa, trực tiếp chi viện cho thiếu gia... Cho máy bay chiến đấu cất cánh, điều động tất cả nhân viên vũ trang... Hộ tống thiếu gia trở về nước!

Nghe thấy báo cáo bên đó, Giang Văn Ba luôn chú ý đến tình hình bên này đã hoàn toàn mất đi sự trầm ổn hàng ngày, trầm giọng tức giận nói.

- Vâng...

Mấy chiếc máy bay chiến đấu ở sân bay nào đó sớm đang ở trong trạng thái chuẩn bị nhận được lệnh lập tức bay lên trời. Mười mấy chiếc xe jeep chở đầy những binh lính vũ trang lúc này cũng nổ máy, xông thẳng về phía Giang Nguyên.

Có điều, hai chiếc máy bay trực thăng vũ trang còn chưa kịp xông đến, tình hình bên kia lại có đột biến.

Giang Nguyên đứng trên đại đỉnh ánh mắt đột nhiên trở nên lạnh lẽo. Đại đỉnh dưới chân bay lên, dường như trong nháy mắt biến mất giữa bầu trời, không còn thấy đâu nữa.

Mấy binh lính vũ trang nâng vũ khí lên nhắm về phía Giang Nguyên lúc này ánh mắt đều cứng đờ, sau đó mặt đầy hoảng sợ ghì súng nhìn xung quanh.

Tể tư Tổ linh cùng với các Đại vu sư đứng sau binh lính sắc mặt cũng điên cuồng, kinh hãi nhìn chăm chăm về phía Giang Nguyên biến mất. Họ trở mặt nhìn nhau, thật sự không hiểu rõ, sao Giang Nguyên lại biến mất.

Tể tư Tổ linh nhìn xung quanh, sau khi không hề phát hiện ra Giang Nguyên thì liền xanh mặt quơ quyền trượng, tức giận quát to, bảo tất cả binh lính vũ trang

Là lão đại của Bộ lạc Vu sư, Tể tư Tổ linh không ngu, mặc dù Giang Nguyên đột nhiên biến mất trong không khí đúng là khiến lão vô cùng kinh hãi. Nhưng lão biết rõ, một người không thể nào vô duyên vô cớ biến mất được...

Có điều, phản ứng của lão vẫn hơi chậm. Tiếng súng của các binh lính vừa nổi lên lão liền hoảng loạn. Lão nhìn thấy một hư ảnh gần như trong suốt đang xông đến trước mặt lão dưới ánh mặt trời.

- A...

Trong nháy mắt Tế tư Tổ linh kịp phản ứng lại liền tức giận kêu lên một tiếng, Tổ Linh cuộn lên sau lưng, sau đó lão hung hăng đưa trượng lên đánh về phía hư ảnh.

- Keng...

Tuy là gõ một trượng, nhưng trong lúc vội vàng, Tổ linh chỉ vừa mới ngừng tụ, quyền trượng trong tay Tế tư Tổ linh trong nháy mắt bị chấn ngược lại. Hư ảnh mang theo áp lực khổng lồ đánh thẳng vào ngực lão.

Tế tư Tổ linh cố gắng đưa tay chặn trước ngực, sau đó hừ thảm một tiếng, quyền trượng trong tay lão bay đi.

Các Đại vu sư bên cạnh cũng phản ứng rất kịp thời, trong nháy mắt ai nấy đều gào thét biến thân, Tế tư Tổ linh đã tranh thủ cho họ chút thời gian nên ai nấy đều thuận lợi biến thân thành Xayya, lao nhanh về phía hư ảnh bán trong suốt.

Có điều, tốc độ của họ hơi chậm một chút. Họ vừa xông lên trước, chân còn chưa đứng vững đã thấy hư ảnh chính giữa lắc một cái, sau đó một cỗ sức mạnh bắn ra bốn phía.

Trong những tiếng kêu lên kinh ngạc, từng Đại vu sư bị chấn lui không ngừng.

Sau đó trong ánh mắt hoảng sợ chỉ thấy hư ảnh bán trong suốt kia phiêu giạt rơi xuống, sau đó Giang Nguyên đáng chết và đại đỉnh cổ quái dưới chân hắn lại một lần nữa hiện lên. Các binh lính kia hồi thần lại, ai nấy đều xoay người lại, ghìm súng, nhìn Giang Nguyên đứng giữa đám vu sư, không ai biết nên làm gì, và cũng không dám nổ súng.

Giang Nguyên đứng giữa đám người, nhìn những vu sư lớn nhỏ xung quanh đang giơ cây trượng gỗ lên cao nhưng không dám tiến lên, khẽ mỉm cười. Tay hắn nhẹ nhàng đưa ra. Mọi người đều trợn mắt nhìn Đại đỉnh dưới chân Giang Nguyên đang chậm rãi bay lên, sau đó đáp xuống Thần thú bát trong tay hắn.

Đặc biệt là Tế tư Tổ linh, lão nhìn chằm chằm Giang Nguyên và Thần thú bát trong tay hắn. Đây rốt cuộc là gì? Một người có thể

tàng hình, có thể bay... Giờ dường như Thần thú bát cũng có thể bay, đây rốt cuộc là gì? Lúc Thần thú bát trong tay mình, cũng không nghe các tế sư tiền bối nói nó có hiệu quả như vậy?

Có điều, chuyện tiếp theo càng khiến cảm Tế sư Tổ linh bị dọa rớt xuống...

Bởi vì lúc này Giang Nguyên cầm Thần thú bát trong tay, rồi sau đó khiến cho Thần thú chỉ hồn khiến mọi người cực kỳ sợ hãi kia hiện ra sau lưng. Ngay sau đó... Thần thú bát trong tay Giang Nguyên bắt đầu khẽ phát sáng, sau đó một mùi thơm mê người bắt đầu lan ra trong lòng và trên chóp mũi mọi người...

Tế sư Tổ linh cảm nhận Tổ linh đã hoàn toàn ngưng thực sau lưng mình bắt đầu truyền đến cảm giác đói khát, hai mắt lập tức trợn to ra, thất thần nhìn Thần thú bát trong tay Giang Nguyên, miệng tự lẩm bẩm...

- Sao có thể? Hẳn không phải Tế sư Điện Tổ linh, sao hẳn có thể sử dụng Thần thú bát?

Lúc này tất cả các Đại vu sư đều nghĩ như vậy. Tương truyền, Thần thú bát là di vật của Thần thú, không phải Tế sư của Điện Tổ linh hoặc Tế sư Tổ linh, không sử dụng bí pháp thì không thể sử dụng được. Nhưng sao tên trước mặt lại có thể làm được?

Trong ánh mắt hoảng sợ của mọi người, hư ảnh Cửu Vĩ sau lưng Giang Nguyên càng ngày càng ngưng tụ, hơn nữa sau khi hư ảnh Cửu Vĩ ngưng tụ, mùi thơm tản ra từ Thần thú bát trong tay Giang Nguyên càng thêm nồng đậm. Tất cả mọi người ở đây đều không hện mà nuốt một ngụm nước bọt, cả hiện trường đều vang lên tiếng “ực ực”.

Hình ảnh Cửu Vĩ càng lúc càng ngưng tụ, tản phát ra uy áp cũng càng ngày càng lớn. Các đại tiểu vu sư vừa rục cổ vừa bất giác nuốt nước miếng, vừa tham lam vừa sợ hãi nhìn Giang Nguyên cùng Thần thú bát trong tay hắn.

Còn Tế sư Tổ linh, lúc này sắc mặt đã ảm đạm, hai mắt thất thần nhìn Giang Nguyên, trong lòng chán nản.

- Sao vậy? Bên đó bị sao vậy? Bị lag à?

Các thành viên Hội đồng viện của Thiên Y viện trong lòng tràn đầy kinh ngạc nhìn những hình ảnh không rõ ràng lắm được truyền đến từ hình ảnh vệ tinh. Hình như hình ảnh của tất cả đều bị lag không động đậy. Ai nấy đều cảm thấy vô cùng nghi ngờ.

Lúc này Từ Khả Liễu cau mày nhấn nút truyền tin của micro trên bàn, trầm giọng quát lên:

- Chuyện gì xảy ra vậy? Vệ tinh xảy ra vấn đề sao? Sao không động đậy?

- Không... Viện trưởng, vệ tinh bình thường...

Lúc này, Giang Văn Ba dẫn theo các cao thủ và đội ngũ võ trang đang vội vàng chạy tới chỗ Giang Nguyên, nhìn chăm chăm những hình ảnh được truyền đến từ trực thăng vừa chạy tới hiện trường vào máy tính bảng trong tay, trên mặt cũng đầy vẻ ngạc nhiên.

Tất cả mọi người đều nhìn hình ảnh cổ quái này, cho đến khi bóng dáng Cửu Vĩ sau lưng Giang Nguyên đã hoàn toàn ngưng tụ, sau đó hai mắt màu đỏ máu của Cửu Vĩ đột nhiên hiện lên. Ánh sáng nhàn nhạt của Thần thú bát trong tay Giang Nguyên càng mạnh, một khí tức uy nghiêm chưa từng thấy, khiến cho mọi người không thể kháng cự được tràn ra từ trong Thần thú bát.

Khí tức uy nghiêm kia tràn ra, những hư ảnh Tổ linh phía sau lưng các Đại vu sư bỗng nhiên run rẩy, sau đó không chút chần chừ nhanh chóng thoát ra khỏi sau lưng các Đại vu sư, bay đến trước mặt Giang Nguyên, lần lượt quỳ xuống.

Các Đại vu sư cảm nhận được lực thụ thể của Tổ Linh sau lưng mình đột nhiên tản đi, họ còn chưa kịp phản ứng thì đã thấy các hư ảnh Tổ linh nhẹ nhàng tiến lên phía trước, quỳ xuống trước người Giang Nguyên, ai nấy không khỏi kinh hãi.

Mặc dù Tổ linh có sức mạnh rất lớn, nhưng bọn chúng buộc phải mượn cơ thể các Vu sư, phụ lên cơ thể Vu sư mới có thể hoàn toàn phát huy được năng lực, mới có thể ngưng tụ thành hình... Trăm ngàn năm qua, cho tới bây giờ chưa từng nghe nói, Tổ linh có thể

trực tiếp thoát khỏi cơ thể các Vu sư, hơn nữa còn có thể ngưng hình không tan.

Nhưng... giờ các Tổ linh cường đại kia, ai nấy đều thoát khỏi sự khống chế và cơ thể của họ, lao về phía đối phương, trong lòng run sợ cúi đầu xưng thần với đối phương.

Rằng Tế tư Tổ linh va lập cập, các Đại vu sư mơ hồ có thể nghe thấy tiếng răng va chạm truyền tới từ miệng Tế tư Tổ linh.

Còn các Đại vu sư cũng biết đối phương mặc dù tay cầm Thần thú bát, nhưng có thể thể hiện ra sức mạnh to lớn như vậy, nói rõ thực lực của đối phương đã vượt xa Tế tư Tổ linh thờ phụng thần thú. Thậm chí, căn cứ theo truyền thuyết, người có thể khống chế được Thần thú bát chỉ có Tế tư thành kính nhất và được Thần thú chấp nhận. Nhưng người phương Đông trước mặt lại có thể khiến Thần thú bát phát huy được năng lực trước nay chưa từng nghe thấy, vậy thì nó chứng tỏ điều gì?

Cho dù đối phương có Thần thú chi hồn, nhưng nếu không được Thần thú chấp nhận thì chắc chắn không thể nào sử dụng được Thần thú bát, đây là định luật. Vậy mà Giang Nguyên người phương Đông này chẳng những có thể sử dụng Thần thú bát, thậm chí còn phát huy ra được năng lực khủng bố mấy trăm năm nay chưa từng có. Hơn nữa còn khiến các Tổ linh thoát khỏi sự khống chế của mình, quỳ trước mặt đối phương xưng thần.

Các vị Đại vu sư lúc này đã không biết phải nói gì. Tình hình thế này, cho dù đối phương có Thần thú chi hồn cũng không thể như vậy. Thần thú chi hồn mặc dù có cấp bậc cao hơn Tổ linh của Bộ lạc Vu sư, nhưng cùng lắm chỉ có thể đảm bảo hiệu quả áp chế các Tổ linh, tuyệt đối không thể nào khiến các Tổ linh cam tâm tình nguyện cúi đầu xưng thần như vậy.

Chương 989: Sử giả Thần thú

Các Đại vu sư mang theo cảm giác lo lắng hoảng sợ nhìn nhau một cái, sau đó lại nhìn Tế tư Tổ linh trong mắt tràn đầy khó khăn, mặt như tro tàn bên cạnh, trong lòng đều nảy lên một suy nghĩ. Người

phương Đông trẻ đối phương, trên người có Thần thú chi hồn, hơn nữa còn có thể sử dụng Thần thú bát, khiến các Tổ linh xảy ra biến hóa như vậy.

Nói vậy hình như chỉ có thể có một khả năng...

Lúc này, hiện trường lại có biến hóa, các Đại vu sư trở mắt nhìn các Tổ linh đang quỳ gối trước mặt Giang Nguyên vừa thấy Thần thú bát trong tay Giang Nguyên hơi nghiêng một cái thì lần lượt hóa thành một đạo ánh sáng, rơi vào trong Thần thú bát không thấy đâu nữa...

Sắc mặt các Đại vu sư lại một lần nữa tái nhợt, bọn họ đã cảm nhận được Tổ linh mình đã hầu hạ nhiều năm đã hoàn toàn bị mất liên lạc. Mình đã không có cách nào cảm ứng được sự tồn tại của Tổ linh. Đây là tình huống mà từ khi họ bắt đầu tu luyện vu thuật, hầu hạ Tổ linh cho đến nay chưa bao giờ xảy ra.

Không cách nào cảm ứng được Tổ linh thì không thể nào mời được Tổ linh phụ thể. Thậm chí là những năng lực chỉ khi Tổ linh phụ mới có thể sử dụng cũng không thể nào thi triển.

Mất đi Tổ linh, đối với mỗi vu sư của Bộ lạc Vu sư mà nói là đã kích trí mạng. Không có sức mạnh Tổ linh, tương đương với việc các Vu sư mất đi ngọn nguồn sức mạnh. Thậm chí Bộ lạc Vu sư sẽ vì nguyên nhân này mà hoàn toàn suy bại...

Cảm nhận thấy cơ thể không có sức mạnh của Tổ linh chống đỡ liền trở nên yếu ớt, các Đại vu sư chỉ cảm thấy một cảm giác tuyệt vọng dâng lên mãnh liệt. Nếu cứ thế này, họ sẽ xong mất, Bộ lạc Vu sư cũng xong mất...

- Chẳng lẽ Thần thú đã thật sự vứt bỏ chúng ta rồi?

Lúc này các Đại vu sư đều mang theo nỗi tuyệt vọng, nhìn về phía Tế tư Tổ linh cũng đã mất đi Tổ linh ở chính giữa, hy vọng Tế tư Tổ linh các hạ có thể nghĩ ra cách để vãn hồi tất cả...

Lúc này sắc mặt của Tế tư Tổ linh cũng lúc trắng lúc đỏ, nhìn Giang Nguyên đứng chính giữa, , mặt mũi âm tình bất định. Lão thấy các Đại vu sư lòng tràn đầy sợ hãi cùng khao khát nhìn về

phía mình thì lão đột nhiên cắn răng, quỳ xuống đất trước mặt Giang Nguyên...

- Đại Tế tư Tổ linh điện Mora, bái kiến sứ giả Thần thú...

Nhìn Tế tư Tổ linh cung kính quỳ sát đất thần phục thanh niên trên người không ngừng tản ra uy nghiêm vô hạn kia, gọi người thanh niên này là Sứ giả Thần thú, các Đại vu sư đều trở mắt nhìn nhau, cuối cùng cũng vứt đi tia bất định và do dự trong mắt, lần lượt quỳ xuống, lớn tiếng bái kiến Sứ giả Thần thú.

Đúng vậy, trừ phi đối phương thật sự là Sứ giả Thần thú thì hình như không có cách giải thích nào hợp lý.

Mặc dù đối phương là một người phương Đông, hơn nữa còn là người của Thiên Y viện Trung Quốc, nhưng giờ mọi thứ đều nằm trong tay đối phương. Tất cả Tổ linh đều nằm trong tay hắn, đã mặc cho đối phương xử trí, dường như đã không còn tình hình gì xấu hơn bây giờ được nữa.

Nếu đối phương tiếp nhận cái chức danh Sứ giả Thần thú này, vậy thì vẫn còn đường sống...

Chuyển biến của chuyện này thật sự quá đột ngột. Đột ngột đến mức khiến tất cả những người đang chú ý đến tình hình bên này trên căn bản đều sửng sốt.

Trong phòng họp nhỏ của Hội đồng viện Thiên Y viện, lúc này vô cùng yên tĩnh. Trên mỗi gương mặt đều là vẻ trợn mắt hốc mồm. Hình ảnh được truyền về từ vệ tinh vốn đã không rõ ràng lắm. Hình ảnh duy nhất họ có thể nhìn thấy là cảnh tượng hận thù đánh nhau một mất một còn trong nháy mắt lại trở thành cảnh tượng trước mặt..

- Xảy ra chuyện gì? Đây là chuyện gì vậy?

Các thành viên Hội đồng viện trong đầu, trong mắt đều tràn đầy nghi ngờ... Họ tự cảm thấy đầu óc mình hình như xoay chuyển quá chậm, tại sao mình không thể theo kịp tốc độ phát triển của sự việc... Nhìn màn hình, đám Tế tư Tổ linh và Đại vu sư có quyền lực và thực lực không hề thua kém gì mình đang quỳ gối dưới

bóng dáng trẻ tuổi kia, không ít người lầm bầm:

- Lẽ nào chúng ta thật sự đã già rồi sao?

Lúc Giang Văn Ba dẫn một đội người đến tiếp viện cho con trai mình nhìn thấy cảnh này cũng ngẩn ra...

Ông có thể cảm nhận được trực tiếp hơn so với những thành viên Hội đồng viện của Thiên Y viện ở xa nhìn qua những hình ảnh vệ tinh không rõ ràng. Vốn ông ôm theo tâm trạng áy náy muốn bồi thường, chuẩn bị toàn lực tiếp viện cứu con trai nhà mình đang bị người ta bao vây, kết quả khi chạy tới lại thấy tình cảnh như thế này.

Một mình con trai mình, đánh với vô số kẻ địch mà trong mắt ông cho rằng vô cùng cường đại, vậy mà giờ ai nấy đều quỳ dưới đất cầu xin tha thứ, thỉnh cầu khoan dung. Căn bản không cần người làm cha như ông đây ra tay trợ giúp.

Giang Văn Ba nhìn thấy cảnh tượng trước mặt thì vừa khiếp sợ và kiêu ngạo, đồng thời đột nhiên cảm thấy chút ưu thương nhẹ... Đây là con trai mình, một đứa con trai hơn hai mươi năm không có cha mẹ bầu bạn và giúp đỡ phải cố gắng nỗ lực đi đến bây giờ.

Nhìn các Đại vu sư quỳ dưới đất hô to, Giang Nguyên chỉ thoáng chần chừ một chút rồi mỉm cười.

Giang Nguyên ngồi trên máy bay, nhìn hai tên nhà quê đang cười ngốc nghếch ngồi đối diện mình thì cảm thấy mình đúng là đầu óc không bình thường rồi.... Đến giờ hắn chưa từng nghĩ mình sẽ đem hai lão nhà quê này về nước. Mặc dù đã nghiêm túc từ chối nhưng Bộ lạc Vu sư vẫn cử hai người đến. Đường nhiên từ chối cũng không phải không có tác dụng. Nếu hắn không từ chối, ít nhất có mười Đại vu sư muốn đi cùng với Sử giả thần thú hắn.

Lấy danh nghĩa “theo hầu Sử giả Thần thú” hai người Đại vu sư Poragu và Đại vu sư Draco đã mặt dày mày dạn trở về cùng. Lúc này trong lòng họ đang vui như hoa. Thần thú bắt ở trong tay sử giả, đi bên cạnh hắn, không những cho dù rời khỏi Châu Phi, sức mạnh Tổ linh cũng không hề có chút suy yếu, hơn nữa dưới sức

ảnh hưởng của Thần thú bát, thần lực của Tổ linh cũng sẽ tăng mạnh. Lần này họ vất vả lắm mới đánh bại được nhiều đối thủ cạnh tranh để được đi theo cùng, đúng là đã kiếm được món hời lớn.

Giang Nguyên mặc dù không quá vui vẻ nhìn hai người da đen nhàn, đầu đầy lông chim ngồi trước mặt mình cười ngây ngô lấy lòng nhưng hắn cũng chỉ có thể nhịn. Hắn sao không hiểu mục đích Bộ lạc Vu sư cử người đi theo mình? Họ sợ mình cầm Thần thú bát một đi không trở lại, tuy tỷ lệ này không lớn lắm...

Có điều Giang Nguyên cũng cần hai người như vậy đi theo cùng. Lần này về nước, trong viện chắc chắn sẽ có những rắc rối chưa từng có, ít nhất, hắn tin... giờ Chu Thế Dương hắn đang chờ mình trở về Viện, lập tức sẽ đem chuyện nghi ngờ mình cấu kết với cha già kia để nổ súng với mình.

Về các thành viên Hội đồng viện khác, trừ sư phụ, đại khái sẽ không có hai kiên định ủng hộ mình. Cho dù là Viện trưởng chỉ e sẽ không có khả năng bảo vệ mình trong vấn đề này.

Tuy Bộ lạc Vu sư trước nay không có sức ảnh hưởng quá lớn đến các Châu và các quốc gia khác, nhưng dù sao cũng là một sức mạnh khổng lồ không kém gì Thiên Y viện. Có Bộ lạc Vu sư đứng sau mình, ít nhất có thể đảm bảo quyền phát ngôn của mình sẽ lớn hơn nhiều. Cho dù Hội đồng viện muốn hạn chế gì mình cũng không thể không kiêng kỵ thân phận của mình hiện tại...

Trong tình huống trước mắt, không muốn rời khỏi Thiên Y viện, cũng không muốn bị người ta khống chế, như vậy thì đây là biện pháp tốt nhất hiện nay.

Chương 990: Tôi làm chủ

Giờ cổng Thiên Y viện tương đối náo nhiệt. Giang Nguyên nhìn thấy Lưu Mộc Dương cùng Liêu Long Căn và mấy vị Y sư nhất phẩm đứng nghênh đón ở cửa thì khóe môi không kìm được nhếch lên.

Mặc dù hắn biết không phải họ đến đón hắn, nhưng thấy cảnh

tượng này hẳn vẫn không nén được cười nhạt một tiếng. Nếu sau lưng mình không có hai Đại vu sư thì cùng lắm chỉ có sư phụ cùng hai vị ban Luyện đan đến đón mình là khá lắm rồi.

Lưu Mộc Dương và Liêu Long Căn khuôn mặt vốn đang nở nụ cười nhưng khi ánh mắt rớt lên hai Đại vu sư đang bước theo sau Giang Nguyên thì nụ cười trên mặt trở nên khá kỳ quái.

- Tôi là Lưu Mộc Dương trưởng ban Giám sát của Hội đồng Thiên Y viện. Hoan nghênh hai vị Đại vu sư của Bộ lạc Vu sư đến Trung Quốc...

Lưu Mộc Dương đứng trước, nặn ra nụ cười, nhìn hai vị Đại vu sư, khách khí chào đón.

Một Tiểu vu sư đi sau hai người lúc này vội vàng ghé sát đến bên cạnh hai người, dịch lại lời Lưu Mộc Dương nói.

Đại vu sư Poragu gật đầu cười, sau khi oa oa vài câu liền cười khan đứng bên cạnh Giang Nguyên gật đầu lấy lòng.

- Đại vu sư Poragu nói, Trưởng ban Lưu không cần khách khí... Lần này, hai vị Đại vu sư tới Trung Quốc chủ yếu là hầu hạ Sứ giả Thần thú, đồng thời, nếu có cơ hội thích hợp thì sẽ tiến hành thương lượng với quý viện về việc giao lưu và hợp tác...

Tiểu vu sư nói tiếng Hoa khá lưu loát.

- Sứ giả Thần thú?

Đám Lưu Mộc Dương kinh ngạc nhìn Đại vu sư Poragu mặt đầy tươi cười, lại nhìn Giang Nguyên khuôn mặt bình tĩnh bên cạnh, trong lòng tràn đầy kinh hãi...

Trong phòng họp nhỏ của Thiên Y viện, cuộc họp Hội đồng viện lại được tổ chức.

- Xảy ra chuyện gì?

Từ Khả Liễu cau mày nhìn Lưu Mộc Dương nói:

- Sao Giang Nguyên lại trở thành Sứ giả Thần thú gì đó của Bộ lạc

Vu sư? Sứ giả Thần thú là gì?

- Liên quan đến chuyện này, chúng tôi cũng không rõ... Cái này chắc phải hỏi Giang Nguyên mới biết được...

Nói tới chuyện này, Lưu Mộc Dương cũng đành cười khổ. Rốt cuộc vì sao Giang Nguyên lại trở thành Sứ giả Thần thú thì đó, không ai biết rõ, chắc chắn chỉ có bản thân hắn mới giải thích được.

Thoáng dừng lại một chút, Lưu Mộc Dương lại nói:

- Còn về Sứ giả Thần thú này, từ thái độ của hai vị Đại vu sư đối với Giang Nguyên, tôi đại khái có thể phân tích ra. Bộ lạc Vu sư thờ phụng Thần thú. Ngọn nguồn sức mạnh của họ cũng là các loại Thú linh mạnh mẽ. Cho nên, với tình hình trước mắt, cái danh Sứ giả Thần thú này của Giang Nguyên có địa vị rất cao trong Bộ lạc Vu sư, thậm chí có thể là không hề dưới Tế tư Tổ linh...

- Cái gì?

Trong phòng họp lại vang lên những tiếng hít lạnh.

Có lẽ mọi người không biết Sứ giả Thần thú rốt cuộc là thứ gì. Nhưng Tế tư Tổ linh thì mọi người biết rõ, đó là người thật sự khống chế Bộ lạc Vu sư... Còn thân phận của Giang Nguyên lại không dưới Tế tư Tổ linh, vậy...

Sắc mặt Chu Thế Dương trong nháy mắt xanh mét, tức giận nói:

- Giang Nguyên thân là thành viên viện ta, lại tham lợi lộc quyền thế, gia nhập Bộ lạc Vu sư, như vậy là phản bội viện!

Các thành viên Hội đồng viện bên cạnh sắc mặt cũng khê biến đổi. Tuy họ đều biết từ trước tới nay Chu Thế Dương và Giang Nguyên bất hòa. Nhưng lời này của Chu Thế Dương hình như không sai. Thân là thành viên Thiên Y viện, giờ lại thành Sứ giả Thần thú gì đó củ Bộ lạc Vu sư, kể ra đúng là đã phản bội viện.

Hơn nữa từ trước đến nay Giang Nguyên bướng bỉnh, thích tự quyết định, đồng thời cũng không đủ tôn trọng Hội đồng viện, không ít thành viên trong Hội đồng viện cũng rất không thích Giang Nguyên. Giờ nghe Chu Thế Dương nói vậy, tất cả đều khê

gật đầu.

- Hơn nữa, trong thời gian Giang Nguyên ở Châu Phi đã cấu kết không rõ ràng với Tuyệt Y Đường... Cho nên, tôi đề nghị lập tức tước tư cách Ủy viên dự thỉnh Hội đồng viện của Giang Nguyên. Đồng thời...

Chu Thế Dương thấy mọi người có vẻ tương đối tán đồng trong mắt liền lóe lên tia đắc ý, sau đó lạnh giọng nói:

- Tước vị trí chủ Tề Thế Đỉnh. Tề Thế Đỉnh là Trấn viện chi bảo của Thiên Y viện ta, tuyệt đối không thể tiếp tục nằm trong tay Giang Nguyên...

- Hừ... Thiên y sư Chu Thế Dương. Giang Nguyên một thân một mình giúp viện ta cướp lại nắp Tề Thế Đỉnh trong tay Huyết tộc. Đây là công lớn. Cái danh hiệu Sứ giả Thần thú của nó hôm qua mọi người đều thấy rõ những gì nó phải đối mặt ở Châu Phi rồi. trong chuyện này chắc chắn nó có nỗi khổ riêng. Hơn nữa giờ Bộ lạc Vu sư chủ động đến lấy lòng viện ta. Ít nhất đây không phải chuyện xấu. Những thành viên khác của Thiên Y viện ta ở Châu Phi cũng có thể yên tâm làm việc rồi.

Lúc này dĩ nhiên La lão y sư La Thiên Minh phải chủ động lên tiếng bảo vệ đệ tử của mình. Ông nhìn chăm chăm Chu Thế Dương lạnh giọng nói:

- Hơn nữa lúc ở Châu Phi, mặc dù Giang Văn Ba kia đúng là gặp Giang Nguyên, nhưng đã bị Giang Nguyên chặn ngay ở cửa, huống hồ là cấu kết? Hơn nữa huyết mạch cha con là chuyện không thể thay đổi. nhưng trước nay Giang Nguyên chưa bao giờ làm chuyện gì tổn hại lợi ích viện ta chỉ toàn tâm toàn ý với viện, lập vô số công lớn. Nhưng không biết hà cớ gì Thiên y sư Chu Thế Dương lại nói những lời khiến người ta đau lòng đến vậy?

- Hừ... Tình cảm cha con ai có thể vứt bỏ được chứ? Giờ Giang Văn Ba lấy danh Thiên Y viện uy hiếp viện ta... Sao anh biết cha con họ sẽ không cấu kết với nhau? Tề Thế Đỉnh kia là chí bảo của viện ta. Không thể để cho Giang Nguyên tiền ẩn nhiều uy hiếp trong coi. Phải chọn chủ đỉnh khác!

Mấy thành viên Hội đồng viện khác thấy hai người lại rùm beng thì bắt đầu thấy hơi nhức đầu. Từ Khả Liễu cau mày trầm giọng nói:

- Được rồi, được rồi. Chuyện này sẽ bàn lại sau...

- Nếu hai vị Đại vu sư của Bộ lạc Vu sư đã đến thì giờ cứ gặp đã... Xử lý chuyện này trước, chúng ta sẽ suy nghĩ thêm về chuyện của Giang Nguyên!

Thấy Từ Khả Liễu lên tiếng, tuy Chu Thế Dương có chút không cam lòng, nhưng cũng không nói gì thêm. Chỉ hừ lạnh một tiếng, sau đó nhìn La Thiên Minh một cái, âm thầm cười lạnh một tiếng: “Lão già, ông chờ đấy, đừng tưởng bây giờ không sao là sẽ không sao... Lần này Giang Nguyên đừng hòng chạy thoát. Chẳng có mấy thành viên Hội đồng viện bảo vệ hắc đầu!”

Bộ lạc Vu sư là Tổ chức ngầm khổng lồ Châu Phi, tuy bình thường vô cùng khiêm tốn, rất ít khi tiến vào khu vực những tổ chức khác khổng lồ, nhưng đâu đâu họ khổng lồ cũng cực kỳ lớn, hơn nữa thực lực cũng cực mạnh. Bất kỳ tổ chức nào cũng phải duy trì sự kính trọng với Bộ lạc Vu sư.

Lần này Bộ lạc Vu sư chủ động đến thăm, tuy nói có danh nghĩa là hầu hạ bên cạnh Giang Nguyên nhưng Thiên Y viện vẫn phải đầy đủ lễ nghĩa. Cũng phải chính thức hoan nghênh hai vị Đại vu sư đã đến. Mảnh đất Châu Phi, mấy năm nay các thế lực thế tục Trung Quốc cũng đầu tư không ít. Lợi nhuận bên đó mọi người đều thêm thường, dĩ nhiên Thiên Y viện sẽ không từ chối món hời như vậy.

Trong phòng họp, thành viên Hội đồng viện trên cơ bản đều đến đông đủ, ngồi ngay ngắn thành hàng, bày tỏ sự tôn trọng với vị khách tới từ phương xa.

Hai vị Đại vu sư Poragu và Draco đều bước vào phòng họp, sau khi nhìn người của Thiên Y viện đã ngồi thành một hàng thì cũng ngồi xuống phía đối diện. Có điều giữa hai người vẫn để trống một vị trí khiến các thành viên Hội đồng Thiên Y viện tương đối sửng sốt.

Từ Khả Liễu hơi chần chờ một chút thì cả cười, đang định lên tiếng thì không ngờ Đại vu sư Poragu đã oa oa cất lời.

Mọi người nghe thấy đều mơ hồ, vị Tiểu vụ sư ngồi cạnh hai vị Đại vụ sư liền lên tiếng phiên dịch:

- Không biết Sứ giả Thần thú điện hạ của Bộ lạc Vụ sư tôi đâu... Những hội nghị thể này, bên tôi phải có sứ giả điện hạ tham gia và chủ trì. Tất cả đều sẽ do sứ giả điện hạ làm chủ!

Lời này vừa nói ra, tất cả thành viên Hội đồng Thiên Y viện đều sửng sốt, nhìn nhau một cái, đều nhìn thấy tia kinh ngạc trong mắt đối phương.

Mọi người lại liếc nhìn vẻ mặt của hai vị Đại vụ sư, thấy hình như không phải giả. Giữa hai Đại vụ sư có chứa một chỗ trống, hơn nữa vẻ chờ đợi của họ đã nói rõ điều gì.

Lúc này, mọi người mới phát hiện, cái danh hiệu Sứ giả Thần thú của Giang Nguyên hàng thật giá thật, không phải Bộ lạc Vụ sư chỉ cấp cho hắn một danh hiệu hữu danh vô thực, mà đó là một tồn tại có quyền lực thực sự và địa vị cực cao.

Mọi người lập tức không biết nên vui hay buồn. Vui vì Giang Nguyên đang có địa vị và quyền lực rất cao trong Bộ lạc Vụ sư, thậm chí ngay cả những Đại vụ sư đứng đầu Bộ lạc Vụ sư cũng phải nghe theo hắn. Như vậy Thiên Y viện sẽ có lợi ích và sức ảnh hưởng không thể nào tưởng tượng được ở Châu Phi. Còn buồn là, Giang Nguyên cũng có quan hệ với Tuyệt Y Đường. Lần này họ vốn muốn áp chế Giang Nguyên, thậm chí là tước thân phận chủ Tề Thế Đỉnh của Giang Nguyên, nhưng giờ bất luận là từ phương diện nào thì cũng cần phải suy tính lại.

Có điều lúc này cũng không ai nói gì, họ đều nhìn về phía Từ Khải Liễu ngồi chính giữa.

Từ Khải Liễu lúc này cũng hít một hơi thật sâu, sau đó nghiêm nghị trầm giọng nói:

- Người đâu, đi mời Trưởng ban Giang đến đây!

Giang Nguyên lạnh nhạt tiến vào phòng họp bước về chỗ ngồi trong sự đứng dậy chào đón của hai vị Đại vụ sư Poragu và Draco, cùng với cái nhìn nóng bỏng và soi mói của các thành viên Hội

đồng viện. Hai vị Đại vu sư và Tiểu vu sư nhìn thấy Giang Nguyên ngồi xuống thì mới ngồi vào vị trí của mình, ngẩng đầu nhìn chư vị thành viên Hội đồng viện, giống như đã thật sự đợi được chủ nhân của họ đến rồi.

Giang Nguyên ngồi đối diện với các thành viên Hội đồng viện cao cao tại thượng, đối mặt ngang hàng với Viện trưởng nhưng mặt đầy bình ổn. Đây vốn là nguyên nhân hẳn đồng ý chấp nhận cái danh hiệu Sứ giả Thần thú của Bộ lạc Vu sư.

Giang Nguyên tương đối bình tĩnh, nhưng mấy thành viên Hội đồng viện đặc biệt là năm vị ngồi chính giữa thì sắc mặt hơi kỳ quái. Họ nhìn gương mặt tuấn tú phía đối diện không có chút biểu cảm nào khác thường thì cảm thấy rất không quen. Đặc biệt là Chu Thế Dương, sắc mặt lão cực kỳ khó coi.

Chỉ có La lão y sư La Thiên Minh ở bên trên mặt lúc thì kinh ngạc, lúc thì vui mừng, lúc thì xúc động...

Nhìn biểu cảm quái dị của các thành viên Hội đồng viện, giống như họ nhất thời không biết nên mở miệng thế nào thì khóe môi Giang Nguyên nhẹ nhàng nhếch lên, nói:

- Xin lỗi, để cho mọi người bị sợ hãi... Mặc dù tôi không muốn ngồi ở đây lắm, nhưng không còn cách nào khác... Tình hình Bộ lạc Vu sư hơi đặc biệt, mà tôi trùng hợp lại được cho là Sứ giả Thần thú của họ, chấp chưởng thần quyền, cho nên tạm thời tất cả công việc của Bộ lạc Vu sư sẽ tạm giao cho tôi xử lý!

Nhìn cách hai vị Đại vu sư đối xử với Giang Nguyên, lại nghe thấy những lời này, chư vị thành viên Hội đồng viện liền im lặng, nhìn nhau một cái. Họ kinh ngạc phát hiện ra rằng lúc đầu hình như mình chưa hề làm rõ cái chức danh Sứ giả Thần thú này của Giang Nguyên rốt cuộc kinh khủng nhường nào.

Chương 991: Hội nghị

Nếu bộ lạc Vu sư do Giang Nguyên làm chủ, cuộc họp cũng chẳng có ý nghĩa quá lớn. Mặc dù mọi người vẫn mang thái độ hoài nghi, nhưng cũng không có ý kiến với điều kiện của Giang Nguyên, trực

tiếp gặt đầu, tiến hành hội nghị trao đổi hữu nghị với Thiên Y Viện.

Khi đến thời điểm ký tên, sau khi hai đại vu sư nghe mấy vu sư cấp thấp bên cạnh phiên dịch lại nội dung văn kiện, cũng không bày tỏ ý kiến gì, cung kính đưa văn kiện đến tay Giang Nguyên để hấn ký, sau đó hai người cùng ấn dấu tay lên trên. Người của Thiên Y Viện lúc này mới tin là có chuyện như vậy.

Chỉ cảm thấy đầu óc của mình có chút không đủ. Một bộ lạc vu sư lớn như thế, chỉ trải qua hai ba lần đã bị một người trẻ tuổi của bên họ trực tiếp đoạt quyền, trở thành lão đại?

Chu Thế Dương nhìn hai đại vu sư phía đối diện, sắc mặt vô cùng khó coi, rốt cuộc nhìn không được, lẩm bẩm:

- Hai đại vu sư này không biết có phải đồ giả không?

Chu Thế Dương vừa nói xong, gã vu sư phiên dịch lập tức trợn tròn mắt, vội nói với Draco và Poragu.

Draco và Poragu lập tức nhảy dựng lên, chỉ thẳng vào Chu Thế Dương, oang oác kêu to.

Nhìn hai đại vu sư trợn mắt kêu lên, Chu Thế Dương không khỏi choáng váng, đến nỗi sắc mặt của đám người Từ Khả Liễu bên cạnh cũng trở nên âm trầm nhìn Chu Thế Dương, sự tức giận không cần nói cũng biết. Đang yên đang lành tự dưng lại đi lầm bầm cái gì? Đúng là không nói cứ sợ người ta tưởng mình câm. Thân phận của Đại vu sư bộ lạc Vu sư cũng giống như thành viên hội Viện ủy của Thiên Y Viện. Bị người ta nghi ngờ là giả mạo, đầu óc có nhúng nước cũng phải tức giận.

Phiên dịch của Thiên Y Viện cũng biến sắc, ở một bên phiên dịch lại lời nói của hai Đại vu sư.

Nghe lời phiên dịch lại, sắc mặt của đám người Từ Khả Liễu lại càng khó coi hơn. Lúc này Chu Thế Dương bị tiếng gầm giận dữ của Đại vu sư bên kia làm cho tay chân luống cuống. Chuyện này nói nhỏ thì cũng nhỏ, nhưng nếu nói lớn thì cũng sẽ lớn. Đối lại là ông ta chạy đến bộ lạc Vu sư, bị người ta nghi ngờ thân phận

trong cuộc họp, ông ta cũng sẽ tức giận.

Nhìn hai Đại vu sư trở mặt, đám người Từ Khải Liễu cũng có chút nôn nóng. Vừa mới ký hiệp nghị hữu nghị xong, cũng không thể lập tức trở mặt được.

Chỉ có người nào đó vẫn còn bình tĩnh ngồi chính giữa, dường như có chút chướng mắt.

Nhìn Giang Nguyên, Lưu Mộc Dương cười khổ nói:

- Giang Nguyên, chuyện này cậu lên tiếng khuyên giùm một chút.

Giang Nguyên chậm rãi ngồi thẳng người dậy, nghiêm túc nhìn Lưu Mộc Dương, nói:

- Trưởng phòng Lưu, hai vị Đại vu sư theo tôi đến đây, do tôi làm chủ. Có người nghi ngờ thân phận của bọn họ, chẳng khác nào nói tôi lừa dối Viện ủy. Chuyện này tôi không chắc chắn đã là nể mặt nội viện lắm rồi.

Nghe Giang Nguyên nói xong, những thành viên hội Viện ủy bên cạnh cũng cười khổ không thôi. Ai cũng biết tính tình của Giang Nguyên. Không chủ động gây phiền phức cho Chu Thế Dương đã là tốt lắm rồi, còn bảo hắn tự đánh vào mặt mình mà giúp Chu Thế Dương sao? Làm gì có chuyện đó.

Gương mặt già nua của Chu Thế Dương lúc xanh lúc đỏ, trợn mắt nhìn Giang Nguyên, hận không thể nuốt chửng thịt của hắn. Nhưng lúc này ông ta cũng không còn cách nào khác. Nhìn hai gã Đại vu sư đang náo loạn lên, quả thật là phiền phức. Ít nhất những thành viên khác sẽ không giúp ông ta chùi dùi vụn này.

Chu Thế Dương cố gắng nở nụ cười vui vẻ, nói vài câu với hai vị Đại vu sư. Hai vị Đại vu sư này trước giờ ở Châu Phi đều cao cao tại thượng, từ khi nào bị làm nhục như vậy, quả nhiên là không chịu buông tha.

Mặt Chu Thế Dương chỉ có thể nói là như màu gan heo, tươi cười giải thích.

- Bla....bla...

Thấy Từ Khải Liễu và Lưu Mộc Dương nhìn mình, Giang Nguyên cũng cảm thấy không cần im lặng nữa, liền dừng dừng nói một câu.

Nghe Giang Nguyên nói, hai vị Đại vu sư vốn còn đang tức giận lập tức im lặng, cung kính đáp một tiếng với Giang Nguyên, sau đó ngồi xuống không nói nữa.

Nhìn biểu hiện của hai Đại vu sư, các thành viên hội Viện ủy cũng im lặng. Nếu không phải cảm nhận được luồng khí tức quỷ dị phát ra từ hai người, bọn họ cũng thật cho rằng đây là hai Đại vu sư giả mạo.

Những ánh mắt mọi người nhìn Giang Nguyên có chút cổ quái. Rốt cuộc là tại sao? Đường đường là một bộ lạc vu sư, là Đại vu sư vô cùng cường đại, tại sao lại cung kính Giang Nguyên như thế?

- Được rồi. Hai đại vu sư, đây nhất định là lần đầu tiên hai người đến Hoa Hạ. Mấy ngày kế tiếp, chúng tôi sẽ an bài chuyên gia đưa hai vị đi tham quan Hoa Hạ một chút. Không biết ý của hai người như thế nào?

Thấy việc chính đã xong, hai Đại vu sư dường như cũng hết giận, Từ Khải Liễu mỉm cười nói.

Vu sư phiên dịch lập tức dịch lại. Hai đại vu sư nhìn nhau một cái, Dacaro liền lên tiếng.

- Lần này chúng tôi đến Hoa Hạ, chủ yếu là theo lời của sứ giả, chỉ nghe lệnh của sứ giả, không cần quý viện cố ý an bài.

Vu sư phiên dịch phiên dịch lại lời nói của Draco.

Nghe xong, các thành viên hội Viện ủy liền có chút choáng váng, nhìn nhau cười khổ. Bọn họ xem hai người là khách quý, nhưng hai người lại xem mình như người hầu của Giang Nguyên.

Lập tức tất cả cùng nhìn về phía Giang Nguyên. Nếu đối phương đã nghe lệnh của Giang Nguyên, vậy thì để xem Giang Nguyên nói như thế nào. Chẳng lẽ lại để cho hai đại vu sư đi theo sau lưng Giang Nguyên sao?

Giang Nguyên cau mày, nhìn hai đại Vu sư, nói:

- Úm ba la xì bùa....

- Xì bùa úm ba la...

Nghe Giang Nguyên nói, hai vị Đại vu sư đồng loạt cung kính gập đầu.

Người phiên dịch của Thiên Y Viện cũng không ngừng dịch lại lời nói, đại khái là sẽ theo người của Thiên Y Viện ra ngoài tham quan, nhưng sẽ thay đổi trang phục, chứ không muốn hai người giống như nhà quê lên tỉnh.

Hai đại vu sư vội vã đáp ứng ngay.

Nghe lời phiên dịch lại, Từ Khả Liễu neho mắt, nhìn Giang Nguyên giống như nhìn thần tiên.

Lúc này, Đại vu sư Draco nghiêm trang nói với Thiên Y Viện một câu, giống như đáp ứng an bài vừa nãy của Thiên Y Viện.

Nhìn hai vị Đại vu sư đổi lại trang phục khác, sau đó ngồi lên chiếc Lincoln mà viện an bài ra ngoài dạo chơi, Giang Nguyên liền thở phào nhẹ nhõm. Để cho hai người đầu đội mũ lông chim lờ lợet đi theo sau lưng hắn, thật sự quá mức trâu người. Bây giờ để bọn họ ra ngoài chơi, hắn cũng bớt đi gánh nặng, có thể thanh tĩnh bàn chuyện với các thành viên Viện ủy.

Khẳng định là các đồng chí hội viện ủy cũng có chút không chờ đợi được.

- Giang Nguyên, bây giờ cậu có thể căn kẽ báo cáo lại tình huống lần này cho hội Viện ủy.

Từ Khả Liễu ngồi thẳng người, nghiêm nghị hỏi.

Thấy mọi người đều nhìn mình chăm chăm, Giang Nguyên nâng tách trà lên nhấp một ngụm, thở dài nói:

- Mọi người đều biết, khi còn ở Phi Châu, người của bộ lạc vu sư luôn tìm đến gây phiền phức.

- Lần đầu tiên...

- Lần thứ hai...

- Tôi thuận tay đoạt Thần Thú Bát của bọn họ. Bọn họ đánh không lại tôi, nên mới gọi tôi là sứ giả Thần Thú.

Giang Nguyên lời ít ý nhiều đem những chuyện xảy ra mấy ngày trước nói qua một lần, sau đó nâng tách trà lên nhấp một ngụm:

- Sau đó là như vậy.

Không khí trong phòng vô cùng tĩnh mịch. Các vị thành viên nhìn nhau. Bọn họ cũng đã xem qua báo cáo về tình huống của Giang Nguyên ở Châu Phi. Hành động lớn mà bộ lạc vụ sư tiến hành hôm đó, bọn họ cũng nhìn thấy qua vệ tinh rõ ràng, nên cũng biết đại khái.

Bây giờ nghe Giang Nguyên nói lại, chỉ cảm thấy vừa hiểu vừa không hiểu.

Im lặng một hồi, Từ Khả Liễu nhìn các thành viên bên cạnh, sau đó hít sâu một hơi, ánh mắt nhìn Giang Nguyên tràn đầy phức tạp, cười khổ nói:

- Được rồi, có mấy vấn đề, chúng ta cần hỏi một chút.

- Dĩ nhiên.

Giang Nguyên gật đầu.

- Thần thú chi hồn mà bộ lạc vụ sư đề cập đến gọi là Cửu Vĩ phải không?

Nhìn Giang Nguyên, Từ Khả Liễu chậm rãi hỏi.

Ánh mắt Giang Nguyên nheo lại, sau đó gật đầu:

- Đúng, nó tên là Cửu Vĩ.

Thấy Giang Nguyên gật đầu, ánh mắt mọi người sáng lên, hô hấp cũng có chút gấp rút. Giang Nguyên có thể dựa vào một mình mà

đối kháng với lực lượng của bộ lạc vu sư, điều này thật sự khiến người ta không thể tin nổi.

Ánh mắt Từ Khải Liểu cũng sáng lên:

- Nó làm sao mà có được?

Dứt lời, Từ Khải Liểu dường như nhớ đến cái gì đó, vội giải thích:

- Chúng ta chẳng qua chỉ là tò mò mà thôi.

Từ Khải Liểu vừa nói xong, ánh mắt Chu Thế Dương giật giật, lóe lên vẻ tham lam.

Giang Nguyên cười một tiếng:

- Bây giờ mọi người hẳn cũng biết lai lịch của tôi.

- Lai lịch? Giang Văn Ba?

Mọi người lại nhìn nhau.

- Không.

Giang Nguyên nhẹ nhàng lắc đầu:

- Tôi đến từ Cô Lang.

- Cô Lang?

Mọi người sửng sốt, ánh mắt lại càng sáng hơn nữa. Bọn họ dĩ nhiên là biết Cô Lang, cũng biết mấy năm qua Giang Nguyên tốn hơn mấy trăm ngàn vạn chính là vì kế hoạch kia của hắn.

Chương 992: Ngửa bài

- Cuối cùng cũng chỉ còn lại một mình tôi và cái rương kia.

Khi Giang Nguyên kể lại những chuyện này, gương mặt không hề có cảm xúc, nhưng cũng không một ai có thể nở được nụ cười trong chuyện này. Bọn họ cũng đã nghe nói qua, tất nhiên cũng

biết được gian hiểm trong đó là như thế nào.

Chẳng qua ánh mắt mọi người lúc này tràn đầy hâm mộ. Nếu năm đó Thiên Y Viện cũng chú ý đến chuyện này, nói không chừng Cửu Vĩ sẽ thuộc về Thiên Y Viện.

Liên quan đến Cửu Vĩ, Giang Nguyên chỉ nói ra lai lịch của nó, không hề nhắc đến năng lực. Chuyện như vậy không cần đem khoe, để cho mọi người tự đoán là tốt nhất. Hẳn chẳng muốn bị người ta sờ được gốc gác của mình.

Giang Nguyên nói xong liền im lặng, mọi người chỉ có thể len lén nuốt ngụm nước miếng, trong đầu nhanh chóng sắp xếp lại tư liệu về Giang Nguyên một lần.

Khi Giang Nguyên tốt nghiệp trung học thì bắt đầu thay đổi. Khi hắn xuất hiện ở Hoa Hạ, gặp được Tuyên Tử Nguyệt của Tuyên gia, dường như vẫn còn là một người bình thường. Nhưng chỉ trong mấy năm ngắn ngủi hắn đã đạt đến trình độ như bây giờ.

Suy nghĩ một chút, ánh mắt mọi người lại lóe lên tia sáng.

Lúc này Từ Khải Liểu cũng không nhịn được, bưng tách trà trong tay nhấp một ngụm, thoáng ổn định tâm tư, lúc này mới nhìn Giang Nguyên nói tiếp:

- Liên quan đến bộ lạc vu sư, bây giờ thật sự bọn họ đều do cậu nắm giữ?

- Cứ xem như là vậy.

Giang Nguyên im lặng một chút rồi gật đầu:

- Tế tư tổ linh cũng thừa nhận thân phận sứ giả Thần Thú của tôi. Trước mắt Thần Thú Bát vẫn còn nằm trong tay tôi. Như vậy, thân phận của tôi sẽ vẫn còn tồn tại.

Nói đến đây, Giang Nguyên dừng lại một chút rồi tiếp tục nói:

- Dĩ nhiên, điều kiện tiên quyết là tôi phải bảo đảm lợi ích cho bộ lạc vu sư. Nếu tôi làm vậy, sức ảnh hưởng đối với bộ lạc vu sư là không có vấn đề.

Nghe Giang Nguyên nói, các thành viên Viện ủy lại im lặng.

Chu Thế Dương lên tiếng:

- Ý của cậu là, chỉ cần nội viện nắm Thần Thú Bát trong tay, bộ lạc vu sư sẽ phục tùng chúng ta?

Nhìn ánh mắt tham lam của Chu Thế Dương, Giang Nguyên cười nhẹ, sau đó nói:

- Là trong tay tôi chứ không phải nội viện.

Bị Giang Nguyên nói trắng ra như vậy, sắc mặt Chu Thế Dương đột nhiên biến đổi, lạnh giọng cười nói:

- Chẳng lẽ ý của cậu là Thần Thú Bát là của riêng cậu? Một chút cũng chẳng liên quan đến nội viện?

Giang Nguyên khẽ cười một tiếng, sau đó tiện tay vung lên, một vật trong cái túi bên cạnh nhẹ nhàng bay lên, dưới ánh mắt của mọi người, chậm rãi đáp xuống bàn.

- Thiên y sư Chu Thế Dương, ông không tin thì có thể cầm Thần Thú Bát thử một chút. Tôi nghĩ nếu bộ lạc vu sư biết chuyện này, bọn họ sẽ nguyện ý không tiếc thời gian và bất cứ giá nào để toàn lực tập sát ông. Sau đó mang Thần Thú Bát về Châu Phi, cất vào một nơi không ai thấy, thuận lý thành chương đem Thiên Y Viện chúng ta thành tử địch trọn đời.

Giang Nguyên mỉm cười nói, ánh mắt ra hiệu cho Chu Thế Dương cứ việc lấy.

Sắc mặt Chu Thế Dương trong nháy mắt trầm xuống, nhìn cái bát sành nhìn qua cực kỳ bình thường, rồi lại nhìn Giang Nguyên, lạnh lùng nói:

- Ý của cậu là, Thần Thú Bát chỉ có một mình cậu có thể nắm giữ?

- Đúng.

Khóe miệng Giang Nguyên nhếch lên, nhìn Chu Thế Dương, ánh mắt trào phúng:

- Nếu ông không tin thì có thể thử một chút.

- À, mà trước khi ông thử, tôi đề nghị ông nên xem qua hình ảnh vệ tinh một lần nữa, có khi ông sẽ thay đổi suy nghĩ. Dĩ nhiên, ông vẫn có thể duy trì lòng tin một mình kháng lại sự tập kích của toàn bộ bộ lạc vụ sư.

Giang Nguyên vẫn cười như cũ, giống như tùy ý nói với Chu Thế Dương.

Các thành viên Thiên Y Viện bên cạnh, sắc mặt đều có chút âm trầm, lơ đãng nhìn nhau một cái.

Tất cả mọi người đều có thể nghe ra sự uy hiếp trong lời nói của Giang Nguyên. Khi Giang Nguyên đối mặt với tất cả thành viên hội Viện ủy, gương mặt và biểu hiện đều rất tự tin.

Bị Giang Nguyên giễu cợt, sắc mặt Chu Thế Dương trong nháy mắt đỏ bừng, tức giận lên tiếng:

- Giang Nguyên, rốt cuộc là cậu có ý gì? Chẳng lẽ cậu cho rằng cha của cậu trở về thì cậu dám ăn nói với như vậy với Viện ủy?

Nghe Chu Thế Dương nói, tất cả thành viên Viện ủy đều im lặng, không ai lên tiếng, lẳng lẳng nhìn Giang Nguyên chờ hắn lên tiếng. Ngay cả La Thiên Minh bên cạnh cũng nhìn Giang Nguyên, mặc dù rất lo lắng, nhưng muốn nói rồi lại thôi.

Biểu hiện của Giang Nguyên lúc này cũng không còn dừng dừng nữa. Thậm chí còn ngồi thẳng người, nhìn vào Chu Thế Dương, sau đó quay sang nhìn các thành viên hội Viện ủy khác.

- Giang Văn Ba là cha của tôi không sai.

Giang Nguyên lạnh lùng nói:

- Nhưng ít ra trước mắt, tôi và ông ta một chút quan hệ cũng không có. Hết thấy đều dựa vào chính bản thân tôi.

Giang Nguyên thoáng dừng lại một chút, sau đó dừng dừng nhìn tất cả thành viên hội Viện ủy, chậm rãi nói:

- Cho nên, tôi hy vọng tất cả mọi người đừng nên liên hệ tôi, ông ấy và Tuyệt Y Đường lại với nhau.

- Mọi người hẳn đã biết một số chuyện, nhưng có lẽ nó không như mọi người nghĩ. Vì thế tôi cần phải nhắc nhở mọi người một chút.

- Tôi là thành viên chính thức của Thiên Y Viện. Từ lúc tôi vào Thiên Y Viện cho đến nay, tôi luôn xem mình là thành viên của viện mà cảm thấy kiêu ngạo. Bao năm qua, tôi chưa bao giờ khiến cho viện phải mất mặt, cũng vì viện mà lập được công lao không nhỏ. Bất luận là kế hoạch con ông cháu cha của Huyết tộc ở Bắc Kinh hay là kế hoạch nào khác. Tôi chỉ muốn nhắc nhở mọi người, Tế Thế Đỉnh là tôi một mình liều chết để đoạt lại từ trong tay của Huyết tộc cũng như là Cổ môn.

- Lần trước Huyết tộc xâm nhập Kim Lăng, mặc dù đối phương là vì tôi mà đến, nhưng cũng có một mình tôi quần lấy Huyết tộc mới để nội viện ta bắt được mấy thành viên cao cấp của họ. Thậm chí còn lấy được Huyết Linh Thảo và kỳ trân dị bảo khác.

- Cho dù trong đó có xảy ra bất ngờ, nắp Tế Thế Đỉnh bị mất, nhưng cũng chỉ có một mình tôi chạy đến địa bàn của Huyết tộc, liều chết để đoạt lại nắp Tế Thế Đỉnh.

- Tôi vì viện mà làm những chuyện này. Dĩ nhiên tôi cũng được mọi người thừa nhận, có chức vị, có thân phận đỉnh chủ Tế Thế Đỉnh, còn có tư cách thành viên dự bị hội Viện ủy.

Nói đến đây, ánh mắt Giang Nguyên có chút lạnh lại:

- Nhưng bây giờ, cha của tôi là Giang Văn Ba xuất hiện, ông ấy lại là đường chủ Tuyệt Y Đường, rất nhiều người liền bắt đầu liên hệ tôi với ông ấy và Tuyệt Y Đường.

- Tôi rất muốn biết, các vị đang ngồi ở đây đều là thành viên cao nhất ở Thiên Y Viện, bất kể các người có nghi ngờ tôi hay không, nhưng tôi chỉ muốn nói một câu, các vị có bao giờ đặt mình vào vị trí của tôi mà suy nghĩ không?

- Năm đó, Tuyệt Y Đường phái ra Ngô tiên sinh đến quân khu Tây Bắc, đồng thời phái Cô Lang đuổi theo Cửu Vĩ không ai biết. Mặc

dù có lẽ các người sẽ cho là việc Cửu Vĩ lọt vào tay tôi có phải là có liên quan đến kế hoạch ban đầu của cha tôi hay không.

Ánh mắt Giang Nguyên càng lúc càng lạnh, nói:

- Tôi chỉ muốn nói là, năm đó kế hoạch được an bài ở quân khu là do một mình tôi liệu chết phát hiện ra. Mà Ngô tiên sinh là nhân viên tình báo mà Tuyệt Y Đường phái đi tìm tung tích của Cửu Vĩ, và tôi đã lấy thân phận cá nhân, vận dụng lực lượng của viện, đoạt lại từ trong tay bọn họ. Sau đó dùng tổ hành động ngoại viện của Thiên Y Viện tiêu diệt hết đối phương. Từ đó mới khiến cho Tuyệt Y Đường dần dần nổi lên mặt hồ.

- Nếu tôi và cha tôi có liên lạc với nhau, tôi có cần thiết phải làm như vậy không?

- Tôi là đỉnh chủ trẻ nhất trong lịch sử nội viện, hơn nữa thực lực có thể nói là đệ nhất nhân. Trong vòng năm năm, thành viên Hội viện ủy chắc có lẽ cũng chỉ có một mình tôi là trẻ tuổi như thế. Thậm chí trong vòng mười năm, với tuổi tác và thực lực của tôi, rất có thể nội viện sẽ không tìm được người thứ hai. Tôi nghĩ hẳn mọi người sẽ không phủ nhận điều này?

Giang Nguyên nhìn mọi người, lạnh giọng hỏi ngược lại:

- Cha tôi có cần phải vào lúc này mà để Tuyệt Y Đường lộ mặt ra ngoài?

- Vả lại, tôi thân là đỉnh chủ Tế Thế Đỉnh, mang theo Tế Thế Đỉnh đến Phi Châu. Nếu tôi và cha tôi có qua lại với nhau, tôi trở về đây làm gì nữa?

Ánh mắt Giang Nguyên càng rét lạnh, nhìn mọi người trước mắt:

- Tôi thân là sứ giả Thần Thú của bộ lạc Vu sư, toàn bộ bộ lạc của họ đều do tôi nắm giữ. Tôi cần chi về đây năm vùng nữa? Nếu thật muốn phản bội Thiên Y Viện, tôi sẽ liên thủ với Tuyệt Y Đường, còn để các vị ngồi đây chất vấn tôi?

Ở nội viện, Giang Nguyên rất ít khi tức giận như vậy. Cho dù có tức, cũng sẽ nghĩ đến sự chiếu cố của lão sư và Từ Khải Liễu. Nhưng lúc này, hẳn biết hẳn cần phải tỏ thái độ.

Nhìn ánh mắt lạnh lẽo của Giang Nguyên, trực tiếp nghe hắn nói, sắc mặt các thành viên của viện cũng đỏ bừng. Từ Khải Liểu vội vàng ho khan một tiếng, lên tiếng an ủi:

- Giang Nguyên, cậu bình tĩnh lại đi. Viện ủy không có ý nghi ngờ cậu.

- Đúng đúng, Giang Nguyên, cậu vì viện mà làm hết thủy, mọi người đều nhìn thấy rõ. Đây cũng chỉ là theo lệ của Viện ủy thôi.

Lưu Mộc Dương tất nhiên cũng biết nặng nhẹ, vội vàng lên tiếng.

Lúc này, Chu Thế Dương đã ảo nảo trong lòng. Ông ta không nghĩ đến Giang Nguyên lại nói thẳng ra như vậy, không cho ông ta tìm ra bất cứ lỗ hổng nào trong đó.

Ông ta biết rất rõ, với tình huống của Giang Nguyên lúc này, chỉ cần xác nhận Giang Nguyên không có quan hệ với Tuyệt Y Đường, ai cũng không muốn đắc tội với hắn, thậm chí cũng không muốn đẩy Giang Nguyên về phía đối lập với viện ủy.

Đây là lần đầu tiên đồng chí Thiên y sư Chu Thế Dương cảm thấy vô lực và không cam lòng như vậy.

Chương 993: Phương án

Có thực lực siêu quần của đỉnh chủ Tế Thế Đỉnh, là người duy nhất có thể luyện chế đan dược siêu phẩm, cứu vãn cho sự sa sút của Thiên Y Viện mấy năm gần đây, cộng thêm nắm bộ lạc vụ sự trong tay, chỉ cần không ngu như heo, ai cũng không muốn đẩy Giang Nguyên ra ngoài, chứ đừng nói chi là thời điểm bây giờ.

Cho dù có muốn xử lý Giang Nguyên, với thực lực quỷ dị khó lường của hắn, không ai trong Thiên Y Viện có thể nắm chắc được.

Nhìn biểu hiện chưa nguôi giận của Giang Nguyên, Từ Khải Liểu vội vàng nhìn sang La Thiên Minh.

La Thiên Minh tất nhiên là biết ý của Từ Khải Liểu, ho khan một tiếng, sau đó lên tiếng khuyên giải.

Trong tình huống như vậy, Giang Nguyên ngược lại cũng không quá đáng. Mục đích của hắn đã đạt được, lập tức gật đầu, sau đó đứng dậy nói:

- Được rồi, nếu mọi người đã hiểu, vậy tôi cũng cảm thấy yên tâm. Tôi vừa trở về, còn chênh lệch múi giờ nên có chút mệt. Tôi xin phép về trước nghỉ ngơi.

Dứt lời, Giang Nguyên đẩy ghế đứng dậy, dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, xoay người rời đi.

Chỉ để lại các thành viên hội Viện ủy, thấy hành động không hề lễ phép của Giang Nguyên, mặt mũi biến ảo nhưng không ai lên tiếng.

- Cản rỡ, quá cản rỡ.

Nhìn Giang Nguyên biến mất ngoài cửa, Chu Thế Dương mới vỗ bàn run giọng nói.

- Không phục thì ông đi đánh nó đi.

La Thiên Minh thông thả bưng tách trà nhấp một ngụm, cười lạnh một tiếng, thiếu chút nữa khiến cho Chu Thế Dương phải phun máu.

- Được rồi, mọi người im lặng đi.

Từ Khả Liễu nhúc nhúc đầu sờ trán, nhìn Chu Thế Dương đang run rẩy bên kia, sau đó nhìn quét qua mọi người, nói:

- Bây giờ chúng ta nên thảo luận một chút kế hoạch để Giang Nguyên trở thành thành viên chính thức của Viện ủy.

- Cái gì?

Đang giận run người, Chu Thế Dương trợn tròn mắt, tức giận nói:

- Tại sao tôi lại không biết kế hoạch này? Ai đệ trình?

- Tôi, vừa mới đệ trình.

Từ Khải Liểu đứng dừng nói.

- Tại sao? Viện trưởng, chưa đến ba mươi tuổi đã là thành viên chính thức của hội Viện ủy? Hơn nữa Giang Nguyên cũng chỉ là y sĩ nhập phẩm, sao có thể đảm nhiệm thành viên Hội viện ủy được?

- Đỉnh chủ Tế Thế Đỉnh vốn dựa theo thông lệ phải là thành viên hội Viện ủy. Bây giờ nấp Tế Thế Đỉnh cũng đã được lấy về, chính thức trở thành một Tế Thế Đỉnh hoàn chỉnh. Hơn nữa, Giang Nguyên là người duy nhất trong viện có thể luyện chế đan dược siêu phẩm. Bây giờ cậu ấy lại nắm bộ lạc vụ sư trong tay. Với thân phận và năng lực của cậu ấy, Hội Viện ủy cũng phải coi trọng và phân cho cậu ấy đãi ngộ ngang hàng mới được.

Nói đến đây, Từ Khải Liểu dừng lại một chút mới thở dài nói:

- Đặc biệt trong tình huống lúc này, Hội viện ủy cũng phải trấn an cậu ấy. Cho nên tôi đề nghị bổ nhiệm Giang Nguyên trở thành thành viên chính thức của Hội viện ủy.

Sau khi Từ Khải Liểu nói xong, các thành viên đều im lặng. Mọi người đều biết, nếu bây giờ Giang Nguyên vẫn còn là thành viên dự bị, với năng lực và độ quan trọng của hắn đối với Thiên Y Viện, đặc biệt sau khi cha của hắn xuất hiện, hơn nữa Tuyệt Y Đường lại đối kháng với Thiên Y Viện, nếu muốn ổn định Giang Nguyên, không để hắn nảy sinh suy nghĩ khác thường, đây có lẽ là biện pháp xử lý duy nhất.

Chu Thế Dương thở hỗn hển. Ông ta không phải không nghĩ đến chuyện này, nhưng lại không nghĩ nó đến nhanh như vậy. Từ Khải Liểu đưa ra phương án, hơn nữa còn trực tiếp bổ nhiệm Giang Nguyên.

Nhìn các thành viên đều im lặng, ánh mắt Chu Thế Dương lại càng tràn đầy lửa giận. Ông ta biết rất rõ, nếu là Từ Khải Liểu đề nghị, những người này sẽ không chủ động đứng ra phản đối.

Nhưng nếu để cho Giang Nguyên thật sự trở thành thành viên chính thức, mặc dù không phải Thiên y sư, nhưng với thân phận đỉnh chủ Tế Thế Đỉnh của hắn, hoàn toàn có quyền lực ngang bằng với các Thiên y sư. Đây chính là điều khiến ông ta không cam lòng.

Cho nên, Chu Thế Dương hít một hơi thật sâu, sau đó nói:

- Điều này không hợp quy củ. Căn cứ theo quy định bổ nhiệm ủy viên chính thức của Hội Viện ủy, nhất định phải đợi đến khi hết nhiệm kỳ hoặc một vị thành viên nào đó bất ngờ xảy ra chuyện, hoặc không cách nào thực hiện được chức trách của người thì mới bổ nhiệm bổ sung.

Nói đến đây, Chu Thế Dương quét mắt nhìn mọi người, trầm giọng nói:

- Hơn nữa, điều lệ của hội Viện ủy quy định, thành viên chỉ được mười bốn người, không được tùy ý tăng giảm. Cho nên, tôi phản đối việc bổ sung Giang Nguyên làm thành viên chính thức hội Viện ủy.

Từ Khải Liễu chậm rãi gật đầu, nhìn Chu Thế Dương rồi nhìn những người còn lại:

- Tốt lắm, Thiên y sư Chu đã đưa ra ý kiến của mình. Bây giờ những ủy viên khác có thể nói một chút ý tưởng của mình.

- Dựa theo thông lệ, vốn đỉnh chủ Tế Thế Đỉnh sẽ tự động có thân phận thành viên chính thức hội Viện ủy, nhưng bởi vì tuổi của Giang Nguyên quá nhỏ, hơn nữa Tế Thế Đỉnh cũng không hoàn chỉnh, cho nên mới không thể trở thành thành viên chính thức. Bây giờ Tế Thế Đỉnh đã nguyên vẹn, cậu ấy cũng đã có được thực lực tương xứng với thân phận đỉnh chủ. Cho nên chúng ta đồng ý bổ nhiệm cậu ấy làm thành viên chính thức hội Viện ủy. Đây là ý kiến của tôi.

Lưu Mộc Dương lên tiếng.

Nghe Lưu Mộc Dương nói, sắc mặt Chu Thế Dương tái xanh. Hai người xếp hạng thứ nhất và thứ hai đã ủng hộ, như vậy ông muốn lật bàn sẽ không có hy vọng.

Nhưng Chu Thế Dương vẫn không cam lòng, nghiêng đầu nhìn hai vị y sư nhất phẩm cách đó không xa. Hai người này trước giờ vẫn theo ông ta. Bây giờ ông ta cần người đứng ra ủng hộ, chỉ cần hai người lên tiếng phản đối, ông ta vẫn còn hy vọng ngăn cản

phương án này.

Nhưng ông ta vừa mới đưa mắt nhìn sang, đối diện đã có người lên tiếng.

- Đúng, mặc dù điều lệ đã quy định không được tùy ý tăng giảm số lượng thành viên chính thức, nhưng trong những thời điểm khẩn cấp thì có thể cân nhắc lại. Tình huống bây giờ, chúng ta cần cho Giang Nguyên một thân phận thành viên chính thức của hội viện ủy. Hơn nữa, trước kia không phải là không có tình huống tương tự. Cách đây năm mươi năm cũng đã có mười lăm vị Ủy viên. Cho nên tôi đồng ý bổ nhiệm Giang Nguyên làm ủy viên chính thức hội Viện ủy.

Người nói ra là Lưu Thiên Phúc của phòng Đan Dược. Một người phụ trách phòng đan dược bên cạnh Lưu Thiên Phúc cũng gật đầu lên tiếng:

- Tôi đồng ý với ý kiến của Thiên Phúc.

Nhìn hai người, sắc mặt Chu Thế Dương trắng bệch. Ông ta tất nhiên biết Giang Nguyên là Phó trưởng phòng phòng Đan dược. Hai người của phòng đó chắc chắn sẽ ủng hộ hẳn, nhưng không nghĩ đến hai người lại nhanh đến như vậy.

Lúc này, ông ta chỉ có thể một lần nữa nhìn hai vị y sư nhất phẩm, hy vọng hai người có thể đứng ra ủng hộ ông ta.

Nhưng khi ông đảo mắt nhìn, chỉ thấy hai người cúi đầu, làm bộ như không thấy ánh mắt của ông ta.

Chương 994: Ý tưởng của Đại vu sư

Trong lúc mọi người đang tiến hành cuộc họp, hai đại vu sư đang đi dạo tại một ngọn núi ở thành Kim Lăng.

Cách đó không xa là hai cao thủ ngoại viện Thiên Y Viện phái đi, lúc này cũng đang ở cùng một chỗ, thấp giọng thầm thì. Ở đây có rất nhiều cảnh đẹp lại không đi, chạy đến một ngọn núi chẳng có mấy danh tiếng này.

Đây chỉ là một công viên nhỏ, cuối tuần mới có người đến đây leo núi, thật sự không có khung cảnh gì có thể ngắm, nhưng hai người kia lại cứ khăng khăng đòi đến đây tham quan.

Sau khi đến, lại bảo bọn họ không cần đi theo, có ý muốn đi dạo riêng một chút, thật khiến người ta phải nghi ngờ.

Trong lúc hai vị thành viên ngoại viện đang thảo luận với nhau, hai đại vu sư cũng đang đi cùng một chỗ, gương mặt tràn đầy hưng phấn.

- Quả nhiên không sai. Cho dù cách xa Châu phi, nhưng linh lực tổ linh chúng ta vẫn có thể kêu gọi, hơn nữa cũng không hề suy giảm.

Đại vu sư Poragu hưng phấn nói.

Draco cũng cười toét miệng, lộ ra hàm răng trắng tinh, thấp giọng nói:

- Quả nhiên, truyền thuyết ghi lại không hề giả. Chỉ cần Thần Thú Bát có thể chân chính kích hoạt, nơi nào có Thần Thú Bát, nơi đó chẳng khác nào tổ địa của Châu Phi.

- Nếu đã xác nhận, chúng ta có sứ giả thần thú, chuyện ngược lại cũng không coi là quá tệ.

Poragu nhẹ gật đầu một cái, nhưng ánh mắt lại lóe lên sự tàn khốc, trầm giọng nói:

- Bất kể thế nào, chúng ta cũng phải tận lực nghĩ biện pháp đoạt lại Thần Thú Bát. Nếu không, một khi Thiên Y Viện nổi lên tâm tư với bộ lạc vu sư của chúng ta, Tổ linh điện của chúng ta sẽ bị bọn họ xé thịt mất.

- Đoạt lại?

Sắc mặt Draco có chút âm trầm, nhẹ nhàng lắc đầu:

- Sợ là rất khó. Sứ giả có thần thú chi hồn, hơn nữa còn nắm trong tay Thần Thú Bát. Với năng lực của chúng ta, căn bản không có khả năng đoạt lại từ trong tay của hắn. Hắn lại có thân phận của Thiên Y Viện, muốn liên kết với các thế lực khác để đoạt lại cũng

không dễ dàng.

- Còn nữa, cho dù chúng ta có thể đoạt lại Thần Thú Bát, nhưng có thể chân chính nắm nó trong tay không thì còn rất khó nói. Nếu không, Tế tứ tổ linh nằm trong tay nhiều năm như vậy cũng không thể chân chính sử dụng nó. Chỉ cần sơ sẩy một chút, chúng ta sẽ rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục.

Nghe Draco nói, Poragu nhẹ nhàng gật đầu, sau đó đảo mắt nhìn mấy cái tượng thô kệch, cau mày nói:

- Nếu biện pháp này cũng không thể thực hiện được, vậy bây giờ chúng ta phải lợi dụng sự tồn tại của sứ giả, khảo sát phạm vi khống chế của Thần Thú Bát là bao nhiêu. Nếu khả năng khống chế đạt đến ngàn dặm, như vậy bộ lạc chúng ta cũng có thể rời khỏi tổ địa, thành lập một cứ điểm mới.

Poragu chậm rãi gật đầu:

- Địa vị của sứ giả thần thú ở Thiên Y Viện cũng không thấp, đây ngược lại đối với chúng ta là chủ lực không nhỏ. Nếu không, sẽ rất khó chống lại sự dòm ngó của cao tầng Thiên Y Viện. Nếu hắc có thể chiếm cứ được vị trí cao hơn ở Thiên Y Viện, đối với bộ lạc chúng ta mới có sự trợ giúp. Bộ lạc vụ sư của chúng ta cũng không cần lo lắng.

Poragu thở dài, vẽ thâm độc lại lóe lên trong mắt:

- Bất kể thế nào, chúng ta cũng phải kiên trì. Đây cũng là nguyên nhân chúng ta đến đây. Ít nhất phải đảm bảo sứ giả không chịu sự ảnh hưởng của những người khác, giữ vững lập trường. Với tuổi tác và thân phận của hắc, tôi tin rằng chưa đến vài năm nữa, Thiên Y Viện sẽ không có ai bắt ép hắc được nữa. Chỉ cần hắc nguyện ý cởi bỏ năng lực Thần Thú Bát, chúng ta cũng có thể tùy thời tăng lên thực lực. Đến lúc đó, cho dù người của Thiên Y Viện muốn đánh chủ ý lên bộ lạc vụ sư chúng ta, sứ giả cũng sẽ đưa ra quyết định nghiêng về bộ lạc vụ sư.

- Ừm.

Draco lại gật đầu, đưa mắt nhìn ra phía xa, thở dài một hơi:

- Bất kể thế nào, bộ lạc vu sư chúng ta cũng có chỉ có thể toàn lực ứng phó, ủng hộ sử giả. Chỉ cần hấn không nổi loạn, chúng ta không cần suy nghĩ thứ gì khác.

Nằm trên giường, mặc dù Giang Nguyên không quá buồn ngủ, nhưng chênh lệch thời gian cũng là một vấn đề. Mấy ngày qua, Giang Nguyên đã thành thói quen ngủ vào lúc này. Hơn nữa, tranh cãi với đám thành viên Thiên Y Viện kia, đúng là dễ hao tổn tinh thần.

Cho nên, Giang Nguyên chỉ nằm một chút là ngủ ngay.

Sau khi Giang Nguyên chìm vào giấc ngủ, hình xăm trên vai trái lại lóe lên. Đồng thời Thần Thú Bát màu xanh đặt ở đầu giường dường như cũng có sự biến hóa khác thường, chậm rãi tản ra ánh sáng màu xanh nhàn nhạt.

Khi ánh sáng màu đỏ càng lúc càng nhiều, ánh sáng màu xanh của Thần Thú Bát cũng càng lúc càng rõ. Thậm chí bên trong Thần Thú Bát còn tản ra một mùi thơm mê người.

Giang Nguyên vẫn còn đang chìm trong giấc ngủ, dường như không cảm nhận được gì, nhưng sau lưng hấn mơ hồ có một hư ảnh hiện lên.

Hư ảnh càng lúc càng ngưng tụ càng nhiều. Chín cái đuôi to hùng dũng nhàng lay động, ánh mắt màu đỏ cũng chậm rãi mở ra.

Cặp mắt màu đỏ nhìn Giang Nguyên đang ngủ say, sau đó quay đầu nhìn Thần Thú Bát đang lặng yên bay lên không, hiện lên sự thoải mái và mê luyến.

Thần Thú Bát nhẹ nhàng trôi đến đỉnh đầu Giang Nguyên. Theo sự chớp động của cặp mắt, mùi thơm phát ra từ cái bát càng lúc càng nhiều. Cặp mắt màu đỏ nheo lại, thứ mùi thơm kia giống như bị nó hấp thu, trong nháy mắt liền biến mất.

Mùi thơm biến mất, Thần Thú Bát chậm rãi bay trở lại đầu giường Giang Nguyên, giống như chưa từng có việc gì xảy ra. Chỉ có Cửu Vĩ sau lưng Giang Nguyên càng thêm rõ ràng hai phần.

Cặp mắt màu đỏ một lần nữa mở ra, lẳng lặng nhìn Giang Nguyên,

cũng không có ý định muốn tiêu tan.

Lúc này, Giang Nguyên dường như cũng cảm giác được điều gì, cặp mắt đang nhắm rung lên hai cái, giống như muốn tỉnh lại.

Chương 995: Cửu Vĩ ngây ngô

Giang Nguyên cũng không phải thức dậy, chẳng qua dưới cái nhìn chăm chú của Cửu Vĩ, hình xăm trên vai trái lóe lên, hai mắt nhắm chặt của hắn bắt đầu chuyển động.

Hắn giống như xuất hiện trong một không gian kỳ diệu. Chung quanh hư vô mờ mịt, nhưng đối diện hắn là một bóng người ngồi chồm hổm rất cao. Mà đằng sau cái bóng là chín cái đuôi to lớn đang nhẹ nhàng lay động.

Lẳng lặng nhìn chung quanh một chút, sau đó nhìn cái bóng có chín cái đuôi màu đỏ đang lay động đối diện, Giang Nguyên kinh ngạc hỏi:

- Người...người là Cửu Vĩ?

Cái bóng màu đỏ gật đầu, cặp mắt không thấy con ngươi chỉ lộ ra hai tròng mắt màu đỏ, sau đó một giọng nói thanh thúy vang lên:

- Cửu Vĩ? Đúng, ta chính là Cửu Vĩ.

Nghe giọng nói dễ nghe này, Giang Nguyên chỉ cảm thấy đầu óc của mình choáng váng. Hắn vốn tưởng rằng Cửu Vĩ nhiều nhất cũng chỉ đáp lại bằng cử động, không nghĩ đến Cửu Vĩ lại biết nói chuyện.

- Ta không phải đang nằm mơ chứ?

Giang Nguyên có chút hoài nghi dùng sức nhéo mặt của mình, phát hiện một chút cũng không đau, không khỏi cảm thấy mơ hồ.

- Người không phải đang nằm mơ. Ta chỉ xây dựng một không gian đặc biệt trong tinh thần của người mà thôi.

Cửu Vĩ lắc đầu, mấy cái đuôi nhỏ cũng vung vẩy, nhìn rất khả ái.

Giang Nguyên neho mắt. Đối với lời giải thích này, hẳn hoàn toàn có thể tiếp nhận. Dù sao hẳn vẫn thường xuyên tiến vào trí óc của mình để tìm kiếm những mảnh vụn kí ức. Cửu Vĩ có thể xây dựng một không gian trong đầu hẳn, dường như cũng không phải là chuyện quá khó khăn.

- Người....người có thể nói chuyện?

Giang Nguyên mất cả nửa ngày mới tỉnh lại, nhìn Cửu Vĩ đối diện, mãi mới nặn ra được một câu.

- Từ khi phong ấn được cởi ra, bổ sung được năng lượng nhất định, ta liền có thể nói chuyện.

Cái đuôi Cửu Vĩ nhẹ nhàng lay động:

- Ngay cả cái đó, đúng, là Thần Thú Bát đó, cũng là ta trực tiếp nói cho người sử dụng. Bất quá do người không biết mà thôi.

- A, đúng rồi. Lúc đó ta cũng không giải thích được tại sao lại có thể dùng Thần Thú Bát thu lại đám tổ linh. Thì ra là nhờ người.

Nói đến đây, Giang Nguyên như bừng tỉnh. Hôm đó hẳn cho rằng chỉ là trùng hợp, vừa lúc đụng trúng cách sử dụng Thần Thú Bát, không nghĩ đến là Cửu Vĩ nói cho hẳn biết.

- Thần Thú Bát rốt cuộc làm cái gì vậy? Chẳng lẽ còn có thần thú lưu lại?

Giang Nguyên đột nhiên nghĩ đến một chuyện, vội vàng hỏi.

- Ta cũng không biết.

Chín cái đuôi nhẹ nhàng lay động, tròng mắt màu đỏ cũng chớp động, thoáng trầm mặc một chút rồi mới nói:

- Sau khi cởi bỏ phong ấn, những thứ mà ta có thể nhớ lại không nhiều. Có thể nói chuyện được với người cũng là nhờ có Thần Thú Bát.

- Ta cũng không biết Thần Thú Bát là cái gì, nhưng sau khi ta cảm giác được sự tồn tại của cái vật này, thì biết nó có thể tập trung được một loại năng lượng đặc biệt nào đó, rất có tác dụng quan trọng trong việc cởi bỏ phong ấn và khôi phục thực lực cho ta. Cho nên, lúc đó ta mới dùng sức truyền tin tức cho người.

Nghe Cửu Vĩ nói, Giang Nguyên nhắm mắt, sửng sốt hồi lâu mới nói:

- Vậy người đã biết được cái gì?

- Ta biết ta bị phong ấn, sau đó...

Ánh mắt Cửu Vĩ cũng nhẹ nhàng chớp động, chần chờ một chút rồi tiếp tục nói:

- Giống như Thần Thú Bát là một thứ dùng để ăn cơm.

Nói đến đây, Cửu Vĩ đưa móng tay của mình ra đằng sau để gãi đầu:

- Những thứ khác thì ta không biết.

- Cái gì? Người nói Thần Thú Bát chính là một chén cơm?

Giang Nguyên mở to mắt. Chỉ bảo truyền thừa ngàn năm của bộ lạc vu sư lại là một cái chén ăn cơm.

- Dựa theo lời giải thích của các người thì đó là một cái chén ăn cơm. Nhưng cụ thể có lai lịch gì thì ta không biết.

Cửu Vĩ gãi đầu, sau đó nói.

Giang Nguyên xoa trán của mình, thở dài nói:

- Được rồi, vậy người chạy đến địa cầu làm gì?

- Không biết.

Cửu Vĩ lại lắc đầu:

- Có thể chờ khi phong ấn được cởi bỏ hoàn toàn thì mới có thể nhớ lại.

- Vậy khi nào người mới có thể cởi được phong ấn?

- Ta cảm giác khi năng lượng của đuôi chín đầy thì khi đó có thể cởi phong ấn. Cho nên người hãy cố gắng.

Cửu Vĩ chớp mắt nói.

- Cố gắng, ta không cố gắng cũng không được.

Giang Nguyên thở dài, sau đó ngẩng đầu nhìn Cửu Vĩ, nghi ngờ hỏi:

- Đây, không phải người xuất hiện là để đốc thúc ta cố gắng chứ?

Nghe Giang Nguyên nói, Cửu Vĩ mới gật đầu:

- Đúng rồi, ta phải nói cho người biết, người hãy cho ít được vật vào Thần Thú Bát. Năng lượng tích trữ bên trong Thần Thú Bát đã bị ta hấp thu gần phân nửa rồi. Người phải nghĩ biện pháp bổ sung. Sau này, ta phải dựa vào nguồn năng lượng đó để khôi phục hình thể của mình.

- Được vật? Được vật gì?

Giang Nguyên ngần ngừ. Cái này ngược lại thì không khó. Thiên Y Viện thiếu cái gì chứ không thiếu thuốc.

- Ta cũng không biết. Nhưng ta cảm giác được, gần đây có không ít được vật có năng lượng tồn tại, người hãy tự mình mang Thần Thú Bát đi tìm xem. Thần Thú Bát có phản ứng là được.

Nói đến đây, Cửu Vĩ thở dài, nói:

- Được rồi, cứ như vậy đi. Năng lượng đã bị tiêu hao không ít. Hẹn gặp lại.

- Đây...

Giang Nguyên còn đang định nói tiếp, nhưng còn chưa kịp mở miệng, trước mắt đã tối sầm, không còn thấy tầm hơi Cửu Vĩ. Chờ khi hắt mở mắt ra, mới phát hiện hình xăm trên vai trái của hắn đang nóng lên, trong đầu còn vang lên lời nhắc nhở đã tiêu hao hết

5,6%.

Xem ra hết thấy không phải là mơ, suy nghĩ lại lời nói của Cửu Vĩ, Giang Nguyên thở dài, sau đó đứng dậy mặc quần áo bước ra khỏi phòng.

- A, tỉnh rồi sao? Sao không ngủ thêm chút nữa?

Tuyên Tử Nguyệt đang bận rộn trong nhà bếp, thấy Giang Nguyên bước ra liền rửa tay bước đến.

- Không sao. Anh tỉnh rồi.

Giang Nguyên mỉm cười, sau đó ngồi xuống ghế salon, mở máy tính bảng ra, định tìm kiếm được vật có thể hỗ trợ năng lực cho Cửu Vĩ. Được vật này chỉ sợ cũng không dễ tìm, phải nhanh chóng kiểm tra xem hắn còn bao nhiêu điểm mới được.

Lúc này, mặc dù đã lập được công cho nội viện, nhưng điểm chắc là chưa phân xuống, phải xem tài khoản của hắn mới được.

Nhìn Giang Nguyên bận rộn, Tuyên Tử Nguyệt nhẹ nhàng đưa tay xoa bả vai cho hắn, tò mò nhìn màn hình, hỏi:

- Anh làm gì vậy?

- Không có gì. Anh chỉ muốn kiểm tra xem anh còn bao nhiêu điểm. Sau này còn có chuyện cần tiêu không ít, phải phổng chừng trước mới được.

Giang Nguyên vừa gõ bàn phím vừa trả lời.

- Ừm.

Mặc dù không biết Giang Nguyên rốt cuộc định làm gì, nhưng nghe qua chỉ là muốn kiểm tra điểm, Tuyên Tử Nguyệt cũng không quá để ý. Tuy nói cô không phải là người của Thiên Y Viện, nhưng ở Thiên Y Viện lâu như vậy rồi, trên căn bản cũng biết đại khái tình huống. Điểm đối với thành viên của Thiên Y Viện, kiếm cũng không dễ dàng gì. Nhưng Giang Nguyên mấy lần lập được công lớn cho viện, hơn nữa còn là đỉnh chủ Tế Thế Đỉnh, điểm ngược lại cũng không phải vấn đề quá lớn.

Lập tức nói;

- Em vừa gọi điện thoại cho Hiếu Hiếu. Cô ấy nghe anh đã về thì rất vui, giống như đã đặt xong vé máy bay, sáng mai sẽ đến.

- Ừm. Vậy mai em đón cô ấy đi. Anh có công việc chút.

Giang Nguyên nhẹ gật đầu.

- Được.

Tuyên Tử Nguyệt cười một tiếng, sau đó do dự một chút rồi nói:

- Em...em nghe nói...

- Nghe cái gì?

Giang Nguyên cũng không ngần đầu, chạm vào màn hình máy tính mở tài khoản của mình ra.

- Em nghe nói hội Viện ủy có chút ý kiến với anh. Trong viện lại lan truyền mấy lời đồn.

Tuyên Tử Nguyệt nhỏ giọng nói.

- Bọn họ dĩ nhiên là có ý kiến với anh rồi.

Giang Nguyên cười một tiếng, cảm giác bàn tay nhỏ bé nơi vai của mình trở nên cứng đờ, liền buông máy tính xuống, đưa tay nhẹ vỗ lên bàn tay nhỏ bé trên vai mình, quay đầu lại nhìn gương mặt có chút rầu rĩ, nói:

- Em đừng có lo lắng. Cho dù bọn họ có ý kiến với anh, nhưng cũng không thể làm gì được anh.

- Bởi vì bọn họ không dám.

Nghe giọng nói tự tin của Giang Nguyên, mặc dù cảm thấy có chút hoài nghi, nhưng Tuyên Tử Nguyệt vẫn trấn định trong lòng. Viện ủy Thiên Y Viện rất cường đại, nhưng Giang Nguyên là đỉnh chủ Tế Thể Đỉnh, hơn nữa Viện trưởng và La lão đối với Giang Nguyên rất tốt. Với lại Giang Nguyên nói không sao thì sẽ không sao.

- Bọn họ nói cha anh không có chết, hơn nữa lại còn là phản đồ.

Tuyên Tử Nguyệt do dự một chút rồi quyết định nói ra.

Giang Nguyên cau mày, sau đó lắc đầu cười nói:

- Chuyện này em cũng đừng lo lắng. Tình huống cụ thể anh cũng không rõ lắm, cần phải đi điều tra một chút.

Nói đến đây, Giang Nguyên cười khẽ, ngạo nghễ nói:

- Bất kể thế nào, anh sẽ không bị ảnh hưởng quá lớn. Hơn nữa, chuyện của Thiên Y Viện, anh không thể làm chủ, những chuyện của anh, chỉ có anh mới có thể làm chủ.

Chương 996: Các phe dự định

Giang Nguyên rất tự tin, nhưng đối với những người khác mà nói, số người tin tưởng hẳn có thể bình yên vượt qua lại không nhiều lắm.

Những người sớm nghe được một ít tin tức về Tuyệt Y Đường, lúc này hoặc cười trên nỗi đau người khác hoặc lo lắng cho Giang Nguyên.

Vốn đang cụp đuôi là cha con Tề Nhạc Minh, lúc này lại bắt đầu đắc ý. Ban đầu cha con Tề gia đắc tội Giang Nguyên không nhẹ, cho nên luôn cảm thấy bất an. Nhưng lần này nghe được tin tức từ Thiên Y Viện truyền đến, hai cha con thiếu điều vỗ tay hoan hô.

- Cha, Giang Nguyên lúc này hẳn gặp phiền phức lớn rồi. Không nghĩ đến cha của hắn còn chưa chết, hơn nữa còn phản bội Thiên Y Viện. Lúc này hắn quay trở về Thiên Y Viện, hội Viện ủy còn không trực tiếp bắt hắn lại sao? Sau này chúng ta không cần ngày nào cũng run sợ trong lòng.

Tề Nhạc Minh bưng ly rượu lên, hớp một tiếng, nói.

Gương mặt Tề Lăng cũng hiện lên sự hưng phấn, bưng một ly rượu lên nhấp một ngụm, sau đó nói:

- Mặc dù chuyện này là thật nhưng chúng ta còn cần phải quan sát thêm. Dù sao với thực lực của Giang Nguyên, cộng thêm thân phận đỉnh chủ Tế Thế Đỉnh, cho dù hội Viện ủy muốn động thủ với hắn cũng cần một khoảng thời gian.

- Chúng ta cứ chờ xem, sau khi có được tin tức xác thật rồi nói sau.

Khi nói ra, Tề Lăng không khỏi rung mình. Lần trước, bởi vì cao hứng quá sớm, kết quả bị Tuyên gia làm nhục một phen. Lần này nhất định không thể phạm sai lầm lần nữa.

- Vâng.

Tề Nhạc Minh cũng nhớ đến chuyện lần trước, ánh mắt lóe lên hận ý, lạnh giọng nói:

- Chúng ta sẽ chờ, xem Tuyên gia còn có thể ăn nói gì được nữa không?

- Bọn họ cho rằng dựa vào một mình Giang Nguyên thì Tuyên gia có thể phát tài? Chỉ cần Giang Nguyên xảy ra chuyện, xú bà nương Tuyên Tử Nguyệt cũng không trốn được đâu. Con sẽ chờ xem. Hừ!

Trong lúc cha con Tề gia âm thầm đắc ý, vợ chồng Tuyên gia thật giống như cha con Tề Lăng đã nghĩ, sắc mặt ngưng trọng ngồi trong đại sảnh. Bên cạnh là các vị trưởng bối trong nhà, gương mặt tràn đầy phiền muộn.

- Gia chủ, sự tình trọng đại. Nếu cô gia thật sự xảy ra vấn đề, chúng ta cũng nên sớm chuẩn bị.

Một trưởng bối tóc bạc trắng của Tuyên gia nhìn Tuyên Năng, nói.

- Vân thúc, chuyện này còn chưa định luận mà. Mọi người đừng rối loạn.

Sắc mặt Tuyên Năng nghiêm nghị nhìn mọi người chung quanh, trầm giọng nói:

- Hơn nữa mấy tháng qua, Tuyên Tử Nguyệt cũng gửi về không ít đan dược. Thực lực của Tuyên gia chúng ta tăng lên không ít. Hơn nữa, một số đan dược thượng phẩm mà con bé gửi về, chúng ta

cất giữ khá nhiều. Tuyên gia chúng ta nhiều nhất cũng chỉ chịu nhục mấy năm nữa thôi. Qua hai ba năm nữa, Tuyên gia chúng ta đủ để ứng đối bất kỳ biến số nào.

Các vị trưởng bối bên cạnh nghe xong cũng khẽ gật đầu. Chuyện Tuyên Tử Nguyệt tháng nào cũng gửi đơn được về, tất cả mọi người đều biết. Hơn nữa, thế hệ trẻ trong Tuyên gia nhờ những đơn được này mà gia tăng không ít thực lực. Chẳng qua không biết đơn được này có bao nhiêu thôi. Bây giờ nghe gia chủ nói hàng tích trữ không ít, mọi người cũng thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ cần có đơn được ngày thường khó gặp, cho dù Tuyên gia bị chèn ép một chút, cuối cùng vẫn có hy vọng trở mình.

Sau khi gật đầu, Vân thúc liền nhìn Tuyên Năng, hỏi:

- Gia chủ, mặc dù đã có chuẩn bị, nhưng chúng ta cũng phải mau chóng xác nhận chuyện này để tùy thời ứng biến. Nếu không, chúng ta gọi điện cho Tử Nguyệt thử?

Tuyên Năng thở dài, sau đó nhìn Tuyên mẫu, gật đầu một cái:

- Chuyện quá nghiêm trọng, bà gọi điện xác nhận một chút đi.

Tuyên phu nhân khẽ hừ một tiếng, nói:

- Ngay từ đầu Tử Nguyệt đã nói, hẳn sẽ không có vấn đề gì lớn, tại sao các người lại không yên tâm? Tôi hoàn toàn tin tưởng con rể của mình. Nếu cậu ấy nói hội Viện ủy không làm gì được cậu ấy thì chắc chắn không làm gì được, mọi người sao cứ sợ như vậy chứ?

Nghe Tuyên phu nhân nói, mọi người chỉ có thể cười khổ. Đây chính là hội Viện ủy của Thiên Y Viện đấy. Cho dù Giang Nguyên có lợi hại, bất quá cũng chỉ là thành viên dự bị mà thôi.

Chẳng qua bọn họ không biết, bây giờ chẳng những hội viện ủy không cách nào để ý đến mà còn phải tìm cách trấn an Giang Nguyên.

Giống như bây giờ, mười bốn người bỏ phiếu, bốn phản đối mười đồng ý, tỷ lệ vượt qua hai phần ba. Chu Thế Dương chỉ có thể

xanh mặt nói:

- Nếu các người cứ khăng khăng muốn để Giang Nguyên trở thành thành viên hội Viện ủy, tôi cũng chẳng nói gì được. Hừ, khi nào hẳn gây ra chuyện, khi đó cũng đừng hối hận.

Nghe giọng nói không cam lòng của Chu Thế Dương, mọi người làm như không nghe thấy, ngay cả La lão sư lúc này cũng không che giấu được ý cười trong mắt, liếc nhìn Chu Thế Dương một cái, cũng lười so đo với ông ta. Đệ tử của ông đã vào hội Viện ủy, nhiều chuyện sau này cũng không cần ông quan tâm nữa.

Mỗi một thành viên hội Viện ủy đều có đủ quyền lực và địa vị. Trong tình huống không thể rung chuyển, cộng thêm có ông bên cạnh và một số thành viên tương đối gần gũi với hắn, chỉ cần Giang Nguyên không mắc sai lầm lớn, không ai có thể động được hắn.

Từ Khải Liễu cũng đứng đờng nhìn Chu Thế Dương một cái, sau đó nói:

- Nếu mọi người đã thông qua, vậy tôi xin có một vấn đề bổ sung.

- Sao?

Mọi người sửng sốt, nhìn chăm chăm Từ Khải Liễu. Nếu là vấn đề bổ sung, nhất định cũng sẽ liên quan đến Giang Nguyên. Ngay cả Chu Thế Dương cũng dờng vẻ bất mãn nhìn Từ Khải Liễu, không biết bà lại có ý kiến gì.

- Nếu Giang Nguyên đã trở thành thành viên hội Viện ủy, cộng thêm thân phận đỉnh chủ Tế Thế Đỉnh. Tôi đề nghị để Giang Nguyên phụ trách hỗ trợ Mộc Dương, điều tra sự kiện Nguyên Bản y sử mất tích năm đó.

- Cái gì?

Ngoại trừ Lưu Mộc Dương, sắc mặt người nào cũng sửng sốt, nhưng sau đó bình tĩnh. Đúng rồi, nếu nội viện đã tiến hành điều tra lại chuyện năm đó, hơn nữa không để cho người của Giang Văn Ba nhúng tay, Giang Nguyên có lẽ là người thích hợp nhất.

Nếu Giang Nguyên phụ trách điều tra, Giang Văn Ba tất sẽ đồng ý. Trước khi còn chưa biết rõ tình huống của Tuyệt Y Đường, ngoại trừ một số người ra, không ai nguyện ý mở cuộc chiến với Tuyệt Y Đường. Dù sao còn có Nguyên Bản y sư ở đó. Nghĩ đến thực lực của Nguyên Bản y sư, các thành viên hội Viện ủy không có mấy ai muốn trực tiếp chống đối người này.

Hơn nữa, bất kể tình huống như thế nào, Giang Văn Ba nhắc đến năm đó có người cố ý hãm hại, Thiên Y Viện nhất định phải điều tra. Đây chính là nhất cử lưỡng tiện.

Mọi người nhìn nhau một cái, sau đó gật đầu, chỉ có La Thiên Minh là rầu rĩ. Điều tra này rất rộng, thậm chí còn liên quan đến Trưởng lão viện. Lưu Mộc Dương là Trưởng phòng phòng Giám sát, ông ra mặt là chuyện đương nhiên, nhưng chủ yếu là chủ trì công việc. Giang Nguyên hiệp trợ điều tra, như vậy phần lớn điều tra sẽ do hắn phụ trách.

Chỉ cần một chút sơ sẩy, với tính cách của hắn, sợ là đắc tội với không ít người.

Mọi người lại nhìn nhau, ánh mắt lóe lên sự lo lắng, nhưng chỉ thoáng qua rồi trở lại bình thường. Chỉ có sắc mặt Chu Thế Dương là vô cùng khó coi.

Lúc này Giang Nguyên không biết mình đã được thăng chức. Hắn mang Thần Thú Bát ra cửa, bước đến phòng dược liệu. Nếu phải cung phụng cho Cửu Vĩ tổ tông đại nhân, vậy phải đến phòng dược liệu xem qua một chút, xem rốt cuộc có loại thuốc nào phù hợp với tâm ý của Thần Thú Bát đại nhân.

Nhìn Giang Nguyên bước ra cửa, Tuyên Tử Nguyệt chần chờ một chút rồi bước vào nhà bếp. Cô vẫn còn đang nấu canh, khoảng hai tiếng nữa là xong. Khi Giang Nguyên trở lại, vừa vặn có thể uống.

Chương 997: Chúc mừng

- Hôm nay viện ủy họp, bây giờ Giang Nguyên chắc đang trong cuộc họp, không biết tình huống như thế nào?

Mã Tiểu Duệ đang ngồi trên ghế dưới ánh mặt trời, nhắm mắt nhìn bầu trời, thở dài nói.

Lý Mạnh nhàn nhã dựa lưng vào ghế đối diện, cầm quyển sách che mặt lại, miễn cưỡng nói:

- Đừng có mà lo lắng mù nữa. Căn cơ của Giang Nguyên rất mạnh, không thấy hắn mang hai đại Vu sư từ Châu Phi về sao? Đại vu sư của bộ lạc Vu sư ngang hàng với thành viên hội Viện ủy chúng ta đấy. Hai người đó rất cung kính với Giang Nguyên, xem hắn như chủ. Cho nên cô không cần lo lắng cho hắn.

- Đại vu sư? Thật là đại Vu sư sao?

Mã Tiểu Duệ ngẩng đầu, ánh mắt lộ ra vẻ kinh ngạc, nói:

- Anh làm sao biết?

- Cần phải hỏi sao?

Lý Mạnh thần nhiên nói:

- Cho nên, cô hoàn toàn đang lo nghĩ bậy bạ đó. Cô cứ yên tâm đi lo cái kế hoạch đó cho hắn đi.

- Vậy thì tốt rồi, vậy thì tốt rồi.

Đối với tin tức Lý Mạnh mang đến, Mã Tiểu Duệ trước giờ vẫn rất tin tưởng, lập tức không nhắm mắt nhìn trời nữa, nhưng rồi lại thở dài.

Cách đó không xa, Liêu Dương và hai y sĩ bước qua, nhìn hai người Mã Tiểu Duệ đang ngồi phoir nằng, sắc mặt lạnh lẽo, do dự một chút, nhưng rồi không đi đến.

Hai y sĩ bên cạnh y cũng nhìn thấy, một người trong đó cười nói:

- Dương thiếu, làm sao vậy? Anh đối với Mã Tiểu Duệ chính là nhớ mãi không quên à?

- Hừ.

Liêu Dương khẽ hừ một tiếng.

- Dương thiếu, anh đừng lo lắng. Cho dù cô ấy thích Giang Nguyên, nhưng Giang Nguyên cũng chẳng trụ được mấy ngày nữa đâu. Tôi nghe nói Giang Nguyên đang gặp phiền phức lớn.

Y sĩ kia nhìn chung quanh, lạnh giọng cười nói.

- Các người làm sao biết được?

Liêu Dương cong miệng hỏi.

- Dĩ nhiên là biết rồi. Chuyện Tuyệt Y Đường lớn như vậy, tất cả mọi người đều đang đồn ầm cả lên.

Một y sĩ khác cũng cười hắc hắc nói:

- Tôi nghe được người bên cạnh Thiên y sư Chu nói, bây giờ đang chuẩn bị cho người kia đẹp mắt.

- Đúng đúng, anh đừng lo lắng nữa, chờ xem kịch vui đi. Mặc dù Giang Nguyên là đỉnh chủ Tế Thế Đỉnh, nhưng lần này gây ra vấn đề lớn đến như vậy, nếu còn thoát được thì đúng thật là kỳ quái.

Vị y sĩ ban đầu hừ một tiếng, nói.

Thần sắc trên mặt Liêu Dương thoáng phần chấn hai phần, nhưng rồi lại âm trầm nói:

- Nhưng tôi nghe lão gia tử nói, chuyện này còn chưa nhất định. Giang Nguyên mang về hai người của bộ lạc vu sư, nghe nói đã cùng với Hội Viện ủy đạt thành hiệp nghị. Vai trò của Giang Nguyên trong đó rất lớn.

- Dương thiếu, anh đừng lo lắng nữa. Người của Thiên y sư Chu

nói rất chắc chắn, hơn nữa hai người của bộ lạc vụ sư đến thì sao chứ? Dù sao chúng ta cũng cứ chờ xem.

Nghe lời này, Liêu Dương cũng chỉ gật đầu một cái. Đối với Giang Nguyên, y vừa hận lại vừa sợ. Khi Giang Nguyên mới đến Thiên Y Viện, y còn có cảm giác cao cao tại thượng. Nhưng ai biết được lại nhiều lần thua thiệt trong tay đối phương. Ngay cả Mã Tiểu Duệ cũng qua lại với đối phương rất gần, đối với y thì cứ xa lạ. Điều này càng làm cho y oán hận Giang Nguyên, nhưng lại chẳng làm gì được.

Sau đó, Giang Nguyên từng bước bước lên mây, cho đến khi trở thành đỉnh chủ Tế Thế Đỉnh, rồi là thành viên dự bị hội Viện ủy, cách lão gia tử nhà y cũng chỉ còn một bước, trở thành thần tượng của thế hệ trẻ trong Thiên Y Viện.

Đến bây giờ, y phải ngược nhìn Giang Nguyên. Mặc dù không cam lòng nhưng cũng không thể làm gì được. Lần này, nếu có thể nhìn thấy Giang Nguyên rớt từ trên rớt xuống, y vẫn rất nguyện ý.

Dĩ nhiên, có rất nhiều người nghĩ như vậy.

Lúc này Tuyên Tử Nguyệt đang vặn nhỏ lửa trong nhà bếp. Chỉ cần một hai tiếng nữa là hoàn tất món canh.

Thấy thời gian còn sớm, Tuyên Tử Nguyệt bước ra khỏi phòng, chuẩn bị tìm Mã Tiểu Duệ tán gẫu, nhưng vừa mới ra đến sân, điện thoại trong túi vang lên.

Móc điện thoại ra, gương mặt Tuyên Tử Nguyệt lộ vẻ nghi hoặc, sau đó bước sang một bên nghe điện thoại.

- Alo, mẹ à, có chuyện gì không?

Nghe bên kia nói, Tuyên Tử Nguyệt không khỏi cười khổ:

- Mẹ, không phải con đã nói với mẹ rồi sao? Giang Nguyên đã nói không có sao mà. Sẽ không có vấn đề gì lớn đâu.

- Haiz, không phải mẹ lo lắng, mà là cha của con cùng với chú bác trong nhà lo lắng. Dù sao chuyện này cũng trọng đại.

Thấy mọi người thần sắc ngưng trọng nhìn mình, Tuyên phu nhân chỉ có thể thở dài nói.

Nghe giọng nói bất đắc dĩ của mẹ, Tuyên Tử Nguyệt vội vàng trấn an:

- Đừng lo lắng quá. Giang Nguyên nói không sao thì sẽ không sao. Con cũng nhìn ra được, anh ấy thật chẳng xem chuyện này ra gì. Cho nên, mẹ bảo ba cũng đừng quá lo lắng.

- Con nói xem, làm sao mà bọn họ không lo lắng chứ? Bây giờ còn đang trống mắt nhìn mẹ này.

Tuyên phu nhân khẽ hừ một tiếng, liếc mắt nhìn những người bên cạnh, nói:

- Nếu không cho bọn họ một tin tức xác thực, khẳng định hôm nay sẽ không ăn được cơm.

Nghe Tuyên phu nhân nói, đám người Tuyên gia cũng lộ ra vẻ lúng túng.

Tuyên Tử Nguyệt tất nhiên hiểu được sự lo lắng của trưởng bối trong nhà, lập tức cười nói:

- Mẹ, mẹ bảo bọn họ yên tâm đi. Nếu như có vấn đề, con sẽ lập tức thông báo về ngay.

Nói đến đây, Tuyên Tử Nguyệt cau mày suy nghĩ ột chút:

- Như vậy đi, ở đây con còn có năm viên đan dược thượng phẩm Giang Nguyên cho con. Để con gửi về nhà, để các chú bác có thể yên tâm một chút.

- Đan dược thượng phẩm?

Tuyên phu nhân cả kinh:

- Giang Nguyên cho con năm viên? Ở đâu mà cậu ấy có nhiều như vậy?

- Mẹ, đừng suy nghĩ nhiều. Dù sao cũng là anh ấy cho con, còn nói

rằng nếu không đủ thì cứ nói với anh ấy.

Nói đến đây, Tuyên Tử Nguyệt đột nhiên có chút kiêu ngạo. Cô biết giá trị của đan dược thượng phẩm. Trước kia, nhà cô muốn có được một viên, phải hao hết cả nửa gia tài, nhưng cũng không nhất định có được. Lần này Giang Nguyên cho cô những mấy viên, đừng nói chi đến những đan dược khác, nội điều này cũng mang lại vinh dự cho nhà cô không ít.

- Được rồi, có thêm mấy viên đan dược thượng phẩm, ba con và các chú bác trong nhà cũng yên tâm hơn.

Tuyên mẫu quay sang nhìn những người bên cạnh, khẽ hừ một tiếng:

- Đan dược thượng phẩm rất hiếm thấy. Cho dù Giang Nguyên cũng chưa chắc lấy được dễ dàng. Con giữ lại hai viên đi, gửi ba viên về nhà được rồi, để bọn họ cũng an tâm hơn.

Người bên cạnh nghe xong, liền ngượng ngùng cười khan.

- Được rồi, mẹ, có chuyện gì con sẽ lập tức thông báo về ngay. Cứ như vậy đi nhé.

Nghe tiếng cúp điện thoại, Tuyên mẫu cũng cúp máy, nhìn những người đàn ông bên cạnh, hừ nói:

- Được rồi, có nghe Tuyên Tử Nguyệt nói gì không? Đã có được ba viên đan dược thượng phẩm, tổng cũng an tâm rồi chứ?

Tuyên phụ cười ngượng:

- Tốt lắm, tốt lắm. Mọi người cũng là vì lo lắng thôi. Dù sao chuyện này quá lớn, ai cũng không dám khinh thường.

- Đúng, đúng. Tuyên gia bây giờ không chịu nổi dằn vò đâu. Một năm qua, người bên ngoài đều nóng mắt nhìn chúng ta. Nếu cô gia bên kia xảy ra vấn đề, còn không biết sẽ có bao nhiêu người có suy nghĩ bỏ đá xuống giếng với chúng ta.

Vân thúc thấy gia chủ lúng túng, không ngừng cười nói:

- Nhưng Tuyên Tử Nguyệt đúng là không chịu thua kém. Có thêm năm viên đan dược thượng phẩm, nội tình của chúng ta lại càng mạnh thêm mấy phần.

- Là ba viên, không phải năm viên.

Tuyên mẫu hừ một tiếng:

- Tử Nguyệt vì nhà chúng ta, cái gì cũng đều lấy ra. Chẳng lẽ không muốn nó tu luyện sao?

- Haha, dĩ nhiên là phải tu luyện rồi.

Vân thúc cười lên:

- Chỉ có Tử Nguyệt tốt, Tuyên gia chúng ta mới được như ngày hôm nay, các người nói có đúng hay không?

- Haha, dĩ nhiên, dĩ nhiên rồi.

Mọi người vội vàng phụ họa theo.

- Hừ.

Nhìn các trưởng bối, Tuyên mẫu nhin không được, mím môi một cái, lạnh giọng nói.

Tuyên Năng thấy các trưởng bối lúng túng, đành lên tiếng giảng hòa:

- Được rồi, nếu tạm thời tình huống đã tốt, chúng ta cứ tiếp tục thương lượng.

Tuyên Tử Nguyệt cúp điện thoại, bước về phía trước hai bước nhưng rồi dừng lại thở dài, đang định trở về phòng lấy thuốc gửi về nhà, để cả nhà yên tâm một chút, nhưng đột nhiên thấy phía trước có dán thông báo, và đang có không ít người vọt đến.

Mơ hồ nghe có tiếng người kinh hô lên, dường như có tên của Giang Nguyên.

Nghe tên của Giang Nguyên xuất hiện trên thông báo, hơn nữa

nhìn biểu hiện kinh ngạc của những người này, trong lòng Tuyên Tử Nguyệt càng lên. Chẳng lẽ đã xảy ra vấn đề?

Sắc mặt trắng nhợt, vội vàng chạy đến.

Thấy đám đông vây quanh trước thông báo, phần lớn đều là y sĩ, thậm chí còn có y sư, ngày thường Tuyên Tử Nguyệt còn rất khách khí, nhưng hôm nay cũng bất chấp tất cả, khẩn trương nói:

- Xin lỗi, xin nhường một chút.

Có người bị Tuyên Tử Nguyệt đẩy, sắc mặt có chút không vui, nhưng khi quay đầu lại nhìn kỹ là ai, lập tức mỉm cười, cung kính nói:

- Thì ra là Tử Nguyệt tiểu thư, nào đến đây, người đằng trước nhường một chút cho Tử Nguyệt tiểu thư qua.

Người phía trước nghe xong, bất luận là y sĩ hay là y sư, lập tức tránh ra một con đường, khiến cho Tuyên Tử Nguyệt vô cùng sửng sốt.

Bình thường chào hỏi bọn họ, bọn họ cũng có đáp lại, nhưng hoàn toàn không khách sáo như vậy, làm gì có chuyện cung kính với cô?

Nhìn biểu hiện của Tuyên Tử Nguyệt, một y sư đứng đầu nhiệt tình nói:

- Tử Nguyệt tiểu thư, chúc mừng, chúc mừng.

Chương 998: Kho được liệu

- Hội nghị Viện ủy quyết định, bổ nhiệm y sĩ Giang Nguyên làm ủy viên hội Viện ủy.

- Ủy viên hội Viện ủy?

Nhìn màn hình led chạy hàng chữ thông báo, Tuyên Tử Nguyệt mở to mắt nhìn hai lần, lúc này mới hồi phục tinh thần, đột nhiên hiểu ra vì sao những y sư và y sĩ này lại khách sáo và cung kính với cô

như vậy.

Trong lòng cô bắt đầu nhẩy căng lên, cố gắng ức chế sự hưng phấn, mỉm cười đáp lại các y sĩ, y sư, sau đó chậm rãi bước ra ngoài.

Cho đến khi đã đi thật xa, nụ cười căng ngắc trong nháy mắt tan rã, biến thành sự vui mừng và kích động không đè nén được.

Ở Thiên Y Viện lâu như vậy, cô tất nhiên biết được ủy viên hội Viện ủy đại diện cho điều gì. Trước kia, mặc dù Giang Nguyên là đỉnh chủ Tế Thế Đỉnh, thậm chí còn có tư cách dự thỉnh hội nghị viện ủy, ủy viên dự bị hội nghị Viện ủy.

Nhưng cũng chỉ có sức ảnh hưởng nhất định, không có quyền lực và cơ sở chân chính. Đặc biệt tuổi tác và lý lịch của Giang Nguyên còn chưa đủ, mọi người cũng chỉ cho là Giang Nguyên sẽ có tiền đồ sáng lạn trong tương lai, thậm chí còn có thể bước vào hội viện ủy, trở thành Thiên y sư.

Nhưng bây giờ vẫn còn quá sớm. Muốn bước đến bước kia vẫn còn một khoảng thời gian dài. Hơn nữa trong khoảng thời gian này sẽ có nhiều sự cố xảy ra. Trước kia cũng đã có rất nhiều thiên tài tuyệt đỉnh đều chết yếu ở khoảng thời gian này.

Nhưng bây giờ thì khác rồi. Hắn đã chân chính trở thành thành viên của hội Viện ủy, chính thức bước vào tầng cao nhất của Thiên Y Viện, nắm trong tay quyền lực và địa vị chân chính, hoàn toàn khác với lúc trước.

Khi đã đến vị trí này, những vấn đề thông thường đã không còn ảnh hưởng đến hắn. Hơn nữa, trong tình huống này, việc phá lệ thăng chức cho Giang Nguyên đã nói rõ nhiều vấn đề.

Hít sâu hai hơi, cố gắng đè nén sự kích động và vui mừng trong lòng, Tuyên Tử Nguyệt cầm điện thoại bấm số.

- Gia chủ, bất kể như thế nào, tôi cho là chúng ta phải chuẩn bị cho tình huống xấu nhất.

Trong cuộc họp Tuyên gia, Vân thúc mặt đầy ngưng trọng, trầm giọng nói:

- Dẫu sao chuyện này cũng rất nghiêm trọng, chúng ta tuyệt đối không thể khinh thường. Chuẩn bị vạn vô nhất thất mới là thượng sách.

Tuyên Năng gật đầu một cái, đang định lên tiếng, đột nhiên điện thoại di động của Tuyên phu nhân reo lên.

Nhìn điện thoại reo, Tuyên mẫu cau mày, nhìn tên người gọi đến, Tuyên mẫu có chút sửng sốt.

Thấy Tuyên mẫu không nghe, ánh mắt Tuyên Năng hiện lên sự nghi hoặc:

- Ai vậy?

- Tử Nguyệt.

Tuyên mẫu cầm điện thoại lên, nói.

Nghe Tử Nguyệt gọi đến, tất cả mọi người đều ngừng nói, chờ Tuyên mẫu nghe điện thoại, trong lòng có chút thấp thỏm. Vừa mới gọi điện xong, bây giờ Tuyên Tử Nguyệt lại gọi lại, chẳng lẽ có biến cố gì sao?

- Alo, Tử Nguyệt?

Tuyên mẫu nghe điện thoại, nghe Tuyên Tử Nguyệt nói bên kia, Tuyên mẫu liền la lên:

- Con nói cái gì?

- Là thật sao?

- Tốt, tốt.

Mọi người đều cả kinh nhìn Tuyên mẫu, ai cũng cảm thấy tinh thần căng lên. Chẳng lẽ cô gia xảy ra biến cố lớn?

Nhìn Tuyên mẫu ngơ ngác cúp điện thoại, thần sắc lại cổ quái, mọi người nhìn nhau, Tuyên Năng vội vàng hỏi:

- Tử Nguyệt nói gì vậy?

Tuyên mẫu nuốt nước miếng, nhìn mọi người một lần nữa, hít sâu một hơi, nói:

- Tử Nguyệt nói...

- Nói gì?

Tất cả mọi người đều nghếch cổ, khẩn trương nghe Tuyên mẫu nói.

- Tử Nguyệt nói...nói cô gia...

Nói được một nửa, Tuyên mẫu lại nuốt nước miếng, chần chờ một chút mới nói tiếp:

- Nói cô gia vừa được tấn thăng làm ủy viên hội...hội Viện ủy.

- Cái gì?

Mọi người trố mắt nhìn nhau, đều nhìn ra được sự hoài nghi trong mắt người kia, đồng loạt hướng Tuyên mẫu:

- Bà lặp lại lần nữa đi.

Thấy mọi người trố mắt nhìn mình lom lom, Tuyên mẫu cau mày, cũng cảm thấy vừa rồi mình có chút thất thố, hơn nữa bà xác nhận mình không có nghe lầm, lập tức ngắc đầu nói:

- Tử Nguyệt nói, cô gia được tấn thăng làm Ủy viên hội Viện ủy.

Nói đến đây, Tuyên mẫu còn ngạo nghễ cộng thêm một câu:

- Hôm nay Thiên Y Viện đã ra thông báo.

- Ủy viên chính thức hội Viện ủy?

Mọi người lặp lại từng câu từng chữ, sau đó mới phát hiện ra mình không nghe lầm, rồi lại nhìn biểu hiện ngạo nghễ của Tuyên mẫu, tất cả đều im lặng.

Sau một hồi im lặng, chợt nghe Tuyên Năng vỗ bàn, hớn hờ ra mặt:

- Đây là trời thương Tuyên gia chúng ta.

Đám trưởng bối Tuyên gia cũng vỗ bàn một cái, hồi phục lại tinh thần, bên trong đại sảnh thoáng chốc vang lên tiếng cười:

- Haha, không sai, không sai. Đây là trời thương Tuyên gia chúng ta.

- Haha, Mỹ Trân, Tử Nguyệt nhà chúng ta rất giỏi, ánh mắt rất biết chọn người.

Văn thúc nhìn Tuyên mẫu, gương mặt tràn đầy hưng phấn.

- Hừ, đó là đương nhiên.

Tuyên mẫu đắc ý cười một tiếng.

Khi Tuyên Tử Nguyệt trở về phòng, lúc này Mã Tiểu Duệ cũng đã chạy đến trước bảng thông báo. Nhìn hàng chữ, sắc mặt của cô trở nên thất thối, rốt cuộc thở dài lắc đầu:

- Mình nói cái tên tiểu tử này quá đáng lắm mà.

Vừa mới thở dài xong, bên cạnh có người mỉm cười kêu lên:

- Tiểu Duệ.

Đưa mắt nhìn, là một y sư tam phẩm có quen biết trong viện, lập tức mỉm cười khách khí.

- Chào y sư Viên.

- Tiểu Duệ, tôi nghe nói cô đang phụ trách kế hoạch tiền tử cho quân nhân đúng không?

Y sư Viên mỉm cười hỏi.

- Đúng vậy, có chuyện gì không ạ?

Mã Tiểu Duệ ngẩn người, nghi ngờ hỏi.

- Lần trước không phải đã nghe nói sao? Tôi nghe là vốn dành cho kế hoạch này còn chưa đủ. Chúng ta cũng là một phần tử của Hoa

Hạ, kế hoạch tiền tử, chúng tôi tất nhiên là muốn ủng hộ mạnh mẽ.

Y sư Viên rộng rãi nói:

- Như vậy đi, tôi cũng muốn tham gia một phần. Hãy cho tôi số tài khoản của cô, tôi ủng hộ năm triệu.

- A?

Mã Tiểu Duệ ngạc nhiên nhìn y sư Viên, còn chưa kịp phản ứng, bên cạnh đã có người nói:

- Chuyện tốt như vậy, tôi cũng phải tham gia, tôi xin ủng hộ năm triệu.

- Đây, đây, không thể thiếu tôi được. Tôi cũng ủng hộ năm triệu.

Liêu Dương và hai vị y sĩ đứng cách đó không xa, nhìn biểu hiện nhiệt tình của mọi người, sắc mặt trầm xuống, cúi đầu rời đi.

Nói đến cha con Tề gia, sau khi nhận được tin tức này, trong lòng ngừng trệ. Hai cha con còn đang mong chờ tin tức người nào đó bị xử lý.

Nhân vật chính của câu chuyện ngược lại không biết mình đã được thăng chức làm Ủy viên Hội viện ủy. Bây giờ hắn đang còn phải lo cơm nước cho Cửu Vĩ mà nghĩ biện pháp. Mỗi một lần Cửu Vĩ xuất hiện, năng lượng tiêu hao khiến cho hắn phải đau lòng. Nếu có thể bổ sung được một chút thì tốt rồi.

- Trưởng phòng Giang, cậu muốn tìm thuốc gì?

Người phụ trách dược phòng có chút quái dị nhìn Giang Nguyên. Phòng luyện đan muốn dược vật, đều trực tiếp gửi qua mail, làm gì có chuyện đích thân đến? Hơn nữa lần này còn là đỉnh chủ Tế Thế Đỉnh đích thân đến?

Nhìn vẻ cổ quái trong mắt của đối phương, Giang Nguyên tất nhiên biết đối phương đang nghĩ gì, đành cười nói:

- Gần đây tôi chỉ tiếp xúc với những dược vật có trong phương

thuốc, rất nhiều dược vật khác cũng chưa tiếp xúc, cảm giác hơi xa lạ. Cho nên định đến Dược phòng vòng vo một chút, xem nhiều một chút, tìm lại cảm giác một chút.

- Vâng.

Mặc dù cảm thấy nghi ngờ, nhưng lý do dường như cũng hợp tình hợp lý, người phụ trách cũng không cách nào cự tuyệt, đành gật đầu cười nói:

- Dược, không biết cậu muốn vào kho nào?

- Có mấy kho?

Giang Nguyên hỏi.

- Có ba kho, hạ phẩm, trung phẩm và thượng phẩm.

Người phụ trách do dự một chút, sau đó nói tiếp:

- Còn có mật kho.

Giang Nguyên gật đầu:

- Vậy dược, tôi đến kho hạ phẩm xem trước.

- Vâng, Tiểu Ngô, dẫn Trưởng phòng Giang đến kho hạ phẩm.

Bước vào kho hạ phẩm, lúc này Giang Nguyên mới phát hiện kho này thật là lớn.

Tiểu Ngô đi cùng là một y sĩ thực tập hơn hai mươi tuổi, thấy Giang Nguyên nhìn chung quanh, liền nhỏ giọng giới thiệu:

- Trưởng phòng Giang, nơi này có hơn một ngàn loại dược, chia thành tám khu. Mỗi khu cất giữ mấy trăm loại dược. Mỗi cái tủ ở đây có mười ngăn kéo, trong mỗi ngăn kéo có từ năm ngàn đến một trăm ký dược liệu.

Dứt lời, Tiểu Ngô mỉm cười lấy lòng, hỏi:

- Không biết Trưởng phòng Giang muốn xem những gì?

- A, tôi chỉ tùy ý xem qua một chút thôi.

Giang Nguyên cười khan. Hẳn nào biết nên chọn loại nào, chỉ là muốn đến kho dược tìm chút vận may thôi.

Thấy Giang Nguyên cười, Tiểu Ngô ngược lại là một người cơ trí, liền đưa qua một cái máy tính bảng, nói:

- Trưởng phòng Giang, ở đây có tất cả ghi chép về dược liệu. Anh muốn xem cái nào thì cứ xem. Tất cả các loại dược đều có đánh số thứ tự, kiểm tra rất thuận tiện.

- Vâng, cảm ơn.

Cầm lấy máy tính bảng, Giang Nguyên hài lòng gật đầu:

- Tiểu Ngô, cậu bận chuyện gì thì cứ đi làm đi, tôi chỉ tùy tiện nhìn qua một chút là được.

- Được, Trưởng phòng Giang, anh cứ tự nhiên. Có gì thì cứ bấm nút gọi, tôi sẽ đến ngay.

Tiểu Ngô gật đầu, sau đó bước nhanh ra ngoài.

Còn lại một mình Giang Nguyên trong một căn phòng lớn đầy tủ. Hẳn nhẹ thở dài, hy vọng có thể tìm được chút gì đó ở đây. Nếu phải đến kho trung phẩm hoặc thượng phẩm để tìm, giá hẳn bỏ ra chắc không hề rẻ.

Chỉ suy nghĩ một chút thôi Giang Nguyên đã cảm thấy nhức nhối rồi.

Chương 999: Hai cha con gây gỗ

Từ kho hạ phẩm đi ra, mặc cho Giang Nguyên đã luyện tập Ngũ Cầm Hí rất nhiều, cũng chỉ cảm thấy eo mỗi lưng đau.

Có hơn một ngàn loại dược, hẳn đều phải thử qua một lần. Nhưng mặc cho hẳn ném Thần Thú Bát vào trong ngăn kéo hay là cho dược vật vào bát, Thần Thú Bát một chút mặt mũi cũng không cho,

chẳng chút phản ứng nào cả.

Chỉ có thể buồn rầu bước ra khỏi kho thuốc hạ phẩm.

Bước ra khỏi kho thuốc, thấy người phụ trách và Tiểu Ngô đang đứng chờ, Giang Nguyên hơi sững sốt một chút.

Sắc mặt của hai người này có chút quái dị, khi thấy Giang Nguyên bước ra, nụ cười trên mặt lại càng đậm, đầu cúi xuống thấp hai phần. Chủ nhiệm La chấp tay nói:

- Trưởng phòng Giang, chúc mừng, chúc mừng. Tôi cũng vừa mới biết chuyện vui này. Xin đừng trách, đừng trách.

- Chuyện vui?

Giang Nguyên ngẩn người, ngạc nhiên hỏi:

- Chuyện vui gì?

- A, cậu còn chưa biết sao? Vừa nãy hội Viện ủy đã ra thông báo, chính thức bổ nhiệm cậu làm Ủy viên chính thức hội Viện ủy.

Chủ nhiệm La vội vàng trả lời.

- Sao?

Giang Nguyên mở to mắt, sau đó cười khổ. Hắn không nghĩ đến động tác của hội Viện ủy lại nhanh đến như vậy. Kế tiếp phải làm chuyện gì, xem ra Viện ủy đã an bài rất rõ ràng.

Nhìn nụ cười khổ của Giang Nguyên, trong lòng hai người kia đều kinh ngạc. Trở thành ủy viên hội Viện ủy, có thể nói là một bước lên mây, tại sao nhìn Giang Nguyên lại không cao hứng như vậy?

Giang Nguyên cũng chỉ cười khổ:

- Nhân tiện có Chủ nhiệm La ở đây, tôi muốn đến kho trung phẩm xem qua một chút.

- Được, cậu đi theo tôi.

Chủ nhiệm La mỉm cười gật đầu.

Tại một hòn đảo phía nam cách xa ngàn dặm, ánh mặt trời rực rỡ chiếu xuống, nhiệt độ so với ở Kim Lăng thì tốt hơn nhiều.

Trên một ngọn núi nhỏ gần biển, một căn biệt thự lịch sự, tao nhã nửa ẩn nửa hiện trong khu rừng. Chỉ có từ biển nhìn lại thì mới nhìn thấy được hơn phân nửa hình dáng của căn biệt thự.

Lúc này, tại một hồ bơi bên cạnh biệt thự, một người đàn ông trung niên đang ngồi uống trà với một thanh niên.

Ngón tay thon dài của người thanh niên nhẹ nhàng nhắc bình trà, rót nước trà có màu đỏ tím vào trong một cái ly nhỏ, sau đó nhẹ nhàng đưa đến trước mặt người đàn ông trung niên. Còn mình thì bưng ly còn lại đưa lên chóp mũi, nhẹ hít hai cái, hài lòng gật đầu rồi từ tốn nhấp một ngụm.

Người đàn ông trung niên thì lại không được tao nhã như thế, bưng tách trà lên uống một hơi, lúc này mới thở ra, đặt tách trà trong tay xuống.

Người thanh niên lại châm tiếp nước trà cho ông, sau đó quay đầu nhìn biển cả mênh mông, đột nhiên cười nói:

- Anh ấy đúng là lợi hại.

Người đàn ông trung niên thở dài, ánh mắt lóe lên sự áy náy:

- Đúng vậy, nhưng nó cũng chịu không ít cực khổ.

Nghe được lời này của người đàn ông trung niên, người thanh niên tò mò hỏi:

- Ba, năm đó rốt cuộc các người nghĩ như thế nào mà đem anh ấy và ông nội ném ở chỗ đó, không nghe không hỏi chứ?

Gương mặt người đàn ông trung niên hiện lên sự phiền muộn, ngẩng đầu nhìn bầu trời, thở dài nói:

- Năm đó, ba, mẹ con, còn có lão sư, ba người dựa vào vận may mới chạy ra khỏi nơi đó, chẳng khác nào chó nhà có tang, nào còn nhớ được những chuyện khác.

- Hơn nữa, chỉ cần chúng ta không lộ diện, nội viện cuối cùng sẽ chiếu cố tốt anh và ông nội của con. Nhưng nào biết được, ông nội của con lại cố chấp, mang anh con về nông thôn chứ.

Người thanh niên cau mày:

- Sau đó, mọi người chưa từng nghĩ đến sẽ đi tìm anh ấy sao?

- Tổ sư gia của con nói, chúng ta không thể tùy tiện lộ mặt cũng như tiết lộ sự tồn tại của chúng ta. Nếu không, với thực lực của Thiên Y Viện, bọn họ sẽ dễ dàng bóp vỡ chúng ta.

Nói đến đây, người đàn ông trung niên cười khổ, dường như nhớ đến điều gì, thở dài nói:

- Chẳng qua, lúc đó cha và mẹ của con không nghĩ đến lão sư lại giấu diếm nhiều chuyện như vậy.

- Đặc biệt sau khi Giang Nguyên tiến vào Thiên Y Viện, lại đem tin tức của anh con giữ bí mật. Nếu không phải bất ngờ phát hiện, đến bây giờ chúng ta cũng không biết được anh con chính là đỉnh chủ mới của Tế Thế Đỉnh, cũng không biết tổ sư gia lại cố ý giấu lâu đến như vậy.

Nói đến đây, Giang Văn Ba nhẹ nhàng lắc đầu, nhìn bầu trời phía xa, ánh mắt tràn đầy cảm khái:

- Chẳng qua, cha thật không nghĩ đến năng lực của anh con lại mạnh đến như vậy. Thậm chí còn khiến cho hội Viện ủy không thể không bổ nhiệm nó làm Ủy viên hội Viện ủy.

- Tổ sư gia gạt cha mẹ để làm gì?

Giang Nguyệt Minh cau mày hỏi.

Đối với vấn đề này, ánh mắt Giang Văn Ba lóe lên sự nghi hoặc, sau đó lắc đầu:

- Cha cũng không biết. Lần trước có hỏi, lão sư cũng không giải thích, chỉ nói bây giờ tốt vô cùng. Nếu không gạt, bây giờ cũng chẳng có tình huống tốt như vậy xuất hiện.

- Cho nên, con cũng đừng hỏi. Cha và mẹ con là hai đệ tử mà tổ sư gia yêu thương nhất. Hơn nữa người cũng rất thương con, cũng không đến nỗi làm ra những chuyện không tốt cho chúng ta.

Giang Nguyệt Minh gật đầu đồng ý, chẳng qua chỉ mím môi một cái, nâng tách trà lên uống, sau đó khẽ hừ, gương mặt tuần mỹ hiện lên sự căm tức và không cam lòng.

- Nhưng bây giờ anh ta xuất sắc như vậy, sau này mình phải làm như thế nào?

- Trước kia, đám thanh niên trong thiên hạ này đều không thể so với mình.

- Bây giờ, anh ta lại xuất hiện, mình còn mặt mũi nào mà ra ngoài lẫn lộn?

Gương mặt tuần mỹ tràn ngập vẻ tức giận, ngẩng đầu nhìn trời cao:

- Vừa mới gặp mặt, con cảm thấy anh ta cũng không tệ lắm, còn tưởng rằng gặp phải một nhân vật miễn cưỡng có thể so sánh với mình. Ai ngờ, anh ta lại trở thành anh của con, lại còn đoạt hết phong quang của con. Mới hai sáu hai bảy tuổi đã là Ủy viên hội Viện ủy Thiên Y Viện, đỉnh chủ Tế Thế Đỉnh, cao thủ Thiên giai nhị phẩm, bây giờ còn nắm cả một bộ lạc vụ sư trong tay, sau này con làm sao mà so với anh ta?

Nhìn vẻ mặt đầy bức bối của con trai, Giang Văn Ba cười khổ, lắc đầu nói:

- Nó là anh trai con, không phải người ngoài. Có cái gì phải lo lắng chứ? Dù sao anh trai mạnh hơn em của mình cũng là chuyện bình thường.

- Nói sau, không phải lúc nào con cũng nói muốn thư giãn sống qua ngày sao? Còn ngại chúng ta ném quá nhiều chuyện cho con à?

- Bây giờ con đã có một người anh như vậy, có nó, sau này phiền toái của con không phải sẽ ít hơn sao?

Nghe xong, ánh mắt Giang Nguyệt Minh sáng lên, gật đầu nói:

- Cũng đúng. Anh ấy là anh trai của con, sau này chuyện của con cũng là chuyện của anh ấy. Phiên toái cứ giao hết cho anh ấy đi.

Nhìn con trai bảo bồi dưỡng như đã thông suốt, Giang Văn Ba lại thở dài. Đứa con trai này từ nhỏ đã thông minh hơn người, nhưng mỗi tội quá lười.

- Được rồi, lần này Thiên Y Viện hẳn rất nhanh sẽ liên lạc với chúng ta. Đến lúc đó con hãy đi một chút.

Giang Văn Ba nói:

- Từ Khải Liễu rất thông minh, đẩy anh trai của con vào vị trí Ủy viên hội Viện ủy, nhất định sẽ để cho anh trai của con phụ trách chuyện năm đó. Con đại diện cho cha đến đó, thuận tiện gặp mặt anh trai của con, bồi dưỡng tình cảm.

- Tại sao lại là con chứ? Chuyện này không phải cha luôn phụ trách sao?

Giang Nguyệt Minh bất mãn nhìn Giang Văn Ba, sau đó nói:

- Nếu con muốn gặp anh ấy, lúc nào cũng có thể đi. Chuyện phiên phức như vậy, con không muốn nhúng tay vào.

- Ai bảo con nhúng tay? Con đến đó làm đáng là được, bày tỏ chút đồng ý. Mọi chuyện sẽ do anh con xử lý, không dính đến con đâu.

Giang Văn Ba cau mày, nhìn con trai bảo bồi, hừ nói.

- Vậy tại sao cha lại không đi?

Giang Nguyệt Minh miễn cưỡng dựa lưng vào ghế, nhìn cha mình đã bắt đầu tức giận.

- Con...

Nhìn biểu hiện khiến người ta phải tức giận của con trai, Giang Văn Ba thẹn quá hóa giận, đang định lên tiếng la rầy, nhưng lời vừa ra đến miệng lại đột nhiên nuốt vào, nâng tách trà lên nhấp một ngụm, sau đó mới nói:

- Tính khí của anh con rất quật cường, đoán rằng bây giờ vẫn còn oán giận việc cha mẹ không đi tìm nó và ông nội.

- Cha đi gặp nó, nhất định nó sẽ chẳng nể mặt cha.

Nói đến đây, gương mặt Giang Văn Ba tràn đầy vẻ bất đắc dĩ, nhìn con trai, nói:

- Con là em trai của nó, cho dù nó không nể mặt cha, nhưng cũng sẽ không cư xử với con như vậy. Cho nên, con đi là tốt nhất, biết chưa?

- Con đi là tốt nhất?

Nghe lời giải thích, Giang Nguyệt Minh chột ngời thẳng người, trợn mắt nhìn Giang Văn Ba:

- Cha là cha của anh ấy, anh ấy cũng chẳng thêm để ý đến. Mặc dù con là em ruột, anh ấy lại càng không để ý đến. Dựa vào cái gì mà bắt con phải đi cầu anh ấy?

- Cái gì mà cầu nó? Chẳng qua là bảo con đại diện cho Tuyệt Y Đường chúng ta gặp mặt nó mà thôi, cũng không bắt con phải đi cầu nó cái gì.

Giang Văn Ba trừng Giang Nguyệt Minh một cái, nói:

- Cha đã điều tra, anh con là người trọng tình cảm. Nó không để ý đến cha là bởi vì oán cha và mẹ con. Nó biết con là em ruột của nó, tại sao lại không để ý chứ?

- Hơn nữa, nếu con muốn sau này bắt anh trai con giúp con làm việc, con còn không lo đi tạo quan hệ, sau này ai mà giúp con chứ?

Thấy lão gia tử nhà mình then quá hóa giận, Giang Nguyệt Minh nheo mắt suy nghĩ một chút. Đúng là như vậy, đành hừ một tiếng:

- Được rồi, con không đi cũng không được.

- Đúng là, con chỉ biết làm dữ với cha thôi, có bản lĩnh thì đi mà làm dữ với anh mình đấy. Hừ.

Cách đó không xa có hai thanh niên đang đứng tại một góc, len lén nhìn hai cha con nói chuyện với nhau, trong lòng bật cười không dứt nhưng không dám biểu lộ ra ngoài. Nếu chộc thiếu gia phạt ý, chắc chắn không có trái cây ngon để ăn.

Thiếu gia bình thường sợ phiền phức, nhưng nếu gặp phải chính sự, lại nổi danh tàn khốc. Vạn nhất đừng khinh thường mà chộc giận y.

(QUAN Y)

Chương 1000: Lấy cớ mà thôi

Kho thuốc cao cấp của Thiên Y viện và kho thuốc cấp thấp hoàn toàn bất đồng. Lúc Giang Nguyên đi vào trong kho thuốc liền cảm nhận rõ ràng sự chênh lệch nghiêm ngặt hơn rất nhiều.

Kho thuốc này cũng không nhiều thuốc lắm, chẳng qua chỉ hơn trăm loại, nhưng điều kiện cất chứa ở nơi này cũng hoàn toàn bất đồng. Cả kho hàng được giảm nhiệt và khô ráo cực kỳ. Chẳng qua một kho hàng rộng chừng ba bốn trăm mét vuông, ngoài ba mặt trên tường có tầng tầng ngăn tủ ra, một mặt tường khác còn có mấy ngăn tủ nhỏ vài tầng.

Chủ nhiệm La dẫn người tới, chỉ vào một loạt ngăn tủ nhỏ, nhiệt tình giới thiệu:

- Bộ trưởng Giang, thuốc trong kho thuốc cao cấp này cũng tương đối quý, cho nên chia ra làm hai nơi cất. Những ngăn tủ lớn này chứa rất nhiều dược liệu. Mà những ngăn tủ nhỏ này lại chứa những loại dược liệu chừng một ngàn gam đến năm nghìn gam. Mỗi loại này chỉ khi dùng hết ở tủ nhỏ mới được lấy ra từ tủ lớn!

- Ồ...

Giang Nguyên nhẹ nhàng gật đầu, cười nói:

- Tốt lắm. Tôi chỉ cần nhìn ngăn tủ nhỏ là tốt rồi..

- Cái này... Muốn xem toàn bộ sao?

Chủ nhiệm La nghi hoặc nhìn Giang Nguyên, chần chừ hỏi.

- Đúng... Tôi muốn xem toàn bộ một lần...

Chủ nhiệm La suy nghĩ một chút, sau đó liền đi tới bên cạnh một tầng ngăn tủ nhỏ. Ở đó có một màn hình điều khiển. Ông đưa tay quét vân tay xong, sau đó liền nhập mật mã vào.

Chỉ nghe thấy một loại ngăn tủ bên cạnh có đèn đỏ lóe lên tí tít hai tiếng, sau đó liền chuyển thành đèn xanh. Lúc này chủ nhiệm La mới cười, xoay người lại, nhìn về phía Giang Nguyên, nói:

- Bộ trưởng Giang... Tôi đã mở khóa tất cả ngăn tủ rồi. Ngài có thể từ từ xem... Tôi đợi ngài ở bên ngoài!

- Tốt, ông vất vả rồi...

Giang Nguyên mỉm cười gật đầu cảm ơn. Hẳn hiểu rất rõ, kho thuốc cao cấp này cũng không phải như kho thuốc cấp thấp, nếu không phải hiện tại mình hiện tại là thành viên viện ủy hội thì tuyệt đối không có khả năng có được đãi ngộ như vậy.

Nhìn chủ nhiệm La đi ra ngoài, Giang Nguyên mới bắt đầu nhìn từ ngăn tủ đầu tiên...

Vừa mở ngăn tủ, vừa cầu khẩn, hy vọng có thể tìm thấy thuốc hợp dùng cho đại gia Thú Thần bát mới tốt. Nếu không thì chắc phải đến kho thuốc thượng đẳng, như vậy thì áp lực quá lớn.

Về phần kho thuốc mật kia... Nghĩ cũng đủ biết, tất nhiên là được liệu siêu phẩm hoặc trân phẩm rồi. Nếu chọn thuốc ở kho đó, Giang Nguyên cảm thấy mình căn bản không cần suy nghĩ nhiều nữa, trực tiếp tống gia bại sản rồi. Cho dù hẳn là có là Đỉnh chủ tế thể lừng lẫy, có thể thông qua thủ pháp bán thành đan để thu được đan dược thì cũng không thể nuôi nổi vị đại gia này.

- Lạc Diệp Mai... Vô dụng...

Giang Nguyên lấy một vị thuốc trông như rễ cỏ đặt vào Thú Thần Bát, thấy Thú Thần Bát không có phản ứng gì, tiện tay đặt trở lại, đóng ngăn tủ, xong lại tiện tay mở ngăn bên cạnh.

- Ô Thiên Thảo... Vô dụng...

- Thất Tinh Linh... Vô dụng...

Thử liên tiếp bốn năm mươi loại thuốc, kết quả Thú Thần Bát vẫn không có chút phản ứng nào, sắc mặt Giang Nguyên dần dần trở nên đen kịt. Nếu cứ tiếp tục thế này thì coi như xong đời rồi.

Chẳng qua mặc dù trong lòng đặng ngắt, Giang Nguyên vẫn phải tiếp tục thử. Lúc này mới thử non nửa, không chừng có thể tìm được tại một nửa còn lại. Mà chẳng may không tìm được thì cũng chỉ có thể nói là do số mình không may mà thôi.

- Bàn hổ căn... Vô dụng..

- Thảo tương mai.. Vô dụng...

- Hổ thảo thảo.. Vô dụng...

Lại thử ba bốn mươi loại dược liệu, sắc mặt Giang Nguyên càng ngày càng khó coi. Nhìn chỉ còn lại chừng hai ba mươi ngón tử, hắc khê thở dài một chút, sau đó lại tiếp tục bắt đầu thử. Hắc cũng không tin số mình lại xui như vậy...

- Quân nha tử... Vô dụng...

- Thất tinh hoa.. Vô dụng..

- Không phải chứ...

Lại thử liên tiếp bảy tám loại, đại gia Thú Thần Bát vẫn không có chút động tĩnh, sắc mặt Giang Nguyên dần dần xanh tím đi. Trước đó tên này từng nói, nó cảm nhận được không hề ít, chẳng lẽ thực sự đều là dược liệu từ thượng đẳng trở lên sao?

Giang Nguyên khê thở dài. Xem ra mình phải chuẩn bị mất máu lớn rồi.

Thở dài xong, lúc này hắc tiện tay mở ngăn tủ ra, đưa tay cầm dược liệu đang cang cây bên trong ra, thả nhẹ vào Thú Thần Bát. Giờ chỉ còn hơn hai mươi loại chưa thử, tuy nói cũng không còn ồm ỹ vọng nhưng cũng không thể không thử hết.

Thấy dược liệu được đặt vào rồi, dường như cũng không có bất cứ phản ứng gì, đang lúc hần muốn tiện tay lấy dược liệu trong Thú Thần Bát bỏ lại ngăn tủ, lúc này dị biến đột nhiên xuất hiện...

Chỉ thấy bên trong Thú Thần Bát hình như có chút biến hóa khác thường rồi...

Tay Giang Nguyên hơi sững lại, mắt quan sát kỹ Thú Thần Bát trong tay. Trong Thú Thần Bát lúc này dược liệu kia vẫn chưa có biến hóa gì, thậm chí nhìn bằng mắt thường cũng không thấy có bất cứ vấn đề gì. Nhưng Giang Nguyên lại cảm nhận được rõ ràng, bên trong Thú Thần Bát lúc này đang có một gợn sóng năng lượng rất nhỏ chậm rãi hiện lên.

Mà lúc trước khi để dược liệu khác vào lại không có bất cứ hơi thở năng lượng nào xuất hiện như vậy.

Cảm nhận được dao động năng lượng này, trong lòng Giang Nguyên mừng như điên. Chẳng lẽ...

Dao động năng lượng trong Thú Thần Bát dần dần càng ngày càng rõ. Mà cây dược liệu trong bát cũng bắt đầu dần dần sinh ra biến hóa mắt thường có thể thấy được.

Chỉ thấy nó bắt đầu trở nên khô héo, sau đó biến thành màu đen, cuối cùng biến thành một đồng bột phần màu xanh đen.

Nhưng Giang Nguyên có thể cảm nhận được, cùng với sự tiêu tan của nhánh thuốc này, luồng dao động năng lượng trong Thú Thần Bát càng ngày càng rõ ràng, sau đó dần dần dung nhập vào trong Thú Thần Bát, cuối cùng lại không còn chút tiếng động.

- Âm hộc mộc?!

Giang Nguyên hít thật sâu một hơi, sau đó nhìn vào tên thuốc trên ngăn tủ, trong nháy mắt liền có dược tính của Âm hộc mộc hiện lên trong đầu.

Đây là một loại lõi cây gỗ hộc biến dị mọc trong núi sâu, có tác dụng thanh tâm ngưng thần, trấn táo, dùng cho bệnh nhân cuồng táo điên cuồng.

- Thanh tâm ngưng thần?

Hai mắt Giang Nguyên hơi sáng ngời, sau đó lại nhìn ngăn tủ Âm hộc một chút, duỗi tay ra cầm nhẹ một cây nữa, đặt vào Thù Thần Bát.

Chỉ thấy Âm hộc một rơi vào trong, phản ứng năng lượng trong Thù Thần Bát kia bắt đầu dần dần xuất hiện. Chẳng qua chỉ mười giây ngắn ngủi, Âm hộc một dần dần khô héo và biến thành màu đen, hóa thành một đồng bột phần nhỏ rồi, loại năng lượng này cũng dần dần hòa và Thù Thần Bát, sau đó lại khôi phục bình thường.

- Xem ra... Không sai rồi...

Giang Nguyên mỉm cười, sau đó nhìn hai mươi mấy loại dược liệu còn lại, đưa tay mở một tủ, sau đó lấy một vật dạng dây leo, cho vào trong Thù Thần Bát.

Đoạn dây leo này vào bát, loại phản ứng năng lượng của Thù Thần Bát lại hiện lên, cũng giống như Âm hộc một vừa nãy, dần dần đoạn dây leo kia bắt đầu trở nên khô héo rồi biến thành màu đen, sau đó hóa thành tro bụi.

- Dạ minh đằng...

Miệng Giang Nguyên đọc khẽ cái tên này, trên mặt lộ nụ cười như dự đoán. Dạ minh đằng này có hiệu quả giống như Âm hộc một. Mà các loại thuốc trước đó cũng không có loại nào có hiệu quả tương tự Dạ minh đằng cả.

Trong đám dược vật cấp thấp, mặc dù có mười mấy loại như Dạ minh đằng nhưng rõ ràng là hiệu quả không đủ, cho nên đại gia Thù Thần Bát này không coi vào đâu.

Hiện tại thậm chí Giang Nguyên có thể phỏng đoán được, trong một số loại thuốc thượng phẩm và trân phẩm có thể có những dược liệu hữu hiệu hơn đối với Thù Thần Bát, hơn nữa hiệu quả còn mạnh hơn xa Dạ minh đằng và Âm hộc một hiện tại.

Đã biết rõ mình cần thứ gì rồi, Giang Nguyên liền không dừng lại nữa, chậm rãi đi ra ngoài kho dược liệu.

Chủ nhiệm La và Tiểu Ngô giờ vẫn chờ bên ngoài kho thuốc. Thấy Giang Nguyên đi ra, chủ nhiệm La liền cười tới đón, nhìn hắn nói:

- Bộ trưởng Giang... Còn cần đến kho dược liệu thượng hạng không...

- Không... Không cần nữa...

Giang Nguyên mỉm cười lắc đầu, nói:

- Đúng rồi, chủ nhiệm La... Đột nhiên tôi nhớ ra sắp luyện một lò Trường Tâm Đan, không biết bên trong viện còn đủ Dạ minh đằng và Âm hộc mộc không?

- Dạ minh đằng và Âm hộc mộc sao?

Đối với câu hỏi đột ngột này của Giang Nguyên, chủ nhiệm La lại hơi sửng sốt, sau đó trầm ngâm một chút liền cười trả lời:

- Ngày thường lượng dùng Dạ minh đằng và Âm hộc mộc cũng không nhiều lắm... Trước mắt trong viện, số lượng Dạ minh đằng còn tồn khoảng ba nghìn gam, Âm hộc mộc cũng còn khoảng năm nghìn gam... Cũng đủ để bộ trưởng luyện tốt một lò rồi..

- Ồ... Như thế thì quá tốt rồi...

Giang Nguyên khẽ mỉm cười nói:

- Vậy đi... Chủ nhiệm La, sau đây phiền ông chuyển hai nghìn gam Dạ minh đằng và ba nghìn gam Âm hộc mộc tới cho tôi, tôi sẽ dùng điểm tích lũy trả luôn!

- Hai nghìn gam? Ba nghìn gam?

Chủ nhiệm La lặng người nhìn Giang Nguyên, tưởng rằng mình nghe nhầm rồi. Một nghìn gam Dạ minh đằng và Âm hộc mộc cũng đủ luyện bảy tám lò Trường Tâm Đan rồi... Tuy nói lúc tu luyện thường ngày, Trường Tâm Đan này có tác dụng thanh tâm ngưng thần, tránh tẩu hỏa nhập ma nhưng cũng không cần dùng nhiều, chưa tới lúc đột phát thì rất ít người dùng... Bộ trưởng Giang này luyện nhiều như vậy làm gì?

Chẳng qua chủ nhiệm La cũng chỉ sống sót một chút, nhìn vẻ mặt như cười như không của Giang Nguyên, trái tim lại đập thịch một cái, vội cười nói:

- Tốt, tốt... Bộ trưởng Giang cứ yên tâm, tôi sẽ cho người chuyển tới cho ngài...

Nhìn vẻ tươi cười lấy lòng của chủ nhiệm La, Giang Nguyên hài lòng gật đầu, sau đó nói:

- Đúng rồi, chủ nhiệm La, sau này tôi còn luyện chế loại đan dược tương tự không ít... Ông có thể chuẩn bị nhiều một chút không...

- Không thành vấn đề, không thành vấn đề...

Chủ nhiệm La nhiệt tình cười đồng ý, nói:

- Ngài yên tâm... Sản lượng Âm hộc mộc và Dạ minh đằng này cũng không ít, chẳng qua trong viện dùng không nhiều nên cũng không khai thác nhiều.... Nếu bộ trưởng Giang muốn thì tôi sẽ bố trí kế hoạch, yêu cầu người bộ phận cung cấp thuốc tăng sản lượng khai thác...

- Ồ... Như thế thì quá tốt rồi. Làm phiền chủ nhiệm La rồi...

Nhìn Giang Nguyên chậm rãi đi ra khỏi cửa kho thuốc, lúc này Tiểu Ngộ ở bên cạnh với lộ vẻ mặt tò mò nhìn chủ nhiệm La, nghi hoặc nói:

- Chủ nhiệm... Luyện chế Trường Tâm Đan cần nhiều Âm hộc mộc và Dạ giao đằng như vậy sao? Còn yêu cầu tăng lượng cung cấp. Chẳng lẽ tâm ma của bộ trưởng Giang quá lớn, cần rất nhiều Trường Tâm Đan đến áp chế sao?

- Ngu xuẩn...

Nhìn Tiểu Ngộ thoáng lộ vẻ mặt quái dị, chủ nhiệm La mới hạ thấp giọng quát:

- Áp chế tâm ma. Chẳng lẽ bộ trưởng Giang không biết luyện Trữ Thần Đan sao? Dùng đầu óc nghĩ đi...

- Còn nữa, tuyệt đối không được tiết lộ ra ngoài chuyện bộ trưởng Giang yêu cầu lượng lớn Âm hộc mộc và Dạ minh đằng, biết chưa?

Tiểu Ngô ngẩn ra xong, nhìn ánh mắt nghiêm nghị của chủ nhiệm nhà mình, vội vàng gật đầu nói:

- Vâng, vâng... Tôi nhớ rồi!

(QUAN Y)

Chương 1001: Chuẩn bị gặp mặt

- Chào bộ trưởng Giang...

- Chào bộ trưởng Giang...

- Chúng mừng chủ nhiệm...

Trên đường trở về, gặp một đám người bên cạnh, mọi người đều cung kính tránh đường, chào hỏi cẩn thận, trong ánh mắt mơ hồ còn lộ chút kính sợ.

Chỉ có một số y sư tương đối thân quen của Đan được bộ giờ mới có tư cách đi lên bắt chuyện, nói tiếng chúc mừng.

- Cùng vui, cùng vui...

Giang Nguyên mỉm cười đáp lại. Hắn thăng chức, đối với thành viên của Đan được bộ mà nói quả thật là việc vui. Trong Đan được bộ không có ai là Thiên y sư, vốn trong viện ủy hội cũng chỉ có hai ghế, trong cả Thiên Y viện coi như là tồn tại không lớn không nhỏ.

Mãi tới năm trước, một Đỉnh chủ Tế Thể Đỉnh như Giang Nguyên xuất hiện, Đan được bộ mới bắt đầu xuất hiện hiện tượng hướng tới vinh quang. Mọi người đều cảm thấy may mắn. Chỉ cần qua mấy năm, hoặc nhiều là mười năm nữa, tất nhiên Đan được bộ sẽ có thêm một vị hội viên viện ủy, hơn nữa trong tương lai, tất nhiên Đan được bộ sẽ đều có vị trí trong những cơ cấu đứng đầu.

Chỉ là lúc này, hạnh phúc là tới đột nhiên như vậy. Giang Nguyên

tiến sớm mấy năm, sải bước vào vị trí thành viên Viện ủy hội, khiến Đan dược bộ có tới ba ghế trong Viện uy hội, tiến vào nhóm có địa vị cao trong viện. Lời nói và quyền lực của Đan dược bộ tăng lên rất lớn, tất nhiên là chuyện mọi người cùng vui rồi.

Nhìn bóng lưng Giang Nguyên, ánh mắt các y sĩ thực tập chừng hai mươi tuổi, các y sĩ chừng ba bốn mươi tuổi đều tràn ngập ngưỡng mộ và hưng phấn, đương nhiên mơ hồ cũng có chút đổ kỵ... Thành viên Viện ủy hội của Thiên Y viện mới hai sáu hai bảy tuổi, thật sự là tồn tại chưa từng có trong lịch sử Thiên Y viện. Điều này khiến trong lòng những thanh niên đang tiến lên từng bước một kia hâm mộ, cũng có thêm một tia hy vọng.

Về phần các y sư cấp bậc cao hơn, bọn họ càng cảm thán nhiều hơn... Vốn tưởng rằng cây cao trong rừng tất bị gió quật, nhưng thật không ngờ vị này đã trải qua nhiều sóng gió như vậy lại chẳng hề bị áp chế chút nào, ngược lại tiến thẳng một đường dũng mãnh, mới vào viện có hai ba năm, từ một y sĩ thực tập cấp thấp nhất, một đường nhảy vọt, bò tới lãnh đạo tầng cao nhất của Thiên Y viện, thật sự không thể nào tưởng tượng nổi.

Thật ra Giang Nguyên cũng không có nhiều cảm xúc lắm. Địa vị càng cao thì nhất định lại càng nhiều trách nhiệm. Lần này nếu không phải thật sự bởi chuyện của Tuyệt Y Đường quá lớn, hơn nữa ngại phiền toái thì hẳn cũng không phải vận dụng tất cả các lá bài tẩy như vậy, khiến Viện ủy hội Viện ủy hội coi trọng hẳn. Chẳng qua hẳn không ngờ Viện ủy hội lại dứt khoát như thế, trực tiếp đẩy hẳn lên vị trí thành viên Viện ủy hội.

- Anh trở về rồi...

Tuyên Tử Nguyệt tới đón, nhận cái túi chứa Thú Thần Bát trong tay hẳn, bỏ ra bàn, vui mừng nói:

- Mau tới đi, đã nấu canh ngon lắm rồi... Lần này em dùng không ít dược liệu tốt nhất, hơn nữa còn nhờ sư phụ ở phòng bếp tới hỗ trợ, chuẩn bị tới ba giờ mới xử lý dược liệu xong đấy!

Nhận canh gà rừng Tuyên Tử Nguyệt múc từ nồi nhỏ ra, đưa lên ngửi, chỉ thấy một mùi hương thơm ngát thấm thẳng vào đầu.

Lúc này Giang Nguyên cũng không nén nổi nuốt nước bọt một cái, không ngại nóng, vội vàng uống một hớp, vừa uống vừa cười nói:

- Thơm quá, ngon quá...

- À... Anh uống thong thả một chút, đang để bị bỏng...

Nhìn Giang Nguyên uống từng ngụm canh một, Tuyên Tử Nguyệt không nhịn nổi, gắt giọng.

- Không sao đâu... Chút nhiệt độ ấy còn chưa làm gì được anh...

Giang Nguyên uống hai ba hớp đã hết chén canh, sau đó lại đưa tới. Hôm nay kiểm tra hơn ngàn loại dược liệu, thật sự cũng hơi mệt. Giờ bổ sung chút năng lượng sinh vật cũng không tồi.

Tuyên Tử Nguyệt vui mừng nhận chén trong tay Giang Nguyên, lại múc cho hẳn một chén nữa.

Nhìn Giang Nguyên uống ừng ực, lúc này cô mới cẩn thận nói:

- Vừa rồi em xem thông báo của Viện ủy hội, hình như Viện ủy hội thăng cấp anh thành thành viên Viện ủy hội rồi..

- Ừ... Anh cũng vừa mới nghe nói tới...

Giang Nguyên gật nhẹ đầu.

- À... Sao anh hình như chẳng có... Vui mừng chút nào à... Đây là thành viên Viện ủy hội đấy...

Thấy toàn bộ lực chú ý của Giang Nguyên vẫn đặt vào canh gà, Tuyên Tử Nguyệt bĩu môi, vừa vui vẻ lại vừa buồn bực, hừ một tiếng nói.

- Đúng vậy... Thành viên Viện ủy hội, nhưng làm thành viên Viện ủy hội cũng không thoải mái...

Giang Nguyên nhìn Tuyên Tử Nguyệt đang chu cái miệng nhỏ nhắn, không nén nổi cười nói:

- Vị trí càng cao thì trách nhiệm càng nặng... Vốn anh chỉ muốn

mấy năm nữa hãy kiếm chút hư danh, thoải mái vài năm. Nhưng hiện tại không có biện pháp nữa rồi... Ngồi ở vị trí này, chuyện phiên toái tương ứng cũng tới rồi. Rất nhiều chuyện sẽ bất tri bất giác đổ lên đầu mình...

- Anh ấy... Chỉ lười nhác thôi... Có cơ hội cũng không biết quý trọng... Người khác còn mơ không được nữa...

Nhìn dáng vẻ chảnh thích thú của Giang Nguyên, Tuyên Tử Nguyệt hừ một tiếng nói.

- Được rồi, được rồi... Biết rồi... Ôi... Cô nhóc mê chức tước...

Nhìn dáng vẻ chu miệng nhỏ của Tuyên Tử Nguyệt, Giang Nguyên đưa tay véo khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đây về cứng chiều, cười ha hả nói.

Hành động của bộ trưởng La bộ phận được liệu rất nhanh. Giang Nguyên vừa mới uống xong hết canh, bên kia đã có người chuyển thuốc tới.

Nhận hai cái hộp, bên trên có niêm phong, Giang Nguyên liền cầm hộp trở về phòng.

Dạ minh đẳng và Âm hộc mộc này đều là dược liệu thực vật, cho nên cũng không nặng lắm. Giang Nguyên lấy Thú Thần Bát ra, sau đó lấy hai đoạn Dạ minh đẳng để vào, mới phát hiện ra đã để đầy Thú Thần Bát. Mà ba cân Dạ minh đẳng lúc này cũng chưa hết tới một phần tư...

Nhìn cảnh này, Giang Nguyên thở dài, tiện tay gác Thú Thần Bát sang một bên, định xem bao lâu Thú Thần Bát mới có thể hấp thu hết một chén Dạ minh đẳng này.

Một lúc sau, vừa cảm nhận hơi thở năng lượng bốc lên trong chén, diện thoại di động của hắn đã đổ chuông.

- Bộ trưởng Giang, chào ngài, tôi là nhân viên Viện ủy - Tiểu Lưu. Viện trưởng nhắc tôi mời ngài hiện tại tới phòng họp tham gia hội nghị Viện ủy hội!

- Hiện tại họp?

Giang Nguyên nhú nhú mày, sau đó gật đầu nói:

- Tốt... Tôi tới ngay!

Ngắt điện thoại xong, Giang Nguyên liền đi ra ngoài cửa phòng, nhìn Tuyên Tử Nguyệt đang thu dọn phòng bếp, lúc này mới cười nói:

- Tử Nguyệt... Mau tới hỗ trợ, anh phải đi họp Viện ủy hội!

- Hả... Hiện giờ đi tham gia Viện ủy hội luôn à...

Tuyên Tử Nguyệt sửng sốt nói.

- Đúng... Vừa rồi phòng làm việc của Viện ủy mới gọi điện tới...

Giang Nguyên vẫy tay, nói:

- Mau tới để ý giúp anh một chút xem!

Tuyên Tử Nguyệt tò mò đi tới, nói:

- Để ý cái gì?

- À... Đây....

Giang Nguyên nhìn Thú Thần Bát trên bàn, nói:

- Tử Nguyệt, em để ý giúp anh xem. Nếu được liệu bên trong biến thành bụi thì em đổ đi giúp anh, sau đó lại đổ đầy bát, đại khái ghi chép xem thời gian hóa thành bụi mất bao lâu...

- À...

- Đúng...

Nhìn ánh mắt kinh ngạc của Tuyên Tử Nguyệt, Giang Nguyên gật mạnh đầu.

Lúc đi vào phòng hội nghị, các vị thành viên Viện ủy hội đã ngồi nghiêm chỉnh rồi. Thấy Giang Nguyên tiến vào, Từ Khải Liểu ngồi ở vị trí chủ tọa mới cười nói:

- Tốt lắm. Chúng ta cùng vỗ tay chào mừng thành viên mới của chúng ta chính thứ gia nhập Viện ủy hội!

Nghe thấy Từ Khải Liễu nói vậy, các thành viên Viện ủy hội đang ngồi đây, hoặc muốn hoặc không cũng chỉ có thể vỗ tay. Trong đó lão y sư La Thiên Minh là vỗ mạnh nhất. Mà không muốn nhất, sắc mặt khó coi nhất liền chỉ có đồng chí Chu Thế Dương rồi, ngay cả vỗ tay vào nhau cũng đều không có chút sức lực nào, giống như chết cha chết mẹ vậy.

Cho dù là quan hệ thân cận hay bất hòa, xa lánh với Giang Nguyên, những thành viên của Viện ủy hội đang ngồi đây trong lòng đều cảm thấy đủ loại cảm xúc, cảm thán ngàn vạn lần. Bọn họ muốn ngồi lên được vị trí này không biết đã phải trải qua bao nhiêu thập niên cần cù cố gắng và phấn đấu, trải qua bao nhiêu gian nan hung hiểm, loại bỏ rất nhiều đối thủ cạnh tranh. Trải qua vô số chuyện, cuối cùng bọn họ mới có cơ hội ngồi vào vị trí này.

Mà mỗi vị thành viên ngồi ở vị trí này cũng ít nhất phải gần sáu mươi. Chẳng qua năng lực và kỹ thuật của Thiên Y viện khiến thoát nhìn bọn họ cũng chỉ chừng bốn năm mươi tuổi.

Mà vị thanh niên trước mắt này đã có thể ngồi ngang hàng với bọn họ, chẳng qua mới chỉ hai mươi sáu, hai mươi bảy tuổi, đang tuổi trẻ trung, chỉ đơn giản như vậy, lặng yên trong ba năm liền chiếm được thứ mà bọn họ cố gắng phấn đấu cả mấy chục năm, làm sao không khiến bọn họ cảm thán cho được?

Đối mặt với những ánh mắt cực nóng này, vẻ mặt Giang Nguyên lạnh nhạt, mỉm cười gật đầu với mọi người, sau đó tiến về vị trí mình vẫn ngồi ngày thường, sau đó ngồi xuống.

Lần này ngồi vào vị này, cảm nhận được, ánh mắt của mọi người nhìn mình, Giang Nguyên cũng bắt đầu hiểu được, cảm giác với ngày xưa hoàn toàn bất đồng. Ngày xưa ngồi ở đây có một loại cảm giác rất không ăn ý. Nhưng hiện tại đã khác hẳn rồi. Hắn đã có cảm giác có thể đối xử ngang hàng với mọi người, đồng thời có quyền lực có thể thực sự nắm một tay Thiên Y viện trong tay.

- Tốt rồi.. Đầu tiên chúng ta chúc mừng y sĩ Giang Nguyên thăng cấp làm thành viên Viện ủy hội thuận lợi... Mời y sĩ Giang Nguyên

tới tiến hành tuyên ngôn một chút theo thường lệ...

Dứt lời xong, Từ Khải Liễu liền mỉm cười nhìn Giang Nguyên, vỗ tay khê.

Theo tiếng vỗ tay của Từ Khải Liễu, mọi người lại bắt đầu vỗ tay lần nữa, nhìn Giang Nguyên, hoặc không thích hoặc không cam lòng, hoặc chờ mong hoặc mỉm cười, đợi tuyên ngôn của vị thành viên Viện ủy hội trẻ tuổi nhất lịch sử Thiên Y viện .

Trong tâm trí của mọi người, Giang Nguyên tuổi trẻ như vậy có thể tấn chức lên bậc này, tất nhiên phải thể hiện khí thế ngút trời.

Chẳng qua bọn họ cũng thất vọng rồi.

- Cảm tạ viện trưởng và sư phụ của tôi, còn các vị tiền bối đã ủng hộ và coi trọng... Nhất định tôi sẽ cố gắng hết sức bảo vệ tốt Thiên Y viện chúng ta... Cảm ơn!

Giang Nguyên nói ngắn gọn và bình thản, không có chút hùng hồn nào như tưởng tượng của bọn họ, khiến một thành viên Viện ủy hội còn chưa kịp khôi phục tinh thần.

Từ Khải Liễu cũng hơi sửng sốt ngắn ra, sau đó mới mỉm cười vỗ tay nói:

- Tốt... Y sĩ Giang Nguyên còn trẻ, địa vị cao lại không kiêu ngạo, nói ít ý nhiều... Khiến chúng ta hết sức chờ mong!

Nhìn ánh mắt và vẻ mặt bình thản của Giang Nguyên, mọi người đều liếc nhau một cái, trong lòng cảm thấy giật mình nhẹ... Với tuổi như thế, có thể khiến mọi người ngồi đây không thể không để hân tiến cấp lên thành viên của Viện ủy hội, ngồi ngang hàng với mọi người, thậm chí tới bước này rồi vẫn có thể duy trì bình tĩnh như vậy, quả thật không phải là người bình thường...

- Thành viên thường vụ của Viện ủy hội quyết định... Mở lại cuộc điều tra sự kiện Long sơn năm xưa, thành lập ủy viên hội điều tra độc lập, do bộ trưởng Ban giám sát Lưu Mộc Dương đảm nhiệm bộ trưởng ủy viên hội điều tra. Phó bộ trưởng Đan được bộ Giang Nguyên sẽ đảm nhiệm phó bộ trưởng ủy viên hội điều tra...

- Ban giám sát có quyền điều động toàn bộ tài nguyên tương ứng..., tất cả thành viên đều phải phối hợp hết sức để điều tra...

Ánh mắt Từ Khải Liểu lạnh lùng, quét về hướng mọi người, nói:

- Mọi người đều biết tính chất nghiêm trọng của việc này. Gần đây Tuyệt y đường xuất hiện và còn... Đường chủ Giang Văn Ba của Tuyệt y đường, cả y sư Nguyên Bân chưa hiện thân... Cho dù hiện tại bọn họ có còn là thành viên của Thiên Y viện chúng ta hay không, dù thế nào... Chúng ta cũng phải có một kết luận đầy đủ chân thật về chuyện đó...

- Cho dù năm đó thế nào, rốt cục có bí ẩn gì, hoặc là... Có người nào bày ra âm mưu, chúng ta cũng phải điều tra cho tới ngọn nguồn...

- Chuyện này không chỉ trả lại công bằng cho đám người y sư Giang Bân, cũng là trả lại công bằng cho tất cả thành viên Thiên Y viện chúng ta...

- Đồng thời, Viện ủy hội chúng ta cũng sẽ coi đây là hành động giao tiếp và giải quyết hậu quả của Thiên Y viện chúng ta với đám người y sư Giang Bân...

- Cho dù kết quả thế nào, Thiên Y viện chúng ta cũng cố gắng đối mặt hết sức. Đây chính là gốc rễ lập viện của Thiên Y viện chúng ta...

Nói tới đây, Từ Khải Liểu nhẹ nhàng dừng lại một chút, sau đó nói:

- Về phương diện Tuyệt y đường, ngày mai sẽ có đại biểu tới đây... Chẳng qua tôi nghĩ hẳn bọn họ sẽ không từ chối điều tra vụ án lần này...

- Chuyện này cũng không nhất định... Chẳng may bọn họ từ chối phương án này thì sao? Nhất định vẫn kiên trì điều tra sao? Cho nên tôi cảm thấy trước mắt đã thành lập hội ủy viên điều tra cũng hơi quá sớm...

Mặc dù đứng trong năm vị Thiên y sư tại hội nghị, phản đối của Chu Thế Dương cũng không được người khác ủng hộ.

Nhưng lúc này rốt cục Chu Thế Dương cũng tìm được một lý do để phản đối, nín nhịn hồi lâu, rốt cục lên tiếng. Ông ta hiểu rất rõ, một khi Hội ủy viên điều tra này được thành lập sẽ gây ra ảnh hưởng thế nào. Mà nếu Giang Nguyên trở thành phó bộ trưởng Hội ủy viên điều tra, như vậy Giang Nguyên càng có được quyền lực tương đối kinh người.

Cho dù là xuất phát từ phương diện nào, ông cũng không muốn tình hình như vậy xảy ra. Mà lần này hội nghị toàn thể Viện ủy hội có lẽ sẽ là cơ hội cuối cùng.

Dường như đã sớm lường trước Chu Thế Dương sẽ phản ứng như vậy, Từ Khải Liễu lạnh nhạt nói:

- Phương diện Tuyệt y đường đã biết tình huống này, vừa truyền tin tới. Bọn họ cũng không có phản đối gì... Chẳng qua bọn họ vẫn sẽ cử đại diện đến, tiến hành bàn bạc chuyện có liên quan...

- Ý của viện trưởng là, Giang... Bọn họ đã đồng ý rồi?

Lão y sư La Thiên Minh ngồi một bên, hai mắt sáng ngời.

- Đúng... Trên cơ bản là đồng ý rồi...

Từ Khải Liễu gật đầu khẽ, sau đó nhìn về phía Giang Nguyên, nói:

- Hơn nữa đại biểu lần này tới là em trai của Giang Nguyên...

- Em trai?

Nhìn trong mắt Từ Khải Liễu có chút khác thường, Giang Nguyên ngắt ra, sau đó trước mắt hiện lên hình ảnh một thanh niên trẻ tuổi đẹp trai, ngạc nhiên nói:

- Giang Nguyệt Minh?

- Đúng... Giang Nguyệt Minh. Y là đại biểu của Tuyệt y đường lần này, ngày mai sẽ đến gặp mặt với hội ủy viên điều tra, tiến hành một số thỏa thuận...

Từ Khải Liễu lại nhìn về hướng Giang Nguyên, sau đó từ tốn nói:

- Mà về phía Hội ủy viên điều tra của chúng ta sẽ do cậu ra mặt tiến hành thảo luận với Giang Nguyên Minh...

- Tôi?!

Giang Nguyên trợn trừng mắt, sau đó nhìn Lưu Mộc Dương một chút, thấy ý cười nhàn nhạt trong mắt đối phương, lúc này bất đắc dĩ thời dài gật đầu....

(QUAN Y)

Chương 1002: Ai tin cậu là em anh ấy?

Về tới nhà, thấy Giang Nguyên về, Tuyên Tử Nguyệt vội vàng cẩn thận mang Thú Thần Bát tới trước mặt Giang Nguyên.

- Sao rồi? Đã hết rồi sao?

Nhìn cái Thú Thần Bát trống trơn, lại nhìn vẻ mặt lo lắng và vô cùng cẩn thận của Tuyên Tử Nguyệt, Giang Nguyên phì cười hỏi.

- Chỉ dùng hết một nửa...

Tuyên Tử Nguyệt hồi hộp để Thú Thần Bát lên bàn trà, lại còn cẩn thận xác nhận Thú Thần Bát đặt chắc, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, nhìn về phía Giang Nguyên, tò mò nói:

- Đây là cái gì vậy? Dĩ nhiên lại có thể... Như thế...

- Thứ này gọi là Thú Thần Bát, anh lấy từ bộ lạc Vu sư về...

Giang Nguyên búng nhẹ lên Thú Thần Bát, phát ra tiếng coong coong, xong mới cười nói:

- Chẳng qua nó là chí bảo truyền thừa của bộ lạc Vu sư...

- Hả... Quả nhiên...

Giang Nguyên nhìn cái bát màu xanh xám này một chút, lúc này mới hừ khẽ một tiếng:

- Em biết ngay đó không phải là thứ bình thường mà, thoát nhìn quá quái lạ, chỉ sợ làm rơi vỡ mất!

- Được rồi, được rồi... Cái này thoát nhìn như một cái bát ngói, nhưng cũng không dễ bị phá hủy đâu...

Giang Nguyên đưa tay ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của Tuyên Tử Nguyệt, mỉm cười nói:

- Mất bao nhiêu thời gian?

- Em đã xem qua rồi... Nếu đồ đầy chén thứ như cây cỏ kia, đại khái phải mất mười lăm phút đồng hồ... Loại dây leo kia thì tốn nhiều thời gian hơn một chút, chừng khoảng hai mươi phút đồng hồ...

Dựa nhẹ sát vào trong lòng Giang Nguyên, Tuyên Tử Nguyệt nắm tay tính toán, nói.

Giang Nguyên gật đầu khẽ... Tốc độ như vậy thật ra cũng không tồi lắm. Chẳng qua không biết đại gia Thú Thần Bát này đại khái cần bao lâu mới ăn no... Ấy... Là hấp thu đủ năng lượng.

Chỉ hy vọng bụng vị đại gia này không quá lớn mới tốt....

Ngày thứ hai, mười giờ sáng, Giang Nguyên đã đứng ở một bên đám người, vẻ mặt không vui đứng trước cửa, chuẩn bị đón tiếp Thiếu đường chủ Tuyệt y đường đến chơi.

- Tại sao nhất định phải là tôi đến?

Giang Nguyên hơi cau mày nhìn về phía phó bộ trưởng Tôn của phòng ngoại giao đang đứng cạnh, nói.

Phó bộ trưởng Tôn đã sớm chú ý tới vẻ mặt không vui của vị này, lúc nghe thấy lời này liền biết rốt cục vị này đã không nhịn nổi nữa rồi, không thể làm gì hơn là vội vàng trả lời:

- bộ trưởng Giang... Đây là do văn phòng Viện ủy hội bố trí...

- Văn phòng Viện ủy hội? Vậy tại sao không trưng cầu ý kiến của tôi?

Giang Nguyên cau mày, trầm giọng nói.

- bộ trưởng Giang...phía văn phòng bên kia nói... Lần này thiếu đường chủ của Tuyết y đường đến đây... Tuổi tác so với các thành viên Viện ủy hội khác cũng chênh lệch nhiều, không tiện ra mặt lắm. Hơn nữa thái độ và địa vị của Tuyết y đường tạm thời không thể xác minh. Mà những người khác lại có thân phận không đủ, cho dù là bộ trưởng của chúng tôi cũng không thích hợp. Dù sao đối phương đại biểu cho Tiêu Dương... Vì thế nên...

- Chỉ có thể mời ngài tới thôi...

Nói tới đây, vị phó bộ trưởng Tôn này cười khan, nói:

- Hơn nữa... Hơn nữa, hẳn lại là em trai của ngài... Ngài đến mới là thích hợp nhất...

- Tôi thích hợp nhất, chẳng qua...

Giang Nguyên không nói gì thêm, ngẩng đầu nhìn bầu trời...

Lúc này, cách đó không xa có hai chiếc Bentley xa hoa chậm rãi chạy về hướng này. Phó bộ trưởng Tôn thấy thế, tinh thần chấn động, vội vàng nói:

- bộ trưởng Giang... Bọn họ tới rồi!

Giang Nguyên gật đầu khẽ, nhìn hai chiếc xe Bentley xa xỉ kia, trong mắt thoáng lóe lên một tia khác lạ.

Khi lúc hai chiếc Bentley kia chạy tới gần, sắp sửa dừng lại rồi thì một chiếc lại vọt mạnh tới, dừng kết lại trước mặt mọi người. Sau đó một bóng người nhảy xuống, chạy về phía Giang Nguyên. Mấy vị cao thủ ngoại viện bên đều sửng sốt, còn định lao lên theo tiềm thức, chẳng qua đột nhiên nhớ ra bóng người trước mắt như hơi quen quen, hơn nữa bộ trưởng Giang lại là cao thủ ít có trong viện, lập tức dừng bước.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, người nọ lao tới gần, đột nhiên trên mặt đồng chí bộ trưởng Giang lộ một tia tươi cười cứng chiều, tùy ý để bóng người kia nhảy vào lòng.

- Giang Nguyên... Anh thật tốt, không phải cố ý tới đón em sao?

Khuôn mặt xinh đẹp của Phan Hiểu Hiểu tràn ngập vẻ vui mừng, nhìn xung quanh một chút, thấy một đám người về mặt quá dị đứng cạnh, lại trừng mắt một cái, sau đó chu miệng nói với Giang Nguyên, hừ một tiếng:

- Em biết ngay là anh sẽ không tốt như vậy mà!

- Được rồi, được rồi... Là thuận tiện cùng tới đón tiếp...

Thấy Phan Hiểu Hiểu đang bĩu môi, Giang Nguyên cũng chỉ cố gắng nói cho qua chuyện.

Nghe thấy Giang Nguyên nói vậy, Phan Hiểu Hiểu trừng mắt, nhìn chằm chằm vào hắn, bất mãn nói:

- Còn đón ai nữa? Không phải là một người phụ nữ khác chứ? Chẳng lẽ là thôn Tề La? Hay là ... Lâm Vũ Manh? Không cho phép quyến rũ người phụ nữ khác...

Phó bộ trưởng Tôn và đám người bên cạnh giờ sững ra, mặt tái xanh, nhìn chiếc xe đối diện vừa mới tới, vị kia đi xuống xe, hơi nghiêng đầu tò mò nhìn bên này, đều cảm thấy xấu hổ...

- À thì... Không phải, là anh tôi tới đón tôi...

Đang lúc Phan Hiểu Hiểu muốn lôi Giang Nguyên tới ép hỏi, lúc này vị kia rốt cục không nhịn nổi, về mặt tò mò mỉm cười lên tiếng.

- Ấy?

Phan Hiểu Hiểu chớp mắt, ngẩn ra nhìn Giang Nguyên, sau đó nhìn mọi người về mặt đang xấu hổ nhìn mình, giờ mới quay đầu nhìn lại.

Thấy một người có khuôn mặt điển trai đứng cách đó hai mét đang tươi cười, cô ngẩn ra rồi quay đầu nhìn Giang Nguyên trước mặt mình, ngạc nhiên tái mặt:

- Không phải đâu, anh... Không ngờ anh lại quyến rũ cả đàn ông?

Nghe thấy lời này, sắc mặt Giang Nguyên cũng xanh mét. Cái cô nhóc điên rồ này... Thật sự là...

Phó bộ trưởng Tôn đứng cạnh giờ mặt cũng đen như đáy nồi... Bọn họ tới đón khách từ xa, sao đột nhiên lại xuất hiện một nữ Trình Giảo Kim làm loạn như vậy, mặt mũi còn biết để đâu...

Nếu là người khác thì đám người phó bộ trưởng Tôn sẽ bảo đảm cao thủ ngoại viện lôi ra đánh rồi. Nhưng lúc này bọn họ cũng không tiện ra tay.

Mà Giang đại thiếu gia Giang Nguyệt Minh đứng phía sau giờ... Cũng tái mặt, mặt biến thành màu đen. Cái gì mà đàn ông cũng quyền rũ chứ? Tôi lớn lên điển trai một chút, chẳng lẽ cũng là sai lầm sao?

- Khụ khụ... Đây là... Chị dâu phải không? Tôi tên là Giang Nguyệt Minh... Hẳn thật sự là anh trai tôi đấy...

Mặt Giang Nguyệt Minh biến thành màu đen nhưng vẫn phải gắng gượng tươi cười, nói với Phan Hiểu Hiểu.

- Không có khả năng... Anh đừng có lừa tôi. Giang Nguyên không có anh em...

Phan Hiểu Hiểu quay đầu lại nhìn thoáng qua khuôn mặt điển trai của Giang Nguyệt Minh, đánh giá từ trên xuống dưới một hồi, khiến toàn thân Giang Nguyệt Minh cảm thấy không được tự nhiên.

Gã nghĩ hẳn đây là chị dâu, đang định nói hai câu dễ nghe, kéo gần quan hệ một chút, đột nhiên vị chị dâu này lại biến sắc, rất khinh thường hừ một tiếng, nói:

- Anh nhìn anh... Trong điển trai thế kia, lớn lên lại đẹp như con gái, làm gì có chút nào cường tráng, đẹp trai giống Giang Nguyên nhà tôi? Còn muốn giả làm em trai anh ấy... Ai tin chứ?

- Phụt...

Giang Nguyệt Minh muốn phun máu...

(QUAN Y)

Chương 1003: Quả nhiên lợi hại

- Chuyện này... Hiểu Hiểu, trước kia em đã gặp y rồi đấy nhé...

Nhìn khuôn mặt tuần tú của Giang Nguyệt Minh giờ đã đen như đáy nồi, lúc này Giang Nguyên cũng không nén nổi sờ sờ mũi, ngượng ngùng nói:

- Lần trước ở sông Tần Hoài... Em còn nói là y rất giống anh mà...

- O? Thật á?

Phan Hiểu Hiểu ngẩn ra, sau đó lại quay đầu đánh giá Giang Nguyệt Minh mấy lượt, lúc này dường như mới nhớ ra điều gì, chần chờ nói:

- À... Em nhớ ra rồi, hình như là thế...

- Không phải như thế chứ... Y thật sự là em trai anh à?

Phan Hiểu Hiểu chớp chớp mắt, ngạc nhiên nhìn về phía Giang Nguyên:

- Không phải anh không có anh em sao?

- Chuyện này... Ngại quá... Chị dâu, em thật sự là em trai anh ấy đấy... Không phải là anh ấy quyến rũ... Đàn ông đâu...

Cảm thấy trái tim tự tôn của mình bị đá kích quá lớn, Giang Nguyệt Minh rốt cục không nhịn nổi nữa, lại lên tiếng cố gắng chứng minh sự trong sạch của mình...

- Hả... Ồ...

Quay đầu nhìn Giang Nguyệt Minh đã hơi xanh mét phía đối diện, rốt cục Phan Hiểu Hiểu cũng chậm rãi gật đầu, đôi mắt đảo quanh, chần chờ nói:

- Thật đấy à?

- Thật mà...

Nhìn dáng vẻ Phan Hiểu Hiểu dường như còn hơi nghi ngờ, suýt nữa là Giang Nguyệt Minh bật khóc...

Sau lúc náo loạn tại cửa như vậy rồi, cũng lẽ Phan Hiểu Hiểu trở về đun Phi Long Thang với Tuyên Tử Nguyệt, rốt cục mọi người đều có vị trí và cương vị riêng, chính thức vào trong viện, phân chủ khách ngồi xuống, bắt đầu bàn luận sơ bộ.

Tay Giang Nguyệt Minh lật lật tập hồ sơ về Hội ủy viên điều tra vừa thành lập, sau đó gật đầu, nhìn Giang Nguyên, nói:

- Đối với việc thành lập Hội ủy viên điều tra này, nếu do anh đảm nhiệm phó bộ trưởng thì trên cơ bản chúng tôi đồng ý...

- Chẳng qua phía chúng tôi yêu cầu lúc nào cũng phải có quyền truy cập các thông tin và tư liệu điều tra có liên quan, đồng thời giữ quyền lực đồng thúc và giám sát điều tra!

Giang Nguyên lại không có bất cứ chần chừ gì, gật đầu luôn, nói:

- Phía chúng tôi đồng ý...

- Tốt... Chỉ cần hai vấn đề này không có gì thì những chuyện khác chỉ là vấn đề về kỳ hạn thôi...

Giang Nguyệt Minh tiện tay đặt tập tài liệu lên mặt bàn, nhìn Giang Nguyên đối diện... Cười nói:

- Phía chúng tôi yêu cầu trong hai tháng phải tìm ra kết quả cuối cùng...

- Hai tháng?

Lông mày Giang Nguyên hơi cau lại, lạnh nhạt lắc đầu nói:

- Muốn điều tra chuyện hơn hai mươi năm trước đã rất khó, thời gian hai tháng không đủ....

Giang Nguyệt Minh mỉm cười, nhìn Giang Nguyên, lắc đầu nói:

- Hiện tại đã là tháng mười hai rồi. Phía chúng tôi không thể chờ đợi nhiều...

- Nhưng thời gian hai tháng quả thực quá gấp gáp, rõ ràng là hơi ép buộc...

Phó bộ trưởng Tôn ở bên cạnh giờ cũng nhúu chặt mày, trầm giọng nói.

- Vừa rồi tôi đồng ý thành lập Hội ủy viên điều tra đã là nhượng bộ lớn nhất rồi.

- Hai tháng đã là giới hạn cuối cùng của chúng tôi...

Trên khuôn mặt tuần tú của Giang Nguyệt Minh lộ một tia cười lạnh nhạt, lắc đầu nói.

Nghe thấy lời này, phó bộ trưởng Tôn lại nhúu chặt mày. Là trợ lý cho lần đàm phán này, hiển nhiên ông hiểu rất rõ tình hình. Trong hai tháng, muốn điều tra ra kết quả, có thể nói là tương đối khó khăn. Dù sao chuyện năm đó dính dáng quá rộng, cho dù Hội ủy viên điều tra này do vị bộ trưởng giám sát Lưu Mộc Dương và thành viên Viện ủy hội Giang Nguyên này phụ trách, trọng lượng cũng khá đủ rồi nhưng áp lực họ sắp đối mặt cũng rất lớn...

Nếu muốn hoàn thành điều tra trong vòng hai tháng, có kết quả điều tra trên cơ bản là không có khả năng mấy.

- Hiện tại còn cách Tết chừng hơn bảy mươi ngày...

Giang Nguyên lạnh nhạt nói:

- Trước Tết, phía tôi sẽ đưa ra kết quả điều tra cuối cùng. Cứ như vậy đi!

Nghe thấy lời nói kiên quyết của Giang Nguyên, phó bộ trưởng Tôn cũng hơi sửng sốt, sau đó lập tức nhìn về phía đối phương, sợ đối phương không đồng ý.

- Được... Anh nói thế nào thì làm thế đó đi!

Đối với quyết định của Giang Nguyên, dường như Giang Nguyệt

Minh cũng không có ý kiến gì, nhún vai, chẳng hề có chút ý phản đối.

- Tốt rồi...

Giang Nguyên gật đầu với phó bộ trưởng Tôn, nói:

- Vậy thì soạn hiệp nghị ra một chút... Chúng ta ký tên!

- Vâng... Thừa bộ trưởng Giang...

Rất nhanh hiệp nghị đã soạn và ký xong. Hai bên cũng dứt khoát hiếm thấy, ký tên xong liền bắt chặt tay, coi như hoàn thành lần gặp mặt lần này. Mà Giang Nguyên cũng quả thật xứng với chức vụ phó bộ trưởng của Hội ủy viên điều tra lần này.

Cầm văn kiện trong tay giao cho phó bộ trưởng Tôn đứng một bên, Giang Nguyên đứng dậy nhìn Giang Nguyệt Minh một chút, nói:

- Hôm nay về luôn à?

- Há... Bắt em về luôn á?

Trên khuôn mặt tuấn tú của Giang Nguyệt Minh tràn ngập vẻ kinh ngạc, không còn chút dáng vẻ trang nghiêm vừa rồi, kêu lên:

- Anh... Em vừa mới tới, chẳng lẽ anh không định mời em ăn bữa cơm? Cứ đuổi thẳng cổ em về như vậy à?

Nhìn vẻ mặt tràn ngập kinh ngạc của Giang Nguyệt Minh, hai mắt Giang Nguyên chớp chớp, trong lòng cảm thấy hơi khó hiểu. Lần trước gặp thẳng nhãi này, gã còn có vẻ cao thâm khó lường, sao giờ lại biết thành dạng... Như trẻ con ăn vạ thế?

Thấy Giang Nguyên đứng đó, chỉ bình thần nhìn mình không nói lời nào, Giang Nguyên dậm chân bình bịch, vẻ mặt đau khổ nói:

- Anh à, không thể nào... Chẳng lẽ anh không thèm nhận em trai như em à?

-...

Miệng Giang Nguyên mở lớn, rớt cục thở dài nói:

- Đi thôi, trong nhà vừa hay có Phi Long Thang...

- Ai ai ai... Tốt tốt... Em biết ngay là anh sẽ không tàn nhẫn như vậy mà...

Nghe thấy những lời này của Giang Nguyên, Giang Nguyệt Minh vui mừng ra mặt, tí ta tí tởn đi phía sau, chỉ để lại đám người phó bộ trưởng Tôn há hốc mồm ngạc nhiên, ngẩn ra hồi lâu chưa khôi phục được tinh thần.

Mãi tới khi bóng lưng hai người biến mất khỏi cửa, lúc này phó bộ trưởng Tôn mới vội vàng ngậm miệng, lắc đầu thở dài... Người một nhà này đúng là người một nhà... Một chiêu này của viện trưởng thật sự không tồi. Nếu không thì hiệp nghị này cũng không thể ký thuận lợi như vậy được.

Chẳng qua với tính cách của bộ trưởng Giang, rốt cuộc cuối cùng thế nào thì cũng chưa nói rõ được.

- Nào... Nguyệt Minh phải không... Ăn canh đi... Đây là chị tự nấu, mùi vị chưa chắc đã ngon lắm đâu...

Nhìn người thanh niên khiến người ta ấn tượng rất sâu trước mặt, trong lòng Tuyên Tử Nguyệt cũng thầm cảm thán không thôi. Thế sự thật sự vô thường, chẳng ai ngờ gã lại là em trai của Giang Nguyên...

- A...cám ơn chị...

Nhận bát canh, vốn Giang Nguyệt Minh định gọi một tiếng chị dâu, nhưng lại nhìn một vị khác đang ngồi cạnh, lúc này chỉ có thể vội vàng cười ha ha cho có lệ.

Chẳng qua vừa ăn canh, gã vừa len lén ngẩng ông anh vừa mới có của mình. Dù thế nào gã cũng cảm thấy ông anh mình là người chính trực, thế mà lại tán được hai cô gái, người nào cũng xinh đẹp, lại còn dạy dỗ rất tốt, thoát nhìn ở chung rất hòa hợp, không ngờ chẳng có chút vẻ ghen tuông nào.

Nghĩ tới đây, trong lòng gã thầm khen:

- Lợi hại, quả nhiên lợi hại... Không hổ là anh trai mình...

(QUAN Y)

Chương 1004: Anh em

Thấy ánh mắt quỷ dị Giang Nguyệt Minh đang len lén nhìn mình, Giang Nguyên hơi cau mày, làm sao không biết gã nghĩ gì, lập tức hừ khê một tiếng, nói:

- Tử Nguyệt, em đi chuẩn bị vài món ăn, nó ở đây ăn cơm đấy.

- Hả... Vâng...

Tuyên Tử Nguyệt vội vã lên tiếng.

Phan Hiểu Hiểu ngồi nguyên tại chỗ, thấy không khí giữa hai anh em hơi quái dị, lúc này cũng rất tỉnh táo, nói:

- Em đi trợ giúp...

Còn lại hai em em ngồi đó, mắt to mắt nhỏ trừng nhau ăn canh. Thấy cậu em mới nhận của mình tươi cười như muốn mở miệng, rốt cục Giang Nguyên ho khan một tiếng, nói:

- Mẹ... Có khỏe không?

- Mẹ rất khỏe...

Nghe thấy Giang Nguyên hỏi vậy, vẻ tươi cười trên mặt Giang Nguyệt Minh rốt cục trở nên đứng đắn, nghiêm chỉnh hơn một chút, lại bưng bát mình lên uống một ngụm rồi nói:

- Mẹ vẫn ở Thụy Sĩ. Bà thích hoàn cảnh bên đó hơn...

- Hơn nữa bà cũng không muốn nhúng tay vào một số chuyện, cho nên... Rất ít khi rời Thụy Sĩ...

Uống hết canh trong chén xong, Giang Nguyệt Minh đưa tay lấy một chiếc khăn lụa, nhẹ nhàng lau miệng, giống như khôi phục vẻ mặt công tử cao quý vừa rồi, nói:

- Mẹ... Rất nhớ anh... Nếu có thời gian, anh đi Thụy Sĩ thăm bà một chút đi...

Giang Nguyên cúi đầu ăn canh...

Giang Nguyệt Minh lẳng lặng nhìn, không nói gì. Mãi cho tới khi Giang Nguyên buông bát trong tay xuống, gã mới nghe Giang Nguyên nói:

- Chờ thêm một thời gian đi...

- Ừ...

Giang Nguyệt Minh gạt đầu khế, nói:

- Nếu có thể... Đón ông nội tới cùng ăn tết...

Môi Giang Nguyên hơi mấp máy nhưng lại không nói gì.

Nhìn vẻ mặt Giang Nguyên, Giang Nguyệt Minh cũng rất sáng suốt, không bàn tiếp vấn đề này nữa, mà nói:

- Về chuyện điều tra lần này... Tổ sư gia cũng rất coi trọng. Năm đó nếu không phải bởi sự kiện này thì bọn họ cũng không cần phải ẩn khỏi giang hồ, khổ tâm gây dựng lại, mãi tới hôm nay mới dám xuất hiện...

- Tổ sư gia...

Lông mày Giang Nguyên hơi nhíu lại, sau đó nói:

- Đối với chuyện năm đó, phía em có ý kiến gì không?

Nói tới đây, Giang Nguyên lại yên lặng nhìn Giang Nguyệt Minh, nói:

- Cũng đừng nói là trừ những tư liệu em vừa được chuyển giao, bản thân phía em không điều tra gì cả!

- Có... Đương nhiên có...

Giang Nguyệt Minh hơi mím môi, sau đó nói:

- Tổ sư gia và cha đều đã điều tra phân tích rất lâu. Những người dính dáng trong đó có thể có rất nhiều... Dù sao năm đó tổ sư gia cũng là thành viên Viện ủy hội, hơn nữa là Thiên y sư đệ nhất, thậm chí từng là một trong những người nổi nghiệp của viện trưởng Thiên Y viện. Cho dù là Từ Khả Liễu năm đó cũng còn xếp hạng sau Tổ sư gia chúng ta...

- Căn cứ phân tích của Tổ sư gia và cha, hiện giờ trong các Thiên y sư, ít nhất có hai người...có liên quan tới việc này. Trong đó có khả năng nhất chính là Chu Thế Dương.

Bởi vì năm đó Tổ sư gia có chuyện bất ngờ xảy ra, Chu Thế Dương mới một đường tiến thẳng lên ngồi vào vị trí kia. Về phần người khác, trước mắt chưa biết là ai... Nhưng hiện tại từ thái độ của Viện ủy hội bên anh mà thấy, hẳn anh cũng có thể phân tích ra một vài thứ rồi...

- Mặt khác, hơn hai mươi năm trước, nếu chỉ độc có hai ba người thì cũng không có khả năng làm được tới mức đó. Như vậy tất nhiên trong số Thiên y sư lúc đó phải có người ủng hộ, thậm chí chủ trì việc này...

- Cho nên!

Ánh mắt Giang Nguyệt Minh thoáng nghiêm lại, nhìn Giang Nguyên, nói:

- Lần điều tra này, nhất định anh phải thật cẩn thận... Chuyện này thậm chí dính dáng tới Viện ủy hội của Thiên Y viện hiện tại, thậm chí có liên quan tới Trưởng lão viên. Anh sẽ gặp phải áp lực trước nay chưa từng có...

- Nếu không phải hiện tại phía sau lưng anh còn có bộ lạc Vu Sư, hơn nữa còn có Lưu Mộc Dương ở trên, hơn nữa thân phận Đỉnh chủ Tế Thế Đỉnh và thực lực của anh, phía cha chúng ta cũng sẽ không đồng ý kế hoạch điều tra lần này!

Giang Nguyên gật đầu, trong mắt hiện lên một tia nghiêm trọng. Đối với những chuyện này, hẳn cũng đã hiểu rõ từ lâu. Phía sư phụ cũng đã phân tích cho hẳn một chút, chẳng qua chưa trực quan như vậy mà thôi.

Dù vậy, một tia nghiêm trọng cũng chỉ thoáng hiện lên liền biến mất hoàn toàn, còn lại chỉ là sự tự tin và hãnh diện, bình thản, nói:

- Không cần lo lắng!

Nhìn thái độ của ông anh trai mình, cao ngạo như Giang Nguyệt Minh cũng chỉ có thể thầm khen. Đối mặt với áp lực như vậy vẫn có thể duy trì bình tĩnh và tự tin như thế, quả thật mình không thể so sánh được.

Nếu là người bên ngoài, nhất định gã sẽ cho rằng đối phương tự cao tự đại. Nhưng ông anh trước mắt này, Giang Nguyệt Minh lại chẳng hề hoài nghi chút nào. Có thể một thân một mình đi tới vị trí hiện tại, có thực lực như vậy tuyệt đối không phải chỉ nhờ vào vận may....

Mà thân phận và địa vị của anh trai gã hiện giờ đủ để hấn gây lên một cơn sóng triều đủ lớn trong dòng chảy này, đồng thời cũng đủ sức tự bảo vệ mình.

Nghĩ tới đây, Giang Nguyệt Minh cũng âm thầm cảm thán, cũng thầm mừng rỡ. Người anh này của gã cũng rất đáng tin cậy. Sau này có hấn ở đây, xem ra mình sẽ thoải mái hơn rất nhiều.

Tuyên Tử Nguyệt nấu ăn cũng không tồi, hơn nữa trong viện nghe nói bộ trưởng Giang muốn bày tiệc rượu đãi khách, cố ý đưa tới nguyên liệu nấu ăn tốt nhất, khiến Giang Nguyệt Minh phải than thở không thôi.

Ăn cơm xong, Giang Nguyên cũng tận tình địa chủ, dẫn Giang Nguyệt Minh đi thăm quan trong viện một chút.

Vừa bước đi, gặp mọi người, ai nấy đều cung kính chào hỏi vị thành viên Viện ủy hội mới lên chức này, đồng thời cũng mang ánh mắt thoáng kỳ quái nhìn người thanh niên tuần tú đi cạnh hấn.

Một số y sư địa vị cao phần lớn đều biết thân phận đối phương, nhìn khuôn mặt có phần tương tự của hai người, cùng với khí chất khác nhau cũng không nén nổi thầm thở dài. Tuổi còn trẻ mà một đời nổi bật trác tuyệt, quả thực đều tụ hết ở trên người hai anh em

nhà này rồi.

Còn về các y sĩ bình thường, trong lòng bọn họ phần lớn là nghi hoặc không thôi. Rốt cục anh chàng này có lai lịch thế nào mà có thể để vị thành viên Viện ủy hội mới lên chức này đi cùng.

Chỉ có đám người Liêu Dương đứng từ xa xa nhìn hai anh em đang bước chậm trong viện này, ánh mắt hiện lên vẻ đố kỵ không thôi.

Cũng còn hai ánh mắt khác đang nhìn hai anh em này từ xa xa...

- Hừ... Giang Nguyên tưởng chức phó bộ trưởng đó dễ làm như vậy sao? Tưởng rằng ngồi vào vị trí thành viên Viện ủy hội là có thể làm việc không kiêng nể gì rồi? Tôi thật sự muốn biết, một thời gian nữa hắn sẽ nghĩ thế nào đây...

- Ha ha... Nghe non không sợ cọp... Thanh niên mà, dù thế nào cũng không quan hệ. Chờ tới lúc hắn chịu thiệt thòi rồi mới hiểu rõ...

- Năm đó toàn bộ Viện ủy hội dồn hết sức lực cũng không điều tra ra chút manh mối nào, giờ đã hơn hai mươi năm, thật sự tôi cũng muốn xem thử, rốt cục hắn có thể điều tra ra thử gì không...

Mà lúc này, trong phòng làm việc của Viện ủy hội, Từ Khải Liễu và Lưu Mộc Dương đang ngồi đối diện nhau.

- Việc này không dễ dàng... Mộc Dương, lần này ông phải vất vả rồi!

- Không sao... Nếu tôi đã ngồi vị trí bộ trưởng Ban giám sát, cuối cùng một số việc nên làm vẫn phải làm...

(QUAN Y)

Chương 1005: Tiến độ của Y Phù

- Giang Nguyên là thành viên Viện ủy hội Thiên Y viện... Lại là phó bộ trưởng Hội ủy viên điều tra sự kiện Long Sơn...

Tôn Diệu Nguyệt, Sơn trưởng Cổ Môn, cầm tập tài liệu mới có trong tay, trong mắt lóe lên những tia sáng kỳ dị, từ tốn thở dài, nói:

- Người này thật đúng là bất ngờ... Lúc đầu gặp hần, hần mới chỉ là một tên nhãi ranh. Giờ còn chưa tới hai năm, không ngờ hần đã thành thành viên Viện ủy hội của Thiên Y viện rồi..

Nói tới đây, Tôn Diệu Nguyệt cũng không nén nổi kiêu ngạo, hừ một tiếng, nói:

- Xem ra ánh mắt của tôi quả thực không tồi rồi!

Một thanh niên vừa đưa tin tình báo tới đứng cạnh, giờ vội vàng lại gần nói:

- Ánh mắt đại nhân Sơn trưởng tất nhiên là rất cao... Năm đó người này còn chỉ là một y sĩ nhỏ của Thiên Y viện, cho dù thần tiên cũng không đoán được, trong hai ba năm hần có thể ngồi lên vị trí người khác cả mấy chục năm cũng không với tới được... Cũng chỉ có đại nhân Sơn trưởng mới có thể nhận ra được.

- Hừ... Tất nhiên là thế rồi... Bốn tọa là thiên tài đệ nhất của Cổ môn một trăm năm qua... Tất nhiên ánh mắt người bình thường không thể sánh được.

Tôn Diệu Nguyệt hừ lạnh một tiếng, nói:

- Cậu cho rằng bốn tọa là đồ đàn như Lưu Phong sao? Lúc đầu còn dám chọc tới tôi... Giờ tôi thật muốn xem gã còn nói gì được nữa!

- Lúc này dù sao gã cũng không thể mặt dạn mày dày dùng danh nghĩa cầu kết với Thiên Y viện để đến trào phúng tôi nữa...

- Dạ... Dạ...

Người thanh niên đứng cạnh kia đầu đầy mồ hôi, mặt cười khan gật đầu đáp lời. Trong Cổ Môn này, trừ đại nhân Sơn trưởng, chẳng ai dám đánh giá đại nhân Môn chủ như vậy. Nhớ tới đại nhân Môn chủ uy nghiêm khôn cùng kia, lúc này người thanh niên chỉ hận không thể bịt kín lỗ tai mình, khiến mình không nghe được gì mới tốt.

Chẳng qua còn may mắn là lúc này có một người lẳng lặng đi tới cửa, khiến người thanh niên này thở phào một hơi. Một mình ở đây, bị lời nói của đại nhân Sơn trưởng đạo hết vía, thật sự khiến người ta không chịu nổi rồi.

- Sư phụ... Nhìn người cười tới mức này, chẳng lẽ đã có tin tức của Giang Nguyên rồi sao?

Trên khuôn mặt xinh đẹp của Từ Thanh Linh, đôi mắt lẳng lặng nhìn về phía Sơn trưởng đại nhân Tôn Diệu Nguyệt đang dương dương tự đắc, giọng nói bình thản.

- Ấy...

Bị ánh mắt thản nhiên của đệ tử mình nhìn chăm chăm như vậy, vẻ tươi cười dương dương tự đắc trên mặt đại nhân Sơn trưởng Tôn Diệu Nguyệt cứng đờ trong nháy mắt. Nhìn khuôn mặt xinh đẹp bình thản kia, đại nhân sơn trưởng chỉ cảm thấy tuy thiên phú đệ tử mình rất kinh người nhưng tính tình cũng tĩnh lặng vô cùng, khiến một vị sư phụ như mình cũng hơi cảm thấy khó chịu.

Nhưng nghĩ tới lúc đầu đệ tử của mình lại bắt buộc người ta phải bái vào làm môn hạ, đại nhân sơn trưởng cũng có xúc động muốn tự sát cho mình một cái. Chẳng qua dù sao thì giờ thu cũng thu rồi...

- Khụ khụ...

Nhìn thuộc hạ bên cạnh kia đang cúi đầu, lặng im không lên tiếng nhưng rõ ràng cổ lại gồ gân xanh, biết thừa trong đầu thẳng nhai này đang nghĩ gì, đại nhân sơn trưởng Tôn Diệu Nguyệt xấu hổ ho nhẹ hai tiếng.

Cuối cùng ông cũng phải thu hồi vẻ dương dương tự đắc ban đầu, ra vẻ uy nghiêm, nói với thanh niên kia:

- Tốt lắm... Cậu ra ngoài trước đi...

- Vâng vâng...

Nghe được lời này, người thanh niên kia như thở phào nhẹ nhõm, vội vàng mà cẩn thận lui ra ngoài. Gã chẳng muốn ở lại thêm một

giây nào trước đại nhân sơn trướng nữa. Thật sự là quá dọa người rồi...

Thấy thanh niên kia đã ra ngoài, vẻ nghiêm túc trên mặt Tôn Diệu Nguyệt mới thoáng thu lại vài phần, sau đó bất đắc dĩ nhìn về phía đệ tử của mình, khổ sở thở dài, nói:

- Ta nói Thanh Linh này... Con có thể cho sư phụ chút thể diện được không? Trước mặt người khác mà vẫn đáng vẻ như vậy, nếu truyền ra ngoài thì sư phụ còn mặt mũi nào đi gặp người ta nữa....

- Sư phụ... Đó là tư liệu mới nhất sao?

Từ Thanh Linh coi như không nghe thấy những lời sư phụ vừa nói, chỉ nhìn về tập tài liệu trên bàn, nói.

- Ai ai...

Nhìn Từ Thanh Linh đã chuẩn bị cầm tài liệu tự mình lật xem, đại nhân sơn trướng cũng chỉ có thể thở dài hai tiếng, nói:

- Đúng đúng... Đúng là không lẽ phép...

- Thôi đi... Nói cho con biết, Giang Nguyên của con ấy, giờ đã làm lớn rồi... Hiện giờ đã là thành viên chính thức của Viện ủy hội Thiên Y viện rồi nhé... Là đại lão cầm quyền chính thức ở Thiên Y viện đấy. Cho dù là cha hấn thật sự là phản đồ của Thiên Y viện cũng chẳng ai làm gì nổi hấn. Hiện tại chỉ có thể là hấn làm gì người khác thôi... Chuyện này con đã yên tâm chưa?

Từ Thanh Linh giương mắt nhìn thoáng qua vị sư phụ không quá đáng tin cậy của mình, lúc này trên khuôn mặt bình thản rất cục lóe lên một tia mừng rỡ và hưng phấn mờ nhạt... Đương nhiên là càng có một chút hồ nghi.

- Này này... Con cứ tự mình xem lại mà xem... Sư phụ còn đi lừa con à?

Nhìn đáng vẻ không tin tưởng lắm của đệ tử mình, Tôn Diệu Nguyệt bất mãn hừ một tiếng, nói:

- Thật là....

Lúc này rốt cục Từ Thanh Linh đã tin bảy tám phần, cố nén vui mừng và ngạc nhiên trong lòng, sau đó nhanh chóng lật tài liệu xem, một lúc lâu sau mới thở phào một hơi...

- Hửn... Thật sự không có vấn đề gì rồi!

Ở xa ngoài ngàn dặm, trong đại sảnh hội nghị của Huyết tộc, mấy vị nghị viên, trưởng lão ngồi đối diện, không khí nghiêm trọng.

- Tin tức xác thực, Giang Nguyên đã nhận chức thành viên Viện ủy hội Thiên Y viện...

Trong đôi mắt nhìn xuống của nghị trưởng huyết tộc lóe lên một tia lạnh lẽo, vung nhẹ cây trượng ngăn trong tay mình, giống như muốn thổ lộ sự không cam lòng của mình vậy.

Hầu tước Ryan gật đầu khẽ, mặt sầm xuống nói:

- Đồng thời căn cứ theo tin tình báo, lần này Giang Nguyên lên chức thành viên Viện ủy hội của Thiên Y viện, dường như có liên quan tới bộ lạc Vu Sư... Căn cứ vào việc bộ lạc Vu Sư phong tỏa hành động của chúng ta ngày đó, hẳn là Giang Nguyên có quan hệ sâu đậm với bộ lạc Vu Sư... Điều này có lẽ cũng đủ để giải thích, tại sao Giang Nguyên thoát khỏi đũa giết của chúng ta lại không trở về Hoa hạ, đột nhiên xuất hiện tại Châu Phi!

- Chẳng qua bởi mạng lưới tình báo tại Châu Phi trống rỗng nên chúng ta cũng không làm rõ được, rốt cục hẳn có quan hệ thế nào với bộ lạc Vu Sư...

Sắc mặt của mấy vị trưởng lão nghị viên bên cạnh lúc này cũng tương đối khó coi, quay đầu nhìn nhau. Hầu tước Robert liền lạnh lùng nói:

- Như vậy xem ra, chúng ta muốn ra tay với Giang Nguyên chỉ sợ sẽ tương đối khó khăn rồi!

- Đúng... Tính khả thi của lần ra tay này đã tương đối nhỏ rồi...

Mặc dù không cam lòng như hầu tước Ryan vẫn chậm rãi gật đầu xác nhận.

- Ôi...

Lúc này các trưởng lão nghị viên cũng đều thở dài khe khẽ. Bọn họ đã khát vọng máu của Giang Nguyên hồi lâu nhưng không ngờ được hành động lần lượt thất bại, chỉ có mỗi duy nhất Y Phù là ngôi sao mới của Huyết tộc mới lấy được một chút.

Nghị trưởng huyết tộc nhẹ nhàng thở hắt ra, sau đó ngẩng đầu nhìn hầu tước Ryan, trầm giọng nói:

- Hiện tại tình hình Y Phù thế nào rồi?

Nghe thấy nghị trưởng nhắc tới vấn đề này, trong mắt hầu tước Ryan lóe lên vẻ quái dị, nói:

- Hiện tại đã là Bá tước đỉnh cao rồi... Nếu như chúng ta cho một ít Huyết linh thảo, nhiều nhất hai tháng cô ấy sẽ...

Nói tới đây, hầu tước Ryan thoáng chần chừ một chút, sau đó liền cất tiếng nói:

- Hai tháng sẽ có thể đột phá đến hầu tước!

- Hả... Nhanh như vậy sao...

Trong mắt mọi người đều lóe lên vẻ tham lam đồ kỵ. Lúc đầu Y Phù này chỉ là cấp bậc bá tước sơ cấp, chẳng qua chỉ uống một chút máu Giang Nguyên, không ngờ đã cách hầu tước không xa rồi.

- Đúng...

Thấy vẻ mặt của mọi người, hầu tước Ryan rất thấu hiểu, gật đầu khẽ nói.

Trong mắt nghị trưởng Huyết tộc giờ lóe sáng, đột nhiên nói:

- Tốt, cung cấp cho Y Phù đủ Huyết linh thảo... Hai tháng sau, cho cô ấy đi tiếp xúc với Giang Nguyên kia, tìm kiếm một tia cơ hội...

(QUAN Y)

Chương 1006: Công tác bắt đầu

Giang Nguyên đã chính thức trở thành thành viên Viện ủy hội, thế nên hẳn cũng phải đứng đắn, nghiêm chỉnh lên, không thể tùy ý như trước nữa.

Ở phía Đan được bộ hẳn cũng có một phòng làm việc cho phó chủ nhiệm, chẳng qua từ khi hẳn có chức danh này cũng chưa đi qua mấy lần, hơn nữa ngay cả một thư ký chính thức cũng chưa từng gặp.

Chẳng qua lúc này bất đồng rồi. Tuy rằng Giang Nguyên không quan tâm lắm tới việc bố trí bên ngoài nhưng thành viên Viện ủy hội cũng đúng là thành viên Viện ủy hội, cái gì đáng có cũng phải có. Bên trong khu nhà lớn của Viện ủy hội có không ít phòng, chẳng qua bởi các vị thành viên Viện ủy hội cũng kiêm nhiều chức vụ khác nhau, cho nên trong khu nhà của Viện ủy hội trừ mọi người đều có phòng nghỉ ngơi ra, thật ra cũng không bố trí phòng làm việc nghiêm chỉnh cho mọi người. Trên cơ bản phòng làm việc của mọi người đều bố trí tại nơi bọn họ phụ trách.

Cho nên phòng làm việc Viện ủy hội cử một vị bộ trưởng tới, tiến hành bố trí cho Giang Nguyên tại Đan được bộ, bên Đan được bộ cũng đã sớm có chuẩn bị, điều chỉnh hẳn cho hẳn một gian phòng làm việc mới, đồng thời dưới sự chỉ huy của vị bộ trưởng kia, vị thành viên Viện ủy hội mới lên Giang Nguyên còn được thay đổi hoàn toàn nội thất gian phòng này.

Phòng làm việc của lãnh đạo Viện ủy hội cũng có quy định, không lớn nhưng tuyệt đối không thể nhỏ, là một phòng có ba gian. Gian ngoài là nơi ngồi chờ thư ký, gian trong là phòng làm việc của lãnh đạo. Còn gian trong cùng là gian có đầy đủ công năng để nghỉ ngơi.

Có phòng làm việc nghiêm chỉnh rồi, hơn nữa hiện tại đã gánh vác trách nhiệm, hiển nhiên không thể thiếu thư ký được.

- bộ trưởng Giang... Ba vị này đều là những người có khả năng đặc lực tại phòng làm việc Viện ủy hội, do bản thân viện trưởng chọn.

Tài liệu của ba người bọn họ ở đây... Nếu hợp ý, ngài có thể lựa chọn một vị... Nếu không hợp ý, tôi sẽ sắp xếp mấy vị khác cho ngài!

Đối với vị thành viên mới lên của Viện ủy hội này, người phụ trách phòng làm việc Viện ủy hội cũng không dám khinh thường chút nào. Không nói tới tiền độ của vị thành viên Viện ủy hội này xa tới đâu, nhưng từ việc viện trưởng tự mình chọn ba vị thư ký cho hẳn chọn là biết, dù hẳn là thành viên mới nhưng vị trí tại Viện ủy hội hùng mạnh tới đâu.

Là người phụ trách trực tiếp của Viện ủy hội với viện trưởng, có thể không cần quan tâm tới thành viên Viện ủy hội bình thường, nhưng không dám bỏ qua thái độ của viện trưởng. Người có thể khiến viện trưởng chú ý như vậy, gã tuyệt đối không dám coi thường.

Vốn chuyện như vậy cũng không cần phải một vị phó bộ trưởng tới làm. Nhưng gã lại vẫn vội vàng tới đây sắp xếp, sợ vị ủy viên mới này sẽ không hài lòng.

Nhìn ba người có vẻ cung kính đứng trước mặt mình, Giang Nguyên ngẩng đầu nhìn qua, sau đó liền nhận tập tài liệu của vị phó bộ trưởng kia đưa, đọc chi tiết một chút.

Việc lựa chọn thư ký cũng không phải chuyện chọn tùy ý. Tuy rằng tự viện trưởng đề nghị nhưng dù sao cũng phải do mình tự chọn, hơn nữa còn phải phù hợp với tác phong làm việc của mình mới được.

Mà ba vị thư ký chờ tuyển chọn lúc này đang đứng trước mặt Giang Nguyên, trong lòng cũng đều thoáng hồi hộp. Có thể được viện trưởng tự chọn lựa đưa tới đây, trong lòng bọn họ vốn cũng hơi đặc ý. Dù sao thì Thiên bệnh viện là nơi cấp bậc rất nghiêm, nếu muốn đạt được càng nhiều tài nguyên, nhanh chóng thăng cấp thì theo đuổi một đại nhân vật tuyệt đối là một con đường tắt để tiến giai.

Vị trước mắt này là thành viên Viện ủy hội trẻ tuổi nhất trong lịch sử, vừa là Đỉnh chủ cứu thế lừng danh. Ngắn ngủi ba năm đã nhảy tới cao tầng Viện ủy hội như vậy, đây tuyệt đối là một miếng bánh

ngọt trong mắt mọi người. Nếu có thể đi theo vị này, chỉ cần đối phương vừa ý, như vậy sau này tuyệt đối không cần lo lắng tới các loại đan dược tu luyện, các loại tích phân nữa rồi...

Lại còn có thể đi theo học tập đối phương, đồng thời mỗi lúc có thể hỏi han các vấn đề về học thuật và nội khí, ai chẳng muốn có một vị sư phụ như vậy.

Là một thanh niên không có bối cảnh đặc thù gì tại Thiên Y viện, đây tuyệt đối là cơ hội không ai muốn mất.

Cho nên khi vị thành viên Viện ủy hội mới này bắt đầu xem tài liệu, trong lòng bọn họ cũng hồi hộp hẳn lên, âm thầm cầu mong mình có thể được chọn.

Liếc qua tư liệu của ba người xong, Giang Nguyên liền không nén nổi thầm sinh cảm khái. Lý lịch của ba người được chọn này cũng tương đối không tầm thường, phải làm thư ký cho hắn kể cũng hơi phí tài. Điều này khiến hắn cũng hơi do dự khó lựa chọn.

Nếu chỉ nhìn lý lịch thì có vẻ không chênh lệch lớn. Như vậy thì xem nữa cũng không có ý nghĩa. Tiện tay bỏ tập tư liệu xuống, Giang Nguyên liền cười, nhìn ba người trước mắt, nói:

- Được rồi... Nếu viện trưởng đã đề cử cho tôi, hiển nhiên mấy người đều có năng lực chứ không còn nghi ngờ gì nữa... Điều này khiến tôi cũng hơi khó lựa chọn.

- Như vậy đi... Ba vị tự giới thiệu với tôi một chút...

Nghe thấy Giang Nguyên nói vậy, ba người khẽ liếc nhau một cái. Một thanh niên tuấn tú đứng bên trái tự tin mỉm cười gật đầu, tiến lên nửa bước, cung kính nói:

- bộ trưởng Giang... Tôi tên là Từ Lỗi, hiện ba mươi tuổi, y sĩ cấp ba...

Chẳng qua vừa mới nói lời này, trán Từ Lỗi liền bắt đầu đổ mồ hôi, thậm chí tiếng nói cũng đã hơi lắp bắp...

Lúc này trong lòng hai người bên cạnh đều hồ nghi, chẳng qua cũng không dám hỏi, chỉ len lén nhìn bộ trưởng Giang phía trước

một chút, lại phát hiện ra lúc này đối phương đang cười thần nhiên nhàn nhạt, chỉ nhẹ nhàng nhìn chăm chú vào Từ Lỗi đang nói chuyện, ánh mắt dường như thoáng chăm chú hơn một chút.

Trong lòng hai người tràn đầy hồ nghi, mà vị phó bộ trưởng phòng công tác Viện ủy hội bên cạnh cũng toát mồ hôi hột. Là phó chủ nhiệm, đương nhiên gã có kiến thức rộng rãi, dù đứng một bên không cảm thấy có bất cứ điều gì khác thường nhưng vẫn có thể đoán ra từ cử động của Giang Nguyên, biết tại sao khi Từ Lỗi tự giới thiệu lại xuất hiện tình huống khác thường như vậy.

- Tinh thần lực thật mạnh mẽ... Không hổ là cao thủ Thiên vị trẻ nhất trong viện... Chỉ đơn giản uy áp tinh thần thể hiện ra rất thoải mái, có thể thi triển tới mức này đã hoàn toàn không phải tiên sinh bình thường ngoại viện sánh nổi rồi...

Nhớ tới tiên sinh ngoại viện, đột nhiên trong lòng vị bộ trưởng này âm thầm lắc đầu:

- Không... Cho dù là mấy vị nọ, sợ rằng có khó có cách nào sánh nổi với vị này... Chỉ sợ phải là mấy vị đứng đầu kia mới có thể so nổi...

Người bên cạnh chỉ có thể đoán đại khái một chút trải nghiệm mà vị Từ Lỗi kia đang trải qua, nhưng bản thân Từ Lỗi lúc này lại rất rõ ràng. Vốn gã đã điều chỉnh trạng thái bản thân tốt nhất, dựa vào cách thức tự tin để giới thiệu mình với vị thành viên mới của Viện ủy hội này, hy vọng được đối phương coi trọng.

Nhưng gã còn chưa nói được mấy câu, liền cảm nhận được ánh mắt như cười như không của đối phương đột nhiên bùng lên một luồng áp lực áp bách tới tận tâm thần người khác.

Dưới luồng áp lực này, Từ Lỗi chỉ cảm thấy mình bị đối phương nhìn thấu hoàn toàn, bất cứ ý niệm gì ở sâu nhất trong nội tâm mình đều không thể chạy thoát khỏi ánh mắt của đối phương, giống như toàn thân trần như nhộng đứng trước mặt đối phương vậy.

Chẳng qua Từ Lỗi cũng hiểu rõ, đây không phải là ảo giác mà là thủ đoạn đối phương dùng để kiểm tra mình. Nếu có thể vượt qua

được, như vậy mình rất có khả năng được người ta chọn.

Cho nên giờ gã cũng chỉ có thể cắn răng, mạnh mẽ chống cự, lấp bấp giới thiệu bản thân...

Chờ tới khi Từ Lỗi vất vả lấp bấp giới thiệu xong, lúc đó gã mới cảm thấy loại áp lực kinh khủng trong ánh mắt của đối phương mang lại cho mình biến mất trong nháy mắt. Giờ phút đó gã mới có thể âm thầm thở phào nhẹ nhõm, thoáng trấn tĩnh trái tim hỗn loạn, lại cung kính cúi đầu chào Giang Nguyên, sau đó thoáng lui về phía sau vài bước.

Cảm nhận được bước chân run nhẹ của đồng đội mình, cô gái có vóc người yếu diệu đứng chính giữa cũng âm thầm hít sâu một hơi, lúc này lại tiến lên nửa bước, bắt đầu giới thiệu bản thân.

Cô hiểu rõ vừa rồi chắc Từ Lỗi đã phải tiếp nhận một loại thử thách gì đó, cho nên hiện tại tới phiên cô...

Vừa tiến lên nửa bước, lấy lại bình tĩnh, điều chỉnh tâm trạng tới tốt nhất, sau đó bắt đầu cất giọng nói hai câu, đột nhiên cô cảm nhận được thử thách mà mình vẫn tò mò không thôi là thế nào. Đồng thời cô cũng hiểu ra, tại sao vừa rồi biểu hiện của Từ Lỗi lại như vậy.

Lập tức cô cũng chỉ có thể cố gắng cắn răng, mỉm cười cứng ngắt, bắt đầu giới thiệu bản thân với vị thành viên Viện ủy hội uy nghiêm vô hạn đang đứng trước mặt.

- Chào bộ trưởng Giang, tôi tên là Vu Mộc Thanh...

Chờ tới khi cô tự giới thiệu xong liền cảm thấy luồng áp lực khổng lồ kia biến mất trong nháy mắt. Lúc này cô mới thở phào một hơi, chậm rãi lui lại phía sau từng bước một.

Người cuối cùng cũng là một thanh niên chừng ba mươi tuổi, vẻ mặt chính trực, mày rậm mắt to, thoạt nhìn có vẻ thật thà. So với hai người đầu tiên, vị này thoạt nhìn cũng không xuất sắc lắm.

Lúc đứng trước mặt Giang Nguyên, gã cũng không tự nhiên như hai người đầu, vừa mới bắt đầu giới thiệu đã lấp bấp hơn hai người kia. Điều này khiến Từ Lỗi và Vu Mộc Thanh cũng âm thầm

thở phào nhẹ nhõm. Xem ra tỷ lệ trúng tuyển của mình đã tăng lên vài phần rồi.

Mà vị bộ trưởng phòng công tác của Viện ủy hội bên cạnh lúc này nhìn người trẻ tuổi có vẻ hơi ngây ngô trước mặt, cũng âm thầm lắc đầu. Là bộ trưởng phòng công tác, hiển nhiên ông hiểu rất rõ cấp dưới của mình. Diêu Nhất Minh này mặc dù bề ngoài không xuất sắc như hai người đầu tiên nhưng làm việc ổn thỏa, mặc dù có một số phương diện không bằng Vu Mộc Thanh và Từ Lỗi nhưng lại rất có chừng mực. Nếu so sánh ba người thì ai cũng có điểm mạnh riêng.

Nhưng hiện tại nếu so ra, Diêu Nhất Minh lại tỏ ra yếu đi một bậc, thật sự đáng tiếc.

Chẳng qua còn may là tuy ban đầu dưới uy áp của Giang Nguyên, Diêu Nhất Minh nói chuyện hơi lắp bắp nhưng sau một lúc dường như hiểu rõ tình cảnh của mình, không ngờ liền hơi dừng một chút, hướng Giang Nguyên lộ nụ cười xấu hổ và xin lỗi, sau đó hít sâu một hơi, thở dài một tiếng rồi mới tiếp tục giới thiệu tiếp.

Sau khi dừng lại một chút, dần dần gã nói chuyện rõ ràng hẳn lên, dù giọng điệu vẫn không thuận như cũ nhưng cũng coi như đã giới thiệu đầy đủ tình hình của bản thân.

Sau khi giới thiệu xong, Diêu Nhất Minh cười khổ một tiếng, cũng biết đúng là mình phát huy không tốt bằng Vu Mộc Thanh và Từ Lỗi, gật đầu tỏ vẻ xin lỗi Giang Nguyên xong liền cung kính lùi lại phía sau.

Bộ trưởng phòng công tác thấy ba người đã giới thiệu xong, khoe miệng Giang Nguyên cũng lộ nụ cười, giống như đã quyết định, lúc này liền tiến lên cười nói:

- bộ trưởng Giang... Thế nào? Ngài đã chọn được ai chưa?

- Ừ, là Diêu Nhất Minh phải không...

Giang Nguyên cười thản nhiên, sau đó nhìn về phía người thanh niên có vẻ ngây ngô đang lộ vẻ khiếp sợ kia, nói:

- Sau này anh sẽ là thư ký của tôi...

- Hả...

Thấy Giang Nguyên nhìn mình mỉm cười, Diêu Nhất Minh hơi ngây ra, một lúc mới khôi phục tinh thần, xác nhận đúng là mình rồi liền hưng phấn gật đầu với Giang Nguyên, nói:

- Cám ơn bộ trưởng Giang!

Mà hai người Từ Lỗi và Vu Mộc Thanh bên cạnh đều liếc nhau một cái, trong mắt cũng tràn đầy vẻ kinh ngạc, không hiểu thế nào. Rõ ràng vừa rồi hai người mình thể hiện tốt hơn nhiều, vì sao vị bộ trưởng Giang này lại chọn Diêu Nhất Minh là người phát huy không tốt nhất.

Mà hiển nhiên bộ trưởng phòng công tác cũng là người rõ ràng, chỉ thoáng ngây ra liền đại khái nghĩ ra nguyên nhân, trong lòng âm thầm thở dài một tiếng, sau đó cười nói với Diêu Nhất Minh:

- Tốt lắm. Diêu Nhất Minh, cậu ở lại chỗ bộ trưởng Giang, đi theo bộ trưởng Giang cố gắng làm việc... Tôi rất coi trọng cậu đấy!

- Vâng, chủ nhiệm... Cám ơn ngài. Tôi nhất định sẽ cố gắng!

Lúc này Diêu Nhất Minh vội nén hưng phấn trong lòng, cất tiếng cám ơn.

Trong lòng Từ Lỗi và Vu Mộc Thanh tràn ngập thất vọng theo bộ trưởng phòng công tác rời đi. Sau khi về tới nơi, rốt cục Vu Mộc Thanh không nhịn nổi hỏi thăm:

- Chủ nhiệm, tại sao bộ trưởng Giang lại chọn Diêu Nhất Minh. Rõ ràng tôi và Từ Lỗi đã phát huy rất tốt mà...

- Ha ha... Các người còn trẻ tuổi. Vị bộ trưởng Giang này rất khó lường đấy. Tuổi trẻ đã có thể bò lên vị trí này, quả nhiên là người rất giỏi giang...

Vị bộ trưởng phòng công tác cảm thán một tiếng, sau đó nhìn về phía hai người, nói:

- Vừa rồi đầu tiên Diêu Nhất Minh phát huy không tốt, nhưng trên đường gã lại can đảm dừng lại, điều chỉnh hơi thở của mình một

lần rồi mới tiếp tục... Loại tâm tính này đã mạnh hơn các người một bậc rồi. Đối với vị bộ trưởng Giang còn trẻ tuổi này mà nói, hẳn coi trọng là ở điểm này... Hẳn còn rất trẻ, cho nên cần một người trợ thủ có tâm tính ổn định, chắc chắn như thế... Những các khác chỉ là thứ yếu, các người đã hiểu chưa?

Nghe thấy lời này, hai người giờ mới bừng tỉnh hiểu ra, lập tức đều hối hận không thôi. Sớm biết thế thì mình cũng dừng lại một chút rồi.

Công việc đã sắp xếp ổn thỏa, thành viên Viện ủy hội Thiên Y viện, Đỉnh chủ Tế Thế Đỉnh, phó bộ trưởng tổ điều tra sự kiện Long Sơn, phó bộ trưởng Đan dược bộ, y sĩ Giang Nguyên cũng chính thức xuất hiện trong phòng họp của Ban giám sát, tiến hành lần ra mắt đầu tiên với thành viên Hội ủy viên điều tra sự kiện Long Sơn.

- Hai tháng rưỡi... Chuyện này không dễ dàng rồi!

Lưu Mộc Dương nhìn trần phòng họp, tiện tay thở dài, nói.

- Từ từ điều tra... Hai tháng rưỡi tuy không dài lắm nhưng nói ngắn cũng không phải ngắn!

Giang Nguyên vẫn rất bình tĩnh.

Nhìn vẻ bình thản của Giang Nguyên, Lưu Mộc Dương nâng chén trà uống một ngụm, gật đầu nói:

- Có lý. Làm xong chuyện có thể an tâm ăn Tết!

Giang Nguyên cũng đồng cảm, gật đầu đồng ý.

Chẳng qua hai người cũng không ăn ý nói tới chuyện, nếu không làm xong thì năm nay chẳng thể yên tâm ăn Tết nổi.

- Giang Nguyên, làm quen một chút, đây là Hồ Giang... bộ trưởng phòng thứ hai của Giám sát bộ...

- bộ trưởng Giang, chào ngài...

Hồ Giang đối diện cười cười với Giang Nguyên.

Hồ Giang là một người trung niên mặt lạnh lùng, chừng bốn mươi tuổi, thoát nhìn rất không bắt mắt. Nhưng Giang Nguyên lại hiểu rõ, dưới trướng Ban giám sát có sáu phòng, phụ trách giám sát trong ngoài Thiên Y viện. Mà phòng thứ hai có số người ít nhất, lại là phòng có thực lực cực mạnh. Lúc này thành viên Hội ủy viên điều tra sự kiện Long Sơn, ngoài hần và Lưu Mộc Dương ra, Hồ Giang là người có địa vị cao nhất, hơn nữa phụ trách hành động điều tra cụ thể.

Đối mặt với vị này, Giang Nguyên cũng tương đối khách sáo, cười gật đầu nói:

- Chào bộ trưởng Hồ... Lần này cần ông phải vất vả nhiều đấy!
- Đây là việc thuộc hạ hần nên làm...
- Vị này là phó bộ trưởng La Dương Sinh của phòng thứ hai...

Thoáng giới thiệu một chút xong, Lưu Mộc Dương liền đi vào chuyện chính, trầm giọng nói tiếp:

- Về hành động điều tra lần này, tất cả mọi người đều đã xem qua tài liệu chi tiết rồi...
- Chuyện đã hơn hai mươi năm, muốn điều tra lại, có thể nói là tương đối khó khăn. Nhưng cho dù là thế nào... Lúc này chúng ta có quyền hạn cao nhất Viện ủy hội, đồng thời cũng có tôi và bộ trưởng Giang. Như vậy lần điều tra này phải thật chi tiết, đi thật sâu, cuối cùng đưa ra được kết luận cuối cùng...

Nói tới đây, về mặt Lưu Mộc Dương đã nghiêm lại, nhìn quét qua tất cả mọi người, trầm giọng nói:

- Tại chỗ này, tôi muốn cường điệu một câu là, vụ việc Long Sơn có thể dính líu tới nhân viên cấp độ cực cao. Nhưng lần này chúng ta điều tra ra, cho dù là liên quan tới ai cũng đều phải tra rõ... Mọi người hần cũng đã chuẩn bị tâm lý, tính chất của lần điều tra nghiêm trọng thế nào, có thể là đạt tới cực hạn của Thiên bệnh viện chúng ta...

Nghe tới đó, về mặt Giang Nguyên không thay đổi nhưng Hồ Giang và Lạc Dương bên cạnh đều đã hơi tái mặt. Ý này có nghĩ là, thậm

chí có dính líu tới... Trưởng lão viện?

Lần điều tra của Thiên bệnh viện cho dù dính líu tới thành viên Viện ủy hội, hiện tại của Lưu Mộc Dương và Giang Nguyên, lại có viện trưởng ủng hộ thì chuyện này cũng coi như không khó xử lý lắm. Dù sao thì Ban giám sát cũng khác những đơn vị khác, có quyền hạn cực cao, được giám sát toàn bộ viện, cho dù là nhóm thành viên Viện ủy hội.

Nhưng trưởng lão viện lại là cơ cấu hơn phân nửa nằm ngoài Thiên Y viện, có quyền tự chủ tương đối. Ban giám sát muốn tiến hành điều tra trưởng lão viện, tất nhiên sẽ tương đối phiền toái và khó khăn.

Nhìn dáng vẻ của hai người, Lưu Mộc Dương cười bình thản, nói:

- Các người đừng lo. Nếu đụng phải loại chuyện này thật, hiển nhiên tôi và Giang Nguyên sẽ ra mặt...

Ngày thứ hai, sự kiện Long Sơn được chính thức điều tra lại.

Phòng thứ hai của Ban giám sát huy động toàn bộ, trừ một bộ phận điều tra tài liệu tại phòng tư liệu ra, đại bộ phận đều bắt đầu tiến hành hỏi han một số nhân viên.

Đã qua hơn hai mươi năm, những nhân viên có liên quan tới sự kiện Long Sơn năm đó có thể nói đã chết, hoặc đã già, lại còn một số đã vào trưởng lão viện. Ban giám sát muốn điều tra lại toàn bộ những người này một lần, tìm được đầu mối từ đó là chuyện tương đối không dễ dàng.

Chẳng qua mọi người trong Ban giám sát đều tương đối có kinh nghiệm, bắt đầu tiếp xúc từ một số tầng dưới chót, từ từ thuận lợi tiến lên. Mà phó bộ trưởng phòng thứ hai lúc này cũng bắt đầu tiến hành điều tra theo lệ thường với một số vị từng tham gia sự kiện năm xưa, những hiện tại đã ở vị trí cao.

Không ít người năm đó tham dự sự kiện này giờ cũng đã là phụ trách một ban, hoặc là thành viên Viện ủy hội, thậm chí còn là Thiên y sư.

Như y sư cấp một lão y sư La Thiên Minh, thành viên Viện ủy hội,

trên cơ bản chỉ cần năm đó có tiếp xúc với sự kiện này đều chạm mặt vài lần với Hồ Giang và La Dương Sinh, bị bọn họ hỏi thăm.

- La lão.... Rất xin lỗi đã quấy rầy ngài rồi...

Đối mặt với thành viên Viện ủy hội, tất nhiên Hồ Giang và La Dương Sinh đều không dám buông thả.

- Không sao đâu... Chuyện liên quan tới sự kiện Long Sơn, các người muốn hỏi gì thì hỏi đi. Nhất định tôi sẽ hết sức phối hợp...

Nhìn hai người mặc dù cung kính nhưng vẫn lộ vẻ kiên quyết, trong mắt lão y sư La Thiên Minh đầy vẻ cảm thán, thở dài nói:

- Năm đó chúng ta cũng đã cố hết sức thăm dò nhưng không điều tra ra. Hiện tại có đám người y sư Nguyên Bản ra làm chứng, có lẽ có thể làm rõ toàn bộ chân tướng...

- Tốt, cảm tạ ngài đã thông cảm... Vậy chúng ta bắt đầu thôi...

Hỏi xong lão y sư La Thiên Minh rồi, Hồ Giang lại nhận ghi chép La Dương Sinh vừa đưa qua, sau đó đưa hai tay tới trước mặt lão y sư La Thiên Minh, cung kính nói:

- La lão, ngài xem nếu không có vấn đề gì thì xin mời ký cho một chữ...

- Được...

Lão y sư La Thiên Minh đưa tay nhận ghi chép, sau đó ký tên mình như rồng bay phượng múa, trả trở lại, cười nói:

- Nếu có gì muốn hỏi bổ sung thì lúc nào cũng có thể tới tìm tôi!

- Tốt, La lão, cảm ơn ngài đã phối hợp... Nếu còn cần thì nhất định chúng tôi sẽ sớm liên lạc với ngài!

Hai người đi ra khỏi phòng làm việc của lão y sư La Thiên Minh rồi liền khẽ liếc nhau, cùng nhận ra ý cảm thán trong mắt đối phương.

- Nếu tất cả thành viên Viện ủy hội đều có thể phối hợp như La lão

thì tốt rồi...

Nhớ tới thái độ của hai vị thành viên Viện ủy hội trước đó, lúc này La Dương Sinh không nén nổi thở dài.

- Đúng vậy...

Lúc này Hồ Giang cũng cười khổ một tiếng, nói:

- Chẳng còn cách nào... Mấy vị kia không trở mặt với chúng ta đã coi như nể mặt bộ trưởng rồi...sao có thể như La lão được. Ông ấy là sư phụ của bộ trưởng Giang, hơn nữa quan hệ với y sư Giang Bản năm xưa cũng phải tầm thường... Cho nên mới có thể phối hợp thoải mái như thế! Về phần những người khác, có thể phối hợp với chúng ta là được, chẳng nên yên cầu nhiều quá!

La Dương Sinh chậm rãi gật đầu, sau đó thở dài nói:

- Đúng rồi, coi như chúng ta xử lý thì cao nhất cũng chỉ phụ trách đến cấp như y sư cấp một. Bọn họ ít nhiều cũng phải nể mặt chúng ta... Nhưng mấy vị Thiên y sư thành viên Viện ủy hội cũng không dễ động tới như vậy. Để cho bộ trưởng Giang đầu đầu thôi!

- Đúng vậy.... Vị Thiên y sư họ Chu kia luôn luôn không bằng lòng với bộ trưởng Giang, lần này chắc cũng không nể mặt đâu...

Hồ Giang như nghĩ tới điều gì, gật đầu nói:

- Hơn nữa... Vị kia là có khả năng nhất...

Nghe thấy lời này, vẻ mặt La Dương Sinh như sáng ra, sau đó vội vàng nhìn bốn phía, lúc này mới hạ giọng nói:

- Hay là chúng ta về trước đi đã...

- Ừ ừ...

Lúc này Hồ Giang cũng ý thức được vừa rồi suýt mình nói lỡ lời, vội vàng gật đầu, sau đó hai người nhanh chóng bước đi.

Lúc này quả thật Giang Nguyên cũng đã hơi đau đầu. Trong Hội ủy viên điều tra, hẳn đứng hàng thứ hai nhưng Lưu Mộc Dương đứng

đầu chủ yếu phụ trách quản lý công việc chung và đường lối, đồng thời trong Thiên bệnh viện hôm nay còn vô số chuyện cần ông đi giải quyết, trên cơ bản là không thể đến phụ trách công việc của Hội ủy viên điều tra được.

Cho nên tuyệt đại đa số công việc đều do Giang Nguyên phụ trách, sau đó hai vị bộ trưởng phòng số 2 Ban giám sát hỗ trợ. Tuy rằng đại bộ phận công việc đều do người phòng số 2 phụ trách xử lý, nhưng công việc hời hợt những người tầng cao kia thì phải do hần tới tự làm.

Tư cách của Hồ Giang và La Dương Sinh không đủ, một số thành viên Viện ủy hội thì còn nề mặt một chút nhưng mấy vị Thiên Y sư thì phải do tự hần tới hời hợt những vấn đề liên quan.

Vì tiết kiệm thời gian, trong lúc hần đọc cẩn thận lại một số ghi chép năm đó đã bắt đầu tiến hành hời hợt mấy vị Thiên y sư, tìm họ bổ sung một số chi tiết cần thiết rồi...

Vị thứ nhất hần lựa chọn là Liêu Long Căn. Ngoài Lưu Mộc Dương ra, trong mấy vị Thiên y sư, vì Thiên y sư Liêu Long Căn này xem như hần thoáng tiếp xúc tương đối nhiều, không tính là thân cận nhưng cũng không coi như bất hòa xa lánh.

Chẳng qua để hời hợt vị Thiên y sư Liêu Long Căn này, Giang Nguyên cũng vẫn phải hẹn trước. Đợi không một ngày, mới coi như mời được vị tai to mặt lớn này cho hời hợt nửa giờ.

Đối mặt với thành viên Viện ủy hội, lại là Thiên y sư, cho dù hiện tại Giang Nguyên là thành viên Viện ủy hội, đồng thời nắm quyền Hội ủy viên điều tra cũng vẫn phải cẩn thận vài phần.

Hỏi mấy vấn đề mình cần thông tin xong, lần lượt xác minh với Liêu Long Căn xong, đồng thời bổ sung một chút chi tiết nhỏ, mặc dù Liêu Long Căn cũng coi như tương đối phối hợp nhưng nửa giờ trôi qua rất nhanh. Tuy nhiên vẫn còn may là cơ bản Giang Nguyên đã hiểu rõ hoàn toàn, coi như không tốn không một chuyến hẹn.

Ninh Hán Dân sau đó cũng coi như phối hợp. Ít nhất quan hệ giữa Ninh Hán Dân và sư phụ La Thiên Minh của hần cũng không tồi, cho nên cũng tương đối khách sáo với Giang Nguyên, trên cơ bản

đều giải đáp chi tiết những vấn đề hắc hủ, cũng không gây phiền hà gì cho hắc cả. Nhưng đối với Chu Thế Dương được lựa chọn hủ cuối cùng, Giang Nguyên lại cảm thấy hơi căm tức.

Chu Thế Dương này rõ ràng không nể mặt hắc một chút nào. Giang Nguyên hẹn liên tiếp hai lần, không ngờ Chu Thế Dương từ chối thẳng, nói không có thời gian.

Đối với việc này, Giang Nguyên cũng chẳng còn cách nào... Tuy nói Viện ủy hội có quyền lực nhưng Chu Thế Dương lại là tồn tại cấp cao nhất, chỉ cần không từ chối thẳng thừng Giang Nguyên, nói không nhận hủ hắc gì thì Giang Nguyên cũng chẳng còn cách nào... Là Thiên y sư, thành viên Viện ủy hội, không ai có thể bắt buộc bọn họ gì cả. Trừ phi là Viện ủy hội trực tiếp biểu quyết thông qua, như vậy vị Thiên y sư đó mới phải tuân thủ...

Đối mặt với tình huống như vậy, Giang Nguyên cũng không định tiếp tục ném mùi thất bại... Dù sao thì cũng chỉ là điều tra xác minh sơ bộ, tạm thời bỏ qua phía Chu Thế Dương cũng không có vấn đề gì.

Chẳng qua Giang Nguyên vẫn quyết định hẹn thêm một lần với Chu Thế Dương. Tuy rằng Chu Thế Dương có thể không nể mặt nhưng là đối thủ hoài nghi, nếu Chu Thế Dương liên tiếp từ chối ba lần, như vậy thì cũng không đơn giản nói là do gây khó dễ nữa, mà rất có khả năng là định trốn tránh.

Cho nên Giang Nguyên thoáng trầm ngâm một chút, nhìn sổ ghi chép trong tay mình, lại gọi điện tới phòng làm việc của Chu Thế Dương lần thứ ba. Hắc không gọi thẳng di động cho Chu Thế Dương. Đối với cách gọi điện số cá nhân như vậy, trừ phi là người thân cận hoặc có việc gấp, nếu không không ai liên hệ qua số này.

Mà điện thoại phòng làm việc phải có sổ ghi chép, bất cứ trao đổi gì cũng sẽ ghi lại. Tất cả công việc nên truyền đạt qua đó. Giang Nguyên cũng không định tự nộp mạng để Chu Thế Dương gây nhục nhã, cho nên hiển nhiên không gọi di động trực tiếp cho ông ta.

Nhìn sổ điện thoại hiển thị trên điện thoại bàn đang đổ chuông, ánh mắt thư ký lóe lên, hơi chần chừ liền đưa tay nhắc điện thoại.

Đối với dãy số này, hiện tại gã đã nhớ tới nằm lòng rồi. Gã hiểu rõ là ai gọi tới, hơn nữa hiểu rõ luôn ý của đối phương. Bởi vị thành viên Viện ủy hội mới này đã gọi tới hai lần rồi, hơn nữa hai lần đều bị ông chủ nói hai ba câu lạnh lùng từ chối.

Mà rất rõ ràng, đối phương cũng không cam lòng, không ngờ ngày nào cũng đều gọi tới, quả thực là phiền chết người không đền mạng. Nếu là người bên ngoài, đồng chí thư ký này trực tiếp nổi giận chửi rửa ngay. Nhưng đối phương là thành viên Viện ủy hội, lãnh đạo thực sự của viện, ông chủ nhà gã cũng không thể không thoáng nể mặt đối phương hai phần, tất nhiên gã càng không dám bất kính với đối phương.

Là thành viên Viện ủy hội, không có khả năng phòng làm việc của Thiên y sư lại không có người nghe điện thoại. Mặc dù gã hiểu rất rõ ông chủ không muốn nhận điện thoại của đối phương, nhưng gã cũng không thể không nhận, nếu không sẽ trở thành vấn đề làm việc thiếu trách nhiệm rồi. Nếu đối phương gọi điện tới Ban giám sát, một thư ký như gã rất khó tránh khỏi xong đời.

- Xin chào...

- Ồ... Xin chào bộ trưởng Giang, xin chào. Vâng... Xin ngài chờ một chút...

Rất khách sáo nhờ đối phương chờ một chút rồi, thư ký lại cầm điện thoại bên cạnh lên, gọi điện tới số điện thoại trên bàn làm việc Chu Thế Dương.

- bộ trưởng Chu... Cái này... Giang Nguyên lại vừa gọi điện tới đây nữa...

Tất nhiên thư ký hiểu rất rõ tâm tư của ông chủ mình, trong giọng nói liều biểu đạt vẻ khinh bỉ và bất đắc dĩ đối với vị thành viên Viện ủy hội mới này.

Chu Thế Dương nhướn mày, trầm giọng nói:

- Bảo hần, tôi đi toilet rồi...

- Ấy... Vâng...

Có lệnh của ông chủ, mặc dù cảm thấy đây chỉ là một cái cớ rất vớ vẩn nhưng đồng chí thư ký vẫn hiểu rõ phải truyền tin tới. Đường nhiên gã vẫn nói tương đối uyển chuyển:

- bộ trưởng Giang... Hay là để tôi chuyển đạt lại giúp ngài nhé?

Giọng nói của Giang Nguyên bên đầu dây vẫn bình tĩnh như cũ, giống như chẳng nghe thấy cái cớ vớ vẩn bên này vậy, nói:

- Không cần nữa... Cám ơn!

Nghe thấy bên kia ngắt điện thoại rất dứt khoát, mặc dù thư ký hơi nghi hoặc nhưng vẫn lại báo cáo ông chủ.

- Hả? Ngắt máy luôn à?

Chu Thế Dương cười lạnh một tiếng, nói:

- Xem ra thằng ranh này biết lão phu cố ý làm nhục hắn... Muốn để lão phu phối hợp với hắn à. Nằm mơ đi! Thật sự muốn xem thử đáng về hiện tại của thằng ranh này, ha ha...

Thư ký đứng một bên vội vàng trêu chọc phụ họa hai câu, khiến Chu Thế Dương cười ha hả....

Mà đầu bên Giang Nguyên lại không có chút đáng về cảm tức như hai người tưởng mà trên mặt hiện nụ cười lạnh lẽo. Nếu nói đầu tiên hắn chỉ cho là Chu Thế Dương có hiềm nghi lớn dính dáng vào đó, như vậy hiện tại lực chú ý của hắn với Chu Thế Dương đã cao hơn mấy phần rồi...

Đối mặt với công vụ bình thường như vậy, Chu Thế Dương này bởi oán thù cá nhân lại từ chối những hai lần với lý do kiểu thế, như vậy cũng đã nói lên một số vấn đề ẩn trong đó...

Hơn nữa từ khi bắt đầu vào Thiên Y viện, dường như Chu Thế Dương này luôn có địch ý khó hiểu với mình, không thể nói cũng có khả năng xuất phát từ xuất thân của mình...

- Ha ha... Không vội. Chúng ta sẽ từ từ... Thời gian vẫn còn dài lắm...

Tiện tay ngắt điện thoại xong, Giang Nguyên liền chậm rãi đi ra khỏi phòng làm việc của mình.

(QUAN Y)

Chương 1007: Tương lai khó đoán

- Thế nào? Tình hình còn tốt chứ?

Nhìn Giang Nguyên chậm rãi đi vào, Lưu Mộc Dương ngừng bút trong tay, nhìn về phía hắn, cười hỏi.

Giang Nguyên nhún vai, ngồi xuống ghế sa lon, đưa tay nhận ly trà thư ký của Lưu Mộc Dương vừa chuyển tới, nhấp khẽ một ngụm, sau đó nhìn đối phương ra ngoài đóng cửa lại rồi, khước miệng mới lộ một tia cười lạnh nhạt, lắc đầu nói:

- Đám người Hồ Giang coi như cũng thuận lợi. Phía bên tôi thật ra thoáng có chút phiền phức.

- Phiền phức?

Lưu Mộc Dương ngẩn ra, sau đó như nghĩ tới điều gì đó, chậm rãi gật đầu nói:

- Là phía lão Chu phải không?

- Đúng... Trừ vị Thiên y sư Chu Thế Dương này ra, ai lại không nể mặt vị thành viên Viện ủy hội mới, chúa cứu thế như tôi chứ?

Giang Nguyên cũng vẫn bình tĩnh, vừa nhấp một ngụm trà, buông chén nhìn Lưu Mộc Dương, khẽ cười nói:

- Chẳng qua tôi cũng cảm thấy thái độ của Thiên y sư Chu Thế Dương thật ra hơi kỳ quái... Cho dù không định nể mặt tôi nhưng tôi đã gọi điện hẹn ông ta nhiều lần, lấy cớ cho qua thì cũng thôi... Lần này lại rất dứt khoát, bảo thư ký nói là đi toilet rồi...

Hai hàng lông mày rậm của Lưu Mộc Dương hơi nhíu lại, nhìn Giang Nguyên một chút, thoáng chần chừ rồi gật đầu nói:

- Hôm nào tôi đi hẹn ông ta!

Nghe thấy lời này của Lưu Mộc Dương, Giang Nguyên chậm rãi gật đầu, thản nhiên cười nói:

- Vậy thì phiền bộ trưởng rồi...

Lưu Mộc Dương lên tiếng, lại nhìn Giang Nguyên một chút, đột nhiên nở nụ cười:

- Hình như cậu còn gì muốn nói phải không?

- Mấy ngày trước tôi đã... Hàn huyền với Giang Nguyệt Minh...

Thật ra Giang Nguyên cũng không e ngại nhìn Lưu Mộc Dương, trong mắt chợt lóe sáng khác thường, nói:

- Chuyện năm đó, kết quả bên kia phân tích là hiện trong Thiên y sử hần có ít nhất hai người tham gia việc này!

Nhìn ánh mắt Giang Nguyên, lông mày Lưu Mộc Dương lại từ từ nhú chặt, trầm mặc một lúc rồi gật đầu nói:

- Nếu phía y sử Nguyên Bản nói vậy thì tất nhiên là có lý của nó!

- Năm đó, y sử Nguyên Bản đã là thành viên Viện ủy hội, chỉ cách Thiên y sử một bước. Mà có thể lấy Long Sơn làm bầy rập, bày ra đại cục như thế, năm đó ít nhất phải có mấy thành viên Viện ủy hội tham gia vào, thậm chí không loại trừ có cả thành viên thường vụ ủy của Viện ủy hội tham lúc đó tham gia...

Nói tới đây, Lưu Mộc Dương thản nhiên nhìn về phía Giang Nguyên, nói:

- Chẳng qua tình hình lúc đó rất phức tạp, đang đến lúc sắp thay đổi, cho nên không ai ngờ được lại có người bố cục như vậy... Cho nên năm đó mặc dù Ban giám sát điều tra hết sức nhưng vẫn không tra ra được bất cứ kết quả nào.

- Hiện tại hồi tưởng lại, lúc đó quả thật có rất nhiều sơ hở... Nếu tính thực ra thì trong đó...

Khuôn mặt Lưu Mộc Dương nghiêm trọng hẳn, chậm rãi thở dài lắc đầu nói:

- Kể cả viện trưởng cũng có hiềm nghi... Mà lúc ấy tôi chỉ là thành viên Viện ủy hội, chẳng qua nằm trong Giám sát bộ... Cho nên trong thành viên thường vụ Viện ủy hội hiện tại, xem như tôi bị hiềm nghi ít nhất.

- Nhưng mấy vị còn lại, quả thật đều có hiềm nghi dính dáng đến...

- Bởi nguyên nhân đó, ý của viện trưởng cũng là như vậy, do tôi phụ trách chủ trì công việc, còn công việc điều tra cụ thể do cậu tới tiến hành! Sau đó tôi và viện trưởng sẽ ủng hộ cho cậu! Cho nên cậu không cần phải e ngại gì cả...

Thấy ánh mắt Lưu Mộc Dương sáng quắc nhìn mình, Giang Nguyên gật mạnh đầu. Nói thật, đối mặt với vị Thiên y sư cấp năm trước mắt, hẳn cũng từng phân tích qua mấy lần, quả thật giống như lời Lưu Mộc Dương nói, là người có hiềm nghi nhỏ nhất, cũng là người không có lý do gì làm thế. Nghe thấy hiện tại Lưu Mộc Dương thẳng thắn nói vậy, hẳn cũng âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Dưới tình huống trước mắt, cũng chỉ có thể lựa chọn tin tưởng đối phương. Không có Lưu Mộc Dương, cuộc điều tra này căn bản không thể tiến hành.

Lập tức, Giang Nguyên cũng nhìn thẳng Lưu Mộc Dương, trầm giọng nói:

- Tôi cũng hiểu việc này... Chẳng qua phân tích tình hình trước mắt, Thiên y sư Chu Thế Dương có hiềm nghi lớn nhất dính líu tới việc này... Y sư Nguyên Bản mất tích, chiếm được lợi ích lớn nhất là ông ta. Nếu y sư Nguyên Bản không mất tích, không trống một vị trí thành viên Viện ủy hội, Chu Thế Dương cũng không có tư cách tiến vào Viện ủy hội, sau đó mấy năm trước đạt tới vị trí Thiên y sư...

- Về mấy vị còn lại, trước mắt không có tình huống đặc thù rõ ràng khác, cho nên tạm thời không có cách nào phán đoán bừa được.

Đối với lời nói rất trực tiếp này của Giang Nguyên, Lưu Mộc

Dương cũng không để ý, gật đầu đồng tình:

- Việc này đúng là như thế. Phía lão Chu có hiềm nghi khá lớn... Chẳng qua trước mắt chúng ta vẫn chỉ tạm thời tổng hợp thông tin... Chờ tất cả thông tin tổng hợp xong rồi, lại xem xét kỹ tình huống, sau đó điều tra chi tiết!

- Như thế là tốt nhất!

Giang Nguyên hài lòng gật đầu.

Đi ra khỏi phòng làm việc của Lưu Mộc Dương rồi, Giang Nguyên thoáng thở phào nhẹ nhõm. Vốn hắn cũng mang chút tâm tư thử dò xét tới đây. Dựa theo tình hình hắn tổng hợp mấy ngày nay, quả thật vị Thiên y sư cấp năm này thật không thể thoát khỏi hiềm nghi hoàn toàn.

Cho dù là Từ Khải Liễu và Lưu Mộc Dương cũng không thể hoàn toàn loại trừ, cho nên hắn cũng muốn xem thử thái độ của Lưu Mộc Dương. Dù sao địa vị của Thiên y sư cấp năm trong Thiên Y viện cũng không dễ động tới. Mặc dù Viện ủy hội tổ thái độ điều tra rõ nhưng rốt cục tra tới đâu, hắn cũng chưa nắm chắc.

Lần này nói chuyện với Lưu Mộc Dương xong, thái độ trực tiếp của ông khiến hắn thở phào nhẹ nhõm. Như vậy xem ra Từ Khải Liễu quả thật hết sức ủng hộ chuyện này rồi. Nếu không Lưu Mộc Dương cũng không thể tỏ thái độ trực tiếp như vậy. Hiềm nghi của hai người tất nhiên càng nhỏ đi vài phần.

Chỉ cần chuyện này không dính dáng tới hai trụ cột quan trọng nhất của Thiên Y viện là Từ Khải Liễu và Lưu Mộc Dương này, như vậy chuyện sẽ dễ xử lý hơn nhiều, cũng có thể chính thức bắt đầu tiến hành điều tra. Nếu hai người này có dính dáng vào đó, vậy thì chuyện điều tra chỉ như hoa trong gương, trăng dưới nước.

Còn ba vị Thiên y sư còn lại, cho dù ai dính líu tới cũng có thể tiếp tục điều tra tới.

Chậm rãi đi lại bên trong Thiên Y viện, Giang Nguyên ngửa đầu nhìn bầu trời trong xanh, trong ánh mắt tràn ngập phiên muộn. Vốn với địa vị của y, tại Thiên Y viện đã rất cao, từ nay về sau tiêu

dao tự tại, nhưng cuối cùng lại vẫn đung vào một chuyện đáng chết như thế.

Tuyệt y đường, cha mẹ mình đột nhiên xuất hiện. Cho dù là bởi nguyên nhân nào thì hẳn cũng không thể đặt mình ngoài cuộc. Tuy rằng hẳn vẫn rất bất mãn với cách làm của Tuyệt y đường và chuyện cha mẹ rời bỏ hai ông cháu mình mười mấy năm qua nhưng dù thế nào, đó vẫn là cha mẹ ruột của mình.

Chuyện năm đó không thể không quản tới, còn phải điều tra tới cùng xem rốt cục thế nào. Mà lập trường của mình lại phải ở phía Thiên Y viện. Thân là thành viên Viện ủy hội, chúa cứu thế, đối mặt với sự bồi dưỡng của sư phụ, viện trưởng và kinh nghiệm khi còn ở Cô Lang, hẳn cũng không có khả năng đứng về phía Tuyệt y đường.

Cho nên hiện tại điều duy nhất Giang Nguyên có thể làm là duy trì vô tư, điều tra chân tướng năm đó, sau đó lại xem chuyện này cuối cùng đi về hướng nào, thật sự... Hoàn toàn không thể đoán trước được...

Đây là lần duy nhất hẳn cảm thấy hướng đi trước tương lai của mình mơ hồ, không nằm trong tay mình kể từ năm đó...

- Ôi...

Giang Nguyên lắc đầu khẽ, ánh mắt lại dần trở nên kiên định. Nếu không thể nắm chắc thì giữ vững bản tâm, cố hết sức dùng năng lực của bản thân nắm chặt mọi chuyện trong tay mới là biện pháp duy nhất không sai.

(QUAN Y)

Chương 1008: Long Sơn Phong Động

Thời gian trôi qua rất nhanh. Vài ngày qua đi, trên cơ bản những công việc điều tra về hơn hai mươi năm trước đều đã được hoàn thành một lần nữa. Quan sát tình huống liên quan, Ban giám sát cũng bắt đầu từ từ tiến hành điều tra bước tiếp theo với một số đối thủ trọng điểm.

Chuyện đã qua đi hơn hai mươi năm, những người năm đó có tư cách tham gia vào việc này, hiện tại ít nhất đã năm sáu mươi tuổi rồi. Tới tuổi này, lại có tư cách tham dự chuyện đó, như vậy cơ bản đều là người quyền cao chức trọng tại Thiên Y viện.

Loại nhân vật cấp bậc như vậy, tất nhiên mấy tiểu leuro của Ban giám sát không có tư cách tham dự, chỉ có thể do Hồ Giang và Dương lão tự hẹn tới hỏi thăm. Điều này khiến hai người bọn họ bận rộn không thể dứt ra nổi.

Trải qua mấy lần sàng lọc, số người còn lại hiển nhiên sẽ không nhiều, chẳng qua cơ bản cũng được xem là mục tiêu quan trọng. Muốn biết chân tướng năm đó, Hồ Giang và La Dương Sinh chỉ có thể cố gắng lên dây cót. Hai người phân tổ, tiến hành điều tra sâu từng nhân vật quan trọng này.

Thời gian hai ngày này, ngay cả Giang Nguyên cũng đến phòng số 2 rất nhiều lần...

- Đừng có tới phiền tôi... Tôi rất bận. Các người cần hỏi gì tôi cũng trả lời rồi... Chuyện này đã hơn hai mươi năm, làm sao tôi có thể nhớ kỹ được? Còn có một hạng mục đang chờ tôi. Các người muốn hỏi thì tới phòng ban của tôi đi... Tôi không có thời gian đây đưa với các người!

Một vị y sư cấp hai vẻ mặt thiếu kiên nhẫn vỗ mạnh bàn, đứng dậy, trừng mắt nhìn La Dương Sinh, bỏ lại một câu như vậy liền hừ lạnh một tiếng, đi về phía cửa phòng.

La Dương Sinh cau mày, vẻ mặt bất đắc dĩ và căm tức nhìn bóng lưng đối phương. Hai ngày nay gã đã đụng phải chuyện thế này không chỉ hai lần rồi. Mà với thân phận cùng địa vị của đối phương, chỉ cần không quá mức thì mình cũng không có biện pháp nào với đối phương cả.

Chẳng qua vị y sư cấp hai này vừa mới đi ra tới cửa liền chợt dừng lại. La Dương Sinh nghi hoặc ngẩng đầu nhìn tới, lại nghe thấy một giọng nói:

- Quay lại...

- Ấy... Chuyện này... Chuyện này... bộ trưởng Giang, trong ban tôi còn có việc gấp... Nếu không để đợi tôi làm xong rồi lại tới...

Nhìn vị thanh niên khuôn mặt lạnh lùng, ánh mắt hơi lạnh lẽo trước mắt, trán vị y sư cấp hai này hơi đổ mồ hôi, mặt cười gượng gạo, hơi xấu hổ nói.

Chẳng qua nhìn ánh mắt đối phương càng ngày càng lạnh lẽo, không có ý đáp lời, vẻ tươi cười của vị y sư cấp hai này càng ngày càng khó coi hơn. Chỉ thoáng chần chờ một chút, gã liền cười khan hai tiếng giống như sắp chết, xoay người lại, sắc mặt đã lúc trắng lúc đỏ, ngồi đối diện lại với La Dương Sinh.

Uy nghiêm của Giang Nguyên tại Thiên Y viện càng ngày càng nặng, dù hẳn không thuộc về Ban giám sát, chẳng qua mấy ngày nay Ban giám sát hẹn nhân viên cao cấp mấy ngày nay cũng ngẫu nhiên có Giang Nguyên tham dự hai lần. Thân phận thành viên Viện ủy hội này đã đủ để tuyệt đại bộ phận Thiên Y viện kiêng dè không thôi. Cho dù là người phụ trách một ban chủ yếu cũng không phải ngoại lệ.

Cho dù anh có nhiều kinh nghiệm nhưng trong tình huống không thẹn quá hóa giận, mất đi lý trí, không ai chống đỡ nổi bao lâu dưới ánh mắt lạnh nhạt của Giang Nguyên.

Nhìn vị y sư cấp hai này ngồi trở lại trước mặt La Dương Sinh, lúc này vẻ mặt Giang Nguyên mới lạnh nhạt rời đi. Cả đường bước đi, mọi người đều cung kính cúi đầu chào hẳn.

- Năm đó Long Sơn truyền tới cảnh báo, nói trong Phong động không yên... Lúc ấy gặp y sư Nguyên Bân và cha mẹ cậu ở gần đó... Cho nên y sư Nguyên Bân vội vàng chạy tới trợ giúp... Nhưng sau khi tiến vào Long Sơn, tất cả tin tức đều bị cắt đứt, không còn tin gì truyền ra nữa. Đợi tới khi chi viện của bốn viện chạy tới... Lúc đó mọi người đóng ở Long Sơn đã mất ích... Sau đó không còn tin tức gì của cha mẹ cậu và y sư Nguyên Bân nữa... Cho tới tận bây giờ...

Trên mặt Từ Khả Liễu mang theo một chút cảm thương, lắc khê thở dài:

- Hiện tại xuất hiện tình huống như vậy, tôi cũng có thể hiểu... Nếu năm đó đổi lại là tôi, chắc cũng sẽ không làm gì khác được!

Nhìn vẻ mặt Từ Khải Liễu, tinh thần lực nhạy cảm của Giang Nguyên nhanh chóng cảm nhận được vẻ mặt cảm thương này cũng không phải là giả vờ. Tuy rằng loại cảm giác này cũng không thể chứng minh được gì nhưng vẫn khiến Giang Nguyên yên tâm hơn không ít.

- Viện trưởng... Rốt cục Long Sơn ở nơi nào? Và Phong động này rốt cục là thứ gì?

Đối với Từ Khải Liễu, rốt cục Giang Nguyên cũng nói ra nghi vấn trong lòng mình. Về Long Sơn và Phong Động, hẳn đã xem hết tư liệu về sự kiện Long Sơn năm đó, cũng không thấy rốt cục Long Sơn này là ở nơi nào? Thậm chí hẳn cũng không biết rốt cục Phong Động là cái gì nữa.

Thấy Giang Nguyên hỏi như vậy, Từ Khải Liễu cười cười, dường như cũng không bất ngờ chút nào, chỉ lạnh nhạt nói:

- Đây là bởi trước kia cậu chưa có quyền hạn biết... Chẳng qua hiện tại có một số tài liệu cậu có thể tiếp xúc rồi...

- Long Sơn là một ngọn núi trong Thần Nông Giá. Mà trong Long Sơn đó có một động đá khổng lồ, được chúng ta gọi là Phong Động... Nghe đồn mấy ngàn năm trước, bên trong đó có một số tồn tại kinh khủng bị trấn áp... Mà thời gian trăm ngàn năm qua, động đá này vẫn do Thiên Y viện chúng ta trông coi...

Nói tới đây, Từ Khải Liễu nhìn Giang Nguyên, từ tốn nói tiếp:

- Đại khái cậu còn nhớ, tôi đã từng bảo cậu luyện chế một loại đan dược phải không?

- Trấn thủ phong động là một người có thực lực đạt tới Thiên vị, hơn nữa phải từ y sư cấp hai trở lên! Mà trong Phong Động kia thường xuyên tràn ra một số năng lượng có tính chất phóng xạ... Gây ăn mòn rất lớn với y sư trấn thủ, phải thông qua ăn loại đan dược này để chống cự...

- Rốt cục Phong Động kia có thứ gì?

Nghe loại giới thiệu mơ hồ không rõ của Từ Khải Liễn, hơn nữa lại đáng để Thiên Y viện coi trọng như vậy, Giang Nguyên nghi hoặc nói.

Từ Khải Liễn lắc đầu khẽ, từ tốn cười nói:

- Không biết. Chưa từng có ai biết bên trong là cái gì. Nhưng từ khi Thiên Y viện lập viện tới nay liên đều phái người tới trấn thủ nơi này, hơn nữa đời đời Viện ủy hội có nghiêm lệnh, đệ tử đời sau phải trấn thủ, không cho bất cứ kẻ nào đi vào...

- Thế cơ à?

Nghe thấy những lời này, vẻ nghi hoặc trong mắt Giang Nguyên lại dày hơn vài phần.

Giọng Từ Khải Liễn trầm thấp dần, nhìn về phía Giang Nguyên, nói:

- Mà hơn hai mươi năm trước, vị y sư trấn thủ Phong Động kia đột nhiên truyền cảnh báo tới cho người ta, nói trong Phong Động xảy ra chuyện bất thường, năng lượng tràn ra bắt đầu tăng gấp bội... Cần trợ giúp khẩn cấp...

- Trăm ngàn năm nay chưa từng xảy ra chuyện này bao giờ, cho nên trong viện cực kỳ coi trọng. Viện ủy hội cũng tương đối lo lắng. Dù sao cũng chưa có tiền lệ, mà Phong Động rất cực nguy hiểm tới mức nào cũng chưa ai biết. Lúc ấy lại gặp đúng y sư Nguyên Bản tới Thần Nông Giá hái thuốc, cho nên sau khi nhận được báo động liền dẫn đệ tử của ông ta, cũng là cha mẹ cậu nhanh chóng chạy tới trợ giúp... Mà tổng bộ của bản viện cũng đồng thời phái ra một vị Thiên y sư dẫn theo hai vị y sư cấp một cùng đông đảo cao thủ ngoại viện chạy tới gấp....

(QUAN Y)

Chương 1009: Tôi và bọn họ

- Tư liệu về Long Sơn và Phong Động... Hiện tại tôi có thể cấp quyền cho cậu... Cậu có thời gian hai giờ xem xét... Chẳng qua tư

liệu bên trong cũng không nhiều, trên cơ bản cũng không khác những gì tôi nói với cậu lắm. Bởi chúng ta cũng không biết rốt cục trong đó có gì...

Từ lúc nói chuyện đến nay, trên mặt Từ Khải Liễu đều tràn đầy ý cười mờ mờ khó hiểu:

- Bởi vì trăm ngàn năm qua, ngoài năng lượng có tính ăn mòn tràn ra liên tục, không có bất cứ điều gì bất thường xảy ra...

Giang Nguyên cầm máy tính bảng, lật qua lật lại hồ sơ, đọc gần một tiếng xong liền ngồi ra ghế salon. Bởi vì cơ bản tư liệu ngoài giới thiệu mỗi vị y sư trấn thủ nơi đó ra thì cũng chỉ có một truyền thuyết... Hơn nữa truyền thuyết này còn rất hư vô mờ mịt, không có nội dung thực chất...

Duy nhất có chút chân thật là Viện ủy hội lần đầu năm đó quả có hạ một mệnh lệnh, hơn nữa mỗi thành viên Viện ủy hội lúc ấy đều tự ký tên, yêu cầu đệ tử đời sau của Thiên Y viện đều phải đời đời trấn thủ chỗ này, hơn nữa cảnh báo đời sau, một khi xuất hiện sai lầm thì sẽ có hậu quả kinh khủng không thể tưởng tượng nổi... Mà hiện tại mệnh lệnh đó vẫn còn đang được bảo tồn trong kho tư liệu của Thiên Y viện.

Thiên Y viện đời sau, cho dù là thành viên Viện ủy hội đều có một cảm tưởng với mệnh lệnh này, đó là "không hề rõ ràng". Chẳng qua căn cứ vào sự tôn trọng với Viện ủy hội đầu tiên, đương nhiên quan trọng hơn là không dám mạo hiểm, cho nên mỗi đời Viện ủy hội đều trung thành kéo dài truyền thống này.

Dù sao trong Phong Động đó cũng có năng lượng ăn mòn lan ra không giả. Hơn nữa gần mười năm qua, bởi vì thiếu Không Thanh Đan, y sư trấn thủ không kiên trì nổi mấy năm. Thiên Y viện cũng đã triệu tập không ít thiết bị, tiến hành phân tích chi tiết loại năng lượng có tính ăn mòn này nhưng với khả năng của thiết bị hiện tại thì vẫn chưa phân tích nổi...

Mà trong Phong Động đó cũng đã sử dụng rất nhiều dụng cụ tiến hành dò xét, chẳng qua phát hiện ra trong Phong Động có từ trường quái dị khổng lồ tồn tại, bất cứ dụng cụ nào cũng không có tác dụng gì. Điều này lại càng khiến Thiên Y viện không dám coi

thường, càng kiêng dè với mệnh lệnh của Viện ủy hội đầu tiên lưu lại hơn...

Mỗi mười đến hai mươi năm, Thiên Y viện đều tuyển ra y sư trấn thủ mới, đồng thời phái ra mười cao thủ ngoại viện hợp tác đóng ở đây, cũng cung cấp đan dược siêu phẩm Thanh Không Đan định kỳ cho y sư trấn thủ.

Mà bởi lượng Thanh Không Đan tồn kho đã tiêu hao gần như không còn nên trước đó thậm chí Viện ủy hội Thiên Y viện thậm chí rơi vào khốn cảnh. Nhưng còn may bởi Giang Nguyên có thể luyện chế mới Thanh Không Đan, lúc này mới giải quyết được nguy cơ.

Tài liệu này cũng không khiến Giang Nguyên hiểu gì rõ ràng hơn, chẳng qua mặc dù có chút tò với Phong Động nhưng Giang Nguyên cũng không quá để ý. Hiện tại hắn cần điều tra là năm đó, rốt cục ai đã bày ra cạm bẫy ở nơi này...

- Bạch...

Một chén trà bị đập mạnh xuống mặt đất, vỡ tan thành từng mảnh nhỏ.

- Giang Nguyên đáng chết này...

Chu Thế Dương đập mạnh lên mặt bàn.

Lão nghiêng răng nghiêng lợi, sắc mặt âm trầm tức giận.

Thư ký đứng một bên câm như hến, vô cùng cẩn thận khom người không dám nói lời nào, sợ chọc phải lửa giận của ông chủ rơi lên người.

- Đi... Nói với Lâm Nhất Dương và Dương Mô Hình, để hai người bọn họ kín miệng vào... Không có chứng cứ xác thực, Giang Nguyên không dám làm gì bọn họ!

Ánh mắt Dương Thiếu Cát lạnh lẽo, lạnh lùng nói:

- Nếu bọn họ nói những điều không nên nói thì bọn họ hẳn phải biết hậu quả rồi!

- Vâng... Chu tổng...

Thư ký hiểu ý lên tiếng, sau đó chậm rãi đi ra, đóng cửa lại. Lúc ra khỏi cửa rồi, gã mới âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Nhìn thư ký đi ra ngoài, ánh mắt Chu Thế Dương âm trầm lạnh lẽo, trầm ngâm một chút, sau đó mới đưa tay cầm điện thoại, gọi một dãy số.

- Tôi vừa nhận được tin, Ban giám sát đã theo dõi sát Lâm Nhất Dương và Dương Mô Hình rồi...

Mặt Chu Thế Dương âm trầm nói.

- Sao lại thế được?

Giọng nói đầu kia có vẻ sửng sốt một chút, tràn ngập nghi hoặc.

- Lâm Nhất Dương và Dương Mô Hình này không có khả năng ngu xuẩn như vậy chứ? Với địa vị hiện tại của bọn họ, chỉ cần không có chứng cứ, phòng số 2 Ban giám sát không thể làm gì được bọn họ! Lưu Mộc Dương cũng không có khả năng nhúng tay vào việc nhỏ như vậy...

- Phía Ban giám sát đương nhiên không thể làm gì được bọn họ. Nhưng còn không phải do tên Giang Nguyên đáng chết kia...

Giọng Chu Thế Dương căm hận nói:

- Vốn Lưu Mộc Dương cũng không để ý tới những người của phòng 2, chẳng qua lại bị Giang Nguyên ép trở về rồi... Dương Mô Hình cũng không khác lắm. Hiện tại tình cảnh hai người đó tương đối không ổn, phòng 2 hẳn là đã tra ra một chút gì đó, cho nên vẫn theo sát hai người không tha... Nếu không phải có Giang Nguyên đứng đằng sau chống lưng, phòng 2 không có khả năng dám làm việc không kiêng nể như vậy, theo sát không rời hai người đó!

Nghe thế, đầu bên kia thoáng trầm mặc một chút mới từ tốn nói:

- Hai người người Lâm Nhất Dương và Dương Mô Hình cũng không ngốc thế... Chúng ta không cần lo lắng như vậy...

- Hơn nữa... Việc này cũng không chỉ dính dáng tới mỗi hai chúng ta... Nếu khiến hai người chúng ta dính dáng vào thật, bọn họ cũng phải động tới phía bên trưởng lão viện kia rồi mới tới chúng ta... Không cần phải lo về việc này!

Giọng nói phía đầu dây kia cũng vẫn rất bình tĩnh.

Chu Thế Dương hừ lạnh một tiếng, nói:

- Tất nhiên là tôi biết. Chẳng qua Giang Nguyên đáng chết kia rõ ràng đang nhìn chằm chằm vào lão phu...

- Lão Chu... Nhịn một chút. Hiện tại không phải là lúc hả giận. Ít nhất phải qua năm nay đã... Lúc này đối đầu với hắn không phải là ý hay!

Giọng nói bên kia an ủi lạnh nhạt.

- Hiện tại thăng ranh này là thành viên Viện ủy hội, hơn nữa là phó bộ trưởng Hội ủy viên điều tra. Ông nhịn một chút đi.

Nói tới đây, giọng nói kia liền hừ lạnh:

- Chỉ cần qua hai tháng nữa, ông xem hắn còn có thể ra vẻ được bao lâu?

- Hừ... Đương nhiên tôi hiểu... Cứ như vậy đi. Tôi đã cho người cảnh cáo hai người Lâm Nhất Dương rồi. Hắn bọn họ cũng không tới nổi ngu ngốc như thế mới đúng...

Giang Nguyên ngồi trong phòng việc của phòng 2 Ban giám sát, nhìn báo cáo trong tay, lông mày hơi nhăn lên, nhìn hai người Hồ Giang đối diện, nói:

- Các anh xác nhận hai người kia có chuyện sao?

Hồ Giang và La Dương Sinh nhìn nhau một cái, sau đó gật đầu nói:

- Đúng... Theo tình hình điều tra trước mắt, rất có thể hai người này dính dáng tới chuyện này. Bởi lúc ấy hai người bọn họ tại thời gian và vị trí tương đối mấu chốt, hơn nữa cũng chỉ có hai người bọn họ trong hai mươi năm nay mới bỏ tới vị trí cao như vậy...

- Hơn nữa căn cứ vào mấy lần hỏi han của chúng ta, quả thật hẳn hai người nọ có gì đó đang che giấu...

- Nghe đến đó, hai mắt Giang Nguyên hơi sáng ngời, sau đó trầm giọng nói:

- Tốt, tiếp tục hẹn gặp bọn họ... Cần phải tìm hiểu rõ bọn họ đang che giấu gì!

Lúc này hai người Hồ Giang và La Dương Sinh lại cười khố:

- Chủ nhiệm... Thân phận hai người bọn họ không bình thường, hơn nữa trước khi chúng ta có chứng cứ xác thực, theo quy định không có cách nào vận dụng bất cứ thủ đoạn đặc thù nào với bọn họ!

- Không có cách nào sao?

Giang Nguyên hơi cau mày, sau đó đứng dậy cười lạnh nói:

- Mời bọn họ đến đi, tự tôi sẽ nói chuyện với bọn họ...

Trong một căn phòng làm việc nhỏ, một người trung niên không che giấu được vẻ sầu lo trong ánh mắt, nhìn một người còn trẻ tuổi trước mặt, thở dài nói:

- Xin chuyển lời cho Chu tổng yên tâm. Hiển nhiên tôi sẽ biết điều. Chẳng qua qua phía phòng 2 Ban giám sát bên kia đã điều tra nghiêm một chút rồi, tôi cũng phải chịu áp lực không nhỏ. Nếu phía Chu tổng có thể nghĩ biện pháp...

- bộ trưởng Lâm... Hiển nhiên Chu tổng sẽ nghĩ biện pháp. Chẳng qua lúc này đang giờ phút sóng gió, Chu tổng cũng không thể hành động bất cẩn... Cho nên bản thân ông phải chuẩn bị tốt một chút.

Người thanh niên kia hừ khế một tiếng, nói:

- Với thân phận hiện tại của ông, cho dù phía bên phòng 2 kia có ý nghĩ gì, chỉ cần không bị bọn họ nắm được nhược điểm thì cũng không cách nào làm gì được ông cả!

- Chu tổng bảo tôi nhắc ông, giữ kín miệng mình thì sẽ không sao...

Nghe thấy lời này, bộ trưởng Lâm cười khổ thở dài, sau đó gật đầu nói:

- Hiển nhiên tôi hiểu. Xin Chu tổng yên tâm...

- Được rồi... Cứ như vậy đi...

Thấy đã truyền lời xong, người thanh niên kia cũng không ở lâu, đứng dậy rời đi.

Nhìn thanh niên kia rời đi, mặt bộ trưởng Lâm càng sầm lại mấy phần, nâng chén trà lên tới mép mới phát hiện ra đã uống cạn từ bao giờ. Lúc này ông đang định đứng dậy rót thêm một ly trà nữa, đột nhiên điện thoại trên bàn đổ chuông.

Hơi nhú nhú mày, sau đó bộ trưởng Lâm đưa tay cầm điện thoại, rất không kiên nhẫn nói:

- Tôi là Lâm Nhất Dương, ai vậy?

- Chào ngài y sư Lâm Nhất Dương, tôi là người của phòng 2 Giám sát bộ...

Nghe thấy giọng nói này, tay bộ trưởng Lâm không nén nổi run lên khê, sắc mặt vốn đã tối sầm giờ trắng bệch. Cố nén lo lắng trong lòng, Lâm Nhất Dương trầm giọng, cả giận đáp:

- Rốt cục các người muốn gì đây? Tôi đã hẹn nói chuyện với các người hai lần rồi...

- Xin lỗi y sư Lâm Nhất Dương, căn cứ vào quyền hạn Viện ủy hội giao cho Hội ủy viên điều tra Long Sơn, chúng ta có quyền mời ngài phối hợp điều tra... Xin mời ngài lập tức tới chỗ chúng tôi, phối hợp điều tra...

Nghe giọng nói lễ phép nhưng lạnh như băng đầu dây bên kia, Lâm Nhất Dương hít thật sâu một hơi, cố gắng nén bất an và lo lắng trong lòng xuống, suy nghĩ một chút lời dặn dò phía Chu tổng, lúc này mới nén xúc động muốn đập điện thoại, trầm giọng nói:

- Được...

Ngắt cách điện thoại một tiếng, Lâm Nhất Dương hơi run rẩy nâng chén trà lên, đi tới đổ đầy cho mình một chén trà nóng, ngồi ở trước bàn công tác, chậm rãi uống hết chén trà xong, sắc mặt lúc này mới khôi phục bình thường một chút, lại hít sâu một hơi rồi mới ngang nhiên đứng dậy, đi nhanh ra bên ngoài.

- Được rồi... Các người còn muốn hỏi gì nữa? Cứ hỏi đi...

Đặt móng xuống ngồi ở vị trí quen thuộc kia, Lâm Nhất Dương nhìn La Dương Sinh lạnh như băng phía trước, lạnh lùng nói.

Nhìn vẻ mặt Lâm Nhất Dương lạnh lẽo, La Dương Sinh hơi cười nói:

- Lâm y sư... Đừng vội. Lần này không phải tôi hẹn gặp ông!

- Không phải anh? Chẳng lẽ là Hồ Giang?

Ánh mắt Lý Du Nhiên hơi thay đổi, sau đó hừ một tiếng nói.

- Không... Cũng không phải là bộ trưởng Hồ...

La Dương Sinh cười khẽ nói:

- Lâm y sư cứ yên tâm đừng nóng...

- Cũng không phải Hồ Giang? Vậy là ai?

Ánh mắt Lâm Nhất Dương chợt lóe lên, cất giọng hỏi.

- Là tôi...

Lúc này, một giọng nói truyền từ cửa vào.

Nghe thấy giọng nói này, sắc mặt Lâm Nhất Dương lập tức trắng bệch...

(QUAN Y)

Chương 1010: Không phải Hoặc Tâm Trà

- Rót cho tôi một chén Thanh Tâm Trà...

Kéo ghế, tùy ý ngồi xuống cạnh bàn, Giang Nguyên cười ngắc đầu nhìn nhân viên công tác phòng số 2 một chút, nói:

- bộ trưởng Giang... Nơi này chúng ta không có Thanh Tâm Trà...

Một cô bé đen kính đen, vẻ mặt nghiêm túc chần chờ một chút, bất đắc dĩ nói.

- Không có?

Giang Nguyên đưa tay gãi gãi mũi, nhìn La Dương Sinh mặt cười khổ bên cạnh, sau đó nhìn cô em kia, nói:

- Vậy thì đi tới phòng trưởng ban, chuẩn bị cho tôi một chút...

- À... Vâng...

Cô em kia ngẩn ra, nhìn Giang Nguyên đang mỉm cười nhìn mình, giống như có vẻ không nói đùa, lúc này lại nhìn thoáng qua La Dương Sinh, vội vàng gật đầu không ngừng, đáp.

Giang Nguyên cười cười, lúc này mới nhìn về phía Lâm Nhất Dương mặt đã hơi xanh đi kia, nói:

- Lâm y sư... Ông có uống không?

- Hả...

Nhìn Giang Nguyên đối diện mỉm cười với mình, Lâm Nhất Dương chột giật mình, bối rối lắc đầu, nói:

- Không... Không cần...

Giang Nguyên nhún vai, nghiêng đầu cười nói:

- Vậy thì được... Rót cho Lâm y sư một chén trà bình thường đi!

Nhìn chén trà nóng hổi vừa được đưa lên, cố nén lo lắng trong lòng, Lâm y sư cẩn thận nhìn một chút, âm thầm nuốt nước miếng, trong mắt hiện lên vẻ cảnh giác.

Là y sư cấp hai, tất nhiên ông có thể nhận ra dễ dàng trong chén trà trước mắt có phải là Hoắc Tâm Trà hay thành phần như thế không. Hơn nữa căn cứ vào viện quy, đối phương không có khả năng sử dụng thủ đoạn thâm vấn đặc thù với ông. Chẳng qua ông ta cũng không dám uống. Ông hiểu rất rõ thủ đoạn của Ban giám sát tuyệt đối không thể khinh thường. Dù sao chuyện này cũng rất quan trọng.

Âm thầm để chén trà sang một bên, Lâm Nhất Dương thoáng lấy lại bình tĩnh, nhìn Giang Nguyên bên cạnh dường như đang uống Thanh Tâm Trà rất thích ý, ho khan một tiếng, nói:

- bộ trưởng Giang... Hội ủy viên điều tra các người gọi tôi tới đây nhiều lần như vậy không phải là chỉ để mời tôi uống trà chứ?

- Đương nhiên là không phải rồi...

Dường như Giang Nguyên hơi kinh ngạc với sự chủ động của ông, tiện tay buông chén trà xuống, thoáng ngồi thẳng dậy, bình thản nói:

- Về chuyện năm đó tại Long Sơn, lúc đó Lâm y sư đang làm gì, xin mời kể lại chi tiết một lần cho tôi nghe!

- bộ trưởng Giang... Các người gọi tôi tới bao nhiêu lần như vậy, chẳng lẽ chỉ hỏi mãi chuyện này sao?

Sắc mặt Lâm Nhất Dương sầm xuống, cau mày trầm giọng nói:

- Tôi đã nói với La Dương Sinh hai lần rồi... Các người đang lãng phí thời gian của tôi đấy...

Thấy lúc này khóe miệng Giang Nguyên vẫn mang ý cười lơ mờ, ánh mắt Lâm Nhất Dương lạnh lẽo, lạnh lùng nói:

- Mặc dù cậu có quyền từ Viện ủy hội nhưng tôi cũng là phó chủ quản một ban, bận rất nhiều việc, không có thời gian tới chơi đùa với các người... Các người còn tiếp tục làm mất thời gian của tôi như vậy, tôi sẽ tới Viện ủy hội tố cáo các người!

- Tố cáo chúng tôi?

Giang Nguyên bình tĩnh cười cười, nhìn Lâm Nhất Dương, lạnh nhạt nói:

- Chẳng sao cả... Nếu sau khi đi ra ngoài, ông còn có ý nghĩ này thì cứ việc đi... Tôi không ngăn cản ông!

Nhìn ánh mắt trong suốt của đối phương, đột nhiên Lâm Nhất Dương cảm thấy trái tim mình sợ hãi. Hai ánh mắt nhìn nhau, chỉ cảm thấy trong lời nói đối phương như có một chút ý tứ khiến người khác cảm thấy không ổn lắm.

- Đừng lo lắng... Đừng lo lắng... Nơi này là Giám sát bộ. Thăng ranh này không có khả năng làm bậy, càng không thể làm gì được mình!

Lâm Nhất Dương tự an ủi mình như vậy.

Sắc mặt La Dương Sinh bên cạnh cũng hơi quái dị, quay đầu nhìn Giang Nguyên một chút, muốn nói lại thôi, trong lòng đã âm thầm suy nghĩ, đây là hẹn làm việc, tất cả lời nói và cử động đều có giám sát. Nếu bộ trưởng Giang muốn dùng thủ đoạn gì đặc thù thì cũng không được.

Vậy nếu bộ trưởng Giang có ý nghĩ gì đặc thù thì có nên nhắc nhở một chút hay không. Chẳng may phạm phải chuyện kiêng kỵ thì sẽ xảy ra vấn đề lớn rồi.

Dường như không thấy vẻ mặt quái lạ của La Dương Sinh, Giang Nguyên vẫn bình tĩnh như cũ, chỉ nâng chén trà lên nhấp một ngụm Thanh Tâm Trà, lúc này mới nhìn về phía Lâm Nhất Dương vẻ mặt đang âm trầm, dường như lơ đãng nói:

- Lâm y sư... Tâm sự đi... Năm đó sao ông có thể xác nhận được vị trí của y sư Nguyên Bản, sau đó truyền tin tức tới?

- Cậu nói cái gì?

Dường như Lâm Nhất Dương nghe được một tin rất khó tin vậy, miệng há hốc, nhìn Giang Nguyên, vẻ mặt tràn đầy cảm phẫn và kích động, tức giận kêu lên:

- bộ trưởng Giang... Tôi kính trọng cậu là thành viên Viện ủy hội,

cho nên không so đo với cậu. Nhưng đây là cậu định vu vạ cho tôi! Tôi sẽ đi tố cáo với Viện ủy hội!

- Ồ... Không phải là ông sao?

Đối với vẻ mặt kích động và căm phẫn của Lâm Nhất Dương, Giang Nguyên lại bình tĩnh khiến La Dương Sinh nhìn cũng cảm thấy hơi đáng sợ. Thậm chí gã phát hiện ra thậm chí trong mắt Giang Nguyên còn mang theo một chút ý cười lơ mờ quái dị.

- Vậy thì ai bảo ông đi điều tra vị trí của y sư Nguyên Bản?

Lúc này, ý cười trong mắt Giang Nguyên càng phát ra nồng đậm, thậm chí vẻ bình tĩnh trên mặt cũng biến mất, lộ ra nụ cười khiến người ta thân cận tới cực điểm.

Long Sơn trừng lớn con mắt nhìn Giang Nguyên, lại nhìn phản ứng của Lâm Nhất Dương phía đối diện, trong mắt lúc này lộ vẻ khó hiểu. Trạng thái của Lâm Nhất Dương hình như có chút bất thường...

- Ai? Không... Tôi không ... Không ai bảo tôi điều tra y sư Nguyên Bản... Không có, không có...

Thái độ Lâm Nhất Dương đã không còn căm phẫn như lúc đầu, hình như ánh mắt cũng hơi hỗn loạn.

- Mau nói đi... Đã biết rồi còn không nói... Giả vờ gì chứ...

Giọng nói của Giang Nguyên càng phát ra vẻ thân cận tùy ý, giống như tán dóc với một người bạn tốt vậy.

La Dương Sinh và cô bé ghi hồ sơ bên cạnh giờ đều lộ vẻ choáng váng. La Dương Sinh ngẩn ra nhìn chén trà trước mặt Lâm Nhất Dương, mặt lộ vẻ nghi ngờ, nhìn về phía cô gái kia, ngạc nhiên nói:

- Cô dùng Hoạch Tâm Trà sao?

Nhìn vẻ mặt lo lắng của La Dương Sinh, cô gái ghi hồ sơ cũng bị dọa, ngẩn người ra, sau đó vội vàng lắc đầu nói:

- Hả... Không có mà... Tôi chỉ pha một bình trà thường... Làm sao tôi dám dùng Hoắc Tâm trà... bộ trưởng đừng nói lung tung chứ... Tôi không dám làm xằng làm bậy, vi phạm quy định như vậy đâu!

- Không dùng Hoắc tâm trà, sao ông ta lại như thế kia?

La Dương Sinh hạ giọng, trừng mắt nhìn cô gái.

- Tôi... Tôi cũng không biết mà...

Rõ ràng cô gái đã bị La Dương Sinh dọa, sắc mặt trắng bệch, cuống quýt lắc đầu, nhưng sau đó liền bỗng khôi phục tinh thần, vội vàng hưng phấn giải thích:

- Chủ nhiệm... Ông ta còn chưa từng uống trà... Thật sự không phải là Hoắc Tâm Trà!

- Không phải Hoắc Tâm Trà?

Lúc này La Dương Sinh cũng kịp phản ứng. Lâm Nhất Dương rất cẩn thận, mỗi lần đến đây đều không uống trà, lần này dường như cũng không uống.

- Vậy thì có chuyện gì xảy ra?

La Dương Sinh đầy nghi hoặc, sau đó liền nhìn thấy Giang Nguyên cười tủm tỉm nói:

- Lão Lâm... Mau nói đi... Rất cực lúc ấy ông đã nói tin tức của y sư Nguyên Bản cho ai...

Lúc này Lâm Nhất Dương nhìn chăm chăm vào hai mắt Giang Nguyên, trên mặt cũng lộ một tia tươi cười cổ quái, lắc đầu nói:

- Chuyện này... Không thể nói... Nói rồi, coi như xong đời....

(QUAN Y)

Chương 1011: Chuyện liên quan tới trưởng lão viện

- Nói đi, nói đi... Chuyện này ông không nói tôi cũng biết hết rồi... Còn làm gì mà phải giữ bí mật chứ...

- Hơn nữa nếu ông nói rồi, tôi sẽ coi như ông lập công... Sau này cho dù xảy ra chuyện gì, tuyệt đối không ai truy cứu trách nhiệm của ông!

Lúc này biểu hiện của Giang Nguyên trong mắt đám người La Dương Sinh giống hệt con rắn trong vườn địa đàng, tươi cười thân cận, ngôn ngữ hấp dẫn. Về mặt La Dương Sinh nghi hoặc nhìn biểu hiện của Giang Nguyên và phản ứng của Lâm Nhất Dương phía đối diện, sắc mặt hơi thay đổi, lại nhìn camera trên tường, há há miệng, rốt cục không lên tiếng.

Rất rõ ràng, chủ nhiệm Giang đã vận dụng thủ đoạn gì đó đặc thù rồi. Mặc dù như vậy coi như vi phạm, chẳng qua không tới phiên một phó chủ nhiệm phòng 2 nho nhỏ như gã quản tới. Gã chỉ không xác định được, rốt cục vị chủ nhiệm Giang này đã dùng thủ đoạn gì. Nhưng cho dù là rốt cục đã dùng gì, chỉ cần không dùng Hoắc Tâm Trà, phòng 2 cũng không dùng thủ đoạn giám sát nào khác, cho dù sau đó có thể có chút phiền phức, Lâm Nhất Dương có thể tố cáo với Viện ủy hội nhưng muốn tìm chứng cứ là chuyện không có cửa rồi.

- Sẽ không... Truy cứu... Trách nhiệm của tôi à?

Ánh mắt Lâm Nhất Dương rõ ràng đã hơi mê ly, nhìn hai mắt Giang Nguyên, mơ hồ thờ người ra, lẩm bẩm, tuy nhiên trên mặt vẫn lộ vẻ giãy dụa vào do dự.

- Ừ... Sẽ không đâu... Tôi cam đoan đấy!

Nhìn dáng vẻ của Lâm Nhất Dương, Giang Nguyên rất chăm chú gặt đầu.

- Ồ... Như vậy.... Như vậy... Tôi suy nghĩ một chút....

Mười mấy phút sau, trong đầu Giang Nguyên có một tiếng thông báo vang lên. Giang Nguyên thở phào nhẹ nhõm một hơi. Thiên phú mê hoặc này kiên trì lâu như vậy, tiêu hao không nhỏ... Chẳng qua nói tóm lại, coi như cũng tương đối đáng giá. Ngắm lại những

lời Lâm Nhất Dương vừa nói, khuôn mặt Giang Nguyên liền sầm xuống. Mặc dù sớm đã chuẩn bị tâm lý nhưng sau khi chứng thực, tin tức vẫn khiến người ta phải âm thầm kinh hãi.

Còn La Dương Sinh bên cạnh, lúc này sắc mặt càng nghiêm trọng hơn.

- Tốt lắm... Lâm y sư, cảm tạ sự phối hợp của ông... Hiện giờ ông có thể trở về rồi!

Giang Nguyên mỉm cười nhìn Lâm Nhất Dương đối diện.

Lâm Nhất Dương bị Giang Nguyên dùng Thiên phú mê hoặc khống chế mười mấy phút, giờ vẫn chưa thể khôi phục tinh thần. Sau khi nghe xong những lời này của Giang Nguyên, ông gật đầu ngay ngắn, sau đó đứng dậy đi ra ngoài cửa.

Chẳng qua vừa mới đi ra ngoài cửa, rốt cục ánh mắt ngơ ngác của Lâm Nhất Dương từ từ tỉnh táo lại, đứng tại chỗ nhìn một chút, sau đó giật mình, dường như đã nhớ ra vừa rồi mình mới làm gì, sắc mặt tái mét đi, sau đó bước chân loạng choạng chạy vào phía trong.

- Giang... Giang Nguyên...các người đã làm gì tôi?

Sắc mặt Lâm Nhất Dương tái mét, chỉ vào Giang Nguyên, tay run rẩy, tức giận nói:

- Các người lại dám dùng thủ đoạn như vậy với tôi... Tôi sẽ... Sẽ tố cáo với Viện ủy hội... Các người xong đời rồi. Giang... Cho dù cậu có là thành viên Viện ủy hội, cậu cũng không thoát tội!

Sắc mặt La Dương Sinh hơi xanh đi. Mặc dù đã sớm đoán trước nhưng khi đối mặt với tình huống này, gã cũng hơi không yên tâm. Dưới tình huống không có chứng cứ xác thực, đối với thành viên chính thức của Thiên Y viện, sử dụng bất cứ thủ đoạn bất thường nào để hỏi cung cũng đều là vi phạm quy định.

Đặc biệt là điều khoản của Giám sát bộ càng nghiêm khắc. Người có gan làm vậy, cho tới bây giờ cũng chưa bao giờ có kết cục tốt. Cho nên mười mấy năm qua, cũng chưa có ai từng làm như vậy cả. Hiện tại gặp phải trường hợp này, La Dương Sinh cũng lo lắng

là bình thường.

Nhưng mặt Giang Nguyên lại chẳng hề sợ hãi, nhìn Lâm Nhất Dương mặt xanh mét chỉ mình mắng to, hần chỉ lạnh nhạt nói:

- Lâm y sư, ông có thể đi tố cáo. Chẳng qua tôi cũng phải nhắc nhở ông. Với kinh nghiệm của ông, ông cảm thấy lý do tố cáo tôi là gì đây?

- Hơn nữa tôi muốn biết, hiện tại ông cảm thấy... Ông đi tố cáo tôi còn có ý nghĩa sao?

Lẳng lẳng nhìn về phía đối diện, thấy Lâm Nhất Dương đã dần dần hạ giọng xuống, Giang Nguyên cười nói:

- Trở về yên phận đi, không cần phải nói gì cả... Vừa rồi tôi đã nói rồi, xem như lần này ông lập công. Chỉ cần ông không ngu đến mức nói khắp nơi, không ai làm gì được ông cả!

- Cậu...

Ánh mắt Lâm Nhất Dương chợt lóe lên, vẻ giận dữ trên mặt chậm rãi biến mất, nhìn Giang Nguyên, trong mắt hiện lên vẻ bất đắc dĩ và căm tức.

- Tính là tôi lập công sao?

Lâm Nhất Dương cắn răng, trầm giọng nói.

- Đương nhiên...

Giang Nguyên cười cười nói.

- Tốt... Cậu nói đó, tính là tôi lập công...

Nhìn bóng lưng Lâm Nhất Dương đột nhiên như già đi vài tuổi, run rẩy loạng choạng đi ra khỏi cửa, ánh mắt Giang Nguyên hơi lạnh đi, trầm giọng nói:

- Tốt rồi, hiện tại mời vị Dương Mô Hình lại đây...

Nửa giờ sau, nhìn y sư Dương Mô Hình cũng run rẩy đi ra khỏi cửa

giống Lâm Nhất Dương, Giang Nguyên hơi mệt mỗi bưng chén Thanh Tâm Trà lên nhấp một ngụm, lúc này mới phát hiện ra nước trà đã lạnh.

- Rót cho tôi một chén nữa...

Cô gái lại rót một chén trà tới, lúc này Giang Nguyên mới hạ tay đang xoa huyệt Thái Dương xuống, nhấp khẽ một ngụm, cảm nhận mùi thơm ngát nhàn nhạt xuyên thấu vào não mình, khiến đại não đang hơi nặng nề của mình thoải mái hơn một chút xong, lúc này mới thở hắt ra một hơi nhẹ nhàng, nói:

- Trừ hai đoạn video hẹn gặp chính thức... Xóa hết những đoạn khác. Cố gắng không lưu lại bất cứ dấu vết gì...

- Rõ... Tôi sẽ xử lý sạch sẽ!

Tất nhiên La Dương Sinh hiểu ý của Giang Nguyên. Ngoài hai đoạn video lưu lại cuộc hẹn gặp chính thức ra, tất cả video quay đoạn Lâm Nhất Dương chạy tới sẽ bị xóa hết.

Dù sao chỉ cần lưu lại dữ liệu cuộc hẹn chính thức là đủ. Làm như vậy về cơ bản sẽ không có vấn đề gì lớn. Còn sau đó, nếu hai đối ý hoặc có người truy cứu tới, tiến hành điều tra, trừ trên hình ảnh giám sát thấy vẻ mặt hai người hơi khác thường ra thì cũng tuyệt đối không có bất cứ vấn đề gì.

Giang Nguyên gật đầu khẽ, lại nâng chén trà lên, nhấp một ngụm, đưa tay xoa xoa mi tâm, cảm thấy hơi đau đầu nói:

- Không ngờ vừa mới bắt đầu đã dính dáng tới một tầng lớp phiền toái như vậy...

La Dương Sinh một bên lúc này cũng cười khổ nói:

- Chẳng còn cách nào... Nếu không ra tay từ bên kia, phía chúng ta cũng không có cách nào tiếp tục điều tra... Chuyện này chỉ có thể khiến chủ nhiệm và ngài vất vả thôi!

- Được rồi... Sau đây anh báo cáo với chủ nhiệm một chút... Xem lúc nào ông ấy có thời gian, tôi sẽ lại nói chuyện với ông ấy... Sau đó cuối cùng sẽ báo cáo với viện trưởng...

Ngửa đầu uống cạn chén Thanh Tâm Trà, Giang Nguyên đứng dậy, nói:

- Nếu chuyện đã bắt đầu dính dáng đến trưởng lão viện, như vậy cần phải bàn bạc lại kỹ càng mọi thứ... Chúng ta cũng không có nhiều thời gian, muốn tìm hiểu rõ chuyện này... Thì phải càng nhanh hơn nữa!

- Tốt, chủ nhiệm Giang... Tôi sẽ nhanh chóng báo cáo với chủ nhiệm!

La Dương Sinh trầm giọng đáp.

Giang Nguyên gật đầu, bước ra ngoài cửa. Hơn một giờ vừa rồi cũng hao tổn hết tâm thần của hắn. Đi ra khỏi ban giám sát, hít sâu hai hơi khí lạnh, nhìn đám mây đã u tối trên bầu trời, lòng mày Giang Nguyên lại hơi nhú lại.

(QUAN Y)

Chương 1012: Cấu trúc trưởng lão viện

Hồ Minh Vũ Hồ đại thiếu gia từng khoe khoang rằng, từ sau khi tới Thiên Y viện chỉ mấy ngày ngắn ngủi, trong ba thế hệ già, trung niên, thanh niên của Thiên Y viện, trừ một số bậc cao niên khinh thường không nghe chuyện bên ngoài ra, dưới y sư cấp ba không ai không biết tới vị tuổi trẻ tuần kiệt của trưởng lão viện này.

Nếu không phải có Giang Nguyên như châu ngọc trước đó, mọi người đã có chút lực miễn dịch, khi vị này xuất hiện, thế nào cũng khiến một trào lưu hâm mộ ghen ghét mới dâng lên.

Đương nhiên Hồ đại thiếu gia cũng chỉ khoe khoang như vậy được vài ngày, sau đó liền giống như đã nhận ra, tìm tới Giang Nguyên, lập tức trở nên khiêm nhường. Cho dù là khi Giang Nguyên ở Châu Phi, Giang Văn Ba xuất hiện tại Thiên Y viện, Hồ đại thiếu gia vẫn không dám khoe khoang dùng chiêu số bỏ đá xuống giếng già.

Bởi vì thật sự gã bị ám ảnh rồi...

Gần đây gã lại càng khiêm nhường, đặc biệt là sau khi Giang Nguyên lên chức thành viên Viện ủy hội, giờ gã còn khiêm nhường hơn cả một số y sĩ thực tập, ngay cả ra cửa cũng sợ đụng phải Giang Nguyên... Thật sự gã không thể chịu nổi. Gã là một thiên tài như vậy, vậy mà tất cả mọi thứ gã có thể dựa vào, giờ trước mặt đối phương đã chẳng bằng nổi một bãi phân chó.

Thiên phú vẫn được kiêu ngạo không so nổi với đối phương, hiện tại ngay cả việc gã có ông cố nội xuất thân từ trưởng lão viện, trước mặt đối phương cũng chẳng hề đáng giá... Bắn vào bối cảnh, xuất thân của gã đối mặt với địa vị bản thân Giang Nguyên hiện tại, có thể nói là hoàn toàn vô nghĩa rồi...

Chẳng qua gã cũng không thể tiếp tục trốn tránh nữa. Dù thế nào đi nữa, ngoài Giang Nguyên ra, gã cũng là tuần kiệt trẻ tuổi ưu tú nhất Thiên Y viện. Với thân thể và bối cảnh của gã, ở Thiên bệnh viện gã vẫn đứng số một số hai. Đối với đám fan hâm mộ mới lớn, gã vẫn ở tít trên cao.

Chẳng qua loại cảm giác ưu việt này của gã không thể duy trì được quá lâu. Một cảm giác nguy cơ không hiểu nổi đang xuất hiện trước mắt, khiến nội tâm gã đã hơi kinh hoàng bất an.

Hồ Minh Vũ Hồ đại thiếu gia có chút địa vị đặc thù tại Thiên Y viện, hiển nhiên có các nguồn tin khác nhau.

Hội ủy viên điều tra Long Sơn đã bắt đầu dính dáng tới trưởng lão viện rồi...

Lúc nghe được tin này, Hồ Minh Vũ chỉ cảm thấy đầu óc mình ngáy ra. Sao có thể thế được? Chuyện Thiên bệnh viện làm sao có thể liên quan tới trưởng lão viện chứ? Trưởng lão viện là tồn tại độc lập ngoài biên chế Thiên Y viện, mặc dù do Thiên bệnh viện ủng hộ và cung dưỡng nhưng trưởng lão viện chưa bao giờ nằm trong phạm vi khống chế của Thiên Y viện. Làm sao Hội ủy viên điều tra Long Sơn đáng chết này lại dính dáng tới trưởng lão viện chứ?

Là thành viên của Thiên Y viện, hiển nhiên gã hiểu rất rõ, Hội ủy viên điều tra Long Sơn này, còn cả Giang Nguyên có quyền hạn như thế nào.

Cho nên khi nghe được tin tức này, sắc mặt Hồ Minh Vũ liền đen kịt. Mặc dù chưa bao giờ gã nghĩ tới chuyện Giang Nguyên có thể gây ra ảnh hưởng gì với ông nội mình, nhưng đột nhiên gã lại có cảm giác hơi không ổn, không tốt đẹp lắm...

Chậm rãi đi vòng quanh trong khu trang viên khổng lồ, lúc này lông mày Giang Nguyên đã nhíu chặt.

Hắn nhìn đám biệt thự như sao trời vây quanh, vốn dĩ thiết kế rất hoàn thiện tiện lợi, trong mắt lại càng phát ra vẻ tối tăm.

- Cậu đừng suy nghĩ quá nhiều... Đều là do Viện ủy hội phê duyệt đặc biệt. Có thể tiến vào trường lão viện đều là tồn tại thể hệ trước có cống hiến rất lớn với Thiên Y viện. Sau lúc họ rút lui liền tiến vào trường lão viện, hưởng thụ sự phụng dưỡng của Thiên Y viện. Chuyện này là việc bọn họ đáng được hưởng!

Lưu Mộc Dương đi phía trước, không quay đầu lại, dường như cảm nhận được vẻ tối tăm trong mắt Giang Nguyên, bình thản nói.

Giang Nguyên hừ khế một tiếng, nhìn hai nữ hầu trẻ trung xinh đẹp tuyệt trần đang dìu một ông lão cao lớn run rẩy phía trước, cười lạnh nói:

- Nhìn thế này thì đúng là bọn họ hưởng đủ phúc rồi!

Lưu Mộc Dương cũng nhìn thấy ông lão phía trước kia. Nhìn ông lão ngồi xuống một cái ghế dài trong vườn hoa, sau đó đầu gối lên bộ ngực đầy đặn của một nữ hầu, hai chân gác lên chân nữ hầu còn lại, hưởng thụ sự xoa bóp chu đáo và dịu dàng của hai người, trong mắt cũng hiện lên một tia cười khổ.

- Lão đồng chí này đã tới tuổi này rồi... Không còn ý nghĩ tranh đua, hưởng thụ chút vui thú nhân sinh cũng là... Điều bình thường...

Lên tiếng xong, vẻ mặt Lưu Mộc Dương cũng hơi khác thường, cười khan nói.

- Được rồi... Đây quả thật là hưởng thụ nhân sinh...

Nhìn ông lão kia híp mắt, nằm dưới ánh mắt ấm áp, thích ý hưởng

tự sự phục vụ của hai người kia, đồng thời một tay còn xoa nắn bắp đùi đầy đặn của một nữ hầu không chút kiêng kỵ, khoe miệng Giang Nguyên không nén nổi lộ một tia cười lạnh.

Lưu Mộc Dương che miệng ho khan hai tiếng, trên mặt cũng lộ một tia xấu hổ. Trưởng lão viện này cũng không có giới luật nghiêm khắc như Thiên Y viện, hơn nữa vốn trưởng lão viện là một tồn tại giống như viện dưỡng lão, mấy lão đồng chí này ở đây tùy tiện một chút cũng là rất bình thường.

Chẳng qua trong mắt hai người, thoát nhìn cảnh này cũng rất gai mắt.

May là Giang Nguyên cũng chỉ cười lạnh hai tiếng, không nói nhiều thêm, chỉ đi theo Lưu Mộc Dương, tiếp tục tiến vào bên trong trưởng lão viện.

Hai người đến gần một chỗ sâu trong trang viên, đi tới một tòa biệt thự xa hoa khổng lồ. Lúc này Lưu Mộc Dương mới tới gần cửa, đưa tay bấm vào bảng điều khiển hai cái, sau đó lại kiểm tra mã số và vân tay xong, lúc này cánh cửa mới chậm rãi mở ra.

- Nơi này là phòng họp của trưởng lão viện...

Lưu Mộc Dương vừa đi vừa nói với Giang Nguyên bên cạnh:

- Thường vụ trưởng lão hội đều làm việc tại chỗ này!

- Thường vụ trưởng lão hội?

Giang Nguyên khẽ cau mày, trong mắt hiện lên một tia nghi hoặc.

Lưu Mộc Dương gật đầu khẽ nói:

- Đúng... Thường vụ trưởng lão hội là cơ cấu chấp hành trong trưởng lão viện... Các sự việc trong trưởng lão viện đều do Thường vụ trưởng lão hội quyết định... Còn đại đa số các trưởng lão trong trưởng lão viện đều mặc kệ sự đời. Bọn họ chỉ để ý tới nghiên cứu và các nhu cầu sinh hoạt của mình, sau đó thường đề đạt lên Thường vụ trưởng lão hội...

- Vậy rốt cục Thường vụ trưởng lão hội này được cấu thành như

thế nào?

Giang Nguyên cau mày, trầm giọng hỏi.

- Thường vụ trường lão hội có tổng cộng tám người, trong đó trừ Thủ tịch trưởng lão và Thứ tịch trưởng lão ra, sáu người còn lại ngang hàng nhau... Cứ ba năm, trừ Thủ tịch trưởng lão và Thứ tịch trưởng lão, các trưởng lão thường vụ khác lại thay đổi một lần...

- Trong cả trường lão viện, tất cả mọi chuyện đều do tám vị Thường vụ trường lão này quản lý....

Lưu Mộc Dương bình thản nói:

- Cho nên nếu chúng ta muốn tiến hành điều tra tương ứng trong trường lão viện này, như vậy nhất định phải được Thường vụ trường lão hội phê chuẩn... Nói cách khác, hiện tại là chúng ta đến gặp Thủ tịch trưởng lão của Thường vụ trường lão hội... Chỉ có được ông ấy đồng ý, chúng ta mới có thể tiến thêm một bước...

(QUAN Y)

Chương 1013: Chuyện của ông võ lão rồi

- Bộ trưởng Lưu, Giang Đỉnh chủ đến rồi... Mời ngồi!

Một ông lão mặc áo đơn ngồi sau bàn làm việc ngẩng đầu nhìn hai người, lộ khuôn mặt gầy như có vẻ uy nghiêm, gật đầu khẽ, đồng thời giờ tay mời hai người ngồi.

- Giang đỉnh chủ...

Nghe được cách xưng hô này, trong mắt Giang Nguyên hiện lên cảm xúc đặc thù mờ nhạt. Đây là lần đầu có người gọi hắn như vậy. Xem ra đáng để vị Thủ tịch trưởng lão của trường lão viện này coi trọng vẫn là thân phận Đỉnh chủ tế thế của mình.

Hai người ngồi xuống trước bàn làm việc rồi, một vị nữ thư ký đứng cạnh liền mang trà lên, sau đó đứng một bên.

Thủ tịch trưởng lão phất Mạnh Thiên Phong phất tay. Chứng kiến động tác này, vị nữ thư ký kia rất hiểu ý, vội vàng xin lỗi rồi đi ra ngoài cửa.

- Tình huống nghiêm trọng như thế, không ngờ dính dáng cả với trưởng lão viện tôi sao? Không ngờ lại khiến hai vị vất vả ngàn dặm, chạy tới chỗ tôi thế này.

Hai hàng lông mày hoa râm của Mạnh Thiên Phong chậm rãi chấn động, đôi mắt như mắt ưng tràn ngập uy nghiêm, nhìn hai người, trầm giọng nói.

Lưu Mộc Dương chậm rãi gật đầu, mặt lộ nụ cười khổ, nhìn Mạnh Thiên Phong nói:

- Mạnh trưởng lão... Tất nhiên là như thế. Nếu không ngại cảm thấy hai người chúng ta nguyện chạy tới nơi này của ngài làm gì?

Lông mày Mạnh Thiên Phong hơi rung rung, nhìn Lưu Mộc Dương một chút, lại nhìn Giang Nguyên ở một bên, lúc này mới trầm giọng nói:

- Được rồi... Nếu như vậy, như vậy tôi cũng không nói nhiều nữa... Đối với thành viên Thiên Y viện, mọi việc đều công bình công chính. Trưởng lão viện chúng ta mặc dù nằm ngoài Thiên Y viện nhưng cho dù thế nào cũng vẫn là một bộ phận của Thiên Y viện... Nếu Viện ủy hội và Ban giám sát có yêu cầu này, hiển nhiên chúng ta sẽ phối hợp!

Hai người Lưu Mộc Dương và Giang Nguyên liếc nhau một cái, đều thấy ý buông lỏng trong ánh mắt của đối phương. Lưu Mộc Dương cười gật đầu, nói:

- Như vậy xin cảm tạ Mạnh trưởng lão rồi...

Mạnh Thiên Phong lạnh nhạt gật đầu, nói:

- Là Thủ tịch trưởng lão của trưởng lão viện, hiển nhiên tôi phải ủng hộ công việc của Viện ủy hội. Hơn nữa chuyện năm đó, lúc ấy tôi cũng đang trong Viện ủy hội. Nếu hiện tại Viện ủy hội muốn điều tra lại, như vậy việc nay đương nhiên phải điều tra rõ ràng thỏa đáng!

Nói tới đây, Mạnh Thiên Phong lạnh nhạt nhìn Lưu Mộc Dương và Giang Nguyên, nói:

- Các người đã chạy tới đây rồi... Thật tôi cũng biết, chắc đã có đối tượng xác định rồi. Chỉ không biết đối tượng điều tra của hai người là ai?

Hai người Lưu Mộc Dương và Giang Nguyên lại liếc nhau lần nữa. Việc điều tra này tất nhiên không tránh được vị Thủ tịch trưởng lão này. Giang Nguyên liền cười một tiếng, nói:

- Tất nhiên là chúng ta đã xác định được đối tượng hoài nghi, nếu không thì cũng không tiện tới làm phiền Mạnh trưởng lão rồi...

Nói tới đây, Giang Nguyên trầm giọng nói:

- Căn cứ vào kết quả điều tra trước mắt, lần này đối tượng điều tra của chúng ta là Thủ tịch trưởng lão Hồ Quang Dương!

- Hồ Quang Dương?

Vẻ mặt Mạnh Thiên Phong vốn vẫn bình tĩnh, giờ lông mày hoa râm nhíu lại, ánh mắt nhìn về phía Giang Nguyên lộ vẻ khiếp sợ.

Một lúc sau ông mới trầm giọng nói:

- Xác định sao?

Giang Nguyên gật đầu khẽ:

- Xác định!

- Tốt...

Mạnh Thiên Phong cũng chậm rãi gật đầu, nhìn Giang Nguyên thật sâu rồi mới nói tiếp:

- Nếu đã xác định, như vậy tôi cũng không nhiều lời nữa... Dù sao viện quy rất nghiêm khắc, đáng điều tra thì nên điều tra... Hai người cũng cần thận trọng mới được!

- Hiển nhiên là vậy rồi...

Đám người Giang Nguyên ở trong phòng làm việc của Thủ tịch trưởng lão, mà ở trong một căn phòng cách đó mười mấy mét, sắc mặt Thủ tịch trưởng lão Hồ Quang Dương âm trầm, đang nói chuyện điện thoại với ai đó.

- Chuyện gì xảy ra vậy? Lưu Mộc Dương và Giang Nguyên này lại có gan đến điều tra tại trưởng lão viện chúng ta sao... Có phải phía bên các ông xuất hiện vấn đề gì không?

- Không... Không có khả năng...

Sắc mặt Chu Thế Dương cũng âm trầm, nghe thấy câu hỏi phía đầu kia, trên mặt lóe lên vẻ độc ác, thoáng chân chừ một chút rồi mới trầm giọng lắc đầu nói:

- Hẳn là bọn họ chỉ cho rằng trưởng lão viện có người dính dáng tới, cho nên tới điều tra thử một phen thôi...

- Điều tra thử?

Hồ Quang Dương hừ lạnh một tiếng:

- Có thể như thế sao?

- Trưởng lão viện đâu phải chỗ không người? Nếu bọn họ không nắm chắc thì sao dám tới trưởng lão viện?

Nói tới đây, Hồ Quang Dương lạnh lùng nói:

- Chuyện năm đó nếu không phải vì ông, làm sao tôi lại làm thế? Chu Thế Dương... Tôi nhắc nhở ông, nếu Lưu Mộc Dương dám tới điều tra tôi thật... Một khi xảy ra vấn đề, ông đừng mong thoát thân...

Lúc này mặt Chu Thế Dương lạnh lẽo hẳn, lạnh lùng nói:

- Sao Hồ trưởng lão lại nói lời ấy? Chuyện năm đó cũng không phải bởi mỗi mình tôi. Nếu không thì... Cũng không như thế. Chẳng qua Hồ trưởng lão cũng phải hiểu rõ, chuyện năm đó cũng không có chứng cứ để lại, Hồ trưởng lão đừng để rối loạn... Nếu không, một khi có biến cố, không ai trong chúng ta có kết cục tốt được!

- Hừ...

Hồ Quang Dương hừ lạnh một tiếng. Đối với Chu Thế Dương, thật ra ông cũng hiểu rất rõ. Tuy vậy vừa rồi ông nói thế cũng bởi vì Lưu Mộc Dương và Giang Nguyên đột nhiên xuất hiện, biểu hiện ra chút bất mãn của mình mà thôi. Thấy vậy lập tức ông cười lạnh nói tiếp:

- Hiển nhiên tôi hiểu việc này. Chẳng lẽ dám Lưu Mộc Dương thật sự tưởng trưởng lão viện của chúng tôi như Thiên Y viện sao? Muốn gây sóng gió tại trưởng lão viện, không đơn giản như vậy đâu!

Chẳng qua rõ ràng là chuyện không đáng lạc quan như ông ta tưởng. Chưa ngắt điện thoại được bao lâu, lúc này cô thư ký trẻ tuổi xinh đẹp kia nhẹ nhàng gõ cửa, đi đến nhìn Thứ tịch trưởng lão, đôi mắt đào hoa cuốn hút kia cười ngọt ngào, nói:

- Trưởng lão... Mạnh trưởng lão mời ngài qua một chuyện...

- Mời tôi qua? Sao cô không nói sớm!

Thứ tịch trưởng lão đại nhân chợt nổi giận, khiến vị thư ký vẫn ngọt ngào vui vẻ kia rất hoảng sợ, chẳng biết tại sao Thứ tịch trưởng lão vốn thường ngày rất dịu dàng với mình, đột nhiên lại lộ vẻ thô bạo như vậy.

Lúc này Thứ tịch trưởng lão rõ ràng không có ý thương hương tiếc ngọc, sắc mặt âm trầm tới cực điểm, hung hăng trừng mắt nhìn nữ thư ký đang vô cùng đáng thương, sau đó ngồi sau bàn công tác, sắc mặt lạnh lẽo tự hỏi một hồi, lúc này mới đứng dậy, đi nhanh ra bên ngoài, để lại cô thư ký đáng thương kia đang ngồi run lẩy bẩy.

- Lão Mạnh à... Đột nhiên tìm tôi có chuyện gì thế?

Hồ Quang Dương cười ha hả đi vào phòng làm việc của thầy thuốc Tiểu Giang, về tới tầm trên khuôn mặt không còn chút nào, giống như thường thường tới chơi vậy. Cho tới khi nhìn thấy Lưu Mộc Dương và Giang Nguyên đang ngồi kia, lúc này ông ta mới kêu một tiếng kinh ngạc, nói:

- Ô... Đây không phải là bộ trưởng Lưu sao? Hôm nay sao rảnh rồi tới trưởng lão viện chúng tôi thế?

Nhìn Hồ Quang Dương tằm tằm cười đi vào, trong mắt Lưu Mặc Dương lóe lên vẻ trào phúng, sau đó đứng dậy cười nói:

- Hồ trưởng lão... Hôm nay chúng tôi tới là cố ý tìm ông đấy!

- Tìm tôi? Có chuyện gì? Gọi một cuộc điện thoại không phải là xong ư?

Về mặt Hồ Quang Dương ngạc nhiên cười to nói:

- Lại còn phải đi lại vất vả một hồi như vậy?

Giang Nguyên một bên nhìn Hồ Quang Dương ra vẻ như vậy chỉ cười nhạt một tiếng, không khách sáo ngắt lời bằng giọng nói lạnh lùng:

- Hồ Quang Dương trưởng lão, đừng giả vờ nữa. Chuyện của ông vỡ lở rồi...

(QUAN Y)

Chương 1014: Khả năng mới

- Cậu... Cậu... Cậu có ý gì? Chuyện của tôi vỡ lở rồi? Cái gì gọi là chuyện của tôi vỡ lở rồi?

Nghe Giang Nguyên nói vậy, Hồ Quang Dương mất một lúc mới phản ứng được, sau đó tay run run chỉ vào Giang Nguyên, tức giận nói:

- Chớ có làm càn... Giang Nguyên, đây là trưởng lão viện, không cho phép cậu được làm náo loạn!

- Giang đỉnh chủ... Việc này có liên quan thật tới Hồ trưởng lão hay không còn phải đợi điều tra... Sự thật chưa rõ ràng thì chớ nói bậy!

Lúc này Mạnh Thiên Phong cũng nhướn mày, nhìn Giang Nguyên,

không vui nói.

Lưu Mộc Dương một bên nhíu mày, nhìn Giang Nguyên, trên mặt lộ một tia khó hiểu, không hiểu tại sao Giang Nguyên lại không nề mặt, trực tiếp nói thẳng với Hồ Quang Dương như vậy. Chẳng qua ông cũng không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn Giang Nguyên, xem phản ứng sau đó của hắn ra sao. Ông cũng hiểu rõ Giang Nguyên, biết hắn không phải là người lỗ mãng, nói như vậy tất nhiên có ý nghĩ đặc thù.

Đối mặt với lời nói và giọng quát của hai người, mặt Giang Nguyên chẳng hề có vẻ lùi bước, chỉ nhìn về phía Mạnh Thiên Phong, trầm giọng nói:

- Mạnh trưởng lão... Theo tình huống hiện tại mà xét, Hồ trưởng lão không tránh khỏi liên quan tới việc này. Hai nhân chứng mẫu chốt nhất của sự kiện Long Sơn năm đó, hiện đều làm chứng là do Hồ trưởng lão bảo bọn họ làm vậy.

Nói tới đây, nhìn Hồ Quang Dương mặt nổi giận, chuẩn bị cất giọng quát lớn, Giang Nguyên lại cất tiếng nói lạnh lạnh, cười nói:

- Chúng tôi đã điều tra rõ chi tiết năm đó rồi. Năm đó người có năng lực chủ đạo chuyện Long Sơn chỉ có mấy người, trong đó có Hồ trưởng lão là người hoàn toàn có khả năng nhất...

- Giang Nguyên, cậu ăn nói bừa bãi! Cái gì là tôi có khả năng nhất chứ? Nếu theo cậu nói, thành viên thường vụ Viện ủy hội năm đó đều có hiềm nghi, ngay cả Mạnh trưởng lão cũng có khả năng!

Nhìn vẻ trào phúng của Giang Nguyên, Hồ Quang Dương tức giận cười nói:

- Không ngờ cậu đã ngông cuồng tới mức này rồi. Chẳng lẽ hiện tại cậu nghĩ mình là thành viên Viện ủy hội là đã có quyền làm việc tùy tiện sao?

Đối với tiếng quát lớn của Hồ Quang Dương, Giang Nguyên mỉm cười, chỉ nhìn Hồ Quang Dương, tiếp tục nói:

- Năm đó, trước khi y sư Nguyên Bản mất tích từng đã đưa ra đề nghị, không biết Hồ Quang Dương trưởng lão còn nhớ rõ không?

- Đề nghị? Đề nghị gì chứ? Sao tôi nhớ rõ được? Giang Nguyên, cậu đừng nói lảng sang chuyện khác!

Ánh mắt Hồ Quang Dương hơi lóe lên nhưng lập tức quay về phía Lưu Mộc Dương, lạnh lùng nói:

- Bộ trưởng Lưu, Giang Nguyên tùy tiện phỉ báng thành viên trưởng lão viện như vậy, ông là ủy viên thường vụ Viện ủy hội, chẳng lẽ định ngồi nhìn thôi sao? Còn không biết giáo dục hắn một chút?

Lúc này trong mắt Lưu Mộc Dương cũng lộ một tia chần chừ, nhìn Giang Nguyên một lúc rồi đột nhiên lại nở nụ cười nói:

- Hồ trưởng lão... Không cần phải gấp gáp như vậy... Ông nghe xong chuyện rồi nói! Nếu thật sự Giang Nguyên phỉ báng thì hiển nhiên sẽ phải trả lại công bằng cho Hồ trưởng lão!

- Ông...

Nghe thấy những lời này của Lưu Mộc Dương, sắc mặt Hồ Quang Dương cứng đờ, lộ vẻ tức giận nhưng cũng không thể phản bác.

Nhìn thái độ của Lưu Mộc Dương, mặt Mạnh Thiên Phong cũng lộ vẻ như có điều suy nghĩ.

Ông lên tiếng nói:

- Hồ trưởng lão... Đã như vậy, ông liền ngồi xuống nghe một chút xem rốt cục thế nào...

Chẳng qua khi nói tới đây, ánh mắt Mạnh Thiên Phong hơi lạnh lẽo nhìn Giang Nguyên, lạnh nhạt nói:

- Dương nhiên nếu là phỉ báng thật thì hiển nhiên trưởng lão viện chúng ta cũng phải báo cáo với Từ viện trưởng một phen!

Đối mặt với lời nói đầy ẩn ý của Mạnh Thiên Phong cùng ánh mắt lạnh lùng họ, dường như Giang Nguyên chẳng thêm để ý.

Mà thật ra sắc mặt của Hồ Quang Dương lại hơi khó coi, cắn răng một cái rồi mới ngồi xuống ghế sa lon.

- Năm đó trước khi y sư Nguyên Bản mất tích từng đưa ra một đề xuất, tăng mạnh giám sát tài nguyên của trường lão viện...

Nói tới đây, Giang Nguyên nhìn sắc mặt Hồ Quang Dương đã hơi khó coi, lại nhìn Mạnh Thiên Phong đang ngồi sau bàn làm việc, cười thản nhiên nói:

- Có lẽ hai vị trưởng lão còn nhớ rõ việc này chứ?

- Hừ... Thời gian đã qua lâu như vậy, tôi nhớ rõ thế nào được? Chuyện này liên quan gì tới tôi?

Hồ Quang Dương lạnh lùng đáp.

Lúc này Mạnh Thiên Phong nâng chén trà, như nghĩ ngợi gì đó, nhấp một ngụm rồi chậm rãi gật đầu:

- Đúng thế, dường như tôi cũng có chút ấn tượng...

- Năm đó y sư Nguyên Bản dốc hết sức đề xuất việc này, hơn nữa Viện ủy hội lúc ấy cũng bắt đầu tiến hành bàn bạc về ý kiến đó. Nhưng ngay sau đó không lâu, y sư Nguyên Bản mất tích bởi sự kiện Long Sơn, từ đó về sau đề xuất này hiển nhiên bị gác lại...

Giang Nguyên lạnh nhạt nói.

- Vậy thì có liên quan gì tới Hồ trưởng lão đâu?

Mạnh Thiên Phong cau mày, trầm giọng nói.

- Năm đó lúc xảy ra sự kiện Long Sơn, vừa hay sắp tới lúc thay đổi Viện ủy hội.

Giang Nguyên nhìn về phía Hồ Quang Dương, lạnh nhạt nói:

- Hẳn Hồ trưởng lão còn nhớ rất rõ, sau sự kiện Long Sơn, Hồ trưởng lão liền rút lui khỏi thành viên thường ủy Viện ủy hội, tiến vào trường lão viện...

Lúc này sắc mặt Hồ Quang Dương đã âm trầm như nước, tức giận hừ một tiếng, nói:

- Cậu... Ý cậu là gì đây? Chuyện này liên quan gì tới tôi?

Giang Nguyên cười khẽ một tiếng, nói:

- Hồ trưởng lão sau khi dùng thân phận Thiên y sư rút lui vào trưởng lão viện xong, sau hai năm trưởng lão viện lại đổi mới, tự động trở thành một trong sáu trưởng lão thường vụ...

- Từ đó về sau, Hồ trưởng lão phát huy nhiệt tình, liên tiếp làm trưởng lão thường vụ bốn nhiệm kỳ... Mà sau khi Thứ tịch trưởng lão qua đời, lúc này liền thành công lên tới Thứ tịch trưởng lão...

Nói tới đây, Giang Nguyên lại mỉm cười lần nữa, nói:

- Trong số thành viên Viện ủy hội rút lui, không nhiều người có được sự nhiệt tình như Hồ trưởng lão...

- Cậu... Chuyện này có liên quan gì tới cậu đâu. Tôi làm trưởng lão thường vụ liên mấy kỳ, tiếp nhận Thứ tịch trưởng lão là do được các vị trưởng lão tiến cử, hơn nữa nội quy trưởng lão viện cho phép... Mấy năm nay tôi cũng tận tâm tận lực làm việc cho trưởng lão viện, phục vụ toàn tâm toàn ý cho rất nhiều trưởng lão thành viên, chẳng lẽ không được à?

Sắc mặt Hồ Quang Dương âm trầm, nhìn chằm chằm vào Giang Nguyên, tức giận nói.

- Đương nhiên là không sao cả...

Nhìn sắc mặt Hồ Quang Dương đã âm trầm tới cực điểm, Giang Nguyên mỉm cười lắc đầu khẽ, chỉ đột nhiên sầm mặt xuống:

- Chẳng qua Hồ trưởng lão làm thường vụ trưởng lão viện, Thứ tịch trưởng lão đã hai mươi mấy năm... Con cháu nhà ông có thể nói là đều thăng quan tiến chức nhĩ!

- Cậu... Rốt cục cậu có gì gì?

Nghe thấy những lời này, Hồ Quang Dương đứng bật dậy, chỉ thẳng vào Giang Nguyên, tức giận quát lớn:

- Thăng ranh con chưa ráo máu đầu, cậu dám càn rỡ như vậy!

Trong ánh mắt Lưu Mộc Dương một bên vốn vẫn mang theo chút hồ nghi, chẳng qua lúc này liền sáng ngời. Đầu tiên ông còn chưa suy nghĩ cẩn thận, tại sao Giang Nguyên lại trực tiếp không nể mặt Hồ Quang Dương như vậy. Dù sao mục đích đầu tiên tới đây chẳng qua cũng chỉ là tiến hành điều tra mà thôi.

Ông cũng không ngờ được, bởi trước mắt chỉ có hai nhân chứng, hơn nữa hai mươi mấy năm trước Chu Thế Dương và Hồ Quang Dương quan hệ tương đối gần... Cho nên mới tới đây tiến hành điều tra, cũng không ôm hy vọng có thể tra rõ, chỉ muốn nắn gân Hồ Quang Dương một chút...

Nhưng hành động của hai người không ngờ lại có thể khiến ông bắt được một khả năng tồn tại lớn trong đó.

(QUAN Y)

Chương 1015: Một mảnh lạnh lẽo

- Hồ Thiên Lỗi, sáu mươi ba tuổi, ba mươi sáu năm trước thất bại trong kỳ thi y sĩ cấp ba, vẫn là y sĩ thực tập của Thiên Y viện, từ sau khi Hồ trưởng lão quang vinh rút lui vào trưởng lão viện, Hồ Thiên Lỗi trong ba năm kế tiếp không tham gia thi. Khi Hồ trưởng lão nhận trưởng lão thường vụ năm thứ ba liên tiếp, được điều vào làm trợ lý cấp thấp tại trưởng lão viện, một năm sau cũng là lúc bốn mươi tuổi liền thông qua kỳ thi tiến cấp y sĩ cấp ba.

Giang Nguyên khẽ mỉm cười nhìn Hồ Quang Dương, nói:

- Năm năm sau, cũng vừa vặn đủ tư cách thi thăng cấp y sĩ cấp hai, lại vượt kiểm tra lần nữa, bốn mươi tuổi liền thăng cấp y sĩ cấp hai. Sau đó ông ta lúc năm mươi tuổi liền tiến cấp y sĩ cấp một, đồng thời được bổ nhiệm làm trợ lý cao cấp... Từ đó về sau mười mấy năm, vị y sĩ Hồ Thiên Lỗi này không tham gia thêm cuộc thi bình chọn thăng cấp lên y sư nào của Viện ủy hội Thiên Y viện...

Nhìn sắc mặt Hồ Quang Dương càng ngày càng trở nên khó coi, Giang Nguyên lại lộ vẻ khác thường, cười ha hả nói:

- Trưởng lão viện quả là địa phương tốt mà, một y sĩ bốn lần tham

gia thi thất bại, tiến vào trường lão viện năm đầu tiên liền thăng cấp thuận lợi, rồi sau đó cứ năm năm một lần đi thi liền thăng cấp, mỗi lần thi đều vượt qua kiểm tra thuận lợi, không gặp chướng ngại, nhảy liên ba cấp... Quả nhiên là khó lường!

- Đương nhiên càng khó lường hơn là dĩ nhiên Hồ Thiên Lỗi không tham gia cuộc thi thăng cấp lên y sư nữa...

Vẻ mặt Giang Nguyên than thở, khiến sắc mặt Mạnh Thiên Phong bên cạnh càng trở nên âm trầm, mà mặt Hồ Quang Dương lại xanh mét. Nhìn chằm chằm vào Giang Nguyên một hồi, lúc này Hồ Quang Dương mới như nghĩ đến, nghĩ đến lợi, rút lên vài chữ:

- Thì đã sao? Cậu muốn làm gì nào?

Giang Nguyên nhún vai, sau đó tiếp tục cười bình thản nói:

- Vị Hồ Thiên Lỗi này có thể coi là tương đối giỏi rồi. Đương nhiên... Con của ông ta lại càng giỏi hơn.

- Hồ Minh Vũ... Trừ tôi ra, đây là y sĩ trẻ tuổi nhất hiện tại tại Thiên Y viện. Thân thủ đã gần tới Thiên vị... Là kỳ tài hai lĩnh vực hiếm thấy gần trăm năm nay... Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, mười mấy năm sau, tất nhiên gã sẽ có một ghế tại Viện ủy hội Thiên Y viện!

Nói tới đây, vẻ tươi cười trên mặt Giang Nguyên phát ra càng đậm hơn:

- Kỳ tài hai lĩnh vực gần ba mươi tuổi, nói vậy Hồ trưởng lão đã bỏ hết vốn liếng nhỉ?

- Chẳng qua mặc dù Hồ trưởng lão là Thứ tịch trưởng lão của trưởng lão viện, nếu muốn bồi dưỡng cháu mình tới mức độ như vậy, tài nguyên cần hao phí chắc cũng không đơn giản đâu...

Nhìn sắc mặt Hồ Quang Dương càng ngày càng khó coi, vẻ tươi cười trên mặt Giang Nguyên càng ngày càng nhẹ nhõm.

- Lại nói tiếp, tôi cũng hơi tò mò, mấy năm nay tài nguyên mà Hồ trưởng lão lĩnh được dùng ở nơi nào? Cũng không biết thân là Thứ tịch trưởng lão, phương diện phân phối tài nguyên của Hồ trưởng

lão có phần nào đặc thù một chút không?

Nhìn Mạnh Thiên Phong đang cau mày nhìn mình, khuôn mặt đã xanh mét của Hồ Quang Dương rốt cục thay đổi, nhìn về phía Giang Nguyên, trong miệng phát ra giọng lạnh giá như gió từ địa ngục:

- Tư chất cháu của tôi như thế nào tất nhiên tôi hiểu rõ. Chẳng qua Giang Nguyên cậu còn hơn cả cháu tôi... Vậy tài nguyên cần tiêu tốn không biết tới từ đâu?

- Chẳng lẽ chỉ cho cậu có thiên phú như vậy mà không cho cháu tôi được phép có sao?

Nói những lời này, giọng Hồ Quang Dương đã lạnh thấu xương như hàn băng.

Nhìn vẻ mặt hận không thể ăn thịt nhai xương mình của Hồ Quang Dương, đột nhiên Giang Nguyên cao giọng cười phá lên, nhìn Hồ Quang Dương, nói:

- Về chuyện của tôi, Hồ trưởng lão có thể mời Viện ủy hội điều tra... Tra rõ... Có thể tra từ đầu tới cuối cũng chẳng sao...

- Hiện tại tích phân trong sổ của tôi có ít nhất mấy ngàn điểm. Về phần tài nguyên tôi đổi trong viện, mỗi hạng mục đều có ghi chép trong viện... Nếu Hồ trưởng lão hoài nghi chỗ nào thì một lần điều tra không đủ có thể điều tra hai lần, hai lần không đủ có thể tra ba lần...

- Chẳng qua Hồ trưởng lão thì sao đây... Đối với mấy năm nay, tài nguyên ngài thu hoạch được từ trưởng lão viện và chỗ chi tiêu, có thể báo cáo rõ ràng cho Viện ủy hội chúng tôi một chút không?

Giang Nguyên cười rất thản nhiên, trong đó mang theo một tia trào phúng:

- Lần này chúng tôi đến chính là vì mục đích này. Không cần tra mấy lần, chỉ một lần là đủ... Cũng hy vọng Hồ trưởng lão phối hợp cho!

- Cậu... Cậu...

Nhìn ánh mắt hơi trào phúng của Giang Nguyên, Mã sư huynh Hồ Quang Dương càng xanh mét, đến tay cũng bắt đầu run rẩy. Hiện tại ông ta mới phát hiện ra mình đã trúng chiêu của Giang Nguyên rồi...

- Cậu... Có tư cách gì điều tra chuyện này? Tài nguyên của trưởng lão viện luôn do Thường vụ trưởng lão hội chúng tôi tự bố trí và chi phối...

Lưu Mộc Dương đã nghe tới ánh mắt lóe sáng liên tục ở một bên, lúc này khi nghe thấy lời này của Hồ Quang Dương liền lập tức ngắt lời, cười nói:

- Hồ trưởng lão, Thiên Y viện cung cấp tài nguyên cho trưởng lão viện, quả thật do Thường vụ trưởng lão hội tự bố trí phân phối. Nhưng Thiên Y viện cũng có quyền kiểm soát và phê duyệt tương ứng với tài nguyên...

Nói tới đây, ánh mắt Lưu Mộc Dương nhìn Hồ Quang Dương chợt lóe lên, sau đó cười nói:

- Mặc dù Thiên Y viện vốn rất ít khi sử dụng quyền giám sát này, nhưng trong điều lệ Thiên Y viện đã ghi rất rõ ràng. Hẳn Hồ trưởng lão sẽ không quên chứ...

- Muốn điều tra... Các người phải được Viện ủy hội...

Nói tới đây, Hồ Quang Dương đột nhiên ngừng lại. Đối phương nếu đã đến trưởng lão viện thì muốn lấy được lệnh điều tra của Viện ủy hội Thiên Y viện có khó gì?

Một khi có lệnh thẩm tra trực tiếp, mặc dù còn cần Thủ tịch trưởng lão Mạnh Thiên Phong gật đầu và ủng hộ nhưng Mạnh Thiên Phong lúc như vậy tuyệt đối không có khả năng vì mình mà đối kháng với Thiên Y viện. Dù sao toàn bộ tài nguyên của trưởng lão viện đều do Thiên Y viện cung cấp... Nếu đối kháng với Viện ủy hội của Thiên Y viện, Mạnh Thiên Phong tuyệt đối không chịu nổi trách nhiệm.

Nuốt mạnh một ngụm nước bọt, Hồ Quang Dương biết mình không thể tiếp tục dây dưa ở chuyện này nữa. Một khi tiếp tục dây

dưa, vậy cuối cùng cũng chỉ mình có hại. Hai mắt lão xoay chuyển liên tục, sau đó lập tức đứng dậy tức giận chỉ vào Giang Nguyên, mắng:

- Tốt... Các người có thể nói xấu tôi như vậy... Nhưng chuyện này có liên quan gì tới sự kiện Long Sơn năm đó chứ? Các người có tư cách gì mà dùng lý do như vậy, gán tôi với sự kiện kia?

- Đây là phỉ báng và bôi nhọ trắng trợn...

Nhìn Hồ Quang Dương thẹn quá hóa giận, nhảy lên nhảy xuống, Giang Nguyên cười hắc hắc, không nhanh không chậm nâng chén trà lên, nhấp một ngụm trà sáng khoái, sau đó mới cười nói:

- Tốt lắm, như vậy chúng ta nói chuyện khác...

Nghe lời này của Giang Nguyên, vẻ mặt Hồ Quang Dương hơi buồn lõng, sau đó lại căng thẳng lại.

Giang Nguyên nói tiếp:

- Năm đó sau sự kiện Long Sơn, bởi nguyên nhân y sư Nguyên Bản mất tích, tất cả biểu hiện ra chỉ có một người được lợi duy nhất là Thiên y sư Chu Thế Dương, hiện đang giữ chức vụ thành viên Viện ủy hội. Nếu Viện ủy hội không thiếu người, Thiên y sư Chu Thế Dương năm đó còn không có tư cách tiến vào Viện ủy hội. Mà sau này ông ta có cơ hội khác tiến vào Viện ủy hội thì cũng phải năm mười năm sau... Cho nên y sư Nguyên Bản mất tích đối với ông ta mà nói quả thật coi như một chuyện tốt!

Sắc mặt Mạnh Thiên Phong lúc này rất cực cũng thay đổi. Ông cũng không rõ ràng lắm với tình huống điều tra của đám Giang Nguyên, cho nên hiện tại nghe tin thành viên Viện ủy hội hiện tại của Thiên Y viện Chu Thế Dương không ngờ có liên quan, lại bị Giang Nguyên nói ra trực tiếp như vậy, rõ ràng Hội ủy viên điều tra đã xác nhận Chu Thế Dương có hiềm nghi rất lớn...

Ngay cả thành viên thường vụ Viện ủy hội hiện tại, Thiên y sư cũng đã bị điều tra, vậy thì Hồ Quang Dương... Trong lòng Mạnh Thiên Phong đã bắt đầu âm thầm thở dài.

- Cho nên căn cứ theo lời nói của hai vị nhân chứng, Thiên y sư

Chu Thế Dương có dính dáng rất lớn tới việc này...

Bắt đầu nhắc tới chuyện dính líu tới thành viên thường vụ Viện ủy hội, về mặt Giang Nguyên cũng nghiêm lại, nhìn về phía Hồ Quang Dương, trầm giọng nói:

- Mà mọi người đều biết năm đó Thiên y sư Chu Thế Dương có quan hệ rất tốt với Hồ trưởng lão, tương đối gần gũi, thậm chí tới hiện tại quan hệ giữa hai người cũng vẫn thân cận...

- Mà tại sự kiện phía sau, Thiên y sư Chu Thế Dương cũng ở một vị trí tương đối mấu chốt... Năm đó nếu muốn tiến thêm một bước, tất nhiên phải có người ở vị trí cao ủng hộ... Mà Hồ trưởng lão lại là sự lựa chọn tốt nhất... Hơn nữa hai vị nhân chứng đã xác nhận, không biết ông có thể nói về chuyện này một chút không?

Giang Nguyên lạnh nhạt nhìn sắc mặt Hồ Quang Dương đã chuyển từ xanh thành trắng bệch, lạnh nhạt nói.

Lúc này Lưu Mộc Dương cũng thầm thở phào nhẹ nhõm. Thật ra ông cũng không ngờ Giang Nguyên lại còn một chiêu này. Có chuyện vừa rồi, chuyện lần này sẽ đơn giản hơn rất nhiều...

Nghĩ tới đây, Lưu Mộc Dương lại nhìn Mạnh Thiên Phong một chút. Ông tin tưởng vị Thủ tịch trưởng lão vốn có thể là một chứng ngại tương đối lớn này, dưới tình huống như vậy sẽ không còn gây chứng ngại gì mới đúng.

Về phần Thủ tịch trưởng lão Hồ Quang Dương, hiện tại... Hẳn là đối phó với ông ta sẽ tương đối đơn giản rồi. Chỉ cần mở một lỗ hổng từ chỗ ông ta, chuyện kế tiếp cơ bản coi như đã có cửa đột phá.

Lúc này về mặt ba người khác nhau nhìn Hồ Quang Dương, cùng đợi Hồ Quang Dương phát ngôn hoặc tỏ thái độ.

Lúc này sắc mặt Hồ Quang Dương đã chuyển từ trắng thành đen, ánh mắt vốn sắc bén giờ bắt đầu lộ vẻ bối rối, nhìn về mặt bình tĩnh và nghiêm nghị của Giang Nguyên và Lưu Mộc Dương, trong mắt hiện lên một tia hận ý lạnh lẽo âm trầm, lại nhìn về phía Mạnh Thiên Phong ở bên kia.

Mấu chốt của trưởng lão viện bên này là Mạnh Thiên Phong. Chỉ cần Mạnh Thiên Phong không nể mặt đám người Lưu Mộc Dương, giúp mình một lần thì còn có hy vọng... Không được Mạnh Thiên Phong phối hợp, đám Lưu Mộc Dương muốn điều tra cũng không điều tra được điều gì...

Dù sao Thiên Y viện trừ cung cấp tài nguyên cho trưởng lão viện ra cũng không quản việc phân phối tài nguyên. Muốn điều tra ông ta thì phải được trưởng lão viện phối hợp. Mà trong đó Mạnh Thiên Phong thân là Thủ tịch trưởng lão lại có vai trò mấu chốt. Mà quan hệ giữa Mạnh Thiên Phong và ông ta coi như vẫn luôn luôn hòa hợp, tại thời điểm này...

Nghĩ tới đây, Hồ Quang Dương nhìn về phía Mạnh Thiên Phong. Chỉ cần Mạnh Thiên Phong ủng hộ ông ta, tất cả xem như vẫn có hy vọng, có thể nhanh chóng xử lý chút sơ hở...

Chỉ là ông ta liếc mắt nhìn lại, trái tim lại căng thẳng...

Một mảnh lạnh lẽo.

(QUAN Y)

Chương 1016: Dòng chảy ngầm nổi lên

Giang Nguyên và Lưu Mộc Dương đi tới trưởng lão viện không lâu, trong Thiên Y viện bắt đầu có sóng ngầm.

Mặc dù tin tức hai người đi tới trưởng lão viện cũng không được tiết lộ ra ngoài, nhưng hai người đồng thời biến mất tại trong viện, một số tồn tại địa vị cao chú ý tới sự kiện Long Sơn trong Thiên Y viện rất nhanh liền phân tích ra nơi hai người có thể đi.

Sắc mặt Chu Thế Dương càng âm trầm. Là Thiên y sư, ông có thể đơn giản biết ngay hướng hai người đi.

- Đáng chết... Sao bọn chúng lại tới trưởng lão viện chứ? Chẳng lẽ Lâm Nhất Dương ... Hai cái tên đáng chết này...

Sắc mặt Chu Thế Dương âm trầm đứng trong phòng làm việc, đi

vòng vòng như con ruồi không đầu, lúc này mới nhúu chặt mày, cầm di động ra, bấm một dãy số.

- Không gọi được?

Nghe thấy tiếng thông báo truyền từ đầu kia lại, báo điện thoại bên kia không liên lạc được, Chu Thế Dương cau mày suy nghĩ một chút, lại bấm một dãy số khác.

- Cái gì? Hồ trưởng lão đã đi tới chỗ Mạnh trưởng lão rồi? Đã hơn hai giờ rồi còn chưa trở về?

Nghe thấy lời đáp từ phía phòng làm việc của Hồ Quang Dương, sắc mặt Chu Thế Dương lại càng khó coi hơn vài phần. Thời gian trùng hợp như vậy, rất có khả năng là do bởi Lưu Mộc Dương và Giang Nguyên.

- Lâm Nhất Dương đáng chết, Dương Mô Hình đáng chết... Sao bọn chúng dám làm thế?

Chu Thế Dương tức giận đi mấy vòng lớn trong phòng làm việc, lấy di động ra định gọi một số nữa, chẳng qua vừa mới bấm mấy con số thì trên di động lại hiện lên số Lâm Nhất Dương, lập tức ông ta tức giận bấm tắt.

Lúc này ông cũng không dám ép hỏi Lâm Nhất Dương là đã xảy ra chuyện gì. Nếu như Lâm Nhất Dương đã thật sự giơ tay đầu hàng với phía Giang Nguyên, như vậy thì coi như là trực tiếp chui đầu vào lưới, tặng chứng cứ cho người ta.

Mặc dù thân là thành viên thường vụ Viện ủy hội, Thiên y sư, quyền cao chức trọng nhưng trước mặt Ban giám sát, Chu Thế Dương vẫn không dám khinh thường chút nào. Trong Thiên Y viện không ai có thể khinh thường Giám sát bộ. Cho dù là Từ Khả Liễu cũng không được.

Một khi bị Ban giám sát nắm được nhược điểm thì trừ phi là toàn bộ Viện ủy hội Thiên Y viện đứng về phía anh, nếu không thì chẳng ai có thể che chở cho anh.

Bộ trưởng Ban giám sát Lưu Mộc Dương là người khiêm nhường, thậm chí còn không làm trong Viện ủy hội... Chuyện liên quan tới

Ban giám sát của ông ta, ông cũng rất ít khi chủ động lên tiếng. Nhưng chưa từng có ai dám làm cản trước mặt vị nhân vật số hai của Thiên Y viện này. Càng có nhiều thành viên kính sợ vị này thậm chí còn sâu hơn cả viện trưởng Từ Khải Liễu.

- Hồng học...

Thở hổn hển giống như một con trâu, trong mắt Chu Thế Dương tràn đầy vẻ tức giận. Từ khi ông ta lên tới Thiên y sư tới giờ còn chưa bao giờ có chuyện khiến ông ta cảm thấy bất đắc dĩ và căm tức.

Đưa tay đập tan thành hai cái chén.

Lại đi vòng vòng trong phòng làm việc mấy vòng, lúc này Chu Thế Dương mới cảm điện thoại gọi một số nữa.

- Ông có biết Giang Nguyên và Lưu Mộc Dương đi trưởng lão viện không?

- Tôi biết...

- Làm sao bây giờ? Chỉ sợ phía bên Lâm Nhất Dương và Dương Mộ Hình đã xảy ra vấn đề rồi!

- Tạm thời không thể lộn xộn... Cho dù là hai bọn họ xảy ra vấn đề, Hồ Quang Dương cũng không dễ dàng đối phó như vậy... Yên tâm chờ nóng, đừng để rối loạn! Với thân phận của chúng ta, chỉ cần không có chứng cứ xác thực, không ai có thể làm gì chúng ta được. Thậm chí bọn họ còn chẳng dám để lộ thông tin! Cho nên đừng nóng ruột! Bọn họ muốn đụng tới chúng ta cũng không đơn giản như vậy!

Giọng nói đầu kia âm trầm nhắc nhở.

Nghe thấy lời này, Chu Thế Dương nhẹ nhàng thở hắt ra, sắc mặt cũng thoáng tốt hơn hai phần, gật đầu. Đúng vậy... Mình thật sự đã bị tên Giang Nguyên đáng chết này làm cho u mê rồi.

- Hừ... Được, cứ như vậy đi. Nếu Giang Nguyên này có dũng khí động tới tôi thật thì thế nào cũng phải cho hắn đẹp mắt... Nếu không thì hắn lại tưởng rằng hiện tại lên tới thành viên Viện ủy

hội là có gan coi trời bằng vung thật...

Trong mắt Chu Thế Dương lộ vẻ hung ác, lạnh lùng nói.

Khi hai vị này đang bàn bạc bí mật, không ít thành viên cao cấp của Thiên Y viện cũng đều đang bàn tán.

- Có thể khiến cả Bộ trưởng Lưu và Giang Nguyên đi cùng, trừ trưởng lão viện ra, thật sự cũng không có khả năng là địa phương khác...

Sắc mặt một vị y sư cấp hai quái dị, hạ giọng nói:

- Chuyện Long Sơn năm đó rất nhiên sẽ dính líu tới một số trưởng lão trong trưởng lão viện, nhưng cũng chỉ có mấy vị như vậy. Mà mấy người đó đều là những kẻ không dễ trêu chọc... Đặc biệt là vị Hồ trưởng lão kia, nếu có liên quan tới ông ta thì lúc này Giang Nguyên và Bộ trưởng Lưu gặp phiền toái rồi.

Một vị y sư cao tuổi khác cũng mang huy hiệu cấp hai gật đầu khẽ, thở dài nói:

- Về chuyện Long Sơn năm đó, chúng ta đều hiểu chút ít. Nếu đúng như lời bọn họ nói, y sư Nguyên Bản bị hãm hại, như vậy thì nói tiếp... Vị Hồ trưởng lão này quả thật rất đáng nghi. Nếu dính líu tới ông ta thật, vậy thì đúng là khá phiền toái rồi... Các trưởng lão khác thì cũng không khác lắm, đều là những nhân vật đã lập công lao cho viện, về nghỉ hưu vinh quang. Cho dù Viện ủy hội cũng phải khách sáo với bọn họ. Việc này quả thật không đơn giản!

- Chuyện đã qua hai mươi mấy năm rồi, người dính líu tới hôm nay đều ở vị trí cao... Ngay lúc này mới tìm được chứng cứ, cơ bản là không có khả năng mấy. Mà không có chứng cứ, như vậy càng không có khả năng làm gì được những người năm đó...

Vị y sư cao tuổi kia chậm rãi lắc đầu, cau mày hạ giọng hỏi:

- Chẳng qua nếu Bộ trưởng Lưu và Giang Nguyên hợp tác thì trưởng lão viện cũng phải nể mặt một chút... Hoặc ít nhiều cũng có thể nắm được chút ít tài liệu chân thật gì đó mới được. Tuy rằng Giang Nguyên tuổi trẻ còn chưa hiểu chuyện, nhưng Bộ trưởng Lưu dù sao cũng không phải trẻ con...

- Ha Ha... Vậy cũng đúng... Chẳng qua Giang Nguyên này gần đây cũng quá ngông cuồng rồi.

Vị y sư cấp hai này hừ khế một tiếng, nói:

- Gần đây đã nghe nói không ít đồng nghiệp của chúng ta bởi thật sự không có thời gian đi đối phó với sự phiền hà của Hội ủy viên điều tra mà từ chối gặp mặt phòng số 2 kia, nhưng lại bị đám người Giang Nguyên cho người tới ép đi phối hợp, thật sự là ngang ngược quá đáng! Ngay cả tôi đang ở phòng thí nghiệm cũng bị người phòng số 2 tới cắt đứt thí nghiệm!

- Cũng không biết rốt cục Viện ủy hội nghĩ sao mà lại cho một thằng ranh chưa ráo máu đầu thân phận thành viên thường vụ Viện ủy hội nữa. Thật sự là...

Vị y sư cấp hai này muốn nói lại thôi, vẻ mặt không cam lòng, hừ một tiếng:

- Thật sự tôi cũng muốn thấy tên nhãi này đụng phải chút vướng mắc mới tốt. Cứ tưởng rằng việc này dễ điều tra như vậy. Thân phận những người dính líu tới năm đó, trừ một số ít người, không ai là không có thân phận hơn hắn hắn cả. Xem kiểu liều lĩnh của thằng ranh này, tôi chờ cho hắn bị đụng tới đầu rơi máu chảy...

- Ôi...

Y sư cấp hai cao tuổi kia cũng thở dài khe khẽ. Tất nhiên ông hiểu sự oán hận của đối phương. Là một người kiệt xuất trong giới y sư cấp hai, tới lúc thay đổi nhân sự tiếp theo, rất có khả năng sẽ tiến thêm một bước nữa, trở thành y sư cấp một, tiến vào Viện ủy hội. Nhưng hiện tại Giang Nguyên được bổ nhiệm vào Viện ủy hội rồi, như vậy ít nhất cơ hội cho gã sẽ phải bị hạ xuống năm phần. Như thế làm sao gã không oán hận cho được?

Chẳng qua ông lão kia cũng hiểu rõ đối phương nói không sao. Chuyện Long Sơn năm đó làm sao điều tra dễ dàng được? Cho dù có chứng cứ gì đó thật, nhiều năm qua đi như vậy, hơn nữa người giết đây giờ ở địa vị cao, cũng tuyệt đối đã xóa sạch dấu vết, làm gì có chuyện lưu lại nữa.

Cho dù được Viện ủy hội phê chuẩn, có Ban giám sát ủng hộ hết mình, muốn tra rõ về cơ bản cũng không có quá nhiều khả năng. Lúc này chỉ sợ thật sự hấn sẽ phải ngã một cú rất đau...

Khi hai vị này đang bàn tán thì ào, một số người khác cũng đang bàn tán. Sau khi Hội ủy viên điều tra Long Sơn được thành lập đang gây nên thanh thế không nhỏ... Trừ một số y sư bình thường, một bộ phận y sư cao cấp nhất đều đã từ bị hện gặp.

Bọn họ cũng rất quan tâm tới những tin tức truyền ra theo đường không chính thống...

- Ha ha... Dĩ nhiên đã liên quan tới trưởng lão viện rồi. Tôi thật sự muốn xem, Giang Nguyên này còn có thể ngang ngược ở trưởng lão viện như đối với chúng ta không...

- Hắc... Ngang ngược ở trưởng lão viện, tôi đoán là hấn không dám... Trưởng lão viện đều là những lão y sư rút lui dưỡng lão, viện trưởng còn phải khách khí với bọn họ. Nếu Giang Nguyên mà dám gây chuyện ở đó, như vậy thì đúng là thú vị lắm đây...

- Chẳng qua với sự liều lĩnh của thằng nhãi này, chỉ sợ không tới hai ngày là chúng ta sẽ nhận được thư trách cứ của trưởng lão viện phát tới rồi... Không chừng hiện tại viện trưởng đang nghe điện thoại của Mạnh trưởng lão hoặc Hồ trưởng lão bên kia phàn nàn đấy....

Mấy vị y sư cao cấp quen biết ngồi lại với nhau, hạ giọng cười nói, bàn tán... Trong lời nói có vẻ chẳng có thiện cảm gì với vị thành viên thường vụ Viện ủy hội mới lên này.

Vốn bọn họ khổ cực mười mấy năm, qua năm ải, trăm sáu tướng mới có được địa vị ngày hôm nay. Nhưng một thằng nhãi ranh mới chỉ hai ba năm liền vượt qua mười mấy năm cố gắng cả bọn họ, thậm chí có leo thẳng lên vị trí cao nhất, làm nhiều người có hy vọng đứt gánh giữa đường, thật sự bị ghét cũng chẳng lạ.

Người cười chê không ít, người lo lắng cho Giang Nguyên cũng rất nhiều. Lúc này Mã Tiểu Duệ đang ngồi trong phòng làm việc của lão y sư La Thiên Minh, lo lắng nói với lão y sư La Thiên Minh:

- Thầy lão, tôi nghe nói... Có phải Giang Nguyên tới trưởng lão viện thật không... Có thể xảy ra chuyện không...

Lão y sư La Thiên Minh cười khỏ một tiếng, lắc đầu nói:

- Tôi cũng không biết. Chẳng qua cũng nghe nói thế...

- Hả... Ngài cũng không biết?

Mã Tiểu Duệ lo lắng hỏi.

- Đúng vậy... Chẳng qua cậu cũng không cần lo lắng. Cho dù có đi thật thì cũng có Bộ trưởng Lưu đi cùng, không xảy ra chuyện bất ngờ đâu. Hơn nữa tên nhãi đó luôn luôn không làm chuyện không nắm chắc, cho nên cậu cũng không cần lo lắng làm gì...

Lão y sư La Thiên Minh mỉm cười nhìn máu Thượng Đế, ha hả cười trấn an.

Nghe lời nói của lão y sư La Thiên Minh, máu Thượng Đế thoáng thở dài nhẹ nhõm, nói:

- Ồ... Như vậy thì tốt rồi. Tốt rồi...

Sắc mặt Hồ Minh Vũ Hồ đại thiếu gia lúc này cũng hơi khó coi, ngồi trước mặt Lý Mạnh, vẻ mặt âm trầm nhìn Lý Mạnh đang cầm mấy hạt đào trong tay nghịch, trầm giọng nói:

- Chúng ta đều xuất thân trưởng lão viện, hiện tại Giang Nguyên lại chạy tới trưởng lão viện điều võ giương oai, Lý Mạnh anh không để ý chút nào sao?

(QUAN Y)

Chương 1017: Đột phá

Hạt đào lớn bằng quả trứng gà nhẹ nhàng chuyển động trong năm ngón tay dài trắng nõn, trên phần vỏ gồ ghề lại lóe một tia sáng nhàn nhạt.

Hai hàng lông mày dày chậm rãi nhướn lên, Lý Mạnh ngẩng đầu nhìn thoáng qua Hồ Minh Vũ về mặt đang âm trầm ngời đối diện, khóe miệng hơi nhếch lên, cười khẽ một tiếng, nói:

- Hẳn đi trưởng lão viện thì liên quan gì tới tôi?

- Sao... Sao lại không liên quan tới anh? Chúng ta đều xuất thân trưởng lão viện... Bên kia là... Là địa bàn của chúng ta. Thăng nhải đó ra về hồ hết trong viện còn chưa tính, giờ lại còn chạy tới trưởng lão viện giương oai... Chẳng lẽ anh chẳng hề... Chẳng hề có chút ý nghĩ gì?

Nghe giọng điệu tức giận của Hồ Minh Vũ, Lý Mạnh lại cười khẽ lần nữa, nói:

- Đúng là tôi xuất thân từ trưởng lão viện thật... Nhưng đó cũng không phải địa bàn nhà tôi. Tôi không quản hẳn đi... Nếu anh không hài lòng thì anh đi tìm hẳn gây phiền hà cũng được... Chẳng liên quan gì tới tôi cả...

Nói tới đây, Lý Mạnh giương mắt nhìn về mặt nôn nóng của Hồ Minh Vũ, cười trào phúng:

- Hắc hắc... Người ta đường đường là thành viên thường vụ Viện ủy hội. Năm đó có lẽ anh còn có tư cách đối chọi với hẳn, hiện tại... Hắc... Nếu anh dám đi tìm hẳn, tôi cũng coi như phục anh đấy...

- Ngắm lại thân phận của mình đi. Lúc này nếu anh dám đi tìm hẳn... Hẳn liền tát thẳng cho anh hai cái, anh cũng chẳng dám nói gì... Đừng nghĩ tới chuyện dây dưa với hẳn nữa, cũng đừng lôi kéo tôi, đừng có ý đồ với nhà tôi... Tôi không ngu đâu...

Lý Mạnh vừa nói vừa đứng lên, tiếp tục nghịch hạt đào, đi ra cửa chậm rì rì, vừa ngâm nga một bài hát, để Hồ Minh Vũ ở lại, sắc mặt lúc xanh lúc đỏ.

Về mặt hai ông cháu nhà họ Hồ lúc này lại giống hệt nhau...

Đồng chí trưởng lão Hồ Quang Dương giờ mặt lúc xanh lúc đỏ nhìn khuôn mặt đang cười nhạt không thôi kia, trong lòng vừa tức giận vừa hối hận. Nếu sớm biết lưu lại thằng nhãi đáng chết thế này sẽ khiến chuyện hôm nay xuất hiện, năm đó lão nên xử lý thằng ranh này ngay rồi.

Chẳng qua hiện tại lão cũng không biết nên xử lý sao cho tốt. Nếu không có Mạnh Thiên Phong ủng hộ, với tình hình hiện tại của lão, rất dễ bị đối phương nắm được nhược điểm.

- Trưởng lão Hồ Quang Dương... Năm đó ông vì sau khi tiến vào trưởng lão sẽ có đủ tài nguyên bồi dưỡng cho người con không có thiên phú và tiền đồ gì của mình kia, còn cả cháu ông nữa nên nhất định phải ngăn cản đề xuất của y sư Nguyên Bản. Để ngăn cả đề nghị đó, thậm chí ông không tiếc hãm hại đồng nghiệp... Hợp tác với đám người Chu Thế Dương, hãm hại mấy người y sư Nguyên Bản, khiến bọn họ rơi vào tuyệt cảnh mất tích...

Giọng Giang Nguyên lạnh như băng, nói thẳng vào Hồ Quang Dương, tiến hành đòn tấn công cuối cùng.

- Nói năng bậy bạ. Dám bôi nhọ tôi... Chứng cứ... Cậu có chứng cứ gì... Cậu đưa chứng cứ ra đi!

Mặt trưởng lão Hồ Quang Dương càng tràn đầy vẻ giận dữ, quát lớn với Giang Nguyên.

Nhìn vẻ ngoài mạnh trong yếu của Hồ Quang Dương, Giang Nguyên hơi cười nói:

- Không sao, nếu Hồ trưởng lão không thừa nhận thì cũng không sao cả... Chúng ta sẽ chậm rãi điều tra.

- Trước tiên điều tra tình huống sử dụng tài nguyên của ngài trong mấy năm gần đây rõ ràng... Đồng thời chúng ta cũng tiếp tục điều tra việc có liên quan tại Thiên Y viện... Đã có hai vị đứng ra làm

chứng rồi, mặc dù hiện tại còn chưa có chứng cứ nhưng thật sự cũng không sao cả... Chỉ cần chậm rãi tìm hiểu, cuối cùng cũng có thể tìm ra càng nhiều dấu vết, để Viện ủy hội và trưởng lão hội tin phục...

- Đương nhiên... Tôi tin rằng trước tiên sẽ điều tra rõ được việc sử dụng tài nguyên của ngài... Hơn nữa khi kết quả cuối cùng được đưa ra, có lẽ Viện ủy hội sẽ hơi khiếp sợ... Sau đó, có lẽ tôi và Bộ trưởng Lưu vì kết quả đó mà sẽ phải tiến hành kiểm tra toàn bộ sổ sách của trưởng lão viện. Hẳn Hồ trưởng lão phải biết, chúng ta có năng lực này!

Nhìn vẻ tươi cười lạnh nhạt trên mặt Giang Nguyên, Hồ Quang Dương giống như nhìn thấy ma quỷ đáng sợ nhất, trong mắt tràn ngập vẻ kinh hãi.

Thấy vẻ mặt của Hồ Quang Dương, vẻ tươi cười trên mặt Giang Nguyên càng nồng đậm hơn vài phần, thậm chí trong hai mắt dường như mơ hồ có chút ánh sáng khác thường xuất hiện.

- Khởi động... Thiên phú mê hoặc...

- Hẳn Hồ trưởng lão có thể nghĩ tới hậu quả rồi nhỉ...

Giang Nguyên mỉm cười nhìn vào hai mắt Hồ Quang Dương, giọng nói từ từ chậm dần:

- Nếu bởi vì Hồ trưởng lão... Mà khiến sổ sách của toàn bộ trưởng lão viện bị tra kỹ... Tôi nghĩ tất nhiên các trưởng lão thường vụ khác đều sẽ trút lửa giận lên Hồ trưởng lão rồi... Mà nếu Hồ trưởng lão mất, vậy thì những người thân cận của ngài, tôi nghĩ chắc cuộc sống sau này sẽ khổ sở phi thường đấy...

Nghe Giang Nguyên nói, sắc mặt trưởng lão Mạnh Thiên Phong bên cạnh cũng hơi khó coi, thậm chí bắt đầu nhú chặt lông mày. Chẳng qua Lưu Mộc Dương lúc này lại nhìn về phía ông, cười khẽ gật đầu.

Nhìn Lưu Mộc Dương gật đầu với mình, vốn Mạnh Thiên Phong định cất lời liền ngừng lại. Vốn với tình huống như vậy, thân là Thủ tịch trưởng lão của trưởng lão viện, tuyệt đối ông không cho

phép nó xuất hiện. Ít nhất ông không có khả năng cho loại người đời sau như Giang Nguyên đến uy hiếp trưởng lão viện.

Nhưng cũng là thành viên Thiên Y viện, lại đã từng làm viện trưởng Thiên Y viện, ông cũng có nguyên tắc riêng của mình. Lúc này ông đã bắt đầu tin rằng vị cấp phó này của mình thật sự tham gia sự kiện Long Sơn năm đó. Đối với hành vi hãm hại đồng nghiệp, ông cũng ghét cay ghét đắng. Không có bất cứ thành viên Thiên Y viện nào có thể tha thứ dễ dàng cho hành vi này.

Cho nên thấy hành động của Lưu Mộc Dương xong, rốt cục ông cũng nhịn được, không cất tiếng quát lớn Giang Nguyên.

Nhìn đại quân mãnh thú bị ảnh hưởng bởi thiên phú mê hoặc của mình, vẻ mặt vốn kháng cự giờ bắt đầu xuất hiện buông lỏng, Giang Nguyên cũng âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Thân là Thứ tịch trưởng lão của trưởng lão viện, ý chí của con cáo già như Hồ Quang Dương tuyệt đối hơn hẳn người bình thường. Cho dù Giang Nguyên có vận dụng thiên phú mê hoặc, hẳn cũng không có chút tin tưởng nào có thể khiến Hồ Quang Dương lộ dấu vết.

Chẳng qua hôm nay thiên phú mê hoặc có thể ảnh hưởng ít nhiều tới Hồ Quang Dương, dao động ý nghĩ của lão một chút mà thôi.

Mà trong một câu uy hiếp lơ lơ của Giang Nguyên vừa rồi lại nắm được chắc nhược điểm của Hồ Quang Dương. Lão đã hơn chín mươi rồi, bản thân không sợ uy hiếp nhưng bởi con và cháu mình, năm đó lão có thể hành động như vậy. Nếu thật sự khiến lão bị dính vào, đắc tội với các trưởng lão khác thì sau này không có lão che chở, có thể nghĩ ngay ra kết cục của đứa con trai y sĩ cấp ba và đứa cháu trai đang có tiền đồ sáng lạn của lão kia.

Thậm chí một số tài nguyên hiện tại con cháu lão sử dụng đều sẽ bị cướp đoạt ngay, phân phối theo nguyên tắc công bình của Thiên Y viện, còn có khả năng bị điều tra tài nguyên vượt quá mức đã dùng trong mấy năm qua...

Mà nếu lão xả thân, vì giữ gìn lợi ích của các trưởng lão khác, ra mặt chịu tội, như vậy dù các trưởng lão khác không nhớ tình lão thì tuyệt đối cũng sẽ không bỏ đá xuống giếng, ít nhất có thể cam đoan con cháu lão sau này có thể tiếp tục yên ổn. Mà tư chất của

cháu trai Hồ Minh Vũ của lão rất phi phạm, trụ cột đã vững từ nhỏ, cho dù không được lão ủng hộ thì sau này tỷ lệ trở thành Thiên y sư cũng rất lớn. Cho dù không thể trở thành Thiên Y viện, chắc chắn cũng trở thành một y sư cấp 1.

Nghĩ tới đây, ánh mắt Hồ Quang Dương dần dần càng lộ vẻ dao động...

Nhìn vẻ mặt Hồ Quang Dương bắt đầu dao động, tia sáng kỳ dị trong mắt Giang Nguyên càng nồng hơn, đồng thời giọng nói cũng từ từ bình thản hẳn, nói tiếp:

- Hồ trưởng lão... Hiện tại ngài đã hơn chín mươi rồi. Về chuyện Long Sơn, tôi có thể cam đoan với ngài... Chỉ cần ngài kể rõ nguyên nhân hậu quả của việc này với Hội ủy viên điều tra, như vậy thì là thành viên Viện ủy hội Thiên Y viện, Đỉnh chủ cứu thế, phó Bộ trưởng Hội ủy viên điều tra Long Sơn...

Giang Nguyên từ tốn nói hết các thân phận của mình ra, nhìn Hồ Quang Dương, lại nói tiếp:

- Còn cả Bộ trưởng Lưu bên cạnh tôi nữa. Chúng ta có thể cam đoan với ông ngay tại đây... Chúng tôi sẽ thỉnh cầu Viện ủy hội, không truy tố Hồ Thiên Lỗi và Hồ Minh Vũ đã sử dụng những tài nguyên gì...

Nghe thấy những lời này của Giang Nguyên, nhìn cặp mắt giống như tràn ngập chân thành của hắn, mặt Hồ Quang Dương lộ vẻ giãi dụa.

Lưu Mộc Dương một bên lúc này âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Hiện tại ông đã biết, chỉ cần Hồ Quang Dương há miệng, như vậy tuyệt đối là tìm được một cửa đột phá rồi, rất có khả năng giải quyết được ngay sự việc lần này. Một số phiền toái vốn tưởng phải gặp, ít nhất cũng giảm đi tới bảy tám phần.

Mà Mạnh Thiên Phong một bên mặt cũng lộ vẻ cảm thán và thương cảm. Đối với vị cấp phó này, ông vẫn luôn tương đối hài lòng. Nhưng hiện tại đã gần như xác nhận đối phương thật sự tham gia sự kiện không thể khoan dung kia, như vậy thì chẳng khác gì đối phương đã không còn có thể giữ nổi mình nữa. Nghĩ

tới trước khi về hẳn còn không giữ nổi bản thân, một vị Thủ tịch trưởng lão của trưởng lão viện như ông cũng không khỏi cảm thán không thôi.

Ánh mắt và sắc mặt Hồ Quang Dương thay đổi một hồi. Mặc dù lão bị thiên phú mê hoặc của Giang Nguyên âm thầm làm ảnh hưởng rất lớn nhưng vẫn phân tích sự việc hết sức rõ ràng. Lúc này sâu trong nội tâm lão đang đau khổ cân nhắc...

Kết quả lão phát hiện ra tất cả những điều Giang Nguyên nói dường như đều có lý vô cùng. Hiện tại lão đã hơn chín mươi tuổi rồi. Đối một thân vô dụng để có được bình an và tiền đồ cho con cháu, nói tiếp cũng cảm thấy có lỗi.

Nếu lão cố tình kháng cự, như vậy có lẽ tình huống sẽ không nghiêm trọng như lời đối phương nói, nhưng tuyệt đối cũng không dễ trôi qua. Bị đối phương nắm nhược điểm trong tay, hơn nữa đối phương có nhân chứng, mặc dù Viện ủy hội chưa có chứng cứ xác thực nhưng tuyệt đối sẽ phán đoán theo hướng của bọn họ. Cuối cùng dưới sự điều tra hết sức của Viện ủy hội, có lẽ mình có thể cố gắng chống giữ được thêm một hai năm, nhưng dưới tình huống này, vị trí Thủ tịch trưởng lão của lão tuyệt đối không thể ngồi tiếp... Sau đó sẽ có ngày sự việc bại lộ dưới ánh mặt trời.

Nghĩ tới đây, ánh mắt Hồ Quang Dương lóe lên, rốt cục thở thật dài, đột nhiên như già nua đi mấy chục tuổi vậy, nhũn ra ngồi trên ghế.

Vòng vo cả chục năm đã hưởng một thân vinh quang, không ngờ chưa về hưu lại thua bởi một tình huống vốn tưởng không thể xảy ra...

Hồ Quang Dương nhắm chặt hai mắt vô lực, hít sâu hai hơi mới chậm rãi ngồi thẳng dậy, trợn mắt nhìn về phía Mạnh Thiên Phong, khổ sở thở dài, nói:

- Lão Mạnh... Nể tình vài chục năm quan hệ của chúng ta, mong rằng ông để ý con cháu không nên thân của tôi một chút...

(QUAN Y)

Chương 1018: Phiên toái

Một chiếc máy bay hành khách loại nhỏ lướt đi trên bầu trời xanh lam. Ánh mặt trời chiếu lên đám mây trắng bạch bên ngoài máy bay, nhẹ nhàng phủ lên một lớp tơ vàng.

Lưu Mộc Dương nhắc nhẹ chén rượu, cùng ly với Giang Nguyên một chút, nhấp một ngụm nhỏ, sau đó trên mặt lộ một tia cảm thán, cười nói:

- Không thể ngờ dĩ nhiên cậu đã chuẩn bị một chiêu như vậy... Tôi còn tưởng rằng phải tốn mấy ngày theo chân bọn họ đấy, cũng đã chuẩn bị phải đi đi lại lại mấy lần rồi...

Nói tới đây, Lưu Mộc Dương thoáng dừng lại một chút, trong mắt hiện lên một tia nghi ngờ, nói:

- Chẳng qua cũng thật kỳ quái. Dù sao Hồ Quang Dương này cũng là một con cáo già nhiều năm, sau lại bị cậu thuyết phục nhanh chóng như vậy được?

- Chủ nhiệm, thật sự xin lỗi, lần này tôi cũng vì hứng chí nhất thời, nhưng lại không nắm chắc, cho nên mới không nói trước với ngài... Chẳng qua tôi cũng chỉ muốn thử một chút, làm hết sức mà thôi... Nếu đã thành công rồi thì chúng ta cũng thoải mái hơn phân nửa. Mà cho dù không thành công, đây cũng chỉ là bởi tôi tuổi trẻ không hiểu biết, chẳng phải còn có ngài đứng sau chỉ bảo sao?

Giang Nguyên xin lỗi cười cười, sau đó quay đầu ngắm ánh hoàng hôn ngoài cửa sổ một chút, dường như trong mắt cũng có nghi ngờ, nói:

- Tôi cũng cảm thấy hơi quái lạ. Thật sự Hồ Quang Dương này không giống người dễ thỏa hiệp lắm... Lúc này tôi cũng vẫn còn cảm thấy hơi may mắn đây!

- Ha ha... Tên nhóc này thật sự lớn mật...

Nghe thấy những lời này của Giang Nguyên, Lưu Mộc Dương cũng bật cười, chẳng qua trong lòng lại vô cùng sáng tỏ. Loại chuyện

này cũng chỉ có Giang Nguyên mới có thể làm. Tuổi trẻ, lại là Đĩnh chủ cứu thế, phía sau còn có bộ lạc Vu Sư. Cho dù hắn có phạm sai lầm thật thì cũng chẳng ai làm gì được hắn, hoặc cũng không có gan động vào hắn.

- Có vị này thừa nhận rồi, như vậy việc kế tiếp đơn giản hơn nhiều...

Nói tới đây, vẻ mặt Lưu Mộc Dương thoáng ảm đạm một chút, thở dài nói:

- Chỉ không ngờ là... Trừ Chu Thế Dương... Còn liên quan tới... Thật là phiền toái!

Giang Nguyên gật đầu khẽ, trong mắt cũng hiện lên một tia nuối tiếc. Vị kia lúc hắn tiến vào Thiên Y viện còn giúp đỡ một lần theo thỉnh cầu của sư phụ. Nhưng không ngờ được ông ta lại liên quan tới việc này....

Tin tức Giang Nguyên và Lưu Mộc Dương chỉ ở bên ngoài một ngày đã trở về viện được truyền ra ngoài rất nhanh.

Buổi sáng hôm đó, đám người còn đang bàn tán giờ có phản ứng khác hẳn nhau...

- Hắc hắc... Nghe nói đám người Giang Nguyên đi một ngày đã về rồi... Xem ra là ăn món canh "đóng cửa rồi"... Ha ha ...

Hai vị y sư cấp hai vừa đi vừa cười hì hì bàn tán.

- Xem ra đúng là vậy rồi... Các lão đồng chí trưởng lão viện đều đã về hưu, ai cũng không cần nỗ lực. Muốn đi điều tra bọn họ, va phải tường cũng là bình thường...

Vị y sư cấp hai cao tuổi kia lắc đầu, cười khẽ, nói:

- Vốn tôi còn tưởng rằng ít nhất đối phương cũng phải nỗ lực Bộ trưởng Lưu một chút, ra mặt nói chuyện, nhưng thật không ngờ lại bị đuổi trở về như vậy!

- Ha ha... Cũng là rất bình thường thôi. Chỉ mỗi vị Thủ tịch trưởng lão kia, hôm nay mấy vị Thiên y sư tại Viện ủy hội đều từng được

ông ấy dạy dỗ, không cần nề mặt cũng là việc rất bình thường... Cho dù là Bộ trưởng Lưu cũng không có khả năng làm gì được ông ấy...

- Ha ha... Đúng vậy...

Nếu so với đại đa số người đều nhìn có chút hả hê, tâm tình hai vị y sư cấp hai Lâm Nhất Dương và Dương Mô Hình lại không tốt như vậy. Hai người bị Giang Nguyên dụ dỗ thổ lộ chân tình, bắt đắc dĩ giơ tay đầu hàng rồi, lúc này đều run sợ, vô cùng cẩn thận, chỉ hy vọng Hội ủy viên điều tra có thể nhanh chóng xử lý xong việc này.

Dù sao thì hiện tại cấp trên còn có ít nhất một vị Thiên y sư đang ngồi, nếu xảy ra rối loạn thì hai người bọn họ nhất định là xui xẻo nhất. Tuy rằng bọn họ đã là y sư cấp hai rồi nhưng một vị Thiên y sư muốn xử lý bọn họ cũng không khó khăn lắm.

Chẳng qua hai người quả thật không dám đi tìm Giang Nguyên hỏi thăm, chỉ có thể tràn ngập không yên chờ tình hình phát triển.

Nhưng thật ra Hồ Minh Vũ nghe thấy tin này, sắc mặt vốn tím tối giờ lập tức sáng sủa hẳn...

- Hắc hắc... Giang Nguyên đáng chết này thật sự tưởng rằng làm thành viên Viện ủy hội là có thể đi giương oai khắp nơi sao? Trưởng lão viện đâu có phải là địa phương hắn có thể làm càn?

Một y sĩ cấp ba bên cạnh nghe thấy những lời này vội vàng hạ giọng cười nói không ngừng:

- Hồ thiếu gia, Giang Nguyên này chẳng qua chỉ gặp may một chút, lúc này mới có thể được thế... Gốc rễ so với ngài còn kém xa lắm...

- Đúng vậy, đúng vậy...

Một người khác bên cạnh cũng vội vàng lấy lòng.

Nghe được lời này của hai người, lúc này Hồ Minh Vũ mới đặc ý hừ khê một tiếng, nói:

- Hừ... Hắn cũng chỉ có thể hoành hành trong viện thôi... Đi tới

trưởng lão viện thật rồi, có ông nội tôi ở đó, vậy thì hẳn cũng phải ăn nói khép nép. Ông nội nhà tôi nề mặt hẳn thì hẳn mới có thể diện...

- Đúng vậy, đúng vậy...

Hai người lập tức gật đầu phụ họa.

Lúc tất cả mọi người đều đang cười trộm, Giang Nguyên và Lưu Mộc Dương đã ngồi tại phòng làm việc của viện trưởng.

- Đã trở về rồi? Tình hình thế nào?

Đối với chuyện hai người đi tới trưởng lão viện, hiển nhiên Từ Khải Liễu biết rõ, lúc này mặt cũng lộ vẻ nghi hoặc, không biết vì sao hai người đã trở về. Chẳng qua nhìn vẻ mặt nghiêm trọng của Lưu Mộc Dương, ông vẫn chân chờ hỏi:

- Chẳng lẽ phía Mạnh trưởng lão không hợp tác sao?

Lưu Mộc Dương cười khổ, ngồi xuống trước bàn làm việc của Từ Khải Liễu, lại nhìn Giang Nguyên bên cạnh một chút, sau đó lắc đầu cười khổ nói:

- Không phải...

- Nếu vậy... Chẳng lẽ là... HỒ...

Từ Khải Liễu nhìn thư ký bên cạnh một chút, ý bảo thư ký ra ngoài trước, lúc này mới nhìn hai người nhú mày, nói:

- Xảy ra chuyện gì rồi?

Lưu Mộc Dương nghiêng đầu nhìn Giang Nguyên một chút, thở dài nói:

- Giang Nguyên, việc này đều là do cậu làm, chính cậu nói đi!

- Hả?

Nghe thấy lời này, lông mày Từ Khải Liễu cũng nhú lại, nhìn về phía Giang Nguyên, cau mày nói:

- Lại chộc phải phiền toái gì rồi à?

- Đúng... Quả thật là có phiền toái rồi...

Giang Nguyên cười khỏ, sau đó nói:

- Phía Hồ Quang Dương đã nhận hết rồi, chỉ là người liên quan tới, trừ Thiên y sư Chu Thế Dương ra thì còn một vị trong thường vụ Viện ủy hội...

- Chuyện... Chuyện đó đã nhận hết rồi? Còn một vị nữa?!!

Hai mắt Từ Khải Liễu trợn tròn trong nháy mắt, một lúc lâu sau mới tỉnh táo lại sau tin tức này, lại nhìn vẻ mặt bất đắc dĩ của Lưu Mộc Dương, sau đó mới xác nhận, tựa như thật sự có chuyện như vậy.

- Phù...

Từ Khải Liễu chậm rãi ngồi thẳng dậy, sau đó nhìn Giang Nguyên một chút. Vốn ông đã chuẩn bị tâm lý về việc Hồ Quang Dương có dính líu tới việc này, nếu không cũng không đồng ý cho hai người tới trưởng lão viện điều tra. Chẳng qua thật không ngờ, dĩ nhiên Hồ Quang Dương lại nhận tội thẳng thắn như vậy! Hơn nữa giờ còn bỗng nảy ra một vị Thiên y sư dính líu tới, như vậy thật sự giống như lời Lưu Mộc Dương nói, phiền toái rồi... Tổng cộng chỉ có năm vị Thiên y sư, hiện tại liền dính líu tới hai người rồi...

Trầm mặc một lúc lâu, rốt cục ông chậm rãi gật đầu, nói:

- Được rồi, còn ai nữa?

Giang Nguyên hơi mím môi, sau đó gật đầu nói:

- Trữ Hán Dân...

- Trữ Hán Dân?

Từ Khải Liễu trừng lớn mắt, hỏi lại.

- Đúng... Là Trữ Hán Dân!

Lưu Mộc Dương bên cạnh gật đầu.

- Phù...

Sắc mặt Từ Khải Liễu bỗng hơi sầm xuống, hai tay đặt nhẹ lên hai huyệt Thái Dương, từ từ thở hắt ra.

Trong phòng làm việc của Chu Thế Dương, lúc này thư ký nhanh chóng bước tới bên cạnh Chu Thế Dương mặt mày đang tối tăm, hạ giọng nói nhỏ.

- Cái gì? Bọn họ đã trở về rồi? Tin tức là thật chứ?

Chu Thế Dương hơi nhú mày, trầm giọng hỏi thư ký của mình.

- Chu tổng, tin tức chính xác... Bộ trưởng Lưu đã trở về thật!

Thư ký vội vàng nói.

Chu Thế Dương gật đầu khẽ:

- Ừ... Tốt, biết rồi, anh đi ra ngoài đi!

Nhìn thư ký đi ra cửa, Chu Thế Dương cau mày trầm ngâm một hồi, cảm thấy không hiểu nổi tình hình. Ông ta cũng không phải là người không biết chuyện, đối với loại tình huống thế này cảm thấy rất nghi hoặc. Có lẽ thằng ranh Giang Nguyên kia hơi lỗ mãng một chút nhưng Lưu Mộc Dương đâu phải loại người đi làm chuyện vô ích.

Lúc này vừa mới đi đã trở về rồi, rốt cục là có tình huống gì xảy ra?

Hơi nghi hoặc một lúc, không nghĩ ra nguyên nhân, Chu Thế Dương liền duỗi tay lôi di động ra, bấm dãy số quen thuộc kia.

Chẳng qua lúc này điện thoại vang lên hồi thông báo không thể kết nối.

Nhú nhú mày, Chu Thế Dương lại bấm số tới phòng làm việc của Hồ Quang Dương.

- Hồ trưởng lão còn chưa quay về? Xảy ra chuyện gì rồi? Đã đi một ngày rồi còn gì....

Chu Thế Dương cau mày, lạnh giọng nói.

- Xin lỗi... Chu tổng... Quả thật chúng tôi cũng không biết. Như vậy đi... Đợi Hồ trưởng lão trở về, chúng tôi sẽ nhanh chóng gọi điện thông báo cho ngài!

Nhân viên nhân điện thoại bên kia trả lời tương đối khách khí.

Chu Thế Dương nhú chặt mày, sau đó ngắt điện thoại. Chỉ là ông ta ngồi trước bàn làm việc, giờ hơi ngắn ra, cảm thấy dường như tình huống có chút bất thường.

Hai người Lưu Mộc Dương và Giang Nguyên vất vả bay tới trưởng lão viện, sau đó ở một hồi liền bay trở về. Mà Hồ Quang Dương ở bên kia đi tới chỗ Mạnh Thiên Phong liền không thể liên lạc được... Quả thật là quá kỳ quái.

- Rốt cục đã xảy ra chuyện gì rồi?

Chu Thế Dương cảm thấy hoàn toàn hỗn loạn, muốn gọi điện cho Mạnh Thiên Phong nhưng lại không dám. Hôm nay Lưu Mộc Dương và Giang Nguyên vừa đi qua, vô cùng có khả năng tới tìm Hồ Quang Dương điều tra. Mà giờ mình lại đi hỏi thăm Hồ Quang Dương, như vậy không phải tự mình đưa tới cửa sao?

Bất đắc dĩ, Chu Thế Dương hít sâu hai hơi, sau đó gọi điện cho Trữ Hán Dân.

Điện thoại bên kia vừa đổ chuông một hồi, sau đó giọng nói quen thuộc kia liền vang lên.

Nghe Chu Thế Dương nói một hồi, Trữ Hán Dân bên kia không kiên nhẫn nói:

- Tôi nói này lão Chu... Trấn định một chút đi. Bọn họ đi một lúc thế thì có thể tìm ra được vấn đề gì chứ? Ông đừng suy nghĩ nhiều... Đừng tự làm loạn lên... Cứ quan sát tình hình đã!

- Trước tiên như thế đi đã. Tôi đang bận, có gì lại liên lạc...

Nghe thấy Trữ Hán Dân bên kia nói hai câu liền không kiên nhẫn tắt điện thoại, lại nghe tiếng tí tí liên tục truyền từ điện thoại ra, sắc mặt Chu Thế Dương thay đổi hẳn, đập liên điện thoại xuống đất.

- Đáng chết... Ông cho rằng nếu xảy ra chuyện thì ông có thể thoát được à? Đồ rùa đen... Cho dù trước đó ông không biết nên bị kéo xuống nước, cuối cùng ông cũng nhúng chàm rồi... Hừ...

(QUAN Y)

Chương 1019: Cữu Vĩ trào phúng

Giang Nguyên bận rộn một ngày, hơn nữa lại hao phí rất nhiều tinh thần sử dụng thiên phú mê hoặc đối phương với con cáo già như Hồ Quang Dương, quả thật cảm thấy rất mệt mỏi.

Nhìn Từ Khải Liễu và Lưu Mộc Dương sắc mặt lo lắng đang thảo luận không ngừng, Giang Nguyên đứng dậy, nói:

- Tốt rồi... Viện trưởng từ từ bàn bạc nên xử lý thế nào đi nhé... Tôi về trước nghỉ ngơi đây...

Nghe Giang Nguyên nói lời này, giờ hai người mới chú ý thấy Giang Nguyên vẫn luôn ngồi một bên không nói lời nào. Nhìn vẻ mặt hơi uể oải của hắn, rõ ràng không muốn tiếp tục nhúng tay thêm vào việc này nữa, Từ Khải Liễu suy nghĩ một chút liền gật đầu, nói:

- Được rồi... Hôm nay cậu vất vả rồi. Cậu trở về nghỉ ngơi đi... Chuyện bố trí xử lý tiếp theo, tôi và Mộc Dương bàn bạc trước một chút, sau đó sẽ thông báo đại khái về các bước tiếp theo cho cậu!

- Tốt... Vậy tôi đi trước đây!

Trở về phòng, Giang Nguyên tắm rửa một chút, đặt ba lô lên đầu giường, vô cùng cẩn thận lấy một viên Thanh Vân Đan trong lọ từ ba lô ra, bỏ vào miệng mình, sau đó lăn ra ngủ. Hai ngày nay vì việc này, quả thật không mệt quá đi mất.

Dược lực khổng lồ của Thanh Vân Đan lắng lẽ hóa thành một dòng chảy ầm ập tiến vào trong Đan điền của Giang Nguyên, sau đó dưới tác dụng của vận khí pháp Ngũ Cầm Hí, bắt đầu dung hợp vào trong đan điền. Hơi thở năng lượng xung quanh cũng bắt đầu ngưng tụ quanh người hắn.

Mà hình xăm màu đỏ nhạt trên vai trái của Giang Nguyên lúc này dường như bắt đầu lấp lóe. Đồng thời bên trong cái ba lô đặt ở đầu giường, lúc này như cũng có chút động tĩnh khác thường, dường như có gì đó đang sáng lên lơ mờ vậy.

Mà bên trong túi, bất ngờ bên trên Thú Thần Bát từ từ có ánh sáng nhạt tỏa ra.

Khi hình xăm màu đỏ nhạt càng lóe lên nhanh chóng, ánh sáng nhạt trên Thú Thần Bát cũng càng ngày càng rõ ràng, giống như chuyển một vòng trong Thú Thần Bát vậy. Từ trong đó bắt đầu tỏa ra một mùi hương thơm nhạt mê người.

Lúc này Giang Nguyên vẫn đang ngủ say, dường như cũng không cảm nhận được gì. Nhưng phía sau hắn, bóng dáng của Cửu Vĩ lại âm thầm hiện lên.

Cái bóng này càng ngày càng ngưng thật, chín cái đuôi to xù chậm rãi lộ ra. Chín chiếc đuôi xù rung động nhẹ nhàng, sau đó một đôi mắt đỏ nhạt cũng từ từ xuất hiện.

Cặp mắt màu đỏ kia nhẹ nhàng nhìn chăm chú vào khuôn mặt tuấn tú đang ngủ say của Giang Nguyên ở phía dưới, trong mắt lóe lên một tia thần thái khó hiểu, một lúc lâu mới chậm rãi quay đầu nhìn về phía chiếc Thú Thần Bát đã bay lên từ bao giờ kia. Trong đôi mắt đỏ nhạt giờ hiện ra một tia thoả mái mờ nhạt và hưng phấn...

Thú Thần Bát kia nhẹ nhàng tung bay ra khỏi túi, sau đó bay tới trên đỉnh đầu Giang Nguyên, dừng lại ở dưới hai tròng mắt màu đỏ nhạt kia.

Rung động nhẹ nhàng, một mùi hương nồng đậm hơn lại bắt đầu tràn ra, sau đó đầu Cửu vĩ yên lặng ngẩng lên một chút, cặp mắt màu đỏ nhạt kia hơi nheo lại. Dường như mùi thơm này đã bị nó

hấp thu hết vậy, trong nháy mắt liền hoàn toàn biến mất...

Mà cùng với mùi thơm biến mất, Thú Thần Bát cũng nhẹ nhàng bay trở về đầu giường Giang Nguyên, rơi xuống chỗ cũ, giống như chưa xảy ra việc gì vậy. Mà hư ảnh Cửu vĩ phía sau Giang Nguyên lúc này so với lúc đầu dường như cũng ngưng thực hơn vài phần ...

Hai tròng mắt màu đỏ nhạt lại mở ra, lẳng lẳng nhìn khuôn mặt Giang Nguyên, sau đó bắt đầu nhẹ nhàng chớp chớp.

Mà cùng với hai mắt Cửu vĩ chớp chớp, con ngươi của Giang Nguyên dưới hai mắt nhắm chặt cũng bắt đầu rung động khe khẽ.

Dường như trong lúc nửa mơ nửa tỉnh, Giang Nguyên mơ mơ màng màng phát hiện ra mình đã lại xuất hiện trong không gian tràn ngập sương mù kia.

Nhìn bốn phía một chút, sau đó lại ngồi xổm xuống phía trước thân hình khổng lồ trước mặt kia, nhìn chăm chăm vào chín cái đuôi xù to đùng, mãi tới khi chín cái đuôi to xù vốn đang phất qua phất lại tự nhiên kia cũng bắt đầu trở nên cứng ngắc, lúc đó hắn mới thở dài nói:

- Tôi đang suy nghĩ, lúc ngủ nhất định cô là ... Người thoải mái nhất thế giới!

- Đừng nhìn chăm chăm vào đuôi tôi. Nếu đổi lại là trước kia, người nhìn chăm chăm vào đuôi tôi như vậy đã chết rồi...

Đôi mắt màu hồng của Cửu vĩ lóe lên một tia sáng đỏ, nhìn chăm chăm vào Giang Nguyên, không vui nói:

- Còn nữa, anh có thể không vòng vo mắng tôi hay không hả?

Giang Nguyên trừng mắt, lại nhìn chăm chú vào chín cái đuôi kia hai cái, sau đó mới khó hiểu nói:

- Không cho nhìn đuôi thì thôi... Nhưng mắng cô? Tôi có mắng cô lúc nào?

- Anh nói tôi là người...

Cửu vĩ khinh thường nhìn Giang Nguyên, chín cái đuôi xù phía sau phất phất nhẹ nhàng, giống như cả một tảng mây hồng mềm mại cực điểm vậy, khiến mặt Giang Nguyên lại lộ vẻ cảm thán.

- Nói cô là người là mắng cô sao?

Giang Nguyên trừng mắt nhìn lại, trong mắt tràn đầy vẻ cười khố. Cô rõ ràng là một con động vật, chẳng qua bởi có thể nói tiếng người nên tôi mới gọi cô là người... Thế lại thành mắng cô à?

Cửu vĩ cúi người nhìn Giang Nguyên chăm chú:

- Đúng... Anh gọi tôi là sinh vật cấp thấp như "người", đương nhiên là mắng tôi rồi...

- Người... Sinh vật cấp thấp!

Giang Nguyên há to miệng, rốt cục quyết định không thảo luận vấn đề này với Cửu Vĩ nữa. Bởi nói tiếp thật sự rất tổn thương tới tự tôn rồi.

Lập tức hẩn lại nói lảng sang chuyện khác:

- Tôi nói này... Hiện tại cô hiện ra là bởi liên quan tới Thú Thần Bất...à... Không... Bởi chuyện bổ sung năng lượng cho nó à?

- Đúng...

Cửu Vĩ ngòai thẳng người lại, sau đó gật đầu, bất mãn nói:

- Tôi để anh chuẩn bị một ít được liệu bổ sung năng lượng, nhưng như thế cũng quá keo kiệt đi? Chỉ cho vào một chút xú như vậy...

Nói xong, lại thấy Giang Nguyên định đáp lời, đột nhiên nó cường điệu hẩn lên:

- Không... Không phải là một chút xú, mà chỉ là một xú xú...

- Một xú xú...

Giang Nguyên ngạc nhiên kêu lên thất thanh:

- Như thế mà vẫn chỉ được một xú xú?

- Đương nhiên chỉ là một xúu xúu... Năng lượng lần này còn không bằng nổi một phần mười lần trước tôi hấp thu. Chẳng lẽ còn không phải là một xúu xúu à?

Cửu Vĩ chớp hai mắt, lời nói đầy trào phúng.

- Không bằng nổi một phần mười...

Giang Nguyên hơi đau lòng tính toán một chút. Hai loại dược liệu mình đổi từ trong kho thuốc ra, nếu đổi thành tiền thì đã tới mấy triệu rồi. Nếu tính như vậy thì không phải giá trị tới bốn năm chục triệu mới đạt nổi một nửa sao?

- Đúng... Miễn cưỡng xem như 1/12 đi... Anh cũng đừng keo kiệt như thế. Tôi có thể cảm nhận được nơi này có không ít dược liệu hợp dùng ở nơi này...

Cửu Vĩ liếc Giang Nguyên rất khinh thường.

- Tôi còn keo kiệt...

Giang Nguyên cảm thấy đỉnh đầu mình sắp tức giận tới bốc khói rồi. Nếu đổi đám dược liệu này thành tiền thì cũng đủ tiền trợ lương cho Cơ kim hội cả nửa năm đấy...

- Đúng... Là keo kiệt...

Cửu Vĩ bất mãn gật đầu nói:

- Muốn ngựa chạy nhanh lại còn không muốn cho ngựa ăn cỏ... Thế không gọi anh là keo kiệt thì là gì?

- Cô không phải ngựa... Cô là hồ ly...

Có nén xúc động muốn nói ra những lời này vào lòng, Giang Nguyên gật đầu mạnh, đáp:

- Được... Ngày mai tôi lại bổ sung năng lượng trong bát... Không, lại cho cơm ăn... Để cho cô no chết...

- Hắc... Tôi chờ anh cho tôi ăn no đây...

Hai mắt màu hồng nhạt của Cửu Vĩ nghiêng nghiêng nhìn Giang Nguyên, tràn đầy khinh thường.

- Được rồi... Được rồi. Ngày mai sẽ chuẩn bị cho cô... Còn có việc gì không? Có có việc gì thì đừng có làm phiền giấc ngủ của tôi nữa...

Nhìn ánh mắt khinh thường kia của Cửu Vĩ, Giang Nguyên phát phát tay giống như đang đuổi ruồi vậy.

- Đương nhiên còn có việc...

Nhìn dáng vẻ không nhin nổi nữa của Giang Nguyên, Cửu Vĩ nghiêng đầu, lạnh giọng hừ một tiếng.

- Còn chuyện gì nữa?

- Anh có thể tích lũy năng lượng trong cơ thể nhanh một chút không. Lần trước tôi thấy mới có hơn ba mươi phần trăm, hiện tại sao lại chỉ còn có hai mươi chín phần trăm thôi? Có thể dùng ít một chút không? Tích lũy nhiều một chút?

Dứt lời Cửu Vĩ liền cúi người xuống, đầu to dùng sát mặt Giang Nguyên, hừ một tiếng nói:

- Tôi thấy tối nay anh dùng cái thứ đồ chơi bổ sung năng lượng có hiệu quả cũng không tệ lắm. Anh ăn nhiều không chút không được à? Dùng có bảo tôi là một ngày chỉ ăn được ba viên hàng thứ phẩm để lừa tôi chứ?

- Hàng thứ phẩm?

Nghe được lời này, mặt Giang Nguyên méo xệch, ngẩng đầu chỉ vào mũi Cửu Vĩ, tức giận nói:

- Cái gì là hàng thứ phẩm? Cô có biết thứ mà cô gọi là hàng thứ phẩm này, bên ngoài đều có vô số ánh mắt trông mong nhìn tôi. Tôi mà cho bọn họ một viên, bọn họ sẽ cảm kích rơi nước mắt, thậm chí quỳ xuống tạ ơn tôi... Có biết thế nào là quỳ xuống tạ ơn không? Hả? Hiện tại tôi đã lấy ra ăn như cơm rồi, cô lại còn bảo là hàng thứ phẩm? Được... Vậy thì từ đây tôi liền nghỉ hẳn. Một ngày ba viên, một ngày tốn không biết bao nhiêu tiền đây...

- Được rồi... Được Rồi... Đừng kích động, đừng kích động...

Nghe Giang Nguyên nói về cảm xúc, Cửu Vĩ cũng không nén nổi ngượng ngùng, vội vàng cười khan nói:

- Đừng dừng... Mặc dù hiệu quả yếu một chút nhưng muỗi nhỏ cũng gọi là có thịt đúng không? Tôi chỉ là... Nói viên đan được buổi tối anh uống có hiệu quả rất tốt... Cố gắng chuẩn bị nhiều hơn một chút...

- Hừ hừ... Chuẩn bị nhiều một chút. Cô có biết một viên Thanh Vân Đan hôm nay quý giá tới đâu không.... Tôi nói cho cô biết. Hiện tại cả Thiên Y viện này... À... Không, cho dù là cả trên Địa Cầu này, người có thể bỏ Thanh Vân Đan ra ăn cũng chỉ có mình tôi thôi...

- Hơn nữa đó là thứ tôi rất vất vả, vô cùng cẩn thận mới chế được, căn bản không dám để người khác biết...

Cửu Vĩ vội vàng gật đầu không ngừng, cười hắc hắc nói:

- Tôi biết, tôi biết rồi... Chẳng qua đây cũng là vì lợi ích của hai chúng ta. Tôi ngưng tụ cửu vĩ sớm một chút... Giải phong ấn xong, năng lực càng mạnh, thực lực của anh hiển nhiên cũng càng mạnh... Đây là chuyện tất cả mọi người đều có lợi...

- Anh cố gắng vất vả một chút...

Bị Cửu Vĩ nói một hồi như vậy, sự tức giận trong lòng Giang Nguyên mới thoáng tiêu tán đi hai phần, gật đầu nói:

- Biết rồi, biết rồi... Đừng nhắc đi nhắc lại nữa... Tôi cố hết sức là được!

- Vậy tốt... Tôi không làm phiền anh nữa, đi trước đây... Tôi cố gắng đi ra một lần, tiêu hao không nhỏ...

Cửu Vĩ vừa dứt lời, chỉ thấy bóng hình khổng lồ kia mờ dần, sau đó Giang Nguyên liền bị đá ra khỏi không gian kia.

Sáng sớm ngày thứ hai, Giang Nguyên tỉnh lại rồi, nhìn Thú Thần Bát đã rơi vào túi trên đầu giường mình, không nén nổi thở dài.

Sáng sớm đã thấy khoản nợ này, thật sự khiến tâm tình người ta không tốt nổi.

Cười khổ một tiếng, sau đó hần liền rời giường rửa mặt, tiếp đó liền đi ra ngoài cửa.

- Ba ba...

Vừa mới ra khỏi phòng liền thấy Tiểu Bảo đang ôm một quả bóng lăn qua lăn lại trên ghế salon. Thấy hần đi ra, nó vội vàng mang quả bóng tới, cười tủm tỉm vươn hai tay mồm mĩm về phía Giang Nguyên.

- Ôi... Con trai ngoan của tôi...

Nhìn thấy vẻ mặt tươi cười của Tiểu Bảo, chút tâm tình tăm tối của Giang Nguyên cũng tan biến trong nháy mắt, cười ha hả bước tới, đưa tay ôm Tiểu Bảo, thơm mạnh lên cái má bầu bĩnh của nó hai cái, chọc cho Tiểu Bảo cười khanh khách không ngừng, lúc này mới nhìn về phía Tuyên Tử Nguyệt đang đi từ phòng bếp tới, nói:

- Sao hôm nay em dậy sớm vậy...

- Ngày nào Tiểu Bảo cũng dậy rất sớm, cho nên quen rồi...

Tuyên Tử Nguyệt cười nói:

- Tôi đi gọi Hiểu Hiểu dậy, bữa sáng cũng chuẩn bị xong rồi...

- Ừ ừ...

Nhìn mái tóc còn thoáng hơi rối của Tuyên Tử Nguyệt, trong lòng Giang Nguyên cảm thấy ấm áp, cười gật đầu nói:

- Mấy ngày nay thật sự khiến em vất vả rồi...

- Làm gì có... Hiện tại ngủ sớm, dậy sớm một chút thôi...

Khuôn mặt quyến rũ của Tuyên Tử Nguyệt thoáng lộ một tia thẹn thùng.

Nhìn bóng lưng yếu điệu đi vào phòng, tình cảm ấp áp trên mặt

Giang Nguyên càng đậm hơn vài phần. Hai năm nay, một mình Tuyên Tử Nguyệt, trong mắt mọi người là đại tiểu thư cao ngạo lạnh lùng lại ở bên mình, bỏ lại người thân và cha mẹ, đi theo mình vào nam ra bắc, từ Yên Kinh tới Kim Lăng, xử lý mọi việc cho mình, bố trí mọi chuyện lớn nhỏ trong cuộc sống. Ngay cả Tiểu Bảo, trên cơ bản mỗi ngày đều đi theo cô, được chăm sóc tới mập mạp hẳn lên...

Mà dù biết sự tồn tại của mấy người Phan Hiểu Hiểu, cô cũng không biểu lộ một chút oán hận nào.

Mà mình lại thường xuyên để mình cô ở nhà, xông xáo xung quanh... Làm cô ngày đêm lo lắng... Thậm chí đến hiện tại cũng chưa cho cô một danh phận chính thức... Nghĩ tới đây, trong lòng Giang Nguyên cũng cảm thấy hổ thẹn.

Chẳng qua lúc này hẳn cũng chỉ có thể lắc đầu cười khổ. Hiện tại mình còn rất nhiều chuyện chưa xử lý tốt, cũng thật sự không có tâm tình, thời gian và tinh lực đi xử lý tình huống như vậy. Hơn nữa hiện tại làm vậy cũng không thỏa đáng...

- Chờ một chút... Chờ chuyện trong viện xong rồi, cả chuyện của Cửu Vĩ nữa... Lúc đó xử lý mới thỏa đáng...

Ăn điểm tâm xong, nhìn Tuyên Tử Nguyệt và Phan Hiểu Hiểu cùng dẫn Tiểu Bảo ra ngoài phơi nắng, lúc này Giang Nguyên mới có thời gian xử lý một chuyện.

Từ lúc trước đã có một đồng chuyện chưa xử lý. Thật vất vả trở về từ Châu Phi, lại đụng phải chuyện hiện giờ, cuối cùng cũng làm rõ được một chút. Chuyện kế tiếp là chờ hai người Từ Khả Liễu và Lưu Mộc Dương quyết định nên xử lý thế nào thôi.

Ngoài chuyện điều tra ra, Giang Nguyên cũng không muốn nhúng tay vào công tác cụ thể. Dù sao thì Giang Văn Ba là cha hẳn, hơn nữa chuyện có liên quan tới hai vị Thiên y sư. Lấy thân phận của hẳn, vừa mới tiến vào hàng ngũ thành viên Viện ủy hội, ở bất cứ góc độ nào thì tránh được cũng nên tránh, không nên để bị dị nghị.

- Bộ trưởng La... Tôi là Giang Nguyên...

- Hả... Đúng, lần trước tôi nói chuyện với ông...

- Đúng đúng...

Nghe thấy giọng điệu lấy lòng của Bộ trưởng La đầu bên kia, Giang Nguyên hài lòng cười nói:

-Ồ... Hiện tại Dạ Minh Đăng và Âm Hòe Mộc trong viện đã rất phong phú, đều ở kho thuốc sao... Tốt tốt... Để lại mỗi loại một nghìn gam dự trữ, còn đâu chuyển hết đến cho tôi...

- Chuyển hết đến?

Bộ trưởng La đầu bên kia nghe thấy lời này cũng ngẩn người, nghi hoặc nói:

- Bộ trưởng Giang, tổng cộng tới hơn hai mươi can đấy... Ngài... Ngài không nói nhầm chứ?

- Không đâu... Cứ chuyển hết tới cho tôi đi... Tôi sẽ trả bằng điểm tích phân... Mặt khác, báo giúp tôi bên thu thập dược liệu, tiếp tục chuẩn bị thêm...

- Hả... Còn cần nữa à...

Bộ trưởng La đầu dây bên kia đều hoàn toàn choáng váng...

(QUAN Y)

Chương 1020: Chuẩn bị chuyển nhà

Nhìn hai cái rương lớn chứa Dạ Minh Đăng và Âm Hòe Mộc mà bên kho thuốc chuyển tới, Giang Nguyên cũng phải cười khổ. Hơn hai mươi cân dược liệu, nếu với dược liệu từ quặng khoáng mà nói cũng chỉ có thể tích cỡ một cái va ly nhỏ thôi.

Nhưng đối với loại dược liệu từ thực vật như Dạ Minh Đăng và Âm Hòe Mộc, hai cái rương lớn chiếm một khoảng rộng trong phòng khách, đặt ở một góc phòng cũng tương đối chướng mắt, ngay cả ghế salon cũng bị dời đi.

- Căn nhà này cũng vẫn hơi nhỏ...

Giang Nguyên nhú nhú mày, nhớ tới lúc trước văn phòng Viện ủy hội đã từng nói với mình sẽ đổi nhà cho mình. Lúc ấy hẳn chưa có thời gian quyết định, hiện tại không thể chờ được nữa rồi, vẫn muốn đổi một chút.

Là thành viên Viện ủy hội dường như được phân một tòa biệt thự nhỏ độc lập, tốt hơn căn nhà hai gian hiện giờ nhiều. Tuy rằng phòng hiện giờ cũng rộng nhưng Phan Hiểu Hiểu đã tới đây ở rồi, hiện vẫn cùng phòng với Tuyên Tử Nguyệt, lại còn có cả Tiểu Bảo...

Giang Nguyên lập tức đặt Thú Thần Bát lên chiếc bàn trong phòng khách, tiện tay nắm một nắm Dạ Minh Đăng như cây khô lên bỏ vào Thú Thần Bát, vừa móc điện thoại di động ra gọi.

- Văn phòng viện hủy sao? Hả... Đúng, tôi là Giang Nguyên... Tôi đồng ý đổi nhà ở... Đúng đúng, vậy tốt... Xế chiều chuyển nhà đi. Không nhiều vật dụng lắm, cho vài người tới chuyển mấy cái hòm đi là được!

Ngắt điện thoại xong, Giang Nguyên suy nghĩ một chút, lại bấm gọi một số khác, chẳng qua lời nói lần này khách khí hơn rất nhiều, vừa cười vừa nói:

- Vu lão... Tối nay có thời gian không? Tôi định luyện đan, nhờ ngài tới giúp đỡ...

- Hả? Hôm nay rốt cục cậu cũng định luyện đan sao? Luyện đan gì? Thanh Vân Đan hay là?

Nghe lời Giang Nguyên nói, lão y sư Vu Phượng Minh phía đầu bên kia cũng hơi hưng phấn. Mấy lần luyện đan dùng Giang Nguyên, ông cũng có lợi rất nhiều. Mà lần này Giang Nguyên gọi điện cho ông, hiển nhiên không phải luyện chế đan dược bình thường rồi.

Giang Nguyên có Tế Thể Đỉnh hoàn chỉnh, lúc này đã chạm tới đan dược siêu phẩm rồi. Đan dược bình thường cũng không cần loại luyện đan sư cấp bậc như ông tới giúp.

- Lần này... Tôi định luyện chế Khai Tuệ Đan...

Nghe thấy Vu Phượng Minh luyện đan lão luyện hưng phấn nói, Giang Nguyên mỉm cười nói.

- Khai Tuệ Đan?

Giọng lão y sư Vu Phượng Minh rõ ràng sửng sốt. Là một luyện đan sư cao cấp, tất nhiên ông hiểu Khai Tuệ Đan là gì rồi. Đối với việc Giang Nguyên đột nhiên muốn luyện chế Khai Tuệ Đan, ông cũng cảm thấy hơi quái lạ. Nhưng chỉ thoáng chần chờ một chút, sau đó ông liền nói:

- Bộ trưởng Giang... Lại muốn luyện đan dược mới sao? Không bằng thử dùng Tế Thể Đỉnh luyện hai lò đan dược quen thuộc đã, đợi làm quen hoàn toàn với Tế Thể Đỉnh đầy đủ hiện giờ rồi hãy luyện chế đan dược siêu phẩm mới...

Nghe lão y sư Vu Phượng Minh nói vậy, hiển nhiên Giang Nguyên cũng hiểu ý của ông. Thoáng trầm ngâm một chút, cảm thấy gần đây Thanh Vân Đan mình cũng không còn nhiều, mà Cửu Vĩ lại thúc giục liên tục, muốn tăng năng lượng lên thật nhanh. Dù sao hắc sớm muộn gì cũng phải luyện chế Khai Tuệ Đan, chẳng nóng nảy gì nửa ngày.

Gần đây đã lâu không luyện đan, trước tiên luyện tay nghề một chút cũng không tồi, thế nên Giang Nguyên lập tức liền gật đầu cười:

- Lời của Vu lão rất có lý. Vậy thì trước tiên chúng ta triển khai luyện hai lò Thanh Vân Đan đi...

- Tốt tốt tốt... Vậy thì mấy giờ bắt đầu đây?

Vu Phượng Minh mỉm cười hỏi.

- Bây giờ đi... Bây giờ bắt đầu...

- Vậy được... Trước tiên tôi thông báo cho phía phòng luyện đan để chuẩn bị phòng số một cho tốt, đồng thời cũng chuẩn bị dược liệu tốt...

- Giang Nguyên... Anh đang làm gì thế...

Tối chừng mười một giờ, Tuyên Tử Nguyệt và Phan Hiểu Hiểu dẫn Tiểu Bảo trở về, thấy Giang Nguyên đang đổ đầy đồ vào chén, Phan Hiểu Hiểu liền chạy lịch bạch tới, nhìn chăm chăm tò mò vào động tác của Giang Nguyên.

Lúc này Tuyên Tử Nguyệt cũng đi tới. Thật ra cô cũng biết Giang Nguyên đang làm gì, vội vàng nói:

- Giang Nguyên... Anh bận gì thì làm đi. Em giúp anh...

- Để em, để em...

Phan Hiểu Hiểu cũng vội vàng tới hỗ trợ.

- Không cần, không cần... Để anh làm. Hai em đi chuẩn bị đồ đi!

Nhìn hai người, Giang Nguyên cười nói:

- Xế chiều chúng ta chuyển nhà rồi!

- Chuyển nhà? Chuyển đi nơi nào?

Tuyên Tử Nguyệt hơi giật mình, hỏi.

Giang Nguyên mỉm cười nói:

- Nơi này quá nhỏ rồi, khiến hai em phải chịu khổ... Trong viện đã bố trí cho anh một tòa biệt thự, hôm nay chúng ta liền chuyển qua đó!

Nghe thấy những lời này, Tuyên Tử Nguyệt mới thở phào nhẹ nhõm.

- Hả... Thật vậy sao? Thật sao? Thật quá tốt rồi...

Phan Hiểu Hiểu hưng phấn nói:

- Thế là em có phòng riêng rồi!

Nhìn vẻ mặt vui mừng của Phan Hiểu Hiểu, Giang Nguyên liền cười nói:

- Ừ ừ... Đi thôi, đi thôi... Tử Nguyệt cũng đi đi em...

Đến giữa trưa, Giang Nguyên cũng chỉ miễn cưỡng đổ đầy một phần tư của một cái rương cho Thú Thần Bát. Bỏ được liệu trong rương thật sự quá nhiều rồi.

Phan Hiểu Hiểu đã sớm trợ giúp Tuyên Tử Nguyệt thu thập đồ đạc xong. Tuyên Tử Nguyệt vào bếp chuẩn bị cơm trưa, cô liền ôm Tiểu Bảo, kinh ngạc nhìn Giang Nguyên bỏ được liệu vào trong Thú Thần Bát.

- Ồ ồ ồ... Tại sao lại có thể thế nhỉ? Cái bát rách này là thứ gì... Thế nào lại như vậy...

Nhìn Giang Nguyên lần lượt bỏ Dạ Minh Đăng vào, cái bát rách trong mắt cô liền nhanh chóng khiến được liệu đen đi rồi biến thành bụi, Phan Hiểu Hiểu vô cùng kinh ngạc.

- Được rồi, được rồi... Hiểu Hiểu, em cũng đừng quản nhiều... Mau tới giúp chị chuẩn bị bát đĩa đi. Ăn cơm thôi...

Từ trong bếp, Tuyên Tử Nguyệt nhìn Phan Hiểu Hiểu đang trừng lớn mắt nhìn chăm chăm vào Thú Thần Bát, lộ vẻ kinh ngạc, vội vàng cười kêu lên, sợ cô lại làm phiền tới Giang Nguyên.

- Tới ngay tới ngay...

Phan Hiểu Hiểu vừa đáp lời, vừa nhìn chăm chăm vào Thú Thần Bát trước người Giang Nguyên và được liệu đã hoàn toàn biến thành bụi trong chén, sau đó kinh ngạc nhìn chăm chăm vào Giang Nguyên, nói:

- Giang Nguyên, rốt cục đây là thứ gì vậy? Tại sao lại có thể như thế?

Giang Nguyên cười cười, đưa tay cầm lấy Thú Thần Bát, đổ bụi bặm trong bát vào thùng rác bên cạnh, sau đó lại nắm một nắm Dạ Minh Đăng từ trong rương lên, cho vào Thú Thần Bát, cười nói:

- Thứ này gọi là Thú Thần Bát. Em cảm thấy thứ này thú vị thì có thể thử xem...

Dứt lời, hần liền đứng dậy:

- Anh đi sắp bát đĩa đã... Em tới đi...

Nghe thấy những lời này của Giang Nguyên, Phan Hiểu Hiểu cười ha hả, lại nhìn Thú Thần Bát một chút, lúc này mới học dáng vẻ vô cùng cẩn thận của hắn, nắm một nắm Dạ Minh Đăng trong rương bỏ vào trong Thú Thần Bát, vừa bỏ vừa hỏi to:

- Bỏ bao nhiêu đây...

- Bỏ đầy là được...

Giang Nguyên vừa xếp đĩa vừa cười đáp.

Mà cùng lúc này, từ giữa trưa vẫn không liên lạc, không biết tình hình Hồ trưởng lão Hồ Quang Dương, rốt cục Chu Thế Dương cũng kinh hãi. Thân là Thứ tịch trưởng lão, không thể có chuyện không liên lạc được, trừ phi cố ý không nhận điện thoại, không liên lạc với thế giới bên ngoài. Mà tất cả đều bắt đầu từ khi Lưu Mộc Dương và Giang Nguyên tới trưởng lão viện điều tra...

Ý thức được tính chất nghiêm trọng của sự việc, tâm tình Chu Thế Dương rốt cục không cách nào bình tĩnh nổi nữa...

(QUAN Y)

Chương 1021: Tác dụng của Khai Tuệ Đan

- Đáng chết... Rốt cục Hồ trưởng lão có chuyện gì rồi? Không có khả năng chỉ một chút đã nhận tội chứ?

Về mặt Chu Thế Dương nghi hoặc nhưng cũng không thể nào tin nổi, đồng chí Hồ Quang Dương đường đường là Thứ tịch trưởng lão lại có thể bị Lưu Mộc Dương và Giang Nguyên bắt dễ dàng như vậy.

Mặc dù ông ta cũng không dò xét được nhiều về tình hình điều tra của Hội ủy viên điều tra nhưng cũng hiểu rõ việc này, năm đó vốn không lưu lại nhiều chứng cứ. Lúc đó đã xóa sạch sẽ, hiện tại những người còn lại cũng chỉ có Lâm Nhất Dương và Dương Mô Hình. Cho dù hai người này đứng ra làm chứng, không có chứng

cứ, Lưu Mộc Dương và Giang Nguyên cũng không có khả năng làm gì nổi Hồ Quang Dương mới đúng.

Càng đừng nói Hồ Quang Dương đã có kinh nghiệm nhiều năm như vậy, lại là Thứ tịch trưởng lão của trưởng lão viện, dù sao cũng không dễ để bọn họ bắt giữ.

Trầm ngâm một lúc lâu, rốt cục Chu Thế Dương quyết định không ngồi chịu chết, trầm giọng nói với thư ký đang vô cùng cẩn thận hầu hạ một bên:

- Ra lệnh đi, để cho người đi thăm dò từng hành động của Giang Nguyên. Tất cả tình huống, kể cả nhà họ Tuyên kia, tất cả những người có quan hệ với hắn... Cẩn thận một chút, đừng để lộ ra tin tức, lúc nào cũng sẵn sàng báo cáo tình hình...

- Vâng...

Thư ký không dám nhiều lời. Là tâm phúc của Chu Thế Dương, hiển nhiên gã cũng biết tình huống hiện tại nghiêm trọng tới đâu, nếu không thì Chu tổng cũng không tới mức liều mạng bảo mình đi điều tra một vị thành viên Viện ủy hội.

- Giang Nguyên đáng chết... Dù tôi không dám động vào Lưu Mộc Dương nhưng một thằng ranh con miệng còn hôi sữa thì chưa chắc ông đây đã sợ. Mà đã muốn chơi đùa thì chúng ta liền chơi xem. Đừng để ông nắm được nhược điểm gì, nếu không ông sẽ chơi chết mày...

Chu Thế Dương nghiêng răng nghiêng lợi nghĩ thầm.

Mặc dù trong thành viên thường vụ Viện ủy hội, Chu Thế Dương có thể coi là ít kinh nghiệm nhất nhưng lão cũng đã tiến vào Viện ủy hội hơn hai mươi năm, hơn nữa sau khi trở thành Thiên y sư, đảm nhiệm thành viên thường vụ Viện ủy hội đã sáu, bảy năm. Thời gian dài như vậy, lão đã sớm bố trí một lực lượng rất khổng lồ rồi.

Luồng lực lượng này có thể hoạt động cho lão, có thể nghe theo lời mình lão. Đây cũng là nguyên nhân khiến lão dám làm chuyện này.

Tất nhiên Giang Nguyên cũng không biết Chu Thế Dương đã chuẩn

bị bắt đầu xuống tay với mình. Lúc này hắn đang nhìn Tuyên Tử Nguyệt chỉ huy ba, bốn cao thủ ngoại viện chuyển tất cả gia sản tới nhà mới.

- Cái này... Tử Nguyệt, tương dấm cà muối gì đó... Cơ bản bên nhà mới cũng không dùng làm gì. Em chuẩn bị những thứ như quần áo là được...

Lúc này rốt cục Giang Nguyên cũng không nhịn nổi nữa, nói với cô gái đang bề bộn không ngừng kia.

- Hả... À...

Nghe thấy lời này của Giang Nguyên, Phan Hiểu Hiểu lên tiếng, sau đó cuối cùng ngừng thu thập, chỉ huy những cao thủ ngoại viện mang một số hành lý ra ngoài.

Tính ra thì đồ đạc của mọi người cũng không nhiều lắm, trong đó của Tiểu Bảo đã chiếm một nửa rồi. Mặt khác chính là hai rương được liệu lớn kia của Giang Nguyên.

Cũng còn may là tốn thời gian nửa buổi, cuối cùng cũng giải quyết xong, ba cái rương lớn giảm thành hai cái...

- Oa... Rất không tồi đấy.

Nhìn tòa biệt thự kiểu nhỏ này, trong mắt Phan Hiểu Hiểu hiện lên một tia hưng phấn.

- Ủ... Cũng không tồi lắm!

Giang Nguyên hài lòng gật đầu. Vốn biệt thự này chuẩn bị cho thành viên Viện ủy hội, cũng đủ để một nhà ở lại. Tòa biệt thự nhỏ này mặc dù không lớn nhưng hắn cũng có tới sáu phòng, lại còn có một vườn hoa nhỏ, thoải mái hơn căn nhà hai phòng ngủ một phòng khách trước đây nhiều.

Vọt vào bên trong biệt thự, Phan Hiểu Hiểu chạy lịch kịch lên lầu, xem tất cả mọi phòng xong liền đứng trên lầu vẫy Giang Nguyên và Tuyên Tử Nguyệt, vui vẻ kêu lên:

- Em muốn ở căn phòng giữa kia...

Nhìn vẻ hớn hở của Phan Hiểu Hiểu, Giang Nguyên và Tuyên Tử Nguyệt cũng không nhịn nổi phải phì cười.

- Thế nào, sao lại thế...

Nhìn hai người phì cười, Phan Hiểu Hiểu đỏ mặt, dậm chân nói.

Giang Nguyên cười ha hả nói:

- Được... Em thích phòng nào thì ở phòng đó..

Lúc này Tiểu Bảo vẫn được Tuyên Tử Nguyệt ôm trong tay, mở to đôi mắt trong trẻo, nhìn xung quanh mấy lần, tò mò quay đầu về phía Giang Nguyên, nói:

- Ba... Đây là nhà mới của chúng ta sao?

- Đúng vậy... Nhà mới của chúng ta... Thích không?

Đưa tay xoa xoa đầu Tiểu Bảo, Giang Nguyên mỉm cười nói.

- Thích... Thích chứ. Con muốn đi xuống... Con muốn đi xuống xem...

Nghe thấy Giang Nguyên xác nhận, mặt Tiểu Bảo lộ vẻ mừng rỡ, sau đó liền giẫy dụa từ tay Tuyên Tử Nguyệt nhảy xuống, chạy lên trên lầu.

- Ôi... Chậm thôi, chậm thôi... Đừng để ngã....

Nhìn dáng vẻ lắc lư của Tiểu Bảo, Tuyên Tử Nguyệt vội vàng đuổi theo, sợ Tiểu Bảo ngã xuống cầu thang.

Nhìn mấy người vui vẻ chạy lên như vậy, khoe miệng Giang Nguyên cũng lộ một nụ cười thỏa mãn.

Cả nhà Giang Nguyên lúc này đang vui vẻ như thế, phía bên Chu Thế Dương lại âm trầm nghe báo cáo.

Một người trung niên cung kính đứng trước mặt Chu Thế Dương, báo cáo nhỏ:

- Hôm nay Bộ trưởng Giang mua hai mươi cân Âm Hồn Mộc và Dạ

Minh Đăng ở kho thuốc, đưa đến nhà hẩn... Không rõ mục đích sử dụng...

- Cái gì? Âm Hòe Mộc và Dạ Minh Đăng? Hai mươi Kỷ gia gia?

Chu Thế Dương ngẩn ra. Lão cũng vẫn biết Âm Hòe Mộc và Dạ Minh Đăng. Nhưng hai mươi cân... Muốn làm Trư yêu sao? Nhiều Âm Hòe Mộc và Dạ Minh Đăng như vậy... Rốt cục Giang Nguyên này muốn làm gì? Dù có là heo thì mười con heo ăn nhiều Âm Hòe Mộc và Dạ Minh Đăng như vậy cũng chết... Đừng nói là người.

- Đúng... Xác định nguồn tin, đồng thời... Hôm nay Giang Nguyên còn đặt phòng luyện đan số một và tài liệu Thanh Vân Đan...

- Hẩn chuẩn bị luyện đan?

Trong lòng Chu Thế Dương lại hơi kinh hãi, thật sự không biết sao lúc này Giang Nguyên còn có tâm tư luyện đan... Thời gian tới hẳn phải bận rộn nhất mới đúng chứ...

- Mặt khác, xế chiều hôm nay Giang Nguyên đã chuyển nhà rồi, tới khu biệt thự...

- Chuyển nhà rồi? Hẩn còn có tâm tư chuyển nhà?

Nghe thuộc hạ báo cáo xong, Chu Thế Dương chỉ cảm thấy thật sự càng không hiểu nổi nữa... Lão không rõ hiện tại sao Giang Nguyên lại có thể nhàn nhã như vậy...

Cau mày trầm ngâm một lúc, Chu Thế Dương giơ mắt nhìn người đàn ông trung niên kia, lạnh nhạt nói:

- Biết rồi. Theo dõi hẩn chặt chẽ, có chuyện gì lập tức báo ngay. Đồng thời cũng phải điều tra và theo dõi nhanh hơn tất cả các nhân vật có liên quan!

- Vâng, Chu tổng...

Bảy giờ tối, trong phòng luyện đan, người phụ trách khu luyện đan Đào Cường đã chuẩn bị tốt tất cả mọi thứ trong phòng từ sớm, ngay cả dược liệu cần để luyện Thanh Vân Đan cũng đã được chuẩn bị sẵn hai phần, đợi hai vị Bộ trưởng đến.

Nhìn hai cái rương nhỏ đóng kín bên cạnh, ánh mắt Đào Cường lóe lên một tia hâm mộ. Trong hai cái rương nhỏ này là hai phần dược liệu Thanh Vân Đan. Gã rất muốn biết bên trong rương nhỏ này có dược liệu gì nhưng lại chẳng dám chạm vào.

Bởi vì cách điều chế đan dược siêu phẩm phải giữ bí mật tuyệt đối, trừ mấy vị chủ nhiệm, phó Bộ trưởng Ban đan bộ ra, chỉ có thành viên Viện ủy hội mới có tư cách tiếp xúc.

Mà cho dù là những người này, bọn họ cũng chỉ biết một hai loại, hoặc tới ba loại điều chế đan dược siêu phẩm. Bởi đại đa số bọn họ cũng chỉ biết Thiên Y viện có tồn tại một số cách điều chế đan dược siêu phẩm nhưng cách điều chế cụ thể thế nào, trong tình huống cụ thể cũng phải được Viện ủy hội phê chuẩn mới có thể tiếp xúc.

Cho dù là trong kho thuốc cũng chỉ có ba vị lão dược sư, mỗi người chia ra nắm một phần ba số lượng cách điều chế đan dược siêu phẩm. Mỗi khi cần dược liệu điều chế đan dược siêu phẩm thì sẽ gặp một vị quản lý cách điều chế đan dược siêu phẩm đó để lấy dược liệu cần thiết, sau đó niêm phong kín đưa tới phòng luyện đan.

Trong đó, trừ vị đan sư luyện đan ra, không ai có tư cách chạm vào. Cho nên Đào Cường cũng chỉ có thể nhìn mà hâm mộ và coi trọng...

Hơn bảy giờ một chút, Giang Nguyên liền xuất hiện trong phòng luyện đan, sau đó lão y sư Vu Phượng Minh cũng chạy tới. Đào Cường thoáng hỏi thăm ân cần hai vị lãnh đạo một chút, sau đó liền rời khỏi phòng luyện đan. Còn không tới phiên gã ở cạnh giúp đỡ luyện chế đan dược siêu phẩm này.

Lão luyện đan sư Vu Phượng Minh kiểm tra dược liệu trong hộp một chút, sau đó liền nhanh nhẹn lấy dược liệu bên trong ra, chuẩn bị thật tốt.

- Vu lão... Lại khiến ngài vất vả rồi...

Giang Nguyên nhìn về phía lão luyện đan sư Vu Phượng Minh, cung kính tạ ơn.

- Ha ha... Giang Nguyên, cậu nói những lời này lại thành ra là người ngoài rồi. Có thể cùng luyện chế đan dược siêu phẩm với cậu, đến mấy lão ca của tôi cũng đều muốn tranh nhau tới...

Lão luyện đan sư Vu Phượng Minh vui vẻ cười ha hả, đồng thời bắt đầu tiến hành khâu kiểm tra cuối cùng. Những chuyện này đều là việc trợ thủ nên làm. Tuy ngày thường ông luyện đan đều do người khác làm, căn bản không cần ông ra tay nhưng nếu để ông làm thì cũng không có gì là lạ lắm.

- Tốt lắm, có thể bắt đầu rồi...

Sau khi kiểm tra tốt rồi, lão luyện đan sư Vu Phượng Minh liền cười nói với Giang Nguyên.

- Tốt lắm... Vậy bắt đầu thôi... Nhóm lửa...

Mấy giờ sau, một mùi hương thơm nhàn nhạt mà hơi quái dị truyền ra từ Tế Thế Đỉnh. Lòng mày Giang Nguyên hơi cau lại, nói:

- Thất bại rồi...

- Ha ha... Không sao cả. Sau khi Tế Thế Đỉnh đầy đủ, có thể cậu còn chưa quá quen thuộc... Từ từ làm quen là tốt rồi!

Lão luyện đan sư Vu Phượng Minh một bên cũng lộ vẻ hơi tiếc nuối nhưng vẫn an ủi Giang Nguyên, cười nói:

- Không sao cả, chúng ta nghỉ ngơi một chút rồi tiếp tục...

- Tốt...

Ngồi nghỉ ngơi trên ghế, lão luyện đan sư Vu Phượng Minh nâng chén trà lên, nhấp khẽ một hợp, sau đó cười nói:

- Đúng rồi, Giang Nguyên... Sao đột nhiên cậu lại nghĩ tới chuyện luyện chế Khai Tuệ Đan? Thứ đan dược siêu phẩm này sử dụng rất rộng, nhưng nghe nói độ khó cũng tương đối cao đấy...

Giang Nguyên cười cười, gật đầu cười khổ nói:

- Tôi biết... Chẳng qua... Chẳng qua hiện tại Tiểu Bảo đã năm sáu

tuổi rồi. Tôi muốn cho nó dùng một viên. Nếu đợi thêm nữa thì tôi sợ hiệu quả không tốt...

- Hả... Ý của cậu là...

Lão luyện đan sư Vu Phượng Minh kinh ngạc nhiên Giang Nguyên, một lúc rất lâu sau mới lắc đầu cảm thán:

- Ôi chao... Một người cha như cậu thật sự là...

- Tiểu Bảo cũng thật có phúc...

Lão luyện đan sư Vu Phượng Minh liên tục gật đầu nói:

- Không ngờ ngay cả thứ này cậu cũng bỏ ra được... Có Khai Tuệ Đan này, chỉ cần bồi dưỡng thật tốt thì tất nhiên tiền đồ tương lai của Tiểu Bảo sẽ không thể nào đo lường được...

Hai người đang tán chuyện ở nơi này, lúc này bên ngoài phòng luyện đan số một, trong bóng tối lại có thêm một đôi mắt đang nhìn chăm chăm vào nơi này.

(QUAN Y)

Chương 1022: Điều tra

- Cuối cùng cũng thành... Không tồi, không tồi!

Nhìn bình nhỏ trong tay Giang Nguyên, lão y sư Vu Phượng Minh hài lòng gật đầu, nhìn về phía hắn, nói:

- Nếu muốn lại khai luyện Khai Tuệ Đan, ngày mai cũng được... Chẳng qua đầu tiên nên luyện thêm hai lò đan dược khác để làm quen đã...

Nhìn thời gian một chút đã là hai giờ sáng, Giang Nguyên cười gật đầu nói:

- Thật sự khiến ngài vất vả rồi... Tôi biết, nếu ngày mai không có việc gì thì bây giờ tối có thể tiếp tục...

- Tốt... Như vậy thì lại bây giờ nhé... Cũng không cần nói tới chuyện vất vả nữa. Làm trợ thủ cho cậu, tôi cũng thu được rất nhiều lợi ích...

Gọi Đào Cường tiến vào, để gã chuyển hết được liệu còn thừa khi luyện chế Thanh Vân Đan về, sau đó hai người liền chậm rãi ra khỏi phòng luyện đan.

Mà ở trong bóng tối đối diện cách đó không xa, một bóng người không biết đã chờ bao lâu, nhìn Giang Nguyên và lão luyện đan sư Vu Phượng Minh đi tới, rốt cục hai tròng mắt sáng ngời, vô cùng cẩn thận đợi hai người đi xa mới đi về phía phòng luyện đan kia.

Không bao lâu sau, người nọ lại trở về, đứng trong bóng tối, do dự một lúc mới tiếp tục trở về trạng thái đầu tiên.

Thời gian trôi qua từng giây một. Rốt cục gã cũng không thất vọng. Gần một tiếng sau, mặc dù cả phòng luyện đan tối đen như mực, gã vẫn thấy một bóng người quen thuộc xuất hiện ở nơi này, sau đó tiến vào trong phòng luyện đan số một.

Người này nhìn cửa phòng luyện đan số một bị đóng chặt, thoáng chần chừ một chút, gã giương mắt nhìn lên phía ống thông gió trên nóc nhà, lặng im không nói gì, lẳng lặng chờ đợi như cũ.

Lại khoảng một giờ sau, gã nhìn người kia đi từ phòng luyện đan ra, mãi cho tới khi bóng lưng đối phương hoàn toàn không thấy đâu nữa, lúc đó mới thở phào nhẹ nhõm, trong mắt cũng hiện lên một tia hưng phấn. Mặc dù không biết rốt cục vị này làm gì trong phòng luyện đan nhưng gã có thể xác định, trong đó nhất định có chuyện... Cũng không uống công gã canh chừng cả một đêm.

Giang Nguyên chậm rãi di chuyển trong bóng tối. Hành lang tối tăm mà yên tĩnh, ánh đèn từ trên đỉnh đầu tỏa xuống cũng lạnh lạnh, lờ mờ.

Đi trên con đường không quen thuộc lắm này, nhìn tòa biệt thự trong bóng tối cách đó không xa về phía trước, trong lòng hẳn thấy ấm áp. Mặc dù mấy năm nay qua đi cũng không dễ dàng lắm nhưng cho dù thế nào, hiện tại mình đã có rất nhiều. Hẳn phải cố gắng quý trọng những điều này.

Sờ sờ nhẹ vào bình nhỏ trong túi, trong mắt Giang Nguyên lại hiện lên một tia cười nhàn nhạt. Vì bảo vệ những điều quý giá này, hắn càng phải cố gắng hơn mới được, cũng phải có đủ thực lực mới đối phó được với tất cả...

Hiện tại hắn đã có trụ cột tương đối rồi, cho dù là đối mặt với tình huống nào, Giang Nguyên cũng đều có đủ tự tin đối phó được tất cả.

Đương nhiên chuyện tăng thực lực lên nữa cũng rất quan trọng... Đối mặt với tương lai chưa biết, hắn cần phải chuẩn bị nhiều hơn.

Đi tới trước biệt thự, nhìn ngôi nhà mới của mình, Giang Nguyên thở dài một hơi... Còn một tháng nữa là tới Tết âm lịch rồi. Chờ xử lý xong hết mọi việc, trước lễ mừng năm mới cũng nên về nhà với ông nội... Ít nhất cũng nên để cho ông biết một số chuyện ông nên biết...

Ngày thứ hai, đồng chí Chu Thế Dương đang ngồi trước bàn làm việc, trên bàn là tập tài liệu văn kiện, khuôn mặt tối tăm vài ngày rồi cực cũng lộ ra một tia hưng phấn.

- Ngày hôm qua một mình Giang Nguyên trở lại phòng luyện đan, rốt cục làm gì? Không điều tra được sao?

Đôi mắt âm lãnh của Chu Thế Dương nhìn trung niên đối diện, trầm giọng hỏi.

- Không điều tra được. Phòng luyện đan trực thuộc Luyện đan bộ, hơn nữa Đào Cường là nhân vật trung kiên thuộc ban này... Chúng ta không điều tra được bất cứ tin tức gì... Nhưng có thể xác nhận được duy nhất một điều, ngày hôm qua Giang Nguyên luyện chế hai lò Thanh Vân Đan nhưng chỉ thành công một lò... Chẳng qua hiện tại chúng ta phát hiện một vấn đề nhỏ, đó là lò luyện Thanh Vân Đan bị hỏng lúc đó cũng không bị tiêu hủy... Dường như có chút bất thường...

Người đàn ông trung niên trầm giọng trả lời:

- Nhưng chúng ta không tra ra được bất cứ vấn đề nào khác... Mà phía bên nhà họ Tuyên, chúng ta cũng đã tiến hành điều tra rồi.

Hắn là nhà họ Tuyên thu được không ít đan dược cấp cao từ chỗ Giang Nguyên. Thời gian một năm gần đây, chúng ta có thể tin chắc, không ít người nhà họ Tuyên đã đột phá cảnh giới... Kể cả một ít thanh niên đời sau và Thiên Vị...

Mấy thứ này đều có trên tư liệu, chẳng qua nghe nói trực tiếp sẽ rõ ràng hơn rất nhiều.

Chu Thế Dương chậm rãi gật đầu, trong mắt hiện lên một tia cười lạnh, ngẩng đầu nhìn người đàn ông trung niên kia, nói:

- Điều tra... Tiếp tục đi, tiếp tục điều tra kỹ hai điểm này!

- Vâng... Chu tổng...

Người đàn ông trung niên chậm rãi rời khỏi phòng làm việc của Chu Thế Dương.

Nhìn người đàn ông trung niên kia rời đi, vẻ cười lạnh trong mắt Chu Thế Dương càng dày hơn vài phần, hừ một tiếng nói:

- Giang Nguyên... Hừ hừ... Cho dù mày có vấn đề gì không nhưng nếu để tao nắm được nhược điểm thì hiển nhiên là mày xui xẻo rồi...

Đối với tất cả chuyện này, Giang Nguyên cũng chẳng biết gì. Về tình huống của Hội ủy viên điều tra Long Sơn, Giang Nguyên cũng không có tâm tư nhúng tay vào. Dù sao trên cơ bản tình huống đã rõ ràng rồi. Những bước tiến hành điều tra và lấy chứng cứ tiếp theo không cần hắn phải ra tay nữa.

Hơn nữa Giang Nguyên cũng không muốn nhúng tay vào việc thảo luận và xử trí cuối cùng. Đối với cha mẹ mình, hiện tại tình cảm của Giang Nguyên vẫn rất phức tạp. Cho nên sau khi xử lý xong những việc liên quan, hắn liền để lại cho Từ Khải Liễu và Lưu Mộc Dương bàn bạc. Dù sao thì cần phải xử lý Thiên y sư, hắn là một thành viên Viện ủy hội mới lên, nhúng tay vào đường như cũng hơi thiếu tư cách, cũng không thích hợp lắm.

Cho nên hiện tại Giang Nguyên cũng thanh thản, ổn định làm chuyện của mình, giao tất cả mọi việc cho hai người đủ tư cách đi xử lý.

Khai Tuệ Đan trong đan dược siêu phẩm được xem lại một loại đan dược không thông dụng lắm. Tuy nói nó cũng không thường dùng, nhưng nhiều lúc không dùng thứ này không được.

Giống như Giang Nguyên, vì muốn đặt trụ cột tốt cho Tiểu Bảo, nhất định phải dùng đến Khai Tuệ Đan này. Khi còn bé, trí tuệ vừa mới mở ra, lợi dụng Khai Tuệ Đan mở rộng, xúc tiến não vực thì mới có thể khiến trí lực của Tiểu Bảo càng mở rộng hoàn thiện, mạnh hơn không ít so với các bạn cùng lứa.

Đối với việc luyện chế đan dược siêu phẩm mới, cho dù hiện tại Từ Khảm Liễu và Lưu Mộc Dương đang bận rộn như thế, nếu nghe thấy tin tức này cũng không thể không coi trọng vài phần.

Mặc dù không gọi điện tới hỏi, nhưng vẫn sẽ báo cho lão y sư Vu Phượng Minh chú ý nhiều hơn. Mà phó Bộ trưởng Đan dược bố nghe nói tới tin tức này lại còn vì vị trí trợ thủ này mà suýt nữa đánh nhau.

- Lão Vu... Ông đã làm trợ thủ vài lần rồi, dù thế nào cũng phải đổi người chứ?

Bộ trưởng Lý Minh Bưu trừng lớn con mắt, nhìn chăm chăm vào lão y sư Vu Phượng Minh, hừ hừ nói.

Một vị phó Bộ trưởng khác cũng liên tục gật đầu nói:

- Đúng đúng... Lão Vu, cũng không thể ăn một mình như thế được... Nên để mấy người chúng ta tới lượt chứ...

Tranh luận một hồi, kết quả vẫn là lão y sư Vu Phượng Minh đảm nhiệm trợ thủ của Giang Nguyên một lần nữa. Bởi rất đầy đủ lý do, ông cũng phối hợp với Giang Nguyên quen rồi, luyện chế đan dược mới dù sao quen thuộc cũng tốt hơn...

(QUAN Y)

Chương 1023: Phản kích

Đối với Giang Nguyên mà nói, có Tế Thể Đỉnh đầy đủ so với Tế

Thế Đỉnh lúc đầu chỉ miễn cưỡng luyện chế được tất nhiên không có khả năng đồng nhất. Hơn nữa hần có kinh nghiệm sử dụng Tế Thế Đỉnh nhiều như vậy, cho dù là đan dược siêu phẩm thì xác suất thành công ít nhất cũng trên bảy tám phần.

Mà Khai Tuệ Đan tuy rằng trước kia hần chưa tự luyện chế ra bao giờ nhưng đỉnh chủ của Tế Thế Đỉnh này đã luyện chế Khai Tuệ Đan không ít. Cho nên hần vẫn đầy đủ tin tưởng.

Bây giờ tối, chuẩn bị bắt đầu luyện chế Khai Tuệ Đan...

- Một trăm gram Ngọc Phong Thảo...
- Một trăm gram Tang Thập Tử...
- Tăng lửa thêm một bậc...
- Cho hai trăm gram Hoàng Tinh vào...
- Hai trăm gram Cầu Kỷ Tử...
- Giảm lửa đi một bậc...

Theo lời Giang Nguyên, động tác lão y sư Vu Phượng Minh nhanh nhẹn dứt khoát đưa các loại thuốc vào trong lò luyện đan, đồng thời tăng giảm lửa theo yêu cầu của Giang Nguyên.

Giang Nguyên lẳng lặng nhìn lò luyện đan, trên mặt không gợn sóng, không sợ hãi. Lò Khai Tuệ Đan này đã tiến hành gần một nửa rồi, hơn nữa tới trước mắt mà nói cũng chưa xuất hiện bất cứ điều gì bất thường. Hần có dự cảm và tin tưởng mạnh mẽ rằng lò Khai Tuệ Đan này sẽ không xảy ra vấn đề lớn.

Lão luyện đan sư Vu Phượng Minh ở một bên nhìn dáng vẻ chăm chú của Giang Nguyên, âm thầm gật đầu. Giang Nguyên với tuổi tác như thế mà đi được tới một bước thế này quả nhiên ngoài chỗ độc đáo riêng thì sự chăm chú này cũng chỉ là đặc điểm của một luyện đan sư chính thức.

Có lẽ với năng lực của Giang Nguyên và Tế Thế Đỉnh đầy đủ tồn tại, có thể Giang Nguyên sẽ một lần là thành công cũng không chừng.

Chẳng qua lúc này lão luyện đan sư Vu Phượng Minh cũng không biết, nhất định lò đan dược này sẽ không thành công. Nếu để ông biết, chắc chắn sẽ nghĩ tới phun máu...

Vốn Giang Nguyên cũng không định luyện chế thành công lò Khai Tuệ Đan này. Tiểu Bảo cũng không chỉ cần mỗi một viên Khai Tuệ Đan. Mặc dù đối với người khác mà nói, một viên Khai Tuệ Đan đã đủ để thỏa mãn rồi. Nhưng đối với Giang Nguyên mà nói, hẳn hiểu rất rõ, mặc dù hiệu quả của Khai Tuệ Đan quả thật cũng không tồi nhưng một viên đem lại hiệu quả không nhiều lắm. Ít nhất theo trí nhớ truyền thừa mà hẳn thu hoạch được, năm đó một đỉnh chủ đã dùng năm viên Khai Tuệ Đan mới bồi dưỡng được cho cháu trai nhà mình.

Mà vị cháu trai kia quả nhiên đầu óc thông minh hơn người, trong một trăm năm liền trở thành kỳ tài khó gặp tại Thiên Y viện. Mà một đứa trẻ khác chỉ dùng một viên Khai Tuệ Đan, so với trẻ con bình thường khác cũng chỉ thông minh hơn một chút mà thôi.

Hiện tại Giang Nguyên đang phân tích.

Sau khi luyện chế ra một lò Khai Tuệ Đan, với địa vị hiện tại của hắn và dưới tình huống Khai Tuệ Đan vừa có thể được luyện chế lại thành công, tích phân hiện tại của hắn có lẽ có thể đổi được một viên. Nhưng một viên còn chưa đủ, còn cần nhiều đan dược hơn. Như vậy lò đan dược này tuyệt đối không thể thành công.

Lò đan dược Khai Tuệ Đan đầu tiên không thành công, cơ bản cũng coi như bình thường. Dù là lão luyện đan sư Vu Phượng Minh cũng đều chuẩn bị cho hắn hai phần dược liệu, rõ ràng đã chuẩn bị để lò đan dược đầu tiên cho Giang Nguyên luyện tay nghề, đợi thoảng quen thuộc một chút thì lò thứ hai mới có hy vọng thành công thực sự.

- Cho ba trăm gram Minh Tiền Nhũ vào...

Sau khi cho loại thuốc cuối cùng vào, lò luyện đan, vẻ hưng phấn trên mặt lão luyện đan sư Vu Phượng Minh càng phát ra nồng đậm. Chẳng lẽ lần này một lần đã thành công thật? Nếu một lần duy nhất đã thành công, như vậy đại biểu thật sự Giang Nguyên đã nắm giữ Tế Thế Đỉnh tới mức hoàn mỹ cực điểm rồi. Nếu không

thì vừa mới bắt đầu tiếp xúc với đan dược siêu phẩm, làm sao hắn đã có thể thành công ngay lần đầu tiên được?

Chẳng qua vẻ hưng phấn trên mặt ông vừa mới bốc lên không lâu, trong lò luyện đan lại truyền ra một mùi hương lờ mờ quái dị...

- Hả?

Cảm thấy mùi thơm khó rõ ràng này, lão luyện đan sư Vu Phượng Minh hơi sửng sốt. Cho dù ông không biết rốt cục Khai Tuệ Đan đã gặp vấn đề gì nhưng theo lẽ thường thì loại mùi hương hỗn độn này dường như có chút bất thường.

Nghĩ tới đây, lão luyện đan sư Vu Phượng Minh không nén nổi hồi hộp nhìn về phía Giang Nguyên bên cạnh.

- Thất bại rồi...

Trên mặt Giang Nguyên vẫn không có gì thay đổi, chẳng qua rất rõ ràng khi hắn ngửi thấy mùi thơm hỗn độn này, sau đó liền đưa ra kết luận.

Nghe thấy những lời này, lão luyện đan sư Vu Phượng Minh cũng không nén nổi thở dài. Đã tới bước cuối cùng rồi, không ngờ lại thất bại, thật sự có chút tiếc nuối.

Nhìn vẻ mặt tiếc nuối của lão luyện đan sư Vu Phượng Minh, Giang Nguyên cười bình thản trấn an, nói:

- Không sao đâu. Lúc này chỉ thiếu một chút thôi, nhưng trên cơ bản đã nắm được yếu điểm trong luyện chế rồi. Lần sau hắn sẽ không có vấn đề gì ...

- Ừ ừ... Như thế là tốt nhất. Như thế là tốt nhất...

Lão luyện đan sư Vu Phượng Minh hài lòng đáp lời. Lần đầu tiên đã đạt tới mức độ này đã là tương đối không tồi rồi. Thật sự mình hy vọng quá xa vời. Chỉ cần có thu hoạch đủ kinh nghiệm, tỷ lệ thành công tiếp theo hiển nhiên sẽ tăng lên rất nhiều.

Lúc này đã là rạng sáng rồi. Liên tục luyện đan mấy giờ cũng tương đối hao tổn tinh thần. Hai người hơi nghỉ ngơi gần một

tiếng, khôi phục một chút tinh thần, sau đó bắt đầu tiến hành luyện chế lần thứ hai...

Mà lúc này, trong bóng tối bên ngoài phòng luyện đan không xa vẫn có một người đứng đó, vô cùng cẩn thận ẩn dấu, nhìn về phía này, không dám bỏ qua chút nào...

Đợi tới khi bầu trời phía đông đã có tia sáng bạc, rốt cục cửa phòng luyện đan sổ một cũng chậm rãi mở ra. Người theo dõi kia đang mơ màng buồn ngủ, giờ giật mình tỉnh táo lại, ngẩng đầu lên, nhìn hai người đi tới, thấy hai khuôn mặt mang theo vẻ uể oải dưới ánh đèn, nhưng vẫn lộ rõ nét vui sướng nhàn nhạt, trong lòng căng thẳng. Chẳng lẽ chỉ một buổi tối đã thành công rồi?

Giang Nguyên và lão luyện đan sư Vu Phượng Minh đều tràn đầy vui mừng. Chuyện lão luyện đan sư mừng rỡ chính là rốt cục đã luyện chế thành công, luyện ra chín viên Khai Tuệ Đan. Một lần này đủ để bù tất cả thiếu hụt loại đan dược này.

Mà Giang Nguyên vui mừng chính là chỉ cần luyện thêm một lò nữa, chính mình có đủ Khai Tuệ Đan đưa cho Tiểu Bảo. Con trai bảo bối của mình là tốt, tương lai tất nhiên sẽ là tồn tại không thấp hơn cha mình.

Cáo biệt với lão luyện đan sư Vu Phượng Minh xong, Giang Nguyên cảm thấy mỹ mãn, tắm rửa một cái liền mệt mỏi ngủ thiếp đi.

Lúc này trời đã sáng dần, Thiên Y viện yên tĩnh cũng bắt đầu náo nhiệt hẳn. Mà một dòng chảy ngầm đầy âm mưu bị một số người thúc đẩy đã bắt đầu nổi lên...

Trong phòng làm việc của Bộ trưởng Ban giám sát, Lưu Mộc Dương đang nhìn bản tin của cấp dưới mình gửi lên, lông mày bắt đầu nhăn lên, trong mắt hiện lên vẻ nghiêm trọng... Vào lúc này, không ngờ lại có người báo lên tội danh của thành viên Viện ủy hội Giang Nguyên, hơn nữa tội danh còn không nhẹ. Xem ra... Có một số người đã ý thức được chút gì, bắt đầu phản kích rồi...

(QUAN Y)

Chương 1024: Điều tra

- Đã nghe nói chưa? Giang Nguyên bị người ta tố cáo rồi...

- Cái gì? Bị tố cáo rồi? Sao có thể thế được? Hiện tại hắn là thành viên Viện ủy hội, là phó Bộ trưởng nắm quyền cao của Hội ủy viên điều tra. Ai dám tố cáo hắn?

- Hắc hắc... Tôi cũng không biết. Chẳng qua nếu xét xu thế này, hắn là có cấp trên thấy hắn đáng ghét rồi... Nghe nói tội bị nêu ra rất nhiều, hơn nữa còn rất nặng đấy... Có lạm dụng tư quyền, tham chiếm đan dược, phát triển họ nhà ngoại, tư thông kẻ địch, cấu kết Huyết tộc...

- Thật sự à? Nhiều tội danh như vậy sao?

- Lại nói tiếp, chuyện lạm dụng tư quyền thì còn dễ nói. Gần đây xu thế Giang Nguyên cũng quá cao. Tư thông ngoại địch... Cha hắn không phải đồ sao... Cấu kết Huyết tộc thì dường như...

- Hắc... Hắn là đỉnh chủ Tế Thế Đỉnh, tham chút đan dược, lấy quyền thế của hắn còn không dễ dàng sao... Anh xem tuổi hắn như vậy, ngăn ngủi trong mấy năm có thực lực tiến lên tới chức này, dù thiên phú có cao tới mấy cũng không có khả năng mấy năm đã trở thành cao thủ Thiên vị phải không? Nếu không có rất nhiều đan dược chống đỡ, làm sao làm được chứ? Anh nói có phải không?

- Mặt khác... Lúc đầu cấu kết với vị Cổ Môn Sơn Trưởng tuyệt sắc kia... Anh xem hiện tại trong nhà hắn còn nuôi hai cô gái... Người trẻ tuổi có bị hãm vào trong chữ "Sắc" cũng không có gì quá kỳ quái phải không....

- Cũng đúng nhỉ...

Nghe đến đó, người đầu tiên còn không tin lắm, nhưng cũng không nén nổi chậm rãi gật đầu:

- À... Nếu là như vậy... Lúc này chỉ sợ Giang Nguyên thật sự gặp phiền toái lớn rồi!

- Đúng vậy... Ha ha ha...

Khi Giang Nguyên đang ngủ say, những lời đồn đại như vậy đã bắt đầu bốc lên khắp Thiên Y viện. Ngay sau lúc Lưu Mộc Dương chứng kiến tin báo cáo không tới nửa giờ, trong cả Thiên Y viện, cơ bản tất cả y sư trung cấp hay cấp thấp, tất cả y sĩ đều đã nghe thấy lời đồn đại như vậy rồi.

Đối mặt với tin tức mang tính nổ lớn như vậy, diễn viên lại là thành viên Viện ủy hội trẻ tuổi mới nổi, tất nhiên tin tức lan truyền rất nhanh rồi.

Nội quy Thiên Y viện nghiêm khắc, đặc biệt sau khi gửi tố cáo tới Ban giám sát rồi, cho dù là ai thì Ban giám sát cũng sẽ không bởi anh là thành viên Viện ủy hội mà không đi điều tra. Mà một khi tra ra kết quả, như vậy cho dù anh là ai, tất nhiên cũng sẽ phải nhận trừng phạt.

Ngay cả cô em Mã Tiểu Duệ nghe được tin tức như vậy cũng giống như bị đâm phải đuôi, nhanh chóng chạy về phía nhà Giang Nguyên.

- Tiểu Duệ... Sao thế? Xảy ra chuyện gì rồi?

Tuyên Tử Nguyệt đang đưa Tiểu Bảo ra vườn hoa trước cửa chơi, nhìn thấy Mã Tiểu Duệ chạy hớt hơ hớt hải tới, tò mò hỏi thăm.

- Phù phù...

Vừa rồi cô chạy tới nhà cũ của Giang Nguyên, sau đó mới chuyển hướng chạy tới bên này.

Nhìn thấy Tuyên Tử Nguyệt ở cửa, Mã Tiểu Duệ vội vã nói:

- Giang Nguyên đâu?

- Sáng hôm nay Giang Nguyên mới về, hiện tại còn đang ngủ... Làm sao thế? Xảy ra vấn đề gì à?

Nhìn vẻ mặt lo âu của Mã Tiểu Duệ, Tuyên Tử Nguyệt cũng lo lắng.

- Ôi... Trong viện có lời đồn, nói có người tố cáo Giang Nguyên...

Mã Tiểu Duệ tức giận thở hổn hển, hừ hừ nói:

- Thế mà hắn còn hoàn hảo, hiện còn đang ngủ cơ đấy!

- Tố cáo Giang Nguyên?

Nghe thấy những lời này, sắc mặt Tuyên Tử Nguyệt hơi tái đi.

- Đúng... Tôi đã xác nhận Ban giám sát thu được thư tố cáo rồi, hơn nữa chuyện này còn đang lan truyền khắp trong viện!

Mã Tiểu Duệ cau mày, trầm giọng nói:

- Tôi đã xem qua lý do tố cáo rồi. Lần này chỉ sợ Giang Nguyên sẽ gặp phiền toái lớn!

- Hả? Thật sự sao? Lý do gì vậy?

Sắc mặt Tuyên Tử Nguyệt trắng bệch, một lúc sau mới chần chừ hỏi:

- Hiện tại không phải Giang Nguyên đã là thành viên Viện ủy hội sao? Lại là phó Bộ trưởng Hội ủy viên điều tra Long Sơn, đi rất gần với Bộ trưởng Lưu mà... Hắn không có vấn đề gì lớn chứ?

- Vô dụng... Ban giám sát luôn trung lập. Một khi đã có tố cáo, Ban giám sát sẽ luôn luôn không thiên vị bất cứ ai, để điều tra hết sức... Hơn nữa lần này lý do dính dáng tới rất nhiều. Có cái gì mà lạm dụng tư quyền, tham lam chiếm đoạt, phát triển họ ngoại, tư thông kẻ địch, cấu kết Huyết tộc...

Mã Tiểu Duệ cười khổ lắc đầu, sau đó nói:

- Giang Nguyên đang ở đâu? Mau mau gọi hắn dậy đi!

- Ồ... Được, tôi đi ngay...

Nghe thấy những lý do này, Tuyên Tử Nguyệt cũng không thể nào bình tĩnh nổi nữa, vội vàng ôm Tiểu Bảo, nhanh chóng đi vào trong nhà.

Ngồi trong phòng khách nhà Giang Nguyên, Mã Tiểu Duệ đứng ngồi không yên, chờ Giang Nguyên đi ra. Chẳng qua đợi một lúc vẫn không thấy hần đâu, mà vẻ mặt Tuyên Tử Nguyệt quái dị đi từ trên lầu xuống.

- Giang Nguyên đâu?

Nhìn chỉ có Tuyên Tử Nguyệt, Mã Tiểu Duệ nghi hoặc nói.

Vẻ mặt Tuyên Tử Nguyệt quái lạ, trả lời:

- Hần nói... Hần biết rồi, nói không có vấn đề gì lớn, bảo tôi đừng làm ồn lên, còn muốn ngủ tiếp...

- Không có vấn đề gì lớn? Thế mà còn là không có vấn đề gì lớn?!!!

Vẻ mặt Mã Tiểu Duệ kinh ngạc nhìn Tuyên Tử Nguyệt, thất thanh nói:

- Cô có nói rõ ràng cho hần biết gì?

- Nói... Nói rất rõ ràng rồi. Nhưng ... Nhưng hần nói là không sao cả...

Mặc dù vẻ mặt Tuyên Tử Nguyệt nghi hoặc nhưng vẫn xác nhận lần nữa.

-...

Mã Tiểu Duệ hoàn toàn cạn lời.

Trong phòng làm việc của Bộ trưởng Ban giám sát, sắc mặt Lưu Mộc Dương nghiêm trọng, nâng chén trà nhấp một ngụm, sau đó cau mày nhìn cấp dưới đối diện, trầm giọng hỏi:

- Tình hình thế nào rồi?

- Chủ nhiệm... Chúng ta đã điều tra sơ bộ. Trước mắt từ mấy điểm của thư tố cáo này, cấu kết với kẻ địch và Huyết tộc trên cơ bản đều là những lời trước đó Viện ủy hội cũng đã từng nhắc tới, chẳng qua có thêm vài chi tiết vu khống mà thôi... Nhưng lạm dụng tư quyền thì cũng nằm trong giới hạn, không có gì cả. Trên

cơ bản là nhằm vào trong mấy ngày nay, Giang Nguyên điều tra quá mức mạnh mẽ. Còn ngược lại về việc tham chiếm đan dược và phát triển họ ngoại, tạm thời không thể xác nhận... Nhưng từ một ít đầu mối trong thư tố cáo này và những gì chúng ta điều tra, chuyện này không phải là không có khả năng...

Người cấp dưới ngồi đối diện nghiêm túc báo cáo:

- Tình hình cụ thể, chúng ta còn cần nhiều thời gian điều tra hơn!
- Ừ... Tôi biết rồi. Cậu ra ngoài trước đi!

Nghe cấp dưới báo cáo xong, Lưu Mộc Dương gật đầu khẽ, lạnh nhạt nói.

- Vâng...

Vị cấp dưới này lên tiếng, thoáng chần chừ một chút, sau đó đứng dậy đi ra ngoài. Vốn gã còn muốn hỏi có cần tiếp tục điều tra nữa không nhưng là tâm phúc của chủ nhiệm, hiển nhiên gã hiểu rõ ý của chủ nhiệm. Nếu cũng không nói là dừng lại ở đây, như vậy đại biểu phải tiếp tục điều tra.

Là người thuộc Ban giám sát, tất cả tố cáo, tất cả hành vi vi phạm nội quy viện, chỉ cần Ban giám sát thu được liền sẽ có chức trách điều tra rõ. Không ai là thành viên của Ban giám sát quên điểm này.

Hiển nhiên Lưu Mộc Dương cũng chú ý tới sự chần chừ trong nháy mắt của cấp dưới vừa rồi. Chẳng qua nhìn bóng lưng ngang nhiên của đối phương đi ra cửa, lúc này ông cũng không nhịn được cười khổ một tiếng. Đây là nguyên tắc và khí thế của Giám sát bộ.

Hơi đau đầu nhìn ít tài liệu trên bàn, sau đó nhìn một đồng tài liệu và văn kiện chất đầy một góc bàn của mình về sự kiện Long Sơn, Lưu Mộc Dương khẽ thở dài. Đúng vậy... Muốn điều tra một vị đường đường là thành viên Viện ủy hội, Thiên y sư đâu phải chuyện đơn giản. Đây có lẽ cũng chỉ mới là bắt đầu...

Thoáng trầm ngâm một chút, Lưu Mộc Dương chậm rãi đứng dậy, đưa tay cầm một tập tài liệu dày trên bàn, sau đó đi ra ngoài cửa.

Mấy ngày nay, Từ Khải Liễu cũng coi như rất bận rộn. Trừ công việc hàng ngày trong viện, chuyện sự kiện Long Sơn cũng khiến bà đau đầu. Chuyện này liên quan tới hai vị thành viên thường vụ Viện ủy hội, trước khi thu thập đủ chứng cứ, tất nhiên không có khả năng tiết lộ cho người khác biết.

Cho nên trước mắt, toàn bộ Viện ủy hội, trừ bà và Lưu Mộc Dương, Giang Nguyên ra, những người khác căn bản đều không biết những thông tin liên quan tới vụ điều tra. Mà Giang Nguyên tránh sang một bên, toàn bộ do bà và Lưu Mộc Dương, không cảm thấy đau đầu mới là chuyện kỳ quái.

Lúc này, thư ký gõ cửa nhẹ nhàng, đi đến nói:

- Viện trưởng... Bộ trưởng Lưu đến!

- Bộ trưởng Lưu?

Bút trong tay Từ Khải Liễu nhẹ nhàng dừng lại một chút, sau đó không ngẩng đầu lên, nói:

- Mời ông ấy vào!

- Vâng...

Thư ký cũng không bất ngờ gì với phản ứng của viện trưởng. mấy ngày gần đây, cơ bản ngày nào Bộ trưởng Lưu cũng phải tới đây hai lần. Cô cũng quen với phản ứng của viện trưởng rồi.

- Bộ trưởng Lưu, mời ngài vào...

Cung kính đưa tay mời Lưu Mộc Dương xong, rót một chén trà đặt lên bàn, thư ký liền đóng cửa đi ra ngoài.

Thấy Lưu Mộc Dương tiến vào rồi, lúc này Từ Khải Liễu mới buông bút ngẩng đầu, cười nhìn Lưu Mộc Dương nói:

- Mộc Dương, hôm nay có tiến triển gì mới sao?

- Viện trưởng... Tiến triển mới thì không có, chẳng qua phiền toái thì lại có...

Lưu Mộc Dương bất đắc dĩ cười khổ.

- Phiền toái sao?

Từ Khải Liễu hơi nhú mào, chăm chú nhìn Lưu Mộc Dương một chút, thoáng trầm mặc một lúc rồi sau đó nở nụ cười khổ:

- Ông đã nói là có phiền toái, như vậy thật sự là có phiền toái rồi!

Rất nhanh, tin tức Ban giám sát nhận được thư tố cáo, chính thức bắt đầu điều tra Giang Nguyên đã truyền khắp Thiên Y viện từ thấp lên cao.

Mà lúc này Giang Nguyên vẫn ngủ ngon lành như cũ, giống như chẳng hề để ý tới chuyện này chút nào.

Là người khởi xướng, Thiên y sư Chu Thế Dương đại nhân lúc này mặt tràn đầy vẻ đắc ý. Phẫn kích mãnh liệt như vậy, Ban giám sát cũng không thể không điều tra được. Mà điều tra như vậy, ông ta không tin Giang Nguyên lại không có vấn đề gì. Đã bắt đầu điều tra Giang Nguyên, vậy lão cũng không tin Giang Nguyên còn có thể nhúng tay vào Hội ủy viên điều tra Long Sơn nữa.

Thành viên Hội ủy viên điều tra Long Sơn còn chưa lo xong cho thân mình, thế thì không biết nó sẽ trở hành bộ dạng thế nào nữa.

Khi Giang Nguyên tỉnh giấc, tin tức này đã lan truyền khắp cả Thiên Y viện. Lúc này vẻ mặt Tuyên Tử Nguyệt đang sầu lo ngồi trong phòng khách.

Giang Nguyên vừa ngáp vừa đi xuống lầu, nhìn dáng vẻ này của Tuyên Tử Nguyệt, lại nở nụ cười nói:

- Làm sao thế? Sao lại sụ mặt ra vậy?

Nghe thấy tiếng Giang Nguyên, Tuyên Tử Nguyệt vội vàng đứng dậy, lo lắng nói:

- Giang Nguyên... Em nghe phòng 3 Ban giám sát đã bắt đầu khởi động điều tra anh rồi đấy...

- Muốn điều tra thì cứ để bọn họ điều tra đi...

Giang Nguyên nhún vai, vẻ mặt thản nhiên.

- Nhưng ... Em cũng vừa gọi điện về nhà rồi, bảo ở nhà chú ý một chút. Mà trong nhà nói hai ngày trước dường như đã có người tới tìm hiểu được một chút tình huống rồi... Không biết có xảy ra vấn đề gì không!

(QUAN Y)

Chương 1025: Tề gia bi hỉ lục

Chuyện tốt chẳng đồn xa, chuyện xấu truyền vạn dặm...

Những lời này rất đúng. Tin tức đồng chí Giang Nguyên mặc dù cũng không tuyên truyền hay công bố ra ngoài Thiên Y viện nhưng gần đây danh tiếng đồng chí Giang Nguyên đang rất nổi. Thân là thành viên Viện ủy hội trẻ nhất Thiên Y viện, bị người chú ý là chuyện tất nhiên...

Những quyền cao chức trọng như vậy, đột nhiên lại có chuyện như thế, cho dù chỉ là tin đồn đoán thì tuyệt đối cũng truyền nhanh hơn so với người bình thường rất nhiều...

Cho dù là ở bên ngoài Thiên Y viện cũng truyền như bay. Trong mắt người bên ngoài, Thiên Y viện vốn cực kỳ thần bí. Một chút động tĩnh tại Thiên Y viện cũng khiến người ta vô cùng tò mò. Tin Giang Nguyên phá kỷ lục, nhảy lên ghế thành viên Viện ủy hội trước đó phải qua bao lâu mới khiến một số thế gia gần Thiên Y viện biết được.

Nhưng tin tức Giang Nguyên bị điều tra, trong thời gian một hai ngày gần gũi đã bị đại đa số mọi người biết tất.

Nhà họ Tuyên tất nhiên biết đầu tiên...

Về mặt bác Tuyên nghiêm trọng ngồi ở vị trí chủ tọa trong phòng họp, trầm giọng nói với mười mấy vị anh em, chú bác trong gia tộc:

- Hẳn mọi người cũng đã nghe nói tới chuyện lần này rồi...

Mọi người nhìn nhau một lúc, sắc mặt đều âm trầm gập đầu. Tin con rể trụ cột nhà mình bị điều tra, tất nhiên mọi người phải biết.

- Mấy năm nay con rể một đường thẳng tiến, thẳng tới đột trước vừa lên làm thành viên Viện ủy hội. Nhà họ Tuyên ta dựa vào con rể rất nhiều... Mấy năm nay con rể cũng đối xử với nhà họ Tuyên chúng ta không tệ. Các loại đan dược mà trước kia nhà họ Tuyên chúng ta muốn mà không thể cầu, quả thực không ngừng cuộn chảy về qua tay Tuyên Tử Nguyệt... Coi như lúc mấu chốt nhất, con rể cũng đều để Tuyên Tử Nguyệt chuyển không ít đan dược thượng phẩm tới, cam đoan sau này nhà họ Tuyên chúng ta không cần lo lắng...

Ánh mắt ông Tuyên lộ vẻ uy nghiêm, đảo quanh mọi người đang ngồi đây, trầm giọng nói:

- Lần này có người rất bất mãn với việc con rể được lên chức, có ý đồ gây náo loạn cũng là bình thường...

- Lần này thật ra là nhà họ Tuyên chúng ta liên lụy tới con rể. Bởi vì nguyên nhân đan dược này khiến người ta bội nhọ con rể là tham chiếm đan dược, phát triển họ ngoại...

- Cho dù là thế nào đi nữa, những vị chú bác, anh em ở đây hẳn đều biết, bởi những loại đan dược này, mấy tháng gần đây, mấy vị chú bác có thể đột phá cửa ải nhiều năm, tiến giai thuận lợi... Hơn nữa không ít con cháu đời sau ưu tú trong nhà cũng bởi thế mà đánh chắc trụ cột vô cùng, có tác dụng vô cùng lớn vì sự lớn mạnh và phát triển trong tương lai của nhà họ Tuyên chúng ta...

- Cho nên tôi triệu tập mọi người tới phòng họp này cũng không có mục đích nào khác, chỉ muốn nhắc nhở các vị chú bác, anh em một chút... Lần này Ban giám sát Thiên Y viện điều tra cũng không phải đơn giản, hơn nữa mấy ngày trước mơ hồ đã có người của thế gia thân cận khác tới tìm hiểu qua. Những người này có thể là nguồn tin của Ban giám sát Thiên Y viện, có một số có thể thuộc phe đối địch với con rể nhà ta...

- Mà cho dù rốt cục là người của Ban giám sát Thiên Y viện hay là ai, nhất định mọi người phải giữ kín số lượng đan dược con rể gửi tới đây... Không thể để con rể bị liên quan tới chuyện này...

- Gần một năm nay, nhà họ Tuyên chúng ta bởi có con rể, mơ hồ đã trở thành tồn tại đứng đầu các thế gia... Càng khiến các thế gia khác ghen tị đỏ mắt. Cho nên nếu con rể xảy ra vấn đề, như vậy cho dù phía bên Thiên Y viện không có hành động gì xử lý nhà họ Tuyên chúng ta, các thế gia khác cũng tuyệt đối không bỏ qua cơ hội....

Nói tới đây, ông Tuyên lại nhìn quét qua mọi người, trầm giọng nói:

- Cho nên các vị chú bác, anh em tất nhiên phải hiểu rõ một chuyện. Hiện tại nhà họ Tuyên chúng ta và con rể là người trên một con thuyền. Sau này nhà họ Tuyên có thể tiếp tục phát triển đi lên hay bởi vậy mà rốt cục suy sụp cũng đều phụ thuộc vào con rể rồi...

- Ở đây, tôi có một câu nói cuối cùng. Cho dù là ai, nếu trong lúc này gây chuyện... Thì đừng trách Tuyên Năng tôi không nể tình ruột thịt...

Nói xong câu này, ánh mắt Tuyên Năng đã tràn ngập sự tàn khốc.

Mà mọi người ngồi đây đều liếc nhau một cái, sau đồng loạt trầm giọng, chấp tay nói:

- Xin trưởng tộc yên tâm. Chúng ta hiểu rõ rồi!

Bởi chuyện Giang Nguyên bị điều tra, từ trên xuống dưới nhà họ Tuyên như gặp kẻ địch lớn, vô cùng cẩn thận bố trí để ngừa bất cứ sơ sót nào có thể xảy ra. Mà một số thế gia lúc này lại hoàn toàn trái ngược, chỉ thiếu nước vỗ tay chúc mừng...

Nhà họ Tề là một đại biểu trong số đó...

Trước đó mấy năm, khi Giang Nguyên còn chưa tiến vào Thiên Y viện đã kết thù oán với hắc. Mà sau đó lúc Giang Nguyên còn là y sĩ, bọn họ đã bị Giang Nguyên đoạt cô dâu, kết mối thù khó giải với nhà họ Tề. Cho đến ngày nay, tình tiết trong đó thật phức tạp khó lòng kể hết...

Trước đó vốn tưởng rằng vì chuyện Tuyệt y đường và Giang Văn Ba, Giang Nguyên tất nhiên sẽ bị Thiên Y viện xử lý. Mà lúc hai

cha con Tề Lăng và Tề Nhạc Minh đang đặc ý dặt dào, lúc ấy lòng tràn đầy chờ mong đợi tin Giang Nguyên bị xử lý, lại mãi không thấy tin tức gì, mà lại đợi được tới tin Giang Nguyên thăng chức làm thành viên viện ủy hội Thiên Y viện ...

Nhớ tới những chuyện trước đó, lúc này trong lòng hai cha con Tề Lăng cảm thấy lòng tràn đầy lửa giận, chỉ là dường như rốt cục lúc này có thể hòa một ván rồi...

Ngày ấy, biết chuyện Tuyệt y đường và Giang Văn Ba xong, trong lòng cha con Tề Lăng tràn đầy chờ mong, cũng đợi chờ tin tức tới. Chẳng qua có vết xe đổ kia, giờ hai cha con cũng không tới mức chúc mừng không kiêng nể gì khi chưa có tin tức xác thực mà chuẩn bị sau khi có tin xác thực mới đi chúc mừng một thể.

Lại nói tiếp, vận may cũng không được tốt lắm. Hai cha con nhà này còn chưa nhận được tin tức tốt liền có hai trưởng tộc của hai gia tộc khác tới xin gặp mặt...

Nói là đến xin gặp cũng không phải. Thật ra bọn họ cũng giống như hai cha con nhà bọn họ, nghe thấy tin tức này liền thuận đường tới đây tìm hiểu một chút...

Dù sao thì thù oán trong lòng hai cha con nhà họ Tề với Giang Nguyên là chuyện mọi người đều biết. Lần này Giang Nguyên xảy ra vấn đề, theo lý thuyết, trừ nhà họ Tuyên ra, nhà họ Tề hẳn là có thể xác định được tin tức sớm nhất.

Hai trưởng tộc kia luôn luôn thân cận với nhà họ Tề, trong các thế gia lớn cũng được coi là tồn tại thuộc nhóm đầu. Nhưng một hai năm nay, vốn mấy nhà xem như ngang hàng, thoáng cái lại bị nhà họ Tuyên bỏ lại, đột nhiên vượt lên, nhanh chóng bỏ qua mấy nhà, chỉ một lần liền chiếm vị trí đầu, thật sự khiến người ta ghen tức.

Hơn nữa nhà họ Tuyên theo địa vị của Giang Nguyên tăng lên nhanh trong Thiên Y viện, cũng là nước lên thuyền lên. Nếu tiếp tục như vậy, chỉ sợ nhà họ Tuyên sẽ vượt xa những gia tộc khác. Đây là chuyện khiến những gia tộc vốn ngang hàng với nhà họ Tuyên không thể vui mừng. Cho nên mấy nhà này lại càng thân cận với nhà họ Tề hơn...

Mà thấy có khách tới chơi, có thể cùng hợp lực với mấy nhà này, tất nhiên cha con nhà họ Tề mở rộng cửa đón chào, mời hai vị trưởng tộc cùng chí hướng và cấp dưới vào tiệc rượu chúc mừng...

Lại nói mọi người đang mang theo tâm tình đón chờ tin mừng tới, tất nhiên không khí rất nhiệt liệt, rượu mừng dâng lên không ngừng.

Đã qua ba tuần rượu, đồng chí Tề Lăng hăng hái dâng trào, nâng chén cười lớn nói:

- Các vị trưởng tộc, hôm nay chúng ta tụ hợp ở đây, tâm tình vui vẻ, nào... Mời uống cạn chén này...

- Hay... Cạn...

Mọi người say men, nhiệt tình nâng chén cười to.

Uống cạn một chén đó rồi, một vị trưởng tộc buông chén, cười ha hả nói:

- Tộc trưởng Tề... Nghe nói ông còn cất giấu mười hũ rượu ngon trăm năm, sao không lấy ra cho mọi người cùng uống một phen?

Nghe thấy lời này của vị tộc trưởng, một vị tộc trưởng bên cạnh cũng cười lớn nói:

- A a ... Đúng rồi, đúng rồi... Tôi cũng từng nghe nói tới việc này. Tộc trưởng Tề đừng hẹp hòi. Khó có hôm nào vui vẻ như hôm nay, cũng nên lấy ra hai ba hũ, chúng ta cũng tận hưởng chứ?

Tề Lăng ngồi một bên, thoáng do dự một chút, sau đó cười vang nói:

- Tốt... Nếu hai vị đã nói thế, họ Tề tôi mà còn hẹp hòi thì thật sự cũng không biết nói sao nữa... Nếu hôm nay mọi người đã hăng hái như thế, hơn nữa có chuyện tốt sắp đưa tới... Vậy thì tôi cũng không giữ riêng nữa... Nào nào, đến dưới tầng cây hoa quế sau vườn, đào hai bình rượu Bách Niên Xuân của tôi ra đây...

- Vâng...

Một người hầu bên cạnh lên tiếng, nhanh chóng đi đào hai bình rượu lên.

Khí thể Tề Lăng dâng cao, phất tay mở một vò, hít một hơi hương rượu thơm ngát, sau đó đắc ý cười tỏ:

- Rượu này chôn đã gần trăm năm, cho dù là tôi cũng mới lần đầu được ngửi. Quả nhiên là rượu ngon...

Mọi người nghe nói, lúc này lòng dạ ngứa ngáy, đều tiến sát lại. Chỉ thấy trong bình kia chỉ còn lại non nửa là rượu. Chất rượu xanh như nước biển, có vẻ dính dấp, lại có một mùi hương thơm mát nồng nặc xông vào mũi.

- Quả nhiên là rượu ngon...

Mọi người đều lớn tiếng khen ngợi.

Tề Lăng cười tự đắc, lập tức đưa tay nhận một vò rượu mới mà người hầu mang tới, đổ nửa vò rượu kia vào, pha chế một lúc mới đưa tay nâng vò rượu mới, rót đầy cho mọi người...

- Nào... Các vị, hôm nay chúng ta ăn mừng sớm... Giang Nguyên kia trước đó không biết dẫm phải số cứt chó gì mới có thể tùy ý ngang ngược như vậy. Nhưng lần này hẳn thân là con của kẻ phản nghịch, tất nhiên sẽ không thể có kết cục tốt, cũng không chạy thoát khỏi bị xử lý...

- Hôm nay chúng ta lấy rượu ngon trăm năm chúc mừng, cười xem kẻ này từ nay về sau ngã xuống bùn như đi... Ha ha...

Nghe thấy Tề Lăng cười đắc ý hai tiếng, hai vị tộc trưởng liếc nhau một cái, cũng đều nâng chén chúc mừng, nói:

- Ha ha, tộc trưởng Tề nói rất có lý. Nếu thật sự là như thế thì tất như đó là chuyện rất đáng chúc mừng. Ha ha... Mượn lời may mắn của tộc trưởng Tề... Chúng ta uống cạn chén này...

Một chén rượu này xuống bụng, Tề Lăng lại cười to ra hiệu cho người hầu rót đầy chén, nâng chén cười đắc ý nói:

- Hắc hắc... Lần này thật sự tôi muốn xem Tuyên Năng ... Sau này

còn dám ra về tự đắc trước mặt chúng ta hay không... Thật đúng là tưởng rằng có một con rết ở Thiên Y viện là đã khó lường lắm vậy... Hừ hừ, nhiều nhất là ngày mai sẽ có tin tức tốt tới. Đến lúc đó, chúng ta cùng chờ xem sắc mặt Tuyên Năng sẽ thế nào...

Hai vị tộc trưởng tất nhiên rõ lý do gây nên cừu oán sâu nặng giữa Tề Lăng và Tuyên Năng, nâng chén nhìn tiểu gia chủ Tề Nhạc Minh của nhà họ Tề bên cạnh, lúc này liền cười to phụ họa:

- Mấy ngày nay Nhạc Minh cũng phải chịu uất ức rồi. Nào nào... Cùng uống với các chú chén này... Từ nay về sau bình tĩnh rửa mối nhục này...

Tề Nhạc Minh đã sớm nhịn không nổi nữa, lúc này sắc mặt đỏ bừng, đứng dậy nâng chén nói:

- Tốt, mượn lời tốt lành của hai chú... Cháu xin mời hai chú một chén...

- Ha ha...

Tề Lăng một bên cũng cười to, bưng chén nói:

- Tốt... Nào, cùng ly...

Mọi người đang định cùng ly, lúc này đột nhiên di động trong túi Tề Lăng đổ chuông...

Nghe thấy tiếng chuông điện thoại, Tề Lăng nhíu nhíu mày, cười nói:

- Nào nào... Uống cạn rồi nói!

Mọi người đồng thời cười gật đầu, đang định tiếp tục uống thì ai ngờ di động trong túi hai vị tộc trưởng đối diện cũng đồng loạt đổ chuông...

Nghe thấy hàng loạt tiếng chuông lẫn lộn, tất cả mọi người đều sửng sốt. Tề Lăng sửng sốt, sau đó liền đắc ý cười, đưa tay chỉ vào mọi người, nói:

- Xem ra... Là việc vui tới. Nếu không thì cũng không thể trùng hợp

như vậy...

Mọi người đồng loạt cười to, sau đó lấy di động ra nói:

- Tốt... Chúng ta nghe tin tức tốt này trước đã...

Tề Nhạc Minh một bên tất nhiên cũng hiểu ý của mọi người, lập tức mặt vui vẻ, bưng chén rượu đứng cười, chờ mọi người nhận điện thoại xong liền uống nốt chén rượu chúc mừng này.

- Ha ha... Anh Lý... Anh gọi điện cho tôi là để báo tin tốt sao?

Tề Lăng là người đầu tiên nhận điện thoại, cười ha hả nói với đầu kia.

Chẳng qua tiếng cười của lão còn đang ở trong cổ họng, sắc mặt liền cứng đờ, sau đó thất thanh nói:

- Hả... Cái... Anh nói cái gì?

Hai vị tộc trưởng bên cạnh cũng đang cười nói với đầu kia, vừa khách sáo hai câu liền nghe thấy tiếng chén rượu trên tay Tề Lăng rơi xuống bàn vỡ tan. Đang kinh ngạc, tiếng nói từ đầu kia điện thoại của bọn họ truyền tới khiến khuôn mặt họ cứng đờ, sau đó sắc mặt quái dị, nhìn chén rượu vỡ nát trên bàn, lại nhìn Tề Lăng sắc mặt đã nhợt tới xanh mét, cuối cùng cũng hiểu rõ chuyện gì xảy ra rồi.

Tề Nhạc Minh vẻ mặt mừng rỡ bên cạnh rốt cục cũng kinh ngạc phát hiện ra chuyện không ổn. Sắc mặt cha mình trong nháy mắt xanh mét đi, cùng với ánh mắt quái dị của hai chú, lúc này trong lòng đang nóng bỏng cũng như bị dội nguyên một chậu nước lạnh, trong nháy mắt đầy nghi hoặc và kinh ngạc...

- Cha... Có chuyện gì rồi? Chẳng lẽ Giang Nguyên không bị xử phạt sao?

Nhìn cha mình ngắt điện thoại, có vẻ hồn bay phách lạc, Tề Nhạc Minh nghi hoặc và kinh hãi hỏi.

Mặt Tề Lăng xanh mét, ngây ra nhìn mặt bàn, giống như không nghe thấy câu hỏi của con mình. Nhưng hai vị tộc trưởng đối diện

kia nhìn về mặt của hai cha con nhà họ Tề, lúc này họ khan đầy vẻ mất tự nhiên, sau đó khổ sở nói:

- Chuyện này... Nhạc Minh... Xảy ra chút chuyện bất ngờ rồi...

Vị tộc trưởng còn lại mặt cũng rất quái dị, buông chén rượu trong tay xuống, nhìn Tề Nhạc Minh đang đứng với vẻ mặt khó hiểu, cười khan nói:

- Chuyện này... Nhạc Minh, cũng không gấp gáp... Từ từ thôi, từ từ thôi...

Nghe thấy lời này của hai người, Tề Nhạc Minh càng cảm thấy bất an hơn, đang định tiếp tục đặt câu hỏi lại nghe thấy tiếng cha mình khàn khàn, nghiến răng nghiến lợi nói:

- Thật không ngờ... Thật không ngờ... Lại có thể như vậy được...

Hai vị tộc trưởng bên cạnh cũng đều gật đầu cười khan. Hai người liếc nhau, sau đó đồng thời đứng dậy chấp tay nói:

- Tộc trưởng Tề... Việc này xảy ra đột ngột, chúng tôi cũng phải mau chóng bố trí một chút... Chắc tộc trưởng Tề cũng vậy... Vậy chúng tôi xin cáo từ trước...

Ánh mắt Tề Nhạc Minh khó hiểu, nhìn về mặt cha mình cứng ngắt chấp tay chào đối phương, ngay cả nói một câu khách sáo cũng không, sau đó để đối phương tùy ý rời đi...

(QUAN Y)

Chương 1026: Xin môn chủ đại nhân nể mặt một chút

- Cha, rốt cục đã xảy ra chuyện gì rồi?

Nhìn cha mình nhìn chằm chằm hai vị tộc trưởng đang nhanh chóng rời đi như tránh né điều gì, cho dù Tề Nhạc Minh có ngu ngốc, rốt cục cũng nhận ra có chuyện gì đó không ổn.

Sắc mặt Tề Lãng lúc này hết trắng lại hồng, ánh mắt lạnh lẽo nhìn hai vị tộc trưởng đang nhanh chóng rời đi, rốt cục liếc con mình một cái, trong nháy mắt như già nua đi hai tuổi, đặt mông ngồi lại ghế, ngậy ngẩn nhìn chén rượu vỡ tan trên bàn, thở dài mấy hơi mới khổ sở cất tiếng nói:

- Vừa rồi đã thu được tin tức xác thực rồi. Giang Nguyên... Giang Nguyên được thăng chức... Là thành viên.... viện ủy hội Thiên Y viện !

- Cái gì? Cha nói cái gì? Thành... Thành viên viện ủy hội Thiên Y viện?

Tề Nhạc Minh mở to hai mắt, kêu lên thất thanh:

- Cha... Cha có nhầm không vậy?

- Cha cũng hy vọng... Là mình nhầm...

Tề Lãng hoàn toàn không còn chút đắc ý, hăng hái như vừa rồi, chậm rãi lắc đầu, vẻ mặt tái nhợt:

- Con không thấy hai người vừa rồi sao? Bọn họ cũng cùng thu được tin đó... Nếu không sao con cho rằng bọn họ lại không nể mặt như vậy, bỏ đi liền như thế?

- Vừa rồi bọn họ đến là bởi vì Giang Nguyên rất có thể bị xử lý, cho nên mới dám ở chỗ này như vậy, uống rượu ăn mừng với cha con ta. Nhưng hiện tại bọn họ thu được tin tức giống nhau, thấy họ bỏ chạy như có lửa đốt mông chưa?

Tề Lãng hồn bay phách lạc nói.

- Hả... Sao... Sao lại như thế được? Con không tin... Con không tin... Sao có thể như thế được... Chuyện này không có khả năng...

Nghe tới đây, mặt Tề Nhạc Minh trắng bệch. Là con trưởng nhà họ Tề, người thừa kế tương lai, hiển nhiên hẳn hiểu rõ ý nghĩa của thành viên viện ủy hội Thiên Y viện... Đó là một người có thể khiến một thế gia biến thành tro bụi...

Đã qua mấy ngày nhưng nhớ tới tình huống lúc trước khiến người

ta kinh hãi muốn chết kia, cả ngày thằm run sợ, cũng bởi bữa tiệc rượu ngày đó mà suýt chịu khổ bị các đại thế gia nhạo báng, hai cha con nhà này cảm thấy một ngày dài như một năm, bi thảm không có ánh mặt trời. Cả gia tộc đều hoảng sợ, không thể chịu nổi một ngày.

Ai ngờ tại thời khắc mấu chốt nhất, đột nhiên họ lại thấy một tia sáng hy vọng xuất hiện.

Chẳng qua lúc này mặc dù thu được tin tức xác thực, hơn nữa nghe nói hẳn là một vị tồn tại tương đối cao trong Thiên Y viện bất mãn với Giang Nguyên nên mới có thể như thế, nhưng hai cha con nhà này cũng không dám khoa trương. Nhớ tới vài sự kiện lần trước, bọn họ cũng chỉ có thể vụng trộm hứng phần uống mấy chén rượu lâu năm, sau đó chờ đợi mình có khả năng lật bàn...

Lần này hai cha con đã không còn hoàn toàn tự tin vào bản thân, chỉ âm thầm cầu khẩn, cầu cho lần này Giang Nguyên thật sự gặp xui xẻo...

- Thế giới này rối cực loạn rồi sao?

Một vị nữ ma đầu đại nhân ở cực xa, khi nhìn tài liệu cấp dưới đưa tới, lúc này trong não không nén nổi hiện lên ý nghĩ này.

Đường đường là Thiên Y viện bảo thủ tới cực điểm, là kỳ phùng địch thủ cả trăm ngàn năm với Cổ Môn, tại sao đột nhiên lại trở nên hỗn loạn như vậy...

Nghĩ lại những năm gần đây, thành viên Viện ủy hội không có ai không trải qua mấy chục năm cố gắng từng bước một, lần lượt bò lên theo thứ tự từng bậc một, trải qua rèn luyện trăm lần, sau đó mới có khả năng ngồi vào vị trí kia.

Mà sau khi ngồi vào vị trí thành viên Viện ủy hội, cơ bản coi như bọn họ đã ngồi lên bảo tọa vững như thép, cũng không quan hệ nhiều với tài nguyên và địa vị lúc trước. Cho dù muốn tiếp tục bò lên trên, như vậy bọn họ cũng chỉ có thể tiếp tục cố gắng, không còn có nguy hiểm rơi xuống phạm trần.

Nhưng hiện tại trong mắt một số người hiểu rõ tình huống Thiên Y

viện, lúc này đã hoàn toàn phá vỡ sự tồn tại trong ấn tượng của bọn họ.

Một năm trước liền có đỉnh chủ Tế Thế Đỉnh mới chỉ hai mươi tuổi như Giang Nguyên, sau đó Giang Nguyên chưa tới ba mươi tuổi đã bỏ thẳng tới vị trí thành viên Viện ủy hội.

Mà Giang Nguyên lên được thành viên Viện ủy hội thì thôi, nhưng tên này còn thừa ngôi Ổn vài ngày, dĩ nhiên lại có người tố cáo hắn... Đúng là chuyện cười trăm ngàn năm không có...

Chẳng qua nghĩ tới nghĩ lui, lúc này Thiên Y viện lật lại điều tra sự kiện Long Sơn. Nghe nói thành viên Viện ủy hội mất tích năm đó tại Long Sơn không ngờ lại bị hãm hại nội bộ... Hơn hai mươi năm trước, ngay cả thành viên Viện ủy hội cũng bị ám hại, hiện tại vị thành viên Viện ủy hội Giang Nguyên này có bị tố cáo cũng không có gì là lạ.

- Chẳng qua... Giang Nguyên à Giang Nguyên... Tại sao chuyện gì cũng liên quan tới cậu chứ?

Sơn trưởng đại nhân Tôn Diệu Nguyệt xoa đầu mày, mặt đầy cảm thán. Hiện tại cô đau đầu chính là có cần báo tin này cho đồ đệ bảo bối kia của mình không. Hiện tại, hai đồ đệ bảo bối của mình vài ngày trước nghe tin Giang Nguyên thăng chức thành thành viên Viện ủy hội xong, lúc này mới an tâm đi tu luyện, tiến triển cảnh giới cực nhanh. Hiện tại là thời điểm mấu chốt, cô cũng không muốn khiến hai vị đồ đệ của mình bị phân tâm.

Nghĩ tới đây, Tôn Diệu Nguyệt cau mày nhìn về cấp dưới đang khoanh tay chờ một bên, nói:

- Không được tiết lộ cho hai vị tiểu thư biết về việc này!

- Vâng... Thưa đại nhân!

Cấp dưới cung kính lên tiếng, sau đó cẩn thận nhìn Tôn Diệu Nguyệt một cái, trả lời:

- Mặt khác, môn chủ đại nhân truyền tin tới, nói xin ngài sau khi xem xong hết tài liệu, tham gia hội nghị trực tuyến một chút... Nội dung họp là nhằm vào đại biến cố của Thiên Y viện lần này, chúng

ta nên đối phó thế nào.

- Rắc... Họp cái rắc. Tôi có bao giờ họp kiểu thế? Cái tên Lưu Phong kia già tới hồ đồ rồi à? Muốn chơi thì tự lão chơi, đừng có lôi tôi vào. Tôi cũng không có thời gian đi lãng phí tế bào não như vậy.

Dứt lời, Tôn Diệu Nguyệt đưa tay vuốt vuốt mặt kính trên bàn, tiến tới trước mặt chiếu chiếu, bất mãn hừ một tiếng nói:

- Suy nghĩ nhiều quá rất mau già...

- Ôi... Gần đây bản sơn trưởng đại nhân vì hai đồ đệ này mà tổn hao không ít tế bào não rồi, làm gì còn tâm tư đi tham gia họp hành? Anh xem thử đi... Khóe mắt tôi cũng đã bắt đầu có nếp nhăn rồi...

Nghe thấy những lời này của sơn trưởng đại nhân, cấp dưới đứng một bên đã đầy mồ hôi trán, chần chờ một hồi lâu mới lên tiếng nói:

- Môn chủ... Môn chủ đại nhân nói...

- Nói cái gì? Lão còn nói cái gì?

Nghe thấy lời này của cấp dưới, đôi mắt sơn trưởng đại nhân hơi nheo lại, có chút bất ngờ nhìn về phía cấp dưới của mình, nói:

- Lần này sao lão còn nói nhảm nhiều như vậy?

Bị sơn trưởng đại nhân xinh đẹp như cường đại của mình nhìn chăm chăm, mồ hôi trên trán vị cấp dưới này lại càng túa ra, lắp bắp đáp:

- Sơn, sơn trưởng đại nhân... Nói... Nói ít nhiều gì ông ấy cũng là môn chủ. Thế nên dù sao cũng mong ngài nể mặt ông ấy một chút... Dù sao cũng đừng cứ gọi là lão này lão kia.

Nói tới đây, vị cấp dưới đáng thương này lại lộ vẻ đã nghĩ thông, giọng nói cũng lưu loát hơn:

- Hơn nữa ông ấy nói hiện tại mình mới bốn mươi ba tuổi, còn rất

trẻ, nhiều nhất cũng chỉ tính là trung niên. Cho nên xin ngài đừng có gọi ông ấy là lão hồ đồ...

(QUAN Y)

Chương 1027: Đến nhà

Nhìn thuộc hạ của mình mặt đỏ cổ gân nhưng sắp sửa liều chết, hô to một loạt, sơn trưởng đại nhân xinh đẹp cường đại đường như cũng bị dọa một chút, lúc này mới chớp đôi mắt hút hồn, nhún vai nói:

- Được rồi, tôi biết rồi. Đi nói với lão già Lưu Phong kia, về sau tôi cũng sẽ không gọi lão là lão hồ đồ nữa...

- Lại lão già...

Vị đồng chí thuộc hạ đáng thương kia còn chẳng dám lau mồ hôi trán, vội vàng gật đầu đáp lời. Dù sao cũng nên truyền lời.

Nhìn cấp dưới nhún đầu nhún vai biến ra khỏi cửa, Tôn Diệu Nguyệt hơi khịt mũi, sau đó ngửa đầu nhìn trần nhà, lại thở dài một tiếng:

- Giang Nguyên này rốt cục đang chơi trò gì vậy? Trưởng lão viện và Chu Thế Dương cũng đều không phải kẻ dễ chọc. Nếu chạm vào chỗ đau của bọn họ thật, chuyện liên quan tới sống chết, lúc bộc phát ra... Một thành viên viện ủy hội Thiên Y viện mới lên như hắc chỉ sợ sẽ không biết được thành viên thường vụ viện ủy hội Thiên Y viện rốt cục đáng sợ tới đâu...

Ở Đảo Tam Nhã ngàn dặm về phía nam, trên một ngôi biệt thự đẹp đẽ ở lưng chừng núi, một bóng người dong dỏng mặc một chiếc áo sơ mi trắng như tuyết, dưới mặc chiếc quần âu thiết kế riêng, vô cùng ưu nhã cầm một chén rượu vang, đứng trên lan can trước biển. Lúc này trên khuôn mặt tuấn tú của Giang đại công tử Giang Nguyệt Minh mang theo một tia lo lắng nhàn nhạt, nhìn người cha vô lương đang nhàn nhã nhấp nhấp rượu vang của mình, cau mày nói:

- Con bảo này cha... Dù sao thì anh trai con cũng là con ruột của cha phải không? Sao chuyện lớn như vậy mà cha chẳng lo lắng gì thế? Chu Thế Dương của Thiên Y viện kia giờ sợ là đã thật sự hành động rồi. Cha không sợ anh con xảy ra chuyện gì à?

- Con nói xem?

Về mặt Giang Văn Ba nhàn nhã, không nhanh không chậm nhấp một ngụm rượu, hít mắt, nhìn lên vầng mặt trời đang tỏa ánh nắng ấm áp trên bầu trời, nhẹ nhàng đặt chén rượu trong tay xuống, lúc này mới cúi đầu nhìn con trai bảo bối về mặt đang khó hiểu của mình, thở dài nói:

- Nếu anh trai con chỉ có chút bản lĩnh như vậy thì nó cũng không có khả năng ngồi lên được vị trí hôm nay... Yên tâm đi, nhất định nó sẽ an toàn, tiếp tục làm ông anh trai thỏa đáng của con, giúp con xử lý hết mọi chuyện phiền toái tiếp theo, sau đó cho con yên tâm làm Giang đại... À không, Giang nhị thiếu gia...

Dứt lời rồi, Giang Văn Ba cũng chậm rãi đứng dậy, tay cầm theo chén rượu của mình, chậm rãi đi tới lan can, nhìn xuống biển rộng xanh biếc phía dưới không xa, nói:

- Lại nói, cha cũng thật không ngờ anh trai con lại còn có nhiều thủ đoạn như thế... Cha cũng đã chuẩn bị tâm lý, ít nhất phải một tháng nó mới có thể đi tới bước như hôm nay...

- Nhưng không ngờ là mới chỉ vài ngày... Lại đã điều tra được tới bước này...

Giang Văn Ba cảm thán lắc đầu, sau đó nhìn về phía cậu con bảo bối của mình, nói:

- Đến hiện tại, cha cũng đã không nhìn thấu năng lực của anh trai con rồi. Rốt cục nó sâu tới đâu chứ...

- Cho nên con cũng không cần lo lắng... Với năng lực hiện tại của nó, hẳn là sẽ không khiến bản thân đi vào ngõ cụt đâu... Dù đối thủ có là thành viên viện ủy hội Thiên Y viện cũng không quá có khả năng. Ít nhất ... Hẳn có thể cam đoan bản thân trở ra an toàn!

Hai mắt Giang Văn Ba lại hơi nheo lại, nhìn về biển rộng sâu xa

phía xa kia, như nghĩ tới điều gì, nói:

- Chỉ cần không phải là Từ Khả Liểu và Lưu Mộc Dương, hoặc là.... Liêu Long Căn, cha nghĩ dù Chu Thế Dương cũng chẳng làm gì được...

Nhìn vẻ mặt bình tĩnh của cha mình, lúc này Giang Nguyệt Minh mới chậm rãi gật đầu, ngón tay thon dài nắm nhẹ lan can, sau đó trầm giọng nói:

- Con cũng không ngờ có một ông anh che chở cho con, kết quả là vui vẻ không một hồi...

Giang Văn Ba cười cười bất đắc dĩ, quay đầu nhìn con mình một chút, đưa tay xoa xoa gáy gã, cười khổ nói:

- Cha biết... Mấy năm nay con cũng cực khổ rồi... Rõ ràng không thích dính vào, hết lần này tới lần khác lại chỉ có thể ra vẻ đáng sợ, mạnh bạo chống giữ...

- Hừ... Nếu không phải nề Tổ sư gia quan tâm tới con như vậy... Con còn lâu mới để ý...

Trên khuôn mặt tuần tú của Giang Nguyệt Minh hiện lên một tia vẻ làm nũng giống trẻ con rất hiếm thấy, lại không biết một tia nét mặt này rơi vào trong mắt cấp dưới của gã sẽ tạo thành chấn động tới mức nào.

- Biết rồi...

Nghe được lời nói bất mãn này của con trai mình, lại nhắc tới sự tồn tại của sư phụ, trong mắt Giang Văn Ba mơ hồ hiện lên một tia lo lắng.

Lúc này trên bầu trời Kim Lăng thoáng có chút âm u, trên trời có chút mây đen lơ lửng, lại che kín một tầng lên bầu trời vốn đã không quá sáng ngời...

Lúc này mọi người trên đường cũng đã mặc áo khoác bông dày, hoặc cũng có chút người mặc áo bông dày, dưới thời tiết có khí lạnh nhẹ nhẹ này, bước chân hơi dồn dập.

Mà Giang Nguyên hiện lại mặc một chiếc áo bông đỏ chói mắt, mang theo Tiểu Bảo bị trùm như một cái chặn bông, chơi bên trong vườn hoa nhỏ, nô đùa huyên náo.

- Ba ba, ba ba... Mau đuổi con đi... Mau đuổi theo con...

- Ha ha ha... Ba không đuổi kịp, ba không đuổi kịp...

- Ha ha.. Ai bảo là không đuổi kịp nào... Xem ba bắt được con này... Ha ha...

Một lớn một nhỏ, tiếng cười trong trẻo và sang sảng truyền ra từ vườn hoa, khiến không ít người ngẫu nhiên hoặc cố ý đi ngang qua gần đó đều không nhịn được quay về hướng này nhìn lại.

Chẳng ai biết, vì sao lúc này vị thành viên viện ủy hội Thiên Y viện Giang Nguyên còn có thể bình tĩnh như vậy. Cho dù là ai mà giờ khắc này bị Ban giám sát tuyên bố tiến hành điều tra chính thức cũng không thể thoải mái như hần được.

Dựa theo tục lệ, cho dù Ban giám sát có nhận được tố cáo thì tất nhiên cũng phải nắm được chút bằng chứng nhất định mới có thể tuyên bố điều tra chính thức. Mà có lẽ lần này Ban giám sát điều tra cũng là do bị ảnh hưởng bởi áp lực dư luận, nhưng nhất định cũng phải có đường tin chính thức thì mới tiến hành được...

Nhưng thân là đối tượng bị điều tra, Giang Nguyên dù là thành viên viện ủy hội Thiên Y viện cũng không có khả năng lại bình tĩnh như thế. Hơn nữa trong lúc tai tiếng đang vang dội như vậy, ít nhất hần cũng phải có biểu hiện biết điều hoặc khiêm nhường một chút, tỏ vẻ tôn trọng với dư luận mới đúng...

Nhưng không ngờ vị thành viên viện ủy hội Thiên Y viện mới lên chức này lại không thêm để ý như vậy, hay là cho rằng thân phận thành viên viện ủy hội Thiên Y viện hiện tại của hần căn bản không cần sợ hãi Giám sát bộ?

Đáy lòng mọi người lúc này đều hơi hoài nghi, cũng đều tỉnh táo biết được một sự thật, vị thành viên viện ủy hội Thiên Y viện mới lên chức này dù luôn ngang ngược ngông cuồng nhưng dường như cũng không bởi một chút chuyện mà chịu thiệt thòi.

Hơn nữa cho dù là lúc đó phải chịu thiệt một chút nhưng cũng không bao lâu, hẳn liền có thể nhanh chóng bắt người thay đổi cục diện nhanh chóng, làm cho những kẻ muốn hại hẳn phải chịu thiệt lớn.

Chẳng qua mọi người đều hiểu rõ, Ban giám sát điều tra cho tới bây giờ cũng không phân biệt đối tượng. Ít nhất trong ấn tượng của mọi người, truyền thống của Ban giám sát chính là cho dù là ai cũng phải điều tra, hơn nữa sẽ điều tra rõ ràng đến cùng... Ít nhất, còn chưa từng nghe nói có chuyện Ban giám sát bỏ dỡ giữa chừng, hơn nữa ngại mà không dám điều tra.

Hiện tại Bộ trưởng Lưu Mộc Dương của Ban giám sát cũng giống như mọi người nghĩ, quả thật không nể mặt một ai. Cho dù là một vị nằm đó cực kỳ thân cận với ông ta, hơn nữa còn ở vị trí cao, cũng bởi dính dáng với một sự kiện mà bị Lưu Mộc Dương dốc sức điều tra, sau đó xử nặng...

Trước mắt vị thành viên viện ủy hội Giang Nguyên này nếu có chuyện thật thì tuyệt đối cũng không trốn thoát khỏi sự điều tra của Bộ trưởng Lưu. Đương nhiên, quan trọng hơn là ai cũng đều hiểu, thành viên viện ủy hội Giang Nguyên và thành viên thường vụ viện ủy hội Chu Thế Dương đều luôn luôn đối đầu. Không nói tới lần này Chu Thế Dương có liên quan gì tới việc tố cáo lần này hay không, nhưng cho dù là thế nào, nếu thật sự lần này Ban giám sát điều tra mà không ra sức, Thiên y sư Chu Thế Dương sẽ tuyệt đối không bỏ qua, công kích mạnh việc này.

Tất nhiên dưới sự điều tra hết sức của Ban giám sát, vị thành viên viện ủy hội mới lên chức Giang Nguyên này có thể thoải mái như vậy, rốt cục là không để ý thật hay đang giả vờ đây?

Chẳng qua ngẫm lại những lời đồn đại này, ý nghĩ của đại đa số mọi người đều là, vị đồng chí Giang Nguyên này hẳn không thể thoải mái giống như những gì hắn biểu lộ ra mới đúng. Chắc hẳn chỉ giả vờ cho mọi người xem thôi...

Đây không chỉ là ý nghĩ của mọi người, mà dường như một số người thân cận cũng đều lo lắng như thế. Giống như hiện giờ Mã Tiểu Duệ đang lo lắng rồi bởi đứng một chỗ cùng Tuyên Tử Nguyệt, Phan Hiểu Hiểu nhìn hai cha con nó đùa kia.

- Tên đáng chết này... Thật sự không thèm để ý chút nào à...

Vừa nhìn hai cha con chơi đùa vui vẻ, lúc này Mã Tiểu Duệ muốn nói lại thôi, vẻ lo lắng trên mặt thể hiện không sót chút nào.

Nhưng hai người Tuyên Tử Nguyệt và Phan Hiểu Hiểu bên cạnh lại lộ vẻ thoải mái, dường như cũng không lo lắng chút nào vậy.

- Ôi... Tử Nguyệt, thật sự cô cũng không lo lắng chút nào sao?

Không muốn quấy rầy hoạt động thân tình rất khó có được của hai cha con nhà này, Mã Tiểu Duệ đành phải sốt ruột, bất đắc dĩ hỏi thăm Tuyên Tử Nguyệt đang đứng một bên.

- Tôi thật sự không lo lắng mà...

Tuyên Tử Nguyệt cười cười nhìn vẻ mặt Mã Tiểu Duệ hơi bất đắc dĩ kia, đáp:

- Tôi đã nói rồi... Giang Nguyên nói anh ấy không sao... Cô phải tin anh ấy chứ!

Nghe thấy lời nói của Tuyên Tử Nguyệt, lúc này Mã Tiểu Duệ khóc không ra nước mắt:

- Hắn nói không sao thì sẽ không sao à? Đây là hắn chỉ an ủi cô thôi... Tôi đã từng hỏi thăm rồi, lần này phòng số 3 Ban giám sát đúng là đang điều tra hắn đấy. Bộ trưởng Lưu đã ra mệnh lệnh điều tra rõ ràng rồi... Tôi nghĩ rất nhanh bọn họ sẽ hẹn gặp hắn để nói chuyện hoặc thẩm vấn chính thức đấy!

- Hạ lệnh điều tra cũng không sao cả... Giang Nguyên nói không sao, cô phải tin anh ấy... Thật đấy!

Nhìn vẻ lo lắng của Mã Tiểu Duệ, nét bất đắc dĩ trên mặt Tuyên Tử Nguyệt càng nồng đậm, giống như nhìn thấy một đứa trẻ mà nói mãi không thông vậy, thở dài nói:

- Thật đấy... Tiểu Duệ, cô cũng đừng lo lắng nữa, lại khiến bản thân không vui!

- Nhưng... Tôi thật sự không...

Lúc này về mặt Mã Tiểu Duệ bất lực, cảm thấy thật sự mình không thể thuyết phục được Tuyên Tử Nguyệt rồi. Đang lúc cô đã định từ bỏ Tuyên Tử Nguyệt, trực tiếp tiến đến chỗ hai cha con kia nô đùa, lại cường điệu tính chất nghiêm trọng của sự việc này một lần nữa với Giang Nguyên thì lúc này ở bên ngoài có ba người đàn ông trung niên mặc áo Trung sơn màu đen chậm rãi đi vào từ bên ngoài vườn hoa, về mặt nghiêm túc.

Trên ngực bọn họ là huy hiệu của Ban giám sát đang lóe sáng...

- Thành viên viện ủy Giang Nguyên... Chúng ta là người của phòng số 3 Ban giám sát, đặc biệt tới mời ngài phối hợp điều tra...

Nghe giọng nói không kiêu ngạo không siểm nịnh của người cầm đầu, sắc mặt Mã Tiểu Duệ trắng bệch, thất thanh kinh hãi nói:

- Cô xem... Tôi đã nói bọn họ sẽ tới thật mà!

Mà mọi người đi ngang qua bên cạnh lúc này cũng đều dừng bước, ánh mắt ngưng tụ tại ba thành viên Ban giám sát, sau đó chuyển tầm mắt lên vị thành viên viện ủy hội trẻ tuổi vừa mới ngừng cười kia...

-Ồ... Các anh tới rồi. Các anh vất vả quá...

Giang Nguyên ôm Tiểu Bảo, chậm rãi đứng dậy, mỉm cười nhìn ba thành viên Giám sát bộ.

(QUAN Y)

Chương 1028: Tiếp nhận điều tra

Đi trên đường, nhìn các thành viên Thiên Y viện xung quanh, phần lớn đều mang vẻ mặt tránh từ xa, lúc này cuối cùng Giang Nguyên cũng cảm nhận được vẻ uy phong凛冽 của Giám sát bộ.

Cả đường đi tới, chỉ thấy những người này đều vọt tới một bên, mặt mang vẻ khác lạ nhìn từ xa xa, hoàn toàn không giống ngày thường, vô cùng cẩn thận tới gần chào hỏi.

Chỉ là có không ít y sĩ trẻ tuổi đều đứng hai bên, ánh mắt lóe sáng, thái độ cung kính, mặt lộ vẻ chần chừ...

- Chào Bộ trưởng Giang...

- Chào anh...

Rốt cục có người đứng ra chào hỏi rồi. Giang Nguyên bước đi chậm rãi suốt dọc đường, nhìn những luyện đan sư trẻ tuổi của Đan Dược bộ trước mắt, mặt mang vẻ sùng kính, cung kính chào hỏi mình như trước kia. Bước chân hẳn dừng lại một chút, cười gật đầu.

Giống như cảm nhận được một chút cổ vũ, vốn một số y sĩ vốn sợ hãi rụt rè đứng một bên, ánh mắt dần dần bình ổn lại, hồi phục về bình tĩnh và sùng kính ngày xưa. Đám người cung kính chào hỏi lúc Giang Nguyên đi ngang qua, giống như trong mắt không thấy mấy vị thành viên Ban giám sát đi phía sau Giang Nguyên mấy bước vậy.

Mà một số y sư cấp bậc cao hơn phần lớn đều bắt đầu chào hỏi Giang Nguyên. Còn một số ít y sư cố ý tránh mặt, lúc này ánh mắt cũng phức tạp nhìn Giang Nguyên đi phía trước mấy người Ban giám sát, có vài người lộ vẻ hơi há hê, cũng có người lại hơi cảm thán than thở...

Những ánh mắt như thế mãi cho tới khi hoàn toàn đi vào Ban giám sát mới hoàn toàn tán đi. Đi vào trong Ban giám sát, cả đoạn đường đi, các thành viên Ban giám sát nhìn thấy đều lộ thái độ

cung kính. Mặc dù Giang Nguyên là tới nhận điều tra nhưng chỉ cần không phải là thành viên trực tiếp phụ trách phòng số 3, những người còn lại đều cung kính chào hỏi, ân cần thăm hỏi.

Mấy ngày nay bởi Giang Nguyên là phó Bộ trưởng Hội ủy viên điều tra Long Sơn nên đã Ban giám sát rất nhiều, đặc biệt là khi Bộ trưởng Lưu Mộc Dương không tự mình ra mặt, phòng số 2 đều được Giang Nguyên giúp không ít.

Cho nên không ít thành viên Ban giám sát mấy ngày nay đều coi Giang Nguyên như một phần tử của Ban giám sát rồi. Tuy nói hiện tại Giang Nguyên bị người tố cáo nhưng khi chưa có kết luận, tất cả mọi người đều rất cung kính với hắn. Giang Nguyên vẫn được các thành viên của Ban giám sát kính trọng như cũ.

Ngồi ở cạnh bàn trong phòng gặp mặt, nhìn vẻ mặt nghiêm túc của hai thành viên Ban giám sát, trong lòng Giang Nguyên cũng không nén nổi cảm thán. Ngày xưa đều là mình ngồi ở vị trí đối diện, không ngờ lúc này lại đến phiên mình ngồi ở đây.

Một thành viên nữ Ban giám sát mặt nghiêm túc, đưa tới một ly trà, nói:

- Ủy viên Giang, mời uống trà!

- Cám ơn...

Mỉm cười cám ơn rồi, Giang Nguyên lại ngửi hương trà truyền từ trong chén tới, là một mùi hương nhàn nhạt quen thuộc khiến tinh thần người ta rung lên trong nháy mắt.

- Thanh tâm trà...

Giang Nguyên mở lớn đôi mắt.

Khóe miệng hắn hơi nhếch lên...

- Ủy viên Giang Nguyên... Tôi là Bộ trưởng Lý Khả của phòng 3 Giám sát bộ...

- Tôi là phó Bộ trưởng Tiền Quân của phòng 3 Giám sát bộ...

Lý Khải tùy ý lật tập tài liệu trong tay, trong mắt không có chút vẻ tươi cười, mặt nghiêm túc nhìn Giang Nguyên, nói:

- Lần này mời anh tới đây phối hợp điều tra là vì chúng tôi nhận được tố cáo... Nói anh lạm dụng tư quyền, bồi dưỡng...

Kể một loạt tội danh xong, Lý Khải trầm giọng nói:

- Đối với những lý do tố cáo này... Không biết ủy viên Giang Nguyên có phủ nhận hay thừa nhận không?

- Xin lỗi... Tôi không thừa nhận...

Giang Nguyên khẽ mỉm cười nói.

- Ồ? Như vậy điều thứ nhất, lạm dụng tư quyền, ngài không thừa nhận đúng không?

Lý Khải nhìn Giang Nguyên chăm chú, xác nhận lại.

- Đúng... Không thừa nhận!

Về mặt Giang Nguyên nghiêm túc, đứng đắn đáp.

- Điều thứ hai, tham chiếm đản được, ngài cũng không thừa nhận?

- Đúng là không thừa nhận...

- Điều thứ ba...

-....

Đối đáp từ đầu tới cuối một hồi, Lý Khải chậm rãi gật đầu, sau đó đưa tay mở tập tài liệu, nhìn một hồi rồi lại quay sang hướng Giang Nguyên, tiếp tục trầm giọng nói:

- Ủy viên Giang Nguyên, căn cứ vào nội dung tố cáo, cùng với điều tra của chúng tôi, hiện tại cần xác minh mấy vấn đề với anh!

- Xin mời nói!

Dường như Giang Nguyên cũng không chút bất ngờ, gật đầu nói.

- Điều tố cáo thứ hai, tố cáo anh tham chiếm đản được, bồi dưỡng nhà vợ...

- Căn cứ theo điều tra của chúng tôi, nhà họ Tuyên bên ngoài viện là có quan hệ thế nào với ủy viên Giang Nguyên?

Dứt lời xong, Lý Khải ngẩng đầu nhìn Giang Nguyên, trong mắt mơ hồ lộ một tia nghiêm trọng.

Lúc này vẻ mặt Giang Nguyên cũng hơi nghiêm lại. Hẳn hiểu rất rõ, vừa rồi chỉ là hỏi cho có lệ. Hiện tại mới là màn kịch chính.

Hắn lập tức cau mày, trầm giọng đáp:

- Con gái nhà họ Tuyên chính là hôn thê của tôi...

Lý Khải gật đầu, sau đó nói:

- Như vậy, căn cứ vào tố cáo và điều tra của chúng tôi, trong hai năm gần đây, nhà họ Tuyên đã thu được rất nhiều đản được từ chỗ anh, không biết có việc này không?

Nghe thấy lời này, Giang Nguyên thoáng nhíu nhíu mày. Chuyện cho nhà họ Tuyên đản được, người cố tình coi như không điều tra cũng có thể đoán được. Những số lượng và chủng loại đản được cụ thể... Hẳn là trừ nhà họ Tuyên ra cũng không ai biết được...

Lúc này Lý Khải hỏi tới vấn đề này, thật ra là rất hiển nhiên. Hơn nữa nếu Ban giám sát âm thầm dùng chút thủ đoạn, hẳn là có thể biết số lượng và chủng loại đản được cụ thể từ miệng nhà họ Tuyên. Hơn nữa Giang Nguyên cũng không lo lắng Lý Khải dùng ngôn từ bầy rập mình.

Ban giám sát do Lưu Mộc Dương chủ quản, hơn nữa lấy tính chất đặc thù của Ban giám sát, trừ bản thân Lưu Mộc Dương ra, nhiều nhất chỉ có viện trưởng Từ Khải Liễu là có khả năng nhúng tay vào. Bất luận kẻ nào khác, Giang Nguyên cũng không tin có thể ảnh hưởng tới Giám sát bộ.

Lập tức hắn cũng không do dự, gật đầu nói:

- Tôi từng cho nhà họ Tuyên một bộ phận đản được, nhưng cũng

không phải số lượng lớn!

- Như vậy không biết Bộ trưởng Giang có thể tiết lộ chủng loại và số lượng những đan dược này không? Cũng như nói rõ nguồn gốc của chúng?

Nghe thấy Giang Nguyên cũng không phủ nhận, Lý Khải gật đầu, giương mắt nhìn thoáng qua Giang Nguyên, nói tiếp.

- Phần lớn là đan dược trung phẩm, cùng một ít đan dược thượng phẩm... Về phần nguồn gốc, một phần là tôi dùng tích phân đổi được, một phần là bản thân tôi luyện chế. Khả năng... Còn có y sư nhất phẩm La Thiên Minh sư phụ tôi tặng cho... Tình huống cụ thể cũng không nhớ rõ lắm...

Mặt Giang Nguyên thản nhiên, trả lời bình thản.

Lý Khải hơi nhú mào, nhìn về phía Giang Nguyên, nói:

- Xin ủy viên Giang Nguyên nhớ kỹ lại một chút xem... Rốt cục là đan dược gì và số lượng ra sao!

- Xin lỗi... Trong hai năm thỉnh thoảng cho một ít, tôi cũng không cố ý ghi nhớ...

Giang Nguyên cười cười bình thản, sau đó nâng chén trà, nhấp một ngụm rồi lắc đầu nói.

- Được rồi...

Đối với câu trả lời của Giang Nguyên, dường như Lý Khải cũng không chú ý, chỉ gật đầu, sau đó nói:

- Về tình huống này, tôi hy vọng ủy viên Giang Nguyên có thể cố gắng nhớ kỹ lại một chút... Sau đó lúc nào cũng có thể báo cho chúng tôi. Như vậy cũng có lợi, giúp ủy viên Giang Nguyên sớm thoát khỏi tố cáo này. Đồng thời chúng ta cũng tiến thêm một bước, điều tra và xác minh...

- Không có vấn đề gì. Tôi sẽ cố gắng nhớ lại một chút, nếu có đáp án xác thực sẽ nhanh chóng thông báo!

Giang Nguyên gật đầu nói.

- Tốt!

Lý Khải gật đầu khẽ, sau đó nhìn về phía Tiền Quân ở một bên.

Tiền Quân hiểu ý gật đầu, mở một tập tài liệu khác ra, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía Giang Nguyên, nói:

- Ủy viên Giang Nguyên... Trong thư tố cáo có nói tới việc nội khí của ủy viên Giang Nguyên tiến triển thần tốc. Với ghi chép của bản viện mấy trăm năm nay, tốc độ tu luyện nội khí của ủy viên Giang Nguyên anh đã vượt qua tất cả các thiên tài được ghi chép tới...

- Căn cứ điều tra, ba năm trước đây ủy viên Giang Nguyên hẳn là chỉ mạnh hơn người bình thường một chút thôi, cũng không hiểu sự tồn tại của nội khí. Mà hai năm sau khi tới bản viện, chẳng qua ủy viên Giang Nguyên cũng chỉ miễn cưỡng có thể coi là một cao thủ bình thường... Mà sau hai năm tiến vào bản viện, anh liền nhảy vọt trở thành tồn tại vượt qua của Thiên vị phổ thông... Cho nên người tố cáo cho rằng anh thân là đỉnh chủ Tế Thế Đỉnh, rất có khả năng lợi dụng sơ hở, tham chiếm rất nhiều đan dược cấp cao của bản viện thì mới có khả năng đạt được bước này...

- Không biết... Ủy viên Giang Nguyên anh có giải thích gì về việc này không?

Nói tới đây, Tiền Quân và Lý Khải đều nhìn về phía Giang Nguyên đối diện. Rất rõ ràng, hai người cũng rất tò mò và để ý tới vấn đề này.

Chẳng qua hai người lại hơi bất ngờ phát hiện ra, trên mặt Giang Nguyên lúc này hiện lên một tia vẻ quái dị khó hiểu, sao đó khóe miệng bắt đầu hiện lên một thứ như một nụ cười trào phúng, ánh mắt lại giống như cười lạnh...

Cầm chén Thanh tâm trà trên bàn lên, uống một ngụm lớn, cảm nhận mùi hương trà thơm ngát đang từ từ lan tỏa trong miệng mình, sau đó một luồng hương thơm tươi mát tràn vào từng tế bào não, lúc này Giang Nguyên mới thư thả thở phào một hơi, sau đó

buông chén trà, nhìn về phía Lý Khải và Tiền Quân đối diện, nhếch miệng nở nụ cười.

- Tôi biết đối với việc này... Không chỉ hai người các anh tò mò, mà hẳn là cả Thiên Y viện, thậm chí người biết tất cả tình huống của Giang Nguyên tôi cũng đều rất tò mò...

Nói tới đây, nét cười trên khóe miệng Giang Nguyên càng nồng đậm, ánh mắt trào phúng mờ nhạt kia dường như cũng càng rõ ràng hơn, giống như thổi dài một tiếng, lắc đầu khẽ:

- Thật ra, tôi có thể đạt tới hôm nay, chủ yếu là dựa vào... Thiên phú và... Vận khí...

- Trong hai ba năm, từ một người gần như không biết nội khí đến cấp bậc Thiên giai bậc hai như tôi.... Các người cảm thấy nếu dựa vào đan dược thì có thể làm được sao?

- Tôi không phủ nhận tôi dùng không ít đan dược... Nhưng nếu các người cho rằng tôi tham chiếm đan dược thì có thể cứ đi điều tra, tra xem tôi tham chiếm từ đâu? Lấy điểm tích phân do tôi lập công lao mấy năm nay, với thân là chủ Tế Thế Đỉnh còn cần đi chiếm đan dược sao?

Giang Nguyên cười khẽ nhìn hai người đối diện, sau đó lại tiếp tục cười nói:

- Chẳng qua tôi còn muốn nói là, mọi người hẳn đều biết, cho dù là một người có vô số đan dược thượng phẩm, thậm chí siêu phẩm đan dược cung ứng... Cũng không có khả năng làm được điều này...

- Nhưng cho dù là như thế... Với trường hợp của tôi lại tồn tại chân thật...

- Đối với chuyện này, giải thích của tôi là... Thiên phú... Và vận khí...

- Về phần đan dược... Quả thật cũng có trợ giúp một phần!

Giang Nguyên lại cười khẽ, lắc đầu nói:

- Nhưng đó không phải là nhân tố mang tính quyết định. Thậm chí nó còn không được tính là nhân tố thứ yếu...

- Thực lực của tôi bắt nguồn từ đâu, trừ thiên phú của tôi, vận khí... Là thứ rất quan trọng...

- Tôi nghĩ tất cả thành viên viện ủy hội và các người ... Cũng hẳn biết... Vận khí của tôi tốt lắm, chiếm được rất nhiều thứ. Kể cả Tế Thế Đỉnh trong viện... Còn một chút truyền thừa của ngoại vực châu Phi... Tôi nghĩ chuyện này hẳn không ai hoài nghi cả... Các anh thừa nhận chứ? Có đúng không....

Giang Nguyên khẽ mỉm cười nhìn hai người trước mắt...

(QUAN Y)

Chương 1029: Tiến triển

- Đương nhiên ngoài thiên phú và vận khí ra... Còn có một chút chuyện rất quan trọng... Tôi biết buông bỏ...

- Cho dù là Tế Thế Đỉnh ban đầu hay là Thú Thần Bát kia, cuối cùng đều như thế... Có lẽ trong viện có ghi chép thông tin tình báo có liên quan...

Nhìn hai người đối diện, Giang Nguyên lạnh nhạt cười cười, sau đó nói:

- Đương nhiên tôi nghĩ cũng không thuyết phục các người đơn giản như vậy được, chẳng qua có thể tiết lộ thêm cho hai người một chút, là ngoài Tế Thế Đỉnh và Thú Thần Bát ra, còn có một... Món đồ đã tồn tại trước khi tôi tiến vào Thiên Y viện. Nhưng chuyện này rất bí mật, tôi không nói ra được... Bộ trưởng Lưu và viện trưởng cũng biết việc này. Các anh có thể chứng thực chỗ Bộ trưởng Lưu...

Nghe những lời này của Giang Nguyên xong, Lý Khải và Tiền Quân liếc nhau một cái, rất ăn ý không hỏi thêm nữa, chỉ gật đầu, nhìn về phía Giang Nguyên, sau đó trầm giọng nói:

- Chúng tôi còn một điểm nghi vấn cuối cùng...

- Mời hỏi!

Hai mắt Giang Nguyên hơi nheo lại, bình thản đáp. Hắn hiểu rất rõ rằng phòng số 3 sẽ tìm mình hỏi han, tất nhiên cũng có một chút chứng cứ minh xác... Mà đầu tiên cũng chưa xác thực, như thế thì kế tiếp hẳn là lúc bọn họ xác minh lại cơ sở.

- Căn cứ thư tố cáo, mấy lần anh luyện chế hoàn thành đan dược siêu phẩm hoặc sau khi đan dược thượng phẩm thất bại, ngẫu nhiên có giữ lại chút phế đan... Người tố cáo hoài nghi anh có thể tham chiến những đan dược đó...

Lý Khải vừa nói vừa nhìn chăm chăm vào Giang Nguyên, nhấn từng chữ một.

Mặc dù Giang Nguyên nghe nói thế thì trái tim cũng hơi đổi nhịp nhưng nhìn dù hai người có vẻ tùy ý, hai mắt không nháy chút nào, nhìn chăm chăm vào mình, hẳn liền không thay đổi sắc mặt, ngay cả ánh mắt cũng chẳng biểu hiện gì. Có chăng thì dường như chỉ bởi những lời nói của Lý Khải mà hắn hơi kinh ngạc và trào phúng mà thôi.

Hắn chưa bao giờ hoài nghi ngoài mình ra, còn có người có biện pháp gì với loại đan dược Bán thành phẩm này. Ít nhất trong trí nhớ của vị đỉnh chủ tiền nhiệm sáng tạo ra loại biện pháp luyện Bán thành phẩm đan này, tuyệt đối chưa truyền cho bất cứ kẻ nào, hơn nữa từ đó về sau cũng không có bất cứ ai biết loại luyện đan pháp này.

Cho nên đối mặt với lời nói mang tính dò xét của Lý Khải, căn bản Giang Nguyên chẳng sợ hãi gì. Mà dưới tinh thần lực ổn định và mạnh mẽ của Giang Nguyên, chút tài mọn quát sát mặt mũi ngôn từ để đoán ý của Lý Khải và Tiền Quân tất nhiên không có khả năng phát hiện chút bất thường từ vẻ mặt hắn.

- Như vậy cũng được sao?

Giang Nguyên trừng mắt, rất kinh ngạc nhìn Lý Khải và Tiền Quân, nói:

- Tất cả mọi người đều biết, đan dược là do các loại dược vật tinh luyện thành. Trong lúc luyện chế đan dược, phải nắm chặt việc các loại dược tính xung đột và hỗ trợ nhau, một điểm sai lầm cũng không có khả năng xuất hiện... Nếu có bất cứ chút dị thường nào, như vậy toàn bộ lò đan dược liền tất nhiên bị phế bỏ... Càng đừng nói tới đan dược thượng phẩm và siêu phẩm nữa...

- Đây là thường thức... Chẳng lẽ ngay cả chút năng lực ấy Ban giám sát cũng không có sao?

Nói tới đây, lông mày Giang Nguyên chậm rãi nhíu lại, nhìn hai người có vẻ không vui.

Hai người Lý Khải và Tiền Quân nhìn phản ứng của Giang Nguyên, lại yên lặng liếc nhau một cái.

Lý Khải cười to giải thích với Giang Nguyên:

- Xin lỗi, ủy viên Giang Nguyên... Đã có người tố cáo, hơn nữa cũng quả thật có tình huống phế đan bị lưu lại, như vậy tôi nhất định phải tiến hành điều tra...

- Chẳng qua không biết ủy viên Giang Nguyên lưu lại phế đan là có tác dụng gì?

Lý Khải lại hỏi một lần nữa.

Hai mắt Giang Nguyên hơi nheo lại, lạnh nhạt trả lời:

- Nhiều lần luyện đan đó không thể thành công cũng khiến tôi hơi bất ngờ, cho nên lưu lại phế đan để phân giải và so sánh...

Lại liếc Giang Nguyên một lần nữa, Lý Khải khẽ gật đầu. Mặc dù loại cách làm này rất ít thấy, cũng rất phiền toái nhưng cũng không phải chưa từng có ai làm. Thân Giang Nguyên là đỉnh chủ Thể Thể Đỉnh duy nhất có thể luyện chế đan dược siêu phẩm, đại biểu cho người có khả năng luyện đan cao nhất Thiên Y viện, làm vậy dường như cũng không có chỗ nào quái dị.

- Tốt rồi... Không còn vấn đề gì để hỏi chứ?

Uống nốt ngụm trà cuối cùng trong chén, cũng tính mình đã ngồi

hơn chục phút, Giang Nguyên bình thần hỏi.

Lý Khải nhìn Tiền Quân bên cạnh, thấy Tiền Quân cũng không còn vấn đề gì để hỏi, lúc này khách khí đứng dậy nói:

- Tốt rồi, ủy viên Giang, cảm tạ ngài đã phối hợp... Nếu có gì cần nói thì có thể vẫn còn cần làm phiền ngài!

- Không sao cả, mời cứ báo tôi bất cứ lúc nào...

Tuy rằng phòng số 3 điều tra hẩn hoàn toàn là việc công, trừ lúc hẹn gặp chú ý bố trí Thanh tâm trà mà hẩn yêu thích ra thì cũng tuyệt đối không có bất cứ chăm sóc gì đặc biệt khác nhưng Giang Nguyên cũng vẫn cực kỳ phối hợp...

Đi ra khỏi phòng nói chuyện của phòng 3, Giang Nguyên liền đi về phía phòng số 2. Đã có người tặng hẩn một món quà lớn như vậy, dù sao cũng phải mau chóng xem xét tình huống của người đó mới phải. Nếu không mấy ngày nay không để ý, không biết là vị tặng quà kia rốt cục còn có thể gây chuyện bao lâu. Tự dưng bị người khác tặng cho một món quà quá bất ngờ như thế, Giang Nguyên cũng chẳng mong đợi.

- Bộ trưởng Giang, ngài đã tới...

Nhân viên phòng 2 thấy Giang Nguyên tiến vào, vội vàng không ngừng đứng dậy chào hỏi.

- Ủ... Mấy người Bộ trưởng Hồ đâu?

Giang Nguyên tùy ý hỏi thăm.

- Bộ trưởng Hồ đang thảo luận với Bộ trưởng La trong phòng...

Nhân viên lễ tân trả lời.

Giang Nguyên gật đầu nói:

- À... Vậy thì được, tôi đi xem một chút...

- Tốt... Tôi cũng sẽ rót trà cho ngài ngay...

Hiện tại vụ án duy nhất của phòng số 2 hiện tại là điều tra Long Sơn, cho nên thật ra Giang Nguyên cũng không kiêng dè gì, cũng không ngại hai người thảo luận chuyện khác, cứ tiến vào phòng họp như mọi khi.

Hồ Giang và La Dương Sinh lúc này đang ngồi cạnh nhau bàn bạc. Bên cạnh hai người là một vài tập tài liệu điều tra viên của phòng số 2 vừa mang đến, lần lượt đặt trước mặt hai người.

Thấy Giang Nguyên tiến vào, ánh mắt bọn họ sáng lên, đứng dậy ân cần thăm hỏi.

- Ngồi đi, ngồi đi...

Giang Nguyên tùy ý giơ tay, sau đó ngồi xuống một bên, nhìn hai người Hồ Giang đối diện, cười nói:

- Thế nào? Tình huống hiện tại thế nào rồi?

Hai người nhìn nhau một cái, sau đó ra hiệu cho hai vị thành viên điều tra một chút. Đợi hai người kia rời đi rồi, lúc này Hồ Giang mới nhìn về phía Giang Nguyên, gật đầu nói:

- Thông qua nhiều lần hẹn gặp với Dương Mô Hình và Lâm Nhất Dương, kết hợp với tài liệu ngài vài Bộ trưởng Lưu mang từ trưởng lão viện về, trước mắt cơ bản đã rõ ràng đại khái toàn bộ quá trình của sự kiện Long Sơn rồi. Đối với đại bộ phận chi tiết, chúng ta cũng đều nắm tương đối rõ, cũng như cũng đã có kết luận...

- Chẳng qua... Chẳng qua bởi tính chất mấu chốt của hai vị nhân chứng kia, cho nên có một vài nơi còn tồn tại chút khiếm khuyết!

Nói tới đây, giọng Hồ Giang có vẻ e ngại rõ ràng.

Giang Nguyên gật đầu. Hắn cũng không bất ngờ với chuyện này chút nào. Có tư liệu và được hai đương sự phối hợp, hiểu rõ toàn bộ sự kiện cũng không phải chuyện quá khó khăn. Chẳng qua hắn cũng không muốn biết mấy thứ này...

- Về phần hai vị dính dáng trong đó, hiện tại đã có chứng cứ gì thực tế chưa?

Nghe thấy Giang Nguyên hỏi thẳng vào vấn đề, hai người liếc nhau một cái, sau đó mặt đều lộ vẻ nuối tiếc. Hồ Giang lắc đầu khẽ nói:

- Chuyện đã đi qua hơn hai mươi năm rồi. Mà hai vị kia thân đều ở vị trí cao hơn mười năm, cho nên cơ bản chứng cứ đều đã bị rửa sạch sẽ. Đến trước mắt mà nói, chúng ta vẫn chưa có bất cứ chứng cứ mang tính thực chất nào...

Đối với tình huống này, Giang Nguyên cũng không bất ngờ. Nếu đổi lại thành hắn, tất nhiên cũng sẽ hủy diệt những chứng cứ có khả năng còn sót lại một cách thần không biết, quỷ không hay. Hắn lập tức lại nghĩ tới điều gì, nhìn hai người nói:

- Bộ trưởng có phân công gì với tình huống trước mắt không?

Hai người đồng loạt lắc đầu. Hồ Giang cười khổ một tiếng, nói:

- Bộ trưởng chỉ bảo chúng ta phải thật cẩn thận, cố gắng điều tra càng rõ ràng, chi tiết, đầy đủ càng tốt, đồng thời tìm kiếm chứng cứ có thể còn sót lại...

- Ồ...

Giang Nguyên gật đầu khẽ, sau đó đứng dậy, nhìn hai người, cười nói:

- Được rồi, tất cả đều nhờ hai người cố gắng rồi!

Đi ra khỏi Ban giám sát xong, Giang Nguyên nhìn đồng hồ, thấy mình ở Ban giám sát đã hơn nửa giờ rồi. Thời gian còn sớm, Giang Nguyên cũng không do dự, nhanh chóng đi về phía phòng làm việc của viện trưởng.

Đi thẳng một đường, bước chân Giang Nguyên khá nhanh, hấp dẫn không ít ánh mắt. Mọi người nhìn theo hướng hắn đi, cơ bản đều có thể đơn giản nhận ra hướng hắn định đi tới.

Cảm giác được những ánh mắt nhìn mình chăm chú, trong mắt Giang Nguyên hiện lên tia ý cười mờ nhạt. Chắc hiện giờ cũng khiến rất nhiều người có không gian để tưởng tượng rồi.

- Chứng kiến chưa... Chột dạ rồi. Khẳng định là đi về phía viện

trưởng tìm kiếm sự ủng hộ đấy...

Một vị y sư cấp ba tóc hoa râm nhìn bóng lưng Giang Nguyên, cười lạnh nói.

Một vị y sư cấp ba khác lúc này cũng cười khẽ gật đầu nói:

- Ừ... Chắc không sai đâu... Dù sao hiện tại gốc rễ của hắc còn kém một chút. Tên này dù có lão y sư La Thiên Minh ủng hộ nhưng đối mặt với Ban giám sát, lại còn nhiều lời đồn đại như vậy, thế thì vẫn không đủ... Trừ phi là viện trưởng ủng hộ hắc mới có khả năng áp chế những lời đồn này xuống được... Nếu không đợi tới lúc Ban giám sát ra kết quả cuối cùng, vị trí thành viên viện ủy hội Thiên Y viện của hắc chắc cũng không yên ổn lắm rồi...

Trong lúc mọi người bàn tán, Giang Nguyên đã bình yên ngồi xuống trước mặt Từ Khải Liễu.

- Thế nào? Tình huống bên phòng số 3 thế nào?

Đối với Giang Nguyên, Từ Khải Liễu luôn không khách sáo, giơ gương mắt nhìn Giang Nguyên tự rót trà cho bản thân. Lúc này Từ Khải Liễu lại cúi đầu tiếp tục bận rộn với việc của mình.

- Cũng không tệ lắm... Khách khí với tôi, lại còn rót cho tôi một chén Thanh tâm trà...

Nhấp một ngụm trà nóng vừa pha, xua tan chút giá lạnh bên ngoài mang vang, Giang Nguyên cười khẽ nói.

- Xem ra bọn họ không thể nắm được nhược điểm gì của cậu cả...

Nghe tiếng cười của Giang Nguyên, Từ Khải Liễu khẽ hừ một tiếng, nói:

- Tên nhóc cậu cũng đừng khinh thường. Mặc dù Mộc Dương cũng cố gắng chăm lo cho cậu nhưng nếu thật sự để phòng số 3 nắm được nhược điểm gì thì không ai giúp được cậu đâu!

- Ngài yên tâm đi... Ôi...

Giang Nguyên hơi đau đầu đặt chén trà lên bàn, nhìn Từ Khải Liễu

đang vui đầu xem văn kiện, nói:

- Chẳng qua, viện trưởng à... Cứ như vậy cũng không phải là chuyện tốt. Tôi đã bị vị kia lôi ra rồi, ngài và Bộ trưởng Lưu lại thật an nhàn, chẳng lo lắng chút nào... Việc này không phải là làm cho có chứ!

Nghe thấy Giang Nguyên oán giận, Từ Khả Liễu giương mắt nhìn hẳn, sau đó thở dài buông bút trong tay xuống....

(QUAN Y)

Chương 1030: An thần táo thang

- Trước mắt còn chưa có đủ chứng cứ...

Nghe thấy miệng Từ Khả Liễu nói ra những lời này, Giang Nguyên nhún vai, trên mặt lại hiện lên một tia cười khế, sau đó hé miệng nói:

- Tôi biết ngài sẽ nói những lời này. Hai mươi mấy năm đã trôi qua, với địa vị và thực lực của bọn họ, muốn rửa sạch tất cả chứng cứ cũng không phải việc gì khó...

- Hiện tại vị kia đã phát hiện ra một số chuyện không ổn, bắt đầu ra tay với tôi rồi... Nếu như xử lý không ổn, rất có khả năng chó cùng dứt đuôi... Ngài cũng không lo lắng sao?

Từ Khả Liễu đưa tay cầm chiếc chén giữ nhiệt màu vàng sậm trên bàn, chậm rãi uống một ngụm, sau đó nhìn về phía Giang Nguyên, lắc đầu nói:

- Bọn họ là thành viên viện ủy hội, nếu không có chứng cứ chính xác thì dù là tôi hay Mộc Dương cũng không dễ dàng định tội bọn họ được...

Giang Nguyên hơi nhíu mày, trầm ngâm một chút rồi thở dài nói:

- Nếu từ tình huống trước mắt thì muốn tìm chứng cứ chắc sẽ tương đối khó khăn... Chẳng lẽ ngài và Bộ trưởng định cứ để kéo

dài như vậy sao?

- Chẳng qua nhiều nhất cũng chỉ còn lại thời gian một tháng, cuối cùng cũng phải có một kết cục... Phía tôi thì cũng chẳng sao cả, nhưng ngài và Bộ trưởng tốt nhất nên bố trí sẵn... Nếu không tới cuối năm mà vẫn chưa giải quyết được, thật ra tôi cảm thấy chuyện sẽ càng phiền toái hơn!

- Chúng tôi sẽ suy nghĩ...

Ánh mắt Từ Khải Liểu phức tạp nhìn Giang Nguyên một cái, thở dài nói:

- Dù sao hai người bọn họ mấy năm nay coi như không có công lao cũng có khổ lao. Về sau xử lý bọn họ thế nào cũng cần phải tính toán cân nhắc thật kỹ... Mà bên kia cũng phải tán thành mới được...

Giang Nguyên nhún vai. Những việc này không đáng để hấn phải đau đầu. Lập tức nhìn giờ, thấy cũng qua một hồi rồi, hấn liền nâng chén trà uống hai ngụm lớn, để nước trà làm ấm bụng, sau đó mới đứng dậy nói:

- Được rồi... Vậy thì tôi về trước đây... Dù sao thì ngài và Bộ trưởng cũng tranh thủ thời gian thôi.

Nhìn Giang Nguyên đi ra ngoài cửa, trên mặt Từ Khải Liểu cũng lộ một tia bất đắc dĩ và đau đầu nhàn nhạt.

Giang Nguyên đi ra khỏi phòng làm việc của viện trưởng rồi, cả đường đi chậm, mặt cũng không lộ vẻ thoải mái lắm, lại còn có một tia lạnh lùng, khiến cho một số người tự nhận là thông minh sáng suốt nhìn cẩn thận một chút liền phát hiện ra loại ánh mắt này giống như là bất đắc dĩ và bất mãn.

Vẻ mặt lạnh nhạt như thế duy trì cho tới khi Giang Nguyên tiến vào khu vườn nhỏ trước nhà mình mới thôi...

- Thế nào? Thăng ranh kia đã biết khổ chưa?

Ánh mắt Chu Thế Dương hơi lạnh lùng, nhìn cấp dưới đối diện, trầm giọng nói.

- Đúng thế... Chu tổng. Thằng ranh này bị Ban giám sát hện nói chuyện nửa giờ, sau khi đi ra liền tiến thẳng tới phòng làm việc của viện trưởng... Lúc từ phòng làm việc của viện trưởng đi ra, sắc mặt hần hơi hổ thẹn, xem ra là đụng phải tường rồi!

Người cấp dưới kia vội vàng trả lời.

- Hừ... Đó mới chỉ là bắt đầu thôi. Tôi sẽ chờ xem đáng về lo lắng rồi bởi của thằng nhãi này...

Nghe thấy những lời này, rốt cục sắc mặt Cố tiên sinh cũng thoáng để nhìn hơn hai phần, sau đó hừ khế một tiếng nói:

- Bảo bố trí người, chuẩn bị tung tin đồn ra... Tôi xem thằng ranh này rốt cục có thể chống cự bao lâu!

- Vâng, thưa Chu tổng!

Chờ cấp dưới đi ra ngoài rồi, Chu Thế Dương đưa tay cầm điện thoại trên bàn, bấm một dãy số.

- Tôi đã nói với ông rồi... Hiện tại chúng ta là người trên một chiếc thuyền, nếu tôi xảy ra vấn đề, ông cũng tuyệt đối không chạy thoát... Hiện tại rất có khả năng Ban giám sát đang điều tra hai người chúng ta... Cho nên giờ ông nên chuẩn bị sẵn đi... Nếu không mười mấy năm tâm huyết của chúng ta sẽ bị hủy trong chốc lát, ông không đau lòng nhưng tôi cũng không nguyện ý đâu...

Đầu dây bên kia trầm mặc hồi lâu, một lúc sau mới truyền tới một giọng nói:

- Tôi biết rồi...

- Biết là tốt rồi... Phía bên Hồ Quang Dương tôi cũng sẽ tiến hành bí mật liên lạc, dò xét thử xem. Tôi cũng không tin là ông ta thật sự đã phục rồi!

Chu Thế Dương lạnh lùng nói.

Chu Thế Dương bố trí khiến một số dòng chảy ngầm bắt đầu cuộn sóng. Chẳng qua hiện tại Giang Nguyên cũng không có cách nào nghĩ nhiều được. Mặc dù hần hận không thể lập tức bắt người giải

quyết xong việc này nhưng quyền quyết định lại ở Từ Khả Liễu và Lưu Mộc Dương, thậm chí là trên người Liêu Long Căn. Một vị thành viên viện ủy hội mới nhậm chức như hần còn thiếu một chút tư cách...

Lần điều tra này nếu không phải để Tuyệt y đường yên tâm thì cũng không đến phiên Giang Nguyên, càng không có thể khiến Giang Nguyên nhanh chóng lên vị trí thành viên viện ủy hội nhanh như vậy.

Cho nên hiện tại Giang Nguyên cũng chỉ có thể yên tâm làm chuyện mình nên làm...

Vừa mới về đến nhà, hần đã thấy Mã Tiểu Duệ vẫn chưa rời đi, rõ ràng đang đợi tin tức mình mang về.

- Thế nào? Giang Nguyên... Không sao chứ?

Quả nhiên thấy Giang Nguyên trở về, Mã Tiểu Duệ nhảy vọt dậy, lo lắng hỏi hần.

Giang Nguyên cười cười, sau đó lắc đầu nói:

- Đương nhiên là không sao rồi...chẳng qua phòng số 3 chỉ tìm tôi xác minh một chút chuyện mà thôi... Đã bảo cô đừng lo lắng mà!

- Thật sự không có việc gì sao?

Nhìn dáng vẻ thoải mái của Giang Nguyên, Mã Tiểu Duệ thoáng thở phào nhẹ nhõm, vẫn lo lắng hỏi lại.

- Thật sự không có việc gì mà...

Giang Nguyên cười cười, nhìn ánh mắt lo lắng của Mã Tiểu Duệ, thở dài nói:

- Chẳng qua chuyện tôi không sao cô cũng đừng tiết lộ ra ngoài. Hiện tại bên ngoài đang đồn đại là tình huống của tôi rất không ổn... Cô hiểu chưa?

Nghe Giang Nguyên nói vậy, Mã Tiểu Duệ thoáng sửng sốt, sau đó lại nhanh chóng hồi phục tinh thần, gật đầu, tỏ vẻ hiểu rõ ý của

hắn rồi, tuy vậy vẫn lo lắng hỏi thăm:

- Giang Nguyên, lần này rốt cục là ai gây chuyện ở phía sau... Nếu không thì làm sao lời đồn đại này có thể truyền đi khắp nơi như vậy?

- Chuyện này... Cô cũng đừng hỏi nữa. Có liên quan tới sự kiện Long Sơn. Chẳng qua cô cũng không cần lo lắng... Trước tết nhất định sẽ có kết luận cho chuyện này!

Nhìn dáng vẻ tự tin củ Giang Nguyên, lúc này Mã Tiểu Duệ mới khẽ gật đầu, lại dặn dò hắn thêm hai câu, để hắn nhất định phải cẩn thận rồi mới uyển chuyển từ chối lời mời cơm của Tuyên Tử Nguyệt, rời đi trước.

Ăn cơm tối xong, chờ Phan Hiểu Hiểu và Tuyên Tử Nguyệt thu dọn mọi thứ xong rồi, lúc này Giang Nguyên mới cười nói với Tuyên Tử Nguyệt:

- Tốt rồi... Ôm Tiểu Bảo tới phòng anh đi...

- Vâng...

Mặc dù không rõ Giang Nguyên định làm gì nhưng Tuyên Tử Nguyệt cũng vẫn ôm Tiểu Bảo tới phòng hắn. Mà Phan Hiểu Hiểu tất nhiên cũng tò mò đi sát phía sau.

Giang Nguyên đổ đầy nước nóng vào bồn tắm, sau đó lấy bao thuốc chuẩn bị sẵn từ trong ngăn kéo ra, đổ vào bên trong bồn nước nóng kia.

Thuốc phấn rơi vào trong nước nóng, sau đó một mùi thuốc nồng đậm từ từ bốc ra khỏi bồn tắm.

Giang Nguyên tiện tay quấy quấy nước nóng vài cái, khiến tất cả bột thuốc dần dần tan ra trong nước, sau đó mới cười nói với Tiểu Bảo:

- Nào... Tiểu Bảo, ba tắm cho con nhé...

- Vâng...

Nhìn nước nóng đang bốc hơi, Tiểu Bảo cũng hơi hồi hộp, tuy vậy vẫn ngoan ngoãn để Phan Hiểu Hiểu và Tuyên Tử Nguyệt cởi quần áo trên người xuống.

Nhìn dáng vẻ đáng thương của Tiểu Bảo, trong lòng Giang Nguyên cũng không nén nổi xót xa. Lần đầu dùng thuốc tẩy tủy rèn thân thể cho Tiểu Bảo, Tiểu Bảo khóc cha gọi mẹ, khiến Tuyên Tử Nguyệt đứng một bên cũng đau lòng cực kỳ, len lén quay đi lau nước mắt.

Chẳng qua may mắn là làm vài lần, Tiểu Bảo chậm rãi đã quen với nước thuốc. Mà hiện tại chứng kiến cảnh này, hiểu rõ rằng sẽ có đau đớn nên Tiểu Bảo mới có dáng vẻ như vậy.

- Không sao đâu... Tiểu Bảo, lần này nước sẽ hơi nóng một chút... Sẽ không khó chịu như trước kia đâu...

Thấy dáng vẻ giống như tráng sĩ nhỏ chuẩn bị hy sinh của Tiểu Bảo, Giang Nguyên cũng vội vàng trấn an không ngừng.

- Thật vậy sao? Ba?

Nghe thấy Giang Nguyên nói lời này, ánh mắt Tiểu Bảo không nén nổi sáng ngời.

- Đương nhiên... Mau tới, mau tới... Nếu để nước lạnh đi thì hiệu quả sẽ không tốt nữa...

Giang Nguyên mỉm cười nói.

- Vâng...

Tiểu Bảo đã cởi hết quần áo, lảo lư chạy tới, sau đó bò lên bồn tắm, nhìn nước thuốc bốc hơi mù mịt kia, sau khi chần chừ một chút liền vẩn vô cùng cẩn thận tiến vào trong bồn.

Cảm giác nước thuốc này quả thật hơi nóng nhưng lại có vẻ không khó chịu như trước, hàng lông mày vốn vẫn bởi lo lắng mà cau lại của Tiểu Bảo rốt cục cũng thả lỏng ra, sau đó vô cùng cẩn thận ngồi vào trong nước thuốc.

- Tiểu Bảo ngoan thật...

Phan Hiểu Hiểu đã từng cảm thụ nhiệt độ của nước thuốc, lúc này thấy Tiểu Bảo chỉ hơi cau mày, ngoan ngoãn ngồi ngáp tới cổ, giờ cũng không nén nổi đau lòng.

- Đây là nước thuốc gì thế? Cũng là rèn luyện gân cốt sao?

Người mùi thuốc đậm đặc khác với trước kia, Tuyên Tử Nguyệt cũng hơi nghi hoặc nhìn Giang Nguyên, nói.

Giang Nguyên cười cười, lắc đầu nói:

- Không... Hiệu quả chủ yếu của nước thuốc này là an thần, ích khí, hoạt lạc...

- Hả?

Nghe thấy lời này của Giang Nguyên, trong mắt Tuyên Tử Nguyệt hiện lên một tia nghi hoặc. Nước thuốc an thần ích khí hoạt lạc dường như cũng không có tác dụng gì đặc thù với Tiểu Bảo cả. Tại sao Giang Nguyên lại giống như gióng trống khua chiêng như vậy.

Nhìn dáng vẻ nghi hoặc của Tuyên Tử Nguyệt, Giang Nguyên cười cười, cũng không giải thích, chỉ đưa tay cầm một cái khăn lông mềm mại, lau nhẹ nhẹ nước thuốc lên người Tiểu Bảo, để cho nước thuốc có thể được nó hấp thu nhanh hơn...

Lau chậm rãi một hồi, Phan Hiểu Hiểu và Tuyên Tử Nguyệt lúc này liền thấy đôi lông mày Tiểu Bảo vốn nhíu chặt bởi nhiệt độ cao của nước, giờ chậm rãi giãn ra, toàn thân thư giãn hẳn, tựa vào bàn tay Giang Nguyên, tùy ý để Giang Nguyên nhẹ nhàng lau chùi, giống như đã ngủ trong bồn thuốc này vậy.

Nhìn Tiểu Bảo không ngờ ngủ luôn trong bồn thuốc, Phan Hiểu Hiểu và Tuyên Tử Nguyệt nhìn nhau, cảm giác nếu mình ngồi bên cạnh bồn thuốc này, bị hơi thuốc xông một hồi dường như cũng cảm thấy buồn ngủ, giờ mới tin tưởng thuốc này thật sự có tác dụng an thần.

(QUAN Y)

Chương 1031: Sự bố trí của Tuyên Tử

Nguyệt

Nhìn Tiểu Bảo chậm rãi ngủ trong bồn thuốc trên bàn tay đỡ của mình, dường như Giang Nguyên cũng không bất ngờ, vẫn dùng khăn lông lau nhẹ trên người Tiểu Bảo. Mãi cho tới khi quanh thân Tiểu Bảo được lau tới hơi hồng, hơn nữa nhiệt độ của nước thuốc cũng chậm rãi hạ xuống, lúc đó hắn mới vô cùng cẩn thận ôm Tiểu Bảo đang ngủ say trong chậu thuốc ra.

Tuyên Tử Nguyệt đứng cạnh vôi vàng lấy chiếc khăn lông đã chuẩn bị sẵn ra, phủ lấy Tiểu Bảo, sau đó với sự trợ giúp của Phan Hiểu Hiểu bên cạnh, dùng khăn lông chậm rãi lau khô toàn thân Tiểu Bảo, lúc này mới theo ra hiệu của Giang Nguyên mà mang Tiểu Bảo lên giường Giang Nguyên.

Nhìn cửa sổ phòng đã đóng chặt, Giang Nguyên ra hiệu cho Phan Hiểu Hiểu cũng kéo rèm lại, lúc này mới cẩn thận lấy trong túi của mình ra một cái bình ngọc nhỏ.

Nhìn động tác thận trọng của Giang Nguyên, Tuyên Tử Nguyệt bên cạnh cũng ý thức được, thứ thuốc trong bình ngọc nhỏ này chỉ sợ không đơn giản, lập tức cảm thấy rất tò mò. Trước kia Giang Nguyên cũng chưa từng thận trọng như vậy bao giờ, lần này rốt cục là bởi vì chuyện gì khiến hắn thận trọng như vậy.

Mà Phan Hiểu Hiểu đứng một bên dù cũng đoán được trong bình ngọc này hẳn là thứ thuốc gì đó, chẳng qua nhìn động tác của Giang Nguyên, lúc này vẫn không nhịn nổi nhìn Giang Nguyên, tò mò hỏi:

- Đây là thuốc gì thế?

- Đừng hỏi...

Giang Nguyên khẽ cười, lắc đầu, đưa tay mở nắp bình, sau đó cẩn thận đổ một viên thuốc ra lòng bàn tay.

Phan Hiểu Hiểu và Tuyên Tử Nguyệt nhìn dáng vẻ thần bí của Giang Nguyên, lúc này trong lòng đã vô cùng tò mò rồi. Thấy Giang Nguyên đổ thuốc ra, lúc này bọn họ đều nghiêng đầu nhìn tới, nhìn

viên thuốc nhỏ như một viên bạch ngọc nhỏ trong lòng bàn tay Giang Nguyên.

Chẳng qua vừa mới nghiêng đầu tới, bọn họ liền ngửi thấy một mùi thơm nhàn nhạt khác thường tỏa ra từ viên thuốc. Vốn hai người vừa rồi ở trong phòng tắm ngửi hơi thuốc đã hơi buồn ngủ, hiện giờ hít mùi hương này vào, lập tức cảm thấy tinh thần phấn chấn hẳn, giống như vừa mới ngủ đủ giấc và thức dậy, vô cùng tỉnh táo...

- Á... Đây là cái gì...

Phan Hiểu Hiểu không nén nổi, kêu lên kinh ngạc.

Giang Nguyên cười cười, sau đó đi tới bên giường, đưa tay mở nhẹ miệng Tiểu Bảo ra, sau đó cẩn thận bỏ viên thuốc to bằng hạt đậu nành vào trong miệng Tiểu Bảo, sau đó lại đưa tay rút một bộ châm bạc từ trong túi ra, ra tay như bay, cẩn thận châm vào huyệt Bách Hội trên đỉnh đầu Tiểu Bảo, hai huyệt Thái Dương và Nhân Trung, cùng một số huyệt vị khác.

Nhìn sau khi mấy cây châm bạc cắm vào, lúc này Giang Nguyên mới thở phào nhẹ nhõm, sau đó buông đám châm bạc còn thừa xuống, nhẹ nhàng nâng tay vận khí, âm thầm vận chuyển Ngũ Cầm Hí, tụ tập nội khí nơi lòng bàn tay, sau đó hai tay chậm rãi xoa quanh người Tiểu Bảo...

Nhìn động tác này của Giang Nguyên, Tuyên Tử Nguyệt vội giơ tay ngăn Phan Hiểu Hiểu vốn mặt vẫn đầy vẻ ngạc nhiên, không nén được muốn hỏi tiếp, để tránh cô làm ảnh hưởng tới Giang Nguyên.

Tuyên Tử Nguyệt lớn lên trong thế gia từ nhỏ, tất nhiên nhận ra thủ pháp hiện giờ Giang Nguyên đang dùng. Từ đầu Giang Nguyên dùng An thần ích khí hoạt lạc thang tắm cho Tiểu Bảo, sau đó vừa rồi châm cứu, cùng thủ pháp thôi cung quá huyệt này, tất cả đều là để Tiểu Bảo hấp thu được toàn diện viên thuốc nhỏ không biết tên vừa rồi.

Mà Giang Nguyên thân là đỉnh chủ Tế Thể Đỉnh cũng phải thận trọng với loại thuốc này như thế, tất nhiên nó không phải là đan dược bình thường. Lúc này trong mắt Tuyên Tử Nguyệt bắt đầu có

một tâm tình kinh ngạc và khẩn trương bắt đầu lan tràn ra.

Cho dù là đan dược trung phẩm hay thượng phẩm, trong mắt Giang Nguyên cũng không coi vào đâu cả. Ít nhất lúc đầu những viên đan dược thượng phẩm đưa cho mình, Giang Nguyên cũng không để ý đặc biệt lắm.

Nhưng hiện tại biểu hiện thận trọng như vậy của Giang Nguyên, nói rõ nó chỉ có một khả năng...

Đó là viên đan dược Tiểu Bảo vừa rồi ăn hẳn là một loại đan dược cấp bậc siêu phẩm mới đúng, nếu không thì không thể khiến Giang Nguyên có dáng vẻ như vậy được.

Vốn nếu chỉ bởi mỗi thế, Tuyên Tử Nguyệt cũng không lo lắng như vậy. Thân là đỉnh chủ Tế Thể Đỉnh, là tồn tại duy nhất có thể luyện chế đan dược siêu phẩm tại Thiên Y viện, có thể có được viên đan dược này cũng không có gì lạ. Nhưng vừa rồi cô mới chú ý, trong bình Giang Nguyên đổ viên đan dược kia lại có không chỉ một viên, ít nhất còn ba bốn viên nữa...

Đây là đan dược siêu phẩm, nếu trước kia, khi chưa tới Thiên Y viện này, Tuyên Tử Nguyệt còn không có cách nào ý thức được rốt cục đan dược siêu phẩm là tồn tại như thế nào.

Nhưng hiện tại, ở lâu trong Thiên Y viện như vậy, hiện tại rốt cục cô đã hiểu rõ ràng, một viên đan dược siêu phẩm đại diện cho ý nghĩa thế nào.

Cô đã từng nghe Mã Tiểu Duệ tán chuyện, nói trước khi Giang Nguyên chế được đan dược siêu phẩm, một viên đan dược siêu phẩm này chỉ có tồn tại cấp bậc thành viên viện ủy hội mới có tư cách đi đổi. Mà số lượng tích phân cần đổi lại tương đối kinh khủng, cho dù một số siêu phẩm đan dược tồn kho tương đối nhiều trong viện cũng thậm chí phải hao hết tích lũy nửa đời người của một vị thành viên viện ủy hội.

Mà một số đan dược siêu phẩm rất hiếm, như vậy giá đổi càng quý giá tới mức khó tưởng tượng nổi...

Coi như hiện tại Giang Nguyên đã có thể luyện chế đan dược siêu

phẩm rồi, tuyệt đại đa số đều cần đổi bằng điểm tích phân với giá chỉ hơn một nửa nhưng một viên đan dược siêu phẩm như vậy vẫn không phải một thành viên cấp y sư bình thường của Thiên Y viện có thể mong chờ nổi.

Nhưng hiện tại không ngờ Giang Nguyên cầm tới bốn năm viên, lại cẩn thận thần bí như thế, rõ ràng ngay cả mình và Hiếu Hiếu đều không muốn nói, như vậy nguồn gốc của đan dược này chỉ sợ...

Nhớ tới trong Thiên Y viện gần đây có tin đồn tội trạng của Giang Nguyên, tham chiếm đan dược gì đó, toàn thân Tuyên Tử Nguyệt đổ mồ hôi lạnh. Không phải bởi thể Giang Nguyên mới chiếm được lọ đan dược siêu phẩm này chứ?

Bên cạnh Phan Hiếu Hiếu vốn tính tình thoải mái cũng không để ý tới nét mặt lo lắng của Tuyên Tử Nguyệt. Cô chỉ đứng bên giường, mặc dù để được Tuyên Tử Nguyệt nhắc nhở, hỏi quấy rầy Giang Nguyên nữa nhưng về mặt vẫn tò mò nhìn chăm chăm vào động tác của Giang Nguyên và biến hóa của Tiểu Bảo ở trên giường.

Mà Giang Nguyên lúc này hoàn toàn tập trung vào Tiểu Bảo, hiển nhiên không chú ý tới vẻ mặt lo lắng của Tuyên Tử Nguyệt. Hiện tại hắn cần phải tiến hành thôi cung quá huyết trong thời gian dài cho Tiểu Bảo, để cam đoan Tiểu Bảo có thể hấp thu hoàn toàn sức thuốc của viên Khai Tuệ Đan này. Đồng thời hắn cũng phải cam đoan sức thuốc này sau khi bị Tiểu Bảo hấp thu hoàn toàn, có thể có tác dụng đầy đủ. Nếu không, để lãng phí một chút sức thuốc nào, Giang Nguyên đều cảm thấy rất đáng tiếc.

Tuyên Tử Nguyệt đứng cạnh vô cùng cẩn thận nhìn động tác của Giang Nguyên, sau đó chậm rãi rời khỏi phòng, mấy một bộ điện thoại vệ tinh bảo mật, bấm một dãy số.

- Này... Tử Nguyệt!

Đầu dây bên kia truyền tới giọng nói trầm ồm của Tuyên Năng.

- Cha... Lần trước chuyện con nói với cha, cha đã thông báo chưa?

Nghe thấy giọng Tuyên Năng phía bên kia, Tuyên Tử Nguyệt hạ giọng nói.

Tuyên Năng có thể nghe được giọng Tuyên Tử Nguyệt, trong lòng cũng hơi căng thẳng, vội vàng đáp lại:

- Yên tâm đi... Tử Nguyệt, cha đã thông báo hết rồi. Hẳn là không có vấn đề gì đâu!

- Chẳng qua, chẳng lẽ tình hình...

Nhận ra vẻ hồ nghi và lo lắng của Tuyên Năng, Tuyên Tử Nguyệt hạ giọng dặn dò lần nữa:

- Không có vấn đề gì lớn, nhưng nhất định phải thật cẩn thận... Ngàn vạn lần đừng để xảy ra chuyện bất ngờ...

- Cha hiểu rồi...

Cảm nhận được vẻ nghiêm trọng trong giọng nói của Tuyên Tử Nguyệt, Tuyên Năng hít thật sâu một hơi, sau đó đồng ý:

- Yên tâm đi, cha sẽ dặn dò lại một lần nữa....

- Vâng... Cha, chú ý nhiều là tốt rồi!

Tuyên Tử Nguyệt nhẹ nhàng thở hắt ra, suy nghĩ một chút lại cất tiếng trấn an, nói:

- Chỉ cần không xảy ra vấn đề, sau này... Sau này cũng không cần phải lo lắng gì nữa!

- Không cần phải lo lắng gì nữa...

Thoáng nghiêng ngẫm ý tứ trong lời nói của con gái, tinh thần Tuyên Năng chấn động mạnh. Lần đầu tiên ông nghe thấy cô con gái vốn rất khiêm nhường của mình lại nói ra những lời này. Ý nghĩa trong đó ông hiểu rất rõ.

Lập tức ông cố nén hưng phấn trong lòng, trầm giọng gật đầu đáp:

- Tốt, yên tâm đi... Tất nhiên cha sẽ không để... Con phải lo lắng thêm!

Ngắt điện thoại rồi, Tuyên Tử Nguyệt mới lén trở về phòng, nhìn

Giang Nguyên vẫn đang vô tình chăm chú, tập trung toàn bộ tinh thần thôi cung quá huyết cho Giang Nguyên, trong lòng cảm thán ngàn vạn lần.

Cô vô cùng tín nhiệm Giang Nguyên. Nếu Giang Nguyên có thể mang đan dược này về, tất nhiên cam đoan không có vấn đề gì. Mà nếu ngay cả đan dược siêu phẩm Giang Nguyên cũng có thể lấy bốn năm viên, vậy thì với thiên phú và thực lực kinh khủng của Giang Nguyên hiện tại đã thế, sau này khi Giang Nguyên còn có thể đạt tới trình độ nào, có thể tưởng tượng ra được...

Với tính cách của Giang Nguyên, sau này cho dù địa vị của hắn thế nào, nước cao là thuyền cao, mình và nhà họ Tuyên đều sẽ đạt được tới độ cao như Giang Nguyên...

Mà hiện tại việc cô muốn làm là để Giang Nguyên không phải lo lắng việc ở nhà. Nếu hiện tại có người nhắm vào Giang Nguyên mà tổ cáo, tuy rằng chuyện tổ cáo này xem ra cũng có vấn đề nhưng nếu xảy ra vấn đề gì thật thì hậu quả không thể tưởng tượng nổi. Như vậy cô càng phải cam đoan rằng không thể để ai nắm được nhược điểm nào của Giang Nguyên tại phương diện này.

Thậm chí vừa rồi cô cũng không tiếc đánh tiếng cho cha mình. Cô tin rằng cha mình có thể hiểu ý mình. Nếu có gì nguy hiểm, như vậy ông sẽ không tiếc mọi giá, không chế nguy hiểm này ở mức độ nhỏ nhất, cố gắng bảo vệ tuyệt đối không để Giang Nguyên có vấn đề gì. Cô tin rằng cha mình có thể làm tốt tất cả, thậm chí lúc cần phải tự tổn hại tới lợi ích cũng sẽ... Cam đoan không bởi người nhà họ Tuyên mà làm phía Giang Nguyên xuất hiện vấn đề gì.

Làm xong tất cả mọi việc, Tuyên Tử Nguyệt cũng hoàn toàn quyết tâm, bỏ qua toàn bộ tâm tình rung động khi vừa thấy bình đan dược vừa rồi... Là người phụ nữ vẫn ở bên Giang Nguyên, cô tin tưởng hắn, mà cô cũng tình nguyện làm thật nhiều vì Giang Nguyên...

(QUAN Y)

Chương 1032: Thư ký đáng thương

Thời gian trôi cung quá huyệt cho Tiểu Bảo kéo dài một thời gian, ngay khi Giang Nguyên buông tay, rút châm bạc ra thì trên trán hắn cũng đã bắt đầu có chút mồ hôi.

Nhìn Tiểu Bảo hô hấp đều đều, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào, Giang Nguyên chỉ cảm thấy một chút khổ cực vừa rồi cũng không đáng.

Dùng châm bạc châm cứu, kết hợp thủ pháp trôi cung quá huyệt, hắn có thể cam đoan tất cả sức thuốc của Khai Tuệ Đan đều được hấp thu thuận lợi, không bị lãng phí chút nào.

Tất cả sức thuốc của một viên Khai Tuệ Đan này đều ẩn nấp bên trong mạch máu tại thân thể Tiểu Bảo. Trong mấy tháng tới, nó sẽ duy trì tác dụng liên tục, kích thích não vực của Tiểu Bảo mở rộng. Chỉ một viên Khai Tuệ Đan này cũng đủ khiến đại não của Tiểu Bảo trưởng thành vượt qua các bạn cùng lứa.

Mà kế tiếp Giang Nguyên định xem xét kỹ tình huống, trong mấy năm kế tiếp sẽ cho Tiểu Bảo dùng ba bốn viên, cam đoan não vực Tiểu Bảo có thể khai phát tới mức tận cùng, đánh hạ trụ cột tốt nhất cho nó.

Đương nhiên trong lúc đó, hiển nhiên các loại thuốc bồi nguyên luyện thể đều không thể ít, nội ngoại kiêm tu. Thêm vào Khai Tuệ Đan, tin rằng có điều kiện tốt như vậy, tất nhiên Tiểu Bảo sẽ là một thiên tài cao cấp. Đến lúc đó những nhân vật thiên tài như Hồ Minh Vũ gì đó cũng chỉ đáng là nhân vật khoa trương cho Tiểu Bảo mà thôi.

Bận rộn xong mọi việc rồi, Giang Nguyên mới cười nhìn Tuyên Tử Nguyệt và Phan Hiểu Hiểu bên cạnh, nói:

- Tốt rồi, nhớ kỹ không được nhắc chuyện hôm nay với bất cứ ai, hiểu chưa?

- Vâng vâng...

Phan Hiểu Hiểu cuống quýt gật đầu. Có thể khiến Giang Nguyên cẩn thận như vậy, tất nhiên cô phải nhớ rõ ràng. Tuyên Tử Nguyệt lại càng không cần nói nữa.

Lúc này Phan Hiểu Hiểu mới nhớ ra một chuyện, vội vàng chạy ra, bê Thú Thần Bát vào, đưa tới trước mặt Giang Nguyên, nói như tặng bảo bối:

- Tốt lắm. Dược liệu trong này cũng chuẩn bị hết rồi...

- Chuẩn bị hết rồi hả... Vậy thì tốt quá. Hiểu Hiểu vất vả rồi...

Nhận Thú Thần Bát, trong lòng Giang Nguyên cũng hơi vui sướng. Lúc này chuẩn bị nhiều Âm Hồn Mộc mà Dạ Minh Đăng như vậy, tính ra ít nhất cũng có thể đổ đầy một nửa năng lượng, cuối cùng cũng có thể đối phó với tên hồn lảo Cữu vĩ kia rồi.

Lúc này Tuyên Tử Nguyệt cũng tiến tới, đưa tay bế Tiểu Bảo đang ngủ say lên, nhìn Giang Nguyên mỉm cười nói:

- Tốt rồi, em mang Tiểu Bảo về nghỉ ngơi. Vừa rồi anh cũng mệt rồi, đi nghỉ ngơi sớm đi!

- Tốt...

Gật đầu khẽ với Tuyên Tử Nguyệt, Giang Nguyên cười đáp.

Tắm một lần, cầm khăn lông lau đầu trở lại phòng, nhìn Thú Thần Bát trên đầu giường, lúc này Giang Nguyên cũng không nén nổi hơi nhíu mày, nhớ lại hai người đã lâu không có tin tức gì là Ba Lạp Cổ và Quát Quát Cổ.

Hai vị dân bản xứ châu Phi này tuy nói sẽ rời châu Phi tới Trung Quốc nhưng không phải là đã nói tới phụng sự cho Thần Thú Sư hẳn sao?

Sao mãi vẫn không thấy bóng dáng đâu cả? Chẳng lẽ thật sự thấy thứ gì chưa biết nên chơi vui tới quên trời đất rồi à?

Mặc dù thấy hơi quái lạ nhưng thật ra Giang Nguyên cũng không lo lắng. Dù sao hai người đó cũng là Đại vu sư của bộ lạc, hiển nhiên trong viện không có khả năng để bọn họ xảy ra chuyện gì.

Ngủ một đêm, Giang Nguyên tỉnh lại, nhớ tới đêm qua bình yên vô sự, vốn tưởng có thể gặp Cữu vĩ nhưng nó lại không xuất hiện, cảm thấy thoáng hơi bất ngờ.

Chẳng qua hắn cũng không để ý. Dù sao hiện tại cũng không có việc cần tìm Cửu Vĩ. Chờ cho Cửu Vĩ cần năng lượng, hiển nhiên nó sẽ xuất hiện.

Hôm qua sau khi Giang Nguyên bị phòng số 3 mời tới uống trà, tin đồn trong viện càng lan ra rộng rãi. Xung quanh cũng có người bàn tán, bởi Giang Nguyên bị tố cáo các tội danh nên đã bị Ban giám sát tập trung hoàn toàn rồi. Chẳng qua cuối cùng còn chưa có quyết định, cho nên hiện tại Giang Nguyên còn có thể thoải mái ở bên ngoài. Không bao lâu nữa, chờ tới khi tất cả chứng cứ đầy đủ rồi, thành viên viện ủy hội Giang Nguyên này chắc chắn sẽ bị xóa tên, thậm chí vị trí đỉnh chủ Tiêu Dương cũng khó giữ được...

Lời đồn này được người có ý đồ thổi bùng lên, diễn biến rất mạnh, thậm chí nhiều người thấy như Giang Nguyên sắp gặp nạn tới nơi rồi.

Đối với những lời đồn này, tất nhiên Giang Nguyên chẳng thèm để ý chút nào. Ngay cả Mã Tiểu Duệ sau khi được hấn trấn an bỗng nhiên cũng không quá lo lắng nữa. Giờ Giang Nguyên đang thanh thoi ở nhà chơi với Tiểu Bảo, bên cạnh còn có hai đại mỹ nữ phục vụ, thật sự là rất nhàn nhã.

Chẳng qua lúc này trong phòng làm việc của hấn tại Đan dược bộ, lại còn người không được nhàn nhã như hấn, thậm chí sắc mặt giờ còn hơi hổ thẹn.

- Ôi... Tiểu Diêu à... Uống trà à?

- À... Anh Vân, vâng... Uống trà đây...

Diêu Nhất Minh vội vàng ngẩng đầu cười một tiếng, sau đó cũng cất tiếng coi như bắt chuyện với người đi ngang qua kia.

Nhìn người nọ cười cười đi thoáng qua, Diêu Nhất Minh cười khò thở dài, sau đó đưa tay bưng chén trà trên bàn nhấp một ngụm rồi nhìn chằm chằm ngây ngẩn vào màn hình máy tính.

Lại nói từ khi gã bị xác định là thư ký của Giang Nguyên rồi cũng chưa gặp sếp mới bao giờ. Thân là thư ký, dĩ nhiên tin tức của sếp mình đều phải nghe hơi bên ngoài mới biết, thật sự khiến gã cảm

thấy không biết đâu mà lần.

Vốn mấy ngày trước, người bên ngoài biết hiện gã giữ chức thư ký cho Giang Nguyên, một số người còn hâm mộ vô cùng. Mọi người đều biết trở thành thư ký cho vị thành viên viện ủy hội trẻ tuổi nhất lịch sử này là được dựa vào một cái cây lớn rồi.

Chẳng qua còn chưa được người ta hâm mộ mấy ngày, ánh mắt của mọi người liền trở nên cổ quái. Đặc biệt là hai ngày nay, có một số người càng có vẻ hơi hả hê. Thư ký còn chưa làm được mấy ngày, sắp đã sắp xuống đài rồi. Nếu sắp mà bị hạ bệ, một thư ký nhỏ như gã tuyệt đối sẽ xui xẻo theo...

Những lời người khác lén bàn tán sau lưng gã, hẳn cũng nghe thấy không ít rồi. Điều này khiến đáy lòng gã cảm thấy thấp thỏm bất an.

Mà hoàn hảo là đó vẫn chỉ là lời đồn. Đến hôm nay gã vẫn ngồi ở Đan dược bộ, uống trà lên mạng xem báo... Hai ngày này khi rảnh rỗi gã còn gặp mấy vị Bộ trưởng còn lại của Đan dược bộ, đặc biệt còn gặp cả hai vị cũng là thành viên viện ủy hội là Lý Thiên Phúc và Vu Phượng Minh.

Mà may là thái độ hai vị nọ với gã cũng vẫn không thay đổi, thấy gã chào hỏi cũng vẫn ân cần hỏi thăm, hoặc mỉm cười gật đầu đáp lại, ngẫu nhiên còn tùy ý an ủi hai câu, khiến gã an lòng không ít. Ít nhất gã cũng không ngu. Từ thái độ của hai vị này cho thấy những lời đồn đại bên ngoài không có căn cứ.

Chẳng qua dù là vậy, dường như chuyện này cũng không ổn. Tuy rằng sắp mình thật không có chuyện muốn mình làm nhưng mấy ngày liên tục đều không gặp lãnh đạo, nếu không phải lúc đầu gã khẳng định là lãnh đạo tuyển mình, rõ ràng cũng tương đối hài lòng với mình thì thật sự gã sẽ nghĩ là lãnh đạo đang cho mình ra cách ly.

Suy nghĩ một chút rồi, Diêu Nhất Minh chần chừ một chút liền lấy di động ra, bấm dãy số đã nhớ rất kỹ, thoáng do dự liền bấm gọi.

Nghe thấy di động của mình đổ chuông, tiện tay lấy ra nhìn người gọi, Giang Nguyên ngẩn ra, sau đó mới nở nụ cười khổ, biết mấy

ngày nay không ngờ đã quên mất người này...

- Chủ nhiệm...

Phía bên kia truyền tới giọng nói có vẻ cẩn thận của Diêu Nhất Minh.

- À... Nhất Minh hả, có chuyện gì sao?

Nhớ tới mình đã tuyển một thư ký này, sau đó quên bết mất, còn không nhớ tới sự tồn tại của đối phương, Giang Nguyên cũng hơi xấu hổ.

- Chủ nhiệm... Chuyện này.... Tôi muốn hỏi ngài... Có công việc gì cần.... Tôi làm sao?

Phía bên kia, Diêu Nhất Minh rõ ràng hơi hồi hộp.

- Hả... A... Chuyện này, hiện tại thật đúng là không có việc gì cả...

Giang Nguyên nhớ tới trừ mấy ngày trước phải đi một chuyến tới Luyện đan bộ, hẳn căn bản không đi qua phòng làm việc của mình, ngay cả việc phó Bộ trưởng ban điều tra Long Sơn cũng không làm, chắc Diêu Nhất Minh mới không nén nổi mà gọi điện cho mình.

Hơn nữa hiện tại mưa gió tung bay, lời đồn thổi khắp bốn phía, chỉ sợ vị thư ký này cũng không ngồi yên được nữa...

Giang Nguyên chần chờ một chút rồi lập tức nói:

- Chẳng qua, như vậy đi... Anh đi tới phòng số 2 Ban giám sát báo danh, để tôi đề cử tới đó...

- Giám sát bộ?

Diêu Nhất Minh hơi sửng sốt, sau đó hưng phấn đáp:

- Vâng, tôi đi ngay!

Trên đường đi, Diêu Nhất Minh cảm thấy tâm tình tốt nhất trong mấy ngày nay. Mấy ngày vừa rồi mình chỉ ngồi trong phòng làm việc uống trà, hôm nay rốt cục cũng có thể nhận được chỉ đạo từ

lãnh đạo trực tiếp rồi. Đương nhiên khiến tâm tình của gã tốt hơn nữa là bởi lãnh đạo cho gã đi tới phòng 2 Ban giám sát báo danh. Hiện tại phòng 2 Ban giám sát là trú địa của Hội ủy viên điều tra Long Sơn, nói vậy, hiện tại lãnh đạo còn đang tiếp tục phụ trách điều tra sự kiện Long Sơn, cũng không sắp sửa rút dài giống như lời đồn bên ngoài...

Diêu Nhất Minh tâm tình vui vẻ, bước trên đường rất nhanh, đi về phía Giám sát bộ. Gã cũng tương đối tò mò đối với Ban giám sát mà ai nấy đều sợ hãi. Sinh sống trong Thiên Y viện hơn hai mươi năm, cho tới bây giờ gã cũng chưa từng tiến vào Ban giám sát một lần nào. Mà hiện tại, không ngờ gã lại có cơ hội hỗ trợ công việc trong đó, điều này khiến gã hưng phấn không thôi.

- Chậc chậc... Không ngờ thằng nhãi này vẫn còn cười được...

Một y sĩ đi sát qua bên ngoài Diêu Nhất Minh, quay đầu nhìn thoáng qua gương mặt mang nụ cười rõ ràng của gã, hạ giọng cười chế nhạo.

- Thế nào? Anh biết gã sao?

Một y sĩ đi cạnh ngạc nhiên nói.

- Đương nhiên... Thằng nhãi kia không phải là thư ký của vị Giang.... Bộ trưởng Giang sao?

Y sĩ đầu tiên hạ giọng cười khế nói:

- Hiện tại nghe nói bản thân Bộ trưởng Giang đã khó lo nổi thân, hơn nữa còn có khả năng... Thế kia...

- Hả.... Tôi có nghe nói tới việc này. Vậy thì không phải thằng nhãi kia cũng sắp gặp xui xẻo rồi à?

Y sĩ thứ hai ngạc nhiên nói:

- Không ngờ gã vẫn còn cười được? Nếu đổi lại là tôi, chắc còn không biết phải trốn đi góc nào rồi, có thể khiêm nhường được thì phải khiêm nhường hết cỡ...

- Chỉ là... Nghe nói lần trước thằng nhãi này cũng rất ngang ngược,

hiện tại... Hắc hắc.. Chắc lúc này đã nổi điên mất rồi...

Mơ hồ nghe được tiếng nói truyền từ phía sau tới, mặt Diêu Nhất Minh lập tức dờ ra, âm thầm tức giận nói:

- Mình lúc nào ngang ngược chứ? Lũ người đáng chết này... Chờ tới lúc Bộ trưởng của chúng tôi không sao, xem các người còn dám lảm nhảm sau lưng tôi không!

(QUAN Y)

Chương 1033: Phản kích

Cả đường đi, rốt cục Diêu Nhất Minh cũng biết đám người này rốt cục rách việc tới đâu rồi. Ít nhất gã đi tới Ban giám sát tổng cộng mất năm phút, dọc đường đi mơ hồ nghe thấy bảy tám người sau khi nhìn thấy mình liền bắt đầu bàn tán.

Có đồng tình, càng có người nhìn hơi hả hê, lạnh lùng trào phúng... Khiến gã cảm tức cực điểm. Chẳng qua còn may là lúc tới gần Ban giám sát, rốt cục không gặp ai nữa. Cho dù có đụng tới thì cũng là những người cấp bậc từ y sư trở lên, không chú ý tới một y sĩ nhỏ như gã.

Tới Ban giám sát, trải qua thông báo, trực tiếp đi tới phòng số 2, người tiếp đãi gã là một y sĩ cấp một họ Vương, chứng kiến gã cũng tương đối nhiệt tình, đưa gã tới một gian phòng làm việc, cười nói:

- Nào... Diêu Nhất Minh phải không. Trước tiên anh tới nơi này ngồi đi... Đây là phòng làm việc của Bộ trưởng Giang, chẳng qua anh ấy cũng rất ít đến... Anh ngồi ở đó trước, chờ Bộ trưởng Giang tới lại bố trí công việc nhé!

- Ôi...tốt, anh vất vả rồi... Tôi chờ ở đây là được...

Đối mặt với một vị y sĩ cấp một, một vị y sĩ cấp ba nho nhỏ như gã cũng không dám coi thường.

- Tốt...

Vị y sĩ họ Vương này gật đầu, đang định xoay người đi ra thì đột nhiên lại vòng lại, sau đó lấy một tập tài liệu từ ngăn kéo ra, đưa cho Diêu Nhất Minh, cười nói:

- Đúng rồi, Tiểu Diêu, đây là tình hình đại khái về sự kiện Long Sơn. Trước tiên anh xem một chút... Nếu Bộ trưởng Giang đã bảo anh tới đây báo danh, chắc sau này cũng cần tiếp xúc tới việc này, trước tiên tìm hiểu đại khái một chút... Đến lúc đó cũng không quá bối ngỡ!

- Tốt, cảm ơn...

Đối với chuyện được vị tiền bối này chăm sóc, tất nhiên Diêu Nhất Minh nhận ra, lập tức vội vàng nói:

- Cảm ơn ngài, y sĩ Vương...

- Ha ha... Nếu đã tới Ban giám sát thì cũng đừng khách sáo nữa... Tiểu Diêu không tồi, sau này đi theo Bộ trưởng Giang là tiền đồ vô lượng đó. Chúng ta có thời gian phải tiếp xúc nhiều hơn...

Vị y sĩ Vương này cũng rất sảng khoái, cười vươn tay vỗ vai Diêu Nhất Minh, sau đó liền đi ra ngoài.

Nhìn bóng lưng đối phương, lại nhìn tập tài liệu trong tay, nhớ tới lời nói vừa rồi của y sĩ Vương, tâm lý Diêu Nhất Minh cũng rõ ràng, mình được đãi ngộ khách khí như vậy đều là được thơm lây của lãnh đạo. Nếu không phải mình là thư ký của con nối dõi của thần linh, với tác phong mắt cao hơn đầu của Ban giám sát, vị y sĩ Vương này chắc chẳng thèm liếc mình một cái.

Chẳng qua suy nghĩ cẩn thận một chút, trong lòng Diêu Nhất Minh càng kiên định thêm. Nếu thành viên trong Ban giám sát này cũng thân cận với mình bởi Bộ trưởng Giang, như vậy nói rõ Bộ trưởng hẳn là không gặp chuyện gì mới phải. Nếu không thì với tin tức nội bộ của Ban giám sát, làm gì có chuyện thế này?

Lập tức Diêu Nhất Minh không dám chậm trễ, nhìn quét tình hình gian phòng làm việc một chút. Căn phòng làm việc này cũng không nhỏ, diện tích chừng ba mươi mét vuông, có một bàn làm việc lớn đặt ở gần cửa sổ. Mà ở phía bên này còn có một bàn làm việc nhỏ.

Ở trong góc còn có mấy chiếc ghế dựa vào bàn trà, cạnh đó còn bày chén trà và bình trà.

Xem ra vị trí bàn làm việc nhỏ gần cửa chính là để mình ngồi rồi.

Tất nhiên Diêu Nhất Minh phải nhanh chóng làm quen với phòng làm việc, sau đó thừa dịp lãnh đạo còn không tới, vội vàng bắt đầu cầm tập tài liệu kia lên xem. Vị y sĩ Vương kia cũng có ý tốt nhắc nhở mình làm quen trước một chút, tất nhiên sau đó sẽ cần...

Tiện tay mở tài liệu ra, lúc này Diêu Nhất Minh mới nhìn thoáng hai trang, sắc mặt liền dần dần trở nên nghiêm trọng. Đối với sự kiện Long Sơn, y sĩ dưới tầng chót như bọn họ mặc dù mơ hồ từng nghe nói một chút nhưng cũng không hiểu rõ với tình huống cụ thể.

Giờ đột nhiên đọc được tài liệu thật sự về sự kiện Long Sơn này, gã lập tức bị tình huống thực sự làm chấn động. Hơn nữa cuối cùng gã cũng biết vì sao vị y sĩ Vương kia lại nhắc nhở mình tìm hiểu tài liệu này nhanh một chút. Nếu ngay cả tình huống cũng không nắm được, sau này nếu mình phải ở lại đây hỗ trợ công việc thì đúng là không biết gì cả.

Mặt gã lập tức nghiêm túc hẳn, bắt đầu nhanh chóng đọc tài liệu. Có thể được viện ủy chọn làm một trong những ứng cử viên thư ký của Giang Nguyên, năng lực công tác của Diêu Nhất Minh, đặc biệt là phương diện đọc hồ sơ của Diêu Nhất Minh tất nhiên rất tốt. Chỉ cần ngồi mấy phút đồng hồ, gã đã đại khái đọc xong mười mấy trang tài liệu, cũng đại khái giải thích xong.

Chẳng qua đọc xong, vẻ nghiêm trọng và kinh ngạc trên mặt gã lại càng đậm hơn. Mãi cho tới khi khép tài liệu trong tay lại, gã mới tỉnh táo lại từ sự kiện Long Sơn...

Không ngờ sự kiện năm đó lại nghiêm trọng như vậy, hơn nữa còn là bởi bản viện...

- Như vậy rất có khả năng thành viên viện ủy hội có địa vị cao hơn cả Bộ trưởng hiện tại không biết bao nhiêu lần cũng sẽ bị...

Đang lúc Diêu Nhất Minh còn đắm chìm trong rung động, cửa

phòng làm việc chậm rãi bị mở ra.

Nghe thấy tiếng động, Diêu Nhất Minh đứng bật dậy, nhìn về phía cửa, thấy khuôn mặt tuần tú vừa xa lạ vừa quen thuộc, mang theo một tia mỉm cười xuất hiện trước mặt mình, cổ nén kích động trong lòng, vội vàng ân cần hỏi thăm:

- Chào chủ nhiệm...

- À... Nhất Minh à... Ngồi đi, ngồi đi...

Nhìn thấy vẻ kích động trong ánh mắt đối phương, trong lòng Giang Nguyên càng cảm thấy hơi áy náy. Hẳn đúng là một vị lãnh đạo không đủ tư cách. Có ai lại bỏ mặc thư ký của mình ở đó, hoàn toàn không hỏi han tới bao giờ...

- Chủ nhiệm... Để tôi rót cho anh chén trà đã...

Thấy Giang Nguyên ngồi xuống bàn làm việc ở đối diện, Diêu Nhất Minh vội vàng đi tới trước bàn nước, tận chức trách rót cho Giang Nguyên một chén trà.

- Tốt...

Đây là lần đầu tiên Giang Nguyên bố trí chính thức cho thư ký của mình, thật sự còn thoáng cảm thấy không quen. Nhận trà xong, hần ngẩng đầu nhìn Diêu Nhất Minh nói:

- Nhất Minh, cậu đi tới phòng làm việc của Bộ trưởng Hồ, cầm tài liệu vài ngày gần đây cho tôi xem một chút...

- Vâng... Được, tôi đi ngay!

Diêu Nhất Minh lên tiếng, sau đó liền nhanh chóng đi ra ngoài.

Giang Nguyên vừa chính thức tới làm việc tại Ban giám sát, chút tin tức nho nhỏ đã nhanh chóng truyền tới tai người có ý đồ.

Mặt Chu Thế Dương âm trầm nhìn tài liệu mới nhận, sau đó cau mày nhìn cấp dưới phía đối diện, lạnh giọng nói:

- Nếu Giang Nguyên này còn dám ra về... Phía bên kia cậu đẩy

nhANH tốc độ cho tôi... Hiện tại lập tức thúc dục bên kia để người phụ trách bên nhà họ Tuyên có động tác gấp, nhất định phải thu được tin tức xác thực, tốt nhất là phải có chứng cứ ... Nhất định phải nắm thóp được Giang Nguyên, để khiến gã không thể xoay người...

- Vâng.. Chu tổng!

(QUAN Y)

Chương 1034: Xúi dục

Tin tức Giang Nguyên bắt đầu tọa trấn phòng 2 Ban giám sát âm thầm truyền ra... Mặc dù chưa có ai cố ý tuyên truyền việc này, nhưng tin tức của vị thành viên viện ủy hội trẻ nhất trong lịch sử, gần đây lại rất nổi danh, kết quả là ai nấy đều biết...

Tin tức như vậy, hoặc nhiều hoặc ít cũng xua tan đi tin đồn xấu đang càng ngày càng lan rộng về việc Giang Nguyên sắp rời đài.

Đối với hành động này của Giang Nguyên, rất nhiều người cũng không bắt ngờ, kể cả các thành viên phòng 2, phòng 3 Ban giám sát, kể cả tất cả các thành viên viện ủy hội khác. Hướng gió trong viện gần đây đối với Giang Nguyên mà nói thật sự cũng không ổn lắm. Hắn đang tiếp nhận điều tra của Ban giám sát, điểm này là sự thật, không thể dỉ nghị. Cho nên ai cũng không thể áp chế loại đồn đại này tràn ngập Thiên Y viện.

Mà loại đồn đại này đối với Giang Nguyên mà nói thoát nhìn như không tổn thương căn bản nhưng mọi người đều biết, dưới loại lời đồn này ẩn chứa dòng chảy ngầm, nếu để tùy ý phát triển thì cũng rất có khả năng tại trong một nháy mắt nào đó, đột nhiên nuốt sống ngôi sao mới nổi này.

Cho nên rất nhiều người cũng rất vui mừng với hành động này của Giang Nguyên. Ít nhất có thể thấy được vị thành viên viện ủy hội trẻ tuổi này đã bắt đầu trưởng thành, không còn là loại trẻ trâu chỉ biết vung nắm đấm như trước nữa...

Hồ Giang phòng 2 lập tức giao tư liệu mấy ngày nay cho Diêu

Nhất Minh mang tới đưa Giang Nguyên. Mặc dù trên cơ bản những tư liệu này cũng không cần Giang Nguyên tự mình xem, hẳn chỉ cần xem một số tổng kết là được nhưng Hồ Giang vẫn chuyển toàn bộ lại cho hắn...

Đường đường là phó Bộ trưởng thành viên viện ủy hội, tất nhiên phải sắp xếp cho thỏa đáng, thể hiện hết khí thế của mình mới phải...

Giang Nguyên bày trận thế ở chỗ này, phía bên Chu Thế Dương cũng cảm tức mà đẩy nhanh bước chân.

- Tình hình thế nào?

Người cấp dưới trung niên thân tín của Chu Thế Dương đang nhìn chằm chằm lạnh lẽo vào một người thanh niên trước mặt, lạnh lùng nói:

- Đã điều tra được chưa? Lão tổng đang thúc giục cần ngay đấy!

Nghe thấy câu hỏi này, người thanh niên vội vàng trả lời:

- Thuộc hạ đã tìm được một mục tiêu thích hợp rồi?

- Hả?

Ánh mắt người trung niên sáng lên, nói:

- Là ai? Có nắm chắc không?

- Tuyên Lâm... Anh em của Tuyên Năng. Lần này nhà họ Tuyên chiếm được đơn được cấp cao, cho một số thanh niên có tiền đồ và người thế hệ trước có hy vọng đột phá nhưng toàn bộ nhà Tuyên Lâm lại không mò được chút lợi ích nào. Tôi đã tìm hiểu ra, Tuyên Lâm này đã từng nói lời oán giận với người khác về việc này, hơn nữa cũng rất bất mãn với Tuyên Năng...

-Ồ?!

Nghe thấy những lời này, người trung niên mừng rỡ, vỗ chát một cái vào bảp đùi, nói:

- Tốt, nếu thành công thì cậu sẽ được thưởng không ít đâu!

Mấy giờ sau, trong một phòng trà yên tĩnh, một người trung niên mặc áo khoác dài, đầu đội mũ lông chậm rãi đi đến.

Nhìn người đàn ông đính kính nhả nhận ngồi cạnh một bàn trà, ánh mắt người trung niên kia lóe lên vẻ cảnh giác, sau đó cau mày hỏi:

- Vương tiên sinh?

- Mời Tuyên tiên sinh ngồi!

Người đàn ông đeo kính tóc ngắn mỉm cười gật đầu, sau đó đưa tay ra hiệu.

Vị tiên sinh Tuyên Lâm này thoáng chần chừ một chút, sau đó đưa tay tháo mũ xuống, cởi áo khoác trên người ra, đặt mũ áo sang một bên, lúc này mới chậm rãi ngồi xuống.

Người đàn ông đeo kính đưa tay cầm bình trà, rót nhẹ đầy một chén trà, sau đó cười bình thản nói:

- Đột nhiên làm ảnh hưởng tới Tuyên tiên sinh, thật sự rất xin lỗi!

Tuyên Lâm nhìn chén trà nóng hổi trước mắt, không định bưng chén lên chút nào, chỉ nhìn người đàn ông đeo kính trước mắt, trầm giọng nói:

- Vương tiên sinh đến từ Ban giám sát Thiên Y viện sao?

- Đúng...

Người đàn ông đeo kính gọng vàng buông chén trà trong tay, sau đó đưa tay hất áo khoác mình. Chỉ thấy bên trong vật áo của gã bất ngờ có một huy hiệu hình hồ lô.

Ánh mắt Tuyên Lâm hơi lóe lên, nhẹ nhàng hít sâu một hơi, sau đó nhìn chăm chăm vào vị Vương tiên sinh này, trầm giọng nói:

- Không biết Vương tiên sinh tìm tôi có chuyện gì? Nếu có chuyện cần tới nhà họ Tuyên chúng tôi thì hẳn là phải tìm trưởng tộc nhà

họ Tuyên mới đúng. Thiên Y viện có lệnh, tất nhiên nhà họ Tuyên sẽ cố gắng hết sức phối hợp!

Nhìn vẻ mặt hơi hồi hộp của Tuyên Lâm, Vương tiên sinh mỉm cười, sau đó nói:

- Tuyên tiên sinh không cần lo lắng. Lần này tôi tới tìm ông cũng không muốn gây náo động đến Tuyên Năng.

- Ồ?

Vẻ mặt Tuyên Lâm căng thẳng, nhìn Vương tiên sinh, rõ ràng đã hơi cảnh giác.

- Tuyên tiên sinh... Người ngay không nói lời vòng vo. Hẳn ông cũng biết Ban giám sát chúng tôi đã bắt đầu tiến hành điều tra Giang Nguyên rồi phải không?

Ánh mắt Tuyên Lâm chợt lóe lên lần nữa, sau đó chậm rãi gật đầu.

- Lần này tôi đến là vì muốn nhờ ông điều tra một chuyện, mong rằng Tuyên Lâm có thể báo thật cho...

Khóe miệng Vương tiên sinh chậm rãi lộ vẻ tươi cười, nhìn Tuyên Lâm chăm chăm, bình thản nói:

- Hẳn Tuyên tiên sinh cũng biết phong cách làm việc của Ban giám sát chúng tôi... Cho nên cũng xin phối hợp hết sức đi!

- Mời Vương tiên sinh nói...

Tuyên Lâm hít sâu một hơi, chỉ cảm thấy mình đã hơi miệng khô lưỡi đắng, nhưng nhìn chén trà trên bàn, ông cũng không dám chạm vào. Đối diện là người của Thiên Y viện, với thủ đoạn và năng lực của bọn họ, chỉ cần ông thoáng khinh thường một chút liền sẽ bị đối phương chơi đùa tới không thể hồi phục được.

Vương tiên sinh đẩy đẩy chiếc kính gọng vàng, mỉm cười nói:

- Giang Nguyên vẫn luôn giao hảo với nhà họ Tuyên các ông. Tôi muốn biết rốt cục Giang Nguyên đã cho nhà họ Tuyên các ông bao nhiêu đan dược?

Khóe mắt Tuyên Lâm giật giật, ngẩng đầu nhìn về mặt Vương tiên sinh như cười như không, hít nhẹ một hơi.

- Số lượng và chủng loại cụ thể... Không biết Tuyên tiên sinh có thể báo cho không?

Vương tiên sinh mỉm cười nhìn Tuyên Lâm đối diện, trên mặt lại có một tia ý lạnh lóe lên.

Nghe thấy những lời này, cảm nhận được đối mặt mỉm cười của đối phương lóe lên ý lạnh, Tuyên Lâm không nhịn được rút cổ lại, hơi cúi đầu trầm mặc. Hai mắt ông lóe lên vài lần, sau đó cố gắng trấn định, ngẩng đầu nhìn Vương tiên sinh kia, cười khổ nói:

- Vương tiên sinh... Đối với chuyện này, thật sự tôi cũng không rõ ràng lắm. Quả ... Quả thật Giang Nguyên có chuyển cho nhà họ Tuyên chúng tôi không ít đan dược, nhưng cụ thể là những loại nào thì tôi cũng không rõ ràng lắm... Cái này phải hỏi trưởng tộc mới được!

- Có đúng vậy không?

Đối với câu trả lời của Tuyên Lâm, Vương tiên sinh cũng không có gì bất ngờ, chỉ lạnh nhạt liếc ông một cái, sau đó chậm rãi đưa tay nâng chén trà, nhấp một ngụm nhỏ, giống như cảm nhận vị ngọt của nước trà trong miệng, sau đó mới cười khẽ nói:

- Đối với Tuyên Năng, tôi cũng không định moi thông tin gì từ miệng ông ta. Nếu không tôi đã đi thẳng tới tìm ông ta rồi!

- Ấy...

Tuyên Lâm ngạc nhiên và nghi hoặc, cười khan một tiếng rồi nói:

- Vậy thì tôi cũng không hiểu...

- Ha ha...

Vương tiên sinh cũng không ngẩng đầu, cười khẽ hai tiếng, sau đó nói:

- Tuyên tiên sinh... Trước mặt chân nhân không nói lời giả dối...

Tôi biết để Tuyên tiên sinh nói ra việc này cũng không đơn giản... Chẳng qua Tuyên tiên sinh ông không cảm thấy, bị vị trưởng tộc kia gạt mà mạo hiểm gây thù với Ban giám sát chúng tôi là đáng giá sao?

- Hơn nữa nếu chúng tôi đã tìm tới Tuyên tiên sinh, hiển nhiên cũng không phải hoàn toàn không biết gì...

- Tuyên tiên sinh... Ông có thể suy nghĩ một chút, hai năm nay ông có nhận được chút lợi lộc gì không? Ngay cả đan dược thượng phẩm mà Giang Nguyên đưa tới cũng không có phần của con ông đi...

Vị Vương tiên sinh đeo kính gọng vàng này mỉm cười nhìn Tuyên Lâm đối diện, lạnh nhạt nói:

- Ông xem xem, lần này nhà họ Tuyên nhận được lợi ích không nhỏ, hai người cháu của ông gần đây mỗi người đều đột phá. Mà con trai ông Tuyên Dân Hàn kia...

Nghe Vương tiên sinh nói vậy, ánh mắt Tuyên Lâm lại lóe lên lần nữa. Đối với chuyện Vương tiên sinh biết việc này, thật ra ông cũng không bất ngờ lắm. Là Thiên Y viện, nếu ngay cả chút chuyện này đều không thể điều tra ra, như vậy thì không có khả năng rồi.

Nhìn vẻ mặt âm trầm của đối phương càng đậm hơn mấy phần, trong mắt người đàn ông đeo kính vàng lóe lên, tiếp tục từ tốn nói:

- Mặt khác ông lại nhìn xem, ngay cả ông chú họ chi thứ của ông kia... Gần đây cũng có vẻ rất nổi bật, không biết là tiêu phí hết bao nhiêu đan dược rồi, cuối cùng cũng đột phá được Thiên vị...

- Ông giữ gìn cho ông ta, ông ta có chú ý tới ông không... Thấy ông ta lấy được nhiều đan dược từ Giang Nguyên như vậy, có bao giờ để ý tới ông không?

- Không cần nói nữa... Chuyện nhà họ Tuyên chúng tôi do tự nhà họ Tuyên chúng tôi quyết định...

Nghe thấy giọng điệu chả đầu vào đầu của Vương tiên sinh, rốt cục Tuyên Lâm cũng không nhịn được, tức giận ngắt lời.

Đối mặt với hành động không lễ phép như vậy, thật ra Vương tiên sinh cũng không có vẻ không là không vui, ngược lại ý cười trên mặt càng đậm hơn vài phần, đưa tay tháo kính xuống, lôi giẻ lau kính từ túi ra, lau lau kính mắt của mình, sau đó có vẻ quan tâm an ủi:

- Tuyên tiên sinh, tôi cũng không có ý gì khác, chẳng qua là lo lắng cho người nhà của ông mà thôi...

- Hai cháu ông cũng đã chính thức bước vào Địa giai rồi... Mà hiện tại con của ông còn kém bước đó một ít... Với tuổi của gã, nếu vẫn không có tiến bộ, như thế thì về sau muốn đi tới bước cao hơn càng khó...

- Ông ngẫm lại xem... Hai ba mươi năm nay, tiềm lực và tiến bộ chỉ của ông cũng không có gì rõ ràng. Nếu cứ như vậy, sau này sẽ dần dần xuống dốc trong nhà họ Tuyên. Đến lúc đó, kết quả là gì thì hẳn là ông đã biết rồi...

Thấy đối phương cũng không nói gì nữa, trong mắt Vương tiên sinh lại lóe sáng, sau đó tiếp tục thêm dầu thêm dầu:

- Tuyên tiên sinh... Hiện tại có một cơ hội như vậy, tôi đề nghị ông không nên bỏ lỡ...

Dứt lời rồi, Vương tiên sinh nhẹ nhàng móc ra một chai ngọc nhỏ từ trong túi, đặt tới trước mặt Tuyên Lâm, mỉm cười.

- Đây... Đây là cái gì?

Nhìn chai ngọc trắng như sữa dê, trông cực kỳ sang quý kia, và thấy đường như bên trong đó có chứa thứ gì, trái tim Tuyên Lâm không nén nổi rung động, nuốt hai ngụm nước bọt, ngẩng đầu hỏi Vương tiên sinh.

- Chúng tôi cũng không thể đưa cho ông nhiều thứ lắm...

Nhìn dáng vẻ của Tuyên Lâm, Vương tiên sinh cười cười chỉ vào bình ngọc nhỏ trên bàn, nói:

- Chỉ cần ông đồng ý, sau đó ngài có thể có ba viên Hồng Vân Đan này... Như vậy thì ông và con ông cũng có hy vọng thăng cấp rồi...

- Hồng Vân Đan?

Nghe được những lời này, hai mắt Tuyên Lâm trừng lớn, nhìn chăm chăm vào bình nhỏ trước mắt, lại nuốt một ngụm nước miếng.

Nhưng ông nhìn Vương tiên sinh đang mỉm cười nhìn mình phía đối diện, vẫn chần chừ lắc đầu:

- Không... Thật sự tôi không biết cụ thể... Hơn nữa, nếu mà...

Dường như Vương tiên sinh cũng không thèm để ý tới lời nói của Tuyên Lâm, chỉ mỉm cười nói:

- Tuyên tiên sinh, ông là người rõ ràng, nếu ông đồng ý trợ giúp chúng tôi, chúng tôi có thể tiếp tục ủng hộ ông, hơn nữa còn có thể cam đoan, không chỉ có ba viên Hồng Vân Đan này thôi đâu. Nếu trong vòng hai năm ông còn không thể nào đột phá giới hạn, như vậy chúng tôi sẽ cung cấp phương án và đan dược thật tốt, ít nhất cũng bảo đảm cho ông đột phá Thiên Vị...

Nghe thấy một loạt lời nói có tính đầu độc này của Vương tiên sinh, sắc mặt Tuyên Lâm thay đổi liên tục, đột nhiên cắn răng nói:

- Nếu như tôi đồng ý rồi, một khi bị phát hiện, tất nhiên phía Tuyên Năng sẽ không tha cho tôi được... Hơn nữa anh còn phải nói cho tôi biết chủ nhân phía sau anh rốt cục là ai? Tôi cũng không tin anh thật sự là người của Ban giám sát Thiên Y viện...

Thấy lần này rốt cục Tuyên Lâm đã thả lỏng, ngón tay giữa của Vương tiên sinh đẩy nhẹ gọng kính, cười đắc ý, sau đó lại cười nhạt một tiếng, nói:

- Đương nhiên chúng tôi không phải là người Giám sát bộ. Nhưng ông có thể yên tâm. Lực lượng của chúng tôi không yếu hơn Ban giám sát chút nào...

- Nếu chúng tôi đã tìm tới ông từ đầu, chuẩn bị động tới Giang Nguyên, như vậy hiển nhiên ông phải hiểu rõ, lực lượng của chúng tôi chỉ có mạnh hơn Giang Nguyên rất nhiều. Hơn nữa nếu ông không đồng ý thì chúng tôi cũng sẽ tìm người khác... Chẳng bao lâu nữa, Giang Nguyên sẽ rút dài, nhà họ Tuyên các ông tất

nhân cũng sẽ bị liên quan... Đến lúc đó thì cả Tuyên Năng cũng chẳng có kết cục tốt, Tuyên Năng còn làm gì được ông nữa?

Nói tới đây, Vương tiên sinh hơi dừng lại một chút, đột nhiên cúi đầu nhìn về phía Tuyên Lâm đối diện, từ tốn cười nói:

- Hơn nữa, chỉ cần chuyện phía bên này thành công rồi, chúng tôi sẽ ủng hộ ông ngồi lên vị trí tộc trưởng cũng không phải vấn đề gì...

- Hơn nữa cho dù chẳng may không thành, ông đã có Hồng Vân Đan, chúng tôi cũng bảo đảm cho ông đạt được Thiên Vị. Đến lúc đó thì ông còn sợ Tuyên Năng sao?

Nghe thấy đối phương nói vậy, lúc này Tuyên Lâm trầm mặc, mặt thay đổi một hồi, đột nhiên ngẩng phắt đầu nhìn Vương tiên sinh, trầm giọng nói:

- Cho dù là thế nào đi nữa, điều kiện kiên quyết là các người phải cam đoan tôi nhất định có thể đứng đầu nhà họ Tuyên!

- Tốt... Chỉ cần được việc, chúng tôi cam đoan ông có thể đứng đầu nhà họ Tuyên!

Tuyên Lâm đã quyết tâm, Vương tiên sinh cũng gật đầu đồng ý không chút chần chừ.

Nhìn bình ngọc nhỏ chứa ba viên Hồng Vân Đan trên mặt bàn, sắc mặt Tuyên Lâm ửng hồng một hồi, ngay cả hơi thở cũng hỗn hển hai tiếng. Ông ta đã từng nhìn thấy Tuyên Năng có đan dược thượng phẩm như thế, nhưng cũng chỉ là được nhìn... Mà hiện tại ba viên Hồng Vân Đan này lại rơi vào tay mình, hoàn toàn thuộc về mình...

Có ba viên Hồng Vân Đan này, mình đã có cơ hội đột phá lên Thiên Vị rồi. Chính con trai mình cũng có thể nhanh chóng đuổi kịp, thậm chí vượt qua tên đáng chết kia...

Nhìn thấy dáng vẻ của Tuyên Lâm, hai mắt người đàn ông đeo kính ngồi một bên lóe lên vẻ đắc ý, đẩy bình ngọc nhỏ trên bàn tới, ra hiệu cho Tuyên Lâm mở ra xem một chút.

Lúc này Tuyên Lâm đã nóng ruột không chịu nổi, đưa tay cầm bình ngọc nhỏ mở ra, lúc mở ra tay còn thoáng run rẩy. Đây là Hồng Vân Đan. Có thứ này, số phận ông ta sẽ thay đổi.

Mở bình ngọc nhỏ ra, Tuyên Lâm liền ngửi thấy một mùi hương thơm nhàn nhạt truyền tới, tinh thần chấn động, sau đó vội vàng đổ một viên đan dược ra tay, cẩn thận nhìn vài lần. Màu sắc và hình dạng đan dược này và mùi hương giống hệt Hồng Vân Đan mà ông ta đã từng thấy trong tay Tuyên Năng trước kia.

Lập tức, lúc này Tuyên Lâm mới an tâm. Đây đúng là Hồng Vân Đan rồi...

Nhìn Tuyên Lâm vô cùng cẩn thận cất bình đan dược vào túi, lúc này Vương tiên sinh mới hừ một tiếng nói:

- Tốt rồi, Tuyên tiên sinh... Ông đã thu đan dược rồi... Hiện tại ông cũng phải nói cho tôi những gì ông biết đi!

- Phù...

Tuyên Lâm cẩn thận đặt bình đan dược vào túi, sau đó mới nhìn người đàn ông đeo kính đối diện kia, nhìn cặp mắt âm trầm phía sau đôi kính của đối phương, lúc này mới hít sâu một hơi, nói:

- Cụ thể bao nhiêu tôi cũng không biết. Nhưng căn cứ vào giọng điệu của Tuyên Lâm thì đan dược thượng phẩm như Hồng Vân Đan ít nhất có tới tám đến mười viên, đan dược trung phẩm hằng hà sa số...

- Tám đến mười viên?

Hai tròng mắt Vương tiên sinh sáng ngời, trầm giọng nói:

- Ông khẳng định chứ?

- Tôi khẳng định...

Tuyên Lâm cắn răng gật đầu nói.

- Vậy hiện tại trong tay Tuyên Năng còn có bao nhiêu viên nữa?

Vương tiên sinh vội hỏi.

- Hai cháu tôi đã dùng hai viên, còn Tuyên Dân Hàn một viên, và cả lão gia kia một được hai viên nữa...

Tuyên Lâm thoáng tỉnh qua một hồi, sau đó cắn răng lạnh lùng nói:

- Trong tay Tuyên Năng ít nhất còn ba tới năm viên...

- Ba đến năm viên...

Vương tiên sinh như nghĩ tới điều gì, gật đầu sau đó nhìn Tuyên Lâm, cười hắc hắc nói;

- Trong tay Tuyên Năng còn ba tới năm viên, không ngờ không nỡ cho ông... Ông em như ông một viên, thật là không tồi đâu, ha ha ...

Nghe thấy những lời này, vốn vẻ mặt Tuyên Lâm đã lạnh lẽo, giờ lại càng khó coi hơn vài phần. Trước kia thật sự ông ta cũng không tính toán tới, hiện nay tính ra, trong tay ông anh mình vẫn còn vài viên mà không ngờ chẳng co mình. Điều này thật sự khiến ông ta tức giận tới cực điểm, thậm chí mơ hồ còn nghiêng răng ken két...

Thấy đáng vẻ Tuyên Lâm như vậy, Vương tiên sinh cười to ha hả:

- Tuyên tiên sinh... Hiện tại ông đã hiểu chưa? Người em như ông thật sự không được Tuyên Năng coi vào đâu cả. Nếu không thì sao ông ta thà giữ lại đan dược cũng không tình nguyện đưa ông nổi một viên...

- Hừ...

Tuyên Lâm nghiêng răng nghiêng lợi hừ lạnh xung, nắm chặt bình ngọc nhỏ trong túi mình, lạnh lùng nói:

- Tôi không cần nó đưa. Hiện giờ tôi cũng có ba viên rồi...

- Được rồi... Tuyên tiên sinh... Hiện giờ tôi còn có một việc cần nhờ ông!

Vương tiên sinh mỉm cười nhìn Tuyên Lâm đã bị mình lay chuyển,

cười lạnh nói:

- Giờ ông cần tới chỗ Tuyên Năng chứng thực một lần, xem rốt cục trong tay ông ta còn bao nhiêu viên đan dược. Nói cách khác, chỉ cần xác định trong tay ông ta còn có trên ba viên là được...

- Hoặc là tốt nhất, ông có thể biết rõ nơi ông ta cất đan dược, và rốt cục Giang Nguyên có đưa cho ông ta những đan dược khác không. Đương nhiên... Có thể điều tra ra có bao nhiêu viên đan dược trung phẩm là tốt nhất...

Nghe thấy những lời này của Vương tiên sinh, lửa giận từ từ tràn ngập hai mắt và trái tim Tuyên Lâm. Ông ta quyết định lần này nhất định lần này phải khiến ông anh mình, cũng là trưởng tộc kia biết... Mình cũng không phải dễ chọc như vậy, hừ...

- Tốt lắm, như vậy tất cả đều nhờ ông thôi...

Vương tiên sinh mỉm cười gật đầu nói.

(QUAN Y)

Chương 1035: Huynh đệ phản bội

Phòng đọc sách chỉ bật một cái ngọn, ánh sáng hơi u ám. Tuyên Năng khẽ cau mày, chậm rãi lật một tập tài liệu trong tay.

Lúc này cánh cửa bị đẩy nhẹ mở ra. Vợ ông chậm rãi đi đến, cầm một ly trà đặt tới trước mặt ông, mỉm cười nói:

- Ông lão, uống chén trà đi... Đây là Thanh Tâm Trà mà mấy ngày trước Tử Nguyệt phải nhờ người mang từ trong viện tới đây... Nghe nói uống trà này có thể thanh tâm tĩnh thần, chỉ có thành viên viện ủy hội mới có thể được uống... Mau thử một chút đi!

- Ồ?

Nghe thấy vợ mình nói những lời này, vốn lòng mày Tuyên Năng đã hơi nhíu lại, lúc này càng nhíu hơn, mặt lộ vẻ khác lạ, đưa tay cầm chén trà, nhẹ nhàng đưa lên mũi ngửi. Chỉ cảm thấy quả

nhiên có một mùi thơm ngát thấm đẫm lòng người truyền thẳng vào não, đầu óc vốn hơi nặng nề không ngờ sáng suốt trong nháy mắt.

- Trà ngon... Quả nhiên là Thanh Tâm Trà trong truyền thuyết...

Tuyên Năng không nhịn nổi khen khê một tiếng, sau đó đưa lên miệng nhấp khê một ngụm, cảm nhận nước trà ấm nóng chuyển động nhẹ nhàng trong miệng một hồi, sau đó một mùi hương nhàn nhạt đặc trưng càng khiến tinh thần người ta sáng suốt hơn tràn ngập vào trong đầu.

- Đương nhiên là trà ngon rồi...

Thấy chồng mình uống một ngụm trà, tinh thần rõ ràng phấn chấn hơn hẳn, bà Tuyên hân hoan nói:

- Tử Nguyệt nói, là do Giang Nguyên lên chức thành viên viện ủy hội, viện ủy mới cho người đưa tới... Nghe nói cũng chỉ có một cân. Chẳng qua thời gian Giang Nguyên ở nhà không nhiều lắm, lúc này nó mới gửi hai lạng về cho ông nếm thử đây...

- Con bé này...

Tuyên Năng cười khỏ một tiếng, cảm thán lắc đầu...

- A... Ông lại còn có cái vẻ như thế. Con gái ông đối với nhà họ Tuyên chúng ta đúng là không thể chê vào đâu được nữa rồi... Không nói tới đan dược, chỉ mỗi Thanh Tâm Trà này, người bình thường có bao giờ được uống? Nghe nói hai lạng Thanh Tâm Trà này trong Thiên Y viện cũng ngang với một viên Hồng Vân Đan rồi. Mang ra bên ngoài càng có giá trị không kể xiết...

- Tôi biết... Ôi, đương nhiên là tôi biết con gái có lòng hiếu thảo. Chẳng qua tôi uống thử này cũng quá lãng phí rồi. Bà cất đi, sau này chuẩn bị cho người nào trong nhà lúc đột phá... Chia cho nửa lạng. Loại Thanh Tâm Trà này là thứ rất khó lường...

Tuyên Năng lắc đầu cười, cất giọng nói.

- Tôi nói ông này...

Bà Tuyên nghe thấy những lời này liền nhướn mày, đang định nói chuyện thì đột nhiên ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa cộc cộc.

Lúc này rồi còn ai tới nữa? Tuyên Năng nhú nhú mày, sau đó trầm giọng nói:

- Vào đi...

Cửa phòng đọc bị đẩy ra, Tuyên Lâm chậm rãi đi vào, nhìn thấy bà Tuyên ở đó, ánh mắt hơi lóe lên liền cười nói:

- À... Chị cả cũng ở đây à. Xem ra em tới không đúng lúc rồi!

- Ôi... Tuyên Lâm à, không sao, không sao... Tôi tới đưa chén trà cho anh trai chú thôi...

Bà Tuyên cười nói, lại giơ tay ra hiệu:

- Tìm anh trai chú có việc à, đến đây... Ngồi đi...

- Được ...

Tuyên Lâm chần chừ một chút, sau đó liền cười, ngồi xuống trước bàn.

- Hai người trò chuyện đi, tôi đi ra ngoài trước....

Bà Tuyên cười cười, xoay người đi ra bên ngoài.

Nghe thấy bà Tuyên đã ra ngoài, lúc này trái tim Tuyên Lâm cũng bình tĩnh hẳn, vừa ngồi xuống đã ngửi thấy một mùi thơm ngát vào mũi, lông mày hơi nhú lại, ngạc nhiên nói:

- Á... Thứ gì thơm như vậy!

- À... Đây là Thanh Tâm Trà mà mấy hôm trước Tử Nguyệt mới gửi về... Tôi vừa bảo chị dâu chú chuẩn bị cất kỹ đi, chờ sau này trong nhà có ai gặp cửa ải, chuẩn bị đột phá thì đưa cho người ta nửa lạng...

Tuyên Năng cười nói.

- À... Đây là Thanh Tâm Trà, thảo nào lại thơm như vậy. Lúc này

vừa ngửi một hơi, cảm thấy đầu óc cũng tỉnh táo hơn không ít...

Ánh mắt Tuyên Lâm chột lóe lên, thất thanh khen:

- Vẫn là anh cả có phúc!

Nghe lời này của Tuyên Lâm, Tuyên Năng cười nói:

- Mỹ Ngọc à... Rót cho chú Lâm một chén đi, sau đó hãy cất đi...

- Á.... Không cần đâu anh, không cần... Thứ quý giá như vậy...

Tuyên Lâm vội vàng lắc đầu nói.

- Ôi... Khách sáo với anh làm gì?

Tuyên Năng cười ha hả nói:

- Vốn lá trà này cũng chuẩn bị cho chú một phần mà.

- Cho em?

Tuyên Lâm hơi chau mày, kinh ngạc nói.

- Đúng thế...

Tuyên Năng cười gật đầu nói:

- Tuyên Lâm... Mấy năm nay em đã vương ở cửa ải Thiên vị lâu rồi. Tình huống hiện tại của em, trong nhà mặc dù còn vài viên Hồng Vân Đan nhưng cũng không dám tùy tiện đưa cho em, bởi vì tỷ lệ thật sự quá nhỏ...

- Nhưng hiện tại có Thanh Tâm Trà rồi, tỷ lệ đột phá của em lại tăng thêm hai phần, cho nên...

Nghe thấy lời này của Tuyên Năng, sắc mặt Tuyên Lâm hơi sững lại, ánh mắt lóe lên mấy lần, sau đó đột nhiên nói:

- Thật sao? Anh... Nhà chúng ta còn Hồng Vân Đan sao? Em còn tưởng là đã hết rồi chứ?

- Chuyện này... Còn... Còn một chút...

Nói tới đây, Tuyên Năng thoáng hạ giọng, từ tốn nói:

- Chẳng quả tình hưởng hiện tại em cũng biết rồi đấy. Hiện tại không thể công bố được. Chờ một thời gian nữa... Đến lúc đó anh sẽ đưa cho em!

Ánh mắt Tuyên Lâm chột lóe lên, nhìn Tuyên Năng, mặt âm trầm nói:

- Anh, trong nhà còn Hồng Vân Đan mà anh không nói cho em biết là sao? Chẳng lẽ coi em là người ngoài à?

- Ôi... Tuyên Lâm, xem chú nói kìa. Anh cũng không dấu diếm chú. Chú cũng biết Hồng Vân Đan chỉ có một chút, những người kia ai cũng muốn cả... Anh chú đây cũng rất khó, cho dù muốn cho chú những tình huống của chú thì bản thân chú cũng biết... Cho dù có Hồng Vân Đan, tỷ lệ đột phá của chú cũng không cao...

Tuyên Năng cười khổ nói:

- Hiện tại có cả Thanh Tâm Trà rồi, có thể tăng tỷ lệ đột phá của chú lên thêm hai phần... Tất nhiên anh cũng không hẹp hòi...

- Anh, đây là bởi vừa lúc gặp em nên... Anh mới nói vậy à?

Tuyên Lâm nói giọng lạnh tanh:

- Thanh Tâm Trà này đã đưa tới đây vài ngày rồi, cũng không thấy anh nhắc tới!

- Ôi...

Nhìn dáng vẻ này của Tuyên Lâm, mặt Tuyên Năng hơi ngạc nhiên, cất tiếng nói:

- Tuyên Lâm, chú nói gì thế? Hôm nay chị dâu chú mới nói cho tôi biết. Vừa rồi tôi ... Mới biết mà!

- Vừa mới biết? Hừ... Anh, lời này ai tin được chứ?

Tuyên Lâm hừ lạnh một tiếng, nói.

- Chú... Tuyên Lâm...

Nhìn dáng vẻ của Tuyên Lâm, vẻ mặt Tuyên Lâm vừa ngạc nhiên vừa đau lòng. Ông biết em trai mình vẫn vốn có chút ý kiến với mình vì không nhận được Hồng Vân Đan, nhưng không ngờ lại đã tới mức độ này rồi.

- Anh...nếu thật tâm muốn đưa Hồng Vân Đan cho em, như vậy thì giờ đưa cho em luôn đi. Còn cả Thanh Tâm Trà kia nữa...

Tuyên Lâm liếc ông anh trai mình một cái, lạnh lùng hừ một tiếng.

Thấy dáng vẻ của em trai, lúc này Tuyên Năng hít sâu hai hơi, lại bưng chén Thanh Tâm Trà kia uống một ngụm lớn, sau đó mới miễn cưỡng nén tức giận trong lòng xuống được, sau đó nhìn về phía Tuyên Lâm, thành khẩn mà từ tốn nói:

- Tuyên Lâm, vừa rồi anh đã nói rồi, hiện tại đúng là thời kỳ mấu chốt, tuyệt đối không thể để tiết lộ ra. Mà Hồng Vân Đan chỉ cần chấm dứt điều tra chỗ Ban giám sát, tất nhiên anh sẽ đưa một viên và Thanh Tâm Trà cho chú...

- Nhưng hiện tại, chú cũng hiểu là nếu chẳng may tin này tiết lộ ra ngoài, ảnh hưởng đối với Giang Nguyên không nhỏ, thật sự không phải lúc...

(QUAN Y)

Chương 1036: Lệnh hợp tác điều tra chính thức

Thấy Tuyên Năng nói năng bình tĩnh như vậy, Tuyên Lâm không những không nhượng bộ, ngược lại ánh mắt còn lộ vẻ trào phúng đậm hơn vài phần.

- Anh... Anh đã không định đưa em thì còn ... Lừa gạt em làm gì?

Tuyên Lâm hừ lạnh nói:

- Giang Nguyên cho anh ít nhất là mười viên Hồng Vân Đan. Còn

đan dược trung phẩm, không tới trăm viên thì cũng phải có tới bảy tám mươi viên...

- Anh đã không cho em, còn cháu Ích Dân của anh thì sao? Cũng chỉ có bảy tám viên đan dược Bổ Khí trung phẩm... Người khác thì sao? Ngay cả đệ tử bên ngoài như Tuyên Dân Hàn, anh cũng cho Hồng Vân Đan... Chẳng lẽ Ích Vân, Ích Bình không phải là cháu anh sao?

Tuyên Lâm càng nói càng giận. Trước kia ông ta còn kiêng dè anh trai mình là tộc trưởng. Nhưng hiện tại ông đã có chỗ dựa, hơn nữa không bao lâu nữa, ông ta cũng sẽ trở thành tộc trưởng rồi, hơn nữa cũng có thể thăng cấp lên Thiên vị, đâu còn cần phải nhần nại giống như trước kia nữa...

- Tuyên Lâm... Lấy đâu ra mười viên Hồng Vân Đan? Cũng chỉ có tám viên...

Nghe thấy Tuyên Lâm càng nói càng kỳ cục, Tuyên Năng cũng thấy căm tức, vừa đau lòng vừa thất vọng, khổ sở nói:

- Ích Vân, Ích Bình cũng đã tới bước đột phá cuối cùng rồi. Tôi đã cho hai đứa mỗi đứa một viên. Mà Dân Hàn mặc dù là chi ngoại, nhưng dù sao cũng là người nhà họ Tuyên chúng ta. Hơn nữa thiên phú của gã cũng không tồi. Một viên Hồng Vân Đan không chừng có thể giúp nhà họ Tuyên chúng ta sau này có thêm một vị Thiên vị, sao tôi lại không nở bỏ chứ?

- Còn có chú Vân... Chú cũng biết hiện tại là người có hy vọng đột phá Thiên vị nhất. Tôi cho chú ấy hai viên nên chú ấy đột phá... Mà lúc ấy trong tay chỉ còn năm viên... Sau đó lại có ba viên được Giang Nguyên gửi về qua cháu Tử Nguyệt của chú đột trước khi gặp nguy cơ, ổn định lòng nhà họ Tuyên chúng ta, tránh để nhà họ Tuyên chúng ta bối rối...

- Làm gì có chuyện tôi không nở cho chú? Làm gì có chuyện không nở cho Ích Dân? Không phải đều là tính cho chú đấy à?

Tuyên Lâm hoàn toàn không nghe vào tai những lời này của Tuyên Năng, chỉ hừ lạnh một tiếng, nói:

- Hiện tại anh đưa thì em tin... Còn nói vòng vo ai chả nói được!

- Tuyên Lâm...

Lúc này rốt cục Tuyên Năng đã nổi giận, vỗ mạnh bàn, tức giận nói:

- Tôi đã nói rồi. Hiện tại không phải lúc, chẳng lẽ chú nghe không hiểu à?

- Không phải lúc...

Tuyên Lâm cười lạnh trào phúng một tiếng, nhìn Tuyên Năng nói:

- Không cho là không cho thôi... Chẳng qua tôi muốn xem thử anh còn có thể giữ được bao lâu, hừ...

Dứt lời rồi, Tuyên Lâm liền đứng dậy, trong mắt tràn đầy ý cười lạnh. Lúc đi ra khỏi cửa, vừa gặp phải bà Tuyên bưng trà đi vào, lão cũng chẳng thèm bắt chuyện chào hỏi, đi thẳng ra khỏi cửa...

- Ôi... Tuyên Lâm, trà này...

Thấy dáng vẻ của Tuyên Lâm, bà Tuyên ngạc nhiên quay đầu lại nhìn Tuyên Năng nói:

- Có... Có chuyện gì xảy ra vậy?

Lúc này Tuyên Năng mới thở hổn hển, rõ ràng cũng bị những lời nói của Tuyên Lâm khiến mặt mũi đỏ bừng nhìn ra cửa phòng.

Trong mắt ông tràn đầy lửa giận...

Trở lại khu nhà mình, Tuyên Lâm cười lạnh móc điện thoại, gọi một tiếng.

- Vương tiên sinh, đã xác định rồi. Tổng cộng có tám viên Hồng Vân Đan, hiện tại nằm trong tay Tuyên Năng còn ba, hẳn là để trong phòng ngủ của lão hoặc trong phòng đọc. Còn về đan dược trung phẩm, hẳn là... Hẳn là bảy tám mươi viên đấy. Hơn nữa gần đây Tuyên Tử Nguyệt đã gửi về cho Tuyên Năng một ít Thanh Tâm Trà, số lượng không rõ... Lão nói là hai lạng nhưng tôi nghĩ tuyệt

đổi không chỉ có thể!

Tuyên Lâm đặc ý báo cáo với bên kia:

- Hơn nữa, tôi đã ghi âm lại rồi. Nếu Vương tiên sinh muốn, tôi cũng có thể cung cấp!

- Ha ha... Tốt, tốt lắm... Xem ra chúng tôi chọn Tuyên tiên sinh hợp tác quả nhiên là không sai. Làm phiền Tuyên tiên sinh rồi!

Phía Vương tiên sinh giờ cười vui mừng đáp lại.

- Vương tiên sinh khách sáo, khách sáo rồi...

Tuyên Lâm cười khan hai tiếng, sau đó nói:

- Chẳng qua không biết chuyện Vương tiên sinh đã hứa với tôi...

- Tuyên tiên sinh yên tâm đi... Nếu tôi đã hứa rồi, chỉ cần vạn ngã Giang Nguyên, tất nhiên ông sẽ là trưởng tộc nhà họ Tuyên...

Wang tiên sinh cười cười đáp:

- Hiện tại địa vị bên ngoài của nhà họ Tuyên cũng không tồi lắm. Chúng tôi muốn một người như Tuyên tiên sinh tới nắm giữ một gia tộc cổ như thế, đối với chúng ta mà nói cũng là trợ lực không nhỏ. Ông nói sao? Tuyên tiên sinh...

- Ha hã... Tất nhiên, tất nhiên rồi...

Tuyên Lâm thoải mái cười to nói. Đó vốn là suy nghĩ của lão. Riêng một nhà họ Tuyên, cho dù đối phương có địa vị cực cao tại Thiên Y viện cũng không thể hoàn toàn không để ý. Nếu Tuyên Năng là nhạc phụ tương lai của Giang Nguyên, đương nhiên sẽ bị rất đỗi, và đương nhiên mình cũng sẽ trở thành trưởng tộc thôi.

Sáng sớm ngày thứ hai, Lý Khải đến phòng làm việc chuẩn bị công việc từ sáng sớm, vừa tự rót cho mình được chén trà, lúc này ngồi xuống liền thấy một cặp dưới đi nhanh từ bên ngoài tới, sắc mặt nghiêm túc.

- Sao thế? Trương Kỳ... Sao lại có vẻ bối rối vậy...

Lý Khải hơi nhú mào, trầm giọng nói.

- Trưởng phòng... Ở đây có một video chứng cứ, có người chứng minh Giang Nguyên cho nhà họ Tuyên ít nhất trên tám viên Hồng Vân Đan và hơn tám mươi viên đan dược trung phẩm. Mặt khác Giang Nguyên còn cho Tuyên Năng ít nhất hơn hai lạng Thanh Tâm Trà...

Từ Kỳ nghiêm nghị cầm một cái USB, đưa tới trước bàn Lý Khải.

- Cái gì? Ai là nhân chứng?

Sắc mặt Lý Khải hơi đổi, trong nháy mắt liền ngồi thẳng dậy, nhìn về phía Trương Kỳ đối diện.

- Là Tuyên Lâm nhà họ Tuyên...

Trương Kỳ trầm giọng nói.

- Tuyên Lâm? Là em trai Tuyên Năng?

Lý Khải ngẩn ra, ngạc nhiên nói:

- Là thật hay giả? Thăng nhai này điên rồi à?

Nghe thấy lời này, quả thật Lý Khải cũng khó tin nổi. Không ngờ vào lúc này nhà họ Tuyên lại xảy ra nội chiến? Tuyên Lâm này nếu không phải điên rồi, vậy thì chứng cứ này...

Chẳng qua đối với cấp dưới đặc lực Trương Kỳ của mình, đương nhiên Lý Khải cũng vẫn tin tưởng. Nếu không nắm chắc, Trương Kỳ sẽ không nói lung tung.

Quả nhiên chỉ thấy Trương Kỳ trầm giọng gật đầu nói:

- Thật đó. Bộ phận kỹ thuật đã xác nhận qua, quả thật là Tuyên Lâm. Mặc dù có bị biên tập lại nhưng không có vấn đề... Hơn nữa bên trong còn có ghi âm xác nhận của Tuyên Năng... Hơn nữa Tuyên Năng... Tuyên Năng còn nói lộ ra, vì bảo vệ Giang Nguyên, cấm nhà họ Tuyên truyền ra chuyện đan dược!

- Phù...

Lý Khải chậm rãi thở hắt ra, sau đó lấy USB trong tay Trương Kỳ, cắm vào máy tính của mình, vừa trầm giọng nói:

- Được rồi, hiện tại lập tức tiến hành điều tra đối lập với tất cả số sách của thành viên viện ủy hội Giang Nguyên... Lúc nào cũng có thể chuẩn bị hẹn gặp... Không, một khi xác nhận, trực tiếp yêu cầu Bộ trưởng chính thức ra thông báo phối hợp điều tra...

- Vâng... Trưởng phòng...

Hiệu suất làm việc của Ban giám sát luôn luôn kinh người. Nửa giờ sau, Lý Khải đã ngồi trước bàn làm việc của Lưu Mộc Dương.

Sắc mặt Lưu Mộc Dương âm trầm nhìn báo cáo trong tay, lẳng lặng trầm mặc một lúc, sau đó liền ngẩng đầu nhìn Lý Khải, lạnh nhạt nói:

- Được rồi... Chuẩn bị sẵn sàng. Hiện tại tôi đi báo cáo cho viện trưởng, đồng thời triển khai hội nghị thường vụ viện ủy hội, đề nghị xin lệnh chính thức phối hợp điều tra...

- Vâng... Thưa Bộ trưởng!

Lý Khải nghiêm nghị đứng dậy

(QUAN Y)

Chương 1038: Thư ký trung thành

Trong lịch sử lâu đời của Thiên Y viện rất ít khi xuất hiện tình huống thành viên viện ủy hội bị Ban giám sát điều tra. Điều này đều quy cho đãi ngộ tốt đẹp và địa vị cao của thành viên viện ủy hội, sau đó là lực trấn áp mạnh mẽ của Giám sát bộ.

Căn cứ theo ghi chép, trong lịch sử Thiên Y viện có một vị thành viên viện ủy hội bị điều tra gần nhất là cách đây hai trăm năm. Tình huống phức tạp giống như Giang Nguyên lại càng hiếm thấy.

Lúc này mọi người còn đang chưa kịp hoàn hồn với thay đổi là Giang Nguyên tiếp tục trở lại phòng 2 Ban giám sát tham gia điều

tra, ai ngờ đột nhiên truyền ra tin Giang Nguyên bị phòng 3 Ban giám sát dùng danh nghĩa hợp tác điều tra, đình chỉ tất cả công việc tại phòng 2.

Là một thành viên của Thiên Y viện, mỗi người đều nhận sự giám sát tử nhỏ của Ban giám sát, cũng thuộc lâu lâu đại đa số điều lệ của Giám sát bộ. Cho nên mọi người đều hiểu, lúc này Giang Nguyên gặp phải phiền toái lớn rồi. Điều này có nghĩa là Ban giám sát đã nắm được nhược điểm của hắn, nếu không thì hắn là thành viên viện ủy hội, chuyện có lệnh hợp tác điều tra phải được thường vụ Viện ủy hội phê chuẩn. Nếu không có lý do và chứng cứ xác thực, tất nhiên sẽ không có khả năng thường vụ Viện ủy hội đồng ý chuyện này.

Tin này vừa truyền ra, hướng gió toàn Thiên Y viện lại thay đổi. Không ít quần chúng đã từng trở mặt ủng hộ Giang Nguyên, lần này lại tiếp tục như cổ đầu tường, đứng về phía chỉ trích đồng chí Giang Nguyên.

Trong Ban giám sát, Diêu Nhất Minh đang yên lặng thu thập đồ đạc trên bàn cho Giang Nguyên. Chẳng qua trên bàn Giang Nguyên cũng không có gì nhiều, chỉ có vài phần tài liệu. Sau khi thu dọn xong, gã liền chuyển lại cho phòng 2 là được.

Về mặt Giang Nguyên lại bình thản ngồi bưng chén trà, nhàn nhả nhìn ra cửa sổ, giống như không phải là hắn bị đình chỉ công tác vậy.

Sắc mặt Hồ Giang hơi bất đắc dĩ đi vào, nhìn Giang Nguyên ngồi trước bàn làm việc, miễn cưỡng cười nói:

- Bộ trưởng Giang... Chỉ hai tuần thôi. Chờ ngài trở về, chắc chúng tôi đã làm tốt công tác điều tra toàn diện rồi, chờ Bộ trưởng Giang ngài hạ lệnh tổng tiến công!

- Ha ha... Lão Hồ, anh không phải an ủi tôi. Không sao đâu... Yên tâm làm việc đi. Không tới hai tuần đâu, yên tâm...

Giang Nguyên đưa tay bưng chén trà, cười ha hả đứng dậy, vỗ vỗ bả vai Hồ Giang, mặt hơi nghiêm lại, nói:

- Nhưng chuyện kế tiếp thật sự cũng chỉ có thể trông cậy vào các anh rồi!

- Bộ trưởng yên tâm,... Chúng tôi nhất định sẽ không phụ sự kỳ vọng của ngài!

Thấy người thanh niên mới chỉ hai mươi hai, hai ba tuổi, còn trẻ hơn cả mình nhưng tiếp xúc mấy ngày đã khiến mình cảm phục, Hồ Giang hít sâu một hơi, nghiêm nghị trầm giọng đáp.

- Tốt... Yên tâm làm việc. Nếu có phát hiện gì cũng không cần phải cố chống đỡ, trực tiếp chuyển cho Bộ trưởng là được. Có đôi khi ông ấy ra mặt còn thích hợp hơn các anh liêu sống liêu chết nhiều lắm...

Giang Nguyên cười cười, sau đó liền mang theo Diêu Nhất Minh đã sắp xếp hết toàn bộ văn kiện, chậm rãi rời khỏi Giám sát bộ.

- Nhất Minh à... Xin lỗi, vừa mới dẫn anh vào làm một ngày, chúng ta đã lại phải nghỉ rồi!

Giang Nguyên vừa đi vừa cười nói.

- Chủ nhiệm... Xem những lời này của ngài kìa. Tôi cũng được buông lỏng một chút... Ở Ban giám sát một ngày, không khí thật sự khiến người ta cảm thấy áp lực rất lớn...

Diêu Nhất Minh tỏ vẻ vô cùng vui mừng.

Nghe những lời này của Diêu Nhất Minh, Giang Nguyên chỉ cười cười, sau đó thoáng trầm ngâm rồi nói:

- Chẳng qua nhàn rồi như vậy cũng không ổn. Nhất Minh à, nếu không tôi giới thiệu cho cậu một thầy giáo, trước tiên cậu đi theo ông ấy học chút gì đi, cũng không cần lãng phí thời gian theo tôi vào lúc này.

Chẳng qua phản ứng của Diêu Nhất Minh lại khiến Giang Nguyên bất ngờ. Gã vội vàng lắc đầu nói:

- Không, chủ nhiệm, hiện tại tôi là thư ký của ngài. Tuy rằng hiện tại ngài chưa có công việc cụ thể nhưng ít nhất ngài vẫn là thành

viên viện ủy hội. Như vậy một thư ký như tôi nhất định phải đi theo ngài. Cho dù không có công việc gì cần xử lý thì thư ký cũng không chỉ phụ trách mỗi công việc, các phương diện khác cũng có thể gọi tôi làm...

Thấy phản ứng của Diêu Nhất Minh như vậy, Giang Nguyên cười khổ. Thật không ngờ Diêu Nhất Minh này dù mới chỉ theo mình vài ngày, hơn nữa đại bộ phận mình đều để gã ngồi không, nhưng lại trung thành như vậy. Rất rõ ràng bởi chuyện của mình, mấy ngày nay gã cũng gặp áp lực không nhỏ, nhưng vẫn không muốn rời khỏi mình. Có thể nói như thế không hề dễ dàng. Nhìn Diêu Nhất Minh còn có vẻ lớn hơn mình một chút, trong lòng Giang Nguyên mơ hồ có cảm giác ấm áp.

Hắn lập tức suy nghĩ một chút rồi lắc đầu nói:

- Nhất Minh, không sao đâu. Vài ngày vừa rồi cậu theo tôi cũng chưa được lợi ích gì, mà lại bị cười nhạo lây, trong lòng tôi cũng không yên. Như vậy đi, cậu theo Bộ trưởng Vu một thời gian, để ông ấy dạy cậu chút gì đó, đợi việc này xong rồi cậu trở về là vừa.

- Không... Chủ nhiệm. Cho dù ngài bảo tôi làm công việc quét dọn vệ sinh, bưng trà rót nước cũng được... Chỉ cần ngài không đuổi tôi đi...

Thấy lúc này Giang Nguyên còn chưa đồng ý, Diêu Nhất Minh nói như sắp khóc, đột nhiên hai mắt sáng ngời, hưng phấn nói:

- Đúng rồi... Chủ nhiệm, nếu không thì tôi chăm con cho ngài cũng được... Tôi rất thích trẻ con...

- Ấy...

Thấy vẻ trông mong của Diêu Nhất Minh như vậy, Giang Nguyên cũng chỉ có thể cười khổ một tiếng, thở dài nói:

- Tôi bảo này Nhất Minh, hiện tại người khác ước sao tránh xa tôi một chút, sao cậu cứ đi theo tôi làm gì? Ngày thường Vu lão không thu đồ đệ, cậu theo ông ấy một thời gian, sau này có ích cả đời đấy!

- Không... Chủ nhiệm, tôi là thư ký của ngài, tôi không đi đâu cả.

Tôi chỉ đi theo ngài thôi...

Diêu Nhất Minh cứng đầu, dứt khoát nói.

- Được rồi, được rồi... Vậy thì cậu đi theo tôi... Ôi... Thật sự là chịu thua cậu rồi...

Nhìn dáng vẻ kiên trì của Diêu Nhất Minh, Giang Nguyên thở dài, lắc đầu nói.

- Ôi... Tốt, tốt quá... Bộ trưởng ngài đồng ý rồi đấy...

Thấy Giang Nguyên đã đồng ý, Diêu Nhất Minh không nén nổi hoan hô.

Nhìn Giang Nguyên đang đi về phía trước chậm như rùa, Diêu Nhất Minh đi theo phía sau, vô cùng cẩn thận cười hỏi:

- Chủ nhiệm... Vậy hiện tại chúng ta đi đâu?

- Về nhà!

- Ấy... Tốt...

Hai người chủ tớ chậm rãi đi xuyên qua hành lang, xuyên qua đường gần hồ nhỏ, đi qua một con đường nhỏ nữa, tiến về phía ngôi biệt thự nhỏ.

Nhìn Giang Nguyên đi trước có vẻ rất thoải mái nhẹ nhàng, Diêu Nhất Minh phía sau bưng theo một cái cốc giữ nhiệt, cười tủm tỉm, tâm tình không tồi, hí ha hí hửng theo sau, khiến sắc mặt một số người không nén nổi lộ vẻ quái dị.

Nghe nói vị thành viên viện ủy hội Giang Nguyên này giờ sắp xuống đài rồi, sao vẫn có dáng vẻ thoải mái như vậy? Còn thư ký đi phía sau hẳn kia, làm sao lại cười vui vẻ như thế? Chẳng lẽ hai người này thật sự phát điên rồi sao?

Không ai so đo với hai người điên, chẳng qua lời châm chọc phía sau quả thật cũng không ít.

(QUAN Y)

Chương 1039: Ứng đối

Lúc đầu Giang Nguyên tuyển ba thư ký, trong đó trừ Diêu Nhất Minh ra còn có một nam một nữ, nam tên là Từ Lỗi, nữ là Vu Mộc Thanh.

Lúc này hai người đang đứng cùng nhau, nhìn Giang Nguyên và Diêu Nhất Minh từ phía xa xa. Cảnh hai người kia khiến bọn họ hơi sửng sốt.

- Ôi... Sao Diêu Nhất Minh còn đi theo Giang Nguyên chứ...

Vu Mộc Thanh đứng nhìn hai người từ phía xa xa, ánh mắt đầy vẻ suy tư nhìn Từ Lỗi:

- Gã còn cười đến thế kia, chẳng lẽ không biết lúc này rất có thể Giang Nguyên sắp mất chức à?

Từ Lỗi đứng cạnh cũng đang nhìn về phía hai người, hừ một tiếng, lắc đầu cười nói:

- Diêu Nhất Minh này cũng hơi ngớ ngẩn rồi. Gã đi theo Giang Nguyên chính thức không tới mấy ngày. Trước kia thì có thể đi theo Giang Nguyên, nhưng giờ vẫn rêu rao đi theo hắn, sợ người khác không biết quan hệ giữa gã và Giang Nguyên à?

Nói tới đây, Từ Lỗi nhìn về phía Vu Mộc Thanh, cười hắc hắc nói:

- Lại nói, xem ra số hai người chúng ta còn may, lúc đầu không bị Giang Nguyên coi trọng. Nếu mà dính vào quan hệ với Giang Nguyên, sau này chắc là nhiều phiền toái lắm. Cho dù không ai tìm tới gây chuyện, chỉ riêng việc là thư ký của Giang Nguyên, chắc là có chuyện gì tốt đẹp cũng không tới phiên chúng ta đâu...

Vu Mộc Thanh cũng cảm thán gật đầu, rất đồng tình với cách nói của Từ Lỗi. Vốn còn cảm thấy rất thất vọng vì không được chọn, chẳng qua hiện giờ lại thầm thấy may mắn vì mình là người không được tuyển kia. Lại nói Diêu Nhất Minh này cũng thật đáng thương, đi theo không tới vài ngày, còn chưa được chút lợi lộc gì thì đã bị dính dáng tới sự việc này rồi... Thật sự là đáng tiếc quá.

Mà cho dù người khác nghĩ thế nào đi nữa, Diêu Nhất Minh cũng không nghĩ nhiều, cứ lững thững đi theo Giang Nguyên về nhà hẳn.

- Giang Nguyên... Anh về rồi à?

Tuyên Tử Nguyệt đã nghe tin đồn, mặc dù không nén nổi chút lo lắng trong nháy mắt, nhưng vẫn mỉm cười chào đón như cũ.

- Ủ... Đã trở về rồi...

Giang Nguyên cười gật đầu, sau đó giới thiệu với Tuyên Tử Nguyệt và Phan Hiểu Hiểu đang ra đón:

- Tử Nguyệt... Hiểu Hiểu, đây là thư ký Diêu Nhất Minh của anh. Mọi người làm quen một chút, sau này hẳn sẽ thường gặp mặt đấy!

- Nhất Minh... Đây là Tuyên Tử Nguyệt và Phan Hiểu Hiểu...

Thoáng giới thiệu một chút, Diêu Nhất Minh liền chủ động đón Tiểu Bảo trong tay Tuyên Tử Nguyệt, dẫn Tiểu Bảo đi chơi.

Tiểu Bảo thật ra cũng là một đứa trẻ rất ngây thơ. Nhìn nó chơi đùa vui vẻ với Diêu Nhất Minh, Giang Nguyên cũng không nén nổi cười cười.

Trở lại trong phòng, rốt cục Tuyên Tử Nguyệt không nhịn được, hỏi Giang Nguyên:

- Giang Nguyên, rốt cục đã xảy ra chuyện gì rồi? Nghe nói thường ủy hội phê chuẩn lệnh hỗ trợ điều tra của anh?

Giang Nguyên hơi cau mày, sau đó chậm rãi lắc đầu nói:

- Tình huống chi tiết thì anh không rõ lắm... Chẳng qua ... Em cũng gọi cho cha mẹ một tiếng, bảo bọn họ chú ý một chút. Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, người Ban giám sát hẳn sẽ tới gặp nhà họ Tuyên rất nhanh thôi.

- Nhà em... Chẳng lẽ... Chẳng lẽ phía nhà em xảy ra vấn đề rồi?

Sắc mặt Tuyên Tử Nguyệt trắng bệch trong nháy mắt, kinh hãi cất tiếng nói.

- Khó mà nói được... Chẳng qua cũng có khả năng lớn...

Giang Nguyên cười cười, đưa tay vuốt nhẹ mặt Tuyên Tử Nguyệt, cất tiếng trấn an:

- Không sao đâu. Em cũng không phải không biết năng lực của Ban giám sát chúng ta. Bọn họ muốn điều tra chuyện gì, trên cơ bản là không có gì không điều tra nổi... Em gọi điện cho cha mẹ em, để bọn họ không cần lo lắng. Nếu Ban giám sát tới hỏi gì thì cứ nói thẳng với bọn họ là được... Không cần giấu diếm gì cả...

- Á... Nhưng mà... Chuyện này...

Sắc mặt Tuyên Tử Nguyệt tái nhợt đi, trong đôi mắt xinh đẹp tuyệt trần tràn ngập nước mắt trong suốt trong nháy mắt.

- Xin lỗi... Giang Nguyên... Đều tại em...

Nhìn đôi mắt đẹp chậm rãi có nước mắt lăn xuống kia, Giang Nguyên chỉ cảm thấy trong nháy mắt, trái tim mình đau thắt lại, vội vàng đưa tay ôm lấy cô gái đáng yêu nhất thế giới này, vỗ vỗ lưng an ủi, nói:

- Đã bảo là không sao rồi mà... Ngoan, anh không trách em... Nghe lời đi, đừng khóc... Em khóc là anh phải khóc theo đấy...

- Nhưng mà... Đều tại em...

- Ôi... Đã nói là không trách em rồi mà. Muốn trách thì phải trách Ban giám sát chúng ta quá lợi hại... Hơn nữa đây cũng chẳng phải chuyện gì lớn...

Ôm cô gái khóc nức nở nhưng dễ thương kia, Giang Nguyên cười vỗ vỗ lưng cô, trấn an:

- Được rồi, đừng khóc nữa, đừng khóc nữa... Mau ổn định lại rồi gọi điện cho cha em đi, thông báo tình hình một chút... Mặt khác cũng nói cho ông, không cần giấu diếm bất cứ thứ gì... Nếu như Ban giám sát đã bắt đầu tiến hành điều tra gia đình em thật thì tất

nhiên bọn họ đã nắm được chứng cứ gì rồi... Giấu diếm ngược lại càng mang tới kết quả không tốt!

- Vâng... Vâng...

Tuyên Tử Nguyệt vừa gật đầu, vừa lau nước mắt trên mặt mình, cố gắng ổn định tâm tình, sau đó miễn cưỡng lộ nụ cười, nhận khăn tay Phan Hiểu Hiểu đưa tới, lau lau nước mắt trên mặt, cũng gượng cười với Phan Hiểu Hiểu, lúc này mới đi vào phòng bên cạnh, gọi điện thoại cho người nhà.

Lúc này Phan Hiểu Hiểu đứng cạnh cũng thở vắn than dài. Tuy rằng cô rất ít khi quán tới chuyện của Giang Nguyên ở Thiên Y viện, cũng không rõ rốt cục việc này nghiêm trọng tới đâu, nhưng lúc này nhìn sắc mặt Tuyên Tử Nguyệt đã hơi trắng bệch của Tuyên Tử Nguyệt, cô cũng hiểu, sợ rằng đã xảy ra chuyện nghiêm trọng rồi.

Lúc này thấy Tuyên Tử Nguyệt đi gọi điện rồi, Phan Hiểu Hiểu mấp má môi, đi tới cạnh Giang Nguyên, nép vào lòng hai người, cọ cọ đầu vào ngực hân, nói nhỏ:

- Giang Nguyên... Không sao đâu. Nếu như có việc gì, nhiều nhất thì chúng ta mặc kệ... Chúng em theo anh đi Châu phi...

Nghe thấy những lời này, Giang Nguyên không nén nổi cười cười, ôm chặt Phan Hiểu Hiểu, nói:

- Đừng lo lắng... Anh đã nói không có chuyện gì rồi mà... Yên tâm đi. Chờ qua mấy ngày nữa là xong rồi!

- Vâng...

Phan Hiểu Hiểu gật đầu mạnh. Đối với cô mà nói, Giang Nguyên chính là trời, chỉ cần Giang Nguyên nói không sao cả thì hiển nhiên là không sao.

Cảm nhận mùi thơm nhàn nhạt của cô gái trong lòng, lại nghe tiếng nói nho nhỏ của Tuyên Tử Nguyệt từ phòng bên truyền tới, Giang Nguyên cũng thầm cảm thán. Có được những người con gái thế này, cuộc đời này còn cần gì nữa...

Ngắt điện thoại của Tuyên Tử Nguyệt, sắc mặt Tuyên Năng xanh mét, khiến bà Tuyên bên cạnh không nén nổi lo lắng, nói:

- Ông lão, xảy ra chuyện gì rồi?

- Đã xảy ra chuyện rồi... Đáng chết... Trong nhà chúng ta có vấn đề rồi...

Hai tròng mắt Tuyên Năng trợn tròn, nhìn chăm chăm vào mặt bàn mình, mặt xanh mét, tràn đầy vẻ không thể tin được.

- Tuyên Lâm... Đáng chết. Nếu thật sự xảy ra vấn đề thì nhất định là nó...

Tuyên Năng nghiêng rằng nghiêng lợi, ngẩng đầu nói:

- Hôm đó tôi đã thấy sao nó lại khác thường như thế... Chỉ trách tôi, đều do tôi thiếu chú ý...

Nhìn dáng vẻ của Tuyên Năng, lúc này bà Tuyên cũng cực kỳ hoảng sợ, kinh hãi nói:

- Rốt cục là có chuyện gì rồi? Tử Nguyệt nói gì vậy?

- Tử Nguyệt nói, phía Ban giám sát đã chính thức hạ lệnh hỗ trợ điều tra với Giang Nguyên rồi, nói hẵn là phía nhà chúng ta đã xảy ra vấn đề...

Nói tới đây, chỉ nghe cạnh một tiếng, Tuyên Năng đã bẻ chiếc bút máy trong tay thành hai đoạn, ngẩng đầu tức giận nói:

- Cho người thông báo, họp khẩn cấp, đồng thời cho người theo dõi chặt Tuyên Năng. Nếu lão có hành động khác thường, lập tức bắt ngay...

(QUAN Y)

Chương 1040: Phản ứng của Tuyên Lâm

- Trưởng tộc... Sao đột nhiên lại triệu tập họp khẩn cấp như vậy? Chẳng lẽ phía con rể đã xảy ra vấn đề gì rồi?

Trong phòng nhà họ Tuyên, mọi người dần dần đông lên, sau một hồi thì thảo bàn tán, một vị trưởng lão trong gia tộc nhìn Tuyên Năng ngồi ở vị trí chủ tọa, mặt xanh mét, rốt cục không nén nổi nhẩn nại, lên tiếng hỏi.

Tuyên Năng nhìn bốn phía một chút, hít một hơi thật sâu, nói:

- Còn phải chờ một chút, mọi người đến đông đủ, tôi sẽ nói rõ với mọi người!

Nghe thấy lời này của Tuyên Năng, tất cả mọi người đều hạ giọng bàn tán, trong lòng càng nghi hoặc. Trông dáng vẻ của trưởng tộc, chỉ sợ thật sự phía con rể đã xảy ra vấn đề rồi. Nếu là chuyện khác, cho dù là trời có sập xuống, trưởng tộc cũng chỉ cần nói hời hợt một hai câu thôi.

Lúc này rốt cục Tuyên tam gia đã đi đến chậm như rùa, nhìn quét quanh các vị huynh đệ và trưởng lão trong gia tộc, sau đó vẫn ngồi xuống vị trí của mình.

Nhìn dáng vẻ của Tuyên Lâm, vẻ căm tức trong mắt Tuyên Năng càng đậm hơn vài phần. Nếu nói đầu tiên ông chỉ hoài nghi thì hiện tại, thật sự ông đã có thể xác định rồi. Chuyện lần này chỉ sợ thật sự đều do cậu em này gây ra. Nếu không thì những người còn lại căn bản không có lý do nào làm như vậy cả.

- Trưởng tộc... Hiện tại người đã đến đông đủ rồi, không biết rốt cục là có chuyện gì?

Thấy rốt cục mọi người đã đến đông đủ, vị trưởng lão đầu tiên giờ rốt cục không nhịn nổi nữa, nói.

Tuyên Năng chậm rãi ngồi thẳng dậy, hít thật sâu một hơi, sau đó nhìn mọi người trước mặt một chút, từ tốn nói:

- Hôm nay Tử Nguyệt truyền tin tới, nói... Con rể đã bị Ban giám sát Thiên Y viện chính thức hạ lệnh hợp tác điều tra!

- Cái gì?

Nghe những lời này của Tuyên Năng, sắc mặt mọi người ngồi đây đều biến đổi.

Trưởng lão kia kinh hãi nói:

- Sao... Sao có thể có chuyện này? Con rể... Con rể hiện tại là thành viên viện ủy hội, làm sao có thể tùy ý bị Ban giám sát Thiên Y viện hạ lệnh hợp tác điều tra được?

- Đúng... Ban giám sát còn chưa có quyền làm vậy... Chàng rể là thành viên viện ủy hội, nếu muốn hạ lệnh hợp tác điều tra thì phải được Viện ủy hội đồng ý mới được...

Một vị trưởng lão khác cũng kinh ngạc lên tiếng.

Nhìn ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Tuyên Năng gật đầu khẽ nói:

- Căn cứ tin tức Tuyên Tử Nguyệt truyền về, thường ủy Viện ủy hội Thiên Y viện đã phê chuẩn yêu cầu của Giám sát bộ...

- Á...

Mọi người đều sửng sốt, sau đó nhìn nhau, sắc mặt nhanh chóng trở nên khó coi. Mọi người đều biết hiện tại nhà họ Tuyên có thể đứng ở nhóm đầu đều là do công lao của vị con rể này. Nếu hẳn xảy ra chuyện, như vậy tiền đồ sau này của nhà họ Tuyên không thể nào lường nổi rồi...

Nhìn sắc mặt khó coi của mọi người trong nháy mắt, Tuyên Năng lơ đãng nhìn về phía Tuyên Lâm, nhìn vẻ mặt lạnh nhạt của lão.

Trong ánh mắt lão dường như còn mang theo chút hưng phấn, thậm chí còn có chút lạnh lẽo.

Sắc mặt vị trưởng lão vừa rồi trở nên khó coi, miệng há ra, rốt cục nhìn về phía Tuyên Năng đang ngồi ở vị trí chủ tọa, trầm giọng nói:

- Trưởng tộc... Không biết rốt cục phía con rể xảy ra vấn đề gì rồi? Không ngờ lại để Ban giám sát phải làm vậy? Hậu quả rốt cục có nghiêm trọng không?

- Xảy ra vấn đề gì rồi à?

Tuyên Năng hừ khế một tiếng, ánh mắt lạnh lẽo quét nhìn mọi người một chút, sau đó trầm giọng nói:

- Phía con rể làm gì xảy ra vấn đề? Không phải đều là tại nhà họ Tuyên chúng ta sao?

- Bởi chúng ta?

Sau khi mọi người sửng sốt, sắc mặt bắt đầu trở nên khó coi, thì thào bàn tán.

Một vị trưởng lão khác của nhà họ Tuyên cũng cau mày, trầm giọng nói:

- Trưởng tộc... Chẳng lẽ bởi chuyện đan dược trong nhà họ Tuyên chúng ta? Làm sao Ban giám sát biết được?

Nghe thấy lời này của vị trưởng lão, tất cả mọi người đều đồng loạt nhìn về phía trưởng tộc. Mọi người đều biết, trưởng tộc đã báo trước cho mọi người, không được tiết lộ chuyện đan dược ra bên ngoài, ai ngờ còn chưa quá hai ngày đã truyền tới chuyện này. Chuyện này hiển nhiên khiến mọi người hoài nghi tới cực điểm.

- Làm sao biết được à?

Tuyên Năng cười lạnh một tiếng, ánh mắt lại đảo qua mọi người lần nữa, sau đó dừng lại ở Tuyên Lâm ngồi cách đó không xa, tức giận nói:

- Tuyên Lâm... Ông em thật tốt của tôi, chú có định giải thích kỹ càng một chút hay không?

- Tuyên Lâm?

Mọi người đồng loạt sửng sốt, sau đó cũng đảo mắt nhìn về phía Tuyên Lâm ngồi một bên, vẻ mặt đều lộ vẻ kinh ngạc và nghi hoặc.

- Tuyên Năng... Ý của anh là gì? Dựa vào đâu mà anh bắt tôi phải giải thích?

Lúc này Tuyên Lâm cũng sửng sốt, nhìn thấy tất cả mọi người đang nhìn mình, lúc này mới kịp phản ứng, hai mắt trừng lớn,

lạnh lùng nhìn về phía Tuyên Năng.

Nghe thấy lời này của Tuyên Lâm, hai mắt mọi người đều không nhin nổi chớp chớp. Đường như Tuyên Lâm này cũng có chút không ổn. Ngày thường, không thể nói tất cả mọi người đều vô cùng cung kính với trưởng tộc nhưng cũng có sự kính trọng đầy đủ. Mà thường ngày Tuyên Lâm này là người rất khiêm nhường, đối với vị trưởng tộc là anh ruột cũng càng tôn kính, sao đột nhiên lại lộ vẻ thế này? Đường như đã hoàn toàn không coi trưởng tộc vào đâu nữa vậy?

- À...

Tuyên Năng cười khẽ một tiếng, cũng không nói gì nhiều thêm, chỉ nhìn Tuyên Lâm, lạnh nhạt đáp:

- Chú đừng bảo tôi là lần này con rể đột nhiên bị Ban giám sát hạ lệnh hợp tác điều tra không có liên quan chút gì tới chú đấy!

- Hẳn bị hạ lệnh hợp tác điều tra thì liên quan gì tới tôi chứ?

Tuyên Lâm cười lạnh một tiếng, đứng dậy nhìn Tuyên Năng, nói:

- Tuyên Năng, chẳng lẽ ông thật sự tưởng rằng một Giang Nguyên nho nhỏ có thể che chở cả đời nhà họ Tuyên chúng ta được sao?

- Hừ... Anh lại ngây thơ tới vậy? Một thằng ranh hai mươi mấy tuổi chưa ráo máu đầu đáng là gì? Gặp chuyện không may cũng là chuyện sớm muộn thôi...

Nói tới đây, Tuyên Lâm giểu cợt, cười lạnh nói to:

- Tuyên Năng... Anh thật không đủ tư cách đứng ở vị trí tộc trưởng này. Chẳng lẽ nhà họ Tuyên chúng ta lại phải theo bước anh, đặt hết hy vọng vào một người à?

- Mày... Quả thật là mày...

Nghe thấy lời này của Tuyên Lâm, Tuyên Năng đứng phắt dậy, run giọng nói:

- Tao đã sớm dặn dò nhà họ Tuyên từ trên xuống dưới không được

tiết lộ việc này ra ngoài. Mà mấy ngày trước đây mày đến tìm tao, thậm chí còn nói một hồi, bảo tao không đưa Hồng Vân Đan cho mày, còn nói tao có thể ở lại bao lâu... Xem ra mày đã có quyết định rồi? Xem ra quả nhiên là bởi mày nên Ban giám sát có chứng cứ để thường vụ Viện ủy hội Thiên Y viện thông qua lệnh hợp tác điều tra đúng không?

- Ha ha...

Nghe thấy Tuyên Năng nói vậy, Tuyên Lâm đột nhiên ngửa đầu cười phá lên, một lúc mới dừng lại, vui vẻ nhìn Tuyên Năng, lạnh lùng trả lời:

- Nếu là tôi thì đã sao?

- Giang Nguyên kia đã sớm bị nhiều Thiên y sư ghét rồi. Nếu không thì ông nghĩ không ai ủng hộ, Ban giám sát có thể điều tra hắn sao? Hừ...

Tuyên Lâm cười lạnh một tiếng, nói:

- Tôi cũng không giống như ông. Ít nhất tôi cũng giữ một đường lui cho nhà họ Tuyên chúng ta. Cho dù không có Giang Nguyên, nhưng sau này chúng ta còn có nhân vật cấp bậc Thiên y sư làm chỗ dựa, cũng mạnh mẽ chẳng kém gì Giang Nguyên đâu nhỉ?

- Mày... Giỏi lắm, quả nhiên là mày...

Tuyên Năng hét lớn một tiếng giận dữ, nói với mọi người bên cạnh:

- Người đâu, bắt nó lại cho tôi!

Lúc này có hai cao thủ nhà họ Tuyên nhảy vọt ra, đi về hướng Tuyên Lâm.

Chẳng qua còn vừa mới tới trước mặt Tuyên Lâm, chưa được mấy chiêu đã bị hai chưởng của Tuyên Lâm đẩy ra dễ dàng...

Nhìn cảnh này, sắc mặt mọi người nơi này đều thay đổi hẳn. Tuyên Năng cũng tái mặt, kinh ngạc nói:

- Mày đã đột phá Thiên vị?

Chương 1041: Biệt khuất Tuyên tam gia

- Haha...

Nhìn biểu hiện kinh nghi của Tuyên Năng và mọi người, Tuyên Lâm ngửa đầu đắc ý cười to, giống như hết sức thích ý, sau đó thông thả nói:

- Dĩ nhiên, nếu không, anh cho là tôi thật muốn dựa vào anh sao? Haha, Tuyên Năng, anh nghĩ rằng không cho tôi Hồng Vân Đan là có thể áp chế tôi sao?

- Cậu...cậu...chẳng lẽ cậu vì cơ hội đột phá mà không để ý đến cơ nghiệp trăm năm của Tuyên gia chúng ta?

Tuyên Năng nói:

- Lúc nào tôi cũng đợi cậu vững vàng, sau đó sẽ đem Hồng Vân Đan làm thành trà, giúp cho cậu đột phá Thiên giai, vì sao cậu còn phải làm như vậy?

- Giúp tôi đột phá? Tuyên Năng, anh thật cho rằng Tuyên Lâm tôi cả đời này phải dựa vào anh mà sống sao?

Tuyên Lâm giận dữ chỉ tay vào Tuyên Năng, cười lạnh:

- Mấy chục năm qua, tôi vẫn luôn thấp giọng trước mặt anh, kết quả đổi lấy cái gì?

- Hồng Vân Đan, anh nguyện ý đem cho người ngoài cũng không cho em trai của mình, không quan tâm đến mấy chục năm qua tôi vì Tuyên gia mà vào sinh ra tử, ngược lại đem Hồng Vân Đan cất giấu trong tay, ngay cả số lượng cụ thể cũng không cho chúng tôi biết. Nếu không phải hôm đó tôi phá vỡ chuyện anh uống Thanh Tâm trà, anh sẽ đem chuyện Hồng Vân Đan nói cho tôi biết sao?

- Haha, Tuyên Năng, chẳng lẽ anh khi dễ tôi ngu ngốc mà tin tưởng anh?

- Nói sau, Tuyên Lâm tôi từ nhỏ đến lớn có chỗ nào không bằng anh? Cho dù anh đột phá Thiên giai trước, đây còn không phải là vì từ nhỏ anh có được nhiều tài nguyên hơn chúng tôi sao? Nếu từ nhỏ tôi có được sự bồi luyện toàn lực của Tuyên gia, tôi sẽ thua kém anh?

- Anh ngồi vị trí gia chủ này mấy chục năm, anh cho rằng Tuyên gia được như ngày hôm nay, công lao chỉ có một mình anh? Nếu không có anh em, chú bác đang ngồi ở đây, Tuyên gia có được như ngày hôm nay à?

Nói đến đây, Tuyên Lâm dừng một chút rồi nói tiếp:

- Cho dù là không có Tuyên Năng anh, Tuyên gia chúng ta vẫn có thể phát triển. Nếu đổi lại tôi làm gia chủ, Tuyên gia đã sớm không còn bộ dạng như ngày hôm nay đâu.

Nhìn Tuyên Lâm, sắc mặt mọi người đều cổ quái, chậm rãi quay sang nhìn Tuyên Năng.

Tuyên Năng đứng dậy, bước đến trước mặt Tuyên Lâm, lạnh nhạt nói:

- Xem ra, có thể làm cho cậu không để ý đến đại cuộc trước mắt của Tuyên gia mà làm ra chuyện như vậy, không chỉ bởi vì oán hận tôi không cho cậu Hồng Vân Đan, mà còn có người hứa hẹn sẽ giúp cậu trở thành gia chủ Tuyên gia.

- A...

Nhìn gương mặt không cảm giác của Tuyên Năng, ánh mắt Tuyên Lâm không tự chủ được lóe lên một cái, nhưng lập tức ý thức được điều gì, ngẩng cao đầu nhìn Tuyên Năng phía đối diện, lạnh giọng nói:

- Không sai, anh ngồi ở chức gia chủ này quá lâu rồi, nhưng mấy chục năm qua vẫn không giúp cho Tuyên gia chúng ta phát triển được, đối với anh em lại không hề trợ giúp. Nếu không phải vận khí của anh tốt, tìm được một người con rể làm cao, mới giúp cho Tuyên gia chúng ta phát triển được một chút, anh cho rằng mình có tài đức gì chứ?

- Bây giờ, đứa con rể này của anh đã không còn nhờ vả được nữa rồi. Thiên Y Viện đã có người chuẩn bị xử lý hẳn. Nếu em trai này còn không đứng ra, vì Tuyên gia mà chuẩn bị đường ra, chẳng lẽ còn ngồi nhìn anh tiếp tục làm hại Tuyên gia sao?

Nói đến đây, Tuyên Lâm nheo mắt, đứng cách Tuyên Năng hai thước, nhìn về phía mọi người, tức giận nói:

- Gia chủ Tuyên gia vô đức như vậy, trong thời khắc Tuyên gia gặp nguy, chẳng lẽ Tuyên Lâm tôi không nên đứng ra, vì Tuyên gia mà xuất chút lực?

Nghe lời này của Tuyên Lâm, mọi người đều im lặng, cũng không có bất kỳ lời đáp lại nào, chỉ đem ánh mắt nhìn về phía Tuyên Năng.

Nhìn phản ứng của những người chung quanh, Tuyên Lâm không khỏi có chút ngạc nhiên. Y vốn tưởng rằng Tuyên Năng khiến cho Tuyên gia rơi vào chuyện như vậy, bị phòng Giám sát Thiên Y Viện điều tra, tất cả mọi người phải đứng ra chỉ trích Tuyên Năng mới đúng, không nghĩ đến lại có phản ứng như vậy.

- Hà cố gì phải như vậy chứ?

Tuyên Năng chậm rãi bước đến gần, nhìn Tuyên Lâm trước mắt, chậm rãi lắc đầu:

- Các người là anh em của tôi, hà cố gì phải như vậy?

- Bất kể thế nào, cậu lên cấp Thiên giai, tôi cảm thấy rất vui, vì Tuyên gia chúng ta lại có thêm một phần trợ lực. Nếu bây giờ cậu thu tay lại, cậu vẫn là Tam gia Tuyên gia chúng ta. Chúng ta cùng nhau bước qua cửa ải khó khăn này. Tôi tin tưởng rằng, có anh em chúng ta, cho dù lần này gặp phải thất bại, Tuyên gia nhất định cũng sẽ xoay mình hồi sinh.

Thấy Tuyên Năng có thể trước mặt mọi người nói ra được mấy lời đó, Tuyên Lâm cười lạnh, nhìn Tuyên Năng đắc ý nói:

- Làm sao? Bây giờ đại ca đang cầu xin tôi đấy à? Anh cũng có ngày phải cầu xin tôi sao?

- Nhưng mà trễ rồi. Anh có biết chúng tôi chờ ngày này đã bao lâu rồi không?

Tuyên Lâm cười lạnh, nói:

- Anh em cái gì? Huynh đệ cái gì? Hết thấy muộn rồi.

- Giang Nguyên sắp sửa rơi đài, anh đang hoảng lui xuống, tôi sẽ chủ trì Tuyên gia. Thiên Y Viện sẽ nể mặt chúng ta, cũng sẽ không bắt Tuyên gia chúng ta, như thế nào?

- Tôi không phải cầu cậu. Tôi chẳng qua chỉ thương tiếc cho huyết mạch anh em chúng ta mà thôi.

Tuyên Năng lắc đầu, ánh mắt nhìn Tuyên Lâm tràn đầy ngưng trọng, trầm giọng nói:

- Cậu đừng ngây thơ nữa. Mặc dù tôi làm gia chủ không được tốt lắm, nhưng tuyệt đối không phụ lòng mong đợi của liệt tổ liệt tông Tuyên gia, cũng không phụ lòng anh em chú bác đang ngồi ở đây.

- Cũng không phụ lòng cậu.

Tuyên Năng nhìn Tuyên Lâm, thành khẩn nói:

- Tôi làm hết thủy, không thẹn với lương tâm của mình, đều vì Tuyên gia, tuyệt đối không có bất kỳ tư tâm.

- Những đan dược mà Tử Nguyệt gửi về, tôi đều phân chia công bằng cho mỗi nhà. Chỉ bởi vì đan dược có hạn, vì sự phát triển của Tuyên gia, tôi đành phải đem đan dược đó tận lực chọn những thành viên ưu tú trong gia tộc để bồi dưỡng.

- Cho nên, cho dù cậu là em ruột tôi, tôi cũng không có khả năng đem hết đan dược ưu tiên đưa cho cậu.

- Tôi nghĩ cậu biết điều này. Cho nên, hy vọng cậu nên hiểu, bây giờ cậu có thể đột phá Thiên giai, tôi làm anh cũng thấy vui vì cậu. Bởi vì Tuyên gia chúng ta lại có thêm một phần sức mạnh. Tôi chẳng qua chỉ hy vọng cậu có thể cân nhắc lại một chút. Anh em chúng ta cùng chung hoạn nạn, ứng đối hết thủy khó khăn này.

- Tôi không biết người đứng trong bóng tối ủng hộ cậu là ai, nhưng tôi tin rằng Giang Nguyên có năng lực ứng đối hết thảy. Bất kể thế nào, nó vẫn là con rể của Tuyên gia. Nó còn trẻ, chưa đến ba mươi đã là ủy viên hội Viện ủy, đỉnh chủ Tế Thế Đình, cũng được xem là một nửa người của Tuyên gia. Nó đã dành cho chúng ta nhiều sự ủng hộ như vậy, cho đến bây giờ cũng chưa hề bắt chúng ta phải cung cấp cho nó bất kỳ điều gì.

- Người sau lưng cậu, tôi đoán rằng đến bây giờ cậu cũng còn chưa biết người đó là ai. Có lẽ người đó có thể cung cấp cho cậu một số đan dược đột phá, nhưng chẳng qua y chỉ đang lợi dụng cậu mà thôi. Vạn nhất cậu không còn giá trị lợi dụng, y có còn cư xử như vậy với cậu nữa không? Thậm chí Tuyên gia chúng ta sau này sẽ là bù nhìn cho y, cậu có nghĩ đến không?

Nghe giọng nói thành khẩn của Tuyên Năng, Tuyên Lâm ngược lại chẳng thấy động lòng, lại còn đắc ý cười nhạo:

- Hừ, Tuyên Năng, bây giờ anh nói gì cũng đã muộn rồi. Tôi chỉ muốn nói với anh một câu cuối cùng. Lúc này Giang Nguyên đã định rơi đài. Anh hãy nhường lại vị trí cho tôi, tôi còn cần nhắc giữ lại một số đãi ngộ gia chủ cho anh. Hơn nữa, tôi nói cho anh biết, chỉ có tôi mới giữ cho Tuyên gia không xảy ra vấn đề.

Nhìn biểu hiện của Tuyên Lâm như vậy, Tuyên Năng cũng chỉ có thể lắc đầu thở dài:

- Được rồi, nếu cậu cứ u mê không tỉnh, tôi cũng không cách nào để cậu tiếp tục như vậy. Phòng Giám sát của Thiên Y Viện rất nhanh sẽ đến. Mặc dù Giang Nguyên nói tình hình không sao, nhưng cũng không thể để cậu gây thêm loạn cho nó được.

- Tuyên Năng, anh cho mình còn có cơ hội lật bàn sao? Anh cho rằng Giang Nguyên còn có thể xoay mình? Tôi nói cho anh biết, không thể nào, không thể nào.

Tuyên Lâm cười ha hả:

- Bây giờ tôi đã là Thiên giai, anh cho rằng anh có thể làm gì được tôi? Mau thành thật nhường vị trí lại cho tôi, tôi sẽ giữ cho anh

một mạng.

- Tôi có thể.

Tuyên Năng nghiêm túc gật đầu:

- Bởi vì tôi là gia chủ Tuyên gia.

Lúc này, một vị lão giả chậm rãi đứng dậy, cung kính hướng Tuyên Năng, nói:

- Gia chủ, giao cho tôi được không?

- Cùng nhau đi, tốc chiến tốc thắng.

Tuyên Năng khẽ gật đầu.

- Các người...

Nhìn lão giả trước mặt, Tuyên Lâm giận dữ kêu lên một tiếng, nhìn những người chung quanh:

- Chẳng lẽ các người không nghe lời của tôi sao? Giang Nguyên sắp xong đời rồi, sẽ liên lụy đến Tuyên gia chúng ta. Bây giờ các người đi theo tôi, tôi đảm bảo Tuyên gia bình yên vô sự. Sau này đán được mọi người dùng sẽ không hết.

Tuyên Lâm kêu lên giận dữ, nhìn mọi người bên cạnh không hề nhúc nhích, gương mặt lại càng quái dị, rốt cuộc hoảng hốt nói:

- Các người...các người sẽ phải hối hận.

Dứt lời, Tuyên Lâm tung người vọt đến cửa.

Nhưng vừa mới nhúc nhích, hai lão đầu ngồi ở gần cửa, là thúc thúc của Tuyên Lâm, tuy nói không phải cao thủ Thiên giai, nhưng cũng là Địa giai đỉnh phong, cứ như vậy mà ngăn ở cửa.

Đáng thương cho gia chủ tương lai, đại nhân Tuyên Lâm, mặc dù đã là thiên giai, nhưng thật sự hai quả đấm khó địch chúng tay, bị người ta vây công và bắt lại.

- Các người sẽ hối hận. Chờ Giang Nguyên rơi đài, các người sẽ

phải đến cầu cạnh tôi.

Bị áp chế, Tuyên Lâm tức giận hô to, sau đó liền bị bịt miệng và giải đi.

Vừa giãy dụa, Tuyên Lâm vừa âm thầm nôn nóng. Hai ngày qua, y vẫn luôn phục dụng Hồng Vân Đan, đột phá Thiên giai, quên mất lôi kéo các trưởng bối trong gia tộc trước. Nếu không, nhờ có các trưởng bối trợ giúp, y vẫn có thể chạy trốn, sau đó chờ những người này đi cầu y, làm gì có chuyện rơi vào khốn cảnh.

Bây giờ thì tốt rồi, phải đợi đến sau khi Giang Nguyên rơi đài, những người này mới tỉnh ngộ, trả giá vì đã đối xử với y như thế.

Vừa bị kéo đi, Tuyên Lâm vừa ảo não, nghiêng răng nghiêng lợi, nói:

- Chờ đến khi các người cần lão tử, các người sẽ hối hận.

Chương 1042: Mọi người đều rất mong đợi

Không ai còn để ý đến Tuyên Lâm nữa, bởi vì người của phòng Giám sát Thiên Y Viện rất nhanh đã đến. Sáng ngày hôm sau, một chiếc SUV chậm rãi đậu trước cửa nhà Tuyên gia.

Ba người mặc áo màu đen kiểu Tôn Trung Sơn, mang phù hiệu của Thiên Y Viện và phòng Giám sát chậm rãi bước xuống.

Hai vợ chồng Tuyên Năng và các trưởng lão trong gia tộc đều đứng ngoài cửa nghênh đón ba người. Mặc dù trong số các thế gia, Tuyên gia cũng được xem là hàng đầu, nhưng vẫn không có ai dám bất kính, đừng nói chi người đến lần này là người của phòng Giám sát Thiên Y Viện, Tuyên gia lại càng không dám có chút lạnh nhạt.

- Hoan nghênh các vị giám sát viên đại giá quang lâm.

Tuyên Năng bước lên trước, khách khí chào hỏi.

Dẫn đầu là một người đàn ông trung niên, nhìn Tuyên Năng bước lên, khoe miệng nhếch lên nụ cười châm biếm, khách khí bắt tay

Tuyên Năng một cái rồi nói:

- Xin lỗi đã quấy rầy.

- Nào có, nào có. Thời tiết giá lạnh, mấy vị đường xa đến, mời vào nhà ngồi, uống ly trà nóng.

Thấy ba người cũng rất khách khí, không chút lạnh lùng như lời đồn, Tuyên Năng cũng thở phào nhẹ nhõm. Xem ra, mặc dù phòng Giám sát đến điều tra Giang Nguyên, nhưng ít nhiều cũng có chút tình cảm. Nếu không, làm sao mà khách sáo như vậy, vội vàng mỉm cười mời mọi người vào bên trong dùng trà.

Ba người trong phòng khách uống hai hộp nước, người dẫn đầu nhìn Tuyên Năng, cười nói:

- Chắc hẳn Tuyên gia chủ cũng biết được mục đích đến đây lần này của chúng tôi. Vậy chúng ta vào vấn đề ngay luôn.

- Tất nhiên là biết. Các vị Giám sát viên đừng khách sáo. Tuyên gia chúng tôi nhất định sẽ toàn lực phối hợp.

Thấy đối phương vào chính đề, biểu hiện Tuyên Năng liền nghiêm lại, gật đầu nói.

Thấy Tuyên Năng đã rõ, người dẫn đầu cũng không khách sáo, nói:

- Tuyên gia chủ, tôi là Lạc Dương của tổ 3 phòng Giám Sát, đại diện cho Thiên Y Viện, hướng Tuyên gia chủ xác nhận lại hai chuyện.

- Mời nói.

Tuyên Năng gật đầu nói.

- Xin hỏi y sĩ Giang Nguyên quan hệ như thế nào với gia đình?

- Giang Nguyên là vị hôn phu của con gái tôi, Tuyên Tử Nguyệt, cũng được xem là cô gia của Tuyên gia chúng tôi.

- Được, xin hỏi, năm vừa qua, y sĩ Giang Nguyên đã cung cấp rất nhiều đơn dược hoặc tài nguyên các loại cho gia đình?

Dứt lời, Lạc Dương nhìn chăm chăm Tuyên Năng, gương mặt nghiêm túc chờ đối phương trả lời. Hai người sau lưng cũng nghiêm nghị, chờ xem Tuyên Năng sẽ trả lời như thế nào. Đây chính là mục đích chủ yếu bọn họ đến đây. Nếu đối phương trả lời không thật, hoặc không phù hợp với chứng cứ, như vậy cần tiến thêm một bước xác nhận.

Tuyên Năng chỉ thoáng chần chừ một chút rồi nói:

- Hai năm qua, Tử Nguyệt nhà tôi tổng cộng gửi về tám viên Hồng Vân Đan, tám mươi viên đan dược trung phẩm.

Nói đến đây, Tuyên Năng ngừng lại một chút rồi nhìn ba người, khẽ gật đầu:

- Ngoại trừ những thứ này ra thì không còn thứ nào khác.

Nghe Tuyên Năng trả lời, ba người của phòng Giám sát cũng sửng sốt. Bọn họ vốn tưởng rằng Tuyên Năng sẽ không thừa nhận. Dù sao, nếu việc này không thể chứng thực, phiền toái cho Giang Nguyên sẽ rất lớn. Nhưng lại không nghĩ đến đối phương một chút giấu diếm cũng không có, hoàn toàn không có gì khác với tình huống mà bọn họ đang nắm giữ.

- Tuyên gia chủ, ngài xác nhận ủy viên Giang Nguyên là thông qua Tuyên Tử Nguyệt cung cấp cho Tuyên gia tám viên Hồng Vân Đan và tám mươi viên đan dược trung phẩm bình thường?

- Vâng, trước kia, Tử Nguyệt mang về nhà năm viên. Sau đó, khi Giang Nguyên từ Châu Phi trở về, bởi vì gặp quá nhiều chỉ trích, để trấn an Tuyên gia, Tử Nguyệt gửi tiếp về nhà ba viên. Còn đan dược trung phẩm thì là tám bình, tổng cộng tám mươi viên.

Mặc dù trong lòng có chút khẩn trương, nhưng Tuyên Năng vẫn gật đầu xác nhận.

Ba người nhìn nhau một cái, đều nhìn thấy sự kinh nghi trong mắt đối phương, nhưng chỉ trao đổi ánh mắt một chút. Lạc Dương gật đầu một cái, sau đó quay sang Tuyên Năng, hỏi tiếp:

- Không biết có còn những tài nguyên khác hay không?

- Không có.

Tuyên Năng cười khổ nói:

- Tuyên gia chúng tôi là nhờ cô gia, trên dưới đều cảm thấy bất an. Hơn nữa hai năm qua, cô gia bốn ba vì Thiên Y Viện, cho dù gặp mặt một lần cũng khó, nào dám để liên lụy đến cậu ấy.

- Như vậy, xin hỏi Tuyên gia chủ, Ủy viên Giang Nguyên có đem lại lịch của những đơn được này nói cho ngài biết không?

Lạc Dương hỏi.

- Không. Liên quan đến điều này, khi Tử Nguyệt nhà tôi gửi về cũng không nói.

Tuyên Năng lắc đầu.

- Được.

Lạc Dương gật đầu một cái, nhìn hai người bên cạnh. Bọn họ vốn muốn gặp người làm chứng là Tuyên Lâm, nhưng nếu Tuyên gia chủ đã chính miệng thừa nhận hết thấy, tất nhiên không cần tìm Tuyên Lâm hỏi làm gì nữa.

Hai người kia nhìn Lạc Dương, liền gật đầu. Vốn còn tưởng rằng phải tốn chút công sức, không nghĩ đến lại dễ dàng giải quyết như vậy. Đối phương đã thừa nhận, tất nhiên không cần phải tiếp tục hỏi nữa.

Dù sao, quan hệ giữa Giang Nguyên và phòng Giám sát không tệ, đặc biệt là hai phòng kia đạo gần đây dựa vào ủy viên Giang Nguyên mà làm không ít chuyện. Chủ nhiệm của hai phòng còn cố ý đến phòng số 3. Tuy không nói trắng ra điều gì, nhưng tất cả mọi người đều biết, chỉ cần không trái với nguyên tắc, chiều cố được thì chiều cố. Bây giờ tình huống như thế này, cũng tiết kiệm cho mọi người không ít chuyện, cũng không cần phải cạy tầu ráo máng với ủy viên Giang Nguyên. Đồng thời, người của phòng Giám sát cũng không phải là loại người nhất định phải gây chuyện.

- Đã như vậy, chúng tôi cảm ơn Tuyên gia chủ đã phối hợp. Chúng tôi xin phép đi trước. Nếu cần gì, chúng tôi lại mời Tuyên gia chủ

phối hợp.

Lạc Dương đứng dậy, cười nói.

Thấy ba người rời đi, Tuyên Năng vội vàng cười nói:

- Nào dám, nào dám. Phối hợp với phòng Giám sát của Thiên Y Viện là nhiệm vụ của chúng tôi. Nhưng xin đừng đi vội, chỉ bằng ở lại dùng bữa cơm với gia đình chúng tôi rồi hãy đi.

- Không, thời gian vẫn còn sớm, chúng tôi cũng phải tranh thủ trở về bàn giao. Xin cảm ơn ý tốt của Tuyên gia chủ.

Lạc Dương mỉm cười từ chối.

Ba người hướng Tuyên Năng chấp tay, dưới sự đưa tiễn của Tuyên gia, leo lên xe rời đi.

Sau khi lên xe, một người lên tiếng hỏi:

- Tại sao Tuyên Năng lại dứt khoát khai báo như vậy? Chẳng lẽ bọn họ không biết tính nghiêm trọng của chuyện này sao?

- Không, điều này rất rõ ràng, hẳn Ủy viên Giang Nguyên yêu cầu bọn họ không cần giấu diếm.

Lạc Dương nói:

- Nếu không, đường đường là gia chủ Tuyên gia, ngay cả điểm này cũng không biết, ông ta cần chi làm gia chủ nữa?

- Nói như vậy, chẳng lẽ Ủy viên Giang Nguyên đã có cách đối phó?

Một người khác cả kinh lên tiếng.

- Có lẽ vậy. Chuyện này không ai nói rõ được.

Lạc Dương thở dài, sau đó nói:

- Nhưng bất kể thế nào, sau khi nghe gia chủ Tuyên gia nói xong, tôi đột nhiên lại cảm thấy coi trọng vị Ủy viên Giang Nguyên này. Cậu ta không đơn giản. Tôi cảm thấy, có lẽ lần này sẽ có một vài người sẽ ăn quả đắng rồi.

Hai người còn lại nhẹ gật đầu, có cùng một cảm giác. Là một người thường xuyên tạo ra các kỳ tích, lần này có lẽ sẽ mang đến cho mọi người một số bất ngờ khác.

Nhìn chiếc xe của phòng Giám sát chậm rãi rời đi, gương mặt vốn đang mỉm cười của Tuyên Năng chợt sa sầm xuống, sau đó thở ra một hơi, lúc này mới xoay người bước vào trong sân. Tuyên mẩu đi bên cạnh cũng thở dài, nhìn Tuyên Năng, hỏi:

- Lão đầu tử, ông cảm thấy cô gia thật sự sẽ không sao chứ? Tôi...tôi...cảm thấy cậu ấy đã vì gia đình chúng ta, chúng ta cũng nên vì cậu ấy mà gánh vác một chút.

- Tôi biết rồi. Chuyện của Tuyên Lâm, tôi cũng đã sắp xếp xong xuôi. Vạn nhất không được, lập tức xử lý, không để liên lụy đến Giang Nguyên. Nhưng nếu Giang Nguyên đã giao phó, chúng ta cũng nên làm theo.

Tuyên Năng hít một hơi thật sâu, chậm rãi nói:

- Giang Nguyên không phải người bình thường. Nếu cậu ấy đã nói như vậy, chắc chắn sẽ có biện pháp.

- Vâng.

Nhớ đến bản lĩnh của con rể mình, Tuyên mẩu mới thở phào nhẹ nhõm.

Ba người Lạc Dương vẫn còn đang trên đường trở về, Chú nhiệm Lý Khải của tổ 3 đã nhận được báo cáo của cả ba, cũng sững sờ ngay tại chỗ.

Tiền Quân nhìn Lý Khải, không khỏi nghi ngờ:

- Thế nào? Đám người Lạc Dương nói như thế nào?

- Tuyên Năng đã thừa nhận toàn bộ.

Lý Khải không thể tin được.

- Cái gì? Đã thừa nhận?

Tiền Quân nhìn đồng hồ trong tay, thoáng tính toán thời gian, không khỏi kinh nghi:

- Bây giờ hẳn bọn họ vừa mới đến chứ?

- Đúng, bọn họ ngồi ở Tuyên gia được mười lăm phút, uống một ly trà, hỏi hai câu. Tuyên Năng biết gì nói nấy, hoàn toàn trùng khớp với những gì mà chúng ta đang có.

Lý Khải gật đầu.

- Ừm.

Tiền Quân nheo mắt, sau đó cười khổ, nói:

- Chúng ta bày ra trận thế lớn như vậy, nhưng ủy viên Giang Nguyên lại chẳng coi vào đâu.

- Đúng vậy. Một chút cũng chẳng coi vào đâu.

Lý Khải lắc đầu cười khổ:

- Chuyện vui lần này hẳn sẽ to lắm đây.

- Ừm, sẽ là chuyện vui lớn.

Tiền Quân nói:

- Nhưng cũng tốt. Tôi ngược lại cảm thấy tò mò, rốt cuộc không biết vị Ủy viên Giang Nguyên này làm sao mà ứng đối với chuyện này.

- Tra xét tài khoản như thế nào rồi?

Lý Khải suy nghĩ một chút, sau đó nhìn Tiền Quân, hỏi.

- Đã xong rồi. Căn cứ theo biểu hiện của tài khoản, cậu ấy đã chi rất nhiều cho việc đổi đan dược. Nhưng tám viên Hồng Vân Đan thì lại không rõ ràng.

Nói đến đây, Tiền Quân lại cười khổ:

- Nói cách khác, tám viên Hồng Vân Đan này không phải là do cậu

ấy đổi. Quan trọng hơn, với tiến bộ nội khí của Ủy viên Giang Nguyên, hoàn toàn không cần những loại đan dược này. Cộng thêm, tiến bộ nội khí của vị Tử Nguyệt tiểu thư khá nhanh, còn có thể gửi về nhà, có thể thấy được, vị Ủy viên Giang Nguyên này nhất định có được đan dược từ nguồn khác.

- Phù, quả thật là phiền toái rất lớn.

Lý Khải nói:

- Nhưng tôi ngược lại rất chờ mong cậu ta sẽ ứng đối như thế nào.

- Đúng vậy, tôi cũng rất chờ mong.

Tiền Quân cười nói.

Chương 1043: Chu Thế Dương gây khó khăn

Trả lời và ứng đối của Giang Nguyên thật khiến cho người ta ngoài ý liệu.

Mặc dù đã sớm chuẩn bị, nhưng nghe Giang Nguyên nói, Lý Khải và Tiền Quân cũng không nhịn được mà nhìn nhau.

- Ủy viên Giang Nguyên, xin hỏi ý của cậu là, đan dược này đều là do cậu luyện chế? Dược cũng là do cậu lấy bên ngoài?

Lý Khải do dự một hồi, nhìn Giang Nguyên, nghiêm túc hỏi lại lần nữa.

Giang Nguyên gật đầu, hoàn toàn không thèm để ý với phản ứng của Lý Khải:

- Đan dược này là do tôi đào và mua một số dược vật để luyện chế, hơn nữa còn không ít.

Tiền Quân hít một hơi thật sâu, sau đó nói:

- Ủy viên Giang Nguyên, tình huống như vậy thật khiến người ta

khó tin. Liên quan đến nguyên liệu sản xuất Hồng Vân Đan, ngoại trừ một số thể gia lâu đời có quan hệ với Thiên Y Viện cung cấp, muốn tìm được được liệu này từ những thể gia khác là rất khó.

- Tôi biết, nhưng vận khí của tôi không tệ. Hơn nữa tỷ lệ thành công khi tìm thuốc của tôi cao hơn người bình thường một chút.

Giang Nguyên cười nói:

- Đối với những chuyện phát sinh trên người tôi, tôi nghĩ mọi người không cần phải kinh ngạc. Tôi gần như biết cách điều chế các loại đan dược siêu phẩm trong viện. Những thứ này, có lẽ toàn bộ Thiên Y Viện không có bất kỳ người nào có thể biết được hết, cũng không ai giao cách điều chế cho tôi, nhưng tôi vẫn biết.

Phản ứng của Lý Khải và Tiền Quân đều giống nhau, lộ ra thần sắc khiếp sợ. Bọn họ dĩ nhiên là không biết chuyện này. Dù sao bí mật đó cũng chỉ có một số thành viên hội Viện ủy biết mà thôi.

- Được rồi, nếu Ủy viên Giang Nguyên đã trả lời như thế, vậy chúng tôi chỉ có thể ghi chép lại. Liên quan đến tài liệu có liên quan, chúng tôi sẽ báo cáo lại với Trưởng bộ phận rồi mới quyết định. Cảm ơn cậu đã phối hợp. Nếu như cần, có thể sẽ còn mời cậu đến phối hợp điều tra tiếp.

- Không sao, nếu như cần, xin hãy thông báo cho tôi.

Nhìn đối phương dừng dừng như vậy, Lý Khải và Tiền Quân nhìn nhau, sau đó đồng loạt thở dài. Lý Khải lắc đầu cười nói:

- Tôi đi báo cáo với Trưởng bộ phận một chút. Anh có muốn đi cùng không?

- Đi, dĩ nhiên là đi rồi.

Tiền Quân nhún vai nói.

Nhìn biểu hiện của Tiền Quân, Lý Khải cũng không ngoài dự liệu:

- Vậy còn chờ gì nữa, đi thôi.

Hai vị Phó chủ nhiệm đều mong đợi đến phòng làm việc của

Trưởng bộ phận, muốn xem thử sau khi Lưu Mộc Dương xem qua bản báo cáo sẽ cho ra kết quả như thế nào.

Nhưng hai người phải thất vọng rồi. Sau khi Lưu Mộc Dương nhìn qua bản ghi chép, cũng không giao phó hai người tiếp tục truy xét gì cả, chỉ gật đầu một cái tỏ ý đã biết, sau đó bảo hai người thôi lui ra ngoài.

Hai người bước ra khỏi phòng làm việc, trong lòng tràn ngập nghi ngờ. Trưởng bộ phận không phê duyệt, cũng không giao công việc tiếp theo. Vậy thì tổ 3 nên làm gì bây giờ?

- Lão Lý, kế tiếp phải làm sao?

Tiền Quân hỏi Lý Khải.

- Còn có thể làm sao? Chờ thôi.

Lý Khải cười khổ.

- Chờ? Được thôi, vậy thì cứ chờ thôi.

Tiền Quân cũng rất biết điều. Trước khi Lưu Mộc Dương có chỉ thị, tổ 3 cũng không còn chuyện gì để làm, chỉ có thể chờ.

Lúc này, bên trong phòng làm việc của Lưu Mộc Dương. Nhìn bản báo cáo mà Tiền Quân và Lý Khải đưa vào, Lưu Mộc Dương chỉ đành nở nụ cười khổ. Đối với lý do như vậy, đừng nói là Lý Khải hoặc Tiền Quân, cho dù là Trưởng quản lý như ông cũng có chút khó tin.

Giang Nguyên nói không sai. Hắn có lẽ từ Tế Thế Đỉnh nhận được chút truyền thừa, nhưng được liệu luyện đan thì làm sao? Với hoàn cảnh hiện nay, ngoại trừ một số linh dược Thiên Y Viện cẩn thận cất giữ ngàn năm qua, bên ngoài tồn tại số linh dược này ít càng thêm ít.

Cho dù là có, với lực một mình Giang Nguyên, hắn làm sao mà tìm được? Cho dù có thể tìm, cũng không thể nhiều như vậy. Đây cũng không chỉ dựa vào vận khí mà giải thích.

Nhưng nếu Giang Nguyên đã nói như vậy, ông cũng không cách

nào không nghi ngờ Giang Nguyên. Thoảng chần chừ một chút, liền cầm điện thoại trên bàn lên.

- Cái gì? Trưởng phòng Lưu, phòng Giám sát các người nói đùa à? Lý do như vậy mà ông cũng có thể tin?

Chu Thế Dương ngồi trước bàn trong phòng họp chỉ thiếu điều không vỗ bàn. Nếu không phải cố kỵ người nói là Lưu Mộc Dương, đánh giá bây giờ ông đã muốn chửi cha mắng mẹ rồi.

Lưu Mộc Dương nói:

- Phòng Giám sát không cách nào chứng minh được ủy viên Giang Nguyên đang nói dối. Mọi người đều biết, trong một khoảng thời gian rất dài, Tế Thế Đình đều ở bên cạnh Giang Nguyên. Cho nên, nếu nói cậu ấy đã luyện Hồng Vân Đan cũng có lý. Cho nên tôi đem những tài liệu này gửi lên Hội viện ủy để mọi người thảo luận. Nếu mọi người cảm thấy không có vấn đề, như vậy phòng Giám sát sẽ tiến hành kết án. Nếu có người cảm thấy có vấn đề, như vậy cứ nói ra, chúng ta thảo luận với nhau. Dù sao Giang Nguyên cũng là Ủy viên hội Viện ủy. Chuyện này cũng không phải một mình phòng Giám sát quyết được.

- Dĩ nhiên không thể kết án rồi. Tình huống như vậy làm sao mà phục chúng?

Nghe Lưu Mộc Dương nói, Chu Thế Dương tức giận lên:

- Lời này nói ra, không chỉ chúng ta không tin, chỉ sợ ngay cả những y sĩ thực tập cũng không tin.

Lưu Mộc Dương cười nhạt, sau đó nhìn Chu Thế Dương, nói:

- Lão Chu, nếu ông cảm thấy không thích hợp, ông có thể nói lên ý kiến của mình.

Mọi người bên cạnh cũng quăng ánh mắt về phía Chu Thế Dương. Mọi người cũng cảm thấy kết quả mà Lưu Mộc Dương nói có chút kỳ quái. Nhưng lời của ông ấy cũng có lý. Phòng Giám sát cũng không cách nào chứng minh Giang Nguyên nói dối. Ông nói như vậy cũng là chuyện bình thường. Mọi người dường như cũng không nghĩ ra được biện pháp chứng minh.

Sắc mặt Chu Thế Dương trầm xuống:

- Nếu Giang Nguyên nói những dược liệu đó đều do chính hắc hải hoặc mua. Như vậy chúng ta sẽ bảo hắc hải đi tìm cho chúng ta mấy quả Hồng Vân. Chỉ cần hắc hải có thể tìm được, tôi sẽ thừa nhận Hồng Vân Đan là do chính hắc hải luyện.

Nghe Chu Thế Dương nói, tất cả mọi người đều nhìn nhau. Mặc dù cảm thấy biện pháp này của Chu Thế Dương không quá tin cậy nhưng đó cũng là một biện pháp chứng minh Giang Nguyên trong sạch.

Nhìn biểu hiện của mọi người, Chu Thế Dương có chút tự đắc, nói:

- Nếu mọi người có đề nghị nào khác thì cứ nói ra. Dù sao tôi cảm thấy nếu Giang Nguyên có thể tìm được mấy viên Hồng Vân bên ngoài, như vậy tôi sẽ tin hắc hải.

Nói đến đây, ánh mắt Chu Thế Dương có chút rét lạnh, nói:

- Nếu không tìm được, chứng minh hắc hải nói láo. Chuyện này phòng Giám sát sẽ phải truy xét. Đồng thời còn phải tính thêm tội lừa dối.

Nghe Chu Thế Dương nói xong, bốn người còn lại đều im lặng. Nếu chỉ dựa vào biện pháp của Chu Thế Dương, nếu Giang Nguyên thật có thể tìm được Hồng Vân quả, hết thấy sẽ vô sự. Nhưng nếu không tìm được, Giang Nguyên còn phải cộng thêm tội danh lừa dối. Đối với Giang Nguyên mà nói, chuyện sẽ tương đối nghiêm trọng.

Mọi người đều trầm ngâm. Chu Thế Dương lơ đãng nhìn Ninh Hán Dân bên cạnh, ánh mắt lóe lên sự đắc ý. Sau đó nhìn mọi người, hừ một tiếng:

- Ý kiến của tôi là như vậy, không biết mọi người có đồng ý hay không?

Ninh Hán Dân vẫn tĩnh lặng. Lúc này Liêu Long Căn cau mày, trầm ngâm một chút, rồi nhìn Từ Khả Liễu nói:

- Viện trưởng, nếu lão Chu đã đưa ra đề nghị như vậy, chúng ta nên nghe Giang Nguyên giải thích một chút. Nếu cậu ấy đồng ý,

chuyện này xem như không còn vấn đề gì lớn. Nhưng nếu cậu ấy không đồng ý, nhất định phải nói ra đầy đủ lý do. Không biết Viện trưởng cảm thấy như thế nào?

Liêu Long Căn vừa nói xong, Chu Thế Dương liền cau mày, đang định mở miệng phản bác, Từ Khải Liễu đã lên tiếng:

- Chuyện này có thể được. Tôi đồng ý với ý kiến của lão Liêu.

Thấy Từ Khải Liễu đồng ý, mặc dù Chu Thế Dương cực kỳ bất mãn nhưng cũng không cách nào phản đối. Bởi vì ông ta biết rõ, cho dù ông ta có phản đối, chỉ cần Lưu Mộc Dương đồng ý, hơn nữa chưa đến lúc cần thiết, ông ta cũng không muốn phản đối Từ Khải Liễu.

- Hừ, ta không tin Giang Nguyên thật có thể tìm được Hồng Vân quả.

Thấy mọi người đã không phản đối, Từ Khải Liễu liền cho người thông báo Giang Nguyên đến tham dự.

Lúc này Giang Nguyên đang ở nhà, dẫn Tiểu Bảo cùng với Phan Hiểu Hiểu và Tuyên Tử Nguyệt đi dạo trong vườn hoa.

Mặc dù không khí rất vui, nhưng Tuyên Tử Nguyệt vẫn có chút lo lắng. Giang Nguyên nhìn thấy cũng chỉ có thể cười khổ. Với tính cách của cô, chỉ cần chuyện còn chưa được giải quyết hoàn toàn, chỉ sợ sẽ rất khó thoải mái, tâm tư không đơn thuần như Phan Hiểu Hiểu.

Nhưng chuyện này cũng không cần kéo dài bao lâu. Hẳn rất nhanh có thể giải quyết xong.

Nhân viên của Viện ủy đã đến, thấy Giang Nguyên đang ở trong vườn hoa, lập tức cung kính nói:

- Trưởng phòng Giang, Viện trưởng mời cậu đến phòng họp.

- Họp?

Giang Nguyên thoáng chút sửng sốt, sau đó hồi phục lại tinh thần, nhìn Tuyên Tử Nguyệt đang kinh nghi nhìn mình, cười nói:

- Anh đi họp. Xem ra chuyện này không bao lâu nữa sẽ có thể giải quyết.

Nhìn nụ cười trên gương mặt Giang Nguyên, còn có lời nói của hắn, trong lòng Tuyên Tử Nguyệt thoáng thả lỏng một chút, sau đó nhẹ nhàng gật đầu, mỉm cười nói:

- Được rồi, anh về sớm đi.

Thấy Giang Nguyên chậm rãi bước vào phòng họp, nhìn nụ cười nhàn nhạt của hắn, sắc mặt mọi người đều khác nhau. Chu Thế Dương cũng âm thầm cười nhạt, còn Từ Khải Liễu thì mỉm cười nói:

- Giang Nguyên, nào ngồi đi. Liên quan đến việc điều tra, chúng tôi có một số việc muốn hỏi ý kiến của cậu.

Chương 1044-1: Cả nhà đi du lịch

- Như thế nào?

Nghe Từ Khải Liễu nói xong, Giang Nguyên nhìn mọi người, sau đó nhìn Chu Thế Dương một cái, gương mặt nở nụ cười nhàn nhạt:

- Được, tôi không có ý kiến.

- Không có ý kiến?

Nghe giọng nói dứt khoát của Giang Nguyên, mọi người sửng sốt một chút. Bọn họ cho rằng Giang Nguyên sẽ lấy lý do này lý do nọ để không đáp ứng. Cho dù đáp ứng cũng sẽ nói cần bao nhiêu thời gian. Nếu có người không đáp ứng, lại bắt đầu tiếp tục thảo luận vòng kế tiếp.

Nhưng sao cũng không nghĩ đến Giang Nguyên lại dứt khoát đến như vậy.

Ngay cả Chu Thế Dương cũng sửng sốt, lập tức cười lạnh, nhìn Giang Nguyên, nói:

- Cậu thật sự đồng ý?
- Tại sao tôi lại không đồng ý chứ?

Khóe miệng Giang Nguyên nhếch lên, nhìn Chu Thế Dương, nói.

- Được, nếu cậu đồng ý, vậy chuyện này cứ quyết định như vậy đi.

Nói đến đây, Chu Thế Dương cười lạnh một tiếng, nói:

- Nhưng để phòng ngừa cậu giở trò bịp bợm, những biện pháp cần thiết cũng phải thực hiện hết.
- Quả nhiên.

Tất cả mọi người đều âm thầm gật đầu. Chu Thế Dương không đơn giản chỉ nói miệng không.

Giang Nguyên cũng chỉ mỉm cười, không nói tiếng nào.

Nhìn bộ dạng tỉnh rụi của hắn, Chu Thế Dương khẽ hừ một tiếng khinh thường, cười nhạt nói:

- Để phòng ngừa cậu giở trò lừa bịp, khi cậu đi hái thuốc phải có người giám sát đi cùng, đồng thời phải có thời gian hạn định.

Giang Nguyên cau mày, sau đó nói:

- Ra ngoài hái thuốc, mọi người cũng biết phải dựa vào vận khí. Thời gian hạn định không thể quá ngắn.
- Một tuần. Trong vòng một tuần, cậu phải hái được Hồng Vân quả. Nếu không, cũng chỉ có thể dựa vào lý do cậu nói láo.

Chu Thế Dương lạnh giọng cười nói.

Nghe được lời này, Giang Nguyên khẽ cười một tiếng, nói:

- Một tuần thì quá ít. Với số lượng quả Hồng Vân ở bên ngoài, đây quả thật là không thể nào.
- Cuộc điều tra chỉ diễn ra trong vòng hai tuần. Cho cậu một tuần đã là cực hạn rồi.

Chu Thế Dương nói:

- Biết đâu chừng Giang Văn Ba sẽ giúp cậu tẩy máy tay chân thì sao?

Nghe Chu Thế Dương nhắc đến Giang Văn Ba, tất cả mọi người đang ngồi đều cau mày. Chu Thế Dương nhắc đến Giang Văn Ba vào lúc này, rõ ràng là cố ý.

- À!

Giang Nguyên ngược lại cũng không tức giận, cười khẽ hai tiếng, liếc mắt nhìn Chu Thế Dương, nói;

- Thiên y sư Chu, không biết nếu tôi cho ngài một tháng, ngài có thể ra ngoài tìm được một quả Hồng Vân hay không?

Giang Nguyên vừa nói xong, nhìn nụ cười giấu cột của hắn, khoe miệng mọi người cũng không khỏi toát ra nụ cười châm biếm.

- Cậu...

Chu Thế Dương cả giận hừ một tiếng, nhưng lập tức im xuống, cười lạnh:

- Nếu cậu biết tìm kiếm linh dược bên ngoài rất khó, vậy tại sao cậu lại dùng lý do này để gạt các ủy viên Hội viện ủy chúng tôi chứ?

Giang Nguyên khẽ cười, nhìn Chu Thế Dương, nói:

- Không dễ, nhưng tôi vẫn có thể tìm được. Nhưng thời gian một tuần là quá ngắn.

- Hừ, viện ủy tất nhiên là không thể dành cho cậu quá nhiều thời gian được.

Chu Thế Dương lạnh giọng cười nói:

- Nếu cậu không chứng minh được, tôi chỉ biết hướng hội viện ủy mà hỏi rằng, rốt cuộc làm sao cậu có được những đan dược đó? Hay là cậu ăn cắp đan dược của viện? Hoặc là cậu âm thầm cầu

kết với Tuyệt Y Đường?

Chu Thế Dương vừa nói xong, không khí trong phòng họp bỗng căng lên.

Nụ cười trên mặt Giang Nguyên vẫn như cũ, nhưng mọi người lại cảm giác được sự lạnh lẽo từ trên người Giang Nguyên thẩm thấu ra. Đám người Từ Khả Liễu cả kinh nhìn Giang Nguyên, vẻ bối rối hiện ra trong mắt. Những người đang ngồi đây đều có tu vi Thiên giai, tất nhiên có thể cảm giác được khí tức cường đại mà Giang Nguyên biểu lộ ra ngoài.

Mọi người đều âm thầm công nhận tu vi nội khí của Giang Nguyên quả thật rất kinh người. Danh hiệu đệ nhất nhân trong thế hệ trẻ quả thật rất xứng đáng.

- Thiên y sư Chu Thế Dương, nếu như ông không có chứng cứ, xin đừng tùy tiện phỉ báng một ủy viên hội Viện ủy.

Giang Nguyên hơi bật cười nhìn Chu Thế Dương, nhưng lời nói nghe vào tai lại cảm thấy lạnh thấu đáy lòng. Chu Thế Dương bị Giang Nguyên trực tiếp nhìn chằm chằm, trong lòng liền lạnh lại, giống như đang bị một con mãnh thú hung tàn đang nhìn chăm chú, tùy thời cho đối phương một kích trí mạng.

Chu Thế Dương theo bản năng nheo mắt lại, thậm chí ngay cả cổ cũng quay sang một bên.

Nhưng Chu Thế Dương vừa dời mắt đi, lập tức kịp phản ứng, thấy vẻ mặt kinh ngạc của những người chung quanh nhìn mình, gương mặt liền đỏ bừng, quay lại nhìn Giang Nguyên, phần nộ quá:

- Làm sao? Chẳng lẽ cậu dám phạm thượng nữa sao?

- Yên tâm đi, Thiên y sư Chu Thế Dương, tôi sẽ không đánh ông đâu.

Nụ cười trên mặt Giang Nguyên biến mất từ lúc nào, chỉ còn dư lại vẻ băng hàn, khiến cho người ta cảm thấy lạnh lẽo. Còn Chu Thế Dương bị Giang Nguyên nhìn chằm chằm, cả người run lên, không dám đối mặt với hắn.

Những người bên cạnh một lần nữa cảm nhận được tình huống, ai nấy đều kinh nghi, không biết vì sao Chu Thế Dương lại sợ Giang Nguyên đến như vậy?

Nhưng Giang Nguyên cũng thầm than trong lòng. Thiên phú Mê hoặc của hắn dưới hoàn cảnh không đủ điều kiện, quả nhiên hiệu quả vẫn không được mạnh mẽ với con cáo già Chu Thế Dương.

- Cậu...

Lúc này Chu Thế Dương mơ hồ cảm nhận được sự không ổn, nhưng lại không thể nói ra được là cái gì, chỉ có thể trừng mắt nhìn Giang Nguyên, tức giận nói:

- Tôi chỉ là nói lên sự nghi ngờ của mình, tại sao lại nói là phỉ báng?

Ninh Hán Dân vẫn im lặng rồi cuộc lên tiếng:

- Được rồi, đang nói chuyện này, đừng nói sang chuyện khác.

Dứt lời, liền nhìn Giang Nguyên, nói:

- Giang Nguyên, nếu cậu không thể trong vòng một tuần ra ngoài hái được quả Hồng Vân, vậy cậu làm sao mà chứng minh những đan dược kia là do cậu hái thuốc để luyện chế chứ? Làm sao để chúng tôi tin tưởng chuyện này?

Thấy Ninh Hán Dân lên tiếng, vẻ lạnh lẽo trên người Giang Nguyên chậm rãi tan đi, trầm giọng nói:

- Muốn tôi chứng minh thì cũng đơn giản thôi, không cần một tuần, nửa ngày là đủ.

- Nếu mọi người không tin, ngày mai cùng đi xem đi.

Chương 1044-2: Cả nhà đi du lịch

Tại một dãy núi hùng vĩ, từng ngọn núi nối liền nhau không dứt, dốc nhưng đẹp, đưa mắt nhìn qua cũng khiến cho tinh thần con

người ta sáng khoái.

Một chiếc trực thăng chậm rãi xoay tròn trên đỉnh một ngọn núi, phát ra tiếng gió ù ù. Mặc dù cửa máy bay đóng chặt, nhưng vẫn khiến cho người trong khoang không nghe rõ đối phương nói gì.

Tiểu Bảo được Tuyên Tử Nguyệt ôm vào lòng, mở to mắt nhìn khung cảnh bên ngoài cửa sổ, ánh mắt tràn đầy vẻ hưng phấn.

- Ba, hồ bên dưới thật là đẹp.

- Đúng vậy, Tiểu Bảo, lần sau ba sẽ dẫn con đi hồ chơi, được không?

Giang Nguyên xoa đầu Tiểu Bảo, nói.

- Được, được.

Tiểu Bảo vỗ bàn tay mập mập của mình, vui vẻ gật đầu với Giang Nguyên, nói:

- Dì Tử Nguyệt, dì Hiếu Hiếu cũng phải đi, còn có Diêu thúc thúc.

- Dĩ nhiên, chúng ta phải đi cùng nhau rồi.

Giang Nguyên nheo mắt cười nói.

Phan Hiếu Hiếu và Tuyên Tử Nguyệt nhìn hai cha con vui vẻ với nhau, cũng không nhịn được mà cười theo.

Thấy Tiểu Bảo lại quay ra ngoài, lúc này Tuyên Tử Nguyệt mới nhìn Giang Nguyên, nghi ngờ hỏi:

- Giang Nguyên, chúng ta cần làm gì đây? Không phải đi chơi tập thể chứ?

- Dĩ nhiên là không rồi.

Giang Nguyên mỉm cười nói:

- Chúng ta là ra ngoài chơi, còn bọn họ là đến nhìn chúng ta chơi.

Mười phút sau, chiếc trực thăng băng qua hai đỉnh núi, rồi cuộc hạ

xuống, sau đó là một chiếc trực thăng khác hạ xuống.

Diêu Nhất Minh là người đầu tiên nhảy xuống máy bay, sau đó đỡ lấy Tiểu Bảo trong tay Tuyên Tử Nguyệt, che Tiểu Bảo ở trong ngực, chạy ra xa chiếc trực thăng.

Đám người Tuyên Tử Nguyệt cũng rối rít nhảy xuống, nhìn dãy núi quá đẹp trải dài, cũng không nhận được hít một hơi thật sâu. Cảnh sắc xung quanh thật sự quá xinh đẹp.

Cách nơi này không xa cũng có hai chiếc trực thăng đáp xuống. Người bên trên nhanh chóng nhảy xuống.

Nhìn đám người kia đi đến, Diêu Nhất Minh đang ôm chặt Tiểu Bảo nhẹ nhàng tránh sang một bên, hơi cúi đầu bày tỏ sự cung kính. Còn hai người Tuyên Tử Nguyệt thì thoáng lui về phía sau một bước.

Đối mặt với đám người này, ngoại trừ Giang Nguyên ra, không ai dám trước mặt bọn họ mà không biểu lộ đầy đủ sự khiêm nhường.

Nhìn cả nhà Giang Nguyên kéo lên đây, Chu Thế Dương không khỏi hừ lạnh:

- Cậu tưởng mình đến đây du lịch à?

Đối mặt với sự giễu cợt của Chu Thế Dương, Giang Nguyên chỉ lơ đãng cười một tiếng, nói:

- Ngày thường bọn họ nhốt mình ở Kim Lăng, hiếm khi có cơ hội được đi chơi. Nếu lần này đã ra ngoài, vậy thì phải dẫn họ ra ngoài cho thư giãn một chút. Thiên y sư Chu Thế Dương tổng không đến mức hẹp hòi bảo nhà nước chi trả tiền du lịch cho gia đình tôi chứ?

Bị Giang Nguyên không nặng không nhẹ giễu cợt một câu, sức đề kháng của Chu Thế Dương đã sớm nổ tung, biết công phu miệng lưỡi của mình không sánh bằng Giang Nguyên, lập tức hừ một tiếng, nói:

- Cậu có thể đi du lịch, nhưng nếu lát nữa cậu không chứng minh được, tôi muốn nhìn xem cậu còn tâm tư để chơi nữa không?

- Được rồi, thời gian cũng đã đến, bắt đầu đi.

Lưu Mộc Dương không nhìn nổi nữa, khẽ hừ một tiếng.

- Được, vậy bắt đầu thôi.

Giang Nguyên cười nói.

Lúc này, một người đàn ông trung niên kính cẩn bước ra từ sau đám người, nói:

- Các vị ủy viên, nơi này là vườn trồng thuốc thứ 103 của Thiên Y Viện, chủ yếu sản xuất các loại dược liệu trung phẩm và hạ phẩm, thỉnh thoảng cũng có dược liệu thượng phẩm xuất hiện.

La Thiên Minh đứng bên cạnh cũng gật đầu:

- Ừm, được rồi, trước chúng ta nên chọn một nơi có tầm mắt tốt, sau đó bắt đầu thôi.

- Vâng, La lão.

Dưới sự dẫn dắt của người đàn ông trung niên, mọi người chậm rãi men theo một sơn đạo đi về phía trước. Diêu Nhất Minh thì đi cùng Tiểu Bảo, đi đằng sau cách đó không xa, thỉnh thoảng lại đùa giỡn với cỏ dại và nhánh cây xung quanh, chọc cho Tiểu Bảo không ngừng cười vui vẻ.

Tuyên Tử Nguyệt và Phan Hiểu Hiểu đi đằng sau lưng mọi người, thỉnh thoảng nhìn Tiểu Bảo cách đó không xa, sau đó lại vội vàng theo chân mọi người tiến lên.

Một nữ nhân viên làm việc tại vườn trồng thuốc, nhìn biểu hiện do dự của hai người, liền lên tiếng trấn an:

- Hai vị tiểu thư đừng lo lắng. Đồi núi chung quanh đây đã được nhân viên an ninh của chúng ta kiểm tra cách đây hai tiếng. Hơn nữa xung quanh còn có cao thủ ngoại viện, cho nên không cần lo lắng cho sự an toàn của tiểu công tử.

Nghe nữ nhân viên giải thích, lúc này hai người mới thoáng yên tâm, sau đó tiếp tục đi theo những người kia.

Giang Nguyên vừa đi vừa tùy ý chạm vào các nhánh cây, thậm chí không ngừng hít hít mũi, gương mặt hiện lên chút mê say.

Đây đúng là một nơi rất tốt. Tin tức truyền đến từ trong không khí khiến cho người ta phải say mê, hoàn toàn tốt hơn so với ngọn núi đằng sau thôn của hắn không biết bao nhiêu lần. Không hổ danh là vườn trồng thuốc của Thiên Y Viện.

Tất cả đều chú ý đến cử động và biểu hiện trên gương mặt của Giang Nguyên, sắc mặt người nào cũng lấy làm kỳ lạ. Giang Nguyên hoàn toàn đến đây là để du lịch, không hề lo lắng đến mục đích thật sự của chuyến đi này. Chẳng lẽ hắn tự tin đến như vậy sao?

Chu Thế Dương tất nhiên hừ lạnh, khinh thường nói:

- Làm bộ. Tiểu tử cậu cứ làm bộ tiếp đi. Chờ lát nữa cậu chứng minh không được, có khóc cũng chẳng ai thương đâu.

Trong tâm trạng phức tạp của mọi người, không bao lâu sau, mọi người đã leo lên một ngọn núi nhỏ.

- Mảnh đồi đối diện, địa thế hẹp, có thể đón ánh nắng mặt trời, trời mưa cũng không bị đọng nước, có thể sản xuất được không ít dược vật.

Đứng trên một tảng đá to, người đàn ông trung niên chỉ mảnh đồi gần trăm thước phía trước, mỉm cười giới thiệu với mọi người.

- Ừm.

Nhìn cảnh tượng trước mặt, mọi người đều gật đầu. Nếu vườn trồng thuốc của viện được như vậy, tất nhiên là không thiếu cho sản xuất thuốc.

Thấy mọi người gật đầu, người đàn ông trung niên liền mỉm cười nói tiếp:

- Nhưng ba ngày trước, mảnh đồi này đã được hai người hái thuốc của chúng tôi hái qua một lần. Dược vật còn lại hẳn sẽ không quá nhiều.

Nghe lời người đàn ông trung niên nói, tất cả mọi người đều hiểu ý. Nếu ba ngày trước đã được hái qua, trên căn bản sẽ không còn được vật tốt tồn tại.

Nghe người đàn ông giới thiệu, mọi người đều gật đầu nhìn Giang Nguyên, không biết Giang Nguyên định chứng minh như thế nào.

Giang Nguyên khẽ cười một tiếng, chậm rãi tiến lên, nhìn mảnh đồi trước mặt. Nhìn trước mặt là các loại dây leo xanh tốt cộng thêm một số các cây không tính là quá cao, hít một hơi thật sâu, nói thầm:

- Thiên phú Thanh chướng khởi động.

Trong đầu liền vang lên một tiếng nhắc nhở.

- Thiên phú Thanh Chướng khởi động.

Theo tiếng nhắc nhở vang lên, trước mắt Giang Nguyên liền trở nên thoáng đãng. Các loại cỏ dại, dây leo cách xa trăm thước trong nháy mắt liền rõ ràng.

Chương 1045-1: Lại đến tìm thuốc

Cảm nhận được hình ảnh rõ ràng trước mắt, cùng với hơi gió lạnh thổi tới đối diện, Giang Nguyên không nhận được mà giang hai tay đứng trên ngọn núi, nhẹ nhàng thở ra một cái.

Cũng không biết sau lưng hắn, rất nhiều ủy viên viện ủy nhìn động tác này của hắn, trán người nào cũng nổi đầy hắc tuyến. Ngay cả y sư La Thiên Minh cũng không nhận được mà nhếch miệng, chữi thầm trong lòng. Tên đồ đệ của ông ở Châu Phi một thời gian, chẳng lẽ đã học theo thói xấu của đám than đen đầu đất kia? Bắt đầu nhảy đại thần sao?

Ngược lại Tuyên Tử Nguyệt, Phan Hiểu Hiểu và Diêu Thiên Minh đang đuổi tới từ đằng sau, nhìn động tác của lão đại nhà mình, chỉ thấy động tác này đẹp trai vô cùng.

Như thường lệ, dưới tác dụng của thiên phú Thanh Chướng, các

loại được vật ẩn hiện đằng sau những cây to lớn hoặc trong các bụi rậm, cỏ dại bắt đầu hiện lên.

- Phát hiện Câu Đằng.
- Phát hiện Hoàng Kỳ.
- Phát hiện Bạch Chi.

Từng tiếng nhắc nhở vang lên trong đầu, trong tầm mắt của Giang Nguyên, từng chùm được vật bắt đầu hiện lên.

- Phát hiện cỏ Tinh Tinh.
- Phát hiện Cầu Kỳ.
- Phát hiện Khương Hoạt.
- Phát hiện Dạ Minh Đăng.

Giang Nguyên nhìn quét qua, gần nửa phút mới hài lòng thở ra một hơi, chậm rãi thu hai tay lại, dưới ánh mắt nghi ngờ của mọi người nói:

- Mang cây giáo đến đây.
- Được.

Người đàn ông trung niên đã sớm chuẩn bị xong, mang đến một thanh lao dài một thước rưỡi, đuôi có gắn lông màu đỏ.

Giang Nguyên đưa tay cầm lấy, sau đó bước lên phía trước, ném ba bốn cây liên tiếp, sau đó mới dừng tay, nói:

- Được rồi, phái người đến chỗ phạm vi đường kính một thước xung quanh cây giáo đào thuốc lên giùm tôi.

Nhìn cử động của Giang Nguyên, mọi người đã cảm thấy nghi ngờ. Nghe xong, mặt mũi liền cứng đờ.

Người đàn ông trung niên phụ trách vườn thuốc liền hồi phục lại tinh thần, phát tay với mấy thuộc hạ bên cạnh.

Nhân viên vườn thuốc lập tức bước lên trước hai bước, sau đó nhảy xuống vách núi.

Chỉ thấy sáu bảy giây sau đã xuất hiện dưới vách núi, mỗi người cầm thanh giáo tỏa ra mỗi hướng.

Các vị ủy viên hội Viện ủy, người nào cũng nhìn chăm chăm động tác của nhân viên hái thuốc, thấy sau khi mọi người đến chỗ vị trí thanh giáo màu đỏ đã chỉ, không chút do dự, bắt đầu hái thuốc, cũng không nhịn được mà kinh nghi, quay sang nhìn người phụ trách vườn thuốc.

Người đàn ông trung niên tất nhiên biết mọi người đang suy nghĩ chuyện gì, vội vàng giải thích:

- Người hái thuốc của chúng ta đã hái thuốc ở ngọn đồi này ba ngày trước, nhưng thỉnh thoảng sẽ còn sót lại, hoặc được vật còn chưa thành thực cũng sẽ không hái.

- Ừm.

Tất cả mọi người gật đầu một cái. Thì ra là như vậy, nhưng rồi lại cảm thấy không đúng. Giang Nguyên đứng cách xa trăm thước, chỉ tùy tiện ném ra mấy cây giáo, chẳng lẽ lại cảm nhận được dược liệu ở chung quanh sao? Lại còn trong phạm vi đường kính một thước. Điều này sao có thể? Ở cái nơi mà cỏ dại và cây to nhiều như thế, hần chỉ cần nhìn mấy lần là có thể tìm được số dược liệu vốn không còn nhiều sao?

Nghĩ đến đây, mọi người lại quay sang nhìn Giang Nguyên đang ung dung thoải mái bên cạnh. Nếu hần có năng lực đó, khi ra ngoài hái thuốc, quả thật chỉ cần tốn chút thời gian đã có thể tìm được quả Hồng Vân.

Sắc mặt Chu Thế Dương bắt đầu có chút biến ảo, đột nhiên hừ lạnh:

- Vườn thuốc của viện trước giờ vốn nhiều dược vật, nếu tìm được cũng không phải là chuyện ly kỳ.

Nghe Chu Thế Dương nói xong, mọi người không nhịn được mà chửi thầm trong bụng. Ông thử cách xa hơn trăm thước, tìm được

liệu xem sao? Thứ tìm được, hái được thì đã bị người ta hái rồi.

Luyện đan sư Vu Phượng Minh rốt cuộc nhìn không được, lên tiếng:

- Lời này của Thiên y sư Chu sai rồi. Trừ phi là dược liệu chất đồng trên toàn bộ đồi, còn không thì tôi tự nhận không có năng lực cách xa trăm thước có thể chuẩn xác tìm được dược vật.

- Hừ, Trưởng phòng Vu, ông luyện đan thì giỏi, nhưng hái thuốc chưa chắc đã thành thạo.

Chu Thế Dương khẽ hừ một tiếng.

Nghe Chu Thế Dương nói, mọi người lại đảo cặp mắt trắng dã của mình. Vị Chu Thế Dương này cái gì cũng nói được. Ngay cả Vu Phượng Minh cũng nhận không được mà hừ một tiếng, đang định lên tiếng, chợt nghe từ vách núi truyền đến tiếng vang, chỉ thấy mấy vị nhân viên đào thuốc thân thủ dứt khoát từ vách núi leo lên.

Thấy các vị Ủy viên viện ủy nhìn chăm chăm cái gói sau lưng mọi người, người đàn ông trung niên vội tiến lên, nói:

- Mau đem thuốc các người hái được đổ ra đây.

- Vâng.

Bốn người lên tiếng. Người thứ nhất mỉm cười từ trong gói lấy ra một nhánh dây leo màu xanh. Mọi người nhìn thấy, đồng loạt hô lên:

- Dạ Minh Đăng.

Nghe xong, nhân viên hái thuốc cung kính gập đầu một cái, sau đó đặt Dạ Minh Đăng sang một bên.

Người thứ hai cũng dè dặt lấy từ trong gói thuốc một bụi cỏ nhỏ. Mọi người định thân nhìn lại, chỉ thấy bụi cỏ nhỏ cao chừng ba tấc, tổng cộng có ba nhánh. Trên ba nhánh mơ hồ có thể nhìn thấy những chấm đen.

- Tinh Tinh Thảo?

Thấy loại cỏ này, mọi người lại kinh hô một tiếng.

- Vâng, các vị Ủy viên, cỏ này tổng cộng có ba nhánh, cao ba tấc, là một bụi Tinh Tinh Thảo.

Vị nhân viên hái thuốc vội vàng trả lời.

Nghe nhân viên hái thuốc xác nhận, tất cả mọi người đều kinh ngạc nhìn Giang Nguyên, trong lòng thầm than một tiếng.

Giang Nguyên cách xa như vậy, nhưng chỉ cần tốn chút thời gian là đã tìm ra được hai loại dược liệu trung phẩm, hơn nữa còn là trên ngọn đồi mà dược công đã hái cách đây không lâu. Năng lực này quả thật kinh người. Mặc dù Tinh Tinh Thảo là dược liệu trung phẩm, nhưng nó thuộc loại hiếm thấy. Giang Nguyên có thể tìm được một bụi, không thể nói là nhờ may mắn được.

Còn hai gùi nữa, mọi người vội vàng nhìn sang hai dược công còn lại, chỉ thấy vị hai dược công này lấy dược liệu từ trong gùi ra. Mọi người nhìn kỹ, phát hiện cả hai đều là dược liệu trung phẩm. Rõ ràng, Giang Nguyên tìm được dược liệu không chỉ đơn thuần chỉ là tìm, mà là cố ý chọn dược liệu trung phẩm để hái, thể hiện năng lực thực sự của hắn.

Lập tức quay sang nhìn về mặt ung dung của Giang Nguyên, sau đó nhìn về phía Chu Thế Dương đang bày ra vẻ mặt rất khó coi.

Chương 1045-2: Lại đến tìm thuốc

Lúc này, sắc mặt Chu Thế Dương vô cùng âm trầm. Giang Nguyên đã tìm bốn loại dược liệu trung phẩm trên ngọn đồi đã hái qua này, đã nói ra hắn có năng lực đặc biệt.

Nhưng Chu Thế Dương vẫn không cam lòng, nhìn về phía người phụ trách, lạnh giọng nói:

- Nếu ngọn đồi này đã được hái qua, làm sao biết được dược liệu trung phẩm bị bỏ sót như vậy có phải là do anh cố ý lưu lại?

Nghe Chu Thế Dương nói xong, sắc mặt người phụ trách cả kinh,

mồ hôi toát ra trên trán. Đối với sự nghi ngờ của thiên y sư, trách nhiệm này y không gánh nổi, vội vàng giải thích:

- Thiên y sư Chu, không phải như vậy đâu. Được công chúng tôi phải coi tình huống mà định. Từ nửa năm đến một năm mới hái một lần. Bình thường, hai được công sẽ phụ trách một ngọn đồi, cho nên không nhất định sẽ hái được hết toàn bộ. Trên căn bản sẽ hái những loại được đã chín, có bỏ sót cũng không thể tránh khỏi. Đây không phải là do chúng tôi cố ý an bài.

Lưu Mộc Dương nhìn thấy người phụ trách khẩn trương giải thích, liền lên tiếng:

- Thiên y sư Chu, vườn thuốc này hết thảy đều do phòng giám sát chúng tôi quản lý. Anh ta không dám làm vậy đâu.

- Vâng, vâng, Trưởng phòng Lưu nói đúng đấy, tôi tuyệt đối không dám làm vậy đâu.

Người phụ trách nghe Lưu Mộc Dương nói giùm mình, liền run giọng giải thích tiếp.

- Được rồi, nhưng tôi vẫn không tin kết quả này. Các người còn mấy đồi thuốc nữa, để tôi chọn một đồi cho hẳn thử lại.

Chu Thế Dương lạnh giọng nói.

- Vâng, vâng.

Người phụ trách giống như được đại xá, vội vàng móc ra một cái máy tính bảng, hai tay đưa đến trước mặt Chu Thế Dương, nói:

- Mời Thiên y sư Chu xem qua. Khu vực có màu đỏ là gần đến thời gian hái. Bên trên có ký hiệu thời gian.

Nhìn Chu Thế Dương đang chọn khu vực, Lưu Mộc Dương cau mày, sau đó quay sang nhìn Giang Nguyên, nói:

- Ủy viên Giang Nguyên, nếu thiên y sư Chu muốn chọn một khu vực khác, cậu có ý kiến gì không?

- Không có ý kiến.

Giang Nguyên nhún vai, mỉm cười nói:

- Nếu Thiên y sư Chu không cam lòng, cứ để ông ấy chọn. Dù sao hôm nay vẫn còn sớm, tôi sẽ bồi ông ấy chơi từ từ.

Mọi người thấy Giang Nguyên vẫn rất bình tĩnh, lại nghe giọng điệu tự tin như thế, rồi nhìn Chu Thế Dương tái mặt đứng một bên, không nhịn được mà cười thầm. Nếu Giang Nguyên đã đồng ý, tất nhiên không ai phản đối cả.

- Ngọn này, ngọn ngọn này, ngọn này luôn.

Chu Thế Dương cầm máy tính bảng trong tay, sau đó dùng sức chỉ vào mấy điểm trên màn hình, tức giận nói:

- Cả ngọn này nữa.

- Được, để tôi đưa các vị Ủy viên đi.

Đoàn người lại bò qua một ngọn núi, sau đó đứng trước một ngọn núi khác. Đứng dưới chân núi, mọi người nghe người phụ trách giới thiệu:

- Ngọn được sơn này đã được hái qua một lần vào một tuần trước.

Giang Nguyên đứng dưới chân núi, ngẩng đầu lên nhìn ngọn núi, nhẹ thở dài, sau đó nói với người phụ trách:

- Bảo trực thăng đến đây.

- Vâng.

Người phụ trách vội vàng cầm điện thoại gọi đến một chiếc trực thăng.

Nhìn chiếc trực thăng trôi lơ lửng giữa không trung, Giang Nguyên thuận tay cầm mấy thanh lao cắm trên lưng, sau đó đưa tay nắm lấy sợi dây thừng mà trực thăng quăng xuống, rồi ra lệnh cho trực thăng đem hãm lên giữa không trung.

Mọi người nhìn thấy Giang Nguyên một tay nắm dây thừng, sau đó bay lên giữa không trung, cách mặt đất bảy tám chục thước, mặc

cho chiếc trực thăng chở hẳn chậm rãi vòng quanh ngọn núi, ai nấy cũng mỉm cười, không biết lần này Giang Nguyên có thể tìm ra được dược liệu gì.

Dù sao mọi người cũng đã nhìn thấy bản lãnh của hẳn. Mặc dù ngọn núi này đã được hái qua, nhưng dựa theo tình huống vừa rồi, nếu Giang Nguyên muốn tìm được một số dược liệu, tất nhiên sẽ không thành vấn đề. Chẳng qua là được bao nhiêu mà thôi.

Chỉ có Chu Thế Dương là sắc mặt âm trầm nhìn Giang Nguyên giữa không trung, phỏng đoán lúc này đang âm thầm nguyền rủa hẳn rơi từ trên trời xuống.

Chỉ thấy Giang Nguyên vòng ở trên không trung nửa vòng, cũng không thấy hẳn có bất kỳ động tác nào, mọi người lại nhin không được bắt đầu kinh nghi. Vừa nãy, Giang Nguyên chỉ nhìn phía đối diện mấy lần, lập tức đã tìm ra được bốn loại dược liệu trung phẩm, bây giờ vòng vo cả nửa vòng, nhưng một chút động tĩnh cũng không có.

Nhìn tình huống bên này của Giang Nguyên, sắc mặt âm trầm của Chu Thế Dương bên kia rốt cuộc cũng đã tốt hơn, thậm chí ánh mắt còn mơ hồ lộ ra vẻ đắc ý, nhin không được mà hừ một tiếng, nói:

- Xem ra, tiểu tử này vừa rồi nếu không phải có người giúp hẳn ăn gian thì cũng chỉ là vận khí tốt.

Nghe xong, mọi người lại lườm ông một cái, cũng không nói tiếng nào. Đối với kỹ năng chuyên giễu cợt Giang Nguyên của Chu Thế Dương, bọn họ nhìn mãi cũng thành quen.

Dù sao mọi người đều không cảm thấy có chuyện như vậy. Nếu có, Giang Nguyên sẽ để mặc cho Chu Thế Dương tìm một nơi khác để hái mà không một chút phản đối sao?

Người duy nhất ung dung vào lúc này chính là Tuyên Tử Nguyệt và Phan Hiểu Hiểu. Hai cô gái nheo mắt, mỉm cười nhìn Giang Nguyên bay tới bay lui giữa không trung, một chút cũng không lo lắng, hoàn toàn tin tưởng vào hẳn.

Khi Tiểu Bảo nhìn thấy Giang Nguyên chỉ là một bóng người, thỉnh thoảng bật cười, nói:

- Ba thật lợi hại, còn có thể bay. Sau này, con nhất định phải giống ba.

- Ừm, Tiểu Bảo thông minh nhất, sau này nhất định cũng sẽ giống ba của con.

Diêu Nhất Minh đang ôm Tiểu Bảo vừa chơi với cậu, nhưng cũng vừa lo lắng nhìn Giang Nguyên, rất sợ hãi không tìm được được liệu, phiền phức sẽ rất lớn.

Sau khi chiếc trực thăng chở Giang Nguyên bay nửa vòng, bắt đầu chuyển sang bên phải, sau đó vòng từ lưng núi vòng trở lại, xuất hiện trong tầm mắt của mọi người. Tất cả những người bên dưới đều cầm ống nhòm hướng lên Giang Nguyên, chỉ thấy trên lưng Giang Nguyên vẫn cắm bốn thanh giáo, không cây nào mất đi.

Lúc này mọi người bắt đầu có chút kinh nghi, chẳng lẽ lần này Giang Nguyên không tìm được được liệu sao? Dựa theo tình huống vừa này thì không phải chứ?

Gương mặt Chu Thế Dương bắt đầu lộ ra nụ cười, nhìn Giang Nguyên giữa không trung, ánh mắt tràn đầy âm hàn và đắc ý.

Trong lúc mọi người đang nghi ngờ, Giang Nguyên đột nhiên cũng đã có cử động, rút một cây giáo từ sau lưng, ném đến một hướng nào đó.

Sau khi hắn ném xong, mọi người thở phào nhẹ nhõm, vốn tưởng rằng trực thăng sẽ tiếp tục lượn quanh ngọn núi, nhưng chỉ thấy chiếc trực thăng chậm rãi bay đến chỗ mọi người, sau đó giảm độ cao, để Giang Nguyên xoay người nhảy xuống rồi lượn đi.

Thấy như vậy, sự nghi ngờ trong lòng mọi người lại càng nhiều hơn. Tại sao Giang Nguyên chỉ ném có một thanh? Chẳng lẽ không tìm thấy sao? Nếu là như vậy, Chu Thế Dương chỉ sợ sẽ có lý do để gây phiền toái.

Chương 1046: Ngay cả thuốc cũng không

nhận ra

Cách đó ngàn dặm, trong Thiên Y viện lúc này đang bắt đầu lan tin đồn, ba vị Thiên y sư cùng với vị Ủy viên Hội đồng viện dẫn theo một nhóm người của Phòng 3 ban Giám sát cùng với Giang Nguyên đưa cả con cùng xuất hành...

- Làm lớn như vậy rốt cuộc là muốn gì đây? Giang Nguyên còn mang con theo, chẳng lẽ Giang Nguyên đã bị định tội rồi, cho nên cả nhà bị áp giải đến nơi khác? Hay là cả nhà bị giam lỏng?

Không ít người cùng châu lại bàn luận như vậy.

Những người ủng hộ Giang Nguyên thì nói:

- Có lẽ không phải. Cho dù Trưởng ban Giang thật sự có vấn đề, ban Giám sát cũng không thể để dính đến cả nhà như vậy...

- Hi... Nào anh đúng là tàn mất rồi. Nếu không phải Giang Nguyên xảy ra vấn đề, Hội đồng viện điều động nhiều người như vậy làm gì? Gần một nửa thành viên cấp cao nhất của Thiên Y viện chúng ta đều đi, hơn nữa anh không thấy ngay cả người Phòng 3 ban Giám sát cũng đi à?

- Phải phải...

Không ít người gật đầu đồng ý ý kiến này. Có lẽ cũng chỉ với thân phận của Giang Nguyên mới đủ tư cách điều động nhiều Ủy viên Hội đồng viện cùng đi như vậy. Có điều bọn họ không biết, hầu hết Ủy viên Hội đồng viện phải ở lại viện có không ít người cực kỳ quan tâm đến Giang Nguyên, nghe thấy chuyện này đều chủ động yêu cầu đi theo để xem nào nhiệt.

Lúc này mọi người nhìn thấy Hồ Minh Vũ từ bên kia đi tới, lập tức có vài người tương đối quen thân bước lên trước hỏi ý kiến Hồ Minh Vũ. Có điều không ngờ Hồ Minh Vũ vừa nghe thấy lời này thì không nói câu nào, chỉ lắc đầu một cái rồi bỏ đi.

- Ôi...

Mọi người nhìn phản ứng của Hồ Minh Vũ thì cũng không nên được hoài nghi, thật sự không hiểu. Trước kia vị Hồ thiếu này không phải vui nhất là nghe tin Giang Nguyên gặp xui xẻo sao? Hơn nữa nguồn tin của gã rất nhiều, chẳng lẽ không phải chuyện như mọi người đang nói à?

Cho dù thế nào thì cả Thiên Y viện lúc này có rất nhiều tin đồn, lần này Giang Nguyên thật sự không có cơ hội xoay mình nữa rồi.

Cha con Tề gia đáng thương lúc này cũng vừa nghe được tin Giang Nguyên chính thức bị điều tra. Hai cha con liền châu lại với nhau, suýt chút nữa là vỗ tay ăn mừng. Nghĩ tới chuyện bị sỉ nhục lần trước, Tề Lăng vội vàng gọi điện thoại cho hai người lần trước đến uống rượu nửa chừng đã đi, báo cho hai người biết chuyện này, tiện thể mời hai người lại tới uống rượu, rửa mối nhục trước.

Phản ứng của các phe như vậy. Còn trước được sơn số 16 của Vườn trồng thuốc thứ 103 trực thuộc Thiên Y viện, mọi người nhìn thấy Giang Nguyên chậm rãi bước tới, ai nấy đều lộ vẻ nghi ngờ, chỉ có Chu Thế Dương là mặt mày đắc ý, chỉ thiếu điều bật cười haha...

- Sao? Tôi đã nói thẳng nhãi này giở trò bịp bợm, cố ý lừa dối mà? Hi hi... Giờ thì rõ ràng rồi, lộ tẩy rồi chứ gì!

Theo thông lệ, khi có cơ hội bôi đen Giang Nguyên, Chu Thế Dương sẽ luôn không bỏ qua, hơn nữa tất nhiên sẽ đẩy hiệu quả đạt đến mức cao nhất.

Vừa bôi đen, lão vừa quay đầu sang nhìn Lưu Mộc Dương nói:

- Hi hi... Trưởng ban Lưu, hành động của Giang Nguyên như thế, có lẽ ban Giám sát nên nghiêm trị nhỉ?

Về mặt Lưu Mộc Dương không thay đổi.

Ông từ chối cho ý kiến mấy lời của Chu Thế Dương, khiến lão không khỏi ngượng ngùng.

Nhìn bộ dạng của Chu Thế Dương, mấy người bên cạnh đều âm thầm khinh bỉ. Có điều ai cũng biết Giang Nguyên và Chu Thế Dương từ trước đến giờ như nước với lửa, tình hình như vậy mọi

người đều đã quen rồi nên cũng chẳng ai cảm thấy bất ngờ. Có điều mọi người vẫn cảm thấy từ bước đi cho đến khi độ của Giang Nguyên hình như đều không hề đơn giản như vậy.

Quả nhiên, đợi đến khi Giang Nguyên đến gần, mọi người liền thấy trên mặt Giang Nguyên đang nở nụ cười lạnh nhạt như lúc ban đầu.

- Giang Nguyên? Thế nào?

La lão y sư La Thiên Minh rất sốt ruột, thấy Giang Nguyên tới thì vội vàng trầm giọng hỏi.

Giang Nguyên hơi mỉm cười nói:

- Cũng không tệ lắm...

Sau khi dứt lời hắn liền nói với người phụ trách vườn trồng thuốc:

- Bảo người đi hái thuốc xuống đi...

- Vâng...

Người phụ trách vườn trồng thuốc nghe Giang Nguyên giao phó thì không dám lơ là, vội vàng đáp một tiếng.

Công nhân hái thuốc bắt đầu trèo lên ngọn dược sơn kia. Chu Thế Dương nở nụ cười lạnh, nói:

- Tôi thấy chỉ là chọn một dược sơn khác thôi. Giờ cậu cũng đã tìm được một loại thuốc, cũng không biết là thật hay giả, cậu còn dám nói không tệ? Giở trò bịp bợm, tùy ý lừa gạt Hội đồng viện, cậu có còn gì để nói không?

Giang Nguyên nhún vai một cái, giữa hàng chân mày nhíu lại thể hiện vẻ bất lực như đang phải nói chuyện với một tên ngu vậy:

- Với ông... Tôi chẳng có gì để nói cả...

Đồng chí Chu Thế Dương đáng thương bị vẻ mặt và câu nói của Giang Nguyên làm cho đầu bốc khói, tức giận quay đầu nhìn về phía Lưu Mộc Dương nói:

- Trưởng ban Lưu... Chẳng lẽ Giang Nguyên giờ trò bịp bợm, tùy ý lừa gạt Hội đồng viện như vậy mà còn chưa thể định tội sao?

Lưu Mộc Dương khẽ cau mày sau đó lãnh đạm nói:

- Chuyện còn chưa có kết luận... xem thử kết quả cuối cùng đã hăng tít!

Chu Thế Dương thấy Lưu Mộc Dương vẫn không ủng hộ đành phải hừ lạnh một tiếng, nói:

- Được... Chờ có kết quả rồi, tôi xem thử anh có định được hay không!

Mọi người nhìn thấy nụ cười nhạt bên khóe miệng Giang Nguyên thì đột nhiên cảm thấy hình như bắt đầu có chút mong đợi. Theo thông lệ, Chu Thế Dương hình như chưa từng thắng được Giang Nguyên. Lần này có lẽ cũng không thoát khỏi vòng luẩn quẩn này. Có điều lần này Giang Nguyên chỉ tìm được một quả, lẽ nào hẳn còn muốn đổi hai tòa được sơn khác thử?

Lúc này, công nhân hái thuốc cuối cùng cũng từ trên núi xuống. Chu Thế Dương bước lên trước, dương dương tự đắc trầm giọng hỏi:

- Lần này hái được loại thuốc nào? Đưa ra xem thử!

- Ờ...

Nghe Chu Thế Dương nói vậy, công nhân hái thuốc trẻ tuổi hơi run lên, rõ ràng thần thái có chút không bình thường, khuôn mặt đau khổ, giọng run run nói với người phụ trách vườn trồng thuốc bên cạnh:

- Chủ nhiệm Dương... Tôi không dám xuống tay...

- Không dám xuống tay?

Sắc mặt Chủ nhiệm Dương hơi đổi một chút, cau mày nói:

- Xảy ra chuyện gì?

- Tôi chỉ là công nhân hái thuốc cấp 2, cho nên tay chân không chính xác... Phải mời Đường tiên sinh đến...

Công nhân này vội vàng trả lời.

- A...

Chủ nhiệm Dương nghe thấy vậy cũng kinh sợ, ngạc nhiên nói:

- Sao có thể...

Có điều ông vừa nói được một nửa, đột nhiên trong mắt lóe lên tia khiếp sợ cùng hưng phấn, nhìn chăm chăm công nhân hái thuốc này, nói:

- Cậu nói... có thể đã tìm được... cái đó... cái đó sao?

- Đúng... Tôi chưa từng thấy qua đồ thật, chỉ thấy trên hình ảnh, cho dù là hình dáng hay là mùi vị đều rất giống, nhưng không dám khẳng định, cũng không dám hạ thủ... Cho nên, phải mời Đường tiên sinh đến mới được.

Trong giọng nói run run của công nhân hái thuốc rõ ràng có chút hưng phấn.

Các Ủy viên Hội đồng viện bên cạnh lúc này ai nấy đều nghe rất rõ ràng, nhìn thấy vẻ hưng phấn của hai người kia thì sửng sốt một chút, sau đó Chu Thế Dương cũng đột nhiên cảm thấy dường như có chút không ổn, tức giận quát lên:

- Xảy ra chuyện gì? Ngay cả thuốc mà cậu cũng không nhận ra, cậu làm công nhân hái thuốc kiểu gì vậy? Thiên Y viện ta từ lúc nào có phế vật như vậy chứ?

Chương 1047: Bích Thảo Hoa

Công nhân hái thuốc trẻ đáng thương này bị Chu Thế Dương không phân phải trái găm lên như vậy thì cả người đều run lên, vội vàng nhìn Chủ nhiệm Dương phụ trách vườn trồng thuốc cầu cứu.

Chủ nhiệm Dương thấy Chu Thế Dương nổi giận thì trong lòng cũng căng thẳng. Nhưng ông thấy thuốc hạ của mình bộ dạng đáng thương cầu cứu thì cũng đành vội vàng đè nén hưng phấn trong lòng, nhìn về phía Chu Thế Dương cung kính giải thích:

- Chu tổng... Giờ cậu ấy là công nhân hái thuốc cấp 2, có thể hái tất cả các loại thuốc thượng phẩm trở xuống. Nhưng ban nãy cậu ấy có thể đã phát hiện ra thuốc cấp trên phẩm, cho nên cậu ấy không có tức cách hái, cũng không có tư cách xác định có đúng hay không!

- Cái gì?

- Thuốc cấp trên phẩm?

Sắc mặt Chu Thế Dương bỗng nhiên tối sầm, còn chưa kịp nói gì, các Ủy viên Hội đồng viện khác bên cạnh đều đồng loạt thét lên một tiếng kinh hãi, đặc biệt là Luyện đan sư Vu Phượng Minh. Ông lập tức tiến lên trước hai bước, nhìn cậu công nhân hái thuốc trẻ, nghiêm túc trầm giọng hỏi:

- Cậu thật sự nhìn thấy thuốc cấp trên phẩm sao? Chắc chắn chứ?

Cậu công nhân hái thuốc trẻ này mặc dù không nhận ra Luyện đan sư Vu, nhưng cũng biết chắc chắn đối phương có địa vị cực cao, lập tức gật đầu liên tục, trả lời:

- Có lẽ là Bích Thảo Hoa, không nhầm đâu... Nhưng tôi chưa từng nhìn thấy vật thật, cho nên không thể chắc chắn...

- Bích Thảo Hoa?

Luyện đan sư Vu Phượng Minh cả kinh, sau đó quay đầu nhìn về phía người phụ trách vườn trồng thuốc, trầm giọng nói:

- Đây không phải vườn trồng thuốc phổ thông sao? Sao có thể trồng được Bích Thảo Hoa?

- Ờ... Vu lão, chỗ này của chúng tôi đúng là vườn trồng thuốc phổ thông. Trước giờ chưa từng trồng được Bích Thảo Hoa hoặc được liệu cấp trên phẩm nào. Có điều mấy chục năm trước ở đây từng phát hiện không ít được liệu thượng phẩm. Nhưng nếu thật sự là

Bích Thảo Hoa thì chỗ này của chúng tôi có thể nâng cấp thành vườn trồng thuốc cao cấp...

Chủ nhiệm Dương người phụ trách vườn trồng thuốc đầy hưng phấn nói.

Vu Phượng Minh nhìn vẻ hưng phấn của Chủ nhiệm Dương cũng hít một hơi thật sâu. Nếu là dược liệu thượng phẩm thì không có gì, nhưng dược liệu trân phẩm, vậy thì tuyệt đối không thể coi thường. Hơn nữa còn là Bích Thảo Hoa. Vị dược liệu trân phẩm này tuy vẫn có trồng trong vườn trồng thuốc đặc cấp, nhưng ít nhất phải mười mấy năm mới trưởng thành. Vị dược liệu này mấy năm này bắt đầu khan hiếm. Giờ nó lại đột nhiên được phát hiện trong vườn trồng thuốc phổ thông. Nếu thật sự là Bích Thảo Hoa, vậy thì rất có thể đã trưởng thành rồi...

- Không thể nào... Sao có thể? Chỗ này sao có thể có Bích Thảo Hoa?

Chu Thế Dương liên tục lắc đầu, nhìn chăm chăm công nhân hái thuốc trẻ kia, lạnh lùng nói:

- Cậu không biết thì đừng có nói lung tung! Bích Thảo Hoa kia ở trong vườn trồng thuốc đặc cấp cũng cực ít, nơi này làm sao có thể có được?

- Nhưng... thật sự rất giống... mùi vị và bề ngoài đều y chang...

Trước sự quở trách của Chu Thế Dương, công nhân hái thuốc trẻ này đành run rẩy trả lời.

- Y chang? Sao có thể? Chắc chắn cậu nhìn nhầm rồi!

Chu Thế Dương thấy đối phương còn dám nói thì ánh mắt lại lạnh đi, tức giận mắng.

- Chu Thiên y sư... Xin thận trọng lời nói...

Nhìn công nhân hái thuốc trẻ kia run lấy bầy, Vu Phượng Minh đứng bên rút cuộc không nhìn tiếp được nữa, liền trầm giọng nói.

- Cho dù đúng hay không, cứ để tôi đi xem thử là biết ngay...

Nghe Vu Phượng Minh nói vậy, vị Chủ nhiệm Dương cũng thở phào nhẹ nhõm, vội vàng cười nói:

- Có Vu lão ngài đi dĩ nhiên là sẽ biết được ngay!

- Ừm...

Luyện đan sư Vu Phượng Minh nhẹ nhàng gật đầu một cái, sau đó liền nhìn công nhân hái thuốc trẻ kia, nói:

- Cậu đi trước dẫn đường!

- Vâng...

Cậu công nhân hái thuốc trẻ nghe Vu Phượng Minh bảo cậu dẫn đường vội vàng gật đầu một cái, nở nụ cười cảm kích. Dĩ nhiên cậu ta biết rõ, vị Vu lão này bảo mình dẫn đường chẳng qua là để mình không phải ở đây chịu sự ép bức của vị Chu tổng kia nữa.

Có điều, lúc này Chủ nhiệm Dương bên cạnh cũng không dám thờ ơ, vội vàng nói:

- Thêm hai người nữa đến đây, cùng Vu lão hái thuốc...

- Vâng...

Hai công nhân hái thuốc bên cạnh liền chạy tới. Tuy bản thân Luyện đan sư Vu cũng là cao thủ Thiên vị, nhưng dẫu sao tuổi tác đã cao, leo vách đá dốc như vậy tất nhiên cũng không ai dám khinh thường để Luyện đan sư vu phải chịu nguy hiểm.

Chu Thế Dương thấy hành động của mọi người thì sắc mặt càng thêm khó coi. Lão lại xoay người nhìn Giang Nguyên bên cạnh thấy Giang Nguyên không hề có chút gì lo lắng thì sự bất an trong lòng càng tăng thêm. Lão thầm nói: “Chẳng lẽ thằng này đúng là vận cứt chó, có thể tìm được dược liệu trân phẩm trong vườn trồng thuốc phổ thông này?”

Mặc dù trong lòng vẫn có chút không tin, nhưng nhớ tới mấy lời công nhân hái thuốc trẻ kia vừa nói, trong lòng lại càng thêm hỗn loạn. Công nhân hái thuốc cấp 2 của Thiên Y viện, tư chất cũng cực cao, tuy không nói có thể nhận biết tất cả các loại dược liệu,

những hình ảnh Bích Thảo Hoa này có lẽ đều đã từng nhìn thấy, mùi vị liên quan, có lẽ cũng biết rõ.

Hơn nữa dưới sự uy nghiêm của mình, công nhân hái thuốc kia vẫn có thể kiên trì đó là Bích Thảo Hoa... Chỉ e có sáu bảy mươi phần trăm đây là sự thật.

Nghĩ tới đây, trong lòng Chu Thế Dương càng lúc càng tức giận, nhìn Chủ nhiệm Dương trong lòng tràn đầy mong đợi và hứng phấn bên cạnh, không khỏi cả giận nói:

- Anh thân là người phụ trách của vườn trồng thuốc, nếu ở đây thật sự có Bích Thảo Hoa, anh là người phụ trách mà bao nhiêu năm nay cũng không phát hiện, khó tránh bị xử phạt!

- Ờ...

Chủ nhiệm Dương bị Chu Thế Dương la rầy thì sắc mặt liền biến thành màu đen, vội vàng giải thích:

- Chu tổng, ngài nghe tôi nói đã... Vườn trồng thuốc này hàng năm đều hái theo lệ, thỉnh thoảng có chút sơ sót cũng là chuyện thường... Đôi lúc những vườn trồng thuốc khác cũng xảy ra chuyện tương tự... không phải chỉ có tôi sơ sót...

- Hừ... Đừng có狡 biện...

Chu Thế Dương tức giận hừ nói.

- Chu tổng... không phải vậy...

Lúc này mặt Chủ nhiệm Dương đầy mồ hôi, muốn nói lại thôi, kìm nén đến mức sắc mặt đỏ bừng.

Lúc này, bên cạnh truyền đến một giọng nói:

- Chủ nhiệm Dương đừng lo, nếu vườn trồng thuốc này xuất hiện Bích Thảo Hoa là chuyện tốt... Chuyện này đã từng có thông lệ rồi, ông cứ yên tâm làm chủ quản vườn trồng thuốc cao cấp này đi!

Chủ nhiệm Dương nghe thấy lời này thì trong lòng vui mừng, đảo mắt nhìn, thấy là vị Ủy viên Giang Nguyên đang đứng dưng mím

cười kia nói thì lập tức cẩn thận nhìn sang Chu Thế Dương đang cau mày trợn mắt bên cạnh, vội vàng khom người cảm ơn, nói:

- Cảm ơn Trưởng ban Giang...

Lúc này Chu Thế Dương cũng không thể làm gì, đây đúng là sớm có thông lệ. Ban này chẳng qua lão chỉ tìm người phát tiết chút lửa giận mà thôi. Lão đành phải tức giận hừ lạnh một tiếng.

Không lâu sau, Luyện đan sư Vu Phượng Minh dưới sự bảo vệ của mấy công nhân hái thuốc đã từ đỉnh núi cao chót vót đi xuống dưới này.

Thấy Vu Phượng Minh trở lại, La lão y sư La Thiên Minh không chờ được nữa, lớn tiếng hỏi:

- Lão Vu... tình hình thế nào?

Luyện đan sư Vu Phượng Minh mỉm cười vẫy vẫy tay, nói:

- Là Bích Thảo Hoa... Hơn nữa còn có hai cành đã trưởng thành... Lần này chúng ta có thể luyện ra một lò Bích Hoa đan rồi... haha...

Mọi người nghe Vu Phượng Minh nói vậy bèn vui mừng gật đầu. Bích Hoa đan có hiệu quả cực tốt, tuy không phải Đan dược siêu phẩm, nhưng cũng là cực phẩm trong Đan dược thượng phẩm...

Vị Chủ nhiệm Dương kia lúc này nghe xác nhận thì vô cùng hưng phấn. Xem ra lần này ông ta thật sự sắp thăng cấp rồi.

Chỉ có Chu Thế Dương là sắc mặt xanh mét...

Giang Nguyên quay đầu nhìn mọi người, sau đó lại nhìn Chu Thế Dương, khẽ cười một tiếng nhún vai lạnh lùng nói:

- Thiên y sư Chu Thế Dương... Không biết ông đã hài lòng chưa? Nếu chưa hài lòng, chúng ta có thể vui đùa một chút? Ha ha...

- Hừ...

Lúc này đầu Chu Thế Dương đã bốc khói nhưng cũng chỉ có thể hậm hực giậm chân.

Chương 1048: Bay lượn ở Cửu trại

Các thành viên Hội đồng viện dĩ nhiên cũng không có quá nhiều thời gian ở lại bên ngoài, chỉ dừng lại đây một chút rồi họ liền đem hai bụi Bích Thảo Hoa kia trở về Thiên Y viện.

Còn Giang Nguyên thì không cùng các thành viên Hội đồng viện trực tiếp trở về Thiên Y viện mà lưu lại Thục. Khó khăn lắm mới được ra ngoài một chuyến, vốn hắn đã chuẩn bị trước rồi. Hắn lập tức nói với Lưu Mộc Dương một tiếng, sau đó liền dẫn đại gia đình đến Cửu Trại du lịch.

Sông núi Cửu Trại cũng nổi tiếng ở Trung Quốc. Đã đến cách đó không xa rồi thì dĩ nhiên phải đến chơi một chút.

Chuyện đã xong, dĩ nhiên Lưu Mộc Dương cũng không phản đối. dù sao chuyện bên phòng 2 giờ đã tiến hành gần xong rồi. Giang Nguyên ở bên ngoài vui chơi một chút cũng không sao. Ông lập tức để một chiếc trục thăng lại cho đại gia đình của Giang Nguyên đi du ngoạn...

Trên chuyên cơ, các thành viên Hội đồng viện thỉnh thoảng thay phiên thưởng thức hai bụi Bích Thảo Hoa đã bước đầu xử lý, sau đó được đặt trong hộp thủy tinh kia.

Các thành viên Hội đồng viện ngồi đây trên căn bản đã từng thấy Bích Thảo Hoa. Nhưng thứ họ từng nhìn thấy đều là Bích Thảo Hoa chưa trưởng thành, còn loại đã hoàn toàn trưởng thành như thế này thì đây cũng là lần đầu tiên nhìn thấy. Nên dĩ nhiên ai cũng muốn thưởng thức một phen.

- Oài... Mọi người nhìn lá này thành chín mảnh này, trong suốt căng mọng, quả nhiên là rất khác với bụi chưa trưởng thành...

La lão y sư La Thiên Minh đến trước hộp, cẩn thận nhìn hai lần, thở dài nói.

Một Ủy viên Hội đồng viện khác lúc này cũng gật đầu nói:

- Đúng vậy... Tôi nhớ mấy bụi trưởng thành gần đây nhất trong

vườn trong thuốc lá cũng chỉ có sáu bảy mảnh, màu sắc tuy tươi non nhưng đúng là so với bụi này kém hơn rất nhiều...

- Dĩ nhiên rồi... Hai bụi Bích Thảo Hoa này hỏa hầu mười phần, chắc ít nhất cũng mọc được năm mười năm rồi...

Luyện đan sư Vu Phượng Minh cười ha ha gật đầu nói.

La lão y sư La Thiên Minh nhẹ nhàng giao cái hộp trong tay cho Vu Phượng Minh, sau đó cau mày nói:

- Bụi Bích Thảo Hoa này mấy chục năm nay không hề được công nhân hái thuốc phát hiện, chẳng lẽ do nấp quá tốt?

- Đúng... Bích Thảo Hoa này sinh trưởng trong một khe đá trên vách núi, hơn nữa bên ngoài bị một chùm dây leo che lại, cho nên rất khó phát hiện...

Nói với đây, trong mắt Luyện đan sư Vu Phượng Minh cũng có chút nghi ngờ, nói:

- Cũng không biết Giang Nguyên sao ở xa như vậy mà cũng có thể phát hiện...

- Đúng vậy...

La lão y sư La Thiên Minh cũng đầy nghi ngờ, nhưng vẫn nhìn về phía Vu Phượng Minh nói:

- Có điều, được sơn kia có thể sinh trưởng Bích Thảo Hoa, có lẽ giờ đã bắt đầu phong tỏa toàn diện, đồng thời tiến hành bảo vệ và điều chỉnh liên quan rồi dĩ?

- Đó là dĩ nhiên...

Vu Phượng Minh gật đầu, nói:

- Căn cứ theo điều lệ quản lý vườn trồng thuốc, vườn trồng thuốc phổ thông số 103 sẽ được thăng lên thành vườn trồng thuốc cao cấp.

Đồng thời ba được sơn cũng đã được phong tỏa, Ban được liệu sẽ

có nhân viên chuyên môn đi kiểm tra toàn diện, đồng thời tiến hành điều chỉnh...

- Ừm... Vậy thì tốt, bây giờ nơi có thể trồng được linh được trân phẩm càng ngày càng ít. Có thể phát hiện được chỗ này cũng không tệ rồi. Chỉ cần điều kiện không kém qua, thông qua duy trì tốt, sau này sẽ có tác dụng không nhỏ!

La lão y sư La Thiên Minh thở dài nói.

Nghe thấy vậy, những người bên cạnh đều lần lượt gật đầu, bày tỏ đồng ý. Môi trường hiện nay càng ngày càng tệ, vườn trồng thuốc tốt cũng càng ngày càng ít hơn; có thể tăng thêm một vườn trồng thuốc cao cấp đúng là chuyện khá tốt.

Mọi người đang ngồi đây cảm thán, đồng chí Chu Thế Dương sắc mặt khó coi ngồi một bên, nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ máy bay, sắc mặt thỉnh thoảng biến ảo khó lường.

Lần này Giang Nguyên đúng là đã chứng minh được vài năng lực đặc biệt của hắn. Tội danh tham ô đan dược này trên căn bản có thể rửa sạch, thậm chí là không cách nào nghi ngờ hắn đã nhận được sự ủng hộ nào đó của Giang Văn Ba...

Còn về tội danh tư thông ngoại địch gì đó càng không đáng tin cậy. Vốn lão chỉ dùng đó để tạo thế, trước khi Giang Nguyên không có chứng cứ gì thiết thực chứng minh Giang Nguyên phản bội Hội đồng viện, tất cả đều hư hư thực thực. Vốn lão định bắt đầu từ tội danh tham ô đan dược trước, nhưng giờ tất cả những thứ này đều thành bọt bóng mất rồi, e là thật sự phải đẩy chuyện kia lên trước rồi...

Mọi người bên cạnh thỉnh thoảng lại chú ý đến vẻ mặt âm u của Chu Thế Dương, có điều cũng không có ai bước đến, chỉ có một vị Ủy viên Hội đồng viện có quan hệ không tệ với Giang Nguyên thoáng chần chờ một chút, nhưng vẫn quyết định không bước lên tự rước xui xẻo vào lúc này.

Lưu Mộc Dương ở một bên nhắm mắt dưỡng thần, nhưng ông không hề buồn ngủ. Lúc này đầu óc ông đang nhanh chóng xoay chuyển, giờ ông cảm thấy khá vui mừng và yên tâm về Giang

Nguyên càng ngày càng khiến người ta ngạc nhiên kia. Ít nhất đến giờ biểu hiện của Giang Nguyên tương đối tốt. Cho dù hẳn có quan hệ với Giang Văn Ba và Tuyệt Y Đường, nhưng điều này vẫn không thay đổi bản tính của Giang Nguyên. Giang Nguyên vẫn đứng về phía Thiên Y viện.

Có điều ông chỉ hy vọng sau này đừng thật sự xảy ra vấn đề gì. Nếu thanh niên như Giang Nguyên đứng về phía đối lập với Thiên Y viện thì thật sự không thể nào tưởng tượng được điều này sẽ gây cho Thiên Y viện tổn thất lớn nhường nào?

Giờ Thiên Y viện đang nguy cơ tứ phía. Hai người Chu Thế Dương và Ninh Hán Dân thân là Thiên y sư, tuy nói sức ảnh hưởng hơi kém hơn ông và Từ Khải Liễu nhưng chắc chắn cũng cực kỳ kinh khủng. Trong chín Y sư nhất phẩm có không ít người qua lại vô cùng gần gũi với hai người này. Nếu thật sự xảy ra vấn đề, điều này chắc chắn sẽ là cơn động đất lớn cấp 8 trở lên đối với Thiên Y viện...

Lưu Mộc Dương nghĩ đã sắp tới tết rồi thì lòng mảy bắt giác nhú lại.

So với Lưu Mộc Dương và Chu Thế Dương cảm xúc không được tốt thì giờ Giang Nguyên đang dẫn cả gia đình đi chơi vui vẻ. Những ngày mùa đông thế này, tuy Cửu Trại không có cảnh sắc rực rỡ như hè thu, nhưng cảnh sắc mùa đông cũng có một ý vị khác.

Trực thăng chở họ quanh quần trên bầu trời một lúc, để họ nhìn không sót cảnh đẹp nào bên dưới.

Mùa đông thế này, trong khu resort 5 sao của Cửu Trại vẫn có không ít du khách. Họ nhìn chiếc trực thăng quanh quần trên bầu trời, không ít người đang tò mò chỉ chỉ trỏ trỏ...

Lúc này Tiểu Bảo cũng đang chỉ một hồ nước lục bích giữa tuyết trắng, hưng phấn nói:

- Ba... ba... ở đây cũng có hồ đẹp lắm... Con muốn đi chỗ này, con muốn đi chỗ này...

- Ồm... Được, vậy chúng ta xuống xem thử nào...

Giang Nguyên nhìn hồ nước bên dưới, cười nói với người lái hai câu, sau đó trực thăng liền chậm rãi hạ xuống, dừng lơ lửng trên bầu trời một bãi cỏ ven hồ. Sau đó Giang Nguyên đưa tay đội mũ của chiếc áo khoác vải bông lên đầu cho Tiểu Bảo, rồi cười gật đầu với đám Tuyên Tử Nguyệt, đưa tay mở cửa trực thăng.

Hắn đưa tay hét một tiếng vui vẻ rồi kéo sợi dây thừng của chiếc dù, nhảy xuống không trung...

- A... a...

Trong tiếng kêu hưng phấn của Tiểu Bảo, Tuyên Tử Nguyệt gật đầu với Phan Hiểu Hiểu mặt cũng đầy hưng phấn, cười nói:

- Được rồi... Chúng ta cũng nhảy xuống đi...

Chương 1049: Người xa lạ

Diêu Nhất Minh là người cuối cùng xuống trực thăng, sau khi nhìn chiếc trực thăng rời đi thì mới sải bước đi về đại gia đình đang đứng bên bờ hồ, nhìn cảnh sắc xinh đẹp xung quanh hưng phấn kêu “Wao wao”.

Diêu Nhất Minh đi sau nhìn bộ dạng của mấy người thì ý cười trong mắt càng lúc càng đậm. Anh ta không hề hối hận khi làm thư ký của Giang Nguyên, cho dù là đợt trước khi Giang Nguyên ở trong tình huống không ổn nhất anh ta cũng chưa từng hối hận.

Giờ nhìn mấy nam nữ còn nhỏ hơn anh vài tuổi, trong lòng anh càng cảm thấy ấm áp.

- Chú Diêu... Chú Diêu mau tới đây... Chỗ này đẹp quá...

Nhìn Tiểu Bảo ở trong tay Giang Nguyên đang vẫy bàn tay nhỏ bé mập mạp với mình, bảo mình qua, Diêu Nhất Minh đáp lớn một tiếng rồi mỉm cười sải bước đi sang.

Cho dù là cảnh gì, đứng nhìn từ mỗi góc độ đều sẽ khác nhau. Diêu

Nhất Minh đi tới bờ hồ, nhìn hồ nước màu ngọc bích giống như một viên đá quý cực lớn trước mặt mà trong lòng không nén được thán phục. Phong cảnh Cửu Trại quả nhiên không tầm thường.

Đoàn người chậm rãi men theo con đường của khu thắng cảnh, chậm rãi ngắm nhìn. Sau khi họ đi dạo nửa ngày thì mới tới một khách sạn trong khu thắng cảnh, chuẩn bị nghỉ ngơi một đêm, ngày hôm sau sẽ bắt đầu lộ trình ngắm cảnh mới.

Lúc này, các Ủy viên Hội đồng viện cũng đã trở về Thiên Y viện. Không ít các thành viên Thiên Y viện chú ý đến chuyện này hơi kinh ngạc phát hiện, các Ủy viên Hội đồng viện đi cùng căn bản đã trở về, chỉ có gia đình Giang Nguyên là không thấy bóng một ai...

- Chẳng lẽ gia đình Giang Nguyên đã thật sự bị Hội đồng viện giam lỏng? Giang Nguyên thật sự xảy ra chuyện rồi?

Lần này trong lòng tất cả mọi người bắt đầu âm thầm nghi ngờ. Cho dù là những người ủng hộ hay không ủng hộ Giang Nguyên thì lúc này trong lòng đều toát lên suy nghĩ như vậy.

Cho nên, trong lòng không ít người buồn bã, đồng thời cũng không ít người âm thầm vỗ tay ăn mừng. Có điều tin này không duy trì được bao lâu thì đã có một tin tức khác truyền ra, phá nát ảo tưởng của không ít người.

- Thắng nhãi Giang Nguyên kia ban đầu còn đắc ý... Cho dù là chúng ta cũng chẳng xem ra gì, còn cái ban Giám sát cũng chẳng thềm nể mặt tôi. Trước mặt nhiều người như vậy mà khiển trách tôi... Cái tên không biết che giấu tài năng là gì đó cho dù nhất thời được thể nhưng chắc chắn không được bao lâu đâu...

Trong mắt một Y sư nhị phẩm hơi có chút vui mừng. Kể ra ban đầu chỉ có mình y là thiếu kiên nhẫn phối hợp điều tra với ban Giám sát, bị Giang Nguyên trấn áp, nhưng giờ nhắc đến chuyện này trong lòng y vô cùng bức bối. Giờ coi như y đã được trút giận nên cảm thấy vô cùng sảng khoái.

Các đồng liêu bên cạnh cũng rất thông cảm gật đầu một cái với y sư nhị phẩm này. Có thể leo lên vị trí Y sư nhị phẩm, có ai mà không đứng đầu phòng ban nào đó trong Thiên Y viện.

Trên căn bản tuổi tá đều khá cao, hơn nữa quyền cao chức trọng; bị Giang Nguyên trẻ tuổi như vậy rầy la, nếu đổi lại là ai thì trong lòng cũng không thể thoải mái được.

Mấy người còn đang châu đầu vào nhau bàn luận chuyện này thì đột nhiên cửa vang lên tiếng gõ. Y sư nhị phẩm này hơi nhú mày một cái nói:

- Vào đi...

Bên ngoài đẩy cửa ra, một người trung niên tầm hơn ba mươi tuổi bước nhanh vào. Sau khi anh ta nhìn thấy người trong phòng làm việc thì hơi chần chờ một chút, sau đó cung kính gập đầu nói với vị y sư nhị phẩm này:

- Sư phụ, ban Giám sát vừa công bố tin tức mới...

- Ồ? Tin tức gì? Là liên quan tới Giang Nguyên sao?

Chân mày đang nhăn lại của y sư nhị phẩm này nhanh chóng giãn ra, cười nói:

- Mau, nói cho mọi người nghe thử nào!

Nghe sư phụ nói vậy, rồi lại nhìn vẻ mặt rõ ràng đang rất vui của sư phụ, người trung niên này trong lòng ngầm cười khổ một tiếng. Sau đó bất đắc dĩ nói:

- Sư phụ, lệnh điều tra Giang Nguyên bị hủy rồi... Bắt đầu từ bây giờ, khôi phục tất cả công việc của Giang Nguyên...

- Các gì? Con nói gì?

Nghe vậy, vẻ vui mừng trên mặt y sư nhị phẩm này trong nháy mắt biến đổi, kinh ngạc nói:

- Tin này chắc chắn chứ?

- Đúng... Ban nãy trên bản thông báo đã dán thông báo này...

Người trung niên rất hiểu tâm tình sư phụ mình, chỉ có thể bất đắc dĩ chứng thực lần nữa.

Y sư nhị phẩm này nhìn vẻ mặt của đệ tử mình thì sắc mặt hơi cứng đờ, có điều y lập tức hồi phục tinh thần quay đầu nhìn hai đồng liêu thân thiết với mình, cười khổ nói:

- Được rồi... Xem ra tôi đoán sai rồi...

- Haha...

Mấy vị đồng liêu lúc này đều cười khổ, một người lắc đầu trấn an, cười nói:

- Được rồi, được rồi... Đừng suy nghĩ nhiều quá. Tuy người này đúng là hơi tuổi trẻ ngông cuồng, nhưng thực sự là có bản lĩnh... Nếu nói công tâm thì đây cũng là một chuyện tốt cho Thiên Y viện ta...

- Đúng... Chỉ cần chờ thời gian mài giũa bớt nhuệ khí của hắn, để hắn hơi trầm ổn lại, tương lai chắc chắn sẽ là trụ cột của viện ta...

Người khác cũng cười nói:

- Mấy ông già chúng ta có chịu oan ức một chút cũng không sao.

- Ừm... nói cũng đúng...

Tình cảnh như thế này không hiếm thấy trong Thiên Y viện...

Giang Nguyên thì không hề biết mình đã nhanh chóng được ban Giám sát hủy bỏ điều tra nhanh như vậy. Sau khi họ nghỉ ngơi ở khách sạn một đêm, ăn sáng xong cả đại gia đình bắt đầu tiếp tục đi loanh quanh du ngoạn.

Đoàn người đi dọc theo con đường nhỏ của khu thắng cảnh, đi sâu vào trong núi. Bên cạnh thảnh thỏa có không ít khách du lịch đi ngang qua, nhóm bọn họ nam thanh nữ tú, cho dù là Tiểu Bảo cũng được gói chặt như túi vải bông nhỏ, cực kỳ đáng yêu nên đã hấp dẫn không ít ánh mắt ngưỡng mộ.

- Nhìn kìa... Phía trước hình như là thác nước...

Giang Nguyên kéo tay Tiểu Bảo, tươi cười chạy về phía có tiếng nước chảy truyền đến.

- A... thật sa? Chúng ta mau đi xem, mau đi xem...

Tiểu Bảo nghe Giang Nguyên nói vậy lập tức hưng phấn kéo tay Giang Nguyên chạy về phía trước.

Đằng sau đám Tuyên Tử Nguyệt thấy hai cha con phía trước chạy cũng đều mỉm cười bước nhanh hơn đuổi theo.

Sau khi đi về phía trước hai ba trăm thước, trước mắt có một thác nước lớn từ trên vách núi đổ xuống, phản chiếu cây xanh và tuyết trắng bên cạnh, trông vô cùng đẹp.

- Đẹp quá... lớn quá...

Tiểu Bảo đứng trước thác nước, vỗ mạnh hai tay, khuôn mặt nhỏ nhắn tròn vo tràn đầy hưng phấn.

Nhìn bộ dạng hưng phấn của Tiểu Bảo, Giang Nguyên cười một tiếng, đưa tay sờ đầu Tiểu Bảo một cái, đang định nói gì đó thì đột nhiên có một âm thanh bên cạnh truyền tới.

- Haha... Tiểu Bảo... đây không phải lúc thác nước Lạc Nhật Lăng lớn nhất đâu. Giờ đang là mùa đông cạn nước, con có thể bảo ba con dắt con đến đây vào mùa hè, đến lúc đó thác nước còn lớn hơn rất nhiều...

Nghe thấy âm thanh xa lạ đột nhiên xuất hiện cùng với chút cảm giác cổ quái trong âm thanh đó, Giang Nguyên nhẹ nhàng vuốt ve tay Tiểu Bảo, trong lúc lơ đãng hai hàng lông mày nhíu chặt, giống như cũng có chút kích động. Sau đó hắn chậm rãi xoay người lại nhìn về phía chủ nhân của giọng nói đó.

Chương 1050: Lưu Phong và dị biến của Thiên Y viện

Giang Nguyên chậm rãi xoay người, nhìn về phía người đàn ông trung niên mặt mày thanh tú, đeo kính gọng đen nhỏ, trông tương đối lịch sự đứng sau lưng mình. Hắn nhìn bộ dạng đối phương cùng với nụ cười dừng dừng trên mặt, vóc dáng mặc dù không cao

nhưng đứng ở đó vẫn khiến người ta có cảm giác vững chãi như núi, ngón tay hắn khẽ run lên. Hắn nhìn đối phương, gật đầu mang ý cười nói:

- Không biết tôn giá là?

- A... Tại hạ là Lưu Phong...

Người trung niên cũng mỉm cười gật đầu, nói:

- Lần đầu gặp mặt, có chút lỗ măng, xin Ủy viên Giang Nguyên thứ lỗi...

- Lưu Phong?!

Ánh mắt Giang Nguyên khẽ ngưng đọng, trong đầu lóe lên một khả năng. Hắn nhìn lại lần nữa để kiểm chứng, vẻ mặt khẽ nghiêm túc lại, trong lòng hơi căng thẳng, nhìn đám Tuyên Tử Nguyệt bên cạnh dường như không chú ý đến mình, sau đó liền chấp tay mỉm cười nói:

- Hóa ra là Lưu môn chủ... Thất lễ!

- Haha...

Lưu Phong thấy vẻ phòng bị của Giang Nguyên thì dường như không hề để ý, tùy tiện phát phát tay, cười nói:

- Đâu có, đâu có. Là tôi thất lễ, tùy tiện tới đã quấy rầy nhã hứng vui chơi của Ủy viên Giang...

Giang Nguyên nhìn bộ dạng vui vẻ trò chuyện của môn chủ Cổ Môn, kẻ thù truyền kiếp tiếng tăm lừng lẫy của Thiên Y viện, mặc dù Giang Nguyên ngoài mặt không sợ hãi nhưng trong lòng vẫn thoáng cảnh giác. Tuy với thân phận của đối phương cùng với phản ứng hiện tại, lão sẽ không hạ thủ với người bên cạnh mình. Nhưng giờ Lưu Phong này xuất hiện ở đây một cách kỳ quái, thật sự không thể không đề phòng.

Đám Tuyên Tử Nguyệt cùng Diêu Nhất Minh đang đứng xem thác nước cách đó hai thuocs lúc này cũng đều chú ý thấy dường như Giang Nguyên đang nói chuyện với người đàn ông trung niên đột

nhiên xuất hiện. Có điều, họ cũng không để ý lắm. Trên đường du lịch, giao lưu với vài người xa lạ một chút cũng là chuyện thường thấy.

- Gặp Lưu môn chủ ở đây, tôi nghĩ không phải trùng hợp đâu nhỉ?

Giang Nguyên thấy đám Tuyên Tử Nguyệt không chú ý đến bên này liền mở miệng đi thẳng vấn đề.

- Nói trùng hợp thì cũng không đúng...

Lưu Phong đi đến bên cạnh Giang Nguyên, đưa tay nhẹ nhàng chống lên lan can, ngửa đầu nhìn thác nước phía trước, thở dài nói:

- Tôi cũng chỉ nghe nói quý viện có một lượng thành viên cấp cao lớn tới Thục Trung, vừa hay tôi cũng ở gần đây nên mới tò mò ghé sang xem thử... Ai ngờ vừa tới, nhóm Trưởng ban Lưu đã rời đi, nghĩ thấy Ủy viên Giang vừa hay còn ở lại nên mới tới gặp mặt một lần!

Giang Nguyên cảm thấy vị Môn chủ Cổ Môn trong truyền thuyết dường như không hề có địch ý thì hơi thở phào nhẹ nhõm, cười nói:

- Lưu môn chủ có lẽ không đơn giản là muốn gặp mặt tôi một lần?

- Kể ra, thật sự là muốn gặp mặt Ủy viên Giang một lần...

Lưu Phong quay đầu nhìn Giang Nguyên, nhẹ nhàng đưa tay đẩy mắt kiếng một cái, trong ánh mắt nhìn Giang Nguyên lóe lên một tia xúc động khó hiểu, lãnh đạm cười nói:

- Sơn Trường của chúng tôi rất sùng bái Ủy viên Giang... Bởi vậy tôi luôn muốn tìm cơ hội để gặp người thật, có điều vẫn chưa cơ hội thích hợp; lần này đúng dịp đang ở gần đây nên dĩ nhiên phải đến gặp một chút!

- Thật sự chỉ gặp một chút? Vậy thì tôi yên tâm rồi...

Giang Nguyên thấy hình như đối phương thật sự sẽ không làm gì mình thì cười ha ha hai tiếng. Nếu nói trong lòng hẳn không căng

thẳng là giả. Vị trước mặt là kẻ thù ngàn năm của Thiên Y viện, là nhân vật phản diện trong miệng mấy ngàn thành viên Thiên Y viện. Nếu chỉ có mình hắn ở đây, hắn sẽ không căng thẳng. Nhưng bây giờ cả nhà lớn bé đều có mặt, mà vị ma đầu này lại xuất hiện ở đây. Nếu ông ta thật sự muốn gây bất lợi cho mình, tùy tiện vung tay một cái thì mình thật sự chỉ có một con đường giơ tay đầu hàng.

- Haha...

Lưu Phong nghe mấy lời thần thần này của Giang Nguyên thì không nhịn được cười phá lên, vừa cười vừa lắc đầu nói:

- Không tệ không tệ. Không hổ là người Diệu Nguyệt sùng bái, không hổ là Ủy viên Hội đồng viện trẻ nhất Thiên Y viện. Không nói cái gì khác, chỉ riêng sự can đảm này cũng đã đủ để chứng minh cậu quả không giống bình thường...

Đám Tuyên Tử Nguyệt lúc này thấy Giang Nguyên cùng đối phương trò chuyện với nhau rất vui vẻ thì tuy cảm thấy có chút kỳ quái nhưng đều rất thức thời không đến quấy rầy, chỉ đứng gần đó thưởng thức phong cảnh xung quanh, chờ hai người trò chuyện xong.

- Lưu môn chủ quá khen...

Giang Nguyên khẽ mỉm cười nói.

- Lần này chủ yếu là muốn gặp Ủy viên Giang một chút...

Lưu Phong xoay người, nhìn thác nước trước mặt, sau đó cười nói:

- Ngoài ra, sau khi gặp Ủy viên Giang tôi cũng tiện thể đưa ra một đề nghị...

- Ồ? Không biết là đề nghị gì?

Mắt Giang Nguyên lóe lên một cái, nói.

- Ủy viên Giang tuổi trẻ tài cao, có thể nói là tiền đồ không thể nào định lượng được... Có điều thế sự khó mà dự liệu, nếu có một ngày, Ủy viên Giang cảm thấy tình hình không tốt, trên dưới Cổ

Môn tôi sẽ mở rộng cánh cửa, hoan nghênh Ủy viên Giang vào...

Sau khi dứt lời, Lưu Phong khẽ cười một tiếng với Giang Nguyên, sau đó liền xoay người chấp tay chậm rãi rời đi.

Giang Nguyên nhìn bóng lưng đối phương rồi đi chân mày chậm rãi nhú lại, trong mắt tràn đầy vẻ nghi hoặc. Hẳn thật sự không hiểu lắm môn chủ Cổ Môn nói vậy là có ý gì.

Có điều Giang Nguyên cũng không nghĩ nhiều. Mặc dù vị Môn chủ này đúng là hơi cổ quái, nhưng nếu chuyện đã không nghĩ thông vậy thì dĩ nhiên chẳng cần phải nghĩ nhiều nữa... Kỳ nghỉ này còn có vài ngày nữa, khó khăn lắm mới có thể ra ngoài chơi, không thể làm cảm xúc của mình tệ đi được.

Đây gọi là binh tới tướng đỡ nước tới đất ngăn, nếu thật sự đến lúc đó, vậy thì đến lúc đó hẵng tính đi. Ít nhất bây giờ hình như cũng không có thể lắm, đằng sau mình có Bộ lạc Vu sư, Hội đồng viện cho dù có muốn làm gì mình cũng không phải phải cố kỵ một chút. Nhớ tới điều này, trong lòng Giang Nguyên lại cười khổ. Kể ra, nếu thật sự làm việc chung với Tôn Diệu Nguyệt thì có lẽ sẽ thoải mái hơn bây giờ rất nhiều.

Có điều, Giang Nguyên cũng có chút không rõ, môn chủ Cổ Môn chạy tới đây gặp mặt mình như vậy thật sự hơi cổ quái... Chẳng lẽ ông ta thật sự chỉ muốn nói với mình một câu này thôi sao?

- Giang Nguyên... Ban này là ai vậy? Gặp được người quen à?

Đám Tuyên Tử Nguyệt thấy người nọ đã rời đi thì lúc này cũng cười đi tới, đưa tay ôm lấy Tiểu Bảo, nói.

- Ừm... Một người bạn bình thường...

Giang Nguyên cười cười nói.

- Ờm...

Tuyên Tử Nguyệt thấy Giang Nguyên cũng không có ý định giải thích kỹ nên cũng không hỏi nhiều, chỉ cười nói:

- Đi thôi... Phía trước còn có rất nhiều nơi vẫn chưa đi đấy...

- Được... Đi nào...

Giang Nguyên trù mẩn đưa tay nhéo gương mặt nhỏ nhắn của Tiểu Bảo, cười nói:

- Đi... Chúng ta tiếp tục đi xem phía trước nào...

Giang Nguyên cứ vậy đưa cả nhà chơi ở Thục Trung liên tục năm sáu ngày, dạo chơi hết những cảnh đẹp xung quanh. Vốn Giang Nguyên còn định bay thẳng đến Nam Đảo một chuyến, để tất cả mọi người tiện thể hưởng thụ khí hậu ấm áp ở Nam Đảo một chút.

Có điều Tuyên Tử Nguyệt ngại Giang Nguyên rời viện quá lâu, hơn nữa bây giờ Viện đang điều tra chuyện Long Sơn, hình như còn chưa rõ ràng, cho nên cô khuyên Giang Nguyên về viện trước. Đợi sau khi làm rõ mọi chuyện hẵng tính sau. Nếu không giờ tùy tiện rời viện lâu như vậy, hơn nữa còn vào thời khắc mấu chốt này, nếu như để dẫn đến mấy lời chỉ trích gì thì không dễ nghe cho lắm.

Nghe Tuyên Tử Nguyệt nói vậy, Giang Nguyên cũng không cố chấp nữa. Sau đó hần đồng ý về viện trước, đợi sau khi xong chuyện Long Sơn rồi, tết nhất yên tâm đi chơi cũng không tệ. Mọi người lập tức đổi hành trình, bắt đầu chuẩn bị trở về viện.

Có điều, hành trình quay về của Giang Nguyên lần này không xa xỉ như vậy. Mặc dù Ủy viên Hội đồng viện được hưởng quyền lợi sử dụng chuyên cơ, nhưng đây là du lịch cá nhân, Giang Nguyên không để viện phải sắp xếp máy bay và vé máy bay. Trên đường ra sân bay hần đã trực tiếp tự đặt mấy vé hạng nhất về Kim Lăng.

Giao thông hôm nay cực kỳ thuận lợi. Chỉ hơn một tiếng sau mọi người đã ngồi trên máy bay đi Kim Lăng rồi. Thục Trung cách Kim Lăng không xa, chỉ khoảng một giờ bay, máy bay đã chậm rãi đáp xuống Kim Lăng.

Vừa xuống máy bay, Giang Nguyên vừa tùy tiện mở di động lên. Đúng lúc hần định nhét điện thoại trở vào túi thì di động đột nhiên vang lên.

Giang Nguyên cười khổ, không biết là ai mà tìm mình ấp như vậy.

Hắn lập tức đưa tay móc điện thoại di động ra, nhìn dãy số, nhưng không hề hiện số gọi đến.

- Alo? Ai đấy?

Giang Nguyên hơi nhướn mày, sau đó nghi ngờ hỏi.

- Anh... là em! Anh xuống máy bay rồi à?

Bên kia truyền đến giọng nói lo lắng của Giang Nguyệt Minh, đang sốt ruột hỏi Giang Nguyên.

Giang Nguyên nghe thấy giọng Giang Nguyệt Minh thì hơi ngờ, trầm giọng kêu:

- Bây giờ đang xuống máy bay, thế nào? Có chuyện gì?

- Anh... Bọn em mới vừa nhận được tin tức, Thiên Y viện xảy ra vấn đề... Anh tạm thời đừng quay về, em sắp xếp một chiếc máy bay, ở cách đó không xa, anh mau chuẩn bị đi... Bây giờ người của em có lẽ đã tới đón anh rồi!

Giang Nguyệt Minh trầm giọng nói:

- Lần này Thiên Y viện xảy ra vấn đề rất lớn, em đề nghị đợi sau khi tình hình rõ ràng rồi anh hãy trở về!

- Thiên Y viện xảy ra chuyện?

Giọng Giang Nguyên lạnh lẽo, dừng bước lại, trầm giọng hỏi:

- Rốt cuộc là chuyện gì?

- Không biết... Nhưng giờ trong Thiên Y viện chắc chắn xảy ra vấn đề lớn. Sau khi máy bay của anh vừa cất cánh không lâu bọn em cũng mới nhận được tin tức truyền ra từ đường dây nội bộ khẩn cấp. Ngoại viện Thiên Y viện nhận được lệnh gấp đã điều động một lực lượng tương đối canh gác ở ngoài viện, đồng thời đã chuẩn bị xong để bắt giữ, có điều không xác định rõ mục tiêu là ai...

Giang Nguyệt Minh lạnh giọng nói:

- Bọn em đã xác nhận tình hình Thiên Y viện rất nhiều lần, sau khi phân tích phát hiện có khả năng nội bộ Thiên Y viện đã xảy ra vấn đề lớn. Hơn nữa sự chuẩn bị này, chúng em đã xác định kỹ rồi, mục tiêu duy nhất chỉ có thể là anh...

- Nội bộ xảy ra vấn đề lớn?

Giang Nguyên hít một hơi thật sâu, suy nghĩ nhanh chóng xoay chuyển, sắc mặt hơi biến đổi, bỗng nhiên hẳn nghĩ tới một khả năng...

- Tiên sinh... Các khách phía sau đang xếp hàng chờ, mời ngài dừng dừng lại.

Một nữ tiếp viên hàng không đứng chờ cạnh cửa máy bay thấy Giang Nguyên đứng đó nghe điện thoại, không đi tiếp thì sau khi chờ một chút liền vội vàng nói.

- Đợi chút...

Diêu Nhất Minh ở bên cạnh loáng thoáng nghe thấy Giang Nguyên nói chuyện lúc này sắc mặt đang âm trầm phất tay với nữ tiếp viên hàng không, ý bảo cô dừng quấy rầy Giang Nguyên.

Nữ tiếp viên hàng không cảm nhận được khí tức lạnh lẽo tỏa ra từ Diêu Nhất Minh thì rụt cổ một cái, không dám nói thêm.

Lúc này Giang Nguyên cũng cúp điện thoại, sau khi hẳn hít một hơi thật sâu rồi đưa tay ôm lấy Tiểu Bảo chậm rãi đi xuống máy bay.

Chương 1051: Một mình đến viện

Mọi người lòng tràn đầy kinh ngạc đi theo Giang Nguyên xuống máy bay sau đó liền thấy phía trước máy bay có hai chiếc Mercedes màu đen có xe cảnh sát nháy đèn dẫn đường đang chạy về phía bên này, sau đó dừng lại trước máy bay.

Một người thanh niên trẻ mang kính đen mặc đồ vest từ trên xe bước xuống, thấy mấy người Giang Nguyên thì vội vàng bước lên đón, nói:

- Nguyên thiếu... Tình hình khẩn cấp, máy bay đã chuẩn bị xong, mời đi theo tôi...

Giang Nguyên nhẹ nhàng lắc đầu một cái, xoay người giao Tiểu Bảo cho Tuyên Tử Nguyệt vẽ mặt đầy căng thẳng phía sau, mỉm cười nói:

- Tử Nguyệt, em mang Tiểu Bảo và Hiểu Hiểu đến chỗ em trai anh ở hai ngày, để anh về xem thử tình hình cái đã, không có chuyện gì thì chúng ta sẽ trở lại sau!

- Giang Nguyên... Bọn em không đi, em muốn đi theo anh...

Tuyên Tử Nguyệt dù luôn có lý trí nhưng lúc này chợt hoảng hốt, không kịp được rơi nước mắt, nắm chặt áo Giang Nguyên, liên tục lắc đầu nói.

- Yên tâm... Cho dù trong viện thật sự đã xảy ra chuyện gì, chỉ cần không có bọn em ở đó sẽ không ai làm gì được anh đâu!

Thấy Tuyên Tử Nguyệt căng thẳng như vậy thì Giang Nguyên liền mỉm cười đưa tay nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên mặt Tuyên Tử Nguyệt, giọng nói ấm áp trấn an:

- Ngoan... Không khóc, không có chuyện gì... Anh nói rồi chỉ cần không có bọn em ở đó, trong viện sẽ không ai có thể làm gì được anh! Chờ anh tìm hiểu xem xảy ra chuyện gì thì sẽ gọi điện cho em!

- Vâng...

Tuyên Tử Nguyệt là một cô gái vô cùng thông minh, dĩ nhiên cô hiểu ý Giang Nguyên. Mặc dù rất không tình nguyện như cô biết. Nếu nhóm mình ở lại Kim Lăng thì sẽ liên lụy Giang Nguyên. Cho nên cô vừa thút thút vừa gật đầu nói.

Còn Phan Hiểu Hiểu thì tính tình trước giờ vô tâm, nên rất yên tâm về Giang Nguyên. Giang Nguyên nói thế nào cô nghe thế ấy, còn giúp Giang Nguyên an ủi Tuyên Tử Nguyệt.

Sau khi Giang Nguyên trấn an xong hai người liền nhìn Diêu Nhất Minh sau lưng, nói:

- Nhất Minh, anh đi chung với họ. Giúp tôi chăm sóc tốt cho Tiểu Bảo!

- Không... Trưởng ban, tôi là thư ký của anh, cho dù tình hình như thế nào thì tôi vẫn phải ở bên cạnh anh. Nếu trong viện xảy ra chuyện, thư ký như tôi sao có thể bỏ trốn, để mặc một mình anh được.

Nghe Giang Nguyên bảo anh ta cũng đi đi thì thái độ Diêu Nhất Minh vô cùng kiên quyết, liên tục lắc đầu.

Giang Nguyên nhìn bộ dạng của Diêu Nhất Minh thì chỉ cười khỏ. Hắn thật sự bó tay với anh chàng thư ký này. Hắn hơi trầm ngâm rồi nhú mày một cái, nhìn Diêu Nhất Minh nói:

- Được rồi... Có điều anh nên biết, nếu trong viện thật sự xảy ra biến cố lớn, vậy thì anh cùng tôi trở về viện có thể sẽ gặp phiền toái cực lớn. Đến lúc đó nếu thực sự xảy ra chuyện thì tôi cũng không thể nào chiếu cố anh được!

- Trưởng ban không cần lo lắng cho tôi, đi theo anh là chức trách của tôi!

Diêu Nhất Minh gật đầu trầm giọng nói.

- Được rồi... Vậy anh theo tôi trở về viện vậy!

Giang Nguyên thấy Diêu Nhất Minh vẫn kiên trì thì chậm rãi gật đầu một cái.

- Nguyên thiếu... Minh thiếu bảo tôi nhất định phải đưa ngài rời Kim Lăng trước. Ngài hãy đi với tôi trước đi.

Chờ khi biết rõ tình hình ngài hẳn quay lại cũng chưa muộn!

Thanh niên đeo kính đen đến đón thấy Giang Nguyên không muốn rời Kim Lăng đành bất đắc dĩ khuyên.

- Không cần nhiều lời, bảo nó chăm sóc kỹ cho các cô ấy... Không cần lo cho tôi!

Giang Nguyên lãnh đạm nói.

Thấy Giang Nguyên kiên trì như vậy, người thanh niên cũng chỉ có thể thở dài.

Nhìn chiếc xe chở đám Tuyên Tử Nguyệt rời đi, Giang Nguyên liền dẫn Diêu Nhất Minh lên một chiếc xe khác, chậm rãi đi ra khỏi sân bay.

Giang Nguyên ngồi trên xe chậm rãi hít một hơi, trên mặt lộ ra một nụ cười khổ. Bảo hấn không lo lắng về chuyện này là giả. Dẫu sao Giang Nguyệt Minh cũng không thể vì chuyện này mà lừa hấn. Có điều hấn thật sự không muốn tin và hy vọng chuyện như vậy xảy ra.

Có điều chuyện này ít nhiều hấn cũng nghĩ ra một vài nguyên do. Nếu Thiên Y viện thật sự xảy ra chuyện, ngoại viện đã chuẩn bị bắt mình, vậy thì chỉ có một khả năng. Có điều hấn không ngờ bọn Chu Thế Dương lại có lá gan lớn đến thế, dám làm ra chuyện như vậy...

Hơn nữa hấn cũng không ngờ, đám Chu Thế Dương không những có lá gan lớn, mà còn thật sự có thể làm được như vậy. Tuy không biết vì sao đám Chu Thế Dương làm được, có điều giờ hấn chỉ có một lo lắng duy nhất. Nếu Thiên Y viện đã xảy ra biến động lớn như vậy, đám Từ Khả Liễu và Lưu Mộc Dương chắc chắn đã không thể khống chế được Thiên Y viện.

Muốn khiến hai vị này không thể nào khống chế được Thiên Y viện, chỉ e tình hình hai người này không được hay cho lắm. Lúc này Giang Nguyên chỉ hy vọng, hai người này đừng xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn. Bằng không nếu không có hai người bọn họ, lần này Thiên Y viện sẽ thật sự đứng phải nguy cơ lớn nhất trong ngàn năm nay.

Chiếc xe chậm rãi chở Giang Nguyên cùng Diêu Nhất Minh đến trước Thiên Y viện. Sau khi xuống xe, Giang Nguyên nhìn cánh cổng yên tĩnh rồi quay đầu nhìn Diêu Nhất Minh đứng sau lưng mình, nhẹ nhàng gạt đầu một cái rồi chậm rãi đi vào trong.

Trong cánh cổng yên tĩnh, Giang Nguyên và Diêu Nhất Minh chậm rãi đi qua cánh cổng đầu tiên của ngoại viện. Bên trong đường như tất cả đều như cũ, không có bất kỳ biến hóa nào. Lúc này Giang

Nguyên nghe thấy tiếng thở của Diêu Nhất Minh đi sát phía sau nặng nề hơn một chút.

Rõ ràng, nếu Thiên Y viện xảy ra biến cố, ngoại viện chuẩn bị ra tay với mình thì tất nhiên là sau khi tiến vào cánh cổng thứ hai.

Sắc mặt Giang Nguyên vẫn như bình thường, bước chân không nhanh không chậm, cứ đi chậm rãi như ngày xưa.

Khi tiến vào cánh cổng thứ hai, các cao thủ ngoại viện giữ cổng vẫn cung kính hành lễ như xưa, nhưng trong lòng Giang Nguyên bắt đầu hơi trầm xuống. Thính giác nhạy bén của hắn khiến hắn nghe thấy cách đó không xa, có những tiếng thở hơi dồn dập, rất khê. Tuy những người đó đã cố gắng thu liễm tiếng thở nhưng vẫn không thể nào đánh lừa được hắn.

- Xem ra là thật...

Giang Nguyên âm thầm thở dài, sau đó quay đầu nhìn Diêu Nhất Minh bên cạnh, nói:

- Được rồi, anh đến đây thôi... Ngoại viện tìm anh, anh nghe theo sắp xếp của họ... Tôi phải đi tìm vài người tám chuyện một chút...

Diêu Nhất Minh nghe Giang Nguyên nói vậy trên mặt lộ vẻ khổ sở, sau đó anh ta nhìn Giang Nguyên chậm rãi gật đầu, khàn giọng nói:

- Trưởng ban... Xin anh hãy cẩn thận, tôi nhất định sẽ chờ anh quay về!

- Ừ... Không sao, an tâm...

Giang Nguyên đưa tay nhẹ nhàng vỗ vai Diêu Nhất Minh rồi mỉm cười chậm rãi bước vào trong.

Hắn chậm rãi đi trên hành lang, bước vào một quảng trường nhỏ, nhìn thấy phía trước có một hàng người đứng đó, khuôn mặt đầy cẩn thận nhìn mình. Còn đằng sau có vài người từ sau lưng mình đi tới, cản đường mình đã tiến vào ban này.

Giang Nguyên làm như không thấy động tác của những người này, chỉ tiếp tục chậm rãi đi về phía trước, cho đến khi nhìn thấy vẻ

phòng bị của hàng người phía trước, Giang Nguyên mới mỉm cười nhìn các tiên sinh ngoại viện có vài người khá quen mặt, nói:

- Các vị muốn động thủ với tôi sao?

- Giang Nguyên... Hội đồng viện có lệnh, cậu cấu kết với ngoại địch, mưu hại thành viên Hội đồng viện, yêu cầu lập tức bắt giữ cậu, cậu đưa tay chịu trói đi, đừng phạm sai lầm thêm nữa!

Chương 1052: Giết vào trong viện

- Cấu kết ngoại địch, mưu hại thành viên Hội đồng viện?

Giang Nguyên khẽ nhắc lại câu này, sắc mặt đột nhiên âm trầm, ngẩng đầu nhìn về phía vị Phó chủ nhiệm ngoại viện tóc bạc trắng dần đầu, chậm rãi cười nói:

- Chủ nhiệm Ngưu, không biết tôi đã mưu hại ai?

Vị Chủ nhiệm Ngưu này nhìn thấy ánh mắt sắc bén của Giang Nguyên thì sắc mặt hơi cứng đờ, trầm giọng nói:

- Đây là lệnh của Hội đồng viện, Giang Nguyên... Cậu không đưa tay chịu trói, chẳng lẽ muốn kháng lệnh sao?

Giang Nguyên hơi chớp mắt, nhẹ nhàng lắc đầu một cái, khẽ cau mày nói:

- Hóa ra ông cũng không biết...

Nghe thấy Giang Nguyên nói vậy, rõ ràng không hề coi người của ngoại viện trước mặt ra gì, sắc mặt Chủ nhiệm Ngưu hơi khó coi. Còn những người sau lưng ông thì sắc mặt hơi phức tạp. Có không ít người trong số đó dù ít dù nhiều đều đã cùng sống vai chiến đấu với Giang Nguyên, cũng đã từng đấu với Giang Nguyên, biết rõ tính cách của thanh niên trước mặt. Do đó họ cũng không bất ngờ trước thái độ của Giang Nguyên.

Một Thiên vị hai mươi mấy tuổi, hơn nữa ít nhất cũng là Thiên giai cấp 2, hẳn có tư cách để kiêu ngạo. Cộng thêm thân phận Ủy viên Hội đồng viện của mình, đối mặt với những kẻ chặn đường này, hẳn không quá để ý cũng là chuyện bình thường. Cho dù là với thân phận hay thực lực của hẳn, nếu không phải lần này Hội đồng viện có lệnh, mọi người căn bản không có tư cách làm vậy trước mặt hẳn.

- Mọi người nhường đường đi... Để tôi vào xem thử rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, chớ tổn thương hòa khí!

Giang Nguyên nhìn vẻ mặt hơi phức tạp của những người trước mặt thì cũng khẽ thở dài. Trong số họ không ít người đều là người quen, hẳn thật sự không muốn ra tay với họ.

- Giang Nguyên... Tôi nói lại lần cuối cùng, Hội đồng viện ra lệnh bắt giữ cậu. Tôi ra lệnh cho cậu lập tức đưa tay chịu trói, nếu không đừng trách chúng tôi mạo phạm!

Chủ nhiệm Ngưu nhìn chăm chăm Giang Nguyên, trầm giọng nói.

Khóe môi Giang Nguyên nhếch lên, nhìn đám người mang theo vẻ mặt kỳ lạ trước mặt, sau đó lại nhìn Chủ nhiệm Ngưu, nhẹ giọng cười nói:

- Các vị phần lớn đều là người quen, tôi cũng biết có lẽ mọi người thực sự nhận được lệnh của Hội đồng viện. Đã vậy thì đánh một trận đi, như vậy cũng đỡ phải khiến mọi người khó xử!

Giang Nguyên vừa dứt lời, người đột nhiên lóe lên, biến mất khỏi vị trí cũ. Mọi người trong lòng giật mình, còn chưa kịp hồi thần đã thấy Chủ nhiệm Ngưu đứng đầu đột nhiên kêu lên một tiếng kinh ngạc, cả người lui nhanh ra sau.

Hai người sau lưng Chủ nhiệm Ngưu vốn không rõ nội tình, chỉ có thể lắc mình tránh.

Hai người này vừa mới lui ra, né thân hình Chủ nhiệm Ngưu thì thấy Giang Nguyên đã theo sát sau lưng Chủ nhiệm Ngưu, đánh một quyền về phía Chủ nhiệm Ngưu.

- A...

Chủ nhiệm Ngưu thân là Phó chủ nhiệm ngoại viện, một thân công phu của ông dĩ nhiên rất giỏi. Ban nãy ông đột nhiên vội vàng thối lui là vì động tác của Giang Nguyên quá nhanh.

Giang Nguyên vừa mới biến mất khỏi vị trí cũ, chỉ trong nháy mắt một nắm đấm của Giang Nguyên đã xuất hiện trước mặt ông rồi.

Trong lúc hoảng hốt, ông lui ra sau né tránh theo bản năng. Đợi sau khi ông lui ra sau được hai mét thì mới hồi phục lại tinh thần. Mặt ông đỏ lên, miễn cưỡng đứng vững chân xong cũng tức giận

đám một đám về phía Giang Nguyên. Mặc dù Giang Nguyên cũng đánh một đám về phía ông, nhưng ông tung cú đám này ra, nếu Giang Nguyên không lùi vậy thì ít nhất cũng là tình cảnh lưỡng bại câu thương. Ông không tin Giang Nguyên có thể đỡ được một đám của ông.

Chỉ cần Giang Nguyên không dám lưỡng bại câu thương, thoáng lui ra thì đã đủ để những cao thủ khác ở hai bên ông cuốn lấy Giang Nguyên, như vậy Giang Nguyên sẽ không thể chạy thoát.

- A...

Giang Nguyên nhìn thấy một đám của Chủ nhiệm Ngưu đánh sang thì khẽ cười một tiếng. Hắn không hề lui ra sau như Chủ nhiệm Ngưu hy vọng mà một đám vốn đánh đến trước mặt Chủ nhiệm Ngưu bỗng nhiên hoàn toàn biến mất, hóa cường thành nhu, quyền trở thành chưởng, trong tích tắc móc vào cổ tay Chủ nhiệm Ngưu, sau đó nhẹ nhàng né người sang một bên.

Đội sau khi Chủ nhiệm Ngưu hồi phục tinh thần thì sắc mặt đã biến đổi, muốn thu quyền chống đỡ Giang Nguyên nhưng vẫn còn chưa đứng vững đã cảm thấy một cỗ sức mạnh từ phía trước ập tới. cả người theo lực đạo này lui sang bên người Giang Nguyên.

- A...

Một cao thủ đang giơ đám lên định chụp lấy Giang Nguyên, ai ngờ chưởng còn chưa đánh xuống đã thấy Chủ nhiệm Ngưu đánh về phía mình không khỏi kêu lên kinh ngạc, vội vàng thu chưởng về, biến chưởng thành đỡ, muốn đón lấy Chủ nhiệm Ngưu.

Còn Giang Nguyên sau khi quăng Chủ nhiệm Ngưu sang một bên thì lưu loát xoay người giữa sân, nhẹ nhàng đánh nhau với một cao thủ khác. Một chưởng của hắn đánh qua, mượn uy lực một chưởng của đối phương ung dung đột phá vòng vây của mọi người, lao vào trong Thiên Y viện.

- A... đuổi theo...

Đội sau khi Chủ nhiệm Ngưu đứng vững, quay đầu lại thì Giang Nguyên cũng đã đột phá vòng vây, thuận lợi tiến vào trong viện.

Ông lập tức không khỏi gắp giọng hét:

- Đuổi...

Mọi người nghe Chủ nhiệm Ngưu ra lệnh thì vội đuổi theo như bầy ong. Tuy mọi người thật sự không muốn đánh nhau với Giang Nguyên, thấy Giang Nguyên đột phá thuận lợi thì cũng chẳng có gì là khó chịu. Nhưng chuyện nên làm thì vẫn làm, nên dốc sức vẫn phải dốc sức... Dẫu sao công là công, tư là tư, không thể lơ là.

Chỉ có Chủ nhiệm Ngưu là chạy đến mức trán nổi gân xanh, dốc sức đuổi theo sau Giang Nguyên. Vừa đuổi vừa lớn tiếng ra lệnh với các cao thủ ngoại viện bình thường, bảo họ chặn Giang Nguyên lại.

Ông vừa gầm to vừa đuổi theo, trong lòng vô cùng ảo não. Ông đã đảm bảo với Thiên y sư Chu Thế Dương là nhất định sẽ chặn được Giang Nguyên ở ngoại viện, hơn nữa còn bắt lại. Giờ lại để Giang Nguyên chạy thoát thì ông thật sự bức tức.

Những cao thủ ngoại viện canh giữ trên hành lang này chẳng qua chỉ là Địa giai, dù họ toàn lực ngăn cản Giang Nguyên thì chưa đợi họ tạo thế xong đã thấy một bóng đen xẹt ngang qua người mình rồi.

- A a a...

Chủ nhiệm Ngưu nhìn thấy cảnh này thì suýt chút nữa hét lớn lên.

Lúc này, Chu Thế Dương đang ở trong phòng làm việc của mình, khẽ cau mày nhìn hình ảnh camera giám sát trên máy tính của mình, thấy Giang Nguyên trong nháy mắt thoát khỏi sự vây khốn của cao thủ ngoại viện, sắc mặt lão liền biến đổi. Lão đứng dậy cầm ly trà trên bàn quăng mạnh xuống đất trong ánh mắt kinh hãi của thư ký bên cạnh, tức giận quát mắng:

- Đồ vô dụng... Nhiều người như vậy mà một người cũng chẳng bắt được!

Sau khi lão bức bối đi lòng vòng trong phòng làm việc hai vòng thì sắc mặt lạnh lẽo bước đến trước máy tính, cầm chuột lên click mấy cái, mở những camera giám sát khác, kiểm tra tình hình.

Có điều càng xem, sắc mặt lão càng thêm lạnh lẽo.

Kể ra, Giang Nguyên dẫn theo các cao thủ ngoại viện phía sau, xông thẳng vào trong Thiên Y viện đã nhanh chóng hấp dẫn ánh mắt của nhiều người. Nhìn thấy cảnh tượng này, các thành viên vô cùng kinh ngạc.

Nhiều năm rồi họ chưa từng thấy có người đuổi nhau chém giết trong viện. Nếu không phải họ thấy người chạy đầu tiên hình như là Giang Nguyên Ủy viên Hội đồng viện, phía sau là các tiên sinh ngoại viện đang đuổi theo thì họ thật sự cho rằng có ngoại địch gì đó đánh vào.

Có điều, mọi người lập tức hồi thần. Các tiên sinh ngoại viện đuổi theo Ủy viên Giang làm gì? Nếu như so chiêu với nhau cùng lắm chỉ ở ngoại viện, sao lại đuổi vào trong viện làm gì?

Trong nháy mắt các thành viên Thiên Y viện hồi thần lại, sắc mặt ai nấy đều thay đổi, chẳng lẽ...

Mọi người cũng không dám suy nghĩ quá nhiều, cũng không dám thờ ơ, ai nấy đều đuổi theo sau xem tình hình. Nếu đúng như họ nghĩ thì lần này thật sự có chuyện hay rồi.

Có điều, mọi người đuổi theo sau để xem mà không ngờ, đây đã không đơn giản là một chuyện hay để xem nữa rồi.

Trên đường chạy đi, họ đã thu hút ánh mắt của vô số thành viên Thiên Y viện. Sau đó họ thấy phía sau có nhiều người đuổi theo xem thì cũng không nghĩ gì nhiều, bắt đầu chạy theo số đông, theo sau các cao thủ ngoại viện để xem náo nhiệt.

Dần dần, họ càng vào sâu trong Thiên Y viện thì người cũng càng lúc càng nhiều. Dưới sóng người đông đúc như vậy, cho dù là những thành viên Thiên Y viện không ở hướng này hoặc những thành viên cấp cao đang ở phòng thí nghiệm hay phòng làm việc cũng bị tình hình này kinh động. Dầu sao trong Thiên Y viện đã nhiều năm như vậy chưa xảy ra tình huống huyên náo đến thế.

Những thành viên cấp cao nếu không tự ra ngoài xem tình hình thì cũng cử y sư hoặc y sĩ trẻ cấp dưới ra thăm dò tình hình.

Đợt khi Giang Nguyên phóng vào quảng trường trung tâm trong viện, đám người vây xung quanh đã hơn vài trăm người.

Chủ nhiệm Ngưu đuổi theo phía sau nghe thấy sau lưng truyền đến tiếng bước chân hỗn loạn và tiếng bàn luận thì sắc mặt càng lúc càng tái xanh. Chu tổng lúc đầu đã dấn dò, nhất định phải bắt được Giang Nguyên, tuyệt đối không để cho Giang Nguyên vào trong viện, nhưng bây giờ thì hay rồi... Không chỉ Giang Nguyên tiến vào viện, mà còn gây náo động như vậy... Lần này phiền phức to rồi...

Có điều lúc này Chủ nhiệm Ngưu không để ý nhiều như vậy. Giờ có thể bắt Giang Nguyên lại trước mới là mấu chốt.

Ông đang định dẫn mọi người liều mạng xông lên tấn công thì thấy Giang Nguyên đột nhiên dừng bước trên khán đài trước quảng trường.

Trong lòng Chủ nhiệm Ngưu thoáng vui mừng. Lần này ông không dám lơ là, lập tức dẫn năm sáu cao thủ Thiên vị sau lưng đuổi theo Giang Nguyên, sau đó vung tay lên, để mọi người vây quanh khán đài rồi sau đó cùng xông về phía khán đài. Ông không biết Giang Nguyên dừng ở đây làm gì, có điều ông cũng hiểu rõ, tuyệt đối không thể dây dưa tiếp với Giang Nguyên nữa. Nhất định phải bắt được Giang Nguyên trước rồi tính sau.

Khán đài không nhỏ, nó cao cũng chừng 1.5m, nhưng 5, 6 cao thủ nhảy lên, tuy không chen chúc nhưng rõ ràng cũng không thi triển được gì.

Giang Nguyên biết giờ không phải lúc nường tay, nụ cười nhạt luôn ở trên mặt giờ đã biến mất, mặt mũi đứng đờ, trong hai mắt không chút biểu cảm, vô cùng lạnh lùng, đưa tay ra là một đòn tấn công mạnh, động tác nhanh và chính xác, lập tức bức cho 2, 3 cao thủ phải nhảy xuống.

Còn 3 cao thủ còn lại, bao gồm cả Chủ nhiệm Ngưu đã liên thủ tấn công Giang Nguyên vài lần nhưng họ liền phát hiện Giang Nguyên một chọi ba mà vẫn đánh cho bọn họ tay chân luống cuống. Bọn họ đều là Thiên giai cấp 2, nhưng khi đối mặt với đòn tấn công của Giang Nguyên vẫn phát hiện họ không thể làm được gì đối

phương, thậm chí còn hơi rơi vào thế hạ phong.

Chương 1053: Vây công không thành

- Wao...

Đám đông bên cạnh đã dần kéo đến, nhìn thấy động tĩnh trên khán đài thì hàng loạt những tiếng thán phục vang lên. Mấy người trên đài trên căn bản các thành viên nội viện đều biết. Những người này đều là cao thủ trong các tiên sinh ngoại viện, nghe nói đều có thực lực Thiên giai cấp 2.

Vậy mà Ủy viên Giang Nguyên một mình chống lại mấy người, chẳng những không hề rơi vào thế hạ phong, thậm chí hình như còn khiến cho mấy vị tiên sinh này hơi ứng phó; thực lực hình như còn mạnh mẽ hơn so với lời đồn mấy phần.

- Đáng chết, một đám vô dụng...

Chu Thế Dương sắc mặt xanh đen nhìn chằm chằm màn hình. Lão nhìn cảnh tượng trên đó mà hận đến mức nghiến răng nghiến lợi. Rồi lão lại nhìn về phía quảng trường chật đầy người, sắc mặt lại càng thêm khó coi. Vốn lão đã ra lệnh cho ngoại viện phải trực tiếp bắt Giang Nguyên lại ở phạm vi ngoại viện. Nhưng ai ngờ ngoại viện không chỉ không bắt được Giang Nguyên lại mà còn để Giang Nguyên gây ra động tĩnh lớn đến thế. Khiến lão suýt chút nữa thì dẫm vào màn hình trước mặt một đấm rồi.

Có điều, Chu Thế Dương nhìn cảnh tượng trên màn hình rồi miễn cưỡng nhịn xuống. Nếu dẫm vỡ màn hình rồi thì mình sẽ không thể thấy được tình hình hiện tại nữa.

- Đáng chết...

Chu Thế Dương nhìn cảnh tượng dây dưa trên màn hình thì cũng chỉ có thể tức giận mắng một tiếng nữa. Nếu những cao thủ ngoại viện này mà không bắt được tên Giang Nguyên đáng chết kia thì phiền phức to rồi.

Đang lúc Chu Thế Dương bức bối thì điện thoại cá nhân của lão

vang lên. Lão cầm điện thoại nhìn cái tên bên trên, nhướn mày một cái, trong mắt lóe lên tia bức bối và bất lực nhưng vẫn nghe điện thoại.

- Xảy ra chuyện gì vậy? không phải anh nói Giang Nguyên vừa vào ngoại viện là sẽ bị bắt lại sao? Sao lại náo loạn như vậy?

Giọng nói bên kia đúng như lão dự liệu, tràn đầy cảm tức và chất vấn.

- Lão Ninh... Yên tâm, bây giờ ngoại viện đang vây hãm lại, hãn không chạy thoát đâu...

Sắc mặt Chu Thế Dương âm trầm, nhưng dù sao đây cũng là do lão sắp xếp có sơ hở nên trầm giọng nói:

- Anh cứ bận rộn chuyện của mình đi. Chuyện ở đây tôi sẽ xử lý tốt!

- Chu Thế Dương... Tôi nói cho anh biết, lúc này không thể để ra sơ suất gì, nếu để xảy ra sơ suất... cả tôi và anh đều xong đời!

Ninh Hán Dân không tin vào lời đảm bảo của Chu Thế Dương, lạnh giọng nói.

- Tôi biết... Hừ... Còn cần anh nói sao?

Chu Thế Dương cười hung ác nói:

- Đã đến bước này rồi thì không cần phải nghĩ nhiều nữa... Giờ chúng ta đã không còn đường lui nữa rồi. Anh cứ yên tâm làm xong chuyện của anh, nếu như bên anh có gì sai sót là hỏng hết mọi chuyện đấy!

- Hừ...

Ninh Hán Dân bên kia hừ lạnh một tiếng rồi cúp điện thoại.

Chu Thế Dương ném điện thoại lên bàn làm việc, sau khi nhìn chằm chằm điện thoại hừ lạnh một tiếng thì ánh mắt lạnh lùng mới nhìn lại màn hình lần nữa. Tình hình bên đó vẫn không có gì thay đổi.

Ba bốn người vẫn vây lấy Giang Nguyên trên đài hỗn chiến không ngừng. Bên cạnh còn có vài người nhưng không thể nhúng tay vào được.

- Xảy ra chuyện gì vậy? Nhiều người như vậy mà không bắt được một người sao... Chẳng lẽ thằng nhãi này thật sự lợi hại đến mức đó?

Chu Thế Dương cắn răng nghiêng lợi tức giận hét.

Thư ký bên cạnh nhìn thấy bộ dạng tức giận của chu thế dương thì đôi mắt xoay chuyển hai vòng rồi nhìn về phía Chu Thế Dương nhỏ giọng cười nói:

- Chu tổng... Tôi có một biện pháp...

- Ồ? Biện pháp gì?

Ánh mắt Chu Thế Dương hơi sáng lên, quay đầu nhìn về phía thư ký, trầm giọng nói.

Thư ký khẽ mỉm cười, sau đó thấp giọng nói:

- Chu tổng... Nếu đã có lệnh của Hội đồng viện, muốn chúng ta bắt Giang Nguyên, vậy thì hình như không cần quá câu nệ nữa...

Chu Thế Dương nhìn nụ cười mỉm thần bí của thư ký thì hơi sửng sốt một chút, , sau đó trên mặt cũng bắt đầu chậm rãi nở nụ cười châm biếm... Đúng rồi, nếu đã có lệnh của Thiên Y viện, vậy hà tất mình phải phiền toái như vậy? Đúng là bị những giáo điều của viện làm hỏng đầu óc mất rồi, chuyện đơn giản như vậy mà cũng không nghĩ ra.

Trong quảng trường , lúc này đã tụ tập bốn năm trăm người, hơn nữa trong đó trừ gần một nửa là Y sĩ thực tập, có bốn phần là y sĩ, hai phần còn lại là thành viên cao cấp cấp y sư trở lên.

Cao thủ ngoại viện trắng trợn vây công ủy viên Hội đồng viện trong nội viện, chỉ có một lý do và khả năng. Đó là Hội đồng viện ra lệnh phải bắt giữ Giang Nguyên. Nếu không bất kỳ thành viên ngoại viện nào cũng không dám ra tay với Ủy viên Hội đồng viện như vậy.

Nhưng kỳ quái là, tại sao lại bắt giữ Ủy viên Hội đồng viện? Cho tới giờ đâu có nghe tin tức nào truyền ra? Chuyện trọng đại như vậy, chắc chắn Hội đồng viện không thể giữ bí mật không tiết lộ. Kỳ quái hơn là, Ủy viên Giang Nguyên này lại ra tay phản kháng. Tình hình này khiến mọi người phải suy ngẫm.

Những thành viên nội viện cấp cao nghe thấy tin này trong lòng cũng dâng lên suy nghĩ và nghi ngờ như vậy. Luật pháp, quy định, chế độ của Thiên Y viện nghiêm khắc... Ngàn năm nay dưới luật pháp của viện chưa từng xảy ra tình huống như thế này.

Cho nên, gần trăm thành viên cấp cao cấp y sư sau khi biết được tình hình này cũng chạy tới, muốn xem thử có chuyện gì.

Còn Chủ nhiệm Ngưu lúc này dĩ nhiên đã chú ý thấy dưới đài càng lúc càng nhiều người tụ tập. Hơn nữa trong số đó thậm chí có không ít Y sư nhị phẩm thì trên trán không tìm được toát mồ hôi.

Mặc dù đúng là Hội đồng viện đã ra lệnh, nhưng ông thân là Phó chủ nhiệm ngoại viện, hơn nữa từ trước đến nay có quan hệ mật thiết với Thiên y sư Chu Thế Dương. Lần này nhận được mật lệnh của Chu Thế Dương nhưng sao ông cứ cảm thấy trong chuyện này hình như có gì đó không đúng?

Có điều nếu đã có mật lệnh của Chu Thế Dương, hơn nữa lại có lệnh của Hội đồng Thiên Y viện, dĩ nhiên Chủ nhiệm Ngưu sẽ dốc sức thực hiện. Nhưng ông không ngờ, mình không cách nào bắt được Giang Nguyên một cách im lặng, thậm chí còn để Giang Nguyên chạy vào trong nội viện, hơn nữa còn náo động ra thế này. Như vậy bảo sao ông không lo cho được...

Ông vừa nghĩ đến vẻ mặt giận dữ của Chu tổng kia thì chỉ có thể nổi giận gầm lên một tiếng, dốc hết toàn lực, dẫn hai cao thủ tấn công Giang Nguyên. Có điều lúc này trong lòng ông thầm hối hận. Nếu sớm biết thằng nhãi này khó dây dưa như vậy thì đã chuẩn bị trước, nghiêng răng mời vị kia ra tay, dĩ nhiên sẽ dễ bắt được Giang Nguyên hơn rồi.

Có điều bây giờ đã không còn kịp nữa rồi, chỉ có thể dốc hết sức lực, xem thử có thể bắt được Giang Nguyên này không. Ông không tin, một mình Giang Nguyên đấu với với nhiều người như vậy mà

vẫn có thể kiên trì được lâu.

Về mặt Giang Nguyên lúc này vẫn lãnh đạm, mặc dù không thể chiếm thế thượng phong như lúc đầu nhưng dưới sự vây công của ba người hắn không hề lộ chút yếu thế. Thậm chí thỉnh thoảng hắn còn đánh được một chiêu khiến ba người tay chân luống cuống.

Cứ đánh một lúc như vậy, lúc này Giang Nguyên vẫn vừa công vừa thủ, không hề có chút cảm giác không chống đỡ được. Chủ nhiệm Ngưu thấy đánh lâu như vậy vẫn chưa thắng được thì sắc mặt càng lúc càng khó coi, trên trán bắt đầu toát những giọt mồ hôi to như hạt đậu.

- Đáng chết, thằng nhãi này lợi hại như vậy sao? Sao giống đấu với gà chọi vậy?

Đúng lúc Chủ nhiệm Ngưu bắt đầu hơi tuyệt vọng thì tiếp viện cuối cùng cũng tới.

- Chủ nhiệm Ngưu... Mời lui xuống, bao vây cậu ấy lại trước đã...

Một giọng nói truyền tới khiến tim Chủ nhiệm Ngưu thoáng buông lỏng. Xem ra Chu tổng đã không nhận được nữa, cuối cùng cũng phải tiếp viện tới rồi.

Sau khi nghe vậy Chủ nhiệm Ngưu liền vung tay lên, bảo mọi người lui xuống. Đồng thời sau khi mình toàn lực đánh Giang Nguyên một đòn thì cũng nhẹ nhàng lui xuống.

Khán đài không lớn, lúc này bên dưới khán đài đã có một nhóm cao thủ ngoại viện chạy tới, vây quanh khán đài. Đồng thời 6, 7 cao thủ Thiên vị dẫn 10 cao thủ Địa giai về mặt ngưỡng trọng bao vây xung quanh, đề phòng Giang Nguyên một lần nữa bỏ trốn.

Có điều, có không ít tiên sinh ngoại viện trong lòng thấp thỏm. Bọn họ đều biết thực lực siêu quần của Ủy viên Giang Nguyên này, thậm chí hình như còn có thể nhờ vào Tề Thế Đỉnh để bay lên. Có điều bây giờ Tề Thế Đỉnh không có bên cạnh đối phương, có lẽ đối phương sẽ không có cách gì để tùy tiện thoát đi.

Có điều mọi người nhìn chằm chằm Giang Nguyên đang đứng trên

đài thì phát hiện hình như đối phương không hề có ý định chạy trốn, hơn nữa vẻ mặt cực kỳ lãnh đạm kia lúc này cũng bắt đầu lộ chút cảm xúc.

- Hừ...

Giang Nguyên thoát ra khỏi trạng thái Trống rỗng nhẹ nhàng thở ra một hơi, nhìn đám người đông đúc trên quần trường, lộ ra vẻ hài lòng. Hắn đang đợi giây phút này...

- Nếu các người nói Hội đồng viện hạ lệnh muốn bắt giữ tôi, vậy thì mời Trưởng bao Lưu và Viện trưởng ra tuyên bố mệnh lệnh này; nếu không tôi nghi ngờ các người làm giả mệnh lệnh!

Giang Nguyên nhìn chằm chằm đám Chủ nhiệm Ngưu bên dưới đài, cao giọng nói.

Giang Nguyên vừa nói ra lời này, những thành viên nội viện dưới đài đều bàn luận sôi nổi.

- A... Đúng là ra lệnh bắt giữ...

- Dĩ nhiên, nếu không có lệnh bắt giữ, ngoại viện sao dám làm vậy với Giang Nguyên?

- Nhưng vì sao? Chẳng lẽ Giang Nguyên thật sự phản bội viện? Nhưng sao không có chút tin tức gì?

- Chuyện này đúng là có chút kỳ quái... Hơn nữa sao Hội đồng viện không đưa ra thông báo? Mà sao Giang Nguyên nhất định phải gặp Viện trưởng và Trưởng ban Lưu? Chẳng lẽ trong chuyện này có vấn đề gì sao?

Mọi người xì xào bàn tán, không ít các thành viên cấp bậc y sư đều nhìn Giang Nguyên trên đài, nghi ngờ hỏi nhau. Là thành viên cấp cao, dĩ nhiên họ nhận ra có gì đó không đúng.

Đám Chủ nhiệm Ngưu và thành viên ngoại viện vây quanh Giang Nguyên dĩ nhiên không thể để Giang Nguyên nói tiếp. Một thành viên ngoại viện lúc này trầm giọng ngắt lời Giang Nguyên nói:

- Giang Nguyên, đây là lệnh của Hội đồng viện, cậu còn dám kháng

lệnh... còn không mau đưa tay chịu trời!

- Hừ... Rốt cuộc các người phụng mệnh ai? Viện trưởng Từ? Hay Trưởng ban Lưu? Còn sư phụ của tôi, bọn họ đâu? Để bọn họ ra đây, tôi thấy họ thì sẽ chấp nhận lệnh của viện này là thật!

Giang Nguyên lạnh giọng cười nói:

- Bây giờ các người thuận miệng nói là lệnh của Hội đồng viện, không có Viện trưởng và Trưởng ban Lưu chứng minh, tôi không tin! Chẳng lẽ các người thật sự cho rằng chỉ dựa vào Chu Thế Dương và Ninh Hán Dân là có thể một tay che trời sao? Mời Viện trưởng và Trưởng ban Lưu, cả sư phụ của tôi ra đây. Nếu không tôi rất nghi ngờ Viện trưởng bọn họ không biết đã xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn không!

- Im miệng...

Chủ nhiệm Ngưu nghe Giang Nguyên nói vậy thì sắc mặt trầm xuống, đồng thời vung tay lên, hai người sau lưng lập tức ném hai quả cầu sắt màu đen lên đài.

Chương 1054: Phản ứng của Ban giám sát

Giang Nguyên nhìn thấy hai quả cầu sắt màu đen nổ tung trên đài, tuôn ra hai làn khói trắng dày đặc thì chân mày hơi cau một cái. Với kinh nghiệm của hắn không cần nghĩ cũng biết đây là thứ đồ chơi gì.

Hắn sớm đã nín thở. Tuy hắn không biết thứ này rốt cuộc tên là gì, nhưng nếu có xuất thân từ Thiên Y viện thì chắc chắn hiệu quả không kém.

Có điều, thứ này đối với hắn mà nói thật ra cũng không có tác dụng gì quá lớn. Nó chỉ hữu hiệu với cao thủ bình thường, còn đối với hắn mà nói thì chưa chắc.

Giang Nguyên nín thở, nhìn hai làn khói trắng dày đặc trước mặt bao phủ lấy mình, thậm chí hắn còn tò mò đưa tay động vào làn khói trước mặt. Có điều rất kỳ lạ, hai luồng khói dày đặc động vào

cũng không tan đi, chỉ hoàn toàn bao trùm lấy hắn, thậm chí khiến hắn có cảm giác đưa tay ra cũng không thể thấy được nắm ngón tay.

Giang Nguyên khẽ híp mắt lại, sau khi hai con người co rút một lúc, làn khói dày đặc trước mắt hắn nhanh chóng rút khỏi tầm mắt, chỉ còn lại chút khói nhàn nhạt như có như không.

Có điều, lúc này Giang Nguyên cũng cũng âm thầm gật đầu, tuy nói lúc này cũng không hề có gió, nhưng hai làn khói trắng này đại khái đã bao trùm cả khán đài, ngưỡng vọng chứ không tan. Giang Nguyên dùng hai chưởng có chứa nội lực đánh hai chưởng nhưng phát hiện làn khói trắng này chỉ cuộn lên một chút, chứ không hề tản ra bốn phía.

Chủ nhiệm Ngưu nhìn thấy khói đã bao trùm cả khán đài thì trong mắt lóe lên một tia đắc ý, trầm giọng nói:

- Mọi người hìn kỹ, đừng để cho hắn chạy...

- Vâng...

Các cao thủ đồng loạt đáp một tiếng, sau đó nới rộng vòng vây lớn hơn, ngăn ngừa Giang Nguyên chạy ra.

Các thành viên Thiên Y viện ở dưới đài nhìn thấy làn khói trắng dày đặc bên trên đài thì phần lớn không tìm được khe hở mà một cái. Từ lúc nào ngoại viện đã trở nên vô dụng như vậy, với người của mình mà còn phải sử dụng đến thứ này?

Có điều, lúc này cũng không ai nói gì. Xem ra ngoại viện thật sự phụng lệnh Thiên Y viện, nhưng chỉ có chút nghi ngờ... Nếu là lệnh của Thiên Y viện, vì sao không thấy tuyên bố? Chỉ có ngoại viện nhận được lệnh? Đây là nhắm vào thành viên Hội đồng viện... Không có chứng cứ xác thực không thể nào làm như vậy. Mà Hội đồng viện cũng không hề có công bố gì, thế này rốt cuộc là sao?

Không ít thành viên Thiên Y viện ở bên dưới bắt đầu xì xào bàn tán, ai nấy đều có vẻ nghi hoặc...

- Đúng rồi... Gần đây có thấy La lão y sư La Thiên Minh không? Nếu thật sự do Hội đồng viện hạ lệnh, La lão y sư La Thiên Minh

không thể nào cho phép Giang Nguyên phản kháng như vậy? Ít nhất với thân phận thành viên Hội đồng viện của Giang Nguyên, cho dù thật sự mắc tội lớn gì đó cũng không thể nào phạt quá nghiêm trọng mới đúng!

Một y sư nhị phẩm cau mày nhìn lên trên đài, sau đó nói với y sư nhị phẩm khác bên cạnh:

- Đến giờ, sao còn chưa thấy La lão y sư ra mặt?

- Đúng vậy... Tôi cũng thấy kỳ lạ.

Theo lý thuyết Giang Nguyên ở đây đánh nhau, làm loạn lên như vậy thật sự là chuyện lớn... Sao La lão y sư La Thiên Minh lại không ra mặt?

Vị y sư nhị phẩm này cũng có chút nghi ngờ.

Sau khi chần chờ một chút, vị y sư nhị phẩm này đột nhiên nhìn các y sư tụ tập bên cạnh, trầm giọng hỏi:

- Hai ngày nay mọi người có ai gặp La lão y sư La Thiên Minh không?

Những người bên cạnh sau khi sửng sốt một chút đều lần lượt lắc đầu:

- Không, mấy ngày nay không hề gặp La lão y sư La Thiên Minh...

Hai vị y sư nhị phẩm thấy mọi người lắc đầu thì nhìn nhau một cái, sau đó bắt đầu chậm rãi nhíu mày. Vị y sư nhị phẩm đầu tiên hít một hơi, chần chờ nói:

- Hai ngày nay hình như tôi cũng không gặp Viện trưởng và Trưởng ban Lưu...

Sắc mặt vị y sư nhị phẩm thứ hai hơi phiền muộn nói:

- Tôi cũng không gặp... nhưng... theo lý mà nói...

Nói tới đây, y sư nhị phẩm này chần chờ một chút, đột nhiên thấp giọng nói:

- Theo lý mà nói... Giang Nguyên dù sao cũng là Ủy viên Hội đồng viện, giờ yêu cầu gặp hai người họ... Hẳn hai vị sẽ ra mặt, sẽ không để mọi chuyện âm ỉ đến mức này mới đúng!

Sắc mặt của vị y sư nhị phẩm đầu tiên hơi thay đổi, nháy mắt một cái, sau đó quay đầu nhìn chung quanh, nhìn thấy mọi người xung quanh đều đang nhìn mình, anh ta đột nhiên lên tiếng nói:

- Hai ngày nay, có ai gặp Viện trưởng và Trưởng ban Lưu không?

Lúc này hơn mười vị y sư bên cạnh lại một lần nữa hơi sửng sò, nhìn nhau một cái rồi ríu rít lắc đầu.

Hai y sư nhị phẩm thấy phản ứng của mọi người thì sắc mặt bắt đầu ngưng trọng; cùng tiến tới, thấp giọng lầm bầm mấy tiếng rồi ngẩng đầu nhìn xung quanh, thấy trước đó không xa có hai người quen đi tới, hai người cũng lập tức bước nhanh đến.

- Lão Trương...

Vị y sư nhị phẩm đi trước chào hỏi một lão giả tóc hoa râm.

- A... Lão Dương, lão Hồ cũng đến à...

Vị lão giả này cũng là y sư nhị phẩm. Sắc mặt ông ngưng trọng gật đầu một cái.

- Lão Trương... Hai ngày nay anh có gặp Viện trưởng, Trưởng ban Lưu và La Thiên Minh không?

Vị Dương y sư này thấp giọng hỏi.

- Không... Còn hai anh?

Rõ ràng, lúc này trên mặt vị Trương y sư này cũng có chút nghi ngờ.

Dương y sư và Hồ y sư nghe Trương y sư nói vậy thì cũng biến sắc, chậm rãi lắc đầu.

- Các anh cũng không gặp?

Thấy phản ứng của hai người, sắc mặt của Trương y sư cũng biến đổi, thoáng yên lặng, sau đó ngẩng đầu lên nói:

- Thế này đi... Các anh thử đi hỏi những người khác xem, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Nếu không được thì chúng ta gọi điện thoại cho Văn phòng viện hoặc Ban giám sát hỏi xem thử...

- Đúng... đây cũng là... chuyện lớn, mà một chút tin tức cũng không có, thật không bình thường!

Hai người Dương Hồ sau khi nhìn nhau một cái thì đồng loạt gật đầu.

Lúc này, trong Ban giám sát cũng đang hỗn loạn. Hồ Giang và La Dương Sinh của Phòng 2 sắc mặt ngưng trọng chạy đến Phòng 3.

- Xảy ra chuyện gì? Lão Lý... Không phải mấy ngày trước đã nói Giang Nguyên đã thoát khỏi hiềm nghi rồi sao? Sao Hội đồng viện lại đột nhiên ra lệnh bắt giữ Giang Nguyên?

Hồ Giang cau mày, nhìn Lý Khải phía đối diện trầm giọng nói.

Lúc này sắc mặt Lý Khải cũng vô cùng ngưng trọng, nhìn Hồ Giang nói:

- Chúng tôi cũng không biết... Hai ngày nay Phòng 3 chúng tôi đã ngừng điều tra Giang Nguyên... Chúng tôi cũng không nhận được bất kỳ tin tức gì...

- Các anh cũng không nhận được tin tức gì sao?

La Dương Sinh sững sốt một chút, kinh ngạc nói:

- Vậy sao Hội đồng viện lại hạ lệnh bắt giữ Giang Nguyên?

Mấy người Phòng 2 và Phòng 3 đều biến sắc, sau khi nhìn nhau một cái Lý Khải trầm giọng nói:

- Trưởng ban đâu? Phải đi hỏi thử Trưởng ban...

Hồ Giang chậm rãi lắc đầu nói:

- Không liên lạc được Trưởng ban...

- A... Thư ký thì sao?

- Cũng không liên lạc được... Bên văn phòng nói hôm trước Trưởng ban qua bên Viện trưởng, sau đó thì không thấy quay lại...

Sắc mặt Hồ Giang âm trầm nói:

- Nhưng bên Văn phòng cũng nói không thấy Trưởng ban, hình như Viện trưởng giờ cũng không ở trong viện!

- A...

Mấy người bên cạnh nghe thấy những lời này thì chết lặng. Sau đó La Dương Sinh đột nhiên chột ngắc đầu, nhìn về phía mọi người, lạnh giọng nói:

- Dựa theo quy định, chúng ta không nhận được lệnh của Trưởng ban, với những lệnh bắt giữ Ủy viên Hội đồng viện không thông qua Ban giám sát chúng ta... Cho dù thế nào, không có Trưởng ban phê chuẩn, không có Ban giám sát chúng ta thẩm hạch... Không ai có quyền bắt giữ Ủy viên Hội đồng viện!

La Dương Sinh vừa nói ra lời này, lúc này Lý Khải ở bên chần chờ nói:

- Nhưng... Đây là lệnh của Hội đồng viện, có lẽ không phải giả đâu. Nếu là lệnh của Hội đồng viện, như vậy hẳn phải có Trưởng ban ra mặt mới đúng...

- Giờ Trưởng ban không có ở đây...

Sắc mặt Hồ Giang âm trầm, ngắc đầu nhìn về phía mọi người, nói:

- Không liên lạc được với Trưởng ban, chuyện này rất không bình thường... Hơn nữa vào lúc này, Ủy viên Giang Nguyên vừa mới bên ngoài trở về đã hạ lệnh bắt giữ, chuyện này rất không bình thường...

Nói đến đây, di động của Hồ Giang đột nhiên vang lên.

Hồ Giang cầm điện thoại lên, nghe bên kia nói mấy câu xong thì sắc mặt xanh mét, nhìn về phía mọi người, trầm giọng nói:

- Tôi vừa mới cho người xác nhận, giờ Viện trưởng và Trưởng ban không liên lạc được. Liều tổng hình như hai ngày nay cũng không lộ diện... Chỉ có hai vị Chu Thế Dương và Ninh Hán Dân ở viện... Còn La lão y sư La Thiên Minh, cùng hai vị Vu Phượng Minh, Lý Thiên Phúc thân thiết với Giang Nguyên lúc này cũng không liên lạc được...

- Cái gì?

La Dương Sinh bỗng nhiên kêu lên một tiếng kinh ngạc, sắc mặt đột nhiên xanh mét giống như Hồ Giang.

- Thế này...

Hai người Lý Khải bên cạnh lúc này cũng mặt đầy kinh ngạc, thất thanh nói:

- Chẳng lẽ... chẳng lẽ xảy ra vấn đề gì?

Lý Khải vừa mới nói xong thì lập tức lắc đầu, nói:

- Không thể nào... Đây tuyệt đối không thể nào...

- Không thể không thể nào...

Hồ Giang nhìn La Dương Sinh bên cạnh, sau đó nhìn về phía Lý Khải, nói:

- Vốn đây là cơ mật, nhưng giờ tôi phải tiết lộ cho hai người...

Lý Khải và Tiền Quân nhìn nhau, Tiền Quân đột nhiên lên tiếng, nói:

- Chẳng lẽ... Chuyện liên quan đến Long Sơn?

- Đúng... Căn cứ điều tra của chúng tôi, hai vị Chu Thế Dương và Ninh Hán Dân có liên quan đến chuyện Long Sơn năm đó... Gần đây Viện trưởng và Trưởng ban luôn chuẩn bị cho chuyện này, có điều điều tra vẫn chưa hoàn thành xong...

La Dương Sinh nhìn hai người, nói:

- Giờ xảy ra tình huống như thế nào, Ủy viên Giang Nguyên vừa về viện đã hạ lệnh bí mật bắt giữ, khả năng xảy ra chuyện rất lớn...

- Làm sao có thể? Điều này sao có thể?

Lúc này Tiền Quân và Lý Khải cũng lắc đầu liên tục, trong mắt tràn đầy vẻ không thể tin.

- Chúng tôi cũng hy vọng không phải thật, nhưng bây giờ không thể không hoài nghi tính có thể của chuyện này...

Hồ Giang lạnh giọng nói:

- Giờ Trưởng ban không có ở đây, viện trưởng cũng không, không thông qua Ban giám sát chúng ta, bí mật bắt giữ Ủy viên Hội đồng viện tuyệt đối không được phép... Cho dù là lệnh của Hội đồng viện, Ban giám sát chúng ta cũng có quyền nghi ngờ, và lên tiếng chất vấn!

- Đúng... Nếu quả thật xảy ra chuyện, như vậy Ủy viên Giang Nguyên tuyệt đối không thể xảy ra vấn đề; một khi hắn cũng xảy ra vấn đề; đến lúc đó, không có Trưởng ban ở đây, chỉ dựa vào Ban giám sát chúng ta trên căn bản không thể nào tiến hành chất vấn chuyện này!

Lúc này vẻ mặt La dương Sinh tàn khốc nhìn Tiền Quân và Lý Khải đối diện, nói:

- Cho nên, bây giờ Ban giám sát chúng ta phải phái người ra mặt. Cho dù không đứng bên Ủy viên Giang Nguyên, nhưng chúng ta phải cho thấy ý kiến và thái độ của Ban giám sát chúng ta...

Tiền Quân và Lý Khải nhìn nhau một cái, sau đó gật đầu, nói:

- Được... Giờ chúng ta lập tức liên lạc với Phòng 1, phòng 4 và phòng 5...

- Được... Phải mau lên, một khi Ủy viên Giang Nguyên rơi vào tay giặc thì chúng ta sẽ hết cách!

Chương 1055: Tề Thế Đỉnh động

Giang Nguyên đứng trong làn khói trắng hơi nhú mảy một cái, mặc dù hắc đã sớm nín thở, nhưng hắc vẫn cảm thấy rất nhiều khác thường.

Thủ đoạn của Thiên Y viện thực sự không đơn giản. Mặc dù nín thở, không hít chút khói trắng nào nhưng dường như khói trắng này không phải chỉ có tác dụng thông qua đường hô hấp. Giờ hắc bắt đầu mơ hồ phát hiện, sau khi khói trắng này tiếp xúc qua da, da dường như hơi khác thường, chỉ sợ rất có thể sẽ thông qua tiếp xúc với da sinh ra một vài tác dụng.

Sau khi Giang Nguyên cảm thấy không ổn thì ân mảy hơi nhú một cái; mặc dù loại ảnh hưởng này đối với hắc mà nói trong vòng nửa giờ sẽ không có tác dụng gì quá lớn. Nhưng cứ nín thở đứng đây như vậy, đối đối phương tung ra chiêu khác cũng không phải việc hắc muốn.

Hơn nữa bây giờ mục đích của hắc cũng đã đạt được. Trong quảng trường đã tụ tập rất nhiều thành viên Thiên Y viện. Không cần phải trầm mặc nữa. Hắc lập tức hơi nhắm mắt, sau đó bắt đầu vận thần...

Nơi này cách Phòng luyện đan không xa lắm, Giang Nguyên cảm nhận được rất rõ sự tồn tại của Tề Thế Đỉnh. Có điều hắc chỉ cảm nhận được sự tồn tại của Tề Thế Đỉnh thôi chứ hắc không biết mình có thuận lợi thúc giục Tề Thế Đỉnh không. Hình như Tề Thế Đỉnh đang vị vậy lại rồi.

Sau khi Giang Nguyên hơi nhú mảy một cái thì lật tay, Thần thú bát trong balo trên vai nhanh chóng nhảy ra ngoài, sau đó xuất hiện trong tay hắc.

Giang Nguyên lặng lẽ vận thần, đem lực chú ý và tinh thần lực của mình rót vào trong Thần thú bát. Sau khi Thần thú bát hơi sáng lên, tinh thần lực trong nháy mắt được phóng đại gấp mấy lần...

Trong Phòng luyện đan số 1 cách đó không xa, Tề Thế Đỉnh vốn hơi run rẩy lúc này đã dao động kịch liệt hơn.

Mấy cao thủ ngoại viện bên cạnh nhìn Tề Thế Đỉnh bị khóa lại chính giữa nhưng vẫn tự mình dao động kịch liệt không ngừng, trong mắt cũng lóe lên tia kinh hãi.

- Xảy ra chuyện gì? Nó... Thật sự tự cử động à?

Các cao thủ ngoại viện trở mắt nhìn nhau, một người trong đó hít một hơi thật sâu, nói:

- Không sao, đã bị xích sắt khóa lại, chẳng lẽ nó còn có thể lật trời à?

Hai người bên cạnh cũng đồng ý chậm rãi gật đầu, đúng... nó đâu phải máy bay loại hình lớn gì, nó đã bị xích sắt khóa lại rồi, hơn nữa đang ở trong phòng, nó còn có thể làm gì chứ?

Có điều, cao thủ ngoại viện dẫn đầu sau khi chần chờ một chút vẫn quyết định gọi cho cấp trên.

- Cái gì? Tề Thế Đỉnh tự dao động sao?

Thư ký của Chu Thế Dương bên kia kinh ngạc kêu lên một tiếng, sau đó nhìn về phía Chu Thế Dương, liền hỏi lần nữa:

- Đã khóa xích sắt chưa?

- Ừ... Khóa kỹ là được, các người nhìn thật chặt, tuyệt đối không để cho những người khác xông vào...

Sau khi cúp máy.

Thư ký này liếc nhìn cảnh tượng khói trắng bao phủ trên màn hình, cẩn thận nói:

- Chu tổng... Tôi thấy vẫn nên bảo Chủ nhiệm Ngưu tăng nhanh tốc độ một chút... Không thể để tiếp tục xảy ra rối loạn nữa!

- Ừ... cậu thông báo với bên kia một tiếng, để cho bọn họ tốc chiến tốc thắng...

Chu Thế Dương rất đồng ý với lời của thư ký. Tuy giờ Từ Khả Liễu và Lưu Mộc Dương đều không ở đây, nhưng nếu thật sự để

cho những thành viên khác trong viện biết gì đó thì cũng không dễ xử lý lắm.

Sau khi nhận được lệnh của Chu Thế Dương, sắc mặt Chủ nhiệm Ngưu hơi biến đổi, sau đó ông nhẹ nhàng vung tay với một vị cao thủ ngoại viện sau lưng.

Thấy Chủ nhiệm Ngưu ra lệnh, vị cao thủ kia lấy từ trên người một cái ống dài hơn một xích, sau đó nhìn làn khói dày đặc trên đài, không vờ vịt gì, chỉ chĩa ống lên đài, ấn nhẹ lên ống một cái.

Trong nháy mắt chớp ống bắn ra mười mấy đạo hàn quang, bao phủ lấy khán đài.

Không ít thành viên viện đứng gần lúc này đều nhìn thấy động tác của cao thủ ngoại viện này, còn chưa kịp phản ứng đã mơ hồ thấy mấy đạo hàn quang trong tay đối phương bắn lên đài.

Trong tiếng kêu kinh ngạc, những hàn mang kia đã biến mất trong làn khói dày đặc. Trong ánh mắt mong chờ của đám Chủ nhiệm Ngưu, trong cảm xúc căng thẳng của các thành viên nội viện, trên khán đài vẫn hoàn toàn yên tĩnh, giống như không hề có chuyện gì xảy ra vậy.

- Ồ?

Đám Chủ nhiệm Ngưu chờ một lúc thì phát hiện trong làn khói dày đặc kia đã mấy chục giây trôi qua nhưng cũng không có chút động tĩnh gì. Trong mắt họ không khỏi lóe lên tia kinh ngạc. Sao lại không có chút phản ứng gì vậy? Chẳng lẽ hắn đã bị làn khói này cho hôn mê rồi à? Có lẽ không phải. Nếu hôn mê thì cũng phải nghe thấy tiếng thở chứ?

Đám Chủ nhiệm Ngưu sững sờ một lúc, các thành viên nội viện vây xem bên ngoài lúc này cũng nghi ngờ. Không ít người cũng nhận ra ban nãy ngoại viện đã dùng Ly Hồn Châm mà Thiên Y viện tự chế. Mặc dù mỏng như lông bò, nhưng một khi bị bắn trúng, cho dù là người hay voi, tất cả đều sẽ ngã xuống đất hôn mê trong vòng 3 giây.

Nhưng sao vị Ủy viên Giang Nguyên kia vẫn không có chút phản

ứng gì? Sau khi Ly Hồn Châm lặng lẽ bao phủ toàn bộ khán đài, lại có làn khói dày đặc che khuất tầm mắt, chẳng lẽ Ủy viên Giang Nguyên vẫn có thể phát hiện sao?

Lúc này Giang Nguyên đứng trong làn khói dày đặc, mắt vẫn hơi nhắm lại, giống như vẫn đang dồn toàn bộ lực chú ý vào Thần thú bát, không có gì xảy ra vậy. Nhưng nếu lúc này có người chú ý thì có thể thấy trong Thần thú bát chẳng biết từ lúc nào có thêm ba bốn cây châm nhỏ mỏng như lông bò.

- Keng keng keng...

Lúc này, trong Phòng luyện đan số 1, Tề Thế Đỉnh bắt đầu dao động lợi hại hơn, chạm vào hai sợi xích sắt đang khóa nó phát ra tiếng leng keng.

- Làm sao đây?

Ba vị cao thủ ngoại viện nhìn thấy cảnh này thì sửng sò. Tề Thế Đỉnh này cũng lợi hại quá nhỉ? Bị xích lại như vậy mà còn có thể dao động mạnh đến thế.

Sắc mặt người dẫn đầu thay đổi vài lần, cuối cùng lên tiếng nói:

- Mau... Lấy thêm hai sợi xích đến đây, gia cố thêm một chút!

- Vâng...

Có điều còn chưa chờ họ tìm được xích sắt đến, Tề Thế Đỉnh đột nhiên yên tĩnh lại, không lắc lư giãy dụa nữa.

- Ồ?

Ba người đều nhìn sang, sửng sốt một chút. Chẳng lẽ cuối cùng tên này đã hết sức rồi?

Có điều ba người còn chưa kịp thở phào, đột nhiên một tiếng “ầm” vang lên, Tề Thế Đỉnh chấn động mạnh một cái, dường như đã giật đứt hai sợi xích sắt, sau đó tung lên nóc nhà.

- Ầm...

Sau một tiếng va chạm nữa lại vang lên, Tề Thế Đỉnh như chim sổ lồng, chọc thủng nóc nhà biến mất tằm trong tiếng hét kinh ngạc của ba người.

Lúc này trước khán đài, Chủ nhiệm Ngưu nhìn làn khói dày đặc lặng yên không tiếng động sắc mặt thay đổi mấy lần. Sau đó ông , lại phất phất tay, lần này có hai cao thủ ngoại viện cùng móc ra một cái ống giống như vậy. ông không tin, vị Ủy viên Giang Nguyên này thật sự lợi hại như vậy. Bị làn khói dày đặc che khuất tầm mắt, cho dù không chịu ảnh hưởng của loại khói này cũng không thể tránh được toàn bộ Ly Hôn Châm chứ.

Có điều, hai vị cao thủ ngoại viện này vừa mới đưa ống lên, chưa kịp ấn nút thì đã nghe sau lưng truyền đến những tiếng hét. Hai người ngạc nhiên nhìn sang thì thấy một vật to lớn từ trên trời hạ xuống, lặng yên không một tiếng động rơi vào trong làn khói kia.

- Tề Thế Đỉnh!

Trong những thành viên nội viện vậy xem có mấy y sư nhị phẩm thất thanh kêu lên. Thành viên nội viện thông thường có lẽ phần lớn chưa từng thấy Trấn viện chi bảo, nhưng họ thì đã từng thấy. Hơn nữa họ còn nghe nói Tề Thế Đỉnh ở trong tay Giang Nguyên có những điểm vô cùng kỳ diệu. Giờ dĩ nhiên họ vừa nhìn là có thể nhận ra ngay.

- Tề Thế Đỉnh? Nó tự bay đến sao? Tới hộ chủ à? Lợi hại vậy sao?

Những thành viên nội viện khác nghe thấy vội cũng kinh ngạc bàn luận.

Chu Thế Dương đứng trước màn hình lúc này cũng nhìn thấy cảnh tượng này. Mặc dù Tề Thế Đỉnh chỉ lướt qua màn hình một cái rồi rơi vào trong làn khói kia, nhưng lão vẫn có thể nhìn thấy rõ là thứ gì. Sắc mặt lão lập tức biến đổi, nổi giận mắg:

- Chuyện gì xảy ra? Đám vô dụng kia không phải đã xích Tề Thế Đỉnh lại rồi sao? Sao để cho nó bay ra ngoài vậy?

Chu Thế Dương đáng thương tức giận đến mức thất khiếu bốc khói, còn chưa kịp phát hỏa thì đã thấy cảnh tượng trên màn hình

lại xảy ra biến hóa.

Làn khói màu trắng luôn bao phủ toàn bộ khán đài đột nhiên bắt đầu cuộn trào, sau đó nhanh chóng rút đi, giống như bị thứ gì hút vậy.

- Thế này... thế này...

Trong ánh mắt kinh ngạc của Chu Thế Dương, cuối cùng làn khói màu trắng đã đột ngột bị hút hết vào Tề Thế Đỉnh vừa mới rơi xuống kia. Còn cái tên đầu sở khiến người ta cực kỳ cảm tức lúc này tay cầm một cái bát cổ quái, lẳng lặng đứng trước Tề Thế Đỉnh, khước miệng nở nụ cười giấu cợt, nhìn mọi người trước mặt.

- Thế này... thế này...

Lúc này Chủ nhiệm Ngưu cũng vô cùng kinh ngạc, có điều ông còn chưa kịp hồi thần đã nghe Giang Nguyên, nói:

- Bánh ít đưa qua bánh quy trả lại chứ...

Sau đó cái bát trong tay Giang Nguyên nhẹ nhàng run lên. Trong lòng Chủ nhiệm Ngưu cảm thấy có chuyện chẳng lành liền né người sang tránh. Nhưng những người khác thì không kịp thời được như ông.

Sau vài tiếng kêu kinh ngạc, hai cao thủ Thiên vị bên cạnh ông cùng với hai cao thủ Địa giai đỉnh phong sau lưng thân hình lắc một cái rồi ngã xụi trên mặt đất...

Sau khi Giang Nguyên tiện tay bắn trả mấy cây Ly Hồn Châm liền chậm rãi quay đầu nhìn các thành viên nội viện đông đúc trong sân, trầm giọng nói:

- Các thành viên nội viện của Viện ta... Ngoại viện tuyên bố Hội đồng viện hạ lệnh bắt giữ tôi, nhưng tôi không tin đây thật sự là lệnh của Hội đồng viện..

- Cho nên, tôi xin mời Viện trưởng Từ Khả Liễu và Trưởng ban Lưu Mộc Dương ra đây, chứng thực với tôi chuyện này. Nếu Viện trưởng và Trưởng ban xác nhận Hội đồng viện ra lệnh bắt giữ tôi... Vậy thì tôi sẽ đưa tay chịu trói, tuyệt đối không cãi lại lệnh của

Hội đồng viện...

- Giờ, tôi lấy tư cách Ủy viên Hội đồng viện, thân phận chủ Tề Thế Đĩnh, chính thức đưa ra thỉnh cầu, mời Viện trưởng Từ Khải Liễn và Trưởng ban Lưu Mộc Dương ra đây chứng thực với tôi... Nếu hai vị không xuất hiện, tôi sẽ hoài nghi có người ác ý khống chế Hội đồng viện, hoặc giả truyền lệnh của viện...

Giang Nguyên nhìn về phía Chủ nhiệm Ngưu, lạnh giọng nói:

- Nếu ông nói ông làm theo lệnh, vậy thì ông đi mời người truyền lệnh cho ông đến đây. Tôi muốn xem xem, hắn có dám ra gặp tôi hay không!

- Cậu... Giang Nguyên, lệnh của Hội đồng viện này là thật hay giả, lẽ nào cậu không biết? Không có lệnh của Hội đồng viện lẽ nào ngoại viện tôi dám động thủ với Ủy viên Hội đồng viện sao? Cậu còn dám cố ý kháng lệnh. Nếu cậu còn không đầu hàng, ngoại viện tôi làm theo lệnh sẽ có quyền trực tiếp tập nã, thậm chí giết chết cậu...

Chủ nhiệm Ngưu mạnh giọng quát lên.

Giang Nguyên hừ một tiếng, đang định nói...

Lúc này, đã có người lớn tiếng quát lên:

- Chậm đã... Bọn tôi cũng nghi ngờ lệnh của viện!

Chương 1056: Bất chấp Ban giám sát

Khi thấy nhóm người này xuất hiện, có người kinh ngạc, có người nghi ngờ, và rất nhiều người kinh hãi... Chu Thế Dương càng như vậy. Chuyện lão lo lắng nhất rốt cuộc đã xảy ra.

Vốn lão bảo ngoại viện bắt giữ Giang Nguyên ở phạm vi ngoài viện chính là để tránh xuất hiện tình huống này. Nhưng bây giờ, đám người của Ban giám sát đã xuất hiện. Sắc mặt Chu Thế Dương trở nên hung ác. Lão thật sự không ngờ, trong tình huống không có Lưu Mộc Dương mà đám người của Ban giám sát vẫn dám ra mặt

chất vấn lệnh của Hội đồng viện...

Nhìn đám người trước mặt nhanh chóng bước đến gần, gương mặt Chủ nhiệm Ngưu thỉnh thoảng lại co giật một cái, trong mắt lóe lên tia căm tức, nhưng ông không dám cản mấy người này đến gần. Dưới sự uy nghiêm của Ban giám sát, trừ Ủy viên Hội đồng viện, không ai dám trực tiếp đối nghịch với Ban giám sát.

Lập tức mấy cao thủ ngoại viện chỉ có thể nhường một lối đi dưới cái nhìn đầy ép bức của mười mấy người Ban giám sát, để họ chen vào vòng vây. Sau đó nhìn năm vị Chủ nhiệm các phòng của Ban giám sát nhảy lên khán đài.

Giang Nguyên nhìn năm người nhảy lên khán đài, trong mắt cũng lóe lên tia kinh ngạc. Vốn hẳn định dùng sức một người, đối kháng cả ngoại viện, hấp dẫn sự chú ý của thành viên nội viện, sau đó trực tiếp chất vấn đám Chu Thế Dương, để đối phương bước ra xác nhận rốt cuộc chuyện này là như thế nào.

Nhưng hẳn không ngờ Ban giám sát trong tình huống không có Lưu Mộc Dương ở đây vẫn dám đứng ra trực tiếp chất vấn lệnh của Hội đồng viện. Trong năm người đến, Giang Nguyên quen với Hồ Giang phòng 2 và Lý Khải của phòng 3. Còn ba người kia Giang Nguyên cũng đã từng gặp, chính là người phụ trách năm phòng cấp trực thuộc Ban giám sát.

Mấy trăm thành viên Thiên Y viện tụ tập xung quanh lúc này bắt đầu thì thầm bàn luận. Vốn mọi người chỉ cảm thấy lệnh bắt giữ Giang Nguyên có chút kỳ lạ. Nhưng cũng không suy nghĩ quá nhiều. Dù sao đây cũng là lệnh của Hội đồng viện, sẽ không ai dám làm giả. Hơn nữa việc điều tra nhằm vào Giang Nguyên cũng được tiến hành rất nhiều lần, giờ đột nhiên xuất hiện chuyển biến thế này hình như cũng không quá kỳ lạ.

Nhưng người của Ban giám sát đột nhiên xuất hiện, chất vấn lệnh của Hội đồng viện, vậy thì quá mức kinh người rồi... Ra mặt không phải là Lưu Mộc Dương Trưởng ban của Ban giám sát, mà rõ ràng cùng lắm chỉ là những phòng trực thuộc của Ban giám sát. Bọn họ mà cũng dám lên tiếng chất vấn sao?

Đại đa số thành viên nội viện lúc này đều kinh ngạc. Duy chỉ có vài

thành viên cấp cao lúc này trong mắt lộ ra tia khiếp sợ. Các thành viên cấp thấp kia không biết lúc này Ban giám sát xuất hiện có ý nghĩa gì, nhưng họ thì biết rõ...

- Không thể nào... Chẳng lẽ...

Vị y sư nhị phẩm Trương nhìn các thành viên Ban giám sát đến gần, sắc mặt biến đổi, thấp giọng nói.

Dương y sư và Hồ y sư bên cạnh sắc mặt cũng lập tức trở nên khó coi... Ban giám sát đột nhiên ra mặt chất vấn lệnh của Hội đồng viện, đây chính là chuyện trước nay chưa từng có. Người khác không biết những người này nhưng họ thì rất rõ. Năm người phụ trách năm phòng trực thuộc Ban giám sát đều đồng loạt xuất hiện.

Ban giám sát không có các Phó trưởng ban.

Dưới Trưởng ban, chính là chủ nhiệm năm phòng này. Giờ năm vị Chủ nhiệm đồng loạt xuất hiện đủ để bày tỏ thái độ của Ban giám sát. Nhưng Trưởng ban Lưu Mộc Dương không xuất hiện, điều này khiến trong lòng ba vị y sư nhị phẩm cảm thấy kinh hãi...

Không chỉ ba người này nghĩ như vậy, mấy vị y sư nhị phẩm cách đó không xa lúc này sắc mặt đều âm trầm. Rất nhiều người lúc này đã bắt đầu lấy điện thoại di động ra, gọi điện thoại cho một vài thành viên cấp cao trong viện mà mình quen để hỏi đây rốt cuộc là chuyện gì...

Trong tiếng ồn ào, năm người hơi cúi người gật đầu với Giang Nguyên rồi đứng phía trước Giang Nguyên, Hồ Giang bước lên trước một bước, nhìn về phía đông đảo thành viên nội viện trước đài, trầm giọng nói:

- Ban giám sát chúng tôi bày tỏ sự nghi ngờ với lệnh bắt giữ Ủy viên Giang Nguyên của Hội đồng viện lần này...

- Căn cứ theo điều khoản bảy điều ba trong Quy định của viện, bất kỳ hành động điều tra và bắt giữ nào nhắm đến thành viên cấp bậc Ủy viên Hội đồng viện đều phải được thông qua khảo hạch và giám sát của Ban giám sát chúng tôi thì mới có thể có hiệu lực!

- Hiện tại, năm phòng của Ban giám sát chúng tôi đều không nhận

được khảo hạch, đồng thời cũng không nhận được bất kỳ thông báo nào của Trưởng ban Lưu Mộc Dương. Cho nên, lệnh này của viện, Ban giám sát chúng tôi chính thức đề xuất chất vấn lên Hội đồng viện. Nếu không có hồi đáp hữu hiệu chính thức của Hội đồng viện, hoặc không nhận được thông báo chính thức của Trưởng ban Lưu Mộc Dương, ngoại viện không được tiến hành bất cứ hành động nào nhằm vào Ủy viên Giang Nguyên...

Hồ Giang vừa nói ra lời này, trong sân lại xôn xao. Vô số thành viên cấp thấp bắt đầu hỏi và bàn luận với nhau.

- Ban giám sát có thể trực tiếp chất vấn lệnh của Hội đồng viện? Bọn họ có quyền này sao?

- Phí lời, chuyện gì mà Ban giám sát không thể quản chứ? Anh đi xem nội quy viện đi, trong đó có viết rõ đấy... Họ đúng là có quyền lợi như vậy!

- Vậy sao Trưởng ban Lưu không ra mặt? Lệnh của viện không thể không thông qua Trưởng ban Lưu mới đúng chứ...

Trong những tiếng bàn luận, Hồ Giang một lần nữa cau mày chỉ Chủ nhiệm Ngưu phía dưới, nghiêm nghị quát lên:

- Chủ nhiệm Ngưu Bộ Quàn của ngoại viện, giờ tôi lấy danh nghĩa của Ban giám sát yêu cầu anh lập tức dẫn thành viên ngoại viện rút lui khỏi phạm vi nội viện...

Chủ nhiệm Ngưu nghe Hồ Giang ra lệnh thì sắc mặt dao động, chân mày cau lại, trên mặt lộ chút do dự sau đó nhìn Hồ Giang, đột nhiên lạnh giọng nói:

- Chủ nhiệm Hồ... Tôi phụng lệnh Hội đồng viện bắt giữ Giang Nguyên, trước khi Hội đồng viện hủy bỏ lệnh, tôi không thể dừng hành động... Tôi khuyên Chủ nhiệm Hồ nên rời đi trước đi! Nếu không đao kiếm không có mắt, làm bị thương chư vị thì không tốt lắm đâu!

- Càn rỡ... Ngưu Bộ Quàn anh dám cãi lại lệnh của Ban giám sát sao?

Lý Khải đứng cạnh Hồ Giang nghe Ngưu Bộ Quàn nói vậy cũng

không khỏi tức giận khiển trách:

- Ngay cả Ban giám sát chúng tôi cũng không coi vào đâu, đúng là can đảm thật...

Lúc này Ngưu Bộ Quân dường như đã quyết định không đếm xỉa gì nữa, nghe Lý Khải nói vậy gò má lạnh như băng không chút thay đổi, chỉ chấp tay nói:

- Ngoại viện của chúng tôi từ trước đến nay luôn nghe theo Hội đồng viện. Lần này cũng làm theo lệnh Hội đồng viện. Ban giám sát các anh có thể chất vấn lệnh của Hội đồng viện, nhưng trước khi Hội đồng viện ra lệnh dừng bắt giữ Giang Nguyên thì ngoại viện tôi không thể nào dừng hành động!

- Ồ?

Đám Hồ Giang thấy Ngưu Bộ Quân không hề nghe lệnh mình thì sắc mặt biến đổi. Giờ thì hơi rắc rối rồi. Ngưu Bộ Quân thân là Phó chủ nhiệm ngoại viện, bản thân là cao thủ Thiên giai cấp 2, cộng thêm những cao thủ bên cạnh ông ta. Ban giám sát tuy trực thuộc đội chấp pháp, nhưng cũng không phải đối thủ của đám Ngưu Bộ Quân.

Có điều, lúc này đám Hồ Giang biết đã không thể lùi bước nữa rồi. Ông lập tức liền trầm giọng quát lên:

- Ngưu Bộ Quân... không được càn rỡ... Ban giám sát tôi đã chất vấn lệnh của Hội đồng viện, trước khi Hội đồng viện có câu trả lời, ngoại viện anh không thể tiếp tục động thủ!

Ngưu Bộ Quân nhìn vẻ mặt rét lạnh của đám Hồ Giang thì khóe môi không kìm được co giật. Có điều lúc này ông cũng không dám ngừng tay. Ông đã đảm bảo với Chu Thế Dương sẽ không xảy ra vấn đề gì, nhưng giờ đã không bắt được người còn chọc đến Ban giám sát.

Lúc này Ngưu Bộ Quân đã ý thức được, nếu giờ còn chưa nghĩ cách bắt cho được Giang Nguyên, ông không biết đến lúc đó vị Chu tổng kia sẽ làm gì mình. Tuy ông cũng không rõ rốt cuộc mệnh lệnh này có vấn đề gì không. Nhưng ông biết, lần này trong viện

thật sự xảy ra chuyện lớn. Và Chu tổng người ra lệnh cho ông là một trong những nhân vật chính. Nếu trong viện thật sự có đại biến, nếu để Chu tổng không vui thì kẻ đầu tiên bị đem ra trút giận rất có thể là ông...

- Xin lỗi, các vị Chủ nhiệm... Tôi chỉ làm theo lệnh của Hội đồng viện, không dám không nghe theo, xin chừa vị tránh ra, nếu không nếu có đắc tội thì kính mong đừng trách!

Sau khi nói xong, giọng Ngưu Bộ Quân run lên, trầm giọng quát lên:

- Người của ngoại viện nghe lệnh, chuẩn bị động thủ...

Đám Hồ Giang nghe Ngưu Bộ Quân ra lệnh thì sắc mặt biến đổi. Họ không ngờ Ngưu Bộ Quân lại hoàn toàn bất chấp yêu cầu của Ban giám sát. Mấy người nhìn nhau một cái, sau đó Hồ Giang cắn răng một cái, nghiêm nghị quát lên:

- Người của Ban giám sát nghe lệnh, bảo vệ khán đài, gửi lệnh iếp viện, yêu cầu Đội chấp pháp phong tỏa nội viện; cho đến khi Viện trưởng Từ hoặc Trưởng ban Lưu xuất hiện mới thôi!

Hồ Giang vừa đưa ra mệnh lệnh, mấy trăm thành viên nội viện đang có mặt sắc mặt đại biến. Lần này Ban giám sát đã làm thật rồi. Họ trực tiếp cho người của Đội chấp pháp phong tỏa toàn bộ nội viện. Như thế đồng nghĩa giới nghiêm toàn viện. Thế này là chuẩn bị đối kháng toàn diện với ngoại viện và chống lại mệnh lệnh Hội đồng viện.

Mấy trăm thành viên ai nấy đều thật sự bất an. Mặc dù đa số thành viên cấp thấp cũng không biết chuyện gì xảy ra, nhưng lúc này nhìn thái độ của Ban giám sát họ đều ý thức được, e là lần này viện thực sự xảy ra vấn đề lớn. Nếu không đến lúc này không chỉ thành viên Hội đồng viện không ra mặt, mà ngay cả Ban giám sát trong tình huống Trưởng ban Lưu Mộc Dương không ra mặt mà bắt đầu hạ lệnh điên cuồng chống đối mệnh lệnh của Hội đồng viện, thậm chí còn dám phát lệnh giới nghiêm toàn viện...

Một vài thành viên cấp y sư lúc này sắc mặt âm trầm, nhiều người bắt đầu cầm điện thoại gọi điện cho sư phụ hoặc chủ quản của

ban mình báo cáo, hoặc bắt đầu tụ tập về phía các y sư nhị phẩm để xem các y sư cấp cao có ý gì.

Ngưu Bộ Quân nhìn năm Chủ nhiệm của Ban giám sát bắt đầu giới bị, mười mấy thành viên đội chấp pháp của Ban giám sát bên dưới cũng đồng loạt dựa lưng vào khán đài, bắt đầu giới bị với ngoại viện, sắc mặt Ngưu Bộ Quân liền xanh mét.

Ông không ngờ đám người của Ban giám sát lại cứng rắn đến thế. Trong tình huống không có Lưu Mộc Dương mà vẫn dám đối kháng lệnh của Hội đồng viện...

Có điều lúc này Ngưu Bộ Quân cũng bất chấp. Tuy nói Ban giám sát không dễ đắc tội, nhưng đã đến nước này rồi thì đã không thể nào quay đầu nữa, chỉ có thể liều mạng đến cùng. Thắng, Chu tổng sẽ không bạc đãi mình; thua... mình vẫn còn cái danh nghĩa phụng lệnh Hội đồng viện...

- Thành viên ngoại viện nghe lệnh... Chuẩn bị tấn công...

Chương 1057: Xin lỗi, chúng tôi không tin

- Keng...

Đồng chí Ngưu Bộ Quân vừa nói xong liền cảm thấy một thứ gì đó từ trên đỉnh đầu đập mạnh xuống, đợi tới khi ông phát hiện thì vật to lớn này đã đến đỉnh đầu.

Sắc mặt đồng chí Ngưu Bộ Quân kinh hãi, ông không hổ là cao thủ Thiên giai cấp 2, vừa phát hiện trên đỉnh đầu có vật to lớn, hơn nữa lực ép cực lớn gần như không thể kháng cự thì lập tức ngã lưng ra sau, ngã người xuống đất lăn một vòng.

Sau khi một tiếng “keng” cực lớn vang lên mới mặt mũi đỏ bừng bật dậy từ dưới đất.

Mấy cao thủ ngoại viện bên cạnh cũng bị vật đột nhiên rơi xuống này làm cho sợ hết hồn; đợi đến khi nhìn thấy rõ thì sắc mặt mấy cao thủ ngoại viện này tối sầm lại.

Thứ nện xuống đầu đầu Ngưu Bộ Quần không phải thứ gì khác, mà chính là Tề Thế Đỉnh Trấn viện chi bảo.

Cái thứ nặng như vậy, bị đối phương dễ dàng nhấc lên làm búa tạ đánh người, điều này đúng là đủ để dọa người. Ban nầy may là Chủ nhiệm Ngưu phản ứng nhanh, nếu rơi lên đầu người khác, chỉ e đúng là đã bị cái đỉnh này đè chết rồi.

Giang Nguyên đứng ở trên đài, nhìn Ngưu Bộ Quần mặt đang đỏ lên, sau khi hừ lạnh một tiếng thì Tề Thế Đỉnh kia đột nhiên bay lên, sau đó lại tiếp tục nện về phía Ngưu Bộ Quần.

Sắc mặt Ngưu Bộ Quần thay đổi, nhìn Tề Thế Đỉnh đập xuống đầy uy thế nhưng không dám chống cự, chỉ có thể lắc mình bỏ chạy.

Nhưng rõ ràng Giang Nguyên không định bỏ qua cho ông như vậy. Tề Thế Đỉnh cứ nâng lên hạ xuống, đuổi theo sau lưng Ngưu Bộ Quần đập mạnh xuống, đuổi đến mức Ngưu Bộ Quần chạy vô cùng chật vật.

Mấy trăm thành viên cộng với mấy cao thủ ngoại viện ai nấy đều sửng sờ nhìn đại đỉnh cực kỳ sống động nhưng thật sự không thể hiểu nổi. Đại đỉnh này ít nhất cũng nặng hai trăm cân, sao có thể nhảy lên đập xuống dễ dàng như vậy?

Ngưu Bộ Quần đáng thương bị Tề Thế Đỉnh đuổi theo sau lưng nện xuống không ngừng, trong lòng vô cùng tức giận nhưng không thể làm gì được. Ông cứ nghĩ có lẽ Giang Nguyên nện vài cái là hết sức rồi nhưng ai ngờ tên này không hề dừng lại, cứ cho Tề Thế Đỉnh nện theo sau lưng.

Sau khi Ngưu Bộ Quần chạy vòng quanh khán đài ba bốn vòng thì cuối cùng cũng mặt mày xanh mét xoay người lại, nhìn Tề Thế Đỉnh đang nện về phía mình, khiến răng vụn khí đấm một quyền về phía đại đỉnh.

Ông cho rằng đại đỉnh này tuy nặng vài trăm cân nhưng lực đạo cú đấm này của mình cũng không tầm thường. Một quyền đấm chết một con trâu cũng không thành vấn đề. Mình không thể cứ bị đuổi chạy thế này mãi được...

- Keng...

Một tiếng rền vang lên, một quyền này của đồng chí Ngưu Bộ Quần đánh chính giữa Tề Thế Đỉnh, sau đó Tề Thế Đỉnh bay ra ngoài.

Chân đồng chí Ngưu Bộ Quần cũng mềm nhũn, sau đó hộc một bùm máu, mông đặt xuống đất.

- Chủ nhiệm... Chủ nhiệm...

Các cao thủ ngoại viện thấy Ngưu Bộ Quần bị thương thì vội vàng vây đến, đỡ Ngưu Bộ Quần dậy.

- Khụ khụ khụ...

Ngưu Bộ Quần tiếp tục ho khan chừng mấy tiếng, gương mặt lúc này đã tái nhợt, vội vàng đưa tay vào túi móc ra một bình ngọc nhỏ, đổ một viên đan dược vào miệng, đứng tại chỗ vận khí một lúc, sắc mặt mới thoáng dễ coi hơn một chút.

Lúc này trong sân vô cùng yên tĩnh, tất cả mọi người đều nhìn chăm chăm hình ảnh trước mặt, trên mặt tràn đầy vẻ cổ quái, thật sự là không biết phải miêu tả cảm giác lúc này như thế nào. Đường Đường là Phó chủ nhiệm, cao thủ Thiên giai cấp 2, sao lại bị Tề Thế Đỉnh đuổi đánh, còn bị trọng thương đến như vậy.

Lúc này Giang Nguyên khẽ cười một tiếng, không hề thấy hấn có hành động gì nhưng Tề Thế Đỉnh kia đã lặng lẽ không một tiếng động bay trở về bên cạnh hắn.

Giang Nguyên khẽ hừ một tiếng, sau đó nhìn về phía Ngưu Bộ Quần, lạnh lùng nói:

- Chủ nhiệm Ngưu... Tôi đã nói rồi, nếu ông nhận được lệnh của Hội đồng viện, vậy giờ ông đi Hội đồng viện xác minh lại, mời Viện trưởng Từ hoặc Trưởng ban Lưu chứng thực cho tôi chuyện này. Chỉ cần Viện trưởng Từ hoặc Trưởng ban Lưu xác nhận với tôi, Hội đồng viện đã thực sự hạ lệnh bắt giữ tôi thì tôi sẽ không nói hai lời tự mình chịu tội.

Nói tới đây, ánh mắt Giang Nguyên hơi lạnh lẽo:

- Nếu không... Với tình hình hiện tại, nếu bọn họ không chứng thực với tôi, vậy tôi muốn rút cuộc ai đã truyền đạt mệnh lệnh này với ông... Thì bảo người đó đến nói chuyện với tôi... Tôi rất muốn xem thử, rút cuộc ai dám giả truyền lệnh Hội đồng viện, bắt giữ một Ủy viên Hội đồng viện!

- Cậu...

Lúc này sắc mặt Ngưu Bộ Quân cực kỳ khó coi, với lực lượng của ông hiện tại, muốn đối phó với Giang Nguyên cùng với thành viên của Ban giám sát thực sự không nổi. Hơn nữa hiện tại đội chấp pháp của Ban giám sát cũng đã phong tỏa toàn bộ nội viện. Cho dù ngoại viện có muốn tiếp viện, thì dưới sự uy hiếp của Ban giám sát e là cũng không dám manh động.

Cho nên, lúc này ông đang tiến thoái lưỡng nan. Trong lòng ông thầm hối hận. Nếu sớm biết Giang Nguyên lợi hại như vậy thì đã chuẩn bị trước thì tốt rồi, sao có thể rơi vào nông nổi này?

Đúng lúc Ngưu Bộ Quân còn đang chần chừ thì rút cuộc cũng có người trầm giọng quát lên:

- Lệnh này của Hội đồng viện do tôi truyền đạt? Sao? Giang Nguyên cậu dám cãi lại lệnh của viện, trực tiếp phản kháng quyết định của Hội đồng viện đúng không?

Ngưu Bộ Quân nghe thấy giọng nói này thì sắc mặt thoáng thả lỏng, vội vàng lui sang một bên, để cho vị này thu dọn cục diện. Có vị này ra mặt có lẽ trấn áp được cục diện này.

Nhìn mấy người đang sải bước đi tới, đám đông vốn đang thấp giọng bàn luận lúc này đều yên tĩnh lại. Còn sắc mặt của mấy vị Chủ nhiệm ban Giám sát lúc này hơi biến đổi. Hơn mười thành viên Đội chấp pháp của ban Giám sát ở dưới đài lúc này cũng đều cẩn thận lui sang một bên, không dám chính diện đối kháng với uy thế của mấy người này.

Giang Nguyên nhìn thấy Chu Thế Dương cùng hai Y sư nhất phẩm sau lưng lão sắc mặt âm trầm bước đến thì trên mặt nở nụ cười chế giễu nhàn nhạt. Mấy vị Chủ nhiệm của ban Giám sát lúc này nhìn nhau một cái rồi cũng lui ra hai bên Giang Nguyên.

- Giang Nguyên, tôi chính thức đại diện Hội đồng viện hạ lệnh bắt giữ cậu, cậu còn không giơ tay chịu trói?

Chu Thế Dương đứng trước đài, ngẩng đầu nhìn Giang Nguyên ở trên đài, nghiêm nghị quát lên.

- Giơ tay chịu trói?

Giang Nguyên cười lạnh một tiếng, nhìn Chu Thế Dương, sau đó lại nhìn hai Ủy viên Hội đồng viện sau lưng lão, lãnh đạm cười nói:

- Thiên y sư Chu Thế Dương, mặc dù ông là Thiên y sư, Ủy viên thường vụ Hội đồng viện, nhưng ông không có quyền bắt giữ tôi. Ông dựa vào cái gì mà muốn tôi giơ tay chịu trói?

-

- Chẳng lẽ cậu nghe không hiểu à?

Chu Thế Dương nghe thấy Giang Nguyên nói vậy thì hai mắt lạnh đi, ánh mắt híp lại một cái rồi nhìn về phía Giang Nguyên, lạnh giọng nói:

- Tôi đại diện Hội đồng viện, cậu còn muốn phản kháng à?

- Đại diện Hội đồng viện? Haha...

Giang Nguyên cười khẽ một tiếng, sau đó nhìn mấy trăm thành viên Thiên Y viện xung quanh một vòng, lúc này mới nhìn về phía Chu Thế Dương, lạnh giọng cười nói:

- Trước mặt bao nhiêu thành viên Thiên Y viện ta, ông nói với tôi, chỉ dựa vào ông... ông mà đủ để đại diện hội đồng viện hạ lệnh bắt giữ tôi sao?

- Cậu...

Chu Thế Dương cảm nhận thấy sau câu nói này của Giang Nguyên rất nhiều ánh mắt đều dồn về phía mình thì sắc mặt hơi đổi, sau đó lạnh giọng nói:

- Tôi đã nói rồi, đây là quyết định của toàn thể Hội đồng viện. Nếu cậu không phục, đến lúc đó dĩ nhiên Hội đồng viện sẽ cho cậu cơ hội biện bạch.

- Nhưng cậu trực tiếp phản kháng mệnh lệnh của Hội đồng viện, hơn nữa còn đả thương nhân viên chấp pháp ngoại viện, thật là vô pháp vô thiên...

- Bây giờ cậu lập tức giơ tay chịu trói, Hội đồng viện còn có thể cho cậu cơ hội này, nếu không chờ trách tôi lệnh cho ngoại viện, giết cậu ngay tại chỗ!

- Giết tôi tại chỗ?

Giang Nguyên cười lạnh hai tiếng, nói:

- Ông một tiếng Hội đồng viện, hai tiếng Hội đồng viện, tôi hỏi ông, các thành viên khác của Hội đồng viện đâu? Viện trưởng đâu? Trưởng ban Lưu Mộc Dương đâu? Bọn họ đâu? Cái lệnh của Hội đồng viện này e là do chính ông ngụy tạo ra chứ gì?

- Còn rồi...

Lúc này một Y sư nhất phẩm sau lưng Chu Thế Dương bước lên trước một bước, tức giận nói với Giang Nguyên:

- Giang Nguyên... Chu tổng đã nói rồi, đây là quyết định của Hội đồng viện, cậu còn dám nghi ngờ kháng lệnh? Tôi và Đào y sư đều ở đây, có thể làm chứng chuyện này mà cậu còn không phục?

- Đúng... Giang Nguyên, cậu mau giơ tay chịu trói... Đến lúc đó Hội đồng viện sẽ cho cậu cơ hội, chứ có sai lầm nữa!

Một y sư nhất phẩm khác lúc này cũng bước lên tức giận quát với Giang Nguyên.

Các thành viên Thiên Y viện xung quanh nhìn thấy cảnh này hầu hết trong lòng đều kinh ngạc. Thiên y sư Chu Thế Dương này trước nay bất hòa với Giang Nguyên mọi người đều biết. Giờ vị Ủy viên Giang Nguyên này lại dám trực tiếp cãi lại lệnh của Hội đồng viện, một mình đối kháng với Chu Thế Dương và hai vị Ủy viên Hội đồng viện, thật sự quá kỳ quái.

Càng kỳ quái hơn là, lúc này ban Giám sát lại đứng bên phía Ủy viên Giang Nguyên.

Lúc này, tất cả mọi người đều nín thở trợn mắt nhìn tình cảnh trước mặt, muốn xem thử rốt cuộc sẽ náo động như thế nào. Lúc này dường như tất cả mọi người đã ý thức được, e là chuyện trước mặt không tầm thường... Chuyện lớn như vậy, làm náo loạn lên như vậy, vậy là Viện trưởng cùng Trưởng ban Lưu vẫn không hề xuất hiện. Cho dù là Chu tổng dẫn theo hai Ủy viên Hội đồng viện ra mặt, nhưng ban Giám sát lại đứng bên phía Giang Nguyên, chuyện này thật sự rất kỳ quặc.

- Ba người các ông có thể đại diện Hội đồng viện?

Giang Nguyên nhìn hai Y sư nhất phẩm mặt mày hng tợn một lần nữa cười lạnh, nói:

- Tôi nói rồi, Viện trưởng đâu? Trưởng ban Lưu đâu? Còn La lão y sư La Thiên Minh sư phụ tôi đâu? Năm vị Thiên y sư, chín vị Y sư nhất phẩm, những người khác sao không thấy một ai?

- Nếu chỉ dựa vào ba người các ông muốn đại diện cho Hội đồng viện chỉ e là không đủ đâu!

Giang Nguyên lạnh giọng nói:

- Nói đi, Chu Thế Dương, viện trưởng và Trưởng ban Lưu bọn họ đang ở đâu... Giờ đứng trước bao nhiêu thành viên viện, ông hãy nói tôi biết, họ đang ở đâu?

Nghe Giang Nguyên nói vậy, sắc mặt Chu Thế Dương lại một lần nữa biến đổi, sau đó nhìn về phía Giang Nguyên tức giận nói:

- Sao? Truyền đạt một mệnh lệnh của viện, tôi và hai vị Ủy viên Hội đồng viện còn chưa đủ sao?

Dứt lời, Chu Thế Dương xoay người nhìn chăm chăm mấy trăm thành viên Thiên Y viện sau lưng, đó lại quay người lại, nhìn về phía Giang Nguyên lạnh giọng quát lên:

- Tôi một lần nữa xác nhận, lệnh của Hội đồng Thiên Y viện, lập tức bắt giữ Giang Nguyên; lệnh này lập tức có hiệu lực, ai dám

không tin!

Nhìn uy thế này của Chu Thế Dương, mấy trăm thành viên Thiên Y viện không người nào dám lên tiếng.

Chu Thế Dương hài lòng cười một tiếng, đang định nói thì lúc này đột nhiên có người lên tiếng, nói:

- Thiên y sư Chu Thế Dương, xin lỗi, chúng tôi không tin!

Chương 1058: Bắt tên nghịch tặc này

Ban Giám sát từ trước đến nay luôn là phòng ban mạnh nhất, có cấp bậc cao nhất, quyền lực lớn nhất trực thuộc Hội đồng Thiên Y viện.

Thậm chí ban Giám sát đã gần như thoát khỏi Thiên Y viện. Tuy trên danh nghĩa vẫn lệ thuộc vào Hội đồng viện, nhưng ngoại trừ Trưởng ban Lưu Mộc Dương, những người khác căn bản không thể nhúng tay vào chuyện của ban Giám sát. Cho dù là Viện trưởng Từ Khải Liễu thì cũng chỉ quản ban Giám sát trên danh nghĩa mà thôi.

Còn Trưởng ban ban Giám sát Lưu Mộc Dương, Ủy viên thường vụ chỉ đứng sau Viện trưởng Từ Khải Liễu trong Hội đồng viện, cộng thêm ban Giám sát là có quyền giám sát, điều tra và xử phạt tất cả mọi người trong Thiên Y viện. Trong nội quy của Thiên Y viện có quy định, ban Giám sát có quyền giám sát tất cả các hành vi và sự kiện trong Thiên Y viện. Trong các tình huống, địa vị và quyền lực của ban Giám sát trong Thiên Y viện là không thể nghi ngờ, không có ai dám coi thường sự tồn tại của ban Giám sát.

Giống như tình hình trước mắt, mặc dù không có Trưởng ban Lưu Mộc Dương, nhưng năm người phụ trách năm phòng trực thuộc ban Giám sát đứng ở đây, đối mặt với Chu Thế Dương thân là Ủy viên thường vụ Hội đồng viện cùng với hai Ủy viên Hội đồng viện mà vẫn ngang nhiên đưa ra lời chất vấn của mình.

- Thiên y sư Chu Thế Dương, ban Giám sát chúng tôi bày tỏ nghi ngờ với lệnh của Hội đồng viện... Cũng xin Hội đồng viện tiến hành giải thích chuyện này...

Giọng Hồ Giang to và rõ ràng, nhìn chăm chăm ba người Chu Thế Dương sắc mặt cực kỳ khó coi, mặt mũi nghiêm túc, trầm giọng nói.

- Ban Giám sát... Anh có thể đại diện ban Giám sát sao? Hơn nữa đây là quyết định của Hội đồng viện, ban Giám sát anh có tư cách gì nghi ngờ?

Chu Thế Dương xanh mặt, sắc mặt lạnh lẽo nhìn người của ban Giám sát ở trên đài, trong lòng vô cùng tức giận. Kế hoạch này đã hoàn toàn bị làm rối. Nếu không nhanh chóng giải quyết thì lần này sẽ phiền phức to!

Lão lập tức hít một hơi thật sâu, nhìn chăm chăm Hồ Giang nghiêm nghị chất vấn:

- Chẳng lẽ ban Giám sát của anh không trực thuộc Hội đồng viện tôi? Còn dám cãi lại lệnh của viện?

- Thiên y sư Chu Thế Dương, căn cứ quy định của viện, tất cả những điều tra và xử trí nhằm vào thành viên cấp Ủy viên Hội đồng viện trở lên phải thông qua thẩm tra và khảo hạch của ban Giám sát tôi... Cho tới bây giờ, ban Giám sát chúng tôi chưa hề nhận được xin phép khảo hạch bắt giữ Ủy viên Giang Nguyên... Đồng thời cũng không nhận được thông báo phân chuẩn của Trưởng ban Giám sát của chúng tôi...

Đối mặt với sự ép bức của hai Ủy viên Hội đồng viện và một Thiên y sư, Hồ Giang thâm thâm nuốt nước miếng một cái. Từ lúc ông vào ban Giám sát đến nay, ông chưa nghĩ sẽ có lúc mình phải đối mặt với hai Ủy viên và một Ủy viên thường vụ Hội đồng viện tiến hành chất vấn. Tình huống thế này, cho dù có, cũng chỉ có Trưởng ban Giám sát mới có tư cách thực hiện. Nhưng thật sự không ngờ, thời khắc này lại đổ lên người mình.

Đối mặt với sự uy nghiêm và áp lực vô hạn của đối phương, Hồ Giang không hề có ý định thoái lui. Mặc dù trước giờ ông chưa từng nghĩ sẽ có ngày này, nhưng đã đến lúc này rồi, ông buộc phải làm tròn chức trách của thành viên ban Giám sát. Huống hồ bây giờ bên cạnh ông còn có những thành viên ban Giám sát khác ủng hộ.

Lập tức ông lảng lảng nhìn ba người, cất cao giọng nói:

- Cho nên, năm người phụ trách năm phòng trực thuộc ban Giám sát chúng tôi bây giờ đại diện ban Giám sát chất vấn Hội đồng viện.

Mời Hội đồng viện giải thích về chuyện này, cũng như giao hết những tư liệu và chứng cứ liên quan đến tội trạng của Ủy viên Giang Nguyên cho ban chúng tôi, để chúng tôi tiến hành khảo hạch và thông qua thì mới có thể thi hành!

- Anh...

Chu Thế Dương thấy Hồ Giang không hề có ý định thối lui thì mấy ngón tay không kìm được run rẩy. Lão hít sâu hai hơi, cuối cùng nghiêm nghị quát lên:

- Được, coi như ban Giám sát Ban giám sát có tư cách khảo hạch, nhưng cũng nên do Lưu Mộc Dương đề xuất với Hội đồng viện. Anh... Một thành viên ban Giám sát nhỏ nhoi như anh có tư cách gì chất vấn tôi?

- Nội quy của Thiên Y viện quy định, ban Giám sát có quyền tiến hành điều tra và giám sát bất kỳ thành viên, sự kiện phạm quy nào... Tuy Trưởng ban Giám sát chúng tôi không ở đây, nhưng với những việc vi phạm quy tắc, bất kỳ thành viên ban Giám sát nào của chúng tôi biết được thì cũng có quyền và nghĩa vụ nghi ngờ và chất vấn chuyện này... Đây chính là quyền trong luật sắt của viện. Thiên y sư Chu Thế Dương thân là Ủy viên thường vụ Hội đồng viện ta, xin hãy tôn trọng quyền lợi thành viên ban Giám sát tôi...

Lý Khải ở bên lúc này cũng trầm giọng lên tiếng nói:

- Những điều tra nhằm vào Ủy viên Giang Nguyên luôn do Phòng 3 của ban Giám sát chúng tôi tiến hành. Mấy ngày trước, Phòng 3 chúng tôi đã kết thúc điều tra Ủy viên Giang Nguyên, chính Trưởng ban Giám sát Lưu Mộc Dương đã ký tên xác nhận Ủy viên Giang Nguyên không cấu kết ngoại địch, phản bội viện...

Nói tới đây, ánh mắt Lý Khải hơi lạnh lẽo, tiếp tục trầm giọng nói:

- Giờ Hội đồng viện không thông qua khảo hạch của ban Giám sát,

lập tức hạ lệnh bắt giữ Ủy viên Giang Nguyên. Vậy thì phải đợi tôi xác thực tính hợp pháp của lệnh bắt giữ này đã, xem lệnh này có phải đã được thông qua biểu quyết của toàn thể thành viên Hội đồng viện hay không. Trưởng ban Giám sát Lưu Mộc Dương của chúng tôi, Ủy viên thường vụ Hội đồng viện có ký tên phê chuẩn ngay tại chỗ không?

- Tất cả những thứ này, mong Ủy viên thường vụ Chu Thế Dương và hay vị Ủy viên Hội đồng viện cho ban Giám sát chúng tôi câu trả lời rõ ràng!

Chu Thế Dương đối mặt với chất vấn của hai thành viên ban Giám sát sắc mặt xanh mét, ánh mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm mấy người trên đài, giận đến mức tay run lên, nhưng không có lời gì để phản bác.

Một vị Y sư nhất phẩm bên cạnh nhìn thấy sắc mặt của Chu Thế Dương liền bước lên trước một bước, tức giận nói với hai người:

- Hai người có thân phận gì mà dám có thái độ như vậy với Chu tổng?

- Tôi là Lưu Tường Bình Chủ nhiệm Phòng 1 ban Giám sát!

- Tôi là Hồ Giang Chủ nhiệm Phòng 2 ban Giám sát!

- Tôi là Lý Khải Chủ nhiệm Phòng 3 ban Giám sát!

- Tôi là Đào Cường Quân Chủ nhiệm Phòng 4 ban Giám sát!

- Tôi là Bạch Mỹ Dương Chủ nhiệm Phòng 5 ban Giám sát!

Năm người trên đài từng người một nghiêm nghị lên tiếng, ánh mắt lạnh lẽo nhìn về phía Đào y sư phía dưới, trầm giọng nói:

- Chúng tôi đều là Giám sát viên cấp 1 của ban Giám sát, căn cứ theo quy định và điều lệ của ban Giám sát, mỗi một người có quyền giám sát cấp 1, đều có quyền giám sát tất cả thành viên Thiên Y viện...

- Giờ, tôi xin hỏi Y sư nhất phẩm Đào Minh Dương, Thiên y sư Chu Thế Dương có phải thành viên Thiên Y viện ta không? Y sư nhất

phẩm Đào Minh Dương anh có phải thành viên Thiên Y viện ta không? Bọn tôi có quyền giám sát và chất vấn không?

Các thành viên ban Giám sát chất vấn rất hiên ngang, ánh mắt lấp lánh, nhìn chằm chằm Đào y sư bên dưới khiến lão ta hốt hoảng không nói được gì.

Chu Thế Dương nhìn thấy mấy người trên đài ăn nói hiên ngang thì sắc mặt xanh mét. Lão nhìn năm người trên đài, lại nhìn Giang Nguyên đang nở nụ cười dừng dừng đứng chính giữa, sau đó lại nhìn mấy trăm thành viên Thiên Y viện đang yên lặng trợn mắt nhìn về phía mình rồi cắn răng, lạnh giọng nói:

- Được... Đã như vậy, vậy tôi trả lời các anh!

- Giang Nguyên này... Dùng thủ đoạn hèn hạ cấu kết ngoại địch, giờ đã nhốt ba vị Thiên y sư Viện trưởng Từ Khải Liễu, Lưu Mộc Dương, Liêu Long Căn cùng với các Y sư nhất phẩm của viện ta ở nơi nào đó, giờ đã mất liên lạc, sinh tử không biết, tình hình không rõ... Giờ hắn trở về viện, có ý đồ hạ thủ với những thành viên còn lại của Hội đồng viện, cướp quyền khống chế Thiên Y viện...

- Tôi mới phải hạ lệnh bắt giữ hắn... Lẽ nào chúng tôi không nên làm như vậy sao?

Chu Thế Dương lạnh giọng nhìn chằm chằm năm thành viên ban Giám sát trước mặt, nói:

- Chẳng lẽ ban Giám sát các anh bây giờ đã cùng phe với Giang Nguyên nên mới ngăn cản Hội đồng viện bắt giữ Giang Nguyên?

Chu Thế Dương vừa nói xong, mấy trăm thành viên Thiên Y viện liền kêu lên kinh ngạc. Còn các thành viên ban Giám sát trên đài lúc này sắc mặt cũng xanh xám đầy kinh hãi...

Mấy thành viên ban Giám sát hốt hoảng nhìn nhau, rõ ràng hơi không kịp ứng phó, không kịp phản ứng lại lời chất vấn này của Chu Thế Dương.

Lúc này, sau lưng Chu Thế Dương đã có vài vị y sư nhị phẩm đã bắt đầu hoảng hốt hỏi Chu Thế Dương:

- Chu tổng... Chuyện này là thật sao?
- Viện trưởng và Trưởng ban Lưu đã thật sự rơi vào tay địch rồi?
- Sao có thể như vậy? Sao có thể như vậy? mấy người bọn họ sao có thể xảy ra chuyện được?
- Giang Nguyên? Chẳng lẽ thật sự là Giang Nguyên sao?

Trong những tiếng kêu kinh hoàng, trong mắt Chu Thế Dương lóe lên tia âm độc và đắc ý, sau đó nhìn mấy thành viên ban Giám sát trên đài, nghiêm nghị quát:

- Các người còn không giúp ngoại viện bắt tên phản nghịch Giang Nguyên này lại? Hay các người cũng là đồng bọn của nghịch tặc?

Mấy thành viên ban Giám sát bị Chu Thế Dương quát lớn như vậy thì sắc mặt đều biến đổi, còn chưa kịp phản ứng, vài thành viên Thiên Y viện ở bên dưới lúc này cũng đã tức giận quát to lên:

- Bắt Giang Nguyên lại...
- Bắt Giang Nguyên lại...
- Bắt tên nghịch tặc này lại!

Chương 1059: Khẩu chiến

Thiên y sư Thiên Y viện mỗi kỳ chỉ có năm người. Và năm người này không ai là không phải trải qua trăm ngàn cay đắng, trải qua vô số lần cạnh tranh và liều mạng mới có thể lên được vị trí này.

Mặc dù đồng chí Chu Thế Dương là có năng lực kém nhất trong năm vị Thiên y sư, nhưng có thể trở thành Thiên y sư thì chắc chắn không phải nhân vật dễ đối phó. Giờ, đám Hồ Giang nhìn Chu Thế Dương trong mắt lóe lên tia đắc ý cùng với những thành viên Thiên Y viện bị mấy câu nói kia của Chu Thế Dương xúi giục dễ như trở bàn tay thì càng tán thành câu nói này.

Mặc dù bây giờ phần lớn những người kêu la ầm ĩ đều là thành

viên cấp thấp, nhưng thành viên cấp y sư đa phần đều chỉ đứng đó nhìn, không dễ dàng bị Chu Thế Dương xúi giục như vậy. Nhưng tiếng kêu gào hiện tại càng lúc càng vang dội, khiến các thành viên ban Giám sát này không thể nào ứng phó được.

Trên cơ bản họ đều là thành viên cấp cao của ban Giám sát, thậm chí trong tình huống trước mắt, họ có thể danh chính ngôn thuận khiến Thiên y sư như Chu Thế Dương không có lời nào để ứng đối, nhưng dù sao bọn họ cũng không phải Trưởng ban Giám sát Lưu Mộc Dương. Bọn họ không có uy tín lớn như vậy nên không thể nào chống đỡ được sự tấn công của Chu Thế Dương.

Chu Thế Dương chỉ mấy câu nói đã có thể dễ dàng xúi giục những thành viên cấp thấp kia, trong nháy mắt đã xoay chuyển thế cục. Lúc này cho dù họ có lên tiếng thì e cũng sẽ lập tức chìm ngập trong tiếng kêu gào ầm ĩ của những thành viên cấp thấp ở đây. Nhưng họ thật sự không có cách nào lật ngược thế cục lại một cách đơn giản như vậy. Mặc dù trong lòng tất cả các thành viên, ban Giám sát vẫn có đủ lực uy hiếp, nhưng tình hình trước mắt vẫn khiến họ hơi bất lực.

Chu Thế Dương thấy mấy người của ban Giám sát trên mặt thoáng lộ vẻ bối rối thì tia đắc ý trong mắt càng thêm dày đặc, trong lòng âm thầm cười lạnh nói: “Muốn chơi với tao à, bọn mày còn hơi non một chút!”

Đang lúc Chu Thế Dương định lên tiếng khiến mọi người thêm kích động, làm cho đám kiến hôi cản đường đáng chết này lui ra thì đột nhiên một tiếng quát đinh tai nhức óc truyền tới:

- Im miệng!

- Oái...

Âm thanh không chỉ khiến người ta thấy điếc tai nhức óc, hơn nữa trong đó dường như còn mang theo chút Hám Tâm Thần chi lực. Thậm chí ngay cả Chu Thế Dương sau khi nghe thấy tiếng quát này đầu óc còn choáng váng. Câu nói sắp ra khỏi miệng cũng bị cắt đứt.

Chu Thế Dương đứng tương đối gần nên âm thanh giống như sư

tử găm này có sức ảnh hưởng lớn nhất với lão. Nhưng với những thành viên Thiên Y viện khác thì ảnh hưởng này cũng như vậy. Mặc dù các thành viên Thiên Y viện khác cách Giang Nguyên khá xa, nhưng thực lực không thể nào so được với Chu Thế Dương, nên sau khi tiếng quát to này vang lên thì những tiếng kêu gào la hét đột nhiên im bặt, giống như bị biến mất trong nháy mắt.

Các thành viên Thiên Y viện tụ tập trong quảng trường có không ít người còn đang há miệng chuẩn bị hét những giờ không hề phát ra được một âm thanh nào, chỉ có há to miệng đứng đó nhìn chăm chăm Giang Nguyên ở trên đài, giống như bị đông cứng vậy.

Lúc này mấy vị Chủ nhiệm ban Giám sát đứng cạnh Giang Nguyên thì dường như không bị ảnh hưởng rõ rệt.

Họ chỉ sửng sốt nhìn đám người đang đông cứng dưới đài, sau đó quay đầu nhìn Giang Nguyên đứng bên, trên mặt đầy vẻ hoang mang, giống như không thể hiểu được trước mặt rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Chẳng lẽ mọi người đều bị tiếng hét “im miệng” của Giang Nguyên trấn trụ? Hình như âm thanh này của Giang Nguyên cũng đâu lớn đến mức đó...

Mấy người trên đài mặt đầy nghi ngờ, những người dưới đài mặt đầy đờ đẫn, tạo nên một sự so sánh rõ rệt.

Mặc dù Giang Nguyên hết sức hài lòng với tiếng hét cực lớn có kèm theo hiệu lực của thiên phú “Mê hoặc”, nhưng hình như hắn đã hoàn toàn không có ý định tiếp tục giữ sự hài hòa này nữa. Sau khi hắn im miệng, nhìn thấy Chu Thế Dương bên dưới đã hồi phục tinh thần đang định mở miệng ra mắng thì Giang Nguyên lập tức nhìn chăm chăm lão trầm giọng quát lên:

- Chu Thế Dương, ông đúng là biết đổi trắng thay đen...

- Đổi trắng thay đen?

Mấy trăm thành viên Thiên Y viện trong sân lúc này vừa hồi phục tinh thần liền nghe thấy Giang Nguyên nói vậy. họ lập tức sửng sốt:

- Sao lại đổi trắng thay đen? Đang nói Thiên y sư Chu Thế Dương sao?

- Mà...

Sắc mặt Chu Thế Dương cứng đờ, đang định mở miệng trách mắng thì vừa mới thốt được một chữ đã bị Giang Nguyên cắt ngang.

- Chu Thế Dương... Ông mới là kẻ đầu sỏ cấu kết với ngoại địch, mưu hại Viện trưởng và Trưởng ban Lưu. Vì tôi đột ngột trở về viện, để tránh tôi phát hiện ra ý đồ của ông, phá hỏng âm mưu của ông, cho nên mới nhân lúc tôi trở về viện, làm lệnh giả, ra lệnh ngoại viện bí mật bắt giữ tôi...

- Sau khi sự việc thất bại, ông liền đổi trắng thay đen, vu hãm cho tôi, định dùng miệng lưỡi của mọi người để ghép tội cho tôi...

Nói tới đây Giang Nguyên nhìn chằm chằm Chu Thế Dương, trợn mắt nghiêm nghị mắng:

- Chu Thế Dương, ông nói có đúng không?

Giang Nguyên dùng tinh thần lực khổng lồ cùng với thiên phú “Mê hoặc” toàn lực cáo tội Chu Thế Dương.

Đồng chí Chu Thế Dương đáng thương đột ngột không kịp đề phòng đã bị câu này của Giang Nguyên đánh trúng, tâm thần chấn động đứng ở đó, mặt mũi cứng nhắc, miệng lưỡi cứng đờ, trong phút chốc không có lời gì phản bác.

Hai vị Y sư nhất phẩm bên cạnh lão tuy không phải mục tiêu chính của Giang Nguyên nhưng rõ ràng cũng bị vạ lây, hơi chịu uy áp của thiên phú Mê hoặc của Giang Nguyên. Sau khi Giang Nguyên ép hỏi Chu Thế Dương thì họ cũng cứng ngắt một chút rồi mới hoàn hồn lại.

Trong lúc vội vàng họ liền nhìn sang Chu tổng bên cạnh thì thấy lão mặt đầy kinh hoàng, cứng miệng không nói nên lời. Trong lòng hai người quynh lên. Vị Đào y sư trong lúc vội vàng chỉ có thể tức giận mắng Giang Nguyên đang đứng trên đài:

- Càn rỡ!

Chu Thế Dương bị tiếng gầm giận giữ của Đào y sư làm cho hồi phục tinh thần, nhìn biểu cảm của Giang Nguyên trên đài, lại thấy

những thành viên Thiên Y viện sau lưng đang chết lặng, rõ ràng đều chuyển ánh mắt sắc bén như gai kia sang mình thì sao lão không biết là mình đã trúng bẫy của Giang Nguyên rồi.

Lão biết nếu không lập tức ép khí thế của Giang Nguyên xuống thì e là thế cục mà mình đã vất vả xoay chuyển sẽ lập tức bị phá hủy.

Lão liền lớn tiếng mắng:

- Giang Nguyên, mày đừng có giả bộ. Chẳng lẽ mày cho rằng cần ngược một phát như vậy là có thể rửa sạch tội lỗi của mày sao? Mấy người bọn tao đều bước từng bước từ bậc thấp nhất để đi lên, đều cố gắng mấy chục năm tâm huyết cho viện, tình cảm với viện làm sao một kẻ bên ngoài nửa đường chen ngang như mày có thể so sánh được? Tao cùng Viện trưởng Từ và Trưởng ban Lưu đã có mấy chục năm giao tình, sao có thể cấu kết với ngoại địch hãm hại họ được? Chỉ có kẻ đến từ bên ngoài như mày, hơn nữa còn có cấu kết với Sơn Trường Cổ Môn, lại có quan hệ cha con với nghịch tặc Giang Văn Ba mới có thể làm những chuyện người thần cảm phẫn như vậy!

- Giờ tao và Thiên y sư Ninh Hán Dân cùng với rất nhiều thành viên Hội đồng viện đều đã xác nhận Viện trưởng Từ, Trưởng ban Lưu vì mày cấu kết với ngoại địch nên mới dụ dỗ họ rơi vào tay địch. Mày cho là bao nhiêu Ủy viên Hội đồng viện bọn tao cùng với bao nhiêu thành viên nội viện đang đứng đây sẽ bị mày lừa gạt sao?

Nghe Chu Thế Dương nói vậy, trong lòng hai vị Y sư nhất phẩm bên cạnh thầm nghĩ Chu tổng không hổ gừng càng già càng cay, chỉ mấy câu ngắn ngủi đã có thể phản bác lại lời của Giang Nguyên, hơn nữa còn có thể kéo đông đảo thành viên Thiên Y viện ngã về bên mình, đúng là cực kỳ lợi hại. Hai người người lập tức lớn tiếng lên tiếng ủng hộ nói:

- Đúng... Đúng là như vậy. Tên nghịch tặc mày mới là kẻ đổi trắng thay đen... Chẳng lẽ có mấy thành viên Hội đồng viện bọn tao ở đây mà mày còn muốn giả bộ sao?

Giang Nguyên nghe thấy đám Chu Thế Dương nói vậy thì những thành viên Thiên Y viện đang bị ảnh hưởng của thiên phú “Mê

hoặc” đã dần bị lôi kéo về phía hẳn giờ cũng bắt đầu âm thầm gặt đầu:

- Đúng rồi. Mấy Ủy viên Hội đồng viện cùng chỉ trích Giang Nguyên như vậy thì có khả năng là thật rồi!

Nhìn biểu hiện của ba người, cho dù là Giang Nguyên cũng không tìm được khen thầm. Mấy người này quả không hổ là những kẻ có thể vào được Hội đồng viện. Tên nào tên nấy đều là những lão yêu quái thành tinh, chỉ vài câu nói đã dễ dàng đập đổ chút ưu thế mình khó khăn lắm mới chiếm được.

Giang Nguyên thấy tất cả mọi người nhìn chăm chăm mình liền cười lạnh một tiếng, ánh mắt lạnh lên, nói:

- Chu Thế Dương, chẳng lẽ ông cho rằng như vậy là ông có thể che giấu sự thực ông đã hãm hại Viện trưởng sao? Chuyện Long Sơn hơn hai mươi năm trước ông còn nhớ chứ?

Giang Nguyên lạnh giọng nói:

- Hơn hai mươi năm trước, ông cùng với các Thiên y sư tiền nhiệm và lão già Hồ Quang Dương hiện là Trưởng lão thứ tịch của Viện trưởng lão đã hãm hại Y sư Lý Nguyên Bản Ủy viên Hội đồng viện. Giờ Phòng 3 của ban Giám sát đã điều tra được bằng chứng của ông, ông chó cùng rút giậu, mưu hại Viện trưởng và Trưởng ban Lưu, muốn một tay che trời, nhằm che đậy sự thật, không đúng sao?

- Mày nói bừa!

Chu Thế Dương tức giận mắng:

- Mày không chỉ cấu kết ngoại địch, mưu hại Viện trưởng và Trưởng ban Lưu, giờ mày còn muốn mưu hại tao cùng với Trưởng lão thứ tịch Hồ Quang Dương, gan mày lớn thật đấy...

- Đúng, mày đừng tưởng giờ mày cố ý mưu hại là có thể trốn được xử phạt...

Đào y sư đứng bên cũng tức giận mắng Giang Nguyên.

Các thành viên Thiên Y viện nghe Chu Thế Dương và Đào y sư nói vậy thì có vài y sư tam phẩm, thậm chí là nhị phẩm bắt đầu nhìn về phía Giang Nguyên, trong mắt có đủ cả ngờ vực, tức giận, hoài nghi và mong chờ.

Còn về mặt Giang Nguyên lúc này rất nghiêm túc. Hắn cũng biết, vào thời điểm mấu chốt, dấu sao đám Chu Thế Dương cũng đều là Thiên y sư, còn có mấy y sư nhất phẩm Ủy viên Hội đồng viện giúp lão, nếu giờ hắn không lật ngược được cục diện thì sẽ rất phiền phức.

Đúng lúc hắn chuẩn bị lên tiếng phản bác, Hồ Giang Chủ nhiệm Phòng 2 của ban Giám sát vẫn im lặng không nói giờ tiến lên một bước, nhìn chăm chăm Chu Thế Dương lớn tiếng nói:

- Tôi, Hồ Giang Chủ nhiệm Phòng 2 của ban Giám sát nhận lệnh Hội đồng viện điều tra chuyện Long Sơn. Mấy ngày trước sau khi điều tra đã có đủ chứng cứ trình lên cho lãnh đạo là Trưởng ban Lưu Mộc Dương, chứng minh Thiên y sư Chu Thế Dương anh cùng với Trưởng lão thứ tịch Hồ Quang Dương, và...

Nói tới đây, Hồ Giang chần chờ một chút, sau đó lại trầm giọng quát lên:

- 26 năm trước đã cố ý mưu hại Ủy viên Hội đồng viện Y sư Lý Nguyên Bản. Chứng cứ xác thực và đã báo cáo lên Viện trưởng Từ, chuẩn bị sẽ tiến hành xử trí cuối cùng trong mấy ngày gần đây... Nhưng giờ Viện trưởng Từ cùng Trưởng ban Lưu đột nhiên mất liên lạc, chúng tôi có đầy đủ lý do hoài nghi Thiên y sư Chu Thế Dương anh đã cố ý mưu hại Viện trưởng Từ cùng Trưởng ban Lưu với ý đồ chôn vùi sự thật và khống chế Thiên Y viện...

Chương 1060: Không phải lần đầu tiên tôi đánh ông

- Nói bừa! Các người đang nói bừa!

Đối mặt với những lời của Hồ Giang, sắc mặt Chu Thế Dương biến đổi, tức giận nói. Lão thật sự không ngờ mấy người của ban Giám

sát lại ngang ngạnh đến thế, còn trực tiếp đứng về phía Giang Nguyên, chính diện chống đối lão. Trong lòng lão vô cùng tức giận, âm thầm buồn bực nói: “Đợi mình qua được ải này, chắc chắn mình sẽ tổng hết cái đám chết tiệt này vào tù.”

Đám Đào y sư bên cạnh lúc này cũng không tìm được hoảng hốt, vội vàng quát lên:

- Càn rỡ... Các người dám bêu xấu Chu tổng... Đây rõ ràng là càn rỡ quá mức!

Giang Nguyên nhìn bộ dạng của mấy người này cùng với biểu cảm của các thành viên Thiên Y viện trong sân liềm mỉm cười. Hình tượng công chính của ban Giám sát mấy năm nay trong Thiên Y viện không phải giả, đám Hồ Giang vừa ra mặt bày tỏ thái độ, thái độ của những người có mặt lập tức bắt đầu thay đổi. Ai nấy đều nhìn Chu Thế Dương với sắc mặt hoài nghi.

- Các người chắc chắn là cùng một phe... Đang bêu xấu Chu tổng!

Đào y sư lập tức phát hiện bầu không khí trong sân không bình thường, lập tức quát mắng Giang Nguyên cùng đám Hồ Giang:

- Đừng tưởng những lời xàm bậy, đối trắng thay đen của các người bây giờ có thể rửa sạch tội lỗi của Giang Nguyên. Bản thân Giang Nguyên là Phó chủ nhiệm Hội đồng điều tra Long Sơn gì đó, Hồ Giang của cũng là thành viên của Hội đồng điều tra Long Sơn, chắc chắn các người cùng một phe...

- Haha... Đào y sư, mọi người đều biết trước nay ban Giám sát công chính nghiêm minh; ông cảm thấy Chủ nhiệm Hồ sẽ làm việc thiên tư sao?

Giang Nguyên cười lạnh một tiếng, nhìn Đào y sư cùng Chu Thế Dương, nói:

- Hơn nữa, nếu các ông nói tôi cấu kết ngoại địch, hãm hại Viện trưởng Từ cùng Trưởng ban Lưu, khiến họ rơi vào tay địch... Vậy các ông nghĩ các Chủ nhiệm của ban Giám sát sẽ đứng về phía tôi, giúp tôi rửa sạch tội danh sao?

Giang Nguyên vừa nói ra những lời này, trong sân trở nên tĩnh

mịch, ngay cả đám Đào y sư lúc này cũng cứng lưỡi, nói không ra lời.

Lúc này sắc mặt Chu Thế Dương cũng tái xanh, không cách nào phản bác lời của Giang Nguyên. Hai mắt lão nhanh chóng xoay chuyển rồi nghiêm nghị nói:

- Hừ... Bây giờ các người có muốn nói bữa thể nào cũng vô ích... Chủ nhiệm Ngưu nghe lệnh, bắt Giang Nguyên lại cho tôi!

- Vâng!

Chủ nhiệm Ngưu giờ đã không thể nào dừng lại, lập tức giận quát một tiếng, vẫy tay quát lên:

- Người đâu, bắt Giang Nguyên lại!

Chủ nhiệm Ngưu vừa nói, rất nhiều cao thủ ngoại viện lập tức hét lên giận dữ, lao về phía Giang Nguyên. Lúc này, cũng không ít cao thủ ngoại viện đứng trong số các thành viên nội viện cũng xông lên công kích những người trên đài.

Những người này chính là những cao thủ ngoại viện đã tiến vào chi viện trước khi Đội chấp pháp ban Giám sát phong tỏa nội viện.

Lúc này, hơn mười cao thủ của Đội chấp pháp đứng trước lễ đài lập tức bị mấy cao thủ ngoại viện đẩy ra, sau đó lai về phía khán đài.

Sắc mặt đám Hồ Giang đứng quanh Giang Nguyên lập tức thay đổi.

Họ không quá bất ngờ trước sự tấn công mạnh mẽ của Chu Thế Dương nên khẽ hừ một tiếng, lần lượt thủ thế, cùng xông lên chém giết với các cao thủ ngoại viện.

Giang Nguyên một lần nữa đối mặt với Chủ nhiệm Ngưu cùng với hai cao thủ ngoại viện bên cạnh ông ta. Ba cao thủ vây công Giang Nguyên đều là cao thủ Thiên giai cấp 2, thế cục lập tức khó phân thắng bại.

Trong lúc cấp bách, Giang Nguyên không thể không tiến vào trạng thái Trống rỗng. Một chọi ba, trong nháy mắt hẳn cảm thấy nguy

hiểm cận kề.

Đám Hồ Giang bên cạnh lúc này trong lòng rất sốt ruột, có điều lúc này chỉ có thể sốt ruột vậy thôi. Năm Chủ nhiệm dù chỉ đứng sau Trưởng ban Lưu Mộc Dương trong ban Giám sát, nhưng trên căn bản cũng chỉ là cao thủ Thiên vị, người thấp nhất cũng là Địa giai đỉnh phong.

Có điều nă cao thủ ban Giám sát này lúc này cũng đã bị mấy cao thủ ngoại viện cuốn chặt lấy, không cách nào tiến đến tiếp viện.

Chu Thế Dương đứng bên dưới nhìn thấy vậy trong lòng mừng rỡ, quả nhiên thằng nhãi này cũng chỉ như ngọn đèn sắp cạn dầu. Ban nãy đánh cùng đám Chủ nhiệm Ngưu bát phân thắng bại, giờ thì hầu hết sức lực đã dùng hết, quả nhiên là không thể chống đỡ nổi nữa. Nếu thực lực thằng nhãi này thật sự khủng bố như lúc ban đầu e rằng chỉ dựa vào mấy người của ngoại viện này, muốn bắt hắn thật sự không dễ.

Các thành viên Thiên Y viện trong sân lại sắp đánh nhau thì ai nấy mặt đầy ngạc nhiên, quay đầu kinh ngạc nhìn mấy người xung quanh rồi trở mắt nhìn nhau, không biết nên làm thế nào. Kể ra thành viên Thiên Y viện không có ai là không yêu viện, cũng không có ai là kẻ hèn nhát. Nếu không trăm năm trước sẽ không có chuyện mấy trăm y sư cùng nhau cố thủ Thiên Y viện, nghênh chiến sự xâm phạm của tà ma ngoại vực, chết trận gần 1/3.

Những tình huống trước mặt, mọi người không biết nên giúp ai, chỉ có thể tôi nhìn anh, anh nhìn tôi, sau đó cùng nhau nhìn cục diện hỗn loạn trên đài mà không biết nên làm thế nào.

- Ha ha... Bắt lại, Chủ nhiệm Ngưu, mau bắt tên phản nghịch này lại cho tôi...

Mắt thấy Giang Nguyên trên đài đang bị Chủ nhiệm Ngưu dẫn hai cao thủ công kích đã liên tiếp lui vào sau, lúc này cuối cùng trên mặt Chu Thế Dương cũng lộ vẻ vui mừng, lớn tiếng hét lên với đám Chủ nhiệm Ngưu.

- Vâng...

Lúc này Chủ nhiệm Ngưu ở trên đài cũng vui mừng. Kể ra ban đầu họ đánh với Giang Nguyên đúng là rất cực khổ, giờ chẳng dễ dàng gì mới áp đảo được Giang Nguyên nên dĩ nhiên là vui mừng đáp lại,.

Giang Nguyên thấy hai người đối đáp vui sướng như vậy thì hẳn không kìm được cười lạnh một tiếng, trong nháy mắt, lời đáp lại vui mừng của Chủ nhiệm Ngưu vừa dứt, trước mắt liền hoa lên một cái, một quả đấm bỗng nhiên xuất hiện ở trước mắt.

Chủ nhiệm Ngưu kinh hãi ngửa đầu ra sau, khó khăn lắm mới miễn cưỡng tránh được một quyền này, còn chưa kịp vui mừng thì bụng thấy đau nhói, sau đó bay nhanh ra ngoài, đụng vào Chu Thế Dương ở bên dưới.

Hai cao thủ bên cạnh sắc mặt biến đổi, đồng loạt tung chưởng đánh về phía Giang Nguyên, có điều chưởng vừa mới đưa ra giữa chừng thì thấy Giang Nguyên trước mặt đã biến mất.

Sắc mặt của Chu Thế Dương vô cùng kinh ngạc vừa đưa tay đỡ Chủ nhiệm Ngưu, đặt Chủ nhiệm Ngưu sang một bên thì trước mặt lập tức xuất hiện một vật cực lớn. Không đợi lão kịp hồi thần thì vật cực lớn kia đã đụng mạnh vào trước ngực lão, sau đó lão ngửa đầu phun ra một ngụm máu, sau đó bị vật kia đè ngã xuống đất.

Hai vị y sư nhất phẩm ở bên tức giận kêu lên một tiếng, đưa tay đánh về phía Giang Nguyên đứng trước Tề Thế Đình, nhưng chưa đụng được Giang Nguyên thì cảm thấy trước mắt hoa lên một cái, trên mặt “chất” bị tát một cái, sau đó cùng lật người giữa không trung, bị đánh lăn xuống đất.

Giang Nguyên cười khẽ một tiếng, hai tay đưa ra, một tay chụp cổ một người, cứ thế nhấc cổ hai người nhẹ nhàng đáp lên Tề Thế Đình.

Nhìn Chu Thế Dương và hai vị Y sư nhất phẩm bị Giang Nguyên tóm dễ dàng như vậy, mọi người lần lượt kêu lên kinh ngạc, ngay cả Chủ nhiệm Ngưu vừa mới bò dậy cũng hoảng sợ, không biết phải làm sao.

- Khụ khụ... Giang Nguyên, càn rỡ...

Chu Thế Dương bị Tề Thế Đỉnh đè chặt dưới chân đỉnh không cách nào nhúc nhích, vừa ho ra máu vừa tức giận hét lên với Giang Nguyên.

- Càn rỡ? Đến lúc này mà ông còn nói càn rỡ?

Giang Nguyên cúi đầu nhìn chằm chằm Chu Thế Dương dưới chân, trào phúng nói:

- Đâu phải ông mới bị tôi đánh lần đầu tiên, haha...

- Mà...

Sắc mặt Chu Thế Dương giận đến mức tím bầm, tay run run chỉ Giang Nguyên, sau khi run rẩy thì “ọc” một tiếng, lại phun ra một ngụm máu.

- Ôi chao... Thiên y sư Chu Thế Dương... Đừng phun đừng phun, cẩn thận một chút, ông có muốn phun thì cũng đừng phun lên đỉnh của tôi chứ...

Giang Nguyên nhìn Chu Thế Dương lại phun máu, mà còn phun lên chân đỉnh của mình thì không ngừng đau lòng hét lớn.

- Mà... mà...

Chu Thế Dương nhìn bộ dạng này của Giang Nguyên thì sắc mặt từ tím chuyển sang trắng, ngón tay không ngừng run lên, sau đó lại phun máu tiếp.

- Giang... Giang Nguyên... mà... đừng càn rỡ...

- Còn... còn dám khi dễ Chu... Chu tổng...

Đào y sư bị Giang Nguyên nắm cổ nhấc lên giữa không trung hay tay níu chặt cổ tay Giang Nguyên, vất vả lắm mới nghen ra được một câu.

Nhìn Đào y sư càn rỡ nghiêng lợi, Giang Nguyên cười khẽ một tiếng, đang định nói thì đột nhiên ở cách đó không xa truyền đến

một tiếng hét lớn:

- Dừng tay!

Chương 1061: Thủ lĩnh ngoại viện

Thanh âm của tiếng hét này không nhỏ. Mặc dù không có hiệu quả chấn nhiếp tâm phách của Giang Nguyên, nhưng cũng khiến cho mọi người cảm thấy lỗi tai của mình ông ông. Có thể tưởng tượng được thực lực của người này rất phi phàm.

Nghe tiếng quát to này, bao gồm đám người Chu Thế Dương đang bị Giang Nguyên bắt và những người đang chuẩn bị động thủ liên vội vàng ngừng tay. Ngay cả Giang Nguyên đang đứng trên Tế Thế Đỉnh cũng nhin không được mà ngẩng đầu nhìn về phía người đi đến.

Chỉ thấy một người đàn ông trung niên uy nghiêm, phía sau có hai người đi theo đang sải bước về phía Giang Nguyên.

Thấy người đàn ông trung niên này, các thành viên nội viện đều kinh ngạc, sau đó nhường ra một con đường để ba người đi đến.

Nhìn thấy người đàn ông trung niên, ánh mắt Giang Nguyên không nhin được mà hơi nheo lại. Sắc mặt của mấy thành viên ban Giám sát cũng hơi đổi. Người đến chính là thủ lĩnh ngoại viện Dư Trung Tấn. Xem ra người của ban Giám sát cũng không thể ngăn người này.

Chủ nhiệm Ngưu đang run rẩy bên cạnh, thấy Dư Trung Tấn đến, lập tức tiến lên, khom người nói:

- Chủ nhiệm Dư.

Dư Trung Tấn liếc mắt nhìn Chủ nhiệm Ngưu, sau đó lại nhìn Giang Nguyên đang đứng trên đại đỉnh và Chu Thế Dương đang bị đè bên dưới Tế Thế Đỉnh, lại còn có hai vị Ủy viên Hội Đồng Viện bị Giang Nguyên nắm cổ đến đỏ mặt tía tai, sắc mặt liền trầm xuống, nghiêm nghị chấp tay nói với Giang Nguyên:

- Ủy viên Giang.

Nhìn vị thủ lĩnh ngoại viện khí độ trầm ổn, đứng đó như một ngọn núi lớn, gương mặt Giang Nguyên lóe lên sự ngưng trọng, sau đó thở ra một hơi, thả hai vị Ủy viên Hội Đồng Viện ra ngoài, chấp tay nói:

- Chủ nhiệm Dư.

Thấy Giang Nguyên bỏ qua hai người, Dư Trung Tấn thở phào nhẹ nhõm, ngẩng đầu nhìn Giang Nguyên đứng trên đại đỉnh:

- Ủy viên Giang, không biết vì sao hôm nay lại huyền não như vậy? Có thể thả Thiên y sư Chu ra trước không?

Giang Nguyên khẽ cau mày, sau đó Tế Thế Đỉnh dưới chân nhẹ bay lên, nâng hẳn thối lui về sau hai thước. Đợi đến khi Chu Thế Dương mặt đỏ bừng, chật vật không chịu nổi từ dưới đất bò dậy, đang chuẩn bị mắng Giang Nguyên xối máu đầu, đột nhiên một cây ngân châm xuất hiện cắm trên cổ Chu Thế Dương.

- Chủ nhiệm Hồ, mau bắt ông ta lại cho tôi.

Giang Nguyên quát lên.

Đám người Hồ Giang nghe xong, lập tức đáp một tiếng, bước nhanh về phía trước, chế trụ Chu Thế Dương lại.

Sắc mặt Chủ nhiệm Ngưu liên biến đổi, đang định tiến lên ngăn cản, nhưng nhìn thấy Dư Trung Tấn chỉ cau mày, cũng không nói lời nào, sắc mặt liền cứng đờ.

Sau đó vội vàng lui về sau một bước, không dám lên tiếng.

Người khác có lẽ không biết sự uy nghiêm của lão đại ngoại viện, nhưng thân là phụ tá, y biết rất rõ ràng. Nội viện lấy Từ Khả Liễu làm đầu, ngoại viện thì không ai dám không phục Dư Trung Tấn.

Ánh mắt Dư Trung Tấn ngưng trọng nhìn Tế Thế Đỉnh đang cách mặt đất hai tấc dưới chân Giang Nguyên, sau đó hướng hẳn chấp tay, trầm giọng nói:

- Ủy viên Giang, không biết hôm nay ban Giám sát phong tỏa nội viện, lại đại động can qua với Thiên y sư Chu như vậy là vì chuyện gì?

Dứt lời liền nhìn chung quanh, sau đó nói tiếp:

- Không biết Viện trưởng Từ và Trưởng ban Lưu ở đâu rồi?

Giang Nguyên khề hừ một tiếng, nhìn Chu Thế Dương, lạnh giọng nói:

- Chủ nhiệm Vu, Chu Thế Dương mưu đồ phản loạn, cấu kết ngoại địch mưu hại Viện trưởng Từ và Trưởng ban Lưu. Bây giờ Viện trưởng Từ và Trưởng ban Lưu đã mất liên lạc. Vị trí cụ thể, chỉ sợ chỉ có Thiên y sư Chu mới biết.

- Cậu...cậu ngậm máu phun người. Cậu mới chính là người phản bội nội viện.

Đáng thương cho Chu Thế Dương đang bị một cây ngân châm của Giang Nguyên chế trụ toàn thân, từ cổ trở xuống đều cứng ngắc. Chỉ có cổ trở lên là còn chuyển động được.

- Có phải hay không, chúng ta đều biết. Chu Thế Dương, tôi hỏi ông, bây giờ Hội Đồng Viện còn có bao nhiêu người? Ngoại trừ Viện trưởng Từ và Trưởng ban Lưu ra, còn có Thiên y sư Liêu Long Căn, sư phụ của tôi y sư La Thiên Minh, Trưởng ban Đan Dược Vu Phượng Minh, Từ Thiên Phúc, bọn họ ở đâu?

Giang Nguyên lãnh đạm nói:

- Ông nói tôi phản bội nội viện, vậy ông nói cho tôi biết đi, bọn họ ở đâu? Nếu tôi phản bội nội viện, không có khả năng trở lại để ông bắt chứ? Tại sao tôi lại đi hại ngay cả sư phụ của mình?

- Cậu...

Nghe Giang Nguyên nói, sắc mặt Chu Thế Dương cứng đờ, hỏi:

- Làm sao biết cậu sẽ không?

Giang Nguyên cười lạnh:

- Đó là tôi hại hết những ủy viên Hội Đồng Viện có quan hệ mật thiết với tôi, sau đó một mình quay lại, đưa vào trong tay của ông?

Nghe Giang Nguyên nói, sắc mặt Dư Trung Tấn nhìn Chu Thế Dương có chút cổ quái.

- Chủ nhiệm Dư, ban Giám sát đã tiến hành điều tra Thiên y sư Chu Thế Dương hai mươi năm trước, ông ta đã cấu kết với ủy viên Hội Đồng Viện Hồ Quang Dương mưu hại y sư Lý Nguyên Bản trong sự kiện Long Sơn. Vốn gần đây, Viện trưởng Từ và Trưởng ban Lưu đang định tiến hành xử lý chuyện này, đột nhiên xuất hiện tình huống hiện tại. Ban Giám sát hoài nghi chuyện này có liên quan đến chuyện này có liên quan đến Chu Thế Dương, nên tiến hành điều tra nghiêm khắc.

Nghe đến đây, Hồ Giang lên tiếng nói tiếp:

- Bây giờ viện chúng ta đang trong thời khắc sinh tử tồn vong, chủ nhiệm Dư thân là thủ lĩnh ngoại viện, gánh vác trách nhiệm hộ viện. Chuyện này, ban Giám sát chúng tôi còn phải dựa vào Chủ nhiệm Vu nhiều hơn. Xin hãy phối hợp.

Nghe lời Hồ Giang nói, ánh mắt Dư Trung Tấn trở nên rét lạnh, lạnh lùng liếc mắt nhìn Chủ nhiệm Ngưu, sau đó chậm rãi gật đầu, rồi nói với Hồ Giang:

- Chủ nhiệm Hồ yên tâm đi, Dư mỗ thân là thủ lĩnh ngoại viện, bảo vệ an nguy của bốn viện chính là chức trách của Dư mỗ.

Dứt lời, Dư Trung Tấn lại cau mày:

- Không biết Viện trưởng Từ và Trưởng ban Lưu có phải thật...

- Chúng tôi đã liên lạc qua, nhưng không cách nào liên lạc với Viện trưởng và Trưởng ban.

Hồ Giang lạnh giọng nói:

- Đây là chuyện chưa từng xảy ra ở viện ta mấy trăm năm qua. Ban Giám sát chúng tôi tất sẽ tra rõ.

Dư Trung Tấn nhẹ gật đầu, ánh mắt lóe lên chút lo lắng, sau đó

nhìn Giang Nguyên đang đứng trên Tế Thế Đỉnh, chấp tay nói:

- Ủy viên Giang, chuyện này trọng đại, mặc dù ngoại viện ta từ trước đến giờ chỉ đảm nhiệm chức trách bảo vệ nội viện. Nhưng bây giờ liên quan đến sự an nguy của Viện trưởng Từ, Trưởng ban Lưu và mấy vị ủy viên Hội Đồng Viện. Thậm chí còn là tồn vong của viện, cho nên tôi không dám khinh thường.

Nói đến đây, Dư Trung Tấn lại liếc nhìn Giang Nguyên lần nữa, chậm rãi nói tiếp:

- Cho nên, liên quan đến việc điều tra, ngoại viện tôi cũng sẽ tham dự.

Giang Nguyên nhẹ gật đầu, trầm giọng nói:

- Tất nhiên rồi.

Thấy Giang Nguyên cũng không phản đối, Dư Trung Tấn mới nhẹ nhàng thở ra một hơi. Đối mặt với tình huống như vậy, ông thân là Chủ nhiệm ngoại viện, lập trường là rất quan trọng. Tình huống bây giờ không rõ. Mặc dù có người của ban Giám sát làm chứng, nhưng cũng khó mà xác nhận 100%. Dù sao, bên này cũng có một vị Thiên y sư và hai vị Ủy viên Hội Đồng Viện. Trước khi xác nhận tình huống thật sự, ông không thể tùy tiện ủng hộ bên nào được.

Cho nên, ông rất sợ Giang Nguyên cự tuyệt. Mặc dù ngoại viện có quyền nhúng tay vào, nhưng ông cũng không muốn đối lập với Giang Nguyên. Bởi vì thực lực của hắn, ngay cả ông cũng nhìn không thấu.

Hơn nữa, mặc dù là thủ lĩnh ngoại viện, nhưng ông cũng biết, Viện trưởng Từ, Trưởng ban Lưu và các vị ủy viên khác qua lại với Giang Nguyên cũng rất gần, rất coi trọng hắn. So sánh lại, ông nghiêng về tin tưởng Giang Nguyên hơn. Có thể không phát sinh mâu thuẫn với đối phương là tốt nhất.

- Được rồi, nếu Ủy viên Giang đã đồng ý, chúng ta mau sớm phối hợp với ban Giám sát đi.

Dư Trung Tấn nói:

- Nhưng sự việc còn chưa được rõ ràng. Thiên y sư Chu cùng với hai vị Ủy viên Đào, Dương...

- Không sao. Để bọn họ đi cùng với nhau đi. Chuyện này như thế nào có thể tra ra rõ ràng.

Giang Nguyên dừng dừng nói:

- Bây giờ tôi muốn xác nhận, rốt cuộc đã có bao nhiêu Ủy viên lọt vào tay kẻ địch?

Nói đến đây, Giang Nguyên cau mày nhìn Chu Thế Dương:

- Thiên y sư Chu, rốt cuộc có bao nhiêu vị ủy viên Hội Đồng Viện mất tích, ông chắc phải biết chứ?

- Hừ.

Lúc này Chu Thế Dương mới thở lại bình thường, nghe Giang Nguyên nói, hừ lạnh một tiếng, cũng không thèm để ý đến, chẳng qua chỉ nhìn Dư Trung Tấn phía đối diện, nghiêm nghị nói:

- Dư Trung Tấn, chẳng lẽ anh lại đi tin lời của kẻ phản nghịch mà không tin tôi?

Dư Trung Tấn khẽ cau mày, sau đó khom người nói:

- Tại hạ không dám. Thiên y sư Chu, tôi thân là thủ lĩnh ngoại viện, dựa theo quy định thì không nhúng tay vào chuyện của nội viện. Nhưng chuyện này lại khác, không thể không nhúng tay. Tôi chẳng qua là ra sức bảo vệ cuộc điều tra lần này được nghiêm minh công chính, không để cho cơ nghiệp ngàn năm của Thiên Y Viện rơi vào tay kẻ địch.

Nói đến đây, Dư Trung Tấn ngừng một chút rồi nói tiếp:

- Cho nên, trong tình huống trước mắt, ngoại viện tôi xin giữ vững lập trường, xin Thiên y sư Chu thứ lỗi.

- Anh...hừ...

Nghe Dư Trung Tấn nói, sắc mặt Chu Thế Dương tái xanh. Ngày

xưa, khi Dư Trung Tấn nhìn thấy ông, vẫn rất cung kính, nhưng không nghĩ đến lúc này một chút mặt mũi cũng không cho. Sau khi khó khăn hít vào mấy hơi, lạnh giọng nói:

- Vậy chẳng lẽ anh để mặc cho Giang Nguyên làm nhục tôi?

- Thiên y sư Chu, tôi làm nhục ông ở chỗ nào?

Giang Nguyên cười lạnh nhìn Chu Thế Dương:

- Ngay từ đầu ông đã ngang ngược hãm hại tôi, còn bảo đánh bảo giết, muốn ngoại viện bí mật bắt tôi. Tôi bị người ta vây công lâu như vậy cũng chẳng làm gì ông, cái này mà còn bảo là làm nhục?

- Cậu...

Nhìn nụ cười giễu cợt của Giang Nguyên, Chu Thế Dương lại thở hổn hển, rất cuộc cảm thấy mình không nên so đo với Giang Nguyên về vấn đề này nữa, hừ một tiếng, sau đó im lặng.

Nhìn biểu hiện của Chu Thế Dương, Giang Nguyên khẽ hừ:

- Thiên y sư Chu, bây giờ có mấy vị ủy viên Hội Đồng Viện xảy ra vấn đề, nếu ông không nói, chẳng lẽ còn muốn giấu diếm chuyện gì sao?

- Cậu...

Chu Thế Dương lại giận dữ kêu lên một tiếng, nhìn chung quanh thấy các thành viên nội viện đều khẩn trương, rất cuộc hít một hơi thật sâu, gật đầu nói:

- Được.

Chương 1062: Hội nghị Hội Đồng Viện khẩn cấp

- Viện trưởng, trưởng ban Lưu, Thiên y sư Liêu Long Căn, sư phụ La Thiên Minh, cùng với luyện đan sư Vu Phượng Minh, Trưởng ban Lưu Thiên Phúc...

Nghe Chu Thế Dương nói xong, Giang Nguyên đọc từng cái tên lên, sắc mặt càng lúc càng lạnh:

- Thiên y sư Chu thật là uy phong.

- Có liên quan gì đến tôi chứ?

Chu Thế Dương vừa thẹn vừa giận.

- Có liên quan gì đến ông?

Nhìn biểu hiện tức giận của Chu Thế Dương, ánh mắt Giang Nguyên rét lại, cười lạnh:

- Mấy vị ủy viên đó, vị nào mà không phải là người có quan hệ tốt với tôi. Nhưng bọn họ lại rơi vào tay giặc. Những người còn lại không một ai bị hại. Thiên y sư Chu quả nhiên là thủ đoạn.

Đám thành viên Thiên Y Viện nghe xong lời này của Giang Nguyên, tất cả đều xôn xao. Mặc dù không ít người không biết rốt cuộc mấy vị này có quan hệ với Giang Nguyên như thế nào, nhưng Giang Nguyên đã nói, không khỏi không tin.

- Cậu...hừ, cậu chỉ là căn ngược, lợi dụng quan hệ thân thiết giữa cậu với bọn họ mà đẩy bọn họ rơi vào tay giặc. Ủy viên khác dĩ nhiên là không tin lời của cậu nên mới không bị bắt.

Ánh mắt Chu Thế Dương co rúc lại, lạnh giọng phản đối.

- Được rồi, được rồi. Đã như vậy thì không cần nhiều lời.

Giang Nguyên thở nhẹ ra một hơi, nói:

- Vậy chúng ta đi xem thử.

Dứt lời, Giang Nguyên nhìn những gương mặt khẩn trương của các thành viên nội viện, Tế Thế Đỉnh dưới chân chậm rãi bay lên, trôi lơ lửng giữa không trung.

- Các vị y sư, y sĩ, liên quan đến chuyện hôm nay, Hội Đồng Viện cùng với ban Giám sát và ngoại viện sẽ tiến hành điều tra cẩn kẽ, đốc hết toàn lực tìm kiếm tung tích của Viện trưởng và các vị Ủy

viên, mau sớm cứu bọn họ trở về.

Giọng nói của Giang Nguyên không nặng không nhẹ, nhưng lọt vào tai người nghe chẳng khác nào như sấm bên tai, trong đáy lòng mơ hồ cảm thấy lời nói của Ủy viên Giang rất chân thực, khá đáng tin. Ít nhất còn đáng tin hơn vị Thiên y sư Chu Thế Dương rất nhiều.

Giang Nguyên tiếp tục cao giọng nói:

- Được rồi, bây giờ mọi người giải tán. Tiến triển của vụ việc, Hội Đồng Viện sẽ kịp thời thông báo cho mọi người.

Nghe Giang Nguyên nói xong, mấy trăm thành viên Thiên Y Viện đều hướng hẳn chấp tay. Khi quay sang nhìn ba người Chu Thế Dương, sắc mặt đều phát lạnh.

Sau khi nói xong, Giang Nguyên mới chậm rãi hạ xuống, nhảy xuống khỏi Tế Thế Đỉnh, trong lòng thầm cười khở. Thiên phú Mê hoặc dùng khá hiệu quả, nhưng năng lượng tiêu hao lại rất cao.

Mấy trăm thành viên đang tập trên quảng trường nhìn nhau một cái, sau đó giải tán. Có người thì về phòng, có người thì sắc mặt ngưng trọng tụm năm tụm ba thảo luận tình huống.

Đám người Giang Nguyên ngồi trong phòng họp Ủy viên Hội Đồng Viện, nhưng lúc này vị trí chủ vị không còn Viện trưởng Từ. Chu Thế Dương đã được Giang Nguyên rút ngân châm, sắc mặt âm trầm ngồi ở đó, hai vị y sư nhất phẩm ngồi hai bên.

Hồ Giang dẫn người của ban Giám sát ngồi đằng sau Giang Nguyên. Chủ nhiệm ngoại viện Dư Trung Tấn dẫn theo Ngưu Bộ Quân sắc mặt âm trầm ngồi im một chỗ, lảng lạng nhìn mọi người.

Giang Nguyên cau mày, nhìn Diêu Nhất Minh bước đến, nhẹ gật đầu một cái, nói:

- Nhất Minh, đi hỏi thăm thử, tại sao các ủy viên Hội Đồng Viện còn lại vẫn chưa đến?

- Vâng, Chủ nhiệm.

Trên đường đi, vốn Diêu Nhất Minh còn thấp thỏm bất an, nhưng

nhìn Giang Nguyên ngồi đó, mặt đầy uy nghiêm, trong lòng liền thở phào một hơi, vội vàng đáp một tiếng, sau đó quay đầu bước ra ngoài.

Không khí trong phòng họp vô cùng căng thẳng. Sắc mặt đám người Chu Thế Dương thì âm trầm, thỉnh thoảng thấp giọng thì thầm. Giang Nguyên ngồi im, gương mặt dửng dưng. Còn người còn ban Giám sát lần đầu tiên bước vào phòng họp của Hội Đồng Viện thì nghiêm túc ngồi hàng thứ hai đằng sau lưng hẳn. Bọn họ không phải Ủy viên Hội Đồng Viện, cho nên không dám tự tiện ngồi hàng thứ nhất. Hơn nữa cách Giang Nguyên cũng một khoảng cách, bày tỏ trước khi chuyện còn chưa được điều tra rõ ràng, vẫn giữ thái độ công chính.

Không bao lâu sau, các vị Ủy viên còn lại chậm rãi bước vào trong phòng họp. Mặc dù đã sớm nhận được tin tức, đã chuẩn bị tâm lý, nhưng nhìn không khí bên trong, sắc mặt cũng không nhận được có chút khẽ biến.

Các vị ủy viên chậm rãi ngồi xuống. Mọi người cùng nhìn Chu Thế Dương rồi nhìn Giang Nguyên, ánh mắt lóe lên sự nghi ngờ.

Đang có người định lên tiếng, ai ngờ Giang Nguyên đột nhiên nhìn Chu Thế Dương phía đối diện, lạnh giọng lên tiếng:

- Thiên y sư Chu Thế Dương, trong danh sách những người mất tích không có Thiên y sư Ninh Hán Dân, không biết Thiên y sư Ninh Hán Dân ở đâu rồi?

Chu Thế Dương khẽ hừ một tiếng, sau đó lạnh lùng nói:

- Thiên y sư Ninh Hán Dân đang bận chuẩn bị cứu viện Viện trưởng, không có ở trong viện.

- Cứu Viện trưởng?

Giang Nguyên cười lạnh, nói:

- Một mình Thiên y sư Ninh Hán Dân cứu Viện trưởng sao? Thế còn ngoại viện? Chẳng lẽ ông ấy đi một mình? Ngay cả cao thủ ngoại viện cũng không mang theo?

- Ờ...

Tiếng cười của Giang Nguyên khiến cho mọi người cảm thấy có chút chói tai. Sắc mặt mấy vị y sư nhất phẩm đều khó coi, nhưng không ai lên tiếng, tất cả đều nhìn Chu Thế Dương, xem ông ta nói như thế nào.

Chu Thế Dương không nghĩ đến Giang Nguyên lại hỏi như vậy.

Thấy Chu Thế Dương không nói, Giang Nguyên cười khẽ, lạnh giọng hỏi:

- Như vậy, xin hỏi Thiên y sư Chu, bây giờ trừ ba vị Thiên y sư ra, còn có sư phụ của tôi, hai vị Luyện đan sư Vu Phượng Minh và Lưu Thiên Phúc. Bọn họ đều bị bắt cùng với Viện trưởng sao?

Nghe Giang Nguyên hỏi, Chu Thế Dương hít một hơi thật sâu, nói:

- Làm sao tôi biết được? Chúng tôi đang điều tra.

- Hay cho một câu “đang điều tra”. Hỏi ông cái gì ông cũng không biết. Nhất định trong vòng một tuần lễ không có tôi ở đây, ông đã cấu kết với kẻ địch hãm hại Ủy viên Hội Đồng Viện. Tôi muốn hỏi ông, ông rốt cuộc suy nghĩ như thế nào?

Giang Nguyên quát hỏi.

- Cậu...chúng tôi có chứng cứ.

Chu Thế Dương nhìn Giang Nguyên, nói.

- Có chứng cứ, vậy ông lấy ra đi.

Giang Nguyên nói:

- Bây giờ người của ban Giám sát và ngoại viện đều ở đây, ông hãy mau lấy chứng cứ ra cho mọi người nhìn đi.

Giang Nguyên vừa nói xong, các thành viên ban Giám sát cùng với các Ủy viên Hội Đồng Viện đều quay sang nhìn Giang Nguyên. Nhìn cảnh tượng này, Giang Nguyên chậm rãi gật đầu. Xem ra, có mấy người chỉ sợ không biết tình huống cận kề, cũng khiến cho

người ta yên tâm được một chút.

Chương 1063: Đây chính là quy củ

- Haha!

Nhìn cái gọi là chứng cứ, Giang Nguyên không nhin được mà cười lạnh, sau đó đặt tài liệu lên trên bàn, nhìn Chu Thế Dương phía đối diện, nói.

- Thiên y sư Chu Thế Dương đang làm nhục chỉ số thông minh của tôi và các vị đang ngồi đây thì phải?

Mấy vị Chủ nhiệm của ban Giám sát cũng đã xem xong tài liệu, nhìn nhau một cái, ánh mắt lóe lên hàn ý, sau đó ngẩng đầu nhìn Chu Thế Dương đối diện, chờ Chu Thế Dương trả lời.

Sau khi xem xong tài liệu, ngay cả Dư Trung Tấn cũng phải cau mày, nhìn Chu Thế Dương, ánh mắt bắt đầu lộ vẻ cảnh giác.

Sắc mặt Chu Thế Dương lại càng trầm xuống, giống như không nghe ra sự giễu cợt trong lời nói của Giang Nguyên, lãnh đạm nói:

- Đây cũng là chứng cứ. Giang Nguyên, cậu có vấn đề gì không?

- Đây cũng là chứng cứ?

Một lời nói khách sáo Giang Nguyên cũng không dành cho Chu Thế Dương, chỉ lạnh giọng nói:

- Ông chỉ liệt kê một số chứng cứ của người ngoài, thậm chí ngay cả chứng cứ chứng minh cụ thể cũng không có. Ý của ông muốn nói là tôi phản bội Thiên Y Viện, hãm hại đám người Viện trưởng?

Đối mặt với lời nói của Giang Nguyên, Chu Thế Dương chỉ cau mày, sau đó nói:

- Chuyện xảy ra đột ngột, nên chỉ có bấy nhiêu chứng cứ. Hơn nữa cũng chỉ có một mình cậu mới có năng lực làm như vậy, chúng tôi sao có thể không tin?

- Chỉ có tôi mới có năng lực như vậy?

Giang Nguyên khẽ hừ một tiếng, sau đó quay sang nhìn các vị Ủy viên Hội Đồng Viện khác, hỏi:

- Chư vị chắc cũng đã xem qua tư liệu, chẳng lẽ cũng cho rằng là tôi sao?

Đám Ủy viên Hội Đồng Viện nhìn nhau, một người trong đó lên tiếng:

- Trưởng ban Giang, chuyện phát sinh đột ngột, hơn nữa Thiên y sư Chu và Thiên y sư Ninh đều cho rằng cậu là người gây nên, cộng thêm chứng cứ như vậy, mặc dù chúng tôi có nghi ngờ nhưng cũng không cách nào phản đối.

- Đúng.

Một vị y sư tóc hoa râm cau mày nhìn Giang Nguyên, nói:

- Ủy viên Giang Nguyên, chuyện này đúng là khá khả nghi, nhưng không có cách nào chối bỏ. Cậu cũng không thể nào thoát khỏi hiềm nghi.

- Được rồi.

Đối với lời giải thích của hai vị y sư, Giang Nguyên ngược lại cũng không có gì là bất mãn. Hẳn biết, dưới lực cổ động của Chu Thế Dương và Ninh Hán Dân, cùng với hai ba vị y sư nhất phẩm, đúng là không ai có thể tùy tiện phản bác thuyết pháp này. Bây giờ, những người có quan hệ mật thiết với hắn đều mất tích, tất nhiên lại càng không có ai ra mặt tranh cãi việc này.

- Nhắc đến, đúng là tôi không cách nào thoát khỏi hiềm nghi. Nhưng Thiên y sư Chu, hai phòng của ban Giám sát vẫn luôn phụ trách điều tra sự kiện Long Sơn, xác nhận ông và Ninh Hán Dân có liên quan đến việc này. Viện trưởng Từ và Trưởng ban Lưu chuẩn bị xử lý, chẳng lẽ hiềm nghi của ông nhỏ hơn tôi sao?

Giang Nguyên lạnh lùng cười nói.

Mấy vị y sư nhất phẩm nghe được liền kinh hô lên, rồi nhìn mấy người của ban Giám sát sau lưng Giang Nguyên, cả kinh nói:

- Theo như những gì đã nói, Thiên y sư Ninh cũng có liên quan đến chuyện này?

- Đúng, Thiên y sư Ninh Hán Dân cũng có liên quan trong đó, bất qua ban đầu chúng tôi không nói ra mà thôi.

Hồ Giang bất ngờ đứng dậy, lạnh giọng nói:

- Nếu Viện trưởng và Trưởng ban Lưu đã bị mất liên lạc, chúng tôi xin đại diện cho Ban giám sát, xin Hội Đồng Viện cho dẫn độ Thiên y sư Chu và Thiên y sư Ninh.

- Im miệng.

Y sư Đào đang ngồi bên cạnh Chu Thế Dương liền biến sắc, lạnh giọng nói:

- Chuyện này chưa được Trưởng ban Lưu xác nhận, ai biết các người có phải điều tra thật hay không?

Hồ Giang cau mày, sắc mặt nghiêm lại, nhìn y sư Đào, trầm giọng nói:

- Y sư Đào đang nghi ngờ ban Giám sát của chúng tôi?

Nghe Hồ Giang nói, y sư Đào cả kinh. Ông ta tất nhiên biết được quyền lực và địa vị của ban Giám sát trong Thiên Y Viện, cũng biết viện quy đã quy định rõ ràng, uy nghiêm của ban Giám sát là không thể xâm phạm. Cho đến bây giờ, không có người nào trong tình huống chưa có chứng cứ xác thật mà dám nghi ngờ ban Giám sát. Bởi vì làm như vậy, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

Cho dù bây giờ Trưởng ban Lưu đang bị mất tích, ông ta cũng không dám tùy tiện xúc phạm ban Giám sát, lập tức sửa lại lời nói:

- Tôi không phải có ý này, nhưng chuyện liên quan đến hai vị Thiên y sư, ban Giám sát cũng phải thông qua xác nhận của Trưởng ban Lưu mới được. Các người không có quyền dùng danh nghĩa của ban Giám sát mà đưa ra đề nghị như vậy với Hội Đồng Viện.

Y sư Đào vừa nói xong, sắc mặt đám người Hồ Giang liền thay đổi.

Bọn họ biết y sư Đào nói không sai. Ban Giám sát có thể làm rất nhiều chuyện, nhưng liên quan đến Ủy viên Hội Đồng Viện, trong tình huống không có Trưởng ban, bọn họ không cách nào đưa ra đề nghị như vậy với Hội Đồng Viện.

Nhìn sắc mặt trầm xuống của các thành viên ban Giám sát, ánh mắt của y sư Đào hiện lên chút đắc ý. Thiên Y Viện là một nơi có quy định nghiêm ngặt. Không có Lưu Mộc Dương, cũng không có Từ Khải Liều, ban Giám sát căn bản không có biện pháp thi hành bất cứ động tác nào đối với Chu Thế Dương. Đây cũng chính là nguyên nhân sau khi Chu Thế Dương bước vào phòng họp lại trầm tĩnh như vậy.

- Tôi đại diện cho ủy viên điều tra sự kiện Long Sơn, hướng Hội Đồng Viện nói lên yêu cầu, lập tức bắt giữ Thiên y sư Chu và Thiên y sư Ninh Hán Dân.

Trong lúc mọi người đang lộ vẻ đắc ý, một thanh âm truyền đến khiến cho sắc mặt cả ba đều cứng đờ.

Giang Nguyên lãnh đạm nói tiếp:

- Tôi là Phó chủ nhiệm tổ điều tra sự kiện Long Sơn kiêm Ủy viên Hội Đồng Viện, tôi có tư cách này chứ?

- Cậu...

Chu Thế Dương tức giận gằn được một chữ, nhưng không cách nào nói tiếp được nữa.

Mấy vị Ủy viên Hội Đồng Viện nhìn nhau, sau đó vị y sư tóc hoa râm liền nghiêm nghị nhìn Hồ Giang, trầm giọng nói:

- Ủy viên tổ điều tra sự kiện Long Sơn mời Hội Đồng Viện đưa ra các chứng cứ và tài liệu có liên quan.

Nghe vị y sư Chu này nói, sắc mặt Chu Thế Dương liền tái nhợt.

Thiên Y Viện có quy củ của Thiên Y Viện. Mỗi người đều có quyền lực tương ứng với cấp bậc của mình. Chuyện anh nên quản, anh có thể quản. Không nên quản thì không có cách nào để quản. Cho nên Chu Thế Dương mới mạo hiểm làm ra hành động như vậy, sau

khi bắt nhiều người, chuẩn bị cải tổ lại Thiên Y Viện. Bởi vì hết thầy đều phải dựa theo quy củ. Chỉ cần không xảy ra chuyện ngoài dự liệu, không ai có thể ngăn cản được. Cho nên mặc dù mạo hiểm, nhưng ông ta vẫn nguyện ý mạo hiểm.

Nhưng ai nghĩ lại toát ra một Giang Nguyên chuyên gây rắc rối như vậy.

Bây giờ dựa theo quy định, chuyện sẽ phiền phức lớn đây.

Tất cả mọi người đều lặng lẽ nhìn ban Giám sát giao tài liệu lên, còn đám người Chu Thế Dương thì mặt xám như tro tàn. Đây là Thiên Y Viện, ban Giám sát, các ủy viên Hội Đồng Viện và thủ lĩnh ngoại viện đều ở đây, ông ta không còn cách nào một tay che trời nữa. Những chuyện đã làm đều trở nên phí công.

Ngoại trừ hai vị y sư Đào – Dương luôn đi theo Chu Thế Dương ra, các vị ủy viên Hội Đồng Viện còn lại đều nhanh chóng lật xem tài liệu ban Giám sát đưa đến.

Bác sĩ tóc hoa râm họ Chu nhìn tài liệu, thỉnh thoảng mày cau lại, rõ ràng nội tâm của ông đang bị dao động.

Một hồi lâu, ông rốt cuộc ngẩng đầu lên nhìn Giang Nguyên và các vị ủy viên chung quanh, sau đó nói:

- Viện trưởng Từ, Trưởng ban Lưu, Chủ nhiệm Liêu đều bị mất liên lạc. Tôi đồng ý tạm thời bắt giữ Thiên y sư Chu, phối hợp với ban Giám sát tiến hành điều tra.

Nghe y sư Chu nói, một vị y sư bên cạnh cũng chậm rãi gật đầu:

- Đồng ý.

Thấy hai vị y sư nhất phẩm đã đồng ý, hai vị y sư nhất phẩm còn lại do dự một hồi, nhìn thấy vẻ mặt lạnh lùng của Giang Nguyên phía đối diện, liền gật đầu:

- Đồng ý.

Thấy tất cả mọi người đều đồng ý, y sư Chu nhìn Giang Nguyên, nghiêm nghị hỏi:

- Ủy viên Giang, cậu có đồng ý hay không?

- Đồng ý.

Giang Nguyên khẽ gật đầu.

Y sư Chu cũng không nói nhiều, trực tiếp nhìn Chu Thế Dương và hai vị y sư nhất phẩm bên cạnh ông:

- Ba vị có ý kiến gì không?

- Hừ.

Chu Thế Dương cười lạnh, lắc đầu nhìn y sư Chu:

- Các người đứng về phía Giang Nguyên, cho rằng hắn đúng, bây giờ bỏ phiếu còn ý nghĩa gì sao?

- Ý nghĩa chứ. Đây là bỏ phiếu chính thức của Hội Đồng Viện.

Y sư Chu gật đầu, nghiêm nghị nói:

- Thiên y sư Chu thân là ủy viên Hội Đồng Viện, ông có quyền bỏ phiếu. Hơn nữa, dựa theo điều lệ, trong tình huống khẩn cấp, ông có quyền lực tối cao nhất trong số các Ủy viên Hội Đồng Viện bây giờ, cho nên ông có hai phiếu.

Sắc mặt Chu Thế Dương càng lúc càng tái nhợt. Nếu sớm biết như vậy, ông ta tuyệt đối không để Giang Nguyên tổ chức hội nghị Hội Đồng Viện. Ít nhất ông sẽ kéo dài cho đến khi Ninh Hán Dân trở lại. Có hai vị Thiên y sư và hai y sư nhất phẩm, trong tình huống trước mắt, có đủ quyền nắm Hội Đồng Viện trong tay. Hết thầy sẽ không có kết quả như bây giờ.

Nhưng ông đã bị bắt. Bắt đầu từ bây giờ, hết thầy những gì trong Thiên Y Viện đều không còn nằm trong tay ông nữa. Kế hoạch đã chệch khỏi đường ray.

Mặc dù chẳng qua chỉ là tạm thời bắt giữ, phối hợp điều tra, nhưng trước khi chưa hoàn toàn định tội, ông vẫn còn đầy đủ địa vị và quyền lực. Hiện tại chỉ có thể gửi gắm hy vọng chuyện này có thể kéo dài thêm chút nào hay chút đó, để Ninh Hán Dân bên

kia sớm xử lý mọi chuyện có liên quan. Trước khi Giang Nguyên có thể thu thập được nhiều chứng cứ hơn nữa thì trở về, liên thủ với ông ta, như vậy sẽ có cơ hội lật bàn.

- Tôi phản đối. Hết thấy đều chỉ là vu cáo hãm hại.

Chu Thế Dương hít một hơi thật sâu, sắc mặt tái nhợt thoáng hồng lên hai phần, trầm giọng nói.

- Được, hai phiếu phản đối. Thế còn y sư Dương?

Y sư Chu nhìn vị y sư từ nãy đến giờ vẫn không lên tiếng.

- Phản đối.

Vị y sư Dương này cũng biết bây giờ xem như đã thua, nhưng ông ta vốn đã leo lên cùng một chiếc thuyền với Chu Thế Dương, không còn leo xuống được nữa, lập tức cắn răng nói.

- Y sư Đào?

- Phản đối.

Y sư Chu một lần nữa gật đầu, sau đó nhìn về phía mọi người, nói:

- Được rồi, Hội Đồng Viện tổng cộng có mười lăm vị, có mặt tám vị. Căn cứ theo điều lệ khẩn cấp của Hội Đồng Viện, lần này tạm thời lấy năm phiếu đối bốn phiếu, Hội Đồng Viện quyết định tạm thời bắt giữ Thiên y sư Chu, phối hợp với ban Giám sát tiến hành điều tra.

Chương 1064-1: Đại tác toàn viện

Trong tình huống không có Viện trưởng và Trưởng ban Giám sát, Hội Đồng Viện đúng là không có cách nào bắt giữ Ủy viên Hội Đồng Viện được. Cho dù Thiên y sư Chu Thế Dương có làm gì đi chăng nữa, cũng không cách nào định tội Chu Thế Dương. Đặc biệt, bây giờ còn không có những ủy viên Hội Đồng Viện khác có mặt, lại còn có hai vị Ủy viên ủng hộ Chu Thế Dương.

Hiện tại vẫn còn chưa có tin tức các vị Ủy viên khác đã chết hoặc mất tích hoàn toàn, Hội Đồng Viện tạm thời không cách nào tiến hành tuyển cử lần nữa.

Nhưng nếu tiến hành bắt giữ tạm thời Chu Thế Dương, hơn nữa Giang Nguyên đang chiếm cứ ưu thế, Chu Thế Dương tất nhiên là phải phối hợp với ban Giám sát hỗ trợ điều tra.

- Thiên y sư Chu Thế Dương, xin hỏi bây giờ Thiên y sư Ninh Hán Dân ở đâu? Các thành viên của ban Giám sát và ngoại viện sẽ tiến hành tiếp viện Thiên y sư Ninh Hán Dân.

Hồ Giang nhìn Chu Thế Dương, dò hỏi.

Chu Thế Dương chậm rãi lắc đầu, hồ hững nói:

- Bây giờ Thiên y sư Ninh Hán Dân đang đối kháng với ngoại địch, để phòng ngừa bại lộ vị trí, chỉ có thể ông ấy phát ra liên lạc, còn lại thì chúng tôi không cách nào liên lạc với ông ấy.

Dư Trung Tấn và đám người Lý Khải nhìn nhau, ánh mắt hiện lên sự bất đắc dĩ. Rõ ràng vị Thiên y sư Chu Thế Dương này rất biết cách lươn lẹo. Đối với vấn đề của ban Giám sát, không phối hợp cũng không điều tra, khiến người ta không thể chê bai gì được.

Mấy vị Ủy viên Hội Đồng Viện nhìn nhau, sắc mặt có chút khó coi. Tuy nói chứng cứ của ban Giám sát rất đầy đủ nhưng bọn họ vẫn có chút khó tin. Bây giờ thái độ của Chu Thế Dương lại như vậy, càng khiến cho bọn họ phát giác chuyện này đúng thật là không đáng tin.

Giang Nguyên nheo mắt, sau đó nhìn Chu Thế Dương, lãnh đạm nói:

- Thiên y sư Chu Thế Dương, xin hỏi ba vị Thiên y sư có cùng một chỗ với ba vị Ủy viên Hội Đồng Viện khác không?

Chu Thế Dương ngược lại không nghĩ đến Giang Nguyên lại hỏi câu hỏi như vậy, sửng sốt một chút rồi lắc đầu:

- Tôi không biết.

Giang Nguyên nghe xong liền bật cười. Với lực tinh thần của hắn, tất nhiên có thể từ phản ứng của Chu Thế Dương mà đoán được câu trả lời của Chu Thế Dương là gì.

- Xem ra, sư phụ của tôi và những người khác đều ở trong viện, có đúng hay không?

Giang Nguyên mỉm cười, nhìn Chu Thế Dương trước mắt, thấy sắc mặt Chu Thế Dương âm trầm thêm vài phần liền cười nhạt:

- Xem ra tôi nói không sai. Sư phụ của tôi, luyện đan sư Vu Phượng Minh hẳn đang bị ông nhốt bên trong viện. Đám người Viện trưởng mới là bị các người mang ra bên ngoài, đúng không?

Đám người Hồ Giang hoài nghi nhìn Giang Nguyên, không biết tại sao Giang Nguyên lại biết được chuyện này.

Giang Nguyên ngược lại không chút để ý đến ánh mắt của người bên cạnh, chỉ cần sư phụ ở trong viện là được rồi. Tìm được đám người sư phụ, tất nhiên có thể xác nhận được tội của Chu Thế Dương.

Hết thầy sẽ đơn giản hơn rất nhiều.

- Tôi không biết cậu đang nói gì.

Chu Thế Dương khẽ cau mày nhìn Giang Nguyên, lạnh giọng nói:

- Cậu muốn vu hãm tôi, tôi chẳng thèm nói lại. Dù sao cậu nói như thế nào thì chính là thế đấy.

Nhìn biểu hiện làm ra vẻ tùy ý của Chu Thế Dương, Giang Nguyên lại bật cười:

- Không sao, Thiên y sư Chu, cảm ơn ông đã phối hợp. Chờ tôi tìm được sư phụ của tôi và những người khác, hết thầy sẽ rõ ràng.

- Vậy thì cậu cứ tìm đi.

Nhìn nụ cười trên mặt Giang Nguyên, ánh mắt Chu Thế Dương lóe lên sự giễu cợt, sau đó nói.

Mặc dù chỉ là chút giấu cợt, nhưng Giang Nguyên vẫn nhạy bén nắm bắt được sự khác thường trong ánh mắt của Chu Thế Dương, khiến cho hắn không nhận được mà sửng sốt. Hắn khẳng định, từ phản ứng đầu tiên của Chu Thế Dương, hắn có thể xác nhận sự phụ của mình còn đang ở trong viện. Chỉ là nhìn lời nói và phản ứng lần này của Chu Thế Dương, Giang Nguyên không khỏi cảm thấy nghi ngờ.

Những nghi ngờ này chỉ thoáng qua trong đầu của hắn mà thôi.

Nếu xác nhận được sự phụ vẫn còn ở trong viện, đợi đến khi tìm được ông, hết thấy sẽ rõ ràng. Như vậy chỉ có hai khả năng.

Thứ nhất, Chu Thế Dương có thể khẳng định hắn không có cách nào trong khoảng thời gian ngắn tìm được lão sư. Thứ hai, cho dù là tìm được sự phụ, hắn cũng chưa chắc tra ra được chân tướng rõ ràng.

Trong hai trường hợp này, trường hợp thứ hai khả năng không lớn. Nếu hắn tìm được đám người của sự phụ mà vẫn không xác nhận được rốt cuộc là ai đã bắt bọn họ thì thật là quá dở. Có khả năng nhất chính là khả năng thứ nhất, Chu Thế Dương không cho rằng hắn nhanh như vậy có thể tìm ra được sự phụ.

Nghĩ đến điều này, Giang Nguyên không khỏi cười khế. Phạm vi Thiên Y Viện tương đối lớn, muốn giấu người thật ra rất đơn giản, còn muốn tìm người thì đúng là quá khó khăn. Nhưng đối với hắn, dường như cũng không phải là chuyện quá khó khăn gì.

Sự giấu cợt trong mắt Chu Thế Dương vừa tan đi, nhưng khi nhìn thấy nụ cười cổ quái của Giang Nguyên, sắc mặt liền cứng đờ, cảm giác không ổn.

- Được rồi, trước cứ như vậy đi. Thiên y sư Chu cũng nói cho chúng ta biết quá nhiều rồi.

Giang Nguyên nhìn Hồ Giang bên cạnh, nói:

- Trước mắt phải tìm được đám người sự phụ là quan trọng nhất.

Hồ Giang đối với Giang Nguyên dĩ nhiên là nói gì nghe nấy, nhưng y sư Chu bên cạnh lại cau mày:

- Tung tích của đám người Viện trưởng, người duy nhất biết được cũng chỉ có Chu Thế Dương. Còn phải tiếp tục hỏi.

Giang Nguyên cười khẽ một tiếng:

- Y sư Chu, nếu Hội Đồng Viện đã cho phép Ban giám sát tiến hành tra hỏi Thiên y sư Chu, vậy chúng ta có thể sử dụng Hoắc Tâm Trà, để tiến hành hỏi cung thiên y sư Chu Thế Dương.

- Cái này không được. Viện ủy quy định, trừ phi là định tội, nếu không thành viên ủy viên Hội Đồng Viện trở lên sẽ không tiếp nhận bất cứ phương pháp tra hỏi vượt quá thường quy.

Y sư Chu nghe Giang Nguyên nói, lập tức lắc đầu liên tục, không chút do dự mà phản bác.

- Nếu không cho phép thì không cần hỏi. Hỏi cũng vô ích. Chờ tôi tìm được đám người sư phụ, hết thấy chứng cứ sẽ xác thật. Như vậy chúng ta có thể tổ chức Hội Đồng Viện tạm thời, tiến hành thảo luận chuyện có liên quan.

Giang Nguyên nói.

Chương 1064-2: Đại tác toàn viện

Nhìn Giang Nguyên xoay người bước ra khỏi phòng, y sư Chu lặng lẽ nhìn bóng lưng Giang Nguyên biến mất ở cửa, sau đó thấy đám người Hồ Giang chuẩn bị rời đi, không khỏi kéo Hồ Giang lại, kinh nghi hỏi:

- Chủ nhiệm Hồ, không hỏi thật sao?

- Không hỏi, hỏi cũng vô ích thôi.

Hồ Giang vẫn rất tôn trọng y sư Chu, lắc đầu cười khổ:

- Y sư Chu, Trưởng ban Giang nói không sai. Trong tình huống không cho phép sử dụng phương pháp đặc biệt, chúng ta không cách nào bắt Thiên y sư tiết lộ sự thật.

- Haiz, được rồi.

Thấy Hồ Giang cũng cho là như vậy, y sư Chu chần chờ một chút, rồi cuộc thử dài, quay đầu nhìn về mặt tùy ý của Hồ Giang, lắc đầu một cái rồi bước ra cửa. Nhưng khi ra đến bên ngoài, liền trầm giọng giao phó Dư Trung Tấn:

- Chủ nhiệm Dư, nhất định phải phái ra nhân viên đặc lực nhất, khống chế thật tốt nơi này. Vạn lần không được để xảy ra sơ hở.

- Y sư Chu cứ yên tâm, tôi tất nhiên sẽ an bài thật tốt, tuyệt đối sẽ không xảy ra vấn đề.

Dư Trung Tấn đáp lại.

- Được.

Đối với thủ lĩnh ngoại viện Dư Trung Tấn, y sư Chu vẫn rất yên tâm. Là Ủy viên Hội Đồng Viện, ông biết rất rõ Dư Trung Tấn trước giờ vẫn rất trung thành với Viện trưởng Từ. Cho nên, ông ngược lại không lo lắng phía Dư Trung Tấn sẽ xảy ra vấn đề.

- Chủ nhiệm Giang.

Hồ Giang tăng tốc, đuổi kịp Giang Nguyên, lo lắng hỏi:

- Cậu xác định đám người y sư La đang ở trong viện sao?

Giang Nguyên nhẹ nhàng gật đầu:

- Tôi xác nhận.

- Nhưng tôi nhìn thấy phản ứng của Chu Thế Dương lại không giống.

Hồ Giang chần chờ một chút liền nói.

Giang Nguyên quay sang nhìn Hồ Giang:

- Ở trong viện, nhưng vị trí cụ thể hẳn sẽ rất khó tìm. Cho nên ông ta mới có phản ứng như vậy.

- Thế à?

Hồ Giang cau mày suy nghĩ một chút, sau đó chậm rãi gật đầu:

- Cũng có thể.

- Ông ta muốn giấu đám người La y sư, tất nhiên không thể ở chỗ bình thường được. Phạm vi nội viện rất lớn, cho dù là nhốt trong nội viện thật, cũng không dễ dàng tìm được.

Hồ Giang cau mày nhìn Giang Nguyên:

- Bây giờ, nếu không mau chóng tìm ra được đám người La y sư, chỉ sợ sẽ rất phiền toái.

- Ừm.

Giang Nguyên gật đầu, sau đó trầm giọng nói:

- Ban giám sát vừa mới tiến hành lục soát toàn bộ nội viện. Tôi cũng sẽ hết sức trợ giúp. Truyền lệnh cho Dư Trung Tấn, để Ban tình báo toàn diện phối hợp với ban Giám sát, điều tra hết thảy nội viện và ngoại viện, tiến hành theo dõi toàn diện.

Nói đến đây, Giang Nguyên cười khổ ngẩng đầu nhìn bầu trời có chút mây mù bên ngoài, chậm rãi thở dài:

- Nếu không có đầu mối, bước đầu tiên chính là ổn định nội viện lại, sau đó mới có thể nhất trí đối ngoại. Viện trưởng, Trưởng ban Lưu và Chủ nhiệm Liêu cũng không phải là người có thể dễ dàng bị người ta bắt. Cho dù là Chu Thế Dương và Ninh Hán Dân cũng không đạt được trình độ này. Bọn họ tất có lực lượng trợ giúp.

Nghe xong, sắc mặt Hồ Giang trở nên âm trầm, cau mày nhìn Giang Nguyên:

- Chủ nhiệm Giang, cậu cảm thấy rốt cuộc còn có ai đứng phía sau tiếp viện đám người Chu Thế Dương?

Giang Nguyên im lặng, trước mặt đột nhiên xuất hiện một gương mặt nhìn rất tầm thường nhưng lại tràn đầy uy nghiêm, hít một hơi thật sâu, nói:

- Cổ môn có khả năng rất lớn.

- Cổ môn?

Hồ Giang thất thanh, nói:

- Làm sao lá gan của bọn họ lại lớn như vậy? Lại dám cầu kết với Cổ môn?

Lý Khải bên cạnh cũng kinh nghi nhìn Giang Nguyên:

- Chủ nhiệm Giang, cái này không thể nào? Bọn họ không có lá gan lớn đến như vậy.

- Tại sao lại không có lá gan lớn chứ?

Giang Nguyên cười khế, sau đó nhìn Hồ Giang và Lý Khải.

- Trong tình huống này, nếu đám người Chu Thế Dương không thể chiếm được thế chủ động, làm sao có thể cầu kết với Cổ môn? Cổ môn cũng không phải người ăn chay. Có cơ hội, bọn họ sẽ đem đám người Chu Thế Dương, thậm chí toàn bộ Thiên Y Viện ngay cả xương cũng nuốt sạch.

Hồ Giang kinh hô nói.

Giang Nguyên cười nhạt:

- Các người đã quên mất một người.

Nghe Giang Nguyên nói, Hồ Giang và Lý Khải nhìn nhau một cái, đột nhiên ánh mắt sáng lên:

- Hồ Quang Dương.

- Đúng.

Giang Nguyên hài lòng gật đầu, nói:

- Hồ Quang Dương là thứ tịch trưởng lão của Trưởng lão viện, tất nhiên có lực lượng mà Thiên Y Viện ta không biết. Chỉ cần ba người bọn họ liên thủ với nhau, cho dù là Cổ môn, đối mặt với tình huống như vậy, bọn họ cũng không cách nào chiếm cứ thế chủ động, cũng chỉ có thể phối hợp với đám người Chu Thế

Dương.

- Dù sao, chuyện này đối với Cổ môn chỉ có trăm ích mà không một hại.

Hồ Giang và Lý Khải cũng nhẹ gật đầu một cái. Hồ Giang lạnh lùng nói:

- Không nghĩ đến Chu Thế Dương thậm chí ngay cả Cổ môn cũng dám cấu kết.

- Điều này cũng không kỳ quái.

Giang Nguyên cười khê:

- Khi đối mặt với xét xử của Hội Đồng Viện, có một cơ hội để bọn họ nằm trong tay toàn bộ Thiên Y Viện, cũng đáng để mạo hiểm mà.

Lúc này, Lý Khải một mực im lặng đột nhiên hưng phấn nói:

- Nói như vậy, đám người Viện trưởng bây giờ đang nằm trong tay Ninh Hán Dân và Hồ Quang Dương, mà không phải trong tay người ngoài?

- Ừm.

Giang Nguyên nhẹ gật đầu:

- Tôi cũng đoán là như vậy. Chu Thế Dương không đời nào để cho bọn họ rơi vào tay Cổ môn đâu. Nếu như rơi vào tay Cổ môn, cho dù bọn họ nằm trong tay Hội Đồng Viện, cái mất nhiều hơn cái được.

- Như vậy thì tốt.

Nghe Giang Nguyên nói, hai người cũng thở phào nhẹ nhõm.

Nhìn hai người thở phào, Giang Nguyên cười khổ:

- Các người không nghĩ đến, tại sao tôi trong tình huống Viện trưởng và Trưởng ban đều mất liên lạc mà vẫn còn đứng vững

được?

Hồ Giang và Lý Khải nhìn nhau, sau đó đồng loạt giơ ngón tay cái, cười nói:

- Chủ nhiệm Giang quả nhiên lợi hại.

- Vì sao các người lại cao hứng như vậy?

Lúc này, phía sau vang lên một thanh âm già nua, có chút không vui.

Nghe được giọng nói này, Hồ Giang và Lý Khải nhìn nhau, sau đó quay sang nhìn Chu y sư, cười nói:

- Chu y sư, tình huống trước mắt đã được xác định. Bây giờ, chỉ cần chúng ta tìm được đám người La y sư, như vậy chúng ta có thể chiếm cứ thế chủ động, có thể thở phào nhẹ nhõm.

- Cho dù tìm được đám người La y sư, nhưng còn Viện trưởng thì sao?

Chu y sư cau mày bất mãn.

Hồ Giang cười nói:

- Vừa rồi Chủ nhiệm Giang đã suy đoán qua, đám người Viện trưởng hẳn còn đang nằm trong tay Ninh Hán Dân. Cho nên chúng tôi mới thoáng yên tâm một chút. Nhưng trước mắt phải tìm được La y sư, để Chu Thế Dương phải cúi đầu. Như vậy tìm được Viện trưởng cũng không khó.

- Như vậy sao?

Ánh mắt Chu y sư lóe lên sự hưng phấn, nhìn Giang Nguyên, nói.

- Vâng, nếu như suy đoán không sai, tình huống trước mắt đại khái là như vậy.

Giang Nguyên nghiêm nghị gật đầu.

- Vậy thì tốt rồi.

Chu y sư vui mừng gật đầu:

- Viện trưởng Từ và Trưởng ban Lưu đều là trụ cột của Thiên Y Viện chúng ta. Vạn lần không được để xảy ra vấn đề.

- Tất nhiên là vậy rồi.

Giang Nguyên cười một tiếng, sau đó nhìn Hồ Giang, nói:

- Được rồi, bây giờ ban Giám sát bắt đầu đại tác toàn viện, đồng thời thông báo cho đám người Draco, lập tức trở lại nội viện, bảo là tôi ra lệnh.

- Đại vu sư Draco?

Hồ Giang sửng sốt, sau đó gật đầu nói:

- Vâng.

Chương 1065-1: Kỹ năng của Đại vu sư

- Tuyết rơi rồi.

Gần đến Tết, bầu trời Kim Lăng rốt cuộc đã có tuyết rơi. Từng mảng bông tuyết từ bầu trời chậm rãi rơi xuống. Thanh niên, trẻ con đều ra khỏi nhà, vọt đến bãi đất trống ngửa đầu lên nhìn những bông tuyết từ trên trời rơi xuống, phát ra từng tiếng hoan hô.

Hành lang Thiên Y Viện, hai lão giả tóc hoa râm, gương mặt buồn rầu ngẩng đầu nhìn bông tuyết rơi xuống, thở dài thật sâu.

- Theo tình huống trước mắt, Thiên Y Viện chúng ta đang gặp nguy cơ nghiêm trọng nhất trong vòng một trăm năm qua.

Một lão giả mặc đường trang màu đen lắc đầu, chậm rãi nói, gương mặt tràn đầy sự bất đắc dĩ:

- Không nghĩ đến Thiên Y Viện ta mạnh như vậy, trong tình huống cường thịnh lại phát sinh chuyện như thế. Đúng thật là kiếp số, kiếp số.

Lão giả mặc áo bông thật dày nghe xong, không khỏi thở dài:

- Lão Hứa, ai cũng không ngờ đến chuyện sẽ là như vậy. Quả nhiên, sự tan vỡ của pháo đài cường đại nhất là bắt đầu từ bên trong.

- Thiên Y Viện ta mấy năm qua, dưới sự dẫn dắt của Viện trưởng, phát triển rất mạnh. Vốn tưởng rằng trên thế gian này không còn thứ gì có thể dao động căn cơ của Thiên Y Viện ta, nhưng lại không nghĩ đến nội bộ chúng ta lại xảy ra vấn đề như vậy.

- Đúng vậy.

Hứa y sư cảm nhận được cái lạnh, không khỏi rung mình, đưa tay chỉnh lại cổ áo, sau đó lắc đầu nói:

- Lão Lâm, tôi nhận được tin tức, nói rằng Thiên y sư Chu Thế Dương đã bị ban Giám sát và ngoại viện liên thủ bắt giữ và quản chế rồi. Chẳng qua không biết trong chuyện này là như thế nào. Chẳng lẽ Thiên y sư Chu thật sự...

- Chỉ sợ tám phần là thật.

Y sư Lâm cười khan, gương mặt hiện lên nét buồn rầu, nói:

- Bây giờ Hội Đồng Viện ngoại trừ Giang Nguyên, ít nhất còn có sáu vị Ủy viên. Những người có quan hệ tốt với Giang Nguyên đều mất tích. Trong tình huống này, Hội Đồng Viện vẫn phê chuẩn bắt giữ Thiên y sư Chu Thế Dương, điều này nói rõ hẳn có vấn đề.

Vu y sư cũng gật đầu:

- Mặc dù nội viện xuất hiện tình huống như vậy, nhưng ít ra Dư Trung Tấn của ngoại viện vẫn còn ở đây. Những người ở ban Giám sát đều là tâm phúc của Trưởng ban Lưu. Chuyện này bất kể thế nào, cuối cùng vẫn còn trong phạm vi khống chế được.

- Chẳng qua chỉ hy vọng Ủy viên Giang Nguyên đáng tin một chút. Bây giờ trong viện xuất hiện tình huống như vậy, hẳn hãy đứng ở thế trung lập với cha của mình. Nếu không, hai bên liên kết lại với nhau, nội viện chúng ta sẽ phiền phức lớn.

Lâm y sư cũng gật đầu, cười khổ:

- Bất kể thế nào, chuyện này chúng ta đừng nên xen vào. Nội viện có quy củ của nội viện. Chúng ta không thể rối loạn trận cước được. Nếu chúng ta rối loạn, nội viện sẽ thật sự bị rối loạn.

- Ừm.

Vu y sư gật đầu đồng ý:

- Quả thật là như thế. Mặc dù Viện trưởng không có ở đây, nhưng chúng ta phải quản giáo thuộc hạ của mình cho thật tốt.

Nói đến đây, Hứa y sư lại nhìn bông tuyết trên bầu trời, ánh mắt lóe lên sự lo lắng và chờ mong:

- Bây giờ chỉ hy vọng đám người Viện trưởng cát nhân thiên tướng. Ngoại viện và ban Giám sát mau sớm tìm được chỗ của bọn họ, đưa bọn họ bình an trở về.

- Đúng vậy, chỉ có thể hy vọng như thế. Nếu Viện trưởng và Trưởng ban Lưu không thể về được, Thiên Y Viện chúng ta sẽ bị tổn thất trước nay chưa từng có.

Trong phòng làm việc của Hội Đồng Viện vẫn còn tập trung một số vị ủy viên Hội Đồng Viện. Bây giờ, bọn họ trên căn bản không có tâm tư trở về phòng làm việc, mà tập trung lại phòng hội nghị, tùy thời nhận được tin tức mới nhất.

- Chủ nhiệm Giang, trước mắt ban Tình báo đã bắt đầu lục soát và điều tra toàn diện. Ban Giám sát cũng đã tiến hành giám sát và thẩm vấn những nhân vật khả nghi nhất.

Phó chủ nhiệm phòng 2 ban Giám sát La Dương Sinh cung kính báo cáo với Giang Nguyên:

- Căn cứ theo phân tích của ban Tình báo, cho dù đám người Chu Thế Dương cấu kết với bên ngoài, nhưng bây giờ đám người Viện trưởng hẳn chưa rơi vào tay kẻ địch. Ít nhất có thể khẳng định, Ninh Hán Dân và Hồ Quang Dương vẫn còn vây khốn đám người Viện trưởng và Trưởng ban Lưu. Dù sao lực lượng bên cạnh Viện trưởng và Trưởng ban Lưu cũng không kém.

- Hơn nữa, Viện trưởng và Trưởng ban Lưu cũng không có khả năng rời khỏi nơi này quá xa. Ngoại viện đã toàn lực điều động, tiến hành lục soát toàn diện một số khu vực xung quanh và nội thành Kim Lăng. Nhưng muốn có được kết quả cuối cùng, có lẽ còn phải cần một khoảng thời gian nữa.

- Còn cần bao lâu nữa? Ban Tình báo chẳng lẽ vô dụng đến thế sao? Kim Lăng chính là nơi ở của Thiên Y Viện ta. Chẳng lẽ tìm được đám người Viện trưởng khó như vậy sao?

Nghe La Dương Sinh báo cáo, Chu y sư ở bên cạnh không nhịn được tức giận, nói.

Đối mặt với chất vấn của y sư Chu, La Dương Sinh chỉ có thể cười khổ trả lời:

- Chu y sư, Kim Lăng chính là địa bàn của Thiên Y Viện ta, nhưng Ninh Hán Dân và đồng bọn cũng là cao tăng của Thiên Y Viện. Muốn che giấu một số đồ ở Kim Lăng cũng không phải là chuyện khó khăn. Cho nên, ban Tình báo muốn tìm được tung tích thật sự của đám người Viện trưởng, trong tình huống này quả thật rất khó khăn.

- Được rồi, Chu lão, ngài đang làm khó bọn họ đấy. Bọn họ đã tận lực rồi.

Giang Nguyên cười khổ, sau đó ngẩng đầu nhìn La Dương Sinh, nói:

- Bất kể thế nào, nếu đám người Viện trưởng đang ở khu vực gần đây, vậy chúng ta phải thêm người, đồng thời thông báo cho cảnh sát và quân đội đóng quân tiến hành phối hợp. Cho dù tìm không được Viện trưởng, cũng phải đảm bảo tình huống vạn nhất, không thể để bọn họ bị người ta mang đi chỗ khác.

- Vâng.

La Dương Sinh nghiêm túc gật đầu.

Nhìn La Dương Sinh bước ra khỏi phòng làm việc, sắc mặt của Chu y sư vẫn rất khó coi, cả giận nói:

- Ban Tình báo và ban Giám sát càng lúc càng làm ăn không ra gì, khiến cho nội viện xuất hiện kẽ hở. Sau chuyện này, chúng ta phải tiến hành chỉnh đốn toàn diện ban Tình báo và ban Giám sát.

Mọi người nhìn biểu hiện của Chu y sư, cũng chỉ có thể cười khổ. Mặc dù biết chuyện này không phải trách nhiệm của Ban giám sát và ban Tình báo, nhưng cũng không ai lên tiếng phản bác Chu y sư vào lúc này.

Giang Nguyên cũng cười khổ, sau đó nhìn lên bản đồ. Hắn đã dành cả một buổi sáng để nghiên cứu bản đồ, muốn tìm ra nơi có thể che giấu đám người Viện trưởng.

Chẳng qua khi nhìn địa hình chẳng chịt trên tấm bản đồ, Giang Nguyên nhức đầu vô cùng, có chút hận viện quy Thiên Y Viện. Nếu Hội Đồng Viện có thể phê chuẩn sử dụng Hoắc Tâm Trà, tuy có phát huy tác dụng 100% đối với Chu Thế Dương hay không thì còn là một ẩn số, nhưng tổng vẫn còn tốt hơn so với việc không tìm được đầu mối.

Nhưng bây giờ Giang Nguyên cũng không còn cách nào. Viện quy chính là Viện quy. Trước khi Chu Thế Dương bị định tội, không ai có thể đụng đến Chu Thế Dương. Viện quy chính là thiết luật, không cách nào cãi lại.

Từ lúc Chu Thế Dương bị chính thức bắt giữ, mặc dù vẫn còn một số ủy viên Hội Đồng Viện, nhưng Giang Nguyên đã trở thành người phụ trách tạm thời của Hội Đồng Viện. Rất nhiều người ngày thường đều có công việc chuyên môn riêng, đều không có phụ trách ban Tình báo và Giám sát.

Giới hạn viện quy, ủy viên hội viện ủy không có cách nào tùy ý nhúng tay vào. Cho nên, ban Giám sát trước mắt cũng chỉ để cho người treo cái danh Phó chủ nhiệm Ủy ban điều tra Long Sơn là Giang Nguyên phụ trách. Dư Trung Tấn cũng vì Giang Nguyên đã vạch trần quỷ mưu của đám người Chu Thế Dương mà đứng về phía hắn. Cho nên, rất nhiều Ủy viên Hội Đồng Viện mặc dù cảm thấy không vui nhưng cũng không thể làm gì được.

Dù sao nhiều người như vậy mà suýt chút nữa bị Chu Thế Dương lừa gạt, mà lại không thể nhúng tay vào chuyện của Ban Giám sát,

đồng thời cũng không có kinh nghiệm nhiều bằng Giang Nguyên. Vì thế, không ai da mặt dày đi tranh đoạt quyền khống chế của hắn làm gì. Dù sao, bọn họ lúc nào cũng ở một bên nhìn chăm chăm. Ít nhất trước khi Chu Thế Dương còn chưa được định tội, Giang Nguyên trên danh nghĩa vẫn chưa thoát khỏi hiềm nghi.

Vì thế, đám Ủy viên cứ như vậy mà ở một bên theo dõi, thỉnh thoảng nhúng tay vào một chút chuyện. Giang Nguyên cũng không thể làm gì. Dù sao mấy vị này cũng là Ủy viên Hội Đồng Viện hàng thật giá thật, tư cách già hơn hắn. Hắn còn cần phải có được sự ủng hộ của bọn họ.

Đối với chuyện này, hắn cũng chỉ có thể cực kỳ kềm chế. Nhưng trong lúc Giang Nguyên đang còn nhìn chăm chăm tấm bản đồ, một người đàn ông trung niên bước nhanh vào, Giang Nguyên ngẩng đầu lên, là Chủ nhiệm phòng 4 ban Giám sát La Thì Phân.

- Chủ nhiệm Giang, Đại vu sư Draco và Portugo đã trở lại Thiên Y Viện, không biết cậu có gọi họ vào ngay bây giờ không?

La Thì Phân cung kính báo cáo với Giang Nguyên.

- Sao? Bọn họ về rồi à?

Ánh mắt Giang Nguyên lóe lên sự vui mừng, hưng phấn nói:

- Được, để tôi đi gặp bọn họ. Còn nữa, bảo những bộ phận đang chịu trách nhiệm lục soát phải chú ý, tùy thời phối hợp.

- Vâng.

La Thì Phân đáp một tiếng, sau đó vội vàng cùng với Giang Nguyên bước ra bên ngoài.

Chương 1065-2: Kỹ năng của Đại vu sư

Các vị Ủy viên Hội Đồng Viện bên cạnh thấy Giang Nguyên hiếm khi vui vẻ như vậy, ngược lại liền có chút tò mò, nhìn nhau một cái rồi ríu rít đi theo sau lưng Giang Nguyên ra ngoài. Bọn họ không rõ lắm tại sao Giang Nguyên lại gọi hai tên thổ dân Châu

Phi kia về. Nhưng nếu Giang Nguyên đã hưng phấn như vậy, tất nhiên là chuyện tốt. Mọi người cũng muốn đi theo nhìn một chút.

- Ra mắt sứ giả đại nhân.

Hai Đại vu sư cung kính hành lễ thăm hỏi sức khỏe Giang Nguyên. Hai người đi dạo một vòng bên ngoài, rõ ràng tinh thần cũng không tệ lắm.

Nhìn hai người, Giang Nguyên khẽ cười một tiếng:

- Draco, Portugo, hai người trở về thật đúng lúc. Vừa vặn có chuyện cần hai người hỗ trợ.

- Sao?

Draco và Portugo nhìn nhau, sau đó đồng loạt nhìn Giang Nguyên, cung kính nói:

- Nếu sứ giả đã phân phó, chúng tôi sẽ xin theo.

- Được rồi, người đâu, mau mang quần áo đến.

Thấy Giang Nguyên đứng bên cạnh hai Đại vu sư, đám người Chu y sư ở một bên tò mò nhìn, không biết rốt cuộc Giang Nguyên muốn làm cái gì, nhưng cũng không ai lên tiếng hỏi.

Draco và Portugo nhìn thấy có người mang lên một cái mâm, trên đó có mấy bộ quần áo cũ, không biết Giang Nguyên có ý gì.

Thấy hai người đang nghi ngờ, Giang Nguyên vội vàng giải thích:

- Draco, tổ linh mà ông cung phụng là chó sói phải không?

- Vâng.

Nhìn biểu hiện nghiêm túc của sứ giả đại nhân, Draco vội vàng gật đầu.

- Draco, ông cung phụng tổ linh là báo?

Giang Nguyên quay sang hỏi Draco.

- Chỉ là không biết sứ giả đại nhân có gì phân phó?

Draco vội vàng kêu lên.

Giang Nguyên hài lòng gật đầu, sau đó nói:

- Bây giờ, hai người mau thi triển tổ linh phụ thể, mời hai vị tổ linh. Tôi có chuyện cần nhờ bọn họ hỗ trợ.

- Tổ linh phụ thể?

Hai người sửng sốt, nhìn nhau một cái, ánh mắt lóe lên sự cổ quái, thầm nhủ: Không lẽ sứ giả đã phát hiện bí mật của chúng ta?

Nhưng lúc này, Thần Thú Bát cũng đã nằm trong tay đối phương, hơn nữa cũng đang ở trên địa bàn của người ta. Nếu Thần thú sứ giả đã phân phó, hai người không khỏi tuân mệnh, vội vàng bày ra đáng diệu, miệng bắt đầu lầm bầm.

Chu y sư nghe ba người nói chuyện, trong lòng tràn đầy nghi ngờ. Giang Nguyên sử dụng ngôn ngữ thổ dân nói với hai vị Đại vu sư, các vị Ủy viên Hội Đồng Viện nghe không hiểu gì lắm. Trong lúc nghi ngờ, liền nhìn thấy hai đại vu sư đột nhiên bày ra đáng diệu, giống như đang niệm thần chú, nhảy đại thần.

Mọi người đang kinh nghi, hai vị Đại vu sư kia nhảy xong, đột nhiên trên người truyền ra một cỗ khí tức hung ác cổ xưa.

Khí tức càng lúc càng nồng đậm, bắp thịt cũng nhanh chóng đầy đặn hơn.

Mấy vị Ủy viên Hội Đồng Viện kinh ngạc nhìn cảnh tượng trước mặt, không biết Giang Nguyên muốn hai Đại vu sư làm chuyện gì.

Chu y sư cũng há miệng nhìn cảnh tượng trước mặt, trong đầu chợt lóe, vội vàng thối lui về phía sau, thất thanh kêu lên:

- Tổ linh phụ thể?

- Tổ linh phụ thể?

Nghe Chu y sư nói, các vị Ủy viên còn lại đều sửng sốt, sắc mặt

biến đổi, đồng loạt thối lui, sắc mặt phòng bị nhìn Giang Nguyên và hai đại vu sư trước mặt.

Mặc dù các Ủy viên không biết hai Đại vu sư đang tính làm cái gì, nhưng vẫn hiểu được Tổ linh phụ thể là chiến thuật đánh nhau cường đại nhất của bộ lạc Vu sư.

Lúc này, hai Đại vu sư của bộ lạc Vu sư đột nhiên sử dụng đến phương pháp này, tất nhiên là đã dọa mọi người phải giật mình, đồng loạt cả kinh:

- Giang Nguyên điều hai Đại vu sư từ bộ lạc Vu sư, sử dụng kỹ thuật chiến đấu cường đại của bộ lạc, chẳng lẽ trong thời điểm mấu chốt này chuẩn bị nhân cơ hội thủ ám đoạt quyền sao?

Những sắc mặt mọi người chỉ thoáng biến đổi một chút, thấy người của ban Giám sát và cao thủ ngoại viện vẫn đứng im bên cạnh, liền thở phào nhẹ nhõm. Ban Giám sát không thể nào làm phản, còn có mấy cao thủ ngoại viện nữa, đều là những người trung thành với Thiên Y Viện. Có những người này ở đây, Giang Nguyên chắc chắn không thể làm ra chuyện gì gây bất lợi được.

Mọi người thở phào nhẹ nhõm, nhưng trong lòng lại tràn đầy nghi ngờ, thật sự không rõ Giang Nguyên rốt cuộc muốn làm gì, vội vàng gọi hai người trở lại, chẳng lẽ Thiên Y Viện còn thiếu cao thủ như vậy sao?

Mọi người mang theo tâm tư nghi ngờ, quan sát bắt thịt của hai người kia càng lúc càng dày lên, từ một người gây nhom biến thành một người lực lưỡng. Cảm nhận được khí tức cường đại truyền ra từ hai người, mọi người cũng âm thầm gật đầu. Bộ lạc Vu sư có thể độc chiếm một châu, quả nhiên không phải chuyện đùa. Một chiêu Tổ linh phụ thể quả nhiên rất lợi hại.

- Tổ linh của hai vị, đặc biệt là tổ linh của Đại vu sư Draco, khứu giác rất nhạy bén. Ở đây tôi có bộ đồ của ba người, các người hãy giúp tôi tìm kiếm tung tích của bọn họ trong Thiên Y Viện này.

Thấy hai người đã thi triển tổ linh phụ thể, nhìn hai bóng thú hung ác đằng sau lưng, Giang Nguyên hai lòng gật đầu nói.

Nghe Giang Nguyên nói xong, hai vị Đại vu sư sửng sốt một chút, vốn cho rằng sứ giả đại nhân bảo mình thi triển tổ linh phụ thể là có chuyện quan trọng gì khác, không nghĩ đến lại bảo họ tìm người.

Nghĩ đến đây, trong lòng hai vị Đại vu sư có chút ngượng ngùng, thầm nói Tổ linh phụ thể của mình chính là thần kỹ bí truyền, không nghĩ đến lại bị người ta sử dụng cho mục đích này.

Nếu đổi lại là người khác, khẳng định hai Đại vu sư sẽ trở mặt, nhưng người tìm bọn họ làm việc lại chính là thần thú sứ giả đại nhân. Mặc dù trong lòng hai người có chút buồn bực nhưng vẫn phải nghe lời.

Lập tức hai người nhìn nhau, sau đó hùng dũng tiến lên, một người cầm một bộ quần áo đưa lên chớp mũi.

Mỗi người gửi ba bộ quần áo một lần, sau đó gật đầu, tỏ vẻ đã ghi nhớ mùi của cả ba.

- Được rồi, bắt đầu đi.

Giang Nguyên hài lòng gật đầu một cái, sau đó nói với cao thủ ngoại viện bên cạnh:

- Bây giờ dựa theo khu vực đã được định rõ trước đó, các người đi theo hai vị Đại vu sư, phân khu mà tìm.

- Vâng.

Lập tức cao thủ ngoại viện cùng với hai Đại vu sư khí thế bừng bừng đi tìm.

Nhìn cao thủ ngoại viện đi theo hai người, Giang Nguyên rất cuộc thở phào một hơi. Với khứu giác tổ linh hai Đại Vu sư này cung phụng cùng với năng lực tìm kiếm của bọn họ, tìm kiếm trong khu vực phạm vi không nhỏ như Thiên Y Viện là rất thích hợp, so với đám chó săn mà ngoại viện nuôi đáng tin hơn nhiều.

Mặc dù khứu giác của chúng không tầm thường, nhưng vẫn không cách nào so sánh với tổ linh. Giang Nguyên tin rằng, có hai người tương trợ, việc tìm kiếm sứ phụ sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

Hơn nữa, một khi tìm được đám người sư phụ, cũng đành nhờ hai đại Vu sư tiếp tục chức vụ chó săn siêu cấp, ra ngoài tìm kiếm vị trí của Viện trưởng trong nội thành Kim Lăng. So với việc ngoại viện mò kim đáy biển thì đáng tin hơn nhiều.

Chương 1066: Thiên phú phát uy

Nhìn hai Đại vu sư cùng với mấy cao thủ ngoại viện rời đi, các vị Ủy viên đều biết được lý do tại sao Giang Nguyên lại gọi hai người đến, tất cả thở phào một hơi, nhưng ánh mắt vẫn có chút hoài nghi, không biết hai vị Đại vu sư này có đáng tin cậy hay không.

Chu y sư bước đến bên cạnh Giang Nguyên, cau mày hỏi:

- Ủy viên Giang, chuyện này có nắm chắc không?

Giang Nguyên tất nhiên biết ý tứ của Chu y sư, chậm rãi đáp:

- Hai đại tổ linh của bộ lạc Vu sư rất có sở trường trong lĩnh vực này. Đặc biệt là sói linh, một khi phương diện khứu giác phát huy toàn lực còn mạnh hơn chó săn bình thường gấp trăm lần. Chỉ cần có chút dấu vết, nhất định sẽ có thể tìm ra.

Nói đến đây, Giang Nguyên khẽ cau mày:

- Để bọn họ tìm tung tích của sư phụ tôi trong viện chẳng khác nào dùng dao mổ trâu giết gà. Nếu tìm được sư phụ xong, còn phải nhờ bọn họ phối hợp với ngoại viện ra ngoài tìm kiếm Viện trưởng.

- Như vậy thì tốt quá rồi.

Nghe Giang Nguyên nói, Chu y sư vui mừng kêu lên, tất nhiên không phản đối nữa. Dù sao hai Đại vu sư có náo ra chuyện gì ở đây cũng chẳng thành vấn đề. Nếu bọn họ thật sự tìm được đám người La y sư, như vậy không còn gì tốt hơn nữa.

Các vị ủy viên còn lại, trong lòng cũng tràn đầy chờ mong, muốn xem hai Đại vu sư ngoại vực có phát huy tác dụng được hay không. Nếu thật có thể giúp một tay tìm được đám người La y sư,

sau đó nhờ bọn họ tìm kiếm Viện trưởng, tất nhiên lại càng tốt hơn.

Giang Nguyên ngược lại cũng không suy nghĩ nhiều. Điều cần hẳn làm còn rất nhiều, cũng không có thời gian chờ ở đây, vội vàng trở về phòng làm việc, để lại các vị ủy viên.

- Chủ nhiệm Giang, bây giờ lục soát toàn bộ khu đông đã hoàn thành được một nửa. Khu tây cũng đã lục soát được một phần ba. Dự trù muốn lục soát toàn bộ khu vực ngoại ô xung quanh, đại khái cần ba đến bốn ngày.

Thấy Giang Nguyên đã trở lại, Lý Khải vội vàng bước lên báo cáo.

- Ừm, dốc hết toàn lực.

Có hai người Draco ở đây, Giang Nguyên ngược lại cũng không gấp nữa.

- Nhưng, cứ tiếp tục như vậy, chỉ sợ nhiều nhất chưa đến hai ngày, bên phía Ninh Hán Dân...

Lý Khải trầm giọng nói.

Giang Nguyên nói:

- Cái này không gấp được. Bây giờ hai người Draco đã đến, tôi nghĩ rất nhanh sẽ có thể tìm được sự phụ.

- Chủ nhiệm Giang, hai Đại vụ sư thật sự lợi hại như vậy sao?

Thấy Giang Nguyên tự tin như thế, tinh thần Lý Khải rung động, vội vàng hỏi.

Giang Nguyên gật đầu, cười khổ:

- Không phải bọn họ lợi hại, chẳng qua tổ linh bọn họ cung phụng có được sở trường này mà thôi. Cũng không biết bọn họ cần bao lâu nữa. Hy vọng có thể nhanh được một chút.

Thần thú sứ giả phân phó, hai người Draco không dám khinh thường. Có thể hỗ trợ cho sứ giả, hai người đều toàn lực thi triển,

rất sợ sứ giả đại nhân không hài lòng.

Mấy vị ủy viên Hội Đồng Viện đi theo sau lưng hai đại Vu sư. Bọn họ mơ hồ cảm nhận được tổ linh tồn tại sau lưng hai người, trong lòng tràn đầy chờ mong.

Hai người Draco dưới sự hướng dẫn của cao thủ ngoại viện, chậm rãi tìm kiếm khắp nơi. Hai người ngược lại cũng không làm ra vẻ nhiều, sau khi tuần một vòng bên trong Thiên Y Viện, ánh mắt Draco sáng lên, dừng bước nói:

- Tôi cảm nhận được sự tồn tại của một mùi.

Phiên dịch bên cạnh không ngừng phiên dịch lại. Nghe xong, các vị Ủy viên đằng sau liền mừng rỡ.

Draco hơi cau mày, sau đó nhìn chung quanh, rồi lại đi theo một hướng khác.

Nhìn hướng này, mấy vị Ủy viên Hội Đồng Viện cũng không nhận được mà nhìn nhau. Chu y sư thấp giọng nói:

- Hai người kia ngửi được gì sao? Bên kia là khu ký túc xá, nhân viên rất nhiều, làm sao đám người La lão lại ở đó được?

Một vị y sư nhất phẩm cau mày lắc đầu:

- Chờ xem một chút đi. Nếu Giang Nguyên đã nói như vậy, ít nhiều cũng có chút đáng tin.

- Được rồi, chờ thêm chút nữa vậy.

Chu y sư đành phải cau mày, bất đắc dĩ nói.

- Đúng rồi, mùi đã được chuyển sang bên này.

Portugo bên cạnh cũng chỉ theo một hướng khác.

Draco tiến lên, sau đó gật đầu:

- Đúng, là hướng này không sai.

- Bên kia?

Đám ủy viên Hội Đồng Viện đằng sau không nhìn được lại nhìn nhau một cái. Khu biệt thự bên kia hẳn ban Giám sát đã điều tra rồi thì phải.

Thấy nhóm người Chu y sư đang nhìn chăm chăm, La Dương Sinh đi theo liền hiểu được ánh mắt của các vị Ủy viên có nghĩa gì, không nhìn được lau mồ hôi, nói:

- Chu lão, bên này đúng là đã điều tra.

- Đã điều tra, vậy tại sao bọn họ...

Chu y sư cau mày càng chặt hơn, rồi nhìn hai vị Đại vu sư Châu Phi đen như than củi không chút do dự đi về phía khu biệt thự, sau đó nhẹ thở ra một hơi, không lên tiếng, tiếp tục đi theo.

Cũng không còn biện pháp nào cả, chỉ có thể tiếp tục xem ngựa chết thành ngựa sống thôi.

Hai người bước đến trước một căn biệt thự, nhìn nhau một cái, ánh mắt lóe lên sự vui mừng, lại vòng quanh biệt thự một vòng, lúc này mới đồng loạt gật đầu, rồi nhìn hai vị cao thủ ngoại viện bên cạnh, nói:

- Chính là chỗ này. Chúng tôi đã ngửi được mùi của ba người cần tìm, ở gần đây thôi, không có chỗ khác đâu.

- Nơi này?

Nhìn căn biệt thự trước mặt, đám người Chu y sư đều sửng sốt. Đây là biệt thự của Từ Khải Liễu. Điều này sao có thể?

La Dương Sinh cũng sửng sốt, vội vàng sải bước lên, hướng hai người nói:

- Chu lão, chúng tôi quả thật đã lục soát qua bên này. Không có.

Phiên dịch bên cạnh liền phiên dịch lại lời nói cho hai Đại vu sư nghe.

Nhưng rõ ràng hai người liền lắc đầu, khẳng định là biệt thự trước mặt.

Nhìn hai người cứ kiên trì, La Dương Sinh không khỏi ngáy ra, sau đó nhìn sang đám người Chu y sư.

- Nếu bọn họ cứ khẳng khái là bên này, vậy chúng ta cứ lục soát lại một lần.

Mặc dù Chu y sư cảm thấy không đáng tin cậy, nhưng lúc này cũng chỉ có thể bất đắc dĩ nói.

- Vâng.

Nghe Chu y sư ra lệnh, La Dương Sinh không thể làm gì khác là dẫn mấy cao thủ ngoại viện tiếp tục tiến vào bên trong lục soát.

- Lão Chu, điều này không thể nào. Nơi này là chỗ ở của Viện trưởng, chẳng lẽ Chu Thế Dương lại nhốt đám người La y sư ở đây sao? Hơn nữa Ban giám sát cũng đã lục soát qua một lần.

Một vị y sư nhất phẩm cau mày nói.

- Tôi cũng cảm thấy không thể, nhưng nếu hai Đại vu sư đã gửi được mùi mà đến đây, vậy thì chúng ta nên lục soát lại một lần.

Chu y sư nhìn hai Đại vu sư bên kia, nói:

- Dù sao hai người đó cũng đã triệu hóa ra tổ linh, sẽ không có chuyện nói bậy nói bạ.

Mọi người chờ không bao lâu, La Dương Sinh dẫn người của ban Giám sát và ngoại viện bước ra. Nhìn vẻ mặt chán nản của hai người, đám người Chu y sư biết được chỉ sợ đã thất bại.

- Chu lão, đúng là không tìm được. Chúng tôi đã tìm khắp nơi rồi.

La Dương Sinh bất đắc dĩ nói.

Chu y sư cau mày, sau đó nói:

- Thế có cơ quan hay là gì không?

- Chúng tôi đã kiểm tra qua một lần, đúng là không có phát hiện. Để chắc ăn, chỉ có thể mang đến một số công cụ dò xét.

La Dương Sinh cười khổ:

- Chẳng qua phải chờ hai ba tiếng.

Chu y sư cau mày, sau đó nhìn căn biệt thự, đột nhiên nói:

- Cậu thông báo cho Giang Nguyên biết một tiếng, xem có thể bảo hai Đại vu sư đến nơi khác tìm không?

- Vâng.

La Dương Sinh bước nhanh sang một bên, gọi điện thoại cho Giang Nguyên.

Rất nhanh, La Dương Sinh cúp điện thoại rồi trở về.

- Như thế nào?

Chu y sư trầm giọng hỏi.

- Chu lão, Chủ nhiệm Giang nói, cậu ấy sẽ đến ngay lập tức, bảo chúng ta chờ ở chỗ này.

La Dương Sinh trả lời.

Nghe La Dương Sinh nói, Chu y sư hỏi lại:

- Cậu ta đến? Cậu ta đến thì có lợi ích gì? Chẳng lẽ còn có thể bói ra người sao?

Thấy Chu y sư nói như vậy, La Dương Sinh cũng chỉ có thể ngượng ngùng, không dám lên tiếng.

Mặc dù nói như thế, nhưng Chu y sư cũng không có phản ứng gì khác. Dù sao Giang Nguyên nói đến đây thì cứ để hấn đến, xem hấn còn có thể làm gì. Chẳng lẽ hấn còn có thể bói ra người sao?

Giang Nguyên rất nhanh đã đến, từ bên phía Hội Đồng Viện chạy sang.

Thấy Giang Nguyên chạy đến, Chu y sư hừ một tiếng:

- Giang Nguyên, hai vị Đại vu sư nói mùi đến đây là bị đứt, cậu

thấy thế nào? Có cần bảo bọn họ xem qua lại một chút không?

Giang Nguyên đến gần nhìn căn biệt thự trước mắt, ngược lại không nói tiếng nào, sau đó bước đến bên cạnh hai đại Vu sư, trầm giọng hỏi:

- Các người xác nhận mùi đã biến mất ở chỗ này?

- Vâng, sứ giả đại nhân, chính là ở chỗ này. Chúng ta đã ngửi được khí tức của ba người ở đây, cũng không có ở chỗ nào khác.

Draco cung kính nhìn Giang Nguyên, nói.

- Được, vất vả cho hai vị.

Giang Nguyên hài lòng gật đầu.

Sau khi xác nhận xong, Giang Nguyên nhìn căn biệt thự trước mắt, hơi cau mày một cái. Hắn biết được căn biệt thự này là nơi ở của Từ Khải Liễu. Nếu không phải hai người Draco xác nhận ở đây, hắn cũng thật khó tin.

- Chủ nhiệm Giang, chúng tôi đã tìm hai lần, nhưng không tìm ra được gì.

La Dương Sinh bước đến trước, cẩn thận báo cáo.

- Ừm.

Giang Nguyên gật đầu, bước về phía trước hai bước, nhìn căn biệt thự hai tầng nhỏ trước mặt, nhẹ nhàng vận chuyển suy nghĩ, trong đầu liền vang lên một tiếng nhắc nhở:

- Thiên phú Thanh Chương khởi động.

Thanh âm này vang lên, tầm mắt Giang Nguyên trong nháy mắt biến thành hai màu trắng đen, căn biệt thự cũng trở thành hai màu tương tự. Hơn nữa, vách tường cũng bắt đầu trong suốt, sau đó chỉ còn lại cấu trúc căn nhà và hình dáng của đồ dùng.

Chương 1067: Phát hiện ba người

Đám người Chu y sư đứng cách Giang Nguyên không xa, nhìn Giang Nguyên chấp tay sau lưng rồi nhìn căn biệt thự trước mặt, lặng yên không nói, ánh mắt cũng thoáng qua vẻ nghi hoặc, không biết Giang Nguyên đang định làm cái gì.

- Lão Chu, ông có thấy Giang Nguyên đang làm ra vẻ không? Chẳng lẽ cậu ta nhìn mấy lần thì có thể tìm được người sao?

Một vị y sư nhất phẩm cau chặt mày nhìn Chu y sư, nói.

Chu y sư khẽ hừ một tiếng:

- Tiểu tử này cứ thích giả thần giả quỷ. Ban giám sát và ngoại viện đã lục soát hai lần. Mà người của hai nơi này đều là cao thủ. Nếu có cơ quan, nhất định có thể tìm ra. Nếu ngay cả họ cũng không tìm được, mà cơ quan lại tồn tại, nhất định phải dùng dụng cụ lớn để dò xét mới được.

Vị y sư này dứt lời, liền thấy Giang Nguyên đột nhiên vui mừng, sải bước bước vào trong căn biệt thự.

Nhìn biểu hiện của Giang Nguyên, mấy vị Ủy viên Hội Đồng Viện nhìn nhau, trong lòng đều giật mình. Chẳng lẽ...

Lập tức không dám chần chừ, vội vàng theo sau lưng Giang Nguyên bước vào căn biệt thự. Còn đám người La Dương Sinh nhanh chóng đi phía trước. Ban Giám sát và ngoại viện đều có sở trường ở phương diện này, cơ quan nào cũng khó mà tránh khỏi mắt bọn họ. Chẳng lẽ bọn họ không phát hiện được có cơ quan tồn tại sao?

Tuy mọi người đi theo sau lưng Giang Nguyên, chỉ thấy Giang Nguyên bước vào phòng khách, sau đó đứng trước tủ sách to lớn của Từ Khải Liễu.

Thấy Giang Nguyên nhìn tủ sách này, sắc mặt La Dương Sinh cả kinh. Tủ sách này đã được cao thủ ngoại viện tra xét hai lần, chẳng lẽ có vấn đề gì sao?

Lúc này Giang Nguyên cũng không nhiều lời, chỉ thấy hắn đưa tay kéo tủ sách sang bên cạnh.

Nhìn động tác của Giang Nguyên, La Dương Sinh vội vàng tiến lên:

- Chủ nhiệm Giang, tủ sách này đã được đóng chặt. Chúng tôi đã thử qua, căn bản không nhúc nhích. Hẳn không có...

Nói chưa được hết câu, chỉ thấy Giang Nguyên dùng sức kéo tủ sách, tủ sách đột nhiên phát ra tiếng cạch cạch.

- Ra.

Giang Nguyên đột nhiên quát nhẹ một tiếng, gò má trắng nõn chợt đỏ ửng, tủ sách rốt cuộc phát ra tiếng cạch cạch, cuối cùng ầm một tiếng, giống như có cái gì đó bị bẻ gãy, sau đó bị Giang Nguyên trực tiếp kéo ra, lộ ra một cánh cửa.

- A!

Nhìn tủ sách bị Giang Nguyên kéo ra, cùng với vách tường rộng hai thước đằng sau lưng tủ sách, La Dương Sinh và hai cao thủ ngoại viện đằng sau nhin không được há to miệng, gương mặt tràn đầy kinh ngạc.

- Cũng không trách các người được. Toàn bộ cơ quan đã bị phá hư. Nếu không dùng sức thật mạnh, thì không cách nào mở được. Cho nên, các người mới không thể tìm thấy.

Nhìn thần sắc xấu hổ của La Dương Sinh và hai cao thủ ngoại viện, Giang Nguyên bỏ lại một câu rồi bước vào bên trong cửa.

Đám Chu y sư bên cạnh mở to mắt, nhìn Giang Nguyên bước vào bên trong, ánh mắt tràn đầy kinh nghi. Tại sao Giang Nguyên lại biết được cơ quan này? Chẳng lẽ là Viện trưởng nói?

Hay là...

Nghĩ đến đây, mấy vị Ủy viên Hội Đồng Viện không nhin được nhìn Giang Nguyên một cái. Giang Nguyên có thể dễ như trở bàn tay tìm được cơ quan này, nếu đám người La y sư bị nhốt ở đây, có khi nào là Giang Nguyên nhốt bọn họ hay không?

Nhưng mọi người lại thay đổi suy nghĩ. Nếu là thật, sau khi cứu ba người ra, điều tra một chút là biết ngay thôi. Ba người này đều là

lão hữu quen biết mấy chục năm, tất nhiên biết rõ đối phương không phải là người sẽ cấu kết với Giang Nguyên làm phản.

Đám người y sư Chu gật đầu một cái. Một vị y sư bước theo Giang Nguyên vào trong, còn lại ba người chờ bên ngoài.

Ai nấy đều có kinh nghiệm phong phú cả. Nếu Giang Nguyên giở thủ đoạn ở đây, tổng không đến nỗi chỉ trong một phút giết sạch hết tất cả.

Cũng may, mọi người còn nghi ngờ chưa bao lâu, Giang Nguyên và đám người La Dương Sinh đã công mấy người từ trong ra.

Ba người sống sót một chút, trong lòng mừng rỡ, tiến lên xem một cái. Quả nhiên là La Thiên Minh, Vu Phượng Minh và Lưu Thiên Phúc. Nhưng lúc này sắc mặt của ai cũng rất xấu, hơi thở mong manh, khiến cho đám y sư Chu phải biến sắc.

Trong lúc y sư Chu đang định tiến lên xem chuyện gì đã xảy ra, liền thấy Giang Nguyên đưa tay đẩy mí mắt La Thiên Minh lên, sau đó bắt mạch. Khi xác nhận được cái gì đó, vẻ âm trầm trên mặt mới thoáng tan đi.

- Giang Nguyên, đám người lão La bị gì thế?

Chu y sư hỏi.

- Chu lão, người đến xem một chút đi. Dường như là Quy Tức Tán.

Giang Nguyên chậm rãi lui về sau một bước.

- Quy Tức Tán?

Chu y sư sống sờ, sau đó thở phào nhẹ nhõm, sải bước tiến lên, bắt mạch cho La Thiên Minh. Hai vị Ủy viên còn lại, mỗi người chia nhau bắt mạch cho Vu Phượng Minh và Lưu Thiên Phúc.

Chỉ hơn một phút, biểu hiện của ba người kia đều ngưng trọng. Sau khi nhìn nhau một cái, hiểu được ý trong mắt đối phương, liền gật đầu thở phào.

- Chính là Quy Tức Tán. Thời gian hẳn bốn mươi tám tiếng.

Chu y sư hưng phần nói:

- Mau mang ba người bọn họ về viện, cho người đưa thuốc giải Quy Tức Tán đến ngay.

Nghe xác nhận là Quy Tức Tán, Giang Nguyên cũng thở phào. Chỉ cần là Quy Tức Tán, vậy cũng chẳng có gì đáng ngại. Chỉ cần dùng thuốc giải, mọi người sẽ rất nhanh tỉnh lại.

Tác dụng của Quy Tức Tán cũng giống như Quy Tức Công, nhưng Quy Tức Công thì tự thân thi triển, còn Quy Tức Tán thì sử dụng dược vật, khiến nhịp tim và hô hấp chậm lại, rơi vào trạng thái chết giả. Nhưng chỉ trong vòng bảy mươi hai tiếng sử dụng thuốc giải, trở ngại cũng không có gì lớn.

Mấy vị Ủy viên và thành viên Ban giám sát, cộng thêm Dư Trung Tấn nghe tin đều chạy đến, canh giữ trong phòng họp của Hội Đồng Viện, chờ đám người La Thiên Minh tỉnh lại.

Chỉ cần ba vị y sư tỉnh dậy, tất có thể hiểu được tình huống xảy ra. Cho dù như thế nào, cũng có thể xác nhận bọn họ rốt cuộc bị người ta khống chế như thế nào, là ai đã khống chế. Ít nhất có thể biết được có phải Chu Thế Dương đã hạ thủ với bọn họ hay không.

Biết rõ những thứ này, xác nhận hết thấy đều do đám người Chu Thế Dương gây nên, tình huống trong viện trước mắt sẽ sáng tỏ. Hội Đồng Viện cũng có thể nghiêm khắc tra khảo Chu Thế Dương, để biết vị trí cụ thể của Viện trưởng và Trưởng ban Lưu.

Chương 1068: Hội đồng xử lý nguy cơ

Không khí trong phòng rất căng thẳng, đều đang chờ đợi ba người La y sư tỉnh lại. Chỉ có La Dương Sinh và một số người của ban Giám sát thì ủ rũ cúi đầu đứng một bên, gương mặt có chút lúng túng.

Thấy biểu hiện của mọi người, Giang Nguyên mỉm cười, đưa tay vỗ vai La Dương Sinh:

- Chuyện này không trách các người được đâu. Sư phụ bị dùng Quy Tức Tán, vốn rất khó phát hiện. Hơn nữa cơ quan cũng bị phá hư, không tìm được cũng là chuyện bình thường.

Nghe Giang Nguyên nói xong, gương mặt La Dương Sinh hiện lên nụ cười cảm kích, sắc mặt tốt hơn rất nhiều.

- Được rồi, nhịp tim của La y sư đã khôi phục 65 lần/phút.

Một y sư phụ trách chăm sóc vui mừng kêu lên.

- Được, hãy dùng thêm Nạp Lạc Đồng bổ não.

Chu y sư hài lòng nói.

- Vâng.

- Nhịp tim của Luyện đan sư Lý Thiên Phú cũng đã đạt đến 66 lần/phút.

- Được, bắt đầu dùng Nạp Lạc Đồng.

Nửa tiếng sau, ba vị y sư rút cuộc từ trong cơn mê tỉnh lại. Mặc dù đầu óc có chút choáng váng, nhưng trên căn bản đã khôi phục ý thức.

Người tỉnh lại đầu tiên là La Thiên Minh, ánh mắt có chút trống rỗng nhìn chung quanh, sau đó rút cuộc dừng lại trên mặt Giang Nguyên.

- Giang Nguyên, con trở lại rồi sao?

La Thiên Minh yếu ớt chuẩn bị ngồi dậy, Giang Nguyên vội vàng đưa tay đỡ vai của ông, giúp ông ngồi yên. Nằm suốt hai ngày không động dậy, kinh mạch, máu huyết còn chưa lập tức khôi phục được.

- Vâng, sư phụ, con đã về.

Cẩn thận giúp cho La Thiên Minh ngồi ngay ngắn, Giang Nguyên đưa tay bắt mạch cho ông lần nữa, cười nói.

- Vậy con có sao không? Không sao chứ?

La Thiên Minh khẩn trương nhìn Giang Nguyên.

Nhìn biểu hiện khẩn trương của ông, Giang Nguyên vội vàng trấn an:

- Không sao. Sư phụ, không phải con rất tốt sao? Người nhìn thấy không, các y sư đều đang ở đây. Tình huống bây giờ rất tốt.

- Ừ, đám người lão Chu đều ở đây.

La lão quay đầu nhìn chung quanh, nhìn đám người y sư Chu bên cạnh, hơn nữa chỗ ông đang nằm là phòng họp của Hội Đồng Viện, gương mặt thoáng hiện lên sự vui mừng:

- Có phải nghịch tặc Chu Thế Dương đã bị bắt rồi không?

- Đã bắt rồi, sư phụ cứ an tâm.

Nghe được lời này, Giang Nguyên vội vàng cười nói.

Đám người y sư Chu nghe xong, sắc mặt hơi thay đổi. Y sư Chu tiến nhanh lên mấy bước, nhìn La lão:

- Lão La, ông, lão Vu, lão Lý đều bị Chu Thế Dương hạ thủ sao?

- Lão Vu và lão Lý cũng xảy ra chuyện?

La Thiên Minh cả kinh:

- Chu Thế Dương đáng chết, dám làm như vậy?

Nghe La lão nói, mọi người còn không hiểu ra sao? Một lát sau, lại từ miệng của Vu Phục Minh và La Thiên Phúc chứng thực, cả ba người đều bị Chu Thế Dương dẫn người hạ thủ.

Y sư Chu cố nén sự khẩn trương, hỏi La Thiên Minh:

- Lão La, ông có biết vì sao Chu Thế Dương lại làm như vậy không?

La Thiên Minh thoáng ngẩn ra, sau đó lắc đầu, sắc mặt âm trầm nói:

- Tôi không biết vì sao Chu Thế Dương lại như vậy. Ông ta không để ý viện quy, hạ thủ mưu hại bọn ta. Chỉ sợ đã xảy ra vấn đề gì rất lớn. Nếu không, ông ta tuyệt đối không dám làm như vậy.

Nghe La Thiên Minh nói, sắc mặt y sư Chu một lần nữa biến đổi. La Thiên Minh không biết vì sao Chu Thế Dương lại hạ thủ mình, như vậy đám người Viện trưởng Từ lại càng không biết.

Y sư Chu không dám thờ ơ, lập tức chuyển sang Vu Phượng Minh và Lý Thiên Phúc, phát hiện hai người cũng không biết gì, chỉ biết là Chu Thế Dương hạ thủ bọn họ, còn lại thì không có manh mối.

Sau khi dặn dò chăm sóc ba vị y sư cẩn thận, y sư Chu lập tức kéo Giang Nguyên sang một bên.

- Giang Nguyên, tiếp theo phải làm như thế nào đây?

- Nếu mọi chuyện đã rõ ràng, lập tức yêu cầu ban Giám sát tiến hành thẩm vấn nghiêm khắc đám người Chu Thế Dương, còn như thế nào nữa?

Sắc mặt Giang Nguyên vô cùng khó coi. Lúc này đã trôi qua hơn hai tiếng, nhưng hai Đại vu sư hắc cũng đã đi hết một nửa thành Kim Lăng, nhưng một chút tin tức báo về cũng không có.

Cứ tiếp tục như vậy, rốt cuộc có thể dựa vào bọn họ tìm được Viện trưởng hay không, Giang Nguyên một chút nắm chắc cũng không có. Tâm trạng dĩ nhiên là không được tốt.

Nghe Giang Nguyên nói, cộng với biểu hiện rất tức giận, tâm trạng của y sư Chu cũng không khá hơn, biết được công việc tìm kiếm bên ngoài cũng không được thuận lợi.

Thoáng chút trầm ngâm, sau đó nói:

- Được, bây giờ tôi triệu tập cuộc họp Hội Đồng Viện tạm thời, chuẩn bị biểu quyết tiến hành tra hỏi nghiêm khắc Thiên y sư Chu Thế Dương.

- Căn cứ theo tình huống cùng với chứng cứ đã có được, ai đồng ý phê chuẩn dẫn độ Thiên y sư Chu Thế Dương, đồng thời bắt giữ tạm thời hai vị y sư nhất phẩm Hồ Chí Bưu, Dương Cường Quốc,

xin giơ tay.

Y sư Chu lên tiếng, trong toàn bộ phòng họp chậm rãi giơ lên vài cánh tay. Chu Thế Dương không có tư cách tham gia biểu quyết. Cho nên có tư cách cũng chỉ có hai vị y sư nhất phẩm luôn đi theo ông là Hồ Chí Bưu và Dương Cường Quốc.

Nhưng bởi vì có ba người La Thiên Minh tỉnh lại tham gia biểu quyết, nghị án tất nhiên là được nhanh chóng thông qua.

Hồ Chí Bưu và Dương Cường Quốc nhìn tám phiếu so với hai phiếu, đã sớm có dự liệu, cũng không nói gì hơn, đành hoàng đón nhận sự bắt giữ của ban Giám sát. Vấn đề này cũng chỉ là vấn đề thủ tục. Chẳng qua do quy định nội viện nghiêm khắc, cho nên khi Chu Thế Dương bị bắt giữ, bọn họ cũng không bị bắt theo.

Ban đầu bọn họ còn hy vọng, nhưng sau khi biết được ba người La Thiên Minh đã được cứu, liền hoàn toàn từ bỏ. Đối mặt với xử lý như thế, hai người không có ý kiến.

Nhìn hai người bị thành viên ban Giám sát dẫn đi, sắc mặt đám y sư Chu liên buồn bã. Nhắc đến, hai người cũng là cộng sự lâu năm của mọi người, nhưng không nghĩ đến trong thời điểm mấu chốt lại đi nhầm bước, sau đó rơi vào tình huống này.

- Được rồi, bây giờ nội bộ đã được thanh trừ. Công việc cứu viện Viện trưởng và Trưởng ban Lưu vẫn đang được tiến hành. Ở đây, Hội Đồng Viện tạm thời thành lập một chỉ huy nòng cốt, bảo đảm cho công tác tìm kiếm người và chỉnh đốn lại bốn viện được triển khai có thứ tự.

Là người có tư cách thâm niên nhất trong tám vị Ủy viên Hội Đồng Viện còn lại, ánh mắt La Thiên Minh nghiêm nghị nhìn mọi người, trầm giọng nói:

- Tôi đã xem qua ghi chép tình huống mấy ngày nay. Thật sự có nhiều chỗ khiến cho chúng ta rất thất vọng.

Nghe La Thiên Minh nói, sắc mặt của đám y sư Chu có chút khó coi. Nhưng đối mặt với đề nghị của La Thiên Minh, mọi người không cách nào phản đối. Mặc dù La Thiên Minh không nói rõ là

thất vọng với tình huống nào, nhưng bốn người xử lý chuyện lần này không khỏi có chút thiếu sót. Nếu không phải Giang Nguyên thoát khỏi phục kích của ngoại viện, chỉ sợ Hội Đồng Viện đã rơi vào tay đối phương rồi.

- Đúng, Thiên Y Viện chúng ta đang gặp nguy cơ. Viện trưởng và Trưởng ban Giám sát đều đã mất liên lạc. Căn cứ theo tình huống trước mắt, bây giờ Hội Đồng Viện đã không còn được hoàn mỹ như xưa, không còn giữ được trạng thái lãnh đạo làm việc.

Lúc này, Vu Phượng Minh cũng âm trầm nói:

- Cho nên, căn cứ theo điều 2 mục 8 Thiên Y Viện quy định, trong lúc Thiên Y Viện nguy cấp, chúng ta nên thành lập Hội đồng xử lý nguy cơ, do Ủy viên xử lý nguy cơ phụ trách công tác lãnh đạo.

- Tôi đồng ý.

Lý Thiên Phúc cũng không do dự. Dù sao tình huống bây giờ cũng không cần làm đáng nữa, trực tiếp nói:

- Đối với biểu hiện của ủy viên Giang Nguyên thời gian vừa qua, tôi và lão Vu đều cảm thấy ý thức xử lý nguy cơ của ủy viên Giang đều rất hoàn thiện, ứng đối với nguy cơ lần này hết sức chu toàn và khéo léo. Cho nên, tôi đề nghị ủy viên Giang đảm nhiệm chức Chủ tịch Hội đồng xử lý nguy cơ, phụ trách công tác lãnh đạo và chỉ huy của bốn viện, cho đến khi nguy cơ được giải trừ.

Nghe ba người nói, sắc mặt đám y sư Chu đều thay đổi. Mặc dù bọn họ đồng ý thành lập Hội đồng xử lý nguy cơ, nhưng không nghĩ đến đám người La Thiên Minh lại đẩy Giang Nguyên lên chức.

Mặc dù chỉ là tạm thời, sau khi nguy cơ được giải trừ, hội đồng sẽ bị giải tán, nhưng mọi người cũng không cách nào tiếp nhận một ủy viên có lý lịch cận nhất như Giang Nguyên lại có thể đảm nhiệm chức Chủ tịch. Dù sao, một khi hội đồng được thành lập, cũng là thay thế cho cơ cấu lãnh đạo tối cao của Thiên Y Viện.

Hơn nữa, quyền lực của cơ cấu này vượt xa Hội Đồng Viện. Quyền lực của Chủ tịch tương đương với quyền lực chấp chương toàn viện, có thể nhúng tay vào tất cả chuyện của Thiên Y Viện. Thậm

chí còn có quyền không thương nghị mà hạ bất cứ mệnh lệnh nào. Quyền lực còn hơn cả Viện trưởng Thiên Y Viện.

Đám người y sư Chu nhìn nhau một cái, thấy ánh mắt của những người còn lại, sau đó hít một hơi thật sâu, trầm giọng nói:

- Theo tình huống trước mắt, chúng tôi đồng ý thành lập Hội đồng xử lý nguy cơ, nhưng chức Chủ tịch rất quan trọng, mà tuổi tác và lý lịch Giang Nguyên lại cận nhất. Cho nên, tôi đề nghị do thành viên Hội Đồng Viện có kinh nghiệm đảm nhiệm việc này.

- Tôi nghĩ rằng, Giang Nguyên nên bổ nhiệm vị trí Phó chủ tịch thì thích hợp hơn.

Chương 1069: Nguy cơ tứ phía

Cách Kim Lăng mấy trăm cây số, trong phòng Tổng thống tại khách sạn cao nhất bên cạnh bờ sông Hoàng Phố, Tuyên Tử Nguyệt ôm Tiểu Bảo đứng trước cửa sổ, quan sát ngọn đèn chiếu xuống sông, gương mặt tràn ngập sự lo lắng.

Reng reng.

Lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng chuông cửa. Phan Hiểu Hiểu đang nằm trên ghế salon, nhàm chán xem tivi lập tức đứng dậy bước ra cửa. Sau khi nhìn ra ngoài một chút, lúc này mới mở cửa phòng.

- Nguyệt Minh, cậu đến rồi sao? Có tin tức gì không?

Tuyên Tử Nguyệt quay sang nhìn Giang Nguyệt Minh, gương mặt miễn cưỡng lộ ra nụ cười, hướng Giang Nguyệt Minh hỏi.

- Có tin tức.

Giang Nguyệt Minh hưng phấn cười nói:

- Vừa rồi nhận được tin tình báo, Thiên Y Viện đúng là đã xảy ra vấn đề. Nhưng bây giờ anh ấy đã khống chế được cục diện, hiện tại đang hiệp trợ Hội Đồng Viện tiến hành xử lý.

- Thật không? Giang Nguyên thật không sao chứ?

Nghe Giang Nguyệt Minh nói, vẻ buồn rầu trên gương mặt Tuyên Tử Nguyệt biến mất, lộ ra nụ cười hừng phấn.

- Đúng, hẳn không thành vấn đề. Hội Đồng Viện Thiên Y Viện xảy ra chút vấn đề, có mấy vị Ủy viên mất tích, nhưng theo tin tình báo mới nhất, anh ấy đã cùng với người của ban Giám sát tìm được mấy vị. Tình huống đã hoàn toàn ổn định.

Giang Nguyệt Minh một lần nữa xác nhận lại:

- Bây giờ chị có thể yên tâm rồi. Chờ tình huống bên kia xử lý xong, mọi người có thể trở về.

- Vậy thì tốt, vậy thì tốt.

Tuyên Tử Nguyệt vui vẻ gật đầu.

Phan Hiểu Hiểu bên cạnh cũng cao hứng:

- Đúng chưa, chị Tử Nguyệt, em đã nói rồi mà, nếu Giang Nguyên nói không sao thì sẽ không sao. Chị lúc nào cũng suy nghĩ bậy bạ.

- Đúng vậy, đúng vậy. Chị lúc nào cũng lo nghĩ bậy bạ.

Nghe Phan Hiểu Hiểu nói như vậy, Tuyên Tử Nguyệt một chút cũng không để ý, không nhận được đưa tay bẹo má Phan Hiểu Hiểu, vui vẻ cười nói:

- Như em thì khỏe rồi, cái gì cũng không cần lo lắng.

Nhìn hai người đã vui trở lại, Giang Nguyệt Minh cười nói:

- Được rồi, không có chuyện gì tôi xin phép về trước. Có gì cần cứ gọi điện cho tôi.

- Được, Nguyệt Minh, làm phiền cậu rồi.

Tuyên Tử Nguyệt vội vàng nói lời cảm ơn, nhưng đột nhiên nghĩ đến một chuyện, nói:

- Đúng rồi, điện thoại của chúng tôi đang bị khóa, nhưng bây giờ

có thể gọi điện thoại cho Giang Nguyên không?

- Tạm thời không nên.

Giang Nguyệt Minh khẽ cau mày, suy nghĩ một chút rồi nói:

- Mặc dù anh ấy đã khống chế được cục diện, nhưng tình huống còn chưa hoàn toàn sáng tỏ. Dịch nhân mà Thiên Y Viện đối mặt cũng chưa rõ ràng. Để phòng ngừa chuyện ngoài ý muốn, nên cẩn thận thì tốt hơn. Có tin gì mới, tôi sẽ kịp thời báo cho hai người biết. Nếu anh tôi có liên lạc đến, tôi cũng sẽ nói cho hai người.

- Được rồi, cảm ơn cậu rất nhiều.

Nghe nói không thể liên lạc với Giang Nguyên, sắc mặt Tuyên Tử Nguyệt thoáng tối sầm, nhưng vẫn cười gật đầu. Bất kể thế nào, tình huống hiện tại cũng khiến người ta yên tâm hơn. Hai ngày qua, cô lo lắng đến mức ăn ngủ không ngon.

Nhìn Giang Nguyệt Minh rời đi, Tuyên Tử Nguyệt ôm Tiểu Bảo hôn một cái thật mạnh:

- Tiểu Bảo, xem ra mấy ngày nữa, chúng ta có thể gặp lại ba của con.

- Có thật không, dì Tử Nguyệt? Ba của con có thể về sao?

Tiểu Bảo vui vẻ hỏi.

- Đúng vậy, nhưng bây giờ ba còn rất bận, còn phải mất mấy ngày nữa lận.

Tuyên Tử Nguyệt nói.

Phan Hiểu Hiểu bước đến, ôm lấy Tiểu Bảo, nói:

- Tiểu Bảo, không nên gấp. Hai ngày nay ngủ với dì Hiểu Hiểu nhé, ba con rất nhanh sẽ về.

- Vâng.

Sau khi trở về phòng của mình, một người đàn ông trung niên cung

kính bước đến, hỏi:

- Minh thiếu, vậy người chúng ta an bài gần Kim Lăng đã rút lui được chưa?

- Chưa, bây giờ chưa thể rút lui.

Trở về phòng, xuất hiện trước mặt thuộc hạ, Giang Nguyệt Minh không còn vẻ ôn hòa như trước mặt hai người Tuyên Tử Nguyệt. Gương mặt tuấn mỹ không nở nụ cười, lời nói lại lạnh lùng:

- Tình huống của Thiên Y Viện còn chưa sáng tỏ. Chúng ta phải tiếp tục chuẩn bị sẵn sàng.

- Vâng, Minh thiếu.

Người đàn ông trung niên cung kính đáp một tiếng, sau đó lui ra ngoài.

Nhìn người đàn ông trung niên rời đi, gương mặt Giang Nguyệt Minh hòa hoãn lại, sau đó ngồi xuống trước máy vi tính, nhẹ nhàng mở màn ảnh.

Rất nhanh, bên kia hiện lên gương mặt của Giang Văn Ba.

- Tình huống thế nào rồi?

Giang Văn Ba khẽ cau mày, trầm giọng nói.

- Tình huống trước mắt tạm thời ổn định, anh ấy đã nắm được cục diện trong tay. Chuyện này đối với anh ấy mà nói, nói không chừng lại là chuyện tốt.

Giang Nguyệt Minh cười đáp:

- Ít nhất Chu Thế Dương không chạy thoát được.

- Đã ổn định rồi?

Giang Văn Ba nhướng mày:

- Nhanh như vậy sao?

- Đúng, giống như ban đầu đã trực tiếp nặng tay mà trấn áp. Kế hoạch của Chu Thế Dương cũng không thành công. Hơn nữa khứu giác của ban Giám sát Thiên Y Viện cũng khá nhạy bén, dứt khoát đứng về phía anh ấy. Cộng thêm bây giờ đã cứu được ba người La Thiên Minh, hẳn đã nắm được toàn bộ đại cuộc trong tay.

Giang Nguyệt Minh nhẹ giọng cười nói:

- Nhưng tình huống đúng là không tệ. Nếu đám người Từ Khải Liễu không về được, Thiên Y Viện sau này chỉ sợ sẽ nằm trong tay anh ấy.

Nghe Giang Nguyệt Minh nói, Giang Văn Ba cũng mỉm cười:

- Không có chuyện đơn giản như vậy đâu. Cho dù đám người Từ Khải Liễu không về được, nhưng Hội Đồng Viện vẫn còn ít nhất tám vị Ủy viên. Cho dù Giang Nguyên có thể chủ trì một khoảng thời gian, nhưng sẽ không quá dài. Dù sao tuổi tác và lý lịch của nó quá ngắn.

Nghe Giang Văn Ba nói, Giang Nguyệt Minh khẽ hừ một tiếng:

- Nhưng nói như thế nào thì cũng là chuyện tốt. Nếu không có đám người Từ Khải Liễu, lần này anh ấy ít nhất sẽ ngồi vào vị trí ủy viên thường vụ Hội Đồng Viện.

- Vậy cũng tốt. Haiz, bây giờ tình huống xem ra rất tốt đối với chúng ta và anh của con.

Giang Văn Ba cười nói:

- Nhưng chúng ta không nên nhúng tay vào chuyện này, trước nhìn xem một chút, tránh cho chúng ta nhúng tay vào ngược lại là chuyện xấu.

- Nhưng nhất định phải chú ý tiến triển của tình huống. Mặc dù Thiên Y Viện đứng về trạng thái đối lập với chúng ta, nhưng tuyệt đối không được tiện nghi cho người khác.

Giang Nguyệt Minh khẽ gật đầu:

- Ba, yên tâm đi, con vẫn ngồi chừng bên này. Nhân viên cũng đã bố

trí xong. Nếu có động tĩnh gì, chúng ta tùy thời có thể xuất thủ.

- Được.

Cách Kim Lăng không xa cũng đang có không ít người đang họp hội nghị bí mật. Một người nói:

- Trước mắt Từ Khải Liểu đã bị bắt, mặc dù bên kia còn chưa buông tay, vẫn tiếp tục giằng co với chúng ta. Nhưng bây giờ chúng ta có thể bắt đầu trực tiếp tấn công Thiên Y Viện. Thừa dịp bên trong hỗn loạn, có thể nhất cử đánh tan Thiên Y Viện.

- Không được, ý của Ninh Hán Dân còn chưa rõ ràng. Mặc dù Hồ Quang Dương đã đồng ý, nhưng một khi chúng ta chính thức tấn công Thiên Y Viện, Ninh Hán Dân sẽ lập tức đổi ý. Bây giờ Thiên Y Viện vẫn còn hỗn loạn, nếu chúng ta bắt đầu tấn công, chỉ sợ bọn họ sẽ lập tức ngăn chặn nội bộ phân tranh, toàn lực đối phó với chúng ta. Như vậy cái mất sẽ nhiều hơn cái được.

- Đúng, tôi đồng ý như vậy. Trước khi chưa hoàn toàn nắm chắc, chúng ta chưa thể động thủ.

Một người khác lên tiếng:

- Chúng ta cũng đã phát hiện có một cổ thế lực khác đang tồn tại gần đó. Mặc dù bọn họ còn chưa phát hiện ra chúng ta, nhưng chúng ta cũng không thể coi thường thế lực này. Một khi chúng ta chính thức tấn công Thiên Y Viện, thế lực này tuyệt đối sẽ không khoanh tay đứng nhìn. Bọn họ sẽ nhân dịp cháy nhà mà hôi của, trợ giúp Thiên Y Viện chặn hết đường lui của chúng ta.

Nghe người này nói xong, tất cả đều im lặng. Một lát sau, một giọng nói trầm ổn vang lên:

- Bất kể thế nào, lúc này không thích hợp vọng động, tiếp tục thăm dò Ninh Hán Dân. Đồng thời câu thông với Hồ Quang Dương. Phải nắm được Hồ Quang Dương trong tay, như vậy một mình Ninh Hán Dân sẽ không đủ gây sợ hãi. Bây giờ chủ yếu là phải bắt đám người Từ Khải Liểu.

- Bây giờ cũng chưa phải lúc tấn công Thiên Y Viện. Giang Nguyên cũng không phải là nhân vật dễ đối phó. Hơn nữa ngoại viện Thiên

y đã tập trung toàn bộ lực lượng, cũng không phải đơn giản. Chúng ta phải đảm bảo vạn vô nhất thất.

Trong lúc các phe đang trù mưu dự tính, bên trong Thiên Y Viện, mặc dù đã được cao tăng đè ép, ngoài mặt xem như ổn định, nhưng thực chất bên trong lại khiến lòng người bàng hoàng.

Thiên Y Viện mấy trăm năm qua, cho đến bây giờ còn chưa xuất hiện tình huống Viện trưởng, Trưởng ban Ban giám sát, còn có chủ nhiệm quản lý tổng vụ đồng loạt bị mất tích. Cho dù trăm năm trước xảy ra cuộc chiến tà ma ngoại vực xâm phạm, mặc dù tình huống tràn ngập nguy cơ, nhưng Viện trưởng, Trưởng ban Giám sát và các cao tăng Hội Đồng Viện đều đồng tâm hiệp lực, cho dù nằm ở thế yếu vẫn ngăn chặn được tà ma ngoại vực tấn công.

Nhưng tình huống bây giờ lại khác. Mặc dù kẻ địch còn chưa xuất hiện, nhưng nội bộ sinh ra hỗn loạn lại đáng sợ hơn nhiều. Vô số thành viên cấp thấp đều lo lắng, thậm chí một số thành viên cấp y sư cũng bàn tán trong bóng tối. Nội viện chỉ sợ đã xảy ra vấn đề lớn.

Ngoại địch còn chưa xuất hiện, nội bộ đã hỗn loạn thành như vậy rồi, Viện trưởng, Trưởng ban Giám sát mất tích, Thiên y sư duy nhất còn lại và chủ nhân Tế Thể Đỉnh lại chỉ trích đối phương là phản tặc. Mấy vị Ủy viên Hội Đồng Viện dường như cũng do dự. Trong tình huống này, nếu ngoại địch còn xuất hiện nữa, cơ nghiệp ngàn năm chỉ sợ sẽ bị hủy trong chốc lát.

Trong lúc bên ngoài còn hỗn loạn, Thiên Y Viện đang tổ chức cuộc họp Hội Đồng Viện tạm thời.

Nhìn hai bên tranh luận, Giang Nguyên ngược lại khá bình tĩnh. Bất kể hẳn là Chủ tịch hay phó Chủ tịch, có nhiều chuyện trên căn bản không thể không có hắn giải quyết, chẳng cần phải để ý đến hư danh làm gì.

Chương 1070: Thảo luận xong

- Không được. Chủ tịch Hội đồng xử lý nguy cơ phải nên giao cho Giang Nguyên làm. Chuyện lần này đều do một tay nó xử lý.

La Thiên Minh cau mày nhìn Chu y sư, trầm giọng nói:

- Hơn nữa, ban Giám sát bây giờ cũng do một tay nó chủ đạo. Ngoại viện trên căn bản cũng một mực phục tùng sự chỉ huy của nó. Nó đảm nhiệm chức Chủ tịch Hội đồng xử lý nguy cơ cũng là danh chính ngôn thuận mà.

Đối với thứ này, La Thiên Minh theo lý mà tranh thủ. Tuy đám người Chu y sư nói cũng có lý, nhưng chuyện liên quan đến tương lai phát triển của Giang Nguyên, ông làm thầy cũng nên tranh thủ cho đệ tử của mình. Hơn nữa bây giờ cũng được xem là danh chính ngôn thuận, ngu sao mà không tranh.

Không nói đến lần này Thiên Y Viện đang gặp nguy cơ lớn, tình huống của mấy người Viện trưởng lại không rõ, nhất định phải có một người có thực lực nắm trong tay hết thảy, cho dù sau chuyện này, nhóm người Viện trưởng có thể thuận lợi trở về, Giang Nguyên đã có danh tiếng Chủ tịch Hội đồng xử lý nguy cơ, Hội Đồng Viện không thể không cân nhắc đến sự tồn tại của Giang Nguyên.

Vạn nhất nếu nhóm người Viện trưởng xảy ra vấn đề, có Giang Nguyên chống đỡ, bọn họ phụ tá, Thiên Y Viện rất nhanh sẽ ổn định lại cục diện, đỡ cho đến lúc đó Hội Đồng Viện không có người trấn áp, hiện trường sẽ hỗn loạn ngay.

Đám người Chu y sư nghe La Thiên Minh nói, cũng không biết phải làm sao. Không thể không nói lời này của La Thiên Minh rất có lý, nhưng đám người Chu y sư vẫn không muốn một người còn quá trẻ như Giang Nguyên đảm nhiệm chức lớn như vậy. Vị trí này có thể nói là rất quan trọng. Nếu Viện trưởng không thể bình an trở về, đến lúc đó Giang Nguyên thân là Chủ tịch hội đồng xử lý nguy cơ, muốn làm gì, sắp xếp ra sao sẽ không có ai hạn chế hần.

Hơn nữa, vị trí này là vị trí được mạ vàng rất tốt. Hội Đồng Viện xảy ra chuyện lớn như vậy, bất kể có cứu về được Viện trưởng hay không, không bao lâu sau sẽ phải tiến hành bổ sung hoặc đổi người.

Nếu Chu y sư có thể trở thành Chủ tịch Hội đồng xử lý nguy cơ, cho dù Viện trưởng bình an trở về, khi chọn lại, ông sẽ có một vị

trí trong ủy viên thường vụ. Nhưng nếu để cho Giang Nguyên ngồi, đến lúc bổ nhiệm, cũng không nhất định sẽ có phần của ông.

Mang theo suy nghĩ như vậy, Chu y sư cau mày nhìn La lão, trầm giọng nói:

- Lão La, tuy nói là nói như vậy, nhưng dù sao Giang Nguyên cũng vẫn còn quá trẻ. Để những lão già như chúng ta chấp chưởng vẫn ổn thỏa hơn. Giang Nguyên vẫn có thể phụ trách chỉ huy cứu viện, chúng ta cũng sẽ không nhúng tay loạn.

- Tôi cảm thấy không cần thiết. Giang Nguyên thân là Ủy viên Hội Đồng Viện, hơn nữa còn là đỉnh chủ Tế Thế Đỉnh, dựa theo thông lệ, vốn đã là Ủy viên thường vụ Hội Đồng Viện. Bây giờ, nếu mọi người đã thấy được năng lực của Giang Nguyên, một tay cứu vãn nguy cơ của viện. Một khi Giang Nguyên đã có năng lực này, kinh nghiệm xử lý cũng sẽ nhiều hơn chúng ta. Những lão đồng chí như chúng ta nên nhường ngôi trong thời điểm này, để bọn chúng có thể yên tâm mà phát huy, chúng ta ở một bên trợ giúp khống chế đại cuộc là được rồi.

La Thiên Minh trầm giọng nói:

- Nếu chúng ta ngồi ở vị trí cao hơn, ngược lại Giang Nguyên sẽ cảm thấy vướng tay vướng chân không thi triển được.

Nhìn thấy hai người tranh cãi, không ai chịu thua ai, tất cả các Ủy viên còn lại đều trở mắt nhìn. Hai người người nào nói cũng có lý, đúng là có chút khó lựa chọn.

Đột nhiên Luyện đan sư Lưu Thiên Phúc lên tiếng:

- Tôi thấy như vậy đi, tình huống lần này vốn là cao tầng Hội Đồng Viện chúng ta xảy ra vấn đề, chẳng những mấy vị Thiên y sư xảy ra vấn đề, mà ngay cả những người trong chúng ta cũng bị liên lụy đến. Tuy nói các vị đang ngồi đây đều xuất hết lực, nhưng để tránh tị hiềm, tôi thấy nên để Giang Nguyên đảm nhiệm chức Chủ tịch sẽ hợp lý hơn.

- Những chuyện khác, để cho lão Chu và lão La đảm nhiệm chức Phó chủ tịch, ở một bên trợ giúp Giang Nguyên. Những người còn

lại sẽ toàn lực hỗ trợ ba người.

Nghe Lưu Thiên Phúc nói xong, mọi người đều nhìn nhau, mơ hồ cảm thấy lời nói của Lưu Thiên Phúc rất có lý. Ngay cả Chu y sư, mặc dù vẫn không muốn nhưng cũng không thể không quan tâm đến ý kiến của Lưu Thiên Phúc.

Dù sao lý lịch của Lưu Thiên Phúc trong Hội Đồng Viện cũng chỉ đứng sau La Thiên Minh. Có hai người ủng hộ Giang Nguyên đảm nhiệm chức Chủ tịch, hơn nữa còn có một Vu Phượng Minh còn chưa lên tiếng, cục diện trước mắt đã xem như không thuận lợi rồi. Bây giờ Chu y sư không có đủ lòng tin những ủy viên khác sẽ ủng hộ ý kiến của ông.

Mà ông cũng biết rất rõ, cho dù ông phản đối, chỉ sợ Vu Phượng Minh cũng sẽ đứng ra phản đối ý kiến của ông. Cứ tiếp tục kiên trì như vậy, đôi khi lại gây ác cảm cho Giang Nguyên. Còn về vị trí Ủy viên thường vụ, chỉ cần ông là Phó chủ tịch, vậy vẫn còn có hy vọng.

Tùy ý nhìn nhân vật chính của lần này, phát hiện Giang Nguyên dường như không quá để ý, mặt mày dửng dưng, nhớ đến thủ đoạn và năng lực của hắn, còn có danh tiếng chủ nhân Tế Thế Đỉnh, Chu y sư liền cau mày, cắn răng nói:

- Nếu ngay cả lão Lý cũng nói như vậy, tôi cũng sẽ không nhiều lời. Như vậy đi, mọi người bỏ phiếu quyết định, nếu mọi người đều ủng hộ Giang Nguyên, tôi cũng sẽ không phản đối nữa.

Nghe Chu y sư nói xong, Lưu Thiên Phúc khẽ mỉm cười:

- Được rồi, vậy bỏ phiếu quyết định đi.

Đối với đề nghị này, La Thiên Minh cũng cảm thấy hài lòng. Bây giờ Ủy viên Hội Đồng Viện tổng cộng có tám người. Ông, Vu Phượng Minh và Lưu Thiên Phúc dĩ nhiên là ủng hộ Giang Nguyên, cộng thêm bản thân Giang Nguyên có ít nhất bốn phiếu, đảm bảo sẽ ở chỗ bất bại.

Lập tức La Thiên Minh lên tiếng:

- Được, chuyện gấp phải tòng quyền, chúng ta nên trực tiếp giơ tay

biểu quyết. Bây giờ, người đồng ý Giang Nguyên đảm nhiệm chức Chủ tịch Hội đồng xử lý nguy cơ thì giờ tay.

Dứt lời, La Thiên Minh đã giờ tay lên, sau đó nhìn mọi người, nói.

- Tôi đồng ý.

Y sư Lưu Thiên Phúc cũng mỉm cười giờ tay lên.

Luyện đan sư Vu Phượng Minh bên cạnh cũng mỉm cười, giờ cao tay, nói:

- Giang Nguyên rất tốt, rất có năng lực. Tôi tin rằng cậu ấy có thể thuận lợi dẫn dắt Thiên Y Viện chúng ta thoát khỏi nguy cơ lần này. Tôi đồng ý để cậu ấy đảm nhiệm chức Chủ tịch.

Nghe Vu Phượng Minh nói, nhìn ba người giờ cánh tay, các vị y sư còn lại không nhịn được nhìn nhau một cái. Bọn họ cũng không phải là phe của Giang Nguyên, cho nên Chu Thế Dương mới không động thủ với bọn họ.

Những tình huống trước mắt mọi người cũng sáng tỏ, bây giờ đã có ba người ủng hộ Giang Nguyên, cộng thêm một phiếu nữa của Giang Nguyên là bốn phiếu. Bên này mình có bốn người, chỉ cần có người giờ tay ủng hộ Giang Nguyên, như vậy việc Giang Nguyên trở thành Chủ tịch Hội đồng xử lý nguy cơ xem như đã định. Nếu ai ủng hộ hẳn, cũng có thể xem như đang giúp người bị nạn, bán cho Giang Nguyên một cái ân tình.

Lập tức có người vòng vo ánh mắt, thấy Giang Nguyên còn chưa giờ tay, lập tức giờ tay nói:

- Tôi cũng tán thành Giang Nguyên đảm nhiệm chức Chủ tịch.

Người này giờ tay, người bên cạnh liền tiếc nuốt không trôi. Sớm biết vậy đã giờ tay rồi. Vì giờ tay sớm một khắc và giờ tay lúc này, ý nghĩa hoàn toàn khác nhau.

Những lúc này không giờ cũng không được. Thừa dịp Giang Nguyên còn chưa giờ tay, liền vội vàng giờ tay lên, cũng không muốn đắc tội với vị Chủ tịch Hội đồng xử lý nguy cơ này.

Thấy từng người đã giơ tay, còn dư lại Giang Nguyên và Chu y sư là chưa giơ, Chu y sư liền âm thầm thở dài, trầm giọng nói:

- Nếu tất cả đều đồng ý, tôi cũng không giữ thái độ của mình nữa. Tôi và lão La nhất định sẽ toàn lực hỗ trợ Ủy viên Giang Nguyên, dẫn dắt Thiên Y Viện thoát khỏi nguy cơ trước mắt, cứu viện trưởng và đám người Trưởng ban Lưu.

Nghe lời của Chu y sư, những người đang giơ tay đằng sau cũng phải hé miệng cười thầm. Vị Chu y sư này thấy chuyện không thể như ý mình, liền trở mặt nhanh thật nhanh, lời nói lại rất êm tai.

Thấy tất cả mọi người đều giơ tay, nghe xong Chu y sư nói, Giang Nguyên cũng cười khổ không thôi. Hắn còn chưa giơ tay mà?

Tất cả đều nhìn hắn, Giang Nguyên cũng biết sư phụ vất vả mới đưa mình thượng vị, cũng không nên làm ra vẻ quá, lập tức nghiêm mặt, nói:

- Cảm ơn các vị ủy viên và tiền bối đã tín nhiệm, đồng thời cũng cảm ơn sư phụ đã ủng hộ. Nếu mọi người đã tin tưởng tôi như vậy, tôi nhất định sẽ toàn lực ứng phó, xin các vị ủy viên hãy trợ giúp tôi nhiều hơn, ổn định thế cục trước mắt, đồng thời mau chóng cứu Viện trưởng và những người khác ra.

- Tôi tin rằng có mọi người ủng hộ và trợ giúp, nhất định có thể thành công...

Trong lúc cuộc họp được tiến hành, hỗn loạn bên trong Thiên Y Viện càng lúc càng nghiêm trọng. Phần lớn công việc đều ngưng lại. Mặc dù các vị chủ quản đã toàn lực đè ép, nhưng các thành viên trên căn bản không còn lòng dạ nào mà tiếp tục công việc. Tất cả đều tập trung lại một chỗ, bàn tán về tình hình trước mắt.

- Phải làm thế nào bây giờ? Bây giờ Viện trưởng, Trưởng ban Lưu đều không có. Thành viên Hội Đồng Viện còn lại cũng đang hỗn loạn, chẳng lẽ Thiên Y Viện chúng ta xảy ra vấn đề sao?

Một y sĩ thực tập khoảng hai hai, hai ba tuổi, sắc mặt hoảng sợ nhìn một y sư tam phẩm, nói:

- Sư phụ, phải làm sao đây? Chúng ta có phải sẽ...

- Không biết, không biết nữa. Thiên Y Viện chúng ta trải qua nhiều mưa gió như vậy, chút khó khăn này có là gì chứ? Tiểu An, nhất định sẽ không có vấn đề gì đâu. Phải tin tưởng vào Hội Đồng Viện.

Vị y sư tam phẩm mỉm cười an ủi đệ tử của mình, nhưng ánh mắt lo âu của ông làm sao mà che giấu được.

Cảnh tượng như vậy diễn ra rất nhiều trong Thiên Y Viện.

Chương 1071: Hấn dựa vào cái gì?

- Làm sao như vậy được? Ngoại viện chúng ta rất mạnh, vẫn còn các tiên sinh, còn có Ủy viên Giang Nguyên. Một mình cậu ấy có thể đối phó với nhiều Huyết tộc cao cấp, một chút nguy hiểm này có là gì chứ? Thiên Y Viện tuyệt đối sẽ không có việc gì.

- Hừ, cũng không nhất định. Ngay cả nhóm người Viện trưởng cũng mất tích, cho dù Giang Nguyên có lợi hại như thế nào đi chăng nữa thì cũng chỉ có một mình. Hơn nữa chuyện này có liên quan đến hấn không thì còn chưa biết. Thiên y sư Chu không phải nói hấn phản nghịch sao?

- Ủy viên Giang Nguyên không phải là người như vậy. Tôi thấy Thiên y sư Chu Thế Dương mới là người phản nghịch. Bộ dạng của ông ta rất giống.

Trong tiếng thảo luận náo nhiệt, một giọng nói lạnh lẽo vang lên:

- Các người im miệng đi. Muốn chết sao? Dám thảo luận về các ủy viên Hội Đồng Viện. Nếu truyền ra ngoài, các người sẽ xong đời.

Lời này vừa vang lên, thanh âm trong nháy mắt giảm xuống, nhưng có người nói:

- Hừ, sợ cái gì? Bây giờ ai nấy cũng đang bàn tán về điều này.

- Các người đừng có mà ồn ào. Mau đi nhanh đi, Hội Đồng Viện đã ra thông báo rồi kìa.

Một người từ ngoài cửa xông vào:

- Hội Đồng Viện thành lập Hội đồng xử lý nguy cơ, hết thảy sự việc đều do Ủy viên Giang phụ trách.

Lời còn chưa nói xong, chỉ nghe bên trong âm âm một tiếng, mọi người như ong vỡ tổ xông ra ngoài.

Cách bằng thông báo không xa đứng chật người, nước chảy không lọt. Một số người bị cản bên ngoài liền hét lớn:

- Xin nhường cho tôi xem một chút.

- Đúng vậy.

Trong lúc mọi người đang huyên náo, một thanh âm lớn nhất vang lên:

- Mọi người đừng xô đẩy nữa, để tôi đọc cho nghe.

Tiếng người này vừa vang lên, người bên ngoài không ngừng thúc giục:

- Được, mau đọc đi.

- Hội Đồng Viện tạm thời của Thiên Y Viện xét thấy, hiện tại Viện trưởng Từ Khải Liễu, Trưởng ban Giám sát Lưu Mộc Dương, Trưởng ban Tổng vụ Liêu Long Căn đang mất liên lạc. Hơn nữa đã có chứng cứ xác thật chứng minh Ủy viên thường vụ Hội Đồng Viện Chu Thế Dương đã phản bội Thiên Y Viện. Các thành viên Hội Đồng Viện khác bị bắt giữ để điều tra. Cho nên, trước mắt Thiên Y Viện đang ở trong tình trạng khẩn cấp, vì thế đã thành lập Hội đồng xử lý nguy cơ. Từ giờ trở đi, hết thảy quyền lực của viện sẽ thuộc về Hội đồng xử lý nguy cơ. Tất cả các thành viên trong ngoài viện đều thuộc quyền quản lý của Hội đồng.

- Hội đồng xử lý nguy cơ sẽ nắm trong tay quyền lực, lãnh đạo toàn viện.

- Bên dưới là danh sách thành viên Hội đồng xử lý nguy cơ. Chủ tịch: Giang Nguyên.

- A, thật là Chu Thế Dương mà.

- Giang Nguyên? Giang Nguyên là Chủ tịch Hội đồng xử lý nguy cơ?

- Đúng chưa? Tôi đã nói là chúng ta phải nên tin tưởng Ủy viên Giang Nguyên mà.

Hiện trường vang lên tiếng bàn tán rôm rả.

Một người đứng trước rút cuộc nhin không được hét lớn:

- Được rồi, các người có còn muốn nghe nữa hay không?

Nghe xong, lập tức có người lên tiếng:

- Tất cả mọi người im lặng, chúng ta tiếp tục nghe.

- Đúng, đúng. Mọi người không nên ồn ào.

Thanh âm nghị luận rút cuộc dừng lại. Người đứng trước bắt đầu đọc tiếp:

- Phó chủ tịch: y sư nhất phẩm La Thiên Minh, y sư nhất phẩm Chu Hạo Bình. Thành viên: y sư nhất phẩm Lưu Thiên Phúc, Vu Phượng Minh...

- Nhóm người La lão không phải bị mất tích sao?

- Chẳng lẽ bọn họ đã được cứu? Còn có Lưu y sư và Vu y sư nữa?

- Đúng vậy, còn có luyện đan sư Vu Phượng Minh? Khó trách Thiên y sư Chu Thế Dương lại bị bắt. Xem ra rất nhanh sẽ cứu về được Viện trưởng.

Mọi người hưng phấn nói.

Thành viên đứng đằng trước nghe những tiếng nghị luận đằng sau, cười khở không thôi, nhưng vẫn lớn tiếng đọc tiếp:

- Chủ nhiệm ngoại viện Dư Trung Tấn, Chủ nhiệm phòng 2 ban Giám sát Hồ Giang, Chủ nhiệm phòng 3 ban Giám sát Lý Khải đều là thành viên của Hội đồng xử lý nguy cơ.

- Phân công công việc: Chủ tịch, Ủy viên Giang Nguyên phụ trách

quản lý toàn cục. Phó chủ tịch, y sư nhất phẩm La Thiên Minh phụ trách chủ đạo thiên y ngoại viện, ban Giám sát, thi hành các hoạt động giám sát và đối ngoại. Phó chủ tịch, y sư nhất phẩm Chu Hạo Bình phụ trách chỉ huy các công việc nội viện và các công việc được phân công.

- Các thành viên Hội đồng xử lý nguy cơ: Tất cả các thành viên đều thực hiện công việc chuyên môn của mình, phân công có trật tự, đồng thời yêu cầu tất cả các thành viên có tham gia đến hành động phản nghịch lần này đến ban Giám sát để tố cáo hoặc tự thú. Thành viên ban Giám sát căn cứ vào tình huống mà tiến hành xử phạt hoặc khen thưởng.

Trong lúc các thành viên đang đọc thông báo, Giang Nguyên ngồi trong phòng thẩm vấn của ban Giám sát.

Bên ngoài phòng thẩm vấn, La Thiên Minh, y sư Chu, và Chủ nhiệm ngoại viện Dư Trung Tấn đang ngồi chờ, nhìn Giang Nguyên và Chu Thế Dương trong phòng thẩm vấn.

Sau khi hội nghị kết thúc, ngoại trừ một số thành viên Hội đồng xử lý nguy cơ tiến hành trấn an và tìm kiếm, những người còn lại đều đến đây. Mọi người đều biết Chu Thế Dương mới là điểm chính. Chỉ có từ miệng Chu Thế Dương mới biết được tình huống thật sự.

Hai vị y sư đi theo Chu Thế Dương cũng đã được tiến hành hỏi cung qua. Nhưng căn cứ theo báo cáo, bọn họ dường như cũng không biết được tình huống rõ ràng.

Vốn là Phó chủ tịch, y sư Chu nên ra ngoài tiến hành công tác trấn an và hướng dẫn, nhưng ông viện cớ quan tâm tung tích của Viện trưởng, đồng thời giúp Giang Nguyên tọa trấn, cho nên mới đến xem.

Chẳng qua đám người La Thiên Minh biết rõ y sư Chu trong lòng không yên, rất sợ Giang Nguyên động tay động chân. Nhưng nếu mọi người đều là người của Thiên Y Viện, đám người La Thiên Minh cũng sẽ không trực tiếp vạch trần và cự tuyệt.

Đồng thời Giang Nguyên cũng không thể động tay động chân gì bên trong được. Chức Chủ tịch cũng là do sự phụ tranh thủ giùm

cho hẳn. Cho nên, đối với suy nghĩ của Chu y sư, hẳn tất nhiên cũng không thềm để ý.

Mặc dù bây giờ hẳn đang là Chủ tịch Hội đồng xử lý nguy cơ, nhưng hôm nay là nhắm vào Ủy viên thường vụ Hội Đồng Viện, tra hỏi Thiên y sư, tất nhiên là không thể khinh thường. Có sự phụ và các y sư khác tọa trấn, tất nhiên là tốt rồi, tránh cho sau này bị người ta lợi dụng công kích và bôi đen hẳn.

Năm phút trước, mọi người bước vào trong phòng thẩm vấn.

Lúc đó, Chu Thế Dương vốn thần sắc ảm đạm ngồi trong phòng thẩm vấn, nghe có tiếng chân người bước vào, nhanh chóng ngẩng đầu lên, thậm chí thần sắc chán nản bị quét sạch, thay vào đó là sắc mặt ngạo nghễ nhìn ra cửa phòng thẩm vấn.

Là thiên y sư, một trong năm vị Ủy viên thường vụ Hội Đồng Viện, uy tín trên vạn người, cho dù hiện tại đang rơi vào cục diện bị giam cầm, nhưng ông ta vẫn duy trì được sự kiêu ngạo của mình. Dù sao, thân phận của ông trong Thiên Y Viện rất cao.

Đối mặt với những người đã từng là cấp dưới, Chu Thế Dương trước giờ quen thói cao cao tại thượng, tất nhiên là không bao giờ cúi đầu trước hạ cấp, chứ đừng nói chi ông ta vẫn còn một tia hy vọng. Ông ta hy vọng Hội Đồng Viện và Hồ Quang Dương nắm được trong tay những thứ kia, có thể đổi lại sự tự do cho ông ta.

Nhìn Giang Nguyên xuất hiện ngay cửa phòng thẩm vấn, chân mày Chu Thế Dương hơi nhướng lên, đang định cười lạnh, chợt nhìn thấy La Thiên Minh và Chu Hạo Bình theo sát Giang Nguyên vào trong, rồi đến Chủ nhiệm ngoại viện Dư Trung Tấn và hai Chủ nhiệm của ban Giám sát.

Nhìn mọi người đi sau lưng Giang Nguyên, biểu hiện tôn Giang Nguyên làm chủ, sắc mặt Chu Thế Dương hơi biến đổi, sau đó nhìn Chu y sư, lạnh lùng cười khẩy:

- Chắc chắc, Chu Hạo Bình, xem ra ông đúng là biết cách lăn lộn. Lại đi theo sau lưng một tên tiểu tử chưa ráo máu đầu, chẳng lẽ ông ở Hội Đồng Viện nhiều năm như vậy, lại còn để cho một tiểu tử cười lên đầu mình sao?

Sắc mặt y sư Chu hơi biến đổi. Đối mặt với sự giễu cợt của Chu Thế Dương, ông tất nhiên là không nén giận được. Bởi vì chuyện của Giang Nguyên, La Thiên Minh từ vị trí thủ lĩnh y sư nhất phẩm mà lui xuống, ông đã mơ đến việc ngồi lên vị trí này.

Nhưng bây giờ lại đứng sau Giang Nguyên, đúng là sắc mặt có chút nóng lên.

Nhưng ông còn chưa lên tiếng, La Thiên Minh đã lạnh giọng nói:

- Chu Thế Dương, Thiên Y Viện bây giờ đã thành lập Hội đồng xử lý nguy cơ rồi.

- Hội đồng xử lý nguy cơ?

Sắc mặt Chu Thế Dương hơi động. Ông dĩ nhiên biết Hội đồng xử lý nguy cơ là gì. Căn cứ theo viện quy, trong tình huống như lúc này, hội đồng xử lý nguy cơ sẽ được thành lập. Một khi thành lập hội đồng này, hiệu suất xử lý tại một số công việc sẽ được đẩy lên rất cao.

Nhưng khi ông nhìn Giang Nguyên đứng trước nhất, biểu hiện có chút chấn động, chỉ Giang Nguyên, thất thanh nói:

- Chẳng lẽ các người để cho tiểu tử này làm Chủ tịch Hội đồng xử lý nguy cơ?

- Không sai.

Giang Nguyên lãnh đạm nói.

Nghe Giang Nguyên trả lời cùng với thần sắc lạnh nhạt trên gương mặt của hắn, sắc mặt Chu Thế Dương tối sầm, thật lâu mới cười rộ lên:

- Hoang đường, hoang đường, các người đúng thật là hoang đường. Sống lâu như vậy rồi, lại để cho một tên tiểu tử miêng còn hôi sữa làm Chủ tịch.

- Haha, xem ra qua vài năm nữa, tên tiểu tử này muốn làm Viện trưởng, các người cũng sẽ đồng ý. Thật là...hahah, buồn cười chết mất.

- Chẳng lẽ các người không cảm thấy mất mặt sao? La Thiên Minh, đặc biệt là ông, Chu Hạo Bình. Ông trở thành Ủy viên Hội Đồng Viện bao lâu rồi? Mới mười mấy năm thôi phải không? Nhưng ông ở trong viện bao nhiêu lâu mới leo lên được vị trí này? Năm sáu chục năm. Bây giờ ông lại đồng ý cho một tên nít ranh trở thành Chủ tịch Hội đồng xử lý nguy cơ, một tay nắm trong tay toàn viện?

- Ông điên rồi, các người điên rồi. Tôi không chấp nhận. Tôi nhỏ! Hắn dựa vào cái gì? Dựa vào cái gì?

Mắt Chu Thế Dương đỏ bừng nhìn đám người y sư Chu, tức giận quát lớn.

Chương 1072: Thẩm vấn

Đối mặt với trạng thái điên cuồng của Chu Thế Dương, sắc mặt đám người La Thiên Minh nóng lên, nhưng sau đó liền bình tĩnh lại, ngay cả sắc mặt của y sư Chu cũng trở lại bình thường.

Ban đầu, nghe Chu Thế Dương giễu cợt, y sư Chu hơi khó chịu. Nhưng bây giờ thấy Chu Thế Dương tức giận quát tháo, trong lòng liền bình tĩnh hơn. Chu Thế Dương nổi điên giống như chó kêu loạn, cũng không ai thêm để ý.

- Được rồi, lão La, chúng ta ra ngoài đi, nơi này giao lại cho Giang Nguyên.

Nhìn Chu Thế Dương đã mất đi khống chế, y sư Chu lắc đầu thương hại, sau đó quay sang nói với La y sư.

- Được, chúng ta ra ngoài xem, không cần làm trở ngại Giang Nguyên.

Trong tình huống như vậy, La y sư tất nhiên là không phản đối, lập tức cùng với ba người Dư Trung Tấn thối lui ra khỏi phòng thẩm vấn, đến phòng quan sát bên cạnh, thông qua màn hình nhìn vào tình huống bên trong.

Trong phòng thẩm vấn chỉ còn lại Giang Nguyên và hai chủ nhiệm phòng giám sát. Giang Nguyên lẳng lặng ngồi trước bàn tra hỏi, nhìn Chu Thế Dương hai mắt đỏ bừng, thở hổn hển.

Đối với người tiến hành tra hỏi mà nói, trạng thái như vậy tương đối không tệ. Trong lúc đối tượng bị tra hỏi mất đi khống chế, rất dễ dàng có thể tra ra một số tin tức cần biết.

Nhưng Giang Nguyên cũng không có làm như vậy, chẳng qua chỉ nhìn Chu Thế Dương chưa nguôi giận, ánh mắt không hề giễu cợt, cũng không có ý gì khác, chỉ nhìn mà thôi, cho đến khi hô hấp của Chu Thế Dương ổn định lại.

Hai người Hồ Giang ngồi bên cạnh Giang Nguyên, mặc dù thấy đây

là cơ hội tốt nhưng Giang Nguyên lại không nói tiếng nào, hai người tất nhiên cũng không lên tiếng, chỉ chờ đợi Giang Nguyên.

Rốt cuộc, sau khi thở ra hai hơi, ánh mắt đỏ bừng dần dần trở lại bình thường, nhìn Giang Nguyên vẫn đứng đờ đẫn nhìn mình, Chu Thế Dương lại thở ra thêm một hơi nữa, lúc này mới thật sự bình tĩnh lại, đột nhiên nở nụ cười cổ quái:

- Giang Nguyên, xem ra vận khí của cậu không tệ.

- Vận khí của tôi trước giờ không tệ.

Giang Nguyên thản nhiên nói một câu.

- Nhưng tôi khuyên cậu đừng nên hao tâm tổn sức gì nữa. Cái gì tôi cũng không nói đâu. Đừng tưởng rằng bây giờ cậu tạm thời nắm trong tay Thiên Y Viện thì muốn làm gì cũng được.

Chu Thế Dương khinh thường nhìn Giang Nguyên một cái, sau đó nhắm mắt, biểu hiện phớt lờ không để ý.

Nhìn biểu hiện của Chu Thế Dương, sắc mặt hai người Hồ Giang đều cảm phần, đang định nói tiếp, Giang Nguyên đột nhiên lên tiếng:

- Cho ông ta uống trà đi.

Hồ Giang sửng sốt, sau đó đứng dậy, cười nói:

- Vâng.

Chu Thế Dương nghe xong, cả người run lên, lạnh giọng nói:

- Cậu dám?

Nhìn vẻ mặt vốn đang coi thường, trong nháy mắt trở nên ác liệt của Chu Thế Dương, Giang Nguyên vẫn đứng đờ đẫn, hoàn toàn không để ý.

Thấy Hồ Giang đã pha xong một ly trà, sắc mặt Chu Thế Dương rốt cuộc thay đổi, nhìn Giang Nguyên tức giận nói:

- Tôi thân là Ủy viên thường vụ Hội Đồng Viện, là Thiên y sư, cậu dám dùng Hoặc Tâm Trà với tôi? Cậu không có quyền này.

Thấy Giang Nguyên vẫn không nhúc nhích, một chút phản ứng cũng không có, Chu Thế Dương rốt cuộc nóng lên:

- Cậu không tuân theo viện quy. Tôi phải tố cáo cậu với Hội Đồng Viện.

Lúc này, Hồ Giang đã bưng một tách trà bước đến, liếc nhìn Giang Nguyên, sau đó bước đến bên cạnh Chu Thế Dương.

- Càn rỡ.

Nhìn Hoặc Tâm Trà được mang đến, Chu Thế Dương bắt đầu khẩn trương, đưa tay định gạt bể tách trà.

Nhưng Chu Thế Dương đã sớm bị chế trụ nội khí, chỉ mạnh hơn người bình thường một chút, làm thế nào có thể đập bể tách trà trong tay Hồ Giang được.

Hồ Giang cũng có chút căm tức. Chu Thế Dương cứ không ngừng định gạt bỏ tách trà trong tay y, khiến cho y không tiện động thủ. Người bên cạnh đang định tiến lên hỗ trợ, chỉ thấy được một đạo ngân quang thoáng qua. Chu Thế Dương đang giây dựa đột nhiên cứng đờ, không động đậy được nữa.

- Giang Nguyên, cậu thật to gan.

Chu Thế Dương bị cầm một cây ngân châm trên cổ, ánh mắt tràn đầy vẻ bối rối. Tay chân của ông ta đã cứng lại, miễn cưỡng từ cổ trở lên có thể nhúc nhích được một chút, không nhin được liền quát lớn.

Chẳng qua lời còn chưa nói xong đã bị Hồ Giang nắm cằm, sau đó đổ tách trà vào miệng.

Khụ khụ. Bị đổ nước trà vào, Chu Thế Dương liên tục ho khan, sắc mặt đỏ bừng. Khi nhìn Giang Nguyên, ánh mắt không hề che giấu vẻ oán độc. Ông đường đường là một ủy viên thường vụ Hội Đồng Viện, lúc nào gặp qua đả ngộ này chứ? Bình thường, người khác đều phải dè dặt hầu hạ ông, không nghĩ đến lại biến thành như

vậy.

Nhìn thấy ánh mắt oán độc của Chu Thế Dương, Giang Nguyên vẫn bình thản, chẳng nói tiếng nào, nhìn đồng hồ một chút, chờ hiệu lực của trà phát tác.

- Vô dụng thôi. Giang Nguyên, cậu cho rằng Hoặc Tâm Trà có tác dụng với tôi sao? Haha...

Chu Thế Dương lạnh lùng nhìn Giang Nguyên, bật cười trào phúng:

- Đừng quên tôi là ai? Là Thiên y sư đấy. Bây giờ cậu còn cách Thiên y sư một trăm lẻ tám ngàn dặm, tuyệt đối không biết được Thiên y sư có bao nhiêu đáng sợ.

Giang Nguyên dường như không có tâm tư dây dưa với Chu Thế Dương, chỉ cười nói:

- Tôi không phải thiên y sư, nhưng tôi là chủ nhân Tế Thế Đỉnh. Thiên y sư trăm năm qua có hơn mười vị, nhưng đỉnh chủ Tế Thế Đỉnh chỉ có một mình tôi. Cho nên ông cũng không biết đỉnh chủ Tế Thế Đỉnh sẽ có bao nhiêu đáng sợ.

- Cậu...hừ, cậu cho rằng cậu là đỉnh chủ Tế Thế Đỉnh thì giỏi lắm sao? Tôi ngược lại muốn nhìn xem cậu có thể làm khó dễ tôi như thế nào?

Chu Thế Dương dứt tợn nói.

- Dĩ nhiên là không tầm thường rồi.

Giang Nguyên cười nói:

- Chẳng lẽ ông không nhìn thấy đỉnh chủ Tế Thế Đỉnh là tôi như thế nào à?

Dựa lưng vào ghế, Giang Nguyên cau mày nói:

- Từ khi tôi có được Tế Thế Đỉnh, chỉ trong một năm, từ lúc không có nắp đỉnh, tôi vẫn có thể luyện chế ra được đan dược siêu phẩm. Tôi còn biết tất cả đan phương để luyện đan dược siêu phẩm.

Trước đây ông có từng nghe nói có đỉnh chủ nào lợi hại như tôi không?

Giang Nguyên nói xong, sắc mặt Chu Thế Dương cứng đờ, ánh mắt đại ra. Đừng nói là ông ta, ngay cả đám người Hồ Giang bên cạnh, ánh mắt cũng lóe lên sự hâm mộ.

- Thật ra thì cũng không đáng coi vào đâu.

Giang Nguyên chậm rãi nói tiếp:

- Quan trọng là, ông có nhìn thấy đỉnh chủ Tế Thế Đỉnh nào biết bay không?

- Đỉnh chủ Tế Thế Đỉnh có thể bay?

Nghe xong, sắc mặt Chu Thế Dương hơi biến đổi, ánh mắt lại lóe lên sự thất thần.

Nhìn hình ảnh trong phòng thẩm vấn, Chu y sư khẽ cau mày, nhìn biểu hiện của Chu Thế Dương, nói:

- Không đúng.

- Tại sao lại không đúng?

La Thiên Minh hỏi.

- Lão La, ông nhìn biểu hiện của Chu Thế Dương đi.

Y sư Chu đưa tay chỉ Chu Thế Dương trên màn hình, liên tục lắc đầu:

- Bây giờ Chu Thế Dương đang tiến vào trạng thái hoảng hốt.

- Chuyện bình thường mà.

La Thiên Minh cau mày nói:

- Sau khi dùng Hoặc Tâm Trà, chính là có phản ứng như vậy.

- Không, không đúng.

Y sư Chu lắc đầu:

- Hoặc Tâm Trà đúng là có tác dụng như vậy. Nhưng Chu Thế Dương là Thiên y sư, mặc dù trà sẽ có tác dụng nhất định với ông ta, nhưng không quá rõ ràng như thế. Không, phải là không nên có hiệu lực nhanh như vậy mới đúng.

- Ông nhìn xem mới được bao lâu chứ?

Gương mặt y sư Chu tràn đầy kinh nghi:

- Tôi vừa mới nhìn thời gian. Chu Thế Dương uống Hoặc Tâm Trà vào lúc 12p, bây giờ là 14p, chỉ trong hai phút ngắn ngủi, Chu Thế Dương thân là Thiên y sư, làm sao có thể xuất hiện tình huống như vậy?

Nghe y sư Chu nói, La Thiên Minh cũng lộ ra vẻ nghi hoặc, chần chừ một chút rồi nói:

- Nhưng nó cũng bình thường mà. Thời gian Hoặc Tâm Trà có hiệu lực là khoảng một phút. Bây giờ cũng đã hai phút rồi.

- Lão La, nếu là ông uống, ông cảm thấy sẽ trong hai phút xuất hiện phản ứng như vậy sao?

Y sư Chu ngừng trọng nói.

La y sư do dự một chút, sau đó lắc đầu:

- Đúng là không thể.

- Thực lực của Chu Thế Dương tuyệt đối không thua kém ông. Ông ta biết rất rõ cách để kháng cự lại loại trà này. Tôi cho rằng, cho dù Chu Thế Dương không chủ động kháng cự, ít nhất cũng phải mất từ bốn đến năm phút mới xuất hiện phản ứng như vậy. Nhưng bây giờ lại...

Vừa nói, y sư Chu lại chậm rãi lắc đầu. Đối với tình huống trước mắt, ông thật sự có cảm giác khó hiểu.

- Cho nên, ông không cảm thấy, Thiên y sư trước mặt tôi có gì đáng kiêu ngạo sao?

Giọng nói của Giang Nguyên rất bình thản, nụ cười trên gương mặt cũng càng lúc càng nhu hòa, giống như đang tùy ý bàn chuyện phiếm với bạn.

Hai người Hồ Giang bên cạnh, vốn gương mặt đang lạnh như băng, dường như cũng cảm nhận được sự tùy ý trên người Giang Nguyên, bắt đầu nở nụ cười.

- Không đúng, không đúng. Lão La, ông nhìn đi.

Vẫn nhìn chằm chằm màn hình, y sư Chu rốt cuộc phát hiện không khí trong phòng làm việc có sự thay đổi, chỉ vào màn hình, nói:

- Lão La, ông nhìn biểu hiện của hai người Hồ Giang đi. Còn có ánh mắt kia, hoàn toàn không giống như tra hỏi.

- Hơn nữa, ông có cảm thấy ánh mắt và biểu hiện của hai người Hồ Giang rất giống Giang Nguyên sao? Không, giống nhau như đúc.

Chu y sư thất thanh kêu lên.

Chương 1073: Hoàn thành

Mấy cặp mắt đều nhìn chằm chằm màn ảnh, nhìn ba người lộ ra nụ cười và biểu hiện hoàn toàn giống nhau. Duy chỉ có chút khác biệt là ánh mắt của Giang Nguyên chính giữa thâm thúy hơn nhiều, còn ánh mắt đám người Hồ Giang thì có chút mê man.

- Đây là...

Ba người trong phòng quan sát liền đứng lên, không biết rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, đều đoán ra hẳn có liên quan đến Giang Nguyên.

Bên trong phòng thẩm vấn, Giang Nguyên vẫn mỉm cười, nhìn Chu Thế Dương trước mắt, nói:

- Đúng không? Thiên y sư ông trước mặt đỉnh chủ Tế Thế Đỉnh tôi, có gì đáng để kiêu ngạo không?

- Không có gì để kiêu ngạo?

Nghe Giang Nguyên nói, ánh mắt Chu Thế Dương lập tức trợn to, tức giận nói:

- Tôi đường đường là Thiên y sư, một mình cậu...một mình tiểu tử miệng còn hôi sữa như cậu cũng dám so sánh với tôi?

- Tại sao lại không thể? Ông là Thiên y sư, nhưng bây giờ ông đã là tù nhân. Chẳng lẽ ông còn chưa ý thức được sao?

Giang Nguyên vẫn mỉm cười, giọng nói vẫn dừng dừng, nhưng lọt vào tai Chu Thế Dương lại chói vô cùng, trong nháy mắt liền nổi cơn thịnh nộ.

- Ta không phải tù nhân, ta là Thiên y sư, ta phải làm Viện trưởng Thiên Y Viện. Tiểu tử cậu đừng có thuận miệng nói bừa.

Ba người bên ngoài nhìn màn hình, không khỏi trở mắt nhìn nhau. Y sư Chu cố gắng đè nén sự nghi ngờ, thấp giọng hỏi:

- Lão La, Giang Nguyên đang dùng thủ pháp gì vậy? Lại có thể khiến cho Chu Thế Dương trở nên thất thố, thậm chí ngay cả đám người Hồ Giang bên cạnh cũng bị ảnh hưởng. Nhìn qua giống như bị khống chế tinh thần, phối hợp với Hoắc Tâm Trà, hiệu quả lại càng mạnh hơn. Chẳng lẽ Giang Nguyên biết thuật thôi miên sao?

Ánh mắt La lão lóe lên, nhẹ nhàng lắc đầu:

- Tôi quả thật không biết, nhưng đệ tử của tôi không phải người bình thường. Nếu hắn có năng lực này, ngược lại cũng không kỳ quái.

Nghe La y sư nói, Chu y sư cũng không nhịn được thở ra một hơi, nhìn Giang Nguyên trên màn hình, nhẹ nhàng lắc đầu một cái, cũng không nói gì thêm.

Lúc này, bên trong phòng thẩm vấn, nghe Chu Thế Dương tức giận quát lên như vậy, ánh mắt Giang Nguyên lại càng thâm thúy thêm mấy phần, ngôn ngữ cũng bén nhọn hơn:

- Tại sao ông lại là Viện trưởng được chứ? Từ Khải Liễu vẫn còn ở

đây, chưa đến phiên ông làm Viện trưởng đâu.

- Từ Khải Liễu? Haha, nhanh thôi, bà ta sẽ không còn là Viện trưởng nữa, và tôi sẽ là Viện trưởng.

Vẻ mặt Chu Thế Dương càng lúc càng kích động, lớn tiếng kêu ầm lên.

- Theo tình huống trước mắt, Từ Khải Liễu ít nhất cũng còn làm Viện trưởng sáu bảy năm nữa. Ông đừng có mà nằm mơ.

Giang Nguyên không sâu không cạn nói. Nhưng mọi người có thể nhìn trên trán của hắn bắt đầu rịn một tầng mồ hôi, hơn nữa càng lúc càng nhiều. Thậm chí còn ngưng tụ cùng một chỗ, sau đó chậm rãi chảy từ trên gò má xuống.

Hai người Hồ Giang dường như thoát ra khỏi ảnh hưởng của Giang Nguyên, nhìn cảnh tượng trước mắt, cả hai đều cảm thấy cổ quái, nhưng hai người một chút cũng không ý thức được vừa nãy bọn họ bị Giang Nguyên ảnh hưởng tinh thần.

- Bây giờ bà ấy và Lưu Mộc Dương đều bị bắt, rất nhanh bà ấy sẽ chết, còn làm Viện trưởng cái rắm gì nữa. Bà ấy mà chết, ta chính là Viện trưởng. Hừ, Giang Nguyên, đến lúc đó cậu cũng chết chắc.

Thấy mồ hôi trên trán Giang Nguyên ra càng lúc càng nhiều, ánh mắt Chu Thế Dương bắt đầu trống rỗng, cười lạnh nói.

Sắc mặt Giang Nguyên có chút tái nhợt, từng giọt mồ hôi thay phiên nhau chảy xuống, nhưng hắn không hề đưa tay lên lau, nhìn chằm chằm Chu Thế Dương phía đối diện, lạnh giọng nói:

- Làm sao có thể? Cận vệ bên cạnh Từ Khải Liễu và Lưu Mộc Dương không ít, hơn nữa bọn họ không thể nào rời Kim Lăng quá xa. Mà gần Kim Lăng cũng chẳng có nơi nào có thể vây khốn họ. Trong tình huống như vậy, lực lượng của ông tuyệt đối không đủ. Cho dù ông và Ninh Hán Dân, Hồ Quang Dương có liên thủ với nhau cũng không đủ.

- Hắc hắc, cậu không tin? Từ Khải Liễu, Lưu Mộc Dương có tính là gì chứ? Kim Lăng lớn như vậy, làm sao mà không có chỗ thích hợp chứ? Hahah...

Ánh mắt Chu Thế Dương thần thờ, nhưng gương mặt lại cực kỳ đặc ý:

- Mỏ Kinh Sơn thì thế nào? Chỗ đó đừng nói là mười mấy người, cho dù nhiều gấp đôi cũng đủ để khốn trụ. Cộng thêm nhóm người Cổ môn tiếp tay, chúng ta cũng đủ để vây khốn bọn họ.

Lời Chu Thế Dương còn chưa nói xong, trên cổ lại xuất hiện thêm một cây ngân châm, sau đó cả người mềm nhũn, cứ như vậy mà ngất đi.

- Mỏ Kinh Sơn...

Bên ngoài, đám người La Thiên Minh nhìn nhau, ánh mắt hiện lên sự hưng phấn.

- Thiên phú Mê hoặc dừng lại. Năng lượng tiêu hao 8%, tinh thần tiêu hao quá độ, cơ thể sắp rơi vào trạng thái ngủ đông.

Tin tức xẹt qua đầu Giang Nguyên, cả người hấn một lả, dựa lưng vào ghế thở hổn hển.

- Chủ tịch, cậu thế nào rồi?

Hồ Giang đưa tay đỡ lấy Giang Nguyên.

- Không sao, mau điều động ngoại viện. Tôi muốn nghỉ ngơi một chút.

Giang Nguyên nhẹ nhàng lắc đầu, tỏ ý hai người cứ yên tâm.

La Thiên Minh từ ngoài cửa xông vào, khẩn trương hỏi:

- Giang Nguyên, con không sao chứ?

Giang Nguyên cười mệt mỏi:

- Sự phụ, con không sao. Mau bảo Dư Trung Tấn dẫn người lên đường đi, nhất định phải cẩn thận, xuất kỳ bất ý.

- Con yên tâm đi. Dư Trung Tấn đã ra ngoài an bài rồi. Con nghỉ ngơi trước đi rồi nói sau.

La Thiên Minh gấp giọng nói.

- Vâng, như vậy cũng tốt.

Đối với năng lực của Dư Trung Tấn, Giang Nguyên vẫn rất yên tâm, miễn cưỡng nói:

- Sự phụ giao phó lại với Dư Trung Tấn, vạn nhất chuyện không làm được, cứ nói với Ninh...Ninh Hán Dân, năm đó ông ấy không phải chủ động tham gia vào sự kiện Long Sơn, chỉ cần ông ấy phối hợp cứu đám người Viện trưởng ra, chúng ta sẽ không truy cứu chuyện cũ.

- Được, để ta đi giao phó ngay. Con nghỉ ngơi đi.

La Thiên Minh đưa tay xoa đầu Giang Nguyên, khẩn trương trấn an.

Trên gương mặt Chu y sư đang đứng ngoài cửa hiện lên sự xúc động.

Chương 1074: Hình thức nghiêm nghị

Y sư nhất phẩm Chu Hạo Bình ngày thường cũng là người có chút danh tiếng trong các thành viên Thiên Y Viện.

Thiên phú bản thân không tệ, hơn nữa còn rất cố gắng. Cho nên mới từ trong rất nhiều đồng nghiệp, bộc lộ tài năng trở thành y sư nhất phẩm, ngồi vào vị trí Ủy viên Hội Đồng Viện.

Những năm qua, cùng với tính cách của bản thân, khiến cho vị y sư này có chút cố chấp và khá truyền thống. Ông vẫn cho rằng là người thì phải từng bước cố gắng, dựa vào bản thân mà đi lên. Cho nên, đối với những thế hệ trẻ hoành không xuất thế như Giang Nguyên thì không quá thích.

Bình thường, ông cư xử khá lịch sự với Giang Nguyên là bởi vì Giang Nguyên có cùng vị trí với ông. Cho nên mới nể mặt Giang Nguyên một chút.

Lần này, Giang Nguyên trở thành Chủ tịch Hội đồng xử lý nguy cơ, thậm chí còn ngồi cao hơn ông, khiến cho ông tương đối không hài lòng. Thậm chí ông còn không hài lòng với cả đám người La Thiên Minh, cho là bọn họ dùng người không khách quan. Nếu không phải đang trong tình huống đặc biệt, ông sẽ không dễ dàng thỏa hiệp.

Nhưng bây giờ nhìn Giang Nguyên ngất đi trong phòng, thần sắc y sư Chu có chút phức tạp. Thật ra thì ông không phải là quá tin tưởng Giang Nguyên. Nhưng sau khi nhìn thấy chuyện đầu tiên mà Giang Nguyên làm sau khi nhậm chức, lúc này suy nghĩ của ông dường như có chút thay đổi.

Mặc dù những điều này, một Chủ tịch Hội đồng xử lý nguy cơ nên làm, hơn nữa còn nhất định phải làm, nhưng Giang Nguyên toàn lực làm như vậy, thật khiến cho ông có chút bất ngờ. Nên biết rằng, Hội đồng xử lý nguy cơ sẽ thay thế cho cơ cấu tối cao của Thiên Y Viện. Giang Nguyên là Chủ tịch, quyền lực lại càng vượt qua cả Từ Khả Liễu.

Ở vị trí như vậy, Giang Nguyên vẫn còn tâm tư cứu đám người Từ Khả Liễu, thật khiến cho y sư Chu có chút bất ngờ. Nên biết rằng sau khi nhóm người Từ Khả Liễu được cứu, ba người trở lại Thiên Y Viện, Hội Đồng Viện sẽ khôi phục lại bình thường, như vậy Hội đồng xử lý nguy cơ sẽ bị giải tán.

Giang Nguyên chỉ ngồi lên chức Chủ tịch được một hai ngày, căn bản không có ý nghĩa quá lớn. Nhưng nếu hắn có thể ngồi ở một khoảng thời gian dài, với kinh nghiệm và lối sống của hắn, đồng nghĩa sau này hắn sẽ có cơ hội lớn hơn. Sau khi Thiên Y Viện khôi phục lại bình thường, Hội Đồng Viện muốn chọn lại ủy viên thường ủy, Giang Nguyên thân là đỉnh chủ Tế Thế Đỉnh, hơn nữa còn có thời gian chấp chưởng toàn viện, hắn sẽ trực tiếp trở thành Ủy viên thường vụ Hội Đồng Viện.

Nhưng nếu chỉ một hai ngày, chức Chủ tịch trên căn bản sẽ không có ý nghĩa. Đừng nói chỉ hắn còn ngất đi, chẳng khác nào chưa làm được chuyện gì. Biết chừng đâu sau khi hắn tỉnh lại, nhóm người Viện trưởng đã trở về.

Chu y sư không tin, một người mới hai sáu hai bảy tuổi đã ngồi

vào chức Ủy viên Hội Đồng Viện như Giang Nguyên lại không suy nghĩ đến điểm này, nhưng Giang Nguyên lại không chút do dự mà làm.

Cho nên, tâm trạng của Chu y sư lúc này tương đối phức tạp.

Nhưng ông chỉ đứng ở bên ngoài nhìn vào một chút rồi xoay người rời đi. Là Phó chủ tịch, khi Chủ tịch bị ngất, ông nên gánh chuyện của Chủ tịch để làm. Ngoại viện đã bắt đầu tiến hành kế hoạch cứu viện. Bây giờ ông nên đi tiến hành công việc của mình, làm hậu phương vững chắc cho ngoại viện và La Thiên Minh.

Tại khách sạn Waldorf Astoria, nhìn văn kiện trong tay, gương mặt Giang Nguyệt Minh hiện lên sự kinh ngạc.

Cẩn thận nhìn lại hai lần, lúc này mới ngẩng đầu nhìn người trung niên phía đối diện:

- Không có động tĩnh gì khác của Thiên Y Viện sao?

- Minh thiếu, trước mắt thì không có. Hơn nữa, bây giờ thậm chí toàn bộ Kim Lăng đều tràn ngập người của Thiên Y Viện. Người cũng chúng ta căn bản không có biện pháp phát hiện quá nhiều tình huống.

Người đàn ông trung niên cung kính nói.

- Được rồi, ra ngoài đi.

Giang Nguyệt Minh nhẹ gật đầu một cái.

- Vâng, Minh thiếu.

Người đàn ông cẩn thận lui ra ngoài.

Đợi sau khi người đàn ông lui ra ngoài xong, Giang Nguyệt Minh nhìn đồng hồ, đoán chừng đám người Tuyên Tử Nguyệt còn chưa ngủ, liền cầm điện thoại gọi đến phòng của hai người.

- Nói cho hai người một tin tức tốt lành, anh tôi bây giờ đã tạm thời trở thành người đứng đầu Thiên Y Viện.

Gương mặt Giang Nguyệt Minh đã tiêu tan thần sắc lạnh như băng, chỉ còn lại nụ cười hiểm thấy.

- Cám gì? Người đứng đầu tạm thời?

Tuyên Tử Nguyệt ngậy ra, sừng sốt một hồi, lúc này mới ngạc nhiên hỏi:

- Người tạm thời đứng đầu gì?

- Bây giờ anh ấy là lớn nhất trong Thiên Y Viện.

Giang Nguyệt Minh cảm thấy giải thích với Tuyên Tử Nguyệt ý nghĩa của Hội đồng xử lý nguy cơ rất phiền toái. Cho nên quyết định dùng cách giải thích đơn giản nhất để nói với Tuyên Tử Nguyệt.

- Anh ấy là lớn nhất ở Thiên Y Viện?

Phải mất một lúc sau mới phản ứng lại được, Tuyên Tử Nguyệt cố gắng đè nén sự hưng phấn trong lòng.

- Vậy ý của cậu là, bây giờ anh ấy là Viện trưởng Thiên Y Viện?

- Cũng không khác biệt gì lắm.

Đối với việc Tuyên Tử Nguyệt cứ lặp đi lặp lại cùng một câu hỏi, Giang Nguyệt Minh cũng không muốn trả lời dài dòng.

Phan Hiểu Hiểu ôm Tiểu Bảo bên cạnh, nhìn Tuyên Tử Nguyệt gương mặt tràn đầy nghi ngờ cúp điện thoại, đứng im tại chỗ cười một mình, rốt cuộc không nhịn được liền hỏi:

- Tử Nguyệt, có phải là có tin tức của Giang Nguyên hay không? Sao chị lại giấu ra như vậy?

Nghe Phan Hiểu Hiểu hỏi, Tuyên Tử Nguyệt mới hồi phục tinh thần, nhảy căng lên, ôm lấy Phan Hiểu Hiểu, nói:

- Hiểu Hiểu, em có biết không? Giang Nguyên không sao. Bây giờ anh ấy còn là Viện trưởng, Viện trưởng của Thiên Y Viện.

- Viện trưởng? Anh ấy? Viện trưởng? Không phải Viện trưởng là Từ Khải Liều sao?

Không nói Phan Hiểu Hiểu và Tuyên Tử Nguyệt hưng phấn như thế nào, đến gần nửa đêm không ngủ, nhưng một đêm này Giang Nguyên ngủ rất ngon.

Khi Giang Nguyên mở mắt, tuyệt không biết đã ngừng từ khi nào, chỉ còn lại ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ chiếu vào.

- Chủ tịch Giang, anh tỉnh rồi à?

Một nữ y sĩ thực tập mừng rỡ kêu lên bên cạnh Giang Nguyên.

- Chủ tịch Giang.

Nghe tên gọi này, Giang Nguyên ngược lại sửng sốt một chút, mãi một lúc sau mới nhớ hẳn đã có thêm cái chức Chủ tịch. Sau khi ngủ một giấc, loại cảm giác chóng mặt đã biến mất.

- Bây giờ là mấy giờ?

Nhìn ngoài cửa sổ, Giang Nguyên quay sang hỏi nữ y sĩ thực tập.

- Bây giờ là 8h30 sáng.

Nữ y sĩ thực tập mang ánh mắt sùng kính nhìn Giang Nguyên.

- 8h30.

Giang Nguyên đuổi người, từ trên giường ngồi dậy, đưa tay tháo mấy thiết bị trên người, nói:

- Bây giờ tình huống thế nào rồi? Viện trưởng đã trở về chưa?

- Còn chưa trở về.

Nữ y sĩ cẩn thận trả lời, sau đó nhìn Giang Nguyên, nói:

- Đúng rồi, La lão nói, khi nào anh tỉnh lại thì bảo tôi thông báo với ngài ấy.

- Ừm.

Giang Nguyên hít một hơi thật sâu, nhìn quanh một chút, liền biết mình đang ở trong phòng quan sát, liền nói:

- Nhà vệ sinh có đồ dùng rửa mặt không?

- Có, đều đã chuẩn bị xong.

Nữ y sĩ thực tập cung kính trả lời.

- Được rồi, các người ra ngoài đi. Tôi muốn đi tắm.

Giang Nguyên ném mấy cái thứ theo dõi sức khỏe gắn trên người mình xuống, ném vào trong thùng rác.

- Vâng, Chủ tịch Giang.

Nhìn mọi người đã ra ngoài, lúc này Giang Nguyên mới bước đến nhà vệ sinh, cảm giác khoan khoái hơn nhiều, những hôm qua đã ra mồ hôi, mặc dù đã được lau qua, tổng vẫn cảm thấy nhơm nhớp, vội vàng nhân lúc sư phụ còn chưa đến thì đi tắm.

Nếu Viện trưởng còn chưa trở về, xem ra chuyện bên kia chỉ sợ tương đối phiền toái. Bây giờ phải tranh thủ, sợ lát nữa sẽ không có thời gian.

Giang Nguyên biết, nếu hắn đã ngồi lên vị trí này rồi, chuyện nên làm phải làm cho xong.

Cho nên, hắn phải tắm cho xong rồi bắt đầu làm việc. Bất kể là đi đàm phán hay là đánh nhau, ít nhất cả người phải được thoải mái. Nếu không, một khi cảm thấy khó chịu, Giang Nguyên cho rằng hắn rất dễ đánh nhau ngay trong lúc đàm phán.

Đồ dùng trong nhà vệ sinh đã được chuẩn bị đầy đủ, ngay cả quần áo để thay ra cũng đã được chuẩn bị xong. Xem ra, người của Thiên Y Viện làm việc khá chu đáo.

Tắm sạch sẽ xong, khi bước ra khỏi nhà tắm, La lão và Chu y sư đã ngồi chờ sẵn.

- Sư phụ, y sư Chu.

Giang Nguyên vừa dùng khăn lau tóc, vừa gật đầu với hai người:

- Tình huống bây giờ thế nào rồi?

Nhìn Giang Nguyên tùy ý như vậy, Chu y sư không khỏi cau mày, nhưng vẫn không nói tiếng nào. La Thiên Minh ngược lại đã sớm quen với điệu bộ này của Giang Nguyên, lập tức nói:

- Tình huống không tốt. Bên trong mỏ Kinh Sơn rất phức tạp. Đám người Dư Trung Tấn đã phong tỏa tất cả cửa ra, đồng thời khống chế khu vực chung quanh, nhưng bên trong canh gác rất nghiêm, ngoại viện cũng không thể chân chính đột nhập vào trong.

- Còn chưa thể đột nhập vào trong?

Giang Nguyên cau mày, nói:

- Như vậy, cho đến bây giờ vẫn chưa gặp được đám người Viện trưởng?

- Đúng, tình huống bên trong còn chưa rõ ràng. Hơn nữa ngoại viện lại không dám cường công. Cho nên hai bên đang trong thế giằng co.

Chu y sư tiếp lời:

- Nhưng bây giờ xem ra, đám người Viện trưởng vẫn còn chưa lọt vào tay đối phương. Nếu không, đối phương đã sớm dùng Viện trưởng để uy hiếp chúng ta rồi.

Chương 1075: Tiến vào mỏ Kinh Sơn

- Vậy để con đi xem một chút. Tình huống bên trong không rõ, nếu như Viện trưởng vẫn còn kiên trì được, chúng ta nên nắm chắc thời gian.

Giang Nguyên ném khăn lông lên trên giường, sau đó sải bước ra ngoài.

Y sư Chu và y sư La nhìn nhau, lập tức đuổi theo đằng sau. Đối với

hành động như sấm rền gió cuốn của Giang Nguyên, bọn họ vẫn rất hài lòng.

- Lão Chu, nội viện giao cho ông. Tôi và Giang Nguyên đến đó. Dù sao tiểu tử này vẫn còn trẻ, sợ là quá mức xúc động. Để tôi đi theo trấn áp từ từ.

Nhìn Giang Nguyên sải bước đi đằng trước, La lão vừa đi vừa nói với Chu y sư bên cạnh.

- Được, lão La, hết thầy giao cho ông. Nội viện có tôi rồi, ông yên tâm đi.

Chuyện bên ngoài giao cho Giang Nguyên và La Thiên Minh phụ trách, y sư Chu dĩ nhiên sẽ không nhúng tay, trầm giọng nói:

- Hết thầy phải cẩn thận, đảm bảo an toàn cho nhóm người Viện trưởng.

Mỏ Kinh Sơn nằm ở ngoại ô, cách Kim Lăng khá xa, có đường hầm rất dài, hơn nữa còn có một con sông ngầm bên dưới, chứa một lượng vàng. Đã từng có người đào được vàng trong đó, cho nên mọi người mới gọi nó là mỏ Kinh Sơn.

Giang Nguyên ngồi trực thăng, vừa ăn bánh mì vừa uống nước suối. Khi hẳn đến trước mỏ Kinh Sơn, đám người Dư Trung Tấn đã sớm chờ trước cửa hang.

Tiện tay uống hai ngụm nước cuối cùng, Giang Nguyên nhảy xuống trực thăng, bước đến chỗ đám người Dư Trung Tấn.

- Chủ tịch Giang.

Dư Trung Tấn cung kính chào một tiếng.

- Tình huống như thế nào rồi?

Giang Nguyên ngược lại không có tâm tư khách sáo với Dư Trung Tấn, trực tiếp hỏi.

- Tình huống không quá khả quan.

Dư Trung Tấn mở ra một tấm bản đồ, đặt lên trên bàn, lắc đầu cười khổ:

- Chúng ta không chế được đoạn này, còn từ nơi này là do bọn họ không chế. Lối đi này quá hẹp, chúng ta không thể vào được.

Nhìn Dư Trung Tấn dùng bút vẽ một điểm trên tấm bản đồ, Giang Nguyên khẽ cau mày, nói:

- Đã gặp Ninh Hán Dân chưa?

- Chưa. Bọn họ hoàn toàn không có ý câu thông với chúng ta. Nhưng chúng tôi không biết rõ tình huống của Viện trưởng.

Biểu hiện của Dư Trung Tấn có chút không biết phải làm sao.

- Nơi này không có cửa ra vào nào khác?

Giang Nguyên cau mày nói.

- Đã xác nhận qua. Núi Kinh Sơn chỉ có một lối ra.

La lão cau mày, nhìn tấm bản đồ, sau đó nói:

- Có thể nghĩ biện pháp cường công hoặc mở rộng lối đi này hay không?

- Không có biện pháp mở rộng đâu. Hai bên đều là nham thạch rất cứng, chúng tôi không có phương pháp để mở rộng. Hơn nữa bọn họ phòng thủ rất nghiêm ngặt, miệng lối đi lại tương đối nhỏ, căn bản không vào được.

Nghe Dư Trung Tấn nói, sắc mặt La Thiên Minh trầm xuống.

Chân mày Giang Nguyên cũng cau chặt, cẩn thận nhìn tấm bản đồ, nói:

- Vậy các người có phỏng đoán được đại khái vị trí của nhóm người Viện trưởng không?

- Theo tình huống trước mắt, đối phương hẳn còn chưa bắt được Viện trưởng. Nhóm người Viện trưởng đang kháng cự lại sự tấn

công của đối phương. Bọn họ hẳn là đang ở đây, hoặc ở đây.

Dư Trung Tấn cầm bút khoanh hai vòng trên hai điểm.

Giang Nguyên cẩn thận nhìn toàn bộ tấm bản đồ, đại khái nhớ rõ địa hình một chút.

Lúc này mới gật đầu nói:

- Được, vậy chúng ta vào xem một chút.

- Được, Chủ tịch Giang, La lão, mời theo tôi.

Bên trong núi Kinh Sơn ngược lại đã được người của Dư Trung Tấn giăng đèn, chiếu sáng cả con đường mở.

- La lão, ngài cẩn thận một chút. Nơi này có chút trơn trượt.

Dư Trung Tấn cẩn thận hướng dẫn hai người đi vào bên trong.

Lối đi bên trong mỏ Kinh Sơn rất chằng chịt. Mặc dù đại đa số con đường đều rộng rãi, nhưng không thiếu những nơi khá hẹp. Bởi vì có ngoại viện treo đèn trước đó, ngược lại cũng không hề khó đi.

Đi một hồi, Giang Nguyên nhạy cảm phát hiện được tiếng nước chảy róc rách.

Đi về phía trước mấy chục thước, liền xuất hiện một khu vực nham thạch tương đối rộng rãi. Bên cạnh có một con sông ngầm, chảy vào bên trong một nham động khá thấp.

- Chủ nhiệm.

Ở đây có mấy cao thủ ngoại viện canh chừng, thấy mọi người bước vào, liền cung kính chào.

- Tình huống bên trong thế nào?

Dư Trung Tấn trầm giọng hỏi.

- Có dị động gì khác hay không?

- Bây giờ vẫn không có bất kỳ dị động nào, nhưng phòng thủ vẫn

rất nghiêm mật. Chúng ta cũng không có bất kỳ biện pháp nào đột nhập vào.

Một cao thủ trầm giọng đáp.

Giang Nguyên quan sát tình huống bên trong, rồi đối chiếu với tấm bản đồ, cau mày nói:

- Nơi này cách lối vào đó không xa chứ?

- Còn khoảng hai trăm thước.

Dư Trung Tấn vừa dẫn người tiếp tục đi vào bên trong, vừa đáp:

- Ở đó có một khu vực nham thạch khá lớn. Đại đa số người của chúng ta đang canh chừng ở đó. Đi vào sâu thêm ba mươi thước chính là lối vào. Bây giờ chúng tôi vẫn còn đang nghĩ cách đột phá, nhưng xem ra đến bây giờ hẳn là chưa có tiến triển gì.

Rất nhanh, ba người đã tiến vào khu vực nham thạch. Khu vực này so với khu vực trước đó còn rộng hơn nhiều, bên trong đang có hai ba chục người tụ tập, đồng thời vẫn không ngừng có người từ bên trong đi ra, thậm chí có không ít người bị thương.

- Triệu Lâm, tình huống thế nào rồi?

Dư Trung Tấn hỏi.

Nghe giọng nói của Dư Trung Tấn, một người đang ngồi trước tấm bản đồ ngẩng đầu lên, nhìn thấy ba người đi tới liền vội vàng đứng dậy. Sau khi nhìn thấy Giang Nguyên và La lão, ánh mắt sáng lên, cung kính nói:

- Chủ tịch Giang, La lão.

Sau khi chào hai người xong, lúc này mới quay sang Dư Trung Tấn, đáp:

- Chủ nhiệm, chúng tôi đã thử dò xét hai lần nhưng không có cách nào vào trong. Hơn nữa còn bị thương ba bốn anh em.

- Ừm.

Dư Trung Tấn quét mắt nhìn thành viên bên trong, gật đầu một cái, nói:

- Bên trong không có dị động gì khác thường chứ?
- Không, ban đầu thì không có bất kỳ biến hóa nào. Chúng tôi kêu gọi đầu hàng cũng không có tiếng đáp lại.

Người đàn ông trung niên cười khổ đáp.

Nghe xong, Dư Trung Tấn quay sang nhìn Giang Nguyên, đang định lên tiếng, chợt thấy Giang Nguyên quay sang nói với La Thiên Minh:

- Sư phụ, người ở đây chờ một chút, để con đến đó xem tình huống.

Chương 1076: Kế hoạch

Hoạt động như vậy, cộng thêm tuổi tác khá lớn và tu vi nội khí không cao, La Thiên Minh tất nhiên là không thích hợp để tham gia. Cho nên, La Thiên Minh chẳng qua chỉ dặn dò Giang Nguyên đôi câu, bảo hắn cẩn thận, sau đó để Dư Trung Tấn đi theo Giang Nguyên, cùng với đội trưởng ngoại viện Triệu Lâm đi về phía trước.

Sau khi đi được mấy chục thước, lối đi vốn tương đối rộng rãi liền trở nên nhỏ hẹp, chỉ còn rộng khoảng hơn một thước. Bên kia đang có các thành viên ngoại viện tay cầm dao găm hoặc súng đang cẩn thận canh phòng.

Khi nhìn thấy lối vào, ánh mắt Giang Nguyên không khỏi nheo lại. Lối đi này quả thật quá nhỏ. Chiều rộng hai thước, vừa vặn cho một thân hình của một người. Nếu đi hai ba người, tay cầm hai ba cây súng, cộng thêm hai thanh đoản đao, cơ bản là không thể đi qua.

- Tình huống bên kia như thế nào?

Giang Nguyên cau mày nói.

Triệu Lâm cười khổ đáp:

- Chúng tôi đã xác nhận qua, đối diện có năm người, được trang bị súng và đao, đồng thời còn được trang bị cả mặt nạ chống độc và hai khiên chống chất nổ cường độ cao. Chúng tôi nghĩ hết mọi biện pháp cũng không thể vọt vào.

Nghe xong, Giang Nguyên cau mày. Quả nhiên hẳn đoán không lầm. Với cách bố trí như vậy, đúng là rất khó đánh vào.

- Địa hình bên trong như thế nào?

Sau khi suy nghĩ một chút, Giang Nguyên hỏi.

- Lối đi này có chiều dài khoảng hai thước. Chính giữa còn có một khúc cua một góc bốn mươi độ, chuyển sang một không gian rộng lớn hơn, diện hình của việc dễ thủ khó công.

Triệu Lâm trả lời.

Trong đầu Giang Nguyên nhanh chóng tính toán đại khái địa hình, sau đó hỏi tiếp:

- Đã dùng qua biện pháp tấn công nào?

- Chúng tôi đã sử dụng lựu đạn khói, sau đó cầm khiên tấn công. Còn có đạn thuốc mê và đạn huyền quang.

Triệu Lâm lắc đầu cười khổ:

- Nhưng hậu quả lại làm bị thương một số anh em, vẫn không có cách nào tiến vào.

Giang Nguyên chậm rãi gật đầu. Đám người Triệu Lâm cũng đã tận lực rồi, những phương thức cần dùng cũng đã dùng qua. Với địa hình như vậy, đối phương có năm sáu người, quả thật có thể nói một người giữ ải, vạn người không thể qua.

Dư Trung Tấn lên tiếng:

- Bởi vì loại địa hình này, anh em căn bản không có biện pháp thi triển ưu thế. Mấy lần cường công đều do các anh em Thiên giai

dẫn đầu tấn công, nhưng đều bị đánh lùi. Nếu cấp Địa giai trở xuống, đánh giá là tử trận mấy người rồi.

Nói đến đây, Dư Trung Tấn yên lặng nhìn Giang Nguyên, do dự một chút rồi cắn răng nói:

- Nếu không, để tôi dẫn mấy anh em Thiên giai tấn công mạnh. Có lẽ có thể đánh thông.

Nghe Dư Trung Tấn nói, Triệu Lâm và một số cao thủ Thiên giai sắc mặt buồn bã, nhưng ánh mắt lại lộ ra thần sắc dứt khoát. Ba mươi năm qua, Thiên Y Viện một mực vô chiến sự. Rất nhiều cao thủ Thiên giai trên căn bản chỉ gánh trách nhiệm dạy học, tuần tra. Ngay cả trận chiến Huyết tộc, cũng đều là vị Chủ tịch Giang này chống đỡ, mọi người trên căn bản ở phía sau làm dáng chút thôi.

Cái gọi là nuôi binh ngàn ngày sử dụng một giờ. Bây giờ cũng nên để bọn họ liều mạng hồi báo. Sau khi đến đây, mọi người cũng đã có tâm tư chuẩn bị. Muốn công phá lối đi này, chỉ sợ phải dùng đến tính mạng của các cao thủ Thiên giai để mở. Còn phải lấp bao nhiêu người để mở, mọi người không quan tâm.

Cho đến bây giờ, Thiên Y Viện không thiếu Thiên giai.

Giang Nguyên quay sang nhìn Dư Trung Tấn, nhìn gương mặt lãnh khốc của ông, rồi lại nhìn những người chung quanh, đột nhiên lắc đầu:

- Mặc dù nhóm người Viện trưởng đang bị kẹt bên trong, nhưng chưa đến thời điểm sau cùng, còn chưa cần đến việc các anh em phải đổi mạng.

Nói đến đây, Giang Nguyên lãnh đạm nói tiếp:

- Nếu quả thật đến lúc như vậy, cũng phải là Chủ tịch tôi xông về phía trước, cũng không phải Dư Trung Tấn ngài.

Giang Nguyên nói xong, không khí hoàn toàn yên tĩnh, chỉ còn lại tiếng thở nặng nề. Tất cả mọi người nhìn chằm chằm về mặt đứng vững của Giang Nguyên. Không ai hoài nghi lời nói này của hắn. Một người có thể độc chiến mười mấy cao thủ Huyết tộc cũng không lui về phía sau, thậm chí còn đi sâu vào sào huyệt của Huyết

tộc để đoạt lại nắp Tế Thế Đỉnh, ai dám hoài nghi hẳn.

Sắc mặt Triệu Lâm đỏ lên, hít một hơi thật sâu, nói:

- Chủ tịch Giang, đây vốn là chức trách của ngoại viện chúng tôi. Nếu chuyện không thể cứu vãn, tôi nguyện dẫn theo mấy huynh đệ vì Chủ tịch Giang đi trước mở đường.

Giang Nguyên nhẹ nhàng khoát tay một cái, thoáng trầm xuống, đột nhiên nói:

- Có sử dụng qua lựu đạn chưa?

- Lựu đạn?

Mọi người nghe xong đều sửng sốt. Triệu Lâm trầm giọng nói:

- Không có, bởi vì lối đi chỉ khoảng hai thước, do nam thạch kiên cố tạo thành, chính giữa còn có một khúc cua. Mà tôi cũng không dám cam đoan lối đi này có bị sụp sau khi chúng ta dùng lựu đạn không? Một khi bị sụp, cứu viện sẽ càng thêm phiền toái.

- Hơn nữa, cho dù không bị sụp, nam thạch từ trên rơi xuống cũng không thể bảo đảm chúng ta thuận lợi xông đến hay không.

- Dĩ nhiên, quan trọng nhất chính là khúc cua chính giữa. Cho dù sử dụng lựu đạn, cũng phải đến gần mới dùng được.

- Ừm.

Giang Nguyên gật đầu, sau đó nhìn lối đi đằng trước, bước về phía trước hai bước, hít một hơi thật sâu, tầm mắt chuyển sang hai màu trắng đen. Ánh sáng màu trắng từ ngọn đèn treo trên vách cũng biến thành một vầng sáng.

Nam thạch trước mặt Giang Nguyên cũng dần bắt đầu hư hóa.

Nhìn Giang Nguyên đứng bất động trước lối đi, mọi người đều nhìn anh, anh nhìn tôi, đều cảm thấy nghi ngờ, không biết Chủ tịch Giang đang suy nghĩ chuyện gì.

- Thiên phú Thanh Chương dừng lại, năng lượng tiêu hao 4%.

Một tin tức thoáng qua trong đầu, tầm mắt Giang Nguyên trở lại bình thường, gương mặt hơi chút tái nhợt.

- Chủ tịch Giang, Chủ tịch Giang.

Bên tai truyền đến thanh âm lo lắng của Dư Trung Tấn.

Phù! Giang Nguyên nhẹ nhàng thở ra một hơi, cảm giác đầu óc choáng váng, bất đắc dĩ đưa tay lên xoa đầu. Xem ra tinh thần tiêu hao ngày hôm nay thật sự quá lớn.

Lúc này Dư Trung Tấn cũng mơ hồ cảm thấy Giang Nguyên khá yếu ớt, không khỏi khẩn trương hỏi:

- Chủ tịch Giang, cậu không sao chứ?

- Không sao.

Giang Nguyên lắc đầu, chậm rãi xoay người lại, gật đầu một cái nói:

- Đi, chúng ta qua bên kia lên kế hoạch lại lần nữa.

- Được.

Nhìn sắc mặt Giang Nguyên dường như cũng không có gì bất thường, Dư Trung Tấn vội vàng gật đầu, cùng với Giang Nguyên bước ra ngoài.

Bước đến chỗ khu vực nham thạch, La Thiên Minh nhìn thấy hai người Giang Nguyên đi ra, liền cau mày nói:

- Giang Nguyên, tình huống như thế nào rồi?

Giang Nguyên gật đầu nói:

- Tôi có chút đầu mối nhưng phải suy nghĩ thêm một chút.

- Sao? Có biện pháp?

Đối với khả năng của đệ tử nhà ông, La Thiên Minh trước giờ vẫn luôn tin tưởng, hưng phấn hỏi.

- Đúng, có biện pháp.

Giang Nguyên gật đầu, sau đó bước đến ngồi xuống cạnh bàn, cầm tờ giấy và bút, vẽ thật nhanh lên đó.

Ánh mắt Dư Trung Tấn cũng sáng lên. Tuy nói ông cũng cảm thấy khó tin khi Giang Nguyên chỉ nhìn một lát mà đã có thể nghĩ biện pháp. Dù sao ông đã nghiên cứu cả mấy tiếng mà chưa nghĩ ra, Giang Nguyên mới đến được một lát mà đã nghĩ ra rồi, thật không quá có khả năng. Nhưng ông biết Chủ tịch Giang có đôi khi bộc phát chỗ thần kỳ của mình, giống như tối qua chỉ dùng Hoắc Tâm Trà đã moi được mỏ Kinh Sơn từ miệng Chu Thế Dương. Nói không chừng có thể nghĩ ra biện pháp thật.

Giang Nguyên nhanh chóng vẽ hình lối đi trên tờ giấy, sau đó quan sát thêm một chút, vẽ thêm vài nét nữa mới hài lòng gật đầu, rồi lại cau mày, dùng bút nhẹ nhàng điểm vài điểm vào tờ giấy.

La Thiên Minh và Dư Trung Tấn nhìn Giang Nguyên vẽ trên tờ giấy, trong lòng tràn ngập nghi ngờ, quay sang nhìn nhau, phát hiện sự nghi hoặc trong mắt đối phương.

Dư Trung Tấn cũng hết cách rồi. Đây là lối đi bên trong, nhưng vẽ thêm cái gì lên đó thì ông không rõ cho lắm.

Rốt cuộc, Giang Nguyên vẽ thêm hai nét nữa mới dừng lại, cẩn thận nhìn tờ giấy mấy lần, sau đó nhắm mắt, giống như đang suy tư chuyện gì.

La Thiên Minh và Dư Trung Tấn lại nhìn nhau một cái, phát hiện sự nghi hoặc trong mắt đối phương càng nhiều hơn, nhưng cũng không lên tiếng quấy nhiễu Giang Nguyên, lặng lẽ chờ hẵn.

Trong đầu Giang Nguyên nhanh chóng vận chuyển, chân mày cũng dần dần cau chặt hơn. Vừa rồi, dưới tác dụng của thiên phú Thanh Chương, hắn đã xem xét qua tình huống đối diện và gần đó một lần, sau đó vẽ ra trên giấy. Những điểm hắn tô là nham thạch nhô ra, thể đi, cùng với cách bố trí nhân viên.

Sau khi hoàn thành sơ bộ, một kế hoạch cũng đã hoàn thiện trong đầu.

Chương 1077: Cường công (1)

- Thiên phú Huyết mạch Thông mẫn chi tâm khởi động.

Chân mây Giang Nguyên càng cau chặt, trong đầu suy nghĩ đến những điểm nhỏ, cùng với cách bố trí nhân viên. Trong lúc đầu đang hỗn loạn, một tin tức hiện lên.

Khi tin tức này xuất hiện, suy nghĩ hỗn loạn của Giang Nguyên bỗng nhiên thanh tỉnh. Những mấu chốt không thể thấy được trong nháy mắt đã trở nên rõ ràng.

Dưới tác dụng của Thông mẫn chi tâm, toàn bộ kế hoạch mà Giang Nguyên xây dựng đã hoàn thành. Hắn cẩn thận thôi diễn lại một lần, khi đó mới hài lòng mở mắt ra.

Đọc được một tin tức nhắc nhở khác, trong lòng hắn lại quặn đau. Vất vả lắm mới tích cóp được một chút năng lượng, chỉ trong một ngày một đêm gần ngủ đã tiêu hao hai phần ba. Lát nữa hắn sẽ tiêu hao không ít nữa.

Nhưng bây giờ chỉ có thể âm thầm thở dài. Làm như vậy xem như là trả công hắn dùng đan dược “bán thành đan” lúc trước đi.

La Thiên Minh và Dư Trung Tấn nhìn Giang Nguyên mở mắt ra, thấy ánh mắt vừa vui mừng vừa đau lòng của hắn, trong lòng cảm thấy kinh nghi, không biết rốt cuộc Giang Nguyên đang suy nghĩ chuyện gì.

Giang Nguyên ngược lại không biết hai người kia đang nghi ngờ hắn, lập tức nói:

- Chủ nhiệm Dư, ngài hãy triệu tập bốn vị Thiên giai thực lực mạnh một chút chuẩn bị sẵn sàng, đồng thời an bài hai ba người sử dụng đan khói mở đường công lần thứ nhất.

- Cậu định...

Nghe Giang Nguyên nói, ánh mắt Dư Trung Tấn sáng lên, vội vàng hỏi.

La Thiên Minh và một số cao thủ ngoại viện vây quanh, chờ Giang Nguyên an bài tấn công như thế nào.

Chẳng qua mọi người nghe Giang Nguyên giải thích xong, sắc mặt hơi biến đổi, mặt đầy kinh ngạc nhìn Giang Nguyên.

- Được không chứ? Quá nguy hiểm đi. Hơn nữa dường như không quá có thể. Nếu không để tôi đi cho?

Sắc mặt Dư Trung Tấn biến đổi, không ngừng lắc đầu.

La Thiên Minh cũng lắc đầu liên tục:

- Không được, như vậy không thể được. Giang Nguyên, bây giờ con là Chủ tịch Hội đồng xử lý nguy cơ. Nếu con cũng lâm vào tình cảnh nguy hiểm, Thiên Y Viện ta phải làm như thế nào? Đây tuyệt đối không thể nào.

Nhìn hai người liên tục lắc đầu phản đối, Giang Nguyên nói:

- Chuyện này chỉ có con mới làm được thôi. Chủ nhiệm Dư, ngài đừng tranh nữa.

Thấy Giang Nguyên vẫn kiên trì như vậy, Dư Trung Tấn liền cự tuyệt:

- Không được, kế hoạch này quá hung hiểm. Hơn nữa tình huống bên trong còn chưa sáng tỏ, chỉ cần xảy ra một sai lầm nhỏ, thậm chí vận khí không tốt cũng sẽ xảy ra vấn đề. Hơn nữa tôi đã thử qua, trong nham động có đạn bắn bốn phía, cậu tuyệt đối không có biện pháp an toàn xông đến, không cần mạo hiểm như vậy. Tôi thấy hay là để tôi dẫn người tiến hành cường công, đợi chúng tôi chọc thủng một đường phòng thủ, cậu sẽ tiến hành đột kích.

- Nói sau, bây giờ cậu là tâm phúc của Thiên Y Viện, nhóm người Viện trưởng đang gặp nguy hiểm, cậu tuyệt đối không thể xảy ra vấn đề. Tôi không thể để cậu mạo hiểm như vậy được.

Lúc này, Triệu Lâm cũng lên tiếng:

- Cậu yên tâm đi, để tôi dẫn đội cho. Tôi nhất định sẽ giúp cậu và

Chủ nhiệm công phá phòng thủ của bọn họ. Chủ nhiệm Dư nói đúng, cậu tuyệt đối không thể mạo hiểm như vậy.

- Hành động như vậy là trách nhiệm của ngoại viện.

Dư Trung Tấn lên tiếng.

- Bây giờ cậu là hy vọng của toàn viện. Chuyện này, ngoại viện chúng tôi tuyệt đối không đồng ý.

Nhìn mọi người lắc đầu liên tục, Giang Nguyên cau mày, sau đó đứng dậy, trầm giọng nói:

- Dư Trung Tấn nghe lệnh.

Nghe Giang Nguyên nói, sắc mặt Dư Trung Tấn cứng đờ, không tự chủ được liền đứng nghiêm. Ngoại viện bên cạnh cũng im lặng, không dám nói bất kỳ lời nói nào.

- Tôi dùng thân phận Chủ tịch Hội đồng xử lý nguy cơ, ra lệnh cho ngài chuẩn bị thi hành nhiệm vụ.

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Giang Nguyên, ngực Dư Trung Tấn kịch liệt phập phồng, trầm giọng nói:

- Vâng, ngoại viện trên dưới sẽ kiên quyết thi hành mệnh lệnh của ngài.

Lúc này, ánh mắt của rất nhiều cao thủ ngoại viện đều đỏ lên, ngẩng đầu ưỡn ngực, đồng loạt thấp giọng nói:

- Trên dưới ngoại viện kiên quyết thi hành mệnh lệnh của ngài.

La Thiên Minh nhìn Giang Nguyên, sắc mặt biến ảo, rốt cuộc thổ dài, đưa tay vỗ vai Giang Nguyên, nói:

- Con phải cẩn thận một chút. Bây giờ, trên dưới toàn viện đều trông cậy vào con, đừng nên miễn cưỡng, nhất định phải đảm bảo bình an trở về.

Giang Nguyên chậm rãi gật đầu, mỉm cười nói:

- Sư phụ, người yên tâm đi. Có khi nào mà con làm chuyện mà không nắm chắc không?

Lúc này, ngay một đầu lối đi, mấy người mặc nhung trang đeo mặt nạ chống độc đang ẩn núp tại một số điểm, khống chế vững vàng toàn bộ cửa vào lối đi.

Hai người đứng trước nhất cầm một tấm khiên cao cỡ nửa thân người, tay cầm con dao găm hai thước, đứng cách cửa vào không xa. Cách bọn họ hai thước đằng sau có ba người. Một người cầm súng tự động đứng ở nơi kín đáo, nhìn chăm chăm vào cửa vào.

Lúc này, một người đột nhiên thấp giọng lên tiếng:

- Đội trưởng, có chuyện không ổn. Bên kia đã nửa tiếng rồi không có động tĩnh. Lần tấn công trước là một tiếng, tại sao bây giờ lại không có phản ứng?

- Cẩn thận một chút. Bọn họ không có từ bỏ đâu. Nhất định sẽ nghĩ biện pháp tấn công. Nói không chừng còn tấn công ngay bây giờ.

Người đứng chính giữa nói:

- Số 1, số 2, các người phải theo sát gắt gao. Một khi bọn họ bắt đầu tấn công, vạn nhất bọn họ xông vào, các người phải chuẩn bị phong tỏa kịp thời.

- Vâng.

Hai người nghiêm túc kêu lên.

- Đội trưởng, nhưng chúng ta cũng không nên quá khấn trương. Theo lý ba người chúng ta vẫn có thể trấn thủ chặt chẽ trước cửa ra vào này. Bây giờ thêm số 1, số 2 nữa, cho dù đối phương là Thiên giai, cũng không thể tiến vào.

Người đứng trước nhất cười nói:

- Hơn nữa, bọn họ tấn công vào thì chúng ta cũng kịp thời rút lui. Chỉ cần đến chỗ khúc cua, bọn họ xem như công dã tràng.

Vị đội trưởng khẽ hừ một tiếng:

- Tuy là nói như vậy, nhưng cậu cũng nên biết bây giờ ở đây đang có Từ Khải Liễu, Lưu Mộc Dương và Liêu Long Căn của Thiên Y Viện. Cho dù Thiên Y Viện có mất hết mạng cũng phải tiến vào. Mặc dù anh em chúng ta không sợ, nhưng tổng vẫn phải cẩn thận một chút. Mạng là mạng của mình đấy.

- Vâng.

Nghe đối phương nói như vậy, người nọ không dám nói bất kỳ điều gì nữa, vội vàng kêu lên.

Chương 1078: Cường công (2)

Rất nhanh, năm người lại nhanh chóng yên lặng xuống. Nhưng chưa được hai ba phút, đột nhiên nghe tiếng va chạm đùng đùng trước.

Thần sắc của đội trưởng trở nên căng thẳng, trầm giọng nói:

- Nào, chuẩn bị.

Đột nhiên, một quả cầu sắt hình bầu dục từ cửa ra vào lăn ra, sau đó xùy một tiếng, từ trong quả đạn phóng ra một luồng khói trắng.

- Shit! Lại chiêu này nữa à?

Vị đội trưởng thầm mắng một tiếng, giơ tay lắng nghe, mơ hồ nghe được bên kia truyền đến tiếng bước chân dồn dập, liền trầm giọng quát lên:

- Nổ súng.

Cạch cạch. Theo tiếng đội trưởng ra lệnh, hai người cầm súng lập tức lên cò, chỉ vào ngay cửa ra vào.

Đùng đùng đùng. Dường như đạn đã bắn trúng thứ gì đó bên trong khói trắng, liền nghe bên kia truyền đến tiếng rên.

Nghe tiếng kêu vang lên, hai người không nhịn được mà cảm thấy đắc ý. Xem ra đã bắn bị thương ít nhất một người của đối phương. Đối phương đúng là không biết sợ chết, biết rất rõ lối đi chỉ rộng

có bấy nhiêu, căn bản không thể đánh tới, nhưng vẫn không nhận được mà đi tìm chết.

Trong tiếng đùng đùng của súng, một bóng người quỷ mị lóe lên trên trần nham động.

Trên lưng bóng người này cồng một tấm khiên bạc, dán thật chặt vào trần nham động không tính là quá cao này, nhanh chóng du tẩu bên trong huyết động, chẳng khác nào con nhện. Đồng thời nhẹ nhàng tránh từng khối nham thạch nhô ra, không hề phát ra thanh âm.

Chỉ thỉnh thoảng đụng trúng tấm khiên của cao thủ ngoại viện hoặc vách đá bên cạnh. Khắp nơi trong huyết động bắn ra những viên đạn, đôi lúc trúng vào tấm khiên, phát ra tiếng đoang đoang.

Nhưng trong tình huống tiếng súng hỗn loạn, tiếng đạn va vào tấm khiên cũng không quá thu hút.

Một vị cao thủ đi trước nhất không chống đỡ nổi, hai chân bị trúng ba bốn viên đạn. Ngay cả bả vai cũng bị đạn bắn trúng. Cũng may là đầu đội nón sắt, mặc dù trên đầu cũng bị bắn hai phát, nhưng cũng không bị tổn thương gì quá lớn.

Nghe tiếng kêu thảm của vị cao thủ Thiên giai, một cao thủ Thiên giai đứng sau chỉ bị bắn trúng trên đùi không chút chậm trễ ôm lấy vị cao thủ này ra sau lưng, nhanh chóng lui ra ngoài.

Vị cao thủ trước nhất cố gắng dùng tấm khiên trong tay mình chống đỡ, ngăn cản phía trước, để huynh đệ phía sau ra ngoài, nhưng vẫn không nhận được ngăn đầu nhìn bóng người vẫn đang dính chặt trên trần động, lặng yên không một tiếng động tiến về phía trước. Khi ông ngẩng đầu lên, đột nhiên thấy một giọt chất lỏng rơi vào chóp mũi.

- Hắn đã bị thương.

Phác giác chất lỏng này có mùi tanh, vị cao thủ Thiên giai cố nén chỗ đau trên người, thoáng chần chừ một chút liền kêu thảm lên, muốn thu hút sự chú ý của đối phương.

Thanh âm suy yếu của vị cao thủ Thiên giai này vang xa, gã đội

trưởng bên kia nhìn khói trắng bắt đầu tiêu tán, xác nhận lối đi đối diện đã không còn ai, lúc này mới ngẩng đầu lên nói:

- Ngừng bắn.

Hai người bắn súng tự động ngừng lại, một người trong đó lại lên cò lần nữa.

Đổi băng đạn khác.

Trong lúc thanh âm đổi đạn vang lên, một bóng đen từ trên trần nham thạch như mũi tên rời cung chọc thủng khói trắng, trong tiếng kinh hô của hai người cầm thuấn số 1 và số 2, hướng thẳng đến đội trưởng đang giơ súng và một người khác.

Gã đội trưởng bắn ra hai phát, giống như bắn trúng kim loại, sau đó chỉ thấy trước mặt mình lóe lên hàn mang, vệt vàng vung khiên lên.

Dùng khiên mạo hiểm ngăn một kích này của đối phương, còn chưa kịp vui mừng, đã nghe bên cạnh truyền đến tiếng kêu thảm.

- Số 3.

Đang định giương súng bắn tới hàn mang kia, đã thấy một người mặc bộ quần áo đen rút con dao găm nơi cổ số 3 bổ tới mình. Còn đầu số 3 thì bay lên.

Thực lực và kinh nghiệm của gã đội trưởng là không thể nghi ngờ, như tia chớp ngăn cản một kích này của đối phương, sau đó thuận lợi chặn lại. Bên phía của gã là số 4 đang đổi đạn, nhưng lại một tiếng hét thảm truyền đến.

Chỉ thấy, hàn mang mà mình đánh bay chẳng biết bị đối phương đá trở về từ lúc này, từ góc độ hết sức quỷ dị cắm vào cổ số 4.

- Làm sao có thể?

Trong đầu lóe lên một suy nghĩ, sau đó cảm thấy tay phải của mình chợt lạnh. Một đao kia của đối phương sau khi bị súng của gã ngăn cản, lại quỷ dị trượt từ thân súng xuống, dễ dàng cắt đứt nửa bàn tay phải của mình.

Trong lúc gã nhịn đau cầm súng tay trái chuẩn bị bắn tới đối phương, gã cảm thấy số 1 và số 2 có năng lực cận chiến mạnh nhất đã xoay người lại tiếp viện mình. Chỉ cần gã có thể ngăn cản đối phương được một chút, đối phương sẽ không còn đường trốn.

Nhưng gã phát hiện súng của mình một lần nữa không phát huy được tác dụng. Đối phương dùng tốc độ và phản ứng cực kỳ kinh khủng, một lần nữa bốc lên giữa không trung, lướt qua trên đỉnh đầu của mình, xông thẳng đến.

- Cứ như vậy mà thất thủ sao? Đối phương mất bao lâu? Hai giây? Ba giây?

Mang ánh mắt không thể tin, gã đội trưởng đang định nhịn đau đuổi theo, đột nhiên số 1 và số 2 sau lưng gã phát ra tiếng rống giận, liền kinh hoàng xoay người lại, lập tức nhìn thấy một gương mặt rất quen thuộc.

- Dư Trung Tấn.

Khi gã còn chưa kịp phản ứng, Dư Trung Tấn đã giải quyết được sự ngăn cản của số 1 và số 2, sau đó xuất hiện trước mặt gã. Sau lưng Dư Trung Tấn, một bóng người xuất hiện, đánh tới số 1 và số 2.

Khi gã đội trưởng hoàn toàn tuyệt vọng, đang định làm ra phản kháng cuối cùng, chợt cảm thấy cổ mình mát lạnh, sau đó thấy giống như mình bay lên.

Cho đến khi từ giữa không trung nhìn thấy hai chân của mình, gã mới hiểu được thủ lĩnh thiên y ngoại viện quả nhiên mạnh đến mức không có bất kỳ biện pháp nào ngăn cản được.

Chương 1079: Không thừa dịp này thì còn đợi đến lúc nào?

Giang Nguyên giống như một bóng người quỷ my, lặng lẽ lướt đi trong bóng tối. Nhưng chỉ năm sáu giây sau, hắn đã xuất hiện trước lối ra, từ trên trần động xông thẳng ra ngoài. Thật ra cửa ải

này không nguy hiểm, chẳng qua lối đi quá hẹp. Phía sau hắn vẫn còn hai ba người chưa kịp phòng bị, cho nên không có bất cứ chần chừ và cố kỵ, trực tiếp mang khiên cứ như vậy mà xông ra.

Lúc này, Dư Trung Tấn tay cầm đao đuổi sát tới. Hơn nữa, trong lòng Dư Trung Tấn vừa nôn nóng vừa hưng phấn. Ông thật sự không nghĩ đến Giang Nguyên lại nhanh như vậy thuận lợi đột phá cửa ải này.

Dựa theo kế hoạch, Giang Nguyên chỉ cần đột phá cửa ải, cuốn lấy mấy người bên kia, trợ giúp dọn dẹp cửa ải, đồng thời tiến mạnh vào bên trong.

Nhưng khi ông tiến vào, chỉ thấy bóng Giang Nguyên ở lối đi chợt lóe lên rồi biến mất. Cho nên, ông cũng không dừng lại, trực tiếp đánh gục hai người, lúc này mới phát hiện Giang Nguyên đã giết hai người, làm trọng thương một người, vì thế đã dốc hết một đao chặt đứt đầu của thủ lĩnh đối phương, sau đó theo sát Giang Nguyên chạy vào trong.

Ông không yên tâm để Giang Nguyên một mình vào trong. Hơn nữa, trong tình huống vừa rồi, ông tuyệt đối không tin Giang Nguyên không bị thương. Mặc dù lúc này tranh thủ đối phương chưa kịp phản ứng mà đuổi giết là không sai, nhưng ông luôn cảm thấy chuyện này nên do thủ lĩnh ngoại viện như ông phụ trách mới đúng, sao có thể để cho vị quan chỉ huy cao nhất mạo hiểm, một mình liều chết xông lên phía trước?

Nếu chuyện này truyền đi, chỉ sợ Dư Trung Tấn sẽ trở thành trung tâm chỉ trích của toàn viện. Nếu Giang Nguyên xảy ra chuyện gì nguy hiểm, đến lúc đó ông không còn mặt mũi để gặp người.

Lúc này, sau lưng ông còn có nhiều cao thủ Thiên giai của Thiên Y Viện theo sát bước chân hai người vọt vào.

Dư Trung Tấn vừa mới vọt đến cửa thứ hai, tiếng kêu thảm bên đó cũng đã dừng lại. Hai người mặc nhung trang ngã xuống đất. Một người bị cắt đứt động mạch cổ, ôm cổ ngã xuống, một người đang ngồi ở góc tường, rõ ràng đang bị thương nặng.

Dư Trung Tấn cũng không do dự, Giang Nguyên ngay cả thời gian

bồ đao cũng không có. Tất nhiên người này sẽ do ông giải quyết, một đao chém xuống, sau đó tiếp tục lắt mình chạy về phía trước.

Nhưng khi Dư Trung Tấn tiến vào, đã sớm không thấy bóng dáng của Giang Nguyên. Ông men theo lối đi chạy vào bên trong, phía trước xuất hiện một lối rẽ, sắc mặt không khỏi khó coi, liền ngừng lại.

Nhìn chung quanh một chút, mới phát hiện vách đá bên trái cửa động có hai vết trầy, hơn nữa bên dưới có không ít dấu chân, trong lòng liền thở phào nhẹ nhõm.

Liên theo hướng đó mà xông vào.

Lúc này, ở một chỗ sâu trong lối đi, sắc mặt Ninh Hán Dân và Hồ Quang Dương vô cùng khó coi nhìn vào một cửa hang không coi là quá hẹp đang có bảy tám người vây quanh.

Động này vốn rộng hai thước, nhưng vì rơi xuống không ít nham thạch và bùn đất nên đã bị rộng ra không ít. Tuy vậy cửa động vẫn không rộng đến một thước. Mà bên cạnh cửa động cách đó không xa có bốn năm người ngã xuống, xem ra đã bị giết khi cường công.

- Chuẩn bị cường công. Bọn họ đã bắt đầu giết vào.

Một người đàn ông trung niên nói:

- Bây giờ không cần cố kỵ gì nữa. Nếu không, chẳng những các người không ổn, mà ngay cả chúng tôi cũng phải chết.

Nghe người đàn ông này nói, Hồ Quang Dương thoáng chần chừ một chút, sau đó lạnh giọng nói:

- Được.

Ninh Hán Dân cắn răng nói:

- Nếu cường công, chúng ta không cách nào đảm bảo bọn họ không xảy ra vấn đề.

- Bây giờ mà ông còn suy nghĩ nhiều như vậy sao? Ông nên biết rõ, bây giờ ông đã là phản nghịch của Thiên Y Viện, ông còn cố kỵ

như vậy à?

Người đàn ông trung niên cười lạnh:

- Chỉ cần có một trong số ba người bọn họ còn sống, chúng ta có thể an toàn ra ngoài.

Nghe người đàn ông nói, gương mặt Ninh Hán Dân trở nên âm trầm, chậm rãi nói:

- Kế hoạch đầu tiên của chúng ta không phải như vậy.

- Kế hoạch? Lúc này mà ông còn nói kế hoạch với tôi? Nếu không phải ông cứ một mực ngăn cản, chúng tôi đã sớm bắt được người bên trong, há còn kéo đến bây giờ?

Người đàn ông trung niên âm lãnh nhìn Ninh Hán Dân một cái, sau đó lạnh giọng nói:

- Chuẩn bị sẵn sàng, bắt đầu cường công.

Nghe người đàn ông trung niên nói, những người đang vây trước cửa động móc từ trong túi hai quả lựu đạn, đồng thời nắm chặt trường đao trong tay, chuẩn bị tấn công.

Nhìn động tác của những người này, gân xanh trên trán Ninh Hán Dân bắt đầu nổi lên, không nhịn được nắm chặt nắm đấm. Chẳng qua lúc này ông đã không thể ra sức, trong lòng không biết là đang hối tiếc hay là khẩn trương.

- Địch tấn công.

Vừa lúc đó, ngoài cửa nham động truyền đến tiếng kêu, sau đó là tiếng súng vang lên.

- Tại sao lại nhanh như vậy?

Mọi người vừa kinh ngạc xoay đầu, liền nhìn thấy một tràng súng vang lên, văng trúng vào vách tường, hai tay súng phồng thủ máu tươi be bét bay ra ngoài.

Phản ứng của mọi người cũng rất nhanh. Sắc mặt người đàn ông

trung niên và Hồ Quang Dương thay đổi. Hai người vội vàng rút đao, hai ba người trong số những người chuẩn bị cường công lập tức lao vào bóng người kia.

Đang đang. Chỉ thấy tay trái người kia giơ cao tẩm chắn, tay phải cầm đao găm, chỉ giao thủ với ba người mấy lần, sau đó một đao chém bị thương một người, đồng thời dùng tẩm chắn đung bay hai người, rồi đánh tới những người còn lại.

Nhìn thấy bộ dạng của người kia, Hồ Quang Dương và người đàn ông trung niên nhìn nhau một cái, đồng loạt hét lớn, quơ đao chém về phía tẩm chắn.

Một tiếng vang thật lớn. Một bóng người bay ra ngoài. Hồ Quang Dương và người đàn ông trung niên lùi lại ba bốn bước mới đứng vững. Sau khi đứng vững, chỉ cảm thấy tay cầm đao tê rần lên, trong lòng không khỏi tràn đầy kinh hãi, nhìn nhau rồi thất thanh kêu lên:

- Dư Trung Tấn?

Khụ! Một mực ẩn thân đằng sau tẩm khiên, Giang Nguyên chậm rãi buông tẩm khiên xuống, lộ ra nửa người trên, nhưng lại ho khan hai tiếng, một dòng máu chảy ra.

- Giang Nguyên?

Nhìn gương mặt tái nhợt của Giang Nguyên đằng sau tẩm khiên, Hồ Quang Dương và Ninh Hán Dân đều biến sắc. Người đàn ông bên cạnh nghe Hồ Quang Dương và Ninh Hán Dân nói, ánh mắt lộ ra vẻ kinh nghi, nhìn chằm chằm Giang Nguyên.

Một người đàn ông trung niên ở bên trong hang, phát hiện bên ngoài phát sinh biến cố, liền dè dặt bước đến cửa hang, nhìn ra bên ngoài, sau đó vui mừng nói:

- Viện trưởng, tiếp viện đến, là Trưởng ban Giang, Trưởng ban Giang.

- Sao? Giang Nguyên đã về rồi?

Gần cửa hang truyền ra thanh âm yếu ớt lẫn mừng rỡ của Từ Khải

Liều.

Ánh mắt Lưu Mộc Dương cũng sáng lên, cố gắng ngồi dậy, ôm vết thương nơi ngực phải, cố gắng lết đến nhìn ra bên ngoài, cũng không nhận được mà mừng rỡ:

- Đúng thật là Giang Nguyên. Nhưng dường như chỉ có một mình cậu ấy.

- Một mình?

Ho khan hai tiếng, một thanh âm khàn khàn bên cạnh truyền đến, giọng nói tràn đầy tức giận:

- Chẳng lẽ người của ngoại viện chết hết rồi sao? Dư Trung Tấn đâu? Hay là Thiên Y Viện đã bị nghịch tặc khống chế, chỉ còn lại một mình Giang Nguyên?

Liêu Long Căn thở hổn hển, tức giận nói tiếp:

- Thiên Y Viện chúng ta chẳng những xuất hiện phản nghịch, hơn nữa lại để cho một Ủy viên Hội Đồng Viện mạo hiểm liều chết xung phong. Mấy năm qua, đúng là sung sướng hết rồi mà.

Người đàn ông trung niên bảo vệ Lưu Mộc Dương, mặt mày cũng hiện ra sự ảo não, nói:

- Dư Trung Tấn càng ngày càng không coi được rồi.

Trong động này toàn là những vị đại lão sống trong nhung lụa, mấy ngày qua có thể nói là chịu hết mọi đau khổ, trải qua gian hiểm mới chống đỡ được đến bây giờ. Mặc dù đã nhìn thấy tiếp viện nhưng chỉ có một mình Giang Nguyên, dĩ nhiên là cảm tức rồi.

Thiên Y Viện sừng sững Hoa Hạ nhiều năm, cao thủ ngoại viện nhiều vô số kể. Bây giờ chỉ nhìn thấy một cứu viện xuất hiện. Mặc dù biết phía sau hẳn còn có những người khác, nhưng vẫn không nhận được mà cảm thấy tức tối.

Nhưng cảm tức thì cảm tức, mấy vị đại lão đều nhờ hai cao thủ hộ vệ còn sót lại đỡ đến gần cửa, chuẩn bị xem tình huống. Một khi

hỗn chiến, tiếp viện bên ngoài chưa đến kịp, tuyệt đối không để cho Giang Nguyên một mình đối mặt với nhiều địch nhân như vậy.

Khụ! Giang Nguyên đang định lên tiếng, đột nhiên lại ho thêm hai cái. Mọi người có thể nhìn thấy sắc mặt hắn tái nhợt, bởi vì tiếng ho mà chợt đỏ bừng.

Hồ Quang Dương và người đàn ông trung niên nhìn nhau, lập tức không chậm trễ, giơ đao lao đến Giang Nguyên. Rõ ràng Giang Nguyên bị thương không nhẹ, lại là thật. Không thừa dịp này lấy mạng hắn thì còn đợi đến lúc nào?

Chương 1080: Cứu viện thành công

Nhìn Hồ Quang Dương và người đàn ông trung niên xông đến, gương mặt tái nhợt của Giang Nguyên hiện lên nụ cười nhạt. Thực lực của Hồ Quang Dương không kém, và nó cũng nằm ngoài ý liệu của hắn. Nhưng chỉ bằng vào ông ta và người đàn ông trung niên không biết tên kia, mặc dù hắn bị thương không nhẹ, chân bị trúng mấy viên đạn, mất máu không ít, hơn nữa hoạt động có chút giới hạn, nhưng muốn trong thời gian ngắn bắt hắn thì không đơn giản như vậy.

Thời gian nghỉ vừa rồi đã giúp cho hắn khôi phục lại được một chút, tay nhẹ khều một cái, tấm khiên trong nháy mắt đã giơ lên, đụng bay Hồ Quang Dương ra ngoài, đồng thời tay phải cầm đao găm nghênh đón người đàn ông trung niên.

Hai thanh đao va chạm nhau phát ra tiếng vang nhỏ. Cổ tay người đàn ông trung niên khê đảo, gạt đao của Giang Nguyên rơi xuống đất, sau đó hướng đến bàn tay Giang Nguyên cắt qua.

Khóe miệng Giang Nguyên vểnh lên, cổ tay cũng khê đảo, một tiếng giòn dã vang lên, đao cũng đối phương liền bị đánh văng.

Bên kia, Hồ Quang Dương thấy Giang Nguyên cầm tấm khiên, cơ thể lùn đùn liền lăn một vòng, quơ đao chém tới chân của Giang Nguyên.

Nhưng ông ta vừa mới chém ra một đao, mắt thấy cách bấp chân

Giang Nguyên chỉ khoảng một thước, nhưng gương mặt còn chưa kịp lộ ra về vui mừng thì đã cứng đờ. Bởi vì chẳng biết từ lúc này Giang Nguyên đã đập mạnh tấm khiên xuống, ngăn cản một đao này của ông ta dễ như trở bàn tay.

Hồ Quang Dương lại dứt khoát lặn một vòng nữa, không cam lòng chém tới một đao từ bên kia. Nhưng một đao này chỉ đi được nửa đường, liền thấy tấm khiên lại cản tới, sau đó trở ngược bay về phía ông ta.

Cảm giác tấm khiên cao nửa thước đang áp đến mình, sắc mặt Hồ Quang Dương đại biến, vội vàng lặn một vòng, thoát ra khỏi cuộc chiến.

Giang Nguyên cũng không đuổi theo, nhắc tấm khiên lên, đập tới người đàn ông trung niên bên cạnh.

Nhìn tấm khiên bằng thép ở trong tay Giang Nguyên cứ nhẹ như không, tiếng gió vù vù truyền đến, người đàn ông trung niên nào dám cứng rắn ngăn cản, dưới chân nhếch một chút, lập tức thối lui về sau hai thước.

Thấy hai người đã bị mình bức lui, Giang Nguyên cười lạnh, thu lại tấm chắn. Hắn cũng không muốn liều mạng với đối phương. Đặc biệt là người đàn ông trung niên, thực lực khá kinh khủng. Giao thủ với đối phương hai chiêu, lấy một chọi hai đều phải ráng chống đỡ.

Cộng thêm mấy vết thương trên đùi vốn đã cầm máu, nhưng bởi vì vận động, lại bắt đầu chảy máu ra. Hơn nữa, điều hắn cần làm bây giờ là kéo dài thời gian, chờ Dư Trung Tấn và những cao thủ ngoại viện khác chạy đến.

Người đàn ông trung niên nhìn Giang Nguyên cầm tấm chắn đứng im, cũng cảm thấy sững sờ. Tấm chắn trong tay Giang Nguyên rõ ràng làm bằng thép, nhìn những vết đạn bên trên thì biết, cao cỡ nửa thân người, hơn nữa còn dày hai ba cm, nặng bảy tám chục cân là ít. Nhưng lại bị đối phương cầm trong tay giống như cầm tấm ván, rồi nhìn một thân đầy vết thương của Giang Nguyên, rốt cuộc không biết thực lực của hắn mạnh bao nhiêu.

Mặc dù đã sớm nghe đồn về thực lực của Giang Nguyên, nhưng bây giờ đã xem như chân chính nhìn thấy được thực lực của tên tiểu tử này.

Nhưng lúc này rõ ràng không phải là lúc để suy tính, sắc mặt tiểu tử này càng lúc càng tái nhợt, xem ra đã như nổ hết đà. Chỉ cần có được tiểu tử này trong tay, giải quyết những người bên trong hay bên ngoài sẽ đơn giản hơn nhiều.

Nhưng khi ông vừa định ra lệnh cho hai thủ hạ đang canh giữ trước cửa động, đột nhiên nghe được tiếng kêu thảm, hai người ôm cổ tay trào máu, đồng loạt bay ngược trở lại.

Nhìn một người xông vào, sắc mặt người đàn ông trung niên và Hồ Quang Dương liền thay đổi. Bây giờ đích thật là Dư Trung Tấn.

Sắc mặt người đàn ông trung niên trầm xuống, lạnh giọng quát lên:

- Mau kết liễu toàn bộ người bên trong.

Nghe người đàn ông trung niên ra lệnh, những người đang vây quanh trước cửa hang lập tức rút chốt an toàn lựu đạn. Hai người khác thì cầm súng trong tay, hướng cửa hang bắt đầu càn quét, phòng đám người Từ Khải Liễu từ bên trong chạy ra.

Sắc mặt Giang Nguyên cũng thay đổi, nhắc tẩm chắn, không để ý hết thấy lao đến cửa động. Dư Trung Tấn vừa mới xông vào, cũng đoán được tình huống, bắt đầu chém giết.

Nhưng động tác của hai người dường như chậm quá rồi.

Trong lúc hai người Hồ Quang Dương âm thầm cười lạnh, dị biến lại nổi lên. Ninh Hán Dân vốn đứng im đột nhiên lay động, thân hình chột lóe, dứt khoát chém hai đao xuống hai người đang cầm lựu đạn.

Đồng thời hét lên một tiếng, nhào đến hai tay súng đang đứng trước cửa hang bắn vào.

Hai tay súng này cũng vừa mới hồi phục tinh thần, thấy Ninh Hán Dân trở mặt, sắc mặt đại biến, đồng loạt quay súng hướng đến Ninh Hán Dân.

Nhưng một người vừa mới xoay người lại liền bị Ninh Hán Dân một đao chém vào cổ. Khi Ninh Hán Dân rút đao ra, đang định giết tay súng còn lại, đột nhiên sau lưng vang lên tiếng bịch bịch, thân hình run lên, miễn cưỡng chém tới tay súng thứ hai, trên người lại trúng thêm hai ba phát súng, chậm rãi xụi xuống.

Nhưng tay súng đối diện cũng không tốt hơn gì. Dưới tình huống cách nhau chỉ hai thước, bị một đao của Ninh Hán Dân chém trúng mặt, ngửa đầu té xuống.

Nhìn thấy cảnh tượng này, hai cao thủ hộ vệ còn sót lại bên trong động lập tức rống lớn, xông thẳng ra ngoài.

Tiếng súng vang lên mấy lần, sau đó bắn chết hết cao thủ bên phía đối phương.

Chỉ trong hai ba giây ngắn ngủi, bởi vì Ninh Hán Dân đột nhiên thay đổi, cục diện trong nháy mắt cũng thay đổi luôn. Bên phía đối phương chỉ còn lại một mình Hồ Quang Dương và người đàn ông trung niên, cùng với hai thuộc hạ bị Dư Trung Tấn chém đứt cổ tay.

Thiên Y Viện đã chiếm thế thượng phong, đặc biệt lúc này cửa hang đã truyền đến tiếng bước chân dồn dập. Nhìn bốn năm cao thủ Thiên giai tràn vào, sắc mặt Hồ Quang Dương và người đàn ông trung niên đều như mảnh tro tàn.

Thấy ngoại viện đã đến, bao vây Hồ Quang Dương và người đàn ông kia, đám người Từ Khả Liễu vẫn còn ở trong động rút cuộc thở phào nhẹ nhõm.

Từ Khả Liễu quần áo rách rưới, cả người chật vật từ trong động đi ra, nhìn Ninh Hán Dân đang được hai cao thủ ngoại viện đỡ lấy, miệng không ngừng trào máu, ánh mắt lóe lên thần sắc phức tạp, sau đó thở dài nói:

- Dùng Hồi Thiên Châm.

Nghe Từ Khả Liễu nói, một cao thủ thân hình cao lớn nhìn các cao thủ ngoại viện vừa mới xông vào, kêu lên:

- Dư Trung Tấn, Hồi Thiên Châm.

Dư Trung Tấn sửng sốt một chút, liền hiểu ra hộ vệ chỉ còn sót lại hai người, Hồi Thiên Châm đối phương mang theo hắc đã sớm dùng hết, vội vàng mò từ trong túi, lấy Hồi Thiên Châm ném qua.

Cao thủ hộ vệ giơ tay tiếp lấy Hồi Thiên Châm, đang định mở ống tiêm, chỉ thấy Ninh Hán Dân vừa ho ra máu vừa run giọng nói:

- Đừng...đừng dùng...

Dứt lời, Ninh Hán Dân khó khăn ngẩng đầu nhìn Từ Khải Liễu, cười khổ nói:

- Viện trưởng, là tôi không đúng. Tôi hại mọi người, Thiên Y Viện không cần cứu tôi đâu.

Nói đến đây, Ninh Hán Dân lại ho thêm hai tiếng, máu trong miệng trào ra nhiều hơn, cổ nặn ra một ngụm cười:

- Cũng may là các người không sao. Kế hoạch xem ra cũng không thành công. Nếu không...khụ...tôi thật không còn mặt mũi đi gặp các vị liệt tổ liệt tông Thiên Y Viện đời trước.

Nghe Ninh Hán Dân nói, cùng với máu tươi không ngừng trào ra, Từ Khải Liễu chậm rãi thở dài, nhìn Ninh Hán Dân một cái rồi lắc đầu, sau đó cầm lấy Hồi Thiên Châm nhẹ nhàng mở nắp, sau đó kéo áo Ninh Hán Dân xuống, dứt khoát đâm vào.

- Hội Đồng Viện còn chưa xử tội ông, cho dù ông chết, cũng phải để Hội Đồng Viện xử tội mới được.

Nói xong, Từ Khải Liễu chậm rãi đứng dậy, được một hộ vệ khác đỡ đến bên cạnh Giang Nguyên đang ngồi dưới đất.

Nhìn sắc mặt ảm đạm nhưng đầy bình tĩnh, đang dùng ngón châm cạy viên đạn trên chân của mình, Từ Khải Liễu không khỏi cười khổ:

- Tiểu tử, cậu không sao chứ?

- Cũng may mà không chết, chỉ là máu ra hơi nhiều.

Giang Nguyên nhún vai, nhìn Từ Khải Liễu, nói:

- Chắc là bị đứt một động mạch rồi. Khi về phải tiểu phẫu khâu lại mới được. Xem ra lần này Hội Đồng Viện phải xuất huyết thật nhiều, ít nhất phải cho con hai ba chai đan dược siêu phẩm tẩm bổ.

- Không chết thì tốt rồi.

Nhìn Giang Nguyên cạy một viên đan lên, vớt xuống tẩm chẩn, Từ Khải Liểu gật đầu, cũng không để ý đến đòi hỏi của Giang Nguyên, quay sang nhìn các cao thủ ngoại viện đang chạy đến, lãnh đạm nói:

- Một người đến đây giúp Trưởng ban Giang xử lý vết thương, băng bó một chút. Đừng để cậu ấy vấy máu khắp nơi như vậy.

- Vâng, Viện trưởng.

Cao thủ ngoại viện luôn có người mang theo túi cứu thương, lập tức có người kêu lên rồi chạy đến.

Chương 1081: Trở về viện

Sau khi Từ Khải Liểu dẫn dò cao thủ ngoại viện trị thương cho Giang Nguyên xong thì mới chậm rãi đi về phía Hồ Quang Dương và cao thủ Cổ Môn đang bị cao thủ ngoại viện vây lại.

Lúc này sắc mặt Hồ Quang Dương ảm đạm, nhìn Từ Khải Liểu đi tới, lộ vẻ sâu thẳm cười một tiếng, chậm rãi cười nói:

- Từ Khải Liểu, cô may mắn thật...

- Từ trước giờ tôi luôn khá may mắn!

Từ Khải Liểu nhìn chằm chằm khuôn mặt tái nhợt của Hồ Quang Dương, lãnh đạm nói:

- Chẳng qua tôi không ngờ, ông thân là Ủy viên thường vụ Hội đồng Thiên Y viện trước đây, hơn nữa còn là Trưởng lão thứ tịch của Viện trưởng lão mà lại làm loại chuyện phản tổ nghịch tông như thế này...

- Haha... Cô nghĩ là vậy sao?

Hồ Quang Dương nghe Từ Khải Liễu nói vậy ánh mắt lạnh đi, nghiêm nghị cười nói:

- Tôi thân là rường lão thứ tịch của Viện trưởng lão nhưng các người vì một người đã mất tích mấy chục năm đã ép tôi phải từ bỏ tất cả những thứ mà tôi phải liều mạng bao nhiêu năm mới có được... Cô nói làm sao tôi có thể nỡ chứ?

- Hờ hờ... Tôi vốn đã chuẩn bị từ bỏ tất cả... chỉ cần bảo vệ cho mấy đứa cháu không tiền đồ kia của mình bình an... Nhưng ai ngờ Chu Thế Dương lại đưa ra một kế hoạch hấp dẫn như vậy, cô nói tôi có thể không động lòng được sao?

Hồ Quang Dương cười cổ quái, nhìn Từ Khải Liễu, trên mặt hiện đầy vẻ tiếc nuối, nhìn Từ Khải Liễu nói:

- Đáng tiếc, quá đáng tiếc tiếc... Chỉ thiếu chút xíu nữa... Cái tên Chu Thế Dương đáng chết đó chẳng có chút tác dụng gì. Đường đường là Ủy viên thường vụ Hội đồng viện, hơn nữa còn có ít nhất hai ba Ủy viên Hội đồng viện ủng hộ hẳn, kết quả vẫn thất bại...

- Ngoại viện nếu đều đã đến rồi... Xem ra Chu Thế Dương đã rơi vào tay các người rồi chứ gì? Nếu không, sao các người có thể tìm đến đây nhanh như vậy được?

- Đúng.... Giờ hẳn đã bị Chủ tịch Giang bắt và đang chờ Hồ trưởng lão ông đến bầu bạn với hẳn...

Dư Trung Tấn cũng lạnh giọng nói. Ông không chút kính trọng vị Ủy viên thường vụ Hội đồng Thiên Y viện trước đây, Trưởng lão thứ tịch của Viện trưởng lão hiện tại chút nào.

- ?

Hồ Quang Dương sững sốt một chút, một lúc sau mới hoàn hồn, nhìn về phía Giang Nguyên đang ngồi dựa vào tường để người ta băng bó vết thương, kinh ngạc nói với Dư Trung Tấn:

- Hội đồng xử lý nguy cơ? Ông không nói là Giang Nguyên đấy chứ?

Từ Khải Liễu và Lưu Mộc Dương đều không biết chuyện này. Họ nghe Hồ Quang Dương hỏi vậy thì cũng kinh ngạc nhìn về phía Dư Trung Tấn.

- Đúng... Chu Thế Dương làm giả lệnh Hội đồng viện, yêu cầu một Phó chủ nhiệm của ngoại viện chúng tôi dẫn người đi bắt Giang Nguyên về viện nhưng bị đánh lui. Sau đó ban Giám sát đã tiến hành đối chất với Chu Thế Dương trong cuộc họp Hội đồng viện lâm thời, họ đã đưa ra chứng cứ thuyết phục thành công những Ủy viên Hội đồng viện còn lại phê chuẩn tạm thời bắt Chu Thế Dương, sau đó cử ba vị Ủy viên Hội đồng viện La Thiên Minh thì mới được Hội đồng viện phê chuẩn bắt giữ chính thức và tra hỏi Chu Thế Dương.

- Đồng thời dựa theo quy định, Hội đồng viện tạm thời quyết định khẩn cấp thành lập Hội đồng xử lý nguy cơ, cũng đề cử Ủy viên Giang Nguyên làm Chủ tịch Hội đồng xử lý nguy cơ... Phụ trách toàn diện công tác chỉ huy và cứu viện...

Dư Trung Tấn thấy đám Từ Khải Liễu đều nhìn về phía mình bèn vội vàng giải thích:

- Mỏ Kinh Sơn này cũng nhờ sau khi Hội đồng viện phê chuẩn bắt giữ Chu Thế Dương, Giang Nguyên đích thân tra hỏi Chu Thế Dương mới biết được! Cũng chính vì như vậy cậu ấy mới hao tổn tinh thần quá độ và ngất xỉu, một giờ trước mới tỉnh lại. Sau khi cậu ấy biết tấn công của chúng tôi bị cản lại, cậu ấy đã tới đây đặt ra hành động lần này, cũng bất chấp nguy hiểm, tự mình tấn công đột phá cửa ải!

- A? Như vậy sao...

Mọi người nghe Dư Trung Tấn nói vậy thì không nén được nhìn về phía Giang Nguyên vừa được băng bó xong, trên mặt đều lộ vẻ khiếp sợ. Mặc dù sau khi Giang Nguyên một mình giết vào họ đều biết Giang Nguyên có vai trò không nhỏ trong chuyện này, nhưng không ngờ tất cả những công lao này đều do mình Giang Nguyên tạo nên.

Lúc này sắc mặt Hồ Quang Dương thì xanh mét.

Nếu sớm biết sẽ bị thằng nhãi này làm hỏng việc thì mình đã bắt chấp mọi giá giết chết thằng nhãi này trước khi bắt đầu hành động này là được rồi.

Có điều lúc này, Hồ Quang Dương hối hận cũng không kịp. Lão đột nhiên hét lên thất thanh:

- Chu Thế Dương đáng chết. Năm đó đáng lẽ tôi không nên kéo hắn lên... một con heo thành sự thì ít bại sự có thừa...

- Được rồi... Hồ trưởng lão. Giờ ông có hối hận cũng không còn kịp rồi, không thể không nói kế hoạch của các người rất chu toàn... Nhưng thất bại là thất bại...

Lúc này sau khi Lưu Mộc Dương nhìn sâu về phía Giang Nguyên một cái liền nhìn về phía Hồ Quang Dương. Nói:

- Bây giờ đầu hàng đi... Hội đồng viện sẽ cho ông cơ hội được thẩm vấn công bằng!

- Haha... Được thẩm vấn?

Hồ Quang Dương cười khẽ một tiếng, trên gương mặt nhợt nhạt nở nụ cười lạnh, nói:

- Vốn tôi còn tưởng rằng có cơ hội để giành chút tiền đồ tốt cho con và cháu trai bất tài kia còn hơn để chúng cả đời bị coi thường. Nhưng giờ đã không còn gì nữa, anh cho rằng tôi sẽ để các anh đưa tôi trở về để bị thẩm vấn sao?

Sau khi dứt lời, Hồ Quang Dương khoát tay đâm mạnh đoản đao trong tay vào ngực trái của mình, sau khi cười dữ tợn với mấy người thì ngửa đầu té xuống.

Đám Từ Khải Liễu thấy Hồ Quang Dương một đao chấm dứt mình như vậy thì cũng khẽ thở ra một hơi, không ngờ lúc này Hồ Quang Dương lại thức thời như vậy.

Hồ Quang Dương đã chết, chỉ còn lại mấy cao thủ Cổ Môn ở đây..

Người đàn ông trung niên của Cổ Môn thấy Hồ Quang Dương vừa chết, ánh mắt tất cả mọi người đều nhìn về phía mình thì liền nở

một nụ cười, nhìn Từ Khải Liểu đột nhiên cung kính nói:

- Chúc mừng các vị đã thoát khỏi khốn cảnh... Tôi đại diện Môn chủ Cổ Môn Lưu Phong thăm hỏi các vị...

- Có điều xem ra Môn chủ đại nhân chúng tôi lần này không thể nào đích thân đến gặp các vị rồi, thực sự rất đáng tiếc...

Người đàn ông trung niên mỉm cười, sau khi nói xong, đột nhiên khóe miệng chảy ra một dòng máu đen...

Nơi trú đóng tạm thời của Cổ Môn, mấy nhân vật cấp cao của Cổ Môn nhìn màn hình, mấy chiếc trực thăng ở mỏ Kinh Sơn đều nổ máy rồi nhanh chóng rời đi, trong mắt ai nấy đều lộ vẻ thất vọng.

- Xem ra... Kế hoạch lần này không thành công...

Một vị lão giả thở dài, nói:

- Cơ hội lần này tốt như vậy mà vẫn bị mất, Thiên Y viện quá may mắn...

- Đúng vậy... Chẳng qua là không biết ba người Từ Khải Liểu có bị thương gì không. Đã đến nước này rồi, chỉ mong Từ Khải Liểu, Lưu Mộc Dương và Liêu Long Căn có thể hao tổn đi một hai người là tốt nhất...

Một lão giả khác lúc này cũng hừ giọng nói:

- Có lẽ Mộc Long không sao chứ?

- Cũng khó nói... Có điều, đợi họ trở về Thiên Y viện, có lẽ chúng ta sẽ nhận được tin...

Lão giả đầu tiên bưng ly trà trên bàn, nhẹ nhàng nhấp một miếng, sau đó thở dài nói:

- Chỉ sợ lần này môn chủ sẽ vô cùng thất vọng...

- Ừm..

Lão giả thứ hai lúc này cũng nhẹ nhàng gật đầu một cái, cười nói

- Có điều, cho dù như thế nào, ít nhất giờ Thiên Y viện đã tổn thất hai Thiên y sư, hơn nữa ít nhất có một hai Y sư nhất phẩm chắc chắn có liên quan trong chuyện này. Tổn thất của Thiên Y viện lần này chắc chắn là tổn thất nghiêm trọng nhất trong trăm năm gần đây... Đối với chúng ta mà nói, cũng là chuyện rất tốt!

Mấy người nghe lão giả này nói vậy thì cũng mỉm cười... Đúng, mặc dù lần này bỏ lỡ một cơ hội khiến Thiên Y viện tổn thất nghiêm trọng, nhưng cũng được coi là không thua lỗ. Tuy lần này Cổ Môn không có được quá nhiều lợi ích, nhưng bên địch đã tổn thương, đây chính là thu hoạch lớn của bên mình rồi.

Lúc này Giang Nguyệt Minh ở Ma Đô xa xôi cũng nhận được tin tức. Tuy tin tức không đủ tường tận, nhưng cũng biết lần này ông anh của mình có lẽ đã giành toàn thắng, có lẽ đã cứu được đám Từ Khải Liễu ra rồi. Tuy không biết chính xác rốt cuộc có cứu được hết ra không, nhưng ít nhất có thể cứu được một hai vị. Nếu không Thiên Y viện sẽ không rút lui như vậy.

Có điều, Giang Nguyệt Minh cũng chẳng hề vui mừng. Sau khi gãi vẩy tay cho thuộc hạ ra ngoài thì mới buồn bực thở dài. Ông anh mình sao thành thật quá vậy? Nếu ba người Từ Khải Liễu không trở về, với cái chức Chủ tịch Hội đồng xử lý nguy cơ này thì về sau bảy tám mươi phần trăm là có thể danh chánh ngôn thuận ngồi lên vị trí Viện trưởng rồi.

Hơn nữa cho dù là có thể quay về thì cũng kéo dài được thêm ngày nào thì kéo dài. Ngồi trên vị trí chủ tịch kia lâu thêm vài ngày, sau này lý lịch cũng sẽ rực rỡ hơn một chút.

Giờ Giang Nguyệt Minh chỉ có thể hy vọng như đám Cổ Môn, mấy người Từ Khải Liễu có thể về ít đi một hai người, vậy thì quyền phát ngôn trong Thiên Y viện của ông anh mình sau này sẽ lớn hơn. Hơn nữa tỷ lệ chưa tới ba mươi tuổi có thể ngồi lên vị trí Ủy viên thường vụ Hội đồng Thiên Y viện vàng lớn hơn nữa.

Có điều, kết quả là thế nào thì chỉ cơ thể chờ tin tức xác thực đến từ Thiên Y viện vào ngày mai.

Từng chiếc trực thăng đáp xuống Thiên Y viện, mặc dù có một lượng lớn cao thủ ngoại viện giới nghiêm nhưng tin tức Viện

trưởng được cứu vãn lan truyền nhanh chóng.

Đồng đảo các thành viên luôn lo cho Thiên Y viện nghe được tin này thì ai nấy đều vui mừng. Chu y sư phụ trách chính và chịu trách nhiệm ổn định nội bộ lúc này cũng thở phào. Trước khi Viện trưởng chưa trở về, mặc dù ông đi khắp các phòng ban an ủi, trấn an, cảm thấy tuy chủ quản các phòng ban có vẻ vẫn ổn định trước áp lực.

Nhưng trong lòng ông biết rõ, đây chỉ là bề ngoài. Thật ra cả Thiên Y viện ai nấy trong lòng đều thấp thỏm. Nếu không nhanh chóng ổn định được tình hình, nói không chừng sẽ xảy ra chuyện lớn bất cứ lúc nào.

Giờ tuy đám Viện trưởng vẫn chưa lộ diện, nhưng chỉ cần xác thực họ đã trở lại thì trong lòng ai cũng bình ổn trở lại, cũng không cần Phó chủ tịch Hội đồng xử lý nguy cơ ông đây phải cực khổ nữa. Có điều trong lòng ông cũng có chút mất mát. Cái vị trí đứng thứ hai trong Thiên Y viện của ông chưa làm được hai ngày đã phải xuống đài, thật sự khiến người ta cảm thấy không quen lắm.

Có điều ông cũng chỉ nghĩ ngợi một chút vậy thôi. Bây giờ Chu Thế Dương bị bắt, Ninh Hán Dân cũng trọng thương hôn mê bất tỉnh. Cho dù sau chuyện này Ninh Hán Dân thế nào, thì trong Ủy viên thường vụ Hội đồng viện cũng sẽ trống ít nhất một hai vị trí. Ông là Y sư nhất phẩm thủ tịch thì vẫn tương đối có hy vọng có thể tiến thêm một bước.

Chương 1082: Sám hối 3 ngày

Nhóm Từ Khả Liễu bị nhốt mấy ngày, rồi phải chiến đấu liên tục, hơn nữa còn không được ăn uống nên có thể nói là cực kỳ mệt mỏi, lúc được Giang Nguyên dẫn ngoại viện đến cứu cũng đã miễn cưỡng chống đỡ.

Sau khi về viện, ba người tắm rửa, ăn vài món thanh đạm xong thì mới chuẩn bị triệu tập những người trong Hội đồng xử lý nguy cơ để gặp mặt.

Còn những người của Hội đồng xử lý nguy cơ thì đã tinh thần

hăng hái chờ sẵn trong phòng họp nhỏ. Mọi người đều biết, mặc dù ba vị Thiên y sư tinh thần và cơ thể đều vô cùng mệt mỏi nhưng lúc này chắc chắn vẫn phải lộ mặt để yên lòng mọi người.

Lúc này Giang Nguyên cũng vừa mới có một ca tiểu phẫu vùng chân, là Chủ tịch Hội đồng xử lý nguy cơ, dĩ nhiên không thể nào vắng mặt nên hẳn cũng thần nhiên ngồi xe lăn rồi được đẩy vào phòng họp.

Các thành viên của Hội đồng xử lý nguy cơ thấy Giang Nguyên đi vào dĩ nhiên cũng vội vàng đứng dậy, bày tỏ sự tôn trọng. Tuy Giang Nguyên còn trẻ, nhưng địa vị và thân phận bày ra ở đó. Bây giờ hẳn vẫn là Chủ tịch Hội đồng xử lý nguy cơ. Tuy nhóm Viện trưởng đã về, nhưng Hội đồng xử lý nguy cơ vẫn chưa giải tán, hẳn vẫn là cấp trên của mọi người. Hơn nữa mọi người đều biết, lần này Thiên Y viện có thể vượt qua đại kiếp, Viện trưởng bọn họ có thể trở về là có công rất lớn của Giang Nguyên. Cho dù là bề ngoài hay trong đáy lòng họ đều tôn trọng Giang Nguyên.

Vốn Giang Nguyên ở vị trí Chủ tịch thì phải ngồi ở vị trí chính giữa trên cùng nhất, có điều lát nữa nhóm Viện trưởng cũng sẽ tới, cho nên Giang Nguyên bảo người đẩy xe đẩy hẳn sang vị trí bên cạnh.

- Lần này Chủ tịch Giang vất vả rồi... Mấy vị Viện trưởng có thể bình an trở về có thể nói công đầu là của Chủ tịch Giang!

- Thương thế của Chủ tịch Giang thế nào? Không nặng chứ? Sao không nghỉ ngơi nhiều một chút?

Nhóm Viện trưởng còn chưa tới, cấp trên này đã tới, hơn nữa còn bị thương không nhẹ tất cả mọi người đều khách sáo hỏi thăm sức khỏe vài câu.

Trước những lời thăm hỏi của mọi người, Giang Nguyên cười một tiếng, khoát tay nói:

- Bị thương không nặng, không có gì đáng ngại. Vài ngày nữa là khỏe thôi...

Nghe Giang Nguyên trả lời vậy, mọi người thấy tuy sắc mặt Giang

Nguyên vẫn còn hơi nhột nhột nhưng cũng khá có tinh thần, dĩ nhiên họ cũng thấy thả lỏng. Nếu cứu được nhóm Viện trưởng về những vị Chủ tịch Giang này lại xảy ra chuyện thì cũng mất nhiều hơn được.

Có điều Chu y sư ở bên lúc này lại cau mày nói:

- Hành động lần này vẫn hơi lỗ mãng. Tuy đã cứu được mấy vị Viện trưởng, nhưng cậu thân là người đứng đầu đương nhiệm của Thiên Y viện... sao có thể lấy thân mình mạo hiểm? Lỡ như xảy ra vấn đề, Thiên Y viện ta lại tổn hại nghiêm trọng!

Nghe Chu y sư nói vậy tuy giống như đang khiển trách nhưng Giang Nguyên thì lại nghe được sự quan tâm trong những lời này, hần lập tức liền cười nói:

- Cảm ơn Chu y sư quan tâm, lúc đó cũng do gấp quá... Hơn nữa cũng chỉ có tôi có khả năng phá mấy cánh cửa đó cho nên mới hơi vội vàng, sau này sẽ chú ý hơn!

- Ừm... Còn trẻ, nếu như thận trọng hơn, tương lai chắc chắn là trụ cột của Thiên Y viện ta!

Chu y sư khá hài lòng về thái độ khiêm tốn của Giang Nguyên.

Có điều, La lão y sư La Thiên Minh nhìn Chu y sư, hơi không vui, trong lòng thầm nghĩ: “Lão Chu đúng là cây già lên mặt...”

Lúc này, bên ngoài truyền tới tiếng bước chân, mọi người quay đầu nhìn, quả nhiên liền thấy ba người Viện trưởng đi vào. Mọi người thấy tuy sắc mặt của ba vị này hơi tiêu tụy nhưng dường như cũng không bị tổn thương gì. Họ lập tức vui mừng đứng dậy hỏi thăm:

- Chào Viện trưởng, chào Trưởng ban Lưu, Trưởng ban Liêu...

- Mời mọi người ngồi...

Từ Khả Liễu vừa đi, vừa mỉm cười gật đầu chào mọi người.

Có điều quy củ vẫn là quy củ. Tất cả mọi người vẫn đợi sau khi ba người Từ Khả Liễu ngồi xuống thì mới ngồi xuống theo.

Nhưng nhìn bốn người ngồi trên đầu, mọi người vẫn chú ý tới vấn đề thứ tự. Mặc dù Giang Nguyên đã cố ý ngồi sang bên cạnh, nhường vị trí chính giữa cho mọi người. Nhưng giờ tuy Từ Khải Liễu vẫn ngồi giữa, nhưng bà ngồi cạnh Giang Nguyên, còn Lưu Mộc Dương và Liêu Long Căn thì ngồi bên trái Từ Khải Liễu, chứ không phải ngồi hai bên Từ Khải Liễu.

Nhìn thấy thứ tự ngồi này, trong lòng mọi người đều hơi sửng sốt. Tuy giờ chỗ ngồi không thể đại diện được điều gì, nhưng giờ có một vài thứ thì thể hiện rất rõ ràng.

Chỗ ngồi bây giờ mặc dù Từ Khải Liễu vẫn ngồi vị trí chủ tọa, nhưng rõ ràng, Từ Khải Liễu ngồi như vậy coi như hoàn toàn tán đồng địa vị của Giang Nguyên bây giờ ngang hàng với bà, hoặc cùng lắm chỉ hơi thấp hơn... Nếu không, hẳn sẽ giống như thường ngày, Lưu Mộc Dương và Liêu Long Căn ngồi cạnh bà, còn Giang Nguyên thì ngồi ở chỗ trong góc nhất.

Tuy ý nghĩa này không lớn lắm, nhưng đôi lúc cũng nói rõ một vài thứ.

Có điều, ánh mắt của mọi người cũng chỉ thoáng dao động, nhưng chắc chắn sẽ không có ai nói hoặc bàn luận gì. Dù sao trong tình hình hiện tại, cách ngồi như thế này rất bình thường. Bây giờ Giang Nguyên là Chủ tịch Hội đồng xử lý nguy cơ. Về mặt danh nghĩa mà nói, hẳn vẫn là lãnh đạo tối cao của Thiên Y viện. Cho dù Viện trưởng Từ Khải Liễu đã trở về, trước khi Hội đồng xử lý nguy cơ này chưa giải tán hoặc thay đổi, hẳn vẫn có đủ quyền lực và địa vị để ngồi ngang hàng với Từ Khải Liễu.

Dĩ nhiên, đây chẳng qua chỉ trên danh nghĩa... Trên thực tế không phải mọi người sẽ thật sự cho là như vậy.

- Chủ tịch Giang... Tình hình như thế nào? Phẫu thuật tốt chứ?

Sau khi ngồi xuống, câu đầu tiên của Từ Khải Liễu là thân thiết hỏi thăm Giang Nguyên ngồi bên cạnh, hơn nữa còn dùng cách gọi chức vụ như vậy chứ không trực tiếp gọi là Giang Nguyên như mọi ngày đủ để mọi người thấy hiện tại nhóm Viện trưởng đã tôn trọng Giang Nguyên giống như vị trí ngồi hiện tại.

- Cám ơn viện trưởng quan tâm... Ca mổ đã hoàn thành, chắc hai ba ngày là khỏi thôi!

Lúc này Giang Nguyên cũng rất đúng mực, mỉm cười gật đầu.

- Ừ... Vậy thì tốt...

Từ Khải Liễu cười một tiếng, sau đó mới nhìn về phía mọi người, nói:

- Các thành viên của Hội đồng xử lý nguy cơ, viện ta gặp phải đại nạn, tôi cùng Trưởng ban Lưu Mộc Dương và Trưởng ban Liêu Long Căn đã bị ngoại địch vây ở bên ngoài. Mấy ngày nay đúng là đã cực khổ cho các vị, đặc biệt là Chủ tịch Giang Nguyên vì cứu vãn đại nạn của Thiên Y viện ta, đã có cống hiến cực lớn... Giờ, ba người chúng tôi muốn bày tỏ lòng cảm ơn vì sự vất vả của các vị...

Dứt lời, ba người Từ Khải Liễu chậm rãi đứng dậy, hơi cúi người với mọi người.

Đối mặt với hành lễ của ba người, dĩ nhiên mọi người không thể nào thản nhiên ngồi nhận, họ đều lập tức đứng dậy, cúi người đáp lễ; ngay cả Giang Nguyên, mặc dù không thể đứng dậy, nhưng cũng cúi người, bày tỏ không dám nhận.

- Chúng tôi đều là thành viên của viện, hơn nữa phần lớn đều là thành viên Hội đồng viện, nếu viện gặp phải khó khăn, dĩ nhiên là không thể nào khoanh tay đứng nhìn, tất nhiên sẽ cố gắng làm hết chức trách để bảo vệ viện... Viện trưởng và Trưởng ban Lưu, Trưởng ban Liêu khách sáo rồi...

Lễ cảm ơn nghiêm túc như vậy, hơn nữa còn bày tỏ cảm ơn với Hội đồng xử lý nguy cơ, dĩ nhiên mọi người không có tư cách trả lời, chỉ có Chủ tịch Giang Nguyên mới có thể nói những lời này.

Ba người Từ Khải Liễu nghe Giang Nguyên nói vậy chỉ mỉm cười gật đầu chứ không nói nhiều. Tư thái này là muốn mọi người thấy, không cần phải nói quá nhiều bày tỏ thái độ là được.

Lúc này Từ Khải Liễu lại lên tiếng, nói:

- Các vị thành viên Hội đồng xử lý nguy cơ, tôi là Viện trưởng

Thiên Y viện, còn cả Trưởng ban giám sát Lưu Mộc Dương, Trưởng ban Tổng vụ Liêu Long Căn, nhưng lại bị phản nghịch lừa gạt và dẫn dụ, suýt chút nữa là chôn vùi tiền đồ của viện, suýt chút nữa để người khác cướp mất. Ba người chúng tôi phải chịu trách nhiệm chuyện này chứ không thể đùn đẩy trách nhiệm, cho nên, ba người chúng tôi sẽ chịu những trách nhiệm liên quan và muốn xin lỗi toàn viện...

Sau khi dứt lời, ba người lại đứng lên, một lần nữa cúi người với mọi người.

Nghe thấy vậy, mắt mọi người khẽ giạt giạt, vội vàng đứng dậy đáp lễ lần nữa, nhưng lần này không ai đáp lời. Cho dù lãnh đạo thất trách, xin lỗi toàn viện thì họ cũng không thể ngồi đó nhân được..

Hành động xin lỗi như vậy, đối với ba vị lãnh đạo cao nhất của Thiên Y viện mà nói quả thực cũng không có gì không ổn. Hơn nữa còn có suy nghĩ dám gánh vác trách nhiệm, rất phù hợp với tôn chỉ của Thiên Y viện. Có điều từ trước đến giờ ít có lãnh đạo nào có thể thật sự làm như vậy thôi.

Sau khi xin lỗi xong, Từ Khải Liễn quay đầu sang nhìn Lưu Mộc Dương và Liêu Long Căn ở bên, tiếp tục nói:

- Dựa vào sai lầm nghiêm trọng mà ba người chúng tôi phạm phải, vốn nên xử trí nghiêm khắc, nhưng hiện tại Thiên Y viện ta đang bị tổn thương nặng nề. Có mấy vị Ủy viên thường vụ và Ủy viên Hội đồng viện đang xảy ra vấn đề nghiêm trọng, rất nhiều công việc trong viện cần chúng tôi tham gia xử lý, cho nên ba người chúng tôi quyết định tự sám hối ba ngày...

Nói tới đây, bà tiếp tục nói trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người:

- Trong ba ngày này, tất cả những công việc của viện vẫn phải nhờ Chủ tịch Giang Nguyên cùng với chư vị ngồi đây toàn quyền xử lý...

Nghe thấy những lời này, sắc mặt của chư vị ngồi đây đều hơi thay đổi. Lúc này Chu y sư cũng không kiêng kỵ gì, trực tiếp cắt

giọng nói:

- Viện trưởng, ba vị cũng là bị đám Chu Thế Dương lừa gạt, trách nhiệm không quá lớn. Hơn nữa mặc dù mấy ngày này bị ngoại địch vây bên ngoài, vô cùng mệt mỏi nhưng nghỉ ngơi một ngày thì được... Sao có thể ba ngày... Hiện tại Viện ta có rất nhiều việc cần các ngài xử lý, vẫn mong ba vị suy nghĩ lại...

- Đúng vậy, đúng vậy... Viện trưởng, chuyện này không liên quan lắm đến ngài cùng Trưởng ban Lưu và Trưởng ban Liêu... Sao có thể sám hối như vậy... Ba người các vị nghỉ ngơi một ngày rồi bắt đầu chủ trì công việc như thường ngày đi ạ!

Mọi người lần lượt lên tiếng. Lúc này dĩ nhiên Giang Nguyên cũng không ngoại lệ, hai ngày qua, chỉ xử lý mấy việc quan trọng hẳn đã bận đến mức choáng váng đầu óc. Giờ vất vả lắm mới cứu được ba vị này ra, lại còn bắt mình phải quản toàn viện ba ngày, đến lúc đó sẽ có đủ các chuyện phiền phức. Hẳn không muốn phải hao tâm tổn sức như vậy. Hẳn không muốn mình phải chống đỡ những chuyện này đâu.

Hắn lập tức cười khổ lên tiếng:

- Viện trưởng, Chu y sư bọn họ nói rất đúng... Ngài và Trưởng ban Lưu, Trưởng ban Liêu nghỉ ngơi một ngày là được. Hội đồng xử lý nguy cơ chúng tôi cũng do bất đắc dĩ mới phải thành lập. Hơn nữa tôi tuổi tác còn kinh nghiệm chưa đủ... Xin viện trưởng mâu chóng trở lại chủ trì đại cuộc đi ạ!

Từ Khả Liễu, Lưu Mộc Dương nghe Giang Nguyên nói vậy thì nhìn nhau một cái, sau đó cả cười nói:

- Giang Nguyên, Chu y sư, La y sư, mọi người không cần nói nhiều... Chúng tôi đã quyết định như vậy. Hơn nữa mấy ngày nay Hội đồng xử lý nguy cơ cách vị xử lý mọi việc rất tốt. Chúng tôi tin vào năng lực của Chủ tịch Giang Nguyên và các vị...

- Cứ như vậy đi... Xin chư vị tiếp tục vất vả mấy ngày, đợi ba ngày sau, bọn tôi sẽ tổ chức cuộc họp Hội đồng viện...

Chương 1083: Than thở của sư phụ

(thượng)

Sau khi Từ Khải Liễu nói mấy câu như vậy thì nở nụ cười áy náy với mọi người rồi cùng hai vị Thiên y sư kia đứng dậy chậm rãi đi ra khỏi phòng họp, chỉ để lại đám người của Hội đồng xử lý nguy cơ ngồi lại trố mắt nhìn nhau.

Giang Nguyên nhìn bóng lưng của ba vị Thiên y sư chân mày hơi cau một cái, sau đó liền lộ ra nụ cười bất đắc dĩ, nhìn về phía mọi người cũng mang vẻ mặt nghi hoặc như mình, nói:

- Được rồi, nếu Viện trưởng đã nói như vậy thì xem ra chúng ta vẫn phải tiếp tục cực khổ thêm một chút, giải quyết tốt những công việc có liên quan đi...

Nói tới đây, Giang Nguyên dừng một chút, thoáng hơi trầm ngâm, sau đó tiếp tục nói:

- Còn về việc xử lý Chu Thế Dương và Ninh Hán Dân, chúng ta tạm thời từ từ đã. Dẫu sau việc này cũng nên để Viện trưởng quyết định xử trí. Nhưng hai vị Ủy viên hội đồng viện khác thì chúng ta có thể tiếp tục tiến hành tra hỏi; tranh thủ trong ba ngày này, xử lý cho xong chuyện này và xác định xem rốt cuộc còn có ai tham gia vào chuyện này không. Sau khi điều tra rõ ràng thì đến lúc đó sẽ giao lại cho Viện trưởng để Hội đồng viện xử lý!

Mọi người nghe Giang Nguyên nói vậy thì cũng lần lượt gật đầu khen phải. Dẫu sao Giang Nguyên tuy mới chỉ làm chức Chủ tịch Hội đồng xử lý nguy cơ hai ba ngày, nhưng những gì hắn làm mấy ngày nay đều khiến người ta vô cùng kính phục. Hơn nữa Giang Nguyên an bài sự vụ mấy ngày nay cũng rất chu đáo, cộng thêm không ít người đang suy nghĩ đến chuyện ba người Từ Khải Liễu đột nhiên sám hối ba ngày nên cũng chẳng lòng dạ đâu nói những vấn đề khác nên dĩ nhiên cũng không có ý kiến.

Thấy tất cả mọi người đồng ý, Giang Nguyên liền gật đầu, nhìn về phía Chu ý sư nói:

- Chu lão, nếu hiện tại Viện trưởng vẫn tạm thời không nhúng tay vào chuyện trong viện, vậy thì xử lý những chuyện liên quan, vẫn

làm phiền ông cùng với các vị y sư tiếp tục phụ trách một chút...

- Được...

Nếu vị trí Phó chủ tịch này còn có thể ngồi nữa mấy ngày, dĩ nhiên Chu y sư không phản đối. Cảm giác gần như nắm hết mọi quyền hành trong viện khiến ông cảm thấy rất hưởng thụ, đó là còn chưa nói có thể làm chức Phó chủ tịch này thêm mấy ngày thì sẽ càng có thể xây dựng được nhiều uy tín trong viện hơn.

- Vậy tiếp theo, sự phụ vâng cần phối hợp với ban Giám sát và các Ủy viên, tiếp tục tiến hành điều tra và kết thúc chuyện lần này... Con cũng sẽ cùng mọi người tiến hành tra hỏi và xử lý...

- Được... Chắc chắn ta sẽ cố gắng hết sức...

La lão y sư La Thiên Minh thấy đệ tử mình mặt mũi uy nghiêm ra lệnh đâu vào đấy thì trong lòng đầy trấn an, dĩ nhiên lập tức đáp lời

Giang Nguyên thấy La lão y sư La Thiên Minh cũng gật đầu thì quét mắt nhìn mọi người một cái, nói:

- Mọi người đều nghe rõ rồi chứ? Ba ngày tiếp theo vẫn mong các vị ai giữ vị trí này, có vấn đề gì không?

Thấy Giang Nguyên quét mắt sang, mọi người vội vàng lắc đầu, bày tỏ không có vấn đề.

- Tốt lắm... Giải tán...

Cuộc họp kết thúc, mọi người liền tốp ba tốp năm tản đi. Hồ Giang của ban Giám sát lúc này bước nhanh tới, đẩy xe lăn của Giang Nguyên chậm rãi đi ra ngoài.

Còn La lão y sư La Thiên Minh, Dư Trung Tấn của ngoại viện cùng với mấy thành viên ban Giám sát khác lúc này đều ở bên cạnh Giang Nguyên, cùng đi ra ngoài.

Họ phụ trách công việc tiếp tục điều tra và tra hỏi, hơn nữa đều tiến hành dưới sự chỉ huy của Giang Nguyên. Lúc này mặc dù đã kết thúc cuộc họp nhưng họ vẫn phải ở bên cạnh Giang Nguyên,

đợi Giang Nguyên ra lệnh tiếp theo.

- Chủ nhiệm Dư... Lần này xảy ra chuyện lớn như vậy, xung quanh khu vực Kim Lăng hẳn sẽ còn tàn dư Cổ Môn, xin ông hãy tiếp tục tiến hành quét sạch bên ngoài... Ngoài ra hãy sắp xếp thỏa đáng cho hai vị Đại vu sư Poragu, nếu họ còn muốn tiếp tục ở lại Trung Quốc du ngoạn tham quan thì tùy họ!

Ngón tay Giang Nguyên nhẹ nhàng gõ gõ tay vịn xe lăn, lãnh đạm nói.

- Vâng... Chủ tịch... Giờ tôi lập tức đi đốc thúc công tác lục soát liên quan. Hơn nữa sẽ sắp xếp cho hai vị Đại vu sư...

Lúc này Dư Trung Tấn đã hoàn toàn kính trọng Giang Nguyên như Thần Minh. Trong tình hình hôm nay mà vẫn có thể tiến vào trong, cứu ba vị Thiên y sư ra, nếu không có Giang Nguyên, chỉ e ba vị Thiên y sư khó lòng thoát khỏi tay địch. Còn thủ lĩnh ngoại viện như ông cũng khó tránh phải tự trách mình...

- Vâng... Đi đi! Vất vả rồi...

Giang Nguyên gật đầu nói.

Dư Trung Tấn rời đi, Giang Nguyên lại nói:

- Hồ Giang, giờ các anh về ban xem thử tình hình hiện tại, đồng thời chuẩn bị công tác tra hỏi Hồ y sư và Dương y sư,. Chúng ta phải làm xong báo cáo hoàn chỉnh trong vòng hai ba ngày này...

- Vâng... Chủ tịch....

Nghe Giang Nguyên ra lệnh, đám Hồ Giang cung kính gật đầu, sau đó liền sôi bước rời đi, đi hoàn thành công tác liên quan.

Còn La lão y sư La Thiên Minh lúc này chậm rãi đi tới sau lưng Giang Nguyên, đưa tay đẩy xe lăn của Giang Nguyên, từ từ đi về phía trước.

- Sư phụ... Tình hình Ninh Hán Dân bây giờ như thế nào?

Ngón trỏ của Giang Nguyên nhẹ nhàng gõ lên tay xe lăn, chậm rãi

nói.

- Sư phụ cũng vừa mới nhận được tin tức... Đã làm phẫu thuật, có điều vì mất máu quá nhiều, nội tạng tổn thương, vẫn đang hôn mê sâu... Ít nhất phải ba ngày trở lên mới có thể tỉnh lại, có đều tình hình sau này vẫn còn khó nói...

Nói với Ninh Hán Dân, La Thiên Minh cũng đầy cảm thán. Quan hệ của ông và Ninh Hán Dân cũng khá tốt, thậm chí ban đầu Giang Nguyên có thể vào được Thiên Y viện là cũng nhờ Ninh Hán Dân ký tên phê chuẩn. Nhưng ông không ngờ Ninh Hán Dân lại đi sai đường đến mức này.

Giang Nguyên nhẹ nhàng thở dài, nói:

- Chuyện Long Sơn năm đó, ông ấy cũng không phải thật sự muốn tham gia, còn lần này mặc dù có tham gia nhưng vào cửa ải cuối cùng, nhờ ông ấy ra tay chặn phe địch mới có thể bảo vệ tính mạng của nhóm Viện trưởng... Cho nên, lần này chuyện xử lý ông ấy thật sự hơi khó nói...

Nghe Giang Nguyên nói vậy, La lão y sư La Thiên Minh im lặng một chút, chậm rãi nói:

- Có điều, cho dù ông ấy không bị xử phạt quá nặng thì vị trí Ủy viên thường vụ Hội đồng viện cũng sẽ không thể nào ngồi nữa...

La lão y sư La Thiên Minh hơi chần chừ một chút, nói tiếp:

- Hơn nữa... Cộng thêm Chu Thế Dương, còn thiếu hai Ủy viên thường vụ...

Giang Nguyên nghe La lão y sư La Thiên Minh nói vậy thì ngón tay luôn gõ lên tay vịn liền ngừng lại, sau khi nháy mắt một cái, chậm rãi nói:

- Sư phụ, người muốn sao?

La lão y sư La Thiên Minh nghe Giang Nguyên nói vậy liền cười haha, khẽ đưa tay sờ đầu Giang Nguyên một cái, cười nói:

- Sư phụ đã từ bỏ hy vọng với cái vị trí này từ rất lâu rồi... Sao còn

muốn gì!

- Ồ?

Giang Nguyên khẽ cau mày một cái, sau đó nói:

- Vậy ý của sư phụ là?

La lão y sư vừa đi, vừa chậm rãi cười, thờ dãi nói:

- Con biết không? Một năm trước sư phụ còn đang nghĩ, đệ tử của sư phụ, chưa tới mười hoặc hai mươi năm nữa có lẽ sẽ có hy vọng ngồi vào cái vị trí mà cả đời sư phụ cũng không có hy vọng ngồi vào kia...

- Nhưng bây giờ... Sư phụ không ngờ lại nhanh đến như vậy, mới một năm, đệ tử này của sư phụ đã có đủ hy vọng rồi...

Chương 1084: Môn chủ tức giận

Giang Nguyên nghe thấy La lão y sư La Thiên Minh nói mấy câu vu vơ như vậy ánh mắt hơi lóe lên hai cái, sau đó cười thất thanh, nhẹ nhàng lắc đầu một cái.

- Sư phụ... Điều này sao có thể chứ? Con mới hai mươi bảy tuổi, cho dù ăn tết xong thì cũng mới hai mươi tám tuổi.

Giang Nguyên lắc đầu cười nói:

- Hơn nữa con ngồi lên vị trí Ủy viên Hội đồng viện này chưa đến nửa năm... Lần này không thể tới lượt con...

- Haha... Không tới lượt? Chắc chắn sẽ tới lượt...

La lão y sư La Thiên Minh mỉm cười nói:

- Nếu không phải có chút hy vọng, sao sư phụ và Vu Phương Minh và Lưu Thiên Phúc lại cật lực đẩy con lên ngồi vị trí Chủ tịch Hội đồng xử lý nguy cơ chứ?

- Ồ?

Giang Nguyên nghe La lão y sư La Thiên Minh nói vậy thì chân mày khẽ nhăn lên nhưng không nói gì. Hắn biết sư phụ sẽ giải thích cho hắn.

Lúc này hai người đã ra khỏi phạm vi Hội đồng viện, bắt đầu đi về phía ban Giám sát. Xung quanh đã có không ít thành viên nội viện đi ngang qua. Họ thấy La lão y sư La Thiên Minh đẩy Giang Nguyên đi tới, giữa chân mày hai người đều có ý cười thoải mái thì các thành viên nội viện này dường như cũng thoải mái hơn.

Tuy họ nghe nói nhóm Viện trưởng đã bình an trở về, nhưng Viện trưởng bọn họ vẫn chưa chính thức lộ mặt, trong lòng mọi người vẫn hơi thấp thỏm. Dẫu sao trong viện xảy ra chuyện lớn như vậy, thậm chí hình như ngay cả Thiên y sư cũng xảy ra vấn đề.

Bây giờ trên danh nghĩa Ủy viên Giang Nguyên vẫn là người lãnh đạo cao nhất của Thiên Y viện. Hắc và La lão y sư La Thiên Minh trên mặt nở nụ cười thoải mái thì dĩ nhiên trong lòng mọi người cũng buông lỏng hơn. Mấy ngày nay chân mày hai người này đều nhíu chặt, giờ đã thoải mái như vậy thì mọi người còn gì phải lo lắng nữa.

- Chào Chủ tịch Giang, chào La lão y sư...

- Chào Chủ tịch Giang, chào La lão y sư...

La lão y sư La Thiên Minh mỉm cười gật đầu đáp lễ các thành viên chào hỏi, đợi sau khi mọi người rời đi, lúc này mới tiếp tục nói:

- Từ lúc một mình con đơn độc vạch trần âm mưu của đám Chu Thế Dương, lấy lại quyền khống chế Thiên Y viện trong tay đám phản nghịch, hơn nữa còn cứu được sư phụ cùng Vu Phượng Minh, Lưu Thiên Phúc, cộng thêm thân phận chủ Tề Thế Đỉnh của con, thật ra chắc chắn con có thể nhận được đủ lợi ích từ chuyện này rồi!

- Chẳng qua tình hình lúc đó vẫn chưa rõ... Sau khi sư phụ phân tích tình hình một chút, cảm thấy con là người thích hợp với vị trí Chủ tịch Hội đồng xử lý nguy cơ này nhất trong mọi người, cộng thêm con đã lập được bao nhiêu công lao, cũng có lý do cho nên sư phụ mới quyết định đặt cược thể diện, đẩy con lên vị trí này... Chỉ cần con giữ vị trí Chủ tịch Hội đồng xử lý nguy cơ lần này, như vậy cho dù lần này con không thể lên được vị trí Ủy viên thường vụ thì những lý lịch này cũng để để con rút ngắn ít nhất một nửa thời gian để ngồi lên vị trí này.

- Vốn lúc ấy Chu Hạo Bình là người có tư cách ngồi vào vị trí này nhất, nhưng ông ta cũng đã từng bị Chu Thế Dương lừa gạt, không có được phản ứng chính xác là kịp thời! Đây là thời cơ cực tốt cho con... Còn Vu Phượng Minh và Lưu Thiên Phúc vốn có quan hệ rất tốt với con, mà con còn cứu họ ra... Cho nên sau khi sư phụ lên tiếng đẩy con lên chức này, hai người cũng lập tức bày tỏ ủng hộ con...

Nói tới đây, La lão y sư La Thiên Minh hơi tư đắc, nói:

- Đợi con thật sự trở thành Chủ tịch Hội đồng xử lý nguy cơ này, lúc ấy sư phụ phát hiện, có ba người chúng ta ủng hộ, hơn nữa ban Giám sát cũng kiên định đứng về phía con, cho dù như thế nào con cũng có đầy đủ tư cách. Nếu lỡ như Viện trưởng bọn họ thật sự xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn... Với năng lực và vị trí của con, còn có chúng ta ủng hộ, cho dù Hội đồng xử lý nguy cơ bị giải tán, nhưng vị trí Ủy viên thường vụ của con là chắc chắn trăm phần trăm! Hơn nữa sư phụ cũng tin con có năng lực đảm bảo truyền thừa của Thiên Y viện ta sẽ không xảy ra vấn đề lớn!

- Bây giờ Viện trưởng bọn họ đã thuận lợi trở về.

Đối với Thiên Y viện mà nói đây là chuyện hết sức may mắn. Đối với con cũng không phải là chuyện gì quá tốt... Có điều, lần này vì cứu nhóm Viện trưởng, con lại lập được nhiều công lớn. Công thêm con đã đảm nhiệm vị trí Chủ tịch Hội đồng xử lý nguy cơ trong lúc nguy cấp, gần cơn sóng dữ. Viện trưởng bọn họ càng không thể không cân nhắc chuyện thưởng cho con như thế nào.

Nói tới đây, ý cười trên khóe miệng La lão y sư La Thiên Minh càng đậm hơn:

- Sư phụ nghĩ có lẽ giờ Chu Hạo Bình cũng hiểu rõ những điều này... Chắc giờ cảm xúc của ông ta không tốt lắm đâu...

- Ồ?

Giang Nguyên chớp chớp mắt, đột nhiên cười nói:

- Sư phụ nói vì sao Viện trưởng đột nhiên muốn tự sám hối ba ngày?

- Đúng... Con cũng không ngạc nhiên lắm nhỉ...

La lão y sư La Thiên Minh cười ha hả nói:

- Cái vị trí Chủ tịch Hội đồng xử lý nguy cơ này của con tuy lập được công lao không nhỏ nhưng tính ra thì cũng mới làm được hai ngày thôi... Hai ngày kể ra thì cũng không thật sự chứng tỏ được điều gì.

- Cho nên, Viện trưởng bọn họ mới cố ý cho con thêm ba ngày?

Lông mày Giang Nguyên giật giật nói.

La Thiên Minh hài lòng gật đầu nói:

- Không sai... Ý của họ là... Chỉ cần trong ba ngày này con có thể hoàn toàn ổn định tình hình Thiên Y viện, hơn nữa xử lý và báo cáo hoàn chỉnh chuyện phản nghịch lần này, vậy thì lý lịch Chủ tịch Hội đồng xử lý nguy cơ của con này mới thật sự hoàn thiện.

Giang Nguyên nhẹ nhàng thở ra một hơi, sau đó liền nhàn nhạt cười, nói:

- Xem ra, những thứ con bắt buộc dĩ phải bỏ ra, giờ thật sự nhận được không ít hồi báo nhỉ...

- Haha... Dĩ nhiên rồi, cứu cả viện thoát khỏi nguy nan, đảm bảo sự hoàn mỹ của Thiên Y viện ta... Hồi báo cho công lao này dĩ nhiên không nhỏ, haha...

- Sư phụ, vậy người cảm thấy lần này con thật sự có thể ngồi lên vị trí Ủy viên thường vụ?

- Dĩ nhiên... Đầu tiên ta chỉ chắc chắn 50%, nhưng sau khi nghe Viện trưởng nói vậy, giờ ít nhất ta chắc chắn 70%...

- Được rồi. 70% thì 70%, có điều kể ra, con thật sự không muốn làm... Giờ con đã có một Bộ lạc Vu sư. Hơn nữa với tình hình em trai con ở Tuyệt Y Đường, chỉ e rất có thể cũng không thiếu phần của con.

- Ôi cha... Thằng nhóc con đúng là được lợi còn giả vờ... Sư phụ này vì con ngay cả thể diện cũng chẳng cần, con còn muốn từ chối? Thiên Y viện chúng ta mấy thứ lễ tẻ khác bên ngoài sao có thể so sánh được? Tuyệt Y Đường kia dù thật sự có một phần của con, nhưng nền tảng của họ có bằng chúng ta không?

La lão y sư La Thiên Minh càng nói càng tức, gõ mạnh lên đầu Giang Nguyên, nói:

- Còn nữa, thằng nhóc con... lần này nếu thật sự lên được Ủy viên thường vụ, thêm vài năm nữa, chỉ cần không có gì bất ngờ xảy ra, đợi Viện trưởng lui xuống rồi, đến lúc đó vị trí Viện trưởng này

còn không đến tay hay sao? Nếu con bỏ lỡ lần này, sau này muốn làm Viện trưởng, ít nhất cũng phải đợi sau khi con sáu mươi tuổi...

Giang Nguyên nghe La lão y sư La Thiên Minh lầm bầm chỉ đành gật đầu liên tục, nói:

- Sư phụ, sư phụ... Con biết lỗi rồi, người đừng gõ đầu con nữa mà...

Trong Thiên Y viện lúc này đang vui vẻ, còn các lão đại Cổ Môn lúc này cảm xúc hơi kỳ lạ.

Môn chủ Lưu Phong ngồi trước bàn, sau khi nghe thuộc hạ báo cáo xong, sắc mặt hơi phiền muộn, lãnh đạm nói:

- Mấy ngày trước tôi đã đích thân đi gặp mặt Giang Nguyên, định nhân cơ hội tạo chút ấn tượng với hắn, kết quả giờ đã bị hắn tát một tát... Chuyện này mọi người làm vậy đúng là không phải...

Lời của Lưu Phong nghe thì lãnh đạm, nhưng mấy lão giả đối diện nghe thấy cả người đều run lên, run giọng trả lời:

- Môn chủ thứ tội, bọn thuộc hạ làm việc không tốt, xin môn chủ xử phạt...

- Hừ... Thứ tội... Các người thả cho đám Từ Khả Liểu chạy cũng không nói làm gì. Như vậy cho dù Thiên Y viện không có mấy người Từ Khả Liểu, mấy lão già còn lại rồi cả Viện trưởng lão bọn họ không phải dễ đối phó như vậy đâu...

Nói tới đây, Lưu Phong lạnh giọng cười nói:

- Nếu để mấy lão kia và đám Viện trưởng lão nhúng tay giữ quyền, vậy thì càng phiền phức... Mấy lão già bất tử cổ chấp kia nếu để họ chấp chưởng Thiên Y viện, vậy thì không có chuyện cũng kiểm chuyện tìm Cổ Môn chúng ta gây phiền phức, lấy danh nghĩa báo thù, dẫn dắt Thiên Y viện bọn họ đi khắp nơi gây phiền phức cho chúng ta...

- Giờ là thời đại nào rồi? Đâu phải một hai trăm năm trước, đâu phải thời đại đánh cho ta sống người chết. Giờ là thời đại tiến bộ, là thời đại toàn lực phát triển. Ai còn có tâm tư cả ngày cùng đánh

nhau sống mái với họ chứ? Có được lợi ích gì không? Còn chẳng bằng dốc sức vào việc phát triển, phát huy Cổ Môn chúng ta, đưa Cổ Môn trải khắp toàn cầu...

Nghe Lưu Phong nói vậy, cơ thể đang hơi run lên của mấy lão giả bên cạnh thoáng vững vàng hơn. Họ len lén ngẩng đầu nhìn vị Môn chủ đại nhân đối diện, nói:

- Vậy ý của Môn chủ đại nhân ngài là?

- Ý của tôi? Các người làm hỏng mắt cơ hội của tôi rồi... Vốn có thể yên lành dụ Giang Nguyên kia về, giờ kết quả hay rồi. Thiên Y viện đó Chu Thế Dương không thể nắm trong tay, Giang Nguyên cũng không thể chạy đến chỗ của tôi...

Nói tới đây, Lưu Phong tức giận trợn mắt nhìn lão giả này nói:

- Ông nói đi, ông thả chạy một nhân tài như vậy, ông nói tôi có phiền lòng không...

Bị Lưu Phong trừng mắt, lão giả vội vàng nói:

- Là thuộc hạ vô năng, thuộc hạ biết tội...

- Hừ...

Lưu Phong khẽ hừ một tiếng.

Thấy môn chủ không bức tức quá nữa, lão giả này vội vàng nói tiếp:

- Môn chủ... Nếu ngài thích thẳng nhai đó như vậy, vậy thì... Sơn Trường đại nhân của chúng ta không phải có quan hệ khá tốt với tên nhai đó sao? Hơn nữa tôi nghe nói hai tình nhân của thẳng nhai đó giờ đang bái làm môn hạ của Sơn Trường đại nhân. Giờ mời đại nhân ra tay, thẳng nhai đó không phải sẽ bắt được về tay sao?

Lão giả này vừa nói xong liền len lén đắc ý ngẩng đầu nhìn sắc mặt Môn chủ mình, mình đưa ra chủ ý này có lẽ sẽ khiến môn chủ hết giận.

Có điều, ông vừa mới ngẩng đầu lên liền nhìn thấy ánh mắt lạnh như băng của môn chủ. Trong lòng ông không khỏi run lên. Ông còn chưa nghĩ thông đã xảy ra chuyện gì thì đã nghe môn chủ mình phẫn nộ quát lên:

- Tên ngu này, cút ra ngoài cho ông đây! Chẳng lẽ còn muốn ông đây đá như đá banh à? Cút!

Chương 1085: Lo lắng của mọi người

- Sư phụ...

Từ Thanh Linh trước nay vốn bình tĩnh, lúc này trên mặt đầy vẻ lo lắng, đẩy cửa bước vào trong sân, nhanh chóng đi vào, nhìn Sơn Trường đại nhân Tôn Diệu Nguyệt đang nhàn nhã thưởng thức trà liền trầm giọng nói:

- Sư phụ, con nghe nói chúng ta có hành động gì lớn với Thiên Y viện?

Chân mình Tôn Diệu Nguyệt khẽ nhướn lên, sau đó chậm rãi để cái ly trong tay xuống, không nhanh không chậm quay đầu nhìn về phía Từ Thanh Linh. Cô thấy tia lo lắng hiếm thấy của Từ Thanh Linh không khỏi cười ha hả, nói:

- Đúng vậy... Đúng là bên Lưu Phong có hành động, có điều, con lo lắng vậy làm gì?

Từ Thanh Linh nghe Tôn Diệu Nguyệt xác nhận, sắc mặt hơi đổi, căng thẳng nói:

- Vậy Giang Nguyên thì sao?

- Giang Nguyên?

Tôn Diệu Nguyệt nở nụ cười thâm ý nhìn đệ tử trước mặt mình, cười hi hi nói:

- Làm sao ta biết giờ hấn như thế nào?

- Sư phụ!

Từ Thanh Linh thấy sư phụ bắt lương nhà mình lại nở nụ cười trên gheo mình thì sắc mặt không khỏi lạnh đi, không vui nói:

- Con nghe nói Thiên Y viện xảy ra vấn đề lớn. Máy Thiên y sư đều bị người của chúng ta bao vây. Còn Chu Thế Dương ở lại giữ Thiên Y viện thì phản bội khổng chế Thiên Y viện. Cổ Môn chúng ta cũng nhúng tay vào đó. Vậy Giang Nguyên có gặp nguy hiểm không?

- Nguy hiểm? Đương nhiên là có rồi...

Tôn Diệu Nguyệt thấy đệ tử mình trước giờ tính tình lãnh đạm lại đột nhiên sốt ruột như vậy thì nụ cười càng đậm hơn, nói:

- Chu Thế Dương kia trước giờ luôn coi Giang Nguyên như cái đinh trong mắt gai trong thịt. Lúc đó ta nghe nói hắn vừa nắm quyền đã ra lệnh cho ngoại viện Thiên Y viện bắt Giang Nguyên rồi...

Từ Thanh Linh nghe thấy lời này sắc mặt lại một lần nữa biến đổi. Trong lòng cô căng thẳng đang định tiếp tục truy hỏi thì thấy trong mắt sư phụ mình không nén nổi ý cười. Cô đột nhiên sưng sốt một chút. Cô cũng biết, sư phụ mình cũng tương đối quan tâm Giang Nguyên. Nếu Giang Nguyên thật sự có chuyện chắc chắn sẽ không thể bình tĩnh thế này...

Hơn nữa nụ cười kỳ quái quen thuộc trong mắt cô dường như tình hình không phải vậy...

Nghĩ tới đây, sắc mặt Từ Thanh Linh dần thả lỏng, dường như không còn sốt ruột nữa. Cô chậm rãi ngồi đối diện Tôn Diệu Nguyệt, sau đó nâng bình trà lên, tự rót cho mình một ly trà, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, sau đó mới nở nụ cười nhẹ nhõm, nhìn về phía sư phụ mình, nói:

- Sư phụ... Xem ra tin tức của người thật sự hơi lạc hậu rồi!

Tôn Diệu Nguyệt thấy đệ tử mình trong nháy mắt đầu óc đã tỉnh táo trở lại thì dường như không còn thấy thú vị nữa đưa ly trà lên uống một hơi hết sạch. Sau đó hừ một tiếng nói:

- Chẳng thú vị gì cả, chẳng thú vị gì cả... Mỗi lần trên con chơi,

cùng lắm chỉ chơi được một lúc, chẳng chơi tới bến gì cả!

- Nếu đã không chơi tới bến, vậy thì người nói đi... Tình hình Thiên Y viện bây giờ như thế nào? Xem ra lần này Môn chủ đại nhân của chúng ta lại chơi lớn rồi à?

Từ Thanh Linh nhấp một ngụm nước trà trong ly, cảm thấy hương trà đi thẳng lên não, khiến suy nghĩ của cô trong nháy mắt trở nên tỉnh táo hơn, cô không nhịn được lại cười nói:

- Sư phụ... nghe nói trà này người lấy được từ chỗ Giang Nguyên, đúng là không tệ...

Lúc này bên Tuyên Tử Nguyệt cuối cùng cũng nhận được điện thoại Giang Nguyên gọi tới, sau khi xác nhận được Giang Nguyên bình an, có thể trở về Thiên Y viện rồi cả nhà bắt đầu mừng rỡ thu dọn hành lý, chuẩn bị trở về Thiên Y viện.

Lúc này Giang Nguyệt Minh cũng đang hỏi thăm Giang Nguyên tình hình cụ thể.

- Anh... Bây giờ sắp tết rồi, tình hình bên anh rất cuộc thế nào rồi?

Giang Nguyệt Minh cũng không hiểu lắm tình hình Thiên Y viện hiện tại. mặc dù trong Thiên Y viện đã truyền tin ra, nhưng dù thế nào thì hỏi anh ruột mình vẫn chắc chắn hơn.

- Không sao, trên căn bản mấy ngày nữa là có thể xử lý hết mấy chuyện này... Hơn nữa cũng có thể chính thức có câu trả lời với bên cậu...

Giang Nguyên nhàn nhạt cười nói.

Tất cả lớp bụi đều đã được phủ xuống, vậy thì dĩ nhiên không cần phải lo lắng nữa.

Giang Nguyệt Minh nghe Giang Nguyên trả lời bình tĩnh như vậy thì thở phào nhẹ nhõm, rồi lại vui mừng nói:

- Anh... Lần này Thiên Y viện có thể vượt qua được cửa ải khó khăn nghe nói công của anh lớn nhất... Lần này Chu Thế Dương rút dài rồi, cái vị trí Ủy viên thường vụ của Hội đồng Thiên Y viện

lần này anh có hy vọng không?

- Ồ... cái này mà cậu cũng biết sao...

Đầu bên kia Giang Nguyên nở nụ cười khổ, nói:

- Xem ra bên cậu có không ít người nằm vùng ở chỗ chúng tôi nhỉ...

- Khụ, khụ.... Anh, xem anh nói kìa... Ba và tổ sư gia của chúng ta ít nhiều gì cũng xuất thân từ Thiên Y viện, sao chút tin tức này mà bọn em lại không thể điều tra được chứ?

Giang Nguyệt Minh cười khan nói:

- Hơn nữa lần này, Chu Thế Dương động thủ với anh cũng là nhờ bạn của bên em khó khăn lắm mới truyền tin ra được đấy...

- Được rồi... Anh cũng chẳng so đo với mọi người mấy chuyện này... Dù sao cứ yên tâm đi... Vài ngày nữa mọi chuyện sẽ rõ thôi...

Giang Nguyệt Minh thấy Giang Nguyên không muốn nói nhiều những cũng không nói rõ là không được thì trong lòng cũng biết được giới hạn nên cũng không nói nhiều. Chẳng qua cậu chàng chỉ đè nén hừng phấn trong lòng, cúp máy.

Có điều, sau khi cúp máy xong cậu ta liền gọi điện cho Giang Văn Ba.

- Ba... Xem tình hình, lần này Thiên Y viện có biến rồi, thực sự vì chuyện năm đó, Thiên Y viện đã tra đến Ninh Hán Dân và Hồ Quang Dương, cho nên ba người này đã liên thủ gây ra chuyện lần này... Có điều giờ anh đã bắt được hết bọn họ, hơn nữa xem tình hình này, e là anh hai sẽ có được lợi ích không nhỏ từ chuyện lần này... Rất có thể sẽ được thăng lên Ủy viên thường vụ Hội đồng viện...

Giang Văn Ba nghe Giang Nguyệt Minh nói vậy thì mặt đầy xúc động, chậm rãi cười nói:

- Đúng vậy... Lần này đúng là công lao của anh con không ai bằng... Hơn nữa nó còn được làm Chủ tịch Hội đồng xử lý nguy

cơ, vậy nên trong lần này thật sự rất có thể sẽ được ngồi lên vị trí Ủy viên thường vụ Hội đồng viện... Xem ra lần này chúng ta có thể yên tâm ăn tết rồi...

Chương 1086: Lo lắng của lão Chu

- Tiểu Trương... Viện trưởng đã trở lại, tình hình trong viện cũng sẽ dần khôi phục bình thường, bây giờ tâm trạng của mọi người cũng đã ổn định; cho nên, công việc trong ban mọi người không thể để xảy ra bất kỳ vấn đề gì, hiểu không?

Đồng chí Phó chủ tịch Chu Hạo Bình mặt mũi nghiêm túc dặn dò một vị trung niên:

- Đặc biệt là mấy ngày này, nhất định phải đảm bảo cho công tác trong ban vận hành bình thường, không xảy ra rắc rối gì...

- Vâng... Chu lão ngài yên tâm, tôi nhất định sẽ bảo đảm không xảy ra vấn đề!

Người trung niên vội cười bảo đảm nói. Có điều, sau khi dứt lời, người trung niên cũng mỉm cười tiến tới trước, thấp giọng cười nói:

- Chu lão... Viện trưởng bọn họ đã trở lại, không biết cuối cùng chuyện này sẽ xử lý như thế nào? Hơn nữa lần này xảy ra chuyện lớn như vậy, hẳn lần này Chu lão ngài có hy vọng tiến thêm bước nữa rồi chứ?

Rõ ràng, đồng chí Tiểu Trương này cùng Phó chủ tịch Chu quan hệ tương đối thân, nghe thấy Tiểu Trương nói vậy, Chủ tịch Chu nét mặt hơi lạnh lẽo, có điều trong lời nói vẫn lộ chút thân cận, lãnh đạm nói:

- Chuyện này còn khó nói... Không nên nói lung tung...

- Dĩ nhiên, dĩ nhiên... Có điều, vẫn nên chúc mừng ngài trước...

Tiểu Trương thấy Chu Hạo Bình không hề gạt phắt đi thì lập tức cười vui vẻ gật đầu nói.

Sau khi rời khỏi chỗ này, chân mày Chu Hạo Bình hơi nhíu lại. Ngô y sư Ủy viên Hội đồng viện cùng với lão đi thị sát lúc này cũng khẽ cau mày nói:

- Lão Chu... Lần này viện trưởng bọn họ đột nhiên nói muốn đóng cửa sấm hối ba ngày... Chuyện này hình như hơi kỳ quái...

- Đúng là hơi kỳ quái...

Chu y sư chậm rãi gật đầu một cái, nói:

- Tôi cũng vừa mới nghĩ về chuyện này... Tuy đúng là mấy ngày nay họ rất mệt mỏi, hơn nữa cũng đều bị chút thương tích, nhưng dù thế nào thì nghỉ ngơi một ngày cũng được rồi... Mặc dù thế cục trong viện đã ổn định, nhưng xảy ra vấn đề lớn như vậy, hẳn họ phải sớm tiếp tay mọi chuyện mới yên tâm... Nhưng sao họ lại đóng cửa suy ngẫm ba ngày, chuyện này đúng là hơi kỳ quái...

Ngô y sư suy nghĩ một chút, nói:

- Tôi đã nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có một lý do. Viện trưởng bọn họ đột nhiên cho Hội đồng xử lý nguy cơ ba ngày, e là muốn xem thử trong ba ngày này chúng ta giải quyết công việc trong viện như thế nào...

- Nhưng như vậy hình như có vài thứ không rõ ràng... Chúng ta vốn là Ủy viên Hội đồng viện, cho dù Hội đồng viện có phải sắp xếp lại thì chuyện nên làm chúng ta vẫn sẽ làm...

Chu y sư chậm rãi lắc đầu một cái, nói:

- Chắc chắn có ẩn tình khác...

Lúc này hai người đều thoáng trầm mặc, có điều hai người đã có thể ngồi lên vị trí Ủy viên Hội đồng viện này dĩ nhiên đều là những người cực kỳ tinh ranh. Lúc này đột nhiên mắt hai người lần lượt sáng lên, sau khi nhìn nhau một cái lập tức nhìn thấu ý của đối phương.

- Chẳng lẽ... Viện trưởng bọn họ thật sự định đẩy Giang Nguyên lên chức?

Ngô y sư kinh ngạc nói:

- Chỉ có lý do này đáng tin nhất... Dẫu sao ba ngày này chỉ có Giang Nguyên là có lợi nhất...

Lúc này sắc mặt Chu y sư hơi trầm xuống, chậm rãi gật đầu nói:

- Xem ra hẳn là như vậy...

Thấy Chu y sư cũng đồng ý, Ngô y sư hơi biến sắc mặt, chậm rãi nói:

- Hiện tại chắc chắn Chu Thế Dương là bị bắt rồi, còn Ninh Hán Dân vẫn chưa tỉnh lại, cũng chưa chắc là sẽ không thể ngồi ở vị trí Ủy viên thường vụ Hội đồng viện nữa...

- Nói như vậy, có lẽ có hai vị trí...

Sắc mặt Ngô y sư hơi khó coi trầm giọng nói:

- La Thiên Minh chắc là không thể rồi. Dù sao thì tu vi nội khí của lão quá kém. Còn lão Chu anh giờ đang đứng hàng đầu, có lẽ vấn đề không lớn... Nhưng Giang Nguyên. Giang Nguyên mới hai mươi bảy tuổi... Lại vừa vào Ủy viên Hội đồng viện chưa được mấy tháng...

Chu y sư liếc nhìn Ngô y sư sắc mặt u ám, chậm rãi lắc đầu.

Dĩ nhiên ông biết rõ suy nghĩ của đối phương nên chỉ có thể thở dài, nói:

- Lần này công lao của Giang Nguyên thật sự là quá lớn... Trong viện có thể tránh được đại kiếp lần này trên cơ bản phân nửa là nhờ sức của mình cậu ta, cộng thêm cuối cùng cậu ta đã bất chấp an nguy của bản thân cứu ba người Viện trưởng... Viện trưởng bọn họ cất nhắc Giang Nguyên cũng là chuyện tương đối có thể...

Ngô y sư nghe Chu y sư nói vậy thì sắc mặt càng thêm u ám. Ủy viên thường vụ Hội đồng viện trống hai vị trí, tuy chưa chắc Viện trưởng bọn họ sẽ bù hết hoàn toàn hay tạm thời bù một vị trí, nhưng cuối cùng thì rất có khả năng sẽ trực tiếp bù cả hai vị trí. Các Y sư nhất phẩm trên cơ bản trừ La lão y sư quá không có khả

năng, những người khác dù ít dù nhiều cũng có vài suy nghĩ muốn đi lên bước nữa.

Trong Hội đồng viện, Ngô y sư cũng là một người cực kỳ mong muốn vị trí này. Lần này có hai vị trí, lão cũng định dốc hết sức để tranh một ghế. Dẫu sao Vu Phượng Minh và Lưu Thiên Phúc của ban Luyện đan trên căn bản đều là những người say mê luyện đan, e là chẳng để tâm mấy đến cái ghế Ủy viên thường vụ Hội đồng viện này. Nếu hai vị này đã tùy ý như vậy, vậy thì Ngô y sư rất có khả năng có thể đi lên, tranh vị trí này...

Nhưng bây giờ, phân tích tình hình hiện tại, khả năng lão có thể lên vị trí này đã hoàn toàn bị gạt bỏ rồi...

Dù sao uy vọng và lý lịch của lão trên mọi phương diện đều kém Chu y sư, cho nên lão chỉ có thể cân nhắc tranh vị trí cuối cùng.

Có điều với tình huống bây giờ, nếu Viện trưởng bọn họ thật lòng muốn đẩy Giang Nguyên lên chức, vậy thì chuyện này sẽ thật sự không có phần của lão rồi.

Nghĩ tới đây, sắc mặt Ngô y sư âm trầm, sau khi trầm mặc một lát, đột nhiên lên tiếng nói:

- Lão Chu... Anh nói lần này rốt cuộc Viện trưởng bọn họ định bù mấy vị trí? Tạm thời bù từng vị trí hay bù hết cả hai?

Nghe Ngô y sư nói vậy, Chu y sư cau mày, sắc mặt lập tức trở nên phiền muộn. Ông hiểu vì sao Ngô y sư đột nhiên nói vậy, có điều ông không khỏi nghiêm túc suy nghĩ một chút. Dẫu sao Ủy viên thường vụ Hội đồng viện trên căn bản đều do Thiên y sư đảm nhiệm. Xưa nay chưa từng có Y sư nhất phẩm nào có thể lên ngôi, để trống một vị trí hai ba năm cũng có...

Bây giờ ông chỉ là Y sư nhất phẩm, muốn đột phá Thiên y sư thì vẫn còn thiếu một chút. Nếu Viện trưởng bọn họ thật sự cất nhắc đưa lên thì được. Kể ra, chuyện của ông vẫn còn hơi mơ hồ.

Vốn ông cũng không nghiêm túc suy nghĩ. Dẫu sao suy suy nghĩ ban đầu của ông là vị trí này trên cơ bản là của ông rồi. Nhưng với tình hình bây giờ thì đúng là vẫn chưa chắc.

Tuy chuyện này không ai có thể nói rõ được, nhưng lẽ Viện trưởng bọn họ thật sự nghĩ vậy? hoặc thậm chí là thật sự an bài như vậy thì sao?

Chu y sư suy nghĩ một chút, sắc mặt càng thêm âm trầm. Có vài điều ông thực sự không thể không lo lắng, cũng không thể an lòng được.

Chương 1087: Tra hỏi xong

Nhìn Chu y sư đột nhiên im lặng không nói Ngô y sư trong lòng thoáng vui mừng, xem ra lão Chu cũng nghĩ đến ý nghĩa trong câu nói của mình. Mình có lo lắng như vậy, dĩ nhiên lão Chu cũng càng như vậy. Lão lập tức chậm rãi nói:

- Lão Chu... Về chuyện này, nếu đã có khả năng này, thì không thể không đề phòng... Nếu lỡ như Viện trưởng bọn họ chỉ định bù tạm một vị trí, vậy thì đến lúc đó vẫn còn khó nói

Chu y sư khẽ hừ một tiếng, nhìn Ngô y sư một cái. Dĩ nhiên ông biết suy nghĩ của đối phương. Bất kể như thế nào, bây giờ hai người đề trên cùng một chiến tuyến. Giang Nguyên có thể nói là đối thủ của mình và cũng là đối thủ của đối phương. Ông lập tức chậm rãi nói:

- Cái này cũng phải xem thử thăng nhĩ kia có bản lĩnh hay không. Giờ nó chẳng qua cũng chỉ là một Y sĩ nhất phẩm, ngay cả một y sư còn chưa phải. Tôi muốn xem xem, một Y sĩ nhất phẩm rốt cuộc làm thế nào để làm một Ủy viên thường vụ Hội đồng viện chỉ Thiên y sư mới có thể làm!

- Ha ha... Lão Chu, anh nói có lý... Bất kể như thế nào, tôi đều ủng hộ anh... Hơn nữa còn có lão Bạch bọn họ, chúng tôi đều sẽ ủng hộ anh...

- Ừ...

Chu y sư hài lòng gật đầu một cái, trong lòng thầm hừ một tiếng: “Nếu Giang Nguyên này thật sự muốn tranh với tôi, vậy thì nói không chừng chúng ta phải nghiêm túc đấu một trận. Cho dù Viện

trưởng bọn họ ủng hộ cậu cũng phải xem thử chúng tôi có đồng ý hay không...”

Nghĩ thông suốt những điều này, Chu y sư liền định thần lại, dù sao chuyện này vẫn chưa quyết định, cụ thể như thế nào vẫn còn phải chờ nghiên cứu. Có điều hai ngày này mình phải thường xuyên gần gũi, uống rượu tán gẫu với các Ủy viên khác mới được, chắc họ sẽ không từ chối đâu.

Còn Vu Phượng Minh và Lưu Thiên Phúc của ban Luyện đan thì coi như thôi. Hai người đó chắc chắn sẽ đứng bên Giang Nguyên không cần suy xét.

Lúc này bên Chu y sư đã có nhiều dự định thì Giang Nguyên ngược lại chẳng thêm suy nghĩ nhiều như vậy. La lão y sư La Thiên Minh dẫn theo Lý Khải, La Thời Phân của ban Giám sát đi vòng vòng quanh viện vài vòng, rồi bắt mấy người ra.

Còn Giang Nguyên chủ yếu là từng bước từng bước tra hỏi Chu Thế Dương đã chính thức bị bắt cùng với Hồ y sư và Đào y sư hai Ủy viên Hội đồng viện ở bên cạnh ủng hộ lão.

Giang Nguyên ngồi trước bàn, đưa tay bưng ly Thanh Tâm trà, từ từ uống, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn Chu Thế Dương phía đối diện một chút.

Thiên y sư Chu Thế Dương cao cao tại thượng ngày xưa lúc này như già đi năm sáu tuổi. Mái tóc đen bóng ngày xưa giờ đã thêm nhiều sợi bạc, đang ngồi trên mặt đất, bắt đầu giống một ông lão sáu bảy chục tuổi, trông vô cùng già nua...

Thật ra Chu Thế Dương cũng chẳng có quá nhiều giá trị thẩm vấn. Tất cả những gì lão làm, trên căn bản đều đã đầy đủ chứng cứ. Có điều, Giang Nguyên muốn có được bản cung khai hoàn chính của lão, đồng thời chứng cứ về Hồ y sư và Đào y sư bên cạnh lão vẫn chưa đầy đủ, nếu có được chỉ chứng của Chu Thế Dương thì mọi chuyện đơn giản hơn nhiều.

Chu Thế Dương ngồi trên ghế tra hỏi đối diện, cặp mắt vô thần nhìn hai bàn tay gầy khô của mình, đột nhiên cảm thấy quanh mình có từng cơn khí lạnh ập tới, làm cho lão không kim được rụt

cổ một cái, sau đó ngẩng đầu nhìn bốn phía.

- Trong viện không mở máy điều hòa sao? Sao lạnh vậy chứ?

Chu Thế Dương lẩm bẩm, đột nhiên tức giận lên tiếng, nói:

- Chỉnh điều hòa cao hơn chút đi, muốn lạnh chết tôi à?

Giang Nguyên nháy mắt một cái, hẳn không hề cảm thấy lạnh. Bình thường nhiệt độ trong viện là hơn hai mươi độ, Chu Thế Dương phía đối diện đang mặc tới hai bộ đồ...

- Chu Thế Dương... Nhiệt độ bây giờ là hai mươi bốn độ, ông nghĩ giờ là mùa hè sao?

La Dương Sinh bên cạnh nhíu mày một cái, trầm giọng nói.

- Hai mươi bốn độ? Hừ... Anh nghĩ tôi bị ngu à? Hai mươi bốn độ mà tôi lạnh sao?

Chu Thế Dương lạnh lùng nhìn chằm chằm La Dương Sinh, lạnh giọng nói.

- Ông nhìn bảng điều khiển trên tường đi...

La Dương Sinh cau mày chỉ bảng điều khiển trên tường nói, lại bị Giang Nguyên lãnh đạm cắt ngang, nói:

- Pha cho ông ta một ly Thanh Tâm trà...

La Dương Sinh sửng sốt một chút, sau đó liền gật đầu nói:

- Vâng...

- Thanh Tâm trà? Haha...

Chu Thế Dương nghe Giang Nguyên nói vậy liền ngẩng đầu nhìn Giang Nguyên cười lạnh một tiếng:

- Giang Nguyên, mày nghĩ tao sẽ mắc lừa mày sao?

Giang Nguyên cười một tiếng, không nói tiếng nào. La Dương Sinh lúc này cũng đã đưa một ly trà nóng đặt vào tay Chu Thế Dương.

Chu Thế Dương lạnh lùng liếc ly trà rồi đưa tay định hất đổ. Có điều lão vừa đưa tay ra thì cảm thấy được chút hơi ấm tỏa ra từ ly trà.

Chu Thế Dương chần chờ một chút rồi chậm rãi đưa tay bưng ly trà, sau khi cảm nhận được tia ấm áp từ bàn tay tiếp xúc với ly thì cuối cùng chậm rãi thở ra một hơi, hai tay nắm chặt ly trà.

Hơi trà nóng chậm rãi bốc lên, một hương trà thơm ngát dần dần tỏa ra. Chu Thế Dương ngửi thấy mùi thơm quen thuộc thì không kìm được hít một hơi thật sâu. Sau khi Chu Thế Dương hít hương trà kia thì tinh thần uể oải và hoảng hốt chợt rung lên...

- Đúng là Thanh Tâm trà...

Chu Thế Dương chậm rãi thở ra một hơi, trong mắt lóe lên một tia vui mừng, sau đó vội vàng nâng ly trà lên miệng, bắt chắp nó còn hơi nóng, uống một hớp lớn.

Sau khi hớp trà nóng này xuống bụng, Chu Thế Dương cực kỳ thoải mái chậm rãi thở ra một hơi nhắm hai mắt lại; cảm thụ hương thơm của trà. Sau khi nước trà đi vào bụng thì sinh ra hiệu quả, đầu óc dần tỉnh táo, cảm giác thư thái khiến mặt Chu Thế Dương khẽ co rút hai cái.

Trước kia lão chẳng thèm để ý đến Thanh Tâm trà này. Sau khi lên Ủy viên Hội đồng viện, trên căn bản ngày nào cũng được cấp Thanh Tâm trà. Một hai năm đầu còn cảm thấy mới mẻ, nhưng hai năm sau thì chẳng thấy có gì đặc biệt nữa.

Cứ uống liên tục như vậy mười mấy năm, nhưng không ngờ, tới giờ, chỉ uống một ly Thanh Tâm trà mà ngày thường hay uống nhất lại khiến người ta có cảm giác vô cùng hưởng thụ.

- Haizz...

Nghĩ tới đây, Chu Thế Dương không kìm được thở dài. Có vài thứ quả nhiên sau khi mất đi rồi mới cảm thấy quý trọng.

Giang Nguyên thì không nhanh không chậm uống một ngụm trà, giống như không hề để ý Chu Thế Dương sẽ nói gì, hoặc là muốn nói cái gì vậy.

La Dương Sinh bên cạnh thấy vẻ bình tĩnh này của Giang Nguyên thì tuy hơi lo lắng nhưng vẫn miễn cưỡng làm ra vẻ bình tĩnh. Đi theo chủ thể nào thì phải có phong cách làm việc giống chủ đó...

- Phù...

Chu Thế Dương lại uống một hớp trà lớn, thở phào một cái, cuối cùng cũng phần chấn hơn. Lão ngẩng đầu nhìn về phía Giang Nguyên, thấy Giang Nguyên vẫn bình tĩnh uống trà liền chậm rãi nói:

- Chuyện Long Sơn năm đó và chuyện lần này, tôi đều có thể nói kỹ một lượt, nhưng những thứ khác thì không cần phải suy xét nữa...

...

- Chủ tịch, thật sự không hỏi nữa?

La Dương Sinh đang sửa sang lại bản ghi chép, theo Giang Nguyên ra khỏi cửa xong liền nghờ nghờ nói:

- Nếu Chu Thế Dương đã nói những chuyện nên nói rồi, vậy sao không hỏi tiếp...

Giang Nguyên cười lãnh đạm, nói:

- Mỗi một người đều có giới hạn của mình... Lần trước chẳng qua tôi chỉ tung chiêu bất ngờ mới có thể lấy được vài thứ mình muốn trong tình trạng Chu Thế Dương không tự ý thức được... Bây giờ Chu Thế Dương đã có suy nghĩ khác rồi. Với tâm thái của lão hiện giờ, chỉ cần chuyện lão không muốn làm thì sẽ không thể nào ép buộc được lão...

- Tôi kiên nhẫn đợi lâu như vậy, cho lão một ly Thanh Tâm trà, có thể đổi lấy sự phối hợp này của lão là tương đối hài lòng rồi... Còn những chuyện khác, chúng ta không cần lãng phí thời gian..

Giang Nguyên hơi cười nói:

- Chúng ta có thể tìm những cách khác... Chẳng hạn hỏi Hồ Giang bọn họ tình hình bây giờ như thế nào.

Rất nhanh, La Dương Sinh liền không thể không bội phục những lời của Giang Nguyên có lý. Vì dưới sự đốc thúc của La lão y sư La Thiên Minh, Hồ Giang và Lý Khải đã tiến hành chỉnh đốn nội viện, đã có được tiến triển mới.

Dĩ nhiên, để giúp Giang Nguyên tìm được chứng cứ hai người Hồ, Đào tham dự vào chuyện này, ba người cũng tương đối tốn công.

Hồ y sư là Y sư nhất phẩm, tuy trong chuyện phản bội viện lần này không có hành vi phản bội viện rõ ràng, giống như chỉ đứng về phía Chu Thế Dương trong tình huống không biết chuyện. Nhưng những người sáng suốt đều thấy được vài điểm không bình thường.

Có điều những điều tra nhằm vào hai người này vẫn chưa có tiến triển gì...

Là kẻ bị tình nghi, đãi ngộ của Hồ y sư tốt hơn Chu Thế Dương rất nhiều. Lão ngồi trong ghế bọc mềm ở phòng thẩm vấn, còn có trà nóng và trái cây, giống như chủ khách đang trò chuyện tán gẫu vậy.

- Hồ y sư... Ông chắc chắn ông không biết chuyện Chu Thế Dương phản bội viện chứ?

Lúc này Giang Nguyên rất chuyên nghiệp, ngồi trước bàn, nghiêm nghị nhìn Hồ y sư đối diện, trầm giọng nói.

- Dĩ nhiên... Trong tình huống đó, Chu Thế Dương thân là Ủy viên thường vụ Hội đồng viện, những gì ông ta nói, cùng với một vài quyết định ông ta làm, chúng tôi đều nên ủng hộ và tán thành...

Hồ y sư sắc mặt âm trầm nhìn Giang Nguyên, nói:

- Chủ tịch Giang... Cậu còn muốn tôi nói mấy lần nữa đây? Tôi nói cậu biết, tuy tôi bị Chu Thế Dương lừa gạt, nhưng tôi cũng là Ủy viên Hội đồng viện, tôi có quyền đưa ra quyết định và phán đoán như vậy!

- Hồ y sư... Tôi biết ông là Ủy viên Hội đồng viện, nhưng ông cảm thấy ông là một Ủy viên Hội đồng viện mà nói như vậy thì có xứng với chức vụ của mình không?

Giang Nguyên bình tĩnh nói tiếp:

- Trong tình huống ban Giám sát đã xác định Chu Thế Dương có vấn đề, ông vẫn kiên trì ủng hộ Chu Thế Dương. Tình hình như vậy làm chúng tôi không thể không nghi ngờ ông có tham dự vào chuyện này!

- Chủ tịch Giang... Tôi nói rồi, tôi là một Ủy viên Hội đồng viện, cậu không thể trong tình huống không bằng không chứng tùy ý nghi ngờ tôi... Nếu không tôi sẽ tố cáo lên Hội đồng viện!

Sắc mặt Hồ y sư lạnh lẽo, nhìn Giang Nguyên trầm giọng nói:

- Giờ các người bắt giam lỏng tôi ở đây đã mấy ngày rồi. Tôi biết Viện trưởng bọn họ đã quay về, nếu cứ tiếp tục thế này, tôi nhất định sẽ tố cáo...

Nhìn vẻ tự tin và bình tĩnh của Hồ y sư, Giang Nguyên cười, sau đó gật đầu với La Dương Sinh.

Thấy Giang Nguyên gật đầu La Dương Sinh bên cạnh lúc này cũng mặt lạnh như tiền, nói:

- Hồ y sư, chúng tôi vừa có được nhân chứng và lời chứng mới... Y sư Từ Mỹ anh vừa thừa nhận, bà nhận được chỉ thị của ông, đưa mấy cái rương đến biệt thự của Viện trưởng...

Hồ y sư nghe thấy vậy sắc mặt lập tức biến đổi...

Chương 1088: Giải tán Hội đồng xử lý nguy cơ

Chỉ còn vài ngày nữa là đến tết, ba ngày cũng trôi qua trong chớp lát. Rất nhanh, ngày họp Hội đồng viện đã đến.

Chu y sư thoát nhìn có vẻ lãnh đạm đi về phía Văn phòng Hội đồng viện, Ngô y sư lúc này cũng đi bên cạnh, hai người vừa đi vừa mỉm cười trò chuyện.

- Nghe nói hôm qua bọn Giang Nguyên đã lấy được chứng cứ

Dương Lợi Dân và Hồ Hâm Nguyên có tham gia vào chuyện kia, chính thức kết thúc vụ án này rồi?

Chu y sư hai tay chấp sau lưng chậm rãi bước đi, đột nhiên giống như dừng dừng hỏi.

Nghe Chu y sư nói đến chuyện này, sắc mặt Ngô y sư hơi buồn bã, trầm giọng nói:

- Đúng vậy... Tôi đã xác nhận, quả thật là như thế: Hơn nữa bên Chu Thế Dương cũng đã khai báo hết toàn bộ chuyện Long Sơn năm đó và chuyện lần này rồi...

Thấy Ngô y sư xác nhận, sắc mặt Chu y sư hơi thay đổi. Lão vốn tưởng rằng trong ba ngày này Giang Nguyên không thể nào chấm dứt được chuyện này, nhưng không ngờ trong mấy ngày này Giang Nguyên đã giải quyết được hết. Hơn nữa, ngay cả Chu Thế Dương cũng đã khai báo tất cả mọi chuyện. Những chuyện này mà bày ra trước mặt mấy người Viện trưởng quả thật lại là một chiến công rực rỡ nữa.

Là Chủ tịch Hội đồng xử lý nguy cơ năm ngày, không những xoay chuyển được tình thế của viện, hơn nữa còn xử lý mọi việc từ trên xuống dưới hoàn hảo như vậy, cho dù có đặt chuyện này ở đâu thì cũng là một lý lịch đẹp lấp lánh.

Đối mặt với chuyện như vậy, Chu y sư cũng chỉ có thể thầm hừ một tiếng. Mặc dù trong lòng lão rất không cam tâm nhưng cũng không còn cách nào khác. Lão chỉ thầm hối hận, sao ban đầu không cứng rắn không để Giang Nguyên ngồi lên vị trí Chủ tịch này. Nếu lão biết có ngày hôm nay, cho dù có đánh chết lão thì lão cũng không để Giang Nguyên ngồi lên ghế chủ tịch này.

Đây chính là sự khác biệt một trời một vực giữa Chủ tịch và Phó chủ tịch.

Cho dù tức giận thế nào, hối hận thế nào thì vẫn cần phải đi họp...

Khi Chu y sư và Ngô y sư đến phòng họp nhỏ, lúc này bên trong đã có không ít người ngồi sẵn. Tuy là cuộc họp của Hội đồng viện, có điều lần này cũng được coi là cuộc họp mở rộng. Vì trừ Ủy viên

Hội đồng viện thì còn có tất cả các thành viên Hội đồng xử lý nguy cơ.

Ngõ ngồi lần này vẫn tương đối phân chia rõ, các thành viên trong Hội đồng viện ngồi vòng trong, những thành viên còn lại của Hội đồng xử lý nguy cơ ngồi ở vòng ngoài.

Có điều, sau khi Chu y sư bước vào, thấy Giang Nguyên vẫn ngồi ở vị trí của lần họp trước thì mắt không kìm được giật giật. Nhưng sau khi mắt lão giật giật vài cái thì lão chỉ hít thật sâu một hơi, không nói tiếng nào, chỉ im lặng cùng Ngô y sư ngồi xuống một bên.

Theo quy định, trước khi Hội đồng xử lý nguy cơ giải tán, Giang Nguyên vẫn được coi là Chủ tịch hội đồng, là người đứng đầu Thiên Y viện hiện nay. Cho dù lát nữa không phải, nhưng giờ hẳn vẫn có quyền lực, cũng nên ngồi ở vị trí đó.

Cho nên, Chu y sư cũng chỉ có thể nhìn chằm chằm, sau đó im lặng ngồi ở vị trí của mình. Có điều trong lòng lão đang có vô số thanh kiếm nhỏ đang nhắm thẳng phía Giang Nguyên...

Sau khi nhóm Từ Khải Liễu đến, cuối cùng cuộc họp mở rộng của Hội đồng viện chính thức bắt đầu.

- Thời gian này đã cực khổ cho mọi người... Cũng cảm ơn Hội đồng xử lý nguy cơ những ngày qua đã vất vả... Nhân đây tôi đại diện các Ủy viên thường vụ Hội đồng viện bày tỏ lòng cảm ơn đến các vị. Nhờ sự cố gắng của các vị, cuối cùng đã loại bỏ những nguy cơ vô hình mà lần này Thiên Y viện ta gặp phải.

Sau ba ngày nghỉ ngơi, lúc này trạng thái tinh thần của Từ Khải Liễu rõ ràng đã tốt hơn hôm trở về rất nhiều, đã khôi phục được uy nghiêm hiên hách của Viện trưởng ngày xưa.

- Được rồi, giờ mời Chủ tịch Giang Nguyên báo cáo và tổng kết tình hình toàn viện trong khoảng thời gian này!

Sau khi dứt lời, Từ Khải Liễu mỉm cười gật đầu với Giang Nguyên đang ngồi bên cạnh.

Giang Nguyên cười một tiếng, sau đó liền nói:

- Vâng, đầu tiên tôi rất vui vì đã được thấy Viện trưởng Từ, Trưởng ban Lưu và Trưởng ban Liêu chính thức thuận lợi trở về Hội đồng viện. Tôi xin báo cáo với ba vị về công việc của Hội đồng xử lý nguy cơ của tôi trong thời gian này!

- Hội đồng xử lý nguy cơ chúng tôi...

- Qua mấy ngày cố gắng... Dưới sự góp sức của mọi người, cuối cùng chúng tôi...

- Giờ, về tình hình sự kiện phản bội viện lần này, trên cơ bản chúng tôi đã chỉnh lý xong... Những tài liệu liên quan cũng đã được đưa đến trước mặt mọi người, mời mọi người hãy xem kỹ...

La lão y sư La Thiên Minh ngồi một bên thấy Giang Nguyên ngồi ở vị trí chủ trì phía trước, nói năng lưu loát trôi chảy vô cùng thì nụ cười càng sáng lạn, ngay cả hai chiếc răng to trắng kia cũng lộ ra ngoài:

- Đây mới là người sinh ra để làm lãnh đạo...

Y sư Chu Hạo Bình ngồi bên nghe Giang Nguyên nói, trong lòng cực kỳ buồn rầu. Đột nhiên lão nghe thấy bên cạnh truyền đến tiếng cười khê quen thuộc thì không kìm được quay đầu nhìn sang. Lão thấy La lão y sư La Thiên Minh cười đến mức hai mắt suýt chút nữa biến thành đường chỉ thì cuối cùng không nhịn được khê hừ một tiếng.

- Tốt lắm... Cảm ơn sự cố gắng của Chủ tịch Giang Nguyên và các vị... Mặc dù những ngày qua chúng tôi không nhúng tay vào tất cả các công việc của viện, nhưng sự cố gắng và hiệu quả của các vị chúng tôi đều thấy rõ. Hơn nữa tài liệu của vụ án phản bội viện lần này mà Chủ tịch Giang đã chỉnh lý, tôi cùng Trưởng ban Lưu, Trưởng ban Liêu đã nghiêm túc xem rồi. Lần này, chúng tôi tương đối hài lòng, và cũng rất tán đồng sự cố gắng của các vị...

- Chúng tôi cũng sẽ dựa vào kết quả mà Hội đồng xử lý nguy cơ đã điều tra để tiến hành xử lý...

Từ Khải Liểu quay đầu nhìn Lưu Mộc Dương bên cạnh, nói:

- Trưởng ban Lưu, tiếp theo những tư liệu này, mong Trưởng ban

Lưu dẫn dắt ban Giám sát tiến hành khảo hạch cuối cùng.

- Được, không thành vấn đề.

Lưu Mộc Dương gật đầu một cái nói.

Từ Khải Liểu thấy Lưu Mộc Dương gật đầu thì nhìn về phía Giang Nguyên bên cạnh, cười nói:

- Được rồi, Chủ tịch Giang Nguyên... Sự kiện lần này, không biết có còn bổ sung gì nữa không?

Giang Nguyên gật đầu cười, cũng biết trọng trách này cũng đến lúc nên đặt xuống. Hắn nhẹ nhàng hít một hơi, sau đó nhìn về phía mọi người nói:

- Cảm ơn Viện trưởng Từ đã khen ngợi công tác của Hội đồng xử lý nguy cơ mấy ngày qua. Viện trưởng cùng Trưởng ban Lưu, Trưởng ban Liêu cũng đã bình an trở về... , tôi nghĩ công việc của Hội đồng xử lý nguy cơ chúng tôi giờ cũng nên chấm dứt rồi.

Nói tới đây, Giang Nguyên nhìn La lão y sư La Thiên Minh, sau đó lại nhìn Chu y sư, rồi chậm rãi đứng dậy, nhìn về phía mọi người cười nói:

- Giờ tôi đại diện Hội đồng xử lý nguy cơ chuyển giao mọi công việc lại cho Hội đồng viện, đồng thời tuyên bố Hội đồng xử lý nguy cơ chính thức giải tán...

- Nhân đây, tôi xin bày tỏ lòng cảm ơn sự cố gắng và ủng hộ của sư phụ tôi, còn cả y sư Chu Hạo Bình cùng những thành viên Hội đồng xử lý nguy cơ dành cho tôi trong mấy ngày qua. Cảm ơn mọi người!

Chương 1089: Bắt đầu thảo luận công việc khắc phục hậu quả

Với một nghi thức đơn giản như vậy, Hội đồng xử lý nguy cơ chính thức giải tán. Viện trưởng Từ Khải Liểu một lần nữa tiếp nhận lại quyền lực tối cao của Thiên Y viện.

Lưu Mộc Dương lại một lần nữa nắm giữ ban Giám sát, tiến hành công tác giám sát toàn viện.

Liêu Long Căn cũng tiếp nhận lại công việc của Ban tổng vụ...

Còn Ban giáo học và Ban hậu cần do Ninh Hán Dân và Chu Thế Dương nắm giữ tạm thời chưa có người quản lý. Có điều, công tác cũ thể đều có người chuyên phụ trách, không có người quản lý trong thời gian ngắn cũng không thành vấn đề. Nhưng nếu chưa có ai tiếp nhận thì vẫn khiến những người bên dưới tròn mắt ngóng trông.

Nhưng lúc này, tạm thời không ai ai chủ động nhắc tới chuyện này; bởi vì lúc này Từ Khải Liễu đã lên tiếng nói muốn thảo luận phương án xử lý sự kiện phản bội viện lần này.

Mặc dù bên Lưu Mộc Dương còn sẽ khảo hạch kỹ tình hình sự kiện phản bội viện này một lần nữa, nhưng mọi người đều biết đây chẳng qua chỉ là hình thức. Vụ án trên cơ bản đã sáng tỏ. Ngay cả Chu Thế Dương cũng đã đồng ý ký tên trên bản tự thuật thì đã chẳng còn gì phải điều tra nữa.

Trong cuộc họp lần này chỉ cần phải mau chóng thảo luận vấn đề xử lý khắc phục hậu quả chuyện này, sau đó sớm tuyên bố kết quả chuyện này, đồng thời thông báo cho toàn viện biết Từ Khải Liễu đã dẫn dắt Hội đồng viện quét sạch phản nghịch, một lần nữa khống chế toàn viện, giúp các thành viên an lòng.

Lần này trừ những người có thân phận Ủy viên Hội đồng viện ra, những thành viên khác của Hội đồng xử lý nguy cơ đều đã rời chức, tiếp theo là Hội đồng viện chính thức họp.

- Trước mắt Trưởng lão thứ tịch Viện trưởng lão Hồ Quang Dương tham gia chuyện này đã sợ tội tự vạ. Còn... Thiên y sư Ninh Hán Dân Ủy viên thường vụ Hội đồng viện, vào giây phút cuối cùng đã tỉnh ngộ dùng thân cứu người hiện đang còn trong trạng thái hôn mê... Căn cứ theo quan sát của chúng tôi, Thiên y sư Ninh Hán Dân không thể hồi phục trong thời gian ngắn... Còn về Ủy viên thường vụ Chu Thế Dương, hiện tại đang trong trạng thái nhất nghiêm mật...

Ánh mắt Lưu Mộc Dương hơi lạnh lẽo, cũng không khách khí lắm, chỉ ngẩng đầu nhìn mọi người, sau đó trầm giọng nói:

- Ngoài ra, Ủy viên Hội đồng viện Hồ Hâm Nguyên và Dương Lợi Dân cũng tham gia vào chuyện này... Hiện tại, chủ yếu chúng ta sẽ thảo luận việc xử lý ba người Chu Thế Dương cùng Hồ Hâm Nguyên và Dương Lợi Dân.

Mọi người nghe Lưu Mộc Dương nói vậy liền nhìn nhau một cái. Nói như vậy, hiện tại chủ yếu là xử lý ba người này, còn xử lý Ninh Hán Dân sẽ tạm thời gác sang một bên.

Lúc này ánh mắt Chu y sư hơi lóe lên, còn sắc mặt của Ngô y sư bên cạnh thì lập tức trở nên u ám. Nói như vậy, tạm thời Ủy viên thường vụ Hội đồng viện cùng lắm chỉ bổ sung một vị.

Còn trong mắt La lão y sư La Thiên Minh cũng lóe lên chút lo lắng, không kìm được nhìn về phía Giang Nguyên. Nếu chỉ bổ sung một vị, vậy thì lần này Giang Nguyên thật sự chưa chắc chắn được. Dẫu sao Ủy viên Hội đồng viện bên Y sư nhất phẩm vẫn còn hơn 8 người. Ngoại trừ mình cùng vài người không muốn tranh với Giang Nguyên thì còn ít nhất hai ba người có suy nghĩ này.

Đặc biệt là Chu Hạo Bình, chắc chắn lão muốn ngồi lên vị trí Ủy viên thường vụ này. Nếu như chỉ bổ sung một vị trí, vậy thì lão sẽ trở thành trở ngại lớn nhất của Giang Nguyên.

Có điều, ông vừa nhìn Giang Nguyên thì thấy vẻ mặt Giang Nguyên lúc này đầy dừng dừng, chẳng hề có chút râu rĩ nào. La lão y sư La Thiên Minh cũng chỉ có thể cười khổ một tiếng. Ông không biết rốt cuộc đệ tử của mình đang nghĩ gì, nhưng lúc này có lo lắng cũng vô ích. Cho bằng cứ để mọi việc phát triển theo tự nhiên. Chuyện này không thể nào miễn cưỡng. Chỉ cần mình cố hết sức giúp hắn là được.

Lúc này, Từ Khải Liễu chờ Lưu Mộc Dương nói xong liền nói tiếp:

- Liên quan đến chuyện của Trưởng lão thứ tịch Viện trưởng lão Hồ Quang Dương.

Mặc dù ông ấy sợ tội tự sát, nhưng bên Viện trưởng lão vẫn bắt

đầu tiến hành điều tra và xử lý việc này, điều tra kỹ phe Hồ gia. Còn Trưởng lão Thủ tịch Viện trưởng lão Mạnh Thiên Phong cũng đã hứa với tôi, sau khi có kết quả xử lý liên quan sẽ thông báo cho Hội đồng viện ta... Cho nên, chuyện về Hồ Quang Dương bên chúng ta không cần phải thảo luận nữa!

Mọi người lần lượt gật đầu. Hồ Quang Dương đã tự sát rồi, hơn nữa phần lớn con cháu Hồ gia lão đều ở bên Viện trưởng lão, dĩ nhiên để Viện trưởng lão xử lý tương đối thích hợp. Còn chuyện cháu trai của lão vẫn đang ở viện, dĩ nhiên cũng sẽ do Viện trưởng lão đưa ra quyết định...

Thấy mọi người gật đầu tán thành và hiểu rõ, Từ Khả Liễu nói tiếp:

- Còn Chu Thế Dương thân là Ủy viên thường vụ Hội đồng viện lại là một trong những chủ mưu. Trong chuyện Long Sơn năm đó đã cấu kết với Hồ Quang Dương, thậm chí lợi dụng Ninh Hán Dân lúc đó không biết chuyện, lấy được địa điểm và vị trí của Y sư Lý Nguyên Bân lúc đó. Sau đó lợi dụng chuyện này mưu hại y sư Lý Nguyên Bân cùng các đệ tử của ông ấy, khiến y sư Lý Nguyên Bân mất tích mấy chục năm, hơn nữa còn dẫn đến chuyện Tuyệt Y Đường hiện nay. Trong chuyện này Chu Thế Dương và Hồ Quang Dương chính là những đầu sỏ!

- Sau đó, sau khi Tuyệt Y Đường xuất hiện, phe y sư Lý Nguyên Bân xuất hiện yêu cầu Hội đồng viện ta điều tra chuyện Long Sơn năm đó. Sau khi chuyện bại lộ, Chu Thế Dương lại cấu kết với Hồ Quang Dương, uy hiếp Thiên y sư Ninh Hán Dân, hơn nữa còn thông đồng với ngoại địch, làm chuyện phản bội viện... Đúng là tội không thể tha thứ...

- Hai tông phạm Hồ Hâm Nguyên và Dương Lợi Dân, thân là Ủy viên Hội đồng viện, biết luật còn phạm luật, cấu kết với đám Chu Thế Dương, hãm hại đồng僚, tư thông với địch phản bội viện, cũng tội không thể tha.

Tất cả mọi người lắng lắng nghe Từ Khả Liễu nói, đều biết vấn đề xử lý Chu Thế Dương, hiện tại đại khái ba người Từ Khả Liễu đã thảo luận và có phương án xử lý. Giờ mọi người trên căn bản chỉ nghe thử ý kiến của ba vị này như thế nào...

Nói tới đây, Từ Khải Liễu cũng nhìn về phía Lưu Mộc Dương, nói:

- Về tội của ba người, mời Trưởng ban Giám sát Lưu đề xuất biện pháp trừng phạt tương ứng!

Mọi người đều nhìn về phía Lưu Mộc Dương xem Lưu Mộc Dương nói thế nào. Mặc dù do Trưởng ban Giám sát đề xuất, nhưng đây cũng chỉ là thủ tục mà thôi.

Lúc này sắc mặt Lưu Mộc Dương không đổi, trầm giọng nói:

- Căn cứ tình hình trước mắt, các tội hãm hại đồng僚, cấu kết ngoại địch, phản bội viện của Chu Thế Dương trên cơ bản đã được thành lập... Căn cứ theo quy định của viện, tước bỏ cấp Thiên y sư, phế bỏ nội khí, xử phạt “nhốt suốt đời để chịu trừng phạt”.

Nói tới đây, Lưu Mộc Dương lãnh đạm nhìn mọi người, chậm rãi nói:

- Với trừng phạt như thế này, không biết mọi người có ý kiến gì không? Mọi người có thể đưa ra đề nghị liên quan với ban Giám sát chúng tôi!

Lúc này Từ Khải Liễu cũng chậm rãi gật đầu nói:

- Được rồi, giờ Trưởng ban Lưu đã đưa ra ý kiến về việc trừng phạt Chu Thế Dương, mọi người có thể phát biểu suy nghĩ và ý kiến của mình. Hội đồng viện sẽ thận trọng cân nhắc!

Mọi người đều biết “nhốt suốt đời” là như thế nào, là sẽ nhốt vào nơi sâu nhất của trọng ngục, cả đời không được nhìn thấy ánh mặt trời. Phế đi nội khí, nhốt suốt đời đối với một thành viên Thiên Y viện mà nói, chính là trừng phạt nghiêm trọng nhất. Tội của Chu Thế Dương, bị xử như vậy cũng đáng.

Dĩ nhiên mọi người không có ý kiến gì, lần lượt lắc đầu nói:

- Chúng tôi đồng ý với phương thức trừng phạt này, cũng không có ý kiến gì khác!

Lưu Mộc Dương thấy mọi người không có ý kiến liền nhìn về phía Từ Khải Liễu, nói:

- Viện trưởng, các Ủy viên Hội đồng viện đã không có ý kiến, không biết ngài có đồng ý với cách trừng phạt với Chu Thế Dương không?

- Tôi không có ý kiến, tôn trọng xử lý của ban Giám sát!

Sau khi Từ Khải Liễn thông qua thì đây đã trở thành quyết định chính thức của Hội đồng viện. Lưu Mộc Dương gật đầu một cái, sau đó tiếp tục nói:

- Được, nếu mọi người không có ý kiến, Viện trưởng cũng chấp nhận biện pháp này, vậy, vụ án của Chu Thế Dương tạm thời chấm dứt ở đây...

- Còn về hai vị Ủy viên Hội đồng viện Hồ Hâm Nguyên và Dương Lợi Dân tham dự vào vụ án này, căn cứ theo điều tra đã có chứng cứ xác thực, tội danh không lầm... Có điều thấy rằng hai người này chỉ là tòng phạm, nên ban Giám sát chúng tôi đề nghị, phế bỏ cấp bậc Y sư nhất phẩm của hai người, đồng thời phế nội khí, giam lỏng trong tĩnh viên, nhưng cho phép dựa vào chuyên ngành hiện tại để tiến hành công tác nghiên cứu liên quan...

Sau khi dứt lời, Lưu Mộc Dương liền nhìn về phía mọi người, nói:

- Về cách xử trí Hồ Hâm Nguyên và Dương Lợi Dân, không biết các Ủy viên hội đồng viện có ý kiến gì không? Nếu có thể kiến nghị lên ban Giám sát chúng tôi, ban Giám sát chúng tôi sẽ cẩn thận cân nhắc.

Lúc này, Từ Khải Liễn nhìn về phía mọi người, lên tiếng nói:

- Được, căn cứ vào ý kiến xử lý Trưởng ban Lưu đưa ra, mọi người cũng có thể nói thoải mái...

Chuyện như vậy, dĩ nhiên mọi người sẽ không phản đối, cũng không có lý do gì để phản đối. Bất kỳ kiến nghị xử lý nào của ban Giám sát trên cơ bản đều dựa trên quy định của viện. Như việc xử lý hai người này mặc dù không bị nhốt vào trong trọng ngục, nhưng dẫu sao cả đời cũng bị giam lỏng. Tự do duy nhất chính là có thể phát huy chút nhiệt tình công việc, có thể tiếp tục hoạt động nghiên cứu đúng chuyên ngành của mình... So với Chu Thế

Dương đã nhẹ hơn không nhiều, ít nhất là từ nay về sau không còn bất kỳ cơ hội nào để vươn mình nữa/

- Được, nếu mọi người không ý kiến, như vậy việc xử lý hai người này cứ thế đi.

Thấy mọi người không có ý kiến gì khác, Từ Khải Liễu cũng không muốn lãng phí thời gian nữa. Sau đó bà nhìn về phía Lưu Mộc Dương nói:

- Trước mắt chuyện xử lý ba người này đã như vậy, còn những chuyện khác liên quan đến Long Sơn năm đó hoặc phản nghịch lần này, y sư nhị phẩm trở xuống để để ban Giám sát nghiên cứu xử lý, sau đó đưa báo cáo lên cho Ủy viên Hội đồng viện là được. Không cần phải thảo luận từng người một ở đây!

- Vâng, Viện trưởng. Ban Giám sát chúng tôi chắc chắn sẽ cố gắng xử đúng người đúng tội, đưa ra những biện pháp trừng phạt hợp tình hợp lý và sẽ thông báo lại cho Hội đồng viện biết...

Sau khi hai người nói xong thì mọi người lúc này cũng đều chậm rãi thở ra một hơi, biết rõ chuyện xử lý vụ phản bội viện đã chấm dứt.

Tiếp theo, dĩ nhiên là luận công ban thưởng những nhân viên có công trong chuyện lần này, cùng với việc bù vào chỗ trống Ủy viên thường vụ và Ủy viên bình thường.

Nghĩ tới đây, không ít người đang ngồi đây tim đập nhanh hơn, vẻ mặt dường như cũng sốt sắng hơn.

Chương 1090: Tranh luận điểm thưởng

Sau khi đã thông qua xử phạt nghiêm khắc, tiếp theo cũng không phải luận công ban thưởng như nhiều người mong đợi.

Từ Khải Liễu mặt mày luôn nghiêm nghị, lạnh lùng như băng lúc này cũng hơi giãn ra, nhìn mọi người một chút, sau đó bà nhìn về phía Giang Nguyên gật đầu một cái, nói:

- Sau khi tình hình lần này xử lý xong, chuyện Long Sơn năm đó, giờ chúng tôi đã có thể cho y sư Lý Nguyên Bản và y sĩ Giang Văn Ba một câu trả lời rồi...

Nghe vậy, mọi người cũng thầm gật đầu:

- Đúng rồi, năm đó y sư Lý Nguyên Bản thân là Y sư nhất phẩm Ủy viên Hội đồng viện nhưng lại bị đám Hồ Quang Dương là Ủy viên thường vụ Hội đồng viện lúc đó hãm hại, rơi vào phong động Long Sơn, cuối cùng Hội đồng viện quả thật đã có thể cho họ câu trả lời rồi. Có điều câu trả lời này không biết có khiến y sư Lý Nguyên Bản hài lòng không. Dẫu sao giờ đối phương đã có Tuyệt Y Đường mà cả Thiên Y viện đều không thể coi nhẹ...

- Giang Nguyên... bên Tuyệt Y Đường gần đây đều do cậu liên lạc, vậy nhiệm vụ liên lạc lần này tiếp tục giao cho cậu đi, có được không?

Từ Khải Liểu mỉm cười nhìn về phía Giang Nguyên, nói.

Giang Nguyên chậm rãi gật đầu nói:

- Được!

- Ừ... Như vậy quá tốt!

Lưu Mộc Dương và Liêu Long Căn ngồi bên cũng gật đầu nói.

Những người khác lúc này dĩ nhiên cũng lần lượt gật đầu. Chuyện này chỉ Giang Nguyên có thể làm được. Dù sao Giang Nguyên cũng là con trai của Giang Văn Ba, hơn nữa có vẻ đối phương cũng rất muốn được tiếp xúc với Giang Nguyên, dù sao giữa hai người cũng có tình nghĩa máu mủ. Có Giang Nguyên ra mặt, có vấn đề gì mọi người cũng dễ thương lượng hơn một chút.

Hơn nữa địa vị và thân phận của Giang Nguyên trong viện cũng tương đối thích hợp. Dẫu sao hẳn cũng là Ủy viên Hội đồng viện, mặc dù không phải Ủy viên thường vụ nhưng cũng miễn cưỡng chấp nhận được.

Có điều, mọi người vừa nghĩ đến đây thì tim lại bất giác đập “thình thịch”. Hai mươi năm trước Lý Nguyên Bản của Tuyệt Y

Đường là Ủy viên Hội đồng viện, giờ lại là nhân vật cấp trưởng lão của Tuyệt Y Đường đối lập với Thiên Y viện kia. Tuy tới giờ chủ yếu là đệ tử và đồ tôn của ông ta ra mặt, nhưng trong viện chỉ cử một Ủy viên Hội đồng viện đi bàn bạc với đối phương, hình như chưa đủ...

Nghĩ tới đây, tâm tư không ít người hơi rối loạn. Lúc này trong lòng Chu y sư cũng rối mù, thậm chí lưỡng lự. Sao trước giờ mình không nghĩ ra chuyện gì? Bây giờ Giang Nguyên lập được công lớn như vậy, hơn nữa lại là chủ Tề Thế Đỉnh, đồng thời còn có lý lịch Chủ tịch Hội đồng xử lý nguy cơ sáng lấp lánh. Lần này lại có lập trường như vậy, vậy thật sự so với mình, ưu thế của thằng nhãi kia càng lúc càng nhiều rồi.

Trong lúc đầu óc không ít người đang suy nghĩ xa xôi thì Từ Khải Liễu lại lên tiếng. Lần này dường như luận công ban thưởng mà mọi người mong ngóng đã lâu rốt cuộc đã tới...

Dĩ nhiên, luận công ban thưởng trên căn bản cũng chỉ là chuyện của một số ít người, hơn nữa trong một số ít người này phần lớn đều là công của Giang Nguyên.

Trừ Giang Nguyên ra, những công thần còn lại đứng đầu bảng đều là những người của ban Giám sát từ lúc bắt đầu đã luôn đứng bên ủng hộ Giang Nguyên, kể đến mới là hai người La Thiên Minh và Chu Hạo Bình Phó chủ nhiệm Hội đồng xử lý nguy cơ lần này cùng với Vu Phượng Minh và Lưu Thiên Phúc của ban Luyện đan luôn ủng hộ Giang Nguyên. Còn những Ủy viên Hội đồng viện còn lại đều đứng về đội này tương đối muộn, nên công lao rõ ràng ít hơn nhiều.

Nhưng dù thế này, lần này xảy ra chuyện lớn như vậy, không tư thông với địch coi như có công rồi... Dẫu sao lúc đó tất cả Ủy viên thường vụ đều không có mặt, tất cả cũng nhờ những vị đang ngồi đây ra sức hỗ trợ ổn định thế cục.

Có điều lúc này mọi người đều nhìn Giang Nguyên người trẻ tuổi nhất ở đây với ánh mắt đổ kỵ, thấy người hấn đang tỏa sáng lấp lánh...

- Trong chuyện phản bội viện lần này, các vị đều lập được công

lao không nhỏ.

Trong đó, Ủy viên Giang Nguyên là có công nhất trong chuyện lần này. Ủy viên Giang Nguyên đã dẫn dắt thành viên ban Giám sát vạch trần âm mưu phản nghịch, hơn nữa còn lãnh đạo Hội đồng xử lý nguy cơ xoay chuyển cục diện, ổn định tình hình Viện. Hơn nữa còn hy sinh bản thân để giải cứu các thành viên Hội đồng viện ra khỏi vây khốn của địch...

- Căn cứ vào tình hình truyền, qua thương lượng của tôi cùng Trưởng ban Lưu Mộc Dương, Trưởng ban Liêu Long Căn, căn cứ theo quy định của viện, tạm thời trao tặng cho Ủy viên Giang Nguyên vì cống hiến đặc biệt lần này một trăm ngàn điểm thưởng...

Nói tới đây, Từ Khải Liễu mỉm cười nhìn về phía mọi người, nói:

- Không biết mọi người đối có ý kiến gì về chuyện này không?

- Ồ!

- Ồ...

Nghe thấy phần thưởng này, đông đảo Ủy viên Hội đồng viện đều hơi sửng sốt, chỉ có Giang Nguyên là nháy mắt, không cảm thấy có vấn đề gì. Minh nhận được phần thưởng cống hiến đặc biệt một trăm ngàn điểm này dường như cũng khá phù hợp...

Nhưng cảm giác nhạy cảm của Giang Nguyên khiến hẳn cảm nhận được những tiếng ồ khe khẽ cổ quái của những người bên cạnh.

Giang Nguyên hơi quay đầu nhìn chung quanh lập tức liền xác định thấy vẻ mặt của tất cả mọi người dường như đều hơi cổ quái. Ngay cả vẻ mặt của sư phụ cũng lóe lên tia kinh ngạc, có điều dường như tia kinh ngạc này chỉ thoáng qua một cái, sau đó hình như lại lộ tia vui vẻ.

Giang Nguyên thấy bộ dạng đó của sư phụ thì hơi sửng sốt, nhưng lúc này hình như cũng ý thức được điều gì đó.

Lúc này, đột nhiên có người lên tiếng.

- Viện trưởng, tôi cảm thấy thưởng cho Ủy viên Giang Nguyên như vậy hình như hơi ít...

Nghe thấy vậy, mọi người đều hơi ngạc nhiên nhìn về phía truyền đến giọng nói. Giọng nói này hình như giống của Chu Hạo Bình.. Chu y sư trước nay cẩn thận, lại cực kỳ ít phản đối ý kiến của nhóm Từ Khải Liễu chứ đừng nói là vì chuyện căn bản không hề liên quan gì đến lão như chuyện này. Sao lão lại ra mặt thay Giang Nguyên?

Lúc này Từ Khải Liễu dường như cũng hơi bất ngờ, sau khi mỉm cười liền nhìn về phía y sư Chu Hạo Bình, nói:

- À? Không biết Chu y sư cảm thấy nên thưởng cho Giang Nguyên như thế nào?

Nhìn thấy ánh mắt Từ Khải Liễu, lúc này trong lòng Chu Hạo Bình cũng thầm mắng hai tiếng. Chuyện này đúng là vốn không liên quan gì đến lão, nhưng lão đã nhìn thấu vài điều kỳ quặc trong đó, cho nên lúc này lão cũng chỉ có thể nhắm mắt đứng lên ra mặt thay Giang Nguyên, giúp Giang Nguyên thỉnh cầu nhiều phần thưởng hơn.

Vì lão hiểu rõ, lần này Hội đồng viện không thể chỉ thưởng cho Giang Nguyên vài điểm như vậy. Chỉ e Giang Nguyên sẽ còn nhận được những món lợi lớn hơn, và món lợi này rất có khả năng là ở chỗ đó...

Nghĩ tới đây, Chu Hạo Bình nghiêng răng, nhìn về Từ Khải Liễu, nói:

- Viện trưởng, lần này công lao của Giang Nguyên không nhỏ. Không chỉ vạch trần âm mưu phản bội viện của đám Chu Thế Dương, đồng thời còn nỗ lực cứu các đồng lưu Hội đồng Thiên Y viện chúng ta, lại còn đảm nhiệm chức Chủ tịch Hội đồng xử lý nguy cơ, bỏ rất nhiều sức lực... Tôi cảm thấy trong tình huống như vậy, một trăm ngàn điểm dường như chưa đủ... Để thể hiện sự coi trọng của Hội đồng viện ta với những công lao Ủy viên Giang Nguyên lập được lần này, tôi cảm thấy một trăm năm mươi ngàn điểm tương đối thích hợp.

- Một trăm năm mươi ngàn...

Chu Hạo Bình vừa nói ra lời này, mọi người không kìm được hít một hơi lạnh, tuy đối với những Ủy viên Hội đồng viện đang ngồi đây, kiểm mấy đếm này không phải chuyện gì quá khó, nhưng đó chỉ là so với một ngàn hoặc tám trăm điểm thôi. Còn điểm từ một trăm ngàn trở lên, đối với ai cũng không phải con số nhỏ. Cho dù là một Ủy viên Hội đồng viện, cả đời cùng lắm chỉ kiếm được hai ba trăm ngàn điểm mà thôi.

Phần thưởng cống hiến đặc biệt này của Giang Nguyên được một trăm ngàn điểm là đã khá nhiều rồi. Chẳng qua mọi người chỉ cảm thấy công lao này của Giang Nguyên không phải Hội đồng viện chỉ cần bỏ ra những điểm thưởng này là được... cho nên mới lộ vẻ chần chừ.

Nhưng Chu Hạo Bình đã nhảy ra nói chút điểm thưởng này cho Giang Nguyên là không đủ, có điều lập tức cho Giang Nguyên thêm năm mươi ngàn điểm, như vậy hình như hơi nhiều rồi. nên biết trong lịch sử, điểm thưởng cao nhất cũng hơn bảy mươi ngàn một chút. Giờ lập tức từ một trăm ngàn lên một trăm năm mươi ngàn, thực sự là nhảy hơi mạnh, con số hình như hơi lớn quá.

Giống như một người vốn đang vui mừng vì trúng thưởng mười triệu, rồi trong phút chốc lại cộng thêm cho hẳn năm triệu mà không có lý do nào, hình như làm vậy cũng hơi quá.

Trong sự kinh ngạc của mọi người, dường như chỉ có mình La lão y sư La Thiên Minh lúc này không hề vui mừng vì Chu Hạo Bình đứng ra xin tăng thêm phần thưởng cho đệ tử mình. Ông hiểu rất rõ Chu Hạo Bình đang làm gì, nhưng lúc này ông không tiện chen miệng vào, chỉ có thể đứng nhìn, chỉ mong viện trưởng đừng nghe theo ý kiến của Chu Hạo Bình, cho Giang Nguyên thêm năm mươi ngàn điểm thưởng.

Đối mặt với ánh mắt tò mò của mọi người, lúc này Từ Khải Liễu hơi cười, nhìn Lưu Mộc Dương và Liêu Long Căn, nói:

- Chu y sư đề nghị cho Giang Nguyên thêm năm mươi ngàn điểm thưởng, Trưởng ban Lưu và Trưởng ban Liêu thấy như thế nào?

- Tôi cảm thấy một trăm ngàn điểm là đủ rồi... Tuy nói trong quy tắc thưởng điểm không xác định phần thưởng cống hiến đặc biệt sẽ thưởng cao nhất bao nhiêu điểm, nhưng căn cứ theo thông lệ xưa nay, điểm thưởng cao nhất cũng không quá bảy mươi ngàn điểm. Giang Nguyên lần này tuy lập được công lao cực lớn, nhưng tôi cảm thấy một trăm ngàn điểm đã là điểm cao nhất rồi...

Sắc mặt Lưu Mộc Dương lãnh đạm phát biểu.

Liêu Long Căn bên cạnh lúc này cũng cười chúm chím gật đầu nói:

- Trưởng ban Lưu nói rất đúng. Năm đó thưởng bảy mươi ngàn điểm tuy tình hình không nguy hiểm như lần này, nhưng chênh lệch cũng không nhiều lắm. Hơn nữa người cống hiến đặc biệt lúc đó còn mất đi một cánh tay... Lúc đó Hội đồng viện chỉ dành tặng bảy mươi ngàn điểm... Cho nên, tôi cảm thấy thưởng cho Giang Nguyên một trăm ngàn điểm thưởng là không ít đâu... Một trăm năm mươi ngàn... Tiêu chuẩn này thật sự hơi cao qua... Nếu sau này lại có người lập được công gì lớn, có điểm thưởng này rồi, đến lúc đó cũng khó mà so sánh...

Nghe hai người này nói xong, Từ Khả Liễu mỉm cười nhìn Chu Hạo Bình nói:

- Chu y sư... Lý do Trưởng ban Lưu và Trưởng ban Liêu vừa nói anh thấy như thế nào?

Lúc này trong lòng Chu Hạo Bình lạnh như băng. Các vị Ủy viên thường vụ đã trực tiếp phản bác ý kiến của lão sao lão còn dám nói nhiều. Trong lòng lão cảm thấy chút không ổn, mặc dù trong lòng không cam tâm nhưng cũng đành thôi, không dám nói nhiều. Lão cố nặn ra một nụ cười, nói:

- Trưởng ban Lưu và Trưởng ban Liêu nói rất phải, là tôi cân nhắc không chu toàn, cân nhắc không chu toàn...

- Được rồi, về điểm thưởng của Giang Nguyên cứ quyết định như vậy đi.

Từ Khả Liễu mỉm cười nói.

Từ Khả Liễu vừa nói ra lời này, trên mặt La lão y sư La Thiên

Minh lập tức nở ra một nụ cười, còn Chu y sư thì mặt mày đen thui...

Chương 1091: Bắt đầu cạnh tranh

Sau khi xác nhận điểm thưởng của Giang Nguyên xong, đám người Từ Khải Liễu lại tuyên bố ngoại trừ phần thưởng điểm cống hiến cao nhất ra, Hội Đồng Viện cũng sẽ trao tặng huy chương danh dự Thiên y cho Giang Nguyên.

Huy chương danh dự Thiên y được trao cho Giang Nguyên cũng không nằm ngoài dự đoán của mọi người. Huy chương này căn bản chính là đại diện cho vinh dự cao nhất của Thiên Y Viện, nếu không lập được công lớn thì sẽ không được trao tặng. Có được cống hiến đặc biệt cũng sẽ đạt được huy chương như vậy. Trăm năm qua, người nhận được 70 ngàn điểm thưởng và huy chương cũng chỉ có được mấy người trong thời kỳ chống ngoại tộc xâm lược mà thôi.

Lúc này, Giang Nguyên lập được công lớn như vậy, được trao tặng huy chương danh dự, ngược lại cũng không kỳ quái. Mọi người cũng không quá để ý. Huy chương chỉ là danh tiếng, cũng không có ý nghĩa thực tế. Đối với một số người không phải thành viên Hội Đồng Viện mà nói, nhận được huy chương còn có được ít chỗ tốt, có thể có được đãi ngộ ngang hàng với các Ủy viên Hội Đồng Viện. Nhưng bây giờ Giang Nguyên đã là Ủy viên Hội Đồng Viện, nhận huy chương cũng chỉ đơn thuần là một danh dự mà thôi.

Một khi khen thưởng cho Giang Nguyên đã được xác định, tiếp theo mọi người thảo luận thưởng cho những người khác tất nhiên cũng dễ dàng hơn rất nhiều. Những người đang ngồi trên cơ bản đều có thu hoạch, vẫn là phần thưởng cống hiến cùng với điểm thưởng. Dù sao, đối với các vị Ủy viên Hội Đồng Viện đang ngồi ở đây mà nói, thân đã ở chức cao, ngoại trừ điểm và danh hiệu ra, cũng không biết thưởng thứ gì khác.

Ngược lại, mấy thành viên của ban Giám sát lại có được chỗ tốt không nhỏ. Ngoại trừ thu được điểm thưởng tương ứng, còn có được cơ hội một lần tiến vào Mật kho, có thể học hoặc nghiên cứu

những tài liệu bí mật của Thiên Y Viện.

Đối với phần thưởng này, mọi người hài lòng nhất vẫn là điểm. Điểm đối với họ mà nói cũng không tính là ít. Có điểm, bọn họ có thể đến kho đan dược đổi lấy một số đan dược và dược liệu cao cấp. Nên biết rằng, những đan dược và dược liệu cao cấp này giá đổi rất đắt. Đặc biệt Giang Nguyên gần đây đã luyện chế được một số đan dược siêu phẩm. Bây giờ có điểm rồi, bọn họ có thể đi đổi lấy một hai viên.

Đan dược này, bất luận là dùng cho mình hay là cho con cháu đời sau đều rất tốt.

Nhìn nụ cười trên gương mặt mọi người, Từ Khải Liễu và Lưu Mộc Dương nhìn nhau, Từ Khải Liễu lên tiếng:

- Được rồi, bây giờ chúng ta bàn đến đề tài kế tiếp.

- Đề tài thảo luận kế tiếp?

Về mặt mọi người liền nghiêm lại. Phần thưởng đã thảo luận xong, đề tài kế tiếp chỉ sợ sẽ là chuyện mấu chốt nhất.

- Căn cứ theo chương trình Hội Đồng Viện, Ủy viên thường vụ Hội Đồng Viện sẽ có từ ba đến năm người. Toàn bộ Ủy viên Hội Đồng Viện là từ mười hai đến mười lăm người.

- Trước mắt, toàn bộ Ủy viên Hội Đồng Viện có mười hai người, trong đó Ủy viên thường vụ có bốn người, nhưng bởi vì Thiên y sư Ninh Hán Dân đang hôn mê sâu, trước mắt công việc của viện lại rất nhiều, cũng nhiều năm rồi không bổ sung thành viên mới. Cho nên, tôi, Trưởng ban Lưu, Trưởng ban Liễu đã thương nghị với nhau, cân nhắc bổ sung thêm một vị Ủy viên thường vụ và hai vị Ủy viên bình thường.

Nghe Từ Khải Liễu nói, ánh mắt mọi người sáng lên. Quả nhiên là chuyện này.

Mặc dù đám người y sư Chu đã sớm nghĩ đến chuyện này, nhưng khi chân chính nghe được, tâm trạng không khỏi có chút ba động.

Từ Khải Liễu cũng không chú ý đến tâm trạng nôn nóng của mọi

người, nói:

- Vốn dựa theo thông lệ, ủy viên thường vụ Hội Đồng Viện phải là Thiên y sư, nhưng bởi vì tấn cấp Thiên y sư quá nghiêm khắc. Hơn nữa, trước mắt Hội Đồng Viện vẫn chưa có ủy viên tấn cấp Thiên y sư.

Cho nên, trải qua thảo luận của ba người Ủy viên thường vụ chúng tôi, quyết định các vị đang ngồi ở đây sẽ có tư cách tham gia tuyển chọn Ủy viên thường vụ.

Nghe Từ Khải Liễn nói xong, tám vị Ủy viên Hội Đồng Viện đều âm thầm đánh giá. Bổ nhiệm Ủy viên thường vụ và Ủy viên Hội Đồng Viện là một đại sự. Ít nhất Thiên Y Viện trước giờ vẫn không có biến động quá lớn về các thành viên. Nhưng lúc này lại tăng thêm một Ủy viên thường vụ và hai Ủy viên phổ thông, nội viện nhất định sẽ xuất hiện một trận ba động lớn.

Từ Khải Liễn nhìn mọi người có chút hưng phấn, cũng cảm thấy vui. Lúc này, Liêu Long Căn lên tiếng:

- Được rồi, chuyện liên quan đến việc tuyển cử Ủy viên thường vụ và Ủy viên bình thường của Hội Đồng Viện, bây giờ các vị có thể lựa chọn ra mấy người.

Lưu Mộc Dương tiếp lời:

- Mọi người cứ chọn ra danh sách những người có thể tham gia ứng tuyển, đến lúc đó chúng ta sẽ thương nghị với nhau.

Những người đang ngồi ở đây, ai mà không phải là y sư nhất phẩm. Hơn nữa, ở đây còn có hai vị trí Ủy viên Hội Đồng Viện, ai cũng muốn tranh cử cho nhà mình một chút.

Dĩ nhiên, những người đang ngồi đây cũng không phải người ngu. Nhất định phải chọn ra những người có hiểu biết một chút.

Thoáng cân nhắc, có mấy vị Ủy viên thận trọng đưa ra mấy cái tên.

Số người cũng không tính là quá nhiều, chỉ bốn năm người. Sau khi tên của bốn, năm người này được nói ra, mọi người cũng không cảm thấy bất ngờ. Bốn năm người này đều là những người

có khả năng trúng cử vị trí Ủy viên Hội Đồng Viện nhất. Những người không có đủ tư cách cạnh tranh, tất nhiên sẽ không có ai đề cử.

- Được rồi, trước mắt các vị đề cử ra năm y sư nhị phẩm.

Từ Khải Liễn hài lòng nhìn những cái tên được đề cử. Đối với những y sư nhị phẩm này, bà ít nhiều cũng hiểu rõ. Mấy năm nữa có thể thông qua khảo hạch trở thành y sư nhất phẩm, đúng là có đủ tư cách để tham gia tuyển chọn Ủy viên Hội Đồng Viện lần này.

- Không biết mọi người có còn chọn lựa nào khác hay không? Nếu không có, chúng ta chính thức chốt danh sách.

Mọi người tất nhiên là lắc đầu, bày tỏ không còn lựa chọn nào khác.

Từ Khải Liễn gật đầu cười, sau đó nói:

- Bây giờ chúng ta bắt đầu chuyển sang danh sách Ủy viên thường vụ Hội Đồng Viện.

Từ Khải Liễn vừa nói xong, mọi người liền im lặng. Những người đang ngồi đây, không ai là không muốn ngồi vào vị trí này. Nhưng mặc dù có tư cách, cũng chỉ có một vị trí mà thôi. Với lại phải được mọi người ủng hộ mới được, ai tự đề cử mình chứ. Cho dù là tự đề cử, không ai ủng hộ ngược lại sẽ bị người ta cười nhạo.

Lúc này, sắc mặt La Thiên Minh trầm xuống, biết được gần đây ông đã làm nhiều chuyện như vậy, rốt cuộc thì cũng đã đến lúc nên chính thức ra mặt.

Chương 1092: Chuẩn bị ăn tết

Y sư La Thiên Minh nhìn Giang Nguyên bên cạnh, chậm rãi hít một hơi, rồi ngẩng đầu nhìn Từ Khải Liễn. Khi tất cả mọi người đề cử Ủy viên Hội Đồng Viện, ông cũng không lên tiếng, bây giờ rốt cuộc cũng đã đến phiên ông.

Y sư Chu cũng đã chú ý đến phản ứng của La Thiên Minh, tim hơi

nhớ lên, biết được rốt cuộc La Thiên Minh đã chuẩn bị phát lực.

- Viện trưởng Từ, Trưởng ban Lưu và Trưởng ban Liêu, tôi xin đề cử đỉnh chủ Tế Thế Đỉnh, ủy viên Giang Nguyên đảm nhiệm chức Ủy viên thường vụ Hội Đồng Viện.

Thanh âm của y sư La Thiên Minh vang lên trong phòng họp, khiến cho tất cả không nhận được mà nhìn sang hướng của ông.

Nhìn gương mặt tràn đầy nghiêm nghị của La Thiên Minh, các vị Ủy viên không nhận được bĩu môi, thầm nói:

- La lão này đúng là cử hiền bất tị thân.

Y sư Chu nhìn La Thiên Minh, không khỏi cau mày. Y sư Ngô nhìn thấy biểu hiện của y sư Chu, cắn răng một cái. Dù sao thì bản thân mình cũng không có hy vọng, xem như bán cho Chu Hạo Bình một ân tình, lập tức lên tiếng:

- Viện trưởng, tôi xin đề cử y sư Chu Hạo Bình đảm nhiệm chức Ủy viên thường vụ Hội Đồng Viện.

Y sư Ngô vừa nói xong, ánh mắt Chu Hạo Bình lóe lên sự hưng phấn.

Lúc này, Từ Khải Liễu cũng mỉm cười nói:

- Được rồi, bây giờ y sư La đề cử Ủy viên Giang Nguyên, y sư Ngô đề cử Ủy viên Chu Hạo Bình, còn người nào đề cử nữa hay không? Dĩ nhiên, chúng tôi cũng hoan nghênh các vị tự tiến cử mình. Chỉ cần có năng lực, đều có thể tham gia ứng tuyển.

Mặc dù Từ Khải Liễu khích lệ, thậm chí còn khích lệ tự đề cử, nhưng mọi người cũng không lên tiếng.

Bây giờ tổng cộng có tám vị Ủy viên Hội Đồng Viện, ngoại trừ hai người lên tiếng, cộng thêm hai người được đề cử, còn dư lại bốn người. Nói thật, không động tâm thì là giả, nhưng thấy hai người được đề cử, mọi người cũng không còn suy nghĩ muốn cạnh tranh nữa.

Trong số tám vị Ủy viên Hội Đồng Viện, Chu Hạo Bình cũng xem

như xếp hàng thứ nhất. Hơn nữa, vừa rồi còn đảm nhiệm chức Phó chủ tịch Hội đồng xử lý nguy cơ, có thể được xem là chấp chưởng có kinh nghiệm nhất trong số cao tăng, hơn nữa còn rất có uy tín trong viện, quả thật có tư cách tham gia ứng tuyển.

Giang Nguyên thân là đỉnh chủ Tế Thế Đỉnh. Vốn hẳn phải là Ủy viên thường vụ Hội Đồng Viện, chẳng qua vì tuổi tác và lý lịch quá cạn, cho nên mới không lên được vị trí này. Nhưng bây giờ, Giang Nguyên được xem là công thần của Thiên Y Viện, có công ngăn cơn sóng dữ, giúp cho Thiên Y Viện không bị sụp đổ, lại còn là ân nhân cứu mạng của mấy vị Ủy viên thường vụ. Quan trọng hơn, hẳn còn giữ cái chức Chủ tịch Hội đồng xử lý nguy cơ, lý lịch có thể nói là quá đẹp.

Có hai người này, những người khác chỉ sợ không còn hy vọng nữa, cho nên cũng không có hứng thú đề cử hoặc tự đề cử.

Thấy mọi người im lặng, Từ Khải Liễu cười nói:

- Không ai đề cử nữa sao? Nếu không còn ai, chúng tôi sẽ xác nhận Ủy viên Giang Nguyên và Ủy viên Chu Hạo Bình sẽ tham gia ứng tuyển vị trí Ủy viên thường vụ Hội Đồng Viện.

Mọi người nhìn nhau, chậm rãi gật đầu, biểu hiện sự đồng ý. Nếu đã không còn hy vọng nữa, dĩ nhiên là không tham gia náo nhiệt rồi.

- Được rồi, vậy chốt danh sách hai người.

Từ Khải Liễu nhẹ gật đầu, quay sang nhìn Lưu Mộc Dương và Liêu Long Căn:

- Nếu danh sách Ủy viên thường vụ và Ủy viên bình thường đã chọn xong, chúng ta sẽ tuyên bố cho toàn viện.

- Nhưng thời gian tuyển chọn là định khi nào? Bây giờ cách ngày tết cũng chỉ còn hai ba ngày.

Từ Khải Liễu thoáng chần chừ một chút.

Lưu Mộc Dương thoáng trầm ngâm một chút, sau đó nói:

- Việc tuyển chọn ủy viên Hội Đồng Viện không phải chuyện nhỏ. Về thời gian tuyển chọn, chúng ta có thể cân nhắc vào năm sau.

Liêu Long Căn cũng chậm rãi gật đầu:

- Dựa theo thông lệ, danh sách công bố một khoảng thời gian, nếu không ai có dị nghị thì sẽ tiến hành tuyển chọn sau cùng. Năm sau là tương đối thích hợp.

- Được, vậy định năm sau.

Từ Khả Liễu cười nói:

- Cứ quyết định như vậy đi. Tối mai, chúng ta sẽ tổ chức đại hội cuối năm.

Nói đến đây, Từ Khả Liễu quay sang nhìn Lưu Mộc Dương:

- Nhắc đến, mặc dù thời gian có chút vội vã, nhưng chúng ta vẫn phải lộ mặt, để mọi người an tâm ăn tết.

Lưu Mộc Dương và Liêu Long Căn nhìn nhau, chậm rãi gật đầu:

- Vốn phải nên như vậy.

Thấy hai người đồng ý, Từ Khả Liễu quay sang nhìn Chu Hạo Bình, nói:

- Y sư Chu, công việc của các ban đều do ông chủ quản?

- Vâng, mấy ngày qua đều do tôi chủ quản.

Chu Hạo Bình gật đầu nói.

- Liên quan đến báo cáo công việc của các ban và phòng làm việc, an bài như thế nào?

Từ Khả Liễu trầm giọng hỏi.

Chu Hạo Bình đáp:

- Bởi vì mấy ngày trước trong viện xuất hiện vấn đề, cho nên báo cáo công việc bị chậm trễ. Nhưng xế chiều nay đã tập hợp, sáng

ngày mai sẽ có thể hoàn thành.

- Vậy thì vừa lúc tiến hành đại hội vào buổi tối. Kết thúc đại hội thì hết năm. Mọi người yên tâm nghỉ ngơi mấy ngày.

Từ Khả Liễu nói.

Dứt lời, Từ Khả Liễu nhìn Giang Nguyên, nói:

- Giang Nguyên, liên quan đến Tuyệt Y Đường, trên căn bản cũng đã đến thời hạn cuối cùng. Con hãy câu thông với bên kia một chút, xem ý của bọn họ như thế nào. Nhưng bất kể ra sao, đầu năm ít nhất phải ổn định lại. Cho dù có ý kiến gì thì cũng gác sang năm sau.

- Xin Viện trưởng cứ yên tâm, con sẽ gắng hết sức làm xong chuyện này.

Giang Nguyên mỉm cười gật đầu:

- Con sẽ câu thông với bọn họ thật tốt.

- Vậy thì tốt rồi.

Từ Khả Liễu gật đầu, sau đó đứng dậy, nói:

- Vậy hôm nay hội nghị đến đây là chấm dứt. Mọi người tiếp tục công việc của mình, cẩn thận trong những ngày cuối năm. Vất vả cho mọi người rồi.

- Không vất vả, vì hết thầy cũng là vì Thiên Y Viện ta.

Mọi người nghiêm nghị đứng dậy kêu lên.

Mọi người nối đuôi nhau bước ra khỏi phòng họp.

Y sư La Thiên Minh cùng với Giang Nguyên chậm rãi bước ra. La Thiên Minh vừa đi vừa nhìn Giang Nguyên, thở dài nói:

- Tiểu tử con đúng là không tệ. Sư phụ không nghĩ đến chỉ trong mấy năm ngắn ngủi con đã đi được đến bước này. So với suy nghĩ ban đầu của sư phụ còn sớm hơn ít nhất hai mươi năm.

- Đều là nhờ sư phụ tài bồi.

Trước mặt La Thiên Minh, Giang Nguyên ngược lại không khách sáo. Mấy năm qua, hẳn biết rõ một đạo lý, con người đi cũng giống như đi ngược dòng nước, không tiến thì tất thối. Tranh hay không tranh không phải là điều hẳn cần nhắc bây giờ. Nếu có cơ hội, cứ anh dũng tiến về phía trước, đừng để cho mình phải tiếc nuối.

Gương mặt tuấn tú của Giang Nguyên hiện lên nụ cười nhàn nhạt, khom người trước La y sư:

- Nếu không nhờ sư phụ, con có cố gắng đến cỡ nào cũng không có cơ hội như vậy.

- Haha...

Nhìn biểu hiện không kiêu không ngạo của Giang Nguyên, La lão vuốt râu cười to.

Sau đó, gương mặt nghiêm lại, nhìn Giang Nguyên, nói:

- Không sai. Mặc dù chuyện này nắm chắc không ít, nhưng vẫn không thể khinh thường. Chu Hạo Bình cũng không phải là người dễ sống chung. Hơn nữa, bây giờ ông ấy còn là thủ lĩnh y sư nhất phẩm. Người ủng hộ ông ấy cũng sẽ không ít. Mấy ngày này làm việc nhất định phải cẩn thận một chút, đừng để ông ta nắm thóp con cái gì. Nếu không, tất cả sẽ trắng tay.

Giang Nguyên nhẹ nhàng gật đầu, nói:

- Xin sư phụ đừng lo lắng, trong lòng con hiểu rõ.

- Lần này, chúng ta cũng có thể giao phó được với Tuyệt Y Đường. Cho dù bên kia còn chưa hài lòng, nhưng đó cũng là chuyện của năm sau. Ta nghĩ, kết quả này bọn họ cũng đã hài lòng lắm rồi.

Nghe Giang Nguyên nói, y sư La Thiên Minh chậm rãi gật đầu, khẽ cau mày nói:

- Chu Hạo Bình sẽ không ở yên chờ đến năm sau cạnh tranh với con đâu. Dù sao ai cũng nhìn ra được nhóm người Viện trưởng hẳn sẽ ủng hộ con. Nếu là như vậy, Chu Hạo Bình chỉ sợ chỉ có thua

mà không có thắng. Cho nên, hết thầy phải cẩn thận thì hơn.

- Vâng, sư phụ.

Giang Nguyên một lần nữa khom người, nói.

Y sư La Thiên Minh chậm rãi thở ra một hơi, ngẩng đầu nhìn bầu trời quang đãng, sau đó nói:

- Bất kể thế nào, lão Vu và lão Lý của ban Đan dược cũng sẽ ủng hộ con. Mấy ngày nữa, ta sẽ tìm cơ hội nói chuyện với bọn họ. Con cũng phải nhân dịp trao đổi lợi ích với bọn họ một chút. Tuy nói bọn họ đều đứng về phía con, nhưng con cũng không thể mặc kệ được, tất phải bày tỏ chút tôn trọng của con mới được.

- Những gì sư phụ giao phó, con sẽ ghi nhớ.

Thấy Giang Nguyên thành thật đáp lời, La Thiên Minh cũng cảm thấy yên tâm, đột nhiên nói:

- Chẳng nào Tiểu Bảo và hai người Tử Nguyệt về? Đã lâu không gặp thằng bé, đúng là có chút nhớ.

Giang Nguyên nhìn đồng hồ, sau đó cười nói:

- Sư phụ, lúc này bọn họ hẳn đang ở Kim Lăng, rất nhanh sẽ về.

- Ừm, như vậy cũng tốt. Thằng nhóc ngoan đó, thật khiến ta nhớ muốn chết.

Trong lúc hai thầy trò vừa đi vừa nói chuyện, đám người Tuyên Tử Nguyệt cũng vừa mới xuống máy bay, ngồi xe nội viện an bài, chậm rãi chạy về Thiên Y Viện.

Người một nhà chia cách nhau mấy ngày, cuối cùng cùng về lại với nhau trong dịp cuối năm.

Chương 1093: Ngày mai đi gặp ông nội

Mọi người ai cũng muốn yên tâm ăn tết, nhưng dù sao cũng phải xử lý xong công việc thì mới yên tâm được.

Cho nên, để có thể yêu tâm qua được một năm, tất cả mọi người trong Thiên Y Viện đều khuya chiêm gõ trống hoàn thành rất nhiều chuyện mà vì sự kiện phản loạn mà bị trì hoãn.

Phòng làm việc của Thiên Y Viện tại các tỉnh cũng đã cử người phụ trách trở về viện báo cáo tình hình công việc một năm qua. Nhưng mục đích chính của những người này là bởi vì sự kiện phản nghịch xảy ra, cho nên khi về viện báo cáo đồng thời xác nhận xem nội viện có xảy ra vấn đề gì lớn lao hay không.

Vốn sắp xếp công việc báo cáo là do thành viên Hội Đồng Viện phụ trách. Hội Đồng Viện sẽ điều một số người chia nhau tiếp nhận báo cáo từ người phụ trách các nơi. Nhưng bởi vì nhóm người Từ Khải Liễu bị bắt ba ngày, mọi công việc tất nhiên do Chu Hạo Bình an bài.

Khi nhóm người Từ Khải Liễu trở về, tiếp nhận lại Hội Đồng Viện, nhưng cũng không có tinh lực quản những việc con con này. Cách thời gian ăn tết chỉ còn lại hai ngày, chuyện cần làm còn rất nhiều. Đặc biệt tối mai sẽ diễn ra đại hội cuối năm, trong lúc vội vàng, có nhiều chuyện quan trọng hơn cần phải làm.

Hội Đồng Viện đã phát ra thông báo. Mấy ngày nay, thông báo của Hội Đồng Viện luôn được người ta chú ý nhất. Đặc biệt mọi người đều nghe nói, Hội Đồng Viện đã tiến hành cuộc họp đầu tiên sau sự kiện phản loạn.

Thông báo sau đó liên quan đến những gì, mọi người đại khái cũng có thể đoán ra được. Cho nên, thông báo vừa ra, trước bản thông báo đã đứng đầy người.

- Ô, Thứ tịch trưởng lão Hồ Quang Dương cũng tham gia vào việc này? Đã sợ tội tự sát ngay tại chỗ? Thiên y sư Chu Thế Dương xác định đã phản bội viện, bị phế đi nội khí, hủy bỏ chức Thiên y sư và tư cách Ủy viên thường vụ Hội Đồng Viện, bị nhốt trong Trọng ngục suốt đời.

- Hồ Hâm Nguyên, Dương Lợi Dân, hai vị Ủy viên Hội Đồng Viện, y sư nhất phẩm, tham gia sự kiện phản loạn, cũng bị phế bỏ nội khí, hủy bỏ chức vụ y sư nhất phẩm và tư cách Ủy viên Hội Đồng Viện, bị giam lỏng trong Tĩnh viên suốt đời.

Mọi người lắc đầu cảm thán:

- Chắc chắc, quả nhiên không ngoài sở liệu. Hai người này cũng tham gia vào chuyện này.

- Xét thấy công lao của Hội đồng xử lý nguy cơ, trước trao tặng phần thưởng cống hiến và huy chương Thiên y cho Chủ tịch Hội đồng xử lý nguy cơ, tưởng thưởng một trăm ngàn điểm.

- Ôi chao, một trăm ngàn điểm. Tôi nhiều năm như vậy cũng chỉ tích được có hai ba trăm điểm.

Nhìn bảng thông báo, không ít y sĩ rớt rít cảm thán. Một trăm ngàn điểm, cho dù không cần làm nhiệm vụ cũng đủ nằm ăn cả đời.

Đọc xong phần khen thưởng, mọi người liền nhìn thấy thông tin thứ ba.

- Tuyển chọn một vị Ủy viên thường vụ Hội Đồng Viện và hai Ủy viên Hội Đồng Viện.

- Thông qua Hội Đồng Viện thảo luận và đề cử, trước đề cử Ủy viên Chu Hạo Bình, Ủy viên Giang Nguyên làm Ủy viên Thường vụ Hội Đồng Viện.

Sau khi đọc được tin tức này, ánh mắt của tất cả mọi người đều trợn tròn. Mặc dù trong lòng mọi người đã dự liệu được, một vị Ủy viên thường vụ và một vị Ủy viên Hội Đồng Viện bị rơi đài, tất sẽ được bổ sung vào. Nhưng không nghĩ đến động tác của Hội Đồng Viện lại nhanh như vậy. Hơn nữa người được đề cử còn có cái tên Giang Nguyên.

- Hai mươi bảy tuổi đã là Ủy viên thường vụ Hội Đồng Viện.

Mọi người trầm nghĩ trong lòng. Phần lớn chỉ nhẹ nhàng thở ra một hơi, cũng không cảm thấy kỳ quái. Hai mươi bảy tuổi đã là đỉnh chủ Tế Thể Đỉnh, luyện đan sư cao cấp, y sư nhất phẩm, Ủy viên Hội Đồng Viện, Chủ tịch Hội đồng xử lý nguy cơ.

Mặc dù Ủy viên thường vụ Hội Đồng Viện là cấp bậc tồn tại cao nhất trong Thiên Y Viện, nhưng đối với việc Giang Nguyên chỉ mới hai bảy hai tám tuổi mà nói thì cũng không cảm thấy quá mức kỳ

quái. Dù sao, mọi người đều nhìn thấy rõ công lao của hần. Nếu không nhờ có hần đối kháng với đám người Chu Thế Dương, làm sao có thể dẹp yên được như ngày hôm nay.

Một cô gái trẻ sau khi xem xong những thông báo này, cũng chậm rãi thở phào nhẹ nhõm, gương mặt hiện lên sự buông lỏng, chậm rãi rời đi. Mấy ngày qua, cô cũng rất lo lắng cho tình cảnh của Giang Nguyên, nhưng bởi vì cấp bậc của cô quá thấp, ngay cả sự phụ của cô cũng không biết cụ thể, chỉ mơ hồ nghe nói một số việc mà thôi.

Cho đến bây giờ, nhìn thấy bảng thông báo, cô mới thật sự yên tâm.

Chẳng qua trong lòng cô lại cảm thấy phiền muộn. Bởi vì Giang Nguyên đã càng lúc càng xa cô.

Lúc này Giang Nguyên cũng khá bận. Sau khi gặp mặt Tiểu Bảo và hai người Tuyên Tử Nguyệt, liền lo đi làm chuyện mà Từ Khả Liểu giao phó. Chuyện này phải được chấm dứt tạm thời vào ngày hôm nay, vì ngày mai sẽ là ngày tổng kết cuối năm. Nếu chuyện này còn chưa ổn, tổng kết sẽ không được diễn ra suôn sẻ.

Ánh mặt trời ấm áp chiếu xuống bờ sông Tần Hoài. Bên cạnh bờ sông, những đôi tình nhân nắm tay nhau chậm rãi tản bộ, khiến cho mùa đông có chút lạnh tăng thêm mấy phần ấm áp.

Tại một quán trà cạnh sông Tần Hoài, Giang Nguyên đang ngồi đối diện Giang Nguyệt Minh.

Giang Nguyên cố ý mang đến Thanh Tâm Trà. Mùi trà nhẹ nhàng khiến cho gương mặt Giang Nguyệt Minh thoáng hưng phấn một chút.

Bưng ly trà để lên miệng, nhẹ nhàng ngửi một cái, lúc này mới hài lòng nhấp một ngụm.

Sau khi hớp một ngụm, nuốt nhẹ xuống, Giang Nguyệt Minh không khỏi tán thưởng:

- Quả nhiên là trà ngon.

Giang Nguyên cười nói:

- Thích thì mang về một chút. Anh đã cố ý chuẩn bị hai cân, cho Nguyên Bản tổ sư và...Bọn họ chia nhau mỗi người một ít.

Giang Nguyệt Minh nhìn thẳng Giang Nguyên, sau đó đặt ly trà xuống, cười nói:

- Hay là anh tự tay đưa cho bọn họ đi.

Ánh mắt Giang Nguyên chớp động, cũng không nói gì, im lặng một chút rồi mới nói:

- Liên quan đến sự kiện lần này, anh nghĩ hẳn em cũng đã biết rõ. Không biết mọi người có hài lòng với xử lý tình huống lần này không?

Giang Nguyệt Minh khẽ cười:

- Thật ra cũng chẳng chênh lệch gì nhiều. Những người nên truy cứu trách nhiệm năm đó cũng đã gánh tội. Vốn mục đích bên em ra mặt tạm thời cũng chính là cái này. Còn tình huống cụ thể, còn phải xem tổ sư gia nghĩ như thế nào.

Nói đến đây, Giang Nguyệt Minh nhìn Giang Nguyên, cười nói:

- Nhưng sẽ không có vấn đề gì quá lớn đâu. Về sau chẳng qua chỉ là nhìn xem tình huống phát triển quan hệ giữa Thiên Y Viện và Tuyệt Y Đường cùng với quyết định của tổ sư gia mà thôi.

- Dĩ nhiên, những thứ này tạm thời không quan trọng. Quan trọng nhất chính là, ngày một là hết năm, em sẽ đến chỗ ông nội một chuyến.

Nghe xong, ánh mắt Giang Nguyên hơi chớp động một chút.

Chương 1094: Phần thưởng phong phú cuối năm

Đối với các thành viên Thiên Y Viện mà nói, tết là một sự kiện

trọng đại trong cuộc sống. Bởi vì trừ một số ít thể hệ thứ hai, thứ ba ra đời, đại đa số thành viên trong viện đều là cô nhi.

Đến dịp tết, mọi người sẽ tập trung cùng một chỗ. Bất luận có nhà hay không có nhà, độc thân hay đã có vợ, cũng sẽ tập trung lại với nhau, mở một bữa tiệc. Dĩ nhiên, bữa tiệc này sẽ diễn ra vào buổi trưa. Sau khi ăn xong, mọi người sẽ có những buổi tụ họp nhỏ. Ai muốn đoàn viên với gia đình thì về đoàn viên. Dù sao cũng có nhiều người, cũng sẽ không cảm thấy cô đơn.

Tết năm nay đến hơi trễ. Bởi vì đại hội tổng kết cuối năm đáng lý phải được diễn ra vào mấy hôm trước hôm nay mới được cử hành, nhưng bất kể thế nào cũng đã có.

Mang theo chút vui mừng nhìn mười một người ngồi thành một hàng dài trước đài, đều là những gương mặt quen thuộc, mọi người vốn còn chút khấn trương và lo lắng đã hoàn toàn yên tâm. Viện trưởng, Trưởng ban Lưu, Trưởng ban Liều đều ở đây. Xem ra nội viện đã chân chính ổn thỏa.

Đối với tuyệt đại đa số thành viên Thiên Y Viện mà nói, Thiên Y Viện chính là ngôi nhà duy nhất. Tồn vong và bình an mới là mục đích của mọi người. Hỗn loạn và bất an mấy ngày trước trong nháy mắt đã lặng lẽ biến mất.

Giang Nguyên lặng lẽ ngồi bên cạnh Lưu Mộc Dương, nhìn không khí náo nhiệt dưới đài, khóe miệng nhếch lên, chẳng qua ánh mắt bắt đầu có chút trống rỗng.

- Tiểu Nguyên, ông mơ thấy em trai con. Nó nói ngày mai ba mẹ con chờ chúng ta cùng nhau ăn Tết.

Thanh âm kích động và quen thuộc của ông lão trong đầu khiến cho ánh mắt của hắn mờ lại. Cho đến bây giờ, hắn vẫn chưa thể vượt qua được cảm giác bị cha mẹ bỏ rơi. Mấy năm qua, đều là do một tay ông nội nuôi hắn lớn. Khi hắn còn bé, ngày nào cũng lên núi đào nhân sâm tẩm bổ cho hắn, mới đem đứa bé yếu ớt như hắn mà nuôi lớn.

Hai ông cháu nương tựa nhau mà sống. Bây giờ đột nhiên cha mẹ xuất hiện. Tuy nói khi hắn biết, cũng có chút kích động, nhưng về

sau cũng chỉ là tình cảm hời hợt. Cho dù biết được nguyên nhân, nhưng vẫn không cách nào buông xuống.

Không biết qua bao lâu, đột nhiên bị đẩy hai cái. Ánh mắt đang trống rỗng của Giang Nguyên liền khôi phục lại như bình thường. Cảm nhận được tiếng vỗ tay nhiệt liệt và ánh mắt hưng phấn của những người bên dưới, Giang Nguyên có chút nghi ngờ nhìn sang sư phụ của mình, chỉ thấy ông đang cười khổ nhìn hắn, thấp giọng nói:

- Gọi con lên lãnh thưởng kìa.

- Ơ!

Giang Nguyên ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn, quả nhiên thấy Viện trưởng đang mỉm cười đứng đó nhìn hắn, còn dưới đài là tiếng vỗ tay nhiệt liệt.

Chậm rãi thở ra một hơi, gương mặt cổ nặn ra một nụ cười rồi đứng dậy, khom người cảm ơn mọi người dưới đài, sau đó mới mỉm cười bước về phía Từ Khải Liễu.

Thấy Giang Nguyên đứng dậy cúi người, bầu không khí trong nháy mắt lại càng kích động hơn. Bắt đầu có người lớn tiếng gọi tên của Giang Nguyên.

- Giang Nguyên.

- Giang Nguyên! Giang Nguyên!

- Giang Nguyên! Giang Nguyên! Giang Nguyên!

Từ một hai người, dần dần càng lúc càng nhiều, thanh âm cũng càng lúc càng lớn. Trên căn bản cũng là từ mấy y sĩ thực tập hàng sau. Nhìn gương mặt có chút gầy gò, hơn nữa còn mệt mỏi, bọn họ vẫn cuồng nhiệt vỗ tay, hưng phấn kêu to cái tên này.

Cuồng nhiệt và hưng phấn đã bắt đầu lan tràn. Một số y sĩ còn trẻ cũng bắt đầu gia nhập hàng ngũ gào thét.

Một số y sư lớn tuổi ngồi hàng đằng trước cũng không nhịn được quay đầu nhìn những cánh tay đang giơ lên và gương mặt tràn đầy

hiệt huyết của đám thanh niên, đại đa số người lộ ra nụ cười hoài niệm, nhớ lại năm đó khi bọn họ còn trẻ cũng đã từng như vậy.

Nhưng cũng có một số lão y sư cau mày, cũng chỉ thấp giọng bất mãn nói một câu:

- Còn ra thể thống gì nữa?

Nghe tiếng kêu càng lúc càng lớn, Giang Nguyên ngược lại có chút bất ngờ. Hắn quay đầu nhìn những cánh tay đang quơ bên dưới, cùng với ánh mắt hưng phấn của mọi người, liền nhẹ nhàng phất tay, khiến bên dưới lại càng cuồng nhiệt hơn.

Lúc này, ánh mắt của Chu Hạo Bình trên đài hơi nheo lại.

Dĩ nhiên cũng không ai chú ý đến điều này. Tất cả mọi người đều nhìn Giang Nguyên bước đến trước mặt Từ Khải Liễu.

Nhìn gương mặt anh tuấn vương chút mệt mỏi, khóe miệng Từ Khải Liễu không khỏi nhếch lên, sau đó cẩn thận lấy huy chương màu vàng đeo trước ngực cho Giang Nguyên, cẩn thận chỉnh sửa, lúc này mới ngẩng đầu nhìn Giang Nguyên, mỉm cười nói:

- Huy chương này trăm năm qua cũng chỉ trao cho ba người. Hãy cố gắng lên.

- Cảm ơn Viện trưởng.

Giang Nguyên hơi khom người, nói lời cảm ơn:

- Con nhất định sẽ tiếp tục cố gắng.

Sau khi Giang Nguyên nhận thưởng xong, những người còn lại đều không bước lên nhận thưởng. Từ Khải Liễu chỉ tuyên bố quyết định trao thưởng cho tất cả.

Tuyên bố xong quyết định trao thưởng, dưới ánh mắt của tất cả mọi người, Từ Khải Liễu liền nói ra quà tặng cuối năm.

Quà tặng cuối năm sẽ do Hội Đồng Viện quyết định. Tuy không tính là quá nhiều nhưng tuyệt đối cũng không quá ít. Đặc biệt đối

với các y sĩ thực tập mà nói, phần thưởng cuối năm là thứ mà bọn họ đặc biệt chờ mong. Có được quà tặng, đủ cho bọn họ ăn một cái tết thật vui.

Đối với các y sư thế hệ trước hoặc y sĩ cao cấp, quà tặng cuối năm đối với bọn họ cũng chỉ là chuyện thêm gấm thêm hoa, chỉ thêm mấy đồng tiêu vật, nên không có mấy ai để ý đến chuyện này.

- Năm nay, Hội Đồng Viện quyết định thưởng cho các thành viên bốn viên hai triệu tiền mặt.

Từ Khải Liễu vừa dứt lời, các y sĩ thực tập đều đứng dậy hoan hô. Mấy năm trước cũng chỉ có tám trăm hoặc một triệu, còn lần này lại tăng gấp đôi, những hai triệu, không hoan hô thì cũng uống.

Nhưng Từ Khải Liễu dường như cũng không có ý định dừng lại. Nghe tiếng mọi người hoan hô, khẽ cười một tiếng rồi nói tiếp:

- Một trăm điểm tích lũy.

Từ Khải Liễu vừa nói xong, tiếng hoan hô liền ngừng lại. Không chỉ các y sĩ thực tập mà ngay cả y sư và y sĩ cao cấp cũng ngẩn ra. Mấy năm trước đều phát tiền, hơn nữa đều không quá một triệu. Tuy năm nay xảy ra chút biến cố, để trấn an mọi người nên tiền thưởng gấp đôi cũng không phải là chuyện kỳ quái. Nhưng năm nay lại thưởng thêm một trăm điểm, gộp lại đúng là một con số khổng lồ.

Một trăm điểm đối với các y sĩ cao cấp hoặc y sư mà nói cũng không tính là quá nhiều, nhưng một trăm điểm lại thiết thực hơn tiền mặt rất nhiều. Đối với các y sĩ thực tập khó mà kiếm được điểm thì lại càng quý.

Dĩ nhiên, kinh ngạc thì kinh ngạc. Mọi người chỉ thoáng trầm ngâm một chút, lập tức bạo phát tiếng hoan hô mãnh liệt.

- Viện trưởng vạn tuế.

Nhìn đám thanh niên hoan hô, tất cả các y sĩ và y sư đều mỉm cười. Mặc dù trong lòng có chút nghi ngờ, nhưng tết mà, mọi người nên vui vẻ. Viện trưởng phát ra phúc lợi như vậy, dĩ nhiên là rất tốt.

Nhưng những người trên đài Chủ tịch lại không cảm thấy bất ngờ. Mấy năm qua, Thiên Y Viện phát triển không tệ. Sản lượng đan dược và dược vật đều tương đối ổn định, tích trữ không ít căn cơ. Cộng thêm một năm qua Giang Nguyên đã luyện chế được đan dược siêu phẩm, nội viện đã có đủ sức tặng những điểm này.

Mặc dù một người nắm trong tay một trăm điểm không coi là nhiều, nhưng đối với các y sĩ thực tập cấp thấp mà nói, một trăm điểm đó có tác dụng rất lớn đối với bọn họ, có thể đổi được một ít đan dược phụ trợ cho việc tu luyện nội khí.

Hơn nữa, cộng lại điểm tất cả mọi người vẫn không bằng một mình Giang Nguyên. Trong tình huống như vậy, có thể trấn an và tưởng thưởng các thành viên Thiên Y Viện, Hội Đồng Viện tất nhiên là sẽ không hẹp hòi.

Trong bầu không khí vui mừng như vậy, bữa tiệc cuối năm vào ngày hôm sau lại càng náo nhiệt hơn mấy phần. Mười một vị thành viên Hội Đồng Viện, phân biệt ngồi ở mười một bàn. Mà mười một bàn này đều là các y sư cấp bậc cao. Mấy chục bàn khác đều là y sĩ bình thường. Nhiều người như vậy, bầu không khí có thể nói là náo nhiệt.

- Các vị, hôm nay là ngày vui, tất cả các thành viên Hội Đồng Viện mời mọi người một ly, an ủi một năm vất vả vừa qua của mọi người.

Tinh thần của Từ Khả Liễu hôm nay rất tốt. Hơn mười vị ủy viên Hội Đồng Viện đều đứng dậy, dựa theo thông lệ bưng ly mời rượu.

- Cảm ơn Viện trưởng.

Lúc này, mọi người đồng loạt nâng ly hô.

Một ly rượu trôi xuống bụng, không khí lại càng náo nhiệt. Qua ba tuần rượu, có không ít các y sư bắt đầu đi mời rượu lẫn nhau. Dĩ nhiên đối tượng được mời đều là các Ủy viên Hội Đồng Viện. Nhưng rõ ràng, đối tượng được mời ít nhất là Giang Nguyên. Dù sao tuổi tác của hắn vẫn còn nhỏ, các y sư năm sáu chục tuổi nhất định không thể hạ mình mời hắn được.

Các y sĩ trẻ tuổi và y sĩ thực tập, sau mấy ly rượu cũng đã có dũng khí hơn, hướng vào bên trong. Người khác thì bọn họ không dám mời, nhưng lại tràn đến Giang Nguyên.

Những y sư ngồi cùng bàn với hắn, nhìn đám thanh niên vây quanh Giang Nguyên, sau đó cũng cười lên. Dối mắt nhìn lại, người đến mời rượu bàn bọn họ nhiều hơn bàn khác gấp bốn năm lần.

- Trưởng ban Giang, chúng tôi mời anh một ly.

Nhìn đám thanh niên vây quanh lại, Giang Nguyên sắc mặt ửng đỏ do uống nhiều rượu, liền mỉm cười đứng dậy, bưng ly rượu lên, cười nói:

- Được, cảm ơn mọi người.

Chương 1095: Về nhà

Bữa tiệc cuối năm tuyệt đối là thời khắc vui nhất trong năm của Thiên Y Viện. Tất cả mọi người đều buông bỏ cấp bậc, cùng nhau ăn cơm uống rượu.

Mà thời khắc này cũng giúp cho các y sĩ thực tập bình thường hiếm có cơ hội dùng cơm hay uống rượu với các cao tăng trong viện được tiếp xúc với họ.

Không khí bữa tiệc càng lúc càng vui. Nhờ có rượu trợ hứng, không ít các y sĩ đã có can đảm đến mời rượu Từ Khả Liễu, Lưu Mộc Dương. Ngày thường bọn họ không có cơ hội tiếp xúc, bây giờ có cơ hội, sao không tranh thủ chứ?

Dần dần những cái bàn bên cạnh cũng có thêm nhiều người, nhưng bàn của Giang Nguyên vẫn là nhiều nhất.

Mà lần này nhiều hơn chính là bàn của Từ Khả Liễu, Liêu Long Căn và Lưu Mộc Dương.

Sau khi đợt sóng người tản đi, những cái bàn bên cạnh mới thoáng trống đi được một chút.

Lúc này, Chu Hạo Bình đang cười híp mắt uống rượu với một vị y sư đến mời rượu mình, đang định buông ly rượu xuống, liếc mắt nhìn chung quanh, liền phát hiện bàn Giang Nguyên cách đó không xa giống như nước chảy không lọt, còn bàn của mình thì thừa thớt có ba bốn người đến mời.

Mặc dù biết người đến mời rượu hẳn đều là những người trẻ tuổi, nhưng thấy cảnh tượng này, ánh mắt Chu Hạo Bình vẫn không nhin được mà nheo lại.

- Hừ,

Âm thầm hừ một tiếng, Chu Hạo Bình chậm rãi ngồi xuống. Người nhiều thì thế nào? Cũng chỉ là mấy tên nít ranh thôi mà.

Bữa tiệc kéo dài hơn hai tiếng. Lúc này, các vị thành viên Hội Đồng Viện vẫy tay chào mọi người, sau đó tạm biệt rời đi, chỉ còn lại đám y sĩ trẻ là tiếp tục điên cuồng.

Sắc mặt Giang Nguyên ửng đỏ, miễn cưỡng ép vận chuyển nội khí tuần hoàn mới bức được hơn phân nửa cảm giác say ra khỏi cơ thể. Thấy Giang Nguyên trở lại, Tuyên Tử Nguyệt vội vàng múc đến một chén canh giải rượu.

- Tại sao lại uống nhiều như vậy?

Vừa dùng khăn nóng lau mặt cho Giang Nguyên, vừa oán giận nói:

- Lát nữa còn phải về quê nữa đấy. Trục thẳng đang chờ bên ngoài.

Giang Nguyên mỉm cười, đưa tay tiếp nhận khăn lông trong tay Tuyên Tử Nguyệt, tùy tiện xoa mặt một cái, sau đó uống một hớp canh giải rượu, cười nói:

- Không sao, không cần gấp. Vẫn còn về kịp mà.

Từ Kim Lăng đến tỉnh Nam khá xa. Đặc biệt trong thời gian tết nhất, từ tỉnh Nam chạy về thôn nhỏ của Giang gia, người bình thường mất khoảng hai ba tiếng, nhưng Giang Nguyên lại không thành vấn đề.

Đợi một nhà Giang Nguyên từ trong nhà bước ra, một chiếc trục

thăng từ Thiên Y Viện chậm rãi bay lên, chạy đến phi trường.

Lúc này, có không ít thành viên Hội Đồng Viện hoặc một số y sư cao cấp mơ hồ nghe được tiếng trực thăng truyền đến. Có mấy vị lơ đãng nhìn lên không trung, nhìn theo hướng chiếc trực thăng rời đi, ánh mắt tràn đầy cảm khái.

Trong thời điểm tết này, người có thể dùng trực thăng rời đi cũng chỉ có hắn.

Rất nhiều người cũng nhận được tin tức, hôm nay Giang gia sau mười mấy năm ly tán sẽ đoàn viên. Hai ba năm đầu không ai chú ý, nhưng bây giờ thì thật sự quá giỏi.

- Sư phụ, Giang Nguyên trắng trợn đi gặp mặt ba người Giang Văn Ba, đây chính là cơ hội tốt.

Một vị y sĩ trẻ tuổi vẻ mặt lấy lòng nhìn Chu Hạo Bình:

- Người có quan hệ với Tuyệt Y Đường, làm sao có thể đảm nhiệm chức Ủy viên thường vụ Hội Đồng Viện?

- Im miệng.

Nghe được lời này, sắc mặt Chu Hạo Bình lại không vui, thấp giọng quát:

- Ngu xuẩn.

- Vâng.

Gã thanh niên bị Chu Hạo Bình gầm lên như vậy, toàn thân run rẩy, sắc mặt tái nhợt, không dám nói bất cứ điều gì. Chẳng qua gã không hiểu, tại sao đây rõ ràng là cơ hội tốt, sư phụ lại mắng mình ngu xuẩn.

Chu Hạo Bình chậm rãi hít hai lần, lúc này mới chú ý đến sắc mặt tái nhợt của đệ tử, nhẹ thở dài, nói:

- Từ Khải Liểu, Lưu Mộc Dương và Liêu Long Căn đều là cộng sự năm xưa với Nguyên Bản y sư, quan hệ không tệ. Chuyện mấy năm qua, bọn họ cũng cảm thấy hổ thẹn với Nguyên Bản y sư.

- Bây giờ Tuyệt Y Đường có thể giải hòa với Thiên Y Viện, làm sao Hội Đồng Viện có thể hoài nghi Giang Nguyên bất cứ thứ gì?

Nói đến đây, Chu Hạo Bình nhin không được khẽ hừ:

- Những người đó bây giờ chỉ mong đẩy Giang Nguyên lên vị trí Ủy viên thường vụ. Đây cũng được xem là lấy lòng Giang Văn Ba, bày tỏ sự áy náy đối với Nguyên Bản y sư.

- Mặc dù Thiên Y Viện vừa mới thoát khỏi đại nạn, nhưng cũng tổn thất mất hai vị Thiên y sư, hai vị y sư nhất phẩm. Cộng thêm Cổ môn cường thế áp nào, Thiên Y Viện tuyệt đối không muốn có thêm một cường địch mạnh như Tuyệt Y Đường.

- Lúc này, nếu chúng ta gây phiền phức cho Giang Nguyên, chẳng khác nào tự mua dây buộc mình, hiểu chưa?

Chu Hạo Bình lạnh lùng nhìn đệ tử bên cạnh, nói.

- Vâng, vâng, đệ tử hiểu rồi.

Gã thanh niên bừng tỉnh, liên tục gật đầu.

Chiếc trực thăng chậm rãi đáp xuống sân bay Kim Lăng. Bên kia rất nhanh có xe chạy qua chở cả gia đình Giang Nguyên đến chỗ đậu máy bay. Có một chiếc máy bay đã sớm xin xong lệnh cất cánh.

4h chiều, chiếc máy bay bình yên đáp xuống sân bay tỉnh Nam. Giang Nguyên bước xuống máy bay, nhìn bầu trời quen thuộc, liền hít một hơi thật sâu. Nơi này cách phòng khách Khánh Nguyên chỉ có mười mấy cây, nhưng bây giờ không có thời gian đi thăm hỏi Lý lão sư rồi.

Lại lên một chiếc xe khác, chạy đến một chiếc trực thăng đã đậu sẵn. Có trực thăng, việc đến thôn vào lúc 5h cũng không thành vấn đề.

- Ba, chúng ta được ngồi trực thăng nữa rồi.

Nhìn chiếc trực thăng trước mắt, Tiểu Bảo rõ ràng vui vẻ hơn so với ngồi máy bay thương vụ, ôm cổ Giang Nguyên, cười nhe mấy cái răng nhỏ.

- Ừm, chúng ta ngồi trực thăng thôi.

Chiếc trực thăng lại chậm rãi bay lên không. Lúc này, trong một thôn nhỏ đã có tiếng pháo nổ lên.

Nghe tiếng pháo liên miên không dứt, một ông lão đứng trước cổng nhìn chung quanh, lẩm bẩm:

- Tại sao Tiểu Nguyên còn chưa về?

Lúc này, một người thanh niên vóc dáng tuấn tú, mang đến cho người ta cảm giác chói mắt cầm điện thoại đi đến, nghe bên ngoài truyền đến tiếng pháo, có chút không quen khi mũi một cái, mỉm cười an ủi:

- Ông nội, ông đừng gấp mà. Gia đình anh vừa mới lên trực thăng ở tỉnh.

- Lên trực thăng?

Ông lão ngẩn người, có chút không hiểu. Từ tỉnh về đây còn phải đi trực thăng, chẳng lẽ nó vừa mới về lại bị phái đi nữa sao?

- Đúng, đi trực thăng có thể tiết kiệm được gần một tiếng.

Chàng thanh niên mỉm cười giải thích:

- Nếu không, khi anh trở về, chắc cũng bảy tám giờ tối mất.

- Ừm, đúng vậy, đi trực thăng nhanh hơn, nhanh hơn.

Ông lão gật đầu, nhưng vẫn lo lắng:

- Nhưng đi trực thăng đắt lắm.

- Haha, ông nội, ông yên tâm đi. Anh con bây giờ rất lợi hại. Trực thăng mà anh ấy ngồi không cần trả tiền.

- Trực thăng đặc biệt? Không cần trả tiền? Không được. Cho dù nó được một số lãnh đạo quốc gia coi trọng nhưng cũng không được như vậy. Như vậy không tốt đâu. Haiz, đứa nhỏ này, tại sao lại không biết tiết kiệm. Cho dù chậm một chút cũng chẳng sao mà.

Tại sao lại có thể phung phí tiền của quốc gia chứ? Nếu truyền ra ngoài...

Nhìn vẻ mặt lo lắng của ông cụ, Giang Nguyệt Minh chỉ có thể bất đắc dĩ cười khổ.

Chương 1096: Trở lại

Đùng đùng. Tiếng pháo bắt đầu vang lên trong các ngôi nhà. Mặc dù còn chưa đến 5h, nhưng mâm cơm tất niên đã có không ít gia đình ăn vào lúc ba bốn giờ chiều.

Mọi người trong thôn đều biết năm nay gia đình Giang lão y sư nghênh đón một chuyện vui lớn. Nghe nói đứa con trai và con dâu mất tích nhiều năm đã trở về, hơn nữa còn mang theo cả đứa cháu thứ hai.

Mấy năm qua, Giang lão y sư tích đức rất nhiều. Sau khi Giang Nguyên mất tích trở về, chỉ trong một hai năm ngắn ngủi đã một đường thẳng tiến, từ một thanh niên nông thôn bình thường trở thành anh hùng quốc dân. Nghe nói bây giờ làm chức gì lớn lắm ở thủ đô. Rất nhiều quan lớn phải nịnh hót tiểu tử Giang gia.

Chuyện này khiến cho hàng xóm vô cùng hâm mộ Giang lão gia tử, rối rít hỏi thăm. Mặc dù Giang lão y sư không còn con trai, con dâu, nhưng có đứa cháu trai như vậy cũng đủ để kiêu ngạo. Nhưng lại không nghĩ đến hết năm lại truyền đến tin tức con trai và con dâu của Giang lão trở về.

Tuy nói có không ít người khó tin. Năm đó Giang Nguyên mất tích hai ba năm rồi trở về, xem như tổ tiên phù hộ. Bây giờ con trai, con dâu mất tích hai mươi mấy năm đột nhiên trở về, hơn nữa còn mang theo một đứa con thứ hai, điều này thật sự không thể tin nổi.

Có nhiều người cố ý đến xem, thấy trước cửa Giang gia đậu hai chiếc xe sang trọng. Hơn nữa còn có một thanh niên diện mạo tương tự Giang Nguyên xuất hiện trong thôn, đồng thời trong sân nhà Giang gia mơ hồ có một người đàn ông trung niên và một quý phụ đoan trang hiện diện.

Cho nên, mặc dù mọi người không tin, nhưng nhìn thấy như vậy, cũng không nhịn được mà hít hà. Giang lão y sư chịu khổ mấy chục năm, rốt cuộc cũng đã đến lúc hưởng phúc.

Giang lão nhìn quanh ngoài cổng, chờ đứa cháu trai lớn trở về. Lý gia cách đó không xa cũng bắt đầu ăn bữa cơm đoàn viên.

Khí tức của Lý thúc hiện tại khá tốt, sắc mặt đỏ hồng, không còn vàng khè như trước, rõ ràng vết thương năm đó đã hoàn toàn khỏi hẳn.

- Nào, Tiểu Vũ, ăn sủi cỏ đi. Mẹ con cố ý làm, chờ con về ăn đấy.

Lý thúc vui vẻ múc hai cục sủi cỏ bỏ vào trong chén của Lý Tiểu Vũ.

- Vâng, mẹ làm sủi cỏ là ngon nhất. Đã lâu rồi con chưa được ăn.

Khóe miệng Lý Tiểu Vũ nhếch lên, cẩn thận cắn một miếng sủi cỏ, sau đó lộ ra thần sắc hài lòng.

Nhìn con gái mình ăn ngon như vậy, Lý thúc và Lý thẩm đều cười vui vẻ.

Hài lòng nuốt hai miếng sủi cỏ xuống bụng, Lý Tiểu Vũ nháy mắt một cái, nhìn Lý thúc, nói:

- Ba, không biết anh Tiểu Nguyên về chưa? Giang gia gia không ăn tết một mình chứ?

- Nha đầu này, trở về cũng chỉ nhớ mỗi anh Tiểu Nguyên.

Lý thúc cười ha hả nói:

- Tiểu Nguyên còn chưa về. Nhưng con không cần lo lắng cho Giang gia gia. Giang gia gia bây giờ đúng thật là có phúc.

- Có phúc?

Lý Tiểu Vũ nghi ngờ hỏi lại.

- Con vừa về nên không biết.

Lý thúc nói:

- Ba mẹ Giang Nguyên đã về rồi. Bây giờ cả nhà họ đang chờ Giang Nguyên về đoàn tụ.

- Ba mẹ anh ấy đã trở lại? Giang Văn Ba?

Lý Tiểu Vũ ngạc nhiên nhìn cha mình.

-Ồ, tại sao con lại biết tên ông ấy là Giang Văn Ba?

Lần này đến phiên Lý thúc nghi ngờ, nhìn chằm chằm Lý Tiểu Vũ. Sáng nay ông thấy Giang gia có không ít khách, định đi giúp Giang lão. Kết quả sau khi đến mới biết khách là người của Giang gia. Hơn nữa còn là con trai, con dâu đã mất tích năm xưa.

Lúc đó ông có trò chuyện với cha Giang Nguyên một chút, mới biết tên của đối phương là Giang Văn Ba. Ông không hiểu tại sao con gái vừa về lại biết tên người cha mất tích mấy chục năm của Giang Nguyên?

Nhìn biểu hiện nghi ngờ của cha mình, Lý Tiểu Vũ vội vàng giải thích:

- Trước kia con có nghe anh Tiểu Nguyên đề cập đến.

- Thì ra là như vậy.

Lý thúc gật đầu, sau đó cười nói:

- Bất kể thế nào, lần này xem như rất tốt. Tâm nguyện mấy chục năm qua của Giang lão xem như đã thực hiện được, một nhà đoàn viên, còn gì tốt hơn chứ.

- Đúng, đúng.

Nói đến đây, Lý thẩm cũng cảm thấy xúc động, nhìn chồng của mình, ánh mắt tình ý sâu đậm. Lý thúc dường như cũng cảm nhận được, ánh mắt ôn nhu hơn nhiều.

Trong lúc hai vợ chồng đang thâm tình, Lý Tiểu Vũ bên cạnh có chút sững sờ, dường như cũng không chú ý đến điều này.

- Tôi thấy hình như Giang Văn Ba lẫn lộn bên ngoài không tệ, đi xe rất đắt tiền. Nói năng cũng không giống bình thường. Khi về còn mang theo tài xế và cận vệ. Chẳng qua tôi không rõ, nếu lẫn lộn bên ngoài tốt như vậy, tại sao hai mươi mấy năm không thấy bóng dáng?

Thấy Lý thúc nghi ngờ nói, Lý Tiểu Vũ bưng tỉnh, vội vàng trả lời:

- Làm sao mà biết được ba ời. Nói không chừng người ta cũng có sự khó xử của mình.

- Ừm, cũng đúng.

Nghe con gái nói, Lý thúc không nhịn được liên tục gật đầu.

Trong lúc mọi người đang nói chuyện, đột nhiên Lý Tiểu Vũ nghiêng đầu, giống như đang nghe cái gì. Lý thúc bên cạnh cũng sững người, nghe được tiếng âm âm từ xa truyền đến. Hơn nữa càng lúc càng lớn, dường như đang hướng về bên này.

Mặt Lý thúc lộ vẻ kinh nghi:

- Đây là thanh âm gì vậy? Giống như truyền đến từ trên trời?

- Là tiếng trực thăng.

Lý Tiểu Vũ mỉm cười nói:

- Hẳn là anh Tiểu Nguyên đã về.

- A? Trực thăng? Giang Nguyên ngồi trực thăng trở về sao?

Mặc dù vẫn chưa đến 5h, trời đã có chút tối nhưng vẫn không ít người bị thanh âm của chiếc trực thăng trên trời thu hút. Dù sao thôn nhỏ như vậy, một chiếc trực thăng vẫn tương đối thu hút sự chú ý và tò mò của mọi người.

- Trực thăng, đúng là trực thăng rồi.

Nhìn chiếc trực thăng chậm rãi xoay vòng trên cao, sau đó đáp xuống ruộng lúa khô héo trước sân Giang gia, mọi người liền hiểu ra, thì ra là Giang Nguyên trở về.

Mấy đứa nhỏ trong thôn cũng không dè dặt như người lớn, đứa nào cũng hưng phấn chạy về phía trực thăng.

Chương 1097: Tiểu Bảo ngoan

Giang Nguyên đưa tay đỡ đầu Tiểu Bảo ngã vào vai mình, rồi cùng với Tuyên Tử Nguyệt và Phan Hiểu Hiểu nhảy xuống trực thăng, sải bước vào nhà.

Nhìn thân ảnh gầy gò, già nua đứng ngoài cổng, ánh mắt Giang Nguyên nóng lên, đưa Tiểu Bảo cho Tuyên Tử Nguyệt, sải bước bước nhanh đến.

- Ông nội, con về rồi.

Lúc này, người một nhà ngồi ngay ngắn quanh một chiếc bàn tròn. Bầu không khí có chút yên lặng, chỉ có tiếng cười của Tiểu Bảo đang ngồi trong lòng ông lão tràn ngập ngôi nhà, khiến cho không khí vốn đang yên lặng thêm mấy phần vui vẻ.

- Được rồi, mọi người ăn cơm đi. Đây là món cuối cùng.

Một người phụ nữ trung niên mặt mũi đoan trang, trên người mặc chiếc tạp dề làm bếp, bưng một tô canh lớn đặt lên trên bàn, sau đó cúi chiếc tạp dề rồi ngồi xuống.

- Được rồi, mọi người ăn cơm, ăn cơm đi. Vất vả cho con rồi, Ngọc Bình. Hai mươi năm qua, cha thiếu chút nữa quên mất tài nấu ăn của con.

Nhìn một bàn đầy thức ăn, rồi nhìn một gia đình vừa xa lạ vừa quen thuộc bên cạnh mình, ông lão không nhịn được đưa tay chậm rãi lau nước mắt.

- Ba, mấy năm qua là con trai bất hiếu.

Ánh mắt Giang Văn Ba cũng có chút ửng đỏ, nhìn ông lão nói.

- Đừng nói như vậy. Các con đều có chỗ khó xử của mình mà. Có thể thấy các con bình an trở lại, ba cảm thấy vui lắm rồi.

Ông lão ôm Tiểu Bảo, vui mừng nói:

- Nào, chúng ta dùng bữa thôi.

- Ông nội, đưa Tiểu Bảo cho con ôm đi.

Tuyên Tử Nguyệt khéo léo nhận Tiểu Bảo từ trong tay ông lão, còn Giang phu nhân thì vội vàng đứng lên, cầm lấy chén của Giang lão gia tử múc cho ông một chén canh gà, nói:

- Ba, ba nếm thử tay nghề của con đi, xem có bị tụt lùi so với trước kia không.

- Ừm, để ba nếm thử.

Ông lão bưng chén, vui vẻ gật đầu.

Giang phu nhân nhìn đứa con trai cả đang ngồi bên cạnh ông lão, thấy con trai từ lúc gặp mặt vẫn im lặng, cảm thấy ánh mắt mình nóng lên, cẩn thận múc một chén canh gà đặt xuống, run giọng nói:

- Tiểu Nguyên, thử chút canh gà mẹ nấu đi. Xem có ngon hay không?

Giang Nguyên vẫn cúi đầu nhìn chén canh gà, ngửi mùi thơm từ chén bốc lên nhưng cũng không động đậy.

Nhìn phản ứng của Giang Nguyên, Giang Văn Ba cũng im lặng. Chẳng qua từ gương mặt của ông, cũng biết trong lòng ông ít nhiều cũng có cảm xúc áy náy.

Tuyên Tử Nguyệt nhìn Giang Nguyên, rồi lại nhìn Giang phu nhân đối diện, liền cố nặn ra nụ cười rồi nhìn Giang Nguyên lần nữa, đang định lên tiếng, đột nhiên nghe tiếng Giang Nguyệt Minh:

- Anh, anh uống canh đi. Mẹ nấu canh rất ngon, nhưng bây giờ mẹ rất ít khi nấu. Em ngày thường cũng không được uống đâu. Nào, anh mau uống đi.

Nghe giọng nói của Giang Nguyệt Minh, gương mặt Giang Nguyên dường như có chút động đậy, sau đó cúi thấp đầu, chậm rãi cầm

muỗng múc một muỗng canh, đưa lên miệng thổi rồi mới nhấp một ngụm.

Sau khi nhấp ngụm canh gà, mọi người vẫn có thể nhìn thấy tay của hắn run lên.

Lúc này cũng không có ai lên tiếng. Ngay cả Giang lão gia tử cũng chỉ nhìn cháu trai bảo bối của mình, tay cũng bắt đầu run lên, sau đó cắn chặt môi, đưa tay cầm chén bắt đầu uống.

- Anh, như thế nào, canh ngon chứ?

Giọng nói vui vẻ của Giang Nguyệt Minh một lần nữa vang lên.

Nghe xong, tay Giang Nguyên cứng đờ, rớt cuốc ngẩng đầu lên, chậm rãi gật đầu, giọng khàn khàn nói:

- Ừm, uống rất ngon.

Giang Nguyên vừa nói ra một câu, không khí yên lặng trong nhà dường như sống lại trong nháy mắt.

Ông cụ cũng vui vẻ buông chén canh trong tay mình, giơ đũa lên, gật đầu cười nói:

- Nào, mọi người dùng bữa đi.

- Được, dùng bữa, dùng bữa đi. Con đã sớm đói bụng lắm rồi.

Đã sớm bị bầu không khí trong nhà đè nén, Phan Hiểu Hiểu vui vẻ kêu lên, cầm đũa gắp một miếng thịt gà thật lớn thả vào trong chén Giang Nguyên, nói:

- Giang Nguyên, anh đừng uống canh không, ăn thêm chút thịt nè.

- Ừ.

Giang Nguyên gật đầu.

Thấy phản ứng của Giang Nguyên như vậy, Giang Văn Ba và Giang phu nhân nhìn nhau một cái, ánh mắt đều hiện lên thần sắc vui mừng. Hôm nay, khi gia đình nhìn thấy hắn, mặc dù khi gặp, có

thể cảm giác gương mặt của hắn lóe lên sự kích động, nhưng sau đó là im lặng.

Hai vợ chồng cũng biết, mấy năm qua bọn họ không tận trách nhiệm làm cha mẹ, chỉ dựa vào hai ông cháu sống qua ngày, con trai có thái độ như vậy, trong lòng hai ông bà chỉ có thể áy náy và đau khổ mà thôi.

Nhưng bây giờ tốt rồi. Mặc dù hắn không để ý đến ông bà, nhưng đối với đứa em trai lại rất gần gũi.

Nhìn đứa con út nhướn mày, bộ dạng đắc ý giống như lập được công lớn, hai vợ chồng vừa yên tâm lại vừa chua xót. Mấy năm qua, so với đứa con út ôm trong tay sợ rớt, đặt trong miệng sợ tan, đứa con trai lớn quả thật là vất vả. Sống cũng không dễ dàng gì. Hơn nữa, còn có thể đạt đến thành công như ngày hôm nay khi vừa mới hai bảy, hai tám tuổi. Thật cũng không biết nó vượt qua như thế nào.

Nghĩ đến đây, mắt hai người lại cay lên, chỉ cảm thấy tu dưỡng mười mấy năm biến mất, vội vàng bưng chén cơm lên ăn.

Nhìn người một nhà như vậy, nụ cười trên gương mặt Tuyên Tử Nguyệt cũng đậm hơn, vừa ôm Tiểu Bảo, vừa gấp thêm thức ăn cho Giang Nguyên, sau đó lại gấp một miếng thịt gà cho vào trong miệng Tiểu Bảo, vui vẻ nói:

- Nào, Tiểu Bảo ngoan, há to miệng, đừng để rơi nhé.

Chương 1098: Nhóm con dâu

Hỏa đường nông thôn phía nam là một nơi rất ấm áp, một gian phòng có chút mờ tối, vách tường chính giữa đặt một cái ống khói. Bên dưới ống khói đào một tiểu hỏa đường, bên trong dùng cỏ tranh hoặc cành khô dẫn hỏa, rất nhanh toàn bộ căn phòng liền ấm áp.

Nhìn hỏa đường hai mươi mấy năm trống rỗng, hôm nay rốt cuộc đã đầy người, Giang lão đưa tay nhẹ nhàng lau khước mắt, sau đó cầm khều lửa nhẹ nhàng chọt đốt lửa, để ngọn lửa thêm thịnh vượng mấy phần.

Một đại gia đình ngời vẫy quanh hỏa đường, nhìn ngọn lửa bốc lên, chỉ cảm thấy tình người ấm áp.

Tiểu Bảo nháo một hồi trong lòng Giang phu nhân, sau đó dần dần ngủ mất.

- Dì, để Tiểu Bảo cho con.

Tuyên Tử Nguyệt nhẹ nhàng ôm lấy Tiểu Bảo đã ngủ trong lòng Giang phu nhân, nhìn nụ cười trong giấc mơ của cậu bé, gương mặt không khỏi nở nụ cười ấm áp.

Trong hỏa đường, ngọn lửa thỉnh thoảng chiếu một vệt ánh sáng màu đỏ lên mặt Giang Nguyên, khiến cho người nào cũng có thể nhìn thấy trên gương mặt tuần dật của hắn đang mím chặt môi.

Giang phu nhân nhìn Giang Nguyên mím chặt môi, tất nhiên hiểu được coi trai của mình vẫn còn chưa khơi thông tư tưởng đối với vợ chồng bà.

Âm thầm thở dài, Giang phu nhân mỉm cười hỏi:

- Tiểu Nguyên, nghe nói bây giờ con đã là Ủy viên Hội Đồng Viện Thiên Y Viện, hơn nữa còn được đề cử làm Ủy viên Thường vụ Hội Đồng Viện?

- Vàng.

Trong bóng tối, mặc dù Giang Nguyên không còn vẻ lạnh lùng như ban đầu, nhưng vẫn duy trì vẻ lãnh đạm, nhàn nhạt đáp một câu.

Giang phu nhân đối với phản ứng của Giang Nguyên, ngược lại không chút phật lòng, chỉ mỉm cười nói:

- Rất tốt, hơn nữa nghe Nguyệt Minh nói, lần này tỷ lệ con được làm Ủy viên thường vụ Hội Đồng Viện rất cao. Hai mươi tám tuổi đã là Ủy viên thường vụ Thiên Y Viện, trăm năm qua chưa hề xuất hiện qua. Ba mẹ thật kiêu ngạo vì con.

Khỏe miệng Giang Nguyên có chút giật giật, nhưng cũng không lên tiếng đáp lại.

Cảm thấy phản ứng của con trai vẫn lạnh nhạt, Giang phu nhân và Giang Văn Ba nhìn nhau, đều thấy được sự bất đắc dĩ trong mắt đối phương.

Nhưng dù sao hai người cũng là vợ chồng nhiều năm, tất nhiên biết được suy nghĩ của đối phương. Lúc này, Giang Văn Ba lên tiếng, nói:

- Tiểu Nguyên, mấy năm qua thật vất vả cho con. Mặc dù ba mẹ không biết mấy năm qua con làm sao đi được đến bước này, nhưng ba mẹ biết con nhất định là đi không dễ dàng gì. Cho nên con trách ba mẹ, ba mẹ có thể hiểu.

- Đúng, là ba mẹ có lỗi với con thật nhiều. Ba mẹ cũng không mong con tha thứ, nhưng bất kể thế nào, bây giờ chúng ta có thể ngồi chung với nhau, hơn nữa còn là ba thế hệ. Đây chính là thời điểm mà ba mẹ cảm thấy vui nhất trong hai mươi mấy năm qua.

Nói đến đây, giọng của Giang phu nhân không nhịn được có chút nghẹn ngào. Thấy vợ mình thương tâm như vậy, Giang Văn Ba chậm rãi cầm tay vợ, nhẹ nhàng vỗ một cái trấn an.

Ngồi trong bóng tối, khỏe miệng Giang Nguyên có chút giật giật.

Giang lão thở dài, nhìn cháu trai bên cạnh, làm sao mà không biết cháu trai của ông đang suy nghĩ chuyện gì, nhưng bất kể thế nào,

người một nhà vất vả lắm mới có thể đoàn tụ, tổng không thể để xảy ra rắc rối.

Ông quay sang nhìn con trai, con dâu, chậm rãi lên tiếng:

- Văn Ba, Ngọc Bình, chuyện đều đã qua rồi. Các con cũng đừng áy náy nữa. Bây giờ sức khỏe của ba cũng không tệ. Tiểu Nguyên cũng không thua kém gì. Chuyện trước kia đừng nhắc lại nữa nhé.

- Bây giờ, quan trọng nhất chính là người một nhà chúng ta đều đã đoàn tụ. Sau này...sau này sẽ không tách ra nữa. Ba chỉ hy vọng có thể bình an mãi mãi.

- Vâng, ba, ba hãy yên tâm. Bây giờ hết thủy đã ổn định, sẽ không còn vấn đề gì nữa. Hàng năm, chúng ta nhất định sẽ ở cùng với nhau.

Giang Văn Ba vội vàng gật đầu nói.

Giang Nguyệt Minh bên cạnh không ngừng xen vào:

- Ông nội, ông yên tâm đi. Chuyện trong nhà cứ giao cho con và anh. Có con và anh ở đây, ông cứ yên tâm dưỡng lão. Hai anh em tụi con nhất định sẽ làm mọi thứ thật tốt, không thua kém lão nhân gia ông đâu.

- Được, được, vậy thì tốt, vậy thì tốt.

Giang lão vui mừng nhìn cháu trai của mình, liên tục gật đầu, nói:

- Sau này hai anh em các con nhất định phải làm cho gia đình của chúng ta thật tốt. Nếu một ngày ông ra đi, cũng có thể an tâm mà nhắm mắt.

- Ba, ba nói cái gì vậy? Ba tốt như vậy, nhất định sẽ không có vấn đề gì. Ít nhất sẽ sống được thêm hai ba chục năm nữa.

- Đúng, ông nội, sức khỏe của ông rất tốt, hơn nữa còn có Tiểu Nguyên và Nguyệt Minh ở đây, nhất định sẽ bồi bổ sức khỏe cho ông thật tốt, để ông có thể hưởng phúc.

Tuyên Tử Nguyệt mỉm cười xen vào.

- Ừ, ừ.

Nghe con trai, cháu trai, còn có cháu dâu lên tiếng, nụ cười trên gương mặt Giang lão còn nồng đậm thêm vài phần. Khi nghe tiếng pháo bên ngoài vang lên, sắc mặt của ông biến đổi, nhìn đồng hồ đeo tay, liền kêu lên:

- Ôi, 12h đêm rồi, mau đi đốt pháo đi.

- Vâng, vâng.

Nghe xong, Giang Văn Ba vội vàng đứng dậy, sau đó lao ra ngoài cửa. Không bao lâu sau, ngoài cửa vang lên tiếng đùng đùng của pháo.

Theo sát phía sau, chung quanh từng tiếng pháo nổ vang lên.

Một năm cứ như vậy mà qua đi.

Sáng mừng một, tiếng chim bắt đầu vang lên ngoài cửa. Giang Nguyên tỉnh lại, mắt nhìn trần nhà quen thuộc, lại nhìn tấm chăn vẫn còn mùi quen thuộc của mình, Giang Nguyên tròn tròn mắt, trong đầu nhớ lại thời điểm khi hắn tỉnh lại trong căn phòng này.

Hết thấy đều rất kỳ lạ. Năm đó, khi hắn vừa trở về nhà, không nghĩ đến cuộc sống của hắn lại đầy màu sắc đến như vậy, cũng càng không nghĩ đến, cha mẹ của hắn còn chưa chết, hơn nữa còn mang về cho hắn một đứa em trai.

Sáng mừng một, dường như tất cả mọi người đều không có ngủ nướng. Ngay cả Tiểu Bảo cũng dậy thật sớm, dưới sự dẫn dắt của Tuyên Tử Nguyệt, ở trong sân nhỏ chạy tới chạy lui.

Giang lão ngồi trong gian nhà, nhìn Phan Hiểu Hiểu đuổi theo sau lưng Tiểu Bảo, thần thái trong mắt vô cùng sáng láng.

- Hiểu Hiểu, Tiểu Bảo nhỏ như vậy, Giang Nguyên đã tạo căn cơ cho nó rồi sao?

Nhìn một hồi, Giang lão vuốt râu hỏi.

- Vâng, ông nội. Mấy tháng trước, Giang Nguyên đã dùng những

được liệu tốt nhất trong nội viện tẩy tủy gì đó cho Tiểu Bảo. Nghe nói được tài đó không có mấy ai có thể dùng nổi. Sau đó, cơ thể Tiểu Bảo càng lúc càng rắn chắc. Có chạy như thế nào cũng không mệt. Con sắp không chạy lại nó rồi.

Phan Hiểu Hiểu vừa chạy vừa thở hồng hộc.

-Ồ.

Giang lão bình tĩnh gật đầu. Sau cuộc trò chuyện ngày hôm qua, bây giờ ông đã biết cháu trai lớn của ông đã xảy ra chuyện gì bên ngoài.

Ông tất nhiên biết Thiên Y Viện là gì. Mặc dù mấy chục năm qua chưa từng tiếp xúc, nhưng hẳn biết được cái nơi mà con trai và con dâu của ông đã từng ở qua, chỉ là không nghĩ đến cháu trai bảo bối của ông lại ngồi ở vị trí cao tại cái nơi thần kỳ như vậy.

So với vị trí này, chỉ sợ danh tiếng mà Giang Nguyên lẫn lộn được ngoài đời cũng không bằng.

Lúc này, vợ chồng Giang Văn Ba cũng từ trong nhà bước ra, đứng bên cạnh Giang lão, nhìn Phan Hiểu Hiểu đuổi theo Tiểu Bảo, ánh mắt tràn đầy vui sướng.

Hai người nhìn nhau, rồi lại nhìn Tuyên Tử Nguyệt đang thu dọn nhà bếp, Giang phu nhân liền tiến lên, đưa tay kéo Tuyên Tử Nguyệt đến bên cạnh, hỏi:

- Tử Nguyệt, con định khi nào sinh cho Giang Nguyên một đứa như vậy?

Nghe Giang phu nhân nói, sắc mặt Tuyên Tử Nguyệt hơi đỏ lên. Nếu là người khác, cô chắc chắn sẽ không để ý. Nhưng người hỏi lại là mẹ chồng, Tuyên Tử Nguyệt liền thấp giọng nói:

- Dì, bây giờ đang là thời điểm mấu chốt trong viện của Giang Nguyên. Con không thể để anh ấy phân tâm được.

Nhìn biểu hiện thẹn thùng của con dâu, rồi nhìn Phan Hiểu Hiểu đang thở hổn hển chạy theo Tiểu Bảo, bà cảm thấy đứa con này của mình ánh mắt không tệ. Hai cô gái này, một người hoạt bát

đáng yêu, một người trầm ổn khí độ. Bất luận hình dáng hay là khí chất đều là ngàn dặm chọn một, cũng không biết con trai có phúc từ đâu nữa.

- Tuổi tác của hai đứa cũng không còn nhỏ. Chuyện gì nên làm thì làm đi. Đứa nhỏ đó không hiểu biết đâu. Yên tâm đi, dì và chú, còn có ông nội sẽ giúp các con làm chủ.

Nói đến đây, Giang phu nhân lại nhìn Phan Hiểu Hiểu, thở dài:

- Chẳng qua là ủy khuất cho hai đứa thôi.

Nghe xong, sắc mặt Tuyên Tử Nguyệt lại càng đỏ hơn, dậm chân nói:

- Dì.

Nhìn con dâu nhà mình ngượng ngùng như vậy, Giang phu nhân mỉm cười định nói tiếp, đột nhiên thấy cánh cổng đẩy ra, hai cô gái xinh đẹp bước vào.

Chương 1099: Con trai bảo bối

- Thanh Linh? Tiểu Vũ?

Giang mẫu nhìn hai cô gái xinh đẹp bước vào, chưa kịp phản ứng, chỉ biết kinh ngạc tại sao trong một thôn nhỏ lại xuất hiện hai cô gái xinh đẹp như thế, hơn nữa còn là hai người?

Lúc này, Phan Hiểu Hiểu còn đang chạy đuổi theo Tiểu Bảo ở trong sân đột nhiên ngừng lại, vui mừng nhìn hai người bước vào.

- Hiểu Hiểu.

Cô gái đi bên trái, tuổi tác xem ra lớn hơn một chút liền mỉm cười gọi Phan Hiểu Hiểu.

Cô gái trẻ hơn thì gật đầu chào Phan Hiểu Hiểu, sau đó giang hai tay gọi:

- Tiểu Bảo.

- Dì Tiểu Vũ.

Thấy cô gái giang hai tay với mình, Tiểu Bảo vui vẻ chạy đến, lao vào lòng đối phương.

Cô gái lớn tuổi hơn chào Phan Hiểu Hiểu xong, lại quay sang gật đầu với Tuyên Tử Nguyệt:

- Tử Nguyệt, đã lâu không gặp.

Nhìn cảnh tượng này, Giang mẫu đúng là ngẩn cả người. Thì ra hai cô bé này quen với Phan Hiểu Hiểu và Tuyên Tử Nguyệt, nhưng là gì với con trai của bà?

Trong lúc còn tò mò, liền thấy hai cô gái bước về phía Giang lão gia tử, cung kính thăm hỏi:

- Giang gia gia, năm mới tốt lành. Tụi con sang đây chúc tết ông.

- Tốt, tốt. Tiểu Vũ, Thanh Linh, năm mới vui vẻ.

Đối với hai cô gái xuất hiện, Giang lão cũng không ngoài ý liệu, vui mừng móc hai bao lì xì đưa cho mỗi người một bao.

- Đây có phải là dì Viên không?

Sau khi hai người cảm ơn Giang lão gia tử, mặt đầy tò mò nhìn Giang mẫu. Cô gái lớn tuổi hơn lên tiếng:

- Dì Viên năm mới tốt lành. Con là bạn học của Giang Nguyên, Từ Thanh Linh.

- Con chào dì Viên. Con là học muội của anh Tiểu Nguyên, Lý Tiểu Vũ. Nhà con ở bên cạnh.

Cô gái trẻ hơn cũng lên tiếng chào hỏi.

- A, chào các con. Năm mới vui vẻ. Thì ra đều là bạn của Tiểu Nguyên.

Giang mẫu chẳng qua chỉ sửng sốt một chút, sau đó khôi phục lại tinh thần. Nhìn biểu hiện của hai cô gái, chắc là vì con trai của bà

mà đến. Nếu không, đầu năm đầu tháng, tại sao lại đến chúc tết sớm như vậy?

Chẳng qua Giang mẩu có chút nghi ngờ. Tại sao hai cô gái này lại biết bà họ Viên? Chẳng lẽ Giang Nguyên nhà bà nói cho họ biết?

Nhưng đây cũng chỉ là ý niệm thoáng qua, lập tức cười nói:

- Nào đến đây, dì lì xì cho các con.

Lập tức móc hai phong bao lì xì mới tinh đã được chuẩn bị từ trước. Mấy chục năm không về nhà, hơn nữa nghe nói uy vọng của cha chồng bà trong thôn rất cao, nói không chừng còn có người đến chúc tết. Cho nên đã chuẩn bị một ít phong bao lì xì. Ai đến sớm thì phát thôi.

Ánh mắt Tuyên Tử Nguyệt lóe lên chút khác thường nhưng rất nhanh đã nói:

- Thanh Linh, Tiểu Vũ, hai người đến sớm quá. Giang Nguyên vẫn còn lười biếng ngủ nướng.

- Đừng nói xấu sau lưng người khác chứ? Ai còn đang ngủ? Anh đã dậy từ sớm rồi.

Giang Nguyên mỉm cười bước ra. Nhìn Từ Thanh Linh và Lý Tiểu Vũ đã lâu không gặp, liền cười nói:

- Năm mới vui vẻ.

Theo sát Giang Nguyên là Giang Nguyệt Minh. Nhìn thấy trước mắt đột nhiên xuất hiện hai đại mỹ nữ, liền có chút sửng sốt. Y nhìn hai cô gái trước mặt, rồi nhìn Tuyên Tử Nguyệt và Phan Hiểu Hiểu bên cạnh, chỉ cảm thấy bốn người đều là giai nhân tuyệt sắc, chỉ là không biết tại sao lại coi trọng ông của mình?

Nói về bốn đại thiếu, à không, Nhị thiếu, cũng đã từng thấy qua không ít gái đẹp, nhưng giai nhân tuyệt sắc trước mắt đều rất hiếm thấy. Ông anh Giang Nguyên của y hai tay bắt bốn con cá, thật khiến người ta hết sức bội phục.

Giang Văn Ba chậm rãi từ trong nhà bước ra, nhìn cảnh tượng

trong sân, cũng trợn mắt há mồm, rồi nhìn con trai bảo bối của ông, cũng không biết nói gì.

Giang Nguyên ở nhà đến mừng 3 thì phải trở lại Kim Lăng. Là ủy viên Hội Đồng Viện, lại là ứng viên cho chức Ủy viên thường vụ Hội Đồng Viện, dĩ nhiên không thể nào rời Thiên Y Viện quá lâu. Hơn nữa, hần ở nhà cũng không có chuyện để làm. Cộng thêm gia đình hần cũng đã trở lại, Giang lão cũng có người bên cạnh, vì thế yên tâm trở lại Thiên Y Viện.

Dù sao, năm nay sẽ diễn ra tuyển cử Ủy viên thường vụ Hội Đồng Viện, hần cũng không thể không quan tâm, phải sớm trở về Thiên Y Viện, tiến hành chuẩn bị có liên quan. Nếu lần này sơ ý, thất bại trước Chu Hạo Bình, đúng là không cam lòng.

- Chắc chắn, Giang lão y sư đúng là hưởng phúc lớn rồi. Nhìn bác sĩ Tiểu Nguyên thì biết, đúng là phát tài, đi về gì đều có trực thăng đưa đón, chỉ sợ Tỉnh trưởng cũng không có đãi ngộ như vậy.

Người trong thôn nhìn chiếc trực thăng âm âm bay đi, ánh mắt hâm mộ nhìn theo, khen không dứt lời.

Vợ chồng Giang Văn Ba và Giang Nguyệt Minh đứng trong sân ngẩng đầu nhìn chiếc trực thăng bay đi xa, ánh mắt lóe lên sự xúc động.

- Lần này Tiểu Nguyên vợ vàng trở về, chỉ sợ là chuyện của Ủy viên thường vụ Hội Đồng Viện. Không biết nó nắm chắc được bao nhiêu?

Giang mẫu nhẹ nhàng thở dài.

Giang Văn Ba chậm rãi gật đầu:

- Cũng không nhỏ đâu. Có La Thiên Minh, Vu Phượng Minh và Lưu Thiên Phúc ở ban Đan dược, nhất định sẽ ủng hộ cho nó, cộng thêm đám người Từ Khả Liễn nữa. Chỉ cần đừng xảy ra bất ngờ gì quá lớn, Giang Nguyên được chọn cũng không có vấn đề gì lớn.

Nhe Giang Văn Ba nói, Giang mẫu thoáng yên tâm một chút, nói:

- Như vậy thì tốt. Chỉ sợ mấy năm qua Tiểu Nguyên lặn lội không

dễ dàng gì. Vất vả lắm mới có cơ hội, bỏ lỡ thì tiếc lắm.

Giang Văn Ba cũng gật đầu đồng ý. Bọn họ tất nhiên biết rõ về Thiên Y Viện. Mặc dù Tuyệt Y Đường và Thiên Y Viện đang có sự ganh đua thực lực cao thấp, nhưng nội tình chân chính tuyệt không thua kém Thiên Y Viện. Nếu Giang Nguyên thật có thể ngồi vào chức Ủy viên thường vụ, sau này tiền đồ sẽ sáng lạn.

Đột nhiên Giang mẩu cau mày, cười khổ:

- Từ Thanh Linh và Lý Tiểu Vũ, em điều tra được, là đệ tử của Tôn Diệu Nguyệt. Con trai bảo bối của chúng ta đúng là...Haiz.

Chương 1100: Y sư Nguyên Bản là giáo đồ

Ngồi trên trục thẳng, trong đầu Giang Nguyên cứ suy nghĩ. Tuy nói hai ngày qua hẳn không trao đổi quá nhiều với Giang Văn Ba, nhưng đối với chuyện năm đó cùng với tình huống của Tuyệt Y Đường, hẳn cũng hiểu được đại khái. Nhưng đối với y sư Nguyên Bản, hẳn ngược lại có chút tò mò.

Hắn cũng đã hỏi thăm qua tình huống của y sĩ Nguyên Bản, muốn biết xem suy nghĩ của y sư Nguyên Bản về Thiên Y Viện như thế nào, nhưng không nghĩ đến lúc này ông không có ở trong nước mà đang ở Vatican.

Đường đường là thành viên Hội Đồng Viện Thiên Y Viện khi xưa, bây giờ là người sáng lập và nắm quyền Tuyệt Y Đường, lại là một giáo đồ Cơ đốc giáo thành kính. Trong lúc Hoa Hạ đang đón một mùa xuân thì ông lại ở Vatican để cầu nguyện và sám hối.

Suy nghĩ về điều này, Giang Nguyên cảm thấy chuyện này đúng là khó tin. Mùa xuân và Cơ đốc giáo có liên quan gì chứ? Vị y sư Nguyên Bản này thật đúng là không phải bình thường, khiến cho người ta có chút khó mà tưởng tượng, cũng khó suy đoán xem trải qua đại biến Long Sơn, rốt cuộc y sư Nguyên Bản đang suy nghĩ như thế nào.

Trở lại Thiên Y Viện, Giang Nguyên ngược lại cũng không nhàn rỗi. Thân là Ủy viên Hội Đồng Viện, ứng cử viên cho chức Ủy viên

thường vụ, chuyện cần làm đặc biệt nhiều. Hơn nữa, dựa theo kế hoạch, mùa xuân còn phải đi chúc tết gia đình các thành viên Cô Lang, nhưng tình huống trước mắt xem ra, muốn trước tết Nguyên Tiêu hoàn thành chuyện này, chỉ sợ có chút khó khăn.

Nghĩ đến điều này, Giang Nguyên thở dài. Sau khi gặp sự phụ xong, hẳn đến tìm Mã Tiểu Duệ, xác nhận tình huống gửi tiền cuối năm ngoái như thế nào. Thấy không có chút sơ hở liên thoáng an tâm một chút, lúc này mới dành thời gian đến chúc tết Từ Khải Liễu, Lưu Mộc Dương và Liêu Long Căn.

Là thành viên trẻ nhất của Hội Đồng Viện, đi chúc Tết các vị Ủy viên thường vụ Hội Đồng Viện cũng là chuyện phải làm. Đặc biệt hẳn còn là ứng cử viên cho chức vụ Ủy viên thường vụ Hội Đồng Viện, có được sự ủng hộ của ba người là rất quan trọng. Mặc dù Giang Nguyên có thể khẳng định, ba người kia sẽ ủng hộ cho hẳn, nhưng hẳn cũng không thể lạnh nhạt, muốn mượn cơ hội chúc tết lắng nghe ý kiến của ba người một chút cũng là chuyện tốt.

Việc Giang Nguyên đến nhà chúc Tết, ba người vẫn tương đối khách khí và vui mừng. Hơn nữa ba người cũng xem như thiếu Giang Nguyên một phần ân tình. Mặc dù bọn họ cố ý cho Giang Nguyên ba ngày, để hẳn tranh thủ thêm được một chút, để hẳn có tư cách tham gia ứng tuyển lần này, nhưng ba người vẫn nghiêng về phía hẳn hơn so với Chu Hạo Bình.

Mặc dù ba người không có nói rõ, nhưng vẫn chỉ điểm Giang Nguyên không ít điều, để Giang Nguyên có thể chuẩn bị kỹ càng những thứ có liên quan, nghênh đón sự kiện đặc biệt lần này. Đặc biệt là Từ Khải Liễu, nói với hẳn không hề ít.

- Giang Nguyên, lần tuyển chọn này không phải chuyện đùa. Lựa chọn Ủy viên thường vụ Hội Đồng Viện nhất định phải dựa theo thái độ công bình và công chính mà tiến hành. Cho nên con phải chuẩn bị sẵn sàng, ứng đối với rất nhiều tình huống. Bản thân con cũng phải đối mặt với nhiều bất bẽ và khó khăn. Dù sao tuổi tác của con cũng còn quá trẻ, đối với những thứ này, con nên chuẩn bị tư tưởng trước.

Trong đầu nhớ lại những gì mà Từ Khải Liễu đã nói, sắc mặt Giang Nguyên có chút ngưng trọng. Tuy nói lần này có không ít người

ủng hộ hẳn, phần thắng không nhỏ, nhưng lời chỉ điểm của Từ Khải Liễu khiến cho hẳn cảm nhận có một số nguy cơ tồn tại.

Mặc dù đối thủ của hẳn cũng chỉ có một mình Chu Hạo Bình, nhưng đối mặt với cơ hội như vậy, đối phương tuyệt không tùy tiện bỏ qua, tất sẽ dốc hết thủ đoạn đánh một trận với hẳn.

Cho nên, sau khi chúc Tết ba người xong, Giang Nguyên đến ban Đan dược một chuyến. Tuy bây giờ mọi người đang còn nghỉ tết, nhưng Giang Nguyên biết, Vu Phượng Minh và Lưu Thiên Phúc đã quay về nội viện từ hôm mừng Ba.

Sau khi Giang Nguyên bắt đầu luyện chế đan dược siêu phẩm, bầu không khí trên dưới ban Đan dược sống động thêm mấy phần. Tuy nói Giang Nguyên nhờ Tế Thể Đỉnh mới luyện thành đan dược siêu phẩm, nhưng mấy vị Trưởng ban và Phó trưởng ban trên căn bản cũng đã làm trợ thủ cho Giang Nguyên, đối với mấu chốt kỹ thuật có liên quan trong việc luyện chế đều tương đối quen thuộc.

Cho nên, một số luyện đan sư cao cấp bắt đầu cân nhắc một số cải tiến kỹ thuật, kéo theo toàn bộ ban Đan dược cải tiến theo.

Vì thế, đại đa số thời gian Vu Phượng Minh và La Thiên Minh đều ở ban Đan dược, tiến hành sửa đổi, thảo luận trên khắp mọi mặt.

Cho nên, Giang Nguyên dự định đến ban Đan dược gặp hai người trước giờ quan hệ không tệ này, trò chuyện, cùng nhau ăn một bữa cơm, thắt chặt tình cảm là xem như xong.

Khi Giang Nguyên đến phòng làm việc của ban Đan dược, quả nhiên thấy Lưu Thiên Phúc và Vu Phượng Minh đang ở trong phòng.

- Giang Nguyên, không phải cậu về nhà sao? Tại sao lại quay trở lại nội viện sớm như vậy?

Thấy Giang Nguyên bước vào, Lưu Thiên Phúc hơi sửng sốt, cười hỏi.

Giang Nguyên tìm một cái ghế ngồi xuống, sau đó cười nói:

- Trưởng ban Lý, Trưởng ban Vu, mấy ngày nữa sẽ diễn ra bình

chọn Ủy viên thường vụ Hội Đồng Viện, tôi làm sao có thể yên tâm mà ở nhà.

- Cũng đúng.

Thấy Giang Nguyên nói thẳng, Lưu Thiên Phúc và Vu Phượng Minh nhìn nhau, cười ha hả.

- Giang Nguyên, cậu yên tâm về phía chúng tôi đi. Tôi và lão Lý nhất định là ủng hộ cậu.

Trước mặt Giang Nguyên, Vu Phượng Minh cũng không khách sáo, nhìn Lưu Thiên Phúc một cái, sau đó cười nói:

- Chỉ cần cậu có thể tiếp nhận được khảo nghiệm, tôi cảm thấy vấn đề sẽ không lớn.

- Đúng, Giang Nguyên, cậu không cần lo lắng chuyện này. Tôi nghĩ nhóm người Viện trưởng chắc chắn sẽ ủng hộ cậu.

Lưu Thiên Phúc chậm rãi gật đầu, sau đó nhìn Giang Nguyên, thoáng trầm ngâm một chút, sau đó nói:

- Điều duy nhất mà cậu phải chú ý là Chu Hạo Bình. Ông ta nhất định sẽ giành cho được cái chức Ủy viên thường vụ này. Cho nên cậu phải chú ý trên mọi phương diện.

Nghe Lưu Thiên Phúc nói, Giang Nguyên gật đầu. Lưu Thiên Phúc và Vu Phượng Minh đều là thành viên lâu năm của Thiên Y Viện, cộng sự với Chu Hạo Bình mấy chục năm, nói như vậy nhất định là có ám chỉ.

Từ ban Đan dược bước ra, Giang Nguyên thoáng thở phào nhẹ nhõm. Chào hỏi cũng đã chào hỏi xong, kế tiếp chính là chờ Hội Đồng Viện đi làm vào hai ngày tới.

Một khi chính thức làm việc, như vậy việc tuyển chọn ứng viên Ủy viên thường vụ Hội Đồng Viện sẽ chính thức bắt đầu.

Hôm nay đã là mừng 4, đến ngày mừng 7, Hội Đồng Viện sẽ bắt đầu làm lại.

Bây giờ hẵn cũng chỉ còn có hai ngày. Hai ngày không đủ cho hẵn đi chúc tết gia đình thành viên Cô Lang, chỉ có thể chờ sau khi cạnh tranh kết thúc thì mới đi được.

Thấy thời gian còn hai ngày, hơn nữa thời tiết cũng không tệ, suy nghĩ một chút, quyết định dẫn đại gia đình của hẵn ra ngoài đi dạo. Khi Hội Đồng Viện bắt đầu làm việc, hẵn sẽ không có thời gian dành cho Tuyên Tử Nguyệt và Tiểu Bảo.

Nghe Giang Nguyên nói muốn ra ngoài đi dạo, Tuyên Tử Nguyệt và Phan Hiểu Hiểu tất nhiên là vui mừng.

Kim Lăng vào mùa xuân cực kỳ náo nhiệt, đặc biệt là miếu Phu Tử, hồ Huyền Vũ, lại càng náo nhiệt hơn. Giang Nguyên mượn xe của ban Hậu cần, lái xe chở gia đình ra ngoài dạo chơi.

Trên đường đi, nhìn đường phố giăng đèn kết hoa, phi thường náo nhiệt, Tiểu Bảo nhìn qua cửa sổ, vô cùng cao hứng.

Thấy Tiểu Bảo vui vẻ, Tuyên Tử Nguyệt và Phan Hiểu Hiểu cũng vui vẻ theo. Tâm trạng Giang Nguyên vốn đang u ám cũng thoải mái hơn một chút.

Đại gia đình đi dạo miếu Phu Tử, sau đó đến hồ Huyền Vũ. Giang Nguyên hiếm khi có thời gian đi chơi, Tuyên Tử Nguyệt và Phan Hiểu Hiểu thậm chí còn cao hứng đi dạo các cửa hàng, mua một đồng túi lớn túi nhỏ.

Thấy Tuyên Tử Nguyệt và Phan Hiểu Hiểu vui vẻ, suy nghĩ đến một năm vừa qua rất ít khi đi dạo phố với các cô, Giang Nguyên đành phải chịu khổ đi dạo cả ngày. Mãi cho đến 9h tối mới về. Khi chuẩn bị trở về nội viện, Phan Hiểu Hiểu bảo đói bụng, muốn đi ăn khuya.

Giang Nguyên đi dạo cả ngày, tuy nói đã ăn cơm tối, nhưng bây giờ đúng là có chút đói, ăn khuya dĩ nhiên là đơn giản rồi. Cách đó không xa có một quán bán thức ăn khuya. Mọi người đến đó, chuẩn bị tìm thứ gì để ăn.

Tuy nói thời tiết có chút lạnh, nhưng ngồi trong quán, bên cạnh đầy ắp người, ngược lại phong vị có chút khác biệt. Phan Hiểu

Hiếu gọi đồ, nhìn Giang Nguyên, mỉm cười nói:

- Giang Nguyên, nhắc đến cũng lâu rồi chúng ta chưa ra ngoài ăn khuya.

- Đúng vậy. Cũng rất lâu rồi.

Nghe Phan Hiếu Hiếu nói, Giang Nguyên thở ra một tiếng, đang định nói, chợt nghe bên cạnh vang lên tiếng cãi vả.

- Cứu mạng,

Tranh cãi qua lại mấy câu, liền nghe thấy tiếng của một cô gái hét lên.

Nghe thấy tiếng ồn ào, tinh thần Phan Hiếu Hiếu rung lên. Từ nhỏ cô đã thích xem náo nhiệt, đặc biệt là gặp phải chuyện như vậy lại càng hứng thú hơn, lập tức đứng dậy sải bước bước ra ngoài.

Thấy bộ dạng hưng phấn của Phan Hiếu Hiếu, Giang Nguyên chỉ có thể thở dài, sau đó đưa tay ôm Tiểu Bảo, ra hiệu bảo Tuyên Tử Nguyệt đi theo. Phan Hiếu Hiếu là trời sinh thích gây họa, không có Tuyên Tử Nguyệt theo trông chừng, hẳn cảm thấy không yên tâm.

Chương 1101: Sự kiện đầu sủng

Ăn khuya gặp chuyện như vậy cũng không phải kỳ lạ. Thanh niên uống nhiều rượu rồi đánh nhau cũng là chuyện thường tình. Cho nên Giang Nguyên cũng không quá để ý. Phan Hiếu Hiếu muốn xem náo nhiệt thì cứ để cô ấy xem. Dù sao có Tuyên Tử Nguyệt bên cạnh, cũng không có khả năng xảy ra vấn đề.

Vừa ôm Tiểu Bảo vừa uống trà, mơ hồ nghe cách đó không xa truyền đến tiếng chửi mắng và tiếng ồn ào, Giang Nguyên một chút cũng không cảm thấy ngoài dự liệu, cũng không cảm thấy lo lắng. Gần đây thường xuyên xuất hiện chuyện như vậy, cảnh sát tuần tra cũng không ít, cũng không phải là chuyện đại sự gì.

Nhưng khi hẳn còn đang cho Tiểu Bảo uống nước, chợt nghe bên

ngoài vang lên tiếng súng, sau đó là tiếng hỗn loạn.

Nghe thanh âm này, Giang Nguyên sửng sốt một chút, sau đó lập tức ôm Tiểu Bảo chạy ra ngoài. Tuy nói Phan Hiểu Hiểu có Tuyên Tử Nguyệt bên cạnh, nhưng nếu đụng phải chuyện liên quan đến súng, cũng không nhất định sẽ không xảy ra vấn đề.

Giang Nguyên vừa mới chạy ra khỏi quán, liền thấy cách đó không xa có người thét lên rồi chạy tứ tán, nhưng lại không thấy Tuyên Tử Nguyệt và Phan Hiểu Hiểu, không dám thờ ơ liền bước nhanh đến.

Khi Giang Nguyên tách dòng người bước vào, chỉ thấy Phan Hiểu Hiểu và Tuyên Tử Nguyệt đang đứng chính giữa, dường như đang bảo vệ người nào đó, còn đám người đối diện có mấy người té xuống, nhưng có một người cầm súng, chỉ thẳng vào đám người Tuyên Tử Nguyệt.

Sắc mặt Giang Nguyên thay đổi, sải bước bước lên, còn chưa đến gần đã nghe có người quát:

- Các người dám đánh bị thương Lâm thiếu và Dương thiếu. Nếu bọn họ xảy ra chuyện gì, một người cũng không chạy thoát đâu.
- Để súng xuống. Có chuyện gì thì từ từ nói. Nếu xảy ra chuyện gì, các người không gánh nổi đâu.

Tuyên Tử Nguyệt cũng xanh cả mặt, đang bảo vệ một người thanh niên đang nằm dưới đất, còn Phan Hiểu Hiểu thì luống cuống dùng thứ gì đó đè lên bụng chàng thanh niên, bên cạnh có một cô gái xa lạ đang hoảng sợ ôm chàng thanh niên khóc lớn.

- Hắc hắc, không gánh nổi? Các người có biết cái gì là không gánh nổi không?

Sắc mặt gã thanh niên dữ tợn, nhìn chằm chằm Tuyên Tử Nguyệt, cười lạnh:

- Cô gái, tôi nói cho các người biết, các người chết chắc rồi. Có biết chúng tôi là ai không? Cô có biết người các cô đánh là ai không? Mau dâng hoàng lại một chút, nếu không đừng trách lão tử không biết thương hoa tiếc ngọc.

Nghe bên kia nói chuyện, Giang Nguyên cau mày, bước lên phía trước.

Tuyên Tử Nguyệt cũng nhìn thấy Giang Nguyên bước đến, thấy sắc mặt Giang Nguyên trầm xuống, đang định lên tiếng, chợt nghe phía trước có tiếng bước chân dồn dập, bảy tám cảnh sát tuần tra vọt đến, lớn tiếng kêu lên:

- Tất cả mọi người giơ tay lên, buông vũ khí xuống.

Thấy cảnh sát đến, đám người kia cũng đứng lên. Gã thanh niên cầm súng liền bỏ súng xuống, ngược lại còn cười lạnh nhìn đám người Tuyên Tử Nguyệt.

Ánh mắt Giang Nguyên rét lại, tỏ ra không quan tâm đến đám cảnh sát, ôm Tiểu Bảo bước đến bên cạnh Tuyên Tử Nguyệt, nhìn người thanh niên nằm dưới đất, sắc mặt biến đổi, lạnh giọng nói:

- Chuyện gì xảy ra vậy?

- Chúng tôi không biết, nhưng anh ấy là người của nội viện. Em có quen mặt.

Thấy Giang Nguyên bước đến, Tuyên Tử Nguyệt thoáng thở phào nhẹ nhõm, đưa tay tiếp nhận Tiểu Bảo trong tay Giang Nguyên, trầm giọng nói.

Đối với đám cảnh sát, Tuyên Tử Nguyệt cũng không thèm để ý. Ở Kim Lăng, Thiên Y Viện không cần kiêng kỵ bất cứ điều gì. Nhưng nếu có cảnh sát đến, cô cũng thoáng yên tâm hơn, ít ra không cần động tay.

- Nội viện?

Ánh mắt Giang Nguyên chợt lóe, nhìn chàng thanh niên trước mặt bất quá cũng chỉ hai hai hai ba. Nếu là của nội viện, hẳn là y sĩ thực tập. Hẳn không có ấn tượng gì cũng đúng.

Khụ, đang định lên tiếng, đột nhiên nhìn thấy chàng thanh niên ho ra máu.

Thấy vậy, Giang Nguyên không dám thờ ơ. Nếu là y sĩ thực tập,

hắn không thể không quan tâm, liền ngồi xổm xuống, nhắc cái khăn Phan Hiểu Hiểu đang đề lên bụng người kia xem qua một chút.

Sau khi quan sát hai lần, sắc mặt một lần nữa biến đổi. Một phát súng này trúng ngay tỳ tạng, lập tức đưa tay vào trong túi.

Nhưng vừa mới cho tay vào, liền nghe người bên kia trầm giọng kêu lên:

- Không được lộn xộn, giơ tay lên.

Giang Nguyên cau mày, cũng lười để ý, đưa tay lấy ra Hồi Thiên Châm, đâm thẳng vào cổ chàng thanh niên. Sau khi tiêm hết nước thuốc liền rút ống chích ra, mò tiếp một ống ngân châm, rút ra một cây châm vào bụng chàng thanh niên. Khi cắm hết mấy cây, lúc này mới thoáng thở phào một hơi.

Mấy cảnh sát dường như cũng đã hiểu rõ tình huống, có người gọi xe cứu thương, có người thì gọi điện thoại báo cáo cấp trên, nhưng vẫn còn ba bốn người vây quanh Giang Nguyên, bị Tuyên Tử Nguyệt ngăn lại.

Giang Nguyên đứng dậy, nhìn cảnh tượng này, chân mày cau lại, sau đó nói với Tuyên Tử Nguyệt:

- Gọi điện thoại cho nội viện, bảo bọn họ điều trực thăng đến, chuẩn bị máu để truyền.

- Vâng.

Nghe Giang Nguyên nói, Tuyên Tử Nguyệt vội móc điện thoại gọi về nội viện. Mặc dù cô không biết vị y sĩ thực tập này bị thương như thế nào, nhưng nhìn sắc mặt Giang Nguyên, chỉ sợ là hết sức nghiêm trọng.

Cảnh sát bên cạnh nghe Giang Nguyên nói, nhìn biểu hiện rét lạnh của hắn, không hề tỏ ra lo lắng khi thấy cảnh sát đến, thậm chí còn có chút không giận mà uy. Hơn nữa còn nghe nói điều cả trực thăng ở nơi nào đó đến. Người cảnh sát liền ý thức được, chỉ sợ lai lịch của Giang Nguyên không nhỏ.

- Chuyện gì xảy ra vậy? Còn không mau bắt lại bọn họ?

Thấy Giang Nguyên vẫn rất bình tĩnh, đám cảnh sát liền la lên.

Nghe xong, cảnh sát phía bên này cũng nhìn sang, gật đầu báo đã hiểu.

Nhưng gã cảnh sát đứng cạnh Giang Nguyên cũng nhìn ra được có chỗ không ổn. Lai lịch bên kia không nhỏ là không sai, nếu không cũng không dám động súng như vậy, nhưng mấy người bên này, bất luận là cô gái xinh đẹp đang ngăn đàng trước hay là chàng thanh niên chưa đến ba mươi này đều không phải người bình thường.

Tuy nói mấy người bên kia không chọc nổi, nhưng bên này cũng phải cẩn thận ứng phó. Bất kể tình huống như thế nào, bên kia cũng đã động súng, lại càng phải cẩn thận hơn. Bọn họ đều chỉ là lâu la, vạn nhất gây ra rắc rối thì khó mà cứu vãn.

Lập tức ra hiệu cho hai cảnh sát bên cạnh, sau đó đi về phía tổ trưởng báo cáo một chút.

Tổ trưởng nghe cảnh sát báo cáo xong liền cau mày gật đầu. Tuy Kim Lăng không phải là thành phố đặc biệt lớn, nhưng đại nhân vật xuất hiện ở đây cũng chẳng phải chuyện lạ.

Hơn nữa lúc này đã xảy ra phiền phức lớn. Mấy người bị đả thương, ngoại trừ một vị đại thiếu từ Bắc Kinh đến, còn có hai vị đại thiếu của Kim Lăng. Người cầm súng là một sĩ quan quân khu, nhìn qua cũng là nhân vật có lai lịch.

Tuy chỉ bộc phát chút xung đột nhỏ, nhưng mấy vị đại thiếu này dường như bị thương không nhẹ, hơn nữa còn động súng. Không quản đối phương có lai lịch gì, khi xử lý đều sẽ rất phiền phức. Điều bây giờ cần làm là khống chế người lại, chờ xe cứu thương đến. Không nói đến người bị trúng đạn, chỉ mấy đại thiếu thôi thì không ai được xảy ra vấn đề.

Có tổ trưởng gật đầu, gã cảnh sát cũng yên tâm hơn. Bất kể thế nào, bây giờ cứ chờ lãnh đạo đến. Dù sao chuyện như vậy cũng không phải đám lâu la như bọn họ có thể quản được.

Lúc này, thấy cảnh sát đã chạy đến khống chế tình huống, những người xem náo nhiệt một lần nữa vây quanh. Vừa rồi có tiếng súng vang lên, là kịch hay hiếm có ở Kim Lăng, người xem náo nhiệt dĩ nhiên là đông rồi.

Thấy đám cảnh sát không nói tiếng nào đã khống chế đám người Giang Nguyên, ai nấy đều có chút tức giận.

Gã thanh niên cầm súng không lên tiếng, nhưng gã thanh niên bên cạnh lại nghiêm nghị quát lên:

- Các người còn không mau bắt lại đám người kia?

Nghe xong, gã tổ trưởng cảnh sát vội vàng bước đến, thấp giọng khuyên nhủ:

- Lương thiếu, người trúng đạn bên kia không nhẹ. Trước chúng ta chờ thêm một chút, chờ xe cứu thương đến rồi nói sau. Nếu để người chết ở đây, chỉ sợ không được tốt lắm.

Gã Lương thiếu khẽ hừ một tiếng:

- Hừ, chết thì sao? Trước mặt nhiều người như vậy dám đánh bị thương Ngô thiếu ở Bắc Kinh, còn có công tử Thị trưởng Lâm và Vương Quỳnh Ba, anh cho là bọn họ có thể chạy sao?

Mặc dù hai người nói chuyện với nhau không lớn, nhưng Giang Nguyên vẫn nghe được, mắt nhướng lên, chậm rãi bước về phía trước.

Chương 1102: Giả bộ?

Lúc này Giang Nguyên cũng cực kỳ tức giận. Mặc dù hẳn không biết tình huống cụ thể, nhưng đến tận bây giờ còn không đoán được nguyên nhân sao?

Mặc dù thực lực của Thiên Y Viện rất kinh người ở Hoa Hạ, nhưng giới luật của Thiên Y Viện rất nghiêm. Bởi vậy, khi các thành viên đi ra ngoài đều rất khiêm tốn. Đặc biệt trước người của thể tục, viện đã có quy định là không được tùy tiện bại lộ thân phận và

thực lực. Cho nên, ở phương diện này, các thành viên Thiên Y Viện rất cẩn thận. Cho dù Kim Lăng là địa bàn của Thiên Y Viện, nhưng không có mấy ai biết được Thiên Y Viện tồn tại ở đây.

Giới điều đặt ra như vậy, đối với y sĩ thực tập mà nói, tuyệt không dám cãi lại.

Trong tình huống trước mắt, vị y sĩ thực tập đi cùng một cô gái, lại càng không dám chủ động khiêu khích đối phương chứ đừng nói chỉ là xuất thủ đả thương người.

Giang Nguyên cũng đã nhìn cô gái đi cùng với y sĩ thực tập, biết cô là người bình thường, hẳn là vị y sĩ thực tập này quen bên ngoài. Nhìn biểu hiện khẩn trương của cô gái, hẳn đoán được hai người là tình nhân. Hơn nữa diện mạo của cô gái khá đẹp, còn đám tiểu tử kia thì đầy mùi rượu, nguyên nhân là gì thì có thể đoán được.

Nếu không phải đám tiểu tử kia quá đáng, cũng không đến nỗi phải khiến cho y sĩ thực tập tức giận mà ra tay. Nếu đổi lại là hẳn, nhất định cũng sẽ đánh chết đám khốn kiếp này.

Đặc biệt nhìn vị y sĩ thực tập bị bắn thành như vậy, nếu không nhờ có hẳn ở đây, tuyệt không thể nào lưu lại được tính mạng. Lửa giận trong lòng Giang Nguyên đột nhiên bay thẳng lên.

- Đứng lại, không được lộn xộn.

Nhìn thấy sắc mặt Giang Nguyên bất thiện, dường như muốn đi đến chỗ đám đại thiếu, gã cảnh sát bên cạnh vội vàng ngăn lại.

Thấy gã cảnh sát ngăn trước mặt mình, Giang Nguyên cũng không quá đáng, ngừng lại nhìn đám tiểu tử cách đó hai thước, lạnh giọng nói:

- Các người cố ý vây công thành viên của nội viện, lại còn cầm súng bắn bị thương người khác. Bất kể các người có lai lịch như thế nào, chuyện này phải giao phó cho xong.

Đám người bên kia nghe xong đều sửng sốt, ngay cả mấy tên cảnh sát cũng như vậy.

Gã thanh niên dẫn đầu bên kia, nhìn sắc mặt lạnh lẽo của Giang

Nguyên, sừng sốt một chút, rốt cuộc không nhịn được liền bật cười.

Người này rốt cuộc là ở đâu ra vậy? Nhãn lực không có sao? Tình thế trước mắt còn chưa thấy rõ? Bất kể nói như thế nào, bên này của bọn họ đã bị đả thương mấy người, hơn nữa thương thế còn không nhẹ. Bên phía của hắn cũng chỉ bị thương có một người. Không nói đến chuyện nổ súng, bọn họ cũng chiếm lý hơn.

Hơn nữa, người bên phía bọn họ đều có bối cảnh cứng rắn. Đám đại thiếu bị đánh trọng thương như vậy, đối phương tuyệt đối chạy không thoát. Thế mà đối phương lại dám ăn nói như vậy?

Ngay cả đám cảnh sát có mặt tại hiện trường, sắc mặt cũng trắng bệch. Bọn họ đều biết rõ đám đại thiếu ở đây. Không nói đến vị đại thiếu đến từ Bắc Kinh kia, chỉ nói mấy vị đại thiếu ở tỉnh, nếu không phải là quân khu nhị đại thì cũng là thái tử gia ở Kim Lăng.

Hơn nữa, là đối phương động thủ trước, đả thương mấy vị đại thiếu, bên này mới nổ súng, đối phương lại còn nói muốn truy cứu trách nhiệm, một người cũng không chạy thoát. Hắn thật sự coi mình là ai? Thủ trưởng số một sao?

Gã thanh niên dẫn đầu liền cười gằn, nhìn chằm chằm Giang Nguyên.

Sau đó gật đầu, hất cằm chỉ ba người đang nằm dưới đất:

- Tiểu tử, mày có biết tao là ai không? Và mày có biết bọn họ là ai không? Các người đánh bị thương bọn họ, lại còn dám ăn nói như vậy? Chẳng lẽ mày không có não?

Nhìn tiểu tử kia ăn nói hùng hồn, khoe miệng Giang Nguyên nhếch lên, cũng không nói nhiều, lãnh đạm nói:

- Tôi bất kể các người là ai, nhưng các người nổ súng bắn bị thương người của tôi, các người nhất định phải tiếp nhận điều tra của chúng tôi. Nếu là trách nhiệm của bên tôi, các người sẽ bình yên vô sự.

Nói đến đây, sắc lạnh trong mắt Giang Nguyên càng lúc càng nhiều, lạnh giọng nói

- Nếu là trách nhiệm của các người, bất kể các người là ai, cũng chẳng quan tâm lão tử của các người là ai, cho dù có là lão gia tử ở Tứ Cửu thành, ông ấy cũng phải giao phó đầy đủ với tôi.

Nghe Giang Nguyên nói như vậy, đám người bên kia liền sửng sốt, sau đó cười phá lên, chỉ vào Giang Nguyên, thở hổn hển nói:

- Mà...mày cho rằng mày là ai chứ? Haha, còn vị kia trong Tứ Cửu thành nữa chứ? Mày có biết ba tao là ai không? Mày từ trong bệnh viện tâm thần Thanh Sơn bước ra à?

Vất vả lắm mới thở lại bình thường, sau đó mới chỉ vào Giang Nguyên, lạnh giọng nói:

- Bất kể mày là thứ gì, nhưng đại thiếu tao bình sinh rất ghét người nào giả bộ trước mặt tao. Lão tử nói cho mày biết, mày đừng có mà dùng đại đao đùa giỡn trước mặt Quan Công. Đụng vào thiết bản rồi đấy con. Trước mặt lão tử mà còn giả bộ, mày không nhìn một chút tao là ai sao?

Chương 1103: Tôi xem ai dám đi?

Nhìn đối phương phách lối như vậy, Giang Nguyên cũng lười nhiều lời với họ. Với thân phận của hắn bây giờ, tất nhiên không cần sử dụng công phu miệng lưỡi với đối phương làm gì. Vừa rồi thấy y ăn nói khiến người ta căm tức, lúc này mới ra mặt nói với đối phương đôi câu, tỏ chút thái độ mà thôi.

Nhưng tiểu tử kia thấy Giang Nguyên không nói nữa, sắc mặt lại sầm xuống, nói với Giang Nguyên bằng giọng giễu cợt:

- Tiểu tử, mày cứ lo mà giả bộ đi. Để xem lão tử hôm nay có chơi chết mày không?

Giang Nguyên không nói tiếng nào, quay sang đám người Tuyên Tử Nguyệt nói:

- Thông báo cho ngoại viện dẫn người đi. Nếu không thì phiền phức lắm.

- Vàng.

Sắc mặt của Tuyên Tử Nguyệt lúc này cũng có chút khó coi. Mấy tên này đúng là quá liều lĩnh. Cô biết, với tính tình của Giang Nguyên, nếu đám người kia biết điều một chút, hẳn mọi chuyện sẽ được xử lý theo chiều hướng nhẹ nhất. Nhưng đám khiêu khích Giang Nguyên như vậy, đám người này đúng là tìm chỗ chết.

Đường đường là Ủy viên Hội Đồng Viện, cho dù là lãnh đạo cao tầng, nhìn thấy hắn cũng phải khách khí chào hỏi. Đám người này dám thể hiện trước mặt Giang Nguyên, đây không tìm chết chứ tìm gì?

- Này, còn định gọi điện thoại kêu người đến?

Gã tiểu tử thấy vậy, không nhịn được cười lạnh. Đây là nơi nào chứ? Là Kim Lăng đấy. Bất luận tỉnh, thành phố hay là quân khu, đều có người của mình. Bên phía mình có hai người có bối cảnh đứng đầu, tiểu tử này lại dám kêu người, đơn giản là ông thọ ngại sống lâu, không biết sống chết là như thế nào.

Gương mặt gã thanh niên mang súng không khỏi lộ ra vẻ trào phúng. Cha của y là nhân vật số hai trong quân đội. Cấp bậc của y lại không thấp, lại đi cùng với mấy vị đại thiếu, trên căn bản không có gì là không trấn được ở cái đất Kim Lăng này. Mặc dù nhìn người đối diện không phải người bình thường, nhưng đúng là không thức thời, dám ăn nói ngông cuồng ở đây.

Ngay cả mấy gã cảnh sát cũng âm thầm cười lạnh. Nếu không phải có người nổ súng, chuyện không tiện khống chế, cộng thêm cô gái và chàng thanh niên bị bắn kia dường như không nguy hiểm đến tính mạng, hơn nữa đối phương tựa hồ cũng có bối cảnh. Nếu không, bọn họ đã sớm bắt người đi rồi.

Bây giờ bất quá chỉ là chờ mệnh lệnh của cấp trên và xe cứu thương đến thôi. Chỉ cần xe cứu thương vừa đến, một vị lãnh đạo nào đó đến nữa, lập tức bắt người trở về điều tra. Đối phương dám tùy ý như vậy, thật sự khiến người ta dở khóc dở cười.

Đối với việc khiêu khích và giễu cợt như thế, đám người Tuyên Tử Nguyệt dĩ nhiên là không thèm quan tâm, gọi điện trực tiếp về

ngoại viện.

Mặc dù Tuyên Tử Nguyệt còn chưa là thành viên chính thức của Thiên Y Viện, nhưng không ai trong viện mà không biết Tuyên tiểu thư. Các ban đều có lưu lại số điện thoại của Tuyên Tử Nguyệt, cũng biết vị Tuyên tiểu thư này phụ trách rất nhiều phương diện trong cuộc sống của Trưởng ban Giang. Hầu hết mọi thứ của Giang Nguyên đều do Tuyên Tử Nguyệt ra mặt, trên căn bản chính là phát ngôn viên của Giang Nguyên ở Thiên Y Viện.

Lúc này, ngoại viện nhận được điện thoại của Tuyên Tử Nguyệt, không dám thờ ơ.

- Vâng, gặp phải chút phiền toái. Nội viện có thành viên bị thương, Giang Nguyên cũng đang ở đây. Anh ấy yêu cầu ngoại viện điều động mang người có liên quan về viện điều tra.

Giọng nói của Tuyên Tử Nguyệt rất bình tĩnh, nhưng cũng rất nghiêm túc. Sau khi trải qua sự việc phản loạn ở Thiên Y Viện, ngoại viện qua lại với Giang Nguyên cũng rất gần. Nghe chuyện như vậy, hơn nữa còn có Giang Nguyên ở đó, tất nhiên là không dám chần chừ.

Sau khi cúp điện thoại, Tuyên Tử Nguyệt trầm giọng nói với Giang Nguyên:

- Ngoại viện đã điều động, trong vòng năm phút nữa sẽ đến.

Giang Nguyên giơ tay nhìn đồng hồ, sau đó gật đầu, cũng chẳng thèm nói với đối phương, quay sang nhìn vị y sĩ thực tập bị thương đang nằm dưới đất.

Mặc dù mấy người bên kia không nghe rõ Tuyên Tử Nguyệt nói cái gì, nhưng mấy vị cảnh sát ở chính giữa lại nghe rất rõ ràng. Cô gái xinh đẹp kia nói với chàng thanh niên là ngoại viện gì đó đã lên đường, trong vòng mấy phút nữa sẽ đến, dường như không phải là đang giả bộ, sắc mặt liền có chút biến đổi.

Nếu đối phương nói là thật, như vậy rốt cuộc đối phương vận dụng người nào? Người của bên họ là tuyệt đối không thể nào rồi. Ít nhất cũng đã hai ba phút trôi qua, cấp trên hẳn cũng đã nhận

được tin tức.

Chẳng lẽ là quân đội? Như vậy lại càng không có khả năng. Vừa rồi gã cầm súng là con trai của vị số hai quân khu, hơn nữa cấp bậc bản thân cũng không thấp.

Lập tức đám cảnh sát lại càng cẩn thận.

Giang Nguyên bước đến trước mặt y sĩ thực tập bị thương. Nhờ Hồi Thiên Châm, người này cũng đã tỉnh lại, đưa tay an ủi cô gái đang khóc không ngừng.

- Viện Viện, không sao đâu. Lãnh đạo của anh đến rồi. Không ai dám bắt chúng ta đâu. Những người này một người cũng không chạy thoát.

- Huhu, anh đừng nói nữa, em không sợ, em không sợ.

Lúc này, cô gái mặt đầy nước mắt liên tục gật đầu.

Giang Nguyên cúi người nhìn vị y sĩ thực tập, thấy sắc mặt của y đã tốt hơn mấy phần, khí tức cũng đã khôi phục, lúc này mới cảm thấy yên tâm. Bây giờ thương thế đã được khống chế tạm thời, chỉ cần có thể bổ sung máu và giải phẫu kịp thời, sẽ không còn vấn đề gì nữa.

Vị y sĩ trẻ tuổi lúc này mới chú ý đến Giang Nguyên, ánh mắt lóe lên sự kích động:

- Trưởng ban Giang.

Giang Nguyên gật đầu, sau đó vỗ vai đối phương, hỏi:

- Không phải cậu chủ động gây chuyện chứ?

Vị y sĩ trẻ tuổi sửng sốt, lập tức lắc đầu:

- Không phải, là bọn họ chọc bạn gái của tôi.

- Được.

Nghe câu trả lời xác nhận, Giang Nguyên hài lòng gật đầu, sau đó

nói:

- Cứ an tâm nghỉ ngơi, chờ lát nữa nội viện sẽ đến đón cậu. Mấy người kia một người cũng không chạy thoát.

Nơi này là khu náo nhiệt nên xe cứu thương đến rất nhanh, nhưng đồng thời cũng nghe được tiếng còi báo động của cảnh sát.

Đám cảnh sát liền thở phào nhẹ nhõm. Đám đại thiếu đường như bị thương không nhẹ. Tuy không thể chết người nhưng bây giờ vẫn còn nằm trên mặt đất. Có xe cứu thương đến vẫn yên tâm hơn. Hơn nữa người bị đạn bắn đối diện lại cần cấp cứu hơn.

- Mau mang Ngô thiếu, Lâm thiếu và Quỳnh Ba dậy, đưa đến bệnh viện trước. Đám người kia bắt hết cho tôi, không để thoát một người nào.

Gã thanh niên dẫn đầu tên Lương thiếu lạnh giọng quát lớn.

Đám cảnh sát nhìn nhau, đang định lên tiếng, lúc này trên bầu trời truyền đến tiếng trực thăng.

Nghe tiếng trực thăng, sắc mặt đám cảnh sát liền thay đổi. Bọn họ tất nhiên biết, tuy nói trong cục cũng có trực thăng, nhưng phần nhiều là để làm dáng, không phải thời điểm đặc biệt thì không dễ dàng gì lấy ra. Bây giờ có trực thăng bay đến, chỉ sợ không phải trong cục. Chẳng lẽ...

Thế nhưng đám người Lương thiếu và gã thanh niên ở quân khu lại không chú ý, chỉ cười khê:

- Xem ra cục cảnh sát này cũng hiểu chuyện đấy.

Đám cảnh sát trố mắt nhìn nhau, muốn giải thích cũng không giải thích được, thậm chí nghĩ trong lòng, chẳng lẽ lãnh đạo dành công, phải thẳng trực thăng đến đây?

Mọi người vây xem cũng náo động, nhìn chăm chăm lên bầu trời, thậm chí nói:

- Động súng đã là quá lắm rồi, thậm chí ngay cả trực thăng cũng phải đến.

Lúc này, chiếc trực thăng vòng vo trên cao, không tìm được chỗ thích hợp để đáp xuống.

Tất cả mọi người đều trở mắt nhìn chiếc trực thăng giữa không trung, đặc biệt là đám cảnh sát. Bọn họ tất nhiên nhìn ra được, chiếc trực thăng màu đen không hề có ký hiệu khẳng định không phải của cục.

Lúc này, trên trực thăng nhảy xuống hai người, mặc trang phục tác chiến màu đen, trong tay còn mang theo một cái rương hợp kim màu trắng.

Nhìn bộ dạng của hai người, tất cả đều sửng sốt. Bởi vì đây không phải là người của cảnh sát. Hai gã thanh niên bên kia sắc mặt cũng đã cứng đờ, dường như ý thức được sự không ổn.

Sau khi hai người hạ xuống, trong ánh mắt kinh nghi của mọi người, liền bước nhanh về phía Giang Nguyên, cung kính chào một cái.

Giang Nguyên gật đầu với hai người, hai người liền ngồi xuống bên cạnh người bị thương, bắt đầu kiểm tra thương thế, người còn lại cũng đặt rương xuống.

Sắc mặt Lương thiếu tái ngắt. Y làm sao mà nghĩ đến sự việc sẽ như vậy, liền nhìn sang gã thanh niên ở quân khu, thấy mặt đối phương cũng kinh nghi, liền thấp giọng hỏi gã cảnh sát bên cạnh:

- Bọn họ...

- Không biết, chưa từng gặp qua.

Gã tổ trưởng cảnh sát cũng âm trầm, chậm rãi lắc đầu. Lúc này gã cũng ý thức được điều gì đó. Đối phương chỉ trong mấy phút đã vận dụng được lực lượng cứu thương như vậy, điều này thật đáng sợ. Nên biết rằng, trong toàn bộ Kim Lăng, không có bất kỳ người nào có thể làm được.

Lúc này, xe cứu thương và xe cảnh sát cũng đã đến. Hai cảnh sát bộ dạng lãnh đạo mang theo một nhóm cảnh sát và bác sĩ chạy đến.

- Tình huống như thế nào rồi?

Sắc mặt của người dẫn đầu tái xanh, chạy đến hỏi.

Nhưng gã cảnh sát bên cạnh còn chưa lên tiếng, y đã nhìn thấy trên đầu lơ lửng chiếc trực thăng cùng với hai người mặc áo đen đang cứu chữa người bị thương.

- Đây là...?

Y kinh nghi giơ ngón tay lên hỏi.

- Chúng tôi cũng không biết, nhưng dường như lai lịch của đối phương không nhỏ.

Gã cảnh sát tổ trưởng thấp giọng trả lời.

Người cảnh sát dẫn đầu chần chờ một chút, sau đó ngoắc tay:

- Mau kiểm tra người bị thương, mau sớm đưa đến bệnh viện. Nhất định phải đảm bảo những người này không được xảy ra vấn đề.

Dứt lời, liền chuẩn bị bước đến chỗ Lương thiên. Y nhận ra vị đại thiếu này là con trai của một vị trong tỉnh, không thể đắc tội được.

Nhưng y vừa mới đi được vài bước, một thanh âm lãnh khốc truyền đến:

- Không cho phép người nào đi. Tất cả phải tiếp nhận điều tra của chúng tôi.

Chương 1104: Nguyên thiếu tha mạng

Nghe giọng nói tràn đầy uy nghiêm và lãnh khốc, sắc mặt mọi người đều biến đổi, sau đó nhìn sang hướng thanh âm truyền đến.

Liền nhìn thấy một chàng thanh niên, gương mặt tràn đầy lãnh khốc, ánh mắt giống như thần tinh trong bóng tối, vô cùng uy nghiêm, khiến cho người ta cảm thấy căng thẳng.

Vị cảnh sát lãnh đạo cũng không nhịn được mà do dự một chút. Y thật sự không rõ đối phương có lai lịch gì, nhưng làm ra trận thế lớn như vậy, tuyệt đối không phải là người dễ chọc. Trước khi còn chưa biết rõ, y không muốn bộc phát mâu thuẫn với đối phương.

Trong lúc y còn đang do dự, gã công tử con lãnh đạo tỉnh Lương thiếu đã lạnh giọng cười nói:

- Tiểu tử, mày cho rằng mình là ai chứ? Đừng tưởng rằng có chút tiền lẻ thì muốn hoành hành trước mặt lão tử. Vương cục, mau bắt tiểu tử này lại cho tôi. Tôi ngược lại muốn nhìn xem, tiểu tử này rốt cuộc có lai lịch gì mà dám lớn lối ở Kim Lăng chúng ta.

Cục trưởng Vương cũng không phải là người không hiểu chuyện như Lương thiếu. Nghe Lương thiếu nói xong, lại nhìn gương mặt uy nghiêm của chàng thanh niên, vẫn cảm thấy nghi ngờ. Thần tiên đánh nhau, xui xẻo chỉ là đám lâu la bọn họ.

Thấy Cục trưởng Vương chần chờ, ánh mắt Lương thiếu lóe lên sự tàn khốc. Y tất nhiên biết đối phương đang băn khoăn, liền nhìn chằm chằm Cục trưởng Vương, lạnh lùng nói:

- Sao rồi, Vương cục? Có tôi làm chỗ dựa cho ông, ông còn sợ hấn sao? Tôi nói cho ông biết, người đang nằm là Ngô thiếu, cháu trai của vị kia ở Bắc Kinh. Đến lúc cấp trên muốn truy cứu xuống, ông trốn không thoát đâu.

- Ngô thiếu.

Mặc dù Cục trưởng Vương không quen thuộc lắm, nhưng nghe xong, đầu óc liền vận chuyển, liền nhớ đến một vị lãnh đạo họ Ngô ở Bắc Kinh, trên trán toát ra một tầng mồ hôi. Có thể làm cho vị Lương thiếu này coi trọng, chỉ sợ chỉ có vị kia.

Trong quốc nội không có mấy ai có thể so sánh được.

Nghĩ đến đây rồi lại nhìn Giang Nguyên, liền cắn răng, chuẩn bị lên tiếng cho thuộc hạ khống chế đối phương trước rồi nói sau.

Nhận được mệnh lệnh của Cục trưởng, hai gã cảnh sát liền xông đến chỗ Giang Nguyên. Hơn nữa mấy gã cảnh sát còn lại thì bao vây đám người Tuyên Tử Nguyệt.

Nhìn động tác của mấy gã cảnh sát, ánh mắt Lương thiếu rớt cuộc hiện lên sự hài lòng, thậm chí còn lóe lên sự âm lệ. Lần này đối phương bị mang đến đồn cảnh sát, như thế nào cũng phải để đối phương biết được chút thủ đoạn của mình mới được.

Nhìn hai gã cảnh sát đi đến, muốn động thủ với Giang Nguyên, một người mặc đồ đen đường như là bác sĩ liền ngắc đầu, ánh mắt lóe lên sự giận dữ.

Hai gã cảnh sát còn chưa kịp động thủ, bên tai đã truyền đến tiếng quát:

- Càn rỡ.

Hai người liền sửng sốt, còn chưa phản ứng, đã thấy một người áo đen vọt đến. Tay của hai người liền căng ra, bị đối phương bắt lấy cánh tay ném ra ngoài.

Cảm giác một luồng sức mạnh không thể kháng cự lao đến, hai người liền tiếp lui về sau mấy bước mới có thể đứng vững.

Nhìn cảnh tượng này, mấy gã cảnh sát bên cạnh đều giật mình, cầm súng vây lại, tức giận quát lên:

- Dừng tay, giơ tay lên, dám đánh cảnh sát sao?

Người áo đen ngăn trước người Giang Nguyên, nhìn những cây súng chĩa về phía hắn cũng không sợ hãi, chỉ lạnh giọng nói:

- Nơi này ai làm chủ? Mau đứng ra.

Sắc mặt Cục trưởng Vương thay đổi mấy lần, đang định bước lên nói chuyện, gã Lương thiếu phía sau đã lên tiếng:

- Cục trưởng Vương, cảnh sát các người đều ăn chay sao? Bọn họ ngay cả cảnh sát cũng dám động thủ, ông còn đứng đó mà e dè? Súng của các người làm bằng giấy à?

Bị Lương thiếu mỉa mai trước mặt nhiều người như vậy, sắc mặt Cục trưởng Vương cũng vô cùng khó coi, đang định lên tiếng, trên bầu trời lại vang lên tiếng trực thăng.

Tốc độ của chiếc trực thăng này nhanh hơn, chỉ mười mấy giây đã xuất hiện trên đầu mọi người.

Nhìn hai chiếc trực thăng và chiếc trực thăng đến trước giống nhau như đúc, đám người Lương thiếu và cục trưởng Vương liền biến sắc. Đối phương có một người nhưng đã vận dụng được ba chiếc trực thăng, rốt cuộc là có lai lịch gì?

Đám người Lương thiếu cảm thấy hoảng hốt. Bọn họ biết rất rõ, đối phương chỉ gọi hai cuộc điện thoại. Cuộc đầu tiên là yêu cầu người đến cấp cứu người bị thương. Cuộc điện thoại thứ hai là yêu cầu ngoại viện đến bắt người về điều tra.

Hai người đi chiếc trực thăng đầu tiên xem ra là đến cứu người, còn hai chiếc trực thăng đến sau, chẳng lẽ....

Dưới ánh mắt kinh nghi của mọi người, chỉ thấy hai chiếc trực thăng ném xuống mấy sợi dây thừng màu đen, sau đó mấy tám người mặc trang phục tác chiến màu đen, đầu đội nón sắt, được trang bị vũ trang đầy đủ từ trên trực thăng nhảy xuống.

- Tất cả mọi người giơ tay lên.

Bảy tám người trong nháy mắt giơ súng vào đám người Lương thiếu và đám cảnh sát.

Sắc mặt Cục trưởng Vương trong nháy mắt trắng bệch, một tay cầm súng bên hông, nhìn bảy tám cây súng tự động chỉ vào mình, chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng. Đây rốt cuộc là chuyện gì vậy? Những người này là từ đâu đến?

Sắc mặt của tất cả cảnh sát có mặt cũng tái xanh. Tuy nói cảnh sát cũng có mang theo súng, nhưng có người nào đã từng sử dụng qua đâu. Khi có chuyện cũng chỉ giơ lên qua loa để đề phòng.

- Buông vũ khí xuống, không được chống cự.

Người áo đen dẫn đầu một lần nữa trầm giọng quát lên.

Cục trưởng Vương sau một thoáng hoảng hốt, rốt cuộc cũng định thần lại. Ở đây là Kim Lăng, bất luận những người này có lai lịch như thế nào, tuyệt đối không dám làm loạn. Hơn nữa nhìn trận thế

này, đối phương chắc đến từ một ngành đặc biệt. Nếu không, sao có thể có gan làm ra trận thế lớn như thế?

Định thần lại, nhìn những người áo đen đang từng bước ép sát đến, Cục trưởng Vương chậm rãi thả tay mình xuống, sau đó giơ tay ra lệnh với cảnh sát bên cạnh:

- Tất cả mọi người thu lại súng.

- Các người là ai? Tôi là Phó cục trưởng Vương của cục Cảnh sát phía tây thành Kim Lăng.

- Cục phó Vương, xin mang người của anh đi, đừng gây cản trở hành động của chúng tôi.

Người áo đen dẫn đầu cũng không có ý định bỏ qua, giơ súng nói với Phó cục trưởng Vương.

- Các người rốt cuộc thuộc đơn vị nào? Đây là hành động chấp pháp bình thường của chúng tôi.

Cục phó Vương thể hiện thái độ công bằng của mình.

Những người áo đen đầu lĩnh dường như không có ý định quan tâm đến lời nói của y, nhìn thuộc hạ dồn đám cảnh sát sang một bên, liền bước đến trước mặt Giang Nguyên, chào một tiếng.

- Trưởng ban Giang, Tổ trưởng tổ 1 đội 6 ngoại viện xin báo cáo với anh.

Giang Nguyên nhẹ nhàng gật đầu. Hắn không biết vị đội trưởng của ngoại viện này, chỉ nhìn đám người Lương thiếu, trầm giọng nói:

- Mau mang những người đó về viện.

- Vâng.

Vị đội trưởng đáp một tiếng, sau đó xoay người vung tay lên.

Những đội viên ngoại viện lập tức động thủ, đè đám người Lương thiếu xuống đất, sau đó khóa tay lại.

- Các người làm gì? Có biết ba của tôi là ai không? Càn rỡ. Các người...

Không có bất kỳ ai quan tâm đến tiếng quát mắng của vị Lương thiếu, trực tiếp bắt lại. Gã thanh niên quân khu tái xanh nhìn những người trước mặt, một chút cũng không dám giãy dụa. Là con trai của vị đại lão trong quân đội, y biết rất rõ trong quân khu không có người nào như vậy tồn tại. Nhìn trận thế của đối phương, đúng là không bình thường.

Cho nên, y rất lý trí mà không nói tiếng nào, trực tiếp để đối phương bắt. Dù sao, cho dù y bị bắt, trong nhà cũng sẽ không bỏ mặc mình.

Đám người Cục phó Vương bị gạt sang một bên, mặc dù sắc mặt khó coi, nhưng cũng không dám có bất kỳ động tác nào. Đám người trước mặt, người nào cũng đặng đặng sát khí, nhìn biểu hiện là đã từng thấy máu, y cũng không dám đảm bảo nếu bọn họ làm nghịch ý đối phương, đối phương thật có nổ súng hay không.

Bên này động tác dứt khoát bắt hết đám người Lương thiếu, sau đó lôi lên trực thăng, ngay cả đám người bị thương, sau khi trải qua kiểm tra sơ bộ, cũng bị khiêng lên trực thăng luôn.

Lúc này mấy người bị thương nằm dưới đất cũng đã tỉnh, bắt đầu giãy dụa.

- Các người làm gì vậy? Có biết tôi là ai không?

Vị Ngô thiếu tỉnh hồn, tức giận kêu lên.

- Ngô Quân Quân.

Nghe được giọng nói này, Giang Nguyên liền bước lên, nhàn nhạt nói:

- Để tôi nói với lão gia tử nhà anh một tiếng.

- Anh...

Vị Ngô đại thiếu ngẩn ra, nhìn Giang Nguyên từ trong bóng tối bước đến, thất thanh kêu lên:

- Giang...Giang Nguyên.

Giang Nguyên khẽ hừ một tiếng, không nói một câu, nhẹ nhàng vung tay lên, tỏ ý bảo ngoại viện mang đi.

Ngô Quân Quân bị kéo đi hai bước, trong đầu liền nhớ lại, đầu năm, khi lão gia tử trong nhà âm thầm gọi mấy thanh niên trong nhà về giao phó một số chuyện, y vội vàng kinh hãi quay đầu nhìn Giang Nguyên, bắt đầu cầu khẩn:

- Giang...Nguyên thiếu, Nguyên thiếu xin tha mạng.

Giang Nguyên cũng không quay đầu lại, chỉ dặn dò hai người dùng cánh đem y sĩ thực tập bị thương lên trực thăng, đồng thời gặt đầu với Phan Hiểu Hiểu và Tuyên Tử Nguyệt, đưa tay ôm lấy Phan Hiểu Hiểu nắm lấy dây thừng, để trực thăng kéo lên.

Tuyên Tử Nguyệt cũng mỉm cười, một tay xốc cô gái đang khóc thút thít, một tay nắm sợi dây, gặt đầu một cái.

Chương 1105: Đây mới là mẫu chốt

Chiếc trực thăng biến mất từng cái phía chân trời, chỉ còn lại mười mấy cảnh sát và Phó cục trưởng Vương cộng với quần chúng không rõ chân tướng vây quanh, mắt lom lom nhìn chiếc trực thăng biến mất.

- Giang Nguyên, hẳn là Giang Nguyên.

Người vây xem rối rít bàn tán với nhau, ánh mắt tràn đầy vẻ kích động và hưng phấn. Hơn một năm qua, kể từ sau trận động đất, Giang Nguyên đã biến mất khỏi tầm mắt của công chúng. Tuyệt đại đa số đều chỉ biết bây giờ Giang Nguyên đã có chức vị không thấp trong quân đội, nhưng không biết tình huống cụ thể của hắn.

Thậm chí có không ít người cố ý cũng không tra ra được tình trạng của Giang Nguyên bây giờ. Tất cả đều cho rằng Giang Nguyên bất quá chỉ là phù dung sớm nở tối tàn mà thôi.

Nhưng hơn một trăm quần chúng vây xem đều thấy được cảnh

tượng trước mặt, thấy Giang Nguyên biểu hiện ra quyền thế và bối cảnh khiếp sợ đến cỡ nào.

Chỉ chưa đầy mười phút đã điều động ba chiếc trực thăng chạy đến, khi đối mặt với cảnh sát cường thế của Kim Lăng và đám con ông cháu cha kia đều không sợ hãi chút nào. Thậm chí còn có cảm giác khinh thị. Mọi người đều cảm thấy vô cùng kinh nghi.

Nhưng không nghi ngờ, tất cả mọi người đều biết, vị anh hùng quốc dân trước mắt chỉ dùng hơn một năm ngắn ngủi bước lên một vị trí mọi người không thể tưởng tượng được.

- Vương cục.

Gã tổ trưởng lĩnh đội chần chờ một chút, sau đó gọi vị Cục phó Vương còn chưa tỉnh hồn lại.

- Thu đội.

Sắc mặt của Cục phó Vương vô cùng khó coi. Tuy nói đối phương cường thế, ngay cả y cũng không chọc nổi, thậm chí toàn bộ cảnh sát Kim Lăng cũng không chọc nổi, cũng sẽ không có ai vì chuyện này mà truy cứu trách nhiệm của y, nhưng cuối cùng vẫn khiến y có cảm giác mất thể diện vô cùng.

- Thu đội.

Đám cảnh sát cũng không có ý dừng lại lâu. Dù sao trước mắt của rất nhiều người, bị người ta đem một đám con ông cháu cha đi mà không làm gì được, đúng là mất thể diện vô cùng.

Ngồi lên xe, một thuộc hạ nhìn sắc mặt khó coi của Cục phó Vương, do dự một chút rồi thấp giọng nói:

- Vương cục, chuyện này nên...

- Còn nên làm gì nữa? Trực tiếp báo lên sếp trên. Ít nhất chúng ta còn biết đối phương là ai. Nếu Giang Nguyên có thể cường thế như vậy, ngay cả vị kia cũng không thèm quan tâm, chúng ta có tính là gì chứ?

Cục phó Vương hừ nói:

- Ít ra thì chuyện này không liên quan đến chúng ta.
- Đúng, chuyện này thật đúng không liên quan đến chúng ta.

Thuộc hạ cũng thở phào nhẹ nhõm, gật đầu đồng ý.

Tin tức truyền đi rất nhanh. Mấy vị thái tử gia trong tỉnh và một vị thái tử gia ở Bắc Kinh đều bị Giang Nguyên bắt đi ngay trong thành Kim Lăng, thậm chí còn truyền đến Bắc Kinh.

Vô số người đều bàn tán về chuyện này. Rất nhiều người bày tỏ sự khiếp sợ đối với quyền thế của một vị anh hùng quốc dân im lặng cả hơn một năm qua như thế.

Những người biết được lai lịch chân chính của Giang Nguyên, khi nghe tin tức này cũng chỉ có thể ngậm cười khổ, cảm thấy đồng tình với Ngô lão gia tử, không hiểu sao đứa cháu lại đi chọc tên hung thần như thế.

Nhưng nó lại chẳng ảnh hưởng đến Giang Nguyên. Sau khi trở lại Thiên Y Viện, cả gia đình đi tắm rồi đi ngủ.

Những người được mang về cùng với vị y sĩ bị thương, tất cả đều được an bài thỏa đáng.

Nhưng tin chắc là, mấy vị thái tử gia bị mang về hôm nay sẽ không sống được dễ dàng.

Khi Giang Nguyên đang ăn điểm tâm do Tuyên Tử Nguyệt nấu, liền thấy Diêu Nhất Minh bước vào.

- Tình huống như thế nào rồi?

Đưa tay nhận lấy miếng giấy ăn Tuyên Tử Nguyệt đưa tay, hẩn vừa lau miệng vừa hỏi.

- Trưởng ban, y sĩ thực tập Lưu Hiểu Dương đã ổn định, chỉ cần nghỉ ngơi một tuần là khỏi ngay. Sự việc xảy ra khi đó cũng đã được làm rõ. Những người kia cũng đã thừa nhận.

- Ngô Quân Quân thích bạn gái của Lưu Hiểu Dương, nhưng không thu được vào tay. Vừa lúc gặp nhau ở quán ăn khuya, lúc đó y sĩ

Lưu Hiểu Dương đang đi vệ sinh, những người này tay chân liền ngứa ngáy, chuẩn bị cưỡng ép mang cô gái kia về, nhưng khi đó y sĩ Lưu bước ra.

- Vì giận dữ, y sĩ Lưu đã ngăn cản, đồng thời bộc phát mâu thuẫn. Đối phương vây công đánh cậu ấy, không nhịn được nên ra tay đánh bị thương mấy người.

Diêu Nhất Minh cẩn thận khai báo lại tình huống một phen.

Giang Nguyên gật đầu nói:

- Ngoại viện xử lý như thế nào?

- Chủ nhiệm Dư đích thân tra hỏi chuyện này. Bây giờ đã bắt toàn bộ những người có liên quan, chờ ý kiến của anh.

Diêu Nhất Minh chậm rãi đáp.

- Ừm.

Giang Nguyên cũng không cảm thấy ngoài suy đoán. Nếu biết chuyện có quan đến hắn, Chủ nhiệm Dư Trung Tấn của ngoại viện sẽ đích thân xử lý chuyện này, xem như nể mặt hắn.

- Cứ tiếp tục giam giữ những người đó.

Giang Nguyên lạnh lùng nói tiếp:

- Ngoại viện chỉnh sửa lại những tài liệu có liên quan. Nếu có người hỏi thăm, liền báo cáo trực tiếp cho bọn họ.

- Vâng.

Diêu Nhất Minh gật đầu một cái, chần chờ một chút rồi nói tiếp:

- Trưởng ban, Chủ nhiệm Dư còn nói, bây giờ đang là thời điểm mấu chốt, nếu chuyện này có thể xử lý khiêm tốn thì tốt nhất.

Giang Nguyên cau mày. Hắn tất nhiên biết rõ lời này của Diêu Nhất Minh là có ý gì. Dư Trung Tấn nhắc nhở hắn như vậy, quả thật là vì lo nghĩ cho hắn.

Lập tức khẽ cười:

- Tôi biết rồi, thay tôi cảm ơn Chủ nhiệm Dư, bảo ông ấy cứ dựa theo lời tôi mà xử lý.

- Vâng, Trưởng ban.

Diêu Nhất Minh cũng không nhiều lời, sau đó lui ra ngoài.

Tuy nói chuyện này đúng như Chủ nhiệm Dư Trung Tấn đã nói, có thể khiêm tốn xử lý thì tốt nhất. Nhưng nếu ông chủ không để ý, vậy thì không còn chuyện của mình.

Nhìn Diêu Nhất Minh lui ra ngoài, gương mặt Tuyên Tử Nguyệt hiện lên sự lo lắng:

- Giang Nguyên, nếu chuyện này cần xử lý khiêm tốn, vậy thì tận lực khiêm tốn đi.

Đối với Tuyên Tử Nguyệt, Giang Nguyên tất nhiên sẽ không tùy ý, mức một miếng sủi cảo bỏ vào trong chén Tiểu Bảo, cười nói:

- Yên tâm đi, bây giờ anh chỉ mong gây ra một ít chuyện khiến cho có người mượn chuyện này mà nháo lên. Anh là ủy viên Hội Đồng Viện, trong chuyện này vì kiêng kỵ một số chuyện mà xử lý khiêm tốn, ngược lại tỏ ra quá mức tận lực.

Nói đến đây, Giang Nguyên lạnh giọng nói:

- Nhưng cho dù là Ủy viên Hội Đồng Viện, tuyệt cũng không dễ dàng buông tha cho những ai xúc phạm Thiên Y Viện. Đây mới chính là mấu chốt.

Chương 1106-1: Y sư Chu bất đắc dĩ

- Giang Nguyên thân là Ủy viên Hội Đồng Viện, nhưng lại tùy tiện làm theo ý mình, đúng là quá càn rỡ. Thiên Y Viện chúng ta vừa mới ổn định lại, tại sao lại gây ra chuyện như thế? Chúng ta hoàn toàn có thể tránh được, không cần phải gây ra trận thế lớn, mang người lạ vào trong viện như vậy.

Gương mặt Chu Hạo Bình không nén nổi sự tức giận, nhìn Từ Khải Liễu ngồi sau bàn làm việc, trầm giọng nói:

- Viện trưởng, phiền phức ở đây chính là trong số người bị bắt có cháu trai của Ngô lão ở văn phòng chính phủ. Giang Nguyên đã vi phạm nguyên tắc không đụng chạm thể tục của Thiên Y Viện chúng ta. Cậu ta đã hoàn toàn làm loạn viện quy.

Nhìn gương mặt tức giận của Chu Hạo Bình, Từ Khải Liễu mỉm cười, sau đó bưng tách trà nhẹ nhàng nhấp một ngụm, lúc này mới lên tiếng:

- Lão Chu, tôi biết tính tình của ông, không thích nhìn nhất là những người tùy ý. Tôi thật sự hiểu ông đang nói gì.

Nghe Từ Khải Liễu nói, Chu Hạo Bình chậm rãi gật đầu. Ông ta muốn chính là phản ứng như vậy của Từ Khải Liễu. Nếu không, ông cũng không trong thời điểm mấu chốt này mà đích thân đến tìm Từ Khải Liễu nói chuyện. Trước giờ mọi người đều biết tính cách của ông thẳng thắn, thấy không hợp ý thì sẽ nói ngay. Đây cũng chính là nguyên nhân mà ông đến đây.

Nếu không, nếu Từ Khải Liễu cho rằng ông ta vì vị trí Ủy viên thường vụ Hội Đồng Viện mà công kích Giang Nguyên, vậy thì cái mất nhiều hơn cái được.

- Nhưng lão Chu, Giang Nguyên thân là Ủy viên Hội Đồng Viện, cậu ấy có quyền nhìn tình huống mà đưa ra biện pháp xử lý tương xứng.

Từ Khải Liễu đặt tách trà trong tay xuống, nhìn Chu Hạo Bình, mỉm cười nói tiếp:

- Tuy nói lần này cậu ấy xử lý có chút quá khích, nhưng uy nghiêm của Thiên Y Viện không thể đụng chạm. Đối phương đã thương thành viên của viện, hơn nữa còn uy hiếp thành viên khác. Căn cứ vào thân phận của đối phương, Giang Nguyên làm như vậy cũng đã là nhẹ lắm rồi.

Sắc mặt Chu Hạo Bình hơi biến đổi, nhưng vẫn nói tiếp:

- Viện trưởng, Thiên Y Viện chúng ta vừa mới trải qua đại kiếp.

Chuyện lần này liên quan đến giới chính trị của thế tục, nhất định phải thận trọng xử lý, không thể tùy tiện cưỡng ép vận dụng lực lượng như vậy trước mặt người dân bình thường, lại còn đối kháng với cảnh sát, trực tiếp mang đối phương về viện.

- Mặc dù Giang Nguyên có quyền lợi này, nhưng cậu ấy thân là Ủy viên Hội Đồng Viện, tất lại càng phải cẩn thận hơn. Bây giờ Kim Lăng đang vô cùng hỗn loạn. Có nhiều lời đồn đã xuất hiện. Hơn nữa, bên phía Bắc Kinh cũng đã nhận được tin tức. Tôi nghĩ Ngô lão cũng không muốn liên lạc với viện ta, chắc hẳn đang chờ câu trả lời của chúng ta.

Từ Khải Liễu gật đầu, đưa tay nâng tách trà lên, lại tùy ý nhấp một ngụm, sau đó ngón tay gõ nhẹ lên bàn, như có điều suy nghĩ, rồi nhìn Chu Hạo Bình, nói:

- Lão Chu, chuyện này cũng không sao. Giang Nguyên thật ra thì cũng không phải là không tuân theo nguyên tắc. Giới thế tục bên kia cũng không cần nói cái gì. Nếu Giang Nguyên đang xử lý chuyện này thì cứ để cậu ấy xử lý. Chỉ cần đối phương có vấn đề, về sau nói với bọn họ một tiếng là được. Đây cũng chẳng phải chuyện gì lớn.

Nói đến đây, thấy Chu Hạo Bình còn đang muốn lên tiếng, liền đặt tách trà xuống, phát ra một tiếng cạch, trầm giọng nói:

- Lão Chu, tôi đã nói qua, Thiên Y Viện chúng ta không thích phiền toái nhưng cũng không sợ phiền toái. Thân là thành viên của Thiên Y Viện, bảo vệ tôn nghiêm của viện không bị xúc phạm là chức trách của tất cả mọi người. Mà Giang Nguyên thân là thành viên Hội Đồng Viện, thấy thành viên của viện bị người ta cố ý đã thương, liền lấy thủ đoạn sấm rền gió cuốn mà xử lý. Lúc này lại càng phải lộ ra uy nghiêm của bốn viện, chấn nhiếp kẻ xấu, không để cho người ta nghĩ rằng Thiên Y Viện là nơi dễ ăn hiếp.

Nhìn Từ Khải Liễu nói một tràng định luận việc này, ánh mắt Chu Hạo Bình chớp động, trong mắt lóe lên sự không cam lòng nhưng rồi cũng không nói nữa. Ông biết Từ Khải Liễu nói đúng, nhưng chỉ là đứng trên góc độ khác nhau mà thôi.

Tuy nói cách xử lý của Giang Nguyên có chút vấn đề, nhưng nếu

Từ Khải Liễn không có ý kiến, Chu Hạo Bình cũng chỉ có thể hậm hực lui ra ngoài. Nếu còn đứng đó mà tranh cãi, ngược lại mới không ổn.

Sau khi bước ra khỏi phòng làm việc của Viện trưởng, sắc mặt Chu Hạo Bình nhanh chóng trở nên phiền muộn. Vốn tưởng rằng với tính cách ngay thẳng của Từ Khải Liễn, khi nhắc đến hành động tùy ý của Giang Nguyên, nhất định sẽ được Từ Khải Liễn đồng ý, nhưng không nghĩ đến, suy nghĩ và hành động của Từ Khải Liễn không giống như trước kia. Xem ra, sự kiện phản bội lần trước đã khiến cho suy nghĩ của Từ Khải Liễn có không ít thay đổi.

- Thất sách, thất sách.

Chu Hạo Bình thở dài. Sớm biết như vậy đã không nên đến đây.

- Lão Chu, như thế nào rồi?

Nhìn sắc mặt phiền muộn của Chu Hạo Bình, y sư Ngô cũng kinh hãi, thầm nghĩ:

- Chẳng lẽ không có tác dụng?

Trong lúc y sư Ngô đang kinh nghi, liền thấy Chu Hạo Bình lắc đầu.

Chu Hạo Bình bước ra khỏi phòng làm việc của Viện trưởng không bao lâu, tin tức đã truyền ra ngoài.

Tuy không biết tình huống cụ thể, nhưng nghe có người thấy y sư Chu bước ra từ phòng làm việc của Viện trưởng, sắc mặt vô cùng khó coi, La Thiên Minh liền thở phào nhẹ nhõm, vui mừng hơn hở.

Còn Lưu Mộc Dương nghe xong chuyện này, cũng dở khóc dở cười.

Ngược lại, Vu Phượng Minh và Lưu Thiên Phúc nghe xong, liền nhìn nhau rồi phá lên cười.

- Tính tình của lão Chu quá nôn nóng rồi.

Vu Phượng Minh lắc đầu, nói.

Lưu Thiên Phúc cũng khẽ mỉm cười:

- Đúng là có chút nóng vội. Nếu là tôi, tôi sẽ chờ thêm hai ngày nữa, xem tình huống như thế nào rồi mới đi.

- Sao mà phải chờ hai ngày chứ? Tuyển chọn sắp bắt đầu rồi. Đối lại là tôi, chỉ sợ cũng không chờ kịp.

Vu Phượng Minh nói:

- Nhưng Giang Nguyên chỉ với hai mươi mấy tuổi đã đi được đến bước này, sao có thể tùy tiện lộ ra cái đuôi cho người ta nắm chứ. Qua hai ngày nữa thì sẽ biết. Haiz, lão Chu đúng là quá nôn nóng rồi.

- Trưởng ban, tôi vừa mới nghe nói y sư Chu từ trong phòng làm việc của Viện trưởng bước ra, sắc mặt không được tốt lắm.

Chương 1106-2: Y sư Chu bất đắc dĩ

Diêu Nhất Minh bước vào phòng Giang Nguyên, nhìn Giang Nguyên đang chơi với Tiểu Bảo, liền vui vẻ nói:

- Anh dự liệu đúng là như thần.

- Thấy chưa? Lão Chu đúng là rất nóng vội.

Giang Nguyên mỉm cười, sau đó đưa Tiểu Bảo cho Tuyên Tử Nguyệt, rồi nhìn Diêu Nhất Minh, nói:

- Tình huống ngoại viện như thế nào rồi?

Nghe Giang Nguyên hỏi, Diêu Nhất Minh vội vàng hắng giọng:

- Ngoại viện đã chỉnh sửa nội dung, xác thật không bỏ sót chi tiết nào, bây giờ đang đợi chỉ thị của anh.

- Tôi cũng không có chỉ thị gì. Cứ dựa theo quy định mà xử lý đi. Những công việc xử lý sẽ do bốn viện trực tiếp tiến hành, gửi một bản nội dung đến phòng làm việc ở Bắc Kinh, bảo bọn họ thông báo cho nhân viên các ngành có liên quan.

Giang Nguyên bình tĩnh nói:

- Nếu có ai nghi ngờ, cứ bảo bọn họ gọi điện đến bốn viện để kháng nghị.

- Ngoài ra, anh thay tôi đi thăm vị y sĩ thực tập kia một chút, để cậu ta yên tâm. Trong chuyện lần này không phải cậu ta gây ra, nội viện cũng sẽ không truy cứu trách nhiệm của cậu ta.

Nghe Giang Nguyên lãnh đạm nói, Diêu Nhất Minh vội vàng đáp một câu rồi rời đi, đến nội viện truyền đạt chỉ thị.

Phan Hiểu Hiểu và Tuyên Tử Nguyệt nhìn Giang Nguyên, ánh mắt tràn đầy hưng phấn. Khi Giang Nguyên mới đến Thiên Y Viện, phần lớn thời điểm đều rất khiêm tốn. Trừ khi đối mặt với cựu Ủy viên thường vụ Hội Đồng Viện Chu Thế Dương thì mới cường thế phản kích, nhưng bây giờ Giang Nguyên xử lý các vấn đề đã mạnh hơn trước rất nhiều, không còn bị hạn chế hay cẩn thận như trước kia nữa.

Tình huống khôi phục của vị y sĩ thực tập kia rất tốt. Sau khi được giải phẫu, mặc dù vẫn còn chưa thể xuống giường, nhưng những chỗ khác cũng không có gì đáng ngại.

Trong căn phòng sạch sẽ, không hề có bất kỳ mùi lạ nào, cô gái nhìn chàng thanh niên đang nằm trên giường bệnh, gương mặt xinh xắn hiện lên sự lo lắng và khẩn trương.

Lúc này ngoài cửa vang lên tiếng gõ. Nghe tiếng gõ cửa, cô gái liền khẩn trương đứng dậy, sau đó liền nhìn thấy một thanh niên mỉm cười bước vào.

Nhìn người thanh niên này không mặc áo blouse trắng như những người khác, cô gái cố nặn ra nụ cười, nhưng nhìn ra được, khi cô đối mặt với người thanh niên xa lạ này, rõ ràng có chút khẩn trương.

- Cậu ấy còn chưa tỉnh sao?

Diêu Nhất Minh nhìn y sĩ thực tập trên giường, thấp giọng hỏi.

- Vâng, còn chưa tỉnh lại ạ.

Cô gái lo lắng nói.

- Ừm.

Diêu Nhất Minh gật đầu, sau đó nhìn cô gái đang căng thẳng trước mặt, chậm rãi trấn an:

- Cô tên Lâm Mỹ Ny phải không?

- Vâng, tôi tên Lâm Mỹ Ny.

Nhìn chàng thanh niên chưa hề gặp qua lại biết tên mình, trong lòng Lâm Mỹ Ny lại càng thêm kinh ngạc và khẩn trương, vội vàng gật đầu đáp.

- Cô không cần khẩn trương. Tôi là đồng nghiệp của Lý Minh. Nơi này được xem là nhà của chúng tôi. Cho nên cô không cần lo lắng chuyện gì. Nếu như có gì cần, cô cứ bấm chuông, người của chúng tôi sẽ sắp xếp cho cô.

- Cảm ơn.

Nghe đối phương nói, trong lòng Lâm Mỹ Ny yên tâm hơn một chút, nhưng vẫn còn khẩn trương.

- Ừ.

Diêu Nhất Minh gật đầu, sau đó quay sang nhìn vị y sĩ thực tập đang nằm trên giường, cười nói:

- Lý Minh hẳn sẽ rất nhanh tỉnh lại. Cô không cần lo lắng đâu. Chờ cậu ấy tỉnh lại, cô nói với cậu ấy rằng, Trưởng ban Giang nhờ tôi chuyển lời, bảo cậu ấy yên tâm nghỉ ngơi. Chuyện lần này, Trưởng ban Giang đã yêu cầu ngoại viện điều tra rõ ràng, trong viện sẽ không truy cứu bất kỳ trách nhiệm nào của cậu ấy. Hơn nữa sẽ tiến hành trừng phạt nghiêm khắc những người có liên quan.

- Sau này cô cũng đừng lo lắng nữa, không ai dám quấy rầy cô nữa đâu.

Nhìn người thanh niên tự xưng là thư ký của Trưởng ban Giang bước ra khỏi phòng bệnh, Lâm Mỹ Ny còn chưa kịp phản ứng,

nhưng rồi lại có chút hối hận vừa rồi sao không hỏi đối phương đây rốt cuộc là nơi nào? Mặc dù đối phương nói đây là nhà của Lý Minh, nhưng nhà là như vậy sao? Nơi này ngược lại giống như căn cứ nghiên cứu của quân đội trong mấy bộ phim điện ảnh thì đúng hơn.

Trong lúc cô gái còn đang suy nghĩ, bên tai truyền đến tiếng rên nhỏ.

- A, Lý Minh, anh tỉnh rồi sao?

Nghe tiếng kêu quen thuộc, gương mặt cô gái bỗng chốc vui vẻ, nhào đến giường Lý Minh.

- Ừm, anh tỉnh rồi, em không cần lo lắng.

Nhìn chung quanh, xác nhận mình đang ở trong viện, Lý Minh mỉm cười, đưa tay vuốt ve gương mặt có chút tái nhợt của bạn gái, cười nói:

- Ở đây, chúng ta sẽ không sao đâu. Không ai dám làm gì chúng ta.

- Vâng, vâng.

Lâm Mỹ Ny liên tục gật đầu, liền nhớ đến người tên là Diêu Nhất Minh kia nói, liền vội vàng lên tiếng:

- Lý Minh, vừa rồi có người tên Diêu Nhất Minh đến đây đấy.

- Cái gì? Thư ký Diêu? Anh ấy nói gì?

Nghe Lâm Mỹ Ny nói, Lý Minh có chút khẩn trương, vội vàng hỏi.

- Anh ấy nói là được Trưởng ban Giang ủy thác đến thăm anh, nói Trưởng ban Giang gì đó bảo anh không cần lo lắng. Nội viện đã điều tra xong nguyên nhân, sẽ không truy cứu trách nhiệm của anh, và sẽ xử phạt những người có liên quan.

Lâm Mỹ Ny nhớ lại lời đối phương nói, tiếp tục hưng phấn:

- Đúng rồi, anh ấy còn bảo em không cần lo lắng, sau này tuyệt đối không còn ai dám quấy rầy em nữa.

- Sao? Thật chứ? Anh ấy nói nội viện sẽ không truy cứu trách nhiệm của anh?

Nghe xong lời này, Lý Minh cũng có chút hưng phấn.

Từ nhỏ đã lớn lên trong viện, y tất nhiên biết rõ quy định của viện. Y đánh bị thương người ta bên ngoài, tuy nói là có nguyên nhân, nhưng bất kể thế nào cũng là y động thủ trước, đã trái với quy định. Hơn nữa lai lịch của đối phương không nhỏ. Nhớ đến nội quy nghiêm khắc của viện, trong lòng liền cảm thấy khẩn trương, nhưng bây giờ nghe nói sẽ không bị truy cứu trách nhiệm, làm sao mà không hưng phấn chứ?

- Vâng, vị thư ký Diêu đó nói rất rõ ràng. Anh ấy nói Trưởng ban Giang đã nói, nội viện sẽ không truy cứu trách nhiệm của anh.

Nhìn bạn trai của mình như vậy, Lâm Mỹ Ny vội vàng gật đầu xác nhận.

- Vậy thì tốt rồi, vậy thì tốt rồi.

Thấy bạn gái xác nhận, Lý Minh nói liên tục.

Nhìn bạn trai kích động như vậy, Lâm Mỹ Ny vội vàng nói:

- Nay, anh đừng kích động như thế. Anh vừa mới giải phẫu xong, phải nghỉ ngơi cho thật tốt, kéo động đến vết thương.

- Ừm, không sao, không sao đâu, sẽ không có vấn đề gì đâu.

Lý Minh vui vẻ cười nói:

- Anh còn lo lắng nội viện sẽ phạt anh. Bây giờ Trưởng ban Giang đã nói như vậy, anh không còn lo lắng nữa.

Nghe bạn trai cứ một mực nhắc đến nội viện, hơn nữa ở đây không giống bệnh viện, Lâm Mỹ Ny chần chờ một chút rồi cẩn thận hỏi:

- Lý Minh, ở đây rốt cuộc là chỗ nào? Tại sao vị thư ký Diêu kia lại nói đây là nhà của anh?

- Ở đây chính là nhà của anh.

Lý Minh do dự một chút, nhớ đến nếu Trưởng ban Giang đã mang bạn gái của mình đến đây, như vậy cũng không cần lừa gạt nữa, liền trù mền nhìn cô, nói:

- Ny, trước đây anh không nói cho em biết bởi vì nơi này của anh có quy định nghiêm ngặt, không thể tiết lộ ra cho những người không phải là thành viên của bốn viện. Mong em tha thứ cho anh.

- Bây giờ, nếu em đã vào đây, để anh nói thật cho em biết.

Sau đó phần khích giải thích toàn bộ tình huống trong viện cho cô gái nghe.

Lâm Mỹ Ny mở to mắt, nhìn bạn trai ánh mắt tràn đầy hưng phấn nói cho mình nghe, không khỏi tò mò hỏi tới hỏi lui.

Trong lúc hai người đang nói chuyện, đột nhiên bên ngoài vang lên tiếng gõ, sau đó một đám thanh niên thiếu nữ tràn vào.

- Lý Minh, nghe nói cậu bị thương? Không sao chứ?

Nhìn tinh thần Lý Minh không tệ, mọi người liền thở phào nhẹ nhõm.

- Không sao, không sao. Đã phẫu thuật rồi, nghỉ ngơi vài ngày là khỏe thôi.

Nhìn những người bạn thân thiết, nhìn bọn họ lo lắng như vậy, Lý Minh cảm động nói.

- Ừm, không sao là tốt rồi. Nghe nói cậu thiếu chút nữa không về được, là Trưởng ban Giang tự mình ra mặt, tiểu tử cậu đúng là vận khí tốt.

Một người cao lớn nhìn Lý Minh, thở dài nói.

- Đúng vậy, nếu không phải vừa lúc gặp Trưởng ban Giang, chắc hẳn tôi đã không còn mạng để về.

Nói đến đây, Lý Minh nghĩ lại cũng cảm thấy sợ.

- Bất kể thế nào, không sao là tốt rồi. Nghe nói bối cảnh của đối phương rất mạnh. Nếu cậu xảy ra chuyện, cho dù chúng tôi muốn giúp cậu cũng không có biện pháp. Chỉ có thể chờ nội viện ra mặt.

Gương mặt người thanh niên kia nhìn Lý Minh, xúc động nói:

- Nhưng tiểu tử cậu cũng thật là. Quy định nội viện nghiêm như vậy, cậu còn dám nặng tay với người ngoài. Lúc này chỉ sợ xử phạt sẽ không nhẹ.

- Đúng, nhưng nếu cậu bị thương, nội viện tổng cũng phải suy tính tình huống của cậu một chút, hẳn sẽ không xử phạt quá nặng.

Một cô gái bên cạnh trấn an.

- Đào Cường, Dương Lâm, hai người không cần lo lắng. Vừa nãy thư ký Diêu có đến, nói Trưởng ban Giang bảo tôi yên tâm, nội viện sẽ không truy cứu trách nhiệm của tôi.

Nhìn những người bạn lo lắng cho mình, Lý Minh vội vàng nói:

- Nhưng mấy tên đáng chết kia, lần này chắc hẳn đã xui xẻo rồi. Trưởng ban Giang sẽ không bỏ qua cho họ đâu.

- Thật sao? Trưởng ban Giang thật nói như vậy sao? Quá tốt rồi.

Nghe Lý Minh nói, tất cả đều hưng phấn.

Người tên Đào Cường liền thở dài:

- Cũng là Trưởng ban Giang tốt. Mặc dù anh ấy chỉ lớn hơn chúng ta vài tuổi, nhưng đối với những y sĩ thực tập như chúng ta rất tốt, cái gì cũng nguyện ý ra mặt vì chúng ta, bảo vệ cho chúng ta.

- Đúng vậy, đúng vậy, vẫn là Trưởng ban Giang quan tâm chúng ta nhất.

Nghe xong, mọi người rớt rít gật đầu.

Chương 1107: Nguy cơ của Giang Nguyên

Giang Nguyên biểu hiện ra cường thế, trong mắt một nhóm người là đáng khen, kết hợp với sự kiện phản bội lần trước, chèo chống mọi loại nguy cơ, khiến cho những người đang lo lắng phải tán thành.

Ngoại trừ một phần nhỏ người ra, phần lớn thành viên Thiên Y Viện, thậm chí rất nhiều lão y sư, trong lòng cũng bày tỏ sự hài lòng với hành động bảo vệ thành viên Thiên Y Viện của hắn, cho là lãnh đạo cao cấp của Thiên Y Viện thì phải có biểu hiện cường thế như thế.

Có điều Giang Nguyên không nghĩ đến, hắn xử lý lần này lại nhận được không ít ủng hộ của thế hệ trẻ trong Thiên Y Viện.

Thấy tình huống như vậy, Chu Hạo Bình nghe xong báo cáo, sắc mặt có chút khó coi. Tuyển chọn Ủy viên thường vụ Thiên Y Viện cũng không chỉ đơn thuần các thành viên Hội Đồng Viện quyết định. Sự tán thành của một số trung tầng khác cũng rất quan trọng. Hơn nữa, trong thời điểm tuyển chọn, Hội Đồng Viện sẽ trưng cầu ý kiến toàn viện. Mặc dù không quá có tác dụng mẫu chốt, nhưng vẫn rất được Hội Đồng Viện coi trọng.

Dù sao, Hội Đồng Viện cũng không thể chọn ra một Ủy viên thường vụ không được lòng toàn viện.

- Lão Chu, hướng gió hai ngày qua có chút không tốt.

Sắc mặt Ngô y sư có chút phiền muộn. Từ sau cái lần lên tiếng ủng hộ Ngô y sư đảm nhiệm chức ủy viên thường vụ Hội Đồng Viện, đã hoàn toàn đứng về phía ông.

Bây giờ hướng gió đột nhiên thay đổi, ông dĩ nhiên là không cao hứng nổi rồi.

Sắc mặt Chu Hạo Bình cũng có chút khó coi, nhẹ gật đầu, chậm rãi nói:

- Ban đầu tôi quả thật có chút khinh thường chuyện này, thậm chí còn định lấy chuyện này ra tố cáo với Hội Đồng Viện. Xem ra mình đã nhìn lầm rồi.

- Đúng vậy, chúng ta cũng nhìn lầm rồi. Không nghĩ đến tâm cơ

của Giang Nguyên lại cao như thế.

Ngô y sư gật đầu nói:

- Bị Giang Nguyên chiếm tiên cơ, chúng ta nhất định phải thận trọng nghĩ biện pháp tiến thêm một bước. Nếu đợi đến lúc bắt đầu tuyển chọn mới hành động thì sẽ bị rút lại phía sau mất.

Nghe Ngô y sư nói, Chu Hạo Bình im lặng một hồi rồi nói:

- Xem ra chúng ta phải chạy đằng kia thôi.

Ánh mắt Ngô y sư sáng lên, sau đó gật đầu:

- Nếu còn không chạy, đến lúc đó chỉ sợ không còn cơ hội gì nữa.

Mùng 7 tháng Giêng, Hội Đồng Viện triển khai cuộc họp đầu năm. Toàn bộ công việc của Thiên Y Viện từ trạng thái nghỉ phép chuyển sang trạng thái bình thường.

Sau khi sắp xếp một số công việc cho toàn viện xong, Từ Khả Liễu nhìn mọi người, nói:

- Được rồi, các vị. Một năm mới đã bắt đầu, tất cả thành viên Hội Đồng Viện chúng ta cũng đã trở lại trạng thái bình thường, chuẩn bị một năm công tác.

- Chuyện quan trọng nhất của năm nay là có liên quan đến việc tuyển chọn Ủy viên thường vụ và ủy viên bình thường Hội Đồng Viện. Vấn đề này cũng đã được chính thức công bố vào cuối năm ngoái. Bây giờ chúng ta sẽ tiến hành tuyển chọn, sớm giúp cho Hội Đồng Viện khôi phục trạng thái như ngày nào. Xin mọi người nghiêm túc tiến hành thảo luận và nghiên cứu, mau sớm xác nhận người được chọn.

Nghe xong, mọi người nhìn nhau rồi gật đầu. Dù sao Hội Đồng Viện vẫn còn thiếu mấy thành viên, nếu còn không mau chọn ra, trong lòng mọi người giống như vẫn còn tảng đá treo đó. Chuyện trọng đại, chỉ có sau khi xác định thành viên rồi, tất cả mọi người mới có thể hoàn toàn bình tĩnh tiến hành công việc.

- Được rồi, liên quan đến ủy viên Hội Đồng Viện, không biết

Trưởng ban Lưu nhận được tình huống có liên quan như thế nào?

Dứt lời, Từ Khả Liễu mỉm cười nhìn Lưu Mộc Dương.

Lưu Mộc Dương khẽ mỉm cười, gật đầu nói:

- Liên quan đến danh sách Ủy viên Hội Đồng Viện, nội viện tạm thời chưa có ý kiến gì đặc biệt. Xem ra chúng ta có thể tiến hành bàn luận và biểu quyết những vị đồng chí này.

- Ừm, vậy là tốt rồi. Xem ra những thành viên mà mọi người chọn vẫn rất phù hợp.

Từ Khả Liễu hài lòng gật đầu, sau đó nhìn Lưu Mộc Dương, hỏi tiếp:

- Còn tình huống liên quan đến tuyển chọn Ủy viên thường vụ Hội Đồng Viện thì sao? Không có ý kiến gì đặc biệt chứ?

Nghe Từ Khả Liễu hỏi, biểu hiện của Lưu Mộc Dương thoáng nghiêm túc lại, nói:

- Liên quan đến hai vị được đề cử là Ủy viên, y sư Chu Hạo Bình và Ủy viên Giang Nguyên, phần lớn đều được đánh giá khá tốt. Nhưng ở chỗ tôi lại nhận được một số ý kiến đặc biệt, cho nên tôi xin hướng Hội Đồng Viện báo cáo một chút.

Nghe Lưu Mộc Dương nói, sắc mặt mọi người hơi biến đổi. Nếu Lưu Mộc Dương đã nói như vậy, chính là đại diện cho việc tuyển chọn nhận được ý kiến bất đồng.

- Được, nếu ban Giám sát nhận được ý kiến khác nhau như vậy, xin Trưởng ban Lưu cứ nói ra.

Về mặt Từ Khả Liễu cũng nghiêm lại, trầm giọng nói.

- Liên quan đến việc tuyển chọn Ủy viên thường vụ, trong lúc ban Giám sát đang trưng cầu ý kiến, liền nhận được một số ý kiến đặc biệt của một số y sư.

Lưu Mộc Dương nhẹ nhàng quét mắt một vòng nhìn mọi người, sau đó trầm giọng nói:

- Ý kiến này chủ yếu nhằm vào Ủy viên Giang Nguyên.

Nghe Lưu Mộc Dương nói, sắc mặt mọi người lại thay đổi lần nữa, sau đó chuyển sang nhìn Giang Nguyên đang ngồi một bên.

Nhưng Giang Nguyên dường như cũng không có phản ứng gì quá lớn đối với tin tức này, gương mặt vẫn dửng dưng, chỉ là hơi tò mò một chút.

- Có một số ý sư cho rằng, cấp bậc chuyên chức của Ủy viên Giang Nguyên quá thấp, không quá thích hợp với điều kiện tuyển chọn Ủy viên thường vụ.

Lưu Mộc Dương nói.

Lưu Mộc Dương vừa nói xong, tất cả mọi người đều sửng sốt.

Đúng vậy, chức vụ chuyên chức của Giang Nguyên đúng là quá thấp, thậm chí còn chưa phải là y sư, chỉ là y sĩ nhất phẩm. Nếu là trước kia, Ủy viên thường vụ Hội Đồng Viện đều là Thiên y sư. Tuy nói lần này là có nguyên nhân, cho nên hạ thấp tiêu chuẩn một chút, nhưng bây giờ Giang Nguyên vẫn chỉ là một y sĩ nhất phẩm, đúng là khó nói. Có người lên tiếng ý kiến như vậy cũng là chuyện bình thường.

Chẳng qua, trong đó cũng còn có ý. Nếu Giang Nguyên vì chuyện này mà bị đánh lui, như vậy chỉ còn lại một thành viên duy nhất là Chu Hạo Bình, liền có thể tấn cấp làm Ủy viên thường vụ Hội Đồng Viện ngay lập tức.

Chương 1108: Hội Đồng Viện giao phong

Nghe được tin tức này, mọi người đều dồn ánh mắt về phía Chu Hạo Bình, có hoài nghi, cũng có hâm mộ.

Nhưng gương mặt Chu Hạo Bình vẫn rất bình thường, không nhìn ra được điều gì.

La Thiên Minh chậm rãi cau mày, ngẩng đầu nhìn Chu Hạo Bình một cái. Chuyện này ông có bảy tám phần nắm chắc là do Chu Hạo

Bình làm ra. Hai người tranh nhau chức Ủy viên thường vụ, nếu Chu Hạo Bình không kiếm chuyện gây rắc rối thì mới là kỳ quái.

Hơn nữa, sự thiếu sót này đối với Giang Nguyên đúng là tương đối trí mạng. Thật ra La y sư đã sớm nghĩ đến sẽ có người tấn công vào điểm này.

Suy nghĩ đến đây, La Thiên Minh liền lo lắng quay sang nhìn Giang Nguyên. Rõ ràng, chuyện này đối với Giang Nguyên có ảnh hưởng rất lớn.

Nhưng La y sư một chút cũng không nhìn ra được sự lo lắng của Giang Nguyên, gương mặt hắn vẫn rất ổn định, giống như chuyện này chẳng liên quan gì đến hắn, trong lòng liền thầm than. Tại sao đệ tử của ông lại trấn định như vậy? Đây không phải là vấn đề nhỏ.

Cũng không ngoài suy đoán, nhìn tất cả mọi người im lặng, ánh mắt Lưu Mộc Dương lóe lên, sau đó nhìn Từ Khải Liễu, hỏi:

- Viện trưởng, không biết ý kiến của người như thế nào?

Gương mặt Từ Khải Liễu vẫn rất trầm tĩnh, nghe Lưu Mộc Dương hỏi, liền nhìn tất cả mọi người, thản nhiên nói:

- Đối với chuyện này, mọi người nên nêu lên ý kiến của mình trước.

Nghe Từ Khải Liễu nói, mọi người thoáng yên lặng, sau đó nhìn La Thiên Minh. La Thiên Minh trước giờ đều vì đệ tử của mình mà tận lực. Tuy Chu Hạo Bình sẽ giơ hai tay hai chân để đồng ý chuyện này, nhưng tuyệt đối không phải là người đầu tiên nhảy ra ủng hộ. Cho nên, người phát biểu ý kiến đầu tiên chính là La Thiên Minh.

Nhìn ánh mắt của tất cả mọi người, mặc dù trong lòng La Thiên Minh rất lo lắng, nhưng không hề biểu lộ ra ngoài, chỉ cười nói:

- Cho dù chức nghiệp của Giang Nguyên thấp một chút, nhưng bất kể thế nào, Giang Nguyên còn là một Luyện đan sư cao cấp. Xét về chức nghiệp thì đã là cấp bậc cao nhất. Cho nên, vấn đề chức nghiệp ngược lại không hề hạn chế được Giang Nguyên.

Vu Phươg Minh và Lưu Thiên Phúc nhìn nhau, đều chậm rãi gặt đầu. Đối với điều này, bọn họ tất nhiên là tán đồng. Cả hai đều xuất thân là Luyện đan sư, tuy nói bản thân cả hai là y sư nhất phẩm, nhưng đối với bọn họ mà nói, bọn họ càng coi trọng hơn cấp bậc luyện đan sư. Dù sao trong toàn bộ Thiên Y Viện, y sư nhất phẩm có đến mười người, nhưng Luyện đan sư cao cấp chỉ có bốn năm người.

Hơn nữa, Luyện đan sư so với y sĩ, đối với Thiên Y Viện mà nói thì quan trọng hơn.

Nghe La Thiên Minh nói, Từ Khải Liễu cũng chậm rãi gặt đầu, không thể không đồng ý La Thiên Minh nói rất có lý.

Chu Hạo Bình tất nhiên là cũng chú ý đến động tác của Từ Khải Liễu, liền nhẹ nhàng chớp mắt. Ngô y sư bên cạnh nhìn thấy, chân mày liền cau lại, biết bây giờ ông phải lên tiếng. Nếu không, cứ tiếp tục như vậy, một sát chiêu như thế sẽ bị La Thiên Minh hóa giải dễ dàng.

- Lão La, tôi cảm thấy chuyện này không thể khinh thường. Ủy viên thường vụ Hội Đồng Viện trước giờ đều do Thiên y sư đảm nhiệm, nhưng bây giờ tình huống đặc biệt nên cần tuyển chọn lại. Theo như lời Trưởng ban Lưu nói, chức nghiệp của Giang Nguyên đúng là quá thấp.

- Tuy nói Luyện đan sư cao cấp đã là chức nghiệp cao cấp nhất, nhưng dù sao nó cũng không phải là chức nghiệp chuyên dụng. Cho nên, tôi cảm thấy ông nói như vậy là chưa được ổn thỏa.

Ngô y sư mỉm cười nhìn La Thiên Minh, giống như không phải bài xích ý kiến của đối phương mà chỉ là đang nói chuyện phiếm.

- Giang Nguyên đảm nhiệm chức Ủy viên Hội Đồng Viện đã là phá lệ lắm rồi, nhưng đây là Ủy viên thường vụ, cũng không thể quá tùy ý. Gần trăm năm qua, chưa có thành viên nào dưới y sư nhị phẩm đảm nhiệm chức Ủy viên thường vụ, chứ đừng nói chỉ là y sĩ.

Nói đến đây, Ngô y sư cố nở nụ cười, nói:

- Nếu truyền đi, chỉ sợ sẽ làm trò cười cho thiên hạ.

Nghe Ngô y sư nói xong, ánh mắt Chu Hạo Bình lóe lên sự hài lòng. Lão Ngô này đúng là tận lực. Nếu lần này ông có thể leo lên vị trí Ủy viên thường vụ, lão Ngô nhất định sẽ có công đầu.

- Lão Ngô, cũng không thể nói như vậy được.

Vu Phượng Minh bên cạnh nhìn thấy biểu hiện âm u của La Thiên Minh, liền lên tiếng:

- Chức cấp Luyện đan sư cao cấp của chúng tôi, xét bên trong nội viện cũng được xem là cao nhất, làm sao không thể được xem là tiêu chuẩn đánh giá. Hơn nữa Giang Nguyên còn là đỉnh chủ Tế Thể Đỉnh. Đỉnh chủ Tế Thể Đỉnh tất nhiên phải là Ủy viên thường vụ Hội Đồng Viện. Tôi cảm thấy chúng ta không nên dùng tình huống như vậy để cân nhắc chuyện này. Giang Nguyên đảm nhiệm chức Ủy viên thường vụ, tôi cảm thấy hoàn toàn có thể, hơn nữa còn có tư cách.

Vu Phượng Minh vừa nói xong, các y sư bên cạnh cũng khẽ gật đầu.

Nếu không phải tuổi tác của Giang Nguyên quá nhỏ, bằng không, với thân phận đỉnh chủ Tế Thể Đỉnh cùng với việc hẳn có thể luyện chế nhiều đan dược siêu phẩm, đã sớm ngồi vào vị trí Ủy viên thường vụ rồi. Hơn nữa thứ hạng còn không quá thấp.

- Lão Vu, liên quan đến điều này, tôi ngược lại có chút ý kiến khác.

Một mực im lặng, rốt cuộc Chu Hạo Bình đã xuất thủ.

Chỉ thấy ông cười nói:

- Liên quan đến việc Giang Nguyên có thể đảm nhiệm chức Ủy viên thường vụ hay không, tôi đồng ý là cậu ấy có tư cách này.

Lời Chu Hạo Bình vừa nói ra, tất cả đều sửng sốt, không hiểu Chu Hạo Bình đang có ý gì? Tại sao ông ta lại giúp Giang Nguyên nói chuyện?

Dĩ nhiên mọi người cũng chỉ sửng sốt một chút rồi lập tức bật

cười. Chu Hạo Bình dĩ nhiên sẽ không vì Giang Nguyên mà lên tiếng, lời nói phía sau tất sẽ có ý khác.

Đúng như dự đoán, Chu Hạo Bình ngừng một chút rồi nói tiếp:

- Nhưng tôi cho là, tư cách này của Giang Nguyên là về sau mà không phải bây giờ. Tôi tin rằng, với năng lực của Giang Nguyên, năm mười năm sau, trải qua rèn luyện đầy đủ và tấn cấp, đến lúc đó trở thành y sư nhất phẩm, nhị phẩm, hoàn toàn có thể đảm nhiệm vị trí này.

- Còn bây giờ, tôi cảm thấy cậu ấy nên trui rèn thêm một thời gian nữa. Đến lúc đó danh chính ngôn thuận, mọi người cũng sẽ không có ai ý kiến.

Nghe Chu Hạo Bình nói, mọi người không nhịn được mà cảm thấy dao động. Lão Chu nói đúng là một giọt nước không lọt. Hơn nữa, với tình huống của Giang Nguyên bây giờ, năm mười năm sau sẽ còn lên cấp nữa. Dù sao Giang Nguyên cũng vẫn còn rất trẻ. Năm mười năm sau, Giang Nguyên còn chưa đến bốn mươi, nghe qua cũng rất có lý.

Những mọi người đều có thể nghe ra được ý khác. Sau này Giang Nguyên còn có cơ hội, nhưng lão Chu ông không nhất định sẽ còn cơ hội nữa.

Là đồng nghiệp nhiều năm, ít nhiều cũng phải cố kỵ nhau một chút, chiếu cố nhau một chút mới được.

Hơn nữa, nói đến mức này rồi, chỉ sợ mọi người trừ La Thiên Minh, không có ai là không biết xấu hổ, đi trợ uy cho Giang Nguyên nữa.

Sắc mặt La Thiên Minh đúng là rất khó coi, trong lòng mắng Chu Hạo Bình vô sỉ, ngay cả thủ đoạn như vậy mà cũng dùng đến.

Nhưng La y sư lại không cách nào mắng ra miệng. Dù sao Chu Hạo Bình nói quả thật rất có đạo lý. Với tuổi tác của Giang Nguyên, chậm lại năm mười năm dĩ nhiên là không thành vấn đề. Chẳng qua La Thiên Minh không muốn Giang Nguyên bỏ qua cơ hội lần này. Nếu Giang Nguyên lên được vị trí đó, chức Viện trưởng sau

này tám chín phần sẽ thuộc về Giang Nguyên.

Nhưng nếu bảo Giang Nguyên chậm lại năm mười năm, không nói đến Giang Nguyên lãng phí mấy năm này, ngay cả cơ hội tiếp nhận chức Viện trưởng sẽ giảm đi năm phần. Hơn nữa, cho dù có cơ hội lên làm Viện trưởng, đến lúc đó Giang Nguyên ít nhất cũng bị muộn mất hai chục năm, thậm chí là ba chục năm mới có cơ hội này.

Cả đời người có mấy cái hai chục năm chứ?

Đến lúc này, La Thiên Minh liền cắn răng. Vì đệ tử của ông, cũng chỉ có thể đánh bạc một phen, trở mặt với Chu Hạo Bình mà thôi.

Nhưng trong lúc ông đang sắp xếp lại lời nói, chuẩn bị lên tiếng, bên cạnh liền truyền đến tiếng cười sang sảng.

- Lời này của Chu y sư đúng là có mấy phần đạo lý.

Nghe giọng nói này vang lên, tất cả đều sửng sốt. Giang Nguyên đối mặt với công kích của Chu Hạo Bình, một chút tức giận cũng không có. Hơn nữa còn tán dương đối phương, tiểu tử này rất cuộc là có ý gì?

Chẳng lẽ bị mấy câu của Chu Hạo Bình đánh động, định đem cơ hội này nhường lại cho Chu Hạo Bình sao?

Không chỉ mọi người nghĩ vậy, ngay cả Từ Khải Liễu và Lưu Mộc Dương cũng lộ ra vẻ nghi hoặc nhìn Giang Nguyên.

Còn Chu Hạo Bình và Ngô y sư thì nhướng mày. Bọn họ dĩ nhiên biết Giang Nguyên tuyệt đối không phải là người dễ đối phó. Chẳng qua không biết tiểu tử này đang dùng chiêu gì, trong lòng căng thẳng, vênh lỗ tai lên nghe Giang Nguyên nói, tùy thời phản kích lời nói của Giang Nguyên.

Chương 1109: Lui bước và yêu cầu

- Chức nghiệp của tôi bây giờ đúng là hơi thấp, chỉ là y sĩ nhất phẩm. Nếu làm Ủy viên thường vụ Hội Đồng Viện, có lẽ sẽ có

người có suy nghĩ giống Chu y sư và Ngô y sư. Cho nên, mặc dù năng lực và thực lực của tôi đều được mọi người công nhận, nhưng đúng là cấp bậc quá thấp, tổng vẫn không được tốt lắm. Tình huống bây giờ là tuyển chọn Ủy viên thường vụ, ngược lại khó mà khiến tất cả mọi người đều chịu phục.

Nghe Giang Nguyên nói, ánh mắt hoài nghi của mọi người lại càng nhiều hơn. Lời này của Giang Nguyên rốt cuộc là có ý gì? Nghe thì đúng là thừa nhận mình đảm nhiệm chức Ủy viên thường vụ là có vấn đề, nhưng bên trong chắc chắn cất giấu một ý khác.

Sắc mặt Chu Hạo Bình có chút cổ quái nhìn Giang Nguyên, ánh mắt chớp động, dường như không hiểu ý của hắn.

Trong ánh mắt nghi ngờ của tất cả mọi người, Giang Nguyên cười nói:

- Nhưng tôi cũng phải cảm ơn mọi người cũng đã ủng hộ tôi. Nếu mọi người đã đề cử và ủng hộ tôi vào chức Ủy viên thường vụ Hội Đồng Viện, như vậy tôi nghĩ mọi người đã đồng ý tôi có năng lực đảm nhiệm trách nhiệm nặng nề này.

Nghe lời nói của Giang Nguyên đột nhiên thay đổi 180 độ, ánh mắt mọi người cứng lại. Quả nhiên là như vậy. Tiểu tử này rõ ràng đã chơi một chiêu lấy lui làm tiến. Chẳng qua không hiểu tại sao hắn lại nói như thế. Chu Hạo Bình liền dâng cao phòng bị.

- Nhưng nếu có người đã nói như thế, tôi nghĩ chúng ta cũng không thể không quan tâm đến.

Nói đến đây, Giang Nguyên mỉm cười nhìn Chu Hạo Bình:

- Ngài nói có phải không, y sư nhất phẩm Chu Hạo Bình?

Chân mày Chu Hạo Bình cau lại, sau đó nói:

- Quả thật là như vậy. Dù sao Ủy viên thường vụ cũng không phải chuyện đùa.

- À, vậy xin thưa y sư Chu...

Giang Nguyên cười nói:

- Vừa rồi y sư Chu cũng đã nói, với năng lực và thực lực của tôi chính là phù hợp với tư cách này, nhưng chức vị chuyên nghiệp thì thấp một chút. Nếu là y sư nhị phẩm nhất phẩm thì dễ làm rồi.

- Sao?

Chu Hạo Bình có chút hoài nghi, ngược lại không biết rốt cuộc Giang Nguyên đang có ý gì.

- Nếu chẳng qua chỉ là về vấn đề chức nghiệp thấp.

Giang Nguyên khẽ cười một tiếng:

- Vậy tôi thì là được phải không?

- Thi?

Về mặt mọi người đều cứng đờ. Có ý gì?

La Thiên Minh nghe xong, cũng cảm thấy ngạc nhiên. Nhưng dù sao ông cũng quá quen thuộc với đệ tử nhà mình, chỉ thoáng sững sờ một chút, sau đó mắt sáng lên:

- Đúng rồi, nếu thấp thì thi lên cao là được.

- Viện trưởng, Trưởng ban Lưu, Trưởng ban Liêu, nếu ba vị đã đồng ý cho tôi tham gia tuyển chọn, tôi nghĩ hẳn ba vị cảm thấy tôi có tư cách này.

Giang Nguyên mỉm cười khiêm nhường, hướng ba người nói:

- Hơn nữa, tôi được xem là đỉnh chủ Tế Thế Đỉnh trẻ nhất trong lịch sử, cũng là cao thủ Thiên giai tầng hai trẻ nhất, là Chủ tịch Hội đồng xử lý nguy cơ, năng lực và uy tín của tôi trong viện là không thể nghi ngờ.

Nghe Giang Nguyên nói, ba người Từ Khái Liễu nhìn nhau. Mặc dù tiểu tử này nói chuyện quả thật có chút kiêu ngạo, nhưng sự thật quả thật là như thế, không ai có thể chối bỏ. Đây cũng là nguyên nhân ba người bọn họ đồng ý cho Giang Nguyên tham gia ganh đua lần này.

- Với thực lực của tôi, cùng với những tình huống được nhắc đến trong Thiên Y Viện, ngoại trừ ba vị Viện trưởng Từ, hẳn không có người nào có thể vượt qua được tôi.

Chu Hạo Bình nghe đến đây, chân mày liền cau lại, đang định lên tiếng, nhưng ông còn chưa kịp nói chuyện, đã nghe Giang Nguyên nói tiếp.

- Dĩ nhiên, ngoại trừ chuyện chức cấp.

Giang Nguyên cười nói:

- Nếu thực lực của tôi không bằng những người khác, tôi cũng chỉ khiêu chiến mà thôi. Hơn nữa, tôi hoàn toàn tự tin, cũng không muốn bỏ qua cơ hội lần này.

- Cho nên, tôi xin hướng Viện trưởng Từ, trưởng ban Lưu và Trưởng ban Liêu, xin tham gia kỳ thi y sư nhị phẩm. Nếu tôi có thể thông qua, như vậy tôi có tư cách được chọn. Nếu tôi không cách nào thông qua, tôi sẽ tự động buông tha cho lần ứng tuyển này.

Giang Nguyên vừa nói xong, gương mặt mọi người đều lộ vẻ kỳ quái. Thì ra Giang Nguyên nói nhiều như vậy cũng chính là vì cái này. Những kỳ thi y sư nhất phẩm, nhị phẩm nào có thể thông qua một cách đơn giản như vậy. Cho dù thiên tư Giang Nguyên phi phàm, nhưng tỷ lệ thông qua cuộc thi tương đối thấp. Còn Giang Nguyên thì mới tiến vào Thiên Y Viện được bao lâu? Cho dù là y sĩ nhị phẩm, không có mấy chục năm rèn luyện, kinh nghiệm hết sức phong phú thì khó mà thông qua.

Nhưng nếu Giang Nguyên đã đề nghị, hơn nữa nhìn biểu hiện thần kỳ của hắn trước kia, chỉ sợ tiểu tử này cũng có chút lòng tin, hoặc mắt thấy không ổn định thì chơi cú chót cũng có thể.

Nghĩ đến đây, mọi người không nhin được mà nhìn sang y sư Chu Hạo Bình. Vừa rồi Chu Hạo Bình có nói, nếu Giang Nguyên là y sư nhị phẩm hoặc nhất phẩm, thì có đủ tư cách để tham gia tuyển chọn.

Giang Nguyên đột nhiên đề nghị như vậy, y sư Chu khó mà phản đối.

Quả nhiên, sắc mặt Chu Hạo Bình phát lạnh, nhưng cũng không nói lời nào.

Từ Khải Liễu và Lưu Mộc Dương ngồi nhìn nhau, ánh mắt lộ vẻ cười khố. Rõ ràng bọn họ cũng không nghĩ đến Giang Nguyên lại đưa ra yêu cầu và đề nghị như vậy.

Từ Khải Liễu khẽ cười lắc đầu, nhìn mọi người, nói:

- Được rồi, chúng tôi trên nguyên tắc sẽ đồng ý với đề nghị này của Giang Nguyên. Dù sao Giang Nguyên cũng có đầy đủ thực lực, năng lực và uy tín. Nhưng trước đây chưa từng có tiền lệ một y sĩ nhất phẩm chưa đến kỳ hạn được tham gia kỳ thi lên y sư nhất phẩm, cho nên phải trưng cầu ý kiến của mọi người. Nếu mọi người đồng ý, như vậy sẽ mở một tiền lệ cho Giang Nguyên.

- Tôi cảm thấy như vậy rất tốt. Năng lực của Giang Nguyên được thể hiện rõ trên khắp mọi mặt. Tôi đồng ý cho Giang Nguyên cơ hội này.

Mặc dù La Thiên Minh cũng không quá coi trọng đề nghị đột ngột này của đệ tử, nhưng nhìn gương mặt bình tĩnh của hắn, liền không do dự mà ủng hộ. Ông tin rằng, nếu Giang Nguyên đã nói ra như vậy, tất nhiên sẽ có chút nắm chắc.

Vu Phượng Minh nhìn Giang Nguyên, mỉm cười một cái, sau khi suy nghĩ một chút, định lên tiếng thì Ngô y sư đã giành trước:

- Viện trưởng, tôi cảm thấy chuyện này nên cân nhắc lại. Dù sao trước đây vẫn chưa có tiền lệ. Nếu bởi vì một mình Giang Nguyên mà phá bỏ tiền lệ này, chỉ sợ sau này uy nghiêm của viện sẽ phải chịu khiêu chiến.

- Đúng, tôi cũng cảm thấy lời nói của Ngô y sư rất chính xác. Quy định chính là quy định, không thể tùy tiện phá vỡ.

Có Ngô y sư mở phát pháo đầu tiên, Chu Hạo Bình cũng không kiêng kỵ, lập tức tiếp lời.

La Thiên Minh khẽ hừ một tiếng, nói:

- Tình huống như vậy cũng không phải là không có tiền lệ. Ban

đầu Giang Nguyên là y sĩ tam phẩm, nhảy một bước đến y sĩ nhất phẩm. Nếu Giang Nguyên đã có thực lực như vậy, phá lệ lần nữa thì như thế nào? Chẳng qua cũng chỉ rút ngắn thời gian thi lại mà thôi. Cái chính là Giang Nguyên phải thông qua mới được.

La Thiên Minh vừa nói xong, sắc mặt của Chu Hạo Bình và y sĩ Ngô đều cứng lại. Nhất thời không biết nói lời nào. Dù sao La Thiên Minh nói là thật. Trước kia đã từng phá lệ với Giang Nguyên một lần. Mặc dù chỉ là y sĩ nhưng cũng là phá lệ.

Thấy Chu Hạo Bình và y sư Ngô không có ý kiến phản đối, Từ Khải Liễu lại nhìn những người khác, cười nói:

- Được rồi, những người khác cũng nói lên ý kiến của mình đi.

Vu Phượng Minh khẽ mỉm cười, lên tiếng:

- Đối với thực lực của Giang Nguyên và năng lực tổng hợp của cậu ấy, tôi vô cùng coi trọng và tín nhiệm. Nếu trước kia đã từng có lệ, ngược lại cũng nên cho Giang Nguyên cơ hội này. Dù sao chúng ta cũng không thể tùy ý mai một một người tốt.

- Lão già kia, cái gì gọi là mai một người tốt? Tiểu tử kia là nhân tài, chẳng lẽ đến lượt lão phu mai một sao?

Nghe Vu Phượng Minh nói, Chu Hạo Bình không khỏi thầm mừng.

Ngô y sư nhìn nụ cười trên gương mặt La Thiên Minh, cùng với phản ứng của nhóm người Viện trưởng, trong lòng cũng cười khổ không thôi. Rõ ràng, nhóm người Viện trưởng khá ủng hộ Giang Nguyên. Vốn bọn họ định để cho người đến ban Giám sát nêu lên ý kiến của mình, chính là muốn ngăn cản Giang Nguyên tham gia ứng tuyển, nhưng lại không nghĩ đến lại bị Giang Nguyên phản đòn lại như vậy.

Nhìn sắc mặt khó coi của Chu Hạo Bình, Ngô y sư biết được chỉ sợ lần này khó mà phản biện được nữa, chỉ có thể lui thêm một bước, liền hít một hơi thật sâu, trầm giọng nói:

- Nếu mọi người đã cho rằng như vậy, tôi cũng không phản đối nữa. Nhưng tôi cảm thấy, nếu muốn phá lệ, Giang Nguyên phải thể hiện thực lực chân chính. Nếu không, khó mà khiến kẻ dưới

phục tùng.

Thấy Ngô y sư đã lui bước, Chu Hạo Bình cảm thấy rất tức giận nhưng sau khi nhìn thấy ánh mắt ra hiệu của Ngô y sư, cơn giận trong lòng rất nhanh tiêu tán. Ông biết, nếu cứ cưỡng ép ngăn cản là không thể nào, cứ đợi Ngô y sư nói ra vấn đề gì tiếp theo để ngăn cản Giang Nguyên.

- Lão Ngô, nói tiếp ý kiến của ông đi.

Từ Khải Liểu gật đầu, nói.

- Được, tôi cảm thấy nếu đã vì Giang Nguyên mà phá lệ, vậy Giang Nguyên cũng phải thể hiện thực lực của mình, để mọi người đều chịu phục.

- Hơn nữa, Giang Nguyên đã tự tin nói ra như thế, cho là cậu ấy có năng lực và thực lực này, tôi nghĩ là Giang Nguyên phải thông qua cuộc thi y sư nhất phẩm mới được. Hơn nữa, cậu ấy phải bắt đầu từ cuộc thi y sư tam phẩm, từng bậc thông qua mới có thể chân chính phục chúng, khiến cho các thành viên Thiên Y Viện phải công nhận.

Chương 1100: Tạm thời ôm chân Phật

Tin tức Giang Nguyên sắp sửa tham gia kỳ thi y sư, hơn nữa còn từ y sĩ tam phẩm thăng đến y sư nhất phẩm trong vòng một tuần phải hoàn thành giống như cơn bão truyền ra ngoài.

Tất cả mọi người nghe được tin tức này, đầu tiên là sửng ra, cứ tưởng mình nghe lầm, sau đó bắt đầu tìm hiểu, liền phát hiện tin tức này là từ Hội Đồng Viện phát ra.

- Không phải chứ? Có thật không?

Gần như tất cả các thành viên Thiên Y Viện đều nghị luận về đề tài này.

- Tại sao đột nhiên Ủy viên Giang Nguyên lại muốn thi? Hơn nữa còn phải thông qua ba lần thi? Điều này sao có thể?

- Đúng vậy, làm sao có thể?

- Tại sao cậu ấy lại phải thi? Tuổi của cậu ấy còn chưa đến mà?

Nghe những người bên cạnh đều nhỏ to bàn luận, Mã Tiểu Duệ rất cuộc không nhịn được, hừ nói:

- Các người không nhìn thấy sao? Có người lợi dụng cạnh tranh để nghi ngờ chức nghiệp của cậu ấy. Cho nên cậu ấy không còn cách nào, phải một lần thông qua ba cuộc thi y sư.

- Đúng vậy, nhưng làm sao mà thông qua? Không phải cố ý làm khó người ta sao?

- Đúng rồi, Ủy viên Giang Nguyên là đỉnh chủ Tế Thế Đỉnh, hơn nữa còn lập công lớn lần này, là Chủ tịch Hội đồng xử lý nguy cơ, vốn phải là Ủy viên thường vụ. Tại sao Hội Đồng Viện lại làm như vậy?

Trong lúc mọi người đang rối rít bàn tán, Giang Nguyên đang ngồi trong một căn mật thất, xếp bằng dưới ánh đèn ôn nhu.

Chung quanh hắn là một đồng sách, gương mặt bình tĩnh đưa tay đặt một quyển sách lên đầu gối, chậm rãi lật từng trang một cho đến trang cuối cùng, sau đó bỏ quyển sách sang một bên, rồi lại cầm máy tính bảng bên cạnh, cẩn thận xem một đoạn video giải phẫu.

Ngay sau đó lại mở một đoạn video khác, đồng thời đeo tai nghe để nghe nội dung bên trong đoạn video.

Cho đến khi xem xong, liền cầm một cái bình ngọc nhỏ bên cạnh đồng sách, đổ ra một viên đan dược ném vào miệng, sau đó nhắm mắt, giống như đang tiến vào giấc ngủ.

- Thông mạch chi tâm dừng lại, năng lượng tiêu hao 6%.

Khi tin tức này vang lên, chân mày Giang Nguyên giật giật, sau đó nghe được thanh âm nhắc nhở thứ hai:

- Cơ thể tiến vào trạng thái ngủ say. Phát hiện năng lượng sinh vật đặc biệt, Ngũ cầm vận khí pháp khởi động, bắt đầu hấp thu.

Sau khi tiếng nhắc nhở này vang lên, hình xăm Cửu Vĩ trên vai trái Giang Nguyên bắt đầu lóe sáng.

Giang Nguyên một lần nữa tiến vào một cảnh tượng hư ảo, là cảnh tượng trong đoạn video và trong mấy cuốn sách vừa xem.

Trong những cảnh tượng này có cảnh đang kiểm tra cho bệnh nhân, cảm nhận được sự thay đổi đặc biệt và kỳ lạ trong cơ thể của người bệnh. Ngay sau đó, những cảnh tượng này trong đầu Giang Nguyên trong nháy mắt biến đổi, chuyển sang một cảnh tượng khác. Hắn đang đứng trước bàn mổ, lợi dụng một số dụng cụ tinh tế, tiến hành giải phẫu trước giờ chưa từng làm qua.

Giang Nguyên lâm vào trạng thái này, chính là muốn dẫn thân vào những gì mà hắn đã đọc và đã xem, tiến hành phân tích và học hỏi.

Đồng thời, thông qua trạng thái nửa tỉnh nửa mê, bắt đầu bổ sung năng lượng và thời gian nghỉ ngơi đầy đủ cho mình.

La Thiên Minh đứng ngoài mật thất, sắc mặt có chút phiền muộn,

ánh mắt tràn đầy lo lắng.

- La lão sư, Giang Nguyên vào trong cũng đã một ngày, hẳn không có chuyện gì chứ?

Tuyên Tử Nguyệt khẩn trương nhìn La Thiên Minh, hỏi.

- Tạm thời không có chuyện gì đâu. Với năng lực của Giang Nguyên, cho dù hai ba ngày không ăn cơm cũng là chuyện bình thường. Hơn nữa nó còn mang theo không ít đan dược.

La Thiên Minh chậm rãi lắc đầu cười khổ:

- Ta chẳng qua chỉ lo lắng tinh thần của nó sẽ không gánh nổi.

- Nó chỉ có thời gian ba ngày trước kỳ thi y sư tam phẩm.

La Thiên Minh chậm rãi thở dài, nói:

- Vì Ủy viên thường vụ, nó đúng là không thềm đếm xỉa đến thứ gì. Nhưng ba ngày, cho dù ôm chân Phật cũng không ôm không thẳng. Sớm biết như vậy, ta coi như mất hết cái mặt già, cũng tuyệt đối không để Giang Nguyên mạo hiểm như vậy.

Nghe La Thiên Minh nói, sắc mặt Tuyên Tử Nguyệt có chút khó coi, do dự một chút liền nhìn La Thiên Minh, nói:

- La lão sư, nếu không để con vào trong đó chăm sóc cho anh ấy? Cho dù có xảy ra vấn đề cũng còn có con bên cạnh.

- Không được đâu. Nơi này là mật kho, trừ thành viên Hội Đồng Viện ra, những người còn lại không có phê chuẩn thì không được phép tiến vào. Cho dù có tiến vào, cũng chỉ ở được một hai tiếng mà thôi.

Nói đến đây, La Thiên Minh lại cười khổ, nhìn Tuyên Tử Nguyệt nói:

- Hơn nữa, cho dù có được phê chuẩn, cũng phải đổi rất nhiều điểm, hoặc lập được công lớn cho viện thì mới được vào. Cho nên, con không thể vào trong đó đâu.

- Vậy phải làm sao bây giờ?

Nghe La Thiên Minh nói, gương mặt Tuyên Tử Nguyệt lộ ra vẻ bất đắc dĩ, khẩn trương hỏi:

- Sư phụ, nếu không thì thỉnh thoảng người vào xem một chút đi?

Nghe Tuyên Tử Nguyệt yêu cầu, La Thiên Minh một lần nữa cười khổ, chậm rãi lắc đầu:

- Khi Giang Nguyên vào trong đã nói qua, trong vòng ba ngày không ai được phép vào trong quấy nhiễu nó.

- Tình huống như vậy, tốt nhất là nên nghe theo ý của nó. Ta nghĩ, Giang Nguyên hẳn đã nắm chắc trong tay. Nó cũng không phải là người thích làm loạn, con cũng không cần lo lắng như vậy.

Trong lúc La Thiên Minh và Tuyên Tử Nguyệt đang lo lắng, có không ít người nghị luận chuyện này.

- Giang Nguyên cho rằng mình là ai chứ? Ba ngày, cho dù hẳn có xem qua những thứ đó, nhưng cho rằng có thể xem qua một lần thì có thể học được sao? Đúng là nằm mơ.

Chu Hạo Bình cười nhạt, nhìn Ngô y sư nói:

- Lão Ngô, biện pháp lần này của ông không tệ. Hahah...

Chương 1111: Haha... Hahaha...

So với những y sĩ trẻ tuổi đang kinh ngạc và oán giận mà nói, các đồng chí già cấp y sư trở lên không hề tức giận lắm, phần lớn chỉ có cảm giận, và có cả nghi ngờ. Họ đều rất rõ, với tuổi tác của Giang Nguyên, có người đem nó ra để ngăn cản Giang Nguyên lên chức là chuyện rất bình thường.

Còn Giang Nguyên lại đồng ý tham gia một cuộc khảo hạch gần như không thể nào vượt qua được, điều này càng khiến họ cảm thấy nghi ngờ và không thể nào tưởng tượng nổi. Bọn họ đều phải trải qua trăm ngàn cay đắng, mới có thể thông qua khảo hạch y sư.

Họ biết rõ kỳ khảo hạch này khó khăn nhường nào. Hầu hết các thành viên của Thiên Y viện cả đời đều dừng lại ở cấp bậc Y sư tam phẩm.

Tất cả mọi người đều cho là, trong vài năm Giang Nguyên sẽ thuận lợi thông qua khảo hạch Y sư tam phẩm, thậm chí trong vòng hai mươi năm sẽ thông qua khảo hạch Y sư nhất phẩm, Thiên Y viện. Điều này không ai nghi ngờ. Nhưng trước nay họ không hề nghĩ đến, năm nay Giang Nguyên sẽ tham gia khảo hạch Y sư tam phẩm, và càng khiến không ai có thể ngờ là Giang Nguyên trực tiếp tham gia ba cuộc khảo hạch một lần.

- Khảo hạch y sư tam phẩm, Ủy viên Giang Nguyên có lẽ còn có thể qua được, nhưng Y sư nhị phẩm...

Một y sư già râu tóc bạc trắng nói tới đây thì lắc đầu thở dài nói:

- Mọi người cũng biết chỗ khó khăn của cuộc khảo hạch, chuyện như vậy... sao có thể được? Y sư nhất phẩm thì hoàn toàn không thể nào rồi... Tôi đã chuẩn bị bao nhiêu năm rồi mà đến giờ vẫn chưa vượt qua được...

Mấy vị y sư tóc hoa râm bên cạnh lúc này đều chậm rãi gật đầu đồng ý. Tuy nói những khảo hạch thế này, thiên tư cá nhân rất quan trọng, nhưng tích lũy kiến thức và kinh nghiệm càng quan trọng hơn... Không trải qua vài chục năm rèn luyện, ai dám nói mình chắc chắn có thể vượt qua được kỳ khảo hạch như thế?

Khảo hạch bậc này, không phải là khảo hạch y sư cấp quốc gia bên ngoài. Người có thể có cấp bậc Y sư nhất, nhị phẩm trong Thiên Y viện cũng sẽ dễ dàng vượt qua khảo hạch cấp y sư chủ nhiệm bên ngoài. Hơn nữa, trong Thiên Y viện cũng vậy. Chỉ cần anh có thể thông qua khảo hạch y sĩ, viện sẽ trực tiếp cấp cho anh một giấy chứng nhận cấp bậc kỹ thuật cấp Y sư chỉ trị trong khảo hạch y sư cấp quốc gia. Còn thông qua khảo hạch y sĩ nhất phẩm thì sẽ cấp giấy chứng nhận cấp bậc kỹ thuật Y sư chủ nhiệm.

Giang Nguyên bây giờ muốn vượt qua khảo hạch ba cấp này trong vòng một tuần, căn bản không ai có thể tin được. Thậm chí không ít người đều giống Chu Hạo Bình, thầm cười lạnh. Cho dù Giang Nguyên là thiên tài giỏi nhất trong lịch sử Thiên Y viện, nhưng

những cuộc khảo hạch như thế này có thể chỉ dựa vào thiên phú là có thể vượt qua sao? Vậy sao ngàn năm qua chưa từng xuất hiện Y sư nhất phẩm năm mươi tuổi trở xuống chứ?

Y sư nhất phẩm hai mươi tám tuổi...

A a...

Gần như tất cả mọi người đều có chung một phản ứng như vậy.

Ngay cả Từ Khải Liễu ngồi trong phòng làm việc. Lúc này cũng có vẻ mặt cổ quái, nhìn Liêu Long Căn, nói:

- Anh nói Giang Nguyên thật sự đi mật khố bế quan sao?

- Đúng... Đã vào một ngày rồi...

Trên mặt Liêu Long Căn nở nụ cười khổ, gật đầu nói:

- Nghe nói cậu ta đem theo mười chai nước vào...

- Mười chai nước?

Từ Khải Liễu nhú mày, như suy nghĩ gì đó, nói:

- Xem ra, cậu ấy đúng là muốn ở trong đó đến thứ năm mới ra!

- Đúng vậy... Tôi cũng hỏi lão La rồi, Giang Nguyên đã xin phép Lưu Mộc Dương, trong ba ngày này, không cho phép bất kỳ ai tiến vào mật khố...

Liêu Long Căn thở dài. Chậm rãi lắc đầu nói:

- Không biết lần này thằng nhóc này lại có chuyện gì mà cố chấp như vậy... Cho dù lần này không thể tham gia cuộc tuyển chọn thì hai năm nữa, cuối cùng chúng ta vẫn sẽ phải đưa lão Ninh xuống, đến lúc đó nó tham gia tuyển chọn sẽ nắm chắc hơn thôi...

- Giờ, cậu ấy làm vậy, không biết có xảy ra vấn đề gì không...

Liêu Long Căn nhìn Từ Khải Liễu, nói:

- Hay là giờ chúng ta cưỡng chế đưa cậu ta ra khỏi mật khố? Nói

chuyện này với cậu ấy, để cậu ấy không vì chuyện nhỏ đánh mất chuyện lớn?

Từ Khải Liễu nghe Liêu Long Căn nói vậy dường như cũng động lòng. Nhưng sau khi bà trầm mặc một lát liền chậm rãi lắc đầu một cái, nói:

- Thôi, Giang Nguyên không phải kiểu bất chấp hậu quả. Nếu cậu ấy đã muốn thử thì cứ để cậu ấy thử một chút...

- Hai năm nay thằng nhóc này cũng tạo ra được vài thành tích, khiến chúng ta phải vô cùng kinh ngạc. Lần này... ngại gì mà không xem thử chuyện gì xảy ra...

Ánh mắt Liêu Long Căn chợt lóe lên nhìn khuôn mặt mỉm cười của Từ Khải Liễu, lúc này cũng lắc đầu khẽ nở nụ cười, nói:

- Được rồi... Nếu viện trưởng cũng mong đợi ở cậu ấy như vậy, vậy thì chúng ta lại xem xem thử...

- Nếu như thằng nhóc này thật sự có thể khiến chúng ta thêm lần nữa khiếp sợ, vậy thì mười năm sau, lão Liêu tôi nhất định sẽ đứng về phía cậu ấy!

Giang Nguyên lặng lẽ ngồi giữa đồng sách, sách bên cạnh giống như mãi không thể đọc xong, chất bên cạnh hẳn, dường như cả một ngày trôi qua chưa hề vơi đi quyển sách nào.

Ngón tay thon dài như ngọc vẫn không nhanh không chậm lật từng trang sách, giống như đang cẩn thận đọc. Nhưng tốc độ lật sách như vậy quả hơi nhanh một chút, không giống như đang đọc sách mà giống như người ta chỉ lật để kiểm tra sách vậy.

Nhưng lúc này, nếu có người nhìn vào đôi mắt nhìn chăm chăm quyển sách không nhúc nhích của Giang Nguyên thì có thể thấy, nhãn cầu của Giang Nguyên đang lướt qua lướt lại, hơn nữa đôi con ngươi đó dường như đang co rút nhanh chóng.

Có điều chỉ trong mười phút ngắn ngủi, Giang Nguyên đã xem xong một quyển sách tương đối dày, sau đó tiện tay thả vào trong đồng sách bên trái, rồi lại đưa tay cầm một quyển sách ở đồng sách bên phải, tiếp tục đọc.

Cứ như vậy, sau khi liên tục xem xong ba bốn quyển, Giang Nguyên đặt sách đã xem lên đồng sách bên trái rồi đứng dậy bước sang bên cạnh, đưa tay cầm chai nước rên bàn, mở nắp ngửa đầu uống “ừng ực” nửa chai nước rồi mới chậm rãi thở ra một hơi...

Thông gió trong mật khó tương đối tốt, Giang Nguyên nhẹ nhàng ngẩng đầu hít một hơi thật sâu đưa tay cởi quần áo trên người, chỉ mặc một chiếc quần đùi rồi bắt đầu chậm rãi nằm bò xuống...

- Học... học...

Tứ chi Giang Nguyên chạm đất, giống như một con bạch hổ hung hãn, khí thế mạnh mẽ tùy ý cử động. Cùng với những cử động đó, những bắp thịt trên lưng thường ngày bị che giấu lúc này bắt đầu cuộn lên như thép...

Những bắp thịt đã hoàn toàn lộ rõ trên tứ chi của Giang Nguyên lúc này cùng những động tác không nhanh không chậm nhưng trông vô cùng uy mãnh đã thỉnh thoảng lộ ra lực bộc phát kinh khủng luôn được che giấu...

Cuối cùng, nửa tiếng sau, Giang Nguyên đã tập xong một bài thể dục, sau đó lại bước đến bên một cánh cửa nhỏ. Ngũ Cầm Hí có tác dụng giúp tinh thần và trạng thái của hắc khôi phục đến mức tốt nhất. Nhưng thời gian của hắc khôi thật sự quá ít. Trong lúc phải tranh giành từng giây từng phút này, hắc khôi thật sự không có quá nhiều thời gian để tiếp tục, chỉ có thể lợi dụng một bài thể dục này để khôi phục trạng thái cơ bản xong thì dừng lại...

Trong cánh cửa nhỏ là một nhà vệ sinh nhỏ. Bên trong không có dụng cụ tắm rửa. Giang Nguyên cầm một cái xô đã chuẩn bị trước, hứng một xô nước ấm, dội từ trên đầu xuống, sau đó dùng sữa tắm bôi lên toàn thân rồi lại dùng hai thùng nước ấm dội một lượt nữa. Lúc này hắc khôi cầm khăn lông lau khô toàn thân, nhanh chóng bước ra ngoài.

- Giang Nguyên đã ở trong mật khổ hai ngày rồi...

Ngô y sư khẽ cau mày, quay đầu nhìn ánh mặt trời rực rỡ ngoài cửa sổ, tâm trạng không thể nào rực rỡ được như ánh mặt trời. Sắc mặt ông hơi lo âu. Lần này ông đem tất cả vốn liếng đặt vào

Chu Hạo Bình rồi. Nếu lần này Giang Nguyên vẫn có thể qua được ải, thậm chí có thể lấy được vị trí Ủy viên thường vụ này, tình cảnh của ông thật sự hơi lúng túng.

Tuy là thành viên của Hội đồng viện thì không cần phải sợ Ủy viên thường vụ trên một cấp, nhưng đắc tội với một vị Ủy viên thường vụ cũng không phải chuyện gì tốt, đó là chưa nói hiện tại trong Ủy viên thường vụ ông không hề có chỗ dựa nào thật sự.

Vốn ông nghĩ là, có thể đưa Chu Hạo Bình lên chức, một khi Chu Hạo Bình thuận lợi lên chức, với những sức lực mà ông đã bỏ ra, sau này Chu Hạo Bình sẽ chiếu cố ông nhiều hơn. Nhưng nếu thật sự xảy ra sai sót gì thì chẳng khác nào đã uống công đắc tội Giang Nguyên. Hơn nữa mọi người không cần nghĩ cũng biết, nếu lần này Giang Nguyên lên chức, vậy mười năm sau, tỷ lệ Giang Nguyên lên làm viện trưởng chắc chắn 7, 80% rồi.

Đắc tội với một Ủy viên thường vụ không phải chuyện gì lớn. Nhưng đắc tội Viện trưởng thì chẳng phải chuyện gì thoải mái. Một Ủy viên Hội đồng viện không được Viện trưởng vừa mắt, vậy thì địa vị sẽ gặp phải rất nhiều nguy cơ.

Chu Hạo Bình nhìn vẻ lo âu lóe lên trong mắt Ngô y sư thì không thèm để ý, cất cao giọng cười, nói:

- Lão Ngô... Anh thật sự sợ thằng nhãi này có thể vượt qua ải này à?

- Đây không phải sợ... Chẳng qua là dường như lần nào thằng nhãi này cũng có thể... Tôi chỉ hơi lo lắng...

Ngô y sư còn chưa nói xong đã bị Chu Hạo Bình cười lớn cắt ngang:

- Haha... Lão Ngô, anh đúng là càng già càng nhát gan... Chuyện này có thể sao? Chẳng lẽ anh không biết chuyện này khó thể nào sao?

- Khảo hạch này không những kiểm tra những kỹ thuật học thức truyền thống trong viện ta, mà còn kiểm tra cả những kỹ thuật các lĩnh vực tiên tiến nhất trên thế giới... Khảo hạch y sư tam phẩm

còn dễ, căn bản của thăng nhĩ này tuy không tệ, cộng thêm nỗ lực bổ sung kiến thức vài mấy ngày có lẽ còn có chút cơ hội vượt qua được. Nhưng y sư nhị phẩm, y sư nhất phẩm kia, khảo hạch như thế nào, chẳng lẽ anh còn không hiểu?

- Nếu không mài dũa và nghiên cứu mấy chục năm, không chuẩn bị kỹ lưỡng ba, năm tháng, anh cảm thấy thăng nhĩ này có cơ hội vượt qua khảo hạch y sư nhị phẩm sao?

- Đừng nói tới y sư nhất phẩm... Lúc đầu anh khảo hạch y sư nhất phẩm cũng phải thi ba lần mới qua, ba lần khảo hạch này anh đã chuẩn bị bao lâu? Trong cuộc khảo hạch kia kiến thức rộng nhường nào chẳng lẽ anh đã quên sao?

Trên mặt Chu Hạo Bình nở nụ cười nhạt chế giễu, lãnh đạm cười lạnh nói:

- Nếu khảo hạch này dễ qua như vậy, anh nói sao trong gần trăm năm qua, số y sư nhất phẩm của viện ta trước giờ chưa vượt qua chín người?

- Haha... Hahaha...

Chương 1112: Khảo hạch, ăn cơm, ngủ

Gần như tất cả mọi người đều nghĩ vậy, cho dù là y sư La Thiên Minh cũng nghĩ như vậy. Nhưng chẳng qua do ông còn ôm chút ảo tưởng với những điểm thần kỳ của đệ tử mình trước đây cho nên vẫn còn chút ảo tưởng.

Không một ai có thể tin, Giang Nguyên mới chỉ nhập môn ba bốn năm đã có thể một lần thông qua được ba cuộc khảo hạch nghiêm khắc và khó khăn kia. Cho dù là trước kia Giang Nguyên có rất nhiều chỗ thần kỳ cũng vậy.

Chứ đừng nói chi, tất cả mọi người đều biết, giờ Giang Nguyên nước đến chân mới nhảy. Trong vài ba ngày này có thể bổ sung đủ kiến thức sao? Đáp án dĩ nhiên là phủ định... Không có ai có thể trong mấy chục tiếng đồng hồ ngắn ngủi có thể hấp thu được hết những kiến thức và kinh nghiệm của mấy chục năm như bàn binh

trên giấy.

Dĩ nhiên, chẳng qua là không ai biết, Giang Nguyên đã có kinh nghiệm của mấy chục chủ Tề Thế Đỉnh. Cũng không ai biết, Giang Nguyên có kỹ năng “Thông mẫn chi tâm”, cùng với sự tồn tại của không gian hư ảo có thể giúp hắn nhanh chóng củng cố và học tập trong mộng.

Rất nhanh, ba ngày thoáng chốc đã trôi qua, cùng với mặt trời bắt đầu hiện lên ở phía thông, cuộc thi khảo hạch y sư tam phẩm đặc biệt hai tiếng sau sẽ bắt đầu. Vô số ánh mắt đều đổ dồn trước cảnh cửa mật khố, chờ Ủy viên Giang Nguyên kia xuất hiện.

Có vài ánh mắt cười trên sự đau khổ của người khác, có cười trên sự đau khổ của người khác, có là lo âu mong đợi... Không biết vị Ủy viên Giang Nguyên này sau ba ngày ba đêm bế quan, ra ngoài sẽ như thế nào? Có khi nào hắn giả vờ ở trong đó ngủ ba ngày liên không? Hay thật sự vui đầu học tập trong ba ngày không ăn không ngủ?

Mặt trời dần dần lên cao, thời gian khảo hạch càng lúc càng đến gần. Những ánh mắt ở xung quanh mật khố cũng càng lúc càng nhiều. Thậm chí không ít thành viên Thiên Y viện lúc này đang giả vờ vô tình đi ngang qua mật khố.

La lão y sư La Thiên Minh cùng Tuyên Tử Nguyệt và Phan Hiểu Hiểu đã sớm đứng ngoài cửa, chờ Giang Nguyên xuất hiện.

- Chỉ còn nửa tiếng nữa... Sao Giang Nguyên còn chưa ra?

Tuyên Tử Nguyệt hơi căng thẳng nhìn cửa mật khố nói.

- Không nên gấp. Có lẽ sắp ra rồi!

Mặc dù hình như La lão y sư La Thiên Minh cũng căng thẳng nhưng lúc này vẫn an ủi nói.

Phan Hiểu Hiểu bên cạnh thì vẫn giữ vẻ tùy ý thường ngày. Có lẽ cô là người duy nhất ủng hộ Giang Nguyên vô điều kiện. Từ trước tới nay cô chưa bao giờ nghi ngờ Giang Nguyên, càng không lo Giang Nguyên sẽ xảy ra chuyện. Nếu Giang Nguyên đã nói muốn tham gia khảo hạch, vậy thì cô nghĩ trong lòng Giang Nguyên đã

nằm chắc rồi.

Cho nên, chỉ có Phan Hiểu Hiểu là ôm Tiểu Bảo rượt đuổi nhau cười khanh khách khắp hành lang, khiến chủ quản mật khổ cũng phải đưa mắt nhìn. Mật khổ là trọng địa của Thiên Y viện, trước nay rất yên tĩnh, cho tới giờ không có ai dám làm ồn ở đây. Có điều, lúc này vị chủ quản cũng không dám lộ chút khó chịu nào, ngược lại còn mỉm cười nhìn cảnh này, giống như đang nhìn đám con cháu của mình cười đùa vui vẻ vậy.

Còn Diêu Nhất Minh ở bên thì hơi bình tĩnh một chút. Anh ta đi theo Giang Nguyên không lâu lắm nhưng tương đối hiểu chủ mình. Chủ mình không phải là loại người không biết nặng nhẹ. Chuyện này nếu thực sự khó khăn với chủ mình thì chắc chắn chủ mình sẽ không coi trọng đến mức bế quan ba ngày trong mật khổ như vậy.

Nhưng nếu ông chủ mình làm như vậy thì ít nhiều cũng nắm chắc được vài phần. Tuy ông chủ mình trẻ tuổi, nhưng chắc chắn không phải kiểu người làm việc khi hoàn toàn không nắm chắc.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, cuối cùng Tuyên Tử Nguyệt không chịu được định gọi chủ quản mật khổ đi kêu người thì cánh cửa mật khổ cuối cùng cũng từ từ mở ra.

Giang Nguyên nhìn ánh mặt trời rực rỡ hơi chói mắt bên ngoài thì không kìm được híp mắt lại.

Sau khi con người nhanh chóng chớp chớp hai lần thì mắt hẳn lập tức thích ứng được với ánh mặt trời chói chang.

- Giang Nguyên.

Tuyên Tử Nguyệt thấy Giang Nguyên ngoại trừ sắc mặt hơi tái nhợt, hờn nữa trên mặt lộ chút mệt mỏi thì hình như không có gì khác thường thì không khỏi nhẹ nhẹ thở phào nhẹ nhõm.

Gương mặt La lão y sư La Thiên Minh mấy ngày nay luôn căng thẳng, lúc này cuối cùng cũng nở nụ cười nhạt.

- Nhất Minh... Đi lấy cho tôi chén cháo, thêm hai cái bánh bao... Sắp đói chết tôi rồi...

Giang Nguyên mỉm cười nói với Diêu Nhất Minh bên cạnh.

Kỳ khảo hạch y sư được tiến hành ở tòa lầu giảng dạy. Vì lần này thí sinh chỉ có mình Giang Nguyên cho nên bạn học Giang Nguyên một mình ngồi trong một phòng thi.

Phòng thi không lớn lắm, chỉ khoảng hai mươi mét vuông, bên trong chỉ có một cánh cửa, không có cửa sổ và một cái bàn, một cái ghế với một máy vi tính.

Giang Nguyên ngồi trước máy vi tính, nhìn chăm chăm màn hình, cứ một miếng bánh bao rồi một miếng cháo, nhưng tay vẫn không ngừng dùng chuột click trên màn hình...

Hai vị Ủy viên Hội đồng viện ngồi trong phòng giám sát sát bên, cùng với hai thành viên của ban Giám sát lúc này đang mang vẻ mặt cổ quái nhìn Giang Nguyên cũng đang nhìn chăm chăm trên màn hình.

Từ trước tới giờ không ai vừa ăn vừa khảo hạch. Nhưng trong quy định khảo hạch của Thiên Y viện cũng không quy định thí sinh không thể vừa ăn cháo ăn bánh bao, vừa thi. Dĩ nhiên nếu là người khác, hai giám khảo Ủy viên Hội đồng viện đã đến đuổi người đó ra ngoài rồi. Nhưng địa vị của Giang Nguyên thực sự hơi cao quá, là lãnh đạo viện hàng thật giá thật cho nên mới có cảnh tượng trước mặt.

“Sụp sụp sụp”, sau khi Giang Nguyên húp hai ngụm cháo cuối cùng vào miệng, lúc này mới hài lòng nuốt xuống. Sau đó hắn tiện tay đem chén và mâm vớt qua một bên, bắt đầu gõ nhanh trên bàn phím.

Ban nãy hắn đã làm xong một phần trắc nghiệm, giờ bắt đầu đánh đáp án...

300 câu hỏi, dính tới tất cả các phương diện của y học, Trung y, Tây y, nội ngoại phụ nhi sản. Thời gian khảo hạch là ba giờ...

300 đề này cũng không khó lắm. Ít nhất trong mắt Giang Nguyên cảm thấy như vậy. Với kinh nghiệm và ký ức của các chủ nhân Tề Thế Đỉnh truyền thừa trong đầu hắn mà nói, trên căn bản có 70%

đề thi này hẳn vừa đọc câu hỏi đã nhanh chóng đưa ra được đáp án.

Còn 30% còn lại chẳng qua cũng chỉ cần suy nghĩ một chút là phần lớn có thể nhanh chóng đưa ra đáp án. Cho nên Giang Nguyên chỉ cần nửa tiếng đồng hồ đã trả lời xong câu cuối cùng...

Sau khi trả lời xong câu cuối, Giang Nguyên cũng lười kiểm tra, trực tiếp ấn phím enter sau đó rời khỏi chỗ ngồi, tùy tiện nằm xuống bên cạnh đưa tay gối đầu, chưa đến mấy giây đã khò khò ngủ mất.

- Ồ?

- Ơ?

Hai Ủy viên Hội đồng viện và người của ban Giám sát trong phòng giám sát bên cạnh nhìn chằm chằm màn hình, rồi lại trở mắt nhìn nhau.

- Khụ khụ... Xem ra ba ngày nay Ủy viên Giang Nguyên thật sự cực khổ rồi.

Sau khi phòng giám sát rơi vào im lặng một lúc lâu thì một thành viên Hội đồng viện ho khan nói.

- A a... đúng vậy, đúng vậy...

Một vị Ủy viên khác cũng cười phụ họa đôi câu rồi không nói gì nữa. Phòng giám sát lại một lần nữa rơi vào yên lặng...

Lúc này, trong Thiên Y viện có không ít thành viên đang bàn luận về chuyện khảo hạch của Giang Nguyên.

- Các anh cảm thấy lần này Ủy viên Giang Nguyên có qua được không?

Một y sĩ trẻ tuổi cau mày khẽ hỏi những người bạn bên cạnh.

- Dĩ nhiên qua được.

Một nữ y sĩ trẻ tuổi khẽ hừ một tiếng, nói:

- Ba cuộc khảo hạch lần này, nếu ngay cả khảo hạch y sư tam phẩm đơn giản nhất mà còn không qua, vậy sao thi hai bài sao? Nếu chút tự tin này Ủy viên Giang Nguyên còn không có thì sao lại đi thi chứ?

Nghe nữ y sĩ này nói vậy, mấy y sĩ khác lúc này cũng không nên được gật đầu đồng ý. Nếu bài thi đầu còn không qua, vậy sao Ủy viên Giang Nguyên còn đi thi? Chẳng phải cứ bỏ cuộc là được rồi sao.

Những người khác, đa số đều có suy nghĩ này. Ngay cả Chu Hạo Bình và Ngô y sư đang ngồi chung với nhau, lúc này cũng không ôm quá nhiều hy vọng với bài thi đầu của Giang Nguyên.

Giang Nguyên không phải người bình thường, nếu lúc này hắn có thể tham gia khảo hạch, với những gì Giang Nguyên đã thể hiện mấy ngày nay thì tỷ lệ vượt qua khảo hạch y sư tam phẩm không nhỏ.

- Chỉ e cuộc khảo hạch này của Giang Nguyên, ít nhất 6, 70% là có thể vượt qua.

Sau khi Ngô y sư nghe nói Giang Nguyên xuất quan đúng hạn, sau đó đi tham gia khảo hạch thì sắc mặt ông liền có chút phiền muộn. Sau khi ông suy nghĩ một lúc, cuối cùng thở dài nói.

Chu Hạo Bình ngồi bên khế hừ một tiếng, lúc này cũng không thể nào phản bác lời của Ngô y sư. Dầu sao lão cũng hiểu rất rõ, khảo hạch y sư tam phẩm, Giang Nguyên có lẽ sẽ qua được.

Còn mấy người Từ Khải Liễu nghe thấy Giang Nguyên xuất quan đúng hạn, sau đó đi tham gia khảo hạch thì không hề nói gì, thậm chí cũng chẳng chú ý đến chuyện này nữa.

Đồng hồ ở góc bên phải màn hình nhích từng giây từng phút, cuối cùng cũng đã chạy hết thời gian. Máy tính tự động đóng lại, sau đó bài thi lập tức được truyền đến phòng giám sát ngay bên cạnh...

Hai Ủy viên Hội đồng viện không dám chậm trễ, lập tức mở bài thi trong máy tính trước mặt họ lên.

- Trắc nghiệm 280 câu, trả lời đúng 268 câu.

Hai Ủy viên nhìn chằm chằm trước màn hình sau đó nhìn nhau một cái rồi đồng loạt gật đầu. Quả nhiên Ủy viên Giang Nguyên này không tâm thường. Vừa thi trắc nghiệm đã được 268 điểm. Trong khảo hạch y sư tam phẩm bình thường cũng tương đối hiếm thấy.

Như vậy tính ra, trong 20 câu còn lại chỉ cần trả lời đúng khoảng 10 câu nữa là hẳn đã thuận lợi qua bài thi.

Hai thành viên Hội đồng viện liền gật đầu với nhau một cái, sau đó lại nhìn máy tính bắt đầu nhanh chóng chấm 20 câu tiếp theo.

Khoảng nửa giờ sau, hai thành viên Hội đồng viện lại gật đầu với nhau một cái, sau đó truyền điểm số của mình đi.

Sau khi tổng hợp hai bên, hai người nhìn điểm số trên màn hình rồi sau đó đồng loạt gật đầu một cái. Giang Nguyên đã vượt qua bài thi viết lần này rồi.

Chương 1113: Khảo hạch

Tin Giang Nguyên vượt qua bài thi viết nhanh chóng truyền khắp Thiên Y viện. Chuyện hẳn ngủ ngon lành trong trường thi cũng nhanh chóng được truyền ra ngoài. Chỉ có chuyện vừa ăn bánh bao, vừa ăn cháo, vừa thi thì không được truyền ra.

Hai thành viên Hội đồng viện cùng với hai vị của ban Giám sát rất rất sáng suốt không truyền việc này ra ngoài. Dẫu sao chuyện không hợp quy củ như vậy không nói ra vẫn tốt hơn.

La lão y sư La Thiên Minh, Tuyên Tử Nguyệt đứng ngoài cửa phòng thi thấy Giang Nguyên vẫn còn nằm ngủ khò khò trên đất thì đều cười khổ. Có điều dĩ nhiên không ai quấy rầy Giang Nguyên. Họ chỉ nhìn đồng hồ, rồi La lão y sư La Thiên Minh dặn dò Diêu Nhất Minh, đánh thức Giang Nguyên dậy trước một giờ trưa, hơn nữa phải chuẩn bị sẵn cơm nước để Giang Nguyên ăn một bữa thật ngon, chuẩn bị cho bài thi thực hành buổi chiều.

Một giờ trưa, Diêu Nhất Minh mới sắp xếp người đưa thức ăn tới, còn chưa kịp đánh thức Giang Nguyên thì tự Giang Nguyên đã chậm rãi ngồi dậy. Hắn vừa thấy Diêu Nhất Minh bưng thức ăn tới

thì mỉm cười...

Giang Nguyên có xuất thân từ Cô Lang nên đa phần đều giữ những thói quen lúc còn ở Cô Lang. Hắn nhanh chóng ăn hai món ăn, một canh cùng hai chén cơm xong thì chậm rãi đi đến địa điểm khảo hạch buổi chiều.

Lúc này dĩ nhiên Diêu Nhất Minh cũng cung kính theo sau lưng, bưng ly nước giữ nhiệt của Giang Nguyên cứ thế đi theo.

Giang Nguyên ăn no ngủ kỹ hai ba tiếng đồng hồ nên tinh thần đã tốt hơn rất nhiều. Hắn bước đi dưới ánh mặt trời, nụ cười trên mặt cũng rực rỡ hơn nhiều.

Trên đường đi hắn gặp rất nhiều thành viên Thiên Y viện, ai nấy đều cung kính hỏi thăm vị Ủy viên Hội đồng viện trẻ tuổi này. Ai cũng biết, vị Ủy viên Giang Nguyên rất có thể sẽ trở thành Ủy viên thường vụ trong tương lai gần. Đối mặt với người rất có thể là lãnh đạo tối cao của Thiên Y viện, dĩ nhiên mọi người đều rất cung kính.

Giang Nguyên vẫn giữ sự thân thiện hàng ngày, trước những lời hỏi thăm này, hắn cũng mỉm cười gật đầu đáp lại.

- Trưởng ban Giang, chúng ta ủng hộ ngài... Ngài nhất định sẽ thuận lợi thi qua...

Lý Minh cùng với một nhóm y sĩ thực tập trẻ tuổi mặt đầy hưng phấn cung kính đứng trước tòa nhà thực nghiệm, cung kính hành lễ với Giang Nguyên đang chậm rãi bước đến rồi kêu lên.

Giang Nguyên thấy Lý Minh đứng ở trước tiên thì ngẩn người ra, sau đó cười gật đầu, phất phất tay, sau đó liền đi vào tòa nhà.

Thời gian thi thực hành hơi nhiều hơn một chút. Ba tiếng đồng hồ, ba ca bệnh. Hai ca đầu tiên Giang Nguyên đã trả lời xong, nhưng đến ca thứ ba thì phải tốn thời gian một chút. Có điều cho dù thế nào thì cũng đã thi cử thuận lợi...

Buổi tối là bài thi khảo hạch cuối cùng. Là khảo hạch y sư tam phẩm nên thông thường bài khảo hạch cuối cùng đều do Ủy viên Hội đồng viện tiến hành.

Vốn những kỳ thi thể này đa phần đều do La lão y sư La Thiên Minh phụ trách. Nhưng vì nguyên tắc, Hội đồng viện đã phái y sư lão Trương dẫn theo hai thành viên Hội đồng viện phụ trách khảo hạch.

- Với tình trạng này, ý kiến của tôi là, dùng CT xoắn ốc liều lượng nhỏ tiến hành kiểm tra ngắn kỳ... Nếu xác định được tình hình rồi thì mau chóng giải phẫu, tỷ lệ sống sót có thể đạt từ 10-15%...

Nghe Giang Nguyên nói xong, Trương y sư hài lòng gật đầu, sau đó hơi mỉm cười nói:

- Được rồi... Ủy viên Giang Nguyên, chúc mừng cậu... Cậu đã thuận lợi vượt qua kỳ khảo hạch Y sư tam phẩm. Chúc cậu thuận lợi trong kỳ khảo hạch tiếp theo...

Đám Lý Minh vẫn đứng chờ ngoài cửa thấy Giang Nguyên mỉm cười bước ra khỏi tòa nhà thì trên mặt đều lộ vẻ thấp thỏm.

Giang Nguyên thấy mọi người như vậy thì cười, biết những người trẻ tuổi này đều đang thủ ở đây để chờ mình.

Hắn lập tức mỉm cười giơ một ngón tay cái lên...

- Wao... wao, qua, qua rồi...

Nhìn thấy động tác của Giang Nguyên, tất cả mọi người đều vui mừng hưng phấn.

Thấy Giang Nguyên dễ dàng vượt qua kỳ khảo hạch đầu tiên như vậy, nhóm La Thiên Minh và Tuyên Tử Nguyệt đều thở phào nhẹ nhõm. Xem ra quả là Giang Nguyên cũng đã khá nắm chắc.

Sau khi Từ Khả Liễu nghe thấy tin tức này cũng chỉ khẽ mỉm cười một tiếng chứ không quá bất ngờ. Chỉ có Chu Hạo Bình và Ngô y sư là sắc mặt càng thêm phiền muộn.

- Yên tâm đi lão Ngô. Cậu ta có thể vượt qua khảo hạch Y sư tam phẩm vốn nằm trong dự liệu của chúng ta... Y sư nhị phẩm, có thể cũng không đơn giản lắm đâu... Cậu ta muốn vượt qua khảo hạch, trừ phi nằm mơ giữa ban ngày...

Ngô y sư nghe Chu Hạo Bình nói vậy thì cũng chậm rãi gật đầu một cái. Khảo hạch Y sư nhị phẩm so với Y sư tam phẩm khác nhau rất lớn. Khảo hạch y sư nhị phẩm theo quy định phải do Thiên y sư làm chủ khảo, cộng thêm những đề thi phức tạp. Giang Nguyên còn phải thi xong trong một ngày, đây là việc hết sức khó khăn.

Trong một tuần lễ phải hoàn thành ba bài khảo hạch, cho nên Hội đồng viện cho Giang Nguyên không nhiều thời gian lắm. Ngày hôm sau, chính là khảo hạch Y sư nhị phẩm...

So với hôm qua, nhóm La lão y sư La Thiên Minh dĩ nhiên vô cùng căng thẳng, nhưng Giang Nguyên thì mặt đầy dửng dưng...

Hôm nay, có rất nhiều ánh mắt chú ý đến chuyện khảo hạch của Giang Nguyên. Cho dù thế nào, dù hôm qua Giang Nguyên đã vượt qua khảo hạch Y sư tam phẩm tương đối dễ dàng, điều này khiến không ít người đều phải chắt lưỡi hít hà. Mọi người cũng biết, nếu Giang Nguyên có thể vượt qua cả ba kỳ khảo hạch này, với tình hình của Giang Nguyên hiện nay, gần như 90% là có thể lên được vị trí Ủy viên thường vụ Hội đồng viện.

Cuộc khảo hạch thứ này này có thể nói là hết sức quan trọng.

Không chỉ đám Chu Hạo Bình, Ngô y sư chú ý đến cuộc khảo hạch này, ngay cả đám Từ Khải Liễu cũng bắt đầu nghiêm túc chú ý đến cuộc khảo hạch.

- Lão Liêu. Nếu lần này Giang Nguyên cũng vượt qua bài thi viết và thực hành Y sư nhị phẩm, bài khảo hạch buổi tối chỉ có thể nhờ anh đi một chuyến!

Từ Khải Liễu vừa uống trà, vừa mỉm cười nhìn Liêu Long Căn, nói.

Liêu Long Căn gật đầu một cái, sau đó cũng cười nhìn về phía Từ Khải Liễu nói:

- Sao? Lần này viện trưởng tin vào Giang Nguyên vậy sao? Giờ đã chắc chắn Giang Nguyên có thể thuận lợi vượt qua bài thi viết và thực hành rồi?

- Căn cứ theo hiểu biết của tôi về Giang Nguyên, cùng với tác

phong của cậu ấy từ trước tới nay, chắc hẳn bài thi viết và thực hành sẽ không phải vấn đề gì lớn đâu.

Từ Khải Liễu cũng không hề né tránh, chỉ cười cười nói:

- Dĩ nhiên, đây cũng chỉ là nghĩ vậy thôi. Dù sao khảo hạch Y sĩ nhị phẩm mọi người đều biết, chẳng ai dám đảm bảo 100% cậu ấy sẽ vượt qua cả. Có điều, theo lý thì có lẽ Giang Nguyên nắm chắc đến 6, 70%...

- Đối với Giang Nguyên, chỉ có khảo hạch Y sư nhất phẩm mới không tự tin vào cậu ấy lắm. Dù sao thì khảo hạch Y sư nhất phẩm cũng khó quá. Cho dù là mấy vị Y sư nhất phẩm hiện nay và chúng ta, số người có thể một lần mà thi mà qua được khảo hạch cũng được trên đầu ngón tay. Giang Nguyên mà có thất bại thì cũng thất bại ở khảo hạch Y sư nhất phẩm, Y sư nhị phẩm chắc cũng không thành vấn đề đâu.

Liêu Long Căn thấy Từ Khải Liễu coi trọng Giang Nguyên như vậy liền cười ha ha, gật đầu, nói:

- Được. Tôi cũng rất mong chờ, hy vọng cậu ấy có thể tiếp nhận được khảo hạch của tôi... có thể xứng với danh tiếng của mình.

Thi viết vẫn ở trong phòng thi ngày hôm qua, vẫn là 300 câu.

Khảo hạch lên cấp y sư của Thiên Y viện dĩ nhiên tương đối nghiêm khắc, đặc biệt là khảo hạch y sư thì càng khó hơn. Khảo hạch y sư nhị phẩm, nghe nói trong kho đề thông thường có tổng cộng hơn 160 ngàn câu trắc nghiệm, tự luận có hơn 3000 câu. Kho đề này hoàn toàn tuyệt mật, thậm chí hàng năm vẫn tiếp tục được Hội đồng khảo thí tiến hành tăng giảm.

Mỗi lần khảo hạch hoàn toàn do máy tính chọn ngẫu nhiên 300 câu trong kho đề, trong đó có 280 câu trắc nghiệm, 20 câu tự luận.

Cộng thêm mỗi lần khảo hạch đều có thành viên cao cấp của Hội đồng khảo thí cùng với thành viên ban Giám sát tham gia giám sát, cho nên sẽ không ai có thể gian lận được.

Rõ ràng hôm nay trạng thái tinh thần của Giang Nguyên tương đối tốt, nhưng hẳn ngồi trước máy tính khảo hạch không quá 10 phút

thì đã không còn vẻ ung dung thoải mái ngày hôm qua chứ đừng nói là còn có thời gian ngủ.

- Nhìn đi. Đây là khảo hạch Y sư nhị phẩm chứ không phải Y sư tam phẩm ngày hôm qua...

Trong phòng giám sát, thành viên Hội đồng khảo hạch phụ trách coi thi nhìn màn hình thấy rõ ràng trên trán Giang Nguyên đã lấm tẩm mồ hôi thì lúc này cũng không nhận được hài lòng gật đầu một cái.

Nếu khảo hạch Y sư nhị phẩm Ủy viên Giang Nguyên này còn có thể hời hợt được như ngày hôm qua thì ông ta đúng là thật sự nghi ngờ không biết có phải kho đề đã bị lộ rồi không...

Có điều cũng may, 300 câu lần này Giang Nguyên đã ngồi trước máy tính đúng 3 tiếng. Tuy từ động tác của hắn có thể thấy, có lẽ Giang Nguyên đã trả lời tất cả các câu, nhưng rõ ràng cũng là khảo nghiệm tương đối không nhỏ đối với hắn.

Nhìn thời gian đã đến, bài thi cũng nhanh chóng truyền tới, hai thành viên Hội đồng khảo hạch không dám chậm trễ, lập tức xem đáp án của mấy câu trắc nghiệm trước máy tính để chấm điểm.

280 câu đúng 249 câu. Thành tích này trong khảo hạch Y sư nhị phẩm cũng được coi là cực tốt rồi.

Xem xong chấm điểm trắc nghiệm này, hai thành viên Hội đồng khảo hạch nhìn nhau một cái, trong lòng cũng đã có chút đáp án rồi. Nếu phần trắc nghiệm được nhiều điểm vậy, xem ra lần này, nếu không có gì quá bất ngờ, vị Ủy viên Giang Nguyên chắc cũng sẽ vượt qua được bài thi viết...

Kết quả không ngoài dự liệu, 20 câu tự luận, tổng cộng Giang Nguyên trả lời đúng 15 câu, thuận lợi vượt qua bài thi viết...

Sau khi thấy thành tích bài thi viết này, trong mắt hai thành viên Hội đồng khảo hạch lóe lên tia kinh ngạc. Hai người bọn họ đều là y sư nhị phẩm, ban đầu để vượt qua được khảo hạch này họ đã tốn hết nhiều tâm lực, hao tổn không biết bao nhiêu thời gian mới có thể vượt qua được.

Nhưng vị trước mặt còn chưa tới 30 tuổi, vậy mà giờ đã đi được nửa chặng đường để trở thành Y sư nhị phẩm, như vậy đã đủ để khiến hai người bọn họ không thể không ngưỡng mộ...

Kể ra, nếu Giang Nguyên thuận lợi vượt qua khảo hạch này này, chỉ cần qua tiếp một ải nữa là có thể ngồi vững trên ngai vàng Ủy viên thường vụ rồi. Trong mắt hai người càng thêm hâm mộ.

- Giang Nguyên qua bài thi viết rồi...

Đồng chí y sư Chu Hạo Bình vừa mới nâng chén cơm lên định ăn thì sắc mặt lập tức trầm xuống. Vốn lão còn nghĩ rằng Giang Nguyên rất có khả năng trượt trong bài thi viết này, nhưng không thể nào ngờ rằng...

Chương 1114: Chợt ngang một cú

Khi Giang Nguyên bước ra khỏi trường thi thực hành, cho dù hắn có tinh thần lực mạnh mẽ thì sau khi ứng phó với đợt thi này cũng cảm thấy hơi mệt mỏi.

Bây giờ cuối cùng hắn cũng thật sự cảm nhận được vì sao tỷ lệ y sư cao cấp trong Thiên Y viện lại ít như vậy. Khảo hạch thế này, chưa nói gì khác, chỉ đơn thuần khảo hạch trình độ kinh nghiệm và tư duy của một cá nhân cũng đã tương đối cao rồi.

Ba ca bệnh, có điều khảo hạch thực tiễn lần này có bốn tiếng đồng hồ. Trong đó chẩn đoán chữa trị cho hai ca hết hai giờ, ca thứ ba là một ca phẫu thuật ngoại khoa cực khó, hắn phải tốn gần hai tiếng đồng hồ mới coi như giải quyết được ca phẫu thuật này.

Căng thẳng thần kinh cực độ như vậy, cho dù tinh thần lực của hắn có mạnh mẽ, thậm chí là có cả kinh nghiệm truyền thừa của nhiều vị chủ Tề Thế Đình và Tổ sư gia như vậy, tuy hiện tại có rất nhiều kỹ thuật độc đáo tương đối mới của Thiên Y viện cùng với những thành quả nghiên cứu mới nhất có liên quan trên thế giới đều được hắn bổ sung kiến thức gấp gáp, nhưng về tổng thể, hắn đã thật sự nhồi nhét được những thứ này vào óc. Tuy không thể nào so được với những thứ mà mình luôn nghiên cứu những chênh lệch cũng không xa lắm.

Với trạng thái của hắn bây giờ, cũng phải tốn sức chín trâu hai hổ mới có thể vượt qua được bài khảo hạch này. Nếu đổi lại là người khác, chắc còn phải cực khổ hơn nhiều.

- Giang Nguyên đã vượt qua bài thi thực hành...

Sắc mặt Chu Hạo Bình tương đối khó coi. Lúc lão nói ra những lời này, rõ ràng có hơi khó khăn.

Sắc mặt của Ngô y sư trong nháy mắt trầm xuống, vốn bọn họ dự đoán Giang Nguyên dù miễn cưỡng có thể vượt qua bài thi viết, nhưng chắc chắn sẽ rớt khi thi thực hành. Họ không ngờ, thậm chí ngay cả thi thực hành đối phương cũng đã vượt qua...

- Sao có thể? Đó là thi thực hành... Cho dù có may mắn thế nào cũng không thể đơn giản như vậy... Sao Giang Nguyên có thể vượt qua được?

Trên mặt Ngô y sư đầy vẻ khó tin. Là một người đã từng trải qua khảo hạch này mà nói, ông hiểu rất rõ khảo hạch này khó nhường nào. Đây không phải là chuyện thiên phú và cố gắng là có thể bù đắp được. Dù thế nào cũng cần phải có đủ kinh nghiệm chứ?

Mà kinh nghiệm này cũng không phải hai ba năm, ba bốn năm là được, mà phải mười mấy năm, thậm chí là rèn luyện mấy chục năm trở lên mới có thể làm được điều này.

- Thăng nhãi Giang Nguyên này che giấu kỹ quá...

Lúc này vẻ mặt Chu Hạo Bình vô cùng nghiêm trọng, sau khi hít một hơi thật sâu, nói:

- Nếu không phải tôi đã kiểm tra đoạn ghi hình cuộc thi, tôi thật sự nghi ngờ có phải đã có người nhúng tay nhúng chân hay không.

- Vậy ý anh là, thi cử không có vấn đề gì sao?

Sắc mặt Ngô y sư càng thêm phiền muộn.

- Đúng, không có bất kỳ vấn đề gì.

Sắc mặt Chu Hạo Bình âm trầm lắc đầu một cái, nói:

- Tôi vốn còn cho rằng có người nói khéo gì đấy nên coi thi có vấn đề, nhưng không hề có chút vấn đề gì... hoàn toàn đúng theo quy định!

Ngô y sư chậm rãi gật đầu, cau mày trầm giọng hỏi:

- Vậy tiếp theo phải làm sao? Thật sự để cậu ta tham gia khảo hạch Y sư nhất phẩm sao?

- Không, thi vấn đáp tối nay... Tôi sẽ đích thân đi tham dự.

Chu Hạo Bình mặt mũi lạnh lùng nói:

- Mặc dù chủ khảo lần này là Liêu Long Căn, nhưng tôi là Ủy viên Hội đồng viện. Tham gia cuộc khảo hạch vấn đáp này cũng không ai có thể nói được gì.

Ngô y sư gật đầu một cái, sắc mặt lúc này mới thoáng dễ coi hơn. Ba vị Thiên y sư hiện nay rõ ràng đều hơi thiên vị Giang Nguyên. Liêu Long Căn là chủ khảo, nói không chừng có thể vô tình mở đường ở vài chỗ nào đó. Nếu có Chu Hạo Bình ở đó, cho dù không phải chủ khảo, nhưng cũng có thể làm khó Giang Nguyên một chút. Chỉ cần vào thời khắc mấu chốt có thể giơ chân ra ngáng một chút thì rất có thể sẽ ngáng ngã được Giang Nguyên.

- Haha. Lão Chu rốt cuộc không nhận được nữa rồi.

Nhìn tin tức Hội đồng khảo hạch gửi đến, cuối cùng Lưu Mộc Dương không nhận được cười lắc đầu một cái, nhìn về phía Từ Khải Liễu ở đối diện nói.

- A?

Từ Khải Liễu nhìn báo cáo Lưu Mộc Dương đưa sang thì lông mày khẽ giật giật, sau đó cũng cười, nói:

- Được rồi, nếu lão Chu có suy nghĩ này, vậy thì để anh ta tham gia đi, tránh người ta nói mấy người chúng ta thiên vị!

- Haizz... Tôi chẳng có ý kiến gì, chẳng qua chỉ sợ thằng nhóc Giang Nguyên sẽ hơi bức bối...

Nhớ tới chuyện Giang Nguyên lần này cứ thế nhắm mắt bế quan ba ngày ba đêm, sau đó còn vượt qua được hai kỳ khảo hạch gần đây. Cửa ải tiếp theo, Chu Hạo Bình lại chạy tới chốt ngang một cú, chắc chắn Giang Nguyên sẽ chẳng thể nào vui vẻ được.

Nghĩ tới cảnh chút nữa Giang Nguyên nhìn thấy Chu Hạo Bình, trong lòng Lưu Mộc Dương có chút suy nghĩ xấu...

Rõ ràng, Liêu Long Căn thân là chủ khảo lần này cũng có suy nghĩ này. Ông nhìn Giang Nguyên đang chậm rãi bước vào trường thi, trong mắt lóe lên nụ cười hơi đặc biệt...

- Ồ?

Giang Nguyên đi vào trường thi, đầu tiên liếc mắt nhìn Liêu Long Căn đang ngồi ở vị trí chủ khảo, đang định cười chào hỏi, có điều ánh mắt lại lướt quá một bóng người rất chướng mắt bên cạnh?

- Chu Hạo Bình?

Giang Nguyên nhìn thấy ánh mắt lãnh đạm của đối phương dành cho mình thì chân mày khẽ nhướn lên. Hẳn thật sự không ngờ, Chu Hạo Bình này không thêm để ý thể diện mà chạy đến đây khảo hạch mình.

Có điều, sau khi chân mày hắn hơi nhướn lên thì hắn cũng lập tức gạt đầu với hai người rồi ngồi vào vị trí.

Chuyện Chu Hạo Bình đến tuy Giang Nguyên có hơi bất ngờ, nhưng với tình huống hiện tại đã náo loạn khá lớn. Hơn nữa chắc hẳn đám Chu Hạo Bình đã phát hiện ra mình có ý định gì.

Cấp bậc chức vụ quá thấp, lúc tham gia cạnh tranh, chắc chắn sẽ là một khuyết điểm lớn. Nếu mình không bù đắp được khuyết điểm này, tỷ lệ mình được bầu tương đối thấp. Cho nên, hắn mới có suy nghĩ như vậy. Và vị Chu y sư cùng Ngô y sư đã mắc câu rất đơn giản.

Với tình hình trước mắt xem ra mình đã tạo thế thành công. Chỉ cần lần này mình có thể vượt qua khảo hạch Y sư nhất phẩm, vậy thì việc cạnh tranh vị trí Ủy viên thường vụ sẽ không cần phải lo lắng gì nữa. Hơn nữa còn phải lập tức giải quyết vấn đề cấp bậc

chuyên nghiệp quá thấp của mình, nếu không đợi khi mình có thể khảo hạch Y sư nhất phẩm e là mình đã sắp năm mươi tuổi rồi.

Cho dù không qua được, vậy thì ít nhất mình cũng có thể tranh được cái cấp Y sĩ tam phẩm, thậm chí là Y sĩ nhị phẩm... Dù sao đều đã liều mạng rồi, vậy thì liều với vận khí của mình đi, không liều được thì cũng chẳng thiệt gì mà chỉ có lợi thôi.

Giờ mình đã đi đến nước này coi như đã không thua thiệt rồi. Còn Chu Hạo Bình này có muốn không căng thẳng cũng không được. Nếu lão thật sự thấy mình thuận lợi tham gia khảo hạch Y sư nhất phẩm, chắc tối nay lão không ngủ được mất.

Liêu Long Căn thấy chân mày Giang Nguyên chỉ hơi nhướn lên, trong mắt lóe lên tia kinh ngạc rồi lập tức hồi phục bình tĩnh và ổn định thì âm thầm gật đầu một cái. Hai năm nay, Giang Nguyên đúng là càng lúc càng trưởng thành, có thể gặp chuyện kinh ngạc vẫn không biến sắc, thậm chí trong tình huống thế này mà cũng có thể hoàn toàn tỉnh bơ, đúng là rất tốt. Hắn có thể trầm ổn như vậy, kể ra vị trí Ủy viên thường vụ này hẳn đúng là có thể làm được.

- Về chứng Alzheimer... Cá nhân tôi cho rằng chỉ có dựa vào thuốc để bảo vệ thần kinh, cùng với kích thích tổ tương đương để chống đỡ thì không được lắm... Sử dụng cách chữa trị như vậy chỉ có thể kéo dài bệnh trình, trong tình huống tương đối yếu, bệnh nhân sẽ chỉ sống ba đến năm năm... Tôi cảm thấy như vậy thì chẳng có ý nghĩa gì.

Liêu Long Căn nghe thấy Giang Nguyên ngồi đối diện nói vậy thì nhàng gật đầu một cái. Ông hết sức đồng tình với luận điệu này của Giang Nguyên. Có điều, nếu đơn thuần chỉ là luận điệu thì không được. nếu đã nói như vậy thì chắc chắn phải có ý tưởng mới về phương diện này mới được. Còn nếu chỉ có những lời nói sáo rỗng thì chắc chắn sẽ không thể nào cho hắn một đánh giá tốt.

- Vậy Ủy viên Giang Nguyên, anh cho rằng có thể tiến hành nghiên cứu từ phương diện nào?

Liêu Long Căn lãnh đạm hỏi.

Giang Nguyên hơi trầm ngâm một chút, sau đó liền nói:

- Căn cứ theo nghiên cứu bệnh lý hiện nay, chưa tìm được loại thuốc nào hiệu quả và thích hợp. Vậy thì việc chúng ta có thể làm đó là, dùng đủ các cách để kích thích hoạt động thần kinh, duy trì tính linh hoạt, và sử dụng nhiều cách và cường độ kích thích, dần cải thiện chức năng thần kinh, thúc đẩy khả năng khôi phục của thần kinh, đồng thời tăng cường sức đề kháng của cơ thể...

Sau khi nêu lên ý tưởng đại khái của mình, lúc này Giang Nguyên mới ngẩng đầu lên nhìn về phía Liêu Long Căn, chậm rãi nói:

- Như vậy, tôi nghĩ có lẽ có thể tiến hành thử...

Liêu Long Căn tương đối hài lòng với câu trả lời của Giang Nguyên, lập tức liền gật đầu...

Chu Hạo Bình ngồi bên thấy Liêu Long Căn tương đối hài lòng, sau khi sắc mặt khẽ trầm xuống thì liền trầm giọng lên tiếng, nói:

- Có thể thử... Ủy viên Giang Nguyên, với bệnh nhân mắc chứng Alzheimer mà nói thần kinh vô cùng yếu ớt... Mặc dù ý tưởng của anh không tệ, nhưng áp dụng cách kích thích cũng có thể sẽ dẫn đến hậu quả thần kinh đột nhiên sản sinh tính hủy diệt... Anh có nghĩ đến điều này không?

Giang Nguyên nghe thấy Chu Hạo Bình đột nhiên chen vào một câu thì chân mày hơi nhăn lên. Chu Hạo Bình này đúng là không kìm được đi gây chuyện rồi.

Về chứng bệnh thế này, mình cũng không nghiên cứu quá nhiều. Hơn nữa thì vấn đề này, chẳng qua cũng chỉ khảo hạch xem một người có nền tảng vững chắc không, và có lối tư duy mang tính đột phá không... Từ đó xác định xem sau này có tiền đồ phát triển hơn không...

Câu trả lời của mình ban nãy cũng được coi là khá quy củ, dùng để thi vấn đáp cũng không có vấn đề gì.

Nhưng giờ Chu Hạo Bình đột nhiên nhắc đến vấn đề này thì rõ ràng là đang bới lông tìm vết...

Mặc dù lão không phải chủ khảo, nhưng dù sao cũng hỗ trợ chấm thi, đặt ra câu hỏi như vậy cũng phù hợp quy định. Còn Giang Nguyên nếu đã bị đặt câu hỏi thì buộc phải trả lời, nếu không sẽ ảnh hưởng không tốt đến kết quả đánh giá cuối cùng, nói không chừng mình sẽ không vượt qua được khảo hạch.

Nghĩ tới đây, sau khi mắt Giang Nguyên hơi khép lại, trong đầu nhanh chóng chỉnh lý và phân tích lại tình hình liên quan.

Chương 1115: Mau, mau để tao tát vào mặt đ

“Lão già này thật sự cho rằng bới chút vết này sẽ gây ra phiền phức lớn cho mình thật đấy à?”

Sau khi Giang Nguyên trầm ngâm một lúc, liếc nhìn Chu Hạo Bình trong mắt đang lóe lên vẻ tự đắc phía đối diện, âm thầm khẽ hừ một tiếng. Nếu bàn về kiến thức và cơ sở luận, ở phương diện nào đó có lẽ mình thật sự không thể so được mấy chục năm tích lũy của mấy người Chu Hạo Bình, nhưng bàn về tư duy linh hoạt và phương diện khai hóa, mấy lão già như Chu Hạo Bình sao có thể so với mình.

Phương diện tư duy tìm cách chữa trị mới này mà lấy ra làm khó mình thì lần này đúng là Chu Hạo Bình thất sách rồi.

- Ứng phó với tình hình này, tôi cảm thấy có thể sử dụng châm cứu phối hợp với kích thích vi điện lưu. Châm cứu từ trước đến nay rất có hiệu quả trong việc chữa trị thần kinh. Loại kích thích thần kinh dành cho chứng Alzheimer này, chúng ta có thể khống chế vi điện lưu tinh tế, từ đó bắt đầu thử ở cấp thấp nhất, hoàn toàn có thể tạo ra cường độ kích thích điện lưu an toàn.

- Vậy, kéo dài việc tiến hành kích thích thần kinh, kết hợp với tăng cường hệ thống cơ thể, tôi nghĩ hoàn toàn có thể làm được!

Chu Hạo Bình vốn đang định chờ Giang Nguyên dùng lý do gì đó gạt qua vấn đề này, nhưng nghe giọng Giang Nguyên, đầu tiên lão còn cười nhạt những giờ vừa nghe xong mặt mũi lão đã dần cứng

ngắc.

Là y sư nhất phẩm lão làng, dĩ nhiên lão có thể nghe ra được những gì Giang Nguyên có thật sự có lý. Hơn nữa thậm chí còn có tác dụng mang tính khởi đầu cho việc chữa trị chứng “Alzheimer”.
Mấy năm nay họ chưa tìm được cách gì tốt, nhưng nếu dựa theo lối suy nghĩ này của Giang Nguyên, chỉ e là sẽ có thể tìm được một con đường mới.

- Tốt...

So với ánh mắt bỗng nhiên lạnh đi của Chu Hạo Bình, Liêu Long Căn ở bên lớn tiếng khen, trong mắt tràn đầy vẻ tán thưởng. Ý tưởng này của Giang Nguyên ông đã thoáng suy ngẫm liền phát hiện ra được giá trị của nó nên hài lòng gật đầu nói:

- Suy nghĩ này của cậu rất tốt. Câu này tôi cho cậu tròn điểm, giờ bắt đầu câu thứ hai.

- Câu này đối với cậu mà nói có lẽ cũng không khó đâu.

Liêu Long Căn nhìn đề trong tay, sau đó cười nói với Giang Nguyên:

- Tôi biết cậu từng có nghiên cứu về phương diện vi khuẩn.

Giang Nguyên nghe Liêu Long Căn nói vậy trước mắt không khỏi choáng váng. Khi đó vì chuyện vi khuẩn ở Giang Nguyên, hẳn cùng Tôn Diệu Nguyệt kia làm ra, thậm chí liên lụy cả Tiểu Bảo cũng bị nhiễm khuẩn cho nên mới có chút tiếp xúc với phương diện nghiên cứu vi khuẩn.

Nhưng cũng chỉ có thể nói là có chút tiếp xúc thôi, các tư liệu về nghiên cứu vi khuẩn nhiều vô số kể, hẳn không thể chắc chắn mình có thật sự thuận lợi vượt qua kiểm tra hay không.

- Vi khuẩn Polenza có đặc tính tương đối kỳ lạ, hơn nữa những phương thuốc chữa trị đa phần là có hiệu quả kháng vi khuẩn không tốt. Cậu có suy nghĩ như thế nào về vi khuẩn này?

- Polenza...

Giang Nguyên nháy mắt một cái. Kể ra ba từ này cũng không quen thuộc lắm với hắn. Hắn chỉ nhớ là đã nhìn thấy từ liệu vi khuẩn này vào thời điểm nào đó.

Cho nên, lúc này Giang Nguyên cũng hơi vui mừng. Ít nhất mình cũng từng thấy từ này, nếu như là một loại vi khuẩn nào đó mình chưa từng nghe đến thì xong đời rồi.

Hắn hơi nhắm mắt trầm ngâm, suy nghĩ trong đầu nhanh chóng xoay chuyển, lục soát lại những từ liệu liên quan đến Polenxa sâu trong trí nhớ.

Chu Hạo Bình thấy Giang Nguyên nhắm mắt không nói gì thì sắc mặt cũng dễ coi hơn một chút, thầm nói: “Đúng rồi, thế này mới là bình thường. Nếu ngay cả vi khuẩn này Giang Nguyên cũng biết thì có mà thành quỷ à? Thứ này không chuyên nghiên cứu về vi khuẩn thì cũng phải thật sự có mấy chục năm kinh nghiệm trong nghề, có kiến thức về đủ các mặt thì mới nắm được.

Ngay cả bản thân mình cũng chỉ hiểu đại khái tình hình vi khuẩn này. Nếu trả lời thì cũng tương đối miễn cưỡng. Nếu Giang Nguyên có thể vượt qua kkieemr tra này thì đúng là nói ra không ai tin!”

Thời gian Giang Nguyên trầm ngâm hơi lâu, nhưng Liêu Long Căn ngồi đấy không hề có ý định hối thúc. Khảo hạch Y sư nhị phẩm, cho dù là một y sư già nhiều năm kinh nghiệm cũng không thể thoải mái quá, huống hồ là Giang Nguyên trẻ tuổi như vậy.

Cho nên, Liêu Long Căn không gấp, chuẩn bị cho Giang Nguyên nhiều thời gian một chút. Là Thiên y sư, Ủy viên thường vụ Hội đồng viện, tuy ông tương đối thích Giang Nguyên, nhưng cũng không có nghĩa là ông sẽ thiên vị cho Giang Nguyên trong khảo hạch như thế này. Dĩ nhiên, ông cũng không ngại cho Giang Nguyên lãng phí vài phút. Bản thân ông tuy khá hiểu về vi khuẩn Polenxa, nhưng đối mặt với vấn đề này cũng cần có thời gian để suy nghĩ.

Liêu Long Căn không sốt ruột nhưng tâm trạng Chu Hạo Bình lúc này rõ ràng đã không thể bình tĩnh được.

- Ủy viên Giang Nguyên có thể bắt đầu trả lời chưa? Đã 5 phút rồi!

Chu Hạo Bình nhìn đồng hồ, thấy Liêu Long Căn không có ý định thúc giục, lão cảm thấy mình đã có thể lên tiếng.

Giang Nguyên ngồi đó, hai mắt khép hờ, không nhúc nhích, giống như lão tăng nhập thiền, không chút phản ứng nào với câu hỏi của Chu Hạo Bình.

Chu Hạo Bình thấy động tác của Giang Nguyên thì hơi nhú mày, trong mắt lóe lên tia lạnh lão, nhìn Liêu Long Căn cũng không hề có phản ứng gì bên cạnh. Sau khi lão chần chờ một chút, cuối cùng mới miễn cưỡng ép cơn giận trong lòng xuống.

Lão biết, nếu giờ mình biểu hiện quá rõ ràng sẽ không ổn. Lúc này cho Giang Nguyên thêm hai phút không sao. Câu hỏi thế này, nếu không hiểu, cho dù có cho thêm hai mươi phút thì cũng chẳng khác gì.

Trong đầu Giang Nguyên suy nghĩ đang nhanh chóng xoay chuyển. Hắn đang tìm lại những gì mình đã đọc một lần, nhưng tư liệu liên quan đến vi khuẩn Polenza chỉ lướt qua trong đầu. Sau khi hắn nhanh chóng phân tích lại tài liệu, cuối cùng khi đã hơi nắm chắc thì sắp xếp lại lời nói, chậm rãi mở mắt ra.

Chu Hạo Bình thấy Giang Nguyên đã mở mắt thì trong mắt lóe lên tia cười lạnh. Lão chờ xem Giang Nguyên trực tiếp nói mình không rõ về vấn đề này hay sẽ nói linh tinh lấy lệ.

Nghĩ tới đây, trong lòng Chu Hạo Bình càng thêm mong chờ. Nếu Giang Nguyên thật sự dám nói linh tinh lấy lệ để vượt qua khảo hạch này thì xong đời. cho dù Liêu Long Căn có nể mặt Giang Nguyên thì ình cũng sẽ không khách khí.

Ngẫm lại nếu mình có thể trách mắng Giang Nguyên ở đây một trận, trút bớt giận thì Chu Hạo Bình đột nhiên cảm thấy tâm trạng sáng sủa hơn nhiều. Lão mang theo chút mong chờ nhìn về phía Giang Nguyên, trong lòng lẩm bẩm: “Mai đi, mau tìm đại vài lý do chứ đừng trực tiếp nhận thua!”

Chương 1116: Nhặt được là kiếm được

- Polenza... Tôi cũng không hiểu lắm...

Nghe Giang Nguyên nói vậy, sắc mặt Chu Hạo Bình hơi vui mừng. Xem ra đúng là thằng nhãi này định nói linh tinh thử vận may rồi. Nghĩ tới đây, trong lòng Chu Hạo Bình đầy đắc ý, thậm chí bắt đầu sắp xếp câu từ, chuẩn bị chờ để làm nhục Giang Nguyên thế nào mà không thể hiện rõ sự cay cú của mình mà còn có thể để lộ ra tính xấu của Giang Nguyên trước mặt Trưởng ban Liêu.

Lão nghĩ vậy nên lỗ tai dựng lên, quyết không bỏ sót lời nào của Giang Nguyên.

- Vi khuẩn này đã được phát hiện cách đây bảy tám năm rồi, nếu giờ vẫn chưa phát hiện được loại thuốc nào kháng vi khuẩn thích hợp, điều đó chứng tỏ loại vi khuẩn này có tính kháng thuốc cực mạnh... Thông thường những trường hợp thế này đa phần đều vì chúng có một túi mô đặc biệt, làm cho hiệu quả thuốc không tốt...

- Theo phương pháp xử lý hiện nay, thường thấy nhất đó là tiếp tục tìm thuốc kháng vi khuẩn... Còn về phương pháp khác, thì đó là cách nhắm vào túi mô...

Liêu Long Căn nghe Giang Nguyên nói vậy thì ánh mắt khẽ ngưng lại, nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Giang Nguyên.

Còn Chu Hạo Bình thì không hiểu Giang Nguyên đang nói gì.

- Tôi cảm thấy có thể bắt tay từ hai phương diện trên... Nghiên cứu nhằm vào túi mô của vi khuẩn, tôi tin là cũng không ít, chỉ cần nhắm vào túi mô, phát triển được loại thuốc tương ứng, phối hợp với sử dụng thuốc kháng vi khuẩn, như vậy cho dù bên nào có được đột phá thì đều có thể tìm được biện pháp ứng đối...

- Dĩ nhiên... Túi mô của vi khuẩn này được chia làm nhiều lớp, mỗi một lớp, khi dùng...

Liêu Long Căn nhìn khuôn mặt nghiêm túc khi nói của Giang Nguyên thì sắc mặt cũng ngưng trọng, thỉnh thoảng chậm rãi gật đầu, như đồng ý...

Còn sắc mặt của y sư Chu Hạo Bình thì lúc xanh lúc trắng, nhìn

chăm chăm Giang Nguyên, trong mắt tràn đầy kinh hãi...

Sáng hôm sau, tin Giang Nguyên vượt qua ải thứ hai đã nhanh chóng truyền đi...

Nghe thấy tin này, vô số người vô cùng thán phục. Trong hai ngày nhảy lên hai cấp, hơn nữa hai cấp này còn là cấp bậc y sư, Y sư nhị phẩm... Y sư nhị phẩm 28 tuổi.... Hơn nữa còn tự thi lên, không ai có thể không kinh hãi...

- Ủy viên Giang Nguyên này giỏi thật... đúng là quá giỏi...

Mấy Y sư nhị phẩm tụ tập lại. Nhắc đến chuyện này không ai là không nhìn nhau, nhìn chăm chăm mái tóc lốm đốm bạc của đối phương, mặt đầy kích động:

- Có bản lĩnh, cũng biết tính toán... Lần này cho dù không lên được Ủy viên thường vụ, nhưng một bước lên nhị phẩm... Ít nhất tiết kiệm được 10 năm...

Mọi người thấy lần này Giang Nguyên lấy được vị trí Y sư nhị phẩm thì lúc này mới hiểu ra. Quả nhiên vị Ủy viên Giang Nguyên này quá giỏi, biết dùng thủ đoạn lấy lui làm tiến, làm thế này là một cách nhất cử lưỡng tiện... dù thế nào thì cũng được lợi, thực sự khiến người ta vô cùng bội phục.

Cho dù lần này không thể hoàn toàn thành công, nhưng có được cấp Y sư nhị phẩm, lần sau lựa chọn bổ sung chẳng lẽ còn không lấy được trong tay sao? Đó là chưa nói, chuyện ngày mai vẫn chưa có kết quả... Nếu thật sự hoàn toàn thành công...

Mọi người vừa nghĩ đến đây thì trong mắt càng lộ vẻ thán phục...

Sắc mặt y sư Chu Hạo Bình từ tối qua đến giờ vẫn xanh xám, giống như một tên háo sắc đã tiêu hao quá nhiều dương tinh, khiến người ta vừa nhìn đã cảm thấy rất không bình thường.

Ngô y sư ngồi đối diện lão lúc này sắc mặt chỉ dễ coi hơn lão một chút, nhưng cũng chẳng khác nhau là mấy.

- Giờ phải làm sao đây?

- Không gấp... Hắn có thể qua được Y sư nhất phẩm đã... miễn cưỡng lắm rồi.... Y sư nhất phẩm thì.... đừng có mà nghĩ đến...

Nói ra những lời này, rõ ràng bản thân Chu Hạo Bình cũng không được tự tin.

Khóe miệng Ngô y sư giật giật hai cái. Tuy hai người đều biết, cho dù Giang Nguyên đã qua được Y sư nhị phẩm, nhưng nếu muốn lên được Y sư nhất phẩm vào ngay mai thì tính khả năng vô cùng nhỏ, nhưng trong lòng hai người thật sự cũng không chắc chắn lắm.

Vì, khí thế của Giang Nguyên thực sự quá dọa người, dọa cho họ cũng bắt đầu cảm thấy Giang Nguyên quá kỳ quái.

Hai mươi mấy tuổi là Chủ Tề Thế Đỉnh, hai mươi mấy tuổi là Chủ tịch Hội đồng xử lý nguy cơ, hai mươi mấy tuổi là Y sư nhị phẩm... Vậy chẳng lẽ không có khả năng là một Y sư nhất phẩm hai mươi mấy tuổi sao?

Lúc này trong lòng hai đồng ý Y sư nhất phẩm đầy thấp thỏm bất an. Giang Nguyên chỉ còn thiếu một bước nữa, nếu có thể nhảy được bước này, hai người tính toán lâu như vậy sẽ hoàn toàn uổng phí. Đặc biệt là Ngô y sư lúc này trong lòng vô cùng tức giận. Đây không chỉ là chuyện của bản thân ông. Nếu Giang Nguyên ngồi lên cái vị trí Ủy viên thường vụ kia, mình đã đắc tội với hắn rồi thì sẽ mất nhiều hơn được.

Nói đến Giang Nguyên ngọn nguồn gây bất an cho hai vị đó lúc này tâm trạng cũng đang gợn sóng...

Y sư nhất phẩm, Ủy viên thường vụ... vị trí mà cả đời những thành viên bình thường của Thiên Y viện chỉ có thể ngắm mà không thể cầu giờ đang ở trước mặt. Cho dù là Giang Nguyên trước nay luôn bình tĩnh thì lúc này cũng khó tránh khỏi có chút lo được lo mất.

Một khi leo lên được vị trí Ủy viên thường vụ kia, địa vị và quyền thế đó, gần như không thể dùng lời để biểu đạt được. Với sức ảnh hưởng kinh khủng của Thiên Y viện trong chính phủ thế tục, một Ủy viên thường vụ Thiên Y viện biểu đạt ý kiến, chỉ cần không quá đáng, trên căn bản chính phủ thế tục, cho dù là mấy vị cấp cao

nhất cũng không thể không tôn trọng...

Giống như chuyện Kim Lăng lần này, Giang Nguyên trực tiếp cho ngoại viện bắt những người kia vào viện, cho tới giờ, bên kia chỉ gọi cho Văn phòng thường trú Bắc Kinh hỏi thăm một lần, sau khi Văn phòng thường trú Bắc Kinh trả lời theo ý của Giang Nguyên thì không thấy bên kia hỏi thêm gì nữa...

Cho dù đó là cháu ruột của vị kia, lúc này vị kia ngay cả một câu hỏi cũng chẳng hỏi thêm, chỉ có thể đợi ý kiến xử lý cuối cùng của Thiên Y viện, vì vị kia không muốn vì chuyện này mà đắc tội với Thiên Y viện, càng không muốn vì một đứa cháu mà đắc tội với một Ủy viên Hội đồng Thiên Y viện tiền đồ vô lượng.

Nên biết lão đó là một nhân vật có quyền lực trong thế tục, chỉ cần tức giận hét một tiếng là có vô số người đêm ngủ không yên, càng có thể khiến nhiều người rơi đầu.... Nhưng khi đối mặt với Thiên Y viện, với thành viên Hội đồng Thiên Y viện thì chỉ có thể giữ yên lặng...

Chứ đừng nói đến Ủy viên thường vụ Hội đồng Thiên Y viện sẽ có sức ảnh hưởng vừa lực uy hiếp như thế nào.

Đây chính là thứ mà mọi người đàn ông đều mơ ước, dĩ nhiên Giang Nguyên cũng không ngoại lệ...

Đối với Giang Nguyên mà nói, ngồi lên vị trí này chẳng qua chỉ là chuyện sớm hay muộn thôi. Nhưng muốn hấn đợi vài năm nữa thì hấn cũng không muốn. Thân là nhân vật cấp cao của Thiên Y viện, hấn hiểu rõ sự khác biệt của Ủy viên thường vụ và Ủy viên bình thường. Tuy hấn bây giờ người bình thường đã không thể nào đứng vào được, nhưng hấn biết rất rõ, chỉ cần một ngày hấn chưa ngồi lên vị trí Ủy viên thường vụ thì vẫn sẽ bị Hội đồng viện khống chế...

Rất nhiều việc hấn không muốn hoặc không thích làm, nhưng dưới mệnh lệnh của Hội đồng viện, một Ủy viên như hấn cũng không cách nào kháng cự; đặc biệt là trong một hai năm nay, có Bộ lạc Vu sư, có Tuyệt Y Đường, còn dính đến cả Cổ Môn.... Nhiều chuyện như vậy, nếu hấn không ngồi lên vị trí Ủy viên thường vụ, rất nhiều lúc sẽ không làm việc tùy theo ý muốn của mình được

mà nhất định phải thỏa hiệp, hoặc là...

Đặc biệt là trong lúc Thiên Y viện và Tuyệt Y Đường còn chưa rõ địch ta, thậm chí còn có thể dính đến chuyện của Từ Thanh Linh, Lý Tiểu Vũ. Giang Nguyên rất muốn nhanh chóng có được vị trí Ủy viên thường vụ này.

Chỉ khi thật sự ngồi lên vị trí Ủy viên thường vụ, đứng trên đỉnh của Thiên Y viện thì mới có thể gần như hoàn toàn nắm chắc vận mệnh mình trong tay chứ không phải lúc nào cũng phải chịu ý kiến và sự can thiệp của người khác, để rồi phải thỏa hiệp.

- Giang Nguyên... Y sư nhất phẩm này có lấy chậm hơn một chút cũng không sao. Dù sao con giờ đã là Y sư nhị phẩm rồi, cùng lắm năm năm nữa là con sẽ yên ổn làm được Y sư nhất phẩm, thậm chí là Ủy viên thường vụ. Cho nên khảo hạch ngày mai con không cần để ý quá như vậy... Qua cũng được, còn không qua thì cũng chẳng sao...

Cuối cùng La lão y sư La Thiên Minh đã phát hiện đệ tử trước giờ làm việc gì hầu như cũng vô cùng bình tĩnh của mình lúc này dường như bắt đầu đã thiếu bình tĩnh nên ông liền đổi thái độ, bắt đầu khuyên Giang Nguyên phải biết đủ, thoải mái một chút là được...

Giang Nguyên hiểu vì sao thái độ của sư phụ hoàn toàn khác mấy ngày trước liền khẽ mỉm cười, gật đầu nói:

- Sư phụ yên tâm... Con sẽ cố gắng hết sức...

- Đúng, đúng... cố gắng hết sức, cố gắng hết sức...

Nhìn thấy tia lo âu trong mắt Giang Nguyên biến mất theo nụ cười thì trong lòng La lão y sư La Thiên Minh cũng thở phào nhẹ nhõm. Buổi khảo hạch Y sư nhất phẩm ngày mai chắc chắn không phải chuyện đơn giản. Chỉ khi giữ tâm thái tốt thì đệ tử của mình mới có chút hy vọng qua được ải này... Còn về chuyện cuối cùng qua được hay không, chỉ cần cố gắng hết sức thì chẳng có gì phải tiếc nuối... Ông lập tức vui vẻ gật đầu một cái nói:

- Ngày mai cho dù khảo hạch như thế nào, chúng ta đều phải thỏa

mãn... thỏa mãn...

Hai thầy trò bèn nhìn nhau cười. Có điều sáng hôm sau, lúc mấy y sư gặp La lão y sư La Thiên Minh thì có thể thấy rõ hai quầng mắt thâm đen trên mặt La lão y sư, e là đêm qua ông không ngủ được...

- Ủy viên thường vụ.. Đây là Ủy viên thường vụ đấy. Nếu mình cũng có một đệ tử như vậy thì e là lúc này cũng giống như La lão y sư, cả đêm không ngủ được...

Các y sư già lúc này cũng không vạch trần mà trong lòng thì vô cùng xúc động mắt mắt tràn đầy hâm mộ chỉ có điều không nói ra mà thôi.

Dĩ nhiên, khi mọi người nhìn thấy nhân vật chính của ngày hôm nay thì trong lòng đều thở dài. Giang Nguyên này trẻ như vậy mà có thể đi được đến bước này đúng là quá giỏi. Là người trong cuộc mà vẫn giữ được bình tĩnh như vậy là đã giỏi hơn sư phụ hẳn nhiều rồi.

Hôm nay, tinh thần của Giang Nguyên vô cùng sáng khoái, trên mặt nở nụ cười nhạt, rõ ràng đêm qua ngủ rất tốt.

“Nếu là mình, e là đã không thể bình tĩnh được như vậy... Có điều, cho dù như thế nào, lần này vị này cũng kiếm bộn rồi. Chỉ e là hẳn cũng thật sự không ôm hy vọng quá lớn với bước cuối cùng này, qua được thì tốt, không qua được cũng không thành vấn đề...

Nhìn vẻ mặt ung dung mỉm cười của Giang Nguyên, mọi người đều âm thầm gật đầu...

Chương 1117: Chu y sư thiếu phong độ quá rồi

- Qua được thì tốt, không qua được cũng kiếm được rồi...

Gần như tất cả mọi người đều nghĩ như vậy, nhưng Giang Nguyên không nghĩ như vậy. Vì chuyện này hẳn thậm chí đã bế quan ba ngày ba đêm, hẳn không thể đơn thuần chỉ nhắm đến cấp bậc Y sư

nhị phẩm, hẳn thật sự muốn có được cấp Y sư nhất phẩm, thậm chí là Ủy viên thường vụ.

Cho nên, lúc bước vào trường thi, Giang Nguyên không kịp được hít nhẹ một hơi.

Thi viết có 300 câu, trắc nghiệm 280 câu, tự luận 20 câu... Hẳn dùng 2 tiếng đồng hồ làm xong 233 câu trắc nghiệm, 11 câu tự luận...

Những câu này hẳn chắc chắn không sai. Nhưng chỉ như vậy còn chưa đủ, muốn qua được bài thi viết, thành tích như vậy chưa thể qua được. Cho nên, hẳn dùng một tiếng cuối cùng để làm 47 câu trắc nghiệm và 9 câu tự luận còn lại, rồi kiểm tra và cân nhắc lần cuối cùng.

Những câu này hẳn không thể nào vừa lướt qua đã có thể chắc chắn, cho nên hẳn phải cẩn thận kiểm tra và cân nhắc lại một lượt.

Một tiếng đồng hồ nhanh chóng trôi qua. Hẳn cũng chỉ cân nhắc lại vài câu. Sau khi hẳn hoàn thành xong câu cuối cùng 3, 4 giây, màn hình trước mặt lặng lẽ tối sầm, thời gian đến...

Giang Nguyên nhìn màn hình đen nhánh khoe miệng hơi nhếch lên, nở nụ cười thoải mái. Với bài thi viết này hẳn không tự tin lắm. Dù sao cũng có mấy câu hẳn không thể chắc chắn đúng 100%...

Cho nên, hẳn chỉ chậm rãi đứng dậy, đi về phía cửa của trường thi, sau đó chờ đợi...

“Y sư nhất phẩm quả là quá khó...” Giang Nguyên bước ra ngoài cửa lúc này mới hoàn toàn buông lỏng, ngẫm nghĩ đến những câu hỏi khiến hẳn gần như phải nặn nát óc ban nãy mà không kịp được đưa tay lau lớp mồ hôi còn chưa khô đi trên trán, nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Khảo hạch Y sư nhất phẩm đã khó như vậy, giờ Giang Nguyên cảm thấy mình gần như không thể tưởng tượng được rốt cuộc khảo hạch Thiên y sư rốt cuộc khó khăn nhường nào.

Không ai hỏi rốt cuộc Giang Nguyên khảo hạch như thế nào. La lão

y sư La Thiên Minh cũng chẳng dám lộ mặt, như sợ ảnh hưởng tâm trạng đệ tử nhà mình.

Còn Tuyên Tử Nguyệt cũng không lộ bất kỳ nét lo lắng nào. Có điều, món ăn hôm nay đã được điều chỉnh một chút.

Cá lô hấp, thịt hoẵng xào, rau xào, canh kỷ tử... Tất cả đều thanh đạm, hoặc là đồ bổ... Là những món ăn rất thích hợp khi chuẩn bị đi thi.

Lúc ăn cơm, điện thoại của Giang Nguyên vang lên...

- Ờ... được...

Đặt điện thoại xuống, nụ cười trên mặt Giang Nguyên càng đậm hơn. Tuyên Tử Nguyệt thấy Giang Nguyên cười bẽn lẽn hỏi:

- Có chuyện gì vậy?

- Không có gì... Chỉ là Hội đồng khảo hạch thông báo với anh thời gian tham dự bài thi thực hành buổi chiều thôi...

Giang Nguyên đưa tay gấp một miếng cá, sau đó hài lòng cho vào miệng, khẽ mỉm cười nói.

- Oa...

Phan Hiểu Hiểu và Tuyên Tử Nguyệt bên cạnh nhìn nhau một cái, không biết vì sao nhận điện thoại xác nhận thời gian khảo hạch mà hình như Giang Nguyên lạ khá vui vẻ. Hai người không rõ, nhận được cú điện thoại này rốt cuộc Giang Nguyên như thở phào một hơi.

Là cuộc khảo hạch Y sĩ nhất phẩm, đề thi dĩ nhiên không dễ. Bước ra khỏi trường thi viết, trong lòng Giang Nguyên cũng chưa đủ chắc chắn. Cho nên sau khi nhận được điện thoại thông báo, hẳn mới thật sự yên tâm, mình chỉ cách Y sư nhất phẩm và Ủy viên thường vụ một bước nữa.

Như vậy sao có thể không vui được chứ? Tuy nói hẳn cũng không thực sự tự tin mình có thể vượt qua được cả cuộc khảo hạch, nhưng cho dù thế nào thì chí ít cũng đã cách thành công càng lúc

càng gần.

- Giang Nguyên qua bài thi viết...

Chu Hạo Bình nghe thấy tin này thì sắc mặt lúc sáng lúc tối. Trong sắc mặt tương đối khó coi của Ngô y sư, lão đột nhiên giậm chân một cái, nói:

- Tôi lại đi xin làm quan phó khảo của bài thi lần này...

Thi y sư nhất phẩm, mặc dù thi viết và thi thực hành không quy định chủ khảo là ai, nhưng thi vấn đáp cuối cùng thì quy định rất nghiêm mật.

Y như nhị phẩm thì chỉ cần một Thiên y sư và một đến hai Y sư nhất phẩm là được, nhưng khảo hạch Y sư nhất phẩm, phải có hai vị Thiên y sư và hai vị Y sư nhất phẩm đảm nhiệm vị trí chủ khảo và phó khảo.

Khảo hạch lần này, mặc dù Chu Hạo Bình không cam tâm đi xin đảm nhận chức phó khảo, tuy nói làm thế thực sự là bất chấp thể diện, nhưng quy tắc cho phép. Hơn nữa mọi người cũng biết lần này Giang Nguyên thi Y sư nhất phẩm là để quyết định xem đến lúc đó ai được leo lên vị trí Ủy viên thường vụ, cho nên, cũng không ai chất vấn xin phép của Chu Hạo Bình.

Mặc dù vẫn chưa thể nào xác nhận Giang Nguyên có thể thông qua được bài thi thực hành buổi chiều không, nhưng Chu Hạo Bình không dám lơ là. Hơn nữa là phó khảo của buổi thi vấn đáp thì lão mới có quyền đi xem bài khảo hạch thực hành buổi chiều của Giang Nguyên. Chu Hạo Bình không muốn ở trong phòng làm việc của mình đợi tin tức cuối cùng. Hơn nữa có lão trấn giữ ở đó cũng có thể tránh mấy người của Hội đồng khảo hạch không mọc mắt mà nhắc nhở gì cho Giang Nguyên.

Dẫu sao, có đôi khi, có những nhắc nhở không rõ ràng sẽ không bị ai nói gì cả. Giờ Giang Nguyên đã là nửa Y sư nhất phẩm, một khi vượt qua khảo hạch thì trên căn bản là đã ngồi vững lên vị trí Ủy viên thường vụ rồi. Nói không chừng có người nào đó muốn nịnh hót nên đưng tay đưng chân một chút không biết chừng.

Giờ đặt chút thể diện xuống để đảm bảo chuyện xấu hơn xảy ra, Chu Hạo Bình tuyệt đối sẽ không bỏ qua. Đó là chưa nói lỡ như lần này Giang Nguyên có thể qua được, vậy thì vào bài thi vấn đáp buổi tối, lão vẫn còn cơ hội chặn Giang Nguyên ở bước cuối cùng.

Buổi chiều vẫn là ba ca bệnh, sau khi Giang Nguyên rút thăm ba ca bệnh, nhìn đề thi thì không khỏi hít nhẹ một cái.

Nói thật ba ca bệnh này cũng tương đối khó. Có điều đây vốn là khảo hạch Y sư nhất phẩm, nếu không khó thì không được rồi.

Có điều cũng may là, trừ ca thứ nhất ca thứ hai đều phải tiến hành chẩn đoán mới có thể xác định được tình hình ra, ca phẫu thuật thứ ba Giang Nguyên đã có chút ấn tượng. Ít nhất trong mật khối, ba ngày ba đêm hẳn bổ sung kiến thức thật sự rất có hiệu quả., cộng thêm Thông mẫn chi tâm, rồi khả năng có thể củng cố và thao tác thực tiễn trong giấc ngủ đã giúp hẳn trên cơ bản có thể nắm được phương pháp và cách chữa trị của ca bệnh này.

Chẳng qua, có thể qua được bài thi không cũng phải xem tình hình thao tác thực tế.

Mấy thành viên Hội đồng khảo hạch nhìn Giang Nguyên rút thăm đề, chuyện này không có gì bất ngờ. Ba đề này đều nằm trong 10 ca bệnh bí mật chuẩn bị, cũng được coi là trung bình, không khó quá cũng không dễ quá.

Mọi người lập tức dẫn Giang Nguyên đến phòng bệnh thi thực hành.

Ca thứ nhất, thứ hai đối với Giang Nguyên mà nói, yêu cầu không phải quá cao. Ít nhất với những ca bệnh như thế này, chỉ có đủ kinh nghiệm và thời gian, cộng thêm chút tỉ mỉ, với năng lực của Giang Nguyên không thể không qua được. Dẫu sao hẳn cũng có không ít kinh nghiệm, đồng thời có thể so sánh với những kinh nghiệm còn lưu lại trong đầu, nếu không qua được thì chỉ vì hẳn quá không may mà thôi.

Đúng như những gì Giang Nguyên dự đoán, hai ca bệnh này tuy tốn không ít thời gian và tinh lực, nhưng cuối cùng vẫn chẩn đoán chính xác.

Đến ca phẫu thuật thứ ba, Giang Nguyên đúng là phải tốn khá nhiều tâm tư mới phẫu thuật loại bỏ được u thần kinh trong não.

Độ khó của phẫu thuật bỏ u có độ khó cực cao, trong thế tục có thể coi là bệnh hiểm nghèo, nhưng trong Thiên Y viện, trong giai đoạn hai, tìm được biện pháp phẫu thuật thành công thì bệnh hiểm nghèo này sẽ không còn là bệnh hiểm nghèo nữa.

Trong mật kho Giang Nguyên cũng đã từng nhìn thấy phương pháp phẫu thuật cụ thể một lần, hẳn vừa khử trùng, vừa đứng trước bàn mổ nhanh chóng nhớ lại lưu trình phẫu thuật...

Mấy thành viên Hội đồng khảo hạch cũng là trợ thủ của Giang Nguyên trong ca mổ này. Lúc này họ đang đứng trước bàn mổ cười khỏ. Trước khi họ tiến vào phòng mổ, trong phòng giám sát bên cạnh đã thấy gương mặt lạnh băng của y sư Chu Hạo Bình.

Thấy y sư Chu Hạo Bình xuất hiện ở đây sắc mặt của mấy Ủy viên Hội đồng khảo hạch đều hơi cổ quái. Mọi người đều biết mục đích y sư Chu Hạo Bình xuất hiện ở đây nên đều cảm thấy y sư Chu Hạo Bình này đúng là quá thiếu phong độ...

Lão ta làm như vậy rõ ràng là không tín nhiệm các thành viên Hội đồng khảo hạch lần này. Nghĩ đến điều này, trong lòng mọi người hơi bức mình nhưng cũng chẳng thể làm gì được. Tuy y sư Chu Hạo Bình này quá thiếu phong độ, nhưng đối phương là Ủy viên Hội đồng viện, là thủ lĩnh của Y sư nhất phẩm, cho dù tất cả mọi người có hơi bất mãn thì cũng không thể nào lên tiếng.

Có điều bây giờ, tâm thái của mọi người đều hơi thay đổi. cho dù có một hai vị không quá ủng hộ Giang Nguyên thì lên Ủy viên thường vụ, nhưng giờ tâm tình đã thay đổi, dường như hơi cảm thấy, nếu Giang Nguyên thật sự có thể thuận lợi vượt qua khảo hạch, lên làm Ủy viên thường vụ gì đó hình như cũng không tệ.

Ca phẫu thuật này cần khá nhiều thời gian, Giang Nguyên không có quá nhiều thời gian để nhớ lại, nhưng may là có Thông mẫn chi tâm nên cuối cùng Giang Nguyên cũng đứng trước bàn mổ, nhanh chóng hoàn thành cả lưu trình phẫu thuật một lượt.

Yêu cầu của ca phẫu thuật này tương đối cao, dấu sao cũng thuộc

phẫu thuật phân tách thần kinh não bộ. Ở ngoại giới sở dĩ không thể nào giải quyết được ca mổ này là vì thông thường các bác sĩ ngoại khoa thần kinh trên cơ bản đều không có động tác nhanh nhẹn và tốc độ phản ứng nhanh.

Nhưng trong tay vài y sư của Thiên Y viện, bọn họ có nội khí chống đỡ cùng với phản ứng và động tác nhanh hơn các bác sĩ bên ngoài gấp mấy lần, cho nên mới có cơ hội hoàn thành ca phẫu thuật này. Dĩ nhiên, tỷ lệ thành công cũng chỉ chừng 70-80%.

Còn Giang Nguyên là tân thủ, muốn hoàn thành ca mổ này đã khó càng thêm khó...

Chu Hạo Bình ở phòng giám sát ngoài phòng mổ nhìn tình hình toàn bộ phòng mổ hiện trên màn hình thì sắc mặt âm trầm, sau đó đưa mắt nhìn chăm chăm mấy màn hình trên bàn mổ. Lão tin, có mình ở đây, sẽ không ai dám đưa tay ra giúp Giang Nguyên...

Chương 1118: Một bước chân

Ca mổ đúng là hơi khó khăn, ít nhất Giang Nguyên trước kia thật sự không có nhiều kinh nghiệm mổ não. Giờ hẳn mổ chẳng qua cũng chỉ nhờ vào những video và tư liệu liên quan, sau đó tiến hành thực hiện trong không gian giả tưởng một lần.

Trên màn hình, Giang Nguyên cũng được coi là tương đối quen với thủ pháp mổ sọ. Sắc mặt Chu Hạo Bình luôn âm trầm, dường như bắt đầu sáng sủa hơn một chút. Ngay cả hai người phụ trách trong Phòng giám sát dường như luôn bị khí thể lạnh nhạt luôn tỏa ra trên người Ủy viên Chu Hạo Bình phía sau dọa cho sợ muốn chết. Lúc này dường như họ cũng cảm thấy đỡ hơn một chút.

Hai người nhìn nhau một cái rồi lặng lẽ liếc nhìn đồng chí Ủy viên Chu Hạo Bình phía sau. Quả nhiên không biết từ khi nào, trên khuôn mặt luôn lạnh băng âm trầm như muốn giết người của lão lần này đã nở một nụ cười.

- Sao? Đây là?

Hai người nhìn nhau một cái, sau đó nhìn theo tầm mắt của đồng

chí Ủy viên Chu Hạo Bình, phát hiện ra tầm mắt của đối phương đang nhìn vào màn hình giám sát phía trước.

- Chẳng lẽ Chu y sư cho rằng lần này Ủy viên Giang Nguyên không thể vượt qua bài thi phẫu thuật này?

Hai người nghĩ tới nghĩ lui, thật sự hình như chỉ có một khả năng này mới có thể khiến đồng chí Ủy viên Chu Hạo Bình mặt mày luôn âm trầm kia vui vẻ.

Hai người nghĩ rất đúng. Vì trong phòng mổ lúc này, hai ba Ủy viên Hội đồng khảo hạch làm trợ thủ cho Giang Nguyên lúc này nhìn thấy động tác của Giang Nguyên trong mắt đều lóe lên tia lo lắng.

Trong mắt bọn họ, động tác của vị Ủy viên Giang Nguyên nhìn về mọi mặt thì rất có quy củ, trông hình như không có vấn đề gì, nhưng chính vì quy củ nên mới có vấn đề. Bởi vì động tác của hãn thuần thực thì vẫn thuần thực, nhưng hơi có chút cứng nhắc còn chưa đủ nhẹ nhàng. Cái gọi là quen tay hay việc, vị Ủy viên Giang Nguyên này vẫn chưa làm được đến mức hay việc.

Nếu chỉ có trình độ kỹ thuật như vậy, cho dù hãn thành thực cả lưu tình, không xảy ra vấn đề gì, nhưng muốn hoàn thành ca phẫu thuật này chỉ sợ là tương đối khó khăn.

Có điều, dĩ nhiên những người ở bên không nói gì, chỉ có thể nở nụ cười khổ nhàn nhạt, nhìn động tác của Ủy viên Giang Nguyên. Nhìn động tác của Ủy viên Giang Nguyên này, chỉ hy vọng sau những động tác thuần thực ban đầu, Ủy viên trẻ tuổi này sẽ có động tác nhẹ nhàng linh hoạt hơn một chút, nếu không lần này thật sự rất khó qua ải...

Giang Nguyên thì vẫn không nhanh không chậm, vừa tiếp tục nhớ lại ký ức trong đầu, vừa tiếp tục động tác. Có điều đợi khi xương sọ hoàn toàn mở ra, thậm chí ngay cả u thần kinh đều đã lộ ra ngoài, động tác của Giang Nguyên hình như thuần thực hơn một chút, cảm giác cứng nhắc kia cũng đã mất, nhưng nếu muốn thuận lợi cắt u thần kinh, chỉ e vẫn còn kém khá nhiều.

Giang Nguyên cẩn thận đưa tay dùng dụng cụ cắt để che trên u

thần kinh này, để cả u thần kinh lộ ra trước mắt, nhìn khối u lớn như quả dâu cùng với những mạch máu và thần kinh quấn lại với nhau, lúc này Giang Nguyên cũng không kịp được thở dài.

“Khó thật.... đúng là khó thật.” Giang Nguyên cười nhìn u thần kinh như quả dâu đỏ trước mắt, không nhìn được nhú mày.

Sau khi mấy Ủy viên hội đồng khảo hạch bên cạnh nhìn thấy u thần kinh thì liền đưa mắt nhìn nhau, trong mắt càng lóe lên tia cười khở.

Thật ra lúc nhìn thấy khối u thần kinh bọn họ mới phát hiện tình hình khối u thần kinh này tương đối phức tạp, còn khó khăn hơn so với tưởng tượng mấy lần. Cho dù là những người đã thực hiện ca mổ này không ít lần cũng tương đối khó. Đối với Giang Nguyên mà nói, đồng nghĩa với độ khó của nó một lần nữa tăng lên khá nhiều.

- Ủy viên Giang Nguyên... Ca phẫu thuật u não này độ khó tương đối cao, cậu lựa chọn tiếp tục hay... từ bỏ!

Mấy Ủy viên Hội đồng khảo hạch sau khi nhìn nhau lần nữa thì có một người trầm giọng lên tiếng nhắc nhở.

Tính nguy hiểm của ca phẫu thuật này tương đối cao. Tuy là khảo hạch nhưng nếu có thể tránh hoặc giảm xuất hiện nguy hiểm thì vẫn phải cố tránh, dẫu sao cũng phải cố gắng đảm bảo an toàn của bệnh nhân.

Giang Nguyên nghe vậy thì hai chân mày hơi nhíu lại, nhưng không trả lời ngay.

Trong phòng giám sát lúc này cũng thông qua camera rõ nét có thể nhìn thấy được hình dạng u thần kinh của ca phẫu thuật. Lúc này nụ cười của Chu Thế Dương càng đậm hơn. Trước kia lão đã từng thực hiện ca mổ dạng này, tỷ lệ thành công thường cũng khoảng bảy tám mươi phần trăm. Nhưng sau khi lão thấy tình hình u thần kinh hiện nay thì đã hoàn toàn yên tâm. Vì độ khó của u thần kinh này tương đối cao. Cho dù là lão làm tỷ lệ thành công cũng không thể vượt quá 50%.

Còn đối với Giang Nguyên căn bản chưa từng thực hiện ca phẫu

thuật dạng này mà nói, tỷ lệ thành công lại càng không đáng kể.

Trong lòng Chu Hạo Bình đã chắc chắn Giang Nguyên không thể vượt qua được bài kiểm tra này thì đã hoàn yên tâm. Giờ lão quan tâm xem Giang Nguyên sẽ lựa chọn như thế nào.

Đối mặt với ca phẫu thuật khó như vậy, sau khi được Ủy viên Hội đồng khảo hạch nhắc nhở, Giang Nguyên vẫn kiên trì phẫu thuật, tuy không vấn đề gì, nhưng nếu ca phẫu thuật thất bại, vậy thì trên phương diện nào đó danh tiếng của Giang Nguyên chắc chắn sẽ bị ảnh hưởng.

Vì đối với một bác sĩ mà nói, tính mệnh của bệnh nhân là quan trọng hơn tất cả. Trong tình huống bây giờ, nếu Giang Nguyên vì cuộc khảo hạch này mà lựa chọn miễn cưỡng tiếp tục, chỉ cần thất bại, như vậy sau khi tin này truyền ra ngoài chắc chắn sẽ không tránh khỏi bị người ta lên án.

Cho nên Chu Hạo Bình mỉm cười chờ Giang Nguyên đưa ra lựa chọn. Nếu Giang Nguyên vẫn kiên trì miễn cưỡng tiếp tục, sau chuyện này lão sẽ không ngại vô ý truyền chuyện này ra. Hoàn toàn chặt đứt bất kỳ khả năng cạnh tranh của Giang Nguyên với lão.

Trong ánh mắt chờ đợi của mọi người, Giang Nguyên khẽ cười một tiếng, sau đó nói:

- Tiếp tục!

- Tiếp tục?

Các Ủy viên Hội đồng khảo hạch sau khi nhìn nhau một cái liền gật đầu, chuẩn bị để hộ trợ. Ban này họ nhắc nhở chẳng qua để làm hết nghĩa vụ thôi. Trong quá trình khảo hạch, nếu Giang Nguyên lựa chọn tiếp tục, vậy thì dĩ nhiên họ sẽ không có bất kỳ phản đối nào nữa.

Còn Chu Hạo Bình bên ngoài nghe Giang Nguyên nói vậy thì trong mắt lại lóe lên tia cười nhạt, thầm đắc ý nói: “Giang Nguyên, vậy là do bản thân mày không đủ trầm ổn, có xảy ra chuyện gì thì cũng đừng trách tao!”

So với ánh mắt nghiêm túc của các Ủy viên Hội đồng khảo hạch, hai tròng mắt Giang Nguyên luôn rất linh hoạt lúc này lại lóe nên nụ cười thản nhiên, sau đó trong đầu lóe lên lời thông báo.

“Tít... Thiên phú Thông mẫn chi tâm khởi động...”

“Tít... Thiên phú Thanh chương khởi động...”

“Tít... Thiên phú Tốc độ khởi động...”

Sau khi những lời nhắc nhở lóe lên, Giang Nguyên chậm rãi đưa tay ra, lãnh đạm nói:

- Bắt đầu...

Một thành viên Hội đồng khảo hạch ở bên lập tức đưa một kiểm mạch máu đã chuẩn bị sẵn đến.

Sau khi thấy Giang Nguyên bắt đầu thì động tác đột nhiên nhanh hơn nhiều, hai Ủy viên Hội đồng khảo hạch hỗ trợ bên cạnh đều đồng thời kinh ngạc, họ vội vàng tập trung tinh thần, tăng tốc độ đưa dụng cụ hỗ trợ Giang Nguyên.

Chỉ hơn mười giây trôi qua, sau khi Giang Nguyên hất tay bỏ khối u thần kinh màu đỏ vào trong khay bên cạnh, sau đó nhanh chóng nhận hai kềm mạch máu, rồi hanh chóng kẹp hai mạch máu nhỏ đang chảy máu lại. Sau khi cầm má xong, hai vị Ủy viên Hội đồng khảo hạch hỗ trợ bên cạnh lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, sau đó mới phát hiện trên trán mình đã ướt đầm mồ hôi.

Chỉ trong hơn mười giây ngắn ngủi, hai cao thủ phẫu thuật khoa ngoại có nhiều năm kinh nghiệm mà lại toát mồ hôi đầy đầu, những người bên cạnh nếu nhìn thấy chắc cũng sẽ cảm thấy không tưởng tượng nổi. Nhưng hại vị này là người trong cuộc thì tự hiểu rõ, tốc độ của Ủy viên Giang Nguyên này thật sự quá nhanh. Hai người phụ trách hỗ trợ, suýt chút nữa là không kịp với tốc độ của đối phương.

Là trợ thủ mà không theo kịp tốc độ của bác sĩ mổ chính, nếu chuyện này truyền ra ngoài thì quá mất thể diện chứ đừng nói là vì trợ thủ bọn họ mà khiến ca phẫu thuật thất bại thì sau này đúng là họ chẳng còn mặt mũi đâu mà lẩn lộn trong Thiên Y viện nữa.

Nhìn Giang Nguyên lưu loát thắt mạch máu, sau đó hoàn thành phần còn lại của ca phẫu thuật thì hai người mới hoàn hồn, sau đó nhìn về phía máy giám sát bên cạnh.

Huyết áp, nhịp tim, nhịp thở hiển bị bên trên đều bình thường. Phần cắt bỏ khối u thật sự chỉ cần mười mấy giây đã phẫu thuật hoàn toàn thành công!

- Thành công...

Chu Hạo Bình đứng trước màn hình lớn treo cao trợn mắt nhìn ca phẫu thuật, sau đó bộ mặt không thể tin nổi nhìn hai màn hình nhỏ khác hai lần, nhìn khối u màu đỏ đã được cắt bỏ cùng với tình hình máy theo dõi bệnh nhân.

Sắc mặt lão lập tức trở nên xanh mét, sau đó lại không kìm được, vẫn dùng ánh mắt không thể tin nhìn đi nhìn lại màn hình mấy lần, cuối cùng mặt xanh đen, xoay người sải bước đi ra khỏi phòng giám sát.

Chỉ để lại hai người phụ trách giám sát vốn đang thẳng lưng ngồi đó, giờ lập tức được thả lỏng, tựa lên ghế thở phào.

Ban nãy khí thế của đồng chí Ủy viên Chu Hạo Bình thực sự khiến người ta lạnh run.

Có điều hai người cũng hiểu vì sao nên sau khi nhìn nhau một cái cũng chậm rãi lắc đầu, trong mắt lóe lên tia cười khế. Mắt thấy vị trí Ủy viên thường vụ nóng hổi sắp rơi vào tay mình bỗng nhiên bị kéo ra xa một bước, nếu đổi lại là mình chắc cũng sẽ không thể nào kiên nhẫn được như Ủy viên Chu Hạo Bình.

- Giang Nguyên lại qua rồi?

Sau khi nghe được Giang Nguyên lại vượt qua bài thi thực hành buổi chiều thì vẻ mặt Từ Khải Liễu không nén được sửng sốt một chút, sau đó lại nở nụ cười khó tin, nhìn về phía Lưu Mộc Dương, lắc đầu cười nói:

- Cậu ấy lại qua rồi. Chắc, chắc... không đơn giản, đúng là không đơn giản.

Từ Khải Liểu là Viện trưởng của Thiên Y viện dĩ nhiên biết rõ kỳ thi khảo hạch Y sư nhất phẩm khó khăn nhường nào. Nếu không bao nhiêu năm nay, trong Thiên Y viện cũng không phải chỉ có chín Y sư nhất phẩm.

Vốn bà còn đoán cho dù Giang Nguyên có vượt qua được bài thi viết thì cũng nhờ vào may mắn, nhưng không ngờ ngay cả thi thực hành Giang Nguyên cũng có thể qua được. Điều này thật sự khiến bà rất kinh ngạc.

Nên biết vốn bà và Lưu Mộc Dương cũng không gửi gắm hy vọng lần này Giang Nguyên có thể lấy được cấp bậc Y sư nhất phẩm và vị trí Ủy viên thường vụ.

Nhưng giờ Giang Nguyên đã thật sự có thể bước đến, chỉ còn cách Y sư nhất phẩm và vị trí Ủy viên thường vụ chỉ một bước chân.

Chương 1119: Đề này không thể giải

Ở Bắc Kinh cách đó ngàn dặm, lúc này thời tiết tuy quang đãng nhưng nhiệt độ vẫn không cao. Ông cụ Dương ngồi trong phòng khách bưng ly Thanh Tâm trà nóng chậm rãi nhấp một miếng, sau đó mới hài lòng thở phào một cái, nhìn về phía đồng chí già, nhẹ giọng hừ nói:

- Lão Ngô... Tôi nói này, Thanh Tâm trà có phải là anh không có đâu, sao cứ phải đến chỗ tôi uống ké vậy!

Ông cụ mắt ửng bên cạnh khế hừ một tiếng, nhìn ông cụ Dương, nói:

- Lão Dương... Anh cũng đừng keo kiệt vậy chứ. Ai mà không biết đợt tết ít nhất anh có thêm một, hai cân... Không đến chỗ anh hưởng xá thì đến chỗ ai nữa chứ?

Ông cụ Dương nghe lão Ngô hừ một tiếng thì trên mặt thoáng lộ vẻ tự đắc, mỉm cười nói:

- Nhưng cũng không nhiều... Chỉ có một cân, còn bị thăng nhóc nhà tôi lấy đi vài lạng, còn lại cũng chỉ miễn cưỡng đủ mình tôi

uống chút thôi...

- Lão Dương, anh cũng phung phí ghê nhỉ. Một năm chúng ta từ trên xuống dưới cũng chỉ có một cân. Anh nhiều hơn chúng tôi ít nhất gấp đôi mà còn chưa biết đủ...

Đồng chí lão Ngô nhìn bộ dạng đặc ý của lão Dương thì không kìm được thầm hừ một tiếng. Lão Dương này đúng là gặp may, mấy năm trước lại có giao tình với Giang Nguyên kia, thật sự khiến người ta vô cùng ngưỡng mộ.

Có điều lúc này đồng chí lão Ngô cũng không để ý đến chuyện ngưỡng mộ nữa, sau khi thở dài một chút, đôi mắt ưng liềm lóe lên tia phiến muộn, nhìn về phía lão Dương, hừ giọng nói:

- Lão Dương... Tôi cũng không cố ý đến hưởng xá trà của anh đâu. Chắc anh cũng biết chuyện của thằng nhóc đáng chết nhà tôi rồi, không biết vì sao lại chọc giận cậu ấy, bị cậu ấy dẫn đến Thiên Y viện rồi...

- Giờ đã mấy ngày rồi, cũng không biết rốt cuộc là có chuyện gì? Đến bây giờ vẫn chưa có một thông báo chi tiết nào. Tuy Thiên Y viện của cậu ấy giỏi, giờ cậu ấy cũng là thành viên Hội đồng Thiên Y viện. Nhưng ít nhiều gì không nhìn mặt tăng cũng nhìn mặt Phật chứ?

Nói tới đây, đồng chí lão Ngô khẽ cau mày, trầm giọng nói:

- Lão Dương, kể ra quan hệ của anh với Giang Nguyên cũng thân, anh có thể hỏi giúp tôi một chút không?

- Hỏi một chút?

Đồng chí lão Dương chần chờ một chút, sau đó liền gật đầu, nhìn sắc mặt buồn bã của ông cụ Ngô, nói:

- Được... vậy để tôi hỏi giúp anh. Nhưng anh cũng biết... Thằng nhóc nhà anh tung thẳng vào cậu ấy, hơn nữa còn làm bị thương người của cậu ấy... Tôi cũng chỉ có thể hỏi khéo giúp, còn cậu ấy có nể mặt hay không là chuyện khác!

- Được được... Lão Dương anh hỏi giúp, ít nhiều gì cũng nhờ cậu ta

châm chước một chút... Anh không biết chứ bà vợ tôi khóc trước mặt tôi hai ngày nay, bắt tôi phải đưa cháu của bà ấy về...

Đôi mắt ửng của lão Ngô đầy tức giận nói:

- Mặc dù cậu ấy là Ủy viên Hội đồng Thiên Y viện, nhưng dù sao tôi cũng là ai chứ... Ít nhiều cũng phải nể mặt tôi một chút chứ! Cũng không thể để tôi đi tìm vị Viện trưởng Từ kia được...

- Được rồi được rồi... Lão Ngô, anh cũng đừng lầm bầm nữa, anh có gan thì tự đi lầm bầm với cậu ấy đi... Tôi gọi điện giúp anh là được chứ gì?

Nhìn đồng chí lão Ngô mặt mày buồn bã lầm bầm, ông cụ Dương khẽ hừ một tiếng; nhưng vẫn cầm điện thoại lên.

- A lô? A... Ừm... Được, cảm ơn...

Ông cụ Dương nghi ngờ nhú mày một cái, cúp điện thoại nói:

- Thư ký của cậu ấy nghe máy, hình như đang làm chuyện gì đó rất quan trọng...

- Thật sao? Anh đừng hù tôi đấy?

Đồng chí lão Ngô cau mày bất mãn nói.

- Hù anh làm gì?

Cụ Dương nhìn lão Ngô có vẻ không tin thì khẽ hừ một tiếng, sau đó lại bấm một số điện thoại khác.

- A... Tử Nguyệt à... Giang Nguyên đang làm gì vậy? Sao không nghe điện thoại của ông?

- Cái gì?

- A?

- Thật à...

Ông cụ Dương sững sờ cúp điện thoại.

Ông cầm điện thoại một lúc mà vẫn chưa hoàn hồn lại.

- Lão Dương... Sao vậy?

Nhìn ông cụ Dương ngẩn ra, cụ Ngô mặt đầy kinh ngạc, vội vàng hỏi.

Cụ Dương bị cụ Ngô hét lên hai tiếng mới hồi phục lại tinh thần, vẻ mặt cổ quái nói:

- Giang Nguyên... đang thi Ủy viên thường vụ...

- Thi cái gì? Ủy viên thường vụ? Cái gì?

Ông cụ Ngô cũng ngẩn ra và nghi ngờ.

- Ủy viên thường vụ Hội đồng Thiên Y viện...

Cụ Dương lẩm bẩm:

- Hình như chỉ cần hôm nay qua được bài thi vấn đáp gì đó, cậu ấy sẽ chính thức trở thành Ủy viên thường vụ Hội đồng Thiên Y viện...

- A...

Cụ Ngô nghe thấy vậy thì miệng há to, không cách nào khép lại được. trong mắt tràn đầy kinh ngạc, nói:

- Anh nói gì... Là Ủy viên thường vụ có cùng cấp bậc với Viện trưởng Thiên Y viện?

- Đúng...

Cụ Dương chậm rãi gật đầu nói.

- Trời...

Cụ Ngô trầm mặc một lúc, sau khi đưa tay xoa mạnh mặt một cái mới ngẩng đầu nhìn về phía cụ Dương, cười khan nói:

- Cái đó... lão Dương... Đừng gọi điện nữa... Vị đó muốn làm thế nào thì làm đi, chỉ cần chữa cho thằng nhóc đáng chết kia một hơi

thở là được...

Cụ Dương nhìn đồng chí lão Ngô khổ sở cười khan cũng đồng tình gật đầu một cái, nói:

- Lão Ngô, anh cũng đừng lo lắng, Giang Nguyên nó cũng không phải kiểu không nể tình ai đâu... Tôi sẽ đánh tiếng với cậu ấy, chắc chắn sẽ nể chút mặt mũi...

- Haizz... Cũng được, cũng được... Nhưng anh chỉ cần nói khéo một chút là được, tránh xảy ra chuyện gì đó...

Đồng chí Ngô bất đắc dĩ thở dài. Nếu Giang Nguyên kia chỉ là Ủy viên Hội đồng viện bình thường, ông còn có thể nhờ đồng chí lão Dương năn nỉ một chút; nhưng nếu hắn là Ủy viên thường vụ thì ông không dám có suy nghĩ này...

Ủy viên thường vụ Hội đồng Thiên Y viện, nếu đối phương thực sự có giết đứa cháu trai đáng chết kia của mình, chắc chắn ông cũng không dám làm ra bất kỳ hành động gì khiến đối phương không vui.

Lúc Giang Nguyên bước vào nơi thi vấn đáp, trong Thiên Y viện, gần như mọi ánh mắt đều dồn vào bóng lưng của hắn bước vào phòng thi.

Lưu Mộc Dương, Liêu Long Căn, La Thiên Minh, Chu Hạo Bình bốn người ngồi ngay ngắn trước bàn chấm thi, lẳng lặng nhìn thanh niên trước mặt...

Lưu Mộc Dương và Liêu Long Căn nhìn vẻ bình tĩnh của thanh niên trước mặt thì có hơi xúc động, hai tiếng đồng hồ sau, có lẽ lịch sử của Thiên Y viện sẽ bị phá vỡ lần thứ hai...

Y sư nhất phẩm, Ủy viên thường vụ Hội đồng viện 28 tuổi...

Dĩ nhiên, chỉ là có lẽ... Thân là Thiên y sư, Ủy viên thường vụ Hội đồng viện, dĩ nhiên họ sẽ không để người ta vượt qua khảo hạch dễ dàng. Nếu không vị trí Y sư nhất phẩm này mất giá quá. Và hai vị Thiên y sư đảm nhiệm vị trí chủ khảo cũng quá mất mặt. Đó là chưa nói đến cuộc khảo hạch tấn cấp này của Giang Nguyên khiến người ta tương đối chú ý, chỉ cần có chút nghi ngờ nới tay, cũng

đủ để họ lưu lại vết nhơ không thể nào rửa sạch rồi.

Còn trong mắt La lão y sư La Thiên Minh thì chỉ có vui mừng và yên tâm...

Trong mắt đồng chi Chu Hạo Bình thì hơi phức tạp, dường như có đủ các loại cảm xúc lóe lên trong đôi mắt lão...

- Được rồi, Y sư nhị phẩm Giang Nguyên... Đầu tiên chúng tôi chúc mừng cậu chính thức bước vào bài thi cuối cùng của khảo hạch Y sư nhất phẩm... Hy vọng cậu có thể thuận lợi vượt qua bài thi, chính thức trở thành một Y sư nhất phẩm thật sự...

Lời nói của Lưu Mộc Dương ôn hòa hiếm có, nhìn Giang Nguyên mỉm cười nói:

- Chuẩn bị xong chưa?

- Chuẩn bị xong...

Giang Nguyên mỉm cười gật đầu, sau đó nụ cười trên mặt dần tan đi, mặt mũi dần trở nên lãnh đạm... Tầm mắt trong nháy mắt cũng biến thành một mảng đen trắng...

- Tít... Cơ thể tiến vào trạng thái Không minh...

- Cậu hãy nói cách nhìn của mình về chứng “Tuyệt dương”...

Lưu Mộc Dương vừa dứt lời, Giang Nguyên đã trực tiếp trả lời:

- Chứng Tuyệt dương không thể chữa!

- Không thể chữa?!

Giang Nguyên vừa nói ra lời này, bốn giám khảo đối diện vừa vào trạng thái, chuẩn bị đánh giá câu trả lời của Giang Nguyên đều sống sót một chút, bọn họ cũng đã chấm khảo hạch Y sư nhất phẩm mấy lần, đây là lần đầu nghe thấy có người trả lời như vậy. Tuy hiện nay tạm thời vẫn chưa có giải pháp tốt nhất cho chứng Tuyệt dương, nhưng đề thi này muốn thí sinh nêu suy nghĩ và khuếch trương giải pháp của chứng bệnh, mặc dù tạm thời không cách nào nghiệm chứng, nhưng chỉ cần phù hợp với đạo lý và

nguyên tắc là có thể dựa theo tình hình để chấm điểm.

Cho tới bây giờ, không ai lại trực tiếp trả lời không thể chữa chứ không thềm đi vào phân tích...

Bốn vị giám khảo chấm thi sau khi trở mắt nhìn nhau liền nhìn về mặt lãnh đạm của Giang Nguyên, xác định Giang Nguyên không hề có ý định trả lời tiếp thì họ đều ngẩn ra. Lưu Mộc Dương cười khổ một tiếng. Giang Nguyên này sao toàn dùng kỳ chiêu vậy?

Lưu Mộc Dương đang định nói thì Chu Hạo Bình ở bên đã nở nụ cười lạnh, nói:

- Giang Nguyên, tuy hiện tại chứng Tuyệt dương chưa có giải pháp tốt, nhưng chúng tôi hỏi cậu là muốn hỏi xem cậu có cách nhìn gì mới với chứng này không... Lẽ nào cậu từ chối trả lời, hay định trực tiếp bỏ qua câu hỏi này?

- Tôi trả lời rồi, không thể chữa!

Ánh mắt Giang Nguyên không thềm nhúc nhích, lãnh đạm nói.

Sau khi Chu Hạo Bình nhìn về mặt vô cảm của Giang Nguyên thì trong lòng đầy miệt thị, cười lạnh một tiếng nói:

- Không thể chữa là sao? Tôi có thể hiểu là cậu không định trả lời câu hỏi này, chuẩn bị bỏ qua chứ?

Nghe Chu Hạo Bình nói vậy, La lão y sư La Thiên Minh cau mày, khó hiểu nhìn đề tử của mình một cái, đang định lên tiếng nhắc nhở Giang Nguyên, bảo hắn trả lời thì thấy Giang Nguyên hoàn toàn không có cảm xúc gì, chỉ một lần nữa lãnh đạm nói:

- Đề này không thể giải... Tôi đã luận chứng tất cả biện pháp nhưng đều không có khả năng! Nếu Chu y sư cho là có thể giải... Ông có thể nói ra, tôi sẽ nói ông biết ông sai ở đâu!

Chu Hạo Bình nghe thấy Giang Nguyên nói vậy, nhìn về mặt lãnh đạm và giọng nói lạnh lùng của Giang Nguyên, lão suyết nữa thì tức hộc máu. Đây rốt cuộc là ai khảo hạch ai vậy?

Lưu Mộc Dương và Liêu Long Căn bên cạnh đều nhìn về mặt bình

tĩnh của Giang Nguyên. Hai người suy nghĩ một chút, chứng Tuyệt dương này hiện tại có thể dùng rất nhiều phương pháp để thử nghiệm nhưng họ có thể xác định quả thật là không thể nào chữa được...

Nếu muốn trong một thời gian ngắn luận chứng hoàn toàn chuyện này sẽ cực kỳ khó khăn. Cho dù là hai người bọn họ cũng không thể nào đưa ra toàn bộ luận chứng. Dẫu sao lý luận và tính khả năng của các phương diện có quá nhiều. Giang Nguyên dám nói như vậy thực sự cũng có hơi liều lĩnh.

- Lão Chu... Nếu Giang Nguyên cho là không thể chữa, vậy anh thử đi...

Liêu Long Căn bên cạnh đột nhiên lãnh đạm lên tiếng:

- Nếu cậu ấy có thể luận chứng toàn bộ thì coi như cậu ấy qua được đề này!

- Được...

Nghe thấy vậy Chu Hạo Bình đang tức đến mức hai mắt bốc lửa lập tức đồng ý. Trong tình huống có thể trực tiếp làm khó làm dễ hẳn như thế nào, tất nhiên lão không muốn bỏ qua. Lần này có thể đánh ngã Giang Nguyên, lão phải nắm thật chắc mới được!

Chương 1120: Toàn thắng

- Đây gọi là dương tuyệt còn âm thịnh... Tôi dùng phương thuốc, chuyển âm thành dương thì thế nào?

Chu Hạo Bình nói rất hùng hồn, muốn chặt đứt con đường bước lên Y sư nhất phẩm của Giang Nguyên.

- Cô dương bất sinh, cô âm cũng vậy... Làm sao để chuyển được âm thành dương?

Giang Nguyên mặt mũi lãnh đạm, tùy ý nói. Nhưng những người nghe thấy lại chậm rãi gật đầu, quả nhiên như vậy. cô dương bất sinh, cô âm dĩ nhiên cũng không được... Cái lý Chu Hạo Bình nói

đã bị Giang Nguyên bác bỏ rồi.

Chu Hạo Bình khẽ nhú mày, vốn lão tưởng cái lý này đã đủ để Giang Nguyên gặp phải phiền phức rồi, cho dù có thể giải được cũng phải tốn thời gian. Lão không ngờ Giang Nguyên chỉ tiện miệng trả lời đã giải được, giống như một bác sĩ già đã có mấy chục năm nghiên cứu chuyên môn này.

Chu Hạo Bình thoáng trầm mặt, sau đó lại lạnh giọng nói:

- Dương cực âm sinh, âm cực sinh dương... Tôi dùng thuốc chí âm để thúc sinh âm...

Sau khi dứt lời, trên mặt Chu Hạo Bình lộ vẻ tự đắc. Âm dương hổ sinh là thiết luật, xem thử Giang Nguyên còn có thể bác bỏ như thế nào. Lần này mình cắt được đường của Giang Nguyên là có thể yên lòng rồi.

Có điều lão vừa dứt lời, Giang Nguyên vẻ mặt bất động, dừng đứng nói:

- Âm dương hổ sinh thực sự là một đạo lý, nhưng tuyệt âm sẽ càng tuyệt dương, không thể nào sinh ra gốc được nữa, từ đó cực âm sao có thể sinh dương?

Sắc mặt Chu Hạo Bình cứng đờ, sau khi kinh ngạc hồi lâu liền tức giận nói:

- Tôi dùng thuốc cực âm, sao không được?

- Thế nào là thuốc cực âm?

Giang Nguyên lãnh đạm nói:

- Thuốc cực âm cỡ nào mới có hiệu quả, có thể không gốc mà sinh dương?

Giang Nguyên vừa nói xong, Chu Hạo Bình há miệng định nói nhưng miệng lại cứng đờ... Cuối cùng không có lời nào để chống đỡ...

Mọi người lúc này cũng liên tục gật đầu, đúng rồi... Thuốc cực âm

cỡ nào có thể không gốc mà sinh dương? Nếu thật sự có hiệu quả như vậy, vậy khác gì có thể chữa cho xương trắng sống dậy?

Sau câu này, Chu Hạo Bình không nói thêm gì nữa. Vì cho dù là đề gì, Giang Nguyên đều hoặc là mở miệng đáp ngay, hoặc chỉ im lặng một chút rồi nói không thể giải. Cứ mấy câu liên tục như vậy, không ai có thể tìm được chút sơ suất nào của hắn... Chu Hạo Bình nghe đám lưu mộc dương đặt câu hỏi, muốn tìm chút vấn đề trong câu trả lời của Giang Nguyên nhưng đều vô dụng. Cuối cùng thì lão đã hoàn toàn lạnh lòng, ngồi đó hai mắt hoảng hốt, mặt như tro tàn...

- Cảm ơn!

Sau khi Giang Nguyên trả lời xong câu cuối cùng, Lưu Mộc Dương và Liêu Long Căn nhìn nhau gật đầu, dùng ánh mắt thán phục nhìn Giang Nguyên nói hai chữ “Chúc mừng”. Về mặt Giang Nguyên luôn rất đúng mực, luôn có vẻ lãnh đạm lúc này rốt cuộc cũng nở nụ cười nhạt, khạc ra hai chữ cảm ơn rồi khẽ gật đầu.

Trước lời đáp lại dường như hơi quá đơn giản của Giang Nguyên, mọi người cũng chẳng có gì không vui. Ngay cả Lưu Mộc Dương và Liêu Long Căn cũng đều vui vẻ tươi cười chứ đừng nói đến La Thiên Minh và Chu Hạo Bình. Bây giờ Giang Nguyên đã có tư cách này. Hắn sắp ngồi lên vị trí ở đỉnh cao nhất Thiên Y viện, đã không cần phải có thái độ khiêm tốn nữa. Nếu không nếu hắn có giả vờ khiêm tốn đi nữa thì người ta cũng chẳng dám nhận.

Ngay cả Chu Hạo Bình mặt đầy tro tàn, hai mắt hoảng hốt sau khi Giang Nguyên cảm ơn một tiếng cũng lập tức khôi phục tinh thần, hơi khom người, không dám trả lời.

Có điều mọi người đều có thể thấy, sau khi Giang Nguyên nở nụ cười nhạt thì trong mắt cũng lóe lên tia uể oải và mệt mỏi không thể che giấu.

Khảo hạch Y sư nhất phẩm Thiên Y viện, người có thể vượt qua phần lớn đều có tích lũy nhiều năm mới có thể vượt qua khảo hạch. Nếu không thì cũng không đến nỗi mấy chục năm nay chẳng có được mấy người qua được khảo hạch. Giống như Giang Nguyên chưa tới 30 tuổi đã có thể vượt qua thì đã không thể đơn giản

dùng từ “thiên tài” để giải thích.

Trong quá trình Giang Nguyên nhanh chóng trả lời không chút sai sót, mọi người đã bị chấn động cực độ rồi.

Chỉ đến giờ, khi nhìn thấy vẻ kiệt sức trong mắt Giang Nguyên, họ mới cảm thấy bình thường... Nếu trải qua gần hai tiếng đồng hồ, bị hai Thiên y sư và Y sư nhất phẩm toàn lực khảo nghiệm, mà còn có thể ung dung tự nhiên, vậy thì quá dọa người...

Tin tức Giang Nguyên tấn lên Y sư nhất phẩm trong nháy mắt truyền khắp toàn viện... Các nơi đều vang lên tiếng hoan hô và tiếng kêu kinh ngạc...

Kinh ngạc là những đồng chí già mấy chục năm mà vẫn chưa đi được đến bước này, hoan hô là những Y sĩ thực tập và Y sĩ bình thường trẻ tuổi...

Dựa theo thông lệ, Giang Nguyên tấn cấp thì cũng sẽ mở nghi thức thụ hàm. Hơn nữa là vị Y sư nhất phẩm đầu tiên tấn cấp trong mấy năm gần đây, nghi thức này cũng không thể nhỏ quá. Nhưng sau đó lại là bầu Ủy viên thường vụ Hội đồng viện, công chất như vậy cũng hơi phiền phức, bởi vì dù là việc nào cũng không thể làm quá nhỏ được...

Chẳng lẽ lại liên tiếp tổ chức hai vụ thật lớn sao?

Đối mặt với tình hình phiền phức như vậy, Y sư nhất phẩm Chu Hạo Bình rất thức thời tự xin rút khỏi bầu chọn Ủy viên thường vụ... Đồng thời đưa ra đề xuất hai việc có thể nhập lại thành một, vậy thì không phiền toái nữa...

Trước tư thái thanh cao như vậy của đồng chí Chu Hạo Bình, đồng chí Viện trưởng Từ Khả Liễn dành tặng rất nhiều lời khen ngợi, nhưng khi rót vào tai đồng chí Chu Hạo Bình thì lại cảm thấy vô cùng khó chịu.

Ai mà không muốn tranh cái vị trí Ủy viên thường vụ kia chứ? Vất vả lắm mới gặp được cơ hội lần này cơ mà! Nếu như theo thông lệ bình thường thì nhất định phải là Thiên y sư mới có thể lên được vị trí Ủy viên thường vụ này. Đồng chí lão Chu tự biết với năng

lực của mình, muốn qua được khảo hạch Thiên y sư tuy nói chỉ thiếu một chút xíu nữa, nhưng thật sự muốn vượt qua được thì vẫn tương đối khổ sở.

Cơ hội ở ngay trước mắt, có lẽ cả đời mình chỉ có duy nhất một cơ hội này để được ngồi lên vị trí Ủy viên thường vụ, vậy mà bị Giang Nguyên ngang nhiên cướp mất. Trong tình huống này, với thanh thế Giang Nguyên bây giờ, muốn thắng hẳn gần như không có khả năng.

Đồng chí lão Chu đáng thương tuy trong lòng khó chịu, nhưng cũng chỉ có thể cười híp mắt, bày tỏ chút lòng tốt với Giang Nguyên. Cho dù là với bề dày kinh nghiệm của lão thì cũng không muốn thật sự kết thù kết oán với một Ủy viên thường vụ tiền đồ vô lượng.

Trong lúc tranh đoạt không ai nhường ai cũng là bình thường, mình dứt khoát lui một bước, vị Ủy viên Giang Nguyên này ít nhiều gì cũng sẽ nhớ tới điểm tốt của mình.

Với sự thúc thời của đồng chí lão Chu, đồng chí Ủy viên Giang Nguyên dĩ nhiên cũng chẳng phải người lòng dạ hẹp hòi gì, cũng lập tức mỉm cười đồng ý...

Vì y sư nhất phẩm Chu Hạo Bình đã chủ động rút lui, cho nên nghi thức thụ hàm Y sư nhất phẩm và nghi thức thăng chức của Giang Nguyên sẽ cùng lúc tiến hành.

Có điều, nếu đã không có buổi bầu Ủy viên thường vụ Hội đồng viện thì thời gian lại rất thừa thãi. Mấy ngày trước Thiên Y viện xảy ra chuyện lớn phản bội Thiên Y viện, cộng thêm thân phận đặc biệt của Giang Nguyên cho nên lần này nghi thức thăng chức của Giang Nguyên có người đề xuất không thể quá mức khiêm tốn...

Lúc Liêu Long Căn đưa ra đề nghị này, Giang Nguyên hơi ngu ra... Tuy vinh dự bậc này nếu không biểu dương một chút thì hơi có cảm giác áo gấm đi đêm, nhưng dường như cũng không cần phải giống trống khua chiêng mới đúng. Thời buổi này không phải đang chuộng khiêm tốn phát tài sao?

Ai ngờ, lúc Giang Nguyên đang định lên tiếng từ chối thì Từ Khả

Liễu ở bên cười gật đầu nói:

- Chuyện này có thể cân nhắc...

- A?

Giang Nguyên nghe Từ Khải Liễu nói vậy thì sức mặt cứng đờ. Hắn thật sự không ngờ Từ Khải Liễu lại ủng hộ chuyện này...

Lưu Mộc Dương bên cạnh lúc này cũng mỉm cười nói:

- Tôi cho rằng phải như vậy... Giang Nguyên thân là chủ Tề Thế Đỉnh, ba ngày đã thi lên được Y sư nhất phẩm, hơn nữa còn thăng lên chức Ủy viên thường vụ, là kỳ tài ngàn năm khó gặp của Thiên Y viện ta... Vào lúc này, viện ta chúc mừng một phen để phấn chấn lòng người dĩ nhiên cũng rất tốt...

Ba vị Thiên y sư đều nói vậy, dĩ nhiên những người còn lại sẽ không phản đối... Họ lập tức định nghỉ thức sẽ tổ chức vào ba ngày sau. Hơn nữa dù sao cũng là nghỉ thức lên chức Ủy viên thường vụ, cho nên theo thông lệ họ vẫn phải mời vài người đến dự lễ...

Cho nên, Giang Nguyên sững sờ nhìn mấy đồng chí già này. Vốn chỉ là một cuộc họp đơn giản để chọn ngày, sao đột nhiên lại biến thành thương lượng tổ chức nghỉ thức thế nào cho long trọng, và còn phải mời những ai đến tham dự lễ...

Nhưng cho dù thế nào, mấy ngày kế tiếp, Giang Nguyên gần như đều ăn không ngủ rồi, trừ mỗi ngày ở bên ngoài gặp bao nhiêu người chúc mừng và về nhà nghe điện thoại.

Điện thoại gần như không ngừng vang lên, người ở khắp nơi gọi đến chúc mừng. Từ cặp cha mẹ không đáng dựa dẫm, cho đến ông em trai với người ngoài thì mặt lạnh như tiền còn trước mặt mình cứ cười đùa hí hửng, rồi đến ông cụ Dương ở Bắc Kinh, còn cả nữ ma đầu Cổ Môn Tôn Diệu Nguyệt... Còn cả những người có chút thân phận trong Thiên Y viện cũng gọi điện thoại đến chúc mừng...

Về sau, Giang Nguyên cũng chỉ đành ném điện thoại của mình cho Diêu Nhất Minh tự xử lý.

Mấy ngày nay Diêu Nhất Minh cũng đau đầu. Vốn sau khi ông chủ của mình lui khỏi vị trí Chủ tịch Hội đồng xử lý nguy cơ, anh ta mới được nhàn rỗi hai ngày. Ai ngờ mấy ngày trôi qua, dùng một cái ông chủ mình lại nhảy lên vị trí Ủy viên thường vụ...

Vốn đây là chuyện cực tốt, rớt lên đầu ai cũng là chuyện tốt, nhưng Diêu Nhất Minh lại cảm thấy những ánh mắt đổ kỵ xung quanh mình trong nháy mắt không biết nhiều thêm bao nhiêu... Hơn nữa ngay lập tức các loại giấy mời, các kiểu xã giao cũng nhiều hơn không biết bao nhiêu. Anh ta khó khăn lắm mới có thể từ chối được một tí, chỉ mong những người đó đừng để ý.

Đặc biệt là hai ngày này, nghi thức thụ hàm càng đến gần thì càng bận rộn nhiều việc, đặc biệt là ông chủ mình gần như ném hết tất cả mấy chuyện này cho mình, làm mình thật sự bận tối mắt tối mũi.

Diêu Nhất Minh nhanh chóng dựa theo ý của ông chủ xử lý nốt văn kiện cuối cùng rồi đuổi người, nhìn đồng hồ. Đã hơn sáu giờ tối, anh ta sờ cái bụng đang kêu ục ục, đứng dậy đi về phía nhà ăn.

- Haizz... Nhất Minh, giờ còn chưa ăn cơm à...

Một y sĩ từ nhà ăn đi ra, thấy Diêu Nhất Minh thì mắt sáng lên, nở nụ cười, vẫy tay khách khí chào hỏi.

Y sĩ này xưa nay không hề thân thiết vậy mà giờ lại gọi gần gũi như vậy, Diêu Nhất Minh cũng chỉ có thể vội vàng gật đầu cười, nói:

- Đúng vậy... vẫn chưa được ăn đây...

Chương 1121: Các khách nhân kỳ quái (1)

Khi Diêu Nhất Minh đến nhà ăn, chỉ cảm thấy mặt mình căng lên. Dùng tay xoa mặt một hồi, rốt cuộc mới nhẹ nhàng thở ra. Bây giờ y mới hiểu tại sao ông chủ của y lại không muốn ra ngoài.

Y là thư ký, chẳng qua chỉ dính chút hào quang của ông chủ, nhưng cũng không ứng phó được bấy nhiêu người đó, chứ đừng

nói chi là ông chủ.

Nghĩ đến đây, Diêu Nhất Minh cũng không biết làm sao, chỉ cười khẽ một tiếng. Nhưng nếu nói là thống khổ, chi bằng nói y đang hưởng thụ thì đúng hơn.

Lúc trước, y chẳng qua chỉ là một nhân vật bình thường mà thôi, bình thường nhất trong số những người bình thường. Khi gặp y sĩ cấp cao một chút cũng phải cẩn thận, sợ đắc tội với họ. Nhưng bây giờ, ngay cả y sư gặp y cũng phải mỉm cười nhiệt tình chứ đừng nói chi những người khác.

Đúng là vừa thống khổ vừa vui vẻ.

Vừa cảm thán vừa bước vào nhà ăn, đang định chọn món, chỉ nghe đằng sau truyền đến một thanh âm:

- Ôi, Diêu ca, anh cũng ở đây sao? Anh ăn cơm chưa?

- Diêu ca?

Nghe giọng nói này, Diêu Nhất Minh hơi sửng sốt một chút, khóe miệng liền nhếch lên, sau đó mỉm cười xoay người lại, nhìn người sau lưng:

- A, Từ Lỗi, cậu còn chưa ăn cơm sao?

- Đúng vậy, Diêu ca, tôi vẫn chưa ăn. Vừa lúc chúng ta gặp nhau, cùng ăn chung luôn nhé. Tôi đã đặt hai phần thức ăn rồi. Hai anh em chúng ta đã lâu không họp mặt với nhau.

Ợ một hơi rượu, vội vàng ném một cục kẹo cao su vào miệng, lát nữa còn phải đưa tài liệu cho ông chủ, nếu mùi rượu nồng quá thì không được tốt lắm.

Vừa nãy, trong bữa cơm có hai món thức ăn hiếm có và một bình rượu lâu năm. Hôm nay Từ Lỗi hạ vốn. Hai món ăn và bình rượu kia phải bỏ ra rất nhiều điểm mới mua được. Nếu đổi lại là y, chưa chắc đã có thể mua được.

Nhớ đến mùi vị thức ăn, Diêu Nhất Minh không tự chủ được lại ợ một cái, trong lòng thích ý vô cùng.

Nhưng Diêu Nhất Minh cũng biết, bữa cơm này là do Từ Lỗi cố ý an bài. Nếu không nào có chuyện đúng dịp như thế? Trước khi y làm thư ký cho Giang Nguyên, Từ Lỗi nào để Diêu Nhất Minh y vào mắt chứ? Sau khi y trở thành thư ký cho Giang Nguyên, lúc này mới trở nên khách khí rất nhiều, nhưng cũng không thân cận.

Bây giờ lại cố ý gọi y là Diêu ca, còn bỏ tiền đặt một bàn cơm mời y. Rõ ràng là muốn kéo gần tình cảm.

Nghĩ đến đây, Diêu Nhất Minh nhẹ nhàng lắc đầu cười một tiếng, sau đó lại ném tiếp một cục kẹo cao su vào miệng.

Nghi thức thăng chức so với tưởng tượng còn náo nhiệt hơn nhiều. Khách được mời đến đặc biệt nhiều. Hơn nữa còn có rất nhiều vị khách đặc biệt khác. Máy Chủ nhiệm ban Ngoại giao phụ trách đón khách đều bận rộn không ngừng.

- Dương gia chủ, hoan nghênh, hoan nghênh. Mời vào, mời vào.

Phó trưởng ban ban Ngoại giao La Kỳ Mỹ mỉm cười chấp tay với một vị gia chủ thế gia, sau đó bên cạnh có người tiến lên nhận hộp quà rồi dẫn vị gia chủ và người đi theo vào bên trong.

- Ngô chương môn, đã lâu không gặp, đã lâu không gặp. Cảm ơn, cảm ơn.

Lại phái người dẫn Ngô chương môn vào bên trong, lúc này Trưởng ban La mới đưa tay nhận chai nước mà cấp dưới đưa đến, uống hai hớp, nhìn đồng hồ thấy đã xấp xỉ 10h, trong lòng nghĩ chắc không còn khách nào đến nữa.

Nghĩ đến đây, La Kỳ Mỹ nhìn nhân viên bên cạnh, trầm giọng nói:

- Khách trong danh sách đã đến hết chưa?

- Trưởng ban, cũng đã đến đủ. Nhưng Tuyệt Y Đường vẫn còn chưa đến.

Người nhân viên vội vàng gật đầu một cái.

- Ừm.

Người của Tuyệt Y Đường chắc chắn sẽ đến, chẳng qua là muộn một chút thôi. La Kỳ Mỹ nhẹ nhàng gật đầu. Nếu khách mời đã đến đông đủ, hẳn sẽ không còn ai đến nữa, nhưng phép lịch sự vẫn phải làm đầy đủ. Mắt thấy đã sắp đến thời gian diễn ra nghi thức, cha con Giang Văn Ba còn chưa đến, hẳn có chút ẩn tình trong đó, hoặc sợ ảnh hưởng đến danh dự của Trưởng ban Giang cũng có thể, lập tức nói:

- Còn hai mươi phút nữa sẽ đến giờ diễn ra nghi thức. Chúng ta sẽ ngồi thêm hai chục phút nữa.

Ngồi một bên, nhấm lại khách đến ngày hôm nay, La Kỳ Mỹ không nhận được thăm than một tiếng. Thiên Y Viện mấy chục năm qua chưa từng diễn ra sự kiện ăn mừng lớn như vậy. Khi Chu Thế Dương nhậm chức, cũng chỉ mời mấy vị thế gia gần gũi đến tham dự. Đại đa số thế lực thế gia cũng chỉ thông báo một tiếng mà thôi. Nhưng tình huống lần này lại lớn gấp mấy lần so với lần trước.

Trong lúc đang suy nghĩ, một nhân viên đến bên cạnh thông báo:

- Trưởng ban, hẳn là người của Tuyệt Y Đường đến.

- Sao?

Nghe xong, La Kỳ Mỹ không dám thờ ơ, vội vàng bước ra ngoài nghênh đón.

Đúng như dự đoán, một chàng thanh niên đang bước xuống một chiếc xe.

- Giang Nguyệt Minh.

Ánh mắt La Kỳ Mỹ sáng lên, liền nhận ra đây chính là em trai của Trưởng ban Giang.

La Kỳ Mỹ vừa mới bước ra nghênh đón, liền nhìn thấy Giang Nguyệt Minh đưa tay đỡ lấy một thiếu phụ trung niên duyên dáng từ trong xe bước ra.

- Viên Ngọc Bình.

Ánh mắt La Kỳ Mỹ lại sáng lên lần nữa. Mặc dù y không nhận ra

mỹ phụ trung niên trước mặt, nhưng nhìn tình huống liền biết, đây chính là mẹ của Trưởng ban Giang. Thấy Viên Ngọc Bình xuất hiện, La Kỳ Mỹ có chút giật mình, thầm nghĩ:

- Nếu ngay cả người này cũng đã đến, chẳng lẽ người kia cũng sẽ đến luôn sao? Hẳn sẽ không chứ?

Rất nhanh, bên trong xe bước ra một người đàn ông trung niên, chính là Giang Văn Ba. Nhìn cửa xe đóng lại, thấy không còn người nào bước xuống, lúc này La Kỳ Mỹ mới thở phào nhẹ nhõm. Nếu người kia cũng đến, chắc sẽ có kịch hay để xem. Nhưng như thế nào cũng phải đi mời Trưởng ban Lưu hoặc Trưởng ban Liêu đến đón tiếp mới phải.

Nhưng đại gia đình này đến cũng đã là không đơn giản rồi.

Không dám suy nghĩ nhiều, vội vàng tiến lên, ra vẻ cung kính, chấp tay mỉm cười:

- Giang đường chủ, Viên phu nhân, Giang thiếu đường chủ, hoan nghênh mọi người đến Thiên Y Viện. Tôi tên là La Kỳ Mỹ, phụ trách ban Ngoại giao, xin chúc mừng Giang đường chủ.

- Haha, cảm ơn Trưởng ban La, cùng vui cùng vui.

Giang Văn Ba khẽ cười một tiếng, nhìn vị Phó trưởng ban rất có nhân lực này, hài lòng đáp lễ.

- Người đầu, mau dẫn Giang đường chủ, Viên phu nhân, Giang thiếu đường chủ vào lễ đường ngồi.

Sau khi đưa người một nhà vào trong, La Kỳ Mỹ mới thở phào nhẹ nhõm. Khách sau cùng cũng đã đến rồi, xem ra đã đến lúc thu người.

Nhưng khi y vừa định xoay người, phía trước lại có một chiếc SUV chạy đến, dừng ngay trước cửa.

La Kỳ Mỹ sửng sốt, gương mặt lộ ra vẻ kỳ quái. Khách đã đến đông đủ, người này là ai đây?

Chỉ thấy cửa xe mở ra, một cô gái ăn mặc cực kỳ diêm dúa bước

xuống.

Nhìn thấy gương mặt điểm lệ này, trong lòng La Kỳ Mỹ chợt căng lên.

Chương 1122: Các khách nhân kỳ quái (2)

- Tại sao nữ ma đầu này lại đến đây?

Đi theo đằng sau cô gái ăn mặc cực kỳ diêm dúa này là hai cô gái vô cùng xinh đẹp. Chặng qua nhìn thấy hai cô gái trẻ trung kia, rốt cuộc La Kỳ Mỹ cũng xác nhận người kia đã đến.

Mặc dù trong lòng kinh hãi nhưng cũng không dám lạnh nhạt. Tuy nói người này là kẻ thù lâu năm của Thiên Y Viện, nhưng thỉnh thoảng cũng có xuất hiện trong nội viện vài lần, nghe nói có mối quan hệ không rõ ràng với Ủy viên thường vụ Hội Đồng Viện Giang Nguyên. Hôm nay là ngày Trưởng ban Giang thăng cấp, đến chúc mừng cũng là chuyện bình thường.

Nhưng lá gan của người này đúng là lớn, lại dám đến địa bàn của Thiên Y Viện.

Suy nghĩ thì suy nghĩ vậy, nhưng La Kỳ Mỹ vẫn vội vàng bước đến nghênh đón, cung kính chấp tay:

- Hoan nghênh Sơn Trường Đại Nhân đại giá quang lâm.

- Khách sáo rồi.

Tôn Diệu Nguyệt mỉm cười nói:

- Hôm nay là ngày Giang Nguyên thăng cấp. Tôi không mời mà đến nơi này, ngược lại có chút mạo muội.

Nghe nữ ma đầu này nói, nhìn hai cô gái xinh đẹp đằng sau, đầu óc La Kỳ Mỹ chuyển động linh hoạt một cái liền biết đây là người nào, lập tức cười to:

- Nào có, nào có. Có thể tiếp đón Sơn Trường Đại Nhân đến đây, trên dưới Thiên Y Viện đều cảm thấy vinh hạnh. Nào, mời Sơn Trường Đại Nhân, Thanh Linh tiểu thư, Tiểu Vũ tiểu thư vào lễ đường.

Lúc này, bên trong lễ đường Thiên Y Viện đã đầy người, vô cùng náo nhiệt. Mười mấy hàng ghế phía sau đều đã có người ngồi, hầu hết là y sĩ trẻ tuổi của Thiên Y Viện. Mấy hàng ghế trước, người cũng đã ngồi gần hết.

Những ủy viên Hội Đồng Viện vừa mới nhậm chức, trên căn bản đều là các y sư cao cấp của nội viện. Cho nên, trừ hàng thứ nhất, thứ hai, thứ ba là chưa có người ngồi, trên cơ bản đều đã sắp xếp xong.

- Gia chủ Lê gia Giang Bắc đến.

- Chưởng môn Không Động Hồ đến.

Nhân viên đón tiếp ngoài cửa cất giọng hô to, từng vị khách chậm rãi bước vào lễ đường. Ngoài cửa cũng có một vài y sư cấp bậc cao chào đón.

- Ôi chào, Hồng y sư, đã lâu không gặp, đã lâu không gặp.

- Đúng vậy, Lê gia chủ, đã lâu không gặp, ngài vẫn khỏe như ngày nào.

-Ồ, đây không phải là Hồ chưởng môn sao? Hoan nghênh, hoan nghênh.

- Đồng y sư, chào ngài chào ngài.

Càng lúc càng có nhiều khách từ bên ngoài được nhân viên tiếp đãi dẫn vào lễ đường, ngồi xuống đúng vị trí của mình. Người nào quen thì chào hỏi lẫn nhau, có thể nói là rất náo nhiệt.

Không ít người đưa mắt nhìn thoáng ra ngoài cửa. Dù sao đây cũng là sự kiện hiếm có. Có những người bạn mấy chục năm không gặp, có thể nhân cơ hội này mà gặp lại.

Hơn nữa, các gia chủ, chưởng môn đều nhìn xem, lần này rốt cuộc là có ai đến tham dự, ai không đến tham dự. Được Thiên Y Viện mời cũng không phải chuyện đùa. Có thể được Thiên Y Viện mời, địa vị ngày mai sẽ được tăng lên. Nếu không được Thiên Y Viện mời, ngày mai địa vị trên giang hồ sẽ giảm đi rất nhiều.

Lúc này, mọi người đều nhìn thấy thủ lĩnh Ủy viên Hội Đồng Viện, y sư nhất phẩm Chu Hạo Bình bước đến cửa lễ đường.

Nhìn thấy người này, bên trong lễ đường vốn đang náo nhiệt liền im bật. Tất cả mọi người đều mở to mắt nhìn.

Không biết là ai đến mà phải cần đến Chu Hạo Bình ra đón.

- Thủ tướng Dương, Thủ tướng Ngô đến.

Nghe nhân viên bên ngoài hô to, mọi người mới chậm rãi gật đầu. Thì ra là hai đại lão của thế tục đến, khó trách phải cần đến thủ lĩnh Ủy viên Hội Đồng Viện ra tiếp đón.

Tuy nói tất cả mọi người đều không phải là người của giới thế tục, cũng không cần quá để ý hai đại lão này, nhưng dù sao thân phận của người ta cũng còn đó. Vì thế, không ít người bên trong lễ đường đều rớt rít đứng dậy, vui mừng chào Chu Hạo Bình đôi câu rồi bước đến chấp tay làm lễ với hai vị đại lão.

Tuy hai người không nhận biết hết tất cả, nhưng đã đến đây tham dự, người nào cũng sẽ có thân phận, vì thế liền mỉm cười chấp tay đáp lễ.

Sau khi ngồi xuống, mọi người bắt đầu xì xào bàn tán.

- La chương môn, thế tục có đến hai người đến lận. Lần trước không phải chỉ có một vị thôi sao?

Một người đàn ông trung niên mặc bộ âu phục, đeo kính gọng vàng nhìn người mặc đường trang màu đen bên cạnh, nhỏ giọng hỏi.

- Lý gia chủ, chuyện này có chút không nói rõ ràng được. Trước kia Giang Nguyên xuất thân thế tục, nghe nói có quan hệ không tệ với mấy vị này. Hơn nữa, Giang Nguyên còn có thân phận đỉnh chủ Tế Thế Đỉnh. Giới thế tục coi trọng cậu ấy cũng là chuyện bình thường.

Nghe La chương môn nói, Lý gia chủ liền chậm rãi gật đầu. Đúng rồi, đỉnh chủ Tế Thế Đỉnh không phải người bình thường. Nếu đã leo lên vị trí Ủy viên thường vụ Hội Đồng Viện, sau này tuyệt đối

xếp hạng thứ hai ở Thiên Y Viện. Thậm chí trong tương lai còn có thể trở thành Viện trưởng. Được giới thể tục coi trọng cũng là chuyện bình thường.

Đại đa số mọi người đều cho là như vậy, nhưng rất nhiều thành viên cao cấp của Thiên Y Viện biết được nội tình thì cũng chỉ mỉm cười không nói. Dương lão và Giang Nguyên quan hệ rất tốt, đại diện giới thể tục đến cũng là chuyện bình thường. Nhưng Ngô lão đến chỉ sợ là vì đứa cháu trai kia. Tiểu tử của Ngô gia nghe nói đã bị giam nhiều ngày rồi. Vị này nhất định đứng ngồi không yên, thừa cơ hội này mà da mặt dày đến đây.

Nhìn hai vị thủ lĩnh bước đến hàng ghế thứ nhất ngồi xuống, không khí bên trong lại một lần nữa trở nên náo nhiệt. Lúc này, mọi người nhìn thấy có một người từ trên đài bước nhanh ra cửa.

Nhìn thấy vị này là Ủy viên thường vụ Hội Đồng Viện, Trưởng ban Liêu Long Căn, mọi người liền cả kinh trong lòng. Người đến là ai vậy? Sao có thể khiến cho Liêu Long Căn phải đích thân ra đón?

Đây chính là nhân vật xếp hàng thứ ba ở Thiên Y Viện, Ủy viên thường vụ Hội Đồng Viện hàng thật giá thật. Đối tượng khiến cho ông phải đích thân ra nghênh đón chỉ sợ lai lịch không nhỏ.

- Đường chủ Giang Văn Ba của Tuyệt Y Đường cùng với phu nhân và Thiếu đường chủ đến.

Nghe tiếng hô, sắc mặt mọi người hơi biến đổi. Bên trong lễ đường lại tiếp tục im lặng. Những người đến tham gia đều biết được Giang Văn Ba là ai, cũng biết được Tuyệt Y Đường có lai lịch gì. Khó trách phải vận dụng cả nhân vật số ba của Thiên Y Viện là Liêu Long Căn ra tiếp đón. Đây chính là cha mẹ của tân Ủy viên thường vụ Hội Đồng Viện Giang Nguyên. Hơn nữa còn là người sáng lập ra Tuyệt Y Đường. Tuy nói hai bên có chút hiềm khích, nhưng dù sao cũng có sự gần gũi bên trong. Liêu Long Căn bước ra nghênh đón đã là nể mặt lắm rồi.

Lúc này, tất cả mọi người đều đưa mắt nhìn, chỉ thấy Giang đường chủ đang cầm tay vị phu nhân quả thật rất có nét giống với Giang Nguyên đến bảy tám phần. Hai cha con nhà này quả nhiên là nhân trung long phượng.

Gia đình này vừa mới ngời im, lại nhìn thấy có một người vội vã bước ra cửa.

Nhìn thấy người kia, tất cả đều kêu lên. Đây chính là nhân vật thứ hai của Thiên Y Viện Lưu Mộc Dương. Nhìn tình thế này, dường như người đến là một đại nhân vật nào đó.

Lúc này, bên trong lễ đường hoàn toàn yên lặng, một lần nữa cùng nhau nhìn ra ngoài cửa.

Sau đó liền nghe tiếng hô:

- Tôn Diệu Nguyệt của Cổ môn đến.

- Nữ ma đầu?

- Tôn nữ ma?

Nghe nhân viên hô to, bên trong lễ đường liền xôn xao. Cổ môn không phải là kẻ địch ngàn năm của Thiên Y Viện sao? Tại sao hôm nay lại dám đến đây? Hơn nữa còn là nhân vật thứ hai của Cổ môn nữa chứ. Chẳng lẽ Thiên Y Viện đã hóa giải thù hận với Cổ môn, trở thành bạn bè và mời đối phương đến?

Trong lúc mọi người đang kinh nghi, chỉ thấy một cô gái xinh đẹp chậm rãi xuất hiện ngay cửa, hơn nữa sau lưng còn có hai cô gái xinh đẹp đi theo.

- Đúng thật là nữ ma đầu.

Có người nhận ra Tôn Diệu Nguyệt liền kinh hô lên.

- Không biết Sơn Trường Đại Nhân đến chơi, nên không đón tiếp từ xa.

Nhìn Sơn Trường Đại Nhân, Lưu Mộc Dương ngược lại vẫn rất bình tĩnh, chấp tay cười lớn nói.

Thấy Lưu Mộc Dương lên tiếng chào hỏi, lại nghe lời nói của ông, mọi người đều bình tĩnh. Xem ra Thiên Y Viện cũng không mời đối phương đến, mà là đối phương tự đến.

- Hôm nay là ngày Giang Nguyên tấn thăng, bốn Sơn Trường không mời mà đến, xin Trưởng ban Lưu đừng trách.

Tôn Diệu Nguyệt khẽ mỉm cười, chấp tay nói với Lưu Mộc Dương.

- Nào có, nào có. Sơn Trường Đại Nhân chính là khách quý hiếm thấy của Thiên Y Viện. Thiên Y Viện cảm thấy rất vinh hạnh. Nào, mời đến hàng trước.

Lưu Mộc Dương cũng không đứng chào hỏi quá lâu, đưa tay ra mời, nhưng trong lòng cười khổ không thôi. Vị Sơn Trường Đại Nhân này làm việc đúng là khó liệu. Tuy lời đồn nói cô ta có quan hệ đặc biệt với Giang Nguyên, nhưng không mời mà đến như thế này, lại còn trước mặt nhiều quan khách như vậy, thật đúng là khiến người ta phải đau đầu.

Nhưng rất nhiều tân khách căn bản cũng không chú ý đến suy nghĩ của Lưu Mộc Dương, ngược lại nghe Sơn Trường Đại Nhân nói, trong lòng liền đánh bộp một cái, thầm nghĩ:

- Nghe nói vị Sơn Trường Đại Nhân này dường như quen rất thân với nhân vật chính Giang Nguyên ngày hôm nay, không tiếc mạo hiểm đến tham gia nghi thức tấn thăng của Giang Nguyên. Chẳng lẽ vị tân Ủy viên thường vụ, Trưởng ban Giang và nữ ma đầu phong tình vạn chúng kia có quan hệ không rõ sao?

Trong lúc mọi người đang cảm thấy kỳ quái, cũng không chú ý đến sắc mặt của rất nhiều thành viên Thiên Y Viện đều rất quái dị.

Lần này là y sư La Thiên Minh bước nhanh về phía cửa, nhưng không thu hút sự chú ý bằng ba người kia. Tuy nói thân phận và địa vị La lão chỉ đứng sau mấy vị Ủy viên thường vụ, nhưng lúc trước đã có hai vị Ủy viên thường vụ bước ra đón khách, việc ông xuất hiện cũng không khiến người phải chú ý.

Nhưng khi nhân viên tiếp đón hô to, tất cả mọi người, bao gồm các thành viên Thiên Y Viện đều choáng váng.

Chương 1123: Các khách nhân kỳ quái (3)

- Nghị viên Hội trưởng lão Huyết tộc ngoại vực, Hầu tước Eve đến.

Nhân viên đón tiếp hô to, trừ ba người Từ Khải Liễu biết chuyện ra, những người còn lại đều giật mình, sau đó quay đầu nhìn về cửa lễ đường.

Nữ ma đầu Cổ môn đến thì cũng thôi đi, nhưng tại sao ngay cả người của Huyết tộc cũng đến? Theo thông lệ, không phải nói Huyết tộc không được phép tiến vào phương Đông sao? Cũng đã từng nghe nói trăm nam trước, Huyết tộc và Thiên Y Viện đã xảy ra một trận chiến lớn. Lần trước, có mấy Huyết tộc chặn giết Giang Nguyên, đánh nhau máu chảy khắp nơi. Tại sao trong ngày Giang Nguyên tấn thắng, người của Huyết tộc lại trắng trợn đến cửa như vậy?

Bọn họ đến để làm gì? Để khiêu khích à? Nên biết là, Huyết tộc này không chỉ đơn thuần là địch của Thiên Y Viện, mà còn là địch của tất cả thế gia. Tại sao Hầu tước của đối phương lại còn dám đến?

Trong lúc mọi người còn đang suy nghĩ, liền nhìn thấy một bóng người xinh đẹp xuất hiện ngoài cửa lễ đường. Mọi người nhìn nhau chăm chăm, chỉ thấy vị Hầu tước này rất xinh đẹp, mái tóc vàng rực, cũng không có vẻ tà mị như Huyết tộc hay có.

Hơn nữa, nữ Hầu tước này lại đến một mình, ngay cả thuộc hạ cũng không mang, nhìn qua không giống đến gây sự. Tại sao lá gan lại lớn đến như vậy? Chẳng lẽ là thật sự đến chúc mừng?

Trong lòng La Thiên Minh cũng tràn đầy nghi ngờ. Ông hiểu rất rõ vị nữ Hầu tước này, dường như có quan hệ có chút không nói rõ được với đệ tử nhà ông. Lần này, nữ Hầu tước Eva mạo hiểm đến đây tham dự nghi thức, chẳng lẽ thật đúng là có vấn đề sao?

Hơn nữa, cách đây không lâu cô ta mới chỉ là Bá tước, nhưng bây giờ lại trở thành Hầu tước? Ở Huyết tộc, tấn thăng Hầu tước không hề bình thường. Nghe nói Huyết tộc năm sáu chục năm qua chưa hề xuất hiện vị Hầu tước nào. Mỗi vị Hầu tước đều là cao tăng của Hội đồng trưởng lão. Tại sao nữ Hầu tước vừa mới tấn thăng của Huyết tộc lại dám đơn độc một mình đến đây? Hơn nữa còn trắng trợn như vậy? Vất vả lắm mới có được một Hầu tước

tiền đồ vô lượng, Hội đồng trưởng lão sẽ đồng ý sao?

Chẳng lẽ Hầu tước Eve trốn Hội đồng trưởng lão mà đến đây?

Trong lòng tràn đầy nghi ngờ, nhưng ngoài mặt La Thiên Minh vẫn mỉm cười ngênh đón.

Nhìn thấy La Thiên Minh, Eva nở nụ cười vô cùng ngọt ngào, thậm chí còn dùng vốn tiếng Hoa không được lưu loát cho lắm mà nói:

- Chào La y sư.

- A, chào Hầu tước Eva. Đã lâu không gặp.

La Thiên Minh vội vàng cười khan.

- La y sư, tôi đại diện cho Hội đồng trưởng lão Huyết tộc, Thủ tịch trưởng lão các hạ đến dự lễ chúc mừng. Đây là bài thơ chúc mừng do đích thân Thủ tịch trưởng lão của chúng tôi đã viết.

Eve đưa một phong thư vào tay La Thiên Minh.

Thấy không phải là trốn đến, La y sư lập tức thở phào nhẹ nhõm, hai tay nhận lấy, sau đó khách khí nói:

- Tôi xin đại diện cho Hội Đồng Viện Thiên Y Viện và Ủy viên Giang Nguyên, cảm ơn các vị đã quan tâm. Hầu tước Eve, xin mời theo tôi vào trong dự lễ.

Dưới cái nhìn chăm chăm của mọi người, Eve cùng với La Thiên Minh bước đến hàng ghế phía trước.

Lúc này, Giang Nguyên cũng vừa mới từ sau đài bước ra. Khi bước đi, liền cảm nhận được vô số ánh mắt tập trung vào mắt. Nhưng tập mãi thành quen, bây giờ hắn cũng không cảm thấy có điều gì khác thường.

Chẳng qua chỉ cười một tiếng rồi chậm rãi bước đến.

Tổng vẫn phải đến chào hỏi Giang Văn Ba.

Nhưng vừa mới đi được vài bước, nói với Giang Văn Ba được vài

câu thì liền chú ý đến cô gái tóc vàng bên cạnh.

- Tại sao lại có người ngoại quốc?

Giang Nguyên hơi sửng sốt, thuận mắt nhìn sang, liền nhìn thấy một ánh mắt trong như ngọc đang nhìn thẳng hẵn không chớp mắt.

- Eve?

Ngẩn người, Giang Nguyên chậm rãi bước lên phía trước, nhìn chăm chăm Eve, cau mày kinh nghi:

- Tại sao cô lại ở đây?

- Giang Nguyên, chúc mừng anh tấn thăng, tôi vâng lệnh Thủ tịch trưởng lão đến chúc mừng.

Ánh mắt Eve lóe lên một cái, sau đó chìa tay ra với Giang Nguyên.

- A, cảm ơn.

Rốt cuộc cũng phản ứng lại, Giang Nguyên đưa tay bắt lấy tay Eve, gương mặt hiện lên sự kinh nghi, hỏi:

- Cô tấn cấp rồi sao?

- Đúng, bây giờ tôi đã là nghị viên của Hội đồng trưởng lão, Hầu tước Eve.

Eve nhìn ánh mắt kinh nghi của Giang Nguyên, gương mặt hiện lên sự đắc ý.

- Ồ, không tệ, không tệ.

Nghe Eve xác nhận, Giang Nguyên vui mừng nói:

- Chúc mừng Hầu tước Eve.

- Haha, cùng vui, Ủy viên thường vụ Giang Nguyên.

Trong lúc hai người đang nói chuyện, không ít người có mặt đều nhìn chăm chú hai người. Nhìn biểu hiện khá thân mật của cả hai,

rất nhiều vị khách đều hiện lên sự kinh nghi. Xem ra mỹ nữ Huyết tộc quả nhiên có quan hệ với Giang Nguyên. Nếu không, tại sao lại không kiêng kỵ chạy đến phương Đông để dự lễ?

Mặc dù quý dị nhưng không ai lên tiếng. Chỉ có vài người thôi mà, cũng không cần phải kiêng kỵ nhiều.

Đột nhiên, bên cạnh liền vang lên một giọng nữ giễu cợt;

- Chật chạp, Giang Nguyên, cậu đúng là háo sắc đấy. Vừa nhìn thấy người đẹp nước ngoài, trước mặt biết bao nhiêu người nắm tay người ta vẫn không bỏ ra được.

Nghe được lời này, tất cả mọi người đều ồn ào, hướng ánh mắt về phía phát ra thanh âm kia. Tất cả đều muốn biết rốt cuộc là ai dám trong tình huống này mà không chút kiêng kỵ châm chọc vị tân ủy viên thường vụ của Thiên Y Viện như thế.

Sau khi mọi người nhìn thấy chủ nhân của thanh âm kia, ánh mắt lại càng quý dị thêm vài phần.

Nữ ma đầu này đúng là cái gì cũng dám nói. Trên địa bàn Thiên Y Viện, dám giễu cợt Giang Nguyên trước mặt nhiều người. Nhưng trong giọng nói dường như có chút là lạ. Không chỉ là giễu cợt đơn thuần mà là mang chút ghen ghét.

Dĩ nhiên không ai dám nói rõ, chỉ cau mày nhìn cảnh tượng trước mặt, muốn biết Giang Nguyên sau khi bị nữ ma đầu giễu cợt sẽ có phản ứng gì. Những người của Thiên Y Viện có thể ra mặt cho vị tân ủy viên thường vụ này hay không.

Nhưng mọi người phát hiện các thành viên Thiên Y Viện chung quanh không một ai lên tiếng, sắc mặt cũng có chút cổ quái nhìn cảnh tượng trước mặt, giống như không một ai cảm thấy vị Sơn Trường Đại Nhân châm chọc Giang Nguyên là một vấn đề lớn cả.

Giang Nguyên nghe được giọng nói này thì sững sờ, nhìn liền sang Tôn Diệu Nguyệt đang ngồi cách đó không xa, liền nở một nụ cười, gật đầu chào Eve rồi bước đến chỗ của Tôn Diệu Nguyệt.

Nhìn Giang Nguyên thân thiết nói chuyện với nữ ma đầu, thậm chí còn hàn huyên với hai đệ tử của Tôn Diệu Nguyệt, những gia chủ

thế gia và chưởng môn các môn phái ngồi đằng sau đều trở mắt nhìn nhau. Tại sao Giang Nguyên và nữ ma đầu của Cổ môn lại quen thân như vậy? Cổ môn và Thiên Y Viện không phải kẻ thù của nhau sao? Tại sao lại như vậy? Chẳng lẽ Giang Nguyên và nữ ma đầu cũng thật có quan hệ?

Mấy vị chưởng môn và gia chủ thế gia vội vàng bắt chuyện những y sư quen biết trong Thiên Y Viện.

- Hồ y sư, tại sao tôi lại cảm thấy có chút kỳ quái.

Một vị gia chủ thấp giọng cười trừ.

- Haha, cái này cũng khó mà nói.

Gương mặt vị Hồ y sư cũng hiện lên sự lúng túng, vội vàng chuyển sang một đề tài khác.

Thấy vẻ mặt lúng túng của đối phương, vị gia chủ này cũng không phải người ngu, lập tức nắm bắt được điều gì đó, vội vàng cười ha hả, sau đó không hỏi đến chuyện này nữa, nhưng khi quay sang nhìn Giang Nguyên, ánh mắt lại thêm mấy phần cổ quái và ước ao.

Đã đến giờ nghỉ thức bắt đầu. Các vị Ủy viên Hội Đồng Viện mỉm cười nhìn nhau, sau đó bước lên đài chủ tịch.

- Kính thưa các vị đồng nghiệp, các vị khách mời, hôm nay là ngày diễn ra nghi thức tấn thăng chức Ủy viên thường vụ cho Ủy viên Giang Nguyên.

- Trước tiên, tôi xin cảm ơn Sơn Trường của Cổ môn, Giang đường chủ của Tuyệt Y Đường, Lý gia chủ Giang Bắc, Tàng Nam...đã đến đây cùng tham dự.

- Đồng thời, càng phải cảm ơn hai vị Đại vu sư Draco và Portugo của bộ lạc Vu sư, Hầu tước Eve của Hội đồng trưởng lão Huyết tộc không quản đường xa vạn dặm đến đây chung vui.

- Một lần nữa, tôi xin đại diện cho Hội Đồng Viện Thiên Y Viện bày tỏ lời cảm ơn đến các vị.

- Ủy viên Giang Nguyên...

Liêu Long Căn đứng trước đài, nói một tràng cảm ơn, sau đó chốt lại:

- Tôi xin bày tỏ lời chúc mừng đến Ủy viên Giang Nguyên, chúc mừng cậu ấy đã thuận lợi tấn thăng y sư nhất phẩm. Xin mời Viện trưởng Từ Khải Liễu lên trao thụ hàm cho Ủy viên Giang Nguyên.

Trong tiếng vỗ tay nhiệt liệt và ánh mắt nóng bỏng của mọi người, Giang Nguyên đứng trước đài, cúi đầu nhìn huy chương y sư nhất phẩm trên ngực áo của mình, nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Từ Khải Liễu đứng trước micro, nhìn Giang Nguyên một cái rồi khẽ mỉm cười, sau đó nghiêm giọng:

- Tôi xin đại diện cho Hội Đồng Viện Thiên Y Viện, tuyên bố tấn thăng cho y sư nhất phẩm Giang Nguyên thành Ủy viên thường vụ Hội Đồng Viện.

Tiếng vỗ tay nhiệt liệt một lần nữa vang lên. Tất cả mọi người đều dồn ánh mắt vào một bóng người cao ngất trên đài.

Tất cả mọi người đều biết, người thanh niên đó từ giờ trở đi, không ai có thể từ trên cao nhìn xuống hắn được nữa.

Hắn đã bước lên một đài cao. Chỉ là không biết sau này hắn còn có thể leo lên vị trí cao nào nữa hay không?

Giang Văn Ba nhìn chàng thanh niên trên đài, ánh mắt hiện lên một tầng sương mù, nhưng phần lớn là sự kiêu ngạo.

Đây là con trai ông, là con trai của Giang Văn Ba ông.

Giang phu nhân bên cạnh thì xúc động rõ ràng hơn, thậm chí còn móc khăn tay lấy ra chấm nước mắt, nhìn bóng người anh tuấn trên đài, không nhịn được có chút ghen ngào.

Ngay cả Giang Nguyệt Minh cũng hoàn toàn hưng phấn, cao hứng vỗ tay thật to.

Eve nhìn gương mặt vừa quen thuộc vừa xa lạ, nét mặt của cô vẫn bình tĩnh nhưng ánh mắt màu ngọc bích lại lộ ra thần sắc khác thường.

Ngay cả hai nữ đệ tử của Cổ môn cũng nhìn chăm chăm bóng người quen thuộc trên đài, mỉm cười vỗ tay, ánh mắt hiện lên thần sắc khác nhau, có xúc động, có hưng phấn, có sùng bái.

Tôn Diệu Nguyệt cũng thẳng người, than nhẹ một tiếng:

- Tên tiểu háo sắc này quả nhiên không tệ.

Chương 1124: Có người vui có người buồn

- Chúc mừng, chúc mừng Tuyên huynh, haha...

Một người ngồi ở ghế gia chủ hướng Tuyên Năng bên cạnh nói lời chúc mừng.

- A, Dương huynh khách sáo quá rồi.

Gương mặt Tuyên Năng mang theo chút dè dặt, nhưng ai nấy đều có thể nhìn thấy sự hưng phấn và vui mừng trong mắt của ông, khiến cho mấy vị gia chủ và chưông môn bên cạnh phải hâm mộ.

Nhìn ánh mắt đặc ý của Tuyên gia chủ, một vị gia chủ hướng sang một vị chưông môn bên cạnh, thấp giọng nói:

- Tuyên gia chủ đã nuôi được một đứa con gái tốt. Con gái của tôi không kém, nhưng sao không có được vận khí này chứ? Hai mươi tám tuổi đã là Ủy viên thường vụ Hội Đồng Viện, dưới một người trên vạn người, lại còn là đỉnh chủ Tế Thể Đỉnh. Sau này chỉ tùy tiện lấy ra một chút đan dược cho Tuyên gia cũng chẳng phải vấn đề khó.

- Hơn nữa, đánh giá mười năm sau, cậu ta nhất định sẽ trở thành Viện trưởng Thiên Y Viện. Với tuổi tác và năng lực của cậu ta, ít nhất có thể trấn giữ Thiên Y Viện từ ba đến năm mươi năm. Tuyên gia sau này nhất định sẽ thăng quan tiến chức nhanh chóng.

Vị chưông môn cười hai tiếng:

- Long huynh, tôi nói không phải là để đả kích anh, nhưng con gái

nhà anh sao có thể so sánh với con gái Tuyên gia chứ? Khi con bé còn chưa đến Thiên Y Viện, nó đã bỏ tiểu tử Tề gia không chút thương tiếc, một lòng đi theo Ủy viên Giang Nguyên, con gái nhà ông làm được không?

- Hơn nữa, hai vợ chồng Tuyên Năng cũng đã liều mạng vì con gái mà trở mặt với Tề gia. Lúc đó, vị Ủy viên Giang Nguyên này bất quá chỉ là một y sĩ thực tập. Nếu ông có ánh mắt như vợ chồng Tuyên Năng, Long gia của ông sẽ phát triển ngay thôi.

- Đúng vậy.

Nghe xong, vị Long gia chủ như có điều suy nghĩ rồi chậm rãi gật đầu. Đây cũng là nguyên nhân Tuyên gia phát triển như thế. Nếu đổi lại là ông, chưa chắc đã làm được như vậy.

Lúc này, một vị chưởng môn khác lên tiếng:

- Long huynh, anh có phát hiện gì không? Lần này Tề gia chủ không có đến dự.

- A, đúng vậy, không thấy đâu cả.

Long gia chủ ngẩn người, sau đó trả lời:

- Chẳng lẽ là không được mời.

- Đương nhiên là không rồi. Nếu được mời, ông ta sẽ không đến sao?

Vị chưởng môn cười hắc hắc:

- Nghe nói ban đầu là tiểu tử Tề gia xuống tay với Ủy viên Giang Nguyên, nhưng chịu thiệt trong tay cậu ấy. Về sau, Tề gia nhiều lần ra tay với Ủy viên Giang Nguyên. Tuy nói Ủy viên Giang cũng không ra tay xử lý Tề gia, nhưng bây giờ người ta là Ủy viên thường vụ, người bên dưới thế nào cũng phải nịnh nọt mới được.

Nhớ đến điều này, gương mặt gia chủ Long gia hiện lên thần sắc cười trên sự đau khổ của người khác. Tề gia xếp hạng trước Long gia, nhưng bây giờ Tề gia lại không được Thiên Y Viện mời đến dự lễ. Không nói sau này Thiên Y Viện có làm gì Tề gia không, nhưng

Tề gia nhất định là danh vọng đại diệt. Long gia lại càng có thêm hy vọng tiến về phía trước, lập tức cười lên, nói:

- Đúng vậy, đúng vậy. Lúc này sợ là Tề Lăng đang ăn ngủ không yên. Tề gia xem như phiền phức rồi.

- Đúng vậy, nếu đặt trên đầu tôi, tôi cũng sẽ giống như vậy.

Hai người bàn tán tình trạng của gia chủ Tề gia đúng là rất chính xác. Cha con Tề gia lúc này giống như chó nhà có tang, nhìn nghi thức Thiên Y Viện tổ chức trên màn hình, nhìn người thanh niên anh tuấn đang tiếp nhận thụ hàm của Viện trưởng Thiên Y Viện.

Nụ cười của chàng thanh niên đó rất bình thường, nhưng trong mắt cha con Tề gia lại giống như ác ma.

Lần này, Tề gia không được Thiên Y Viện mời, chỉ có thể thông qua một trang web đặc biệt xem truyền hình trực tiếp mà thôi.

Không thể không nói, có tiền rất tốt. Thiên Y Viện cho đến bây giờ chính là không thiếu tiền. Mọi thứ đều phải dùng thứ tốt nhất. Cho nên chất lượng video truyền hình trực tiếp đương nhiên là rõ ràng.

Nhìn nghi thức trên màn hình, thỉnh thoảng hiện lên những gương mặt quen thuộc, sắc mặt cha con Tề Lăng càng lúc càng khó coi.

Hai cha con xem xong nghi thức, sau đó liền im lặng. Một lúc sau, Tề Lăng mới vỗ vai Tề Nhạc Minh, tươi cười nói:

- Nhạc Minh, không sao đâu. Ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây. Tên kia làm Ủy viên thường vụ thì thế nào? Nói không chừng có lúc bị người ta giết chết. Cổ môn và Huyết tộc nào để cho Giang Nguyên tồn tại chứ?

- Vâng.

Gương mặt Tề Nhạc Minh nặn ra nụ cười vô cùng khó coi, liên tục gật đầu. Hai cha con tự an ủi mình, nhưng trong lòng ai cũng hiểu, nào có chuyện tốt như vậy, nhưng lúc này cũng sẽ không nói thẳng ra mà thôi.

Mấy ngày tiếp theo sẽ rất khó chịu đây.

Thời gian diễn ra nghi thức cũng không dài. Đến 12h thì kết thúc, sau đó Thiên Y Viện chiêu đãi tất cả các tân khách một bữa trưa vô cùng phong phú.

Nhìn từng nhóm tân khách dẫn nhau đến nhà ăn, ba vị, không, bây giờ là bốn vị Ủy viên thường vụ Hội Đồng Viện đứng chung một chỗ, nhìn dòng người dần dần giảm bớt, liền thấp giọng bàn tán.

- Nữ ma đầu Tôn Diệu Nguyệt đến, tôi ngược lại cũng không cảm thấy kỳ quái, nhưng tại sao người của Huyết tộc lại đến?

Sắc mặt Lưu Mộc Dương có chút âm trầm:

- Huyết tộc ngoại vực và phương đông chúng ta, đặc biệt còn là tử địch trăm năm với Thiên Y Viện, rốt cuộc đối phương có ý gì?

Nghe Lưu Mộc Dương nói, Từ Khải Liễu và Liêu Long Căn cùng nhìn sang Giang Nguyên.

- Tôi nghĩ hẳn là vì Ủy viên thường vụ Giang Nguyên chúng ta.

Liêu Long Căn nở nụ cười nhạo báng:

- Nghe nói Hầu tước Eve còn chưa quá năm mươi. Dựa theo cách tính tuổi tác của Nhân tộc chúng ta thì khoảng mười bảy mười tám, là một tiểu cô nương hoài xuân. Chẳng lẽ thật sự là vì tân Ủy viên thường vụ của chúng ta mà đến sao?

Nhìn thần sắc nhạo báng của Liêu Long Căn, Giang Nguyên lúng túng mỉm cười:

- Trưởng ban Liêu, ngài đừng chọc tôi mà. Người ta là vâng lệnh mà đến.

- Vâng lệnh thì vâng lệnh, nhưng ý đồ của đối phương tất cả đều biết, chính là vì cậu mà đến.

Liêu Long Căn vẫn không bỏ qua cho Giang Nguyên, tiếp tục cười ha hả:

- Người ta bây giờ là Hầu tước, Hầu tước năm mươi tuổi đối với Huyết tộc mà nói, có thể so sánh với Thiên giai nhị phẩm hai mươi

mấy tuổi như cậu, đúng là hiếm thấy. Hội đồng trưởng lão Huyết tộc để cho cô ta đến đây, không phải vì cậu thì là vì ai?

Chương 1125: Một bàn mười người

Nghe Liêu Long Căn nói, nhìn vẻ mặt của Giang Nguyên, Lưu Mộc Dương cũng mỉm cười:

- Đó là vì Giang Nguyên không tệ, nhưng Thiên Y Viện chúng ta là bảo vệ Hoa Hạ, Huyết tộc ngênh ngang chạy đến chúc mừng, chúng ta vừa không thể đánh lại không thể giết, còn phải tiếp đãi chu đáo. Người khác nhìn vào chỉ sợ rất khó coi. Giang Nguyên, cậu nói phải nên làm thế nào đây?

Từ Khải Liễn nhìn không nổi nữa, cười nói:

- Được rồi, hai người cũng đừng nhạo báng Ủy viên thường vụ mới tấn chức của chúng ta nữa. Người đến chính là khách, người khác nghĩ thế nào, Thiên Y Viện từ lúc nào để ý đến chứ?

Nói đến đây, ánh mắt đầy ý vị thâm trường nhìn Giang Nguyên, cười nói:

- Bất kể cô ta có chủ ý gì, dù sao thì binh đến tướng chặn. Giang Nguyên, con phải nên cẩn thận, đừng để bị cô ta mê hoặc rồi bị lấy đi nửa số máu trong người.

Nghe Từ Khải Liễn nói, mặt Giang Nguyên đỏ lên. Người nào mà không biết Bá tước Eve tấn cấp Hầu tước đều là do công lao của hắn. Người ta từ xa vạn dặm đến tham gia chúc mừng, tất nhiên phải do hắn đi xử lý chuyện này.

Sắp xếp bữa tiệc trưa là một vấn đề rất lớn, nhưng ban Hậu cần và ban Ngoại giao xử lý rất tốt ở phương diện này. Nhưng có chút chuyện ngoài ý muốn xảy ra. Vốn gia đình Giang Văn Ba và thầy trò Tôn Diệu Nguyệt được phân ngồi hai bàn khác nhau, nhưng Tôn Diệu Nguyệt lại không để ý đến sự an bài của Thiên Y Viện, trực tiếp xuống bàn của Giang Văn Ba.

Sau khi dùng ánh mắt quyền rũ đuổi hai vị y sư nhất phẩm và nhị

phẩm ra bàn khác, tự nhiên dẫn hai đệ tử của mình ngồi xuống cùng một bàn với Giang Văn Ba, sau đó cười híp mắt:

- Giang đường chủ, không ngại chứ?
- Không ngại, dĩ nhiên là không ngại rồi.

Nhìn gương mặt trang điểm diêm dúa của Tôn Diệu Nguyệt, sau đó nhìn hai cô gái đang ngượng ngùng bên cạnh, Giang Văn Ba mỉm cười gật đầu.

- Giang thúc thúc, dì Viên, chào hai người.

Hai cô gái liền lên tiếng chào hỏi.

- Ừm, Thanh Linh, Tiểu Vũ, đã mấy ngày không gặp rồi. Dì có chút nhớ hai con đấy.

Giang phu nhân ngồi bên cạnh khẽ cười, sau đó mới nhìn Tôn Diệu Nguyệt chính giữa. Đối với vị Sơn Trường Đại Nhân đại danh鼎鼎 của Cổ môn, Giang phu nhân đúng là có chút hiếu kỳ.

Bà cũng đã nghe nói về Tôn Diệu Nguyệt từ lâu, hơn nữa còn nghe nói người này có quan hệ không rõ ràng với con trai bảo bối của bà.

Nhìn qua hai lần, Giang phu nhân đúng là có chút than thở. Không ai biết chính xác tuổi tác của Sơn Trường Đại Nhân, nhưng căn cứ theo điều tra thì khoảng chừng ba mươi. Dáng người và dung mạo có thể nói là xinh đẹp vô song, nghe nói thực lực rất kinh người.

Thực lực ít nhất là Thiên giai nhưng cụ thể mạnh bao nhiêu thì không ai biết.

Tôn Diệu Nguyệt dĩ nhiên là cảm nhận được ánh mắt của Giang phu nhân, sau đó cười nói:

- Viên phu nhân, xem ra bà rất quen thân với hai đệ tử của tôi.
- Ừm, Sơn Trường Đại Nhân, Thanh Linh và Tiểu Vũ đều là bạn tốt của con trai tôi.

Giang phu nhân cười nói.

Giang Nguyệt Minh vẫn im lặng, lúc này nhìn Tôn Diệu Nguyệt, cười nói:

- Tôn Sơn Trường, nghe nói chị và anh trai của tôi quen nhau rất thân phải không?

- Sao?

Tôn Diệu Nguyệt quan sát Giang Nguyệt Minh, cười nói:

- Đúng, tôi và Giang Nguyên cũng xem như quen thuộc, nhưng đây là lần đầu tiên nhìn thấy Giang thiếu đường chủ.

Nói đến đây, ánh mắt Tôn Diệu Nguyệt chuyển động, sau đó dịu dàng nói:

- Chắc chắn, dáng dấp của Giang thiếu đường chủ thật là anh tuấn, còn dễ nhìn hơn so với anh của cậu nhiều. Nào, đến xem Thanh Linh và Tiểu Vũ nhà tôi đi, cảm thấy thế nào? Nếu cảm thấy có thể, cậu hãy chọn lấy một người.

Khụ! Nghe Tôn Diệu Nguyệt nói, Diêu Nhất Minh đang hợp ngậm trà liền suýt nữa phun ra ngoài, cũng may mà không bị sặc nhưng lại ho không nhẹ.

- Sư phụ.

Từ Thanh Linh và Lý Tiểu Vũ nghe Tôn Diệu Nguyệt nói, gương mặt đỏ bừng. Từ Thanh Linh thì trầm tĩnh hơn Lý Tiểu Vũ, chỉ thoáng đỏ mặt một chút rồi cau mày nhìn Tôn Diệu Nguyệt, khẽ hừ một tiếng.

- Được rồi, sư phụ chỉ chọc Giang thiếu đường chủ một chút mà thôi. Ai mà không biết hai con chỉ thích anh trai của cậu ấy.

Nghe đệ tử của mình trừng mắt, Tôn Diệu Nguyệt không khỏi cười khan một tiếng.

Giang Nguyệt Minh vất vả lắm mới bình tĩnh lại, cười khổ nhìn vị Sơn Trường Đại Nhân đối diện. Bây giờ y mới biết được tại sao đại

mỹ nữ này lại bị người ta gọi là nữ ma đầu.

Giang Văn Ba và Giang phu nhân ngồi nhìn mấy thanh niên trẻ tuổi cùng bàn, cũng không nhịn được mà phá lên cười. Chẳng qua khi nhìn lướt qua Sơn Trường Đại Nhân, cũng cảm thấy vị Sơn Trường Đại Nhân này dường như không đáng sợ như người khác đã nói.

Lúc này, bốn vị Ủy viên thường vụ Hội Đồng Viện cũng chậm rãi bước vào bên trong nhà ăn. Một đám tân khách rối rít đứng dậy. Nên biết rằng, đám gia chủ chương môn này ngày thường đều ngạo mạn, hồ hê trên giang hồ, nhưng so với Thiên Y Viện thì hoàn toàn không cùng một cấp bậc.

Ngày xưa, có thể có được một mối quan hệ với một thành viên Hội Đồng Viện đã là giỏi lắm rồi. Muốn gặp mặt ủy viên thường vụ Hội Đồng Viện trên căn bản là điều không thể.

Cơ hội hiếm có như vậy, tất nhiên là phải tranh thủ lộ mặt rồi.

Bốn vị Ủy viên thường vụ Hội Đồng Viện tất nhiên là phải nể mặt mọi người, bắt tay vui vẻ, khiến cho các chương môn, gia chủ đều vui ra mặt.

Đặc biệt, những gia chủ chương môn lúc trước đã từng gặp Giang Nguyên thì cũng cố ý bắt tay Giang Nguyên một cái, thân cận lấy lòng. Tất cả mọi người đều biết được, nếu con đường làm quan của Giang Nguyên không xảy ra vấn đề gì, bốn năm chục năm kế tiếp của Thiên Y Viện sẽ do hắn làm chủ.

Bốn vị Ủy viên thường vụ Hội Đồng Viện phân biệt ngồi bốn bàn, cùng với một số khách quan trọng. Ví dụ như Đường chủ Tuyệt Y Đường, Sơn Trường Đại Nhân, Đại vu sư bộ lạc Vu sư, Hầu tước Huyết tộc...

Nhưng trước mắt, Sơn Trường Đại Nhân đã ngồi cùng bàn với Đường chủ Tuyệt Y Đường, kế tiếp chỗ ngồi cũng chỉ có thể tùy ý.

Giang Nguyên tất nhiên là ngồi chung bàn với đám người Giang Văn Ba, nhưng hai đại vu sư thấy Giang Nguyên không ngồi cùng bàn với mình, liền vội vàng đứng dậy, bước đến gia nhập vào bàn của Giang Văn Ba luôn.

Cộng thêm Giang Nguyên nữa là vừa đủ chín người.

Nhìn hai đại vu sư kéo đến, Giang Nguyên nhún vai, cười khổ gật đầu với đám người Từ Khải Liễu.

Nhưng khi hắn quay đầu lại nhìn bên kia, bàn của Eve ngồi chỉ có hai y sư nhất phẩm, không khí lạnh lẽo, hơn nữa ánh mắt xinh đẹp thảnh thơi lại liếc sang bàn của hắn, liền vẫy tay gọi cô lại. Dù sao thêm cô nữa cũng chẳng chật bao nhiêu.

Thấy Giang Nguyên ngoắc tay gọi mình, Hầu tước Eve vốn đang buồn bã, gương mặt liền nở nụ cười, vội vàng đứng dậy, bước đến ngồi xuống bên cạnh Giang Nguyên, vừa vắn mười người một bàn.

- Tiểu tử này đúng là...

Đám người Từ Khải Liễu nhìn một chút, khẽ cười khổ, sau đó ngồi xuống. Các y sư cao cấp khác của Thiên Y Viện cũng chỉ nháy mắt một cái, làm như không thấy chuyện gì, tiếp tục nói chuyện với các khách khác.

Chỉ có rất nhiều gia chủ, chưởng môn nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, mày liền cau lại. Đám khách nhân này làm sao thế? Thiên Y Viện đã sắp xếp vị trí, ai ngồi chỗ nấy, nhưng cảnh tượng trước mắt là như thế nào? Khách quan trọng tập trung hết một bàn, đều là bàn của Giang Nguyên cả.

Cứ như vậy, bàn của mấy người Viện trưởng Từ đều không có một vị khách nào qua trọng cả.

Nhưng bất kể thế nào, nếu Thiên Y Viện không có phản ứng, mặc dù cảm thấy cổ quái, nhưng không ai lên tiếng cả.

Rất nhanh, nhóm người Từ Khải Liễu thay phiên nhau đứng lên chúc rượu. Không khí trong nhà ăn trở nên náo nhiệt. Nhưng chỉ có bàn của Giang Nguyên, không khí có chút cổ quái.

Những người ngồi bàn này đều là nhân vật số một của một thế lực. Gia đình Giang Văn Ba và thầy trò Tôn Diệu Nguyệt trò chuyện với nhau vẫn bình thường. Dù sao tất cả đều nói chung một thứ tiếng. Eve chỉ biết một ít tiếng Hoa, cũng chỉ quen có một mình Giang Nguyên, cũng không thể tùy tiện chen vào.

Hai người Draco và Portugo thì chỉ cần ngồi gần thần thú sứ giả đại nhân là được. Dù sao bọn họ cũng nghe không hiểu mọi người nói gì, chỉ cầm đầu ăn cơm.

Thiên Y Viện chiêu đãi đều là những món ăn nổi tiếng ở Hoa Hạ. Trước kia hai đại vu sư ở Châu Phi, thức ăn làm sao có thể so sánh được. Trong thời gian đi cùng với thiên y ngoại viện, bọn họ ăn lúc nào cũng sạch sẽ. Điều này khiến cho nhà ăn của Thiên Y Viện vô cùng hài lòng. Ở Hoa Hạ ăn cơm được ăn không ít thịt, còn ngon hơn không biết bao nhiêu lần so với thời gian ở Châu Phi.

Giang Nguyên ngồi đó, thấy cha mẹ và em trai thỉnh thoảng đều cố tình nhìn lướt qua Eve bên cạnh hắn. Còn Tôn Diệu Nguyệt, Từ Thanh Linh và Lý Tiểu Vũ thì không chút kiêng kỵ, nhìn chăm chăm Eve hai lần, sau đó quay sang nhìn hắn, ánh mắt có chút cổ quái, trong lòng liền cười khổ không thôi.

- Khụ, Hầu tước Eve, tôi xin giới thiệu với cô một chút.

Chương 1126: Mâu thuẫn bộc phát

- Chào cô, chào chú.

Nghe Giang Nguyên giới thiệu xong, Eve rất cuộc hiểu được tại sao hai vợ chồng trước mặt nhìn rất quen mắt lại nhìn cô bằng ánh mắt cổ quái như vậy. Điều này làm cho vị nữ Hầu tước Eve xinh đẹp có chút khấn trương. Tuy nói cô biết đối phương và mình không có quan hệ với nhau nhiều, nhưng vẫn lắp bắp chào hỏi một tiếng.

Cũng may, mặc dù lắp bắp, nhưng người khác cũng sẽ cho là vì vốn tiếng Hoa của cô không được tốt lắm, chứ không biết là cô đang khấn trương.

- Chào nữ Hầu tước Eve.

Thấy biểu hiện của nữ Hầu tước Huyết tộc có chút khấn trương, hai vợ chồng Giang gia khó hiểu nhìn nhau một cái, sau đó gật đầu mỉm cười. Hai vợ chồng ông bà không dám khinh khi tiểu cô nương Huyết tộc này. Bất kể tuổi tác của đối phương là bao nhiêu,

nhưng đối phương có thân phận nghị viên Hội đồng trưởng lão Huyết tộc, đáng để người ta coi trọng rồi.

Nhưng khi hai ông bà nhìn sang Giang Nguyên, trong lòng lại ngẫm thờ dài.

So với hai vợ chồng Giang gia, Sơn Trường Đại Nhân bên cạnh lại không được khách sáo như vậy. Nhìn gương mặt thon nhỏ của Eve, liền nói:

- Lá gan của Huyết tộc các người đúng thật là lớn. Không những dám đặt chân lên phương Đông chúng tôi mà còn dám trắng trợn chạy đến Thiên Y Viện?

Nhìn bộ dạng khiêu khích của người phụ nữ diêm dúa trước mặt, Eve cau mày một cái. Bởi vì có thân phận nghị viên Hội đồng trưởng lão Huyết tộc, thân phận Hầu tước cao quý, ngoại trừ có chút kiêng kỵ đối với cao tăng Thiên Y Viện ra, những người khác liền không khách sáo, lập tức cười lạnh:

- Sơn Trường Đại Nhân, lá gan của Cổ môn cô cũng không nhỏ. Nếu cô đã dám đến Thiên Y Viện, vì sao tôi lại không dám đến?

- Ui chao, miệng lưỡi cứng cỏi lắm.

Thấy đối phương dám trả treo mình, Sơn Trường Đại Nhân từ trước đến giờ lỗ mũi toàn hểnh lên trời cũng không nhượng bộ, cười khẩy:

- Tôi nghe nói Hội đồng trưởng lão các người vì máu của Giang Nguyên mà đã đến đánh lén nhiều lần. Lần này tiểu nha đầu cô lại dám đến đây, không sợ người ta bắt cô ra làm vật xét nghiệm sao?

Nhìn vợ chồng Giang Văn Ba đang nhìn mình, Eve khẽ cau mày, rồi mỉm cười nói:

- Nhưng tôi nghe nói Cổ môn cô lần trước đã liên thủ với phản nghịch Thiên Y Viện, vây khốn nhóm người Viện trưởng Thiên Y Viện, thiếu chút nữa làm bọn họ mất mạng. Cô là Sơn Trường Đại Nhân, thế mà vẫn dám đến Thiên Y Viện, không sợ Thiên Y Viện chặt cô thành từng khúc sao?

- Cô...

Nghe xong, ánh mắt Tôn Diệu Nguyệt trợn to.

Các khách nhân ở mấy bàn bên cạnh vẫn một mực chú ý bàn bên này. Thấy hai bên có chút to tiếng với nhau, sắc mặt quá dị lén lút nhìn sang.

Ngay cả nhóm người Từ Khải Liễu, thấy biểu hiện của hai người này, cùng với biểu hiện của những vị khách khác, liền âm thầm cười khỏ, sau đó vội vàng bưng ly lên, chuyển sự chú ý của tất cả mọi người đi, nhưng trong lòng đều thầm mong Giang Nguyên mau sớm áp chế chuyện này.

Nên biết rằng, Sơn Trường Đại Nhân của Cổ môn và Hầu tước Huyết tộc đến đây đã gây ra một phiền toái không nhỏ. Bản thân Cổ môn chính là kẻ địch ngàn năm của Thiên Y Viện, Huyết tộc thì là tử địch trăm năm. Mấy ngày nay rùm beng mấy chuyện, không liên quan đến Cổ môn thì cũng là Huyết tộc.

Nếu không phải hôm nay là ngày tốt, đối phương mượn tiếng đến chúc mừng, nếu không phải Tôn Diệu Nguyệt và Eve đã có chút qua lại với Thiên Y Viện trước đây, đồng thời có mối quan hệ không rõ ràng với tân ủy viên thường vụ Hội Đồng Viện, bọn họ nào để hai người vào cửa, trực tiếp bắt ngay tại chỗ rồi.

Để không ai có thể nói được gì, bọn họ đã mời cả hai vào dự lễ. Nếu bây giờ xảy ra chuyện, Sơn Trường Đại Nhân của Cổ môn và Hầu tước của Huyết tộc xung đột ngay tại chỗ, hơn nữa còn lớn tiếng ở Thiên Y Viện, cục diện khó mà khống chế được.

Nhìn hai người đang rùm beng bên này, mắt thấy một lời không hợp sẽ ra tay đánh nhau, Giang Nguyên cảm thấy đau đầu vô cùng. Hơn nữa hẳn cũng cảm thấy không khí chung quanh vốn đang nóng nhiệt, trong nháy mắt liền giảm xuống rất nhiều, dùng mõng cũng có thể biết được lý do tại sao. Tất cả đều đang vênh lỗ tai lên nghe động tĩnh bên này. Nếu để mọi chuyện lớn lên, tất sẽ trở thành trò cười cho mọi người.

- Trong nghi thức tấn thăng tân Ủy viên thường vụ Hội Đồng Viện, không biết Thiên Y Viện bị hỏng đầu óc như thế nào lại mời Sơn

Trường Đại Nhân của Cổ môn và Hầu tước của Huyết tộc đến. Kết quả, Sơn Trường Đại Nhân và Hầu tước mâu thuẫn ngay tại chỗ, vung tay đại náo Thiên Y Viện.

Giang Nguyên đã tưởng tượng ra được hậu quả sẽ như thế nào. Nếu hắn không ép được chuyện này xuống, ngày mai tin đồn sẽ bay đầy trời. Tuy hắn đã trở thành Ủy viên thường vụ, Hội Đồng Viện sẽ không tiện xử trí hắn, nhưng đám người Từ Khả Liễu sẽ chắc chắn mắng hắn đến đầy lỗ tai, sau đó cho hắn đến phòng sám hối.

Nghĩ đến đây, nhìn thấy Tôn Diệu Nguyệt và Eve sắp sửa đứng dậy chọi nhau, hắn liền tức giận vỗ bàn, mắng to:

- Im miệng, nếu còn ồn ào nữa thì cút hết ngay cho tôi.

Mọi người chỉ nghe ầm một tiếng, sau đó nghe rõ lời nói của Giang Nguyên, trong lòng liền nháy động. Hừ, lần này chỉ sợ không còn là mâu thuẫn giữa hai người nữa. Sơn Trường Đại Nhân và Hầu tước Huyết tộc bị Giang Nguyên mắng ngay trước mặt mọi người, mặt mũi mất hết, như thế nào cũng phải hất bàn rời đi.

Nhưng không ai nghĩ đến sau khi Giang Nguyên gào lên, Sơn Trường Đại Nhân và Hầu tước Huyết tộc chỉ hừ nhau một tiếng, sau đó không ai nháo lên nữa, vẻ mặt buồn rầu ngoảnh sang chỗ khác.

Những người bên cạnh nhìn thấy phản ứng của hai người, trong lòng kinh nghi vô cùng. Chẳng lẽ bị mắng đến chưa phục hồi tinh thần sao? Hay đợi lát nữa mới bộc phát?

Trong lúc mọi người đang chờ tình huống phát triển, Giang Văn Ba và Giang phu nhân nhìn Tôn Diệu Nguyệt rồi lại nhìn Eve, sau đó nhìn nhau. Giang phu nhân nhẹ nhàng gật đầu, cười lớn lên, bưng ly rượu trên bàn khẽ mỉm cười với mọi người, phá vỡ sự im lặng:

- Được rồi, hôm nay là ngày vui của Tiểu Nguyên nhà tôi. Nào, mọi người cùng nhau cạn một ly, chúc Tiểu Nguyên công việc thuận lợi.

Chương 1127: Lý Nguyên Bân

Giang phu nhân vừa nói xong, tất cả mọi người nhìn nhau một cái. Giang Nguyệt Minh bên cạnh liền giơ tay lên, cười nói:

- Đúng rồi, nào, mọi người cạn ly, cạn ly.

Từ Thanh Linh và Lý Tiểu Vũ nhìn nhau, sau đó mỉm cười, vội vàng giơ ly lên.

Trước mặt trưởng bối, Tôn Diệu Nguyệt và Eve trừng mắt với nhau, sau đó bưng ly rượu lên, mọi người cùng với nhau một cái, cỏi bỏ không khí ngọt ngào, khôi phục lại bầu không khí náo nhiệt như lúc trước.

Nhưng những người bên cạnh thì lại không chú ý đến những điều này, chỉ cảm thấy sau một tiếng tức giận của Giang Nguyên, vị Hầu tước Huyết tộc và Sơn Trường Cổ môn không dám nói bất kỳ câu nào, khiến cho mọi người vừa kinh hãi lẫn kinh nghi. Sơn Trường Đại Nhân Cổ môn và Hầu tước Huyết tộc đều có cấp bậc rất cao, tại sao lại bị tiếng hét của Giang Nguyên làm cho sợ hãi?

- Chẳng lẽ bên trong còn có ẩn tình?

Nhưng bất kể thế nào, không ai dám đắc tội với Thiên Y Viện, càng không có người muốn đắc tội với vị Ủy viên thường vụ Hội Đồng Viện này. Chẳng qua mọi người chỉ thán phục trong lòng:

- Vị Ủy viên thường vụ Hội Đồng Viện vừa mới tấn chức này quả thật là quá giỏi.

Chỉ có các y sư cao cấp của Thiên Y Viện, nhìn thấy cảnh tượng này đều cười khẩy. Thấy các vị quan khách đều nghi ngờ, nhưng bọn họ cũng không định giải thích.

Tuy nghi thức tấn thăng có chút náo nhiệt nho nhỏ xảy ra, nhưng tổng cũng được xem là bình an vượt qua. Qua sự kiện lần này, trạng thái ổn định và tình thế phát triển mạnh mẽ trong tương lai của Thiên Y Viện được hiển lộ đầy đủ. Các vị quan khách đến tham gia cũng thuận lợi biểu hiện địa vị của mình trong chốn giang hồ, thậm chí còn kéo thêm quan hệ với một số y sĩ, y sư của Thiên Y Viện. Nói chung thì mọi người đều hài lòng.

Nhân vật chính của ngày hôm nay, Giang Nguyên, sau một khoảng thời gian căng thẳng lâu như vậy, rốt cuộc thì cũng đã được buông lỏng, vững vàng ngồi vào vị trí Ủy viên thường vụ Hội Đồng Viện. Bây giờ, số mạng đã nằm trong tay hắn. Không ai có thể tùy tiện đả kích tương lai của hắn nữa.

- Tiếp theo phải dồn sức tích lũy năng lượng, mau sớm hoàn thành yêu cầu của Cửu Vĩ. Sự việc khác cần làm là mối quan hệ giữa Tuyệt Y Đường và Thiên Y Viện. Những quyền chủ động dường như nằm trong tay y sĩ Nguyên Bản thần bí, có muốn gấp cũng không được. Đã là Ủy viên thường vụ Hội Đồng Viện, tất phải liên quan đến vấn đề phân quản các ban. Nếu đám người Từ Khả Liểu không chủ động lên tiếng, mình không muốn tìm phiền toái cho mình. Mình còn trẻ, cũng không muốn bị mấy chuyện vặt của nội viện lôi kéo.

Giang Nguyên thoáng chỉnh sửa lại suy nghĩ của hắn, xem chuyện tiếp theo hắn cần phải làm là chuyện gì, sau đó chuyên tâm vào tu luyện. Bây giờ hắn không muốn chú ý đến những chuyện khác. Người trẻ thì phải nên tập trung vào những cái mới thì hay hơn.

Cách xa ngàn dặm, trong tổng đàn Cổ môn, lão đại Lưu Phong giống như ông chủ thổ hào ngồi trên một chiếc ghế bành bằng da sau chiếc bàn làm việc màu đỏ, len lén nhìn Sơn Trường Đại Nhân ngồi đối diện, dậm ngực dậm chân, mặt đầy hỉ hận la ầm lên:

- Ai ui, làm sao có chuyện đó chứ? Tại sao tiểu tử kia lại leo nhanh như vậy? Ba ngày nhảy ba cấp, nhảy một phát lên y sư nhất phẩm, bây giờ còn là Ủy viên thường vụ Hội Đồng Viện. Bảo tôi làm sao mà đào người đây? Chẳng lẽ bảo tôi đem vị trí nhường cho hắn sao?

Tôn Diệu Nguyệt ngồi đối diện nhìn điệu bộ của môn chủ, nhẹ nhàng bĩu môi, giễu cợt một tiếng nhưng im lặng không nói.

Thấy gương mặt tràn đầy giễu cợt của Tôn Diệu Nguyệt, Lưu Phong không khỏi ngượng ngùng cười khan, sau đó ngồi thẳng, khôi phục lại phong độ đứng đắn của một môn chủ.

- Đây, Sơn Trường Đại Nhân thân mến của tôi, tại sao cô lại không để tâm đến sự phát triển của Cổ môn chúng ta vậy?

- Lưu Phong, ông đừng chụp mũ loạn như vậy chứ?

Tôn Diệu Nguyệt khẽ hừ một tiếng, nói:

- Chuyện này liên quan gì đến tôi?

- Chậc chậc, nhìn biểu hiện của cô, cái gì gọi là không liên quan đến cô?

Lưu Phong cau mày, mặt đầy căm tức:

- Tôi không tin cô không nhìn ra được tiểu tử Giang Nguyên này lợi hại. Nếu cô đã sớm nhận ra, tại sao lại không hạ thủ? Bây giờ thì tốt rồi, làm sao mà đào được tiểu tử đó nữa?

- Đào cái gì mà đào chứ? Vốn đào không được mà. Cũng không cần phải phí sức.

Tôn Diệu Nguyệt nhẹ thở ra, đứng dậy nói:

- Tiểu tử kia là người trọng tình trọng nghĩa. Chỉ cần La Thiên Minh còn ở đó, hẳn ta sẽ không đi đâu cả.

Bỏ lại một câu, Tôn Diệu Nguyệt liền xoay người chậm rãi bước ra ngoài, vừa đi vừa nói:

- Nhưng bây giờ cũng không tệ mà. Tiểu tử kia còn thiếu tôi một ân tình không nhỏ. Hơn nữa còn có hai tình nhân bé nhỏ ở Cổ môn của chúng ta, đào hay không đào cũng chẳng có gì khác nhau.

- Tôi nghĩ không đào thì có lẽ tốt hơn. Bây giờ tiểu tử kia là Ủy viên thường vụ Hội Đồng Viện của Thiên Y Viện, tôi cảm thấy sau này sẽ chơi rất vui.

Tôn Diệu Nguyệt cho rằng việc Giang Nguyên đảm nhiệm chức Ủy viên thường vụ Hội Đồng Viện là một chuyện chơi rất vui. Nhưng nghĩ đến hai đồ nhi của mình, Tôn Diệu Nguyệt lại có chút đau đầu. Lần trước khi ăn cơm, không nói đến Tuyên Tử Nguyệt và Phan Hiểu Hiểu ngồi cạnh Tuyên Năng, tính luôn cả tiểu yêu tinh tóc vàng của Huyết tộc, hai tiểu đồ đệ của cô đúng là phong hiểm không nhỏ.

Tôn Diệu Nguyệt vừa mới bước ra khỏi phòng làm việc của môn chủ nửa bước, đột nhiên nghe sau lưng truyền đến giọng nói của Lưu Phong:

- Đúng rồi, Sơn Trường Đại Nhân thân mến, sau này cô cũng nên chú ý một chút. Nghe nói trong bữa tiệc ở Thiên Y Viện, trước mặt mọi người đã tranh đoạt tình nhân với một tiểu nha đầu Huyết tộc.

Lời của Lưu Phong còn chưa nói hết, chỉ nghe rầm một tiếng, Sơn Trường Đại Nhân chân trước chạm chân sau, té ngã đập mặt xuống đất.

Trong căn biệt thự lưng chừng núi đảo Nam, một chiếc trực thăng chậm rãi bay đến, sau đó đáp xuống bãi đậu bên trong biệt thự.

Giang Văn Ba và Giang Nguyệt Minh khiêm nhường đứng một bên chờ người trên trực thăng xuống.

Cửa trực thăng mở ra, một người đàn ông tóc bạc chậm rãi bước xuống. Gió lớn thổi bay mái tóc bạc của ông, nhưng gương mặt của ông vẫn không thay đổi, tràn đầy nghiêm túc.

- Sư phụ.

- Tổ sư gia.

Sau khi đỡ ông cụ bước xuống trực thăng, sau đó ngồi xuống một cái bàn trên ban công, đã sớm có người làm bưng ra một bình trà đến.

Giang Văn Ba cầm bình trà rót ba ly, cười nói:

- Sư phụ, không phải người nói đầu tháng tư mới về sao? Tại sao bây giờ lại về rồi?

Ông lão nâng ly trà nhẹ nhàng nhấp một ngụm, sau đó quay sang nhìn mặt biển rộng bên cạnh, gương mặt uy nghiêm nở nụ cười nhàn nhạt, nhìn Giang Văn Ba, nói:

- Nghe nói Giang Nguyên bây giờ đã là Ủy viên thường vụ Hội Đồng Viện của Thiên Y Viện?

- Vâng, hôm trước đã chính thức cử hành nghi lễ tấn thăng.

Giang Văn Ba ngẩn người, sau đó cười nói.

Nhìn Giang Văn Ba gật đầu, ánh mắt ông cụ lộ ra vẻ cảm thán, thậm chí còn có chút tán dương, nói:

- Không tệ, không tệ. Tiểu tử này so với suy đoán của ta còn lợi hại hơn rất nhiều.

- Đúng vậy, tổ sư gia, anh của cháu còn lợi hại hơn cả cháu.

Nhìn ông lão cao hừng, Giang Nguyệt Minh vui mừng nói:

- Sau này có anh cháu ở đây, xem ra cháu có thể nhàn nhã hơn rất nhiều.

- Cái tên tiểu tử này.

Ánh mắt lóe lên của Giang Nguyệt Minh không thoát khỏi ánh mắt của ông cụ, mang theo chút cưng chiều, ông cụ lắc đầu cười nói:

- Đừng tưởng rằng bây giờ có anh cháu thì cháu có thể buông tay nhé. Nói cho cháu biết, chuyện không đơn giản như vậy đâu.

- Anh cháu là người của Thiên Y Viện, chuyện cần làm sẽ rất nhiều, chỉ sợ không có thời gian nhúng tay vào chuyện của Tuyệt Y Đường. Phải do chính cháu quản mới được.

Nghe ông cụ nói, Giang Nguyệt Minh liền biến sắc, bất đắc dĩ nói:

- Không phải chứ, tổ sư gia? Ông cũng biết cháu không thích quản việc. Trước kia thì không còn cách nào, bởi vì nhà chúng ta cũng chỉ có một mình cháu. Nhưng bây giờ có anh rồi, lại còn giỏi hơn cháu, đâu cần cháu phải phí tâm nữa.

Ông cụ khề cau mày, liếc Giang Nguyệt Minh một cái, đậm mặt nói:

- Cháu là cháu, anh cháu là anh cháu. Có một số thứ cháu đừng lẫn lộn.

Mặc dù lời của ông cụ không nặng lắm, nhưng sắc mặt Giang Nguyệt Minh phát khổ, không dám nói lời nào. Y biết rất rõ, mặc dù ông cụ rất thương y, nhưng có nhiều lúc sẽ rất nghiêm túc. Bây giờ chính là lúc đó.

Giang Văn Ba bên cạnh nhìn biểu hiện của ông cụ, chần chờ một chút liền hỏi:

- Sư phụ, người vì chuyện của Giang Nguyên mà về sao?

- Đúng.

Ông cụ gật đầu một cái, sau đó đứng dậy bước đến ban công, hai tay chống lan can nhìn ra biển xa, nói:

- Hai năm qua, ta vẫn luôn chờ ngày này.

Nghe ông cụ nói, sắc mặt Giang Văn Ba thay đổi, dường như nghĩ đến điều gì, im lặng một hồi liền đứng dậy, bước đến bên cạnh ông cụ, nhìn gò mà già nua của ông, chầm rãi hỏi:

- Sư phụ, người luôn biết sự tồn tại của Giang Nguyên?

- Dĩ nhiên là ta biết.

Gương mặt ông cụ vẫn không thay đổi, quay sang nhìn Giang Văn Ba, nói:

- Nếu không, con cho rằng hai ba năm qua, danh tiếng của Giang Nguyên lớn như vậy, nhưng các người một chút cũng không biết?

Sắc mặt Giang Văn Ba cứng ngắc, nhìn ông cụ, một hồi lâu mới nói:

- Sư phụ, vì sao vậy?

Chương 1128: Chi tuyến và chủ tuyến

- Người còn trẻ, lại có kỳ ngộ, thực lực không tệ, nhưng muốn chân chính bước lên đài cao một cách hữu hiệu, nhất định phải trải qua khảo nghiệm và rèn luyện thật nhiều.

- Ngọc không mài không thành khí. Nếu để cho các người biết đến sự tồn tại của nó, nó làm sao có thể được trui rèn nữa? Ta thậm chí không tiếc dùng toàn bộ lực lượng và bố trí ở Tây Bắc, cùng với Nguyệt Minh để mài dao cho nó, chính là trông chờ nó sớm có ngày bộc lộ tài năng. Dĩ nhiên, nếu nó bị mài gãy, đó là do thực lực bản thân, vận mạng của nó chưa đủ.

- Nhưng bây giờ không phải kết quả rất tốt sao?

Đưa ông cụ xuống lầu nghỉ ngơi, sắc mặt hai cha con Giang Văn Ba có chút âm trầm, ngồi trên ban công uống trà.

- Anh lần đó thiếu chút nữa đã chết.

Hai hàng lông mày của Giang Nguyệt Minh cau lại, giọng nói có chút tức giận.

Giang Văn Ba ngẩng đầu nhìn đứa con trai út của mình, thấy sự tức giận và lãnh ý trong mắt hắn, nhẹ thở ra một hơi, nói:

- Nhưng anh con không có chết.

- Nhưng...

Giang Nguyệt Minh vẫn tức tối, nhưng chỉ nói một chữ rồi ngừng lại, khẽ hừ một tiếng.

Nhìn hành động của con trai mình, Giang Văn Ba hài lòng gật đầu một cái, sau đó chậm rãi nói:

- Đây cũng là cái giá và cũng là duyên cớ để anh con liều mạng leo lên vị trí như ngày hôm nay.

- Nếu con không muốn người ta nắm số mạng của mình trong tay, cũng chỉ có thể cố gắng nắm số mạng trong tay của mình. Mà muốn nắm trong tay của mình, nhất định phải có đủ thực lực.

Nói đến đây, Giang Văn Ba lẳng lặng nhìn Giang Nguyệt Minh:

- Mấy năm qua, ba biết con không thích quản chuyện của Tuyệt Y Đường. Cho nên ba cũng không ép con quá mức. Nhưng con phải hiểu là, rất nhiều chuyện con không có đủ thực lực, sẽ là thân bất

do kỷ.

Giang Nguyệt Minh chậm rãi quay đầu nhìn ra biển, một hồi lâu mới quay đầu lại, chẳng qua trên mặt không còn sự tức giận như vừa nãy, mà tràn đầy bình tĩnh, nhìn Giang Văn Ba, nói:

- Rốt cuộc tổ sư gia muốn làm gì?
- Hẳn là muốn quay về động Long Sơn Phong.

Giang Văn Ba chần chờ một chút, gương mặt toát ra vẻ cười khổ.

- Ba vốn cho là sư phụ sẽ không muốn trở về. Nhưng nhìn tình huống bây giờ, chỉ sợ ông ấy vẫn không thể buông tha. Vốn Tuyệt Y Đường không thể cung cấp đầy đủ người và dụng cụ để tiến vào động Long Sơn Phong. Mấy năm qua, ông ấy vẫn cố tình giúp cho Tuyệt Y Đường có thêm nhiều sức mạnh, nhưng vẫn còn cách mục tiêu này quá xa. Dẫu sao động Long Sơn Phong vẫn thuộc quyền khống chế của Thiên Y Viện. Thiên Y Viện tuyệt đối sẽ không cho phép bất kỳ người nào vào trong đó, đừng nói chi là quá nhiều người và trang bị.

Nói đến đây, Giang Văn Ba lại lắc đầu cười khổ:

- Cho nên, khi anh con vừa mới xuất hiện và thể hiện tài năng, căn cứ theo tính cách của sư phụ, lúc đó ông ấy đã bắt đầu cân nhắc, tiến hành hai tay chuẩn bị. Chẳng qua ông ấy không nghĩ đến anh con lại đi nhanh như vậy, ngồi lên vị trí Ủy viên thường vụ Hội Đồng Viện. Bây giờ anh con vừa là Ủy viên thường vụ Hội Đồng Viện, vừa là đỉnh chủ Tế Thế Đỉnh. Thậm chí trong tương lai rất có thể trở thành Viện trưởng Thiên Y Viện. Nó rất nhanh sẽ có đủ quyền lực và sức mạnh.
- Chỉ cần anh con nguyện ý giúp ông ấy, ông ấy sẽ có cơ hội một lần nữa tiến vào động Long Sơn Phong.

Nghe xong, nhìn thần sắc cổ quái và bất đắc dĩ của cha mình, Giang Nguyệt Minh hít một hơi thật sâu, ánh mắt lóe lên sự tò mò, nói:

- Con biết động Long Sơn Phong. Ba, rốt cuộc năm đó mọi người đã gặp cái gì bên trong? Tại sao tổ sư gia lại còn muốn trở về?

Nghe Giang Nguyệt Minh hỏi, Giang Văn Ba liền quay đầu nhìn ra biển xa, ánh mắt trở nên mơ hồ.

- Bên trong động Long Sơn Phong, là ngục nhưng cũng là thiên đường.

Từ lúc trở thành Ủy viên thường vụ Hội Đồng Viện, Giang Nguyên làm việc cũng trở nên thoải mái hơn rất nhiều, không cần khiếm tốn như lúc trước nữa.

Đã là một trong những người chấp chưởng cao nhất Thiên Y Viện, hẳn không cần dè dặt nhiều thứ. Bởi vì đã không còn ai có thể tạo thành ảnh hưởng quá lớn đối với hắn.

- Tam thức của em vẫn còn đang bị nhốt sao?

Vừa cẩn thận ôm Tiểu Bảo đã ngủ say trong thùng nước thuốc ra, vừa nhận lấy khăn lông Diêu Nhất Minh đưa sang, bọc Tiểu Bảo lại thật kỹ rồi đưa cho Tuyên Tử Nguyệt, Giang Nguyên hỏi.

- Sau khi về nhà hôm trước, ba em cũng đã thả Tam thức ra rồi. Nhưng bây giờ chú ấy đã trở thành người bình thường, hơn nữa cũng chỉ có thể hoạt động bên trong đại viện.

Tuyên Tử Nguyệt ôm Tiểu Bảo vào lòng, dùng khăn lông lau lại toàn thân cho cậu bé, sau đó dưới sự trợ giúp của Phan Hiểu Hiểu, mặc quần áo lại rồi bỏ vào trong chăn.

Giang Nguyên nhẹ nhàng gật đầu, cười một tiếng, gương mặt lộ ra vẻ áy náy nhìn Tuyên Tử Nguyệt:

- Xong hết rồi, cũng là người của mình cả

Nghe Giang Nguyên nói, Tuyên Tử Nguyệt mỉm cười vui vẻ, dùng sức gật đầu.

Giang Nguyên mỉm cười một lần nữa, sau đó móc ra mấy cái bình ngọc, cầm lấy một bình ở giữa đưa cho Tuyên Tử Nguyệt:

- Tử Nguyệt, ngày mai mang đan dược này về nhà nhé.

- Hiểu Hiểu, bình này em gửi về Bắc Kinh cho cha mẹ, bảo bọn họ

một tháng uống một viên.

Dứt lời, Giang Nguyên thấy bình còn lại cho Diêu Nhất Minh:

- Được rồi, Nhất Minh, Hồng Vân Đan này là của cậu. Ở cùng tôi lâu như vậy, lúc nào cũng lo lắng sợ hãi, mà tôi cũng không dụng tâm hướng dẫn cậu điều gì. Đây xem như chút bồi thường cho cậu.

- A!

Nhìn bình ngọc nhỏ trong tay mình, nghe thấy tên Hồng Vân Đan, sắc mặt Diêu Nhất Minh đỏ lên, bàn tay cầm bình ngọc có chút run rẩy. Là một y sĩ tam phẩm, y tất nhiên biết Hồng Vân Đan là gì. Đây chính là đan dược thượng phẩm. Giá của một viên, chỉ sợ y dùng hết điểm của mình cũng chỉ đủ đổi nửa viên. Nhưng bây giờ ông chủ lại cho y cả bình, mà bên trong lại có ít nhất mười viên.

- Trưởng ban Giang, cái này rất quý...

Diêu Nhất Minh có chút kích động nhìn cái bình ngọc trong tay. Y biết rất rõ công dụng của đan dược này đối với mình. Nếu có Hồng Vân Đan, phối hợp với những đan dược khác, việc tu luyện nội khí sẽ cao gấp mấy lần, có thể tiết kiệm được rất nhiều thời gian. Hơn nữa sau này còn có cơ sở để tấn cấp cao hơn.

- Không đáng bao nhiêu đâu. Cậu cứ cầm đi.

Nhìn biểu hiện của Diêu Nhất Minh, Giang Nguyên mỉm cười. Cũng từ y sĩ cấp thấp đi lên, hẳn rất hiểu cảm giác của Diêu Nhất Minh bây giờ, lập tức phát tay:

- Được rồi, bây giờ cậu hãy đi gọi điện thoại đến kho thuốc, bảo Trưởng ban La dựa theo tình huống lần trước của tôi, đem hai phần Dạ Minh Đăng và Âm Hồn Mộc đến.

- Vâng, trưởng ban.

Đã lâu không có bổ sung năng lượng cho Cửu Vĩ, hôm nay được Giang Nguyên truyền vào một lượng lớn năng lượng, Cửu Vĩ không ngừng huy động đuôi, nhìn Giang Nguyên trước người, nói:

- Tốt lắm, gần đây ngươi nhất định phải cố gắng, đừng lãng phí

quá nhiều năng lượng, mau sớm tích trữ đến 100%. Bây giờ ta cảm giác đầu óc của mình dường như không đủ dùng.

Nghe Cửu Vĩ nói, Giang Nguyên không nhịn được liếc mắt:

- Người cho rằng người là máy sao? Bổ sung đủ năng lượng là có thể chạy?

Rõ ràng, Cửu Vĩ không biết từ máy là gì, chỉ cúi người nhìn chăm chăm Giang Nguyên, giống như nhìn vật thể ngu ngốc nhất:

- Hồi phục, người có biết cái gì gọi là hồi phục không? Bây giờ ta và người đều ở trong mộng. Ta vẫn còn đang trong trạng thái ngủ say. Bởi vì được bổ sung năng lượng, ta bắt đầu bước đến trạng thái tỉnh lại.

- Trước khi tỉnh lại, ta căn bản không có biện pháp biết được trạng thái của mình bây giờ, thậm chí còn không biết mình cần phải làm gì. Chỉ có chân chính hồi phục, năng lực của ta mới hoàn toàn tỉnh lại.

Nói xong, Cửu Vĩ ngồi thẳng người, chín cái đuôi to nhẹ nhàng rung một chút, nhìn Giang Nguyên, nói tiếp:

- Một khi ta thật sự hồi phục, chỗ tốt đối với người là không thể nghi ngờ.

- Ta hiểu.

Nghe câu nói sau cùng của Cửu Vĩ, Giang Nguyên hài lòng nhún vai, nhưng vẫn có chút do dự nhìn Cửu Vĩ:

- Nhưng bây giờ người còn không biết người muốn làm gì. Vạn nhất, ta chỉ nói là vạn nhất thôi, sau khi người thật sự tỉnh lại, đột nhiên phát giác người muốn hủy diệt địa cầu thì như thế nào? Dù sao người cũng từ trên trời xuống, hẳn là người ngoài hành tinh? Người ngoài hành tinh chạy đến địa cầu, hơn phân nửa đều không phải chuyện tốt. Có thể xâm phạm, cướp đoạt nhiên liệu của địa cầu...

Cửu Vĩ nghiêng đầu nhìn Giang Nguyên, vô tội nháy mắt một cái, sau đó nghiêm túc nói:

- Ta phải cải chính lại lời nói của người. Ta có thể từ trên trời xuống, nhưng ta nói cho người biết, căn cứ vào cảm giác của ta, trước đây thật lâu, chắc chắn ta là sinh vật thuộc về địa cầu. Cho nên, nghiêm khắc mà nói thì ta không phải người ngoài hành tinh.

Nhìn vẻ mặt thành thật của Cửu Vĩ, Giang Nguyên nháy mắt, cảm thấy đầu óc của mình như nhỏ đi. Dù sao bây giờ, hắn và Cửu Vĩ cũng không phải trạng thái tỉnh bình thường.

Hắn dùng sức quơ đầu, để cho mình tỉnh táo lại hai phần, sau đó tiếp tục nghe Cửu Vĩ nói:

- Còn nữa, người nói cái gì là xâm phạm, cướp đoạt nhiên liệu. Trong ấn tượng của ta, năng lượng và nhiên liệu ở địa cầu này chẳng là cái mâm gì. Nó không đủ, vì thế chúng ta mới rời đi. Phàm là không có mối quay trở lại để cướp chứ?

Giang Nguyên chớp mắt một cái, gương mặt mơ hồ nhìn Cửu Vĩ:

- Vậy người quay lại làm chi? Hơn nữa còn quay lại một cách chặt vật?

Chín cái đuôi của Cửu Vĩ một lần nữa lay động, ánh mắt màu đỏ lúc sáng lúc tối, dường như nó cũng bị vấn đề này của Giang Nguyên làm cho mơ hồ, một hồi lâu mới lên tiếng, nhìn gương mặt đang khao khát chờ đợi đáp án của Giang Nguyên, nói:

- Không biết.

Chương 1129: Tề gia phản bội

- Gia chủ? Phải làm thế nào đây? Tôi nghe nói Thiên Y Viện bắt đầu cuộc họp phân công công việc cho Giang Nguyên.

Trong cuộc họp ở Tề gia, một vị trưởng lão gia tộc lo lắng nhìn Tề Lăng:

- Nếu Giang Nguyên được phân công quản lý ngoại vụ, sau này Tề gia chúng ta sẽ bị hắn chèn ép. Còn không thì sẽ không có biện pháp đối được đan dược từ Thiên Y Viện. Sau này, lực lượng của

Tề gia sẽ bị rớt xuống ngàn trượng. Mấy tên đáng chết khác sẽ khinh khi trên đầu Tề gia chúng ta.

- Đúng, gia chủ. Lần này Tề gia chúng ta không được Thiên Y Viện mời, bây giờ lời nói bóng gió rất nhiều. Đã có khá nhiều tiểu gia tộc bắt đầu rục rịch. Thậm chí còn mấy tên chó má rình mò gia tộc chúng ta. Nhìn thấy chúng ta đã không còn cung kính mà chuyển sang châm chọc.

Một vị trưởng lão khác cũng cau mày nhìn Tề Lăng, sau đó quay sang Tề Nhạc Minh, nói:

- Gia tộc tuyệt đối không thể tiếp tục như vậy nữa. Nếu thật sự đắc tội với Giang Nguyên, chúng ta nhất định phải nghĩ biện pháp cải thiện mối quan hệ với hắn. Nếu không, cứ tiếp tục như vậy, chưa đầy mười năm nữa, Tề gia chúng ta sẽ sa sút.

- Đúng đúng, nhất định phải nghĩ biện pháp cải thiện quan hệ với Giang Nguyên.

Một người đàn ông trung niên tướng mạo tương tự Tề Lăng, nghe mấy vị trưởng lão nói, ánh mắt lóe lên sự đắc ý, trầm giọng nói:

- Lần trước, khi Giang Nguyên vừa mới tấn thăng Ủy viên bình thường, tôi cũng đã đề nghị qua, nhất định phải cải thiện quan hệ với Giang Nguyên. Nhưng lúc đó gia chủ cự tuyệt lời đề nghị này, nói không cần thiết.

Nói đến đây, giọng người đàn ông lạnh lại:

- Bây giờ Giang Nguyên đã tấn thăng làm Ủy viên thường vụ Hội Đồng Viện, hơn nữa bởi vì quan hệ giữa Giang Nguyên và cha con gia chủ không tốt, dẫn đến Thiên Y Viện không để mắt đến Tề gia chúng ta. Tôi nghĩ, bất kể là tình huống gì, Tề gia chúng ta cũng phải mau chóng kéo gần quan hệ với Giang Nguyên. Nếu không, như Nhị thúc và Tam thúc đã nói, tiền đồ của Tề gia sẽ tuột dốc.

Nghe người đàn ông trung niên này nói, sắc mặt cha con Tề gia tái xanh. Tuy đã sớm đoán được trong cuộc họp ngày hôm nay, nhất định sẽ gặp một ít khó khăn. Nhưng hai người không nghĩ đến công kích lại trực tiếp đến như vậy. Nhị gia Tề gia sau lần tranh

đoạt chức gia chủ thất bại năm đó, vẫn luôn ghi hận Tề Lăng trong lòng. Nhưng mấy năm qua, bởi vì bị Tề Lăng áp chế, một chút cơ hội trở mình cũng không có. Ngày thường tỏ ra rất khiêm tốn, nhưng rõ ràng lần này vị Nhị gia Tề gia thấy được hy vọng, lập tức xoay người làm khó dễ, khiến hai cha con Tề gia ứng phó không kịp.

Những trưởng lão khác của gia tộc cũng gật đầu. Trước kia, khi Giang Nguyên chỉ là một thành viên bình thường của Hội Đồng Viện Thiên Y Viện, trừ phi Giang Nguyên tận lực trả thù và chèn ép, nếu không cũng không chân chính uy hiếp được Tề gia. Nhưng bây giờ thì khác, hẳn đã có thân phận Ủy viên thường vụ Hội Đồng Viện, tùy ý cũng có thể ảnh hưởng đến sự phát triển và địa vị của Tề gia.

- Gia chủ, Giang Nguyên kết oán cùng bốn gia, chủ yếu cũng bởi vì chuyện của Nhạc Minh.

Vị trưởng lão đầu tiên lên tiếng.

- Ta nghĩ vì Tề gia chúng ta, gia chủ và Nhạc Minh nên chịu chút ủy khuất, tự mình đến nhận lỗi với đối phương để cầu xin tha thứ.

Nói đến đây, vị trưởng lão này hừ một tiếng rồi nói tiếp:

- Tuy nói lần này Giang Nguyên tấn thăng, Tề gia chúng ta cũng đã gửi đến một phần hậu lễ. Nhưng để bồi tội với Giang Nguyên, gia tộc vẫn nên chuẩn bị thêm một phần hậu lễ khác.

- Đúng, chúng ta phải nên chuẩn bị. Dù sao lúc trước đắc tội với hắn cũng không nhẹ. Bây giờ tận lực giảm bớt mâu thuẫn một chút.

Một vị trưởng lão khác cũng gật đầu, sau đó nhìn Tề Lăng, nói:

- Nhưng, là để xử phạt Nhạc Minh, lễ vật phải do gia chủ và Nhạc Minh chuẩn bị, không phải do gia tộc chi trả.

Sắc mặt của cha con Tề Lăng đã rất khó coi, bây giờ lại càng khó coi hơn.

- Các người, ban đầu là Giang Nguyên đến khi dễ Tề gia, cướp hôn

trước mặt Tề gia ta, tại sao lại thành tôi đắc tội với hần? Khi đó không phải các người đã nói nhất định phải lấy lại mặt mũi sao? Bây giờ lại bắt tôi đi xin lỗi?

Tề Nhạc Minh giận đến hai mắt đỏ bừng, nghiến răng nói:

- Tề gia thật không biết xấu hổ sao?

Bị Tề Nhạc Minh găm lên như vậy, gương mặt của mấy vị trưởng lão liền đỏ bừng. Nhưng Nhị gia lại cười lạnh, nói:

- Điều này phải trách cậu vô dụng. Ban đầu, khi cậu xuất thủ với Giang Nguyên, tại sao không giết hần đi? Khi đó hần vừa mới bước vào ngưỡng cửa luyện khí, tùy tiện một hai cái là có thể giết chết. Nhưng cậu lại không giết được, sau còn phải nhờ một nhóm cao thủ đi ám sát. Rốt cuộc, người thì không chết mà hao tổn mấy trợ thủ, còn giúp cho hần được La Thiên Minh chú ý. Cuối cùng mới gây ra cố sự như ngày hôm nay.

- Cậu trách ai? Chẳng lẽ còn đi trách chúng tôi?

Nói đến đây, Nhị gia Tề gia cười hắc hắc:

- Chuyện này là do một tay cha con hai người tạo nên. Nếu đổi lại là tôi, nào có chuyện phiến toái như ngày hôm nay.

- Chú...

Nhìn vẻ mặt trào phúng của Nhị thúc, Tề Nhạc Minh giận đến mặt đỏ bừng nhưng không thể phản bác.

- Được rồi.

Lúc này, Tề Lăng ngồi đằng trước sắc mặt âm trầm, tức giận quát lên:

- Hôm nay họp đến đây thôi, tôi sẽ nghĩ biện pháp giải quyết.

Nghe Tề Lăng nói như vậy, các vị trưởng lão nhìn nhau, sau đó gật đầu. Dù sao Tề Lăng cũng đã làm gia chủ nhiều năm, uy tín cũng tương đối cao. Nếu ông ta đã nói như vậy, mọi người cũng không tiện nói gì nữa.

Nhị gia Tề gia cười lạnh đứng dậy:

- Được, nếu gia chủ đã nói như thế, chúng tôi sẽ chờ ý kiến của anh.

Đối với việc Tề Lăng có mang Tề Nhạc Minh đi nhận tội với Giang Nguyên hay không, Tề nhị gia cũng không lo lắng. Bất kể đi hay không đi, uy tín của Tề Lăng cũng đã giảm xuống trong gia tộc. Cho dù Tề Lăng đi, nhiều nhất là Giang Nguyên sau này không gây phiền phức cho Tề gia, nhưng cục diện trước mắt của Tề gia thì không cách nào giải trừ. Trừ phi Giang Nguyên bày tỏ sự ủng hộ với Tề gia.

Dĩ nhiên, chuyện đó là không thể nào. Bất kể sự việc phát triển ra sao, tiếp tục như vậy, nhiều nhất một hai năm nữa, y sẽ có hy vọng đoạt lấy chức gia chủ Tề gia.

Nhìn các vị trưởng lão gia tộc bước ra ngoài, Tề Nhạc Minh hít sâu hai cái mới chậm rãi tiêu tán sự tức giận trong lòng.

- Ba, chẳng lẽ chúng ta phải đi xin lỗi Giang Nguyên thật sao?

Tề Nhạc Minh cảm hận nói:

- Đám người cười trên sự đau khổ của người khác đúng là đáng chết. Bọn họ biết cho dù chúng ta có đi xin lỗi, tên tiểu tử kia cũng sẽ không bỏ qua.

Tề Lăng cũng hít sâu một hơi, sau đó ngẩng đầu nhìn Tề Nhạc Minh, lạnh giọng nói:

- Chúng ta không thể đi xin lỗi rồi. Nếu đi, Nhị thúc của con chỉ sợ sẽ nhảy loạn lên nữa.

Nhìn vẻ mặt nhàn nhạt của cha mình, Tề Nhạc Minh ngẩn người. Tại sao nhìn cha của y giống như là đã có biện pháp ứng đối vậy?

- Ba, ý của ba là?

- Chúng ta dĩ nhiên là sẽ không cúi đầu với Giang Nguyên. Một khi cúi đầu, cho dù hấn đồng ý bỏ qua cho Tề gia, nhưng sau này chúng ta cũng sẽ bị rắc rối vì Nhị thúc của con.

Ánh mắt Tề Lãng có chút âm lãnh, nhưng vẫn cười lạnh nói:

- Cho dù Giang Nguyên thật sự dùng Thiên Y Viện để áp chế chúng ta thì sao? Ở Hoa Hạ, cũng không phải một tay Thiên Y Viện có thể che trời.

Nghe Tề Lãng nói, sắc mặt Tề Nhạc Minh kinh nghi nhìn cha của mình, chần chờ một chút rồi ngạc nhiên hỏi:

- Ba, không phải là ba muốn...

- Thế con cho là thế nào?

Tề Lãng cười hắc hắc:

- Trước khi Giang Nguyên đến Thiên Y Viện, Tề gia chúng ta hàng năm bất quá cũng chỉ đổi lại được một ít đan dược từ Thiên Y Viện mà thôi. Nhưng nếu chúng ta quay sang Cổ môn, hừ, ba nghĩ Cổ môn sẽ rất tình nguyện nâng đỡ Tề gia và cha con chúng ta.

Trong lòng Tề Nhạc Minh tràn đầy kinh nghi. Cho đến bây giờ y không hề nghĩ đến điều này, liền hỏi:

- Làm sao có thể? Thiên Y Viện là...

- Không có gì là không thể. Cho dù chúng ta đầu nhập Cổ môn, chẳng lẽ Thiên Y Viện có thể làm gì chúng ta sao? Đám thế gia khác dám nói gì Tề gia chúng ta à?

Tề Lãng nói:

- Yên tâm đi, chúng ta đầu nhập Cổ môn, địa vị của Tề gia sẽ là nước lên thuyền lên. Ba ngược lại muốn nhìn xem, sau khi có Cổ môn ủng hộ, sau này còn ai dám châm chọc Tề gia nữa không?

Nhìn bộ dạng tự tin của Tề Lãng, Tề Nhạc Minh do dự một chút rồi nói:

- Nhưng mấy lão già kia, còn có nhị thúc nữa...

- Không cần lo lắng. Đám lão già kia chỉ cần có tài nguyên phong phú là bịt miệng họ được rồi. Còn Nhị thúc của con...

Tề Lăng cười lạnh:

- Chỉ cần mấy lão già kia không nghe theo y, cho dù y có ồn ào thì thế nào?

Khi nhận được tin tức, môn chủ Cổ môn Lưu Phong đang họp với thuộc hạ, nội dung cuộc họp là thảo luận sự phát triển của Cổ môn và phân tích tình huống của Thiên Y Viện.

- Theo tình huống của Thiên Y Viện, mặc dù Thiên Y Viện đã chọn Giang Nguyên làm Ủy viên thường vụ Hội Đồng Viện, thanh thế tương đối lớn, nhưng dù sao Giang Nguyên vẫn còn trẻ, vẫn cần những người đi trước ủng hộ và hướng dẫn nhiều hơn. Như vậy mới có thể phát huy tác dụng chân chính của một Ủy viên thường vụ. Cho nên, Thiên Y Viện trước mắt sẽ không có bất kỳ dị động, sẽ hết sức duy trì ổn định.

Một người lên tiếng nói.

Lưu Phong gật đầu, đang định lên tiếng thì có thuộc hạ gõ cửa bước vào, nói thầm vào tai Lưu Phong:

- Môn chủ, ban Ngoại vụ truyền đến tin tức, nói gia chủ Tề gia Nam Cương Tề Lăng gửi tin đến, nói ngưỡng mộ Cổ môn chúng ta đã lâu, muốn đến bái vọng, mong ngài cho ý kiến.

- Tề gia Nam Cương? Tề Lăng?

Lưu Phong sửng sốt:

- Là Tề gia đã từng bị Giang Nguyên đoạt hôn?

- Vâng.

Thuộc hạ cung kính gật đầu.

- À...

Thấy thuộc hạ gật đầu xác nhận, Lưu Phong cười khế, sau đó gật đầu:

- Không nghĩ đến Tề Lăng đúng là có chút quyết đoán. Được, vậy

gặp mặt ông ta một chút đi.

Chương 1130: Chuyện phiền phức

- Nghe nói Tề Lăng đã chạy đến làm tay sai cho Lưu Phong. Giang Nguyên, cậu có biết chuyện này không?

Sơn Trường Đại Nhân từ trước đến giờ là người thích xem náo nhiệt, hơn nữa còn là loại ở không đi gây sự. Trên màn hình, gương mặt xinh đẹp tràn đầy vẻ nhạo báng nhìn Giang Nguyên, đặc ý nói:

- Ôi chào, Giang Nguyên, cái chức Ủy viên thường vụ của cậu đúng là có mặt mũi. Vừa mới lên đài đã ép gia chủ Tề gia chạy đến Cổ môn chúng tôi.

- Tề Lăng?

Giang Nguyên cau mày, nhìn Tôn Diệu Nguyệt trên màn hình, xác nhận không phải chuyện đùa, liền trầm giọng hỏi:

- Tôi chưa nhận được tin tức. Chuyện bao lâu rồi?

- Ôi, còn chưa nhận được tin tức? Xem ra ban Tình báo của Thiên Y Viện đúng là không đáng tin cậy. Chuyện này ngay cả tôi cũng biết. Bây giờ Tề Lăng đang ngồi trong phòng làm việc của Lưu Phong, thế mà tình báo của các người một chút cũng không phát hiện được. Cậu phải nên dùng cái chức Ủy viên thường vụ này để lập uy, quan mới nhậm chức đốt ba đồng lửa.

Trước mặt người ngoài, Sơn Trường Đại Nhân lúc nào cũng lãnh khốc đến dọa người. Nhưng trước mặt Giang Nguyên, lại như phụ nữ nhiều chuyện, khiến cho Giang Nguyên không khỏi đau đầu:

- Được rồi, cô đừng nói nữa, chuyện này chúng tôi sẽ biết xử lý.

- Xử lý? Định xử lý như thế nào? Chẳng lẽ lại muốn mượn việc công để báo thù riêng? Cậu không định mang người giết đến cửa, tiêu diệt toàn bộ Tề gia?

Sơn Trường Đại Nhân mở to mắt, hét lớn:

- Chậc chậc, Giang Nguyên, tâm của cậu bị chó gặm rồi sao? Cả một đại gia tộc, nhiều người như vậy, cậu có thể nhẫn tâm hạ thủ?

- Nói sau, bây giờ Tề Lăng đã trở thành chân chó của Lưu Phong. Chẳng lẽ cậu định trực tiếp khai chiến với Cổ môn chúng tôi?

- Nếu khai chiến thì làm thế nào? Tôi có thể giúp Lưu Phong đánh cậu chứ? Hay là giúp hai đệ tử của tôi đánh Lưu Phong? Ai cha, nhức đầu quá.

Cạch. Giang Nguyên đưa tay tắt màn hình, có chút đau đầu xoa trán, sau đó thở dài nói:

- Đi hỏi ban Ngoại giao và ban Tình báo, chuyện gì xảy ra vậy?

- Vâng.

Diêu Nhất Minh đứng sau lưng Giang Nguyên không xa cung kính đáp một tiếng, sau đó chậm rãi bước ra ngoài. Sau khi cẩn thận đóng cửa lại, ánh mắt Diêu Nhất Minh lóe lên sự thần phục. Đi theo Giang Nguyên lâu như vậy, hôm nay y mới phát hiện Giang Nguyên thật sự quá giỏi. Sơn Trường Đại Nhân được người ta đồn đại giết người như ngóe, hỉ nộ vô thường, một ánh mắt thôi cũng có thể khiến người ta phải run sợ, nhưng quan hệ với Giang Nguyên lại tốt như vậy. Ngay cả tin tức như thế cũng lập tức nói lại cho ông chủ nghe.

- Chẳng lẽ? Không thể nào? Chậc chậc, khó nói, khó nói.

Lắc đầu xua tan mấy suy nghĩ này, Diêu Nhất Minh bước nhanh đến trước bàn làm việc của mình, cầm điện thoại gọi đi.

- Chủ nhiệm Diêu, xin chào, xin chào.

Phó trưởng ban Tình báo tràn đầy kính cẩn, khách khí chào Diêu Nhất Minh một tiếng.

Không bao lâu sau, Diêu Nhất Minh chậm rãi bước vào phòng làm việc, cung kính nói:

- Trưởng ban, ban Tình báo xác nhận tạm thời chưa có báo cáo về tình huống này. Phó trưởng ban Đào Thanh Lượng đã hạ lệnh cho nhân viên thuộc quyền ban Tình báo mau sớm tiến hành điều tra và xác nhận tin tức có liên quan. Ngoài ra, Phó trưởng ban Dương của ban Ngoại giao cũng bày tỏ, lần trước trong nghi thức tấn thăng của anh, không có mời Tề gia đến tham dự, cũng không phải nhằm vào Tề gia chuyện gì. Anh ấy muốn đích thân đến giải thích.

Giang Nguyên gật đầu, sau đó nói:

- Được rồi. Anh cứ nói Trưởng ban Dương không cần lo lắng chuyện này. Ngoài ra, khi ban Tình báo nhận được tin tức có liên quan, theo quy định cứ chuyển lên Hội Đồng Viện, không cần báo cáo lại với tôi.

- Vâng, trưởng ban.

Nhìn Diêu Nhất Minh bước ra khỏi phòng làm việc, Giang Nguyên khẽ cựa mồm. Cuộc sống tới đây bận rộn đến sứt đầu mẻ trán. Ngay cả Tề gia hẳn cũng không chú ý chứ đừng nói chỉ là làm gì họ. Chỉ có chút ấn tượng là hai ngày trước, khi người khác mang đến quà tặng cho hắn, hắn có liếc qua một chút, thấy hình như có món quà ghi tên Tề gia nhưng cũng không quá chú ý.

Nhưng không nghĩ đến, việc hắn lên làm Ủy viên thường vụ Hội Đồng Viện, Tề gia lại trực tiếp sang nhờ cậy Cổ môn.

Suy nghĩ về hai cha con kia, Giang Nguyên cười khổ lắc đầu. Nói thật, hắn chẳng có thời gian và tinh lực để đối phó đối phương. Nhưng không nghĩ đến chính vì vậy, lại dẫn đến cha con Tề gia hành động như thế.

Nhưng cũng không ngoài suy đoán, Tề gia đột nhiên ngã về phía Cổ môn, Giang Nguyên đại khái có thể đoán ra được nguyên nhân Tề Lăng làm như vậy. Trong gia tộc lớn thường xuyên xuất hiện những cuộc cạnh tranh lớn. Cũng giống như Tuyên gia lúc trước. Nhưng sau này, Tuyên Năng bởi vì hắn tấn thăng mà vượt qua khó khăn, còn vị Tam gia muốn đoạt quyền thì bị phế trừ nội khí và bị giam lỏng.

Cha con Tề gia đối mặt với hắn, trước tình thế không cách nào

thay đổi được cục diện, làm ra lựa chọn như vậy cũng là chuyện bình thường. Đối với chuyện như vậy, Giang Nguyên cũng không muốn nhúng tay hay có bất cứ động tác gì đặc biệt. Bây giờ hắn đã là Ủy viên thường vụ Hội Đồng Viện, chuyện không tìm lên đầu hắn, hắn cũng không muốn tìm đến chuyện. Trừ phi đối phương tìm hắn. Dù sao cũng sẽ do nhóm người Từ Khả Liễu quyết định, cũng tiết kiệm được phiền phức.

Nhớ đến vẫn còn một đồng phiền phức lớn, Giang Nguyên cảm thấy nhức đầu vô cùng. Bởi vì nội viện vẫn còn một cái gai đang ở, là hầu tước Eve, sau nghỉ thức tấn thăng vẫn chưa rời đi.

Vốn Giang Nguyên tưởng rằng Eve chỉ lưu lại hai ngày rồi sẽ rời đi, cho nên đã để cho Tuyên Tử Nguyệt và Phan Hiểu Hiểu dẫn Eve đi dạo Kim Lăng một chút. Dù sao người ta cũng không phải lần đầu tiên đến đây, nhưng ai nghĩ đến cô ở Thiên Y Viện đã mấy ngày nhưng không đề cập đến chuyện rời đi, không khỏi khiến cho Giang Nguyên choáng váng đầu óc.

Người nước ngoài lưu lại Thiên Y Viện không phải là không có tiền lệ. Bây giờ có hai vụ sư của bộ lạc vụ sư, phần lớn thời gian cũng lưu lại Thiên Y Viện. Hiện tại vị Hầu tước này ngày ngày đi theo Phan Hiểu Hiểu và Tuyên Tử Nguyệt, thỉnh thoảng còn cộng thêm Mã Tiểu Duệ ra ngoài đi dạo phố. Sau khi trở về thì thành thật ở trong nhà khách của viện, tu luyện và nghỉ ngơi, nhiều lúc so tài với hai đại vụ sư, trên căn bản thì không ra khỏi nhà khách. Thật sự khiến cho không người nào có thể thúc giục vị Hầu tước các hạ này trở về địa bàn của mình.

Thấy Eve không chịu đi, Giang Nguyên cũng cảm thấy khó xử. Vốn lần trước đã xuất hiện nhiều lời đồn đãi, bây giờ Eve lại không chút cố kỵ chạy đến, lại càng tạo ra nhiều lời đồn đãi hơn. Hiện tại Eve lại không chịu rời đi, vẫn tiếp tục ở lại trong viện, Giang Nguyên đúng là không còn cách nào.

Tuy nói lần này Eve phụng lệnh mà đến, đoán chừng cũng không thoát khỏi quan hệ quốc hội Huyết tộc thềm thường máu của hắn, nhưng Giang Nguyên nhìn biểu hiện của Eve, trong lòng âm thầm than thở.

Vị hầu tước Huyết tộc xinh đẹp này, mặc dù thoạt nhìn là một cô

gái sắc bén, nhưng bản tính tương đối hiền lành. Từ tình thương yêu dành cho đứa em trai của mình là có thể nhận biết được.

Hơn nữa, sau khi Eve uống máu của hắn, dường như đã phát sinh cảm xúc đặc biệt đối với hắn. Giang Nguyên bây giờ cũng không còn là cậu trai mới lớn nữa. Trải qua chuyện của Tuyên Tử Nguyệt và Từ Thanh Linh, nếu còn không nhìn ra được cảm giác đó của Eve thì đúng là dở thật.

- Chị, ở Thiên Y Viện như thế nào? Cái tên đáng chết kia không có khi dễ chị chứ?

Nghe giọng nói của Fitt trong điện thoại, Eve chỉ cảm thấy lỗ mũi của mình ê ẩm. Thời gian ở Thiên Y Viện, tuy nói người của Thiên Y Viện rất khách sáo đối với cô, nhưng vẫn luôn xa lạ. Dĩ nhiên, ngoại trừ Tuyên Tử Nguyệt và Phan Hiểu Hiểu là thường xuyên dẫn cô ra ngoài đi dạo thì những người còn lại khi nhìn cô, luôn tỏ ra phòng bị, thậm chí là thống hận.

Cái tên Giang Nguyên đáng chết kia, từ sau khi cô lộ ra khí tức mê luyện hắn, tên kia dường như cảm nhận được điều gì đó, bắt đầu cố ý trốn tránh cô.

Nghĩ đến đây, trong lòng Eve lại càng ê ẩm. Là một Hầu tước Huyết tộc cao quý, không quản đường xa vạn dặm mặt dày đến hang ổ của kẻ địch, chẳng những phải đối mặt với sự lạnh lùng của mọi người, hơn nữa còn phải cẩn thận đến gần cái tên đáng chết kia, Eve càng nghĩ càng cảm thấy ủy khuất.

Nhưng lúc này, nghe Fitt hỏi, cô liền hít một hơi dẹp bỏ sự ghen tuông trong lòng, cười nói:

- Fitt, chị ở đây rất tốt, em không cần lo lắng cho chị. Mặc dù người của Thiên Y Viện luôn phòng bị chị, nhưng coi như không tệ. Chị ở trong viện của họ, nhưng họ cũng không giám sát chị điều gì. Chị nghĩ chị có thể dần dần cải thiện quan hệ với Giang Nguyên.

- Chị, nếu chị ở bên đó không tốt, hay chị về đi? Bây giờ chị là Hầu tước trẻ nhất của Huyết tộc chúng ta, nếu chị không muốn ở đó, Hội đồng trưởng lão cũng không thể không để ý đến suy nghĩ của

chị.

Fitt xem như hiểu rất rõ người chị của mình. Y thậm chí có thể hiểu được cảm giác của chị trong hang ổ của địch là như thế nào.

Cho dù hội đồng trưởng lão khẳng định Thiên Y Viện sẽ không làm gì chị, nhưng cuộc sống như vậy tuyệt chẳng có gì tốt. Trừ phi vị mới tấn thăng Ủy viên thường vụ Hội Đồng Viện Giang Nguyên kia chiếu cố chị một chút. Nếu không, hoàn toàn có thể đoán ra tình huống của chị ấy bây giờ.

Chương 1131: Quyết định của Eve

Cúp điện thoại, ánh mắt của Eve lại càng kiên nghị thêm mấy phần. Vốn cuối năm ngoái, khi Thiên Y Viện phát sinh biến cố, Hội đồng trưởng lão đã ra lệnh bảo cô mau sớm đến Hoa Hạ, nghĩ biện pháp tiếp cận Giang Nguyên, ít nhất là phải giữ mối quan hệ tương đối tốt đẹp với hắn. Thậm chí Hội đồng trưởng lão còn yêu cầu cô khi cần thiết thì phải hy sinh đầy đủ, đổi lấy quan hệ với Giang Nguyên.

Khuất phục như vậy, đối với Eve mà nói, là tương đối khó tiếp nhận. Mặc dù cô không hề cự tuyệt, thậm chí là khá có hảo cảm với Giang Nguyên, nhưng sự khuất nhục này vẫn nằm sâu trong lòng cô. Tuy nhiên, đối mặt với mệnh lệnh của hội đồng trưởng lão, khi vẫn còn là Bá tước, căn bản không cách nào đối kháng.

Nhưng cô vẫn còn nhớ ngày hôm đó, khuất nhục như vậy đã bị cô rửa sạch.

Hôm đó, cô mang theo chút khuất nhục bước lên con đường đến Hoa Hạ. Nhưng khi cô vừa lên máy bay, liền cảm thấy tim mình truyền đến một cảm giác nóng bỏng khó mà áp chế.

Là một Bá tước Huyết tộc, trải qua mấy lần lên cấp, cô vui mừng xác nhận, cô đã thật sự lên cấp lần nữa.

Đối với một Huyết tộc mà nói, việc lên cấp là vô cùng quan trọng. Hơn nữa còn trong thời khắc mấu chốt, cho nên, cô lập tức nhảy xuống máy bay trở về lâu đài.

Nhưng khi cô vừa mới trở lại lâu đài không lâu, vị nữ Bá tước Selena cùng cô kết oán trong bữa tiệc cách đây không lâu đã phát hiện cô quay lại, lập tức tố cáo cô với Hội đồng trưởng lão, thậm chí đích thân Hầu tước Ryan chạy đến lâu đài của cô để hỏi tội.

Không tuân theo lệnh của hội đồng trưởng lão, đây là tội rất nặng. Cho dù Eve sắp bước vào địa vị Hầu tước, cũng sẽ bị Hội đồng trưởng lão trừng phạt nghiêm khắc.

Lúc đó cô cũng không biết việc mình quay lại đã bị Hội đồng trưởng lão biết được. Cô đang bận rộn chuẩn bị cho việc lên cấp của mình. Thậm chí cô còn gọi em trai và các cao thủ trong gia tộc đến lâu đài bảo vệ cho cô lên cấp.

Khi cô nghe quản gia nói Hầu tước Ryan và Bá tước Selena đến, cô lập tức ý thức được Selena đến là để đâm chọt cô.

Nhưng lúc này cô đã không còn úy kỵ.

Vốn đang vênh váo đi theo đằng sau Hầu tước Ryan vào trong phòng khách, khi Bá tước Selena nhìn thấy Eve đang đứng, sắc mặt liền tái xanh.

Tất cả Huyết tộc cao cấp đều có thể cảm giác được huyết lực đập chồm xung quanh cơ thể Eve. Thân là Bá tước thâm niên, Selena nhìn qua liền biết đối thủ của cô đang sắp lên cấp.

Huyết tộc sắp tiến vào trạng thái lên cấp, trừ tử địch, tuyệt đối không người nào dám quấy rầy. Bởi vì điều này đại diện cho việc kết làm tử thù, đừng nói chỉ Eve sắp lên cấp Hầu tước vào lúc này. Cô tuyệt đối có lý do dừng lại bất kỳ hoạt động nào, toàn lực đảm bảo cho việc lên cấp của mình hoàn thành.

Tình huống lúc đó chính là, thân là nghị viên Hội đồng trưởng lão Huyết tộc, Hầu tước Ryan lập tức thối lui khỏi lâu đài, trú đóng bên ngoài lâu đài, thậm chí ngay cả Bá tước Selena cũng bị Hầu tước Ryan ra lệnh bảo vệ cho lâu đài, cho đến khi Bá tước Eve tấn cấp thành công.

Eve nhớ rõ lúc đó, khi ở đại sảnh, Hầu tước Ryan biết cô sắp lên cấp, thần sắc đang cao cao tại thượng lập tức biến thành cẩn thận

ngang hàng. Thậm chí còn bày tỏ sẽ cùng với Bá tước Selena bảo vệ cho cô tấn cấp thành công.

Cuối cùng cô cũng đã lên cấp thành công.

Khi bước ra khỏi lâu đài, Hầu tước Ryan đã khách khí chúc mừng. Hơn nữa còn chúc mừng cô sắp trở thành nghị viên Hội đồng trưởng lão Huyết tộc.

Ngay cả Bá tước Selena hàng ngày chỉ biết trừng mắt nhìn cô, bây giờ chỉ có thể cung kính cúi đầu hành lễ, không còn bất kỳ thái độ ngang hàng và ngạo mạn nữa.

Bởi vì cô lên cấp, Hội đồng trưởng lão Huyết tộc không còn bắt cô làm nhân mạng đến Hoa Hạ nữa. Hơn nữa còn đã làm tốt chuẩn bị, long trọng tuyên bố tấn thăng cô làm nghị viên Hội đồng trưởng lão Huyết tộc.

Sau chuyện này, liên quan đến chuyện cô đến Hoa Hạ, trước hai ngày khi Giang Nguyên tấn thăng, do đích thân Thủ tịch trưởng lão Hội đồng trưởng lão thương lượng với cô, mới có chuyến đi đến Hoa Hạ lần này.

Lần này đến Hoa Hạ, Hội đồng trưởng lão không hề có bất kỳ lệnh cưỡng chế nào. Ngay cả một số tình huống, Thủ tịch trưởng lão phải hạ mình thương lượng với cô. Hơn nữa còn phải tôn trọng đầy đủ ý nguyện cá nhân của cô, cuối cùng mới làm ra quyết định.

Lần này cô đến đây, Hội đồng trưởng lão yêu cầu chính là tận lực lấy được một ít máu của Giang Nguyên về làm xét nghiệm. Dĩ nhiên, nếu như có thể, vì em trai Bá tước Fitt của cô, cô có thể thuyết phục Giang Nguyên lấy thêm một ít máu nữa, để Fitt nhanh chóng tấn cấp Hầu tước.

Sau khi cúp điện thoại, Eve hít một hơi thật sâu, quyết định nhất định phải kiên trì. Không phải vì quốc hội mà là vì Fitt. Dĩ nhiên cũng là vì gia tộc. Nếu Fitt không thể tấn cấp Hầu tước, trách nhiệm nặng nề của gia tộc sẽ rơi hết vào người cô.

Cô lại không muốn gánh trách nhiệm này. Cô có ý tưởng, có chuyện cần làm của mình. Cô phải trợ giúp Fitt.

Giang Nguyên dĩ nhiên là không biết suy nghĩ này của Eve. Hắn chỉ thông qua biểu hiện của Tuyên Tử Nguyệt thì biết, Eve dường như không có ý định rời đi. Nghe hai người Tuyên Tử Nguyệt thuật lại, hắn nghĩ không biết có nên gọi điện thoại nói chuyện với Từ Khả Liễu hay không. Dù sao nội viện để cho một Huyết tộc lưu lại trong viện, thậm chí không ai đi trêu chọc cô cũng chỉ vì nể mặt hắn.

Tuy nói Eve không mang đến phiền phức gì cho hắn, hơn nữa hắn cũng có hảo cảm với cô gái Huyết tộc này. Nhưng dù sao ở đây là Thiên Y Viện, không phải là nơi mà Eve có thể ở lâu. Hắn cũng đã giúp cô trở thành Hầu tước trẻ tuổi nhất, nghị viên Hội đồng trưởng lão Huyết tộc, coi như không phụ lòng cô rồi.

Dĩ nhiên Giang Nguyên cũng không biết rõ ràng suy nghĩ của cô. Hắn không phải là người vô tình, thậm chí có thể nói là một người có tình. Bây giờ hắn đã có tình cảm dây dưa không rõ với nhiều người. Cho nên hắn không muốn lại chọc vào những chuyện không nên chọc.

Trong lúc hắn đang do dự có nên tìm Từ Khả Liễu hay không thì Diêu Nhất Minh bước vào phòng làm việc của hắn.

- Trưởng ban, Viện trưởng mời anh sang đó một chuyến.

- Viện trưởng?

Giang Nguyên cau mày, trong lòng có chút ngưng trọng, âm thầm cầu nguyện ngàn vạn lần đừng là chuyện quyết định an bài công việc cho hắn.

Mặc dù Giang Nguyên không thích nhưng cũng không dám chần chừ, bước nhanh về phía phòng làm việc của Viện trưởng. Là Ủy viên thường vụ Hội Đồng Viện, tuy hắn còn trẻ, nhưng Giang Nguyên cũng biết mình không thể nào không tiếp nhận công việc. Dù sao Hội Đồng Viện bây giờ cũng chỉ có bốn Ủy viên thường vụ. Nếu không nhóm người Từ Khả Liễu cũng không vội vã bổ sung một người như vậy.

Ba người kiêm toàn bộ công việc quan trọng trong nội viện. Tuy có rất nhiều Ủy viên phổ thông trợ giúp, nhưng dù sao phần lớn cũng

là do ba người Từ Khải Liễu đảm nhiệm, đúng là có chút nặng nhọc. Nếu viện ủy an bài công việc cho hắn, hắn cũng chỉ có thể cắn răng tiếp nhận.

Mang tâm trạng bước lên pháp trường, Giang Nguyên liền mở cửa phòng làm việc Từ Khải Liễu.

Sau khi bước vào, thấy trong phòng có Lưu Mộc Dương mà không có Liêu Long Căn, Giang Nguyên mới thở phào nhẹ nhõm. Nếu không có Liêu Long Căn, hắn không phải đến để thảo luận phân công công việc cho hắn mà là vấn đề khác.

Ví dụ như Tề gia cấu kết Cổ môn. Đánh giá lúc này ban Tỉnh báo hắn đã đem tình huống có liên quan báo cáo cho Hội Đồng Viện rồi.

- Giang Nguyên, cậu ngồi đi.

Thấy Giang Nguyên bước vào, Từ Khải Liễu gật đầu mỉm cười. Đợi Giang Nguyên ngồi xuống, liền nhìn Lưu Mộc Dương, nói:

- Mộc Dương, Giang Nguyên đến rồi, ông hãy thông báo cho cậu ấy một chút đi.

- Được.

Lưu Mộc Dương gật đầu, sau đó nhìn Giang Nguyên, nói:

- Giang Nguyên, liên quan đến chuyện Tề gia, hắn cậu cũng đã biết.

- Quả nhiên.

Giang Nguyên gật đầu, cười nói:

- Chuyện này tôi đã biết.

- Thế cậu có ý kiến gì không?

Lưu Mộc Dương cười nói:

- Tôi chẳng qua chỉ hỏi cậu muốn xử lý như thế nào, cũng không

có ý gì khác.

Giang Nguyên mỉm cười đáp:

- Tôi cũng có hiểu về tình huống của Tề gia. Lần này tôi tấn thăng Ủy viên thường vụ Hội Đồng Viện, đúng là đã mang đến áp lực không nhỏ cho cha con họ. Cho nên, bọn họ làm vậy ngược lại cũng không có gì bất ngờ.

- Nhưng bất kể thế nào, dù sao cấu kết với Cổ môn, Thiên Y Viện chúng ta tuyệt không cho phép. Liên quan đến phương diện xử lý, đây là quyền hạn của Trưởng ban ngài, tôi cũng không nói nhiều.

Nghe Giang Nguyên nói, Lưu Mộc Dương cười nói:

- Được, vốn chuyện này là do tôi xử lý, nhưng dù sao vẫn liên quan đến cậu. Cho nên tôi vẫn muốn lắng nghe ý kiến của cậu. Nếu cậu có ý tưởng hoặc đề nghị gì, tôi và Viện trưởng sẽ tôn trọng ý kiến của cậu.

- Không cần để ý đến tôi. Nên xử lý thế nào thì xử lý thế đó.

Lúc này, trong lòng Giang Nguyên có chút cảm khái. Ủy viên thường vụ Hội Đồng Viện quả thật rất mạnh. Chuyện như vậy, Hội Đồng Viện còn cố ý hỏi ý kiến hần. Nếu hần muốn tiêu diệt Tề gia, Lưu Mộc Dương và Từ Khả Liễu sẽ xử lý như vậy.

Lúc này, Từ Khả Liễu cũng đã xử lý xong hai phần văn kiện, liền đặt bút xuống, nhìn Lưu Mộc Dương và Giang Nguyên, cười nói:

- Chuyện Tề gia xong hết rồi chứ?

- Vâng, đã xong hết rồi.

Lưu Mộc Dương cười, gật đầu nói.

- Vậy được rồi. Nếu Giang Nguyên cũng ở đây, chúng ta thoả thuận lượng một chút về việc phân công công việc sắp đến cho Giang Nguyên.

Chương 1132: Không liên quan đến tôi

Nghe Từ Khải Liễu nói, Giang Nguyên biết quả nhiên bà không bỏ qua cho hẳn.

Nhưng lúc này, Giang Nguyên cũng không có tâm tư từ chối, nhìn hai người cười nói:

- Viện trưởng, Trưởng ban, không cần phải gấp như vậy chứ? Tôi gia nhập Hội Đồng Viện chưa được bao lâu mà, đừng nói chi là mới tấn thăng Ủy viên thường vụ được mấy ngày, nào có kinh nghiệm đảm nhiệm mấy trọng trách nặng nề chứ.

Nói đến đây, Giang Nguyên dừng một chút rồi nói tiếp:

- Nếu không, hoãn lại một thời gian nữa được không?

- Chắc chắn, Mộc Dương, ông đừng nhìn tôi. Tôi cũng biết tên tiểu tử này rất xảo quyệt. Người khác chỉ mong quản chuyện, cậu ta muốn chút cũng không muốn. Hơn nữa còn nghĩ hết biện pháp kéo dài thời gian để có thể chạy trốn.

Nghe Giang Nguyên nói, Từ Khải Liễu liền nói với Lưu Mộc Dương bên cạnh.

Lúc này Lưu Mộc Dương nhìn Giang Nguyên, mặt tràn đầy cảm thán, gật đầu nói:

- Vẫn là Viện trưởng nói chính xác.

- Giang Nguyên, cậu nói vậy là không đúng. Cái gì là không đảm nhiệm nổi trách nhiệm nặng nề?

Gương mặt Lưu Mộc Dương tràn đầy giễu cợt, nhìn Giang Nguyên nói:

- Ngay cả chức Chủ tịch Hội đồng xử lý nguy cơ mà cậu còn có thể làm, hơn nữa còn làm rất khá, ngay cả công việc của một Ủy viên thường vụ Hội Đồng Viện mà cậu làm không được, thế cậu nói đối như vậy không cảm thấy đổ mặt à?

- Đổ mặt, đổ mặt, dĩ nhiên là đổ mặt rồi.

Bị Lưu Mộc Dương nói như vậy, Giang Nguyên liền cười khan.

- Được rồi, vậy chúng ta vào đề chính đi.

Thấy Giang Nguyên không còn giả bộ nữa, Từ Khải Liễu nói:

- Trước mắt công việc của lão Ninh và Chu Thế Dương đều do tôi, Mộc Dương và lão Liêu chia nhau gánh. Tôi thì không sao, dù sao gánh cũng không nhiều, bởi vì chủ yếu là nằm trên người Mộc Dương và lão Liêu.

- Mặc dù trong viện đều ổn định, Mộc Dương và lão Liêu phân công quản lý đều xử lý rất tốt, tương đối thỏa đáng, nhưng dù sao chuyện cũng hơi nhiều một chút. Cho nên, Giang Nguyên cậu hãy gánh bớt một ít đi.

Nói đến đây, Từ Khải Liễu nhìn Giang Nguyên, nói:

- Mặc dù cậu còn trẻ, hơn nữa thời gian đảm nhiệm chức Ủy viên thường vụ không dài, nhưng thời gian cậu làm Ủy viên, rất nhiều công việc vẫn làm rất tốt. Chẳng qua cậu không để ý mà thôi.

- Chuyện lần trước, cậu xử lý không tồi. Dựa theo lời lão Liêu nói chính là có năng lực, có quyết đoán, lãnh đạo lại chu toàn.

Nhắc đến đây, Từ Khải Liễu quay sang nhìn Lưu Mộc Dương, nói:

- Mộc Dương, lão Liêu rất hiếm khen người khác. Nhiều năm như vậy, tôi chỉ nghe ông ấy khen có một mình Giang Nguyên.

- Đúng, lão Liêu tương đối coi trọng Giang Nguyên. Dĩ nhiên, tôi cũng tán đồng cách nhìn nhận của ông ấy.

Lưu Mộc Dương cười nói.

- Được, nếu chúng ta đã đồng ý năng lực của cậu, Giang Nguyên, việc cậu nên quản vẫn phải quản.

Từ Khải Liễu suy nghĩ một chút liền nhìn Lưu Mộc Dương, nói:

- Mộc Dương, tôi cảm thấy như vậy, ông hãy đem ban Giáo dục và Đào tạo đang quản lý giao cho Giang Nguyên. Ban Hậu cần và ban

Ngoại giao do lão Liêu đang quản lý giao cho Giang Nguyên luôn. Cứ như vậy, ông và lão Liêu sẽ dễ thở hơn nhiều, ông cảm thấy như thế nào?

Lưu Mộc Dương chậm rãi gật đầu, trầm ngâm một chút rồi cười nói:

- Không tệ. Những công việc này lúc trước đều do lão Ninh và Chu Thế Dương quản lý. Bây giờ chia cho Giang Nguyên, hơn nữa Giang Nguyên cũng có năng lực gánh vác thứ này. Mặc dù hơi nặng, nhưng người trẻ tuổi vẫn phải nên rèn luyện nhiều một chút.

- A, Trưởng ban, lời này không thể nói như vậy. Tôi không có kinh nghiệm gì cả, ngại đem mấy công việc này đè lên đầu tôi, tôi không thể quản nhiều như vậy được.

Nghe hai người nói chuyện, Giang Nguyên quýnh lên, nói:

- Hơn nữa, tuổi tác của tôi quá nhỏ, chủ quản công việc dạy học và học viện thật sự không tốt lắm. Những lão đồng chí nhìn thấy tôi, nhất định sẽ không nể mặt. Cộng thêm học viện chính là căn cơ của viện ta, tôi cảm thấy năng lực của mình thật sự chưa đủ.

Nói đến đây, nhìn Từ Khải Liễu và Lưu Mộc Dương cau mày, Giang Nguyên vội vàng cười nói:

- Nếu không thì để tôi quản Ban Hậu cần và ban Ngoại giao đi. Việc dạy học và học viện vẫn để cho Trưởng ban Lưu và Trưởng ban Liêu quản?

Từ Khải Liễu mặt đầy giễu cợt nhìn Giang Nguyên, nói:

- Tiểu tử cậu đúng là biết giả bộ. Cậu sợ không thể phục chúng?

- Ban đầu tôi nghe nói, khi cậu làm Chủ nhiệm Ủy ban điều tra sự kiện Long Sơn, một số y sư nhĩ phẩm cũng bị cậu trấn ép xuống. Khi cậu làm Chủ tịch Hội đồng xử lý nguy cơ, một mình cậu quản hết toàn viện, không ai dám không phục. Đây có được xem là không phục chúng không?

- Tiểu tử cậu bây giờ bao nhiêu tuổi? Hai mươi tám đúng không?

Một tuần thông qua ba kỳ lên lên cấp y sư nhất phẩm, cậu còn không quản được học viện sao? Tôi đoán, nếu bây giờ yêu cầu người của học viện đến bỏ phiếu, đánh giá chín phần cậu chạy không thoát rồi.

Nhìn vẻ mặt trào phúng của Từ Khải Liễn, Giang Nguyên rốt cuộc không chống đỡ nổi, vội vàng ngắt lời:

- Được rồi, Viện trưởng đừng bóc trần con nữa. Con làm là được rồi chứ?

Nói đến đây, nhìn thần sắc Từ Khải Liễn rốt cuộc đã tốt hơn, trong lòng Giang Nguyên cảm thấy rầu rĩ, nhưng rồi không cam lòng, nói:

- Viện trưởng, bây giờ Trưởng ban Liêu không có ở đây, chúng ta điều chỉnh công việc như vậy thì không tốt lắm. Nếu không, chúng ta chờ xem ý kiến của Trưởng ban Liêu như thế nào?

- Không sao, tôi và lão Liêu cũng đã nói chuyện qua. Ngoại trừ ban Hậu cần và Ngoại giao ra, ông ấy còn định đem ban Nghiên cứu giao cho cậu luôn. Nhưng tôi cảm thấy như vậy thì nặng quá, cho nên mới lấy lại ban Nghiên cứu.

Từ Khải Liễn nheo mắt nhìn Giang Nguyên, nói:

- Nếu không, cậu nhận luôn cả ban Nghiên cứu nữa nhé?

Lưu Mộc Dương nhìn thấy vậy liền mỉm cười, gật đầu liên tục nói:

- Đúng vậy, ngành này mở nhiều lắm. Bọn họ xài tiền như nước, các loại được vật cao cấp cần lúc nào có lúc đó. Ban Giám sát của tôi trên cơ bản cũng không quản được họ. Nếu không, cậu nhận luôn ban Nghiên cứu?

- A, không nên, không nên. Bây giờ tôi đã có ban Hậu cần và ban Ngoại giao rồi, mở cũng không ít. Ai mà không biết ban Hậu cần nhiều tiền. Hậu cần quản cung ứng thuốc. Ban Ngoại giao đánh giá thu được bên ngoài cũng rất nhiều. Tôi quản hai cái là đủ kiểm soát tràn đầy rồi.

Giang Nguyên không ngừng bận rộn, lắc đầu liên tục, sợ bị hai

người chụp đầu vào lồng.

Thấy Giang Nguyên không dám khước từ chuyện quản lý ban Giáo dục và Đào tạo nữa, Từ Khải Liểu và Lưu Mộc Dương cũng cảm thấy yên tâm. Hai người đều biết gốc biết rễ Giang Nguyên, không ai buộc được hắn. Hắn là loại người chạy được thì sẽ chạy. Không ấp thúng vào đầu hắn là không được.

- Được rồi, cứ quyết định như vậy đi. Lát nữa tôi sẽ gọi điện thoại cho lão Liêu, ngày mai chúng ta sẽ mở một hội nghị mở rộng, thông báo một chút, sau đó Giang Nguyên cậu chính thức tiếp quản.

Từ Khải Liểu nói:

- Được rồi, tôi biết cậu không thích ở chỗ của tôi quá lâu. Có chuyện thì cậu về trước đi, ngày mai cậu chính thức tiếp nhận công việc được phân công.

- Vâng, vâng.

Giang Nguyên bất đắc dĩ gật đầu, sau đó do dự một chút rồi nhìn Từ Khải Liểu, cười nói:

- Viện trưởng, tôi còn một chuyện nữa.

- Còn có việc gì, nói đi? Vừa lúc có Mộc Dương ở đây.

Từ Khải Liểu nhìn Giang Nguyên, cảm thấy có chút là lạ.

- Việc này...

Giang Nguyên đưa tay sờ mũi, sau đó nhìn Lưu Mộc Dương bên cạnh, cười nói:

- Là chuyện Eve. Chẳng lẽ cứ để cô ấy ở mãi trong viện chúng ta sao?

- Cô ấy ở trong viện chúng ta cũng khá nhiều ngày rồi, hơn nữa cũng đã dạo chơi gần hết thắng cảnh ở Kim Lăng. Con nghĩ cũng đã đến lúc để cô ấy rời khỏi. Nếu không, trong Thiên Y Viện chúng ta có một Huyết tộc cũng không phải chuyện hay.

Nghe Giang Nguyên nói, Từ Khải Liễu ngẩn người nhìn Giang Nguyên, sắc mặt có chút cổ quái nhìn Lưu Mộc Dương, rồi lại quay về nhìn Giang Nguyên, rốt cuộc không nhịn được cười lên:

- Tôi nghĩ chuyện này cậu muốn thế nào thì cứ như thế đấy. Tôi và lão Dương, lão Liêu không có ý kiến. Chẳng lẽ trong viện có người nói lời ông tiêng ve sao?

- Cái này...

Nhìn Từ Khải Liễu và Lưu Mộc Dương đều mỉm cười cổ quái nhìn mình, Giang Nguyên nhịn không được sắc mặt đỏ lên:

- Viện trưởng, không có ai nói gì cả, chỉ là con cảm thấy trong nội viện chúng ta lại có Huyết tộc ở, quả thật không hay. Dù sao chúng ta và Huyết tộc là địch thủ trăm năm. Tổng cũng không thể để cô ấy ở mãi ở đây được. Con cảm thấy vẫn nên để cô ấy trở về.

- Ừm, vậy thì cậu để cô ấy trở về đi.

Từ Khải Liễu cố nén cười, nghiêm túc gật đầu.

Lưu Mộc Dương cũng gật đầu, tham gia náo nhiệt:

- Đúng vậy, nếu cậu muốn cô ấy trở về, cậu cứ bảo, chẳng lẽ còn ai dám ngăn sao?

- Cậu là Ủy viên thường vụ Hội Đồng Viện, một câu nói của cậu, đừng nói là Thiên Y Viện chúng ta, cho dù toàn bộ Hoa Hạ cũng không ai phản đối cậu.

- Vâng.

Giang Nguyên đưa tay sờ mũi, thấy hai trưởng bối cứ thích làm khó hẩn, liền cắn răng nói:

- Viện trưởng, con không tiện nói. Ý của con là, người có thể ra mặt nói chuyện với Hầu tước Eve hay không. Dù sao cô ấy cũng là nghị viên Hội đồng trưởng lão Huyết tộc, người ra mặt thì thích hợp hơn.

- Ý cậu bảo tôi lên tiếng đuổi cô ấy đi?

Từ Khải Liểu cười khế:

- Người ta dù gì cũng là nghị viên Hội đồng trưởng lão Huyết tộc, còn tôi là Viện trưởng Thiên Y Viện, cứ như vậy mà đuổi người ta đi?

Dứt lời, Từ Khải Liểu trừng mắt:

- Giang Nguyên, chuyện này không liên quan đến chúng tôi. Muốn nói thì chính cậu đi nói đi. Bảo tôi đi nói, không có cửa đâu.

- Được rồi, không còn chuyện gì thì đi nhanh đi. Đừng có ở đây mà gây thêm phiền phức cho tôi.

Từ Khải Liểu phất tay, đuổi Giang Nguyên như đuổi vịt, chỉ để lại Lưu Mộc Dương ngồi to cười ha hả.

- Tức cười quá, cuối cùng thì tiểu tử này cũng phải ăn thiệt một lần cho biết.

Chương 1133: Phản ứng của bộ lạc Vu sư

Nhìn Giang Nguyên ảo não chạy ra ngoài, Lưu Mộc Dương cười to, bưng tách trà nhẹ nhàng nhấp một ngụm, lúc này mới ngẩng đầu nhìn Từ Khải Liểu, nói:

- Nhưng, cứ để cho Hầu tước Eve ở lại trong nội viện, chắc không có vấn đề gì chứ?

- Có vấn đề gì?

Từ Khải Liểu cười nói:

- Nếu ngay cả hai Đại vu sư của bộ lạc Vu sư còn ở đây, thêm một Huyết tộc nữa thì có thể làm được gì? Ngay cả đại loạn lớn như vậy mà còn qua được, nội viện chúng ta còn sợ chút chuyện này sao?

Lưu Mộc Dương nhe răng cười, gật đầu nói:

- Là tôi suy nghĩ quá nhiều. Nhưng tôi thấy vị nữ Hầu tước Eve

này đúng là có chút tình ý với Giang Nguyên. Dĩ nhiên cũng không chỉ đơn thuần vì máu của cậu ấy.

- Cho nên tôi mới đồng ý cho Eve ở lại trong viện.

Từ Khải Liểu mỉm cười nói:

- Bất kể thế nào, Eve là Hầu tước trẻ tuổi nhất của Huyết tộc. Ông cảm thấy, nếu một người không có tính tổn hại đối với viện, chúng ta có cần phải khước từ không?

- Đương nhiên là không cần thiết.

Lưu Mộc Dương cười nói:

- Giang Nguyên không phải người ngu. Tôi nghĩ, chuyện này chúng ta cứ ngồi im mà xem.

- Dĩ nhiên rồi.

Từ Khải Liểu nói:

- Ít nhất, tôi cảm thấy sau này chúng ta sẽ có thêm Huyết Linh Thảo một cách dễ dàng hơn.

- Tôi cũng cảm thấy vậy. Nghĩ đến sau này sẽ có một vị Hầu tước, thậm chí là Công tước thỉnh thoảng trợ giúp chúng ta nghiên cứu, đúng là đáng để chờ mong.

Lưu Mộc Dương gật đầu, đột nhiên nghiêm túc lại:

- Còn tình huống liên quan đến Tề gia, chúng ta nên xử lý như thế nào?

- Cứ dựa theo ý kiến của ông, mật thiết quản chế hết thủy chiều hướng của Tề gia. Sau đó đưa ra cảnh cáo với Tề Lăng, cho thấy thái độ của Thiên Y Viện ta. Đây là lựa chọn của Tề gia y, Thiên Y Viện ta cũng không vì vậy mà làm khó y. Nhưng nếu Tề gia dám có những hành động vượt quá giới hạn, Thiên Y Viện tất sẽ không để cho Tề gia y dễ dàng vượt qua như vậy.

Nói đến đây, sắc mặt Từ Khải Liểu lạnh lại:

- Nếu Tề gia dám làm ra lựa chọn như thế, Tề gia nên gánh lấy trách nhiệm nặng nề, đừng tưởng rằng Thiên Y Viện chỉ vì Cổ môn mà có bất kỳ kiêng kỵ nào.

Trong thần điện tại bộ lạc Vu sư cách xa vạn dặm, Tổ linh tế từ ngồi xếp bằng trước đồng lửa màu xanh, nhắm mắt cảm nhận. Ngọn lửa trước mặt giống như có sinh mệnh, không ngừng lơ lửng.

Không biết qua bao lâu, Tổ linh tế từ chậm rãi mở mắt, nhìn hai Đại vu sư đang ngồi bên cạnh, nói:

- Thần thú đại nhân lựa chọn quả nhiên không sai.

Một vu sư gầy nhom chậm rãi gật đầu, trầm giọng nói:

- Lần này đám người Draco đến Hoa Hạ, đã xác nhận qua, chỉ cần là khu vực có Thần Thú Bát, sức mạnh vu sư chúng ta vẫn tồn tại. Lần này đến phương đông, thu hoạch đúng là rất lớn.

Một vị phù thủy khác cũng chậm rãi gật đầu, nói:

- Sứ giả đại nhân đảm nhiệm chức Ủy viên thường vụ Hội Đồng Viện Thiên Y Viện, cũng khiến cho tình huống rối rắm của bộ lạc vu sư chúng ta được hóa giải. Hơn nữa, căn cứ theo hồi báo của Draco và Portugo, một vị Hầu tước của Huyết tộc cũng đã đến tham gia nghi thức tấn thăng lần này của sứ giả đại nhân.

- Nghe nói vị nữ Hầu tước Huyết tộc này, mặc dù phụng mệnh làm việc, nhưng quan hệ với sứ giả đại nhân rất tốt. Cho nên mới được tham gia dự lễ, cũng không bị phía Thiên Y Viện cấm thù. Thậm chí còn ở lại lâu ngày trong nội viện, được sứ giả đại nhân chiêu đãi.

Gương mặt gầy nhom của Đại vu sư cũng lộ ra một chút yên tâm:

- Nhìn tình huống trước mắt, xem ra sứ giả đại nhân chúng ta rất đáng tin cậy. Ít nhất, bây giờ cậu ta có địa vị cao trong Thiên Y Viện, không cần bị Thiên Y Viện áp chế nữa. Hơn nữa, nếu cậu ta ngay cả Hầu tước Huyết tộc mà cũng có được mối quan hệ tốt, như vậy bộ lạc Vu sư của chúng ta cũng không cần băn khoăn nhiều. Bất kể thế nào, bộ lạc Vu sư của chúng ta không hề thua

kém Thiên Y Viện.

- Đúng.

Tổ linh tế tư chậm rãi gật đầu:

- Tình huống trước mắt đang phát triển theo chiều hướng tốt, nhưng bất kể thế nào, chuyện nên làm vẫn phải làm. Dù sao sứ giả đại nhân cũng không phải tộc nhân chúng ta, hết thấy phải thận trọng.

Hai đại Vu sư nhìn nhau, sau đó cúi đầu thật sâu:

- Vâng.

Từ lúc hai người cúi đầu xuống, ngọn lửa màu xanh trước mặt ba người liền tăng vọt, sau đó vỡ ra.

Ngọn lửa nổ tung, bắn đầy hoa lửa bên trong thạch thất, sau đó hai vị Đại vu sư biến mất không thấy, chỉ còn lại Tổ linh tế tư với một ngọn lửa nhỏ trước người. Nhưng ngọn lửa đã thu xuống chưa đầy một thước, chiếu sáng gương mặt u ám của Tổ linh tế tư.

Chương 1134: Bữa cơm của đại thổ hào

Từ Khải Liễu không muốn ra mặt, Giang Nguyên cũng không thể nào thúc giục Hầu tước Eve rời đi. Dù sao cũng đã nói chuyện với Từ Khải Liễu, Giang Nguyên cũng không cần để ý nhiều nữa, cứ để Eve ở lại.

Nghĩ như vậy, Giang Nguyên đành buông xuôi. Nếu Eve muốn ở lại nội viện, cứ tránh không gặp mặt thì cũng không quá thực tế.

Hơn nữa, đã mấy ngày không gặp Eve, suy nghĩ một chút liền nói với Diêu Nhất Minh bên cạnh:

- Trưa nay đặt một bàn cơm ở nhà ăn nhé. Anh cũng đi cùng luôn.
- Vâng.

Giang Nguyên đặt cơm cũng chỉ là bữa tiệc gia đình, không mời những người khác, chỉ mời La Thiên Minh mà thôi.

Eve đang cùng với Tuyên Tử Nguyệt và Phan Hiểu Hiểu dẫn Tiểu Bảo đi dạo trong thành Kim Lăng. Mặc dù ánh mặt trời mùa xuân có chút nhức mắt, nhưng đối với Hầu tước Huyết tộc mà nói, chỉ cần đeo cặp mắt kính thì có thể ung dung đi dưới ánh mặt trời.

Phan Hiểu Hiểu ngược lại gần gũi với Eve hơn Tuyên Tử Nguyệt. Tuy thời điểm ban đầu, nghe nói Eve là Huyết tộc thì lấy làm kinh hãi. Cô gái tóc vàng xinh đẹp trước mắt là một quý huyết tộc thì thật quá khó tin.

Khi lần đầu tiên ngồi cùng một chỗ với Eve, trong lòng Phan Hiểu Hiểu có chút sợ hãi. Nhưng sau mấy ngày tiếp xúc, một chút cũng không còn lo lắng, ngược lại còn tỏ ra thân thiết với cô gái có tính cách tương tự mình.

- Eve, cô thật sự là Quý tộc...Huyết tộc sao?

Tuy nói danh từ “Quý huyết tộc” phù hợp với định nghĩa Huyết tộc trong lòng cô, nhưng Phan Hiểu Hiểu vẫn quyết định dùng từ

Huyết tộc. Dù sao cô gái trước mắt thật sự nhìn không giống quỷ hút máu chút nào.

- Dĩ nhiên, thế nào?

Nhìn cô gái phương đông khả ái trước mặt, Eve gật đầu nói.

- Không phải quỷ hút máu sợ nhất là ánh mặt trời sao? Tại sao cô một chút cũng không sợ?

Phan Hiểu Hiểu tò mò hỏi.

Nghe xong, Eve không khỏi mỉm cười, đáp:

- Huyết tộc chúng tôi không giống như trong phim ảnh đâu. Ít nhất chúng tôi không biến thành dơi, cũng không sợ ánh mặt trời.

- Mặc dù chúng tôi có tính miễn cảm tương đối cao với ánh mặt trời, nhưng đối với Huyết tộc cao cấp, tính đối kháng với ánh mặt trời khá mạnh. Cho dù ánh mặt trời như thế này, chỉ cần chúng tôi sử dụng sương cách ly đặc biệt, hơn nữa đeo thêm kính đặc chế thì sẽ không còn vấn đề gì.

-Ồ, khó trách lại lợi hại như vậy. Xem ra, các người và quỷ hút máu trong ấn tượng của chúng tôi rất khác nhau.

Phan Hiểu Hiểu nghiêm túc gật đầu, sau đó nhìn Eve, nói:

- Vậy các người hút máu thật chứ?

- Đúng, nhưng tôi rất ít khi hút máu, chẳng qua chỉ là để bổ sung thể năng nhất định thôi.

Eve cười nói:

- Đối với tôi bây giờ mà nói, cho dù hai ba chục ngày không uống máu cũng không thành vấn đề.

Phan Hiểu Hiểu gật đầu, đang định hỏi tiếp, chợt nghe điện thoại của Tuyên Tử Nguyệt vang lên.

- Sao ạ? Vâng, vâng.

Tuyên Tử Nguyệt nói mấy câu bên kia, sau đó quay sang nói với Eve:

- Eve tiểu thư, Giang Nguyên nói trưa nay chúng ta về viện ăn cơm. Anh ấy đã đặt cơm rồi.

- Có thật không? Giang Nguyên không bận à?

Nghe xong, ánh mắt Eve lộ ra vẻ hưng phấn.

- Đúng vậy, cho nên hôm nay anh ấy cố ý dùng cơm với mọi người.

Ủy viên thường vụ mới tấn thăng Giang Nguyên yêu cầu chuẩn bị một bàn ăn, nhà ăn tất nhiên là phải tận lực, đem những nguyên liệu cao cấp nhất chuẩn bị xong, hơn nữa còn an bài đầu bếp giỏi nhất nấu nướng. Ủy viên thường vụ Hội Đồng Viện dùng cơm, vừa trả tiền vừa trả điểm. Nhưng giảm giá cho Ủy viên thường vụ cũng khá cao. Tiền thì không bớt, nhưng điểm thì tự động giảm giá 50%.

Buổi trưa, một nhà bốn người, cộng thêm Eve và La Thiên Minh, Diêu Nhất Minh, vừa vận bảy người một bàn.

Đối với việc ăn món gì, Eve ngược lại không quá quan tâm. Điều cô quan tâm là chuyện có thể cùng Giang Nguyên dùng cơm.

La Thiên Minh ngồi trước bàn ăn, nhìn thức ăn hôm nay, trong lòng cũng phải than thở. Mặc dù ông là y sư nhất phẩm, Ủy viên Hội Đồng Viện, nhưng bảo ông đặt bàn ăn như trước mặt, ông cũng không đặt nổi.

Bàn ăn trước mặt, không nói tiền, chỉ cần nói đến điểm, các y sĩ cấp thấp rất nhiều năm cũng không kiếm đủ.

- Giang Nguyên, lần sau đừng xa xỉ như vậy. Đúng là quá lãng phí.

Bị Giang Nguyên đẩy ngồi ở vị trí chủ vị, La Thiên Minh không nhịn được mà than thở.

- La lão sư, thức ăn này rất đắt sao?

Từ trước đến giờ luôn thẳng tính, Phan Hiểu Hiểu nhìn bàn ăn với

các món ăn tương đối tinh xảo, nhưng cũng không cảm thấy có gì quá đặc biệt.

Đối với cô gái khả ái này, La Thiên Minh lắc đầu liên tục:

- Đâu chỉ là đắt, mà là rất đắt.

- Đắt bao nhiêu vậy?

Nghe La Thiên Minh nói, Phan Hiểu Hiểu không nhịn được liền hỏi tiếp.

Giang Nguyên bên cạnh liền chen vào:

- Con tấn thăng Ủy viên thường vụ Hội Đồng Viện cũng mấy ngày rồi, nhưng vì quá bận rộn, không thể nào mở tiệc chúc mừng. Hôm nay coi như chúng ta âm thầm ăn mừng, vì thế mới đặt bữa cơm phong phú một chút. Sư phụ, người cứ yên tâm mà ăn đi. Với điểm của con bây giờ, ăn vài bữa cơm như vậy cũng không làm con nghèo đi đâu.

- Được rồi, vậy thì hôm nay ta cứ yên tâm mà ăn thôi.

Nhìn biểu hiện của đệ tử, La Thiên Minh cũng biết rõ bàn ăn hôm nay đã được xếp vào hạng thổ hào của Thiên Y Viện, liền gật đầu, nhưng vẫn nhìn Diêu Nhất Minh bên cạnh, nói:

- Nhất Minh, cậu giới thiệu cho mọi người biết một chút những món ăn này đi, ít nhất cũng để cho bọn họ biết được những món ăn này là gì. Dù sao cũng rất hiếm khi được ăn.

Nghe La Thiên Minh nói, Diêu Nhất Minh vội vàng gật đầu.

Sau đó chỉ vào tô canh trước mặt, nói:

- Canh này là bong bóng cá Hoàng Qua.

- Bong bóng cá Hoàng Qua?

Những người bên cạnh còn chưa có phản ứng gì, Phan Hiểu Hiểu đã cau mày nói:

- Cái này cũng bình thường mà.

- Bong bóng cá Hoàng Qua gặp rất nhiều, nhưng tô canh này chỉ dùng một cái bong bóng cá của một con cá hơn ba trăm ký.

Diêu Nhất Minh mỉm cười lắc đầu:

- Cá Hoàng Qua lớn như vậy, sản lượng đánh bắt được hàng năm trên toàn thế giới không vượt qua hai đến ba con. Dĩ nhiên, nếu vận khí không may mắn, một con cũng không có.

Nghe Diêu Nhất Minh nói, Phan Hiểu Hiểu kinh hãi kêu lên:

- Ba trăm cân? Một con Hoàng Qua bình thường chỉ có mấy cân thôi, điều này sao có thể?

- Đúng, vì vậy nó cực kỳ ít.

Diêu Nhất Minh mỉm cười nói:

- Loại bong bóng cá Hoàng Qua này có tác dụng dưỡng nhan, ích khí, lưu thông máu huyết. Lát nữa mọi người hãy ăn nhiều một chút.

- Ồ, vậy tôi nhất định phải ăn nhiều một chút rồi.

Bị nguyên liệu món ăn làm cho kinh hãi, Phan Hiểu Hiểu không nhận được kêu lên, ngay cả những người khác cũng phải than thầm, thậm chí hai mắt Eve cũng hiện lên ánh sáng.

- Nấm thủy tinh và cá Phiêu hương thì tôi không cần giới thiệu nữa. Đây là đặc sản của nội viện, mùi vị rất ngon. Mặc dù bên ngoài không có, nhưng đối với nội viện ta cũng không tính là quá hiếm.

- Còn đây là rau xanh xào sợi khoai tây.

- Sợi khoai tây?

Mặc dù Tuyên Tử Nguyệt vẫn luôn im lặng lắng nghe, nhưng nhìn đĩa sợi khoai tây rất bình thường, không nhận được liên hỏi:

- Sợi khoai tây này tổng cũng không đến nổi đắt chứ?

Tuyên Tử Nguyệt vừa nói xong, rất nhiều người đều nhìn Diêu Nhất Minh, gương mặt lộ ra vẻ hiếu kỳ.

Thấy tất cả đều nhìn mình, Diêu Nhất Minh cười nói:

- Đây được xem là món rẻ nhất trong bàn ăn này. Bởi vì nó không cần phải trả bằng điểm, nhưng giá của nó cũng phải hơn tám ngàn.

- Cái gì? Một phần khoai tây mà đến hơn tám ngàn?

Lần này Tuyên Tử Nguyệt thật sự quá ngạc nhiên. Tuy nói cô đã gặp qua không ít những món ăn đặc biệt, nhưng đĩa khoai tây trước mặt lại có giá hơn tám ngàn, có phải hơi quá rồi không?

- Đúng, loại khoai tây này không phải do bốn viện trồng. Mặc dù mùi vị rất ngon, sản lượng hàng năm không nhiều, nhưng tổng vẫn có một ít. Cho nên không cần đổi điểm. Nó được trồng trên một hòn đảo nhỏ ở Pháp. Đất ở hòn đảo này khá đặc biệt, vì thế mới có thể trồng được loại khoai tây rất mềm này. Hơn nữa còn phải được thu hoạch một cách thủ công, được gọi là khoai tây La Porte.

- Trên hòn đảo đó có một nông trại chuyên trồng loại khoai tây La Porte này, chất lượng tốt hơn so với những nông trại khác. Sản lượng hàng năm chỉ được khoảng chừng một trăm ký lô. Nhưng trăm ký lô này cũng không bán phổ biến trên thị trường, chỉ cung cấp cho một số khách hàng đặc biệt. Ban Hậu cần của viện chúng ta cũng mua được, nhưng mua được bao nhiêu, giá cả thế nào thì tôi không biết. Nhưng theo giá của những nơi khác bán loại khoai tây La Porte này thì khoảng 500 euro một ký. Cho nên, phần khoai tây này bán với giá tám ngàn cũng là chuyện bình thường.

Nghe Diêu Nhất Minh giới thiệu xong phần khoai tây, Phan Hiểu Hiểu và Tuyên Tử Nguyệt đều tặc lưỡi hít hà. Vật này sợ rằng ngay cả đại lão ở Bắc Kinh cũng chưa chắc ăn được.

Chương 1135: Sự kiện đấu súng kết thúc

Bởi vì không có người lạ, bữa cơm ăn rất vui vẻ, rất náo nhiệt. Thông qua bữa cơm này, cảm giác hồi hợt giữa Giang Nguyên và Eve cũng theo đó mà tiêu tán. Điều này làm cho Giang Nguyên rất hài lòng.

Trước khi bữa cơm kết thúc, La Thiên Minh nhìn Giang Nguyên:

- Giang Nguyên, ta còn một chuyện muốn nói với con.

- Sư phụ, có chuyện gì vậy?

Giang Nguyên hiểu kỳ hỏi.

- Lần trước, trong nghi thức tấn thăng của con, Phó thủ tướng Ngô có đến, nhưng cũng không nói chuyện được với con mấy câu, nên có nói chuyện với sư phụ.

Nói đến đây, La y sư cười khỏ:

- Rốt cuộc con định nhốt tiểu tử nhà ông ấy bao lâu đây?

- Chuyện này?

Giang Nguyên cau mày nói:

- Lần trước không phải đã bảo Ban giám sát ra thông báo sao? Dựa theo xử phạt của ban Giám sát, nhốt một năm.

- Ta biết, nhưng dù sao lão Ngô cũng là đích thân đến, hơn nữa còn tặng cho con một phần quà không nhỏ. Nói sau lão Dương cũng có đánh tiếng.

La lão nói:

- Ít nhiều cũng nên nể mặt họ một chút. Người ta là một trong những lãnh đạo tối cao của thế tục. Bây giờ cũng đã nhốt một tháng rồi.

Giang Nguyên thở ra một hơi, cau mày rồi gật đầu nói:

- Vậy thì bảo ban Giám sát thi hành đánh mười roi, sau đó thả đi.

- Được.

La Thiên Minh do dự một chút rồi lắc đầu:

- Tiểu tử con đúng là cố chấp.

- Thiên Y Viện không thể xâm phạm. Tất cả thành viên Thiên Y Viện đều có quyền được bảo vệ. Bất kỳ ai xâm phạm quyền lợi đều phải tiếp nhận hình phạt tương ứng.

Giang Nguyên nhún vai, cười khổ nói:

- Cũng không còn cách nào. Nếu phá hư quy củ, lòng người sẽ lạnh.

Nghe Giang Nguyên nói, La Thiên Minh chậm rãi gật đầu:

- Con nói đúng. Ta sẽ giải thích với lão Ngô một chút. Ta nghĩ chắc ông ấy cũng hiểu.

Bên trong một phòng giam, một người thanh niên tóc dài, ánh mắt mê mang, râu ria xồm xoàm đang ngồi một góc, lẳng lặng nhìn màn hình tivi gắn trên vách tường.

Trên màn hình đang phát tin tức. Chàng thanh niên nhìn chăm chăm hình ảnh của một ông cụ trên màn hình, ánh mắt đờ đẫn rồi cuộc đã hiện lên chút ánh sáng.

- Ông nội, sao còn chưa cứu con ra ngoài?

- Ông nội...

Vị Ngô thiếu gia thiên chi kiêu tử, từ nhỏ hoành hành ở Bắc Kinh, không người nào dám bắt kính, bị nhốt một tháng, đúng là làm cho người ta mất hết nhuệ khí, chỉ thiếu chút nữa là không bị chứng trầm cảm mà thôi.

Trong lúc Ngô thiếu chuẩn bị rơi lệ, ngoài cửa truyền đến tiếng tíc tíc.

Ngô đại thiếu cuống quýt đưa tay dụi mắt, nhìn thời gian trên tivi, giờ này mới 2h chiều, cũng không phải giờ cơm, tại sao lại có người đến? Bình thường chỉ có giờ ba bữa cơm mới có người đến, còn không thì không có ai xuất hiện.

Đột nhiên trong đầu lóe lên một ý niệm.

Trong lòng mừng rỡ, Ngô đại thiếu nhảy từ trên giường xuống, ánh mắt đờ đẫn toát ra vẻ hưng phấn.

Thấy người mở cửa là người thường xuyên đến đưa cơm, Ngô đại thiếu run giọng hỏi:

- Có phải thả tôi ra hay không?

- Đúng, theo tôi ra ngoài.

Người này gật đầu. Khi dẫn y ra cửa, Ngô đại thiếu mới phát hiện những người bị bắt cùng với y cũng đang ở bên ngoài.

Nhìn mọi người đã ra ngoài, ai nấy đều vui mừng, nhưng trong nháy mắt cũng cả kinh, vì sao Ngô thiếu vẫn còn ở chỗ này?

- Ngô thiếu.

Đệ nhất thiếu gia Kim Lăng Lương thiếu nhìn Ngô đại thiếu, kinh hãi kêu lên.

Sắc mặt Ngô đại thiếu có chút khó coi, nhưng bất kể thế nào, một tháng qua, trừ người đưa cơm trước mắt, y chưa từng nhìn thấy người khác. Bây giờ nhìn thấy những gương mặt quen thuộc, trong lòng vẫn rất cao hứng.

- Đi thôi.

Người kia cũng không có tâm tư để mọi người cùng ôn chuyện cũ, trầm giọng nói một câu, sau đó sải bước về phía trước.

Đám đại thiếu cũng không có tâm trạng hàn huyên, vội vàng đi theo. Bị nhốt một tháng ở đây, mọi người sợ không thể ra được.

Mọi người đi theo người dẫn trước, vòng vo mấy khúc cua, cuối cùng bước vào một căn phòng tương đối lớn. Khi vừa mới bước vào căn phòng này, sắc mặt ai nấy đều thay đổi.

- Làm gì vậy? Không phải nói sẽ thả chúng tôi ra ngoài sao? Các người muốn làm gì?

Hoảng sợ kêu to, chư vị đại thiếu bị lột quần áo, cột vào trên mấy cột sắt.

- Tôi phụng lệnh của ban Giám sát, các vị còn thừa mười một tháng thi hành án, đổi lại thành mười roi.

Nhìn gương mặt của người trước mắt tràn đầy nghiêm túc, mọi người liền hiểu được mấy cái thứ đen đen dài dài treo trên tường là gì, chính là roi.

- Chịu mười roi xong thì có thể đi về. Ngô thiếu, chúng ta nhịn một chút đi, tổng vẫn còn tốt hơn là bị nhốt mười một tháng.

Lương thiếu cười khan an ủi Ngô đại thiếu sắc mặt đang trắng bệch bên cạnh:

- Khi tôi còn bé bị ông nội đánh nhiều rồi, không cần sợ hãi, sẽ không đau đâu.

- Đây cũng không phải là roi của ông nội anh mà. Anh có bao giờ nhìn thấy roi hình của Singapore chưa?

Giọng nói của Ngô Quân Quân có chút run lên.

Rõ ràng kiến thức của Ngô đại thiếu nhiều hơn một chút. Nhìn những người đàn ông cầm roi bước đến, sắc mặt một lần nữa trắng bệch, nhưng trong lòng vẫn còn ôm hy vọng. Bọn họ được thả ra trước thời hạn, bị đánh có lẽ...có lẽ chỉ là làm dáng thôi.

BỐP. A!

Lúc này, bên cạnh truyền đến tiếng roi và tiếng kêu thảm thiết, trong nháy mắt cắt đứt hy vọng của Ngô thiếu và chút nghi ngờ của Lương thiếu.

- Cứu mạng.

Bất kể Ngô lão nghĩ như thế nào, ít nhất vị Ngô công tử tiếng tăm lừng lẫy ở Bắc Kinh mất tích hơn một tháng đã trở lại thủ đô. Đám người Lương thiếu, nhờ phúc của Ngô công tử, sau khi chịu mười roi thì đều được khiêng về nhà.

Nhìn trên mông cháu trai bảo bối hằn mười vết roi màu đỏ bầm, Ngô nãi nãi kêu lên một tiếng rồi bất tỉnh.

- Lão đầu tử, chúng ta đã tạo nghiệt gì chứ? Tại sao bảo bối nhà chúng ta lại bị đánh như vậy? Người nào mà ác vậy chứ? Ai ui, tôi không muốn sống nữa.

- Lão già vô dụng ông, ngay cả cháu của mình cũng không bảo vệ được, ông làm lãnh đạo cái gì chứ? A...

Ngô đại thiếu nằm trên giường rên hừ hừ, nghe tiếng khóc của bà nội, cảm giác đau rát trên mông không chịu được, liền kêu gào thêm.

- Ông nội, đau quá. Đám người kia đúng là đáng chết, ra tay thật ác độc. Ông nội, ông phải báo thù cho cháu.

Bị vợ vừa khóc vừa mắng, Ngô lão gia tử rốt cuộc chịu hết nổi, tức giận quát lên:

- Im miệng, tất cả im miệng hết cho tôi.

Bị Ngô lão gầm lên một tiếng như vậy, Ngô đại thiếu trong nháy mắt liền ngậm miệng lại, ngay cả Ngô nãi nãi cũng sợ ngần người, một lát sau mới hoàn hồn lại, vừa lau nước mắt vừa gào khóc:

- Lão già vô dụng kia, cháu trai bảo bối bị đánh thành như vậy, ông còn nổi giận với tôi? Tôi không sống nổi nữa.

- Hừ, bà còn nói nữa? Còn không phải do bà quá cứng chùi nó sao? Kết quả tiểu súc sinh này người nào cũng dám chọc.

Nhìn biểu hiện của vợ, Ngô lão tức giận hét lớn:

- Mấy người đó tôi còn không dám chọc nữa là. Có thể đem được nó ra, ngay cả mặt mũi tôi cũng vứt, đi khắp nơi cầu người, các người còn ở đó mà náo lên.

- Tất cả im miệng hết cho tôi đi.

Hung hăng bỏ lại một câu, Ngô lão phát tay bỏ đi, chỉ để lại hai bà cháu mặt đầy kinh ngạc.

- Bà nội, Giang Nguyên rốt cuộc có lai lịch gì vậy?

Lần đầu tiên thấy ông nội có biểu hiện như thế, Ngô đại thiếu quên mất đau đớn, tò mò hỏi.

Ngô nãi nãi nhìn thấy Ngô lão phất tay bỏ đi, đưa tay lau nước mắt, khẽ hừ một tiếng, sau đó quay sang nhìn cái mông đã được thoa cao thật dày của cháu trai, thở dài nói:

- Bảo bối, cháu đừng trách ông nội. Người mà cháu trêu chọc, thật sự không ai có thể trêu chọc nổi.

- Tuy lão đầu tử không nói, nhưng bà biết, vì cháu mà ông ấy phải đi tìm không ít người. Mấy ngày trước, bà nghe thư ký nói, ông ấy và Dương gia gia đã đích thân đến Kim Lăng. Chỗ đó ngay cả thư ký cũng không được vào. Sau đó cháu mới có thể trở về.

- Ông nội cũng đến Kim Lăng?

Nghe bà nội nói, Ngô đại thiếu mới không trách móc nữa. Vốn y còn muốn giựt dây ông nội đến đó lấy lại mặt mũi cho y. Thân là đệ nhất công tử ở Hoa Hạ, tuy Giang Nguyên có lai lịch lớn, nếu không cũng không nể mặt ông nội như vậy.

Nhưng bị đánh thành cái dạng này, nếu còn không lấy lại mặt mũi, sau này làm sao mà ngẩng đầu ở Hoa Hạ đây. Vốn y cho rằng Giang Nguyên là người của đối thủ cạnh tranh với lão gia tử, cho nên mới không nể mặt. Nhưng lại không nghĩ đến sự việc lại khác.

Bây giờ nghe qua, sắc mặt Ngô Quân Quân xám như tro tàn, cắn răng không nghĩ đến chuyện báo thù nữa.

Ngay cả mấy vị đại thiếu của Kim Lăng cùng với vị đại thiếu trong quân đội, sau khi trở về cũng không dám lên tiếng đòi báo thù. Ngô đại thiếu nghe được tin tức, sau khi mấy người kia trở về, liền bị đưa ra nước ngoài, căn bản không dám để ở trong thành Kim Lăng nữa.

Không bao lâu sau, các vị phụ huynh của những người đó đều bị điều đi nơi khác, còn không thì bị giáng chức. Ngay cả vị đại thiếu ở quân khu cũng làm liên lụy đến cha y. Vị chủ quản quân khu bị điều đến ban Hậu cần đảm nhiệm một cái chức ngồi chơi xơi

nước.

Chương 1136: Hội nghị Hội Đồng Viện mở rộng

Sau khi uống một viên Hồng Vân Đan, Giang Nguyên luyện thêm một lần Ngũ Cầm Hí mới chậm rãi đứng dậy, đưa tay cầm chiếc khăn lông lau mồ hôi trên người, lúc này mới bước nhanh vào phòng tắm.

Mười phút sau, cả người khô ráo, Giang Nguyên bước ra khỏi phòng luyện công, đến phòng làm việc của mình.

- Trưởng ban, vừa rồi phòng làm việc của Hội Đồng Viện điện thoại đến, nói mười lăm phút sau mời anh đến tham gia hội nghị Hội Đồng Viện mở rộng.

Diêu Nhất Minh cung kính nói.

- Ừm.

Giang Nguyên gật đầu, sau đó bưng tách trà trên bàn uống một hơi, lúc này mới đứng dậy bước ra ngoài.

Diêu Nhất Minh cầm lấy một phần văn kiện trên bàn, sau đó bước nhanh theo Giang Nguyên ra ngoài.

- Trưởng ban, tôi nghe nói lần này Hội Đồng Viện sẽ phân công công việc cho anh?

Đi phía sau Giang Nguyên nửa bước, Diêu Nhất Minh hưng phấn hỏi.

- Đúng, ngoài ban Ngoại giao, ban Giáo dục và Đào tạo thì còn có ban Hậu cần.

Nghe giọng nói hưng phấn của Diêu Nhất Minh, Giang Nguyên hồ hững đáp.

Nghe giọng nói của Giang Nguyên, Diêu Nhất Minh ngẩn người, vẻ

hưng phấn trên gương mặt lại càng nồng đậm hơn:

- Sao, ban Ngoại giao, ban Giáo dục và Đào tạo, ban Hậu cần đều do anh chủ quản?

- Hầu hết các ban này đều là quyền thế mạnh nhất trong viện. Trưởng ban, xem ra Viện trưởng nhiệm kỳ đến không thoát khỏi tay anh rồi.

Diêu Nhất Minh nhìn chung quanh rồi thấp giọng nói:

- Đừng có mà nói bậy bạ.

Nhìn Diêu Nhất Minh hưng phấn như vậy, Giang Nguyên chỉ có thể thở dài, nói:

- Anh có biết ông chủ của anh đang rất phiền không? Nhiều chuyện như vậy, tôi còn có tâm tư để quản chứ?

Diêu Nhất Minh le lưỡi, vội vàng đuổi kịp một bước, cười nói:

- Trưởng ban, tôi biết anh không muốn bị ràng buộc, nhưng bất kể thế nào, việc này cũng đã định rồi, sợ rằng không sửa lại được. Anh chịu khó quản đi.

- Nói sau không phải còn có La y sư sao? Có La y sư, cho dù anh có cực đến cỡ nào cũng có người đỡ cho anh.

Giang Nguyên nhún vai, thấy phòng họp đằng trước, thoáng phần chần lại tinh thần. Lát nữa sẽ gặp những người mà hẳn sẽ quản lý. Tuy đều là người quen cũ, nhưng cũng vẫn phải làm dáng một chút.

- Ủy viên thường vụ Giang.

- Ủy viên thường vụ Giang.

Bước vào phòng họp, bên trong đã ngồi không ít người. Tất cả các y sư nhất phẩm đều đã đến đông đủ, cộng thêm chủ quản của các ban, không khí vô cùng náo nhiệt. Những người ngồi hai bên đường đi về mặt cung kính đứng dậy chào hỏi.

Chủ quản đến tham gia hội nghị lần này, trên căn bản cũng mơ hồ biết được nội dung của cuộc họp, cũng biết rõ trong cuộc họp sẽ tuyên bố phạm vi công việc mà vị tân Ủy viên thường vụ này sẽ quản lý. Dĩ nhiên, những người tin tức linh thông sẽ biết được hẳn sẽ quản lý công việc nào. Vì thế, những chủ quản của những lĩnh vực đó lại càng cung kính thêm mấy phần.

Giang Nguyên mỉm cười gật đầu đáp lễ từng người, sau đó ngồi xuống vị trí còn trống bên tay trái dãy bốn ghế.

Đợi sau khi Giang Nguyên ngồi xuống, các Ủy viên Hội Đồng Viện, y sư nhất phẩm xung quanh mới mỉm cười gật đầu với Giang Nguyên, bày tỏ sự khiêm nhường của bọn họ một chút.

- Ủy viên thường vụ Giang, đây là nội dung của hội nghị. Mời anh xem qua một chút.

- Hội nghị cũng sắp bắt đầu rồi.

Một nhân viên phụ trách phòng làm việc Hội Đồng Viện cung kính đặt một phần văn kiện trước mặt Giang Nguyên.

Giang Nguyên gật đầu, đưa tay nhận lấy, sau đó tùy ý lật xem.

Lúc này, Từ Khải Liễn, Lưu Mộc Dương, Liêu Long Căn mới bước vào phòng họp.

Sau khi Từ Khải Liễn ngồi xuống, lật văn kiện nội dung cuộc họp xem qua một chút, sau đó nhìn Chủ nhiệm phòng làm việc bên cạnh, hỏi:

- Người đã đến đông đủ chưa?

- Đều đã đến đông đủ.

Chủ nhiệm phòng làm việc đáp lời.

- Được rồi, vậy bắt đầu cuộc họp đi.

Từ Khải Liễn gật đầu với Liêu Long Căn.

- Vâng, bây giờ hội nghị Hội Đồng Viện mở rộng Thiên Y Viện

chính thức bắt đầu.

Liêu Long Căn giơ tay ổn định hiện trường, sau đó trầm giọng nói:

- Hôm nay tổng cộng có ba nội dung cần tuyên bố.
- Nội dung thứ nhất. Liên quan đến phạm vi quản lý của Ủy viên thường vụ Hội Đồng Viện Giang Nguyên.

Nghe Liêu Long Căn nói, đại đa số y sư nhất phẩm tin tức không được linh thông và chủ quản các ban đều vểnh lỗ tai lên nghe. Còn những người đã mơ hồ biết được thì lại muốn xác nhận xem tin tức mà mình nhận được có đúng hay không.

Tuy nói Ủy viên thường vụ Hội Đồng Viện đã là quyền cao chức trọng, nhưng liên quan đến phạm vi quản lý, lại đại diện cho một tầng quyền thế khác.

Ngành được phân công lại càng quan trọng, đại diện cho quyền lực của vị Ủy viên thường vụ đó. Trừ phi là những chuyện hết sức trọng đại, còn không thì một lời của vị Ủy viên thường vụ đó cũng có thể quyết.

Bây giờ chính là lúc xác định phân lượng của vị tân Ủy viên thường vụ Hội Đồng Viện.

- Căn cứ theo thảo luận của Ủy viên thường vụ Hội Đồng Viện, trước mắt tạm thời phân công cho Ủy viên thường vụ Giang Nguyên phụ trách ban Giáo dục và Đào tạo, ban Ngoại giao, ban Hậu cần và ban Đan dược.

Nghe Liêu Long Căn nói, các vị ủy viên và các vị chủ quản đang ngồi đều im lặng, ánh mắt người nào cũng lộ ra vẻ khiếp sợ.

Những người chưa nhận được tin tức thì hoàn toàn rung động. Có thể ngồi ở đây đều là những người có thực quyền của Thiên Y Viện, biết rõ ý nghĩa và quyền lực của những ban này.

Tuy nói mấy ban này không tính là ban quan trọng nhất, nhưng ban Giáo dục và Đào tạo có thể được xem là cơ sở của Thiên Y Viện. Mà ban Ngoại giao lại nắm trong tay các môn phái, thế gia bên ngoài trực thuộc Thiên Y Viện và liên lạc trao đổi với giới thế

tục, có thể được xem là phát ngôn viên của Thiên Y Viện với bên ngoài. Ban Hậu cần lại càng nắm trong tay hết thảy việc cung ứng tài nguyên cho toàn bộ Thiên Y Viện.

Những ban này cộng lại, cái nào cũng đều là thực quyền. Ý nghĩa đại diện cho nó thì không cần phải nói.

Việc dạy dỗ và đào tạo các thế hệ y sĩ, y sư trong tương lai của Thiên Y Viện đều nằm trong lòng bàn tay của hắn, cộng thêm thân phận phát ngôn viên, còn có hậu cần ma luyện, các vị chủ quản các ban đó đều trở mắt nhìn nhau. Nhìn tình thế, nhất định là người nổi nghiệp trong tương lai. Vị Ủy viên thường vụ mới tấn thăng này được quyết định vị trí như vậy, còn không phải bốn năm chục năm sau mới có thể quyết định sao?

Nhanh như vậy à?

Ban Đan dược ngược lại không quá để ý. Thân là đỉnh chủ Tế Thế Đỉnh, ban này chẳng qua chỉ thêm vào làm đáng mà thôi.

Chương 1137: Lĩnh vực phân công quản lý

Tất cả ánh mắt mọi người đều tập trung về phía chàng thanh niên đang lẳng lặng ngồi ở bên tay trái, gương mặt không hề có bất kỳ biểu hiện gì khác thường, chẳng qua chỉ mỉm cười, giống như mọi thứ chẳng có liên quan đến hắn.

Mặc dù mọi người tin rằng vị Ủy viên thường vụ trẻ tuổi đã sớm biết được phạm vi quản lý của mình, nhưng khi chân chính tuyên bố và xác nhận, vẫn có thể bình tĩnh như vậy, quả thật không phải bình thường.

Trong lòng mọi người tràn đầy cảm thán, ngược lại không biết trong lòng Giang Nguyên đang chửi cha mắng mẹ. Hôm qua, khi trưng cầu ý kiến của hắn, rõ ràng không nhắc đến ban Đan dược. Tại sao hôm nay lại xuất hiện ban này?

Nhưng lúc này, hắn cũng không còn cách nào, tổng không thể trực

tiếp cái lời Viện trưởng.

Lúc này, Giang Nguyên cũng chỉ có thể âm thầm xúc động. Viện trưởng và Lưu Mộc Dương quả nhiên đều là lão yêu lâu năm, căn bản không cho hắn cơ hội thoái thác. Nếu không, đã trực tiếp nói ra trong ngày hôm qua luôn rồi. Nếu nói ra, hắn sẽ mượn lấy cái ban này để đẩy ban Giáo dục và Đào tạo đi. Nếu không thì có thể loại được ban Ngoại giao hoặc ban Hậu cần.

Bây giờ, điều duy nhất mà hắn có thể làm là mỉm cười, sau đó mắng thầm trong lòng.

- Đối với đề tài thảo luận này, không biết các vị Ủy viên đang ngồi đây có ý kiến và đề nghị gì hay không?

Liêu Long Căn mỉm cười nhìn các vị Ủy viên Hội Đồng Viện đang có mặt.

Mấy vị Ủy viên đang ngồi, cho dù có ý kiến, cũng sẽ không nói ra. Nếu đã đem ra hội nghị mở rộng, trên căn bản đã được các vị Ủy viên thường vụ thảo luận xong xuôi hết. Những vị ủy viên thông thường nào có tư cách phản đối. Đừng nói là phân công cho Ủy viên thường vụ. Nếu là Ủy viên bình thường, mọi người cùng cấp bậc, vẫn có thể thảo luận lại một chút.

Dĩ nhiên, những đề nghị vô hại thì vẫn có thể nói ra.

Ví dụ như La Thiên Minh, cho dù là sư phụ của Giang Nguyên, nhưng vẫn có tư cách nêu ra ý kiến, làm nổi bật chế độ dân chủ của Hội Đồng Viện một chút.

- Trưởng ban Liêu, tôi có một số ý kiến.

Thấy là La Thiên Minh, Liêu Long Căn gật đầu nói:

- Được, mời La y sư nói.

- Viện trưởng Từ, Trưởng ban Lưu, Trưởng ban Liêu, liên quan đến việc phân công cho Ủy viên thường vụ, vốn tôi không có tư cách có ý kiến. Nhưng dù sao Giang Nguyên cũng là đệ tử của tôi, cho nên tôi muốn nói đôi câu.

Nghe La lão nói, tất cả mọi người ngồi ở đây đều mỉm cười. Lời này cũng chỉ có lão La lên tiếng mà thôi, những người khác đứng là không có tư cách.

- Mặc dù năng lực Giang Nguyên ở các lĩnh vực đều không tệ. Từ Đỉnh chủ Tế Thể Đỉnh cho đến Ủy viên Hội Đồng Viện, Chủ tịch Hội đồng xử lý nguy cơ, trên căn bản không đều để xảy ra vấn đề gì lớn. Nhưng tuổi tác của nó vẫn còn quá nhỏ.

Nói đến đây, La y sư nhìn Liêu Long Căn, nói:

- Vừa rồi nghe Trưởng ban Liêu thông báo phạm vi phân công quản lý của Giang Nguyên, tôi cảm thấy có phải là đã quá nặng rồi hay không? Dù sao Giang Nguyên vẫn còn trẻ, kinh nghiệm còn chưa đủ. Có thể chờ nó ma luyện thêm vài năm, đến lúc đó mới áp cái thúng này. Nếu không, sợ rằng sẽ xảy ra vấn đề.

Giang Nguyên ngồi im nghe lời sư phụ nói, trong lòng cười khỏ. Sư phụ của hắn đúng là đã dốc hết tâm lực, rào trước đón sau. Nếu thật sự hắn để xảy ra vấn đề ở một điểm nào đó, có thể dùng lý do tuổi tác còn nhỏ mà giảm bớt trách nhiệm.

Các ủy viên Hội Đồng Viện đều là những người dày dặn kinh nghiệm, mỉm cười nhìn La lão. Nếu người khác nói những lời này, đồng nghĩa với việc trở mặt với Giang Nguyên, nghi ngờ năng lực của hắn. Nhưng qua La Thiên Minh nói, rõ ràng là tán dương Giang Nguyên trước, sau đó tìm đường lui cho hắn. Vị sư phụ này đúng là tận hết trách nhiệm, không hề chừa lực trong việc nâng đỡ đệ tử mình.

Liêu Long Căn mỉm cười. Các vị Ủy viên thường vụ đã xác định qua, nào có chuyện sẽ thay đổi, lập tức nói:

- Ý kiến của La lão rất tốt, nhưng ông là thầy của Giang Nguyên, nhất định phải tin tưởng năng lực của cậu ấy. Thời gian này, biểu hiện của Giang Nguyên mọi người đều biết rõ. Hội Đồng Viện áp cho cậu ấy cái thúng này cũng đã suy tính đầy đủ. Cho nên, La y sư ông không cần lo lắng.

- Được rồi. Nếu các vị lãnh đạo đã suy tính đầy đủ, tôi không cần nói nhiều. Tôi đồng ý với ý kiến này.

La Thiên Minh biểu đạt sự đồng ý của mình.

- Tất cả các vị đang ngồi ở đây có ý kiến và đề nghị gì nữa không?

Liêu Long Căn nhìn mọi người một vòng, thấy tất cả đều không có ý kiến, liền nhìn về phía các thành viên tham dự vòng ngoài:

- Trưởng ban Trương Minh, Trưởng ban Từ Mặc Phỉ, Chủ nhiệm Đào Khánh Mai, Chủ nhiệm Lý Phi Dương, các người đều là những người phụ trách cụ thể các phương diện này, đối với các hạng mục đã phân công cho Ủy viên Giang Nguyên, các người có ý kiến gì không?

- Không có. Chúng tôi hết sức hoan nghênh Ủy viên thường vụ Giang Nguyên. Sau này xin Ủy viên Giang nghiêm khắc giám sát và hướng dẫn.

Sau khi mọi người nói lời khách sáo xong, hội nghị thuận lợi tiến sang nội dung thảo luận thứ hai.

Sau khi bước ra khỏi phòng họp, Giang Nguyên cũng không được buông lỏng. Nếu đã được phân công quản lý, coi như người phụ trách mới nhậm chức, tất phải đi làm quen với các ban trong Thiên Y Viện.

Ngoại trừ người phụ trách chính các ban ra, Hội Đồng Viện còn có thành viên chủ quản lãnh vực tương ứng. Sau đó sẽ tổng hợp về cho Ủy viên thường vụ được phân công quản lý chính. Các ban mà Giang Nguyên được phân công, tổng cộng có ba vị Ủy viên Hội Đồng Viện chủ quản. Và Giang Nguyên sẽ trực tiếp quản lý ba vị thành viên Hội Đồng Viện này.

Ba vị thành viên Hội Đồng Viện, trong đó có y sư La Thiên Minh, mấy năm qua vẫn phụ trách ban Giáo dục và Đào tạo. Ban Ngoại giao và ban Hậu cần trước giờ đều do Chu Thế Dương quản lý. Hai vị Ủy viên thuộc quyền quản lý của Chu Thế Dương cũng đều vì việc Chu Thế Dương phản bội mà rơi ngựa. Cho nên, hai chủ quản của hai ban này đều là tân Ủy viên Hội Đồng Viện.

Chủ quản ban Ngoại giao là Ủy viên Vu Thiên Cốc, chủ quản ban Hậu cần là Ủy viên Tịch Ngọc Long, hai người đều là y sư nhĩ

phẩm.

Nếu Ủy viên thường vụ muốn đi thị sát, dĩ nhiên ba vị Ủy viên thành viên này phải đi cùng.

Phụ trách công việc dạy học cho các y sĩ Thiên Y Viện là Chủ nhiệm Đào Khánh Mai. Bởi vì thành viên y sĩ của Thiên Y Viện tuyệt đại đa số thời gian đều là tự học hoặc có sư phụ chuyên môn riêng. Cho nên người của ban Giáo dục không nhiều. Cộng thêm y sư nhị phẩm Đào Khánh Mai, tổng cộng cũng chỉ bảy tám người mà thôi.

Những cấp bậc người đứng giảng dạy đều rất cao. Trong đó có một nửa là y sư nhị phẩm, còn lại là y sư tam phẩm.

Khi Giang Nguyên bước vào, chờ Đào Khánh Mai triệu tập tất cả các thành viên xong, tất cả thành viên của ban Giáo dục và Đào tạo đã chính thức gặp mặt.

- Các vị đồng nghiệp, căn cứ theo thông báo của Hội Đồng Viện, từ hôm nay trở đi, Ủy viên thường vụ Giang Nguyên sẽ chịu trách nhiệm quản lý chính ban chúng ta. Lão sư La Thiên Minh vẫn tiếp tục trợ giúp quản lý. Bây giờ mọi người hãy vỗ tay nhiệt liệt, hoan nghênh Ủy viên thường vụ Giang Nguyên phát biểu với chúng ta đôi lời.

Dưới cái nhìn chăm chú của tất cả mọi người, Giang Nguyên khẽ mỉm cười nói:

- Thật vui khi có thể làm việc với tất cả mọi người sau này.

Ở ban Giáo dục và Đào tạo nửa tiếng, Giang Nguyên cùng với La Thiên Minh đến học viện đào tạo. Học viện đào tạo phức tạp hơn rất nhiều, chủ yếu phụ trách tất cả các vấn đề dạy dỗ và giáo dục các thành viên cấp y sĩ thực tập. Bởi vì số lượng y sĩ thực tập quá nhiều, trên căn bản sẽ có những giờ học tập trung. Ngoài ra còn phải sắp xếp những đợt thực tập, khảo hạch trên khắp mọi mặt cho các y sĩ. Vì thế, số lượng người giảng dạy ở học viện Đào tạo nhiều gấp mười lần, tổng cộng có bảy tám chục người.

Nhưng y sư cao cấp lại không nhiều. Trừ Chủ nhiệm Lý Phi Dương

ra thì chỉ có Phó chủ nhiệm là y sư nhị phẩm, sau đó là mười y sư tam phẩm, trên căn bản chỉ là y sĩ nhất phẩm và nhị phẩm.

Bởi vì người của học viện đào tạo nhiều hơn, Giang Nguyên ở đây cũng gần một tiếng.

Sau đó đến ban Hậu cần.

Suốt cả một buổi sáng, Giang Nguyên mới đi được hết bốn ban. Sau đó, mượn phòng họp nhỏ của ban Ngoại giao, cùng với La Thiên Minh, Vu Thiên Cốc, Tịch Ngọc Long mở một cuộc họp ngắn.

Tuy nói lượng công việc không ít, nhưng cũng chỉ là tương đối mà thôi.

Nếu muốn bận rộn, Giang Nguyên dĩ nhiên là sẽ bận rộn. Nhưng muốn không bận rộn, vậy thì không cần bận rộn. Dù sao cấp dưới của hắn vẫn còn ba vị Ủy viên Hội Đồng Viện chủ quản những ngành này, hoàn toàn không cần hắn lúc nào cũng phải canh chừng.

- Được rồi, trên căn bản thì tôi đã đều đi dạo qua tất cả các ban cần quản lý, cảm thấy đúng là tương đối nặng. Nhưng có sự phụ, còn có Ủy viên Vu và Ủy viên Tịch ở đây, tôi nghĩ mọi thứ hắn không cần hỏi tới quá nhiều.

Giang Nguyên mỉm cười nhìn La Thiên Minh, Vu Thiên Cốc và Tịch Ngọc Long, nói:

- Ủy viên Vu và Ủy viên Tịch hắn còn chưa quá quen với tôi, nhưng sự phụ hắn là đã khá hiểu con rồi.

Nghe Giang Nguyên nói, Vu Thiên Cốc và Tịch Ngọc Long đều tỏ ra khiêm nhường lắng nghe. Chỉ có La Thiên Minh là cau mày, giống như từ lời của Giang Nguyên, ông đã đoán được tiếp theo Giang Nguyên muốn làm gì.

Chương 1138: Lời mời của y sĩ Nguyên Bản

- Tôi là người rất sợ phiền toái. Hơn nữa kinh nghiệm cũng không phải là nhiều. Dĩ nhiên, quan trọng nhất là tôi thật sự rất bận.

Giang Nguyên mỉm cười, nhìn vẻ mặt không vui của La Thiên Minh, tiếp tục nói:

- Cho nên, công việc tiếp theo của những ban này, vẫn cần phải làm phiền sự phụ và hai vị Ủy viên coi ngó nhiều một chút. Có vấn đề gì cứ báo cáo lại với tôi, tôi sẽ dành thời gian tiến hành kiểm tra. Dĩ nhiên, công việc cụ thể vẫn phải cần đến mọi người. Tôi hy vọng mọi người có thể giữ thái độ nghiêm cần và phụ trách.

Nghe Giang Nguyên nói, Tịch Ngọc Long và Vu Thiên Cốc cảm thấy vui mừng. Tất nhiên là không ai thích người nào quơ tay múa chân trên đầu mình. Bây giờ Giang Nguyên đã tỏ thái độ rõ ràng, hai người đương nhiên là không có ý kiến.

Nhưng y sư La Thiên Minh thì bất mãn. Thái độ như vậy của Giang Nguyên là sao đây? Tại sao một Ủy viên thường vụ lại có thể đem quyền hành của mình thả ra ngoài? Nếu truyền đi, thanh danh sẽ không được tốt lắm. Nhưng trước mắt, ông quả thật không tiện phản bác Giang Nguyên. Dù sao bây giờ hắn cũng là Ủy viên thường vụ, là cấp trên trực tiếp quản lý ông.

Bất luận là từ phương diện nào, để bảo vệ uy tín của đệ tử, ông cũng không tiện lên tiếng.

- Trên căn bản, các vấn đề đều do người phụ trách làm chủ. Nhưng công việc quan trọng vẫn phải cần thông báo và xin phép tôi. Tôi sẽ bất chợt kiểm tra bất cứ lúc nào, mọi người nhất định phải ra sức không được để xảy ra vấn đề.

Nói đến đây, mặt Giang Nguyên nghiêm lại, nhìn Vu Thiên Cốc và Tịch Ngọc Long, nói:

- Đặc biệt là hai vị Ủy viên Vu Thiên Cốc và Tịch Ngọc Long, hai vị đều là tân Ủy viên Hội Đồng Viện, lại quản lý ban Ngoại giao và ban Hậu cần, xin hai vị chú ý công việc nhiều hơn, vạn lần đừng để xảy ra vấn đề.

Nhìn vẻ mặt tràn đầy nghiêm túc và giọng nói uy nghiêm của

Giang Nguyên, Tịch Ngọc Long và Vu Thiên Cốc đều rét lạnh trong lòng. Đối với vị tân ủy viên thường vụ này, hai người một chút cũng không dám khinh thường, vội vàng lên tiếng:

- Xin Thường ủy Giang cứ yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ cẩn thận, tuyệt đối bảo đảm sẽ không có vấn đề xảy ra. Có công việc quan trọng nhất định sẽ báo cáo và xin phép.

Kết thúc cuộc họp, Giang Nguyên và La Thiên Minh cùng nhau ăn bữa trưa. Không có người ngoài, lúc này La Thiên Minh mới cẩn thận dặn dò Giang Nguyên.

- Giang Nguyên, ta biết tính cách của con, không thích quản mấy chuyện vặt. Tuy nói giao quyền cho cấp dưới là một phương pháp tương đối khá, vừa có thể kéo gần quan hệ với cấp dưới, vừa có thể giảm bớt gánh nặng, nhưng con nhất định phải cẩn thận. Dù sao con cũng là Ủy viên thường vụ, dưới con mắt của vạn chúng, tuyệt đối không được để xảy ra vấn đề.

- Ban Giáo dục và Đào tạo thì con không cần lo lắng. Ta sẽ giúp con xử lý ổn thỏa. Nhưng ban Ngoại giao và Hậu cần, tuy nói không phải là ban quan trọng, nhưng công việc tương đối phức tạp và nhiều. Vu Thiên Cốc và Tịch Ngọc Long đều là tân Ủy viên Hội Đồng Viện, mặc dù có kinh nghiệm nhưng vẫn là tân ủy viên, con nhất định phải chú ý nhiều hơn.

Đối với lời cảnh cáo của La Thiên Minh, Giang Nguyên dĩ nhiên là cảm kích. Thấy vậy, La Thiên Minh mới thoáng yên tâm được một chút.

Ăn cơm xong, quan mới nhậm chức Giang Nguyên không dám buông lỏng. Nếu hần đã được phân công quản lý, như vậy văn kiện và tài liệu có liên quan sẽ được Liêu Long Căn và Lưu Mộc Dương giao lại. Hần cần phải tiếp nhận và tiến hành xử lý.

Trong phòng làm việc, Diêu Nhất Minh đã sớm đến trước, bắt đầu chỉnh sửa tài liệu.

Khi Giang Nguyên bước vào phòng làm việc, Diêu Nhất Minh cười khổ đem một chồng văn kiện đặt lên bàn cho Giang Nguyên, nói:

- Trưởng ban, đây là văn kiện mà Trưởng ban Lưu và Trưởng ban Liều vừa gửi đến, tất cả đều phải có chữ ký của anh.

- A, nhiều như vậy sao?

Nhìn một chồng văn kiện dày cộm, Giang Nguyên không nhịn được sợ hết hồn:

- Những thứ này đều cần tôi ký tên?

- Vâng, tôi đã chỉnh sửa qua một lần. Tất cả đều cần có chữ ký của anh.

Nhìn biểu hiện không ngoài dự liệu của ông chủ, Diêu Nhất Minh mỉm cười nói:

- Nhưng cũng may là hai phần nằm trong đó là báo cáo của ban Giáo dục và Đào tạo, La lão đã kiểm tra và ký nháy trước đó. Anh chỉ cần xem qua một lần là được, cũng không có vấn đề gì quá lớn. Những văn kiện của ban Hậu cần và Ngoại giao, đại đa số phải cần anh đưa ra quyết định.

Giang Nguyên nhún vai, thở dài, sau đó vể mặt đau khổ ngồi vào bàn làm việc. Nhưng khi nhìn thấy một chồng văn kiện, trong đó có hai phần nằm không cần hao tâm tổn sức, trong lòng mới thoáng an ủi được mấy phần. Cũng may mà hắn có một sự phụ tốt.

Thời gian kế tiếp, Giang Nguyên đắm chìm trong việc ký tên.

Khi mở văn kiện, hắn lật đến trang cuối cùng, thấy La Thiên Minh đã ký tên, liền trực tiếp viết lên chữ đồng ý hoặc phê chuẩn, sau đó ném sang một bên.

Nhưng nếu là tên của người khác, đành phải đau khổ bắt đầu lại từ đầu.

Mặc dù đã có La lão sư đỡ cho một phần, nhưng khi Giang Nguyên hoàn thành văn kiện cuối cùng cũng đã hơn 5h chiều.

Eo mỗi lưng đau, Giang Nguyên vịn vẹo hông của mình hai cái, bưng tách trà nóng Diêu Nhất Minh đưa đến, uống liền hai hớp,

lúc này mới thở ra một hơi thật dài.

- Rốt cuộc cũng có thể nghỉ ngơi rồi.

Sau khi giao cho Diêu Nhất Minh phần văn kiện cuối cùng, Giang Nguyên quyết định trở về nghỉ ngơi.

Trên đường đi về, thỉnh thoảng chào hỏi người hai bên đường, mắt thấy gần đến cửa nhà, điện thoại di động liên reo lên.

Là Giang Văn Ba gọi đến.

Nếu không có chuyện gì thì Giang Văn Ba sẽ không gọi đến, mà gọi đến tất có chuyện. Giang Nguyên cau mày, sau đó nhấn nút nghe.

- Cái gì? Y sư Nguyên Ân muốn gặp con?

Giang Nguyên im lặng một lát, sau đó nói:

- Tại sao Y sư Nguyên Ân lại muốn gặp con? Nếu là gặp mặt chính thức, con cần báo lại với nội viện một chút.

- Không, chỉ là gặp mặt cá nhân thôi.

Giang Văn Ba nói:

- Nếu như có thể, ngày mốt con hãy đến đảo Nam một chuyến.

- Gặp mặt cá nhân?

Nghĩ đến vị y sư cổ quái, sau này trở thành tín đồ Cơ đốc giáo thành kính, người sáng lập Tuyệt Y Đường, Giang Nguyên trầm ngâm một chút rồi gật đầu:

- Vâng.

Hắn đúng là muốn gặp người này, xem ông là người như thế nào.

Chương 1139: Thổ hào không thiếu tiền

Trừ phi là chuyện đặc biệt, nếu không khi Giang Nguyên ra ngoài

sẽ đi cùng với gia đình của hắn.

Quang đang được hai ba ngày, Kim Lăng lại mưa liên tiếp. Nhưng nếu đến đảo Nam thì ánh mặt trời sẽ rực rỡ. Hơn nữa, khi Giang Nguyên ra ngoài sẽ có tư cách sử dụng máy bay đặc biệt, cộng thêm lần này cũng không có sóng gió gì nguy hiểm, vì thế đại gia đình lại chuẩn bị xuất hành.

Dĩ nhiên, nếu cả nhà xuất hành, Eve cũng không thể ở một mình trong viện.

Hai vị đại vu sư Draco và Portugo cũng không thể chạy loạn khắp nơi. Nghe sử giả đại nhân phải ra ngoài, nhất định cũng đòi đi theo.

- Mặt trời ở đảo Nam không ảnh hưởng đến cô chứ?

Giang Nguyên xác nhận lại lần nữa. Sau đó một nhà bốn người, cộng thêm Diêu Nhất Minh, Hầu tước Eve, hai đại vu sư của bộ lạc Vu sư, tất cả tám người chuẩn bị lên đường.

Nhưng Giang Nguyên nghĩ cũng quá đơn giản rồi. Ủy viên thường vụ ra ngoài cũng không dễ dàng. Hơn nữa lại là đến đảo Nam gặp y sư Nguyên Bản. Bất cứ là lý do nào, Giang Nguyên cũng đều phải điện thoại cho Từ Khả Liễu.

Kết quả sau cùng, ngoại trừ tám người này, Từ Khả Liễu còn an bài thêm một phiên dịch của hai Đại vu sư, thuận tiện an bài thêm ba hộ vệ cho Giang Nguyên nữa.

- Viện trưởng, không cần khoa trương như vậy chứ?

Nghe Từ Khả Liễu sắp xếp, Giang Nguyên không khỏi choáng váng.

- Dựa theo quy định, khi Ủy viên thường vụ ra ngoài, nhất định phải có hộ vệ đi theo. Trong đó phải có một vị Thiên giai.

Từ Khả Liễu mỉm cười nói:

- Đặc biệt sau sự kiện phản loạn, quy định này đã thành quy luật thép. Cho dù con là Ủy viên thường vụ mới tấn thăng cũng không

ngoại lệ.

Giang Nguyên hiểu quy định này, nhưng nghĩ đến dẫn theo nhiều người như vậy, hẳn làm sao còn thời gian tự do chứ, không khỏi lắc đầu:

- Cao thủ bên cạnh con nhiều quá rồi. Bản thân con cũng là Thiên giai nhị phẩm mà. Còn có thêm hai vị đại vu sư Thiên giai và một Hầu tước Huyết tộc, người cảm thấy còn cần phải như vậy sao?

- Không phải là cần thiết hay không mà là viện quy.

Từ Khả Liễu bình tĩnh nói:

- Ta đã giảm xuống không ít cho con rồi đấy. Trừ một cao thủ Thiên giai ra thì chỉ có hai Địa giai. Bọn họ không làm gì khác ngoài việc vác hành lý, xách túi cho gia đình con. Chẳng lẽ con tính để cho một mình thư ký của con xách à?

Thấy Từ Khả Liễu không chút nhượng bộ, Giang Nguyên thở dài, giãi dụa lần cuối:

- Nhưng máy bay của con không ngồi được nhiều người như vậy?

- Sao lại không được. Không phải bên ban Hậu cần còn có chiếc Gulfstream 650 à? Chẳng lẽ bây giờ có người đang dùng? Hiện tại con đang quản lý ban Hậu cần, cũng đừng ngại cả việc chúng ta có gì cũng không biết.

Từ phòng làm việc của Viện trưởng bước ra, Giang Nguyên nhìn bầu trời rồi thở dài. Tiền nhiều quá cũng không tốt. Hẳn chẳng qua chỉ muốn đến đảo Nam một chuyến mà thôi, khoảng cách cũng chưa đầy hai ngàn cây số, thế mà trang bị luôn cho hẳn chiếc G650. Sao không cho hẳn luôn chiếc Boeing 777?

Bất luận thế nào, đại gia đình cũng phải lên trực thăng. Một chiếc khác theo sau chở hộ vệ, phiên dịch và hành lý, cất cánh khỏi Thiên Y Viện thẳng đến sân bay.

- Giang Nguyên, phái đoàn này của anh đúng là rất đầy đủ.

Ngồi trên trực thăng, Eve nhìn Giang Nguyên, nhạo báng vài câu.

- Nếu đi thêm hai chiếc trực thăng được trang bị vũ trang, có thể so sánh với tổng thống Mỹ xuất hành.

Giang Nguyên nhún vai, nói:

- Làm sao? Có muốn không? Tôi điều mười chiếc đến ngay bây giờ?

Nhìn vẻ mặt như giẫm phải cứt chó của Giang Nguyên, Tuyên Tử Nguyệt không nhịn được cười nói:

- Được rồi, Eve, cô đừng chọc Giang Nguyên nữa. Từ lúc anh ấy bước ra khỏi phòng Viện trưởng, sắc mặt đã thối đến giờ. Xem ra là đụng phải vách tường trong đó.

- Hừ, cái gì mà đụng phải vách tường. Anh nói với bà ấy cả nhà chúng ta muốn đi một vòng thế giới.

Không bao lâu sau, trực thăng chậm rãi đáp xuống phi trường, sau đó một nhà nhân nhả bước xuống.

Nhắc đến, đoàn người của Giang Nguyên vẫn khiến cho người ta chú ý. Không nói đến trang phục của hai đại Vu sư, quả thật rất chói mắt. Nhưng cũng may tất cả đều lên máy bay khác, nếu không chỉ sợ sẽ hấp dẫn vô số ánh mắt khác nữa.

Những nhân viên mặt đất đứng ở nơi xa, nhìn cảnh tượng trước mắt, không khỏi thán phục. Là nhân viên mặt đất sân bay quốc tế Kim Lăng, khách nào cũng đã gặp qua, nhưng đám người trước mắt hầu hết đều là người trong nước, nhưng bên trong lẫn vào một cô gái nước ngoài và hai thổ dân Châu Phi đầu đội lông chim. Đội ngũ như vậy quả thật quá cổ quái.

Nhìn hai chiếc trực thăng chở mọi người đến rồi rời đi, bên kia đang có một chiếc G650 đang chờ, mấy vị nhân viên mặt đất chỉ có thể âm thầm xúc động. Người có tiền đúng là phóng khoáng.

Nhìn chiếc G650 trước mặt, Eve nhún vai một cái nói:

- G650 mới nhất. xem ra anh đúng là định đi một vòng thế giới rồi.

Tuy Giang Nguyên đã từng ngồi những loại máy bay hạng sang,

nhưng chưa từng ngồi chiếc G650 của viện. Sau khi lên máy bay, hẳn mới biết cảm giác không thiếu tiền là như thế nào.

Được xem là loại máy bay công vụ sang trọng nhất, mạnh nhất, trang thiết bị của nó đúng là đều là hạng nhất. Ít nhất khi mọi người lên máy bay, ít nhất 90% đều rung động.

-Ồ, không hổ danh là máy bay công vụ tốt nhất của nội viện ta.

Diêu Nhất Minh lên máy bay, nhìn khoang máy bay sang trọng, rốt cuộc không nhận được liền khen ngợi một tiếng.

- Diêu ca, máy bay trong viện rất nhiều sao?

Nghe giọng nói xúc động của Diêu Nhất Minh, Phan Hiểu Hiểu đang hưng phấn tò mò hỏi.

- Dĩ nhiên rồi.

Diêu Nhất Minh đặt túi xách của mình xuống, cười nói:

- Gần đây tôi mới tiếp xúc với ban Hậu cần nên mới biết. Trừ trực thăng thì không tính, viện chúng ta tổng cộng có năm chiếc máy bay công vụ. Chiếc này là chiếc tốt nhất. Tiếp theo là chiếc Peachbreaker 250, ngoại hình giống với chiếc Gulf Stream 650 nhưng không gian lớn hơn, chỗ ngồi nhiều hơn. Tuy nhiên trang thiết bị thì lại không bằng. Hành trình bay cũng tương đối ngắn, bay được khoảng năm ngàn cây số, so với chiếc bay được một vạn bốn ngàn cây số này thì thua xa. Ngoài ra còn có ba chiếc Gulfstream 150, thuộc loại máy bay công vụ cỡ trung. Chỉ có thể ngồi được sáu bảy người.

-Ồ, thật là lợi hại.

Đối với tầng lớp thổ hào như Thiên Y Viện, Phan Hiểu Hiểu cũng chỉ có thể than thở.

Nghe Phan Hiểu Hiểu nói, gương mặt Diêu Nhất Minh không nhận được mà mất tự nhiên. Nói đến có tiền, đúng thật không có mấy ai có thể độ lại Thiên Y Viện. Chả qua là Thiên Y Viện khiêm tốn mà thôi. Cho dù mua thêm mười chiếc máy bay nữa cũng được, chỉ là không cần thiết.

Có thể vận dụng loại máy bay công vụ đặc biệt cũng chỉ có mười mấy người Hội Đồng Viện mà thôi. Trong một số tình huống đặc biệt, một số y sư cao cấp cũng có thể xin sử dụng.

Mấy năm qua, số lần sử dụng máy bay công vụ tương đối thấp. Dù sao tuyệt đại đa số Ủy viên Hội Đồng Viện đều ở trong Thiên Y Viện, ít khi chạy loạn khắp nơi như Giang Nguyên, chứ đừng nói chỉ vừa ra khỏi cửa là mang theo cả gia đình.

Ngồi trên máy bay này đúng là thoải mái. Ngoại trừ hai phi công thì còn có thêm hai tiếp viên hàng không phục vụ thức uống. Chỉ trong một giờ là đã bay đến đảo Nam, thuận lợi đáp xuống sân bay Phượng Hoàng.

Khi mọi người xuống máy bay, trong lòng mọi người thoáng có chút tiếc nuối. Ngồi còn chưa đã đã phải xuống rồi, nhưng nghĩ lại lúc trở về có thể ngồi tiếp, lúc này mới thoáng yên lòng một chút.

Việc Giang Nguyên đến đã được sớm thông báo cho Tuyệt Y Đường. Giang Văn Ba cũng đã sắp xếp hai chiếc trực thăng đến đón hân, bay thẳng đến đảo Thiên Minh.

Đảo Thiên Minh là một hòn đảo khá lớn, phong cảnh lại rất đẹp, sau này đã được khai thác làm nơi du lịch. Chiếc trực thăng bay hơn hai mươi phút vượt biển mới hạ xuống sườn núi có một căn biệt thự nhỏ.

Sau khi xuống trực thăng, Giang Văn Ba và Giang Nguyệt Minh đã chờ sẵn.

- Chào bác Giang.

- Chào bác Giang.

- Chào ông nội.

Thấy Giang Văn Ba đang chờ, Tuyên Tử Nguyệt và Phan Hiểu Hiểu vội vàng bước lên thăm hỏi sức khỏe. Tiểu Bảo được Tuyên Tử Nguyệt ôm trong lòng cũng khéo miệng gọi một tiếng, khiến cho Giang Văn Ba hài lòng vô cùng.

- Đi đường vất vả rồi.

Đáp lại Tuyên Tử Nguyệt và Phan Hiểu Hiểu mấy câu, lại quay sang nói với Giang Nguyên, lúc này mới nhìn Eve và hai đại vu sư sau lưng Giang Nguyên.

- Hầu tước Eve, hoan nghênh cô đến đây.

- Đại vu sư Draco và Portugo, hoan nghênh hai vị đường xa đến đây.

Giang Văn Ba vẫn theo quy củ, khách khí chào hỏi mọi người rồi mới cùng mọi người rời khỏi bãi đáp máy bay xuống biệt thự bên dưới.

Nghỉ ngơi một chút, dùng ít trà bánh. Giang phu nhân lúc này cũng đã bước ra, đại gia đình ngồi chung một chỗ, bầu không khí tương đối hòa hợp.

Dùng cơm trưa xong, Giang phu nhân ôm lấy Tiểu Bảo, Giang Nguyệt Minh, Phan Hiểu Hiểu, Tuyên Tử Nguyệt, Eve, hai đại vu sư cùng nhau đi tham quan đảo.

Giang Nguyên cùng với Giang Văn Ba đi dọc theo một con đường mòn lên đỉnh một ngọn núi nhỏ.

Vừa đi vừa có thể nhìn thấy trên vách đá cao nhất của đỉnh núi có một căn biệt thự nhỏ khác. Xem ra đó là nơi ở của vị y sư Nguyên Bản.

Chương 1140: Đảo Thiên Minh

Vào tháng Ba, tháng Tư, thời tiết ở đảo Nam rất tốt. Ánh mặt trời vào lúc hai ba giờ chiều hơi gắt, nhưng có gió biển thổi vào, không khí vẫn mát mẻ, khiến cho Giang Nguyên cảm thấy rất thoải mái.

Đi bộ chừng mười phút, Giang Nguyên đã đứng trên đỉnh ngọn núi, là đỉnh cao nhất của hòn đảo. Quay đầu nhìn biển rộng bao la bên dưới, Giang Nguyên không nhịn được hít một hơi thật sâu. Phong cảnh nơi này đúng là tuyệt đẹp, khó trách y sư Nguyên Bản lại thích ở đây.

Nhìn căn biệt thự rất khác biệt cách đó không xa, Giang Nguyên hít một hơi, nói:

- Tại sao y sư Nguyên Bản lại muốn gặp con?

Giang Văn Ba thở dài nhìn căn biệt thự, im lặng một chút rồi nói:

- Không có gì khác thường đâu, cũng chỉ làm quen một chút thôi. Dù sao con cũng là con trai của ba, còn là Ủy viên thường vụ Hội Đồng Viện Thiên Y Viện.

Giang Nguyên cau mày, nhưng không nói gì. Hắn tin rằng có lẽ là vì nguyên nhân này. Nếu không, Giang Văn Ba cũng không cần lừa hắn để làm gì.

Trước căn biệt thự là một vườn hoa nho nhỏ, một ông cụ tóc bạc, mặc bộ đồ lụa màu trắng đang cầm bình nước tưới hoa.

Nghe tiếng bước chân, ông cụ ngẩng đầu lên, mỉm cười nhìn hai người.

- Sư phụ.

Giang Văn Ba cung kính chào ông cụ.

Nhìn ông cụ mỉm cười đứng ở nơi đó, cảm nhận được khí tức cổ quái truyền ra từ người ông, Giang Nguyên hơi sửng sốt trong lòng, sau đó cúi đầu chào:

- Y sư Nguyên Bản, chào người.

- Con chính là Giang Nguyên? Không tệ, không tệ.

Gương mặt Nguyên Bản hiền hòa nhìn Giang Nguyên, tiện tay đặt bình tưới xuống, cầm một cái khăn lông nhẹ nhàng lau tay, sau đó vẫy tay nói:

- Nào, vào bên trong ngồi đi.

Phía sau căn biệt thự cũng có một sân thượng nhỏ, nhưng phong cảnh thì hoàn toàn đẹp hơn so với căn biệt thự bên dưới.

Ngồi xuống chiếc bàn dựa vào lan can, y sư Nguyên Bản lôi ra một bộ dụng cụ pha trà bằng đất sét, bắt đầu pha trà.

- Giang Nguyên, từ xa đến đây uống cùng lão đầu tử này tách trà, sẽ không có ý kiến gì chứ?

Y sư Nguyên Bản vừa rửa bộ pha trà, vừa mỉm cười hỏi Giang Nguyên.

Giang Nguyên khiêm tốn gật đầu:

- Y sư Nguyên Bản khách sáo quá rồi. Người là tiền bối của Thiên Y Viện, văn bối phải nên đến thăm người trước.

- Haha.

Lý Nguyên Bản nhẹ nhàng bốc một nhúm trà bỏ vào trong cái bình bằng đất sét nhỏ, nhắc bình nước sôi đổ vào trong cái bình đất sét này, sau đó quay sang nói với Giang Văn Ba:

- Văn Ba, con trai của con đúng là ngoan.

Giang Văn Ba khẽ mỉm cười nói:

- Sư phụ, con làm cha nhưng cũng thấy thẹn trong lòng.

- Đừng nói như vậy. Nếu Giang Nguyên cũng giống như Giang Nguyệt Minh, được hai con che chở, làm sao có được như ngày hôm nay?

Lý Nguyên Bản đẩy nắp bình trà lại, nhẹ nhàng lắc một cái, sau đó đổ nước tráng trà vào cái mâm bên cạnh, tiếp theo lại rót nước sôi vào, lúc này mới chậm rãi rót ra ly cho Giang Văn Ba và Giang Nguyên.

Giang Nguyên ngồi một bên, mỉm cười nhìn động tác của y sư Nguyên Bản.

Giống như nhìn cái gì đó rất đẹp mắt, cực kỳ nhập thần.

- Nào uống trà đi. Già rồi, tay nghề pha trà cũng không còn được như trước.

Dường như chú ý đến ánh mắt của Giang Nguyên, Lý Nguyên Bản mỉm cười đẩy một ly trà đến trước mặt Giang Nguyên, sau đó đưa một ly khác cho Giang Văn Ba.

- Nào có, tay nghề của y sư Nguyên Bản rất vững.

Giang Nguyên gật đầu cảm ơn, sau đó đưa ly trà lên mũi ngửi, lộ ra vẻ say mê, lúc này mới đưa lên miệng hớp một ngụm, than thở:

- Trà ngon.

- Trà này không thể so với Thanh Tâm Trà trong nội viện được.

Thấy Giang Nguyên khen ngợi, Lý Nguyên Bản hài lòng gật đầu, sau đó ngửa đầu uống ly trà của mình.

Giang Nguyên đặt ly trà xuống, nói:

- Nếu y sư Nguyên Bản hoài niệm mùi vị của Thanh Tâm Trà, lúc nào cũng hoan nghênh người trở về nội viện cảm nhận một phen.

Nghe Giang Nguyên nói, gương mặt y sư Nguyên Bản lộ ra hoài cảm, chậm rãi quay đầu nhìn về phía bắc, sau đó đặt ly trà trong tay xuống, lắc đầu nói:

- Mấy chục năm rồi, rất nhiều thứ cũng là cảnh còn người mất. Chỉ sợ vị trà cũng không còn là vị của ngày xưa nữa.

Ánh mắt Giang Nguyên lóe lên, đột nhiên cười nói:

- Tuy có lẽ y sư Nguyên Bản cảm thấy có chút xa lạ, nhưng Thanh Tâm Trà vẫn là Thanh Tâm Trà trước kia. Nói không chừng uống hai lần, liền có thể tìm được cảm giác.

Nhìn nụ cười trong ánh mắt của Giang Nguyên, Lý Nguyên Bản thoáng trầm mặc một chút rồi cười:

- Nói rất có lý. Nào uống trà đi.

Trên đỉnh núi uống hai bình trà, trò chuyện một chút, sau đó Giang Nguyên đại diện cho Thiên Y Viện, mời y sư Nguyên Bản trở lại nội viện một lần, lúc này mới cùng Giang Văn Ba xuống núi.

Trên đường xuống núi, nụ cười trên gương mặt Giang Nguyên đã không còn, ngưng lại như có điều suy nghĩ.

Nhìn biểu hiện của Giang Nguyên, vốn đang cảm thấy cao hứng vì thái độ của sư phụ, Giang Văn Ba cau mày hỏi:

- Chuyện gì vậy?

Nghe Giang Văn Ba hỏi, Giang Nguyên dừng bước, ngẩng đầu nhìn phong cảnh hai bên, sau đó đưa tay sờ mũi, ánh mắt lóe lên sự cố quái, quay sang hỏi Giang Văn Ba:

- Mấy năm qua, ba vẫn ở cùng với y sư Nguyên Bản sao?

- Cũng không có. Sau khi rời khỏi động Long Sơn Phong, mọi người ở chung được mấy năm. Sau đó Nguyệt Minh ra đời. Khi Nguyệt Minh được một tuổi, ba mẹ mới dẫn Nguyệt Minh phụ trách chuyện của Tuyệt Y Đường. Thỉnh thoảng lại đến chỗ của sư phụ để bồi ông mà thôi.

Giang Văn Ba nhìn Giang Nguyên, ánh mắt lóe lên sự nghi hoặc.

- Vâng.

Giang Nguyên gật đầu, sau đó hỏi:

- Vậy năm đó, mọi người làm sao rời khỏi động Long Sơn Phong?

Nói đến đây, Giang Nguyên dừng lại một chút, rồi hít một hơi thật sâu, nói:

- Rất cuộc mọi người đã trải qua những chuyện gì?

Chương 1141: Thế giới Phong động

Đối diện với câu hỏi của Giang Nguyên, Giang Văn Ba ngẩng đầu nhìn trời một cái, lại nhìn biển ở phía xa, nhẹ nhàng thở dài, chậm rãi bước đi.

Giang Nguyên im lặng đi bên cạnh, không thúc giục, chỉ im lặng bước đi chứ không nói nhiều.

Hai người cứ chậm rãi bước đi như vậy một lúc, sau khi nhìn thấy đã đến vị trí biệt thự sườn núi, lúc này Giang Văn Ba mới chậm rãi nói:

- Năm đó sau khi vào phong động Long Sơn... Phát hiện đường phía sau đã bị chặn đứt, còn đường phía trước thì không rõ có tình hình gì dị thường hay không, bọn ba mới biết có lẽ mình đã trúng kế...

- Lúc ấy, trong lúc tuyệt vọng, bọn ba không thể làm được gì, chỉ có thể tiếp tục mạo hiểm đi vào trong phong động...

Nói đến đây, trong mắt Giang Văn Ba đột nhiên lóe lên một tia kỳ dị, hít một hơi thật sâu, nói:

- Dọc đường đi, vận may của bọn ba khá tốt, tránh được rất nhiều nguy hiểm, sau đó đến được một nơi thần kỳ.

- Nơi đó rất thần kỳ, nhưng cũng tràn đầy nguy hiểm. Bọn ba đã nhìn thấy rất nhiều linh dược đã tuyệt tích trên cõi đời này, nhưng cũng nhìn thấy rất nhiều những loài độc vật còn cả mãnh thú đã biến mất trên cõi đời hoặc chưa từng nghe nói tới ở trong đó... Hơn nữa trong đó còn có rất nhiều lực trường cổ quái...

- Có điều, vẫn may là bọn ba vẫn có thể nhận ra phần lớn các loài vật, bao gồm cả những độc vật, dược vật cùng với mãnh thú... Cho dù không thể nhận ra, nhưng vẫn có thể đoán được đặc tính của những sinh vật đó... Dựa vào năng lực này, bọn ba mới mạo hiểm ở lại nơi đó, tìm một sơn động bỏ hoang, sau đó tạm thời ở lại...

- Ở một nơi xa lạ thần kỳ nhưng lại nguy hiểm đó, bọn ba luôn trốn trong sơn động. Sau đó lấy sơn động này làm cứ điểm, bắt đầu cẩn thận thăm dò xung quanh. Hy vọng có thể tìm được phương hướng trở về...

- Cho dù không thể tìm được đường về, ít nhất, bọn ba hy vọng có thể làm rõ nhiều thứ hơn, có thể giúp bọn ba sống được lâu trong đó...

- Bọn ba ở trong đó một thời gian rất lâu, cũng thăm dò rõ được một vùng nho nhỏ, thậm chí còn tích lũy được không ít linh dược; nhưng rất nhanh, vào một buổi tối, xung quanh sơn động mà bọn

ba ẩn nấp đã xảy ra biến động dị thường. Vô số mãnh thú và động vật bắt đầu phát điên, thậm chí ngay cả sơn động mà bọn ba ẩn thân cũng trở nên không an toàn nữa.

Nói tới đây, trong giọng nói của Giang Văn Ba mơ hồ lộ chút sợ hãi, khiến Giang Nguyên có thể cảm nhận sau sắc tình huống căng thẳng lúc đó.

- Lúc đó bọn ba không thể làm gì khác hơn là mang một vài linh dược thường ngày tích lũy được nhanh chóng chạy khỏi nơi đó...

- Nhưng... Cuối cùng vẫn không thể thuận lợi chạy đi. Khi bị mãnh thú truy đuổi, bọn ba đã rơi xuống một dòng sông ngầm...

- Vốn bọn ba nghĩ đã chết chắc... Nhưng vận may không tệ, khi bọn ba tỉnh lại đã phát hiện mình trôi theo dòng sông ngầm ra khỏi nơi đó, một lần nữa trở về thế gian này...

Giang Nguyên nghe Giang Văn Ba nói vậy thì sắc mặt cũng nghiêm túc, thoáng trầm mặc một chút rồi chậm rãi nói:

- Sau đó, bọn ba đã tự lập ra Tuyệt Y Đường này...

- Đúng... Sau khi bọn ba xác định tình hình qua một số đường thì đã dẹp bỏ suy nghĩ quay trở về Thiên Y viện, từ đó mai danh ẩn tích, đồng thời bí mật thành lập Tuyệt Y Đường...

Giang Văn Ba nhẹ nhàng gật đầu nói.

Lúc này họ đã đến biệt thự. Giang Nguyên cũng không hỏi thêm gì mà cùng Giang Văn Ba ngồi trên xe điện do nhân viên của đảo lái, đi tụ họp với nhóm Tuyên Tử Nguyệt.

Buổi tối, mọi người chơi ở đảo Thiên Minh khá vui vẻ, có điều chơi thì vui nhưng đồng thời cũng tương đối mệt.

Sau khi dùng bữa tối, hoạt động một chút thì mọi người chia nhau về phòng ngủ sớm. Lúc này Giang Nguyên cũng trở về phòng.

Có điều hẳn chẳng buồn ngủ chút nào.

Ban ngày hẳn đã cảm nhận được một khí tức hơi quen quen trên

người Lý Nguyên Bản, cảm thấy khí tức này hơi tương tự với khí tức của Cửu Vĩ. Hơn nữa hẳn có thể cảm nhận được trên người Lý Nguyên Bản có tồn tại một sức mạnh cổ quái, có lẽ người khác không cảm nhận được, nhưng hẳn có thể cảm nhận được rõ sự mạnh mẽ của sức mạnh ấy...

- Đó rốt cuộc là thứ gì?

Giang Nguyên khẽ cau mày, suy xét hồi, cuối cùng hít một hơi thật sâu, sau đó mò từ trong túi một viên đan dược bỏ vào miệng, nhắm mắt lại, tiến vào trạng thái nửa tỉnh nửa mê.

Trong trạng thái này, Giang Nguyên nhanh chóng tiến vào trong không gian giả tưởng kia, sau đó nhìn thấy Cửu Vĩ với cặp mắt đỏ và chín cái đuôi xù to lớn...

- Hôm nay mày cảm nhận được khí tức và sức mạnh đó chứ?

Giang Nguyên trực tiếp hỏi Cửu Vĩ.

Cặp mắt đỏ của Cửu Vĩ khẽ chớp, sau đó chậm rãi gật đầu một cái, nói:

- Cảm nhận được!

- Đó rốt cuộc là gì?

Nghe Cửu Vĩ đuôi xác nhận, Giang Nguyên trầm giọng hỏi.

Cửu Vĩ nhẹ nhàng lắc đầu một cái, sau khi trầm mặc một chút, liền lắc đầu nói:

- Tôi không biết rốt cuộc là thứ gì... Nhưng chỉ có thể cảm thấy khí tức đó rất quen thuộc... có thể...

- Có thể cái gì?

Chân mày Giang Nguyên cau lại, hừ giọng nói:

- Mày nói chuyện không thể nói thẳng luôn được à?

- Chỉ là có thể thôi...

Cửu Vĩ ngẩng đầu nhìn chòng chọc Giang Nguyên một cái, nghiêm túc nói:

- Có thể là khí tức đồng bọn của tôi trước kia...

- Đồng bọn?

Giang Nguyên nghe thấy từ này thì sắc mặt lập tức ngưng trọng, nhìn Cửu Vĩ nói:

- Trên địa cầu này, bây giờ còn có đồng bọn à? Không phải bây giờ nói bọn bây giờ đều rời đi lâu rồi sao?

- Đúng... Đáng lẽ đều đã rời đi rồi...

Cửu Vĩ trầm giọng nói:

- Mà anh biết đấy, tôi giờ còn chưa hoàn toàn giải trừ phong ấn, cho nên rất nhiều thứ tôi chỉ có chút ấn tượng chứ không thể khẳng định chắc chắn... Cho nên, tôi dùng từ có thể cơ mà...

- Dĩ nhiên, loại khí tức này chẳng qua có lẽ chỉ hơi tương tự với mấy khí tức đồng bọn của tôi... Có thể là hậu duệ huyết mạch của họ... Có rất nhiều khả năng... Nhưng tôi không thể chắc chắn...

Nghe Cửu Vĩ nói vậy, Giang Nguyên hít một hơi thật sâu, nói:

- Được rồi... Dựa theo tốc độ hiện nay, bây giờ cần khoảng bao nhiêu ngày nữa mới có thể hoàn toàn tỉnh lại?

- Chỉ cần anh có thể cung cấp năng lượng kịp thời thì khoảng hai tháng nữa tôi có thể hoàn toàn tỉnh lại...

Điều này thì Cửu Vĩ vẫn biết rõ, lập tức đáp:

- Dĩ nhiên, đây là trong tình huống đảm bảo đầy đủ năng lượng...

Giang Nguyên nhẹ nhàng gật đầu một cái, nhìn Cửu Vĩ nói:

- Cái này bây giờ không cần lo lắng... Tao sẽ cố gắng đảm bảo điều đó... Chuyện bây giờ hình như càng lúc càng phức tạp, bây giờ phải mau tỉnh lại, làm rõ vài chuyện... Nếu không, tao lo sẽ xuất hiện

nhiều phiền toái hơn đây...

Nói tới đây, Giang Nguyên nhẹ nhàng thở dài, nói:

- Tao cảm nhận được trên người Lý Nguyên Bản vài khí tức không hay lắm, cảm giác không được tốt...

Chương 1142: Quái thai

- Không khí ở đây tốt thật đấy... Em không muốn đi nữa... Nếu chúng ta có một biệt thự ở đây, có thể đến bất cứ lúc nào thì tốt biết mấy.

Phan Hiểu Hiểu đứng ngoài ban công chống tay trên lan can, cảm nhận gió biển thổi vào mặt, nhìn mặt biển xanh thẳm phía xa, mấy chiếc cano lao đi mang theo đuôi sóng trắng, mặt cảm thán nói.

- Mua, mua, mua...

Giang Nguyên nằm tắm nắng trên ghế bên cạnh, mắt cũng lười mở ra, hừ giọng nói.

- Thật không?

Phan Hiểu Hiểu nghe Giang Nguyên nói vậy thì vội vàng nhào tới, ôm cánh tay Giang Nguyên nói.

- Thật, thật... Nhất Minh, lát nữa anh đi hỏi thăm thử, nếu còn, chúng ta cũng chọn mua một căn!

Cánh tay Giang Nguyên bị ôm giữa vòng ngực căng tròn mềm mại không ngừng lay động khiến hắn cảm thấy rạo rực trong lòng, vội vàng dặn dò Diêu Nhất Minh.

- Vâng, Trưởng ban.

Nghe Giang Nguyên nói vậy, Diêu Nhất Minh liền mỉm cười nhanh chóng đi hỏi.

Phan Hiểu Hiểu thấy Giang Nguyên cho Diêu Nhất Minh đi hỏi thì đôi mắt to xinh đẹp lập tức sáng lên, chu miệng hôn lên mặt Giang

Nguyên một cái, hưng phấn nói:

- Giang Nguyên, anh tốt quá!

Tuyên Tử Nguyệt ở bên nhìn bộ dạng của Phan Hiểu Hiểu không kìm được lắc đầu cười khổ.

Eve lúc này đang ôm Tiểu Bảo ngồi chơi nhìn Phan Hiểu Hiểu, sau đó lại nhìn Tuyên Tử Nguyệt, thấy giữa hai người không hề có vẻ gì khúc mắc thì trong lòng cảm thấy kỳ lạ. Ngay cả mình nhìn thấy mà trong lòng cũng thấy chua chua, sao cô nàng này không có chút vẻ gì không vui vậy?

Động tác của Diêu Nhất Minh tương đối nhanh, nhanh chóng quay lại, nói với Giang Nguyên:

- Trưởng ban... Ở đây còn ba biệt thự bỏ trống... Chúng ta có thể lựa chọn một căn!

- A... Chúng ta đi xem đi, đi xem đi... Em phải chọn một căn...

Phan hiểu hiểu lập tức hưng phấn nhảy cẫng lên, nhìn về phía Tuyên Tử Nguyệt, vui vẻ nói:

- Tử Nguyệt, đi... Chúng ta cùng chọn đi!

- Không cần, chị tin vào con mắt của em. Em đã chọn chắc chắn bọn chị cũng thích. Em đi với anh Diêu đi...

Tuyên Tử Nguyệt mỉm cười nói.

- Ừm... Vậy em đi nhé. Em nhất định sẽ chọn một view đẹp nhất.

Giang Nguyên nhìn Phan Hiểu Hiểu vui vẻ ra ngoài cùng Diêu Nhất Minh thì lúc này mới thoải mái thở ra một hơi, đưa tay nhẹ nhàng gãi đầu mình, nhìn biển khơi phía xa, đột nhiên nói:

- Tử Nguyệt... Em đi sắp xếp hành trình tiếp theo của chúng ta đi!

- Hành trình kế tiếp?

Tuyên Tử Nguyệt hơi sững sốt một chút.

- Đúng... Đi một vòng thế giới!

Giang Nguyên mỉm cười quay đầu nhìn về phía Tuyên Tử Nguyệt nói:

- Em muốn đi nơi nào thì liệt kê ra, sau đó giao cho Nhất Minh, ngày mai chúng ta xuất phát...

- A...

Với tư duy nhạy vọt này của Giang Nguyên, Tuyên Tử Nguyệt và Phan Hiểu Hiểu đã quen rồi, nhưng Giang Nguyên đột nhiên nói vậy khiến cô vẫn hơi không kịp phản ứng.

- Vậy... Chúng ta sẽ đi thật à? Anh không trở về viện à?

Tuyên Tử Nguyệt sững sốt một hồi, liền cười nhìn Giang Nguyên, nói:

- Anh vừa mới lên chức Ủy viên thường vụ Hội đồng viện, giờ chuyện được quản không ít...

- Không sao, những việc anh được phân quản đều đã có người quản. Có chuyện họ chỉ cần gọi điện cho anh...

Khóe miệng Giang Nguyên khẽ nhếch lên, nhìn bầu trời xanh thẳm với những đám mây trắng đang trôi phía xa, trong mắt lóe lên tia một mối nói:

- Viện trưởng đã chuẩn bị máy bay cho anh rồi...

Nếu không ra ngoài một chuyến, hình như khá có lỗi với bản thân.

Lần này... Cứ coi như tùy hứng một lần đi!

Giang Nguyên nhìn bầu trời xanh thẳm, lặng lẽ nói.

Tuyên Tử Nguyệt nghe Giang Nguyên xác định xong liền vội vàng ra ngoài chuẩn bị. Nếu đã quyết định ra ngoài lâu như vậy thì không chỉ hoạch định hành trình đơn giản như vậy. Cả một đại gia đình thế này, cô phải chuẩn bị đủ các mặt mới được.

Có điều sau khi ra ngoài, Tuyên Tử Nguyệt vẫn cười nói một câu:

- Tiền chúng ta mua biệt thự ở đây có lẽ không đủ đâu. Anh phải chuẩn bị một chút đi.

- A?

Giang Nguyên nghe vậy thì mắt khẽ nhướn lên, nói:

- Vậy chúng ta còn bao nhiêu tiền?

- Sáu triệu?

Tuyên Tử Nguyệt nhếch miệng cười, sau đó xoay người rời đi.

Giang Nguyên hơi ngượng ngùng đưa tay lên sờ mũi một cái, lúc này mới nhớ ra, hầu như tiền của mình đều ném vào cái Quỹ cứu trợ kia, trong túi của mình vẫn còn sáu triệu là cũng tương đối khá rồi.

Eve ngồi một bên đùa với Tiểu Bảo, thấy bộ dạng ngượng ngùng của Giang Nguyên, chần chờ một chút, đột nhiên lên tiếng nói:

- Nếu anh không có đủ tiền, em... có thể cho anh mượn!

- Hahaha... Không dám mượn...

Giang Nguyên nhẹ nhàng phát phát tay, cười haha nói:

- Nếu mượn tiền của em, chắc phải trả bằng máu, trả không nổi đâu.

Eve nghe Giang Nguyên nói vậy thì cũng không nhịn được cười, ôm Tiểu Bảo đi đến, ngồi xuống bên cạnh Giang Nguyên, lẳng lặng nhìn khuôn mặt đẹp mang theo chút mệt mỏi, mím môi một cái, mỉm cười, nghiêm túc nói:

- Không sao, anh không cần phải trả...

Giang Nguyên chậm rãi quay đầu, nhìn đôi mắt xanh nghiêm túc trên gương mặt xinh đẹp kia, cười nói:

- Nhân tình là thứ còn quý hơn tiền nhiều...

Nghe thấy vậy, Eve hơi sửng sốt một chút, sau đó cũng hồi thần, cười theo, nhìn Giang Nguyên gật đầu cười nói:

- Đúng vậy, với tính cách của anh, nhân tình đúng là quý hơn tiền.

- Có điều, anh thật sự không cần à?

Cô vừa đưa tay chỉnh lại tư thế thoải mái hơn một chút cho Tiểu Bảo đang ngủ trong lòng, vừa tùy tiện nói:

- Vậy anh định ăn nói sao với cô bạn gái nhỏ của anh? Tuy chỉ cần anh mở miệng, rất nhiều người vui lòng tặng căn biệt thự này cho anh, chẳng qua anh không phải là người như vậy!

- Bạn gái nhỏ?

Giang Nguyên nhẹ nhàng thở dài, sau đó cười nói:

- An tâm đi... Anh có tiền, chẳng qua không ở trong tay anh thôi...

- Ừ... Vậy thì tốt

Eve ôm Tiểu Bảo trong lòng nằm xuống cái ghế trên bãi cát bên cạnh, đưa tay đẩy gọng kính đen của mình xuống, bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần.

Giang Nguyên nghiêng đầu nhìn Eve da thịt trắng nõn, có chút nghi ngờ nói:

- Em... Thật sự không sợ ánh mặt trời?

- Cũng tạm...

Khóe miệng Eve nhếch lên một hình vòng cung xinh đẹp, hơi đắc ý cười nói:

- Em hơi khác những tộc nhân khác.

- Tại sao? Có gì khác?

Trong mắt Giang Nguyên lóe lên vẻ nghi hoặc, tuy cấp cao của Huyết tộc đúng là không sợ ánh mặt trời lắm, nhưng giống như Eve thì thật sự hiếm thấy.

- Có thể là vì em rất ít khi uống máu...

Eve cười nghịch ngợm nói:

- Trên căn bản mỗi tháng em chỉ uống hai lần... Cho nên, tới giờ em cũng không sợ ta tử ngoại lắm, đặc biệt là sau khi uống máu anh tới giờ, em càng không sợ.

Nói tới đây, Eve còn nhẹ nhàng vươn người một cái, lười nhác nói:

- Kể ra, giờ em khá hưởng thụ cảm giác ấm áp này!

Đối mặt với quái thai như vậy, Giang Nguyên cũng chỉ có thể trầm mặt

Chương 1143: Chúng ta đi vòng quanh thế giới

- Đúng rồi... Nghị viện trưởng lão bọn em rốt cuộc hạ lệnh gì cho em? Vẫn muốn một nửa máu của anh à? Hay là?

Giang Nguyên nhàn rồi nên hơi nhàm chán, đột nhiên hỏi Eve.

- Không...

Eve khẽ cười cười, lắc đầu nói:

- Vốn lệnh của Nghị viện trưởng lão đưa ra cho em thực sự cũng hơi có ý này. Có điều sau khi em lên cấp Hầu tước thì Nghị viện trưởng lão đã không thể nào ép buộc được em nữa.

Đó là chưa nói sau khi anh lên chức Ủy viên thường vụ Hội đồng Thiên Y viện, Nghị viện trưởng lão càng không có suy nghĩ như vậy nữa!

Giang Nguyên nhú mày, cười haha nói:

- Vậy em mạo hiểm chạy đến Trung Quốc làm gì? Không phải là thích anh rồi đấy chứ?

Eve nhẹ nhàng quay đầu nhìn Giang Nguyên một cái, khóe miệng xinh đẹp lại một lần nữa nhếch lên, nói:

- Chỉ là có cảm tình... Có biết không hả? Có cảm tình thôi...

Nói tới đây, Eve dừng lại một chút, sau đó lại cười nói:

- Dĩ nhiên, mùi vị trên người anh rất hấp dẫn... Em hơi hoài niệm, cho nên mới đến nữa.

- Mùi vị rất hấp dẫn?

Giang Nguyên nháy mắt một cái, đột nhiên cười, nói:

- Chả trách anh cứ cảm thấy em đang muốn ăn anh vậy!

- Đúng... Chỉ cần dựa sát anh quá, em sẽ bị mùi vị trên người anh làm cho không thể khống chế được...

Khóe miệng Eve hơi nhếch lên, cười.

Giang Nguyên không biết phải nói gì trước sự thẳng thắn của Eve.

Hai người im lặng một lúc, Giang Nguyên lại đột nhiên lên tiếng:

- Có điều, chắc đây không phải nguyên nhân duy nhất mà em đến đây chứ?

- Không phải...

Eve khẽ gật đầu, đưa tay nhẹ nhàng ôm chặt Tiểu Bảo đang nằm trong lòng cô, để Tiểu Bảo ngủ thoải mái hơn, lúc này mới tiếp tục nói:

- Anh biết, em còn có một em trai mà!

Giang Nguyên nghi ngờ gật đầu một cái. Nói:

- Anh ta tên... Fitt?

- Đúng... Fitt!

Eve mím chặt môi, ánh mắt nhìn về xa xăm nói:

- Gia tộc Fitt chúng em trăm năm trước, sau khi ông nội chết trận tại Trung Quốc bọn anh địa vị đã rơi thẳng xuống trong Nghị viện... Mấy chục năm đó, nếu không phải có Chủ tịch nghị viện đại nhân chiếu cố, gia tộc bọn em đã bị gia tộc khác thôn tóm từ lâu rồi...

Nhưng tuy có Chủ tịch nghị viện đại nhân chiếu cố, nhưng gia tộc bọn em vẫn hết sức khó khăn. Cha mẹ và gia tộc em luôn bị cả Nghị viện Huyết tộc giễu cợt và khi dễ cho đến khi em và Fitt trưởng thành, thuận lợi bước lên cấp Bá tước, sau đó mới coi như có lại chỗ đứng trong Nghị viện. Nhưng vinh quang của gia tộc bọn em vẫn kém xa so với trước kia.

Cho dù là bây giờ em đã lên cấp Hầu tước rồi, thậm chí được tấn thăng Nghị viên trưởng lão của Nghị viện, nhưng gia tộc vẫn chưa có được sự phồn thịnh như năm đó.

Nói tới đây, sau khi Eve trầm mặc một chút liền hít một hơi thật sâu, nói:

- Bởi vì em, chứ không phải em trai em thăng lên Hầu tước.

- Chuyện này không phải đều giống nhau sao?

Giang Nguyên hơi nghi ngờ. Với Huyết tộc mà nói, chỉ cần là thành viên gia tộc, cho dù ai đảm nhiệm chức gia trưởng cũng không khác biệt gì mới phải chứ.

- Không giống nhau... Bởi vì em khác với họ, em không phải Huyết tộc bình thường...

Eve cười nhạt một tiếng, sau đó nói:

- Em cũng không thích hút máu. Hơn nữa em không muốn chịu sự ràng buộc của gia tộc lắm.

Giống như em không ghét ánh mặt trời như Huyết tộc, em khác với họ.

Thậm chí em không thích cuộc sống của Huyết tộc... Em thích không khí ấm áp và sáng sủa như thế này...

Nghe Eve nói vậy, Giang Nguyên liền thở dài.

Hắn hiểu rõ đây là những lời nói từ tận đáy lòng của Eve. Là một kẻ có cảm giác và tinh thần lực vô cùng mạnh mẽ, hắn có thể cảm nhận rõ tính chân thực trong lời nói của Eve.

- Không phải em muốn lấy một ít máu của anh cho em trai mình đấy chứ?

Giang Nguyên đột nhiên cười nói.

- Đúng... Em có suy nghĩ này!

Eve quay đầu nhìn Giang Nguyên ngọt ngào cười nói:

- Nếu như anh có thể cho em thêm một ít máu, em sẽ tương đối cảm kích!

Trước sự thẳng thừng của Eve, Giang Nguyên chỉ nhún vai một cái, trầm ngâm một chút, cả cười, nói:

- Được... Đợi vài tháng nữa, nếu không có gì ngoài ý muốn, anh có thể cho em trai em một ít máu.

- Thật chứ?

Eve chấn động, quay đầu nhìn về phía Giang Nguyên. Không thể tin nói.

- Dĩ nhiên... Có điều, không thể quá nhiều...

Nhìn vẻ hưng phấn của Eve, Giang Nguyên cười haha nói:

- Lần trước suýt chút nữa em hút khô anh luôn rồi...

- Á...

Eve nghe Giang Nguyên nhắc tới chuyện này thì trên mặt lộ vẻ lúng túng, trên gò má trắng nõn thậm chí còn hơi ửng đỏ, sau đó gáp gáp nói:

- Không cần nhiều quá, ừm... 2-300ml là đủ rồi, chắc không ảnh hưởng gì đến anh chứ?

- Được... Chỉ cần đợi vài tháng nữa thì sao không, anh sẽ cho anh ta 1000ml... Chuyện này với anh mà nói, cũng chẳng ảnh hưởng gì lớn...

Giang Nguyên mỉm cười nói.

- 1000ml... A, tốt quá...

Eve nghe Giang Nguyên nói bằng lòng cho 1000ml thì trong mắt bắt đầu lóe sáng. Vốn cô còn định xin Giang Nguyên 2-300ml. Có 2-300ml máu này, mặc dù không đủ để Fitt có thể nhanh chóng thăng lên Hầu tước như mình nhưng ít nhất có thể đảm bảo và có một cơ hội để thăng tiến. Chỉ cần bản thân Fitt nỗ lực, 2-3 năm nữa, chắc chắn vẫn có cơ hội thăng lên Hầu tước.

Những giờ Giang Nguyên lại bằng lòng cho 1000ml. Có iều máu như vậy, Fitt hoàn toàn có thể thăng lên Hầu tước trong 5-10 năm.

Nghĩ tới đây, cảm kích trong lòng Eve càng nhiều hơn. Cô nhìn Giang Nguyên, chậm rãi nói:

- Giang Nguyên... Cảm ơn anh...

- Ài... Không cần khách sáo!

Giang Nguyên nhẹ nhàng nhún vai một cái, cười nói.

Không lâu sau, Phan Hiểu Hiểu cùng Diêu Nhất Minh chạy ra ngoài xem nhà đã trở lại. Phan Hiểu Hiểu tung tăng chạy đến bên Giang Nguyên, vui vẻ nói:

- Giang Nguyên, em thích một căn ở sườn núi bên kia.

Mặc dù căn đó tương đối nhỏ nhưng cũng có sáu phòng, phòng khách gì đó cũng lớn. Còn có một cái sân nhỏ để đậu máy bay. Hơn nữa còn có một hồ nước rất lớn... Chủ yếu là view đẹp vô cùng, không kém gì so với bên này... Nếu như chúng ta mua, vậy thì sau này mùa đông ông nội có thể đến đây nghỉ đông rồi!

Giang Nguyên nghe thấy Phan Hiểu Hiểu vui vẻ lắm bèn liền mỉm cười, nói:

- Được... Được, vậy thì căn này, chúng ta sẽ mua căn này...

Sau khi dứt lời, hần nhìn về phía Diêu Nhất Minh nói:

- Bao nhiêu tiền?

- Vâng... Nguyệt Minh thiếu gia nghe nói chúng ta muốn mua biệt thự, liền đánh tiếng với bên quản lý. Bên quản lý đã giảm giá cho chúng ta... Tổng cộng hai mươi tám triệu...

Diêu Nhất Minh cười nhìn Giang Nguyên, nói.

- Hai mươi tám triệu?

Giang Nguyên nhẹ nhàng gật đầu một cái, rẻ hơn nhiều so với hần suy đoán. Xem ra họ đã giảm giá không ít. Dĩ nhiên, chủ yếu là, tiền của bên quỹ có lẽ vẫn còn đủ. Nếu không phải thật sự mở miệng mượn người khác thì mất mặt quá.

Ngược lại Phan Hiểu Hiểu ở bên vốn đang hưng phấn lại nhìn hần, hơi lo lắng, nhỏ giọng nói:

- Giang Nguyên... Có phải nó hơi mắc quá không?

- Không mắc, biệt thự đẹp như vậy mà chưa tới ba mươi triệu, không đắt chút nào. Mua!

Giang Nguyên đưa tay nhéo cái má phúng phính của Phan Hiểu Hiểu, mỉm cười nhìn về phía Diêu Nhất Minh nói:

- Anh gọi điện cho Mã Tiểu Duệ, bảo cô ấy chuyển tiền đi... Cố gắng làm xong thủ tục trong ngày mai, chúng ta phải rời đi rồi...

- Vâng, trưởng ban.

- Ngày mai chúng ta phải rời đi sao? Không ở thêm hai ngày nữa à? Về viện à?

Nghe Giang Nguyên nói mai phải rời đi, Phan Hiểu Hiểu vốn đang hưng phấn vì nghe thấy Giang Nguyên chắc chắn sẽ mua căn biệt thự kia giờ sắc mặt lập tức ảm đạm, dùng ánh mắt không nỡ nhìn Giang Nguyên, cẩn thận nói.

Giang Nguyên nhìn thấy bộ dạng đáng thương của cô thì cuối cùng cũng không nhịn được cười, lại nhéo gương mặt đáng yêu kia của cô, cười haha, nói:

- Dĩ nhiên không phải trở về viện. Ai nói phải về viện?

- Không phải trở về viện? Vậy chúng ta đi đâu?

Phan Hiểu Hiểu nghe thấy không phải trở về viện liền hưng phấn nói.

- Không phải hôm qua lúc tối anh đã nói rồi sao... Chúng ta sẽ đi vòng quanh thế giới mà?

Giang Nguyên cười híp mắt nhìn Phan Hiểu Hiểu, trêu ghẹo nói:

- Đương nhiên là đi vòng quanh thế giới. Chúng ta sẽ cùng đi!

- Anh nói thật à?

Phan Hiểu Hiểu nhìn khuôn mặt đang cười híp mắt của Giang Nguyên, không tin. Cô nhìn chăm chăm Giang Nguyên với vẻ mặt nghiêm túc, nói.

- Thật!

Giang Nguyên nhún vai một cái.

- Không lừa em chứ?

Sắc mặt Phan Hiểu Hiểu càng thêm nghiêm túc, nhìn chăm chăm Giang Nguyên, nói.

- Dĩ nhiên là không...

Giang Nguyên nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của Phan Hiểu Hiểu thì cuối cùng cũng không nhịn được, cười to nói:

- Được rồi được rồi... Đi chuẩn bị một chút, sau đó thương lượng với Tử Nguyệt xem muốn đi đâu... Đưa những nơi muốn đi nhất sắp lên trước, lần này chưa biết chắc chúng ta sẽ đi bao lâu, nên nhanh chóng xếp những nơi muốn đi nhất lên trước rồi tính sau!

- Thật ạ!

Cuối cùng Phan Hiểu Hiểu phát hiện Giang Nguyên không nói đùa thì nhảy cẫng lên, mặt đầy hưng phấn và ngạc nhiên, vui vẻ chạy vào trong nhà. Có điều vừa chạy đi thì cô lại quay vòng trở lại, hét lớn với Diêu Nhất Minh:

- Anh Diêu... Mau đi gọi điện cho Tiểu Duệ, bảo chị ấy mau gửi tiền qua, đừng trì hoãn thời gian của chúng ta.

- Biết rồi, biết rồi... Lát nữa tôi gọi ngay, không trì hoãn được đâu mà...

Diêu Nhất Minh nhìn thấy vẻ hưng phấn của Phan Hiểu Hiểu thì cũng không nhịn được, cười gật đầu liên tục, cam đoan nói:

Diêu Nhất Minh nhìn Phan Hiểu Hiểu nhảy cẫng chạy vào trong nhà thì mới thu hồi ánh mắt, đi về phía Giang Nguyên, thấp giọng nói:

- Trưởng ban... Bên phía viện...

- Chuyện này không sao, anh không cần phải lo, lát tôi sẽ gọi điện cho Viện trưởng...

Giang Nguyên cười lắc đầu, nhìn Tiểu Bảo trong lòng Eve, lãnh đạm nói:

- Dù sao cũng có máy bay, có chuyện gì chúng ta cũng về kịp mà. Cứ đi trước hăng tít...

Lần này cho dù có chuyện gì cũng không quan trọng bằng mọi người đều vui vẻ...

Giang Nguyên cười nhìn Diêu Nhất Minh nói.

- Vâng...

Diêu Nhất Minh nhìn ông chủ tùy hứng của mình, lúc này chỉ có thể liên tục gật đầu. Trong mắt anh thoáng lóe lên tia lo lắng nhưng lại nhanh chóng thay bằng tia hâm mộ.

Chương 1144: Tề Lăng bị vạch tội

Chiếc trực thăng chậm rãi cất cánh cuốn theo con sóng cực lớn, thổi cho nhánh cây cách đó không xa nhẹ nhàng nhảy múa, sau đó bay lên độ cao dự định trong cái vẫy tay đưa tiễn của đám Giang Văn Ba. Chiếc trực thăng bắt đầu dần dần quay đầu đi về phía trước, rời xa hòn đảo xinh đẹp đã ở mấy ngày nay.

Giang Nguyên nhìn xuyên qua cửa sổ trực thăng, nhìn căn biệt thự ở nơi cao nhất của đảo, trong mắt lóe lên tia khác thường, sau đó chậm rãi quay đầu trở lại, cười híp mắt nói với Tiểu Bảo trong lòng:

- Đi thôi, chúng ta lại đi máy bay rồi...

Cứ vậy, một chuyến xuất hành giống như kỳ nghỉ phép tạm thời chấm dứt. Chuyến xuất hành hai ngày này giống như một chuyến đi bình thần cùng gia đình, cùng ăn hai bữa cơm, uống một bữa trà, sau đó cứ vậy rời đi.

Có điều Giang Nguyên không hề cảm thấy thoải mái. Hắn hiểu rõ, Y sư Lý Nguyên Bản kia không phải đơn giản là muốn gặp mình một lần. Thậm chí lúc mình muốn rời đi còn đặc biệt mời mình uống một bữa trà chiều, thái độ thân thiết tự nhiên, rõ ràng đang muốn lôi kéo quan hệ với mình. Chắc chắn là lão có dụng ý gì khác, nếu không sẽ cố ý gửi lời mời để mình chạy đến một chuyến. Hơn nữa, loại sức mạnh hắn cảm nhận được từ trên người Y sư Lý Nguyên Bản càng khiến trong lòng hắn có một bóng đen mờ mờ.

Nhưng cảm giác như vậy chỉ thoáng qua một chút rồi Giang Nguyên nhanh chóng quên mất đi điều này. Giờ hắn không để tâm nhiều chuyện như vậy. Quan trọng là vứt bỏ những chuyện phức tạp kia đi để yên ổn tu luyện. Những ngày này phải thả lỏng một chút, cố gắng mau chóng tháo phong ấn của Cửu Vĩ, hoàn toàn hồi phục...

Trong mọi người, bây giờ chỉ có Phan Hiểu Hiểu là tiếc nuối nằm bò trên cửa sổ, nhìn chằm chằm căn biệt thự trên sườn núi, trong mắt tràn đầy nuối tiếc. Giấy tờ của căn biệt thự đó sáng nay đã thuận lợi lấy được, hơn nữa bây giờ bên đó cũng đã bắt đầu chuẩn

bị dựa theo ý của Phan Hiểu Hiểu tiến hành cải tạo. Điều này càng khiến Phan Hiểu Hiểu tương đối không ổn.

- Được rồi, lần sau chúng ta quay lại chắc nhà đã sửa sang xong hết rồi, đến lúc đó chúng ta có thể vào ở luôn, em đừng có tiếc nuối nữa mà!

Tuyên Tử Nguyệt nhìn bộ dạng của Phan Hiểu Hiểu thì cười nói.

- Vâng, vâng... Em biết, em chỉ muốn nhìn thêm chút nữa thôi mà...

Một giờ sau, đám Giang Nguyên đã ngồi trên chiếc Gulfstream G65 bay thẳng lên bầu trời xanh, đi về phía Châu Âu.

Là phụ nữ, trạm đến đầu tiên của Tuyên Tử Nguyệt và Phan Hiểu Hiểu dĩ nhiên là Paris thủ đô thời trang thế giới. Với phụ nữ mà nói, shopping mãi mãi là chuyện lớn nhất trong chuyến du lịch. Thời gian của hành trình lần này chưa xác định, cho nên mục tiêu của họ là shopping trước, shopping xong mới tiếp tục du lịch sau. Còn sau đó khi nào quay về thì không quan trọng nữa.

Dù sao cũng có máy bay, cũng có tùy tùng, tiện vô cùng...

Không thể không nói, Gulfstream G65 là lựa chọn tốt nhất cho chuyến du lịch quanh thế giới. Đến bất cứ thành phố nào trên thế giới, trừ một vài nơi quá nhỏ thì hầu như nó không cần phải đỗ xăng giữa đường. Cộng thêm các thiết bị chuyên nghiệp và hết sức đầy đủ khiến cho chuyến du lịch vòng quanh thế giới lần này thực sự vô cùng thoải mái.

Bọn Giang Nguyên thoải mái đi Châu Âu. Lúc này Thiên Y viện vì chuyến du lịch vòng quanh thế giới đột ngột của Giang Nguyên mà hơi hỗn loạn.

- Cái thằng này... Có cần phải ra lệnh cho máy bay quay lại không?

Chân mày Lưu Mộc Dương khẽ nhíu lại. Kể ra thằng nhóc Giang Nguyên này đúng là vô tổ chức vô kỷ luật.

- Rõ ràng chỉ đi Nam Đảo một chuyến, kết quả lại thành du lịch vòng quanh thế giới. Hắn thật sự cho rằng đây là tuần trang mật sao? Cứ vậy là đem cả gia đình nói đi là đi, không thèm thông báo

trước với viện gì hết.

- Được rồi, được rồi... haizz...

Từ Khải Liễu hơi nhức đầu xoa xoa mi tâm. Lắc đầu cười khổ nói:

- Cái này cũng do tôi. Chẳng trách lúc ấy tôi bảo cậu ấy dùng chiếc Gulfstream G65, về mặt cậu ấy kỳ quái như vậy. Hơn nữa trước khi lên đường, cậu ấy còn cố ý tìm lão La bọn họ mở một cuộc họp. Tôi còn cho rằng cậu ấy tương đối để tâm đến công việc, ai ngờ lại như vậy... Thôi, cứ coi như cho cậu ấy nghỉ phép đi. Thời gian này cậu ấy cũng khá cực khổ rồi, chỉ cần đừng gây ra chuyện gì lớn, để cậu ấy thả lỏng một chút cũng tốt!

- Nhưng... Cậu ta mới chính thức nhận quản lý mấy phòng ban, một mình chạy đi như vậy, vô trách nhiệm quá...

Lưu Mộc Dương dở khóc dở cười nói.

- Cứ để cậu ấy đi đi... Dù sao cậu ấy cũng có máy bay bên cạnh, muốn quay về cũng nhanh mà. Hơn nữa ở đây còn có lão La bọn họ!

Từ Khải Liễu cũng không ngẩng đầu lên nhanh chóng ký tên lên một phần văn kiện, sau đó nói:

- Mộc Dương, đợi lát nữa anh đi đánh tiếng với Vu Thiên Cốc và Tịch Ngọc Long, đốc thúc một chút nhé!

- Được... Cũng chỉ có thể như vậy!

Lưu Mộc Dương cười khổ một tiếng, gật đầu một cái.

Lúc này La lão y sư La Thiên Minh thì đang gọi điện thoại mắng đồng chí Ủy viên thường vụ Giang Nguyên đang trên Thái Bình Dương một trận. Là người duy nhất có tư cách dạy dỗ Giang Nguyên ở Thiên Y viện, La lão y sư không thêm nề mặt Giang Nguyên chút nào. Ông cứ thế dạy dỗ Giang Nguyên trong điện thoại hai ba phút rồi mới hung hãn cúp điện thoại.

Dù thế nào, là Ủy viên thường vụ Hội đồng viện, hành động của Giang Nguyên luôn hấp dẫn sự chú ý của người khác. Mặc dù hẳn

trực tiếp từ Nam Đảo vượt đại dương bay đi Pháp, nhưng tin hẩn xuất cảnh đi Paris vẫn nhanh chóng truyền đến tai người hữu tâm.

- Giang Nguyên sau khi gặp mặt nhóm Giang Văn Ba thì trực tiếp bay đi Paris?

Lưu Phong nhìn báo cáo trong tay, chân mày nhúu chặt, ngẩng đầu nhìn thuộc hạ trước mặt nói:

- Hẩn vừa mới thăng chức lên Ủy viên thường vụ Hội đồng viện không lâu, hơn nữa còn mới nhận phân quản vài lãnh vực, chuyện gì mà có thể khiến hẩn bỏ lại những chuyện này, bay thẳng đi Paris?

Thuộc hạ đứng trước bàn làm việc của lão lúc này trên trán đã đổ mồ hôi, cung kính kêu lên:

- Nguyên nhân tạm thời vẫn chưa tra ra được ạ!

Lưu Phong nghe vậy ánh mắt hơi lạnh lẽo, trầm giọng nói:

- Phế vật. Có thể khiến Giang Nguyên vứt bỏ tất cả chạy đi Paris, không thèm quay về viện thì chắc chắn là chuyện lớn. Vậy mà các người cũng không điều tra ra được!

- Thuộc hạ nhất định sẽ cho cho người tiếp tục nhanh chóng điều tra!

Sau khi bị Lưu Phong quát vài câu, tên thuộc hạ này không dám bao biện nhiều, chỉ vội vàng trầm giọng kêu.

- Ừm.

Lưu Phong gật đầu một cái, sau đó mới nói tiếp:

- Tình hình Tề gia như thế nào rồi? Thiên Y viện có nói gì chưa?

- Tề Lăng nhận được mấy đan dược của Môn chủ ban thưởng, trông có vẻ tương đối hài lòng. Còn Thiên Y viện hôm qua cũng cử người đến Tề gia răn dạy, mặc dù trong tối Tề gia có chút khó hiểu, có điều tôi nghĩ có lẽ Tề Lăng sẽ không vấn đề gì!

Thuộc hạ không dám chậm trễ, lập tức đáp lại.

- Ừm... Hiểu rồi, lui xuống đi. Mau điều tra rõ nguyên nhân Giang Nguyên đột nhiên xuất hành, biết chưa?

- Vâng... Môn chủ.

Lúc này hình ảnh chuyển tới Tề gia Nam Cương. Gương mặt Tề Lãng lúc này đang lạnh lẽo đứng trước chủ vị của nghị sự đường, lạnh lùng nhìn những người trước mắt, xùy giọng cười nói:

- Sao? Các người thật sự cho rằng các người là tay sai của Thiên Y viện à? Thiên Y viện tùy tiện cử một người tới, các người đã bị dọa đến thế này sao?

- Tề Lãng anh dám dựa dẫm Cổ Môn, anh muốn Tề gia chúng ta đi vào chỗ chết sao?

Nhị gia của Tề gia mặt đầy căm phẫn nhìn Tề Lãng, tức giận quát:

- Bây giờ cha con các người lập tức tới Thiên Y viện chịu đòn nhận tội, tránh Tề gia chúng ta rơi vào cảnh không cách nào quay đầu lại đi!

- A, Tề Minh Nghĩa, anh là gia chủ hay tôi là gia chủ? Anh có tư cách gì nói chuyện với gia chủ tôi đây như vậy chứ?

Tề Lãng cười lạnh một tiếng nói.

- Tôi có tư cách gì ư?! Hừ! Tôi thân là một thành viên của Tề gia, còn gia chủ anh đây giờ đã hoàn toàn không đủ tư cách nữa. Anh đang kéo Tề gia chúng ta xuống vực sâu, sao tôi không thể chỉ trích anh chứ?

Tề Minh Nghĩa lạnh giọng cười lạnh nói:

- Bây giờ, tôi dùng thân phận thành viên Hội nghị sự của Tề gia ta chính thức vạch tội anh. Tôi yêu cầu các vị Trưởng lão Hội nghị sự bãi miễn thân phận gia chủ của Tề Lãng anh, và dẫn cha con anh đến Thiên Y viện chuộc tội!

Nghe Tề Minh Nghĩa nói vậy, chư vị trưởng lão Tề gia ngồi đây lúc

này cũng đều dồn ánh mắt nhìn về phía Tề Lăng ở vị trí chủ vị, ánh mắt có chút bất thiện.

Tề Lăng thấy ánh mắt mọi người không còn cung thuận như xưa liền liền cười khẽ một tiếng. Mấy lão già kia đã bị Tề Minh Nghĩa giật dây nên cho rằng họ có gan to ngất trời thật sao?

- Tề Lăng... Anh còn gì để nói không?

Cuối cùng, lúc này một lão giả trong tộc đã nhảy ra trong sự ra hiệu của Tề Minh Nghĩa, gây khó dễ Tề Lăng.

- Haha.

Nhìn thấy viên đạn đầu tiên bắn ra này, Tề Lăng khẽ cười một tiếng, sau đó lấy từ trong túi ra hai bình ngọc nhỏ.

Nhìn hai bình ngọc nhỏ trong tay, tất cả mọi người đều khẽ sửng sốt. Tề Lăng mở nắp hai bình ngọc nhỏ ra, sau đó đổ vào lòng bàn tay, một mùi thơm nồng đậm trong nháy mắt tràn ra từ hơn hai mươi viên thuốc màu đỏ trong lòng bàn tay Tề Lăng. Rất nhiều lão giả trong tộc đều kinh ngạc kêu lên.

- Đây là cái... cái gì?

- Đây là Hồng Vân Đan?

- Đúng... Hình như đây là Hồng Vân Đan...

Sau khi hít mùi hương kia liền khiến tâm thần của mọi người trong nháy mắt trở nên tỉnh táo. Một vài lão giả trong tộc lúc này cũng kinh ngạc ngồi bật dậy khỏi ghế, dài cổ nhìn sang những viên thuốc màu đỏ trong lòng bàn tay Tề Lăng.

Chỉ có Tề Minh Nghĩa và lão giả vừa bước ra ban này thì sắc mặt cực kỳ khó coi nhìn những viên đan dược kia, trố mắt nhìn nhau.

- Không sai, đây là Hồng Vân Đan.

Tề Lăng run run đưa tay phô bày trước mặt các lão giả, cười lạnh nói:

- Hai mươi viên...

- Hai mươi viên... Hai mươi viên Hồng Vân Đan...

Các lão giả trong tộc vui mừng và kinh ngạc kêu lên.

Chương 1145: Đến Paris

Tề Lăng đặc ý nhìn Tề Minh Nghĩa và lão giả mặt mày xanh đen đứng chính giữa Nghị sự đường, lạnh giọng cười nói:

- Thế nào?

- Tề Minh Nghĩa, Thiên Y viện sẽ cho anh 20 viên Hồng Vân Đan sao? Tề gia chúng ta mười năm qua đã có được bao nhiêu Hồng Vân Đan từ Thiên Y viện chứ?

Sắc mặt Tề Minh Nghĩa từ đen chuyển sang trắng, Tề Lăng lạnh giọng cười nói:

- Anh không trả lời được sao? Vậy tôi nói cho anh biết... 10 năm nay, chúng ta tổng cộng có được 26 viên Hồng Vân Đan từ Thiên Y viện...

- Nhưng lần này chúng ta lấy được từ Cổ Môn bao nhiêu? 20 viên... Một lần đã có được hơn 20 viên, hơn nữa chúng ta không cần phải bỏ ra gì cả... Mọi người thử tưởng tượng đi, có 20 viên Hồng Vân Đan này, Tề gia chúng ta có thể làm những chuyện gì? Môn chủ Cổ Môn đại nhân còn đồng ý với ta, sau này hằng năm chúng ta có thể dùng cái giá rẻ hơn Thiên Y viện một nửa để đổi lấy 5 viên Hồng Vân Đan...

Nghe Tề Lăng nói vậy, các lão giả đang ngồi đây trong mắt bắt đầu sáng lên, thậm chí trên mặt còn bắt đầu lộ vẻ hưng phấn. Tất cả mọi người trong lòng đều đang âm thầm tính toán, 20 viên Hồng Vân Đan này có thể dùng để làm những gì, 5 viên Hồng Vân Đan hằng năm sau này có thể làm được những gì...

Tề Lăng đặc ý nhìn những ánh mắt đang nhìn chằm chằm Hồng Vân Đan trong tay mình, thậm chí hơi thở của mấy lão giả kia

cũng bắt đầu nặng nề hơn. Lão lãnh đạm nói:

- Hơn nữa Môn chủ Cổ Môn đại nhân còn đồng ý, nếu Thiên Y viện dám có hành động gì với chúng ta, sẽ ủng hộ chúng ta đầy đủ...

- Cho nên mọi người còn cảm thấy Tề Lăng tôi làm sai nữa không?

Nhìn mấy lão giả bên cạnh lúc này đều im lặng, Tề Lăng nhẹ nhàng hừ một tiếng, lạnh giọng nói:

- Ừm? Còn ai nữa?

Lúc này các lão giả đều im lặng không lên tiếng, chỉ dùng ánh mắt đồng tình nhìn lão giả kia và Tề Minh Nghĩa đứng chính giữa, trong mắt đều lộ vẻ thương hại. Mọi người đều biết lần này Tề nhị gia và lão giả này xong đời rồi... Đã không thể đứng vững nữa, không... Vị trí của gia chủ đã vững hơn trước kia rồi, chắc chắn sẽ không dễ dàng bỏ qua cho họ...

Tề Nhạc Minh ngồi ở vị trí cuối cùng của Nghị sự đường lúc này khóe môi nở nụ cười nhạt lạnh băng, nhìn màn trước mắt, trong lòng đắc ý. Giờ cuối cùng y cũng đã thoát được bóng đen của Giang Nguyên. Giờ cả Tề gia đều không cần phải nhìn sắc mặt Thiên Y viện nữa. Cho dù Giang Nguyên bây giờ có là một trong bốn người đứng đầu Thiên Y viện thì đã sao? Bây giờ ông đây căn bản đã không cần bám vào mày nữa...

Tề Nhạc Minh đắc ý nhìn 20 viên Hồng Vân Đan trong tay cha mình, trong lòng hưng phấn. Địa vị gia chủ của cha mình giờ đã vững như Thái Sơn. 20 viên Hồng Vân Đan này, là thiếu chủ Tề gia, ít nhất mình sẽ có 6, 7 viên... Có 6, 7 viên này đã đủ giúp mình thăng lên Thiên vị rồi.

Nghĩ tới tương lai không ngừng có được loại đan dược này, sắc mặt Tề Nhạc Minh càng thêm hưng phấn, trong lòng thầm lẩm bẩm: “Giang Nguyên... Mày không phải dựa vào đan dược sao? Cho dù mày thăng lên Thiên vị thì đã sao? Giờ ông đây cũng cũng có đan dược, chờ ông đây cũng lên tới cấp thiên vị, hừ hừ... Đến lúc đó ai sợ ai?”

Nét mặt Tề Nhạc Minh bây giờ giống như một con mèo tam thể

đang đứng meo meo trước gương, giống như đã nhìn thấy được mình có sức mạnh to lớn có thể khiêu chiến được mãnh hổ vậy...

Giang Nguyên vừa bưng ly rượu vang lên thì liên tục hắt xì hai cái. Sau đó hần khó hiểu xoa mũi, thật sự không hiểu mình tại sao lại đột nhiên nhảy mũi? Chẳng lẽ mình mà còn có thể bị cảm cúm sao?

Hần nhẹ nhàng lắc đầu một cái.

Trong ánh mắt kỳ quái của Eve ở đối diện, Giang Nguyên nâng ly rượu lên mỉm cười với cô, sau đó nhẹ nhàng nhấp một miếng, cảm nhận rượu chảy qua đầu lưỡi mang theo mùi hương đặc biệt rồi mới hài lòng nuốt xuống.

- Ủy viên thường vụ Giang... Giờ máy bay của chúng ta đã vào biên giới nước Pháp. Khoảng nửa tiếng sau sẽ đáp xuống sân bay Paris-Charles-de-Gaulle...

Lúc này một tiếp viên hàng không mặt mày nghiêm túc, cẩn thận ngồi xuống cạnh Giang Nguyên, nhỏ giọng nói:

- Ban liên lạc bên ngoài đã sắp xếp khách sạn giúp ngài, là khách sạn Four Seasons gần đường Avenue des Champs-Élysées... Không biết ngài có hài lòng không?

Giang Nguyên gật đầu một cái, sau đó đặt ly rượu trong tay xuống, cười nói:

- Được... Cứ như vậy đi...

Cho dù máy bay vô cùng thoải mái, nhưng bay bảy tám tiếng đồng hồ vẫn khiến người ta cảm thấy hơi mệt mỏi. Cũng may là năng lực của Ban liên lạc bên ngoài Thiên Y viện khá tốt, vừa xuống máy bay đã đổi sang một chiếc trực thăng, bay thẳng đến khách sạn Four Seasons. Điều này rõ ràng khiến các người đẹp rất hài lòng...

Lúc này Paris đang là sáng sớm, có điều do chênh lệch thời gian nên mọi người khá mệt mỏi. Họ đến khách sạn liền quay về phòng mình ngủ hơn nửa ngày, mãi cho đến buổi chiều mới tỉnh dậy, khôi phục tinh thần.

Hai vị Đại vu sư các hạ, cùng với Hầu tước Eve các hạ dường như hoàn toàn không khổ vì sự chênh lệch thời gian. Khi Giang Nguyên cùng Tuyên Tử Nguyệt bọn họ xuất hiện, ba người họ đã nhàn nhã ngồi trong phòng ăn uống trà chiều...

Hai vị Đại vu sư các hạ đi vào thủ đô thời trang dường như cũng bị môi trường thời trang ở đây tác động, vòng hoa lông chim trên đầu không biết đã biến mất từ lúc nào. Hai người đội mũ tròn nhỏ, trên người đã thay bằng bộ đồ âu tượng đối bình thường khiến cho Giang Nguyên vừa bước vào mắt không khỏi sáng lên...

- Sứ giả đại nhân...

Thấy Giang Nguyên đi vào, hai vị Đại vu sư các hạ vội vàng theo thói quen cung kính đứng dậy chào hỏi Giang Nguyên.

- Ngồi đi ngồi đi...

Giang Nguyên đã quen với hành động này của hai người nên vội vàng gạt đầu ra hiệu, sau đó dẫn đám Tuyên Tử Nguyệt ngồi xuống bàn bên cạnh. Đây là nước Pháp, mặc dù hai vị Đại vu sư đã thay bộ trang phục kỳ quái trên người nhưng hành động quá bất thường của hai người ban nãy vẫn hấp dẫn sự chú ý của không ít người. Giang Nguyên tới đây là để nghỉ ngơi nên không muốn trở thành tiêu điểm...

Còn Phan Hiểu Hiểu lúc này chẳng kiêng kỵ gì, chạy đến ngồi xuống bàn Eve, mặt đầy tò mò nhìn từ trên xuống dưới bộ trang phục mới của hai vị Đại vu sư.

Cũng may hai vị Đại vu sư này ở bên cạnh Giang Nguyên đã lâu, cũng quen với tính cách của cô nàng này, lại biết người này có quan hệ kỳ lạ với sứ giả đại nhân nên thậm chí hai người còn đặc ý đứng dậy, giang hai tay xoay vòng tại chỗ hai vòng để Phan Hiểu Hiểu nhìn rõ...

- Wao... Đúng là không tệ, thay quần áo một cái là mất ngay cái vẻ da đen nhà quê luôn...

Phan Hiểu Hiểu mặt đầy khen ngợi.

Hai vị Đại vu sư không hiểu Phan Hiểu Hiểu đang nói mình là da

đen nhà quê. Chỉ thấy vẻ mặt khen ngợi của Phan Hiểu Hiểu nên trên mặt họ càng thêm đắc ý.

Đối với sự hiểu lầm thường xuyên của hai vị Đại vu sư này, Phan Hiểu Hiểu đã quen rồi. cô lập tức cảm thán nhìn Eve mỉm cười bên cạnh:

- Eve, chị chọn quần áo cho họ à?

- Đúng... Thế nào? Cũng không tệ lắm phải không!

Eve sớm đã thấy sự khen ngợi trên mặt Phan Hiểu Hiểu, mỉm cười gật đầu nói.

- Rất trâu... Chị trâu thật ấy... Hai bộ quần áo này đã hoàn toàn thay đổi hình tượng chân đất của hai ông này...

Phan Hiểu Hiểu mặt đầy khen ngợi, nhìn Eve nói:

- Lát nữa chị nhất định phải cùng em đi dạo phố... Cũng giúp em chọn một chút nhé!

Mặc dù tiếng Hoa của Eve cũng đủ để giao tiếp nhưng cô thật sự không hiểu nổi mình có quan hệ gì với thứ động vật bốn chân sừng dài này. Nhưng cô vẫn hiểu sự tán dương và yêu của của Phan Hiểu Hiểu. Eve vốn luôn muốn tạo mối quan hệ tốt với Phan Hiểu Hiểu dĩ nhiên là nhiệt tình đồng ý với yêu cầu của Phan Hiểu Hiểu.

Dĩ nhiên, nguyên nhân chủ yếu vẫn là vì cho dù thuộc chủng tộc nào thì số phụ nữ không thích dạo phố, đặc biệt là dạo phố ở Paris thật sự không nhiều...

Giang Nguyên bên cạnh dĩ nhiên không thèm để ý đến Phan Hiểu Hiểu và Eve đang thì thầm to nhỏ, chỉ mỉm cười nhận thực đơn nhân viên phục vụ đưa sang, sau khi hỏi ý kiến của Tuyên Tử Nguyệt thì dùng tiếng Pháp lưu loát chọn vài thứ bánh ngọt và các loại bánh mứt, ngoài ra còn chọn một bình hồng trà...

Về trà, Giang Nguyên không định bình phẩm, nhưng không thể không nói bánh ngọt ở đây tương đối ngon. Chỉ ít Tiểu Bảo đã ăn rất vui vẻ. Hơn nữa ở đây ánh mặt trời ấm áp, ăn bánh ngọt mềm

xốp, tỉnh thoảng nhàn nhã hớp một ngụm hồng trà, điều này khiến Giang Nguyên rất là hài lòng.

Đàn bà là loài sinh vật tương đối cố chấp với việc shopping, đặc biệt là Phan Hiểu Hiểu. Mọi người chưa ngồi được một tiếng đã bị Phan Hiểu Hiểu hối ra ngoài shopping.

Đứng trên con phố Avenue des Champs-Élysées nhìn bảng hiệu tầng tầng lớp lớp cùng với dòng người nối đuôi nhau không dứt, Giang Nguyên hít một hơi thật sâu...

- Đúng là lâu lắm không tới rồi...

Phan Hiểu Hiểu sớm đã kéo Eve xông vào các cửa hàng quần áo, chỉ còn Tuyên Tử Nguyệt dắt Tiểu Bảo đứng bên cạnh hẳn, nhìn mấy bảng hiệu trước mặt, sau đó cười cười chỉ vào cửa hiệu Phan Hiểu Hiểu đang xông vào, cười nói:

- Chúng ta cũng đi xem một chút chứ?

- Được rồi... Đi!

Giang Nguyên mỉm cười cười, sau đó đưa tay nắm bàn tay kia của Tiểu Bảo, hai người lớn một trẻ nhỏ chậm rãi bước sang bên kia. Diêu Nhất Minh xách túi, đi đằng sau hai bước, trên mặt là nụ cười khiêm tốn và cung thuận.

Lúc Giang Nguyên bước vào trong cửa hàng, trong cửa hàng đối diện, một người đàn ông trung niên anh tuấn tóc vàng chậm rãi bước ra, gã khẽ cau mày nhìn một cái rồi biến mất trong cửa hàng đối diện. Ánh mắt sắc bén lóe lên tia kinh ngạc, lầm bầm nói:

- Chẳng lẽ hẳn thật sự không chết?

Một cô gái xinh đẹp tóc dài màu đỏ, dáng người bốc lửa cảm thấy người đàn ông bên cạnh đột nhiên dừng bước liền nhìn theo ánh mắt của người đàn ông. Trong mắt cô lóe lên tia đổ kỵ, sau đó yêu kiều nói:

- Ồ... Honey, chẳng lẽ anh không thích em nữa à? Bắt đầu thích phụ nữ khí chất phương Đông rồi sao?

- Dĩ nhiên là không... Lisa của anh... Cả đời này anh chỉ yêu mình em...

Nghe thấy giọng bất mãn và hờn dỗi của bạn gái, tia kinh ngạc trong mắt người chột lóe rồi biến mất, trong nháy mắt liền thay bằng nụ cười dịu dàng, nhẹ nhàng hôn lên trán cô gái tóc đỏ, ngọt ngào nói:

- Đi... Chúng ta qua bên kia xem thử, xem có thể nhìn thấy cái túi nào hợp với em không nhé!

- Ôi... Tốt quá, honey, anh đúng là tốt với em quá...

Chương 1146: Johnny lại xuất hiện

- Honey... Anh thấy cái túi này thế nào?

Lisa khoác một cái túi lên vai trái, đứng trước gương, đưa tay tạo dáng đánh giá một lúc, sau đó liền xoay người nhìn người đàn ông tóc vàng sau lưng, tạo dáng đứng mê người, cười ngọt ngào nói:

Người đàn ông tóc vàng cũng mỉm cười nhìn nhìn, sau đó nói:

- Ủ... Cũng không tệ lắm... Nhưng honey, anh đề nghị chúng ta có thể chọn thêm, sau đó em lại thử thêm vài cái...

Nghe người đàn ông tóc vàng nói vậy, mắt Lisa sáng lên, trên mặt lộ vẻ hưng phấn, nhảy đến hôn mạnh lên mặt người đàn ông tóc vàng một cái:

- Honey, yêu anh chết đi được..

- Đi đi đi đi...

Dứt lời, người đàn ông gật đầu nói với nhân viên bán hàng bên cạnh:

- Lấy thêm mấy cái túi đến đây để Lisa xinh đẹp nhất của tôi chọn!

- Vâng, thưa ngài...

Hiếm khi gặp một đại gia hào phóng như vậy, dĩ nhiên nhân viên bán hàng vội vàng gật đầu.

- Được rồi... Lisa, em cứ ở đây từ từ chọn, anh ra ngoài gọi điện đã... Anh sẽ quay lại ngay, em chọn túi đi, chắc chắn anh sẽ ngắm lại, xem nó có xứng với Lisa xinh đẹp nhất của anh không...

Cặp mắt của người đàn ông tóc vàng dịu dàng và tà mị, nụ cười và giọng nói đầy từ tính khiến Lisa mê mẩn.

- Được... Honey, em ở đây chờ anh.

Người đàn ông tóc vàng thấy Lisa dồn toàn bộ sự chú ý vào mấy cái túi nhân viên bán hàng đưa đến thì liền không nhanh không chậm bước ra ngoài.

Sau khi bước ra khỏi cửa hàng, người đàn ông tóc vàng nhanh chóng lấy một chiếc kính đen đeo lên mặt, sau đó khẽ rút cổ một cái, khi chất toàn thân lập tức thay đổi rất nhiều. Sau đó y chậm rãi bước nhanh sang cửa hàng có bóng dáng khiến y chú ý vừa bước vào ban này.

Cửa hàng này là một cửa hàng quần áo tương đối nổi tiếng, người bên trong rất nhiều, đang chen nhau mua đồ.

Bên trong đây những người phương Đông da vàng tóc đen đi du lịch theo đoàn đang mua đồ khiến y hơi khó tìm được mục tiêu. Người đàn ông tóc vàng không kìm được thấp giọng mắng một tiếng:

- Cái đám Trung Quốc chết tiệt này, chẳng lẽ ở nước các người không có quần áo để mua à?

Mặc dù chân mày người đàn ông tóc vàng hơi nhíu lại nhưng vẫn khiên tốn đi giữa đám đông, cẩn thận nhìn xung quanh, tìm kiếm bóng dáng khá quen thuộc kia.

Y tin, đối phương không thể rời đi nhanh như vậy... Đối phương cũng không phải chỉ có một mình, bên cạnh có một người phụ nữ, hơn nữa còn có một đứa trẻ. Chỉ cần phụ nữ phương Đông bước vào đây thì không thể nào rời đi trong nửa tiếng đồng hồ.

Đúng như những gì y nghĩ, hai phút sau, trước một giá đồ, y đã thấy bóng dáng người phụ nữ kia, còn trên ghế sa lon bên cạnh, bóng lưng quen thuộc kia lúc này đang ngồi trên chộc đĩa trẻ ban này.

Y im lặng tiến đến gần bóng dáng kia, cách khoảng hai ba mét, trông có vẻ đang ngắm quần áo nhưng lỗ tai thì vô tình run lên.

- Tiểu Bảo ngoan... Đừng làm phiền dì Hiếu Hiếu, đợi lát nữa ba đưa con đi mua đồ chơi... Mua những món thật đẹp nhé...

Nghe giọng nói từ cách đó không xa truyền đến, cơ thể người đàn ông tóc vàng hơi run lên.

- Là hần... Hần vẫn chưa chết!

Trong mắt người đàn ông tóc vàng lóe lên tia tàn khốc, nhưng không hề có hành động gì. Y chỉ đứng đó, giống như đang lơ đãng đánh giá những bộ y phục xung quanh.

- Chị Tử Nguyệt... Chị cảm thấy bộ này như thế nào?

- Ừm... cũng được...

- Em mặc đẹp lắm!

- Giang Nguyên... Anh thấy sao?

- Rất đẹp...

- A... được. Nhưng bộ này cũng rất đẹp... Toàn chị Eve lựa giúp em đấy... Em cũng rất thích...

- Mua, mua, mua!

- A... Tốt quá rồi... Chị Tử Nguyệt, bộ chị đang mặc cũng được, rất hợp với chị... Mua đi...

- Ừm... Chị cũng thấy hình như cũng được...

- Mua, mua hết... Gói lại hết đi... Xem thử còn thích gì nữa... Eve, em có thích gì không?

Nghe mấy nam nữ kia trò chuyện với nhau, tia cổ quái trong mắt người đàn ông tóc vàng càng đậm hơn, sau đó như vô tình quay người lại, sau khi nhìn xung quanh hai cái liền chậm rãi đi ra ngoài.

Hai cô gái Trung Quốc, một cô gái phương Tây, y phục và trang điểm đều tương đối bất phàm... Chuẩn bị mua những bộ quần áo ít nhất cũng hơn 30.000 Euro, hơn nữa còn chuẩn bị mua nhiều hơn nữa... Những cô gái xinh đẹp kinh người này hình như đều có quan hệ tương đối thân mật với hắn. Hơn nữa bên cạnh hắn còn mang theo một vệ sĩ hoặc thư ký.

Người đàn ông tóc vàng đi ra ngoài cửa, mắt híp lại, lẩm bẩm:

- Tên này chẳng những thật sự không chết mà còn có tiền như vậy... Hắn kiếm đâu ra nhiều tiền thế? Tất cả tiền đều ở chỗ mình mới đúng... Sao hắn có thể có nhiều tiền như vậy?

- Chẳng lẽ... đồ thật bị hắn lấy rồi? Tất cả mọi người đều chết, cho nên một mình hắn phát tài? Đáng chết!

Trong mắt tên đàn ông tóc vàng lóe lên tia lạnh lẽo, đưa tay nhẹ nhàng sờ cằm mình, sau đó cười khẽ một tiếng:

- Cục cưng à, mặc dù tao rất không muốn gặp lại mày, nhưng giờ gặp lại mày, tao thật sự rất vui.

Sau khi đi dạo ở Avenue des Champs-Élysées dạo suốt một buổi chiều, cuối cùng các người đẹp cũng hài lòng quay về khách sạn. Sau lưng các cô, hai vệ sĩ Địa giai ngoại viện lúc này trong tay mỗi người xách bảy tám cái túi đang đi theo sau.

Nhìn vẻ vui vẻ của các cô, trong lòng Giang Nguyên vừa vui lại vừa xót... Loài sinh vật phụ nữ này, đúng là thích shopping, cứ đụng đến nó là không biết tiết chế... Một buổi chiều mình đã xài mất cả triệu, đây là Tuyên Tử Nguyệt còn rất tiết kiệm giúp mình rồi đấy.

Ngẫm lại mình chỉ còn hơn năm triệu rưỡi, trong lòng thầm thở dài. Cũng may chuyện shopping đã tạm thời chấm dứt, sau này cho dù có mua đồ nữa chắc chỉ mua vài thứ linh tinh vặt vãnh, không

giống như hôm nay, một buổi chiều xài mất cả triệu bạc.

Cũng may là ngoại trừ mua sắm cá nhân ra, những chi phí khác đều có Thiên Y viện thanh toán, nếu không chuyển hành trình thế này, e là năm triệu của mình không chống đỡ được mấy ngày.

Ngẫm nghĩ một chút, cuối cùng Giang Nguyên hơi bình tĩnh lại, chẳng qua trong lòng chỉ thầm buồn bã một chút. Ngày hôm qua mới mua một căn biệt thự, xài gần ba chục triệu. Quý cứu trợ ngay lập tức bị móc sạch tài khoản, nếu không mau chóng kiếm chút tiền bổ sung vào, e là mỗi ngày Mã Tiểu Duệ đều sẽ gọi điện đến làm phiền mình.

- Phù... Làm sao đây, làm sao đây?

Giang Nguyên tính toán, nếu còn không được thì chỉ có thể rút ở Thiên Y viện thôi. Mình là Ủy viên thường vụ Hội đồng viện, lương hằng năm cũng tương đối cao. Ứng trước rồi từ từ trả. Hơn nữa điểm của mình cũng còn khá nhiều, đem ít điểm đổi thành tiền chắc cũng ứng phó được một thời gian.

Có điều, làm như vậy hình như cũng hơi mất mặt... haizz...

Giang Nguyên đang thương đang tính toán, nhưng ngoài mặt lại không dám lộ ra vẻ buồn bã, chỉ cười híp mắt ôm Tiểu Bảo, trêu chọc nói:

- Haizz... Được được được, con muốn xem sư tử, ngựa vằn... Đều được...

- Cái gì? Con muốn xem động vật di cư? Sao con biết cái thứ này chứ?

- Xem tivi? Trong tạp chí thế giới động vật? Rất đẹp? Mấy chục ngàn con linh dương đầu bò chạy lung tung khắp nơi? Còn có cả cá sấu?

Nghe Tiểu Bảo nói vậy, Giang Nguyên không kìm được choáng váng. Sau đó nháy con mắt, nói:

- Cái đó, Tiểu Bảo à... Động vật di cư giờ chưa tới lúc, giờ mới tháng ba, động vật di cư đó phải đợi đến tháng 7 tháng 8...

- Không chịu, không chịu... Giờ con muốn xem, giờ con muốn xem... Ba nói dối, nói dối... Còn nói muốn xem cái gì cũng được...

Nghe Giang Nguyên nói vậy Tiểu Bảo liền không chịu, liên tục lắc đầu, bực bội hét lên:

- Ba nói dối, nói dối...

- Hey Hey... Ôi Chúa ơi, lúc này ở đâu có động vật di cư chứ? Cái này cho dù có tiền cũng không làm được... Chẳng lẽ bảo người ta đi đuổi một đám linh dương đầu bò chạy lung tung sao?

Giang Nguyên đau khổ đưa tay ôm mặt, vội vàng khuyên nhủ:

- Tiểu Bảo ngoan... Vậy, chúng ta không xem động vật di cư. Ba đưa con đi coi cá mập có được không?

- Không thèm, không thèm... Con chỉ muốn xem động vật di cư... Con chỉ muốn xem động vật di cư... Dì Tử Nguyệt, dì Hiếu Hiếu... Ba con là kẻ nói dối...

Tiểu Bảo đã bị tập chí thể giới động vật tẩy não, lúc này không chịu nghe theo, bắt đầu kêu cứu bình.

Nhìn hai cô gái đang trợn mắt khinh bỉ mình, Giang Nguyên đau khổ đầu liên tục nói:

- Được, được được... Ngày mai chúng ta đi xem động vật di cư, ngày mai đi xem...

- Johnny tiên sinh... Chúng tôi đã điều tra, người Trung Quốc tên Giang Nguyên kia tổng cộng đã mua 13 món đồ từ 3 cửa hàng, bao gồm quần áo, túi xách, và cả giày... Tổng cộng tốn khoảng 120 ngàn Euro... Hơn nữa hắn còn có ba vệ sĩ và một tùy tùng, trong đội ngũ có hai lão già da đen hơi kỳ quái... Ở trong khách sạn Four Seasons, bọn họ tổng cộng ở 3 phòng Deluxe, 3 phòng Junior.

Một người da đen khiêm nhường đứng trước mặt người đàn ông tóc vàng, cẩn thận báo cáo:

- Đây là những tình báo hiện tại chúng ta có được.

- 120 ngàn Euro, ba vệ sĩ và một tùy tùng, phòng Deluxe khách sạn Four Seasons...

Tên đàn ông tóc vàng giờ đã có thể được gọi là “Johnny” mỉm cười lẩm bẩm, sau đó hài lòng gật đầu một cái, nói:

- Tốt lắm, đi xuống đi... Đi tra rõ hành trình của bọn họ... Tôi muốn biết rõ rất cả! Nhưng nhất định phải chú ý, mục tiêu là một cao thủ có kinh nghiệm, không được để cho hấn phát giác!

- Johnny tiên sinh, xin ngài yên tâm... Chúng tôi sẽ không tiếp xúc đối phương ở khoảng cách gần, sẽ dùng những cách khác để điều tra, không để đối phương phát hiện ra sự tồn tại của chúng tôi...

Lúc nói những lời này, trong mắt người da đen lóe lên tia tự tin.

Chương 1147: Người cha bất đắc dĩ

Giang Nguyên ngồi trên ghế sa lon ở phòng khách, lúc này đang vắng nước miếng thảo luận một cái vấn đề nghiêm trọng với hai vị Đại vu sư các hạ.

- Di cư? Linh dương đầu bò di cư?

Đại vu sư Poragu trợn to cặp mắt trắng đen rõ ràng nhìn Giang Nguyên, lặp lại lần nữa.

- Đúng vậy... Di cư, linh dương đầu bò di cư...

Giang Nguyên liên tục gật đầu, nói:

- Con trai tôi muốn xem linh dương đầu bò di cư...

Thấy Giang Nguyên xác nhận, Poragu nháy mắt một cái, sắc mặt cổ quái nói:

- Sứ giả đại nhân tôn kính... Năm nay linh dương đầu bò di cư chắc khoảng tầm vào thượng tuần tháng tám... Giờ không thể xuất hiện di cư theo mùa như vậy được...

- Đúng vậy ... Sứ giả đại nhân tôn kính... Ngài phải giải thích với Tiểu Bảo... Giờ ở đó nước mưa dầm dề, thức ăn đầy đủ, linh dương đầu bò không thể nào di cư...

Đại vu sư Draco ở bên lúc này cũng liên tục lắc đầu nói.

- Giải thích? Ông bảo tôi giải thích với con trai tôi?

Giang Nguyên trợn tròn mắt, chỉ thiếu điều đỏ mặt gân cổ lên với hai vị Đại vu sư, nói:

- Tôi phải giải thích với con trai tôi như thế nào đây? Hoặc là các ông đi, hoặc là các ông làm một cuộc linh dương đầu bò di cư cho tôi!

Nhìn hai vị Đại vu sư mặt đầy vô tội nhưng trong lòng vô cùng run

sợ trước cơn giận dữ lôi đình của sứ giả đại nhân, Giang Nguyên thở dài, chỉ đành nhẹ giọng giải thích:

- Các ông nên biết, trẻ con là loài sinh vật còn khó dây dưa hơn cả linh dương đầu bò di cư... Các ông là người bản địa, cả Châu Phi đều do các ông quản, các ông hãy nghĩ cách giúp tôi đi.

Nói tới đây, sứ giả đại nhân uy nghiêm này ra lệnh như đinh chém sắt:

- Bất kể các ông làm như thế nào, cũng phải làm ra cái cảnh linh dương đầu bò chạy lung tung trên thảo nguyên cho tôi... Ai thêm lo rồi cuộc bọn chúng có di cư hay không chứ.

Nhìn sứ giả đại nhân tức giận bỏ lại mệnh lệnh này rồi khí thế bồng bồng bỏ ra khỏi phòng, hai vị Đại vu sư đáng thương ngồi đó, tôi nhìn anh, anh nhìn tôi... mặt như đưa đám, trở mặt nhìn nhau.

Tuyên Tử Nguyệt thấy Giang Nguyên mặt mũi không vui trở về phòng vội vàng cho rót một ly trà, cười khổ nói:

- Thế nào? Ngày mai thật sự đi Châu Phi xem di cư à?

- Đúng vậy... Ngày mai đi Phi Châu...

Giang Nguyên nâng ly trà lên, ngửa đầu uống “ừng ực” một hơi, chậm rãi thở ra một hơi nói:

- Anh đã nói với hai Đại vu sư, bất kể như thế nào cũng phải làm ra một cuộc di cư cho anh!

Tuyên Tử Nguyệt nhìn bộ dạng bức bối của Giang Nguyên thì nguyệt không nhin được cười, đưa tay cầm bình trà rót thêm cho Giang Nguyên một ly trà, nói: "

- Giờ này anh bảo họ làm sao làm được vụ di cư chứ? Thôi thôi... Chúng ta cứ từ từ đi, Tiểu Bảo cũng chỉ nổi hứng vậy thôi, đợi hai ngày nữa là nó quên mất ấỵ mà...

- Không được... Còn phải đợi hai ngày nữa, đợi hai ngày nữa chắc anh bị nó làm cho phát điên rồi...

Giang Nguyên thở dài, nói:

- Anh không muốn để lại cho nó ấn tượng anh là kẻ nói dối... Cứ vậy đi, ngày mai chúng ta cứ đi rồi tính... Tạm thời dùng sư tử, hổ gì đó ứng nó, nói không chừng nhìn thấy sư tử với hổ, nó cũng không so đo chuyện này nữa.

- Được rồi được rồi... Vậy thì đi... Có điều, em nói anh biết... Châu Phi chỉ có sư tử, chưa từng nghe nói có hổ đâu nhé...

Tuyên Tử Nguyệt hoạt bát nhún vai một cái nói.

- A? Phải không?

Giang Nguyên ngẩn ra một chút. Mới nhớ ra, năm đó lúc mình ở Châu Phi đúng là chưa từng nghe nói có hổ.

- Vậy làm sao đây? Anh đã đồng ý đưa nó qua đó xem sư tử, xem hổ rồi cả linh dương đầu bò di cư nữa...

Giang Nguyên nháy mắt một cái. Đột nhiên đưa tay bịt mắt, thống khổ thở ra một hơi nói:

- Xong rồi xong rồi... Lỡ như nó đòi xem...

- Vậy thì bảo Ban liên lạc bên ngoài tìm một đoàn xiếc hoặc một vườn thú, dù sao cũng phải kiếm cho ra hai con hổ nhét lên thảo nguyên.

- Được rồi... Tùy anh...

Tuyên Tử Nguyệt thấy Giang Nguyên từ trước tới nay không sợ trời không sợ đất giờ lại nhức đầu như vậy thì cảm thấy hả hê. Cũng chỉ có Tiểu Bảo mới áp chế được hắn.

- Đi thôi... Đi xem linh dương đầu bò di cư thôi...

Trong tiếng hoan hô của Tiểu Bảo, chiếc trực thăng chậm rãi rời khỏi bãi đáp máy bay trên nóc khách sạn Four Seasons, chỉ để lại một người da đen đứng trong đại sảnh khách sạn Four Seasons. Sau khi gã nghe điện thoại thì điên cuồng lao ra khỏi đại sảnh khách sạn, ngẩng đầu nhìn hai chiếc trực thăng chậm rãi rời đi,

mắt lập tức trợn tròn.

Một lúc sau gã mới nhanh chóng bấm một dãy số khác.

- Cái gì? Bọn họ trực tiếp ngồi trực thăng từ khách sạn đến sân bay sao?

Johnny nhận nghe điện thoại, sau khi nghe thấy vậy, sắc mặt âm trầm, lạnh giọng nói:

- Phái người theo sau điều tra... Xem xem rốt cuộc họ ngồi hãng hàng không nào, đi đâu... Lập tức báo lại!

- Vâng... Johnny tiên sinh, an tâm giao cho chúng tôi, nhất định sẽ không để cho ngài thất vọng!

Sau khi cúp máy, Johnny bắt đầu đi lòng vòng trong phòng, vừa đi vừa đưa tay nắm tóc, lăm bằm:

- Đáng chết, đừng nói với mình, hôm qua mới đến Paris, hôm nay đã về Trung Quốc nhé!

Cái nơi Trung Quốc chết tiệt kia mình không thể làm được gì... Nếu thật sự quay về coi như may mắn... Nhưng may chỉ có thể chạy thoát được lần này, không trốn thoát lần sau đâu.

Nếu may không chết, không lấy được thứ trong tay may, sao tao có thể yên tâm được.

Johnny ở trong phòng đứng ngồi không yên, lòng tràn đầy lo lắng đi vòng quanh, thỉnh thoảng lại nhìn điện thoại di động. Có điều sau khi bức bối một lúc, tia cảm tức trong mắt càng lúc càng đậm, cuối cùng không kìm được, đi sang căn phòng bên cạnh.

Mở cửa phòng, lúc này Lisa yêu kiều đang để lộ đôi chân ngọc thon dài và phần ngực, thoải mái nằm sấp trên giường. Sau khi cô ta nghe tiếng chân thì hơi quay đầu lại, để lộ gương mặt kiều mị, nói:

- Ồ... Honey... Hôm nay sao anh sang sớm vậy...

- Đứng dậy, con điếm này...

Johnny sải bước đi tới, mắt đỏ kè cởi đồ ngủ của mình, sau đó kéo mái tóc đỏ rực của Lisa về phía giữa hai chân mình, sau đó đưa cái thứ vừa ngóc dậy kia thọc thẳng vào trong cái miệng đỏ rực của cô ta.

Trong tiếng rên hư hử, y ra sức đẩy mạnh, vừa hoạt động, ngọn lửa giận trong mắt cũng dần biến thành hưng phấn.

- Đáng chết... Ngoan ngoan giai tất cả mọi thứ ra cho tao... Nếu không, mày đừng mong chạy thoát... Haha, có điều mạng của mày, cũng phải để lại cho tao...

Chương 1148: Ảo tưởng của nữ tiếp viên hàng không

- Máy bay đã vào trạng thái bay ổn định, giờ mọi người đã có thể tháo dây an toàn, tự do hoạt động rồi.

Trong loa truyền tới giọng nói đầy từ tính của cơ trưởng, khiến mọi người lập tức vui vẻ.

Nữ tiếp viên hàng không xinh đẹp đẩy chiếc xe đẩy nhỏ, chậm rãi đi đến bên cạnh Diêu Nhất Minh, hơi khom người, trong cặp mắt đẹp tràn đầy nhu tình, ngọt ngào nói:

- Diêu tiên sinh, xin hỏi ngài muốn uống chút gì không?

Diêu Nhất Minh nhẹ nhàng ngẩng đầu nhìn khuôn mặt tinh xảo. Anh rất dễ dàng cảm nhận được ý định thân cận đặc biệt nào đó trong mắt đối phương. Trong lòng anh lóe lên chút vui vẻ, sau đó tùy tiện nhìn về phía chiếc xe đẩy, nhưng trong lúc lơ đãng lại nhìn xuyên qua khe hở chỗ nút áo sơ mi của đối phương nhìn thấy vòng ngực nõn nà của đối phương.

- Ừ ừ...

Trong lòng Diêu Nhất Minh khẽ run lên, lại giương mắt nhìn khuôn mặt tinh xảo kia một cái rồi mỉm cười nói:

- Cho tôi một ly rượu vang.

Giống như cảm nhận được chút khác biệt trong nụ cười của đối phương, trên mặt nữ tiếp viên hàng không thoáng ửng hồng, giọng nói càng ngọt ngào hơn:

- Được, Diêu tiên sinh, xin đợi một lát.

Diêu Nhất Minh nhìn thấy cổ tay tinh tế như ngọc của đôi phương nhắc chai rượu vang lên thì cảm thấy miệng mình khô khốc, có điều vừa nhìn thấy đối phương cầm ly lên chuẩn bị rót rượu thì đột nhiên giật mình, vội vàng lên tiếng, nói:

- Chờ một chút hay là cho tôi đổi thành một ly cà phê đi!

- Ồ?

Nghe vậy, tiếp viên hàng không sửng sốt một chút, sau đó liền cười ngọt nói:

- Vâng!

Diêu Nhất Minh ngồi trên chiếc ghế da thật thoải mái, đưa tay nhẹ nhàng ấn nút, hơi điều chỉnh độ cao của lưng tựa, nhìn cặp chân dài mê người đang được bó trong chiếc váy ngắn của nữ tiếp viên hàng không đang bước đến. Anh ta khẽ cười một tiếng, sau đó cầm ly cafe chậm rãi đưa lên miệng, cảm thụ mùi vị cafe đậm đà lan tràn trong miệng, hài lòng gật đầu một cái, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Anh hiểu rất rõ suy nghĩ nào đó trong mắt đối phương. Tuy những thành viên tổ bay này chỉ là thành viên vòng ngoài nào đó trực thuộc ngoại viện, thậm chí cũng không rõ các cô có thực sự nằm trong cơ cấu nào hay không, nhưng là tiếp viên hàng không trên chiếc phi cơ riêng phục vụ tầng cao của Thiên Y viện thế này thì đều biết rõ độ cao và đẳng cấp của nhóm người mình như thế nào.

Mặc dù mình chỉ là một tùy tùng phục vụ bên cạnh ông chủ nhưng cũng đã đủ để tìm đối phương đập thình thịch, có suy nghĩ đặc biệt rồi.

Và rõ ràng, đối phương cũng có tư cách làm mình rung động, thậm chí là ban nãy suýt chút nữa đã khiến mình quên mất chức trách. Uống một ly rượu vang sẽ không gây ra trở ngại gì quá lớn.

Nhưng mình đi bên cạnh ông chủ là để phục vụ ông chủ, không thể để xảy ra bất kỳ sai sót nào, càng không thể để ông chủ có chút gì không vui. Vẫn may là mình đã phản ứng lại kịp. Uống rượu là chuyện mình làm trước khi đi ngủ, còn bây giờ trong tình huống bất cứ lúc nào cũng có thể cần mình phục vụ thì tuyệt đối không được.

Những đám mây trắng ngoài cửa giống như cây kẹo bông lớn, lửng lơ trôi lơ lửng giữa không trung cách đó không xa. Dưới ánh mặt trời soi chiếu giống như được độ lên một tầng kim quang nhàn nhạt.

- Ba, lát nữa con muốn xem sư tử, con cọp, còn cả ngựa vằn, rồi cả thật nhiều thật nhiều linh dương và linh dương đầu bò nữa...

- Được được, xem hết, xem hết...

Diêu Nhất Minh nghe thấy bên tài truyền đến giọng nói bất đắc dĩ của ông chủ thì trong mắt lộ ra ý cười âm mị. Sau khi anh ta nhẹ nhàng thở ra một hơi, theo bản năng đưa tay sờ bình ngọc nhỏ trong túi mình, trong mắt dần dần toát ra một tia kiên nghị.

Ông chủ có ngày hôm nay cũng dựa vào sự phấn đấu và liều mạng của bản thân hắn, chỉ cần cố gắng, sau này nhất định cũng có cơ hội. Ông chủ là một người rất trọng tình cảm, chỉ cần mình có thể luôn lấy được sự tín nhiệm của hắn, vậy thì ông chủ chắc chắn sẽ không để mình chịu thiệt. Sau này đan được tu luyện và tài nguyên trong viện mình cũng sẽ không thiếu.

Cộng thêm sau này ít nhất ông chủ sẽ chấp chưởng vị trí quyền lực cao nhất trong viện ba bốn chục năm. Nếu có cơ hội như vậy mà mình còn không thể nỗ lực leo lên được thì hơi vô dụng quá rồi.

Say gối đầu trên gối mỹ nhân, tỉnh ngủ quyền thiên hạ.

Có lẽ chỉ cần hai, ba mươi năm nữa mình cũng có thể như vậy. Nghĩ đến đôi mắt xinh đẹp toát ra xuân quang mê người ban nãy, Diêu Nhất Minh khẽ cười một tiếng, những thứ này sau này mình cũng sẽ có.

- Nhất Minh, liên lạc với Ban liên lạc bên ngoài bảo họ tìm cho tôi

hai con hổ, đúng rồi, còn phải có cả mấy con hổ con nữa, phải chuẩn bị xong cho Tiểu Bảo trước khi chúng ta đến.

Nghe giọng nói bất đắc dĩ của ông chủ truyền đến, Diêu Nhất Minh vội vàng đáp một tiếng, sau đó liền lấy ra điện thoại vệ tinh, bắt đầu liên lạc với Ban liên lạc bên ngoài.

Lúc này trong khoang phục vụ của máy bay, hai nữ tiếp viên hàng không xinh đẹp tuyệt trần đang ngồi trên ghế, chụm đầu với nhau, khẽ cười bàn luận.

- Thế nào? Diêu tiên sinh đó thật sự không tệ đúng không?

Một nữ tiếp viên hàng không cười hì hì nhìn đồng nghiệp nói:

- Nếu cậu không lên, tớ lên đấy!

- Hừ, ai tranh với cậu chứ. Muốn đi thì cậu đi đi. Anh ta chỉ là một thư ký quen thôi mà.

Nữ tiếp viên hàng không khác thấp giọng hừ một tiếng nói:

- Dáng dấp cũng rất bình thường!

- Chắc chắn, xem cậu mạnh miệng kìa, nói cho cậu biết, bỏ lỡ là không còn cơ hội nữa đâu đấy.

Nữ tiếp viên hàng không thứ hai thấp giọng cười nói:

- Cậu không thấy uy phong của Trưởng ban Giang kìa à. Lần này vốn là một chuyến công tác, nhưng anh ấy đột nhiên nói muốn du lịch vòng quanh thế giới là đi vòng quanh thế giới. Cậu con trai nhỏ muốn xem động vật di cư liền bay thẳng đến Châu Phi. Không có hổ thì cho người đi kiếm về. Anh ấy đối với Diêu tiên sinh này cũng rất coi trọng. Hơn nữa Trưởng ban Giang còn rất trẻ, chỉ cần anh ấy chiếu cố Diêu tiên sinh một chút thì, chắc chắn, tiền đồ của Diêu tiên sinh sau này không cần nghĩ cũng biết!

Nghe vậy, đôi mắt của nữ tiếp viên hàng không đầu tiên bắt đầu lóng lánh, mặt nhìn xuống đất nói:

- Nếu Trưởng ban Giang vẫn chưa có vợ thì tốt biết mấy. Anh ấy

vừa đẹp trai, vừa có tiền, lại yêu vợ nữa. Hơn nữa đây là lần đầu tiên tớ thấy một người uy phong như anh ấy. mấy vị khách trước giờ chúng ta phục vụ toàn mấy ông bà già, chưa từng thấy ai đẹp trai như anh ấy, tùy hứng như anh ấy.

- Chắc chắc, cậu đừng mơ nữa. Cậu nhìn Tuyên tiểu thư, Phan tiểu thư, còn cả Eve tiểu thư ngoài kia đi. Cậu có thể so với người ta à? Các cô ấy đều chỉ là bạn gái thôi đấy. Cậu thành thật đi quyến rũ thư ký Diêu kia đi. Tớ thấy Thư ký Diêu kia cũng có tương lai lắm đấy. Chỉ cần cậu có bản lĩnh, sau này cứ chờ mà mê tùy phu quý đi!

- Được rồi được rồi, biết rồi. Nhưng tớ vẫn thích Trưởng ban Giang cơ, cho dù làm vợ nhỏ cũng được, như vậy thì đời này cũng thỏa mãn rồi.

Chương 1149: Ăn cắp

- Johnny tiên sinh chúng tôi đã xác nhận được mục đích của đối phương rồi.

Nghe giọng nói này trong điện thoại, Johnny vừa mới phát tiết xong hít một hơi thật sâu, sau đó ngồi xuống ghế sa lon trầm giọng nói:

- Bọn họ đi đâu? Tình hình chi tiết?

- Johnny tiên sinh, điểm đến trong chuyến hành trình lần này của họ là Kenya Châu Phi.

- Bọn họ đi máy bay à?

Johnny nhíu mày một cái, nghĩ thấy nhóm Giang Nguyên đi trực thăng thẳng đến sân bay thì lập tức cau mày trầm giọng nói.

- Không phải bao máy bay, họ đi bằng chiếc Gulfstream G65 riêng. Căn cứ theo điều tra, chiếc máy bay này thuộc một công ty ngoại mậu Trung Quốc, nhưng trông có vẻ không phải là một công ty hàng không.

- Hơn nữa căn cứ theo điều tra của chúng tôi, hai ngày trước đối phương từ một nơi nghỉ mát Nam Đảo Trung Quốc bay thẳng đến Paris. Hơn nữa đối phương vốn đặt trước phòng 3 ngày ở khách sạn Four Seasons, nhưng mới ở hai ngày đã rời đi, hẳn là tạm thời thay đổi hành trình, hơn nữa có thể nhanh chóng có được đường bay như vậy, từ đó có thể thấy, đối phương có lẽ tương đối có thực lực.

Nghe đối phương hồi báo, Johnny chậm rãi gật đầu, trong mắt lóe lên tia hưng phấn, nói:

- Được, liên lạc với bên Kenya, bảo theo dõi chặt, đồng thời chuẩn bị sẵn sàng đi, rõ chưa?

- Vâng, Johnny tiên sinh!

Sau khi Johnny cúp điện thoại thì đắc ý cười nói:

- Không ngờ mày đem đến cho tao ngạc nhiên lớn như vậy. Hy vọng mày đừng để tao thất vọng.

Lúc máy bay đáp xuống sân bay Nairobi, trời đã dần tối. Ở Nairobi lần này họ không ngồi trực thăng mà ngồi trên hai chiếc xe thương vụ lớn tiến vào một khách sạn địa phương ở Kenya.

Trong một chiếc xe van đối diện khách sạn, một người đàn ông da đen lúc này đang báo cáo qua điện thoại vô tuyến:

- Mục tiêu đã vào khách sạn.

Nhiệt độ Nairobi đã gần 30 độ, đối với bọn họ mới từ Châu Âu đến mà nói thì có hơi không quen. Có điều cũng may là nhiệt độ chỉ hơi thấp hơn Nam Đảo một chút, cho nên những quần áo được đem từ Nam Đảo tới lập tức được trưng dụng.

Giang Nguyên ngồi trên ghế sofa trong phòng khách, nghe Diêu Nhất Minh nghiêm túc báo cáo:

- Bên Văn phòng thường trú tại Kenya đã chuẩn bị xong hai con hổ và bốn con hổ con. Ngoài ra bên Văn phòng thường trú còn chuẩn bị cho ngài đội vệ sĩ vũ trang mười người.

- Vệ sĩ vũ trang?

Giang Nguyên nhú mồm một cái, lắc đầu nói:

- Không phải tôi đã nói rồi sao, Văn phòng thường trú không cần phải đối đãi đặc biệt với chúng tôi trong hành trình lần này, cũng không cần nghênh đón hay sắp xếp phá lệ gì cả. Cho nên khỏi cần đội vệ sĩ vũ trang này đi. Đây là Kenya, đâu phải Somalia. Hơn nữa hành trình lần này, ngoại trừ sắp xếp mấy con hổ ra, Văn phòng thường trú không cần phải sắp xếp đặc biệt gì khác. Ngoài ra điểm đến của chúng ta lần này là Bộ lạc Vu sư. Sau khi tiến vào thảo nguyên, tất cả đều có Bộ lạc Vu sư lo liệu, Văn phòng thường trú cứ chờ lệnh là được.

- Vâng.

Diêu Nhất Minh nhẹ nhàng gạt đầu một cái, để cây bút trong tay xuống, nhỏ giọng hỏi:

- Tôi sẽ thông báo với Văn phòng thường trú những chuyện khác. Ngày mai chúng ta sẽ xuất phát sao? Hay là chúng ta đi tham quan công viên quốc gia gần đây trước? Còn cả hồ Naivasha nữa? Công viên quốc gia ở rất gần, ngay trong thành phố Nairobi, diện tích cũng hơn trăm km2, có lẽ Tiểu Bảo sẽ thích. Ngoài ra hồ Naivasha cũng rất đẹp. Còn là nơi trú ẩn của chim cốc, có lẽ giờ có rất nhiều chim cốc. trong hồ còn có cá sấu thiên nhiên gì đó, cũng đáng thưởng thức lắm.

Là một thư ký, quả thực Diêu Nhất Minh vẫn tương đối ok, anh ta đã chỉnh lý một lượt tất cả tư liệu của chuyến hành trình, sau đó đưa ra vài lựa chọn.

Giang Nguyên suy nghĩ một chút. Sau đó cười nói:

- Khỏi cần đi công viên quốc gia đi. Đợi khi thật sự vào thảo nguyên cũng đã đủ cho Tiểu Bảo xem rồi. Còn hồ Naivasha có thể cân nhắc thử. Thế này đi, sáng mai xuất phát đi hồ Naivasha chơi một ngày, sau đó trực tiếp đến Thung lũng tách giãn Lớn, rồi xuất phát đến Bộ lạc Vu sư.

- Vâng.

Điều Nhất Minh cung kính đáp.

Mặc dù đã dặn dò Văn phòng thường trú ở Kenya không cần sắp xếp gì, nhưng lúc bọn Giang Nguyên xuất phát, trong đội xe đã có thêm sáu chiếc xe.

Nhìn thấy ba chiếc SUV sang trọng lao đến, cộng thêm ba chiếc xe bán tải chở đầy vật dụng, lúc này Giang Nguyên cũng không khỏi cảm thán. Năng lực của ban Hậu cần Thiên Y viện này cùng với quyết tâm nịnh hót của Văn phòng thường trú thật ghê gớm. Giang Nguyên từ chối thêm người vào hành trình, nhưng dù như vậy, Văn phòng thường trú Kenya ít nhất vẫn tăng thêm 6 người, trong đó có 2 người đến từ Trung Quốc và 4 người da đen bản địa.

Rõ ràng, ba chiếc xe bán tải chở đầy vật dụng đã đủ để mọi người đảm bảo sinh hoạt một tuần lễ mà không cần trở lại thành phố nữa. Hơn nữa sáu tài xế trên ba chiếc bán tải trên người đều mang theo vũ khí, gần như có thể liệt vào hàng ngũ vệ sĩ. Điều này không hề vi phạm yêu cầu của Giang Nguyên, nhưng lại có thể im lặng làm được nhiều như vậy, không những Giang Nguyên cũng không thể bới ra bất kỳ vấn đề gì mà thậm chí một chút không vui cũng không tìm ra được.

Hồ Navasha quả nhiên tương đối đẹp. Mặc dù Giang Nguyên chưa đến bao giờ, nhưng cũng được coi là nghe tiếng hồ Navasah đã lâu. Năm đó không ít lính đánh thuê chấp hành nhiệm vụ ở Châu Phi cũng thường chạy đến hồ Navasah nghỉ phép.

Lúc Phan Hiểu Hiểu dẫn Tiểu Bảo lạch bạch ra khỏi khách sạn thì cuối cùng đoàn xe cũng xuất phát. Một chiếc bán tải đi trước dẫn đường, Giang Nguyên lái xe chở nhóm Tuyên Tử Nguyệt đi sát theo sau, nhanh chóng tiến về phía hồ Navasah.

Hồ Navasha cách Nairobi không xa, từ phía tây bắc Nairobi đi khoảng 90 cây số, tọa lạc ở trong Thung lũng tách giãn Lớn. Hồ này hình thành do sự nứt vỡ địa tầng, Nam Bắc dài 20km, Đông Tây rộng 13km, chỗ sâu nhất 20m, mặt hồ cao so với mặt nước biển 1900m, là hồ cao nhất trong Thung lũng tách giãn Lớn.

Hồ Navasha là một trong những hồ nước ngọt đẹp nhất Châu Phi, cũng là hồ nước ngọt duy nhất của Kenya. Bên hồ là một bãi cỏ

lớn, ven hồ còn có một “Câu lạc bộ Hương thôn”. Nước hồ hơi mặn nhưng có thể uống. Trong hồ có cá sạo và cá diếc Châu Phi, có hà mã và các loại thủy cầm.

Lúc nhóm Giang Nguyên đến hồ Navasha mới chỉ 11 giờ trưa thôi.

Sáu vệ sĩ phía sau dĩ nhiên có người đi liên hệ với Câu lạc bộ Hương thôn gần đó, còn nhóm Giang Nguyên thì ở ven hồ thưởng thức cảnh hồ.

Nhìn từng nhóm chim cốc trong hồ cùng với những chú hà mã thảnh thơi xuất hiện chỗ nước cạn ven hồ nước. Tiểu Bảo tương đối vui vẻ; nhưng vẫn thỉnh thoảng hỏi một câu khiến Giang Nguyên bị đả kích:

- Ba ơi, sao ở đây không có sư tử với hổ?

- À, cái đó... Tiểu Bảo đừng vội, ngày mai chúng ta có thể thấy rồi.

Mọi người ở đây ném đặc sản cá sạo địa phương, sau đó đi thuyền dạo trên hồ, thậm chí còn nhờ một ngư dân đưa họ đi tham quan chim cốc bắt cá rồi mới rời khỏi hồ Navasha, đi vào đất liền.

- Báo cáo, đoàn xe của đối phương đã rời khỏi hồ Navasha, đi dọc theo Thung lũng tách giãn Lớn tiến về phía trước.

- Cần thận theo dõi, luôn chú ý đến phương hướng của đối phương.

Thung lũng tách giãn Lớn là dải đứt gãy lớn nhất thế giới, nhìn trên ảnh vệ tinh giống như một vết sẹo cực lớn.

Khi họ ngồi trên máy bay vượt qua Ấn Độ Dương tiến vào bầu trời xích đạo của Thung lũng tách giãn Lớn, nhìn từ cửa sổ máy bay xuống, trên mặt đất có một “vết dao” cực lớn. Giờ nó được phơi bày trước mặt, nhất thời khiến người ta nẩy sinh một cảm giác kinh ngạc và thần kỳ. Đây chính là “Thung lũng tách giãn Lớn” hay “Thung lũng Đông Phi”, chiều dài của thung lũng này tương đương 1/6 chiều dài địa cầu, khí thế hùng vĩ, cảnh sắc nguy nga, là dải đứt gãy lớn nhất trên thế giới. Có người hình tượng nó thành “vết thương nặng nề trên bề mặt vỏ địa cầu”, từ cổ chí kim không biết bao nhiêu người mê mẩn.

Và nhóm Giang Nguyên lúc này đang đi men theo Thung lũng tách giãn Lớn này, cho nên cho dù thưởng thức cũng chỉ có thể tìm một nơi tương đối rộng, thưởng thức cảnh sắc tráng lệ một chút. Tuy chỉ đứng từ xa nhìn một lát nhưng cũng đủ khiến người ta vô cùng rung động.

Sau hai ba tiếng đồng hồ cứ đi như vậy, trời bắt đầu tối dần, cả đoàn xe cũng chính thức tiến vào khu vực thảo nguyên rộng lớn.

Tiến vào vùng đất thảo nguyên, nhìn thảo nguyên bao la rộng rãi, Phan Hiểu Hiểu cướp lấy tay lái của Giang Nguyên, bắt đầu phóng khắp thảo nguyên.

Nhìn bộ dạng hưng phấn của Phan Hiểu Hiểu, Giang Nguyên cũng đành tùy theo ý cô. Dù sao tính năng của chiếc xe này cũng rất tốt, địa hình xung quanh đây cũng không quá nguy hiểm, cùng lắm chỉ tung vào một hai cái cây nhỏ thôi.

Lúc này chiếc xe bán tải dẫn đội phía trước sớm đã dừng lại ở một nơi bằng phẳng tránh gió, sáu vệ sĩ bắt đầu dựng lều vải, chuẩn bị cho mọi người qua đêm.

Đã quyết định dựng trại ở đây rồi thì dĩ nhiên Giang Nguyên cũng không vội, để cho Phan Hiểu Hiểu đi dạo xung quanh vài vòng, tiện thể để Tiểu Bảo ngồi xe cả ngày trời được vui vẻ.

Giờ đã vào vùng đất thảo nguyên, xung quanh bắt đầu xuất hiện không ít động vật. Thỉnh thoảng có thể thấy vài con hươu cao cổ đi ngang qua, hoặc mấy con ngựa vằn khiến Tiểu Bảo bắt đầu kinh ngạc vui mừng kêu lên.

- Dì Hiểu Hiểu. Ngựa vằn, con muốn xem ngựa vằn.

Nghe Tiểu Bảo ra lệnh, Phan Hiểu Hiểu đang chơi vui vẻ dĩ nhiên sẽ không từ chối. Cô lập tức đuổi theo ngựa vằn.

Đợi tới khi mọi người chơi thoải mái rồi thì trời đã gần như tối đen, nhìn tình hình nơi cắm trại, Giang Nguyên mới cảm nhận được chỗ chu đáo của Văn phòng thường trú.

Sáu vệ sĩ đã dựng xong vài lều trại, hơn nữa còn đốt ltheem đốt lửa, thậm chí còn sẵn về mấy con thỏ hoang để cho mấy vị khách

tôn quý đến từ Trung Quốc.

Phan Hiểu Hiểu thích nhất là môi trường thế này. Tiểu Bảo mặc dù chơi cả nửa ngày trời, cảm thấy hơi mệt nhưng nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, cũng trong nháy mắt lấy lại tinh thần.

Giang Nguyên cũng đã lau không được cảm trại dã ngoại thế này, trong lòng cũng xúc động. Cảnh này làm hắn nhớ đến những người bạn năm đó, cũng thế này, Cơ Đầu, Đại Hùng, Tích Nghiêm, đội trưởng, mọi người ngồi quanh đồng lửa, uống bia, ăn thịt nướng.

- Mục tiêu đã dựng trại xong. Tất cả mọi người chuẩn bị tập hợp.

Chương 1150: Bắt đầu tập kích

Lần này sáu vệ sĩ đi cùng nhóm Giang Nguyên là những người rất có kinh nghiệm. Trước khi mọi người chuẩn bị đi ngủ họ đã chuẩn bị xong thuốc xịt muỗi và thuốc chống côn trùng, diệt hết các côn trùng xung quanh lều trại một lượt.

Giang Nguyên lúc này chưa muốn ngủ, đang ôm Tiểu Bảo nằm trên nóc xe jeep, hai cha con vui vẻ ngắm những ngôi sao lấp lánh trên đầu.

- Khi đó, ba và các chú các bác kia cũng vậy, trên thảo nguyên đuổi linh dương, săn hổ... Sau đó cũng nướng ăn như vậy. Khi đó, ba của con... Bác Bảo Cường của con, uống rượu lợi hại nhất...

- Wao, còn lợi hại hơn ba sao?

Tiểu Bảo tò mò nói.

- Đúng vậy... Còn lợi hại hơn cả ba.

Giọng Giang Nguyên khàn khàn một chút, gật đầu tiếp tục nói:

- Bác Bảo Cường của con khi đó còn cứu mạng ba...

- Một mình bác ấy đánh ba bốn người, đánh cho đối phương không góc đầu lên được.

Nói đến đây, Giang Nguyên đột nhiên cảm thấy dường như khóe mắt của mình dường như có thêm thứ chất lỏng âm ẩm, lúc này đang chậm rãi chảy xuống gò má mình. Hóa ra... bất giác mình đã lệ nóng lưng tròng.

Sau khi nằm im một lúc lâu Giang Nguyên mới đứng dậy nhẹ nhàng bế Tiểu Bảo đã ngủ say lên, sau đó đi đến lều vải, đặt Tiểu Bảo vào trong túi ngủ rồi mới chậm rãi đi ra khỏi túi ngủ.

Giờ đêm đã tương đối khuya, bên cạnh đồng lửa chỉ có Eve, hai vị Đại vu sư. Phan Hiểu Hiểu và Tuyên Tử Nguyệt đã quay về lều vải nghỉ ngơi. Ở một đồng lửa cách đó không xa có một cao thủ ngoại viện đi theo cùng cùng với hai vệ sĩ kiêm tài xế đang ngồi tán gẫu, vừa gác đêm.

- Sao vẫn chưa ngủ?

Giang Nguyên ngồi xuống bên đồng lửa, tùy ý nói.

- Huyết tộc là sinh vật thích sống về đêm... Chẳng lẽ anh không biết sao?

Eve lãnh đạm trả lời.

Giang Nguyên khẽ cười một tiếng, nói:

- Thích sống về đêm, lẽ nào không cần phải ngủ sao? Anh thấy là do chênh lệch thời gian nên em chưa thích ứng được đấy?

- ... Anh biết rồi còn nói?

Eve khinh thường liếc mắt nhìn Giang Nguyên một cái.

Giang Nguyên nhẹ nhàng cười một tiếng, không nói gì, chỉ nhìn về phía hai vị Đại vu sư đang nhắm mắt dưỡng thần, dùng thổ ngữ nói:

- Sao? Hai vị cũng chưa đi nghỉ à? Chẳng lẽ vừa mới quay về cố hương nên bất an mất ngủ sao?

Nghe giọng của Giang Nguyên, Đại vu sư Poragu và Draco đều chậm rãi mở mắt ra. Hai thàng ở cùng nên hai người đã hiểu tính

cách của vị sứ giả đại nhân này. Họ cũng không cần như trước kia, lúc nào cũng lễ độ cung kính.

Sau khi hai người nhìn nhau một cái, trên mặt Poragu nở nụ cười cổ quái nói:

- Thảo nguyên tối nay không được yên bình!

- Không yên bình?

Chân mày Giang Nguyên khẽ nhướn lên, ngạc nhiên nói:

- Là sao?

Draco ở bên lắc đầu, giải thích:

- Chúng tôi cảm thấy trong thảo nguyên đêm nay dường như rất không yên bình. Phía xa có tiếng quạ kêu loạn, có một vài côn trùng đang phát ra những âm thanh cảnh báo...

- Trong thảo nguyên có vài kẻ ngoại lai không được hoan nghênh...

Poragu chậm rãi bổ sung nói.

- Kẻ ngoại lai không được hoan nghênh?

Giang Nguyên ngẩn người, sau đó cả cười, nói:

- Là đang nói chúng ta sao?

- Không, không phải chúng ta... Là có những người khác...

Poragu lắc đầu, trong mắt lóe lên tia khác thường, nói:

- Bọn chúng ở cách đây không xa.

Những, cũng vừa khéo nằm ngoài cảm giác của chúng ta mà thôi.

Nghe hai người nói, ánh mắt Giang Nguyên hơi lạnh lẽo. Eve ở bên mắt hơi híp lại, đột nhiên mỉm cười, nói:

- Bóng đêm chính là địa bàn của Huyết tộc bọn em....

- Không...

Hai vị đại vu sư lúc này nhìn nhau một cái, cũng nhẹ nhàng lắc ngón trỏ:

- Ở đây, cho dù ban ngày hay ban đêm đều là nơi của chúng tôi...

Đêm càng lúc càng khuya, khi một đống lửa trong số đó dần tắt thì gần như tất cả mọi người đều trong lều vải nghỉ ngơi, chỉ còn hai lão già trông có vẻ nhà quê đang ngồi gác đêm trước đống lửa cuối cùng.

Có điều, rõ ràng hai ông già nhà quê này đang lười biếng, đang nhắm mắt ngồi xếp bằng, nhìn giống như là ngủ.

- Không phải chứ? Đám này vô ý đến thế sao?

Ở phía xa, hai người lẳng lặng nằm trên một sườn núi nhỏ, cầm ống dòm quan sát doanh trại.

- Không sai.

Một người mũ đội đầu đen có hồng ngoại nhìn ban đêm nhìn mấy bóng dáng màu đỏ nhạt trong ống kính, hừ giọng nói:

- Tất cả mọi người ở trong lều ngủ, bên ngoài chỉ còn lại hai lão già, không còn ai khác...

- Haha... Xem ra lần này chúng ta thật sự đã làm quá rồi, sớm biết như vậy thì cho một đội tới là đủ rồi...

Hai người khẽ cười, sau đó tiếp tục đợi những người khác tới.

Cuối cùng, một tiếng sau, trong tai nghe của họ truyền đến tin tức.

- Johnny tiên sinh đối phương trên căn bản không có phòng bị gì, trừ hai người da đen dẫn đường ra, những người còn lại có lẽ giờ đều đã ngủ...

Nhìn người đàn ông tóc vàng mặt mày nghiêm trọng trước mặt, hai người cung kính thấp giọng hồi báo.

- Ồ? Bọn họ không có vệ sĩ gác đêm à?

Nghe hai người hồi báo, Johnny hơi chau mày một cái, nói.

- Đúng... Chúng tôi vừa mới quan sát, trừ hai lão già da đen ra, những người khác đều đã vào trong lều.

Hai lính đánh thuê trầm giọng đáp.

Thấy hai người xác nhận, chân mày Johnny càng nhíu chặt. Là thành viên của Cô Lang trước kia, mặc dù không phải thành viên tác chiến nhưng gã vẫn hiểu rõ thực lực từng thành viên Cô Lang. Trong tình huống thế này, Giang Nguyên là thành viên tác chiến của Cô Lang sao có thể sơ suất đến như vậy? Thậm chí còn không có cả vệ sĩ?

Johnny không an lòng, lấy ống nhòm hồng ngoại nhìn đêm nhìn về phía doanh trại phía xa xa...

Sau khi nhìn vài lần, cuối cùng gã cũng xác nhận, ngoài hai bóng người ngồi cạnh đồng lửa thì trong mỗi lều vải đều có phản ứng nhiệt năng.

- Các người xác định trong doanh trại không có gì khác thường chứ?

Mặc dù trong lòng đại khái đã an tâm, nhưng Johnny vẫn xác nhận thêm lần nữa.

- Đúng vậy. Johnny tiên sinh, chúng tôi có thể khẳng định, xin ngài hãy tin vào thực lực của chúng tôi.

Hai lính đánh thuê trầm giọng nói.

Thấy hai người xác nhận như vậy, một người đàn ông cao to tóc ngắn màu nâu ở bên lúc này cũng trầm giọng nói:

- Johnny, Ảnh Báo chúng tôi không phải ngày đầu tiên ra ngoài lăn lộn. Đây cũng không phải lần đầu tiên anh hợp tác với chúng tôi. Yên tâm đi, chúng tôi sẽ làm thỏa đáng chuyện này.

- Ừm...

Johnny chậm rãi gật đầu một cái, sau đó nhìn về phía người đàn ông cao lớn, trầm giọng nói:

- Chú ý, cố gắng khống chế tình hình, giảm thiểu số người bị thương. Chúng ta cần cố gắng bắt được nhiều tên còn sống.

- Dĩ nhiên!

Tên đàn ông cao to tóc nâu cười gằn nói:

- Yên tâm, bọn chúng sẽ không thoát được một ai đâu!

Chương 1151: Johnny, tôi rất nhớ anh

Ban đêm, trên đồng cỏ có rất nhiều người ẩn núp và sẵn mồi. Từng thân ảnh màu đen xẹt qua trong bóng tối, nguy hiểm và kinh khủng.

- Đang đến gần, dự trù trong vòng năm giây nữa sẽ hoàn thành bao vây.

Trong tai nghe truyền đến thanh âm. Gương mặt Johnny hiện lên nụ cười hưng phấn. Tuy nói lần này đổ ra công sức không nhỏ, nhưng bất kể thế nào nó cũng sắp kết thúc, hơn nữa còn lấy được cái vật mà rất nhiều người năm đó xúm vào cướp đoạt.

Nghĩ đến thứ này, Johnny không nhịn được mà cảm thấy hưng phấn. Người đàn ông tóc ngắn bên cạnh cũng lộ ra vẻ đắc ý. Xem ra nhiệm vụ lần này tương đối thoải mái.

Nhưng trong tai nghe của hai người lại truyền đến tiếng kêu kinh hãi:

- Chuyện gì xảy ra vậy?

- A...

- A...

Hai người thậm chí còn nghe được tiếng kêu thảm thiết và tiếng kinh hô từ xa truyền đến.

Trong lúc hai người còn chưa kịp phản ứng, cho dù không cần thông qua tai nghe, bọn họ cũng có thể nghe được tiếng súng đoàng đoàng từ xa truyền đến. Nhưng tiếng súng này cũng không kéo dài quá lâu. Chỉ khoảng ba bốn giây sau, trong tai nghe truyền đến tiếng kêu thảm cuối cùng.

Tiếng kêu này rất quen tai, là thanh âm của vị quan chỉ huy tấn công lần này.

Sau một tiếng kêu thảm, hết thở hơi thở đều biến mất, giống như không có gì phát sinh, chỉ có tiếng gió nhẹ thổi qua, khiến các ngọn cỏ phát ra tiếng xào xạc.

Hai người nhìn về doanh trại yên tĩnh đến đáng sợ, sau đó quay sang nhìn nhau, nhưng sống lưng đã bắt đầu tê dại.

- Chuyện gì xảy ra vậy? Tại sao hai mươi mấy người một chút cũng không phản ứng? Là địch nhân sao?

Sắc mặt người đàn ông tóc ngắn bên cạnh tái xanh. Cây súng vốn đang cầm bên hông trái từ lúc nào đã rút xuống bàn tay, gương mặt tràn đầy kinh nghi nhìn doanh trại cách đó hai trăm thước.

- Peter...Peter...

Y hét vào trong tai nghe, nhưng bên kia không hề có tiếng đáp lại.

- Chuyện gì xảy ra vậy, Tom?

Gương mặt Johnny trắng bệch, nhìn chăm chăm vào doanh trại mấy lần, nhưng phát hiện chẳng biết từ khi nào, hai bóng người bên đồng lửa đã không còn.

- Mau, chuẩn bị rút lui.

Sau khi xác nhận hai mươi mấy cấp dưới đã trong mười mấy giây ngắn ngủi bị giết chết, lúc này không kịp phản ứng nhiều hơn, Tom liền nhỏ giọng nói, sau đó khom người, bắt đầu chậm rãi thối lui.

Nhưng trong ánh mắt của y đã bắt đầu toát ra vẻ sợ hãi. Y biết rất rõ thực lực của thuộc hạ mình và đó cũng là nguyên nhân y tự tin

như vậy.

Nhưng bây giờ, y đang âm thầm hối hận vì sao lại tiếp nhận nhiệm vụ này. Lần này thật là bị Johnny hại chết mà, còn nói đối phương chỉ là thành viên một tổ chức đánh thuê. Hơn nữa còn mang theo gia quyến và một số hộ vệ mà thôi.

Nhưng họ có đến hai mươi bốn người, người nào cũng bước ra từ núi đao biển lửa, lại còn tiến hành đánh lén, nhưng chỉ trong mười mấy giây đã chết hết toàn quân. Bây giờ, y đối với việc mình có bình yên rút lui hay không thì cũng còn chưa nắm chắc.

Lúc này Johnny cũng không lên tiếng, cuống quýt rút khẩu súng từ bên hông của mình, sau đó học theo Tom, bắt đầu khẩn trương nhìn chung quanh, sau đó chậm rãi lui về phía sau. Mặc dù y cũng không biết chuyện gì xảy ra, nhưng bây giờ y chỉ muốn rời đi mà thôi. Y hy vọng trong vòng hai trăm thước này đối phương sẽ không phát hiện được y, sau đó thuận lợi chạy trốn.

Trong lúc hai người mặt đầy khẩn trương từng bước lui về phía sau, liền phát hiện phía trước không có địch nhân đuổi đến, liền vội xoay người bỏ trốn, đột nhiên nghe được một giọng nói vang lên sau lưng:

- Làm gì vậy? Đánh lén xong rồi bỏ đi như vậy sao?

Mặc dù giọng nói này rất dễ nghe, thậm chí còn ẩn chứa sự vui thích, nhưng qua tai của hai người, lại giống như tiếng sấm vang lên.

Sắc mặt hai người tái nhợt. Khi xoay người lại, liền nhìn thấy một cô gái tóc vàng đang lặng lẽ đứng cách bọn họ không xa.

Mặc dù không nhìn rõ mặt của đối phương, nhưng hai người vẫn có thể cảm giác được đối phương đang cười, khiến da đầu cả hai như tê dại.

- A.

Đối mặt với áp lực khủng khiếp như vậy, Tom không nhịn được liền kêu lên một tiếng, giương súng bắn vào cô gái trước mắt.

Nhưng ngón tay của y vừa mới dùng sức, chỉ cảm thấy hoa mắt, một luồng sức mạnh thật lớn đập vào ngực, sau đó cả người tối sầm, ngã bay ra ngoài.

Đột nhiên nhìn thấy cô gái tóc vàng thế vào vị trí của Tom, tay Johnny không nhịn được phát run. Y có thể nghe được thanh âm Tom rơi xuống đất sau lưng, dường như hơi xa.

Cô gái tóc vàng trước mắt có lai lịch như thế nào? Tại sao có thể đánh bay một người nặng 180 pounds một cách nhẹ nhàng như vậy?

Cô gái này là người sao?

Thấy đối phương đột nhiên quay đầu nhìn mình, Johnny rốt cuộc cũng nhìn rõ hình dạng của đối phương, chỉ cảm thấy da đầu căng ra, khẩu súng rơi xuống đất.

- Làm sao có thể?

Trong đầu của y chỉ còn lại suy nghĩ này. Cô gái tóc vàng này rõ ràng là cô gái đi cùng với John hôm đó, nhìn qua rất yếu đuối, thậm chí làn da còn hơi nhợt nhạt giống như không khỏe, nhưng sao có thể...

Lúc này, Johnny chỉ cảm thấy bên người có tiếng gió vang lên. Sau đó lại xuất hiện thêm hai bóng người khiến người ta hít thở không thông.

Đây là hai bóng người cường tráng, hơn nữa còn tràn ngập mùi máu tanh. Từ tiếng thở của bọn họ có thể cảm giác được sát khí nặng nề của đối phương.

Trong lúc y đang bị sát khí kinh khủng này bao phủ, cả người nhũn ra như muốn ngã xuống đất, đột nhiên hai bóng người cao lớn chậm rãi rút xuống, chỉ còn hai lão già lùn thấp.

Khi đầu óc của y hoàn toàn trống rỗng, đột nhiên cảm thấy cổ mình căng ra, giống như bị một bàn tay lạnh lẽo nắm chặt, cả người bay lên trời.

Mặc dù y không thể thở được, thậm chí còn có khả năng bị đối

phương bóp gãy xương cổ, nhưng y vẫn cảm nhận được bên tai truyền đến tiếng gió.

Lúc này, trong đầu y lại xuất hiện một ý niệm khác. Tại sao lại chạy nhanh được như vậy?

Khi suy nghĩ này còn chưa kịp mất đi, y liền cảm giác cổ mình như được thả lỏng, sau đó té mạnh xuống đất. Trước mặt y đang có một đôi chân. Vất vả ngẩng đầu lên, muốn nhìn rõ chủ nhân của đôi chân này, ánh sáng bỗng nhiên sáng lên, sau đó chiếu vào mặt y.

Sau đó nghe được đối phương kêu lên một tiếng “A”.

- Johnny.

Giọng nói này chỉ thoáng dừng lại một chút, sau đó gọi thẳng ra tên của y. Hơn nữa còn rất quen thuộc, mang theo chút ngạc nhiên lẫn mừng rỡ.

- John?

Johnny hít sâu hai hơi, cố gắng bò dậy, sau đó nhìn gương mặt vừa quen thuộc vừa xa lạ trước mặt.

Giang Nguyên mỉm cười nhìn người đàn ông đang kinh hoàng trước mặt mình, thậm chí còn đưa tay chỉnh sửa lại cổ áo của đối phương, cười nói:

- Johnny, anh có biết là tôi rất nhớ anh hay không?

Nghe giọng nói này, cảm nhận được sự vui mừng trong đó, nhưng Johnny một chút cũng không cảm thấy vui, miễn cưỡng nặn ra nụ cười, nói:

- John, mấy năm qua cậu đi đâu vậy? Tôi còn tưởng rằng cậu đã chết?

- Chết? Đúng vậy, vốn đã chết hết.

Giang Nguyên cảm thán lắc đầu, cười nói:

- Nhưng cuối cùng cũng vẫn không chết được. Xem ra đã để anh thất vọng rồi.

- Không, John, tôi vẫn luôn chờ cậu, chờ mọi người trở lại.

Nghe Giang Nguyên nói, gương mặt đang gượng cười của Johnny lộ ra thần sắc kinh hãi:

- John, đừng trách tôi. Tất cả mọi người đều nói các người đã chết hết. Tôi...tôi cũng chỉ có thể rời đi. Nếu tôi biết cậu còn sống, nhất định sẽ chờ cậu.

- Có thật không?

Nhìn Johnny mà mình ngày nhớ đêm mong, ý cười trong mắt Giang Nguyên càng lúc càng nhiều, lắc đầu nói:

- Nhưng, Johnny, thật ra anh có đợi tôi hay không cũng chẳng sao. Tôi cũng không trách anh.

- Không trách tôi? John, tôi biết cậu là người thông tình đạt lý nhất. Cậu yên tâm đi, tôi nhất định sẽ đem hết tiền của tôi, của Cô Lang đưa cho cậu.

Johnny kích động nói.

- Đúng vậy, anh không đợi tôi, tôi không trách anh. Nhưng, Johnny, anh quên mất luật sắt của Cô Lang rồi.

Giang Nguyên lẳng lặng nhìn gương mặt giả bộ kích động nhưng rồi trong nháy mắt ngưng trọng lại trước mặt mình, chậm rãi nói:

- Anh xem như người chủ quản tiền bạc của chúng tôi. Anh nên biết, mỗi một tháng sẽ chuyển một khoản tiền cho người thân của anh em trong đội.

Nghe Giang Nguyên nói, thân hình Johnny bắt đầu run lên.

Y hoảng sợ nhìn chàng thanh niên trước mặt. Lần này y mang người đến muốn tiêu diệt đối phương, ngoại trừ lấy được vật kia, điều còn lại chính là giải quyết hậu hoạn. Y biết rất rõ tác phong của Cô Lang, biết được chàng thanh niên trước mặt không chết, cả

đời này của y chỉ sợ sẽ ngủ không yên.

Nhưng không ai ngờ.

Chương 1152: Tâm nguyện cuối cùng

- John, đừng giết tôi. Tôi...tôi sẽ trả tiền lại cho cậu.

Nhìn ánh mắt lạnh lùng xung quanh, còn có cô gái nắm cổ mình bay hơn hai trăm thước và hai lão đầu ồm nhom ồm nhách, trong lòng Johnny run lên.

Rõ ràng, hai mươi mấy thuộc hạ của Tom là do cô gái tóc vàng và hai lão giả này giết chết. Đối mặt với lực lượng còn kinh khủng hơn so với Cô Lang năm đó, y một chút cũng không muốn trêu chọc đối phương.

Giang Nguyên khẽ cười, nói:

- Johnny, đừng ngây thơ như vậy. Chẳng lẽ anh lặn lội bên ngoài lâu như thế, ngay cả quy củ này cũng không hiểu sao?

- John.

Johnny có chút lắc đầu tuyệt vọng, nhìn Giang Nguyên, nói:

- Nếu như cậu không đồng ý bỏ qua cho tôi, cậu tuyệt đối không lấy được một phân tiền nào từ tôi.

- Yên tâm đi, anh sẽ sớm giao tiền cho tôi thôi. Nhưng tôi đề nghị anh nên chủ động một chút.

Nói đến đây, Giang Nguyên cau mày, nói:

- Như vậy, đối với tất cả mọi người đều tốt.

- John, cậu đừng ép tôi.

Nhìn gương mặt thản nhiên của Giang Nguyên, trong lòng Johnny chợt trầm xuống. Y biết rõ sự giễu cợt trong mắt đối phương là gì. Xem ra, yêu cầu của y chẳng có bất kỳ ảnh hưởng nào đối với hắn.

Giang Nguyên khẽ cười, không nói lời nào. Đối với Thiên Y Viện mà nói, một ly Hoắc Tâm Trà là có thể khiến người ta nói ra bí mật trong lòng. Ngay cả những người tâm trí kiên định nhất cũng không thoát khỏi ảnh hưởng của thiên phú Mê hoặc.

Cho dù không cần Hoắc Tâm Trà, có Draco và Portugo ở đây, sử dụng một ít bí pháp của bộ lạc Vu sư, muốn khai thác một số điều cần biết cũng chẳng phải là chuyện khó khăn gì.

Johnny nhìn cô gái tóc vàng bên cạnh, chỉ cảm thấy nụ cười trên mặt đối phương rất kỳ lạ. Còn hai lão già kia nữa, ánh mắt màu xanh, khiến cho người ta cảm thấy lạnh cả sống lưng.

Trong lúc y còn đang muốn tranh thủ bảo toàn mạng sống, Giang Nguyên đã không còn kiên nhẫn, nhìn sang Diêu Nhất Minh, nói:

- Để tự anh ta nói ra đi.

- Vâng, Trưởng ban.

Diêu Nhất Minh cung kính đáp.

Nhìn theo bóng lưng của Giang Nguyên, gương mặt Johnny hiện lên sự kinh ngạc. Y thật sự không hiểu tại sao John lại giao y cho người khác.

Nhưng rất nhanh y liền biết được nguyên nhân tại sao.

Trước mặt đám cao thủ, một người tay trái gà không chặt như y, cho dù muốn cắn lưỡi tự vận, ít nhất sẽ không để lại cho Giang Nguyên bất kỳ cơ hội nào, nhưng phát hiện mình còn chưa kịp thực hiện, cảm liền bị người ta bóp chặt, sau đó đổ vào một thứ chất lỏng nhàn nhạt.

- Thuốc nói thật?

Trong đầu Johnny lóe lên suy nghĩ này, bắt đầu ra sức giãy dụa. Y biết rất rõ thuốc nói thật sẽ tạo thành hậu quả gì đối với não của mình. Sau khi dùng xong, không chết thì cũng ngu.

Nhưng cảm của y bị đối phương nắm chặt, chẳng khác nào gọng sắt, mặc cho y giãy dụa như thế nào cũng không có tác dụng.

Ừ! Sau khi đổ thứ chất lỏng trong ly vào miệng, ý thức của Johnny bắt đầu trở nên mơ hồ.

- Chó má...

Chỉ kịp mắng một câu không cam lòng xong, Johnny trực tiếp hôn mê.

Gió lạnh thổi qua mặt, cảm giác lạnh lạnh khiến cho Johnny cảm thấy run rẩy. Ánh mặt trời chói mắt không hề mang lại chút cảm giác ấm áp nào cho y cả. Y rụt cổ lại, sau đó dùng sức mở mắt ra, ánh mắt có chút mê mang, mơ hồ nhìn chung quanh.

Tại sao thế giới này lại đảo ngược?

Rất nhanh y liền nhớ lại chuyện hôm qua, nhớ lại sau khi mình bị cho uống một ly thuốc nói thật, có người đã hỏi mình nhiều vấn đề. Sau đó y một chút kháng cự cũng không có mà nói hết.

Nhớ đến điều này, trong lòng Johnny liền cảm thấy ảo não nhưng rồi cũng cảm thấy mừng. Y không có chết, thậm chí ý thức cũng vẫn còn rõ ràng. Chẳng lẽ tên John đáng chết đó không cho y uống thuốc nói thật sao?

Trong lúc đang suy nghĩ lung tung, cảm giác lạnh lẽo truyền đến khiến y rất nhanh tỉnh hồn lại.

- Bây giờ mình đang ở đâu vậy?

Cố gắng quay đầu nhìn chung quanh, lúc này Johnny mới phát hiện không phải là thế giới bị đảo ngược mà là y nằm vắt vẻo trên một nhánh cây.

- Tên John đáng chết kia?

Johnny cố gắng giãy dụa, nhưng phát hiện bản thân một chút khí lực cũng không có.

- Chuyện gì xảy ra vậy?

Johnny thở hổn hển, phát hiện chóp mũi có mùi máu tanh truyền đến, theo bản năng quay sang nhìn theo hướng có mùi máu tanh,

chỉ thấy dưới cây đại thụ có một đồng máu tươi.

Johnny nhìn đồng máu tươi, cảm thấy toàn thân mình lạnh như băng, còn có cổ tay ướt nhẹp, rớt cuống cũng ý thức được điều gì. Gương mặt đang tái nhợt lộ ra vẻ hoảng sợ và tuyệt vọng, bắt đầu hô to.

- Cứu mạng, cứu mạng.

Giọng nói yếu ớt không truyền đi được bao xa, bị gió thổi tan. Bốn phía yên tĩnh, một chút phản ứng cũng không có.

Johnny hoảng sợ nhìn đồng máu càng lúc càng nhiều, không cam lòng hô to lần nữa.

- Cứu mạng, cứu mạng.

Phí sức hô to mấy lần, thanh âm của Johnny càng lúc càng yếu, sau đó thở hổn hển ngừng lại.

Nhìn bụi cỏ xung quanh, Johnny có chút tuyệt vọng. Nhưng y đột nhiên nghe được có tiếng xoàn xoạt trong bụi cỏ truyền đến.

Nghe được thanh âm này, tinh thần Johnny run lên, sau đó bắt đầu kêu lên.

Nhưng vừa mới kêu được hai tiếng, liền nhìn thấy vật từ trong bụi cỏ phóng ra.

Nhìn thấy vật này, sắc mặt Johnny biến đổi, hoàn toàn tuyệt vọng.

Giang Nguyên ngồi ở vị trí lái phụ, nhìn Phan Hiểu Hiểu lái xe, như một làn khói phóng về phía trước, không khỏi thở dài. Cũng may đây đang là đồng cỏ. Nếu không, tuyệt không dám để cô lái xe.

Tích tích. Lúc này, điện thoại vệ tinh trong tay vang lên.

Giọng của Diêu Nhất Minh truyền đến:

- Ban Ngoại giao đã gọi điện xác nhận, tài khoản và mật mã đều chính xác. Bên trong tài khoản ở ngân hàng có sáu trăm vạn Euro,

ngoài ra còn có khá nhiều cổ phiếu giá trị một ngàn một trăm vạn Euro.

- Một ngàn bảy trăm vạn Euro.

Giang Nguyên hài lòng gật đầu. Đúng là không ít hơn so với lúc trước.

- Bây giờ sáu trăm vạn Euro đã được người của ban Ngoại giao chuyển về tài khoản của chúng ta. Bọn họ hỏi còn cổ phiếu thì như thế nào?

Diêu Nhất Minh cẩn thận hỏi.

Giang Nguyên trầm ngâm một chút. Hắn không quá quen thuộc về thứ này, nhưng chỉ thoáng chần chừ một chút rồi nói:

- Cứ chuyển sang cho phòng tài vụ, nói bọn họ thay mặt quyết định.

- Vâng.

- Xử lý Johnny như thế nào rồi?

Bây giờ tiền đã lấy lại được, hơn nữa cũng đã bắt được Johnny, Giang Nguyên tương đối hài lòng.

- Dựa theo quy củ của lính đánh thuê, đã lấy máu. Nhưng tôi nhớ không lầm là khu vực bên cạnh là địa bàn của báo đốm. Từ trước đến giờ báo đốm hay có thói quen đặt con mồi trên cây.

Nghe Diêu Nhất Minh nói, Giang Nguyên ừm một tiếng rồi cúp điện thoại.

Sau khi cúp điện thoại, Giang Nguyên hít một hơi thật sâu, sau đó nhắm mắt lại. Tâm nguyện lớn nhất mấy năm qua đã hoàn thành. Hắn đã lấy lại được tiền mồ hôi nước mắt của anh em, đồng thời xử lý cái tên bội tín. Bây giờ xem như đã yên tâm rồi.

Sáu trăm vạn Euro, có thể bù vào chỗ thiếu hụt của quỹ. Cộng thêm còn có hơn một trăm vạn cổ phiếu, tin rằng có phòng Tài vụ quản, hàng năm kiếm được một hai triệu tiền lãi là sẽ có.

Nhưng sau này hẳn vẫn phải tiếp tục cố gắng, một là sẽ cung cấp nhiều tiền hơn cho quỹ, đảm bảo phúc lợi cho thân nhân các anh em, ngoài ra còn phải kiếm tiền nuôi gia đình.

- Ba, mau nhìn đi, sư tử, sư tử, nhiều sư tử lắm. Bọn chúng đang bắt linh dương kia.

- Ba, nhìn mau, con voi, con voi, còn có hai con nhỏ nữa, đáng yêu quá.

- Ba, tại sao không có ngựa chiến? Có phải tụi nó đã đi rồi không?

- Đúng rồi, cọp nữa? Tại sao không có cọp? Không phải ba nói là có thể nhìn thấy cọp sao?

Bị giọng nói của Tiểu Bảo oanh tạc cả một buổi sáng, đoàn xe rất cuộc cũng đã đến được mục tiêu.

- Cọp đâu? Đã chuẩn bị xong chưa?

Giang Nguyên thấp giọng hỏi Diêu Nhất Minh.

- Đã chuẩn bị xong, bây giờ tôi có thể bảo người thả bọn chúng ra ngoài. Ngoài ra, chúng ta còn chuẩn bị mấy con thỏ nữa.

Diêu Nhất Minh liếc nhìn Tiểu Bảo đang được Tuyên Tử Nguyệt dùng khăn lông lau mặt, đáp.

Giang Nguyên hài lòng gật đầu, nói:

- Được, thả cọp ra đi.

- Vâng, trưởng ban.

Nghe Giang Nguyên nói, Diêu Nhất Minh vội vàng cầm điện thoại vệ tinh bước sang một bên.

Thấy Tiểu Bảo đã lau mặt xong, Giang Nguyên bước lên ôm lấy cậu, nói:

- Tiểu Bảo, nào, để ba dẫn con đi xem cọp.

- Oa, được xem cọp. Hay quá, hay quá.

Mười phút sau, hai đại Vu sư đi theo trọn tròn mắt nhìn hai con cộc đang đuổi theo mấy con thỏ chạy loạn trên đồng cỏ.

Thảo nguyên này từ lúc nào có loại này chứ? Hai người nhìn Giang Nguyên, không khỏi nói thầm:

- Sứ giả đại nhân rốt cuộc đang chơi gì vậy? Có muốn lừa con nít cũng đừng nên lừa như vậy chứ?

Thấy hai Đại vu sư đang mở to mắt nhìn mình, Giang Nguyên không khỏi thẹn quá hóa giận:

- Nhìn cái gì? Mau chuẩn bị ngựa chiến đi. Tiếp theo đến phiên hai người rồi.

Chương 1153: Hai Đại Vu sư đáng thương

Ôm lấy một con hổ con dài thước rưỡi, Tiểu Bảo cười híp mắt, cũng không nhắc đến ngựa chiến nữa.

Nhưng Giang Nguyên biết rất rõ, tiểu tử này chẳng qua là bị con hổ con dời đi sự chú ý. Nhiều nhất đến ngày mai lại nhớ đến ngựa chiến nữa cho xem.

- Như thế nào? Các người đã nghĩ ra biện pháp hay chưa?

Nhìn hai vị đại Vu sư mặt mày ủ dột, Giang Nguyên hỏi.

Draco và Portugo nhìn nhau, sau đó đáng thương nhìn Giang Nguyên, nói:

- Sứ giả đại nhân, việc cho loài thú tiến hành di cư lớn là không thể nào. Cho dù chúng tôi điều động toàn bộ bộ lạc Vu sư cũng không cách nào gọi về hàng trăm con vật đã tiến hành di cư từ mấy tháng trước được.

Nhìn hai người bày ra bộ dạng đáng thương, Giang Nguyên hít sâu hai cái, nói:

- Ai bảo các người làm như vậy chứ? Sao các người không dùng

đầu óc một chút?

Bị Giang Nguyên la mắng, hai vị Đại vu sư không tức giận, ngược lại vội vàng nói:

- Xin sứ giả đại nhân dạy bảo.

- Các người tìm ít ngựa chiến lớn một chút cùng với một ít người chạy đuổi theo, làm ra tình huống lớn một chút không phải là xong hết rồi sao?

Nhìn hai Đại vu sư hoàn toàn không hiểu, Giang Nguyên hận không rên sắt thành thép.

- Như vậy có được không?

Nghe Giang Nguyên nói xong, hai vị Đại vu sư bày ra biểu hiện không thể tin nổi.

- Dĩ nhiên là có thể. Chỉ là hù dọa con nít mà thôi. Đừng nói là hai người không làm được nhé?

Thấy sứ giả đại nhân như muốn bùng nổ lên, hai đại Vu sư vội vàng gật đầu. Nếu còn hỏi nữa, kết quả của hai người bọn họ sẽ không được tốt lắm.

Đối mặt với yêu cầu của sứ giả đại nhân, bộ lạc Vu sư dĩ nhiên là không dám thờ ơ. Sau khi nhận được tin tức, tổ tư tổ linh điện rất nhanh triển khai hội nghị khẩn cấp.

Người nào cũng tinh thần phấn chấn đến tham gia cuộc họp. Sau khi nghe Tổ tư đại nhân nói xong, ai nấy đều choáng váng, hồi lâu vẫn chưa khôi phục lại tinh thần.

Nhưng cũng may, rất nhanh các Đại vu sư đều nhận được lệnh truyền của Tổ linh điện, toàn lực tìm ra ngựa chiến lớn trong phạm vi toàn bộ lạc, sau khi tìm được lập tức báo cáo về ngay. Hơn nữa còn chú thích đây là yêu cầu của sứ giả đại nhân.

Nghe là lệnh của sứ giả đại nhân, đám đại Vu sư không dám lơ là, lập tức phái hết các võ sĩ trong bộ lạc, truy tìm ngựa chiến

Các võ sĩ đều rất tinh tường địa bàn của mình, rất nhanh ngựa trên trên khu vực thảo nguyên trong phạm vi bộ lạc đều đã được đưa về Tổ linh điện.

Buổi tối, rốt cuộc hai Đại vu sư cũng thở phào nhẹ nhõm. Dựa theo yêu cầu của sứ giả đại nhân, Tổ linh điện cuối cùng cũng đã sắp xếp xong hết thảy, chỉ chờ ngày mai là phát động, hai người liền vội vàng chạy đến báo cáo với Giang Nguyên.

Nghe nói bộ lạc Vu sư đã sắp xếp xong, ngày mai có thể tiến hành, Giang Nguyên rốt cuộc cũng thở phào nhẹ nhõm. Chỉ cần có một đám ngựa chiến lao nhanh qua, hù dọa được đưa con trai bảo bối của hắn, hắn cũng có thể yên tâm mà xả hơi.

Vì yêu cầu của Tiểu Bảo, mấy ngày nay hắn ngủ không yên giấc. Ngay cả tu luyện cũng qua loa. Bây giờ thì tốt rồi.

Nhớ đến điều này, tâm trạng của Giang Nguyên cũng tốt hơn, vỗ vai hai đại Vu sư, trấn an một phen, khiến cho gương mặt vốn đang ủ dột của hai người rốt cuộc cũng nở được nụ cười.

Đúng như dự đoán, sau khi chơi với cạp con từ trưa đến giờ, Tiểu Bảo ôm con cạp nằm trong túi ngủ, rốt cuộc cũng nhớ ra vẫn còn một thú vui chưa chơi.

- Ba, ngày mai có thể nhìn rất nhiều ngựa chiến di chuyển phải không?

Nghe giọng nói mơ màng của Tiểu Bảo, Giang Nguyên thở phào, nói:

- Có thể. Tiểu Bảo ngủ ngoan đi, ngày mai ba dẫn con đi xem ngựa chiến di chuyển.

- Vâng, ba thật là tốt.

Tiểu Bảo mơ màng ôm cổ Giang Nguyên chìm vào giấc ngủ, để lại một bãi nước dãi trên mặt hắn, rốt cuộc không để ý đến con cạp con đang giãy dụa, đã ngủ say.

Nhìn bộ dạng khả ái của Tiểu Bảo khi ngủ, Giang Nguyên lau nước miếng trên mặt, sau đó nhẹ nhàng ôm con cạp con ra, bước ra khỏi

lều giao cho Diêu Nhất Minh đang chờ sẵn, thấp giọng nói:

- Đi nói với hai đại Vu sư một tiếng, ngày mai không được để xảy ra sơ suất. Nếu không, tôi tuyệt đối không tha cho bọn họ.

Nghe ông chủ nghiêng răng nghiêng lợi nói, Diêu Nhất Minh nén cười, vội vàng gật đầu, sau đó đi giúp Giang Nguyên uy hiếp hai vị Đại vu sư đáng thương.

Đáng thương cho hai vị Đại vu sư, vốn tưởng rằng có thể yên tâm mà đi ngủ, ai biết còn chưa nằm xuống, đã bị Diêu Nhất Minh tìm đến cửa, đại diện cho sứ giả đại nhân uy hiếp một phen.

Nghe Diêu Nhất Minh nói, hai vị Đại vu sư há to miệng, sửng sốt hồi lâu.

Phải mất một lúc sau, hai người mới hồi phục tinh thần, nhìn Diêu Nhất Minh biến mất trong bóng tối, lúc này mới trở mắt nhìn nhau, gương mặt buồn rầu. Xem ra tối nay là ngủ không yên rồi.

Một đêm không chợp mắt, rốt cuộc thì trời cũng đã sáng.

Tiểu Bảo mở mắt, nhìn con cộp con chạy tới chạy lui trong lều, liền mỉm cười xông tới, không để ý đến con cộp con đang giãy dụa, đưa tay ôm vào lòng rồi chạy ra bên ngoài.

- Ba, hôm nay chúng ta có thể đi xem ngựa chiến di chuyển sao?

Giang Nguyên khom người bẹo má Tiểu Bảo, cười nói:

- Dĩ nhiên rồi. Chúng ta ăn sáng xong, ba sẽ mang con đi xem ngựa chiến di chuyển.

- Quá tốt, quá tốt. Ăn sáng xong, sẽ đi xem ngựa chiến di chuyển.

Nhìn hai cha con vui vẻ nói chuyện với nhau, hai Đại vu sư mặt đầy u ám đứng một góc cũng mỉm cười, nhưng nụ cười còn khó coi hơn là khóc.

Chương 1154: Cuộc di chuyển quy mô lớn của ngựa chiến

- Trưởng ban, phát hiện có hai chiếc trực thăng đang bay về phía chúng ta.

Diêu Nhất Minh bước nhanh đến, báo cáo với Giang Nguyên:

- Không phải là trực thăng của chúng ta, hơn nữa tạm thời tình huống còn chưa rõ. Ngoại viện đã làm xong phòng bị.

- Trực thăng?

Giang Nguyên ngần người. Tại sao ở đây lại xuất hiện hai chiếc trực thăng?

Thoáng nghi ngờ một chút, trong đầu Giang Nguyên xuất hiện một ý niệm, nhìn sang hai vị Đại vu sư đang còn ngái ngủ, cau mày hỏi:

- Chúng tôi vừa mới phát hiện hai chiếc trực thăng, không phải là của các người chứ?

- A, hẳn là của chúng tôi.

Hai vị Đại Vu sư nhìn nhau, vội vàng gật đầu.

- Còn chuẩn bị cả trực thăng?

Nghe hai vị Đại vu sư xác nhận, Giang Nguyên rốt cuộc cảm thấy không phải hẳn đã gây ra áp lực quá lớn cho hai Đại Vu sư rồi hay không? Làm ra trận thế lớn như vậy, dường như vượt qua dự đoán của mình.

- Đúng vậy.

Nhìn biểu hiện kinh nghi của sứ giả đại nhân, hai vị Đại vu sư dùng sức gật đầu.

- Được rồi.

Nếu bộ lạc Vu sư đã làm ra trận thế lớn như thế, nhất định sẽ không để cho hãn và Tiểu Bảo thất vọng.

Nghe là trực thăng của bộ lạc Vu sư, vốn bốn hộ vệ của ngoại viện đã móc ra bốn viên đạn hỏa tiễn liền thu về.

Nhìn cảnh tượng này, hai vị Đại vu sư không khỏi nháy dựng lên. Cũng may là hai người bọn họ ở đây. Nếu bị Thiên Y Viện âm thầm bắt trúng, vậy xem như oan lớn rồi.

Lúc này Giang Nguyên cũng có chút sững sờ. Hắn biết ngoại viện có mang theo vũ khí, nhưng không nghĩ đến ngay cả đồ chơi lớn như vậy mà cũng mang đến luôn. Nghĩ thế, hắn không khỏi liếc mắt nhìn mấy cái rương lớn mấy lần, không biết bên trong ngoại trừ hỏa tiễn thì còn có vũ khí mang tính sát thương nào lớn nữa hay không.

Không nhận được mà cười khổ một cái. Khó trách đến bây giờ Từ Khả Liễn cũng không gọi điện thoại cho hắn, còn tưởng rằng bọn họ không lo lắng cho hắn, thì ra là đã sắp xếp xong xuôi. Có hộ vệ cộng thêm người của hắn, trừ phi là quân đội quy mô lớn tiến hành đánh bất ngờ, nếu không, thật không ai có thể làm gì được hắn.

Hai chiếc trực thăng chậm rãi hạ xuống. Một Vu sư cung kính hành lễ với hai đại Vu sư, nói với hai người vài câu, sau đó bước nhanh đến chào hỏi Giang Nguyên, dùng vốn tiếng Hoa tiêu chuẩn, nói:

- Sứ giả đại nhân, ngựa chiến đã được chuẩn bị xong, mời sứ giả đại nhân và tiểu thiếu gia cùng với các vị tiểu thư lên trực thăng để thưởng thức.

Khụ! Nhìn trận thế đối phương bày ra, Giang Nguyên chỉ có thể ho khan một tiếng, che giấu sự chột dạ của mình, đưa tay ôm lấy Tiểu Bảo đã rất hưng phấn, vậy tay với mọi người:

- Đi, chúng ta cùng nhau thưởng thức cảnh tượng ngựa chiến di chuyển quy mô lớn.

Hai chiếc trực thăng chở gia đình Giang Nguyên và các cao thủ ngoại viện, hai vị đại Vu sư bay lên cao.

Nhìn Tiểu Bảo ngồi trong lòng Tuyên Tử Nguyệt, ánh mắt tràn đầy mong đợi nhìn ra ngoài, Giang Nguyên lặng lẽ nhìn vị vu sư kia, hỏi:

- Rốt cuộc đã an bài như thế nào?

Nghe sứ giả đại nhân hỏi, vị Vu sư kia vội vàng trả lời:

- Sứ giả đại nhân, Tổ linh điện nhận được lệnh của sứ giả, Đại tể tư lập tức mở hội nghị khẩn cấp, sau đó ra lệnh cho các bộ lạc phải ra võ sĩ đi tìm ngựa chiến.

- Cuối cùng, do các vị đại Vu sư của bộ lạc thi triển bí thuật, tập trung được ba bầy ngựa chiến lớn lại với nhau. Bây giờ có năm vị đại Vu sư và rất nhiều võ sĩ của bộ lạc đang trông nom bầy ngựa, chờ sứ giả đại nhân ra lệnh.

Nghe vì Tiểu Bảo nhà mình muốn xem ngựa chiến di chuyển mà vận dụng nhân lực như thế, thậm chí còn điều cả năm vị Đại vu sư đến, mặt Giang Nguyên có chút đỏ lên. Dùng quyền công làm việc tư như thế này, chỉ sợ không thua kém gì năm đó Chu U Vương vì một nụ cười của phi tử mà sai đốt lửa để chư hầu mang quân đến.

Nên biết rằng, địa vị của năm vị đại Vu sư tương đương với các thành viên Hội Đồng Viện. Một mệnh lệnh hoang đường của hãn lại khiến mọi người coi trọng như vậy, hãn cảm thấy có chút lúng túng.

Những dù sao cũng đã làm thành như vậy rồi, vậy thì xem một chút đi, xem ngựa chiến của bộ lạc Vu sư khi di chuyển sẽ có hình dạng gì.

Khi trực thăng bay gần đến một chỗ nào đó, một vị Vu sư cầm ống nhòm đưa đến trước mặt Giang Nguyên, chỉ về phía trước:

- Sứ giả đại nhân, mời mọi người xem.

Mọi người cầm ống nhòm, hướng ra cửa sổ trực thăng, quay sát theo hướng vu sư đã chỉ, chỉ thấy bên kia tập trung một bầy ngựa chiến rất đông. Không đến sáu bảy ngàn con thì cũng là hai ba ngàn con.

- Trận thế to thật.

Nhìn ngựa chiến chằng chịt, Giang Nguyên cũng không nhịn được thàn than một tiếng. Nếu mấy ngàn con ngựa này cùng chạy một lúc, trận thế đúng là kinh người.

- Sứ giả đại nhân, tạm thời trực thăng không thể đến gần. Sau khi chính thức bắt đầu mới đến gần được, tránh quấy rối ngựa chiến. Không biết đã bắt đầu được hay chưa?

Thấy gương mặt mọi người có chút khiếp sợ, vị đại vu sư dè dặt nói.

- Ủm, bắt đầu đi.

Vẻ mặt Giang Nguyên có chút nghiêm túc. Mấy ngàn ngựa chiến di chuyển, trận thế tuyệt đối không thua kém.

- Vâng.

Vị Vu sư kính cẩn đáp một tiếng, sau đó cầm điện thoại vô tuyến, bắt đầu nói với bên kia.

Sau đó chiếc trực thăng chậm rãi bay đến gần bầy ngựa chiến.

Bên dưới truyền đến tiếng kèn vang vọng.

Tiếng kèn truyền đến, mọi người cầm ống nhòm mơ hồ có thể nhìn thấy đang có gần một trăm bóng người cách đó không xa đang như tên rời khỏi cung lao nhanh đến bầy ngựa.

Mọi người định thần nhìn lại, chỉ thấy bên trái là một trăm con sói, bên phải là hai mươi mấy con sư tử, đồng loạt gào thét lao đến bầy ngựa.

Bầy ngựa không hề vốn đã cảm thấy bất an. Khi mãnh thú tấn công, chỉ thấy ngựa chiến hỗn loạn chạy như điên.

Cảnh tượng này chẳng khác nào động đất.

Nhìn chúng sinh giương oai, mọi người đều trợn mắt há mồm.

Đây mới thật sự là động vật di chuyển quy mô lớn. Trận thế như vậy, không nghĩ đến lại có thể do con người tạo ra.

Chương 1155: Thúc đẩy kế hoạch động Long Sơn Phong

- Draco, Portugo, lần này vất vả cho hai người rồi.

Sau khi xuống trực thăng, đưa Tiểu Bảo vẫn còn đang hưng phấn cho Tuyên Tử Nguyệt, Giang Nguyên tỉnh hồn lại, bày tỏ sự cảm ơn đối với hai đại Vu sư.

- Sứ giả đại nhân khách sáo quá rồi. Chỉ cần cậu thích, bộ lạc Vu sư chúng tôi trên dưới nguyện hỗ trợ.

Thấy sứ giả đại nhân hài lòng, hai người Draco cũng thở phào nhẹ nhõm, vội vàng khiêm tốn nói.

Nghe giọng nói khiêm tốn của hai người, chút ngượng ngùng trong lòng Giang Nguyên mới thoáng tiêu tan được một chút, sau đó thấy Diêu Nhất Minh đang vẫy tay với mình, lúc này mới gạt đầu một cái, nói:

- Hai vị đại Vu sư vất vả rồi. Chúng ta nghỉ ngơi một chút, sau đó đến Tổ linh điện gặp mặt đại tế tử.

- Vâng, cảm ơn sứ giả đại nhân. Bây giờ chúng tôi sẽ liên lạc với Đại tế tử. Nếu ngài ấy biết sứ giả đại nhân đến Tổ linh điện, nhất định sẽ rất vui.

Giang Nguyên bước đến, hỏi Diêu Nhất Minh:

- Chuyện gì?

- Trưởng ban, vừa rồi phòng làm việc của Hội Đồng Viện gọi điện thoại đến. Viện trưởng Từ yêu cầu anh khi gặp mặt Đại tế tử, cho bà gửi lời hỏi thăm sức khỏe, đồng thời mời Đại tế tử tranh thủ thời gian đến thăm Thiên Y Viện một chuyến.

Nghe xong, Giang Nguyên gạt đầu. Hẳn thật ra cũng đã nghĩ đến điều này. Với quan hệ giữa hắn và bộ lạc Vu sư, Từ Khả Liễu không thừa cơ hội kéo gần quan hệ với bộ lạc Vu sư thì mới là kỳ.

Khi đoàn xe chạy đến Tổ linh điện, tình huống long trọng lại khiến mọi người rung động một phen. Từ chân núi đến Tổ linh điện, dọc trên đường đi, cứ cách mười thước lại có hai cận vệ của bộ lạc Vu sư canh gác hai bên. Khi còn cách Tổ linh điện một ngàn thước,

đổi thành rất nhiều vụ sư canh hai bên. Trước Tổ linh điện là Đại tế tư, mang theo sáu bảy Đại vụ sư, còn có một đoàn Tổ linh tế tư ra đón.

Sự cung kính quá mức của bộ lạc Vu sư khiến mặt Giang Nguyên nóng lên. Tuy nói ngày thường hai đại Vu sư Draco ở Hoa Hạ cũng rất cung kính Giang Nguyên, nhưng mọi người gặp nhau nhiều, bất quá chỉ gật đầu một cái rồi thôi, cũng không quá để ý. Nhưng đây là trọng địa của bộ lạc Vu sư, nhìn thấy Đại tế tư của Tổ linh điện cùng với các võ sĩ bình thường của bộ lạc cũng cung kính Giang Nguyên như thế, đặc biệt là Đại tế tư, người ngang cấp với Viện trưởng Từ Khả Liễu. Lúc này mọi người mới thấy được Ủy viên Giang Nguyên oai phong như thế nào ở bộ lạc Vu sư.

Đặc biệt là Hầu tước Eve, sau khi nhìn thấy Giang Nguyên được hoan nghênh ở bộ lạc Vu sư như vậy, trong lòng lại càng rung động, không nghĩ đến ở Hoa Hạ, Giang Nguyên chỉ dưới một người trên vạn người, ai biết được chạy đến Châu Phi, ngay cả Đại tế tư Tổ linh điện cũng cung kính với hắn như thế, oai phong còn cao hơn Hoa Hạ gấp mấy lần.

Đại tế tư Tổ linh tất nhiên cũng biết được trong đoàn người của sứ giả đại nhân còn có một Nghị viên hội đồng trưởng lão Huyết tộc, cũng nhân tiện bày tỏ sự hoan nghênh Hầu tước đến chơi.

Điều này làm cho Eve cảm thấy mình dính hào quang của Giang Nguyên không ít. Nên biết rằng, Huyết tộc hầu như không được hoan nghênh ở Châu Phi. So với Hoa Hạ cũng chỉ tốt hơn chút xíu. Lần trước hành động của Hội đồng trưởng lão nhắm vào Giang Nguyên đã bị bộ lạc Vu sư làm cho thất bại. Còn lần này, cô lại được Tổ linh đại tế tư hoan nghênh, thật sự cảm giác hoàn toàn khác nhau.

- Xem ra Hội đồng trưởng lão đã quá khinh thường Giang Nguyên rồi.

Eve thầm nhủ:

- Giang Nguyên không những có sức ảnh hưởng lớn ở Thiên Y Viện Hoa Hạ mà còn ở bộ lạc Vu sư. Xem ra, tình thế của hắn sau này không ai có thể cản nổi. Nhất định phải khuyên Hội đồng trưởng

lão dừng lại bất cứ hành động nào gây bất lợi cho Giang Nguyên.

Khi mọi người bước vào Tổ linh điện, lại càng bị khí thế của Tổ linh điện một lần nữa làm cho rúng động. Lúc này, mọi người ngay cả chủ khách cũng không phân, chẳng qua chỗ ngồi của Giang Nguyên cao hơn một chút, Tổ linh đại tể tư và Eve ngồi một bên, những người còn lại phân thành hai bên ngồi xuống.

Sau khi khách khí một phen, Tổ linh đại tể tư bày tỏ lời chúc mừng sứ giả đại nhân đã trở thành Ủy viên thường vụ Hội Đồng Viện Thiên Y Viện, đồng thời hoan nghênh Hầu tước Eve đến tham quan. Còn Giang Nguyên thì chuyển lời mời của Viện trưởng Từ Khải Liễu của Thiên Y Viện đến Tổ linh đại tể tư.

Đối với lời mời của Viện trưởng Thiên Y Viện, Tổ linh đại tể tư vui vẻ tiếp nhận, bày tỏ vì tình hữu nghị của hai bên, sẽ tranh thủ thời gian thích hợp đến Hoa Hạ một chuyến.

Cuối cùng, bộ lạc Vu sư cử hành bữa tiệc chào đón sứ giả đại nhân đến.

Mặc dù phần lớn thức ăn của bộ lạc khá thô, nhưng trình độ trân quý không thua kém gì bữa cơm mà Giang Nguyên đã đặt ở Thiên Y Viện. Nguyên liệu nấu ăn đều tương đối hiếm có ở Châu Phi. Hơn nữa, trải qua tay nghề đặc biệt của đầu bếp, mùi vị phải nói là rất ngon.

Bữa tiệc này có thể nói là chủ khách đều vui. Đám người Eve và Tuyên Tử Nguyệt rất cuộc cũng hưng phấn lên. Ở thảo nguyên mấy ngày, cũng chưa có cơ hội được tắm rửa đàng hoàng. Mọi người đã sớm có chút khó chịu. Bây giờ ở đây, mọi người cũng đã có cơ hội tắm rửa thoải mái.

Ngày hôm sau, Giang Nguyên và Tổ linh đại tể tư bí mật gặp nhau một lần nữa. Dưới sự thỉnh cầu của Tổ linh đại tể tư, hắn tiếp tục mang theo hai đại Vu sư Draco trở về Hoa Hạ.

Lúc này, đoàn xe quay trở về thành phố. Chiếc G650 đã chờ sẵn, một lần nữa chở đại gia đình Giang Nguyên đi.

Khi sắp rời khỏi đại thảo nguyên, Giang Nguyên vẫn cảm thấy có

chút không nữa. Ở đại thảo nguyên này, không có sự rối bời và huyền ảo như nhân thế, rất có tác dụng trong việc nâng cao tu luyện. Nếu rời khỏi đây, chỉ sợ hiệu suất tu luyện sẽ giảm đi không ít.

Nhưng cũng không còn biện pháp nào. Người đi theo hắc cũng không còn kiên nhẫn ở đây nữa. Dựa theo hành trình, mọi người sẽ bay đến Machu Picchu, một khu du lịch ở Nam Mỹ, tìm kiếm dấu chân của người Inca.

Lúc này, trên đảo Thiên Minh, y sư Lý Nguyên Bản và cha con Giang Văn Ba đang ngồi với nhau.

- Thời gian cũng không còn nhiều, mau sớm thúc đẩy kế hoạch dò xét động Long Sơn Phong. Nếu như có thể, có thể hợp tác với Thiên Y Viện cũng được.

Y sư Lý Nguyên Bản nâng chung trà lên nhấp một ngụm, sau đó nói với Giang Văn Ba.

Giang Văn Ba và Giang Nguyệt Minh nhìn nhau. Giang Văn Ba thoáng chần chờ một chút rồi nói:

- Sư phụ, động Long Sơn Phong là cấm địa của Thiên Y Viện. Tổ tiên từng có minh huấn, bất kỳ người nào cũng không được vào Long Sơn Phong. Chỉ sợ Thiên Y Viện sẽ không đồng ý.

- Hừ, không đồng ý? Chúng ta không phải đã có Giang Nguyên sao? Ngoài ra chúng ta phải nghĩ biện pháp, nhất định phải sớm mau chóng thúc đẩy chuyện này.

Ánh mắt Lý Nguyên Bản lóe lên sự lạnh lùng, khiến cho Giang Văn Ba cảm thấy không yên.

Ông lại do dự, sau đó hít một hơi rồi nói:

- Sư phụ, chúng ta vất vả lắm mới ra khỏi động Long Sơn Phong, có cần phải quay trở lại không? Tuy trong đó có rất nhiều linh dược không thể tìm được bên ngoài, nhưng nguy hiểm bên trong cũng quá kinh khủng. Một khi mở ra, ảnh hưởng đến nhân thế, coi như cái mất nhiều hơn cái được.

- Sao?

Nghe Giang Văn Ba nói, Lý Nguyên Bản cau mày, có vẻ không vui:

- Làm sao? Con không muốn tuân theo ý kiến của ta?

- Không phải, thưa sư phụ. Con chẳng qua chỉ hy vọng người suy tính lại kỹ một chút mà thôi. Dù sao dò xét động Long Sơn Phong, quả thật không tầm thường.

Giang Văn Ba thành khẩn nói.

- Hừ, ý ta đã quyết, đừng nói nhiều.

Lý Nguyên Bản nói.

Chương 1156: Kế hoạch trở về của Lý Nguyên Bản

Đại gia đình Giang Nguyên đi du lịch có thể nói là vòng quanh thế giới, từ Machu Picchu ở Peru đến Rio de Janeiro ở Brazil, đến bờ biển Aegean. Hành trình được phòng làm việc của Thiên Y Viện các nơi an bài, lại có máy bay riêng, khiến cho đám người Tuyên Tử Nguyệt có chút vui đến quên cả trời đất.

Ngay cả Hầu tước Eve cũng bị đám người Tuyên Tử Nguyệt làm hờ. Nên biết rằng cô sống gần sáu mươi năm, trừ các quốc gia ở Châu Âu và Hoa Hạ ra thì không còn cơ hội ra nước ngoài du lịch.

Đối mặt với tình huống không cần lo lắng về sự an toàn hay áp lực nào mà đi du lịch, Hầu tước Eve dĩ nhiên là vui vẻ rồi.

- Nghị trưởng đại nhân, hiện tại tôi đang ở Hy Lạp.

- Liên quan đến quan hệ giữa chúng ta với Thiên Y Viện, tôi đề nghị nên thay đổi.

Nghị trưởng đại nhân tóc bạch kim vuốt ve thanh trượng trong tay, nhìn tân nghị viên Hội đồng trưởng lão, cau mày hỏi:

- Ý của cô là Thiên Y Viện? Hay là Giang Nguyên?

- Chủ yếu là Giang Nguyên. Những ngày ở Thiên Y Viện, tôi cảm thấy nên cần thiết thay đổi mối quan hệ với họ

Eve nghiêm nghị nói:

- Ít nhất nên cải thiện mối quan hệ đối lập giữa chúng ta và Thiên Y Viện.

Nghe Eve nói, Nghị trưởng đại nhân thoáng trầm mặc một chút, nói:

- Lý do là gì?

- Lần này tôi đi du lịch khắp thế giới với Giang Nguyên, phát hiện quan hệ giữa hắn và bộ lạc Vu sư rất thân thiết, thậm chí đến mức muốn tôn hắn làm chủ.

Nghe đến đây, đôi lông mày trắng như tuyết của Nghị trưởng đại nhân càng cau chặt.

- Đúng vậy, lần này Giang Nguyên cũng thay mặt Viện trưởng đưa ra lời mời đến Tổ linh Đại tế tư. Tổ linh đại tế tư cũng đã đồng ý, xác nhận sẽ đến Thiên Y Viện vào tháng sau.

Eve nói:

- Tổ linh đại tế tư của bộ lạc Vu sư chưa bao giờ bước chân ra khỏi Châu Phi đại lục trăm ngàn năm qua. Lần này đối mặt với lời mời của Thiên Y Viện, không chút do dự liền đáp ứng. Điều này đại diện cho việc bọn họ đã bắt đầu liên thủ với Thiên Y Viện.

- Ngoài ra, bộ lạc Vu sư cũng bắt đầu bước ra khỏi Châu Phi. Trong này có rất nhiều chỗ mấu chốt, cần Hội đồng tiến hành điều tra. Tôi cảm thấy chuyện này rất quan trọng, mong Hội đồng trưởng lão Huyết tộc coi trọng.

Nói đến đây, Eve dừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Còn nữa, tôi phát hiện quan hệ giữa Thiên Y Viện và kẻ địch cũ là Cổ môn cũng không tồi tệ như người ngoài đã nghĩ. Thậm chí một

cao tăng của Cổ môn có quan hệ không tệ với Giang Nguyên. Hơn nữa hai phe này cũng không kèm chặt nhau quá nhiều.

- Cho nên, từ tình huống trước mắt xem ra, đại thế của Huyết tộc còn chưa đủ, cộng thêm quan hệ của Giang Nguyên, tôi nghĩ nên cải thiện quan hệ với Thiên Y Viện trước.

Biểu hiện của Nghị trưởng đại nhân cũng dần trở nên nghiêm túc, ngẩng đầu nhìn Eve trên màn hình, chậm rãi gật đầu:

- Nếu thật có chuyện này, Giang Nguyên đáng để Huyết tộc chúng ta coi trọng thêm mấy phần. Việc cải thiện quan hệ với Thiên Y Viện đúng là cần thiết.

Nói đến đây, Nghị trưởng đại nhân thoáng dừng một chút, chân mày cau lại, ánh mắt lóe lên sự kinh ngạc, nói:

- Đã như vậy, cô hãy tiếp tục giữ mối quan hệ với Giang Nguyên. Liên quan đến máu của hắn, bây giờ không gấp, từ từ nghĩ cách sau. Việc cải thiện quan hệ với Thiên Y Viện, Hội đồng trưởng lão sẽ nghiêm túc cân nhắc ý kiến của cô.

Thấy Nghị trưởng đại nhân đã đồng ý với ý kiến của mình, Eve mỉm cười hài lòng, thoáng do dự một chút rồi nói:

- Liên quan đến máu của Giang Nguyên, qua hai tháng nữa, nếu không ngoài dự liệu, có thể cân nhắc cung cấp 1000ml cho Fitt, để Fitt có cơ hội được tấn cấp Hầu tước trước thời hạn.

- Cho Fitt 1000ml máu?

Ánh mắt Nghị trưởng đại nhân sáng lên.

- Đúng. Giang Nguyên đã nói như vậy. Nhưng hắn chỉ yêu cầu cho Fitt mà không cung cấp cho Hội đồng.

Eve chần chừ một chút rồi xác nhận.

Nghe xong, ánh mắt Nghị trưởng đại nhân chợt lóe lên, nhìn Eve một cái thật sâu, sau đó nói:

- Nếu hắn nguyện ý cung cấp cho Fitt thì cũng là chuyện tốt. Cô cứ

tiếp tục theo dõi chuyện bên đó. Có vấn đề gì thì cứ liên lạc với tôi.

Sau khi cúp điện thoại, Nghị trưởng đại nhân lảng lạng ngồi trước máy tính, sau đó nhẹ nhàng nhấn cái chuông nhỏ bên cạnh.

Nghe tiếng reng reng, cánh cửa liền được đẩy ra. Một người tóc bạc bước vào, khom người cung kính nói:

- Hầu tước đại nhân, ngài có gì phân phó?
- Truyền lệnh của ta, triệu tập tất cả nghị viên Hội đồng trưởng lão, chuẩn bị nghị sự.
- Vâng, đại nhân.

Eve chậm rãi bước ra khỏi phòng của mình đến ban công.

Lúc này, Giang Nguyên và mấy người Tuyên Tử Nguyệt đang ngồi trên ban công, vừa thưởng thức phong cảnh biển, vừa uống rượu chất và dùng ít điểm tâm nhẹ.

- Eve, mau đến đây, chúng tôi mới vừa khai chai rượu tám năm này, uống qua không tệ. Cô mau đến đây nếm thử chút đi.

Thấy Eve bước ra, Phan Hiểu Hiểu vội vàng vẫy tay.

Eve gật đầu, sau đó chậm rãi bước đến ngồi xuống, tiếp nhận ly rượu Giang Nguyên đưa đến, mỉm cười cảm ơn.

- Vịnh biển Aegean này lớn quá.

Giang Nguyên nhẹ nhàng nhấp ly rượu trong tay, cười nói:

- Khó trách tất cả bản đồ và tư liệu đều chỉ biểu hiện được một phần của bờ biển này. Chỉ có chân chính đến đây mới hiểu được, trừ bờ biển này ra, cảnh sắc chung quanh một chút cũng không hề nhỏ.

Tuyên Tử Nguyệt mỉm cười nói:

- Bây giờ, phần lớn cảnh đẹp đều là như vậy, nhưng bất kể thế

nào, đo được một mảng lớn bờ biển màu trắng đỏ cũng mất không ít công phu.

Mọi người nhìn nhau cười. Lúc này Diêu Nhất Minh bước nhanh từ trong nhà ra, cung kính đưa điện thoại đến, thấp giọng nói:

- Trưởng ban, điện thoại của Viện trưởng.

- Điện thoại Viện trưởng?

Giang Nguyên cau mày. Hắn đi cũng mới có hai mươi ngày thôi mà, tại sao Từ Khả Liễn lại gọi điện thoại đến? Chẳng lẽ trong viện đã xảy ra chuyện?

Lập tức nghe điện thoại, cười nói:

- Viện trưởng?

Bên kia rất nhanh truyền đến tiếng cười của Từ Khả Liễn:

- Giang Nguyên, như thế nào? Chơi hai mươi mấy ngày rồi, chắc cũng vui vẻ chứ?

- Cảm ơn Viện trưởng, cũng không tệ lắm.

Giang Nguyên cười nói:

- Nhưng nhận được điện thoại của người, con thấy không vui.

- Tiểu tử này, tại sao cậu không thể đứng đắn được một chút nào vậy?

Bên kia truyền đến tiếng hừ của Từ Khả Liễn.

- Con rất nghiêm chỉnh đấy.

Giang Nguyên cười hắc hắc:

- Nói sau, con cũng không thể nói dối được.

- Được rồi, không ba hoa với con nữa.

Từ Khả Liễn khẽ hừ một tiếng:

- Ta gọi điện thoại đến, chẳng qua chỉ nói cho con biết, con phải tranh thủ về đi.

- Trong viện có chuyện gì sao?

Giang Nguyên cả kinh, hỏi.

- Không phải trong viện xảy ra chuyện, mà là Tuyết Y Đường. Tuyết Y Đường gọi điện thoại thông báo, nói y sư Lý Nguyên Bản muốn mấy ngày nữa trở về nội viện để thăm.

Nghe Từ Khả Liễu nói, Giang Nguyên khẽ cau mày, gương mặt lộ vẻ ngưng trọng. Y sư Lý Nguyên Bản đột nhiên muốn trở về Thiên Y Viện, chẳng lẽ là vì sự kiện động Long Sơn Phong? Nếu không, vì sao lại trở về viện để thăm chứ?

- Đối với việc y sư Lý Nguyên Bản muốn trở về nội viện, mặc dù chỉ là trên danh nghĩa kết bạn, nhưng dù sao Thiên Y Viện chúng ta vẫn cảm thấy hồ thẹn với ông ấy. Cho nên chuyện này phải thận trọng, hơn nữa còn long trọng mà khiêm tốn.

Từ Khả Liễu chậm rãi nói:

- Trong nội viện ta, chỉ có con là thân thiết nhất với Tuyết Y Đường. Trước khi y sư Lý Nguyên Bản đến, con hãy chạy về tham gia công việc tiếp đón.

Sắc mặt Giang Nguyên ngưng trọng, gật đầu một cái, nói:

- Được, hai ngày nữa con sẽ về. Nhưng con chỉ chủ yếu tham gia tiếp đãi thôi. Những chuyện khác, có người, Trưởng ban Lưu và sự phụ của con phụ trách là được.

- Đó là tất nhiên, Dù sao con cũng tranh thủ trở về đi.

Nói đến đây, Từ Khả Liễu đột nhiên dừng lại một chút rồi nói:

- Chẳng qua ta cảm thấy chuyện này không đơn giản như vậy.

- Dĩ nhiên là không đơn giản rồi.

Giang Nguyên trầm nhủ trong lòng nhưng cũng không nói rõ. Liên

quan đến động Long Sơn Phong, cũng chỉ là Giang Văn Ba suy đoán, hẳn cũng không thể xác định. Nhưng Lý Nguyên Bản cố ý gặp mặt hẳn, tỏ ra thân cận, rồi đột nhiên trở về Thiên Y Viện để thăm, tuyệt đối không thoát khỏi quan hệ có liên quan đến Long Sơn Phong.

Sau khi cúp điện thoại, thấy tất cả mọi người nhìn mình, Giang Nguyên nhún vai nói:

- Được rồi, chuyến du lịch vòng quanh thế giới của chúng ta chỉ sợ phải kết thúc. Mọi người vẫn còn thời gian ở đây hai ngày, ngày một chúng ta chính thức trở về nước.

Mọi người nhìn nhau, sau đó Tuyên Tử Nguyệt lên tiếng:

- Nội viện có chuyện gì à?

- Đúng, y sư Nguyên Bản muốn quay về viện, anh phải trở viện để tham gia công việc tiếp đãi.

Giang Nguyên gật đầu, sau đó bưng ly rượu chát nhấp một ngụm, nhìn chiếc du thuyền màu trắng đang chậm rãi lướt trên mặt biển cách đó không xa, hít một hơi thật sâu, nhìn Diêu Nhất Minh nói:

- Nhất Minh, chuẩn bị một chiếc du thuyền, buổi chiều chúng ta ra biển.

- Vâng, Trưởng ban.

Nghe Giang Nguyên nói, mọi người liền bưng ly rượu lên, nhẹ nhàng cùng với nhau, sau đó ngửa đầu nhấp một ngụm. Bọn họ phải tranh thủ chơi cho đã trong hai ngày này. Về sau, cuộc sống sẽ không còn nhàn nhã như vậy nữa.

Chương 1157: Đấu cá mập

Chiếc du thuyền sang trọng chậm rãi lướt trên mặt biển. Tuyên Tử Nguyệt và Phan Hiểu Hiểu mặc bikini đeo mắt kính nằm trên boong thuyền phơi nắng. Giang Nguyên cũng mặc một chiếc quần bơi, đeo mắt kính nằm trên ghế bên cạnh, tay bưng một ly nước

trái cây.

Tiểu Bảo cũng đeo một chiếc mắt kính nhỏ, học theo bộ dạng ba của cậu, ghé miệng hút ly nước trái cây.

Chỉ có Eve là mặc chiếc đầm dài, còn mang cả mũ che nắng lẫn mắt kính. Dĩ nhiên, mặc dù cô không sợ ánh nắng mặt trời, nhưng cũng không có nghĩa là cô sẽ thích. Tắm nắng chẳng khác nào hơ lửa mùa hè, cô tất nhiên là không thích rồi.

Giang Nguyên ngắm hai cô gái trắng nõn mê người trên boong thuyền, trong lòng dâng lên từng trận hỏa khí, liền tiếp uống hai ly nước trái cây cũng không hạ được lửa trong lòng.

Hút sạch ly nước, hắt lại móc tiếp lon bia trong thùng đá, mở nắp ực ực mấy hớp, nhưng vẫn cảm thấy cổ nóng ran, khiến cho hắt không khỏi cảm thấy căm tức.

Lập tức đứng dậy, tiện tay gỡ mắt kính xuống, sau đó bước nhanh về phía boong thuyền.

Nhìn thân hình của Giang Nguyên, mặc dù không to con nhưng bắp thịt rắn chắc, ánh mắt Eve hiện lên tia sáng kỳ lạ, đột nhiên cười khê:

- Giang Nguyên, nơi này là hải phận quốc tế, có cá mập đấy.
- Cá mập?

Khóe miệng Giang Nguyên nhếch lên, cười khê:

- Tôi đang rất mong đây.

Bước đến boong thuyền, thân hình hắt bắn lên, sau đó lộn mèo trên không trung một cái rồi rơi thẳng xuống nước.

- Oa, ba thật là đẹp trai.

Tiểu Bảo vỗ tay, nhìn mặt biển bắn lên bọt sóng nhỏ, cười nói.

Eve nhún vai, bưng ly nước dừa hấu đỏ tươi nhấp một cái, hừ nói:

- Hy vọng anh gặp phải cá mập.
- Gặp thì tốt, hôm nay có cá tươi để ăn.

Phan Hiểu Hiểu lật người lại, lộ ra thân hình mê người, nói:

- Chỉ sợ không gặp được cá mập đấy chứ.

Giang Nguyên nhảy xuống nước, xuống thẳng bốn năm thước mới chậm rãi dừng lại.

Lơ lửng dưới mặt biển, Giang Nguyên mở mắt nhìn bốn phía, lúc này mới cảm thấy lửa nóng trong lòng tiêu tan mấy phần, nhưng vẫn còn một chút.

- Đáng chết. sớm muộn gì cũng ăn hai người.

Phát tiết một chút, Giang Nguyên xoay mình dưới nước, bắt đầu lặn sâu xuống biển. Khi còn ở trong đội Cô Lang, hắn rất thích lặn dưới biển. Bởi vì chỉ có trong nước sâu hắn mới cảm thấy yên tĩnh.

Đã lâu rồi hắn không có lặn biển, lúc này không khỏi hứng thú tiếp tục lặn sâu xuống. Sau khi hắn tấn cấp Thiên giai, còn chưa thử qua mình có thể lặn xuống được bao sâu. Lần này hắn muốn thử xem một chút.

Chỗ nước biển này cũng chưa tính là quá sâu, nhưng sau khi lặn xuống khoảng hơn ba chục thước, gần đến đáy biển, hắn dần dần cảm thấy có chút nhàm chán, bắt đầu bơi lên. Nhưng bơi mới được mười thước, hắn đột nhiên cảm thấy có một dòng nước ngầm tấn công đến.

Giang Nguyên có chút nghi ngờ quay đầu lại, chỉ thấy có một thân hình màu trắng dài năm sáu thước lóe lên.

- Cá mập?

Giang Nguyên sửng sốt. Hắn thật không nghĩ đến hắn sẽ gặp cá mập. Nói sau, hắn trước giờ chưa đấu với cá mập lần nào, lập tức hiểu thẳng nổi lên, hai chân đạp một cái, đuổi theo phía sau con cá mập.

Trong lúc Giang Nguyên toàn lực đuổi theo, khoảng mười mấy giây sau, đã cách con cá mập không xa. Nếu người ngoài thấy tốc độ bơi của Giang Nguyên lúc này, chỉ sợ sẽ kinh hoàng.

Nhưng khi Giang Nguyên đuổi đến gần lại cảm thấy không ổn. Hắn phát hiện con cá mập dường như đang có mục tiêu. Nó không phải bơi đi tìm mồi mà là bơi về một hướng.

Mang theo chút tò mò, Giang Nguyên tăng tốc, đuổi theo phía sau con cá mập.

Lúc này, thị lực kinh người của Giang Nguyên đã phát huy tác dụng. Hắn thấy phía trước không xa có người đang mặc đồ dưỡng khí, dùng tư thế cổ quái chậm rãi bơi về phía trước. Mà mục tiêu của con cá mập này chính là người mặc đồ lặn đó.

- Chuyện gì xảy ra vậy?

Nhìn cảnh tượng này, Giang Nguyên có chút nghi ngờ. Vừa rồi hắn cách con cá mập chỉ bốn năm thước thôi, con cá không để ý đến hắn, tại sao lại đuổi kịp người lặn cách trăm thước chứ?

- Chẳng lẽ?

Thoáng nghĩ một chút, Giang Nguyên liền phát hiện có sự dị thường. Bởi vì người lặn kia có chút cổ quái. Hơn nữa trên bắp đùi còn có thứ gì đó. Giang Nguyên cau mày nhìn kỹ hai lần mới phát hiện trên đùi người kia bị một vết đạn. Rõ ràng là bị thương, hơn nữa còn bị thương không nhẹ. Và mùi máu tanh đã hấp dẫn con cá mập đến.

Mất thấy con cá mập sắp sửa nhào tới người kia, Giang Nguyên không dám chần chừ. Rõ ràng người kia bị thương không nhẹ. Nếu bị cá mập cắn một cái, nhất định phải chết.

Lập tức Giang Nguyên không dám chần chừ, dùng một chút lực lao đến con cá mập.

Lúc này, người đang ra sức bơi đi kia cũng cảm thấy dòng nước chảy dị thường. Khi đưa mắt nhìn lại, liền nhìn thấy cái miệng đầy răng nanh to lớn đang vọt đến y.

Sau khi thấy được cái miệng khổng lồ, mắt người kia hiện lên sự tuyệt vọng lẫn không cam lòng. Nếu y không bị thương, còn có hy vọng đấu với cá mập một phen. Nhưng bây giờ địch đang đuổi theo đằng sau, lại đụng phải cá mập tập kích.

Trong lúc y chuẩn bị nhắm mắt buông tha, đột nhiên một quả đấm xuất hiện trước mặt y, hung hăng đập vào lỗ mũi của cá mập.

Chương 1158: Đặc công Hoa Hạ

Một dòng máu trong nháy mắt lan ra trong nước, khiến cho tầm mắt của người lặn mờ đi.

Nhưng y đã không còn sự tuyệt vọng như vừa nãy mà là kinh nghi. Một quyền kia rốt cuộc là từ đâu ra? Còn nữa, con cá mập vừa nãy chảy rất nhiều máu mũi, rõ ràng là mạnh hơn con người rất nhiều.

Lúc này Giang Nguyên cũng không suy nghĩ nhiều như vậy. Hắn đuổi theo con cá mập có chút gấp, một quyền này chẳng qua chỉ đánh con cá mập choáng váng, cũng không đánh chết nó. Vốn hắn định bồi con cá mập thêm một quyền, nhưng ai nghĩ đến nó đã quay đầu bỏ chạy mất, không chút khí thế của bá chủ đại dương gì cả.

Điều này làm cho Giang Nguyên thất vọng vô cùng. Nếu không, lát nữa hắn đã có thể vác một con cá mập về, nở mày nở mặt với Tiểu Bảo một phen.

Nhưng lúc này, Giang Nguyên cũng không có ý định đuổi theo con cá mập. Bởi vì người kia đang bị thương không nhẹ, cần cứu mạng trước. Dù sao cái mạng này vẫn còn đáng tin hơn con cá mập trắng một chút.

Giang Nguyên gạt tay, nhanh chóng xua tan máu trong nước, lộ ra hình dáng của người trước mặt.

Lúc này người kia cũng nhìn thấy rõ dáng vẻ của Giang Nguyên. Sau khi nhìn thấy, người kia sửng sốt một chút, ánh mắt liền hiện lên sự vui mừng.

Nhìn thấy sự ngạc nhiên và mừng rỡ trong mắt đối phương, cũng không phải bất ngờ vì được cứu mà rõ ràng sau khi nhìn thấy hắc thì sững sờ. Hắc nhìn kỹ mắt của đối phương, phát giác mắt người kia giống như người phương đông.

Nhìn biểu hiện kinh ngạc của đối phương, chắc hẳn là có quen hắc. Nghĩ lại hai năm trước hắc khá nổi tiếng ở Hoa Hạ, việc đối phương nhận ra hắc cũng không ngoài ý muốn. Xem ra hắc đã cứu một người Hoa.

Nếu là người Hoa, Giang Nguyên cũng không dám chậm trễ, liền chỉ ngón tay lên trên, ý bảo đối phương bơi lên cùng với hắc.

Những người kia đột nhiên giơ tay chào theo kiểu quân đội một cái, rõ ràng là tiêu chuẩn quân đội Hoa Hạ.

Nhìn động tác của đối phương, Giang Nguyên ngẩn người. Lúc này tự dừng lại chào hắc? Chẳng lẽ đối phương là quân nhân Hoa Hạ?

Thấy động tác này, Giang Nguyên cũng không dám thờ ơ, liền ưỡn ngực, lập tức giơ tay chào lại.

Nhìn Giang Nguyên chào lại, ánh mắt đối phương lộ ra vẻ kinh ngạc và thả lỏng. Xem ra suy nghĩ của Giang Nguyên là đúng, đối phương muốn xác nhận hắc có phải là Giang Nguyên hay không.

Người kia nhanh chóng tháo sợi dây chuyền và chiếc usb từ trên cổ mình xuống, nhét vào tay Giang Nguyên, sau đó làm ra mấy động tác, chỉ vào chiếc usb trong tay Giang Nguyên.

- Nguy hiểm, rời đi. Quan trọng, mang đi.

Giang Nguyên ngẩn người, người kia lại cố gắng bơi theo một hướng khác, đồng thời vẫy tay ý bảo Giang Nguyên rời đi.

Thấy biểu hiện nóng lòng của đối phương, Giang Nguyên thở dài, sau đó đi theo kéo đối phương lại, tỏ ý đối phương đi cùng với hắc.

Thấy Giang Nguyên kéo mình lại, người kia có chút nóng nảy đẩy tay Giang Nguyên ra, ý bảo hắc mau chóng rời đi.

Trong lúc hai người đang giăng co, đột nhiên Giang Nguyên vùng tay lên, móc từ sau lưng hai cây súng.

Nhìn thấy hai cây súng, sắc mặt người kia liền thay đổi, quay đầu nhìn thấy cách đó không xa đang có ba bốn người đang bơi về phía mình.

Nhìn thấy mấy người đó, người kia vội vàng đẩy Giang Nguyên đi, nhưng y vừa mới đẩy người kia hai cái liền sững sốt, bởi vì y thấy Giang Nguyên vùng tay lên.

Nhìn viên đạn vạch phá làn nước, lao nhanh về phía trước, người kia không khỏi ngẩn người, cho đến khi nhìn thấy hai viên đạn chuẩn xác bắn trúng hai người kia, phụt ra hai dòng máu, y mới xoay đầu lại nhìn Giang Nguyên. Giang Nguyên có phải là người hay không? Ở dưới nước không cần ngắm cũng có thể bắn chính xác đến như vậy.

Đám người kia, sau khi bị Giang Nguyên bắn gục hai người, hai người còn lại theo bản năng bóp cò súng trong tay, hai viên đạn một lần nữa bắn tới Giang Nguyên.

Kết quả không cần nói cũng biết, Giang Nguyên lại vùng tay lên, tốc độ bắn còn nhanh hơn lúc trước.

Sau đó lại là hai dòng máu văng ra. Bốn người ngửa người trong nước.

Người bên cạnh Giang Nguyên mở to mắt, lẳng lặng nhìn bốn người, không, bốn thi thể mới đứng, phải một lát sau mới hồi phục lại tinh thần.

Nhờ có sự giúp sức của Giang Nguyên, vất vả lắm mới trôi lên được mặt nước, người nọ kéo mắt kính xuống, khạc ra hai cái, hít sâu hai cái, lúc này mới nhìn thấy rõ chiếc du thuyền sang trọng đang đậu cách đó không xa.

Giang Nguyên nhẹ nhàng huýt sáo một tiếng, chiếc du thuyền chậm rãi lái sang bên này. Bên trên nhảy xuống hai người, còn vớt thêm một cái thang dây, cẩn thận đưa Giang Nguyên và người kia lên thuyền.

Sau khi người kia được kéo lên boong thuyền, lập tức có người mang đến một thùng cấp cứu, cắt bỏ bộ đồ lặn của y, bắt đầu xử lý vết thương trên đùi.

Giang Nguyên cầm lấy chiếc khăn lông Eve đưa sang, nhẹ nhàng lau người, nhìn Diêu Nhất Minh bên cạnh, trầm giọng nói:

- Tăng tốc quay về điểm xuất phát.

- Vâng.

Thấy sắc mặt ngưng trọng của Giang Nguyên, Diêu Nhất Minh lập tức cầm điện thoại vô tuyến, nói:

- Dùng tốc độ nhanh nhất trở về điểm xuất phát.

Mệnh lệnh đưa xuống, chiếc du thuyền khởi động động cơ, đổi hướng tăng tốc chạy về phía bờ biển.

Sau khi lau khô người, Giang Nguyên bước đến bên cạnh người kia, hỏi:

- Tình huống thế nào rồi?

- Thường ủy Giang, viên đạn đã được lấy ra, không chạm đến động mạch chủ, nhưng tổn thương hai động mạch nhỏ. Bây giờ đã tạm thời cầm máu, nhưng phải tiến hành giải phẫu.

Người phụ trách khám bệnh vội vàng đáp.

- Ừm.

Giang Nguyên gật đầu, sau đó ngồi xuống bên cạnh người kia, nhìn sắc mặt vẫn còn tái nhợt của y, mỉm cười một tiếng rồi đưa tay giao lại sợi dây chuyền và usb cho y, nói:

- Được rồi, anh hãy cầm lại cái này đi, sau đó tự mình nộp lên.

Nhìn gương mặt mỉm cười của Giang Nguyên, người kia liền gật đầu, nói:

- Cảm ơn cậu, nhưng xin hãy rời khỏi đây đi. Cách đây hai hải lý,

đối phương có một cái tàu lặn. Bọn họ sẽ không bỏ qua cho tôi đâu.

- Yên tâm đi, nếu tôi đã cứu anh, nhất định sẽ không để anh xảy ra vấn đề.

Giang Nguyên khẽ cười nói:

- Đúng rồi, anh tên gì? Nếu không tiện thì danh hiệu cũng được, để tiện cho tôi xưng hô.

- Tôi tên Thiết Quân. Cậu có thể gọi tôi như vậy.

Gương mặt người kia lộ ra nụ cười khổ, cố gắng đưa lại cái usb cho Giang Nguyên, nói:

- Nếu như có thể, xin cậu hãy giúp giữ gìn tôi cái này. Sau đó giao lại cho cục 3. Bọn họ sẽ không đơn giản mà bỏ qua cho tôi đâu.

- Tôi có trở về hay không cũng không quan trọng, nhưng xin cậu hãy giúp tôi mang nó về nước.

Nhìn bàn tay run rẩy và cái usb, Giang Nguyên cười một tiếng rồi nhận lấy, nói:

- Được rồi, để tôi tạm giữ gìn anh. Yên tâm đi, du thuyền của chúng ta rất nhanh có thể cập bờ. Bây giờ tôi sẽ bảo chuẩn bị trực thăng. Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, trong vòng mấy tiếng nữa chúng ta có thể rời khỏi nơi này.

- Không dễ dàng đâu. Thực lực đối phương rất mạnh. Nếu tôi không thoát đi bằng đường biển, cũng sẽ không dễ dàng bị đối phương đuổi theo.

Thiết Quân cười khổ, nói:

- Xin cậu hãy chú ý. Bây giờ tôi khuyên cậu nên để tôi đi đi. Chỉ cần đối phương không chú ý đến cậu, cậu mới có thể an toàn đem thứ này trở về. Còn không, tôi sẽ ảnh hưởng đến sự an toàn của cậu mất.

- Được rồi, đừng lo lắng nữa, trước cứ nghỉ ngơi thật khỏe. Trong vòng một tiếng nữa chúng ta có thể cập bờ. Tôi sẽ hộ tống anh an toàn trở về.

Dứt lời, Giang Nguyên gật đầu với người bên cạnh. Nhìn Thiết Quân được đưa vào khoang thuyền, lúc này mới quay sang nói với Diêu Nhất Minh:

- Bảo trực thăng chuẩn bị sẵn sàng, đồng thời tiến hành dịch dung. Thông báo cho ban Ngoại giao và Hậu cần, bảo bọn họ chuẩn bị giấy chứng nhận, đồng thời liên lạc với phòng làm việc chính phủ. An bài xong công việc, chúng ta tùy thời có thể dùng thân phận nhân viên ngoại giao của đại sứ quán, nhằm bảo đảm tính an toàn và tư mật, để anh ấy có thể bình an về nước.

Nghe Giang Nguyên nói, Diêu Nhất Minh nhẹ nhàng gật đầu, sau đó bước nhanh vào khoang thuyền. Y phải đến phòng điều khiển, tiến hành liên lạc với một số nơi.

Đối mặt với tình huống trước mắt, ngay cả Giang Nguyên cũng coi trọng như vậy, tuyệt đối không được để xảy ra sơ suất, chứ đừng nói chi còn có đám người Tuyên Tử Nguyệt và Tiểu Bảo, lại càng không được để xảy ra bất cứ vấn đề gì.

Chương 1159: Gợn sóng thay nhau nổi lên

Cách du thuyền Giang Nguyên hai hải lý, bên dưới mặt nước biển khoảng hai ba chục thước, một con tàu lặn đang lơ lửng, giống như một con quái vật đang mai phục, không một tiếng động khiến người ta phải sợ hãi.

- Osla, Osla, nghe rõ đáp lời, nghe rõ đáp lời.

Ngồi trong buồng lái có hai người, đang hét vào micro, nhưng không hề nghe thấy bên kia đáp lại.

- Osla, Osla, nghe rõ đáp lời, nghe rõ đáp lời.

Sau mấy lần hò hét, bên kia vẫn lặng yên.

- Đáng chết, đã xảy ra chuyện rồi.

Một người thất thanh nói:

- Chuyện gì đã xảy ra? Chẳng lẽ bốn người bọn họ không làm gì được tên kia?

Sắc mặt người còn lại âm trầm, sau đó nhanh chóng gõ lên bàn phím, trên màn hình có bốn điểm sáng lóe lên.

- Bọn họ đang ở vị trí này, chúng ta kiểm tra bên đó một chút.

Người nọ lạnh giọng nói.

- Vị trí này, nước sâu hơn bốn mươi thước, hơn nữa còn gần với khu vực hải vực, tàu lặn chúng ta vẫn có thể phát hiện được nguy hiểm.

Người kia chần chừ nói:

- Tôi đề nghị hay là phái ra một chiếc cano tốc độ cao chạy đến đó dò xét.

Nghe xong, sắc mặt người nọ vô cùng khó coi, sau đó đưa tay ấn nút gọi trên cái mũ, trầm giọng nói vào điện thoại:

- John, bảo người của anh chuẩn bị sẵn sàng tiến về phía trước, cano chuẩn bị ngoi lên.

Hai phút sau, trên mặt biển tĩnh lặng, một kính tiềm vọng nhẹ nhàng ngoi lên mặt biển, chuyển động một vòng bốn phía, thấy không xa có một đám bọt khí, sau đó một vật nhô lên mặt biển, trong nháy mắt to ra, biến thành một cái cano nhỏ.

Ba bốn người nhảy lên chiếc cano này, nhanh chóng khởi động động cơ, liền nghe một tiếng nổ nặng nề, chiếc cano giống như cung tên, lao nhanh về một hướng khác.

- Ở đây, chuẩn bị xuống nước, chuẩn bị canh gác.

Một người dẫn đầu nhìn máy xác định vị trí trong tay, gật đầu nói với ba người kia, sau đó đeo mặt nạ dưỡng khí vào, cầm cây súng

bên hông, lặng lẽ nhảy xuống.

Ba người còn lại cũng làm theo. Khi gặp nhau dưới mặt nước, liền theo sau lưng người dẫn đầu, nhanh chóng nhìn xung quanh.

Lúc này, ánh mắt của một người trong đó hoảng sợ, đưa tay chỉ về một phía.

Mọi người nhìn theo hướng tay của y, thấy cách đó không xa đang có bốn cái bóng trôi lơ lửng, đồng thời có ba bốn thân ảnh màu trắng lay động bên cạnh. Thỉnh thoảng lại có một dòng máu màu đỏ chảy ra.

Sắc mặt người dẫn đầu liền biến đổi, thoáng chần chừ một chút liền lấy hai cái chai màu đỏ trên đùi, gặt đầu với ba người bên cạnh.

Ba người kia không chút chần chừ, cũng lấy ra hai cái chai, sau đó bốn người liền di chuyển sang bên kia.

Càng đến gần, người dẫn đầu nhanh chóng ấn hai cái chai trong tay.

Rất nhanh, một loại chất lỏng màu đỏ từ trong chai bắn ra ngoài, nhanh chóng nhuộm đỏ khu vực xung quanh.

Người dẫn đầu ném cái chai trong tay phải về phía đám cá mập, ba người kia cũng bắt chước làm theo.

Ném bốn cái chai ra ngoài, trong nháy mắt bao phủ đám cá mập đang chạy tán loạn. Bốn người từ xa nhìn lại, thấy vùng nước màu đỏ chập chờn lay động. Mấy con cá mập từ bên trong khu vực màu đỏ thoát ra, không cam lòng nhanh chóng rời đi.

Đợi cách ly mấy con cá mập xong, bốn người kia liền bơi đến.

Không bao lâu sau, bốn người trở lại cano. Người dẫn đầu tháo mặt nạ xuống, hít sâu một hơi, cầm điện thoại vô tuyến nói:

- Bốn người bọn họ đã chết, là bị bắn chết. Không thấy mục tiêu. Chúng tôi phát hiện gần đó có dầu nhớt trên mặt biển. Rất có thể đối phương đã được cứu.

Sắc mặt hai người ngồi trên tàu lặn vô cùng khó coi, sau khi nhìn nhau một cái, một người nhanh chóng gõ bàn phím. Hai ba phút sau, trên màn hình liền hiện ra hình ảnh vệ tinh.

Trên hình ảnh vệ tinh đang có một điểm sáng nhẹ nhàng di động.

Nhìn thấy điểm sáng màu đỏ này, người kia lại gõ lên bàn phím mấy lần, hình ảnh nhanh chóng được phóng đại, là một chiếc du thuyền sang trọng đang di chuyển với tốc độ cao.

- Đáng chết. Đối phương đã tiến vào khu vực biển Hy Lạp, còn cách bốn hải lý.

Người nọ nhìn số liệu, tức giận vỗ lên bàn một cái.

Sắc mặt người kia cũng trở nên phiền muộn, hít sâu một hơi, nói:

- Mau chóng liên lạc với trụ sở chính, yêu cầu chính phủ Hy Lạp ngăn lại giúp, nhất định không được để vật kia bị mang đi.

- Trưởng ban, bây giờ chúng ta đã tiến vào khu vực biển Hy Lạp.

Diêu Nhất Minh cung kính hồi báo.

- Tiếp tục tăng hết tốc lực. Nếu như có thể, chúng ta phải nhanh chóng đưa Thiết Quân đến đại sứ quán tại Hy Lạp. Còn nếu không được, chúng ta yêu cầu tất cả lực lượng cổ vũ bên ngoài, bảo vệ cho chúng ta tìm được chỗ ở an toàn.

Giang Nguyên cầm cái usb trong tay, ngẩng đầu nhìn Giang Nguyệt Minh, trầm giọng nói.

Là thành viên Cô Lang lúc trước, hẳn biết đặc công của một quốc gia mạnh đến cỡ nào. Đặc biệt đối với một số quốc gia lớn mà nói, bọn họ thậm chí còn có thể nhờ lực lượng cổ vũ trên thế giới trợ giúp. Theo tình huống trước mắt, đối phương vì đuổi giết Thiết Quân, thậm chí còn vận dụng cả tàu lặn. Bây giờ vật này nằm trong tay hắn, chỉ sợ đối phương sẽ nhắm vào hắn luôn.

Vì thứ này, đối phương sẽ thỉnh cầu Hy Lạp trợ giúp. Như vậy, hẳn nhất định phải làm xong hết thủy ứng đối. Nhưng bây giờ hẳn cần phải đảm bảo chính là du thuyền của hắn phải an toàn lên bờ.

Mặc dù đã tiến vào bờ biển Hy Lạp, hơn nữa nước nơi này không đủ sâu, đối phương không thể trực tiếp truy kích, nhưng vẫn phải phòng bị đối phương vận dụng tiếp viện.

So với một số quốc gia, sức ảnh hưởng của Hoa Hạ ở Hy Lạp yếu hơn rất nhiều. Vì thế không thể không đề phòng.

Eve lên tiếng:

- Huyết tộc chúng tôi cũng có một lực lượng tồn tại ở đây. Nếu cần trợ giúp, chúng tôi có thể giúp một tay.

Giang Nguyên trầm ngâm một chút. Thiên Y Viện và Hoa Hạ không mạnh ở Hy Lạp, nhưng Huyết tộc đối với các nước Châu Âu mà nói thì lại rất mạnh. Hy Lạp tất nhiên là như vậy, lập tức cười nói:

- Tốt lắm. Eve, làm phiền mọi người rồi.

Nghe Giang Nguyên đồng ý, Eve vui vẻ bước sang một bên, cầm điện thoại bắt đầu an bài.

Từ lúc Thiết Quân xuất hiện, rất nhiều lực lượng đã bắt đầu vận chuyển. Lúc này, có một số ngành đã phát ra thỉnh cầu đối với Hy Lạp.

Thường vụ bộ Chính trị Hoa Hạ, bộ Ngoại giao đã bắt đầu liên lạc với đại sứ quán Hoa Hạ tại Hy Lạp. Đối mặt với thỉnh cầu của ngoại viện Thiên Y Viện, người phụ trách Thường vụ bộ Chính trị nhìn thấy văn kiện khẩn cấp, liền buông bỏ hết thảy, tự mình theo việc này.

Quân đội của Hoa Hạ nhận được thông báo của Thường vụ bộ Chính trị, cũng bắt đầu tiến hành tra xét xem Thiết Quân thuộc về đơn vị nào và vật trong tay là thứ gì.

Tất cả đều vận chuyển hết tốc lực, bao quanh chiếc du thuyền. Một thiết bị vệ tinh luôn nhìn chăm chăm hướng đi của chiếc du thuyền. Mà phía Hy Lạp cũng đã nhận được lời thỉnh cầu của một nước nào đó, cũng bắt đầu hành động.

- Còn bao lâu nữa mới đến bến tàu?

Giang Nguyên nhìn đồng hồ, khẽ cau mày hỏi.

- Trưởng ban, chúng ta còn khoảng nửa tiếng nữa.

Diêu Nhất Minh cung kính trả lời.

- Ừm.

Giang Nguyên gật đầu, sau đó thở ra một hơi.

Hắn biết rất rõ, theo tình huống trước mắt, rất có thể hắn đã bị đối phương theo dõi. Nếu không có đám người Tuyên Tử Nguyệt, Giang Nguyên cũng không cần lo lắng như vậy. Nhưng bây giờ có bọn họ ở đây, đến lúc làm việc sẽ có chút bó tay bó chân, nhất định phải đảm bảo an toàn cho bọn họ.

Nhưng hắn cũng không thể bỏ Thiết Quân được. Là thành viên của Cô Lang lúc trước, hắn biết rõ sự cống hiến và trả giá của những đặc công vì quốc gia. Hắn không thể bỏ Thiết Quân, cũng như không thể buông bỏ các thành viên Cô Lang năm đó.

Sau khi hít một hơi thật sâu, ánh mắt Giang Nguyên trở nên kiên nghị, quay sang nhìn Eve:

- Tình huống bên cô thế nào rồi?

- Đã an bài xong. Người của chúng tôi đã bắt đầu chạy sang bến tàu.

Nhìn sắc mặt ngưng trọng của Giang Nguyên, Eve đáp.

- Được, bất kể thế nào, chỉ cần lên bờ, hãy bảo người của bên cô và thuộc hạ của tôi toàn lực bảo vệ Tiểu Bảo rời khỏi.

Giang Nguyên gật đầu nói.

- Vậy còn các anh?

Eve cau mày, lo lắng nói:

- Với năng lực của chúng tôi, tôi đảm bảo sẽ hộ tống mọi người an toàn rút lui.

Giang Nguyên cười một tiếng, nói:

- Không được, lần này không đơn giản đâu. Bây giờ tôi chỉ hy vọng mọi người phối hợp với nhân viên của tôi, bảo vệ Tiểu Bảo. Dĩ nhiên, nếu như có thể, chúng ta cùng nhau rút lui, như vậy sẽ tốt hơn.

Nhìn nụ cười ngưng trọng của Giang Nguyên, Eve gật đầu một cái. Cho đến bây giờ cô chưa từng thấy biểu hiện ngưng trọng của người thanh niên này. Lần này xem ra chuyện không đơn giản như cô đã nghĩ.

Chương 1160: Đại chiến bờ biển Aegean

- Trưởng ban, chúng ta còn mười phút nữa là có thể lên bờ.

Diêu Nhất Minh thấp giọng báo cáo với Giang Nguyên:

- Bây giờ nhân viên của chúng ta đang chạy đến bến tàu, nhưng người của sứ quán thì nửa tiếng nữa mới đến được.

Giang Nguyên gật đầu. Hẳn hiểu động tác của đại sứ quán. Dù sao không phải ai cũng có được hiệu suất như Thiên Y Viện. Hơn nữa, có nhân viên của Thiên Y Viện ở đây, sau khi hấn đến Hy Lạp đã an bài bên cạnh hấn, tùy thời phản ứng nên mới nhanh như vậy, lập tức nói:

- Được rồi, bảo bọn họ chuẩn bị sẵn sàng, hộ tống Tiểu Bảo rời đi. Ngoài ra, điều một nhóm người đưa chúng tôi đến đại sứ quán trước.

- Vâng, Trưởng ban.

Lúc này, điện thoại trong tay Eve vang lên. Eve nói vài câu với bên kia, sắc mặt thay đổi, sau đó nhìn Giang Nguyên, nói:

- Giang Nguyên, người của tôi cũng sắp đến, nhưng bọn họ phát hiện có một nhóm người đang chạy đến bến tàu, lại còn mang theo vũ khí, nhưng không phải người của các anh, cũng không giống người của chính phủ Hy Lạp.

Nghe xong, sắc mặt Giang Nguyên khẽ biến, thoáng trầm xuống, sau đó nhìn Diêu Nhất Minh, nói:

- Bảo người của chúng ta chuẩn bị đánh lén. Một khi đối phương làm khó dễ thì toàn lực đánh ra.

Mặc dù còn chưa xác định thân phận của đối phương, nhưng lúc này, trừ người của mình ra thì chỉ là địch. Giang Nguyên không cần suy nghĩ nhiều liền có thể đoán ra được lai lịch của đối phương. Ngoài trừ người Mỹ đang đuổi giết Thiết Quân thì không

còn người nào có được phản ứng nhanh như vậy nữa.

Là một nước quyền lực nhất thế giới, có lực lượng ẩn núp tại Hy Lạp cũng chẳng phải chuyện kỳ quái. Chẳng qua Giang Nguyên âm thầm kinh hãi chính là, tình huống mà hắn lo lắng nhất đã xuất hiện.

Xem ra thứ đồ mà Thiết Quân lấy được không phải chuyện đùa. Nếu không, không đến nỗi để Mỹ phải đích thân vận dụng lực lượng của mình động thủ trên địa bàn của Hy Lạp.

Điều Nhất Minh mặt đầy ngưng trọng cầm điện thoại vệ tinh bước sang một bên hạ mệnh lệnh. Là Ủy viên thường vụ Hội Đồng Viện, Giang Nguyên không được phép xảy ra vấn đề. Nếu thật vì chuyện của thể tục mà bị thương tổn hoặc nghiêm trọng hơn, người có liên quan phải chịu trách nhiệm rất lớn.

Đến lúc đó, nếu thật xảy ra vấn đề, cho dù là chính phủ Mỹ, cũng vì vậy mà phải trả một cái giá thật đắt. Hậu quả sẽ không ai có thể chịu đựng được. Bất luận thế lực này có mạnh bao nhiêu đi chăng nữa.

Hơn nữa, tất cả thành viên Thiên Y Viện tham gia chuyện này cũng sẽ bị xử phạt nghiêm trọng.

Sắc mặt của vị cao thủ Thiên giai cũng ngưng trọng, dẫn hai cao thủ Địa giai cầm vũ khí đứng trước mặt Giang Nguyên.

- Nhiệm vụ của các người là bảo vệ Tiểu Bảo, Tuyên tiểu thư và Phan tiểu thư. Một khi chúng tôi lên bờ thành công, nếu có dị động, nhân viên của chúng ta và lực lượng Huyết tộc phải hộ tống bọn họ đến địa phương an toàn.

Giang Nguyên nhìn ba người, nói.

Ba người nhìn nhau, sau đó vị cao thủ Thiên giai không dám chậm trễ, gật đầu nói:

- Vâng, Thường ủy Giang.

Thật ra cũng không có mấy ai quan tâm đến đám người Mỹ. Người của đối phương không thể quá nhiều. Có cao thủ của Thiên Y Viện

và Huyết tộc tiếp ứng, cũng không xảy ra vấn đề gì lớn.

Nhưng điều làm cho mọi người khó xử chính là, nếu cảnh sát và quân đội Hy Lạp ra mặt, đó lại là một vấn đề lớn. Không ai muốn phát sinh mâu thuẫn với quân đội và chính quyền địa phương. Dù sao sức mạnh cá nhân có mạnh đến đâu cũng không thể so sánh với cơ quan vũ lực. Một khi chân chính phát sinh mâu thuẫn, Giang Nguyên cũng không phải vì mình có nhiều người mà có thể rời khỏi Hy Lạp an toàn.

Biện pháp duy nhất chính là không dính vào quân đội, nhanh chóng chạy đến đại sứ quán. Nếu bị chặn lại, vạn nhất bị tẩu hỏa, cũng chỉ có thể cưỡng ép xông lên.

Đến lúc đó, máy bay cũng không thể sử dụng, chỉ có thể lén lút rời đi. Giang Nguyên cũng không muốn gia đình chạy chọt vật như vậy. Nói sau, hẳn cũng là Ủy viên thường vụ Hội Đồng Viện Thiên Y Viện, nếu giống như dân tỵ nạn cụp đuôi chạy trốn, truyền ra ngoài chẳng phải khiến người ta cười đến rụng răng sao?

Mấy phút sau, bến tàu đã thấy thấp thoáng đàng xa. Mặc dù bến tàu đang rất yên tĩnh nhưng mọi người đều biết, chỉ cần du thuyền cập bờ, mọi chuyện sẽ xảy ra.

- Tất cả mọi người chuẩn bị sẵn sàng.

Hộ vệ Thiên giai đã sớm tiếp nhận quyền chỉ huy. Chuyện phân công như vậy, tất nhiên không thể để cho Ủy viên thường vụ Giang tự mình làm được.

Hai nhân viên làm việc trên tàu và hai người hầu nữ đã cầm vũ khí đứng một bên, đặc biệt là hai nhân viên làm việc trên tàu. Lúc này, trên vai của họ là hai viên đạn hỏa tiễn. Có nó, chỉ sợ Mỹ có lái đến hai chiếc xe bọc thép cũng chẳng ngăn được Giang Nguyên.

Chiếc du thuyền chậm rãi cập bến. Lúc này, thành viên Thiên Y Viện đã nhanh chóng đuổi đi những người không có phận sự ra khỏi bến tàu.

Tất cả mọi người đều đã bày sẵn trận, bảo vệ nhóm người Giang Nguyên lên bờ.

Khi Thiết Quân xuất hiện, tiếng súng chột vang lên.

Nhìn đám đặc công không cam lòng của Mỹ, ánh mắt Giang Nguyên nhướng lên, trầm giọng quát:

- Mau giết chết bọn chúng.

- Vâng.

Giang Nguyên ra lệnh, tiếng súng hai bên nổ lên. Thành viên Thiên Y Viện, thành viên Huyết tộc đã bắt đầu khai hỏa với đặc công Mỹ.

Ngoại trừ nhân lực của Thiên Y Viện nhiều, hỏa lực của hai bên cũng không chênh nhau quá lớn. Thành viên Huyết tộc đều là tay súng bình thường. Huyết tộc hầu như không tham gia mấy cuộc chiến đấu vào ban ngày, ngay cả Hầu tước Eve đang cầm súng đứng cân nhắc xem có nên nổ súng hay không.

Thành viên Thiên Y Viện tham chiến lần này cũng chỉ là những tay súng bình thường.

Mặc dù người của Thiên Y Viện chiếm ưu thế, nhưng đặc công của Mỹ cũng không phải thứ ăn chay. Hơn nữa, ngoài hỏa lực rất mạnh của bọn họ ra, bọn họ còn thay đổi chiến thuật, bắt đầu du kích chiến, kéo dài thời gian. Điều này khiến cho Thiên Y Viện không thể mở ra được cục diện.

Sắc mặt Giang Nguyên trầm xuống. Đối phương đã hoàn toàn giữ chân được hắc, nhất định phải mở một con đường máu mới ra được. Nhưng nghĩ đến thân phận của hắc bây giờ đã khác, cũng không thể mạo hiểm được. Nếu không, những người đi theo hắc cũng sẽ xông tới luôn.

Thoáng chần chừ một chút, liền cầm lấy một viên đạn hỏa tiễn của hệ vệ bên cạnh, không chút do dự bắn về phía bên kia.

Đùng. Hỏa lực bên phía Mỹ liền yếu đi một chút.

Thật ra thì bên phía Mỹ vẫn chưa dùng hỏa tiễn. Dù sao đây cũng là Hy Lạp, ai cũng không muốn gây lớn chuyện, tận lực không dùng vũ khí mạnh. Nhưng không nghĩ đến Giang Nguyên lại dùng.

- Đồ điên! Đã xác nhận bọn chúng là người của quân đội Hoa Hạ, không phải phần tử khủng bố? Chẳng lẽ bọn họ muốn khơi mào chiến tranh? Nơi này là Hy Lạp, không phải Châu Phi.

Một người đàn ông tóc vàng, mặt mũi dơ bẩn đang trốn trong góc tường, nhìn thuộc hạ bị nổ máu thịt văng tung tóe, tức giận quát mắng.

Người đàn ông trung niên mặc áo chống đạn bên cạnh, cười khở phủi bụi trên đầu, nói:

- Tôi cũng không rõ nữa, nhưng cấp trên đã nói rất rõ ràng, đối phương cứu một gián điệp của Hoa Hạ, trong tay cầm một vật rất quan trọng. Trừ trước đó nhận được tin tức là quân đội Hoa Hạ thì tôi không nghĩ ra được người nào khác.

- Nhưng tại sao tên người Hoa kia lại điên như vậy? Dám điên ngay trên địa bàn của Hy Lạp. Trừ phi bọn họ đảm bảo bọn họ nhất định thuận lợi rời đi, hơn nữa còn không lưu lại chứng cứ. Nếu không, tuyệt đối không ai có thể gánh nổi trách nhiệm tranh chấp ngoại giao đâu. Đặc biệt là chính phủ Hoa Hạ, tuyệt đối sẽ không dám thừa nhận. Cho dù bọn họ đang cầm vật của chúng ta trong tay, là tài liệu về bom nguyên tử, nhưng quân đội của Hoa Hạ cũng sẽ không dám mạo hiểm như vậy. Quan chỉ huy Hoa Hạ điên rồi này chết chắc rồi.

Gã đàn ông tóc vàng tức giận la mắng.

- Bất kể thế nào, chúng ta trước kéo dài thời gian, nhất định không được để bọn họ chạy thoát. Người của Hy Lạp cũng đã hành động. Chờ bọn họ đến, hết thấy đều kết thúc. Người Hoa hãy chờ khóc đi.

Người đàn ông trung niên cười lạnh, sau đó cầm súng đứng dậy bắn ra ngoài.

Thấy Giang Nguyên bắn đến một viên đạn hỏa tiễn, người của Thiên Y Viện cũng không thèm đếm xỉa, khí thế tăng mạnh, trong nháy mắt liền ép hỏa lực đối phương xuống.

Thấy đối phương đã bị chế trụ, Giang Nguyên lạnh giọng nói:

- Mau bảo vệ bọn họ rút lui, chúng ta trước kéo dài thời gian.

- Vâng.

Vị cao thủ Thiên giai không dám thờ ơ, lập tức dẫn mấy người che chở cho Tuyên Tử Nguyệt ôm Tiểu Bảo cùng với Phan Hiểu Hiểu rút lui ra ngoài. Chỉ cần bọn họ thoát thân, Giang Nguyên không còn ai vướng chân nữa. Với năng lực của Thường ủy Giang, chỉ cần không bị vướng tay, việc thoát thân chỉ là vấn đề thời gian thôi.

- Giang Nguyên, anh nhất định phải cẩn thận.

Mặc dù biết Giang Nguyên sẽ không để hấn xảy ra chuyện, nhưng lần đầu đối mặt với làn đạn như mưa, Tuyên Tử Nguyệt vẫn phải lo lắng dạn dò một tiếng.

- Biết rồi, đi mau đi. Anh rất nhanh sẽ trở về.

Giang Nguyên cười nói.

Nhìn hộ vệ che chở mọi người rời khỏi, lúc này Giang Nguyên mới thở phào nhẹ nhõm, đang muốn dẫn người khác cường công đối phương.

Ai ngờ cách đó không xa vang lên tiếng súng, bức đám người Tuyên Tử Nguyệt trở lại.

Thấy hộ vệ chật vật che chở cho đám người Tuyên Tử Nguyệt quay lại, sắc mặt Giang Nguyên trong nháy mắt tái xanh:

- Đáng chết, chậm một bước rồi. Tại sao chính phủ Hy Lạp lại đến nhanh như vậy?

Chương 1161: Giăng co

Giang Nguyên vung tay lên, thành viên Thiên Y Viện liền thối lui.

Thành viên Huyết tộc bên kia cũng nhanh chóng rút lui.

Không ai ngu xuẩn đến mức chính diện đối kháng với quân chính

phủ cả. Trước khi quân đội chính phủ Hy Lạp xuất hiện, tất cả mọi người đều không sợ, bắn nhau kinh khủng. Nhưng một khi quân chính phủ xuất hiện, mọi người liền ăn ý rút lui, một chút cơ hội cũng không để lại cho quân chính phủ.

Ngay cả đám đặc công nước Mỹ cũng lặng yên không một tiếng động mà biến mất, chỉ để lại đám người Giang Nguyên do quân đội chính phủ Hy Lạp ngăn lại.

Đám cao thủ Thiên Y Viện nhanh chóng che chở đám người Giang Nguyên trở lại du thuyền.

Nếu là quân chính phủ, có tác chiến cũng không có ý nghĩa. Rõ ràng, người đầu tiên xuất hiện không phải là cảnh sát mà là quân đội. Điều này cũng đã nói rõ một số tình huống. Bây giờ so đấu đã không phải là hỏa lực. Khi đối mặt với quân chính phủ, chỉ có thể xét đến khía cạnh ngoại giao mà thôi.

Giang Nguyên ngồi trong buồng lái du thuyền, nhìn gần một trăm quân chính phủ được trang bị vũ trang đầy đủ, sắc mặt âm trầm, lạnh giọng nói:

- Người của Đại sứ quán khi nào đến?

Diêu Nhất Minh cung kính trả lời:

- Đã liên lạc lại, người của bọn họ lập tức đến ngay.

- Bảo bọn họ nhanh chóng lên. Vừa rồi hẳn Tiểu Bảo đã bị kinh sợ.

Sắc mặt Giang Nguyên thoáng ngưng trọng thêm hai phần.

Lúc này, trên boong thuyền, vị cao thủ Thiên giai dẫn theo bảy tám hộ vệ cầm các loại vũ khí trong tay, gắt gao chặn lại đám quân chính phủ.

- Người trên thuyền nghe rõ đây, tôi là Trung tá Hubert của chính phủ Hy Lạp. Bây giờ tôi ra lệnh cho các người lập tức nộp khí giới đầu hàng.

Một sĩ quan quân chính phủ Hy Lạp cầm loa phát thanh, âm trầm dùng tiếng Anh lớn tiếng ra lệnh.

Vị cao thủ Thiên giai ngoại viện nhìn quân chính phủ Hy Lạp bên kia, liền kêu lên:

- Chúng tôi thuộc cục Cảnh vệ chính phủ Hoa Hạ. Bây giờ đang bảo vệ người của nước tôi, xin các vị chờ cho một lát. Người của đại sứ quán chúng tôi đang đến.

Nghe xong, sắc mặt vị Trung tá Hubert có chút biến đổi, nhưng vẫn quát lớn:

- Bất kể các người là ai, nhưng các người động súng trên biên giới nước tôi, nhất định phải tiếp nhận điều tra. Bây giờ các người phải giao nộp khí giới, tôi đảm bảo các người sẽ an toàn, cho đến khi điều tra rõ mới thôi.

- Không được, chúng tôi có trách nhiệm trong người. Đội ngũ của chúng tôi gặp phải tập kích trên biên giới quý quốc. Quý quốc vốn nên chịu trách nhiệm về việc này. Nhưng bây giờ, chúng tôi phải ở trên thuyền chờ người của đại sứ quán đến, chính thức bàn giao với quý quốc.

Vị cao thủ Thiên giai cũng không chịu yếu thế, trầm giọng đáp lại:

- Xin quý quốc kiên nhẫn chờ. Nhân viên của đại sứ quán chúng tôi sẽ đến. Đến lúc đó sẽ nói chuyện với các người.

Nghe bên kia vẫn cứng đầu và nghiêm túc phòng bị, vị Trung tá Hubert có chút do dự. Đối phương có người của đại sứ quán đến, hẳn không phải là không đáng tin. Mặc dù cấp trên bảo mình phối hợp với Mỹ, nhưng nếu chọc ra chuyện lớn, cấp trên sẽ không gánh cái thùng này giùm mình đâu.

Chỉ thoáng chần chờ một chút, liền buông loa phóng thanh xuống, sau đó nói với người đàn ông tóc vàng mắt xanh bên cạnh:

- Thiếu tá Trent, anh xác nhận trên thuyền đối phương có gián điệp sao? Nếu người của đại sứ quán đến thật, đến lúc đó chúng ta sẽ gặp phiền phức.

Vị Thiếu tá Trent liền cau mày. Y tất nhiên nghe được bên kia nói gì, nhưng ánh mắt vẫn lóe lên sự khinh thường. Y rất rõ ràng tình huống trước mắt của đối phương.

Đặc công của đối phương đang nắm giữ một thứ cực kỳ bí mật, tuyệt đối không cách nào để cao tăng Hoa Hạ nhúng tay vào. Cho dù đối phương không cam lòng, nhưng tuyệt đối không để cho người ta nắm được cái đuôi trong chuyện này.

Chiếc du thuyền của đối phương đúng là có chút kỳ quái. Hoa Hạ vận dụng du thuyền đến cứu, không biết là đang có suy nghĩ gì. Hơn nữa, y không nhận được bất cứ tin tức có cao tăng Hoa Hạ đến Hy Lạp du lịch. Cho dù có gia đình của cao tăng Hoa Hạ cũng không có. Bây giờ đối phương lại dùng một lý do thiếu thuyết phục như vậy, y tất nhiên là khinh thường rồi.

Người của đại sứ quán đến, cùng lắm cũng chỉ là một thư ký mà thôi, cũng chỉ kéo dài chuyện này, tuyệt đối chẳng có cao tăng liên quan đến.

- Trung tá Hubert, cái lý do hoang đường như vậy mà anh cũng tin sao?

Trent chế nhạo:

- Anh cảm thấy, nếu có cao tăng Hoa Hạ ở đây, bọn họ sẽ không thông báo trước sao? Hơn nữa, tình báo của chúng tôi, còn có tình báo của nước anh, cũng không nhận được bất cứ tin tức nào. Với lại, đối phương đã động súng ngay trên biên giới nước các anh, anh có đủ lý do để bắt.

Nhìn vẻ mặt trào phúng trên gương mặt của Trent, sắc mặt Trung tá Hubert cũng lộ ra vẻ khó chịu, chỉ thoáng do dự một chút rồi cắn răng nói:

- Quý phương có thể đảm bảo đối phương đang nói dối?

Dứt lời, Trung tá Hubert âm trầm nhìn Thiếu tá Trent, nói:

- Nếu để xảy ra rắc rối, anh cũng đừng hòng tránh được trách nhiệm. Tôi sẽ báo cáo cụ thể lên cấp trên chuyện này. Tôi muốn, nếu tôi xảy ra chuyện không may, các người cũng phải trả một cái giá cho nó.

- Yên tâm đi, tôi tất nhiên không dám mạo hiểm trong chuyện này. Hơn nữa, đối phương đã động thủ trên biên giới của các người,

chẳng lẽ các người còn không đủ lý do để ra tay sao?

Nhìn ánh mắt âm lãnh của đối phương, Hubert cười lạnh trong lòng. Y làm sao mà không biết những người này làm việc trước giờ luôn trông trước trông sau, vừa muốn lấy lòng bên y, nhưng lại sợ đắc tội với Hoa Hạ. Nhưng lúc này y sẽ không cho đối phương cơ hội lùi bước. Bên phía của y đã tổn thất mấy trợ thủ, làm sao có thể để đối phương mang vật kia trở về Hoa Hạ.

- Được.

Trung tá Hubert cắn răng, sau đó cầm loa lên, một lần nữa hướng về phía du thuyền, quát lên:

- Bất kể các người có thân phận gì, nhưng nếu các người dám nổ súng trên biên giới nước chúng tôi, các người phải tiếp nhận điều tra. Bây giờ tôi ra lệnh cho các người bỏ vũ khí xuống. Nếu không, đừng trách chúng tôi cường công.

Bên kia, vị cao thủ Thiên giai im lặng. Y dĩ nhiên là không muốn động võ với đối phương. Dù sao đối phương cũng là quân chính phủ, hơn nữa còn chiếm lý. Chỉ cần Thường ủy Giang và đám người Tiểu Bảo xảy ra vấn đề, y gánh không nổi trách nhiệm này. Chẳng lẽ chỉ vì một đặc công của chính phủ thế tục mà khiến gia đình Thường ủy Giang phải mạo hiểm sao?

- Chả vào.

Trong lúc y đang chần chừ, bên tai truyền đến một giọng nói lạnh lùng.

- Vâng.

Nghe được giọng nói này, súng trong tay vị cao thủ Thiên giai liền chỉ về phía đối phương, lạnh giọng đáp lại:

- Xin lỗi, nếu các người dám cường công, chúng tôi tuyệt đối không nhượng bộ. Tôi xin giải thích lần nữa, người của đại sứ quán chúng tôi đang đến. Nếu các người cưỡng ép động thủ, người của chính phủ chúng tôi nhìn thấy, đến khi gặp gỡ với người của chính phủ các anh, tuyệt đối không nhân nhượng đâu.

Thấy đối phương uy hiếp, sắc mặt Trung tá Hubert lại càng khó coi, nhưng sau lưng có vị Thiếu tá Trent đảm bảo, còn có lý do đối phương nổ súng trên biên giới Hy Lạp, sắc mặt Trung tá Hubert biến ảo thêm lần nữa, sau đó cắn răng, bắt đầu rút súng bên hông, chuẩn bị ra lệnh nổ súng.

Nhưng khi y vừa mới móc súng ra, phía sau liền truyền đến giọng nói khẩn trương:

- Dừng tay.

Trung tá Hubert quay đầu lại, liền nhìn thấy một người phương Đông mang mắt kính, dẫn theo hai sĩ quan cảnh sát chạy đến.

Nhìn thấy quốc huy trên ngực đối phương, sắc mặt Trung tá Hubert biến đổi, ánh mắt lóe lên sự tức giận lẫn vui mừng.

- Xin chào, tôi là Lâm Quốc Huy, Tham tán đại sứ quán tại Hy Lạp.

Chương 1162: Kháng nghị và giao thiệp

Sắc mặt Trung tá Hubert có chút khó coi, nhìn đối phương đưa ra giấy chứng nhận, nghe giọng nói của đối phương, y thật sự không rõ lắm chuyện gì đã xảy ra.

Đối phương có người của đại sứ quán đến. Hơn nữa còn là Tham tán, chỉ đứng sau Đại sứ mà thôi. Nhưng đối phương lại vì chiếc du thuyền và người trên chiếc du thuyền này mà chạy đến. Nên biết rằng, cấp bậc ngoại giao này là đại diện cho một nước. Lúc này đối phương chạy đến, chính là đại diện cho chính phủ Hoa Hạ.

Trung tá Hubert đã bắt đầu xua tan suy nghĩ đầu tiên của mình. Không có một nhân viên ngoại giao cấp bậc cao nào lại vì một đặc công mà ra mặt can thiệp cả.

Trên chiếc du thuyền kia chẳng lẽ có cao tăng quốc gia Hoa Hạ đang ở sao? Hơn nữa, đối phương còn gặp tập kích ngay trên nước Hy Lạp? Nếu thật sự như thế, gạo này nên nấu như thế nào đây? Chẳng lẽ lại muốn khơi mào chiến tranh giữa Hy Lạp với Hoa Hạ?

Vị thiếu tá Trent này giờ không lộ diện, sắc mặt tái xanh, bắt đầu móc điện thoại vệ tinh ra báo cáo cho cấp trên của mình.

Thượng cấp bày ra cảnh tượng lớn đến như vậy, chính là yêu cầu không được để mất vật kia, hơn nữa còn phải khống chế tên đặc công đó.

Nhưng bây giờ xuất hiện tình huống như vậy, không phải Trent có thể quyết định được. Mặc dù không nhìn thấy sắc mặt của Trung tá Hubert, nhưng Trent có thể tưởng tượng vừa này y còn bảo đảm như thế nào, đột nhiên tình thế nghịch chuyển, Trung tá Hubert sẽ có phản ứng ra sao.

Trent vội vàng gọi điện thoại cho cấp trên. Hoa Hạ có người của đại sứ quán đến, hoàn toàn làm rối kế hoạch. Không ai nghĩ đến đại sứ quán thật sự phái một nhân viên ngoại giao cấp cao ra mặt xử lý chuyện này. Đây hoàn toàn không hợp với quy tắc hành động của ngành tình báo, cũng không hợp với thông lệ.

Trung tá Hubert nhìn kỹ giấy chứng nhận của đối phương, sau đó ngẩng đầu lên nói chuyện với vị Tham tán Lâm. Có thể ngồi vào vị trí Trung tá, dĩ nhiên Hubert không phải là người ngu. Mặc dù rất tức giận Thiếu tá Trent suýt chút nữa đẩy y vào hố, nhưng Trung tá Hubert rất rõ ràng, lúc này tuyệt đối không thể rối loạn được. Bất kể thế nào, theo tình huống trước mắt xem ra, bên phía của y vẫn chiếm lý.

Đối phương trắng trợn động súng ngay trên lãnh thổ của quốc gia Hy Lạp, hơn nữa còn vận dụng vũ khí nặng. Mặc dù ai cũng biết lý do trong đó, nhưng chỉ cần không có chứng cứ, không xé rách da mặt, quyền chủ động vẫn nằm trong tay bọn họ.

Cho nên, vị Trung tá Hubert rất nghiêm túc tiến hành thảo luận và nghiên cứu với vị Tham tán Lâm, sau đó len lén ra hiệu cho sĩ quan phụ tá bên cạnh báo cáo lên cấp trên chuyện này.

Đầu tiên là đối phương kéo dài thời gian. Bây giờ là đến phiên bọn họ kéo dài thời gian. Mặc dù rất tức giận với Trent, nhưng tình thế trước mắt, y phải cho Trent thời gian để câu thông với cấp trên, để cấp trên quyết định chuyện này rốt cuộc nên xử lý như thế nào.

Dù sao, chuyện này chỉ cần lơ là một chút là sẽ dẫn đến tranh chấp to lớn về vấn đề ngoại giao giữa hai nước.

Tất cả mọi người đều biết rõ chuyện gì xảy ra, hiểu biết lẫn nhau, cho nên đều nghiêm túc tiến hành trao đổi chuyện này. Sau đó chờ cấp trên của đối phương với của mình chính thức liên lạc và đưa ra kết quả cuối cùng.

Tham tán Lâm Quốc Huy cũng cảm thấy mơ hồ, không hiểu chuyện gì xảy ra. Đột nhiên cấp trên yêu cầu phải làm một tờ giấy thông hành ngoại giao cho một người. Tình huống như vậy, thật ra thì y cũng biết, hơn phân nửa là nhân viên đặc biệt của quốc gia gặp phiền toái, cần phải thông qua biện pháp như vậy để thoát thân, cũng không tính là chuyện hiếm thấy.

Nhưng ngay sau đó, cấp trên lại ra lệnh cho y phải nhanh chóng chạy đến đây, xử lý mâu thuẫn đang diễn ra. Nhất định phải đảm bảo đối phương không được động võ với người trên du thuyền, toàn lực đảm bảo an toàn cho họ. Y thật sự không biết người trên thuyền rốt cuộc là ai, tại sao lại trực tiếp tranh chấp với quốc gia khác như vậy.

Thế là, mọi người anh một câu tôi một câu, không ai nhường bộ nhưng cũng không ai làm cho sự việc trở nên căng thẳng hơn.

Tham tán Lâm ngoài mặt thì nghiêm túc, lời nói nghiêm khắc nhưng trong lòng lại than thở. Vốn trong thời điểm như vậy, mọi người nên ngồi xuống uống ly cafe hoặc ly bia, ngắm sóng biển mặt trời, nhàn nhã chờ lệnh của cấp trên mới đúng.

Nhưng bây giờ ai nấy cũng xụ mặt, phí hết tâm tư nói ra mấy câu khách sáo, đúng là khó chịu.

Thấy người của đại sứ quán cũng đã đến, mọi người trên thuyền đều thở phào nhẹ nhõm. Mọi người đều biết, cho dù đối phương cố kỵ không dùng vũ khí hạng nặng, nhưng muốn công phá du thuyền chỉ có mấy người này thì cũng không phải chuyện khó khăn.

Bên mình khi ứng đối cũng sẽ phải cố kỵ. Một khi bùng nổ mâu thuẫn với quân chính phủ, sự tình sẽ khó mà khống chế.

Bây giờ đã có người của đại sứ quán chạy đến, ngăn cản đối phương cưỡng công, chuyện này tạm thời hòa hoãn, chuyện tiếp theo là xem chính phủ Hoa Hạ và Hy Lạp trao đổi với nhau.

Giang Nguyên cau mày, thoáng suy nghĩ một chút rồi nói:

- Bảo người của đại sứ quán lên thuyền mang đồ vật đi.

- Vâng, Trưởng ban.

Diêu Nhất Minh đáp một tiếng, sau đó bước ra ngoài gọi điện thoại.

Lâm Quốc Huy nhận được điện thoại, trong lòng phát khổ. Đây rốt cuộc là chuyện gì vậy? Y chạy đến đây là vì vật kia hay là vì người trên thuyền?

Rốt cuộc đó là vật gì? Nó quan trọng hay là người trên thuyền quan trọng?

Nhưng lúc này y không còn lựa chọn nào khác. Thân là Tham tán đại sứ quán, khi nào cần làm chuyện mạo hiểm như vậy? Mấy chuyện này vốn nên để các võ quan làm mới đúng?

Trung tá Hubert nghe đối phương nói chuyện điện thoại, chỉ trả lời đôi câu rồi cúp máy, liền biết đối phương chỉ sợ đã nhận được mệnh lệnh gì, lập tức nghiêm trọng đứng đợi, trong lòng suy nghĩ, y còn chưa nhận được mệnh lệnh của cấp trên, xem như chỉ có thể kéo dài miệng lưỡi với đối phương mà thôi.

Nghĩ đến điều này, Trung tá Hubert lại càng căm tức. Y ghét nhất là giao thiệp với quan viên chính phủ, chứ đừng nói cho là nhân viên ngoại giao am hiểu miệng lưỡi nhất. Nhưng lúc này y không thể không ứng phó.

Trent đang len lén bước đến sau lưng hai người không xa, nghe Tham tán Hoa Hạ nói muốn lên thuyền xác nhận tình huống thương vong, trong lòng bỗng nhiên căng lên.

Nếu để cho Tham tán Hoa Hạ lên thuyền, vật kia làm sao mà lấy lại được nữa? Một khi rơi vào trong tay Tham tán Hoa Hạ, y sẽ không thể làm gì được nữa. Bây giờ, không có bất kỳ người nào

dám động thủ với nhân viên ngoại giao cao cấp của Hoa hạ. Nếu để y lên thuyền, chiến tranh sẽ được mở ra.

Nhưng bây giờ, bên phía y đã gây ra cảnh tượng lớn như vậy, không có vật kia, hành động xem như hoàn toàn thất bại. Nghĩ đến đây, Trent lại càng khẩn trương hơn, nhìn chăm chăm Trung tá Hobert, sợ y nhất thời hồ đồ mà đồng ý.

- Không được, tuyệt đối không được. Trước khi người của chúng tôi xác nhận được thân phận của đối phương, các người tuyệt đối không được phép tiếp xúc với họ.

Trung tá Hobert cũng không phải là loại người hồ đồ. Sau khi nhìn thấy ánh mắt khẩn trương của Trent, mặc dù trong lòng hận không thể đáp ứng yêu cầu của đối phương ngay lập tức, để tên Trent kia phải tức ói máu, nhưng vẫn trực tiếp lên tiếng từ chối yêu cầu của Tham tán Lâm.

- Chuyện này liên quan đến Hoa Hạ chúng tôi, thân là Tham tán của Đại sứ quán tại quý quốc, chúng tôi có quyền...

Trong lúc Tham tán Lâm đang gân cổ thỏa hiệp với đối phương, tại Bắc Kinh, mấy vị lão đồng chí đang ngưng trọng ngồi thưởng lượng chuyện mà Giang Nguyên đã gây ra ở Hy Lạp.

- Người này rốt cuộc muốn làm gì đây? Tại sao lại khi không nhúng tay vào chuyện của bên tình báo chứ? Lại còn dám dùng hỏa tiễn trên lãnh thổ của người ta.

Một người cười khở nói.

Dương lão cũng không nhịn được mà thở dài, nói:

- Ai mà biết được. Nhưng lúc trước cậu ấy ở Cô Lang lâu như vậy, đột nhiên gặp phải tình huống này, với tính cách của cậu ấy, không làm mà mới là lạ.

- Được rồi, được rồi.

Ngô lão cũng chỉ có thể lắc đầu cười khở. Lần trước Giang Nguyên nể mặt, trả cháu trai lại cho ông. Mặc dù bị đánh mười roi, nhưng tóm lại cũng còn nợ đối phương một ân tình. Hơn nữa, ông cũng

muốn cải thiện quan hệ với vị Thường ủy này một chút.

Thoáng suy nghĩ rồi quay sang nhìn Dương lão, nói:

- Chuyện đã đến nước này, hơn nữa bên quân đội cũng đã truyền đến tin tức, nói vật trong tay Thiết Quân rất quan trọng. Nếu không, Mỹ sẽ không gióng trống khua chiêng như thế. Xem ra chúng ta chỉ sợ phải đánh bạc lần này, vì cậu ta mà lau sạch cái mông.

Ngô lão nói ra, mọi người nhìn nhau một cái rồi gật đầu. Bất luận là vì bản thân Giang Nguyên hay là vì quan hệ với Thiên Y Viện, mọi người cũng chỉ có thể làm vậy.

Chương 1163: Hoa Hạ nổi điên

Mọi người đều biết, dựa theo thông lệ, trước phải làm áp lực với chính phủ Hy Lạp. Nếu đối phương vẫn quyết định lấy lòng người Mỹ, theo tình huống bây giờ, bên phía mọi người sẽ không ngại động thủ. Dù sao mấy năm gần đây, Hoa Hạ cũng đã dưỡng sức nhiều rồi, cũng đã đến lúc phải bay lên, nhe răng hù dọa một hai người chứ.

Thấy tất cả mọi người đều gật đầu, bày tỏ đồng ý, vị lão nhân ngồi ở vị trí chủ vị cũng gật đầu, nhìn sang lão đồng chí bên cạnh, nói:

- Lão Vu, phương diện thực hiện cụ thể, anh hãy sắp xếp. Tôi sẽ nói với bên hải quân một tiếng. Vạn nhất tình huống không cách nào cải thiện, cứ như vậy đi. Nhất định phải đảm bảo an toàn cho người kia.

- Vâng.

Vu lão gia tử chậm rãi gật đầu.

Hội nghị kết thúc, các lão đồng chí cũng trở về phòng làm việc của mình. Chậm rãi bước ra khỏi phòng họp, ánh mắt Dương lão hiện lên bóng dáng của chàng thanh niên kia, chỉ có thể thở dài cảm thán.

Chỉ có cậu ta mới có thể làm cho chính phủ đưa ra quyết định này. Mặc dù mọi người không nói, nhưng thủ trưởng cao nhất, Bí thư, Chủ tịch Quốc vụ viện, hai vị lãnh đạo tối cao của Hoa Hạ cũng đã ra mặt nhúng tay vào việc này.

Ai cũng không nghĩ ra, một chàng thanh niên rất bình thường, nhưng chỉ trong thời gian ba năm ngắn ngủi đã bước đến trình độ đày. Hắn đã làm cho hai giới chính trị và quân sự phải vì một mình hắn mà đưa ra quyết định. Thậm chí không tiếc xung đột với nước khác.

- Không được, tuyệt đối không được phép tùy ý vận dụng vũ lực ở biên giới nước tôi. Trước phải tiếp nhận tạm giam và điều tra.

Trung tá Hubert không nhường nửa bước. Trước khi chưa nhận được mệnh lệnh của cấp trên, y tuyệt đối không lui bước.

Lúc này, Tham tán Lâm cũng biết, cứ kéo dài như vậy chẳng khác nào gây áp lực cho Trung tá Hubert. Y biết chỉ sợ vị Trung tá này cũng không làm chủ được, nhưng y hy vọng có thể thông qua việc tạo áp lực, để vị Trung tá này báo cáo lên cấp trên của y.

Lúc này, đại sứ quán cũng đang tiến hành kháng nghị với Hy Lạp. Điều y cần làm là duy trì cục diện trước mắt, cung cấp thêm trợ giúp cho đại sứ quán của mình.

Đột nhiên, điện thoại vệ tinh vang lên. Thiếu tá Trent đứng sau lưng cách Trung tá Hubert không xa liền giơ tay nhắc điện thoại, nói với bên kia vài câu, ánh mắt liền hiện lên sự hưng phấn, ngẩng đầu nhìn Tham tán Lâm, vẻ mặt trào phúng lẫn đắc ý.

Lâm Quốc Huy thật ra đã chú ý đến Trent đứng sau lưng Hubert không xa. Nhìn biểu hiện của đối phương, trong lòng đã sớm có nhận định. Chẳng qua mọi người không muốn vạch trần nhau mà thôi. Lúc này thấy đối phương sau khi nghe điện thoại, liền lộ ra vẻ đắc ý đối với mình, trong lòng cả kinh, thầm nói:

- Chẳng lẽ đại sứ quán kháng nghị không thành công?

Trong lúc Lâm Quốc Huy đang kinh nghi, một cuộc điện thoại khác cũng reo lên. Sĩ quan phụ tá của Trung tá Hubert cầm điện thoại

đến, đưa cho y.

Nhìn cảnh tượng này, trong lòng Lâm Quốc Huy lạnh lại. Lúc này y rất cuộc có thể khẳng định, Mỹ đang chiếm thượng phong.

Quả nhiên, Trung tá Hubert sau khi nói mấy câu ngắn ngủi, liền cúp điện thoại, vẻ mặt còn đang chịu đựng vừa nãy đã thay đổi, quay sang Lâm Quốc Huy, trầm giọng nói:

- Tham tán Lâm, tôi vừa mới nhận được mệnh lệnh của cấp trên, người trên du thuyền đã vi phạm luật pháp của nước tôi, bây giờ phải tiếp nhận xử lý và điều tra.

- Trung tá Hubert, đại sứ nước tôi đã hướng Tổng thống của quý quốc kháng nghị việc này. Nếu các người cứ tiếp tục kiên trì như vậy, tôi ở đây, đại diện cho đất nước của chúng tôi, bày tỏ lời cảnh cáo nghiêm túc đến các người.

Nghe giọng điệu cường ngạnh của đối phương, Lâm Quốc Huy cũng nóng lên., Nếu đối phương cưỡng ép tấn công du thuyền, nhiệm vụ của y xem như thất bại hoàn toàn.

Nhưng Lâm Quốc Huy cũng biết, bây giờ mình có nói nhiều nữa cũng vô dụng. Rõ ràng cao tăng của đối phương không hề quan tâm đến lời kháng nghị của đại sứ quán. Y căn bản cũng không làm gì được nữa. Nghe giọng nói không kiên nhẫn của đối phương cùng với gương mặt giễu cợt của gã người Mỹ sau lưng là có thể nhìn ra.

- Tham tán Lâm, đây là chuyện của cấp trên, không liên quan gì đến tôi. Bây giờ tôi chỉ muốn khuyên cậu, tôi hy vọng cậu có thể khuyên những người trên du thuyền đầu hàng đi. Nếu không, một khi chúng tôi cưỡng công, xảy ra bất kỳ hậu quả gì, chúng tôi đều không thể bảo đảm.

Trung tá Hubert cười lạnh, nói.

- Không được, tôi phải thông báo và xin phép đại sứ chúng tôi.

Lâm Quốc Huy nhìn Trent, hít một hơi thật sâu, sau đó nhìn Hubert. Đến lúc này y chỉ có thể kéo dài thời gian, xem có còn nghĩ ra biện pháp gì nữa hay không.

Hubert nhìn đồng hồ, sau đó nhìn Lâm Quốc Huy, trầm giọng nói:

- Được, tôi cho anh mười lăm phút. Sau mười lăm phút, anh phải đưa ra quyết định. Thời gian đã hết, nếu đối phương không đầu hàng, chúng tôi chỉ có thể tấn công.

Mặc dù tình thế thay đổi nhưng Giang Nguyên vẫn rất bình tĩnh. Hắn tin rằng, không cần hắn yêu cầu, Hoa Hạ cũng sẽ xử lý tốt chuyện này. Đối với tình huống như vậy, hắn cũng không úy kỵ. Chỉ vì có Tiểu Bảo ở đây, cho nên vẫn phải lo lắng. Nhưng bảo hắn buông tha cho Thiết Quân và cái usb đó, hắn không làm được.

Sau khi được sơ cứu và truyền nước biển, sắc mặt Thiết Quân cũng đã tốt hơn, tinh thần phấn chấn hơn không ít. Thấy sắc mặt những người xung quanh âm trầm và tiếng súng bắn nhau vừa nãy, Thiết Quân quay sang nhìn Giang Nguyên. Đến bây giờ y cũng không rõ thân phận của vị anh hùng quốc dân này trong nước đã là gì.

Nhưng nhìn tình huống, thân phận kia tuyệt không thấp. Nhưng y không muốn bởi vì mình mà người kia phải mạo hiểm. Nếu có việc gì, y chết ngàn vạn lần cũng không bù được.

Liên cố gắng nói với Giang Nguyên:

- Thượng tá Giang, chỉ cần cậu giao tôi ra, và mang vật kia về nước là được. Nếu cứ tiếp tục như vậy, không chỉ nhiệm vụ của tôi thất bại mà còn liên lụy đến các người.

Nghe Thiết Quân nói, Giang Nguyên mỉm cười trấn an:

- Anh không cần lo lắng. Tôi sẽ đảm bảo an toàn cho anh và vật của anh, tuyệt đối không để rơi vào tay đám người kia.

Nhìn gương mặt bình tĩnh của Giang Nguyên, trong lòng Thiết Quân lại càng nghi hoặc hơn. Tại sao vị Thượng tá này lại trấn định và tự tin như vậy? Thậm chí còn dám to gan nổi sừng trên lãnh thổ nước khác.

Thấy vẻ mặt không dám tin của Thiết Quân, Giang Nguyên cười nói:

- Yên tâm đi, con trai tôi cũng ở đây. Anh cho rằng tôi sẽ ngu ngốc mà mạo hiểm sao? Không sao đâu. Anh cứ yên tâm mà nghỉ ngơi. Không bao lâu nữa là chúng ta có thể trở về.

Nghe Giang Nguyên nói như thế, mặc dù trong lòng rất nghi ngờ, nhưng Thiết Quân cũng cảm thấy yên tâm hơn. Y biết nếu y rơi vào tay đối phương, hậu quả sẽ là gì. Ai cũng không muốn chết, huống chi là chết đau đớn.

Bây giờ y có thể thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ, hơn nữa còn an toàn trở về nước, tất nhiên là quá tốt rồi.

Bắc Kinh, trong phòng làm việc của Thủ tướng Vu, một nhóm nhân viên ngồi xung quanh, từng người báo cáo.

- Cái gì? Hy Lạp coi thường lời cảnh cáo của chúng ta?

Thủ tướng Vu cau mày, nhẹ giọng nói:

- Xem ra bọn họ đã quyết định ôm chân Mỹ, thậm chí không tiếc đắc tội với chúng ta.

- Thủ tướng Vu, vừa nãy chúng tôi đã nhận được báo cáo. Bên kia đã đưa ra thông điệp cuối cùng, trong vòng mười lăm phút nữa sẽ tấn công chúng ta. Vậy chúng ta...

Một người bên cạnh lên tiếng hỏi.

Thủ tướng Vu cau mày, ánh mắt sắc bén thoáng qua vẻ lạnh lẽo, nhìn những gương mặt nghiêm túc xung quanh, nhưng ánh mắt lại tràn đầy vẻ khao khát và chờ mong:

- Đã như vậy, thông báo cho quân đội, thi hành phương án đã định.

- Vâng.

Các vị phụ tá bên cạnh đồng loạt đứng dậy, hưng phấn nói.

Lúc này, trong phòng Tổng thống Hy Lạp. Tổng thống Hy Lạp đang cười lạnh, nhìn đám phụ tá bên cạnh, nói:

- Du thuyền này đăng ký ở nước chúng ta, hơn nữa lại dám vận dụng vũ lực trên lãnh thổ nước ta, cho dù bọn họ bị tập kích trước, nhưng như thế thì sao? Vẫn phải tiếp nhận điều tra của chúng ta.

- Vâng, Tổng thống nói rất phải.

Một người đàn ông trung niên tóc hoa râm đeo mắt kính cười nói:

- Lần này nước Mỹ đã đồng ý bán mười lăm chiếc máy bay chiến đấu đời thứ năm cho chúng ta, lại còn cung cấp luôn dịch vụ sửa chữa. Sau này còn cần nhắc cung cấp nhiều trang bị khác. Lần này chúng ta làm là hoàn toàn đáng giá.

- Vâng, Hoa Hạ nhiều nhất cũng chỉ kháng nghị một chút thôi. Ngoại trừ kháng nghị, bọn họ còn có thể làm gì?

Một phụ tá khác cũng lên tiếng:

- Chúng ta hoàn toàn không cần lo lắng.

- Haha, đúng vậy, bọn họ ngoại trừ kháng nghị thì còn biết làm gì?

Nghe xong, Tổng thống Hy Lạp phá lên cười.

- Bọn họ vốn nổi tiếng chỉ biết kháng nghị thôi mà. Haha...

Những vị phụ tá khác cũng hòa theo.

Trong lúc đám người này cười to, một vị quan chỉ huy quân đội Hoa Hạ đang ngồi trong phòng chỉ huy tác chiến, nhìn màn hình đang trước, trầm giọng quát:

- Tàu lặn số 106, 208 nổi lên mặt nước, dùng hết tốc lực tiến về Hy Lạp.

- Hạm đội thứ sáu chuyển hướng sang Hy Lạp.

- Hàng không mẫu hạm Liêu Ninh bắt đầu rời khỏi Hong Kong.

Theo từng tiếng ra lệnh của vị quan chỉ huy, nhân viên bên dưới không ngừng nhấn bàn phím và ra lệnh. Hơn nữa còn hạ chỉ thị:

- Tàu lặn số 106 tiến về mục tiêu phía trước, phương vị 369.137.
- Tàu lặn số 208....

Từng mệnh lệnh được truyền ra. Vô số hạm đội phát lên còi báo động, đèn lóe sáng.

Khi còi báo động vang lên, rất nhiều chiến sĩ nhanh chóng trở về cương vị, thi hành chỉ thị chiến đấu.

Cùng một thời gian, trong phòng không quân Bắc Mỹ, một nhân viên quan sát nhìn chăm chăm hình ảnh vệ tinh trước mặt, ánh mắt mở to, ngơ ngác nhìn một hồi, sau đó gõ bàn phím, nhìn số liệu hiển thị bên trên liền kinh hô:

- Báo động, gần bờ biển Marathi phát hiện có hai tàu ngầm, mục tiêu đang hướng về eo biển Aegean.

Vị quan chủ quản bước nhanh đến, nhìn số liệu trước mặt, kinh hãi nói:

- Theo số liệu phân tích, rất có thể là tàu ngầm nguyên tử của Hoa Hạ.

- Cái gì?

Vị chủ quản tình báo kinh nghi, vội vàng bước đến.

Nhưng ông ta còn chưa đến trước máy vi tính, cách đó không xa, một nhân viên khác bắt đầu quát to:

- Tàu khu trục của Hoa Hạ ở khu vực Thái Bình Dương cũng bắt đầu chuyển hướng. Mục tiêu chính là eo biển Aegean.

- Cái gì?

Quan chủ quản tình báo ngẩng đầu kinh ngạc nhìn về phía bên kia.

Khi ông còn chưa kịp phản ứng, một bên khác lại có người kêu lên:

- Có thêm hai tàu ngầm tại vị trí Thái Bình Dương đang trực chỉ eo biển Aegean.

- Theo số liệu phân tích, rất có thể là tàu lặn nguyên tử đạn đạo của Hoa Hạ.

Nghe từng nhân viên báo cáo, vị quan chủ quản tỉnh báo trong nháy mắt choáng váng, lảo đảo:

- Hoa Hạ đang muốn làm gì đây?

Trong lúc đầu óc ông ta đang hỗn loạn, cố gắng trấn tĩnh lại phân tích tình huống có liên quan, một nhân viên khác lại kêu lên:

- Mẫu hạm hàng không Liêu Ninh đã bắt đầu rời cảng.

- Cái gì? Hàng không mẫu hạm?

Vị quan chủ quản cũng ngỡ ngàng ra một hồi mới tỉnh lại, ngạc nhiên nói:

- Hàng không mẫu hạm của Hoa Hạ đã rời khỏi cảng?

Sau khi có được câu trả lời xác nhận từ cấp dưới, vị quan chủ quản ngẩn ra, sau đó kêu gào:

- Báo động, báo động, kéo còi báo động. Đại quốc phương Đông đang nổi điên, không, đã nổi điên.

Lúc này, Nhật, Anh, Ấn Độ cùng với rất nhiều quốc gia khác cũng bắt đầu hỗn loạn. Tất cả mọi người đều không rõ Hoa Hạ đang muốn làm gì? Chẳng lẽ nổi điên thật sao?

Chương 1164: Ai có thể tùy hứng như thế?

Đối mặt với hành động khác thường chưa từng xuất hiện mấy chục năm qua của Hoa Hạ, trong vòng năm phút, Tổng thống Mỹ đã bị đánh thức trong giấc ngủ.

Sau khi Thủ tướng Nhật nghe được tin tức, sắc mặt trong nháy mắt ngưng trọng, nhìn chằm chằm phụ tá, ngạc nhiên hỏi:

- Hoa Hạ nổi điên gì thế?

Khụ! Ho khan một tiếng, sáng khoái nâng tách trà lên uống để thấm giọng, Tổng thống Hy Lạp lắng nghe một nhân viên vừa mới xông vào phòng làm việc báo cáo lại, sợ đến mức đánh rơi cái ly trong tay, gương mặt tràn đầy kinh hãi, bị hớp nước trà nóng làm sặc, cả nửa ngày cũng không khôi phục lại tinh thần.

Vất vả lắm mới hồi phục lại, Tổng thống Hy Lạp hoảng sợ nhìn nhân viên trước mặt, run giọng hỏi:

- Cái gì? Cậu nói cái gì?

- Tổng thống, căn cứ theo biểu hiện của tình báo, trước mắt đang có bốn tàu ngầm nguyên tử, một đội tàu khu trục đang tiến về phía nước ta. Ngoài ra, còn có một hàng không mẫu hạm của Hoa Hạ cũng vừa rời khỏi cảng.

Nghe nhân viên báo lại, Tổng thống Hy Lạp kêu lên:

- Sao có thể? Sao Hoa Hạ có thể làm như vậy? Tại sao?

Người nhân viên phát hoảng lên, nói:

- Tổng thống, tình báo đã nhận được chứng thật từ phòng không Bắc Mỹ, bọn họ nhắc nhở chúng ta chuẩn bị sẵn sàng.

Nghe nhân viên nói xong, sắc mặt Tổng thống Hy Lạp trắng bệch, hoảng sợ nhìn đám phụ tá vừa nãy còn cười đùa không dứt, bây giờ mặt tái ngắt, run giọng nói:

- Vậy phải làm sao bây giờ?

Đám phụ tá nhìn Tổng thống đang thở hổn hển, trố mắt nhìn nhau, cả nửa ngày cũng không nói nên lời.

- Còn ba phút. Tham tán Lâm, tôi đề nghị anh nên thông báo cho bọn họ xuống thuyền ngay. Nếu không, ba phút sau, tôi sẽ hạ lệnh tấn công.

Trên bến tàu, Trung tá Hubert nhìn đồng hồ đeo tay, ánh mắt lóe lên sự không kiên nhẫn, sau đó nhìn về mặt lo âu của Tham tán

Lâm, khoe miệng hơi nhếch lên, trong lòng âm thầm vui mừng, rốt cuộc không cần miệng lưỡi với người này nữa.

Vẻ lo âu trên gương mặt Tham tán Lâm không hề che giấu. Nghe Trung tá Hubert nói xong, mặc dù biết thời gian không còn nhiều, nhưng vẫn không nhịn được mà nhìn đồng hồ đeo tay. Y vừa rồi tranh thủ để được lên thuyền, nhưng không ngoài dự liệu là đối phương không đồng ý.

Bên phía đại sứ cũng không có tin tức, càng khiến cho y cảm thấy tuyệt vọng. Bây giờ y còn chưa biết được trên du thuyền rốt cuộc là ai nữa. Y chỉ có thể khẳng định đặc công đó nhất định là ở trên thuyền, hơn nữa vật kia cũng ở trên thuyền luôn.

Nhưng quan trọng hơn, y biết trên thuyền còn có một người có phân lượng rất nặng. Hơn nữa là do đối phương muốn giữ vị đặc công và cái vật đó. Nếu không cũng không gây ra tình huống như lúc này.

Là một nhân viên ngoại giao cao cấp, Lâm Quốc Huy có chút không rõ đầu mối. Y biết rất rõ sự kiện lần này là tuyệt đối bất ngờ. Nếu không, tại sao đại sứ ngay cả một chút tin tức cũng không biết. Ở Hoa Hạ, rốt cuộc là ai có thể tự do phóng khoáng như thế? Ai dám tự do phóng khoáng như thế? Ai có thể có tư cách tự do phóng khoáng như thế?

Thấy Lâm Quốc Huy mặt đầy khổ sở đứng ở nơi đó, vẻ mặt đặc ý của Trent đứng đằng sau Hubert càng lúc càng nhiều, rốt cuộc không nhịn được giễu cợt, nói:

- Tham tán Lâm, anh còn định không khuyên bọn họ đầu hàng sao?

Nhìn gã tóc vàng giễu cợt mình, Lâm Quốc Huy hít sâu một hơi, nhìn đối phương, dừng dừng nói:

- Anh là ai? Có tư cách gì mà chen vào cuộc nói chuyện giữa tôi và Thượng tá Hubert?

- Cậu...

Thấy đối phương ra vẻ khinh thường mình, sắc mặt Trent tái xanh. Mặc dù y biết mình vốn không nên chen vào, bởi vì y không có

thân phận. Bị đối phương làm nhục cũng không thể phản kích.

Trent hít một hơi thật sâu, gương mặt thoáng tốt hơn mấy phần, sau đó nhìn Lâm Quốc Huy, nói:

- Không cần quan tâm tôi là ai. Tôi chỉ muốn nói cho cậu biết, trước mặt tôi cậu chẳng là gì cả. Bây giờ cậu hãy nhìn đi, đối mặt với tình huống như vậy, cậu có thể làm gì?

- Còn tôi, tôi có thể quyết định rất nhiều thứ. Cậu chỉ có thể đứng đây mà chẳng ra sức được gì.

Nghe Trent giễu cợt như vậy, cùng với ánh mắt đáng ghét của y, Lâm Quốc Huy không nhịn được nheo mắt một cái, trong lòng có chút không cam. Một ngọn lửa giận xông thẳng lên não, nhưng cũng chỉ có thể nén lại. Y biết rõ thân phận của đối phương, nhưng cũng biết mọi người không thể xé rách da mặt với nhau được.

Cho nên, lúc này chỉ có thể im lặng. Cũng không còn cách nào, trong thời điểm mà sự thật thẳng hùng biện, có da mặt dày chống đỡ thì cũng chỉ bị giễu cợt nhiều hơn thôi. Phải chi quốc gia mình mạnh hơn một chút, cường thế hơn một chút, y cũng không đứng đây để người ta giễu cợt mà không có sức mạnh để phản kích. Thân là quan viên cao cấp, nhưng lại không che chở được cho đồng bào của mình ở đẳng sau.

Trong lúc Lâm Quốc Huy mím chặt môi, cầm điện thoại định gọi cho người trên du thuyền tạm thời có nên cân nhắc tiếp nhận điều kiện của đối phương hay không, để tránh tạo thành tổn thất lớn hơn, điện thoại trong tay y bỗng vang lên.

- Là điện thoại của đại sứ.

Nhìn số điện thoại, tinh thần Lâm Quốc Huy run lên. Y hy vọng đại sứ sẽ mang đến tin tức tốt cho mình.

Lẳng nghe bên kia nói xong, sắc mặt vốn tái nhợt của Lâm Quốc Huy đã dần hồng nhuận hơn, kích động xác nhận lại lần nữa. Sau khi cúp điện thoại, ánh mắt nhìn hai người Trent và Hubert đã có chút ánh sáng.

- Như thế nào? Tham tán Lâm, anh còn một phút. Sau một phút, chúng tôi sẽ bắt đầu tấn công.

Trung tá Hubert lạnh lùng nhìn Lâm Quốc Huy, nói.

Nhìn Lâm Quốc Huy, vẻ mặt trào phúng trên gương mặt Trent lại càng nồng đậm:

- A, Tham tán Lâm, lần này cậu đã tuyệt vọng chưa? Mau tranh thủ kêu bọn họ đầu hàng đi. Có lẽ tôi sẽ suy tính lại, chiếu cố cho bọn họ một chút.

- Đầu hàng?

Lâm Quốc Huy cau mày, đột nhiên mỉm cười nhìn chiếc du thuyền đang sau lưng mình, cùng với mấy nòng súng vẫn đang chĩa về phía bên tàu, sau đó chậm rãi quay đầu nhìn hai người, nói:

- Thời gian đã đến. Người của chúng tôi kiên trì rất lâu, và tôi cũng kiên trì rất lâu.

- Tôi cố gắng là vì bảo vệ quốc gia và nhân dân chúng tôi.

- Quốc gia và nhân dân chúng tôi, vào lúc này tất nhiên sẽ không bỏ rơi chúng tôi.

- Cho đến bây giờ chúng tôi cũng không đầu hàng.

- Lần này tất nhiên cũng sẽ như vậy.

Nhìn sắc mặt thay đổi của Hubert và Trent, nụ cười trên gương mặt Lâm Quốc Huy chợt tắt, ngẩng đầu lên nhìn Hubert, trầm giọng nói:

- Trung tá Hubert, bây giờ tôi đại diện cho đất nước chúng tôi đưa ra lời cảnh cáo nghiêm túc với quý quốc. Nếu quý quốc dám cả gan công kích thành viên nước chúng tôi, đất nước chúng tôi sẽ chính thức tuyên chiến với quý quốc.

Nói đến đây, Lâm Quốc Huy dừng lại một chút, nhìn hai người kia đang kinh hãi lắng nghe y nói, liền tiếp tục:

- Đồng thời, vừa rồi đại sứ quán Hoa Hạ đã chính thức đưa ra chính sách kháng nghị với quý quốc lần nữa. Thành viên lãnh đạo cao cấp nước chúng tôi bị tập kích vũ trang, chúng tôi hoài nghi quý quốc cố ý bao che cho mấy tổ chức vũ trang, đồng thời yêu cầu hộ tống thành viên của nước chúng tôi rời khỏi đây, sau đó đưa ra báo cáo điều tra tương ứng, và chính thức xin lỗi chính phủ nước chúng tôi.

Nghe Lâm Quốc Huy nói xong, Trung tá Hubert còn chưa lên tiếng, Trent bên cạnh đã thất thanh kêu lên:

- Tham tán Lâm, cậu điên rồi sao? Cậu có biết mình đang nói gì không?

- Tôi dĩ nhiên là biết.

Lâm Quốc Huy nhìn sắc mặt tái xanh của Trent và sắc mặt kinh nghi của Trung tá Hubert, khoe miệng nhếch lên, nói:

- Nếu các người còn không biết, như vậy để tôi tiết lộ chút tin tức cho các người biết.

- Nước tôi đã xuất ra bốn tàu ngầm nguyên tử, một đội tàu khu trục, một hàng không mẫu hạm tiến về nơi này. Trên hàng không mẫu hạm chở đầy máy bay chiến đấu, đang thuận lợi tiến về Thái Bình Dương. Bọn họ đã chuẩn bị đầy đủ, cho đến khi thành viên nước chúng tôi về đến quốc gia an toàn thì mới ngừng.

Nghe Lâm Quốc Huy nói, hai người kia trợn tròn, mặt đầy kinh hãi. Trent há to miệng, muốn nói điều gì nhưng cái gì cũng không nói được.

Trung tá Hubert nhìn về phía chiếc du thuyền, rồi lại nhìn Trent bên cạnh, do dự một chút, rồi cuộc căng thẳng bước sang một bên, cướp điện thoại trên tay sĩ quan phụ tá, bắt đầu liên lạc.

Y không dám tin lời nói của Tham tán Lâm, nhưng rồi cũng không cách nào không tin. Bởi vì đối phương không thể nói như vậy vào lúc này.

Cho nên, y muốn cấp trên chứng thật chuyện này. Y tin rằng, nếu đó là sự thật, thượng cấp hẳn cũng đã nhận được tin tức.

Nói vài câu với bên kia, sắc mặt Trung tá Hubert ngày càng tái nhợt, lúc này điện thoại trong tay Trent vẫn đang há mồm ngẩn cả người bên cạnh Lâm Quốc Huy chợt vang lên.

Bị tiếng chuông điện thoại đánh thức, Trent cúi đầu nhìn điện thoại trong tay, sắc mặt biến đổi, bước sang một bên nhận điện thoại.

Hai phút sau, ai nấy đều nhợt nhạt cúp điện thoại. Trent ngẩng đầu nhìn Lâm Quốc Huy đang đứng dưới ánh nắng mặt trời chói chang, mím môi một cái, ánh mắt tràn đầy vẻ không cam lòng lẫn khó tin, sau đó quay đầu rời đi.

Gương mặt Hubert tái xanh, cố gắng nặn ra nụ cười, nhìn Lâm Quốc Huy, nói:

- Tham tán Lâm, xin mời thành viên của quý quốc xuống thuyền. Tôi sẽ hộ tống các người đến nơi các người muốn đến. Nước chúng tôi sẽ đảm bảo an toàn cho tất cả thành viên quý quốc trở về đất nước.

Chương 1165: Về nước

Lâm Quốc Huy cung kính đứng trước bến tàu, cẩn thận nghênh đón đại nhân vật từ trên du thuyền xuống.

Lúc này, trong lòng y có chút khẩn trương. Y không biết, trên du thuyền ngoại trừ vị đặc công ra thì còn có đại nhân vật nào. Rõ ràng, lần này không phải là hành động đã được sắp xếp trước. Nếu là sắp xếp trước, là đại sứ quán thường trú tại Hy Lạp, y nhất định sẽ phải biết.

Hơn nữa, hành động như vậy, nếu quả thật muốn thị uy, Hy Lạp cũng không phải là nơi tốt để lựa chọn. Thậm chí còn có thể nói là không thích hợp. Ít nhất vẫn còn có bốn quốc gia thích hợp hơn Hy Lạp.

Cho nên, Lâm Quốc Huy khẳng định đây tuyệt đối là chuyện ngoài ý muốn. Vị đại nhân vật kia chẳng qua chỉ là trùng hợp ở Hy Lạp mà thôi. Theo lý, nếu như có đại nhân vật từ trong nước đến, cho

dù là âm thầm đến, y nhất định phải biết.

Điều này làm cho y tràn đầy mong đợi, muốn biết xem trên du thuyền sẽ có ai bước xuống. Thậm chí y còn liệt kê ra một số đại nhân vật, nhưng rồi đều bị loại bỏ. Bởi vì mấy vị kia không thể bí mật xuất ngoại được.

Những người có thể ảnh hưởng đến cao tầng phải vận dụng lực lượng như vậy, phân lượng chắc chắn không nhỏ.

Điều này làm cho y có chút mong đợi người bước xuống.

Người trên du thuyền cũng lục đục bước xuống. Đầu tiên là Thiết Quân được khiêng trên cáng. Mặc dù còn chưa xử lý xong hoàn toàn vết thương trên đùi, nhưng tinh thần xem như không tệ. Đặc biệt khi nhìn thấy Lâm Quốc Huy và hai cảnh sát người Hy Lạp sau lưng y, hoàn toàn không có địch ý, ngược lại còn biểu hiện bảo vệ, ánh mắt không khỏi lóe lên sự kích động.

Nhìn người bị thương nằm trên băng ca, lúc này Lâm Quốc Huy cũng cảm thấy kính nể, bước nhanh về phía trước, thấp giọng giới thiệu thân phận, đồng thời bày tỏ lời cảm ơn. Lúc này, một cảnh sát bên cạnh hộ tống Thiết Quân lên xe cứu thương đã được gọi đến từ trước.

Đưa mắt nhìn Thiết Quân được đưa lên xe cứu thương, Lâm Quốc Huy vội vàng xoay đầu lại nhìn về phía mấy người đang từ du thuyền bước xuống, ánh mắt lóe lên sự kinh ngạc. Rõ ràng, đây là những người cuối cùng xuống du thuyền, nhưng những người trước mắt khiến cho y có chút nghi ngờ.

Đi đằng trước là hai cận vệ, theo sát đằng sau là một người thanh niên còn trẻ ôm theo một đứa bé. Đi hai bên là hai cô gái vô cùng xinh đẹp. Phía sau còn có một thanh niên bộ dạng giống thư ký và một số cận vệ gương mặt tràn đầy phòng bị nhìn hai bên.

Ở đằng xa, y không thể nhìn rõ hình dáng của người thanh niên kia, nhưng rõ ràng trên du thuyền đã không còn ai khác. Mà chàng thanh niên này lại được bảo vệ ở chính giữa, rõ ràng hẳn chính là nhân vật quan trọng lần này.

Gia đình chàng thanh niên này đang nghỉ phép đi du lịch ở Hy Lạp. Điều này nghe qua có vẻ rất hợp lý. Nhưng Lâm Quốc Huy vẫn cảm thấy cổ quái, bởi vì người thanh niên kia hoàn toàn không giống với bất kỳ một đại nhân vật nào ở Hoa Hạ mà y nghĩ đến. Mà ở trong nước cũng không có đại nhân vật nào còn trẻ như vậy.

- Chẳng lẽ là con em của mấy vị đại lão?

Lâm Quốc Huy ngẩn ra, những lập tức loại bỏ hoài nghi này. Bởi vì điều này không có khả năng. Cho dù là cháu trai ruột của mấy vị kia, mấy vị kia cũng không thể nào vì con em của mình mà động can qua được.

Trong lòng tràn đầy nghi ngờ, những người kia đã chậm rãi bước lên bến tàu. Lâm Quốc Huy không dám thờ ơ, vội dè ép sự nghi ngờ trong lòng, mỉm cười bước đến nghênh đón.

Hai cận vệ đi đầu cẩn thận quan sát Lâm Quốc Huy một chút, sau đó mới chậm rãi tránh sang một bên.

- Xin chào, tôi là Tham tán Lâm Quốc Huy của đại sứ quán thường trú tại Hy Lạp.

Lâm Quốc Huy cung kính nhìn đối phương, đồng thời dè dặt đánh giá. Sau khi nhìn qua hai lần liền ngẩn người. Bởi vì y cảm thấy gương mặt đối phương có chút quen thuộc.

- Chào anh, Tham tán Lâm, vất vả cho anh rồi.

Giang Nguyên mỉm cười gật đầu, nhìn ra được sự kinh nghi trong mắt đối phương. Nhưng hắn cũng không nói nhiều. Hôm nay gặp quá nhiều chuyện, Tiểu Bảo và mấy người Phan Hiểu Hiểu cũng đã mệt. Chỉ tùy ý nói với Lâm Quốc Huy vài câu rồi bước đến hai chiếc xe Mercedes chống đạn đang đậu sẵn.

Trung tá Hubert đứng bên cạnh thì không kiêng kỵ nhiều như Lâm Quốc Huy, chỉ nghi ngờ nhìn gia đình trước mắt. Thật sự không hiểu, chàng thanh niên này có địa vị như thế nào ở Hoa Hạ, mà lại có thể khiến cho một đất nước vốn khiêm tốn từ trước đến giờ phải làm ra động tĩnh lớn như thế.

Nhưng Trung tá Hubert chỉ thoáng kinh nghi một chút, hít một hơi

thật sâu rồi bước lên phía trước, chào Giang Nguyên, nói:

- Xin chào tiên sinh. Tôi nhận lệnh hộ tống cậu rời khỏi đây. Xin hỏi cậu định đi đâu? Đại sứ quán quý quốc hay là....

- Sân bay.

Đối với Trung tá Hubert, Giang Nguyên cũng không khách sáo, chỉ nhẹ nhàng gật đầu một cái, sau đó cùng với gia đình mình bước đến xe của Thiên Y Viện. Hắn không có tâm trạng ở lại đây lâu hơn.

Đối với thái độ lãnh đạm của Giang Nguyên, Trung tá Hubert tất nhiên không dám có chút không vui, cung kính chào một cái, sau đó vẫy tay với những binh lính chung quanh lên xe, một đường hộ tống hai chiếc xe của Giang Nguyên đến sân bay.

Chiếc xe cứu thương cũng theo sát hai chiếc xe của Thiên Y Viện. Trên xe có hai thành viên của Thiên Y Viện, lúc này đang bắt đầu tiến hành giải phẫu cho Thiết Quân. Giang Nguyên cũng không định để Thiết Quân ở lại đây. Mặc dù Hy Lạp đã không dám có bất kỳ dị động nào nữa, nhưng Giang Nguyên cũng không đảm bảo nước Mỹ sẽ không có hành động khác.

Là một đế quốc bá chủ, nước Mỹ từ trước đến giờ làm việc rất bá đạo. Chuyện gì cũng có thể nhúng tay. Đã không trông chờ gì vào Hy Lạp nữa, việc phái đặc công nửa đường chặn giết Thiết Quân cũng không phải là không thể.

Cho nên, Giang Nguyên vẫn quyết định mang Thiết Quân về nước.

Có xe của quân chính phủ mở đường, đoàn xe chỉ mất chưa đến nửa tiếng đã đến sân bay. Lúc này, Thiết Quân cũng đã được giải phẫu xong. Hai thành viên Thiên Y Viện có mang theo thuốc và máu, cùng nhau đem Thiết Quân lên máy bay của Giang Nguyên.

Cũng may chiếc G650 khá lớn, có thêm Thiết Quân nằm trên cồng cũng không tính là chật chội. Sau khi được giải phẫu và truyền máu, tinh thần của Thiết Quân cũng đã khá hơn. Sau khi nhìn chiếc máy bay sang trọng, rõ ràng chấn động rất nhiều.

Là đặc công thường xuyên chạy bên ngoài, y không phải là chưa

từng nhìn thấy cảnh tượng xa hoa như vậy, nhưng máy bay thương vụ sang trọng như thế này thì là lần đầu tiên.

Nghĩ đến đây, Thiết Quân không nhịn được nhìn Giang Nguyên một cái, thật sự không hiểu được rốt cuộc người này có thân phận như thế nào ở trong nước. Cho dù người này là con của cấp trên, nhưng cũng không thể xa hoa như vậy, lại càng không có lực ảnh hưởng lớn đến như thế.

Đối với sự nghi ngờ của Thiết Quân, Giang Nguyên dĩ nhiên sẽ không tận lực giải thích. Sau khi máy bay cất cánh, chỉ hỏi thăm tình huống một chút. Xác nhận hết thấy đã ổn định, liền trở về vị trí của mình mà nghỉ ngơi, để lại một mình Thiết Quân nằm trên cánh với một bụng nghi ngờ.

- Ba, mau nhìn kia, ở bên ngoài có mấy chiếc trực thăng.

Ngồi trên máy bay, Tiểu Bảo đã tỉnh hồn lại, ngạc nhiên chỉ ra ngoài cửa sổ.

- Sao?

Giang Nguyên nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy quả nhiên có hai chiếc trực thăng chiến đấu đang hộ tống hai bên.

Nhìn ký hiệu màu xanh trên thân trực thăng, Giang Nguyên cười khế. Xem ra lần này Hy Lạp đúng là bị dọa không nhẹ, để tỏ lòng thành ý, thậm chí ngay cả trực thăng chiến đấu cũng phái đến.

Cho đến khi máy bay của Giang Nguyên tiến vào địa phận Thái Bình Dương, hai chiếc trực thăng chiến đấu mới trở về điểm xuất phát.

Lúc này, tại bộ chỉ huy quân đội Hoa Hạ, vị tướng quân luôn chú ý đến động tĩnh bên này cầm điện thoại cung kính báo cáo:

- Thủ trưởng, máy bay chiến đấu của Hy Lạp đã rời khỏi phạm vi tác chiến. Máy bay của chúng ta sẽ đến địa phận đất nước trong vòng năm tiếng nữa. Chúng ta có tiếp tục hành động không?

Vị lão nhân ở đầu dây bên kia cười một tiếng, nói:

- Nếu chúng ta đã bày ra tình cảnh này, tất nhiên không thể thu tay. Cứ ra lệnh cho hạm đội tiếp tục tiến về phía trước, sau đó đi vòng eo biển Malacca, tập trung với tàu ngầm, tạo thành một đoàn tác chiến, sau đó trở về nước.

- Vâng, thủ trưởng.

Nghe bên kia truyền lệnh, tinh thần vị tướng quân rung lên, hưng phấn đáp lại.

Mấy năm qua, Hoa Hạ vẫn luôn giấu tài, thực lực ẩn sâu, khiến mọi người hầu như không đoán được Hoa Hạ như thế nào, ngược lại không nghĩ đến lần này có cơ hội khoe khoang, tất nhiên khiến mọi người hưng phấn rồi.

Lúc này, ngoài Hoa Hạ ra, vẫn còn mười mấy vệ tinh đang chặt chẽ giám sát hải quân Hoa Hạ cùng với chiếc máy bay thương vụ đang bay trên bầu trời.

- Đáng chết, tôi chỉ muốn phóng một tia laser nổ tung chiếc máy bay đáng ghét kia.

Vị thiếu tướng của bộ Phòng không Bắc Mỹ ngồi trước bàn chỉ huy, nhìn điểm màu đỏ chậm rãi di chuyển trên màn hình, âm ỨC nói.

Một vị Thiếu tướng khác khẽ cười, bưng ly café trên bàn uống một hớp, nhún vai một cái, cười nói:

- Theo tình huống này, Hoa Hạ đã lộ ra bấp thính của mình. Nếu anh muốn đánh vào mặt họ, không sợ khơi mào chiến tranh sao?

- Hắc hắc, tôi không ngại anh làm như vậy đâu.

Chương 1166: Từ Khải Liễn giao phó

Mỹ, Nhà Trắng, Tổng thống Mỹ Omar đang ngồi trong phòng bầu dục, hai tay chống lên bàn làm việc rộng lớn, sắc mặt âm trầm nhìn bản báo cáo trước mặt, cau mày im lặng.

Tất cả đám phụ tá đứng bên cạnh không ai dám lên tiếng. Đã biết được tâm trạng của Tổng thống không tốt, không ai muốn ra mặt để rồi phải hứng cơn thịnh nộ của Tổng thống.

Phụ tá trưởng nhìn chung quanh, thấy không ai lên tiếng, ánh mắt hiện lên sự khinh thường, chần chờ một chút rồi nói:

- Tổng thống.

- Chuyện gì, Pearce?

Nghe tiếng gọi, Tổng thống Mỹ Omar ngẩng đầu nhìn phụ tá trưởng của mình, cau mày hỏi.

- Tổng thống, tôi cho rằng chuyện này không cần phải lo lắng quá mức.

Phụ tá trưởng chậm rãi nói:

- Tôi nghĩ đây chẳng qua chỉ là mưu kế do Hoa Hạ cố ý bày ra. Bởi vì nhân vật của sự kiện lần này không phải là cao tầng Hoa Hạ, chỉ là thân phận đặc biệt. Hơn nữa bên cạnh hắn còn có đàn bà và con nít. Với thân phận của hắn, để bảo vệ an toàn cho hắn, làm như thế cũng không phải là kỳ quái. Cho nên, căn cứ vào phân tích của nhân viên tình báo chúng tôi, đây chỉ là làm màu mà thôi.

Nghe Phụ tá trưởng nói, ánh mắt Omar chớp động, trầm giọng nói:

- Ý của anh là, lần này không phải Hoa Hạ chủ động khiêu khích?

- Đúng, tôi cho là như vậy. Dù sao, điều này đối với Hoa Hạ cũng chẳng có gì tốt, lại còn có nguy hiểm nhất định.

Phụ tá trưởng chậm rãi nói:

- Ít nhất tôi không nghĩ ra Hoa Hạ có lý do gì để động can qua vào lúc này.

Tổng thống Omar như có điều suy nghĩ, sau đó gật đầu rồi nhìn các phụ tá còn lại, nói:

- Ý kiến của mọi người như thế nào?

Nghe Tổng thống hỏi, đám phụ tá nhìn nhau, sau đó gật đầu. Phụ trách an ninh quốc gia, Rice lên tiếng:

- Tổng thống, tôi đồng ý với ý kiến của Pearce. Chuyện xảy ra tạm thời không có ảnh hưởng đối với nước chúng ta. Duy nhất cần để ý chính là thứ đã bị đặc công mang đi.

Thấy người phụ trách an ninh cũng khẳng định như vậy, sắc mặt Omar mới thư giãn được vài phần, thở ra một hơi, sau đó nói:

- Yêu cầu bên tình báo tiếp tục theo dõi việc này. Nếu có bất kỳ tình huống nào bất thường, lập tức báo cáo lại cho tôi. Vật đã bị lấy đi, lấy được thì lấy, không lấy được thì thôi, cũng không cần vì việc này mà chọc giận đối phương.

- Vâng.

Lúc này, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm. Không ai hy vọng có dị động xảy ra. Chỉ cần không phải đối phương tận lực giơ quả đấm của mình, chuyện này còn dễ nói. Nếu quả thật đối phương cố ý an bài, nói như vậy không chừng đối phương còn có động tác gì lớn phía sau.

Đây mới là điều mà mọi người lo lắng nhất. Nếu không có, liên quan đến cái gọi là bí mật kỹ thuật, đám chính khách cũng không quá mức lo lắng. Bí mật kỹ thuật của Mỹ có lộ ra ngoài một ít thì bọn họ cũng chẳng quan tâm.

Dưới sự chú ý của vô số vệ tinh, chiếc máy bay thương vụ G650 của Giang Nguyên cũng đã chậm rãi đáp xuống sân bay. Người của ban Ngoại giao cũng đã sớm an bài người đến đón.

Thiết Quân được đưa xuống máy bay, nhìn những gương mặt quen thuộc xung quanh, không khỏi cảm khái trong lòng. Vốn tưởng rằng lần này y không về được, nhưng bây giờ không chỉ thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ, hơn nữa còn an toàn trở lại quốc gia, khiến cho y kích động không thôi.

Giang Nguyên giao cái usb vẫn giữ rất kỹ cho Thiết Quân, cười nói:

- Được rồi, anh hãy tự cầm lấy vật này đi. Tôi sẽ đưa anh đến

quân khu Kim Lăng, cứ yên tâm mà nghỉ ngơi. Qua một tuần nữa, anh có thể khôi phục lại hoàn toàn.

- Thượng tá Giang, cảm ơn anh.

Cho đến bây giờ vẫn chưa biết được thân phận của Giang Nguyên, Thiết Quân cũng chỉ đành xưng hô như vậy.

Giang Nguyên cười phất tay:

- Không cần cảm ơn, cứ yên tâm mà nghỉ ngơi.

Nhìn gia đình Giang Nguyên chậm rãi rời khỏi, vẻ cảm khái trong mắt Thiết Quân lại càng nhiều. Y ở trên máy bay cũng mấy tiếng, trên căn bản đã hiểu rõ được tình huống. Để đảm bảo y không rơi vào tay giặc, quốc gia vận dụng hai tàu ngầm hạt nhân, một hạm đội khu trục và một hàng không mẫu hạm trực tiếp uy hiếp Hy Lạp.

Thiết Quân biết rất rõ, nếu như không nhờ có chàng thanh niên trước mắt, muốn bảo vệ được y, cấp trên tuyệt đối sẽ không phí sức lực lớn như vậy, thậm chí còn mạo hiểm trực tiếp khơi mào chiến tranh để vận dụng lực lượng lớn như vậy để cứu y.

Y không biết nhiều về Giang Nguyên, nhưng y biết, với kinh nghiệm và phân tích của y, hoàn toàn đoán không ra thân phận chân chính của người thanh niên này.

Nhưng là một lính đặc công tinh nhuệ, y cũng biết việc này mình không nên hỏi, tuyệt đối không nên hỏi.

Cho nên, y sẽ đem những thứ này giấu sâu trong lòng, vĩnh viễn nhớ chàng thanh niên này và những ngày vừa qua.

Từ Khải Liểu khẽ cau mày, vẻ mặt tức giận nhìn Giang Nguyên trước mặt, nói:

- Cậu đấy, có thể khiêm tốn được một chút không? Tại sao đến đó mà còn có thể gây ra chuyện? Hơn nữa lại còn là chuyện lớn?

Giang Nguyên nhún vai, bày ra vẻ mặt vô tội, nói:

- Viện trưởng, tình huống này chắc người cũng đã biết. Trong tình huống như vậy, con còn có thể thấy chết mà không cứu sao? Trước kia con cũng làm ngành này, biết sự khổ cực của họ. Nếu con không cứu anh ấy, sau này con sẽ không yên giấc mà ngủ.

Nhìn vẻ mặt đầy vô tội của Giang Nguyên, Từ Khải Liểu cũng chỉ có thể hung hăng trợn mắt một cái, sau đó thở dài:

- Được rồi, ta biết có nói với con mấy thứ này cũng vô dụng thôi.

- Lần này bảo con trở về, con hẳn biết là chuyện gì chứ?

Giang Nguyên gật đầu, hai mắt nheo lại, nói:

- Con biết, y sư Lý Nguyên Bản muốn trở về viện.

- Biết thì tốt. Bất kể thế nào, trong viện cũng chỉ có con là thân thiết với bên đó nhất. Cho nên, chuyện này con không thể lơ là. Đến lúc đó con cần phải nghiêm túc cho ta.

Từ Khải Liểu nói, gương mặt hiện lên sự phiền muộn, thở dài nói:

- Thật ra thì quan hệ giữa ta và y sư Nguyên Bản cũng khá tốt, nhưng không nghĩ đến...Đã hai mươi năm rồi, chỉ sợ khi gặp lại đã không còn như trước kia nữa.

Nói đến đây, Từ Khải Liểu dừng một chút, nhìn Giang Nguyên, nghiêm túc nói:

- Thật ra thì những người trong viện cũng đã lạnh nhạt với ông ấy. Nếu không lạnh nhạt thì cũng là ngăn cách. Có những thứ nhất định phải là cậu câu thông, cậu biết chưa?

- Con biết rồi.

Giang Nguyên nhún vai, mặt đầy buồn bực không biết làm sao. Thật ra, hẳn một chút cũng không thích giao thiệp với lão già đó.

Chương 1167: Lý Nguyên Bản trở về

Đến ngày đã hẹn, Lý Nguyên Bản đến vô cùng đúng giờ. Bên cạnh

không có Giang Văn Ba, chỉ có Giang Nguyệt Minh đi cùng, hoàn toàn là tư thái về thăm bạn.

Mặc dù chưa thể nói Thiên Y Viện và Tuyệt Y Đường là bạn hay là thù, nhưng cách thức nghênh đón cũng không phải là không cao. Tất cả thành viên Hội Đồng Viện Thiên Y Viện đều ra đón. Bốn vị Ủy viên thường vụ đứng đầu, chín Ủy viên đứng hàng thứ hai. Ai nấy đều nở nụ cười thân thiết, chờ trước cửa Thiên Y Viện.

Chu Hạo Bình đứng hàng thứ hai, nhìn bóng lưng cao ngất bên phải hàng thứ nhất, ánh mắt lóe lên sự hâm mộ. Vốn vị trí đó là của ông, nhưng bây giờ...

Những Chu Hạo Bình cũng chỉ có thể thở dài. Chàng thanh niên đứng đằng trước đã tạo ra vô số kỳ tích mà Thiên Y Viện chưa từng có. Là Đỉnh chủ Tế Thế Đỉnh, đã quyết định vị trí này nên là của hắn. Chẳng qua tuổi tác của hắn còn quá nhỏ, khiến người ta không cam lòng mà thôi.

Trong lịch sử Thiên Y Viện cho đến bây giờ không hề có người trẻ tuổi đứng ở vị trí đó, nhưng bây giờ thì đã có.

So với ánh mắt hâm mộ của Chu Hạo Bình, La Thiên Minh bên cạnh nhìn bóng của người thanh niên đằng trước, ánh mắt hiện lên sự yên tâm. Có thể nhìn thấy đệ tử của mình từng bước đi lên như thế, thậm chí còn đứng trước cả sư phụ của mình, La Thiên Minh lúc này chỉ có hân hoan và tự đắc.

Thậm chí La Thiên Minh còn nghĩ đến lát nữa gặp người bạn thân năm đó Lý Nguyên Bân, có thể lấy le một chút. Mặc dù ông không có tư chất của một Thiên y sư, không có năng lực ngồi lên vị trí Ủy viên thường vụ, nhưng đệ tử của ông, ở cái tuổi này đã bước lên vị trí đó, đủ để cho ông kiêu ngạo cả đời.

Nhìn Lý Nguyên Bân và Giang Nguyệt Minh bước xuống xe, nụ cười trên gương mặt Từ Khải Liễu còn đậm hơn. Mặc dù lần này Lý Nguyên Bân đến đây trên danh nghĩa thăm bạn cũ. Nhưng Thiên Y Viện bày ra tình huống long trọng như vậy, ý nghĩa dĩ nhiên là sâu sắc rồi.

Lý Nguyên Bân bước vào, nhìn tình huống trước mắt, ánh mắt bình

tĩnh liền lộ ra vẻ chần động.

Dĩ nhiên, ông biết Thiên Y Viện bày ra tràng diện lớn như vậy là để làm gì, chẳng qua chỉ muốn bày tỏ sự áy náy với sai lầm năm đó. Nhưng bất kể thế nào, tất cả cao tăng của Thiên Y Viện đều ra đón ông, vẫn khiến ông có chút chần động.

Nhưng sự chần động này chỉ lóe lên rồi biến mất, sau đó khôi phục lại như ban đầu.

- Hoan nghênh y sư Nguyên Bản đã trở về.

Từ Khải Liễu đứng chính giữa bước lên hai bước, nhìn người bạn tốt hơn hai mươi năm không gặp, gương mặt không khỏi kích động.

- Viện trưởng Từ.

Nhẹ nhàng bắt tay đối phương, khi gọi Từ Khải Liễu thì có chút chần chờ, nhưng rốt cuộc cũng phải gọi một tiếng Viện trưởng. Gương mặt Lý Nguyên Bản cũng hiện lên sự xúc động không dễ phát hiện:

- Đã lâu không gặp.

Lưu Mộc Dương, Liêu Long Căn cũng tiến lên bắt tay người không biết nên gọi là bạn hay là thù nữa. Chỉ có Giang Nguyên đứng một bên, cũng không tiến lên. Lúc này là thời gian dành cho các lão đồng chí. Mặc dù tác dụng của hắc rất lớn nhưng không phải trong lúc này.

La Thiên Minh đứng đằng sau, thấy đám người Liêu Long Căn đã chào hỏi Lý Nguyên Bản xong, lúc này mới chậm rãi bước lên đứng chung với Lý Nguyên Bản.

Thật ra trong số những người ở đây, y sư La Thiên Minh được xem là người có quan hệ tốt nhất với y sư Lý Nguyên Bản. Hai người trước đây đã là bạn tốt. Bởi vì thiên phú nội khí của La Thiên Minh có hạn, cho nên vẫn luôn ở đằng sau Lý Nguyên Bản. Nhưng quan hệ giữa hai người vẫn tốt hơn những người khác.

Lúc này, hai người đứng ngang hàng nhau, ánh mắt đều hiện lên ý

cười, nắm tay nhau thật chặt.

- Mấy năm nay khỏe không?

- Khỏe.

Lý Nguyên Bân dùng sức nắm tay La Thiên Minh, gật đầu nói.

Y sư La Thiên Minh mím chặt môi, vui mừng gật đầu, nhìn mái tóc đã bạc của Lý Nguyên Bân, ánh mắt lóe lên sự thương cảm:

- Thoáng đó mà đã hơn hai mươi năm. Tuổi tác của anh khi đó vẫn còn trẻ, mà bây giờ...

- Đừng nói, đừng nói nữa. Không phải anh cũng như vậy sao?

Nhìn hai người tình cảm sâu sắc, những người bên cạnh cũng âm thầm gật đầu. Bất kể thế nào, Lý Nguyên Bân cũng xuất thân từ Thiên Y Viện, cộng thêm có tiểu tử Giang Nguyên, nói không chừng còn có thể dùng biện pháp hòa bình để giải quyết.

Nghi thức nghênh đón lần này khiêm tốn nhưng long trọng. Tuyệt đại đa số thành viên cấp thấp của Thiên Y Viện đều không biết chuyện Lý Nguyên Bân trở về. Sau khi đón xong, Lý Nguyên Bân cùng mọi người bước vào Thiên Y Viện. Lúc này, bên cạnh cũng chỉ có Từ Khải Liễu, Giang Nguyên, La Thiên Minh đi cùng mà thôi. Những người còn lại thì tản đi lo công việc của mình.

Dù sao, chuyện về thăm hơn phân nửa sẽ giải quyết trên bàn cơm. Đến lúc đó mọi người ra bồi một ly là được rồi.

- Hơn hai mươi năm qua, mọi thứ cũng vẫn không thay đổi.

Lý Nguyên Bân đi chính giữa, vừa nhìn cảnh vật xung quanh, gương mặt tràn đầy vẻ xúc động:

- Lão La, anh nhìn cái đình này đi. Lúc đó chúng ta vẫn ở đây uống rượu, bây giờ dường như nó đã được tân trang lại.

- Đúng vậy, năm sáu năm trước nó đã được tân trang lại.

La Thiên Minh vừa gật đầu vừa chỉ mấy cái đình đằng trước, nói:

- Cái này, còn cái này nữa cũng đã được tu sửa.

Từ Khải Liểu cũng cười nói:

- Năm đó trời đổ một trận mưa rất to, còn có gió lớn, không ít đình bị hư tổn. Lão Liêu nói dứt khoát sửa lại hết, tránh xảy ra sơ suất.

Ba vị lão đồng chí tùy ý ở một bên tán gẫu. Giang Nguyên và Giang Nguyệt Minh đi theo phía sau, thỉnh thoảng trò chuyện một hai câu. Lúc này mọi người đang ôn chuyện cũ, cũng không hạn chế thân phận. La Thiên Minh và Từ Khải Liểu cũng được xem là bạn tốt của Lý Nguyên Bản, đi đằng trước tán gẫu với ông. Còn Giang Nguyên thì thích hợp ở đằng sau trò chuyện với em mình.

Cái gọi là tùy ý nói chuyện phiếm, nhưng nội dung trong đó thì không tùy ý chút nào.

- Lần này tổ sư gia đến là để làm gì? Chỉ trao đổi chút tình cảm với viện hay là còn có suy nghĩ khác?

Giang Nguyên cau mày nhìn ba người đằng trước, hỏi Giang Nguyệt Minh.

Giang Nguyệt Minh cũng nhìn những người phía trước, đột nhiên bước chân chậm lại, mắt hiện lên sự lo lắng, thấp giọng nói:

- Cũng khó mà nói được, nhưng em cảm thấy tổ sư gia dường như không chờ đợi được.

- Không thể chờ đợi được?

Giang Nguyên không khỏi cau chặt mày hơn, nhìn ba người đằng trước đi đã có chút xa, nói:

- Chẳng lẽ ông ấy có chủ ý với động Long Sơn Phong?

- Chỉ sợ là như vậy.

Giang Nguyệt Minh chần chừ một chút, nhìn ba vị kia trò chuyện vui vẻ, biểu hiện thân mật, đột nhiên thở dài, giảm dần giọng nói xuống:

- Nếu không, với tính cách của tổ sư gia, ông ấy làm sao đột nhiên trở lại thăm chứ?

Nghe câu nói mờ mịt của Giang Nguyệt Minh, ánh mắt Giang Nguyên nheo lại, sau đó quay sang nhìn Giang Nguyệt Minh, nói:

- Ý của em là, vị tổ sư gia này thật ra không có quá nhiều ý tốt với nội viện?

- Cái này em không thể xác định được.

Khóe miệng Giang Nguyệt Minh nhếch lên, lộ ra nụ cười tà dị, nhìn Giang Nguyên, lắc đầu nói:

- Nhưng anh có thể suy nghĩ một chút, nếu ban đầu tổ sư gia không bị hãm hại, vị trí này làm sao đến phiên Từ Khả Liều được. Mấy năm qua, tổ sư gia dốc hết toàn lực thành lập Tuyệt Y Đường, chính là muốn tranh hơn thua với Thiên Y Viện. Anh cảm thấy ông có thể buông tha dễ dàng không?

Giang Nguyên nhìn người tóc bạc đằng trước, chậm rãi gật đầu. Hắn cảm nhận được khí tức tương tự Cửu Vĩ trên người tổ sư gia, cảm giác vị tổ sư gia này không đơn giản như bề ngoài. Mấy năm qua, cách làm của Tuyệt Y Đường hoàn toàn không phải là giải hòa với Thiên Y Viện.

- Chẳng lẽ, bây giờ Thiên Y Viện đã trị tội đám người Chu Thế Dương, vị tổ sư gia của các người cũng không hiểu ra sao?

Giang Nguyên suy nghĩ một chút, vẫn ôm hy vọng hỏi một câu.

Nghe Giang Nguyên hỏi, khóe miệng Giang Nguyệt Minh nhếch lên, nói:

- Thời gian hai mươi năm, mặc dù nội tình của Tuyệt Y Đường kém hơn Thiên Y Viện một chút, nhưng những phương diện khác thì không chênh lệch bao nhiêu. Cho dù là giải hòa, tuyệt đối cũng vì duyên cớ khác. Nếu quả thật chỉ dựa vào việc muốn nối lại tình xưa thì đừng nói em không tin, chỉ sợ anh cũng không tin.

Giang Nguyên cười khổ. Giang Nguyệt Minh nói rõ ràng như vậy, hắn có hỏi lại cũng không có tác dụng. Chẳng qua, tiếp theo nên đi

như thế nào thì cũng chỉ có thể nhìn tình huống mà xem thôi.

Nhưng động Long Sơn Phong là cấm địa, khép kín ngàn năm, cấm bất kỳ người nào tiến vào. Nội viện trăm ngàn năm đã truyền xuống tổ huấn, nếu Lý Nguyên Bản muốn đánh chủ ý vào nơi này, chỉ sợ sẽ rất khó.

Suy nghĩ một chút, chân mày Giang Nguyên càng cau chặt hơn. Vị y sư Nguyên Bản này không giống như loại người tùy tiện làm việc. Rồi cuộc ông ta có chủ ý gì? Giang Nguyên thật sự không nắm chắc được.

Chương 1168: Hội đàm

- Chào Viện trưởng, chào La y sư.

Trên đường đi, mọi người gặp phải rất nhiều y sĩ cấp thấp của Thiên Y Viện, đều có chút ngạc nhiên nhìn Viện trưởng và La y sư đi cùng với y sư Lý Nguyên Bản. Nhưng bọn họ dĩ nhiên là không nhận ra Lý Nguyên Bản là ai, chỉ cung kính hỏi thăm hai vị thành viên Hội Đồng Viện mà thôi.

Nhìn những nhóm y sĩ đi ngang, cung kính chào hỏi hai người bên cạnh mình, ánh mắt y sư Lý Nguyên Bản hiện lên ánh sáng lạnh. Từ Khải Liểu và La Thiên Minh tất nhiên là không chú ý đến ánh mắt này, chỉ mơ hồ cảm nhận được trên người Lý Nguyên Bản dường như có khí tức chập chờn.

- Haha, dưới sự quản lý của Viện trưởng Từ, Thiên Y Viện vẫn phát triển như năm đó.

Lý Nguyên Bản cười nói.

Từ Khải Liểu mỉm cười:

- Lời này của Nguyên Bản đã quá khen rồi. Anh cũng biết trong viện có hệ thống bồi dưỡng hơn trăm ngàn năm qua. Hậu bối như chúng ta cũng chỉ sửa đổi lại một chút mà thôi. Tôi làm Viện trưởng, bất quá chỉ là thuận theo tự nhiên, nào có công lao gì chứ.

- Viện trưởng Từ quá khiêm tốn rồi. Tuy nói Thiên Y Viện có hệ thống giáo dục truyền lại từ ngàn năm, nhưng bà thân là Viện trưởng, tất nhiên không thể phủ nhận công lao rồi.

Lý Nguyên Bân cười nói:

- Nếu đổi lại là tôi, cũng chưa nhất định sẽ có được cảnh tượng như ngày hôm nay.

Nghe Lý Nguyên Bân nói, Từ Khải Liễu và La Thiên Minh cũng lơ đãng nhìn nhau một cái, ánh mắt lóe lên sự lo lắng.

Các thành viên cấp thấp đi ngang qua, dĩ nhiên là không phát hiện được khí tức khó diễn tả bằng lời này của các vị đại lão, nhưng khi đi ngang qua hai người thanh niên đằng sau, liền sửng sốt một chút, vội vàng chào hỏi:

- Chào Thường ủy Giang.

- Chào hai người...

Nhìn hai nữ y sĩ thực tập mặt đỏ bừng chào hỏi Giang Nguyên, sau đó giật mình giống như nai con, nở nụ cười trong như chuông bạc rồi bỏ chạy thật nhanh.

Giang Nguyệt Minh mỉm cười cổ quái, nhìn anh trai của mình, hớn hớ nói:

- Chậc chậc, Thường ủy Giang. Ai chà, đúng là giỏi, thật khiến cho người ta phải hâm mộ.

- Được rồi, được rồi.

Nhìn lão đệ đang chế nhạo, Giang Nguyên có chút nhức đầu, sau đó thở dài nói:

- Hâm mộ cái đầu em đấy. Chẳng lẽ tiểu cô nương ở Tuyệt Y Đường còn ít sao?

- Nhiều thì có nhiều, nhưng không có mấy ai dám ném ánh mắt quyến rũ với em đâu.

Giang Nguyệt Minh đặc ý nói.

- Sao?

Giang Nguyên quay sang nhìn Giang Nguyệt Minh, quan sát trên dưới, sau đó nói:

- Không thể nào? Chẳng lẽ em...

Nhìn ánh mắt có ý vị đặc biệt của anh trai, sắc mặt Giang Nguyệt Minh tối sầm, hừ một tiếng, nói:

- Đừng có mà nghĩ bậy. Là do hình tượng của em ở Tuyệt Y Đường tương đối lãnh khốc thôi.

- Lãnh khốc?

Nghe xong, Giang Nguyên bật cười:

- Đẹp trai lại lạnh lùng, không phải càng khiến cho người ta phải thích sao?

- Anh...

Nghe anh trai nhạo báng, Giang Nguyệt Minh thật sự hết ý kiến, rốt cuộc không dây dưa chủ đề này nữa, vội vàng nói:

- Cái đó, tổ sư gia muốn quay về động Long Sơn Phong, cho đến bây giờ cha cũng không rõ lý do tại sao.

- Không rõ lý do?

Giang Nguyên cau mày, ánh mắt lóe lên sự ngưng trọng, nói:

- Một chút ý tưởng ông cũng không có?

- Không, dựa theo cách nói của cha, mặc dù có rất nhiều vật lạ bên trong động Long Sơn phong, nhưng không đến mức phải khiến cho tổ sư gia mạo hiểm.

Giang Nguyệt Minh cũng cảm thấy nghi ngờ.

Giang Nguyên chậm rãi gật đầu, đưa mắt nhìn theo mấy cái bóng

người, cau mày nói:

- Vậy trước hãy chờ xem.

Bữa tiệc buổi trưa vẫn rất náo nhiệt. Ở nhà ăn mở một bữa tiệc lớn. Các vị ủy viên Hội Đồng Viện đều đến đông đủ, cộng thêm hai vị khách, một bàn dài mười lăm người.

Thiên Y Viện cố ý đặt những món đặc sản của viện, khiến cho Lý Nguyên Bản có thể hoài niệm, cũng như cởi mở hơn, làm cho các thành viên của Thiên Y Viện cũng yên tâm không ít. Nhưng đối với việc uống rượu, Lý Nguyên Bản lại rất hạn chế, chỉ uống một ly nhỏ, sau đó kiên trì khước từ, khiến cho mọi người có chút tiếc nuối.

Đặc biệt là La Thiên Minh. Ông quả thật rất tiếc. Năm đó tửu lượng của Lý Nguyên Bản rất cao, có thể nói ba lít không ngã, không nghĩ đến hai mươi mấy năm không gặp, bạn tốt lại tiết chế nhiều như thế.

Nhưng đối với việc y sư Lý Nguyên Bản hạn chế uống rượu, mọi người cũng thông cảm, sau đó thì tùy ý.

Trong cuộc họp thương lượng kế tiếp, số người tham dự không nhiều, quả là hợp ý với Lý Nguyên Bản.

Từ Khả Liễu, La Thiên Minh, Giang Nguyên và Chu Hạo Bình, còn lại thì chỉ có Lý Nguyên Bản và Giang Nguyệt Minh của Tuyệt Y Đường.

Mặc dù là âm thầm nhưng vẫn tương đối chính thức. Hai bên ngồi vòng quanh bàn họp, tình huống vô cùng nghiêm túc.

- Viện trưởng Từ, tôi rời khỏi Thiên Y Viện cũng đã hơn hai mươi năm. Lần này quay lại, cảm giác vừa xa lạ lẫn quen thuộc.

Lúc này, Lý Nguyên Bản cũng không có gì là nghiêm túc quá mức, chỉ thở dài nói.

Nhìn biểu hiện của Lý Nguyên Bản, Từ Khả Liễu vô cùng hoan nghênh. Trong tình huống này, thân mật một chút vẫn tốt hơn.

- Tất nhiên rồi. Dẫu sao cũng đã hai mươi năm.

Từ Khải Liễn khẽ thở dài, nhìn Lý Nguyên Bản, chậm rãi nói:

- Bất kể thế nào, Thiên Y Viện vẫn là Thiên Y Viện. Hơn nữa bây giờ Chu Thế Dương cũng đã bị giam cầm, sau này, nội viện vẫn luôn hoan nghênh anh trở lại.

Nghe Từ Khải Liễn nói, Lý Nguyên Bản cười một tiếng, hài lòng gật đầu:

- Tất nhiên rồi. Dù sao đây cũng là nơi mà tôi đã sống và học tập. Tóm lại vẫn nên thường xuyên quay về.

Nghe Lô Bình Nguyệt nói, Từ Khải Liễn và La Thiên Minh lặng lẽ nhìn nhau, nụ cười trên mặt lại càng nhiều.

Nhìn biểu hiện của hai người, khóe miệng Giang Nguyên cũng nhếch lên, gật đầu nói:

- Dĩ nhiên rồi, còn cần Thiên Y Viện hoan nghênh nhiều hơn.

- Haha, anh Nguyên Bản nói lời này hơi quá rồi. Nội viện dĩ nhiên là phải hoan nghênh anh rồi. Nói sau anh cũng từng là người của Thiên Y Viện.

Nói đến đây, Từ Khải Liễn lại xúc động:

- Mấy năm qua, thật sự thì mọi người rất nhớ anh. Có thể biết anh vẫn bình an vô sự, mọi người rất vui. Bất kể sau này như thế nào, anh vẫn là người của Thiên Y Viện. Muốn quay về lúc nào cũng được, mọi người cũng sẽ giống như trước kia.

Nghe hai bên nói chuyện, Giang Nguyên ở một bên cười khổ. Viện trưởng và sư phụ chính là thành thật, nhưng vị y sư Lý Nguyên Bản này thì thật sự khó nói.

Chương 1169: Cảm giác cấp bách

Hội đàm diễn ra rất thành công, cũng rất hòa hợp. Ai cũng hài lòng

với kết quả. Ít nhất là Từ Khả Liễu và La Thiên Minh đều cho là như vậy. Ngay cả Giang Nguyên dường như cũng không cần phải làm cái gì. Điều này làm cho nhóm người Từ Khả Liễu có chút bất ngờ, nhưng nhiều hơn là sự mừng rỡ.

Vốn tất cả mọi người đều cho rằng Giang Nguyên sẽ phải lên tiếng giải hòa giữa hai bên, nhưng lại không nghĩ đến lại thuận lợi như vậy. Dường như, cho dù Lý Nguyên Bản không muốn quay về Thiên Y Viện nữa, nhưng vẫn nguyện ý giữ mối quan hệ tốt với Thiên Y Viện.

- Y sư Nguyên Bản, nếu có thời gian, nhất định phải trở lại nhiều hơn.

Tiến Lý Nguyên Bản và Giang Nguyệt Minh ra cửa, Từ Khả Liễu thân mật nói.

- Đương nhiên rồi.

Cầm một cân Thanh Tâm Trà mà Giang Nguyên đưa, Lý Nguyên Bản cười gật đầu.

Dứt lời, nhìn về phía Giang Nguyên, sau đó nhẹ nhàng vỗ vai, mỉm cười từ ái, nói:

- Tiểu Nguyên, sau này không bận gì thì đến đảo Nam thăm ta nhé.

Nói đến đây, Lý Nguyên Bản còn quay sang nhìn Giang Nguyệt Minh, cười nói:

- Đứa em trai này không so được với con. Con làm anh, nhất định phải thường xuyên dạy bảo nó.

- Vâng, tôi nhất định sẽ đến thường xuyên.

Nụ cười trên mặt Giang Nguyên cũng rất thân thiết, gật đầu nói:

- Nhắc đến thì Nguyệt Minh vẫn đáng tin cậy hơn tôi. Tôi làm anh không cần làm hư cậu ấy mới đúng.

Nghe Giang Nguyên nói, tất cả mọi người đều cười to. Giang Nguyên cũng cười, nhưng trong lòng lại cảm thấy ngưng trọng.

Nhìn hai người Lý Nguyên Bân lên xe, nhìn biểu hiện vui vẻ của Từ Khả Liễu và sư phụ, Giang Nguyên do dự hồi lâu, rốt cuộc cũng không tạt gáo nước lạnh vào mọi người. Dù sao, tạm thời thì Lý Nguyên Bân vẫn chưa có hành động nào khác, trước cứ quan sát. Dù sao, nếu Lý Nguyên Bân có hành động gì, tuyệt đối không qua được mắt hắn.

- Giang Nguyên, cậu đang suy nghĩ gì vậy?

Trong lúc mọi người chậm rãi quay về, đột nhiên Từ Khả Liễu dừng bước, ngẩng đầu nhìn Giang Nguyên, hỏi.

- Sao?

Giang Nguyên ngẩn người, nhìn Từ Khả Liễu bên cạnh, chỉ thấy nét mặt vui vẻ của bà đã biến mất, thay vào đó là nghiêm túc nhìn hắn. Còn La Thiên Minh thì cũng giống như vậy.

Thấy phản ứng của hai người, lúc này Giang Nguyên mới hồi phục lại tinh thần, trong lòng thầm than. Xem ra là hắn đã quá khinh thường đám người Từ Khả Liễu. Có thể làm Viện trưởng, quả nhiên không giống bình thường.

Lập tức cũng không giấu diếm, cười khổ nói:

- Nhìn thái độ của y sư Nguyên Bân, hẳn là có mưu đồ.

Từ Khả Liễu và La Thiên Minh nhìn nhau, sau đó nhìn Giang Nguyên, ngừng trọng nói:

- Giang Nguyệt Minh có nói gì với cậu không?

- Y sư Nguyên Bân có thể đang có chủ ý với động Long Sơn Phong.

Giang Nguyên khẽ cau mày, chậm rãi nói.

- Động Long Sơn Phong?

Nghe Giang Nguyên nói, Từ Khả Liễu và La Thiên Minh đều biến sắc.

Về đến phòng, Giang Nguyên cũng không suy nghĩ thái độ tiếp theo

của nhóm người Từ Khả Liễu có thay đổi với Lý Nguyên Bân hay không, chỉ ngừng trọng trở lại phòng của mình, ngồi xếp bằng, giống như đang nhập định.

Nửa tỉnh nửa mê, Cửu Vĩ với chín cái đuôi to lớn một lần nữa xuất hiện trước mặt hắn.

- Cảm giác thế nào?

Giang Nguyên nhìn Cửu Vĩ đối diện, hỏi:

- Khí tức trên người Lý Nguyên Bân rất giống người, người có phán đoán gì không?

Cửu Vĩ nhẹ nhàng lay động cái đuôi, hai mắt màu đỏ nhìn Giang Nguyên, sau đó gật đầu:

- Khí tức rất giống, nhưng tôi có thể khẳng định, chắc chắn là khí tức của hậu duệ bọn ta.

- Hậu duệ bọn người?

Giang Nguyên cau mày, nói:

- Hậu duệ này có quan hệ gì với người không?

- Dĩ nhiên là không. Ta không để lại bất kỳ hậu duệ nào.

Cửu Vĩ nghiêng đầu, sau đó cúi xuống nhìn Giang Nguyên, nói:

- Người cảm thấy, nếu quả thật ta còn hậu duệ, chẳng lẽ đến bây giờ ta còn không phân biệt được sao?

- Phì!

Nghe giọng nói đùa cợt của Cửu Vĩ, Giang Nguyên không khỏi bĩu môi, sau đó nói:

- Bên trong động Long Sơn Phong có hậu duệ đồng bọn của người. Như vậy, lần này người trở về là có liên quan đến nó?

Nghe Giang Nguyên nói, ánh mắt màu đỏ của Cửu Vĩ chớp chớp mấy lần, sau đó mới chậm rãi nói:

- Chuyện này cũng có thể. Nhưng nếu cần rõ ràng, phải hoàn toàn giải phong mới được.

Giang Nguyên thở dài. Lời này cũng chẳng khác gì chưa nói vậy.

Nghĩ đến khí tức trên người Lý Nguyên Bản, trong lòng Giang Nguyên lại càng nghi ngờ hơn. Kết hợp lời nói của Giang Văn Ba với tình huống bên trong động Long Sơn Phong, chỉ sợ rất có thể tồn tại hậu duệ của đồng bọn Cửu Vĩ.

Nếu là như vậy, hẳn nên ủng hộ Lý Nguyên Bản nghĩ biện pháp để Thiên Y Viện mở động Long Sơn Phong, hay là nên từ chối?

Lúc này Giang Nguyên nhận không được lại có chút nhức đầu. Hẳn ủng hộ hay phản đối đây? Đây là một vấn đề rất quan trọng. Bởi vì, nếu Lý Nguyên Bản muốn đánh chủ ý lên động Long Sơn Phong, tất nhiên phải có sự ủng hộ của hắn, thì mới đánh động được đám người Từ Khải Liễu. Điều này phải suy nghĩ cho thật kỹ. Nếu quả thật có liên quan đến Cửu Vĩ, hẳn tất nhiên phải ủng hộ Lý Nguyên Bản rồi.

Nếu không có liên quan, động Long Sơn Phong đó không động là tốt nhất. Cấm địa nhiều năm bị Thiên Y Viện phong cấm, chẳng ai muốn đụng vào nó làm gì. Nếu thật gây ra chuyện, hẳn là người đầu tiên không thoát khỏi. Bất kể chuyện gì xảy ra, hẳn phải là người gánh đầu tiên.

Giang Nguyên nằm trên mặt đất suy nghĩ một hồi, cảm thấy đầu của mình càng lúc càng đau, nhưng rồi đột nhiên bừng tỉnh, phát giác chuyện này vốn không cần nghĩ ngay bây giờ.

Nếu còn chưa giải phong được cho Cửu Vĩ, căn bản sẽ không có câu trả lời. Biện pháp duy nhất chính là mau sớm giải phóng Cửu Vĩ.

Nghĩ đến đây, Giang Nguyên ngồi bật dậy, sau đó mở ngăn kéo móc chai đan dược ra, ném một viên vào miệng. Sau khi cảm nhận được viên đan dược hòa tan thành một dòng nước ấm chảy vào bụng, hắn liền hít sâu một hơi, bắt đầu luyện Ngũ Cầm Hí.

Từ lâu rồi Giang Nguyên không hề có cảm giác áp bách đến như

vậy.

Chương 1170: Sơn Trường Đại Nhân chọn con rể (thượng)

Lúc này, tại tổng đàn Cổ môn cách Thiên Y Viện mấy trăm dặm, Tôn Diệu Nguyệt đang chậm rãi bước vào bên trong tổng đàn. Từ Thanh Linh và Lý Tiểu Vũ đi đằng sau, vừa cười vừa nói cái gì đấy.

- Chào Sơn Trường Đại Nhân, chào Thanh Linh tiểu thư, Tiểu Vũ tiểu thư.

Dọc đường đi, đụng phải các thành viên Cổ môn, nhìn thấy vị Sơn Trường Đại Nhân, tất nhiên là phải cung kính chào hỏi.

Nhưng điều khác biệt duy nhất là, đối mặt với vị Sơn Trường Đại Nhân, mọi người đều cung kính, nhưng nhìn hai người Từ Thanh Linh và Lý Tiểu Vũ đằng sau, phần lớn đều lộ ra bộ mặt lấy lòng. Đặc biệt một số thành viên còn trẻ của Cổ môn, lại càng nghĩ biện pháp tiếp cận hai ái đồ của Sơn Trường Đại Nhân.

Ai cũng biết hai đồ đệ của Sơn Trường Đại Nhân đều là mỹ nữ tuyệt thế. Khi hai người bước vào Cổ môn, không một ai là không động tâm. Cộng thêm hai cô là đệ tử thân truyền của Sơn Trường Đại Nhân, ai cũng muốn tạo quan hệ. Nếu sau này gặp vận may lớn, chiếm được trái tim của một trong hai cô gái, vậy thì phát tài rồi.

Nhưng bây giờ dường như chưa ai đắc thủ. Mặc dù hai vị tiểu thư sống rất chan hòa, gặp người nào của Cổ môn cũng mỉm cười đáp lại. Nhưng chỉ một nụ cười cũng đủ làm cho người của Cổ môn ngứa ngáy trong lòng rồi.

Ba người chậm rãi bước vào một căn lầu. Tôn Diệu Nguyệt vừa đi vừa khẽ cười, quay đầu nhìn hai đệ tử của mình, nói:

- Thế nào? Trong môn chúng ta có nhiều thanh niên tuấn kiệt như vậy, hai con không chọn được người nào sao?

Từ Thanh Linh và Lý Tiểu Vũ cười khố nhìn nhau, sau đó lựa chọn im lặng không nói.

Nhìn hai người không thèm đáp lại mình, Tôn Diệu Nguyệt cảm thấy chẳng thú vị gì cả, liền nhún vai, nói:

- Ta nói hai con đấy, đừng có để đến chết cũng bị vướng cái đầu. Giang Nguyên không đáng tin đâu. Các con cũng nhìn thấy đấy. Bên cạnh hẳn còn có hai cô gái nữa.

Nói đến đây, Tôn Diệu Nguyệt dừng lại một chút, thấy hai đệ tử của mình một chút suy nghĩ đáp lại cũng không có, rồi cuộc tưng giận, nói:

- Chẳng lẽ hai đứa định treo chết trên một thân cây sao?

- Hai đứa đều là đệ tử của Tôn Diệu Nguyệt ta. Hơn nữa, Cổ môn và Thiên Y Viện chẳng có quan hệ tốt. Chẳng lẽ hai con định phản bội Cổ môn đi làm bé cho tên tiểu tử Giang Nguyên kia sao?

- Ta nói cho hai con biết, Cổ môn chúng ta không gánh nổi cái này đâu. Sơn Trường Đại Nhân ta cũng không gánh nổi đâu. Bất kể thế nào, ta...không...đồng...ý.

Hai cô gái nhìn sư phụ của mình tay chống nạnh, bộ dạng đánh đá trước mặt mình, thở dài bất đắc dĩ, nhìn nhau một cái, sau đó bước qua bên cạnh Tôn Diệu Nguyệt.

Thấy hai đệ tử của mình chẳng chút do dự ném mình sang một bên, Sơn Trường Đại Nhân há to miệng, lẳng lặng nhìn hai đệ tử đang tiến về phía trước, sừng sốt một hồi mới tức giận kêu lên:

- Đây, hai nghịch đồ kia, cứ như vậy mà bỏ ta đi sao? Sư phụ đang nói chuyện với hai đứa đấy, hai đứa không nghe sao?

Có mấy người ở trong căn nhà đang định xuống lầu, chợt nghe bên dưới truyền đến tiếng gầm tức giận, ai nấy đều vội vàng bước vào phòng làm việc. Ai đi cầu thì đi cầu, ai đi tắm thì đi tắm. Thoáng chốc, trong thang lầu không còn một ai.

- Sơn Trường Đại Nhân, mời cô ngồi. Môn chủ đang bận tiếp khách.

Trong phòng làm việc của Môn chủ Cổ môn, vị thư ký mỉm cười nhìn Sơn Trường Đại Nhân đang khó chịu, vội vàng cười xòa:

- Bây giờ tôi vào thông báo cho cô ngay.

- Thông báo cái gì? Để ta tự đi.

Tâm trạng Sơn Trường Đại Nhân đại nhân không vui, đẩy tên tiểu tử chướng mắt này sang một bên, sau đó sải bước bước vào phòng làm việc của Lưu Phong, để lại vị thư ký đứng ở đó không biết làm sao, ngăn thì không được, mà không ngăn thì không được.

Cũng may hai đệ tử của Sơn Trường Đại Nhân lại rất biết điều.

- Được rồi, Ngô ca, anh cứ ở bên ngoài nghỉ ngơi đi. Môn chủ hiểu tính cách của sư phụ, sẽ không trách anh đâu.

Nghe giọng nói nhu mì của Lý Tiểu Vũ cùng với nụ cười an ủi lẫn đồng tình, vị thư ký mới cảm thấy trong lòng dễ chịu một chút, vội vàng gật đầu, cười nói:

- Cảm ơn Vũ tiểu thư, bên trong cũng không phải khách quá quan trọng. Cô và Thanh Linh tiểu thư cũng có thể vào.

- Vâng, cảm ơn.

Nghe thư ký nói, Từ Thanh Linh và Lý Tiểu Vũ cũng không do dự, nhìn Tôn Diệu Nguyệt đẩy cửa phòng làm việc của Môn chủ ra, liền vội đi theo.

Hai người đã sớm quen với tính cách của môn chủ. Hơn nữa, môn chủ và hai người cũng khá thân. Cho nên hai người cũng không kiêng kỵ gì. Dù sao sư phụ cũng đã vào rồi, thêm hai cô nữa cũng chẳng thành vấn đề.

- A, Lưu Phong, ông đúng thật là có khách.

Nhìn thân ảnh quen thuộc đẩy cửa bước vào, vẻ mặt Lưu Phong không khỏi cười khổ, không biết phải làm sao. Dám trong lúc ông tiếp khách, không thèm gõ cửa mà xông vào cũng chỉ có Sơn Trường Đại Nhân, căn bản chẳng còn người nào khác.

Hai người khách ngồi trên ghế salon, gương mặt vừa cẩn trọng lại khách sáo, thấy môn chủ ngấn người, liền vội vàng đứng dậy.

Mặc dù hai người không biết người bước vào là ai, nhưng hai người dùng mõng cũng có thể nghĩ bên trong Cổ môn, người có thể tùy ý với Môn chủ cao cao tại thượng như vậy, hơn nữa còn rất xinh đẹp chính là vị Sơn Trường Đại Nhân kinh khủng trong truyền thuyết, còn lại thì không nghĩ ra còn ai khác.

- Được rồi, Sơn Trường Đại Nhân, ở chỗ của tôi thì đừng có giả bộ. Nào, giới thiệu cho cô biết, vị này là gia chủ Tề gia Nam Cương.

Lúc này, Lưu Phong chỉ có thể cười khổ đứng dậy, giới thiệu:

- Tề gia chủ, vị này là Sơn Trường Đại Nhân Tôn Diệu Nguyệt của Cổ môn chúng tôi.

- Thì ra là Sơn Trường Đại Nhân, ngưỡng mộ đại danh đã lâu, hôm nay mới được gặp mặt.

Tề Lăng mỉm cười thật tươi, khom người cung kính chào hỏi Tôn Diệu Nguyệt.

- Ai ôi, thì ra ông là người gần đây lần tránh Thiên Y Viện, Tề Lăng đúng không?

Chương 1171: Sơn trường đại nhân chọn rể (trung)

Tôn Diệu Nguyệt nhìn người đàn ông trung niên vẻ mặt đầy cung kính trước mặt thì lại lộ ra chút hứng thú, dùng ánh mắt đặc biệt nhìn Tề Lăng, sau đó lại nhìn người thanh niên sắc mặt cung kính, cúi đầu cẩn thận không dám ngước đầu lên sau lưng Tề Lăng, đột nhiên cười nói:

- Đây là Tề Nhạc Minh con trai ông?

Tuy Tề Lăng nghe Sơn trường đại nhân này nói vậy thì sắc mặt khá lúng túng nhưng lúc này cũng không dám chậm trễ. Đối mặt với vị

Sơn Trường đại nhân của Cổ Môn hỉ nộ vô thường trong truyền thuyết, lão càng không dám có chút không vui, vội vàng cung kính nói:

- Sơn Trường đại nhân, đây chính là khuyển tử Nhạc Minh!

Sau khi dứt lời, lão vội vàng trợn mắt nhìn Tề Nhạc Minh bên cạnh một cái, nói:

- Nhạc Minh, còn không mau bái kiến Sơn Trường đại nhân!

- Vâng...

Tề Nhạc Minh luôn khể củi đầu không dám tùy tiện ngẩng đầu lên vội vàng tiến lên một bước, chắp tay kính cẩn nhỏ giọng chào hỏi:

- Nam Cương Tề Nhạc Minh bái kiến Sơn Trường đại nhân!

- Ừm ừm... . Không tệ, không tệ!

Tôn Diệu Nguyệt khá hứng thú nhìn Tề Nhạc Minh trước mặt, ánh mắt lòng vòng quanh Tề Nhạc Minh hai vòng, chậm rãi gật đầu, nói:

- Tuần tú lịch sự... Dáng dấp không kém gì so với Giang Nguyên kia!

- Á...

Nghe vị Sơn Trường đại nhân này đột nhiên nói vậy, sắc mặt Tề Nhạc Minh lập tức đỏ lên. Thế nào là dáng dấp cũng không kém gì Giang Nguyên kia? Vị Sơn Trường đại nhân này có ý gì? Thế này là đang muốn xát muối lên vết thương của người ta sao?

Tề Lăng đứng bên thấy mặt con trai mình đỏ lên, hai vai run rẩy thì sợ thẳng nhóc này không kìm được đắc tội với Sơn Trường đại nhân. Lão vội vàng tiến lên một bước, cung kính chắp tay cười khan nói:

- Đa tạ Sơn Trường đại nhân khen, có điều khuyển tử sao có thể so với Giang... Ủy viên thường vụ Giang kia, kém xa lắm, kém xa lắm...

- Chậc chậc... Tề gia chủ đừng khiêm tốn... Tôi thấy con trai ông đáng dấp không tệ, da dẻ mịn màng, bộ dạng cũng đàng hoàng...

Nói xong, Tôn Diệu Nguyệt còn đưa tay sờ cằm vừa nhìn Tề Nhạc Minh. Sau khi đánh giá từ trên xuống dưới hai lượt, đột nhiên nói:

- Nào, Ngẩng đầu lên, cho bốn Sơn Trường nhìn thử nào!

Tề Nhạc Minh nghe thấy vị Sơn Trường đại nhân cổ quái này nói vậy thì mặc dù không biết rốt cuộc vị Sơn Trường đại nhân này muốn gì, y cũng không dám có chút bất kính, vội vàng đỏ mặt ngẩng đầu lên, để vị Sơn Trường đại nhân này... phẩm định...

Có điều y cũng không dám nhìn thẳng vào mắt Sơn Trường đại nhân. Trước đây y đã từng nghe rất nhiều tin đồn về vị Sơn Trường đại nhân này nên gã không dám chọc giận đối phương. Nếu chọc giận đối phương, chỉ e ngay cả cha mình cngx không cứu được mình.

Có điều tim y đập mạnh, thầm nghĩ: “Chẳng lẽ vị Sơn Trường đại nhân này coi trọng mình rồi sao?”

Mặc dù y không dám nhìn thẳng đối phương, nhưng cũng liếc mắt nhìn sơ. Vị Sơn Trường đại nhân đối diện đáng người sexy, hơn nữa khuôn mặt hình như xinh đẹp đúng như lời đồn.

Nghĩ tới đây, tim y càng đập mạnh hơn, trong lòng thầm nghĩ: “Nếu vị Sơn Trường đại nhân này thật sự coi trọng mình. Đây chính là chuyện tốt... Đúng là leo được cành cao. Có vị này ở sau làm chỗ dựa, sau này còn cần phải cần thận, gặp ai ở Cổ Môn cũng phải cần thận chào hỏi nữa sao? Sau này dù đụng phải Giang Nguyên e là cũng không cần phải sợ...”

Tề Nhạc Minh nghĩ vậy. Tề Lăng đứng cạnh nhìn thấy hành động của vị Sơn Trường đại nhân trong truyền thuyết trong lòng cũng đầy nghi ngờ. Có điều lão không nghĩ như Tề Nhạc Minh. Với kinh nghiệm của lão dĩ nhiên có thể nhìn thấy, mặc dù trong đôi mắt đẹp của vị Sơn Trường đại nhân này đầy ý cười nhưng không hề có tia đặc biệt nào khác, ánh mắt rất trong sáng... Chỉ giống như đang thật sự ngắm đứa con trai kia của mình vậy.

Có điều, đừng nói là lão không hiểu rốt cuộc vị Sơn Trường đại nhân này muốn gì, mà ngay cả Lưu Phong cùng với Từ Thanh Linh và Lý Tiểu Vũ đứng sau lưng Tôn Diệu Nguyệt cũng không hiểu nổi rốt cuộc Tôn Diệu Nguyệt muốn làm gì.

Lưu Phong còn đỡ, sớm đã quen với hành động cử chỉ của Sơn Trường đại nhân này. Nhưng Từ Thanh Linh và Lý Tiểu Vũ thân là đệ tử của người ta lúc này nhìn thấy động tác của sư phụ mình sắc mặt cũng ửng đỏ...

“Sư phụ mình sao cứ bất lịch sự vậy? sao có thể nhìn chằm chằm một người đàn ông khác như vậy chứ?”

Trong lòng hai người thầm oán như vậy. Lúc này Tôn Diệu Nguyệt đột nhiên hài lòng gật đầu cười, sau đó bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía hai đệ tử sau lưng, vui vẻ kêu lên:

- Tới đây tới đây... Thanh Linh, Tiểu Vũ, hai con tới nhìn đi... Tề Nhạc Minh này đáng chấp không tề, sư phụ cảm thấy so với Giang Nguyên còn đẹp trai hơn nhiều ấy...

Từ Thanh Linh và Lý Tiểu Vũ thấy sư phụ một mình mất mặt chưa đủ, còn kéo thêm hai người mất mặt thì sắc mặt đều đen thui.

Tôn Diệu Nguyệt thấy hai đệ tử nhìn mình với ánh mắt khinh bỉ thì cuối cùng hơi tức giận, khẽ hừ một tiếng, nói:

- Về mặt các con là có ý gì đấy?

- Sư phụ đang chọn cho hai con đấy... Nào nào, thằng nhóc này có chỗ nào là không đẹp bằng Giang Nguyên kia chứ? Mặc dù... mặc dù cái đó, thực thực yếu hơn Giang Nguyên một chút, nhưng chỉ cần được bồi dưỡng tốt... Sau này sẽ không thua thằng nhãi kia đâu...

Lời này vừa nói ra, sắc mặt Từ Thanh Linh và Lý Tiểu Vũ lại càng đen hơn.

Còn cha con Tề gia bên cạnh nghe thấy vậy, lúc này đừng nói Tề Nhạc Minh, ngay cả tì cả Tề Lăng cũng không kìm được đập thành thịch. Chẳng lẽ Sơn Trường đại nhân nhìn trúng con trai mình, muốn gả đệ tử của cô ta cho con trai mình sao? Hơn nữa

còn nói sẽ bồi dưỡng thật tốt...

Nghĩ tới đây, sắc mặt Tề Lăng vui mừng đến mức đỏ ửng. Nếu thật sự có thể kết quan hệ sui gia với Sơn Trường đại nhân, sau này chẳng phải Tề gia một bước lên trời sao? Sau này cho dù trước mặt Tuyên Năng, thân phận của mình cũng không thấp hơn chút nào... Ông có con rể là Ủy viên thường vụ Thiên Y viện, sui gia của chúng tôi cũng là Sơn Trường của Cổ Môn...

Lúc này tim Tề Nhạc Minh càng đập mạnh, cuối cùng không kìm được ngẩng đầu nhìn hai bóng dáng xinh đẹp đứng cách đó không xa một cái.

Sau khi len lén liếc nhìn, đôi mắt y liền sáng lên. Đệ tử của Sơn Trường đại nhân Cổ Môn bên đó cho dù là ai cũng xinh đẹp vô cùng. Cô bên trái xinh đẹp kinh người, cô bên phải thanh tú đáng yêu... Cho dù là ai thì cũng không hề kém Tuyên Tử Nguyệt... Nếu tùy tiện gả cho mình một người, vậy thì lần này đúng là phát tài to rồi...

Nghĩ tới đây trong lòng Tề Nhạc Minh càng thêm vui mình, tái ông mất ngựa biết vui hay buồn mà...

Nếu cưới các cô, có thể nói là tốt hơn cưới Tuyên Tử Nguyệt gấp ngàn vạn lần. Con gái của gia chủ Tuyên gia so với đệ tử chân truyền của Sơn Trường đại nhân Cổ Môn, thân phận này chênh lệch mười tám ngàn dặm.

Trong lúc cha con Tề gia đang hưng phấn thì sắc mặt hai cô gái bên kia xanh đen. Đặc biệt là Từ Thanh Linh, trong đôi mắt như thu thủy của cô bắt đầu tràn ngập khí tức nguy hiểm...

Hai cô đã không còn hai sinh viên thuần khiết không biết chuyện đời trong trường như trước nữa. Hai người liếc mắt nhìn vài cái liền phát hiện tia hưng phấn trong mắt hai cha con kia, càng không nói đến tia hưng phấn cùng thèm thuồng trong mắt Tề Nhạc Minh...

Ánh mắt như vậy, hàng ngày hai cô đã nhìn thấy trong mắt không ít thanh niên Cổ Môn...

Mặc dù có thể Tề Nhạc Minh không biết thân phận thật sự của hai người họ, nhưng hai người họ lại biết Tề Nhạc Minh là ai. Đây gọi là yêu ai yêu cả đường đi lối về. Cho nên dĩ nhiên là họ không thể nào có thiện cảm với Tề Nhạc Minh. Tuy họ mơ hồ đoán ra Tề gia hình như đã phản bội Thiên Y viện, chạy đến Cổ Môn, nhưng không ngờ lần này lại đụng phải chuyện này.

Hơn nữa còn vì vị sư phụ không đáng tin cậy của mình mà bị hai cha con xấu xa này để mất tới.

Lúc này Môn chủ Cổ Môn Lưu Phong ở bên cũng có chút đỡ khóc đỡ cười. Tuy ông biết trước nay vị Sơn Trường đại nhân này hành xử hơi quái đản nhưng không ngờ, lần này không biết sao vị Sơn Trường đại nhân này lại bị hai đệ tử của cô chọc giận.

Nhưng lúc này, ông cũng thầm đồng tình cho hai cha con Tề gia. Họ chọc vào vị Sơn Trường đại nhân này và hai đệ tử của cô không biết là chuyện tốt hay chuyện xấu... Có điều trông có vẻ khả năng là chuyện xấu tương đối lớn!

Chương 1172: Sơn Trường đại nhân chọn rể (hạ)

Lưu Phong dù sao cũng là Môn chủ Cổ Môn. Cha con Tề gia cũng là môn hạ vừa mới đầu quân gần đây, tất nhiên không thể để hai cha con này dính phải họa Sơn Trường đại nhân nhà mình gieo ra.

Tề gia ở bên ngoài có lẽ cũng có chút thể diện, nhưng trong Cổ Môn, nếu thật sự chọc giận Tôn Diệu Nguyệt hoặc hai đệ tử cô ấy yêu quý nhất thì chết chắc rồi. Cổ Môn không giống với Thiên Y viện kia. Người của Cổ Môn làm việc ngang ngược, không thể so với Thiên Y viện quy định nghiêm. Nhìn thấy chút lạnh lẽo đang bắt đầu bốc lên trong mắt Từ Thanh Linh, Lưu Phong liền biết cha con Tề gia đã khiến vị đại tiểu thư này tương đối không vui rồi.

Nếu thật sự cứ để mặc chuyện này, khiến vị đại tiểu thư này tức giận thì cha con Tề gia có thể sống qua ngày mai hay không đúng là chuyện khó nói. Tuy Từ Thanh Linh Đại tiểu thư vừa mới vào Cổ Môn không lâu, nhưng chỉ cần Từ Thanh Linh đại tiểu thư truyền ra ngoài vài suy nghĩ, đảm bảo chỉ cần cha con Tề gia bước ra khỏi cánh cổng Tổng đàn Cổ Môn, mấy thanh niên kia của Cổ Môn sẽ khiến họ không thể chịu nổi.

Thậm chí đừng phải mấy tên tính tình hung ác ngang bướng, trên dưới Tề gia trong vòng ba đến năm ngày sẽ bị ôn dịch, cả nhà chết sạch cũng không phải chuyện không thể.

- Tề Lăng à, tâm ý của mọi người tôi hiểu, nhưng giờ tôi đang bận, không thể giữ mọi người lại lâu. Tôi có chuyện cần nói với Sơn Trường đại nhân, mọi người về trước đi!

Nghe Lưu Phong nói vậy, hai cha con Tề gia đang đắm chìm trong ảo tưởng lúc này mới hoàn hồn. Tuy không nở ra vẻ như vậy nhưng với mệnh lệnh của Môn chủ Cổ Môn, hai người vẫn không dám không tuân. Mặc dù họ không hiểu vì sao Lưu Phong lại đột nhiên hạ lệnh đuổi khách nhưng Tề Lăng vẫn vội vàng dẫn Tề Nhạ Minh từ giả Môn chủ và Sơn Trường đại nhân.

Từ Thanh Linh thấy hai người ra ngoài cửa mà Tề Nhạc Minh kia còn nuốt tiếc quay đầu lại nhìn một cái thì chút sương mù màu đen vốn đã tiêu tan kia bỗng càng dày đặc hơn.

- Sơn Trường đại nhân, hiếm khi cô tới văn phòng của tôi một chuyến. Hôm nay bị ngọn gió nào thổi tới đây vậy? không phải thật sự định chọn rể cho hai cô nhóc này đấy chứ?

Sau khi Lưu Phong dặn thư ký pha trà cho ba người thì ngồi xuống, trêu ghẹo Sơn Trường đại nhân.

- Hừ, ông thật sự nghĩ rằng tôi có thể nhìn trúng cái tên mặt trắng kia đấy à?

Sơn Trường đại nhân vẻ mặt khinh thường, tư thái hấp dẫn ngồi xuống bên cạnh. Cô rất bất mãn ngẩng đầu nhìn hai đệ tử không nghe lời của mình, hừ giọng nói:

- Hai đệ tử này của tôi tuy bất tài nhưng không phải dạng cho mèo nào cũng có thể xứng với bọn nó. Kể ra cũng trách Môn chủ ông đấy!

- Trách tôi? Sao lại trách tôi?

Lưu Phong mặt đầy ngạc nhiên, cười vẫy tay ra hiệu cho Từ Thanh Linh và Lý Tiểu Vũ ngồi xuống, vừa nói.

- Dĩ nhiên trách ông rồi. Ông là Môn chủ Cổ Môn ta, nhưng ông nhìn cả Cổ Môn ta đi, giờ có được mấy thanh niên có thể nhìn được chứ? Khiến cho hai đệ tử này của tôi giờ ngày nào cũng nhớ mãi không quên Giang Nguyên kia. Chẳng lẽ ông thật sự định để đệ tử chân truyền của bốn Sơn Trường đại nhân tôi đây đi làm nhỏ cho Giang Nguyên kia thật à?

Sắc mặt Từ Thanh Linh và Lý Tiểu Vũ ở bên lại biến thành màu đen, nhìn vẻ mặt như cười như không của Môn chủ đại nhân bên cạnh, lúc này Lý Tiểu Vũ luôn chưa lên tiếng cuối cùng không nhận được nữa, cau mày nói:

- Sư phụ, người đừng nói như vậy nữa có được không?

Lưu Phong thấy vị Sơn Trường đại nhân này sắp dẫn dắt hai đệ tử

của cô làm loạn văn phòng mình bèn vội vàng giảng hòa:

- Được rồi, được rồi. Chuyện này đúng là phải trách bốn Môn chủ lãnh đạo bồi dưỡng không tốt, thể hệ trẻ trong môn thực sự không ai có thể so được với vị Giang Nguyên kia, cũng khó trách Thanh Linh và Tiểu Vũ không thích được ai cả. Sai là ở bốn môn chủ, sai là ở bốn môn chủ.

Lưu Phong vất vả lắm mới khiến ba sư trò này bình yên lại, lúc này mới mặt mày nghiêm túc nói với Tôn Diệu Nguyệt:

- Rốt cuộc hôm nay có chuyện gì?

Sơn Trường đại nhân trông có vẻ nghiêm túc, tư thái ưu nhã nâng ly trà lên nhẹ nhàng nhấp một miếng, không còn bộ dạng cổ quái ban nãy nữa mà nghiêm nghị nói:

- Tôi nhận được tin, Thiên Y viện và Thiên Y viện giờ rất có khả năng cùng phe với nhau. Lý Nguyên Bản của Tuyệt Y Đường quay về Thiên Y viện để thăm viếng bạn bè gì đó. Nghe nói có biểu hiện rất gần gũi với nhóm Từ Khả Liễu. Ông đã nghe thấy chuyện này chưa?

- Chuyện này tôi đã biết rồi.

Nói đến chuyện chính sự, lúc này trên mặt Lưu Phong dần toát ra sự uy nghiêm, không hề còn bộ dạng tùy ý ban nãy, trầm giọng nói:

- Tiền nhân hậu quả của chuyện này, tôi đã cho người đi điều tra. Đúng là hơi cổ quái. Lý Nguyên Bản Tuyệt Y Đường này rõ ràng không thể có quan hệ quá gần gũi với Thiên Y viện. Nhưng lần này lão ta lại chủ động đề xuất trở về Thiên Y viện thăm bạn bè, hơn nữa còn rất thân thiết, chắc chắn là không bình thường.

Tôn Diệu Nguyệt chậm rãi gật đầu. Cô yên lặng không nói lại nâng ly trà lên chậm rãi nhấp một miếng. Một lúc sau, cô nhìn Lưu Phong phía đối diện, thở dài nói:

- Lần này phiền phức rồi!

- Ừm, đúng là hơi phiền phức!

Sắc mặt Lưu Phong cũng nghiêm nghị gật đầu.

Từ Thanh Linh và Lý Tiểu Vũ ở bên cũng đều biết, chuyện lần này thật sự hơi phiền phức. Trên thực tế, nếu Tuyệt Y Đường không có quan hệ tốt với Thiên Y viện, Cổ Môn sẽ khá vui mừng. Kẻ thù của kẻ thù là bạn, đây là đạo lý ngàn năm không đổi, và thực sự cũng rất có lý.

Ít nhất, sau khi Cổ Môn biết Tuyệt Y Đường tồn tại, tuy kinh ngạc vì tổ chức này có thể ẩn nấp im hơi lặng tiếng bao nhiêu năm như vậy, nhưng cũng chẳng có gì là không vui cả. Về sau họ lại tra ra đường chủ đương nhiệm của Thiên Y viện có quan hệ cha con với Giang Nguyên, điều này cũng không khiến mọi người của thấy Thiên Y viện và Tuyệt Y Đường rất có khả năng sẽ cùng phe với nhau.

Nhưng giờ, tình hình đã lạng lẽ đảo lộn. Là ông chủ đứng sau Thiên Y viện, lại đích thân đến thăm Thiên Y viện, hơn nữa thái độ thân cận, chỉ e lần này thật sự có vấn đề rồi.

- Xem ra Lý Nguyên Bản chắc chắn có chuyện cần nhờ Thiên Y viện, nếu không sao có thể chủ động thân cận với Thiên Y viện?

Tôn Diệu Nguyệt đột nhiên lên tiếng nói.

Chân mày Lưu Phong hơi thẳng đứng, chậm rãi gật đầu, nói:

- Mau chóng điều tra!

Lúc này, cha con Tề gia vừa ra khỏi Tổng đàn Cổ Môn, vẻ hưng phấn trên mặt còn chưa tiêu tan. Lần này Tề Lăng đặc biệt dẫn con trai tới bái kiến Môn chủ Cổ Môn là muốn hai bên quen mặt trước, sau đó kéo gần quan hệ với Môn chủ, nhưng không ngờ lại gặp được cơ hội như thế này.

Mặc dù chuyện này e là vẫn chưa quá chắc chắn, nhưng cũng đủ để hai cha con vui mừng, giống như một tên ăn may gặp được cơ hội trúng được năm triệu tệ, tuy khả năng không lớn nhưng cũng đủ để họ vui mừng rồi.

Đặc biệt là Tề Nhạc Minh. Thật ra hắn cũng đã mơ hồ biết thân phận của hai vị này. Y vừa nghĩ đến quan hệ giữa hai vị này với

Giang Nguyên kia thì tim bắt đầu đập rộn ràng rồi. Giang Nguyên cướp Tuyên Tử Nguyệt của hắn, nếu lần này thật sự được Sơn Trường đại nhân bắt đền xanh, cưới được một trong hai người thì thật sự đã lấy lại được thể diện rồi.

Chẳng lẽ tư chất của mình kém hơn Giang Nguyên kia sao? Chẳng qua chỉ không đủ tài nguyên thôi. Nếu mình thật sự thành rể hiền của Sơn Trường đại nhân, sau này tu luyện còn sợ thiếu tài nguyên đàn được sao?

- Nhạc Minh, về nhà chúng ta đi nghe ngóng thử sở thích của vị Sơn Trường đại nhân này đi. Nếu thật sự có được cơ hội thể này thì không thể nào bỏ qua được.

Tề Lăng mặt mày hưng phấn nghiêm túc dạy dỗ con trai mình.

Lúc này dĩ nhiên Tề Nhạc Minh cũng tràn đầy hưng phấn, hứa:

- Cha đúng là anh minh!

Hai cha con mặt mày hí hửng đứng đỉnh trở về nhà.

Lúc này Giang Nguyên không hề biết có người bắt đầu có ý định đào góc tường nhà hắn. Lúc này hắn đang bắt đầu toàn lực giải quyết vấn đề khó thở tiến nội khí và tích lũy năng lượng.

Cả một vốc Hồng Vân Đan chui vào bụng mình cứ như không cần phải mua bằng tiền. Nếu người khác nhìn thấy chắc là hộc cả máu. Hồng Vân Đan mặc dù không trân quý như Đan dược siêu phẩm, nhưng cũng không phải là thứ người bình thường có thể dùng nổi.

Cho dù là Ủy viên Hội đồng Thiên Y viện, một năm có thể dùng mười mấy hai mươi viên Hồng Vân Đan đã tương đối xa xỉ rồi. Kiểu như Giang Nguyên, gần như một ngày 3 bữa Hồng Vân Đan, thỉnh thoảng còn thêm một viên Thanh Vân Đan, nếu để cho những người khác biết chắc là muốn đập đầu vào tường của Thiên Y viện mà chết mất.

Dĩ nhiên, cho dù có nền tảng như Giang Nguyên, tiêu xài như vậy cũng không chịu nổi. Một hai ngày dùng 3 viên Hồng Vân Đan hắn còn có thể cố được, chứ kéo dài hai ba tháng thì chắc chắn phải phá sản. Cho dù điểm của hắn có nhiều đến kinh người thì cũng

chẳng chống đỡ nổi chứ đừng nói là còn cả Thanh Vân Đan nữa.

Cho nên, rất nhiều thành viên Hội đồng viện cũng phát hiện, sau khi đồng chí Ủy viên thường vụ Giang này đi du lịch bên ngoài một vòng trở về dường như đột nhiên chăm chỉ hơn rất nhiều, lại bắt đầu vào Phòng luyện đan rồi.

Một ngày ít nhiều cũng luyện một lò, nhiều lúc còn luyện hai ba lò, thậm chí ngay cả Đan dược siêu phẩm cũng luyện chế hai lò mấy ngày liền.

Có điều tỷ lệ thành công hình như hơi thấp một chút, vừa đủ tỷ lệ thành công 50%.

Dĩ nhiên, tỷ lệ luyện thành công Đan dược siêu phẩm 50% vẫn có thể miễn cưỡng tiếp nhận; nhưng tỷ lệ luyện chế thành công Hồng Vân Đan cũng không quá 50%, thân là chủ Tề Thế Đỉnh, đồng chí Ủy viên thường vụ Giang này cũng hơi gà quá.

Bình thường những đan dược cấp bậc như Hồng Vân Đan, vị Ủy viên thường vụ Giang này đều có tỷ lệ thành công 7-80%, thời điểm cao nhất đạt 90% cũng không hiếm thấy. Thế này thì thật sự cũng không có vấn đề gì quá lớn, nhưng nếu cứ luyện chế thế này, còn ảnh hưởng đến Đan dược siêu phẩm thì cũng không được hay cho lắm. Dẫu sao dược liệu của Đan dược siêu phẩm cứ dùng một lò thì ít đi một lò, chỉ cần xui xẻo một chút, thất bại một lò là đã đủ để khiến người ta đau lòng rồi.

Mọi người đều hy vọng đồng chí Ủy viên thường vụ Giang nghỉ ngơi một chút, đợi trạng thái tốt rồi hẵng đi luyện chế đan dược vẫn hơn.

Lập tức có người đến khuyên bảo hần.

La lão y sư La Thiên Minh bóng gió:

- Giang Nguyên à, con làm Ủy viên thường vụ Hội đồng viện lâu như vậy, trừ lần đầu tiên đi các ban ngành một lần thì chưa đến thêm lần nào nữa. Tuy ban Giáo dục và đào tạo có sự phụ thì không có vấn đề gì lớn, nhưng ban Hậu cần và Liên lạc bên ngoài kia, con cũng phải đi xem thử chứ, đừng cứ ru rú trong phòng

luyện đan. Nếu không, người khác nhìn thấy lại nói con làm Ủy viên thường vụ mà quá buông tay, có phải không?

Chương 1173: Tin dữ tỉnh Nam

Nghe thấy mấy lời bóng gió của La lão y sư La Thiên Minh, trong lòng Giang Nguyên cũng biết mấy ngày nay mình làm chút đan dược nên hành động cũng hơi quá một chút. Hắn lập tức vội vàng hứa hẹn. Dù sao thì số đan dược mình cần dùng trong nửa tháng này cũng tạm đủ rồi. Đợi nửa tháng nữa hẵng luyện đan thì sẽ đỡ lộ liễu hơn.

La lão y sư La Thiên Minh nghe Giang Nguyên đồng ý tạm ngừng luyện đan liền hài lòng gật đầu một cái. Còn chuyện hắn có đi thị sát hay không thì không cần vấn đề. Dù sao bên dưới cũng có người phụ trách các phòng ban, còn có các thành viên Hội đồng viện làm chủ quản, có muốn cũng chẳng xảy ra được vấn đề gì lớn!

Giang Nguyên cũng không chần chừ, nếu hôm nay đã không luyện đan, vậy thì cứ đi vòng vòng lộ mặt trước cả đã. Dù sao chuyện này anh làm thật hay làm giả không quan trọng, chỉ cần anh lộ mặt ra chứng tỏ anh cũng tương đối có trách nhiệm, thế là đủ rồi.

Dù sao nếu hắn cứ ở mãi trong lò luyện đan sẽ khiến cho người ta lo lắng, cho nên Giang Nguyên lập tức liền theo chân La lão y sư La Thiên Minh ra ngoài, đi đến các phòng ban bên dưới. Đương nhiên, nếu đã đi cùng với La lão y sư, vậy thì cùng đến Ban giáo dục và đào tạo một vòng vậy.

Mặc dù chỉ làm ra vẻ, nhưng một phòng ban cũng phải đi mất một hai tiếng đồng hồ. Chẳng qua Giang Nguyên không có gì vội, cho nên Giang Nguyên dự định dùng hai ba ngày để đi thăm hai ba phòng ban.

- Tình hình của Ban giáo dục và đào tạo hiện nay trên căn bản khá là tốt. Trưởng ban Lý Phi Dương này cũng tương đối có trách nhiệm.

La lão y sư La Thiên Minh vừa đi vừa giới thiệu với Giang Nguyên

tình hình gần đây của Ban giáo dục và đào tạo.

Giang Nguyên gật đầu một cái, đang định lên tiếng thì đột nhiên đi động trong túi vang lên.

Giang Nguyên đưa tay móc đi động ra, trên màn hình hiện lên một dãy số xa lạ. Hắn hơi nhíu mày, xác nhận trong trí nhớ dường như không hề tồn tại dãy số này nhưng Giang Nguyên vẫn nhấn nút nghe.

Bên kia truyền đến một giọng nam trầm thấp và hơi xa lạ:

- Xin hỏi là Giang Nguyên sao?

- Đúng, tôi là Giang Nguyên. Anh là ai?

Giang Nguyên vừa đi vừa nghi ngờ nói.

- Ồ, Giang Nguyên, xin chào. Tôi là Hồ Vũ Bân, con trai Hồ Khánh Nguyên!

Nghe Giang Nguyên nói, lúc này đầu bên kia xác nhận nói.

- A...

Giang Nguyên sửng sốt một chút rồi nhớ ra ngay. Hồ lão y sư đúng là có một con trai tên Hồ Vũ Bân, có điều anh ta luôn ở nước ngoài, sao giờ đột nhiên lại gọi điện cho mình? Hắn liền cười nói:

- À, chào anh Hồ, có chuyện gì không?

- Là thế này. Hôm trước ba tôi đột nhiên chảy máu não.

Giọng Hồ Vũ Bân trầm thấp nói:

- Giờ ông ấy vẫn hôn mê bất tỉnh trong Bệnh viện số 1.

- Cái gì?

Giang Nguyên biến sắc, dừng bước, kinh ngạc nói:

- Sao có thể như vậy? Tôi nhớ sức khỏe Hồ sư phụ rất tốt. Huyết áp cũng không cao.

- Đúng vậy. Ông ấy gặp chút kích động, sau đó ngã từ cầu thang xuống!

Bên kia giọng Hồ Vũ Bản càng trầm thấp hơn, nói.

Giang Nguyên hít một hơi thật sâu, thoáng lấy lại bình tĩnh, trầm giọng hỏi:

- Vậy giờ tình hình Hồ sư phụ như thế nào?

- Tình hình rất tệ... Giờ vẫn trong trạng thái hôn mê sâu! Phía bệnh viện đã đưa ra thông báo bệnh tình nguy kịch rồi...

Nghe tới đây, sắc mặt Giang Nguyên càng thêm khó coi, chợt quay đầu nhìn về phía Diêu Nhất Minh sau lưng, trầm giọng nói:

- Bảo Ban hậu cần chuẩn bị máy bay ngay cho tôi, bay thẳng đến tỉnh Nam... Ngoài ra bảo Văn phòng thường trú tỉnh Nam lập tức cử người đến Bệnh viện số 1, kiểm tra tình hình bác sĩ Hồ Khánh Nguyên!

- Vâng...

Sau khi thông báo xong, Giang Nguyên lúc này mới nói với Hồ Vũ Bản trong điện thoại:

- Yên tâm, trong hai tiếng đồng hồ nữa tôi sẽ tới...

Lúc này, trong khoa ngoại mạch máu não Bệnh viện số 1 trực thuộc Đại học Đông Nguyên tỉnh Nam, một người đàn ông trung niên khoảng ba bốn mươi tuổi mặt mày bị thương từ từ đặt điện thoại trong tay xuống.

- Thế nào? Vũ Bản... Con nói với cậu ấy chưa? Cậu ấy nói thế nào?

Một phụ nữ lớn tuổi mặt mũi tiều tụy bên cạnh lo lắng nhìn Hồ Vũ Bản nói.

- Mẹ... Cậu ấy nói cậu ấy sẽ tới ngay!

Lúc này trong mắt Hồ Vũ Bản mang theo chút kinh ngạc, chậm rãi nói.

- Cậu ấy tới ngay?

Người phụ nữ nghe vậy thì sửng sốt, ngạc nhiên nói:

- Vậy con có nói với cậu ấy muốn cậu ấy mời chuyên gia từ Bắc Kinh đến không?

- Con chưa nói...

Lúc này Hồ Vũ Bân hơi ngẩn người ra nói.

- Haizz.... Sao con không nói? Không mời chuyên gia từ Bắc Kinh tới. Cậu ấy tới thì có ích gì?

Người phụ nữ tức giận nói.

Hồ Vũ Bân lắc đầu một cái, nghĩ tới những lời truyền đến trong điện thoại liền chậm rãi lắc đầu một cái, nghi ngờ nói:

- Con còn chưa kịp nói, hình như cậu ấy nói sẽ đưa một tổ chữa trị gì đó đến!

- Đưa tổ chữa trị đến?

Người phụ nữ hơi ngẩn ra, vẻ tức giận lúc này mới hơi tiêu tan, thở phào nhẹ nhõm, thở dài nói:

- Xem ra Giang Nguyên này đúng là lăn lộn ở Bắc Kinh khá tốt...

- Đúng vậy...

Hồ Vũ Bân nghĩ lại dường như ban nãy đối phương ra lệnh cho ai đó, gì mà bảo Ban hậu cần sắp xếp máy bay, còn cử Tổ chữa trị tình nguyện đến, còn bảo người bên Văn phòng thường trú bên này đến trước xem tình hình gì đó... Trong lòng gã cũng tràn đầy nghi ngờ, gật đầu đáp. Chẳng lẽ học trò cũ này của cha giờ có quyền lực đến như vậy sao?

Nếu vậy, lần này tình hình của cho e là thật sự có hy vọng rồi, hơn nữa...

Hai người mang theo chút nghi ngờ chậm rãi trở lại phòng bệnh,

nhìn Hồ lão y sư nằm hôn mê bất tỉnh trên giường bệnh bên kia trên mặt hai người đều lóe lên tia ảm đạm. Đặc biệt là người phụ nữ trong mắt càng đầy vẻ lo âu.

Đúng lúc người phụ nữ đi đến đầu giường, chuẩn bị uống miếng nước, chiếc di động đặt ở đầu giường đột nhiên vang lên.

Nhìn chiếc di động đời cũ đang rung, người phụ nữ n lấy bầy cầm điện thoại di động lên, nhìn một cái, sắc mặt biến đổi, kinh ngạc nói:

- Vũ Bân... Bọn họ lại gọi điện thoại tới...

Nghe thấy vậy, sắc mặt Hồ Vũ Bân cũng không kìm được biến đổi, sau khi chân chừ một chút mới nói:

- Mẹ, đừng nghe... đợi.... đợi tình hình ba tốt hơn rồi tính sau!

- Được... được...

Người phụ nữ nghe thấy vậy vội vàng gật đầu một cái, sau đó run lấy bầy cúp điện thoại trong tay, tiện tay đặt điện thoại xuống, thở thật dài một cái, nói:

- Haizz... Giờ nếu vẫn còn Tỉnh trưởng Bạch thì tốt quá... Tỉnh Nam bây giờ thật sự không còn ai có thể giúp được chúng ta...

Nói tới đây, người phụ nữ ngẩng đầu nhìn về phía Hồ lão y sư trên giường bệnh, mặt đầy đau khổ nói:

- Phòng khám là tâm huyết của cha con bao nhiêu năm nay. Giờ nếu bị họ lấy đi, mẹ biết ăn nói thế nào với ba con!

Nghe người phụ nữ nói vậy, trên mặt Hồ Vũ Bân lộ vẻ bất lực và bức tức.

Chương 1174: Cấp dưới giá lâm

- Không sao đâu mẹ, chuyện này đợi sau hẳng nói. Giờ bệnh tình của cha quan trọng hơn!

Trên mặt Hồ Vũ Bân lộ vẻ khổ sở, đưa tay nhẹ nhàng ôm người phụ nữ vào lòng, nhỏ giọng an ủi:

- Đợi lát chắc Giang Nguyên sẽ đến nhanh thôi. Cậu ấy có lẽ rất gần gũi với cha, đến lúc đó không chừng chúng ta có thể nhờ cậu ấy nghĩ cách giúp!

Người phụ nữ tựa đầu lên vai con trai, cảm xúc dường như hơi ổn định lại nhưng vẫn hơi bi thương nói:

- Cậu ấy có thể nghĩ cách gì chứ? Cho dù cậu ấy có quen vài người ở Bắc Kinh nhưng giờ giấy tờ đất đai đã thế chấp cho người ta, bọn họ cũng không cần tiền, chỉ cần nhà. Thế lực đứng sau lại lớn.

Hồ Vũ Bân nghe người phụ nữ ủ rũ nói thì cũng chỉ có thể mím chặt môi chậm rãi hít một hơi. Sao anh ta không biết thế lực của đối phương lớn, nhưng giờ chỉ có thể đi bước nào hay bước đó thôi.

Hai mẹ con an ủi nhau một lúc, trong mắt người phụ nữ lại lóe lên tia đau khổ, nói:

- Không biết đứa em trai không nghe lời kia của con giờ thế nào rồi!

- Mẹ, giờ mà mẹ còn nhớ mong nó. Nếu không phải vì nó, ba sẽ thế này sao?

Hồ Vũ Bân khẽ nhúm mày, mặt lộ vẻ bức tức nói.

- Đã đến lúc này rồi thì còn làm gì được nữa? Dù sao nó cũng là em trai con.

Người phụ nữ khổ sở ngẩng đầu nhìn con trai lớn của mình một cái, sục sịt nói:

- Bản thân nó cũng không ngờ sẽ như thế này mà.

Hồ Vũ Bân nhìn vẻ khổ sở của người phụ nữ thì chỉ có thể thở dài, nói:

- Mẹ, mẹ yên tâm. Vũ Hành nó rất thông minh, nó sẽ tự chăm sóc

cho mình.

- Haizz, hy vọng là như vậy.

Nói tới đây, người phụ nữ lại ngoảnh đầu nhìn Hồ lão y sư trên giường bệnh, trên mặt nặn ra nụ cười khổ, nói:

- Giờ, thực sự chẳng có gì quan trọng nữa, chỉ cần ba con có chuyển biến tốt, em trai con có thể quay về, cả nhà ta có thể sống vui vẻ thì chẳng có gì quan trọng cả!

Hồ Vũ Bân nghe thấy những lời thương cảm của người phụ nữ thì chỉ có thể thở dài, nói:

- Mẹ, không sao, chúng ta cứ từ từ, chắc chắn ba sẽ không sao!

Hai mẹ con đang an ủi nhau thì lúc này cánh cửa phòng bệnh có người đẩy ra, cánh cửa đập mạnh vang lên một tiếng “ầm”.

Tiếng động phát ra từ cửa làm cho hai mẹ con giật mình nhìn về phía cửa. Nhưng hai người vừa nhìn thấy ba người thanh niên mặc đồ vest mang giày da trước cửa thì sắc mặt đột nhiên trở nên căm giận.

- Chắc chắn, Hồ lão phu nhân, bà cho rằng không nghe điện thoại của chúng tôi thì chúng tôi không tìm được bà sao?

Người thanh niên đi đến đầu tiên đeo kính đen nhỏ trông giống thủ lĩnh lúc này đang nhìn hai người bằng vẻ trào phúng, hừ giọng nói:

- Sắp đến hạn rồi, nếu các người còn không làm thủ tục sang tên nhà thì đừng trách chúng tôi không khách khí!

- Các... các người đúng là quá đáng, lẽ nào không thấy chồng tôi đã bị các người chọc tức thành ra thế này sao?

Người phụ nữ tròn mắt đầy tức giận nhìn ba người. Run rẩy đưa tay lên, giọng bi thương nói:

- Chẳng lẽ các người thật sự muốn giết chết chúng tôi sao?

- Chắc chắc, Hồ lão phu nhân, bà nói chuyện khó nghe quá!

Người thanh niên dẫn đầu nhẹ nhàng đẩy mắt kiếng của mình một cái, sau đó nở nụ cười khom người nhìn Hồ lão y sư nằm hôn mê trên giường bệnh chưa tỉnh, nói:

- Chúng tôi cũng cảm thấy vô cùng tiếc nuối và đồng tình vì Hồ lão y sư đột nhiên phát bệnh. Nhưng Hồ lão phu nhân à, chúng tôi là người làm ăn, hợp đồng ý đó đều đã ký cả rồi, đều là đồ thật hết đây. Giờ đã đến hạn lâu như vậy rồi, chúng tôi thật sự phải lấy nhà, không thể kéo dài được nữa. Cho nên, xin Hồ lão phu nhân thông cảm cho!

Sau khi dứt lời, tên thanh niên đeo kính khế cười lấy một tập văn kiện trong túi ra, đưa đến trước mặt người phụ nữ, cười hì hì nói:

- Hồ lão phu nhân, phiền bà ký cho một chữ, vậy thì coi như chúng ta thanh toán xong, sau này chúng tôi sẽ không tới quấy rầy bà nữa!

- Tôi không ký, tôi nói rồi tôi không ký!

Người phụ nữ tức giận nói.

- Các người đừng quá đáng!

Lúc này Hồ Vũ Bân thấy ba người hùng hổ dọa người cũng tức giận ngấn trước mặt mẹ, tức giận nói:

- Ba tôi đã bệnh ra thế này rồi, các người còn đuổi đến bệnh viện. Nói cho các người biết, nếu các người còn không mau đi đi thì chúng tôi sẽ báo cảnh sát đấy!

Tên thanh niên đeo mắt kính thấy vậy nụ cười trên mặt dần lạnh toát, nhìn hai người, cười lạnh nói:

- Báo cảnh sát? Mày báo à! Thiếu nợ phải trả nợ là lẽ bất di bất dịch; hơn nữa hợp đồng của chúng ta đã có công chứng hẳn hoi. Giờ chẳng qua bọn tao chỉ thực hiện theo hợp đồng thôi!

- Hơn nữa không phải lần trước bọn mày đã từng báo cảnh sát rồi à? Có hợp đồng ở đây, còn cả thư của tòa án, bọn mày cho rằng

cảnh sát sẽ giúp bọn mày sao?

Tên thanh niên đeo mắt kính lạnh giọng cười nhìn hai người, chậm rãi uy hiếp nói:

- Hồ lão phu nhân, tôi khuyên bà ngoan ngoãn ký một chữ đi, như vậy thì chẳng có chuyện gì, nếu không chúng tôi coi như đã hết tình hết nghĩa!

Nói tới đây hai thanh niên thân hình cao to mặt mày hung hãn đằng sau tên thanh niên đeo kính cũng cả giận hừ một tiếng bước lên trước một bước, nhìn hai mẹ con toét miệng nở nụ cười lạnh.

- Các người muốn làm gì? Đây là bệnh viện! Các người không được làm bậy!

Lúc này sắc mặt Hồ Vũ Bân cũng tái nhợt, ngăn cản trước mặt mẹ, nói.

- Làm bậy? Tập đoàn Thiên Kim của bọn tao là công ty lớn đã lên sàn chứng khoán, từ trước tới nay luôn làm việc theo hợp đồng đúng pháp luật, chưa bao giờ làm lung tung!

Tên thanh niên đeo mắt kính lạnh lùng cười, nói:

- Nhưng bọn mày không phối hợp, cứ đùa bỡn thế này thì đừng trách bọn tao không khách khí!

- Các... các người nói thế nào là làm việc theo hợp đồng đúng pháp luật? Rõ ràng đang lừa đảo!

Người phụ nữ run giọng cả giận nói.

- Lừa đảo? Chúng tôi lừa đảo bao giờ? Lúc đầu Hồ lão y sư và Hồ Vũ Hành tự muốn ký hợp đồng này. Trên hợp đồng có chú thích rõ ràng, rủi ro thì phải tự gánh chịu. Chúng tôi lừa đảo chỗ nào? Nếu có lừa đảo, sao tòa án lại ủng hộ chúng tôi?

Tên thanh niên đeo mắt kính lạnh giọng cười lạnh nói.

- Các người.... các người lừa đảo. Nếu không phải các người lừa gạt Vũ Hành nhà tôi, chồng tôi sao có thể nghe lời Vũ Hành thế

chấp nhà cho các người!

Người phụ nữ thở hổn hển, mắt nhìn chăm chăm mấy người, tức giận nói.

- Haha, Hồ lão phu nhân, làm ăn kinh doanh, sao có chuyện chỉ có lời không có lỗ? Bản thân mình thua lỗ lại trách chúng tôi sao?

Lúc này tên thanh niên đeo kiếng càng lúc càng thiếu kiên nhẫn, vung tay với hai người kia, lạnh giọng nói:

- Chúng tôi đã cho các người đủ thời gian rồi, không còn kiên nhẫn để lãng phí thời gian với các người nữa!

Hai tên thanh niên cao lớn cường tráng thấy tên thanh niên đeo kiếng vung tay lên liền cười gằn vây lấy hai mẹ con.

- Các người muốn làm gì? Tôi nói cho các người biết đây là bệnh viện. Các người dám làm bậy sao?

Thân hình Hồ Vũ Bân hơi gầy yếu, rõ ràng không đủ sức chống cự hai thanh niên trước mặt. Lúc này anh ta thấy hai người kia vây đến thì trên mặt bắt đầu lộ vẻ hoảng hốt.

Đúng lúc bắt đầu hỗn loạn, lúc này cửa phòng bệnh lại được mở ra, một giọng nói trầm trầm vang lên:

- Các người làm gì vậy?

Hai tên thanh niên cường tráng nghe thấy tiếng quát này không khỏi dừng động tác, quay đầu lại nhìn. Lúc này tên thanh niên đeo kính cũng nhíu chặt mày, nhìn người đến ở cửa, sau khi quan sát từ trên xuống dưới thì thấy hình như chỉ là người bình thường, bèn lạnh giọng nói:

- Không liên quan đến các người, đừng có xen vào chuyện của người khác!

Cụ già gầy gò lùn lùn đi đầu nghe tên thanh niên đeo kiếng nói vậy thì hơi nhíu mày, nhìn Hồ lão y sư tóc muối tiêu trên giường bệnh, sau đó nhìn về phía hai mẹ con đang lộ vẻ hoảng hốt, nở nụ cười, gật đầu nói với hai người:

- Xin hỏi, đây là phòng của bác sĩ Hồ Khánh Nguyên đúng không?
Hai vị là người nhà của bác sĩ Hồ Khánh Nguyên sao?

- Đúng, là đây!

Rõ ràng hai mẹ con còn chưa hoàn hồn, giờ nghe cụ già hỏi, người phụ nữ này cũng chỉ gật đầu liên tục, nhìn cụ già gầy gò lùn lùn trước mặt, trong mắt toát lên tia nghi hoặc.

-Ồ, nếu vậy thì không sai rồi!

Lúc này cụ già chậm rãi đi vào, bước đến bên cạnh hai người, nở nụ cười khiêm tốn nói:

- Tôi là cấp dưới của Ủy viên thường vụ Giang, nhận lệnh đến kiểm tra tình hình bác sĩ Hồ trước!

- Ủy viên thường vụ Giang?

Hồ Vũ Bản dường như có chút sửng sốt trước cách xưng hô đặc biệt này, sau đó mới phản ứng lại, nói:

- Ông đang nói Giang Nguyên sao?

- Đúng, đúng, chính là Ủy viên thường vụ Giang!

Lúc ông cụ nhắc đến cái tên này, trên mặt lộ vẻ cung kính nhưng vẫn không dám gọi thẳng tên Giang Nguyên.

- A, a. Xin chào, xin chào, không ngờ ngài lại đến nhanh như vậy!

Trên mặt Hồ Vũ Bản lộ vẻ xin lỗi, có chút bất lực nhìn ông cụ, nói:

- Giờ chúng tôi đang gặp chút phiền phức, hay là mời ngài đợi một chút, chúng tôi...

Ông cụ nghe Hồ Vũ Bản nói vậy liền nhìn sang ba thanh niên khí thế hung hăng bên cạnh, khẽ nhú mày một cái nói:

- Đây là phòng bệnh, bất cứ ai cũng không được làm ồn!

- Ông già, đã nói ông đừng xen vào việc của người khác mà.

Một tên thanh niên to con mặt mày hung dữ đưa tay chỉ ông cụ, lạnh giọng nói:

- Giờ rút ra ngoài cho tôi, nếu không xương cốt già của ông không chịu nổi một đòn của ông đây đâu...

- A...

Tên thanh niên này còn chưa nói xong đã thấy trước mắt hoa lên một cái, cổ tay đã ở trong tay đối phương. Sau đó đối phương vịn nhẹ một cái, cả người “bịch” một tiếng ngã xuống đất.

Hai tên thanh niên phía sau sững sờ nhìn đồng bọn nằm sấp trên mặt đất, chưa hoàn hồn lại đã nghe ông cụ nói:

- Ném bọn chúng ra ngoài cho tôi!

- Vâng, Trương sư phụ!

Lúc này chỉ thấy hai thanh niên khoảng 18,19 tuổi mặt mày thanh tú bên ngoài bước vào, mỉm cười đi đến bên cạnh hai tên thanh niên kia. Bọn chúng còn chưa kịp thủ thế đã bị đối phương túm cổ nhẹ nhàng nhấc lên, sau đó xoay người ném ra khỏi phòng bệnh.

Lúc này ông cụ kia cũng dùng chân đạp nhẹ một cái, tên thanh niên cuối cùng đang nằm trên đất cũng dễ dàng bị đá ra ngoài, đụng vào bức tường bên ngoài kêu lên một tiếng thảm thiết.

Lúc này, ông cụ mới nhẹ nhàng quay người lại, nhìn về phía hai mẹ con đang trợn mắt hốc hốc, mỉm cười nói:

- Được rồi, giờ thì không ai quấy rầy bác sĩ Hồ rồi!

Chương 1175: Cá lớn và tôm tép

- Cái này, cái đó...

Hai mẹ con nhìn cảnh tượng trước mặt thì cảm thấy hơi cạ lời, nhưng đồng thời cũng thở phào nhẹ nhõm. Họ chẳng thể hiểu nổi, ông cụ gầy nhom trước mặt còn cả hai thanh niên trẻ tuổi thư sinh

kia sao có thể khỏe đến như vậy. Ba người cao to đến thế mà vẫn bị họ nhẹ nhàng ném ra ngoài.

Còn mấy người của Tập đoàn Thiên Kim kia phải một lúc sau mới bò dậy được. Ba người lặng lẽ nhìn nhau, sau đó đều nhìn thấy tia sợ hãi và cảm giác thất bại trong mắt đối phương. Ngay cả mấy câu chửi bậy cũng không văng ra được, chúng chỉ nhìn chằm chằm phòng bệnh một lúc rồi đỡ nhau nhanh chóng rời đi.

Thời gian tiếp theo hai mẹ con Hồ gia chỉ nhìn ông cụ tự xưng họ Trương dẫn dắt hai thanh niên kia bận rộn qua lại, sau đó có một vị Phó viện trưởng Bệnh viện số 1 đích thân chạy đến, rồi Chủ nhiệm khoa mạch máu não này cũng dẫn theo bác sĩ phụ trách phòng bệnh cùng tất cả các bệnh án và báo cáo kiểm tra đến, mặt mày cung kính đứng sang một bên, nhìn cụ Trương này kiểm tra cho Hồ lão y sư.

Hai mẹ con ở một bên, nhìn thấy Phó viện trưởng đột nhiên tới, sau đó lại là đám Chủ nhiệm khoa đến thì vẻ mặt khi nhìn cụ Trương này càng thêm kinh ngạc. Ông cụ Trương tự xưng là cấp dưới của Giang Nguyên này rốt cuộc có lai lịch gì, vừa tới đã kinh động Phó viện trưởng nơi này chạy tới?

Mà ông ta mới chỉ là cấp dưới của Giang Nguyên, vậy Giang Nguyên...

Lúc này hai mẹ con đã hoàn toàn bị cảnh tượng trước mặt làm cho mơ hồ. Đặc biệt là trong đầu Hồ Vũ Bản lúc này đã hơi hỗn loạn. Không phải Giang Nguyên chỉ có chút ảnh hưởng ở Bắc Kinh thôi sao? Sao ở tỉnh Nam này cũng có cấp dưới của hắn, mà trông còn cao cấp đến thế nữa? Vậy giờ rốt cuộc Giang Nguyên đang làm gì?

Hai mẹ con này nghĩ mãi không hiểu, đang muốn thăm dò ông cụ Trương này một chút, nhưng thấy ông đang kiểm tra cho Hồ lão y sư nên rốt cuộc hai người vẫn nén lại, sau đó dồn sự chú ý lên Hồ lão y sư. Ông cụ Trương này có lẽ cũng là một bác sĩ, hơn nữa xem ra cấp bậc cũng khá cao.

Tuy hình như hai người chưa từng nghe nói tỉnh Nam có vị chuyên gia mạch máu não nào họ Trương, nhưng Phó viện trưởng Bệnh viện số 1 mà còn cung kính như vậy, có lẽ cũng không phải nhân

vật tầm thường.

Cuối cùng, đợi sau khi bác sĩ Trương này kiểm tra xong, đưa tay cầm hồ sơ bệnh án Chủ nhiệm khoa mạch máu não cung kính đưa sang, sau khi cẩn thận lật xem một lúc thì hình như sắc mặt có chút âm trầm.

Tuy Hồ Vũ Bân sớm đã dự đoán bệnh tình của cha mình thực sự nghiêm trọng, cũng biết có lẽ chưa chắc vị bác sĩ Trương này đã có cách nhưng giờ trong lòng anh ta cũng hơi trầm xuống, vô cùng căng thẳng. Anh ta vội vàng dè dặt hỏi:

- Trương... Giáo sư Trương, xin hỏi tình hình cha tôi thế nào?

Trương y sĩ khẽ cau mày, nhẹ nhàng lắc đầu một cái, nói:

- Tình hình đúng là không tốt lắm. Lượng máu xuất huyết không ít, hơn nữa còn chảy thẳng vào não thất, có phiền phức và nguy hiểm nhất định!

- Có phiền phức và nguy hiểm nhất định?

Hồ Vũ Bân nghe thấy vậy không những không kinh ngạc mà còn vui mừng. Vì lúc đầu những chuyên gia khác đều nói tương đối nguy hiểm, cực kỳ nguy hiểm. Còn vị Trương y sĩ này chỉ nói có phiền phức và nguy hiểm nhất định. Điều này tức là đã nắm chắc!

- Vậy bác sĩ Trương có thể cứu được cha tôi sao

Lúc này Hồ Vũ Bân không câu nệ nhiều, vội vàng hỏi.

Trương y sĩ nhẹ nhàng lắc đầu một cái khiến lòng Hồ Vũ Bân chợt lạnh. Nhưng anh ta còn chưa kịp nói gì thì đã nghe Trương y sĩ nói:

- Tôi không dám chắc chắn, nhưng đợi lát nữa Ủy viên thường vụ Giang đến, hơn nữa còn dẫn theo một tổ chữa trị tinh nhuệ đến, có cậu ấy, về lý chắc không có vấn đề gì lớn đâu!

Nghe vậy, trong lòng Hồ Vũ Bân thay đổi nhanh chóng, lại từ lo lắng chuyển sang vui mừng.

Vị Phó viện trưởng bệnh viện số 1 và Chủ nhiệm khoa mạch máu não kia trong lòng vừa kinh sợ vừa nghi ngờ. Hai người khá hiểu bệnh tình của Hồ lão y sư này. Ít nhất với năng lực và lý giải của hai người, bệnh tình của Hồ lão y sư lúc này tương đối nghiêm trọng, có thể nói là cừ tử nhất sinh.

Nhưng vị Trưởng y sĩ treo chức Nhân viên giám sát cao cấp của Bộ y tế này sao có thể nói chắc chắn như vậy? Hơn nữa vị Ủy viên thường vụ Giang mà ông ta nhắc đến là ai? Nhìn vẻ cung kính của ông ta khi nhắc đến Ủy viên thường vụ Giang này, hơn nữa còn dẫn theo tổ chữa trị tinh nhuệ gì đó, chẳng lẽ là lãnh đạo lớn gì đó của Bộ y tế sao?

Dĩ nhiên, nghi hoặc này hai vị lãnh đạo của Bệnh viện số 2 chỉ dám để trong lòng chứ không tùy tiện lộ ra, chỉ cung kính đứng bên. Bất kể chút nữa có ai đến, nhưng vị trước mặt hai người không thể có chút bất kính.

Dĩ nhiên, mọi người cũng không phải chờ đợi lâu, không lâu sau điện thoại di động của Trương y sĩ vang lên. Sau khi nói vài câu trong điện thoại, Trương y sĩ cúp điện thoại, nhìn sang Phó viện trưởng bệnh viện số 1 nói:

- Ủy viên thường vụ Giang đã tới, chúng ta mau đi đón, anh dẫn đường đến sân đậu máy bay đi!

- Sân đậu máy bay?

Vị Phó viện trưởng này ngăn người sau đó mới phản ứng lại. Vị lãnh đạo này ngồi trực thăng tới. Ông ta vội vàng nặn ra nụ cười, nói:

- Được, mời Giám sát Trưởng đi theo tôi, sân đậu máy bay ở trên sân thượng!

Sau khi nói xong lại nhỏ giọng hỏi:

- Vậy có cần thông báo với Viện trưởng của chúng tôi không? Để anh ấy mau chóng quay lại?

Trương y sĩ hơi trầm ngâm, rồi nói:

- Ừm, cái này thì không cần đâu. Ủy viên thường vụ Giang không phải kiểu thích có hai hàng người hai bên chào đón. Dù sao lát nữa chắc chắn sẽ có rất nhiều công việc cần các anh phối hợp!

- Được, được, chắc chắn chúng tôi sẽ toàn lực phối hợp!

Mọi người bước vào thang máy chuyên dụng đi lên sân thượng, vừa được một hai phút thì phía xa truyền đến tiếng trực thăng. Mọi người nghe thấy âm thanh liền quay đầu sang nhìn về phía chiếc trực thăng đang nhanh chóng bay tới.

Trong cơn gió cuốn, chiếc trực thăng chậm rãi đáp xuống sân đậu máy bay, trong ánh mắt cung kính và tò mò của Phó viện trưởng và Chủ nhiệm khoa mạch máu não, đoàn người nhanh chóng bước từ trên trực thăng xuống.

Người đi đầu tiên là một thanh niên đeo kính đen. Mọi người nhìn hai cái, vốn tưởng vị này chỉ là thư ký gì đấy, nhưng họ lại thấy vị Giám sát Trưởng đứng bên lúc này mặt đầy cung kính nhanh chóng bước đến đón, cung kính hỏi thăm chào hỏi:

- Chào Ủy viên thường vụ Giang!

Thanh niên kia gật đầu một cái tùy tiện đáp một tiếng rồi nói:

- Mau, dẫn đường!

- Dạ!

Lúc này vị Giám sát Trưởng kia giống như phụng lệnh nhà vua, vội vàng cung kính đi trước dẫn đường. Một vị Giám sát cao cấp vậy mà giờ lại giống như một người hầu vậy.

Phó viện trưởng và Chủ nhiệm khoa mạch máu não đứng bên nhìn thấy cảnh này thì hơi sửng sốt, thật sự không thể hiểu nổi. Vị Ủy viên thường vụ Giang này rốt cuộc có lai lịch gì. Vị Giám sát Trưởng này là lãnh đạo cấp Thứ trưởng cho nên họ mới phải khách khí cung kính như vậy, nhưng vị lãnh đạo này trước mặt thanh niên này lại cung kính đến như vậy, nhìn có cảm giác như cá lớn nuốt cá bé, cá bé ăn tôm tép vậy.

Và họ chính là đám tôm tép kia.

Chương 1176: Ủy viên thường vụ Giang phát uy

Tôm tép dĩ nhiên có tính tự giác của tôm tép, họ thấy Giám sát Trương kia không có ý định giới thiệu họ, nhưng hai người thân là chủ, dĩ nhiên cũng vội vàng bước đến bên Giám sát Trương, cùng vị lãnh đạo trẻ không biết tên này vào phòng bệnh.

Vị Trương y sư này là người phụ trách Văn phòng thường trú một tỉnh, làm việc cũng khá chu đáo, lúc ở trong thang máy đã tranh thủ bớt chút thời gian giới thiệu hai vị chủ nhà này.

- Ủy viên thường vụ Giang, vị này là Phó viện trưởng La của Bệnh viện số 1 Đại học Đông Nguyên, vị này là Chủ nhiệm Cù của Khoa mạch máu não.

Nghe Trương y sư giới thiệu, Giang Nguyên đang lo lắng lúc này mới chú ý đến hai người bên cạnh, đưa tay nói với hai người:

- Chào hai vị, tôi là Giang Nguyên, cực khổ cho hai vị rồi!

- A!

Phó viện trưởng La và Chủ nhiệm Cù mặt mày nghi ngờ bắt tay Giang Nguyên một cái, sau khi cẩn thận nói hai câu khách sáo mới xác nhận người thanh niên đeo kính đen trước mặt chính là vị Giang Nguyên kia.

Hai người thực sự hơi kinh ngạc. Tuy hai người không quen Giang Nguyên, nhưng cũng đã từng nghe về chuyện của hắn. Nghe nói hắn có chút sức ảnh hưởng ở Bắc Kinh, có điều đã một hai năm nay không hề nghe thấy tin tức gì. Nhưng không ngờ, trong một thời gian ngắn hắn đã ghê gớm đến như vậy.

Lúc này hai người càng thêm nghi ngờ. Giang Nguyên này lẽ ra phải bên quân đội, nhưng với tình hình thế này thì rốt cuộc hắn thuộc ban ngành nào? Có cấp bậc gì? Nên biết quân đội và chính phủ không quản hạt lẫn nhau. Sao vị lãnh đạo cấp Thứ trưởng của Bộ y tế này trước mặt Giang Nguyên lại giống một tiểu lâu la, có

biểu hiện như tay sai vậy??

Có điều hình như vị Giám sát Trương và Giang Nguyên không có ý định giải thích nên sau khi hai người ra khỏi thang máy liền bước nhanh về phía phòng bệnh.

Hai mẹ con đã đứng chờ sẵn trong phòng bệnh thấy Trương y sư dẫn một thanh niên không giậm mặt vẫn uy bước vào thì tất nhiên biết người trước mặt chính là Giang Nguyên. Họ lập tức vội vàng bước lên đón.

- Chào sư mẫu!

Giang Nguyên nhìn người phụ nữ trước mặt dĩ nhiên không thiếu lễ phép, cung kính chào hỏi.

- Ủm... chào!

Hồ lão phu nhân đã làm rõ chút tình hình, thấy Giang Nguyên giờ đã có địa vị cao nhưng vẫn lễ phép chu đáo như vậy thì trong lòng không khỏi xúc động. Ông chồng mình nhận đệ tử này đúng là không tệ!

Sau khi Giang Nguyên trò chuyện với Hồ Vũ Bân vài câu lại nhìn Hồ lão y sư tóc muối tiêu, mặt mũi vàng vọt nằm trên giường bệnh, trong lòng dâng lên nỗi bi thương.

Hắn cố nén bi thương trong lòng, đi tới trước giường bệnh, cúi người cẩn thận nhìn khuôn mặt như già đi 10 tuổi của Hồ lão y sư, hít một hơi thật sâu rồi nói:

- Tình hình như thế nào?

Trương y sư ở bên vội vàng nhìn Chủ nhiệm Cù một cái. Dĩ nhiên Chủ nhiệm Cù hiểu ý Trương y sư, biết mình phải báo cáo tình hình. Thân là bác sĩ đầu tiên tiếp xúc bệnh tình của Hồ lão y sư, mình mới là người có thể báo cáo tình hình rõ ràng nhất.

Có điều những chuyện này vốn do các bác sĩ chữa trị chính cấp dưới làm, nhưng lần này không thể không do đích thân mình làm. Cấp dưới của ông không có tư cách này.

Giang Nguyên nghe Chủ nhiệm Cù báo cáo tình hình xong liền tự mình cầm dụng cụ lên kiểm tra cho Hồ lão y sư.

Lúc này, hai ông cụ đi theo Giang Nguyên cũng đều đứng trước giường bệnh, nhìn Giang Nguyên kiểm tra tình hình.

Còn Trương y sư dĩ nhiên mặt đầy cung kính đứng sang một bên. Hai đồng chí già này thật sự là tinh nhuệ có uy tín trong viện. Tuy bình thường ông rất ít về viện, nhưng có hai vị cấp bậc Y sư nhị phẩm, có uy tín trong lĩnh vực ngoại khoa mạch máu não của viện này ở đây, một y sĩ như ông chỉ có thể ở bên cạnh nhìn thôi.

Còn về Phó viện trưởng La và Chủ nhiệm Cù lúc này cũng chỉ có thể phụng bồi bên cạnh, nhìn vị này ra tay.

Dĩ nhiên, hai người này cũng là người trong ngành. Họ vừa nhìn thấy động tác của Giang Nguyên thì cũng thầm gật đầu. Vị này nghe nói đã từng là đệ tử của Hồ lão y sư, quả nhiên là có tài, chỉ cần nhìn thủ pháp đã thấy rất đẹp và chuẩn xác rồi.

Dĩ nhiên, thủ pháp đẹp và chuẩn xác này không chứng tỏ điều gì. Các bác sĩ trong bệnh viện nếu chuyên tâm rèn luyện một hai năm thì cũng gần như có thể đạt tới cảnh giới này, có điều là không cần thiết phải như vậy thôi. Thứ thật sự cần xem là phán đoán và chữa trị bệnh tình cuối cùng kia.

Giang Nguyên nhanh chóng kiểm tra xong một lượt. Trương y sĩ ở bên chủ động đưa Ct và phim chụp cộng hưởng từ lên hộp đèn, đợi nhóm Giang Nguyên kiểm tra.

Lúc này Giang Nguyên không nhiều lời, trực tiếp đứng trước hộp đèn, nhìn những tấm phim này.

Sau khi Giang Nguyên nhìn hai lần thì chân mày nhíu chặt, hai vị Y sư nhị phẩm bên cạnh cũng mím chặt môi, sau khi nhìn kỹ liền đưa mắt nhìn Giang Nguyên ở chính giữa.

- Dương y sư... Ông cảm thấy như thế nào?

Giang Nguyên quay đầu nhìn về phía một y sư già tóc hoa râm bên cạnh, nói.

- Tình hình không tốt lắm, nguy hiểm của ca phẫu thuật ít nhất 40% trở lên!

Dương y sư nhẹ nhàng lắc đầu một cái, trầm giọng nói.

- Lão Lý, ông thấy sao?

Giang Nguyên gật đầu một cái rồi nhìn Lý y sư bên kia, nói.

- Không khác gì mấy... Với tình hình trước mắt xem ra... nếu phẫu thuật, chúng ta cần thận một chút, cố gắng giảm bớt tổn thương.

Nói tới đây, Lý y sư thoáng chần chờ một chút, nhìn Giang Nguyên một chút, nói:

- Nếu phẫu thuật thành công, không cần nhắc chuyện giá thành, sử dụng Hồi Xuân dịch, vậy thì hy vọng thành công khoảng 50%!

Hai người này nói vậy, Chủ nhiệm Cù cùng với Hồ lão phu nhân và Hồ Vũ Bân ở bên tròn tròn mắt.

Ý kiến hội chẩn của bệnh viện lúc đầu là trước mắt phải bảo toàn tính mạng cho Hồ lão y sư, có điều hy vọng cũng không lớn lắm. Rủi ro của ca mổ này đến 80%, hơn nữa hiệu quả cũng chưa chắc đã ổn.

Nhưng với hai vị vừa tới, rủi ro đã được giảm xuống còn một nửa, thậm chí còn nói nếu dùng loại thuốc gì đó thì có 50% hy vọng bình phục.

Hồ lão phu nhân đứng sau mấy ngày nay lần đầu tiên nghe được tin tốt như vậy, vội vàng nói:

- Không sao, không sao, phải dùng thuốc gì thì dùng thuốc đó. Chúng tôi sẽ gánh được chi phí!

Hai vị y sư già nghe Hồ lão phu nhân nói vậy liền nhìn nhau một cái, cười khổ khẽ lắc đầu một cái. Thế nào là gánh được chi phí? Người trong viện chúng tôi có bao nhiêu người có thể dùng được thứ này, người ngoài đừng mơ gánh nổi chi phí Hồi Xuân dịch. Trừ phi giống như hai ba chục người của Bộ chính trị, hoặc là những tỷ phú có trong bảng xếp hạng người giàu có nhất Trung

Quốc...

Hồ gia này... Cho dù có táng gia bại sản cũng không đủ để dùng một lần. Không để ý vấn đề giá thành này chẳng qua chỉ nói cho Giang Nguyên nghe thôi. Kể ra, chuyện này chỉ có vị Ủy viên thường vụ Hội đồng viện này mới có thể chống đỡ được.

Hồ lão phu nhân ở bên lúc này dĩ nhiên cũng hiểu cái lắc đầu cười khổ của hai người lập tức sửng sò. Chẳng lẽ cái Hồi Xuân dịch gì đó rất đắt sao? Đắt đến mức đối phương căn bản không nghĩ mình có thể dùng được? Bà đang định hỏi thăm thử giá cả thì thấy Giang Nguyên đột nhiên gật đầu một cái:

- Cái này dĩ nhiên là không cần phải lo rồi!

Có cái gật đầu của Giang Nguyên, dĩ nhiên hai vị y sư này không nói thêm gì nữa.

Dương y sư lại tiếp tục nói:

- Nếu đây không thành vấn đề, vậy điều chủ yếu chúng ta phải cân nhắc là vấn đề rủi ro của ca phẫu thuật!

Lý y sư bên cạnh cũng khẽ gật đầu nói:

- Quả thật, rủi ro của ca phẫu thuật này không nhỏ. Với tình hình trước mắt, năng lực của tôi và lão Dương có lẽ chỉ có thể đạt được 50% tỷ lệ thành công thôi!

Phó viện trưởng La và Chủ nhiệm Cù bên cạnh nghe thấy lời này liền bị lời khẳng định của hai người họ trấn trụ. Khoa ngoại mạch máu não của Bệnh viện số 1 Đại học Đông Nguyên có thể nói là đứng top 5 trong cả nước, đứng đầu ở tỉnh Nam, cho nên Hồ lão y sư mới được đưa đến đây.

Tuy Hồ gia muốn đưa Hồ lão y sư đến Bắc Kinh chữa trị, nhưng thật ra hai người cũng biết, cho dù chuyển đến Bắc Kinh, chỉ e cũng chẳng có biện pháp gì tốt hơn mấy. Nhưng bây giờ, hai vị bác sĩ chưa từng nghe danh trước mặt lại nói tỷ lệ thành công 50%, điều này dĩ nhiên khiến hai người kinh hãi.

Hai người lục lọi trong trí nhớ muốn tìm ra khả năng tồn tại của

hai vị này nhưng lại phát hiện trong trí nhớ dường như không hề có bất kỳ tin tức gì về hai vị này.

Điều này càng khiến hai người thêm kinh ngạc. Nếu không phải cảnh tượng trước mắt không thể là trò lừa bịp gì thì hai người vẫn thật sự nghi ngờ hai vị chuyên gia từ dưới đất chui lên này có phải kẻ lừa gạt nào đó không.

Dĩ nhiên, hai người vẫn tương đối tin lời hai vị này. Dẫu sao họ đã dám nói ra những lời này thì chắc chắn đã nắm chắc, bằng không nếu thật sự không có bản lĩnh như vậy thì rất dễ bị người ta chỉ trích. Cộng với khí độ của hai vị này cũng không giống mấy tên lường gạt.

Dẫu sao Giang Nguyên vẫn còn ở đây. Hơn nữa trông hai người này có vẻ rất cung kính với Giang Nguyên. Trong những chuyện thế này chắc cũng không ai dám khoác lác.

Phó viện trưởng La và Chủ nhiệm Cù lúc này trong lòng âm thầm xúc động, vị Giang Nguyên này đúng là quá giỏi, không biết mời ở đâu mấy vị chuyên gia giỏi đến thế. Hẳn đúng là tận tâm tận sức vì Hồ lão y sư.

Đúng lúc hai người này đang nghĩ vậy thì Giang Nguyên đột nhiên cau mày lên tiếng:

- Yêu cầu chủ yếu của ca phẫu thuật này vẫn là nhanh và ổn mới có thể đảm bảo tỷ lệ thành công của ca phẫu thuật... Thế này đi, ca phẫu thuật này để tôi đích thân làm!

- Cậu đích thân làm?

Phó viện trưởng La và Chủ nhiệm Cù nghe thấy lời này trong lòng đều cả kinh. Lần này không mời hai vị chuyên gia ra tay mà Giang Nguyên đích thân ra tay? Chẳng lẽ thằng nhãi này tự nhận mình còn lợi hại hơn hai vị này sao? Chẳng lẽ hắn điên rồi sao?

Họ nhìn chằm chằm Giang Nguyên lòng tràn đầy kinh ngạc nhưng hai vị chuyên gia già kia lúc này đồng loạt cung kính cười, bộ dạng coi đây là chuyện đương nhiên, cười nói:

- Vậy dĩ nhiên phải để Ủy viên thường vụ Giang đích thân ra tay,

như vậy là ổn thỏa nhất!

Chương 1177: Hồi Xuân dịch cực kỳ đắt tiền

Giang Nguyên đích thân phẫu thuật mặc dù khiến không ít người đầy lòng âm thầm hoài nghi, nhưng thấy bộ dạng cung kính và tin tưởng của hai vị chuyên gia không biết tên, cộng thêm gương mặt đầy hưng phấn mong chờ của Giám sát Trương kia thì lúc này trong lòng ai nấy cũng đều dấy lên sự mong chờ. Chẳng lẽ mấy năm nay Giang Nguyên thật sự không những có được địa vị kinh người, thậm chí ngay cả kỹ thuật cũng tiến bộ. Chỉ trong vòng mấy năm hắn đã đạt đến mức khiến tất cả mọi người đều kính phục?

Hồ lão phu nhân thấy bên này đang sắp xếp chuẩn bị thì trong lòng thấp thỏm, không kìm được kéo Chủ nhiệm Cù sang một bên lên hỏi thăm.

- Hồ lão phu nhân bà đúng là hỏi đúng người rồi!

Chủ nhiệm Cù lúc này cũng cười khỏ, thấp giọng nói:

- Đừng nói Giang Nguyên, ngay cả hai chuyên gia già kia tôi cũng chưa từng nghe nói đến. Rốt cuộc vị Ủy viên thường vụ Giang này có làm được không, chắc bà đi hỏi thử vị Giám sát Trương kia thì chắc hơn.

Sau khi dứt lời, Chủ nhiệm Cù thấy vẻ mặt lo lắng của Hồ lão phu nhân, lại nghĩ đến những gì mình thấy ban nãy thì lại vội vàng an ủi:

- Có điều phu nhân không cần phải lo lắng quá, dù sao Ủy viên thường vụ Giang cũng là đệ tử của Hồ lão. Nhìn cậu ấy từ cách xa vạm vỡ dẫn người đi máy bay tới chắc chắn sẽ không để Hồ lão xảy ra vấn đề gì đâu. Hơn nữa thân phận của vị Giám sát Trương kia là thật, đó là Giám sát cao cấp của Bộ y tế. Ông ấy còn cung kính và sùng bái Ủy viên thường vụ Giang như vậy, tôi đoán chuyện này vẫn rất đáng tin đấy!

- Đáng tin?

Nghe thấy vậy, Hồ lão phu nhân vốn hơi buồn rầu lập tức trở nên phấn chấn.

- Ủm, có lẽ là đáng tin!

Chủ nhiệm Cù vất vả lắm mới an ủi được Hồ lão phu nhân, sau khi nghĩ trước nghĩ sau, chần chừ một lúc, cuối cùng cũng không tìm được vội vàng đi tìm vị Giám sát Trương kia.

- Cái gì? Các anh muốn ở bên học hỏi à?

Nhìn nụ cười khan của Chủ nhiệm Cù, Trương y sĩ hơi nhú mày một cái nói.

- Đúng đúng, Giám sát Trương, ngài cũng biết mà. Cơ hội học hỏi tốt như vậy, dĩ nhiên chúng tôi cũng muốn đứng bên học hỏi để nâng cao một chút. Điều này sẽ rất tốt cho sự phát triển của khoa ngoại mạch máu não chúng tôi sau này. Ngài xem thử có thể đánh tiếng với Ủy viên thường vụ Giang đó không?

Mặt Chủ nhiệm Cù nở nụ cười lấy lòng. Gã thật sự không muốn bỏ qua cơ hội này. Gã biết rõ đây chính là ca phẫu thuật mà bệnh viện xếp hạng nhất trong nước cũng không dám đảm bảo tỷ lệ thành công 3-40% trở lên. Nhưng ca phẫu thuật hiện nay, nhìn ý của mọi người, tuy Ủy viên thường vụ Giang không nói nắm chắc 100% nhưng ít nhất tỷ lệ thành công cũng phải 90% trở lên. Cơ hội này dù đặt lên ai thì người đó cũng muốn đi xem thử.

Trương y sĩ nhìn nụ cười lấy lòng của Chủ nhiệm Cù, chân mày hơi nhú lại. Ông suy nghĩ một chút, liền nói:

- Như vậy đi, tôi đi xin phép Ủy viên thường vụ Giang, nếu cậu ấy đồng ý thì các anh có thể xem toàn bộ quá trình phẫu thuật, nếu không...

- Dĩ nhiên, dĩ nhiên làm phiền ngài, thật là làm phiền ngài!

Chủ nhiệm Cù thấy Giám sát Trương này đồng ý liền cười thỏa mãn nói:

- Cái này, cho dù không thể ở bên cạnh học hỏi thì chúng tôi xem qua camera hiện trường cũng được!

- Được, đợi tôi đi xin phép thử cái đã!

Trương y sĩ thấy Chủ nhiệm Cù không hề được voi đòi tiên cũng cười, nói:

- Có thể thấy Ủy viên thường vụ Giang đích thân mổ thực lực là chuyện hiếm có. Nếu các anh thật sự có thể học được một hai chiêu chính là hưởng thụ to lớn trong cuộc đời các anh rồi đấy!

- Vâng, vâng!

Mặc dù nghe thấy trong lòng có vài suy nghĩ khác nhưng ngoài mặt Chủ nhiệm Cù vẫn lộ vẻ vinh hạnh.

Đợi khi Trương y sĩ đi xin phép rồi, bác sĩ trẻ tầm 30 tuổi luôn đi theo bên cạnh Chủ nhiệm Cù lúc này không nhịn được bủ môi. Thấp giọng nói:

- Chủ nhiệm cũng làm quá rồi. Trong giới ngoại khoa mạch máu não ngài cũng là nhân vật hàng đầu. Cho dù họ thật sự giỏi thì chắc gì đã giỏi hơn ngài được bao nhiêu? Cái gì mà học được hai chiêu đã là hưởng thụ to lớn trong đời rồi!

Chủ nhiệm Cù khẽ trợn mắt nhìn cấp dưới của mình, thấy xung quanh không có ai chú ý liền thấp giọng nói:

- Đừng nói lung tung. Trên đời này núi cao còn có núi cao hơn. Trước khi nhìn thấy sự thật thì không ai có thể nói không đúng!

- Vâng vâng, đúng vậy, cho nên chúng ta phải xem thật nghiêm túc!

Bác sĩ trẻ này thấy trong mắt Chủ nhiệm Cù không có ý trách cứ liền thấp giọng cười nói.

- Không phải là xem, là học hỏi!

Chủ nhiệm Cù khẽ hừ một tiếng, nói.

- Vâng, vâng, học hỏi, học hỏi!

Bác sĩ trẻ này cũng cười ha ha gật đầu liên tục cười đáp lời.

Trương y sĩ xin ý kiến của Giang Nguyên một tiếng. Với mấy chuyện không quan trọng này Giang Nguyên dĩ nhiên không ngăn cản, chỉ cần đứng ở bên vường tay vường chân thì liền đồng ý với phương thức để họ xem qua camera trong phòng phẫu thuật.

Sau khi Trương y sĩ nhận được sự đồng ý của Giang Nguyên đang định đi trả lời nhóm Chủ nhiệm Cù thì thấy hai mẹ con Hồ gia đứng nhìn mình muốn nói lại thôi. Ông lập tức khẽ mỉm cười, tiến lên hỏi:

- Hồ phu nhân, không biết có chuyện gì không?

Lập tức Trương y sĩ liền bị Hồ lão phu nhân mặt đầy cung kính kéo sang một bên.

Trương y sĩ vô cùng khách khí với vị sư mẫu của Ủy viên thường vụ Giang này. Ông lập tức cười hỏi nguyên cớ.

Trương y sĩ nghe Hồ lão phu nhân dè dặt hỏi thăm thì không nhịn được cười. Người thế tục không biết tình hình Thiên Y viện, lo lắng như vậy cũng bình thường. Ông lập tức cười trấn an nói:

- Hồ phu nhân yên tâm. Y thuật của Ủy viên thường vụ Giang ở Trung Quốc chúng ta trừ một vài người thì không mấy ai có thể sánh được rồi. Ca phẫu thuật có khó hơn nữa mà có Ủy viên thường vụ Giang mổ chính thì chắc chắn Hồ lão y sư sẽ không sao đâu!

Mẹ con Hồ gia thấy Trương y sĩ mặt hiền hòa giải thích thì cuối cùng cũng Hồ phu nhân yên tâm. Nhưng Hồ lão phu nhân chân chừ một chút rồi vẫn hỏi:

- Vậy bác sĩ Trương, tôi còn có một chuyện muốn thỉnh giáo một chút!

- A? Còn có chuyện gì?

Trương y sĩ ngạc nhiên nói.

- Cái đó... bác sĩ Trương, tôi từng nghe bác sĩ già kia nói muốn ca phẫu thuật này thành công, dùng cái Hồi Xuân dịch gì đó thì có thể giúp ông lão nhà tôi có 50% hy vọng hồi phục. Không biết... hồi phục này là thế nào?

Nhìn vẻ mặt đầy khao khát của hai mẹ con, ngay cả nhóm Chủ nhiệm Cù bên kia cũng loáng thoáng nghe thấy, mặt đầy tò mò nhìn sang. Trương y sĩ cười khỏ sau đó giải thích:

- Khôi phục chúng tôi nói dĩ nhiên là hoàn toàn bình phục, nói cách khác là khôi phục tình trạng trước khi phát bệnh!

- A?!

Trương y sĩ vừa nói xong, hai mẹ con Hồ gia mặt đầy chấn động và hưng phấn. Ngay cả đám Chủ nhiệm Cù đứng bên cũng mặt đầy kinh hãi. Chuyện này hơi dọa người quá thì phải?

Với tình hình của Hồ lão y sư, cho dù phẫu thuật thành công có thể giữ được tánh mạng, khôi phục ý thức cũng đã tương đối khá rồi. Nếu thật sự hồi phục tốt thì cũng có thể hoạt động tay chân một chút, chỉ bán thân bất toại đã là kỳ tích rồi. Chuyện hoàn toàn bình phục như trước khi phát bệnh làm sao có thể?

Mặc dù nhóm Chủ nhiệm Cù thật sự sợ hết hồn, nhưng mẹ con Hồ gia thì không biết rốt cuộc khó khăn nhường nào. Dù sao nếu Trương y sĩ có lòng tin và chắc chắn như vậy, trong lòng họ đều vui mừng. Họ đâu dám nghĩ sẽ có chuyện tốt như vậy chứ!

Lúc này Hồ Vũ Bân đột nhiên nhớ ra gì đó, sau đó lại vội vàng hỏi:

- Bác sĩ Trương, vậy xin hỏi cái Hồi Xuân dịch kia chẳng lẽ thật sự rất đắt sao?

Nghe thấy câu hỏi này, lúc này Hồ lão phu nhân đứng bên cũng căng thẳng, nhìn chăm chăm Trương y sĩ, hy vọng nghe được một con số không quá dọa người. dẫu sao chuyện này cũng liên quan đến bệnh tình người bạn đời của bà, quyết định sau này người bạn đời của bà sẽ khôi phục tình hình.

Trương y sĩ nhìn vẻ mặt đầy căng thẳng của hai mẹ con cùng với bộ dạng vênh tai lên của đám Chủ nhiệm Cù liền cười khỏ, suy

nghĩ một chút sau đó nói:

- Giá cả cụ thể của Hồi Xuân dịch tôi không biết. Tôi cũng không thể nói quá rõ. Nhưng thật sự đúng là tương đối đắt tiền!

Hồ Vũ Bản đưa tay đẩy gọng kính của mình, sau đó khó khăn nuốt nước miếng một cái, nhìn Trương y sĩ, nói:

- Vậy đắt nhường nào?

- Ừm, nghe nói nguyên liệu để làm Hồi Xuân dịch này rất hiếm, cho nên sản lượng không hề cao; mặc dù hiệu quả cũng tương đối tốt. Nhưng tôi chưa thấy nhiều người dùng đến lắm. Ngoài giá cả đắt tiền ra, số người biết đến sự tồn tại của loại thuốc này cực ít. Ngay cả hiện tại, cũng chỉ có Vân lão và Bạch lão của Bộ chính trị cùng với Lý tiên sinh Hồng Kông và cha của Mã tiên sinh nội lục là đã dùng qua thôi.

Trương y sĩ nhìn vẻ mặt kinh ngạc của mấy người trước mặt liền thở dài, nói:

- Cho nên, giá của Hồi Xuân dịch thông thường rất khó nói rõ. Thậm chí tôi cũng chỉ biết đại khái. Lý tiên sinh và Mã tiên sinh đã trả gần hoặc hơn trăm triệu cho thuốc trị liệu của họ!

Trương y sĩ vừa nói xong sắc mặt hai người lập tức cứng đờ. Mấy cái tên này tuy Trương y sĩ không nói rõ là ai, nhưng chỉ cần suy nghĩ một chút mọi người cũng liền biết ngay là ai.

Sắc mặt Hồ lão phu nhân lập tức ảm đạm, lão đảo như muốn ngã. Một trăm triệu thì ai mà dùng nổi?

Hồ Vũ Bản thấy vậy vội vàng đỡ Hồ lão phu nhân sắc mặt đang nhợt nhạt. Trương y sĩ liền vội vàng cười an ủi:

- Hồ phu nhân chớ vội, tôi còn chưa nói hết!

- Ồ, sao vậy?

Hồ lão phu nhân nghe vậy thì hơi phẫn chấn một chút, một lần nữa run giọng hỏi.

- Thuốc quý thì quý nhưng chẳng qua chỉ dùng tài phú của ngoại giới để so sánh thôi. Nó thực sự tương đối đắt, chỉ ít Lý tiên sinh và Mã tiên sinh đều là những tỷ phú cho nên mới gánh nổi. Nhưng đối với mấy người chúng tôi mà nói, nó không kinh khủng đến như vậy.

Trương y sĩ hơi cười nói:

- Thân phận Ủy viên thường vụ Giang trong viện cực cao, Hồ lão nếu thật sự cần dùng loại thuốc này thì giá sẽ không cao như vậy đâu!

- Không cao như vậy nhưng một đợt trị liệu cả trăm triệu, nếu đổi lại là chúng tôi, cho dù Giang Nguyên có giảm giá thì ít nhất cũng vài chục triệu rồi.

Hồ lão phu nhân thất hồn lạc phách nói:

- Cái giá này sao mà chi trả nổi?

Ngay cả Chủ nhiệm Cù ở bên lúc này sắc mặt cũng cổ quái. Thuốc gì mà mắc vậy, đúng là dọa người. Gì mà chỉ có hai vị trong Bộ chính trị và hai tỷ phú hàng đầu Trung Quốc mới dùng được? Nếu không phải thân phận của Giám sát Trưởng này là thật thì Chủ nhiệm Cù cũng nghi ngờ không phải đây là tên lường gạt hay không...

Chương 1178: Tình cảnh Thiên Y viện

- Không cao như vậy nhưng một đợt trị liệu cả trăm triệu, nếu đổi lại là chúng tôi, cho dù Giang Nguyên có giảm giá thì ít nhất cũng vài chục triệu rồi.

Hồ lão phu nhân thất hồn lạc phách nói:

- Cái giá này sao mà chi trả nổi?

Ngay cả Chủ nhiệm Cù ở bên lúc này sắc mặt cũng cổ quái. Thuốc gì mà mắc vậy, đúng là dọa người. Gì mà chỉ có hai vị trong Bộ chính trị và hai tỷ phú hàng đầu Trung Quốc mới dùng được? Nếu

không phải thân phận của Giám sát Trưởng này là thật thì Chủ nhiệm Cù cũng nghi ngờ không phải đây là tên lường gạt hay không...

Trưởng y sĩ thấy vẻ mặt hoặc kinh hãi, hoặc khiếp sợ, hoặc hồ nghi của mọi người thì cũng mỉm cười, hạ thấp giọng nói:

- Hồ phu nhân cũng không cần quá lo lắng. Tôi thấy Ủy viên thường vụ Giang của chúng tôi rất có hiểu với sư phụ. Hơn nữa lúc hai vị y sư kia nhắc đến chuyện này, cậu ấy cũng không có ý kiến gì. Chắc chắn Ủy viên thường vụ Giang sẽ nghĩ ra cách khác.

Hồ lão phu nhân và Hồ Vũ Bân nghe bác sĩ Trưởng nói vậy thì nhìn nhau một cái, trong mắt lúc này mới thoáng lóe lên chút thả lỏng và yên tâm. Dẫu sao lúc nhắc đến chuyện này, hai người cũng có mặt. Thái độ của Giang Nguyên lúc ấy hình như đúng là như vậy. Hơn nữa ban nãy khi nhóm Giang Nguyên vừa mới tới cũng nghe nói là đi trực thẳng đến.

Với thân phận, địa vị cùng với tài lực của vị này nếu thật sự muốn giúp dường như không phải vấn đề gì quá lớn.

Có suy nghĩ này, lúc này sắc mặt mọi người mới dễ coi hơn một chút. Còn trong mắt của nhóm Chủ nhiệm Cù càng thêm nóng bỏng. Ca phẫu thuật trâu thố này bọn họ thật sự muốn xem thử rốt cuộc có tình hình và chuyện gì?

Nếu Hồ lão y sư này thật sự được Giang Nguyên giúp bình phục, vậy thì rõ ràng thế giới quan của mọi người sẽ một lần nữa bị thay đổi.

Sau khi Trưởng y sĩ nói với Hồ lão phu nhân mấy chuyện này xong liền nhìn về phía nhóm Chủ nhiệm Cù mặt đầy mong đợi bên cạnh, nói:

- Ban nãy Ủy viên thường vụ Giang đã đồng ý để mọi người xem qua phương thức dùng camera trong phòng mổ rồi.

Nhóm Chủ nhiệm Cù nghe vậy thì vô cùng hưng phấn. Thật sự có thể trực tiếp xem ca mổ rồi. Ca phẫu thuật tinh vi thế này vốn chỉ có loại camera quay phẫu thuật mới có thể nhìn thấy rõ, nếu

không cho dù anh có đứng trong phòng mổ thì cũng vô ích thôi.

Trương y sĩ nhìn thấy bộ dạng hưng phấn của mấy người thì lại cười nói:

- Dĩ nhiên, chúng tôi cũng có nguyên tắc của chúng tôi. Có thể quay camera nhưng mọi người chỉ được xem lúc đó thôi, không được lưu lại bất kỳ văn kiện nào.

- A, Trương y sư, nếu như lưu lại một bản, sau này sẽ có ích cho việc giáo dục và học hỏi của chúng tôi.

Chủ nhiệm Cù nghe Trương y sĩ nói vậy trong lòng hơi buồn bã, vội nói. Nếu ca phẫu thuật này thật sự thành công, vậy thì lưu lại một video sẽ rất có lợi cho việc tham khảo và học hỏi. Nếu chỉ đơn thuần xem và học hỏi một lần thì tác dụng sẽ giảm đi nhiều.

Về việc này, Trương y sĩ cười lắc đầu, nói:

- Chuyện này thì không thể nào thương lượng. Có quy định rồi!

Thấy Trương y sĩ kiên quyết từ chối như vậy, Chủ nhiệm Cù cũng chỉ có thể chán nản thở dài.

Bệnh viện số 1 làm công tác chuẩn bị cho ca mổ rất nhanh. Chưa tới nửa tiếng phòng phẫu thuật các thứ đều đã chuẩn bị xong. Hồ lão y sư dưới sự hộ tống của nhóm Chủ nhiệm Cù đi vào phòng mổ.

Có điều trong phòng mổ lúc này lại xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn.

- Y tá trưởng, xin chào. Ở đây phải làm phiền chị một chút rồi. Những dụng cụ này đều không cần đâu. Nhờ chị cất đi giúp, chúng tôi đã tự chuẩn bị cả rồi.

Một y tá mặt mày thanh tú nhìn về phía một y tá hơi lớn tuổi hơn, mỉm cười nói.

- A? Không cần những thứ này sao?

Y tá trưởng lớn tuổi hơn kia kinh ngạc nhìn y tá nhỏ cùng lắm 18,

19 tuổi, nói.

- Đúng, chúng tôi quen dùng đồ của mình rồi.

Y tá nhỏ kia mỉm cười chỉ chỉ cái hộp màu bạc bên cạnh mình.

Vị y tá trưởng này thấy vẻ nghiêm túc của đối phương đành phải gật đầu một cái, có điều trong lòng hơi bức bối. Chị ta đã làm việc ở Bệnh viện số 1 này nhiều năm như vậy rồi mà lần đầu tiên gặp phải trường hợp thế này. Những người này rốt cuộc đến từ đâu, cao quý đến mức này, thậm chí dụng cụ phẫu thuật cũng tự chuẩn bị.

Dĩ nhiên, chị đã được lãnh đạo bệnh viện dặn dò, phải toàn lực phối hợp yêu cầu của đối phương. Chị cũng chỉ đành chỉ huy mấy y tá của mình thu dọn mấy túi dụng cụ đã chuẩn bị xong lại.

Y tá trẻ thấy mấy người cùng nghề thu dọn mớ đồ kia lại thì mới mở cái hộp bên người ra, sau đó cẩn thận đặt mấy dụng cụ được phong kín lên bàn phẫu thuật.

Các y tá của phòng phẫu thuật Bệnh viện số 1 lúc này về mặt cổ quái nhìn hai y tá nhỏ bên cạnh bàn mổ, trong mắt tràn đầy tia không phục. Là y tá của phòng phẫu thuật Bệnh viện số 1, họ cũng được coi là tinh anh trong Bệnh viện số 1. Ở trong toàn tỉnh, họ cũng được coi là tinh anh trong tinh anh.

Nhưng lúc này, địa bàn của các cô lại bị hai con bé này chim cừu chiếm tổ chim khách. Các cô là chủ nhà mà phải đứng sang một bên, hơn nữa ngay cả dụng cụ của các cô cũng bị người ta chê. Điều này khiến cho mấy người các cô ai nấy đều bức bối.

Có điều, tiếp theo lại một chuyện bức bối hơn nữa xảy ra. Bác sĩ gây mê trong khoa là một anh chàng đẹp trai chưa tới 30 tuổi, trong phòng mổ rất được mọi người hoan nghênh nhưng bây giờ lại bị một y tá nhỏ khác của đối phương đuổi sang một bên.

- Cảm ơn anh, nhưng vị trí bác sĩ gây mê của ca mổ này tạm thời sẽ do tôi đảm nhiệm!

Cứ vậy, ba y tá trẻ từ bên ngoài tới đã chiếm đoạt cả phòng mổ. Trừ y tá trưởng của phòng mổ ra, những y tá khác cùng bác sĩ gây

mê đều bị đuổi ra khỏi cửa.

- Chủ nhiệm, họ cũng khi dễ người ta quá.

Mấy y tá kéo nhau đến văn phòng Chủ nhiệm, mặt không cam lòng nói với vị Chủ nhiệm khoa hơn 40 tuổi.

Vị chủ nhiệm phòng phẫu thuật này vô cùng bình tĩnh, nhìn mấy cô gái nhỏ đang tức giận đùng đùng dưới trướng mình, không nhịn được cười ha ha nói:

- Haizz, mọi người cũng đừng bức bối nữa, lần này nghe nói đối phương có lai lịch rất lớn. Tôi nghe Viện trưởng La nói, một lãnh đạo cấp Thứ trưởng của Bộ y tế còn phải nín nhịn chịu đựng đối phương, giờ tất cả mọi người chịu nhịn một chút... Các cô ấy muốn tự làm thì để các cô ấy làm, chúng ta cũng đỡ phải gánh trách nhiệm!

- Hừ... cũng đúng. Kiêu kỳ như vậy chúng tôi cũng lười phục vụ, để cho các cô ấy tự làm đi...

Nghe Chủ nhiệm khoa nói vậy, một y tá lúc này cũng không kìm được hừ giọng nói:

- Sớm biết thế này đã gọi y tá trưởng ra cùng. Các cô ấy muốn làm thế nào thì làm. Chuyện này không liên quan tới chúng ta!

- Đúng đúng... đúng là như vậy!

So với mấy cô bé đang tức giận phùng phùng, y tá trưởng giờ vẫn đang ở trong hồ trợ đã dần vơi đi cơn giận trong lòng, vì chị ta có thể thấy ba cô gái trong phòng mổ tuy tuổi còn trẻ, nhưng chuyện gì cũng làm đâu ra đấy, hơn nữa động tác đều cực kỳ nhanh và tinh chuẩn.

Giữa các động tác và hợp tác căn bản không cần trao đổi, giống như đã từng hợp tác mấy triệu lần vậy. Trong thời gian cực kỳ ngắn, ba người đã sửa sang lại toàn bộ phòng phẫu thuật, thậm chí ngay cả vài loại thuốc đều do họ tự chuẩn bị. Trừ máu và một vài chất lỏng loại lớn ra thì hầu như tất cả các cô đều dùng đồ của mình.

Y tá trưởng nhìn thấy động tác lưu loát dứt khoát cùng sự phối hợp thuần thục của ba người thì cũng chỉ có thể âm thầm chịu phục. Chỉ riêng những thứ trước mắt đã giỏi hơn mấy cô bé dưới quyền mình rất nhiều rồi, chẳng trách đối phương chỉ cần dùng người của họ là đủ. Mấy y tá dưới quyền mình e đối phương thật sự nhìn không thuận mắt.

Sau khi hai y tá nhanh chóng chuẩn bị xong mọi thứ, lúc này ba người mới nhìn nhau một cái. Một trong ba người nhìn sang y tá trưởng bên cạnh, cười nói:

- Được rồi, y tá trưởng. Chúng tôi đã chuẩn bị xong, có thể thông báo bệnh nhân vào rồi!

- Giang Nguyên, sư phụ con trông cậy vào con!

Lúc này Hồ lão phu nhân hộ tống Hồ lão y sư đến trước cửa phòng phẫu thuật liền kéo tay Giang Nguyên dặn dò nhờ vả.

- Sư mẫu yên tâm, chắc chắn sư phụ sẽ không sao đâu!

Sau khi Giang Nguyên trấn an vị sư mẫu này một lúc thì mới đi vào phòng phẫu thuật.

Lúc này Trương y sĩ dĩ nhiên cũng đi sát theo sau. Tuy vị trí trợ mổ không đến lượt ông, nhưng có cơ hội đứng bên cạnh nhìn cũng là cơ hội cực kỳ hiếm hoi rồi.

Ủy viên thường vụ Giang tuy đã có trợ thủ 1, trợ thủ 2 rồi, nhưng trợ thủ 3 vẫn có thể đến phiên ông.

Trợ thủ 3 trên căn bản cùng lắm chỉ có thể đứng bên cạnh, có cơ hội giúp sát trung, sau đó là may vết mổ lại gì đó. Nhưng cho dù thế nào, lần này có thể đứng trên bàn mổ, quan sát và học tập với khoảng cách gần, cơ hội như vậy chắc chắn không sẽ không bỏ qua.

Dương y sư và Lý y sư lúc này sớm đã cùng Hồ lão y sư vào phòng mổ trước. Đợi khi Giang Nguyên khử trùng xong bước vào trong phòng phẫu thuật, bọn họ đã làm xong hết công tác chuẩn bị, chỉ chờ Giang Nguyên lên mổ.

Y tá trưởng đứng bên lúc này sớm đã trợn tròn mắt. Ban nãy chị ta đã bị sự phối hợp trong mấy phút ngắn ngủi của 2 bác sĩ và 3 y tá này làm cho chấn động.

Từ lúc bệnh nhân tiến vào, một y tá phụ trách gây mê đã bắt đầu tiến hành gây mê, có điều chỉ trong vài phút ngắn ngủi đã hoàn thành công tác gây mê cho một người. Sau đó hai bác sĩ khử trùng xong, tiến vào mặc đồ mổ, bước đến bàn mổ, đưa tay cần các loại dụng cụ trên căn bản gần như không cần nói mấy câu, cùng lắm là chỉ trao đổi hai ba ánh mắt, sau đó y tá đảm nhiệm gây mê bên cạnh đã nhanh chóng báo cáo các số liệu liên quan ra.

Đội một trong hai vị bác sĩ gạt đầu ra hiệu bắt đầu, y tá dụng cụ rất lưu loát đưa ra những dụng cụ họ cần, động tác của cả lưu trình không chút trì trệ. Cả phòng phẫu thuật không như một máy móc được người máy điều khiển, trừ tiếng dụng cụ va chạm thỉnh thoảng truyền ra thì hoàn toàn yên tĩnh không tiếng động.

Y tá trưởng cảm thấy không khí hơi cổ quái lại có chút đáng sợ chỉ đứng trong góc nhỏ phía xa xa, chị bất giác hạ thấp tiếng thở của mình, sợ tiếng thở hơi gấp của mình sẽ quấy rầy những người bên bàn mổ.

Lúc này, nhóm Chủ nhiệm Cù ngồi trong phòng giám sát bên cạnh nhìn hình ảnh truyền tới từ camera trên bàn mổ sắc mặt ai nấy đều kinh ngạc:

- Chuyện gì xảy ra? Sao có thể không có chút âm thanh nào? Có phải camera có vấn đề không?

Các bác sĩ khoa ngoại mạch máu não Bệnh viện số 1 chen chúc trong phòng giám sát ai nấy đều vô cùng kinh ngạc, cho đến khi một bác sĩ trẻ đứng gần loa nhất đột nhiên kinh ngạc kêu lên:

- Có âm thanh, camera không có vấn đề gì cả, là họ căn bản không cần phải nói chuyện!

Lời vừa nói ra khiến tất cả mọi người đều kinh ngạc, sau đó cả phòng giám sát rơi vào tĩnh mịch, ai nấy đều nín thở giống tai nghe những âm thanh cực nhỏ truyền ra từ trong loa.

Quả thật, bọn họ có thể loáng thoáng nghe thấy tiếng dụng cụ va chạm cực nhỏ từ trong loa truyền đến.

Căn bản không phải không có thanh âm, mà giống như bác sĩ trẻ kia nói. Mấy người bên trong căn bản không cần nói chuyện!

- Sao có thể như thế được?

Trên mặt mọi người mang vẻ kinh hãi nhìn về phía Chủ nhiệm Cù bên cạnh. Có ca phẫu thuật căn bản không cần bác sĩ phải nói chuyện, đưa ra mệnh lệnh sao?

Sắc mặt Chủ nhiệm Cù lúc này cũng vô cùng nghiêm túc, cảm nhận thấy ánh mắt của mọi người thì cũng chỉ nhẹ nhàng lắc đầu một cái, tỏ ý mọi người hãy chú ý nhìn lên màn hình.

Mọi người nhìn màn hình, thấy trên màn hình tuy hai bên không hề phát ra tiếng động nhưng phối hợp cực kỳ ăn ý. Phần đầu của bệnh nhân đã được mổ ra xong, và các động tác được thực hiện cực kỳ chuẩn xác...

Chương 1179: Cao giá thật đấy

So với những bác sĩ trong phòng giám sát, y tá trưởng trong phòng phẫu thuật lúc này cảm giác rõ ràng khó chịu hơn rất nhiều.

Nhiệm vụ của chị khi ở lại phòng phẫu thuật là liên lạc và hậu cần, để tránh đối phương không quen với môi trường và sự vật trong phòng phẫu thuật, sẽ tiếp viện khi họ cần thứ gì đó mà không tìm được. Cho nên, lúc này chị chỉ có thể rất rảnh rỗi ngồi một góc trong phòng phẫu thuật.

Nhưng lúc này chị đang ngồi trong góc cảm thấy không khí cổ quái chưa từng có. Chị ngồi đó mà như đang ngồi bàn chông, cả người đều cảm thấy áp lực và khó chịu. Chị chỉ cảm thấy, nếu cứ tiếp tục thế này e là chị sẽ phát điên mất.

Đúng lúc chị cảm thấy mình không thể kiên trì được nữa thì cánh cửa phòng phẫu thuật vang lên tiếng “kịch” khe khẽ, sau đó cánh cửa được trượt sang hai bên.

- Có người vào!

Y tá trưởng bên cạnh hít một hơi thật sâu, cuối cùng chị cảm thấy không khí sắp đông đặc trong phòng phẫu thuật cuối cùng cũng được thả lỏng.

Bầu không khí cổ quái và yên lặng trong phòng phẫu thuật cho đến khi Giang Nguyên khoanh hai tay trước ngực, chậm rãi đi vào mới đột nhiên bị phá vỡ. Mấy người trước bàn mổ lúc này cũng đồng loạt dừng động tác, nhìn về phía cửa.

Sau đó mấy người kia đi vào trong ánh mắt kinh ngạc của y tá trưởng, y tá phụ trách gây mê cũng nhanh chóng đứng dậy, năm người nghiêm túc hơi khom người làm lễ, bày tỏ cung kính với người vừa bước vào kia.

Lúc này, rất nhiều bác sĩ trong phòng giám sát bên cạnh nhìn thấy cảnh này qua màn ảnh lớn đều kinh ngạc nhìn bóng người vừa mới bước vào phòng phẫu thuật trên góc nhỏ bên trái bàn mình.

- Đây là ai... có giá... thật đấy...

Một bác sĩ kinh ngạc nói ra sự nghi ngờ trong lòng mọi người. Chỉ có Chủ nhiệm Cù và bác sĩ chữa trị chính của Hồ lão y sư luôn đi theo bên cạnh ông mới đại khái đoán ra bóng dáng này là của ai.

Trong phòng phẫu thuật, lúc này y tá lưu động liền sải bước đi về phía bóng người trước cửa, sau đó cung kính đưa đồ phẫu thuật đến trước mặt cái bóng đó. Sau khi cô giúp đỡ người này mặc đồ phẫu thuật xong thì y tá này đột nhiên ngẩng đầu lên.

Trong lúc mọi người đều nhìn chăm chăm màn hình, lòng tràn đầy nghi ngờ thì trong cái loa luôn im lặng kia đột nhiên truyền đến một giọng nói thanh thúy, như đang tuyên cáo gì đó.

- Ủy viên thường vụ Giang bắt đầu mổ!

Cùng với giọng nói tuyên cáo kia, hai vị y sư đứng trước bàn mổ lúc này đều né sang một bên, sau đó bóng dáng kia chậm rãi bước qua, mấy y tá lại một lần nữa cung kính hơi khom người làm lễ.

- Mẹ kiếp...

Mấy bác sĩ trong phòng giám sát nhìn thấy cảnh trước mắt thì một lần nữa hít một hơi lạnh. Rốt cuộc đây là tình cảnh gì... Những người này rốt cuộc đến từ đâu? Sao quy củ quá vậy...

Lúc này Giang Nguyên đi tới bên bàn mổ cũng hơi ngượng ngùng. Kể ra hẳn cũng không quen những quy củ này cho lắm, hơn nữa cũng là lần đầu tiên cảm thụ.

Thật ra Thiên Y viện cũng không quy củ nghiêm ngặt đến mức này, nhưng với cấp bậc Ủy viên thường vụ Hội đồng Thiên Y viện mà nói, tổ tiên lại có những quy định về việc Ủy viên thường vụ Hội đồng viện lên bàn mổ, để bày tỏ sự uy nghiêm và đặc biệt của vị trí Ủy viên thường vụ.

Dĩ nhiên, mấy quy định này cũng chỉ là thông lệ. Những y tá và y sư khi thực hiện ca mổ đều buộc phải bày tỏ sự cung kính và nghênh đón. Sau khi ca mổ đã chính thức bắt đầu thì không có quy định nghiêm khắc bắt các y tá và y sư đang thực hiện ca mổ phải có hành động cung kính như vậy.

Những hôm nay Giang Nguyên mổ chính, tất cả các công tác chuẩn bị đều đã thực hiện xong, chỉ đợi hẳn bắt đầu ca mổ, cho nên toàn bộ quy củ đều được thực hiện tương đối hoàn chỉnh.

Giang Nguyên bước đến trước bàn mổ, đứng vào vị trí Dương y sư nhường lại, nhìn tất cả mọi thứ đã chuẩn bị xong thì hẳn nhìn mọi người mấy cái. Lúc này, Trương y sĩ đi sau lưng hẳn cũng lặng lẽ đứng đối diện Lý y sư.

- Thành viên của ca phẫu thuật đã đến đông đủ, những chuẩn bị trước khi phẫu thuật đã hoàn thành, có thể bắt đầu phẫu thuật!

Trợ thủ 1 Dương y sư cung kính báo cáo.

- Ừm... Bắt đầu đi!

Giang Nguyên gật đầu một cái, sau đó đưa tay ra.

Y tá dụng cụ bên cạnh lập tức thuận tay đưa tới một con dao mổ chuôi lấp lánh ánh bạc, chuẩn xác đặt trong lòng bàn tay Giang Nguyên.

Giang Nguyên nhẹ nhàng cầm dao mổ, nhẹ nhàng hít một hơi, sau đó quơ dao êm ái chính xác rạch xuống da đầu.

Y tá trưởng đứng cách đó không xa lúc này mới hồi phục tinh thần khỏi sự kính phục. Có điều lúc này chị cũng không kìm được nhìn chăm chăm bóng dáng trước bàn mổ kia, trong mắt tràn đầy vẻ kinh ngạc. Mặc dù đối phương mặc đồ phẫu thuật, đeo khẩu trang che mặt nhưng từ giọng nói của đối phương chị cũng có thể nhận ra hình như đối phương cực kỳ trẻ tuổi.

Người thanh niên vừa mới bước đến bàn mổ kia rốt cuộc có thân phận gì? Ca phẫu thuật này rõ ràng cực kỳ quan trọng, sao lại để hầy mổ chính. Hơn nữa mấy chuyên gia già kia nhìn ít nhất cũng 5-60 tuổi, đều chỉ đang làm trợ thủ cho hầy, hơn nữa trông bộ dạng đều cực kỳ cung kính.

Tình huống này khiến cho y tá trưởng đã làm việc trong phòng phẫu thuật Bệnh viện số 1 mấy chục năm đầu óc hoàn toàn hỗn loạn.

Bệnh viện số 1 không phải không có chuyên gia trẻ tuổi, nhưng có thể mổ chính thể này ít nhất cũng 37, 38 tuổi trở lên. Hơn nữa thông thường đều dẫn dắt những bác sĩ trẻ mới vào viện chưa được bao lâu thực hiện những ca mổ chơi chơi đơn giản.

Bác sĩ trẻ tuổi trước mặt chắc chưa thể nào quá 30 tuổi. Bác sĩ tuổi tác thế này có lẽ vừa mới tốt nghiệp chưa được hai ba năm mới đúng? Sao có thể đứng ở vị trí bác sĩ mổ chính, hơn nữa còn trong một ca mổ lớn thế này, thậm chí ngay cả trợ thủ đều là những bác sĩ già năm sau chục tuổi?

Tất cả mọi thứ đảo lộn cả rồi...

Vị y tá trưởng này cảm thấy tư duy của mình hình như cũng đảo lộn theo...

Dĩ nhiên lúc này không ai để ý đến suy nghĩ của y tá trưởng này, tất cả mọi người đều dồn sự chú ý vào ca mổ.

Các bác sĩ trong phòng giám sát lúc này cũng nhìn chăm chăm tư thế cầm dao mổ ưu nhã của những ngón tay thon dài trong màn

ảnh, sau đó bàn tay ấy dứt khoát rạch lên da đầu bệnh nhân giống như người ta mổ bò, không hề có động tác dư thừa, thậm chí còn không để cho máu chảy quá nhiều, rồi dễ dàng vệt da đầu bệnh nhân ra để lộ hộp sọ trắng xám trước mắt tất cả mọi người.

- Lợi hại...

Xem tới đây, Chủ nhiệm Cù luôn nhìn chăm chăm không chớp mắt lúc này cũng không nhịn được than thở một tiếng. Chỉ những kỹ thuật bình thường nhất mới thật sự thể hiện được nền tảng chân chính của một người.

Chương 1180: Hóa ra là như vậy

Động tác của Giang Nguyên rất nhanh, một loạt thủ pháp mổ sọ dứt khoát, hơn nữa không chút dư thừa, khiến cho tất cả bác sĩ khoa ngoại mạch máu não Bệnh viện số 1 trong phòng giám sát bên cạnh đều nhìn với ánh mắt khen ngợi cùng bội phục.

Dĩ nhiên, kỹ thuật như vậy cũng chỉ có thể khen ngợi cùng bội phục, ít nhất thủ pháp tài giỏi như vậy trong mắt các bác sĩ ngoại khoa muốn đạt được đến trình độ này cũng tương đối không dễ dàng. Mặc dù có mấy bác sĩ ngoại khoa mấy chục năm kinh nghiệm cũng có thủ pháp ổn định thông thạo như vậy nhưng đồng thời còn có thể giữ tốc độ cao cùng kỷ xảo như vậy đã khó lại càng khó hơn.

Có điều thủ pháp như vậy cũng không thể chứng tỏ quá nhiều. Bây giờ mọi người đều đang chờ đợi thủ pháp đẩy máu sau khi mở hộp sọ. Làm thế nào để xâm nhập vào những nơi ứ máu trong não thất rồi tổng máu ra ngoài mới là quan trọng nhất, cũng là việc khó khăn nhất.

Vì nhóm Giang Nguyên phối hợp quá ăn ý và thủ pháp quá nhanh chóng nên ca mổ tiến triển rất nhanh. Xương sọ nhanh chóng được mở ra, để lộ khu vực não bộ tương ứng và đại não bên trong, thậm chí còn có thể nhìn thấy phía trong khoang sọ phức tạp, còn lơ lơ nhìn thấy những thứ màu đỏ bên trong.

- Quả nhiên tích rất nhiều máu...

Một bác sĩ trẻ tuổi đứng trước màn ảnh lớn khẽ thở dài một tiếng, nói:

- Quả nhiên vị trí không tốt lắm... Độ khó của ca phẫu thuật này quá cao...

Chủ nhiệm Cù ở bên cũng khẽ gật đầu, nói:

- Quả thật, nếu không chúng ta sẽ không chờ mãi mà chưa bắt đầu ca phẫu thuật này!

- Chủ nhiệm, anh cảm thấy họ có thể thành công không?

Bác sĩ trẻ tuổi bên cạnh khẽ cau mày, vẫn có chút không tin nhìn về phía Chủ nhiệm Cù nói.

- Lý trí nói với tôi rằng rất khó...

Sau khi Chủ nhiệm Cù nhẹ nhàng thở dài lại tiếp tục nói:

- Nhưng dự cảm nói với tôi rằng, có thể bọn họ sẽ thành công!

Nghe Chủ nhiệm Cù nói vậy, mọi người lại im lặng.

Lúc này, trong căn phòng hạng deluxe của một khách sạn năm sao cao cấp cách đó hai ba cây số, một thanh niên 26, 27 tuổi ngồi trên ghế salon trên phòng khách, trên khuôn mặt trắng trẻo lộ ra tia lạnh lẽo, liếc mắt nhìn ba thuộc hạ trước mặt, hừ giọng nói:

- Đồ vô dụng... Một bà già cũng không đối phó được!

- Đại thiếu... Không còn cách nào khác, bà già đó tìm cao thủ rồi, cả ba người chúng tôi chưa kịp làm gì đã bị bọn chúng vứt ra ngoài!

Tên thanh niên đeo kính dẫn đầu ngượng ngùng trả lời.

- Cao thủ? Chẳng lẽ các người không phải sao? Bình thường không phải các người luôn khoác lác trước mặt tôi sao? Giờ thì không phải cao thủ nữa à?

Tên thanh niên mặt mày lạnh lẽo nhìn ba người với vẻ trào phúng.

Ba người bị người thanh niên này nhẹ nhàng quở trách ngay cả một lời giải bày cũng không dám nói nói gì, chỉ cúi đầu mặt đầy ngượng ngùng.

Thấy ba người không dám giải bày nữa, lúc này người thanh niên mới khẽ hừ một tiếng, tức giận nói:

- Nếu bà già kia cũng có thể tìm cao thủ, các người không thể tìm sao? Chuyện này rốt cuộc muốn kéo dài cho tới khi nào? Hạng mục này nếu còn chưa chạy, tôi làm sao sống nổi với Hội đồng quản trị chứ? Ba tôi sẽ bỏ qua cho tôi sao?

- Mau đi xử lý bà già kia đi, bảo bà ta lập tức ký tên... không thể kéo dài được nữa, có hiểu không?

Ba người bị thanh niên này rầy la một trận thì sắc mặt đỏ lên, tên thanh niên đeo kính dẫn đầu chần chừ một chút rồi cắn răng, nói:

- Đại thiếu yên tâm, chúng tôi đi tìm cao thủ, tôi không tin không thể giải quyết được bà già kia!

Người thanh niên này nghe thấy tên thanh niên đeo kính đảm bảo như vậy thì mới lộ ra vẻ hài lòng, nói:

- Thật sự cho rằng tìm vài người đến giúp thì tôi sẽ sợ sao? Chẳng lẽ Tập đoàn Thiên Kim chúng ta sẽ không giải quyết được chút chuyện nhỏ này sao?

- Đúng, đúng... Chẳng lẽ chúng ta mà phải sợ một bà già sao? Đại thiếu yên tâm... Tôi nhất định sẽ giải thỏa tốt chuyện này!

Tên đeo mắt kính vội vàng lấy lòng nói.

Có điều lúc này, một người đàn ông trung niên chừng bốn năm chục tuổi đeo kính gọng vàng đứng sau ghế salon của người thanh niên chậm rãi nói:

- Đại thiếu... Tôi cảm thấy không cần thiết phải làm như vậy!

- Hử?

Người thanh niên hơi nhú mày một cái, sau đó quay đầu nhìn về

phía người trung niên sau lưng, trầm giọng nói:

- Chú Lý, ý chú là?

- Đại thiếu... Hồ gia dù sao cũng là nhân vật có chút mặt mũi ở Vân Giang. Hơn nữa giờ Hồ lão y sư kia đã tăng xông nhập viện, nếu chúng ta lại cho người đến bệnh viện e là sẽ có tác dụng ngược lại. Dù sao giờ mạng internet cũng rất phổ biến, nếu thật sự truyền ra tin gì khó nghe thì khó tránh làm Hội đồng quản trị bất mãn... Đến lúc đó cho dù là Chủ tịch chỉ e cũng khó mà che chở được cho ngài!

Chú Lý bộ dạng như cố vấn mỉm cười nói:

- Dù sao bây giờ bên tòa án đã xong xuôi hết rồi, chúng ta hoàn toàn không cần phải phiền phức như vậy. Cứ để bên tòa án xử vài người đến là được... Tôi không tin, bà già kia còn có thể chịu đựng được bao lâu. Như vậy không cần chúng ta ra mặt đánh người, cũng tránh ảnh hưởng danh dự tập đoàn chúng ta...

- Ừm...

Người thanh niên như có điều suy nghĩ khẽ gật đầu một cái, sau đó nhìn về phía tên thanh niên đeo mắt kính, hừ giọng nói:

- Chú Lý nói có lý... các anh cứ làm như vậy đi!

- Vâng, vâng... Chúng ta cứ nghe lời chú Lý đi! lát nữa tôi sẽ gọi điện cho Viện trưởng Trương...

Tên thanh niên đeo mắt kính lúc này lộ vẻ vui mừng. Kể ra chuyện hôm nay ở Bệnh viện số 1 đã để lại bóng đen quá lớn, có thể không đi ra tay với đối phương nữa cũng khiến tên thanh niên đeo mắt kính thở phào nhẹ nhõm.

- Mau lên một chút, làm xong chuyện này cho tôi... Đến lúc đó, tôi muốn xem thử, bà già Hồ kia còn dám cứng rắn nữa không!

Trong phòng phẫu thuật Bệnh viện số 1 lúc này vẫn đang tiến hành ca mổ đầu vào đó, cả quá trình phẫu thuật yên lặng không tiếng động, chỉ thỉnh thoảng mới vang lên âm thanh va chạm của những dụng cụ phẫu thuật phát ra.

Trong phòng giám sát bên cạnh lúc này cũng đang yên lặng. Tất cả mọi người đều nhìn chăm chăm hình ảnh trên màn hình, miệng mở to, lộ vẻ khiếp sợ giống như đang nhìn thấy một cảnh tượng không thể nào tưởng tượng được...

- Chủ... Chủ nhiệm... chuyện này... sao có thể? Họ dùng loại thuốc gì vậy? Sao có thể khiến mấy cục máu kia tan ra ngay? Hơn nữa động tác của cậu ta sao có thể nhanh như vậy? Có phải hình ảnh đang tua nhanh không?

Một bác sĩ trẻ ngồi phía trước nhìn chăm chăm hình ảnh trên màn hình một lát, cuối cùng cuộc không nhìn được, quay đầu về phía Chủ nhiệm Cù sau lưng mình hỏi.

Lúc này Chủ nhiệm Cù cũng đang nhìn lên màn ảnh, trong phòng phẫu thuật Giang Nguyên đang không ngừng dùng những ống mềm nhỏ xíu cắm vào các mạch máu và dây thần kinh ở những góc độ tinh tế, sau đó rót một loại thuốc trong suốt vào, hòa tan những khối máu bầm đã vón cục thành chất lỏng màu đỏ thẫm, sau đó nhanh chóng hút những khối máu đã dễ dàng được hòa tan bằng loại thuốc gì không biết ra ngoài.

Chủ nhiệm Cù chậm rãi lắc đầu, thở dài nói:

- Kỹ thuật và tốc độ như vậy, lại không hề làm tổn thương đến mạch máu và thần kinh, còn cả loại thuốc kháng đông hiệu quả này, chẳng trách họ lại tự tin như vậy... Kỹ thuật như vậy, chỉ sợ chúng ta có xem mười lần, trăm lần cũng khó mà học được!

Chương 1181: Thảo luận hậu phẫu

Kỹ thuật và thủ pháp như vậy khiến cho các bác sĩ khoa Mạch máu máu não bệnh viện số 1 phải thán phục không thôi. Ngay cả y sư Dương và y sư Lý làm trợ thủ thứ nhất và thứ hai cũng cảm thấy bội phục.

Hai người cũng là nhân vật có uy tín trong lĩnh vực mạch máu não của Thiên Y Viện. Nếu không bộ Y tế cũng không mời hai người đi theo Giang Nguyên đến tỉnh Nam. Hai người ngày xưa đều là bác sĩ mổ chính, nhưng hôm nay lại đồng loạt làm trợ thủ cho Giang

Nguyên.

Hai người tương đối cung kính và khách sáo với Giang Nguyên. Nhưng đa phần là vì thân phận Ủy viên thường vụ Hội Đồng Viện Thiên Y Viện của hần. Tuy nói năng lực của Giang Nguyên trong lĩnh vực y tế là bất phàm. Thậm chí trước đây không lâu còn một bước lên trời, từ y sĩ bước lên y sư nhất phẩm, càng làm cho hai người vốn vẫn còn đang là y sư nhị phẩm phải bội phục không thôi. Nhưng trong lĩnh vực mạch máu não, hai người lại không phục.

Bọn họ mới là chuyên gia chân chính trong lĩnh vực này. Cho dù Giang Nguyên nói hần muốn mổ chính, hai người cũng chỉ vì thân phận của hần và sự tín nhiệm đối với thực lực của hần nên mới đồng ý. Nhưng cũng không có nghĩa là bọn họ thật sự cho rằng Giang Nguyên mạnh hơn bọn họ trong lĩnh vực này.

Đến bây giờ, nhìn thủ pháp nhanh nhẹn và thành thạo của hần, hai người đã thật sự bội phục, trên trán cũng bắt đầu đổ mồ hôi.

Bởi vì, cả hai đều cảm giác có chút không theo kịp Giang Nguyên. Đặc biệt là trợ thủ số 1 là y sư Dương, mồ hôi đổ ra trên trán bằng cả hạt đậu.

Loại cảm giác này thật sự quá kinh khủng. Cho dù là trợ thủ, cũng không theo kịp tiết tấu của bác sĩ mổ chính. Nếu là những bác sĩ trẻ vừa mới tham gia phụ mổ thì còn có thể hiểu được, nhưng bọn họ đều là chuyên gia phái thực lực nhiều năm, ngày xưa cũng chỉ là người khác không theo kịp tiết tấu của bọn họ, còn bây giờ thì trái ngược.

Mặc dù trong lòng đổ mồ hôi, nhưng hai người vẫn tương đối có kinh nghiệm. Khi phát hiện không ổn, phụ mổ 1 và phụ mổ 2 đều nhìn nhau, từ trong mắt đối phương xác nhận một số chuyện, rất nhanh điều chỉnh phân công.

Không còn do phụ mổ 1 là y sư Dương phụ trách nữa, mà phụ mổ 2 là y sư Lý cũng bắt đầu gánh một số công việc chủ yếu của y sư Dương. Y sĩ Trương xem như là phụ mổ 3 vốn đứng một bên không có chuyện để làm, nhưng lúc này cũng không cần phân phó, lập tức chủ động nhận lấy một số công việc vặt vãnh từ hai y sư kia.

Ba người cân đối, cuối cùng miễn cưỡng theo kịp tiết tấu của Giang Nguyên.

- Các trợ thủ đã thay đổi phân công.

Chủ nhiệm Cù nhìn vào màn hình, nhìn thấy cảnh tượng này, lập tức tán phục, nhắc nhở những người bên cạnh:

- Chú ý sự phối hợp giữa bọn họ, không cần bất kỳ nhắc nhở nào, tối đa chỉ cần dùng ánh mắt trao đổi trong vòng một giây, ba người liền hoàn thành phân công công việc tiếp theo.

Nghe Chủ nhiệm Cù nói như vậy, rất nhiều bác sĩ đều tán phục trong lòng. Ngoại trừ bác sĩ mổ chính, các trợ thủ còn lại cũng cao siêu như vậy. Không cần một lời nhắc nhở, cả ba trong nháy mắt đã hoàn thành phân công công việc. Hơn nữa toàn bộ quá trình đều lưu loát cực kỳ, không ảnh hưởng đến tiến trình giải phẫu.

Khó trách những người này lại tự tin như vậy, dám nói có tám chín phần thành công. Từ kỹ thuật của bác sĩ mổ chính và sự ăn ý giữa các trợ thủ mà xem, cho dù cuộc giải phẫu có độ khó cao, nhưng trong tay bọn họ, không muốn thành công cũng khó.

Không ai biết vị Ủy viên thường vụ Giang này có địa vị như thế nào. Cũng không ai biết được đội ngũ đang tham gia giải phẫu có lai lịch ra sao. Mọi người chỉ mơ hồ biết được, thân phận của những người này rất phi phàm.

Trước mặt những người này, vốn năng lực và kỹ thuật của bọn họ đủ để kiêu ngạo ở tỉnh Nam, hoàn toàn không đáng nhắc tới.

Thấy cấp dưới say mê theo dõi, Chủ nhiệm Cù hít một hơi thật sâu, trầm giọng nói:

- Nhìn bọn họ thi triển kỹ thuật và năng lực, tôi biết mọi người bị đả kích không nhỏ. Nhưng tôi nghĩ, mọi người sẽ không còn cảm giác bị đả kích nữa mà là khích lệ cùng tiến lên.

Dứt lời, Chủ nhiệm Cù chỉ vào màn hình, tiếp tục nói:

- Vốn, chúng ta cho rằng kỹ thuật và năng lực của chúng ta đã rất cao rồi. Nhưng bây giờ nhìn kỹ thuật của bọn họ, tôi nghĩ chúng ta

đã có được mục tiêu để tiến lên.

- Mặc dù chúng ta không nhất định có thể đạt đến kỹ thuật và năng lực như bọn họ, nhưng tôi nghĩ, chúng ta vẫn có đủ không gian để tiến lên.

- Giống như lời của Giám sát Trưởng đã nói, chỉ cần chúng ta có thể học được một nửa chiêu thức trên người bọn họ thôi, cũng đủ cho chúng ta hưởng thụ cả đời.

- Ban đầu, tôi còn cho rằng đây là sự phóng đại.

Chủ nhiệm Cù càng nói càng tràn đầy cảm xúc, nhìn các bác sĩ trẻ tuổi, nói:

- Nhưng bây giờ, tôi không cho là như vậy nữa. Mặc dù chúng ta chỉ có cơ hội học hỏi lần này, nhưng tôi nghĩ, chúng ta cũng đã học được rất nhiều thứ từ nó. Mặc dù học cũng không phải là kỹ thuật bây giờ, nhưng chúng ta học được cái gọi là thái độ chuyên nghiệp, năng lực phối hợp và thực hiện.

- Tôi cho rằng, chỉ cần chúng ta tiếp tục cố gắng, không tự mãn như trước đây, tiếp tục giữ vững sự khích lệ và đi tới, qua năm ba năm nữa, thậm chí chỉ hai ba năm, chúng ta có thể nhảy lên một giai đoạn mới hơn.

- Cho dù không thể so sánh với bọn họ, nhưng chúng ta nhất định có thể đứng ở vị trí hàng đầu về kỹ thuật trong nước, thậm chí là quốc tế.

Nói đến đây, nhìn các bác sĩ trẻ bị lời nói của mình đánh động, ánh mắt bắt đầu kiên định hơn, gương mặt tràn đầy hưng phấn, Chủ nhiệm Cù âm thầm gật đầu, vung tay lên, mạnh mẽ nói:

- Mọi người có lòng tin hay không?

- Có.

Thanh âm của các bác sĩ trẻ vang vọng, phấn chấn, quanh quẩn không tan trong căn phòng.

Khi bước ra khỏi phòng giải phẫu, Giang Nguyên rốt cuộc cảm

thấy có chút mệt mỏi. Lần này hẳn không dùng thiên phú của mình mà dựa vào kỹ thuật và năng lực đã khổ luyện mấy năm. Thực lực Thiên giai cộng thêm kinh nghiệm và cảm thụ khi sử dụng thiên phú Tốc độ trước kia, cuối cùng cũng thuận lợi hoàn thành cuộc giải phẫu này.

Hắn bây giờ cần nhiều thời gian và năng lượng tích trữ. Có thể không cần hao tổn năng lượng tích trữ thì tận lực không hao tổn. Lần này đến đây xem như không tệ. Mặc dù có chút khó khăn, nhưng cuối cùng trong tình huống không dùng thiên phú vẫn có thể thuận lợi tiến hành.

Sau lưng hắn, hai vị y sư và y sĩ Trương đều mệt mỏi, chậm rãi bước ra.

Khi nhìn bóng lưng cao ngất đặng trước, ba người đều tràn đầy vẻ kính nể. Bọn họ rốt cuộc cũng đã thật sự bội phục vị Ủy viên thường vụ này. Chỉ có thực lực chân thật mới có thể thuyết phục được bọn họ.

- Tình huống Giang Nguyên như thế nào? Có thành công không?

Đã sớm đứng ngồi không yên bên ngoài phòng giải phẫu, Hồ lão phu nhân thấy Giang Nguyên bước ra, vội vàng chạy đến nắm tay hắn, khẩn trương hỏi.

Nhìn vẻ mặt khẩn trương của sư mẫu và mức độ nắm chặt tay của hắn, Giang Nguyên mỉm cười gật đầu:

- Xin sư mẫu cứ yên tâm. Cuộc phẫu thuật rất thành công. Trước mắt con đã dọn sạch máu bầm trong đầu. Các chỉ số sức khỏe cũng ổn định, rất nhanh có thể được chuyển ra.

- Thật à? Vậy thì tốt quá. Cảm ơn, cảm ơn.

Nghe chồng không sao, Hồ lão phu nhân rốt cuộc cũng thở phào nhẹ nhõm, kích động nắm tay Giang Nguyên cảm ơn không dứt.

Vất vả lắm mới trấn an được sư mẫu, lúc này Hồ Vũ Bân mới tiến lên cảm ơn. Nhưng rõ ràng vị sư huynh này lý trí hơn nhiều. Sau khi bày tỏ lòng cảm ơn thì liền hỏi đến vấn đề sau khi phẫu thuật.

Đối với điều này, Giang Nguyên mỉm cười, sau đó quay sang Dương lão y sư, nói:

- Dương lão, ông là người có kinh nghiệm xử lý sau khi phẫu thuật nhất, cũng là người có quyền lên tiếng nhất. Ông hãy nói cho mọi người cùng nghe.

- Được.

Nghe Ủy viên thường vụ Giang đích thân gọi tên, y sư Dương dĩ nhiên là không do dự, lập tức tiến lên một bước, giải thích:

- Theo tình huống phẫu thuật trước mắt, cuộc phẫu thuật tương đối thành công. Ủy viên thường vụ Giang đã thuận lợi hạ mức tổn thương não xuống mức thấp nhất. Cho nên, việc bình phục sau khi phẫu thuật là rất khả quan.

- Nếu như chúng ta dựa theo phương pháp điều trị và dùng thuốc thông thường, dự đoán trong vòng từ năm đến bảy ngày, Hồ y sư sẽ tỉnh lại, thoát khỏi trạng thái nguy hiểm nhưng cũng sẽ xuất hiện trạng thái tứ chi vô lực, tê liệt và tắt tiếng. Nhưng cũng không cần lo lắng, chỉ cần kiên trì tiến hành hồi phục và tập luyện là được. Theo tình huống khôi phục thì Hồ y sư có thể khôi phục lại khả năng nói chuyện và hoạt động chân tay mức độ nhẹ, nhưng co quắp là vẫn còn.

Nghe Dương y sư nói, Hồ lão phu nhân và Hồ Vũ Bân vui mừng gật đầu liên tục. Tuy nhiên, sau khi nghe xong, hai người nhìn nhau một cái, rõ ràng nghe được ẩn ý bên trong của Dương y sư.

Do dự một chút, Hồ lão phu nhân lên tiếng hỏi:

- Vậy có còn phương pháp điều trị nào nữa hay không?

- Phương pháp thì có nhưng rất đắt tiền.

Dương y sư thoáng chần chừ một chút, sau đó nhìn Giang Nguyên bên cạnh.

Thấy tất cả mọi người nhìn mình, Giang Nguyên thoáng trầm ngâm một chút, sau đó quay sang nhìn Dương y sư, nói:

- Dương lão, Hồi Xuân Dược đại khái cần khoảng bao nhiêu thang?
- Cần sử dụng khoảng một liệu trình. Bắt đầu sử dụng vào ngày mai, đại khái khoảng mười ngày, mỗi ngày một lần, mỗi lần một thang. Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, trong vòng nửa tháng, Hồ y sư có thể khôi phục khả năng nói và hoạt động chân tay, sau đó tiến hành luyện tập. Dự tính khoảng từ hai đến ba tháng sẽ bình phục hoàn toàn.

Nói đến đây, Dương y sư nhìn Giang Nguyên một chút rồi quay sang nhìn hai mẹ con Hồ gia đang vui mừng, nói:

- Dĩ nhiên, cái giá bỏ ra cũng rất lớn. Mỗi ngày mười triệu.

Chương 1182: Không thiếu tiền

- Một trăm triệu.

Nghe y sư Dương nói, sắc mặt hai mẹ con Hồ gia trong nháy mắt thay đổi. Mặc dù đã sớm biết được giá cả từ y sĩ Trương, nhưng sau khi được xác nhận, vẫn cảm thấy chấn động.

Bây giờ Hồ lão y sư đã giữ được mạng, cần dùng một trăm triệu để đổi lại sự bình phục hoàn toàn cho ông, nhưng nhiều tiền như vậy, chỉ sợ mọi người cũng phải do dự một phen.

Bây giờ thì không thể nào được. Cho dù Hồ gia tán gia bại sản cũng không kiếm ra được mười triệu, hơn nữa phòng khám cũng đã thế cho người khác, cũng không còn thuộc về mình nữa. Trong tình huống như vậy, kiếm một triệu cũng đã không dễ rồi.

Mà trước mắt lại cần đến một trăm triệu.

Cho dù có muốn nhờ Giang Nguyên trợ giúp và đối phương cũng đồng ý, nhưng đây là một trăm triệu, bọn họ không thể trả nổi.

Hai mẹ con nhìn nhau, sắc mặt do dự, hoàn toàn không biết nên làm thế nào cho phải.

Nhìn phản ứng của hai mẹ con, y sư Dương thở ra một hơi, nói:

- Thật không ai có thể gánh nổi chi phí điều trị này. Nếu như có thể, chúng tôi có thể sử dụng ba thang trước, chia làm ba ngày. Mặc dù hiệu quả kém đi một chút, nhưng chỉ cần Hồ y sư giữ vững bình phục, trong vòng từ nửa năm đến một năm, chắc chắn có thể đạt được trạng thái tự chăm sóc cho mình.

Nghe xong, ánh mắt của hai mẹ con sáng lên. Nếu có thể khôi phục được chức năng tự chăm sóc bản thân, như vậy là rất tốt rồi. Nhưng suy nghĩ lại, cho dù chỉ dùng có ba thang, nhưng cũng phải mất ba chục triệu. Cho dù Giang Nguyên chịu trợ giúp, cũng chỉ một phần nào đó thôi. Ít nhất bọn họ cũng phải chuẩn bị hơn mười triệu mới được.

Nhìn biểu hiện khổ sở của hai mẹ con, Giang Nguyên cau mày nhìn Dương y sư, nói:

- Dương lão, quyền của tôi là được bao nhiêu?

Nghe Giang Nguyên hỏi, Dương y sư thoáng tính toán một chút, sau đó nói:

- Dựa theo thông lệ, nếu Ủy viên thường vụ Giang cần sử dụng, nội viện sẽ miễn phí hoàn toàn. Nhưng mua cho người khác sử dụng, cần phải trả 70%.

- 70%?

Ánh mắt hai mẹ con Hồ gia lại sáng lên lần nữa. Nếu như dùng ba thang, từ ba chục triệu giảm xuống còn hai chục triệu.

Giang Nguyên cau mày, sau đó hỏi:

- Nếu sử dụng điểm để đổi?

- Điểm?

Ánh mắt Dương y sư lóe lên sự kinh ngạc, nhìn Giang Nguyên một chút. Thấy ánh mắt kiên trì của hắn, liền tính toán một chút rồi nói:

- Nếu sử dụng điểm, cậu sẽ được giảm giá xuống 50%. Nhưng Ủy viên thường vụ Giang, cậu cần suy nghĩ cho cẩn thận. Điểm có thể

đổi thành tiền mặt, nhưng tiền mặt lại rất khó đổi thành điểm.

- Đúng, Thường ủy Giang, chỉ cần hai chục triệu là được. Nếu cậu cần xoay sở số tiền này, hẳn là không quá khó khăn.

Y sĩ Lý bên cạnh cũng khuyên. Ai cũng biết dùng điểm để đổi là chuyện không có lợi lắm. Thậm chí y sư Lý nguyện ý dùng mười triệu để đổi lấy điểm của Ủy viên thường vụ Giang.

Giang Nguyên cười lắc đầu:

- Nếu dùng tiền mặt, bảy chục triệu thật sự quá nhiều.

- Bảy chục triệu? Cậu tính mua toàn bộ liệu trình Hồi Xuân Tề?

Nghe Giang Nguyên nói, y sư Lý và y sư Dương ngẩn người. Có cần phải bỏ ra nhiều như vậy không? Tự có thể chăm sóc bản thân là tốt lắm rồi. Nhưng để Hồ lão trở lại trạng thái bình thường, mà ông cũng không phải cha mẹ ruột Giang Nguyên, tốn thêm năm chục triệu nữa, bọn họ nghĩ hoàn toàn không đáng.

Bây giờ hai người đều biết Giang Nguyên đang quản lý những mảng kiếm được tiền. Mỗi năm thu vào cũng được mười triệu. Áp lực kinh tế cũng không phải lớn lắm. Lúc này lại chịu vì một người thầy chỉ mới theo học có một năm bỏ ra nhiều như vậy là không đáng. Hơn nữa Hồ y sư đã hơn sáu mươi, có thể sống thêm mười năm nữa cũng đã thọ rồi. Hẳn làm như thế đúng là không cần thiết.

Hai mẹ con Hồ gia cũng cảm thấy chấn động. Vốn bọn họ chỉ hy vọng Giang Nguyên có thể giúp được hai ba thang, giúp Hồ y sư khôi phục lại cuộc sống tự chăm sóc cho mình là tốt lắm rồi, nhưng lại không nghĩ đến người đệ tử chỉ mới theo học ông có một năm lại nguyện ý bỏ ra cái giá lớn như vậy để giúp ông bình phục.

Trong lòng Hồ lão phu nhân tràn đầy cảm động, run giọng nói:

- Giang Nguyên, nếu con có thể giúp sư mẫu nghĩ biện pháp mua hai ba thang, sư mẫu và sư phụ của con cũng đã cảm kích con lắm rồi. Ta, sư phụ và anh Vũ Bân của con sẽ nghĩ cách trả lại tiền cho con.

- Nhưng thật ra không cần phải mua nhiều như vậy đâu. Sư phụ con cũng đã cao tuổi rồi, có thể khôi phục lại mức độ nhất định là đủ rồi, không cần phải lãng phí như vậy. Nếu không, cả nhà sư mẫu không thiếu nổi con phần ân tình này đâu. Chỉ sợ sau này cả đời cũng không trả nổi.

Nghe Hồ lão phu nhân nói, Giang Nguyên mỉm cười trấn an:

- Sư mẫu, người yên tâm đi. Lúc trước sư phụ rất quan tâm con. Con là đệ tử, dĩ nhiên là phải đem hết toàn lực giúp đỡ người. Mặc dù thuốc có đắt một chút nhưng con vẫn có thể lo được. Đây cũng là chút hiếu tâm mà đệ tử cần làm. Người không cần lo lắng.

Nói xong, Giang Nguyên quay sang nhìn Diêu Nhất Minh ở đằng sau, trầm giọng nói:

- Nhất Minh, thông báo cho kho thuốc, đưa đến mười thang Hồi Xuân Tề. Chi phí cần chi trả, tôi sẽ thanh toán trong vòng một tháng.

- Vâng, Trưởng ban.

Diêu Nhất Minh cung kính đáp một tiếng, sau đó bước sang một bên gọi điện thoại.

Làm xong những thứ này, Giang Nguyên mới quay sang nhìn Hồ lão phu nhân và Hồ Vũ Bân đang tràn đầy kích động:

- Sư mẫu, người yên tâm đi. Lần này con cố ý chạy đến đây, chính là vì muốn đảm bảo sự an toàn cho sư phụ. Tất cả những vấn đề của sư phụ, con sẽ chịu trách nhiệm đến cùng.

- Vâng, vâng. Giang Nguyên, cảm ơn, cảm ơn.

Nghe Giang Nguyên nói xong, nhìn nụ cười chân thành của hắn, hai mẹ con chỉ có thể liên tục gật đầu, nghẹn ngào bày tỏ lời cảm ơn.

Đám người y sư Dương ở bên cạnh nghe Giang Nguyên an bài mọi thứ, sau khi nhìn nhau một cái, ánh mắt càng kính nể nhiều hơn. Có thể thân ở địa vị cao nhưng không mất gốc, thậm chí còn không tiếc bất cứ giá nào, bỏ ra một số tiền lớn cho một người thầy chỉ

dạy mình thời gian ngắn đủ để chứng minh, Ủy viên thường vụ Giang quả nhiên không giống người thường.

Hiệu suất của Thiên Y Viện đúng là tương đối cao. Sau khi nhận được lệnh, kho thuốc đã thuận lợi mang thuốc ra khỏi kho, đồng thời sắp xếp người ngồi trực thẳng mang thuốc đến cho Giang Nguyên.

- Ủy viên thường vụ Giang, ở đây là mười thang Hồi Xuân Tề, xin anh kiểm tra và nhận cho.

Một y sĩ tam phẩm làm việc ở kho thuốc được hai cao thủ ngoại viện hộ tống, cung kính đưa cái hộp nhỏ bằng kim loại đến trước mặt Giang Nguyên, mời hắn kiểm tra thật giả.

Giang Nguyên nhìn mười ống thuốc bên trong và con dấu của kho thuốc, liền nhẹ nhàng gạt đầu, sau đó đưa tay nhận lấy máy tính bảng đối phương đưa sang, ký tên xác nhận vào bên trái.

Cung kính nhận lại máy tính Giang Nguyên đưa sang, vị y sĩ nhắc nhở hắn:

- Ủy viên thường vụ Giang, căn cứ theo yêu cầu của anh, xin anh thanh toán toàn bộ chi phí mua thuốc trước ngày 23 tháng sau, không nên chậm trễ.

- Tôi biết rồi, đi đi.

Đối với cách làm việc của Thiên Y Viện, Giang Nguyên ngược lại đã tập thành thói quen. Cho dù hắn là lãnh đạo cao tầng, cũng không có đãi ngộ đặc biệt.

Nghe Giang Nguyên xác nhận xong, vị y sĩ cung kính chào hắn lần nữa mới dẫn hai cao thủ ngoại viện rời đi.

Giang Nguyên đẩy cái hộp lại, sau đó giao cho y sư Dương, cười nói:

- Được rồi, Dương lão, chuyện kế tiếp phải làm phiền ông

- Xin Ủy viên thường vụ Giang yên tâm. Tôi nhất định sẽ cố hết sức, đảm bảo Hồ y sư bình phục.

Có mười thang Hồ Xuân Tề, y sư Dương có lòng tin mười phần, lập tức đảm bảo.

- Được rồi, chuyện bên này tạm thời giao cho ông. Tôi không thể rời viện quá lâu. Ngày mai tôi có việc phải về trước. Có chuyện gì thì báo lại cho tôi biết.

- Vâng, Ủy viên thường vụ Giang.

Sáng hôm sau, khi mặt trời lên cao, Giang Nguyên trước khi rời đi lại đến phòng bệnh của Hồ y sư, cẩn thận quan sát tình huống lần nữa, lúc này mới mỉm cười nhìn y sư Dương, nói:

- Y sư Dương, chuyện kế tiếp phải làm phiền ông rồi.

- Được. Xin Ủy viên thường vụ Giang cứ yên tâm, sau khi dùng hết Hồ Xuân Tề, xác nhận tình huống của Hồ y sư ổn định, tôi mới quay lại viện.

Y sư Dương cung kính trả lời.

- Vâng, vất vả rồi.

Giang Nguyên gật đầu, sau đó bước đến chỗ Hồ lão phu nhân và Hồ Vũ Bân, muốn chào tạm biệt hai người trước khi đi.

Trò chuyện hai ba câu, thấy Hồ lão phu nhân đột nhiên muốn nói rồi lại thôi, Giang Nguyên mỉm cười, nói:

- Sư mẫu, còn có chuyện gì sao?

- À...

Hồ lão phu nhân do dự một chút, nhìn con trai của mình một lần, sau đó nói:

- Giang Nguyên, nhắc đến thật xin lỗi. Vốn không định mang thêm phiền toái cho con, nhưng còn có một việc, thật sự không còn cách nào cả. Không biết con có thể giúp được hay không?

- Có chuyện gì vậy?

Giang Nguyên nghi ngờ hỏi.

Nói đến chuyện này, Hồ lão phu nhân lại thở dài, khổ sở nói:

- Đây chính là nguyên nhân sư phụ con bị trúng gió.

Hồ lão phu nhân đang định nói tiếp, đột nhiên cửa phòng vang lên tiếng gõ, sau đó có hai cảnh sát bước vào, còn có người đàn ông mang mắt kính khá quen mặt.

Chương 1183: Trục tiếp giải quyết đi

- Chúng tôi đại diện cho tòa án, đến thông báo cho các người, phải trong ba ngày hoàn thành việc chuyển đi. Nếu không, tập đoàn Thiên Kim sẽ có quyền cưỡng ép phá dỡ và di dời phòng khám Khánh Nguyên.

Đợi đến khi hai cảnh sát tuyên bố xong, liền đưa tờ thông báo cho Hồ phu nhân đang bị phân. Người đàn ông mang mắt kính đặc ý bước đến phía trước, nhìn y sĩ Trương và hai học trò đang đứng bên cạnh, hơi rụt cổ một cái nhưng khi nhìn hai cảnh sát, lập tức liền lấy lại tinh thần.

- Hồ lão phu nhân, ba ngày, có nghe thấy không? Trong ba ngày, nhất định các người phải dọn đi. Nếu không, tôi sẽ không nể mặt.

Người đàn ông mang mắt kính nhìn Hồ lão phu nhân, đặc ý cười nói:

- Tập đoàn Thiên Kim chúng tôi là xí nghiệp tuân thủ theo pháp luật, sống và làm việc theo pháp luật.

- Cậu...các người mà tuân thủ pháp luật cái gì? Hả? Các người cố ý lừa dối thì có.

Hồ lão phu nhân run giọng nói.

- Lừa dối? Hồ lão phu nhân, bà nói chuyện phải để ý một chút. Nếu không đừng trách tôi ăn nói không lịch sự với bà. Chúng tôi có hợp đồng giấy trắng mực đen rõ ràng, chẳng lẽ các người đọc

không hiểu?

Nói đến đây, người đàn ông mang mắt kính hừ một tiếng:

- Muốn trách thì trách đứa con trai của bà quá tham lam. Nếu cậu ta không tham lam, kiếm một chút là hoàn toàn không có vấn đề. Nhưng do khẩu vị quá lớn, nếu không cũng đâu dẫn đến tình trạng như ngày hôm nay?

- Anh...

Hồ Vũ Bân vội vàng tiến lên đỡ mẹ, tức giận nhìn chằm chằm người đàn ông mang mắt kính:

- Các người là có dự mưu.

- Dự mưu? Anh nói như vậy là có ý gì? Trong hợp đồng hoàn toàn không có vấn đề, muốn trách thì chỉ có thể trách các người. Nếu không phục, các người có thể kiện lên tòa.

Người đàn ông cười lạnh;

- Dĩ nhiên, các người cũng biết, có kiện lên tòa cũng vô dụng thôi.

Nghe người đàn ông nói, hai mẹ con giận đến phát run, nhưng không thể làm gì.

Giang Nguyên đứng bên cạnh đã sớm cau mày. Bây giờ hẳn đã hiểu, vừa rồi Hồ sư mẫu muốn nói với hắn chính là chuyện này. Hắn nhìn người đàn ông một cái, sau đó quay sang Hồ lão phu nhân, trấn an:

- Sư mẫu, đừng lo. Bất kể thế nào, phòng khám Khánh Nguyên vẫn là tâm huyết trọn đời của sư phụ. Con nhất định sẽ không để cho phòng khám xảy ra chuyện gì.

Nhìn Giang Nguyên tự tin nói như vậy, trong lòng Hồ lão phu nhân cũng thoáng yên tâm trở lại, nhưng nhớ đến bản hợp đồng và bối cảnh khổng lồ của đối phương, liền nắm tay Giang Nguyên, lo lắng nói:

- Giang Nguyên, nhưng bọn họ không lấy tiền. Bây giờ, giấy tờ nhà

đều nằm trong tay bọn họ, lại còn có hợp đồng nữa.

- Không quan trọng. Con sẽ cho người điều tra xem chuyện gì xảy ra, nhất định sẽ đảm bảo phòng khám không có việc gì.

Giang Nguyên vừa nói xong, người đàn ông mắt kính đang cau mày nhìn hắn liền cười trào phúng:

- Ôi chao, anh bạn này ngang ngược nhỉ? Nói ra không sợ nước lạnh thấm kẽ răng sao? Có nghe nói qua tập đoàn Thiên Kim của chúng tôi chưa? Nếu muốn giả bộ cũng phải nhìn lại năng lực của mình một chút chứ?

Giang Nguyên khẽ nhú mày. Diêu Nhất Minh bên cạnh đã sớm bước đến chắn trước người hắn, nói:

- Bất kể anh là ai, bây giờ đi ra ngoài cho tôi. Phòng khám Khánh Nguyên không phải các người có thể động liên động.

- Này này, anh là ai mà lớn giọng thế? Ngay cả tập đoàn Thiên Kim của chúng tôi cũng không coi vào đâu.

Thấy Diêu Nhất Minh chen vào, giọng điệu khinh thường, người đàn ông mắt kính thẹn quá hóa giận, đang định lên tiếng, lúc này lại có một người nữa bước vào, bấu môi:

- Tôi muốn nhìn xem là ai mà lớn giọng như thế, dám coi thường tập đoàn Thiên Kim chúng tôi?

Thấy người thanh niên này đi vào, người đàn ông mắt kính vội vàng lui sang một bên, cung kính nói:

- Đại thiếu.

Có Diêu Nhất Minh ra mặt, Giang Nguyên tất nhiên không muốn nói chuyện cùng đối phương, chỉ liếc nhìn người vừa mới bước vào, chỉ thấy đối phương mặc nguyên bộ Givenchy màu trắng, tóc dài, gương mặt tràn đầy ngạo ý, lỗ tai còn đeo một cây đinh màu đen, nhìn qua có chút giống với minh tinh Hàn Quốc.

Sau khi nhìn rõ hình dáng của đối phương, khoe miệng Giang Nguyên hơi nhếch lên, không quan tâm đối phương nữa, chỉ thấp

giọng trấn an Hồ sư mẫu.

Vị đại thiếu bên kia nhìn thấy biểu hiện của Giang Nguyên, trong lòng không tránh khỏi tức giận. Nói gì thì y cũng là Hoàng đại thiếu, vẫn có chút mặt mũi ở tỉnh Nam. Ít nhất y đại diện cho tập đoàn Thiên Kim đến Vân Giang đầu tư, ngay cả cao tăng Vân Giang còn phải ra tiếp y.

Bây giờ, trên một địa bàn nhỏ nhoi như vậy mà vẫn có người coi thường y. Hoàng đại thiếu vốn tâm cao khí ngạo làm sao mà chịu được, lập tức cười lạnh, quay sang nói với người đàn ông mang mắt kính:

- Trương Cường, mau dẫn bên dưới, trong vòng ba ngày phải lập tức tháo dỡ. Tôi muốn nhìn xem ai có thể ngăn cản được tập đoàn Thiên Kim chúng ta.

Giang Nguyên lườm dây dưa với đối phương, nhưng thân là thư ký của Giang Nguyên, Diêu Nhất Minh không thể mặc cho ông chủ của mình bị khiêu khích, lạnh giọng nói:

- Bất kể các người là ai, bây giờ mời các người ra ngoài. Nếu không, cũng đừng trách chúng tôi không khách sáo.

- Chà chà, tiểu tử, anh còn chưa xứng nói chuyện với chúng tôi, bảo ông chủ của anh nói đi. Tôi muốn xem anh ta là thần thánh phương nào mà lại dám ra oai trước mặt bốn đại thiếu.

Hoàng đại thiếu nói.

Lúc này Diêu Nhất Minh đã thật sự tức giận, quay sang nhìn y sĩ Trương.

Y sĩ Trương đang định dẫn hai y sĩ thực tập tiến lên, đem mấy tên không biết trời cao đất rộng này ném ra ngoài, nhưng lúc này lại có một người bước vào, nhìn thấy Hoàng đại thiếu ở bên trong, liền đưa tay ra nói:

- Chà chà, tại sao Hoàng đại thiếu lại ở đây?

Sau khi nhìn thấy người kia, Hoàng đại thiếu sửng sốt một chút, miễn cưỡng nặn ra nụ cười, bắt tay với đối phương:

- Chủ nhiệm Dương.

- Hoàng đại thiếu, tôi ở bên ngoài nghe giọng của cậu dường như không được vui, vì sao vậy?

Một người đàn ông khoảng ba mươi tuổi, vừa nói vừa uy nghiêm nhìn về phía đám người Giang Nguyên.

- Chủ nhiệm Dương, anh đến thật đúng lúc. Nhân tài tỉnh Nam các anh đúng là nhiều, chẳng khác nào đầm rồng hang hổ.

Hoàng đại thiếu giễu cợt, nói.

- Ý của cậu là gì?

Mặc dù trong lòng có chút nghi ngờ, nhưng vị Chủ nhiệm Dương này vẫn từ sắc mặt bất thiện của Diêu Nhất Minh mà nhìn ra được thứ gì đó.

- Tên tiểu tử trước mắt xem tập đoàn Thiên Kim chúng tôi là rác, thậm chí còn định quấy nhiễu hạng mục thi công của tập đoàn chúng tôi.

Nói đến đây, Hoàng đại thiếu cười lạnh, nói:

- Vốn tôi còn tưởng rằng hoàn cảnh đầu tư ở tỉnh Nam không tệ, nhưng lại không nghĩ đến, hạng mục đầu tiên của tập đoàn Thiên Kim chúng tôi lại bị người ta quấy rối như vậy, thật sự khiến cho tôi thất vọng mà.

Chủ nhiệm Dương khẽ nheo mắt. Y dĩ nhiên hiểu lời nói của Hoàng đại thiếu, ánh mắt lạnh lại, quay sang nhìn Diêu Nhất Minh, ngạo nghễ nói:

- Tôi là Phó chủ nhiệm Ủy ban Nhân dân Tỉnh Dương Bách Cường, các người là ai?

- Anh không cần để ý chúng tôi là ai. Bây giờ chúng tôi mời các anh ra ngoài. Các anh đã làm phiền đến bệnh nhân.

Đối với gã quan chức chính quyền kiêu ngạo này, Diêu Nhất Minh dĩ nhiên là không cần nể mặt.

Bị Diêu Nhất Minh ném cho một câu như vậy, sắc mặt Chủ nhiệm Dương không khỏi thay đổi. Mặc dù y là Phó chủ nhiệm Ủy ban nhân dân tỉnh, nhưng thân phận thật sự là thư ký của Tỉnh trưởng mới nhậm chức. Người nào nhay bén vừa nghe tên y liền biết ngay.

Chủ nhiệm Dương vừa mới lên chức cho đến nay, đã trở thành người được người ta o bế ở tỉnh Nam, đặc biệt là Vân Giang, có khi nào bị người khác coi thường như thế, cố đè nén cơn tức giận, nói:

- Tôi cũng chẳng quan tâm các người là ai, nhưng tôi nói cho các người biết, Hoàng tiên sinh là khách quý của chính quyền tỉnh chúng tôi. Công trình bọn họ đầu tư đã được chính quyền tỉnh chiếu cố và bảo vệ. Nếu các người dám...

Trong lúc Chủ nhiệm Dương còn đang hùng hồn dùng danh nghĩa chính quyền tỉnh để dọa Diêu Nhất Minh, Giang Nguyên rút cuộc nhin không được, trầm giọng hỏi:

- Anh là thư ký của Tỉnh trưởng Dư Tân Cường?

- A!

Bị Giang Nguyên cắt ngang, Chủ nhiệm Dương không kịp phản ứng, chỉ sững sờ nhìn chàng thanh niên trước mặt tuổi còn nhỏ hơn mình nhưng lại dám gọi thẳng tên của Tỉnh trưởng, hơn nữa còn gọi một cách tùy ý.

Sau khi sững sốt, Chủ nhiệm Dương mới cảm nhận được ý nghĩa trong lời nói giễu cợt vừa rồi của Hoàng đại thiếu, nói cái gì là nhân tài đông đúc, đầm rồng hang hổ.

Tiểu tử này có lai lịch gì mà dám gọi tên của Tỉnh trưởng?

Chủ nhiệm Dương quan sát trên dưới đối phương một chút sau đó nhìn những người bên cạnh, thấy những người này ngoại trừ cặp mẹ con đang sợ hãi rụt rè ra thì còn có hai người đàn ông trung niên và một thanh niên, gương mặt đều có chút không kiên nhẫn, dường như không cảm thấy người thanh niên kia gọi thẳng tên Tỉnh trưởng là có vấn đề.

Lập tức, Chủ nhiệm Dương có chút không đoán được thân phận của đối phương là gì, nhưng thấy chàng thanh niên kia nhìn chăm chăm mình, liền theo bản năng thu lại sự kiêu ngạo, cẩn thận đáp:

- Đúng, tôi là thư ký của Tỉnh trưởng Dư, không biết anh là...

- Anh không cần hỏi tôi là ai, nhưng tôi nói cho anh biết, cho dù Dư Tân Cương có đứng ở đây đi chăng nữa, cũng không dám lớn tiếng nói chuyện trước mặt tôi.

Giang Nguyên liếc Chủ nhiệm Dương một cái, sau đó quay sang nhìn Hoàng đại thiếu đang kinh ngạc bên cạnh, nói với Diêu Nhất Minh:

- Nếu đã như vậy, trực tiếp nói với ban Tài vụ, bảo bọn họ thu mua lại tập đoàn Thiên Kim.

Nói đến đây, dưới ánh mắt kinh ngạc của tất cả mọi người, hắn quay sang nhìn y sĩ Trương, nói:

- Anh hãy gọi cho Dư Tân Cương, bảo ông ta chú ý đến tình huống phát triển của Trung y, phải duy trì sự ủng hộ và nâng đỡ mọi mặt.

Giang Nguyên vừa nói xong, Hoàng đại thiếu liền lộ ra vẻ kinh ngạc, còn sắc mặt của Chủ nhiệm Dương lại thay đổi, cảm giác lời nói của đối phương không phải là giả bộ.

Chương 1184: Hoàng đại thiếu bị dọa

-Ồ, Diêu lão đệ, không phải cậu đi cùng với Ủy viên thường vụ Giang đến tỉnh Nam sao? Tại sao lại có thời gian gọi điện thoại cho tôi vậy?

Phó trưởng ban ban Tài vụ tiếp điện thoại, lập tức cười ha hả, khách khí nói. Đối với vị thư ký của tân Ủy viên thường vụ này, Phó trưởng ban Trương vẫn rất thân cận.

Nếu là ngày thường, Diêu Nhất Minh nhất định sẽ bông đùa với đối phương vài câu, nhưng lúc này không có thời gian, liền trầm giọng nói:

- Trưởng ban Trương, bây giờ tôi xin chuyển đạt mệnh lệnh của Ủy viên thường vụ Giang, xin xác nhận lại.

Nghe giọng nói nghiêm túc của Diêu Nhất Minh, Phó trưởng ban Trương không dám thờ ơ, vội vàng đáp lại:

- Cứ nói.

- Ủy viên thường vụ Giang yêu cầu ban Tài vụ lập tức thu mua một tập đoàn có tên là Thiên Kim.

Diêu Nhất Minh trực tiếp vào thẳng vấn đề.

- Thu mua công ty? Tập đoàn Thiên Kim?

Phó trưởng ban Trương ngần ngừ, thật sự không hiểu tại sao Giang Nguyên lại muốn thu mua một tập đoàn như thế, nhưng có thể ngồi vào vị trí Phó trưởng ban ban Tài vụ, Phó trưởng ban Trương tất nhiên không phải người ngu, chỉ thoáng trầm ngâm một chút, liền hỏi:

- Xin hỏi phương thức thu mua là gì?

- Cường ép thu mua, tận lực hoàn thành.

Diêu Nhất Minh đơn giản nói một câu. Y biết Phó Trưởng ban

Trương chắc chắn sẽ hiểu.

- Được, tôi đã biết.

Quả nhiên Phó Trưởng ban Trương nghe xong, lập tức hiểu được ý của Diêu Nhất Minh.

Hoàng đại thiếu về mặt đầy trào phúng, đang định lên tiếng châm chọc, sau khi nghe Diêu Nhất Minh gọi điện thoại, giọng nói nghiêm túc, trong lòng không khỏi kinh nghi, nhưng y vẫn kiên trì cho rằng điều đó là không thể nào.

Đường đường là tập đoàn Thiên Kim, được đưa ra thị trường chứng khoán, một trong ba mươi doanh nghiệp hàng đầu Trung Quốc, làm sao có chuyện bị người ta tùy tiện thu mua được? Trong nước làm gì có tập đoàn nào có năng lực như thế? Nói mua liền mua, chẳng khác nào mua một chiếc xe? Điều này sao có thể?

Ngay cả sắc mặt của chủ nhiệm Dương cũng không khỏi hiện lên sự nghi ngờ. Vốn y cho rằng đối phương có chút lai lịch nhưng bây giờ đối phương nói như vậy, y ngược lại không dám khẳng định. Y cũng biết tập đoàn Thiên Kim là doanh nghiệp như thế nào, sao có thể nói mua liền mua?

- Trưởng ban ban Tài vụ đã xác nhận, sẽ tiến hành thu mua. Dự trữ khoảng mười phút sẽ chèn ép cổ phiếu của đối phương, trong vòng ba ngày sẽ hoàn thành thu mua.

Diêu Nhất Minh gọi điện thoại cho Phó trưởng ban Trương xong, liền báo cáo lại Giang Nguyên.

Không đợi Giang Nguyên lên tiếng, Hoàng đại thiếu đột nhiên phá lên cười, nhìn Chủ nhiệm Dương bên cạnh, nói:

- Chủ nhiệm Dương, đám người này dám lừa gạt người ta như vậy? Thiếu chút nữa bị bọn họ lừa rồi.

Trong lòng Chủ nhiệm Dương cũng cảm thấy kinh nghi. Đối phương nhìn không giống loại người lừa gạt, nhưng lời nói này không khỏi quá khoắc lác, không nhịn được lại nhìn về phía đám người đối diện, chỉ thấy sắc mặt của những người từ nãy đến giờ không lên tiếng hoàn toàn lãnh đạm, ánh mắt mơ hồ còn có sự

thương hại nhìn Hoàng đại thiếu.

Điều này càng khiến cho Chủ nhiệm Dương giật mình. Trong lúc y đang định nói vài câu dò xét, điện thoại di động liền vang lên.

Thấy có cơ hội xuống đài, Chủ nhiệm Dương liền rút điện thoại ra, nhìn số gọi đến trên màn hình, sắc mặt hơi đổi, sau đó bước sang một bên nghe điện thoại.

- Tỉnh trưởng.

Nghe Chủ nhiệm Dương gọi, Hoàng đại thiếu liền ngừng nói, không dám quấy rối cuộc trò chuyện.

Chủ nhiệm Dương nói điện thoại với Tỉnh trưởng Dư vài câu, sắc mặt đột nhiên thay đổi, quay sang nhìn Giang Nguyên, sau đó thấp giọng nói với bên kia vài câu rồi che ống nghe, quay sang nhìn Giang Nguyên, vẻ mặt đầy cung kính:

- Xin hỏi, anh là Thượng tá Giang Nguyên?

- Đúng.

Giang Nguyên khẽ cau mày, gật đầu một cái.

Thấy Giang Nguyên gật đầu, ánh mắt Chủ nhiệm Dương sáng lên, vội vàng trả lời với bên kia:

- Tỉnh trưởng, Thượng tá Giang đúng là đang ở đây.

- Vâng, vâng, tôi sẽ bảo anh ấy chờ ngài ở đây.

Sau khi cúp điện thoại, ánh mắt của Chủ nhiệm Dương không còn sự hoài nghi nữa, mặt đầy kính cẩn nhìn Giang Nguyên, cung kính nói:

- Thượng tá Giang Nguyên, Tỉnh trưởng Dư biết anh quay về, nói lập tức đến gặp anh ngay.

- Ngay bây giờ?

Giang Nguyên cau mày. Hắn không nghĩ đến Dư Tân Cường lại

biết hẳn trở về Vân Giang, lập tức hỏi Diêu Nhất Minh:

- Nhất Minh, vé máy bay mấy giờ bay?

Diêu Nhất Minh nhìn đồng hồ, nói:

- Một tiếng rưỡi sau sẽ cất cánh.

- Ừm.

Giang Nguyên gật đầu, sau đó nhìn Chủ nhiệm Dương, nói:

- Anh nói cho Dư Tân Cường biết, một tiếng sau tôi phải đi rồi, bảo ông ấy tranh thủ đến. Tôi chỉ có mười phút cho ông ấy thôi.

- Vâng, vâng, xin Thượng tá Giang chờ cho một chút, Tỉnh trưởng nhất định sẽ đến ngay.

Nghe Giang Nguyên nói xong, Chủ nhiệm Dương đã đổ đầy mồ hôi trán.

Vốn y nghe Tỉnh trưởng Dư nói muốn đến gặp vị Thượng tá Giang này, dường như cũng không phải là chuyện quá kỳ lạ. Với thân phận của hắn, Tỉnh trưởng đến gặp cũng là chuyện bình thường. Tuy nói đích thân đến thì có chút quá mức thân cận, nhưng không nghĩ đến, Thượng tá Giang Nguyên lại nói thẳng một tiếng sau sẽ đi.

Ý của hắn là hắn đang rất bận, nếu Tỉnh trưởng muốn gặp hắn thì tranh thủ qua đây, hắn không chờ.

Đột nhiên y liền nhớ đến những lời lúc đầu mà Giang Nguyên đã nói, cùng với thái độ mà hắn biểu hiện ra. Vốn y chỉ cho là, cho dù Giang Nguyên có chút tên tuổi ở trong nước, nhưng đó cũng chỉ là mặt nổi, cũng chỉ là một Thượng tá cỏn con. Cho dù là Tỉnh trưởng đến gặp, chẳng qua làm màu chút thôi.

Nhưng bây giờ, y đột nhiên ý thức được Thượng tá Giang Nguyên chỉ sợ không đơn giản như y đã nghĩ. Hắn nói muốn thu mua tập đoàn Thiên Kim, đồng thời còn nói cho dù Tỉnh trưởng có ở trước mặt hắn cũng không dám lớn tiếng nói chuyện chỉ sợ là thật.

Nếu không, ai dám nói chỉ dành cho Tỉnh trưởng Dư mười phút. Chỉ sợ chỉ có mấy vị đại lão ở Bắc Kinh mới có tư cách nói câu này.

Hoàng đại thiếu nhìn cảnh tượng trước mắt, vẻ mặt đang trào phúng liền biến mất, chỉ còn lại sự kinh ngạc và miệng há to, nhưng một câu cũng không nói ra được.

Lúc này, gã đã ý thức được điều gì đó trong biểu hiện và lời nói của Chủ nhiệm Dương. Mặc dù Hoàng đại thiếu tự đại nhưng không hề ngu xuẩn.

Nhớ đến vừa rồi Giang Nguyên nói muốn thu mua tập đoàn Thiên Kim, trong lòng liền phát hoảng. Không ai có thể thu mua tập đoàn Thiên Kim, trừ phi là giá cổ phiếu của tập đoàn bị đả kích. Có như vậy các thành viên Ban Giám đốc tập đoàn mới thả cổ phần trong tay cho người khác thu mua.

Một khi xuất hiện tình huống như vậy, cho dù ban lãnh đạo có bối cảnh mạnh cũng sẽ gặp phải tổn thất thảm trọng.

Nghĩ đến đây, Hoàng đại thiếu không còn tâm tư ở đây nữa, xanh cả mặt bước ra khỏi phòng bệnh. Gã cần xác nhận chuyện này với gia tộc của mình, tìm hiểu xem trên thị trường chứng khoán có phát sinh điều gì bất thường không.

Lúc này cũng chẳng ai ngăn cản Hoàng đại thiếu rời đi, chỉ có người đàn ông đeo mắt kính mặt mày tái ngắt theo sát đại thiếu nhà mình đi ra ngoài. Nếu tập đoàn Thiên Kim xảy ra vấn đề, là người phụ trách hạng mục này, y cũng không thoát khỏi trách nhiệm.

Nhìn hai người rời đi, Chủ nhiệm Dương cũng không dám có bất kỳ động tác nào, nhưng trong lòng lại âm thầm than thở. Vị Hoàng đại thiếu này chỉ sợ đã mang lại đại họa cho tập đoàn Thiên Kim rồi. Cho dù không xảy ra chuyện lớn, tập đoàn Thiên Kim cũng phải thương gân động cốt.

- Sư mẫu yên tâm đi, phòng khám sẽ không xảy ra bất cứ vấn đề gì đâu. Nếu có chuyện gì xảy ra, cứ gọi điện thoại cho con nhé.

Sau khi trấn an sự mẩu một chút, Giang Nguyên mới cùng với Chủ nhiệm Dương rời khỏi phòng bệnh. Nếu Dư Tân Cường muốn đến, tất nhiên không thể gặp đối phương trong phòng bệnh được. Phòng họp nhỏ của bệnh viện số 1 cũng không tệ lắm.

Lúc này, Hoàng đại thiếu mới nói chuyện điện thoại với phòng tài vụ xong, sắc mặt tái xanh. Chỉ trong mười phút ngắn ngủi, phòng Tài vụ đã phát hiện cổ phiếu của tập đoàn bắt đầu xuất hiện dị thường, dường như có người đã thu mua cổ phiếu. Tất cả cổ phiếu lưu động của tập đoàn Thiên Kim rải rác trong thành phố được mua không sót một đồng.

Mặc dù giá trị của cổ phiếu rải rác trên thị trường không nhiều, nhưng cũng mấy chục triệu đô la. Nói cách khác, đối phương chỉ gọi một cuộc điện thoại ngắn ngủi, chỉ trong mười phút đã thu được nhiều vốn như vậy của tập đoàn Thiên Kim. Sau đó bắt đầu tiến hành chặn đánh giá cổ phiếu của tập đoàn.

Lúc này, phòng Tài vụ đã toàn diện cảnh giác. Trưởng phòng tài vụ đã phát ra lời báo động với Hội đồng quản trị.

- Tất cả đều là thật.

Sắc mặt Hoàng đại thiếu trắng bệch đứng ngay tại chỗ, đầu óc hỗn loạn. Gã dù gì cũng là thạc sĩ quản lý kinh doanh, biết rõ chuyện này đại diện cho cái gì.

Trong tình huống không hề có sự chuẩn bị, chỉ trong mười phút đã tập trung được mấy chục triệu đô la tiền vốn, điều này không phải nói muốn làm là làm được, chỉ có thể đối phương có được số tiền tích trữ còn nhiều hơn số tiền này. Hơn nữa còn không phải là thông qua trao đổi cổ phiếu mà hoàn toàn bằng tiền mặt.

Một người có thể tích lũy được mấy chục triệu đô la tiền mặt, hơn nữa bây giờ chỉ là thu mua số cổ phiếu rải rác của tập đoàn Thiên Kim mà thôi, như vậy đối phương chắc chắn sẽ còn nhiều vốn hơn. Có thể dự đoán, chỉ cần có người đem cổ phiếu trong tay bán ra ngoài, nhất định sẽ bị đối phương nhanh chóng mua vào.

Chương 1185: Thay đổi của Lý Nguyên

Bên

Suy nghĩ những điều kinh khủng có thể xảy ra, Hoàng đại thiếu không dám tưởng tượng, không biết rốt cuộc là gã đã trêu chọc phải người nào. Chẳng qua chỉ là một phòng khám nho nhỏ giá trị chưa đến mười triệu thôi mà.

Hoàng đại thiếu đứng ngẩn ra đó, đột nhiên nghe được tiếng bước chân không xa, ánh mắt vô thần ngẩng đầu lên, chỉ thấy được một gương mặt khiến cho gã sợ vô cùng xuất hiện.

Trong lòng căng thẳng, một chút sau liền hồi phục tinh thần, nhớ đến một khi công ty thật sự bị đối phương thu mua, gia tộc của gã sẽ bị tổn thất nặng nề đến cỡ nào. Bây giờ, để phòng ngừa chuyện này xuất hiện, chỉ có một biện pháp đơn giản nhất.

Nghĩ đến đây, Hoàng đại thiếu bất chấp sĩ diện, xông thẳng về phía trước, sắc mặt đầy khẩn trương nhìn Giang Nguyên, thỉnh cầu nói:

- Thượng tá Giang Nguyên, chúng ta có thể nói chuyện với nhau một lúc được không? Vừa rồi tôi thật sự xin lỗi.

Nhưng lúc này, gã đã không còn cơ hội. Hai y sĩ trẻ tuổi đi đằng sau Giang Nguyên liền ngăn gã lại, sắc mặt lãnh đạm, nhìn gã giống như nhìn một gã ăn mày.

Giang Nguyên cũng không thèm để ý đến gã, chỉ có Chủ nhiệm Dương đang cung kính đi sau lưng Giang Nguyên nửa bước, len lén thương hại nhìn vị Hoàng đại thiếu vừa nãy còn trò chuyện rất kiêu ngạo với y, không dám có bất cứ biểu hiện có liên quan nào.

Thấy Giang Nguyên không phản ứng, còn hai người thanh niên như tường sắt ngăn trước mặt, Hoàng đại thiếu rốt cuộc đã tuyệt vọng. Thì ra, gã không chỉ là không có tư cách trả giá với đối phương mà ngay cả tư cách thỉnh cầu cũng không có.

Nhưng sau khi nhìn thấy Chủ nhiệm Dương sau lưng Giang Nguyên, ánh mắt Hoàng đại thiếu sáng lên, vội gọi:

- Anh Dương, anh Dương.

Chẳng qua, gã gọi mấy tiếng nhưng đối phương lại không chút phản ứng, giống như lúc trước xưng huynh gọi đệ trên bàn rượu chỉ là huyền cảnh.

Nhìn bóng lưng đối phương biến mất trong thang máy, điện thoại của Hoàng đại thiếu đang hồn tiêu phách lạc bỗng nhiên vang lên, là số của ba gã.

Nhưng Hoàng đại thiếu lại không dám nhận. Nếu tập đoàn không đỡ được sự tấn công của đối phương, những người khác còn lựa chọn bán cổ phiếu để giảm bớt tổn thất, nhưng Hoàng gia của gã lại chiếm đến 76% số cổ phiếu của tập đoàn Thiên Kim, căn bản không thể lui được nữa.

Nghĩ đến đây, chỉ vì một hạng mục nho nhỏ của gã bên này mà dẫn đến tình huống lớn đến như vậy, Hoàng đại thiếu đã có thể tưởng tượng được tương lai của mình thê thảm đến cỡ nào.

Tỉnh trưởng tỉnh Nam đến khá nhanh. Trong điều kiện giao thông đông đúc, chỉ dùng chưa đến bốn mươi phút từ Hà Đông sang Hà Tây, thật sự không dễ dàng gì.

Chủ nhiệm Dương, không bây giờ phải được gọi là thư ký Dương cung kính đứng sau lưng ông chủ của mình, thấy ông chủ của mình dùng thái độ kính cẩn, tận lực gần gũi chào hỏi đối phương, trao đổi một số ý kiến về việc ủng hộ và phát triển Trung y của tỉnh, hơn nữa còn đích thân đứng ra đảm bảo.

Sau khi thấy đối phương giơ tay nhìn đồng hồ, lập tức biết điều đứng dậy chào. Lúc này, thư ký Dương đã len lén lau mồ hôi mấy lần.

Bây giờ y vẫn không hiểu, Thượng tá Giang Nguyên gương mặt vẫn đứng vững tùy ý bắt tay với ông chủ của mình một cái rồi rời đi ngay rồi cuộc có địa vị gì.

Nhưng y biết rất rõ, có thể khiến ông chủ của mình cung kính đối đãi như thế, số người trong toàn bộ Hoa Hạ này tuyệt đối không vượt qua được một bàn tay. Y chỉ có thể âm thầm hy vọng Thượng

tá Giang Nguyên sẽ không ghi nhớ sự bất kính của mình. Nếu không, tiền đồ quang minh của y sẽ vì một chút không vui của đối phương mà rơi vào bóng tối, không còn cơ hội xoay mình.

Ngồi trên máy bay, tiện tay nhận lấy ly rượu chát, Giang Nguyên hơi cau mày, hỏi:

- Tại sao Dư Tân Cường lại biết tôi quay lại?

Diêu Nhất Minh khẽ chớp mắt một cái, sau đó nói:

- Hẳn là một vị cấp trên nào đó đã nói. Dù sao tỉnh Nam cũng là quê hương của anh. Cho nên tôi đã nói với ban Ngoại giao chào hỏi với bên Bắc Kinh một tiếng trước.

- Ừm.

Giang Nguyên gật đầu, nhẹ nhàng lắc ly rượu trong tay, sau đó nhấp một miếng rồi nói:

- Hai ngày qua nội viện có gì đặc biệt không?

- Không có gì đặc biệt phát sinh. Nhưng La lão nhận được lời mời của y sư Nguyên Bản.

Diêu Nhất Minh cẩn thận trả lời.

Giang Nguyên dừng tay, gật đầu một cái:

- Biết rồi.

Lúc này, ánh mặt trời từ cửa sổ máy bay chiếu qua tầng mây, khiến cho cả đám mây ánh lên một màu vàng nhạt, lộng lẫy cực kỳ.

Nhìn đám mây xinh đẹp, Giang Nguyên thở dài, lắc đầu một cái, xua tan toàn bộ suy nghĩ rồi rã ra khỏi đầu mình, lúc này mới quay sang nhìn Diêu Nhất Minh, tiếp tục hỏi:

- Hỏi ban Dược liệu, xem cần bao nhiêu điểm để chi trả mười thang Hồi Xuân Tề.

- Nếu là anh đổi, tổng cộng bốn ngàn điểm.

Diêu Nhất Minh trả lời rất nhanh. Rõ ràng y đã sớm hỏi ban Dược liệu rồi.

- Bốn ngàn điểm?

Giang Nguyên cau mày. Mặc dù con số khá cao, nhưng đối với hắn mà nói thì cũng không thể coi là quá nhiều.

Diêu Nhất Minh thoáng do dự một chút sau đó nói:

- Trưởng ban, anh định dùng điểm trả thật sao?

- Tôi chỉ có thể chi trả bằng điểm thôi. Tôi không có nhiều tiền mặt như vậy.

Giang Nguyên cười khổ.

Ánh mắt Diêu Nhất Minh chợt lóe, nhìn Giang Nguyên một chút, chần chờ một chút rồi nói:

- Bên Quĩ phúc lợi vừa mới thu vào rất nhiều tiền, có thể đủ...

- Không.

Nghe Diêu Nhất Minh nói, Giang Nguyên giơ tay chặn lại, sau đó nhìn Diêu Nhất Minh nói:

- Số tiền đó thuộc về Quĩ phúc lợi, chúng ta một phần tiền cũng không thể động vào.

Bị Giang Nguyên nhìn một cái, trán Diêu Nhất Minh đổ mồ hôi hột, sau đó cung kính nói:

- Vâng, tôi biết rồi.

Đưa tay bưng ly rượu chát, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, Giang Nguyên tiếp tục nói:

- Sau khi trở về, thông báo cho ban Dược liệu trừ điểm trong tài khoản của tôi đi.

- Vâng, Trưởng ban.

Diêu Nhất Minh đáp.

Thời gian trôi qua rất nhanh, nhưng cũng rất chậm. Mấy ngày tiếp theo, y sư La Thiên Minh cao hứng nhận lời mời của y sư Lý Nguyên Bản đến tỉnh Nam tham quan.

Sau ba bốn ngày ở đó, tinh thần của La Thiên Minh vô cùng tốt, rõ ràng mấy ngày đó chơi rất vui.

Sau khi trở về viện, lập tức đến phòng làm việc của Viện trưởng, nói chuyện với Từ Khả Liễu khoảng nửa tiếng thì cao hứng đi ra.

Hết thầy tin tức đều được truyền đến cho Giang Nguyên.

Trong lòng Diêu Nhất Minh có chút nghi ngờ. Y có chút không hiểu tại sao ông chủ lại âm thầm quan sát tình huống như vậy, nhưng y vẫn cung kính đem tin tức mới nhất báo cáo lại cho Giang Nguyên, sau đó rời khỏi phòng.

Giang Nguyên mặc bộ đồ thể thao mỏng ngồi xếp bằng giữa phòng, trán đổ mồ hôi vẫn chưa khô, đưa tay móc một viên Hồng Vân Đan bỏ vào trong miệng, mặc cho nó hóa thành một hương vị ngọt ngào chậm rãi trôi từ cổ họng xuống dạ dày, nhưng chân mày lại hơi nhíu.

- Tại sao Lý Nguyên Bản lại nôn nóng như vậy?

Ánh mắt Giang Nguyên tràn ngập sự nghi ngờ. Hắn có chút không hiểu, cho dù Lý Nguyên Bản có muốn quay trở lại động Long Sơn Phong, nhưng cũng không cần gấp như thế?

Đã là một cáo già, chẳng lẽ không biết đạo lý phải từ từ sao? Vội vàng như thế rất dễ làm bại lộ mục đích của ông ta.

Im lặng một hồi, Giang Nguyên nhấn nút gọi.

- Trưởng ban.

Diêu Nhất Minh được gọi vào lần nữa, trong lòng cũng tràn đầy nghi ngờ. Ngày thường Trưởng ban luyện công, kiêng kỵ nhất là

người khác quấy rối mình. Trước đây và cho đến bây giờ đều không gọi y vào giữa chừng như thế, nhưng tại sao hôm nay lại có ngoại lệ?

- Cho người đến Vatican để điều tra tình huống gần đây của Lý Nguyên Bản. Nhất định phải cẩn kẽ.

Giang Nguyên trầm giọng nói.

- Vâng, Trưởng ban.

Diêu Nhất Minh một lần nữa lui ra khỏi phòng, vừa móc điện thoại ra gọi cho ban Tình báo, vừa cau chặt chân mày. Ông chủ của y gần đây không biết như thế nào, rõ ràng tâm trạng không được vui.

Tâm trạng của Giang Nguyên đúng là không được vui. Gần đây, Lý Nguyên Bản luôn có những hành động gấp gáp, khiến cho hẩn lại càng nghi ngờ. Bởi vì hẩn cách thời gian đột phá sau cùng chừng nửa tháng. Trước khi đột phá, hẩn không muốn Thiên Y Viện dưới sự tác động của Lý Nguyên Bản mà có hành động gì với động Long Sơn Phong.

Nhưng theo tình huống trước mắt, nếu Lý Nguyên Bản không có nắm chắc nhất định sẽ đánh động được Hội Đồng Viện thì sẽ không có hành động rõ ràng như thế. Lúc này Giang Nguyên cũng không quá chắc chắn, chỉ có thể trước khi Lý Nguyên Bản chân chính hành động thì trì hoãn thời gian thật lâu. Nếu tạm thời không hiểu được lý do vì sao Lý Nguyên Bản lại gấp như vậy, hẩn cũng chỉ có thể kiên nhẫn chờ đợi và điều tra tình huống, đồng thời tăng tốc độ tích trữ năng lượng, đảm bảo được lên cấp sớm.

Trong đêm khuya, khi Giang Nguyên còn đang tâm phiền ý loạn, tình trạng của Lý Nguyên Bản còn nghiêm trọng hơn hẩn gấp mấy lần.

Ông ta ngồi xếp bằng trên ban công căn biệt thự cao nhất của hòn đảo, gương mặt dữ tợn, tái xanh, gân xanh trên trán và huyệt thái dương nhô lên. Trong bóng tối, chỉ có hai con mắt màu đỏ của ông ta chiếu lấp lánh, nhìn cực kỳ khủng khiếp.

Trong cơn gió biển thổi mạnh, quần áo cả người ông ta không ngừng bay lên, gân xanh trên trán cũng càng nhô cao hơn.

Rống.

Tiếng gào thống khổ mãnh liệt truyền đến trong gió biển, lan ra ba bốn thước, nhẹ nhàng tiêu tán trong gió.

Lúc này, nếu có người bên cạnh nhìn thấy hình dáng của ông ta bây giờ, nhất định sẽ kinh hoàng. Bởi vì ông cụ ngày thường nhìn rất hiền lành lại giống như một con dã thú bị thương, mặt mũi hung tàn, trên người tràn đầy khí tức kinh khủng.

Đang xếp bằng cố gắng đè ép sự thống khổ, Lý Nguyên Bản đột nhiên run rẩy, sau đó ngã xuống đất, bắt đầu lăn lộn.

Trong bóng tối, ánh mắt màu đỏ lúc ẩn lúc hiện của ông ta càng lúc càng sáng, thậm chí tràn ngập sự hung tàn và đau đớn.

Không bao lâu sau, quần áo trên người ông ta bị xé nát, lộ ra cơ thể gầy nhom. Nhưng lúc này, trên người ông ta đầy ắp các hình xăm cổ quái.

Ông ta càng lăn lộn, càng gào thét, các hình xăm trên người lại càng rõ ràng, giống như từ trong da của ông ta lộ ra.

Trong gió đêm, Lý Nguyên Bản không ngừng lăn lộn. Không biết qua bao lâu, động tác của Lý Nguyên Bản dần dần chậm lại rồi ngừng, giống như chết giấc nằm trên mặt đất.

Đột nhiên, Lý Nguyên Bản nhẹ nhàng lay động. Chỉ thấy gương mặt ông ta đã tràn ngập các hình xăm quỷ dị, hai bên khóe miệng còn lộ ra hai cái răng nanh sắc nhọn.

Chương 1186: Tín đồ trung thành

Màn đêm càng lúc càng sâu, gió trên đảo nhỏ cũng càng lúc càng mạnh, thổi các cây xung quanh biệt thự phát ra tiếng phàn phật rất lớn.

Trên ban công của căn biệt thự nhỏ trên đảo, một bóng người khỏe mạnh đứng sát mé ban công, hai tay chậm rãi chạm nhẹ vào gương mặt của mình.

Khi bàn tay chạm đến những hoa văn xù xì trên gương mặt cùng với hai cái răng nanh hai bên mép, ánh mắt màu đỏ của Lý Nguyên Bản lộ ra vẻ thống khổ và nôn nóng.

- Thời gian bạo phát cách nhau càng lúc càng ngắn. Thật không thể chờ đợi được, không thể chờ đợi được nữa.

Lý Nguyên Bản lăm bắm, ánh mắt màu đỏ lúc sáng lúc tối.

- A.

- A.

Khi ánh sáng màu đỏ trong mắt co rúc lại, Lý Nguyên Bản ngửa đầu phát ra tiếng gào thét thống khổ, cả người run rẩy. Không biết qua bao lâu lại lần lộn trên mặt đất.

Lúc này, nếu có ai lại gần nhìn kỹ, có thể nhìn thấy bắp thịt đang căng cứng quanh thân Lý Nguyên Bản chậm rãi khô lại. Hình xăm trên làn da cũng dần dần biến mất đi.

Không biết qua bao lâu, Lý Nguyên Bản đã trở lại trạng thái bình thường. Ngay cả hai răng nanh nơi khoe miệng cũng thu lại, không còn dấu hiệu gì bất thường.

Hết thấy những điều này không có ai biết được.

Trong phòng làm việc của Viện trưởng Thiên Y Viện, người phụ trách ngoại viện chậm rãi bước vào phòng làm việc của Viện trưởng.

- À, lão Du, ngồi chờ tôi một lát, để tôi xử lý xong đám văn kiện này đã.

Nhìn vị Chủ nhiệm ngoại viện bước vào, Từ Khải Liểu gật đầu một cái, cười nói.

- Vâng.

Khi không có người ngoài, Chủ nhiệm ngoại viện cũng không cung kính và chức cấp rõ ràng trước mặt Từ Khải Liễu. Mọi người đều biết thân là tổng phụ trách võ lực cho Thiên Y Viện, tất nhiên là người được Viện trưởng tín nhiệm. Cho nên, Chủ nhiệm ngoại viện Dư khi không có người khác cũng không cần cố ý cung kính.

Thư ký của Từ Khải Liễu cũng đã quen với tình huống này, có vẻ cung kính rút cho Chủ nhiệm Dư một ly Thanh Tâm Trà, sau đó thối lui khỏi phòng làm việc.

Sau khi xử lý văn kiện xong, Từ Khải Liễu đặt văn kiện sang một bên, đứng dậy bước đến ngồi xuống ghế salon, nhìn Chủ nhiệm Dư, cười nói:

- Lão Dư, tại sao hôm nay lại nhàn rỗi đến nơi này của tôi vậy?

Nói đến chính sự, gương mặt Chủ nhiệm Dư vốn đang mỉm cười liền nghiêm lại, hơi khom người, bày tỏ sự cung kính, chậm rãi nói:

- Cũng không có chuyện gì lớn, nhưng gần đây Ủy viên thường vụ Giang thông qua ngoại viện chúng tôi chú ý không ít chuyện. Tôi nghĩ cũng nên báo lại với bà một tiếng.

- Sao?

Nhìn biểu hiện nghiêm nghị của Chủ nhiệm Dư, nghe liên quan đến Giang Nguyên, Từ Khải Liễu sửng sò, hỏi:

- Chuyện gì? Tại sao phải cần đích thân ông đến đây?

- Ủy viên thường vụ Giang yêu cầu tổ tình báo của ngoại viện chú ý đến việc y sư La Thiên Minh đến đảo Nam và những sự kiện có liên quan. Hơn nữa còn bảo chúng tôi điều tra tất cả những tình huống liên lạc có liên quan đến y sư Lý Nguyên Bản. Ngoài ra, hai ngày trước còn bảo chúng tôi đến Vatican thăm dò cận kề tình huống mấy năm gần đây của y sư Nguyên Bản.

Chủ nhiệm Dư chậm rãi nói:

- Cho nên, tôi nghĩ phải nên báo lại những điều này với bà một tiếng.

- Cái gì?

Từ Khải Liểu cau mày:

- Đây là Giang Nguyên yêu cầu điều tra?

- Đúng, đều là thư ký của cậu ấy thông báo.

Chủ nhiệm Dư gật đầu nói.

Từ Khải Liểu cũng gật đầu, ánh mắt lóe lên sự nghi hoặc, nói:

- Cậu ấy điều tra chuyện này để làm gì?

Một sự kiện đột nhiên xuất hiện, Từ Khải Liểu lại hỏi:

- Tại sao lại đi Vatican để điều tra Lý Nguyên Bân? Chẳng lẽ mấy năm qua Lý Nguyên Bân đều ở Vatican?

- Người của chúng tôi đã xác nhận, mấy năm gần đây đều có dấu vết Lý Nguyên Bân xuất hiện ở Vatican. Hơn nữa, căn cứ vào kết quả điều tra, y sư Nguyên Bân còn là một tín đồ rất thành kính.

Nói đến đây, sắc mặt Chủ nhiệm Dư có chút cổ quái.

Từ Khải Liểu tất nhiên biết được nguyên nhân tại sao Chủ nhiệm Dư lại có sắc mặt quái dị như vậy. Bởi vì người đã từng là bạn tốt kiêm đồng liêu này tuyệt đối không phải là người tín ngưỡng bất cứ tôn giáo nào. Mặc dù hai mươi năm không gặp, nhưng nhìn thế nào, Lý Nguyên Bân cũng không phải là người có tín ngưỡng thành kính.

Bất kể nói như thế nào, y sư Lý Nguyên Bân là người sáng lập và phụ trách Tuyệt Y Đường. Cho dù có tín ngưỡng đi chăng nữa, cũng không có khả năng vì cái này mà có liên quan đến giáo hội. Chẳng lẽ Tuyệt Y Đường có dính líu gì đến giáo hội sao?

Thấy Từ Khải Liểu nhìn mình, Chủ nhiệm Dư liền ý thức được vấn đề của Từ Khải Liểu là gì, vội vàng trả lời:

- Chúng tôi chẳng qua chỉ xác nhận được y sư Lý Nguyên Bân là một tín đồ rất thành kính, còn về phương diện giáo hội, hẳn cũng

không biết thân phận chân chính của y sư Nguyên Bân. Hơn nữa Tuyết Y Đường cũng không có bất kỳ phát hiện gì có liên quan đến giáo hội.

Nghe Chủ nhiệm Dư xác nhận, sự nghi ngờ trong mắt Từ Khả Liễu càng sâu hơn.

Thoáng trầm ngâm một chút, liền quay sang nhìn Chủ nhiệm Dư, nói:

- Được, tôi biết rồi. Những gì Giang Nguyên yêu cầu mọi người điều tra, mọi người cứ cẩn thận điều tra, mật thiết quan sát tình huống của Tuyết Y Đường, sau đó cần kể báo cáo lại cho cậu ấy.

- Vâng.

Chủ nhiệm Dư gật đầu xác nhận.

- Ngoài ra, những tình huống mà Giang Nguyên yêu cầu mọi người điều tra, cũng đồng thời báo lại cho tôi luôn.

Từ Khả Liễu dặn dò.

- Thuộc hạ biết.

Nhìn Chủ nhiệm Dư bước ra khỏi phòng làm việc, sắc mặt Từ Khả Liễu có chút phiền muộn, không nhận được xoa huyệt Thái Dương của mình, lẩm bẩm:

- Hai người này rốt cuộc đang định làm gì?

Mấy ngày qua, hai vị đại lão của Thiên Y Viện đều vì hành động của Lý Nguyên Bân mà đau đầu. Còn Sơn Trường Đại Nhân cách ngoài ngàn dặm, sắc mặt cổ quái buông điện thoại trong tay xuống, nhìn hai đệ tử của mình, đột nhiên mỉm cười thật tươi.

Hai tiểu mỹ nữ đang ngồi pha trà, dường như cảm nhận được ánh mắt cổ quái của sư phụ đại nhân, chân mày cau lại.

Chương 1187: Sư đồ bất lương

- Người của Tề gia đến gặp? Bây giờ đang ở ngoài cửa?

Nhìn nụ cười tươi rói của sư phụ, sắc mặt Từ Thanh Linh và Lý Tiểu Vũ trong nháy mắt sầm xuống.

Đặc biệt là Từ Thanh Linh, gương mặt âm trầm có thể nở ra nước, ánh mắt tràn đầy nghi ngờ nhìn Tôn Diệu Nguyệt:

- Sư phụ, người không đến nổi thú vị như vậy chứ?

- Làm sao mà biết? Cái này không liên quan đến ta. Là chính bọn họ tự tìm đến cửa.

Tôn Diệu Nguyệt không ngừng rửa sạch quan hệ với mình, nhún vai nói:

- Con cảm thấy sư phụ của con là người như vậy sao?

- Sẽ!

Từ Thanh Linh và Lý Tiểu Vũ nhìn nhau, sau đó đồng loạt gật đầu.

.....

Trán Sơn Trường Đại Nhân nổi đầy hắc tuyến, không rõ tại sao hình tượng của mình trước mặt các đệ tử lại xấu như vậy. Mặc dù...chuyện này đúng là có liên quan đến cô, nhưng cô cũng đâu yêu cầu cha con Tề gia đến gặp chứ.

Mặc dù không muốn gặp cha con Tề gia, nhưng bất kể thế nào, Sơn Trường Đại Nhân ở một phương diện khác vẫn phải có chút uy nghiêm. Cho nên, hai tiểu mỹ nữ đành phải đi theo sư phụ đến gặp cha con Tề gia.

- Tề Lăng, Tề Nhạc Minh báỉ kiến Sơn Trường Đại Nhân.

Trước mặt Tôn Diệu Nguyệt, cha con Tề gia rất cung kính. Nhưng nhắc đến thì cha con bọn họ cũng không dễ dàng gì. Sơn Trường Đại Nhân nổi tiếng tính tình cổ quái, hỉ nộ vô thường. Nếu không phải vì tương lai của Tề gia và Tề Nhạc Minh, hai cha con bọn họ nguyện ôm chân Môn chủ Lưu Phong chứ không chạy đến đây.

- Đây là chút đặc sản của tỉnh chúng tôi, xin Sơn Trường Đại Nhân và hai vị tiểu thư nhận cho.

Khi Tề Lăng tỏ thành ý, Tề Nhạc Minh cẩn thận đem cái hộp trong tay đưa lên.

Tuy nói là đặc sản nhưng giá trị lại không hề nhỏ. Ít nhất là vì những thứ này, Tề gia bỏ ra không ít khí lực. Vật này chỉ có ở Nam Cương, sản lượng rất ít. Một năm sản xuất cũng chỉ được hai ba ký. Người bình thường căn bản cũng không nhìn thấy được thứ này, bởi vì đã bị các thế lực lớn phân chia.

Lần này, để đổi lại sự vui vẻ của Sơn Trường Đại Nhân, Tề Lăng đúng là hao phí không ít.

Mặc dù không quá nguyện ý, nhưng Lý Tiểu Vũ vẫn tiến lên thay sư phụ của mình tiếp nhận cái hộp. Nhưng cô một chút cũng không thích gương mặt đang mỉm cười lấy lòng của Tề Nhạc Minh. Mặc dù gương mặt này không tệ, nếu bỏ vào trường học, nhất định sẽ là đối tượng được truy đuổi của các nữ sinh. Nhưng bởi vì tên tiểu tử này đã từng đánh Giang Nguyên, Lý Tiểu Vũ liền không ưa.

Nhìn vị tiểu mỹ nữ mặt không đổi sắc tiếp nhận cái hộp trong tay mình, trong lòng Giang Nguyệt Minh không khỏi có chút phiền muộn. Trước giờ y chưa từng hạ thấp mình lấy lòng người khác như vậy, huống chi là đàn bà.

Nhưng lúc này, Tề Nhạc Minh không dám không vui, chỉ âm thầm cắn răng:

- Cứ giả bộ đi. Chờ lão tử làm xong chuyện của mình, cô sẽ biết sự lợi hại của lão tử.

- Vân Nhi?

Nhìn Lý Tiểu Vũ đưa cái hộp lên, mở ra, Tôn Diệu Nguyệt thoáng cau mày, ngẩng đầu nhìn Tề Lăng.

- Sơn Trường Đại Nhân quả nhiên là người có kiến thức rộng rãi. Đây chính là Vân Nhi, có tác dụng dưỡng nhan rất tốt.

Trong lòng Tề Lăng cảm thấy rất vui. Nếu Sơn Trường Đại Nhân đã nhận ra vật này, vậy thì tốt quá. Dù sao thứ đồ này không nhiều người biết. Nếu Sơn Trường Đại Nhân không biết nhìn hàng, Tề Lăng xem như phí một phần tâm ý của mình rồi.

- Ừm, Tề gia chủ có lòng rồi.

Tôn Diệu Nguyệt hài lòng gật đầu, đem cái hộp đặt sang một bên, nhìn Tề Lăng, cười nói:

- Ánh mắt Tề gia chủ không tệ, quyết đoán cũng không tệ.

Thấy lời này của Tôn Diệu Nguyệt có chút không giải thích được, Tề Lăng chẳng qua chỉ ngăn người một chút, sau đó mừng rỡ nói. Xem ra Sơn Trường Đại Nhân rất hài lòng về ông, vội vàng kính cẩn nói:

- Cảm ơn Sơn Trường Đại Nhân đã khen ngợi. Cổ môn dưới sự dẫn dắt của Sơn Trường Đại Nhân và Môn chủ, nhất định sẽ phát triển rất nhanh, tiền đồ vô lượng. Tề gia chúng tôi được hưởng ơn mưa móc. Tôi nghĩ có Tề gia chúng tôi là tấm gương, nhất định sau này sẽ có nhiều người hơn đến làm môn hạ Cổ môn.

- Ừm, Tề gia chủ nói không sai. Sự phóng khoáng của Cổ môn ta không phải bà già Từ Khải Liễu có thể so sánh được. Chỉ cần Tề gia chủ một lòng dốc sức vì Cổ môn chúng tôi, dĩ nhiên là không thiếu phần tốt rồi.

Tôn Diệu Nguyệt làm sao mà không hiểu ý của Tề Lăng, lập tức khẽ mỉm cười. Đối với dạng chân chó hiểu chuyện như vậy, cô tất nhiên là không ngại cho ít lời ngon ngọt rồi.

Trong lòng Tề Lăng lại càng mừng rỡ hơn. Mặc dù tính tình của vị Sơn Trường Đại Nhân này hỉ nộ vô thường, nhưng theo người ta đồn thì là một nhân vật đáng tin. Chỉ cần cô vui vẻ, chỗ tốt sẽ nhiều hơn. Nếu cô đã nói như vậy, tất nhiên là đã hài lòng về ông ta. Hy vọng của Tề Nhạc Minh sẽ càng lớn hơn.

Lập tức cung kính nói:

- Cảm ơn Sơn Trường Đại Nhân.

Nhìn hai cha con cung kính ngồi đó, ánh mắt Tôn Diệu Nguyệt lóe lên, sau đó lơ đãng liếc nhìn hai đệ tử của mình, thoáng trầm ngâm một chút, nở nụ cười châm biếm, nói:

- Tiểu Vũ, Tề công tử lần đầu tiên đến nơi này của ta. Con thay mặt ta dẫn Tề công tử đi tham quan một chút.

- Sư phụ...

Nghe Tôn Diệu Nguyệt nói, hai hàng lông mày của Tôn Diệu Nguyệt liền cau lại. Tại sao lại là cô chứ?

- Sao? Còn không mau đi?

Thấy biểu hiện không hài lòng của đệ tử nhà mình, trong lòng Tôn Diệu Nguyệt âm thầm vui mừng. Cũng may mà cô không gọi đại đệ tử. Nếu là đại đệ tử, đánh giá là Từ Thanh Linh sẽ không nể mặt sư phụ, quay người bỏ đi ngay.

Vẫn là tiểu đệ tử đáng tin hơn. Cho dù không hài lòng, nhưng cuối cùng cũng vẫn nể mặt sư phụ là cô đây một chút.

Mặc dù vô cùng không muốn nhưng tính cách của Lý Tiểu Vũ trước giờ hiền lành, liền gật đầu với Tề Nhạc Minh đang mỉm cười với cô, sau đó liếc nhìn Từ Thanh Linh đang lạnh nhạt, cong miệng khế hừ một tiếng rồi xoay người bước ra ngoài.

Nhưng trong lòng vẫn cảm thấy căm tức. Quả nhiên là hiền thì hay bị người ta khi dễ mà. Nếu không phải như vậy, tại sao không phải là Từ Thanh Linh mà là cô chứ?

Lúc này, Từ Thanh Linh cũng cảm thấy mất hứng. Sư phụ của mình càng lúc càng không đáng tin cậy. Thậm chí ngay cả người của mình cũng có thể đánh chủ ý. Mặc dù tạm thời không tính trên đầu cô, nhưng cuối cùng vẫn cảm thấy không thoải mái.

Nghĩ đến đây, cô ngẩng đầu nhìn theo bóng lưng của Lý Tiểu Vũ, rồi lại nhìn gương mặt tràn đầy hưng phấn của Tề Nhạc Minh, trong lòng âm thầm mong đợi. Mặc dù Lý Tiểu Vũ tính tình ôn hòa, nhưng cũng không còn đơn thuần như trước kia, mặc cho người ta khi dễ. Hơn nữa, một năm qua, tính cách này lại càng lúc càng rõ.

Cộng thêm tình cảm sâu nặng với Giang Nguyên, nhất định sẽ không bao giờ thích Tề Nhạc Minh. Nếu Tề Nhạc Minh có ý gì, khẳng định sẽ không bao giờ được.

Tôn Diệu Nguyệt thấy tiểu đệ tử của mình lạnh lùng hừ một tiếng rồi xoay người đi, rồi nhìn gương mặt hưng phấn không che giấu được của cha con Tề gia, trong lòng có chút nghiền ngẫm.

Mặc dù tiểu đệ tử của cô tức giận, nhưng tổng cũng không đến mức quá đáng. Bây giờ phải xem thủ đoạn của Tề Nhạc Minh thôi. Đệ tử của cô cũng không thể cứ hướng về Giang Nguyên. Dù sao cơ hội thì cô cũng đã cho rồi, mặc dù tiểu tử Tề gia không so được với Giang Nguyên, nhưng thủ đoạn của gái thì chắc không thể thiếu. Nếu đệ tử của cô không thích, cũng chỉ có thể trách y quá dở.

Đến nỗi Tề Lăng nhìn thấy con trai của mình hí hửng ra ngoài, trong lòng cũng mừng rỡ không thôi. Quả nhiên lần này đến đây là đúng. Vị Sơn Trường Đại Nhân còn cố ý tạo cơ hội cho con trai của ông. Xem ra, chuyện này bất kể được hay không, bắt đầu của Sơn Trường Đại Nhân nhất định là ôm chắc.

Nghĩ đến đây, nụ cười trên gương mặt Tề Lăng lại càng cung kính hai phần.

Chỉ có Từ Thanh Linh ngồi một bên nhìn biểu hiện của mọi người, rồi lại nhìn biểu hiện quái dị của sư phụ, khẽ hừ một tiếng, sau đó mỉm cười.

Chương 1188: Khôi hài

- Tiểu Vũ tiểu thư.

Nhìn thân hình yếu diệu đi trước mình hai thước, mỗi một động tác giơ tay nhắc chân đều tràn ngập phong thái mê người, Tề Nhạc Minh không nhận được nuốt nước miếng một cái, nở nụ cười vô cùng đẹp trai, nói:

- Không nghĩ đến chỗ ở của mọi người lại thanh nhã và u tĩnh như vậy. Một nơi thanh tịnh như thế, cũng chỉ có giai nhân như Tiểu

Vũ tiểu thư mới xứng đáng để ở.

Vốn Tề Nhạc Minh cho rằng, tiểu giai nhân xinh đẹp này nghe mấy lời mình nói sẽ đáp lại y vài câu, như vậy y sẽ có cơ hội kéo gần quan hệ lại một chút.

Nhưng không nghĩ đến, Tiểu Vũ tiểu thư làm như không nghe thấy, không những không đáp lại, bước chân còn tăng nhanh.

Nhìn biểu hiện của đối phương, hơi thở của Tề Nhạc Minh nặng thêm hai phần, trong lòng cảm thấy tức giận. Đáng chết! Nếu như không phải cô ta có một sư phụ tốt, tiểu thiếu gia tôi sẽ để ý đến cô sao?

Nhưng lúc này, tức giận thì tức giận, Tề Nhạc Minh cũng biết hơn phân nửa tiền đồ của mình là đặt vào nơi này, cũng chỉ có thể nhẫn. Mặc dù đối phương không muốn phản ứng với y, nhưng là cao thủ hái hoa, Tề đại thiếu tất nhiên đâu chỉ có chút thủ đoạn này, ánh mắt khế đảo, liền chỉ vào một nơi nào đó, cười nói:

- Tiểu Vũ tiểu thư, cây tùng này thật là lớn, chỉ sợ ít nhất có đến mấy trăm tuổi. Không biết cây này là từ đâu mà có? Hay là bản thân nó đã được trồng ở đây rồi?

Dứt lời, trong lòng Tề Nhạc Minh âm thầm đắc ý. Vừa nãy khen người, người không nói, cứ coi như là cô ngầm thừa nhận. Nhưng nếu là đề tài này, cô cũng không để ý đến thì không được rồi. Dù sao cô cũng vâng lệnh của sư phụ, nếu đi cùng thì cũng không có khả năng không đáp lời.

Hơn nữa, cho dù lần này cô không trả lời, tôi hỏi cái khác, cô cũng không có khả năng không trả lời một câu nào.

Đúng như y dự đoán, y vừa dứt lời, Lý Tiểu Vũ vẫn luôn đi đằng trước rồi cuộc dừng lại.

Thấy Lý Tiểu Vũ quả nhiên có phản ứng, trong lòng Tề Nhạc Minh mừng rỡ, đang định lên tiếng tiếp, nhưng ai nghĩ đến Lý Tiểu Vũ chẳng qua chỉ ngừng lại một lát, sau đó vẫy tay gọi một đệ tử Cổ môn đứng cách đó không xa, nói:

- Anh đến đây.

- Vâng, Tiểu Vũ tiểu thư.

Nghe Lý Tiểu Vũ gọi, đệ tử Cổ môn vui mừng chạy đến.

Nhìn nụ cười lấy lòng trên gương mặt của vị đệ tử, Lý Tiểu Vũ hài lòng gật đầu một cái, nói:

- Vị Tề công tử này cảm thấy rất hứng thú với cây cổ thụ của chúng ta. Anh hãy dẫn anh ta đi tham quan một chút, nhất định phải đem tất cả lai lịch, tuổi tác của tất cả các cây cổ thụ trong này giới thiệu cho anh ta biết, rõ chưa?

- Vâng, vâng, Tiểu Vũ tiểu thư.

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Lý Tiểu Vũ, mặc dù trong lòng tràn đầy nghi ngờ, không hiểu nhiệm vụ này rốt cuộc là gì, nhưng bất kể thế nào, nếu là đại tiểu thư giao phó, vị đệ tử Cổ môn vẫn vội vàng gật đầu:

- Xin Tiểu Vũ tiểu thư yên tâm. Tôi nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ.

- Được, nhớ một cây cũng không được bỏ sót, đều phải giới thiệu rõ ràng.

Lý Tiểu Vũ hài lòng gật đầu một cái, sau đó quay sang nhìn Tề Nhạc Minh đang trợn mắt, mỉm cười nói:

- Nếu Tề công tử đã cảm thấy hứng thú với mấy cây cổ thụ như vậy, chúng tôi nhất định sẽ không để cho anh thất vọng.

- A, không phải, tôi không phải...

Thấy Lý Tiểu Vũ nói xong liền xoay người rời đi, Tề Nhạc Minh đang định đuổi theo nhưng lại bị vị đệ tử Cổ môn gương mặt bất thiện ngăn lại.

Vị đệ tử Cổ môn không hiểu được tại sao lại phải nhận nhiệm vụ như vậy, trong lòng cũng đang kêu khổ. Hành cung nhiều cổ thụ như thế, cậu ta nào biết số tuổi và lai lịch của nó chứ? Nhưng Tiểu Vũ tiểu thư lại bảo nhất định phải giới thiệu rõ ràng.

Cậu sợ Tiểu Vũ tiểu thư nhưng không sợ Tề công tử, lập tức đưa tay ngăn Tề Nhạc Minh lại, cười nói:

- Tề công tử, định đi đâu vậy? Nào, để tôi giới thiệu cho anh cây này nhé...

Nhìn nụ cười rét lạnh của đối phương, trong lòng Tề Nhạc Minh lạnh lại, vô số câu chữ thề hiện ra.

Tề Lăng được Sơn Trường Đại Nhân sắp xếp ở trong hành cung uống trà và dùng điểm tâm. Nhìn thời gian đã trôi qua khá lâu, nhưng Tề Nhạc Minh vẫn chưa về, trong lòng lại càng mừng rỡ. Có thể ở lâu như vậy, quả nhiên là có hy vọng.

Chẳng qua, khi ông uống trà ăn bánh đến phát trướng bụng, Tề Nhạc Minh vẫn chưa thấy bóng dáng, không nhịn được có chút lo lắng. Tại sao lâu như vậy mà còn chưa về? Trời cũng đã sắp tối, chẳng lẽ Tiểu Vũ tiểu thư muốn giữ con trai của ông ở lại dùng bữa tối?

Nhưng muốn ở lại dùng cơm, Tề Nhạc Minh cũng phải cho người thông báo với ông một tiếng chứ?

Thấy trời càng lúc càng tối mà con trai còn chưa quay lại, Tề Lăng không nhịn được liền tìm người hỏi.

Nhưng người làm cũng không biết Tề công tử và Tiểu Vũ tiểu thư đã đi đâu. Hơn nữa ở trong hành cung, điện thoại mang từ bên ngoài vào hoàn toàn không có tín hiệu. Đây là hành cung Cổ môn, ông không có tư cách đi dạo lung tung, cũng không quen với người nào khác trong này. Do dự một hồi, Tề Lăng cảm thấy chuyện này có chút không ổn, liền nhắm mắt nhờ người làm chuyển lời đến Sơn Trường Đại Nhân.

Sau một phen dày vò, trước vẻ mặt cổ quái của Tôn Diệu Nguyệt, Tề Lăng mới tìm được Tề Nhạc Minh.

Đáng thương cho vị Tề đại thiếu, khi nhìn thấy cha đến, chẳng khác nào nhìn thấy cứu tinh.

Cho dù là ai đi nữa, bị nắm đầu đi nghiên cứu lịch sử cổ thụ cả một buổi chiều, đi qua đi lại dưới ánh mặt trời, hơn nữa một

miếng nước cũng không có mà uống, ai cũng phải gọi cứu mạng thôi.

Đưa mắt nhìn hai cha con đau khổ biến mất khỏi cửa hành cung Cổ môn.

- Tiểu Vũ, em đúng là biết chơi khăm người khác đấy.

Từ Thanh Linh quan sát Lý Tiểu Vũ, không nhịn được cười hắc hắc.

- Không có. Không phải anh ta tò mò về mấy cái cây cổ thụ của chúng ta bao nhiêu năm tuổi sao? Cho nên em tìm người giới thiệu cho anh ta nghe, thỏa mãn sự hiếu kỳ của anh ta mà thôi.

Gương mặt Lý Tiểu Vũ tràn ngập vẻ vô tội.

So với hai chị em Từ Thanh Linh đang vui vẻ, hai cha con Tề Lăng thì sầu khổ hơn nhiều, im lặng bước ra khỏi hành cung, uể oải rời đi.

Dù sao Tề Lăng cũng còn khá hơn một chút, trong bụng còn có trà và hoa quả ăn cả một buổi chiều. Khí thế có chút chán nản nhưng dù sao cũng vẫn còn sức để đi bộ.

Nhưng Tề Nhạc Minh thì lại không may mắn được như vậy. Cả một buổi chiều y không có một giọt nước nào, lại còn bị bắt đi dạo dưới ánh mặt trời, cả người mệt mỏi, hai chân như muốn nhũn ra.

Bộ dạng chẳng khác nào tù khổ sai bị bỏ đói phải ra ngoài lao động cải tạo.

- Con trai, con không sao chứ?

Lúc này, Tề Lăng có chút đau lòng nhìn con trai, đồng thời cũng có chút hối hận. Vừa rồi ông ăn nhiều quá, tại sao không chứa lại hai miếng bánh bích quy cho con mình chứ?

- Không sao, ba yên tâm đi, con nhất định sẽ không buông tha tinh thần Tề gia chúng ta. Con nhất định phải trả lại mối nhục con quý nhỏ kia đã gây cho con gái trăm lần.

Tề Nhạc Minh nghiêng răng kêu lên.

- Được, con trai, ba tin tưởng con.

Khí thế đang chán nản, Tề Lăng bỗng nhiên phấn chấn. Ông chỉ có một đứa con trai, bây giờ có tin hay không thì cũng phải lựa chọn tin.

Bất kể cha con Tề gia có phấn chấn hay không, rất nhanh một tháng đã trôi qua. Năng lượng của Giang Nguyên rốt cuộc cũng đã miễn cưỡng đạt được 85%. Điều này làm cho Giang Nguyên vốn một mực đóng cửa, toàn tâm tu luyện cũng an tâm hơn mấy phần.

Nhìn tình thế này, chỉ cần chịu hao phí đan dược, cùng lắm nửa tháng nữa là có thể lấp đầy năng lượng, sau đó lên cấp, để Cửu Vĩ đạt đến trạng thái giải phong.

- Xem ra vấn đề cũng không lớn.

Tính toán nhiều nhất là hai tuần lễ nữa sẽ có thể toàn diện đối ứng Lý Nguyên Bản, Giang Nguyên quyết định nghỉ ngơi nửa ngày.

Nhưng khi hắn vừa mới bước ra khỏi phòng tu luyện, Diêu Nhất Minh đã bước đến, sắc mặt ngưng trọng:

- Trưởng ban, ban Tình báo có tin tức khẩn cấp.

- Tin tức gì?

Nhìn vẻ mặt ngưng trọng của Diêu Nhất Minh, Giang Nguyên cau mày, đột nhiên có dự cảm không tốt, hỏi:

- Chuyện gì xảy ra vậy?

- Tin tức báo lại, y sư Lý Nguyên Bản hướng Hội Đồng Viện đưa ra yêu cầu chính thức hội đàm.

- Cái gì?

Giang Nguyên cả kinh, nhớ đến cách đây một tháng Lý Nguyên Bản đã âm thầm gặp gỡ các vị Ủy viên trên danh nghĩa về thăm, đột nhiên bây giờ lại đưa ra yêu cầu chính thức hội đàm, điều này

khiến cho tâm trạng của Giang Nguyên trong nháy mắt phiền muộn thêm mấy phần.

- Vâng, tin tức nói rằng, Lý Nguyên Bân đã chính thức đưa ra yêu cầu với Hội Đồng Viện. Ngày mốt sẽ tiến hành.

Diêu Nhất Minh một lần nữa xác định.

Nghe Diêu Nhất Minh xác nhận, Giang Nguyên không nhin được khê hít một cái. Chẳng lẽ Lý Nguyên Bân đã chuẩn bị khởi động sao? Dựa theo tính cách của Lý Nguyên Bân, nếu đã chuẩn bị phát động, nhất định sẽ có lý do thuyết phục Hội Đồng Viện.

Bây giờ hẳn còn cần ít nhất hai tuần nữa.

Tâm trạng của Giang Nguyên trong nháy mắt liền nặng nề, cảm thấy có chút không đúng, nhìn Diêu Nhất Minh nói:

- Lý Nguyên Bân đưa ra yêu cầu chính thức hội đàm với Hội Đồng Viện, anh còn nói đây là tin tức của ban Tình báo? Tin tức này còn phải từ ban Tình báo truyền đến sao?

- Ờ?

Nghe xong, Diêu Nhất Minh sửng sò, sau đó cười khan, gãi đầu nói với Giang Nguyên:

- Trưởng ban, anh trách tôi cũng đúng. Gần đây tôi quen tiếp nhận tin tức từ ban Tình báo rồi. Lúc này cũng quen miệng. Là tin tức từ Hội Đồng Viện.

Chương 1189: Khiếp sợ

- Cái gì? Mở động Long Sơn Phong?

Không ngoài dự đoán của Giang Nguyên, sau khi Lý Nguyên Bân nói ra nội dung chủ yếu của cuộc họp lần này, tất cả các thành viên Hội Đồng Viện đều biến sắc.

Đối với việc Lý Nguyên Bân yêu cầu được hội đàm chính thức,

Thiên Y Viện rất coi trọng. Mặc dù hội đàm này không có nghĩa là đại diện cho toàn bộ Tuyệt Y Đường, nhưng Lý Nguyên Bản là người sáng lập và phụ trách, ý nghĩa của nó cũng chẳng có gì khác biệt.

Cho nên, cho dù Đường chủ Tuyệt Y Đường là Giang Văn Ba không tham dự, chỉ có Giang Nguyệt Minh đi cùng, nhưng thành viên Thiên Y Viện tham gia hội đàm có đến ba vị Ủy viên thường vụ và năm vị ủy viên phổ thông, tổng cộng là tám người.

Toàn bộ Hội Đồng Viện, ngoại trừ Trưởng ban ban Giám sát Lưu Mộc Dương và một số Ủy viên phổ thông không tham gia, hơn một nửa thành viên Hội Đồng Viện đã có mặt trong cuộc họp lần này.

Dĩ nhiên, trước đó đã có thông báo.

Mặc dù đã sớm biết hội đàm lần này có thể sẽ liên quan đến vấn đề tương đối quan trọng, nhưng các thành viên Hội Đồng Viện đang ngồi đây, trừ Giang Nguyên, tất cả đều kinh hãi.

Không ai có thể nghĩ đến, hội đàm vừa mới bắt đầu, Lý Nguyên Bản không hề có màn dạo đầu đã trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

Nháy mắt, các vị Ủy viên đang ngồi đều kinh ngạc, sau đó quay sang nhìn nhau, thấp giọng bàn luận, không biết tại sao vị y sư Lý Nguyên Bản này lại đột nhiên nhắc đến vấn đề đó.

Nên biết rằng, động Long Sơn Phong là cấm địa trăm ngàn năm của Thiên Y Viện, do Thiên Y Viện bảo vệ. Ngoại trừ sự kiện hai mươi năm trước của y sư Lý Nguyên Bản ra, trên căn bản không có ai nhắc đến. Tại sao bây giờ Lý Nguyên Bản lại nhắc đến nó?

Trong lúc mọi người đang thảo luận, Từ Khả Liễu ngồi chính giữa lơ đãng nhìn Giang Nguyên, thấy gương mặt của hắn không kinh ngạc như mọi người, trong lòng liền thở dài.

Ngay cả y sư La Thiên Minh ngồi bên kia, sau khi sửng sốt một chút liền theo bản năng mà nhìn sang Giang Nguyên, định trao đổi với hắn một chút. Nhưng khi quay đầu lại, thấy sắc mặt bình tĩnh của hắn thì ngẩn người, sau đó cau mày, nghĩ:

- Chẳng lẽ Lý Nguyên Bản đã sớm thông báo cho đệ tử của mình

rồi sao? Nhưng tại sao nó lại không nói với Hội Đồng Viện? Như vậy là không tốt rồi.

Thấy mọi người rì rào bàn tán, Lý Nguyên Bản cười nhạt. Ông ta đã sớm dự liệu được phản ứng như vậy, nhưng ông một chút cũng không gấp, chờ đối phương lên tiếng.

- Y sư Nguyên Bản, ông cũng biết động Long Sơn Phong là cấm địa của Thiên Y Viện. Tổ tiên từng có lệnh cấm, Thiên Y Viện chúng ta gánh vác trách nhiệm canh giữ, nghiêm cấm tất cả mọi người ra vào.

Thoáng lấy lại bình tĩnh, Từ Khải Liễu nghiêm túc nói với Lý Nguyên Bản:

- Tôi không biết vì sao y sư Nguyên Bản lại nhắc đến chuyện này. Nhưng tuyệt không thể nào...

Lý Nguyên Bản cười khẽ:

- Viện trưởng Từ đừng kết luận vội vàng như vậy.

- Tại sao?

Từ Khải Liễu cau mày hỏi.

- Tôi tất nhiên biết về lệnh cấm, nhưng lệnh cấm cũng đã truyền lưu ngàn năm. Ngàn năm trước, tổ tiên chúng ta đã từng lập cấm lệnh, nhưng chúng ta đều không biết rõ nguyên nhân. Bây giờ đã ngàn năm trôi qua rồi, khoảng thời gian đó cũng đã xảy ra rất nhiều thay đổi.

Nói đến đây, Lý Nguyên Bản hừ một tiếng;

- Không nói cái gì khác, cấm lệnh thật ra cũng đã bị phá hơn hai mươi năm trước rồi.

Lý Nguyên Bản vừa nói xong, sắc mặt các thành viên Thiên Y Viện không khỏi ngưng ngùn. Cấm lệnh động Long Sơn Phong cấm tất cả mọi người ra vào, nhưng sự kiện động Long Sơn Phong hai mươi năm trước, Lý Nguyên Bản và hai đệ tử của mình đã bị Chu Thế Dương lừa gạt vào trong. Nghiêm túc mà nói, cấm lệnh của

động Long Sơn Phong đúng là đã bị phá.

Thấy tất cả mọi người đều bất ngờ, Lý Nguyên Bản cười khẽ một tiếng, sau đó tiếp tục nói:

- Tôi không biết vì sao tổ tiên lại để lại cấm lệnh. Tôi nghĩ chắc mọi người cũng không biết đúng không?

Mọi người mở to mắt nhìn nhau. Tất cả đều là thành viên Hội Đồng Viện, là người có quyền lực tối cao của Thiên Y Viện. Ngoại trừ một số chuyện quá cơ mật ra, mọi người trên cơ bản đều có tư cách tiếp xúc. Liên quan đến cấm lệnh động Long Sơn Phong, mặc dù trăm ngàn năm qua vẫn được liệt vào cấm lệnh cao nhất, nhưng tài liệu có liên quan lại không nói rõ ràng vì sao tổ tiên lại đặt ra cấm lệnh như vậy.

Lý Nguyên Bản cũng đã từng là thành viên Hội Đồng Viện, tất nhiên cũng biết chuyện này.

Lý Nguyên Bản tiếp tục nói:

- Mọi người không biết là bởi vì trăm ngàn năm qua không ai bước vào đó, còn tôi thì đã đi vào.

Nghe xong, ánh mắt mọi người sáng lên, không nhịn được khẽ hít một tiếng. Quả thật, mặc dù năm đó không ít người cũng đã nghĩ đến vấn đề này, nhưng vẫn không có câu trả lời. Trước mắt, Lý Nguyên Bản là người chân chính tiến vào động Long Sơn Phong. Bên trong động Long Sơn Phong có gì, vì sao lại bị liệt vào cấm địa, có lẽ chỉ có Lý Nguyên Bản mới biết được nguyên nhân chính xác. Hơn nữa còn biết được trong đó có thứ gì.

Nhìn tất cả mọi người bị lời nói của mình thu hút, ánh mắt Lý Nguyên Bản lóe lên sự đắc ý. Đây vốn là một trong những kế hoạch của ông ta. Thấy mọi người như vậy, chuyện này chẳng khác nào hoàn thành gần một nửa.

Lúc này, Giang Nguyên vẫn bình tĩnh ngồi ở đó. Mặc dù trên gương mặt cũng lộ vẻ hiếu kỳ, nhưng khi quan sát biểu hiện và thần thái của Lý Nguyên Bản, với lực tinh thần cường đại của hắn, tất nhiên đã nhìn ra được sự đắc ý lóe lên trong mắt Lý Nguyên

Bân. Nhưng hắn vẫn không nói tiếng nào. Lúc này hắn không thể ngăn cản bất kỳ hành động của Lý Nguyên Bân. Cho dù hắn muốn ngăn cản, cũng phải chờ Lý Nguyên Bân nói ra mục đích thật sự mới được.

Nhìn vẻ mặt tràn đầy mong đợi và hiếu kỳ, ngay cả Từ Khải Liễu cũng vậy, Lý Nguyên Bân khẽ mỉm cười, tiếp tục nói:

- Năm đó, sau khi tôi tiến vào động Long Sơn Phong, đã ở trong đó một khoảng thời gian rất dài, cũng đã tiến hành dò xét bên trong, mới hiểu vì sao năm đó tổ tiên lại cấm hậu nhân tiến vào trong đó.

- Vì sao?

La Thiên Minh và Lý Nguyên Bân là người có quan hệ thân thiết nhất, cũng không kiêng kỵ, nóng lòng hỏi.

Thần sắc Lý Nguyên Bân nghiêm lại, liếc mắt nhìn mọi người, trầm giọng nói:

- Bởi vì, bên trong động Long Sơn Phong còn có một mảnh thiên địa khác.

Ánh mắt mọi người mở to, ngay cả hô hấp cũng nặng nề hơn hai phần.

- Lão Lý, mảnh thiên địa bao lớn? Có gì đặc biệt?

Y sư La Thiên Minh lại khẩn trương hỏi.

Nhìn ánh mắt mở to đầy kinh ngạc của mọi người, Lý Nguyên Bân khẽ mỉm cười, nói:

- Thiên địa này không lớn, nhưng chu vi cũng có trăm dặm.

- Chu vi trăm dặm?

Gương mặt mọi người cứng đờ, nhất thời không nghĩ ra chu vi trăm dặm là bao lớn nhưng đại khái cũng có thể phỏng đoán được, không khỏi giật mình. Trong đó rốt cuộc là cảnh tượng như thế nào? Cuối cùng có những thứ gì? Đây chính là mảnh đất ngàn năm không có người tiến vào.

Trong đầu mọi người xuất hiện vô số hình ảnh tưởng tượng ra, ánh mắt cũng hiện lên sự ngạc nhiên lẫn hưng phấn.

Nhìn biểu hiện trước mắt của mọi người, Lý Nguyên Bản hài lòng mỉm cười.

- Mọi người có thể nghĩ đến, không gian lớn như vậy, linh khí đầy đủ, ngàn năm không có người tiến vào, trong đó sẽ có bao nhiêu linh dược?

- So sánh với hoàn cảnh của chúng ta bây giờ, đang thiếu các loại linh dược, thậm chí vô số đan dược chỉ vì thiếu một hai vị thuốc không tìm được mà tuyệt tích.

Nghe Lý Nguyên Bản nói, Từ Khải Liễu hít một hơi thật sâu, cố gắng đè ép sự dao động, lúc này mới nhìn Lý Nguyên Bản, nói:

- Y sư Nguyên Bản, hết thảy những thứ này là thật? Dẫu sao cũng chỉ có các người mới biết được.

Nghe Từ Khải Liễu nói, ánh mắt nhiệt tình của mọi người cũng lắng xuống hai phần, bình tĩnh lại. Đúng rồi, mọi người chưa vào trong đó nên không thể xác định được tình huống bên trong. Hơn nữa, mặc dù động Long Sơn Phong có rất nhiều cửa vào, nhưng dù sao cũng phải đi sâu xuống dưới. Trong hoàn cảnh dưới đất như vậy thì có sinh vật nào có thể sinh tồn được? Cho dù là có thì cũng chỉ có một hai loại, cũng không thể có quá nhiều.

Người đi vào đó đều là người của Tuyệt Y Đường. Ông ta nói có cái gì thì nó có cái đó thôi.

Thấy Từ Khải Liễu nghi ngờ, Lý Nguyên Bản khẽ cười, nói:

- Tôi đã nói, bên trong động Long Sơn Phong là một mảnh thiên địa kỳ diệu. Hơn nữa chu vi lại có trăm dặm. Ngoài ra còn có nước, gió, ánh sáng...

Nói đến đây, Lý Nguyên Bản mỉm cười nhìn Giang Nguyên vẫn một mực không lên tiếng:

- Tôi nghĩ Giang Nguyên cậu chắc cũng đã biết được một số thứ từ cha của cậu.

Nghe Lý Nguyên Bản nói, tất cả mọi người đều nhìn về phía Giang Nguyên. Đặc biệt là Liêu Long Căn và La Thiên Minh. Cả hai đều cau mày. Nếu Giang Nguyên biết, vì sao không nói cho Hội Đồng Viện?

Giang Nguyên nheo mắt, cũng không cảm thấy ngạc nhiên khi Lý Nguyên Bản biết Giang Văn Ba đã tiết lộ cho hắn một số thứ. Mặc dù Giang Văn Ba nói riêng với hắn, nhưng Lý Nguyên Bản là người cao thâm khó lường, có thể đoán được cũng không kỳ quái.

Nhưng nói ra lúc này, đúng là có chút hiệu quả đặc biệt.

Lập tức gật đầu:

- Đúng là ông ấy đã tiết lộ một chút nhưng cũng không cụ thể. Hơn nữa tôi cũng không xác nhận nó có thật hay không.

Thấy Giang Nguyên gật đầu xác nhận, Lý Nguyên Bản cười một tiếng, chậm rãi lắc đầu, nói:

- Giang Nguyên, chuyện này là chuyện cực kỳ bí mật của Tuyệt Y Đường. Nhưng cha con cậu là huyết mạch tình thâm. Cho nên nó nói cho cậu biết, tôi cũng không trách.

- Nhưng nếu ngay cả lời của nó mà cậu cũng không tin, vậy thì cậu không đúng rồi.

Lý Nguyên Bản vừa nói xong, mọi người đều cau mày một cái.

Chương 1190: Cám dỗ

Đối với việc Lý Nguyên Bản lợi dụng quan hệ cha con Giang Nguyên và Giang Văn Ba, mọi người trong Thiên Y Viện có chút bất mãn. Dù sao Giang Nguyên cũng là Ủy viên thường vụ Hội Đồng Viện Thiên Y Viện. Ý đồ trong lời nói của Lý Nguyên Bản rõ ràng có chút không đúng.

Nhưng lúc này cũng không có người nào quá mức so đo chuyện này. Tất cả mọi người đều cảm thấy hứng thú với động Long Sơn Phong hơn.

- Chư vị chắc biết, hơn hai mươi năm qua, Tuyệt Y Đường chúng tôi có thể phát triển gần bằng Thiên Y Viện, tất không thoát khỏi những linh dược bên trong động Long Sơn Phong.

Nói đến đây, Lý Nguyên Bản khẽ cười một tiếng:

- Đối với điều này, tôi nghĩ mọi người hẳn sẽ không hoài nghi.

Không thể không nói lời này của Lý Nguyên Bản rất có lý. Ngay cả Giang Nguyên cũng không thể không thừa nhận, lý do này rất thuyết phục.

Ít nhất có rất nhiều thành viên Hội Đồng Viện cũng bắt đầu tin tưởng Lý Nguyên Bản không nói dối.

Tất cả mọi người đều động lòng.

Với tình huống bây giờ, các vườn thuốc lớn của viện, việc sản xuất linh dược càng lúc càng ít, khiến cho các dược liệu để luyện đan dược thượng phẩm và siêu phẩm đều tuyệt tích. Cho dù trăm năm qua có giữ được một ít linh dược, nhưng vì Giang Nguyên luyện đan ngày càng nhiều, dược liệu đó cũng đã nhanh chóng giảm bớt.

Dựa theo tình huống bây giờ, chưa đến mười năm nữa, sẽ có nhiều loại đan dược sẽ không còn.

Nếu đúng như lời của Lý Nguyên Bản, bên trong động Long Sơn Phong có nhiều linh dược như vậy, thực lực của Thiên Y Viện sẽ tăng lên rất nhiều. Cộng thêm Giang Nguyên đang ở đây, đan dược tuyệt tích trăm năm sẽ có cơ hội được thấy ánh mặt trời.

Đối mặt với tình huống như vậy, giống như Lý Nguyên Bản đã đoán, không một ai của Thiên Y Viện có thể cự tuyệt cảm dỗ này, ngay cả ánh mắt của Từ Khải Liễu cũng tràn đầy hưng phấn và khiếp sợ.

- Cho nên, bây giờ tôi đại khái có thể đoán được vì sao năm đó tổ tiên lại liệt động Long Sơn Phong thành cấm địa. Hẳn bọn họ đã sớm dự liệu được một số tình huống. Cho nên đặc biệt cất giữ cho hậu bối chúng ta một mảnh đất sống còn.

Tuy nghe lý do này của Lý Nguyên Bản có vẻ miễn cưỡng, nhưng

không ai có thể phủ nhận nó được.

Cảm nhận được hơi thở có chút nặng nề của các thành viên Hội Đồng Viện bên cạnh, Giang Nguyên nhẹ hít một hơi, có chút không biết làm sao.

Giang Nguyên không hề phản đối chuyện mở động Long Sơn Phong. Ít nhất, theo những gì mà Cửu Vĩ đã nói, có lẽ động Long Sơn Phong cũng có liên quan đến nó.

Nhưng bây giờ, theo tình huống mà nói, Giang Nguyên nhất định phải trì hoãn việc này nửa tháng mới được. Cho nên, lập trường của hắn trong chuyện này có chút không kiên định. Nếu hắn đồng ý, hơn nữa Hội Đồng Viện cũng phê chuẩn thông qua. Như vậy, Lý Nguyên Bản tuyệt đối sẽ mau sớm thúc đẩy chuyện này. Nhiều nhất một tuần lễ sẽ tiến hành.

Vì thế, Giang Nguyên vẫn ôm thái độ trông chờ. Chuyện này tốt nhất là nên kéo dài. Cho đến nửa tháng sau, Cửu Vĩ hoàn toàn được giải phong, khi đó sẽ biết động Long Sơn Phong có liên quan đến nó hay không.

Nếu không có, Giang Nguyên tuyệt đối không đồng ý mở động Long Sơn Phong. Dù sao, cho đến bây giờ, hắn còn phải khẳng định mục đích của Lý Nguyên Bản khi muốn tiến vào động Long Sơn Phong lần nữa.

Dựa theo lời giải thích không rõ ràng của Giang Văn Ba, bên trong động Long Sơn Phong cũng tràn ngập nguy hiểm. Mặc dù có các loại linh dược, nhưng cũng không cần thiết phải vì nó mà mạo hiểm.

Ít nhất, cho dù Thiên Y Viện muốn tiến vào, cũng không cần phải kèm theo nhân tố gây nguy hiểm là Lý Nguyên Bản.

Thoáng trầm mặc một chút, cảm nhận tâm trạng kích động của các thành viên Hội Đồng Viện chung quanh, Giang Nguyên hít một hơi thật sâu, hỏi:

- Y sư Lý Nguyên Bản, theo như tôi được biết, bên trong động Long Sơn Phong ngoại trừ những linh dược kia thì còn có rất nhiều nguy

hiểm ẩn núp. Cho nên, tôi cảm thấy chuyện này nên thận trọng cân nhắc. Dù sao năm đó tổ tiên để lại lệnh cấm cũng không nói rõ ràng. Chúng ta cần suy tính nguy hiểm trong đó.

Nghe Giang Nguyên nói, Lý Nguyên Bân cau mày. Ông nghĩ đến Thiên Y Viện sẽ có người phản đối, nhưng không nghĩ đến người phản đối lại là Giang Nguyên.

Những thành viên bên cạnh Giang Nguyên, lúc này ánh mắt đều hiện lên sự nghi hoặc. Bọn họ cũng biết Giang Văn Ba đã từng đem một số tình huống nói cho Giang Nguyên nghe. Thậm chí bọn họ còn hoài nghi vì sao Giang Nguyên lại không đem tình huống này báo lại cho Hội Đồng Viện, có thể là có ý đồ riêng. Mà ý đồ riêng này lại có liên quan đến Giang Văn Ba và Tuyệt Y Đường.

Nhưng không nghĩ đến, Giang Nguyên lại là người đầu tiên phản đối. Rõ ràng, Giang Nguyên không đứng cùng một chiến tuyến với đối phương trong chuyện này.

Thấy Giang Nguyên nghi ngờ, ánh mắt Lý Nguyên Bân hiện lên chút tức giận, sau đó chậm rãi nói:

- Như cậu đã nói, bên trong động Long Sơn Phong nhất định là có nguy hiểm. Nhưng chúng ta hoàn toàn có thể ứng đối được.

- Dĩ nhiên, tôi, cha mẹ cậu trong tình huống không hề có sự chuẩn bị cũng có thể bình yên thoát khỏi động Long Sơn Phong. Bây giờ, chúng ta đã có sự chuẩn bị đầy đủ. Những thứ này hoàn toàn không phải là vấn đề.

Nghe Lý Nguyên Bân nói, mọi người đều âm thầm gật đầu. Năm đó, Lý Nguyên Bân vừa mới tấn cấp Thiên giai không lâu, hai đệ tử của ông bất quá cũng chỉ là Địa giai. Với thực lực của cả ba mà còn có thể bình an thoát hiểm, đây đối với Thiên Y Viện mà nói, căn bản không tồn tại nguy hiểm quá lớn.

Hơn nữa, cho dù là có nguy hiểm, nhưng nếu bên trong có linh dược, chút mạo hiểm đó hoàn toàn xứng đáng. Thiên Y Viện hoàn toàn có thể phái một đội cao thủ Thiên giai vào trong đó.

Nghe Lý Nguyên Bân nói, Giang Nguyên cau mày, nhưng cũng

không cách nào đưa ra được lý do để phản đối.

Thấy Giang Nguyên không nói, Lý Nguyên Bản âm thầm thở phào, quay sang nói với Từ Khải Liễn:

- Viện trưởng Từ, không biết bà cảm thấy chuyện này như thế nào?

Từ Khải Liễn chớp mắt, sắc mặt nghiêm túc nhìn Lý Nguyên Bản nói:

- Y sư Nguyên Bản, tôi không biết vì sao ông lại có đề nghị này? Dù sao động Long Sơn Phong cũng là khu vực thuộc về Thiên Y Viện.

- Viện trưởng Từ, thật không giấu diếm. Bây giờ tôi muốn luyện chế một đan dược, nhưng dược liệu chủ yếu lại chỉ có bên trong động Long Sơn Phong. Cho nên, tôi mới cố ý đưa ra đề nghị này với mọi người.

Lý Nguyên Bản dường như đã dự liệu được vấn đề của Từ Khải Liễn, cười nói:

- Nếu chúng ta đạt thành nhất trí, Tuyệt Y Đường có thể cân nhắc nhập vào Thiên Y Viện.

Lý Nguyên Bản vừa nói xong, không khí trong phòng liền lắng lại.

- Nhập vào Thiên Y Viện?

Chương 1191: Thảo luận

Không có ai nghĩ đến Lý Nguyên Bản lại đưa ra điều kiện như thế.

Cho dù là Giang Nguyên, nghe Lý Nguyên Bản nói xong, ánh mắt cũng ngưng trệ, sau đó nhìn chằm chằm Lý Nguyên Bản, muốn biết ông nói đùa hay là nói thật. Hẳn biết rất rõ, nếu Lý Nguyên Bản ném ra một cái đồ lớn như vậy, việc mở động Long Sơn Phong sẽ không còn cách nào để cản trở.

Ít nhất tám thành viên của Hội Đồng Viện đều có phản ứng giống

Giang Nguyên, mở to mắt nhìn Lý Nguyên Bản đối diện.

Giang Nguyên nhìn vào hai mắt Lý Nguyên Bản, trong lòng âm thầm cười khở. Với lực tinh thần khổng lồ của hắn, dĩ nhiên nhiên có thể cảm nhận được, Lý Nguyên Bản nói là thật, nụ cười trên gương mặt đã thể hiện rõ hết thảy.

- Đáng chết, khó trách ông ta lại tự tin như vậy.

Cố gắng đè ép sự sợ hãi trong lòng, lúc này Giang Nguyên mới hoàn toàn sáng tỏ vì sao Lý Nguyên Bản lại trực tiếp đưa ra yêu cầu mở động Long Sơn Phong.

Đối mặt với cám dỗ như thế, đứng trên lập trường của Thiên Y Viện, thật sự không cách nào kháng cự.

Không ai dám khinh thường sự tồn tại của Tuyệt Y Đường bởi tổ chức đang ẩn núp trong bóng tối này chẳng qua chỉ lộ ra một góc băng sơn mà thôi.

Căn cứ theo tin tức mà ban Tình báo ngoại viện đã điều tra, cho đến bây giờ Thiên Y Viện vẫn chưa thể hoàn toàn nắm giữ tình huống thực lực cụ thể của Tuyệt Y Đường.

Mặc dù bây giờ Thiên Y Viện và Tuyệt Y Đường đang đứng trong trạng thái hòa bình, nhưng bất kể thế nào, Tuyệt Y Đường vẫn là đại họa mà Thiên Y Viện cần phải đối mặt.

Nếu thật như lời Lý Nguyên Bản đã nói, ông ta nguyện ý nhập Tuyệt Y Đường vào Thiên Y Viện, đối với Thiên Y Viện mà nói, tuyệt đối là chuyện nhất cử lưỡng tiện, không ai có thể từ chối cám dỗ như vậy.

Trừ phi có người có thể chứng minh mở động Long Sơn Phong sẽ tạo thành nguy hại cực lớn. Nếu không, sẽ không có ai ngăn cản.

Giang Nguyên nhắm mắt, sau đó hít sâu một hơi, nhắm mắt lại. Chuyện kế tiếp, hắn đã không còn quyền ngăn cản và quyết định.

Chỉ trong một khắc ngắn ngủi, Lý Nguyên Bản đã đưa tất cả những tài liệu có liên quan đến Tuyệt Y Đường đến trước mặt Hội Đồng Viện Thiên Y Viện. Hội đàm lần này tạm thời chấm dứt, bởi vì

không có ai hoài nghi thành ý của Lý Nguyên Bản, cũng không có ai có thể từ chối cảm dỗ Tuyệt Y Đường nhập vào Thiên Y Viện.

Đối mặt với yêu cầu của Lý Nguyên Bản, Hội Đồng Viện phải tổ chức một hội nghị mở rộng, thảo luận đề nghị này của Lý Nguyên Bản, hay có thể nói là yêu cầu.

Khi tất cả mọi người bước ra khỏi phòng họp, bầu không khí vô cùng cổ quái.

Có người lo lắng, có người vui mừng, nhưng tổng thể mà nói thì vui mừng chiếm đa số.

Động Long Sơn Phong trăm ngàn năm qua không hề có bất kỳ dị động. Mặc dù hàng năm Thiên Y Viện đều phái nhân viên đến trú đóng, nhưng cũng không ai phát hiện được điều gì bất thường. Hơn nữa, trong động Long Sơn Phong phóng ra một năng lượng phóng xạ rất đặc biệt, khiến cho người trú đóng gần đó gặp ảnh hưởng vô cùng lớn.

Thậm chí phải hao phí một số đan dược đặc biệt cung cấp cho người trú đóng mới có thể chống đỡ được loại năng lượng phóng xạ.

Có thể thoát khỏi cảnh lúc nào cũng phải mặc quần áo chống phóng xạ, còn có thể tìm được rất nhiều linh dược bên trong, không ai có thể cự tuyệt được cảm dỗ này, mà cũng không có lý do để cự tuyệt, đừng nói chi là Tuyệt Y Đường có thể vì vậy mà sáp nhập vào Thiên Y Viện.

Không ai có thể hoài nghi thành ý của Lý Nguyên Bản. Từ tài liệu mà ông ta cung cấp, mọi người có thể nhìn thấy, Lý Nguyên Bản là tương đối có thành ý.

Yêu cầu của ông ta chỉ là Thiên Y Viện mở mở động Long Sơn Phong, để ông mang theo một số người cùng người của Thiên Y Viện tiến vào bên trong tìm linh dược mà thôi.

Lý Nguyên Bản cũng không rời đi, trực tiếp ở lại nhà khách của Thiên Y Viện, chờ Thiên Y Viện đưa ra quyết định sau cùng. Điều này lại càng làm cho tinh thần Giang Nguyên căng lên hai phần.

- Xem ra, Lý Nguyên Bản đã không cho mình quá nhiều thời gian để chuẩn bị.

Khi bước vào phòng làm việc của Từ Khải Liễn, Giang Nguyên âm thầm thở dài.

Lưu Mộc Dương đến rất nhanh. Mọi người lại ngồi xuống trong phòng Từ Khải Liễn. Rõ ràng Lưu Mộc Dương cũng nghe nói yêu cầu và đề nghị của Lý Nguyên Bản.

- Được rồi, Mộc Dương, ông hãy xem qua bản ghi chép nội dung cuộc họp chút đi. Sau đó chúng ta tạm thời thảo luận trước một chút.

Sắc mặt Từ Khải Liễn ngưng trọng, đưa một phần văn kiện cho Lưu Mộc Dương.

Lưu Mộc Dương gật đầu, cũng không nói nhiều, ngồi một bên xem qua bản ghi chép nội dung cuộc họp.

Liêu Long Căn ngồi bên cạnh cũng không lên tiếng, khẽ cau mày bưng tách trà, nhẹ nhàng ngửi mùi hương của trà.

Tất cả mọi người đều biết, khi Liêu Long Căn có biểu hiện như vậy, chính là ông đang rất nghiêm túc cân nhắc vấn đề nào đó.

Biểu hiện của Giang Nguyên cũng không khác gì lắm, lẳng lặng ngồi trên ghế salon, giống như đang nhắm mắt dưỡng thần.

Ảnh hưởng mà Lý Nguyên Bản mang đến cũng không chỉ có bốn thành viên Ủy viên thường vụ chịu, mà tất cả các thành viên Hội Đồng Viện đều tùm năm tùm ba thảo luận chuyện này.

Liên quan đến tin tức này, các thành viên Hội Đồng Viện tham gia cuộc họp cũng không giấu diếm. Dĩ nhiên, việc bàn luận cũng chỉ giới hạn trong phạm vi các thành viên Hội Đồng Viện mà thôi.

Trước khi Hội Đồng Viện còn chưa đưa ra quyết định chính thức, tin tức như vậy dĩ nhiên là không thể tuyên bố với người khác.

- Liên quan đến điều này, ông có ý kiến gì không?

Sắc mặt Chu Hạo Bình ngưng trọng nhìn La Thiên Minh. Trong số các vị Ủy viên bình thường của Hội Đồng Viện, quyền phát ngôn lớn nhất cũng chỉ có hai người. Hai người lúc này cũng tậm lại thảo luận. Bất kể thế nào, trong chuyện này, hai người cũng có quyền phát ngôn đầy đủ nhất.

La Thiên Minh là người có quan hệ tốt nhất với Lý Nguyên Bản. Chu Hạo Bình cũng muốn lắng nghe chút ý kiến của La Thiên Minh.

Sắc mặt La Thiên Minh có chút kích động và hưng phấn, chậm rãi hít một hơi thật sâu, nói:

- Tôi cũng biết Nguyên Bản không phải là loại người không nhớ tình xưa. Cho nên, lần này tôi cũng không cảm thấy bất ngờ. Nhưng chuyện liên quan đến động Long Sơn Phong, tổng phải thận trọng mới được.

Nghe La Thiên Minh nói, Chu Hạo Bình gật đầu một cái, thoáng chút yên lòng. Xem ra, mặc dù La Thiên Minh có quan hệ không tệ với Lý Nguyên Bản, nhưng cuối cùng vẫn giữ vững được sự bình tĩnh của một thành viên Hội Đồng Viện Thiên Y Viện.

- Ý kiến của tôi chính là như vậy. Dù sao tổ tiên đã xác nhận động Long Sơn Phong là cấm địa. Hết thủy phải cẩn thận mới được.

Chu Hạo Bình thông thả nói:

- Nhưng nếu chuyện này đúng như lời của Lý Nguyên Bản đã nói, hoàn toàn đáng để cân nhắc.

La Thiên Minh chậm rãi gật đầu:

- Nhưng chủ yếu còn phải xem ý kiến của cuộc họp thường ủy. Dựa theo ý kiến của y sư Nguyên Bản, chiều nay hoặc ngày mai, Hội Đồng Viện sẽ tổ chức hội nghị lần nữa.

- Nếu y sư Nguyên Bản yêu cầu tự ông ấy tiến vào động Long Sơn Phong...

Nói đến đây, La Thiên Minh dừng lại một chút, sau đó nhìn Chu Hạo Bình đối diện, nói:

- Như vậy, tôi nghĩ sẽ không có vấn đề gì quá lớn.

Chu Hạo Bình như có điều suy nghĩ, gật đầu nói:

- Cũng đúng.

Những chỗ khác cũng không thiếu các thành viên Hội Đồng Viện đang bàn tán chuyện này.

Nhưng tất cả mọi người đều chú ý vào phòng làm việc của Viện trưởng. Ai cũng biết, quyết định của bốn vị Ủy viên thường vụ mới là quan trọng nhất, có tính quyết định nhất.

Mặc dù đã sớm biết được tình huống đại khái, nhưng sau khi xem qua ghi chép của cuộc họp, gương mặt Lưu Mộc Dương vẫn hiện lên sự rúng động.

Chậm rãi khép văn kiện lại, nâng tách trà nhấp một ngụm, thoáng lấy lại bình tĩnh, lúc này mới nhìn ba người trước mặt, nói:

- Ý kiến của các người là...

Từ Khải Liểu khẽ cười một tiếng, gật đầu nói:

- Tôi nghĩ chúng ta không cách nào từ chối được cảm dỗ như vậy.

Liêu Long Căn cười khổ, chậm rãi nói:

- Tôi không biết vì sao Lý Nguyên Bản lại làm như vậy, nhưng tôi biết tôi cũng không cách nào phản đối chuyện này.

Nhìn biểu hiện của hai người, Lưu Mộc Dương cũng cười khổ:

- Nhưng chúng ta phải cẩn thận cân nhắc chuyện này. Chúng ta căn bản không có bất kỳ tài liệu gì liên quan đến động Long Sơn Phong. Năm đó các tổ tiên cũng vậy. Nếu đã lập thành cấm địa, vì sao lại không nói rõ?

Ba người đều lắc đầu.

Nhưng cả ba vừa nói xong, đột nhiên cảm thấy có chút khác thường, sau đó cùng quay đầu nhìn về phía Giang Nguyên, ai nấy

đều kinh ngạc.

- Hiếm thấy cậu có lúc không lên tiếng nhỉ?

Nhìn Giang Nguyên lẳng lặng uống trà, Từ Khải Liễu không nhịn được cười nói.

Giang Nguyên nhún vai, sau đó đặt tách trà xuống, thở dài nói:

- Cũng không còn cách nào để chúng ta lựa chọn. Cho nên tôi chọn cách không lên tiếng.

Nhìn Giang Nguyên lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ khó có được, Lưu Mộc Dương khẽ cau mày:

- Cậu không có ý kiến nào sao? Bất kể thế nào, cậu và Lý Nguyên Bản cũng gần gũi hơn so với chúng tôi mà.

- Ý kiến của tôi?

Giang Nguyên cười khẽ:

- Nếu dựa theo ý kiến của tôi, chính là kéo dài chuyện này thêm một thời gian, điều tra cận kề rồi nói sau. Đồng thời chuẩn bị toàn diện, phòng ngừa vạn nhất.

Nói đến đây, Giang Nguyên dừng lại một chút, sau đó nhìn ba người, nói:

- Dĩ nhiên, ổn thỏa nhất chính là bây giờ phái người vào động Long Sơn Phong trước. Ít ra, trước khi đạt thành hiệp nghị, chúng ta thăm dò được tình huống đại khái rồi nói sau.

Giang Nguyên vừa nói xong, cả ba đều im lặng. Từ Khải Liễu nhìn Lưu Mộc Dương và Liêu Long Căn, hỏi:

- Ý kiến của hai người như thế nào?

Liêu Long Căn khẽ gật đầu:

- Lý Nguyên Bản sẽ không cho chúng ta quá nhiều thời gian. Hơn nữa, chúng ta cứ tiến hành điều tra có liên quan, chẳng qua không

hoàn toàn nhả vào động Long Sơn Phong mà thôi. Cho nên, không nhất định có thể kéo dài được bao lâu.

- Tôi đoán, có thể thời gian cho chúng ta cũng không quá một tuần. Lý Nguyên Bản tất sẽ muốn một câu trả lời.

Nói đến đây, Liêu Long Căn nhìn ba người, trầm giọng nói:

- Các người có để ý không, Lý Nguyên Bản trực tiếp ở lại trong viện chờ câu trả lời của chúng ta. Xem thái độ của ông ấy, nếu lần này đàm phán thất bại, ông ta rất có thể sẽ có thái độ quyết liệt.

Nghe xong, cả ba đều gật đầu, sắc mặt càng ngưng trọng vài phần. Đối với thái độ lần này của Lý Nguyên Bản, bọn họ tất nhiên nhìn ra được.

Chương 1192-1: Chuẩn bị

Bầu không khí của hội nghị mở rộng khá nhiệt liệt.

Dĩ nhiên, cũng có thể dùng hai từ hưng phấn và sục sôi để hình dung.

Hiện tại, vấn đề tài nguyên dược liệu của Thiên Y Viện chẳng khác nào nút cổ chai. Thậm chí còn sa sút. Không ai có thể kháng cự được sự cấm dỗ động Long Sơn Phong đang có rất nhiều linh dược tồn tại.

Mặc dù sự sa sút này là vấn đề chung của toàn bộ Thiên Y Viện, nhưng thành viên đủ tư cách tham gia hội nghị Hội Đồng Viện mở rộng, ngoại trừ thành viên Hội Đồng Viện ra thì còn có chủ quản của các bộ môn, đều là các lão đồng chí trên sáu mươi.

Trên căn bản, đây cũng là số tuổi chung của các thành viên tham gia cuộc họp, trừ Giang Nguyên là người trẻ nhất mà thôi.

Các lão đồng chí này trên căn bản đã cảm nhận qua sự vinh quang của Thiên Y Viện năm đó. Khi hoàn cảnh toàn cầu trở nên ác liệt, nghiêm trọng nhất là ba bốn chục năm trước, Thiên Y Viện đã bắt đầu xuất hiện tình huống tài nguyên thiếu thốn.

Trước đây, Thiên Y Viện rất hiếm khi bởi vì chuyện linh dược thiếu thốn mà đưa đến khốn cảnh như bây giờ. Hiện tại, bởi vì vấn đề đó, trong tình huống có rất nhiều trường hợp cần phải dùng đan dược nhưng lại không luyện ra được. Thậm chí còn có đan dược bị tuyệt tích.

Trong lúc mọi người không biết phải làm sao, nghe bên trong động Long Sơn Phong tồn tại rất nhiều linh dược, mặc dù vẫn có một số lão đồng chí tương đối bảo thủ duy trì ý kiến của mình, nhưng đối mặt với vấn đề lớn như thế, rất nhanh đã dần để ra thế yếu của mình.

Tất cả mọi người đều biết, cứ dựa theo tình huống như bây giờ, nhiều nhất chưa đến hai ba chục năm nữa, các linh dược đất tiền trong kho Thiên Y Viện sẽ hết. Thiên Y Viện sẽ rơi vào tình cảnh lúng túng. Bởi vì những tình huống có thể xuất hiện trong tương lai, Thiên Y Viện đã bắt đầu có những kế hoạch điều chỉnh tương ứng từ bây giờ. Thậm chí Thiên Y Viện có thể vì điều này mà tiến hành chuyển mình đại quy mô. Các kế sách và chính sách cũng đã được dự tính. Tuy vậy, hướng đi trong tương lai của Thiên Y Viện vẫn mờ mịt, không rõ.

Nếu bây giờ có thể tìm đủ linh dược bên trong động Long Sơn Phong, hơn nữa xác nhận hoàn cảnh bên trong động Long Sơn Phong không bị ngoại giới tác động, như vậy Thiên Y Viện hoàn toàn có thể tiến hành một kế hoạch phát triển dài hạn. Hướng đi trong tương lai của Thiên Y Viện cũng sẽ đi theo chiều hướng tốt.

Không cần bởi vì đủ loại nhân tố xuất hiện mà không thể đoán trước được tương lai.

Đối mặt với tình huống như vậy, gần như tất cả các thành viên Hội Đồng Viện cùng với chủ quản các bộ môn đều có thái độ giống như nhau. Để đảm bảo an toàn, Thiên Y Viện cần phải tiến hành mở mang động Long Sơn Phong, cũng không thể vì một cấm lệnh chẳng biết nguyên nhân của tổ tiên trăm năm trước mà bỏ qua cho cơ hội phát triển và tương lai của Thiên Y Viện.

Sau khi phương hướng và quyết định được thông qua trong hội nghị Hội Đồng Viện mở rộng, tiếp theo Hội Đồng Viện sẽ chính thức đưa ra kết luận về vấn đề này.

Ngay cả việc Tuyệt Y Đường sáp nhập vào Thiên Y Viện cũng tuyệt đối không bỏ qua. Ít nhất, ngoại trừ Giang Nguyên, trong lòng tất cả thành viên Hội Đồng Viện Thiên Y Viện, Lý Nguyên Bản cuối cùng cũng là từ Thiên Y Viện mà ra. Tuyệt Y Đường và Thiên Y Viện có tổ chức tương tự với nhau. Thậm chí có thể nói là bất chước sự tồn tại của Thiên Y Viện mà sáng lập ra Tuyệt Y Đường. Trong tình huống Thiên Y Viện và Tuyệt Y Đường có phương hướng phát triển giống nhau, Tuyệt Y Đường trở về Thiên Y Viện cũng là chuyện đương nhiên. Tất cả mọi người của Thiên Y Viện đều vì mục đích này mà cố gắng.

Cộng thêm lý luận một ngọn núi không thể có hai con hổ, Thiên Y Viện và Tuyệt Y Đường không thể thống nhất kết quả, nhất định sẽ có một bên bị tiêu diệt. Mặc dù mọi người không hoài nghi Thiên Y Viện tuyệt đối sẽ là bên thắng lợi, nhưng trong tình huống giết địch ba ngàn tự tổn tám trăm, không ai muốn điều này xảy ra.

Bây giờ, Lý Nguyên Bản nguyện ý sáp nhập Tuyệt Y Đường vào Thiên Y Viện với điều kiện là mở động Long Sơn Phong, để ông ta vào đó tìm kiếm một số vị thuốc. Bất kể là Lý Nguyên Bản muốn luyện chế đan dược gì, có lợi ích gì cho ông ta, nhưng tình huống trước mắt, Thiên Y Viện tuyệt đối không có bất cứ lý do gì để cự tuyệt.

Điều đau đầu duy nhất là thời gian Lý Nguyên Bản yêu cầu thật sự quá gấp. Thiên Y Viện phải mau chóng đưa ra câu trả lời. Hơn nữa trong vòng một tuần phải chuẩn bị xong để tiến vào động Long Sơn Phong. Thiên Y Viện căn bản không có biện pháp tiến hành các hoạt động điều tra và dự đoán nguy hiểm.

- Ngày mai nhất định phải có câu trả lời cho Lý Nguyên Bản. Đây là hạn chót mà ông ấy đưa ra cho chúng ta.

Ngồi ở vị trí chính giữa, Từ Khải Liễn chậm rãi quét mắt nhìn tất cả mọi người xung quanh, trầm giọng nói:

- Cho nên, bây giờ chúng ta nhất định phải đưa ra quyết định chính xác.

Mọi người cùng gật đầu. Thật ra, tất cả đều đã chuẩn bị tâm lý trước. Nhưng tiếp theo nên làm thế nào, không ai có thể dễ dàng

nói ra miệng. Dù sao đây cũng là chuyện trọng đại. Một khi lên tiếng, rất có thể sẽ thúc đẩy chuyện này tiến về phía trước, thậm chí còn quyết định tương lai của Thiên Y Viện.

- Điều thành viên ngoại viện lập tức tiến vào động Long Sơn Phong, trong vòng ba ngày phải hoàn tất dò xét ban đầu. Nếu đúng như lời của Lý Nguyên Bản, không có điều gì bất thường, chúng ta sẽ đồng ý chuyện này, chính thức mở đàm phán.

Giọng nói lạnh lùng của Giang Nguyên vang lên trong phòng họp, phá vỡ sự yên lặng và ngưng trọng trong phòng.

Tất cả mọi người đều nhìn theo hướng thanh âm, nhìn sang vị Ủy viên thường vụ trẻ tuổi này, sau đó nhìn nhau rồi chậm rãi gật đầu. Đây có lẽ là biện pháp ứng đối chuẩn xác nhất.

Từ Khả Liễu hít một hơi thật sâu, nhìn Giang Nguyên, nói:

- Được, Giang Nguyên, cậu hãy nói cạn kế ý kiến của mình.

- Để bảo đảm sự tôn trọng Tuyệt Y Đường và y sư Lý Nguyên Bản, bí mật điều từ năm đến bảy cao thủ ngoại viện mang theo đan dược cần thiết, lập tức tiến vào động Long Sơn Phong một cách bí mật. Căn cứ theo tài liệu thể hiện, không khí bên trong khá rối loạn, có thể vũ khí nóng sẽ không phát huy được hiệu quả hoặc không thể khống chế. Ngoài ra còn có một lượng phóng xạ đặc biệt tồn tại. Mặc dù trong thời gian ngắn sẽ không có ảnh hưởng quá lớn đối với cơ thể người, nhưng ngoại viện cũng nên chuẩn bị chu đáo, tiến hành xác nhận hoàn cảnh.

- Trong vòng bảy mươi hai tiếng, bất kể gặp phải tình huống gì, bọn họ đều phải rút lui ra khỏi động Long Sơn Phong, sau đó báo cáo tình huống có liên quan với Hội Đồng Viện.

Nói đến đây, Giang Nguyên dừng lại một chút, nhìn mọi người rồi nói tiếp:

- Nếu trong vòng bảy mươi hai tiếng không thể trở về, nhất định phải dừng kế hoạch mở động Long Sơn Phong lại, hủy bỏ đàm phán, đồng thời chuẩn bị hết thủy ứng đối với bất kỳ dị động nào của Tuyệt Y Đường.

Giang Nguyên nói xong, bầu không khí trong phòng lại ngưng trọng lần nữa. Thậm chí còn có chút rét lạnh.

Sắc mặt mọi người cũng có chút khó coi. Đối với hoàn cảnh bên trong động Long Sơn Phong và sự thống nhất với Tuyệt Y Đường, mọi người vừa có chút mong đợi vừa có chút hưng phấn. Nhưng lúc này Giang Nguyên lại nói như vậy, mọi người mới ý thức được, nếu chuyện này xảy ra bất ngờ, ứng đối có lẽ sẽ không đơn giản.

Chương 1192-2: Chuẩn bị

La Thiên Minh hít một hơi thật sâu, nhìn Giang Nguyên, hỏi:

- Có nghiêm trọng như vậy không?

- Có.

Giang Nguyên gật đầu:

- Mặc dù cấm lệnh của tổ tiên không nói rõ, nhưng chúng ta cũng không thể khinh thường. Một đội cao thủ tinh nhuệ trong trạng thái phòng thủ cao nhất cũng không thể trở về, đó chính là khu vực mà tuyệt đối chúng ta không thể tùy tiện chạm vào.

- Lần này, y sư Lý Nguyên Bản lại nôn nóng như vậy, thậm chí còn dùng Tuyệt Y Đường để làm điều kiện đổi lấy thời gian ngắn nhất tiến vào động Long Sơn Phong. Điều này nói rõ ông ấy đang rất cấp bách. Một khi chúng ta dừng lại kế hoạch động Long Sơn Phong, nhất định phải chuẩn bị hết thủy tình huống ứng đối.

Nghe Giang Nguyên nói, mọi người lại hít một hơi khí lạnh. Mặc dù cảm thấy lời nói của Giang Nguyên có chút giật gân, nhưng không ai có thể phủ nhận. Chuẩn bị như vậy rất cần phải có.

Nhìn phản ứng của mọi người, Từ Khải Liễu gật đầu:

- Mọi người còn có ý kiến hoặc bổ sung gì nữa không?

Lại một bầu không khí im lặng. Tất cả đều khẽ gật đầu. Đối với

tình huống trước mắt, cẩn thận một chút cũng tốt. Hơn nữa, Viện trưởng rõ ràng đã ủng hộ kế hoạch của Giang Nguyên. Trong tình huống không ai bổ sung, mọi người tất nhiên sẽ không có ý kiến.

- Được, truyền lệnh gọi ngoại viện vào đây.

Lý Nguyên Bân lẳng lẳng nằm trên ghế, ánh mắt khép hờ, lộ ra thần sắc uể oải.

Lúc này, Giang Nguyệt Minh bên cạnh cũng không còn sự lạnh lùng như ngày thường, mặt đầy căng thẳng nhìn chăm chăm vào máy vi tính xách tay, dường như đang chờ gì đó.

Không bao lâu sau, Giang Nguyệt Minh giật mình, sau đó ngẩng đầu nhìn Lý Nguyên Bân, chậm rãi nói:

- Nhận được tin tức, vừa rồi có một chiếc trực thăng rời khỏi Thiên Y Viện, bên trên có khoảng bảy tám người.

Nghe xong, Lý Nguyên Bân chậm rãi mở mắt ra, ánh mắt vốn mờ đục lóe lên tia sắc lạnh, nói:

- Ừm, bảo người chú ý quan sát tình huống động Long Sơn Phong. Nếu có phát hiện, tùy thời báo cáo.

- Vâng.

Sau khi nói xong, Lý Nguyên Bân lại nhắm mắt lại, giống như đang ngủ nhưng rồi lại nhẹ nhàng thở ra một hơi, thấp giọng nói:

- Anh của con không đúng rồi.

- Ờ?

Giang Nguyệt Minh ngẩn người, cau mày nói:

- Tổ sư gia, ý của người là...

- Mấy ngày qua, ta vẫn luôn chủ động nhắc lại chuyện cũ với cao tăng Thiên Y Viện, để bọn họ lơ là cảnh giác và kháng cự, vẫn luôn nghĩ rằng ta là thành viên cũ của Thiên Y Viện. Nhưng bây giờ, nhìn biện pháp ứng đối của bọn họ, lại còn có thể nhanh chóng

đưa ra như thế, ta nghĩ ngoại trừ anh của con ra thì thật sự nghĩ không ra trong cái đám lão già bảo thủ tham lam đó, còn có ai có thể đưa ra phản ứng nhanh chóng và chính xác đến như vậy.

Nghe giọng nói lạnh lùng của Lý Nguyên Bản, Giang Nguyệt Minh cũng cau mày, ánh mắt hiện lên sự lo âu.

Mấy tiếng sau, Giang Nguyệt Minh một lần nữa báo cáo:

- Tổ sư gia, đối phương đúng là đã đến động Long Sơn Phong.

Lý Nguyên Bản nhẹ nhàng gật đầu một cái, giống như không có gì bất ngờ:

- Biết rồi. Phân phó mọi người chuẩn bị sẵn sàng.

- Vâng.

Liên quan đến việc Tuyệt Y Đường rất có thể sẽ sáp nhập vào Thiên Y Viện, Hội Đồng Viện cũng không giấu diếm, rất nhanh đã lan khắp Thiên Y Viện.

Những chuyện mở động Long Sơn Phong thì tạm thời giữ bí mật, cũng không có quá nhiều người biết chuyện này.

Cho nên, mặc dù Thiên Y Viện có chút náo động nho nhỏ, nhưng cũng không gây nên sóng gió gì nhiều. Cuộc sống bên trong Thiên Y Viện vẫn bình tĩnh như trước. Bởi vì tất cả thành viên Thiên Y Viện, bất luận là y sư cao cấp hay là y sĩ cấp thấp, đều không khỏi kiêu ngạo. Bọn họ vẫn cho là Tuyệt Y Đường vốn là từ Thiên Y Viện mà ra. Giờ thống nhất với Thiên Y Viện là chuyện đương nhiên.

Sau khi y sư La Thiên Minh bước ra từ nhà khách của viện, thoáng do dự một chút rồi bước đến khu biệt thự.

Đứng trước biệt thự của Giang Nguyên, ông nhìn thấy Tuyên Tử Nguyệt, Phan Hiểu Hiểu, Eve đang chơi với Tiểu Bảo trong vườn hoa.

Nhìn cậu bé chạy tới chạy lui như con khỉ con, gương mặt y sư La Thiên Minh hiện lên nụ cười ấm áp.

Bước nhanh vào vườn hoa, ông ngồi xổm xuống, đưa tay ra gọi:

- Tiểu Bảo.

- A, La gia gia.

Nghe La Thiên Minh kêu, Tiểu Bảo xoay người lại, sau đó chạy nhào vào lòng ông, cười rất to.

La Thiên Minh ôm Tiểu Bảo chơi đùa một chút, sau đó quay sang Tuyên Tử Nguyệt, hỏi:

- Tử Nguyệt, Giang Nguyên đâu?

- Giang Nguyên đang bế quan. Sư phụ tìm anh ấy có chuyện gì không?

Tuyên Tử Nguyệt thoáng chần chừ một chút, sau đó nói:

- Nếu có chuyện quan trọng, để con đi báo với anh ấy một tiếng. Anh ấy có dặn là, nếu trong ba ngày không có chuyện gì lớn thì đừng quấy rầy anh ấy. Anh ấy muốn chuyên tâm bế quan.

- Bế quan? Bế quan vào lúc này? Nó còn có tâm tư bế quan sao?

La Thiên Minh cau mày, ánh mắt hiện lên sự khó hiểu, sau đó lắc đầu:

- Cũng không có chuyện gì lớn. Nếu nó đang bế quan, cũng không nên quấy rầy.

- Vâng.

Nghe La Thiên Minh nói không cần quấy rầy Giang Nguyên, Tuyên Tử Nguyệt cũng mỉm cười gật đầu.

Chơi với Tiểu Bảo thêm một chút, La Thiên Minh lại bước đến phòng làm việc của Viện trưởng.

- Viện trưởng, tình huống của động Long Sơn Phong như thế nào rồi?

Giọng nói của La Thiên Minh rõ ràng có chút lo lắng.

- Không nhanh như vậy đâu. Bên trong động Long Sơn Phong hoàn toàn phong bế. Hơn nữa không khí rối loạn. Trước khi bọn họ ra ngoài, không có tin tức nào có thể truyền ra.

Nhìn biểu hiện lo âu của La Thiên Minh, Từ Khải Liễu mỉm cười trấn an:

- Đợi thêm một hai ngày nữa có tin tức, chúng ta sẽ chuẩn bị là được. Lão La, nếu chúng ta đã quyết định các biện pháp ứng đối, ông cũng không cần lo lắng như vậy nữa.

- Không lo lắng làm sao mà được.

La Thiên Minh thở dài:

- Dù sao chuyện này cũng liên quan đến quan hệ giữa chúng ta và y sư Nguyên Bản cùng với Tuyệt Y Đường. Hơn nữa, chỉ sợ ông ta cũng đã nhận được tin tức.

Nói đến đây, La Thiên Minh không nhịn được khẽ hừ một tiếng, nói:

- Còn tiểu tử Giang Nguyên kia nữa, lúc này mà vẫn còn tâm tư bề quan.

- Sao, Giang Nguyên đang bề quan à?

Nghe La Thiên Minh nói, Từ Khải Liễu cũng cảm thấy ngạc nhiên.

Chương 1193: Tin tức Long Sơn Phong

Giang Nguyên rất không thích chuyện này, không biết bước kế tiếp của mình là đúng hay sai quả thật rất khó chịu.

Không ai biết trong lòng hắn đang căm tức đến cỡ nào. Rõ ràng hai tuần nữa là có đầu mối, sau đó sẽ theo bệnh mà bốc thuốc. Nhưng lúc nào thời gian cũng không đủ. Dựa theo tình huống trước mắt, nhiều nhất cũng chỉ kéo dài được một tuần lễ mà thôi.

Cho nên, Giang Nguyên chỉ có thể vui đầu vào tu luyện, hy vọng có

thể tận lực rút ngắn hai tuần xuống một chút.

Mặc dù có chút không kịp, nhưng bỏ cuộc không phải là tính cách của Giang Nguyên. Ít nhất, có thể sớm một ngày nói không chừng còn có thể thay đổi rất nhiều chuyện.

Trong mắt người khác, ngày thường bế quan khổ luyện là chuyện rất bình thường. Tại sao trong giờ phút quan trọng như thế này mà còn tâm trạng bế quan?

Cũng may, từ trước đến giờ Giang Nguyên luôn mang đến cho người của Thiên Y Viện cảm giác độc hành độc vị. Cho nên, cho dù Từ Khải Liễu có chút nghi ngờ, nhưng cũng không hỏi cặn kẽ tình huống. Mấy ngày qua, bà thật sự bận tối mắt tối mũi, có quá nhiều chuyện cần an bài.

Tổng đàn Cổ môn, Môn chủ Lưu Phong hiếm khi gương mặt đứng đắn ngồi trên ghế salon trong phòng làm việc, Tôn Diệu Nguyệt cũng đang cau mày ngồi bên cạnh.

- Diệu Nguyệt, cô cảm thấy lần này Tuyệt Y Đường định sáp nhập vào Thiên Y Viện là vì sao?

Tiện tay đẩy tách trà đến trước mặt Tôn Diệu Nguyệt, Lưu Phong nói.

- Không biết.

Tôn Diệu Nguyệt đưa tách trà lên mũi ngửi một cái, uống hai hớp rồi đặt xuống bàn.

- Không phải đầu óc Lý Nguyên Bản có vấn đề sao? Nhập vào Thiên Y Viện, trừ phi ông ta điên rồi.

Lưu Phong nâng bình trà lên, đang định châm thêm nước cho Tôn Diệu Nguyệt, phát hiện trong tách của Tôn Diệu Nguyệt còn hơn phân nửa, liền cau mày châm thêm một chút, cười khổ nói:

- Tôi nghĩ Sơn Trường Đại Nhân không phải cũng giống như Lý Nguyên Bản, chạy đến Thiên Y Viện chứ?

Nghe giọng điệu nhạo báng của Lưu Phong, Tôn Diệu Nguyệt liếc

mắt nhìn Môn chủ của mình, lãnh đạm nói:

- Môn chủ Lưu, ông hẳn biết khiêu khích Sơn Trường sẽ gặp phải hậu quả gì hay không?

- Được rồi, đùa một chút cũng không được sao? Lúc này không phải là lúc chúng ta nội loạn.

Nghe giọng điệu uy hiếp của Tôn Diệu Nguyệt, Lưu Phong vội vàng nhún vai, giải thích:

- Tôi chẳng qua thấy cô bắt đầu chê trà của tôi, hẳn là do Thanh Tâm Trà của Thiên Y Viện chiều hư.

Nói đến đây, Lưu Phong lại không nhịn được nhạo báng tiếp:

- Tôi nghĩ, Sơn Trường Đại Nhân, cứ tiếp tục như vậy cũng không được. Chẳng lẽ chúng ta đánh đến Thanh Tâm Cốc của Thiên Y Viện sao?

- Được, đánh thì đánh. Tôi thèm chỗ đó đã lâu, đã muốn đánh đến đó rồi, đỡ cho tôi đi vơ vét tài sản của Giang Nguyên.

Sơn Trường Đại Nhân là loại người không sợ thiên hạ đại loạn. Khi nói đến đây, gương mặt tràn đầy tiếu nuối:

- Bây giờ cũng không tiện vơ vét tài sản của tiểu tử kia nữa. Người ta đã là Ủy viên thường vụ. Haiz, sớm biết hẳn leo nhanh như vậy, lúc đầu tôi phải lấy hơn nửa cân mới được.

Đối mặt với Sơn Trường Đại Nhân không biết tiết tháo, Lưu Phong chỉ có thể nói là ngưỡng ngừng, trong lòng không khỏi nguyên rủa. Tại sao Sơn Trường Đại Nhân lúc trước lại đi chọn một Sơn Trường kế nhiệm như người này? Mặc dù thực lực đúng là hù chết người, nhưng tính cách lại không mạnh mẽ, đáng tin. Trong tương lai, nói không chừng sẽ vì một cân rượu trà mà bị tiểu tử kia đào đi luôn.

- Chúng ta nên tiếp tục thảo luận một chút chuyện này đi.

Môn chủ Lưu bắt đầu dĩ nói.

- Thảo luận thì có ích gì, cứ bảo người đi điều tra, xem rốt cuộc là chuyện gì. Tôi tin rằng chuyện này tuyệt đối không đơn giản như vậy.

Tôn Diệu Nguyệt nói như vậy, rốt cuộc cũng khiến cho Lưu Phong cảm thấy yên tâm. Xem ra, mặc dù vị Sơn Trường Đại Nhân có lúc không đứng cùng chiến tuyến, nhưng tóm lại suy nghĩ vẫn rất rõ ràng.

Trong lúc Lưu Phong thoáng vui vẻ một chút, bên tai lại truyền đến một câu:

- Mà thôi, để tôi gọi điện thoại hỏi cho rồi. Người của chúng ta trong Thiên Y Viện ít quá, chỉ bằng để tôi gọi hỏi Giang Nguyên, đáng tin hơn nhiều.

- Cái gì? Không ai nghe máy?

- Gọi lại lần nữa. Tiểu tử này làm Ủy viên thường vụ, xong tưởng mình là đại nhân vật sao?

- Vẫn không nghe? Mẹ kiếp, dám không nhận điện thoại của bà? Gọi lại.

Lưu Phong ngồi một bên nhìn chăm chăm Sơn Trường Đại Nhân, muốn nói rồi lại thôi.

- Giang Nguyên, tiểu tử này, cái giá thăng quan tiến chức cũng lớn quá nhỉ, ngay cả điện thoại của tôi cũng không nhận?

Giang Nguyên có chút loáng thoáng nghe bên tai có thanh âm của Tôn Diệu Nguyệt truyền đến, vừa lau mồ hôi trên trán, nói:

- Sơn Trường Đại Nhân, cô hò hét điện thoại cho tôi làm gì?

- Tôi gọi cho cậu đương nhiên là có chuyện. Nếu không phải tôi gọi cho cậu ba cuộc, cậu có phải không nghe điện thoại của tôi không?

Sơn Trường Đại Nhân vẫn chưa nguôi giận.

- Tôi đang bế quan. Điện thoại tắt máy hai ngày. Nếu không phải

vừa lúc hoàn thành, thật là không chú ý.

Giang Nguyên cầm chai nước lên tu ừng ực, nói.

Nghe bên kia truyền đến tiếng uống nước, Tôn Diệu Nguyệt ngẩn ra, hỏi:

- Tuyệt Y Đường muốn sáp nhập vào Thiên Y Viện, chuyện lớn như vậy mà cậu còn bế quan?

- Cô cũng biết chuyện này?

Giang Nguyên tiện tay vứt chai nước sang một bên, sau đó cầm khăn lông lau mồ hôi, cau mày nói:

- Năng lực tình báo của các người cũng không tệ.

- Dĩ nhiên là biết. Nói mau, có phải đầu óc của Lý Nguyên Bân hỏng rồi không?

Thấy Giang Nguyên trực tiếp xác nhận, tinh thần Tôn Diệu Nguyệt không khỏi run lên.

- Dĩ nhiên không phải đầu óc ông ta bị hỏng rồi. Tuyệt Y Đường lớn như vậy, muốn nhập vào Thiên Y Viện chúng tôi, đương nhiên là có mục đích.

Lại ném khăn lông sang một bên, móc một viên đan dược bỏ vào miệng, cảm nhận viên đan dược hóa thành một dòng nước ấm chảy vào dạ dày, Giang Nguyên thở nhẹ ra một hơi, nói:

- Còn có chuyện gì nữa không? Không có, tôi tắt máy đây.

- Này này, mục đích gì thế?

Tôn Diệu Nguyệt vội vàng hỏi.

- Mục đích gì?

Giang Nguyên cau mày cười khổ:

- Sơn Trường Đại Nhân, cô là Sơn Trường Đại Nhân của Cổ môn, tôi là Ủy viên thường vụ Hội Đồng Viện Thiên Y Viện. Mục đích

này trước mắt là bí mật của viện chúng tôi. Hơn nữa, tình huống cụ thể chúng tôi còn chưa biết rõ. Thậm chí, chuyện này có thành hay không còn rất khó nói. Nếu cô muốn biết rõ ràng, cô tự mình đi hỏi Lý Nguyên Bản đi.

- Đúng rồi, nếu hỏi được, nhớ nói với tôi một tiếng.

Nghe bên kia truyền đến tiếng títt títt, Tôn Diệu Nguyệt trừng mắt, sau đó tức giận ném điện thoại đi.

Nhưng Lưu Phong bên cạnh lại nhìn đến ngây người. Sơn Trường Đại Nhân nhà mình thật sự quá giỏi, trực tiếp hỏi tin tức từ đối phương luôn.

Thân là Môn chủ Cổ môn, lúc này Lưu Phong không khỏi hoài nghi. Chẳng lẽ Cổ môn bọn họ đã sớm cải thiện được mối quan hệ thù địch ngàn năm với Thiên Y Viện trong thời cai trị của ông sao?

Lắc đầu thật mạnh, ném những suy nghĩ này ra ngoài, Lưu Phong nhìn Tôn Diệu Nguyệt, cẩn thận hỏi:

- Tình huống như thế nào?

- Giang Nguyên nói đúng là có chuyện như vậy, nhưng dường như Lý Nguyên Bản đã đưa ra một điều kiện quá phàn. Thiên Y Viện còn đang cân nhắc, cho nên nói chuyện này có được hay không thì khó nói lắm.

Tôn Diệu Nguyệt nói tiếp:

- Nhưng nghe giọng điệu của Giang Nguyên, điều kiện mà Lý Nguyên Bản đưa ra dường như không đơn giản. Thiên Y Viện cũng đang suy nghĩ và thảo luận chuyện này.

- Thật không?

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Sơn Trường Đại Nhân, Lưu Phong không nhịn được hỏi lại lần nữa. Tin tức này sẽ không đơn giản như vậy chứ? Không phải bên kia đang tương kế tựu kế lừa dối người khác chứ?

- Thật. Dù sao nếu ông muốn điều tra thì cứ tiếp tục điều tra. Tra

được tình huống cần kể thì báo lại cho tôi biết.

Dứt lời, Tôn Diệu Nguyệt đứng dậy, vừa đi vừa lẩm bẩm:

- Lúc này tiểu tử đó còn có tâm trạng bế quan, chuyện này có thành hay không còn chưa nhất định. Đúng là lãng phí thời gian của bà.

Nghe Tôn Diệu Nguyệt lẩm bẩm, Lưu Phong ngồi tại chỗ mặt đen như đất nồi. Đây rốt cuộc được xem là chuyện gì?

Ba ngày trôi qua rất nhanh. Giang Nguyên cảm thấy năng lượng tích trữ của mình còn cách 100% thiếu không ít, nhưng cũng chỉ thở dài xuất quan.

Bởi vì, hoạt động dò xét động Long Sơn Phong đã kết thúc.

Khi bước vào phòng họp nhỏ, các thành viên trên căn bản đã đến đầy đủ. Ngay cả Từ Khả Liễu và Lưu Mộc Dương cũng đã sớm ngồi vào chỗ của mình, chỉ có憾 là người đến cuối cùng.

Nhưng tình huống như vậy không quan trọng. Đã là Ủy viên thường vụ Hội Đồng Viện,憾 có tư cách đến sau cùng.

Nhưng sau khi bước vào, đại đa số thành viên đều cổ quái nhìn憾.

Khi Giang Nguyên còn chưa đến, mọi người đã nghe La Thiên Minh nói Giang Nguyên đang bế quan mấy ngày nay.

Trong tình huống nguy cấp còn bế quan, thật đúng là...Trừ hai ba người đã biết trước đó, những người còn lại đều nhìn chằm chằm Giang Nguyên, trong lòng có ngàn vạn con dê chạy qua, không biết dùng từ ngữ gì để hình dung vị Ủy viên thường vụ này.

- Được rồi, mọi người đều đã đến đông đủ, chúng ta bắt đầu thôi.

Từ Khả Liễu gật đầu một cái, sau đó cầm một phần văn kiện đã sớm thu hút sự chú ý của mọi người, nói:

- Vừa nãy, ngoại viện đã gửi tài liệu dò xét động Long Sơn Phong cho chúng ta.

- Vừa rồi tôi đã xem qua một chút. Tình huống đúng là giống với lời y sư Nguyên Bản đã nói.

Nghe xong, ánh mắt của rất nhiều thành viên Hội Đồng Viện sáng lên, gương mặt lộ vẻ hưng phấn. Nhưng lời nói kế tiếp của Từ Khải Liểu lại khiến mọi người biến sắc.

- Nhưng mức độ nguy hiểm bên trong lại cực cao. Bởi vì không đủ thời gian xâm nhập, tiểu đội bảy người của chúng ta chỉ quay lại có năm người. Hơn nữa còn có ba người bị trọng thương.

Từ Khải Liểu vừa nói xong, mọi người không nhịn được hít một hơi khí lạnh. Tiểu đội này bao gồm bảy Thiên giai ngoại viện tinh nhuệ nhất.

Chương 1194: Chuẩn bị tiến vào

- Đây là tài liệu có liên quan, mọi người nghiêm túc xem qua một chút.

Từ Khải Liểu nói xong, rất nhanh có nhân viên đặt một phần văn kiện xuống trước mặt mọi người.

Nhìn phần văn kiện này, tất cả các thành viên Hội Đồng Viện đều không kịp chờ đợi, nhanh chóng lật xem.

- A, Thanh Lăng Thảo.

- Linh Vân Châm.

- Địa Hồng Quả.

Từng tiếng thán phục vang lên. Từ Khải Liểu không nhịn được cười khổ. Những thứ này đều là linh dược đã tuyệt tích bên ngoài. Trong tình huống chúng vẫn còn tồn tại, không có ai mà không động tâm. Có số linh dược này, khẳng định tất cả mọi người sẽ ủng hộ mở phong động Long Sơn.

Thậm chí những nguy hiểm kèm theo, trong tình huống có rất nhiều linh dược như thế, chắc chắn cũng sẽ không có quá nhiều

người để ý.

- Viện trưởng, chẳng lẽ bọn họ không quay lại hình ảnh sao? Có hàng mẫu không? Chẳng lẽ không đào được? Bên trên nói có Địa Hồng Quả, Thanh Lăng Thảo...Chúng ta nhất định phải xem được vật thật mới yên tâm. Hơn nữa, linh dược mà bọn họ nhận ra cũng không nhất định đầy đủ. Nên để chúng ta thông qua video sàng lọc và xác nhận mới được.

Một số thành viên Hội Đồng Viện hưng phấn và bất mãn, ngẩng đầu nhìn Từ Khả Liễu, nói.

- Đúng, đúng, Viện trưởng, tại sao không có băng video quay lại?

Nghe lão đồng chí đối diện nói, La Thiên Minh cũng hưng phấn hỏi theo.

Rất nhiều ủy viên Hội Đồng Viện đều ngẩng đầu nhìn Từ Khả Liễu, cũng muốn nhìn thấy video xác thực. Dù sao những thứ này đều là do cao thủ ngoại viện miêu tả, không nhìn thấy tận mắt, tất cả mọi người đều không yên tâm.

Nhìn vẻ mặt hưng phấn của tất cả mọi người, Từ Khả Liễu cười khổ:

- Video tài liệu không phải ít, nhưng bây giờ video và hàng mẫu còn đang trên đường đưa về. Hơn nữa còn phải thông qua chỉnh sửa. Dự trù sớm nhất sáng mai mới có thể soạn xong. Cho nên, mọi người muốn xem video tư liệu chi tiết thì phải chờ đến ngày mai.

- Ngày mai? Sáng mai không phải là phải trả lời cho Lý Nguyên Bản sao?

Chu Hạo Bình thất vọng nói:

- Đến lúc đó sợ không còn kịp nữa.

- Đúng, cho nên bây giờ mọi người chỉ có thể tạm thời thông qua những tài liệu này mà tham khảo một chút.

Từ Khả Liễu nói:

- Nhưng dựa theo lời giải thích của những cao thủ ngoại viện, những chi tiết được ghi trong này ít nhất có chín phần chính xác trở lên. Bản thân tôi cũng tin tưởng năng lực của bọn họ. Bọn họ không thể nào nhìn sai những linh dược này.

- Vâng.

Nghe Từ Khải Liễu xác nhận, mọi người mới gật đầu, cẩn thận xem tài liệu.

Lúc này, Giang Nguyên cũng đã xem xong toàn bộ ghi chép một lần. Với lực tinh thần cường hãn của hắn, chỉ trong mấy phút ngắn ngủi đã chỉnh sửa tất cả tình huống trong đầu mình một lần.

Sau khi chỉnh sửa lại, Giang Nguyên rốt cuộc xác nhận được tình huống bên trong phong động Long Sơn, trên căn bản không khác gì Giang Văn Ba đã nói với hắn, chẳng qua là cận kề hơn nhiều thôi.

Nhưng sự tồn tại của những linh dược vẫn khiến cho Giang Nguyên rung động không thôi.

Dĩ nhiên, càng làm cho hắn rung động chính là, tình huống bên trong phong động Long Sơn vô cùng quý dị. Bởi vì khí lưu hỗn loạn, vũ khí nóng mang vào cũng không có bất kỳ hiệu quả gì. Hơn nữa có rất nhiều máy móc cũng không cách nào sử dụng.

Cộng thêm bên trong tồn tại các loại độc trùng và dị thú. Mặc dù tiểu đội cao thủ tinh nhuệ ngoại viện đã được chuẩn bị đầy đủ, nhưng khi tình huống ngoài ý muốn xuất hiện, cũng vẫn bị tổn thất nặng nề.

Nhìn những tình huống này, Giang Nguyên cũng không nhịn được hít một hơi thật sâu. Nếu thời gian không cấp bách, tổn thất hẳn có thể giảm xuống được một phần ba.

Bản tài liệu này, phần đầu là giới thiệu những loại dược vật bên trong phong động Long Sơn, sau đó là những tình huống nguy hiểm tồn tại bên trong.

Qua hơn mười phút, tất cả các thành viên Hội Đồng Viện đều đã xem xong. Lúc này, sự hưng phấn trên gương mặt cũng đã giảm bớt không ít. Thay vào đó là sự căng thẳng.

- Được rồi, mọi người cũng đã xem qua tài liệu.

Từ Khải Liểu quét mắt nhìn một vòng, trầm giọng nói:

- Bây giờ, chúng ta phải đưa ra quyết định cho tình huống này, có nên đạt thành hiệp nghị hợp tác với y sư Lý Nguyên Bản, mở phong động Long Sơn hay không.

Từ Khải Liểu vừa nói xong, tất cả đều im lặng. Dù sao, đội dò xét bị tổn thất thảm trọng như vậy, vẫn khiến cho mọi người có chút do dự.

Nhưng sau khi do dự mấy lần, Chu Hạo Bình ngồi ở hàng ghế y sư đầu tiên, đưa mắt nhìn tất cả mọi người một lần rồi nói:

- Viện trưởng, tôi cho là có thể đạt thành hiệp nghị hợp tác với y sư Nguyên Bản. Bởi vì, cho dù có hợp tác với y sư Nguyên Bản hay không, phong động Long Sơn đối với Thiên Y Viện chúng ta mà nói thì đều phải mở ra.

- Mặc dù có lẽ sẽ phải trả giá, nhưng tài nguyên linh dược bên trong chính là những thứ mà chúng ta cần.

- Cho nên...

Nói đến đây, Chu Hạo Bình hít một hơi thật sâu, nói:

- Tôi cho rằng ngày mai chúng ta có thể đáp ứng yêu cầu của y sư Nguyên Bản.

Có Chu Hạo Bình bắn phát súng đầu tiên, các Ủy viên còn lại cũng không còn nhiều cổ kỵ, rớt rít đồng ý.

Thấy tất cả đều đồng ý, Từ Khải Liểu cũng gật đầu một cái, sau đó quay sang nhìn đám người Lưu Mộc Dương bên cạnh.

- Phong động Long Sơn rất quan trọng đối với chúng ta. Hơn nữa, cũng liên quan đến chuyện Tuyệt Y Đường sáp nhập vào, cho nên tôi cũng đồng ý chuyện này.

Lưu Mộc Dương cũng không nói nhiều, trực tiếp tỏ thái độ.

- Tôi đồng ý với ý kiến của Mộc Dương.

Liêu Long Căn cũng chậm rãi gật đầu một cái.

Thấy hai người đều đồng ý, Từ Khải Liễn liền nhìn Giang Nguyên:

- Giang Nguyên, ý kiến của cậu như thế nào?

Nghe mọi người nói, Giang Nguyên biết hẳn không thể phản đối, liền hít một hơi thật sâu, sau đó nói:

- Nếu mọi người đều đồng ý, tôi cũng không phản đối.

- Nhưng tôi hy vọng tận lực kéo dài thời gian tiến vào thêm mấy ngày nữa. Ít ra cũng cho chúng ta đủ thời gian xem qua những đoạn băng tư liệu. Khi đó chúng ta sẽ có biện pháp ứng đối chính xác hơn.

Nói đến đây, Giang Nguyên dừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Tôi vừa mới phân tích tài liệu xong, phát hiện rằng nếu chúng ta có thể chuẩn bị chu đáo, hơn nữa hiểu biết rõ ràng hơn tình huống bên trong phong động Long Sơn, như vậy chúng ta có thể hạ sự nguy hiểm và tổn thất xuống mức thấp nhất.

Nghe Giang Nguyên nói, các vị Ủy viên Hội Đồng Viện đều gật đầu, trong lòng thầm khen: Vị tân Ủy viên thường vụ này không hổ danh là lính đánh thuê, suy tính chu đáo hơn so với mọi người.

Cuộc hội đàm chính thức vào ngày hôm sau, Giang Nguyên không có tham gia. Hẳn không thích tham gia vào những chuyện thương lượng như vậy, đồng thời cũng chẳng am hiểu về nó.

Có Từ Khải Liễn, Lưu Mộc Dương và các vị Ủy viên cáo già, Giang Nguyên có thể khẳng định, nội viện nhất định sẽ không cho Lý Nguyên Bản chiếm ưu thế quá nhiều trong những vấn đề mấu chốt.

Điều mà hẳn quan tâm nhất bây giờ chính là nhóm người Từ Khải Liễn có thể kéo dài được thời gian bao lâu. Mặc dù hy vọng có thể kéo dài được một tuần nữa không cao, nhưng Giang Nguyên vẫn ôm chút hy vọng nhỏ nhoi này.

Bây giờ có lo lắng cũng không giải quyết được cái gì. Cho nên, lúc này hần đang ngồi trong phòng tình báo ngoại viện, tiến hành tìm hiểu tất cả tình huống bên trong phong động Long Sơn từ tổ thành viên ngoại viện còn sống trở về.

Khi tiến vào phong động Long Sơn, Giang Nguyên sẽ không để cho người khác dẫn đội. Bởi vì liên quan đến Cửu Vĩ, với rất nhiều dấu hiệu xem ra, phong động Long Sơn rất có liên quan đến Cửu Vĩ. Vì thế, có lẽ có chút mạo hiểm, nhưng Giang Nguyên nhất định phải tự mình tiến vào trong đó.

Chỉ có vào bên trong, cho dù Cửu Vĩ còn chưa hoàn toàn giải phong, nhưng vẫn có thể xác nhận phong động Long Sơn có liên quan đến nó hay không.

Một nguyên nhân khác, trước mắt Giang Nguyên vẫn không có cách nào tin tưởng Lý Nguyên Bản. Hần có thể xác nhận, Lý Nguyên Bản tuyệt đối không chỉ vì muốn tìm linh dược, chắc chắn là có mục đích khác. Nếu để cho người khác đi, hần thật sự không yên tâm.

Hơn nữa, mặc dù ngoài mặt thực lực của hần xếp vị trí số 3, nhưng trên thực tế, tuyệt đối là xếp hàng thứ nhất. Bất kể là nguyên nhân gì và tình huống ra sao, hần nhất định phải tiến vào phong động Long Sơn.

Lý Nguyên Bản đã xác định sẽ dẫn đội Tuyệt Y Đường tiến vào. Thiên Y Viện tất nhiên cũng phải do một vị Ủy viên thường vụ dẫn đội.

Từ Khải Liễu là Viện trưởng, nên không thể đi vào. Còn lại ba người, tất phải chọn ra một người. Với kinh nghiệm thực chiến và năng lực thám hiểm, phòng thủ mạnh nhất của hần, muốn có được vị trí đó cũng không khó khăn lắm.

Ít nhất, ngoại trừ có quan hệ khá gần với Tuyệt Y Đường ra, cũng không còn nhân tố nào khác có thể ngăn cản hần bắt lấy vị trí đội trưởng này.

Cho dù có đạt thành hiệp nghị với Tuyệt Y Đường, cũng không ai lấy nó ra làm lý do để ngăn cản hần.

Cho nên, Giang Nguyên đang chuẩn bị toàn diện cho việc tiến vào của mình.

Lý Nguyên Bản tuyệt đối hiểu rõ tình huống bên trong phong động Long Sơn hơn những người khác. Vì thế, nếu không muốn xảy ra chuyện ngoài ý muốn, Giang Nguyên nhất định phải làm quen với tình huống bên trong càng nhiều càng tốt. Ít ra sẽ đảm bảo cho hắn không bị Lý Nguyên Bản đẩy xuống hố.

- Vị trí này, chúng tôi gặp một đám sinh vật cổ quái giống như sói. Những bọn chúng ngoại trừ năng lực công kích và nhảy rất cao, tốc độ cực nhanh ra thì còn có thể tiến hành tấn công ở khoảng cách gần.

- Còn nơi này, chúng tôi phát hiện một loại thực vật hút máu. Lá của chúng rất linh hoạt và dai. Tiếng động và thân nhiệt có thể dẫn đến sự chú ý của chúng. Một đồng đội của chúng tôi đã bị giết ở chỗ này.

Nghe xong miêu tả, Giang Nguyên chậm rãi gật đầu.

Chương 1195: Yêu cầu đặc biệt

Giang Nguyên cũng không cảm thấy bất ngờ với kết quả đạt thành hiệp nghị. Với thái độ nóng nãy của Lý Nguyên Bản lúc này, thời gian tuyệt đối không thể kéo dài quá lâu.

- Căn cứ theo yêu cầu của y sư Nguyên Bản, ngày mốt sẽ chính thức tiến vào phong động Long Sơn.

Từ Khải Liểu nghiêm nghị nhìn tất cả mọi người:

- Theo hiệp nghị, ông ấy chỉ dẫn theo một đội ngũ mười người tiến vào. Còn chúng ta, đại khái có thể phái ra đội ngũ ba mươi người.

- Căn cứ theo những tài liệu có liên quan đã được chỉnh sửa lại sáng nay, cùng với một số những tài liệu mà y sư Nguyên Bản chuyển sang, bên trong phong động Long Sơn đúng là rất nguy hiểm, có rất nhiều dị thú và độc trùng. Rất nhiều loại trước đây chưa từng thấy. Hơn nữa, sủng và vũ khí nóng đều bị hạn chế bên

trong.

- Vì thế, thành viên tham gia vào cũng không thể quá nhiều, chủ yếu chọn một số cao thủ Thiên giai của ngoại viện cùng với một số y sư của nội viện tham gia vào chuyến đi lần này.

Mọi người đều gật đầu, bày tỏ sự đồng ý. Nếu Lý Nguyên Bản chỉ dẫn theo có mười người, còn thành viên của Thiên Y Viện là ba mươi người, tất nhiên mọi người sẽ không có ý kiến.

- Bây giờ, ngoại viện đã tiến hành lựa chọn thành viên tham gia. Căn cứ theo tin tức của ban Tình báo ngoại viện và phân tích của Ủy viên thường vụ Giang Nguyên, bởi vì bên trong luôn tồn tại những nguy hiểm không thể biết trước, cho nên hành động lần này chủ yếu do ngoại viện phụ trách. Ngoại viện sẽ điều hai trăm người, nội viện điều năm mươi người tham gia.

- Thành viên ngoại viện tham gia, ngoại trừ thực lực bản thân ra còn có năng lực nhận biết dược vật, năng lực sinh tồn. Trước mắt tạm định mười Thiên giai, mười lăm Địa giai.

- Thành viên nội viện tham gia, trừ việc phân tích nhận biết dược vật, năng lực cấp cứu ngoại thương, còn có thực lực cá nhân. Yêu cầu ít nhất là Địa giai. Bây giờ, Hội Đồng Viện đã đưa ra danh sách bảy người thích hợp. Xin mọi người cùng nhau thảo luận và sàng lọc.

Mọi người nhìn màn hình lớn sau lưng Từ Khả Liễu, trên đó có ghi tên của những thành viên tham gia. Những cái tên đó, mọi người trên căn bản đều quen thuộc. Thậm chí còn có một vị thành viên Hội Đồng Viện.

Những người này đều có sở trường trong việc phân tích dược vật và cấp cứu. Trong đó có hai người thực lực bản thân đạt đến Thiên giai. Năm người còn lại là Địa giai.

Muốn loại hai người trong số bảy người cũng không phải chuyện khó khăn gì. Mọi người chỉ thoáng thảo luận một chút liền đưa ra danh sách cuối cùng.

Nhưng lúc này, ánh mắt của Chu Hạo Bình lóe lên sự nghi hoặc,

ngẩng đầu nhìn Từ Khải Liễu:

- Viện trưởng, lần này lĩnh đội bên ta là Trương y sư sao?

- Không, chúng ta phải cân nhắc thật kỹ thành viên lĩnh đội. Dù sao bên phía Tuyệt Y Đường là y sư Nguyên Bản lĩnh đội. Cho nên, bên phía Thiên Y Viện chúng ta phải do một vị Ủy viên thường vụ lĩnh đội.

Nghe Từ Khải Liễu nói xong, mọi người đều nhìn ba vị Ủy viên thường vụ còn lại, sau đó thì thầm bàn tán.

Nhìn biểu hiện của mọi người, Giang Nguyên hừ một tiếng. Hắn biết mấy lão đồng chí này khẳng định là không muốn hắn đi. Nhưng trong cuộc họp thường ủy vừa rồi, hắn đã câu thông với ba người Từ Khải Liễu. Chỉ cần không gặp phản đối quá lớn, việc hắn lĩnh đội cũng chẳng thành vấn đề.

Lúc này, y sư La Thiên Minh cũng không nhịn được nhìn Giang Nguyên một chút. Là sư phụ của Giang Nguyên, ông dĩ nhiên biết được suy nghĩ của hắn. Nhưng việc tiến vào phong động Long Sơn quá nguy hiểm, nói thật ông cũng không nguyện ý để đệ tử của mình mạo hiểm vào bên trong.

Nhưng trong tình huống này, mặc dù Giang Nguyên không phải là ứng cử viên đầu tiên, nhưng tất sẽ là một trong những người được đề cử.

Từ Khải Liễu nhìn mọi người một chút, nói:

- Theo tình huống hiện tại, tôi và Mộc Dương không cách nào rời khỏi viện, nhất định phải trấn thủ ở viện. Cho nên, trước mắt Ủy viên thường vụ tham gia hành động lần này chỉ có Trương ban Liêu và Giang Nguyên mà thôi.

- Vì thế, lĩnh đội chỉ có thể do một trong hai người đảm nhiệm.

Nghe Từ Khải Liễu nói xong, mọi người lại thì thầm to nhỏ, ánh mắt dừng lại trên người Giang Nguyên nhiều thêm mấy phần.

Giữa hai người Liêu Long Căn và Giang Nguyên, muốn chọn ra một người, mọi người sẽ nghiêng về phía Liêu Long Căn nhiều hơn.

Quả nhiên không ngoài dự liệu, Chu Hạo Bình trước giờ nói thẳng không kiêng kỵ thoág chần chừ một chút, sau đó lên tiếng:

- Viện trưởng, lần hành động này, dù sao cũng là hành động liên kết giữa Tuyệt Y Đường và Thiên Y Viện. Mà Tuyệt Y Đường là do y sư Nguyên Bân lĩnh đội, cho nên tôi cảm thấy xét về phương diện tư lịch, do Trưởng ban Liêu tạm thời dẫn đội là thích hợp hơn.

Chu Hạo Bình vừa nói xong, những người bên cạnh liền gật đầu.

Thấy Chu Hạo Bình nói như vậy, đồng thời không ít người đồng ý, Giang Nguyên cau mày, biết được lúc này khẳng định sẽ không có ai tranh giành vị trí dẫn đội, liền dừng dừng lên tiếng:

- Tôi cảm thấy nên để tôi đi thì hơn.

Các vị Ủy viên còn đang gật gù đồng ý, liền nghe bên tai truyền đến giọng nói dừng dừng, không khỏi ngạc nhiên ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy gương mặt đầy nghiêm túc của Giang Nguyên:

- Hành động tiến vào phong động Long Sơn lần này tương đối nguy hiểm, nguy cơ tử phía. Mặc dù Trưởng ban Liêu có thực lực Thiên giai nhị phẩm, nhưng dù sao vẫn còn thiếu kinh nghiệm thực chiến.

- Về phương diện ứng đối và xử lý các loại nguy hiểm và hoàn cảnh đặc biệt, ở Thiên Y Viện này ít có người qua được tôi. Về phương diện thực lực cá nhân, tôi cũng không thua kém Trưởng ban Liêu. Cộng thêm việc thám hiểm hoàn cảnh chưa biết cũng là chuyên môn của tôi. Cho nên, để tôi lĩnh đội lần này là thích hợp nhất.

Nhìn Giang Nguyên không hề sợ hãi mà nói ra, mọi người đều im lặng. Bất kể thế nào, cũng không ai phủ nhận Giang Nguyên nói rất có lý.

Với những năm kinh nghiệm làm lính đánh thuê của hắn, cùng với nhiều lần đối mặt với hành động ám sát của Huyết tộc, đều là lấy yếu thắng mạnh, với lực một người thay đổi toàn bộ chiến cuộc. Hơn nữa còn một mình đi sâu vào sào huyệt Huyết tộc, đoạt lại Tế

Thế Đỉnh trong tay rất nhiều cao thủ.

Những kinh nghiệm đó, quả thật rất thích hợp cho hành động tiến vào phong động Long Sơn.

Nhưng không ít thành viên vẫn cố kỵ trong lòng. Giang Nguyên là con trai của Giang Văn Ba, quan hệ cực sâu với Tuyệt Y Đường. Lý Nguyên Bản lại là sư phụ của Giang Văn Ba, nếu Giang Nguyên đảm nhiệm lĩnh đội cho Thiên Y Viện, để xảy ra chuyện gì thì...

Nhưng nghĩ thì nghĩ vậy, không ai có thể nói ra miệng. Giang Nguyên thân là Ủy viên thường vụ Hội Đồng Viện, cho dù có để ý, cũng không nguyện ý lấy điều này ra tranh cãi với Giang Nguyên.

Nghĩ đến đây, tất cả mọi người đều nhìn Chu Hạo Bình.

Sắc mặt Chu Hạo Bình trở nên âm trầm, cảm nhận những ánh mắt đang nhìn mình, liền cắn răng nói:

- Ủy viên thường vụ Giang thân là đỉnh chủ Tế Thế Đỉnh, lại là người có thể luyện đan được siêu phẩm với tỷ số thành công cao nhất trong vòng trăm năm qua, là người gánh vác trách nhiệm nặng nề. Nếu để xảy ra vấn đề gì, cho dù có lấy được linh dược bên trong phong động Long Sơn, cũng không có người luyện chế. Cho nên, tôi cảm thấy thận trọng một chút vẫn hơn.

Nghe Chu Hạo Bình nói, mặc dù mọi người mơ hồ cảm thấy lời này có chút vấn đề, nhưng bất kể thế nào cũng khá có lý, lập tức gật đầu.

Lời này lọt vào tai người khác thì rất có lý, nhưng lọt vào tai Liêu Long Căn thì khá khó nghe. Nhưng cũng may, đối mặt với sự nghi ngờ, Giang Nguyên đã giành lên tiếng trước.

- Liên quan đến chuyện này, mọi người không cần lo lắng. Nếu tôi thật sự xảy ra vấn đề, Hội Đồng Viện có thể tiến hành chọn lại đỉnh chủ. Tôi tin rằng, có Tế Thế Đỉnh ở đây, cho dù đỉnh chủ mới nhậm chức thua kém tôi một chút nhưng cũng sẽ không chênh lệch quá nhiều.

- Hơn nữa, tôi lĩnh đội tiến vào phong động Long Sơn vẫn thích hợp hơn so với Trưởng ban Liêu. Dù sao tôi cũng vừa mới tham gia

Hội Đồng Viện không lâu. Mấy ngày qua, đối với rất nhiều chuyện của viện cũng không nhúng tay quá sâu. Tương đối mà nói, nội viện cần Trưởng ban Liêu hơn.

- Có Trưởng ban Liêu ở lại, sẽ có tác dụng tốt hơn đối với Viện trưởng và Trưởng ban Lưu. Tôi có rời đi, ảnh hưởng cũng không quá lớn. Bên trong phong động Long Sơn, tôi cũng có kinh nghiệm hơn. Cho nên, không cần lo lắng quá nhiều. Tôi lĩnh đội mới là lựa chọn tốt nhất.

Nghe Giang Nguyên nói, không ai kể cả Chu Hạo Bình có thể phản bác.

Mọi người lại im lặng. Từ Khải Liễn nhìn mọi người một chút, rồi nhìn Liêu Long Căn, nói:

- Lão Liêu, ý của ông thế nào?

Liêu Long Căn khẽ cười, sau đó nhìn Giang Nguyên, nói:

- Ở trước mặt Giang Nguyên, tôi phát hiện mình đã già thật rồi.

- Tương đối mà nói, Giang Nguyên thích hợp đảm nhiệm lĩnh đội lần này hơn so với tôi. Cứ để cậu ấy đi đi.

Liêu Long Căn mỉm cười gật đầu với Giang Nguyên:

- Tôi tin rằng, Giang Nguyên có thể dẫn đội ngũ của chúng ta vượt qua được nguy hiểm, thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ dò xét lần này.

Có Liêu Long Căn khẳng định, dĩ nhiên không có bất kỳ ai có thể ngăn cản Giang Nguyên lĩnh đội lần này.

- Giang Nguyên, tôi đại diện cho Hội Đồng Viện Thiên Y Viện bổ nhiệm cậu làm Đội trưởng đội tiên phong dò xét phong động Long Sơn lần này.

Từ Khải Liễn nghiêm nghị nhìn Giang Nguyên:

- Bây giờ, danh sách tất cả thành viên đều đã chắc chắn. Cậu có yêu cầu gì đặc biệt đối với Hội Đồng Viện hay không? Hội Đồng

Viện sẽ cố gắng đáp ứng.

Giang Nguyên nhìn danh sách trong tay, cười một tiếng, sau đó nói:

- Tôi yêu cầu, dựa theo tiêu chuẩn cao nhất trang bị cho các thành viên dụng cụ tương ứng.

- Không thành vấn đề. Hội Đồng Viện sẽ sử dụng tiêu chuẩn cao nhất trong viện để cung cấp cho mọi người dụng cụ và dược vật.

Từ Khải Liễn trầm giọng nói.

Giang Nguyên hài lòng gật đầu, sau đó nhìn lại danh sách các thành viên một lần nữa, trầm ngâm một chút rồi ngẩng đầu nhìn Từ Khải Liễn, nói:

- Tôi muốn gia tăng thêm một chỗ cho đội tiên phong.

- Thêm một chỗ?

Tất cả mọi người đều sửng sốt, không hiểu Giang Nguyên có ý gì.

- Đúng.

Giang Nguyên gật đầu, nói:

- Tôi muốn mời Hầu tước Eve tham gia vào hành động lần này.

Chương 1196: Niềm vui ngoài ý muốn

Giang Nguyên nói xong, bầu không khí đều im lặng, chỉ còn lại tiếng bàn tán thì thầm.

Thật ra những tiếng bàn tán thì thầm này không nhỏ. Chỉ cần tai thính một chút là có thể nghe ra được bọn họ nói cái gì.

Thì thầm đại diện cho hai ý nghĩa hoàn toàn khác nhau. Một là bày tỏ sự đồng ý, hai là phản đối.

Lúc này, Giang Nguyên nghe được dĩ nhiên là ý thứ hai.

Phong động Long Sơn là cấm địa của Thiên Y Viện. Mặc dù bây giờ Thiên Y Viện muốn mở phong động Long Sơn, nhưng những linh dược trong đó đủ để nó trở thành cấm địa tư mật của Thiên Y Viện, không thể tùy tiện cho người lạ can thiệp vào.

Lý Nguyên Bân và Tuyệt Y Đường lại là khác. Bởi vì rất nhanh Tuyệt Y Đường sẽ trở thành một bộ phận của Thiên Y Viện. Hơn nữa, đây cũng là điều kiện của Lý Nguyên Bân lần này, khiến cho Thiên Y Viện không cách nào cự tuyệt. Cho nên mới có chuyện Lý Nguyên Bân được phép dẫn mười người của Tuyệt Y Đường tiến vào phong động Long Sơn.

Nhưng Hầu tước Eve là ai? Là cao tăng Huyết tộc, tử địch của Thiên Y Viện. Tuy nói mấy ngày qua, Huyết tộc duy trì quan hệ tương đối khá với Thiên Y Viện. Nhưng điều này cũng không có nghĩa là Thiên Y Viện công nhận sự tồn tại của Hầu tước Eve. Bất kể thế nào, Huyết tộc vẫn là tử địch của Thiên Y Viện. Hơn nữa cũng không phải là người cùng một nước.

Căn cứ vào những lý do trên, không ai muốn chấp nhận yêu cầu này của Giang Nguyên, kể cả La Thiên Minh. Gương mặt của ông nhìn Giang Nguyên với vẻ không vui và không vừa ý.

Đối với tình huống như vậy, Giang Nguyên đã sớm có dự liệu. Nhưng nếu hắn đã nói ra, tất sẽ có nắm chắc.

- Các vị, tôi xin trình bày nguyên nhân tại sao tôi lại muốn Hầu tước Eve theo tôi vào phong động Long Sơn

Giang Nguyên thân nhiên quét mắt nhìn tất cả mọi người. Những ai bị Giang Nguyên nhìn thấy, phần lớn đều cảm thấy rét lạnh trong lòng. Vốn mọi người hoàn toàn không đồng ý với yêu cầu của hắn, nhưng lúc này lại theo bản năng nhẹ nhàng nuốt nước miếng, đem những lời định nói ra nuốt xuống, chờ Giang Nguyên giải thích.

- Mọi người vừa rồi cũng biết được đại khái tình huống của phong động Long Sơn.

- Trong đó tồn tại các loại khí lưu và từ trường hỗn loạn, khiến cho các dụng cụ đắt tiền của chúng ta không dùng được, ngay cả một số vũ khí nóng cũng không phát huy được tác dụng.

- Mọi người cũng biết, tổ chất cơ thể của Huyết tộc vượt xa chúng ta ở một số phương diện. Bất luận là thính giác, khứu giác hay là năng lực phản ứng, tất cả đều tốt hơn chúng ta. Trong hoàn cảnh không cách nào sử dụng được các dụng cụ, tôi cho là một vị Huyết tộc cao cấp có những năng lực đó đối với chúng ta là vô cùng quan trọng. Hơn nữa còn có thể trợ giúp rất lớn.

- Cho nên, tôi muốn Hầu tước Eve đi theo tôi. Tôi tin rằng, có Hầu tước Eve ở đó, có thể hỗ trợ cho đội ngũ tiên phong rất nhiều, đồng thời giảm thiểu thương vong cho các thành viên chúng ta.

Nói đến đây, Giang Nguyên lại quét mắt nhìn mọi người lần nữa. Lúc này, đã có không ít các thành viên Hội Đồng Viện gật đầu, rõ ràng đã bị lời nói của Giang Nguyên đánh động.

Cười một tiếng, Giang Nguyên tiếp tục nói:

- Hơn nữa, mọi người cũng không cần lo lắng sẽ có những tác dụng không tốt. Có tôi ở đó, còn có rất nhiều cao thủ tinh nhuệ của Thiên Y Viện, cộng thêm sự theo dõi nghiêm mật của Thiên Y Viện đối với phong động Long Sơn từ trước đến nay, đương nhiên sẽ không xảy ra vấn đề gì đâu.

Nghe Giang Nguyên nói như thế, gần như tất cả mọi người đều âm

thăm gặt đầu.

So sánh với tác dụng của Hầu tước Eve trong hành động lần này, khả năng phát sinh những tình huống khác là cực nhỏ.

Cho nên, những lời thì thầm phản đối đã lặng lẽ mất đi.

Từ Khả Liễu cũng gặt đầu, hài lòng nhìn những người đang ngồi, nói:

- Được rồi, nếu Giang Nguyên đã đưa ra yêu cầu như thế, hơn nữa cũng đã trình bày lý do. Không biết mọi người có phản đối gì hay không?

Rõ ràng, tất cả mọi người đã bị lời nói của Giang Nguyên đánh động. Cho dù tận đáy lòng vẫn còn chút ý kiến, nhưng cũng biết nói ra sẽ không có tác dụng gì lớn. Cho nên, rất nhanh yêu cầu này đã được thông qua.

Từ Khả Liễu nói:

- Được rồi, nếu mọi người không có ý kiến, như vậy Hầu tước Eve sẽ gia nhập đội ngũ tiên phong của chúng ta lần này. Ngoại viện sẽ giảm bớt một hộ vệ Địa giai.

Đối với an bài của Từ Khả Liễu, mọi người đều gặt đầu đồng ý. Bất kể thế nào, thực lực của Hầu tước Huyết tộc Eve cũng tương đương với Thiên giai nhị phẩm. Hơn nữa, trong hoàn cảnh đặc biệt, có được năng lực đặc biệt, so với hộ vệ Địa giai thì mạnh hơn không biết bao nhiêu lần.

Thấy mọi người không ai phản đối, Từ Khả Liễu quay sang nhìn Giang Nguyên, nói:

- Giang Nguyên, Hội Đồng Viện đã phê chuẩn tất cả yêu cầu của cậu, không biết cậu còn những yêu cầu khác hay không?

- Không, nội viện đã chuẩn bị những thứ khác rất chu toàn, tôi không còn yêu cầu nào khác.

Giang Nguyên trầm ngâm một chút sau đó lắc đầu.

- Nếu không có yêu cầu gì khác, chúng ta cứ quyết định như vậy.

Từ Khải Liểu nghiêm túc nhìn mọi người, nói:

- Mọi người còn có ý kiến gì không? Nếu như không, tạm thời tan họp.

Trong lúc mọi người chuẩn bị gật đầu, đột nhiên một giọng nói vang lên:

- Tôi còn một số ý kiến và đề nghị.

- Sao?

Mọi người sửng sốt, sau đó đưa mắt nhìn về hướng thanh âm vang lên, là bên cạnh Từ Khải Liểu.

Ngồi bên cạnh Từ Khải Liểu chỉ có Lưu Mộc Dương và Liêu Long Cán. Mọi người định thần nhìn lại, liền biết là Lưu Mộc Dương lên tiếng. Đối với lời nói của người này, không ai dám khinh thường, ngay cả Từ Khải Liểu cũng mỉm cười:

- Mộc Dương, ông còn có đề nghị gì? Cứ nói ra, mọi người nghiên cứu kỹ một chút.

- Cũng không có gì quan trọng.

Lưu Mộc Dương cười nói:

- Nếu vị Hầu tước Huyết tộc kia có thể phát huy được tác dụng cực lớn trong hoàn cảnh đặc biệt bên trong phong động Long Sơn, như vậy còn có hai người có thể thích hợp để lựa chọn. Nếu để bọn họ gia nhập đội ngũ tiên phong, tôi nghĩ sẽ có trợ lực cực lớn đối với Giang Nguyên và đội ngũ tiên phong của chúng ta.

Lưu Mộc Dương vừa nói xong, tất cả mọi người đều sửng sốt. Còn có người nào thích hợp để tham gia nữa? Không phải mọi người đã sàng lọc qua một lần rồi sao?

Mặc dù trong lòng rất nghi ngờ, nhưng không ai lên tiếng hỏi, tiếp tục nghe Lưu Mộc Dương nói. Nếu ông đã lên tiếng, dĩ nhiên sẽ có lý do của mình.

Thấy tất cả mọi người đều tò mò nhìn mình, Lưu Mộc Dương cũng không do dự, khẽ cười nói:

- Là hai đại Vu sư của bộ lạc Vu sư, Draco và Portugo.

Nghe Lưu Mộc Dương nói xong, mọi người lại ngẩn ra, sau đó hồi phục lại tinh thần.

- Đúng rồi, nếu Hầu tước Eve có thể tham gia, như vậy hai đại Vu sư này cũng không có vấn đề. Hơn nữa, bí pháp của bộ lạc Vu sư chính là khí lực hồn thú. Trong tình huống bên trong phong động Long Sơn như vậy, không chỉ có thể phát huy toàn bộ chiến lực, mà còn cường đại hơn cao thủ ngoại viện. Thậm chí, trong một số tình huống đặc biệt, có lẽ còn tạo được tác dụng không tưởng.

- Có hai người này bên trong phong động Long Sơn, tác dụng có thể phát huy sẽ bằng ba cao thủ Thiên giai tinh nhuệ của ngoại viện.

- Để hai người này gia nhập, với sự trung thành của bọn họ đối với Giang Nguyên, thực lực của bốn viện khi tiến vào sẽ tăng lên rất lớn. Hơn nữa còn giảm bớt sự thương vong cho Thiên Y Viện. Dẫu sao bọn họ cũng không phải là người của Thiên Y Viện.

Đối với việc để cho hai đại Vu sư gia nhập đội ngũ, Từ Khả Liễu một chút cũng không phản đối. Đã có Hầu tước Huyết tộc phá lệ, thêm hai người nữa cũng không sao. Đừng nói chỉ để hai người này gia nhập, sự trợ giúp đối với Giang Nguyên và đội ngũ cũng không nhỏ.

Lập tức nhìn mọi người, nói:

- Nếu Trưởng ban Lưu đã đưa ra đề nghị như vậy, ý của mọi người như thế nào? Có đồng ý cho hai đại Vu sư gia nhập đội ngũ tiên phong hay không?

- Tôi đồng ý.

Y sư La Thiên Minh là người giơ tay đồng ý đầu tiên. Ông biết mức độ trung thành của hai người kia đối với Giang Nguyên và thực lực của họ. Có hai người đi theo, nhất định sẽ tăng thêm mấy phần

bảo đảm cho Giang Nguyên, vì thế không chút do dự mà lên tiếng đồng ý.

- Tôi cũng đồng ý.

Đám người Lưu Thiên Phúc của ban Đan dược cũng tán đồng.

Rất nhanh, đề nghị này đã được thông qua.

Từ Khả Liễu mỉm cười nhìn Giang Nguyên, nói:

- Giang Nguyên, hai đại Vu sư dù sao cũng không phải là người của Thiên Y Viện. Chuyện này còn cần chính con đồng ý và trưng cầu ý kiến của hai vị đại Vu sư.

- Nếu hai người bọn họ đồng ý, hơn nữa con cũng không phản đối, chúng ta sẽ đem tên hai người này nhập vào danh sách đội ngũ tiên phong.

Nói đến đây, Từ Khả Liễu nhìn Giang Nguyên một chút rồi nói tiếp:

- Dĩ nhiên, nếu bọn họ không muốn, chúng ta cũng không miễn cưỡng. Nhưng theo ý của mọi người, chỉ có bọn họ mới có thể hỗ trợ được cho con nhiều hơn.

Nghe Từ Khả Liễu nói như vậy, Giang Nguyên không khỏi cười khổ. Nói thật, không phải là hắn không nghĩ đến việc mang hai đại Vu sư vào phong động Long Sơn. Nhưng cân nhắc quan hệ tín ngưỡng đặc biệt của họ với thần thú, hơn nữa phong động Long Sơn rất có thể có liên quan đến thần thú tộc, cộng thêm lựa chọn giữa Eve và hai người này, cho nên mới không đem hai người đi.

Nhưng nếu Lưu Mộc Dương đã đề nghị, hơn nữa mọi người cũng không phản đối, đồng thời cũng sẽ có trợ lực không nhỏ cho hắn, có lẽ có chút nguy hiểm nhưng nói không chừng mang hai người này vào có thể đem đến cơ hội đặc biệt nào đó thì sao.

Nghĩ như vậy, Giang Nguyên khẽ mỉm cười, nói:

- Được, để tôi mang hai người bọn họ đi theo.

Chương 1197: Hội họp động Long Sơn Phong

Mặc dù đã nghe thấy từ lâu, nhưng đây là lần đầu tiên Giang Nguyên chính thức đặt chân lên động Long Sơn Phong.

Động Long Sơn Phong chính là một cái hang. Bề ngoài nhìn không lớn hơn một hang động đá vôi thông thường. Nếu không phải xung quanh có một doanh khu đặc biệt, bao vây nhăm động này chặt chẽ, Giang Nguyên thật không thể tin nổi đây chính là cấm địa động Long Sơn Phong ngàn năm trong truyền thuyết.

Đứng trước động Long Sơn Phong, Giang Nguyên ngẩng đầu nhìn cửa hang cao khoảng bảy tám thước, sau đó quay sang nhìn vị cao thủ ngoại viện, hỏi:

- Lão Vương, bên trong thật sự rất lớn?

Lão Vương này chính là một trong bảy cao thủ từ động Long Sơn Phong đi ra lần trước, nghe Giang Nguyên hỏi, liền vội vàng gật đầu, đáp lại:

- Đúng là rất lớn.

Mặc dù không nằm ngoài suy đoán, nhưng Giang Nguyên cũng không nhịn được thở dài. Huyệt động này đã thay đổi số mạng của một số người, bao gồm cả hắn.

Năm đó, nếu không phải nhóm người Giang Văn Ba thất thủ trong đó, hắn cũng sẽ không phải lớn lên ở nông thôn, cũng không gặp phải cuộc chiến ở Nepal, cũng không gặp phải Cô Lang, càng không có cơ hội tiếp xúc với Cửu Vĩ.

Suy nghĩ đến những điều này, Giang Nguyên cũng chỉ nhẹ nhàng lắc đầu, nói:

- Khi nào thì nhóm người Lý Nguyên Bản đến?

- Đội ngũ của y sư Nguyên Bản đã tiến vào vùng núi, dự trù trong khoảng nửa tiếng nữa sẽ chạy đến đây.

Lão Vương nhìn đồng hồ, trầm giọng nói.

- Được, nếu bọn họ sắp đến, chúng ta cũng nên chuẩn bị sẵn sàng, tùy thời lên đường.

Không bao lâu sau, hai chiếc trực thăng rất nhanh xuất hiện trên bầu trời doanh khu. Lý Nguyên Bản ngồi trong khoang trực thăng, nhìn doanh khu dần dần rõ ràng bên dưới, còn có nham động bình thường, gương mặt đang bình tĩnh liền hiện lên sự cảm thán và hưng phấn.

Hơn hai mươi năm rồi, cách lần trước ông đến đây, đã là hai mươi tám năm.

Hơn hai mươi năm qua, chuyện xảy ra cũng rất nhiều, cũng đã thay đổi rất nhiều thứ. Duy nhất chỉ có doanh khu trước mắt là không có quá nhiều biến hóa, vẫn khiêm tốn và giản dị.

Nhưng Lý Nguyên Bản biết được, bên trong doanh khu nhìn khiêm tốn tầm thường đó lại cất giấu sát cơ như thế nào.

Là cấm địa của Thiên Y Viện, Lý Nguyên Bản có thể khẳng định, ở sâu bên dưới tại một chỗ nào đó, ít nhất có năm hỏa tiễn trở lên, còn có mười cao pháo đang ngó chừng mình. Đây chính là nguyên nhân nhiều năm qua ông không dám đến gần.

Mấy năm qua, ông không phải là không nghĩ đến việc cường công tiến vào nơi này, nhưng trải qua vô số lần tính toán và mưu đồ, ông rốt cuộc buông tha cho dự định này.

Trong phạm vi trăm cây số xung quanh, lấy doanh trại làm trung tâm, còn có ít nhất ba căn cứ hỏa tiễn. Hơn nữa, khắp vùng núi còn có bốn doanh trại đặc chủng.

Ba căn cứ hỏa tiễn có thể ngăn chặn bất cứ vật nào có hành vi xâm nhập vùng núi bất hợp pháp, đồng thời trong vòng mấy chục giây ngăn ngủi, toàn diện phá hủy doanh trại trung tâm, đảm bảo không một vật nào có thể rời đi.

Bốn doanh trại đặc chủng cố thủ bốn phía, trang bị các loại trực thăng có vũ trang và vũ khí hạng nặng, đủ để khiến cho toàn bộ căn cứ nước chảy không lọt.

Cho nên, ông vẫn cố đè nén, cho đến hôm nay, rốt cuộc một lần nữa đặt chân đến nơi này.

Chiếc trực thăng chậm rãi hạ xuống. Bên dưới bãi đáp đã có sẵn người đón.

Bước ra khỏi buồng lái, nhìn một vị lão giả mặt mũi gầy gò phía đối diện, Lý Nguyên Bản nhướng mày, ánh mắt lóe lên sự không vui, nói:

- Giang Nguyên không đến sao?

Vị lão giả mặt mũi gầy gò kia là đội phó đội ngũ Thiên Y Viện lần này, Ủy viên Hội Đồng Viện Hoàng y sư. Lúc này ông đang dẫn hai thành viên nội viện và mấy cao thủ ngoại viện đón tiếp thành viên của Tuyệt Y Đường.

Lúc này, nghe giọng nói có chút không vui của Lý Nguyên Bản, Hoàng y sư cũng không nhịn được cau mày một cái, nhưng vẫn mỉm cười giải thích:

- Ủy viên thường vụ Giang đang thị sát động Long Sơn Phong trước, hẳn rất nhanh sẽ đến. Y sư Nguyên Bản đường xa đến đây, chi bằng nghỉ ngơi trước một chút rồi nói sau.

- Không cần. Chúng tôi không thấy vất vả. Nếu các người đã chuẩn bị xong, chúng ta tiến vào động đi.

Lý Nguyên Bản có chút không kiên nhẫn.

- Bây giờ vào hang sao?

Nghe Lý Nguyên Bản nói, y sư Hoàng không nhịn được sửng sốt một chút:

- Thời gian vẫn còn sớm, không cần gấp như vậy chứ?

- Nếu mọi người đã chuẩn bị xong, không cần lãng phí thời gian. Đi, nói cho Giang Nguyên biết tôi đã đến, để cậu ta chuẩn bị tiến vào.

Nghe giọng điệu có chút ra lệnh của Lý Nguyên Bản, Hoàng y sư

khẽ cau mày, nhưng vẫn kiên nhẫn nói:

- Được, mời y sư Nguyên Bản sang bên cạnh nghỉ ngơi. Tôi lập tức đi thông báo cho Ủy viên thường vụ Giang ngay.

Sau khi nhận được tin tức, Giang Nguyên cũng không khỏi cau mày, ánh mắt lóe lên sự lạnh lùng, nói:

- Không nghĩ đến lại không thể chờ đợi được như vậy. Xem ra phải cẩn thận hơn.

Lão Vương bên cạnh nghe Giang Nguyên nói, không nhịn được lóe lên sự kinh nghi. Theo như ý của Ủy viên thường vụ Giang, chẳng lẽ Tuyệt Y Đường...

Trong lúc ông còn đang nghi ngờ, giọng nói lạnh lùng của Giang Nguyên đã truyền đến:

- Bảo tất cả mọi người mang theo dụng cụ, tập trung tại nơi này.

- Tập trung tại nơi này? Không chờ đám người y sư Nguyên Bản sao?

Lão Vương hỏi lại một câu, liền nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng của Giang Nguyên, vội vàng theo bản năng nói:

- Vâng.

- Chuyện gì xảy ra vậy? Tại sao Giang Nguyên còn chưa đến? Ngay cả Hoàng Văn Hiên cũng không thấy. Người đâu, đi thúc bọn họ đi.

Đợi mấy phút, không thấy người đâu, Lý Nguyên Bản có chút không kiên nhẫn, vội vàng nói.

Nhưng ông không biết, tất cả thành viên của Thiên Y Viện đều đứng cùng với Giang Nguyên trước cửa động Long Sơn Phong. Ngay cả vị Ủy viên Hoàng Văn Hiên đi đón tiếp Lý Nguyên Bản cũng đã có mặt, hoàn toàn gạt đám người Lý Nguyên Bản sang một bên.

Hai mươi người của Thiên Y Viện nhìn năm người đứng hàng trước nhất. Giang Nguyên đứng chính giữa, bên cạnh là Eve và hai

đại Vu sư, còn có Hoàng Văn Hiên.

- Mục đích của hành động lần này, mọi người hẳn đã biết. Ở đây, tôi chỉ nhắc nhở mọi người lại một chút.

Ánh mắt Giang Nguyên lạnh lùng nhìn những người trước mắt, trầm giọng nói:

- Lần hành động này, còn có mười người của Tuyệt Y Đường tham gia. Tuy nói Tuyệt Y Đường sẽ sát nhập vào Thiên Y Viện chúng ta, nhưng tạm thời vẫn chưa phải là người cùng một phe, nhất định phải cẩn thận một chút.

- Vâng.

Mọi người cùng kêu lên.

- Tốt.

Nhìn phản ứng của tất cả mọi người, Giang Nguyên hài lòng gật đầu, sau đó tiếp tục nói:

- Nhưng mọi người cũng phải chú ý một chút. Bất kể thế nào, ở xa tới là khách. Bên ngoài thì nhiệt tình, nhưng bên trong phải cẩn thận, mọi người hiểu chưa?

Ánh mắt mọi người đều lóe lên một cái, đồng loạt gật đầu:

- Hiếu!

- Được rồi, nếu bọn họ không thể chờ đợi, vậy để bọn họ đi đi.

Giang Nguyên mỉm cười quay sang nhìn Hoàng Văn Hiên:

- Trưởng ban Hoàng, phiền ông rồi.

- Vâng, Thường ủy Giang.

Đối mặt với vị Ủy viên thường vụ trẻ tuổi này, Hoàng Văn Hiên không dám bất kính, trầm giọng nói.

Đã sớm không chờ đợi được, nghe Hoàng Văn Hiên thông báo lại, mặc dù đối với hành động của Giang Nguyên cảm thấy không vui,

nhưng Lý Nguyên Bản vẫn dẫn thuộc hạ của mình chạy đến.

Hoàng Văn Hiến đi một bên, mặc dù nhìn thấy gương mặt của Lý Nguyên Bản có chút dừng dừng, nhưng rõ ràng bước chân khá nhanh, trong lòng âm thầm gật đầu:

- Xem ra vị y sư Lý Nguyên Bản này đúng là có chút cổ quái.

Đứng trước động Long Sơn Phong, nhìn Lý Nguyên Bản đang chạy nhanh đến, Giang Nguyên tiến lên hai bước bày tỏ sự nghênh đón. Nếu hai bên đã quyết định hiệp nghị thống nhất, cộng thêm Lý Nguyên Bản dù sao cũng là nhân vật cấp tổ sư, vẫn nên bày tỏ sự nhiệt tình một chút.

Lúc này, Lý Nguyên Bản cũng không khách sáo quá nhiều với Giang Nguyên, chẳng qua khi nhìn Eve và hai đại Vu sư, chân mày liền cau lại.

Chương 1198: Người canh giữ Long Sơn

- Chuyện gì xảy ra vậy? Tại sao lại có người ngoại vực?

Nhìn Eve tóc vàng mắt xanh và hai đại Vu sư gầy nhom da ngăm đen, sắc mặt Lý Nguyên Bản trong nháy mắt vô cùng khó coi.

- Tại sao lại mang bọn họ đến đây? Chẳng lẽ các người không biết đây là cấm địa tổ tiên quy định sao? Tại sao lại để cho người ngoại vực, còn có tà ma ngoại vực đi vào?

Sau khi đoán ra thân phận của ba người, giọng nói của Lý Nguyên Bản có chút lạnh lẽo, trầm giọng nói với Giang Nguyên.

Nhìn Lý Nguyên Bản không còn sự hòa ái, thân cận như ngày xưa, Giang Nguyên cũng không để bụng, ý cười trong mắt lại càng nhiều, nói:

- Y sư Nguyên Bản, phong động Long Sơn là cấm địa của Thiên Y Viện. Thành viên bên tôi là do chúng tôi quyết định. Cho nên, quyết định ai đi theo đường như không có liên quan gì đến y sư Nguyên Bản thì phải.

- Mà bên phía chúng tôi cũng không hạn chế y sư Nguyên Bản quyết định mang ai theo, đúng không?

Nghe giọng nói không nóng không lạnh của Giang Nguyên, thậm chí còn mang theo chút trào phúng, hoàn toàn khác với sự thân cận như lúc xưa, trong lòng Lý Nguyên Bản liền rét lạnh, nhìn Giang Nguyên một cái thật sâu, đột nhiên cười ha hả:

- Haha, có lý, có lý. Bây giờ thời đại cũng đã khác, mắt của chúng ta cũng phải phóng khoáng hơn một chút. Ta đã quá bảo thủ rồi.

Nhìn biểu hiện đột nhiên thay đổi của Lý Nguyên Bản, khóe miệng Giang Nguyên hơi nhếch lên, sau đó bật cười:

- Được rồi, y sư Nguyên Bản, nếu mọi người đã đến đông đủ, vậy thì chuẩn bị lên đường thôi.

- Được, lên đường.

Rất nhanh mọi người bắt đầu xếp hàng lên đường. Đội ngũ phân thành hai đội. Giang Nguyên và Lý Nguyên Bản đi đằng trước nhất, vừa đi vừa trò chuyện vui vẻ, nhưng trong lòng hai người nghĩ gì thì không ai biết được.

Gương mặt Lý Nguyên Bản tràn đầy nụ cười, vô cùng gần gũi với Giang Nguyên như ngày thường.

Giang Nguyên khẽ cười lạnh trong lòng. Hắn biết rất rõ, chỉ cần tiến vào phong động Long Sơn, hai bên trở mặt với nhau từ lúc nào cũng không biết.

Phong động Long Sơn là một hang động đá vôi rất sâu. Mặc dù bên ngoài cửa động có một doanh trại tương đối khổng lồ, nhưng sau khi chân chính tiến vào phong động Long Sơn, giống như tiến vào một hang động chưa từng được mở mang. Ngoại trừ một con đường mòn rộng chưa đầy hai thước, miễn cưỡng mới đi vừa đủ hai hàng người tiến lên, còn lại thì không thấy bất kỳ dấu vết con người nào.

Sau khi đi trong hang động cao chưa đến năm thước, rộng khoảng chừng ba bốn thước khoảng một giờ, mọi người mới bắt đầu nhìn thấy một căn phòng đá vôi khá rộng rãi.

Căn phòng đá vôi này cao chừng bảy tám chục thước, rộng hơn hai chục thước. Dựa vào vách đá có mấy căn phòng nhỏ bằng kim loại, đang có mười mấy người đứng tại chỗ ngênh đón.

Thấy mọi người đến, một vị đầu lĩnh tiến lên, cung kính chào hỏi Giang Nguyên:

- Đội trưởng trú đóng phong động Long Sơn, Đào Thanh Minh cùng toàn đội gửi lời chào đến Ủy viên thường vụ Giang Nguyên.

- Ủy viên thường vụ Giang.

Những người đứng đằng sau y đều lên tiếng chào Giang Nguyên.

Giang Nguyên chậm rãi gật đầu, trầm giọng nói:

- Mọi người cực khổ rồi.

Sau khi chào hỏi xong, Đào Thanh Minh cũng không trì hoãn nhiều, vung tay với những người đằng sau:

- Mở cửa.

Một cánh cửa thép bên trong nham động được mở ra, lộ ra một cái lối đi. Nhưng lối đi này có đèn chiếu sáng xung quanh.

Mọi người tắt đèn chiếu sáng trên đỉnh đầu, tiếp tục xếp hàng đi về phía trước.

Sau khi bước vào bên trong, nhìn mặt đất đã được thép hóa và trần động gần đây những ngọn đèn huỳnh quang tản ra thứ ánh sáng màu trắng nhạt, gương mặt Lý Nguyên Bản rốt cuộc cũng hiện lên sự xúc động.

- Năm đó, khi tôi đi vào đây, nơi này cũng chỉ được tráng bằng xi măng, cộng thêm mấy ngọn đèn chân không mà thôi. Bây giờ trở nên hiện đại như vậy, thời gian đúng là thay đổi thật nhanh.

Giang Nguyên cười khẽ, nói:

- Đúng vậy, thời gian có thể thay đổi rất nhiều thứ.

Hai người nói với nhau đôi câu xong liền im lặng, dường như đang nhớ lại điều gì đó.

Đi khoảng chừng nửa tiếng, mọi người đã đến một căn phòng cao chừng mười thước, nhưng nơi này không có nhà, chỉ có một cái giường, một cái bàn, một cái ghế và một căn phòng vệ sinh khoan trên vách tường.

Nhìn thấy mọi người bước đến, một người chậm rãi đứng dậy.

Mọi người dừng bước, nhìn ông cụ tóc trắng như tuyết, mặt mũi tái nhợt, chỉ có cặp mắt là lấp lánh hữu thần, Giang Nguyên bước nhanh về phía trước, thoáng sửa lại quần áo của mình, cung kính cúi chào:

- Ngô lão sư, vất vả cho người rồi.

- Không dám.

Ông cụ kia mỉm cười giơ tay đỡ lấy Giang Nguyên, trên dưới quan sát hẳn, sau đó mới mỉm cười gật đầu:

- Không tệ, không tệ. Thiên Y Viện chúng ta đúng là đời sau mạnh hơn đời trước.

- Cảm ơn Ngô lão sư đã khen ngợi.

Giang Nguyên nghiêm túc trả lời, ngay cả một câu quá mức khách sáo cũng không dám lên tiếng.

- Đi đi. Đúng thật là tốt, nội viện cần những người trẻ tuổi như cậu đây.

Ông cụ cũng không nói nhiều, vỗ vai Giang Nguyên một cái, sau đó bước đến bên cạnh chiếc giường, nhẹ nhàng điểm mấy cái lên vách tường, chỉ thấy vách tường chậm rãi lộ ra một cái lỗ nhỏ rộng chừng một thước. Ông cụ cho tay vào bên trong, nhẹ nhàng lục lọi gì đó. Bên trong lại lóe lên mấy luồng ánh sáng. Ở nơi cuối cùng nhất của căn phòng, một cánh cửa thép dày hai thước lặng yên không một tiếng động mở ra, lộ ra một cánh cửa đen thui bên trong.

Nhìn cửa hang với ánh sáng ít ỏi, Giang Nguyên khẽ hít một hơi, sau đó vung tay lên, rồi sải bước bước đến cửa hang.

Mọi người sau lưng cũng lặng lẽ đi theo. Khi đi ngang qua ông cụ đều khom người hành lễ, sau đó mở đèn trên đỉnh đầu của mình, theo sau lưng Giang Nguyên tiến vào bên trong.

Tất cả mọi người đều biết, đây là cửa ải cuối cùng của phong động Long Sơn. Ông cụ vừa rồi vẫn một mực canh giữ ở đây sau sự kiện phong động Long Sơn năm đó.

Ông cụ đã canh giữ ở đây hai mươi bảy, hai mươi tám năm, sau khi người canh giữ tiền nhiệm mất tích sau sự kiện phong động Long Sơn, chưa hề bước chân ra khỏi căn phòng này một bước.

Mặc dù có đầy đủ điều kiện truyền tin, mỗi tháng cũng sẽ có người cố định đưa đồ dùng vào, nhưng cô độc trấn thủ ở đây mấy chục năm, hơn nữa còn bị phóng xạ xâm nhập vào người.

Trong một khoảng thời gian dài, cơ thể con người sẽ dần trở nên yếu ớt, phải thông qua các loại đan dược đặc biệt mới có thể chống đỡ được những bất thường do phóng xạ gây ra.

Sau khi Giang Nguyên luyện chế được đan dược siêu phẩm, liền cấp bách luyện Không Thanh Đan, chính là để cung cấp cho vị cấm thủ này sử dụng.

Một ông cụ đáng để cho tất cả mọi người tôn kính, ngay cả Lý Nguyên Bản cũng không dám chậm trễ, cung kính hành lễ.

Sau khi bước ra khỏi căn phòng này chính là phạm vi không biết được của phong động Long Sơn. Sau khi tiến vào nơi này, đội ngũ sẽ không còn được tiếp viện và hỗ trợ, toàn bộ phải dựa vào sự ứng đối của mọi người.

Cánh cửa đằng sau lưng chậm rãi đóng lại. Trừ ngọn đèn trên đầu chiếu sáng, mọi người lại tiến vào bóng tối vô biên và tĩnh mịch.

Người dẫn đường ngoại viện là lão Vương, lúc này bước đến bên cạnh Giang Nguyên, thấp giọng nói:

- Từ nơi này đi về phía trước khoảng mười cây là đã chính thức

bước vào phong động Long Sơn. Đoạn đường này tương đối an toàn. Ít nhất chúng ta sẽ không gặp phải thứ gì. Sau khi đi được mười cây, bắt đầu xuất hiện những sinh vật khác.

Giang Nguyên gật đầu, sau đó nhìn Lý Nguyên Bân bên cạnh, nói:

- Y sư Nguyên Bân, người có đề nghị gì đối với lần này không?

- Tạm thời thì không có đề nghị gì. Dù sao tôi cũng rời nơi này gần ba chục năm. Trong ba mươi năm đó có gì thay đổi hay không cũng không biết. Nếu các người đã dò xét qua một lần, tạm thời sẽ do cậu làm chủ.

Thái độ của Lý Nguyên Bân một lần nữa lãnh đạm, không còn sự hòa ái như lúc đầu.

Giang Nguyên cười khẽ trong lòng, biết được bởi vì đối phương đã tiến được vào phong động Long Sơn mà không cần tận lực thân cận, cho nên mới như vậy. Nhưng trong lòng hẩn lại càng cảnh giác hơn. Thủ hạ của Lý Nguyên Bân chỉ có mười người, nói rõ sau khi ông ta tiến vào phong động Long Sơn đã không còn sợ hãi gì nữa.

Nhưng Giang Nguyên cũng không thềm để ý. Có lẽ hẩn không quen thuộc với phong động Long Sơn, nhưng hẩn có lòng tin tuyệt đối sẽ không để đội ngũ của hẩn ăn thiệt. Cho dù Lý Nguyên Bân có làm ra động tác gì ở đây, hẩn cũng không sợ. Đây cũng là một trong những nguyên nhân mà hẩn đề xuất tự dẫn đội lần này.

- Đội thứ nhất ngoại viện đi trước dò đường. Những người còn lại tiến vào trạng thái phòng bị cấp ba.

Giang Nguyên nói xong, sau lưng lập tức có năm người rút thanh trường đao trên lưng, cầm một cái đèn lớn có thể phát ánh sáng thật xa, bước nhanh về phía trước.

Khi năm người đằng trước đi được mấy chục thước, Giang Nguyên mới nhẹ nhàng vung tay lên, dẫn đội ngũ tiếp tục đi về phía trước.

Lúc này, tất cả mọi người đều từng bước kéo dài khoảng cách. Sau khi tiến vào nơi này, nguy hiểm có thể đến bất cứ lúc nào. Dĩ nhiên là không thể giữ được trạng thái dầy đặc tiến về phía trước

nữa. Chỉ có cách nhau hai ba thước mới có thể dành ra không gian lớn nhất và trạng thái phản ứng mạnh nhất.

Chương 1199: Tiến vào thế giới phong động

So với sự cẩn thận của Giang Nguyên, lúc này Lý Nguyên Bản vẫn thần nhiên, biểu hiện không thêm quan tâm, tùy ý đi bên cạnh hắn, hoàn toàn không lo lắng đến nguy hiểm.

Mặc dù lão Vương đã xác nhận trong phạm vi mười cây số sẽ không có nguy hiểm, nhưng với lực tinh thần nhạy bén của Giang Nguyên, cũng không phát hiện được bất kỳ khí tức nguy hiểm nào xung quanh.

Ngẩng đầu nhìn tiểu đội dò đường đằng trước, thấy bọn họ vẫn tiếp tục tiến về phía trước, hiển nhiên cũng không phát hiện tình huống bất thường. Tuy vậy, Giang Nguyên cũng không dám có chút lơ là.

Nếu chỉ ứng đối với nguy hiểm bên trong phong động Long Sơn, hẳn ngược lại không cần cẩn thận như vậy. Nhưng bên cạnh hắn lại là đám người Lý Nguyên Bản, chẳng khác nào một quả bom hẹn giờ không biết nổ lúc nào. Vì thế Giang Nguyên không dám có bất kỳ buông lỏng.

Nhưng cũng may, đoạn đường này như lão Vương đã nói, cũng không có tình huống lạ thường xảy ra.

- Ủy viên thường vụ Giang, bây giờ chúng ta đã đi được tám cây số, có thể đã có những độc trùng cấp thấp xuất hiện.

Lão Vương bước đến phía trước, thấp giọng báo cáo với Giang Nguyên.

Giang Nguyên gật đầu, tỏ ý đã biết.

Lão Vương, người hướng dẫn kiêm lĩnh đội tổ 3, lập tức nhấn tai nghe, thấp giọng nói:

- Đội tiên phong chú ý, bây giờ sắp tiến vào khu vực phòng bị, tất cả mọi người đề cao cảnh giác.

Mệnh lệnh truyền xuống, tốc độ của đội tiên phong đằng trước rõ ràng chậm lại. Lúc này, đèn dò đường đang được bật ở chế độ cao nhất cũng giảm xuống mức độ trung bình, để tránh ánh sáng quá nhiều và tầm bắn quá xa, chọc ra mấy loại nguy hiểm không cần thiết.

Bước chân của mọi người cũng nhẹ nhàng hơn, không còn nặng nề như lúc ban đầu nữa.

- Mọi người cẩn thận, vừa thấy một con rít chui vào bên trong khe đá dài chừng 20cm. Tốc độ khá nhanh, chú ý hoàn cảnh xung quanh.

Đội ngũ đằng trước truyền đến lời cảnh báo, biểu hiện lẫn hành động này đã chân chính bắt đầu, chính thức tiếp xúc với thế giới phong động.

Mọi người cẩn thận từng bước bước về phía trước. Ban đầu chỉ là hang động rộng chừng ba bốn thước, dần dần càng lúc càng rộng hơn. Khi rộng chừng năm sáu thước, sắc mặt lão Vương dần dần ngưng trọng, nhìn màn hình trên cổ tay của mình, nói:

- Ủy viên thường vụ Giang, bây giờ chúng ta đã đi được mười hai cây số, ở đây đã bắt đầu xuất hiện những sinh vật mang tính nguy hiểm tương đối cao.

Giang Nguyên chậm rãi gật đầu, đưa tay nhìn màn hình trên tay mình, xác nhận lối đi này cách cửa không xa, hơn nữa vừa nãy đội ngũ tiên phong đã giết chết ba con nhện to bằng quả bưởi và một con rít dài hơn một thước, đúng là đã cách thế giới phong động Long Sơn càng lúc càng gần.

- Tăng mức độ phòng thủ lên cấp hai.

Lão Vương truyền đạt mệnh lệnh, tất cả mọi người đều đã đưa tay rút vũ khí của mình, là trường đao được Thiên Y Viện đặc biệt luyện chế hoặc mã đao cán dài, dè dặt đi về phía trước.

Giang Nguyên nhẹ nhàng vung đao, chém đứt đầu một con rắn trên

vách đá bên trái. Sau khi cẩn thận tránh được máu của nó, hắn nhìn mọi người, hỏi:

- Đã đến cửa ra chưa?

- Ủy viên thường vụ Giang, phía trước chính là cửa ra khỏi nham động. Sau khi bước ra khỏi nham động chính là thế giới của phong động Long Sơn.

Quay đầu nhìn Lý Nguyên Bản bên cạnh này giờ không lên tiếng, Giang Nguyên chậm rãi nói:

- Y sư Nguyên Bản, bây giờ chúng ta đã đến cửa của thế giới phong động, ông có ý kiến gì không?

- Trực tiếp tiến vào đi.

Lúc này, Lý Nguyên Bản khó mà che giấu được sự hưng phấn trong lòng, nhìn nơi mà đội tiên phong đang tụ tập, trầm giọng nói.

- Được.

Giang Nguyên gật đầu, cũng không nói nhiều, bước nhanh đến cửa hang kế tiếp.

Cửa vào thế giới phong động rất rộng lớn, cao chừng bảy tám thước, rộng chừng năm sáu thước. Nhưng cửa ra vào này lại bị một tảng đá nham thạch to lớn che lại, nhưng vẫn chừa lại một lỗ hổng rộng chừng hai thước, cao không quá năm thước, mà lỗ hổng này lại bị dây leo và cây mây phủ kín.

Nhưng mọi người cũng biết, bên ngoài cửa ra này chính là một tuyệt bích cao chừng mấy chục thước, vừa vặn che chắn cho cánh cửa này, phòng ngừa một số xà trùng đi vào. Bên trong thế giới phong động, đa số sinh vật đều không phát hiện được cửa ra này. Nếu không, trăm ngàn năm qua, cấm địa phong động Long Sơn cho dù có Thiên Y Viện trấn thủ ngày đêm, chỉ sợ cũng đã sớm bại lộ trước mặt thế nhân rồi.

Lúc này, đội ngũ tiên phong đã cầm vũ khí trên tay, mặt đầy cảnh giác đứng ngay cửa, cẩn thận đề phòng tình huống bên ngoài.

Tất cả mọi người đều im lặng bước đi. Thấy Giang Nguyên đã đến gần, ai nấy đều chờ mệnh lệnh của hắn.

- Thám thính tình huống bên ngoài.

Mặc dù sớm biết bên ngoài là tuyệt bích nhưng vẫn muốn xác nhận lại lần nữa, sau đó cẩn thận tiến vào.

- Vâng.

Một người trong đội ngũ tiên phong móc một cây dài có đầu thăm dò nhô lên, sau đó cầm một màn hình điều khiển, ra hiệu cho đồng đội bên cạnh.

Rất nhanh, người động đội kia liền cẩn thận đưa cây thăm dò xuyên qua đám dây leo và cây mây, bắt đầu điều khiển nó quan sát hoàn cảnh chung quanh.

Bên ngoài sáng hơn không ít, nhưng không phải là ánh sáng giống ban ngày mà xen lẫn chút hoàng hôn.

Không bao lâu sau, thành viên dò xét ngẩng đầu nhìn Giang Nguyên, nói:

- Ủy viên thường vụ Giang, cách năm sáu chục thước bên ngoài phát hiện có luồng thân nhiệt lạ. Căn cứ theo biểu hiện, đó là thân nhiệt của một động vật tương tự chó hoặc mèo, dài hơn một thước.

Giang Nguyên gật đầu một cái, thoáng chút trầm ngâm, sau đó nói:

- Chờ một chút xem nó có rời đi không. Nếu không, chuẩn bị dụng cụ gây mê, tận lực hạ sự cố phát sinh ngoài ý muốn đến mức thấp nhất.

- Vâng.

Tất cả mọi người đều biết, trước khi chưa biết rõ về hoàn cảnh bên trong phong động Long Sơn, nên tránh máu tanh xuất hiện. Nơi này có rất nhiều sinh vật rất nhạy cảm với máu. Một khi có mùi máu, rất có thể sẽ dẫn đến không ít “thợ săn”.

Đội ngũ Giang Nguyên vừa mới tiến vào thế giới phong động Long Sơn, dĩ nhiên là phải cố gắng giảm bớt các loại nguy hiểm xuất hiện, động tĩnh càng nhỏ càng tốt.

Nhưng đợi hơn mười phút, vị thành viên kia thấp giọng nói:

- Ủy viên thường ủy Giang, con vật kia vẫn không rời đi.
- Được, sử dụng thuốc gây mê cường độ cao, không một tiếng động giải quyết đối phương.

Chương 1200: Lần đầu gặp linh dược

Trong không gian mờ tối, một loài sinh vật màu vàng lông ngắn, khóe miệng dính đầy nước bọt, hình dáng như chó hoang đột nhiên run lên, con người lóe lên sự nghi hoặc, một hai giây sau liền lặng lẽ ngã xuống đất.

- Dược vật đã có hiệu lực, hoàn thành đánh ngã.

Nhìn bóng màu đỏ nằm vật xuống trên màn hình, thành viên cầm trường thương hài lòng gật đầu. Dược vật mang theo lần này là thuốc mê đặc chế. Mặc dù chỉ dùng lượng nhỏ nhất, nhưng hiệu quả vẫn tương đối hài lòng.

- Tổ 2 tiến vào, sau khi hoàn thành phòng bị, những người còn lại cũng theo thứ tự nhanh chóng tiến vào.

Giang Nguyên ra lệnh, năm người tổ 2 sau lưng hần bắt đầu nhảy lên cửa hang, vạch dây leo và cây mây, nhanh chóng thả hai sợi dây thừng xuống vách đá.

Rất nhanh bốn người nhanh chóng đu dây rơi xuống đất, sau đó cầm vũ khí tản ra xung quanh, thành lập giới tuyến cảnh giới thứ nhất.

Tất cả những người bên cạnh dựa theo thứ tự, nhanh chóng phân nhóm hạ xuống thế giới phong động.

Chỉ trong hai phút ngắn ngủi, mọi người đã thuận lợi hạ xuống

vách đá, tiến vào thế giới phong động Long Sơn.

Lúc này, những người đã từng tiến vào là Lý Nguyên Bản và lão Vương đều rúng động nhìn xung quanh.

Mặc dù chỗ này nằm sâu dưới lòng đất, nhưng không tối như lối đi trong nham động. Trên vách đá tản ra một ít ánh sáng nhàn nhạt do một loại rêu phát ra, chiếu sáng toàn bộ nham động dưới đất. Mặc dù ánh sáng có chút mờ ảo, không thấy rõ vách đá, nhưng mơ hồ có thể nhìn thấy rõ đại khái cảnh vật xung quanh.

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, căn bản không có người tin rằng ở sâu trong lòng đất này vẫn còn có không gian khổng lồ và nhiều sinh vật kỳ lạ đến như vậy.

Vị trí của mọi người đang đứng là một nham cốc nhỏ, bên trong hẹp bên ngoài rộng, dài khoảng ba trăm thước. Đây được xem là chỗ tốt nhất. Mọi người vội vàng thực hiện trạng thái phòng bị cấp 2, bắt đầu thích ứng với thế giới phong động Long Sơn.

Đứng trong thế giới phong động Long Sơn, Giang Nguyên hít một hơi thật sâu, bắt đầu nhắm mắt lại.

Lúc này, hắn cảm thấy chỗ quỷ dị nhất của hoàn cảnh xung quanh là khí lưu bất thường. Hắn cảm thấy balo đeo trên lưng mình nặng hơn mấy phần. Lực tinh thần cường đại cũng cảm nhận được trong không gian xung quanh tràn đầy một loại khí tức năng lượng cổ quái.

Khí tức năng lượng này có chút bạo ngược và rối loạn. Thậm chí Giang Nguyên cũng có thể cảm nhận được một luồng năng lượng đang chạy loạn khắp nơi, xông ngang đánh thẳng, tạo thành lực từ trường quỷ dị và phát ra năng lượng phóng xạ.

Hơn bốn mươi người đứng trong nham cốc, cũng không lập tức lên đường. Trừ tổ tiên phong đang canh gác gần cửa nham cốc ra, những người còn lại đều dựa theo kế hoạch đã được định trước chậm rãi điều chỉnh hô hấp của mình, thậm chí còn đi lại xung quanh hoặc nhảy lên, mau sớm thích ứng với hoàn cảnh quỷ dị này.

Giang Nguyên ngược lại cũng không có động tác gì. Ảnh hưởng ở nơi này đối với hắn mà nói cũng chẳng có gì đặc biệt. Gương mặt của Eve cũng tràn đầy dừng dừng, chỉ có chút hiếu kỳ nhìn chăm chăm xung quanh.

Đối với việc lần này có thể theo Giang Nguyên đến thế giới phong động Long Sơn kỳ diệu, Eve rất hưng phấn. Trước đây, cô chưa từng nghe đến cấm địa phong động Long Sơn. Lần này, nếu không phải Giang Nguyên nhắc đến, cô căn bản không biết Thiên Y Viện còn tồn tại một cấm địa như thế, hơn nữa còn bị phong bế trăm ngàn năm.

Cho nên, Giang Nguyên không ty hiềm thân phận của cô mà mời cô tham gia, cô cảm thấy rất vui. Nếu là Giang Nguyên mở miệng, bất kể là nơi nào, cô đều nguyện ý đi theo, chứ đừng nói chỉ là bí cảnh thế này. Với thực lực của cô, có nhiều người đi cùng, cô dĩ nhiên không cần lo lắng.

Lúc này, nhìn hoàn cảnh kỳ lạ trước đây chưa từng thấy, sự hưng phấn trong lòng Eve lại càng nhiều hơn.

Hai đại Vu sư cử động có chút cổ quái. Hai người tiến tới, nhìn xung quanh rồi dùng thổ ngữ của mình bàn luận xôn xao.

Giang Nguyên cũng không để ý đến phản ứng của hai người. Phong động Long Sơn rất có thể liên quan đến thần thú tộc. Hai người có cảm giác đặc biệt ở đây cũng là chuyện bình thường.

Chỉ khi lơ đãng nhìn qua Lý Nguyên Bân bên cạnh, thấy trên người ông mơ hồ tản ra một loại khí tức nhàn nhạt cổ quái, cùng với ánh mắt cố gắng che giấu sự hưng phấn, mặc dù Lý Nguyên Bân đang cố làm ra bình tĩnh, nhưng với lực tinh thần nhạy bén của Giang Nguyên, hắn vẫn mơ hồ cảm nhận được khí tức ẩn sâu kia của ông ta.

Sau khi liếc nhìn Lý Nguyên Bân một cái, Giang Nguyên quay sang nói với lão Vương sau lưng:

- Nơi này không thích hợp ở lâu. Hai phút sau lên đường.
- Vâng.

Lão Vương vội vàng đáp một tiếng, sau đó bước nhanh về phía con sinh vật giống chó đang nằm tê dại, đưa tay nắm cổ của nó, nhẹ nhàng vặn một cái.

Rắc. Một tiếng vang nhỏ vang lên, cổ của con sinh vật này liền bị bẻ gãy.

Đưa tay nhận lấy cái túi một thành viên bên cạnh đưa sang, ném con vật vào trong túi, sau đó giao cho một thành viên khác vác, nhìn đồng hồ rồi nhìn mọi người chung quanh, trầm giọng nói:

- Mọi người chuẩn bị sẵn sàng, kiểm tra lại vũ khí của mình lần nữa. Nửa phút sau lên đường.

Lão Vương ra lệnh, tất cả mọi người nhanh chóng chuẩn bị, sau đó dưới sự dẫn dắt của đội tiên phong, nhanh chóng rời đi.

Đội cảnh đằng sau bắt đầu dùng khí phun sương, bắn ra một luồng hơi nước được đặc chế, tiêu tán khí tức mọi người lưu lại, rồi nhanh chóng đi theo những người đằng trước.

Sau khi bước ra khỏi nham cốc, trên đường đi chỉ nhìn thấy chung quanh càng lúc càng rộng, hơn nữa còn xuất hiện càng nhiều thực vật hơn.

Đám thực vật này phần lớn đều thấp bé. Đa số thuộc loại Quyết (Quyết là nhóm thực vật có thân, rễ, lá thật và có mạch dẫn. Chúng sinh sản bằng bào tử. Bào tử mọc thành nguyên tản và cây con mọc ra từ nguyên tản sau quá trình thụ tinh). Nhưng loại Quyết này lại giống như đám rêu dưới đất, có thuộc tính huỳnh quang. Trên phiến lá có huỳnh quang dính lên, tản ra ánh sáng nhàn nhạt, chiếu sáng khu vực xung quanh khá rõ.

Trên đường đi, mọi người nhìn thấy những loại thực vật này, gương mặt tràn đầy kinh hãi, nhưng không ai dám khinh thường. Bọn họ đã xem qua tài liệu mà đội bảy người mang về lần trước. Trong những đám bụi Quyết này có thể ẩn chứa những vũ khí có thể đưa con người vào chỗ chết.

Ví dụ như...

Một ánh đao thoáng qua. Một con rắn dài như dây thừng, thân đen

nhánh từ trong bụi cỏ bắn ra, nhào đến chân của một thành viên tiên phong, đang định há miệng đớp vào chân người đó, lại phát hiện còn chưa kịp cắn đã bị một đao tiện tay chặt thành hai khúc.

Thấy cách của nham cốc đã một khoảng cách, lão Vương ra hiệu cho thành viên bên cạnh ném con sinh vật giống chó kia sang một bên. Nham cốc đó là đường lui của tất cả mọi người. Ông không muốn lưu lại bất kỳ thứ gì khiến cho các sinh vật đặc biệt khác phải chú ý. Bây giờ đã cách xa, dĩ nhiên là đã không sao. Bỏ lại thi thể động vật, tất sẽ có những con mãnh thú khác đến ăn.

- Tâm An Thảo, nơi này có Tâm An Thảo.

Trong lúc mọi người đang cẩn thận đi về phía trước, đột nhiên nghe thấy tiếng kêu hưng phấn vang lên trong đội ngũ. Một y sư nội viện kinh ngạc chạy sang bên cạnh.

Chạy được hai bước, liền cúi người xuống nhìn một bụi cỏ lá dài màu trắng bạc, vừa quan sát vừa thán phục:

- Đúng là đẹp. Đã hơn ba mươi năm rồi chưa từng nhìn thấy tận mắt loại cỏ còn tươi như thế.

Nhưng ông vừa mới nói được một câu, đột nhiên một đao ngân quang xẹt qua bên tai. Khi ông kịp phản ứng lại, sắc mặt liền tối sầm. Bởi vì cách Tâm An Thảo chừng nửa thước là một con nhện to bằng quả đấm đang bị một cây ngân châm ghim chặt vào bụi cỏ, lúc này vẫn còn không ngừng lay động mấy cái chân nhỏ dài ngoằng của nó.

Sau khi hít một hơi khí lạnh, lúc này mới quay đầu lại, thấy Giang Nguyên khẽ cau mày, lạnh lùng nói:

- Y sư Khúc, lần sau nhất định phải chú ý một chút.

- Vâng, vâng. Là tôi đã quá lỗ mãng.

Y sư Khúc vội vàng lau mồ hôi, gật đầu liên tục, trong lòng âm thầm vui mừng. Cũng may mà có Ủy viên thường vụ Giang. Nếu bị cái thứ đồ chơi này cản cho một cái, hơn nữa còn có thể cản phải mặt, đến lúc đó sinh mạng của ông sẽ là chỉ mảnh treo chuông.

Mặc dù liên tục nói xin lỗi, nhưng vẫn nhanh chóng mò cái xềng nhỏ trong cái túi đeo sau lưng mình và một cái túi được dán kín, nhẹ nhàng đào đám Tâm An Thảo lên, sau đó cho vào trong túi dán kín, cực kỳ cẩn thận thả nó lại vào trong túi của mình.

Nhìn vẻ mặt hưng phấn của y sư Khúc, Giang Nguyên cũng chỉ có thể cười khổ. Hắn tất nhiên cũng biết Tâm An Thảo, là một trong những linh dược siêu phẩm. Mặc dù Thiên Y Viện vẫn còn tồn kho loại cỏ này, nhưng chỉ còn lại khoảng hai ba bụi mà thôi.

Vừa mới tiến vào đã có thể gặp được một bụi Tâm An Thảo, khó trách y sư Khúc lại hưng phấn đến như vậy.

Mấy vị y sư nội viện bên cạnh đều mỉm cười vỗ vai y sư Khúc bày tỏ sự chúc mừng. Rõ ràng mọi người đã cảm nhận được số lượng linh dược phong phú bên trong phong động Long Sơn. Mọi người vừa mới tiến vào chưa được bao lâu đã phát hiện một bụi linh dược siêu phẩm, khiến cho tất cả mọi người vô cùng hưng phấn.

- Được rồi, tiếp tục đi về phía trước, nhất định phải cẩn thận.

Giang Nguyên nhắc nhở mọi người:

- Một bụi linh dược không bằng tính mạng của các vị đâu.

- Vâng, vâng, chúng tôi biết rồi, nhất định sẽ chú ý.

Lúc này, trán mọi người đều đổ đầy mồ hôi, vội vàng gạt đầu.

Chương 1201: Bầy ma lang

Ngọn đèn thỉnh thoảng nhẹ nhàng đung đưa trong khu vực ánh đèn tối mờ, cực kỳ gây sự chú ý.

Mọi người chậm rãi tiến về phía trước với tốc độ không nhanh không chậm, cẩn thận kiểm tra tình hình xung quanh.

Đội tiên phong lần trước đã chế ra bản đồ phần lớn bộ phận của phong động, nhưng vì thời gian quá gấp gáp cũng không thể thật sự hoàn toàn tiến sâu vào trong. Mục đích của đội thám hiểm liên

hiệp lần này dĩ nhiên là hoàn thành việc dò xét cả phong động Long Sơn, đồng thời nắm bắt triệt để tình hình các loài vật và linh dược trong phong động Long Sơn.

Lần dò xét này không giới hạn thời gian, trong tình huống cố gắng hết sức đảm bảo an toàn của mọi người hoàn thành việc nắm bắt toàn bộ tình hình.

Chỉ khi nắm rõ tình hình bên trong phong động Long Sơn, Thiên Y viện mới có thể có được một kết hoạch hoàn chỉnh với phong động này.

Giang Nguyên đi giữa đội ngũ. Eve cùng đám Poragu lúc này cũng đang chậm rãi đi hai bên hẳn. Còn Lý Nguyên Bản chẳng biết từ lúc nào đã đi lên phía trước đội ngũ, theo sát sau lưng thành viên tổ thứ nhất. Còn mười thuộc hạ của lão lúc này cũng đi theo sau lưng lão, không cần thận nhìn ngó xung quanh như người của Thiên Y viện.

- Ủy viên thường vụ Giang...

Hoàng Văn Hiên vẫn luôn đi phía sau đội ngũ lúc này nhanh chóng bước lên trước mấy bước, đi đến sau lưng Giang Nguyên, thấp giọng nói:

- Tôi thấy bình như bên Lý Nguyên Bản có gì đó không bình thường. Hình như không có ý định tìm linh dược. Chẳng lẽ...

Giang Nguyên lãnh đạm gật đầu cười, chậm rãi nói:

- Ông ta có lẽ không đến vì linh dược, anh lưu ý một chút. Chủ yếu là bảo người của chúng ta luôn phòng bị, đừng để họ có thể thừa cơ làm gì đó!

Hoàng Văn Hiên thấy Giang Nguyên dường như không hề bất ngờ thì thoáng thở phào nhẹ nhõm. Anh ta đáp một tiếng rồi nhẹ nhàng lui ra sau.

- Gừ gừ gừ...

Đội quân tiên phong quơ đao tổn chút thời gian chém chết ba bốn con Ma lang một mắt, sau khi đá mấy thi thể Ma lang sang một bên

liền tiếp tục đi tới trước.

Lúc này trong tai nghe truyền đến giọng nói lão Vương:

- Mọi người chú ý, chúng ta gặp một bầy Ma lang, thậm chí chưa thể xác định đây là bầy lớn hay bầy nhỏ, xin hãy nâng cao cảnh giác!

Giang Nguyên nghe thấy giọng nói trong tai nghe liền cúi người nhìn hình dáng Ma lang, phát hiện Ma lang khá giống chó sói của thế giới bên ngoài, có điều người chúng cao ít nhất hơn một thước, có bốn răng nanh khá dài và sắc bén, đồng thời lông rất cứng, trong mắt hơi mang theo tia máu tươi.

Hơn nữa ban này khi mấy con Ma lang này gặp đội tiên phong, đội tiên phong cũng tổn không ít thời gian mới có thể giết được chúng. Nên biết năm người trong đội tiên phong có ba là thiên vị, hai người là Địa giai đỉnh phong. Kể ra những con sói này đã thật sự không thể gọi là sói nữa.

Hắn lập tức vẫy tay với lão Vương.

- Lão Vương, bầy Ma lang lần trước các ông gặp lớn chừng nào?

Giang Nguyên cau mày hỏi.

- Bầy lang lần trước gặp có khoảng mười ba mười bốn con.

Lão Vương trầm giọng nói:

- Nhưng sau đó lại có hai bầy lang khác kéo đến, không thể xác định trong bầy lang này rốt cuộc có bao nhiêu con!

Giang Nguyên gật đầu một cái. Sau đó đưa tay cầm máy tính bảng trong tay lão Vương, sau khi cẩn thận nhìn bản đồ thì sắc mặt hắn hơi âm trầm. Giờ vị trí trong ghi chép mới đi được chưa tới $\frac{1}{4}$ nhưng đã gặp bầy Ma lang thế này, chỉ e là chặng đường tiếp theo sẽ rất nguy hiểm.

Lúc này, đội tiên phong phía trước đột nhiên dừng lại. Giang Nguyên nhìn một chút, chỉ thấy dường như mấy y sư trong viện đã phát hiện được gì trên vách đá bên cạnh.

- Long Bàn Chi! Ủy viên thường vụ Giang, chúng tôi phát hiện ra Long Bàn Chi!

Một y sư nội viện đưa tay cẩn thận nâng thứ được đựng trong cái làn lớn bằng cái nồi đến trước mặt Giang Nguyên, hưng phấn nói:

- Ủy viên thường vụ Giang, cậu xem này, Long Bàn Chi đã tuyệt tích gần hai năm năm, sau khi được tất cả chúng tôi xem xét thì đây chắc chắn là hàng thật, không nhầm được!

Giang Nguyên đưa tay nhận lấy Long Bàn Chi này, trong lòng cũng khá hưng phấn. Về Long Bàn Chi này, có lẽ hẳn là người có quyền phát ngôn hơn tất cả những người khác. Ít nhất Long Bàn Chi này đã tuyệt tích hơn hai trăm năm. Các y sư khác căn bản chưa từng được nhìn thấy vật thực, nhưng hẳn có kinh nghiệm của nhiều chủ Tề Thế Đình tiền nhiệm nên vừa nhìn là có thể xác định ngay đây đúng là Long Bàn Chi.

Long Bàn Chi này chính là chủ dược để luyện chế Long Bàn Đan. Long Bàn Đan có tác dụng bồi bổ nguyên khí, hỗ trợ người luyện khí đột phá lúc bế tắc. Hiệu quả còn mạnh hơn cả Độc Long Đan mà lúc đầu Tiêu Vân bị ép phải dùng.

Có một Long Bàn Chi này, sau khi trở về viện phối thêm mấy loại linh dược nữa là đã có thể luyện chế một lò Long Bàn Đan rồi.

- Không sai, đây chính là Long Bàn Chi!

Sau khi Giang Nguyên trả Long Bàn Chi lại cho y sư kia, sau đó hơi trầm ngâm nói:

- Tôi nhớ xung quanh nơi có Long Bàn Chi rất có khả năng sinh trưởng Long Tiên Quả. Hơn nữa môi trường hiện tại cũng rất thích hợp cho Long Tiên Quả sinh trưởng. Mọi người cẩn thận tìm kiếm xung quanh thử đi. Tuy Long Tiên Quả chỉ là linh dược thượng phẩm nhưng trong viện cũng rất thiếu hụt!

- A? Có chuyện này nữa sao?

Mắt vị y sư này sáng lên, sau đó vội vàng trở về nói với mấy y sư khác vài câu, mọi người liền chia nhau ra tìm kiếm xung quanh.

Lý Nguyên Bản ở trước thấy mọi người dừng lại lâu như vậy, sắc mặt bắt đầu hơi phiền muộn, bước đi về phía trước, đến bên cạnh Giang Nguyên, trầm giọng nói:

- Giang Nguyên, tốc độ của chúng ta phải nhanh lên một chút, đừng dây dưa nữa. Nếu không không biết tới khi nào mới thực sự vào trong phong động Long Sơn?

Giang Nguyên nhìn vẻ mặt buồn bực mang theo tia vội vàng của Lý Nguyên Bản, trong lòng cười lạnh một tiếng, nhưng vẫn mỉm cười giải thích:

- Y sư Nguyên Bản, mục đích của chúng tôi tới là để dò xét tình hình toàn bộ phong động Long Sơn, đồng thời tìm và đào các loại linh dược chứ không phải chỉ đi chơi.

Nói tới đây, chân mày Giang Nguyên cau lại, tiếp tục nói:

- Y sư Nguyên Bản, ông vội vã như vậy chẳng lẽ có chuyện gì khác quan trọng sao?

Nhìn thấy vẻ mặt hơi kinh ngạc của Giang Nguyên ánh mắt Lý Nguyên Bản chợt lóe lên, cười haha nói:

- Con đừng hiểu lầm, chẳng qua trong phong động Long Sơn nguy cơ bốn phía, hơn nữa ban nãy chúng ta lại vừa gặp bảy Ma lang nhỏ, chẳng qua là ta lo lắng chúng ta lưu lại đây quá lâu sẽ càng dẫn đến nhiều Ma lang hơn thôi.

- Trước kia, ta và cha mẹ con đã từng nhìn thấy một bầy trên trăm con Ma lang ở đây. Nếu thật sự bị bọn chúng bao vây sẽ rất phiền toái.

Lý Nguyên Bản cố làm vẻ nghiêm túc trầm giọng nói.

- A, hóa ra là như vậy!

Giang Nguyên gật đầu một cái, liền bừng tỉnh cười nói:

- Được, để tôi bảo bọn họ tăng tốc!

Lúc này, mấy y sư bên kia cũng thuận lợi tìm được bảy tám quả đồ

đỏ như quả dâu trong đám dây leo, hưng phấn nói với Giang Nguyên:

- Ủy viên thường vụ Giang, quả nhiên là có Long Tiên Quả!
- Được, cất kỹ đi, chúng ta tiếp tục tiến về trước!

Chương 1202: Eve ra tay

Nhanh như vậy đã có thể thu hoạch được hai bụi cây linh dược siêu phẩm, còn hái được không ít linh dược thượng phẩm, điều này khiến Giang Nguyên tương đối hài lòng và vui vẻ.

Là Ủy viên thường vụ Hội đồng Thiên Y viện, lại là chủ Tề Thế Đỉnh, hẳn hiểu rất rõ tình hình tồn kho của mấy linh dược trong mật kho của Thiên Y viện. Không có mấy người hiểu rõ mức độ thiếu thốn thật sự bây giờ bằng hẳn.

Cho nên, lần này Lý Nguyên Bản mới có thể dễ dàng thuyết phục được cả Hội đồng Thiên Y viện như vậy.

Lần này trước khi hẳn ra ngoài, Từ Khải Liễu đã dặn dò hẳn mục đích của hành động lần này chủ yếu là những linh dược này. Đây là hẳn còn chưa đặc biệt sử dụng những năng lực đặc biệt, chỉ dựa vào các y sư của viện đã có thể dễ dàng tìm được hai bụi cây linh dược siêu phẩm rồi. Điều này đã có thể nói rất rõ vấn đề.

Ít nhất về điểm này Lý Nguyên Bản không nói dối. Tài nguyên linh dược trong phong động Long Sơn đúng là tương đối phong phú. Hơn nữa không nói những linh dược siêu phẩm và thượng phẩm này, trên đường đi đến đây Giang Nguyên đã tùy tiện nhìn vài cái, thấy có tồn tại không ít linh dược trung, hạ phẩm.

Nơi này so với vườn thuốc Thiên Y viện tự trồng, mật độ dược vật không biết nhiều hơn gấp mấy lần. Dĩ nhiên, dược vật được sinh trưởng ở đây sẽ tốt hơn dược vật sinh trưởng trong moot trường bên ngoài rất nhiều.

Thế giới phong động càng đi càng rộng lớn. Họ cứ đi, vốn trong ánh đèn huỳnh quang mờ mờ mọi người còn có thể lơ mơ nhìn

thấy vách động đối diện, nhưng dần dần thì đã không thể nhìn thấy nữa. Cho dù là với nhãn lực có thể nhìn trong bóng đêm của Giang Nguyên thì cũng đột nhiên cảm thấy vách động đối diện trở nên xa vời, không hề khiến người ta có cảm giác đang đi trong lòng đất.

Có điều, càng đi sâu vào trong Giang Nguyên có thể cảm nhận được, khí tức của Poragu và Draco đi bên cạnh mình dần dần trở nên khác thường. Giang Nguyên quay đầu lại nhìn nhìn bộ dạng của hai người rồi không nói gì nhiều.

Đi trong phong động này lâu như vậy cũng không thể nào tránh né được tất cả các loại dã thú. Có điều do đội ngũ của họ khổng lồ nên khi gặp các mãnh thú hung tàn, đa số chúng đều tương đối nhay bén tránh đội ngũ của Giang Nguyên. Chỉ có một vài dã thú cực kỳ hung tàn mới bắt đầu tiến hành tấn công đội ngũ Giang Nguyên.

Cả đội ngũ, cuối cùng sau vài lần chiến đấu, lần đầu tiên xuất hiện người bị thương

Nhìn con Ma báo đen tuyền cao chừng thước rưỡi, dài chừng ba mét, sắc máu trong mắt càng ngày càng tối đi nhưng vẫn không cam lòng nằm gằm to yếu ớt trên mặt đất, chân mày Giang Nguyên không khỏi khẽ nhướn lên, trầm giọng nói:

- Người đâu, lấy một ống máu, bảo quản cho tốt, mang về để thí nghiệm!

- Vâng!

Nghe Giang Nguyên nói, một đội viên bên cạnh lập tức cầm vài ống nghiệm bước ra, hút máu đang không ngừng ứa ra trên vết thương của Ma báo rồi cẩn thận bảo quản.

Con Ma báo này thực lực đã vượt qua cao thủ Thiên vị bình thường. Thậm chí công kích âm thanh chính diện đã tung gãy vài khúc xương của một cao thủ Thiên vị đội tiên phong, ngoài ra còn làm một cao thủ Địa giai đỉnh phong bị thương khá nặng.

Bây giờ, đội ngũ mới đi được 1/3 khu vực mà đội tiên phong kia

đã thăm dò rõ ràng. Trong khu vực vẫn được coi là ở vòng ngoài mà đã đụng phải ma thú mạnh như vậy, lúc này Giang Nguyên cũng không kìm được thầm cảm thấy kinh hãi.

Có điều, cuối cùng coi như đã sớm chuẩn bị tâm lý, hai thành viên bị thương sau khi tiến hành xử lý đơn giản thì mọi người tiếp tục lên đường. Có điều sau khi đi được hai ngày, hai thành viên này trên căn bản đã mất đi lực chiến đấu, nhưng vẫn còn may, ít nhất hai người này vẫn có khả năng cử động, không liên lụy đến đội ngũ.

Mặc dù có hai người bị thương, nhưng cũng không có thể xóa bỏ sự hưng phấn trong lòng mọi người, đặc biệt là năm vị y sư trong viện đi theo đội. Trên đường đi họ lại phát hiện ít nhất trên mười loại dược liệu trân quý. Những dược liệu này tuy bên ngoài cũng có nhưng sản lượng tương đối ít, vậy mà ở trong này lại sinh trưởng rất nhiều.

Dĩ nhiên, đối với những thứ linh dược trung phẩm trở xuống, họ cũng không có hứng hái. Chỉ có linh dược thượng phẩm trở lên mới có thể đáng để họ tốn thời gian hái và bảo quản.

- Gào gào gào!

Dường như ánh đèn của đội ngũ trong hang động dưới lòng đất tối đen này quá mức chói mắt. Lối cảnh báo của đội tiên phong vừa truyền đến chưa được mấy giây thì chiến đấu đã lập tức xảy ra.

Ba con Ma báo cùng chủng loại với con vừa rồi đang gào rống, lao về phía đội ngũ với ánh mắt đỏ máu hung tàn.

Lúc này đội quân tiên phong, tổ hai đã thay bằng tổ một có người bị thương. Mặc dù đã sớm có phòng bị, hơn nữa tinh lực dư thừa, nhưng đối mặt với tấn công của ba con Ma báo thực lực hoàn toàn không thấp trong nháy mắt họ cũng có chút tay chân luống cuống.

Nhìn thấy đội quân tiên phong hỗn loạn, sau khi đội ba ở sau lên tăng viện cũng vẫn không thể nhanh chóng giải quyết được mấy con Ma báo này, chân mày Giang Nguyên khẽ nhíu lại. Trong tình huống này kiêng kỵ nhất là trì hoãn. Một khi khi thời gian chiến đấu kéo dài, như vậy rất có thể sẽ dẫn đến nhiều sinh vật khác

trong thế giới phong động hơn. Một khi họ bị vây công hoặc dây đưa thì phiền toái rất lớn.

Hai vị Đại vu sư bên cạnh đã nhìn thấy tia không vui trên mặt Giang Nguyên, sau khi nhìn nhau một cái, trên mặt lộ vẻ chần chừ.

Eve bên cạnh nhìn Giang Nguyên khóe miệng hơi nhếch lên. Cô lách người đến, xuất hiện trong chiến trường. Cô vừa vẩy tay thì một ngân đao sáng lên như du long.

Có điều sau khi nó lóe lên vài cái, ba con Ma báo liên tiếp hét thảm mấy tiếng, sau đó dưới hai nhát đao bồi lên của thành viên hai tổ, chúng lần lượt mềm nhũn ngã xuống đất.

Giang Nguyên nhìn Eve chột lách người biến mất khỏi chiến trường, trở về bên cạnh mình thì cười gật đầu một cái nói:

- Thế nào? Vẫn hữu dụng chứ?

- Dĩ nhiên. Đây là bảo bối năm đó lão già kia thích nhất. Em chỉ mới nghe nói là lão có một thanh chủy thủ tốt chưa chưa từng nhìn thấy.

Eve không hề che giấu sự vui mừng trong mắt giờ con dao găm nhỏ thấm đầy máu trong tay lên nhìn, hưng phấn nhìn Giang Nguyên, nói:

- Thật sự cho em à? Không cần trả lại sao?

- Dĩ nhiên, bản thân anh cũng có được nó từ trong tay vị Bá tước Huyết tộc kia của các em, cho em dùng càng tốt.

Giang Nguyên mỉm cười nói:

- Nếu như em cảm thấy áy náy, vậy thì giết thêm giúp anh vài con quái vật là được!

Nghe Giang Nguyên nói vậy, Eve hưng phấn cất cao dao găm lại, gật đầu nói:

- Được, chúng ta cứ quyết định như vậy đi!

Hai người nói qua nói lại như vậy, còn Lý Nguyên Bản nhìn Eve, trong mắt lóe lên tia chấn động và chút phiền muộn không rõ ràng.

Chương 1203: Triệu hoán Cửu Vĩ

Sắc mặt của Lý Nguyên Bản trong đội ngũ tiếp tục tiến lên phía trước lúc này hơi có chút khác thường và ngưng trọng.

Thành viên và đội ngũ Thiên Y viện cử đi lần này trên căn bản đều nằm trong dự liệu của lão. Chỉ có sự xuất hiện của Eve và hai Đại vu sư khiến cho lão hơi bất ngờ nhưng cũng không chú ý lắm.

Dĩ nhiên lão biết thân phận của ba người. một người là Hầu tước Huyết tộc mới tấn phong cùng với hai lão già chân đất Châu Phi. Thực lực của họ có lẽ không yếu, nhưng cũng chẳng mạnh là bao.

Nhưng ban nãy nhìn động tác Eve chém ba con Ma báo, lão đã thâm kinh hãi. Thực lực con nhóc Huyết tộc này rõ ràng mạnh hơn so với dự liệu của lão rất nhiều. Không phải thực lực cùng lắm mới miễn cưỡng đạt Thiên giai cấp hai như lão dự liệu.

Hơn nữa với tốc độ và tình hình công kích ban nãy càng khiến lão kinh ngạc. mặc dù có người của hai tổ Thiên Y viện ở bên cạnh kèm chế, hơn nữa cô cũng đột nhiên gia nhập chiến trường cho nên mới khiến cô một đòn thuận lợi. Nhưng tốc độ cùng tần suất công kích đáng sợ này đủ để người ta coi trọng. Dẫu sao trong cái thế giới dưới lòng đất u ám này, năng lực giết người trong chớp mắt rất đáng để người ta coi trọng.

Đầu tiên Lý Nguyên Bản còn cảm thấy Giang Nguyên làm việc tùy hứng, ngay cả hành động thế này còn mang theo hai thuộc hạ thân tín và một đứa con gái. Nhưng giờ Lý Nguyên Bản không dám nghĩ như vậy nữa. Huyết tộc thực lực như vậy trong thế giới phong động Long Sơn này có thể tạo ra rất nhiều tác dụng. Mà biểu hiện trước mắt đã đủ để không thể coi thường rồi.

Nghĩ tới đây, Lý Nguyên Bản thậm chí còn không nhận được nhìn hai tên Châu Phi chân đất quê mùa bên cạnh Giang Nguyên một cái, trong lòng cũng càng thêm coi trọng. Nếu Huyết tộc này có thực lực mạnh như vậy. Vậy thì hai lão chân đất Giang Nguyên

kiên trì dẫn theo chỉ e là không đơn giản hoặc có lẽ lần này mình đúng là quá mức khinh thường đối phương rồi.

- Chúng ta đã đi được hơn sáu tiếng đồng hồ rồi. Đội tiên phong chú ý tìm một hơi thích hợp dựng trại, nghỉ ngơi trong bốn giờ!

Lúc này trong tai nghe truyền đến mệnh lệnh của Hoàng Văn Hiên. Giờ mọi người mới phát giác trong hoàn cảnh yên lặng và căng thẳng kỳ dị này họ không hề phát hiện mình đã đi được sáu giờ. Hơn nữa cả người đều đa mệt mỏi rã rời rồi.

Kế hoạch dự định của cả đội thám hiểm là căn cứ theo tư liệu hoàn cảnh đội tiên trạm lấy được để định ra kế hoạch nghỉ ngơi. Trong phong động Long Sơn, nơi nào cũng u ám và đầy dị thường, cho dù tham gia đội ngũ đều là cao thủ Địa giai đỉnh phong trở lên, nhưng sáu giờ vẫn đúng là tương đối cực hạn với hầu hết mọi người.

Nếu muốn giữ trạng thái chiến đấu và tinh thần thì cứ sáu giờ là phải nghỉ ngơi một lần.

Đội quân tiên phong nhanh chóng tìm được một khe núi ở phía trước, sau khi dọn dẹp một chút, Thiên Y viện và Tuyệt Y Đường mỗi bên cử một tổ đảm nhiệm canh gác. Những người còn lại lấy túi ngủ hành quân trong ba lô ra nhanh chóng chìm vào giấc ngủ. Ai cũng biết tầm quan trọng của chuyện nghỉ ngơi. Ở nơi nguy hiểm thế này, nếu không nghỉ ngơi cho tốt, chỉ cần tinh thần hốt hoảng một chút là có thể rơi vào vạ kiếp bất phục.

Giang Nguyên, Eve cùng với Hoàng Văn Hiên và hai thành viên của đội tiên phong ngồi ở một góc, thấp giọng thảo luận vài tình hình tương ứng.

- Tình hình không khác lắm so với dự liệu!

Một cao thủ trung niên ban nãy đảm nhận nhiệm vụ lính tiên phong sắc mặt nghiêm nghị nói:

- Vì lực trường và từ trường có chút dị thường cho nên sức chiến đấu của chúng ta giảm so với bên ngoài 20%. Không những ảnh hưởng đến sức mạnh và độ chính xác khi ra đòn mà vác đao cũng

nặng hơn bình thường khá nhiều.

- Sinh vật bản địa trong phong động này rõ ràng chiếm được ưu thế cực lớn ở điểm này, nếu không hai người kia của chúng ta sẽ không dễ dàng bị thương như vậy!

Giang Nguyên gật đầu một cái, chân mày hơi nhíu lại, ban tình báo đã sớm chuẩn bị cho tình huống này nhưng không ngờ khi thật sự đụng phải lại khó giải quyết như vậy. Thực lực giảm xuống 20% cộng thêm sinh vật bản địa được tăng thêm thực lực vực tính, so ra chênh lệch không hề nhỏ.

Bằng không nếu ở thế giới bên ngoài, ba cao thủ Thiên vị cộng thêm hai Địa giai đỉnh phong nghênh chiến với một Ma báo Thiên giai, mặc dù có nhân tố đột ngột không đề phòng thì cũng không thể bị trọng thương như vậy.

- Ảnh hưởng với em không lớn lắm.

Eve ở bên thấy Giang Nguyên nhíu mày bèn chậm rãi lên tiếng:

- Em tương đối nhạy cảm với tình huống môi trường, chỉ cần chú ý một chút là có thể thích ứng được tình hình và không ảnh hưởng đến thực lực.

Nói tới đây, Eve nhìn Giang Nguyên, sau đó lại nhìn sang cao thủ Thiên vị kia, nói:

- Tôi nghĩ các anh chỉ cần trải qua hai ba lần thích ứng chiến đấu thì chuyện này có thể sẽ được cải thiện rất nhiều!

- A? Như vậy có thể sao?

Tinh thần Giang Nguyên khẽ chấn động, nhìn Eve nói.

- Có lẽ sẽ hữu hiệu. Em nghĩ chỉ cần chiến đấu hai ba lần, thích ứng một chút ít nhất có thể giảm một nửa ảnh hưởng!

Eve suy nghĩ một chút, chắc chắn nói.

Giang Nguyên hài lòng gật đầu một cái, nhìn về phía Hoàng Văn Hiên, trầm giọng nói:

- Được rồi, lão Hoàng. Mọi người đi nghỉ ngơi đi, sau khi nghỉ ngơi xong nếu không có gì bất thường thì đừng thêm một tiếng động hồ nữa. Yêu cầu tất cả mọi người chia thành tổ đội hai hai, tiến hành chiến đấu huấn luyện thích ứng, nhưng nhất định phải cẩn thận, tuần tự tiến dần, không thể để xảy ra bất kỳ tình huống ngộ thương nào!

- Vâng, rõ!

Hoàng Văn Hiên dẫn hai cao thủ ngoại viện đi nghỉ ngơi rồi, lúc này Giang Nguyên mới nhìn về phía Poragu và Draco, lãnh đạm nói:

- Có phải cảm thấy có gì khác thường không?

Poragu và Draco nghe Giang Nguyên nói vậy liền nhìn nhau một cái, sau đó như vỡ được gánh nặng, trong mắt lóe lên tia mừng rỡ, cung kính nói với Giang Nguyên:

- Sứ giả đại nhân, ngài cũng cảm thấy sao?

Giang Nguyên cười nhạt một tiếng, nói:

- Đúng, các ông cảm thấy thế nào?

- Sứ giả đại nhân minh giám, chúng tôi thực sự cảm thấy nơi này có khí tức của Thần thú miện hạ, nhưng dường như... dường như... không phải rất mãnh liệt!

Poragu chần chờ một chút liền nói:

- Tôi nghĩ có lẽ ở đây lưu lại vết tích của miện hạ năm đó!

Giang Nguyên nhẹ nhàng gật đầu một cái, nói:

- Đúng, có lẽ là như vậy!

Thấy hai người nhìn mình chăm chăm, Giang Nguyên lập tức cười nhạt nói:

- Có điều, dựa vào khí tức phán đoán, tôi nghĩ ở đây có thể không chỉ có vết tích miện hạ lưu lại, có thể còn có lưu lại vài huyết

mạch lâu đời, nếu không những khí tức này sẽ không rõ ràng như vậy!

- Huyết mạch của miện hạ?

Poragu cùng Draco cả người chấn động, khiếp sợ nhìn Giang Nguyên, vừa căng thẳng lẫn hưng phấn hỏi:

- Đại nhân, ngài xác nhận cảm ứng được nơi này có huyết mạch của miện hạ?

- Tôi cảm ứng được một ít, có lẽ là có. Nhưng những huyết mạch này đều cực kỳ mỏng manh.

Nhìn thấy vẻ hưng phấn của hai người, Giang Nguyên chậm rãi gật đầu, nói:

- Có lẽ chúng và miện hạ năm đó có chút quan hệ, nhưng thời đại quá xưa rồi, có lẽ sẽ không còn có thần tính gì nữa!

- A...

Nghe Giang Nguyên nói vậy, rõ ràng Poragu và Draco có chút thất vọng, nhưng lập tức lại phần chấn trở lại, Giang Nguyên, hưng phấn nói:

- Nhưng bất kể như thế nào, dù sao cũng là huyết mạch của miện hạ. Chúng ta nhất định phải nghĩ cách đi hái kiến một chút!

- Ừm, chuyện này là dĩ nhiên rồi.

Giang Nguyên gật đầu cười một tiếng, sau đó nhìn hai người, nói:

- Được rồi, hai người đi nghỉ trước đi. Tôi nghĩ đi sâu vào trong có lẽ chúng ta sẽ gặp được chúng!

- Vâng, sứ giả đại nhân!

Hai vị Đại vu sư các hạ hưng phấn gật đầu, sau đó cung kính hành lễ với Giang Nguyên rồi mới lui sang một bên nghỉ ngơi.

Hai vị Đại vu sư vốn không muốn tham gia hành động lần này

nhưng vì Giang Nguyên là sứ giả thần thú, bọn họ không thể không đi theo. Nhưng giờ họ lại thầm vui mừng vì được sứ giả đại nhân đưa đi theo, nếu không nếu ban đầu sứ giả đại nhân mà không muốn dẫn họ theo, cho dù họ muốn cũng không thể cưỡng ép đi cùng được. Dẫu sao nơi này cũng là cấm địa của Thiên Y viện. Bọn họ dù gì cũng là người ngoài. Lúc ấy nếu mà không vào theo thì suốt chút nữa bỏ lỡ cơ hội thế này rồi.

- Được rồi, Eve em cũng nghỉ ngơi một chút đi. Tình hình tiếp theo e sẽ càng hiểm ác hơn, đến lúc đó chắc em phải chịu khổ nhiều hơn một chút đấy!

Giang Nguyên mỉm cười nói.

- Được, anh cũng mau nghỉ ngơi một chút đi!

Cô nhìn người đàn ông tuấn tú khiến cô càng lúc càng không hiểu được phía đối diện, ngoan ngoãn gật đầu một cái. Dù hành quân ở mức độ này không ảnh hưởng gì tới cô nhưng cô vẫn đi sang một bên, mở một tấm chắn ra chậm rãi nằm xuống.

Để không thu hút ánh mắt của người khác, Giang Nguyên cũng lấy một tấm chắn, đi tới một góc khuất nhất. Nơi này có một vị trí mà hắc sắc xếp trước, hơi nằm ở mé ngoài một chút, là nơi hai Đại vu sư nghỉ ngơi. Hai người gần như hoàn toàn che hắc sắc. Tuy sắp xếp như vậy trông hình như khiến các thành viên Thiên Y viện cảm thấy hơi kỳ quái, nhưng lúc này, Giang Nguyên cũng không để ý nhiều như vậy.

Hắc sắc rất ít khi tiến hành liên hệ với Cửu Vĩ khi có người ngoài. Lúc này cũng không thể không dùng Thần thú bát che chở một chút.

Hắc sắc đưa tay lấy Thần thú bát trong balo ra, sau khi nằm xuống liền đặt Thần thú bát lên bụng mình.

Tình hình trông có vẻ quái dị, nhưng bên cạnh hai vị Đại vu sư vẫn chưa ngủ lúc này trong mắt đã có thêm tia hưng phấn và nóng bỏng. Xem ra vị sứ giả đại nhân này thật sự rất tận tâm, lúc này đã lấy Thần thú bát ra cảm ứng tung tích thần duệ kia.

Giang Nguyên đưa tay nhẹ nhàng ôm Thần thú bát trên bụng nhỏ

rồi nhanh chóng tiến vào trạng thái nửa tỉnh nửa mê.

Hình xăm Cửu Vĩ trên cánh tay trái của hắn bắt đầu lấp lóe ánh sáng đỏ. Cửu Vĩ nhanh chóng hiện lên trước mặt Giang Nguyên.

- Môi trường ở đây thật sự khá tốt!

Chín cái đuôi lông xù to tướng sau lưng Cửu Vĩ nhẹ nhàng phe phẩy, cặp mắt giống như hồng ngọc lúc này đang vui thích nhìn Giang Nguyên nói:

- Tốc độ của anh phải tiếp tục nhanh hơn một chút. Tôi muốn ở đây. Không cần vài ngày nữa là tôi có thể nhanh chóng hoàn toàn giải trừ phong ấn chính thức hồi phục lại!

Chương 1204: Ý kiến của Lý Nguyên Bản

Giang Nguyên nhẹ nhàng nhún vai một cái, không chút bất ngờ trước phản ứng của Cửu Vĩ. Ở đây ngay cả hắn còn có thể cảm nhận được, linh khí của thể giới dưới lòng đất này mặc dù có chút rối loạn cùng bạo ngược, nhưng lại tinh khiết và dày đặc hơn bên ngoài rất nhiều. Nếu có thể an tâm tu luyện ở đây thì tốc độ có thể nâng cao gấp mấy lần bên ngoài.

- Được rồi, vấn đề này mà không cần phải lo. Tao sẽ cố gắng hết sức.

Giang Nguyên nhìn cặp mắt đỏ của Cửu Vĩ, hừ giọng nói:

- Nhưng hắn mà biết, đây không phải là nguyên nhân tao mạo hiểm để mày ra vào lúc này!

Chín cái đuôi của Cửu Vĩ lại một lần nữa đong đưa, cặp mắt đỏ kia lóe lên một cái rồi cũng khẽ hừ một tiếng, nói:

- Đây thật sự là một nơi tốt!

Giang Nguyên bó tay thở ra một hơi, nói:

- Tao biết, nhưng giờ không phải lúc nói đến chuyện này!

Cửu Vĩ thoáng trầm mặc một chút rồi cúi người nhìn về phía Giang Nguyên, trong đôi mắt đỏ máu dường như lưu chuyển chút ánh sáng khác thường, nói:

- Anh đoán không sai, không gian này, thực sự có liên quan đến sư tử kia.

- Sư tử kia? A, mà nói Thần thú sao?

Giang Nguyên cau mày nói.

- Đúng.

Cửu Vĩ gật đầu một cái, giống như quay đầu nhìn chung quanh, nói:

- Tôi nhớ ra một vài thứ trước khi rời đi năm đó, cái tên biến thái thích làm chuyện lung tung thực sự đã lên làm vài chuyện gì đó. Xem ra, nơi này là do hắn lên giày vò ra. Cuối cùng cũng không khốn kiếp lắm, chí ít đã chừa lại một đường lui cho mấy hậu duệ lai kia.

- Chừa lại đường lui?

Giang Nguyên nháy mắt một cái, nghi ngờ nhìn về phía Cửu Vĩ. Trầm giọng nói:

- Theo tao thấy, mấy thứ ở đây đều mạnh mẽ, còn cần thần thú gì đó chừa đường lui gì? Nếu chuyện này đặt ở hai trăm năm trước vẫn chưa có khoa học kỹ thuật như hiện nay, bọn chúng rất có thể dễ dàng chiếm được một vùng địa bàn rộng lớn bên ngoài mà.

- Anh nói là hai trăm năm trước. còn tôi đang nói đến một hai ngàn năm trước.

Mắt Cửu Vĩ lóe lên một cái, như đang nhớ đến thời điểm đó, thở dài nói:

- Ngàn năm trước, tuy nhân tộc ác anh không có tồn tại quá mức cường đại nhưng ít ra so với các anh bây giờ thì mạnh hơn rất nhiều!

- Khi đó, tên biến thái kia đã lưu lại vài hậu duệ lai, vì huyết thống không thuần, có một vài ẩn ký lưu truyền huyết mạch chúng không thể nào truyền thừa được, căn bản không thể trưởng thành quá mạnh mẽ. Cho nên, nếu ở thế giới bên ngoài, mặc dù có thể chiếm được một khu vực, nhưng cũng rất dễ bị nhân tộc các anh tiêu diệt.

- Trước khi đi, tên biến thái kia coi như cũng có vài lời nhắn nhủ, sáng lập ra nơi này cho đám hậu duệ lai của hắn. Đồng thời cũng đánh tiếng với tầng cao của nhân tộc lúc đó. Cho nên mới tồn tại thế giới này để đảm bảo đám hậu duệ lai của hắn có thể sinh tồn.

- Nhưng một hai ngàn năm trôi qua, nhân tộc các anh chơi chết chính mình rồi nên mới có kết quả như thế này!

Đuôi của Cửu Vĩ lại một lần nó vui sướng lắc lắc, cúi người nhìn Giang Nguyên, trong đôi mắt đỏ tươi như bảo ngọc lóe lên ý giễu cợt:

- Trước kia nhân tộc vô cùng cường đại, nhưng các anh bây giờ, với trình độ như anh đã được coi là tồn tại mạnh mẽ của nhân tộc so với trước kia thì chênh lệch không phải chỉ một chút đâu, anh biết không hả?

Mặc dù cảm thấy rất có chút tổn thương tự ái. Nhưng Giang Nguyên vẫn đàn ông hào hùng gật đầu, dù sao đây cũng là sự thật. Kể ra trên thế giới này còn có mấy người tổn thương tự ái hơn mình. tạm thời còn chưa tới lượt mình đâu.

- Được rồi, giờ thì biết rồi chứ? Biết rồi thì tôi đi đây. Giờ mấy tình huống thế này quá tiêu hao năng lượng. Anh mau hấp thụ thêm nhiều năng lượng cho tôi một chút. Đợi khi tôi hoàn toàn giải được phong ấn thì không cần anh phải cực khổ thế này nữa đâu!

Cái đuôi của Cửu Vĩ vui sướng lắc lắc, chuẩn bị lách người đi.

Giang Nguyên sững sờ gật đầu, đột nhiên nhớ ra một chuyện, đang định mở miệng thì đã thấy trước mắt lóe lên, Cửu Vĩ đã biến mất không thấy đâu. Hắn chỉ có thể buồn bực khẽ hừ một tiếng.

Hai đại vu sư các hạ cách chỗ Giang Nguyên không xa lúc này

không hề buồn ngủ, bốn con mắt ti hí thỉnh thoảng lén nhìn về phía Giang Nguyên, trong mắt tràn đầy hưng phấn cùng chấn động.

Là vụ sư thờ phụng Thần thú, từ trước tới giờ họ chưa từng cảm nhận được khí tức Thần thú nồng đậm và mãnh liệt như vậy. Tuy cổ khí tức này rất giống khí tức Cửu Vĩ Thần thú chi linh trên người Giang Nguyên kia, nhưng lúc này hai Đại vụ sư không hề cho rằng đây đơn thuần là khí tức của Cửu Vĩ Hồ.

Bởi vì cổ khí tức này quá nồng đậm và linh động, cũng khiến người ta nảy sinh lòng kính sợ từ tận đáy lòng, hoàn toàn khác với áp lực đơn thuần về phẩm cấp mà họ cảm nhận được lần trước. Cho dù là trên người Đại tể tư thì trước giờ họ cũng chưa từng cảm nhận được khí tức thần thú rõ ràng như vậy.

Lúc này hai Đại vụ sư hoàn toàn cho rằng, sứ giả đại nhân ô mị thánh khí trong tay, giờ đang tiến hành liên lạc và xin phép thú thần đại nhân từ xa vì chuyện thần duệ nơi này. Trong tình huống này, thậm chí trên người hai người cũng bắt đầu dâng lên khí tức man hoang viển cổ, tranh nhau đáp lại khí tức linh động nồng đậm xung quanh Giang Nguyên kia.

Lý Nguyên Bản đang giả vờ ngủ ở cách đó không xa không biết đã mở mắt từ lúc nào, đang nhìn chằm chằm hai vị Đại vụ sư và Giang Nguyên nằm ở trong, trong mắt tràn đầy vẻ kinh hãi.

Đội thám hiểm nghỉ ngơi dưỡng sức bốn tiếng đồng hồ, chút mệt mỏi tinh thần vốn có nhanh chóng khôi phục lại, đặc biệt là sau khi tiến hành huấn luyện một giờ đồng hồ, rõ ràng mọi người thoải mái hơn rất nhiều. Họ bắt đầu hợp thành đội ngũ lên đường.

- Giang Nguyên, hành trình kế tiếp của chúng ta an bài như thế nào?

Giang Nguyên nhìn Lý Nguyên Bản cười híp mắt bộ dạng gần gũi thân cận thì đột nhiên cảm thấy không quen, có điều hần từ trước đến nay hần có sở trường đi với bụi mặc áo cà sa, đi với ma mặc áo giấy. Lúc còn ở Cô Lang đã luyện được bản lĩnh này. Hần lập tức mỉm cười nói:

- Y sư Nguyên Bản, dĩ nhiên chúng ta tiếp tục theo tuyến đường đã định đi về phía trước tra xét tình hình thế giới phong động, đồng thời hái ít linh dược bên ngoài thiếu hụt.

- Chuyện này không phải đã quyết định trước rồi sao?

Giang Nguyên bình tĩnh nhìn hai mắt Lý Nguyên Bản, nói.

- A, đúng đúng, dĩ nhiên là đã định rồi, nhưng tốc độ của chúng ta có thể nhanh thêm một chút không? Tôi luôn dự cảm thấy có chút gì không bình thường. Vừa mới tiến vào có một ngày mà mấy bầy thú đặng phải cũng đã nhiều như vậy. Tiếp theo chỉ e còn đặng phải nhiều hơn.

Sắc mặt Lý Nguyên Bản đầy lo lắng nhìn Giang Nguyên nói.

Giang Nguyên hơi nhú mày một cái, nói:

- Y sư Nguyên Bản không cần lo lắng, gờ cho dù có gặp vài bầy thú, với thực lực của chúng ta, cũng còn là có thể ứng phó; hơn nữa tôi còn gánh vác nhiệm vụ trong viện giao phó, phải thu thập thêm ít linh dược. Nếu như đi quá nhanh, nhiệm vụ này tất nhiên không cách nào hoàn thành, xin Y sư Nguyên Bản thứ lỗi!

Nói đến đây chỗ, Giang Nguyên không kìm được nhướn mày cười nói:

- Hơn nữa, Y sư Nguyên Bản không phải cũng phải tìm một loại linh dược sao? Chẳng lẽ Y sư Nguyên Bản đã tìm được rồi?

- A, haha, vẫn chưa, là tôi quá nóng vội, quá nóng vội rồi.

Nghe Giang Nguyên nói vậy, sắc mặt Lý Nguyên Bản hơi thay đổi, không khỏi cười mỉa mai.

Giang Nguyên nhìn Lý Nguyên Bản tăng tốc đi nhanh về phía trước, khoe miệng hắc hắc nhếch lên. Sao hắn không biết ý vị Y sư Nguyên Bản này là gì? Lão muốn đội ngũ tăng tốc, có lẽ ban nãy lão đã phát giác ra vài thứ gì cho nên mới nóng lòng đến thế. Thứ nhất là biểu hiện gần gũi hòa hoãn để mê muội bên mình một chút, thứ hai là thật lòng muốn tăng tốc độ.

Nhưng chuyện như vậy, sao Giang Nguyên có thể đồng ý. Hắn còn mong được ở đây thêm chút nào hay chút đó mà. Môi trường năng lượng ở thế giới phong động Long Sơn đậm đà như vậy, hắn vừa mới nghỉ ngơi dưỡng sức có bốn tiếng đồng hồ đã nâng cao lên khá nhiều năng lượng, chỉ có kẻ điên lúc này mới cho đội ngũ tăng tốc tiến về phía trước.

Nếu muốn tăng tốc thì ông tự tăng một mình đi. Dù sao bên chúng tôi người đồng như vậy đều nghe lệnh của tôi. Ông không muốn có thể tự đi một mình không đúng sao? Như thế đỡ cho tôi lúc nào cũng phải thấp thỏm đề phòng ông.

Trong lòng Giang Nguyên đang lăm lăm nhưng vẫn không dám lơ là. Hắn nhẹ nhàng ấn vào tai nghe, kết nối với tần số truyền tin nội bộ Thiên Y viện, thấp giọng nói:

- Đội tiên phong chú ý khống chế tốc độ tiến về phía trước. Chừa đủ thời gian cho y sư trong viện kiểm tra xung quanh tìm được vật. Ngoài ra những thành viên còn lại đề cao cảnh giác, chú ý người bên Tuyệt Y Đường nhiều hơn!

Không có ai đáp lời nhưng Giang Nguyên có thể xác nhận, tất cả thành viên Thiên Y viện đều đã nghe được mệnh lệnh của mình. Điều này có thể thấy từ tốc độ tiến lên vốn nhanh chóng nhưng giờ bước chân bắt đầu đi chậm lại của đội quân tiên phong.

Trong cuộc sống, ai cũng là cao thủ diễn trò. Nhìn các thành viên Thiên Y viện trong đội ngũ phía trước lúc này đang thân thiết thấp giọng nói gì đó với thành viên Thiên Y viện, không hề lộ ra chút phòng bị nào, Giang Nguyên cũng không kìm được khẽ thở dài một tiếng: Thế đạo này đúng là không dễ sống. Bước ra thế giới không thể cứ phơi mình ra, lúc nào cũng phải đeo mặt nạ giả nhân giả nghĩa, đúng là không dễ dàng gì.

Ngược lại mấy vị y sư trong viện lúc này lại khá nhẹ nhõm. Họ chỉ cần quan sát xung quanh, đồng thời tìm các loại linh dược có khả năng tồn tại.

Đối với những nhiệm vụ như vậy, mặc dù rất dễ khiến tinh thần mệt mỏi nhưng các y sư trong viện thì lại làm không biết mệt. Nên biết những cơ hội thế này rất hiếm có, nói không chừng nhìn xung

quanh thêm vài cái là có thể kiếm thêm hai ba bụi linh dược thượng phẩm. Còn nếu may mắn hơn chút nữa, nói không chừng có thể thu hoạch được một loại linh dược siêu phẩm.

Cơ hội vượt xa môi trường bên ngoài trên trăm ngàn lần thế này, cả đời chưa từng gặp được, nó còn đáng mừng hơn trúng số gấp vạn lần. Không có ai là không muốn tham gia trò chơi như vậy.

Có điều rõ ràng, mặc dù mật độ linh dược trong phong động Long Sơn nhiều hơn bên ngoài gấp trăm ngàn lần, nhưng linh dược phẩm chất cao tốt cuộc vẫn là phẩm cấp cao, cũng không phải là dễ tìm như vậy. Nửa ngày tiếp theo, trừ một vị y sư tìm một bụi linh dược thượng phẩm thì chẳng tìm thấy những linh dược khác. Điều này khiến các y sư tương đối không hài lòng.

Chương 1205: Dò xét

- Ủy viên thường vụ Giang, tốc độ của chúng ta không thể nhanh như vậy, nhất định phải chậm một chút mới phải, nếu không đợi đến khi ra ngoài, số lượng linh dược hái được không đủ, chỉ e khó ăn nói với viện trưởng!

Hai y sư trong viện đi tới bên cạnh Giang Nguyên, cẩn thận than thở.

Nhìn mấy y sư nội viện còn lại cũng đang nhìn về phía mình, Giang Nguyên không khỏi cảm thấy hơi nhức đầu. Tuy hẳn chỉ mong kéo dài thời gian thêm chút nào hay chút ấy, nhưng cũng không thể kéo dài quá được.

Dấu sao nơi này cũng là phong động Long Sơn. Hành động thám hiểm mô hình lớn thế này nguy hiểm tương đối lớn. Nếu thời gian ở trong này kéo dài quá lâu rất dễ hấp dẫn nhiều ma thú dã thú tiến hành công kích với sinh vật ngoại lai như mình.

Nguy hiểm như vậy, hẳn cũng không muốn gánh chịu. Dấu sao tiến vào nơi này phần lớn đều là tinh nhuệ của Thiên Y viện. Hẳn không muốn hao tổn những tinh nhuệ này ở đây.

Giang Nguyên thoáng trầm ngâm một chút rồi liền nhìn về phía hai

vị y sư, trầm giọng nói:

- Vương y sư, Lý y sư, tôi hiểu cảm xúc của hai người, nhưng nơi này dù sao cũng là phong động Long Sơn, làm chậm tốc độ tiến lên dự định rất dễ dẫn đến các loại nguy hiểm.

- Thế này đi, tạm thời giữ nguyên tốc độ hiện tại. Nếu khi quay về chúng ta vẫn chưa tìm đủ linh dược, vậy thì chúng ta có thể giảm tốc độ lại. nhưng hiện tại ổn thỏa nhất vẫn là duy trì tốc độ hiện tại!

Hai vị y sư nghe Giang Nguyên nói vậy thì sắc mặt hơi ảm đạm nhưng cũng biết là không thể khiến toàn đội chịu mạo hiểm, họ lập tức cũng chỉ có thể bất đắc dĩ rời đi.

Nhìn bóng dáng hai người bất lực rời đi, Giang Nguyên cũng không khỏi thở dài. Dĩ nhiên hẳn hiểu rõ cảm xúc của hai người. Nhưng với tình hình trước mắt không thể cho họ thêm nhiều thời gian hơn nữa. Cho dù bên mình đồng ý thì cũng rất khó qua ải bên Lý Nguyên Bản.

Có điều, về chuyện linh dược hẳn cũng không lo lắng lắm. Mục đích hẳn vào đây không phải chỉ vì cái này. Nếu chỉ vì linh dược, vậy thì hẳn chỉ cần vận dụng vài năng lực đặc biệt đã có thể dễ dàng tìm được vài linh dược đang trải khắp các thực vực và trên vách đá.

Nhưng bây giờ, khi hẳn đang thiếu năng lượng trầm trọng dĩ nhiên không thể lãng phí vào chuyện này. Nên có thể nói, cứ chờ thêm một hai ngày nữa, khi tích lũy đủ năng lượng, sau khi Cửu Vĩ chính thức mở phong ấn hồi phục, như vậy thì có thể cân nhắc đến chuyện giúp các y sư nội viện tìm chút linh dược.

Nhưng trước mắt xem ra chưa được.

Nửa ngày tiếp theo, cùng với việc di chuyển sâu vào thế giới phong động Long Sơn, mặc dù không có những nguy hiểm như Lý Nguyên Bản hình dung nhưng cũng đủ khiến cả đội ngũ vô cùng chật vật rồi.

Đội ngũ đã mấy lần bị tập kích có lớn có nhỏ. Tuy đều đã bị đội

thăm hiểm cản lại nhưng vẫn bị thương hai ba người, trong đó có một người bị thương nặng đến mức không thể cử động, phải dùng cáng. Điều này khiến Giang Nguyên không kìm được nhú chặt chân mày hơn.

- Vụt!

Giang Nguyên quơ đao chém đầu một Ma hổ biến dị xuống, sau đó nhẹ nhàng tránh được một vũng máu lớn phun ra. Hắn nhẹ nhàng đưa tay lau mồ hôi rịn ra trên trán, không kìm được hít sâu một hơi.

Thực lực của những ma thú trong này đúng là quá mức cường đại. Cho dù với năng lực của hắn, liên tục chém hai con Ma hổ trong thời gian ngắn cũng tương đối khổ cực.

Đây đã là lần thứ ba đội ngũ gặp phải công kích trong vòng hai tiếng đồng hồ. Để tốc chiến tốc thắng, không bị những ma thú này dây dưa, Giang Nguyên không thể không đích thân ra trận.

Giờ hắn đã bắt đầu có dự cảm không tốt lắm. Tình hình ma thú tập kích ban đầu không nghiêm trọng như vậy, nhưng bây giờ chỉ mới tiếp tục vào sâu hai ba chục dặm đã bị tập kích mấy lần. Điều này hình như có chút không bình thường.

Nghĩ tới đây, Giang Nguyên không nhận được liếc Lý Nguyên Bàn như đang nghiêm túc cứu chữa cho một thành viên đang bị thương bên kia, trong lòng lóe lên một suy nghĩ.

“Chẳng lẽ lão già này làm trò quỷ gì?”

Sau khi hơi trầm ngâm một chút, Giang Nguyên đột nhiên cảm thấy rất có thể. Đầu tiên lão già này đề cập với mình muốn tăng tốc tiến về phía trước, sau khi bị mình bác bỏ dường như cũng không đặc biệt bất mãn gì.

Lúc đó nghĩ cũng chẳng có gì đặc biệt nhưng giờ nghĩ lại chắc chắn lúc đó lão đã có hậu chiêu, cho nên không hề đề bụng chuyện hắn đồng ý hay không.

Giang Nguyên cân nhắc đến điểm này thì trong lòng hơi nặng nề. Nếu đây thật sự là thủ đoạn của Lý Nguyên Bàn, vậy thì với

chuyến đi phong động Long Sơn lần này, chỉ e mình đã quá mức coi thường Lý Nguyên Bản rồi.

- Lão Hoàng, cho đội ngũ hơi tăng tốc một chút, tranh thủ thời gian tiến lên trước.

Sau khi dẫn dò Hoàng Văn Hiến đôi câu, Giang Nguyên liền quay về giữa đội ngũ. Giờ phải đợi xem tình hình tiếp theo. Nếu đội ngũ tăng tốc độ rồi tiếp theo không có quá nhiều ma thú tập kích nữa, vậy thì chỉ e thật sự có liên quan đến Lý Nguyên Bản.

Hai giờ sau, sắc mặt Giang Nguyên bắt đầu hơi trầm đi. Sau khi đội ngũ tăng tốc tiến về phía trước, trong thời gian này ngoại trừ một con cự xà lớn bằng quả bóng rổ ở trong bụi cỏ bị đội ngũ quấy rối đến, bức bội phát động tấn công ra thì không hề gặp phải những ma thú khác.

Vậy theo tình hình trước mắt, chỉ e chuyện này đúng là có liên quan đến Lý Nguyên Bản. Nghĩ tới đây, trong lòng Giang Nguyên cảm thấy bức bội và nặng nề, dĩ nhiên trong lòng cũng hơi vui mừng. May là hấn phát hiện sớm, nếu không nói không chừng vào thời khắc mấu chốt lại bị Lý Nguyên Bản này lén đâm một dao.

Có điều lúc này trong lòng Giang Nguyên càng lúc càng nguy ngờ. Lý Nguyên Bản này rốt cuộc có quan hệ gì với phong động Long Sơn? Sao lại vội vã muốn đi sâu vào phong động như vậy? Hơn nữa lão còn có thể trêu chọc ma thú công kích đội ngũ. Nếu chỉ là trêu chọc thì còn đỡ, còn nếu có thể chỉ huy những ma thú kia thì quá đáng sợ.

Dĩ nhiên Giang Nguyên đoán có lẽ không thể nào như vậy. Nếu Lý Nguyên Bản có thể chỉ huy được những ma thú này thì đã hoàn toàn không cần để ý đến sự tồn tại của nhóm mình, hoàn toàn có thể chi phối cả đội ngũ.

Có vài thứ không thể nghĩ ra được, rốt cuộc Lý Nguyên Bản muốn làm gì? Chỉ có một chút suy đoán về chút khí tức cổ quái gần giống với đám Cửu Vĩ khi gặp Lý Nguyên Bản lúc ban đầu kia. Ngẫm lại, Lý Nguyên Bản ở thế giới phong động Long Sơn lâu như vậy, hơn nữa còn có khí tức đó, chỉ e là rất có khả năng có mối liên hệ nhất định với hậu duệ của thú thần kia năm đó.

Nếu nói vậy thì có thể thông suốt hơn một chút.

Có điều, cho đến giờ cũng coi như chưa thật sự có vấn đề gì, cũng chỉ có thể đi về phía trước. Cho dù Lý Nguyên Bản thật sự có cấu kết gì với loại thần duệ gì đó trong thế giới phong động Long Sơn này, Giang Nguyên cũng không cần lo lắng lắm. Chỉ cần Cửu Vĩ đang tin một chút chẳng lẽ còn phải sợ đám Thần duệ gì đó sao?

Theo lệnh Giang Nguyên, đội ngũ nhanh chóng đi về phía trước một lát rồi lại bắt đầu chậm lại.

Tốc độ đi chậm lại, vui mừng nhất là các y sư nội viện. Trong hai tiếng hành quân gấp rút ban nãy, bọn họ căn bản không rảnh đi tìm linh dược ở dọc đường, nhưng vì tình thế lúc đó không tốt cho lắm, đội ngũ phải gia tốc tiến về phía trước, cố gắng tránh tập kích của vài ma thú cũng là chuyện đương nhiên, cho nên họ không thể phản đối.

Giờ, tốc độ đã chậm lại thì dĩ nhiên họ vui mừng nhất rồi.

Người duy nhất không vui có lẽ là Lý Nguyên Bản. Rõ ràng Lý Nguyên Bản cũng không có ý định nói chuyện với Giang Nguyên nữa, chỉ im lặng cùng đội ngũ đi về phía trước.

Giang Nguyên nhìn gương mặt lãnh đạm của Lý Nguyên Bản phía trước thì đề cao cảnh giác, bắt đầu cố gắng dồn mọi sự chú ý lên Lý Nguyên Bản. Hẳn biết Lý Nguyên Bản sẽ không chịu dừng lại như vậy cho nên đang đợi hành động tiếp theo của Lý Nguyên Bản.

Không thể không nói, tài nguyên linh dược trong thế giới phong động Long Sơn vô cùng phong phú. Trong nửa tiếng đội ngũ chậm rãi đi về phía trước, năm vị y sư nội viện đã một lần nữa vang lên tiếng reo mừng, họ đã phát hiện ra cây Hồng Vân quả trên một vách đá.

Hồng Vân Quả là một trong những linh dược thượng phẩm Giang Nguyên quen thuộc nhất, thuận theo hướng các y sư nội viện chỉ, với nhãn lực của Giang Nguyên dĩ nhiên có thể nhận ra đó đúng là cây Hồng Vân Quả. Hơn nữa quả trên cây thực sự không ít.

Mặc dù ở trên vách đá nhưng với những y sư nội viện thực lực ít

nhất cũng Địa giai đỉnh phong mà nói chẳng phải chuyện khó khăn gì. Lập tức có một vị y sư phóng lên, thuận theo dây leo trèo lên vách đá.

Lúc này, đội ngũ đã dừng lại, cũng đang đợi vị y sư này hái linh dược xuống. Lúc này Giang Nguyên cũng ngẩng đầu lên nhìn, nhưng sau khi ngẩng đầu lên nhìn một chút, chân mày hăn hơi nhíu lại, nói:

- Lý y sư chú ý, dưới cây chình như có một con rắn, đừng để bị thương!

- A?

Vị y sư đang nhanh chóng đến gần cây kia nghe Giang Nguyên nói vậy thì vẻ mặt khẽ ngưng lại, sau đó liền dừng bước, đưa tay rút con dao trong balo trên lưng ra. Đối phó với một con rắn ông cũng không lo lắng lắm.

Mọi người bên dưới cũng vậy, nhìn tình hình bên trên con rắn kia chắc cũng không lớn lắm, chỉ cần chú ý một chút là được, rồi đề phòng đừng để nó cắn thì chẳng có gì đáng ngại lắm.

Điều mọi người hơi nghi ngờ là trong ánh sáng tối mờ thế này, mấy vị y sư nội viện cũng dùng đèn chiếu rọi khắp nơi mới phát hiện ra cây Hồng Vân Quả trên vách núi. Hơn nữa mọi người ban nãy cùng nhìn chăm chăm gốc cây đó sao không ai thấy con rắn, còn Ủy viên thường vụ Giang thì lại nhìn thấy?

Có điều rất nhanh, mọi người liền rớt kêu lên một tiếng sợ hãi. Quả nhiên sau khi Lý y sư đến gần, dùng dao chặt lên giây leo phía trước cách đó không xa, dưới cây Hồng Vân Quả đột nhiên lòi ra một con rắn to bằng quả trứng gà, lè lưỡi “sì sì” về phía Lý y sư, bộ dạng muốn cắn người.

Rắn như vậy chủ yếu là rắn độc. tuy rắn trong thế giới phong động Long Sơn so với rắn bên ngoài động tác mạnh hơn không ít, nhưng do Lý y sư sớm đã phòng bị nên dĩ nhiên cũng không có uy hiếp gì quá lớn. Sau khi nó bị Lý y sư chém mấy dao liền không cam lòng chạy trốn.

Nhìn thấy cảnh này mọi người đều thở phào nhẹ nhõm. Lúc này chỉ có Eve đang nhàn rỗi nhìn xung quanh đột nhiên khẽ biến sắc.

Chương 1206: Bạo kích súng

- Giang Nguyên!

Giang Nguyên nghe thấy tiếng kêu mang theo chút lo lắng liền quay đầu nhìn về phía Eve cách đó không xa, sau đó liền nhìn sang chỗ cô đang chỉ.

Sau khi Giang Nguyên thuận mắt nhìn sang thì sắc mặt lập tức thay đổi, nhanh chóng nhìn xung quanh, quả quyết trầm giọng quát lên:

- Cảnh giới cấp 1, tất cả mọi người theo đường cũ lui ba mươi mét, bày phòng bị!

Nghe Giang Nguyên quát lên, tất cả mọi người đều không hiểu rõ nội tình nhưng cũng không chút chần chừ, lập tức quay đầu chạy, ngay cả Lý y sư trên vách đá lúc này cũng không để ý đến việc hái Hồng Vân Quả, lập tức xoay người nhảy xuống, chạy theo đại đội.

Ngay cả thành viên bên Tuyệt Y Đường cũng chỉ chần chừ một thoáng rồi đuổi sát theo sau. Ở nơi nguy hiểm thế này, nghe theo chỉ huy thống nhất tuyệt đối sẽ không sai.

Tất cả mọi người lui ra một vách đá lõm xuống sau ba chục mét, nhanh chóng bày ra trận thế, bày ra phòng tuyến. Giang Nguyên đứng ở hàng thứ hai, nhìn một tổ thành viên Thiên Y viện và một tổ thành viên Thiên Y viện đứng phía trước đã cùng bày xong phòng tuyến thứ nhất, hài lòng gật đầu.

Hoàng Văn Hiên làm công tác đề phòng rất tốt. Khi vừa rút lui bày bố phòng bị, ông ta chỉ huy tất cả thành viên Thiên Y viện chiếm cứ hơn phân nửa bên trái, lặng lẽ để lại một đường bên phải cho thành viên Tuyệt Y Đường chạy tới sau, vừa vận để họ bù vào bên phải, hơn nữa vừa hay để cho một nửa người của họ tham gia phòng tuyến phòng ngự, một nửa tham gia phòng tuyến phòng ngự

thứ hai.

Như vậy thì hoàn toàn không cần lo lắng lát nữa sau khi chiến đấu, người của Thiên Y viện đột nhiên trở mặt, ở trong quấy rối.

Chiến đấu đúng là tới rất đột nhiên, sau khi phòng tuyến được xây dựng hơn 10 giây, trong tầm mắt mọi người liền nhìn thấy mười mấy bóng đen nhanh chóng xông về phía phòng tuyến.

- Bầy Ma lang.

Sắc mặt lão Vương đứng bên cạnh Giang Nguyên lập tức trắng bệch, sau đó hít một hơi thật sâu. Ông cầm trường đao trong tay đưa lên, trầm giọng quát to:

- Người của Thiên Y viện, hàng thứ hai thứ ba đổi sang bạo kích súng!

- Vâng!

Một tiếng quát vang lên, thành viên hàng thứ hai thứ ba cầm trường đao lại sau lưng. Sau đó đưa tay rút súng ra. Điều này khiến cho sắc mặt thành viên của Thiên Y viện đều biến sắc. Trong thế giới phong động không phải không thể dùng vũ khí nóng sao?

Có điều lúc này họ không thể nghĩ nhiều, bầy Ma lang kia đã đánh tới.

Chỉ thấy thành viên phòng thủ hàng thứ nhất của Thiên Y viện đột nhiên khụy người xuống, bày ra tư thế phòng ngự; rồi sau đó thành viên phòng thủ hàng thứ hai tay lần lượt run lên, sau đó tạch một tiếng, âm thanh đạn lên nòng.

- Đoàn!

Sau một tiếng nổ vang lên, đạn bay về phía bầy Ma lang đang xông tới. Mấy con ma lang xông lên trước tiên liền gừ một tiếng lẩn lộn trên đất.

Sau khi thành viên hàng thứ hai bắn ra phát súng này liền nhanh chóng lui ra sau một bước, thành viên hàng thứ ba nhanh chóng tiến lên trước một bước, vượt qua thành viên hàng thứ hai, cũng

bắn ra một phát súng.

- Đoàn!

Phát súng thứ hai bắn ra, trên mười con cự lang trong bầy Ma lang hét thảm lẫn lộn trên đất, trong phút chốc nhân số của bầy sói đã giảm 1/3.

Lúc này, bầy sói cũng đã xông đến trước mặt mọi người.

- Vù!

Các thành viên hàng trước của Thiên Y viện lúc này đã thủ sẵn thế, đồng loạt quơ đao bổ tới, chém cho mấy con cự lang nhào tới ngã trên đất.

Thành viên Thiên Y viện bên cạnh lúc này rõ ràng hơi không theo kịp tiết tấu, cũng không có khí thế bậc này. Họ liền lao tới dây dưa với cự lang rồi sau đó tổ thứ hai phía sau của họ chỉ có thể xông lên bù lại vị trí, giúp họ bức lui cự lang. Nếu không một khi phòng tuyến bị đột phá, như vậy toàn bộ tuyến phòng ngự sẽ hoàn toàn rối loạn.

Cũng may, bầy sói này vốn có gần ba mươi con. Giờ vừa đến gần đã bị bên Thiên Y viện trực tiếp hạ mười con, hơn nữa khí thế ban đầu cũng từ đó bị át chế gần phân nửa, cuối cùng đã phòng ngự được cả bầy sói.

Còn thành viên hàng thứ hai của Thiên Y viện lúc này cũng nhẹ nhàng hơn. Họ nâng súng trong tay lên, lách qua khe hở, bắn một phát. Với khoảng cách gần như vậy, trên căn bản đều bắn trúng mục tiêu. Có điều sau sau mười mấy giây thì hơn phân nửa Ma lang đều nằm trên mặt đất, cho dù không chết cũng trọng thương không thể tạo ra uy hiếp gì nữa.

Trong nháy mắt, áp lực của hàng phòng ngự thứ nhất bỗng nhiên giảm bớt. Một vài Ma lang bị trúng đòn đầu tiên thương thế khá nhẹ cũng giãy dụa bò lên công kích nhưng khí thế ban đầu đã hết rồi.

Còn lại chừng mười con Ma lang dĩ nhiên không thể tạo thành uy hiếp gì. Người của Thiên Y viện nhét súng lại vào bao súng sau

lưng, tiện tay rút trường đao ra, lao thẳng lên bắt đầu vây công.

Khoảng một hai phút thì toàn bộ bảy Ma lang đã bị tiêu diệt không còn một mống. Mấy con trọng thương chưa chết cũng bị bổ thêm một đao để tránh lưu lại hậu hoạn.

Lý Nguyên Bân đứng đó không động đậy nhìn thấy cảnh tượng trước mắt thì sắc mặt sau khi biến đổi một chút, cuối cùng liền bước lên trước.

- Giang Nguyên, các cậu trang bị bị súng gì? Trong thế giới phong động này không phải không thể sử dụng súng ống sao?

Giang Nguyên nhìn ánh mắt thăm dò của Lý Nguyên Bân khẽ mỉm cười, nói:

- Đúng vậy, vì lực trường và phúc xạ trường kỳ lạ nơi này thực sự không thể nào dùng súng ống bình thường và súng ống năng lượng đắt tiền. Nhưng loại súng shotgun nạp đạn kiểu bơm độ này trực tiếp bắn ra đạn tốc độ cao, tốc độ lúc mới bắn ra cực cao, cho dù bị ảnh hưởng nhất định của lực trường và năng lượng phúc xạ, nhưng trong phạm vi hai đến ba chục thước vẫn có thể đảm bảo lực sát thương và độ chuẩn xác tương đối cao. Còn trong năm mét thì lực sát thương gần như giữ nguyên 100%.

- Dĩ nhiên sau ba mươi mét, thì cũng sẽ chịu ảnh hưởng của nhân tố lực trường mất đi sự chuẩn xác đồng thời dần mất tốc độ.

Nói tới đây, Giang Nguyên nhún vai một cái, nói:

- Cho nên, cái gọi là bạo kích súng của chúng tôi chỉ có thể sử dụng cận chiến!

Lý Nguyên Bân nghe Giang Nguyên giải thích thì trong mắt lập tức phiền muộn, chậm rãi gật đầu một cái, không nói thêm gì, chỉ trực tiếp quay về.

Có điều Giang Nguyên có thể cảm nhận được, thứ đồ chơi này gây ra đả kích hơi lớn cho Lý Nguyên Bân.

Dĩ nhiên điều này cũng rất bình thường. Mặc dù năm đó đồng chí Lý Nguyên Bân đã ở đây một thời gian, nhưng dấu sao năm đó

cũng không phải nhân sĩ thực chiến, hơn nữa cũng không có kinh nghiệm đặc biệt. Chẳng qua lão chỉ cảm thấy nơi này có lực trường khác thường, hơn nữa năng lượng phúc xạ trường cũng khác thường. Khẩu súng mang theo phòng thân năm đó không có bất kỳ tác dụng gì cho nên mới luôn có suy nghĩ như vậy.

Nhưng Thiên Y viện thì khác, đội tiền trạm đặc biệt cử đi này đã chuẩn bị chu đáo, đem theo rất nhiều máy móc, tiến hành tham trắc và suy đoán cận kề môi trường bên trong, cho nên mới nhằm vào đó luyện chế ra lô bạo kích súng này, cung cấp cho đội thám hiểm này sử dụng.

Có điều Giang Nguyên cũng hơi tiếc, ban nãy do bên Lý y sư phát hiện ra Hồng Vân Quả, mình chú ý bên đó, không để ý kỹ xem rốt cuộc Lý Nguyên Bản đã động tay động chân như thế nào mà dẫn được bầy Ma lang này tới.

Trận chiến lần này vì chuẩn bị khá đầy đủ, hơn nữa rõ ràng bầy Ma lang đã chịu thiệt vì Bạo kích súng. Đám Ma lang sống trong thế giới phong động thông minh hơn chó bên ngoài nhưng có khi nào gặp phải vũ khí nóng đâu. Trong lúc không phòng bị, chết hết toàn quân cũng không phải chuyện kỳ quái.

Chương 1207: Phát hiện đầu mối

Tình hình đội thám hiểm trên căn bản vẫn khá tốt. Tuy có sáu bảy người bị thương, nhưng bị thương cũng không nặng lắm, chỉ có một hai người thương thế hơi nặng, sau khi tiến hành chữa trị và băng bó, nghỉ ngơi một hai ngày có lẽ sẽ không sao.

Hơn nữa người bị thương phần lớn là thành viên Thiên Y viện. Lúc này ánh mắt người của Thiên Y viện nhìn người bên Thiên Y viện cũng hơi có chút phức tạp. Nếu không phải có Thiên Y viện gánh bớt rất nhiều áp lực, hơn nữa sử dụng thủ đoạn nhanh nhạy chỉ e người của Thiên Y viện chắc chắn không chỉ bị thương một chút như vậy.

Khi xuất phát, tuy họ đã chuẩn bị rất nhiều dụng cụ nhưng cũng không chu toàn như Thiên Y viện. Hơn nữa lúc đi Lý Nguyên Bản

cũng chỉ thoáng giải thích với họ tình hình đại khái của phong động Long Sơn, không có dẫn dò gì quá đặc biệt. Lúc này hoàn toàn có thể nhận ra chuẩn bị của Thiên Y viện và Tuyệt Y Đường với hành động lần này vô cùng khác nhau.

Cho nên, mọi người cũng chỉ có thể nhìn bên Thiên Y viện với ánh mắt cảm kích cùng hâm mộ.

Sau khi chiến sự bên này vừa kết thúc, Lý y sư lại không ngừng bận rộn vội vàng đi hái thuốc. Thu hoạch lần này rất khá. Trên cây Hồng Vân Quả hái xuống được mười ha mười ba Hồng Vân Quả, so với cây Hồng Vân Quả trong viện mình thì tỷ lệ quả đã cao hơn nhiều.

Sau khi thu dọn xong hết, mọi người lại bắt đầu tiếp tục đi về phía trước. Có điều hai giờ kế tiếp, ngoại trừ thỉnh thoảng xuất hiện một hai con ma thú cùng với mấy độc trùng xuất hiện thì không đụng phải bất kỳ bầy ma thú lớn nào. Điều này khiến thoáng thở phào nhẹ nhõm, nhưng trong lòng Giang Nguyên hơi nghi ngờ. Theo lý thuyết Lý Nguyên Bản phải tuyệt đối không từ bỏ mới đúng. Nhưng sao lại không gặp tập kích của những ma thú khác?

Mặc dù trong lòng nghi ngờ, nhưng nhìn thấy thời gian nghỉ ngơi dự định đã tới, toàn đội lại tìm một nơi bắt đầu hạ trại nghỉ dưỡng sức!

Giang Nguyên đưa tay mò một viên Hồng Vân Đan nhét vào miệng, bắt đầu tiếp tục vận chuyển Ngũ Cầm vận khí pháp, bắt đầu tu luyện nội khí. Còn những người còn lại, sau khi trải qua trận đánh vừa rồi cũng đều rất mệt mỏi. Dưới sự luân phiên canh phòng của thành viên hai tổ Thiên Y viện và Tuyệt Y viện, mọi người cũng nhanh chóng nghỉ ngơi.

Hình xăm màu đỏ trên cánh tay trái của Giang Nguyên nhẹ nhàng lóe lên. Hồng Vân Đan cũng hóa thành nhiệt lưu, cũng đang nhanh chóng lưu động vận hành trong kinh mạch và đan điền của Giang Nguyên, nhanh chóng hấp thu năng lượng khổng lồ trong không gian xung quanh đang bắt đầu tụ tập quanh người hắn. Sau đó bị dung nhập vào cơ thể hắn, cuối cùng tụ vào trong kinh mạch.

Cũng may là hầu hết mọi người đều đã quen với tình huống một

khi Giang Nguyên tu luyện thì năng lượng sẽ tụ tập rồi. họ không biết Ủy viên thường vụ Giang trẻ tuổi này rốt cuộc tài năng kinh diễm cỡ nào mới có thể trẻ tuổi như vậy mà tấn thăng Thiên giai cấp 2. Cho nên, họ mới không cảm thấy quá mức kỳ quái với năng lượng khổng lồ thế này.

Khoảng hơn một giờ sau, Giang Nguyên đang tu luyện toàn thực hấp thu năng lượng xung quanh thì đột nhiên chân mày hơi giật giật, giống như phá hiện vài tình huống khác thường. Cũng giống như vậy, lúc này Eve ở cách chỗ hắn không xa đang nhắm mắt nghỉ ngơi cũng khẽ cau mày, nhẹ nhàng nghiêng đầu như đang lắng nghe gì đó.

Lúc vận hành Ngũ Cầm vận khí pháp, chỉ cần không ở trong không gian giả tưởng, thần thức của Giang Nguyên rất nhạy bén, đặc biệt là với những thứ bình thường không cảm giác được, hắn có thể cảm giác rất rõ rệt.

Lúc này, thần thức bén nhạy kia của hắn đang nắm bắt được một loại ba động dị thường trong môi trường xung quanh. Loại ba động này cực kỳ có tàn số, hơn nữa còn thâm khiến người ta cảm thấy bức bối khó chịu, giống như có thứ gì đó đang kích thích thần kinh và tư duy.

Đồng thời, bên tai Giang Nguyên cũng có thể lơ mơ nghe thấy tiếng kêu cực nhỏ. Loại ba hình và ba động có âm thanh rõ ràng này có nguồn gốc hoàn toàn giống nhau. Hơn nữa cũng hoàn toàn khác với ba động lập trước và phúc xạ trường trong cả môi trường này.

Hơn nữa loại âm thanh này, nếu không phải hắn đang dưới trạng thái Ngũ Cầm vận khí pháp chắc chắn cũng sẽ không cảm nhận được, xem ra âm thanh và ba động đập chồm này chính là sinh ra để thông qua một thứ đặc biệt nào đó.

Giang Nguyên không mở mắt mà bắt đầu phán đoán nguồn gốc của ba động âm thanh.

Rất nhanh, hắn liền phán đoán ra phương hướng đại khái của ba động và thanh âm. Sau khi hắn mở mắt ra, nhìn về vị trí Lý Nguyên Bản đang ngồi, chân mày Giang Nguyên bắt đầu từ từ nhíu

lại.

“Chẳng lẽ chính những âm thanh này triệu đám ma thú tập kích?”

Giang Nguyên cau mày suy nghĩ, đột nhiên phát hiện, lúc này cũng một người đang nhìn về phía mình.

Định thần nhìn lại thì thấy Eve ngủ cách đó không xa. Lúc này cô đang nhìn mình, làm khẩu hình miệng, sau đó lại ra hiệu về phía Lý Nguyên Bản.

“Có vấn đề!” Sau khi Giang Nguyên nhanh chóng đoán được ý khẩu hình miệng của Eve, trong lòng càng thêm chắc chắn. Xem ra Eve cũng phát hiện có gì đó không bình thường.

Lần này Giang Nguyên không dám chần chừ. Giờ các đội viên đang trong trạng thái nghỉ ngơi, chỉ có thành viên hai tiểu đội đang luân phiên canh gác, nếu bỗng nhiên bị tập kích, chỉ cần sơ sẩy một chút thì rất dễ xảy ra vấn đề, dẫn đến thương vong lớn.

Chỉ là lúc này Giang Nguyên hơi nghi ngờ, bên này trừ người của Thiên Y viện mình, người của Tuyệt Y Đường cũng đều ở đây. Lẽ nào Lý Nguyên Bản không hề lo lắng nhân thủ của lão bị tổn thất sao?

Nghĩ tới đây, trong lòng Giang Nguyên càng thêm nghi ngờ. Cho dù Lý Nguyên Bản vội vàng đến nơi nào đó thì cũng không thể nở để cho người dưới tay lão xui xẻo. Lẽ nào những người này không có chút giá trị gì với lão sao?

Mặc dù nghi ngờ, nhưng Giang Nguyên cũng không chậm trễ, nhẹ nhàng mở tai nghe lên, kết nối tần số nội bộ Thiên Y viện, sau đó bắt đầu gõ nhẹ lên tai nghe.

- Cách cách cách, cách cách cách!

Cùng với tiếng gõ của Giang Nguyên, lúc này người của Thiên Y viện vốn đang hít thở rất khẽ đột nhiên hơi thở nặng nề hơn. Có điều nếu không cố gắng chú ý thì sẽ không thể phát hiện được.

Lúc này trong tổ đảm nhiệm cảnh giới có ba thành viên Thiên Y viện cũng đã nghe được tiếng gõ có tiết tấu truyền đến trong tai

nghe. Ba người nhìn nhau một cái, sau đó trong nháy mắt nâng cao cảnh giác, bắt đầu chú ý cảnh giới xung quanh hơn. Một người thậm chí còn dùng ống nhòm hồng ngoại tuyến bắt đầu nhìn xung quanh.

Vì các loại phúc xạ trường và năng lượng trường kỳ lạ, hiệu quả của ống nhòm ngoại tuyến trong thế giới phong động Long Sơn không tốt, nhưng dù sao có còn hơn không.

Sau khi đội viên này cầm ống nhòm nhìn bốn phía một lát đột nhiên dừng lại, giống như phát hiện di đó, dịch ống nhòm trở về cẩn thận quan sát nơi nào đó.

Cuối cùng, bốn năm giây trôi qua, gương mặt đội viên này co rút, đột nhiên quát lớn.

- Địch tấn công, phòng bị cấp 1!

Chương 1208: Các đại vụ sư như cá gặp nước

Cùng với tiếng quát lớn của đội viên canh gác, các thành viên Thiên Y viện như đang chìm trong giấc ngủ say lập tức nhảy phốc dậy, toàn trường “soạt soạt” tiếng rút dao. Trong ba bốn giây ngắn ngủi liền lập đội hình phòng ngự theo thứ tự. Hơn nữa lại để lại hai ba vị trí bên cạnh, rõ ràng là chừa cho thành viên Thiên Y viện đến chậm bố trận.

Tập kích tới rất đột nhiên, nhưng mọi người phản ứng cũng rất đột nhiên, khiến cho Lý Nguyên Bản giả vờ chớp mắt bên kia sững sốt một chút, phải một lúc sau mới hoàn hồn lại, bò dậy từ trên đất nhìn đám người trước mặt, trong lòng kinh ngạc: “Chẳng lẽ những người này cũng không ngủ sao? Không ngủ thì còn đánh lên cái khỉ gì?”

Thành viên Thiên Y viện cũng gia nhập bố trận, phòng tuyến một lần nữa được bày bố hoàn mỹ. Lúc này mọi người đã lơ mơ nhìn thấy trong bụi cỏ phía trước có vài dấu vết dạng con sóng đang lao về phía này.

Nếu không phải cảnh vệ phát hiện trước, thật sự để cho đám mai phục trong cỏ này đến gần mới phát hiện thì chỉ e lần này thật sự phiền phức to.

Lúc này mọi người nhìn thấy số lượng sợi cỏ cực nhiều thì mặc dù sắc mặt ngưng trọng nhưng đã có sự chuẩn bị nên không hoảng loạn, chỉ ngưng thần chờ đợi.

Lý Nguyên Bân đứng ở hàng thứ hai trên mặt không nhìn thấy bất kỳ cảm xúc và thái thái gì, duy chỉ có ánh mắt thỉnh thoảng lóe lên tia bất lực và bó tay.

Trận chiến lần này so với mấy lần trước rõ ràng khổ cực hơn rất nhiều. Mặc dù mọi người đã bố trí xong phòng tuyến, hơn nữa súng bạo kích cũng lấy ra dùng, nhưng kẻ địch lần này thật sự hơi nhiều.

Ba bốn chục Ma lang, sáu bảy con báo cổ quái, hai ma hổ, còn cả bảy tám con rắn lớn bằng quả dưa hấu cùng vây công. Cảnh tượng thực sự quá dọa người.

Với thể công và tình cảnh trước mắt, thành viên hàng đầu tiên cho dù có phía sau ủng hộ thì rõ ràng cũng không thể gánh nổi.

Rất nhanh, phía trước có đội viên bị thương lui xuống, đội viên hàng thứ hai bước lên thay thế. Nhưng đối mặt với áp lực của những ma thú này, có lẽ thành viên bị thương sẽ càng ngày càng nhiều.

Giang Nguyên nhìn cảnh tượng trước mắt chân mày dần nhíu chặt. Đối mặt với công kích như vậy, cứ tiếp tục thế này cũng không phải là biện pháp, cho dù là có thể cầm cự được đợt sóng này, nhưng cả đội ngũ sẽ rơi vào khốn cảnh, nhóm người bị thương đông sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng đến việc đi tiếp của đội ngũ.

Nghĩ tới đây, Giang Nguyên nhẹ nhàng hít một hơi, gạt đầu một cái với Eve và hai Đại vu sư phía sau.

Vốn, hẳn vẫn không để hai vị Đại vu sư ra tay là để giữ gìn thực lực, nhưng với tình hình bây giờ phải mau chóng tốc chiến tốc thắng.

Dưới chân nhẹ nhàng bắn ra, Giang Nguyên phóng người lên, sau khi lộn mào giữa không trung một cái, trường đao trên lưng lấy ra khỏi vỏ, vẽ ra một ngân đao rơi xuống đất, hung hãn bổ lên đầu một con ma lang. Tốc độ nhanh chóng cùng sức lực mạnh mẽ trong nháy mắt đã bổ nửa đầu ma lang sang một bên.

Eve sau lưng cũng nhẹ nhàng bay đến, con dao găm màu bạc trong tay sau khi nhẹ nhàng lóe lên vài cái, một con ma báo không cam lòng hét lên giận dữ rồi ngã xuống đất.

Lúc này, hai vị Đại vu sư cũng vừa biến thân xong. Cơ thể vốn gầy nhom trong nháy mắt cuộn cuộn cơ bắp, cứng như sắt thép. Sau khi hai ông nổi giận gầm lên một tiếng liền giống như hai con báo nhanh nhẹn, phóng ra đầu mấy đội viên phòng ngự, quơ hai cây trường trượng, trong nháy mắt hai con Ma lang bị đánh ngã xuống đất, sau đó lại nhanh chóng bồi thêm hai phát nữa, gõ chết Ma lang kia.

Bốn vị tướng mạnh mẽ lao vào vòng hỗn chiến, áp lực của tuyến phòng ngự trong nháy mắt giảm nhiều. Nhìn bốn người ở giữa bày thú, đánh ngang đánh dọc mang theo máu tươi bắn tung tóe, người trong phòng tuyến phía sau trong nháy mắt hưng phấn hoan hô, sĩ khí nâng cao, lập tức xoay chuyển cục diện. Đám ma thú luôn nhanh chóng xông vào phòng tuyến bị bức lui không ít.

Đây là lần đầu tiên hai vị Đại vu sư ra tay ở thế giới phong động Long Sơn có điều hai người vô cùng mừng rỡ. Vì thế giới trong phong động này, sau khi họ sử dụng Tổ linh phụ thể, uy lực mạnh mẽ hơn bên ngoài gần phân nửa.

Thường ngày nếu họ đối mặt với đám ma thú có thể so với Thiên vị này cùng lắm chỉ chiếm chút thượng phong. Nhưng bây giờ, tung hoành giữa đám ma thú, hai người gần như có thực lực Thiên giai cấp 2.

Giang Nguyên bên cạnh nhìn động tác của hai người, lúc này cũng hài lòng gật đầu một cái. Từ lúc hắn cảm nhận được khí tức hậu duệ thần thú ở nơi này, cùng với thực thể những ma thú ở đây, còn cả sức mạnh bạo ngược nhưng vô cùng dư thừa trong môi trường xung quanh hắn đã dự đoán được, hai vị Đại vu sư này ở thế giới trong động sẽ rất có đất dụng võ.

Nhưng không ngờ, hai vị Đại vu sư ở đây như cá gặp nước. Sức mạnh Tổ linh phụ thể mạnh lên nhiều như vậy, xem ra, mình đưa hai vị Đại vu sư vào đây cùng thật sự không sai lầm.

Với thực lực của hai người bây giờ, cộng thêm các điều kiện môi trường ở đây, xem ra sau này càng có nhiều chỗ tốt hơn nữa.

Dưới sĩ khí phần chấn cộng thêm bốn người Giang Nguyên ở bên ngoài làm loạn bày thú, trận chiến tới nhanh kết thúc cũng rất nhanh. Chưa tới năm phút sau, rất nhiều ma thú chết, bỏ chạy. Nơi này cuối cùng cũng trở lại yên tĩnh.

Mặc dù chiến đấu lần này vẫn chấm dứt bằng toàn thắng, nhưng cuối cùng thì vẫn có không ít người bị thương. Có điều vẫn may, vì đám Giang Nguyên kịp thời ra tay nên tình hình thương tổn đã giảm xuống khá nhiều. Hầu hết mọi người chỉ bị thương nhẹ thôi, không ảnh hưởng đến việc lên đường. Điều này khiến mọi người rất yên tâm.

Sau khi thương thế đều được xử lý xong, tất cả mọi người tụ tập với nhau, chuẩn bị lên đường tiếp.

Giang Nguyên đứng trước đám đông, mặt mũi nghiêm túc, chậm rãi quét qua mọi người, trầm giọng nói:

- Hai lần chúng ta bị ma thú tập kích này, tình hình tương đối kỳ lạ. Theo lý thì không thể có chuyện mấy loại ma thú cùng liên kết tập kích chúng ta như thế này.

- Nhưng giờ, nếu đã xuất hiện thì trong chuyện này chắc chắn sẽ có duyên cớ, thậm chí không loại trừ khả năng trong số mấy người chúng ta có vấn đề. Cho nên mọi người cần xốc dậy tinh thần, một khi phát hiện bất kỳ điều gì khác thường lập tức báo cáo cho tôi!

Nghe Giang Nguyên nói xong, thần sắc mọi người hơi khác thường. Ý của Ủy viên thường vụ Giang chẳng lẽ ma thú này tập kích có khả năng liên quan tới người trong đội ngũ?

Sắc mặt Lý Nguyên Bân hơi khó coi, nhìn về phía Giang Nguyên, lạnh giọng lên tiếng nói:

- Giang Nguyên, chẳng lẽ ý cậu cho rằng Tuyệt Y Đường chúng tôi

có vấn đề?

- Y sư Nguyên Bản, tôi không hề nói vậy, chỉ nhắc nhở mọi người đề cao cảnh giác mà thôi!

Giang Nguyên cười nhạt một tiếng, nhìn chăm chăm Lý Nguyên Bản, khéo miệng đột nhiên nhếch lên, nói:

- Dĩ nhiên, tôi tuyệt đối tin y sư Nguyên Bản. Có điều ai cũng biết, lòng người khó dò. tuy người của mọi người đều lựa chọn kỹ lưỡng, nhưng nói không chừng cũng có thể người của Thiên Y viện chúng tôi xảy ra vấn đề! Bất kể như thế nào, mọi người thận trọng một chút, dù sao cũng không sai được đâu!

- Ông nói sao? Y sư Nguyên Bản?

Giang Nguyên mỉm cười nhìn Lý Nguyên Bản nói.

Lý Nguyên Bản thấy trong gương mặt mỉm cười kia của Giang Nguyên dường như có ẩn chứa chút gì đặc biệt trong lòng cũng hơi giật mình, sau đó cũng chậm rãi cười lên, nhìn Giang Nguyên chậm rãi gật đầu một cái, nói:

- Có lý!

Giang Nguyên nhìn bóng lưng Lý Nguyên Bản đi ra trong mắt dần trở nên lạnh lẽo. Hắn không biết rốt cuộc Lý Nguyên Bản có mục đích gì, nhưng hắn tin sau lần cảnh cáo này, hắn Lý Nguyên Bản sẽ thu liễm lại một chút.

Nếu Lý Nguyên Bản còn tùy tiện làm loạn, Giang Nguyên cũng không ngại đi nói rõ với lão. Đương nhiên, như vậy sẽ phải trả cái giá khá cao nhưng còn tốt hơn cứ để quả bom hẹn giờ bên cạnh như bây giờ.

Còn về Lý Nguyên Bản, lúc này trong lòng đang lăm lăm và suy đoán. Rõ ràng, Giang Nguyên này đã phát giác ra gì đó. Đương nhiên lão không nghĩ Giang Nguyên đã hoàn toàn phát hiện ra thủ đoạn của lão. Có điều ý cảnh cáo của Giang Nguyên rất rõ ràng. Xem ra mình đã bị hắn theo dõi rồi. vậy thì tiếp theo...

Đội ngũ tiếp tục tiến về phía trước. Vì số người bị thương gia

tăng, tốc độ của đội ngũ cũng không nhanh. Các y sư nội viện bắt đầu hoạt bát trở lại. Giờ họ đã có đủ thời gian để tìm linh dược ở những vùng xung quanh đường đi.

Sau khi Giang Nguyên và Eve nhìn nhau một cái, hai người chủ yếu dồn sự chú ý lên Lý Nguyên Bản. Một khi phát hiện còn xảy ra tình huống như vậy nữa thì phải mau chóng chuẩn bị tất cả.

Ít nhất với tình hình hiện tại, thực lực Thiên Y viện chiếm ưu thế tuyệt đối. Thật sự muốn bắt Lý Nguyên Bản và người của Thiên Y viện cũng không phải chuyện quá khó khăn.

Có điều tình hình vẫn khá tốt, sau khi bị cảnh cáo, rõ ràng Lý Nguyên Bản đã thành thật hơn rất nhiều. Cả một ngày tiếp theo cũng không có chiều hướng xuất hiện điều gì dị thường. Trên đường đi cũng chỉ gặp phải hai ba con ma thú lạc đàn không có mắt mà thôi.

Giang Nguyên đưa tay nhận máy tính bảng lão Vương đưa qua, lướt lên vài cái, nhìn bản đồ, cau mày nói:

- Giờ chúng ta đã đến gần chỗ sâu trong phạm vi thăm dò của các anh rồi?

- Đúng vậy. Từ đây bắt đầu đi thêm ba mươi cây số nữa chính là cực hạn mà chúng tôi đã thăm dò!

Lão Vương trầm giọng nói:

- Sau khi đi qua chỗ này, chúng ta sẽ không còn bản đồ gì nữa, tất cả đều phải mẫn mò lại!

Giang Nguyên chậm rãi gật đầu một cái, nhìn mấy người bị thương chung quanh một chút, nói:

- Vậy bây giờ tình hình người bị thương của chúng ta như thế nào?

- Trên căn bản tình hình vẫn ổn. Duy chỉ có một người là giờ đi lại không tiện lắm, có điều giờ đã không cần dùng拐杖 nữa rồi!

Nói tới đây, trong mắt lão Vương cũng lóe lên tia lo lắng, nói:

- Nhưng nếu hành quân tốc độ nhanh hơn thì vẫn sẽ có vấn đề rất lớn!

Giang Nguyên thoáng trầm ngâm một chút, sau đó nói:

- Không sao, nếu thật sự cần hành quân gấp thì cho người công, cũng không làm chậm tốc độ hơn bao nhiêu. Anh cứ sắp xếp và chuẩn bị một chút là được!

- Ngoài ra tuyệt đối không thể lơ là phòng bị bên phía Thiên Y viện. Càng vào chỗ sâu trong thế giới phong động, phía Tuyệt Y Đường có khả năng xảy ra vấn đề càng lớn. Tôi luôn cảm thấy mục đích lần này của Lý Nguyên Bản không đơn giản, nhưng lại không thể xác định được rốt cuộc đối phương có mưu đồ gì!

Nghe Giang Nguyên nói vậy, sắc mặt lão Vương ngưng trọng gật đầu một cái, nói:

- Rõ. Tôi sẽ đi dặn dò bên dưới!

Chương 1209: Thế giới phong động thật sự

Mọi người dần đi sâu vào trong, không gian thế giới phong động Long Sơn cũng càng ngày càng lớn, thậm chí lúc này với nhân lực của Giang Nguyên, trừ nham thạch trên đỉnh đầu ra cũng chỉ có thể nhìn thấy hai vách động hai bên.

Nói cách khác, chiều rộng của huyết động trước mặt ít nhất đã năm sáu trăm thước, còn về độ cao cũng chừng trăm thước.

- Độ sâu nơi này là bao nhiêu?

Nhìn địa thế trước mặt dường như có vẻ càng đi xuống dưới, Giang Nguyên quay đầu về phía lão Vương, trầm giọng nói.

Lão Vương lúc này mặt đầy khổ sở, lắc đầu gượng cười nói:

- Ủy viên thường vụ Giang, hai mươi bốn giờ trước dụng cụ đo lường đã mất hiệu lực, bây giờ căn bản không cách nào phán đoán được chúng ta đã đi sâu xuống bao nhiêu!

Giang Nguyên gật đầu cười gượng một cái. Đúng rồi... sao mình lại quên mất chuyện này!

- Nơi này đã gần đến gần chỗ sâu nhất các anh từng tới chưa?

Giang Nguyên hỏi tiếp.

Lão Vương gật đầu một cái, ngẩng đầu nhìn một nơi không xa, trong mắt lóe lên một sắc thái kỳ quái, thở dài nói:

- Giờ đã không còn xa nữa. Chúng ta đi về phía trước thêm hai cây số là đến...

- Hai cây số là đến?

Nhìn vẻ xúc động và thần sắc kỳ quái trong mắt lão Vương Giang Nguyên mò nhíu mày, trong mắt cũng lộ ra một tia tò mò. Hắn đã

xem tài liệu của đội tiền trạm, cũng biết đây là điểm cuối của ranh giới, cũng là một thế giới kỳ mị hơn nữa. Nhưng vì quá nhiều năng lượng càng thêm nghiêm trọng cho nên màn ảnh không thể nào chụp rõ, chỉ mơ hồ nhìn thấy một đường ranh đại khái.

Lúc này, nhìn thần sắc của lão Vương càng khiến hắn thêm tò mò.

Sau hai cây số, cuối cùng mọi người cũng đến vị trí cuối cùng đội tiền trạm đã tới, một đồi núi hơi dốc.

Lúc đứng trên đỉnh sườn núi, nhìn thế giới bên dưới, tất cả mọi người không kìm được kêu lên một tiếng sợ hãi.

Phía dưới là một thế giới gần như rộng lớn vô hạn, trừ vách đá kéo dài ra hai bên, trong tầm mắt tối mờ gần như không thể nhìn thấy điểm cuối.

Trong thế giới bên dưới, vô số những đại thụ và bụi cỏ tản ra ánh huỳnh quang nhàn nhạt vàng xanh các kiểu, còn có cả dòng sông nhỏ lấp lánh huỳnh quang quanh co khúc khuỷu đang chậm rãi chảy đến nơi xa nào không rõ. Ở tầng chót của vách đá trái đây rong rêu huỳnh quang, nhìn từ xa tới giống như một bầu trời đầy sao, sáng lấp lánh...

- Thật là đẹp...

Eve đứng bên cạnh Giang Nguyên, khuôn mặt si mê nhìn cảnh sắc bên dưới. Lầm bầm thở dài nói:

- Đây là nơi đẹp nhất mà em từng thấy!

Lúc này Giang Nguyên cũng bị cảnh sắc trước mắt làm cho chấn động. Nơi hai ngày nay nhóm người mình đi hóa ra chỉ là vùng biên bên ngoài nhất của thế giới phong động Long Sơn thôi. Trước mặt có lẽ mới thật sự là nơi nhóm mình cần phải thăm dò thật sự...

Lý Nguyên Bân đứng cách đó không xa lúc này nhìn khu vực rộng lớn và kỳ mị dưới sườn núi, trong mắt lóe lên tia hưng phấn và kích động không thể át chế được, lầm bầm:

- Nơi này mới thật sự là thế giới phong động!

Lúc này, mọi người đứng trên sườn núi này, nhìn thế giới khiến người ta vô cùng chấn động ở xa xa bên dưới, chỉ còn lại những tiếng hít thở nặng nề...

- Tất cả mọi người chuẩn bị, kiểm tra kỹ tất cả trang bị của mình. Bây giờ chúng ta sắp tiến vào khu vực nguy hiểm hơn... Khu vực này hoàn toàn mới chưa từng thăm dò bao giờ. Chúng ta không có bất kỳ thông tin nào... Cho nên, mọi người nhất định phải luôn luôn cảnh giác, nghiêm khắc phục tùng mệnh lệnh!

Giọng Giang Nguyên nhanh chóng phá vỡ sự yên lặng hiện tại. Sau khi dừng lại một chút liền nhìn mấy y sư nội viện ở giữa, trầm giọng nói:

- Đặc biệt là nhóm Lý y sư nhất định phải tuân thủ một cách nghiêm chỉnh mệnh lệnh và quy định, không được tự ý chạy lung tung. Cho dù phát hiện có linh dược, cần dò xét cũng phải trình báo với người dẫn đội, sau khi được phê chuẩn và đi cùng mới có thể đi!

Mấy y sư nội viện bị Giang Nguyên nói vậy đều ngượng ngùng, không dám lên tiếng.

Sau khi nói xong, Giang Nguyên nhìn về phía Lý Nguyên Bản, mỉm cười nói:

- Y sư Nguyên Bản, ông cũng nói vài câu đi.

Sắc mặt Lý Nguyên Bản không đổi, lắc đầu một cái, lãnh đạm nói:

- Tôi không cần nói gì cả, tất cả đều nghe theo sắp xếp của cậu!

Thấy vậy, Giang Nguyên cũng không miễn cưỡng, gật đầu nói:

- Được rồi, tất cả mọi người chuẩn bị, năm phút sau lên đường!

Sau khi thông báo xong, Giang Nguyên nhìn về Lý Nguyên Bản bên cạnh, chỉ thế giới rộng lớn dưới sườn núi, mỉm cười nói:

- Y sư Nguyên Bản... ông khá quen thuộc thế giới phong động Long Sơn, không biết ông nghĩ giờ chúng ta nên đi hướng nào?

Nghe Giang Nguyên nói vậy, trong mắt Lý Nguyên Bân lóe lên vẻ kinh ngạc, sau khi nhìn chăm chăm mấy cái mới xác định thẳng nhãi trước mặt dường như đang thật sự hỏi ý kiến của mình chứ không phải nhạo báng gì đó.

Sau khi lão khẽ cau mày trầm ngâm liền đưa tay chỉ về phía bên trái bên dưới, nói:

- Căn cứ phán đoán của tôi, hướng mà con sông kia chảy mới là hướng đi vào chỗ sâu nhất của thế giới phong động.

- Được... Vậy chúng ta đi theo hướng đó!

Giang Nguyên mỉm cười, dường như cực kỳ hài lòng.

Mọi người dè dặt đi từ trên sườn núi này xuống dưới, trong lòng vô cùng căng thẳng. Bây giờ ai cũng biết nơi hai ngày nay đi qua trên căn bản chỉ là vùng biên, nhưng đã gặp nhiều ma thú công kích như vậy. Giờ tiến vào thủ phủ thế giới phong động Long Sơn, chỉ e sẽ phải gặp nhiều tập kích hơn nữa.

Sau khi đi xuống sườn núi thẳng đứng này, Giang Nguyên liền chỉ hướng Lý Nguyên Bân vừa chỉ, nói:

- Giờ chúng ta men theo hướng này đi về phía trước!

Xuống khỏi dốc đứng, mọi người yên tĩnh đi về phía trước chưa tới hai cây số là đi tới ven con sông nhỏ.

Lúc này mọi người ngẩng đầu nhìn đỉnh động lấp lánh sao và bốn phía rộng rãi, bắt đầu mơ hồ có cảm giác thân không phải ở dưới lòng đất mà thân đang ở dưới bầu trời bao la.

- Đúng là thế giới kỳ diệu!

Ngẩng đầu nhìn trời và xung quanh, Eve lại hít một hơi thật sâu, ngồi xổm xuống đưa tay vốc một vốc nước trong con sông nhỏ, đưa lên chóp mũi ngửi, cảm nhận sự mát lạnh. Cô khẽ than một tiếng, nhìn về phía Giang Nguyên, hâm mộ nói:

- Thật không ngờ, Thiên Y viện các anh còn có một mật địa thế này!

- Em cũng thấy rồi đấy... Nơi này có vẻ rất lớn, nhưng phiên toái cũng quá lớn!

Giang Nguyên bắt đắ dĩ nhún vai một cái, sau đó đưa tay vốc một vốc nước sông, cảm nhận cảm giác mát rượi từ bàn tay truyền tới, khẽ cười nói.

Eve nhướn hàng lông mày xinh đẹp, nhìn Giang Nguyên cười nói:

- So với thể giới này, một chút phiên toái ấy có là gì? Nếu Nghị viện bọn em có một thể giới như thế này, chắc mấy lão già ngoan cổ kia bằng lòng dùng tích góp trăm ngàn năm của cả Nghị viện để đổi!

Giang Nguyên dĩ nhiên biết Eve không nói dối. Một thể giới như vậy, không có ai là không động lòng. Thiên Y viện dĩ nhiên cũng vậy.

Đội ngũ tiếp tục đi về phía trước. Lúc này các y sư nội viện đang trợn to hai mắt, lia đèn, dòm ngó xung quanh, rất sợ bỏ lỡ bất kỳ linh dược nào.

- Wao... một thảm Kim Tì Phượng Vĩ thảo lớn...

Một y sư lúc này đang đưa chiếc đèn pin lớn trong tay rọ lên loài thực vật lấp lánh ánh vàng gần đó, cảm thán nói.

Mọi người nhìn sang, quả nhiên dưới ánh đèn bãi cỏ kia vô cùng lấp lánh, mơ hồ tản ra ánh sáng màu vàng, nhìn rất kỳ mị.

- A... đúng là thảm cỏ lớn!

Mấy vị y sư nội viện bên cạnh lúc này cũng kinh ngạc kêu lên. Có điều không có ai qua hái, vì mặc dù Kim Tì Phượng Vĩ thảo này hiếm thấy nhưng cũng chỉ là dược vật trung phẩm, hơn nữa trong viện cũng có trồng một bãi cỏ nhỏ, cho nên dược vật thể này mọi người cũng không muốn hái.

Họ tiếp tục đi dọc theo con sông hai giờ, rất hiếm khi không hề đụng phải ma thú nào tập kích. Cho dù là từ phía xa có rải rác vài ma thú xuất hiện nhưng chúng đều rất lý trí không chạy lên khiêu khích. Mọi người âm thầm thấy may mắn. Lại đến thời gian nghỉ

ngôi, lão Vương tìm một nơi bằng phẳng để dựng trại.

Lần này vì đã tiến hành vào trung tâm thế giới cho nên trừ bờ sông của con sông nhỏ thì hoàn toàn không có nơi nào khác an toàn thích hợp. Cho nên nhân viên canh phòng lần này không thể không sắp xếp thêm. Tổng cộng có ba tổ luân phiên tiến hành canh gác.

Cả đội ngũ tổng cộng hơn 40 người, giờ bị thương tầm năm, sáu người, lại mất mười lăm người đi canh gác, số còn lại có thể được nghỉ ngơi hoàn toàn và đảm bảo đầy đủ sức chiến đấu chừng qua chỉ 20 người. Giang Nguyên cũng cảm thấy hơi nhức đầu.

Hoàng Văn Hiên bên cạnh cũng bất lực, trong lòng chỉ thầm mong đừng gặp phải tập kích gì lớn. Nếu không cứ thế này, chỉ sợ tất cả thành viên không thể nào chống đỡ được hai ngày.

Lúc này Giang Nguyên cũng bất chấp, hăn tin, chỉ cần Lý Nguyên Bản không gây ra chuyện gì, đội thám hiểm trên căn bản vẫn có thể ứng đối tất cả.

Cho nên hăn rất yên tâm, tiếp tục ném một viên đan dược vào miệng rồi bắt đầu vận hành Ngũ Âm vận khí pháp, tiếp tục tu luyện nội khí, tích góp năng lượng. Giờ đã gần đủ 100%, hăn tin chỉ cần tiếp tục tu luyện thể này hai ba ngày nữa là có thể đầy năng lượng, giúp Cửu Vĩ thực sự giải phong thức tỉnh.

Và bản thân hăn cũng có thể nâng thực lực lên một bậc.

Bốn giờ trôi qua rất nhanh. Đợi khi Giang Nguyên nghe thấy tiếng tập hợp bên tai mở mắt ra thì phát hiện đã đến lúc lên đường. Xem ra lần này Lý Nguyên Bản đã thành thật, không giở trò nữa, để cho mọi người được nghỉ ngơi trọng vẹn. Điều này khiến Giang Nguyên tương đối hài lòng.

Chưa vào thời khắc cuối cùng, hăn thật sự không muốn trở mặt với Lý Nguyên Bản. Có điều Lý Nguyên Bản yên lặng như vậy dường như cũng đang nắm chắc phần thắng. Giang Nguyên chỉ có thể càng cẩn thận hơn...

Chương 1210: Biển hoa cổ quái

Không ai biết rốt cuộc Lý Nguyên Bản đang nghĩ gì, cũng không ai biết mục đích thực của của Lý Nguyên Bản lần này. Cho dù là Giang Nguyên cũng chỉ suy đoán, căn bản không dám khẳng định suy nghĩ của Lý Nguyên Bản.

Đội ngũ hơn 40 người đi trong thế giới dưới lòng đất không nhìn thấy điểm cuối giống như một đàn kiến nho nhỏ, quá mức nhỏ nhoi.

Dọc đường đi, mặc dù có mấy lần gặp vài quần tộc ma thú nhỏ, nhưng trên tổng thể thì vẫn dễ chịu hơn lần bị đoàn quân ma thú hỗn loạn tấn công lúc đầu, đội thám hiểm vẫn thuận lợi vượt qua mấy lần công kích mà không để các đội viên phải chịu tổn thương quá nặng. Hơn nữa hai ngày trôi qua, các đội viên bị thương nặng cũng bắt đầu bình phục hơn phân nửa, khôi phục chiến lực nhất định. Điều này khiến tất cả mọi người càng thêm yên tâm hơn.

Lý Nguyên Bản đi giữa đội ngũ cảm nhận sĩ khí dần dần dâng cao của những người xung quanh, trong mắt lóe lên ý cười nhàn nhạt và quý dị.

- Ủy viên thường vụ Giang, cậu nhìn này, hôm nay chính tôi hái được hai cành An Tâm thảo.

Lý y sư lại một lần nữa đưa hai cành thảo diệp màu trắng đến trước mặt Giang Nguyên như hiến bảo, hưng phấn nói:

- Cho tới hôm nay, chúng tôi đã hái được ba loại, tổng cộng là năm cành linh dược siêu phẩm, sáu loại linh dược thượng phẩm. Tài nguyên nơi này thật sự quá phong phú!

Giang Nguyên đưa tay nhận lấy hai cành An Tâm thảo, đưa lên chóp mũi nhẹ nhàng ngửi một cái, cảm nhận một mùi hương nhàn nhạt, linh hoạt kỳ ảo xộc thẳng lên não, khiến cả người trong nháy mắt cảm thấy tỉnh táo hơn rất nhiều. Giang Nguyên hài lòng gật đầu. Hiệu quả của loại dược liệu siêu phẩm này quả không tầm thường. Mới chỉ ngửi thảo diệp một chút mà đã cảm thấy còn mạnh hơn uống cả một ly Thanh Tâm trà.

- Được, chú ý nhiều một chút. Cố gắng hái nhiều thêm chút nữa!

Giang Nguyên mỉm cười gật đầu nói:

- Sau đợt thám hiểm lần này, muốn vào tiếp chắc phải đợi một thời gian rất lâu!

- Được!

Giang Nguyên nhìn Lý y sư hưng phấn rồi đi ngẩng đầu nhìn phương xa, khẽ thở dài.

Nơi này đúng là một nơi tốt. Nhưng cho dù đợt thám hiểm này hoàn thành mỹ mãn, muốn thực sự mở thế giới này ra, Thiên Y viện cũng cần phải làm một kế hoạch tỉ mỉ cùng với có những sắp xếp ổn thỏa nhất. Việc này cần thời gian rất dài, ít nhất cũng phải tốn nửa năm trở lên.

Mọi người đi men theo con sông. Chỗ tốt vẫn tương đối nhiều. Ít nhất con sông này cung cấp đủ nguồn nước cho đội ngũ. Y sư nội viện đã kiểm tra và xác nhận, nước trong con sông dưới lòng đất này có thể uống trực tiếp. Từ những ma thú uống nước ở bờ sông mà đội ngũ gặp có thể xác định rõ điều này.

Giờ họ lại bắt đầu hạ trại bên bờ sông, Giang Nguyên ngồi trên bờ sông, lấy một miếng lương khô ra nhìn, sau khi xé vỏ ra thì bỏ vào miệng, chậm rãi nhai rồi nuốt xuống. Sau đó hắn cúi người đưa tay vốc một ngụm nước lên miệng uống “ừng ực” hai tiếng sau đó thoải mái thở dài.

- Khó ăn lắm đúng không?

Eve tò mò nhìn về mặt Giang Nguyên, nói.

- Thực ra cũng tạm được.

Giang Nguyên gượng cười lắc đầu một cái, nói:

- Nhưng ăn liên tiếp mấy ngày thật sự thấy cũng hơi chán!

- Nếu không phải sợ dẫn lửa gây ra nguy hiểm thì thật sự muốn nướng ít thịt để ăn.

Giang Nguyên nhìn mấy con ma báo vừa mới bị đội ngũ đánh chết

cách bờ sông không xa đang được mọi người chôn cất liền bất đắc dĩ thở dài.

- Ráng nhịn chút đi.

Eve rất hiểu suy nghĩ của Giang Nguyên hiện tại. một người thích ăn thịt như Giang Nguyên, liên tục ăn lương khô mấy ngày, hơn nữa lại nhìn thấy rất nhiều thịt trước mặt thì đúng là quá đáng thương rồi.

- Dĩ nhiên là chỉ có thể nhịn thôi.

Giang Nguyên nhún vai một cái, sau đó nhìn doanh trại đơn giản đã được dọn dẹp xong, đứng lên nói:

- Được rồi. Thời gian cấp bách, đi nghỉ một chút trước đi!

Giang Nguyên lại bắt đầu tu luyện nội khí, khí tức năng lượng khổng lồ kia lại từ từ tràn ngập khắp doanh trại.

Phần lớn mọi người đều đã quen mỗi lần bắt đầu nghỉ ngơi, trong doanh trại sẽ xuất hiện khí tức năng lượng khổng lồ này, nhưng rốt cuộc có vài người đối mặt với khí tức này vẫn cảm thấy sợ hãi.

Cảm nhận khí tức năng lượng khổng lồ tràn ngập giữa không trung, Lý Nguyên Bản khẽ quay đầu nhìn về phía ngọn nguồn của ba động khí tức năng lượng đó, Giang Nguyên đang ngủ dưới sự hộ vệ của hai Đại vu sư, trong mắt lóe lên tia âm u nhẹ nhàng.

Là thành viên Hội đồng Thiên Y viện, giờ là người điều khiển Tuyệt Y Đường, Lý Nguyên Bản tự nhận cho tới giờ chưa từng thấy người có thể hấp dẫn được ba động năng lượng lớn như vậy khi tu luyện.

Với tuổi tác của Giang Nguyên cùng với thực lực của hắn hiện tại đủ để chứng minh, khí tức năng lượng khổng lồ này không hữu danh vô thực.

Nghĩ tới đây, tia u ám trong mắt Lý Nguyên Bản càng thêm dày đặc.

Nhưng rất nhanh, tầm mắt Lý Nguyên Bản đột nhiên đổi hướng,

nhìn về phía dòng sông nhỏ. Sau khi nhìn qua dòng sông nhỏ tối mờ không biết phương hướng, tia u ám trong mắt cũng chợt lóe lên rồi biến mất, trở thành một tia cười nhạt và mong chờ.

- Phù!

Sau khi thở dài một hơi, Giang Nguyên cũng chậm rãi mở mắt ra, cảm nhận năng lượng tràn trề trong cơ thể, giờ đã cách tích lũy 100% năng lượng 1%. Chẳng bao lâu nữa là Cửu Vĩ hoàn toàn có thể giải phong và hồi phục rồi.

Nghĩ đến ba động năng lượng cực lớn sau mỗi lần tích lũy đầy năng lượng Giang Nguyên lại thấy hơi nhức đầu, nhưng cũng chỉ nhức đầu thôi. Giờ hắn không cố ý che giấu thực lực và tình hình tu luyện của mình nữa.

Với thực lực của hắn hiện tại, cho dù lúc tu luyện có gây ra động tĩnh hơi lớn thì hình như cũng không khiến người ta cảm thấy kỳ quái.

Tuy vốn hắn cũng không muốn để lộ tình hình này trước mặt người khác, đặc biệt là trước mặt Lý Nguyên Bản. Nhưng đến lúc này cũng không để ý nhiều như vậy nữa. Chỉ cần Cửu Vĩ có thể sớm giải phong ấn và hồi phục, vậy thì cho dù Lý Nguyên Bản có suy tính đặc biệt gì trong thế giới phong động thì sẽ chẳng có gì phải lo lắng.

Và thời gian, đã không còn bao lâu nữa.

Chỉ cần kiên trì và cố gắng thêm một chút thì cho dù thật sự có biến cố gì cũng không cần quá căng thẳng.

Đội ngũ lại một lần nữa đi dọc theo con sông về phía trước, tia mong đợi trong mắt Lý Nguyên Bản càng ngày đặc.

- Xem ra vận khí hôm nay không tệ. Đi sắp được một tiếng đồng hồ rồi, trừ con ma hồ gặp phải lúc mới đầu bị dọa bỏ chạy ra thì chẳng đụng phải thứ gì nữa.

Lão Vương đi bên cạnh Hoàng Văn Hiến vui mừng nói.

Lúc này trên mặt Hoàng Văn Hiến cũng đầy vẻ vui mừng, gật đầu

nói:

- Đúng vậy, hiếm khi có cơ hội được như hôm nay, bảo đội ngũ đi nhanh lên một chút!

- Vâng!

Lão Vương cười đáp.

Tất cả các đội viên hiếm khi được có tình trạng an nhàn như vậy, lúc này bước chân cũng nhẹ nhàng hơn nhiều, vẻ mặt cũng không nghiêm trọng như bình thường.

Họ tiếp tục đi về phía trước, lúc này trong không khí có một mùi thơm thoang thoảng bay ra.

- Hình như là mùi hoa, chẳng lẽ ở bên trong có hoa sao?

Một thành viên thám hiểm Thiên Y viện đi sau đội tiên phong hít mạnh một cái, kinh ngạc nói.

- Có lẽ là hương hoa.

Một đội viên khác lúc này cũng chun mũi, ngửi mùi thơm nhàn nhạt trong không khí, khẽ hừ một tiếng, nói:

- Ở đây có hoa thì có gì kỳ quái, đâu phải anh chưa nhìn thấy thực vật ở đây, còn có rất nhiều cây kết quả nữa, không có hoa thì quả ở đâu ra?

-Ừa, cũng phải nhỉ!

Đội viên đầu tiên chậm rãi gạt đầu, ngượng ngùng cười nói.

Đội ngũ càng tiến về phía trước thì càng lúc càng có nhiều người ngửi được mùi thơm nhàn nhạt. Không ít người bắt đầu chun mũi, ngửi mùi thơm hiếm có và tương đối thoải mái này. Thậm chí mọi người còn cảm thấy ngửi mùi hoa này dường như đầu óc cũng tỉnh táo hơn nhiều.

Trong mắt ai nấy đều lộ vẻ hiếu kỳ nhìn về phía trước, muốn biết rốt cuộc rốt cuộc hoa trong thế giới phong động có đáng vẻ như

thế nào, sao có mùi thơm đến thế.

Lý Nguyên Bân đi chính giữa đội ngũ lúc này cũng dần ngửi thấy mùi hoa này, sau khi nhẹ nhàng hít vài cái trong mắt lóe lên tia sáng tỏ và hưng phấn.

- Mùi thương thơm quá. Hoa gì mà thơm dữ vậy. trước giờ chưa bao giờ ngửi thấy mùi thơm đến thế!

Eve đi cạnh Giang Nguyên lúc này cũng lộ vẻ tò mò và hưng phấn.

Tất cả mọi người đều tò mò và hưng phấn nhưng sau khi Giang Nguyên ngửi thấy hương hoa thì chân mày nhíu chặt. Trên mặt hắn bắt đầu lộ vẻ nghi hoặc và cảnh giác.

Mùi hoa kỳ lạ như vậy đúng là hắn chưa từng ngửi, nhưng hắn đúng là lỡ mớ cảm thấy mùi hoa này dường như rất quen thuộc. Hơn nữa cảm giác quen thuộc này dường như không đem đến cho hắn cảm giác gì hay ho, thậm chí còn khiến hắn cảnh giác.

Có điều, Giang Nguyên cau mày suy nghĩ một trận mà thực sự không thể nghĩ ra rốt cuộc hoa này có vấn đề ở đâu.

Bước chân của đội tiên phong tăng nhanh. Lúc này phía trước đột nhiên truyền đến tiếng kêu hưng phấn của ai đó:

- Wao, hoa đẹp quá, thơm quá!

Nghe thấy tiếng kêu hưng phấn này, bước chân của tất cả mọi người bắt đầu tăng nhanh, chạy về phía trước, cũng muốn xem thử rốt cuộc hoa gì mà thơm như vậy. Hơn nữa thậm chí mùi thơm này còn có tác dụng giúp đầu óc tỉnh táo.

Rất nhanh, sau khi chạy lên trước vài bước, trước mắt mọi người xuất hiện một biển hoa xinh đẹp. Những bông hoa này to bằng nắm tay, cánh hoa màu vàng kim cùng với nhụy hoa màu lục bích xinh đẹp chính giữa, thậm chí còn có điểm xuyên chút huỳnh quang màu xanh lá, trông cực kỳ xinh đẹp kỳ lạ.

Hơn nữa trong biển hoa này không ngừng tỏa ra mùi hương hòa nhẹ nhẹ dễ chịu, khiến người ta không kiềm được muốn bước đến ngửi gần thận hơn.

Lúc này Lý Nguyên Bản cũng đứng trước biển hoa, nhìn biển hoa đẹp đẽ, trên mặt cũng bắt đầu lộ ra nụ cười thỏa mãn.

Sắc mặt Giang Nguyên lúc này hơi ngưng trọng, cho đến khi đến gần nhìn thấy biển hoa màu vàng kim trước mặt, nhìn thấy hình dáng bông hoa kia, hẳn sững sờ một lát rồi đột nhiên sắc mặt xanh đen.

Chương 1211: Cực kỳ nguy hiểm

- Tất cả mọi người lập tức ngừng thở, dùng hết tốc lực tiến về phía trước, thoát khỏi phạm vi mùi hoa.

Nghe tiếng hét phẫn nộ của Giang Nguyên, tất cả mọi người chỉ thoáng sững sốt một chút, lập tức chạy như điên. Lúc này, không ai còn chú ý đến đội hình và canh gác, chỉ biết dốc hết sức chạy về phía trước.

- Eve, cô sang bên kia trước đi, phán đoán khu an toàn.

Nhìn các thành viên đồng đội đang toàn lực chạy đi, Giang Nguyên quay sang nhìn Eve, trầm giọng nói.

- Được.

Eve không có bất kỳ chần chừ, thân hình lóe lên chạy gấp về phía trước, nhưng chỉ trong một hai giây, cô đã xuất hiện phía trước nhất của đội ngũ.

Nhìn người cuối cùng lướt qua bên mình, Giang Nguyên thoáng thở phào nhẹ nhõm, sau đó theo sát đội ngũ chạy đi.

Khi người được mùi hoa này, hẳn cảm thấy rất quen thuộc và nguy hiểm. Cho đến khi nhìn thấy hình dáng của nó, hẳn mới chính thức xác nhận từ trong ký ức của một vị đỉnh chủ Tế Thế Đỉnh về nó.

- Kim Bích Phân Thần hoa, thanh não mắt sáng, nhưng phân thần sẽ rời khỏi con người.

Đây là lời đánh giá của vị đỉnh chủ tiền nhiệm đối với loài hoa này.

Ý của nó này là, Kim Bích Phân Thần hoa có thể giúp cho đầu óc con người thanh tỉnh, mắt sáng nhưng lại không cách nào khống chế được cơ thể, không còn sức lực. Vì thế Giang Nguyên mới kinh hoàng như vậy. Trong khu vực nguy hiểm, nếu tất cả mọi người đều mất đi chiến lực, vạn nhất gặp ma thú, còn không phải bị xé thịt sao?

Dĩ nhiên, đây không chỉ có mỗi Kim Bích Phân Thần là nguy hiểm. Khi mọi người vừa lướt qua khỏi biển hoa Kim Bích Phân Thần, mấy bụi cây cao khoảng hai ba thước, lá dài nhìn như cây bình thường đột nhiên vươn ra mấy cành lá dài, kéo hai ba thành viên đang chạy ngang ngã xuống đất, sau đó kéo vào bên trong.

Những người chạy đằng sau liền biến sắc, đưa tay rút đao muốn cứu người.

- Đi mau, đừng để ý.

Giang Nguyên đi đằng sau chọt lách người vọt lên, trường đao trong tay chớp động, chặt đứt vài cành cây, kéo một đội viên trở lại, sau đó dùng sức ném về phía trước mấy chục thước.

Những đội viên chạy đằng trước liền quay đầu lại, đồng loạt đưa tay bắt lấy đội viên đang được ném tới, không dám chậm trễ, vẫn tiếp tục chạy về phía trước.

Những đội viên đi đằng sau cũng chạy đến bên cạnh Giang Nguyên, đều giơ đao bổ vào mấy cành cây đang kéo đồng đội của mình đi.

Sau khi chém xuống mấy đao, bọn họ mới phát hiện mấy cành cây này rất dai, một đao chém không đứt, phải chém liên tục hai ba đao mới miễn cưỡng chém đứt một cây.

Mọi người đồng tâm hiệp lực mới miễn cưỡng cứu được một người, lại thấy rất nhiều cành cây vươn ra, đành phải nhanh chóng chạy đi, bởi vì bọn họ phát hiện bản thân có chút vô lực.

Giang Nguyên lạnh lùng quơ một đao, tầm mắt trở thành màu

trắng đen, tiến vào trạng thái Không Minh.

Trường đao trong tay chém xuống từng nhánh cây một. Sau ba bốn đao liền cứu được một đội viên, ném đến khu vực an toàn.

Nhưng, sau khi Giang Nguyên cứu được thêm hai người nữa, người cuối cùng đã bị lôi vào đám cành lá dày đặc, bị mấy chục cành quấn chặt, bọc lại như cái bánh chưng, biến mất bên trong.

Các thành viên Thiên Y Viện nhìn thấy cảnh tượng này, gương mặt đều lộ vẻ đau thương. Từ lúc tiến vào phong động Long Sơn đến nay, tất cả mọi người đều dè dặt, cẩn thận. Tuy nói đã bị thương nặng mấy người nhưng dấu sao cũng còn sống, hơn nữa cũng còn từ từ khôi phục lại.

Tận mắt nhìn đồng đội bị kéo vào trong bụi cây, không cứu được nữa, ai nấy đều lộ vẻ bi thương.

Trong lúc mọi người đang thống khổ, chờ Ủy viên thường vụ Giang cứu người trở lại, chỉ thấy Giang Nguyên cầm trường đao trong tay kéo dài dưới đất, sau đó nhanh chóng vọt vào bụi cây.

- A.

Mọi người đều kêu lên. Đám người lão Vương biến sắc, muốn xông đến nhưng bị những người bên cạnh kéo lại. Lúc này mọi người đều cảm thấy cơ thể của mình rất khác thường, tứ chi vô lực, dường như đã trúng phải độc của loại hoa vừa rồi. Nếu bây giờ xông đến, chỉ sợ không giúp được gì, ngược lại sẽ bị liên lụy.

- Mọi người đừng qua đó, anh ấy sẽ không có việc gì đâu.

Eve bình tĩnh nhìn theo hướng Giang Nguyên, lãnh đạm trấn an mọi người.

Cô khá hiểu Giang Nguyên. Nếu không có nắm chắc, tuyệt đối sẽ không tùy tiện đem sinh mạng của mình ra đùa.

Nhưng những người khác thì lại không yên tâm như Eve. Nếu Giang Nguyên xảy ra chuyện, bọn họ không còn mặt mũi nào ra ngoài gặp người.

Tất cả đều tràn đầy khẩn trương nhìn chăm chăm vào bụi cây cổ quái. Mặc dù cách khá xa, chỉ có thể nhìn nhánh cây chỗ Ủy viên thường vụ Giang biến mất bắt đầu có chút run rẩy.

Từng giây phút một trôi qua, mọi người lại càng khẩn trương hơn, vẫn không thấy Giang Nguyên đi ra. Khi tất cả đều hốt hoảng, đột nhiên bụi cây vỡ ra, lá cây vụn văng bốn phía. Một bóng người nhanh chóng vọt ra.

Là Giang Nguyên dưới nách kẹp một người chạy như bay đến.

Nhìn Giang Nguyên bình yên vô sự cứu được đội viên kia trở về, mọi người liền thở phào nhẹ nhõm, luống cuống gỡ mấy nhánh cây đang cuốn chặt đội viên kia.

Mặc dù bị siết chặt đến bầm tím cả người nhưng hô hấp đã khôi phục, mọi người mới thật sự yên tâm.

Nhưng sắc mặt của các y sư nội viện lại vô cùng khó coi. Bởi vì vừa rồi bọn họ đã chẩn đoán qua, mọi người đã trúng độc, lại còn là loại độc trước đây chưa từng thấy. Thậm chí còn không rõ độc tính của loài hoa này.

Trong tình huống hiện tại, cả người như muốn nhũn ra, thực lực giảm sút đi nhiều, nhiều nhất cũng chỉ phát huy được ba bốn phần sức mạnh.

Toàn bộ đội ngũ đều lâm vào tình huống cực kỳ nguy hiểm.

Chương 1212: Không tìm ra cách giải

Chỉ sau tiếng hoan hô ngắn ngủi, cục diện lại một lần nữa lâm vào yên lặng. Tất cả mọi người đều ngồi xếp bằng trên mặt đất, toàn lực thúc giục nội khí vận hành, hy vọng có thể khôi phục nội khí, khống chế lại cơ thể.

Cho dù là thành viên của Thiên Y Viện, không ai dám uống loạn các loại đan dược giải độc. Mặc dù trong người đều có các loại thuốc giải độc thông dụng, nhưng dù sao cũng không phải độc nào cũng tác dụng. Bây giờ đang có các y sư chuyên nghiệp của nội

viện ở đây, tất cả đều chờ kết luận của các y sư nội viện.

Người của Thiên Y Viện đều rất tự tin về phương diện này. Lần này phái đi đều là tinh nhuệ của nội viện, y sư nhị phẩm cao cấp, trong đó còn có người rất hiểu biết về các loại độc dược, tất cả mọi người đều không lo lắng.

Nhưng các y sư nội viện lại không cảm thấy thoải mái cho lắm, tập trung cùng một chỗ, thảo luận tình huống của loại hoa.

- Trong ấn tượng của tôi, dường như chưa từng nghe nói qua loài hoa này, còn có độc tính cổ quái như vậy nữa.

Y sư Lý cau mày nhìn một vị y sư bên cạnh:

- Lão Vương, anh có ý kiến gì không?

Gương mặt y sư Vương vô cùng ngưng trọng, im lặng một hồi rồi chậm rãi lắc đầu, nhìn mọi người, nói:

- Liên quan đến loại độc hoa này, đúng là chưa từng nghe nói qua.

Nghe y sư Vương nói như vậy, tất cả đều im lặng. Y sư Vương là nhân vật có uy tín về độc vật học nội viện. Lần dò xét phong động Long Sơn, bởi vì xác nhận có rất nhiều loại độc vật bên trong, cho nên y sư Vương mới gia nhập đội ngũ. Nếu ngay cả ông cũng không nhận ra loài hoa kia, những người còn lại chỉ sợ cũng không biết nó là hoa gì.

Thỉnh thoảng nghe tiếng thú gào truyền đến, sắc mặt Hoàng Văn Hiên âm trầm, nhìn mọi người, nói:

- Nếu không nhận ra đây là loài hoa gì, cứ trực tiếp phân tích độc dược, mau sớm nghĩ ra biện pháp giải quyết. Nếu tiếp tục như vậy, vạn nhất xảy ra tình huống không ổn, toàn quân sẽ bị diệt.

Tất cả mọi người đều hiểu ý Hoàng Văn Hiên, chẳng qua bên trong này đang có các loại năng lượng từ trường và phóng xạ quấy nhiễu, các loại máy có liên quan không cách nào sử dụng được, chỉ có thể dựa vào kinh nghiệm để tiến hành xử trí và phân tích, nhưng cũng không dễ dàng.

Nhưng lúc này cũng không còn biện pháp nào khác. Mọi người chỉ có thể cùng nhau thảo luận, ít nhất dựa vào kinh nghiệm của mọi người, đại khái có thể đưa ra phương án giải quyết để tiến hành thử nghiệm. Mặc dù thời gian lâu một chút, nhưng có được vận may, cũng không phải là không thể giải quyết.

Nhìn mọi người bắt đầu tiến hành thảo luận, sắc mặt Hoàng Văn Hiên không hề có chuyển biến tốt, chỉ lo lắng nhìn xung quanh. Là một trong những người phụ trách chủ yếu của Thiên Y Viện, ông phải nắm giữ toàn bộ tình huống của đội ngũ.

Không nói đến Tuyệt Y Đường bên kia, nội các thành viên Thiên Y Viện bây giờ, người có sức chiến đấu nhất định đã không còn nhiều. Nếu gặp phải cường địch, cử ra hai tiểu đội kháng địch đã là không tệ rồi. Hơn nữa thực lực ít nhất còn bị giảm phân nữa.

Suy nghĩ đến điều này, trong lòng Hoàng Văn Hiên không khỏi tức giận, không nhịn được lại nhìn mấy y sư bên kia, hận không bắt bọn họ đưa ra được phương án giải độc ngay lập tức. Nhưng ông cũng biết, trong tình huống lúc này, muốn đưa ra một phương án hữu hiệu trong vòng một giờ là không thể nào.

Hơn nữa, vận nhất vận khí không tốt, tổn cả mấy tiếng cũng chưa chắc tìm ra được biện pháp hữu hiệu. Ở bên trong thế giới phong động Long Sơn, chuyện gì cũng có thể phát sinh.

Tất cả mọi người đều vô cùng khó coi, biết được tình huống rất nguy hiểm, hơn nữa còn vì chuyện này mà lo lắng.

Mặc dù gương mặt Lý Nguyên Bản tràn đầy ngưng trọng, nhưng thỉnh thoảng lại xuất hiện ánh mắt khác thường, rõ ràng trong lòng đang có sự hưng phấn.

Đặc biệt là khi nhìn Giang Nguyên, ánh mắt mơ hồ lóe lên sự mong đợi và đặc ý.

Thực lực và năng lực của Giang Nguyên đã vượt xa dự liệu của ông ta. Thậm chí Giang Nguyên còn có thể phát hiện ra mùi hoa dị thường, càng làm cho ông ta cảm thấy kinh ngạc. Nên biết rằng, năm đó, sau chuyện này ông tra tất cả các tài liệu mới miễn cưỡng tìm được trong một cổ tịch một ít tin tức có liên quan đến loài hoa

này. Nhưng tại sao Giang Nguyên lại phát hiện mùi hoa có vấn đề?

Nhưng Lý Nguyên Bản cũng chỉ nghi ngờ mà thôi. Cho dù Giang Nguyên phát hiện thì đã sao? Bây giờ những người này đã trúng độc không nhẹ, có y sư cao cấp nghĩ biện pháp thì như thế nào? Ít nhất trong mấy tiếng nữa không thể khôi phục lại được. Độc của loài hoa này không phải ai cũng có thể biết.

Lúc này, Giang Nguyên đã thoát khỏi trạng thái Không Minh, nhìn hơn một nửa người tê liệt ngồi dưới đất, chân mày cau lại, sau đó bước đến bên cạnh Hoàng Văn Hiến và nắm vị y sư.

- Ủy viên thường vụ Giang.

Thấy Giang Nguyên bước đến, các y sư đều cung kính kêu lên. Trong mấy ngày qua, đặc biệt vừa này Giang Nguyên đã không để ý đến tính mạng cứu vị thành viên ngoại viện, càng làm cho mọi người kính trọng hẳn thêm vài phần.

- Tình huống như thế nào rồi?

Giang Nguyên trầm giọng nói.

Mấy vị y sư nhìn nhau một cái, ánh mắt lóe lên thần sắc ảm đạm. Y sư Vương chậm rãi lắc đầu, nói:

- Ủy viên thường vụ Giang, thứ cho bọn tôi bất tài. Chúng tôi chưa từng thấy loại độc của hoa này trước đây, cho nên không thể tìm ra được thuốc giải ngay lập tức.

- Trước đây chưa từng thấy?

Giang Nguyên khẽ cau mày, lúc này mới nhớ đến hẳn tìm được tư liệu về loài hoa Kim Bích Phân Thần trong trí nhớ của một vị đỉnh chủ Tế Thế Đỉnh, dường như là một trong những đỉnh chủ đầu tiên. Hơn nữa, loài hoa này đã tuyệt chủng từ ngàn năm trước. Các y sư không biết cũng là chuyện bình thường.

Thấy Giang Nguyên cau mày, y sư Vương vội vàng nói:

- Ủy viên thường vụ Giang yên tâm đi, bây giờ chúng tôi đang phân tích tình huống độc được, nhất định trong hai ba tiếng nữa sẽ đưa

ra được phương án điều chế thuốc giải.

- Hai ba tiếng chỉ sợ không kịp.

Giang Nguyên vừa tiếp tục tìm kiếm tài liệu liên quan đến hoa Kim Bích Phân Thần trong trí nhớ, vừa chậm rãi lắc đầu. Ở đây, đừng nói hai ba tiếng, cho dù một tiếng cũng không trì hoãn được, huống chi bên cạnh còn có quả bom nổ chậm Lý Nguyên Bản. Nếu lúc này Lý Nguyên Bản đột nhiên gây khó dễ, vậy coi như phiền phức lớn.

Nghe Giang Nguyên nói, các y sư đều khó xử. Ai cũng biết hiểu ý Ủy viên thường vụ Giang, nhưng nhất thời đúng là không tìm được biện pháp.

Lý Nguyên Bản nhìn thấy mọi người cau mày, ý cười trong mắt lại càng đậm hơn mấy phần.

Nhưng nụ cười còn chưa kịp tắt, chỉ thấy Giang Nguyên đột nhiên phóng người lên, xoay người vọt trở lại biển hoa Kim Bích Phân Thần.

Chương 1213: Đây chỉ là tác dụng phụ?

- A, Ủy viên thường vụ Giang?

Nhìn động tác của Giang Nguyên, tất cả đều sửng sốt, không biết Giang Nguyên định làm cái gì? Mùi hoa độc tràn ngập, hơn nữa còn có rất nhiều cây hút máu sinh sống, Ủy viên thường vụ Giang chạy về đó để làm gì?

Ngay cả Lý Nguyên Bản cũng ngẩn người, không biết Giang Nguyên muốn làm cái gì, trong lòng có chút nghi ngờ:

- Chẳng lẽ tiểu tử này muốn trở về đó chịu chết?

Dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Giang Nguyên quơ đao chặt đứt hai nhánh cây đang vươn về phía hắn, sau đó xông thẳng vào biển hoa.

Sau khi vọt vào trong biển hoa, Giang Nguyên nhanh chóng đưa tay chộp vào đám hoa, hái mấy chục cánh hoa Kim Bích Phân Thần nhét vào trong túi áo, sau đó vọt trở về.

Mọi người nhìn thấy một đồng cánh hoa trong áo Giang Nguyên, ai nấy đều ngẩn ra, không biết vị Ủy viên thường vụ Giang hái cánh hoa về để làm gì? Chẳng lẽ cánh hoa này không có độc?

- Mau đem những cánh hoa này cùng với một trăm khắc cam thảo, nấu mười phút, mỗi người một ly.

Nghe Giang Nguyên nói, tất cả đều sửng sờ. Nhìn Giang Nguyên không giống như đùa giỡn, y sư Vương lập tức hồi phục lại tinh thần, vội vàng đem ra một cái bình sắc thuốc bằng bạc, bỏ cánh hoa trong túi Giang Nguyên vào.

Y sư Vương vừa bỏ cánh hoa vào trong, vừa nghi hoặc hỏi Giang Nguyên:

- Ủy viên thường vụ Giang, ý của cậu là, cánh hoa này có thể giải độc sao?

- Đúng, có thể giải độc nhưng tác dụng phụ khá lớn, dùng cam thảo để trung hòa dư độc liệu, mới có thể giảm bớt một ít tác dụng phụ.

Giang Nguyên nói.

- Có thật không? Vậy thì tốt quá.

Lúc này, đám người Hoàng Văn Hiên cũng phản ứng lại, ánh mắt nhìn chằm chằm cánh hoa trong nồi thuốc, tràn đầy vẻ hưng phấn và kích động.

Bọn họ vô cùng tín nhiệm Giang Nguyên. Đặc biệt Giang Nguyên đã từng nhắc nhở loài hoa này có độc, nói rõ hẳn hiểu biết rất rõ về loài hoa này, có thể tìm được phương pháp giải độc cũng là điều tất nhiên.

Lý Nguyên Bản đột nhiên cau mày, nhìn Giang Nguyên, nói:

- Giang Nguyên, không thể làm vậy. Hoa này có độc, cánh hoa chỉ

sợ cũng sẽ dính độc theo, làm sao mà giải độc được?

Nghe Lý Nguyên Bản nói, mọi người đều sửng sốt. Nói đến, thật ra thì ai cũng nghi ngờ điều này, nhưng vì trước giờ vẫn luôn tin tưởng Giang Nguyên, nên không hoài nghi. Lý Nguyên Bản đột nhiên lên tiếng, mọi người mới không nhin được mà nhìn Giang Nguyên.

- Yên tâm đi, tất sẽ hữu dụng.

Giang Nguyên chậm rãi gật đầu.

Thấy Giang Nguyên nắm chắc như vậy, ngoại trừ Lý Nguyên Bản, còn lại không ai hoài nghi nữa.

- Nơi ở của rần nhất định có vật giải độc. Không nghĩ đến hoa độc này cũng như vậy. Mùi hoa có độc, nhưng cánh hoa dùng để giải độc, thiên hạ đúng là có biết bao vật hay.

Y sư Lý ở một bên thán phục, lại lấy ra thêm một nồi nấu thuốc, bỏ cánh hoa lấy từ chỗ y sư Vương vào trong, sau đó dặn dò những cao thủ ngoại viện còn nhúc nhích được bắt đầu dựng lò nấu thuốc.

Lò lửa trong bình điện sẽ không có lửa bốc ra ngoài, không dẫn đến ma thú, dùng để nấu thuốc là vừa đủ.

Rất nhanh, Giang Nguyên lại hái thêm cánh hoa mang về, bắt đầu chia thành năm sáu bình nấu thuốc.

Lúc này, phần lớn mọi người đã ngưng vận chuyển nội khí trừ độc. Bởi vì bọn họ phát hiện căn bản chẳng có bất kỳ tác dụng nào, ngược lại còn có khuynh hướng gia tăng.

Đang thất vọng, lại nghe Giang Nguyên nói đã tìm được được vật giải độc, mọi người đều mừng rỡ, trong lòng tràn ngập mong đợi nhìn chăm chăm vào mấy nồi nấu thuốc đang sôi trào.

Chỉ có Lý Nguyên Bản là cau mày đứng cách đó không xa, nhìn mấy nồi thuốc đang bốc hơi, rồi lại nhìn Giang Nguyên, ánh mắt cực kỳ cổ quái, có nghi ngờ, cũng có vẻ trào phúng.

Trong lòng Lý Nguyên Bản cảm thấy rất quái dị, nhìn Giang Nguyên bình tĩnh như vậy, lý trí nói cho ông ta biết, nôi thuốc kia không chừng có công dụng, nhưng cảm giác đúng là khó có thể tin. Kim Bích Phân Thần này đã tuyệt tích hơn ngàn năm. Sau khi ra khỏi phong động Long Sơn, ông mới tra vô số cổ tịch, nhờ may mắn từ một bản cổ tịch bị thiếu mới tra được tên và hiệu quả của loài hoa này.

Nhưng trên cổ tịch chẳng qua chỉ nói đến mấy câu về tình huống của loài hoa, cũng không nói đến vật gì của hoa có thể giải độc.

Lý Nguyên Bản biết rõ trong điển tịch của Thiên Y Viện cũng không có ghi lại Kim Bích Phân Thần, thế thì Giang Nguyên biết được loài hoa tuyệt tích hơn ngàn năm này từ chỗ nào? Cho nên ông tổng cảm thấy Giang Nguyên không thể nào biết được.

Trong tình huống khó tin như vậy, nôi thuốc nóng hổi đã ra lò, sau đó mọi người đều được rót một ly nhỏ.

Nhìn các thành viên ngoại viện đã hoàn toàn mất đi sức lực trước sau uống một ly, tất cả đều mở to mắt nhìn phản ứng của họ.

Chỉ là tác dụng phụ quả nhiên có chút lớn. Những thành viên Thiên Y Viện uống vào, sắc mặt đỏ bừng, sau đó cả người run rẩy.

Tình huống càng lúc càng nghiêm trọng, thậm chí bắt đầu lăn tới lăn lui trên mặt đất, tứ chi co quắp.

Nhìn tình huống nghiêm trọng như thế, các y sư nội viện đều trở mắt nhìn nhau, sau đó đồng loạt nhìn Giang Nguyên, ánh mắt lóe lên sự kinh nghi và lo âu. Đây là tác dụng phụ sao? Nó đơn thuần chỉ là tác dụng phụ hay là xảy ra vấn đề gì?

Ánh mắt ngưng trọng của Lý Nguyên Bản dần dần tản đi, thay vào đó là ý cười nhàn nhạt, không nhìn được quét mắt nhìn các thành viên Thiên Y Viện đang lo lắng.

Rõ ràng, ông ta xem ra, Giang Nguyên lần này chơi hơi lớn rồi, Dược vật này chẳng những không có hiệu lực, ngược lại còn dẫn đến tình huống nghiêm trọng xuất hiện. Cái này mà còn không gọi là chơi lớn, tên Lý Nguyên Bản ông ta có thể viết ngược lại cũng

được. Đám lão già cổ chấp Thiên Y Viện lại đi tin tưởng một đứa nít ranh như Giang Nguyên, đúng là sống lâu quá thành chó hết rồi.

Sắc mặt Giang Nguyên vẫn không thay đổi, vẫn rất bình tĩnh, nhưng trong lòng không khỏi có chút thấp thỏm. Bởi vì hắn biết được tác dụng phụ của loài hoa này trong trí nhớ của một vị đỉnh chủ Tế Thế Đỉnh, quả thật là như vậy. Nhưng phản ứng của những người trước mắt đều quá nghiêm trọng, chẳng lẽ có vấn đề gì hay sao?

Những người này đều là tinh nhuệ của Thiên Y Viện, nếu lúc này thật sự xảy ra vấn đề, vậy coi như phiền phức lớn.

Chương 1214: Lý Nguyên Bản ảo ảo

- Đây thật chỉ là tác dụng phụ?

Càng lúc càng có nhiều người ngã xuống, tử chi co quắp, thậm chí hai mắt trắng dã. Sắc mặt của các y sư nội viện và những thành viên ngoại viện chưa uống thuốc bắt đầu có chút khó coi.

Nhìn hơn một nửa người uống thuốc đều đã ngã xuống, lăn qua lăn lại, trong lòng Giang Nguyên cũng có chút không yên, thầm nghĩ:

- Chẳng lẽ hoa Kim Bích Phân Thần trong phong động Long Sơn có gì khác với hoa Kim Bích Phân Thần bên ngoài?

- Cũng không thể nào? Căn cứ theo phán đoán cảm giác của mình, hiệu quả của hoa Kim Bích Phân Thần không đổi, nhiều nhất chỉ mạnh thêm một ít.

Dưới ánh mắt kinh nghi của mọi người, Giang Nguyên đưa tay sờ cằm, khê cau mày.

- Giang Nguyên, cậu còn quá trẻ, quá lỗ mãng rồi. Cánh hoa không chỉ không thể giải độc, hơn nữa còn có tác dụng phụ khác.

Lý Nguyên Bản trào phúng nhìn Giang Nguyên, hừ một tiếng:

- Không biết cậu từ nơi nào nghe được cánh hoa có thể giải được độc? Rõ ràng không được rồi, chúng ta trước nghĩ biện pháp giải quyết triệu chứng co giật. Nếu không, nhịp tim của bọn họ sẽ ngừng đập ngay. Đám ma thú kia mà đến, chúng ta cũng xong đời.

Nhìn biểu hiện và gương mặt của Lý Nguyên Bản, sắc mặt của các thành viên Thiên Y Viện đều rất khó coi. Nhưng dù sao Lý Nguyên Bản cũng là một trong những người lĩnh đội cao nhất trên danh nghĩa, lại là cựu thành viên Hội Đồng Viện Thiên Y Viện. Hơn nữa, ông ta nói không phải là không có lý, mọi người cũng không tiện mở miệng phản bác, đều quay sang nhìn Giang Nguyên.

Đối mặt với hành động rõ ràng là đánh vào mặt của Lý Nguyên Bản, Giang Nguyên cũng không bất ngờ, chỉ cười nhạt:

- Phần hoa của hoa Kim Bích Phân Thần có độc, nhưng cánh hoa lại là dược vật giải độc cao nhất. Hơn nữa tôi cũng đã nói là có tác dụng phụ rất lớn, y sư Nguyên Bản xin an tâm chờ cho một chút, đừng nóng vội.

- An tâm chờ một chút, đừng nóng vội?

Thấy mình chất vấn như vậy, Giang Nguyên vẫn rất bình tĩnh, Lý Nguyên Bản hừ lạnh, chỉ những người đang co giật tứ chi trên mặt đất, lạnh giọng nói:

- Tuyệt Y Đường tổng cộng có mười người, bây giờ có sáu bảy người như vậy, tùy thời đều có thể xảy ra vấn đề.

- Hơn nữa, những người khác đều là tinh nhuệ của Thiên Y Viện, hơn phân nửa người bởi vì sự qua loa của cậu mà rơi vào tình huống nguy hiểm. Cho dù cậu là Ủy viên thường vụ Hội Đồng Viện, lại là lĩnh đội cao nhất của hành động lần này, nhưng lại có thái độ tắc trách như thế.

Nhìn lãnh đạo tối cao của bên mình bị chỉ trích trực tiếp như vậy, gương mặt của các thành viên Thiên Y Viện đều lộ ra vẻ bức tức, đặc biệt là sắc mặt của Hoàng Văn Hiên trầm xuống, đang định mở miệng phản bác, lại bị Giang Nguyên giơ tay cản lại.

Mặc dù bị Lý Nguyên Bản nói như thế nhưng Giang Nguyên cũng

không giận, chỉ lơ đãng nhìn Lý Nguyên Bản, khóe miệng nhếch lên, khẽ nở nụ cười:

- Y sư Nguyên Bản, ông khẳng định cánh hoa này không thể giải độc, ngược lại còn có độc?

- Dĩ nhiên, chẳng lẽ bây giờ còn không phải sao? Những người kia trở thành vật thí nghiệm cho cậu, cậu còn không chịu thừa nhận?

Lý Nguyên Bản lạnh giọng cười nói.

Giang Nguyên nhún vai, khẽ cười:

- Y sư Nguyên Bản, trước khi chưa có kết quả cuối cùng, ông đừng vội cho ra kết luận như vậy.

- Đừng vội cho ra kết luận? Thế tình huống kia là gì?

Cho là Giang Nguyên vẫn đang cố biện hộ cho mình, Lý Nguyên Bản không khỏi lạnh giọng cười nói.

- Tình huống gì? Không phải đang tốt hơn rồi sao?

Giang Nguyên mỉm cười chỉ về phía mọi người bên kia.

- Ờ?

Nhìn nụ cười giấu cợt của Giang Nguyên và hướng chỉ của hắn, sắc mặt Lý Nguyên Bản cứng đờ, chậm rãi hít một hơi thật sâu, cau mày nhìn theo hướng Giang Nguyên.

Chỉ thấy những người đang co giật trên mặt đất rất nghiêm trọng, lúc này đã không còn co giật nữa, thậm chí còn có hai người đứng lên, không còn biểu hiện vô lực như ban đầu.

- Cái gì?

Nhìn cảnh tượng trước mặt, gương mặt già nua của Lý Nguyên Bản nóng lên. Ông ta thật sự không hiểu tại sao tình huống lại đột nhiên chuyển biến như vậy?

- Hữu hiệu rồi, thật sự hữu hiệu.

Các y sư nội viện cũng kịp phản ứng, vội vàng chạy đến chỗ các thành viên Thiên Y Viện.

Hai ba phút sau, các thành viên còn lại cũng lần lượt đứng dậy, ngoại trừ trên mặt còn có chút mồ hôi ra thì cũng không còn điều gì khác thường.

- Khỏe thật.

Một thành viên đập một quyền xuống đất, nhìn cái hố sâu 10cm được tạo ra, liền hưng phấn kêu lên:

- Độc tố đã hoàn toàn biến mất, tôi đã khôi phục rồi.

- Tôi cũng vậy.

Một thành viên khác lau mồ hôi trên trán, đưa tay rút trường đao sau sau lưng, bổ mạnh xuống hai cái, cảm giác mất đi sức lực lúc trước đã không còn, liền hưng phấn nói.

Nhất thời, không khí ngưng trọng và khẩn trương đã chuyển thành hưng phấn.

Mấy y sư nội viện lập tức chạy đến kiểm tra, sau đó cố gắng ức chế sự vui mừng trong lòng, đồng loạt gật đầu.

Số thuốc còn thừa lại nhanh chóng phân phát đến các thành viên khác.

Lý Nguyên Bân đứng im một chỗ, lẳng lặng nhìn cảnh tượng trước mắt, tay bỏ trong túi không nhin được xiết chặt.

Nắm chặt còi huyết sáo nhỏ mà cứng trong tay, sắc mặt Lý Nguyên Bân trong nháy mắt lóe lên sự dữ tợn, trong lòng tức giận. Tại sao mười mấy phút trước ông ta không vận dụng vật này? Nếu như sử dụng, căn bản không cho mấy đứa đáng chết này cơ hội khỏe lại.

Nhưng bây giờ vẫn còn kịp. Nhìn chung quanh vẫn còn gần một nửa người chưa uống thuốc, ánh mắt Lý Nguyên Bân lạnh lại, bàn tay bóp chặt.

Nhưng ông ta còn chưa kịp có động tác khác, liền cảm nhận được

áo lót của mình run lên, giống như đang bị một con cự thú hồng hoang theo dõi.

Chuyển động cái cổ có phần cứng ngắc, quay đầu nhìn lại liền nhìn thấy sau lưng mình không xa, Giang Nguyên đang nheo mắt mỉm cười nhìn mình, ánh mắt đen nhánh sâu thẳm thẳm khiến ông ta phải rùng mình.

Tay Lý Nguyên Bản không tự chủ được nắm chặt thêm một chút, nhưng vẫn gật đầu với Giang Nguyên một cái, sau đó rút tay lại, bước về phía đội ngũ của mình.

Vừa đi vừa thầm nghĩ:

- Lúc này không đáng để mạo hiểm. Cho dù bỏ qua một lần thì thế nào? Nhiều nhất cũng chỉ một hai ngày nữa thôi.

Chương 1215: Bóng người cổ quái

- Trưởng ban Giang, xin chào.

- Xin chào Trưởng ban Giang.

Nhìn các đội viên Tuyệt Y Đường cung kính chào hỏi, Giang Nguyên cũng không kinh ngạc quá nhiều, chỉ gật đầu cười.

Mấy ngày qua, không nói điều gì khác, chỉ nói đến thu hoạch lòng người, Giang Nguyên đã rất thành công. Ngay cả người của Tuyệt Y Đường vẫn rất có hảo cảm với vị Ủy viên thường vụ tiền đồ vô lượng này của Thiên Y Viện.

Lý Nguyên Bản đi đằng sau, nhìn thấy tình huống phía trước, ánh mắt lóe lên sự khác thường, nhưng không biểu hiện ra ngoài.

Đội thám hiểm vừa mới trải qua một đợt sóng gió lại tiếp tục lên đường. Sau khi đi được hai mươi cây số, liền tìm được một nơi thích hợp để dựng trại.

Lần dựng trại này đối với tất cả mọi người đều rất quan trọng. Mọi người vừa mới giải độc xong, cần phải nghỉ ngơi đầy đủ. Vì

thế, sau khi rời khỏi biển hoa Kim Bích Phân Thần, Giang Nguyên liền dựng trại hạ lệnh nghỉ dưỡng.

Nghe Giang Nguyên ra lệnh, mọi người tất nhiên là hoan nghênh, bắt đầu dọn dẹp doanh trại, tiến hành nghỉ ngơi.

Giang Nguyên gật đầu với Eve, sau đó dưới sự bảo vệ của hai đại vu sư, bắt đầu tu luyện. Bây giờ cách mức năng lượng tích trữ sau cùng đã không xa. Đối mặt với tình huống càng lúc càng hiểm trở, có thể đẩy nhanh tốc độ một chút, đối với hắn mà nói mới là biện pháp ứng đối tốt nhất.

Eve yên tĩnh nằm cách Giang Nguyên không xa, giả vờ ngủ. Đối với một Huyết tộc cao cấp như cô mà nói, cường độ tiến về phía trước như vậy cũng không phải là quá cực khổ. Hơn nữa, ảnh hưởng của độc hoa Kim Bích Phân Thần cũng quá nhỏ đối với cô. Cho nên phần lớn tinh lực của cô đều dựa theo ý của Giang Nguyên, đặt hết lên người Lý Nguyên Bản.

Một khi Lý Nguyên Bản có hành động nào khác lạ, cô và Giang Nguyên sẽ cùng tiến lên đối phó ông ta.

Tất cả mọi người đều im lặng. Chỉ có mấy y sư nội viện là có chút hưng phấn. Trên đoạn đường này, bọn họ không cần làm nhiệm vụ canh gác, có thể nói là khá rảnh rỗi. Nghỉ ngơi lúc này đối với bọn họ mà nói cũng không cần thiết cho lắm.

Mấy y sư nội viện tập trung lại, thấp giọng nói mấy câu, sau đó đi sang một bên nói với Hoàng Văn Hiến còn chưa nghỉ ngơi.

- Các người muốn đi hái thuốc?

Nhìn ánh mắt mong đợi của các y sư nội viện, Hoàng Văn Hiến cau mày nói.

- Đúng, Trưởng ban Hoàng, bây giờ chúng tôi cũng đang nhàn rỗi, hơn nữa anh cũng nhìn thấy ở đây rất rộng, có thể có không ít linh dược tồn tại, chúng tôi cũng không đi xa đâu.

Nhìn biểu hiện mong chờ của các y sư nội viện, Hoàng Văn Hiến thoáng trầm ngâm một chút rồi lại nhìn chung quanh. Xác nhận gần đây đúng là khá rộng rãi, hơn nữa cũng tương đối yên tĩnh,

liền chậm rãi gật đầu, nói:

- Được, nhưng các người không được vượt quá phạm vi năm trăm dặm chung quanh doanh trại.

Dứt lời, liền vẫy hai cao thủ ngoại viện bên cạnh đi cùng với các y sư.

Nhìn các y sư nội viện vô cùng hưng phấn, Hoàng Văn Hiên chỉ có thể nói là cười khổ không thôi. Nói thật, ông không muốn bọn họ mạo hiểm ra ngoài hái thuốc vào lúc này.

Nhưng cũng không còn cách nào. Dù sao các y sư nội viện chịu trách nhiệm đào các loại linh dược. Trong tình huống này, ông không thể cự tuyệt được, chỉ có thể tận lực yêu cầu các y sư nội viện đừng chạy quá xa. Ít nhất cần phải đảm bảo sự an toàn của bọn họ.

Được sự đồng ý của Hoàng Văn Hiên, các y sư nội viện cùng với hai cao thủ ngoại viện chậm rãi bước ra ngoài. Bọn họ cũng biết trong khu vực nguy hiểm như vậy, bọn họ không thể đi quá xa. Nếu không, sẽ rất dễ dàng rước lấy nguy hiểm.

Nhưng bọn họ hoạt động trong phạm vi mấy trăm dặm chung quanh cũng là đủ lắm rồi. Thế giới phong động Long Sơn không thể so sánh với bên ngoài. Trong phạm vi tìm kiếm, nếu bọn họ có thể tìm ra được hai ba loại linh dược thượng phẩm, đủ để nhiều năm không lo rồi.

- Các người nói vị Ủy viên thường vụ Giang làm sao mà biết được những thứ này?

Y sư Vương vừa đi vừa nghi ngờ hỏi:

- Hoa kia tên gì nhỉ?

- Hoa Kim Bích Phân Thần.

Y sư Lý mỉm cười nhắc nhở.

- Đúng, hoa Kim Bích Phân Thần, các người có nghe qua tên này chưa? Tôi nghĩ trong tất cả các điển tịch của Thiên Y Viện chúng

ta cũng không có ghi lại loài hoa này.

Y sư Vương cười khổ nhìn mọi người.

- Không có, đúng là không có.

Một vị y sư bên cạnh cũng lắc đầu.

- Vậy các người nói cậu ta là từ chỗ nào mà biết được?

Y sư Vương nói:

- Cậu ta chưa đến ba mươi, nhưng kiến thức về phương diện này lại nhiều hơn so với chúng ta.

- Ông hỏi chúng tôi, chúng tôi biết hỏi ai?

Y sư Lý khẽ gật đầu:

- Nhưng bất kể thế nào, cậu ta cũng là Ủy viên thường vụ Hội Đồng Viện, càng mạnh thì lại càng là phúc của Thiên Y Viện.

- Đúng đúng, đây là phúc của Thiên Y Viện.

Đối với điểm này, không ai phủ nhận, đều rớt rít gật đầu đồng ý. Bất kể thế nào, nói đến hoa Kim Bích Phân Thần, nếu người khác trong nội viện đến, nhất định cũng không có cách nào, chỉ có Ủy viên thường vụ Giang nhìn qua một cái liền nhận ra tính nguy hiểm của nó, đồng thời còn tìm ra được giải dược.

Mọi người lại trò chuyện thêm mấy câu, sau đó bắt đầu tìm kiếm linh dược trong các bụi cỏ. Đây mới là mục đích ra ngoài lần này của bọn họ.

Từng cây gậy dò được kéo dài hai thước, các vị y sư nhẹ nhàng vén các bụi cỏ lên, tìm trong đó có các loại linh dược ẩn núp gì hay không.

Cây dò tìm này là đồ tốt, vừa dùng để tìm kiếm dược vật, lại có thể phòng ngừa được các loại độc trùng núp trong bụi cỏ.

Mọi người cách nhau mấy thước, tản ra phía trước tìm kiếm. Hai

vị cao thủ Thiên Y Viện ở một bên, cẩn thận quan sát bốn phía, bảo vệ sự an toàn cho các y sư nội viện. Bọn họ một chút cũng không dám khinh thường. Mặc dù trước mắt dường như không tồn tại nguy hiểm, nhưng trong thế giới phong động Long Sơn này, chuyện gì cũng có thể phát sinh.

Không bao lâu sau, có một vị y sư hưng phấn kêu lên:

- Ở đây có hai bụi Địa Nam thảo.

- Cái gì? Địa Nam thảo? Thứ này hiếm thấy lắm. Bây giờ nội viện chúng ta cũng chỉ còn năm ba bụi mà thôi.

Mọi người cũng hưng phấn không thôi, vội vàng vây quanh lại.

Lúc này, hai vị cao thủ ngoại viện lại càng không dám khinh thường. Một khi các y sư hái thuốc, sẽ không chú ý đến tình huống khác. Một cao thủ nhìn thấy phía trước có gò đất nhỏ, vội vàng chạy đến, đứng trên gò đất quan sát bốn hướng.

Hai cao thủ ngoại viện bảo vệ cho các y sư cũng là cao thủ đứng đầu ngoại viện.

Cao thủ còn lại cũng khẽ thở phào. Đồng đội của y đã đứng trên gò đất cao, một khi phát hiện dị thường, có thể kịp thời phản ứng. Áp lực bảo vệ của y ở bên dưới cũng giảm đi rất nhiều.

Mấy vị y sư rất nhanh đào được hai bụi Địa Nam thảo lên, sau đó cẩn thận bỏ vào trong túi.

Nhìn hai bụi Địa Nam thảo đã yên vị bên trong, các y sư đều hưng phấn. Tuy nói Địa Nam thảo chỉ là linh dược thượng phẩm nhưng dù sao cũng rất hiếm thấy. Hơn nữa trong các loại đan dược cũng có loại cổ này tồn tại. Có thêm hai bụi, phối hợp với các dược vật khác, nội viện ít nhất có thể luyện chế được hai lò đan dược thượng phẩm.

Đứng trên gò đất nhỏ, vị cao thủ ngoại viện nhìn thấy các y sư nội viện đã đào được hai bụi Địa Nam thảo, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm, tùy ý nhìn quét qua xung quanh một lần.

Nhưng khi y vừa mới nhìn sang một hướng khác, chỉ thấy trong

bóng tối dường như có một bóng người.

Vị cao thủ này liền sửng sốt, sắc mặt thay đổi. Bởi vì ở đây ngoại trừ các thành viên của đội thám hiểm thì không còn người nào khác, làm sao có người đứng trong bóng tối như vậy?

Đưa tay nắm chặt trường đao trên vai, vị cao thủ này lại nhìn sang hướng bên đó lần nữa.

Lần này, y nhìn thấy rõ ràng hơn, trong bóng tối cách đó hơn trăm thước có một người đang đứng. Mặc dù nhìn không quá rõ ràng, nhưng dáng người có chút cổ quái, hai mắt như dã thú, hơn nữa trên đầu còn có thứ gì đó giống như cái mũ.

- Ai đó?

Vị cao thủ trong nháy mắt rút trường đao cầm trong tay, thấp giọng quát lớn.

Những người bên này bị tiếng quát của vị cao thủ làm cho hoảng sợ. Sau khi sửng sốt một chút, ánh mắt màu xanh kia chợt lóe lên, thân hình loáng một cái, sau đó quay lưng vọt vào trong bóng tối.

- Chuyện gì xảy ra vậy?

Lúc này, vị cao thủ ngoại viện khác cũng cầm đao chạy đến, cẩn thận nhìn quanh bốn phía, cũng không phát hiện điều gì lạ thường.

Không nhận được liên hồi:

- Chuyện gì xảy ra vậy?

- Tôi...tôi dường như nhìn thấy một người.

Vị cao thủ đứng trên gò đất có chút kinh nghi, sau đó khẽ lắc đầu:

- Không, tuyệt đối là một người. Tôi ở đây nhìn thấy một người, nhưng bây giờ đã chạy mất rồi.

- Anh nhìn thấy một người?

Vị cao thủ vừa mới chạy đến cả kinh, ngạc nhiên nói:

- Sao có thể được? Ở đây ngoại trừ chúng ta cũng không có ai khác, có phải là anh nhìn nhầm rồi hay không?

- Không, không có nhìn nhầm đâu. Đúng là một người, nhưng nhìn qua rất cổ quái.

Chương 1216: Yêu quái

- Thấy một người?

Cặp lông mày cau lại, khiến cho người bên cạnh không nhận được mà than thầm. Vị Ủy viên thường vụ Giang luôn khiến cho người ta cảm thấy hẩn hĩnh mà quên mất vẻ đẹp trai của hắn.

Nhưng vị cao thủ đứng đối diện Giang Nguyên lại không có tâm trạng đi chú ý nhan sắc của cấp trên, chỉ cảm thấy áp lực mà thôi, hít một hơi thật sâu, trầm giọng nói:

- Không, không phải thấy một người. Nói chính xác là một bóng người.

- Một bóng người?

Chân mày Giang Nguyên lại càng cau chặt.

- Đúng, bởi vì đứng cách đối phương khá xa, hơn nữa hoàn cảnh ở đây quá mức u ám. Cho nên, tôi chỉ có thể nhìn thấy một bóng người.

Vị cao thủ gật đầu, nói.

- Những người khác có nhìn thấy không?

Giang Nguyên xác nhận lại lần nữa.

- Không, chỉ có một mình tôi thôi. Bởi vì lúc đó tôi đang đứng trên một gò đất nhỏ để canh gác. Khi nhóm y sư Lý bên dưới đã hái thuốc xong, tôi đang định đi xuống, nhưng theo thói quen phải xác nhận an toàn lại một lần nữa.

- Trong lúc đó, tôi mơ hồ nhìn thấy một bóng người, liền cố gắng

nhìn thật kỹ. Tôi xác định mình không nhìn lầm cũng như bị ảo giác.

- Nhưng khi lão Lý đến, đối phương đã nhanh chóng rút lui. Tôi thật không dám đuổi theo, nhưng đúng là không nhìn nhầm.

Vị cao thủ Thiên giai vừa nhớ lại vừa nói:

- Hơn nữa bóng người kia có chút lạ. Ánh mắt như dã thú, thậm chí còn có màu xanh, nhìn qua rất dọa người. Ngoài ra còn mang một cái mũ rất cổ quái, giống như cái mào trên đầu mấy con thú. Lỗ tai còn đeo trang sức.

Nghe đến đây, ánh mắt Giang Nguyên nheo lại, sau đó tỏ ý đối phương nói tiếp.

- Lúc đó tôi liền rút đao tiến hành canh gác, đối phương cũng chú ý đến tôi. Trước khi lão Lý đến đã nhanh chóng lao vào bóng tối. Khi đó tôi thật sự không dám tùy tiện đuổi theo.

Hoàng Văn Hiên và đám người lão Vương nghe xong, sắc mặt cũng có chút khó coi.

Nhưng Giang Nguyên vẫn bình thường, nhẹ gật đầu một cái:

- Còn bổ sung gì nữa hay không?

- Không.

Vị cao thủ kia nhớ lại một chút, sau đó nhẹ nhàng lắc đầu.

- Vậy được rồi. Trước cứ như vậy đi, nhớ không được lan truyền việc này ra ngoài.

Thấy mọi người đã rút lui, Hoàng Văn Hiên chậm rãi bước đến bên cạnh Giang Nguyên, thấp giọng nói:

- Ủy viên thường vụ Giang, chúng ta nên làm gì bây giờ?

- Tăng cường canh gác.

Giang Nguyên lắc đầu, nhìn vào bóng tối ở đằng trước, nói:

- Bất kể thế nào, chúng ta vẫn phải dò xét. Đây là mục đích chúng ta đến đây.

- Nếu nơi này thật sự có người, chúng ta đi sâu vào, tất sẽ đụng phải bọn họ lần nữa. Nếu không gặp, cho dù có người, số người tuyệt đối cũng không nhiều, cũng không tạo thành ảnh hưởng lớn cho chúng ta.

Nghe Giang Nguyên nói, Hoàng Văn Hiên nhẹ gật đầu, tỏ ý đã biết.

Nhìn Hoàng Văn Hiên lui xuống, Giang Nguyên hít sâu một hơi, chân mày càng lúc càng cau chặt.

Hắn quay sang nhìn Lý Nguyên Bản còn đang nghỉ ngơi bên kia, ánh mắt hiện lên sự khó hiểu.

Hắn tin rằng lời của vị cao thủ ngoại viện là chính xác. Thậm chí hắn vẫn có thể đoán được thân phận của bóng người kia, chẳng qua hắn không nghĩ đến đối phương xuất hiện nhanh như vậy.

Hơn nữa, đối phương xuất hiện, có phải có liên quan đến Lý Nguyên Bản?

Nhớ đến khí tức cổ quái trên người Lý Nguyên Bản, vẻ rầu rĩ trong mắt Giang Nguyên lại càng nhiều.

Lúc này, hắn cảm thấy hơi đau đầu. Bây giờ đang cách mức năng lượng viên mãn cuối cùng một chút thôi. Xem ra, trong lần nghỉ dưỡng sức tiếp theo, nhất định phải hoàn thành mới được. Điều duy nhất cần làm bây giờ là không để cho Lý Nguyên Bản gây ra chuyện nguy hiểm nào.

Nhìn Hoàng Văn Hiên bắt đầu triệu tập thuộc hạ tăng cường phòng vệ, chuẩn bị tiến về phía trước, Giang Nguyên hít một hơi thật sâu, trong lòng cũng âm thầm nâng cao cảnh giác.

Eve chậm rãi bước đến, đứng bên cạnh Giang Nguyên, thấp giọng hỏi:

- Có phát hiện gì mới phải không?

- Đúng.

Đối với Eve, Giang Nguyên cũng không giấu diếm.

Nhìn ánh mắt lo lắng của Giang Nguyên, Eve thoáng do dự một chút rồi nói:

- Vậy có cần tôi đi thăm dò một chút hay không?

Dứt lời, thấy Giang Nguyên lắc đầu ngay lập tức, trong lòng Eve cảm thấy có chút ảm áp, thấp giọng bổ sung:

- Với năng lực của tôi, làm việc này sẽ không có vấn đề gì đâu.

- Không phải, tôi đã đại khái biết được tình huống, không cần tận lực dò xét cái gì.

Búng nhẹ vào mũi Eve, Giang Nguyên cười nói:

- Không cần lo lắng. Cô cứ ở bên này, giúp tôi chú ý Lý Nguyên Bân là được. Nếu có vấn đề gì cần cô xuất động, tôi sẽ không chút khách sáo.

Nhìn cô gái Huyết tộc vui vẻ rời đi, gương mặt Giang Nguyên hiện lên nụ cười nhàn nhạt. Bây giờ hẳn xem như đã quen thuộc tính tình của đối phương. Mặc dù Eve nhìn qua rất lạnh lùng, nhưng lại là người đáng tin nhất bên cạnh hắn.

Lực tinh thần nhạy bén giúp cho hắn đoán được Eve có tình cảm với hắn.

Chẳng qua, nhìn Eve lúc này, tâm trạng Giang Nguyên có chút phức tạp. Bên cạnh hắn đã có Tuyên Tử Nguyệt và Phan Hiểu Hiểu, thậm chí còn có quan hệ không rõ với Từ Thanh Linh và Lý Tiểu Vũ. Bây giờ mà cộng thêm vị nữ Bá tước này nữa, chỉ sợ sẽ phiền phức lớn.

Thoáng suy nghĩ một chút, Giang Nguyên quyết định không suy nghĩ thêm. Hắn biết rất rõ, với tính cách của hắn, rất khó giải quyết những chuyện này. Thuận theo tự nhiên là biện pháp tốt nhất.

Đội ngũ tiếp tục tiến về phía trước. Đi ở cuối cùng, Giang Nguyên lẳng lặng nhìn Lý Nguyên Bân đằng trước, ánh mắt luôn có sự

phòng bị. Lý Nguyên Bân lâu như vậy vẫn không có động tĩnh. Bây giờ đã bắt đầu phát hiện có tung tích người xuất hiện, chỉ sợ một hai ngày nữa sẽ có đại biến.

Lúc này, bên trong một hạp cốc cách đội ngũ mấy chục cây số có một hang đá đường kính khoảng bảy tám thước, cao khoảng chừng mười thước, sâu bốn mươi thước.

Hai bên vách động cắm sáu bảy cây đuốc, chiếu sáng hang đá vốn có chút mờ tối.

Dưới ánh sáng của mấy ngọn đuốc, chỉ thấy bên trong hang đá bày mấy cái bàn bằng đá. Bên trên có một ít da thú. Ngoài ra còn có mấy chén sành và đồ dùng hàng ngày.

Từ sâu trong hang đá bước ra một người.

Diện mạo của người này có chút cổ quái. Mặc dù nhìn từ xa thì có chút giống người, nhưng lại có tóc vàng rối bù, ngũ quan trên gương mặt cũng không hoàn toàn giống người, lại có những hoa văn cổ quái, hơi tương tự với hổ sư. Bên trong mái tóc vàng tán loạn là hai cái lỗ tai nhưng nhúc nhúc.

Nếu người ngoài nhìn thấy, nhất định sẽ kêu lên một tiếng:

- Yêu quái.

Quả thật, hình dáng của người này có chút tương tự với những nhân vật trong thần thoại cổ đại. Nếu có ai gọi người này là Sư tử tinh, đánh giá cũng không có ai phản đối.

Quái nhân mặt sư bước đến giữa thạch động, đưa tay bưng chén sành trên bàn, ực ực uống hết số nước trong chén, sau đó đưa tay chùi giọt nước còn dính trên mép, đột nhiên hai tai run lên, dường như nghe được thanh âm gì đó.

Nhưng chỉ giật giật hai cái rồi trở lại bình thường.

Không bao lâu sau, từ bên ngoài bước vào một người. Sau khi thấy quái nhân tóc vàng ngồi trước bàn đá, liền bước nhanh đến ngồi xuống một bên.

Hai người ngồi chung một chỗ, nhìn qua hơi giống nhau. Nhưng người vào sau có mái tóc màu xám tro, hơn nữa trên gương mặt có màu đen lấm tấm, nhìn qua giống như con báo.

Hai người dùng ngôn ngữ trầm thấp nói chuyện với nhau.

Nếu có người nghe được hai người bọn họ nói chuyện, chắc chắn sẽ nhận ra người vào sau là người đã bị cao thủ ngoại viện phát hiện hơn một tiếng trước.

- Cha, con phát hiện có ngoại địch xâm phạm. Có rất nhiều người.

Quái nhân mặt báo hưng phấn nhìn quái nhân mặt sư nói.

- Ngoại địch xâm phạm?

Quái nhân mặt sư đang rót nước đột nhiên cứng đờ, sau đó đặt cái bình trong tay xuống, ngẩng đầu nhìn quái nhân mặt báo, ánh mắt lóe lên màu đỏ nhàn nhạt, lạnh giọng nói:

- Báo Nha, con thấy loài người?

- Đúng vậy. Cha, nếu như cha dạy không sai, thứ mà con thấy chính là loài người, còn có rất nhiều.

Quái nhân mặt báo tên Báo Nha liên tục gật đầu, nói.

Nghe Báo Nha xác nhận, quái nhân mặt sư phát ra tiếng gào trầm thấp, huyết quang ẩn hiện trong mắt, hai răng nanh trong miệng bắt đầu lòi ra.

- Ta đã tính qua, đúng là cũng không chênh lệch thời gian bao nhiêu.

Quái nhân mặt sư cười lạnh:

- Hơn hai mươi năm trước, Đại vương đã để cho ba người kia chạy đi. Ta vẫn chờ người nọ trở lại. Xem ra, sau nhiều năm như vậy, người nọ rốt cuộc đã trở lại.

Chương 1127: Lần thứ nhất

Cảm nhận được cái lạnh truyền đến trong gió, Giang Nguyên luôn cảm thấy có chút nghi ngờ. Bên trong thế giới phong động Long Sơn, tại sao lại có gió?

Mặc dù thế giới này tương đối rộng rãi nhưng gió này là từ đâu đến? Hẳn thật sự đoán không ra.

Nhìn bờ sông tản ra ánh sáng màu xanh nhàn nhạt cùng với đội ngũ đang cẩn thận đi dọc bờ sông, Giang Nguyên nhin không được thở dài thật sâu.

Nói thật, hẳn không thích nơi này. Mặc dù thế giới này rộng lớn, thậm chí rêu trên thạch động còn tản ra ánh sáng, khiến cho người ta nhìn thấy chẳng khác nào sao trên trời.

Những thần lực của hắn mạnh hơn người bình thường, khiến cho hắn lúc nào cũng cảm giác được trên đỉnh thạch động không phải là bầu trời, chẳng qua chỉ là một dải ngân hà đối trá, không cách nào khiến cho hắn thư giãn được tinh thần.

Giang Nguyên thích biển khơi màu xanh lục, bầu trời màu xanh thẳm. Những thứ đó đều rộng lớn bao la, khiến cho con người không cảm thấy bị câu thúc.

Nếu không phải bắt buộc, hẳn nguyện ý không vào đây.

Sau khi vào được mấy ngày, hắn đã nhìn thấy chỗ đáng sợ của thế giới phong động Long Sơn. Các thành viên đi theo đều là tinh anh trong tinh anh của Thiên Y Viện. Hơn một nửa là cao thủ Thiên giai, kém nhất cũng là Địa giai đỉnh phong.

Đội ngũ có các thành viên như vậy, đứng trong thế giới loài người có thể nói là đỉnh của đỉnh, nhưng trong thế giới phong động Long Sơn vẫn chịu thiệt không ít.

Mà đây chỉ là mới bước vào thế giới phong động Long Sơn, còn chưa chân chính tiếp xúc với trung tâm của thế giới. Tiếp theo sẽ gặp phải nguy hiểm gì, Giang Nguyên thậm chí không thể dự đoán được.

Có lẽ, điều duy nhất có thể dự đoán được chính là lão đầu đi đằng trước.

Nhìn Lý Nguyên Bản đang đi trong đội ngũ, ánh mắt Giang Nguyên ngưng trệ. Thời gian qua, Lý Nguyên Bản tương đối an phận, ít nhất không có nghe qua thanh âm gọi ma thú nào.

Điều này có chút không bình thường.

Nghĩ đến đây, chân mày Giang Nguyên lại cau chặt. Bởi vì hắn có thể cảm giác, tâm trạng của Lý Nguyên Bản dường như không tệ.

Đối với Giang Nguyên mà nói, đây không phải là tin tức tốt.

Liên tưởng đến bóng người cao thủ ngoại viện phát hiện cách đây không lâu, Giang Nguyên âm thầm thở dài, trong lòng lại càng khẳng định tâm trạng của Lý Nguyên Bản không tệ có liên quan đến điều này.

- Lý Nguyên Bản này rốt cuộc là muốn làm gì?

Đưa tay xoa đầu, nghĩ đến khí tức cổ quái trên người Lý Nguyên Bản, Giang Nguyên lại càng cau mày chặt hơn:

- Chẳng lẽ Lý Nguyên Bản thật sự có liên quan đến thần duệ bên trong thế giới phong động Long Sơn này? Vậy lý do ông ta giật dây nội viện tiến vào đây là gì?

Giang Nguyên đang nhìn bóng lưng Lý Nguyên Bản đằng trước, đột nhiên phía trước truyền đến tiếng kêu sợ hãi.

- Cái gì?

Giang Nguyên ngẩng đầu nhìn lại, liền nhìn thấy đội ngũ tiên phong đang rối loạn lên. Hai ba người quơ cây gậy dò đường loạn xạ, dường như đang xua đuổi cái gì đó. Còn hai người khác đang bắt đầu chích thuốc cấp cứu cho một người nằm dưới đất.

- Chuyện gì xảy ra vậy?

Khi Giang Nguyên chạy đến, tình trạng hỗn loạn đã khôi phục lại bình thường. Thành viên tổ thứ hai tiến lên phụ trách canh gác. Các y sư nội viện thì đang vây quanh một người bị thương, gương mặt tràn đầy vẻ ngưng trệ.

Giang Nguyên nhìn thấy gương mặt người này bầm tím, hơi thở yếu ớt và ánh mắt vô thần.

Nhìn thấy cảnh tượng này, sắc mặt Giang Nguyên tái mét. Bởi vì nhìn qua, hẳn biết được đội viên này đã không còn cứu được nữa.

Y sư Lý kiểm tra cho người bị thương xong, chậm rãi ngẩng đầu nhìn Giang Nguyên, sau đó lắc đầu, nói:

- Hổn hợp độc tố rất lợi hại. Đã dùng qua Khư độc châm, nhưng không có hiệu quả.

Sắc mặt mọi người đều khó coi, nhìn chằm chằm ánh mắt của vị đội viên kia đại ra, sau đó hô hấp không còn. Toàn bộ quá trình không vượt quá ba mươi giây.

- Chuyện gì xảy ra vậy?

Hoàng Văn Hiên nhìn các đội viên đi đầu, trầm giọng quát.

- Chúng tôi không nhìn thấy cái gì cả. Hẳn là một độc trùng hình dáng nhỏ bé.

Nhìn đồng đội đã mất mạng, tổ trưởng tổ thứ nhất cố nén đau buồn, cẩn thận nhớ lại:

- Hoàng Văn Minh đi bên trái, đột nhiên kêu lên một tiếng, sau đó ngã xuống đất. Chúng tôi không nhìn thấy bất kỳ độc vật nào xuất hiện. Chúng tôi đã tiêm cho anh ấy Khư Độc Châm, chẳng qua chỉ có thể ức chế được độc tố lan tràn, nhưng không mang lại hiệu quả quá tốt.

Nghe vị tổ trưởng nói, sắc mặt mấy vị y sư nội viện đều thay đổi. Nếu thật là độc trùng, vậy thì phiền phức rồi.

Quần áo mà mọi người đang mặc, đặc biệt là giày ống dưới chân đều là đồ do ban Hậu cần đặc biệt tạo ra. Kim đao thông thường không cách nào đâm thủng. Nếu loại độc trùng kia có thể đâm xuyên qua, vậy thì...

- Kiểm tra toàn thân, tra rõ nguyên nhân.

Hoàng Văn Hiên âm thầm ra lệnh, mấy vị y sư dè dặt đeo bao tay hai lớp, bắt đầu cởi quần áo của vị đội viên này ra.

Tất cả mọi người đều rất cẩn thận. Nguyên nhân trúng độc không rõ, nhưng có thể xác định rõ ràng là độc vật đang nằm bên trong. Độc vật bình thường tuyệt đối không cách nào đâm thủng quần áo bảo vệ trên người mọi người được.

Khả năng lớn nhất chính là độc trùng nào đó có thể bay được thông qua khe hở mặt nạ chui vào bên trong quần áo, hoặc trực tiếp đâm vào mặt, dẫn đến vị đội viên trúng độc.

Nếu không phải trực tiếp đâm thẳng vào quần áo, độc trùng này nhất định vẫn còn nằm ở bên trong quần áo của vị đội viên.

Tất cả mọi người đều tản ra bốn phía, tiến hành phòng bị, gương mặt hiện lên thần sắc bị thương và khẩn trương. Mấy ngày nay, mặc dù không có lúc nào là không có người bị thương, nhưng chưa bao giờ mất đi một người nào.

Nhưng bây giờ, bọn họ đã mất đi một người bạn, một đồng đội, hơn nữa còn trong tình huống không kịp đề phòng. Không ai là không bị thương và nhiều hơn là khẩn trương.

Mọi người đều nín thở, nhìn mấy y sư nội viện cởi quần áo của vị đội viên đã chết ra, kiểm tra từng lớp một nhưng không phát hiện được gì.

Đối mặt với kết quả này, sắc mặt mọi người phiền muộn đi hai phần.

- Kiểm tra vị trí độc trong cơ thể.

Hoàng Văn Hiên ra lệnh, mấy vị y sư nội viện nhanh chóng kiểm tra cẩn thận toàn thân vị đội viên này. Cuối cùng, y sư Lý khẽ hô một tiếng:

- Ở đây.

Mọi người theo hướng y sư Lý nhìn sang, chỉ thấy ngón út chân trái của vị đội viên có một dấu chấm màu đỏ. Xung quanh dấu chấm có mấy sợi dây máu rất nhỏ lan tràn bốn phía, thẳng đến

đầu gối, sau đó kéo dài đến bắp chân rồi tiếp tục lên trên.

Hizz! Nhìn vết thương này, tất cả mọi người đều đồng loạt hít một hơi khí lạnh.

Hoàng Văn Hiên cầm giày ống chân trái của vị đội viên kia, cẩn thận quan sát, sắc mặt trong nháy mắt lập tức khó coi, đưa tay móc cái nhíp từ trong túi, sau đó nhẹ nhàng rút một thứ gì đó.

Mọi người nhích đến gần, cẩn thận nhìn hai lần, sắc mặt đều cả kinh. Bởi vì trên cái nhíp là một cây châm nhỏ dài bảy tám li.

- Độc trùng vĩ châm.

Hoàng Văn Hiên hít một hơi thật sâu, sau đó bỏ độc trùng vĩ châm vào trong một ống nghiệm một vị y sư bên cạnh đưa tới, sắc mặt khó coi nhìn Giang Nguyên:

- Trước đây chưa từng nhìn thấy vĩ châm nào như vậy. Cho nên không cách nào phán đoán là độc trùng gì.

- Nhưng có thể đâm thủng giày ống của chúng ta, hơn nữa còn giết người trong nháy mắt, độc trùng này đang mang đến uy hiếp cực lớn cho chúng ta.

Sắc mặt Giang Nguyên cũng cực kỳ khó coi, đưa tay tiếp nhận ống nghiệm nhìn một chút, nhìn cây châm nhỏ màu xám xanh bên trong, trong đầu nhớ đến một dữ liệu.

- Vô Sí Phong, hình dáng giống như ong vò vẽ, nhưng cơ thể không cánh, đi lại hết sức nhanh nhẹn. Độc châm sắc bén vô cùng. Đâm một cái là gãy lìa, nhưng không chết. Ba ngày sau dài ra độc châm mới. Độc tính mạnh vô cùng, người bị đâm trúng không cứu được.

Giang Nguyên không xác định đoạn trí nhớ này là của ai, nhưng hẳn dám xác định Vô Sí Phong này là độc vật cực kỳ độc, đã sớm tuyệt chủng ít nhất ngàn năm, không nghĩ đến bên trong thế giới này lại có.

- Đội ngũ tiên phong nhất định phải dùng cây dò đường, đập vào bụi cỏ xung quanh. Bên trong rất có khả năng tồn tại độc vật.

Giang Nguyên nhìn vị đội viên đang nằm dưới đất, đưa tay bứt một nắm tóc trên đầu của người đó, thả vào trong một cái túi dán kín, chậm rãi đứng thẳng, dẫn đầu mọi người cúi chào thật sâu, sau đó nói:

- Chôn tại chỗ, sau đó tiếp tục đi tiếp.

Lý Nguyên Bên bên cạnh cũng không lên tiếng, thỉnh thoảng nhìn vào mắt Giang Nguyên, lộ ra vẻ kinh nghi.

Ông chưa từng nhìn thấy độc trùng này trước đây. Dù sao thế giới phong động Long Sơn quá rộng, các loại sinh vật hỗn tạp. Chưa từng thấy qua cũng là chuyện bình thường. Nếu thật sự gặp qua, chỉ sợ bây giờ ông đã không còn đứng đây. Dù sao người trúng độc trùng này cũng không cứu được. Khi nhìn thấy cũng đã không còn kịp nữa rồi.

Nhưng ông nhìn biểu hiện của Giang Nguyên, dường như Giang Nguyên đã biết đây là loại độc trùng nào.

- Điều này sao có thể?

Nhớ đến biểu hiện của Giang Nguyên cũng như vậy khi nhìn thấy hoa Kim Bích Phân Thần, trong lòng Lý Nguyên Bên liền cảnh giác, thăm nghi:

- Chẳng lẽ trước đây tiểu tử này đã tiến vào phong động Long Sơn? Nếu không, làm sao quen thuộc với những thứ này như vậy?

- Không thể nào.

Chỉ vừa suy nghĩ được một chút, Lý Nguyên Bên lập tức xóa bỏ suy nghĩ này. Giang Nguyên mới bao nhiêu tuổi? Làm sao có thể đi vào nơi này được chứ?

- Chẳng lẽ là Văn Ba?

Lý Nguyên Bên lại cau mày, nhưng lập tức khẽ lắc đầu, loại bỏ suy nghĩ đó.

Suy nghĩ một lúc, Lý Nguyên Bên thật sự không tìm ra được lời giải thích thích hợp, chỉ có thể chậm rãi thở ra một hơi, nhìn cây

đại thụ bên cạnh bờ sông, đột nhiên bình thường trở lại.

- Đã sắp đến rồi. Bất kể tiểu tử này có bản lĩnh như thế nào, đến đó rồi thì không cần lo lắng nữa.

Chương 1218: Người đã trở lại?

Nhìn y sư Lý vui mừng đưa đến một bụi thực vật hình dáng quái dị, Giang Nguyên vừa vui nhưng cũng không nhịn được than thở một tiếng:

- Thế giới phong động Long Sơn đúng là một nơi rất tốt.

Không chỉ Giang Nguyên nghĩ như vậy, cho dù các y sư nội viện, khẳng định cả đời này cũng chưa từng nghĩ đến có chuyện tốt như thế.

Tiến vào thế giới phong động Long Sơn bất quá chỉ có mấy ngày, mọi người đã đào được sáu bụi linh dược siêu phẩm, mười mấy bụi linh dược thượng phẩm.

Số lượng phong phú như vậy chỉ là trên đường mọi người đi, cũng không đến những chỗ khác tìm kiếm. Nếu để nhóm người Từ Khải Liễu biết được, chỉ sợ cả một buổi tối sẽ không ngủ.

- Ủy viên thường vụ Giang, chúng ta nhất định phải mở mang chỗ này. Bất kể khó khăn đến thế nào, nhất định phải làm được.

Mấy vị y sư mặt đầy kích động đứng bên cạnh Giang Nguyên, hưng phấn nói.

- Dĩ nhiên, nhất định rồi.

Giang Nguyên bình tĩnh nói, nhưng trong lòng đang có ngàn vạn con dê lao nhanh. Thế giới phong động Long Sơn dễ khai thác như vậy sao? Nơi này ngoại trừ ma thú ra còn có một nhóm thần duệ khó giải quyết, cũng không đơn giản như mọi người nhìn thấy trước mặt.

Nhưng linh dược vẫn phải có. Nhìn mấy y sư nội viện cẩn thận bỏ

bụi Long Trảo thảo vào trong túi dán kín lại, Giang Nguyên hài lòng gật đầu. Tìm được những loại linh dược này, hẳn sẽ có một phần.

Có nguyên liệu, đến lúc đó sẽ luyện chế những đan dược siêu phẩm bởi vì vấn đề thiếu nguyên liệu mà không luyện chế được. Đan dược thượng phẩm cũng có một bó lớn. Với kỹ thuật bán thành đan của hắn, một nửa số lượng đan dược sẽ thuộc về hắn.

Suy nghĩ đến điều này, Giang Nguyên gật đầu liên tục. Thế giới phong động Long Sơn này nhất định phải kiếm về một chút. Còn đám thần duệ kia nữa.

Trong lúc Giang Nguyên cho là đám thần duệ chắc đang yên phận, kết quả người ta đúng là không hiểu chuyện.

- Cảnh giới!

Chỉ nghe đội tiên phong đằng trước đột nhiên ném cây dò đường, cầm trường đao trong tay quát lớn.

Nghe tiếng quát của đội tiên phong, giống như có người muốn tấn công bọn họ, trong lòng Giang Nguyên cảm thấy căng thẳng, chỉ sợ có chuyện lớn. Các cao thủ ngoại viện đều là từ núi đao biển lửa bước ra, cho dù có người muốn bạo hoa cúc bọn họ, bọn họ cũng chưa chắc quát lớn như vậy.

Những người đi sau nghe tiếng quát của đội tiên phong, có thể từ tiếng quát đó mà nhận ra tâm trạng kinh hoảng của đội ngũ tiên phong.

Khi tất cả mọi người nắm chặt trường đao trong tay, khi chiếu đèn về phía trước, tất cả đều hít một hơi khí lạnh.

- Yêu quái?

Giang Nguyên đang chậm rãi bước đi, thính giác nhạy bén của hắn rõ ràng nghe được ít nhất mười mấy tiếng kêu từ trong đội ngũ truyền đến.

Chân mày cau lại, Giang Nguyên nhìn sang Eve, chỉ thấy Eve hiểu ý khẽ gật đầu, lúc này mới tiếp tục tiến lên phía trước.

Nhìn Giang Nguyên chậm rãi bước đi, các thành viên ngoại viện đang canh gác vội tranh thủ tránh đường.

Khi thấy hai người đối diện, ánh mắt Giang Nguyên cũng không nhìn được mà nheo lại, rốt cuộc xác định được tại sao thuộc hạ của hắn lại kêu lên hai tiếng yêu quái.

Một người đầu sư, một người đầu báo. Mặc dù hình dáng tương tự con người, nhưng Giang Nguyên cho rằng gọi bọn họ là yêu quái vẫn đáng tin hơn.

- Thần duệ?

Cẩn thận quan sát hai người hình người mặt thú đang trước, xác nhận bất luận là đặt hai người này vào mấy trăm năm trước hoặc là bây giờ, cũng thuộc về phạm trù yêu quái.

Giang Nguyên đưa tay gãi đằng sau ót. Hắn thật sự không nghĩ đến đối phương lại nhanh chóng lộ diện đến như vậy, nhưng cũng may, bọn họ cũng không muốn trực tiếp tấn công mình.

- Làm sao chào hỏi bọn họ đây?

- Những người này có biết nói tiếng người hay không?

Trong lúc Giang Nguyên đang gãi đầu suy nghĩ làm sao nói chuyện với đối phương, quái nhân mặt sư nhếch mép, giống như đang cười, đột nhiên nhìn về phía sau Giang Nguyên, dùng giọng nói cổ quái lên tiếng:

- Lão đầu kia.

- Lão đầu kia?

Nghe thanh âm cổ quái như vậy nhưng nói tiếng Hoa lại rất chuẩn, mọi người đều sửng sốt:

- Yêu quái biết nói tiếng người? Ông ta gọi lão đầu kia là gọi ai vậy? Chẳng lẽ ông ta biết người trong chúng ta?

Trong lúc mọi người đang kinh nghi, quái nhân mặt sư liền trách móc, thấp giọng cười nói:

- Rốt cuộc người cũng đã trở lại? Đã nhiều năm như thế, ta tưởng rằng người đã chết rồi chứ?

Nghe quái nhân mặt sư nói, mọi người lại sửng sốt lần nữa, sau đó hồi phục lại tinh thần, kinh hãi nhìn Lý Nguyên Bản bên cạnh. Lúc này không cần suy nghĩ nữa, mọi người cũng biết được người đã từng tiến vào nơi này là Lý Nguyên Bản.

Nơi này chỉ có Lý Nguyên Bản biết bên trong thế giới phong động Long Sơn có yêu quái, nhưng cho đến bây giờ vẫn chưa từng nói qua. Hơn nữa xem ra là còn một phe.

Trong nháy mắt, tất cả mọi người đều theo bản năng tránh xa Lý Nguyên Bản, thậm chí đao trong tay còn hướng về phía ông ta, đề phòng mấy phần.

Đối với phản ứng của những người bên cạnh, Lý Nguyên Bản không thèm để ý, gương mặt tái nhợt lộ ra nụ cười như trút được gánh nặng, chậm rãi bước về phía trước, nhìn quái nhân đầu sư, nói:

- Sư Mông, đã lâu không gặp.

- Đúng vậy, đã lâu không gặp. Thoáng cái đã hơn hai mươi năm.

Con người màu vàng của Sư Mông thoáng qua lãnh ý, rống lên một tiếng, sau đó nói với Lý Nguyên Bản:

- Ta cũng phụng mệnh ở nơi này chờ người nhiều năm. Vốn cho rằng nếu một năm nữa người không đến, ta cũng không cần đợi thêm nữa. Nhưng không nghĩ đến người đã trở lại.

- Nếu ta đáp ứng chuyện của các người, tất nhiên sẽ trở lại.

Lý Nguyên Bản nói.

Nghe Lý Nguyên Bản nói như vậy, Sư Mông đột nhiên cười hắc hắc, ánh mắt lóe lên sự giễu cợt, nói:

- Đáp ứng chúng ta thì sẽ trở lại?

- Không phải sao?

Sư Mông quan sát trên dưới Lý Nguyên Bản, sau đó cười lạnh:

- Ta nghĩ thần lực trên người người đã phát tác. Nếu người không trở lại, người sẽ trở thành nửa người nửa thần.
- Một khi trở thành nửa người nửa thần, người không thể sống trong Nhân tộc được nữa. Cho nên người mới không thể không trở lại, có phải hay không? Hahah....

Chương 1219: Bọn họ chẳng qua chỉ là tạp huyết mà thôi

Nhìn Lý Nguyên Bản giống như quen biết đã lâu với hai người kia, nghe trong lời nói, Lý Nguyên Bản vì một hiệp nghị nào đó mà không thể không trở lại phong động Long Sơn. Cảm nhận được không khí âm mưu nồng nặc, toàn bộ đội thám hiểm đều ngưng trọng.

Trong toàn bộ đội ngũ, trừ các cao thủ Tuyệt Y Đường là vẫn còn bình thường, các thành viên Thiên Y Viện đều âm trầm. Trước đó, tất cả mọi người đều đã được Giang Nguyên cảnh cáo, nhất định phải phòng ngừa Tuyệt Y Đường có âm mưu.

Bây giờ, rõ ràng Lý Nguyên Bản và hai yêu quái này có giao ước nào đó, thậm chí có thể nói là bị đối phương bức bách mới tiến vào phong động Long Sơn, tất cả đều nắm chặt trường đao trong tay, tùy thời khai chiến.

Dĩ nhiên, trong số các thành viên Thiên Y Viện vẫn có người ngoại lệ. Ngoại trừ Giang Nguyên đứng im tại chỗ, hai Đại vu sư đằng sau lưng hắn đều mở to mắt, hưng phấn nhìn chằm chằm hai quái nhân mặt thú hình người đứng trước, gương mặt gầy nhom đen thui hiện lên vẻ sùng kính.

Hai người này chính là bản sao thần thú trong thần điện của bọn họ. Hơn nữa, khí tức phát ra cũng rất giống với khí tức của thần thú. Mặc dù rất nhạt nhưng không thể nghi ngờ, hai người kia có quan hệ với thần thú.

Cảm nhận được hơi thở gấp gáp của hai người, trong lòng Giang Nguyên lại càng căng thẳng. Nếu cứ tiếp tục như vậy, một khi bùng nổ, chỉ sợ sẽ trở mặt ngay.

- Hai người làm gì vậy?

Giang Nguyên dùng thổ ngữ nói chuyện với hai Đại vu sư.

- Sứ giả đại nhân, hai người kia có phải thần duệ không?

Draco run giọng nhìn về phía hai quái nhân, nói. Không hiểu tại sao sứ giả đại nhân chẳng những không cung kính thần duệ mà còn đầy cảnh giác.

- Đúng vậy, là thần duệ.

Giang Nguyên nhún vai, bất mãn nói:

- Nhưng bọn họ chỉ là hậu duệ tạp huyết, bị thần thú vứt bỏ. Biểu hiện này của hai người là gì? Các người nên nghiêm túc lại, đừng đánh mất uy nghiêm của thuộc hạ thần thú.

- A, vâng.

Bị Giang Nguyên quát lớn, hai đại Vu sư sửng sốt một chút rồi hoàn hồn lại.

- Hậu duệ tạp huyết? Bị Miện hạ vứt bỏ?

Hai vị Đại vu sư vội vàng điều chỉnh lại suy nghĩ.

Theo ý của sứ giả đại nhân, hẳn đã sớm biết được sự tồn tại của thần duệ. Hơn nữa, những thần duệ này đều là hậu duệ tạp huyết của thần thú đại nhân, cho nên mới bị vứt bỏ bên trong thế giới dưới lòng đất.

- Tại sao lại như vậy? Miện hạ biến mất ngàn năm, vất vả lắm mới gặp được hai vị thần duệ, mặc dù chỉ là thần duệ tạp huyết, nhưng cũng là thần duệ, tại sao Miện hạ lại không thích?

Thế giới quan của hai vị Đại vu sư trong nháy mắt có chút hỗn loạn. Vốn còn tưởng rằng có thể tìm được hai vị thần duệ, ít nhất

chứng minh Miên hạ không vứt bỏ người hầu bọn họ. Thậm chí còn tìm được tin tức lưu lại của thần thú đại nhân, từ đó tìm ra được tung tích của thần thú đại nhân.

Nhưng tại sao chuyện tốt lại biến thành chuyện xấu?

Nếu là trước kia, hai người tuyệt đối không tùy tiện tin tưởng Giang Nguyên như vậy. Nhưng từ khi tiến vào thế giới phong động Long Sơn đến nay, tiếp xúc với tình huống tu luyện của sứ giả đại nhân, cảm nhận được khí tức thần thú bộc phát rất mạnh trên người sứ giả đại nhân, bọn họ mới nguyện tin tưởng Giang Nguyên hết lòng.

Bất kể như thế nào, vị sứ giả đại nhân này là hàng thiết. Khi hẩn tu luyện, trên người hẩn ẩn giấu khí tức thần thú cổ xưa, còn mạnh hơn hai hậu duệ tạp huyết trước mặt nhiều.

Nhìn hai đại vu sư bị hẩn giáo huấn, rốt cuộc không còn nhìn hai quái nhân kia bằng ánh mắt say mê nữa, Giang Nguyên mới âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Hẩn mang hai đại vu sư vào đây là để giúp đỡ, không phải để bọn họ trở mặt.

Nếu không, hai người này liên kết với hai thần duệ tạp huyết kia, cho dù hẩn muốn khóc cũng không còn kịp. Nên biết rằng, nếu ở bên ngoài, hẩn tuyệt đối giết cả hai dễ như trở bàn tay.

Nhưng trong thế giới phong động Long Sơn, bị đủ loại cản trở, một khi hai người này bạo phát, hẩn lại không sử dụng năng lượng để thi triển các loại thiên phú, phỏng chừng sẽ bị đánh cho răng rơi đầy đất.

- Những người này là thuộc hạ của người?

Lúc này, sau khi nói vài câu với Lý Nguyên Bản, Sư Mông đột nhiên chỉ tay vào đám người Giang Nguyên, trầm giọng hỏi.

Lý Nguyên Bản khẽ hừ một tiếng, sau đó lên tiếng:

- Bên trong chỉ có một phần nhỏ là người của ta, còn lại là của người trấn thủ.

- Người trấn thủ?

Sắc mặt Sư Mông hơi thay đổi, hung quang chợt lóe, nhưng rồi trở lại bình thường, nhìn Lý Nguyên Bản cười lạnh:

- Mấy năm qua, xem ra người một chút cũng không thay đổi.
- Ban đầu người hoa ngôn xảo ngữ lừa gạt Đại vương nhà ta, để người ra ngoài. Xem ra, đám người trấn thủ này nhất định cũng bị người gạt vào đây?

Sư Mông thương hại nhìn những người đằng trước, cười ha hả:

- Nếu không, tại sao bọn họ lại dám vào nơi này?
- Thuộc quyền Thiên Y Viện, cảnh giới.

Nghe hai người nói chuyện, Hoàng Văn Hiến tức giận quát to.

Nghe Hoàng Văn Hiến cảnh cáo, các thành viên Thiên Y Viện sớm đã có phòng bị lập tức tránh xa cao thủ Tuyệt Y Đường, nhanh chóng xếp trận hình cảnh giới.

Mười cao thủ Tuyệt Y Đường nhất thời không phản ứng kịp. Nửa canh giờ trước, mọi người còn sống chết có nhau, tại sao tình huống trong nháy mắt đã thay đổi?

Nhưng mười cao thủ cũng không dám chậm trễ, tập trung sau lưng Lý Nguyên Bản, bắt đầu phòng bị.

Nhìn biểu hiện của những người này, Giang Nguyên cũng thầm than. Lý Nguyên Bản tàng đủ sâu, thậm chí ngay cả thuộc hạ của ông ta cũng không biết ông ta có mục đích gì. Xem ra Lý Nguyên Bản đã sớm có chuẩn bị, lừa gạt luôn cả thuộc hạ của mình.

- Tất cả mọi người chuẩn bị rút lui.

Đến lúc này, rốt cuộc đã biết rõ Lý Nguyên Bản đúng là có cấu kết với thần duệ tạp huyết. Hơn nữa còn liên thủ đẩy bọn họ xuống hố. Giang Nguyên chỉ có thể nghiêng răng, nhấn nút nghe, yêu cầu mọi người tạm thời rút lui.

Nếu chỉ có một mình hắn, hắn ngược lại không sợ, nhưng vẫn còn có hơn ba mươi tinh nhuệ của Thiên Y Viện. Nếu cao thủ Tuyệt Y

Đường và đám hậu duệ tạp huyết này liên thủ với nhau, chỉ sợ tinh nhuệ của Thiên Y Viện sẽ hao tổn ở chỗ này mất.

Trước cứ rút lui, nếu có thể đến ngay cửa thung lũng, như vậy vừa công lại vừa thủ. Cộng thêm hẳn chuẩn bị đột phá cực hạn, để Cửu Vĩ hồi phục, đến lúc đó hết thảy sẽ dễ nói. Muốn tiếp tục chạy về phía trước, nên quyết định tạm thời thối lui khỏi phong động Long Sơn, sau đó sẽ có kế hoạch sau.

Dĩ nhiên, quan trọng hơn là phải đảm bảo đủ người chạy ra khỏi thế giới phong động Long Sơn này, để cho nhóm người Từ Khải Liễu biết được nơi này rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì. Chỉ cần Thiên Y Viện biết được hết thảy, đến lúc đó bất luận là Lý Nguyên Bản hay là thần duệ có âm mưu gì đi chăng nữa cũng không sợ.

- Này, đã đến đây rồi còn muốn chạy sao? Ngoan ngoãn ở lại cho ta.

Thấy thành viên Thiên Y Viện có ý định rút lui, Sư Mông cười lớn:

- Nếu đã có nhiều Nhân tộc như vậy, ta nghĩ Đại vương hẳn sẽ rất cao hứng, haha...

Dứt lời, chỉ thấy Sư Mông đột nhiên ngửa đầu rống lớn.

Các thành viên Thiên Y Viện vừa mới bày ra trận thế rút lui, sắc mặt biến đổi nhìn sau lưng.

Chỉ thấy sau lưng chậm rãi bước ra một đoàn ma thú, chẳng biết từ lúc nào đường lui của mọi người hoàn toàn bị cắt đứt.

Nhìn đoàn ma thú, các thành viên Thiên Y Viện không nhịn được nuốt nước miếng một cái, sau đó quay đầu nhìn Giang Nguyên, chờ hắn ra lệnh.

Sắc mặt Giang Nguyên cũng có chút khó coi. Hắn ngược lại không nghĩ đến đối phương đã có chuẩn bị như vậy.

Nhìn hai thần duệ tạp huyết đang cười nhạt cùng với Lý Nguyên Bản đang trào phúng ở một bên, đang định lên tiếng, đột nhiên nghe Lý Nguyên Bản nói:

- Giang Nguyên, đầu hàng đi.

- Bên trong thế giới phong động Long Sơn này, người cũng biết tình huống đó. Các người trốn không thoát đâu.

Lý Nguyên Bân nhìn chung quanh, chậm rãi cười nói:

- Yên tâm đi, bọn họ chẳng qua chỉ muốn giữ các người lại, sẽ không lấy tính mạng của các người. Hơn nữa các người lưu lại cũng có chỗ tốt không tưởng tượng được.

- Chỗ tốt? Chúng tôi không cần chỗ tốt.

Giang Nguyên nhẹ nhàng rút đao, lạnh lùng nhìn Lý Nguyên Bân, lạnh giọng nói:

- Phản tộc như ông mà cũng dám nói với tôi như vậy?

Nghe Giang Nguyên nói, sắc mặt Lý Nguyên Bân tái xanh, ánh mắt lóe lên sự giận dữ, nhìn chằm chằm Giang Nguyên, biểu hiện muốn cắn người khác.

Nhưng Lý Nguyên Bân vẫn không bị lời nói của Giang Nguyên làm cho mất lý trí. Ông ta hít sâu hai cái, sự tức giận trong mắt dần dần tản đi, nhìn Giang Nguyên, lạnh giọng nói:

- Phản nghịch? Ai là phản nghịch? Tôi là tổ sư gia của cậu đấy. Nếu tôi là phản nghịch, vậy cậu cũng chính là phản nghịch.

Chương 1220: Cản ở phía sau

Nhìn nụ cười lạnh của Giang Nguyên, giọng nói của Lý Nguyên Bân hòa hoãn lại một chút, nhìn Giang Nguyên rồi lại nhìn mọi người, tiếp tục nói:

- Giang Nguyên, cậu có thể nhìn ra tình huống trước mắt là như thế nào. Các người không thể nào chạy khỏi đây đâu. Hơn nữa, cậu lại là con trai của Văn Ba, tôi tuyệt đối không bạc đãi cậu.

Dứt lời, liền quay sang mọi người nói:

- Các người cũng yên tâm đi. Chỉ cần các người đầu hàng, tôi đảm bảo các người an toàn, hơn nữa còn có chỗ tốt.

Nghe Lý Nguyên Bản nói, mặc dù trong lòng đều cười nhạt nhưng vẫn đưa mắt nhìn Giang Nguyên.

Lý Nguyên Bản tất nhiên cũng biết được điều này. Hết thấy quyết định đều nằm trong tay của Giang Nguyên.

Nhìn mọi người đều đưa mắt nhìn Giang Nguyên, Lý Nguyên Bản nói:

- Giang Nguyên, cậu còn không hạ lệnh đầu hàng? Chẳng lẽ cậu thật sự muốn bọn họ chết vì cậu ở đây sao?

Giang Nguyên quay sang nhìn bảy ma thú cách đó không xa, sau đó nhìn hai quái nhân đứng trước, đột nhiên mỉm cười, quay sang nhìn Eve và nói vài câu với hai đại Vu sư.

Khi Lý Nguyên Bản cau mày cảnh giác, Giang Nguyên đột nhiên quát lên:

- Thành viên thuộc quyền Thiên Y Viện, dốc hết toàn lực đánh về phía sau.

Nghe Giang Nguyên nói, gần như tất cả mọi người đều sửng sốt, nhưng chỉ thoáng một chút đã lập tức hình thành trận hình phòng ngự. Trong ánh mắt kinh hãi của những người Tuyệt Y Đường, thành viên Thiên Y Viện đã liều mạng vọt vào đám ma thú.

- Bọn họ tìm chết sao?

Lý Nguyên Bản và tất cả những người của Tuyệt Y Đường đều cho rằng là như vậy, kinh ngạc nhìn trận hình đánh vào cửa Thiên Y Viện.

Bên kia ít nhất có sáu chục ma thú. Làm sao bọn họ có thể xông qua được? Cho dù ra được, tổn thương ít nhất phải hơn phân nửa. Hơn nữa nhiều người ở chỗ này như vậy, làm sao thoát khỏi ma thú đuổi giết?

Nhưng người của Thiên Y Viện lại không có suy nghĩ như vậy. Sau

khi nhận được mệnh lệnh, đã cầm đao vọt mạnh về phía trước, tùy thời chuẩn bị đụng vào đám ma thú.

Không hề cân nhắc thực lực đối phương và vấn đề hậu quả, cũng không một chút do dự và băn khoăn đã liều mạng đánh tới.

Nhìn trận thế trước mắt, ngay cả hai quái nhân bên kia cũng cảm thấy choáng váng, có chút không hiểu tại sao chàng thanh niên thủ lĩnh này lại phát ra mệnh lệnh ngu ngốc như vậy?

Nhưng nghi ngờ và khó hiểu đó đã nhanh chóng biến mất tăm.

Bởi vì Giang Nguyên đã móc từ trong túi đeo sau lưng hắn một cái bát cổ quái, sau đó xoay người hướng về phía đám ma thú, ngẩng đầu rống giận một tiếng.

Rống!

Tiếng gầm thét này cũng không phải quá lớn, nhưng nghe vào tai Lý Nguyên Bản và hai quái thú kia, chỉ cảm thấy cả người tê dại. Một sự sợ hãi từ sâu trong linh hồn xuất hiện.

Trong ba người, Lý Nguyên Bản chịu ảnh hưởng ít nhất, cũng phản ứng nhanh nhất. Trên gương mặt ông ta xuất hiện những hoa văn kỳ dị, khiến cho cao thủ Tuyệt Y Đường bên cạnh không bị ảnh hưởng gì đều cả kinh trong lòng.

Chờ hai quái nhân phản ứng lại, liền thấy đám ma thú sau lưng sau tiếng gầm tức giận của Giang Nguyên, lúc này đều không chịu đứng nổi, giống như đụng phải một sự tồn tại nào đó rất đáng sợ, toàn bộ cụp đuôi quay đầu bỏ chạy, nào dám ngăn cản những thành viên Thiên Y Viện đang đánh tới.

Trong lúc hai quái nhân và Lý Nguyên Bản đang ngăn người ra, chỉ thấy Giang Nguyên vung tay lên, dẫn theo Eve và hai đại Vu sư nhào đến ba người.

Động tác của Giang Nguyên và Eve là nhanh nhất, dựa theo kế hoạch đã tính trước, chia ra đánh vào quái nhân mặt sư và mặt báo. Ngay cả hai đại vu sư cũng gầm lên một tiếng, toàn lực thi triển Tổ linh phụ thể. Trong nháy mắt, bắt thịt hai người căng lên, quơ hai thủ trượng giống như hai tay của con vượn, vọt đến Lý

Nguyễn Bân.

Thành viên Thiên Y Viện xông qua ma thú, quay đầu nhìn lại cuộc chiến bên này, ánh mắt lóe lên sự do dự. Mắt thấy bước chân mọi người chậm lại, trong tai nghe lại truyền đến giọng nói lạnh lùng của Giang Nguyên:

- Tất cả mọi người phải dốc hết tốc lực rút lui, không được dừng lại.

Nghe giọng nói không cho phép kháng cự như thế, một tâm trạng khó có thể diễn tả dâng lên trong lòng. Đối mặt với tình huống như vậy, bọn họ chẳng những không thể giúp được gì mà còn phải nhờ Ủy viên thường vụ Giang che chở để chạy trốn.

Mặc dù có không ít cao thủ ngoại viện muốn tiến lên hỗ trợ nhưng không dám chống lại mệnh lệnh.

Hoàng Văn Hiên được bảo vệ trong đám người toàn lực chạy trốn cũng quay đầu nhìn chiến cuộc, biết được Ủy viên thường vụ Giang không phải là người không nắm chắc đã dám mạo hiểm, lập tức nghiến răng nói:

- Tất cả mọi người nghe theo mệnh lệnh của Ủy viên thường vụ Giang, dùng hết tốc lực rút lui, không được vướng chân Ủy viên thường vụ Giang.

- Vâng.

Có Hoàng Văn Hiên ra lệnh, lần này không ai dám có chần chừ nữa, đồng loạt nhanh chân chạy trốn, không bao lâu sau đã biến mất trong bóng tối.

Nhìn Giang Nguyên dọa đám ma thú chạy mất dép, Sư Mông đã cảm thấy rất tức giận, thấy Giang Nguyên nhào tới, chẳng biết từ lúc nào mọc ra một khúc xương dài hai thước, rộng gần tấc hình cung đánh tới Giang Nguyên.

Khúc xương nhìn giống xương sườn nhưng lại cứng như sắt thép, sau mười mấy lần va chạm với trường đao trong tay Giang Nguyên, ngay cả một chút dấu vết cũng không có.

Cảm nhận được hơi thở mọi người đằng sau biển mắt, lúc này Giang Nguyên mới thoáng thở phào nhẹ nhõm. Vừa rồi hắc tiêu hao năng lượng cũng không phải lãng phí, nhưng bây giờ càng đánh càng kinh. Thực lực của quái nhân mặt sư còn kinh khủng hơn so với dự đoán.

- Chỉ có chút thực lực này mà muốn ngăn cản ta?

Sau khi giao đấu mấy chiêu với Giang Nguyên, bạch cốt trong tay Sư Mông hung hãn bổ vào trường đao của Giang Nguyên, sức mạnh mãnh liệt trong nháy mắt bức lui Giang Nguyên hai bước.

Hung quang bắn ra, Sư Mông nhìn Giang Nguyên, cười ha hả:

- Tiểu tử, ngoan ngoãn đầu hàng đi, giao cái bát trong tay người cho ta. Đại vương ta nhất định sẽ trọng thưởng người.

Nghe giọng điệu của Sư Mông, rõ ràng là đã phát hiện chỗ đặc biệt của thần thú bát, thậm chí còn phát hiện thần thú bát có quan hệ rất lớn với bọn họ.

- Nằm mơ đi.

Giang Nguyên hừ lạnh, trường đao trong tay vung lên, một lần nữa nhào đến Sư Mông.

- A, tiểu tử, ta đây là coi trọng cái bát đó trong tay người, mới cho người cơ hội này.

Thực lực của Sư Mông đúng là kinh người, vừa quơ bạch cốt trong tay, như gió táp mưa gào chém tới Giang Nguyên, một lần nữa áp chế thế công của Giang Nguyên.

- Ở trong thế giới của chúng ta, người cho là các người có thể chạy thoát?

Sư Mông cười nhạt, hung quang trong mắt càng lúc càng nhiều, nhìn Giang Nguyên, lạnh giọng nói:

- Đây là cơ hội cuối cùng của các người.

Đem hết toàn lực quơ trường đao trong tay, phá giải thế công bạch

cốt của Sư Mông. Cảm nhận được tay của mình hoàn toàn tê dại, Giang Nguyên hít một hơi thật sâu, toàn lực bùng nổ, phản kích trở về hai đao, bức lui Sư Mông hai bước, sau đó nói:

- Không thử thì làm sao mà biết?

- Rượu mời không uống lại uống rượu phạt.

Tình huống của Giang Nguyên tương đối bất lợi, nhưng bên phía Eve lại khá khả quan. Với tốc độ của cô, quái nhân đầu báo rõ ràng không ứng phó được. Con dao trong tay cô cũng sắc bén hơn trường đao của Giang Nguyên rất nhiều. Không bao lâu sau, quái nhân đầu báo bị cô đâm hai vết thương, máu chảy đầm đìa. Mặc dù không nghiêm trọng nhưng cũng khiến cho quái nhân đầu báo nổi nóng không thôi.

Nghe quái nhân đầu báo tức giận kêu lên, quái nhân đầu sư quay đầu nhìn lại, hung quang trong mắt lại càng nhiều, quát lớn với Lý Nguyên Bân đang đối phó với hai đại vu sư:

- Bảo thủ hạ của người hỗ trợ đi.

Thực lực bản thân Lý Nguyên Bân không mạnh. Lúc này, dưới sự trợ giúp của đám thuộc hạ, nhanh chóng hình thành thế bất bại với hai đại vu sư.

Mặc dù nhân lực của bọn họ không ít, nhưng thực lực của hai đại vu sư là Thiên giai nhị phẩm. Hơn nữa còn vô cùng linh hoạt, tạm thời không rơi vào thế hạ phong.

Lúc này, nghe Sư Mông quát lớn, ánh mắt Lý Nguyên Bân lộ vẻ căm tức nhưng vẫn ra hiệu cho hai cao thủ bên cạnh, bảo hai người bọn họ trợ giúp quái nhân đầu báo.

Có hai cao thủ Tuyệt Y Đường kèm chế, Eve tấn công cũng không còn mãnh liệt được như trước, nhưng với tốc độ nhạy bén của cô, ba người vây công cũng không làm gì được.

Dĩ nhiên, Eve cũng có thể nhìn ra được, cao thủ Tuyệt Y Đường vẫn chưa dốc hết toàn lực. Rõ ràng hai người này không nguyện ý hợp tác với quái nhân đầu sư.

Mắt thấy hai bên đang giữ thế cân bằng với nhau, hơn nữa một mình hắn chống lại Sư Mông thực lực kinh người vô cùng phí sức, lúc này hắn bắt đầu có chút đau đầu.

Hai ngày qua hắn cố gắng khống chế việc tiêu hao năng lượng quá nhiều, tận lực đảm bảo năng lượng có thể mau chóng viên mãn, đột phá cực hạn để Cửu Vĩ hồi phục. Nhưng lúc này, nếu còn không tiếp tục sử dụng các loại thiên phú, chỉ sợ không chống đỡ được bao lâu.

Đang do dự, đột nhiên Sư Mông bổ tới bạch cốt, Giang Nguyên thuận tay giơ đao chặn lại, sau đó chỉ thấy toàn bộ cánh tay chấn động, trường đao suýt chút nữa bay đi.

Cố gắng cầm chặt lại, cả người bị dư chấn, liên tục lùi bốn năm bước mới miễn cưỡng đứng vững.

Chương 1221: Bùng nổ

- Tiểu tử, đầu hàng đi. Nếu không, lão tử nuốt sống ngươi.

Nhìn Giang Nguyên bị một đao bị mình bức lui, Sư Mông đắc ý cười lớn.

Nhìn Sư Mông đắc ý như vậy, rồi nhìn Eve và hai đại Vu sư bị kèm chế, Giang Nguyên cau mày.

Vốn hắn dự định tận lực kéo dài thời gian cho các thành viên Thiên Y Viện rút lui, nhưng bây giờ, cứ tiếp tục như vậy, hắn sẽ không chống đỡ được bao lâu. Hơn nữa còn không biết đối phương có tiếp viện nào khác hay không. Nếu còn có thần duệ chạy đến, đám người của hắn muốn thoát thân cũng khó.

Đến lúc này, hắn không kéo dài được nữa. Đám người của hắn phải chôn thân ở đây rồi.

Lập tức cắn răng quát một tiếng, xông tới Sư Mông đang mặt đầy đắc ý.

- Chủ thể tiến vào trạng thái Không Minh, các hạng...

Tiếng nhắc nhở vang lên bên tai. Tầm mắt Giang Nguyên trở thành màu đen trắng. Các động tác bắt đầu chậm lại.

Nhìn một đao nặng nề bổ về phía mình, Sư Mông cười nhạt. Bạch cốt loan đao dài hai thước trong tay nhanh chóng vung lên, nghênh đón trường đao của Giang Nguyên.

Gương mặt của Sư Mông hiện lên sự mong đợi.

Ông ta đã nắm chắc thực lực của Giang Nguyên. Ông ta tin rằng sau một đao này, đối phương hẳn không còn cầm được vũ khí trong tay.

Đang! Trường đao của Giang Nguyên rất nhanh chém vào cốt đao của Sư Mông. Nụ cười trên gương mặt Sư Mông trong nháy mắt động lại. Cốt đao trong tay chấn động mạnh một cái, không những không đánh bay được vũ khí của đối phương, ngược lại còn cảm nhận được một luồng sức mạnh hung hãn không thể kháng cự đụng vào cốt đao của mình.

- Làm sao có thể? Hắn đang che giấu thực lực của mình?

Suy nghĩ này chỉ thoáng qua mà thôi. Cảm giác được một đạo ngân quang thoáng qua, sắc mặt Sư Mông đại biến, cả người thối lui.

Nhưng dường như...đã không còn kịp.

Ông ta cảm thấy cánh tay mình phát lạnh, thậm chí ngay cả đầu đón cũng chưa kịp cảm giác, chỉ thấy nửa phần cánh tay của mình mang theo cốt đao trong nháy mắt văng lên giữa không trung.

- Làm sao có thể?

Cảm nhận được tốc độ vừa rồi của một đao kia, trong lòng Sư Mông tràn đầy kinh hãi, nhanh chóng thối lui hai ba trượng, sợ Giang Nguyên nhân cơ hội truy kích.

Nhưng vừa mới đứng vững, chuẩn bị ứng đối, Sư Mông phát hiện đối phương không có truy kích, nhưng bên tai lập tức truyền đến tiếng hét thảm của Báo Nha.

Chỉ trong hai ba giây ngắn ngủi, ngực Báo Nha bị đá trúng, máu

văng ra ngoài, sau đó Giang Nguyên hiệp trợ Eve, bức lui hai cao thủ Tuyệt Y Đường, đồng loạt lao đến bên cạnh hai Đại vu sư.

Trong lúc tất cả mọi người còn chưa kịp phản ứng, Giang Nguyên, Eve và hai đại Vu sư bao vây đánh tan đám người Lý Nguyên Bản, sau đó cũng không nhân cơ hội phản kích, trong thời gian ngắn men theo phương hướng đội ngũ Thiên Y Viện đã rời đi, nhanh chóng biến mất trong bóng tối.

- Chạy nhanh thật.

Nhìn đám người Giang Nguyên biến mất trong bóng tối, Lý Nguyên Bản thở ra một hơi, cổ vẫn trên gương mặt chậm rãi rút đi. Vừa rồi ông ta suýt chút nữa bị một đao Giang Nguyên chém trúng đầu.

Lúc này, ánh mắt Sư Mông tràn đầy kinh sợ, ôm cánh tay cụt của mình, nhìn bóng người biến mất trong bóng tối, không cam lòng rống lên.

- Các người không trốn thoát được đâu.

Nghe tiếng rống giận dữ truyền đến sau lưng, Giang Nguyên không hề dừng lại, dẫn ba người kia chạy như điên.

- Thời gian không còn nhiều. Nhanh chóng nắm chắc thời gian.

Trận tác chiến này cũng không hao phí quá nhiều thời gian. Nhưng với tốc độ của đám người Giang Nguyên, hơn nửa tiếng sau mới đuổi kịp các thành viên Thiên Y Viện.

Đối với tốc độ rút lui của đội ngũ Thiên Y Viện, Giang Nguyên vẫn tương đối hài lòng. Ít nhất thì mọi người đều biết tình huống nghiêm trọng trước mắt.

Mọi người đi hai ba ngày mới đến đây. Bây giờ xem như không để ý những thứ khác, toàn lực chạy đi, muốn chạy đến cửa ra.

Truy binh không biết khi nào sẽ đến. Giang Nguyên không hề hoài nghi tốc độ của đám thần duệ.

Thấy Giang Nguyên bình yên trở về, ai nấy đều phần chấn tinh thần.

Thời gian trở về nhanh hơn rất nhiều. Mọi người đại khái cũng đã quen thuộc với hoàn cảnh. Cho đến khi chạy đến trước rừng cây cũng không gặp bất cứ ma thú nào. Rõ ràng đám ma thú đã bị Giang Nguyên dọa sợ.

Nhìn biển hoa Kim Bích Phân Thần, đối với thành viên Thiên Y Viện đã có sự chuẩn bị mà nói, đây cũng không phải là chuyện khó khăn gì.

Đeo mặt nạ chống độc, vũ trang đầy đủ, mọi người dễ dàng di chuyển qua biển hoa Kim Bích Phân Thần.

Sau khi vượt qua được biển hoa, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

- Ủy viên thường vụ Giang, tốc độ của cậu khá nhanh. Cậu và Eve đi trước, đem tình huống nơi này hồi báo lại cho Hội Đồng Viện.

Hoàng Văn Hiên vừa chạy vừa tức giận nói.

Giang Nguyên thở dài, nhìn Hoàng Văn Hiên bên cạnh, lắc đầu nói:

- Lão Hoàng, chuyện này đừng nhắc lại nữa. Tôi thân là Ủy viên thường vụ Hội Đồng Viện, là người phụ trách tối cao của lần hành động này, vốn phải đảm đương toàn bộ an nguy của đội ngũ. Tôi không thể bỏ rơi bất kỳ thành viên nào của chúng ta.

- Hơn nữa, có tôi ở đây, mọi người sẽ có hy vọng rời khỏi chỗ này hơn.

Nghe Giang Nguyên nói, các y sư nội viện, tiểu đội trưởng ngoại viện đều lắc đầu.

- Ủy viên thường vụ Giang, cậu vừa vì chúng tôi mà cản lại sau lưng. Điều này đã vi phạm viện quy. Chuyện này vốn nên để chúng tôi xuất lực. Tình huống bây giờ rất gấp, xin Ủy viên thường vụ đi trước một bước, mau đem tin tức báo lại cho Hội Đồng Viện. Chuyện cản lại cứ giao cho chúng tôi. Vạn lần đừng để lỡ đại sự.

Mấy vị đội trưởng ngoại viện cầu xin.

Giang Nguyên cau mày, trầm giọng nói:

- Đừng có nói bừa. Tôi thân là người lính đội cao nhất, nhiệm vụ chủ yếu là phải dẫn mọi người an toàn trở về, tuyệt không thể rời đi trước.

- Ngoại viện nghe lệnh, phái hai cao thủ đem theo tài liệu có liên quan chạy đến cửa ra, nghĩ biện pháp đem tài liệu ra ngoài.

Nghe giọng nói tràn đầy uy nghiêm của Giang Nguyên, mọi người không dám có bất kỳ chần chừ. Ngoại viện lập tức chọn hai cao thủ Thiên giai, rời khỏi đội ngũ, dùng hết tốc lực chạy về phía trước.

Mọi người đều biết rất rõ, rời khỏi đội ngũ cũng không có nghĩa là an toàn hơn. Không có đồng đội bảo vệ, bọn họ còn gặp nguy hiểm hơn nhiều.

Chương 1222: Vệ đội đến

Giang Nguyên không đồng ý rời khỏi đội ngũ, khiến cho tinh thần toàn đội một lần nữa tăng lên. Không khí vốn đang khẩn trương cũng dịu xuống không ít.

Biểu hiện của Giang Nguyên mấy ngày qua khiến cho mọi người càng thêm tin tưởng. Là Ủy viên thường vụ Hội Đồng Viện trẻ nhất, trên đầu phủ đủ loại hào quang, nhưng bởi vì vấn đề tuổi tác mà thường xuyên bị đem ra nói.

Nhưng lần này, không ai có thể phủ nhận, sự tồn tại của vị Ủy viên thường vụ này giống như một cây Định Hải Thần Châm, khiến cho tâm trạng của mọi người cũng nhanh chóng ổn định lại.

Ban đầu, mọi người đã chuẩn bị đánh một trận quyết tử, nhưng lại bị vị Ủy viên thường vụ trẻ tuổi này gầm lên một tiếng, kéo mọi người từ trong tuyệt cảnh ra ngoài. Thậm chí còn mạo hiểm, tự mình cản lại phía sau, đối phó với hai yêu quái, bảo vệ mọi người rút lui.

Có thủ lĩnh như vậy, toàn bộ thành viên Thiên Y Viện nhanh chóng ổn định lại tâm trạng, sĩ khí tăng lên mức cao nhất.

Nhìn tinh thần của mọi người đã được nâng lên, Giang Nguyên gật đầu. Chỉ có như vậy, đội ngũ mới thuận lợi thoát khỏi thế giới phong động Long Sơn.

- Eve, cô đi trước mở đường giúp tôi. Cẩn thận một chút, lát nữa tôi sẽ đến thay cho cô.

Cảm nhận tốc độ đi vẫn không đủ nhanh, Giang Nguyên quay sang nhìn Eve, nói.

- Được.

Nghe Giang Nguyên yêu cầu, Eve nhẹ gật đầu, thân hình lóe lên, xuất hiện trước đội ngũ.

- Nào, đưa cho tôi.

Đưa tay nhận lấy hai cây gậy dò đường một thành viên đưa tới, Eve nhẹ nhàng tiến về phía trước. Hai cây dò đường giống như được biến dài ra, chọc vào từng bụi cỏ trước mặt.

Trong tiếng nổ tách tách của cỏ, thỉnh thoảng có những con côn trùng nhỏ bé chạy thục mạng từ trong bụi cỏ ra.

Hơn nữa, đôi lúc còn nhìn thấy một hai con rắn nhỏ thoát ra, sau đó bị một đầu của cây dò đường đập vào đầu nát bầy, chỉ còn lại thân hình không cam lòng lăn lộn trên mặt đất.

Nhìn bóng người xinh đẹp đi như vũ bão phía trước, đám cao thủ ngoại viện nhìn nhau, sau đó cười khổ rồi tăng tốc độ.

Bất kể thế nào, có nữ Hầu tước mở đường, tốc độ đi tới ít nhất cũng tăng được ba phần.

Thấy đội ngũ bắt đầu gia tăng tốc độ, Giang Nguyên nhẹ nhàng thở ra một hơi. Hắn hoàn toàn yên tâm về Eve. Là một Hầu tước Huyết tộc, thị lực và cảm giác trong thế giới mờ tối như thế này, tuyệt đối vượt xa cao thủ Thiên giai bình thường.

Hơn nữa, thân là Huyết tộc cao cấp, độc vật như vậy trên cơ bản không ảnh hưởng đến cô. Cho dù là độc vật cực độc, khả năng kháng lại cũng rất mạnh. Vì thế, hắn hoàn toàn không lo lắng Eve sẽ bị trúng độc giữa đường.

Nhìn đồng hồ đeo tay, thoáng trầm ngâm một chút, sau đó đưa tay móc một viên Hồng Vân đan ném vào trong miệng.

Hoàng Văn Hiên lơ đãng nhìn thấy động tác của Giang Nguyên. Nhìn viên đan được màu đỏ trong tay hắn, ánh mắt hơi ngưng lại. Ông tất nhiên nhận ra đây chính là Hồng Vân Đan.

Thân là thành viên Hội Đồng Viện, Hồng Vân Đan không tính là đan dược quý hiếm. Nhưng nhìn Giang Nguyên cứ như vậy mà ném viên Hồng Vân Đan vào miệng, cắn hai cái rồi nuốt xuống giống như nuốt đường đậu, cũng không nhìn thấy hắn ngòì xuống vận công hấp thu gì đó, trong lòng liền sững sốt.

Tuy Hồng Vân Đan cũng chưa tính là đan được quá mức cao cấp, nhưng cho dù là một ủy viên Hội Đồng Viện, một năm nhiều nhất cũng chỉ đổi được mười mấy hai mươi viên, tại sao vị Ủy viên thường vụ Giang này lại ăn nó như ăn quà vặt vậy?

Dĩ nhiên, Hoàng Văn Hiên cũng chỉ âm thầm than thở. Bên trong Thiên Y Viện, có lẽ cũng chỉ có một mình hắn là có tư cách thất thường như thế. Thân là đỉnh chủ Tế Thế Đỉnh, uống mấy viên đan được như vậy tính là gì chứ?

Nhưng Hoàng Văn Hiên cũng dần dần thấy được, sau khi Giang Nguyên uống viên đan được xong, bắt đầu có một luồng năng lượng khí tức vờn quanh người hắn. Hơn nữa luồng khí tức này càng lúc càng đậm.

- Như vậy cũng được sao?

Cảm nhận năng lượng khí tức chập chờn, rõ ràng đang tu luyện nội khí, Hoàng Văn Hiên không khỏi choáng váng. Vừa chạy vừa tu luyện nội khí? Đây không phải là luyện xóa khí sao?

Nhìn gương mặt lãnh đạm của Giang Nguyên, bước chân không nhanh không chậm đi theo đội ngũ, cũng không có bất kỳ phản ứng lạ thường nào, tâm trạng kinh nghi của Hoàng Văn Hiên mới dần ổn định lại. Đối mặt với tình huống như thế, cũng chỉ có thể yên lặng xúc động. Khó trách Giang Nguyên chưa đến ba mươi tuổi đã đột phá Thiên giai nhị phẩm.

Người so với người thật tức chết người.

Cách đó trăm dặm, Sư Mông nổi giận ngồi trên ghế. Cánh tay bị chặt đứt đã được nối lại. Lý Nguyên Bân đang cẩn thận dùng thanh gổ nẹp cánh tay.

- Không cần cái này, phiền phức quá.

Sư Mông giật lấy thanh nẹp gổ, vứt qua một bên, ánh mắt tràn đầy hung quang, nhìn chằm chằm Lý Nguyên Bân:

- Với năng lực tự khôi của Thần tộc ta, không cần cái này.

Lý Nguyên Bân hơi cau mày một chút, cũng không thèm để ý, chỉ

lạnh giọng nói:

- Bọn họ trốn rồi, nhất định phải chặn bọn họ lại. Nếu không, để bọn họ thoát khỏi nơi đây, chúng ta sẽ phiền phức lớn.

- Phiền phức?

Sư Mông cười lạnh, nhìn Lý Nguyên Bản, nói:

- Thần tộc chúng ta chẳng sợ phiền toái. Nếu sợ, ban đầu còn để người đi sao?

- Chỉ có Nhân tộc các người mới như vậy, trông trước trông sau, cái gì cũng sợ. Hừ...

Cảm nhận được sự khinh thường và giễu cợt trong mắt Sư Mông, ánh mắt Lý Nguyên Bản lóe lên sự giận dữ. Ông ta hít sâu hai hơi, cố gắng đè ép lửa giận trong lòng, lạnh giọng nói:

- Ta thì bị các người quản chế, nhưng bọn họ thì không. Một khi thoát ra khỏi phong động Long Sơn, bọn họ rất nhanh sẽ đem tình huống nơi này tiết lộ cho người trấn thủ. Đến lúc đó, thế giới phong động Long Sơn xem như rước phiền phức đến.

- Rước phiền phức đến? Thực lực của đám người trấn thủ như thế nào? Nếu bọn chúng dám vào, ta ở đây chờ bọn chúng. Bọn chúng chỉ có đến mà không có về.

Nói đến đây, Sư Mông cười lạnh:

- Dù sao chúng ta rất nhanh cũng phải trở lại thế giới bên ngoài. Thần tộc chúng ta đã khuất phục bên trong thế giới phong động Long Sơn này quá lâu rồi.

- Người...

Nhìn biểu hiện khinh thường của Sư Mông, Lý Nguyên Bản tức giận nói:

- Có thể bọn họ chính là nội ứng tốt nhất để các người tiến vào thế giới bên ngoài. Nhưng nếu để người trấn thủ biết hết tất cả, kế hoạch của Đại vương các người sẽ không thể nào thực hiện được

nữa.

Nghe hai chữ Đại vương, Sư Mông lại bất mãn hừ một tiếng:

- Người yên tâm đi. Ta tuyệt đối không thả bọn chúng đi đâu, còn có vật trong tay tiểu tử kia nữa.

- Ta đã bảo Nha Báo thông báo cho vệ đội. Bọn họ sắp đến rồi.

Nói xong, bên ngoài động truyền đến tiếng thú gầm trầm thấp nhưng tràn đầy năng lượng.

- Bọn họ đến rồi.

Sư Mông hưng phấn đứng lên.

Chương 1223: Vệ đội thú vương

Lý Nguyên Bân và Sư Mông rời khỏi hang động, thấy trên bãi cỏ phía trước thạch động có hơn mười kỵ sĩ dũng mãnh đang vây quanh mười cao thủ Tuyệt Y Đường, ánh mắt bất thiện, gầm thét nhìn sắc mặt trắng bệch của các cao thủ Tuyệt Y Đường.

Đám kỵ sĩ này có hình dáng khác nhau. Có người đầu báo, có người đầu sư, có người đầu sói, thậm chí còn người đầu gấu. Hơn nữa vật cưỡi cũng không giống nhau. Ma báo và ma sói chiếm đa số. Trong đó còn xen lẫn một ít ma sư.

Đám ma thú dùng để cưỡi này còn lớn hơn so với ma thú bên ngoài. Lúc này, bọn chúng đứng tại chỗ, dùng móng cào cào mặt đất, thỉnh thoảng thở khi khi văng cả nước mũi về phía cao thủ Tuyệt Y Đường đang cầm binh khí phòng vệ, đôi lúc phát ra tiếng gầm thét.

Nhìn đám kỵ sĩ, ánh mắt Lý Nguyên Bân lóe lên sự chán ghét lẫn sợ hãi. Rõ ràng, trước mặt đám kỵ sĩ này, ông ta không bằng.

- Sư Mông, người bị thương trong tay một Nhân tộc? Hắc hắc...

Một người đầu sư tóc vàng ngồi trên một con ma sư nhìn hai

người đi ra, rồi lại nhìn cánh tay được băng bó của Sư Mông, cười lạnh:

- Xem ra còn bị thương không nhẹ.
- Hừ, là tiểu tử Nhân tộc kia quá gian xảo.

Nghe tiếng cười nhạo của quái nhân đầu sư, Sư Mông tức giận nói:

- Ta chỉ trúng phải quỷ kế của hắn mà thôi.
- Ừm, cái cố này không tệ, các người nói đúng hay không? Haha...

Quái nhân đầu sư cười lớn, quay sang nói với đám thuộc hạ sau lưng.

Nhìn đám kỵ sĩ vệ đội đều mỉm cười cổ quái, hung ý trong mắt Sư Mông lại càng nhiều, nhưng dường như nhớ đến điều gì đó, liền cố gắng đè ép sự tức giận trong lòng xuống, lạnh giọng nói:

- Sư Mang, người đừng trì hoãn thời gian nữa. Đám Nhân tộc kia chạy trốn đã lâu. Nếu để bọn chúng chạy thoát, Đại vương trách tội xuống, người đảm đương không nổi đâu.
- Hắc hắc, trong thế giới phong động Long Sơn này, bọn chúng chạy không thoát đâu, người lo lắng cái gì?

Sư Mang cười lạnh, nhìn Lý Nguyên Bản đằng sau Sư Mông, ánh mắt hình tam giác mờ hồ hiện lên sự hưng phấn:

- Người chính là Nhân tộc đã được Đại vương thả đi hơn hai mươi năm trước?

Nhìn Sư Mang đằng trước, con người Lý Nguyên Bản rụt lại, vẻ âm lãnh chợt lóe, chậm rãi gật đầu:

- Đúng, chính là ta.
- Cái đồ tham sống sợ chết này, vì sao lại quay về trễ như vậy?

Vẻ giận dữ chợt lóe lên trong mắt Sư Mang:

- Mười mấy năm trước, ta cho rằng người sẽ trở lại rất nhanh, kết

quả ta phải chờ ở đây mấy chục năm. Bây giờ người mới trở về? Lão tử sẽ nuốt sống người.

- Có gan thì người cứ thử.

Lý Nguyên Bân lạnh lùng nói:

- Ngoài ra, bảo người của người tránh ra, đừng bao vây thuộc hạ của ta.

Nhìn biểu hiện lãnh đạm của Lý Nguyên Bân, hung quang trong mắt Sư Mang bắn ra bốn phía, lạnh giọng gầm lên:

- Người đừng tưởng rằng người có chút giá trị thì Đại vương sẽ che chở cho người. Nói cho người biết, chờ lão tử bắt đám Nhân tộc kia về, ta xem Đại vương còn để cho một Nhân tộc nho nhỏ như người liều lĩnh trước mặt Thần tộc ta hay không.

- Hừ, chờ người bắt bọn họ, gặp Đại vương người rồi nói sau.

Lý Nguyên Bân cũng không chịu yếu thế, lạnh giọng quát lên.

Thấy biểu hiện của Lý Nguyên Bân như vậy, Sư Mang tức giận phát ra tiếng gầm uy hiếp, sau đó vung tay với đám kỵ sĩ sau lưng, quay đầu xông thẳng ra bên ngoài.

Nhìn hơn hai mươi kỵ sĩ nhanh nhẹn biến mất trong bóng tối, Lý Nguyên Bân âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Mặc dù đã sắp qua ba mươi năm, nhưng lần gặp này và năm đó, ông vẫn giữ nguyên sự sợ hãi trong lòng đối với vệ đội Thú vương. Kỵ sĩ trong thế giới phong động Long Sơn thật sự quá đáng sợ.

Hành động như quỷ my, công kích như thiểm điện. Năm đó, ông ta chính vì không đề phòng nên mới bị hai thành viên vệ đội thú vương bắt đi một cách không tiếng động.

Đối mặt với các thành viên vệ đội, ông ta không có lực phản kháng, bị đối phương hù dọa muốn chết, cho đến khi đụng phải thú vương kia.

- Cất binh khí lại, không được xằng bậy, tránh tạo nên hiểu lầm.

Nếu không, tôi cũng không cứu được các người đâu.

Nhìn thuộc hạ của mình, Lý Nguyên Bản lạnh giọng nói.

Mười cao thủ Tuyệt Y Đường nghe Lý Nguyên Bản ra lệnh, liền nhìn nhau một cái, sau đó thu lại binh khí trong tay, nhưng trong lòng vẫn còn sợ hãi lẫn căm tức.

Bọn họ cũng không biết lần này lại có kết quả như vậy. Tổ sư gia cầu kết với yêu quái. Hơn nữa đám yêu quái đó lại bất thiện, điều này khiến cho bọn họ khó hiểu không thôi.

Nếu sớm biết như vậy, chi bằng đi theo các thành viên Thiên Y Viện bỏ chạy cho rồi. Bây giờ lọt vào trong tay đám yêu quái, sau này sống chết còn chưa biết được.

Giang Nguyên đi theo đằng sau đội ngũ, ánh mắt rũ xuống, năng lượng nhàn nhạt không ngừng ba động xung quanh hắn.

Hoàng Văn Hiên vẫn đi theo bên cạnh hắn, không nói, không quấy nhiễu, xử lý tất cả những chuyện của đội ngũ, phòng có người quấy rối Giang Nguyên.

Thỉnh thoảng liếc nhìn hắn, Hoàng Văn Hiên lại cảm thấy kinh nghi. Ủy viên thường vụ Giang đã duy trì trạng thái này ba bốn tiếng rồi. Năng lượng quanh thân vẫn cứ duy trì một mức nhàn nhạt đó, thậm chí lớn hơn chút xíu cũng không. Hơn nữa, bước chân đi theo đội ngũ cũng không loạn, chẳng phải quá đáng sợ sao?

Thấy Ủy viên thường vụ Giang vẫn chưa thoát ra khỏi trạng thái, Hoàng Văn Hiên lặng lẽ đi bên cạnh. Mặc dù không biết Ủy viên thường vụ Giang muốn làm gì, nhưng ông cảm thấy tốt nhất là mình không nên quấy rầy đối phương.

Cứ như vậy, không biết trôi qua bao lâu.

Đột nhiên Hoàng Văn Hiên cảm nhận được năng lượng ba động xung quanh Giang Nguyên chậm rãi tản đi, liền quay sang nhìn.

Quả nhiên, chỉ thấy Giang Nguyên mở mắt ra, sau đó gật đầu một cái rồi lao đến phía trước đội ngũ.

- Eve, cô nghỉ ngơi một chút đi, để cho tôi.

Giang Nguyên đưa tay nhận lấy hai cây dò đường từ trong tay Eve, nhìn gương mặt hơi có chút mệt mỏi của cô, mỉm cười nói.

- Được.

Eve cũng không khách sáo, gật đầu một cái, sau đó lui về phía sau.

Dò đường nhìn thì không giống như tiêu hao quá nhiều thể lực, nhưng duy trì thời gian dài, đối với cơ thể và tinh thần vẫn có áp lực không nhỏ.

Mặc dù cô là Hầu tước Huyết tộc, nhưng kéo dài một động tác cả mấy tiếng đồng hồ, vẫn khiến cho cô có chút mệt mỏi.

Giang Nguyên nhìn sắc mặt mệt mỏi của Eve, thoáng chần chừ một chút, đưa tay cởi chiếc túi đang đeo trên lưng đưa cho một vị cao thủ Thiên giai, sau đó nhìn Eve, hơi cúi thấp người nói:

- Nào, lên đây tôi công cho. Cô tranh thủ nghỉ ngơi một chút.

Nghe Giang Nguyên nói, Eve không khỏi sững sờ, gò má trắng nõn hơi ửng đỏ.

Nhưng nhìn cặp mắt ôn nhu và vẻ mặt nghiêm túc của hắn, cô vẫn gật đầu, sau đó bước lên phía trước, hai tay nhẹ ôm lấy cổ hắn, hai chân thon dài kẹp lấy phần eo to lớn của Giang Nguyên.

Cảm giác động tác của Eve có chút cứng nhắc, Giang Nguyên cười khổ. Từ thế như vậy làm sao mà nghỉ ngơi?

Hắn đưa tay kéo chặt hai tay Eve ôm chặt cổ của mình, để Eve hoàn toàn nằm trên lưng, sau đó kéo hai chân thon dài đang cứng nhắc bao trùm lấy phần hông của mình.

- Được rồi, cô có thể yên tâm mà nghỉ ngơi.

- Vâng.

Trên lưng truyền đến giọng nói nho nhỏ của Eve.

Cảm giác được sự mềm mại trên lưng, mũi truyền đến mùi thơm nhàn nhạt, Giang Nguyên chỉ cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, thậm chí nơi nào đó còn có dấu hiệu muốn ngẩng đầu lên.

- Đáng chết, bây giờ không phải là lúc suy nghĩ lung tung.

Thấy chỗ kia bắt đầu cứng lên, sắp chạm đến bắp chân đang kẹp ngang hông, sắc mặt Giang Nguyên hơi ửng đỏ, nhẹ hít một hơi, cố gắng đẩy những suy nghĩ không đâu ra ngoài, sau đó quơ cây gậy dò đường trong tay đi về phía trước.

Các thành viên đi theo sau lưng Giang Nguyên, nhìn cảnh tượng tương đối mập mờ và cờ bay phấp phới trước mặt, hơi sửng sốt một chút nhưng rất nhanh khôi phục lại bình thường.

Tất cả mọi người đều biết được, Ủy viên thường vụ Giang nhà mình tuyệt đối không phải muốn chiếm tiện nghi của Hầu tước Huyết tộc. Tuy nhìn thì giống nhưng sự thật lại không phải vậy.

Bởi vì tất cả mọi người đều nhìn ra được, nếu Ủy viên thường vụ Giang muốn chiếm tiện nghi vị nữ Hầu tước Eve xinh đẹp lạnh lùng này, cần bản không cần phải như vậy. Khi ở trong nội viện, chỉ cần Ủy viên thường vụ Giang ngoắc ngón tay một cái, vị Hầu tước các hạ này sẽ ba chân bốn cẳng phóng đến ngay trước cửa nhà.

Tình huống bây giờ rất rõ ràng, có hai người mở đường, tốc độ mọi người cũng tăng lên được rất nhiều.

Mở đường tiêu hao năng lượng tương đối lớn. Nếu muốn duy trì tốc độ như vậy, một trong hai người phải được nghỉ ngơi.

Theo tình huống trước mắt, biện pháp này của Ủy viên thường vụ Giang là biện pháp tốt nhất.

Chương 1124: Ngoan ngoãn đầu hàng

Bên trong thế giới phong động Long Sơn, khắp nơi đều tràn đầy huỳnh quang nhàn nhạt, cảnh sắc tương đối kỳ mị.

Trên con đường các thành viên Thiên Y Viện đi, từng đám cỏ dại và rêu các loại lóe lên ánh sáng, giống như dải ngân hà kéo dài trong bóng tối.

Nhưng lúc này, không ai để ý cảnh sắc như thế, toàn lực điều chỉnh hô hấp và tiết tấu, giữ vững tốc độ, tận lực tiết kiệm thể lực, theo sát đồng đội nhanh chóng tiến về phía trước.

Giang Nguyên công Eve, lẳng lặng đi đầu, hai cây dò đường trong tay giống như hai cái vòi rồng quất vào trong bụi cỏ, giết chết những loại độc trùng không kịp chạy trốn, tốc độ thậm chí còn nhanh hơn Eve mấy phần.

Eve có thể dùng tốc độ cao để mở đường một cách an toàn, bởi vì Huyết tộc có một vài đặc tính giúp cho cô tránh khỏi nguy hiểm. Thính giác và thị giác của Huyết tộc đứng đầu trong tất cả các sinh vật.

Cho nên, Eve đi trước mở đường, tốc độ và hiệu suất thể hiện ra cũng không làm cho người ta cảm thấy kinh ngạc.

Đối với tốc độ này của Giang Nguyên, mặc dù mọi người có chút kinh nghi, nhưng cũng không có bất ngờ gì quá lớn.

Giang Nguyên đã mang đến cho bọn họ quá nhiều ngạc nhiên. Bây giờ có biểu hiện năng lực vượt xa người bình thường cũng không ai cảm thấy quá kinh ngạc.

Đối mặt với cường độ hành quân cao như thế, cho dù tất cả mọi người đều là cao thủ Thiên giai hoặc Địa giai đỉnh phong, sau khi kiên trì đi mấy tiếng, rốt cuộc đã bắt đầu có vài người không chịu đựng nổi.

Không ngừng quơ hai cây dò đường vào bụi cỏ, Giang Nguyên cũng cảm giác được tiếng hít thở nặng nề của các thành viên sau lưng.

Các cao thủ ngoại viện thì còn có thể miễn cưỡng duy trì, nhưng cao thủ cấp Địa và y sư nội viện thì thở hổn hển như trâu. Nếu không phải sợ liên lụy toàn bộ đội ngũ, khẳng định đã sớm không chịu nổi rồi.

- Mọi người nghỉ ngơi nửa tiếng.

Nghe Giang Nguyên ra lệnh, tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, vội vàng dừng lại, bắt đầu uống đan dược, vận khí nghỉ ngơi.

Chỉ có nửa tiếng, nhưng trong thời điểm mấu chốt này, mỗi một giây một phút đối với bọn họ đều hết sức quan trọng. Dù sao ai cũng biết được, lần nghỉ ngơi kế tiếp ít nhất cũng phải năm sáu tiếng sau, phải nhân cơ hội tận lực khôi phục cơ năng của cơ thể.

Khi nghỉ ngơi bình thường, không ai uống đan dược. Nhưng trong thời điểm này, tất cả đều lấy đan dược ra uống, hy vọng có thể khôi phục được càng nhiều càng tốt, có thể kiên trì được thời gian dài lâu hơn.

Lúc này Hoàng Văn Hiên cũng thở hổn hển nhìn mọi người chung quanh.

Nửa tiếng nghỉ dưỡng sức, hơn nữa còn là thời khắc nguy hiểm, dù sao cũng phải có người đảm nhiệm canh gác.

Nhưng bây giờ, tất cả đội viên đều vô cùng mệt mỏi. Bất luận để cho ai canh gác cũng đều không công bằng. Dù sao, nếu không được nghỉ ngơi, ai cũng không thể chịu đựng được hành quân gấp như thế.

- Mọi người cứ nghỉ ngơi đi. Tôi và Eve sẽ phụ trách canh gác.

Giang Nguyên thấy Hoàng Văn Hiên khó xử, lập tức nói.

- A?

Nghe Giang Nguyên ra lệnh, Hoàng Văn Hiên sửng sốt, vội vàng nói:

- Ủy viên thường vụ Giang, vừa rồi cậu là người cực khổ nhất. Điều này không thể được.

- Không sao, cứ nghỉ ngơi đi. Tôi không bị ảnh hưởng nhiều lắm.

Nghe giọng nói không thể kháng cự của Giang Nguyên, nhìn nét

mặt không có gì là mệt mỏi của hẳn, Hoàng Văn Hiên liền chậm rãi gạt đầu.

Có Ủy viên thường vụ Giang và Hầu tước Eve cạnh gác, tất nhiên sẽ không có vấn đề.

Nhìn tất cả mọi người bắt đầu nghỉ ngơi, Giang Nguyên mới thả Eve xuống. Sắc mặt Eve vẫn còn ửng đỏ, nhìn Giang Nguyên thấp giọng nói:

- Nếu không thì anh nghỉ ngơi một chút đi. Có tôi ở đây, sẽ không có chuyện gì đâu.

- Không sao, không mệt.

Giang Nguyên lắc đầu. Đối với hẳn mà nói, mức độ mở đường như vậy cũng chưa tính là quá nặng.

Chờ lát nữa, Eve sẽ tiếp tục mở đường, còn hẳn đi theo đằng sau, sẽ vừa đi vừa tranh thủ nghỉ ngơi.

Hai người ngồi xuống bên cạnh. Với khả năng nhạy bén của cả hai, đã dụng tâm cạnh gác, nếu có truy binh đến trong phạm vi ngàn thước vẫn có thể đảm bảo không lo.

Hai người ngồi im, không nói lời nào. Thời gian trôi qua rất nhanh, nửa tiếng đã hết.

Trong lúc Giang Nguyên đang chuẩn bị đứng dậy, đột nhiên sắc mặt thay đổi, sau đó nhẹ nhàng nghiêng đầu lắng nghe.

Nhìn biểu hiện của Giang Nguyên, Eve hơi sửng sốt, sau đó biến sắc, chợt nhìn ra xa.

- Địch tấn công, bày trận cạnh giới.

Lúc này, Giang Nguyên đã quát lớn.

Nghe tiếng hét phẫn nộ của Giang Nguyên, tất cả mọi người đều hốt hoảng. Sau đó, dưới sự chỉ huy của từng đội trưởng, nhanh chóng hình thành một thế trận phòng ngự hình bầu dục.

Giang Nguyên báo động chừng nửa phút, trong bóng tối cách đó không xa đã bắt đầu hiện lên đôi mắt thú màu xanh biếc, hơn nữa còn đang nhanh chóng đến gần.

Nhìn đám thú đang tiến đến càng lúc càng gần, ánh mắt mọi người đều hiện lên sự khẩn trương.

Bây giờ, phòng ngự mà mọi người miễn cưỡng bày ra, có thể nói chỉ có lực phòng ngự nhất định. Dù sao ở đây cũng là chính giữa bình nguyên, cũng không phải vách đá, căn bản không thể phòng thủ.

Trước mắt, nói không chừng bây giờ đã đến lúc quyết chiến.

Không ai còn đem hy vọng ký thác vào Giang Nguyên nữa. Nếu đối phương đã truy kích đến, tất có chuẩn bị.

Tất cả mọi người đều ngưng trọng, cầm chặt đao, nhìn chăm chăm vào những cặp mắt màu xanh biếc đang đến gần, tùy thời ứng đối.

Rất nhanh, ánh mắt màu xanh càng lúc càng rõ ràng, sau đó toàn bộ đội ngũ đã xuất hiện trước mắt mọi người.

Chỉ thấy những con thú này không chỉ đơn thuần là ma thú, mà là những tên kỵ sĩ cực kỳ dữ tợn.

Dưới ánh mắt khẩn trương của tất cả mọi người, khi đám kỵ sĩ còn cách mọi người hơn hai mươi thước, đột nhiên dừng lại.

Vốn đã nắm chắc trường đao trong tay, chuẩn bị nghênh đón, không nghĩ đến đám kỵ sĩ ma thú không đánh vào mà ngưng lại, tất cả đều không khỏi thở phào.

Mặc dù thở phào, nhưng đáy lòng lại lạnh toát.

Không nói đến thực lực của những kỵ sĩ quái nhân này cao hay không, chỉ nhìn những con ma thú mà bọn chúng cưỡi thân hình cao lớn hơn những ma thú thông thường, các thành viên Thiên Y Viện đã rung mình rồi.

Tất cả mọi người đều biết rõ ràng thực lực của ma thú bên trong thế giới phong động Long Sơn. Những con ma thú mà bọn họ gặp

lần đầu tiên, thực lực tương đương với Địa giai thượng phẩm, một số con mạnh thì Thiên giai trở lên.

Nhưng những con ma thú dùng để cưới này, so với các con trước đây thì không cùng một cấp bậc.

Đám ma thú dùng để cưới đều có thực lực Thiên giai trở lên, cộng thêm đám yêu quái kỳ sĩ không rõ thực lực, tính áp đảo đã hiện lên rõ ràng.

Nếu chính diện xung đột, không thể không xuất ra các loại thủ đoạn.

Bây giờ, cách cửa ra khỏi thế giới phong động Long Sơn còn ít nhất hai mươi mấy tiếng nữa. Nếu đã dùng hết thủ đoạn ở đây, muốn bình yên rời khỏi phong động Long Sơn, khó càng thêm khó.

Trong lúc mọi người đang khẩn trương, một quái nhân đầu sư dáng người hùng tráng cửơ một con ma sư kinh khủng bước đến trước mặt mọi người, ánh mắt hiện lên sự khinh thường. Bốn cái răng nanh trắng toát lóe lên ánh sáng nhàn nhạt, nhẹ răng gặm nhẹ một tiếng, lạnh giọng quát:

- Đám Nhân tộc hèn mọn các người, còn không mau buông vũ khí đầu hàng? Chẳng lẽ còn muốn ngoan cố kháng cự?

Nhìn quái nhân đầu sư còn muốn to con hơn Sư Mông mấy phần, hơn nữa còn hung hãn không ít, mọi người không nhịn được nắm chặt trường đao trong tay hơn.

Quan sát đội ngũ kỳ sĩ trước mắt, ánh mắt Giang Nguyên nheo lại, khẽ hít một hơi, chậm rãi bước lên phía trước, nhìn Sư Mang, nói:

- Người là ai? Có địa vị gì trong thế giới phong động Long Sơn? Có tư cách gì mà bắt chúng ta phải đầu hàng?

- Ta là ai?

Sư Mang nghe Giang Nguyên nói, hung quang chợt lóe, gặm thét một tiếng, nói:

- Ta là Sư Mang tướng quân, đội trưởng Vệ đội phía Nam của Kim

Sư đại vương. Đám Nhân tộc hèn mọn các người, thấy bốn tướng quân mà còn dám nói nhiều, còn không mau đầu hàng?

- Kim Sư Đại vương? Vệ đội phía nam?

Giang Nguyên lặp lại hai câu, khước miệng nhếch lên, nhìn Sư Mang, nói:

- Sư Mang tướng quân, chúng tôi chẳng qua đến thế giới phong động Long Sơn để hái thuốc, cũng chẳng phát sinh mâu thuẫn với quý phương...

- Hắc hắc, tiểu tử, người quả nhiên cùng một loại người với lão già kia, gian hoạt vô cùng. Rõ ràng là người trấn thủ, lại dám tuận miệng nói bừa.

- Nếu các người đã tiến vào thế giới phong động Long Sơn của chúng ta, hãy mau đầu hàng đi, cùng ta đi gặp Đại vương.

Sư Mang không kiên nhẫn hét lên:

- Nếu không phải Đại vương cần đám Nhân tộc các người làm nội gián, bốn tướng quân đã sớm lười nói nhảm với các người, trực tiếp nuốt sống toàn bộ.

Nói đến đây, hung quang lại lóe lên trong mắt Sư Mang, nhìn chăm chăm Giang Nguyên, lạnh giọng gầm lên:

- Tiểu tử, đừng nhiều lời nữa. Hãy ngoan ngoãn đầu hàng. Nếu không, ta cũng không kiên nhẫn. Thêm mấy người, thiếu mấy người cũng chẳng có gì khác nhau.

Chương 1225: Sư Mang thất bại

- Đầu hàng cái đầu người đấy.

Đối với lời nói ra lệnh và uy hiếp của Sư Mang, Giang Nguyên không thèm nói nhiều, chỉ giơ ngón tay giữa.

Đám dế nhũi dưới đất dĩ nhiên là không hiểu động tác giơ ngón tay

giữa của Giang Nguyên, thậm chí cái câu “đầu hàng cái đầu người đầy” cũng chưa chắc có thể biết nó có ý gì.

Sư Mang thoáng sững sốt một chút, từ ánh mắt giấu cột và biểu hiện của Giang Nguyên, phát hiện dường như mình đã bị làm nhục.

- Mình lại bị một tên Nhân tộc đê tiện làm nhục?

Trong cơn giận dữ, Đại tướng quân Sư Mang ngửa đầu gào lên một tiếng, sau đó rút một khúc xương to lớn đằng sau lưng.

Là một khúc xương bắp đùi trắng lóa, quát lớn:

- Đánh cho ta. Giết chết đám Nhân tộc không biết sống chết này.

Dứt lời, liền ý thức có chỗ không đúng, nhanh chóng bồi thêm một câu:

- Giết một nửa là được.

Trong nháy mắt, đám kỵ sĩ quái nhân đều đồng loạt rút ra mấy khúc xương của mình. Có xương sườn, có xương đùi, thậm chí còn có tên cầm hai khúc xương bắp chân làm thành côn, khí thế hung hăng điều khiển đám ma thú vọt về phía Thiên Y Viện.

- Chết hết cho lão tử.

Nhìn khí thế hung hăng đánh tới, đã sớm định ra kế hoạch, Giang Nguyên tất nhiên cũng không cam tâm yếu thế, trường đao trong tay vung lên, rống to một tiếng.

Đã sớm chuẩn bị tinh thần liều chết, khí thế của các thành viên Thiên Y Viện cũng không kém, đồng loạt hét lên giận dữ, xung phong với đối phương.

Mắt thấy hai phe sắp đụng nhau, đám quái nhân đầu thú cười gằn, ánh mắt hiện lên sự tàn nhẫn.

Đặc biệt là Sư Mang đứng đầu tiên, rất hưng phấn và khát máu. Y xem ra, đám Nhân tộc dám trực tiếp đối kháng chính diện với bọn chúng, đầu óc hẳn đã bị nhúng nước.

Trong lịch sử trăm ngàn năm, có bộ binh nào đối mặt với kỵ binh, chẳng những không phòng ngự mà còn dám phản công? Đây không phải tự tìm chết thì còn tìm gì?

Giang Nguyên dĩ nhiên không đến mức thiếu thông minh đến như vậy, mặc cho thuộc hạ của mình trực tiếp va chạm với đám ma thú đang chiếm ưu thế.

Rống. Đã sớm vận chuyển năng lực, Giang Nguyên lấy ra Thần Thú Bát, không để ý đến việc lãng phí năng lượng, một lần nữa rống lên.

Rõ ràng, Sư Mang không biết trong tay hắn còn có Thần Thú Bát. Nếu không nhân cơ hội lợi dụng nó để đối phó đối phương, thật là xin lỗi người khác.

Ầm.

Nghe tiếng Giang Nguyên rống to, đám ma thú vừa mới tăng tốc chuẩn bị lao lên đột nhiên dừng phải cái gì cực kỳ kinh khủng, khiến cho bọn chúng tứ chi mềm nhũ, không chịu đựng nổi ngã lăn xuống đất.

Đáng thương cho đám kỵ sĩ quái nhân cũng bị tiếng gào của Giang Nguyên uy hiếp, nhất thời không kịp phản ứng, phần lớn cũng bị ngã xuống đất theo.

Thậm chí còn có không ít quái nhân bị đám ma thú giẫm dưới chân, nhất thời không cách nào xoay mình.

Đối mặt với tình huống như vậy, các thành viên Thiên Y Viện đều mừng rỡ, trong nháy mắt xông lên đánh chó rớt xuống nước.

Giang Nguyên và Eve lại dẫn đầu mọi người, cầm trường đao trong tay, vung tay chém xuống. Nhất thời có mấy quái nhân còn chưa tỉnh hồn lại rớt xuống đất.

Rất nhiều cao thủ Thiên giai không cam lòng ở phía sau, theo sát hai người. Trong nháy mắt, huyết quang và tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Chỉ có hai Đại vu sư là sắc mặt tái nhợt, không dám tiến lên.

Đối với bọn họ mà nói, ma thú đứng trước dù gì cũng là thần duệ. Tuy nói là thần duệ tạp huyết bị thần thú vứt bỏ, nhưng cuối cùng cũng vẫn là thần duệ.

Đối mặt với tình huống như vậy, bọn họ không giúp đỡ đám thần duệ này đã là may lắm rồi. Bây giờ cũng không thể tiến lên chém chết thần duệ.

Cũng may Giang Nguyên nắm chắc thời cơ không tệ. Trong tiếng gào của hắn mang theo uy nghiêm của thần thú, khiến cho đám ma thú không dám xông lên.

Đối với đám thần duệ tạp huyết, hiệu quả chấn nhiếp cũng khá tốt.

Thừa dịp đám thần duệ tạp huyết còn chưa tỉnh hồn, các cao thủ Thiên giai tập kích, chỉ trong hai ba giây ngắn ngủi đã bị giết chết.

Những quái nhân còn lại, mặc dù chưa bị giết nhưng bị thương cũng không nhẹ.

Cuộc chiến kế tiếp, ma thú và quái nhân đều đại bại. Hai ba quái nhân còn sống, mang theo chút không cam lòng, do Sư Mang dẫn đầu chạy thực mạng.

- Các người chờ đó, ta sẽ trở lại.

Nghe Sư Mang thề thốt, nhìn đám quái nhân chật vật chạy vào trong bóng tối, các thành viên Thiên Y Viện bỗng chốc phát ra tiếng hoan hô diếc cả tai.

Đồng thời tất cả mọi người đều dùng ánh mắt sùng kính nhìn về phía thân ảnh thon dài đứng trước. Trong thời khắc nguy hiểm nhất, cũng chỉ có vị Ủy viên thường vụ Giang mới có thể giúp bọn họ đảo lộn nghịch cảnh.

Không có bất kỳ vị Ủy viên thường vụ nào có thể làm được.

Tất cả mọi người đều âm thầm vui mừng. Nếu đổi lại là các Ủy viên thường vụ khác, tuyệt đối không có được chiến thắng và may mắn như vậy.

Nhưng sau khi phản ứng lại, tổn thất của các thành viên Thiên Y Viện cũng không nhỏ. Một thành viên Địa giai chết trận, ngoài còn có mười người bị thương.

Trong tình huống như thế, đám quái nhân vẫn có thể tiến hành phản kích, có thể thấy được bọn chúng cường hãn đến cỡ nào.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, ánh mắt Giang Nguyên lóe lên sự cảm khái. Lần tác chiến này, hẳn đã sớm lập kế hoạch rất tốt.

Trận chiến đầu tiên với Sư Mông, hẳn không để mọi người ở lại, chính là dành cho trận chiến lần này.

Hẳn không thể nào phán đoán đối phương có bao nhiêu tiếp viện.

Nửa đường rút lui, tiêu diệt một phần lực lượng của đối phương, tranh thủ thêm thời gian, mọi người mới có hy vọng thoát khỏi thế giới phong động Long Sơn này.

Bây giờ, đám vệ đội phía nam do Sư Mang lĩnh đội đã bị giết hơn phân nửa. Chờ ông ta một lần nữa dẫn theo thuộc hạ khác chạy đến, đến lúc đó có lẽ mọi người đã đến được cửa hang.

Chiến quả trước mắt quả như hẳn đã sở liệu.

- Tất cả mau chóng chữa trị cho người bị thương, chuẩn bị tiến về phía trước.

Chương 1226: Truy binh lại đến

- Cần thận một chút.

Hoàng Văn Hiên đi chính giữa đội ngũ, thỉnh thoảng quan sát tình huống người bị thương trên băng ca, trầm giọng nói:

- Nửa tiếng thay người khiêng cáng một lần. Mọi người phải giữ vững thể lực.

Sau khi thông báo xong, Hoàng Văn Hiên mới thoảng đi chậm lại phía sau, nhìn Giang Nguyên vẫn trong trạng thái bình thường, ánh

mắt hiện lên sự lo âu, thấp giọng nói:

- Ủy viên thường vụ Giang, bởi vì người bị thương không ít, bây giờ tốc độ đi đã giảm xuống ba phần. Cứ tiếp tục như vậy, chỉ sợ sẽ bị đuổi kịp.

Giang Nguyên gật đầu, nhìn chung quanh rồi lắc đầu nói:

- Cũng không còn cách nào, chỉ có thể dựa vào vận may. Nếu bị đuổi theo, cùng lắm thì đánh trận nữa.

- Đúng vậy, chỉ sợ là phải đánh một trận nữa rồi.

Hoàng Văn Hiên thở dài. Nếu bị đuổi kịp, toàn bộ đội ngũ sẽ lành ít dữ nhiều. Dù sao người bị thương cũng đã chiếm một phần ba, còn có một người trọng thương không thể nhúc nhích. Toàn bộ chiến lực thực tế chỉ còn lại phân nửa.

Nếu gặp phải tao ngộ, mọi người có thể tiếp tục tiến về phía trước hay không vẫn còn là một vấn đề.

Nhưng cũng may, ít nhất cũng đã có hai cao thủ Thiên giai đã rời đội, chỉ hy vọng bọn họ có thể bình an đưa tin tức nơi này ra ngoài.

Hai vị Đại vu sư vẫn một mực đi sau lưng Giang Nguyên, có chút do dự. Một lát sau, hai người đến bên cạnh Giang Nguyên.

- Sư giả đại nhân và Thần Duệ môn có mâu thuẫn sao?

Nghe giọng nói dè dặt của Draco, Giang Nguyên quay đầu nhìn gương mặt như chết cha chết mẹ của hai người, tùy ý nói:

- Ta đã nói qua, bọn họ chỉ là tạp huyết. Ông có thể lựa chọn. Nếu không phải bọn họ chết thì cũng là chúng ta chết. Vậy ông cảm thấy chúng ta chết là tốt hay bọn họ chết là tốt?

Hai đại Vu sư chần chừ nhìn nhau, dường như cảm thấy rất khó lựa chọn. Qua một lát sau, Giang Nguyên nghe thanh âm nhỏ xíu đằng sau:

- Chúng ta không cần chết thì tốt hơn.

Giang Nguyên không phải là người lãng phí thời gian, rất nhanh lại ném một viên đan được nữa vào miệng, im lặng không nói.

Bây giờ hẳn chỉ còn cách bước cuối cùng một chút nữa thôi.

Bởi vì đội ngũ bị chậm lại, vốn Eve sẽ tiếp tục làm công việc mở đường nhưng đã có sự thay đổi.

Để phòng ngừa vạn nhất, Giang Nguyên bảo Eve đi đằng sau đội ngũ, để làm công việc báo động.

Đối với Eve, Giang Nguyên vẫn tương đối yên tâm. Với thực lực và một vài đặc tính đặc biệt của Huyết tộc cao cấp, trong hoàn cảnh mờ tối như thế này, năng lực sinh tồn còn muốn vượt xa đám thần duệ kia.

Cộng thêm cô rất ít khi uống máu, cho nên mùi trên người cô cũng khá nhạt, không nặng mùi máu như những Huyết tộc khác, vì thế không bị thú vật có khứu giác nhạy bén bắt được.

Có cô đi đằng sau, có thể báo động được cho mọi người sớm được mấy phút. Đây cũng là một trong những nguyên nhân Giang Nguyên có thể yên tâm tiếp tục tu luyện nội khí.

Đội ngũ nhanh chóng bước vào khu vực mờ tối. Các thành viên Thiên Y Viện đã có đầy đủ kinh nghiệm, sẽ không dễ dàng bị độc trùng gây thương tích, nhưng thỉnh thoảng vẫn gặp một số ma thú đi ngang qua.

Bây giờ mọi người cũng không có quá nhiều cố kỵ. Đụng phải con nào giết chết con đó. Nếu số lượng nhiều một chút thì dùng biện pháp tránh đi.

Mọi người xem như thuận lợi tiến về phía trước, thoáng nghỉ ngơi mấy lần, mọi người đã cách cửa hang không xa.

- Mọi người cố gắng kiên trì thêm một chút. Chỉ vài tiếng nữa thôi là chúng ta đã có thể ra ngoài.

Hoàng Văn Hiên vừa đi vừa động viên mọi người, gương mặt hưng phấn. Chỉ cần bình yên đi thêm mấy tiếng nữa, đến cửa ra, trên căn bản đã xem như an toàn.

Nghe Hoàng Văn Hiến nói, tinh thần mọi người đều phấn chấn. Những người vốn đang thở hổn hển cũng bắt đầu bước đi nhanh hơn, cố gắng đi về phía trước.

Lúc này, cách đội ngũ một hai ngàn thước, Eve cả người trang phục tác chiến màu đen đang lặng yên không một tiếng động đi bên cạnh vách đá.

Động tác nhẹ nhàng, thỉnh thoảng băng qua một hai cái cây, không hề gây ra bất kỳ tiếng động nào. Ngay cả một con ma thú đang ăn cỏ độc cũng không phát hiện ra sự tồn tại của Eve.

Eve đang đi về phía trước, đột nhiên lách người, ẩn mình sau một cành cây đại thụ.

Không bao lâu sau, mấy con heo rừng với răng nanh thật dài nhanh chóng băng qua cây đại thụ.

Đợi mấy con ma heo đi xa, Eve mới chậm rãi bước ra khỏi cây đại thụ.

Nhìn mấy con ma heo biến mất trong bóng tối, Eve có chút cau mày, đưa tay bưng kín lỗ mũi của mình. Mấy con ma heo kia hôi qua. Cho dù đã chạy đi nhưng trong không khí vẫn lưu lại mùi rất khó ngửi.

Bưng kín lỗ mũi, Eve nhanh chóng rời đi. Mặc dù bên trong thế giới phong động Long Sơn có gió, nhưng khá nhẹ. Mùi này không biết từ khi nào mới có thể tan đi. Cô cũng không muốn dừng lại ở chỗ này quá lâu.

Nhưng Eve cũng không theo hướng đội ngũ tiến về phía trước mà đi sâu vào bên trong thế giới phong động Long Sơn.

Cô biết rất rõ, nếu Giang Nguyên đã nhờ cô lưu lại phía sau, muốn cô báo động, tất nhiên là cần cô sớm phát hiện tung tích địch nhân. Cho nên cô phải đi cách xa một chút mới có thể sớm phát hiện người đuổi theo.

Sau khi đi được ngàn thước, Eve mới dừng lại trước một cây đại thụ.

Đứng bên dưới cây đại thụ, ẩn giấu hơn phân nửa cơ thể đằng sau gốc cây, cẩn thận quan sát đám ma lộc đằng trước.

Đám ma lộc này chỉ có hơn mười con, đang chậm rãi cúi đầu ăn cỏ.

Vốn ma lộc chỉ ăn cỏ, Eve không cần để ý. Chỉ cần đừng trêu chọc chúng, sẽ không có bất kỳ vấn đề gì.

Nhưng thị lực của cô rất nhạy bén. Cô phát hiện, trong bụi cỏ cách đám ma lộc có mấy con ma báo đang ẩn núp.

Tuy nói mục tiêu của ma báo là mấy con ma lộc, nhưng Eve không dám cam đoan, một khi kinh động đến đám ma báo, chúng sẽ không để ý đến cô.

Hơi cau mày một chút, tay đột nhiên giương lên, một đạo ngân quang nhàn nhạt thoáng qua. Chẳng biết từ khi nào một con rắn bị cắt thành hai đoạn, rơi xuống bụi cỏ.

Tiếng động nhỏ xíu bên này khiến cho đám ma lộc bên kia lập tức ngẩng đầu, nhìn quanh bốn phía.

Nhưng, sau khi không phát hiện được nguy hiểm nào, đám ma lộc lại tiếp tục cúi đầu ăn cỏ.

Mấy con ma báo vốn đang định lao lên bắt ma lộc, đành phải ẩn núp xuống, chờ thời cơ đánh lén thích hợp. Bây giờ ma lộc đã bị kinh động, cũng không phải thời điểm thích hợp để tấn công.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, Eve cau mày. Nếu cô muốn tiếp tục đi về phía trước, nhất định phải tránh qua ma báo và ma lộc. Một khi kinh động bọn chúng, rất dễ dàng bại lộ tung tích.

Nhưng đám ma lộc đang chặn đằng trước, cô căn bản không có biện pháp không kinh động bọn chúng.

Theo tình huống trước mắt, chỉ có thể chờ mấy con ma báo tấn công ma lộc, khi đó cô mới có thể lặng lẽ thông qua.

Sau khi xác nhận tình huống xong, Eve chỉ có thể bất đắc dĩ mím môi, tiếp tục ẩn núp đằng sau cây đại thụ, chờ thời cơ thích hợp.

Rốt cuộc, Eve đang kiên nhẫn chờ đợi, ánh mắt đột nhiên sáng lên, bởi vì cô đã thấy mấy con ma báo bên kia đã bắt đầu có động tĩnh, cái hông hơi chuyển động, chính là khúc nhạc dạo khi chúng bắt đầu công kích.

Nhưng trong lúc Eve cho rằng mấy con ma báo đang chuẩn bị phát động công kích, đột nhiên mấy con ma báo co rúc cổ lại. Thậm chí Eve còn nhìn thấy ánh mắt của mấy con ma báo lóe lên sự sợ hãi, rồi cụp đuôi chạy thực mạng.

Khi Eve đang ngẩn ra, đám ma lộc dường như cũng phát hiện động tĩnh tương tự, không quan tâm ăn uống nữa, bắt đầu chạy thực mạng về một hướng khác.

- Chuyện gì xảy ra vậy?

Eve nghi ngờ nhìn đám ma lộc đằng trước, sắc mặt hơi biến đổi. Thính giác nhạy bén của cô đã giúp cô cảm nhận được phía trước có một sự rung nhẹ.

- Địch nhân đến.

Eve nhanh chóng phán đoán tiết tấu, hẳn là khí tức của một tập thể động vật lớn.

Nghĩ đến kỳ sĩ ma thú, Eve không dám do dự, quay đầu lao vút đi, hơn nữa còn nhẹ nhàng hé miệng, giống như huýt sáo không tiếng động.

Cách xa mấy cây số, Giang Nguyên đang rũ mắt đi theo đội ngũ dường như cũng phát hiện được điều gì, bước chân chậm rãi, giọng tai lắng nghe.

Hoàng Văn Hiên đang đi cách đó không xa cũng chú ý đến động tác của Giang Nguyên, sắc mặt hơi đổi, quay theo hướng Giang Nguyên nhìn lại.

Thấy Giang Nguyên đang lắng nghe thứ gì, ánh mắt hiện lên sự nghi hoặc, cũng học theo điệu bộ của Giang Nguyên, nhưng lại không nghe được điều gì.

Gương mặt Giang Nguyên đột nhiên cứng đờ, quá nhỏ:

- Trưởng ban Hoàng, ông dẫn mọi người tăng tốc độ tiến về phía trước. Quyền chỉ huy kế tiếp nằm trong tay ông.

- Sao?

Nghe Giang Nguyên ra lệnh, toàn bộ đội ngũ đều ngừng lại. Tất cả đều quay đầu kinh nghi nhìn Giang Nguyên.

- Dịch nhân đã đuổi đến. Tôi sẽ cùng với hai đại Vu sư ngăn cản bọn họ, các người mau sớm rút lui.

Giang Nguyên nghiêm túc nói, lạnh giọng ra lệnh cho Hoàng Văn Hiên:

- Đây là mệnh lệnh, tất cả không được cãi lại.

Chương 1227: Lại một cái bẫy nữa

Không ai biết tại sao Giang Nguyên lại biết có dịch truy đuổi đằng sau, mặc dù ai cũng biết Hầu tước Eve đang đi đằng sau để báo động cho mọi người.

Nhưng thật sự không ai biết hai người truyền tin tức với nhau như thế nào. Bởi vì trong thế giới phong động Long Sơn này, các loại năng lượng từ trường bị quấy nhiễu nghiêm trọng. Cho dù mọi người được trang bị tai nghe truyền tin đặc biệt, nhưng phạm vi nói chuyện không được vượt quá ba trăm thước.

Bây giờ, Eve đang cách bọn họ đến hơn ngàn thước, bọn họ truyền tin bằng cách nào?

Nhưng bất kể Giang Nguyên làm thế nào để biết được, ở Thiên Y Viện, mệnh lệnh của Ủy viên thường vụ Hội Đồng Viện là tối cao, không được phản kháng.

Cho dù Hoàng Văn Hiên là Ủy viên Hội Đồng Viện cũng không cách nào chống lại.

Nhưng lần này mệnh lệnh của Giang Nguyên bị không ít người phản đối. Không có thành viên nào để vị lãnh đạo tối cao của mình

một lần nữa vì mình mà mạo hiểm.

Hơn nữa, mạo hiểm này còn có thể đi mà không thể về.

- Ủy viên thường vụ Giang, cậu vì chúng tôi mà làm rất nhiều chuyện rồi. Chúng tôi là thành viên ngoại viện thiên y, phụ trách võ lực cho bốn viện. Chuyện này vốn là chuyện của chúng tôi, mong Ủy viên thường vụ Giang đừng vượt qua chức phận nữa. Nếu không, chúng tôi còn mặt mũi nào mà quay về viện.

Một vị đội trưởng phụ trách ngoại viện nghe Giang Nguyên ra lệnh, rốt cuộc cũng không nhận được, lên tiếng nói.

- Đúng, Ủy viên thường vụ Giang, chuyện này vốn là chức trách của chúng tôi. Xin Ủy viên thường vụ Giang và các y sư mau chóng thối lui. Chúng tôi nhất định sẽ đảm bảo hoàn thành nhiệm vụ.

Mấy vị đội trưởng còn lại cũng rút lên tiếng.

- Ủy viên thường vụ Giang, cậu hãy yên tâm dẫn các y sư trở lại nội viện. Nơi này đã có tôi dẫn dắt ngoại viện ngăn địch. Nếu không, tôi cũng không còn mặt mũi trở về gặp Viện trưởng.

Nhìn tình huống trước mắt, Hoàng Văn Hiên cũng nói:

- Ủy viên thường vụ Giang, cậu chính là tương lai của viện, quyết không thể phạm mạo hiểm lần nữa.

Đối mặt với lời thỉnh cầu của mọi người, Giang Nguyên khẽ cau mày, quét mắt nhìn mọi người, gương mặt anh tuần hiện lên sự cảm động, hít một hơi thật sâu, nói:

- Đây là mệnh lệnh, tất cả mọi người lập tức rút lui.

Dứt lời, nhìn gương mặt bi thương lẫn bất đắc dĩ của mọi người, Giang Nguyên cười khổ, nói:

- Mọi người đừng lo lắng cho tôi. Tôi biết tự bảo vệ mình. Chỉ cần mọi người thoát hiểm, bọn chúng không cách nào làm gì được tôi đâu.

Thấy mệnh lệnh không thể kháng cự, mọi người cũng chỉ nói

Giang Nguyên cố gắng giữ an toàn, sau đó nhanh chóng lên đường.

Mọi người hiểu Giang Nguyên là người như thế nào. Mặc dù tự đáy lòng rất khó mà tiếp nhận, nhưng lại không cách nào từ chối. Quả thật là như thế.

Nếu không có mọi người liên lụy, phỏng chừng Ủy viên thường vụ Giang, Eve và hai đại Vu sư kia cũng sẽ thoả mái hơn nhiều, hơn nữa cũng không phải là không có cơ hội chạy trốn.

Thấy mọi người đã rời đi, Giang Nguyên thở phào nhẹ nhõm. Điều cần làm bây giờ chính là ngăn cản địch nhân muốn truy kích, không cho bọn chúng có cơ hội đuổi bắt mọi người.

Không kể đến hai cao thủ Thiên giai đã rời đi lúc trước, cho dù có ra được đến cửa ra hay nửa đường gặp khó khăn, tổng vẫn còn một đại đội có cơ hội chạy ra ngoài.

Nhìn tất cả mọi người đã rời đi, chỉ còn lại ba người, sắc mặt hai đại vu sư có chút quái dị.

Giang Nguyên không cần quay đầu lại nhìn cũng biết hai đại vu sư đang suy nghĩ chuyện gì.

- Các người chết hay bọn họ chết?

- Cái đó...bọn họ chết.

Hai đại vu sư chẳng qua chỉ hơi do dự một chút, sau đó gương mặt đầy thành khẩn:

- Dù sao bọn họ cũng chỉ là hậu duệ tạp huyết bị Miện hạ vứt bỏ. Chúng tôi phải giữ lại tấm thân hữu dụng, vì Miện hạ mà tiếp tục cố gắng.

Thấy hai đại Vu sư tỉnh ngộ như vậy, Giang Nguyên vẫn cảm thấy cao hứng. Xem ra hẳn đã thành công tẩy não hai người này, ít nhất không còn trở mặt nữa.

Dĩ nhiên, cách ổn thỏa nhất chính là chờ hai người kia chính thức đánh một trận với đám thú nhân. Sau khi dính một chút máu vào người thì mới được xem là ổn thỏa.

Giang Nguyên cũng không có cảm giác áy náy khi lừa dối họ. Thần thú đại nhân có lẽ cũng không phải cam tâm vứt bỏ đám hậu duệ này, nhưng cuối cùng cũng vẫn là vứt bỏ, cũng không tính là lừa gạt hai người Draco.

Điều này cũng không phải vấn đề quá lớn lao. Giang Nguyên tự an ủi mình như vậy.

Dĩ nhiên, điều khiến cho Giang Nguyên có chút tiếc nuối chính là, thiếu chút nữa thôi năng lượng sẽ được tích trữ viên mãn. Nhưng tin tức Eve truyền đến đã khiến cho hắn thức tỉnh lại từ trong tu luyện.

Tình huống trước mắt xem ra chỉ có thể đi một bước tính một bước.

- Đi.

Giang Nguyên bắt đi, hai đại Vu sư nhìn nhau một cái, cũng không do dự phóng theo sau.

Ba người đi được không bao lâu đã nhìn thấy Eve.

- Rất nhiều người.

Eve nghiêm túc nói:

- Còn nhiều hơn cả lần trước.

- Còn nhiều hơn?

Sắc mặt hai Đại vu sư khẽ biến. Ban đầu đến hơn hai mươi kỵ sĩ ma thú, bên họ có hơn ba mươi người, dựa vào đánh lén mới có thể chiến thắng.

Bây giờ còn lại bốn người, tuy nói thực lực có mạnh, nhưng bốn người đấu với bốn mươi người, làm sao bây giờ?

Nói đến đám thần duệ tạp huyết kia, cho dù có ngu xuẩn đến cỡ nào cũng không bị sự giả đại nhân hù dọa như lúc trước.

Nhưng rồi hai người lại tự an ủi mình. Mặc dù bọn họ nhiều

người, nhưng đều là tinh nhuệ, cũng không còn ai liên lụy, đánh không thắng thì có thể chạy.

Có hoàn cảnh đặc biệt của thế giới dưới lòng đất, lá gan của hai người cũng tăng lên rất nhiều. Đánh không thắng, chẳng lẽ còn chạy không lại sao?

Mang tâm trạng thấp thỏm, hai người dè dặt đi theo Giang Nguyên chạy vào trong bóng tối.

- Ở chỗ này ẩn núp cho kỹ, đừng lên tiếng, chuẩn bị sẵn sàng.

Nghe sứ giả đại nhân nói, trong lòng hai đại Vu sư cảm thấy hoài nghi nhưng lập tức tỉnh hồn lại.

Hơn nữa còn không nhịn được bĩu môi, đột nhiên có chút đồng tình với đám thần duệ đang tối kia.

Đám thần duệ đáng thương sẽ bị sứ giả đại nhân đẩy xuống hố một phen.

Mọi người chuẩn bị sẵn sàng. Hơn nửa phút sau, bọn họ đều cảm nhận trong bóng tối phía trước bắt đầu có tiếng động vật chạy đến. Tiếng bước chân có nhẹ có nặng, nghe qua liền biết là đám kỵ sĩ ma thú.

Rất nhanh, đám kỵ sĩ ma thú đã chọc thủng bóng tối, xuất hiện trước mắt mọi người.

Người dẫn đầu chính là Sư Mang tướng quân bị đánh chạy thực mạng lần trước.

Dĩ nhiên, lần này bọn họ sẽ không thảm giống như lần trước. Sư Mang ngồi trên một vật cưỡi mới, nhanh chóng bước đến phía trước, nhìn đám thuộc hạ nói:

- Bọn chúng đang ở cách đây không xa. Mọi người chú ý, một khi phát hiện tung tích đám Nhân tộc đáng chết, phải xuống ngựa đuổi giết.

Nói đến đây, giọng nói của Sư Mang trở nên tàn bạo:

- Có một tên Nhân tộc rất đáng chết, trong tay có một thần khí giống như của phụ thần đại nhân lưu lại. Hắn đã lợi dụng cái đó để đánh lén chúng ta.

- Mọi người nhất định phải chú ý, chúng ta phải giết chết hắn trước, đoạt lại thần khí.

Rất nhiều kỵ sĩ ma thú nghe Sư Mang đại nhân nói, liên tục gật đầu, thăm nhủ:

- Nhìn biểu hiện của Sư Mang đại nhân, vừa rồi hắn đã ăn thiệt trong tay Nhân tộc kia không ít. Nếu không, sao có thể tức đến như vậy?

- Bất kể thế nào, nếu Sư Mang đại nhân nói có thần khí, tất nhiên phải đoạt lại. Nếu đoạt được thần khí, đến lúc đó Đại vương sẽ có thưởng.

Nghĩ đến đây, kỵ sĩ ma thú đều phấn chấn tinh thần.

- Được rồi, mùi Nhân tộc rất đậm đằng trước. Mọi người gia tăng tốc độ, chuẩn bị sẵn sàng, giết chết Nhân tộc cho ta.

Sư Mang quơ khúc xương giống như bóng chày trong tay, giậm dừ kêu lên:

- Một khi đuổi kịp Nhân tộc, mọi người nhất định phải xuống ngựa...

Graooo! Sư Mang đại nhân còn chưa nói xong, bên tai đã nghe được tiếng gào chấn nhiếp quen thuộc.

Đám ma thú chân cẳng mềm nhũn, sau đó theo quán tính ngã lăn ra đất.

Mặc dù đã có kinh nghiệm, nhưng rõ ràng là chưa nhìn thấy đám Nhân tộc đáng chết, tại sao lại trúng kế? Đám kỵ sĩ ma thú còn chưa kịp làm ra phản ứng đã bị ma thú của mình đẩy ngã xuống đất.

Đám kỵ sĩ đằng sau lại càng không chịu nổi.

Trong lúc bọn họ kịp phản ứng lại, hai bóng người quý mỵ từ bụi cỏ bên cạnh lao ra, sau đó như ngọn gió lướt qua, để lại một luồng ánh sáng.

- A..A...!

Mấy tiếng kêu thảm thiết vang lên, mấy ma thú đã liên tiếp ngã xuống đất.

Sau lưng hai bóng người quý mỵ này là hai thân hình hùng tráng vọt lên, hai thủ trượng nặng nề trong tay hung hăng đập vào đầu hai con ma thú. Chỉ nghe thanh âm giống như dưa hấu bị đập bể, máu và óc văng tung tóe.

Cuộc tàn sát chỉ diễn ra khoảng hai ba giây. Rất nhanh đã có rất nhiều kỳ sĩ ma thú phản ứng lại. Bảy tám người bò dậy, quơ khúc xương trong tay, công kích đến bốn người.

- Quả nhiên có thần khí.

Chương 1228: Người đuổi ta đuổi

Mặc dù đám kỳ sĩ ma thú rất tức giận nhưng trong lòng lại tràn đầy hưng phấn. Nghe tiếng gào của người nọ, rõ ràng trong tay của hắn có thần khí của phụ thần. Bây giờ còn không mau đoạt lại?

Lập tức đám người tập trung lại thành một đoàn.

Một khi chính thức đánh nhau, Giang Nguyên vẫn có áp lực rất lớn. Đám kỳ sĩ ma thú thông thường đã có thực lực Thiên giai.

Bây giờ hắn không muốn thi triển các loại thiên phú, thực lực miễn cưỡng có thể chống đỡ được. Tuy nhiên cũng chỉ đánh được hai ba người mà thôi.

Trong số bốn người chỉ có Eve là đánh thoải mái nhất. Hai người Draco dựa vào tổ linh phụ thể, đánh đến phong sinh thủy khởi. Một người đấu với hai ba người, mặc dù có chút áp lực, nhưng miễn cưỡng cũng có thể gánh được.

Hiện tại đang có mười người bị chặn ngoài vòng chiến, căn bản không xen vào được, chỉ có thể dùng khúc xương hô hào khí thế.

Sư Mang bò dậy dưới vật cưỡi, quơ khúc xương gia nhập chiến đoàn, chiến cuộc lập tức thay đổi.

Thực lực của Sư Mang không thua kém gì Sư Mông, ít nhất cũng là Thiên giai nhị phẩm trở lên. Sau khi vọt vào chiến đoàn, lập tức đổ mắt tìm Giang Nguyên.

Khúc xương trong tay như cuồng phong vũ bão đánh tới Giang Nguyên.

Giang Nguyên miễn cưỡng giơ trường đao đối kháng hai kích của đối phương, liền cảm thấy hai tay của mình tê dại, biết được nếu cứ tiếp tục như vậy, chỉ sợ sẽ không chống cự được bao lâu.

Tình huống của Eve và hai người Draco cũng dần dần không ổn. Đám kỵ sĩ ma thú mặc dù ngoại hình giống thú nhưng đầu óc lại không hề ngu xuẩn, thấy người chung quanh không chen vào được, liền bắt đầu kéo dài khoảng cách, để đồng bọn có thể tham gia vào vây công.

Mắt thấy Eve và hai đại Vu sư càng đánh càng nguy hiểm, Giang Nguyên cũng chỉ có thể cắn răng, cố nén hai cánh tay tê dại, vung đao chống đỡ một kích tấn công của Sư Mang, gân giọng hô to:

- Chạy.

Rất nhiều kỵ sĩ ma thú không hiểu Giang Nguyên đang nói cái gì, nhưng Eve và hai đại Vu sư lại nghe được, vội vàng toàn lực bỏ ra hai kích, sau đó phá mở vòng vây nhanh chân chạy trốn.

Nhìn ba người như gió trốn đi, đám kỵ sĩ ma thú trở mắt nhìn nhau, sau đó đồng loạt quát to một tiếng, quơ khúc xương trong tay, đuổi theo ba người.

- Giết chết hắn, giết chết đám Nhân tộc cho ta. Bốn tướng quân sẽ thưởng thật lớn.

Thấy ba người kia không biết liêm sỉ mà chạy trốn, ánh mắt Sư Mang đỏ bừng, tức giận quát to.

Đám kỵ sĩ ma thú nghe Sư Mang rống to, lại càng hưng phấn. Bất kể có được thần khí hay không, tướng quân sẽ có trọng thưởng.

Đáng tiếc, với Giang Nguyên và Eve, tốc độ là sở trường của hai người. Hai đại Vu sư lại được tổ linh phụ thể, đang trong thời điểm phấn khởi, bước chân tất nhiên cũng không chậm.

Mặc dù kỵ sĩ ma thú rất quen thuộc với thế giới dưới lòng đất, những vật cưỡi vẫn còn nhữn hai chân không thể động đậy, cũng chỉ có thể dựa vào đôi chân của mình mà đuổi, miễn cưỡng bắt phân cao thấp.

Đám người Giang Nguyên cố ý dẫn kỵ sĩ ma thú chạy sâu vào bên trong, kéo dài thời gian cho các thành viên Thiên Y Việ.

Đặc biệt là hai người Eve và Giang Nguyên, thân pháp linh hoạt, thỉnh thoảng cố ý chạy chậm lại, để đám thú đằng sau đuổi kịp, sau đó lại tùy ý đánh ra hai chiêu, rồi tăng tốc vọt về phía trước, khiến cho đám kỵ sĩ ma thú vừa hưng phấn vừa tức giận không thôi.

Trước sau mấy chục người đuổi đánh, đuổi đến hơn một giờ, chạy bảy tám chục cây số, rốt cuộc Sư Mang cảm thấy có chút không ổn.

- Nhưng.

Sư Mang thở hổn hển gào lên, hơn ba mươi kỵ sĩ ma thú lập tức dừng bước, nghi hoặc nhìn Sư Mang, có chút khó hiểu. Đám Nhân tộc đằng trước hẳn đã chạy hết nổi rồi, tại sao tướng quân lại đột nhiên bảo ngừng?

- Đám Nhân tộc giả hoạt, cố ý dẫn chúng ta đuổi theo, sau đó để cho những người khác chạy trốn.

Sư Mang cười nhạt, trầm giọng nói:

- Tất cả mọi người quay đầu, tiếp tục đuổi theo đám Nhân tộc. Dù sao bốn Nhân tộc này cũng không trốn thoát được trong thế giới dưới lòng đất của chúng ta đâu. Khi nào quay về sẽ thu thập chúng.

- Vàng.

Đám kỵ sĩ ma thú thoảng suy nghĩ một chút, lập tức hiểu ra là chuyện gì, liền đáp một tiếng, sau đó nghiêng răng quay lại.

- Tại sao đám người kia lại không đuổi theo chúng ta nữa?

Cảm nhận sự khác thường sau lưng, nhìn đám kỵ sĩ ma thú nghiêng răng, hận không thể lập tức chém chết mình đã không đuổi theo nữa, hơn nữa còn quay lại, không khỏi có chút thất thần.

Giang Nguyên đang chơi trò chơi trốn tìm, nghe lời này liền quay đầu nhìn lại, nhìn thấy những bóng lưng kỵ sĩ ma thú biến mất trong bóng tối, nhìn theo hướng bọn chúng rời đi, sắc mặt liền biến đổi.

- Đáng chết, đám người kia đã tỉnh ngộ ra rồi.

- Vậy chúng ta phải làm sao bây giờ?

- Làm thế nào?

Giang Nguyên suy nghĩ, tính toán thời gian, nếu cứ tiếp tục như vậy, đội ngũ Thiên Y Viện nhất định sẽ bị những con ma thú này đuổi kịp.

Nếu không có bốn người bọn họ, với ba mươi kỵ sĩ ma thú thực lực Thiên giai trở lên, cộng thêm mấy con ma thú to lớn, đánh giá chỉ trong một phút sẽ xé nát đội ngũ hai mươi người của Thiên Y Viện.

Lập tức quay đầu lại:

- Còn làm sao nữa? Đuổi theo.

Lúc này, trò chơi đã trong nháy mắt biến thành “người đuổi ta đuổi”.

- Con gấu mập chết bầm kia, có ngon đừng chạy, ăn một đao của lão tử đây.

Giang Nguyên thở hắt hắt đuổi theo đằng sau, nhìn thấy bóng

lưng của một con gấu mập mạp, vội vàng hô to.

Quái nhân đầu gấu vừa chạy vừa khinh bỉ nhìn Giang Nguyên, ánh mắt lóe lên sự đắc ý, lại còn lắc cái mõng to mập, cười to:

- Người muốn kêu gì thì kêu. Vừa rồi ta sống chết đuổi theo người cũng đuổi không kịp.

- Bây giờ ta không thèm đuổi theo người nữa. Có ngon thì đuổi theo ta đi.

- Đuổi kịp ta, ta sẽ cho người nhìn một chút, xem rốt cuộc đao của người lợi hại hay là xương bồng chùy của ta lợi hại.

Phụt! Nghe quái nhân đầu gấu nói, Giang Nguyên chỉ thiếu chút nữa không phun ra một ngụm máu vì tức.

Lúc này vừa chạy vừa trêu đùa đám ngu dần này. Bây giờ thì tốt rồi, tình huống hoàn toàn xoay chuyển, không những phải đuổi theo, lại còn bị bọn chúng giễu cợt. Thế đạo này, quả nhiên là phong thủy lưu chuyển.

Cũng không còn cách nào. Giang Nguyên hít một hơi thật sâu, tăng tốc chạy về phía trước.

Cứ tiếp tục như vậy cũng không phải biện pháp. Nếu lúc trước bọn chúng chỉ mới đuổi theo được mấy tiếng, khẳng định là cách đội ngũ Thiên Y Viện vẫn không xa. Hắn phải kéo dài thời gian thêm mới được.

- Hắc, con gấu mập kia, ta đuổi kịp người đấy. Người đừng có chạy, đến đây ăn một đao của ta đi.

Mắt thấy cách cái mõng mập của quái nhân đầu gấu càng lúc càng gần, Giang Nguyên nhin không được thét lớn.

Quả nhiên, nghe giọng Giang Nguyên cách phía sau không xa, quái nhân đầu gấu liền khẩn trương quay đầu lại.

Thấy Giang Nguyên đã cách mình không xa, sắc mặt liền căng lên, vội vàng tăng tốc độ.

- Này, người chạy sao? Tại sao nói mà không giữ lời vậy?

Nhìn quái nhân đầu gấu liều mạng chạy đi, Giang Nguyên không khỏi nóng nảy.

- Người... người cho rằng ta là đồ ngu à? Một mình ta đánh bốn người các người còn được.

Con gấu tăng tốc, vừa chạy vừa thở hổn hển nói:

- Đằng trước có anh em của ta. Có ngon thì đuổi theo đi. Người đuổi kịp chúng ta, một chọi một, chúng ta đấu với nhau.

- Mẹ kiếp.

Cổ nén cảm giác khẩn trương đang tăng lên trong lòng, Giang Nguyên đành phải tăng tốc tiếp tục lao về phía trước.

Nói về quái nhân đầu gấu. Mặc dù thân hình mập mạp, nhưng một khi chạy đi, cái móng vuốt cường lực lắc lắc lại, khiến cho Giang Nguyên tạm thời không đuổi theo kịp.

- Này này, các anh em, gã Nhân tộc cầm thần khí đuổi theo kìa. Các anh em mau đánh hắn đi, cướp thần khí của hắn.

Giang Nguyên đang thở hổn hển đuổi đến gần, đã nghe tiếng con gấu mập đằng trước kêu lên.

Hơi ngẩn ra một chút, chỉ thấy phía trước chạy ra năm sáu kỵ sĩ ma thú, đồng loạt giơ khúc xương trong tay lên, nhìn chằm chằm hắn, hai mắt phát ra ánh sáng màu xanh.

- Mẹ kiếp, đám thú kia quay lại tính quần đấu sao?

Giang Nguyên sầm mặt nhìn Eve đang chạy đến đằng sau, lại quay đầu chạy đi.

Bất kể có muốn đánh hay không, có thể dẫn đám thú kia quay lại, mục đích xem như đã đạt được.

Nhưng lần này rõ ràng, chiêu này không có tác dụng.

Hắn chạy được mấy bước, đám người thú kia đều không có ý định truy đuổi.

Ngược lại con gấu mập kia còn toét miệng, cầm khúc xương đứng im đó, gương mặt vốn nhìn thật thà lại tràn ngập vẻ giễu cợt.

- Nhân tộc đáng chết kia, người chạy cái gì? Người còn muốn đánh nữa hay không? Đến đây đánh gia đi. Bên kia vẫn còn một đồng Nhân tộc chờ gia đi thu thập đấy.

- Nếu người không đánh cứ nói một tiếng, chúng ta đi đấy.

Nhìn vẻ mặt đắc ý của con gấu, cộng thêm những tên thú nhân đứng đằng sau đang nở nụ cười đắc ý.

Giang Nguyên chỉ cảm thấy trên trán mình nổi đầy hắc tuyến.

Chương 1229: Năng lượng bùng nổ

Cái này gọi là có thể nhẫn chứ không thể nhục. Nếu bây giờ không phải chưa đúng thời cơ, Giang Nguyên đã trực tiếp xông lên nện cho con gấu mập này một trận.

Dù sao, dự định của hắn là muốn dụ đám thú nhân này đi.

Trong nháy mắt, đám thú nhân lại tập trung thành một bầy.

Đám thú nhân đều có thực lực Thiên giai, số lượng dần dần lên đến mười người, đại chiến với bốn người Giang Nguyên, không để cho bốn người Giang Nguyên chiếm thế thượng phong.

Hơn nữa, Sư Mang cũng đã chạy đến, dẫn theo mười thú nhân nữa, đánh cho bốn người Giang Nguyên chật vật không chịu nổi.

Mất thấy không đánh nổi, bốn người Giang Nguyên đành phải bỏ chạy.

Sau khi chạy được một đoạn, tiếp tục du kích chiến, chờ đám thú nhân tản ra, lại xông lên quấy rối.

Lặp đi lặp lại, người tới ta đi.

Vốn Sư Mang đuổi bắt đội ngũ Thiên Y Viện, chủ yếu là muốn dẫn dụ bốn người Thiên Y Viện mắc câu. Thấy bốn người Giang Nguyên sáp lại đánh một trận, tất nhiên là vui vẻ rồi.

Đám thú nhân căn bản chính là dùng khỏe đấu mệt. Bọn chúng chỉ lo chạy về phía trước, Giang Nguyên đuổi theo, cứ như vậy mà đánh nhau.

Dù sao bọn chúng cũng có nhiều người. Trong tình huống có sự chuẩn bị, đám người Giang Nguyên căn bản không có biện pháp trong thời gian ngắn giết chết được một hai thú nhân.

Một khi thấy số lượng thú nhân tăng lên, thấy không ổn, Giang Nguyên lại chạy đi.

Đám thú nhân rất thức thời, chỉ cần Giang Nguyên chạy đi, bọn chúng cũng không đuổi theo, trực tiếp quay đầu chạy về phía trước, đuổi theo các thành viên Thiên Y Viện.

Cứ tới lui như vậy mấy lần, Giang Nguyên không khỏi choáng váng. Bởi vì đám thú nhân này hoàn toàn không ngu ngốc, chỉ để lại khoảng mười thú nhân ở đằng sau mà thôi.

Hơn hai mươi thú nhân còn dư lại, cũng không bị quấy rối, tiếp tục đuổi theo thành viên Thiên Y Viện.

Trong số hai mươi thú nhân này, còn có cao thủ Sư Mang Thiên giai nhị phẩm trở lên. Với thực lực chỉ còn lại một nửa của thành viên Thiên Y Viện, chống lại đám thú nhân và ma thú, trên căn bản rất khó sống sót.

- Làm thế nào bây giờ?

Eve cũng nhìn thấy rõ tình huống, phát hiện sách lược của mình căn bản không dùng được.

Bên đám thú nhân kia rõ ràng không để cho chủ lực đến đối phó với bọn họ.

Nhìn bóng đám thú nhân cuối cùng biến mất trong bóng tối, Giang Nguyên dùng sức xoa mặt, trong lòng thầm tính toán. Nhiều nhất chỉ hai tiếng nữa thôi, đám thú nhân này sẽ đuổi kịp đội ngũ Thiên

Y Viện.

Trước đó đã có một đám thú nhân rời đi, chỉ còn lại mười thú nhân đây đưa với bọn họ. Cho dù bây giờ đuổi theo, chỉ sợ cũng không còn kịp.

Nhẹ nhàng thở dài, Giang Nguyên móc một cái bình ngọc, đổ một viên đan được ra.

Khi viên đan được rơi xuống lòng bàn tay Giang Nguyên, một mùi thơm xông thẳng vào mũi. Người được mùi thơm này, Eve và hai Đại vu sư cũng không nhịn được mà hít một hơi thật sâu.

- Đồ tốt.

Chỉ hít một hơi, cơ thể vốn mệt mỏi bỗng dường như tan biến, Eve không nhịn được khen một câu.

- Dĩ nhiên là đồ tốt rồi.

Giang Nguyên vứt viên Thanh Nguyên đan vào miệng, sau đó móc ra một cái chai nhỏ khác, đổ ra hai viên Hồng Vân đan, ném thẳng vào miệng.

Sau khi uống hết ba viên đan được, Giang Nguyên nhìn ba người, trầm giọng nói:

- Các người bảo vệ cho tôi một lát. Lập tức sẽ ổn thôi.

- Được.

Mặc dù không biết tại sao đang trong thời khắc nguy cấp, Giang Nguyên lại còn có tâm trạng tu luyện, nhưng ba người cũng không phản đối, vội vàng đáp lời.

Nhìn Giang Nguyên uống xong ba viên đan được, xếp bằng ngồi xuống, ba người vội vàng phân chia thành hình chữ phẩm, bảo vệ Giang Nguyên ở chính giữa.

Tuy nói đám thú nhân kia đã chạy về phía trước, nhưng ba người thấy Giang Nguyên thận trọng như vậy, cũng không dám khinh thường.

Ba người vừa đề phòng xung quanh, vừa căng thẳng nhìn Giang Nguyên. Rất nhanh, xung quanh Giang Nguyên bắt đầu có luồng năng lượng khí tức bay lên.

Điều này cũng không nằm ngoài suy đoán của ba người. Lần nào Giang Nguyên tu luyện cũng giống như vậy.

Nhưng ba người dần dần phát hiện, tình huống lần này lại khác.

Thời gian trôi qua mới hai ba phút, năng lượng khí tức trên người Giang Nguyên đang bùng lên với mức độ kinh khủng.

Năng lượng trong không gian chung quanh cũng bắt đầu điên cuồng vọt đến người Giang Nguyên.

Nhìn thấy nguồn năng lượng khổng lồ như thế, Eve và hai Đại vu sư cũng không nhận được mà cảm thấy kinh hãi.

Ở Thiên Y Viện lâu như vậy, bọn họ cũng đã nhìn thấy tình huống các cao thủ Thiên Y Viện tu luyện, hơn nữa tình huống Giang Nguyên tu luyện ngày thường cũng nhìn thấy rõ ràng.

Nhưng cho đến bây giờ, bọn họ chưa từng cảm nhận qua năng lượng khí tức chập chờn kinh khủng đến như thế.

Trong lòng Eve tràn đầy kinh hãi, khẩn trương nhìn Giang Nguyên trước mắt, rốt cuộc cũng đã hiểu rõ vì sao Giang Nguyên lại cần trọng đến như vậy.

Cho đến bây giờ, cô chưa từng nhìn thấy có người có thể dẫn động được nguồn năng lượng khí tức khổng lồ như thế. Thậm chí cô còn cho rằng không ai có thể chịu đựng được nguồn năng lượng lớn như vậy.

Mặc dù cô đã từng gặp các cao thủ mạnh hơn Giang Nguyên rất nhiều, nhưng năng lượng cường đại như vậy, cơ thể con người làm sao mà tiếp nhận?

Nhìn Giang Nguyên vẫn nhắm chặt mắt, cô sợ Giang Nguyên sẽ bạo thể mà chết.

Hai đại Vu sư thì vẫn bình tĩnh. Hai người dường như có một sự

tín nhiệm đến mù quáng. Bọn họ không lo lắng sử giả đại nhân của mình sẽ nổ tung mà chết.

Năng lượng ba động trước mắt có thể kinh khủng đối với người bình thường, nhưng đối với thần thú chi linh, thậm chí là sử giả đại nhân có khí tức thần thú nồng đậm, hoàn toàn chẳng đáng vào đâu.

Hai vị đại Vu sư không hề khấn trường, nhưng Eve nhìn thấy luồng khí tức càng lúc càng nhiều, trên trán Giang Nguyên bắt đầu nổi gân xanh, sắc mặt lại càng ngưng trọng.

Cô tất nhiên nhìn ra được, Giang Nguyên như thế đại diện cho năng lượng bên trong cơ thể hắn quá nhiều, nhiều đến mức hắn không cách nào tiêu hóa được.

Mà chuyện này lại rất nguy hiểm.

Dựa theo giải thích của Nhân tộc, rất có thể sẽ bị tẩu hỏa nhập ma.

Giang Nguyên cưỡng ép hấp thu năng lượng, một khi mất đi khống chế, rất có thể sẽ bạo thể mà chết.

Gân xanh trên trán Giang Nguyên càng lúc càng gồ lên rõ ràng, tâm trạng của Eve không thể nào bình tĩnh được. Nhưng lúc này, cô căn bản không cách nào ngăn cản được Giang Nguyên.

Một khi quấy rầy hắn, rất dễ dàng khiến Giang Nguyên xuất hiện vấn đề.

Cẩn rằng suy nghĩ, Eve bắt đầu tỉnh táo lại. Cô đã quyết định, một khi Giang Nguyên không cách nào hấp thu hết năng lượng, dẫn đến bạo thể.

Cô sẽ áp dụng phương pháp thông dụng nhất trong Huyết tộc, trợ giúp Giang Nguyên giảm bớt năng lượng bạo ngược trong cơ thể, đồng thời quán chú cho Giang Nguyên chân huyết, trực tiếp chuyển hóa Giang Nguyên thành Huyết tộc.

Tình huống như vậy, chỉ cần động tác nhanh một chút, không để cho Giang Nguyên hoàn toàn tan rã, như vậy có thể giữ lại được

tính mạng của Giang Nguyên.

Eve tạm thời quyết định như thế, nhưng lúc này hai đại vu sư đã không còn bình tĩnh được.

Bởi vì bọn họ đã nhìn thấy khí tức thần thú bắt đầu xuất hiện trên người Giang Nguyên, hơn nữa còn dày đặc mấy phần, thậm chí còn đang tăng lên.

Trước kia, bọn họ cho rằng đây chính là khí tức của thần thú chi linh. Nhưng từ lúc nguồn năng lượng càng lúc càng đậm, khí tức thần thú đến gần, bọn họ đã không còn nghĩ như vậy nữa.

Lúc này, khí tức đó lại xuất hiện lần nữa, thậm chí còn vượt xa lúc trước. Hai người nhìn nhau, thoáng chốc hưng phấn hẳn lên.

Theo ghi chép lại, khi khí tức thần thú đậm lên, rất có thể thần thú sẽ xuất hiện.

Mặc dù chỉ là phân thân xuất hiện, nhưng không phải đám thần duệ ở thế giới dưới lòng đất này có thể so sánh.

Dĩ nhiên, mặc dù đây chỉ là một phỏng đoán, nhưng vẫn khiến cho hai đại Vu sư hưng phấn, quơ tay múa chân, không tự chủ được mà nhảy cúngh tể xung quanh Giang Nguyên.

Nhìn hai đại Vu sư hăng máu gà như vậy, Eve ngẩn ra, không hiểu tại sao hai đại Vu sư lại hưng phấn đến như thế.

Khi khí tức năng lượng quanh thân Giang Nguyên càng ngày càng đậm, năng lượng chung quanh ngưng tụ cũng càng lúc càng nhiều, gân xanh trên trán hẳn cũng rõ ràng hơn, thậm chí còn có một tầng mồ hôi.

Những giọt mồ hôi chậm rãi chảy xuống gò má, ngưng tụ thành dòng nước chảy xuống.

Eve không khỏi căng thẳng hơn, thậm chí còn nắm chặt nắm đấm.

Chỉ có hai đại Vu sư, khi cảm nhận được luồng khí tức này, múa càn hăng say hơn.

Cuối cùng.

Khi móng tay của Eve không tự chủ được đâm thẳng vào lòng bàn tay, khí tức quanh thân Giang Nguyên bỗng nhiên bộc phát.

Một luồng năng lượng khổng lồ nổ tung.

Nguồn năng lượng bùng nổ, thậm chí còn nhấc lên một đợt khí mãnh liệt, đẩy Eve và hai đại Vu sư bay hơn hai thước.

Cảm nhận được năng lượng bùng nổ, sắc mặt Eve tái nhợt, cắn răng muốn xông lên ngăn cản Giang Nguyên.

Đột nhiên, chỉ thấy nguồn năng lượng kia lấy Giang Nguyên làm trung tâm, như nước thủy triều rút xuống.

Giống như chưa bao giờ xuất hiện.

Eve ngạc nhiên nhìn Giang Nguyên đang bình tĩnh ngồi chính giữa, trong lòng hoảng hốt, không biết chuyện gì đã xảy ra.

Tại sao năng lượng khí tức lại đột nhiên biến mất?

Nhưng lúc này, Giang Nguyên đã mở mắt.

Chương 1230: Cửu Vĩ giải phong

Nhìn Giang Nguyên đột nhiên mở mắt, Eve có chút sửng sờ, gương mặt hiện lên sự vui mừng nhưng rồi phát hiện có chỗ không đúng.

Bởi vì con ngươi của Giang Nguyên hiện lên màu đỏ khiếp người, khiến cho người ta nhìn thấy đều phải căng thẳng, thậm chí không dám đối mặt với hắn.

Cho dù là Eve, Huyết tộc cao cấp, cũng cảm giác được sự uy áp cường đại bên trong cặp mắt màu đỏ bùng kia của Giang Nguyên.

Trong truyền thừa Huyết tộc cũng có ghi lại, Huyết tộc sơ đại chân chính hoặc cường giả cấp Công tước, khi huyết lực toàn diện bùng nổ cũng xuất hiện hiện tượng hai mắt màu đỏ.

Nhưng không giống như Giang Nguyên, mặc dù là màu đỏ nhưng lại không tinh khiết như đá quý.

Hai đại Vu sư cũng đã dừng lại, há to miệng nhìn Giang Nguyên.

Eve có chút khó khăn nuốt nước miếng, nhìn hai tròng mắt màu đỏ của Giang Nguyên, chần chừ đang định lên tiếng.

Nhưng khi cái miệng nhỏ nhắn vừa mới hé ra, liền cảm thấy một luồng khí tức khổng lồ từ trên người Giang Nguyên dựng thẳng lên.

Đồng thời, một hư ảnh bắt đầu xuất hiện sau lưng Giang Nguyên.

Eve nhìn bóng người sau lưng Giang Nguyên, hư ảnh đó bắt đầu ngưng tụ.

Đó là một con hồ ly màu đỏ to lớn, sau lưng nó, từng cái đuôi giơ cao lên.

Lần này đã không còn là hư ảnh nữa, không còn thông qua thần thức mới có thể cảm nhận được sự tồn tại của nó. Cửu Vĩ đã thật sự hiện lên trong tầm mắt của mọi người.

- Một cái, hai cái, ba cái...

Mỗi một cái đuôi xuất hiện, bóng hồ ly lại ngưng tụ thêm một phần, khí thế của nó cũng tăng lên theo bậc thang.

Khi cái đuôi thứ chín hoàn toàn ngưng tụ, một hình dáng hoàn toàn đã chính thức xuất hiện trước mắt mọi người, khí thế dâng lên đến cực điểm.

Khi cái đuôi thứ chín hoàn toàn ngưng thực, ánh mắt con hồ ly cũng chậm rãi mở ra, cũng là một cặp mắt màu đỏ. Dưới sự kinh hãi của mọi người, nó chậm rãi ngẩng đầu lên, há miệng kêu to một tiếng.

Thanh âm này không phải là lớn nhưng Eve và hai đại Vu sư lại không tự chủ được lùi lại hai bước, hoảng sợ nhìn thân ảnh khổng lồ trước mặt.

Lúc này, Sư Mang đang cấp tốc chạy về phía trước đường như cũng nghe được tiếng kêu này, bước chân đồng loạt cứng ngắt, gương mặt lộ vẻ kinh hãi quay đầu nhìn lại.

- Người yên tâm đi. Mặc dù Sư Mang từ trước đến giờ bướng bỉnh bất tuân nhưng thực lực không thua kém ta. Hơn nữa, thủ hạ của y còn có đến trăm người. Những người đó sẽ không thoát khỏi bàn tay y đâu.

Cách ngoài trăm dặm, Sư Mông đang ngồi bên cạnh một cái bàn, có chút khinh thường nhìn Lý Nguyên Bản đang lo lắng.

Lý Nguyên Bản khẽ hừ một tiếng, nói:

- Giang Nguyên không giống người bình thường. Nếu để xảy ra sơ sót, rất dễ dàng bị hắn thoát khỏi.

- Vậy thì người đã quá khinh thường thực lực của Sư Mang rồi. Mặc dù tính tình nóng nảy của y khiến người ta chán ghét, nhưng làm việc lại rất gọn gàng. Tên tiểu tử đó chắc chắn không thể nào trốn thoát.

Trong lúc Sư Mông đang tự tin nói chuyện, sắc mặt liên biến đổi, quay đầu nhìn sang một hướng khác.

Nhưng bây giờ ông ta đang ngồi trong thạch động, căn bản không nhìn thấy được gì, chỉ theo bản năng nhìn sang Lý Nguyên Bản.

Cũng thấy Lý Nguyên Bản kinh hãi giống ông ta, nhìn theo hướng của ông ta nhìn vừa nãy, trong lòng căng lên. Vừa rồi không phải là ảo giác.

Nhìn vẻ mặt khiếp sợ của Sư Mông, Lý Nguyên Bản hỏi:

- Vừa rồi là tiếng kêu gì vậy?

- Ta cũng không biết.

Sư Mông run giọng nói.

- Người cũng không biết?

Nhìn biểu hiện kỳ lạ của Sư Mông, Lý Nguyên Bản không khỏi ngạc nhiên.

Cách xa mấy trăm cây số, một quái nhân đầu sư cao lớn ngồi trên ngai vàng, mặt đầy kinh hãi nhìn theo một hướng khác.

- Thần lực quá uy áp. Của ai vậy?

Một quái nhân đầu cáo tóc hoa râm đứng bên cạnh cũng biến sắc, thất thanh kêu lên:

- Chẳng lẽ phụ thần giáng xuống?

Bất luận là Sư Mang cách đó mấy chục cây số hay là Sư Mông cách trăm cây số hoặc một nhóm thú nhân cách mấy trăm cây số, cũng đều kinh hãi nhìn về phía tiếng kêu nhỏ truyền đến.

Chỉ có Nhân tộc, bao gồm Thiên Y Viện và Tuyệt Y Đường là không cảm nhận được bất kỳ điều gì khác thường.

Eve xem như vẫn bình thường, nhưng hai đại Vu sư lại vừa hưng phấn lẫn khẩn trương.

Hai người nhìn nhau một cái, đột nhiên quỳ xuống trước người Giang Nguyên, phủ phục sát đất, cung kính không dám động đậy.

Cửu Vĩ Thiên Hồ sau lưng Giang Nguyên ngửa đầu kêu lên một tiếng, màu đỏ trong mắt Giang Nguyên mới dần dần tắt đi.

Nhìn biểu hiện của Giang Nguyên, lúc này Eve mới thoáng yên tâm, nhưng trong lòng vẫn tràn đầy kinh nghi nhìn bóng hồ ly to lớn sau lưng hắn, tâm trạng phòng bị lẫn khẩn trương.

Cô không sợ Giang Nguyên, nhưng cô sợ cái bóng hồ ly này. Bởi vì nó mang đến cho cô một cảm giác uy áp trước đây chưa từng có.

Đối với một Huyết tộc cao cấp mà nói, đây là chuyện rất hiếm thấy.

Nhưng sau khi con Cửu Vĩ Thiên Hồ ngửa đầu kêu lên một tiếng thì cũng không còn động tác nào khác, chỉ nhẹ lắc lắc cái đuôi, sau đó tò mò nhìn Eve và hai đại Vu sư.

- Huyết yêu?

Thấy cặp mắt đỏ như máu nhìn chăm chăm cô, Eve chỉ cảm thấy da đầu tê dại. Cho đến khi nghe được một thanh âm để nghe vang lên, dường như cũng không có ác ý gì với mình.

Hơn nữa, nó chỉ nhìn cô một lát, sau đó quay sang nhìn hai đại Vu sư, lúc này Eve mới thở phào nhẹ nhõm.

Bị một thứ gì đó kinh khủng nhìn chăm chăm vào, muốn khảo nghiệm lực ý chí của người ta mà.

Cặp mắt màu đỏ của Cửu Vĩ nhìn hai đại Vu sư quỳ rạp bên dưới, chín cái đuôi nhẹ nhàng chuyển động, thanh âm để nghe lại vang lên bên tai mọi người.

- Hai người là người hầu của Bác Lãng?

Nghe hai tiếng Bác Lãng, hai đại Vu sư đang quỳ bên dưới run lên bần bật, đầu càng thêm thấp xuống, run giọng nói:

- Hồi bẩm Thượng thần, chúng thần là người hầu của Thú Thần Miện Hạ.

Chương 1231: Cửu Vĩ giải phong ấn (trung)

- Không ngờ, đã nhiều năm như vậy, mấy người các người vẫn ở đây, còn khá tốt nữa!

Poragu và Draco đáng thương nghe thấy Cửu Vĩ khen ngợi thì trong lòng tràn đầy kích động cùng hưng phấn, cung kính kêu:

- Bọn tôi hầu hạ Thần Thú miện hạ người, thay miện hạ bá tán vinh quang chính là vinh dự vô thượng, trăm ngàn năm qua, chưa bao giờ dám quên...

- Ừm... Năm đó Braun thu nhận tộc người các người, giờ xem ra là một quyết định không tệ! Ít nhất hắn đã không nhìn nhầm các người!

Trong giọng nói thanh thúy của Cửu Vĩ mang theo một chút hài lòng, chậm rãi gật đầu một cái.

Hai vị Đại vu sư thấy hình như Cửu Vĩ khá hài lòng với mình liền nhìn nhau một cái, trong mắt lóe lên một tia chần chờ, nhưng hai người lập tức dập đầu xuống đất.

- Thượng thần chớ trách... Bọn tôi không biết thân phận thượng thần, từng nhiều lần mạo phạm, xin thượng thần giáng tội...

Cửu Vĩ nghe thấy hai người kia run rẩy thỉnh tội thì trong mắt hơi lóe lên tia nghi ngờ. Cô không nhớ hai người này từng có chỗ nào mạo phạm.

Có điều cô không biết không có nghĩa là Giang Nguyên không biết, Giang Nguyên hiểu rất rõ bộ dạng của hai vị Đại vu sư này.

Hắn vẫn còn trầm mặc vì sau khi Cửu Vĩ thực sự tỉnh lại đã có vài thay đổi. Lúc này hắn thấy tình hình không đúng liền vội vàng lên tiếng nói:

- Người không biết không có tội... Sau này hai người các ông cung kính một chút là được rồi.

Mặc cù Giang Nguyên tương đối hiểu tính cách Cửu Vĩ, nhưng Giang Nguyên không biết nếu Cửu Vĩ nhớ ra một ngàn năm trước, những Đại vu sư này từng khiêu khích cô thì sẽ có phản ứng gì lên vội vàng cười ha ha...

Bây giờ, Giang Nguyên không biết, Cửu Vĩ đã hoàn toàn giải phong ấn tỉnh lại rồi rốt cuộc sẽ có tình hình như thế nào?

Có điều hắn mơ hồ cảm thấy, Cửu Vĩ hoàn toàn giải phong ấn tỉnh lại dường như đã không hoàn toàn lệ thuộc vào hắn như trước. Ít nhất bây giờ hắn có thể cảm nhận, Cửu Vĩ đã có khả năng tự hấp thu sức mạnh trong không gian ngoại giới, hoàn toàn không cần dựa vào hắn cung cấp nữa.

Bản thân Giang Nguyên, sau lần thăng cấp này cũng nhận được rất nhiều lợi ích.

Vốn thực lực thật sự của bản thân hắn đã gần đến Thiên giai cấp

2, cho nên khi đối mặt với Sư Mang và Sư Mông thực lực Thiên giai cấp 2 chân chính như vậy, nếu không phải hấn khởi động các loại kỹ năng thì khi đánh hấn hoàn toàn không phải đối thủ của đối phương.

Nhưng thông qua lần thăng cấp này, thực lực của hấn hoàn toàn đã đạt tới Thiên giai cấp 2. Lúc này, cho dù không sử dụng các loại kỹ năng Giang Nguyên cũng tương đối tự tin, một lần nữa đối mặt với đám Sư Mang, hấn sẽ cho đối phương một niềm vui bất ngờ.

Nghe Giang Nguyên nói chen vào, chín cái đuôi to xù sau lưng Cửu Vĩ nhẹ nhàng rung lên hai cái, cúi đầu nhìn Giang Nguyên, cặp mắt đỏ máu nhẹ nhàng chớp chớp, giống như không để ý đến chuyện này nữa.

Nó quay đầu như đang nhìn xung quanh, trong mắt lộ ra vẻ cảm thán, nói:

- Lần trước khi ở đây đã không nhớ cụ thể là lúc nào nữa rồi...

- Có điều, năm đó chúng ta liên thủ giúp Braun mở ra thế giới dưới lòng đất này... thực sự không ngờ, đã nhiều năm như vậy, ta vẫn còn có một ngày trở về đây...

Lúc này ba nhân tộc, một Huyết tộc đang im lặng nghe Cửu Vĩ nói, không chen ngang vào.

Họ im lặng lắng nghe và không thể ngờ được, thế giới dưới lòng đất này lại do đám Cửu Vĩ cùng nhau sáng tạo ra.

Có điều, nghĩ đến thế giới khổng lồ dưới lòng đất này, Giang Nguyên có chút khó tin. Cho dù năm đó Cửu Vĩ bọn họ có thực lực cực kỳ cường hấn nhưng muốn mở ra một thế giới dưới lòng đất khổng lồ như thế này chắc hẳn không có khả năng lắm.

Nghĩ lại, có lẽ năm đó đám Cửu Vĩ đã tìm thấy một hang động đá vôi cực lớn dưới lòng đất rồi tiến hành sửa đổi lại thôi.

- Anh đoán không sai... Năm đó ở chỗ này, thực sự là tự Braun tìm được rồi mới mời chúng tôi giúp hấn tiến hành sửa đổi...

Khi Giang Nguyên vừa mới nghĩ như vậy thì trong đầu bỗng nhiên

xuất hiện giọng nói của Cửu Vĩ,

Nghe giọng nói đột nhiên vang lên của Cửu Vĩ, Giang Nguyên im lặng một chút, sau đó mới hơi cảm tức thấp giọng nói:

- Cô có thể chú ý đến cảm nhận của tôi một chút không?

- A?! Được rồi... Xin lỗi, gần đây ở trên người anh quen rồi, cho nên mới theo thói quen cảm nhận suy nghĩ của anh...

Nói tới đây, dường như cảm thấy Giang Nguyên càng lúc càng giận, Cửu Vĩ nhẹ nhàng dừng lại một chút, sau đó nói:

- Dĩ nhiên... Nếu anh không muốn, tôi có thể che giấu loại cảm giác này...

- Được... Che giấu, mau che giấu đi...

Bị người ta biết suy nghĩ trong đầu mình bất cứ lúc nào là một cảm giác cực kỳ không thoải mái và cũng rất thiếu cảm giác an toàn...

Mặc dù Cửu Vĩ không phải nhân loại... Nhưng loại cảm giác này vẫn cực kỳ không tốt. Cho nên sau khi nghe Cửu Vĩ nói thế, Giang Nguyên vội vàng yêu cầu che giấu...

- Được, như anh mong muốn...

Mấy cái đuôi sau lưng Cửu Vĩ nhẹ nhàng động đậy, sau đó nói:

- Giờ ta đã che giấu phần lớn ba động suy nghĩ của anh, có điều nếu anh có biểu đạt gì cần âm thầm nói với ta, ta vẫn có thể cảm nhận được như trước...

- Dĩ nhiên... Trước khi tôi và anh vẫn chưa hoàn toàn chia lìa, sự liên kết như vậy tương đối đoàn kết... Cũng là vì an toàn của anh!

Về hành động này, dĩ nhiên Giang Nguyên không cần phải từ chối. Chỉ cần vào những lúc nào đấy, trong những tình huống nào đấy mình đừng để Cửu Vĩ cảm nhận được là được rồi.

Nếu không, một người đàn ông bị Cửu Vĩ rất có khả năng là thuộc

giới tính nữ lúc nào cũng nhìn chăm chăm, đây là chuyện cực kỳ kinh khủng.

- Được rồi... Giờ cô đã hoàn toàn giải phong ấn hồi phục rồi...

Giang Nguyên đưa tay sờ mũi theo thói quen, tò mò hỏi:

- Lần này cô về địa cầu tốt cuộc là có mục đích gì?

- Mục đích... được rồi... giờ nói ra cũng dài dòng lắm...

Mọi người đang trong quá trình nói chuyện thì rất nhiều biến hóa trong dự liệu của Giang Nguyên đang bắt đầu chậm rãi hiện lên.

Sư Mang cách đó mấy chục dặm lúc này vẻ mặt do dự nhìn theo hướng đại đội Thiên Y viện rời đi.

Khứu giác nhạy bén nói với y, đám nhân tộc vừa mới đi qua trong đó không lâu, chỉ cần đuổi theo, cùng lắm hơn một giờ sau là có thể đuổi kịp.

Nhưng, sau lưng truyền tới ba động thần lực khổng lồ kia khiến hắn vô cùng kích động.

Gã không biết loại ba động thần lực khổng lồ này có nguồn gốc từ đâu, nhưng gã hiểu rất rõ, đây là ba động thần lực gần giống với phụ thần.

Loại ba động này, mặc dù không thể có khả năng phụ thần giáng xuống lắm nhưng rất có thể là một người có thân phận. Dĩ nhiên cũng có thể là vật kiện nằm đó phụ thần để lại nơi này.

Nghĩ tới đây, trên mặt gã hiện lên một tia chần chừ, lập tức phát tay, dẫn tất cả thuộc hạ bắt đầu đi về phía sba động kéo đến kia.

Có điều dù thế nào, nếu có liên quan đến Phụ thần, vậy thì cuối cùng đều sẽ phải...

Chương 1232: Cữu Vĩ giải phong ấn (hạ)

Với những kẻ đang trấn thủ kia, Sư Mang không để ý lắm.

So với phụ thần, những kẻ được gọi là người trấn thủ này đều là những con kiến hôi. Cho dù thật sự để bọn chúng chạy thoát cũng chẳng phải chuyện gì lớn.

Nếu có thể lấy được Thanh Mị của Phụ thần, hoặc lấy được vật mà Phụ thần lưu lại ba động năng lượng cực mạnh, vậy thì mình thân là Hoàng tộc hoàn toàn có thể dựa vào loại thần lực này tiến hành tẩy huyết mạch toàn thân, giúp sức mạnh huyết mạch của mình đạt đến mức mạnh nhất.

Đến lúc đó cho dù là Đại Vương e cũng phải kính sợ mình mấy phần; thậm chí... chỉ cần sức mạnh huyết mạch của mình đủ mạnh, có cướp ngôi cũng không phải chuyện không thể...

Sư Mang đem theo hừng phần này hoàn toàn không để ý đến Giang Nguyên, vứt bỏ mục tiêu ban đầu, bắt đầu đi về phía khí tức kia truyền tới.

Đám thú cao cấp khác cũng nhất trí như vậy. Sau khi đám người đầu sư tử cảm nhận được cỗ khí tức này, tất cả những sư tử đều kinh ngạc đồng thời mừng rỡ không thôi.

Không ít người đầu sư tử dẫn theo ba năm hoặc mười mấy kỵ sĩ thú bắt đầu đi về phía có truyền tới tiếng huýt sáo.

Đứng trước một tòa cung điện hùng vĩ, trên trăm kỵ sĩ thú vật bộc phát sức thế. Cánh cổng cung điện từ từ mở ra, một người đầu sư tử hùng tráng và tràn đầy uy nghiêm cưỡi một hùng sư màu vàng cao to, bước ra khỏi cung điện dưới sự hộ tống của những người đầu sư tử.

Sau đó vị người đầu sư tử này vung một cánh tay lên, dẫn đầu chạy về phía đám Giang Nguyên. Những kỵ sĩ phía sau cũng lao theo như nước lũ.

- Cái gì, giờ các anh không cần đi tiếp viện người của các anh?

Eve ở bên nghe thấy Giang Nguyên bắt đầu tán dóc với Cửu Vĩ thiên hồ thì kìm nén tò mò trong lòng, trầm giọng nhắc nhở.

- A... Đúng... Phải đi tiếp viện cho bọn họ mới được.

Bởi vì ban nãy qua ải thuận lợi, hơn nữa đã dự đoán được Sư Mang kia chắc chắn sẽ từ bỏ chuyện đuổi theo đại đội mà đuổi về nên Giang Nguyên đã thoáng buông lỏng hơn. Sau khi hấn hơi sững sốt một chút liền phục hồi tinh thần.

Tuy Sư Mang có lẽ sẽ cảm nhận được dị động của tình hình bên này mà chạy về, nhưng cũng không phải hành động mà giờ mấy người đang chờ đợi. Đột nhiên Cửu Vĩ nói:

- Các người không cần đi... Ta cảm thấy, mấy chục ngàn thước phía trước có một nhóm người đang tiến về phía này, nếu đoán không nhầm....

- A?

Nhìn theo hướng Cửu Vĩ chỉ, đó là vị trí cửa ra.

Xem ra, chắc chắn là đám Sư Mang đang chạy về rồi.

Mọi người cũng lập tức thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần bên Sư Mang không đuổi bắt đại đội Thiên Y viện thì ít nhất là đã đạt được mục đích.

- Nếu vậy, vậy chúng ta không cần vội nữa, chờ bọn họ đến...

Giờ thực lực đã tăng nhiều, hơn nữa còn xác định được mình có thể thoải mái tay chân, không cần bó tay bó chân như ban đầu, Giang Nguyên cũng bình tĩnh lại.

Đầu tiên bên mình đuổi theo bán sống bán chết, bây giờ cuối cùng cũng đến phiên chúng ta đợi quân địch mệt mỏi rồi tấn công rồi.

- Cái đó... Cửu Vĩ, cô nói tiếp đi...

Giang Nguyên đưa tay mò trong balo lấy ra một chai nước, sau khi đưa tới miệng nốc hai hớp lúc này mới sáng khoái nói.

- Năm đó để ổn định thế giới này... đảm bảo thế giới dưới đất này cũng không sụp đổ... Đồng thời, cũng để phòng ngừa nhân tộc lật lọng, bảo vệ đám hậu duệ kia của hấn...

- Braun để lại một món thần khí coi như chống đỡ...

- Thần khí?

Giang Nguyên nghe Cửu Vĩ nói vậy sắc mặt hơi đổi, đưa tay móc ra Thần Thú Bát, nói:

- Ở đây cũng có một Thần khí. Không biết có giống với cái này không?

Cửu Vĩ nhìn Thần Thú bát trong tay Giang Nguyên, mắt lóe lên tia cổ quái. Chín cái đuôi xù của nó nhẹ nhàng đung đưa đằng sau, nói:

- Cái này chưa được coi là Thần khí...

- Chưa được coi là Thần khí?

Giang Nguyên hơi sửng sốt, ngạc nhiên chỉ Thần Thú bát trong tay kinh ngạc nói:

- Cô nói đây không phải Thần khí?

- Dĩ nhiên là không phải...

Chính cái đuôi của Cửu Vĩ nhẹ nhàng lúc lắc:

- Đây chẳng qua chỉ là cái chén mà năm đó Braun thích nhất thôi...

- Chén?

- Đúng... Chén! Là một cái chén khá đặc biệt.

Cửu Vĩ cười gật đầu nói:

- Chén này mặc dù không được coi là thần khí, nhưng với yêu tộc mà nói cũng có thể miễn cưỡng được coi là Thần khí thứ cấp...

- Thần khí thứ cấp? Yêu tộc?

Giang nguyên bèn nhảy phát hiện ra thứ này, tò mò nhìn về phía Cửu Vĩ nói:

- Ý cô là chủng tộc của cô và sư tử Braun là yêu tộc? hông phải thú tộc sao?

- Á? Dĩ nhiên không phải... Ai tự xưng mình là thú chứ?

Đuôi của Cửu Vĩ chậm rãi lắc lư, nhìn Giang Nguyên nói:

- Yêu tộc chúng ta cùng với Nhân tộc các người đồng đẳng... Lẽ nào các người hoàn toàn không biết những chuyện này?

- Không biết...

Về mặt Giang Nguyên kỳ quái, liên tục lắc đầu, không ngờ sự việc lại như vậy. Hắn không tin Cửu Vĩ lại lừa mình trong chuyện như vậy. Nhưng vì sao trong kho tài liệu của Thiên Y viện không có bất kỳ ghi chép gì?

Cho dù là phong động Long Sơn này, rõ ràng thú tộc năm đó... Không, yêu tộc và nhân tộc từng có hiệp nghị; nhân tộc cũng biết rất rõ có thể giới dưới lòng đất này, nhưng lại không có bất kỳ thông tin nào lưu lại.

Nếu có chẳng qua chỉ là dặn dò hậu thế phải canh phòng phong động Long Sơn này, không cho ai ra cũng không để ai vào!

Rốt cuộc là tại sao?

Trong lòng Giang Nguyên càng thêm nghi ngờ, rõ ràng, Cửu Vĩ cũng không biết rõ rốt cuộc vì sao lại như vậy...

Cho nên, Giang Nguyên không dây dưa về vấn đề này nữa mà tiếp tục giơ Thần Thú bát trong tay mình, nói:

- Vậy cái này có tác dụng gì?

- Không có tác dụng gì đặc biệt... chẳng qua chỉ là bộ đồ ăn Braun sử dụng lâu dài, bị thần lực mấy ngàn năm của hắn xâm nhập, cho nên có một vài đặc hiệu mà thôi...

- Những đặc hiệu này đối với yêu tộc bình thường mà nói, hiệu quả miễn cưỡng cũng có thể coi không thua gì Thần khí...

- Khi ta chưa tỉnh lại, cần càng nhiều năng lượng, thứ này cũng chỉ có một chút tác dụng... Chỉ có thể mà thôi!

- Được rồi...

Giang Nguyên khẽ gật đầu, có Thần Thú bát lâu như vậy hẳn thực sự hiểu rất rõ. Cái bát này ngoại trừ có tác dụng với mấy Tế sư thú thần và một vài người đầu thú thì thực sự không có ảnh hưởng đặc biệt gì với người...

- Vậy mục đích cô đến đây là làm gì?

Cuối cùng Giang Nguyên cũng nghĩ đến một vấn đề tương đối thiết thực.

Cửu Vĩ nghe Giang Nguyên nói vậy, chín cái đuôi một lần nữa vung vẩy nhẹ, không chần chừ, nói thẳng:

- Giờ chúng ta gặp chút phiền phức... Cần Thần khí này, cho nên mục đích của ta tới đây là đem Thần khí này về...

- Đem thần khí này về?

Giang Nguyên nháy mắt một cái, sau đó gật đầu.

Đây là một chuyện tốt, ít nhất với nhân tộc mà nói là một chuyện tốt...

Mặc dù không biết uy lực của Thần khí này, nhưng chỉ cần nhìn hình ảnh là do vị thú thần sư tử kia lưu lại cho hậu duệ của mình, có thể ổn định thế giới không gian lớn thế này, hơn nữa còn bảo vệ những người đầu thú này không bị nhân tộc xâm nhập...

Vừa nghe cũng biết là một thứ kinh khủng. Với tình huống hiện tại, cứ để Cửu Vĩ mau chóng đưa đi là thỏa đáng nhất!

Chương 1233: Linh Tinh miện hạ

Lúc này hai Đại vu sư Poragu và Draco đang mặt đầy sùng kính nhìn sư giả đại nhân cùng vị thần thú đại nhân này trò chuyện, trong mắt tràn đầy nhún nhường cung kính cùng cuồng nhiệt... nhưng không dám chen ngang lấy một câu.

Đột nhiên xuất hiện một vị Thần thú chân chính, kể ra kể hứng phần và cuồng nhiệt nhất vẫn là những người hầu Thần thú thành kính bọn họ.

Mấy trăm năm qua, rất nhiều vụ sự bị người ta gọi là vụ sự man di, chỉ có thể dựa vào vài thần thuật và vinh quang ngày xưa mà Thần thú lưu lại để chống đỡ ở Châu Phi.

Họ không thể giống các thế lực khác, có thể tùy ý đi lại trong thiên hạ mà vẫn đảm bảo thực lực của bản thân!

Hai người lúc lần đầu gặp vị sứ giả đại nhân này còn nghĩ chẳng qua vị này chỉ may mắn, có được một vị thần thú chi linh nhận chủ thôi.

Nhưng bây giờ, hai người mới phát hiện, mình và cả Bộ lạc Vụ sự đều sai hoàn toàn rồi.

Vị Cửu Vĩ hồ trước mặt này không đơn giản là Thần thú chi linh, mà là một tồn tại Thần cấp cùng cấp bậc với Thần thú miện hạ năm đó.

Là đại vụ sự, dĩ nhiên hai người họ có tư cách đọc và tiếp nhận truyền thừa liên quan, biết rõ mặc dù Bộ lạc Vụ sự cung phụng rất nhiều vị Thần minh, nhưng vị Thần minh thực sự cung phụng chỉ có vị Thần minh tên “Braun” này, mà vị Thần minh này chỉ là một vị trong cả yêu tộc thôi.

Trong ghi chép cũng không nói rõ ràng nhưng hai vị Đại vụ sự hiểu rất rõ. Trong cả yêu thần tộc có rất nhiều tồn tại cùng cấp bậc Thần thú, có điều họ không thể nào đuổi kịp được mà thôi.

Vì vị Thần minh “Braun” này cho nên mới có thể có được Thú linh chi lực, biến hóa ra các loại thần thuật...

Vị Cửu Vĩ thiên hồ miện hạ trước mặt, với khí tức thần lực mạnh mẽ của cô ta, là những người hầu Thú thần truyền thừa trăm ngàn năm, dĩ nhiên họ có thể biết vị này là Thần minh thực sự.

Mặc dù có lẽ chỉ là một phân thân hoặc hình chiếu nhưng vẫn là một đại diện thần quyền không thể xâm phạm.

Cả cứ theo lời vị thần minh này, năm đó thần thú miện hạ thật sự không vứt bỏ những Thần duệ này, thậm chí còn hợp tác với các Thần minh khác, dùng Thần khí xây dựng thế giới dưới đất này làm nơi sinh tồn sinh sôi cho các thần duệ.

Hai vị Đại vu sư nhìn hai tay mình, trong mắt lóe lên vẻ bất đắc dĩ, rõ ràng sứ giả đại nhân đã lừa dối mình.

Hai tay mình đã dính máu tươi của Thần duệ...

Có điều, nếu vị Thần minh này và Sứ giả đại nhân có quan hệ tốt như vậy, hơn nữa Sứ giả đại nhân cũng là sứ giả cấp Thần thật sự, vậy thì mình chỉ phụng mệnh Sứ giả đại nhân hành sự, thần thú miện hạ hẳn sẽ không trách tội chứ?

Giang Nguyên vừa tùy ý liếc mắt nhìn hai vị Đại vu sư, liền biết được hai người đang suy nghĩ gì.

Hắn lập tức cười nói:

- Poragu, Draco... Đúng như lúc đầu hai người nói, chỉ là bất đắc dĩ thôi, dù sao Cửu Vĩ lúc chưa tỉnh... nếu không có hai người các ông, có lẽ tôi không thể nào chống đỡ được cho tới khi Cửu Vĩ tỉnh lại!

- Sứ giả đại nhân chớ có tự trách, hết thấy cũng là vì thần thú miện hạ, vì yêu thần tộc... Tôi nghĩ thần thú đại nhân cũng sẽ hiểu!

Hai vị Đại vu sư trên mặt càng thêm cung kính, trầm giọng nói...

- Ừm...

Giang Nguyên hài lòng gật đầu. Poragu và Draco này cũng không phải loại người cổ hủ. Dĩ nhiên, Cửu Vĩ xuất hiện vẫn có tác dụng mang tính quyết định. Chỉ cần Cửu Vĩ đứng về phía mình, hai Đại vu sư này sẽ không thể trở mặt.

Không lâu sau, Cửu Vĩ thản nhiên nhìn về phía lúc đầu đi đến, nói:

- Người bên đó đã tới...

- Đã tới?

Vẻ mặt Giang Nguyên hơi nghiêm lại, sau đó bật người dậy, không dám chậm trễ.

Có điều hẳn vừa mới bật người dậy thì hình như hơi mỉm cười. Với thực lực của mình bây giờ, hoàn toàn không cần lo lắng Sư Mang kia.

Hơn nữa giờ còn có Cửu Vĩ ở đây. Nếu Đại vu sư của Bộ lạc Vu sư đã nhận ra Cửu Vĩ tới, vậy thì đám huyết duệ Thú thần này có lẽ càng cảm nhận được mối phải.

Đám Poragu ở bên lúc này cũng không còn căng thẳng như lúc đầu mà hơi ngẩng đầu lên, giống như chó ỷ thế chủ, đứng sau lưng Giang Nguyên...

Lúc này Eve cũng vô cùng bình tĩnh. Vào đây lâu như vậy, dĩ nhiên cô cũng biết một chút tình hình. Với tình hình hiện tại, tạm thời không cần quá lo lắng.

Cơ thể Cửu Vĩ không thu lại, cứ như vậy đứng sau lưng Giang Nguyên, có điều cơ thể cao vài trượng đó quá bắt mắt khiến cho đám Sư Mang đang chạy tới từ xa đã nhìn thấy rõ.

Sau khi đến sát gần khoảng ngàn mét, sắc mặt Sư Mang đầy ngưng trọng. Gã có thể cảm nhận rõ bóng dáng to lớn phía trước cùng với khí tức phần lực dày đặc thuần khiết trên bóng dáng đó.

Sự rõ ràng nay tuy không quá mạnh mẽ nhưng cũng đủ khiến sâu trong lòng gã cũng toát lên sự kính phục và sợ hãi sâu đậm.

Đây là phân thân của Thần minh giáng lâm... Từ sau khi chư thần rời đi, trăm ngàn năm qua, duy chỉ có một vị Thần minh này một lần nữa giáng lâm đến thế giới này!

Những bóng dáng đó hình như không phải phụ thần, mà là một vị thần minh cường đại khác trong khi chép...

Nếu không phải phụ thần giáng lâm, cũng không phải Thần khí gì xuất hiện, điều này khiến Sư Mang hơi thất vọng.

Có điều bất kể đây là vị Thần minh nào giáng lâm cũng đều là chuyện cực lớn, có lợi vô hại với yêu tộc. Hơn nữa gã tin là Đại vương có lẽ cũng đã chạy về phía này.

Ma thú mà bọn họ đang cưỡi, vừa cảm nhận được cổ thần uy này, tứ chi bắt đầu run lên, sau khi bước lên trước được một đoạn thì không dám đi tiếp nữa, nằm bò trên mặt đất, cho dù đám người đầu thú có thúc như thế nào cũng vậy.

Sư Mang hít một hơi thật sâu, mạnh mẽ át chế kích động và nghi hoặc trong lòng, vẫy tay ra hiệu tất cả người đầu thú xuống ngựa, đi về phía trước.

Cho dù như thế nào, mình nhất định cũng sẽ là người đầu tiên chạy tới.

Sau khi chạy tới, hai mắt Sư Mang hơi khựng lại, vì gã thấy đứng trước phân thân vị Thần minh đó là đám nhân tộc đáng chết kia.

Dưới chân Sư Mang hơi chần chờ một chút, sau đó lại ngẩng đầu nhìn phân thân thần minh to lớn lẳng lặng nhìn mình. Gã cắn răng, chậm rãi bước tới.

Lúc gã đứng cách mọi người khoảng hơn mười thước liền quỳ một chân xuống lấy tay phủ ngực, cung kính nói: "

- Tiểu yêu Sư tộc Sư Mang, cung nghênh miện hạ giáng lâm...

Những người đầu báo, người đầu sói sau lưng Sư Mang cũng vội vàng làm theo, quỳ hai gối xuống đất, không dám ngẩng đầu lên, cung kính đồng thanh nói:

- Tiểu yêu cung nghênh miện hạ giáng lâm!

- Ừm... Người tên Sư Mang?

Cửu Vĩ gạt đầu, nhìn qua đám người đầu thú này, đôi mắt như hồng ngọc sau khi nhìn chăm chăm Sư Mang đang quỳ gối thì nhẹ nhàng chớp chớp, uy nghiêm nói:

- Trên người người còn mang ít huyết mạch của Hồ tộc ta...

- Miện hạ thần uy cuộn cuộn... Tổ mẫu đời thứ hai của tiểu yêu là Tam vĩ hồ...

Trong lòng Sư Mang khẽ vui mừng, ngẩng đầu cẩn thận nhìn Cửu Vĩ, cung kính nói:

- Không biết miện hạ tôn vị là...

- Ta là Tinh Linh Cửu Vĩ nhất tộc...

Cửu Vĩ hơi ngạo nghễ ngẩng đầu lên nói.

Nghe Cửu Vĩ nói vậy, hai mắt Sư Mang thoáng đông lại, sau đó càng khiêm nhường cúi đầu nói:

- Hóa ra đúng là Tinh Linh miện hạ... Yêu tộc dưới đất ta ngàn năm không gặp thượng thần, nhưng vẫn hiểu giáo huấn của phụ thần, trông mong có một ngày có thể một lần nữa nhìn thấy uy nghiêm thượng thần... Hôm nay đúng là may mắn của Sư Mang và yêu tộc, có thể gặp phân thân miện hạ giáng lâm!

- Ừm...

Cửu Vĩ nhìn bộ dạng hưng phấn cung kính của Sư Mang thì khẽ nhẹ nhàng gật đầu một cái, thở dài nói:

- Năm đó Braun thương hại các người, xây dựng thế giới dưới đất, chứa tạp huyết các tộc, dẫn sao huyết mạch cũng không thuần, tương lai các người cũng không thể nào hóa hình được.

- Bây giờ xem ra, không biết nên nói là tốt hay xấu... Chỉ ít đến giờ các người vẫn còn tiếp tục kéo dài...

Cửu Vĩ uy nghiêm nhìn những người đầu sói, người đầu báo và cả người đầu hồ ly đứng sau lưng Sư Mang, nhẹ nhàng lắc đầu nói:

- Đại vương của các người đâu?

Nghe Cửu Vĩ nói vậy, Sư Mang hơi chần chừ, giương mắt nhìn hai con mắt uy nghiêm của Cửu Vĩ, cùng với thần uy cuộn cuộn trên người phân thân, nuốt nước miếng một cái, vội vàng trả lời:

- Lúc này Đại vương vẫn đang ở vương cung... có điều...

- Có điều, chắc ông ấy cũng đã cảm nhận được thần uy của miện hạ, có lẽ đang đến đây...

Cửu Vĩ hài lòng gật đầu một cái, nói:

- Được... Vậy lần này ta chờ hắn đến!

- Vâng... Cần tuân chỉ dụ của miện hạ!

Sư Mang cung kính nói, sau đó vung tay về phía các thuộc hạ sau lưng, trầm giọng nói:

- Mau đứng hai bên miện hạ, chờ Đại vương đến.

Mấy chục tên người đầu thú vội vàng tiến lên, bảo vệ hai bên Cửu Vĩ. Nhưng nhìn thấy Giang Nguyên đứng trước Cửu Vĩ, trong mắt mấy tên người đầu thú này lóe lên tia địch ý, muốn tiến lên đuổi đám Giang Nguyên cách Cửu Vĩ một chút!

Lúc này hai mắt Sư Mang rũ xuống, giống như không chú ý đến tình hình hiện tại.

Hai vị Đại vu sư nhìn thấy động tác của đám người đầu thú này liền bày ra bộ dạng vệ sĩ trung thành, ngăn trước người đám người đầu thú này.

Lúc này hai vị Đại vu sư không có chút biểu hiện kính trọng những Thần duệ kia mà hoàn toàn bá phục Giang Nguyên.

Thấy động tác của đám người đầu thú này, đôi mắt đỏ máu của Cửu Vĩ khẽ lóe lên, lên tiếng nói:

- Dừng tay!

Sư Mang đứng bên nghe Cửu Vĩ lên tiếng chặn lại lúc này mới làm như hoàn hồn lại, tiến lên cung kính nói:

- Miện hạ, đám nhân tộc này xúc phạm tổ ước, xâm phạm thế giới dưới lòng đất của yêu tộc ta... Dựa theo tổ ước, sau khi tra rõ nguyên nhân sẽ bêu đầu hành hình!

Cửu Vĩ thấy bộ dạng này của Sư Mang liền lãnh đạm nói;

- Trong bốn người này, có một người là Huyết yêu... không thuộc về nhân tộc, hai người khác, là người hầu của Braun... Chẳng lẽ người không nhận ra sao?

- Người hầu phụ thần?

Sư Mang nghe thấy lời này rõ ràng hơi sửng sốt, nhìn về phía hai Đại vu sư đen thui, một lúc sau mới la lên thất thanh:

- Bọn họ là nhân tộc được truyền bá thần uy của phụ thần? Chẳng lẽ bọn họ vẫn còn tồn tại đến giờ?

- Đúng vậy... Ta đã xác nhận không nhầm đâu, bọn họ chính là người hầu nhân tộc của Braun, người nhận ra là tốt rồi!

Chương 1234: Thần sứ đại nhân

Sau khi xác nhận hai nhân tộc đen thui này chính là người hầu nhân tộc phụ thần trong truyền thuyết, dĩ nhiên Sư Mang không nói gì nữa mà dời tầm mắt về phía Giang Nguyên đứng chính giữa.

Thằng nhãi nhân tộc gian trá nhất này đã khiến gã chịu một thất bại cực lớn.

Nhưng nhìn thằng nhãi này đứng ở chính giữa nhất, hơn nữa còn đứng trước mặt Linh Tinh miện hạ, Sư Mang biết chuyện này có thể có chút không ổn, nhưng vẫn nhắm mắt muốn xác nhận xem thằng nhãi nhân tộc này có quan hệ như thế nào với Linh Tinh miện hạ.

Cửu Vĩ đã tỉnh lại dĩ nhiên có thể nhìn rõ suy nghĩ và dự định của Sư Mang. Đuôi sau lưng nó nhẹ nhàng lắc lư hai cái, liền trầm giọng nói:

- Giang Nguyên chính là nơi gửi gắm phân thân của ta, là Thần sứ của ta!

- Thần sứ?

Nhìn tên thanh niên nhân tộc luôn nở nụ cười đáng ghét đứng trước mặt Linh Tinh miện hạ, Sư Mang không kìm được nhe răng, nhưng lại cố gắng áp chế tiếng gầm nhẹ uy hiếp theo bản năng.

Nếu đối phương là Thần sứ vậy thì mình thật sự không có cách nào làm gì được đối phương.

Dựa theo những ghi chép mà tổ tiên lưu truyền, những Thần sứ được Thần minh coi trọng và che chở này thân phận và địa vị nhiều khi còn cao hơn các Thần duệ thuần huyết bình thường.

Đó là chưa nói, đối phương còn là nơi Linh Tinh miện hạ gửi gắm phân thân giáng lâm thế giới này. Một khi đắc tội đối phương tức là đắc tội Linh Tinh miện hạ...

Mặc dù Sư Mang không cam tâm nhưng cũng chỉ có thể thu liễm cảm xúc bất mãn của mình, cung kính đứng sang một bên không dám nói nhiều nữa.

Vốn lúc gã chạy tới còn nghĩ có thể có được vài lợi ích, nhưng lúc này thì cũng không có quá nhiều dự định khác nữa.

Vị miện hạ này không phải Thần minh sư tộc, mặc dù mình có một chút huyết thống Hồ tộc nhưng trong mắt vị miện hạ này cùng lắm chỉ thân cận hơn chút xíu mà thôi.

Huống hồ trông tình hình có vẻ vị Linh Tinh miện hạ này không có quá nhiều thiện cảm với hậu duệ tạp huyết, cho nên Sư Mang rất kính cẩn thu liễm chút thái độ không thân thiện kia của mình.

Bất kể thẳng nhãi nhân tộc kia có thái độ đối nghịch với mình hay không, thân phận của đối phương đã quyết định mình không thể làm gì được hắn rồi.

Đành đợi Đại vương tới, xác định rõ mục đích và thái độ của vị Thần minh giáng lâm này mới quyết định sau.

Trong lúc chờ đợi, một vài người đầu sư tử hoàng tộc dưới lòng đất xung quanh bắt đầu lục tục dẫn thuộc hạ hưng phấn chạy tới.

Cũng may trong đám người đầu thú này, hiện tại địa vị Sư Mang

vẫn đứng đầu. Dưới mệnh lệnh của Sư Mang, đám người đầu thú đều đứng ngay ngắn thành hàng, không hề hỗn loạn.

Giang Nguyên đứng trước mặt Cửu Vĩ, nhìn hơn một hai trăm người đầu thú đứng tụ tập xung quanh, trong mắt lóe lên tia kỳ lạ. Những người đầu thú này rõ ràng là sống xung quanh đây.

Hơn nữa những người dẫn đầu trong đó đều là người đầu sư tử. Xem ra trong thế giới dưới đất người đầu sư tử đứng đầu rồi.

Trong số hai ba trăm người đầu thú này, đại khái có khoảng bốn mươi người đầu sư tử. Kể ra trong tổng số người đầu thú ở dưới lòng đất này cũng không được coi là quá nhiều.

Nếu như thật sự quá nhiều, vậy thì nhân loại đúng là gặp phiền phức lớn rồi.

Lúc này, cuối cùng đội ngũ rút lui của Thiên Y viện cũng đã bình an đi tới gần cửa ra sơn cốc.

Hoàng Văn Hiên nhìn bóng tối sau lưng, trong mắt lộ ra tia cảm khái, cuối cùng đã thoát hiểm rồi.

Chỉ là nhớ đến gương mặt trẻ tuổi nhưng tràn đầy uy nghiêm kia, trong lòng Hoàng Văn Hiên lại cảm khái. Không biết vị này như thế nào, có bình yên thoát hiểm không?

Có điều, lúc này trong lòng Hoàng Văn Hiên không hề thoải mái. Ông biết nhóm người mình có thể bình yên rút lui tới nơi này, nhất định là vị kia dẫn mấy thuộc hạ toàn lực tranh thủ thời gian cho đại đội mình bên này.

Nếu không mình ở đây lâu như vậy, với tốc độ của đám người đầu thú kia thì đã đuổi được đến đây lâu rồi mới đứng.

Với năng lực của bốn người, muốn trì hoãn thời gian với một lượng lớn người đầu thú như vậy thì phải gian khổ và nguy hiểm nhường nào.

Mấy vị y sư nội viện lúc này cũng cùng cảm giác đồng thời quay đầu lại, nhìn sâu trong bóng tối, trong mắt đều lộ tia hy vọng và lo lắng.

- Đi thôi... tăng tốc một chút, mau tiến vào lối đi...

Hoàng Văn Hiên thấy những người phía trước bước chân đều chậm lại thì vội vàng thúc giục:

- Giờ vẫn chưa thực sự thoát hiểm. Chưa tới lúc để thương cảm đâu, đừng phụ sự cố gắng và... hy sinh Ủy viên thường vụ Giang đã làm cho mọi người!

- Ngoại viện chuẩn bị bắn nước xóa dấu vết...

Mọi người nghe Hoàng Văn Hiên ra lệnh thì một lần nữa tăng tốc độ, hy vọng đang ở phía trước. Tuy trong lòng họ thương cảm nhưng đúng như Hoàng Văn Hiên nói, mọi người không thể phụ lòng vị kia!

Tiểu đội quét dọn ngoại viện đã chuẩn bị sẵn, bắn đầu vừa rút lui vừa bắn nước xóa dấu vết để xóa bỏ khí tức đại đội lưu lại trong không khí.

Không lâu sau, mọi người đã tiến vào sơn cốc nhỏ kia.

Trong sơn cốc nhỏ lúc này vẫn yên tĩnh như khi đến, thậm chí ngay cả một con ma thú cũng không có. Mọi người hưng phấn lần lượt bò vào lối đi kia theo sự chỉ huy của Hoàng Văn Hiên.

- Cuối cùng cũng ra rồi...

Sau khi tiến vào lối đi tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, cho dù là y sĩ nội viện hay những cao thủ ngoại viện trên mặt đều lộ vẻ sống sót sau kiếp nạn.

Sau khi tiến vào nơi này, trong lối đi nhỏ hẹp thế này thì nguy hiểm đã giảm xuống rất thấp.

Cho dù là đám người đầu thú có đuổi theo thì trong lối đi hẹp này, mọi người cũng có thể ứng phó được.

Hoàng Văn Hiên thở phào một hơi, sau đó trầm giọng nói:

- Mau, tìm ký hiệu... xem thử những người rút lui trước có an toàn không!

Nghe vậy, mọi người giật mình, vội vàng tìm kiếm khắp nơi. Lúc đầu mọi người đã chuẩn bị sẵn để tử chiến nên cử hai thành viên mang theo tất cả tư liệu rút lui trước.

Nếu bọn họ đã bình yên rồi đi, tất nhiên sẽ để lại ký hiệu ở xung quanh đây.

- Ở đây, ở đây...

Đột nhiên một đội viên bắt đầu hưng phấn kêu lên.

Trong lòng Hoàng Văn Hiến vui mừng chạy đến xem. Quả nhiên, trên một vách động bên cạnh có người vẽ một ký hiệu ở bên trên.

- Chỉ có một người...

Nhìn ký hiệu, Hoàng Văn Hiến chán nản gật đầu một cái. Cho dù như thế nào, trong địa vực nguy hiểm như vậy, hai người đơn độc nhanh chóng đi vào, có một người có thể đến nơi an toàn đã không tệ lắm rồi.

Những người bên cạnh lúc này đều lộ tia xúc động. Vốn mọi người vẫn hơi hâm mộ hai người, dấu sao người rời đi trước tỷ lệ trở về an toàn vẫn lớn nhất.

Còn những người phía sau đã chuẩn bị sẵn để tử chiến.

Nhưng không ngờ, gần ba mươi người phía sau chỉ có vài người tử thương, còn hai người rút lui trước chỉ có một người trở về an toàn...

Chuyện số mệnh đúng là không thể nói rõ.

Nhưng, không ai chần chờ thêm nữa, dưới sự dẫn dắt của Hoàng Văn Hiến, mọi người tiếp tục chảy như diên đến cửa ra thật sự. Chỉ sau khi tiến vào cánh cửa kia, mọi người mới hoàn toàn thoát hiểm.

Đám Giang Nguyên đã chờ gần hai tiếng đồng hồ, có điều so với căng thẳng và chật vật rút lui lúc ban đầu, thậm chí còn liều mạng tấn công để kéo dài thời gian cho đại đội thì giờ đã có thể bình yên nghỉ ngơi, không cần lo lắng bị đuổi giết nữa. Giờ họ đã thoải mái

hơn rất nhiều rồi.

Hơi tính toán một chút, chỗ ở của vị Đại vương kia có lẽ là trung tâm của thế giới dưới lòng đất mới đúng. Giờ đã hơn hai tiếng đồng hồ vẫn chưa tới, xem ra phạm vi thế giới dưới lòng đất này không nhỏ.

Có điều, bây giờ Giang Nguyên cũng không để ý đến chuyện này. Nếu muốn biết, đến lúc đó hỏi Cửu Vĩ sẽ rõ.

Một kẻ từng tham gia xây dựng thế giới này dĩ nhiên phải hiểu rõ tình hình cả thế giới này trong lòng bàn tay rồi.

Lại hơn một giờ nữa, cái đuôi của Cửu Vĩ nhẹ nhàng đung đưa hai cái, Giang Nguyên cũng lập tức cảm nhận được biến hóa khí tức trong không gian yên tĩnh...

- Tới rồi...

Giang nguyên nhẹ nhàng hít một hơi, bây giờ rốt cuộc cũng đã được gặp vị vương giả của thế giới dưới lòng đất này rồi.

Với tình hình trước mắt xem ra giờ Cửu Vĩ đã có thể nắm toàn bộ cục diện trong tay, nhưng Giang Nguyên hiểu rất rõ, vị Đại vương Kim sư kia mới thật sự là người có khả năng quyết định hầu hết mọi chuyện.

Từ những việc mà vị Đại vương Kim sư này làm mấy năm nay, thậm chí là đã bắt đầu khai thông bố cục với Lý Nguyên Bản từ mấy chục năm trước, chỉ e đây không phải là một kẻ an phận.

Một vị đại vương đã tâm bình như vậy, đối mặt với một Cửu Vĩ từng có thân phận Thần minh, sẽ hoàn toàn tuân mệnh hay không vẫn còn là một ẩn số không nhỏ.

Không lâu sau, tất cả đám người đầu thú đang đứng xếp hàng chờ lúc này cũng bắt đầu hơi ồn ào, rõ ràng, họ cũng đã cảm nhận được đại đội phía trước đang tới.

Nhìn hơn trăm kỵ binh từ phía xa lao tới, mặt dù trước mắt tối mờ nhưng Giang Nguyên vẫn vô cùng chấn động.

Khí thế của đội ngũ này vượt xa mấy chục kỵ binh Sư Mang dẫn dắt.

Chỉ cần nhìn hành động chỉnh tề xuống ngựa, xếp hàng bước nhanh đi về phía trước của họ cũng biết họ không dễ dàng đối phó.

Người đầu sư tử đáng người cao lớn hùng tráng đầy khí tức uy nghiêm đi trước tiên, quanh người là lông vàng rực rỡ kia vừa nhìn đã biết là một kẻ không dễ đối phó.

Giang Nguyên nhìn vượt qua người đầu sư tử này, khi hắn thấy một người đầu hồ ly râu tóc hoa râm mặc trường bào màu đen đứng sau lưng gã thì hai đồng tử khẽ co lại.

Vì hắn bất ngờ nhìn thấy, sau lưng người đầu hồ ly kia dường như có hai cái đuôi thật dài đang chậm rãi đong đưa trong trường bào...

- Cung nghênh Đại vương...

Rất nhiều người đầu thú đứng xếp hàng bên cạnh thấy người đầu sư tử này tiến vào những người đầu sư tử đứng đầu tiên đều đồng loạt đưa tay phủ ngực cúi người xuống, còn đám người đầu sói, người đầu báo đứng sau lưng họ đều quỳ một gối, cúi người xuống đồng loạt kêu lên.

Sau tiếng kêu đồng loạt này, người đầu sư tử kia chỉ khẽ gật đầu đáp lễ, sau đó ngẩng đầu nhìn bóng dáng cao ngất của Cửu Vĩ ở phía trước tiếp tục bước tới.

Cho đến khi cách Cửu Vĩ khoảng mười thước, trong đôi mắt uy nghiêm của người đầu sư tử mới mơ hồ lộ ra vẻ kích động, một tay phủ ngực, quỳ một chân xuống, trầm giọng nói:

- Sư tộc Sư Khung tham kiến Linh Tinh miện hạ! Chúc Linh Tinh miện hạ thần vận xương long, uy trạch vô biên!

Cửu Vĩ hơi cúi đầu nhìn người đầu sư tử vô cùng hùng tráng trước mặt, chậm rãi gật đầu nói:

- Không tệ, thân là tạp huyết mà có thể ngưng luyện thần lực đến mức này, không tệ!

Chương 1235: Kế hoạch Thần quang

Đội thám hiểm Phong động Long Sơn trở về khiến căn cứ phong động hỗn loạn.

- Lấy danh nghĩa Ủy viên Hội đồng Thiên Y viện của Hoàng Văn Hiên tôi, khởi động cảnh giới cấp 2...

Sau khi Hoàng Văn Hiên ra khỏi động, mệnh lệnh đầu tiên là nâng cao mức cảnh giới.

Dưới mệnh lệnh của Hoàng Văn Hiên, căn cứ phong động trong trầm dậm lập tức khởi động.

Trong phòng tổng chỉ huy căn cứ, tất cả các thành viên trực chiến vào vị trí trong một phút, vô số công cụ tác chiến trong các lối đi của phong động được kích hoạt.

Ở lối ra của lối đi, vô số súng máy hạng nặng, máy bắn laser trong những kiến trúc xung quanh chậm rãi thò ra, bao vây hoàn toàn lối ra.

Ba viên đạn tự hành và căn cứ pháo binh, có một phần ba hòng bắn đạn tự hành đã được mở ra. Vô số những viên đạn lớn đã bị lột lớp vỏ đưa ra ngoài. Tất cả vị trí mục tiêu chỉ có một, đó chính là lối ra phong động ở ngay trung tâm.

Dựa vào căn cứ cửa ra của lối ra phong động, những thành viên rút lui đang nhanh chóng đi trên các lối đi, mấy trăm trực thăng cũng đang nhanh chóng cất cánh, bắt đầu đưa những thành viên đội thám hiểm rút lui.

Trong phòng tổng chỉ huy, một vị tướng quân uy nghiêm mặc trang phục thiếu tướng hơn năm mươi tuổi ngồi ở chỗ cao nhất, mặt mũi nghiêm túc nhìn màn ảnh lớn trước mặt đang phát mười mấy hình ảnh.

Cho tới khi nhìn vào chính giữa màn ảnh, thấy ba chiếc trực thăng đã đưa toàn bộ đội thám hiểm lên, chậm rãi cất cánh rời đi, lúc

này mới trầm giọng nói:

- Tình hình các nơi như thế nào?
- Phòng giám sát nội bộ... Tất cả bình thường...

Lúc này, hình ảnh đầu tiên lóe lên, khuôn mặt của cụ già mấy năm nay luôn trú đóng ở nơi sâu nhất trong phong động hiện lên trên màn hình chính giữa nhất, vẻ mặt ôn hòa an tường.

Nhìn thấy ông cụ, vị tướng quân này cúi đầu hành lễ theo bản năng.

Là quan chỉ huy cao nhất trong căn cứ này, ông là một trong số ít người biết được thân phận và tình hình của ông cụ này.

- Bộ phận phòng ngự lối đi đã vào vị trí, các hạng mục phòng ngự đều đã được khởi động, phòng giám sát lối đi rút lui bình thường!

Một giọng nói khác lập tức nói.

- Bộ phận phòng ngự lối ra đã vào vị trí, các hạng mục phòng ngự đều đã được khởi động!

- Bộ phận phòng ngự vòng ngoài đã vào vị trí, toàn bộ đội quân phòng ngự đã vào vị trí!

- Nhóm tấn công chuẩn xác đã vào vị trí. Hai cự pháo đạn tự hành cấp hai đã chuẩn bị xong!

- Đại đội Ưng Kích đã vào vị trí. Một trung đội đã vào vị trí bắt đầu tiến hành tuần hàng, hai trung đội đã chờ lệnh xong!

Tướng quân hài lòng gật đầu một cái, sau đó trầm giọng nói:

- Thông báo quân khu vòng ngoài nâng cao cảnh giác, bất cứ lúc nào cũng có thể khởi động kế hoạch di tản tập đạn thật!

Sau khi tất cả những mệnh lệnh này thực hiện xong, lúc này tướng quân mới thở phào nhẹ nhõm, nhìn chăm chú những số liệu trên màn hình lớn. Ông tiếp nhận vị trí quan chỉ huy căn cứ nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên nhận được mệnh lệnh cảnh giới cấp 2

khiến ông không thể không thận trọng.

Mà lúc này đây, Hoàng Văn Hiến đã thuận lợi rút lui ngòai trên trực thăng đang kết nối video chat với phòng làm việc của viện trưởng.

- Cái gì? Giang Nguyên dẫn hai Đại vu sư cùng Hầu tước Eve chặn hậu cho mọi người, không rõ sống chết?

Từ Khải Liễu đang ở trong viện chờ phân tích tình báo của Ban tình báo lúc này đang biến sắc nhìn Hoàng Văn Hiến trước mặt, trầm giọng nói:

- Rốt cuộc tình hình trong đó như thế nào?

- Cực kỳ nguy hiểm... Trong đó có một nhóm sinh vật có trí khôn cường đại...

Nghe vậy, sắc mặt Từ Khải Liễu một lần nữa trầm xuống, sau đó trầm giọng nói:

- Triệu tập hội nghị Hội đồng viện khẩn cấp, yêu cầu Ban tình báo mau chóng đưa báo cáo phân tích lên!

So với không khí căng thẳng bên ngoài thế giới phong động, thế giới dưới lòng đất đã thoải mái hơn hành động giỡng cung bạt kiếm truy kích ban đầu rất nhiều.

Giang Nguyên đứng đó, nhìn vị Đại vương kim sư trên người tràn đầy khí tức khó lường kia quỳ lạy trước mặt mình. À... không, là quỳ lạy trước mặt Cửu Vĩ, tâm trạng tương đối tốt.

Có điều vẫn còn chút nặng nề. Giờ trên căn bản hắc đã ổn định ở thực lực thiên giai cấp 2 trở lên. Trong tình huống không dùng tới các loại kỹ năng đã hoàn toàn có thể không cần phải sợ hãi những tồn tại cấp bậc như Sư Mang nữa.

Nhưng giờ nhìn vị Đại vương kim sư này, trong lòng Giang Nguyên vẫn hơi toát mồ hôi lạnh.

Bởi vì năng lực thần thức của hắc không cách nào phán đoán được thực lực đối phương. Cho dù là người đầu hồ ly mặc áo bào đen sau lưng Đại vương kim sư, Giang Nguyên vẫn tự nhận mình

không thể nhìn thấu.

- Hồ tộc Hồ Mục... Ra mắt Tổ thần...

So với Đại vương kim sư hơi kích động, người đầu hồ ly sau lưng gã lúc này lệ nóng doanh trùng, trực tiếp lạy phục dưới đất nức nở nói.

Cửu Vĩ nhìn người đầu hồ ly lạy phục dưới đất kia cùng hai cái đuôi sau lưng y, lúc này hai mắt đỏ máu của nó cũng không nén được cơn ba động nhè nhẹ, nói:

- Có lẽ người là con cháu của Hồ Diệu...

- Bẩm báo Tổ thần... Hồ Mục chính là đích tôn đời thứ bảy của Diệu tổ...

Cửu Vĩ chậm rãi gật đầu nói:

- Năm đó Hồ Diệu cũng được coi là kỳ tài xuất chúng trong tạp huyết nhất tộc. Đáng tiếc cuối cùng khi rèn luyện huyết mạch vẫn còn một tia tạp huyết không thể thành công... Lúc ấy toàn tộc trên dưới rất tiếc nuối...

- Có điều, nhiều năm như vậy rồi, có thể nhìn thấy con cháu của hãn giở đã có thể ngưng luyện đuôi thứ hai, đúng là không tệ...

Cửu Vĩ thở dài, nói:

- Tất cả đứng lên đi...

- Tạ tổ thần...

Sau khi tất cả người đầu thú đứng dậy, Đại vương kim sư kia nhìn Giang Nguyên đứng trước người Cửu Vĩ, trong mắt lóe lên tia lãnh đạm rồi cung kính nói với Cửu Vĩ:

- Miện hạ giáng lâm, trong lúc vội vàng chưa có sự chuẩn bị, vẫn mong miện hạ di giá vương cung, để chúng tôi có thể hầu hạ bên cạnh!

- Ừm.... Được!

Cửu Vĩ khẽ gật đầu nói.

Sau khi sắp xếp xong, Cửu Vĩ liền thu lại hình ảnh của cô, một lần nữa phụ lên hình xăm của Giang Nguyên.

Mặc dù cô đã giải xong phong ấn, nhưng chẳng a chỉ là phân thân giáng lâm, cho dù là bây giờ chẳng qua cũng chỉ miễn cưỡng dựa vào năng lượng đầy đủ mà Giang Nguyên tích lũy, giúp cô có thể hoàn toàn tỉnh lại mà thôi.

Cô hoàn toàn không thể có đủ năng lượng để rời khỏi Giang Nguyên, duy trì sự tồn tại độc lập của bản thân.

Rất nhiều người đầu thú nhìn thấy Cửu Vĩ liếm hình trên người Giang Nguyên thì vẻ mặt rất kỳ quái. Một vài người đầu sư tử hoàng tộc nhìn chằm chằm Giang Nguyên, hận không thể dùng ánh mắt nuốt sống Giang Nguyên.

Giang Nguyên không thèm để ý những ánh mắt như vậy, chỉ lơ đãng nhìn Đại vương kim sư và Hồ Mục khiến hần vô cùng kiêng kỵ trước mặt.

Giang Nguyên nhìn gương mặt đầy lạnh nhạt của hai người này, trong lòng một lần nữa căng thẳng...

Hai gã to đầu này không dễ đối phó đâu...

Có điều còn may, dựa vào thần uy của Cửu Vĩ, không ai dám bất kính với Giang Nguyên, hần cũng dính được không ít hào quang. Dưới lời mời cung kính của đám người đầu thú, hần thuận lợi cưỡi ma thú dẫn theo hai Đại vu sư và Eve trở về vương cung của Đại vương kim sư dưới sự hộ tống của đám kỵ sĩ ma thú.

Mấy người ngồi trên ma thú nhìn đám người đầu thú hộ vệ xung quanh, lúc này khuôn mặt Eve vẫn đầy xúc động.

Mấy tiếng đồng hồ trước còn đánh nhau chết đi sống lại, giờ đột nhiên đám người mình lại trở thành thượng khách được tôn sùng, mặc dù chức danh thượng khách này vẫn còn hơi lung lay, bất cứ lúc nào cũng có thể bị lật ngả lần nữa, nhưng dù sao cũng phải nói là an nhàn hơn so với trước đó rất nhiều.

- Em nói này, sao anh không mời... mời cái... Cửu Vĩ đại thần kia ra sớm sớm?

Lần đầu tiên Eve thật sự nhàn nhã thưởng thức phong cảnh xung quanh, vừa nhìn Giang Nguyên hiểu kỳ nói.

- Không ra được...

Giang Nguyên nhún vai một cái, mặt đầy bất đắc dĩ nói:

- Em tưởng anh muốn đánh nhau ra thế này à? Ban này không phải em không nhìn thấy, đến phút cuối cùng không còn cách nào khác anh mới phải liều mạng một phen, mời vị này ra...

- Được rồi...

Nhớ đến ba viên đan dược giá trị rõ ràng không hề rẻ kia và tình hình Giang Nguyên lúc đó, Eve cũng chỉ có thể lý giải gật đầu.

Lúc này, hai vị Đại vu sư thì mặt đầy ung dung hưng phấn.

Là đại vu sư của Bộ lạc Vu sư hầu hạ thần thú trăm ngàn năm, hai người bọn họ đã trở thành những người duy nhất trong những năm gần đây nhìn thấy Thần minh thực sự. Vinh dự này không nói sau này không ai có, mà ít nhất là chuyện ngàn năm có một.

Đại vương kim sư Sư Khung và Hồ Mục lúc này đang cười ma thú đi phía trước đội ngũ, cách đám Giang Nguyên được nhiều kỵ sĩ hộ vệ hơn trăm thước.

Hồ Mục quay đầu nhìn đám Giang Nguyên phía sau, thấy mấy người ai nấy mặt mũi cũng ung dung thoải mái nhìn ngắm xung quanh rồi tán gẫu, lúc này mới thấp giọng ghé sát bên cạnh Sư Khung nói:

- Đại vương... miện hạ giáng lâm... nhưng lại trùng hợp giáng lâm lên người kẻ trấn thủ... Chuyện này chỉ e có chút đáng nghi!

- Ừm...

Sư Khung chậm rãi gật đầu một cái, trong đôi mắt sư tử trấn nhiếp người khác lóe lên tia tư lự, lãnh đạm nói:

- Cho dù thế nào, miện hạ giáng lâm là vị Thần minh đầu tiên giáng lâm sau khi phụ thần rời đi ngàn năm trước.. Chúng ta buộc phải lĩnh ngộ thần chỉ xong, coi tình hình hăng định!

- Nếu lần này Linh Tinh miện hạ giáng lâm, chứng tỏ chư thần giới yêu thần chúng ta sẽ trở về thế gian, vậy thì yêu thần nhất tộc ta lại một lần nữa trở về thời thịnh thế, không cần kiêng kỵ đám người trấn thủ nhân tộc này nữa...

Nói đến đây, trong mắt Sư Khung lóe lên tia kích động, nói:

- Nếu chư thần trở về, vậy chúng ta càng có khả năng luyện lại huyết mạch...

Nghe thấy vậy, trên mặt Hồ Mục cũng khó giấu vẻ kích động, gật đầu liên tục. Có điều thân là hồ tộc, trước nay luôn mưu mẹo nghĩ nhiều, vẫn trầm giọng nhắc nhở:

- Nhưng tất cả mọi chuyện cũng phải lĩnh ngộ thần chỉ xong mới có thể chắc chắn.

- Hơn nữa lần này lại liên quan đến người trấn thủ nhân tộc, chúng ta nhất định phải cẩn thận hơn... Dẫu sao... Kế hoạch Thần quang của chúng ta cũng đã bắt đầu...

Sư Khung chậm rãi gật đầu, lạnh giọng nói:

- Dù nói thế nào, miện hạ giáng lâm vẫn là chuyện tốt của chúng ta... Mấy người kia nhớ trông chặt. Lần này Sư Mang để cho đám nhân tộc kia chạy ra ngoài, tất nhiên sẽ tạo ra ảnh hưởng cho kế hoạch Thần quang của chúng ta... Nhưng cho dù như thế nào, nếu chư thần trở về thì dĩ nhiên kế hoạch Thần quang này cũng không cần thiết nữa...

- Nhưng nếu không phải... vậy thì chúng ta nhất định phải thảo luận kỹ hơn...

- Từ lúc yêu tộc tiến vào lòng đất, yêu tộc ta đã khao khát trở về dưới ánh quang minh, đã đợi rất nhiều lắm rồi... Nếu miện hạ không đem tin tốt đến cho chúng ta thì đành phải dựa vào sự cố gắng của bản thân chúng ta vậy!

- Nhân tộc đã chiếm đoạt trời đất quá lâu rồi...

Nói đến đây, trong mắt Sư Khung bắn ra hàn quang...

Lúc này sắc mặt Hồ Mục cũng lạnh lùng, nghiêm nghị gật đầu.

- Linh Tinh miện hạ dù sao cũng là Tổ thần hồ tộc người... Hồ Mục người phải thân cận hầu hạ nhiều hơn, có hiểu không?

- Vâng... Đại vương!

Chương 1236: Thú vương cung

Lúc này, Lý Nguyên Bản bị đám kỳ sĩ ma thú trông chừng trong động đang vô cùng bất an đi qua đi lại trong hang đá.

Mười cao thủ dưới tay lão lúc này ai nấy đều sắc mặt âm trầm ngồi trong góc thạch động, chỉ thỉnh thoảng nhìn về phía Lý Nguyên Bản nhưng không có ai nói gì.

Là nhân tộc bị bán yêu hóa, lúc này Lý Nguyên Bản cũng cảm nhận được cỗ khí tức thần lực khiến người ta vô cùng chấn động kia.

Nhìn bộ dạng Sư Mang hưng phấn rời đi, trong nháy mắt Lý Nguyên Bản ý thức được, đám yêu tộc này chắc chắn đã xảy ra chuyện gì đó rất lớn.

Ngắm lại đám Giang Nguyên và người của Thiên Y viện đang còn chạy thực mạng bên ngoài, trong lòng Lý Nguyên Bản cảm giác có hàng loạt điều không ổn.

Đang lúc lo lắng, Sư Mang từ bên ngoài sải bước đi vào.

- Thần minh nào giáng lâm?

Sư Mang được cho quay về đưa Lý Nguyên Bản đến vương cung. Lão sững sờ nhìn Sư Mang trước mặt, kinh ngạc nói:

- Thần minh của các người sao?

- Đúng... Tổ thần Hồ tộc Linh Tinh miện hạ giáng lâm...

Sư Mang không kìm được nhìn Lý Nguyên Bản nói:

- Đại vương bảo ta đưa người đi vương cung, chờ triệu kiến của ông ấy!

Sau khi dứt lời lại nhìn mấy cao thủ nhân tộc bên cạnh, hừ giọng nói:

- Bảo đám các người cũng đi cùng... Ở đây đừng có chạy lung tung, nếu không để người khác nhìn thấy, bọn chúng không ngại ném thử mùi vị thịt người đâu!

Lý Nguyên Bản nhú chặt mày phất tay, tỏ ý bảo mọi người đi theo sau, vừa đi trong lòng vừa lộ ra chút bất an.

Thần minh yêu tộc rốt cuộc là tồn tại gì? Trong cổ khí tức kia, lão cảm nhận được một cảm giác kính sợ xuất phát từ đáy lòng.

Vốn với lão mà nói, giờ yêu tộc càng mạnh càng tốt, nhưng nghĩ lại thì thấy lần này Thần minh giáng lâm sao mà trùng hợp đến thế.

Cuocoic cùng, lão chần chừ hỏi Sư Mang:

- Thần minh của các người có lẽ không liên quan gì đám người trấn thủ kia chứ?

Sư Mang đang thiếu kiên nhẫn đi trước nghe thấy chút bất an mơ hồ trong giọng nói của Lý Nguyên Bản thì cuối cùng cũng quay đầu lại, nhìn chằm chằm Lý Nguyên Bản, nhe răng cười phá lên.

- Không liên quan? Sao lại không liên quan?

Nhìn tia phiền muộn lóe lên trong mắt Lý Nguyên Bản, Sư Mang vốn đang phiền não đột nhiên thấy khá hơn, đắc ý cười lớn:

- Cái tên người trấn thủ nhân tộc Giang Nguyên đó, chính là Thần sứ của Linh Tinh miện hạ...

Sau khi dứt lời thì gã không thèm để ý đến sắc mặt bỗng nhiên xanh xám của Lý Nguyên Bản nữa, cười haha thúc ma thú đi về phía trước...

Giờ phải mau chóng chạy đến vương cung, không biết lần này Linh Tinh miện hạ quay lại thế gian rốt cuộc là đem tin tức gì tới!

Đi một lúc, mọi người dần đi vào một lòng chảo cực lớn. Dưới đáy của lòng chảo với nhãn lực cực kỳ tinh tường của Giang Nguyên mà vẫn không hề nhìn thấy được bờ.

Trên đường, thậm chí mọi người dần dần nhìn thấy các ngôi nhà đá.

Những ngôi nhà đá này phần lớn đều xây gần nguồn nước, thỉnh thoảng trước vài ngôi nhà đá còn thấy những thứ giống như giếng nước.

Nếu không phải thoáng nhìn thấy vài phụ nữ đầu thú mặc đồ da thú và vài đứa trẻ đầu thú xuất hiện trước nhà đá, lúc này Giang Nguyên còn tưởng cảnh tượng này là của một khu vực đẳng sau dãy núi hẻo lánh.

Cuối cùng, không lâu sau, trong bóng tối dày đặc phía trước bắt đầu có chút ánh lửa.

Mọi người đi đến gần ánh lửa, lúc này Giang Nguyên mới nhìn thấy phía trước là một tòa cung điện tương đối khổng lồ.

Mặc dù cung điện này chẳng qua chỉ là một tòa thành bằng đá, bên ngoài trông u ám, nhưng cộng thêm một có thêm một con sông hồ thành rộng chừng năm sáu nước bao quanh bức tường thành cao chừng ba bốn chục thước. Diện tích của cung điện khổng lồ này khoảng hơn ngàn mẫu.

Trước cổng cung điện khổng lồ cùng với trên tường thành, từng hàng chấu lửa hừng hực cháy, chiếu sáng một mảng xung quanh.

Có điều, lúc này nhìn cung điện giống như lâu đài cổ Châu Âu, Giang Nguyên không kìm được nhìn về phía Eve bên cạnh, nhún vai nói:

- Cảm thấy thế nào?

Eve tùy ý nhìn Giang Nguyên, biết ý Giang Nguyên...

- Chẳng sao cả... Mặc dù bọn em cũng thích môi trường tăm tối, nhưng cái này với lâu đài của bọn hoàn toàn là hai phong cách khác nhau...

Dưới ánh lửa chiếu sáng một mảng tường thành u tối, Eve lắc đầu, trong mắt lóe lên tia kinh dị, chậm rãi nói:

- Nếu bên trong cũng vậy thì tương đối đáng sợ!

Giang Nguyên nhẹ nhàng gạt đầu một cái.

Không ai chú ý đến những gì hai người nói, nhưng sau khi Giang Nguyên thực sự bước vào trong cung điện mới thoáng thở phào.

Mặc dù cung điện này là một tòa thành đá, nhưng trang trí bên trong cũng không tệ. Trên tường là các loại bích họa thần thú, còn trên trần nhà của lối đi có vài cây đuốc hoặc vài viên minh châu dạng đá dạ quang chiếu sáng.

Dưới ánh sáng của đuốc hoặc châu quang này, có một vài bình hoa và tượng điêu khắc tinh xảo tô điểm thêm không gian.

Cũng không đơn thuần là chủ nghĩa thực dụng, điều này khiến Giang Nguyên an tâm hơn nhiều.

Một chủng tộc lớn mạnh khổ cực dưới lòng đất ngàn năm, giờ rõ ràng đang lộ ra suy nghĩ và ý định quay trở về thế giới mặt đất.

Nếu cung điện này chỉ mang chủ nghĩa thực dụng đơn thuần, không có bất kỳ trang trí văn minh nào, vậy thì đây sẽ là một chuyện cực kỳ đáng sợ.

Nó sẽ nói rõ một điều, chủng tộc này đã dồn tất cả tinh lực vào chuyện nào đó đặc biệt quan trọng.

Có điều, thật may, hình như không phải như vậy!

Sau khi vào cung điện, rõ ràng vị Đại vương kim sư và Hồ Mục kia không vội vàng giao lưu với thần sứ hẳn. Họ chỉ gạt đầu với một cung nữ đầu mèo mặc đồ lụa mỏng màu trắng.

- Thần sứ đại nhân đường xá vất vả, chúng ta đã chuẩn bị xong

nước thơm, mời các vị đại nhân tắm rửa thay quần áo rồi nghỉ ngơi!

- Sao em có cảm giác cứ như bắt rùa trong hũ vậy...

Đi theo miêu nữ này vào trong cung điện hai vị Đại vu sư tò mò hết nhìn đông tới nhìn tây, Eve thì cảm thấy căng thẳng.

Giang Nguyên nhún vai, nói:

- Cũng không đến nỗi đâu, trước khi họ biết được ý định thật sự của Cửu Vĩ tuyệt đối sẽ không dám làm gì chúng ta đâu...

- Có lẽ cũng sắp biết rồi...

Cặp mắt xinh đẹp của Eve khẽ lóe lên hai cái, thấp giọng cười nói.

- Biết thì tính sau, ít nhất bọn họ có dám không nghe theo lời Cửu Vĩ hay không còn khó nói... Cho dù thế nào, chúng ta cũng tắm trước cái đã... Mấy ngày liền không được tắm, anh cảm thấy nếu còn không tắm nữa chắc anh phát điên mất!

Giang Nguyên mỉm cười nói.

- Đúng, bọn họ đã chuẩn bị xong nước thơm rồi...

- Có điều, nước thơm này... Nếu nói về mặt ngữ nghĩa, sao em có cảm giác giống như muốn nấu chúng ta vậy...

- Haizz... Văn hóa Trung Quốc quá rộng lớn tinh thâm, ngôn ngữ chữ viết cũng thế... Em phải còn phải học nhiều vào...

Giang Nguyên dạy dỗ:

- Nếu không, cũng rất dễ hiểu sai, tự mình dọa mình...

- Yên tâm đi, thoải mái tắm rửa, thay bộ đồ sạch sẽ rồi chúng ta cùng tán dóc với họ...

Những người đầu thú này sắp xếp rất thỏa đáng. Họ dẫn bốn người vào trong một cung điện loại nhỏ yên tĩnh. Cung điện này ngoại trừ một đại sảnh ra, còn có mấy căn phòng lớn xếp thành

dây.

Eve gật đầu một cái, mỗi người tiến vào một gian phòng. Giang Nguyên tiện quan sát một chút, giường và đồ dùng hàng ngày trong phòng cũng tương đối tinh xảo, cũng không phải làm bằng da thú mà là chế phẩm làm từ sợi bông.

Mặc dù trông có vẻ xù xì, nhưng so với hoàn cảnh ở thế giới dưới đất thì thế này đã khiến Giang Nguyên tương đối bất ngờ.

- Xem ra thế giới dưới đất cũng có thể sản xuất ra các loại sợi bông, không ngờ sản vật ở đây lại phong phú đến vậy...

Giang Nguyên đưa tay nhẹ nhàng sờ ga trải giường, cảm nhận độ thoải mái bên trên rồi nhẹ nhàng gật đầu. Xem ra cuộc sống ngàn năm nay của đám người đầu thú này cũng không khổ sở quá.

Bước vào trong nhà vệ sinh, bên trong rộng ít nhất hai mươi mét vuông, các dụng cụ để tắm rửa đều đầy đủ, hơn nữa còn có một hồ nước nóng hổi. Ở một góc tường bên cạnh còn có nước nóng không ngừng chảy vào.

Trên mặt nước, thậm chí còn có cánh hoa màu trắng màu vàng trôi nhẹ, ngửi một cái thì thấy trong phòng tràn đầy mùi thơm nhẹ nhàng.

Giang Nguyên tiện tay khoát nước, cảm nhận nhiệt độ vừa phải thì mỉm cười...

Đúng là nước thơm... Xem ra vị Đại vương kim sư này không phải kiểu người không biết hưởng thụ!

Giang Nguyên không lo lắng những người đầu thú này sẽ làm trò quỷ gì.

Hắn yên tâm cởi quần áo, dùng các loại sữa tắm thực vật sản xuất dưới lòng đất này chà rửa cơ thể một lượt, cho tới khi toàn thân đều sạch sẽ thoải mái thì mới hài lòng dùng khăn lông lau sạch nước, thay bộ đồ tắm trong ba lô.

Sau khi hắn tắm rửa xong đi ra ngoài thì thấy hai Đại vu sư đã ngồi trong đại sảnh chờ mình.

Với hai người bọn họ mà nói một năm còn hiếm khi tắm một lần.

Sau khi đến Trung Quốc họ mới hơi chú ý đến chuyện vệ sinh, nhưng cũng khoảng một tuần tắm một lần.

Mấy ngày nay họ không tắm hoàn toàn không có chút vấn đề gì.

Nhưng nghĩ lát nữa sẽ cùng Thần minh và các thần duệ tạp huyết nói chuyện, hai vị Đại vu sư này vẫn nghiêm túc tắm rửa một lượt.

Dĩ nhiên, cái gọi là nghiêm túc, cũng chỉ là tùy tiện ngâm một chút, sau đó trát xà bông thơm lên một lượt đã coi như tương đối nề mặt rồi.

Eve thì hơi tốn thời gian hơn một chút, có điều khoảng mười mấy phút sau cũng đã xuất hiện trước mặt mọi người.

Giống như đã sớm chuẩn bị, đợi bốn người ngồi vào chỗ mình trong phòng khách, miêu nữ kia liền kính cẩn đưa mấy ly trà đến.

Trà của thế giới dưới lòng đất Giang Nguyên hơi tò mò, bưng ly trà đưa lên trước mũi ngửi một cái, lại tùy ý nhấp một miếng, mới phát hiện trà ở đây không khác trà trên mặt đất lắm.

Đặt ly trà trong tay muốn, Giang Nguyên còn đang định nói thì thấy một bóng dáng mặc trường bào màu đen đang chậm rãi bước vào phòng khách này...

Chương 1237: Hồ Mục thăm dò

- A? Hồ Mục các hạ muốn cầu kiến Linh Tinh miện hạ?

Giang Nguyên mỉm cười nhìn ông cụ Hồ tộc bộ dạng đầy thành kính trước mắt, nói.

Hồ Mục gật đầu nhìn Giang Nguyên, trên mặt không còn vẻ coi thường như lúc đầu mà trong mắt tràn đầy ý thân cận:

- Đúng vậy!

- Linh Tinh miện hạ chính là Tổ thần tộc ta... Ta thân là hậu duệ

Hồ tộc, tất nhiên phải tới bái kiến, lĩnh ngộ thần chỉ của miện hạ!
Làm phiến Thần sứ đại nhân truyền đạt!

Giang Nguyên cười nói:

- Hồ Mục các hạ thành kính như vậy, ta sẽ mời miện hạ ra tiếp kiến ông!

- Làm phiền rồi!

Nghe Giang Nguyên nói vậy, nụ cười trên mặt Hồ Mục càng thêm thân thiết.

Có điều trong nháy mắt nhìn thấy quanh người Giang Nguyên có thần lực ngưng tụ, thân hình Cửu Vĩ dần ngưng tụ sau lưng hắn, mắt Hồ Mục thoáng lóe lên tia ngưng trọng.

- Xem ra mức độ tín nhiệm và thân cận của miện hạ với người trấn thủ nhân tộc này cực cao...

Căn phòng không quá cao cho nên lần này cơ thể Cửu Vĩ ngưng tụ chỉ cao chừng hai thước, chín cái đuôi sau lưng nhẹ nhàng lắc lư, đôi mắt như hồng ngọc mới chậm rãi mở ra.

- Hồ Mục ra mắt miện hạ...

Thấy Cửu Vĩ mở mắt, Hồ Mục cung kính phủ tay trước ngực, cung kính nói.

Cửu Vĩ lặng lẽ nhìn Hồ Mục đang cúi người phía trước, lãnh đạm nói:

- Ừ... Hồ Mục ngươi tới đúng lúc lắm... Ta đang muốn biết tình hình thế giới dưới lòng đất, ngươi hãy nói thử xem!

Cảm nhận được thần lực thuần khiết đi kèm trong ánh mắt quét qua mình, cơ thể Hồ Mục hơi run lên.

Mặc dù vị Tổ thần này chỉ dùng phân thân giáng lâm, hơn nữa phân thân cũng chỉ miễn cưỡng tỉnh lại, về mức độ thần lực mà nói, thậm chí chỉ tương đương với một cái hình chiếu thôi.

Nhưng Hồ Mục vẫn có thể cảm nhận được uy áp vô cùng trực tiếp...

Mặc dù đều thuộc yêu tộc, nhưng hậu duệ tạp huyết so với tồn tại cấp Tổ thần thuần túy này thì cách biệt luôn như trời với đất.

Nghĩ tới đây, ánh mắt Hồ Mục lóe lên tia nóng bỏng...

Chỉ có huyết mạch thuần khiết mới có thể bước lên vị trí cao như vậy...

Hồ Mục cảm nhận được ánh mắt tràn đầy uy nghiêm đang chăm chú nhìn mình thì vội vàng vứt hết những suy nghĩ linh tinh, cung kính nói:

- Vâng...

- Hiện tại tình hình của thế giới dưới lòng đất rất ổn định. Các tộc đều cố gắng sản xuất, tình hình các loại tài nguyên đã phong phú hơn trước, nhưng vì điều kiện nên số lượng tài nguyên vẫn hơi thiếu thốn. Gần trăm năm nay sản lượng đã giảm bớt 10-20% so với trước...

- Những năm gần đây dưới sự lãnh đạo của đại vương các tộc đã cố gắng hết sức khống chế tăng trưởng của quần tộc, luôn cố gắng duy trì số lượng đã định ban đầu... Cho nên, hiện tại lượng sinh tồn của các tộc vẫn duy trì ổn định, tạm thời không có tình huống biến động khác thường rõ ràng...

Hồ Mục dè dặt nói tình hình hiện tại, nhưng cũng không đề cập đến bất kỳ số liệu thực tế nào, điều này khiến Giang Nguyên ở bên cười nhạt. Lão hồ ly này đúng là rất cẩn thận.

Nhưng Cửu Vĩ vẫn nhẹ nhàng gật đầu một cái. Rõ ràng cô rất hài lòng với tình hình của thế giới dưới lòng đất.

Nói tới đây, Hồ Mục dừng lại một chút. Nhìn Cửu Vĩ đang gật đầu, chần chừ một chút, tiếp tục nói:

- Nhưng tộc ta cực khổ sống dưới đất ngàn năm, sản vật chắc chắn sẽ giảm đi theo từng năm... Điều này sẽ gây nên ảnh hưởng cực lớn đến sự sống còn của tộc ta.

- Nhiều năm trước các bộ tộc đã đưa thư lên cho đại vương, thỉnh cầu đại vương cân nhắc hơn về sự tồn vong sinh tử của tộc ta!

Nghe Hồ Mục nói vậy, đuôi của Cửu Vĩ nhẹ nhàng lắc lư hai cái. Trong đôi mắt màu đỏ máu của nó không hề có cảm xúc gì.

Giang Nguyên đứng bên mặc dù tỉnh bơ, nhưng trong lòng lại cười khổ...

Hồ Mục này đúng là lão hồ ly thành tinh. Gã nhân cơ hội này bắt đầu tố khổ, có điều giờ Cửu Vĩ chẳng có tâm trạng đâu mà để ý đến họ...

Quả nhiên, sau khi Hồ Mục dứt lời, ngẩng đầu nhìn Cửu Vĩ, thấy Cửu Vĩ không định nói gì về chuyện này, trong lòng hơi căng thẳng.

Gã lập tức hít một hơi thật sâu, một lần nữa nhìn về phía Cửu Vĩ, trực tiếp nói:

- Miện hạ... Từ ngàn năm trước, Thần tộc thuần huyết của yêu tộc ta đã xé không bỏ đi... Miện hạ là vị Thần minh đầu tiên giáng lâm thế gian... Không biết lần này miện hạ giáng lâm, có phải để mang tin tức gì cho Tật huyết nhất tộc ta không?

- Lần này ta trở lại thế gian... Chủ yếu là để lấy lại một món đồ...

Đối mặt với yêu tộc tạp huyết cỡ này, Cửu Vĩ không quá mức để ý.

Vốn yêu tộc hết sức coi trọng huyết thống, kẻ không có huyết thống thuần khiết thì không thể nào hóa hình...

Nhưng giữa các tộc của yêu tộc, luôn có vài kẻ háo sắc làm bậy, chẳng hạn như vị tên “Braun” tồn tại cấp Tổ thần của Sư tộc kia rất thích làm mấy chuyện rối loạn chủng tộc này.

Kết quả của hành động này là sinh ra không ít yêu tộc tạp huyết...

Kết quả của chuyện này là, những yêu tộc tạp huyết này mặc dù vẫn có tư chất bất phàm của yêu tộc nhưng trên căn bản không thể hóa hình nguyên vẹn.

Còn yêu tộc thuần huyết, sau khi tu luyện đến mức độ nhất định thì có thể hóa thành hình người, hơn nữa còn có thể tự do thay đổi giữa hình người và hình thú.

Những những yêu tộc tạp huyết trước mặt trên căn bản không thể tu luyện đến trình độ khá cao, thậm chí bọn họ cũng không cách nào hóa hình, chỉ có thể duy trì loại hình dáng nửa người nửa thú này.

Năm đó khi yêu tộc chuẩn bị phá không đi, những yêu tộc tạp huyết không thể nào hóa hình này đã bị cả yêu tộc quyết định vứt bỏ.

Những vì phần lớn hậu duệ tạp huyết là của Tổ thần Sư tộc Braun, hơn nữa trong đó có không ít kẻ được cưng chiều, cho nên mới tồn tại thế giới dưới lòng đất này...

Với những tạp huyết này, năm đó chẳng qua vì đồng ý với yêu cầu của Braun nên đám Cửu Vĩ mới ra tay giúp y xây dựng cái thế giới dưới đất này.

Cho nên, đối mặt với những thứ mà Hồ Mục tạp huyết Hồ tộc vừa nói, Cửu Vĩ hoàn toàn không để ý.

Dù sao với tình hình hiện tại, cho dù cô có muốn ra tay giúp đỡ cũng không được. Hơn nữa cô dùng phân thân trở về thế gian này, cũng là để thu hồi món Thần khí ban đầu Braun để lại.

Nghe Cửu Vĩ nói vậy, sắc mặt Hồ Mục buồn bã. Mặc dù trong lòng gã đã chuẩn bị, nhưng nghe thấy câu trả lời này gã vẫn vô cùng thất vọng.

Đây là lần đầu tiên nghênh đón Thần minh trở về thế gian trong ngàn năm qua, vốn mọi người còn gửi gắm nhiều hy vọng, vậy mà...

Nhìn vẻ mặt chán nản của Hồ Mục, Cửu Vĩ nhẹ nhàng thở dài, nói:

- Lần này hơi gấp, ta không thể không đến. Nhưng đợi ta mang đồ đi rồi, xử lý xong chuyện bên kia, chúng ta sẽ cần nhắc lại chuyện của các người!

- Xin miễn hạ thương hại!

Nghe Cửu Vĩ nói vậy, Hồ Mục bi thảm nói.

- Ừm... Ta nhớ rồi... Bây giờ, đưa ta đi gặp Đại vương các người...

Nghe Cửu Vĩ nói vậy, tinh thần Hồ Mục phấn chấn hơn. Chỉ cần Tổ Thần còn nhớ đến bên mình, vậy thì đã có hy vọng rồi. Gã lập tức cung kính nói:

- Được, mời miễn hạ cùng thần sứ đại nhân đi theo tôi...

Chương 1238: Thần khí thành lũy

- Làn sao đây?

Suy nghĩ trong lòng của cuộc họp Hội đồng Thiên Y viện khẩn cấp lần này trên cơ bản chỉ có ba chữ “Làm sao đây?”

Từ Khả Liểu trên mặt luôn mang vẻ nghi hoặc, lúc này lông mày hơi nhíu, nhìn cảnh tượng hỗn loạn trước mặt, sắc mặt dần trở nên khó coi.

- Giang Nguyên thân là Ủy viên thường vụ Hội đồng viện ta, lại có tiềm lực vô hạn, chủ của Tề Thế Đỉnh... Quyết không thể để cho cậu ta chết trong thế giới phong động kia được...

La lão y sư La Thiên Minh sắc mặt lo lắng, trầm giọng nói:

- Tôi đề nghị lập tức phái đội ngũ mạnh của ngoại viện, một lần nữa tiến vào thế giới phong động. Không liều lĩnh, nhưng ít nhất cũng phải từng bước từng bước xây dựng căn cứ ổn thỏa, đồng thời phái một vài tinh nhuệ đi tuần du xung quanh... Một khi Giang Nguyên tiếp viện, như vậy chúng ta có thể kịp thời...

- Lão La... Chuyện này không thể quá gấp gáp... Giờ tình hình thế giới phong động kia ác liệt như vậy... Mặc dù chúng ta có thể phái nhân viên đi, nhưng trên căn bản sẽ không có tác dụng quá lớn, ngược lại nếu chọc vào những người thú kia, rất dễ gây ra tai họa lớn hơn...

Lúc này vẻ mặt Chu Hạo Bình rất bất đắc dĩ cất tiếng phản đối:

- Thực lực bản thân Ủy viên thường vụ Giang rất giỏi, hơn nữa cũng không phải loại người tùy tiện mạo hiểm...

- Lão Chu, ông không thể nói như vậy... Giang Nguyên có thể không xảy ra vấn đề sao, cậu ấy vì thuộc hạ, dẫn thân vào nguy hiểm, nếu như chúng ta vứt bỏ không để ý đến...

Lưu Thiên Phúc của Ban Luyện đan lúc này cũng sốt ruột, trầm giọng nói:

- Tôi đồng...

Từ Khả Liễu nghe thấy mấy người này có khuynh hướng càng cãi càng ác liệt, cuối cùng bà cũng nổi giận, vỗ bàn, trầm giọng nói:

- Được rồi, im lặng hết cho tôi!

Từ Khả Liễu hiếm khi tức giận đã nổi đóa trước mặt mọi người. Mọi người đều bất giác rụt cổ lại, không dám nói gì nữa.

Vẻ mặt Liêu Long Căn buồn rầu nhìn Từ Khả Liễu đang vô cùng tức giận, khẽ thở dài, nói:

- Đúng là hơi khó làm!

Lưu Mộc Dương ở bên cau mày trầm ngâm một chút, cũng chậm rãi gật đầu, quay đầu nhìn về phía Từ Khả Liễu, nói:

- Viện trưởng... cô quyết định đi!

Nghe hai vị Ủy viên thường vụ nói vậy, lúc này rất nhiều thành viên Hội đồng viện đều đưa mắt nhìn về phía Từ Khả Liễu.

Nếu hai vị Ủy viên thường vụ đều đã bày tỏ thái độ như vậy, vậy thì nghe theo ý viện trưởng rồi...

Từ Khả Liễu thấy mọi người đều đưa mắt nhìn mình thì hít sâu một hơi, sau đó trầm giọng nói:

- Tuy hiện tại đã đại khái hiểu rõ thế giới trong phong động có

tiềm ẩn uy hiếp như vậy...

- Hơn nữa Lý Nguyên Bản có cấu kết với đối phương, vậy thì chúng ta không thể tiếp tục ở trạng thái phòng ngự bị động này nữa...

- Tôi ra lệnh! Truyền lệnh ngoại viện, lập tức phái đủ nhân viên, tiến vào trú đóng trong Phong động Long Sơn...

- Xây dựng căn cứ phòng ngự sơ cấp trong thế giới phong động...

- Đồng thời, phái tinh nhuệ tuần tra xung quanh...

- Không chủ động tấn công, cố gắng đề phòng đối phương phát giác, nhưng một khi phát hiện ra Giang Nguyên, toàn lực cứu viện...

Sau một chuỗi mệnh lệnh Từ Khải Liều truyền đạt xuống, lúc này tất cả mọi người đều đã biết, vị trí của Ủy viên thường vụ Giang kia trong lòng Viện trưởng quả nhiên không tầm thường...

- Ngoài ra, do ngoại viện đã điều động một lượng người lớn vào Phong động Long Sơn... Tôi ra lệnh, toàn viện vào trạng thái đối ngoại giới bị... Đề phòng tình huống ngoài ý muốn phát sinh!

- Vâng!

Thiên Y viện bắt đầu tổng động viên toàn viện, đám Giang Nguyên lúc này cũng theo Hồ Mục tiến vào đại điện vương cung.

Lần này Cửu Vĩ không thu liễm thân hình mà đi sau lưng Giang Nguyên tiến về phía trước.

Bóng dáng cao lớn hơn hai thước, cộng thêm chín cái đuôi như nhung phía sau bước đi trên đường trông vô cùng đáng yêu, giống như một con thú cát tường cực lớn vậy...

Nhưng không có ai dám dùng ánh mắt đó để nhìn cô...

Trên đường đi, khi gặp những thủ vệ hoặc cung nữ, sau khi tất cả mọi người nhìn thấy bóng dáng cao lớn này thì đều hết sức lo sợ quỳ rạp dưới đất. Cung tiễn đoàn người rời đi.

Đại diện vương cung này nằm ở vị trí cao nhất, chính giữa nhất của cả vương cung.

Sau khi đám Giang Nguyên đi xuyên qua mấy hành lang mới bước chân vào trong đại điện này.

Bước vào đại điện, Giang Nguyên tùy ý liếc mắt nhìn xung quanh, phát hiện đại điện này cấu trúc không bình thường, nóc nhà cao hơn ba mươi thước, rộng tầm ba bốn chục thước được bảy tám cây cột đá lớn chống đỡ.

Chính giữa nóc nhà là một viên dạ minh châu to bằng quả bóng rổ, xung quanh có tám viên dạ minh châu nhỏ như trái quất, tổng cộng có chín viên, giống như chín bóng đèn mặt trời, chiếu sáng toàn bộ đại điện.

Lúc này bên trong không có quá nhiều người, chỉ khoảng bốn năm người mà thôi.

Trong đó có ba người đầu sư tử, một người đầu hổ, một người đầu gấu...

Lúc này Sư Khung mặt đầy uy nghiêm đứng trong đại điện. Sau khi y thấy đám Giang Nguyên bước vào, đặc biệt là Cửu Vĩ đang chậm rãi bước đi sau lưng Giang Nguyên thì sắc mặt mấy người đều nghiêm lại, tới một bên, khom người phủ ngực hành lễ, nói:

- Cung nghênh miện hạ...

- Ừm...

Cửu Vĩ gật đầu một cái, dưới sự hướng dẫn của Hồ Mục tiếp tục đi vào trong đại điện.

Lúc này trong đại điện có một ngai vàng hết sức hoa lệ rộng chừng hai thước. Vừa nhìn đã biết là vị trí hàng ngày của Sư Khung.

Bên trái phía trước ngai vàng này một chút có một cái ghế đá cao ba xích.

Bên trái, lúc này cũng xếp sáu cái ghế đá giống nhau!

- Thần sứ đại nhân... Mời ngồi!

Hồ Mộc mỉm cười chấp tay với Giang Nguyên, tỏ ý Giang Nguyên ngồi xuống ghế đá phía bên phải.

Giang Nguyên nhìn chiếc ghế này, lại liếc xéo sáu chiếc ghế kia, sau khi hơi nhú mồm thì khóe môi nở nụ cười nhạt, nhưng cũng không nói gì nhiều, sau đó ngồi xuống chiếc ghế kia.

Còn Eve và hai vị Đại vu sư thì rất tùy ý, sau khi thấy Giang Nguyên ngồi xuống liền đứng yên sau lưng Giang Nguyên.

- Miện hạ mời thượng tọa!

Còn Cửu Vĩ lúc này đang nghênh ngang ngồi xuống ngay vàng cách sau lưng Giang Nguyên ba thước.

Rõ ràng, đám người đầu thú này hiểu tương đối rõ tình hình Cửu Vĩ bây giờ. Bóng dáng Cửu Vĩ ngưỡng tụ không thể nào cách Giang Nguyên quá xa.

Đợi sau khi Cửu Vĩ ngồi vào chỗ của mình, đám người đầu thú này mới ngồi lên mấy chiếc ghế bên cạnh.

Sư Khung ngồi ở vị trí chủ vị, Hồ Mộc ngồi sát ở vị trí thứ hai, sau đó đến hai người đầu sư tử và người đầu hổ, người đầu gấu.

Sau khi mấy người ngồi vào chỗ của mình, Cửu Vĩ quay đầu nhìn mấy người một chút, sau đó trực tiếp nói:

- Sư Khung? Người là đại vương đương nhiệm của thế giới dưới đất này?

Sư Khung nghe Cửu Vĩ nói vậy liền chậm rãi đứng dậy, khí tức uy nghiêm hung tráng quanh người, cho dù là dưới uy áp của Cửu Vĩ vẫn có thể hơi toát ra được.

Y lập tức cúi người cung kính nói:

- Bẩm báo miện hạ, đúng vậy!

- Ừ... Tốt lắm!

Cửu Vĩ khẽ gật đầu, nhìn Sư Khung nói:

- Ta thấy thế giới dưới đất, các tộc sống chung hòa bình các công việc cũng chỉnh tề gọn gàng, người làm tốt lắm!

- Đa tạ miện hạ tán thưởng... Khả năng Sư Khung có hạn, nhưng vì sự tồn tục của các tộc cũng chỉ cố gắng hết sức, không dám lơ là!

Sư Khung lại một lần nữa cung kính nói.

Cửu Vĩ khư khư đuôi, giọng nói thanh thúy kia lại vang lên lần nữa:

- Đúng... Nếu người là đại vương thì những gánh nặng này không bao giờ được quên!

- Vâng... Sư Khung nhất định tuân theo miện hạ dạy bảo, tận tâm tận lực, đến chết mới thôi!

Cửu Vĩ hài lòng gật đầu một cái, nói:

- Tốt lắm, ta tương đối hài lòng về đại vương như người, coi như không làm mất mặt Braun!

- Thời gian cấp bách, không nói nhảm nữa... Sư Khung. Thần khí “Thành lũy” đâu?

- Thần khí Thành lũy?

Nghe Cửu Vĩ nói vậy, sắc mặt đám người đầu thú ngồi đây đều biến đổi, thất thanh la lên.

Lúc này sắc mặt Sư Khung trầm xuống, kinh ngạc nhìn Cửu Vĩ, chần chờ nói:

- Không biết vì sao miện hạ lại hỏi về... Thần khí này?

- Lần này ta tới, là nhận sự ủy thác của chư thần, tới lấy Thành lũy về...

Cửu Vĩ chậm rãi nói:

- Yêu thần nhất tộc ta lần này gặp phải phiền phức khá lớn, cần

dùng Thần khí này trấn áp, nếu không ta cũng không phải khổ sở quay về thế này!

- Muốn lấy Thành lũy đi?

Nghe Cửu Vĩ nói vậy, sắc mặt tất cả mọi người lập tức thay đổi, bắt đầu kinh hoàng trở mắt nhìn nhau.

Lúc này sắc mặt Hồ Mục ngồi ở kia cũng âm trầm. Rõ ràng, y cũng không ngờ, thứ mà Cửu Vĩ nói muốn lấy đi ban nãy lại là Thành Lũy!

- Miện hạ... “Thành lũy” này là thứ Braun miện hạ đặc biệt lưu lại cho thế giới dưới đất này... Nếu lấy đi, e là tộc tôi sẽ gặp phải tai họa ngập đầu...

Hồ Mục đứng dậy, cung kính bi thương nói.

- Đúng vậy... Miện hạ, Thành lũy này chính là phụ thần Sư tộc tôi để lại làm vật trấn giới, một khi mất đi, sự tồn vong của tộc tôi sẽ rất đáng lo ngại! Xin miện hạ minh giám!

Sư Khung cũng xanh cả mặt cung kính trả lời.

- Xin miện hạ minh giám...

- Xin miện hạ minh giám...

Đám người đầu thú lúc này đều rối rít đứng dậy, kinh hoàng keue lên.

Thấy phản ứng của đám người này, Cửu Vĩ khẽ híp mắt, trầm giọng nói:

- Tất nhiên là ta biết!

- Lúc đầu Braun đề phòng kết cấu của thế giới mới này không ổn, nên mới để Thành lũy lại. Giờ đã hơn ngàn năm, kết cấu đã vững chắc, tất nhiên không cần Thành lũy chống đỡ nữa... Nếu không ta cũng đã không quay lại lấy vật này đi!

Nói tới đây, đôi mắt màu đỏ máu của Cửu Vĩ khẽ quét qua mọi

người, trầm giọng quát lên:

- Chẳng lẽ dám tạp huyết các người, lại dám cãi lại dụ lệnh chư thần các tộc sao?

- Chúng tôi không dám...

Đám người đầu thú ngoài Sư Khung và Hồ Mục cảm nhận được thần uy nồng đậm trên người Cửu Vĩ bộc phát đều run rẩy, sắc mặt trắng bệch, đồng loạt lắc đầu kêu.

Lúc này Sư Khung xanh mặt liếc nhìn Hồ Mục bên cạnh một cái, trong đôi mắt sư tử lộ ra vẻ lạnh lùng.

Con người Hồ Mục khẽ co lại, sau đó cắn răng khom người tiến lên, nói:

- Bẩm báo miện hạ... Chúng tôi không có ý định cãi lại dụ lệnh của tổ thần!

- Nhưng bây giờ thế giới dưới đất mặc dù đã vững chắc, nhưng nếu không có Thành lũy trấn áp, môi trường của thế giới này sẽ biến đổi, chúng tôi chỉ sợ sẽ ảnh hưởng đến sự tồn tại của các tộc...

- Ngoài ra, bây giờ nhân tộc bên ngoài thế lớn, nếu tộc tôi không có Thành lũy trấn áp, chỉ sợ gặp phải họa diệt tộc

Nói đến đây, Hồ Mục liếc nhìn Giang Nguyên vẻ mặt lạnh nhạt bên cạnh, cắn răng nói:

- Nếu miện hạ thật sự muốn lấy Thành lũy đi, vậy khẩn cầu miện hạ thương hại, ủng hộ chúng tôi lên lại mặt đất, cùng tranh cao thấp với nhân tộc... Đảm bảo tộc chúng tôi không cần phải lo lắng về sự tồn tại thì dĩ nhiên là cũng không cần Thành lũy nữa!

- Khẩn cầu miện hạ thương hại...

Các người đầu thú cung kính kêu lớn.

Chương 1239: Độc thần (thượng)

Đối với lần giáng lâm đột ngột này của Cửu Vĩ , thật ra cao tăng của yêu tộc đều hiểu rất rõ, khả năng cả Yêu thần tộc trở về không lớn.

Năm đó sở dĩ Yêu thần tộc phá không mà đi, đó là vì môi trường địa cầu đang có không đủ để Yêu thần tộc có phát triển lớn hơn, thậm chí nếu còn ở lại nữa, cả Yêu thần nhất tộc sẽ càng ngày càng suy bại.

Bây giờ môi trường so với ngàn năm trước còn kém hơn ngàn vạn lần, chắc chắn Thần yêu tộc sẽ không trở lại.

Cho nên, khi chút hy vọng cuối cùng trong lòng nhóm yêu tộc bị đánh vỡ, đối mặt với hoàn cảnh ngay cả Thần khí trấn cộc cũng có thể bị mang đi, họ liền trực tiếp đưa ra yêu cầu này.

Nghe Hồ Mục này nói vậy, sắc mặt Giang Nguyên đột nhiên biến đổi.

Lão yêu quái này đúng là không coi mình ra gì, dám trực tiếp nói những lời này ngay trước mặt mình, trắng trợn muốn Cửu Vĩ giúp y xâm phạm thế giới mặt đất.

Đôi mắt đỏ máu của Cửu Vĩ khẽ lóe lên, mấy cái đuôi xù to lớn sau lưng Cửu Vĩ đang đưa mấy cái.

- Chuyện này không thể được!

Cửu Vĩ cúi đầu nhìn mấy yêu tộc cao cấp trước mắt, trầm giọng nói:

- Năm đó lúc tộc ta phá không rời đi, Braun cùng nhân tộc đã lập lời thề, nhân tộc không chủ động xâm phạm thế giới dưới đất, đảm bảo nơi này sẽ là vùng đất sinh tồn vĩnh viễn của các người! Còn Yêu thần nhất tộc ta cũng sẽ không xâm phạm nhân tộc!

- Ta thân là Tổ thần yêu tộc, dĩ nhiên không thể nhúng tay vào chuyện này...

Cửu Vĩ nói ra những lời này, sắc mặt mấy yêu tộc này một lần nữa trở nên âm trầm.

Giang Nguyên thở phào nhẹ nhõm, nếu Cửu Vĩ thật sự đồng ý với những yêu tộc này thì hẳn cũng không biết phải làm như thế nào.

Hồ Mục và Sư Khung nhìn nhau một cái, thấy tia tuyệt vọng và âm trầm trong mắt đối phương. Sư Khung nghe rằng, trong mắt lóe lên tia lạnh lùng.

Hồ Mục nhìn tia lạnh lùng trong mắt Sư Khung, trong lòng hơi căng thẳng, há miệng muốn nói, nhưng lại không nói gì.

- Nếu miện hạ không muốn trợ giúp tộc ta, như vậy thân là vua của Tọa huyết nhất tộc, ta vẫn phải cho miện hạ thấy thái độ của tộc ta...

Sư Khung hít một hơi thật sâu, nhìn về phía Cửu Vĩ nói:

- Thần khí thành lũy, chính là bình phong che chở cuối cùng của tộc ta... Bây giờ nhân tộc đã có dấu hiệu xâm phạm, để đảm bảo sự sống còn của tộc ta, mong miện hạ gia hạn thêm chút thời gian. Đợi sau khi tộc ta vượt qua nguy cơ lần này... sẽ giao Thành lũy cho miện hạ!

- Nhân tộc ta xâm phạm? Haha... Sư Khung, người đúng là đổi trắng thay đen!

Sư Khung bên này vừa dứt lời, Giang Nguyên liền nở nụ cười lạnh, lên tiếng nói:

- Yêu tộc người hai mươi năm trước đã bắt đầu bày bố chuẩn bị xâm phạm thế giới mặt đất. Giờ còn bảo Lý Nguyên Bản kia dụ dỗ chúng ta tiến vào thế giới dưới đất; còn nói nhân tộc ta muốn chủ động xâm phạm!

- Người...

Sư Khung bị Giang Nguyên trực tiếp phản bác, trong mắt lóe ra hàn quang, sau khi gầm nhẹ uy hiếp một tiếng, cảm nhận một cỗ thần uy tấn công sang thì mới thu liễm tiếng gầm nhẹ trong miệng.

Cảm nhận thần uy của vị miện hạ kia đang bao phủ về phía mình, rõ ràng là bất mãn với hành động của mình. Sau khi Sư Khung hít sâu hai hơi, ổn định lại tâm trạng của mình, hàn khí trong đôi mắt

sư tử mới được cẩn thận thu liễm lại, một lần nữa ngẩng đầu nhìn về phía Cửu Vĩ.

- Miện hạ... Cho dù như thế nào, Thành lũy vô cùng quan trọng với thế giới dưới đất ta... Mong miện hạ cho thêm một ít thời gian...

- Ta sẽ mau chóng dẫn dắt Tịch huyết nhất tộc đột phá khốn cảnh... Sau đó giao Thành lũy cho miện hạ!

Nhìn vẻ mặt kiên định tự tin của Sư Khung, trong lòng Giang Nguyên hơi căng thẳng. Mặc dù hẳn không hiểu vì sao Sư Khung lại tự tin như vậy, nhưng rõ ràng Sư Khung đã chuẩn bị đầy đủ.

Sư Khung hiểu rất rõ tình hình thế giới mặt đất mà vẫn có thể nói như vậy, đúng là không tầm thường.

Trong lòng Giang Nguyên vô cùng căng thẳng, bắt đầu quay đầu nhìn về phía Cửu Vĩ sau lưng.

Trong chuyện này, thái độ của Cửu Vĩ quan trọng nhất, với tình hình hiện tại, Thành lũy rất quan trọng với Yêu tộc, nếu Cửu Vĩ thật sự để Thành lũy tiếp tục ở lại trong tay Yêu tộc, vậy thì e là Nhân tộc thật sự sẽ gặp phải phiền phức lớn.

Dường như Cửu Vĩ cảm nhận được ánh mắt của Giang Nguyên nên quả quyết lắc đầu một cái, trầm giọng uy nghiêm nói:

- Không được, lần này ta giáng lâm đã hao tổn không ít thời gian... Ta phải nhanh chóng đem Thành lũy trở về.

Thấy Cửu Vĩ từ chối, sắc mặt của đám người đầu thú lập tức trở nên xanh xám, đặc biệt là mấy người đầu thú một mực không nói gì kia sắc mặt cực kỳ âm trầm.

Sư Khung và Hồ Mục mặc dù sắc mặt khó coi nhưng không nghiêm trọng đến như vậy.

Sắc mặt hai người xanh xám nhìn nhau một cái, Hồ Mục gật đầu tiến lên cung kính bi thiết thỉnh cầu lần nữa:

- Miện hạ... Xin hãy thương hại cho Tịch huyết nhất tộc ta, cho tộc ta thêm chút thời gian nữa. Cùng lắm là ba bốn năm, tộc ta nhất

định sẽ giao Thành lũy cho miện hạ!

Nghe Hồ Mục bi thiết thỉnh cầu, chín cái đuôi của Cửu Vĩ lại khẽ động đập hai cái, nghiêng đầu nhìn Giang Nguyên một chút, sau đó thở dài, chậm rãi nói:

- Các người yên tâm... Lần này sau khi giải quyết chuyện bên kia xong, trong vòng một giáp ta sẽ cân nhắc giáng lâm lần nữa, đến lúc đó chắc chắn sẽ đảm bảo các người không phải lo lắng đến hậu hoạn!

Mấy người đầu thú nghe thấy câu trả lời của Cửu Vĩ xong, sắc mặt lập tức dễ coi hơn, nhưng vẫn đưa mắt nhìn Sư Khung và Hồ Mục.

Lúc này rõ ràng sắc mặt Sư Khung và Hồ Mục cũng không có chuyển biến gì tốt hơn, thậm chí còn lộ chút bất đắc dĩ.

- Miện hạ... Bây giờ tộc ta và nhân tộc tình thế như nước với lửa, mâu thuẫn có thể bộc phát bất cứ lúc nào, thật sự không thể nào trì hoãn thêm một giáp... Xin miện hạ thương hại tộc ta, cho thêm thời gian vài năm là được...

Lúc này hai người lại một lần nữa đồng thanh cung kính thỉnh cầu.

- Ồ?!

Nhìn bộ dạng của hai người, hồng quang trong hai mắt Cửu Vĩ chợt lóe lên, trầm giọng uy nghiêm, nói:

- Chuyện này liên quan đến Yêu thần nhất tộc ta. Ý ta đã quyết, các người không cần nhiều lời!

- Sư Khung, mau đưa Thành lũy ra đây... chớ làm trễ nãi thời gian!

Nghe giọng Cửu Vĩ quả quyết như vậy, Sư Khung và Hồ Mục hít sâu một hơi, nhìn nhau một cái tia cự tuyệt lóe lên trong mắt rồi biến mất.

- Miện hạ... Tọa huyết nhất tộc ta cũng là bất đắc dĩ, nếu không đồng ý, vậy chớ trách ta mạo phạm!

Lúc này sắc mặt Sư Khung lạnh lẽo, không nhìn thấy vẻ cung kính

ban đầu. Trong sự kinh hãi thất sắc của mấy người đầu thú phía sau bước lên một bước, nhìn Cửu Vĩ chấp tay lạnh giọng nói.

- Ồ?!

Nhìn bộ dạng của Sư Khung, rõ ràng Cửu Vĩ hơi sửng sốt, ngạc nhiên nói:

- Đám tạp huyết người dám mạo phạm ta sao?

- Xin miễn hạ thứ tội... Vì sự sống còn của tộc ta, chúng ta cũng bị ép cho không còn cách nào nữa!

Lúc này Hồ Mục ở bên cũng tiến lên một bước, ánh mắt rét lạnh, lạnh giọng nói.

- Càn rỡ!

Cửu Vĩ tức giận hét lớn, khí thế trên người bỗng nhiên mạnh mẽ, một cỗ thần uy trực tiếp ép xuống.

Chương 1240: Độc thần (hạ)

Cùng với thần uy lâm liệt của Cửu Vĩ phát ra, xông về phía mấy người đầu thú.

Đây rõ ràng là chênh lệch cấp bậc và huyết mạch, mấy người đầu thú bao gồm cả Sư Khung và Hồ Mục đối mặt với thần uy dày đặc kia lập tức xanh cả mặt, liên tục không tự chủ lui về sau hai ba bước.

Thậm chí người đầu hổ và người đầu gấu huyết mạch hơi kém một chút hai chân lập tức nhũn ra.

Nhìn biểu hiện của đám người đầu thú, trong lòng Giang Nguyên nghi hoặc. Sư Khung và Hồ Mãng nhìn không phải dạng lỗ mãng, vì sao lại như vậy?

Có điều, Giang Nguyên nhanh chóng biết ngay.

Sau khi Sư Khung gầm nhẹ một tiếng, phẩy tay một cái, trong lòng

bàn tay của y liền xuất hiện một hình tam giác giống như Kim tự tháp.

Sau khi vật này xuất hiện, đỉnh nhọn của Kim tự tháp kia bỗng nhiên lóe lên ánh sáng, có một tấm màn chắn trong suốt như thực chất chắn trước người mọi người.

Tấm màn trong suốt này vừa xuất hiện, đám người đầu thú vốn mặt mày xanh mét, chân nhũn ra trong nháy mắt khôi phục bình thường, dường như tất cả uy áp thần uy đều bị tấm màn mỏng đó ngăn ở bên ngoài.

- Thành lũy!

Hai con mắt màu đỏ máu của Cửu Vĩ hàn quang chột lóe lên. Nó nhìn đám Sư Khung được Thành lũy bảo vệ, tức giận nói:

- Bọn tạp huyết các ngươi, dám dùng Thành lũy đối kháng ta!

- Miệng hạ... Mạo phạm...

Hồ Mục đứng sau tấm màn đó, mặt không thay đổi chắp tay chậm rãi nói:

- Đợi sau khi chúng ta lại nhìn thấy ánh mặt trời, nhất định sẽ thỉnh tội với miệng hạ!

Hồ Mục dứt lời, Sư Khung bên cạnh liền giơ Thành lũy trong tay lên, sau đó từ chỗ đỉnh tháp toát ra tấm màn sáng bắt đầu áp chế về phía Cửu Vĩ.

- Phong ấn!

Hồ Mục kêu nhỏ một tiếng, đột nhiên lách người xuất hiện, đưa tay về phía Sư Khung, bắt đầu đè lên lưng bàn tay Sư Khung, trường bào đen tuyền bắt đầu không gió mà bay.

Cùng với sự gia nhập của Hồ Mục, tấm màn sáng kia bắt đầu gia tăng tốc độ bao phủ lấy Cửu Vĩ.

Mấy người đầu thú còn lại sau lưng hai người trong lòng vô cùng kinh hãi nhìn nhau cũng cẩn rằng một cái, đồng loạt bước lên

trước một bước, bắt chước làm theo, đưa tay rồi rít ấn lên chỗ lưng bàn tay của người khác, điên cuồng rót yêu lực của mình vào.

- Gào...

Cửu Vĩ nhìn tấm màng sáng đang ép về phía mình liền hét lên một tiếng giận dữ, chín cái đuôi sau lưng lập tức dựng thẳng lên, thần uy quanh người lao thẳng vào màng sáng đó.

Nhưng rõ ràng, mặc dù màng sáng bị đánh, tốc độ chỉ hơi chậm đi một chút rồi nhanh chóng ép về phía Cửu Vĩ.

Nhìn màng sáng dần dần áp đến, thân hình Cửu Vĩ cũng bắt đầu bị ép nhỏ dần. Cuối cùng nó không cam lòng hét tiếp một tiếng giận dữ, sau đó thân hình lập tức tan biến không còn dấu vết.

- Đi!

Giang Nguyên đã sớm chuẩn bị nghe thấy trong đầu lóe lên âm thanh này thì lập tức bắn người đi, hét lên một tiếng giận dữ:

- Đi!

Bốn bóng người lập tức lao ra khỏi hơn nửa đại điện, xông ra ngoài.

Đám Sư Khung rõ ràng đã dùng quá nhiều yêu lực, nhất thời chưa thể bình phục lại, cứ thế để cho bốn người Giang Nguyên trốn ra khỏi đại điện rồi mới đuổi theo.

- Ngăn chúng lại cho ta...

Thủ vệ bên ngoài vừa lúc đụng phải bốn người Giang Nguyên, nghe thấy tiếng gầm truyền ra từ bên trong rất nhiều thủ vệ lúc này mới phản ứng lại, cầm đao bắt đầu chặn lại.

Có điều, rõ ràng, do ngênh chiến vội vàng nhất thời không thể nào ngăn nổi đám Giang Nguyên.

Đám Giang Nguyên lúc này cũng không có ý định chiến đấu. Ở trong vương cung này, dĩ nhiên chạy thoát thân quan trọng hơn.

Trong giây lát, lấy Giang Nguyên làm mũi nhọn, sau đó là Eve ở giữa, hai Đại vu sư ở hai bên quơ thủ trượng, phá sự cản trở của thủ vệ, xông thẳng ra cửa vương cung.

Lúc này, trong vương cung, chuông báo động vang lên, rất nhiều những vệ sĩ quan cung tạo thành những tổ đội bắt đầu lao về phía trung tâm vương cung.

Nhưng thực lực của đám Giang Nguyên tương đối không tệ, thực lực bình quân đều Thiên vị cấp 2 trở lên, cộng thêm Giang Nguyên vừa mới chính thức thăng cấp làm mũi nhọn, các kỹ năng đều được mở ra đã thuận lợi phá được ngăn chặn, giết tới phía trước bức tường bao vây vương cung.

Chỗ cửa cung đã có mười mấy vệ sĩ người đầu thú đứng đó, cửa cung bị đóng chặt.

Giang Nguyên xông lên trước tiên sau khi đưa mắt nhìn hai cái liên nhẹ nhàng vung tay lên, dẫn mọi người vọt về phía tường thành bên cạnh.

Bức tường thành cao hơn hai mươi thước sao có thể ngăn được đám Giang Nguyên.

Eve bắn người lên, dao găm trong tay thuận tay gãy nhẹ hai trường mâu trên cổng thành liền bắn ra, sau đó hai chân đạp hai bước lên vách tường thành, lao lên tường thành, bức lui mấy vệ sĩ người đầu thú.

Hai Đại vu sư lúc này hét lớn một tiếng, vọt về phía tường thành.

Có điều khi cách tường thành khoảng hai ba thước, hai người như hai con ếch to, ngồi xổm xuống, sau đó bỗng nhiên bắn về phía tường thành.

Sau khi bắn lên cao hơn mười thước, hai người như đi trên mặt đất bằng phẳng, chạy nhanh như bay trên tường thành, trong nháy mắt liền xông lên đầu tường, chợt quát một tiếng quơ gậy hất hai cây mâu đâm về phía những vệ sĩ đang lao về phía họ rồi xoay người nhảy lên đầu tường.

Đến Giang Nguyên, lúc này đang cố ý ở lại cuối cùng, nhìn thấy ba

người đã nhanh chóng lên đỉnh, lập tức kêu lên một tiếng, quay đầu nhìn đám thủ vệ người đầu thú cầm mâu xông đến. Đột nhiên hai tay vung ra, trong đầu vang lên tiếng thông báo...

- Tít... Khởi động thiên phú Khí bạo...

Thông báo này vừa lóe lên, giữa hai tay Giang Nguyên đột nhiên ngừng tụ một khí tức bạo ngược.

Nhìn hơn mười thủ vệ người đầu thú kia lao đến gần thêm vài thước, Giang Nguyên toét miệng cười một cái, sau đó hai tay đẩy ra bốn phía.

Đoàn khí được hình thành kia bỗng nhiên theo hai tay hắn, bộc phát ra bốn phía.

- Âm...

Một tiếng nổ vang lên, mười mấy tên thủ vệ người đầu thú xông tới đồng loạt kêu thảm một tiếng sau đó ngã bay ra đằng sau.

Giang Nguyên lúc này dưới chân khễ điểm một cái, cả người phóng lên trên tường thành, nhanh chóng điểm chân vài cái rồi đáp lên tường thành.

Lúc này đám Sư Khung ở bên kia vừa mới đuổi ra khỏi đại điện nhìn thấy đám thủ vệ ngã bay trên mặt đất không ngừng kêu thảm chưa kịp phản ứng, nhìn lên đầu tường thì thấy đám Giang Nguyên bắn người lên, bay vút ra bên ngoài.

Sư Khung lao đến cửa vương cung tức giận nhìn đám Giang Nguyên biến mất trong bóng tối, tức giận gầm hét lên:

- Đuổi... đuổi theo cho ta... Nhất định phải bắt bọn chúng lại!

Đại đội kỵ sĩ sau lưng lúc này vừa tụ tập xong, nghe thấy Sư Khung tức giận hét lên cả đại đội kỵ sĩ hét lên một tiếng giận dữ rồi nhanh chóng đuổi theo hướng đám Giang Nguyên biến mất.

Chương 1241: Chạy trốn

- Được rồi, trước dừng ở nơi này đi.

Giang Nguyên dừng lại, nhìn chung quanh, không khỏi thở dài.

Nghe Giang Nguyên nói, hai vị đại Vu sư thở hồng hộc ngồi bệt xuống đất, ném hai cây thủ trượng sang một bên.

Tuy nói hai người đang sử dụng Tổ linh phụ thể, nhưng loại Tổ linh phụ thể này cũng tiêu hao sức lực rất lớn. Hai đại Vu sư có thể chống đỡ chạy hai tiếng đồng hồ đã là không dễ dàng rồi.

Mặc dù Eve vẫn còn chịu đựng được, nhưng Giang Nguyên cũng không thể không để ý đến cấp dưới của mình.

Eve bình tĩnh dừng lại bên cạnh Giang Nguyên, sau đó bắt đầu đi nói:

- Sớm biết chúng ta đã mang theo túi.

- Đúng vậy, ai biết Cửu Vĩ lại không đáng tin cậy như thế. Nhìn mấy tên kia cung kính như vậy, ai nghĩ trở mặt còn hơn lật bánh.

Giang Nguyên nhún vai, cười khổ nói.

Vốn hẳn nghĩ là Cửu Vĩ là tổ thần Yêu tộc, những con thú khác sẽ có chút kiêng kỵ. Nhưng ai biết được đám thú nhân đó lại có gan hạ thủ với Cửu Vĩ như thế.

Bây giờ tốt rồi, không mang theo túi, không có dụng cụ nào hết. Quan trọng nhất, Thần Thú Bát vẫn còn nằm trong ba lô, cũng chưa mang ra ngoài. Tất cả mọi thứ, trừ đan dược tùy thân, tất cả đều rơi vào tay đám thú nhân kia.

- Chờ chút, để tôi kiểm chút thảo dược cho đám người Draco. Nếu không, chúng ta sẽ dễ dàng bị đuổi kịp.

Sau khi dặn dò Eve nghỉ ngơi một chút, Giang Nguyên liền bước đến một bờ sông nhỏ.

Eve và hẳn trên cơ bản có thể che giấu khí tức, sẽ không lưu lại quá nhiều mùi, nhưng hai đại Vu sư thì không thể.

Cứ tiếp tục như vậy, đám thú nhân có khẩu giác kinh người kia hoặc ma thú bọn chúng cười sẽ phát hiện ra bọn họ mất.

Con sông này không quá rộng, chỉ khoảng chừng hai ba thước.

Giang Nguyên tùy ý đi một vòng bờ sông nhỏ, mũi hít hít mấy lần, tìm được một loại cỏ dại gay mũi tương tự như cây ngải.

Hắn ngắt một mẩu đưa lên mũi ngửi. Sau khi xác nhận không có độc, mới bỏ vào trong miệng nếm thử, rồi hài lòng gật đầu một cái.

Loại cỏ này ngoại trừ mùi khá kích thích ra, chất dịch khá nhiều, còn lại thì không có tác dụng phụ nào hết, hoàn toàn có thể để cho hai đại Vu sư sử dụng.

Hắn hái một bó to, sau đó đưa cho hai đại Vu sư, để bọn họ dùng loại cỏ này chà lên trên người.

Nhìn thấy hai đại Vu sư dựa theo lời Giang Nguyên, dùng chất dịch của cỏ chà xát toàn thân để che giấu mùi, khiến cho bộ đồ hoa hòe dính nhớp nhúa, Eve âm thầm vui mừng. Cô không cần thứ cỏ này. Nếu không, thật sự không chịu nổi cái sự nhớp nhúa đó.

- Đúng rồi, vừa nãy tôi thấy anh xuất ra một loại năng lượng bùng nổ rất kỳ quái. Là cái gì vậy? Tôi nhớ là không thấy anh dùng loại vũ khí nào đặc biệt cả, làm sao có thể làm được như vậy?

Đột nhiên nghĩ đến một chuyện, Eve nhin không được hỏi.

Giang Nguyên cau mày, sau đó nói:

- Đây là kỹ năng đặc biệt, tên là Khí bạo. Tôi vừa mới học được.
- Vừa mới học? Ai dạy? Công dụng thật lợi hại. Công năng đặc dị sao?

Nghe nói là vừa mới học, Eve hơi sửng sốt, ngạc nhiên hỏi.

Giang Nguyên cười khỏ, giải thích:

- Cũng là nhờ Cửu Vĩ. Có thể xem là công năng đặc dị, người khác học không được đâu.

- Ừm.

Eve gật đầu, nhìn Giang Nguyên ngồi xếp bằng trên mặt đất, thỉnh thoảng kéo áo vai trái lên nhìn hình xăm, gương mặt cau lại tràn đầy trầm tư, liền lo lắng hỏi:

- Đúng rồi, Cửu Vĩ như thế nào rồi? Vừa rồi không bị ảnh hưởng gì chứ?

- Xem ra lại bị phong ấn nữa rồi.

Giang Nguyên lắc đầu nói:

- Bây giờ tôi cũng không có cách liên lạc với Cửu Vĩ, chỉ có thể nghĩ biện pháp quay lại mà thôi.

Eve cau mày nói:

- Bị phong ấn? Không phải nó là thần linh sao? Tại sao lại bị phong ấn một cách đơn giản như vậy?

- Đoán chừng là nó vừa mới hồi phục, sức mạnh còn chưa đủ. Hơn nữa đối phương sử dụng thần khí Bích Lũy, không phải tầm thường.

Giang Nguyên nhớ đến uy năng của cái Kim tự tháp, trong lòng không khỏi lạnh lại.

Mặc dù hẳn không biết Bích Lũy rốt cuộc là thứ đồ chơi gì, nhưng có thể phát ra uy năng phong phú như vậy, vẫn khiến cho hắn cảm thấy bị chèn ép.

Loại uy năng này chủ yếu dùng để phòng vệ, nhưng uy năng cường đại của nó vẫn làm cho hắn kinh hồn bạt vía.

Bây giờ không có Cửu Vĩ, chẳng đường kế tiếp của bọn họ sẽ vất vả hơn rất nhiều.

Nhưng bất kể thế nào, bây giờ phải ra ngoài trước. Ít nhất phải

đưa được Eve và hai đại Vu sư rời khỏi đây.

Mọi người nghỉ ngơi một lát, đợi hai đại Vu sư chà xát cổ đại toàn thân xong, bình thường trở lại, bốn người lại tiếp tục lên đường.

Nhưng sau khi hai đại Vu sư giải trừ Tổ linh phụ thể, tốc độ rõ ràng đã giảm xuống. Eve và Giang Nguyên không khỏi chậm lại tốc độ, chờ hai người đi cùng.

Nếu bỏ lại hai người, cho dù kinh nghiệm sinh tồn vùng hoang dã của cả hai rất phong phú, không bị độc trùng các kiểu cắn chết thì cũng bị đám thú nhân kia bắt làm tù binh.

Không thể không nói, loại cỏ này vẫn tương đối hữu hiệu. Bốn người đi được một khoảng thời gian, Giang Nguyên đột nhiên dừng bước, quay đầu lại nhìn phía sau một chút rồi nhẹ nhàng vung tay báo hiệu.

Bốn người lập tức trốn vào một bụi cỏ thấp lùn bên cạnh.

Khi bốn người trốn vào chưa được bao lâu, liền nhìn thấy ba bốn chục thú nhân cưỡi ma thú nhanh chóng lao qua bụi cỏ bọn họ đang nấp.

Lần này, ngoài Sư Mang thì còn có hai ba thú nhân đầu sư, nhìn người nào, thực lực cũng không hề thấp hơn Sư Mang.

Thấy đội kỵ sĩ lao qua, ánh mắt Giang Nguyên càng thêm ngưng trọng thêm vài phần.

Nhìn đội hình của bọn chúng, nhất định lần này phải giữ bốn người Giang Nguyên lưu lại thế giới dưới lòng đất.

Hơn nữa, đây cũng chỉ là nhóm đầu tiên. Tiếp theo sẽ còn thú nhân nhiều hơn đuổi theo bọn họ.

Bây giờ bọn họ còn cách cửa ra ít nhất ba bốn trăm cây số. Nhưng chạy đi trong tình huống này chỉ sợ rất khó khăn.

Nhìn thấy đám ma thú kỵ sĩ rời đi, Eve nhìn Giang Nguyên, thấp giọng nói:

- Chúng ta phải làm thế nào bây giờ?

- Làm thế nào? Chỉ có thể tiếp tục đi, nghĩ biện pháp phá vòng vây mà thôi.

Giang Nguyên chậm rãi lắc đầu. Bất kể thế nào, tình huống lúc này chỉ có thể đi một bước tính một bước.

Chỉ hy vọng Cửu Vĩ có thể mau chóng từ trạng thái phong ấn thoát ra ngoài. Nếu không, hẳn đành phải nghĩ biện pháp khác.

Nhưng quan trọng nhất chính là mau chóng rời khỏi thế giới phong động Long Sơn, hoặc phải liên lạc được với Thiên Y Viện.

Mặc dù đám người Hoàng Văn Hiên hẳn đã báo tin tức ra ngoài, nhưng bọn họ vẫn chưa biết hết hoàn toàn thế giới bên trong, chứ đừng nói chi là tình huống của đám thú nhân.

Phải đem một ít tin tức truyền đến tai Thiên Y Viện, sau đó sẽ có biện pháp ứng đối nhiều hơn.

Vì để Bích Lũy không bị mang đi, đám người Sư Khung và Hồ Mục đã đưa ra bốn năm cam kết. Giang Nguyên cảm thấy chuyện này không đơn giản như vậy.

Đám thú nhân này nhất định là đã có phòng bị đằng sau. Nếu không, với bốn năm cam kết đó, muốn đặt chân lên thế giới mặt đất là không thể nào.

Thế giới mặt đất không phải là thế giới dưới lòng đất. Với khoa học kỹ thuật và vũ khí hiện đại, muốn tiêu diệt thú nhân trên mặt đất cũng không phải là chuyện quá khó khăn.

Vì thế, đám thú nhân này tuyệt đối không mang chủng tộc của mình ra làm trò đùa.

Bốn người lại tiếp tục đi về phía trước. Trong thời gian này dừng phải ít nhất ba bốn nhóm thú nhân, nhưng xem như vẫn an toàn tránh thoát.

Bốn người cách cửa ra cũng càng lúc càng gần.

Nhưng rõ ràng, sau khi rời khỏi lòng chảo trung tâm, tỷ lệ gặp thú nhân cũng càng lúc càng nhiều hơn.

Cứ bốn năm thú nhân mang theo bảy tám con ma thú tuần tra khắp nơi. Nhiều lần đám người Giang Nguyên thiếu chút nữa đã bị phát hiện.

Tốn rất nhiều thời gian, cuối cùng đám người Giang Nguyên cũng cách cửa ra sơn cốc càng gần, chỉ còn hơn trăm cây số nữa.

Địa vực bên này đã bắt đầu trở nên hẹp hơn. Mặc dù vẫn rộng khoảng chừng hai cây số, nhưng đội ngũ thú nhân tuần tra cũng càng lúc càng dày đặc.

Nhìn đám thú nhân dẫn ma lang và các loại ma thú tuần tra trong bóng tối, sắc mặt Giang Nguyên càng lúc càng khó coi.

Với đám thú nhân tuần tra dày đặc như thế, bọn họ muốn đột phá vòng vây hơn trăm cây số mà không để bị phát hiện, chỉ sợ độ khó tương đối cao.

- Làm thế nào bây giờ?

Tầm mắt của Eve trong bóng tối cũng tương đối mạnh. Lúc này cũng phát hiện được độ khó trong đó, quay sang nhìn Giang Nguyên, lo lắng hỏi.

Giang Nguyên thở ra một hơi, trong lòng ảo não không thôi. Nếu ba lô của hắn không bị mất, Thần Thú Bát vẫn còn thì tốt rồi.

Nếu Thần Thú Bát vẫn còn, bọn họ không cần lo lắng đám ma thú trước mặt. Với thực lực của bốn người, giải quyết ba bốn thú nhân vẫn rất đơn giản.

Nhưng điều phiền phức nhất chính là, bảy tám ma thú đều có thực lực Thiên giai, cộng thêm ba bốn thú nhân nữa. Muốn lặng yên giải quyết hết tất cả là rất khó khăn.

Nếu có Thần Thú Bát trong tay, hắn sẽ khiến cho đám ma thú mất đi chiến lược, sau đó giải quyết mấy tên thú nhân.

Nhưng bây giờ phải nghĩ biện pháp khác.

Lúc này, tại Thú vương cung cách xa mấy trăm dặm, Kim Sư Đại vương Sư Khung đang ngồi trên ngai vàng, bên cạnh là Hồ Mục. Hai người lẳng lặng nhìn Lý Nguyên Bản đang chậm rãi bước vào.

- Không gặp hơn hai mươi năm, xem ra người vẫn không chịu nổi.

Ánh mắt Sư Khung thoáng qua vẻ đắc ý.

Chương 1242: Chạm một cái liền bùng nổ

Lý Nguyên Bản nhìn chăm chăm tên thú nhân đầu sư đang đắc ý cười trước mặt, còn có Hồ Mục bên cạnh, gương mặt vẫn bình thản, dường như không có bất kỳ vui giận.

- Hơn hai mươi năm qua, ta đã làm rất nhiều chuyện, cũng tạo được rất nhiều cơ sở cho các người. Ta nghĩ, nếu cần, hành động của các người tùy thời có thể triển khai.

Nhìn gương mặt cực kỳ bình tĩnh của Lý Nguyên Bản, Sư Khung và Hồ Mục nhìn nhau một cái, ánh mắt lóe lên ý cười nhàn nhạt.

Tên Nhân tộc trước mắt đang nằm trong tay bọn họ, cũng không uống năm đó bọn họ hao phí thần lực, yêu hóa tên Nhân tộc này.

Một Nhân tộc bị bán yêu hóa, trừ phi hắn thật không muốn sống, còn lại thì không còn cách nào.

Mặc dù ông ta cố biểu hiện bình tĩnh, nhưng ẩn sâu trong đó là sự không cam lòng, còn có tham vọng vô cùng vô tận, đủ để ông ta xuất toàn lực đứng về phía Yêu tộc.

Bởi vì chỉ có Yêu tộc thắng lợi, ông ta mới thỏa mãn cái tham vọng vô cùng vô tận kia.

Ông ta đã không cách nào quay đầu lại được.

Đối với ý cười trong mắt Sư Khung và Hồ Mục, Lý Nguyên Bản vẫn làm như không thấy, tự nhiên ngồi xuống một bên, đưa tay bưng tách trà người hầu đưa tới, nhẹ nhàng thổi những mảnh bã trà trên mặt nước, không nhanh không chậm nhấp một ngụm, gương

mặt hoàn toàn lãnh đạm.

- Giang Nguyên đã chạy thoát rồi. Bây giờ phải nhanh chóng bắt hắn trở lại. Ngoài ra, Thiên Y Viện thân là người trấn thủ, cũng sẽ không dễ dàng buông tha.

- Bọn họ nhất định sẽ có phản ứng.

Đặt tách trà sang một bên, Lý Nguyên Bản quay sang nhìn Sư Khung và Hồ Mục, thản nhiên nói:

- Tốc độ phải nhanh hơn một chút. Nếu không, để cho đám người trấn thủ phản ứng kịp, ta không đảm bảo những cơ sở mà ta đã gây dựng có thể bị bọn họ phá hủy hay không.

- Dĩ nhiên rồi.

Sư Khung ngồi thẳng người, nhìn Lý Nguyên Bản ngồi bên dưới, biểu hiện rất cuộc nghiêm túc lại, nói:

- Người của chúng ta đã ra ngoài. Hắn trốn không thoát đâu. Những thứ mà người muốn, chúng ta đã làm ra cam kết, cũng nhất định sẽ làm được.

- Được.

Nhìn biểu hiện của Sư Khung, Lý Nguyên Bản chậm rãi hít một hơi, biểu hiện vốn lãnh đạm cuối cùng cũng hiện lên chút mệt mỏi và khổ sở, thân hình đang dựng thẳng cũng bắt đầu còng xuống, dựa lưng vào ghế, sau đó nhắm mắt lại.

Bên trong đại điện hoàn toàn im lặng.

- Ông ta thật đáng thương.

Không biết qua bao lâu, giọng nói của Sư Khung rốt cuộc vang lên. Chẳng qua trong lời nói không còn sự giấu cợt.

Ánh mắt Hồ Mục mang theo sự thương hại, nhìn Lý Nguyên Bản ngủ say, chậm rãi gật đầu:

- Đúng vậy, thật đáng thương. Chỉ sợ mấy chục năm qua, ông ta

chưa từng có một giấc ngủ ngon.

- Muốn có được một số thứ, tổng phải bỏ ra một ít. Bất kể là ai cũng đều phải như vậy.

Sư Khung nhẹ nhàng lắc đầu, sau đó đứng dậy, chấp tay bước xuống ngai vàng, đi đến chỗ Lý Nguyên Bân, nhẹ nhàng đưa tay phải ra.

Tay phải Sư Khung đưa ra, Lý Nguyên Bân đang ngủ say trên ghế dần dần được nâng lên, sau đó được Sư Khung nâng ra khỏi đại điện.

- Dĩ nhiên, chúng ta cũng vậy mà.

Hồ Mục đi theo đằng sau nhẹ thở dài, ánh mắt lóe lên chút mê mang, nhưng sau đó lại kiên định trở lại, hai tay chấp sau lưng, chậm rãi bước ra ngoài đại điện.

Giang Nguyên lẳng lẳng mai phục trong bụi cỏ, tầm mắt phóng ra ngoài trăm trượng.

Một đám thú nhân không nhanh không chậm đang cách hắc hai thước đi đến. Trong đó có một con ma thú thậm chí còn cách Giang Nguyên chưa đến một thước, nhưng không hề phát hiện ở bụi cỏ bên cạnh đang có một luồng ánh sáng vận vận tồn tại.

Đội đám thú nhân này rời đi, Giang Nguyên từ trong bụi cỏ đứng lên. Dưới ánh sáng mờ hồ đó, đám thú nhân cách hai ba chục thước hoàn toàn không phát hiện được sự tồn tại của hắn.

Ngẩng đầu nhìn vào sâu trong bóng tối, Giang Nguyên không hề có ý định tiết kiệm năng lượng, đặc biệt dưới trạng thái Không Minh, tiêu hao năng lượng được giảm xuống, cũng không cần tiết kiệm.

Thiên phú Ngưng trệ không gian xuất hiện.

Trong tình huống không ai chú ý, một bóng người vận vận lặng lẽ bay về phía trước.

Không bao lâu sau, bóng người này cấp tốc quay về chỗ cũ.

Eve đang cẩn thận ngồi trong bụi cỏ, quan sát tình huống chung quanh, chờ Giang Nguyên trở về.

Đột nhiên, Eve cau mày, quay đầu nhìn lại, liền nhìn thấy trong bóng tối dường như có cái bóng nhàn nhạt chột lóe lên.

Trong lúc cô đưa tay cầm chặt con dao găm, chỉ thấy bóng người kia trở nên rõ ràng, giống như lảng không xuất hiện.

- A..

Nhìn Giang Nguyên xuất hiện quỷ dị như vậy, Eve cũng nhận không được hít một hơi khí lạnh. Với cảm giác nhạy cảm của cô, thế nhưng lại không nhận ra Giang Nguyên xuất hiện. Điều này thật đáng sợ.

Giang Nguyên dường như cảm nhận được Eve đang kinh hãi, liền cười một tiếng, sau đó bước đến.

- Như thế nào?

Hít một hơi thật sâu, mạnh mẽ ức chế sự tò mò trong lòng, Eve trầm giọng hỏi.

- Khó đấy.

Giang Nguyên nhẹ lắc đầu, nói:

- Đội ngũ tuần tra quá dày, chúng ta không cách nào yên lặng đi qua.

Eve cau mày, nhẹ cắn môi, vẻ mặt đầy khó xử:

- Vậy phải làm sao bây giờ?

- Cũng không còn cách nào, chỉ có thể trở về.

Giang Nguyên thoáng trầm ngâm một chút, khẽ gật đầu một cái.

- Trở về?

Eve sửng sốt, nghi ngờ hỏi.

- Ừm, trở về.

Căn cứ phong động Long Sơn, mấy canh giờ trước không có bóng người, bây giờ đang có một đội ngũ mấy trăm người đang tập trung trên mảnh sân nhỏ trước cửa động.

Hoàng Văn Hiên đứng đằng trước nhất, nhìn cửa hang đen thui, ánh mắt lóe lên sự sợ hãi, hít một hơi thật sâu, sắc mặt nhanh chóng trấn định lại.

Quay đầu nhìn mấy trăm người đằng sau, sau đó vung tay lên:

- Lên đường.

- Rõ.

Tiếng trả lời đồng loạt vang lên. Đội ngũ chia thành hai hàng nối đuôi nhau tiến vào thế giới phong động Long Sơn.

Trong đội ngũ, tất cả đều đeo những cái túi thật to, đi kèm là những chiếc xe đẩy. Bên trong chất đầy mọi thứ, từng chiếc một tiến vào thế giới phong động Long Sơn.

La Thiên Minh cũng chậm rãi bước đến bên cạnh Hoàng Văn Hiên, nhìn từng đội ngũ một biến mất bên trong phong động Long Sơn, ánh mắt lóe lên sự cảm khái, nhìn Hoàng Văn Hiên nói:

- Ông chắc chắn sẽ vào lại bên trong sao?

- Đúng.

Hoàng Văn Hiên gật đầu:

- Tôi quen thuộc với tình huống bên trong nhất, cũng là người có kinh nghiệm nhất ở đây.

- Hơn nữa.

Hoàng Văn Hiên ngẩng đầu nhìn ánh mặt trời rực rỡ, giọng nói có chút kiên quyết:

- Vốn tôi phải là người ở lại bên trong. Vì thế, bây giờ tôi nhất

định phải quay trở lại.

Nhìn về mặt của Hoàng Văn Hiên, La Thiên Minh chậm rãi gật đầu, vỗ vai Hoàng Văn Hiên, nói:

- Được rồi, tôi cũng không tranh với ông nữa. Ông nhất định phải cẩn thận.

Hoàng Văn Hiên gật đầu, xoay người nhìn cây cột ranh giới trên mảnh đất trống, nhìn cái máy thu hình trong đó, ưỡn ngực, chỉnh lại huy chương Thiên Y trên ngực mình, giơ tay lên chào, sau đó bước vào bên trong động.

Cách xa ngàn dặm, Từ Khải Liễn ngồi trong phòng làm việc, nhìn cảnh tượng trên màn hình, hơi thẳng người. Cho đến khi bóng người Hoàng Văn Hiên biến mất bên trong phong động Long Sơn, lúc này mới trầm giọng nói:

- Tình huống động viên như thế nào?

- Từ khi Thiên y chiếu lệnh được phát ra, trước mắt đã có hơn mười thế gia và môn phái hưởng ứng, phái các cao thủ tập trung tại phong động Long Sơn.

Lưu Mộc Dương nhìn ipad trong tay, trầm giọng đáp lại:

- Tổ bảy người cũng đã nhận được yêu cầu của chúng ta, hơn nữa còn tiến hành hưởng ứng kịp thời. Trước mắt đã có một đội đặc chủng bắt đầu di chuyển đến Long Sơn, tiếp viện phòng ngự.

- Quân khu chung quanh cũng đã trong tình trạng báo động, tùy thời ứng đối.

- Được.

Từ Khải Liễn hài lòng gật đầu, sau đó nói:

- Mau gửi thông báo cho Cổ môn.

- Gửi thông báo cho Cổ môn?

Lưu Mộc Dương hơi sửng sốt.

- Đúng, gửi cho Lưu Phong và Tôn Diệu Nguyệt mỗi người một bản.

Từ Khải Liễn nói:

- Chúng ta có động tác lớn như vậy, Cổ môn cũng không thể không có ứng đối, cứ gửi thông báo cho bọn họ. Nếu bọn họ dám khơi mào gây rắc rối vào lúc này, bọn họ sẽ phải biết hậu quả.

- Vâng.

Lưu Mộc Dương gật đầu đáp.

Dứt lời, Từ Khải Liễn quay sang nhìn Liêu Long Căn, nói:

- Lão Liêu, ông phụ trách giám sát ban Hậu cần, nhất định phải đảm bảo tài nguyên đầy đủ, tùy thời cung ứng cho đội đặc nhiệm ở phong động Long Sơn, đốc thúc bọn họ sản xuất nhiều hơn các trang thiết bị thích hợp dùng dưới đất.

- Ngoài ra, chúng ta cũng nên phái nhiều thành viên dự bị của ngoại viện đến phong động Long Sơn.

Nói đến đây, Từ Khải Liễn nhẹ nhàng thở dài:

- Mặc dù đã phái rất nhiều cao thủ đến đó, nhưng dù sao cũng không bằng thành viên của mình được. Ông hãy quản lý cẩn thận một chút.

- Đồng thời đốc thúc lão Chu câu thông với tổ bảy người bên kia, phái ra thành viên đặc lực đến Phi Châu, dò xét chiều hướng của bộ lạc Vu sư.

Liêu Long Căn chậm rãi gật đầu:

- Xin Viện trưởng cứ yên tâm, tôi nhất định sẽ theo sát chuyện này, sẽ không để xảy ra sơ suất.

- Ừm, vậy thì tốt. Lần hành động này cực kỳ quan trọng. Cuộc đại chiến với thế giới dưới lòng đất chạm một cái sẽ bùng nổ ngay. Chúng ta tuyệt đối không thể khinh thường.

Từ Khải Liểu ngẩng đầu nhìn màn hình đang trước, nhìn từng đội ngũ một tiến vào bên trong thế giới phong động Long Sơn, nghiêm túc nói:

- Trận chiến này có lẽ có liên quan đến tồn vong của Thiên Y Viện chúng ta. Nhưng nếu chúng ta đã là người trấn thủ Long Sơn, chúng ta sẽ không thoát khỏi phải gánh trách nhiệm này.

- Thế giới này, cuối cùng cũng vẫn cần chúng ta bảo vệ.

Chương 1243: Lén vào

- Ông cảm thấy sứ giả đại nhân có thể lấy lại thánh vật hay không?

Ngồi xếp bằng chỗ sâu trong sơn động, tinh thần Portugo có chút mơ hồ, nhìn Draco bên cạnh, thấp giọng hỏi.

Draco gật đầu, nói:

- Dĩ nhiên rồi. Sứ giả đại nhân nhất định có thể lấy lại thánh vật, hơn nữa còn giải trừ phong ấn cho Linh Tinh Miện Hạ.

Nhìn biểu hiện gượng gạo của Draco, Portugo thở dài, gật đầu một cái.

Nghe lời nói có chút chán nản của hai đại Vu sư, nhưng cũng không có gì là hối hận, ngồi ở cửa sơn động, khóe miệng Eve hơi nhếch lên.

Nhìn Giang Nguyên dần biến mất trong bóng tối, gương mặt Eve có chút phiền muộn.

Đối mặt với người thanh niên đó, cô thật sự nhìn không thấu. Cô xem như hiểu được tâm tư của hắn, biết được suy nghĩ của hắn, nhưng dường như không hiểu rõ thực lực chân chính của hắn.

Mỗi lần gặp hắn, đều từ trên người hắn phát hiện ra những thứ khiến cho người ta phải kinh ngạc, nhìn không được muốn gặp hắn, lo lắng hắn lại làm ra những chuyện người ta phải khiếp sợ.

Nhìn đám thú nhân cười ma thú nghênh ngang chạy qua, Giang Nguyên có suy nghĩ muốn bay lên, đá văng đối phương xuống ngựa.

Nghĩ đến việc hẳn phải chạy đến chạy lui bằng hai chân, còn đám người này lại có ma thú để cười, tâm trạng khó mà cân bằng được.

- Chờ ta lấy lại được Thần Thú Bát, ta sẽ khiến cho các người không một ai ngồi được.

Nắm chặt năm đấm để giúp cho cơn giận hạ xuống, bóng Giang Nguyên giống như một luồng khói xanh tiếp tục lao về phía trước. Mấy tiếng sau đã lặng lẽ xuất hiện dưới một cây đại thụ cách Thú vương cung hơn mười thước.

Nhìn Thú vương cung đèn đuốc sáng choang như lần trước, Giang Nguyên đứng im dưới cây đại thụ một hồi, rồi cẩn thận vòng qua toàn bộ Thú vương cung.

Nơi này phòng bị nghiêm mật, vạn nhất bị phát hiện, sẽ khiến cho Sư Khung cảnh giác.

Nhớ đến khí tức cao thâm khó lường của Sư Khung, còn có Bích Lũy trong tay của ông ta, Giang Nguyên không có lòng tin lấy trộm được Thần Thú Bát trên người ông ta.

Chỉ có thể len lén vào cung, hy vọng Sư Khung không mang theo Thần Thú Bát trên người. Chỉ có như vậy mới có cơ hội trộm được Thần Thú Bát.

Nếu một khi bị phát giác, hẳn muốn đoạt lại Thần Thú Bát, hy vọng quá mong manh.

Thú vương cung không tính là quá lớn nhưng cũng có bốn cửa.

Giang Nguyên nhìn qua, quyết định từ bỏ ý định tiến vào từ cửa bên cạnh. Muốn băng qua tường thành cao mấy thước, sau đó băng qua rất nhiều thủ vệ đang canh cửa, trên căn bản là không thể nào.

Nếu không tiến vào từ cửa, vậy thì phải tìm một chỗ tường thành hẻo lánh một chút để băng qua.

Con sông hộ thành rộng mấy thước, cộng với tường thành cũng cao mấy thước, chỉ cần canh phòng không quá sâm nghiêm, tất không ngăn được hấn.

Tìm được một hơi hẻo lánh, thừa dịp đội tuần tra vừa đi qua, tầm mắt Giang Nguyên trong nháy mắt biến thành một mảnh đen trắng. Sau khi tiến vào trạng thái Không Minh, các loại thiên phú đã trong tình trạng xuất phát.

- Thiên phú Thanh Chướng khởi động.
- Thiên phú Tốc độ khởi động.
- Thiên phú Ngưng trệ không gian khởi động.

Từng tiếng nhắc nhở vang lên, Giang Nguyên nhanh chóng thông qua thiên phú Thanh Chướng phán đoán được phía trước và sau tường thành không có vệ binh, liền giống như một làn khói xanh lướt qua con sông hộ thành, sau đó nhẹ nhàng từ tường thành bay người xuống bên trong vương cung.

Nhìn xung quanh, bóng người Giang Nguyên nhanh chóng biến mất dưới tường thành, chui vào một mái hiên cung điện.

Hắn không quen thuộc Thú vương cung, mặc dù đã từng đến một lần, nhưng cũng chỉ quen thuộc với những địa phương nhỏ. Địa phương lớn một chút thì không biết.

Muốn tìm được Thần Thú Bát, đúng là không dễ dàng gì.

Mặc dù Giang Nguyên tin vào thần thức cường đại của mình, muốn tìm được trong chốc lát thì cũng không khó gì.

Nhưng quả thật hắn không dám sử dụng.

Có hậu duệ Yêu tộc như Sư Khung, mặc dù chỉ là tạp huyết, nhưng khí tức trên người lại rất kinh khủng.

Giang Nguyên thật sự không dám khinh thường, càng không nắm chắc có thể dùng thần thức để tìm kiếm mà không bị đối phương phát hiện.

Đứng trong bóng tối dưới mái hiên, nhìn khắp nơi đều là đèn đuốc sáng choang, nhưng chỗ hắt ẩn núp vẫn khá tối, vừa vặn có thể che chắn cho hắt. Cho dù đám ma thú có năng lực nhìn ban đêm rất tốt, cũng không cách nào phát giác được sự tồn tại của hắt.

Thoáng phân biệt phương hướng một chút, Giang Nguyên quyết tâm đến cung điện nhỏ mà hắt đã tắm rửa và bỏ quên túi xách.

Vạn nhất Sư Khung còn chưa động vào túi của hắt thì sao.

Rất nhanh Giang Nguyên đã tìm được cung điện nhỏ đó.

Rõ ràng, vận khí của hắt lại không may mắn.

Tìm khắp toàn bộ cung điện, Giang Nguyên cũng không tìm được túi xách của hắt và của mọi người.

Khẽ thở dài, Giang Nguyên dễ dặt bước ra khỏi cung điện. Nhìn những kiến trúc cao thấp chung quanh, hắt liền men theo lối đi đến đại điện.

Nếu không biết ở đâu, vậy thì từ chỗ nào có khả năng nhất thì tìm thôi.

Cẩn thận tránh hai lính gác, Giang Nguyên một lần nữa tiến vào đại điện.

Lúc này, bên trong đại điện vẫn rất sáng.

Giang Nguyên lảng lạng núp đằng sau cây cột, sau đó nhắm mắt, nhẹ thở ra một hơi.

Hắt giữ Thần Thú Bát lâu như vậy, đối với khí tức của Thần Thú Bát cũng khá nhạy cảm. Hơn nữa, bên trong đại điện cũng không có người khác, hắt cả gan dùng thần thức dò xét một lần.

- Không có.

Nhẹ nhàng lắc đầu một cái, Giang Nguyên có chút thất vọng rời khỏi đại điện.

Đứng trong bóng tối, hắt nhìn chung quanh, sau đó hướng đến

một cung điện lớn nhất.

Nếu không có ở đại điện, nhất định sẽ ở trong cung điện của Sư Khung.

Bởi vì là Thú vương, cung điện của Sư Khung chắc chắn là lớn nhất.

Nhờ thiên phú Che giấu hành tung, Giang Nguyên thuận lợi tránh được tổ tuần tra, sau đó nhích đến cung điện lớn nhất kia.

Giang Nguyên nín thở, lỗ tai nhẹ rung một cái, lẳng lặng dò xét.

Ở đây hẳn không dám tùy tiện sử dụng thần thức. Nếu Sư Khung có ở bên trong, Giang Nguyên khẳng định đến 60% hẳn sẽ bị phát giác.

Nhưng cũng may, thính giác của Giang Nguyên đã được cường hóa, lập tức đoán được, bên trong cung điện có ít nhất ba luồng khí tức đang tồn tại.

Chương 1244: Thần miếu

- Chẳng lẽ Sư Khung ngủ còn cần đến hai người đàn bà bên cạnh sao?

Giang Nguyên cẩn thận cảm nhận lại lần nữa hơi thở bên trong cung điện của Sư Khung, đột nhiên chân mày cau lại.

Sư Khung không có ở bên trong.

Ba tiếng thở bên trong nhỏ và ngắn, không phải là khí tức của Sư Khung.

Căn cứ vào cuộc gặp ngắn ngủi với Sư Khung lần trước, bất kể thuộc trạng thái nào, khí tức của Sư Khung vẫn mạnh hơn ba khí tức kia nhiều lắm.

Thậm chí Giang Nguyên còn cảm giác được, thực lực chủ nhân ba luồng khí tức này không mạnh.

- Chẳng lẽ đây không phải tấm cung của Sư Khung?

Hơi cau mày, Giang Nguyên điều động thần thức, kéo dài vào bên trong tấm cung.

Chỉ cần không có Sư Khung hoặc Hồ Mục, xác định thực lực của ba người kia cũng không mạnh, hẳn cũng không lo lắng sẽ có người phát giác ra hẳn.

Thần thức lan ra, Giang Nguyên rất nhanh đã xác nhận được hai việc.

Ba người bên trong đều là thú nhân đầu sư. Sư Khung không có ở bên trong, Thần Thú Bát cũng vậy.

Thở dài, Giang Nguyên cảm thấy lần này đúng là đau cả đầu.

Thú vương cung lớn như vậy, lại không thể dùng thần thức phạm vi rộng. Vậy biết tìm đến lúc nào đây?

Đứng trong một góc u ám của cung điện, Giang Nguyên hít một hơi thật sâu, nhìn chung quanh, ánh mắt lóe lên chút bất đắc dĩ.

Hắn vốn không muốn chặn người lại để hỏi, để tránh Sư Khung phát hiện. Nhưng bây giờ lại không thể không động thủ. Nếu không, còn không biết đến khi nào mới có thể lấy lại được Thần Thú Bát.

Nhưng bắt người lại là một kỹ thuật. Thứ nhất, bắt người nhưng không được để người ta phát hiện. Thứ hai, bắt người là phải bắt chính xác.

Nếu không bắt được người, hẳn không biết Thần Thú Bát đang ở đâu, vậy cũng xem như là chưa bắt.

Nhưng Giang Nguyên cũng thật may mắn. Thoáng vòng vo một hồi, tránh được hai tổ canh phòng, liền thấy được một thú nhân đầu sư.

Thú nhân đầu sư này dường như cấp bậc khá cao. Ít nhất sau khi đi qua mấy đội canh phòng, ai nhìn thấy y cũng phải cung kính hành lễ, gọi là Vương tử.

- Vương tử đó không phải con trai Sư Khung sao?

Nhìn thú nhân đầu sư trẻ tuổi này, Giang Nguyên mỉm cười. Chính là người.

Con trai Sư Khung thì tất sẽ không yếu, nhưng dưới thiên phú Túc độ của Giang Nguyên, còn chưa kịp phản ứng đã bị Giang Nguyên đá cho một cái nằm chổng gọng trên mặt đất.

Tìm một nơi yên tĩnh, Giang Nguyên cẩn thận đánh thức tên Vương tử này.

Thừa dịp y còn đang mơ màng chưa tỉnh hẳn, Giang Nguyên nhìn vào cặp mắt mê man của y, trong đầu thoáng hiện lên một tin tức.

- Thiên phú Mê hoặc xuất hiện.

Thiên phú Mê hoặc chính là thiên phú thứ nhất của Giang Nguyên. Thực lực của hắn ngày càng cao, lực tinh thần càng lúc càng mạnh, khiến cho hắn muốn gì được nấy.

Vị vương tử đầu sư này dưới cường độ mê hoặc cao độ của Giang Nguyên, căn bản không phản kháng được, ánh mắt càng mê man hơn.

- Thần Thú Bát đế ở đâu?

- Ta không biết.

Vương tử đầu sư mơ màng nhìn chằm chằm ánh mắt Giang Nguyên, chần chờ một chút rồi trả lời.

Giang Nguyên hơi cau mày. Tại sao vương tử đầu sư lại không biết?

Thoáng trầm ngâm một chút, sau đó hỏi:

- Người có biết Thần Thú Bát là gì không?

- Không biết.

Lần này vương tử đầu sư không do dự, trả lời ngay.

Haiz! Giang Nguyên khẽ thở dài:

- Nếu như phụ vương người lấy được thần khí liên quan đến phụ thân, ông ta sẽ để ở đâu?

- Liên quan đến thần khí của phụ thân.

Vương tử đầu sư cau mày, trầm tư một lát rồi trả lời:

- Bích Lũy thì luôn mang theo bên cạnh của phụ vương. Nếu như có được thần khí mới, người sẽ cung phụng ở Thần miếu.

- Thần miếu?

Giang Nguyên sửng sốt, trong đầu liền xuất hiện một tòa kiến trúc không lớn nhưng tương đối cao.

- Tòa lầu cao nhất bên trái vương cung?

- Đúng vậy, đó chính là thần miếu.

Sau khi khống chế Vương tử đầu sư ngủ mê, Giang Nguyên lặng lẽ thối lui.

Sau đó cẩn thận đến Thần miếu.

Thần miếu không lớn nhưng thuộc loại cao nhất trong toàn bộ vương cung. Cho nên, Giang Nguyên rất dễ dàng tìm được nơi đó.

Nhanh chóng chạy qua, chỉ tốn ba bốn phút, Giang Nguyên đã tránh được hai tổ tuần tra canh phòng, sau đó đến gần vị trí Thần miếu.

Trong lúc hẩn đang đến gần, đột nhiên diêm báo phát sinh, nhanh chóng tránh vào góc tường.

Khi Giang Nguyên tránh vào góc tường, cánh cửa Thần miếu từ từ mở ra. Một thú nhân đầu sư mặt mũi già nua từ bên trong bước ra, sau đó khom người xuống.

Sư Khung và Hồ Mục cũng chậm rãi từ bên trong bước ra, dưới sự cung tiễn của thú nhân đầu sư kia, bước xuống nấc thang Thần

miếu rồi biến mất trong bóng đêm.

Khi không còn nhìn thấy bóng dáng của Sư Khung và Hồ Mục, Giang Nguyên mới chậm rãi xuất hiện.

Nhìn cánh cửa Thần miếu từ từ đóng lại, trong lòng Giang Nguyên liền trấn định. Xem ra nhất định là ở chỗ này.

Những Giang Nguyên cũng không dám tùy tiện vận dụng thần thức để tìm kiếm. Hắn hoàn toàn không dám khinh thường thú nhân đầu sư già nua trong Thần miếu kia.

Cho dù là tạp huyết, nhưng có thể đảm nhiệm chức trông coi thần miếu, chỉ sợ không phải là nhân vật đơn giản.

Không dám khinh thường, sau khi xác nhận xung quanh không có người khác, tầm mắt Giang Nguyên bắt đầu xuất hiện hai mảnh đen trắng.

Cái gọi là sư tử vồ thỏ, nhất định phải dùng hết toàn lực. Giang Nguyên không muốn thất bại ngay khi nhìn thấy thành công.

Sau khi tiến vào trạng thái Không Minh, Giang Nguyên giống như một luồng khói xanh, nhẹ nhàng bước lên nấc thang thần miếu.

Lúc này, bóng người của hắn biến ảo thành một hư ảnh vụn vụn, hành động lặng yên không một tiếng động, sau đó dừng lại đằng sau một cây cột trong thần miếu.

Lỗ tai khẽ run lên, Giang Nguyên nghe được tiếng hô hấp rất nhỏ bên trong thần miếu.

Bên trong thần miếu cũng chỉ có thú nhân đầu sư già nua kia, cũng không còn ai.

Sau khi xác nhận chỉ có một người, trong lòng Giang Nguyên trấn định hơn. Nếu có hai người trở lên, muốn bình yên tiến vào thần miếu, lặng lẽ mang Thần Thú Bát đi, tỷ lệ thành công giảm xuống một nửa.

Bây giờ chỉ có một thú nhân đầu sư già nua, nhất định phải cẩn thận một chút. Cho dù thú nhân này tương đối lợi hại, nhưng chỉ

cần không lợi hại như Sư Khung, khả năng có thể trốn thoát là cực cao.

Chương 1245: Liều mạng chạy trốn

Đánh ngất thú nhân đầu sư chỉ còn thiếu nửa giây thôi là có thể tránh được một kích của mình ngã xuống đất, Giang Nguyên mừng rỡ không thôi.

Sự lợi hại của thú nhân đầu sư này vượt quá dự liệu của hắn. Mặc dù cuối cùng cũng bị giải quyết, nhưng hoàn toàn phải dựa vào thiên phú để hành động.

Nếu không có thiên phú Tốc độ, Giang Nguyên đoán hắn còn chưa xuất thủ đã bị thú nhân đầu sư già nua đó phát hiện rồi.

Nhìn lão thú nhân đầu sư mềm oặt ngã xuống đất, Giang Nguyên khẽ thở ra một hơi, sau đó nhìn về phía tế đàn thần miếu.

Chính giữa tế đàn thần miếu có đặt một cái chén bằng đất sét màu tím. Giang Nguyên thở phào một hơi. Xem ra lần này hắn không tìm sai chỗ.

Bước nhanh về phía trước, dùng thần thức và thiên phú Thanh Chướng xác nhận không có cơ quan gì đặc biệt, hắn liền đưa tay cầm lấy Thần Thú Bát.

Cảm nhận được cảm giác quen thuộc, Giang Nguyên không nhịn được xúc động ngút trời.

Món đồ này đã ở bên cạnh hắn một thời gian dài, đột nhiên không thấy, đúng là cảm thấy không quen. Nhưng cũng may là đã tìm lại được.

Cầm lấy cái bát, Giang Nguyên ngẩng đầu nhìn tượng thần trước mắt, nháy mắt một cái.

Tượng thần trước mắt rõ ràng khá cổ xưa, nhưng vẫn rất rõ ràng, hơn nữa còn rất sống động.

- Đây chính là thần thú Braun.

Nhìn tượng thần tóc vàng, gương mặt phương tây, Giang Nguyên nhún vai một cái. Xem ra hình tượng chân thật của Braun và trong dự đoán của hắn cũng không chênh lệch nhau mấy.

Nếu đã lấy lại được Thần Thú Bát, Giang Nguyên không dám ở lại quá lâu. Vạn nhất bị phát hiện, một cuộc ác chiến sẽ xảy ra mất.

Hắn không muốn đụng phải Sư Khung.

Bước chân nhẹ nhàng, hướng ra ngoài cửa miếu.

Nhưng khi hắn vừa mới đi ra, đang định sử dụng thiên phú che giấu hành tung rời khỏi Thú vương cung.

Lúc này, thần miếu sau lưng đột nhiên vang lên tiếng chuông báo động.

- Chuyện gì xảy ra vậy?

Giang Nguyên quay đầu lại nhìn, phát hiện lão thú nhân đầu sư vẫn nằm yên không động đậy trên mặt đất, vậy ai đã phát hiện ra hắn?

Chẳng qua sau khi hoảng sợ một chút, Giang Nguyên cúi xuống nhìn Thần Thú Bát trong tay, cười khổ một tiếng rồi bay vút ra ngoài.

Rõ ràng, nếu lão già đó còn chưa tỉnh lại, chỉ có một khả năng.

Thần miếu này có điều cổ quái. Một khi Thần Thú Bát bị lấy khỏi phạm vi thần miếu, thần miếu sẽ tự động báo động.

Đã là thần miếu của Yêu tộc, xử lý như vậy với thần khí của thần thú cũng không phải là chuyện khó khăn gì.

Giang Nguyên chẳng qua chỉ lo lắng Thần Thú Bát bị Sư Khung hạ pháp thuật định vị. Vậy thì phiền phức lớn rồi.

Trong lúc Giang Nguyên đang định lao qua tường thành, chung quanh đã có rất nhiều thủ vệ lao đến. Mặc dù đang sử dụng thiên

phú che giấu hành tung, Giang Nguyên cũng không khỏi cẩn thận, lợi dụng bóng tối của cung điện để che chỗ cho mình.

Nếu bị đám thủ vệ này đụng phải, thiên phú che giấu hành tung có mạnh đến cỡ nào đi chăng nữa cũng sẽ bị phát hiện.

Chỉ trong mấy phút. Giang Nguyên rốt cuộc cũng đã đến gần thành tường. Chẳng qua chỉ còn một chút nữa thôi liền cảm giác được một luồng sức mạnh cực lớn đập đến đằng sau lưng mình.

Tốc độ đó khiến cho Giang Nguyên thiếu chút nữa không có thời gian tránh khỏi, chỉ chật vật lăn một vòng, miễn cưỡng tránh được một kích này.

Vất vả lắm mới tránh được, hắn nhìn thấy chỗ vị trí của mình trước kia cắm một thanh trường mâu. Đuôi của thanh trường mâu vẫn còn rung lên nhè nhẹ.

Thấy thanh trường mâu cắm sâu gần thước vào trong đất, trong lòng Giang Nguyên không khỏi cảm thấy vui mừng. Chỉ cần chạm một chút thôi, hắn sẽ bị một kích này làm cho bị thương nặng.

- Lá gan không nhỏ nhỉ? Lại dám trở lại?

Lúc này, sau lưng vang lên tiếng cười nhạt.

- Đáng chết.

Nghe được giọng nói lạnh lẽo, Giang Nguyên cười khổ, xoay người bỏ chạy.

- Bị ta phát hiện còn muốn chạy?

Sư Khung cười khẽ một tiếng, bắn người lên mau chóng đuổi theo Giang Nguyên.

Nghe tiếng xé gió đằng sau, Giang Nguyên hít sâu một hơi, bật người lên cao. Thiên phú Ngưng trệ không gian trong nháy mắt khởi động. Nhưng lại không bay đến độ cao của tường thành.

Đang định lộn mèo, ai ngờ bảy tám thanh trường mâu đồng loạt phóng lên, bao quanh toàn thân Giang Nguyên.

- Mẹ kiếp.

Giang Nguyên hét lên giận dữ, trường đao xuất hiện trong lòng bàn tay, đánh bay mấy thanh trường mâu.

Đám thú nhân canh phòng toàn lực ném trường mâu ra ngoài, lực phản chấn vẫn chấn hấn bay ngược trở về.

Sư Khung sau lưng hấn hét lên giận dữ, một quyền đập vào lưng Giang Nguyên.

Giang Nguyên liền cảm nhận được một quyền giống như thanh chùy lớn đập vào sau lưng mình.

Giang Nguyên biến sắc, miệng khẽ quát, đồng thời vung tay nghênh đón một quyền đánh tới sau lưng.

Thấy đối phương vội vàng chống đỡ một quyền này của mình, mắt thấy chỉ còn hai thước nữa là chạm phải, ánh mắt Sư Khung lóe lên hung quang. Nếu Giang Nguyên dám chống lại một quyền này của ông ta bằng tay trái, hẳn xem như không cần tay trái nữa.

Nhưng Sư Khung chỉ vừa mới nhếch miệng, đã nghe Giang Nguyên quát lên một tiếng:

- Nổ.

Còn chưa kịp phản ứng, Sư Khung cảm thấy một cổ khí lãng đang bộc phát trong lòng bàn tay đối phương.

Ầm! Cổ khí lãng bỗng nhiên nổ tung. Sư Khung cảm thấy cánh tay mình chấn động một cái, sau đó cả người rơi thẳng xuống.

Đối phương cũng trực tiếp bắn ngược ra ngoài. Cú bắn ngược này có chút khoa trương, bắn lên cao bốn năm trượng, sau đó lộn mèo một cái trên không, rơi xuống bên ngoài tường thành.

Nhìn đối phương dễ dàng thoát khỏi Thú vương cung, Sư Khung không khỏi ngửa đầu rống lên:

- Tất cả mọi người đuổi theo cho ta.

Nghe tiếng Sư Khung gầm thét, đám thú nhân không dám thờ ơ, rống lên nhảy xuống đuổi theo Giang Nguyên.

Hung quang trong mắt Sư Khung bắn ra bốn phía, tức giận quát:

- Mau dắt vật cưỡi của ta đến đây, ta muốn đích thân xé xác tên tiểu tử đó ra.

Thuận lợi rơi xuống bên ngoài Thú vương cung, Giang Nguyên không ngừng huy động cánh tay trái của mình. Vừa rồi hắn thành công mượn thiên phú Khí bạo, tránh được một kích này của Sư Khung. Hơn nữa còn thuận lợi vượt qua được tường thành chạy trốn.

Nhưng một kích đó của Sư Khung vẫn chấn cánh tay trái của hắn đau muốn chết.

Nghe tiếng gầm thét của đám thú nhân đằng sau vọng tới, hắn không dám để ý đến cánh tay trái đau nhức nữa, nhanh chân bỏ chạy.

Lúc này, hắn cũng không dám chần chừ quá lâu. Một mình hắn còn có thể đấu được ba bốn thú nhân, nhưng nghe tiếng kêu đằng sau, ít nhất cũng phải có mười mấy người đuổi theo hắn.

Nếu bị đuổi kịp, bị vây đánh, tư vị chắc chẳng dễ chịu gì. Đừng nói đến việc Sư Khung chắc chắn sẽ không bỏ qua cho hắn.

Không thể không nói, công phu chạy trốn của Giang Nguyên có thể xếp hàng đầu. Dưới tác dụng của thiên phú Tốc độ, chỉ sau mấy phút, hắn đã bỏ đám thú nhân kia hai ba trăm thước.

Mắt thấy có thể dùng thiên phú Tốc độ phối hợp với thiên phú che giấu hành tung, hoàn toàn có thể bỏ rơi đám thú nhân kia, nhưng trong đầu hắn liên lóe lên tin tức cảnh cáo, khiến cho Giang Nguyên phải biến sắc.

- Năng lượng súc tích chưa đủ 5%. Chủ thể sắp tiến vào trạng thái ngủ đông.

- Đáng chết.

Giang Nguyên hít một hơi thật sâu. Sau khi hắt lên cấp, hắt vẫn chưa bổ sung năng lượng, không nghĩ đến mặc dù đang ở trạng thái Không Minh, năng lượng bị tiêu hao giảm xuống mức thấp nhất, nhưng vì sử dụng các loại thiên phú quá nhiều, năng lượng vẫn bị tiêu hao không ít.

Giang Nguyên đành đau khổ dừng lại việc tiếp tục sử dụng các kỹ năng.

Đưa tay lấy chai thuốc, ném hai viên Hồng Vân Đan vào miệng, bắt đầu điều động nội khí trong đan điền, quán chú vào hai chân, cấp tốc chạy đi.

Bây giờ hắt không dám tiêu hao năng lượng nữa. Nếu không, để cơ thể rơi vào trạng thái ngủ đông, chờ hắt chính là cái chết.

Hai viên Hồng Vân Đan hóa thành một luồng khí tức mát mẽ, chậm rãi chảy vào trong đan điền. Khi hắt toàn lực vận chuyển nội khí, chuyển thành khí tức năng lượng khổng lồ, dung nhập vào năng lượng tuần hoàn trong cơ thể.

Khi năng lượng được hấp thu, thanh âm báo động cũng biến mất, khiến cho Giang Nguyên nhịn không được thở phào một hơi, đưa tay vỗ vỗ lồng ngực của mình.

Trong lúc Giang Nguyên còn đang thở phào, đột nhiên nghe có tiếng rống đuổi theo.

Giang Nguyên quay đầu lại, liền nhìn thấy cách đó mấy trăm thước, một con sư tử khổng lồ dùng để cưỡi mang theo Sư Khung sắc mặt giận dữ vượt qua mười mấy ma thú khác, mau chóng đuổi về phía hắt.

- Đáng chết! Đang trong lúc quan trọng, tên này còn đích thân đuổi theo.

Tức giận mắng một câu, Giang Nguyên chỉ có thể hít một hơi, cắn răng tăng tốc độ chạy về phía trước. Bây giờ hắt không thể bị đuổi kịp được.

Khi không có năng lượng để chống đỡ, không thể sử dụng các loại thiên phú, nếu bị Sư Khung đuổi bắt, tỷ lệ bình yên chạy trốn gần

như bằng không.

Bây giờ chỉ có thể xuất toàn lực, tận lực kéo dài thời gian, để hắc có thể mau chóng hấp thu năng lượng Hồng Vân đan, ứng đối một chút. Nếu không, chỉ sợ là vạn kiếp bất phục.

Chương 1246: Dò xét

Đây là lần đầu tiên sau khi Giang Nguyên rời khỏi Cô Lang trở về nước gặp phải tình huống gian nan như vậy.

Trước kia, mặc dù đã từng trải qua mấy lần chạy trốn, nhưng không phải chạy trốn một cách chật vật như thế này.

Giang Nguyên thở hồng hộc, mồ hôi như mưa văng tứ tung xuống chân. Sư Khung cưỡi con sư tử lớn không ngừng theo sát đằng sau, vừa chạy vừa cười lạnh:

- Người chạy đi, chạy nữa đi. Ta muốn nhìn xem người có thể chạy được đến đâu.

Phù phù. Giang Nguyên vừa chạy vừa lau mồ hôi trên trán, không ngừng quay đầu nhìn về phía sau.

Sư Khung đã đuổi theo hắc nửa tiếng đồng hồ không buông. Hắc xuất ra đủ loại phương pháp vẫn không bỏ rơi được người này.

Nhìn Sư Khung đuổi càng lúc càng gần, cảm nhận hai viên Hồng Vân đan đã được hấp thu hết, Giang Nguyên hít một hơi thật sâu, từ trong túi móc ra chai thuốc, đổ hai viên Hồng Vân Đan vào miệng.

Nếu đã nắm chắc cơ hội thoát thân, có đủ năng lực nhất định, lần này hắc sẽ chơi Sư Khung một cú.

Thấy Giang Nguyên đằng trước có dấu hiệu không chạy nổi nữa, ý hung tàn trong mắt Sư Khung bắt đầu ẩn hiện.

Đuổi theo tiểu tử này lâu như vậy, mặc dù dáng vẻ của đối phương rất chật vật, cảm giác thật không tệ. Nhưng lúc này ông ta

cũng không kiên nhẫn nổi, hai chân thúc vào hông con sư tử.

Rống. Được chủ nhân thúc giục, con sư tử ngửa đầu gầm lên một tiếng, toàn lực tăng tốc đuổi theo Giang Nguyên.

Nghe tiếng rống đằng sau càng lúc càng gần, ý cười trên mặt Giang Nguyên cũng càng đậm.

Nhưng tốc độ càng lúc càng chậm, dường như không chống đỡ nổi nữa.

- Hắc hắc, tên tiểu tặc kia, còn muốn chạy sao? Sao không đứng lại cho Bồn vương.

Nhìn biểu hiện của Giang Nguyên, Sư Khung lại càng tự đắc. Đối với kẻ đã từng thoát khỏi tay ông ta nhưng vẫn dám trở về, lại còn ăn trộm thân khí Nhân tộc, ông ta hận đến mức nghiến răng nghiến lợi.

Bây giờ tên tiểu tặc này đã chật vật không chịu nổi, chạy lâu như vậy rồi, cũng nên xuất thủ bắt đối phương lại.

Nghĩ đến đây, hai chân Sư Khung lại kẹp hông con sư tử lần nữa, thúc giục con vật tăng tốc độ.

Con ma sư khổng lồ bị Sư Khung thúc một cái, một lần nữa tăng tốc, nhào đến con mồi đang ở đằng trước không xa.

Trong lúc con ma sư đang lộ vẻ hung tàn, chuẩn bị vật con mồi bé nhỏ kia ngã xuống đất, đột nhiên cảm thấy trong lòng căng lên.

Bởi vì một cổ thần uy khổng lồ từ con sâu nhỏ kia xông thẳng đến.

Cảm giác cổ thần uy đè ép đến nó, muốn thở cũng thở không nổi, thân hình ma sư cứng đờ trên không trung, sau đó bịch một cái, từ trên không trung rơi xuống.

Sư Khung ngồi trên ma sư không kịp đề phòng, miễn cưỡng đạp một chân lên con ma sư để thoát thân, nhưng rồi lại nhìn thấy ánh đao chột lóe trước mắt.

Đao phong sắc bén khiến cho toàn thân ông ta căng lên.

Rống. Sư Khung rống lên một tiếng, cưỡng ép thân hình lắc một cái giữa không trung, cảm giác đao phong kia lướt qua người của mình, mồ hôi lạnh xuất ra ướt cả người, đồng thời giơ tay lên. Một thanh cốt đao dài hẹp trong nháy mắt bắn ra, một lần nữa bổ đến ánh đao.

Chật vật lăn một vòng dưới đất, sau đó xoay người đứng lên, lúc này Sư Khung mới phát hiện vai trái của ông ta đã bị lột một mảng thịt.

Rống! Sư Khung vừa tức vừa giận. Ông ta vừa bị một con sâu Nhân tộc làm cho chật vật, lại còn chém ông ta bị thương.

Điều này khiến cho Sư Khung giận dữ không thôi. Ban đầu ông ta còn đuổi đối phương chạy tứ phía, bây giờ lại bị ăn thiệt quá lớn.

Sư Khung hét lên giận dữ, cầm cốt đao trong tay, muốn nhào đến đối phương. Nếu không giết được đối phương, thật sự rất khó tiêu được mối hận trong lòng ông ta.

Nhưng cốt đao của ông ta vừa mới nhắc lên, một ánh đao sắc bén đã đánh thẳng đến chỗ ông ta.

Keng. Vội vàng, Sư Khung đành phải giơ đao lên ngăn cản.

Rõ ràng, một đao này dường như đối phương không dùng toàn lực. Hai thanh đao chẳng qua chỉ đụng nhẹ một cái, ánh đao của đối phương trượt đi, nhưng lại chém qua từ bên cạnh.

Bị đối phương ép đến không cách nào trả đũa, Sư Khung không khỏi rống giận một tiếng. Cốt đao trong tay hung hăng bắn ra, đẩy lui một đao của đối phương. Sau khi hét lên một tiếng liền nhanh chóng bổ đao về phía Giang Nguyên.

Từ khi ông ta leo lên vương vị đến bây giờ, chưa bao giờ bị người ta áp chế như vậy. Sự tức giận đã khiến ông ta từ bỏ ý định bắt sống đối phương, hận không thể một đao bổ đối phương làm đôi.

Một đao này rốt cuộc cũng bức lui được Giang Nguyên. Nhìn Giang Nguyên chẳng những không mệt mỏi, ngược lại còn thoải mái, Sư Khung nghiêng răng hét lớn:

- Nhân tộc, người đã chọc giận ta, thật sự chọc giận ta.

- Này này, tạp huyết như người chẳng qua cũng chỉ thể hiện được một chút mà thôi.

Giang Nguyên đứng ở đó, bàn tay vung vẩy thanh đao, hướng Sư Khung cho thấy trên trường đao vẫn còn dính vết máu, gương mặt hiện lên vẻ trào phúng.

Rống! Nghe hai chữ “tạp huyết”, nhìn vẻ mặt giễu cợt của Giang Nguyên, cặp mắt Sư Khung đỏ bừng. Mặc dù là thú vương Yêu tộc, nhưng hai chữ tạp huyết vĩnh viễn vẫn là nỗi đau trong lòng ông ta.

Ngửa đầu hét lớn một tiếng, liền bắn người chém tới Giang Nguyên một đao.

Thấy một đao xé gió lao đến, vẻ trào phúng trên gương mặt Giang Nguyên chuyển thành ngưng trọng.

Hắn một mực không lùi chính là muốn nhìn xem thực lực chân chính của Sư Khung.

Lúc này, nhìn Sư Khung chém đến một đao, Giang Nguyên đã đại khái đoán được, thực lực của Sư Khung còn cao hơn hắn đã nghĩ.

Hắn thậm chí ngay cả một đao này cũng không dám tiếp.

Nhưng không dám tiếp cũng không có nghĩa là hắn chịu thua.

Thân hình chợt lóe, một đao kia rơi vào khoảng không.

Nhìn một đao của mình trong nháy mắt chém vào khoảng không, đao khí rạch một vết nhỏ xíu trên mặt đất, chân mày Sư Khung không khỏi cau lại.

Đao trong tay lập tức đổi hướng, chém về phía bên trái.

Keng. Cảm giác đao trong tay mình trong nháy mắt bị đẩy ra, Giang Nguyên chợt lóe lên rồi biến mất.

A! Sư Khung cuồng nộ lại chém ra một đao.

Keng. Thanh âm hai thanh đao đụng nhau lại truyền đến.

Hai mắt Giang Nguyên nhẹ nhàng chớp động, trường đao trong tay nâng lên, một lần nữa chém xuống Sư Khung.

Keng keng keng.

Liên tiếp thanh âm trường đao va chạm nhau vang lên.

Liên tục chém ra mười tám đao, trừ một đao chém bay đoạn tóc vàng của Giang Nguyên và rạch trên cánh tay ông ta một vết máu lớn, những đao còn lại không có thu hoạch được gì.

Sau khi chém ra mười tám đao, Sư Khung thở hổn hển, vẻ mặt ngưng trọng nhìn xung quanh, nhưng phát hiện không thấy đối phương.

Sư Khung cầm đao dè dặt nhìn chung quanh, bỗng nhiên tức giận đá một cước đá bay một tảng đá nặng hai ba trăm cân ra ngoài.

- Nhân tộc hạ tiện đáng chết. Lại chạy trốn....

Nghe tiếng gầm thét của Sư Khung đằng xa, khóe miệng Giang Nguyên nhếch lên, nở một nụ cười khó coi.

Vừa rồi toàn lực chém ra mười tám đao, cũng chỉ khiến cho Sư Khung bị thương nhẹ, khiến cho Giang Nguyên hoàn toàn tuyệt vọng.

Thực lực của Sư Khung quá lợi hại.

Giang Nguyên cho đến bây giờ chưa từng nghĩ qua có người có thể tiếp được mười tám đao của mình dưới thiên phú Tốc độ trợ giúp.

Nhưng lần này hẳn đã thấy.

Nếu có thể tiếp tục chém ra thêm mười mấy đao, Sư Khung nhất định sẽ không đỡ được, đến lúc đó ít nhất cũng sẽ bị trọng thương.

Nhưng Giang Nguyên có thể khẳng định hẳn mới chính là không chịu đựng được đầu tiên.

Tay phải của hắn vẫn còn đang run rẩy. Toàn lực đánh ra mười tám đao với Sư Khung, hắn cảm thấy cánh tay của mình sắp gãy.

Chương 1247: Phá vòng vây

Giang Nguyên nhìn cánh tay phải run rẩy của mình, rồi lại nhìn trường đao được đặc chế từ hợp kim của Thiên Y Viện, bên trên lưỡi đao đã có vài vết mẻ be be.

Trường đao được Thiên Y Viện đặc biệt luyện chế từ hợp kim, trải qua vô số lần kiểm nghiệm độ bền cứng, không nghĩ đến lại xuất hiện tình huống này, có thể thấy được sức mạnh hai bên đánh nhau là bao lớn.

Hắn là lấy mau chế địch, còn Sư Khung chính là bị động phòng ngự.

Nếu Sư Khung toàn lực công kích, Giang Nguyên tin rằng nhiều nhất hắn cũng chỉ ngăn được năm ba đao đã là quá lắm rồi.

Thở dài, Giang Nguyên cũng không dừng lại, nhanh chóng vọt về phía cửa ra.

Nếu đã biết rõ thực lực của Sư Khung, vậy thì không cần dừng lại nữa.

Đoán chừng lúc này Eve và hai đại Vu sư đang nóng lòng chờ hắn.

Chỉ có một mình, cho dù không dùng đến Thần Thú Bát, Giang Nguyên cũng dễ dàng chạy về phía nham động.

Nhìn Giang Nguyên xuất hiện ở cửa hang, tảng đá trong lòng Eve cũng rớt xuống.

- Sao vậy? Không tin tưởng tôi sao?

Nhìn biểu hiện của Eve, Giang Nguyên cầm Thần Thú Bát trong tay lắc lắc, khẽ cười nói.

Eve nhún vai, ánh mắt lóe lên sự kiêu kỳ:

- Cũng không còn cách nào. Thú vương đó quả thật rất đáng sợ. Tôi có thể cảm nhận được trên người ông ta ẩn giấu sức mạnh và

khí tức thậm chí còn mạnh hơn cả Nghị trưởng đại nhân của chúng tôi.

- Quả thật rất lợi hại.

Nói đến đây, gương mặt Giang Nguyên mơ hồ vẫn còn sự sợ hãi.

- Bây giờ chúng ta đi chứ?

Eve nhìn Thần Thú Bát trong tay Giang Nguyên, hỏi.

- Đi, dĩ nhiên là phải đi rồi. Tốc độ còn phải nhanh hơn. Sư Khung đã phát hiện ra tôi trộm đi Thần Thú Bát. Không bắt được tôi, ông ta không cam tâm đâu.

Nhớ đến dáng vẻ tức giận kia của Sư Khung, Giang Nguyên cảm thấy tốt nhất là nên đi nhanh.

Thấy sứ giả đại nhân rốt cuộc đã đoạt lại được Thần Thú Bát, gương mặt của hai đại Vu sư cũng hiện lên sự hưng phấn.

Draco nhìn Thần Thú Bát trong tay Giang Nguyên, chần chừ một chút rồi nói:

- Sứ giả đại nhân, bây giờ chúng ta đã đoạt lại thần khí, không biết thứ này có thể làm cho Linh Tinh Miện Hạ được giải phong không?

- Ờ?

Giang Nguyên ngần ngừ. Hắn thật không nghĩ đến điều này. Nhìn Thần Thú Bát trong tay, hắn đột nhiên nhớ đến Cửu Vĩ dựa vào Thần Thú Bát hấp thu không ít được vật dưỡng thần, dường như có tác dụng nhất định giúp nó hồi phục.

Lập tức gật đầu:

- Có lẽ là có trợ giúp, nhưng cũng không chắc chắn.

- Bây giờ, chuyện cần làm là rời khỏi chỗ này trước tiên. Sư Khung không phải là người dễ đối phó.

Nghe Giang Nguyên nói, hai vị đại Vu sư vội vàng gật đầu. Là

người hầu của thần thú, bất luận là về thực lực hay về cái gì, bọn họ đều rất kiêng kỵ thần duệ tập huyết kia.

Bốn người vừa đi vừa ẩn núp. Khi đến được vị trí lần trước, sắc mặt mọi người có chút cổ quái.

- Chuyện gì xảy ra vậy? Tại sao ngay cả một thú nhân cũng không nhìn thấy?

Eve khó hiểu hỏi.

Giang Nguyên cũng cau mày, nhìn quanh bốn phía mấy lần, đúng là không nhìn thấy một thú nhân nào cả, thoáng trầm ngâm một chút rồi nói:

- Các người chờ tôi ở đây. Tôi qua đó xem một chút.

- Được.

Eve gật đầu. Đây đúng là một chuyện kỳ quái. Lúc trước, ở đây lúc nào cũng có thể nhìn thấy đội thú nhân dẫn ma thú tuần tra, nhưng bây giờ một người cũng không nhìn thấy, đúng là kỳ quái.

Nếu đây là cạm bẫy, chờ bọn họ xuất hiện, sau đó một mẻ hốt trợn, vậy thì chơi lớn rồi.

Thân hình Giang Nguyên giống như luồng khói xanh, bay vút về phía trước.

Sau khi chạy được bảy tám thước, Giang Nguyên phát hiện, đúng là không nhìn thấy một thú nhân nào cả.

- Không phải cạm bẫy. Đám thú nhân kia đi đâu rồi?

Giang Nguyên đưa tay gãi sau ót, cảm thấy không cần phải để ý nhiều như vậy. Nếu đám thú nhân kia không có ở đây, vậy phải mau nắm lấy cơ hội này.

- Như thế nào?

Thấy Giang Nguyên chạy về, Eve liền hỏi.

- Đi, đằng trước không có người.

Giang Nguyên vẫy tay, ra hiệu mọi người tiếp tục chạy về phía trước.

- Ủa, tại sao lại không có ai vậy? Chẳng lẽ đám thú nhân kia không định bắt chúng ta sao?

Eve vừa chạy vừa cau mày hỏi.

- Không biết nữa. Theo lý, Sư Khung không thể nào bỏ qua cho chúng ta.

Giang Nguyên nhún vai, suy nghĩ một chút rồi đột nhiên nói:

- Chẳng lẽ, bọn họ đã phát hiện được cửa ra? Bây giờ đang ở cửa ra chờ chúng ta?

- Không thể nào? Đã nhiều năm như vậy nhưng bọn họ vẫn không phát hiện được.

Sắc mặt Eve căng ra.

- Thế thì khó hiểu nhỉ? Bởi vì Lý Nguyên Bản biết rất rõ lối ra đó.

Giang Nguyên cau mày, thở dài một hơi, nói:

- Không quản nhiều như vậy. Chúng ta đi trước rồi nói sau. Vạn nhất bị chặn lại, chúng ta lại nghĩ biện pháp.

Nói xong, Giang Nguyên lại trấn an Eve:

- Nội viện tuyệt đối không bỏ mặc chúng ta đâu.

- Vậy cũng đúng.

Nghe Giang Nguyên giải thích, Eve cũng rất đồng tình. Với thân phận của Giang Nguyên, Thiên Y Viện tuyệt đối không ngồi yên. Nói không chừng bây giờ đã phái tiếp viện đến cũng có thể.

Nghĩ đến đây, Eve sửng sốt, sau đó quay sang nhìn Giang Nguyên bên cạnh.

Thấy Giang Nguyên cũng ngăn người nhìn mình, rõ ràng hẳn cũng đang nghĩ đến một lý do giống cô.

Không chút do dự, hai người cùng với hai đại Vu sư tăng tốc chạy về phía trước.

Nếu bây giờ không nhìn thấy bất cứ một thú nhân nào, chỉ có hai nguyên nhân.

Một, như bọn họ đã nghĩ lúc đầu, đám thú nhân phát hiện cửa ra, bây giờ đang chờ bọn họ ở cửa ra.

Thứ hai, Thiên Y Viện đã phái quân tiếp viện đến cứu mọi người.

Đám thú nhân đó là do quân tiếp viện dẫn đi.

Bất kể là lý do nào, mọi người chỉ có thể tăng tốc độ tiến về phía trước.

Đoạn đường kế tiếp, mọi người đúng là không gặp bất cứ một thú nhân nào. Cho đến khi cách cửa ra khoảng mười dặm, mọi người mới nhìn thấy có bóng thú nhân xuất hiện.

- Xem ra hẳn không phải đang mai phục chúng ta.

Nhìn đám thú nhân đang hò hét ầm ĩ, sắc mặt Giang Nguyên thoáng thả lỏng một chút. Nếu đám người đó trắng trợn như vậy, chỉ có một khả năng, người của Thiên Y Viện đang ở cách đó không xa.

- Đi, cẩn thận một chút, tận lực đừng để bọn họ phát hiện.

Giang Nguyên vẫy tay, tỏ ý mọi người núp đằng sau, nhẹ nhàng tiến về phía trước.

Bây giờ hẳn không muốn lãng phí thời gian. Nếu người của Thiên Y Viện đã đánh tới, đám người Sư Khung tuyệt đối cũng sẽ mau chóng chạy đến đây.

Một khi kéo dài thời gian, đến lúc đó càng khó thoát thân.

Mọi người vừa ẩn núp vừa chạy về phía trước. Đi được sáu bảy

thước, mọi người phát hiện đám thú nhân càng lúc càng nhiều, xen lẫn các loại ma thú. Rõ ràng, đám thú nhân này đang tiến hành phòng bị.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Giang Nguyên không khỏi thở phào nhẹ nhõm. Xem ra hẳn dự đoán không sai, Thiên Y Viện thật sự đã đánh vào.

Sau khi xác nhận xong, trong lòng Giang Nguyên cảm thấy xúc động.

Nếu không phải vì hẳn, nội viện tuyệt đối không tùy tiện làm ra chuyện như vậy.

Tình huống trước mắt chắc chắn là nội viện đã đánh vào. Nếu không, sẽ không làm ra cảnh tượng lớn đến như vậy. Hơn nữa, nếu đã đánh vào, nội viện phải thành lập được phòng tuyến kiên cố.

Hít một hơi thật sâu, Giang Nguyên quay sang nhìn Eve và hai đại Vu sư, gật đầu nói:

- Chuẩn bị sẵn sàng, toàn lực tiến lên.

Nghe Giang Nguyên ra lệnh, hai vị đại Vu sư nhìn nhau một cái, hừ một tiếng, sau đó toàn thân nhanh chóng bành trướng lên.

Nhìn hai đại Vu sư mở hết hỏa lực, thực hiện Tổ linh phụ thể, Giang Nguyên cũng không chần chừ, rút thanh trường đao sau lưng, sau đó hạ thấp người xuống, chuẩn bị lao về phía trước.

Eve theo sát đằng sau. Hai đại Vu sư giống như hai con dã sói cao lớn, hộ tống ở hai bên.

Lúc này, đám thú nhân đã dày đặc, cộng thêm rất nhiều ma thú, muốn xông qua mà không bị phát hiện là không thể nào.

Nhanh chóng tiến lên mới là biện pháp tốt nhất.

Quả thật như thế. Khi mọi người chạy lên được hai ba thước, đám thú nhân mới phát hiện.

Chỉ trong nháy mắt, đám thú nhân bị đâm tán loạn, sau đó kêu to lên đuổi tới Giang Nguyên.

Đám thú nhân đang trước thấy đằng sau hỗn loạn, cũng lập tức vọt ra mấy chục thú nhân, bao vây lại.

Nhìn đám thú nhân càng lúc càng gần, Giang Nguyên hít sâu một hơi, trường đao trong tay căng lên, bước chân ngừng một lát, sau đó bắn người lên, tăng tốc độ phóng đến.

Eve biết rõ bây giờ không cần ẩn núp nữa, la lên một tiếng, cũng bắn người lên. Ngân quang trong tay chột lóe, theo sau lưng Giang Nguyên tiến về phía trước.

Hai đại vu sư nổi giận gầm lên một tiếng, giống như hai viên kim cương lớn bắn ra từ bụi cỏ, thủ trường đã sớm nắm trong tay, theo sau Giang Nguyên và Eve, tạo thành một trận hình mũi tên, lao thẳng đến đám thú nhân đang vây công.

Giang Nguyên đã tiến vào trạng thái Không Minh, các loại thiên phú mở hết cỡ, quơ đao chém xuống một thú nhân, đồng thời phi thân lên đụng vào ngực một thú nhân khác. Ầm một tiếng liền đụng bay một thú nhân đầu báo ra ngoài.

Eve sau lưng hấn cũng phi thân lên, quơ đao chém đến thú nhân đầu sói đang chém Giang Nguyên.

Hai đại Vu sư cũng không nhàn rãi, thủ trường trong tay liên tiếp đập bay hai thú nhân đầu sói, bảo vệ hai bên Giang Nguyên.

Chương 1248: Giết khỏi trùng vây

Gương mặt Hoàng Văn Hiên rầu rĩ đứng trước hàng rào phòng ngự làm bằng hợp kim, nhìn cự mã phòng ngự hạng nặng từ thấp đến cao, nhẹ gật đầu một cái.

Ban Công trình ngoại viện vẫn tương đối đáng tin. Chỉ trong nửa tiếng đã thành lập được phòng tuyến phòng ngự hạng nặng, sau đó dưới sự bảo vệ của thành viên tinh nhuệ ngoại viện, chỉ trong ba tiếng đã hoàn thành xây dựng hệ thống phòng ngự ban đầu, ngay

cả đám thú nhân kia có muốn xông vào cũng không có cách nào.

- Xem ra, nơi này đã ổn, hẳn vấn đề không lớn. Nhưng nhiều thú nhân như vậy, làm sao mà giết hết được?

Nhớ đến Ủy viên thường vụ Giang vẫn còn ở trong tay giặc, vẻ rầu rĩ trong mắt Hoàng Văn Hiên lại càng nhiều.

Bây giờ đã qua một ngày, không biết Ủy viên thường vụ Giang như thế nào rồi? Hẳn chỉ mang theo có ba người, vạn nhất bị đối phương bao vây, chỉ sợ lành ít dữ nhiều.

- Lão Lý, anh xem chúng ta có thể đẩy tới đằng trước hay không?

Hoàng Văn Hiên cau mày nhìn Phó chủ nhiệm Lý phụ trách ngoại viện, sau đó do dự hỏi.

Phó chủ nhiệm Lý ngẩng đầu nhìn trận thế của đám thú nhân đằng xa, sắc mặt ngưng trọng:

- Rất khó. Thông qua mấy lần tiếp xúc vừa rồi, xác nhận thực lực của đám thú nhân này rất mạnh. Chúng ta thành lập căn cứ ở chỗ này, vấn đề cố thủ sẽ không lớn, nhưng muốn tiến vào sẽ rất khó.

Hoàng Văn Hiên thở dài. Ông không phạt lòng với câu trả lời của Phó chủ nhiệm Lý. Ông cũng biết điều này, chẳng qua chỉ không cam lòng mà thôi.

Nhìn biểu hiện chán nản của Hoàng Văn Hiên, Phó chủ nhiệm Lý tất nhiên cũng biết Trưởng ban Hoàng đang suy nghĩ chuyện gì, chỉ có thể khuyên:

- Trưởng ban Hoàng, Ủy viên thường vụ Giang cát nhân thiên tướng. Tôi nghĩ cậu ấy nhất định sẽ bình an trở về.

- Hy vọng là vậy.

Hoàng Văn Hiên bất đắc dĩ gật đầu.

Trong lúc hai người đang nói chuyện với nhau, một thành viên ngoại viện chạy đến, cung kính nhìn hai người nói:

- Trưởng ban Hoàng, Chủ nhiệm Lý, quan sát viên của chúng ta phát hiện trận địa thú nhân đang trước đang phát sinh rối loạn nhỏ, tình huống cụ thể thì không rõ.

- Nội bộ phát sinh rối loạn?

Hai người hơi sửng sốt. Ánh mắt Hoàng Văn Hiên sáng lên, hưng phấn nói:

- Chẳng lẽ là Ủy viên thường vụ Giang?

Chủ nhiệm Lý chần chờ một chút, sau đó quay sang ra lệnh:

- Bảo quan sát viên mật thiết quan sát động tĩnh, đồng thời ra lệnh cho trung đội thứ nhất chuẩn bị đánh ra.

- Rõ.

Sau khi hạ mệnh lệnh xong, Chủ nhiệm Lý hít một hơi thật sâu, trầm giọng kêu lên:

- Trưởng ban Hoàng, chỉ cần có thể, ngoại viện chúng ta tùy thời có thể điều động.

- Được.

Hoàng Văn Hiên hài lòng gật đầu, sau đó bước ra gần lan can:

- Chúng ta đi xác nhận tình huống. Chỉ cần có thể, không tiếc hết thủy.

- Được.

Giang Nguyên đã xuyên qua gần một nửa đội hình thú nhân.

Từ lúc Giang Nguyên lấy ra Thần Thú Bát, rót vào năng lực, phát uy thần uy hết cỡ, trong nháy mắt, hai chân đám ma thú lẫn thú nhân đều nhũn ra, mất đi sức chiến đấu.

Tất cả đều giảm đi khí thế rất nhiều.

Thừa cơ hội này, Giang Nguyên giống như mũi tên tiên phong mở đường, cộng thêm Eve ở đằng sau hỗ trợ và hai đại Vu sư bảo vệ

hai cánh, tiểu đội hắc tấn công cực kỳ nhanh chóng.

Mặc dù đám thú nhân đều có thực lực Thiên giai, nhưng trong tay đám người Giang Nguyên đang mở hết tốc lực, cơ hồ khó mà địch lại.

Thực lực của Giang Nguyên bây giờ đã gần như là Thiên giai nhất phẩm. Đám thú nhân làm sao mà có thể chống đỡ được Giang Nguyên.

Eve và hai đại Vu sư được Tổ linh phụ thể, thực lực ít nhất là Thiên giai nhị phẩm, tiếp viện lẫn nhau, tất nhiên không có ai có thể trì hoãn được bước chân của bọn họ.

Mất thấy cách cửa sơn cốc không còn bao xa, đám thú nhân rốt cuộc cũng có cao thủ vọt đến.

Nhìn thú nhân đầu sư, ánh mắt Giang Nguyên đông lại, là người quen cũ, Sư Mang.

Bên cạnh Sư Mang là một thú nhân đầu báo và đầu sói, nhìn qua hẳn là cùng cấp bậc.

Thấy ba người xuất hiện, Giang Nguyên quay sang quát lớn:

- Áp sát, thu nhỏ trận hình, toàn lực theo tôi xông lên.

- Rõ.

Hai đại Vu sư lập tức quơ thủ trượng bức lui hai cao thủ thú nhân rồi theo sát đằng sau.

Cảm nhận được hai đại Vu sư đang đi theo đằng sau, Giang Nguyên khẽ quát một tiếng, nói:

- Lên.

Giang Nguyên ra lệnh, trận hình thu nhỏ lại cực hạn, lập tức theo Giang Nguyên xông thẳng về phía trước.

- Tiểu tử đáng chết, chạy đi đâu.

Sư Mang dẫn đầu bên kia thấy Giang Nguyên dẫn đầu vọt tới, lập tức cười gằn, cốt đao màu trắng trong tay chọt đánh xuống đỉnh đầu Giang Nguyên.

Thú nhân đầu báo và đầu sói cũng gầm lên một tiếng, cầm khúc xương và trường đao, đồng thời vọt đến đám người Giang Nguyên.

Hai đại Vu sư chẳng chút chần chừ, ngẩng đầu hét lên, đồng loạt từ hai bên Giang Nguyên giơ thủ trượng nghênh đón.

Sau lưng hai người, Eve yểm hộ hậu phương cực kỳ chặt chẽ. Đám thú nhân đánh lên đều bị cô chém một đao, không bị trọng thương thì cũng bị bức lui.

Khi hai thanh đao đụng nhau, sắc mặt Sư Mang cứng đờ, chỉ cảm thấy cánh tay rung lên, trong nháy mắt bị đẩy lui hai bước.

- Tại sao tiểu tử này lại trở nên mạnh mẽ như vậy?

Nhìn Giang Nguyên không chút lui bước, ngược lại còn đánh thẳng đến, ánh mắt Sư Mang trở nên âm lệ, quát lớn một tiếng, một lần nữa giơ đao chém tới.

Giang Nguyên mắt cũng không thèm nháy, giơ đao ngăn cản.

Nếu không dùng đến thiên phú, hẳn không phải là đối thủ của Sư Mang. Nhưng bây giờ đã thuận lợi đột phá, cộng thêm các kỹ năng thiên phú được mở hết cỡ, cho dù là Sư Khung, hẳn cũng có thể chống đỡ được một trận, chứ đừng nói chỉ là Sư Mang.

Chỉ nghe một tiếng keng rất giòn, tay Sư Mang bắn lên, ánh mắt lộ ra vẻ kinh hãi.

Y một lần nữa bị một đao của đối phương bức lui.

Nhưng khi y còn chưa hết sợ hãi, lại một đạo ngân quang thoáng qua.

Chỉ kịp kêu lên một tiếng, cảm thấy cánh tay trái của mình chọt lạnh, lại bị một đao nhanh như tia chớp của đối phương chém đứt nửa cánh tay.

Nghe Sư Mang kêu thảm, hai thú nhân đang toàn lực đấu với hai đại Vu sư đều giật mình.

Tinh thần của hai đại Vu sư đại chấn, đồng loạt quát to, quơ gây bức hai thú nhân lui một bước, sau đó theo sát Giang Nguyên lao đi.

Sư Mang đã bị trọng thương, nào còn ngăn cản được nữa, bị Giang Nguyên bức một đao, lui ba bốn thước.

Nhìn bốn người đang lao về phía trước, Sư Mang vừa ôm cánh tay trái của mình vừa gầm to:

- Ngăn hẳn lại cho ta.

Nghe Sư Mang hô, hai thú nhân mặt tái xanh vội vàng đuổi theo.

Bây giờ đám Nhân tộc đáng chết đang xâm lược vào thế giới dưới lòng đất. Nếu còn để mặc cho mấy người này hội họp với đối phương, Đại vương nhất định sẽ rất tức giận.

- Tất cả mọi người bao vây cho ta, không để bọn họ chạy thoát.

Tên thú nhân đầu báo hét lên giận dữ. Bốn thú nhân chặt chẽ bao vây đám người Giang Nguyên, còn đám thú nhân thực lực thấp hơn cũng hòa theo.

Lúc này, bốn người Giang Nguyên đang cắn răng toàn lực vọt đến. Mọi người đều biết, cửa ra vào cũng chỉ còn nửa dặm cuối cùng này mà thôi.

Nếu xông qua, hết thấy đều tốt. Nếu không xông qua được, người đông như vậy, chỉ sợ sẽ gặp nguy hiểm.

Mọi người cũng chỉ có thể toàn lực xông qua.

Ở trong đám người, chỉ thấy đao quang, kiếm ảnh, quây đám đông thành một bày.

Cũng may, sau khi hai đại Vu sư được Tổ linh phụ thể, sức mạnh kinh người, hai cây thủ trượng múa đến mức gió thổi không lọt, gạt đám thú nhân hai bên không chịu nổi.

Eve ở đằng sau, với sự nhảy bén và phản ứng cực kỳ nhanh nhạy, khiến cho đám thú nhân không cách nào đánh lén được.

Giang Nguyên cứ thế một người, đánh thẳng vào hai ba thú nhân tấn công mình, mang theo ba người từng bước xông về phía trước.

Chương 1249: Tồn tại nguy cơ

- Phim ảnh quả nhiên là gạt người.

Mang ba người kia cùng nhau đột phá vòng vây, khó khăn di chuyển về phía trước, trong đầu Giang Nguyên đột nhiên toát ra một suy nghĩ như vậy.

Trong mấy bộ phim võ hiệp, đám nam chính một thân võ công đầy mình, trí khôn vô cùng, có thể từ trong thiên quân vạn mã giết ra mà không bị chút thương tổn.

Còn hẳn bây giờ, chẳng qua chỉ bị mấy chục con thú nhân vây công, những bước đi thật là khó khăn.

Giang Nguyên chỉ có thể âm thầm thở dài.

Bây giờ cũng may, thanh âm cảnh cáo còn chưa vang lên. Hẳn còn có cơ hội mang Eve và hai đại Vu sư rời khỏi đây.

Hơn nữa, nếu thật nội viện phái người tiến vào thế giới dưới lòng đất, chỉ cần người bên kia không phải ngu xuẩn, thấy tình cảnh lúc này, tổng sẽ đến tiếp viện cho hẳn.

Hoàng Văn Hiến dĩ nhiên là không ngu. Thấy càng đến gần, trạng thế của đám thú nhân càng hỗn loạn, nào không nhìn ra tình huống chứ?

Lập tức, Phó chủ nhiệm Lý của ngoại viện dẫn trung đội thứ nhất giết ra.

Trang bị của thành viên ngoại viện Thiên y lần này cũng không phải đội ngũ lần trước có thể so sánh.

Lần này, họ mang theo rất nhiều trang bị đặc chủng. Bởi vì căn cứ phòng ngự đã được thuận lợi thành lập, cho nên không cần thấp giọng nữa. Mấy chục chiếc xe tiên phong mô hình nhỏ được chế tạo từ hợp kim phát ra tiếng nổ thật to, xông thẳng đến đám thú nhân.

Trên nóc xe, dưới sự bảo vệ của lớp chắn hợp kim, hai ba cao thủ ngoại viện tay cầm súng cứ thế mà bắn ra.

Những loại xe này chỉ sử dụng động cơ đốt trong, mặc dù bị lực từ trường và sức nặng của xe ảnh hưởng, tốc độ không được nhanh lắm nhưng hiệu quả tấn công hoặc bảo vệ vẫn tương đối khá.

Nghe tiếng nổ, đám thú nhân phía trước đều kêu to, xông thẳng đến những chiếc xe tiên phong.

Còn có thú nhân thông minh giơ hai cục đá to, đập tới xe tiên phong.

Nhưng xe tiên phong được làm từ hợp kim, được kiểm nghiệm độ bền cứng. Hơn nữa người lái đã học cách giữ thăng bằng trong điều kiện khó khăn nhất. Bị mấy hòn đá to đập trúng, nếu không bị văng ra thì chính là bị đập bể.

Cùng lắm thì xe tiên phong chỉ dừng lại một chút, sau đó người bên trong lại đập mạnh ga, tiếp tục vọt về phía trước.

Xe tiên phong càng đến gần, các cao thủ ngoại viện trên nóc xe bắt đầu cầm súng tiến hành công kích đám thú nhân.

Thuận lợi hạ được một đám thú nhân, các cao thủ phía trên nóc xe nhảy qua khỏi hàng rào chắn bảo vệ xe, tay cầm trường đao đối chiến với đám thú nhân.

Trên nóc xe vẫn còn một cao thủ cầm súng, thỉnh thoảng tiếp viện cho đồng đội bên dưới.

Từ lúc bị những chiếc xe xung phong xông ngang đánh thẳng, trận thế đám thú nhân bắt đầu rối loạn lên, áp lực của bốn người Giang Nguyên cũng được giảm đi rất nhiều.

- Được rồi, mọi người theo sát đằng sau.

Nhìn hai ba chục chiếc xe cổ quái xông đến, tinh thần Giang Nguyên phần chấn, không cố kỵ năng lượng tiêu hao nữa, mở hết tốc lực, trong nháy mắt đánh bay mấy thú nhân, mở một con đường máu.

Đám thú nhân bên này đều hoảng loạn, nhưng cũng đã có không ít thú nhân đến tiếp viện, nhưng nào chống đỡ được khí thế đại chấn của nhóm người Giang Nguyên.

Sau mấy phút, Giang Nguyên thuận lợi dẫn ba người Eve xông giết khỏi trùng vây, xông thẳng vào khu vực hỗn chiến của thú nhân và Thiên Y Viện.

Trung đội trưởng trung đội thứ nhất đang đứng trên một chiếc xe tiên phong chính giữa, thấy đám người Giang Nguyên đang xông ra từ đám thú nhân, hưng phấn kêu lên:

- Tất cả mọi người tập trung, yểm hộ Ủy viên thường vụ Giang rút lui.

Nghe tiếng gào của vị Trung đội trưởng, tinh thần tất cả thành viên ngoại viện đều rung lên, sau đó bắt đầu có thứ tự tập trung lại, dưới sự dẫn dắt của Giang Nguyên, nhanh chóng rút lui về phía sau.

Dưới sự che chở của mười chiếc xe tiên phong, bốn người Giang Nguyên và các thành viên Thiên Y Viện đã thuận lợi rút vào căn cứ phòng ngự.

Đám thú nhân đến gần, lập tức bị các thành viên phòng ngự của Thiên Y Viện bên trong cự mã phòng ngự hạng nặng dùng súng bạo kích bức lui.

Nhìn rất nhiều thuộc hạ bị súng bắn ngã, đám thú nhân đầu lĩnh chỉ có thể đứng cách xa mấy chục thước, kêu to tức giận, mắt nhìn chằm chằm đám người Giang Nguyên đã hoàn toàn lui vào căn cứ phòng ngự.

- Ủy viên thường vụ Giang, rốt cuộc thì cậu cũng đã trở lại. Có bị thương đâu không?

- Quân y, quân y, mau đến kiểm tra cho Ủy viên thường vụ Giang.

Nhìn vẻ mặt hưng phấn và kích động đến luống cuống tay chân của Hoàng Văn Hiến, Giang Nguyên cười khổ phát tay:

- Không cần lo lắng, tôi không có bị thương.

Nghe giọng nói bình tĩnh của Giang Nguyên, hơn nữa tinh thần của hắn nhìn qua cũng tương đối khá, lúc này Hoàng Văn Hiến mới yên tâm.

Nếu đã thoát khỏi vòng vây, đồng thời nhìn căn cứ thiết lập quá thật đáng thú nhàn không thể tùy tiện xông qua, lúc này Giang Nguyên mới hoàn toàn thở phào nhẹ nhõm.

Tìm một cái ghế ngồi xuống, dặn dò Eve và hai đại Vu sư đã mệt không chịu nổi đi nghỉ ngơi trước, Giang Nguyên nhìn Hoàng Văn Hiến, nói:

- Lão Hoàng, nói cho tôi biết, nội viện của chúng ta đã lên kế hoạch như thế nào?

- Ủy viên thường vụ Giang, Hội Đồng Viện vì chuyện cậu vẫn còn bị giữ lại bên trong thế giới phong động Long Sơn, Viện trưởng đã toàn lực đánh vào, bước đầu thành lập một căn cứ vững chắc, trước quan sát mật thiết chiều hướng của thế giới bên trong phong động Long Sơn.

- Đồng thời đã phát ra Thiên y chiếu lệnh, triệu tập các môn phái và cao thủ thế gia hỗ trợ cho căn cứ Long Sơn.

Hoàng Văn Hiến suy nghĩ một chút rồi thuật lại cho Giang Nguyên nghe.

Giang Nguyên nhẹ gật đầu một cái. Hắn hiểu được kế hoạch lần này là như thế nào.

Hội Đồng Viện trong tình huống chưa chuẩn bị sẵn sàng đã ồ ạt tiến vào, trên căn bản cũng chỉ vì hắn.

Mặc dù đây không phải là thời cơ tốt, nhưng Hội Đồng Viện đã đi đến bước này, chỉ có thể trực tiếp tiến hành đối kháng với Yêu tộc.

Nghĩ đến đây, Giang Nguyên không khỏi thở dài, sau đó nói:

- Bây giờ số người phòng ngự là bao nhiêu?

- Trước mắt, số người ở căn cứ phòng ngự là ba trăm năm mươi người.

Hoàng Văn Hiên trầm giọng đáp.

- Ba trăm năm mươi người.

Giang Nguyên hít một hơi thật sâu, chậm rãi cau mày:

- Nhiều người như vậy, làm sao mà ứng đối được năng lượng dị thường của thế giới phong động Long Sơn? Không thể nào có quá nhiều Không Thanh đan được.

Hoàng Văn Hiên cười khổ:

- Hội Đồng Viện đã đưa ra quyết định, cứ ba ngày lại thay phiên một nhóm, có lẽ còn có thể duy trì.

- Ba ngày.

Giang Nguyên càng cau mày chặt hơn. Ba ngày đổi một lượt, như vậy số người mà Thiên Y Viện xuất động sẽ đạt đến con số kinh khủng.

Chuyện này chỉ sợ sẽ mang đến sự tổn hại rất lớn cho sự tồn tại của Thiên Y Viện.

Dù sao, Thiên Y Viện cũng không phải là không có ngoại địch khác.

Chương 1250: Chuẩn bị phòng ngự

Sư Khung mặt mũi dữ tợn ngồi trên ngai vàng khổng lồ, nhìn thuộc hạ đang chậm rãi rời đi.

Bên cạnh, Lý Nguyên Bân cười một con nai to lớn, sự mệt mỏi trên gương mặt đã không còn, chỉ còn lại cặp mắt lãnh đạm, mơ hồ còn có sự lạnh lùng.

- Nhân tộc các người đã chính thức xâm phạm vào thế giới dưới

lòng đất của ta, làm như thế nào, người hẳn biết chứ?

Sư Khung quay sang nhìn Lý Nguyên Bản, nhìn biểu hiện trên mặt đối phương, tương đối hài lòng. Nhân tộc trước mắt đã không còn là Nhân tộc nữa. Ông ta từ trong mắt đối phương nhìn thấu sự cừu hận và tham vọng trong đó.

Sau khi đối phương ngủ một giấc tỉnh dậy, mặc dù cơ thể đã là nửa người nửa yêu, nhưng tinh thần đã hoàn toàn thuộc về Yêu tộc.

- Xin Đại vương yên tâm. Ta đã bố trí gần ba mươi năm, tất nhiên sẽ không có bất kỳ vấn đề nào.

Lý Nguyên Bản cung kính gật đầu.

- Như vậy thì tốt.

Sư Khung phát ra tiếng gầm nhẹ, hung quang trong mắt bắn ra bốn phía, lạnh giọng nói:

- Yêu tộc chúng ta còn chưa chính thức bước ra ánh mặt trời, Nhân tộc đã dám xúc phạm Yêu tộc chúng ta, thật là không biết sống chết.

Nghe Sư Khung dữ tợn nói, ánh mắt Lý Nguyên Bản lóe lên sự hưng phấn, chỉ là không lên tiếng.

- Yêu tộc ta không quen thuộc với tình huống có liên quan đến Nhân tộc. Hơn nữa, lần này Thiên Y Viện xâm phạm, có mang theo rất nhiều trang bị được xem là kết giới mà tổ thần tộc ta đã từng lưu lại, không cách nào khiến cho những thứ này mất đi hiệu lực được.

Sư Khung lạnh giọng nói:

- Có liên quan đến chuyện này, người có đề nghị gì không?

Lý Nguyên Bản thoáng trầm ngâm một chút rồi nói:

- Căn cứ theo hiểu biết của ta về thế giới phong động Long Sơn này, phần lớn trang bị đất tiền của Nhân tộc đều không thể sử

dụng ở đây. Lần này Thiên Y Viện phái đội ngũ mang theo trang thiết bị đặc biệt, nhưng uy lực cũng đã giảm đi ít nhất bảy tám phần.

- Hơn nữa, những trang bị có thể sử dụng được ở thế giới dưới lòng đất này lại rất ít. Cho nên, Đại vương không cần quá lo lắng.

Nói đến đây, Lý Nguyên Bản cười lạnh:

- Đừng nói chi Đại vương còn có thần khí Bích Lũy. Có thần khí ở đây, ta tin rằng uy hiếp của những trang bị kia của Nhân tộc lại càng giảm xuống hai ba phần.

Sư Khung hài lòng gật đầu một cái, sau đó đưa tay sờ lên túi đeo trên người, gương mặt hiện lên nụ cười đắc ý.

- Quả thật, có thần khí phụ thần tộc ta lưu lại, sự an toàn của thế giới dưới lòng đất đúng là không cần lo lắng.

Nói đến đây, Sư Khung đột nhiên trầm giọng xuống:

- Nhưng nếu tộc ta muốn bước chân lên thế giới trên mặt đất, cũng còn có nhiều cửa ải khó khăn khác cần khắc phục, người đã có chuẩn bị gì?

- Đại vương cứ yên tâm, ta đã sớm có chuẩn bị.

Lý Nguyên Bản tự tin nói.

- Nếu tộc ta có thể bước chân ra ngoài ánh sáng, người chính là công thần đầu tiên.

Nghe Lý Nguyên Bản đáp, Sư Khung đắc ý cười to:

- Đến lúc đó, ta sẽ tinh lọc lại huyết mạch của người, kéo dài tuổi thọ cho người ít nhất một trăm năm nữa. Hơn nữa còn làm Tổng đốc Nhân tộc của người.

- Phần thưởng như vậy, người hài lòng chưa?

Nghe Sư Khung hứa hẹn, ánh mắt Lý Nguyên Bản sáng lên, lập tức cung kính chấp tay:

- Tạ đại vương.

Nhìn biểu hiện hưng phấn của Lý Nguyên Bản, Sư Khung đắc ý cao giọng cười to.

Trụ sở Thiên Y Viện thế giới phong động Long Sơn.

Giang Nguyên đứng trước lan can phòng ngự bằng hợp kim, nhìn cự mã phòng ngự hạng nặng cao đến mấy thước, nhẹ gật đầu một cái, sau đó quay sang nhìn người phụ trách ban Công trình ngoại viện, hỏi:

- Cự mã này có thể sử dụng điện cao thế hay không?

- Đã kéo đường dây điện vào rồi.

Người phụ trách trả lời:

- Nhưng ở đây, chúng tôi không cách nào phát điện. Tất cả điện năng đều phải thông qua dây dẫn cao thế và dây dẫn đặc biệt.

- Hơn nữa, đã trải qua khảo sát, sau khi mở điện, hao tổn cực lớn. Bởi vì năng lượng từ trường quá nhiều, điện cao thế dự trữ không cách nào duy trì quá hai giờ.

- Không cách nào vượt quá hai giờ?

Giang Nguyên cau mày nói:

- Ý là phải gián đoạn việc cung cấp điện?

- Đúng vậy, chúng tôi đã tính toán, có thể xác nhận một khi vượt quá hai giờ, đường dây điện năng dự phòng sẽ bị hủy ngay. Phải cúp nửa tiếng, để đường dây trở về trạng thái bình ổn, mới có thể đảm bảo tiếp tục sử dụng.

Giang Nguyên gật đầu, nhìn lan can hợp kim cao nhất, thoáng trầm ngâm một chút rồi nói:

- Có trang bị phương tiện lưới điện công trình cao áp không?

- Phương tiện lưới điện công trình cao áp?

Người phụ trách sửng sốt một chút, sau đó lắc đầu:

- Công dụng của phương tiện này ở đây không lớn. Cho nên chúng tôi cũng không trang bị.

- Lập tức xây dựng mạng lưới điện công trình cao áp, để phòng ngừa những loại sinh vật nhỏ có thể làm chủ độ cao hơn ba mươi thước.

Nghe Giang Nguyên nói, người phụ trách ban Công trình lập tức đáp:

- Vâng, bây giờ tôi lập tức phái người tiến hành xây dựng.

Giang Nguyên hài lòng gật đầu, sau đó nhìn Hoàng Văn Hiên nói:

- Lão Hoàng, anh ở đây quan sát. Bây giờ tôi sẽ nói chuyện với Viện trưởng, thương nghị một chút về bước hành động kế tiếp.

- Được, Ủy viên thường vụ Giang.

Hoàng Văn Hiên gật đầu, gương mặt lộ ra vẻ khó xử, nói:

- Nếu cần hợp qua video, Ủy viên thường vụ phải đi khoảng hai ngàn mét mới thực hiện được.

- Nơi này bị năng lượng từ trường quấy nhiễu rất nghiêm trọng. Trong khoảng cách hai ngàn thước, chúng ta có thể thông qua đường dây đặc biệt truyền ít tin tức đơn giản.

- Hai ngàn mét?

Giang Nguyên cau mày. Hắn không nghĩ đến năng lượng từ trường dưới lòng đất lại quấy nhiễu mạnh đến như vậy.

- Không sao. Để tôi đi cũng được. Anh nhớ ở đây quan sát cẩn thận. Tôi nghĩ Thú vương yêu tộc sẽ đến đây nhanh thôi. Anh nhất định phải chuẩn bị ứng biến kịp thời. Tôi sẽ nhanh quay lại.

Hoàng Văn Hiên tự tin nói:

- Ủy viên thường vụ Giang cứ yên tâm. Trước mắt căn cứ đang ở

trong trạng thái báo động cấp hai. Các biện pháp phòng ngự đang tiếp tục hoàn thiện. Cho dù đối phương toàn lực tấn công, tôi cũng nắm chắc duy trì được ba giờ trở lên.

Giang Nguyên gật đầu, thoáng trầm ngâm một chút rồi nói:

- Đối phương có thể có dụng cụ năng lượng đặc biệt, một khi sử dụng các biện pháp phòng ngự của chúng ta sẽ bị hạn chế. Anh nhất định phải chuẩn bị phòng ngự nhân lực toàn diện.

Nghe Giang Nguyên nói, sắc mặt Hoàng Văn Hiên thoáng căng lên, im lặng một chút rồi nói:

- Xin Ủy viên thường vụ Giang cứ yên tâm. Cho dù dựa vào nhân lực phòng ngự, tôi cũng nắm chắc duy trì được một giờ trở lên.

- Được, tôi sẽ mau chóng trở về ngay. Nhớ cẩn thận!

(QUAN Y)

Chương 1251: Nói chuyện

Chạy nhanh ra khỏi miệng đường hầm, lúc này hai bên sườn đường hầm vốn tối đen như mực giờ đã có đèn chiếu sáng, khiến cả đoạn đường rõ ràng, không còn phải lo lắng trong lúc đi lại đột nhiên gặp phải chướng ngại vật nữa.

Mấy phút đồng hồ sau, Giang Nguyên bắt đầu mơ hồ nghe thấy tiếng người nói.

Đường hầm bên này rộng rãi, xung quanh và đỉnh động đều có các tấm hợp kim bao phủ, chỉ chừa lại chiều rộng vừa một cánh cửa.

Khi Giang Nguyên tới gần, lúc này mới phát hiện ra nơi này không ngờ có hai cánh cửa. Đi vào một cánh cửa thì phải đóng cánh cửa kia lại, xem ra là vì phòng hộ năng lượng quỹ dị trong thế giới của Phong Động tràn ra quá nhiều nên ngoại viện vẫn tồn rất nhiều công sức.

Vách tường bên trái cũng có rất nhiều tấm kim loại, trên đó bố trí

các loại thiết bị, còn có bảy tám bàn máy tính.

Thấy Giang Nguyên tiến vào, một người thanh niên bước nhanh tới đón, nhắc tay cung kính hành lễ, nói:

- Thường ủy Giang... Mời theo tôi!

- Tốt...

Đi theo người thanh niên kia bước vào phía trong, đi vào trong một gian phòng nhỏ, người thanh niên kia cung kính mở một chiếc máy tính, sau đó nói:

- Thường ủy Giang, xin chờ một chút, tôi đã yêu cầu phòng viện trưởng gọi video từ xa. Nếu có yêu cầu khác, xin bấm chuông gọi trên bàn!

Nhìn người thanh niên kia đi ra ngoài xong, lúc này Giang Nguyên mới nhìn về phía màn hình đang phát sáng kia. Bên kia, Từ Khả Liễu đã xuất hiện trên màn ảnh.

- Trở về rồi à!

Nghe thấy phía bên kia truyền tới giọng nói ấm áp quen thuộc, trong lòng Giang Nguyên cũng thấy ấm lên, cười khẽ, gật đầu nói:

- Đã trở về rồi! Phiên ngài lo lắng!

- Trở về là tốt rồi... Tình hình bên kia thế nào?

Từ Khả Liễu hài lòng cười cười, sau đó gương mặt nhanh chóng nghiêm túc lại, nhanh chóng nói vào chủ đề chính.

Giang Nguyên lắc đầu nói:

- Tình hình không tốt lắm... Tộc đàn yêu tộc tương đối khổng lồ... Mà thực lực của bọn chúng cũng tương đối cường đại!

Khuôn mặt Từ Khả Liễu thoáng sầm xuống. Tất nhiên bà đã sớm có báo cáo về thực lực của đám thú đầu nhân này. Nhưng lúc này Giang Nguyên đã xác nhận, hơn nữa còn xác nhận là tộc đàn của đối phương tương đối khổng lồ.

Nghĩ tới nhiều tồn tại Thiên Vị như vậy, còn có nhiều ma thú cường đại mà yêu tộc có thể điều khiển, tâm trạng Từ Khải Liễu bắt đầu nặng nề hẳn.

Giang Nguyên thở dài, lên tiếng nói:

- Viện trưởng không cần lo lắng quá... Đám yêu tộc này và sinh vật dưới lòng đất đã ở lâu trong chỗ u ám, tuyệt đại đa số không thể thích ứng với thế giới trên mặt đất...

- Có lý...

Nghe Giang Nguyên nói vậy, hai mắt Từ Khải Liễu sáng ngời, gật đầu khẽ nói:

- Cậu cảm thấy trước mắt Viện chúng ta nên hành động như thế nào mới đúng?

Vốn Giang Nguyên đã sớm suy nghĩ tới vấn đề này rồi.

Hít sâu một hơi xong, hần trầm giọng nói:

- Tôi đề nghị trước mắt mục tiêu chủ yếu của chúng ta là phòng ngự...

- Phòng ngự?

Từ Khải Liễu hơi bất ngờ. Vốn cô tưởng với linh dược và sản vật phong phú ở thế giới dưới lòng đất như vậy, Giang Nguyên sẽ chủ trương khuếch trương từng bước một mới đúng.

Giang Nguyên gật đầu khẽ, nhìn về phía Từ Khải Liễu, trầm giọng nói:

- Yêu tộc cũng không đơn giản như chúng ta nghĩ! Hơn nữa, chúng ta cũng không có đủ thực lực để tiến hành tấn công!

Cảm thấy nghi hoặc với thái độ của Giang Nguyên, Từ Khải Liễu nói:

- Mặc dù thế giới Phong Động tràn ngập năng lượng quý dị và lực quấy nhiễu nhưng với trang bị của chúng ta... Vẫn có thể chiếm

được ưu thế nhất định!

- Thế giới dưới đất có linh dược và sản vật phong phú... Hoàn toàn có thể bù đắp vấn đề thiếu thốn linh dược của Thiên Y viện chúng ta gần trăm năm qua...

- Chẳng lẽ cậu cho rằng chúng ta thật sự không có thực lực chống lại yêu tộc dưới mặt đất sao?

Giang Nguyên gật đầu cười khổ nói:

- Trong thế giới Phong động, quả thật chúng ta không thể đối kháng trực tiếp với yêu tộc...

- Hiện tại chúng ta chỉ có thể duy trì đóng trụ sở ở đây là được...

Nói tới đây, Giang Nguyên khẽ thở dài nói:

- Nhìn tình hình trước mắt... Quả thật chúng ta có được thực lực nhất định, có thể thử đi vào trong thế giới Phong động, từng bước khoách trương...

- Nhưng thú vương của yêu tộc lại không phải hạng người chúng ta chống đối được....

- Hả? Ý của cậu là thú vương đó cực kỳ cường đại sao?

Từ Khải Liễu nhướn mày, nhìn Giang Nguyên, nghi hoặc hỏi.

- Quả thật thú vương kia rất cường đại... Nhưng cũng không phải là không thể ứng phó được...

Giang Nguyên lắc đầu khẽ, cười khổ nói:

- Chính yếu là trong tay thú vương kia có thần khí do bộ tộc yêu thần lưu lại từ ngàn năm trước!

- Thần khí? Bộ tộc yêu thần?

Từ Khải Liễu sửng sốt, nghi hoặc hỏi:

- Tôi đã xem tư liệu, mấy ngàn năm trước quả thật có tồn tại bộ tộc yêu thần. Nhưng bọn họ đã biến mất ngàn năm, chẳng lẽ thật

sự có thần khí gì truyền lại tới nay sao?

- Quả thật không sai... Tổ thần Bác Lãng thuộc Sư tộc trong tộc yêu thần có để lại một món thần khí, gọi là Bích lũy... Chỉ cần còn có thứ này, tôi tin rằng ưu thế trang bị của chúng ta sẽ nhanh chóng bị áp đảo... Với thực lực cá thể mà nói, chúng ta hoàn toàn không có phần thắng!

Nhớ tới thần khí có hình dáng như Kim tự tháp kia và uy lực nó thể hiện ra, Giang Nguyên liền cảm thấy đau đầu.

Đó là thức Bác Lãng để lại cho yêu tộc cũng cố Phong Động và phòng ngự nhân tộc, hơn nữa thậm chí có thể dùng để phong ấn hoàn toàn Cửu Vĩ đã thức tỉnh, hiệu quả tuyệt đối mạnh mẽ...

Giang Nguyên có thể cảm nhận được rõ ràng loại hiệu quả ngăn cách và khống chế năng lượng hoàn toàn này.

Trong thế giới Phong Động, các loại trường lực và năng lượng đều rối loạn, tất nhiên cũng tránh khỏi liên quan tới Bích lũy này.

Nếu Bác Lãng sử dụng đồ chơi này thì chỉ sợ các loại trang bị đặc thù sẽ hoàn toàn không còn chỗ sử dụng nữa.

Thấy Giang Nguyên nói về khẳng định như vậy, Từ Khải Liễu cũng chỉ có thể thở dài nói:

- Vốn tôi cũng đã định chuẩn bị tốt, tiến vào với quy mô lớn... Hiện tại xem ra không được rồi!

- Đúng... Tiến công quy mô lớn cũng không thích hợp... Dù sao nhân lực của chúng ta cũng có giới hạn, nếu không có trang bị phối hợp thì căn bản không thể dùng người bình thường được...

Giang Nguyên cười khỏ, lắc đầu nói:

- Trừ phi là chúng ta có thể có được thật nhiều Thanh Không Đan, có thể để thật nhiều nhân viên ở lại dài ngày trong thế giới Phong Động!

Từ Khải Liễu như nghĩ tới điều gì, gật đầu đáp:

- Được rồi.. Vậy hiện tại chủ yếu chúng ta chấp hành sách lược phòng ngự tích cực, phòng thủ cả trụ sở, bảo đảm có thể đủ nhân thủ phản ứng được trong thế giới phong động, giám sát nơi này!

Giang Nguyên đồng ý, gật đầu nói:

- Dù là nhằm vào bên ngoài, hiện tại chúng ta cũng vẫn có rất nhiều chuyện muốn làm. Phải giải quyết nhanh phía Tuyệt y đường...

- Lần này Lý Nguyên Bản dẫn thân vào yêu tộc, tất nhiên cũng để lại đủ chuẩn bị phía sau. Chúng ta phải nhanh chóng giải quyết vấn đề này, phòng ngừa xảy ra biến cố!

Từ Khả Liễu trầm giọng đáp:

- Việc này cậu yên tâm. Tôi đã phái người tiếp xúc với phía Lưu Văn Ba rồi... Cậu cũng nhanh chóng trở lại tham gia đi thôi!

- Không... Tôi không định rời khỏi nơi này...

Giang Nguyên nghiêm nghị lắc đầu:

- Nơi này có rất nhiều chuyện tôi còn muốn làm. Lão Hoàng cũng cần tôi hỗ trợ... Mặt khác, tôi sẽ lại lén vào bên trong, hái một ít linh dược, luyện chế Thanh Không Đan và đan dược siêu phẩm khác. Tôi tin rằng chúng sẽ phát huy công dụng rất nhanh thôi!

(QUAN Y)

Chương 1252: Sư đồ

- Thăng ranh hồn lảo này... Rốt cục muốn làm cái gì? Vất vả lắm mới chạy từ bên trong ra, không ngờ còn muốn đi vào?

- Sao viện trưởng không ngăn cản nó lại? Nếu xảy ra chuyện gì thì làm sao?

Lão y sư La Thiên Minh đứng vung tay vung chân trong phòng viện trưởng, vẻ mặt căm tức.

Từ Khả Liễu thông cảm nhìn lão y sư La Thiên Minh, cười khổ nói:

- Lão La... Không phải ông không biết tính cách của đồ đệ mình. Nếu hắn đã quyết định làm gì thì ngăn cản cũng vô ích!

- Nhưng bà là viện trưởng mà... Nếu bà lên tiếng thì sao nó dám không nghe?

La Thiên Minh hơi bất mãn nhìn Từ Khả Liễu, buồn bực nói.

Nhìn dáng vẻ phần hận của La Thiên Minh, Từ Khả Liễu cũng chỉ đành cười khổ, lại nhìn ông nói:

- Lão La, việc này không nghiêm trọng như thế đâu!

- Tôi đã thảo luận với Giang Nguyên về việc này rồi. Hắn cho rằng hiện tại chưa tới lúc chúng ta mở rộng thế giới Phong Động... Nhưng trong viện lại đang thiếu các loại linh dược, hơn nữa dường như Giang Nguyên cũng có ý khác với thế giới trong Phong Động... Cho nên hắn kiên trì muốn ở lại bên trong, hơn nữa xác nhận là có thể bảo đảm an toàn cho bản thân!

Nói tới đây, Từ Khả Liễu nhìn về phía La Thiên Minh, bất đắc dĩ cười nói:

- Nếu Giang Nguyên đã nói như vậy rồi, hiển nhiên tôi cũng không tiện miễn cưỡng hắn!

- Dù sao hắn cũng là thường ủy viên Hội đồng viện, cho dù là tôi cũng không thể ép hắn làm gì!

Nghe Từ Khả Liễu nói vậy, lão y sư La Thiên Minh cũng chỉ có thể thở dài. Vừa rồi ông cũng chỉ nổi nóng chốc lát mà thôi, làm gì không hiểu những đạo lý này.

- Đừng lo lắng quá... Lão La, tên nhóc Giang Nguyên này rất khôn khéo, nếu không nắm chắc hắn sẽ không làm xằng bậy đâu...

Lão y sư La Thiên Minh bất đắc dĩ thở dài, nói:

- Hiện tại cũng chỉ có thể để mặc nó thôi... Ôi... Chỉ hy vọng nó

không gặp chuyện gì cả!

Ở ngoài ngàn dặm, tại trụ sở của Thiên Y viện trên Long Sơn Phong Động, sơn trưởng Tôn Diệu Nguyệt đại nhân đang đứng dưới một gốc cây đại thụ, cầm một chiếc ống nhòm chính xác cao, quan sát cẩn thận cửa ra của Phong Động Long Sơn.

Nhìn quanh một hồi. Về mặt Tôn Diệu Nguyệt cảm thán buông ống nhòm, cười lạnh nói:

- Chật chịt... Nhiều năm như vậy rồi, nếu không phải lần này Thiên Y viện giống trống khua chiêng triệu tập nhiều người chạy tới đây như vậy, tôi thật còn không biết Thiên Y viện lại còn cất giấu một nơi như thế...

Khuôn mặt xinh xắn của Từ Thanh Linh bên cạnh hơi cau lại, cũng chậm rãi bỏ ống nhòm trong tay xuống, bình tĩnh nói:

- Tin tình báo không sai chứ? Thật sự Giang Nguyên đã đi vào trong rồi?

- Ha ha... Cô bé Thanh Linh này... Cũng chỉ quan tâm tới người yêu thôi...

Tôn Diệu Nguyệt hừ một tiếng đáp:

- Con ngày nhớ đêm mong hử, nhưng chưa chắc hử đã nhớ con đâu...

Nghe lời này của Tôn Diệu Nguyệt, Từ Thanh Linh quay đầu không vui nhìn Tôn Diệu Nguyệt, lạnh giọng nói:

- Sư phụ... Con phát hiện miệng của người càng ngày càng nát... Chẳng giống sơn trưởng đại nhân của Cổ Môn chút nào... Ngược lại giống một bà lão bốn năm mươi tuổi rồi...

- Khụ khụ...

Sơn trưởng đại nhân đang định nói tiếp suýt nữa bị tức sặc hơi, bực mình nói:

- Hửn nào... Con thấy sư phụ con là bà lão sao? Có bà lão nào xinh

đẹp vô song thế này không? Từ Thanh Linh, thị lực của con thật càng ngày càng kém đó...

Từ Thanh Linh nhún nhẹ vai, nhìn về phía Lý Tiểu Vũ đang có vẻ lo lắng, nói:

- Cô cảm thấy thế nào?

- Ừ... Có lý!

Lý Tiểu Vũ vốn luôn khiêm nhường hướng nội gặt đầu khế, tỏ vẻ đồng ý, khiến Tôn Diệu Nguyệt đứng một bên suýt nữa phun máu.

- Cái đứa đồ đệ bất hiếu các người... Chẳng lẽ muốn làm vi sư tức chết à?

Lý Tiểu Vũ đồng tình quay đầu nhìn thoáng qua sư phụ sắp sửa phát cáu, thở dài nói:

- Sư phụ... Vốn chúng con cũng rất hiếu thuận... Nhưng người cứ muốn lôi cái thứ gọi là gì gì kia tới trước mặt chúng con, chúng cũng không thể nào hiếu thuận nổi nữa!

- Cái gì mà gọi là cái gì gì ?

Vẻ mặt sơn trướng đại nhân nghi hoặc hỏi.

- Gọi là Tề Nhạc Minh!

Từ Thanh Linh thở dài, chăm chú nhắc nhở sư phụ mình:

- Sau này thật sự ngại nên để tên kia ít xuất hiện trước mặt chúng con đi...

- Để gã ít xuất hiện trước mặt các con?

Tôn Diệu Nguyệt hừ khế một tiếng, nói:

- Chẳng lẽ các con tưởng vi sư là loại người kia thật?

Nghe thấy những lời này của Tôn Diệu Nguyệt, hai người Từ Thanh Linh và Lý Tiểu Vũ liếc nhau một cái, đồng thời gặt đầu:

- Đúng!

- Phù...

Nghe thấy hai đồ đệ trả lời như vậy, sắc mặt Tôn Diệu Nguyệt hơi khó coi nhưng cuối cùng cũng chỉ có thể thở dài một hơi, đành tiêu tán chút nóng giận trong lòng ra ngoài.

- Hai đứa nhóc không có lương tâm này... Nếu không phải nể thiên phú quả thật hiếm có của hai đứa, vì sư đã sớm ném hai đứa xuống Trường Giang nuôi cá rồi...

Tôn Diệu Nguyệt không cam lòng, tức giận nói.

Hai vị nữ đệ tử lần này đồng loạt nhún vai, coi như không thấy lời nói uy hiếp cho hả giận của sư phụ mình.

Bị hai đệ tử làm cho giận sôi máu, sơn trưởng đại nhân rốt cục cũng chỉ biết bất đắc dĩ thở dài, nói:

- Hai đứa thật sự tưởng rằng ta muốn một trong hai đứa gả cho Tề Nhạc Minh kia chắc?

- Ô... Thật ra đó cũng chỉ là một cách ngụy trang thôi... Ta biết hai đứa chẳng coi thẳng ranh đó vào đâu cả...

- Nhưng cho dù thế nào, nhà họ Tề của gã cũng là gia tộc bên ngoài đầu tiên đi theo Cổ Môn chúng ta trong mười mấy năm qua...

- Mặc dù Cổ Môn chúng ta cũng không phải thiết gì một cái nhà họ Tề, nhưng chuyện thể hiện sự tôn trọng với hiền tài vẫn phải làm!

- Cho nên cho dù là Lưu Phong hay sơn trưởng như ta, ít nhiều cũng phải thể hiện sự coi trọng với nhà họ Tề này...

Nói tới đây, Tôn Diệu Nguyệt thở dài, nói tiếp:

- Lại nói tới việc này... Vốn cũng không cần phải cố gắng làm lắm!

Từ Thanh Linh và Lý Tiểu Vũ nhìn nhau một cái, bảo trì trầm mặc hiếm có.

- Nhưng cũng chẳng còn cách nào... Thiên Y viện xuất hiện một tên như Giang Nguyên kia, hơn nữa cha của hắn hiện giờ là đường chủ Tuyệt y đường...

- Lại thêm mười mấy, hai mươi năm, Giang Nguyên sẽ thành viện trưởng Thiên Y viện. Mà cho dù là Tuyệt y đường có gia nhập Thiên Y viện thật không, chúng ta vẫn phải đề cao cảnh giác!

- Trăm ngàn năm qua, chúng ta và Thiên Y viện vẫn ở trong trạng thái thăng bằng...

- Tuyệt y đường xuất hiện đã hoàn toàn làm rối loạn một việc...

- Lường trước sự việc, là sơn trưởng của Cổ Môn, có vài việc ta cũng phải làm, đề phòng về sau không ứng phó kịp....

Nghe lời Tôn Diệu Nguyệt nói, hai người Từ Thanh Linh và Lý Tiểu Vũ cũng nhẹ nhàng thở dài...

- Sự phụ... Lung lạc nhà họ Tề cũng không có vấn đề gì. Nhưng ngài cũng không cần phải dùng hai chúng con tới dụ dỗ người họ Tề nọ chứ!

Lý Tiểu Vũ chớp chớp mắt, bất đắc dĩ nói.

- Dụ dỗ? Cái gì là dụ dỗ chứ?

Tôn Diệu Nguyệt hừ khế một tiếng, tràn ngập thâm ý nhìn hai người một cái, nói:

- Tên nhóc nhà họ Tề kia, kỳ thật cũng không tồi...

- Tư chất của gã mặc dù cũng không phải đỉnh cao... Nhưng lại rất thích hợp Tuyên Lâm công pháp mạch Lưu Phong... Nếu ta đoán không sai, chỉ sợ Tề Nhạc Minh này đã được Lưu Phong chú ý rồi... Nếu được Lưu Phong chú ý thật, tương lai của gã chỉ sợ khó mà đo đếm được....

Nghe thấy lời này, Từ Thanh Linh và Lý Tiểu Vũ đều kinh ngạc nhìn nhau, sau đó đồng loạt hô:

- Cái gì chứ?

Tôn Diệu Nguyệt khẽ thở dài, nói:

- Quyền lực Cổ Môn chúng ta chia làm hai... Mặc dù nhánh sơn trưởng ta rất ít khi nhúng tay vào chuyện bên trong Cổ Môn nhưng xem tình hình trước mắt, nếu nhánh sơn trưởng chúng ta và môn chủ có thể đạt tới tình trạng tương đối thống nhất thì cũng là một chuyện vô cùng tốt...

- Ít nhất, tương lai cho dù Thiên Y viện có biến hóa thế nào, Cổ Môn chúng ta vẫn luôn có năng lực đối phó... Ít nhất là quyền lực ngừng tụ vẫn yên tâm hơn là chia hai như trước kia nhiều....

- Cho nên ta để Tề Nhạc Minh này hay xuất hiện cũng là muốn xem duyên phận của các người. Nếu thật sự có khả năng... Tất nhiên là ta vô cùng vui mừng rồi!

Nói đến đây, Tôn Diệu Nguyệt lại nhìn về phía hai người, tức giận nói:

- Ít nhất, dù sao vẫn còn tốt hơn là để thằng nhãi láo toát Giang Nguyên kia được lợi....

- ...

Nhìn vẻ mặt căm tức của sư phụ đại nhân, hai người Từ Thanh Linh và Lý Tiểu Vũ chỉ có thể bất đắc dĩ và im lặng.

Giang Nguyên cũng không dừng lại lâu trong đường hầm. Thật sự hắn không quá yên tâm về trụ sở đóng bên ngoài kia.

Mặc dù hiện tại trụ sở đã được xây dựng cực kỳ nghiêm ngặt nhưng nhớ lại sự đáng sợ của sư khung kia, hơn nữa phương diện trụ sở không có Thú Thần Bát của mình, chẳng may đám thú đầu nhân không tiếc mạng tấn công mạnh mẽ trụ sở theo đàn, chỉ sợ nơi đó sẽ gặp nguy hiểm cực lớn.

Nhưng cũng còn may, đợi tới khi hắn trở lại trụ sở lần nữa, nơi này vẫn an toàn như cũ. Tai họa ngầm duy nhất là đội ngũ thú đầu nhân đối diện dường như càng đông hơn vài phần.

(QUAN Y)

Chương 1253: Chiến đấu thử dò xét phòng ngự

Ánh đuốc dày đặc cùng đèn chiếu phá tan sự tối tăm của thế giới dưới lòng đất, khiến cả khu vực vốn tối như mực giờ sáng như ban ngày.

Giang Nguyên lặng lẽ đứng trước lan can bằng hợp kim, nhìn mặt trận thú đầu nhân cách đó hơn hai trăm mét, lông mày hơi nhíu lại.

Hắn có thể mơ hồ cảm nhận được hơi thở quen thuộc và cường đại trong mặt trận đối diện.

Thú vương Sư Khung đã tới rồi.

Hoàng Văn Hiên đi tới cạnh Giang Nguyên, nhìn vẻ mặt hơi lo lắng của hắn, từ tốn cười nói:

- Thường ủy Giang... Ngài không cần quá lo lắng... Hiện tại Ban công trình đã bổ sung một lưới điện dày đặc, cho dù là yêu tộc này có sử dụng thủ đoạn đặc thù gì thì chúng ta cũng không ngại!

Giang Nguyên mở miệng, thở dài nói:

- Không thể lạc quan quá mức... Hiện tại có lẽ là tới thời điểm chúng ta gặp phải thử thách lớn nhất rồi!

- Thử thách lớn nhất?

Hoàng Văn Hiên hơi sửng sốt, nhìn yêu tộc dày đặc phía trước, khuôn mặt nghiêm lại, cẩn thận hỏi thăm:

- Thường ủy Giang, ý của ngài là gì?

- Thú vương phía yêu tộc tới rồi...

Giang Nguyên lắc đầu, cau mày cười nói:

- Hơn nữa, Lý Nguyên Bản ... Hắn là cũng tới rồi!

- Thú vương yêu tộc? Còn cả Lý Nguyên Bản cũng tới rồi?

Nghe lời nói của Giang Nguyên, sắc mặt Hoàng Văn Hiên hơi biến đổi. Mặc dù gã chưa từng tiếp xúc với thú vương yêu tộc nhưng nhìn vẻ nghiêm trọng trên mặt Giang Nguyên liền biết thú vương này chắc chắn rất khó lường.

Hơn nữa tên nhãi Lý Nguyên Bản kia cũng biết tính chất của một số trang bị đặc biệt, tất nhiên chỉ cần nhìn một chút là có thể nhận ra đại khái, không đến nỗi hoàn toàn không quen như yêu tộc.

- Tôi phải đi triệu tập họp gấp với ngoại viện...

Nghe thấy Giang Nguyên nhắc nhở như vậy, Hoàng Văn Hiên cũng không dám coi thường chút nào, vội vàng tổ chức họp.

Mấy lần trước yêu tộc tấn công cũng chỉ ở quy mô nhỏ. Nhưng kể tiếp nếu yêu tộc tấn công tiếp thì sẽ không đơn giản như những lần đầu rồi.

Dưới yêu cầu của Hoàng Văn Hiên, Giang Nguyên cũng tham gia cuộc họp gấp này.

Trụ sở đóng dưới lòng đất mặc dù xây dựng hơi vội vàng nhưng Giang Nguyên cũng không thể không bội phục sự lợi hại của Ban công trình.

Trong trụ sở, trừ các trang bị phòng ngự bền vững, ngay cả những thiết bị khác cũng tương đối hoàn thiện.

Trong thời gian nửa ngày ngắn ngủi, các phòng sinh hoạt cơ bản đã tương đối đầy đủ, thậm chí còn có một phòng hội nghị hoàn chỉnh.

Người tham dự không nhiều, cũng chỉ mười mấy người. Ngoài mấy người đội trưởng của Ban tác chiến ngoại viện ra cũng chỉ có mấy người thuộc Ban công trình.

Giang Nguyên đi vào phòng họp, tất cả mọi người ở đây đều ngừng đầu thấy hắn, cũng đứng dậy, cung kính, ân cần chào hỏi:

- Chào thường ủy Giang!

- Vâng... Mời mọi người ngồi!

Giang Nguyên gật đầu ra hiệu, sau đó ngồi xuống vị trí chủ tọa.

Hoàng Văn Hiến ngồi bên cạnh hắn, nhìn mọi người một chút, sau đó cũng không nói vòng vo, đi thẳng vào vấn đề:

- Tất cả mọi người đều hiểu tình hình trước mắt rồi. Hiện tại tôi triệu tập cuộc họp khẩn là bởi vì tiếp đây, chúng ta có thể phải đối mặt với một thử thách rất lớn...

- Căn cứ phán đoán của thường ủy Giang, thú vương yêu tộc và Lý Nguyên Bản hẳn đã tới rồi... Lúc nào cũng có thể chỉ uy quân yêu tộc tiến hành tấn công với cường độ trước nay chưa từng có...

Hoàng Văn Hiến được Giang Nguyên nhắc nhở, sau khi đưa ra một số hạng mục mà mọi người cần cảnh giác xong liền nhìn về phía Giang Nguyên, nói:

- Thường ủy Giang, ngài tới nói vài câu đi!

Giang Nguyên gật đầu, nhìn về phía mọi người, trầm giọng nói:

- Về tình hình cụ thể, vừa rồi trưởng ban Hoàng đã nói qua rồi, tôi cũng không cần nói nhiều nữa... Tôi chỉ muốn cường điệu thêm một chút...

- Mọi người phải tập trung tinh thần, chuẩn bị đối phó với sự tấn công của yêu tộc bất cứ lúc nào... Đương nhiên quan trọng nhất là... Mọi người cần chuẩn bị tôi... Thú vương yêu tộc có nắm giữ một thần khí, rất có khả năng khắc chế toàn diện bất cứ vũ khí hay thiết bị phòng ngự nào có liên quan tới năng lượng của chúng ta...

Nghe thấy những lời này của Giang Nguyên, sắc mặt mọi người ngồi đây đều tái đi. Sở dĩ mọi người tự tin như vậy là bởi đối với yêu tộc, Thiên Y viện nắm giữ nhiều vũ khí hiện đại hơn.

Mặc dù hiệu quả đã bị suy yếu nhất định nhưng khi sử dụng vẫn mạnh mẽ hơn yêu tộc chỉ biết dùng vũ khí lạnh nhiều lắm.

Hiện tại đột nhiên có tin này, hiển nhiên trong lòng tất cả mọi

người đều kinh hãi.

Giang Nguyên trầm giọng nói:

- Cho nên mọi người cần chú ý chuẩn bị mọi thứ... Ví dụ thậm chí súng phóng lựu cũng không thể sử dụng được... Cho nên tôi đề nghị trang bị các loại vũ khí dạng cung nỏ, đồng thời sử dụng không phải mũi tên kim loại, tránh để bị trường lực làm ảnh hưởng...

Nghe những lời này của Giang Nguyên, phó trưởng ban Lý, phụ trách ngoại viện trầm giọng đáp:

- Xin thường ủy Giang yên tâm... Nhằm vào hành động lần này, ban tôi đã đặc biệt trang bị loại nỏ mạnh không dùng mũi tên kim loại... Đồng thời tôi cũng sẽ tiến hành bàn bạc với Ban công trình, điều chỉnh các loại phòng ngự có liên quan...

- Được... Quá tốt rồi...

Cuộc họp không nói những lời thừa, chỉ tầm hai mươi phút liền kết thúc. Giang Nguyên đi ra khỏi phòng họp, nhìn phía yêu tộc bên kia đang mơ hồ có thay đổi trận hình, hít thật sâu một hơi.

Xem ra hẳn là Sư Khung đã không nhịn nổi nữa rồi.

Nghĩ tới thực lực đáng sợ của Sư Khung, còn có thần khí Bích Lũy kia, Giang Nguyên không nén nổi đưa tay chậm rãi sờ sờ vào hình xăm trên vai trái mình.

Từ sau khi Cửu Vĩ bị phong ấn lần nữa liền không có chút động tĩnh gì, rất rõ ràng Bích Lũy kia khắc chế không nhỏ với Cửu Vĩ.

Mà lúc này Giang Nguyên không hề có chút tin tưởng nào có thể giải trừ trạng thái phong ấn của Cửu Vĩ.

Chẳng qua cho dù là thế nào, lúc đầu Cửu Vĩ giải phong cũng cần đủ năng lượng. Giang Nguyên tin rằng lần này giải phong hẳn cũng không giống như lần đầu tiên, phải giải phong tới chín tầng...

Mà hẳn cố gắng ở lại trong thế giới Phong Động là bởi thế giới dưới lòng đất này có rất nhiều linh dược.

Tin rằng chỉ cần có đủ linh dược, như vậy hẳn có thể tăng cường thực lực bản thân, hoặc cũng rất có tác dụng trong việc giải phong Cửu Vĩ lần nữa.

Chỉ là hiện tại hẳn còn không thể nào rời khỏi nơi này. Ít nhất hẳn phải đảm bảo trụ sở có đủ năng lực tự bảo vệ thì mới an tâm rời đi cô.

Mà trước mắt, hẳn tin rằng yêu tộc sắp sửa tấn công rồi...

Không ngoài dự đoán của Giang Nguyên, không bao lâu sau, tháp cảnh giới của trụ sở liền phát ra tiếng cảnh báo chói tai...

Giang Nguyên đưa mắt nhìn lại, thấy một đám ma thu dưới sự xua đuổi của yêu tộc đã bắt đầu tụ tập trước trận...

- Chuẩn bị phòng ngự...

Cùng với tiếng hét lớn của Trưởng ban Lý, một đội cao thủ ngoại viện võ trang hạng nặng xuất hiện trước lan can hợp kim, hơn nữa còn nhanh chóng chia đội, tiến vào trong boongke phía trước, tiến hành phong tỏa phòng ngự.

Mà trong mấy tháp canh xung quanh cũng xuất hiện rất nhiều bóng người.

- U u u ...

Phía trận yêu tộc chợt vang lên tiếng kèn thê lương.

Tiếng kèn này vang lên, mấy trăm con ma thú bắt đầu ngửa đầu rống to, chạy thẳng về phía trụ sở.

Khuôn mặt Giang Nguyên lạnh lùng nhìn đám ma thú xông tới. Đi đầu là ba mươi con ma ngưu thân thể to lớn.

Đám ma ngưu này có thân thể mạnh mẽ, lúc chạy tiếng bước chân nặng nề, thể đầu rất lớn. Nếu để chúng đánh lên hệ thống phòng ngự thì chỉ sợ mấy cái boongke kia cũng chưa chắc chịu nổi.

Mà theo sát sau đó là ba bốn mươi con ma lang to lớn, phía sau còn mấy chục con ma báo, ma hổ theo sau, chạy thẳng về hướng hàng

phòng ngự của trụ sở.

Lúc này đám thú đầu nhân yêu tộc đều cầm vũ khí trong tay, bắt đầu theo sau đám ma thú, chuẩn bị đẩy nhanh tiến công bất cứ lúc nào.

- Quả nhiên Sư Khung này không phải hạng tầm thường... Dùng ma thú hạng nặng phá vỡ hàng phòng ngự, sau đó để các ma thú khác lao vào phá hoại, cuối cùng mới là yêu tộc chủ lực tiến lên chém giết...

Hai mắt Giang Nguyên hơi nheo lại. Chẳng qua hiển nhiên hẳn cũng hiểu, Sư Khung cũng không chính thức mong đợi lần tấn công này có thể thành công, chỉ muốn ném thử một lần thôi.

Chỉ cần còn có Thú Thần Bát, đơn thuần dựa vào ma thú không thể phá tan tầng phòng ngự này được.

Nhưng Giang Nguyên cũng không có ý định sử dụng Thú Thần Bát. Hẳn cũng muốn xác nhận một chút, với mức độ tấn công này, ngoại viện có thể bảo vệ cả trụ sở không bị công phá giống như lời bọn họ nói không.

- Chuẩn bị... Bắn...

Tiếng thét lớn của trưởng ban Lý vang lên, một loạt tiếng súng nổ cũng bùng lên...

Trên tháp canh hai sườn, tiếng súng nặng nề vọng tới.

Nghe tiếng nổ, trong lòng Giang Nguyên thầm cười khở. Ngoại viện đúng là sử dụng toàn hàng xịn. Tiếng nổ lớn như thế phải là súng bắn tỉa...

Loại súng này dưới tình hình bình thường có thể bắn xuyên giáp thép của xe tăng cách mấy trăm mét, thậm chí là hơn ngàn mét.

Nhưng sau khi cải tiến, loại súng có đường kính chừng 12,7mm có thể đạt tới 20mm, được tăng mạnh hỏa lực, dù không có khả năng hoàn toàn duy trì lực công kích xa mạnh mẽ do bị ảnh hưởng của trường lực quỷ dị tại thế giới dưới đất, nhưng trong khoảng cách trăm mét vẫn đánh chết vài con ma ngưu rất đơn giản.

Súng chống tăng cải tiến này chẳng khác gì pháo hạng nhỏ, chẳng qua độ chính xác còn cao hơn nhiều.

Mà ảnh hưởng duy nhất là phản lực và sức nặng tăng lên, hơn nữa tốc độ đạn bắn ra cũng bị hạn chế, tầm bắn cũng miễn cưỡng duy trì được khoảng trăm mét thôi.

Đương nhiên đối với bộ đội đặc chủng thì đó là vấn đề rất lớn, mà đối với cao thủ ngoại viện Thiên Y viện, một chút phản lực nhỏ nhỏ chẳng đáng nhét kẽ răng!

Quả không có gì bất ngờ, tiếng súng vang lên, một đám ma ngưu đang lao như điên bắt đầu văng móng trước, nện mạnh ngưu xuống mặt đất.

Những dù sao số lượng chúng cũng rất nhiều, có tới gần hai mươi con vẫn lao được vào trong đám boongke.

Nhìn đám ma ngưu sắp sửa đánh lên tầng phòng ngự đầu tiên, hai mắt Giang Nguyên lại hơi nheo lại.

(QUAN Y)

Chương 1254: Chính thức bắt đầu

Nhìn đám ma ngưu sắp sửa xong đến, trong lòng Giang Nguyên lại hiện lên một tia chờ mong nhàn nhạt. Nếu ngay cả loại trang bị như súng bắn tỉa cải tiến đều được đưa ra rồi, như vậy thì...

Quả nhiên không ngoài dự đoán, trong ánh mắt mong chờ của Giang Nguyên, trong tầng phòng ngự ngoài cùng, mười mấy họng súng rất lớn bắn quét về phía đàn ma thú đang lao tới...

- Pháo loại nhỏ...

Giang Nguyên cười khẽ một tiếng. Quả nhiên... Nếu cả súng chống tăng cải tiến còn làm được, như vậy thì Ban công trình cũng không buông tha cho việc tháo lắp pháo loại nhỏ mới đúng...

Đám pháo loại nhỏ này có tầm bắn càng ngắn trong lực trường

quỷ dị này, đầu đạn cũng rất dễ lệch khỏi quỹ đạo.

Nhưng không sao cả. Dùng để phòng ngự, bắn quét lung tung, trong vòng mấy chục mét vẫn duy trì được lực sát thương và hướng bắn là được rồi. Dù sao thì loại bắn quét trên diện rộng thế này, ma thủ khổng lồ như trí tuệ thấp kém rất khó tránh thoát.

- Rầm rầm rầm...

Một loạt pháo bắn ra, lập tức đám ma ngưu liền rên rỉ, ngã chổng vó xuống đất...

Rồi sau đó là đám ma lang đã đang lao tới gần cũng bị bắn ngược trở lại, lăn lông lốc mấy vòng. Đám còn lại kêu thảm, cúp đuôi chạy trốn...

Về phía đám ma báo và ma hổ chạy phía sau, còn cách bảy tám mươi mét nữa, lại có đám ma lang và ma ngưu ở phía trước cản đường, mặt lộ vẻ khiếp sợ, sau đó vội vàng quay đầu bỏ chạy.

Nhìn đám ma ngưu ngã xuống, gần nhất cũng chỉ miễn cưỡng dựa vào quán tính vọt tới trước tầng phòng ngự đầu tiên, Giang Nguyên gật đầu khẽ, nhìn về phía Hoàng Văn Hiên bên cạnh, bình thản nói:

- Nếu như không tiến hành công kích để phòng ngự, liệu mấy boongke này có thể chống nổi lực tấn công của đám ma thú này không?

- Không tiến hành công kích phòng ngự?

Hoàng Văn Hiên hơi cau mày, nói:

- Căn cứ vào số liệu của Ban công trình, đợt tấn công trước mắt, tầng phòng ngự ngoài cùng ít nhất có thể chống nổi ba đợt tấn công liên tục mà không có vấn đề...

- Hơn nữa boongke này đều có rất nhiều mũi nhọn ngắn dài, lại mang độc tố thần kinh, không có bất cứ sinh vật nào trúng độc sau ba giây còn có thể nhúc nhích...

Nghe thấy Hoàng Văn Hiên xác nhận, Giang Nguyên hài lòng gật

đầu. Hiện tại tầng phòng ngự vật lý tổng cộng có ba tầng, tầng boongke ngoài cùng cao tới tám thước, phía sau cao tới mười lăm thước, mà tầng trong cùng là lan can hợp kim cao tới ba mươi thước.

Có ba tầng phòng ngự này, hơn nữa còn có các loại cung nỏ dự bị, cho dù là thú vương Sư Khung dùng thần khí Bích Lũy, có tình trạng áp chế toàn bộ các loại năng lượng bộc phát như Giang Nguyên lo lắng, để vũ khí nóng phía Thiên Y viện mất hết hiệu lực, ít nhất cũng vẫn có thể phòng ngự được sự tấn công của đối phương.

Ngoại viện Thiên Y viện không thiếu cao thủ, đặc biệt là lần này tiến quân vào thế giới lòng đất, nội viện tuyệt đối không keo kiệt ẩn giấu cao thủ, chắc là cho dù cả thú vương Sư Khung có tự xông tới, ngoại viện cũng có biện pháp chống đỡ được...

Giang Nguyên đã yên tâm, nhẹ nhàng thở hắt ra, nhìn về phía mặt trận yêu tộc phía bên kia, đã làm tốt chuẩn bị. Trong mấy giờ tới, nếu phía yêu tộc không có hướng gì đặc biệt hoặc Sư Khung rời đi, hẳn liền cũng rời khỏi trụ sở, đi vào sâu trong thế giới lòng đất.

Hiện tại Cửu Vĩ không có chút động tĩnh gì, điều này khiến hắn cảm thấy thật bất an...

- Xem ra thú vương kia cũng chưa từ bỏ ý định, đã chuẩn bị đợt tiến công thứ hai rồi!

Nhìn chăm chăm vào thay đổi phía bên kia, đột nhiên Hoàng Văn Hiên cau mày nói.

- Đợt tiến công thứ hai?

Mày Giang Nguyên hơi nhíu lại, trong mắt cũng hiện lên một tia nghiêm trọng. Sư Khung này cũng không phải loại người lỗ mãng. Mà yêu tộc tất nhiên muốn công phá trụ sở, thu phục nơi này.

Hiện tại vừa rồi rõ ràng không thể công phá được, tiếp tục tiến công như vậy chỉ có một khả năng.

- Chuẩn bị cho việc vũ khí mất đi hiệu lực...

Giang Nguyên trầm giọng quát:

- Chuẩn bị nổ mạnh...

Giang Nguyên vừa ra lệnh, sắc mặt Hoàng Văn Hiên cũng nghiêm lại.

Nếu đúng như Giang Nguyên dự đoán thì đây sẽ là lần thử thách nghiêm trọng nhất của trụ sở này.

- Khởi động phương án thứ hai...

Phó trưởng ban Lý vừa nhận được lệnh, lúc này trầm giọng hét lớn.

Theo lệnh ông, một đội người đã đợi sẵn bên cạnh, lập tức ôm túi tên của mình, chạy lên cầu thang phía lan can hợp kim, chuẩn bị gia nhập phòng ngự.

Mà các đội viên phía tháp canh cũng đã có người sớm kéo dây nổ cứng, cầm thanh nổ cao tới hai thước kéo ra. Một khi xác nhận súng mất hiệu lực, như vậy nổ cứng này sẽ thay thế súng và pháo, trở thành vũ khí phòng ngự hàng đầu.

Nhìn một loạt thành viên ngoại viện được điều động không chút lộn xộn, nhanh chóng đứng vào trận phòng ngự, phó trưởng ban Lý một bên khẽ thở dài nói:

- Nếu có thể sử dụng vũ khí năng lượng cao thì... Chúng ta sao phải sợ yêu tộc chứ!

Hoàng Văn Hiên cũng cười khỏ, nói:

- Nếu có thể như vậy thì chúng ta sớm đã dùng súng laser, đánh thẳng tới rồi. Nếu không dùng tên lửa cũng được, bắn thẳng mấy chục quả, tên lửa ầm ầm tới, đám yêu tộc đáng chết này chạy đâu cho thoát được...

Đối với sự oán giận và bất đắc dĩ của hai vị cấp dưới này, Giang Nguyên cũng chỉ có thể nhún vai, nói:

- Cũng không còn cách nào khác. Từ trường và lực trường mạnh

mẽ quấy nhiễu, căn bản không thể dùng được. Thật ra tôi cảm thấy tốt nhất là suy nghĩ thực tế một chút... Điều vài bộ pháo thần công tới... Nói không chừng còn có tác dụng một chút!

- Tôi đã phát yêu cầu rồi..

Hoàng Văn Hiên cười hắc hắc nói:

- Chẳng qua thứ đó cũng không tiện vận chuyển, hẳn phải mất một thời gian mới chuyển đến được!

Giang Nguyên gật đầu, nhắc nhở:

- Trong hoàn cảnh thế này, nếu lực trường quá quý dị thì vẫn có nguy cơ gây nổ mạnh! Nhất định phải chuẩn bị thật kỹ càng rồi mới sử dụng!

- Hiếu rõ!

Hoàng Văn Hiên đáp lời rất nghiêm. Tất nhiên gã không thể coi thường chuyện như thế. Nếu để nổ lớn tại trong trụ sở, như vậy đám người mình còn chưa bị đối phương tấn công đã bị phá hủy từ bên trong rồi.

- Bắt đầu rồi...

Đột nhiên mặt phó trưởng ban Lý nghiêm lại, trầm giọng nói.

Giang Nguyên và Hoàng Văn Hiên đều giương mắt nhìn lại, quả nhiên thấy phía yêu tộc bắt đầu có một đoàn ma thú chậm rãi đi tới.

Đi đầu vẫn là mười mấy con ma ngưu, phía sau là dày đặc các loại ma thú hung mãnh khác.

Tiếng kèn thê lương kia lại vang lên. Mười mấy con ma ngưu đồng loạt ngửa đầu rống to, sau đó lao thẳng về phía trụ sở như một đám xe bọc thép...

(QUAN Y)

Chương 1255: Vũ khí nóng vô hiệu

Tất cả dường như cũng giống lần trước.

Thành viên ban chiến đấu ngoại viện Thiên Y viện cầm súng bắn tỉa hoặc nổ lớn trong tay, đang chờ đợi lệnh công kích.

Đợt công kích đầu tiên vẫn là súng bắn tỉa như cũ. Chỉ có dưới tình huống súng bắn tỉa mất đi hiệu lực thì nổ lớn mới có thể phát huy tác dụng chiến đấu.

Một trăm năm mươi mét, một trăm hai mươi mét...

Con ma ngưu đầu tiên từ từ tới gần, tất cả đều đang tập trung ngắm bắn mục tiêu của mình.

- Chuẩn bị... Bắn...

Tất cả xạ thủ đều đang chuẩn bị bóp cò, đột nhiên thấy phía đối diện có một tầng ánh sáng mờ mờ gần như không thể nhận ra hiện lên...

- Chuyện gì xảy ra vậy?

Mặc dù đã chuẩn bị tâm lý từ trước nhưng cảm thấy súng trong tay không có chút phản ứng nào, không ít xạ thủ đang ngắm bắn đều kinh ngạc kêu lên.

- Mất hiệu lực rồi!

Phản ứng của Hoàng Văn Hiên cũng không kém quá nhiều, cúi đầu kêu lên kinh ngạc, lại nghe tiếng phó trưởng bản Lý bên cạnh trầm giọng quát:

- Nổ bắn!

- Vù vù vù vù...

Một chiếc nổ với mũi tên dài tới hơn hai thước mang theo tiếng xé gió, bắn chuẩn xác lên người một con ma ngưu cách tầng phòng ngự ngoài cùng năm mươi mét.

Mũi tên bị bắn ra, xạ thủ cũng buông súng bắn tỉa trong tay xuống,

lưu loát lấy cung trên lưng xuống, bắt đầu công kích bằng cung tên.

Dù sao thì nổ và cung tên cũng không tiện dụng như súng bắn tỉa, mà toàn bộ pháo loại nhỏ trong tầng phòng ngự cũng đều đã tịt ngòi.

Dưới uy lực tấn công hơi yếu của cung tên, trong mười mấy con ma ngưu có năm sáu con đột phá được phòng tuyến tên bắn, hung hăng đâm vào tầng phòng ngự.

- Rầm rầm rầm...

Tầng phòng ngự nặng nề vang lên tiếng va chạm mạnh, rung động khe khẽ nhưng rõ ràng vẫn có thể chống đỡ được.

Đám lính bắn tỉa không để ý tới ma ngưu nữa mà hướng về mục tiêu là đàn ma lang và đám ma thú khác theo sau chúng...

Từng tiếng kêu gào vang lên, không ngừng có ma thú bị thương ngã xuống mặt đất.

Trong đám ma thú này, đặc biệt là ma ngưu dù có da dày thịt béo, tên bắn không thể gây trọng thương nhưng trên mũi tên đều đã được tẩm độc, chỉ cần vỡ da rách thịt là ma thú cơ bản không thể chống nổi ba giây.

Mà mấy con ma ngưu kia dù có hung hăng va chạm thêm được một hai lần thì cũng lặng yên, chán nản ngã xuống đất rất nhanh thoi.

Đợt tiến công chỉ duy trì tầm một tới một phút, toàn bộ đàn ma thú đã bị công kích của cung nổ ngoại viện Thiên Y viện gây tổn thất hơn một nửa.

Phía mặt trận thú đầu nhân liền vang lên tiếng kèn lệnh. Đám ma thú còn sống sót nghe thấy tiếng kèn, nhanh chóng lui về phía sau, để lại một đám thi thể.

Nhìn tình hình chiến đấu trước mắt, Giang Nguyên hài lòng gật đầu. Có thể phòng ngự như vậy, cho dù là Bích Lũy có tác dụng, Thiên Y ngoại viện vẫn phòng ngự được các đợt tiến công của đối

phương không khó khăn.

Trừ phi đối phương có vũ khí hạng nặng, có thể không để ý tới các tầng phòng ngự, nếu không rất khó đánh được tới trong trụ sở.

Mà lúc này mặt trận đám thú đầu nhân phía đối diện dường như cũng bởi thấy công kích không hiệu quả nên đã đình chỉ tiếp tục tấn công.

Thấy đã khôi phục bình tĩnh, Giang Nguyên liền tiếp tục triệu tập mọi người tới họp.

- Kết quả Ban công trình phân tích thế nào?

Giang Nguyên nghiêm nghị nhìn về phía người phụ trách Ban công trình bắt đầu đi để máy tính bảng sang một bên, sau đó dùng bút viết lên giấy không ngừng.

Nghe thấy mình bị điểm danh, vị phụ trách kia vội vàng ngẩng đầu lên, cười khổ nhìn về phía Giang Nguyên, nói:

- Thường ủy Giang... Vừa rồi tất cả thiết bị ngừng hoạt động, cho nên chúng ta không thể đưa ra số liệu gì chi tiết, chỉ có thể phân tích và suy đoán đại khái một chút!

- Nói tình hình đại khái một chút xem!

Giang Nguyên gật đầu nói.

- Vâng...

- Ban công trình chúng tôi vừa rồi đã tiến hành phân tích sơ bộ, xác nhận đối phương có thể áp chế vũ khí năng lượng...

- Phạm vi hiệu quả của vũ khí này không rõ... Nhưng có thể xác nhận là, một khi loại vũ khí này khởi động, tất cả thiết bị điện năng hoặc hoạt động dựa vào năng lượng khác của chúng ta đều mất hiệu lực...

- Cho dù là súng và pháo cũng không kích hoạt được năng lượng nổ của thuốc súng... Cho nên các loại súng bắn tỉa, pháo nhỏ của chúng ta, thậm chí là hàng rào điện cũng đều mất hiệu lực dưới

hiệu quả của thứ vũ khí kia...

- Mà may mắn duy nhất là cung nỏ chúng ta trang bị không ảnh hưởng lớn... Đặc biệt là mũi tên không phải kim loại, dù cũng bị trường lực ảnh hưởng nhất định nhưng cũng vẫn duy trì được bảy phần lực sát thương...

Nghe thấy lời của vị phụ trách Ban công trình này, mọi người bên cạnh dù đã sớm chuẩn bị tâm lý nhưng cũng không tránh khỏi hơi kinh hãi.

Nếu so sánh Thiên Y viện với thế giới dưới lòng đất, ưu thế của bọn họ chủ yếu dựa vào vũ khí nóng. Hiện tại vũ khí nóng hoàn toàn mất đi hiệu lực, chỉ có thể dùng vũ khí lạnh phòng ngự. Đối với ngoại viện mà nói, chuyện này quả có áp lực không nhỏ.

Nhưng lúc này mọi người cũng chỉ có thể cảm thấy may mắn thầm. Sách lược đầu tiên rất chính xác, nếu không có thường ủy Giang nhắc nhở, như vậy lần tiến công này của đối phương rất có khả năng thành công.

Không đủ phòng ngự, lấy thực lực của ma thú và yêu tộc cao hơn hẳn, rất có khả năng sẽ đột nhập được vào bên trong trụ sở này.

Một khi phòng ngự của trụ sở bị đột phá, như vậy Thiên Y viện sẽ không có cơ hội thứ hai đặt chân được vào thế giới dưới lòng đất nữa.

- Chẳng qua đối mặt với tình huống như vậy, ban công trình chúng tôi đã tiến thêm một bước nhằm hoàn thiện phòng ngự của trụ sở!

Vì phụ trách Ban công trình này trầm giọng nói:

- Chúng tôi sẽ đồng thời bồi độc cho lan can hợp kim của tầng phòng ngự thứ hai và thứ ba...

- Nhờ đó, dù đối phương có thật sự phá tan được tầng phòng ngự thứ nhất, như vậy độ cao của tầng phòng ngự thứ hai và thứ ba, cộng với chất độc thần kinh vẫn có thể khiến cao thủ của bọn chúng ôm hận! Khả năng phòng ngự lớn nhất cũng không có vấn đề gì cả!

Nghe thấy lời này của vị phụ trách Ban công trình, tất cả mọi người đều chậm rãi gật đầu. Nếu cả tầng lưới điện cao thế phòng ngự cũng có thể mất hiệu lực bất cứ lúc nào, như vậy thì đây cũng là cách phòng ngự tốt nhất có thể rồi.

(QUAN Y)

Chương 1256: Tác dụng của Bích Lũy

Sau khi tan họp, đứng bên ngoài lan can hợp kim, nhìn trận hình của yêu tộc phía đối diện, lúc này trong lòng Giang Nguyên thầm than. Lại nói, phía Thiên Y viện chiếm cứ ưu thế quả thật không nhỏ.

Trong thế giới dưới lòng đất này cũng không có yêu tộc có thể phi hành. Ít nhất trước mắt nhìn lại đều là yêu tộc thú loại, không có bất cứ yêu tộc nào là loài chim.

Hơn nữa đám yêu tộc này bị vây dưới đất nhiều năm, dường như cũng không có thói quen sử dụng vũ khí như cung tên.

Nếu đám yêu tộc này am hiểu sử dụng cung tên thì nhất định sẽ mang tới phiền toái tương đối lớn cho Thiên Y viện.

Đương nhiên cũng chỉ là tương đối lớn mà thôi. Cho dù là yêu tộc có bắt đầu sử dụng cung tên, dưới tầng phòng ngự của Ban công trình Thiên Y viện, chắc cũng không thể tạo được phiền toái quá lớn.

Sau khi bàn bạc mấy vấn đề nữa với Ban công trình, Giang Nguyên liền trở về phòng mình.

Phòng do Ban công trình xây dựng dù chỉ là tạm thời nhưng điều kiện cũng tương đối tốt, có giường có nhà vệ sinh, khiến Giang Nguyên khá hài lòng.

Nhưng hắn cũng không có ý định ở lại lâu dài, chỉ thoáng tắm rửa một chút liền ngồi lên giường khoan chân, bắt đầu vận hành Ngũ Cầm Hí vận khí pháp, đồng thời nghĩ biện pháp giao tiếp với Cửu Vĩ.

Nhưng Ngũ Cầm Hí vận khí pháp vận hành hồi lâu, Giang Nguyên vẫn không cảm nhận được chút hơi thở nào của Cửu Vĩ.

Điều này khiến hắn rất buồn bực. Chẳng qua điều an ủi duy nhất là lúc Ngũ Cầm Hí vận hành, hình xăm trên vai trái vẫn lóe lên nhẹ nhàng như trước, khiến Giang Nguyên thoáng có chút hy vọng.

Xem ra Cửu Vĩ cũng không hoàn toàn bị Bích Lũy phong ấn, hơn nữa vẫn có phản ứng với hấp thu năng lượng.

Chỉ cần có phản ứng là tốt rồi. Xem ra ý nghĩ của mình không sai. Chỉ cần cung cấp đủ năng lượng cho Cửu Vĩ thì có thể khiến nó thoát khỏi phong ấn mới lần nữa.

Đã xác định được, Giang Nguyên cũng không dừng lại lâu, sau đó bắt đầu nói chuyện với Y Phù và hai vị Đại vu sư.

- Anh khẳng định không muốn tôi đi theo à?

Y Phù hơi nhú mày với lời nói của Giang Nguyên. Mặc dù không muốn lắm nhưng cô cũng hiểu, trong thế giới lòng đất này, khả năng thích ứng của Giang Nguyên mạnh hơn so với chủng tộc âm dạ như cô nhiều.

Nếu cô đi theo, tuy rằng chưa chắc đã kéo chân Giang Nguyên nhưng khẳng định cũng khiến hắn phải kiêng dè hơi vài phần.

- Đúng... Lần này tôi cũng không biết sẽ đi trong bao lâu. Cho nên cô ở nơi này vẫn an toàn hơn!

Giang Nguyên trầm giọng đáp:

- Hơn nữa có cô ở đây, tôi cũng yên tâm hơn một chút!

- Nếu chẳng may trụ sở có vấn đề, cô truyền sóng âm ra, có lẽ là người duy nhất thông báo được cho tôi...

Nghe Giang Nguyên nói vậy, hơn nữa trong lời nói có ý muốn nhờ mình ở lại trụ sở trợ giúp, Y Phù hài lòng cười cười, gật đầu.

Mặc dù cô không thể nào mạnh hơn Giang Nguyên nhưng trong thế giới dưới lòng đất này, thân là tồn tại cấp cao của chủng tộc

hắc ám, sự tồn tại của cô quả thật là sự trợ giúp lớn đối với cả trụ sở.

Còn về hai vị Đại vu sư, nghe lời nói của Giang Nguyên, bọn họ cũng chỉ thoáng chân chừ một chút rồi đồng ý.

Hai người bọn họ đều rất tự biết mình. Trong thế giới lòng đất này, hai người bọn họ cũng chỉ có thực lực miễn cưỡng hơn được yêu tộc bình thường, cho dù dùng cả Tổ linh phụ thể cũng chỉ miễn cưỡng tự bảo vệ được mình ở thế giới này.

Nếu bọn họ đi theo thì cũng chỉ gây cản trở cho sứ giả đại nhân mà thôi, chiến đấu mấy giờ trước đã thể hiện hoàn mỹ rồi.

Sau khi tạm biệt ba người, lại chào hỏi Hoàng Văn Hiên một tiếng, Giang Nguyên rời đi trong ánh mắt lo lắng và bất đắc dĩ của đối phương.

Vốn Hoàng Văn Hiên định cho người mở một con đường nhỏ, nhưng nhìn Giang Nguyên nhẹ nhàng bay qua lan can hợp kim cao ba mươi mét, sau đó lơ lửng biến mất, lúc này gã cũng chỉ thở dài, trong lòng lại thâm thở phào một tiếng.

- Có vị thường ủy Giang này ở đây đúng là phúc cho Thiên Y viện chúng ta...

Phó trưởng ban Lý của ngoại viện nhìn bóng người lặng yên biến mất trong bóng tối kia, trong mắt đầy vẻ cảm thán.

Ông cũng không hiểu rõ vị thường ủy Giang này lắm, thậm chí có mấy lần lúc thường ủy Giang đại phát thần uy, ông cũng không có mặt ở đây, chỉ mơ hồ nghe được một chút lời đồn nhưng cũng không tin tưởng lắm.

Nhưng hiện tại khi nhìn thấy thực lực của vị thường ủy Giang này xong, ông cũng chỉ có thể cảm thán mà thôi...

- Lần này ngoại viện phái tới hai vị cung phụng... Anh cảm thấy so với vị thường ủy Giang này thế nào?

Hoàng Văn Hiên nhìn phó trưởng ban Lý một bên, từ tốn nói:

- Thường ủy Giang đã từng nói với tôi, thú vương Sư Khung kia có thực lực phi phàm... Với thực lực của hắn cũng không thể chống lại được, dẫn tôi ngàn vạn lần không thể sơ suất...

Mặt phó trưởng ban Lý lộ vẻ nghiêm trọng, thoáng trầm ngâm rồi tiện lời đáp:

- Xin trưởng ban Hoàng yên tâm.. Dù thực lực hai vị cung phụng không đến mức thần kỳ như thường ủy Giang nhưng công lực chắc... Nếu đối chọi trực tiếp với Thường ủy Giang thì chắc cũng không thua!

- Đối chọi trực tiếp...

Hoàng Văn Hiên chậm rãi gật đầu, cũng coi như yên tâm. Nói như thế, có hai vị này ở đây, cho dù có gặp phải vị thú vương Sư Khung kia thì cũng vẫn có khả năng ngăn cản được.

Hơn nữa ngoại viện còn có nhiều vị cao thủ Thiên vị bậc hai, cho dù thật sự bị cao thủ yêu tộc đột nhập trụ sở, chỉ cần còn ba tầng phòng ngự thì vẫn không thể thua được.

- Hầu tước... Phương diện phòng ngự trụ sở sau này xin phiền các hạ để ý nhiều cho!

Đối với vị Hầu tước Huyết Tộc bên cạnh, Hoàng Văn Hiên vẫn rất khách khí. Cho dù đối phương có quan hệ gì với Giang Nguyên nhưng tầm quan trọng của một vị Huyết Tộc cấp cao trong hoàn cảnh u tối dưới lòng đất thế này không cần nói cũng biết.

Thị giác và thính giác nhạy cảm trong bóng tối của đối phương và chút cảm giác đặc biệt của Huyết Tộc đều tương đối hữu dụng. Nếu một khi trụ sở có biến cố, có lẽ cô là người duy nhất có thể khiến thường ủy Giang đã rời đi cảm nhận được.

Hơn nữa thường ủy Giang đã dặn dò, Hoàng Văn Hiên càng phải khách khí hơn vài phần.

- Xin trưởng ban Hoàng yên tâm... Tất nhiên tôi sẽ cố gắng hết sức!

Đối mặt với một nhân vật cấp cao của Thiên Y viện, Y Phù cũng không qua loa, trầm giọng đồng ý.

Giang Nguyên triển khai toàn bộ các kỹ năng, lúc này nhẹ nhàng đột phá trận hình không quá nghiêm ngặt của yêu tộc.

Hắn có thể xác định Sư Khung và Lý Nguyên Bản đang ở trong đại doanh của yêu tộc, không dám coi thường chút nào. Hắn cũng không muốn đối phương biết mình đã rời trụ sở.

Đồng thời, trong thời gian ngắn, hắn cũng không rời khỏi phụ cận trụ sở quá xa, chỉ di chuyển trong vòng mười dặm xung quanh, tìm kiếm một số linh dược có thể tồn tại.

ít nhất hắn muốn xác định Sư Khung rời đi mới chính thức xâm nhập sâu vào thế giới lòng đất, tránh một khi trụ sở gặp nạn cũng không thể nhanh chóng trở về...

Mà Y Phù thân là Huyết tộc cấp cao, có loại truyền tin sóng âm đặc thù, nhiều nhất cũng chỉ truyền được trong bán kính mười mấy km. Hiện đây cũng là phương thức liên lạc duy nhất với hắn và trụ sở hiện nay.

Dựa vào thiên phú ẩn thân và trệ không, Giang Nguyên dễ dàng lướt qua đại doanh dày đặc yêu tộc, đi sâu vào trong thế giới lòng đất.

Mặc dù mười cây số nhưng chỗ này này cũng còn cách thung lũng trung tâm khá xa.

Đương nhiên càng những thung lũng hẻo lánh, không chừng càng có nhiều linh dược ẩn ở đó... Yêu tộc ở thế giới lòng đất này hiển nhiên cũng không ngồi không, dường như thấy được một chút linh dược tất nhiên đều không bỏ qua. Nếu không thì sao đám người này đều sà sà có được thực lực thiên vị chứ?

Phải biết rằng ở thế giới bên ngoài, cả ngàn dặm mới tìm được một vị cao thủ có cơ hội tu luyện tới Thiên vị, mà cũng phải dựa vào số lượng linh dược ít ỏi chồng chất lên.

Mặc dù thiên phú tu luyện của yêu tộc mạnh hơn nhân tộc một chút nhưng nếu không đủ linh dược, lấy đâu ra tới một đồng cao thủ gần thiên vị như vậy được.

Khi Giang Nguyên nhẹ nhàng hạ xuống sâu trong thế giới lòng đất,

trong đại doanh của yêu tộc, Sư Khung đang âm thầm ngồi trước một đồng lửa, nhìn Lý Nguyên Bản bên cạnh, lạnh lùng nói:

- Đám người trần thủ đáng chết kia không ngờ có hành động nhanh như thế, lại lớn mật như vậy...

- Nếu năm đó thân người là nhân tộc, như vậy phải rõ ràng với thủ đoạn đó... Người cảm thấy chúng ta nên đột phá thế nào?

Lý Nguyên Bản ngồi một bên, sắc mặt cũng hơi khó coi. Lão cũng thật không ngờ Từ Khả Liễu lại lớn mật như vậy, không chút chần chừ, hạ lệnh chính thức tiến vào thế giới lòng đất.

Hiện tại Thiên Y viện đã chiếm lợi thế, thừa dịp yêu tộc chưa chuẩn bị, thành lập một trụ sở kiên cố như thế, khiến lão cũng hơi đau đầu.

- Đại vương... Chúng ta có thần khí Bích Lũy, có thể khắc chế hoàn toàn hỏa khí của đối phương... Nhưng chẳng lẽ Bích Lũy không thể áp chế với cung tên sao?

Trầm ngâm một hồi, Lý Nguyên Bản mới cẩn thận hỏi Sư Khung.

- Sử dụng Bích Lũy áp chế sao?

Lông mày Sư Khung nhíu chặt, vẻ hung ác bắn ra bốn phía, nhìn chằm chằm vào Lý Nguyên Bản, lạnh lùng nói:

- Có thể áp chế được... Nhưng phải tốn rất nhiều yêu lực. Mà Bích Lũy chỉ mình ta mới dùng được, mà còn cần cả yêu tộc cao quý khác. Muốn đạt tới tình trạng áp chế toàn diện thì chúng ta không giữ nổi ba mươi nhịp thở...

- Hơn nữa, một khi sử dụng loại áp chế toàn diện này, yêu lực chúng ta sẽ tiêu hao ít nhất phân nửa.... Không tới thời khắc cuối cùng nhất, chúng ta quyết không thể sử dụng đơn giản được!

Bị ánh mắt hung ác của Sư Khung nhìn chằm chằm, Lý Nguyên Bản cũng chỉ cảm thấy da đầu tê dại.

Hiện tại lão đã nhận ra, sử dụng Bích Lũy kia hẳn tiêu hao rất lớn, hơn nữa chỉ sợ một khi sử dụng loại áp chế toàn diện này, yêu lực

của Sư Khung sẽ không đơn giản chỉ tiêu hao phân nửa, nếu không thì Sư Khung sẽ không có đáng về này.

Dường như phát tiết một hồi, Sư Khung thoáng giảm giận vài lần, đột nhiên cảm thán nói:

- Nếu ta có thể có thần lực chân chính thì hoàn toàn không cần phải lo lắng rồi...

Nói tới đây, Sư Khung lại hơi tức giận, rống lớn:

- Nếu linh tinh điện hạ đồng ý hỗ trợ tôi thì đám nhân tộc này không đủ nhét kẽ răng!

- Thật sự là tức chết ta rồi...

Nhìn dáng vẻ nổi giận của Sư Khung, Lý Nguyên Bản cảm thấy đáy lòng lạnh ngắt, không dám chần chờ, vội vàng nói:

- Đại vương đừng nóng, chúng ta nghĩ biện pháp khác là được!

- Mau nghĩ đi... Người thân là nhân tộc, quen thuộc với những thứ này nhất. Nếu không thì ta cũng không cần phải hỏi kế của người!

Sư Khung hừ lạnh, tức giận nói.

(QUAN Y)

Chương 1257: Đột biến

Ở bên ngoài trụ sở Long Sơn của Thiên Y viện, Tôn Diệu Nguyệt ngồi trên chiếc ghế xếp, tư thế xinh đẹp, bên cạnh là một chiếc bàn trà. Lý Tiểu Vũ đang thuần thực, thanh nhã pha trà, sau đó liền rót đầy ba chén.

- Phù... Thiên Y viện thật sự vẫn có thứ tốt đấy...

Thưởng thức Thanh Tâm Trà trong tay, Tôn Diệu Nguyệt thỏa ý gật đầu hài lòng, cảm thán khẽ một tiếng, sau đó mới nhìn về phía người đàn ông trung niên đang khom lưng đứng bên cạnh.

- Rốt cục tình hình thế nào rồi?

- Bẩm báo sơn trưởng đại nhân... Thiên Y viện cũng không nói rõ tình huống ra sao, chẳng qua chỉ nhờ chúng tôi tụ tập ở gần đây, lúc nào cũng sẵn sàng ra tay...

Người đàn ông trung niên kia cung kính nói.

- Chỉ như thế thôi?

Đôi mi thanh tú của Tôn Diệu Nguyệt hơi nhú lại.

Dường như cảm nhận được sự nghi ngờ của Tôn Diệu Nguyệt, thân thể người đàn ông trung niên hơi run lên, càng cúi thấp xuống một chút, cung kính nói:

- Quả thật chỉ có như thế...

- Làm việc chính thức là người của bản viện Thiên Y viện... Chúng ta ở chỗ này chỉ là một đám dự bị!

Tôn Diệu Nguyệt nhấp khẽ một ngụm trà, quay đầu nhìn thoáng qua trụ sở nho nhỏ ở phía xa xa, hơi nhú mày, nói:

- Được... Cứ như vậy đi!

Nhìn người đàn ông trung niên kia cẩn thận lùi ra, Tôn Diệu Nguyệt tiện tay buông chén trà xuống, hừ khẽ một tiếng:

- Bà già Từ Khả Liễu kia rốt cục đã phát hiện ra điều gì ở Phong Động Long Sơn này rồi, không ngờ lại gây ra động tĩnh lớn như vậy?

Từ Thanh Linh nhấp khẽ một ngụm nước trà trong chén, khẽ thở dài nói:

- Lần này rốt cục Thiên Y viện đạt được bao nhiêu lợi ích thì rất khó đoán nhưng khẳng định là phiền toái cũng không nhỏ.

Hai người đang cảm thán, Lý Tiểu Vũ lại chớp đôi mắt mắt to xinh đẹp, trong mắt lóe lên một tia lo lắng:

- Không biết anh Tiểu Nguyên giờ ở trong đó thế nào...

Nghe thấy lời này của Lý Tiểu Vũ, hai mắt Từ Khải Liễu tròn tròn trong nháy mắt, nhìn đệ tử của mình chỉ biết hướng ngoại, lại còn không thêm che dấu chút nào, mặt lộ vẻ căm tức.

Từ Thanh Linh cũng chỉ biết cười khổ lắc đầu, lên tiếng an ủi:

- Tiểu Vũ... Em không cần phải lo lắng cho hần. Tên kia cũng rất tinh ranh, hơn nữa khả năng chạy thực mạng lại chẳng ai bằng, nhất định sẽ không xảy ra vấn đề gì đâu!

- Ừ... Cũng đúng... Anh Tiểu Nguyên là lợi hại nhất rồi, chẳng ai giữ nổi...

Nghe Từ Thanh Linh nói, Lý Tiểu Vũ gật đầu rất lưu loát, cũng cảm thấy hoàn toàn đồng tình với những lời này. Tia sầu lo trong mắt cô cũng biến mất, khiến sơn trưởng đại nhân không biết phải nói gì...

Tôn Diệu Nguyệt bất đắc dĩ thở dài, sau đó nhìn về phía Từ Thanh Linh, nói:

- Thanh Linh... Con mau báo cho Lưu Phong một tiếng, nói ở đây đã có ta tập trung chú ý, bảo lão không cần tới dính vào, để tránh phía bên kia Thiên Y viện phản ứng quá khích! Nếu có tình hình gì thì ta sẽ thông báo cho lão ngay lập tức!

- Vâng!

Nhìn Từ Thanh Linh rời đi, đồ đệ nhỏ của mình vẫn còn ngây ra nhìn về phía Phong Động Long Sơn, rất rõ ràng là đang nhớ nhung người yêu, sơn trưởng đại nhân cũng chỉ có thể nhún vai, lại tự rút cho mình một chén trà, quyết định không để ý tới nó nữa.

Nếu cứ tiếp tục như thế, thế nào b cũng bị đệ tử nhỏ làm cho tức chết.

Ở xa ngoài ngàn dặm, trên một hòn đảo nhỏ đẹp tuyệt trần, sắc mặt Giang Nguyệt Minh giờ cực kỳ khó coi...

- Hồng Động... Rốt cục ông có ý gì?

Mặc dù trong mắt phần nộ tới cực điểm nhưng Giang Nguyệt Minh vẫn cố gắng nén tâm tình của mình, lạnh lùng nhìn người đàn ông trung niên trước mắt, lạnh lùng nói.

- Xin lỗi, Minh thiếu gia ... Lão gia đã dặn dò, xin Minh thiếu gia tạm thời nghỉ ngơi ở đây... Ngoài điện thoại và thuyền ra, ngài muốn gì cũng có thể nói với người hầu...

Vị trung niên mặt lạnh lùng kia cung kính nói nhưng mặt lại chẳng hề đổi sắc.

Nghe lời người trung niên này, trong mắt Giang Nguyệt Minh hiện lên một tia tức giận nhàn nhạt nhưng cũng không trực tiếp nổi bão như bình thường.

Gã hiểu rất rõ, Hồng Đồng trước mắt này là tâm phúc của Lý Nguyên Bản, ngày thường dù cung kính với mình nhưng luôn luôn chỉ nghe theo lời Tổ sư gia.

Hiện tại nếu Tổ sư gia đã muốn vây mình ở chỗ này, như vậy cho dù có nói gì với Hồng Đồng đều vô ích.

Trong lòng nghĩ một loạt, rốt cục Giang Nguyệt Minh trầm giọng nói tiếp:

- Vậy còn cha tôi đâu? Tôi muốn gọi điện thoại cho cha tôi!

- Minh thiếu gia... Hiện tại đường chủ cũng đang nghỉ phép...

Mặt Hồng Đồng không thay đổi, nói tiếp.

- Ông...

Nghe thấy những lời này, rốt cục sắc mặt Giang Nguyệt Minh xanh mét trong nháy mắt. Vốn còn chút hy vọng vào cha mình nhưng thật không ngờ chính cha mình cũng đang bị giam lỏng rồi.

- Thủ đoạn thật lợi hại...

Giang Nguyệt Minh âm thầm thở dài. Tuy rằng Tổ sư gia rất ít khi nhúng tay vào sự vụ cụ thể trong đường nhưng quả thật vẫn luôn luôn nắm quyền lớn trong tay. Chỉ không ngờ là khả năng khổng

chế của lão đối với Tuyết y đường còn chu đáo hơn xa sự tưởng tượng của cha con gã.

Cha mình tiếp nhận Tuyết y đường đã nhiều năm như vậy, mình cũng phụ trách sự vụ cụ thể của Tuyết y đường đã nhiều năm nhưng lại chẳng hề có chút phản kháng nào đối với mệnh lệnh của Tổ sư gia.

Xem ra hai cha con mình mấy năm nay thật đúng là ngây thơ. Hiện tại đối mặt với tình huống này, không ngờ lại chẳng có chút biện pháp nào.

Nhớ tới nhiều năm qua cha mình lén bồi dưỡng một nhóm người, chắc hiện tại đại bộ phận đã rơi vào trong sự khống chế của Hồng Đồng rồi. Nếu không thì không có khả năng cha mình còn bị giam lỏng trước cả mình mà mình không có chút tình báo nào.

Nghĩ tới đây, Giang Nguyệt Minh cũng chỉ có thể hừ lạnh tức giận một tiếng, nhìn biển khơi mênh mông trước mắt, lại nhìn tòa biệt thự sau lưng mình cùng một loạt người hầu cung kính đứng sau, lúc này cũng chỉ quay đầu đi vào trong biệt thự.

Nhìn Giang Nguyệt Minh đã đi vào trong biệt thự, lúc này khoe miệng Hồng Đồng mới mơ hồ lộ một tia cười lạnh:

- Theo dõi chặt... Nếu xảy ra chuyện gì thì mang đầu người tới gặp!

- Vâng...

Phía sau không xa, một thanh niên mặc đồ Tôn trung sơn cung kính đáp:

- Xin đường chủ yên tâm. Tôi cam đoan một con ruồi cũng không bay lọt!

Trong phòng làm việc của viện trưởng Thiên Y viện, nghe lời nói truyền từ bên kia tới, sắc mặt Từ Khả Liễu thay đổi hẳn, trầm giọng hỏi:

- Rốt cục đã xảy ra chuyện gì rồi?

- Viện trưởng... Tuyệt y đường xảy ra vấn đề rồi... Một cấp dưới của Giang Văn Ba chạy tới cầu cứu... Nói cả nhà bọn họ bị tập kích, tất cả người thân cận với cha con nhà họ Giang đường như đều bị diệt toàn quân, chỉ có vài người trốn thoát...

- Hơn nữa hiện tại Giang Văn Ba và Giang Nguyệt Minh cũng đã mất liên lạc... Hẳn đã xảy ra vấn đề rồi...

- Lý Nguyên Bân!

Nghe thấy lời này, sắc mặt Từ Khả Liễu âm trầm gằn từng chữ, thoáng trầm mặc một chút liền lạnh lùng nói:

- Triệu tập nhân lực, toàn lực giám sát động tĩnh của Tuyệt y đường... Mặt khác nhất định phải tìm ra vị trí của cha con nhà họ Giang, cố gắng đảm bảo an toàn cho bọn họ!

(QUAN Y)

Chương 1258: Thúy Tâm Liên

Vốn Tuyệt y đường đã chuẩn bị nhập vào Thiên Y viện, đột nhiên xảy ra vấn đề, đối với Thiên Y viện mà nói đúng là chuyện còn nghiêm trọng hơn trụ sở đóng trong thế giới Phong Động.

Đám người Từ Khả Liễu cũng không đánh giá thấp sự coi trọng của Tuyệt y đường với thế giới Phong Động Long Sơn, mặc dù đã sớm phòng bị nhưng không ngờ là Lý Nguyên Bân lại hành động quyết đoán như vậy, không ngờ ra tay thẳng với cha con nhà họ Giang.

- Mộc Dương, ý của ông thế nào?

Vừa đi vào phòng làm việc của Từ Khả Liễu, nghe phân tích tình báo xong, lúc này Lưu Mộc Dương liền bị Từ Khả Liễu quay đầu hỏi.

Lưu Mộc Dương nhú mày, lắc đầu nói khẽ:

- Đây là một mối phiền toái!

- Vốn tưởng rằng cho dù Lý Nguyên Bản có xảy ra vấn đề, ít nhất còn có Giang Văn Ba nắm trong tay Tuyệt y đường... Nhưng không thể ngờ Lý Nguyên Bản lại sắp đặt chu đáo tới vậy...

Liêu Long Căn cũng cười khổ nói:

- Giang Văn Ba cũng không phải nhân vật đơn giản gì mà vẫn không thể thoát khỏi sự khống chế của Lý Nguyên Bản, xem ra từ trước đó Lý Nguyên Bản đã bố trí tốt mai phục rồi. Nếu không không có khả năng xuất hiện loại tình huống này!

- Đó là điều đương nhiên... Dựa theo phân tính của Ban tình báo, hơn hai mươi năm trước, Lý Nguyên Bản đã sớm bắt đầu mai phục vợ chồng Giang Văn Ba rồi... Đã nắm quyền Tuyệt y đường mười mấy năm mới giao cho Giang Văn Ba, làm sao lại không có sự chuẩn bị gì chứ!

Từ Khải Liễu cười khổ nói:

- Hiện tại chúng ta nên nghĩ xem cần làm gì tiếp theo!

Lưu Mộc Dương nhìn Liêu Long Căn bên cạnh, lại nhìn về phía Từ Khải Liễu, cười khổ:

- Quả thật là phiền toái rồi... Hiện tại một bộ phận nhân lực của chúng ta đã bố trí phía bên Phong Động Long Sơn... Nếu lại điều động nhiều lực lượng ngoại viện thì thậm chí có thể sẽ gây nguy hiểm cho phòng ngự của bản viện!

Hiển nhiên Từ Khải Liễu và Liêu Long Căn cũng biết, nhân lực bố trí bên Phong Động Long Sơn đã chiếm một bộ phận tương đối của ngoại viện rồi. Ba ngày đối người một lần, nhất định phải phải đủ người duy trì đội lệnh bên kia, nếu không căn bản không có khả năng duy trì loại thay đổi luân phiên trong thời gian ngắn ngày.

Mà điều tra và đề phòng nhằm vào Tuyệt y đường cũng không có khả năng cần ít người, đồng thời còn phải tìm kiếm vị trí của cha con nhà họ Giang, cũng không thể coi thường.

Từ Khải Liễu thoáng trầm mặc một lúc, sau đó trầm giọng nói:

- Căn cứ vào tin tức do trụ sở tại thế giới Phong Động truyền về,

trước mặt phương diện phòng thủ của trụ sở cũng không có vấn đề gì lớn... Tác dụng chủ yếu trong đó là những tồn tại cấp thấp của Ban chiến đấu. Mà chiến lược cao chủ yếu đảm nhiệm vai trò cảnh giới...

- Ý của tôi là có thể điều bộ phận lực lượng cấp trung ra... Đổi thành bộ phận cấp thấp...

Lưu Mộc Dương thoáng trầm ngâm một chút, gật đầu, sau đó nhìn về phía Liêu Long Căn, nói:

- Lão Liêu, ý kiến của ông thế nào?

- Tôi cảm thấy có thể được...

Liêu Long Căn trầm giọng nói:

- Việc điều tra và đề phòng của chúng ta với Tuyệt y đường, chủ yếu sử dụng lực lượng cấp trung... Mà phương diện đóng ở trụ sở cũng không cần nhiều lực lượng cấp trung... Hơn nữa trước mặt vẫn đang ở trong tình huống tiến có thể công, lui có thể thủ... Nếu xảy ra vấn đề thật, lực lượng cấp thấp cũng không kém lực lượng trung cấp nhiều. Mà có tác dụng chính thức vẫn là những tồn tại cấp cao...

- Ừ... Tốt, nếu tất cả mọi người đã đồng ý thì cứ như vậy đi... Điều động một nửa lực lượng cấp trung đóng ở trụ sở, đổi thành lực lượng cấp thấp... Như vậy chúng ta liền có đủ người tới lo các phương diện...

- Mặt khác, có thể điều động một bộ phận cao thủ các phái ở trụ sở Long Sơn gia nhập lực lượng đề phòng Tuyệt y đường!

Từ Khả Liễu và Lưu Mộc Dương nhìn nhau, chậm rãi gật đầu. Cao thủ các phái hiện tại ở lại bên kia quả thật hơi lãng phí. Không có khả năng để bọn họ tiến vào trong thế giới Phong Động, chỉ có thể phòng ngừa chẳng may. Chính thức mà nói, với bố trí của viện tại Phong Động Long Sơn trong mấy năm gần đây, hoàn toàn có thể đối phó với hầu hết tình huống.

Tốt hơn hết là điều động ra một bộ phận, như thế thì nhân sự trong viện cũng đầy đủ không còn thiếu sót nữa.

- Vậy thì được... Cứ điều động một bộ phận đi. Chẳng qua phải yêu cầu đội ngũ phòng ngự tăng ngoài tăng mạnh giám sát và phòng ngự đối với khu vực Long Sơn... Đề phòng ngừa những người khác giở trò, xuất hiện chuyện bất ngờ. Dù sao cũng không thể để có chuyện gì xảy ra tại Long Sơn được!

Nghe thấy Từ Khả Liễu nói vậy, Liêu Long Căn và Lưu Mộc Dương đều đồng thời lên tiếng đồng ý.

Sau khi bàn bạc tất cả mọi chuyện xong, rốt cục Từ Khả Liễu đưa ra vấn đề cuối cùng, nói:

- Việc này có nên thông báo cho Giang Nguyên biết không!

- Phải báo chứ!

Lưu Mộc Dương và Liêu Long Căn đều gật đầu đáp.

- Ôi... Tên nhãi đó... Chỉ không biết là hiện tại hắn còn ở trong trụ sở hay không. Sợ là đã rời đi rồi, khó có thể thông báo nổi...

Lúc này tất nhiên là Giang Nguyên không thể nhận được thông báo. Giờ hắn đang ở cách trụ sở chừng hai mươi cây số, bước chậm trong một thung lũng chiều rộng chỉ khoảng ba bốn mươi mét.

Giang Nguyên đã từng nhìn qua thung lũng này một lần, nhưng bởi do đi cùng đội ngũ nên cũng không xâm nhập vào trong.

Lần này khi Giang Nguyên nhìn bản đồ, mục tiêu đầu tiên liền chọn nơi này.

Dựa theo kinh nghiệm của hắn, những nơi hẻo lánh thế này càng có nhiều khả năng tồn tại linh dược cấp cao...

Bước chậm bên trong thung lũng, chiều rộng nơi này rất thích hợp với tầm mắt đã được cường hóa và thiên phú phá chướng của Giang Nguyên. Hắn nhìn rõ ràng hai bên vách đá cách đó mười mấy tới hai mươi mét.

Trên vách đá hai bên có mọc một số loại dây leo và cây cỏ thấp...

Ánh mắt Giang Nguyên đảo qua, thỉnh thoảng lại thấy có một số dược thảo xuất hiện, chẳng qua đều là những loại tương đối bình thường.

Tuy nhiên hắn cũng không để ý, cứ chậm rãi đi về phía trước. Mặc dù đây là thế giới dưới lòng đất nhưng cũng không thể nơi nào cũng đều linh dược thượng phẩm mọc được.

Thung lũng nhỏ này không dài, cũng chỉ chừng năm sáu trăm mét. Khi thấy sắp đi tới cuối, đột nhiên hai mắt Giang Nguyên hơi nheo lại, nhìn chăm chăm vào một nơi tối tăm, trong mắt lóe lên một tia sáng nhật.

Mà trong óc hắn cũng vang lên một câu nhắc nhở:

- Tít... Phát hiện ra Linh Tâm Thảo, ở hướng một giờ, cách khoảng mười lăm mét...

Chân Giang Nguyên bật nhẹ, nhảy vọt lên trên vách nham thạch, nhẹ nhàng rơi xuống, thấy trên nham thạch có hai đám cỏ lá tròn, bên trên có một hai cây cỏ nhỏ lấp lánh. Trên mặt Giang Nguyên lộ vẻ vui mừng, cảm thấy tới đây không hề phí công rồi...

Hai cây Linh Tâm Thảo này mặc dù chỉ đạt cấp linh dược thượng phẩm nhưng lại là loại dược vật có hiệu quả tương đối hiếm thấy. Nếu có thêm một cây Huyết Linh Thảo, hai loại thuốc hỗ trợ nhau thì chính là chủ dược để luyện chế đan dược siêu phẩm - Linh Mệnh Đan rồi.

Linh Mệnh Đan này đã sớm tuyệt tích tại Thiên Y viện từ lâu. Có hai cây Linh Tâm Thảo này liền có thể luyện ra mấy viên Linh Mệnh Đan. Linh Mệnh Đan có tác dụng cường hóa tinh thần và phá ải trùng quan, đồng thời gia tăng tốc độ vận chuyển nội khí, hẳn phải có lợi cho việc giải phong ấn của Cửu Vĩ.

Hái xong hai cây Linh Tâm Thảo, Giang Nguyên liền rời khỏi thung lũng, tiếp tục đi về phía trước.

- Tít... Phát hiện ra Hồng Địa Môi...

- Tít... Phát hiện ra Hổ Trảo Thảo...

Trên đường đi, trong đầu Giang Nguyên thỉnh thoảng lại hiện lên tiếng nhắc nhở. Những linh dược này cũng chỉ là loại trung phẩm, bên ngoài cũng không phải không tìm được, cho nên không đáng để Giang Nguyên cố tình đi hái.

Vừa đi một đoạn đường, lông mày Giang Nguyên không nén nổi nhíu lại. Bởi không ngờ hẳn phát hiện phía trước là một hồ nước nhỏ.

Ở trong hồ nước, mơ hồ truyền ra một mùi hương thơm ngát.

- Ồ?

Trong óc Giang Nguyên bỗng hiện lên một tin tức:

- Tít... Phát hiện ra Thúy Tâm Liên, ở hướng tám giờ, cách khoảng năm mươi mét...

- Thúy Tâm Liên? Thứ tốt!

Rốt cục trong mắt Giang Nguyên hiện lên một tia hưng phấn. Đây là linh dược siêu phẩm chính thức, bên ngoài ít nhất đã tuyệt tích sáu bảy trăm năm, không ngờ hiện tại lại tìm được ở đây.

Lập tức chân Giang Nguyên nhún nhẹ một cái, sau đó liền lao về hướng một đóa hoa sen đang trôi nổi lẳng lặng giữa vài phiến lá xanh giữa hồ.

Đúng lúc Giang Nguyên phất tay muốn hái đóa hoa sen, đột nhiên một bóng đen phá nước vọt ra, cắn mạnh về hướng tay hắn.

- Hừ...

Giang Nguyên hừ lạnh một tiếng, ánh sáng bạc trong tay lóe lên, một đao chém hạ con ma xà kia.

- Rít...

Con ma xà to bằng cánh tay bị trúng một đao của Giang Nguyên, rơi xuống hồ, không ngờ nhoáng cái biến mất, không bị Giang Nguyên chém giết.

- Ma xà lợi hại thật...

Nhìn con ma xà này bị trúng một đao của mình mà không bị chém giết, trong mắt Giang Nguyên lóe lên vẻ bất ngờ nhưng cũng không định đuổi giết, chỉ đưa tay hái hoa sen kia mà thôi.

Sau khi hái Thúy Tâm Liên, cất vào hộp niêm phong rồi, hắn liền cho vào ba lô, tung bay trở về bên bờ.

Khóe miệng Giang Nguyên hiện lên nụ cười nhàn nhạt, hài lòng với ba lô của mình. Mình ở lại nơi này thật chính xác. Chỉ có thế giới dưới lòng đất mới có nhiều thiên tài địa bảo tồn tại như vậy.

Vừa đi về phía trước một hồi, rời khỏi phạm vi của cái hồ nhỏ này, Giang Nguyên lại gặp một giòng sông nhỏ, thấy cảnh bốn phía rất yên tĩnh hẻo lánh. Lúc này hắn lấy Thúy Tâm Liên ra, cẩn thận rửa trong nước sông một chút, sau đó mới vô cùng cẩn thận nhặt mười mấy hạt sen xanh biếc trong đài sen ra.

Móc Thú Thần Bát từ trong ba lô ra, dùng Thú Thần Bát múc nửa chén nước, lại để Thúy Tâm Liên vào trong đó, đi tới một hang núi hẻo lánh không người, tìm vài cành cây khô, Giang Nguyên liền đặt Thú Thần Bát lên đồng lửa, bắt đầu nấu canh sen.

Có rất nhiều loại linh dược có thể nấu ăn trực tiếp, nhưng để phát huy ra hiệu lực tốt nhất thì cũng không nhiều. Thúy Tâm Liên này là một loại trong số đó.

Thúy Tâm Liên đại bổ nguyên khí, hơn nữa loại hạt sen ngoài xanh trong biếc lại càng là cực phẩm có tác dụng thanh tịnh ngưng thần.

Hơn nữa Thú Thần Bát này năm xưa là thứ chứa cơm của Thần thú Bắc Lãng, mặc dù dùng để nấu canh có cảm giác không tốt lắm nhưng ít nhất nấu cũng rất có tác dụng.

Nói không chừng nó còn giúp Thúy Tâm Liên này phát huy thêm được vài phần dược hiệu cũng nên.

(QUAN Y)

Chương 1259: Tác dụng đặc thù của Thú Thần Bát

Nước suối trong Thú Thần Bát bắt đầu chậm rãi sôi trào. Mười mấy hạt sen trôi nổi trong nước, dần dần tỏa ra một mùi hương nhàn nhạt.

Ngửi mùi hương này, dù là Giang Nguyên cũng nén nổi nuốt một ngụm nước bọt.

Mùi hương này quá đặc thù, quá mê người. Tuy Giang Nguyên cũng đã ăn không ít loại của ngon vật lạ nhưng vẫn chưa bao giờ ngửi thấy mùi thơm mê người như vậy.

Nước suối sôi lên, không bao lâu, mười mấy hạt sen kia cũng bắt đầu mềm dần. Sau đó, dưới ánh mắt kinh ngạc của Giang Nguyên, chúng nhanh chóng hòa tan trong bát, tan chảy trong nước, biến cả bát canh thành một màu xanh biếc.

- Tại sao lại có thể như vậy?

Nhìn chén canh hạt sen tỏa ra mùi hương nồng đậm mê người này, Giang Nguyên cũng hơi ngây ra.

Trong trí nhớ của hắn, nấu canh Thúy Tâm Liên tuy rằng mùi hương rất thơm, dường như cũng đặc thù nhưng không có khả năng thơm tới mức này.

Đang lúc Giang Nguyên kinh ngạc, đột nhiên lông mày hắn nhíu lại, không ngờ cảm thấy bên ngoài hang núi có tiếng động mơ hồ truyền đến. Thính giác nhạy cảm nói cho hắn biết đó là tiếng một số loại động vật chạy trốn.

Hơn nữa là hướng về đúng hướng này...

- Khỉ gió...

Giang Nguyên khôi phục tinh thần trong nháy mắt, nhìn chén canh hạt sen tràn ngập mùi hương mê người và màu xanh biếc trong tay, cắn răng một cái liền đặt lên mép, uống ừng ực vài miếng hất

bát canh sen màu xanh biếc trông hơi quý dị này.

Uống hết canh sen xong, hần vội vàng cho chén vào ba lô, nhanh chóng đi ra ngoài hang núi.

Quả nhiên vừa mới đi ra khỏi hang núi liền thấy trong bóng tối phía xa xa có vài con ma lang đang chạy như điên về hướng này. Nếu không sai, chắc vừa rồi mùi thơm của bát canh Thúy Tâm Liên do Thú Thần Bát nấu tỏa ra quá nồng rồi.

Dĩ nhiên mùi thơm truyền xa như thế, khiến cả đám ma lang cũng bị hấp dẫn lại.

- Xem ra quả thật Thú Thần Bát có chút hiệu quả đặc thù nhằm vào yêu tộc...

Lúc này Giang Nguyên cũng chỉ có thể cảm thán một tiếng, sau đó nhanh chân bỏ chạy. Hiện tại hần cũng vẫn còn mơ hồ nghĩ thấy trong Thú Thần Bát còn có chút mùi thơm nhàn nhạt truyền ra. Phải nhanh chóng lấy nước rửa Thú Thần Bát này một chút, nếu không không biết còn chộc tới bao nhiêu ma thú nữa.

Khi Giang Nguyên xuất hiện, ánh mắt mấy con ma lang kia sáng lên rõ ràng, không để ý tới mọi chuyện, điên cuồng chạy về phía hần.

Giang Nguyên cũng chẳng muốn dây dưa với đám ma lang này, trường đao trong tay lóe lên lưu loát, triển khai toàn bộ thiên phú, giải quyết đám ma lang rất nhanh, sau đó liền chạy về phía con sông nhỏ.

Còn chưa tới bờ sông, hần liền đã thấy có bảy tám con ma thú đang chạy về hướng này.

Giang Nguyên lập tức không còn cách nào khác, luống cuống tay chân móc vội Thú Thần Bát ra, rửa trong nước sông một lượt rồi nhanh chóng bước đi.

Thú Thần Bát bị rửa xong, rõ ràng đã không còn mùi thơm nữa. Nhìn đám ma thú đang đảo quanh bờ sông, cũng không định đuổi theo, lúc này Giang Nguyên mới thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Nếu thật sự có cả một đoàn ma thú đi phía sau mình, như vậy hẳn cũng không cách nào lẩn lộn tại thế giới dưới lòng đất nữa.

Né tránh đám ma thú này xong, lúc này Giang Nguyên mới cảm thấy được lực của chén canh Thúy Tâm Liên kia bắt đầu xuất hiện.

Giờ đây trong Khí Hải, một luồng hơi thở mát mẻ ngưng đọng không tán bắt đầu chậm rãi bốc lên, đồng thời có một luồng hơi thở tươi mát đến cực điểm cũng bắt đầu tràn vào não bộ, khiến suy nghĩ của hắn trở nên sáng suốt trong nháy mắt.

Cảm nhận được luồng được lực khổng lồ này, Giang Nguyên cũng không dám chậm trễ, nhanh chóng tìm một chỗ vắng người, sau đó khoanh chân ngồi xuống, bắt đầu dùng hết sức vận chuyển Ngũ Cầm Hí vận khí pháp, hấp thu luồng được lực này.

Sau khi bắt đầu vận hành Ngũ Cầm Hí vận khí pháp, lúc này Giang Nguyên mới cảm nhận được luồng được lực kia mạnh mẽ hơn so với mình tưởng tượng quá nhiều, hơn nữa mơ hồ còn bất đồng so với trước kia.

Lúc hấp thu được lực, Giang Nguyên có thể cảm nhận được rõ ràng, hình xăm Cửu Vĩ trên vai trái chớp động lên đặc biệt nhanh.

Thậm chí hắn cũng có thể cảm nhận được rõ, luồng hơi thở tươi mới bốc lên não bắt đầu tụ tập về hướng hình xăm kia...

Cảm nhận được biến hóa như vậy, trong lòng Giang Nguyên mừng thầm. Dựa theo miêu tả về Thúy Tâm liên trong mảnh ký ức, thuốc này cũng không có được lực và phản ứng mạnh mẽ tới vậy.

Xem ra thật sự mình đánh bại đánh bại mà trúng quá rồi...

Không chỉ gia tăng được lực Thúy Tâm Liên không ít, hơn nữa còn có tác dụng tương đối tốt với Cửu Vĩ.

Xem ra sau này mình chỉ cần thường xuyên dùng Thú Thần Bát nấu ít linh dược để dùng, không chỉ có thể tăng cường thực lực của mình mà còn trợ giúp Cửu Vĩ nhanh chóng giải phong ấn, hồi phục tốt.

Tổn gần một tiếng đồng hồ, lúc này Giang Nguyên mới tiêu hóa

hết được được lực của chén Thúy Tâm Liên.

Không chỉ khiến nồng độ năng lượng gia tăng không ít, thậm chí Giang Nguyên còn cảm nhận được, tốc độ phản ứng và các phương diện của bản thân đều đạt trạng thái tốt nhất từ trước tới nay.

- Thứ tốt... Quả nhiên là thứ tốt...

Vuốt ve Thú Thần Bát trong tay, trong lòng Giang Nguyên mừng rỡ. Xem ra trước kia đúng là mình quá xem thường thứ này. Còn may mà hắn đã mạo hiểm đi Thú Vương cung trộm nó lại, nếu không thì chắc sẽ hối hận chết mất.

Cẩn thận thu Thú Thần Bát lại, Giang Nguyên liền tiếp tục du dương về phía trước. Vừa rồi đã nếm được lợi ích không nhỏ, khiến hắn trở nên hưng phấn hơn nhiều.

Thế giới dưới lòng đất này quả nhiên nhiều linh dược hơn bên ngoài rất nhiều lần. Mặc dù một số chỉ là linh dược trung phẩm hoặc thượng phẩm mà Giang Nguyên cũng không coi trọng lắm.

Nhưng cho dù là thế nào, đã đụng phải thượng phẩm là hắn sẽ hái. Có một số thuốc mặc dù mình không cần nhưng mang ra ngoài cũng rất tốt với viện.

Hơn nữa còn vài vị chủ dược của Không Thanh Đan cũng không phải đều là siêu phẩm cả. Nếu xem tình hình trước mắt, có thể tìm được một ít dược vật luyện chế được Không Thanh Đan thì hắn sẽ luyện thêm một ít.

Thứ đó tương đối quan trọng đối với người được viện phái tới thường trú ở thế giới dưới lòng đất.

Nếu có đủ Không Thanh Đan, như vậy thì cũng không cần viện phái phái nhiều người tới đây, thường xuyên thay đổi nữa.

Tiếp tục du dương trong mười cây số ở phụ cận, mặc dù Giang Nguyên không phát hiện linh dược siêu phẩm nhưng lại hái được hai cây linh dược thượng phẩm. Điều này khiến hắn tương đối hài lòng.

Với mật độ tồn tại linh được cao như ở thế giới dưới lòng đất này, chỉ tìm một khu vực nhỏ đã thế, như vậy còn có cả một khoảng rộng lớn chờ mình tìm kiếm.

Ngắm đến đây, Giang Nguyên liền hưng phấn hẳn lên...

Đang lúc Giang Nguyên vô cùng cẩn thận cất cây linh được thượng phẩm này vào ba lô, đột nhiên hắn xoay phắt người lại, nhìn về một hướng.

Trong tai hắn đang cảm nhận được một tiếng xé gió rất đặc thù, mơ hồ truyền từ phía kia tới...

(QUAN Y)

Chương 1260: Mua chịu linh được

Đây là tín hiệu Y Phù phát ra, là thứ duy nhất có thể liên lạc với Giang Nguyên trong thế giới dưới lòng đất này.

Nghe tiết tấu của tín hiệu này, trên trán Giang Nguyên lộ vẻ nghi hoặc nhàn nhạt.

Hắn đã hẹn hai loại tín hiệu, một loại dồn dập, một loại từ tốn.

Dồn dập đại biểu trụ sở gặp tình huống khẩn cấp. Mà từ tốn là đại biểu có chuyện cần Giang Nguyên trở về.

- Lúc này có chuyện gì muốn mình trở về chứ?

Mặc dù lòng có nghi hoặc nhưng Giang Nguyên vẫn chỉ nhìn thoáng thế giới dưới lòng đất rồi quay đầu bay vút về phía hướng trụ sở.

Trải qua đại doanh của yêu tộc, Giang Nguyên vẫn cẩn thận xem xét tình huống của cả đại doanh.

Nhìn trung tâm đại doanh trước mắt, Giang Nguyên hơi cau mày. Xem ra đám người Sư Khung còn chưa rời khỏi nơi này.

Âm thầm không chút tiếng động xuyên qua đại doanh, lại bay lướt lên trời, vượt qua mấy tầng phòng ngự, cuối cùng Giang Nguyên rơi vào bên trong trụ sở.

Lúc hắn vừa mới rơi xuống đất, bảy tám cảnh vệ liền vây lại.

- Là tôi đây...

Nhìn đám cảnh vệ nhanh chóng vây lại, Giang Nguyên hài lòng gật đầu, sau đó mới xác minh thân phận.

Sau khi đã xác minh thân phận rồi, đợi tới lúc Hoàng Văn Hiên chạy tới, cảnh vệ mới tản đi, Giang Nguyên lại càng an tâm về việc phòng ngự của trụ sở hơn vài phần.

Xem ra Hoàng Văn Hiến cũng không tổn công vô ích. Có khả năng phòng ngự như vậy, vấn đề an toàn của trụ sở sẽ không xảy ra chuyện gì quá lớn.

- Trong viện có chuyện gì xảy ra sao? Sao lại gọi tôi trở về như vậy!

Nhìn sắc mặt Hoàng Văn Hiến không ổn lắm, Giang Nguyên hơi nhíu mày hỏi.

Hoàng Văn Hiến cười khổ một chút, sau đó nhìn về phía Giang Nguyên, nói:

- Không phải trong viện xảy ra chuyện... Mà là Tuyệt y đường!

- Tuyệt y đường?

Giang Nguyên hơi sửng sốt, sau đó sắc mặt liền trở lên nghiêm trọng trong nháy mắt.

- Đúng vậy... Là phía Tuyệt y đường, sau khi tin Lý Nguyên Bân phản theo yêu tộc truyền tới, chúng ta còn chưa kịp có phản ứng... Thì bên kia đã xảy ra vấn đề rồi!

Hoàng Văn Hiến từ tốn nói.

- Xảy ra vấn đề rồi...

Lông mày Giang Nguyên bắt đầu nhíu lại. Nếu có vấn đề rồi thì đại biểu cho...

- Hiện tại cha và em của ngài đã mất tích rồi. Hơn nữa thân tín của bọn họ cũng bị Tuyệt y đường tập kích... Hiện tại trong viện đã phái ra đủ lực lượng để điều tra tình hình của hai người bọn họ!

Hoàng Văn Hiến ngẩng đầu nhìn thoáng qua Giang Nguyên, từ tốn nói:

- Cho nên viện trưởng bảo tôi thông báo cho ngài...

- Mất tích rồi?

Giang Nguyên trầm giọng nói.

- Đúng... Dự tính hẳn là bị trục hệ của Lý Nguyên Bản mang đi rồi... Nhưng trong viện phân tích, tạm thời bọn họ hẳn không có nguy hiểm tới tính mạng. Chắc là trước khi Lý Nguyên Bản tiến vào trong thế giới Phong Động đã sắp xếp sẵn... Hiện tại rất có thể đã giam lỏng bọn họ ở một nơi nào đó!

Hoàng Văn Hiên nói xong liền không nói gì nữa, chờ Giang Nguyên quyết định. Chuyện như vậy, không ai có thể quyết định thay cho Giang Nguyên được. Đây cũng là nguyên nhân viện trưởng truyền tin này tới đây.

Không có gì bất ngờ, Giang Nguyên trầm mặc một hồi, sau đó mới lên tiếng nói:

- Tôi ra ngoài xem một chút!

- Vâng... Thường ủy Giang!

Dẫn Hoàng Văn Hiên quan sát phòng ngự của trụ sở một lần nữa, sau đó Giang Nguyên liền dẫn hai Đại vu sư và Y Phù rời khỏi thế giới Phong Động.

Khi trực thăng chậm rãi hạ xuống Thiên Y viện, sớm đã có người ở phòng làm việc Viện ủy hội đứng một bên chờ đón.

- Thường ủy Giang... Viện trưởng đang trong phòng làm việc chờ ngài...

Giang Nguyên gật đầu nói:

- Tôi... Tôi tới ngay đây!

Trong phòng làm việc của viện trưởng, bất ngờ là ba người Từ Khải Liễu và Lưu Mộc Dương cùng đang ngồi chờ đợi.

- Cậu vất vả rồi...

Thấy Giang Nguyên tiến vào, ba người cùng gật đầu khẽ ra hiệu.

Giang Nguyên ngồi xuống một bên, cũng không nhiều lời mà hỏi

thăng:

- Hiện tại tình hình thế nào rồi?

Ba người đều hiểu Giang Nguyên hỏi tới chuyện gì.

Từ Khải Liễu cũng không lòng vòng, trầm giọng nói:

- Trước mắt chúng ta đã phá đủ lực lượng rồi, cũng điều tra và giám sát chu đáo đối với Tuyệt y đường rồi...

- Nhưng trước mắt phía Tuyệt y đường đang co cụm tương đối chặt, người của chúng ta căn bản không thể liên lạc với bọn họ được... Đồng thời mấy cứ điểm chủ yếu cũng đều đã thành người đi nhà trống rồi... Ngoại viện đang tiến hành điều tra theo phương hướng rút lui của bọn họ...

- Như vậy... Hiện tại mấy người Giang Văn Ba vẫn chưa có tin tức gì?

Mặc dù có thể xác nhận là chắc không có tin tức gì nhưng Giang Nguyên vẫn lên tiếng hỏi.

- Đúng vậy... Trước mắt chúng ta vẫn chưa thể xác nhận vị trí hai cha con bọn họ...

Từ Khải Liễu khẽ lắc đầu nói:

- Nhưng chúng ta cũng đã tiến hành điều tra phân tích từ thông tin mấy người thân tín trốn ra cung cấp, đại khái xác định được mấy vị trí có thể... Phía ngoại viện cũng đã phái người đi dò xét trước... Một khi phát hiện tung tích của bọn họ thì sẽ phá đủ lực lượng ra ứng cứu!

Giang Nguyên thở dài khẽ, cười khổ ngẩng đầu nhìn ba người, lắc đầu nói:

- Xem ra chúng ta vẫn quá khinh thường Lý Nguyên Bân rồi!

Ba người đều cười khổ gật đầu. Lưu Mộc Dương lắc đầu, thở dài nói:

- Quả thật là chẳng ai trong chúng ta ngờ được, không ngờ thế giới dưới lòng đất lại như thế, hơn nữa Lý Nguyên Bản lại ẩn nhẫn lâu như vậy...

- Đúng thế...

Liêu Long Căn cũng thở dài, sau đó nhìn về phía Giang Nguyên, từ tốn nói:

- Hiện tại tình huống thế giới dưới lòng đất thế nào?

Giang Nguyên khẽ lắc đầu, nói:

- Tình hình chỉ có thể tạm thời coi như ổn định... Phương diện phòng ngự, Trưởng ban Hoàng thực hiện rất chắc chắn... Nhưng cũng chỉ có thể miễn cưỡng duy trì được an toàn cho trụ sở mà thôi!

Nghe Giang Nguyên nói vậy, ba người nhìn nhau một cái, cũng không có vẻ bất ngờ.

Từ khi nắm được tư liệu chính thức của thế giới dưới lòng đất, mọi người liền hiểu rõ chỗ phiền toái của thế giới dưới lòng đất.

Nếu không phải lúc đầu bản thân Giang Nguyên bị vay trong đó, trong viện cũng không mạnh mẽ đưa người tiến vào tạo trụ sở ở đó. Hiện tại có thể ổn định trụ sở, sơ bộ duy trì cứ điểm tại thế giới dưới lòng đất đã là tương đối không tồi rồi!

- Giang Nguyên... Về phần Không Thanh Đan, chỉ có thể để cậu vất vả rồi... Mặc dù hiện tại chúng ta đã chuẩn bị rất nhiều nhân lực thay đổi, nhưng mấy vị tồn tại chủ yếu có lẽ sắp sửa phải đóng quân trường kỳ, tránh để xuất hiện tình huống người ý muốn!

Lúc này Từ Khải Liễn đã nhìn về phía Giang Nguyên, nói tiếp:

- Về phương diện cha con bọn họ, viện sẽ cố hết sức tìm kiếm, cam đoan an toàn cho bọn họ!

Giang Nguyên thoáng trầm ngâm một chút, giơng mắt nhìn về phía Từ Khải Liễn, nói:

- Tôi muốn tự mình dần dần tiến hành giám sát và điều tra Tuyệt y đường!

- Về chuyện luyện đan thì mọi người đừng lo... Hôm nay tôi sẽ sơ bộ luyện ra một lò, lấy ra sử dụng.

Nghe Giang Nguyên nói vậy, mấy người nhìn nhau một chút, sau đó cũng không phản đối. Dù sao việc này liên quan tới cha con nhà họ Giang, Giang Nguyên làm như thế cũng hẳn là được.

Chỉ cần hôm nay có thể luyện ra một lò Không Thanh Đan, như vậy tạm thời không cần lo lắng nữa...

- Mặt khác, tôi muốn đổi tất cả tích phân của mình thành linh dược... Đồng thời có thể đặt mua từ xa một nhóm, hy vọng Viện ủy hội phê chuẩn!

Giang Nguyên vừa nói lời này, ba người đồng thời ngẩn ra. Tích phân của Giang Nguyên trước nay cũng có rất nhiều, không ngờ lại muốn đổi toàn bộ, lại còn tạm ứng một nhóm. Thế là cuối cùng cần bao nhiêu, cần để làm gì?

(QUAN Y)

Chương 1261: Đào không được khổ

Chưa có ai từng hoài nghi chuyện hôm nay Giang Nguyên có thể luyện chế ra Không Thanh Đan. Nhưng đối với việc đột nhiên hẳn cần đổi toàn bộ tích phân lấy linh dược, mọi người đều vô cùng khiếp sợ.

Hiện tại điểm tích phân của Giang Nguyên đã nhiều tới kinh người rồi. Bản thân hẳn còn có mấy ngàn điểm tích phân, sau đó còn có điểm thưởng do cống hiến đặc thù, tích phân đã quá mười vạn điểm.

Hơn nữa lần này không từ mà biệt tại thế giới dưới lòng đất, một mình Giang Nguyên ngăn cơn sóng dữ, che chở đại đội lui lại, điều tra sáng tỏ chi tiết trong Phong Động Long Sơn, lại lập công tương đối lớn.

Mặc dù còn chưa tính toán cụ thể tích phân nhưng tầm hai ba vạn cũng không thể thiếu được.

Nhiều tích phân như vậy, không ngờ Giang Nguyên còn muốn tạm ứng thêm...

- Cậu muốn nhiều linh dược như vậy làm gì?

Mọi người nhìn nhau một cái, rốt cục Từ Khải Liễu không nhận được, cau mày hỏi.

Nhìn ba người một chút, Giang Nguyên thoáng trầm mặc một hồi, sau đó từ tốn nói:

- Cửu Vĩ bị thú vương Sư Khung dùng thần khí Bích lữ phong ấn rồi... Tôi đã thử, dùng một lượng lớn linh dược hẳn là có thể trợ giúp nó giải phong...

- Cửu Vĩ bị phong ấn rồi?

Nghe Giang Nguyên nói vậy, ba người đều sửng sốt.

Mặc dù Giang Nguyên chưa từng nói rõ chi tiết về Cửu Vĩ nhưng với địa vị của ba người, thật ra cũng hiểu rõ một số tình huống của nó.

Bọn họ đều hiểu tầm quan trọng của Cửu Vĩ với Giang Nguyên, gần đây lại còn mơ hồ có một số tin tình báo, đoán được sự tồn tại của Cửu Vĩ có thể có liên quan tới yêu tộc tại thế giới dưới lòng đất.

Nhưng hiện tại đột nhiên nghe Giang Nguyên nói vậy, mọi người đều hơi sửng sốt.

Giang Nguyên chậm rãi thở hắt ra, đưa tay bưng chén trà trước mặt, nhấp một ngụm thật sâu xong, lại nói tiếp:

- Cửu Vĩ chính là tổ thần của yêu tộc... Lần này giáng trần liền là vì thần khí Bích lữ trong tay thú vương Sư Khung...

Ba người lặng lẽ nghe Giang Nguyên nói, vẻ kinh ngạc trên mặt càng dày đặc. Cho tới bây giờ bọn họ cũng không thể tưởng tượng

được mọi chuyện lại như vậy...

Nghe Giang Nguyên nói xong, Từ Khải Liễu hít thật sâu một hơi, nhìn về phía hắn, nói:

- Cậu xác định linh dược có thể trợ giúp lớn đối với Cửu Vĩ sao?

- Hắn là như thế...

Giang Nguyên gật đầu khẽ, nói:

- Lần này tại thế giới dưới lòng đất, tôi tìm được một đóa Thúy Tâm Liên, dùng Thú Thần Bát nấu ăn xong, phản ứng của Cửu Vĩ rất lớn...

- Ồ...

Liêu Long Căn một bên thở hắt ra, trầm giọng nói:

- Nếu như có thể giúp vị ... Điện hạ Cửu Vĩ này giải trừ phong ấn như vậy, tôi cảm thấy nên thử một lần!

- Đúng.. Cho dù không thành công thì cũng chẳng có gì bất lợi!

Lưu Mộc Dương cũng gật đầu nói.

Nhìn phản ứng của hai người, trong lòng Giang Nguyên cũng cảm thấy ấm áp.

Mình vừa rồi đã nói rõ, Cửu Vĩ là tổ thần của yêu tộc nhưng hai người vẫn tín nhiệm mình như vậy, tin vào lời nói của mình, quả thật không dễ.

Ở bên cạnh, Từ Khải Liễu thoáng trầm ngâm một chút, sau đó ngẩng đầu nói với Giang Nguyên:

- Nếu đã như thế, viện vốn nên phải miễn phí việc này. Nhưng linh dược cậu cần quá nhiều, trong viện cũng chỉ có thể giảm giá cho cậu... Về phần tạm ứng kia thì cũng không cần nữa...

Giang Nguyên hơi nhú mày, nghĩ kỹ chuyện được giảm giá và câu phía sau...

Nhìn Liêu Long Căn và Lưu Mộc Dương ở bên cạnh, Từ Khả Liễu dừng một chút, sau đó nói:

- Sản vật tại thế giới dưới lòng đất rất phong phú, rất nhiều linh dược... Sau này cậu hái một ít trở về bù lại là được!

Liêu Long Căn và Lưu Mộc Dương đều khẽ gật đầu.

- Vốn nên là như thế. Nếu tính công lao của cậu, trong viện cũng không nên ngắt nghèo như vậy. Nhưng hiện tại người dưới trong viện rất nhiều, cũng chỉ có thể làm được như thế...

Lưu Mộc Dương yên lặng nhìn Giang Nguyên, từ tốn nói.

Giang Nguyên lại cười đáp:

- Mặc dù tôi là thường ủy Viện ủy hội nhưng lần này cũng quá phá lệ rồi. Nhất định tôi sẽ cố gắng hoàn trả lại nhanh nhất!

Lời này của Giang Nguyên nói ra, ba người đều bật cười.

Liêu Long Căn thoáng trầm ngâm một chút liền cười nói:

- Dược liệu trong viện tuy dự trữ nhiều nhưng cấp bậc có hạn... Cậu mà chọn thì những loại siêu phẩm hay thượng phẩm thường cần dùng cũng phải để lại cho viện một ít...

- Ha ha...

Nghe thấy lời này, mọi người đều cười ha hả.

Chỉ là trong tiếng cười này mơ hồ lộ ra một tia nghiêm trọng.

Lúc mở màn hình thể hiện dược liệu tồn kho của Ban dược liệu, Giang Nguyên cũng không nén nổi thở dài.

Mặc dù lần này đổi tiền trạm mang về vài loại linh dược siêu phẩm từ thế giới dưới lòng đất nhưng cũng vẫn không có mấy loại để hẩn lựa chọn, hơn nữa điểm tích phân cần đổi lại càng cao tới dọa người.

Nhưng thật ra lượng tồn của linh dược thượng phẩm cũng không

ít...

Giang Nguyên cũng chẳng khách sáo, thu luôn mấy loại linh dược siêu phẩm có thể sử dụng.

Nhìn số liệu tích phân giảm trống không, lúc này Giang Nguyên cũng chỉ có thể than thầm trong lòng. Mặc dù đã được giảm giá 50% nhưng lấy mấy thứ linh dược siêu phẩm, chẳng những mình bị trừ sạch tích phân mà còn nợ một khoản khổng lồ...

Nhưng hoàn hảo là sau đó còn có thể dùng linh dược hoàn trả.

Ngẫm lại lượng linh dược khổng lồ tại thế giới dưới lòng đất kia, lúc này Giang Nguyên cũng chỉ có thể nhận phần ân tình này của Từ Khả Liễu.

Có lẽ mấy năm sau, nếu Thiên Y viện từ từ lấy được càng nhiều linh dược từ thế giới dưới lòng đất, như vậy lượng dự trữ trong dược khố tăng lên, lúc đó hiển nhiên giá trị đối linh dược thành tích phân sẽ giảm mạnh.

Tính như thế, hiện giờ mình đã tiết kiệm được một khoản tích phân lớn rồi.

Nhìn linh dược siêu phẩm gần như bị mình quét sạch, Giang Nguyên liền tiếp tục đưa ánh mắt về phía danh sách linh dược thượng phẩm.

Trong đầu nhớ lại vô số phương thuốc, trong đó có một số đại bổ nguyên khí, trợ giúp tu luyện, hẳn liền chọn một nhóm linh dược thích hợp nhất trong đám linh dược thượng phẩm này.

Chẳng qua lần này hẳn chỉ lấy đi một bộ phận nhỏ...

Người phụ trách Ban dược liệu dù đã sớm nhận thông báo của Từ Khả Liễu nhưng sau khi chứng kiến danh sách này cũng không nén nổi hít sâu một hơi.

Thế này đã gần như đã mang đi một nửa linh dược cấp cao của viện rồi...

Nhìn một đám số lượng này, do dự một chút, ông vẫn quyết định

gọi điện cho viện trưởng xác nhận một chút.

Từ Khải Liểu ngồi trong phòng làm việc, nghe lời nói từ đầu bên kia điện thoại, mặt lộ một nụ cười khổ nhàn nhạt, thầm nghĩ đúng là tên nhãi này không thêm khách sáo thật...

- Cứ cung cấp theo danh sách của hần đi!

- Vâng... thưa Viện trưởng!

Lúc này Giang Nguyên tất nhiên không lo lắng vấn đề linh dược. Giờ hần đang ngồi trong phòng họp của Ban tình báo, vẻ mặt nghiêm nghị ngồi ở vị trí chủ tọa, nhìn mọi người của Ban tình báo trước mắt, lạnh nhạt nói:

- Mời nói rõ tình hình trước mắt đã!

- Vâng... Thưa thường ủy Giang!

Chủ nhiệm Lâm Thanh Bình của phòng số ba Ban tình báo là một người đàn ông chừng bốn năm mươi tuổi, cung kính gật đầu với Giang Nguyên xong liền trầm giọng nói:

- Trước mắt, phương diện nhằm vào Tuyệt y đường chủ yếu cho phòng số ba của chúng ta phụ trách... Năm trung đội thuộc phòng số ba hiện giờ tham gia hành động điều tra lần này...

(QUAN Y)

Chương 1262: Chủ nhiệm Lâm bị dọa

- Trước mắt chúng ta đã nắm đại khái được lui của đại bộ đội Tuyệt y đường và những khu có thể tụ tập của bọn họ, nhưng vẫn chưa xác định được cha con Giang Văn Ba có ở trong những khu này hay không!

Lâm Thanh Bình điểm nhẹ đầu bút lên trên bản đồ, điểm hai điểm đỏ, sau đó ra hiệu:

- Đại khai là hai vị trí này. Nhưng chúng ta hiện vẫn đang điều tra

tung tích của cha con Giang Văn Ba, hiện tại chưa có tin tức xác thực!

Dứt lời xong, Lâm Thanh Bình cung kính nhìn Giang Nguyên phía đối diện, chờ chỉ thị của vị Thường vụ Viện ủy hội này.

Chuyện Viện ủy hội giao hành động nhằm vào Tuyệt y đường cho vị thường ủy Giang này phụ trách cũng không khiến ông bất ngờ.

Ông cũng hoàn toàn không nghi ngờ gì về năng lực của vị Thường ủy Giang này, thậm chí còn có chút chờ mong đối với việc đối phương tiếp nhận chỉ huy lần này.

Bởi tới hiện tại, là người phụ trách chủ yếu, ông cũng cảm thấy bó tay với tình hình trước mắt.

Trước khi xác định được các tình huống liên quan, ông chỉ có thể quan sát, thậm chí khi đối mặt với việc cấp trên thúc giục, ông cũng không thể báo cáo tin tức chính xác được.

Mà có một vài thời điểm, ông lại không thể tự ra quyết định cuối cùng.

Hiện tại có vị Thường ủy Giang này tọa trấn, như vậy mình chỉ cần phụ trách chấp hành là được rồi. So với việc chỉ có mình, có vị thường ủy này ở đây, như vậy hoàn toàn không cần mình phải vất hết óc, sợ lãnh phí cơ hội, sợ bỏ qua cơ hội nữa.

Nhìn bản đồ thể hiện trên màn hình phía trước, Giang Nguyên gật đầu khẽ, sau đó xác nhận:

- Quả thật không phát hiện chút tung tích gì của hai người bọn họ tại hai khu vực này à?

Lâm Thanh Bình hiểu rất rõ Giang Nguyên nói bọn họ là ai, lập tức trầm giọng đáp:

- Đúng vậy, không có phát hiện gì!

Giang Nguyên gật đầu, thoáng nhíu nhíu mày, nói:

- Chuẩn bị phi cơ... Tôi qua đó một chuyến!

- Ấy... Vâng!

Ngồi trên chiếc trục thăng loại lớn, Lâm Thanh Bình nhìn một đồng rương lớn bằng kim loại niêm phong cẩn thận bên cạnh, vẻ hoài nghi trong mắt hiện lên dày đặc. Thật sự ông không hiểu, vị Thường ủy Giang luôn luôn hành động độc lập này sao lại mang theo một đồng rương lớn rương nhỏ như vậy.

Lâm Thanh Bình hiểu rất rõ tác dụng của mấy cái rương này, chỉ khi vận chuyển nước thuốc hoặc linh dược quý giá trong viện mới có thể dùng loại hòm hộp kim kháng nổ này.

Những thứ khác tuyệt đối không bao giờ sử dụng loại rương này, thoát nhìn không bắt mắt nhưng giá trị chế tạo mỗi cái đều vô cùng xa xỉ.

Mặc dù viện đặt chế tạo nhiều nhưng chia ra cả vạn người mới được một cái.

Vậy mà hiện tại, vị Thường ủy Giang này lại mang theo một đám rương lớn rương nhỏ, ít nhất phải tới hai mươi cái, rốt cục là mang theo thứ gì chứ?

- Chẳng lẽ nơi này cũng dùng để chứa loại linh dược gì sao?

Lâm Thanh Bình thầm có ý nghĩ buồn cười, chẳng qua cũng chính bởi ý nghĩ hơi hoang đường này của mình mà cúi đầu nở nụ cười mỉm.

Tuy nhiên, rất nhanh ông ta liền phát hiện ra ý nghĩ của mình lại không hề hoang đường một chút nào.

Bởi khi trục thăng tới phi trường, đổi máy bay khác xong, những cái rương này liền bị mang thăng vào trong máy may, sau đó vị thường ủy Giang này đã mở vài cái rương trong đó ra.

Lâm Thanh Bình cũng không biết rõ bên trong hai cái rương nhỏ là loại linh dược gì mà thơm tới vậy, nhưng ông lại nhận ra được trong cái rương lớn là linh dược thượng phẩm Hồng Vân Quả, cho nên ông cũng không chút nghi ngờ, linh dược trong hai cái rương nhỏ chỉ sợ đều là linh dược siêu phẩm.

Sau đó ông lại nhìn vị Thường ủy Giang này, không chớp mắt cho ba loại linh dược vào trong một cái chén sành trông rất bình thường, dùng một cái bếp, bắt đầu nấu thuốc, hoặc nói là nấu canh thì chuẩn hơn.

Tất nhiên Lâm Thanh Bình nhận ra cái chén sành kia.

Cho nên ông hoàn toàn cảm thấy hơi choáng váng. Đây là thần khí của bộ lạc Vu sư, không ngờ Thường ủy Giang lại dùng thứ này để nấu thuốc?

Cho dù ông có nghi hoặc thế nào, rất nhanh trong chén liền tỏa ra một mùi hương mê người tới cực điểm, bắt đầu khiến ông âm thầm nuốt nước bọt.

Y Phù vẫn ngồi bên cạnh không nói tiếng nào, sớm đã nghi hoặc không thôi với đám linh dược mà Giang Nguyên mang theo bên mình, giờ nhìn đám linh dược đã bị đun thành canh trong chén kia, rốt cục không nén nổi nghi hoặc trong lòng nữa, nhìn Giang Nguyên nói:

- Anh định uống sao?

- Đường nhiên...

Giang Nguyên cười, nhún vai nói:

- Đường nhiên phải uống chứ...

- Nhưng...

Y Phù trừng lớn mắt, nói:

- Không phải bình thường anh đều luyện chế thành đan dược sao? Sao lần này lại nấu luôn vậy?

- Chẳng còn cách nào... Hiện tại không có thời gian đi luyện đan nữa... Để sớm giải phong cho Cửu Vĩ, chỉ có thể nấu thôi. Chẳng qua cái chén này dùng rất tốt, hiệu quả cũng tương đối không tồi!

Nghe thấy để giải phong cho Cửu Vĩ, Y Phù liền gật đầu, cũng không lên tiếng nữa.

Nhưng hai người Ba Lạp Cổ và Quát Quát Cổ đều trừng lớn mắt, nhìn chăm chăm vào Thú Thần Bát trước người Giang Nguyên, vẻ mặt vô cùng thèm khát.

Bọn họ cũng mơ hồ biết được hiệu quả kỳ diệu của Thú Thần Bát. Chẳng qua hai người cũng hiểu, chén thuốc này không phải sử giả đại nhân chuẩn bị cho bọn họ, cho nên cũng chỉ có thể ngồi cạnh nuốt nước bọt.

Nhìn dáng vẻ của hai người, Giang Nguyên phì cười nói:

- Chờ tới khi qua đợt bận rộn này, đến lúc đó tôi sẽ nấu cho mỗi người một chén canh, cho các người nếm thử!

Nghe thấy lời này của Giang Nguyên, hai vị Đại vu sư lập tức lộ vẻ hưng phấn, cung kính tạ ơn sử giả đại nhân.

Tắt lửa xong, đợi tới khi chén canh hơi nguội rồi, Giang Nguyên cũng không chần chừ nữa, bưng chén Thú Thần Bát lên mép, uống ừng ực vài hớp.

Sau khi dặn mọi người đừng làm phiền mình, thắt dây an toàn, Giang Nguyên liền nhắm mắt, bắt đầu vận chuyển Ngũ Cầm Hí vận khí pháp.

Lâm Thanh Bình một bên nhìn Giang Nguyên, trong lòng run sợ. Uống hết một phần thuốc lớn như vậy không bị tẩu hỏa nhập ma chứ?

Dường như thật giống với suy nghĩ của ông, không lâu sau, ông bỗng cảm nhận quanh thân thể Giang Nguyên bắt đầu có một luồng hơi thở mệnh môn kinh người bốc lên.

Luồng hơi thở này tràn ra, khiến Lâm Thanh Bình ngồi cạnh sợ hãi. Nhưng vị hầu tước Y Phù bên cạnh và hai vị Đại vu sư kia đều lộ vẻ lạnh nhạt, thế nên ông cũng chỉ còn cách tự trấn an mình. Nếu hầu tước Y Phù không lo lắng gì thì chắc là cũng không có vấn đề gì mới đúng.

Hơn nữa Thường ủy Giang cũng không phải loại người thích tự đi tìm đường chết...

Lại nói trong cabin conf một đám rường lớn rường nhỏ kia, trong lòng Lâm Thanh Bình càng cảm thấy đây hỗn loạn...

Rốt cục vị Thường ủy Giang này muốn làm gì? Chẳng lẽ muốn mang cả linh dược trong dược khố của viện ra, chuẩn bị ăn tươi hết sao?

Hắn không sợ mình bị no nổ bụng à?

(QUAN Y)

Chương 1263: Lại bị dọa rồi

Lâm Thanh Bình kinh hãi run sợ ngồi hai giờ trên máy bay, mãi tới khi máy bay hạ cánh, thấy hơi thở quanh thân Giang Nguyên đã thu lại trong nháy mắt, sau đó mở mắt ra, lúc này ông mới xem như thở phào nhẹ nhõm.

Chẳng qua trong lòng ông cũng không nén nổi kinh ngạc. Nấu ăn luôn nhiều linh dược như vậy, không ngờ chẳng gặp chút vấn đề nào, đáng vẻ rất thoải mái. Rốt cục vị Thường ủy Giang này có phải là người bình thường hay không vậy...

Đối mặt với dáng vẻ này của Giang Nguyên, Lâm Thanh Bình cũng không dám suy nghĩ chiều, chỉ có thể lặng yên bố trí người mang mấy cái rường cho vị Thường ủy Giang mà thôi.

Ngồi trên xe, Giang Nguyên trầm giọng nói:

- Đã xác nhận là cứ điểm của đối phương, không có sai chứ?
- Đúng vậy... Căn cứ phân tích tình huống có liên quan, đồng thời xác nhận với vài người trốn được ra xong, chúng ta chắc tới chín phần nơi này là cứ điểm quan trọng của đối phương!

Lâm Thanh Bình trầm giọng gật đầu nói:

- Nhưng đối phương đề phòng nghiêm ngặt... Chúng ta không có cách nào dò xét tình hình cụ thể bên trong. Hơn nữa nơi này lại gần thành phố, không cách nào tiến hành tổng tấn công được...

Giang Nguyên cau mày, trầm ngâm một chút rồi nói:

- Chuyền tin tức về cứ điểm cho tôi xem một chút!

- Vâng...

Lâm Thanh Bình với tay lấy một cái máy tính bảng, bấm lên một cái, thể hiện ra một số hình ảnh rồi giới thiệu:

- Toàn bộ cả tòa nhà có hai mươi sáu tầng. Căn cứ theo tin tức của chúng ta, cứ điểm của Tuyệt y đường bề ngoài là một công ty thương mại, chiếm trọn toàn bộ tầng mười sáu và mười bảy của tòa nhà này.

- Nhưng chúng ta đoán, nhân số bên trong phải vượt quá hai trăm người... Hơn nữa còn có các loại vũ khí hạng nhẹ...

Nhìn thấy rõ ràng đây là một khu nhà đông đúc, trên mặt Giang Nguyên hiện lên vẻ âm trầm, thoáng trầm ngâm một chút, nhân tiện nói:

- Cho tôi xem sơ đồ của tòa nhà một chút!

- Vâng...

Tạ Linh Bích bấm vài cái trên máy tính bảng, sau đó một bộ sơ đồ kiến trúc liền hiển thị trên màn hình.

- Nơi này... Nơi này... Còn có nơi này, tổng cộng có bốn cái cửa ra vào... Hai cái thang máy, hai cầu thang bộ...

Lâm Thanh Bình đánh dấu rất nhanh mấy vị trí, mặt nghiêm túc nói:

- Nếu cha con Giang Văn Ba ở chỗ này thì khả năng lớn sẽ ở hai vị trí này...

- Nếu như ngài tính cường công... Tôi đề nghị trừ mấy cửa này, mặt khác phái người leo tường rồi phá tường vào từ bên ngoài...

- Đương nhiên... Nếu như vậy thì cái giá phải trả sẽ lớn một chút, cần phối hợp với đơn vị bộ đội địa phương. Cho dù kết quả thế

nào, ngày hôm sau cũng cần phải lấy danh nghĩa diễn tập quân sự để che dấu chiến đấu có thể xuất hiện...

Nói tới đây, Lâm Thanh Bình nhìn về phía Giang Nguyên, ánh mắt nghiêm túc, trầm giọng nói:

- Nhưng trong đó rất có khả năng xuất hiện những vấn đề khó lường khác... Nếu cường công, xin ngài xin ý kiến của viện trưởng về phương diện này, cũng như tiến hành thông báo cho tổ năm người tại thể tục...

Giang Nguyên cẩn thận nhìn toàn bộ sơ đồ, sau đó nhìn Lâm Thanh Bình đang có vẻ rất nghiêm túc, bình thản nói:

- Ông cứ giao tiếp tốt với cảnh sát địa phương là được rồi...

- Hả?

Lâm Thanh Bình ngẩn ra nhìn Giang Nguyên, không hiểu ý của hắn là thế nào nhưng vẫn cẩn thận nhắc nhở:

- Nếu cường công thì ảnh hưởng sẽ khá lớn đấy...

- Không cần cường công. Một mình tôi vào là được rồi!

Hai giờ sáng, Giang Nguyên lẳng lặng đứng ở trên mái nhà tầng hai sáu, nhẹ nhàng chạm vai tai nghe, bình thản nói:

- Tình hình thế nào?

- Tất cả bình thường!

Phía bên kia truyền tới giọng nói hơi bất đắc dĩ của Lâm Thanh Bình:

- Xin ngài hết sức cẩn thận. Nơi này là cứ điểm quan trọng của Tuyệt y đường, nhất định sẽ có cao thủ!

Giang Nguyên gật đầu, sau đó nhìn về phía Y Phù bên cạnh, cười khổ nói:

- Em không cần tiến vào... Ở đây chờ anh là được rồi!

- Thật sự không cần anh hỗ trợ sao?

Y Phù nhún nhún vai, đưa tay vén làn tóc bị gió đêm thổi hơi tán loạn.

Cô nhìn về phía Giang Nguyên, mỉm cười nói:

- Hành động như vậy là thứ chúng em am hiểu nhất...

- Không cần đâu... Một mình anh vào thuận tiện hơn!

Giang Nguyên cười, đưa tay vuốt mái tóc Y Phù, sau đó liền lẳng không nhảy xuống.

- Á...

Trong tay nghe truyền tới tiếng hét kinh hãi của Lâm Thanh Bình. Giang Nguyên nhìn từng khối tường thủy tinh lao vùn vụt qua trước mắt, sau đó đột nhiên thân hình nhẹ nhàng dừng lại, sau đó lơ lửng trong khu trung, cách bức tường kính chừng hơn mười mét.

Trên một tòa nhà cao tầng cách đó không xa, Lâm Thanh Bình ngây ra nhìn ống nhòm, thấy thân hình Giang Nguyên đang tung bay trong không trung, mãi mới hồi phục được tinh thần, lắp bắp nói:

- Ngài đã đến tầng dự kiến!

Giang Nguyên gật đầu, tỏ vẻ đã rõ, tầm nhìn trước mắt trong nháy mắt liền trở thành một vùng đen trắng...

- Tít... Thiên phú Thanh chương khởi động...

Trong đầu vang lên tiếng báo hiệu, tầng tường kính dày trước mắt Giang Nguyên liền trở nên trong suốt trong nháy mắt.

Hơn nữa kết cấu toàn bộ tòa nhà cũng giống như trở thành dạng 3D, di động hiện ra trong mắt Giang Nguyên.

Đồng thời một đám bóng người màu đỏ nhạt cũng hiện lên trong nháy mắt...

Giang Nguyên chậm rãi đánh giá kết cấu tường thủy tinh này, xác nhận mỗi khối thủy tinh đều có một sợi dây cảnh báo, cũng không có biện pháp cảnh báo gì đặc thù khác liền lựa chọn một căn phòng không người, nhẹ nhàng bay tới.

Đến gần tường thủy tinh, một tay Giang Nguyên áp vào trên tường, đồng thời móc ra một thứ giống như chiếc bút máy, nhẹ nhàng đặt lên tường. Sau đó, một tia sáng màu đỏ nhạt liền bắn ra.

Giang Nguyên di chuyển đầu bút trên bức tường, dùng tia laser cắt một lỗ hổng chừng bốn mươi cm, sau đó nhẹ nhàng đẩy vào bên trong. Phiến thủy tinh kia liền áp chặt vào lòng bàn tay hắn, bị đẩy vào bên trong gian phòng.

Lâm Thanh Bình đứng xa xa lòng đầy hồi hộp và kinh ngạc, trố mắt nhìn thân hình Giang Nguyên đột nhiên duỗi thẳng trong không trung, sau đó nhẹ nhàng "bơi" vào trong lỗ hổng kia. Thấy chẳng có một tiếng cảnh báo nào vang lên, lúc này ông mới thở phào nhẹ nhõm.

Hiện tại rốt cục ông đã phát hiện ra, quả nhiên vị Thường ủy Giang này không có gì là giống người bình thường cả...

Nếu không thì làm sao chẳng cần trang bị đặc thù gì, sau đó liền nhảy thẳng xuống mấy chục tầng nhà, rồi lại tung bay giữa không trung, chẳng khác gì siêu nhân cả...

Lập tức, đột nhiên ông cũng chẳng còn lo lắng nữa...

Có năng lực như vậy, thảo nào vị thường ủy Giang này là trần đầy tự tin như thế. Thật sự mình quan tâm thừa rồi.

Lập tức ông đặt ống nhòm sang một bên, thở dài nhìn cấp dưới bên cạnh nói:

- Quan sát kỹ cho tôi, có vấn đề gì thì lại gọi tôi!

(QUAN Y)

Chương 1264: Quét sạch cứ điểm

Trong một gian phòng giám sát, hai người thanh niên đang ngồi trước màn hình, vừa hút thuốc vừa chém gió phần phật.

- Đạo này đời sống khó khăn quá nhỉ...

Một thanh niên đeo kính rít một hơi thuốc, thích ý ngửa đầu thối ra một vòng tròn khói, bắt đầu dĩ thử dài.

- Đúng thế...

Người thanh niên còn lại tóc vàng hoe, tay cầm một bao hạt dưa, bỏ vào miệng cắn, vừa cắn vừa hừ một tiếng:

- Cả tuần rồi tôi chưa biết mùi gái gú, cứ tiếp tục thế này chắc phải nhịn chết tươi mất...

- Ha ha... Còn nói tới gái gú. Giờ tôi chỉ cần ra ngoài uống chén rượu, ăn con tôm là đã thỏa mãn lắm rồi!

Người thanh niên đeo kính hừ khẽ một tiếng, nhìn về đồng đội, lại nhìn gói hạt dưa trên bàn, cười nói:

- Tôi bảo... Cậu ăn ít thứ này thôi. Chưa nghe nói à, thứ này có tỷ lệ gây ung thư cao khiếp người đấy, gần đây còn bị liệt vào yếu tố gây ung thư!

Nghe lời này, người thanh niên kia nghiêng mắt cười lạnh một tiếng, nói:

- Thế cậu cho rằng hút thuốc là không gây ung thư à? Thuốc lá không phải là thứ gây ung thư hàng đầu à? Ha ha!

Bị đồng bọn ngắt lời, người thanh niên đeo kính nhún vai, sau đó liền yên lặng hút nốt điếu thuốc, tiếp đến búng tàn thuốc vào trong gạt tàn.

Thấy người thanh niên đeo kính không nói gì nữa rồi, người thanh niên tóc vàng đắc ý cười ha hả, trợn mắt định nói, đột nhiên hai mắt sững ra, tiến sát đến màn hình, nhìn cẩn thận một chút, lại quay người nghi hoặc nói với đồng bọn:

- Này... Vừa rồi có phải là cái cửa kia chuyển động không?

- Hả?

Người thanh niên đeo kính sửng sốt một chút, ngồi bật dậy nhìn màn hình, sau đó cau mày lắc đầu nói:

- Đâu... Cậu hoa mắt à?

- Đây là phòng ở cuối hành lang, bên trong không có ai... Hơn nữa cho dù có người tới, cả một hành lang dài như vậy, chúng ta nhất định sẽ nhìn thấy... Có người đi ra cũng không có khả năng chúng ta không thấy...

Người thanh niên đeo kính thở hắt ra, sau đó miễn cưỡng ngồi xuống, tựa vào ghế, hừ khê:

- Nhất định là cậu hoa mắt rồi...

- Được rồi...

Thanh niên tóc vàng bĩu môi nói:

- Chẳng qua chúng ta cũng không thể coi thường. Lần này không chừng chúng ta đã bị Thiên Y viện theo dõi rồi đấy..

- Ha ha... Dù có theo dõi thì đã sao? Đây là khu dân cư, hơn nữa chẳng lẽ chúng ta còn ít người sao?

Thanh niên đeo kính hừ một tiếng, nói:

- Dù là Thiên Y viện có giết qua, trừ phi bọn họ có gan nổ toàn bộ cả tòa nhà, nếu không thì làm gì được chúng ta chứ?

- Chúng ta chẳng cần phải sợ... Nhưng vẫn phải cẩn thận một chút...

Hai người đang tán chuyện nhưng không phát hiện chút nào ở trên màn hình giám sát dường như có một nơi ánh sáng thoáng vắn vẹo.

Giang Nguyên nhẹ nhàng di chuyển nhanh trong hành lang. Trong tầm nhìn đen trắng, hai dãy phòng hai bên mơ hồ có thể thấy một số bóng người màu đỏ nhạt.

Nhưng Giang Nguyên lại chẳng hề có ý định tiến vào mà tiếp tục đi về phía trước, hướng về phía cuối cùng, là nơi có khả năng giam giữ đám người Giang Văn Ba.

Đột nhiên, thân hình Giang Nguyên chột tăng tốc, vọt vào bên trong một góc tối.

Hắn vừa tiến vào trong bóng tối liền thấy cửa phòng phía trước mở ra. Một người trung niên ánh mắt lim dim buồn ngủ ra khỏi phòng, đi về một hướng phía trước.

Giang Nguyên hơi ngẩng đầu nhìn về hướng nọ, là một nhà vệ sinh.

Hắn thoáng chần chừ một chút, sau đó liền theo sát người trung niên nọ vào bên trong nhà vệ sinh...

Giang Nguyên tiến vào, không bao lâu sau, trong phòng vệ sinh phát ra tiếng trầm trầm nhỏ, sau đó liền thấy Giang Nguyên nghênh ngang đi ra.

Thoáng chần chừ một chút, hắn liền phân biệt phương hướng một chút, sau đó tiếp tục đi về phía trước.

Đi tới một vị trí có thể nhất, Giang Nguyên nhìn sáng hành lang trống rỗng, sau đó hướng về phía hai căn phòng có khả năng nhất. Bên trong quả thật có người, nhưng dưới tác dụng của thiên phú Thanh Chướng, Giang Nguyên lại thấy rõ bên trong có hai bóng người màu đỏ nhạt.

Nhưng đó không phải là Giang Văn Ba hay Giang Nguyệt Minh mà là một nam một nữ đang thực hiện hoạt động 18+!

- Thật sự không có ai...

Giang Nguyên đứng một chỗ thoáng chần chừ một chút, sau đó liền chuyển về một hướng khác.

Không bao lâu sau, hắn liền xuất hiện tại cách phòng giám sát khi không xa, đứng ở một hành lang khác. Hắn có thể thấy hai bảo vệ đang canh giữ ở ngay gần cửa vào phòng giám sát kia.

Hai mắt Giang Nguyên hơi nheo lại, sau đó phất tay một cái. Hai luồng sáng bạc rất nhỏ, khó mà thấy được bắn ra.

Hai người đang ngồi chém gió, đột nhiên một người chợt có cảm giác, đầu hơi nghiêng đi.

Người nọ cảm thấy có một thứ gì đó có khí thế tới cực điểm bay xẹt qua tai mình, lúc bật dậy cũng chỉ trơ mắt nhìn đồng đội của mình ngã xuống.

Gã vừa mới rút dao găm trên người ra, đang đề phòng thì đột nhiên cảm nhận được phía trước dường như có thêm một người.

Còn chưa kịp bỏ dao ra, gã đã thấy yết hầu mát lạnh.

Nhìn người đàn ông trung niên trước mặt, miệng phát ra tiếng hít hít, mặt hoảng sợ ngã xuống mặt đất, khuôn mặt Giang Nguyên lạnh tanh, móc từ trong túi ra một dụng cụ phun sương mù, ngồi xổm xuống, thò một đầu vào khe cửa.

Một luồng sương mù màu trắng chậm rãi chui vào trong. Giang Nguyên liền lấy bút laser ra vẽ nhẹ mấy nét lên cửa, mở luôn cửa ra, ngừng thở đẩy cửa tiến vào.

Nhìn hai thanh niên ngã lăn trên bàn giám sát, hắn đi qua đẩy nhẹ một người ra, sau đó nhìn tất cả màn hình, lại gõ lên bàn phím vài cái, lông mày nhíu chặt lại.

Hiện tại hắn đã hoàn toàn xác nhận, nơi này không có hai người Giang Văn Ba.

Thở dài khẽ một tiếng, nhanh chóng gõ lên bàn phím, tắt tất cả cảnh báo xong, Giang Nguyên liền nhẹ nhàng bấm máy phát tín hiệu.

- Chủ nhiệm... Có tín hiệu rồi!

Một nhân viên đang quan sát trầm giọng nhắc nhở.

Tinh thần Lâm Thanh Bình run lên, trầm giọng quát:

- Tốt... Tất cả đội viên chuẩn bị, lập tức tiến vào!

Lâm Thanh Bình ra lệnh xong, thành viên ngoại viện vốn ẩn nấp từ trước bên ngoài tòa nhà liền nhanh chóng vọt vào cửa lớn.

Tại cửa lớn đang có một bảo vệ trực, thấy cảnh tượng này, còn chưa kịp phản ứng thì đã bị thành viên ngoại viện của Thiên Y viện dùng một quyền đánh ngất.

Đứng trong phòng giám sát, nhìn màn hình, thấy từng đội thành viên ngoại viện tiến vào, Giang Nguyên hài lòng gật đầu, sau đó trầm giọng nói vào tai phone:

- Bố trí máy bay cho tôi... Nửa giờ nữa cất cánh!

(QUAN Y)

Chương 1265: Hành động lớn

Giang Nguyên mang theo một thân đầy mùi máu tươi nhàn nhạt, trên mặt thoáng lộ một tia mỗi một, đứng trên mái nhà.

Trên bầu trời phía trước không xa, một chiếc máy bay trực thăng đang từ từ tới gần. Hắn thở hắt ra một hơi, nói:

- Bên này bố trí sao rồi?

- Không còn vấn đề gì nữa rồi...

Nhìn Thường ủy Giang vẫn còn sát khí nhàn nhạt tràn ngập, nhớ tới hắn vừa rồi giống như tử thần bước ra từ bên trong, Lâm Thanh Bình không nén nổi rung mình một cái, cung kính nói:

- Cảnh sát đã chạy tới rồi, thông báo là hành động bất ngờ của cảnh sát, trừ khử một đám tội phạm có vũ khí mà thôi!

Giang Nguyên gật đầu, nhìn đồng hồ, bình thản nói:

- Đã bố trí tốt ở bên kia chưa?

- Sau khi ngài thông báo cho bên kia, tôi đã nhận được thông báo của quân đội rồi... Trước mắt có hai chiếc tàu ngầm đã đang chạy tới, hơn nữa còn có một hạm đội hạng nhỏ cũng đã xuất phát về

hướng này rồi...

Lâm Thanh Bình lại cẩn thận nói:

- Nhưng ngài cũng nên thông báo cho Viện ủy hội một chút, mặt khác cũng cần xác nhận với tổ năm người một lần!

- Ừ... Đợi tới phía kia, tôi sẽ lại gọi điện thoại cho viện trưởng!

Trong giọng Giang Nguyên có một tia uể oải mơ hồ lộ ra. Nửa giờ vừa rồi thật sự cũng hơi vất vả. Hiện tại hẳn muốn nghỉ ngơi tốt một chút, tạm thời thật sự không có tâm tư đi gọi hai cuộc điện thoại này.

Lâm Thanh Bình hiểu ý gật đầu, lùi sang một bên.

Nhìn bóng lưng vị này, hiện tại ông cũng mơ hồ nhớ kỹ sắc mặt hơi sợ hãi của vị cấp dưới này khi báo cáo với mình.

Tuyệt y đường bố trí hơn trăm cao thủ liên bị một người làm thịt gần một nửa... Trong đó cao thủ Thiên vị ít nhất cũng phải có trên ba bốn mươi người, trong đó không thiếu tồn tại Thiên vị cấp hai, cấp ba.

Vốn mình còn nghĩ chắc hành động lần này sẽ có thương vong không ít, nhưng không ngờ là cuối cùng chỉ có chừng mười người bị thương, hơn nữa còn bị thương không nặng...

Nghe nói có một cực kỳ mạnh mẽ, lướt qua giống như cơn gió, rút đao chém liên. Nghe nói hầu như không ai chống nổi vị này năm giây đồng hồ...

Cuối cùng nghe nói cả trường đạo do viện đặc chế từ hợp kim cũng bị hắn chém cùn mất hai thanh...

Lúc này trực thăng đã hạ xuống mái nhà, thoáng dừng lại một chút liền nhanh chóng bay đi xa...

Lúc này, ở dưới khu nhà, vài chiếc xe cảnh sát yên lặng dừng lại. Máy cảnh sát, sắc mặt tái nhợt đi ra từ đại sảnh.

Mấy người ngẩng đầu nhìn về phía mái nhà, thấy trực thăng đang

bay lên, liếc mắt nhìn nhau một cái, trong mắt lộ một tia cười khở.

- Ôi... Cũng không biết vừa rồi là người phương nào ra mặt? Gây ra chuyện lớn như vậy, không ngờ võ mông một cái liền đi, bắt chúng ta phải đi theo lau... Tôi làm cảnh sát hình sự đã vài chục năm, cũng chưa gặp qua cảnh tượng dọa người như vậy bao giờ...

Một vị cảnh sát trung niên cỡ năm mươi tuổi trong đó bỏ mũ, đưa tay lau mồ hôi, nói.

- Đội phó... Ngài đừng nói nữa... Nói nữa tôi nôn mất!

Một vị cảnh sát có vẻ trẻ hơn một chút bịt miệng, vội vàng phát tay nói:

- Chắc cả đời tôi cũng không quên được cảnh tượng đó!

Vị cảnh sát khác ở bên cạnh cũng cười khở nói:

- Đội phó... Chuyện lớn như thế sẽ không phải bắt chúng ta thu thập thật chứ?

- Đương nhiên là không rồi...

Vị đội phó này cười khẽ lắc đầu nói:

- Chúng ta chỉ là cảnh sát hình sự... Chuyện lớn như vậy bắt cục cảnh sát chúng ta chịu, chúng ta chịu sao nổi?

Lúc này, bên trong khu nhà, một người trung niên khuôn mặt uy nghiêm đi ra.

Thấy vị trung niên này, vị cảnh sát trẻ tuổi kia như thoáng thoải mái hơn một chút, đi tới bên cạnh người trung niên kia, về mặt tò mò, thoáng hạ giọng hỏi:

- Đội trưởng cuối cùng cũng đi ra rồi... Xin ngài nói cho tôi một chút, rốt cục là nhân vật nào... Không ngờ lại tạo thành cảnh tượng ghê gớm như vậy?

Người đội trưởng vừa suy nghĩ, trừng mắt nhìn người thanh niên kia, lại nhìn về mặt mấy cấp dưới đang tò mò áp sát lại, hừ khê

một tiếng, sau đó hạ giọng nói:

- Tôi cũng không biết rốt cục vị nào vừa xuất hiện ở đây...

Nghe vị đội trưởng vô cùng cẩn thận, hơn nữa còn hạ giọng như thì thầm, mấy người vội nhìn bốn phía một chút, vừa tiếp cận vừa ngừng thở chờ nghe đội trưởng nói tiếp.

- Chẳng qua... Lúc tôi đi vào, mơ hồ nhìn thấy một người...

Nhắc tới lúc đó, rõ ràng vị đội trưởng này còn phải rùng mình một cái.

- Người nào vậy?

Mấy người kia vội vàng hạ giọng hỏi.

- Giang Nguyên...

Vị đội trưởng kia cúi đầu nói:

- Tôi chỉ nhìn nghiêng một cái, chắc chắn là hắc ròi... Toàn thân nhuộm máu tươi, trong tay còn có một thanh trường đao. Những người khác dù phần lớn trên người cũng dính máu nhưng cũng không nhiều máu tươi bằng một phần mười hắc...

Nói tới đây, vị đội trưởng này còn thở hổn hển vài tiếng, rất rõ ràng áp lực vừa rồi ông trải qua cũng không nhỏ. Một lúc sau ông mới ngẩng đầu nhìn bầu trời, nói:

- Tôi không có gan nhìn nhiều. Một thân sát khí kia thật sự dọa chết người mất... Vừa rồi trực thăng kia tới đón hắc đi đấy...

- Giang Nguyên?

Mấy người sửng sốt, hai mắt lập tức sáng ngời.

Vị cảnh sát trẻ tuổi kia hưng phấn nói:

- Chính là vị đại tá nghe nói trẻ tuổi nhất kia sao? Đội trưởng... Ngài không nhìn lầm đấy chứ?

- Cảm miệng, nói nhỏ thôi...

Người thanh niên kia còn chưa nói hết, vị đội phó bên cạnh đã lo lắng nhìn bốn phía, hạ thấp giọng mắng:

- Nhớ kỹ khi về không được nói lung tung. Nếu chuyện này truyền ra, cẩn thận cái mũ của các cậu đấy!

Bị vị đội phó mắng một hồi, hai vị cảnh sát bên cạnh vội vàng rút cổ xác nhận, chỉ là trong mắt có chút ánh sáng lấp lóe, nhìn chăm chăm vị đội trưởng kia, hy vọng còn có thể nghe được vài thứ.

Lúc này tất nhiên Giang Nguyên không biết tình huống ở đó. Hắn lẳng lặng ngồi dựa vào ghế trên trục thẳng, không bao lâu liền ngủ mất. Mãi cho tới nửa giờ sau, khi hạ cánh rồi, chuẩn bị đổi máy bay hắn mới bị Lâm Thanh Bình đánh thức.

Ngủ nửa giờ rõ ràng khiến hắn khôi phục không ít.

Đổi sang một chiếc máy bay hàng không, điện thoại vệ tinh trong tay Lâm Thanh Bình lại reo vang.

Lâm Thanh Bình nhìn một chút, sau đó cung kính đưa cho Giang Nguyên, nói:

- Thường ủy Giang, là điện thoại của viện trưởng...

- Viện trưởng yên tâm... Phải tận lực diệt trừ đám dư nghiệt của Tuyệt y đường này, giảm bớt thực lực của bọn họ...

Giang Nguyên lạnh nhạt nói:

- Tôi đã trao đổi qua với tổ năm người bên kia rồi...

- Vâng... Tôi biết rồi... Nhất định sẽ coi trọng việc lớn!

Nói với đầu bên kia hai tiếng, Giang Nguyên cầm điện thoại trong tay đưa cho Lâm Thanh Bình, nói:

- Gọi cho tôi vị kia, tiến hành xác nhận lần cuối!

Nghe thấy lời Giang Nguyên, vẻ mặt Lâm Thanh Bình nghiêm lại, bấm một dãy số, nói với đầu bên kia mấy câu xong liền cung kính đưa điện thoại cho Giang Nguyên.

Giang Nguyên nhận điện thoại, chờ đợi giọng nói quen thuộc già nua từ bên đầu kia lên tiếng xong mới nói:

- Lần này lại khiến ngài thêm phiền toái rồi...

- Quả thật là có chút phiền toái thật...

Trong giọng nói già nua đầu kia mang theo chút khổ sở nói:

- Bên kia cũng không xem như trong phạm vi khống chế của chúng ta...

- Tôi biết... Cho nên mới nói là khiến ngài thêm phiền toái!

Giang Nguyên mỉm cười nói:

- Trước tiên tôi sẽ xem một chút, nếu cần thì có thể vẫn cần công kích mang tính hủy diệt rộng...

- Cho dù là thế nào, dù sao nơi này cũng gần chúng ta, vẫn còn có chút uy hiếp... Chuyện này thuận tiện thanh lý, cũng có lợi cho quốc gia!

Nghe thấy Giang Nguyên nói vậy, giọng nói già nua đầu bên kia lại cười khổ một tiếng, nói:

- Được rồi, được rồi.. Dù sao thì cậu cũng vẫn có lý!

- Được... Tôi sẽ cấp quyền cho bọn họ, nhưng việc này nhất định phải tốc chiến tốc thắng... Nếu bị người khác nắm được nhược điểm thì chúng ta sẽ gặp phiền toái lớn. Phía Mỹ giờ đang ước gì nắm được nhược điểm của chúng ta đấy!

Giang Nguyên trầm giọng nói:

- Chuyện này ngài cứ yên tâm... Không mất bao nhiêu thời gian đâu...

- Được rồi... Cậu xử lý cho tốt, tuyệt đối đừng để lộ ra ngoài...

Ngắt điện thoại xong, lúc này Giang Nguyên mới thở dài một hơi, cầm điện thoại trong tay trả lại cho Lâm Thanh Bình.

Lâm Thanh Bình nhận điện thoại, cẩn thận hỏi thăm:

- Đã được xác nhận rồi sao?

- Đúng... Không thành vấn đề rồi!

Nghe được lời này của Giang Nguyên, trong mắt Lâm Thanh Bình hiện lên một tia bội phục nhàn nhạt. Chuyện liên quan tới phòng ngự toàn cầu như vậy, cũng chỉ có vị này mới dám làm!

(QUAN Y)

Chương 1266: Oanh tạc

Trên bầu trời đêm tối như mực, những ngôi sao lặng yên lấp lánh.

Dưới bầu trời, ngoài khơi yên tĩnh, những con sóng nhấp nhô, cả mặt biển hoàn toàn đen kịt...

Chỉ phía xa xa trong bóng tối lại có mơ hồ một tia sáng nhạt.

Đột nhiên, mặt biển yên lặng có một đầu người đeo kính lặn chậm rãi trôi lên từ dưới mặt nước, nhìn quanh bốn phía một hồi, sau đó từ từ di chuyển về hướng có ánh sáng kia.

Nơi ánh sáng truyền tới là một hòn đảo nhỏ. Trên hòn đảo đó có rất ít đèn đuốc, cũng vô cùng yên tĩnh.

Người thợ lặn kia dần dần đến gần hòn đảo nhỏ, bọt khí ngoài khơi chậm rãi nổi lên, giống như có một vật gì chui từ dưới nước lên vậy.

Không bao lâu sau, trên một bờ cát, một bóng người chậm rãi bước lên, tùy tiện đặt bình dưỡng khí trên lưng sang một bên xong liền nhanh chóng biến mất trong bóng tối.

Nửa giờ sau, bóng người này chậm rãi đi trở về bờ cát, sau đó bước từng bước một vào trong nước, ngay cả bình dưỡng khí cũng vất lại trên bờ cát, sau đó biến mất giữa biển khơi.

Không bao lâu sau, ở ngoài xa chừng mười mấy cây số, dường như

có một chiếc tàu hộ tống chậm rãi rời đi.

Lúc này, trên hòn đảo nhỏ vẫn yên tĩnh hoàn toàn như cũ, chỉ có mấy căn phòng sáng đèn vẫn có người đang hoạt động.

- Phòng radar! Phòng điều khiển đây... Mọi chuyện đều bình thường chứ?

Trong một căn phòng đột nhiên vang lên tiếng bộ đàm.

Hai người ngồi trước màn hình giám sát, một người trong đó giơ tay cầm bộ đàm, tùy ý đáp:

- Tất cả bình thường, over!

Phòng điều khiển nghe được báo cáo xong, trong bộ đàm liền yên tĩnh lại.

- Ở chỗ này của chúng ta thì có thể có chuyện gì được? Nơi này không thuộc quyền quản lý của Hoa Hạ... Thật sự có chuyện chẳng lẽ chúng ta lại không thông báo sao? Nửa đêm dọa người ta chết khiếp!

Tiện tay bỏ bộ đàm xuống, người nọ hừ khế nói:

- Hơn nữa ở đây chúng ta phòng thủ chu đáo như vậy, cho dù là Thiên Y viện tiến công quy mô lớn cũng không ngại... Không biết cấp trên có ý gì đây!

- Đúng thật là...

Lúc này, một người khác cũng cười khế, nói:

- Cậu cũng đừng oán giận... Phòng radar của chúng ta đã coi như nhẹ nhàng nhất rồi. Các tổ khác bên ngoài ngày nào cũng phải chia ba ca tuần tra, phơi nắng đen thui. Nói cho cậu biết thế!

- Được rồi được rồi... Ôi nếu nói thế thì quả thật phòng chúng ta là nhàn nhất rồi... Chẳng qua cũng đúng là nhàn tới đau trứng. Mấy ngày nay, cả một con chim cũng chẳng thèm tới...

Người này ngáp một cái, đưa tay cầm chén cà phê trên bàn, uống

một ngum lớn, sau đó lảm bảm buồn ngủ:

- Thật sự là quá nhàm chán rồi...

- Đúng thế...

Người còn lại cũng cầm chén cà phê lên, nhìn thoáng qua thấy chén mình đã hết sạch từ bao giờ, chuẩn bị đứng lên pha cho mình một chén khác.

Chẳng qua gã vừa đứng dậy liền nghe thấy tiếng báo động títt đột nhiên vang lên.

- Ồ?

Hai người đều giật mình sửng sốt, sau đó nhìn về hướng màn hình trước mắt.

Chỉ thấy trên màn hình này có một điểm màu đỏ đang nhanh chóng lóe lên, sau đó tiến rất nhanh về hướng này.

- Đây là... Máy bay bay ngang qua sao?

Người đầu tiên ngẩn ra nhìn điểm đỏ bay thẳng tắp kia, kinh ngạc nói.

- Chắc là một cái máy bay đi nga...

Người còn lại nhìn số liệu trên radar rất nhanh, sau đó kinh hãi kêu to:

- Cậu nhìn tốc độ và độ cao kia... Lao thẳng về đây đây... Là chiến đấu cơ đang bay thẳng về hướng chúng ta... Mau báo động!

- Sao... sao có thể như thế chứ? Nơi này không phải phạm vi Hoa Hạ, sao bọn họ dám?

Lúc này người kia còn chưa thể tin nổi, vừa mở hộc chứa nút báo động ra, vừa chần chừ không biết nên bấm hay không, nhìn về phía người bên cạnh nói.

Người bên cạnh nhìn điểm đỏ trên màn hình đã càng ngày càng

gần, lúc này sắc mặt trắng bệch, bất chấp nói thêm câu gì với gã ngốc đáng chết bên cạnh, đưa tay đập mạnh vào cái nút báo động kia.

Tiếng còi báo động chói tay phá tan màn đêm yên tĩnh trong nháy mắt...

Những căn phòng vốn tối đen như mực trên đảo trong nháy mắt liền sáng đèn, nhưng chỉ làm cho thành viên phi hành đoàn đang tiến tới trước đảo nhỏ lộ nụ cười trào phúng.

Nhìn vô số ánh đèn sáng lên trong nháy mắt phía dưới, máy bay ném bom lướt qua ở tầm thấp, hai quả bom mỗi quả hơn trăm cân trong nháy mắt gào thét lao từ trên không trung xuống.

- Âm ầm...

Hai tiếng nổ chột vang lên, làm bùng lên hai luồng lửa lớn, trong nháy mắt liền phá hủy toàn bộ trang viên trên đảo kia.

Mà máy bay ném bom bay vút qua kia cũng không vì thế mà bỏ qua, quay một vòng trong không trung, lại trở lại trên không trung của hòn đảo nhỏ. Trong tiếng rít, một quả bom lớn lại tiếp tục rơi xuống.

Chẳng qua sau khi quả bom này rơi xuống đất cũng không nổ tung ngay lập tức, mà mấy giây sau chỉ thấy hòn đảo nhỏ chấn động mạnh. Tất cả mọi thứ đều sụp đổ xuống mặt đất, làm bùng lên một đám bụi lớn...

- Hoàn thành nhiệm vụ... Trở về!

Tín hiệu truyền ra, rốt cục chiếc máy bay ném bom kia nhanh chóng vọt tới trên bầu trời, sau đó hoàn toàn biến mất...

Mười mấy phút sau, một vệ tinh lại rất trùng hợp bay qua bầu trời hòn đảo nhỏ. Trong nháy mắt, màn hình vệ tinh hiển thị rõ ràng toàn bộ tình hình hòn đảo.

Ở cách đó ngàn dặm, Lâm Thanh Bình ngồi trong một gian phòng chỉ huy, nhìn màn ảnh đang hiển thị toàn bộ hòn đảo.

Nhìn hai quả bom cả trăm cân nổ tung cùng một quả bom bốn trăm cân oanh tạc làm tất cả kiến trúc hoàn toàn bị phá hủy, hẳn là không có bất cứ kẻ nào có thể sống sót, lúc này ông mới hài lòng gật đầu...

- Thường ủy Giang... Nhiệm vụ đã hoàn thành. Toàn bộ hòn đảo đã bị phá hủy!

Nghe giọng Lâm Thanh Bình truyền tới từ đầu bên kia, Giang Nguyên gật đầu khẽ, trên người tỏa ra vẻ lạnh lùng khiến cho cả đám quân lính bên cạnh đều thâm run rẩy.

- Trở về...

Giang Nguyên thốt lên, người bên cạnh hít sâu một hơi, vội vàng trầm giọng nói:

- Lặn xuống độ sâu cần thiết, nhanh chóng quay trở về...

Ba giờ sau, Giang Nguyên ngồi trên tàu hộ tống, lẳng lặng nhìn màn hình trước mặt, bình thản nói với Từ Khải Liễu trên màn hình:

- Không phát hiện được tung tích của bọn họ! Hơn nữa tôi cũng đã thăm vắn đầu mục có liên quan. Bọn họ không biết bất cứ tin tức gì....

- Được rồi!

Nhìn khuôn mặt lạnh lùng và ý lạnh sâu trong mắt hắn, Từ Khải Liễu khẽ thở dài, nói:

- Tiếp tục điều tra tìm kiếm các thông tin có liên quan. Cậu... Định thế nào đây?

Giang Nguyên cầm Thú Thần Bát do Y Phù đưa tới, đưa lên miệng, uống ừng ực vài hơi hết thuốc trong chén, đưa tay lau miệng, trong mắt chợt lóe lên ánh sáng lạnh, nói:

- Để phòng 3 tiếp tục quét sạch bè lũ Tuyệt y đường các nơi... Tôi quay về Long Sơn. Xem ra chỉ có Lý Nguyên Bân mới có thể nói cho tôi biết vị trí của bọn họ thôi!

(QUAN Y)

Chương 1267: Yêu tộc thử dò xét

- Lưới điện phòng ngự bị tiêu hủy rồi...
- Các ban toàn lực ngăn bắt!
- Tiểu đội thứ sáu tăng viện tháp phòng ngự...

Bên trong ánh lửa u ám, trụ sở Long Sơn đang là một đám hỗn loạn.

- Rầm rầm rầm...

Từng tảng đá lớn đánh rầm rầm lên tháp phòng ngự, chấn động khiến cả tháp rung lên nhè nhẹ nhưng vẫn đứng vững.

Mấy thành viên ban chiến đấu đang leo rất nhanh lên theo lan can tháp phòng ngự, trợ giúp mấy đồng đội bị đá tảng đánh bị thương.

Từng mũi tên dài theo cung tên trong tay ban tác chiến, không ngừng bắn về phía yêu tộc.

Sắc mặt Hoàng Văn Hiên âm trầm, trầm giọng quát:

- Bao giờ mới khôi phục được nguồn điện?
- Dự tính trong khoảng mười phút là có thể khôi phục!

Người phụ trách của ban công trình ngoại viện trầm giọng đáp.

- Mười phút sao?

Hoàng Văn Hiên nhìn đồng hồ điện tử trong tay một chút, gật đầu, trầm giọng nói:

- Tốt!
- Tình hình phòng ngự thế nào rồi?

Người phụ trách ban chiến đấu ngoại viện nghiêm nghị đáp lại:

- Ngoại lưới điện phòng ngự mất đi hiệu lực, trước mắt tất cả hệ thống phòng ngự vẫn hoạt động hiệu quả, chưa bị ảnh hưởng! Tài nguyên phòng ngự khác cũng đã được bổ sung xong!

Nghe thấy lời này, sắc mặt Hoàng Văn Hiên mới thoáng khá hơn một chút.

Vừa rồi yêu tộc thử phát động tiến công lần nữa, mặc dù chặn lại thuận lợi như lưới điện cao thế phòng ngự cũng bởi quá tải mà bị tiêu hủy. Một số thành viên phòng ngự cũng bởi đối phương tấn công từ xa mà bị thương.

Nhưng khả năng phòng thủ của ban chiến đấu ngoại viện cũng rất đáng tin cậy, hoàn toàn ngăn được đợt tiến công của yêu tộc.

Nhìn cách đó mấy trăm thước, mười mấy tên thân người đầu gấu cao lớn đang không ngừng bỏ đá tảng vào lưới bện từ dây leo cứng chắc, sau đó vung lưới hai vòng, mượn lực ném đá tới thẳng về hướng trụ sở Long Sơn này.

Mà ở bên dưới lúc này lại có mười mấy con ma ngưu, thân thể có chiến giáp nặng nề, không ngừng va chạm mạnh với boongke hạng nặng của trụ sở Long Sơn.

Rất rõ ràng, yêu tộc sau khi trùng kích hết sức mấy lần, rốt cục bắt đầu thay đổi sách lược, nghĩ ra phương pháp tiến công rồi.

Chiến giáp trên người ma ngưu bảo vệ tốt thân thể bọn chúng, không dễ bị tên dài của Thiên Y viện gây thương tích, càng có thể cam đoan khi chúng tấn công cũng không bị mũi nhọn trên boongke đầu độc.

Mà phía Thiên Y viện rất khó đánh chết chúng, chỉ có đánh trúng hai mắt của ma ngưu mới có thể khiến chúng ngã lăn ra đất chết.

Lúc này giữa boongke và đại doanh của yêu tộc đã có tán loạn mười thi thể ma ngưu.

Đá tảng do người gấu càng không ngừng nện lên tháp phòng ngự hoặc lan can hợp kim, thậm chí còn có không ít bay vùn vụt qua

đỉnh lan can hợp kim, đánh vỡ lưới điện phòng ngự thành từng lỗ hổng lớn, sau đó rơi vào bên trong trú điểm.

- Có thể bắn hạ đám người gấu này không?

Nhìn tháp phòng ngự bị đập tới rung lên nhè nhẹ không ngừng, hơn nữa còn có một số tảng đá rơi cả vào bên trong trụ sở, sắc mặt Hoàng Văn Hiên cũng tương đối khó coi.

- Chẳng có cách nào... Khoảng cách quá xa, căn bản tên nỏ của chúng ta không bắn tới!

Phó chủ nhiệm Lý phụ trách ngoại viện nhíu chặt lông mày, chậm rãi lắc đầu.

- Vậy thì giờ phải làm thế nào? Cũng chỉ có thể phòng thủ bị động thôi sao?

Hoàng Văn Hiên tức giận nói:

- Nếu tiếp tục như vậy thì công sự phòng ngự của chúng ta sẽ không có khả năng chống đỡ lâu đâu!

Phó chủ nhiệm Lý quay đầu nhìn tình huống bên ngoài một chút, trầm giọng nói:

- Trưởng ban Hoàng... Lực áp chế đối phương sử dụng cũng không có khả năng duy trì lâu! Chỉ cần loại lực áp chế từ thần khí kia rút đi, áp lực lên phòng ngự của chúng ta sẽ giảm bớt rất nhiều!

Nói tới đây, phó chủ nhiệm Lý lại nhìn về phía đám người đầu gấu đang không ngừng hò hét ném đá tảng phía bên kia, trầm giọng nói:

- Hơn nữa tôi cũng tin rằng đám người đầu gấu này không có khả năng duy trì lâu...

Hoàng Văn Hiên cau mày, chậm rãi gật đầu nói:

- Vậy trước mắt cũng chỉ có thể hy vọng như thế thôi... Chẳng qua nhất định phải chuẩn bị thật tốt. Lần công kích này của đối phương chỉ sợ là mang tính thử dò xét... Nếu không thì lấy thực

lực của yêu tộc, chỉ sợ tuyệt đối không chỉ như vậy đâu!

Phó chủ nhiệm Lý cũng chậm rãi gật đầu, tỏ vẻ đồng tình, trên trán lại lộ ra một tia lo lắng.

Lúc này, trong đại doanh của yêu tộc cách đó vài trăm mét, Sư Khung bày ra Bích Lũy, nhắm mũi nhọn của nó về phía trụ sở Long Sơn cách đó không xa, đồng thời rút cục trên mặt cũng mờ hồ hiện ra một tia hài lòng.

Trong mắt Lý Nguyên Bản bên cạnh cũng lơ mờ hiện ra một tia đắc ý, cung kính nói:

- Đại vương cảm thấy thế có được không?

- Ừ... Không sai!

Sư Khung chậm rãi gật đầu nói:

- Xem ra phương thức này ổn rồi. Chỉ cần lên chi tiết kế hoạch một chút là có hy vọng công phá đại doanh của đối phương rồi!

- Chỉ cần chúng ta công phá được địa phương này, như vậy nhân tộc liền không thể gây ra bất cứ uy hiếp gì cho yêu tộc nữa!

Lý Nguyên Bản khẽ cười nói.

Sư Khung hít khẽ một hơi, nhìn về phía đám ma ngưu đã từ từ bị giết, chỉ còn vài con, lạnh nhạt cất tiếng nói:

- Gõ chiêng thu binh!

Sư Khung nói xong, bên cạnh liền vang lên tiếng chiêng dồn dập.

Nghe thấy tiếng chiêng này, đám ma ngưu vừa rồi còn điên cuồng tấn công bỗng ngừng động tác, quay đầu bỏ chạy...

Mà đám người đầu gấu giờ đã thở hổn hển cũng vội vàng ngừng động tác ném đá, đặt mông ngồi xuống mặt đất, thở hổn hển.

Đối phương ngừng động tác, thành viên ban chiến đấu ngoại viện

trên tháp phòng ngự cũng thở phào nhẹ nhõm.

Đám người đầu gấu ném đá tảng thật sự kinh khủng, cho dù nện lên tầng bảo hộ trước người bọn họ cũng khiến bọn họ chấn động khiến toàn thân đau nhức. Nếu không có tầng bảo hộ ngăn cản, như vậy thì đập lên dù bọn họ có không chết cũng trọng thương.

- Ban công trình nhanh chóng tiến hành kiểm tu! Ban chiến đấu mau sửa sang lại phòng ngự!

Phó chủ nhiệm Lý cất tiếng, ban công trình liền nhanh chóng bắt đầu tiến vào khu vực boongke, tiến hành gia cố lại khu vực đã bị đục mớ hồ lệnh vị trí, đồng thời cũng thay đổi mũi nhọn tầm độc bị đục gãy.

Mà trên tháp phòng ngự, một số cung nỏ bị đập gãy cũng được tiến hành duy tu và thay đổi.

Ban chiến đấu nhanh chóng thay thế thành viên trên tháp canh, đổi một nhóm đội viên mới, hoàn thành việc thay đổi luân phiên.

- Đã hoàn thành chữa trị lưới điện cao thế...

- Hoàn thành tu sửa tháp cảnh giới...

Nghe từng thông tin truyền tới, ánh mắt Hoàng Văn Hiên không lộ chút buông lỏng nào, ngược lại dần dần trở nên nghiêm trọng.

Lúc này ông đã ý thức được, trải qua lần công kích thử dò xét này, có lẽ yêu tộc sắp công kích tới.

Hiện tại ông cũng không cách nào đoán được, một khi yêu tộc thực sự tiến hành công kích hết sức, lực lượng sẽ mạnh tới đâu nhưng trong lòng ông lại mơ hồ lo lắng, trụ sở... Có chống đỡ nổi thật hay không!

(QUAN Y)

Chương 1268: Phòng tuyến tương hội

- Toàn bộ thành viên ban tác chiến ngoại viện tăng cường đề phòng... Thành viên trên Thiên vị đình chỉ luân phiên, toàn bộ đề phòng!

Hoàng Văn Hiên trầm giọng quát.

Theo lời Hoàng Văn Hiên, trong mấy gian phòng của trụ sở, mười mấy người trung niên mặt lạnh lùng bước nhanh ra.

Nhìn mấy người trung niên khí độ trầm ổn, bước nhanh đến kia, trái tim Hoàng Văn Hiên cũng thoáng bình tĩnh lại, hơi trầm ngâm một chút liền trầm giọng quát:

- Khởi động tầng phòng ngự thứ hai của trụ sở, tiếp ứng lui lại bất cứ lúc nào!

- Vâng!

Sau khi nhận được lệnh, toàn bộ thành viên ban công trình ngoại viện có hành động rất nhanh. Chỉ trong vòng mấy phút đồng hồ, trong thung lũng trụ sở, cách tầng phòng ngự ngoài cùng hơn trăm mét, một tầng lan can hợp kim lại được xây dựng, đồng thời boongke hạng nặng phía trước lan can cũng được xây dựng rất nhanh.

Nhìn tiến độ này thì bọn họ có thể hoàn thành trong không tới năm mươi phút.

Chứng kiến tốc độ của ban công trình, trong lòng Hoàng Văn Hiên cũng hơi bình tĩnh lại. Hiện tại điều ông cảm thấy may mắn duy nhất chính là phạm vi trụ sở phòng ngự không quá lớn. Có thêm hai tầng lan can hợp kim và boongke này, chắc bọn họ có thể ngăn cản được đại đa số trùng kích.

Cho dù là yêu tộc có cao thủ mạnh mẽ đột nhập vào bên trong trụ sở thì có nhiều cao thủ Thiên vị như vậy, lại còn mấy vị đạt Thiên vị cấp hai, chắc vẫn có thể ứng phó được.

Cho dù là chẳng may không ổn, tầng phòng ngự này bị đột phá hoàn toàn thì hiện tại xây dựng tầng phòng ngự thứ hai cũng có thể giúp tất cả thành viên rút lui, tiếp tục thủ vững!

Không nói tới hành động kịp thời của Hoàng Văn Hiến, sau mấy phút, phía đại doanh của yêu tộc lại truyền tới tiếng kèn lệnh thê lương.

Nghe thấy tiếng kèn này, chủ nhiệm Lý ngoại viện liền trầm giọng hét lớn:

- Tất cả thành viên phòng ngự về vị trí!

Dây cung trong tay mọi người kéo căng, nỗ cứng trên tháp phòng ngự cũng đã chuẩn bị sẵn, nhắm về hướng đại doanh của yêu tộc.

Rất nhanh liền thấy sáu bảy mươi người đầu gấu cao lớn bước ra từ bên kia.

Nhìn đám người đầu gấu này, tất cả thành viên ngoại viện trên tháp phòng ngự đều không nén nổi hít sâu một hơi. Lần trước mới chỉ có mười mấy người đầu gấu thôi, giờ đột nhiên lại tăng lên tới năm lần, như vậy đại biểu cho điều gì?

Mà sắc mặt Hoàng Văn Hiến càng hơi tái đi. Quả nhiên... Yêu tộc cuối cùng cũng tổng tấn công rồi!

Chẳng qua lúc này không ai có bất cứ động tác gì. Mọi người đều hiểu rõ, đám người đầu gấu này đã ở ngoài tầm bắn.

- Rầm rầm rầm!

Từng tảng đá to như cái bàn nện ầm ầm lên tháp phòng ngự, lên lan can hợp kim, phát ra tiếng động điếc tai.

Nhìn đám đá tảng ném tới, thành viên ngoại viện không ai lùi bước, thậm chí còn không chớp mắt một cái, chỉ nhìn chằm chằm những bóng dáng từ từ rõ ràng đi ra khỏi bóng tối...

Một đám bóng dáng kia giống như bóng ma kéo dài ra, từ từ tràn về hướng này...

- Phù...

Nhìn đám đen kia bắt đầu tràn về phía này, mọi người đều thở mạnh một hơi, nắm chặt dây cung trong tay.

Thành viên quan sát trong tay cầm ống nhòm, nhìn chăm chăm vào khoảng cách, đột nhiên hét lớn:

- Một trăm mét!

- Vù vù...

Mũi tên dài hai mét rung động nhẹ rồi bay vọt về phía trước, sau đó đập mạnh vào chiến giáp trên người một con ma ngầu, nảy mạnh sang một bên.

Một mũi tên dài khác may mắn bắn kẹt vào trên chiến giáp.

Mà ma ngầu đang lao nhanh, tung người trên không trung, rút cục mũi nhọn của nó... Đã cắt vào da của con ma ngầu này. Mấy giây sau, con ma ngầu này ầm ầm ngã xuống đất.

Nhóm tên dài đầu tiên do nỗ lực bắn ra, may mắn thì cơ bản đều theo tình huống này, đánh chết đám ma ngầu lao tới, nhưng chuyện may mắn đó quả thật không nhiều lắm...

Tổng cộng có bảy tám mươi con ma ngầu mặc phi giáp, mà chẳng qua chỉ có chừng mười con ngã xuống thôi...

- Năm mươi mét...

Thành viên quan sát hét lớn, hơn trăm mũi tên dài lại được các cung thủ bắn ra.

Lực sát thương của đợt tên này rõ ràng mạnh mẽ hơn không ít. Có tới hơn hai mươi con ma ngầu ngã xuống trước boongke do mắt bị trúng tên, hoặc món không có giáp sắt bảo vệ.

Những vẫn còn hơn bốn mươi con ma ngầu lao rầm rầm lên trên boongke.

Đám ma ngầu này xông tới xong, trong nháy mắt lại lui về phía sau ngay lập tức, sau đó lao mạnh tới lần nữa.

- Rầm rầm rầm!

Những tiếng va chạm kịch liệt vang lên. Tầng boongke vừa mới

được gia cố lại bắt đầu chấn động mạnh.

Trên tháp phòng ngự, các thành viên ban chiến đấu ngoại viện ở phía sau lan can hợp kim đều lộ vẻ âm trầm, không ngừng bắn tên về phía đám ma ngưu.

Rất nhanh liền có gần chục con ma ngưu bị đánh chết, nhưng lúc này đã có một boongke bị đụng lung lay sắp đổ...

Nhìn cảnh tượng trước mắt, sắc mặt Hoàng Văn Hiên lạnh lẽo. Làm sao ông không nhận ra ý nghĩ của đám yêu tộc. Chỉ cần đám ma ngưu này xung kích được vào tầng boongke thứ hai, đám yêu tộc phía sau sẽ bắt đầu tiến công với quy mô lớn...

Nếu hai tầng boongke bị phá tan, như vậy thì tầng lan can kim loại cuối cùng căn bản không thể ngăn nổi sự trùng kích của đám ma ngưu này. Kế tiếp sẽ là chiến đấu cận thân cùng chuẩn bị rút lui về phía sau...

Không thể tiếp tục phòng ngự, bởi đóng ở trụ sở chỉ có hai trăm người có lực chiến đấu, hơn nữa đại bộ phận chỉ có thực lực Địa gia, căn bản không có khả năng là đối thủ của yêu tộc. Chỉ có tầng phòng ngự đủ chắc chắn mới là căn bản cho sự tồn tại của trụ sở.

- Công kích... Công kích. Thành viên cao cấp của Ban chiến đấu chuẩn bị tiếp chiến!

- Nhân viên không chiến đấu rút lui về phía sau...

Hoàng Văn Hiên ra lệnh, toàn bộ ban công trình bắt đầu nhanh chóng rút lui về phía sau, tiến vào tầng phòng ngự thứ hai. Mà các thành viên trên Thiên vị của ban chiến đấu cũng đã cầm vũ khí lên, đi theo nhóm lên lan can hợp kim, chuẩn bị đối phó với đợt xung kích của địch thủ bất cứ lúc nào...

- Coong...

Một tiếng chấn động trầm trầm vang lên. Tầng boongke thứ nhất đã bị đụng đổ. Còn lại hai mươi sáu hai bảy con ma ngưu bắt đầu lao theo lỗ hổng vừa bị phá vỡ.

Chẳng qua may mắn duy nhất chính là không gian giữa boongke

tầng đầu và tầng hai cũng không lớn lắm, chỉ có hơn chục con ma ngầu lao được vào, còn lại vẫn đang ra sức xâm nhập, ngược lại mang tới cho tầng boongke thứ hai không gian giảm xóc lớn.

- Bắn...

Hoàng Văn Hiên tức giận gầm lên. Đây là cơ hội cuối cùng của ban chiến đấu rồi.

Một khi tầng phòng ngự thứ hai bị phá tan, như vậy thì chỉ còn lại tầng lan can hợp kim. Đối với ma ngầu có lực xung kích lớn như vậy, thứ này hoàn toàn không có khả năng đối kháng.

Các thành viên ban chiến đấu trên lan can hợp kim giờ cũng như phát điên, điên cuồng bắn về phía đám ma ngầu cách đó chừng hơn hai mươi mét.

Lúc này, cung nỏ lớn rốt cục phát huy được một chút hiệu quả. Dưới khoảng cách gần như vậy, tỷ lệ phá vỡ phòng ngự của ma ngầu tăng lên đáng kể...

Nhưng mặc dù hai mươi con ma ngầu bị đánh chết gần mười con rất nhanh, kết quả mang lại cũng không tốt. Vẫn có mười mấy con ma ngầu đang điên cuồng húc vào tầng phòng ngự thứ hai.

- Rầm rầm rầm...

Trong tiếng va chạm, tầng phòng ngự thứ hai bắt đầu rung động kịch liệt, rất rõ ràng là trong thời gian ngắn sẽ bị phá vỡ.

Lúc này trong đại doanh của yêu tộc, một tiếng kèn thê lương lại vang lên. Hơn trăm con ma thú điên cuồng gầm rút lao về phía trụ sở.

Sau đó là gần trăm tên yêu tộc cưỡi ngựa đã đứng xếp hàng trước đại doanh. Một khi tầng phòng ngự thứ hai sụp đổ, như vậy sau khi hơn trăm con ma thú tiến công sẽ là lúc đám người này xung kích...

Nhìn trận thế trước mắt, trong mắt Hoàng Văn Hiên đã bắt đầu lộ vẻ tuyệt vọng.

Chỉ cần tầng phòng ngự thứ hai sụp đổ, như vậy thì trụ sở coi như xong đời rồi. Cho dù có thể miễn cưỡng xây dựng tầng phòng ngự ở phía sau, nhưng thứ đó cũng không có tác dụng gì nhiều lắm.

Sau khi bị yêu tộc chiếm lấy cửa thung lũng này, như vậy nhiều nhất trụ sở chỉ giúp thành viên ngoại viện tạm trì hoãn thêm một chút thời gian, để phần lớn nhân viên lui lại, căn bản không có khả năng phòng thủ lâu dài.

Nghĩ tới đây, trong lòng Hoàng Văn Hiên liền cảm thấy bi ai. Nếu đối phương không có cái thứ Bích Lũy gì gì kia, có nhiều pháo phòng ngự như vậy, yêu tộc tuyệt đối không có khả năng công kích mạnh như thế.

Nhưng lúc này, nhìn đàn ma thú từ từ tiến tới gần cùng với tầng phòng ngự thứ hai đang run rẩy càng ngày càng mạnh, Hoàng Văn Hiên cũng chỉ có thể thở dài, rút trường đao sau lưng mình ra, chuẩn bị ứng chiến...

Phó chủ nhiệm Lý thấy Hoàng Văn Hiên rút đao ra, trầm giọng lắc đầu nói:

- Trưởng ban Hoàng... Mời rút lui về tầng phòng ngự sau đi. Sau trận đại chiến trăm năm trước, chưa bao giờ có chuyện ngoại viện chưa chết hết mà lại có thành viên Viện ủy hội ra trận cả!

Hoàng Văn Hiên nắm chặt trường đao trong tay, nhìn tầng boongke lung lay sắp đổ phía trước, trán ứa gân xanh nhưng quay đầu lại nhìn hơn hai trăm thành viên Ban công trình ở tầng phòng ngự phía sau, rốt cục chậm rãi gật đầu nói:

- Được... Một khi tầng boongke sụp đổ, toàn bộ thành viên cấp thấp rút lui, do thành viên ngoại viện cao cấp ở lại chặn hậu!

- Rầm rầm rầm...

Càng ít ma ngưu có thể tấn công, chỉ còn không tới mười con nhưng rõ ràng boongke đã bị biến hình, nhìn có vẻ nhiều nhất mười giây nữa sẽ sụp đổ.

Phó chủ nhiệm Lý rút đao cầm ở nơi tay, lạnh lùng quát:

- Một khi boongke sụp đổ, thành viên cấp thấp ngừng chiến rút lui, thành viên cao cấp Ban chiến đấu chuẩn bị phong tỏa, dự bị...

Phó chủ nhiệm Lý ra lệnh, cả nhóm cao thủ Thiên vị đồng thời đứng ra phía trước nửa bước, trường đao trong tay cũng tà tà vung lên....

Mà các thành viên cấp thấp ở trên lan can hợp kim càng cắn chặt răng, rút tên trong túi tên bắn về phía trước. Lúc này bọn họ đang không giới hạn công kích vào đám ma ngưu nữa mà tiến công cả đàn ma thú ở cách đó chừng hai ba mươi mét...

Mọi người đều hiểu, trừ phi có thể đồng thời đánh chết đám ma ngưu trong nháy mắt, nếu không chuyện tầng phòng ngự này sụp đổ đã không thể tránh khỏi. Hiện tại tốt hơn hết là công kích đám ma thú không mang theo phi giáp, như thế còn có thể giảm bớt áp lực cho các thành viên cấp cao phía sau...

- Rầm...

Đám ma ngưu húc thêm một lần nữa, tầng boongke chợt vụn vẹo theo một góc độ quái dị...

Thấy cảnh này, trong lòng tất cả thành viên ban chiến đấu đều căng thẳng. Boongke sắp sụp tới nơi rồi. Nhóm thành viên cấp cao cũng hít sâu một hơi, nắm chặt vũ khí trong tay.

Mà đại doanh của yêu tộc phía xa xa lại có tiếng kèn vang lên. Hơn trăm yêu tộc đã thúc thú cưỡi dưới chân, chuẩn bị xung kích...

Nhưng vào lúc này, phía sau mọi người chợt có tiếng kêu to truyền đến...

Đồng thời một luồng hơi thở uy nghiêm chợt tuôn ra!

(QUAN Y)

Chương 1269: Hoài nghi của Giang Nguyên

Thấy chỉ hai ba giây nữa là boongke sẽ bị húc sụp, lúc này một tiếng hét lớn chột truyền đến. Chỉ thấy mấy con ma ngưu đang dùng hết sức húc vào boongke như cảm nhận được điều gì khiến chúng rất sợ hãi vậy, nằm sụp xuống mặt đất.

Sau đó là đám ma thú vốn đang lao như điên về hướng này, sau khi nghe thấy tiếng hét lớn kia, trong mắt lập tức lộ vẻ hoảng sợ, nằm sụp xuống đất, trong nháy mắt liền cất tiếng kêu thê lương.

Chứng kiến cảnh trước mắt, thành viên ban chiến đấu hiện giờ đang cố gắng tổ chức phòng ngự lần cuối, chuẩn bị rút lui đều gần ra.

Nhìn đám ma thú vừa rồi còn hung mãnh khí thế như vậy, nếu không phải nằm sụp xuống kêu lên thê lương thì cũng sợ hãi cúp đuôi bỏ chạy, rốt cục các thành viên ban chiến đấu cũng phục hồi tinh thần, bắt đầu hưng phấn hoan hô.

Thủ được rồi.... Trụ sở Long Sơn không ngờ đã thủ được rồi!

Đây là chuyện đầu tiên đáng để tất cả thành viên Thiên Y viện hoan hô. Bởi tất cả mọi người đều biết trụ sở này đại biểu cho điều gì, càng biết thế giới dưới lòng đất đại biểu cho điều gì.

Chỉ có trụ sở này tồn tại, Thiên Y viện mới có thể sống ổn định tại thế giới dưới lòng đất.

Mà chỉ có khả năng đứng vững ở đây mới có thể nắm bắt và khống chế sự uy hiếp từ yêu tộc, hơn nữa thế giới dưới lòng đất cũng có khả năng mang lại cho Thiên Y viện càng nhiều tài nguyên.

Đương nhiên, chủ yếu là mọi người cũng không cần phải liều sống chết với đám hung mãnh này.

Mọi người hoan hô một hồi xong liền quay đầu nhìn về phía trong căn cứ. Rốt cục tiếng hét của ai lại kinh khủng như vậy, không ngờ có thể lấy sức một người dùng một tiếng hét đuổi cả đám ma thú chạy trốn chết?

Vừa quay đầu lại, bọn họ liền nhìn thấy ở trong không trung trước mặt là một bóng người quen thuộc đang bay vút đến...

Đồng thời, miệng hắn vẫn liên tục thét dài...

- Thường ủy Giang! Là thường ủy Giang đã trở về rồi!

- Thường ủy Giang...

Thấy bóng người kia bay vút đến, mọi người đều hưng phấn hô vang. Thường ủy Giang dùng sức một người mà đuổi được toàn bộ đám ma thú hung mãnh kia.

Mà kể tiếp, có thường ủy Giang ở đây thì còn cần gì phải lo lắng đám ma thú này tấn công sao? Còn cần phải đối phó với tình huống bất lực như vừa rồi sao?

Hoàng Văn Hiên trợn trừng mắt, nhìn cảnh tượng trước mặt, nhìn đám ma thú đang hoảng sợ quay đầu bỏ chạy cùng với đám yêu tộc vừa mới lao ra khỏi đại doanh liên bị thú cười quy xuống hất ngã, lại nhìn Giang Nguyên đang bay vút tới đây, mãi một lúc mới phản ứng lại được, bắt đầu hưng phấn quát to:

- Ban công trình... Ban côn trình, bắt đầu duy tu boongke, tổ chức phòng ngự!

Thành viên ban công trình phía sau nhận được lệnh, không chần chừ gì nữa, vội vàng mang đủ loại công cụ từ phòng tuyến phía sau, chạy ào ào ra.

Dưới sự hộ vệ của một số cao thủ Thiên vị, bọn họ liền thông qua lan can hợp kim, bắt đầu nhanh chóng duy tu tầng boongke thứ hai...

Sư Khung ngậy ra nhìn cảnh tượng trước mắt, rốt cục mặt dần dần lộ vẻ giận dữ, tức giận quát:

- Đáng chết... Tên Nhân tộc đáng chết kia không ngờ đã trở về!

Lúc này sắc mặt Lý Nguyên Bản cũng cực kỳ khó coi, lạnh lẽo âm trầm, ánh mắt lại càng rét buốt.

Gã và Sư Khung đã thử dò xét nhiều lần như vậy mới xác nhận quả nhiên Giang Nguyên đã rời thế giới dưới lòng đất đi tìm cha rồi. Nhưng không ngờ là tại thời điểm mấu chốt này, thẳng ranh

này lại đột nhiên chạy trở về.

- Đáng chết... Tầng boongke kia chỉ thiếu một chút nữa...

Trán Sư Khung đầy gân xanh. Chỉ cần phá vỡ tầng boongke kia thì cho dù không có đám ma thú kia, gã cũng có thể mang theo cấp dưới tiến công một lần.

Tầng hàng rào hợp kim tương đối mỏng manh kia, tấn công chắc cũng tổn thất một số cấp dưới nhưng không phải là không thể phá vỡ. Mà hiện tại vẫn còn tầng boongke cao hơn tám thước kia, đó vẫn là một chướng ngại thật lớn.

Cho dù có nỗ lực trả giá thật lớn thì cũng chưa chắc đã tấn công thành công.

Nhưng hiện tại gã chỉ có thể nhìn về phía đám Nhân tộc đáng chết kia bắt đầu ra sức duy tu phòng ngự...

Thất bại trong gang tấc...

Đối mặt với tình huống như vậy, mặc dù Sư Khung khá căm tức nhưng cũng chỉ có thể tiếp nhận kết quả.

Sư Khung thu hồi Bích Lũy trong tay, trong phòng điều khiển bên trong trụ sở của Ban chiến đấu liên truyền ra một tiếng hoan hô:

- Năng lượng áp chế biến mất rồi... Điện năng khôi phục, khởi động lại càng hạng phòng ngự...

Phòng điều khiển truyền ra tiếng hoan hô xong, vốn tầng pháo phòng ngự bị áp chế nên không thể khởi động, giờ bắt đầu dâng lên từ lòng đất....

Nhìn pháo phòng thủ nâng lên, mặc dù đều biết một khi đối phương tiếp tục áp chế thì đám pháo này cũng sẽ mất đi hiệu lực nhưng cho dù thế nào, ít nhất hiện tại có pháo, như vậy trong lòng mọi người cũng yên tâm hơn vài phần.

Tốc độ kiến thiết của ban công trình cũng càng nhanh hơn vài phần...

Thông qua thay đổi một số bộ phận bị hư hao, tăng boongke thứ nhất được chữa trị hoàn thành rất nhanh. Sau đó dưới sự che chở của cao thủ Thiên vị, ban công trình bắt đầu mạo hiểm tiến hành chữa trị tầng phòng ngự đầu tiên.

Nhìn tầng phòng ngự được từ từ chữa trị hoàn thành, lúc này Hoàng Văn Hiên mới thở phào nhẹ nhõm đặt mông ngồi bệt xuống mặt đất.

Giang Nguyên đứng bên cạnh Hoàng Văn Hiên, nhìn cảnh hỗn độn trước mắt, nhẹ nhàng thở phào một tiếng, trong lòng cũng âm thầm cảm thấy may mắn. Quá may là mình trở về kịp thời, nếu không hậu quả không thể nào tưởng tượng nổi!

- Ông vất vả rồi!

Nghe thấy bên cạnh truyền tới tiếng nói, Hoàng Văn Hiên hơi mệt mỏi quay đầu nhìn Giang Nguyên cười cười, nói:

- Ngài trở về quá đúng lúc rồi!

- Đúng thế!

Giang Nguyên khẽ thở dài, nhìn đại doanh của yêu tộc phía xa xa, mặt lộ vẻ khác thường.

Nửa giờ sau, trong phòng họp nhỏ ở trụ sở, Hoàng Văn Hiên, phó chủ nhiệm Lý và người phụ trách ban tác chiến và ban công trình rốt cục cũng ngồi xuống, tiến hành báo cáo và tổng kết tình hình tác chiến lần này.

- Trước mắt phương diện phòng ngự vẫn đầy đủ như cũ... Các loại tên đều được dự trữ tốt. Ban công trình cũng tự tin có thể hoàn thành tất cả nhiệm vụ!

- Tổn thất của nhân viên ban tác chiến không lớn, lực phòng ngự vẫn tương đối đủ... Duy nhất là số lượng thành viên cao cấp không đầy đủ lắm... Một khi xảy ra tình huống bất ngờ, nhiều nhất bọn họ chỉ có thể che chở cho mọi người lui lại!

Nghe thấy hai vị phụ trách báo xong, Giang Nguyên gật đầu khẽ nói:

- Mọi người vất vả rồi... Phương diện khí tài phòng ngự, nếu như ban công trình có bất cứ nhu cầu và đề nghị gì cũng có thể đề xuất với Chủ nhiệm Hoàng...

- Tôi hiểu tương đối rõ về tình hình Ban tác chiến, bởi đột nhiên của Tuyệt y đường bên ngoài cho nên tạm thời không thể tăng viện thành viên cấp cao... Nếu thật sự xuất hiện tình huống dị thường, che chở để trụ sở rút lui vẫn được...

Thoáng trao đổi với hai vị phụ trách vài câu xong, Giang Nguyên hơi trầm ngâm một chút, sau đó tiện đà nói:

- Được rồi, mọi người ai về việc nấy thôi. Có chuyện gì có thể báo cáo tôi hoặc Trưởng ban Hoàng bất cứ lúc nào!

Thấy hai người phụ trách đã rời đi, vẻ mặt của Hoàng Văn Hiên và phó chủ nhiệm Lý trong nháy mắt liền nghiêm túc hẳn. Lúc này Giang Nguyên cũng ra hiệu cho hai cấp dưới ngồi xuống trước. Tiếp đây tất nhiên có tình huống nghiêm trọng hoặc tin tức mới rồi!

Quả nhiên chỉ thấy sắc mặt Giang Nguyên bắt đầu sầm lại, nhìn về phía hai người nói:

- Lần này sự kiện hai cha con Giang Văn Ba đột nhiên mất tích có lẽ cũng không đơn giản!

Nghe thấy lời này, hai người Hoàng Văn Hiên và phó chủ nhiệm Lý liếc nhau một cái, lập tức hít nhẹ một hơi. Hai người đều hiểu rất rõ Giang Nguyên nói lời này trước mặt hai người là có ý gì.

Thời gian hai cha con Giang Văn Ba mất tích quả thật quá trùng hợp.

Nếu không phải Giang Nguyên rời đi vì sự kiện này thì trụ sở tuyệt đối không có khả năng xuất hiện tình huống suýt nữa bị công phá.

Nhưng rốt cục đây là do Lý Nguyên Bản bố trí tốt từ trước hay là tạm thời phát động?

Nếu vốn bố trí sẵn, như vậy không có vấn đề gì. Nhưng nếu tạm thời phát động, dù Giang Nguyên rời đi...

Như vậy thì tốt cục Lý Nguyên Bản thông qua con đường nào để nhả nhử tin tức cho cấp dưới ở thế giới bên ngoài chứ?

Phó chủ nhiệm Lý hít sâu một hơi, trầm giọng nói:

- Thường ủy Giang, tôi dám cam đoan... Tất cả thông tin nối tiếp với bên ngoài trong trụ sở này đều cực kỳ nghiêm ngặt... Hơn nữa còn bị giám sát chặt chẽ, không có khả năng có bất cứ tin tức gì thường nào truyền ra!

Lúc này sắc mặt Hoàng Văn Hiến cũng âm trầm, nhìn về phía Giang Nguyên, chậm rãi gật đầu nói:

- Phương diện thông tin quả thực cực kỳ nghiêm ngặt... Trừ những nhân viên liên quan tới thông tin ra, nếu không được tôi và phó chủ nhiệm Lý cho phép, không có bất cứ kẻ nào được tiến vào con đường dẫn tới trung tâm thông tin!

- Hơn nữa nhân viên thông tin đều được viện quản lý cực kỳ chu đáo, thẩm tra nghiêm khắc... Hệ thống thông tin cũng cực kỳ nghiêm ngặt, không có khả năng có ai đó có thể mượn dùng hoặc xâm nhập! Đồng thời... Dưới tình huống trước mắt, nếu như ngay cả chúng ta đều phải thông qua phương thức liên lạc cố định này để liên lạc với thế giới bên ngoài, như vậy thì Lý Nguyên Bản càng không thể thông qua thủ đoạn khác để truyền thông tin ra bên ngoài...

Giang Nguyên chậm rãi gật đầu. Hắn cũng hiểu rất rõ, với sự cẩn thận của Hoàng Văn Hiến, không có khả năng xuất hiện loại tình huống này.

Tình huống như vậy chỉ có hai khả năng, một là Lý Nguyên Bản đã bố trí trước khi tiến vào đây. Nhưng lúc này thời gian thật sự quá khấp, không thể không khiến hắn hoài nghi....

Giang Nguyên trầm mặc một lúc, sau đó ngẩng đầu nói với hai người:

- Nếu như quả thật là do Lý Nguyên Bản hạ lệnh, như vậy liền đại biểu... Nơi này còn có một đường khác thông ra thế giới bên ngoài!

Lời này của Giang Nguyên khiến Hoàng Văn Hiến và phó chủ

nhiệm Lý đều tái mét mặt mũi trong nháy mắt!

- Mặc dù loại khả năng này không quá lớn... Nhưng chúng ta phải có đề phòng. Nếu thật sự có vấn đề này tồn tại, một khi xuất hiện sai lầm thì đối với chúng ta và cả thế giới có lẽ là một tai nạn cực kỳ đáng sợ!

Lông mày Giang Nguyên co rụt lại. Dù theo sự thật mà xét, loại khả năng này không lớn, nhưng trực giác của hắn luôn nói với hắn, việc này cũng không đơn giản như vậy, không phải là trùng hợp!

Hai người Hoàng Văn Hiến và phó chủ nhiệm Lý liếc nhau một cái, sau đó gật đầu khẽ. Hoàng Văn Hiến nhìn về phía Giang Nguyên, nói:

- Thường ủy Giang... Tạm thời việc này chưa có chứng cứ gì xác thực, những chuyện giống như ngài nói cũng không thể kinh thường... Tôi đề nghị thông báo cho Viện ủy hội, do Viện ủy hội phụ trách tiến hành điều tra phía bên ngoài với Tuyệt y đường....

- Chúng ta... Đóng ở trụ sở cũng phải hết sức nhằm vào việc này, tiến hành phân tích điều tra chuyện có liên quan... Để phòng ngừa chuyện không may!

(QUAN Y)

Chương 1270: Thật sự không sao chứ?

- Nếu thế giới dưới lòng đất có con đường khác thật... Như vậy chúng ta rất khó có thể xác định được cửa ra ở đâu!

- Năm đó theo như lời Lý Nguyên Bản, bọn họ ngã vào bên trong một dòng sông ngầm mới có thể trở về thế giới mặt đất. Việc này chúng ta cũng không thể chứng thực... Nhưng quả thật năm đó Lý Nguyên Bản không rời đi qua đường hầm Phong Động Long Sơn... Cho nên khả năng con đường này tồn tại cũng không nhỏ. Ít nhất có khả năng Lý Nguyên Bản có thể truyền tin tức ra ngoài thông qua con đường này...

Sắc mặt Từ Khải Liễn trên màn hình thoảng cái trở nên hơi khó coi, nhìn Giang Nguyên, nói:

- Quả thực việc này hơi nghiêm trọng... Tôi sẽ yêu cầu phòng số 3 nhanh chóng điều tra và truy kích Tuyệt y đường... Đồng thời cũng sẽ yêu cầu ngoại viện tăng mạnh công tác phòng ngự bản bộ, tránh để có việc bất ngờ gì xảy ra!

- Mặt khác tôi cũng sẽ yêu cầu ban công trình ngoại viện tiến hành phân tích toàn bộ mô hình thế giới dưới lòng đất... Tập trung giám sát toàn bộ khu vực bề mặt trái đất tương ứng với thế giới dưới lòng đất....

Giang Nguyên gật đầu. Nếu đã thông báo việc này với Từ Khải Liễn, sau đó hẳn không cần tiếp tục ở lại nữa.

Mặc dù trụ sở đã được xây dựng phòng ngự một lần nữa nhưng hẳn cũng không muốn ở lại phía sau quá lâu!

Nhìn màn hình đối diện đã tắt tối om, sắc mặt Từ Khải Liễn trở nên nghiêm trọng hẳn.

Quay đầu nhìn về phía thư ký bên cạnh, bà trầm giọng nói:

- Chuyện hòn đảo bị bắn nổ thế nào rồi?

- Căn cứ theo tin tức của văn phòng Quốc vụ viện ngoài thế tục... Hiện tại các nước như Mỹ, Nhật, Philippines cũng đang gửi kháng nghị nghiêm trọng tới Quốc vụ viện... Đều la hét và huy hiếp nước ta!

Nghe được những lời này, Từ Khải Liễn bất đắc dĩ lắc đầu thở dài, nói:

- Bỏ đi, bỏ đi... Để cho giới thế tục tiếp tục xử lý đi...

- Thông báo cho các thành viên Viện ủy hội, triệu tập hội nghị khẩn cấp...

- Vâng... Thừa viện trưởng!

Giang Nguyên bay vút đi trong bóng tối, nhanh chóng trở về trụ sở,

trong đầu lại hiện lên một vấn đề vừa rồi.

Đầu tiên mình cũng không ngờ tới điểm ấy, nhờ Từ Khả Liễu nhắc nhở mới nghĩ ra, một con đường như vậy tồn tại là chuyện có khả năng rất lớn. Nhưng năm đó rốt cục Lý Nguyên Bản rời đi bằng đường nào? Mà rốt cục con đường đó ở nơi nào?

Mấy câu hỏi này, đột nhiên Giang Nguyên cảm thấy mình không thể nghĩ ra nổi, chỉ cảm thấy trong đầu mình như có một mớ bòng bong.

Cho dù là sau khi hắn trở về tới trụ sở vẫn cảm thấy đầu óc hỗn loạn.

Bảo Hoàng Văn Hiến bố trí cho mình một gian phòng tương đối yên tĩnh, Giang Nguyên giang hai tay, nằm trên giường, mở mắt trừng trừng, sửa sang lại toàn bộ thông tin liên quan....

Chẳng qua nằm một hồi rồi, rốt cục Giang Nguyên thở dài một hơi, hai mắt nhắm lại rồi mở ra... Trong đầu hiện lên một thông báo....

- Tít... Cơ thể tiến vào trạng thái không minh...

- Tít... Thiên phú Thông minh chi tâm khởi động...

- Tít... Thiên phú...

Tầm nhìn chỉ còn màu đen trắng, đầu óc Giang Nguyên tỉnh táo minh mẫn hẳn lên.

Đường nét của cái mớ bòng bong trong đầu hắn vừa rồi cũng nhanh chóng rõ ràng hẳn...

Mấy phút sau, tầm nhìn của Giang Nguyên lại khôi phục bình thường, mặt cười khổ ngồi dậy.

Bởi hắn phát hiện ra, phân tích hồi lâu, cuối cùng lại chỉ có một kết luận... Việc này có nghĩ nữa cũng như không. Bởi vì tất cả đều chỉ là khả năng, chưa thể xác định.

Sau đó, hắn đưa ra một kết luận đơn giản nhất.

Đó là... Trước tiên để Cửu Vĩ khôi phục, sau đó nghĩ biện pháp cướp đi Bích Lũy...

Kế tiếp, tất cả đều OK rồi...

Không còn Bích Lũy, thế giới dưới lòng đất sẽ mất đi tấm lá chắn cuối cùng...

Mặc dù vẫn còn trường lực và trường năng lượng quấy nhiễu nhất định nhưng ít ra phòng ngự của trụ sở Thiên Y viện tại đây cũng vẫn phát huy được tác dụng.

Hơn nữa các loại vũ khí cải tiến và trang bị hiện đại lại có thể tiếp tục sử dụng tại thế giới dưới lòng đất.

Có các loại vũ khí và thiết bị này, Thiên Y viện hoàn toàn có khả năng và thời gian chậm rãi đấu với yêu tộc...

Đương nhiên điểm chính yếu là khi không còn Bích Lũy... Dù yêu tộc có xông lên thế giới trên mặt đất, không có loại phòng hộ hủy diệt năng lượng kiểu này... Thế giới trên mặt đất của Nhân tộc muốn tiêu diệt yêu tộc cũng là chuyện chỉ tính theo phút đồng hồ. Đương nhiên yêu tộc đã thông qua Lý Nguyên Bản để mai phục thủ đoạn khác trên mặt đất hay không thì cũng khó mà nói được...

Nhưng chỉ cần không có loại tồn tại hoàn toàn áp chết vũ khí của Nhân tộc này, ít nhất có thể cam đoan yêu tộc không thể thành công, bị diệt sát cũng chỉ là vấn đề thời gian...

Nghĩ thông suốt điểm này rồi, Giang Nguyên liền thấy không cần phải đau đầu nữa, toàn lực bổ sung năng lượng, nếu thử thức tỉnh Cửu Vĩ, một lần giải phong là được...

Thấy vẻ mặt và dáng vẻ thoải mái của Giang Nguyên khi ra khỏi phòng, nét mặt của Y Phù và hai vị Đại vu sư đều buông lỏng. Cả ngày hôm nay Giang Nguyên đều lộ vẻ vô cùng lo lắng, khiến ba người, đặc biệt là Y Phù tương đối lo lắng, sợ một mình Giang Nguyên ở bên trong đó có xảy ra chuyện gì.

- Mấy người sao vậy?

Đi ra cửa liền gặp ngay ba người, Giang Nguyên giật mình nhưng

cũng khôi phục tinh thần rất nhanh, cười nói với Y Phù, nói:

- Tốt rồi... Đừng lo lắng cho tôi. Giúp tôi cầm mấy cái rương tới đi... Chuẩn bị nấu thuốc thôi!

- Lại nấu thuốc rồi?

Nghe thấy lời Giang Nguyên, Y Phù hơi sững sờ, đã hơi lo lắng với hành động nấu thuốc ăn thay cơm hàng ngày của Giang Nguyên...

Nhưng cho dù là thế nào, cô vẫn tuân thủ lời nói của Giang Nguyên theo quán tính...

Giao chuyện này cho Y Phù xong, Giang Nguyên liền thấy Hoàng Văn Hiến vừa vặn chạy tới.

- Chuyện này lão Hoàng à... Để người của Ban công trình đến một chút. Tôi có một đồ vật muốn bọn họ chuẩn bị một chút...

Nhìn vẻ mặt Giang Nguyên thoải mái, không có vẻ lo âu như lúc trước, Hoàng Văn Hiến cũng hơi ngẩn ra một chút, sau đó vội vàng gọi người phụ trách của Ban công trình đến.

Vừa khẩn trương nghe Giang Nguyên nói về thứ muốn bố trí, Hoàng Văn Hiến không khỏi cảm thấy choáng đầu... Vốn ông còn tưởng Giang Nguyên chuẩn bị lắp đặt loại vũ khí gì mới, hoặc sắp xếp món trang bị phòng ngự gì đó cơ.

Mà không nghĩ tới rằng, đây lại là một loại trang bị này...

Giang Nguyên yêu cầu cải tạo căn phòng này có trang bị thông gió vô cùng hiệu quả và nhà bếp có bếp lò thật tốt...

Làm xong được thứ này, hẳn có thể bình yên uống thuốc, sau đó không khiến mùi thơm của linh dược truyền ra ngoài, tránh để mùi thơm này khiến ma thú ngửi thấy bạo động...

Loại công trình nhỏ thế này đối với Ban công trình ngoại viện của Thiên Y viện chỉ là chuyện quá nhỏ, không tới nửa giờ, một phòng bếp đã được cải tạo xong.

Cho nên chuyện tiếp theo, Giang Nguyên liền rất thích thú tập

trung cho việc nấu thuốc.

Đương nhiên... Thuốc của hần thật sự chẳng khó ăn chút nào. Được Thú Thần Bát nấu xong, không chỉ không khó ăn, lại càng thơm ngon...

Điều này khiến có đám người bên ngoài chỉ trợn mắt há mồm...

Giang Nguyên ăn một nửa rồi còn đặc biệt chạy ra, đưa cho Hoàng Văn Hiên một danh sách, bảo ông ấy phái người phát tin cho viện, chuẩn bị một số loại thuốc bình thường để hần phối hợp thành canh thuốc uống...

Theo hần nói, như vậy hiệu quả khi ăn lại càng tốt hơn...

Nhìn danh sách trong tay, Hoàng Văn Hiên và phó chủ nhiệm Lý ngoại viện không nén nổi hơi choáng váng. Thường ủy Giang đã nấu thuốc ăn thay cơm, lại còn phối hợp các loại thuốc để hiệu quả càng tốt hơn...

Chuyện này... Không sao thật chứ?

Thường ủy Giang giờ hoàn toàn mặc kệ phòng ngự của trụ sở và các công việc khác, chuyên tâm uống thuốc...

Chuyện này... Thật sự không sao cả chứ?

(QUAN Y)

Chương 1271: Hư ảnh Cửu Vĩ lại hiện ra.

Cuộc sống kế tiếp của Giang Nguyên, theo người khác nhìn thấy thì đúng là chả khác gì heo.

Mỗi ngày hết ăn rồi ngủ, ngủ rồi ăn. Người bên ngoài cần làm là mang nguyên liệu hần cần để nấu ăn đến, hoặc mang được liệu đưa vào trong phòng hần.

Trừ vị hầu tước Huyết tộc kia giúp vị thường ủy Giang này nhận các loại vật phẩm ra, đồng thời cũng nhả nhủ các thứ thường ủy

Giang yêu cầu, trên cơ bản không nhìn thấy vị thường ủy Giang này ra khỏi cửa.

Hoàng Văn Hiên và phó chủ nhiệm Lý đứng ngoài phòng, thỉnh thoảng lại cảm thấy rất nhiều linh khí trong không gian ngưng tụ về phía này, từng đợt từng đợt, chỉ biết hai mặt nhìn nhau.

- Thế này cũng tính là bế quan chứ?!

Hoàng Văn Hiên cười khỏ nhìn phó chủ nhiệm Lý bên cạnh.

Phó chủ nhiệm Lý cười khan gật đầu đáp lại:

- Đúng... Loại dùng linh dược, hơn nữa đóng cửa chuyên tâm tu luyện này đúng là được gọi là Bế quan!

- Được rồi... Vị thường ủy Giang này của chúng ta rõ ràng là lâm trận lau súng... Lúc này còn có tâm tư bế quan tu luyện!

Hoàng Văn Hiên cười trêu ghẹo:

- Chẳng qua khí thế cũng quá dọa người rồi. Mỗi ngày dùng nhiều linh dược như vậy làm cơm ăn... Ông nói sẽ không tẩu hỏa nhập ma chứ?

Phó chủ nhiệm Lý lắc đầu nói:

- Không rõ nữa... Thật sự chưa từng có tiền lệ! Bởi vì chưa có ai từng làm như thế cả?

Nói tới đây, phó chủ nhiệm Lý không nén nổi bổ sung một câu:

- Cho dù là mấy trăm năm trước cũng chưa có ai lấy linh dược làm cơm ăn...

-...

Hoàng Văn Hiên sờ sờ mũi, cảm thấy linh khí xung quanh phòng đối diện càng ngày càng nồng đậm, không nén nổi hơi hồi hộp:

- Thật sự không sao chứ? Linh khí nồng nặc như vậy, rốt cục Thường ủy Giang đã uống bao nhiêu thuốc rồi?

Phó chủ nhiệm Lý nhún vai đáp:

- Tự ông tính đi... Tổng cộng hôm nay chúng ta đã đưa vào hai loại linh dược thượng phẩm, mỗi loại ba phần, còn trung phẩm linh dược cũng bảy loại, mỗi loại ba phần rồi...

- Những ba phần...

Hoàng Văn Hiên nói thầm một tiếng, sau đó thở dài:

- Còn linh dược siêu phẩm và thượng phẩm mà hẩn dự trữ trong phòng nữa... Tính ra một ngày ăn ba bữa... Ăn cũng bằng chúng ta dùng một năm...

- Chẳng lẽ thật sự không sợ ăn cho nổ bụng?

Hoàng Văn Hiên chần chừ nói.

- Chắc là không đâu... Vị thường ủy Giang này của chúng ta dù có chút hơi bất thường... Nhưng dường như cũng không phải loại người làm xằng bậy.

Phó chủ nhiệm Lý rất bội phục nhìn căn phòng đã bị linh khí hoàn toàn bao phủ kia, nói:

- Chủ nhiệm Lâm phòng tình báo số 3 của chúng ta nghe nói đã bị thường ủy Giang dọa vài ngày rồi.... Cuối cùng chẳng xảy ra chuyện gì, cho nên cũng không có vấn đề gì đâu!

- Hơn nữa... Thường ủy Giang có thể chưa tới ba mươi mà bước vào cảnh giới Thiên vị cấp hai... Nếu không có chút thủ đoạn đặc biệt, làm sao đạt được tới bước này? Trưởng ban Hoàng cứ yên tâm đi!

- Được rồi... Ôi... Cũng không thể để vị tiểu gia này xảy ra vấn đề gì. Nếu xảy ra vấn đề, đánh mất trụ sở chỉ là việc nhỏ, viện trưởng thế nào cũng cho tôi toi mạng!

Nhìn vị trưởng ban Hoàng này lo lắng như thế, phó chủ nhiệm Lý vội vàng trấn an:

- Trưởng ban Hoàng, đừng lo... Không phải Thường ủy Giang còn

có chỗ dựa là vị điện hạ Cửu Vĩ kia sao, không xảy ra chuyện gì đâu!

- Được rồi... Hy vọng là thế đi!

Hoàng Văn Hiên cũng chỉ có thể tự an ủi mình.

Lúc này, trong phòng nọ, Y Phù đang cẩn thận đứng điều chỉnh nhiệt lượng. Thú Thần Bát bên trên bếp cũng từ từ tỏa ra mùi thơm mê người!

Giang Nguyên khoanh chân cúi đầu nhắm mắt, chỉ có chỗ bụng dưới chậm rãi phập phồng, yên tĩnh tới cực điểm. Mà quanh thân hẳn lại có thêm một dòng xoáy linh khí khổng lồ đang phát ra tiếng rít rất nhỏ, chậm rãi xoay tròn.

Không bao lâu sau, tiếng hít thở của Giang Nguyên từ từ to lên, cả dòng xoáy linh khí cũng bắt đầu từ từ tiêu tán.

Đợi đến khoảng nửa giờ sau, cả dòng xoáy linh khí tiêu tán gần hết, lúc này hẳn mới chậm rãi mở mắt.

- Đúng lúc thật...

Y Phù bên cạnh thấy Giang Nguyên mở mắt, lúc này liền đưa tay bưng Thú Thần Bát, đổ thuốc trong bát vào một cái chén lớn, đưa cho Giang Nguyên, nói:

- Chậm rãi uống đi, cẩn thận nóng!

- Vâng...

Giang Nguyên gật đầu, nhận bát thuốc, thổi phù phù mấy hơi liền chậm rãi uống cả bát thuốc.

Thấy thuốc đêm nay đã bị uống hết, sắc mặt Giang Nguyên dần dần bắt đầu đỏ lên. Một luồng hơi thở nồng đậm chậm rãi tràn ra từ trong cơ thể hẳn.

Y Phù vội vàng tắt bếp, sau đó thu thập đồ vật sang một bên, để Giang Nguyên có càng nhiều diện tích hơn.

Quả nhiên, chỉ thấy Giang Nguyên hít sâu mấy hơi liền chậm rãi đứng lên, giãn gân giãn cốt một chút, sau đó nghe thấy tiếng xương kêu răng rắc vang lên.

Dần dần, sau khi hần hoạt động một chút, trên người hần liền bắt đầu bùng lên một luồng hơi thở khiếp người.

Luồng hơi thở này càng ngày càng đậm, Giang Nguyên liền chậm rãi cúi người, tay chân chạm đất, giống như một con mãnh hổ đang dò xét núi rừng, bắt đầu chậm rãi di chuyển trong phòng.

Hần di động rất ung dung, hơi thở bốc lên quanh thân càng ngày càng đậm, động tác của Giang Nguyên cũng càng ngày càng nhanh.

Thỉnh thoảng gầm nhẹ như mãnh hổ, khi thì như gấu lớn cuộn đất lăn lộn, lúc lại như hươu sao nhàn nhã, khi thì như chim chuyền linh động...

Nhìn động tác của Giang Nguyên, mặc dù đã thấy mấy lần nhưng cuối cùng Y Phù vẫn cảm thấy lần nào đều khiếp sợ.

Bởi mỗi lần Giang Nguyên thực hiện Ngũ Cầm Hí, khí thế và khí tức đều dày đặc hơn một lần, uy mãnh...

Đồng thời khi Giang Nguyên thực hiện Ngũ Cầm Hí, linh khí bốn phía không gian liền hoàn toàn cuộn trào theo động tác và tiếng gầm nhẹ của hần!

Loại chấn động linh khí này, cho dù cô là hầu tước Huyết tộc cũng cảm nhận được áp lực tương đối lớn...

Cảm nhận được linh khí nồng nặc tới trình độ nhất định, ngay cả hô hấp của mình dường như cũng bắt đầu bị áp chế, lúc này Y Phù mới đẩy cửa phòng ra ngoài.

Chỉ thấy lúc này, hai vị Đại vu sư và Hoàng Văn Hiên đứng ở phía xa xa, rất rõ ràng đã cảm nhận được loại linh khí áp bách này...

Mấy người thấy Y Phù đi ra đều lộ vẻ bội phục. Vị hầu tước này đúng là có sức chịu đựng. Đám người mình đứng cách đó mười mấy hai mươi mét cũng cảm thấy không chịu được, vậy mà vị này ở bên cạnh lại có thể chịu tới hiện tại mới đi ra.

Mà lúc này, Giang Nguyên không ngừng hoạt động, hình xăm trên Cữu Vĩ trên cánh tay trái lại không ngừng lóe lên...

Rốt cục lại qua nửa giờ nữa, Giang Nguyên chậm rãi ngừng động tác, khoanh chân ngồi xuống.

Những hình xăm Cữu Vĩ không ngừng hiện lên, không chậm lại theo động tác của Giang Nguyên mà lóe lên càng nhanh hơn. Đồng thời, một luồng hơi thở mạnh mẽ khổng lồ tràn ra từ trên người hắn, sau đó hình thành một hư ảnh rất cao lớn...

Mà lúc này, đám người Hoàng Văn Hiến ở ngoài phòng thấy trên nóc phòng đột nhiên hiện lên hư ảnh cao lớn kia, đồng thời lộ vẻ kinh hãi!

(QUAN Y)

Chương 1272: Sách lược mới của yêu tộc

- Đáng chết... Linh tinh điện hạ đang cố gắng phá vỡ phong ấn!

Cảm giác được luồng hơi thở khác thường kia dâng lên, Sư Khung nhanh chóng đi ra khỏi lều vải, nhìn về phía trụ sở Long Sơn xa xa, ánh mắt lộ một tia tức giận.

- Nhất định phải nhanh chóng đánh hạ nơi này!

Sư Khung lạnh lùng nói.

Hồ Mộc run run khẽ áo bào đen bên người, nhìn luồng hơi thở càng ngày càng đậm truyền đến từ bên phía trụ sở Long Sơn, lông mi trắng hơi nhú lại, thoáng trầm mặc một chút rồi nói:

- Đại vương không cần lo lắng quá mức... Linh tinh điện hạ chỉ có giáng hình chiếu xuống, không dễ dàng phá phong ấn của Bích Lũy như vậy!

- Khẳng định sao?

Sư Khung quay đầu nhìn về phía Hồ Mộc, trầm giọng nói.

- Đúng vậy...

Hồ Mục khẽ gật đầu nói:

- Tôi có thể cảm nhận được, đây đúng là hơi thở của điện hạ nhưng hơi thở không ổn định, hơn nữa tôi không cảm nhận được sự tồn tại của thần thức của nàng...

- Nhân tộc kia chỉ lợi dụng một phương pháp nào đó kích thích phong ấn, khiến Linh tinh điện hạ miễn cưỡng hiển lộ ra mà thôi!

Nghe những lời này của Hồ Mục, Sư Khung cũng thoáng an tâm. Hồ Mục thân là tam vĩ hồ, hiển nhiên cảm nhận sâu sắc nhất với tổ thần hồ tộc.

- Nhưng chúng ta cũng không thể để Nhân tộc này tiếp tục như vậy... Nếu hắn có thể kích thích phong ấn, như vậy đúng là có khả năng để điện hạ lao ra khỏi phong ấn!

Hồ Mục lạnh lùng nhìn về phía Lý Nguyên Bản một bên, nói:

- Người có biện pháp gì không ?

Sắc mặt Lý Nguyên Bản thoáng khó coi, hơi chần chừ một chút, sau đó nói:

- Hiện tại Giang Nguyên đã về đến nơi này, như vậy cường đồng trụ sở này chỉ sợ là tương đối khó khăn!

- Đương nhiên ta biết điều đó, nếu không thì cần hỏi người làm gì?

Hồ Mục lạnh lùng nói. Y cũng không có thiện cảm gì với nhân tộc này. Nếu không phải cần mượn lực lượng của nhân tộc nay để yêu tộc có khả năng đặt chân trên thế giới mặt đất, y cũng không định để ý tới đối phương.

Lý Nguyên Bản thoáng trầm mặc, sau đó liền nói:

- Trước mắt xem ra chỉ có hai biện pháp...

- Ồ? Nói mau!

Sư Khung trầm giọng nói.

- Thứ nhất là tuyển phái đủ hùng tộc, dùng đá tảng phá vỡ phòng ngự của đối phương... Như vậy coi như trong tay thẳng ranh này có thần khí cũng không ngại!

Hồ Mục và Sư Khung liếc nhau một cái, sau đó trầm giọng nói:

- Vậy còn thứ hai đây?

Ánh mắt Lý Nguyên Bản hơi lạnh lẽo, trầm giọng nói:

- Thứ hai đó là... Trong vòng con đường thứ hai, vận chuyển các thiết bị liên quan vào, đối kháng mạnh mẽ với đối phương!

Những lời này của Lý Nguyên Bản vừa thốt lên, hai người Hồ Mục và Sư Khung trầm mặc một hồi, sau đó Sư Khung lắc đầu nói:

- Điều thứ hai không thể được!

Nghe Sư Khung quả quyết phủ định như vậy, trong mắt Lý Nguyên Bản hiện lên một tia lo lắng, sau đó nói:

- Vậy chỉ có phương pháp thứ nhất thôi!

- Vậy được rồi... Hạ lệnh triệu tập hùng tộc đi!

Lúc này Hồ Mục lạnh lùng nói.

Trong trụ sở Long Sơn, hư ảnh Cửu Vĩ phía sau Giang Nguyên càng ngày càng rõ ràng, thậm chí trong mắt cũng dần dần có hồng quang lơ mờ hiện lên.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, trong mắt đám người Hoàng Văn Hiên lộ vẻ vui mừng và bất ngờ.

Xem ra mỗi ngày vị thường ủy Giang này ăn nhiều linh dược như vậy cũng vẫn có hiệu quả nhất định. Chỉ cần vị thần linh yêu tộc này có thể thoát vây một lần nữa, nhưng vậy đối phương với cảnh cùng quẫn trước mắt cũng đơn giản hơn rất nhiều rồi.

Chẳng qua hư ảnh của Cửu Vĩ càng ngày càng rõ ràng, mọi người

vẫn chỉ thấy ánh sáng đỏ trong mắt nó kia không có bất cứ dao động tình cảm gì, chỉ có một chút uy áp tồn tại. Điều này khiến đám người Hoàng Văn Hiên hơi thất vọng.

- Xem ra... Muốn vị này thoát vây còn cần nhiều ngày nữa!

Phó chủ nhiệm Lý cảm thán khẽ.

Hoàng Văn Hiên cũng gật đầu khẽ, sau đó thở dài...

- Nhưng cứ tiếp tục thế này thì tuy cũng có hiệu quả nhưng thường ủy Giang cũng không có khả năng kiên trì lâu được... Tôi đã tính đại khái rồi. Chắc linh được thường ủy Giang mang tới phải bị tiêu hao hơn phân nửa rồi...

Trong mắt Hoàng Văn Hiên lóe lên vẻ sầu lo, nói:

- Tôi đã xác nhận qua, thường ủy Giang đã đổi một nửa linh được trong viện rồi. Thậm chí hẳn còn nợ viện mấy vạn điểm tích phân... Trong viện cũng không có nhiều linh được cho thường ủy Giang tiêu hao như vậy!

- Mấy vạn tích phân?

Nghe được con số này, phó chủ nhiệm Lý không nén nổi hít sâu một hơi.

Nhiều tích phân như vậy, đổi lại là mình thì có cả đời cũng không trả nổi.

- Vậy... Phải làm sao bây giờ? Hiện tại tài nguyên linh được bên ngoài thiếu tổn như thế...

Nói đến đây, phó chủ nhiệm Lý không nén nổi quay đầu nhìn về phía thế giới tăm tối kia, thở dài khe khẽ. Nếu có thể tiến vào bên trong thì tốt rồi. Chỉ có thế giới dưới lòng đất mới có nhiều linh được tồn tại như vậy.

Thời gian trôi qua đi rất nhanh, hai ngày sau, rốt cục Giang Nguyên mới ra khỏi phòng, sau đó đi tới phòng thông tin trung tâm.

Gặp Từ Khải Liễu qua trung tâm thông tin, hần vẫn hơi thất vọng. Bởi cho tới trước mắt, phương diện tình báo vẫn chưa có tin tức gì của cha con nhà họ Giang.

- Nếu có tin tức gì... Tôi sẽ thông báo ngay cho cậu!

Trên màn hình, nhìn vẻ mặt Giang Nguyên hơi lo lắng, Từ Khải Liễu từ tốn trấn an.

- Mặt khác... Thật sự linh dược tồn kho trong viện không đủ. Linh dược trung phẩm còn có thể cung ứng, nhưng linh dược thượng phẩm quả thật đã không thể lấy thêm cho cậu nữa...

Nghe những lời này, Giang Nguyên gật đầu đã hiểu, trong mắt lóe lên tia tàn khốc nhàn nhạt, nói:

- Vậy cũng không cần lo lắng, tôi sẽ tự nghĩ biện pháp!

- Ừ...

Từ Khải Liễu gật đầu đáp:

- Được rồi... Nhưng cậu cũng phải chú ý an toàn bản thân!

Giang Nguyên đang định trả lời thì đột nhiên bên ngoài truyền đến tiếp đập cửa dồn dập:

- Thường ủy Giang... Yêu tộc bắt đầu tiến công, trụ sở mời ngài lập tức trở về chỉ huy tác chiến!

Lúc Giang Nguyên vọt ra khỏi cửa, nhìn tình huống phòng tuyến phía trước, lúc này không nén nổi hít sâu một hơi.

Chỉ thấy từng tảng đá thật lớn đang không ngừng đập về phía tầng boongke phòng ngự và lan can hợp kim.

Mà khi hần nhìn về phía đại doanh yêu tộc liền có thể chứng kiến rất rõ, có ít nhất năm sáu mươi người gấu đứng ở cách đó hơn trăm thước, chia thành hai tổ, không ngừng kéo lưới chứa đá tảng trên mặt đất, sau đó ném bay về phía trụ sở.

Phía sau bọn họ càng có nhiều yêu tộc hơn đang bố trí trận hình

chỉnh tề.

Thậm chí còn có rất nhiều ma thú đang kéo xe trong đại doanh, vận chuyển từng đồng đá lớn đến, đưa tới phía sau đám người gấu.

- Đáng chết...

Chứng kiến cảnh này, Giang Nguyên không nén nổi mắng thầm một tiếng. Đám đá này có tính uy hiếp lớn với lan can hợp kim là điều không cần nói cũng biết. Đặc biệt là thành viên ngoại viện đứng trên tháp canh, chỉ không cẩn thận một chút liền có thể bị đá tảng đập trúng bị thương...

Chỉ có hai người tầng boongke có tính chất kháng đánh không tệ, trong thời gian ngắn cũng không sợ có vấn đề.

Nhưng cứ tiếp tục như vậy, nhiều người gấu như vậy ném đá công kích, chỉ sợ các thành viên ngoại viện và hàng rào hợp kim kia sẽ không chịu nổi. Một khi phòng ngự ở đó yếu bớt, đối phương tiến công thẳng tới, hai tầng boongke kia không chắc ngăn nổi đám yêu tộc!

(QUAN Y)

Chương 1273: Được khổ hết thuốc.

- Á...

Rốt cục có một cao thủ ngoại viện đứng trên tháp phòng ngự chẳng may sơ ý, bị đá tảng ném tới đập vào người.

Nhìn người vừa bị rơi xuống, toàn thân đầy máu được người khác nâng đi cứu chữa, sắc mặt Giang Nguyên liền âm trầm hẳn.

- Tiếp tục như thế cũng không tốt...

Sắc mặt Hoàng Văn Hiên đứng cạnh cũng tương đối khó coi. Loại đấu pháp này, chỉ cần hai nhóm người gấu của yêu tộc luân phiên thay đổi, như vậy chỉ sợ phía trụ sở bị ném tới gặp phiền toái lớn.

Mặt Giang Nguyên âm trầm, nhìn về phía kia, trầm giọng nói:

- Cung nỏ của chúng ta không bắn tới bên kia sao?

Hoàng Văn Hiên bất đắc dĩ, chậm rãi lắc đầu:

- Rất khó bắn tới... Mặc dù đổi thành mũi tên cao cấp được cường hóa, có thể tránh bị từ lực ảnh hưởng nhưng lực trường phía bên này vẫn hỗn loạn nghiêm trọng như cũ... Ở tầm bắn đó, cơ bản không có khả năng chính xác... Hơn nữa bắn tới đó thì lực sát thương đã cực kỳ có hạn rồi!

- Vậy thì không có biện pháp nào sao?

Giọng Giang Nguyên lạnh lùng hỏi.

- Tạm thời... Chỉ có thể trước...

Hoàng Văn Hiên còn chưa nói hết, chỉ thấy sau lưng mình nhẹ đi, quay đầu nhìn lại đã thấy trường đao biến mất rồi.

Sau đó ông kinh hãi thấy Giang Nguyên vọt về phía lan can hợp kim, sau đó nhoáng một cái liền chẳng thấy bóng dáng đâu nữa.

- Á... Làm gì? Thường ủy Giang làm gì đấy...

Phó chủ nhiệm Lý lúc này đã chạy về phía trước, chỉ bất đắc dĩ bỏ lại một câu:

- Lão nhân gia hãy đi giết người rồi!

Đợi tới khi Hoàng Văn Hiên xanh cả mặt, lật đặt bò lên được tháp canh thì phát hiện ra chẳng còn đá tảng ném tới nữa. Phó chủ nhiệm Lý và hầu tước Y Phù, còn cả hai vị Đại vu sư đều có vẻ hồi hộp nhìn về phía đại doanh yêu tộc đối diện.

Đồng thời còn có hai ba đồng chí lão thành tóc bạc đang cầm vũ khí trong tay, xông lên tháp canh, có vẻ chuẩn bị xông lên liều mạng vậy...

Phó chủ nhiệm Lý nắm chặt lan can, gân xanh nổi lên, hai mắt nhìn chăm chăm về phía đại doanh của yêu tộc trước mặt, lúc nào

cũng có thể ra lệnh cho mấy vị cung phụng ngoại viện trên Thiên vị cấp hai đi lên trợ giúp.

Nhưng thật ra hầu tước Y Phù vốn lo lắng nhất, lúc này vẻ mặt lại bình tĩnh lại, lẳng lặng nhìn cảnh tượng hỗn loạn bên kia, thỉnh thoảng còn truyền tới tiếng kêu thảm thiết...

Tất cả thành viên ngoại viện phụ trách trên tháp canh giờ đều tròn tròn hai mắt...

Bọn họ nhìn thấy đám người gấu phía bên kia máu me be bét, trận hình đại loạn, vô số người gấu bắt đầu bỏ đá trong tay xuống, hoảng sợ chạy tán loạn.

Mà hai luồng sáng bạc giống như du long đang bay lượn bên trong đám người gấu bối rối kia...

Hai luồng sáng bạc kia lóe lên, từng tia máu tươi và tiếng kêu thảm thiết vang lên liên tục... Trần ngập trong ánh mắt của mọi người!

Rốt cục, trong lúc mọi người vẫn còn tròn mắt há mồm, một tiếng rộng giận phẫn nộ mà uy nghiêm truyền đến...

Theo tiếng gầm giận dữ này vang lên, tiếng kêu thảm thiết mới từ từ biến mất, sau đó truyền tới tiếng binh khí va chạm trong trẻo vang lên. Vị sư vương yêu tộc kia rốt cục đã chặn được kẻ ám sát...

Lúc này phó chủ nhiệm Lý đã đứng thẳng dậy. Ba ông lão tóc bạc giờ cũng đứng trước lan can, chuẩn bị khi chuyện không ổn sẽ anh dũng giết về hướng mặt trận yêu tộc...

Ít nhất phải cam đoan vị kia có thể an toàn trở về...

Tiếng va chạm liên tục vô cùng, nghe từ phía xa xa giống như chỉ có một tiếng vang vậy... Chẳng qua tiếng vang này kéo dài hơi dài...

Trong ánh mắt lo lắng và kinh ngạc của mọi người, hai luồng sáng bạc lóe lên bên kia rốt cục bùng lên, trong một tiếng hít rõ ràng liền hợp thành ...

- Keng!

Tiếng binh khí va chạm đột nhiên trở nên dứt khoát mà rung động...

Sau đó, khi mọi người vừa lo lắng mà tỉnh táo lại, một bóng người chột nhoáng lên, di động vào trong tầm mắt của mọi người.

Theo sát sau đó, một thứ gì đó như bóng chùy bay tới, sau đó mọi người mới nghe được một tiếng gằn giậm dữ, phần nộ tới cực điểm và tràn đầy vẻ không cam lòng vang lên...

Thứ như bóng chùy kia nện mạnh lên boongke, lập tức đập cho tầng giáp dày lõm xuống một khoảng, sau đó rơi xuống mặt đất.

Mà bóng người kia đồng thời bung người lên, lướt qua tầng lan can cao tới hơn ba mươi thước, rơi xuống trên tháp phòng ngự.

- Phù...

Giang Nguyên thở thật dài một hơi, hai tay run nhẹ cầm hai thanh trường đao đã vụn vẹo, tiện tay vất xuống mặt đất, hơi thất vọng lắc đầu nói:

- Vẫn chưa đủ!

- Vẫn chưa đủ/

Mọi người thấy cảnh tượng trong nháy mắt chém giết như đồ tể của vị này, vừa hưng phấn lại vừa không nén nổi rung mình một cái.

- Linh dược không đủ...

Giang Nguyên lắc lắc hai tay, để huyết mạch nhanh chóng lưu thông, khiến đôi bàn tay run rẩy kia thoáng bình tĩnh lại, khẽ thở dài nói:

- Ăn nhiều linh dược như vậy mà vẫn không đánh lại được tên kia!

Nghe thấy lời này, mọi người đều tắt tiếng...

- Khụ khụ...

Lúc này rốt cục Hoàng Văn Hiên đã khôi phục tinh thần, vẻ mặt buồn bực, nói với Giang Nguyên đã giết tới toàn thân đầy máu tươi:

- Thường ủy Giang... Sau này chờ tùy ý ra trận lúc nguy hiểm như vậy. Nếu chẳng may ngài xảy ra vấn đề gì.... Chúng ta có chết vạn lần cũng không nổi!

- Đúng thế... Thường ủy Giang, ngài còn quan trọng hơn cả trụ sở này đây... Hơn nữa còn có ngoại viện chúng tôi ở đây, tình huống trước mắt vẫn có thể chống được... Ngài tuyệt đối đừng để bản thân gặp nguy hiểm dễ dàng!

Lúc này vẻ mặt phó chủ nhiệm Lý có vẻ vẫn đang nghĩ lại mà sợ, vội vàng khuyên nhủ.

- Được rồi được rồi...

Giang Nguyên tùy ý đưa tay nhận khăn lông Y Phù đưa qua, lau tay rồi từ tốn nói:

- Tôi hiểu cảm nhận của mọi người. Nhưng tôi đã là thành viên Thường vụ của hội đồng viên, nếu thấy cảnh thành viên ngoại viện gặp nguy hiểm, trọng địa của viện bị uy hiếp, mà mình có năng lực lại không ra tay... Chẳng phải là uổng làm thường ủy, sau này cũng không dám gặp mặt mấy người viện trưởng....

- Cho nên mọi người cũng không cần nói nhiều nữa... Tôi đi tắm trước... Có việc gì thì thông báo ngay cho tôi!

Tiện tay trả khăn lông cho Y Phù, Giang Nguyên lại cất giọng:

- Lão Hoàng, báo cho phía Ban ngũ kim luyện chế hai thanh đao đáng tin một chút... Mấy loại đao thường này không hợp dùng lắm!

Nghe thấy Giang Nguyên nói vậy, vẻ mặt Hoàng Văn Hiên bất đắc dĩ, cười khổ, sau đó cung kính đáp:

- Vâng thưa thường ủy Giang!

Nhìn thấy Giang Nguyên đi trước, Y Phù đi sau rồi đi cùng hai vị Đại vu sư, Hoàng Văn Hiên và phó chủ nhiệm Lý nhìn nhau một cái, cũng đồng thời nở nụ cười khổ...

- Trưởng ban Hoàng... Phải làm sao đây?

Phó chủ nhiệm Lý nhìn thoáng qua đại doanh yêu tộc cùng với tiếng gầm gừ mơ hồ truyền tới của vị sư vương kia, cười khổ nói:

- Linh được trong viện đã cấp cho thường ủy Giang gần như hết sạch rồi.... Giờ đi đâu chuẩn bị thuốc đây?

Lúc này Hoàng Văn Hiên cũng có vẻ đau đầu:

- Đúng thế... Nhưng không chuẩn bị cũng không được ... Nếu có thêm chút linh dược, chắc là chúng ta cũng có hy vọng lớn đột phá được sự vây khốn của yêu tộc đấy!

(QUAN Y)

Chương 1274: Hết thuốc thì phải làm sao bây giờ

- Quả thật các loại linh dược bổ ích trong viện đã không còn nhiều rồi!

Vẻ mặt Từ Khải Liễu cười khổ thở dài, nhìn về phía Lưu Mộc Dương bên cạnh, nói:

- Trước mắt kho dược trừ giữ lại thuốc ở mức thấp nhất ra, trên cơ bản không thể nào cấp thêm cho Giang Nguyên nữa...

Lưu Mộc Dương chậm rãi gật đầu nói:

- Hôm nay đã nhận được thông báo của lão Hoàng rồi. Nghe nói thực lực của Giang Nguyên tăng lên rất nhanh... Không ngờ là nhờ ăn rất nhiều linh dược mỗi ngày mới có thể tăng lên như vậy... Nếu có thể cung ứng nhiều hơn thì tốt quá! Tình huống trụ sở Long Sơn phía bên đó quá thật rất không ổn!

Lúc này Liêu Long Căn cũng lộ vẻ cười khổ nói:

- Tôi đã hạ lệnh bổ sung cho vườn thuốc... Yêu cầu vườn thuốc và dược sơn cố gắng hái các loại linh dược đã trưởng thành bổ sung cho kho thuốc, nhưng hiệu quả cũng không lớn... Sản lượng thật sự quá ít rồi!

Lời này của Liêu Long Căn khiến tất cả mọi người đều than thở bất đắc dĩ...

- Nếu phía Giang Văn Ba mà không có vấn đề... Hắc Tuyết y đường có lượng linh dược tồn nhất định...

Lưu Mộc Dương lắc đầu khẽ, sau đó nhìn về phía Liêu Long Căn, nói:

- Lão Liêu... Phía Ban tình báo có phát hiện gì không?

- Trước mắt chưa có phát hiện gì...

Liêu Long Căn bất đắc dĩ nói:

- Từ sau khi thanh trừ mấy trụ sở đã phát hiện của Tuyệt y đường ra, dường như Tuyệt y đường đã hoàn toàn biến mất vậy!

Nói tới đây, đột nhiên Liêu Long Căn cười nói tiếp:

- Nếu thật muốn tìm linh dược cho Giang Nguyên thì hiện tại chỉ sợ có mỗi Cổ Môn có... Nếu không chúng ta cũng thương lượng với vị sơn trưởng đại nhân kia một lần đi... Nói không chừng bà ấy sẽ đồng ý trợ giúp một ít đấy... Ha ha ha...

Nghe thấy lời này của Liêu Long Căn, Từ Khải Liễu và Lưu Mộc Dương nhìn nhau một cái, cũng nở nụ cười...

- Lão Liêu, lời này của ông cũng không sai... Nói không chừng vị sơn trưởng đại nhân kia sẽ đồng ý đấy!

Lưu Mộc Dương cũng cười, ngẩng đầu lên nói...

Lúc này Giang Nguyên lại chẳng cười một chút nào, uống vài hớp hết bát canh Y Phù đưa qua xong, nhìn rương thuốc càng ngày càng ít ở góc tường, sắc mặt cũng đã rất khó coi...

- Đừng nhìn nữa... Chỉ còn từng ấy, anh uống thêm ba bốn lần là hết thôi!

Lúc này Y Phù cũng chỉ còn nước thở dài, đưa tay vuốt mái tóc vàng của mình, than thở nói:

- Nếu chúng ta có thể đi vào bên trong hái thêm một số về thì tốt!

- Đúng vậy...

Giang Nguyên khẽ thở dài, lắc đầu nói:

- Nhưng anh không thể rời trụ sở quá xa! Nếu không một khi anh rời đi, yêu tộc lại tiến công... Trụ sở sẽ rất không an toàn rồi!

Y Phù cũng cười khổ gật đầu nói:

- Thú Thần Bát này không thể để cho người khác dùng sao? Nhất

định chỉ có anh mới có thể sử dụng hả?

- Anh đã sớm cho người thử qua rồi.. Cho dù là hai đại vu sư cũng không phát huy được tác dụng đặc thù của nó! Chỉ có anh mới được!

Giang Nguyên chậm rãi lắc đầu nói:

- Như vậy đi... Anh lại thử tìm ở gần đây xem. Nếu có vấn đề gì thì em có thể báo cho anh kịp thời!

- Được rồi... Cũng chỉ có thể như thế thôi!

Giang Nguyên nhẹ nhàng bay xuống trong đại doanh yêu tộc. Trong tầm nhìn đen trắng, thiên phú Thanh chương khởi động, cả đại doanh yêu tộc liền hoàn toàn lộ ra trước mắt hắn.

Hắn có thể thấy rõ, trong mấy doanh trưởng ở trung tâm đại doanh yêu tộc, thú vương Sư Khung, Hồ Mục và Lý Nguyên Bản đang có mặt.

Chẳng qua bên ngoài doanh trưởng của ba người này đều có không ít yêu tộc canh gác, muốn lên vào cơ bản là chuyện không thể.

Điều này khiến Giang Nguyên thoáng thất vọng.

Vốn hắn định tìm cơ hội bắt Lý Nguyên Bản, hỏi xem Giang Văn Ba và Giang Nguyệt Minh ở nơi nào.

Thuận tiện có thể xác nhận vị trí của con đường thứ hai ra khỏi đây?

Nhưng rất rõ ràng, yêu tộc cực kỳ coi trọng Lý Nguyên Bản này. Chỉ riêng nhìn yêu tộc thủ vệ ngoài doanh trưởng của gã liền có thể xác nhận, cơ bản mình không thể lẻn vào trong lều vải của Lý Nguyên Bản.

Cho nên đối mặt với tình huống như vậy, Giang Nguyên cũng chỉ có thể tạm thời bỏ qua ý nghĩ này, chậm chạp xuyên qua đại doanh của yêu tộc, đi vào sâu trong thế giới dưới lòng đất.

Hắn muốn hái chút linh dược bổ sung cho nhu cầu của mình.

Chẳng qua trong vòng mấy cây số gần đó cơ bản Giang Nguyên đã dạo qua hơn phân nửa. Giang Nguyên chỉ có thể đặt hy vọng vào non nửa địa phương còn lại, có thể tìm được càng nhiều linh dược. Dù sao nếu phải đi quá xa, nguy hiểm cũng lớn hơn một chút.

Bên ngoài phong động Long Sơn, Tôn Diệu Nguyệt giờ rất cục đã khó nhận nổi, cầm ống nhòm nhìn vào cửa động được bảo vệ nghiêm ngặt kia, sau đó tiện tay để xuống, lạnh giọng nói với người đàn ông trung niên bên cạnh:

- Rất cục đã xảy ra chuyện gì rồi? Tra xét lâu như vậy mà không tìm ra được sao?

Người đàn ông trung niên kia đầu đầy mồ hôi, bị Tôn Diệu Nguyệt mắng mà mặt trắng bệch, run rẩy giải thích:

- Sơn trưởng đại nhân... Việc này thật sự được cao tăng của Thiên Y viện phong tỏa chu đáo... Chúng ta đã điều tra hết sức rồi nhưng không chiếm được bất cứ đầu mối nào có ích cả...

- Chỉ phát hiện ra một điểm có chút kỳ quái!

- Điểm gì kỳ quái?

Tôn Diệu Nguyệt lạnh giọng nói.

- Gần đây có mấy vườn thuốc và dược sơn phụ thuộc Thiên Y viện đang cố hết sức hái các loại linh dược thượng phẩm trở lên ... Hơn nữa căn cứ theo điều tra của chúng ta phát hiện ra, gần đây linh dược trên thượng phẩm của Thiên Y viện dường như khá thiếu thốn, thậm chí ngay cả một số luyện đan sư muốn dùng ít dược vật thượng phẩm luyện đã cũng phát hiện ra không ngờ trong kho thuốc xuất hiện tình huống thiếu thuốc!

Nói tới đây, người trung niên kia cẩn thận nhìn Tôn Diệu Nguyệt, nói:

- Đây là tình huống chưa bao giờ xuất hiện tại Thiên Y viện trong suốt mười năm qua!

- Thiếu thuốc?

Tôn Diệu Nguyệt hơi nhú mào, nói:

- Sao có thể thế được? Thiên Y viện nhiều vườn thuốc được sơn như vậy... Sao có thể thiếu linh được thượng phẩm được? Chẳng lẽ bọn họ dùng linh được thay cơm sao?

Tất nhiên Tôn Diệu Nguyệt không thể ngờ là có người dùng linh được thay cơm thật...

Mà vị trung niên kia hiển nhiên cũng không biết, chỉ vội vàng gật đầu xác nhận:

- Quả thực là như thế. Nội tuyến của chúng ta báo lại, y đã nghe mấy vị luyện đan sư oán giận rồi...

- Hơn nữa nội tuyến còn xác nhận, gần đây luyện đan bộ của Thiên Y viện cũng không luyện chế quá nhiều được vật... Cho nên linh được tiêu hao khổng lồ như vậy cũng tương đối kỳ quái!

- Ồ?

Tôn Diệu Nguyệt hơi nhú mào, trong mắt lóe lên vẻ nghi hoặc nhàn nhạt, lẩm bẩm:

- Đúng là quái lạ thật... Sản lượng linh được hàng năm của Thiên Y viện dù không cao nhưng tổng cộng lại cũng không ít... Sao có thể xuất hiện tình huống như thế chứ?

- Quả thật là như thế...

Người trung niên kia vội vàng trả lời:

- Thuộc hạ đã thông báo cho cấp dưới điều tra hết sức rồi... Nhưng trước mắt vẫn chưa có tin tức có ích!

- Ừ... Được rồi, cho cấp dưới theo dõi chặt vào, xem thử Thiên Y viện làm trò quỷ gì?

Tôn Diệu Nguyệt cười lạnh nói:

- Dù sao tôi vẫn cảm thấy nhất định có liên quan tới nơi này!

- Vâng, thưa sơn trưởng đại nhân... Nhất định tôi sẽ để người ta điều tra rõ!

Người trung niên kia cung kính nói.

- Ủ... Đi xuống đi!

Nhìn người trung niên kia cung kính lui xuống, Tôn Diệu Nguyệt híp mắt nhìn về phía phong động Long Sơn kia, đột nhiên hừ một tiếng:

- Giang Nguyên... Sao tôi cảm thấy hình như việc này không tránh khỏi có liên quan tới cậu nhỉ?

(QUAN Y)

Chương 1275: Thế nào cũng phải nghĩ ra biện pháp khác

- Hắt... Xì...

Giang Nguyên liên tiếp hắt hơi hai cái, không nhịn nổi vuốt vuốt mũi, nhìn không gian hơi u ám bốn phía, nghi hoặc nói:

- Chẳng lẽ gần đây có thứ thuốc gì kích thích niêm mạc mũi sao? Sao mình lại chẳng cảm nhận được chút nào vậy?

Nhìn quanh một hồi, xác nhận không phát hiện ra chút gì dị thường, Giang Nguyên thở dài, sau đó tiếp tục chậm rãi bước về phía trước.

Vừa đi, ánh mắt hắn vừa quét quanh bốn phía vách đá không ngừng, trong óc thỉnh thoảng lại vang lên tiếng báo hiệu...

Chẳng qua phần lớn báo hiệu đều vô dụng. Bởi hắn phát hiện cơ bản đều là dược vật trung phẩm hoặc hạ phẩm, tỷ lệ xuất hiện linh dược thượng phẩm tương đối ít.

Cả khu vực này lần trước Giang Nguyên đã từng tìm tòi rồi, chỉ còn lại một địa phương chính thức chưa tìm thôi.

- Tít... Phát hiện Tử Linh Tham... Hướng sáu giờ...

Rốt cục, Giang Nguyên đi nửa giờ liền phát hiện được một tin tức có ích.

Hái hai cây Tử Linh Tham xuống, để vào túi sau lưng...

Cuối cùng Giang Nguyên cũng thu hoạch được hai cây Tử Linh Tham, tiếp tục đi về phía trước, không nhanh không chậm.

Hắn tin rằng người đàn ông hay cười như mình, vận khí nhất định không quá kém...

Giống như để chứng minh ý nghĩ này của hắn, Giang Nguyên tiếp tục đi mười mấy phút, trong đầu lại có tin báo, để tinh thần hắn rung lên trong nháy mắt...

Một gốc Long Tâm Thảo rất nhanh xuất hiện trong tay hắn...

- Linh được siêu phẩm. Vận khí không tồi!

Cẩn thận đặt cây Long Tâm Thảo vào một cái hộp rồi mới cho vào ba lô, Giang Nguyên tiếp tục đi về phía trước tìm kiếm, hy vọng có thể gặp vận may như vừa rồi, tìm được thêm vài loại linh dược siêu phẩm mới tốt!

Chẳng qua kế tiếp, dường như Giang Nguyên không gặp may như trước...

Lại tìm thêm ba bốn giờ nữa, tìm tòi cả khu vực một lần, Giang Nguyên lại thấy được bốn cây linh dược thượng phẩm nữa. Còn linh dược siêu phẩm, hắn cũng hái thêm được một cây.

Nhìn lại ba lô sau lưng mình, Giang Nguyên cảm thấy hơi bất đắc dĩ...

Nếu so với ngày xưa thì có sáu cây linh dược thượng phẩm, một gốc linh dược siêu phẩm đã là thu hoạch tương đối không tồi rồi!

Nhưng lúc này chỉ có mấy cây này, hắn cũng không dùng được bao lâu...

Nhiều nhất cũng chỉ giúp hẩn duy trì được một hai ngày mà thôi.

Mặc dù cũng không muốn nhưng cuối cùng Giang Nguyên cũng không thể không chuẩn bị quay trở về. Bởi nếu tiếp tục đi tới thì rất có khả năng không nhận được tín hiệu cảnh báo của Y Phù nữa.

Vào thời điểm này, hẩn cũng không dám mạo hiểm.

Đợi tới khi hẩn lén tới gần đại doanh của yêu tộc liền phát hiện trong nơi này đã có không ít yêu tộc đang chạy từ khu vực trung tâm thế giới dưới lòng đất tới đây.

Trong đó có không ít người gấu vóc người cao lớn, hơn nữa còn có không ít người sư tộc và hồ tộc có hơi thở kinh khủng xuất hiện.

Giang Nguyên ước lượng qua một chút, cơ bản ít nhất đám người sư tộc và hồ tộc này cũng phải có thực lực trên Thiên vị bậc hai.

Đột nhiên có nhiều cao thủ yêu tộc chạy tới như vậy, chỉ sợ là để ứng phó với mình.

Nghĩ tới đây, lông mày Giang Nguyên không nén nổi nhíu chặt lại vài phần. Lần này có nhiều người gấu tới như vậy, chỉ sợ yêu tộc vẫn không từ bỏ ý định cường công.

Nói vậy, trụ sở lần này gặp phiền toái lớn rồi!

Đợi tới khi Giang Nguyên trở lại trong trụ sở, lúc này nơi đây đã đề phòng rất nghiêm ngặt. Rõ ràng là Hoàng Văn Hiến phát hiện ra sự bất thường của yêu tộc rồi.

- Thường ủy Giang... Ngài trở về là tốt rồi. Vừa rồi ban tình báo xác nhận phía yêu tộc dường như có điểm khác thường... Không biết có phải đám đáng chết này lại chuẩn bị tiến công hay không!

Về mặt Hoàng Văn Hiến cảm tức nói.

Giang Nguyên nhún vai, nhìn về phía tháp canh đã đầy người, nói:

- Được rồi, chuẩn bị đón đợi tiến công đi... Vừa rồi tôi đã thấy phía bên kia lại có một nhóm người gấu tới, hơn nữa còn có không ít

cao thủ yêu tộc chạy tới... Hẳn là chờ người của bọn chúng đến đủ sẽ tiến công tiếp đây!

- Đúng thật là...

Hoàng Văn Hiên thở dài.

Sau đó ông vẫy người phụ trách ban công trình, nói:

- Mau lên... Gia cố tháp canh, tăng thêm một số vòng bảo hộ, tránh để người của chúng ta bị ném thương...

- Mặt khác thử gia cố lan can hợp kim một chút... Cho dù thế nào, có còn hơn không!

Nghe Hoàng Văn Hiên nói vậy, người của ban công trình liền vội vàng hành động.

- Tốt rồi, lão Hoàng... Tôi đi trước, có việc gì lại gọi tôi!

Giang Nguyên hừ lạnh nói:

- Cũng đừng sốt ruột quá. Đang đánh giá chờ người của bọn chúng đến đủ chắc cũng phải một ngày nữa!

Giống như lời Giang Nguyên nói, lần tiến công tiếp theo của yêu tộc phát động vào một ngày sau đó..

Đá tảng đầy ngập trời bay về hướng trụ sở, đập rầm rầm lên hai tầng boongke phía trước.

Mà tháp canh và lan can hợp kim cũng bị đập lung lay như sắp ngã ngay. May mắn duy nhất là nhờ được Ban công trình gia cố, tăng mật độ lan can lên một chút nên cam đoan đại bộ phận nhân viên lúc này an toàn.

Trừ hai ba thành viên ngoại viện bị chấn thương một chút, thật ra cũng không có người nào bị thương tổn.

Chẳng qua Hoàng Văn Hiên nhìn thấy tháp canh và lan can hợp kim đã lung lay sắp đổ và hai tầng boongke cũng mơ hồ chấn động không ngừng, mặt tràn ngập vẻ sầu lo.

Cứ tiếp tục thế này thì tầng phòng ngự cũng không kiên trì được bao lâu.

Chẳng qua còn may mắn là sắc mặt ông vừa mới suy sụp vài phần thì đột nhiên một bóng người đã bay vút đi.

Giống như lần đầu tiên, trận địa của người gấu phía đại doanh yêu tộc lại vang lên một loạt tiếng kêu thảm thiết. Chẳng qua lần này tiếng kêu thảm thiết chỉ vang lên một chút liền tiếng hô quát chém giết.

- Đáng chết... Đám yêu tộc có mai phục!

Hoàng Văn Hiên trong nháy mắt còn vui mừng, định ra lệnh cho các cung phụng thiên vị cấp hai của ngoại viện ra tay cứu viện thì lại bị Y Phù giơ tay ngăn lại.

- Giang Nguyên vừa dặn rồi, bảo mọi người đừng đi qua... Hẳn biết bên kia có mai phục!

Lúc này vẻ mặt Y Phù cũng bình tĩnh, nói:

- Yên tâm... Hẳn chắc chắn thoát thân được!

Quả nhiên không bất ngờ, không bao lâu sau, chỉ thấy phía bên kia vang lên tiếng rống giận rung trời. Một đám yêu tộc rống giận đuổi giết về hướng này.

Phía trước có một bóng người đang chạy như bay...

- Nhân tộc đáng chết... Có khí phách thì đừng chạy... Ăn gia gia của người một chùy đây...

Trong yêu tộc vang lên một tiếng hét phẫn nộ.

- Tất cả cung nỏ chuẩn bị yểm hộ!

Hoàng Văn Hiên lên tiếng, một mảng lớn mũi tên bay vút ra, bắn cho đám yêu tộc chửi bới không thôi.

Chẳng qua cơ bản đám yêu tộc lao tới đều là yêu tộc cấp cao, cung tên còn cách mấy chục mét, tất nhiên không khiến bọn chúng

trọng thương được.

Chẳng qua bọn chúng cũng chỉ có thể đưa mắt nhìn Giang Nguyên bay qua tầng lan can mà thôi...

Vừa giết một thân đầy máu trở về, lần này rõ ràng Giang Nguyên cũng không thoải mái, trên người có thêm vài vết rách, cũng có rất nhiều vết thương nhỏ...

- Ôi... Tiếp tục như vậy không được rồi... Tôi phải nghĩ biện pháp khác, chuẩn bị linh dược, nếu không thì cũng không thể thả Cửu Vĩ ra được!

Vừa xoa máu trên người mình, Giang Nguyên vừa cảm tức kêu lên.

(QUAN Y)

Chương 1276: Tôi có một điều kiện

Vừa rồi quả thật Giang Nguyên cũng khá cảm tức. Mặc dù đã có chuẩn bị từ trước, cho nên lúc tập kích đám người gấu kia, hắn liền dùng kỹ năng lao tới.

Nhưng ai ngờ mới chém giết được bốn năm người gấu, bên kia liền tuôn ra một đám cao thủ. May mà hắn chạy trốn nhanh, chứ không suýt nữa là bị đối phương đánh hội đồng rồi!

Nhìn toàn thân đầy vết thương, Giang Nguyên không nén nổi tức giận... Tiếp tục như vậy cũng không phải biện pháp!

Mình không thể lần nào cũng xuống chém giết mới ngăn cả đối phương tiến công được.

Lần này Sư Khung cũng chưa ra tay, mới chỉ phái ra bảy tám cao thủ yêu tộc tương đương Thiên vị cấp hai ẩn nấp một bên đã đánh cho mình chạy trốn chết rồi.

Mà may là vừa rồi không dẫn theo mấy cao thủ giết tới, nếu không chẳng may bị vây thì cơ bản là hoàn toàn chịu chết.

Đối mặt với sự giận dữ của Giang Nguyên, Hoàng Văn Hiên và phó chủ nhiệm Lý cũng chỉ có thể cười khổ, không dám nói gì...

Vào phòng tắm giặt một lần xong, Giang Nguyên đi ra nhìn một chút, xác nhận phía yêu tộc cũng không phát động tiến công trong khoảng thời gian ngắn, lúc này mới nói với Hoàng Văn Hiên một tiếng, sau đó lại đi về phía trạm thông tin.

Nhìn bóng lưng Giang Nguyên, Hoàng Văn Hiên và phó chủ nhiệm Lý đều lộ vẻ nghi hoặc.

- Linh được trong viện không phải đã không còn nhiều sao? Giang Nguyên định đi đâu chuẩn bị linh dược đây?

Phó chủ nhiệm Lý nhìn về phía Hoàng Văn Hiên bên cạnh, nghi hoặc nói:

- Chẳng lẽ lần này vườn thuốc trong viện tăng năng suất nhiều sao?

- Không thể nào... Nếu có thể tăng năng suất nhiều như vậy thì viện trưởng đã gửi cho thường ủy Giang từ lâu rồi!

Hoàng Văn Hiên khẽ cau mày, lắc đầu nói:

- Cho nên không có nhiều khả năng trong viện lại đưa được thêm linh dược gì tới đâu!

- Vậy thì thường ủy Giang định đi đâu tìm đây?

Hoàng Văn Hiên không nói gì mà lắc đầu, đáp:

- Ông hỏi tôi, tôi hỏi ai đây...

Nói tới đây, Hoàng Văn Hiên đột nhiên lại nở nụ cười nói:

- Không chừng là gọi điện thoại cho vị sơn trưởng đại nhân kia cũng nên!

- Sơn trưởng đại nhân?

Phó chủ nhiệm Lý ngẩn ra, sau đó bất cười, chẳng qua chỉ cười vài

tiếng xong liền lắc đầu, không nói gì thêm nữa.

Lúc này nói đùa để buông lỏng tâm tình một chút cũng không tồi...

Đương nhiên, thật ra nói đùa như thế lại đúng. Đúng là Giang Nguyên lần này đi gọi điện cho Tôn Diệu Nguyệt, Tôn đại sơn trưởng thật.

- Ôi chào... Thường ủy Giang... Không ngờ ngài còn nhớ tôi tôi sao... Tôi còn tưởng rằng ngài bị chôn trong hang đá rồi cơ!

Miệng Tôn Diệu Nguyệt vẫn chua ngoa như trước.

- Ha ha... Suýt nữa bị chôn vùi rồi!

Giang Nguyên bất đắc dĩ cười nói:

- Xem ra công tác tình báo của Cổ Môn cũng không tồi lắm, dĩ nhiên lại biết tôi ở bên trong hang đá!

Tôn Diệu Nguyệt vừa cười nhạt nhìn đệ tử nhỏ có vẻ rất quan tâm, vừa cười khẽ đáp:

- Đương nhiên... Cậu đường đường là một thường ủy của Viện ủy hội Thiên Y viện, nếu chúng tôi cũng không rõ vị trí của cậu... Như vậy thì chẳng phải khiến cậu thất vọng rồi sao?

- Được rồi...

Nghe những lời này của Tôn Diệu Nguyệt, Giang Nguyên cũng không định nói nhiều thêm với bà ta nữa. Không thể so mồm mép với nữ ma đầu Tôn Diệu Nguyệt này được.

Hắn liền nói thẳng luôn:

- Thôi không nói đùa nữa. Tôi tìm cô có việc đây!

- Đương nhiên cậu tìm tôi là có chuyện rồi, nếu không thì gọi điện thoại cho tôi làm gì?

Tôn Diệu Nguyệt hừ khẽ một tiếng, nói:

- Nói đi, có chuyện gì?

- Chuyện này... Cô có thể cho tôi mượn ít linh được từ thượng phẩm trở lên không?

Bản thân Giang Nguyên cũng cảm thấy hơi đỏ mặt.

- Hả?!!!

Rất rõ ràng là Tôn Diệu Nguyệt cũng không kịp phản ứng. Mãi một lúc lâu sau, cô mới ngạc nhiên nói vào điện thoại:

- Đây là cậu đại biểu cho Thiên Y viện hay là đại biểu cho bản thân?

- Khụ khụ... Đương nhiên là đại biểu bản thân tôi rồi!

Giang Nguyên cười khan nói:

- Nếu đại biểu cho viện thì viện trưởng của chúng tôi phải tự ra mặt chứ?

- Cậu?!

Tôn Diệu Nguyệt nghi hoặc một chút, sau đó thất thanh nở nụ cười:

- Sớm nghe nói trong viện các người thiếu thuốc...

- Đúng... Bị tôi ăn sạch rồi!

Giang Nguyên cũng không giấu diếm, nói thẳng luôn.

- Hả? Thật đấy à?

Tôn Diệu Nguyệt bật cười, đang định nói, đột nhiên cảm thấy không đúng, nghi hoặc hỏi:

- Cậu nói là bị cậu ăn sạch là có ý gì?

- Ăn sạch là ăn hết sạch ấy...

Giang Nguyên thở dài nói:

- Chính là bị tôi ăn hết nhẵn... Nếu không thì tại sao tôi còn phải

tìm cô vay chứ?

Rõ ràng phía Tôn Diệu Nguyệt đã ngăn ra rồi:

- Ăn hết rồi!!! Cậu ăn sống luôn ấy hả? Sao có thể thế được? Linh được trong viện của các người... Cũng không phải chỉ có một chút? Sao cậu có thể ăn hết được?

- Nhiều linh được như vậy, nếu cậu ăn hết rồi, sao còn chưa no nổi chết thế?

Giang Nguyên biết giải thích vấn đề này cũng tương đối khó khăn, cho nên nói thẳng luôn:

- Chuyện này cô cũng không cần quản đâu. Dù sao đúng là tôi đã ăn hết rồi, giờ còn chưa đủ nên muốn vay cô!

- Hơn nữa nếu tôi muốn gạt cô thì dù sao cũng không thể dùng lý do như vậy đúng không?

Nghe thấy lời này, Tôn Diệu Nguyệt chậm rãi gật đầu. Quả thật... Nếu lấy lý do đó đi gạt người thì đúng là nào có vấn đề rồi!

- Tôi nói này, Thiên Y viện của các người và Cổ Môn chúng ta là địch thủ ngàn năm... Đường đường cậu là thường ủy Viện ủy hội Thiên Y viện, không ngờ lại mở miệng mượn linh được của Sơn trưởng Cổ Môn... Chuyện này truyền ra, chắc chắn cần cậu nhắc, viện trưởng của các người sẽ xử cậu luôn chứ hả?

Nói tới đây, dường như Tôn Diệu Nguyệt nghĩ tới điều gì, không nén nổi vỗ bàn phá lên cười:

- Còn cả Lưu Mộc Dương Giám sát bộ của các người nữa, chắc nhất định sẽ gán cho cậu tội danh thông địch rồi?

- Quên đi, quên đi... Cô nói là có cho mượn hay không đi? Việc này cho dù viện trưởng của chúng tôi có biết cũng không làm gì được tôi!

Giang Nguyên cảm tức nói.

Nghe thấy giọng nói của Giang Nguyên đầu bên kia đã bắt đầu có

chút căm tức, rớt cục Tôn Diệu Nguyệt đứng đắn lại, nghiêm chỉnh nói:

- Lần trước tôi cho cậu mang Tế Thế Đỉnh đi, cậu vẫn còn thiếu tôi một ân tình không nhỏ chưa trả đâu!

- Được được... Đến lúc đó lại trả một thế? Chẳng lẽ cô còn sợ tôi quýt nợ sao?

Giang Nguyên hừ một tiếng nói.

- Hắc... Tôi còn ước gì cậu nợ thật nhiều vào. Đến lúc đó lại tìm tới viện của các người... Ngắm lại cảnh tượng đó thật khiến người ta vui vẻ mà...

Tôn Diệu Nguyệt vừa cảm thán, vừa nói tiếp:

- Được rồi... Cậu muốn mượn thuốc gì?

- À... Thuốc đại bổ nguyên khí là được rồi!

Giang Nguyên nói thẳng.

- Thuốc đại bổ nguyên khí là được?

Tôn Diệu Nguyệt trừng mắt, nghi hoặc nói:

- Thế thì đơn giản... Cậu cần bao nhiêu?

Giang Nguyên không chần chừ, nói:

- Càng nhiều càng tốt!

- Càng nhiều càng tốt?

Tôn Diệu Nguyệt ngạc nhiên kêu một tiếng, rớt cục nói:

- Thế rớt cục là bao nhiêu?

- Chính là càng nhiều càng tốt đấy... Cô cho mượn được bao nhiêu thì tôi đều cần cả!

Giang Nguyên nói rất khẳng định:

- Đúng là càng nhiều càng tốt đấy!

- Phù...

Nghe thấy lời này, Tôn Diệu Nguyệt cũng phải thở mạnh một tiếng, trầm mặc một hồi mới nói:

- Cậu ăn thật đấy à?

- Đúng... Thật sự là tôi ăn đấy!

Giang Nguyên cười khổ nói.

- Có thể trả lại không?

- Có thể trả!

- Có lãi không?

- Có lãi!

Nghe thấy Giang Nguyên xác nhận xong, Tôn Diệu Nguyệt hài lòng gật đầu, sau đó nhún mày cười nói:

- Tốt lắm... Chẳng qua tôi còn có một điều kiện!

- Điều kiện gì?

- Cậu phải cho tôi vào trong động xem một chút...

-...

(QUAN Y)

Chương 1277: Chặt vật như vậy.

Hai ngày sau, Giang Nguyên đứng ở cửa lớn của Phong Động La Dương Sinh, nhìn ba người lo lắng đi đến, trên mặt lộ nụ cười khổ bất đắc dĩ.

Nếu các đời Tổ sư gia Thiên Y viện mà biết được, không chỉ nhiều

người vào bên trong Phong Động Long Sơn như vậy, hơn nữa sơn trướng của kẻ thù Cổ Môn cũng được cho vào Phong Động Long Sơn, chỉ sợ đầu đám người ấy cũng bốc hỏa mà bò ra khỏi phần mộ mà thôi.

- Ôi chào... Các con nhìn xem, nhìn xem này... Thằng ranh các con ngày đêm mong nhớ giờ mặt lại như mướp đắng đợi các con đấy. Nhớ nhưng hẩn như vậy đã thiệt thòi chưa!

Tôn Diệu Nguyệt Tôn sơn trướng đại nhân miệng lưỡi chua ngoa, chỉ vào Giang Nguyên mặt đang cười khổ, dạy dỗ hai đệ tử bên cạnh mình.

Chẳng qua quay đầu lại liền thấy hai đệ tử của mình một người thì mặt mày nhiệt liệt, một người dù mặt lạnh nhạt nhưng đôi mắt đã nhìn chăm chăm vào phía bên kia, ánh mắt nóng bỏng, cho dù là ai cũng nhận ra được.

Thấy cảnh tượng này, sơn trướng đại nhân chột tái mặt, sau đó cảm tức hừ một tiếng, nói:

- Thôi xong thôi xong... Đều là khuỷu tay hướng ra ngoài cả!

Giang Nguyên nhìn Từ Thanh Linh và Lý Tiểu Vũ đã lâu không thấy ở phía đối diện, vẻ tươi cười trên mặt trở nên nồng đậm.

- Lâu quá không gặp rồi...

- Đúng vậy... Anh Giang Nguyên, anh còn chẳng thèm gọi điện cho em!

Thấy Giang Nguyên, Lý Tiểu Vũ vui vẻ nhất.

Giang Nguyên lắc đầu cười cười, nói:

- Cũng chẳng còn cách nào... Hiện tại anh muốn gọi một cuộc điện thoại cũng phải chạy trong động đá tới vài cây số, lại lo lắng ở bên trong lúc nào cũng có thể xảy ra vấn đề... Thật sự không có cách nào cả!

Từ Thanh Linh bên cạnh cũng tiến đến, yên lặng nhìn Giang Nguyên một lúc, cầm hai cái rượu lớn đưa cho hẩn, từ tốn nói:

- Đồ anh muốn đây!

- Cám ơn!

Nhìn khuôn mặt quen thuộc đối diện, trong mắt Giang Nguyên hiện lên nụ cười nhân nhậ, gật đầu nói:

- Xem ra gần đây em tiến bộ rất lớn nhỉ...

- Còn may... Hai ngày trước vừa mới bước vào Thiên vị!

Từ Thanh Linh cảm thán nhìn Giang Nguyên nói:

- Nhưng vẫn không thể so với anh được!

- Thật sự đã Thiên vị rồi?! Nhanh thật...

Nghe thấy Từ Thanh Linh xác nhận, ánh mắt Giang Nguyên lộ vẻ sợ hãi than thở, cuống quýt lắc đầu, đưa tay đón cái rương, cười khổ nói:

- So với anh thì không có ý nghĩa gì cả!

- Được rồi, được rồi... Mấy người không cần phải vội vã ôn chuyện tình cảm như vậy chứ?

Tôn Diệu Nguyệt không nhin được nhìn hai người, tức giận nói:

- Chúng ta vào trong trước có được hay không?

- Tiến vào... Đương nhiên phải vào chứ... Đường đường là sơn trưởng đại nhân Cổ Môn, tổ một chút khí độ có được hay không?

Giang Nguyên hừ khê một tiếng nói:

- Cô là người đầu tiên của Cổ Môn trong ngàn năm qua tiến vào nơi này đấy...

- Có thật không?!

Nghe được lời này, Tôn Diệu Nguyệt trừng lớn đôi mắt, trong mắt lóe lên vẻ hưng phấn nhậ.

- Đương nhiên là thật rồi...

Giang Nguyên nhún vai, sau đó nói:

- Đi thôi... Chúng ta mau chóng tiến vào đi. Tôi còn lo bên trong lại xảy ra vấn đề gì!

- Hắc... Cậu vội vã để chúng tôi vào trong như vậy, không phải là đã mai phục nằm trong vệ sĩ ở bên trong rồi chứ?

- Một lần tiêu diệt cả hệ Sơn trưởng Cổ Môn... Chắc trong viện của các người sẽ ghi công lao siêu cấp cho cậu đấy!

Vừa mới nghe thấy nữ ma đầu nọ đến gần lắm bấm một hồi, Giang Nguyên chỉ cảm thấy đầu mình suýt bốc hơi. Còn nói năng kiểu như vậy, chỉ sợ hẳn sẽ gọi năm trăm đao phủ tới thủ thật!

Còn may là rốt cục sau khi nữ ma đầu này vào trong Phong Động thì lại bị tình hình bên trong Phong Động hấp dẫn sự chú ý.

- Nơi này lại sâu như vậy à?

Đi hồi lâu chưa tới đáy, Tôn Diệu Nguyệt không nhịn nổi, quay đầu nhìn về phía Giang Nguyên, nghi hoặc hỏi:

- Không phải các người đang xây dựng một căn cứ quân sự đấy chứ?

- ...

Giang Nguyên chỉ biết câm nín.

Rốt cục, bốn người đã tới vị trí người trấn thủ cuối cùng trên đường đi.

Nhìn ông lão tóc bạc phơ phơ kia, Giang Nguyên cung kính nói:

- Lại phải phiền toái ngài rồi!

- Thường ủy Giang khách sáo rồi!

Ông lão chậm rãi lấy cặp kính lão xuống, hơi tò mò nhìn ba người Tôn Diệu Nguyệt một chút nhưng cũng không hỏi gì, chỉ cẩn thận

mở cánh cửa đường hầm ra, mỉm cười nói:

- Mong rằng thường ủy Giang ca khúc khải hoàn!

- Nhất định!

Giang Nguyên cười gật đầu tạ ơn xong liền dẫn ba người đi tiếp vào sâu trong đường hầm.

Nhìn con đường hầm chỉ còn lại bùn đất và nham thạch, ánh mắt Tôn Diệu Nguyệt đã không còn có vẻ thoải mái như vừa rồi nữa.

- Rốt cục các người làm gì ở nơi này vậy?

Tôn Diệu Nguyệt khẽ cau mày, nhìn Giang Nguyên, trầm giọng nói:

- Tôi cảm thấy hoàn cảnh và không khí nơi này có chút vấn đề!

- Đúng... Hoàn cảnh nơi này rất có vấn đề!

Giang Nguyên khẽ thở dài nói:

- Người bình thường không thể ở nơi này quá ba ngày. Một khi quá ba ngày, rất dễ bị lực trường và từ trường đặc thù nơi này ảnh hưởng!

- Lực trường và từ trường đặc thù?

Tôn Diệu Nguyệt nghi hoặc nhíu mày:

- Rốt cục nơi này là địa phương nào?

- Đúng vậy... Còn nơi này là địa phương nào, cô có thể biết ngay thôi!

Giang Nguyên cười cười, sau đó nhìn đồng hồ một chút, cau mày nói:

- Thời gian tôi đi ra hơi dài rồi... Chúng ta cần tăng tốc độ lên một chút!

- Hả?

Ba người nhìn thấy tốc độ Giang Nguyên bắt đầu nhanh hơn, liếc mắt một cái liền vội vàng đi theo.

Rốt cục mấy người đã thấy ánh sáng xuất hiện trong đường hầm âm u này.

Bọn họ vừa tới gần liền có một người chạy ra từ một phòng nhỏ bên cạnh, vui mừng và ngạc nhiên nói:

- Thường ủy Giang, rốt cục ngài đã trở về rồi... Yêu tộc đã bắt đầu công kích từ hai phút trước. Trưởng ban Hoàng đã phát tin tới đây, mời ngài nhanh chóng trở về!

- Đám đáng chết này, tôi biết ngay mà!

Giang Nguyên hừ khê một tiếng, quay đầu nhìn về phía ba người, trầm giọng nói:

- Sắp tới nơi rồi... Mau đi thôi!

Thấy Giang Nguyên bắt đầu nhanh chóng chạy về phía trước, ba người Tôn Diệu Nguyệt nhìn nhau một cái, chân cũng không dám chần chừ, bắt đầu theo sát, chỉ là trong lòng lại nghi hoặc:

- Yêu tộc... Cái gì là yêu tộc chứ?

Cuối cùng sau khi mấy người chạy nhanh về phía trước một lúc, mơ hồ lại thấy tiếp ánh sáng.

Lúc đi tới cửa hang, đã thấy Giang Nguyên rút xoẹt trường đao trên lưng xuống, bay vút về phía ngoài.

- Chậc... Không phải là nhờ chúng ta mau tới hỗ trợ đánh nhau chứ?

Lúc này Tôn Diệu Nguyệt mới chú ý sau lưng Giang Nguyên không ngờ có đeo một thanh trường đao.

- Hẳn là không phải đâu!

Lúc này mấy người đã nghe thấy tiếng ầm ầm ở bên ngoài rồi. Từ Thanh Linh hít sâu một hơi, liếc Lý Tiểu Vũ một cái, sau đó đi theo

phía sau Tôn Diệu Nguyệt, đồng thời ra khỏi cửa hang.

Chỉ thấy trước mắt là một thung lũng cũng không quá lớn. Mà trong thung lũng lại có một trụ sở vừa phải, ở trước cửa thung lũng có mấy tầng phòng ngự. Lúc này, dường như đang có người dùng loại máy bắn đá thời cổ, bắn đá về phía này vậy.

Mà phía những người đóng quân ở đây dường như đã hơi luống cuống tay chân, có vẻ không có cách nào phản kích hiệu quả vậy.

- Chuyện gì thế? Không ngờ Thiên Y viện không thể ứng phó được với mấy thứ máy ném đá này?

Tôn Diệu Nguyệt nhướn mày, kinh ngạc nói:

- Rốt cục là đánh với ai? Sao lại chật vật như vậy?

(QUAN Y)

Chương 1278: Kinh hãi

- Thường ủy Giang... Ngài đừng đi. Không chừng phía Sư Khung đã mai phục sẵn rồi... Chúng ta cứ xem một chút, trong thời gian ngắn bọn chúng cũng không làm gì được chúng ta đâu!

Nhìn Giang Nguyên bay vút tới, rõ ràng thành viên ngoại viện đang lo lắng ở đây cũng thở phào nhẹ nhõm. Có người đàn ông này ở đây, bọn họ luôn thấy an toàn hơn nhiều.

Nhưng nhìn thấy Giang Nguyên rõ ràng đã rút đao ra, chuẩn bị xông ra chém giết, Hoàng Văn Hiến và phó chủ nhiệm Lý vội vàng tới đón đầu, ngăn Giang Nguyên phóng tới.

Lúc này bọn họ đã không thể để vị thường ủy Giang này mạo hiểm nữa. Qua mấy lần đột kích, nếu phía yêu tộc còn chưa chuẩn bị thì tốt tốt hoàn toàn thì ngay cả bọn họ cũng không thể nào tin được!

Giang Nguyên khẽ cau mày, đeo lại trường đao lên lưng, nhìn lan can hợp kim bị đập chấn động rầm rầm, đầu đầu thở dài, sau đó quay lại nhìn đám người Tôn Diệu Nguyệt đang đứng cách cửa ra

không xa, vẫy vẫy tay với họ.

Nhìn ba cô gái tuyệt sắc bay vút xuống, Hoàng Văn Hiến và phó chủ nhiệm Lý nhìn nhau một cái, đều thấy vẻ cười khổ trong mắt đối phương.

Vốn hai người còn chỉ nói đùa với nhau, không ngờ là vị thường ủy Giang này dĩ nhiên lại mở miệng mượn thuốc của kẻ địch ngàn năm với viện, Cổ Môn.

Mà viện trưởng dĩ nhiên không phản đối chuyện này, thậm chí còn đồng ý để sơn trưởng đại nhân của Cổ Môn tiến vào Phong Động Long Sơn. Chuyện này khiến hai người không nén nổi kinh ngạc.

Nhìn thấy cô gái xinh đẹp chân thành kia đi tới, hai người cũng không dám lơ là, vội vàng chấp tay thăm hỏi.

- Chà... Thảo nào động tác lần này của hai người lớn như vậy, không ngờ nơi này lại còn có hai vị thành viên Viện ủy hội, còn có một vị phó chủ nhiệm ngoại viện...

Vẻ mặt Tôn Diệu Nguyệt mỉm cười, đưa mắt nhìn Hoàng Văn Hiến và phó chủ nhiệm Lý, nói:

- Rốt cục đây là nơi nào, không ngờ các người lại bị chèn ép tới mức độ này?

Nghe thấy lời này của Tôn Diệu Nguyệt, trên mặt Hoàng Văn Hiến lộ vẻ cười khổ, ngẩng đầu nhìn về phía Giang Nguyên, nói:

- Thường ủy Giang, hay ngài tới giới thiệu cho vị sơn trưởng đại nhân này biết một chút đi!

Giang Nguyên nhún vai, sau đó định nói, đột nhiên thấy Tôn Diệu Nguyệt nhìn vị mỹ nữ tóc vàng đang chậm rãi đi tới, hai mắt sáng ngời nói:

- Vị này là hầu tước Y Phù của Huyết tộc sao?

Y Phù thấy cô gái phương Đông xinh đẹp trước mắt, lại nhìn hai cô gái phía sau cô, khuôn mặt xinh đẹp lộ nụ cười nhàn nhạt, nói:

- Tôn sơn trưởng còn xinh đẹp hơn cả tưởng tượng của tôi, hơn nữa hai vị tiểu thư quả nhiên cũng là bậc quốc sắc thiên hương...

- Ha ha... Hầu tước Y Phù quả nhiên biết nói chuyện...

Đối với những lời này, Tôn Diệu Nguyệt rất ưu thích, đặc biệt là từ miệng của một mỹ nữ ngoại tộc xinh đẹp kinh người thế này.

- Xem ra hầu tước Y Phù các hạ dù thân là Huyết tộc ngoại vực, là kẻ thù trăm năm với Thiên Y viện nhưng đã hoàn toàn dung nhập vào Thiên Y viện rồi, thậm chí dĩ nhiên xâm nhập cả vào Phong Động Long Sơn này. Thật sự khiến bản sơn trưởng bội phục mà!

Nói tới đây, Tôn Diệu Nguyệt còn cố ý liếc về phía Giang Nguyên một cái.

Giang Nguyên mỉm cười nói:

- Tôn sơn trưởng cũng không cần phải chia rẽ mạnh mẽ. Không phải ngài cũng đã vào được rồi sao?

- Ha ha... Tôi còn phải mang theo một cái rương linh dược mới được vào đây!

Tôn Diệu Nguyệt hừ khế một tiếng, lập tức không thềm để ý tới Giang Nguyên nữa, bước nhanh về phía lan can hợp kim.

Sau khi tới nơi này, dần dần cô cũng cảm nhận được hoàn cảnh nơi này dị thường ra sao. Nhưng cô tò mò nhất là rốt cục Thiên Y viện đối kháng với ai ở thế giới dưới lòng đất to lớn này, thậm chí còn bị áp chế tới mức này?

Đợi tới khi cô đi đến gần, giương mắt nhìn ra ngoài lan can...

Với ánh mắt của cô, hiển nhiên có thể nhìn rõ đại khái dáng vẻ của đám người phía bên kia trong thế giới âm u này.

Chỉ là vừa mới nhìn một chút, cô phát hiện ra vốn tưởng có mấy bản đá nhưng lại không có, mà là bị đối phương dùng nhân lực ném đến, hơn nữa dáng vẻ những người này của đối phương...

Sắc mặt cô tái mét trong nháy mắt, kinh hãi nói:

- Phía... Phía bên kia rốt cục là ai?

Mà theo sát phía sau cô, cũng đang không ngừng chú ý tới cô gái Huyết tộc tóc vàng, hai đệ tử của cô nghe thấy sư phụ hiểm khi kinh hãi như thế, quay đầu nhìn lại, sắc mặt cũng tái mét, sau đó kêu lên kinh hãi.

Tất nhiên Giang Nguyên chẳng ngạc nhiên gì với phản ứng của các cô, chỉ cười bình thản nói:

- Chúng tôi gọi đám người đầu thú này là yêu tộc!

- Yêu tộc? Chúng thật sự là yêu quái sao?

Lúc này Tôn Diệu Nguyệt cũng chưa nén nổi kinh hãi, cất tiếng nói.

- Yêu quái thật ra cũng không tính là yêu quái... Chẳng qua thực lực thân thể của bọn chúng tương đối mạnh mẽ, trên cơ bản cũng giống như nhân loại biến dị vậy!

Giang Nguyên trầm giọng lắc đầu nói:

- Hơn nữa lực trường và trường năng lượng ở chỗ này tương đối hỗn loạn, cho nên hiện tại áp lực của chúng ta khi đối mặt với dân bản xứ tại thế giới dưới lòng đất này tương đối lớn!

Tôn Diệu Nguyệt hít nhẹ một hơi, nhìn tình hình bốn phía, lại nhìn lan can hợp kim bị đập rung động không ngừng trước mắt, sắc mặt dần dần trở nên âm trầm. Cô cũng bắt đầu dần dần hiểu rõ, vì sao ngoại viện Thiên Y viện thực lực mạnh mẽ như vậy, không ngờ ở chỗ này lại bị chèn ép đến thế.

- Trường năng lượng và lực trường nơi này dị thường, hoàn toàn có thể ảnh hưởng tới việc sử dụng vũ khí nhiệt sao?

Giang Nguyên gật đầu nói:

- Ảnh hưởng rất lớn... Hơn nữa vua yêu tộc đối diện còn nắm một món thần khí, có thể áp chế hoàn toàn vũ khí nhiệt và vũ khí năng lượng của chúng ta...

- Đồng thời cũng ảnh hưởng rất lớn đối với cung nỏ... Cho nên chúng ta mới gặp phải loại tình huống bị động phòng ngự như trước mắt!

Tôn Diệu Nguyệt nhìn bốn phía một chút, lại thấy đám người gấu có sức mạnh cực lớn kia, có thể ném từng khối đá to như đầu người, cau mày nói:

- Nếu bọn chúng có thể dùng sức người ném đá, như vậy sao các người không chế tạo các loại máy ném đá phản kích?

Phó chủ nhiệm Lý bên cạnh giải thích:

- Độ cao của lan can hợp kim trước mắt chúng ta rất lớn, máy ném đá không thể nào sử dụng được...

Nghe thấy lời này, lông mày Tôn Diệu Nguyệt nhíu chặt, nhìn lan can hợp kim nọ một chút, sau đó nhìn về trụ sở phía sau, cười lạnh một tiếng:

- Nếu các người không thiếu tài liệu, sao không lắp một đài cao, sau đó lại đặt máy ném đá... Như vậy ít nhất có thể phản kích, không cần phải bị động chịu đánh thế này?

- Hơn nữa chỉ cần có thể công kích, tôi nghĩ áp lực cho trụ sở của các người sẽ giảm đi không ít đâu!

Nghe được những lời này, Giang Nguyên thoáng chần chờ một chút, đột nhiên lại cười một tiếng...

- Đúng vậy, đã biết gần đây bị suy nghĩ theo lối mòn áp chế quá mạnh, không ngờ lại không nghĩ được tới điểm này....

Nghĩ tới đây, nhìn về phía phó chủ nhiệm Lý, Giang Nguyên thấy hai mắt của ông dường như cũng sáng ngời lên, lập tức cười nhìn về phía Tôn Diệu Nguyệt, nói:

- Tôn sơn trưởng quả nhiên lợi hại... Không ngờ chúng ta không nghĩ ra được!

- Hừ hừ... Đương nhiên... Không biết tôi là ai à!

Nhìn phó chủ nhiệm Lý đã phái người đi lắp đặt đài cao, lúc này Tôn Diệu Nguyệt mới nhìn về phía Giang Nguyên, trầm giọng nói:

- Rốt cục các người đánh với yêu tộc đến mức này là để làm gì?

Nghe thấy lời này, Hoàng Văn Hiên bên cạnh hơi hồi hộp nhìn Giang Nguyên, lại thấy hắn nói:

- Hơn ngàn năm qua, Thiên Y viện chúng tôi vẫn phụ trách trấn thủ Phong Động Long Sơn là để ngăn yêu tộc thoát thân tiến vào thế giới mặt đất...

- Hả? Sao tôi không biết việc này nhỉ?

Tôn Diệu Nguyệt nhướn mày, vẻ mặt không tin nhìn về phía Giang Nguyên, nói:

- Cổ Môn chúng ta đối địch với Thiên Y viện cả ngàn năm, cậu định lừa tôi đấy à?

- Lừa cô à?

Giang Nguyên cười khổ lắc đầu:

- Tôi chẳng định lừa cô... Tôi nói là gần đây Thiên Y viện mới biết chúng ta trấn thủ ở đây là để ngăn yêu tộc, cô có tin không?

Tôn Diệu Nguyệt đánh giá Giang Nguyên từ trên xuống dưới hai lượt, rốt cục hừ lạnh một tiếng, gật đầu nói:

- Nói như vậy miễn cưỡng thông được!

Vừa dứt lời, cô lại cau mày nói:

- Chẳng qua... Vì sao hiện tại mới biết chứ? Chẳng lẽ đám yêu tộc này đã bắt đầu tiến công đường hầm ở nơi này à?

Giang Nguyên lắc đầu khẽ nói:

- Cô cũng biết biến cố ở Tuyệt y đường phải không?

- Biết... Chẳng lẽ việc này có liên quan tới Tuyệt y đường sao? Hay là... Lý Nguyên Bân kia...

Nói đến đây, hai mắt Tôn Diệu Nguyệt hơi sáng lên, dường như nghĩ ra điều gì.

- Đúng vậy... Việc này đúng là có liên quan tới Lý Nguyên Bản!

Giang Nguyên cười khỏ lắc đầu đáp:

- Năm đó ông ta mất tích tại cấm địa Phong Động Long Sơn này, sau đó tiến vào nơi đây... Từ đó về sau hơn mười năm ẩn nấp không ra. Lúc tất cả mọi người tưởng ông ta đã chết, thật ra ông ta lại ẩn nấp tại thế giới dưới lòng đất, chuẩn bị để yêu tộc xâm lấn!

(QUAN Y)

Chương 1279: Phản kích

Nghe Giang Nguyên giải thích xong, lúc này Tôn Diệu Nguyệt mới chậm rãi gật đầu. Mà đám người Hoàng Văn Hiến cũng âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Bọn họ lo lắng là Giang Nguyên lại tiết lộ cho vị địch thủ ngàn năm, sơn trưởng đại nhân Cổ Môn về chuyện linh dược sản vật tại thế giới dưới lòng đất này rất phong phú. Nếu vị sơn trưởng Cổ Môn này biết được, chỉ sợ nhất định sẽ xảy ra chuyện!

- Vậy ý của cậu là cứ tiếp tục như vậy à? Cậu vội mượn linh dược của tôi như thế... Chẳng lẽ có tác dụng gì đặc thù sao?

Tôn Diệu Nguyệt nhú mày nhìn Giang Nguyên, hỏi:

Giang Nguyên nhún nhún vai, từ tốn nói:

- Không có gì cả... Thật sự là để tôi ăn mà!

- Anh ăn thật đấy?

Rốt cục Từ Thanh Linh bên cạnh không nhịn được nữa, nói:

- Nhiều linh dược như vậy, một mình anh ăn thật đấy à?

- Đương nhiên!

Giang Nguyên cười nói:

- Không tin ... em xem nhé!

Mọi người ngồi vây quanh trong phòng, nhìn Y Phù quen tay nấu thuốc trên lò, ánh mắt đều có vẻ quái dị.

Đây đường đường là hầu tước Huyết tộc, trong hội nghị Huyết tộc toàn cầu lớn như vậy, cũng là tồn tại không khác gì thường ủy Viện ủy hội của Thiên Y viện cả. Cho dù là so với Cổ Môn, mặc dù không bằng được Lưu Phong hay Tôn Diệu Nguyệt thì ít nhất cũng đường đường ngang với cấp bậc trưởng lão.

Một vị hầu tước Huyết tộc tuổi trẻ, tiền đồ khó đoán như vậy, không ngờ ở đây nấu cơm đun thuốc...

Đặc biệt là Từ Thanh Linh và Lý Tiểu Vũ lúc này ngồi bên, sắc mặt liền trở nên hơi quái dị.

Chẳng qua mọi người dù cảm thấy quái dị, rất nhanh liền bị mùi thơm nhàn nhạt mê người bên trong cái chén hấp dẫn.

- Thơm thật đấy...

Lý Tiểu Vũ ngây thơ nhất, hít thật sâu một hơi xong, không nén nổi nuốt nước bọt một cái.

Trong mắt Tôn Diệu Nguyệt bên cạnh cũng lộ vẻ nghiêm trọng, nhìn chăm chăm vào Thú Thần Bát một hồi, sau đó nhìn về phía Giang Nguyên, nói:

- Tại sao lại thế này?

- Tôi đã chú ý thuốc phối chế trong bát... Làm sao lại có thể có mùi thơm nồng như thế được?

Giang Nguyên cười cười, sau đó chỉ vào Thú Thần Bát nói:

- Thứ đồ vật này có tác dụng...có thể khiến tất cả thuốc hay thực vật có linh khí nhất định biến thành thơm ngon mê người!

Nghe thấy lời này của Giang Nguyên, Tôn Diệu Nguyệt và hai

người Từ Thanh Linh bên cạnh đều thở ra một hơi. Từ Thanh Linh lại chỉ vào cái chén sành kia, chần chừ nói:

- Chẳng lẽ đây chính là Thú Thần Bát của anh à?

- Đúng... Chính là cái Thú Thần Bát kia!

Giang Nguyên cười khẽ, đáp:

- Gần đây anh mới phát hiện ra một hiệu quả đặc thù này của nó. Nó không chỉ khiến thuốc trở nên ngon miệng mê người, hơn nữa còn phát huy được đầy đủ dược hiệu, hạ thấp độc tính và tác dụng phụ. Cho nên anh mới dám ăn như vậy!

Tôn Diệu Nguyệt hít sâu một hơi, lại nhìn chén thuốc kia, rốt cục nói thêm lần nữa:

- Nhưng chén thuốc này... Hiệu lực cũng không hề ít. Ít nhất có thể chia ra cho tám đến mười người uống...

- Tôi nói là tôi ăn thôi!

Đưa tay nhận chén thuốc Y Phù đưa tới, đợi tới hơi nguội một chút, Giang Nguyên liền đưa lên mép uống ừng ực từng ngụm lớn trong ánh mắt kinh hãi của mấy người.

Từ Thanh Linh ngồi cạnh nhìn động tác của Giang Nguyên, vẻ mặt muốn nói lại thôi, tràn đầy sự lo lắng.

Uống vài ngụm hết chén thuốc xong, Giang Nguyên liền nhún nhún vai, nói:

- Tốt rồi... Hiện giờ mời mọi người ra ngoài thôi. Tôi cần chút thời gian hấp thu!

Đứng ở ngoài phòng, đám người Tôn Diệu Nguyệt và Từ Thanh Linh cảm nhận được trong phòng truyền ra luồng linh lực dao động rất lớn, cùng với dòng xoáy linh khí lớn chậm rãi xuất hiện kia, mắt lo lắng nhìn chằm chằm không bỏ sót thứ gì.

- Khẳng định... Không có chuyện gì chứ?

Từ Thanh Linh quay đầu nhìn Y Phù có vẻ vô cùng bình tĩnh bên cạnh, lo lắng hồi thẩm.

Y Phù cười cười lắc đầu nói:

- Đừng lo, mỗi ngày anh ấy đều ăn như vậy ba lần!

- Mỗi ngày đều ăn? Những ba lần?

Tôn Diệu Nguyệt kinh hãi hô:

- Thằng ranh này không vỡ bụng mà chết chứ?

- Trước mắt xem ra... Tạm thời sẽ không!

Y Phù nhún vai cười đáp.

- Được rồi... Hy vọng sẽ không!

Nghĩ tới chén linh dược vừa rồi đủ để khiến ba bốn người no căng, hiện tại chỉ mình Giang Nguyên ăn tươi hết, trong lòng Tôn Diệu Nguyệt cũng không tin tưởng lắm...

Đang khi mọi người đều nghi hoặc, đột nhiên tiếng cảnh báo vang vọng trong trụ sở....

- Yêu tộc đáng chết lại bắt đầu công kích rồi...

Y Phù cảm tức nhìn từng tảng đá lớn bay tới, cau mày nói với phó chủ nhiệm Lý:

- Không phải đã lắp máy bắn đá rồi à? Thế nào rồi?

- Đã sắp lắp xong rồi...

Phó chủ nhiệm Lý nhìn đồng của mình một chút, lại nhìn về phía mấy tháp cao phía sau lan can hợp kim, chậm rãi gật đầu nói:

- Ban công trình dự tính còn cần khoảng mười lăm phút nữa!

- Được rồi... Mười lăm phút. Hy vọng là không có gì bất ngờ... Hai ngày nay tôi bị mấy viên đá này đập rầm rầm, cảm thấy đầu óc choáng váng rồi!

Y Phù bất đắc dĩ cười khổ, nói.

Rốt cục, sau mười lăm phút đồng hồ, bốn máy bắn đá rốt cục đã được hoàn thành. Các thành viên ngoại viện Thiên Y viện đứng trên đài cao bắt đầu điều khiển bốn chiếc máy bắn đá nguyên thủy này phản kích về hướng yêu tộc.

Chứng kiến từng viên đá tảng bay về hướng đại doanh yêu tộc, thành viên ngoại viện bắt đầu hoan hô lớn.

Cho dù là người nào, bị đánh mấy ngày trời, rốt cục có thể phản kích thì đều hưng phấn cả.

Nhìn bốn viên đá tảng thuận lợi nện lên trận địa của yêu tộc, mặc dù cũng bị lực trường ảnh hưởng một chút, độ chuẩn xác không cao lắm nhưng vẫn có hai tảng đá nện vào trận địa của người đầu gấu, sau đó đập liên bốn năm người.

Hai tảng khác rơi vào trong địa bàn của yêu tộc, cũng đập chết hai ba yêu tộc.

- Oa oa ha ha ...!

Thấy kết quả này, mọi người đồng thời hoan hô. Đặc biệt là mười mấy thành viên ngoại viện điều khiển máy bắn đá, lúc này tinh thần phấn chấn, tiếp tục điều khiển máy bắn đá phản kích về hướng kia.

Yêu tộc đáng thương lại không giống như bên phía Thiên Y viện, có tầng phòng ngự là lan can hợp kim. Rất nhanh, mặt trận của người đầu gấu bị đánh tan, không còn hình thành được công kích dày đặc nữa.

Thấy cảnh tượng trước mắt, mọi người rốt cục đều lộ nụ cười hưng phấn. Nhiều ngày như vậy rồi, rốt cục bọn họ đã tìm được phương pháp ứng đối.

Lúc này Tôn Diệu Nguyệt cũng lộ nụ cười nhạt, nói:

- Xem ra bản sơn trưởng quả là thông minh!

So với không khí hưng phấn bên Thiên Y viện, phía yêu tộc trong

nháy mắt liền lạnh lẽo hẳn.

- Xem ra nhân tộc đã tìm được phương pháp phản kích rồi, chỉ sợ chúng ta phải nghĩ biện pháp khác thôi...

Hồ Mục quay đầu nhìn về phía Lý Nguyên Bản, lạnh giọng nói.

Ánh mắt Sư Khung lạnh ngắt, nhìn về phía Lý Nguyên Bản, nói:

- Có còn biện pháp nào không?

Nhìn ánh mắt của hai người, tròng mắt Lý Nguyên Bản hơi nheo lại, dường như bắt đầu trầm tư.

(QUAN Y)

Chương 1280: Quyết sách mới của yêu tộc

- Trước mắt, công việc chuẩn bị tại thế giới trên mặt đất vẫn tiến hành như cũ... Hơn nữa chỉ dựa vào lực lượng của một mình Tuyệt y đường tôi, trong lúc vội vàng sợ không thể đảm bảo cuối cùng có thể hoàn thành!

Lý Nguyên Bản thoáng trầm mặc một lúc liền nhìn về phía hai người, trầm giọng nói:

- Cho nên... Trước mắt cho dù có hoàn toàn công phá nơi này thì tạm thời cũng không có trợ giúp quá lớn với việc chúng ta đang làm...

- Cũng không có trợ giúp quá lớn?

Ánh mắt Sư Khung phát lạnh, nhìn về phía Lý Nguyên Bản, trầm giọng nói:

- Ý của ngươi là chẳng lẽ để đám trấn thủ đáng chết này ở đây, đối với chúng ta mới có lợi phải không?

Đối mặt với ánh mắt lạnh lẽo kia của Sư Khung, Lý Nguyên Bản cũng không sợ hãi, chỉ bình tĩnh đối mặt, từ tốn nói:

- Đại vương, hiện tại thế giới trên mặt đất chưa hoàn toàn chuẩn bị xong. Nếu chúng ta không thể cam đoan lập tức xuất hiện trên mặt đất, hơn nữa đứng vững gót chân, như vậy không cần bức bách những người trấn thủ ở đây quá đáng, tránh để bọn chúng chó cùng giết nhau!

- Nếu tạm thời chúng ta không thể lấy tổn thất nhỏ để đuổi bọn chúng hoàn toàn khỏi nơi này, không bằng giữ lại bên kia. Chỉ cần bọn chúng không trốn thoát khỏi thung lũng kia thì có tổn thương gì cho chúng ta đâu?

Nói đến đây, Lý Nguyên Bản nhìn về phía Hồ Mục ở một bên, nói tiếp:

- Chỉ cần chúng ta có thể đảm bảo ổn thỏa tất cả mọi việc trên thế giới mặt đất, đến lúc đó một lần hành động phá nơi này, sau đó lao lên mặt đất, đó mới là phương án tốt nhất!

Nhìn ánh mắt của Lý Nguyên Bản, Hồ Mục chỉ hơi trầm ngâm một chút liền chấp tay nói với Sư Khung:

- Đại vương... Gã nói có lý... Việc này có thể trì hoãn một chút...

Nói đến đây, Hồ Mục liền đảo mắt nhìn về phía Lý Nguyên Bản, trầm giọng nói:

- Người vẫn phụ trách chuẩn bị trên mặt đất... Như vậy đến bao giờ mới tính là ổn thỏa?

Lý Nguyên Bản hít khẽ một hơi, trả lời:

- Thật ra Tuyệt y đường chúng tôi đã chuẩn bị sẵn sàng rồi... Nhưng xu thế của Thiên Y viện rất lớn, hơn nữa vốn định khởi mào chiến tranh giữa Thiên Y viện và Cổ Môn, mà lại bởi Giang Nguyên nọ nên thất bại...

- Cho nên nếu muốn đảm bảo không có vấn đề gì.... Như vậy tốt nhất là khởi động bộ lạc Vu Sư, cũng là phụ thần thị giả của chúng ta...

Dứt lời, Lý Nguyên Bản nhìn về phía hai người, trầm giọng nói:

- Trước mắt bộ lạc Vu Sư ở đại lục hải ngoại, xu thế khá lớn... Hơn nữa hiện tại Thú Thần Bất lại ở nơi này, phụ thần thị giả cũng có thể bộc phát ra thực lực mạnh nhất... Cho nên tôi vẫn đề nghị phái thành viên hoàng tộc ra, đi tới thế giới mặt đất...

- Tôi tin rằng... Bọn họ là phụ thần thị giả, nếu thấy tộc ta tồn tại, chắc chắn sẽ đi theo tộc tôi!

- Như thế bọn họ cũng sẽ là lực lượng viện trợ lớn nhất của tộc ta tại thế giới mặt đất!

Nghe thấy Lý Nguyên Bản nói vậy, hai người Sư Khung và Hồ Mục liếc nhìn nhau, hai mắt sáng ngời.

Nhìn dáng vẻ của hai người, trong lòng Lý Nguyên Bản bình tĩnh hẳn, biết đã khiến bọn họ động lòng rồi, thừa dịp rèn sắt khi còn nóng, nói:

- Nhưng việc này cũng cần nhanh lên... Dù sao mặc dù hiện tại Linh tinh điện hạ đã bị phong ấn nhưng nếu một khi Linh tinh điện hạ thoát vây, nhưng vậy phụ thần thị giả kia sợ rằng sẽ không ủng hộ tộc chúng ta nữa! Thậm chí bọn họ có thể đầu hàng kẻ trấn thủ ở đây!

- Việc này quả thật cũng đúng!

Ánh mắt Hồ Mục lóe lên, trầm giọng đáp:

- Nếu ở thế giới bên ngoài, đám phụ thần thị giả này có thực lực mạnh mẽ như thế thì đúng là có thể lợi dụng một phen!

- Ít nhất chúng ta có thể lợi dụng lực lượng các phương diện trước khi linh tinh điện hạ giải phong, đứng vững trên thế giới mặt đất... Cho dù đến lúc đó chẳng may Linh tinh điện hạ giải phong, như vậy chúng ta cũng không cần Bích Lũy tồn tại nữa, giao cho điện hạ là được!

- Khi đó đã thành chuyện đã rồi, ít nhất Điện hạ sẽ nể mặt phụ thần, cũng không khiến cả tộc nhân thị giả trở mặt với chúng ta, ít nhất cũng giữ lại những địa phương chúng ta đã chiếm cứ!

Nghe thế, Sư Khung chậm rãi gật đầu nói:

- Lời quân sư có lý!

Dứt lời, gã liền nhìn Lý Nguyên Bản, nói:

- Như vậy tạm thời chúng ta buông tha cho đám người trấn thủ này! Về phần có phái hoàng tộc ả không... Người xác nhận đám thị giả đó sẽ nghe theo tộc ta sao?

- Chỉ cần Linh tinh điện hạ không xuất hiện, như vậy phụ thần thị giả chỉ cần thấy thành viên hoàn tộc chúng ta, tất nhiên sẽ cúi đầu nghe lệnh!

Trong mắt Lý Nguyên Bản lộ vẻ hưng phấn. Tất nhiên gã biết lực lượng của bộ lạc Vu Sư độc chiếm châu Phi mạnh đến đâu. Có bộ lạc Vu Sư trợ giúp, gã có thể giúp yêu tộc đứng vững trên mặt đất!

- Tốt!

Nghe thấy Lý Nguyên Bản nói bình tĩnh như vậy, Sư Khung trầm giọng gật đầu đáp:

- Vậy thì chúng ta liền lập tức bố trí, sớm ngày ổn thỏa, cũng đỡ sinh chuyện!

- Quân sư... Chuẩn bị bố trí người xuất phát từ con đường bí mật...

- Lý Nguyên Bản, người cũng bố trí người cho tốt, chuẩn bị đi cùng người của tộc ta thuận lợi tới lãnh địa của phụ thần thị giả!

Nghe Sư Khung nói xong, trong mắt Lý Nguyên Bản lờ mờ lóe lên một tia sáng nhạt, từ tốn nói:

- Đại vương... Việc này bố trí người khác sợ rằng không quá ổn thỏa. Ta cảm thấy có lẽ do ta tự đi một chuyến thì tốt hơn...

- Không được... Người phải ở lại nơi này! Nếu ngay cả một chút người đắc lực mà người cũng không chuẩn bị được, như vậy ta thật sự hoài nghi người không có năng lực thực sự hỗ trợ tộc ta trên mặt đất!

Sư Khung nhìn chằm chằm vào Lý Nguyên Bản, lạnh lùng nói.

Đồng tử Lý Nguyên Bản hơi co rút lại, lập tức ẩn dấu thật sâu về thất vọng trong mắt, trầm giọng đáp:

- Vâng! Đại vương, tôi lập tức bố trí người ngay!

Trở lại trong lều vải của mình, sắc mặt Lý Nguyên Bản âm trầm xuống trong mọi người. Vốn gã còn muốn lợi dụng cơ hội này trở lại mặt đất, nhưng xem ra Sư Khung và Hồ Mục cực kỳ đề phòng, chỉ sợ không có khả năng để mình rời đi.

Lập tức gã chỉ có thể chậm rãi thở dài, sau đó lạnh giọng quát:

- Người đâu!

Lúc này tại doanh trại của Thiên Y viện, luồng xoáy linh khí vốn khổng lồ lúc này cũng chậm rãi tiêu tán. Đám người Tôn Diệu Nguyệt và Từ Thanh Linh đều thở phào nhẹ nhõm.

- Xem ra tên nhãi này đúng là một thùng cơm... Không ngờ có thể uống hết bát thuốc mà không nổ bụng!

Tôn Diệu Nguyệt hừ một tiếng nói:

- Cũng không biết là hắn có phải heo không nữa!

Lúc này rốt cục Lý Tiểu Vũ cũng yên tâm, nghe thấy lời này của Tôn Diệu Nguyệt liền cười ngọt ngào nói:

- Sư phụ... Anh Giang Nguyên là chúc long... Không phải là heo!

- ... Hừ, chỉ có mình con biết rõ! Lại còn anh Giang Nguyên... Gọi ngọt ngào nhĩ!

Tôn Diệu Nguyệt lườm vị đệ tử nhỏ này của mình một cái, sau đó thở dài, nhìn về phía Hoàng Văn Hiến vẫn đang đứng bên cạnh, nói:

- Trưởng ban Hoàng... Tên nhãi Giang Nguyên này liều mạng ăn linh dược như vậy, rốt cục là muốn làm gì?

Nói tới đây, Tôn Diệu Nguyệt cười lạnh hỏi tiếp:

- Chẳng lẽ hắc chuẩn bị muốn để mình thành siêu nhân gì đó, một mình đi tới giải quyết yêu tộc này sao?

Hoàng Văn Hiên thoáng chần chừ một chút, lại nhìn Tôn Diệu Nguyệt, sau đó mời từ tốn đáp:

- Tôn sơn trưởng chắc cũng biết... Thân thể Thường ủy Giang có chút đặc thù phải không?

Nghe được lời này, Tôn Diệu Nguyệt hơi sửng sốt, chậm rãi gật đầu.

(QUAN Y)

Chương 1281: Yêu tộc xuất thế

Đợi tới khi Hoàng Văn Hiên kể xong, đám người Tôn Diệu Nguyệt và Từ Thanh Linh đứng cạnh đều đã trợn mắt há mồm.

- Ông nói... Linh hồn thần thú trên người hắc... Là tổ thần yêu tộc?

Tôn Diệu Nguyệt kinh ngạc nói to.

Hoàng Văn Hiên cười gật đầu đáp:

- Chậc... Chỉ có thể xem như là tồn tại dạng phân thân hoặc hình chiều thôi!

- Nếu chân thân đáng trân, tất nhiên không có khả năng bị đối phương phong ấn... Đó hắc chỉ là một hình chiều, lực lượng tương đối yếu, cho nên mới gặp phải loại tình huống này!

- Trước mắt mục đích của Thường ủy Giang là mở phong ấn một lần nữa, để cho Tinh linh điện hạ hồi phục...

- Nếu Linh tinh điện hạ hồi phục thì hắc là có thể có biện pháp giải quyết vấn đề yêu tộc!

Sắc mặt Tôn Diệu Nguyệt nghiêm trọng hít sâu một hơi, nói:

- Cổ Môn chúng tôi cũng không có bất cứ ghi chép gì về chuyện

này cả... Ông xác nhận thật sự là yêu thần tồn tại từ ngàn năm trước chứ?

- Trước mắt theo phân tích và tìm hiểu của Ban tình báo viện chúng tôi, cơ bản xác nhận không giả!

Hoàng Văn Hiên gật đầu khẳng định.

- Vậy... Linh tinh điện hạ giáng trần... Chính là muốn mang thần khí Bích Lũy gì kia đi à? Không phải những người năm đó muốn trở lại Địa Cầu?

Đối mặt với câu hỏi này, Hoàng Văn Hiên chần chờ một chút, sau đó liền lắc đầu cười nói:

- Chắc là không phải... Dù sao ngàn năm trước, những người đó đã rời đi bởi Địa Cầu thiếu linh khí. Mà ngàn năm qua đi, hoàn cảnh ô nhiễm cùng nhiều Độc Không chân nhân thay đổi, linh khí càng thiếu thốn nghiêm trọng rồi...

Nghe thấy Hoàng Văn Hiên nói vậy, sắc mặt Tôn Diệu Nguyệt mới thoáng tốt hơn một chút. Nếu những người năm đó muốn trở về thật thì cũng không biết thế giới sẽ biến thành dạng gì nữa!

Nhìn sắc mặt Tôn Diệu Nguyệt tốt hơn không ít rồi, trong lòng Hoàng Văn Hiên cũng thầm thở phào một hơi, nói:

- Trước mắt chúng ta cần lo lắng về việc yêu tộc lao lên mặt đất thật, hơn nữa đừng vững. Nếu vậy thì chuyện đó sẽ trở thành một sự trùng kích rất lớn đối với Nhân tộc chúng ta...

- Với sự căm hận của yêu tộc đối với Nhân tộc, thậm chí chúng ta không thể đoán trước được, cuối cùng kết quả sẽ như thế nào! Cho nên chúng ta phải ngăn cản hành động của yêu tộc!

Tôn Diệu Nguyệt cau mày nói:

- Cho dù đám yêu tộc này có thứ thần khí kia, nhưng trên mặt đất, bọn chúng có năng lực dùng chống lại được Nhân tộc ta chứ?

- Với chiến lực thân thể của yêu tộc cùng sự tồn tại của Bích Lũy, ít nhất có thể cam đoan cứ địa của bọn họ không bị bất cứ hỏa lực

nào của chúng ta công kích, vừa có khả năng tấn công, vừa có khả năng phòng thủ!

- Lại còn có phía Tuyệt y đường cung cấp và ủng hộ cho yêu tộc, đó cũng là một phiền toái lớn!

Hoàng Văn Hiên cau mày, trầm giọng nói:

- Mặt khác, còn có bộ lạc Vu Sư, năm đó chính là thị giả dưới trướng thú thần Bác Lăng, trước mắt vẫn thờ phụng thần thú... Mà hoàng tộc yêu tộc lại là hậu duệ của thú thần Bác Lăng năm xưa...

- Nếu bộ lạc Vu Sư cũng đứng về phía yêu tộc, như vậy sẽ tạo thành uy hiếp rất lớn đối với xã hội Nhân tộc chúng ta!

- Cho nên chúng ta phải hoàn toàn khống chế yêu tộc trong thế giới dưới lòng đất, không để bọn chúng lao lên thế giới mặt đất, đứng vững tại thế giới mặt đất!

Nghe tới đây, rốt cục sắc mặt Tôn Diệu Nguyệt lại nghiêm trọng hẳn...

Là sơn trưởng Cổ Môn, tất nhiên cô hiểu năng lực của Tuyệt y đường và bộ lạc Vu Sư. Không nói tới Tuyệt y đường, chỉ riêng bộ lạc Vu Sư chiếm cứ cả châu Phi, thực lực cũng rất kinh người...

Mặc dù Châu Phi lạc hậu nhưng có khả năng vận dụng nhân lực và vũ khí của cả một lục địa, một khi bộc phát cũng rất dọa người.

Nếu bộ lạc Vu Sư đứng về phía yêu tộc, như vậy yêu tộc muốn đứng vững trên mặt đất cũng tương đối dễ dàng rồi.

Nhìn vẻ mặt của Tôn Diệu Nguyệt, Hoàng Văn Hiên hài lòng gật đầu. Mục đích ông nói những lời này là để vị sơn trưởng Cổ Môn biết được tình hình rất nghiêm trọng.

Có vị sơn trưởng đại nhân này ở đây, ít nhất có thể cam đoan phía Cổ Môn sẽ không kéo chân sau Thiên Y viện. Hơn nữa thường ủy Giang cần linh được, có lẽ vị sơn trưởng đại nhân này cũng sẽ khẳng khái cho mượn thêm một ít.

Đây chính là nguyên nhân viện trưởng đồng ý để các cô tiến vào

lòng đất Phong Động!

Giang Nguyên chậm rãi đi từ trong phòng ra, nhìn đám người Tôn Diệu Nguyệt đang đứng ngoài cửa nói chuyện, cười bảo:

- Tôn sơn trưởng, nơi này cũng đã nhìn không thiếu nhiều rồi... Vậy thì... Tôi nghĩ đây dù sao cũng là địa phương quan trọng của Thiên Y viện, hay là tôi hộ tống mọi người ra ngoài trước nhé?

- Ha ha... Giang Nguyên, đây rõ ràng là cậu qua cầu rút ván hả... Cầm linh dược tôi cho mượn rồi liền định quay người đuổi chúng tôi đi hả?

- Ấy... Sao Tôn sơn trưởng lại nói vậy?

Thấy Tôn Diệu Nguyệt có vẻ muốn trở mặt, Giang Nguyên vội vàng cười khan nói:

- Chẳng qua nơi này dù sao cũng là địa phương quan trọng của Thiên Y viện chúng tôi... Đầu tiên không phải là ngài nói sợ tôi bố trí năm trăm vệ sĩ còn không? Đây không phải là vì an toàn của ngài sao?

- Ha ha... Giang Nguyên, không ngờ càng ngày miệng lưỡi cậu càng trơn tru rồi, nói nghe lọt tai thật...

Tôn Diệu Nguyệt khẽ cười hai tiếng, chấp tay nhìn về phía doanh địa yêu tộc, nói:

- Tôi nói này, chuyện yêu tộc dưới lòng đất thế này đã không đơn thuần chỉ dính dáng tới mỗi Thiên Y viện các người nữa rồi. Chẳng lẽ Cổ Môn chúng tôi không phải là một thành viên Nhân tộc sao?

Nói đến đây, Tôn Diệu Nguyệt lại nhìn về phía Y Phù bên cạnh, sau đó tiếp lời:

- Nếu ngay cả Huyết tộc cũng có thể ở chỗ này, vì sao lại vội vã đuổi chúng tôi đi?

Giang Nguyên cười khan đáp:

- Ha ha... Xin sơn trưởng đại nhân đừng trách. Nếu ngài muốn ở

lại, như vậy thì ở lại đi... Tôi tuyệt đối không có ý kiến gì khác. Chẳng qua dù sao chỗ này cũng nguy hiểm, không biết lúc nào đám yêu tộc nổi điên lên, xông ra tiến công nơi này. Nếu sơn trưởng đại nhân bị chút tổn thương nào thì tôi cũng không thể trả lời cho Lưu môn chủ được...

- Nếu chẳng may khiến hai bên chúng ta hiểu lầm thì thật không tốt rồi!

Nghe thấy Giang Nguyên vẫn có ý muốn đám người mình rời đi, Tôn Diệu Nguyệt hừ lạnh một tiếng, cười trào phúng nói:

- Dù sao hiện tại tôi cũng không đi. Tôi còn phải quan sát tình huống yêu tộc này ... Dù sao Cổ Môn tôi cũng không có khả năng hoàn toàn không để ý tới chuyện này được. Hơn nữa chẳng lẽ cậu không định mượn thêm thuốc của Cổ Môn chúng tôi sao?

- Á... Ha ha... Không dám không dám. Mời Tôn sơn trưởng cứ tự nhiên, tự nhiên là tốt rồi... Ngài muốn ở chỗ nào trong trụ sở cũng được hết... Ha ha...

Lúc này thế giới bên ngoài đã là đêm khuya...

Trong một khu rừng rậm yên tĩnh, đột nhiên mơ hồ truyền tới một tia vang động.

Nhìn về hướng có tiếng vang kia, có thể thấy một tảng đá lớn đang lay động chậm rãi, sau đó di chuyển sang một bên, lộ ra một cửa hang.

Không bao lâu sau, dường như có bóng người loáng thoáng, sau đó liền có mấy người mặc áo bông dày cao lớn đi ra.

Hai người trong đó dùng kiệu nâng cao một người dường như cả đầu cũng bị bao phủ, thoáng phân biệt phương hướng một chút, đi một hồi lâu mới chậm rãi ngừng lại.

Người trên kiệu kia giờ mới bỏ trùm đầu xuống, nhìn cẩn thận vài lần về bốn phía, sau đó mới nói với mấy người trước mắt.

- Tốt lắm, hiện tại chúng ta đã đi ra rồi... Người có thể bố trí chúng ta đi tới lãnh địa của phụ thân thị giả rồi...

Người đi ra này đúng là một trong những người Lý Nguyên Bản mang xuống thế giới dưới lòng đất, lúc này nhìn bầu trời sao và đường chân trời đã lâu không thấy cùng không khí tươi mát trên mặt đất, trong mắt hiện lên một tia kích động.

- Rốt cục cũng đi ra rồi...

Đương nhiên, gã cũng chỉ duy trì một chốc lát, nhìn mấy yêu tộc đang nhìn chăm chăm mình xung quanh, không dám chậm trễ, nắm chặt áo da trên người, lập tức đưa tay nói:

- Xin đưa thiết bị liên lạc cho tôi!

Một người bên cạnh lập tức đưa cho gã một cái điện thoại vệ tinh.

Người này bấm một dãy số, nói vài câu với bên kia, tiện đà nói:

- Tốt rồi, rất nhanh sẽ có người tới đón chúng ta...

Đầu lĩnh yêu tộc gật đầu, sau đó khoanh chân ngồi xuống, hơn nữa cẩn thận nhìn xung quanh.

Người kia bị yêu tộc vây quanh bốn phía, thấy thế trong lòng cũng có suy nghĩ.

Xem ra đây cũng không phải lần đầu tiên đám yêu tộc này đến thế giới mặt đất, chỉ là không biết cửa ra này rốt cục nằm ở nơi nào...

Mấy người chờ đợi nửa giờ, không bao lâu liền có mấy luồng ánh sáng xuất hiện trong bóng tối phía trước.

Chứng kiến vài luồng ánh sáng này, người nọ hưng phấn đứng dậy, mãi cho tới khi mấy người cầm đèn pin xuất hiện trước mặt mới hưng phấn nói:

- Rốt cục mọi người cũng tới rồi!

- Đội trưởng Hồ...

Người đầu lĩnh phía bên này cung kính chào hỏi, sau đó mời nhìn mấy người thân hình cao lớn, toàn thân bị bao phủ trong áo da như quái nhân trước mắt, hít sâu một hơi, sau đó cung kính nói:

- Mời đi theo tôi...

Rất nhanh, mấy người liền biến mất trong bóng tối...

(QUAN Y)

Chương 1282: Phong tỏa thất bại

Sáng sớm ngày thứ hai liền có một chiếc máy bay bay lên cao, tiến về hướng Châu Phi...

Mười mấy giờ sau, chiếc máy bay này liền đáp xuống một sân bay hẻo lánh tại Châu Phi. Bảy, tám người đi xuống từ máy bay, không dừng lại, lên thẳng ba chiếc xe, đi về phía Vu linh điện.

Lúc này, ở một tháp quan sát tại phi trường đó có một người thanh niên mang màu da châu Á hạ ống nhòm trong tay xuống, ánh mắt lộ vẻ nghiêm trọng, rút một chiếc điện thoại vệ tinh ra, bấm một dãy số.

- Tổ trưởng... Tôi phát hiện ra một mục tiêu khả nghi. Có bảy, tám người, trong đó có bốn người trang phục quái dị, hiện tại đã lên ba chiếc xe việt dã...

Trong xe việt dã, vốn bốn người đội mũ quái dị, rốt cục bỏ mũ xuống, lộ ra cái đầu đầy lông.

- Phù... Không ngờ thế giới trên mặt đất nóng như vậy!

Một người đầu hỏ há to miệng, thở hổn hển hai cái, lại nhận một chai nước của một người trung niên đưa tới, uống ừng ực mấy hớp, lúc này mới híp mắt nhìn mặt trời nóng cháy ở bên ngoài một chút, trầm giọng nói:

- Đại khái lúc nào chúng ta mới có thể đến nơi?

- Lạc vương tử... Dự tính còn cần sáu, bảy giờ nữa mới đến...

Người trung niên cung kính trả lời.

- Còn lâu như vậy sao? Sao không dùng máy bay bay thẳng qua?

Nghe thấy lời này của người trung niên kia, Lạc vương tử bất mãn nhìn người này, nói.

Nghe thấy giọng điệu Lạc vương tử có vẻ không hài lòng, người trung niên vội vàng giải thích:

- Lạc vương tử... Chúng ta không thể xác nhận người trấn thủ có tiến hành theo dõi ở nơi này không. Nếu máy bay bay thẳng tới thì quá bắt mắt, lại không đủ an toàn!

- Đám trấn thủ đáng chết này chẳng lẽ còn the dõi ở cả chỗ này?

Nghe thấy mấy từ người trấn thủ, rõ ràng Lạc vương tử cảm thấy rất chán ghét.

- Đúng vậy... Đám trấn thủ này có ảnh hưởng rất hùng mạnh trên mặt đất... Cho dù là ở nơi này, bọn chúng vẫn có lực lượng tương đối lớn tồn tại!

Người trung niên trầm giọng giải thích:

- Cho nên chúng ta phải cố gắng ẩn dấu, làm việc cẩn thận...

- Nếu một khi bị đám người trấn thủ kia phát hiện, như vậy chúng ta ngồi máy bay đi rất nguy hiểm.. Đi trên mặt đất, ít nhất chúng ta còn có năng lực phòng ngự nhất định!

Nghe những lời này của người trung niên, Lạc vương tử gật đầu khẽ...

Xe đã đi với tốc độ cả trăm km/h, lao nhanh về phía hoang nguyên, vẫn chưa hề có dấu hiệu dừng lại...

Mà lúc này, một chiếc trực thăng cũng đang đuổi theo hướng mấy chiếc xe...

- Trước mắt chưa phát hiện ra mục tiêu... Chúng ta đang tiếp tục tìm kiếm...

Một thành viên ngoại viện, võ trang hạng nặng của Thiên Y viện giờ đang báo cáo vào bộ đàm.

- Nhất định phải tìm được đội xe kia... Xác nhận thân phận đối phương... Cũng phải duy trì cảnh giới... Một khi đối phương phản kháng, lập tức phá hủy!

Trong điện thoại truyền tới tiếng nói lạnh lẽo:

- Nhớ chú ý an toàn. Một khi phát hiện vấn đề, đội hỗ trợ sẽ tới rất nhanh thôi...

- Vâng!

Nửa giờ sau, rotor máy bay phát hiện ra đội xe đang lao nhanh...

- Đội xe phía dưới chú ý... Lập tức dừng lại. Mọi người xuống xe để kiểm tra!

Khi máy bay tới gần, nhìn đội xe ở ngay phía trước, tiếng thông báo phát qua loa phóng thanh vang lên âm ỉ.

Dường như đội xe phía trước đã nghe thấy tiếng cảnh cáo, sau đó chậm rãi ngừng lại.

Nhìn đội xe dừng lại, mọi người trên trực thăng mới thở phào nhẹ nhõm...

- Mọi người xuống xe, tiếp nhận kiểm tra!

Thành viên ngoại viện cầm loa trong tay, trầm giọng quát lần nữa.

Nghe thấy mệnh lệnh này, cửa xe phía dưới bắt đầu mở ra, lục tục có người đi xuống.

Nhìn những người đó ngẩng đầu đi từ xe xuống, tất cả mọi người trên máy bay đều thở phào nhẹ nhõm. Thành viên ngoại viện kia trầm giọng nói với đồng đội ngồi cạnh mình:

- Trương Cường, cậu xuống tiến hành kiểm tra... xác nhận không có vấn đề gì thì để cho bọn họ đi!

- Vâng!

Lúc này, thành viên ngoại viện kia đứng dậy, đi tới trước cửa

khoang máy bay trực thăng, theo dây thừng tụt nhanh xuống phía dưới.

Chẳng qua gã còn mới tụt tới giữa không trung, đột nhiên trong tai liền truyền tới tiếng kêu to hoảng sợ....

Ngay sau đó, mấy tiếng súng bắn tên lửa gào thét vang lên...

Đảo mắt nhìn lại, gã liền thấy ở đội xe phía trước có ba lồng lửa bùng lên, đang gào thét bay về phía này.

Trong nháy mắt, trên trực thăng tỏa ra vô số điểm sáng thu hút tên lửa, đồng thời bản thân máy bay cũng né tránh khẩn cấp, cố gắng tránh ba quả tên lửa loại nhỏ này...

Nhưng trong tiếng kêu kinh hãi của mọi người, cánh phía đuôi của trực thăng vẫn trúng một quả đạn, nổ tung trong nháy mắt.

Trực thăng mất đi cánh đuôi trong không trung, vẽ lên một đường lửa, nhanh chóng rơi xuống.

Những người trong đội xe vừa đi xuống xe lại nhanh chóng lên xe, tiếp tục phóng nhanh về phía trước.

Trực thăng đâm sầm xuống hoang nguyên, bùng lên một đám lửa lớn. Trương Cường vừa rơi xuống mặt đất, khoe miệng tràn ra một dòng máu tươi, cố sức đứng lên khỏi mặt đất, nhìn ngọn lửa lớn đang bùng cháy kia, gào to vào bộ đào:

- Trực thăng bị tập kích rơi rồi... Hỏa lực của đối phương rất mạnh, đã có phòng bị trước...

Nghe tiếng rống truyền tới từ trong bộ đào, sắc mặt Tổng phụ trách ngoại viện Thiên Y viện tại bộ lạc Vu Sư xanh mét trong nháy mắt, trầm giọng phản nộ quát:

- Phái ra phân đội số 1 và số 2 đuổi tới trước... Phân đội thứ ba đóng lại duy trì đề phòng, phòng ngừa kẻ điệu hồ ly sơ của đối phương!

Vị phụ trách này cất tiếng hô, mấy chiếc trực thăng nhanh chóng cất cánh, bay về hướng kia...

Xác nhận cấp dưới đã đi rồi, vị phụ trách kia hít sâu hai hơi xong, cầm điện thoại vệ tinh, bắt đầu tiến hành báo cáo với tổng bộ Thiên Y viện...

Sau hai giờ sau, phân đội truy kích lại báo cáo lần nữa...

- Toàn bộ xe cộ của quân địch đã bị phá hủy, đánh gục hai thành viên Thiên Y viện và một gà tộc nhân Hồ tộc thuộc Thiên Y viện. Nhưng những người còn lại đã bỏ chạy vào khu vực Vu linh điện...

Sắc mặt Từ Khải Liễu rất khó coi, ngồi trong phòng họp, nhìn rất nhiều thành viên Viện ủy hội xung quanh, trầm giọng nói:

- Hiện tại phía bên Tuyệt y đường đã hộ tống yêu tộc tiến vào Vu linh điện. Việc này rất có khả năng sẽ mang lại trợ giúp lớn đối với yêu tộc dưới mặt đất...

- Chúng ta phải cảnh giác chuyện bộ lạc Vu Sư cung cấp trợ giúp cho yêu tộc!

Sắc mặt Lưu Mộc Dương cũng rất nghiêm trọng, trầm giọng nói:

- Lần này Tuyệt y đường hộ tống đám yêu tộc này đi tới bộ lạc Vu Sư, như vậy ít nhất có thể xác định hai sự việc!

- Thứ nhất, quả thật yêu tộc nắm giữ con đường thứ hai thông từ thế giới dưới lòng đất lên mặt đất! Thứ hai, nếu yêu tộc đã có hành động như vậy, ít nhất có thể chứng minh rằng bọn chúng nắm chắc có thể khiến bộ lạc Vu Sư trợ giúp chúng, nếu không thì cũng không có khả năng mạo hiểm như vậy!

- Mặc dù bộ lạc Vu Sư ở mãi tại Châu Phi xa xôi... Nhưng căn cứ vào tư liệu tình báo cho thấy, khi hai đại vu sư Ba Lạp Cổ và Quát Quát Cổ tuần du cả đại lục Hoa Hạ, rất có khả năng xác nhận được việc Vu sư củ bộ lạc Vu Sư có khả năng duy trì thực lực tại đại lục Hoa Hạ hay không!

- Xem xét từ tình hình lúc đó, hai người bọn họ phải làm gì để bảo trì thực lực của mình... Chắc hẳn có liên quan tới Thú Thần Bát!

Nói tới đây, Lưu Mộc Dương thoáng trầm ngâm một chút, nói:

- Căn cứ vào phân tích của ban tình báo, Vu sư của bộ lạc Vu Sư cũng có thể phát huy được thực lực chân chính... Chuyện này có thể nhận ra từ việc hai vị Đại vu sư ở thế giới dưới lòng đất lần này. Trước mắt, không thể khẳng định được có nằm trong phạm vi tác dụng của Thú Thần Bát hay không...

- Nhưng... Phạm vi tác dụng ít nhất cũng đạt bán kính năm trăm cây số...

Nghe Lưu Mộc Dương nói vậy, sắc mặt rất nhiều vị thành viên Viện ủy hội ở đây đều tái nhợt trong nháy mắt.

Bộ lạc Vu Sư vẫn bị vây khốn ở Châu Phi cả trăm ngàn năm qua, đó là bởi khi bọn họ rời khỏi Châu Phi, uy lực các loại thuật pháp đều giảm hẳn, căn bản không thể chống lại người khác.

Nếu thật sự bọn họ có thể phát huy thực lực tại đại lục Hoa Hạ, như vậy cũng tương đối phiền toái rồi.

- Nhưng Thú Thần Bát hiện đang được thường ủy Giang mang theo xuống thế giới dưới lòng đất, chẳng lẽ cũng vẫn có thể phát huy tác dụng sao?

Chu Hạo Bình ngồi bên, trầm giọng hỏi.

Từ Khải Liễu chậm rãi gật đầu, đáp:

- Thế giới dưới lòng đất kia cách một tầng mặt đất cũng chỉ khoảng một ngàn mét, Thú Thần Bát hẳn vẫn có thể phát huy tác dụng... Cho nên trong ngàn dặm quanh Long Sơn hẳn cũng có thể để bộ lạc Vu Sư phát huy thực lực của mình...

Sắc mặt rất nhiều vị thành viên Viện ủy hội đều trở nên khó coi trong nháy mắt.

(QUAN Y)

Chương 1283: Tiến triển

Liêu Long Căn ngồi cạnh đó thở dài, nói:

- Uy hiếp của bộ lạc Vu Sư cũng không phải chỉ có thế. Trước mắt chúng ta cũng chưa biết rõ ràng bố cục của Tuyệt y đường. Một khi thêm ảnh hưởng của bộ lạc Vu Sư... Như vậy lúc yêu tộc chính thức đột phá tới mặt đất, có bộ lạc Vu Sư trợ giúp, bọn họ sẽ đứng vững tại thế giới trên mặt đất rất đơn giản...

- Một khi để bọn họ xuất hiện trên mặt đất, đứng vững rồi, cũng rất có khả năng trở thành một thế lực to lớn vượt qua tất cả các chủng tộc hắc ám khác...

Lão y sư La Thiên Minh lúc này cũng cất tiếng:

- Căn cứ vào tư liệu tôi đã đọc, nếu thật sự để yêu tộc đứng vững trên mặt đất, như vậy... Ít nhất tương đương với mười hội nghị Huyết Tộc... Với ác cảm của bọn chúng với Nhân tộc chúng ta, đến lúc đó không chỉ là một trường đại họa với Thiên Y viện chúng ta, mà còn là đối với cả toàn bộ Nhân tộc!

- Nếu lại còn được bộ lạc Vu Sư trợ giúp... Như vậy xu thế của bọn họ đã không thể áp chế nổi...

Liêu Long Căn trầm giọng bổ sung:

- Mặt khác, uy hiếp của Tuyệt y đường cũng rất lớn... Trước mắt mặc dù chúng ta đã phá hủy mấy cứ điểm của Tuyệt y đường nhưng hiện tại còn chưa làm tổn thương gốc rễ của đối phương...

- Thậm chí chúng ta cũng không biết trong hai mươi mấy năm nay, Tuyệt y đường đã bố trí về phương diện này thế nào rồi...

- Nhưng từ sau khi thường ủy Giang phá hủy quân khu bố trí tại phía Tây Nam của Tuyệt y đường hai năm trước, chúng ta có thể do thám biết được, mưu đồ mà Lý Nguyên Bản bày ra tuyệt đối không nhỏ!

- Cho nên nhất định chúng ta phải cố hết sức đảm bảo không để yêu tộc lao ra khỏi mặt đất!

Nghe xong lời nói của mọi người, trong phòng họp dần dần trở nên trầm mặc. Tất cả mọi người đều hiểu yêu tộc có con đường bí mật thứ hai, muốn đi ra không khó... Nhưng chủ yếu là phải đảm bảo yêu tộc không thể đặt chân trên mặt đất.

Chỉ cần bọn chúng không thể đặt chân, như vậy hiển nhiên không dám đi ra...

Thấy mọi người trầm mặc, lúc này Chu Hạo Bình mới hít thật sâu một hơi, sau đó lên tiếng nói:

- Vốn dĩ tôi cũng không quá đồng ý việc Thường ủy hội cho phép Cổ Môn tiến vào Phong Động Long Sơn... Nhưng hiện tại, tôi cảm thấy quyết định của Thường ủy hội là chính xác...

- Tình hình hiện tại thế này, với lực lượng của Thiên Y viện chúng ta đã không thể đảm bảo không xảy ra vấn đề rồi... Nếu như xảy ra vấn đề thật, như vậy chúng ta sẽ là tội nhân của Nhân tộc!

Nói đến đây, Chu Hạo Bình trầm giọng nói:

- Hiện tại tôi cảm thấy chúng ta phải liên kết và vận dụng tất cả lực lượng, áp chế hành động của yêu tộc!

Lời nói này của Chu Hạo Bình khiến mọi người đều gật đầu.

Lúc này Từ Khả Liễu mới cười khổ nói:

- Quả thật là như thế. Lúc đầu Giang Nguyên đưa ra yêu cầu này với tôi, tôi và Mộc Dương và lão Liêu cũng đã thảo luận nghiêm túc vấn đề này!

- Thực tế lúc ấy quả thật linh dược tồn kho trong viện không đủ... Hơn nữa Giang Nguyên cần quá nhiều linh dược. Quan hệ của hắn với vị Tôn sơn trưởng kia cũng luôn luôn không tồi lắm... Cho nên chúng ta mới đồng ý yêu cầu này của Giang Nguyên. Đồng thời... Cũng bởi là vì tình hình trước mắt, coi như chuẩn bị sẵn trước...

- Hiện tại xem ra quyết định này không sai chút nào. Ít nhất quả thực Tôn sơn trưởng của Cổ Môn đã cung cấp cho Giang Nguyên không ít linh dược... Mặt khác, xét tình hình trước mắt, vị Tôn sơn trưởng kia cũng rất coi trọng việc này, do đó cũng coi như không phí công vô ích!

- Giữa hai bên chúng tôi dù ngàn năm nay vẫn ở trạng thái đối lập nhưng với tình thế trước mắt, hai bên tạm thời đình chỉ đối lập, hợp tác ứng phó cũng không phải là chuyện không có khả năng...

- Cho nên tạm thời phương diện này do Giang Nguyên phụ trách giao tiếp với vị Tôn sơn trưởng kia là được, chúng ta sẽ không nhúng tay trực tiếp vào!

Nghe Từ Khải Liễu nói vậy, mọi người đều đã hiểu rõ, liếc nhau một cái liền chậm rãi gật đầu.

Đối với Cổ Môn, tất cả mọi người cũng vẫn rất kiêng dè. Dù sao hai bên giằng co cả ngàn năm rồi, nếu muốn đột nhiên hòa hoãn quan hệ, quả thật mọi người cũng hơi khó chấp nhận ngay... Có Giang Nguyên ra mặt xử lý, tất nhiên là quá tốt rồi.

Từ Khải Liễu hít khế một hơi, gật đầu nói:

- Trước mắt Giang Nguyên đang ở thế giới dưới lòng đất, không thể rời đi... Cho nên chúng ta cũng không cách nào hiểu rõ và xử lý hành động nhằm vào bộ lạc Vu Sư, chỉ có thể gia tăng giám sát với bên kia...

- Đồng thời chúng ta phải yêu cầu ban tình báo của ngoại viện tăng cường điều tra với Tuyệt y đường... Lại phải yêu cầu các vườn thuốc và dược sơn gia tăng tốc độ sản xuất linh dược...

Tại trụ sở Long Sơn trong thế giới dưới lòng đất, Giang Nguyên và Tôn Diệu Nguyệt, Hoàng Văn Hiên lúc này đang ngồi một chỗ, bàn bạc về tin tức vừa mới thu được.

Trên khuôn mặt xinh đẹp của Tôn Diệu Nguyệt lộ rõ vẻ nghiêm trọng:

- Cậu xác nhận bộ lạc Vu Sư sẽ đứng về phía yêu tộc sao?

- Đúng...

Giang Nguyên chậm rãi gật đầu nói:

- Trước kia bộ lạc Vu Sư đi theo thần thú, kỳ thực nguồn gốc lực lượng cũng là từ vị thú thần điện hạ kia... Cho nên hiện tại nếu có hoàng tộc của yêu tộc xuất hiện, tất nhiên bộ lạc Vu Sư sẽ trợ giúp đám yêu tộc đáng chết này trở lại thế gian!

- Mặc dù tôi cũng có lực ảnh hưởng tương đối lớn với bộ lạc Vu

Sư nhưng hiện tại có đám yêu tộc này xuất hiện, bọn họ tuyệt đối sẽ đứng về phía yêu tộc!

Tôn Diệu Nguyệt gật đầu khẽ, từ tốn nói:

- Nhưng cho dù là bộ lạc Vu Sư ủng hộ yêu tộc thì cũng không cần lo lắng quá mức... Dù sao thì bộ lạc Vu Sư ở Châu Phi. Ra khỏi nơi đó, thực lực của bọn họ sẽ giảm mạnh...

Nghe thấy lời này của Tôn Diệu Nguyệt, Giang Nguyên cũng chỉ biết nở nụ cười khổ, lắc đầu nói:

- Thật ra cũng không phải như thế...

Giang Nguyên giải thích về chuyện dưới tác dụng của Thú Thần Bát, Vu sư của bộ lạc Vu Sư cũng có thể phát huy chiến lực cao nhất xong, Tôn Diệu Nguyệt cũng không nén nổi cười bất đắc dĩ:

- Tại sao lại có thể như vậy?

- Tôi cũng không biết sao lại thế... Ôi...

Giang Nguyên cười khổ thở dài, lắc đầu nói.

- Vậy tiếp theo cậu định làm gì?

Tôn Diệu Nguyệt nhìn về phía đại doanh yêu tộc vẫn lơ lơ nhơ nhơ người phía dưới.

Giang Nguyên nhún vai đáp:

- Cô không phát hiện ả hiện tại tôi ngày nào cũng phải liều mạng uống thuốc sao? Uống tới mức không ăn nổi cơm nữa đây à!

-

Về mặt Tôn Diệu Nguyệt đồng tình nhìn Giang Nguyên. Mỗi ngày uống thuốc ba bữa như thế, tuy rằng mùi vị không tồi nhưng ngày nào cũng uống, thế thì đúng là ngán bằng chết.

- Cậu uống thuốc như thế có thể giúp cái kia... Giải phong sao?

Tôn Diệu Nguyệt còn hơi hoài nghi nhìn Giang Nguyên, nói:

- Cậu không định mượn việc công để lo việc tư đấy chứ?

Giang Nguyên buồn bực lắc đầu nói:

- Thuốc này đều là tôi mượn cô, cũng không phải lấy danh nghĩa của viện, làm gì có chuyện lấy việc công để lo việc tư chứ?

- Nếu lấy công lo tư thì tôi cũng không phải ép mình điên cuồng uống thuốc mỗi ngày như vậy...

- Vậy đại khái còn khoảng bao lâu nữa cậu mới giải phong được?

Tôn Diệu Nguyệt hừ một tiếng nói:

- Nhiều linh dược như vậy, không sợ no bể bụng à!

- Nếu có đầy đủ linh dược thì chắc là nhanh thôi!

Giang Nguyên cười bất đắc dĩ, nói:

- Chẳng qua cô cũng biết rồi, linh dược còn chưa đủ!

- Còn chưa đủ? Tôi đã chuẩn bị cho cậu bốn phần siêu phẩm và mười hai phần linh dược thượng phẩm rồi... Cậu còn bảo chưa đủ?!

Tôn Diệu Nguyệt kinh ngạc nói.

- Đương nhiên là không đủ rồi... Đầu tiên tôi đã ăn trống cả viện chúng ta rồi... Cô cho rằng mười mấy phần linh dược này thật sự có thể giúp tôi hoàn thành hay sao?

Đối mặt với vẻ căm tức của Giang Nguyên, Tôn Diệu Nguyệt chỉ có thể thở dài, đáp:

- Được rồi được rồi... Cậu ăn trước đi. Không đủ thì tôi lại đi thương lượng với Lưu Phong... Chẳng qua cứ tiếp tục như vậy thì chắc sản lượng linh dược trong hai ba mươi năm nữa của Thiên Y viện các người cũng phải đưa cho Cổ Môn chúng tôi hết thôi!

- Đã nói rõ rồi đấy, không được quýt nợ!

- Không quýt nợ... Tuyệt đối không quýt nợ... Đến lúc đó nhất định

trả đủ, nhất định trả đủ!

Giang Nguyên còn chưa kịp nói, Hoàng Văn Hiến bên cạnh thấy vị sơn trưởng đại nhân không ngờ còn có khả năng cho mượn linh được, vội vàng vui vẻ ra mặt nói lời cam đoan.

- Phù...

Nhìn vị thành viên Viện ủy hội của Thiên Y viện này vui vẻ ra mặt như thế, Tôn Diệu Nguyệt cũng chỉ có thể thở dài. Hiện tại đã tới mức không còn để ý tới mặt mũi như vậy rồi, thật sự là quá đáng thương...

Những ngày tiếp theo, tình huống tiến công của yêu tộc giảm đi rất nhiều. Mà mọi người trong trụ sở của Thiên Y viện tại Long Sơn cũng mừng rỡ nhàn nhã. Dù sao tất cả mọi người đều đang vừa cần thời gain, vừa chờ Giang Nguyên giải phong cho Cửu Vĩ, lại vừa đợi bộ lạc Vu Sư có một câu trả lời thuyết phục.

Phía Giang Nguyên cơ bản ngồi ngày đều ngồi lý trong phòng, uống thuốc, tập luyện rồi ngủ...

Đương nhiên thật ra chuyện tập luyện cũng không đơn giản. Gần đây mỗi ngày trừ việc luyện Ngũ Cầm Hí ra, hắn còn cố ý tìm hai vị lão tiên sinh ngoại viện ở trụ sở giúp mình luyện tay...

Rèn luyện được hai ngày, hai vị lão tiên sinh đều tỏ vẻ áp lực quá lớn...

Đầu tiên hai người còn có thể đấu khó phân thắng bại với vị thường ủy Giang này, thậm chí hơi chiếm thế thắng. Nhưng ngày thứ hai, hai người liền cảm thấy đánh tới đánh lui, không chiếm được chút thế thắng nào cả.

Đến ngày thứ ba, hai người liền bị đồng chí thường ủy Giang này áp bức mạnh.

Luyện vài ngày rồi, thấy hai vị lão tiên sinh chịu áp lực quá lớn, đám người Hoàng Văn Hiến đều lộ vẻ đồng tình, đương nhiên cũng lộ vẻ đầy mong đợi.

Chỉ có một điểm thú vị duy nhất đó là trong hai ngày đó, nữ hầu

tước Y Phù vẫn luôn nấu thuốc cho Giang Nguyên được giải phóng chính thức. Công việc của cô bị hai cô bé xinh đẹp Từ Thanh Linh và Lý Tiểu Vũ đoạt mất.

Cảnh tượng này khiến vị sơn trưởng đại nhân không vui. Nhưng cũng chẳng còn cách nào khác... Sau khi dạy dỗ hai người một hồi, thấy hai đệ tử đều chẳng để ý, cô cũng chỉ có thể nghiêm mặt thở dài. Con gái hướng ngoại, thật sự không thể cứu nổi...

Còn có hai vị Đại vu sư các hạ, dường như tình thần không tốt lắm. Từ khi biết phía yêu tộc đã phái người đi Châu Phi, về mặt sầu lo của hai người càng ngày càng đậm.

Chẳng may bộ lạc Vu Sư đứng về phía yêu tộc, hai người là đây tớ trung thành nhất của Thú thần sứ sẽ gặp phải áp lực lớn trong việc quyết định lựa chọn rồi.

Chẳng qua hoàn hảo chính là ít nhất nói tới trước mắt, phía Thiên Y viện đối với hai người bọn họ cũng không thay đổi quá nhiều. Điều này khiến hai người thoáng an tâm không ít.

Mấy ngày này động tĩnh khi tu luyện của Giang Nguyên càng ngày càng lớn. Hư ảnh khổng lồ của Cửu Vĩ thỉnh thoảng lại thoáng hiện lên, hơn nữa dần dần có thể nhìn thấy rõ ràng hơn. Hư ảnh Cửu Vĩ càng chi tiết, thậm chí ánh mắt cũng bắt đầu càng ngày càng đỏ...

Chứng kiến cảnh này khiến trong lòng mọi người Thiên Y viện thoáng yên tâm hơn không ít.

Chẳng qua trong đại doanh của yêu tộc đối diện, đám người Sư Khung không cách nào yên ổn như vậy được.

(QUAN Y)

Chương 1284: Yêu cầu của sơn trưởng đại nhân

Cảm nhận được thỉnh thoảng lại có khí tức thần lực mạnh mẽ

truyền từ phía trụ sở Nhân tộc tới, sắc mặt Sư Khung dần dần trở nên hơi khó coi.

Sắc mặt Hồ Mục bên cạnh cũng không dễ nhìn chút nào...

- Sao lại có thể như thế được? Hơi thở Linh tinh điện hạ càng ngày càng mạnh... Sao lại có thể đột phá phong ấn tới tình trạng này nhanh như vậy được?

Sắc mặt Sư Khung xanh mét nhìn về phía trụ sở Nhân tộc, trầm giọng nói.

Lúc này Hồ Mục cũng chậm rãi lắc đầu, trong mắt mang theo một tia không thể tin, chán nản nói:

- Vốn ta dự tính chúng ta ít nhất có thể phong ấn Linh tinh điện hạ đến năm năm, nhưng hiện tại...

- Làm sao bây giờ? Hồ Mục... Chúng ta không thể để tiếp tục thế này được... Linh tinh điện hạ tuyệt đối sẽ không để chúng ta phong ấn lần thứ hai đâu!

Sư Khung lạnh lùng nói:

- Chúng ta phải nhanh chóng nắm bắt thời gian... Một khi Linh tinh điện hạ thoát khỏi phong ấn thì sẽ không cho chúng ta nhiều cơ hội nữa đâu!

Nói đến đây, ánh mắt Sư Khung lạnh lẽo nhìn về phía Lý Nguyên Bản ngồi một bên, nói:

- Lý Nguyên Bản... Người liên lạc với thú thần thị giả đến đâu rồi? Cho dù là thế nào đi nữa, nhất định phải có kế hoạch bắt đầu phản công đi!

- Đại vương... Tạm thời còn chưa thu được tin tức từ phía bên kia... Chẳng qua tôi nghĩ hẳn là sắp có rồi!

Bị ánh mắt lạnh lẽo của Sư Khung nhìn lại, sắc mặt Lý Nguyên Bản lúc này cũng trở nên khó coi, cung kính trả lời.

- Hy vọng có thể tới kịp... Nhưng mấy ngày tới người phải chuẩn

bị sẵn sàng. Chúng ta nhất định phải nhanh chóng chiếm được trụ sở này...

Sư Khung lạnh giọng nói:

- Đồng thời bố trí tốt tất cả chiến sĩ đi, lúc nào cũng chuẩn bị thông qua đường hầm, tiến vào thế giới mặt đất!

Cảm nhận được ánh mắt lạnh lẽo của Sư Khung, Lý Nguyên Bản rung mình một cái, trầm giọng đáp:

- Vâng... Thừa đại vương!

Thời gian trôi qua rất nhanh. Hai ngày lại qua đi. Giang Nguyên khổ sở nghiêm mặt đi từ trong phòng ra, nhìn Tôn Diệu Nguyệt đang có vẻ nhàn nhã, nói:

- Tôn sơn trưởng đại nhân... Thuốc chỗ tôi nhiều nhất chỉ có thể duy trì thêm một ngày nữa thôi. Nếu cô sẵn lòng thì nhanh chóng có biện pháp giúp tôi mới được!

Nhìn vẻ mặt nhăn nhó của Giang Nguyên, lại nhìn hai đệ tử đi theo phía sau, có vẻ mình mà không đồng ý sẽ trở mặt ngay, Tôn Diệu Nguyệt đột nhiên hừ lạnh một tiếng, nói:

- Muốn linh dược sao... Đơn giản!

- Đơn giản thì tốt nhất rồi!

Giang Nguyên cẩn thận cười lấy lòng.

- Đơn Giản... Đương nhiên là đơn giản rồi...

Tôn Diệu Nguyệt cười khẽ một tiếng, nói:

- Vốn đám linh dược đầu tiên này là tôi dùng thân phân cá nhân cho cậu mượn...

- Chẳng qua đó cũng là cực hạn tôi có thể cho cậu mượn rồi. Nếu cậu vẫn muốn tiếp tục mượn linh dược thì nhất định phải được môn chủ của chúng ta gật đầu!

Giang Nguyên cười khan, gật đầu nói:

- Tất nhiên là vậy rồi...

Nói đến đây, Giang Nguyên cười ha hả nói tiếp:

- Lại nói, lần trước tôi cũng đã từng gặp Lưu môn chủ một lần rồi. Lưu môn chủ là người đại độ khiêm hòa... Chắc cũng không phải là loại người hẹp hòi đâu!

- Ha ha... Đương nhiên là lão không hẹp hòi rồi!

Tôn Diệu Nguyệt nghiêng mắt lườm Giang Nguyên một cái, hừ một tiếng nói:

- Lưu Phong cũng bởi có được điểm này nên mới lọt mắt tôi!

- Ha ha... Đúng thế. Nếu chúng ta đều cho rằng như vậy thì chắc là không có vấn đề gì rồi!

Giang Nguyên cười vui vẻ.

- Đương nhiên là không có vấn đề gì... Chỉ có một yêu cầu nhỏ đơn giản thôi!

Tôn Diệu Nguyệt cười bình thản một tiếng.

Nhìn vẻ mặt càng ngày càng bình thản của Tôn Diệu Nguyệt, đột nhiên Giang Nguyên cảm thấy như có gì không ổn. Tôn Diệu Nguyệt này nói vòng vo nhiều như vậy, rốt cục là có yêu cầu gì đây?

Nhưng tới lúc này rồi, Giang Nguyên cũng chỉ có thể hỏi tới cùng:

- Tôn sơn trưởng, có việc gì ngài cứ nói thẳng ra đi!

- Vậy thì được... Thẳng thắn, dứt khoát đấy!

Tôn Diệu Nguyệt cười khẽ một tiếng, sau đó nhìn hai đệ tử của mình, cất giọng nói:

- Tôi nói, hai đứa đứng không một bên làm gì? Còn không đứng về phía tôi đi... Cả hai đứa nhìn chăm chăm vào mặt sư phụ, người

khác nhìn thấy còn tưởng rằng hai đứa làm phản Cổ Môn chúng ta rồi đấy!

Nghe thấy sư phụ mình nói thế, sắc mặt hai người Từ Thanh Linh và Lý Tiểu Vũ đều hơi đỏ lên, liếc nhau một cái, vội vàng đứng về phía sau sư phụ mình!

Thấy hai đệ tử ngoan ngoãn đứng về phía sau mình rồi, lúc này Tôn Diệu Nguyệt mới hài lòng hừ khế một tiếng, nhìn về phía Giang Nguyên, nói:

- Cổ Môn ta và Thiên Y viện chính là kẻ địch ngàn năm... Nhưng lần này cùng vì Nhân tộc, gặp phải tình huống nguy cơ của yêu tộc, bản thân tôi cũng đã cho cậu mượn không ít linh dược rồi!

- Chuyện đó tính vào việc khác... Dù sao thì cũng không phải quá nhiều...

- Nhưng tôi thấy tình hình hiện tại của cậu, cho dù tôi có nghĩ biện pháp cho cậu mượn thêm một phần tương đương lần trước, chắc với cậu cũng không đủ rồi...

- Nói như thế, nhất định phải vận dụng đại bộ phận bí tàng trong Cổ Môn chúng tôi...

- Cho nên nếu cậu muốn mượn những linh dược này từ Cổ Môn tôi, như vậy chỉ có thể có một cách!

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Tôn Diệu Nguyệt, Giang Nguyên hít sâu một hơi, nói:

- Còn xin Tôn sơn trưởng nói rõ cho!

- Đúng đúng... Xin Tôn sơn trưởng nói rõ cho... Nếu quý môn có yêu cầu gì, chỉ cần trong phạm vi hợp lý, Thiên Y viện tôi tuyệt đối sẽ không keo kiệt!

Hoàng Văn Hiên đứng một bên vội vàng cuống quýt cười nói.

- Tốt lắm... Vậy tôi nói!

Tôn Diệu Nguyệt nhìn Giang Nguyên một chút, sau đó nhìn Từ

Thanh Linh và Lý Tiểu Vũ đứng sau mình, nói:

- Nếu cậu muốn được Cổ Môn ủng hộ đủ lượng linh dược... Như vậy cậu phải trở thành con rể của Cổ Môn chúng tôi...

- Chà... Hai đệ tử này của tôi, cậu chọn một người cưới... Sau đó tôi sẽ chỉ định nó làm người thừa kế chức vụ sơn trưởng. Như vậy cậu cần bao nhiêu linh dược, Cổ Môn đều một tay dâng tặng!

Lời nói này của Tôn Diệu Nguyệt vừa dứt, trong nháy mắt, tất cả mọi người đều sững sờ tại chỗ. Ngay cả Y Phù bên cạnh cũng đầy ngạc nhiên nhìn về phía vị sơn trưởng đại nhân này, không nén nổi kinh ngạc trong lòng. Thật không ngờ lại là một yêu cầu như vậy.

Về phía Giang Nguyên, hắn lại càng ngẩn ra tại chỗ. Rốt cục đây gọi là điều kiện gì thế?

Còn hai người Từ Thanh Linh và Lý Tiểu Vũ, lúc này há miệng, mắt chớp chớp, kinh ngạc nhìn về phía sư phụ mình, muốn xác nhận có phải mình đã nghe nhầm rồi không.

Nhìn vẻ mặt thờ người ngây ngốc của hai đệ tử nhà mình đang nhìn tới, Tôn Diệu Nguyệt hừ lạnh một tiếng, nói:

- Nhìn cái gì vậy. Không phải hai đứa vẫn luôn mong như thế sao? Hiện tại còn nhìn ta làm gì? Chẳng lẽ hai đứa còn không vui à?

- Ấy...

Nhìn thấy vẻ mặt khinh bỉ của sư phụ mình, khuôn mặt xinh xắn của hai người đều đỏ bừng trong nháy mắt, liếc nhau một cái, nhìn đối phương cũng đang nhìn mình, lập tức cúi đầu giống như con nai con kinh hãi vậy.

Một lúc lâu sau hai người mới hồi phục tinh thần. Lúc này mặt Từ Thanh Linh vẫn đỏ bừng, dậm chân nói với Tôn Diệu Nguyệt:

- Sư phụ... Người nói cái gì vậy. Cái gì là hắn chọn một người chứ...

- Không để hắn chọn một người, chẳng lẽ còn để hai đứa đánh một trận tranh giành nhau à?

Nhìn về mặt then thùng phản đối của đệ tử nhà mình, Tôn Diệu Nguyệt cười lạnh một tiếng trào phúng, nói:

- Lão sư đây là vì hai đứa đồ đệ không biết giữ mặt mũi, cũng đã nghĩ thông suốt rồi. Chẳng lẽ còn muốn để người ta biết đệ tử của Tôn Diệu Nguyệt tôi vì tranh một tên mặt trắng mà lén tranh đấu một hồi à?

Lời này vừa dứt, sắc mặt Từ Thanh Linh lại càng đỏ lên, càng không dám nói gì nữa.

Còn Lý Tiểu Vũ lúc này mặt đỏ bừng bừng liếc Giang Nguyên một cái, đầu càng cúi thấp, ngượng ngùng không thốt lên lời...

Lúc này cuối cùng Hoàng Văn Hiên ở cạnh đó cũng tỉnh táo lại, về mặt quái dị nhìn hai cô gái xinh đẹp đang xấu hổ đỏ mặt, lại nhìn thường ủy Giang nhà mình giờ đang trợn mắt há mồm, rốt cục không nén nổi nữa, che miệng cúi đầu ho khan hai tiếng.

- Á... Ấy...

Bị tiếng ho khan của Hoàng Văn Hiên làm giật mình tỉnh lại, Giang Nguyên nhìn dáng vẻ hai cô gái đối diện, vốn tưởng da mặt đã đủ dày giờ cũng phải nóng bừng lên, cười khan hai tiếng che dấu ánh mắt đã hơi quái dị của mình, lúc này mới nói:

- Chuyện này... Sơn trưởng đại nhân... Chuyện này không ổn lắm đâu?

- Không ổn? Không ổn lắm là có ý gì hả?

Nhìn thẳng ranh này đã được ăn lại còn ra vẻ, khuôn mặt Tôn Diệu Nguyệt lạnh lẽo lại trong nháy mắt, lạnh giọng nói:

- Chẳng lẽ đệ tử của tôi lại còn không xứng với cậu? Hả?

- Hả... Ấy... Không phải, không phải... Tôn sơn trưởng nói gì vậy?

Giang Nguyên cười khan ha ha mấy tiếng, nói:

- Chuyện này... Ngài hẳn cũng biết, tôi ấy... Tôi có một vị hôn thê rồi... Chuyện bội tình bạc nghĩa này là không tốt lắm!

(QUAN Y)

Chương 1285: Bội tình bạc nghĩa không tốt lắm đâu

Nghe Giang Nguyên nói vậy, thân thể hai cô gái xinh đẹp vừa rồi còn cúi mặt đỏ bừng giờ run khẽ, vẻ mặt đỏ bừng vừa rồi rút đi trong nháy mắt, bắt đầu hiện lên nét tái nhợt...

- Chậc chậc... Ha ha...

Tôn Diệu Nguyệt nhìn thoáng qua phản ứng của hai đệ tử nhà mình, vẻ lạnh lẽo trong mắt bùng lên, cười trào phúng:

- Không ngờ thằng nhãi cậu vẫn còn biết có một số việc không ổn?

- Ha ha... Đúng thế, đúng thế!

Nhìn vẻ lạnh lẽo trong mắt Tôn Diệu Nguyệt, còn có sắc mặt từ từ tái nhợt của Từ Thanh Linh và Lý Tiểu Vũ, giọng Giang Nguyên cũng dần dần trở nên khô khốc, gian nan cười nói.

- Được... Tùy vào cậu thôi... Chẳng qua nếu cậu không đồng ý thì cũng đừng nghĩ tới linh dược nữa... Thiên Y viện các người tự nghĩ cách đi...

Dứt lời, Tôn Diệu Nguyệt liền phất tay áo rời đi...

Mà hai người Từ Thanh Linh và Lý Tiểu Vũ cũng hơi ngắc đầu liếc Giang Nguyên một cái, sau đó bước nhanh phía sau Tôn Diệu Nguyệt rời đi.

- Á... Chuyện này... Tôn sơn trưởng... Tôn sơn trưởng đi thông thả... Tôi tiến mọi người, tôi tiến mọi người...

Nhìn cảnh này, lại nhìn Giang Nguyên vẻ mặt đang xấu hổ, lúc này Hoàng Văn Hiên đành cười khan đuổi theo. Nếu ông còn không đi tiễn, chỉ sợ vị Tôn sơn trưởng này cũng khó ra khỏi con đường kia...

Nhìn mấy bóng người nhanh chóng biến mất khỏi động đá, Giang Nguyên thở dài buồn rầu, đang định xoay người đi về phòng, bên cạnh lại truyền tới một giọng nói:

- Thật ra cũng không tồi!

- Hả? Ấy?!

Giang Nguyên quay đầu nhìn về phía sau, thấy Y Phù đang chăm chú, không nén nổi cười khổ đáp:

- Em cảm thấy như vậy không tồi à?

- Đúng!

Y Phù chăm chú gật đầu, nói:

- Em cảm thấy không tồi!

- Hai cô gái này rất thích anh, hơn nữa anh cũng thích các cô ấy... Lấy một người có thể giải quyết vấn đề rất lớn!

Nghe thấy mấy câu nói thẳng thừng này, Giang Nguyên hơi xấu hổ sờ sờ mũi, cười khổ nói:

- Tôi là người đã có hôn thê!

- Em biết... Chẳng qua cũng chẳng vướng gì nếu anh lấy thêm một người nữa!

Nhìn khuôn mặt quen thuộc trước mắt lộ vẻ xấu hổ, Y Phù khó nén nổi bật cười vui vẻ:

- Thật ra cũng không có gì... Một người đàn ông mạnh mẽ và có sức hút có mấy người vợ cũng chẳng có gì kỳ quái... Tình huống ấy trong huyết tộc bọn em cũng có rất nhiều!

-....

Giang Nguyên cười khổ một hồi, lắc đầu nói:

- Nơi này là Hoa Hạ... Pháp luật của chúng ta là chế độ một vợ một chồng!

- Pháp luật? Anh lại còn nói pháp luật với em à?

Nghe thấy cái cố vớ vẩn này, đôi mắt xinh đẹp của Y Phù mở to, nhìn chăm chăm vào Giang Nguyên, cười ha hả.

Nhìn cặp mắt to mê người dường như có thể nhìn thấu lòng người dễ dàng kia, Giang Nguyên đành phải cười khổ một tiếng, nói:

- Được rồi... Chỉ là thật sự không có cách nào... Tôi có một vị hôn thê, hơn nữa... Chúng tôi rất yêu nhau!

- Ôi đàn ông...

Y Phù nhún vai, đôi mắt xinh đẹp tràn ngập vẻ trêu chọc nhàn nhạt, nói:

- Anh quả là một người đàn ông có trách nhiệm... Nhưng có một số việc phải làm theo lòng mình đi... Hắc hắc...

Y Phù cũng không nói gì nhiều nữa, chỉ cười cười tiếp:

- Tốt rồi, em đi nấu thuốc cho anh...

Nhìn Y Phù đi vào trong phòng, Giang Nguyên chần chừ một chút, rốt cục vẫn chưa đi vào ngay mà ngồi xuống trên một tảng đá lớn, lẳng lặng nhìn về phía đại doanh yêu tộc đang yên bình hiếm có.

Đầu hắn cảm thấy hỗn loạn vô cùng.

Thật ra đối mặt với yêu cầu của Tôn Diệu Nguyệt, nếu nói không động lòng là giả dối...

Từ Thanh Linh và Lý Tiểu Vũ, ai hắn cũng có cảm tình không cạn... Nhưng hắn đã có Tuyên Tử Nguyệt, thậm chí còn có Phan Hiểu Hiểu. Hắn cũng đã không biết phải xử lý thế nào rồi. Nếu giờ lại thêm hai vị này...

Nghĩ tới đây, Giang Nguyên không nén nổi đưa tay ôm mặt, thở dài thật sâu...

- Chuyện này... Thường ủy Giang, thật ra ngài cũng có thể suy nghĩ kỹ một chút...

Lúc này phía sau truyền tới một giọng nói. Giang Nguyên quay đầu lại, thấy Hoàng Văn Hiên đã đứng phía sau mình, cười khổ nhưng cũng không nói gì.

- Lần này thái độ của Tôn sơn trưởng tương đối cương quyết. Nếu ngài không đồng ý, chắc hẳn sẽ không có linh dược ủng hộ tiếp đâu...

Hoàng Văn Hiên cười khổ nói:

- Hiện tại trong viện đã gần như không còn gì rồi, trong thời gian ngắn chỉ sợ cũng không kiếm đâu thêm ra nhiều linh dược...

Giang Nguyên hít thật sâu một hơi, đứng dậy, chậm rãi lắc đầu, từ tốn nói:

- Cứ như vậy trước đi... Sau này lại nói tiếp!

Trong phòng làm việc của viện trưởng Thiên Y viện, Từ Khải Liểu nhìn người trên màn hình đối diện, sắc mặt nghiêm trọng nói:

- Tin tức chính xác chứ?

- Chính xác... Chúng ta đã phát hiện ra bộ lạc Vu Sư đã có hành động bất thường rõ ràng. Rất nhiều Đại vu sư đã tụ tập về hướng Tổ linh điện... Đồng thời một số lực lượng phụ thuộc Tổ linh điện đã bắt đầu chậm rãi chuẩn bị, để các Đại vu sư tiến vào Hoa Hạ rồi...

Nghe thấy giọng nói bình tĩnh của người trên màn hình, Từ Khải Liểu chậm rãi gật đầu nói:

- Xem ra yêu tộc đã được bộ lạc Vu Sư ủng hộ rồi!

- Đúng vậy... Từ dấu hiệu trước mắt thì quả nhiên là như thế!

Tắt điện thoại, sắc mặt Từ Khải Liểu nghiêm trọng nói với thư ký đang đứng cạnh:

- Mời Trưởng ban Lưu và Trưởng ban Liêu tới phòng làm việc của tôi một chuyện!

- Vâng... Thưa viện trưởng!

Hai người Lưu Mộc Dương và Liêu Long Căn có mặt tại phòng làm việc của viện trưởng rất nhanh. Từ vẻ mặt nghiêm trọng của Từ Khải Liễu, hai người thoáng trầm ngâm một chút liền đại khái đoán được chuyện gì có thể khiến Từ Khải Liễu có vẻ như vậy.

- Bộ lạc Vu Sư đã bắt đầu có hành động khác thường rồi... Ban tình báo báo cáo, bọn họ đã bắt đầu chuẩn bị tiến vào Hoa Hạ...

Quả nhiên Từ Khải Liễu mở miệng xác nhận ý nghĩ trong lòng hai người.

- Trước khi bộ lạc Vu Sư có biểu hiện chính thức với viện ta, chúng ta không có lý do gì ngăn cản đối phương bí mật nhập cảnh!

Từ Khải Liễu nhú mày nói.

Lưu Mộc Dương và Liêu Long Căn nhìn nhau một lúc liền nói:

- Như vậy chúng ta cũng chỉ có thể chuẩn bị mọi biện pháp ứng phó thôi...

- Đúng vậy... Chỉ có thể chuẩn bị tốt mọi biện pháp ứng phó. Toàn viện tiến vào trạng thái cảnh giới!

Từ Khải Liễu chậm rãi gật đầu, sau đó nói:

- Chẳng qua liên quan tới chuyện này, chúng ta cũng phải có thông tin tốt cho Cổ Môn... Nếu sơn trưởng Cổ Môn đã nhúng tay vào việc này, như vậy hiển nhiên Cổ Môn không thể đặt mình nằm ngoài được. Ít nhất cũng không thể kéo chân chúng ta!

- Hẳn là như thế...

Nói đến việc này, trong mắt Lưu Mộc Dương đột nhiên hiện lên một tia khác thường, nói:

- Chẳng qua... Về phía Tôn sơn trưởng, hiện tại dường như có chút vấn đề!

- Vấn đề gì?

Từ Khải Liễn nghi hoặc nói:

- Hiện tại không phải cô ấy đang ở trong Phong Động Long Sơn sao?

- Không phải... Nửa giờ trước cô ấy vừa rời đi rồi!

Lưu Mộc Dương cười khở lắc đầu nói.

Nhìn vẻ mặt hơi quái dị của Lưu Mộc Dương, Từ Khải Liễn nghi hoặc nói:

- Xảy ra chuyện gì rồi?

Nghe thấy Lưu Mộc Dương nói xong, rốt cục Từ Khải Liễn cũng hiểu rõ vì sao vẻ mặt của Lưu Mộc Dương lại quái dị như vậy.

Hơi một mỗi đưa tay xoa xoa mặt, Từ Khải Liễn hít thật sâu một hơi, sau đó nói:

- Vậy rốt cục Giang Nguyên tính thế nào?

- Người từ chối tại chỗ rồi... Nhưng... Nếu như Tôn sơn trưởng không tiếp tục cung cấp linh dược, như vậy Giang Nguyên không cách nào có thể giải phong cho vị Linh tinh điện hạ kia trong khoảng thời gian ngắn được...

Lưu Mộc Dương bất đắc dĩ buông tay, nói:

- Nếu trong khoảng thời gian ngắn Linh tinh điện hạ không thể giải phong, như vậy chúng ta cũng chỉ có thể để ngoại viện cứng đối cứng với đối phương, bị áp chế mạnh mẽ...

- Nhưng vấn đề là chúng ta không thể xác định vị trí đường ra bí mật của yêu tộc...

Lúc này Liêu Long Căn cũng cất lời nói:

- Hiện tại từ hành động bất thường của bộ lạc Vu Sư cho thấy, một khi bộ lạc Vu Sư tiến vào Hoa Hạ chúng ta, rất có khả năng là tới làm hậu thuẫn cho yêu tộc...

- Chỉ cần một khi yêu tộc thoát khỏi thế giới dưới lòng đất, bộ lạc Vu Sư sẽ vận dụng rất nhiều lực lượng tới ủng hộ yêu tộc... Đến lúc đó, có Tuyệt y đường hỗ trợ, bên kia còn có bộ lạc Vu Sư ủng hộ... Như vậy dù yêu tộc không thể đặt chân tại Hoa Hạ ta thì cũng có thể đứng vững tại Châu Phi...

Nói đến đây, vẻ mặt Liêu Long Căn nhanh chóng nghiêm túc lại, tiếp lời:

- Một khi đến Châu Phi, bọn chúng có thể hoàn toàn không kiêng nể gì nữa... Làm bất cứ việc gì chúng muốn!

Theo lời Liêu Long Căn, sắc mặt hai người Từ Khải Liễu và Lưu Mộc Dương càng trở nên nghiêm trọng. Tất nhiên bọn họ cũng hiểu rất rõ tình huống này...

Muốn giải quyết việc của Giang Nguyên, nhưng đó lại không phải việc viện có thể đưa ra ý kiến...

- Cổ Môn thật sự coi trọng Giang Nguyên... Ý kiến này cũng tốt. Nếu Giang Nguyên cưới Sơn trưởng tương lai của Cổ Môn, như vậy ít nhất tương lai Giang Nguyên cũng cần bận tâm tới Cổ Môn nữa, mà cũng không phải chỉ đơn thuần nghĩ tới Thiên Y viện chúng ta...

Liêu Long Căn cười khổ nói:

- Theo trước mắt mà nói, thật ra chuyện này cũng là chuyện tốt...

- Đúng... Xem như là chuyện tốt. Nhưng việc này cũng chỉ có thể để Giang Nguyên tự mình quyết định...

Từ Khải Liễu chậm rãi lắc đầu, thở dài nói:

- Hiện tại hắn đã có một vị hôn thê rồi. Nếu để hắn lại lấy đệ tử của sơn trưởng Cổ Môn...

Lưu Mộc Dương hơi cau mày, trầm mặc một hồi rồi đột nhiên lên tiếng:

- Thật ra tôi vẫn nhớ rõ hai đệ tử này của Tôn sơn trưởng, dường như có quan hệ cực kỳ thân cận với Giang Nguyên... Nếu không thì

Tôn sơn trưởng cũng sẽ không làm như thế!

- Đúng như vậy... Tôi cũng biết việc này...

Liêu Long Căn khẽ gật đầu, nhìn về phía Từ Khả Liễu, đột nhiên nở nụ cười:

- Chẳng qua mặc dù Giang Nguyên có vị hôn thê rồi nhưng chỉ sợ tương lai phương diện này hắn cũng chưa rõ ràng lắm... Chẳng lẽ các người quên hiện trong nhà hắn vẫn còn hai cô gái nữa...

Nói đến đây, Liêu Long Căn cười ha hả nói:

- Cho nên có thêm một người... Tôi thấy cũng không có vấn đề gì...

Nghe lời này của Liêu Long Căn, lông mày Lưu Mộc Dương hơi nhướng lên, suy nghĩ một chút lại cười khổ thở dài, nói:

- Vấn đề này thật ra cũng không thể coi là vấn đề được...

Nhìn dáng vẻ hai người như vậy, Từ Khả Liễu hơi nhú mày. Tất nhiên bà cũng hiểu ý bọn họ là gì...

Thở dài một hồi, bà cười khổ lắc đầu nói:

- Mấy người đấy... Ôi... Đều do đám đàn ông mấy người ra cả....

(QUAN Y)

Chương 1286: Huyết mạch của người không tòi

Giang Nguyên đưa tay nhận chén thuốc Y Phù đưa tới, hít thật sâu một hơi, nói:

- Chúng ta còn bao nhiêu thuốc?
- Trên cơ bản là chỉ còn một lần thuốc sáng nay thôi...

Y Phù nhún vai, nhìn Giang Nguyên, trong mắt tràn đầy vẻ tươi cười giảo hoạt.

- Em đã bảo anh cưới một người là đủ rồi... Nếu không thì anh uống hết hôm nay là ngừng thôi, ngày mai đành nhịn vậy...
- Cưới... Cưới... Cưới... Em cho rằng đơn giản như vậy à...

Giang Nguyên đầu đầu vuốt vuốt trán mình, sau đó ngửa đầu uống ừng ực mấy hợp, cạn sạch chén thuốc rồi nói:

- Quên đi, quên đi... Không nghĩ tới nữa... Tôi đi luyện công, luyện công...

Chờ Giang Nguyên luyện công một hồi xong rồi, lại thấy Hoàng Văn Hiên đã chờ bên ngoài từ bao giờ.

- Làm sao thế? Lão Hoàng?

Giang Nguyên vừa cầm khăn lông xoa mặt, vừa cười nói.

- Thường ủy Giang... Ban tình báo truyền tin tới, yêu tộc đã phái người đi bộ lạc Vu Sư. Hiện tại phía bộ lạc Vu Sư đã bắt đầu có hành động dị thường, có khuynh hướng di chuyển quy mô lớn tới Hoa Hạ chúng ta!

Hoàng Văn Hiên cười khỏ nói với Giang Nguyên.

Giang Nguyên vội vàng đưa khăn lông trả cho Y Phù, đầu đầu nhìn

Hoàng Văn Hiến, nói:

- Không phải chứ? Vào thời điểm này...

- Đúng... Chính vào thời điểm này...

Về mặt Hoàng Văn Hiến cũng bất đắc dĩ, nói:

- Phía viện trưởng đang hỏi, lúc nào ngài có thể giải phong cho Linh tinh điện hạ... Nếu cứ tiếp tục như thế, chỉ sợ ngày chúng ta triển khai cuộc chiến trên mặt đất cũng không còn xa nữa!

- Khai chiến trên mặt đất!

Nghe thấy những lời này, Giang Nguyên chỉ cảm thấy muốn ngất. Việc Thiên Y viện làm trăm ngàn năm nay là để phòng ngừa yêu tộc thoát khỏi thế giới dưới lòng đất. Nếu thật sự có ngày khai chiến trên mặt đất, chuyện này thành ra lớn chuyện rồi...

- Đúng thế...

Hoàng Văn Hiến gật đầu mạnh, nói:

- Trưởng ban Lưu nói thời gian đã không còn nhiều lắm, trước mắt không có cách nào xác nhận cửa ra của đường ngầm bí mật của yêu tộc ở nơi nào. Cho nên nếu có thể, phải đẩy nhanh tốc độ giải phong cho Linh tinh điện hạ, nếu không thì không còn kịp nữa rồi!

Nghe được những lời này, về mặt Giang Nguyên không biết nói gì, đưa tay vỗ vỗ đầu mình, đau đầu nói:

- Lời này của trưởng ban Lưu rất cục là có ý gì?

- Chuyện này... Ha ha ha... Tôi cũng không rõ nữa... Chẳng qua trưởng ban Lưu nói rằng... Đàn ông mà... Có một số việc thỏa hiệp một chút cũng không sao cả, còn không phải chịu thiệt thòi...

-.....

- Thế này có phải chịu thiệt thòi hay không thì cũng không phải ông ấy quyết định được chứ?!

Giang Nguyên đầu đầu trả lời.

- Quả thật trưởng ban Lưu không thể quyết định được... Chẳng qua cũng có người quyết định nổi...

Hoàng Văn Hiên cười hắc hắc nói.

- Người nào?

Giang Nguyên nhú mày, trầm giọng nói.

- Hiện tại cô ấy đã trên đường tới đây rồi... Sắp tới nơi rồi...

Gần một tiếng sau, nhìn thấy Tuyên Tử Nguyệt đi cùng lão y sư La Thiên Minh vào cửa động, sắc mặt Giang Nguyên cứng đờ lại...

- Nếu việc này liên quan tới đại cuộc... Em cũng không có ý kiến gì... Dù sao em cũng quen Thanh Linh và Tiểu Vũ, cũng thấy các cô ấy không tồi... Mà hiện tại không phải là chỉ nhiều thêm một hai người thôi sao...

Về mặt Tuyên Tử Nguyệt bình tĩnh, mặc dù trong mắt có vẻ ghen tuông và chua xót mờ nhạt nhưng vẫn nhìn Giang Nguyên dửng dưng nói:

- Viện trưởng nói huyết mạch của anh tương đối tốt, nên lưu lại nhiều con cháu một chút, có lợi cho Nhân tộc chúng ta...

- Huyết mạch tương đối tốt?

Giang Nguyên không nhịn được trợn trừng mắt. Mình có phải là Ngựa xích thố đâu, còn nói là huyết mạch tương đối tốt...

Lão y sư La Thiên Minh đứng cạnh đó, sắc mặt cũng hơi xấu hổ, nhìn chằm chằm vào Giang Nguyên, lạnh giọng nói:

- Chuyện này không phải do chính con gây ra sao? Tử Nguyệt không tiện nói con, sư phụ như ta vẫn phải dạy dỗ con một hồi...

- Nếu trước kia không phải con lưu tình khắp bên ngoài, sao hai đệ tử của Tôn sơn trưởng lại có tình ý với con như vậy? Bằng không thì cũng không bị Tôn sơn trưởng lấy ra làm điều kiện...

- Con nói con có làm Tử Nguyệt thất vọng không? Hả!

Giang Nguyên đang hoang nghe sư phụ răn dạy nhưng lại không dám nói lời nào. Hắn hiểu rất rõ, hiện tại không còn là chuyện mình muốn như thế nào nữa. Tất cả mọi người đã quyết định thay mình rồi...

Loại tình huống này, nếu không để ý, dù mình có phản đối cũng không phản đối nổi...

Về chuyện sư phụ nói dạy dỗ mình, trên cơ bản đều là nói thay Tử Nguyệt. Cho nên Giang Nguyên cũng chỉ có thể đang hoang lắng nghe...

Y Phù đứng một bên, nhìn cảnh tượng này chỉ mỉm cười, cũng không nói gì cả...

Đám người phó chủ nhiệm Lý và Hoàng Văn Hiên đứng bên ngoài phòng, mặt cổ găng nín cười.

- Trưởng ban Hoàng... Việc này chỉ sợ đám người viện trưởng cho phép nên mới thế. Phúc khí của thường ủy Giang quả không nhỏ nhỉ... Hai đệ tử của Tôn sơn trưởng kia đều là tuyệt sắc giai nhân!

Mặt phó chủ nhiệm Lý đầy ý cười nói.

Hoàng Văn Hiên cũng cười khan hai tiếng, đáp:

- Ha ha... Đúng vậy... Nếu không phải viện trưởng lên tiếng, việc này đương nhiên không dễ giải quyết... Chẳng qua hiện tại tốt rồi, vẹn cả đôi đường... Thường ủy Giang quả là có phúc mà!

Việc này nhanh chóng được quyết định, hơn nữa do lão y sư La Thiên Minh là sư phụ Giang Nguyên tự mình gọi điện xác nhận với Tôn Diệu Nguyệt.

- Tốt rồi... La y sư, việc này chúng ta tạm thời quyết định như vậy. Đến lúc đó sẽ xem đệ tử nào của tôi cưới rồi nói tiếp đi...

Tôn Diệu Nguyệt nhẹ nhàng ngắt điện thoại, quay đầu nhìn về phía môn chủ Cổ Môn đại nhân vẻ mặt ngăn ngừ bên cạnh, hừ một tiếng nói:

- Được rồi, việc này đã quyết định rồi, ông đã hài lòng rồi chứ?

Lưu Phong mỉm cười nói:

- Tất nhiên, hiển nhiên như thế là tốt nhất. Tất cả linh dược cần đến, sơn trưởng đại nhân cứ lấy trong nội khố là được!

- Tôi nói này Lưu Phong, chuyện này ông thoải mái nhất rồi. Hiện giờ tốt lắm, bản sơn trưởng phải bồi cả đệ tử ra ngoài rồi...

Tôn Diệu Nguyệt nhìn Lưu Phong, hừ hừ nói.

Lưu Phong mỉm cười đáp:

- Cô lại còn nói... Nếu không có việc này, cô nghĩ là hai đệ tử của cô không cần đưa ra ngoài à? Nói không chừng còn là đưa luôn hai người một lượt đấy!

Bị Lưu Phong nói như vậy, mặt Tôn Diệu Nguyệt cũng lộ vẻ hơi xấu hổ, đứng dậy hừ một tiếng nói:

- Được rồi, được rồi... Không so đo với ông nữa. Tôi cũng nên để người mang thuốc tới thôi...

- Nghe nói bộ lạc Vu Sư đã bắt đầu có hành động rồi... Thời gian này không thể chậm trễ được. Xong rồi tôi sẽ so đo tiếp với ông!

Nhìn sơn trưởng đại nhân bước từng bước đi ra ngoài, Lưu Phong bất đắc dĩ thở dài, cười khổ lắc đầu, chẳng qua ý cười trong mắt cũng càng ngày càng đậm, hạ giọng lầm bầm:

- Từ Khải Liễu à Từ Khải Liễu... Chỗ tốt như Long Sơn cũng không thể để mình nhà cô chiếm được... Hạt giống tốt như Giang Nguyên cũng không thể để một nhà cô độc chiếm được... Ha ha...

Tuyên Tử Nguyệt và lão y sư La Thiên Minh cũng không ở lại trụ sở dưới lòng đất quá lâu. Dù sao nơi này cũng coi như một nơi nguy hiểm. Bọn họ chỉ ngồi lại mấy giờ liền bị Giang Nguyên để người mau chóng tiến trở về.

Chẳng qua trước khi lên đường, Tuyên Tử Nguyệt rất u oán ngăm Giang Nguyên một hồi, khiến trong lòng Giang Nguyên không nén

nổi từng đợt hồ thẹn...

(QUAN Y)

Chương 1287: Thuốc đến rồi

Trong một khu nhà xinh xắn cổ kính tại tổng đàn Cổ Môn, Tôn Diệu Nguyệt lặng lẽ ngồi trước một chiếc bàn đá uống trà.

Bên cạnh là hai người Từ Thanh Linh và Lý Tiểu Vũ đều đang cúi đầu ngoan ngoãn đứng một bên.

Nhẹ nhàng đặt chén trà trong tay xuống, lúc này Tôn Diệu Nguyệt mới thoáng giương mắt nhìn hai đệ tử này, hừ khẽ một tiếng, nói:

- Hai đứa nhỏ trọng sắc khinh sư này... Nếu vì sư không phải vì các người thì thật đúng là chẳng muốn để ý tới thằng ranh kia...

- Sư phụ... Chúng con biết rồi... Người là tốt nhất...

Trái tim ngây thơ của Lý Tiểu Vũ thắt chặt giờ cũng được thả lỏng, bị sư phụ nói như vậy, gương mặt đỏ hồng, chạy tới ôm cánh tay của Tôn sơn trưởng mà đứng đưa.

Từ Thanh Linh bên cạnh cũng ngoan ngoãn tiến đến, rót đầy ly trà, ngọt ngào nói:

- Sư phụ vất vả rồi... Người uống trà đi...

Nhìn hành động của hai người, Tôn Diệu Nguyệt hừ khẽ một tiếng, sau đó nâng chén trà lên nhấp một ngụm, lại ngẩng đầu ra hiệu cho hai người nhìn hai cái rương hộp kim phía trước, hừ khẽ một tiếng, nói:

- Bỏ đi... Dù sao trái tim của hai đứa sớm đã không ở chỗ sư phụ nữa rồi...

- Chỗ này đã chuẩn bị cho hai đứa mỗi đứa một cái rương... Đi đi, mang thuốc tặng thằng ranh kia đi... Ôi... Dù sao sư phụ cũng chỉ có thể làm được đến nước này. Về phần rốt cục thằng ranh đó

nghĩ thế nào, các con nghĩ thế nào, sư phụ cũng không quản nổi...
Mà cũng không muốn quản...

- Ôi... Dù sao cũng đều do các con cả... Đi thôi, đi đi...

Hai người nhìn thoáng qua hai cái hộp lớn trên bàn, liếc nhau một cái, áp sát hôn lên mặt Tôn Diệu Nguyệt một cái, cười duyên nói:

- Cám ơn sư phụ...

Nhìn bóng dáng hai người ôm rương đi ra ngoài, trong ánh mắt trong trẻo của Tôn Diệu Nguyệt cũng hiện lên vẻ tươi cười nồng đậm, nhưng vẫn lạnh giọng hừ một tiếng nói:

- Hai đứa phải cẩn thận đấy. Nếu đến lúc giao chiến thật thì phải nhanh chân chạy trốn... Đã biết chưa?

- Biết rồi... Sư phụ...

Hai cười duyên, sau đó liền biến mất ngoài cửa.

Nhìn bóng lưng hai người, Tôn Diệu Nguyệt thở dài khe khẽ...

Hai người Hoàng Văn Hiến và phó chủ nhiệm Lý đứng ngoài phòng, nhìn hư ảnh khổng lồ càng ngày càng ngưỡng thực kia, trong mắt dần dần lộ một tia cười nhàn nhạt.

- Lão Lý à... Xem ra sắp được rồi đấy...

Phó chủ nhiệm Lý chậm rãi gật đầu nói:

- Đúng vậy... Nhìn thấy này thì quả là sắp tới nơi rồi...

Nói đến đây, phó chủ nhiệm Lý lại hơi chần chừ nói:

- Chẳng qua tôi nghe nói thuốc đã sắp hết rồi... Nếu không có thuốc thì cũng không ổn...

- Ha ha ... Lão Lý à, không cần lo lắng. Tôi vừa nhận được tin... Hai vị đệ tử của Tôn sơn trưởng đã hộ tống linh dược tới rồi. Dự tính lúc này đã sắp xuống máy bay rồi đấy...

Hoàng Văn Hiến cười ha hả đáp.

- Ồ? Như vậy là tốt quá rồi!

Phó chủ nhiệm Lý thở phào một hơi, nhìn hư ảnh to lớn từ từ thu lại phía bên kia, lắc đầu cười nói:

- Lại nói, thường ủy Giang của chúng ta cũng rất đáng tin... Nếu đổi lại thành người khác, làm sao có thể lấy được nhiều linh dược từ Cổ Môn tới vậy chứ!

- Đương nhiên rồi... Thường ủy Giang đúng là tấm gương cho chúng ta mà. Ha ha ha...

Hoàng Văn Hiên cũng vội vàng cười cảm thán.

Hai người đang cười, lúc này một thành viên ban tình báo đi tới báo cáo:

- Trưởng ban Hoàng, phó chủ nhiệm Lý... Trụ sở bên ngoài gọi điện tới báo tiểu thư Thanh Linh và tiểu thư Tiểu Vũ đã đến. Xin trưởng ban Hoàng bố trí người đi tới đón!

- Ồ... Đã tới rồi à? Tốt... Vậy để tôi tự ra đón tiếp!

Hoàng Văn Hiên thoáng kinh ngạc, gật đầu nói.

- Tốt lắm... Trưởng ban Hoàng đi đi... Tôi ở chỗ này xem!

Lúc này, phó chủ nhiệm Lý cũng cười nói.

Đợi đến hai người được Hoàng Văn Hiên đón vào, lúc này Giang Nguyên cũng đã đi ra khỏi phòng.

Nhìn hai cái rương lớn trong tay hai người, ánh mắt hân hoan lên. Nhưng nhìn đến hai cô gái xinh đẹp này, mặt Giang Nguyên lại lộ chút ngượng ngùng.

Thoáng gương cười một chút, Giang Nguyên liền tiến nhanh đến, nhìn hai người, mỉm cười nói:

- Hai em vất vả quá rồi!

- Không đâu.... Đây, cho anh... Đây là sư phụ bảo bọn em đưa anh!

Nhìn Giang Nguyên mỉm cười trước mặt, mặt Lý Tiểu Vũ đỏ bừng, cầm rương trong tay đưa tới, nói.

- Tiểu Vũ... Cảm ơn em!

Nhìn cô bé thẹn thùng cúi đầu, trong lòng Giang Nguyên cảm thấy ấm áp, cười nhận lấy.

- Đây cũng thế...

Từ Thanh Linh một bên đưa cái rương trong tay mình tới, đặt lên cái rương trong tay Giang Nguyên, nhìn hắn, mỉm cười nói;

- Sư phụ muốn cho anh dùng trước... Nếu không đủ lại nghĩ tiếp biện pháp!

Nhìn hai cái rương trong tay, Giang Nguyên hài lòng gật đầu, lại nhìn khuôn mặt xinh xắn quen thuộc trước mắt, cười nói:

- Hắn là đủ rồi... Xin chuyển lời cảm ơn của anh tới Tôn sơn trưởng!

- Vâng...

Từ Thanh Linh nhẹ nhàng lên tiếng, sau đó nói:

- Mấy ngày này bọn em ở lại đây. Nếu cần gì thì bọn họ sẽ tiện liên hệ với sư phụ...

Nghe thấy hai người muốn ở lại chỗ này, Hoàng Văn Hiên đứng cạnh tủm tỉm cười nói với cấp dưới:

- Mau chuẩn bị phòng cho hai vị tiểu thư...

Giang Nguyên cũng cười gật đầu, nói:

- Tốt lắm... Làm quen một chút với hoàn cảnh nơi này cũng tốt, sau này có thể tới đây thường xuyên!

Hai người Từ Thanh Linh và Lý Tiểu Vũ liếc nhau một cái, mặc dù không biết lời của Giang Nguyên có ý gì khác hay không nhưng cũng khiến cả hai khá vui vẻ...

- Vâng...

Giang Nguyên cười cười, đang muốn cầm hai cái rương trong tay giao cho Y Phù thì lại bị Từ Thanh Linh và Lý Tiểu Vũ cầm trở về. Từ Thanh Linh cười nhìn Y Phù bên cạnh một chút, nói:

- Hầu tước Y Phù các hạ là khác ngoại tộc tới, ngày nào cũng phiền cô như thế không ổn. Chuyện này cứ để chúng tôi tới làm đi... Chúng ta cũng rất quen làm!

Ý cười trong mắt Y Phù càng đầy khi nghe lời này của Từ Thanh Linh, nhún nhún vai nói:

- Nếu đã vậy thì đương nhiên là quá tốt rồi!

Có linh được sung túc, Giang Nguyên liền bắt đầu tiếp tục cuộc sống bế quan uống thuốc, luyện công.

Mà hai vị lão tiên sinh ngoại viện phụ trách luyện tay với hắn bắt đầu cuộc sống khổ không nói nổi. Chẳng may còn có Y Phù tương đối yêu già quý trẻ, thấy hai vị lão tiên sinh có vẻ khó chịu rồi, lúc này không nói hai lời liền kéo đao ra trận, ba đánh một, trong nháy mắt liền thay đổi xu thế cuộc chiến.

Từ Thanh Linh và Lý Tiểu Vũ đứng bên quan sát cuộc chiến, nhìn động tác của Giang Nguyên, thỉnh thoảng mắt lóe lên tia sáng kỳ dị. Mà sau khi thấy Y Phù ra trận, tốc độ kinh khủng khi khiến trong mắt bọn họ đều lộ vẻ kinh hãi...

Là đệ tử của sơn trưởng Cổ Môn, tất nhiên hai người biết không ít cao thủ, nhưng sau khi thấy thực lực Y Phù thì đều không nén nổi kinh ngạc...

Trong khoảng thời gian này, có thể nói thực lực Y Phù đột nhiên tăng vọt. Thực ra Giang Nguyên cũng không keo kiệt, Y Phù ghét uống máu khác, cô chỉ có thể tiếp nhận Giang Nguyên, cho nên thật ra Giang Nguyên cũng cung cấp máu huyết hai lần cho Y Phù dùng.

Kết quả chính là hiện tại Y Phù đối mặt với cao thủ Thiên vị cấp hai cũng hoàn toàn chiếm ưu thế áp đảo...

Mà với thực lực hiện tại của cô, còn thêm hai vị tiên sinh Thiên giai cấp hai, muốn đánh bại Giang Nguyên chưa khai hỏa toàn bộ kỹ năng hiển nhiên không phải việc gì quá khó, thậm chí còn có thể coi như hoàn toàn chiếm thế thượng phong.

Có Y Phù gia nhập, cũng chống đỡ áp lực chủ yếu từ Giang Nguyên, lúc này hai vị tiên sinh ngoại viện quét hết vẻ thất bại, quát lớn một tiếng, bắt đầu phản kích mạnh mẽ.

Hai vị tiên sinh ngoại viện càng cố gắng, hơn nữa Y Phù đảm nhiệm chủ công, gần như hoàn toàn chống hết áp lực từ Giang Nguyên.

Rất nhanh, ba người hợp sức, trực tiếp đánh cho Giang Nguyên chật vật không chịu nổi.

Nhưng thật ra hai người Hoàng Văn Hiên và phó chủ nhiệm Lý nhìn cảnh trước mắt lại liên tục gật đầu...

- Linh được thường ủy Giang ăn đúng là không phí công... Không nói tới việc Linh tinh điện hạ giải phong, chỉ nhìn thực lực đơn thuần của thường ủy Giang tăng vọt đã rất khó lường rồi!

Hoàng Văn Hiên cảm thán nhỏ.

Phó chủ nhiệm Lý cũng mỉm cười gật đầu nói:

- Đúng thế... Chẳng qua hình như đây cũng không phải là thực lực cao nhất của thường ủy Giang...

Bị phó chủ nhiệm Lý nhắc nhở, Hoàng Văn Hiên thoáng trầm ngâm một chút, dường như nhớ tới điều gì, gật đầu nở nụ cười nói:

- Đúng vậy... Thực lực của thường ủy Giang quả thực không phải là chuyện người bình thường có thể đo lường được!

(QUAN Y)

Chương 1288: Chính thức hợp tác

Tại đại doanh của yêu tộc phía đối diện, Sư Khung và Hồ Mục đang đứng trước trận địa, nhìn về phía trụ sở Thiên Y viện sáng rực đèn đuốc, ánh mắt lạnh lẽo, trầm giọng nói:

- Hơi thở của Linh tinh điện hạ càng ngày càng đậm rồi... Tiếp tục thế này, chỉ sợ không tới ba ngày người sẽ lao ra khỏi phong ấn!

- Đúng vậy...

Trong mắt Hồ Mục cũng tràn ngập vẻ sầu lo, trầm giọng nói:

- Một khi để Linh tinh điện hạ lao ra khỏi phong ấn, vậy chúng ta sẽ gặp phiền toái lớn rồi!

Sư Khung chậm rãi gật đầu, giọng lạnh lẽo hẳn:

- Cho dù thế nào đi nữa, trong vòng hai ngày, chúng ta phải bắt đầu hành động...

- Đại vương yên tâm... Ta sẽ để Lý Nguyên Bản chuẩn bị sẵn sàng. Cho dù là phụ thần thị giả của thể chạy tới hay không... Chúng ta đều sẽ hành động!

Hồ Mục cung kích nói.

- Ừ... Thế là tốt rồi!

Sư Khung trầm giọng nói.

Đã đủ linh dược, Cửu Vĩ sắp sửa giải phong, phía Thiên Y viện cũng bắt đầu tiến hành chuẩn bị...

Mặc dù đã đến đêm khuya nhưng trong phòng họp của Thiên Y viện vẫn sáng rực đèn đuốc.

Rất nhiều thành viên Viện ủy hội đều đang ngồi trước bàn họp, không khí nghiêm túc, bắt đầu cuộc họp.

- Trước mắt theo báo cáo của trụ sở Long Sơn, trong vòng ba ngày nữa thường ủy Giang có khả năng phá tan phong ấn, khiến Linh tinh điện hạ giải phong, hồi phục...

- Nhưng tình thế trước mắt vẫn nghiêm trọng như cũ. Chắc lúc nào yêu tộc cũng có thể cảm nhận được tình hình của Linh tinh điện hạ, hơn nữa căn cứ theo động thái của yêu tộc gần đây, bộ lạc Vu Sư cũng đã bí mật tiến vào nội địa Hoa Hạ với quy mô lớn rồi...

Nói tới đây, Từ Khải Liễu trầm giọng, nghiêm nghị nói:

- Mặt khác, căn cứ theo phân tích của Ban tình báo cũng tư liệu và báo cáo điều tra từ thế giới dưới lòng đất, khu vực tương ứng trên mặt đất của thế giới dưới lòng đất đạt tới phạm vi năm trăm cây số...

- Nói cách khác, cửa ra đường bí mật của yêu tộc có khả năng nằm ở bất cứ nơi nào trong phạm vi năm trăm cây số này!

- Cho nên phía ngoại viện cần điều động đủ lực lượng, bố trí trong vòng ngàn dặm qua Long Sơn, tiến hành giám sát và phòng ngự!

Nghe những lời này của Từ Khải Liễu, những thành viên Viện ủy hội đang ngồi ở đây đều tái mặt, bắt đầu bàn tán.

Nhìn sắc mặt mọi người thay đổi hẳn như vậy, Từ Khải Liễu ho khê một tiếng, nói tiếp:

- Chẳng qua cửa ra của đường ngầm này có nhiều khả năng nằm trong khu vực núi non... Chứ nếu nằm ở bên ngoài thì ngàn năm qua đã sớm bị người ta phát hiện ra cửa hang rồi...

- Cho nên phòng ngự bố trí chủ yếu nằm ở khu vực núi non thôi...

- Hơn nữa khu vực Long Sơn tương đối rộng... Chúng ta đã điều động hai phần ba lực lượng của ngoại viện tiến vào khu vực Long Sơn rồi, đồng thời cũng tiến hành liên lạc với chính phủ thế tục. Sẽ có rất nhiều bộ đội đặc chủng tập trung bố trí phòng ngự tại các khu vực có liên quan...

- Đương nhiên chính yếu nhất là Thiên Y chiếu lệnh lại khởi động lần nữa, triệu tập tất cả các cao thủ của các đại gia tộc và môn phái trong nội địa tới đóng trú!

Nghe Từ Khải Liễu nói vậy, tất cả mọi người đều chậm rãi gật đầu. Nhưng Chu Hạo Bình lại hơi chần chừ một chút, sau đó trầm

giọng lên tiếng:

- Viện trưởng... Ngoài lực lượng của viện, còn có Thiên Y chiếu lệnh triệu tập các cao thủ, hơn nữa còn có bộ đội đặc chủng bố trí phòng ngự, như thế tất nhiên không có vấn đề gì quá lớn!

- Nhưng... Không có khả năng yêu tộc chỉ đơn thuần dùng lực lượng của mình, còn có Tuyệt y đường ẩn nấp và bộ lạc Vu Sư đang ngo ngoe muốn hành động nữa... Chúng ta không thể không đề phòng những chuyện này!

- Một khi lực lượng của hai phía kia can thiệp vào, như vậy sợ rằng với lực lượng của ngoại viện rất dễ dẫn tới sơ sót!

Chu Hạo Bình nói xong, lúc này mọi người đều gật đầu. Nhiều người lên tiếng nói:

- Viện trưởng, quả thực việc này cũng cần suy tính tới....

Từ Khả Liễu chậm rãi gật đầu nói:

- Mọi người không cần quá lo lắng về việc này... Tôi đã gọi điện cho Tôn sơn trưởng của Cổ Môn rồi!

- Tôn sơn trưởng tỏ vẻ, đều là Nhân tộc Hoa Hạ, hai bên nên buông bỏ gút mắc ngày xưa, chung tay hết sức đối phó với sự kiện yêu tộc xâm lấn

Nghe thấy Từ Khả Liễu nói vậy, ngoài một số ít thành viên Viện ủy hội đã biết chuyện, tất cả mọi người đều bất ngờ, bắt đầu bàn tán xôn xao.

Mọi người đều biết vị Tôn sơn trưởng Cổ Môn và Giang Nguyên có quan hệ không cạn nhưng không ngờ khi gặp chuyện này, Cổ Môn lại đồng ý ra tay hỗ trợ. Điều này khiến tất cả mọi người đều hơi bất ngờ và ngạc nhiên!

- Việc này mọi người cứ yên tâm...

Chứng kiến mọi người đang bàn tán, Từ Khả Liễu thở dài, đành phải nói tiếp:

- Có lẽ mọi người còn không biết, vì chuyện Linh tinh điện hạ giải phong... Trong viện đã tổn hết linh dược rồi...

- Hả? Chuyện thuốc men trong viện đột nhiên thiếu thốn chính là bởi chuyện này à?

Một vị thành viên Viện ủy hội kinh ngạc nói.

- Đúng... Quả thực là như thế...

Từ Khải Liễu trầm giọng nói:

- Giang Nguyên dùng tất cả tích phân đổi lấy các loại linh dược bổ tồn kho trong viện, dùng giải phong cho Linh tinh điện hạ... Nhưng còn thiếu quá nhiều. Được thường vụ Viện ủy hội đồng ý, hẳn còn phải ghi sổ nợ đổi linh dược! Nhưng như thế vẫn còn thiếu không ít...

- Đối mặt với tình hình nghiêm trọng như vậy Tôn sơn trưởng nề tình đồng tộc, trợ giúp một phần linh dược rất lớn mới khiến Linh tinh điện hạ sắp giải phong thành công... Đồng thời dưới tình huống nguy hiểm trước mắt, được thành viên thường vụ Viện ủy hội thảo luận thông qua, thường ủy Giang đã đồng ý lấy đại nghĩa làm trọng, ngênh đón một vị đệ tử của Tôn sơn trưởng làm vợ...

- Mà vị đệ tử này sẽ trở thành sơn trưởng tương lai của Cổ Môn, nhờ đó hóa giải từng bước ân oán ngàn năm qua giữa Thiên Y viện ta và Cổ Môn, khiến hai bên đồng thời ứng đối với nguy cơ yêu tộc lần này!

Từ Khải Liễu nói xong những lời này, phần lớn những vị thành viên Viện ủy hội đang ngồi ở đây đều trợn mắt há mồm.

Mọi người đều biết mấy năm qua, quan hệ của viện và Cổ Môn đã từ từ giảm nhiệt dần.

Những bọn họ không ngờ được, trong viện lại dùng loại phương thức cổ xưa này để giải hòa cuối cùng với Cổ Môn...

- Liên hôn...

- Thành viên thường ủy hội Thiên Y viện, đỉnh chủ Tế Thế Đỉnh và

sơn trưởng tương lai của Cổ Môn...

- Hơn nữa nói không chừng không bao lâu sau, hai người sẽ biến thành viện trưởng Thiên Y viện và sơn trưởng Cổ Môn...

- Chẳng lẽ mười mấy năm sau, Thiên Y viện và kẻ địch ngàn năm Cổ Môn lại tất yếu hợp làm một sao?

Đầu thành viên Viện ủy hội đầy gân xanh... Nhưng không thể không thừa nhận, tại thời điểm này, đó là biện pháp tốt nhất rồi...

Có thể giải trừ ân oán với Cổ Môn, cả hai còn có thể nắm tay cùng đối phó với kẻ thù...

Nếu như không có chuyện này, thật đúng là không ai có thể tin Cổ Môn hỗ trợ thật lòng!

Chu Hạo Bình hít thật sâu một hơi, nhìn về phía Từ Khải Liễu, nói:

- Viện trưởng... Mặc dù com hiện giờ quả thật rất có thành ý nhưng chúng ta vẫn nên có đề phòng... Cần có chuẩn bị một chút!

- Đương nhiên rồi... Chúng ta phụ trách phòng ngự yêu tộc, mà Cổ Môn dùng hết sức khởi động áp chế Tuyệt y đường và ngăn cản bộ lạc Vu Sư lên vào...

Từ Khải Liễu trầm giọng nói:

- Hai phía chúng ta đều làm hết chức trách, sẽ không có ảnh hưởng gì quá lớn... Hơn nữa thông qua Thiên Y chiếu lệnh, cao thủ tới nơi cũng không phải để ứng phó với yêu tộc mà chủ yếu dùng để đề phòng và áp chế thành viên Tuyệt y đường chẳng may có thể xuất hiện, cho nên không cần lo lắng!

- Vâng... Như thế là tốt nhất!

Mọi người đều gật đầu, tán thành phương án này...

(QUAN Y)

Chương 1289: Phòng ngự phá

Vùng núi Long Sơn thật sự rất lớn, phạm vi mấy trăm dặm cơ bản đều là núi rừng nguyên thủy.

Chẳng qua mấy ngày này, Long Sơn cũng tương đối náo nhiệt. Một số gia đình sống trên núi hoặc nhà thợ săn thường xuyên có thể nhìn thấy từng chiếc trực thăng gào thét bay qua đỉnh đầu mình...

Đương nhiên cũng chỉ nhìn một hai ngày mà thôi. Rồi sau đó những người dân miền núi này đều nhận được thông báo của chính phủ, quốc gia sắp tiến hành một hoạt động diễn tập lớn tại vùng núi này, tạm thời tất cả dân cư bị cách ly khỏi vùng núi, đợi sau khi diễn tập chấm dứt mới được đưa trở về.

Chẳng ai nghi ngờ thông tin này cả. Dù sao thì mấy người miền núi thấy trực thăng bay qua như thế, nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có một lý do như vậy.

Cho nên trong một thời gian nửa ngày ngắn ngủi, những người dân miền núi này liền rời khỏi nhà của mình, đi tới ở tạm tại các thị trấn phụ cận.

Người miền núi rút lui, càng có nhiều trực thăng xuất hiện hơn, duy trì độ cao chừng trăm thước, dò xét hầu như toàn bộ khu núi.

Chỉ đáng thương cho đám dã thú tại vùng núi Long Sơn này, bị cái tên khổng lồ phát ra tiếng động kinh khủng bay tới làm cho sợ chạy toán loạn...

Đến cuối cùng, chúng cũng chỉ có thể chia ra mà run rẩy, trốn trong các hang núi hoặc hốc cây, không dám thò mặt ra nữa.

Mà vốn trụ sở Long Sơn bị vây như thùng sắt, lúc này ngoài phòng ngự của bản thân trụ sở ra, bên ngoài còn bố trí mấy căn cứ quân sự như pháo đài vậy, nhưng không lúc nào thấy có quân nhân cảnh giới và tuần tra...

Chỉ có giữa núi rừng, thỉnh thoảng thấy thoáng hiện lên một tia sáng đỏ rất nhỏ của camera giám sát và trong trụ sở không ngừng có máy bay giám sát bốn cánh loại nhỏ bay ra, tuần tra xung quanh...

Những loại máy bay giám sát loại nhỏ này cơ bản đều do Thiên Y

viện trang bị...

Giá trị chế tạo của mấy món nhỏ này cũng không cao, thật ra là do Thiên Y viện mua buôn từ một xưởng nội địa, sau đó tiền hành cải tạo đơn giản...

Đương nhiên mấy món đồ chơi này cũng phải chỉ mất một hai vạn tệ. Thiên Y viện tốn hơn năm mươi vạn tất cả, đặt mua buôn hơn ngàn cái, lại tăng thêm camera wifi hồng ngoại, tăng cường pin dung lượng cao cho loại máy bay giám sát này.

Hơn nữa cùng với thứ này còn có camera tầm xa và các thiết bị giám sát tương ứng, tổng cộng lại cũng phải chừng một một triệu... Tuy nhiên hơn mười một triệu với nơi giàu có như Thiên Y viện mà nói thì cũng chẳng phải chuyện gì lớn...

Nhưng có một ngàn cái máy bay thay nhau bay vòng vòng quanh trụ sở, có thể bao trùm phạm vi mấy trăm cây số tại vùng núi Long Sơn, hơn nữa còn có camera giám sát hồng ngoại, một khi có yêu tộc xuất hiện với số lượng lớn, cơ bản không thể qua mắt được những thiết bị giám sát này.

Mặt khác còn có máy bay trực thăng của quân đội và máy bay quân dụng không người lái tuần tra, xem như Thiên Y viện đã bày thiên la địa võng rồi...

Cho dù tại khu vực xung quanh vùng núi Long Sơn cũng có không ít cao thủ được Thiên Y chiếu lệnh tập hợp, tuần tra xung quanh dưới sự dẫn dắt của ngoại viện Thiên Y, giám sát cẩn thận tất cả các tồn tại có khả năng uy hiếp như Tuyệt y đường, như bộ lạc Vu Sư xuất hiện.

Về phía Cổ Môn, lúc này cũng dốc toàn bộ lực lượng mà thường ngày vẫn ẩn dấu, rải khắp khu vực ngàn dặm quanh Long Sơn, giám sát chặt các cứ điểm và hướng đi của Tuyệt y đường, đồng thời cũng phái rất nhiều cao thủ tới đóng tại khu vực biên cương...

Những ngày này, các đội buôn lậu đi qua biên giới đúng là gặp sao quả tạ chiếu...

Bởi đột nhiên lực lượng phòng ngự tuần tra biên giới Hoa Hạ tăng

lên gấp mấy lần, khiến đám người vốn thường ngày xuôi gió xuôi nước, lúc này cơ bản là toàn quân bị diệt.

Cho dù một số đoàn đội có thiết bị hoàn mỹ, tránh được các lực lượng phòng thủ truy kích, lại chợt phát hiện ra có một đám người mặc áo đen nhảy thẳng từ trên máy bay trực thăng xuống.

Đám người áo đen này, chỉ một người liền khiến toàn bộ bọn họ chẳng ai trốn nổi...

Mà ngoài sáng, lúc này mấy quốc gia Châu Phi đang phản đối mãnh liệt với chính phủ Hoa Hạ.

Bởi mấy ngày này chính phủ Hoa Hạ hoàn toàn từ chối người Châu Phi nhập cảnh, kể cả có hộ chiếu công vụ...

Mà một số dân cư Châu Phi vốn đã được nhập cảnh, giờ cũng bị thẩm tra vô cùng nghiêm khắc...

Thậm chí, trong mấy ngày gần gũi đó, có mười mấy cư dân Châu Phi bị trục xuất...

Đương nhiên đối mặt với sự phản đối mãnh liệt kia, chính phủ Hoa Hạ chỉ khiêm tốn tỏ vẻ xin lỗi, nói rằng trong thời gian này, bởi một số nguyên nhân đặc thù nên mới có tình trạng như vậy... Hắc trong khoảng một tuần sẽ dừng trạng thái đề phòng này, xin các anh em Châu Phi thông cảm cho...

Chẳng qua các anh em Châu Phi ngày xưa vốn khiêm nhường, giờ dường như không có ý định bỏ qua dễ dàng như vậy, tiếp tục chỉ trích nghiêm khắc các bộ ngành liên quan và chính phủ Hoa Hạ...

Nhưng Hoa Hạ vẫn duy trì thái độ nhún nhường xin lỗi như cũ...

Trạng thái quái dị này khiến các người Châu Phi đều kinh ngạc không thôi. Các loại nhân viên tình báo đặc công bay đầy trời, muốn biết rõ rốt cục đã xảy ra chuyện gì rồi...

Đương nhiên, chẳng ai hiểu nổi chuyện này...

Đặc biệt là trong thế giới dưới lòng đất, căn bản chẳng ai biết đây là đâu. Bởi đại chiến đã bắt đầu...

Ánh sáng nhạt của thần khí Bích lũy bao phủ cả khu vực...

Máy bắn đá của trụ sở Thiên Y viện đã tăng lên tới tám cái, nhưng mặt trận yêu tộc đối diện đã tăng tới bảy tám mươi người đầu gấu rồi...

Lan can hợp kim bị đá tảng va chạm rầm rầm, lung lay sắp đổ...

- Ban công trình chuẩn bị, một khi lan can hợp kim không thể tu bổ, lập tức lui lại... Đội thành viên cấp cao ngoại viện, chuẩn bị phòng ngự...

- Thành viên đội phòng ngự còn lại... Một khi tầng boongke thứ nhất bị đột phá, lập tức lui lại, tiến vào tầng phòng ngự thứ hai...

Hoàng Văn Hiên khàn giọng hét lớn. Bên cạnh giờ đã không thấy Phó chủ nhiệm Lý đầu, chỉ thấy từng đội thành viên cấp cao đứng chuẩn bị phía sau lan can hợp kim. Mà mười mấy vị thành viên ban công trình đang cố hết sức gia cố lan can hợp kim...

Nhìn tất cả mọi người đã vào vị trí, lúc này Hoàng Văn Hiên mới thở hổn hển nhìn vào căn phòng ở góc thung lũng và hư ảnh khổng lồ đang hiện hiện xuyên thấu qua nóc nhà...

Lúc này, hư ảnh kia đã tương đối ngưng thực, một đôi mắt như huyết ngọc lấp lóe sáng.

- Nhanh một chút đi... Phải nhanh một chút nữa đi...

Hoàng Văn Hiên vừa nghiêng răng nghiêng lợi gặt đầu, vừa lăm bầm.

Nếu không nhanh một chút, như vậy thì trụ sở này không thể thủ được nữa rồi...

Một khi trụ sở mất, như vậy rất có khả năng toàn bộ con đường sẽ bị yêu tộc phá hủy hoàn toàn. Mà đã không còn trụ sở, Thiên Y viện sẽ bị rơi vào trạng thái cực kỳ bị động...

- Rầm...

Một tiếng chấn động nặng nề vang lên. Trong ánh mắt thất vọng

và kinh hoàng của mọi người, lan can hợp kim cao hơn ba mươi mét bắt đầu phát ra tiếng răng rắc, sau đó chậm rãi đổ xuống...

- Ban công trình lui lại...

Phó chủ nhiệm Lý đang đứng trước đội ngũ phòng ngự vững mạnh trường đao trong tay, cất tiếng gầm lớn.

Mười mấy nhân viên ban công trình đang đeo thùng công cụ lên lưng, bỏ lại các tài liệu khác, nhanh chóng rút lui về tầng phòng ngự thứ hai.

Mà lúc này phía đại doanh yêu tộc đã bộc phát ra một loạt tiếng hoan hô hưng phấn. Một trăm tên yêu tộc khiêng theo ván gỗ đầy nặng đã chuẩn bị sẵn từ trước, bắt đầu vọt nhanh về phía trụ sở...

Đội quân ngoại viện đã sẵn sàng trận địa phòng ngự lúc này đã sớm kéo căng cung nỏ, đợi yêu tộc lao tới gần liền buông dây cung trong tay...

- Vù vù vù...

Một đợt tên bắn bay vụt ra, bắn đám người yêu tộc ngã lăn ra đất.

Nhưng cuối cùng cũng chỉ bắn được hai ba đợt, yêu tộc liền gác được mười mấy tấm ván gỗ qua tầng boongke đầu tiên. Phía sau lại có càng nhiều yêu tộc khiêng ván gỗ đang vọt lại.

Lại bắn một đợt tên nữa, khiến đám yêu tộc đang vọt lên không trung chết tới một nửa, phía sau liền truyền tới tiếng hô rút lui của phó chủ nhiệm Lý...

Quân phòng ngự đã sớm chuẩn bị tốt, bắn ra đợt tên cuối cùng liền thuận tay phá đi những cây nỏ lớn không thể di động, nhìn yêu tộc đã mang đồng ván gỗ thứ hai gác quan boongke, vội vàng mang theo cung tên của bản thân bỏ chạy...

Mà hai mươi mấy thành viên cấp cao ngoại viện tạo thành tổ đội, lúc này đã nắm chặt binh khí trong tay, tụ tập một chỗ, che chở cho các thành viên cấp thấp rút lui về phía sau...

Trong tầng phòng ngự thứ hai, Từ Thanh Linh và Lý Tiểu Vũ nhìn

cảnh chiến đấu thảm thiết bên ngoài, sắc mặt đã trắng bệch.

- Rốt cục anh Giang Nguyên còn cần bao lâu nữa?

Lý Tiểu Vũ kinh hãi nhìn hư ảnh cao lớn bên kia, mặt đầy vẻ sốt ruột.

- Đừng lo lắng... Chắc sắp xong rồi...

Mặc dù trong lòng Từ Thanh Linh cũng có lo lắng nhưng lúc này vẫn có thể trấn an cô:

- Hơn nữa chúng ta còn có tầng phòng ngự thứ hai, hẳn là có thể cản một hồi nữa...

Trong lúc Từ Thanh Linh nói chuyện, quân phòng ngự cơ bản đã rút lui vào trong tầng phòng ngự thứ hai, bắt đầu cầm cung tên phòng thủ một lần nữa.

Mà đại bộ phận thành viên cao cấp của ngoại viện che chở cho nhân viên cấp thấp rút lui giờ cũng lui vào xong, chỉ còn lại phó chủ nhiệm Lý dẫn theo hai vị tiên sinh thiên vị cấp hai đứng tại cửa, chặn đứng thế công mạnh mẽ của mười tên yêu tộc.

Chẳng qua còn may là tầng phòng ngự thứ hai đã hoàn thành. Trong khoảng cách ngắn như vậy, mười mấy mũi tên dài bắn ra, nhanh chóng ghim cứng mười mấy tên yêu tộc này xuống mặt đất.

Mà đám người phó chủ nhiệm Lý cũng nhanh chóng mượn cơ hội rút lui vào bên trong hàng rào phòng ngự tầng hai...

Gần trăm thành viên ngoại viện nửa quỳ nửa đứng, vẻ mặt lo lắng kéo căng dây cung trong tay, nhắm về phía yêu tộc đang đứng ở tầng phòng ngự thứ nhất, còn chưa tiếp tục tấn công mạnh mẽ...

Mọi người đều đang chờ đợi...

Bên này đang chờ yêu tộc tiếp tục tấn công. Mà bên kia chờ đợi nhiều đồng đội hơn chạy tới...

(QUAN Y)

Chương 1290: Bắt đầu lui lại

Đối với yêu tộc mà nói, trước chỉ còn lại một tầng hàng rào hợp kim đã không phải vấn đề quá lớn, chỉ cần đủ người mà thôi.

Đương nhiên có càng nhiều người đầu gấu hơn thì càng tốt, không cần phải liều mạng chiến đấu, chỉ cần người đầu gấu tới, dùng đá tảng ném vỡ tan là xong rồi.

Đứng từ xa xa nhìn lại cũng không thấy yêu tộc tùy tiện áp sát, Hoàng Văn Hiên hít thật sâu hai hơi, sau đó nhìn về phía các thành viên ban công trình đang đứng tụ lại với nhau, từ tốn nói:

- Chắc nơi này không chống cự lại được lâu nữa... Các người lập tức lui lại đi!

- Vâng...

Người phụ trách ban công trình cung kính chào Hoàng Văn Hiên xong, lập tức cùng mười mấy người thuộc ban công trình còn ở lại tới cuối cùng lui về đường ra cửa động đá...

- Tiểu thư Thanh Linh... Tiểu thư Tiểu Vũ, nơi này quá nguy hiểm, xin mời hai vị lui lại trước đi!

Nhìn vẻ mặt hai cô gái đang vô cùng lo lắng nhìn chằm chằm vào bên kia, Hoàng Văn Hiên cũng trầm giọng an ủi.

- Không... Chúng ta còn không vội. Chờ một chút đi!

Từ Thanh Linh chậm rãi lắc đầu:

- Nếu quả thật không chống đỡ nổi nữa thì chúng tôi sẽ rời đi!

Hoàng Văn Hiên gật đầu, nhìn về phía bóng dáng khổng lồ càng ngày càng ngưng thực kia, hít thật sâu rồi cũng không ép bọn họ, chỉ nói:

- Được rồi, nếu tình hình không ổn thì xin hai vị nhanh chóng rút lui!

- Tốt! Cám ơn trưởng ban Hoàng!

Lý Tiểu Vũ mỉm cười, gật đầu cám ơn.

- Đại khái chúng ta có thể chống giữ được bao lâu nữa?

Hoàng Văn Hiên hạ giọng hỏi phó chủ nhiệm Lý.

Phó chủ nhiệm Lý cười khỏ, sau đó hạ giọng trả lời:

- Nếu như bọn chúng không kể thương vong, dự tính nhiều nhất là nửa giờ có thể công phá phòng tuyến cuối cùng này của chúng ta...

- Đương nhiên nếu yêu tộc vẫn dựa vào biện pháp đầu tiên... Như vậy thì có thể cầm cự một tiếng... Dù sao đây chỉ là một phòng tuyến mang tính tạm thời, vốn chỉ thiết kế để đại đa số mọi người có thể rút lui an toàn... Cơ bản không dễ cố thủ.

Thật ra từ lâu Hoàng Văn Hiên đã biết đáp án, lúc này nhìn dáng vẻ này cũng chỉ có thể thở dài, sau đó quay đầu nhìn về phía hư ảnh khổng lồ kia, trầm giọng nói:

- Vậy thì chúng ta còn cố kiên trì thêm nửa giờ nữa!

- Nếu không ổn vậy thì cũng chỉ có thể từ bỏ nơi này, lập tức lui lại!

Phó chủ nhiệm Lý gật đầu, cũng quay đầu nhìn thoáng qua hư ảnh kia, gật đầu nói:

- Tốt... Nửa giờ!

Rốt cục, ở phía xa xa, mượn một loạt ván gỗ, càng ngày càng có nhiều yêu tộc lướt qua được tầng phòng tuyến thứ nhất...

Nhìn yêu tộc dày đặc kia, sắc mặt phó chủ nhiệm Lý thoáng âm trầm một chút, nhìn Hoàng Văn Hiên đang đứng cạnh nói:

- Xem ra yêu tộc đã chuẩn bị tấn công mạnh, bất kể thương vong rồi!

Hoàng Văn Hiên cắn răng gật đầu nói:

- Được... Ông bố trí tốt, một khi đối phương bắt đầu tiền công, sau hai mươi phút bắt đầu tiến hành quy trình rút lui...

- Vâng!

Hai người cũng không phải chờ đợi bao lâu, yêu tộc đông nghị phía bên kia đột nhiên phát ra một tiếng gầm giận dữ, sau đó vung khiên gỗ đơn sơ và các loại vũ khí trong tay lên, chạy vọt về phía này.

- Vù vù vù ...

Đợi đến khi yêu tộc tiến công được một nửa đường, thành viên ngoại viện Thiên Y viện cầm tên dài trong tay bắn ra một đợt.

Dưới một loạt mưa tên này, rất nhanh, yêu tộc ngã xuống hơn phân nửa dọc đường đi. Non nửa số còn lại vọt được tới trước hàng rào hợp kim, lao rầm rầm tới, cố gắng đánh đổ hàng rào.

Chẳng qua đám yêu tộc này dù đụng vào khiến hàng rào hợp kim lay động một hồi nhưng rất nhanh liền bị thường thương đâm xuyên qua hàng rào giải quyết.

Chỉ là yêu tộc liên tục không ngừng lao về phía này, mặc dù càng không ngừng bị bắn chết nhưng lại càng có nhiều yêu tộc đụng vào được hàng rào hợp kim, khiến hàng rào hợp kim lay động liên tục.

Chiến sự dần dần kịch liệt. Mà hàng rào hợp kim tại một số nơi bị yêu tộc liều chết đánh tới, lay động càng kịch liệt hơn. Vô số yêu tộc đổ xuống trước hàng rào hợp kim, hơn phân nửa thành viên ngoại viện Thiên Y viện giờ cũng bỏ cung tên trong tay, cầm trường thương đâm tới...

Hoàng Văn Hiên nhìn đồng hồ một chút.

Thời gian mới trôi qua mười phút...

Ông cười khổ lắc đầu, nhìn hàng rào hợp kim rõ ràng không còn chống cự được bao lâu, hít sâu một hơi, sau đó liền quát lớn với phó chủ nhiệm Lý:

- Hiện tại diện tích công kích nhỏ rồi, không còn công kích tầm xa nữa. Cho một bộ phận người rút lui trước đi!

Phó chủ nhiệm Lý quay đầu nhìn một chút, sau đó trầm giọng nói:

- Phân đội thứ nhất, thứ hai rút lui...

- Vâng!

Nghe được lệnh, non nửa số người liền bắt đầu rút lui về phía sau, chạy về phía cửa động.

Nhìn đám người đã giảm bớt, Hoàng Văn Hiến cũng nhanh chóng chạy lại, cầm một thanh trường thương lên, đâm vào ngực một người đầu sói đang hung hăng lao về phía hàng rào hợp kim, lạnh giọng nói:

- Tầng phòng ngự cuối cùng không có vấn đề gì chứ?

Phó chủ nhiệm Lý lau máu tươi trên mặt, lộ nụ cười nanh ác, nói:

- Yên tâm đi... Đương nhiên là không có vấn đề gì!

- Vậy là tốt rồi... Đám người chúng ta không thể tổn thất ở đây nhiều được, nếu không thì không có lời rồi!

Hoàng Văn Hiến rút trường thương ra, đâm mạnh vào ngực một người đầu báo khác, cười lớn nói.

- Được rồi... Ông đi đánh thức thường ủy Giang dậy, mời hắn lui lại đi... Nhiều nhất chúng ta chỉ chống đỡ nổi năm phút nữa thôi!

Phó chủ nhiệm Lý nhếch miệng cười nói.

- Tốt!

Hoàng Văn Hiến lên tiếng, sau đó vứt trường thương trong tay đi, chạy về phía gian phòng kia.

Nhìn hầu tước Y Phù đang ngồi lẳng lẳng trước cửa phòng, Hoàng Văn Hiến khổ sở cười nói:

- Hầu tước các hạ, chúng ta nên lui lại rồi... Xin đánh thức thường

ủy Giang dậy được không?

Nghe lời nói của Hoàng Văn Hiên, Y Phù quay đầu nhìn về phía tình hình chiến đấu thảm thiết tại hàng rào hợp kim, thoáng chần chờ một chút, sau đó nhìn về phía Hoàng Văn Hiên, nói:

- Không sao đâu. Mọi người cần rút cứ rút lui được... Tôi để cho hẳn một chút thời gian nữa, hẳn là sắp được rồi...

- Nhưng mà... Một khi rút lui rồi, chỉ sợ lại không kịp...

Hoàng Văn Hiên vội la lên.

Nhìn vẻ lo lắng của Hoàng Văn Hiên, Y Phù mỉm cười nói:

- Tôi nói rồi, không cần lo lắng. Trưởng ban Hoàng... Các người an tâm rút lui đi. Chỉ cần các người có thể rút lui an toàn, tạm thời còn không ai có khả năng vây khốn tôi và Giang Nguyên!

Hoàng Văn Hiên thoáng chần chờ một chút, sau đó gật đầu nói:

- Năm phút đồng hồ... Sau năm phút nữa chúng ta sẽ khởi động trình tự rút lui cuối cùng...

Nhìn thấy Hoàng Văn Hiên lại trở về phía bên kia tác chiến, Y Phù nhìn hai cô gái phương Đông xinh đẹp đứng đối diện, khẽ thở dài, sau đó đứng dậy nhìn hai người, nói:

- Hiện tại các cô cũng có thể rút lui trước... Nếu như có thể đuổi kịp, chúng tôi sẽ cố gắng đuổi kịp. Nếu như không thể đuổi kịp thì cũng không cần lo lắng cho chúng tôi!

Không... Chúng tôi không đi. Tôi phải đợi anh Giang Nguyên!

Lý Tiểu Vũ kiên trì nói.

Y Phù nhún vai khẽ, lại nhìn về phía Từ Thanh Linh bên cạnh, sau đó mới nhìn Lý Tiểu Vũ, bình thản cười nói:

- Nếu cô ở lại sẽ chỉ liên lụy cho Giang Nguyên thôi... Chẳng lẽ cô không hiểu sao?

- Nếu như chỉ có tôi và Giang Nguyên, lúc nào chúng tôi cũng có thể rút lui khỏi nơi này cuối cùng... Hoặc là lặn vào sâu trong thế giới này. Không ai có thể ngăn cản chúng tôi được... Nhưng nếu có hai người, như vậy thì chúng tôi chỉ có một khả năng... Cô hiểu rồi đấy!

Nghe Y Phù nói vậy, mặt Lý Tiểu Vũ lộ vẻ tức giận nhưng lại khôi phục bình tĩnh rất nhanh, sau đó nhìn về phía Từ Thanh Linh, nói:

- Như vậy thì chúng ta ra cửa động trước chờ anh ấy vậy!

- Ừ...

Từ Thanh Linh lại không hề chần chừ, gật đầu xong nhìn về phía gian phòng của Giang Nguyên, sau đó cùng Lý Tiểu Vũ đi về hướng cửa động.

Không bao lâu sau, rốt cục chỗ hàng rào hợp kim truyền tới tiếng rầm rắc...

Nhìn thấy hàng rào hợp kim đã bắt đầu nghiêng đi, Hoàng Văn Hiên nổi giận gầm lên một tiếng:

- Mọi người lui lại!

Hoàng Văn Hiên ra lệnh, mọi người liền mang theo vũ khí, xoay người bỏ chạy...

Phía yêu tộc thấy Nhân tộc bắt đầu chạy trốn cũng liền bùng lên những tiếng hoan hô hưng phấn.

Mà hàng rào hợp kim bị bọn chúng tấn công cũng chính thức nghiêng về hướng này rồi...

Chẳng qua lúc này Thiên Y viện lui lại đã gần hoàn thành một phần ba. Hai phần ba còn lại đang xếp hàng, mang theo vài sợi dây thừng leo lên phía trên...

Rầm rầm. Trong một tiếng nổ lớn, rốt cục hàng rào hợp kim kia không chịu nổi nữa, đổ rầm xuống mặt đất.

Mất đi hàng rào ngăn cản yêu tộc, nhìn nhân tộc cách đó không xa,

đám yêu tộc lộ nụ cười tàn nhẫn, đang muốn lao về phía Nhân tộc, cho đám Nhân tộc đáng chết này nhắm nháp chút mùi vị tử vong.

Đột nhiên thấy có mấy Nhân tộc lộ vẻ tươi cười quỷ dị...

Đám yêu tộc đang lao về phía trước còn chưa kịp tỉnh táo lại liền thấy đám người này bỗng kéo mạnh một sợi dây!

Sau đó, rất nhiều yêu tộc cảm thấy dưới chân bỗng mát lạnh, dường như có vật gì đó chui ra vậy.

Chờ tới khi bọn họ kịp phản ứng, liền thấy muội bàn chân mình dường như bị một loạt những cây châm bạc sắc bén đâm xuyên qua vậy...

Mà máu chảy ra lại một màu đen kịt...

Đám yêu tộc chỉ kịp thoáng kêu lên một tiếng thảm thiết, sau đó liền nhũn ra ngã xuống...

Còn lại một số yêu tộc số may hơn chưa kịp lao tới gần, sắc mặt tái mét lùi lại phía sau, không dám đuổi theo nữa.

Vất vả lắm mới nhìn rõ ràng là trên mặt đất phía trước đột nhiên xuất hiện một tầng châm bạc dày đặc, đám yêu tộc hung tàn này liền vác xác yêu tộc chết trợn lên, xếp lên mặt đất, tạo thành một con đường bằng thi thể.

Mà lúc này, phía thành viên ngoại viện Thiên Y viện đã hoàn thành rút lui được hai phần ba, còn lại một phần ba vẫn đang đứng xếp hàng.

Nhìn động tác nhanh chóng như vậy của yêu tộc, Hoàng Văn Hiên và phó chủ nhiệm Lý cười khổ nhìn nhau một cái, sau đó vung tay lên, dẫn theo hai mươi mấy thành viên cao cấp tiến về phía yêu tộc, tranh thủ cơ hội rút lui cho các thành viên cấp thấp...

Mà phía yêu tộc nhìn hai mươi mấy người đám Hoàng Văn Hiên lao tới, lúc này trên mặt lại lộ ra vẻ tươi cười dữ tợn.

- Đám nhân tộc đáng chết... Ta xem các người chạy đi đâu nữa!

Yêu tộc vung binh khí lên, mặt mang theo nụ cười tàn nhẫn, gia tốc lao tới.

Chẳng qua khi hai bên chỉ còn cách nhau hơn hai mươi mét, đã nhìn thấy rõ ràng vẻ hung tợn trên mặt đối phương, một tiếng hú dài rõ ràng chột vang lên...

(QUAN Y)

Chương 1291: Thế cục nghịch chuyển

Nghe thấy tiếng hú khí thế kinh người, rõ ràng tới cực điểm này, hai bên đều ngẩn ra, sửng sốt, chân không tự chủ được chậm lại.

Mọi người Thiên Y viện còn tốt, mà hai chân đám người yêu tộc như nhũn ra, đứng không vững nổi. Lại có không ít người kêu lên thất thanh, lập tức ngã sập xuống mặt đất.

Lúc này mọi người đều bất chấp không quản, cả đám người đều kinh hãi nhìn về phương hướng truyền đến âm thanh kia.

Chỉ thấy hư ảnh vốn vẫn đứng bất động kia không ngờ giờ đã nhúc nhích. Chín cái đuôi to xù giờ nhẹ nhàng tung bay trong không trung.

Mà căn phòng dưới hư ảnh đó giờ cũng nổ tung. Một bóng người chậm rãi hiện ra giữa khói bụi...

- Linh tinh tổ thần...

- Linh tinh tổ thần hồi phục rồi...

Đám yêu tộc hoảng sợ ngây ra nhìn đôi mắt đỏ như máu từ hư ảnh cao lớn kia, đồng loạt hô to kinh hãi.

Mà mọi người Thiên Y viện giờ mặt đều lộ vẻ hưng phấn đến cực điểm...

- Rốt cục cũng tốt rồi... Rốt cục cũng hoàn thành rồi!

Hoàng Văn Hiên khó có thể kiềm chế, kêu lớn vui mừng, nhìn bóng

người đang lơ lửng bay tới và bóng dáng ngưng thực rất lớn, tràn ngập uy áp phía sau lưng hắn kia...

Cùng với tiếng hoan hô của Nhân tộc, đám yêu tộc chân đã nhũn ra giờ thất hồn lạc phách, bối rối quay đầu bỏ chạy, thậm chí có không ít còn giẫm lên chân độc vừa rồi, bị độc chết toi...

Mà lúc này Giang Nguyên mới chậm rãi bay tới trước mặt mọi người.

Theo sát phía sau hắn là hư ảnh Cửu Vĩ khổng lồ, lúc này ngẩng đầu nhìn về phía đại doanh yêu tộc xa xa, đột nhiên ngửa đầu gầm lên giận dữ một tiếng. Một giọng nói phẫn nộ mang theo uy nghiêm khiến tâm thần người ta chấn động vang lên...

- Đám hậu duệ tạp huyết đáng chết kia... Lại dám mạo phạm uy nghiêm của ta...

Cùng với tiếng gầm giận dữ của Cửu Vĩ, đám yêu tộc đang chạy trốn không xa lúc này có không ít kẻ ngã sấp mặt xuống đất, bị dọa cho chết tươi...

Mà còn lại một số giờ hai mắt đã trắng dã, ngã quay cuống trên mặt đất, tứ chi co quắp, bị dọa không chết cũng đã hôn mê bất tỉnh.

Về phần đại doanh yêu tộc cách đó mấy trăm thước giờ đã là một vùng hỗn loạn.

Hai người Sư Khung và Hồ Mục kinh hãi nhìn nhau, lập tức không dám chần chờ, triệu tập nhân mã, quay đầu bỏ chạy...

Mặc dù vị diện hạ này chỉ là hình chiếu nhưng không hề phòng, bị bọn họ phong ấn một lần, như vậy tuyệt đối không có khả năng có lần thứ hai...

Hơn nữa dưới thần uy của tổ thần nổi giận, tộc nhân yêu tộc bình thường căn bản không thể đối kháng với tổ thần. Chỉ có một số tộc nhân có huyết mạch tương đối thuần chủng mới có thể miễn cưỡng phản kháng được dưới thần uy.

Cho nên lúc này đã có kế hoạch trước, như vậy hiển nhiên hai

người chạy trốn đã. Chỉ cần không để vị diện hạ này tìm được hai người mình là ổn...

Mang theo Bích Lũy, vội vàng dựa theo kế hoạch, từ con đường bí mật đột phá lên thế giới mặt đất, dựa vào Bích Lũy ngăn cản hỏa lực mạnh của Nhân tộc, sau đó được Tuyệt y đường và các phụ thần thị giả trợ giúp, chỉ cần đứng vững chân trên thế giới mặt đất, như vậy không cần lo lắng nữa...

Đến lúc đó, cho dù là hai tay dâng tặng Bích Lũy cho vị diện hạ này, như vậy cũng không có vấn đề gì nữa...

Nhìn đại doanh yêu tộc trong nháy mắt liền tan thành mây khói, mọi người của Thiên Y viện cảm thấy không biết phải phản ứng thế nào, trợn mắt há mồm.

Vất vả khổ sở đối kháng lâu như vậy, cuối cùng còn chịu khổ thảm bại, không ngờ lại bị một tiếng rống khiến yêu tộc mạnh mẽ không sánh nổi sợ tới nứt cả gan mật, bối rối chạy trốn...

Loại cảm giác này, ừ... Thật ra cũng rất hoành tráng...

Mặc dù quả thật có hơi nhiều... Nhưng chúng ta dùng linh được chẳng phí một chút nào rồi!

Về mặt Hoàng Văn Hiên cảm thán, cất tiếng nói.

Phó chủ nhiệm Lý đứng cạnh giờ mặt cũng rất đồng tình, liên tục gật đầu, hưng phấn nói:

- Không phí... Không phí... Đương nhiên là không phí rồi!

Nhìn yêu tộc đang bối rối, nhanh chóng bỏ chạy ở phía bên kia, Giang Nguyên trôi nổi trong không trung, rốt cục cũng chậm rãi rơi xuống.

- Ôi... Cái đám vô dụng này!

Cái đuôi của Cửu Vĩ phát nhẹ vài cái, nhìn đám yêu tộc đang chạy trốn chết, rất phiền muộn thở dài một hơi...

Nghe thấy giọng nói có vẻ thất vọng vì rèn sắt không thành thép

kia, Giang Nguyên cũng chỉ biết cười khổ nói:

- Nếu chúng không trốn thì chúng ta lại còn phiền toái đấy...

- Được rồi, được rồi... Tùy theo cậu là được... Ta vừa mới phá tan phong ấn, năng lượng còn chưa đủ lắm, trước hết chỉ hiện lên một chút... Cho dù thế nào, cậu cũng phải theo sát Sư Khung đáng chết kia cho tôi. Tôi đã tốn kha khá thời gian rồi, phải nhanh chóng lấy được Bích Lũy kia!

Bỏ lại một câu xong, vị Linh tinh điện hạ không có trách nhiệm này liền hoàn toàn biến mất.

- Tốt rồi... Nếu đã tạm thời giải quyết rồi thì để Ban công trình trở lại... Xây dựng lại phòng ngự đi... Trước mắt nơi này vẫn là cứ điểm qua trọng nhất của chúng ta tại thế giới dưới lòng đất!

Giang Nguyên hít sâu một hơi, sau đó nhìn về phía Hoàng Văn Hiến bên cạnh, nói:

- Lão Hoàng... Lập tức thông báo cho viện trưởng. Hẳn đám yêu tộc này sẽ chuẩn bị xâm nhập thế giới mặt đất thông qua đường ngầm bí mật đấy. Xin bên ngoài chuẩn bị sẵn sàng phòng ngự...

- Bên này tạm thời chúng ta không cần phải tiến hành đẩy mạnh nữa, chỉ củng cố trụ sở là tốt rồi! Trước tiên tôi sẽ tiến vào điều tra, xác nhận tình hình đại khái ở bên trong đã, sau đó sẽ nhanh chóng trở về!

- Vâng!

Hoàng Văn Hiến cung kính đáp.

Rất nhanh, thân hình Giang Nguyên liền nhoáng một cái rồi biến mất trong hoàn cảnh âm u này.

Di chuyển rất nhanh tiến vào thế giới dưới lòng đất, Giang Nguyên cẩn thận quan sát bốn phía, đầu tiên còn có thể chứng kiến một số yêu tộc linh tinh chạy tứ tán nhưng rất nhanh liền phát hiện ra, càng xâm nhập sâu, một số yêu tộc tồn tại đã tập hợp theo dạng tiểu đội, rất nhanh tiến về hướng thế giới dưới lòng đất, không còn bối rối giống như đầu tiên nữa...

Chứng kiến cảnh này, Giang Nguyên âm thầm gật đầu. Xem ra quả nhiên Sư Khung đã sớm bố trí trước rồi, nếu không yêu tộc cũng không có khả năng yên ổn như thế.

Giang Nguyên cũng không để ý đến đám yêu tộc này, hơn nữa lặng yên tiếp tục xâm nhập sâu vào trong nội bộ yêu tộc. Hắn phải hiểu rõ tình hình trước mặt của nội bộ yêu tộc, xác nhận kế hoạch và bố trí cuối cùng của đám người Sư Khung mới có thể ứng đối tốt nhất.

Giang Nguyên bay vút đi, chẳng bao lâu liền từ từ xâm nhập vào bên trong thế giới dưới lòng đất...

Ở nơi này, hắn chứng kiến thế giới dưới lòng đất vẫn bình thản như cũ. Mà tại một số địa phương yêu tộc tụ tập, hắn vẫn chứng kiến không ít trẻ con yêu tộc nô đùa trong rừng núi, vẫn thấy một số phụ nhân yêu tộc ra bờ sông giặt giũ...

Cả đường đi đều như vậy, thẳng tới trung tâm yêu tộc, trừ mấy tòa thành khổng lồ và thú vương cung đang đề phòng rõ ràng nghiêm ngặt hơn hẳn khu vực bên ngoài ra, cả thế giới yêu tộc dường như vẫn giống hệt ngày thường...

Chứng kiến cảnh này, Giang Nguyên chậm rãi dừng bước, nhìn thú vương cung đèn đuốc sáng rực ở phía xa xa, Cửu Vĩ lặng yên hiện ra phía sau lưng.

- Bích Lũy không ở đây...

Đôi mắt đỏ như máu của Cửu Vĩ tùy ý nhìn thú vương cung trước mắt một chút, lắc đầu khẽ nói.

Giang Nguyên gật đầu, nói:

- Hắn là không ở chỗ này... Đám người Sư Khung đã chạy trốn về chỗ càng sâu hơn rồi!

Cái đuôi của Cửu Vĩ đung đưa nhẹ nhàng, đôi mắt đỏ như máu quét về hướng sâu hơn, sau đó chậm rãi gật đầu nói:

- Ta cảm thấy hơi thở của Bích Lũy... Ở xa xa phía trước...

Giang Nguyên gật đầu, không chần chừ mà tiếp tục đuổi theo hướng Cửu Vĩ cảm nhận được...

Mặc dù rất khó đuổi theo như vậy nhưng Giang Nguyên vẫn muốn thử xem... Có lẽ ít nhất có thể tìm được lối thông ra thế giới bên ngoài từ thế giới dưới lòng đất này cũng là chuyện tốt!

Cứ đuổi theo như vậy, lại chạy như bay về phía trước hơn trăm cây số, Giang Nguyên mới nhìn thấy nơi này không ngờ có tồn tại một pháo đài khổng lồ.

Pháo đài này kê sát vách đá, xung quanh đề phòng nghiêm ngặt. Giang Nguyên chỉ nhìn một cái liền có thể xác định trong pháo đài này tất nhiên ẩn dấu con đường ra thứ hai!

Lúc này Cửu Vĩ lại yên lặng hiện ra, hai mắt đỏ như máu nhẹ nhàng nhìn chăm chú vào pháo đài trước mắt, sau đó hiện lên một tia thất vọng nhàn nhạt, nói:

- Hơi thở Bích Lũy biến mất ở bên trong...
- Xem ra bọn chúng đã đi về hướng thế giới mặt đất rồi!

Giang Nguyên hơi nhíu mày, lại nhìn về phía pháo đài, rốt cục thở hắt ra, nói:

- Đi thôi. Tôi tin rằng rất nhanh có thể nhìn thấy bọn chúng ở phía trên rồi!

(QUAN Y)

Chương 1292: Đệ nhất vương yêu tộc

Đợi tới khi Giang Nguyên trở lại trụ sở, lúc này phòng tuyến sụp đổ đã được xây dựng lại xong. Thấy Giang Nguyên trở về, Hoàng Văn Hiến hưng phấn tới chờ đón, nói:

- Thường ủy Giang đã trở về rồi, tình hình bên trong thế nào rồi?
- Toàn bộ thế giới dưới lòng đất vẫn như trước kia, chẳng qua hẳn

Sư Khung đã dẫn một nhóm người tiến lên thế giới trên mặt đất trước! Trụ sở của chúng ta rất khó gặp phải công kích một lần nữa!

Giang Nguyên lắc đầu khẽ nói:

- Lão Hoàng... Nơi này chắc phải phiền ông và phó chủ nhiệm Lý đóng giữ... Chẳng qua thực lực yêu tộc vẫn đầy đủ như cũ, cho nên không cần liệu lĩnh... Đợi tới tình hình bên ngoài ổn định hẳn, lúc đó sẽ do Viện ủy hội quyết định tiếp!

- Tốt, thường ủy Giang cứ yên tâm... Có tôi và lão Lý ở đây, nơi này tuyệt đối sẽ không xảy ra vấn đề gì nữa!

Dặn dò hết rồi, Giang Nguyên liền dẫn theo đám người Y Phù và Từ Thanh Linh đi ra ngoài.

Mà lúc này đã là rạng sáng ở thế giới bên ngoài...

Trong màn đêm đen kịt, trong một thung lũng bí ẩn, một tảng đá lớn lặng yên dorr ra, lộ ra một cái hang lớn có bề rộng chừng hai thước...

Rất nhanh sau đó liền có bóng người chạy nhanh ra. Bóng người xuất hiện, nhìn quanh thật nhanh một hồi xung quanh rồi vẫy vẫy tay với bên trong hang.

Không bao lâu sau, một đám người nối đuôi nhau xuất hiện...

Những người này đội mũ che kín đầu, toàn thân trùm kín. Sau khi xác nhận bốn phía an toàn rồi, bọn họ mới đứng vòng ở trước cửa hang. Một bóng người có thân hình cao lớn đi ra, chính là yêu vương Sư Khung!

- Hít...

Sư Khung hít sâu một hơi, quay đầu nhìn bầu trời đầy sao trên đỉnh đầu, trên mặt hiện lên vẻ mê mang nhạt, lẩm bẩm:

- Nơi này chính là thế giới mặt đất mà tộc ta vẫn ngày đêm mong nhớ...

- Đúng vậy... Đại vương... Nơi này chính là thế giới mặt đất. Ngài là vị yêu vương đầu tiên leo lên thế giới mặt đất trong trăm ngàn năm qua!

Một gã yêu tộc thân hình cao lớn bên cạnh cung kính nói.

Sư Khung nhìn quét qua bầu trời mênh mông bát ngát trước mặt, tia sáng trong mắt lóe lên, quay đầu nhìn cảnh trống trải trước mắt, nhảy lên một khối đá lớn, trầm giọng hưng phấn nói:

- Từ hôm nay trở đi, yêu tộc ta lại tái hiện trên thế gian, đoạt lại thế giới này!

- Đại vương uy vũ!

Một đám yêu tộc bên cạnh cúi đầu, trầm giọng hưng phấn hô.

Lúc này Hồ Mục chậm rãi đi tới, nhìn quanh bốn phía một hồi, trong mắt cũng lóe lên vẻ say mê nhàn nhạt những phục hồi tinh thần rất nhanh, vẫy tay về phía sau.

Đám yêu tộc phía sau liền lục tục mang theo bốn năm cái cáng, trên cáng đều là Nhân tộc mặt bị bịt kín, không hỏi không biết. Lý Nguyên Bản cũng ở trong đó.

Đợi tới khi nâng hết mấy cái cáng ra, tất cả yêu tộc đều đi ra ngoài động. Hồ Mục khom người nói:

- Đại vương... Nơi này không thể ở lâu... Chúng ta phải nhanh chóng đổi vị trí khác!

- Tốt!

Sư Khung gật đầu đồng ý, nhảy xuống từ tảng đá, sau đó liền dẫn theo đại đội, đi về một phương hướng đã tính trước.

Mấy trăm yêu tộc này đi trong rừng núi, trong rừng cây liền nhanh chóng vang lên tiếng bước chân.

Chẳng qua chỉ một hai phút sau, khi mười mấy tên yêu tộc còn đang đi rất nhanh về phía trước, đột nhiên ở trước đó sáu bảy mươi mét xuất hiện một tia sáng đỏ rất mãnh.

Chẳng qua cũng không ai chú ý tới một tia sáng đỏ rất nhỏ này. Nhưng ở một trụ sở giám sát của quân đội cách đó bảy mươi cây số, một chiếc đèn đỏ nhỏ nhanh chóng nhấp nháy.

Một gã tình báo viên phụ trách giám sát nhanh chóng mở màn hình, cẩn thận quan sát một chút sau đó đứng hừng phấn hấn lên:

- Khu F16 phát hiện rất nhiều sinh vật hình người... Mau, phát báo động! Đồng thời điều phái máy bay không người lái ở phụ cận tới điều tra, xác nhận được...

Tiếng báo động phát ra, bên trong trung tâm tác tình báo tác chiến cách trụ sở Long Sơn hơn trăm cây số, các thành viên ban tình báo ngoại viện Thiên Y nhanh chóng phân tích số liệu vừa chuyển tới, hai mắt sáng ngời.

- Chủ nhiệm Vương, căn cứ theo phân tích, có ít nhất mười đến hai mươi sinh vật hình người tồn tại ở đó!

Một thành viên tình báo lập tức báo cáo với người phụ trách ban tình báo này.

- Hả? Xác định không? Có cử máy bay không người lái tới xác nhận chưa?

Vị chủ nhiệm Vương kia lộ vẻ chấn động, trầm giọng hỏi.

- Đã phái đi rồi... Chúng ta tiếp nhận quyền điều khiển hai máy bay không người lái loại nhỏ gần đó... Đang di chuyển đến gần. Đồng thời máy bay không người lái quân dụng cũng đã được phái đi, dự tính trong vòng mười lăm phút nữa sẽ tới phụ cận!

Nghe thấy lời nói xác nhận này, chủ nhiệm Vương hài lòng gật đầu đáp:

- Tốt... Mau chóng xác nhận, đồng thời tăng mạnh xem xét phản ứng của thiết bị cảm ứng hồng ngoại ở gần đó... Xác nhận số lượng cụ thể của đối phương!

- Vâng!

Lúc này, đội ngũ yêu tộc đã rời đi chừng bảy tám cây số. Mà trong

bảy tám cây số này lại có hai thiết bị cảm ứng hồng ngoại bị kích hoạt...

Tin tức bắt đầu không ngừng cuộn cuộn tập hợp lại tại trụ sở Long Sơn...

- Hai máy bay không người lái đã đến điểm bị kích hoạt gần nhất...

Một thành viên tình báo điều khiển máy bay không người lái trầm giọng báo cáo:

- Một chiếc máy bay không người lái sắp hết pin, dự kiến có thể tiếp tục bay được khoảng năm phút! Chiếc số hai dự tính còn khoảng mười phút!

- Đủ rồi... Có thời gian năm phút hẳn là có thể nắm được tin tức tình báo đại khái rồi... Lại sắp có máy bay quân sự không người lái sắp bay tới rồi!

Chủ nhiệm Vương trầm giọng nói:

- Mau chóng báo cáo tình hình!

Rất nhanh, hai chiếc máy bay không người lái đã tiếp cận. Yêu tộc nghe thấy tiếng gió ong ong mơ hồ cũng không quá để ý.

Bởi vì sắp thực hiện nhiệm vụ tiếp theo, đám người Lý Nguyên Bản rốt cục cũng được bỏ trùm đầu ra, để bọn họ xuống khỏi cánh.

Vừa mới gỡ trùm đầu ra, Lý Nguyên Bản phải cố nén tức giận trong lòng, cũng biết là không làm gì được...

Đám yêu tộc này căn bản không dễ dàng tin tưởng bất cứ Nhân tộc nào. Cho dù ông ta đã được coi như một nửa yêu tộc rồi nhưng cũng không được tin nhiệm rõ ràng.

Giống như con đường ngầm này, hiện tại đám người Sư Khung vẫn phải bịt mắt ông ta lại, không cho ông ta biết vị trí!

Hít thật sâu mấy hơi, đè nén tức giận trong lòng xuống, sau đó ông mới nhìn quanh bốn phía, xác nhận vị trí đại khái của mình.

- Tốt rồi... Người có thể liên lạc với thuộc hạ của người rồi!

Hồ Mục lạnh nhạt nói.

- Vâng...

Lý Nguyên Bân cũng không dám chần chừ chút nào. Hiện tại lão đã là châu chấu trên cùng sợi dây với yêu tộc, một khi xảy ra vấn đề thì lão cũng không chạy thoát nổi.

Lão lập tức nhận điện thoại vệ tinh do Hồ Mục đưa qua, bấm một dãy số, đột nhiên bên tai mơ hồ nghe thấy tiếng ong ong dường như càng ngày càng gần.

- Đây là cái gì?

Trong lòng Lý Nguyên Bân thầm giật mình, nhìn về phía đang truyền lại tiếng ong ong kia, liền thấy một điểm sáng màu đỏ nho nhỏ đang nhanh chóng đến gần trên bầu trời cách đó không xa.

Mà lúc này, ở một phía khác cũng có âm thanh tương tự vang lên...

(QUAN Y)

Chương 1293: Công kích bao trùm

- Đáng chết... Máy bay không người lái. Chúng ta đã bị phát hiện rồi sao?

Sắc mặt Lý Nguyên Bân tái mét đi, nhìn bốn phía, kinh hãi kêu lên:

- Mau, đánh hạ hai thứ kia xuống!

Nghe Lý Nguyên Bân nói vậy, lúc này yêu tộc mới chú ý có hai điểm đỏ phát ra tiếng ong ong đang từ từ tới gần trên không trung.

Bọn chúng lập tức vội ba chân bốn cẳng cầm hòn đá dưới đất, ném về phía hai máy bay không người lái trên không trung.

Dưới sự công kích của rất nhiều hòn đá, hai máy bay không người lái chưa thể tới gần đã bị đánh rơi xuống.

- Máy bay số một mất liên lạc. Máy bay số hai mất liên lạc.

Hai thành viên điều khiển trầm giọng báo cáo.

- Mất liên lạc? Khá lắm... Xem ra không sai chút nào rồi!

Bộ trưởng Vương hừ lạnh một tiếng, nói:

- Máy bay quân sự không người lái đã tới vị trí chưa?

- Sau hai phút nữa sẽ tiếp cận mục tiêu!

Một tình báo viên khác nhìn số liệu hiển thị trên màn hình, trầm giọng đáp.

- Tốt... Duy trì khoảng cách... Xác nhận mục tiêu!

Lúc này yêu tộc được Lý Nguyên Bản dẫn đầu, chạy trốn rất nhanh trong dãy núi. Đồng thời Lý Nguyên Bản vừa chạy vừa tiến hành liên lạc với cấp dưới của mình.

- Cái gì? Thiên Y viện đã phong tỏa núi hai ngày rồi? Căn bản các người không thể truyền tin tức tới sao?

Sắc mặt Lý Nguyên Bản xanh mét, tức giận nói.

- Vậy hiện tại các người ở đâu?

- Tốt... Hiện tại chuẩn bị tiếp ứng... Chúng tôi đang chạy về hướng đó...

Hồ Mục thấy sắc mặt xanh mét của Lý Nguyên Bản, lúc này trong lòng cũng chột căng thẳng, trầm giọng nói:

- Xảy ra chuyện gì rồi? Có biến cố gì sao?

- Đám người trấn thủ đã khóa chặt cả khu vực hai ngày rồi... Người của ta căn bản không thể truyền tin tức vào...

Lý Nguyên Bản lạnh lùng nói:

- Thảo nào chúng ta vừa xuất hiện thì đã có máy bay không người lái tập trung tới rồi... Đi mau. Động tác phải nhanh, nếu có thể tự

hợp với người của ta thì có lẽ còn cơ hội lao ra!

Nghe Lý Nguyên Bản nói vậy, sắc mặt hai người Hồ Mộc và Sư Khung bên cạnh đều tái đi, sau đó bắt đầu hô đám yêu tộc phía sau tăng tốc.

Cũng may mà đám yêu tộc này đều là cao thủ, trong khoảng thời gian ngắn tốc độ tăng lên không ít, chạy nhanh về hướng Lý Nguyên Bản chỉ.

Mà chiếc máy bay quân sự không người lái kia rất cục cựa cũng đã bay tới, chẳng qua chỉ bay ở trên cao hơn hai trăm mét, không dám tới gần quá mức.

Những máy bay này trang bị loại camera hồng ngoại độ nét cao, khiến trên màn hình tại trụ sở tác chiến ở ngoài Long Sơn mấy trăm dặm hiển thị rõ một đám bóng người màu đỏ nhàn nhạt!

Nhìn những bóng người này và các động tác, tốc độ của bọn họ, Bộ trưởng Vương trầm giọng quát:

- Xác nhận mục tiêu... Tập trung mục tiêu, chuẩn bị phát xạ pháo kích bao phủ!

- Vâng!

Mệnh lệnh được ban hành, mọi người liền bắt đầu thao tác nhanh chóng...

- Đã khóa mục tiêu...

- Trận địa pháo đã chuẩn bị xong, xác nhận mục tiêu trong tầm ngắm...

- Chuẩn bị tên lửa xong...

Mọi người lần lượt báo cáo, Bộ trưởng Vương hài lòng gật đầu, đưa tay cầm điện thoại nói vài câu, sau đó trầm giọng nói:

- Viện trưởng Từ Khả Liễu trao quyền bắt đầu công kích...

- Chỉ chỉ có một cơ hội công kích, chuẩn bị!

- Vâng!

- Dựa theo kế hoạch trước đó... Phóng tên lửa!

- Vù vù vù... Ào ào...

Mệnh lệnh được ban hành, trong nháy mắt, từ trận địa tên lửa tại trụ sở, mười mấy quả tên lửa được bắn ra, bay nhanh về phía mục tiêu.

- Phóng tên lửa xong. Ba, hai, một, bắt đầu pháo kích!

Mệnh lệnh được ban hành, trong vòng bán kính bốn mươi cây số quanh trụ sở, mười mấy hòng pháo W90 lập tức chấn động, mười mấy quả pháo gào thét lao đi...

- Hoàn thành công kích... Máy bay không người lái chuẩn bị quan sát sau công kích...

Lời này vừa dứt, phía bên Sư Khung đột nhiên ngẩng đầu nhìn về hướng chân trời xa xa, ánh mắt lộ vẻ nghi hoặc, trầm giọng nói:

- Không đúng!

Lý Nguyên Bân bên cạnh đang rối bời ngạc nhiên ngẩng đầu nói:

- Có chuyện gì rồi?

- Có thứ gì ở bên kia đang tới...

Sư Khung còn vừa mới giơ ngón tay lên chỉ, hai mắt Lý Nguyên Bân bỗng thấy vô số ánh sáng chói mắt bùng lên...

- Không kích... Bích Lũy!

Lý Nguyên Bân hoảng sợ gào lên, ôm đầu nằm sấp xuống mặt đất.

Mà sắc mặt Sư Khung hơi sững ra một chút, trên người lập tức bùng lên một tầng ánh sáng mờ ảo...

- Âm âm âm...

- Đùng đùng đùng...

Ánh sáng nhạt bùng lên nhanh chóng bỗng hơi chậm lại một chút, tiếng nổ mạnh hỗn loạn vang lên...

Chấn động kịch liệt vang lên xong, tại trung tâm của vụ nổ vang lên tiếng gầm phẫn nộ tới cực điểm. Luồng ánh sáng mờ nhạt kia vỡ tung, thổi hết tro bụi và các loại cành cây gãy.

Chỉ thấy, lúc này rừng cây vốn tương đối dày đặc đã hoàn toàn biến mất... Trên mặt đất đầy tay chân cụt...

Chỉ có đội ngũ yêu tộc ở sát bên cạnh Sư Khung, được Bích Lũy bảo vệ mới còn sót lại được chừng hai mươi người lông tóc không tổn thương. Nhưng gần hai trăm yêu tộc gần đó, may mắn còn lại chỉ giống như lông phượng sừng lân...

- Rống...

Nhìn cảnh tượng trước mắt, hai mắt Sư Khung đỏ ửng, ngửa mặt lên trời rống giận, chấn động khiến Lý Nguyên Bản bên cạnh trắng bệch mặt mũi...

- Xong rồi... Xong hết rồi...

Nhìn hơn hai trăm yêu tộc trước mắt không ngờ giờ chỉ còn lại không tới hai mươi người, sắc mặt Lý Nguyên Bản trắng bệch ngồi bệt xuống mặt đất.

Hai mươi mấy yêu tộc tinh nhuệ, mặc dù tương đương với hai mươi vị cao thủ thiên vị nhưng thế thì có tác dụng gì lắm? Hai mươi người và hai trăm khác nhau đâu chỉ một chút...

- Mau đứng lên... Đi! Hiện tại trở về không còn kịp nữa rồi. Nhất định chúng ta phải tới được lãnh địa của phụ thân thị giả... Đến lúc đó còn có cơ hội phục hồi lại một lần nữa!

Hai mắt đối mặt cũng đỏ sẫm, nhìn cảnh tượng máu tanh xung quanh, lại là người tỉnh táo lại tương đối nhanh, vội lạnh lùng quát lớn.

- Đi!

Nghe được tiếng hô của Hồ Mục, lúc này Sư Khung mới tỉnh táo

lại, lập tức cấp Lý Nguyên Bản chạy nhanh về phía trước.

Mà lúc này, tình báo viên trong trung tâm chỉ huy của trụ sở Long Sơn chợt nhìn thấy màn hình biến thành một vùng đen trắng, thất thanh nói:

- Máy bay quân sự mất liên lạc rồi!

Lông mày Bộ trưởng Vương nhíu chặt, hơi trầm ngâm một chút, sau đó nói ngay:

- Chiếu hình ảnh cuối cùng nhận được đi!

- Vâng!

Nhân viên tình báo gõ nhanh trên bàn phím một lúc, sau đó mấy hình ảnh được chiếu lên trên màn hình lớn.

Bộ trưởng Vương nhìn cẩn thận một chút, rốt cục thở hắt ra, nói:

- Thời điểm công kích, phạm vi bao trùm trên 90% rồi...

- Nhanh chóng truy tìm tung tích đối phương... Đồng thời ra lệnh cho ngoại viện cử quân đội phong tỏa tối cùng vây nơi này!

Bộ trưởng Vương vừa dứt lời, lúc này có người tiến vào, trầm giọng báo cáo:

- Bộ trưởng Vương... Thường ủy Giang vừa mới lên máy bay, tiến về hướng mục tiêu rồi!

- Hả? Thường ủy Giang đã đi ra rồi à?

Nghe thấy những lời này, đột nhiên mặt Bộ trưởng Vương lộ vẻ vui mừng, sau đó hưng phấn nói:

- Tốt... Lập tức gửi tọa độ chỉ dẫn cho thường ủy Giang! Yêu cầu quân đội phong tỏa phối hợp hành động với thường ủy Giang!

- Bộ trưởng Vương... Phát hiện ra phương hướng di chuyển của đối phương...

Lúc này, tình báo viên phụ trách giám sát của khu núi đột nhiên

nói:

- Camera giám sát trên đường đi đều đã mất liên lạc, hơn nữa toàn bộ máy bay không người lái của cả khu vực này trong nháy mắt cũng mất tín hiệu... Hẳn là mục tiêu ở vị trí này!

- Chiếu lên đi!

Bộ trưởng Vương ra lệnh, vị tình báo viên này liền lập tức truyền hình ảnh phân bố giám sát lên màn hình lớn.

Trên bản đồ này, mọi người có thể chứng kiến rõ ràng, có một điểm đỏ đại biểu cho thiết bị giám sát giờ tối đen. Mà lúc này, theo một hướng lại vừa có một điểm đỏ bị dập tắt, nhưng chẳng qua chỉ mười mấy giây sau, điểm điểm bị dập tắt từ lúc trước lại phát sáng trở lại...

- Hiệu quả áp chế của thần khí Bích lữ!

Ánh mắt chủ nhiệm Vương sáng lên, trầm giọng nói:

- Tốt... Quan sát kỹ thay đổi, lúc nào cũng phải thông báo vị trí đối phương cho thường ủy Giang!

Giang Nguyên ngồi trên máy bay, nhìn ánh lửa nhỏ từ rất xa, im lặng không nói. Vừa rồi hẳn nhận được báo cáo của trung tâm, pháo kích tấn công bất ngờ đạt hiệu quả vô cùng tốt, dự tính nhân số đối phương tránh được pháo kích sẽ không quá hai mươi phần trăm.

Một lần diệt gần 80% lực lượng Sư Khung mang ra, có thể nói đó là một thắng lợi rất lớn.

Nếu không, với việc Sư Khung có được thần khí Bích lữ, cùng với hai ba trăm cao thủ Thiên vị, lực lượng này đủ khiến Thiên Y viện và Cổ Môn cuống hết cả lên rồi...

- Thường ủy Giang... Trung tâm đã xác định được vị trí của đối phương, dự tính năm phút nữa chúng ta có thể tới nơi!

- Mặt khác đội phong tỏa của ngoại viện đã tập kết, mai phục trước ở đó, dự tính trong mười lăm phút đồng hồ nữa sẽ gặp mặt

bọn họ!

Giang Nguyên gật đầu nói:

- Vậy thì tập hợp với bọn họ đi!

Máy bay ầm ầm bay nhanh về phía trước...

Giang Nguyên mang theo Y Phù nhẹ nhàng rời từ máy bay xuống trước mặt mọi người của ngoại viện Thiên Y viện.

- Thường ủy Giang!

Nhìn bóng người bay từ trên bầu trời xuống kia, mặt hơn trăm người ở phía dưới đều lộ vẻ cung kính tới cực điểm!

Đứng vững ở trước mặt mọi người, Giang Nguyên gật đầu, sau đó liếc về phía rừng cây tối đen như mực kia...

Khẽ thở dài, sau đó một luồng hơi thở khổng lồ bùng lên từ trên người hắn...

- Sư Khung, Hồ Mục... Các người còn định chạy đi đâu?

Giọng nói uy nghiêm của Cửu Vĩ truyền ra xa, khiến đám người Sư Khung vốn đã cảm thấy không ổn, định quay người chạy theo hướng khác giờ đều cứng đờ...

- Lại đây!

Nghe thấy giọng nói trầm ngập uy áp bên tai, hai người Sư Khung và Hồ Mục liếc nhau, bắt đầu thấy trong mắt đều lộ vẻ tuyệt vọng và tức giận.

Mà hai mươi mấy yêu tộc còn lại, lúc này sắc mặt đã trắng bệch. Đối mặt với thần uy của tổ thần, cho dù huyết mạch của bọn họ có tinh khiết thì trong nội tâm vẫn xuất hiện cảm giác thần phục không thể chống cự.

Sư Khung quay đầu nhìn đám thuộc hạ còn sót lại hơn hai mươi người, thấy rõ ràng vẻ do dự và lo lắng của bọn họ, lại nhìn về mặt Hồ Mục lúc này đã xám như tro, rốt cục tức giận ngửa đầu

gầm lên một tiếng:

- Người là tổ thần của tôi... Thế tại sao lại trợ giúp cho Nhân tộc này?

(QUAN Y)

Chương 1294: Cuối cùng

- Ngàn năm trước, các người vốn đã bị Nhân tộc tiêu diệt. Chính nhờ Bác Lăng hợp tác với chúng ta, thành lập chỗ tị nạn kia, cũng nhận được thế hệ cường đại nhất của Nhân tộc lúc đó hứa hẹn, bảo vệ Long Sơn, không để Nhân tộc xâm nhập vào nơi tị nạn, thế mới giữ cho đám tộc tạp huyết các người tồn tại tới ngày hôm nay!

- Vậy mà ngàn năm sau, các người lại dám có ý đồ xâm nhập ngược lại Nhân tộc, vốn tôi đã không thể tha thứ nổi...

- Đã thế, dĩ nhiên lại dám làm trái lệnh dụ của chúng thần, thậm chí ra tay với ta... Chẳng lẽ các người còn không biết tội?

Nghe thấy tiếng nói uy nghiêm này trả lời, mấy người Sư Khung và Hồ Mục còn có vẻ bình thường, nhưng mười mấy yêu tộc khác đều bị tiếng quát mắng này khiến thân thể run rẩy, dường như không thể đứng yên nổi.

Nhìn dáng vẻ của đám thuộc hạ xung quanh, Sư Khung nghiêng răng nghiêng lợi hít sâu hai hơi, sau đó quay đầu bước nhanh về hướng phát ra tiếng nói.

Nhìn hành động của Sư Khung, Hồ Mục bên cạnh cũng dứt khoát quay đầu đi theo...

Còn các yêu tộc khác, lúc này hiển nhiên cũng đều bước nhanh theo sau.

Nhìn mười mấy tên yêu tộc chậm rãi đi ra khỏi khu rừng, mọi người Thiên Y viện phía sau Giang Nguyên đều trợn to hai mắt. Phần lớn trong bọn họ đều là lần đầu nhìn thấy được yêu tộc

chính thức.

Thấy đám người Sư Khung đi ra khỏi khu rừng, cái đuôi của Cửu Vĩ phất nhẹ lên, cúi đầu nhìn đám hậu duệ toàn thân đầy bụi đất, chật vật đến cực kỳ này, trong hai mắt màu đỏ rớt cục lệ ra chút vẻ khác thường nhàn nhạt...

- Giao Bích Lũy cho tôi!

Nghe thấy Cửu Vĩ nói vậy, nhìn đám Nhân tộc dày đặc trước mắt, Sư Khung nghiêng răng, mặt lộ nụ cười thâm, sau đó vung lên. Bích Lũy có hình dạng như Kim tự tháp từ từ trôi nổi trên tay gã, bay về hướng Cửu Vĩ...

Giang Nguyên vẫy tay nhẹ một cái, nhận lấy huyện Lỗ Sơn rơi xuống, nhìn yêu tộc chán nản phía trước, bình thần nói:

- Các người lui về thế giới dưới lòng đất... Trong vòng trăm năm, hàng năm có thể để một trăm tên yêu tộc được cho phép, lên mặt đất dưới sự giám sát của Thiên Y viện chúng ta, du lịch hoặc ở lại nửa tháng. Tất cả mọi thứ cần trên mặt đất đều do Thiên Y viện tôi cung cấp!

- Trong trăm năm, trừ vũ khí trang bị ra, nếu thế giới dưới lòng đất có cần bất cứ thứ gì cũng có thể đề nghị với Thiên Y viện chúng tôi, thu được qua con đường cấp hoặc trao đổi...

- Trong đó, Nhân tộc chúng ta trừ hái thuốc, hàng năm sẽ có hai khoảng thời gian ngắn tiến vào ở tại thế giới dưới lòng đất, nếu không có sự kiến đặc thù, không được quý bộ đồng ý sẽ không bước vào thế giới dưới lòng đất nửa bước!

Những lời này Giang Nguyên vừa nói xong, hai người Sư Khung và Hồ Mục đều ngạc nhiên nhìn lại, trên mặt lộ vẻ kinh ngạc.

Mà Chủ nhiệm Ngưu phụ trách ngoại viện đứng cạnh giờ cũng lộ vẻ kinh hãi, bước lên phía trước mấy bước, vội la lên:

- Thường ủy Giang... Chuyện này...

Giang Nguyên nâng nhẹ tay lên, ra hiệu cho ông ta ngừng lời, chỉ nhìn về phía Sư Khung và Hồ Mục đối diện, nói:

- Sau trăm năm, cho dù là Linh tinh có trở về hay không, thế giới mặt đất sẽ mở cửa toàn diện, tùy ý để quý bộ ra vào tự do!

Nghe thấy Giang Nguyên nói vậy, trong mắt Sư Khung và Hồ Mục đều lộ vẻ chấn động, yên lặng nhìn hẳn.

Mà hai mươi mấy yêu tộc phía sau bọn họ giờ mặt đều lộ vẻ hưng phấn và kích động. Vốn bọn họ tưởng rằng lần này thất bại, có lẽ sẽ không bị diệt tộc nhưng sau này tuyệt đối không còn cơ hội bước lên thế giới trên mặt đất nữa bước nữa.

Nhưng không ngờ rằng đột nhiên lại có nhiều lợi ích bất ngờ rơi xuống như thế, mặc dù so ra kém việc toàn tộc đều được mang lên thế giới mặt đất nhưng cũng đã đạt được quyền nhất định để sống trên mặt đất rồi. Hơn nữa, sau một trăm năm, bọn họ liền có quyền tự do ra vào...

Mặc dù một trăm năm cũng hơi lâu, nhưng yêu tộc đã sinh sống dưới mặt đất cả ngàn năm, làm gì sợ phải chờ thêm trăm năm chứ?

- Người có thể đại biểu cho tất cả những người trấn thủ sao?

Sư Khung quay đầu nhìn ánh mắt tràn ngập hy vọng và hưng phấn của thuộc hạ, trầm mặc một lúc, rốt cục giương mắt nhìn Giang Nguyên phía đối diện, lại nhìn Chủ nhiệm Ngưu vừa rồi mới lên tiếng, trầm giọng nói.

Chủ nhiệm Ngưu hít sâu một hơi, cũng nhìn Giang Nguyên một chút, sau đó lên tiếng nói:

- Thầy Giang đại biểu cho Thiên Y viện chúng tôi, cũng là đại biểu cho tất cả người trấn thủ. Lời ngài ấy, Thiên Y viện chúng tôi chắc chắn tuân theo!

Nghe Chủ nhiệm Ngưu nói vậy, hai người Sư Khung và Hồ Mục nhìn nhau, đồng thời quy lạy hư ảnh Cửu Vĩ khổng lồ vẫn không nói gì kia, nói:

- Chúng ta mạo phạm thần uy... Xin điện hạ cho chuộc tội!

Hai mắt Cửu Vĩ chợt lóe lên, nhìn đám người Sư Khung, lại nhìn

Giang Nguyên một chút, nói:

- Sau trăm năm, nếu không có gì bất ngờ, ta ẽ lại trở về....các người về đi!

- Đa tạ điện hạ!

Nhìn đám yêu tộc chậm rãi biến mất trong rừng núi, mấy người của Tuyệt y đường đám Lý Nguyên Bản giờ mặt như tro tàn...

Giang Nguyên lẳng lẳng nhìn Lý Nguyên Bản trước mắt, rốt cục lên tiếng:

- Mấy người Giang Văn Ba ở đâu?

Lý Nguyên Bản cười khỏ một tiếng, sau đó móc điện thoại vệ tinh ra bấm một dãy số, nói mấy câu, sau đó nhìn về phía Giang Nguyên, đáp:

- Tốt rồi, hiện tại bọn họ đã được trả tự do. Toàn bộ Tuyệt y đường cũng nghe lệnh bọn họ rồi, không có gì bất ngờ nữa!

Giang Nguyên gật đầu khẽ, trầm mặc một lúc, sau đó mới nhìn về phía Lý Nguyên Bản, nói:

- Ông có hai sự lựa chọn. Một là trở về thế giới dưới lòng đất, từ nay về sau có quyền như đám người Sư Khung. Thứ hai là phong tỏa toàn bộ nội khí bản thân, sống cuộc sống của người bình thường cả đời!

Nghe thấy Giang Nguyên nói vậy, sắc mặt Lý Nguyên Bản vốn như tro tàn giờ có chút máu, lắc đầu khẽ, cười nói:

- Nếu như có thể thì cho tôi chọn một hòn đảo, sống nốt cuộc đời đi...

- Tốt!

Giang Nguyên gật đầu.

Một tháng sau, trên một bãi biển tuyệt đẹp và yên tĩnh...

- Bà ơi... Đón lấy này!

Tiểu Bảo vui vẻ tung một quả bóng tới cho một người phụ nữ trung niên phía đối diện.

- Đây... Bắt được rồi. Tiểu Bảo ngoan quá...

Nhìn Tiểu Bảo, trên mặt người phụ nữ trung niên kia lộ vẻ yêu thương tới cực điểm.

Giang Nguyên ngồi trên ghế trên bờ cát cách đó không xa, nhìn ông lão bên cạnh, cười khổ:

- Ông nội... Ông không ở thêm hai ngày được sao....

- Ôi... Cháu trai ngoan, ông cũng đã ở nửa tháng rồi, nếu không quay về, gà vịt trong nhà nuôi ... Cũng không thể để hàng xóm chăm cho mãi được!

Ông lão cười, cầm tay Giang Nguyên, nói:

- Cha mẹ cháu cũng có thể về thăm ông bất cứ lúc nào!

- Ông nội... Ông chờ quên còn đứa cháu nội đẹp trai này nhé...

Giang Nguyệt Minh bên cạnh cười nháy tới, ngồi xổm xuống cạnh ông lão, nói:

- Ông nội... Không sao. Chờ tháng tới cháu cho máy bay tới đón ông... Cả nhà chúng ta đi chơi Thụy Sĩ một hồi. Không khí bên kia tốt lắm, rất tốt cho thân thể ông!

- Ừ... Biết rồi, cháu ngoan...

Ông lão đưa tay nhéo khuôn mặt đẹp trai của Giang Nguyệt Minh, mặt đầy nụ cười cưng chiều.

- Ôi đúng rồi... Giang Nguyên, ông đã nói cháu phải kết hôn sớm đi cơ mà? Cháu làm anh chưa kết hôn... Tiểu Minh biết làm sao bây giờ?

Nghe thấy lời này của ông lão, Giang Nguyệt Minh lại cười hì hì

nói:

- Ông nội... Ông lại làm khó anh trai cháu rồi... Ông xem phía bên kia một chút, một, hai, ba, bốn... Ồ, còn có một cô bé tóc vàng xinh đẹp nữa, tổng cộng những năm người... Ôi... Nếu đổi lại thành cháu cũng thấy rất khó khăn đấy!

- Thăng nhãi này, đừng có đùa giỡn với ông... Còn cười nữa. Nếu anh trai cháu không kết hôn, cháu cũng đừng mong kết hôn!

- Ha ha... Ông nội, cháu cũng không vội. Cháu còn nhỏ... Mấy năm nữa hãy nói đi... Ha ha...

- Tên nhãi ranh mãnh này, ông nói cho mà biết, cháu không vội nhưng cha mẹ cháu nóng ruột rồi...

Lại nửa tháng nữa...

Giang Nguyên đứng trên một khối nham thạch, xoay người nhìn hư ảnh khổng lồ của Cửu Vĩ bên cạnh, trầm mặc một hồi, rồi cục nói:

- Thật sự cần trăm năm sao?

- Ừ... Thật ra cũng không nhất định...

Chín chiếc đuôi xù bông của Cửu Vĩ đung đưa nhẹ, sau đó nói:

- Thật ra một trăm năm chỉ là một khái niệm đại khái. Số may thì có lẽ chỉ cần hai ba mươi năm. Số không may thì nói không chừng đến một trăm năm cũng không chắc chắn...

- Được rồi... Hy vọng lúc người trở về có thể gặp con ta!

Giang Nguyên nhún vai nói.

- Được rồi... Yên tâm đi, nhất định có thể gặp!

Cửu Vĩ cười cười, sau đó nói:

- Thôi nhé... Ta đi đây. Nếu không thì lại đến mai mất...

- Đi thôi, đi đi...

Giang Nguyên cười cười phất tay nói:

- Có duyên gặp lại!

- Đương nhiên...

Cửu Vĩ nhún vai rất nhân tính, đột nhiên thân hình nhoáng lên rồi biến mất, chỉ còn lại Bích Lũy lặng yên lơ lửng trên không trung, tỏa ra một luồng ánh sáng nhạt, sau đó cũng biến mất hoàn toàn...

Nhìn quanh người Giang Nguyên chợt trống không, mọi người đứng phía sau xa xa cũng đều âm thầm cảm thán...

Lúc này, đột nhiên một tiếng hừ lạnh truyền tới...

- Giang Nguyên, rốt cục cậu định lấy đệ tử nào của tôi đây? Hả... Nói mau! Đừng có kéo dài mãi thế...

Nghe thấy giọng nói này, tâm trạng vốn đang hơi buồn bã vì chia tay của Giang Nguyên chợt tan biến, thay vào đó là vẻ mặt đau đầu.

Thấy Giang Nguyên không có phản ứng gì, Tôn sơn trưởng lạnh lùng hừ một tiếng, lại nhìn về phía lão y sư La Thiên Minh, nói:

- La y sư... Lúc đầu ông đã hứa chuyện này, cũng nên trả lời tôi thế nào đây...

- Á... À... Lấy, đương nhiên lấy... Nhất định lấy...

- Ôi... Ông nói đi nói lại, vẫn chỉ có những lời này thôi à?

- Từ viện trưởng... Bà là viện trưởng, bà mau nói gì đi!

- Hắc... Ha ha... Chuyện này... Hay là viện trưởng tương lai tự nói đi... Tôi đã già rồi... Nói chuyện cũng không ổn...

- Này... Đám các người, sao tôi thấy các người càng ngày càng không thành thật thế? Là khinh thường Cổ Môn chúng tôi không có ai sao?

- Lưu Phong... Nhanh triệu tập lực lượng, chúng ta khai chiến với

đám này...

- Đừng... Chuyện này, không tốt lắm đâu!

Lưu Phong cười tủm tỉm đứng cạnh đó, vuốt vuốt râu cằm, đột nhiên thở dài nói:

- Ôi... Đột nhiên tôi lại quên mất, hôm nay còn có mấy việc gấp cần làm... Được rồi, tôi đi trước, tất cả đều do cô quyết. Nếu thằng nhãi này có gan không cưới, sau này tôi sẽ đánh tới tận nhà hắn...

-.....

Rất nhiều năm sau, trên bầu trời yên tĩnh đầy sao, đột nhiên có một ngôi sao băng bay qua đường chân trời, rơi xuống mặt đất....

Một con hồ ly nhỏ màu đỏ như lửa lăn trên mặt đất một cái, sau đó đứng dậy, giống như người, chấp tay nhìn quanh quanh một lúc, đột nhiên cười nhỏ, nói:

- Ha ha... Giang Nguyên... Bà đã trở về rồi... Còn không lăn ra đây cho bà!